

View
Lai

View
Lai
View
Lai
View
Lai

Giới thiệu Kiếm Lai Convert

Đại thế giới, không thiếu cái lạ. Ta Trần Bình An, chỉ có một kiếm, nhưng dời núi, lấp biển, Hàng Yêu, trấn ma, phong thần, hái sao, chặn sông, phá thành, khai thiên!

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Kinh Chập

Quyển thứ nhất : Trong lòng tước

Hai tháng hai, Long Sĩ Đầu.

Trong hoàng hôn, tiểu trấn tên là Nê Bình ngõ hẻm yên lặng địa phương, có vị lẻ loi hiu quạnh gầy gò thiếu niên, lúc này hẩn chính dựa theo tập tục, một tay cầm ngọn nến, một tay cầm đào nhánh, chiếu rọi xà nhà, vách tường, giường gỗ các nơi, dùng đào nhánh gõ gõ đập đập, ý đồ nhờ vào đó xua đuổi rắn rết, con rết các loại, miệng lẩm bẩm, là toà này tiểu trấn đời đời kiếp kiếp truyền thừa chuyện xưa: Hai tháng hai, chiếu sáng xà nhà, đào đánh tường, nhân gian rắn rết không chỗ giấu.

Thiếu niên họ Trần, tên bình an, cha mẹ mất sớm. Tiểu trấn đồ sứ cực phụ nổi danh, bản triều khai quốc đến nay, liền đảm đương lên "Phụng chiếu giám đốt hiến lăng tế khí" trách nhiệm, có triều đình quan viên lâu dài đóng quân nơi đây, giám sát Quan Diêu sự vụ. Không nơi nương tựa thiếu niên, rất sớm đã làm đốt sứ hằm lò tượng, thoát đầu chỉ có thể làm chút việc vặt vãnh việc nặng, đi theo một cái tính xấu hồng bét nửa đường sư phụ, vất vả nhịn mấy năm, vừa mới suy nghĩ đến một điểm đốt sứ môn đạo, kết quả thế sự vô thường, tiểu trấn đột nhiên đã mất đi Quan Diêu tạo xử lý trương này hộ thân phù, tiểu trấn xung quanh một bên mấy chục toà hình như Ngọa Long diêu lô, trong vòng một đêm toàn bộ bị quan phủ lệnh cường chế tắt lửa.

Trần Bình An thả xuống mới cây đào nhánh gầy, thổi tắt ngọn nến, đi ra khỏi phòng sau, ngồi tại trên bậc thang, ngửa đầu nhìn lại, tinh không sáng chói.

Thiếu niên đến nay vẫn nhớ rõ, cái kia chỉ chịu nhận tự mình làm nửa cái đồ đệ lão sư phụ, họ Diêu, tại năm ngoái cuối thu thời gian sáng sớm, bị

người phát hiện ngòi tại một trường nhỏ ghé trúc bên trên, chính đối hằm lò đầu phương hướng, nhắm mắt.

Bất quá như Diêu lão đầu như vậy để tâm vào chuyện vụn vặt người, cuối cùng số ít.

Đời đời kiếp kiếp đều chỉ sẽ đốt sứ một chuyện tiểu trấn thợ thủ công, cũng không dám đi quá giới hạn nung cống phẩm Quan Diêu, cũng không dám đem kho giấu đồ sứ một mình bán cho bách tính, đành phải nhao nhao khác mưu đường ra, mười bốn tuổi Trần Bình An cũng bị đuổi ra khỏi nhà, trở lại Nê Bình ngõ hẻm sau, tiếp tục trông coi nhà này sớm đã rách nát không chịu nổi khu nhà cũ, không sai biệt lắm là nhà chỉ có bốn bức tường thâm đậm tràng cảnh, chính là Trần Bình An muốn làm bại gia tử, cũng không có chỗ xuống tay.

Làm một đoạn thời gian trôi tới trôi lui cô hồn dã quỷ, thiếu niên thực sự tìm không thấy kiếm tiền nghề nghiệp, dựa vào điểm này ít ỏi tích súc, thiếu niên miễn cưỡng nhét đầy cái bao tử, trước mấy ngày nghe nói mấy con phố bên ngoài Kỵ Long ngõ hẻm, tới cái họ Nguyễn xứ khác lão thợ rèn, đối ngoại tuyên bố muốn thu bảy tám cái rèn sắt học đồ, không trả tiền công, nhưng nuôi cơm, Trần Bình An liền tranh thủ thời gian chạy tới đựng vận khí, chưa từng nghĩ lão nhân chỉ là nghiêng liếc mắt nhìn hắn, đem hắn cự tuyệt ở ngoài cửa, lúc đó Trần Bình An liền buồn bực, khó nói rèn sắt cái này môn công việc, không phải nhìn lực cánh tay lớn nhỏ, mà là nhìn tướng mạo tốt xấu ?

Nên biết rõ Trần Bình An tuy nhiên nhìn lấy yếu đuối, nhưng khí lực không thể khinh thường, đây là thiếu niên những năm kia đốt sứ kéo phôi rèn luyện ra được thân thể nội tình, trừ cái đó ra, Trần Bình An còn đi theo họ Diêu lão nhân, chạy một lượt tiểu trấn phương viên trăm dặm sơn sơn thủy thủy, từng khắp cả bốn phía các loại thổ nhưỡng tư vị, chịu mệt nhọc, cái gì công việc bản thủ việc cực đều nguyện ý làm, không chút nào dài dòng dây dưa. Đáng tiếc lão Diêu thủy chung không thích Trần Bình An, ghét bỏ thiếu niên không có ngộ tính, là du mộc u cục đầu

ốc chậm chạp, kém xa tí tấp lớn đồ đệ Lưu Tiệp Dương, điều này cũng tại không phải lão nhân bất công, sư phụ đưa vào cửa, tu hành tại cá nhân, tỷ như đồng dạng là buồn tẻ nhằm chán kéo phôi, Lưu Tiệp Dương ngăn ngủ nửa năm công lực, liền bù đắp được Trần Bình An vất vả ba năm tiêu chuẩn.

Tuy nhiên đời này đều chưa hẳn cần phải môn thủ nghệ này, nhưng Trần Bình An vẫn là như dĩ vãng đồng dạng, nhắm mắt lại, tưởng tượng trước người mình gác lại có tảng đá xanh cùng bánh xe xe, bắt đầu luyện tập kéo phôi, quen tay hay việc.

Đại khái mỗi qua một khắc đồng hồ, thiếu niên liền sẽ nghỉ ngơi sơ qua thời gian, run run cổ tay, như thế tuần hoàn lặp đi lặp lại, thẳng đến cả người triệt để tỉnh bì lực tẫn, Trần Bình An lúc này mới đứng dậy, một một bên ở trong viện tản bộ, một một bên chậm rãi giãn ra gân cốt. Từ xưa tới nay chưa từng có ai dạy qua Trần Bình An những này, là chính hẳn mù suy nghĩ ra được môn đạo.

Giữa thiên địa nguyên bản mọi âm thanh yên tĩnh, Trần Bình An nghe được một tiếng chói tai mĩa mai tiếng cười, dừng chân lại bước, quả thật đúng là không sai, nhìn thấy cái kia người đồng lứa ngồi xổm ở trên đầu tường, toét miệng, không che giấu chút nào của hẳn xem thường vẻ mặt.

Người này là Trần Bình An hàng xóm cũ, nghe nói càng là tiền nhiệm Giám Tạo quan đại nhân con riêng, vị đại nhân kia e sợ cho thanh lưu chỉ trích, ngôn quan vạch tội, sau cùng độc thân trở về kinh thành báo cáo công tác, bả hài tử giao cho rất có tư giao tình nghĩa tiếp nhận quan viên, giúp đỡ trông giữ trông nom. Bây giờ tiểu trấn không hiểu thấu mà mất đi Quan Diêu nung tư cách, phụ trách thay triều đình giám sát hàm lò vụ Đốc Tạo đại nhân, chính mình cũng Nê Bồ Tát sang sông tự thân khó bảo toàn, chỗ nào còn nhớ được quan trường đồng liêu con riêng, ném xuống một chút tiền bạc, liền vô cùng lo lắng chạy tới kinh thành chuẩn bị quan hệ.

Bất tri bất giác đã biến thành con rơi hàng xóm thiếu niên, thời gian ngược lại là vẫn như cũ trôi qua thoải mái nhàn nhã, suốt ngày mang theo của hẩn thiếp thân nha hoàn, tại tiểu trấn trong ngoài dạo chơi, một năm đến cuối chơi bởi lâu lổng, cũng xưa nay không từng vì bạc phát qua sầu.

Nê Bình ngô hẻm từng nhà đất vàng tường viện đều rất thấp, kỳ thực hàng xóm thiếu niên hoàn toàn không cần nhóm chân lên, liền có thể nhìn thấy cái này một bên viện tử cảnh tượng, nhưng mỗi lần cùng Trần Bình An nói chuyện, hết lần này tới lần khác ưa thích ngồi xồm ở trên đầu tường.

So sánh Trần Bình An cái này tên thô thiển tục khí, hàng xóm thiếu niên liền muốn nhã trí rất nhiều, gọi Tống Tập Tân, liền liền cùng hẩn sống nương tựa lẫn nhau tỳ nữ, cũng có cái vẻ nho nhã xưng hô, Trĩ Khuê.

Thiếu nữ lúc này liền đứng tại tường viện bên kia, nàng có một đôi mắt hạnh, sợ hãi yếu ớt.

Cửa sân bên kia, có cái tiếng nói vang lên, "Người cái này tỳ nữ bán hay không?"

Tống Tập Tân ngẩn người, lần theo âm thanh quay đầu nhìn lại, là cái mặt mày mỉm cười thiếu niên mặc áo gấm, đứng tại ngoài viện, một trương hoàn toàn xa lạ mặt mũi.

Thiếu niên mặc áo gấm đứng bên người một vị thân hình cao lớn lão giả, khuôn mặt trắng nõn, sắc mặt hòa ái, nhẹ nhàng híp mắt đánh giá hai tòa tiếp giáp sân nhỏ thiếu niên thiếu nữ.

Lão giả ánh mắt tại Trần Bình An khẽ quét mà qua, cũng không đình trệ, nhưng là tại Tống Tập Tân cùng tỳ nữ trên người, có nhiều dừng lại, ý cười dần dần nồng đậm.

Tống Tập Tân liếc mắt nói: "Bán ! Làm sao không bán !"

Thiếu niên kia mỉm cười nói: "Vậy người nói cái giá."

Thiếu nữ trừng lớn đôi mắt, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng, giống một đầu thất kinh niên kỉ ấu con nai.

Tống Tập Tân lật cái bạch nhãn, duỗi ra một ngón tay, lung lay, "Bạch ngân một vạn lượng !"

Thiếu niên mặc áo gấm sắc mặt như thường, gật đầu nói: "Được."

Tống Tập Tân gặp thiếu niên kia không giống như là đùa giỡn bộ dáng, vội vàng đổi giọng nói: "Là hoàng kim vạn lượng !"

Thiếu niên mặc áo gấm khước miệng nhếch lên, nói: "Đùa người chơi."

Tống Tập Tân sắc mặt âm trầm.

Thiếu niên mặc áo gấm không còn để ý không hỏi Tống Tập Tân, chếch đi ánh mắt, nhìn về phía Trần Bình An, "Hôm nay may mắn mà có người, ta mới có thể mua được đầu kia cá chép, mua về sau, ta càng xem càng hoan hỉ, nghĩ đến nhất định phải ở trước mặt cùng người nói một tiếng tạ, thế là liền để Ngô gia gia mang ta trong đêm tối tìm người."

Hắn ném ra một cái trĩu nặng túi thêu, vứt cho Trần Bình An, khuôn mặt tươi cười rực rỡ nói: "Đây là tạ ơn, người ta coi như thanh toán xong."

Trần Bình An vừa định muốn nói chuyện, thiếu niên mặc áo gấm đã quay người rời đi.

Trần Bình An nhíu lông mày.

Ban ngày chính mình trong lúc vô tình nhìn thấy có cái người trung niên,

dẫn theo con cá cái sọt đi tại trên đường cái, bắt được một cái đuôi chường dài ngắn vàng óng ánh cá chép, nó tại giỏ trúc bên trong nhảy đến kịch liệt, Trần Bình An chỉ liếc qua, đã cảm thấy rất vui mừng, thế là mở miệng hỏi thăm, có thể hay không dùng mười văn tiền mua xuống nó, người trung niên lúc đầu chỉ là nghĩ khao khao chính mình Ngũ Tạng Miếu, mắt thấy có thể có lợi, liền cố ý nâng giá, công phu sư tử ngoạm, nhất định phải ba mươi văn tiền mới bằng lòng bán. Xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch Trần Bình An chỗ nào có nhiều như vậy tiền nhàn rỗi, hiện tại quả là không nở đầu kia vàng óng ánh cá chép, liền trông mà thèm đi theo người trung niên, quấy rầy đòi hỏi, nghĩ đến đem giá cả chặt tới mười lăm văn, cho dù là hai mươi văn cũng được, ngay tại người trung niên có nhả ra dấu hiệu thời điểm, thiếu niên mặc áo gấm cùng cao lớn lão nhân vừa vắn đi ngang qua, bọn hắn không nói hai lời, dùng 50 văn tiền mua đi cá chép cùng sọt cá, Trần Bình An chỉ có thể trơ mắt nhìn lấy bọn hắn nghênh ngang rời đi, không thể làm gì.

Gắt gao tiếp cận cái kia đối với ông cháu càng đi càng xa bóng lưng, Tống Tập Tân thu hồi hung tợn ánh mắt sau, nhảy bên dưới tường đầu, tựa hồ nhớ lại cái gì, đối với Trần Bình An nói ra: "Người còn nhớ rõ chính giữa tháng đầu kia bốn chân sao?"

Trần Bình An nhẹ gật đầu.

Làm sao lại không nhớ rõ, quả thực chính là ký ức vẫn còn mới mẻ.

Dựa theo toà này tiểu trấn truyền thừa mấy trăm năm phong tục, nếu có loài rắn hướng nhà mình phòng chui, là điềm báo tốt, chủ nhân tuyệt đối không cần đem khu trục đánh giết. Tống Tập Tân tại ngày đầu tháng giêng thời điểm, ngồi tại ngưỡng cửa phơi mặt trời, sau đó liền có chỉ tục xưng thần lẫn đồ chơi nhỏ, tại dưới mí mắt của hắn hướng trong phòng vọt, Tống Tập Tân một phát bắt được liền hướng trong viện ném ra, chưa từng nghĩ đầu kia đã rơi thất điên bát đảo thần lẫn, càng áp chế càng dũng, lần lượt, bả chưa bao giờ tin quỷ thần mà nói Tống Tập Tân cho tức giận đến không chịu nổi, giận dữ bên dưới liền đem nó vung ra Trần

Bình An viện tử, chỗ nào nghĩ đến, Tống Tập Tân ngày thứ hai ngay tại chính mình gằm giường bên dưới, thấy được đầu kia chiếm cứ cuộn mình lên thẩn lẩn.

Tống Tập Tân phát giác được thiếu nữ giật giật chính mình tay áo.

Thiếu niên cùng nàng tâm hữu linh tê, vô ý thức liền đem đã lời ra đến khóe miệng nói, một lần nữa nuốt về bụng.

Hắn muốn nói là, đầu kia xấu vô cùng thẩn lẩn, gần nhất trên trán có nhô lên, như đỉnh đầu mọc sừng.

Tống Tập Tân đổi một câu nói ra miệng, "Ta cùng Trĩ Khuê khả năng cuối tháng này liền muốn rời khỏi nơi này."

Trần Bình An thở dài, "Trên đường cẩn thận."

Tống Tập Tân nửa thật nửa giả nói: "Có chút vật ta khẳng định chuyển không đi, người nhưng đừng thừa dịp nhà ta không ai, liền không kiêng nể gì cả mà trộm đồ vật."

Trần Bình An lắc lắc đầu.

Tống Tập Tân bỗng nhiên cười ha ha, dùng ngón tay điểm một cái Trần Bình An, cười đùa tí tởng nói: "Nhát như chuột, khó trách hàn môn không quý tử, đừng nói là đời này nghèo hèn mặc người lẩn, nói không chừng kiếp sau cũng trốn không thoát."

Trần Bình An giữ im lặng.

Riêng phần mình trở về phòng, Trần Bình An quan đến cửa, nằm tại cứng rắn giường gỗ bên trên, bần hàn thiếu niên nhắm mắt lại, nhỏ giọng nỉ non nói: "Vỡ nát bình, hàng tháng an, vỡ nát bình an, hàng tháng bình an. . ."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Mở cửa

Trời có chút sáng lên, còn chưa gà gáy, Trần Bình An liền đã rời giường, đơn bạc đệm chăn, thực sự không giữ được nhiệt khí, mà lại Trần Bình An tại đốt sứ học đồ thời điểm, cũng dưỡng thành sáng sớm ngủ trễ thói quen. Trần Bình An mở ra cửa phòng, đi vào bùn đất xộp tiểu viện tử, sâu hô hấp một hơi sau, duỗi lưng một cái, đi ra viện tử, quay đầu nhìn thấy một cái nhỏ yếu bóng dáng, khom người, hai tay mang theo một thùng gỗ nước, đang dùng bả vai đẩy ra nhà mình cửa sân, chính là Tổng Tập Tân tỷ nữ, nàng hẳn là mới từ Hạnh Hoa ngõ hẻm bên kia Thiết Tỏa tỉnh mức nước trở về.

Trần Bình An thu tầm mắt lại, mặc đường phố qua ngõ hẻm, một đường chạy chậm hướng tiểu trấn phía Đông, Nê Bình ngõ hẻm tại tiểu trấn tây một bên, nhất Đông một bên cửa thành, có người phụ trách tiểu trấn thương khách ra vào cùng đêm cấm tuần phòng, bình thường cũng thu lấy, chuyển giao một chút từ bên ngoài một bên gửi trở về thư nhà, Trần Bình An kế tiếp muốn làm sự tình, chính là đem những cái kia tin đưa cho tiểu trấn bách tính, thù lao là một phong thư một cái đồng tiền, đây là hẳn thật vất vả cầu tới kiếm tiền phương pháp, Trần Bình An đã cùng bên kia hẹn xong, tại hai tháng hai Long Sĩ Đầu về sau, liền bắt đầu tiếp nhận cái này sạp hàng mua bán.

Dùng Tổng Tập Tân lời nói nói chính là trời sinh cùng khổ mệnh, dù là có phúc khí tiến vào gia môn, hẳn Trần Bình An cũng không ở được lưu không xuống. Tổng Tập Tân thường thường kể một ít tối nghĩa khó hiểu câu nói, ước chừng là từ trên sách vở dọn tới nội dung, Trần Bình An luôn luôn nghe không hiểu nhiều, tỷ như trước hai ngày nhắc tới cái gì se lạnh xuân hàn đông sát thiếu niên, Trần Bình An liền hoàn toàn không rõ, về phần hàng năm chịu đựng qua mùa đông, vào xuân về sau một đoạn thời gian ngược lại lạnh hơn, thiếu niên ngược lại là bản thân trải nghiệm, Tổng Tập Tân nói vậy liền gọi rét tháng ba, cùng sa trường bên

trên hồi mã thương đồng dạng lợi hại, cho nên rất nhiều người sẽ chết tại mấy cái này Quý Môn Quan bên trên.

Tiểu trấn cũng không thành tường vờn quanh, dù sao đừng nói giặc cỏ cường đạo, chính là tiểu thân mâu tặc đều ít có, cho nên trên danh nghĩa là cửa thành, kỳ thực chính là một loạt ngã trái ngã phải cũ kỹ hàng rào, qua loa có như vậy cái để người đi đường cỗ xe thông qua địa phương, liền xem như toà này tiểu trấn thể diện.

Trần Bình An chạy chậm đi ngang qua Hạnh Hoa ngõ hẻm thời điểm, nhìn thấy không ít phụ nhân hài tử tụ tại Thiết Tỏa tỉnh bên cạnh, giếng nước bánh xe một mực đang kẹt kẹt rung động.

Lại vòng qua một con đường, Trần Bình An liền nghe đến cách đó không xa truyền đến một hồi quen thuộc tiếng đọc sách, nơi đó có tòa hương thực, là tiểu trấn mấy cái gia đình giàu có hùn vốn góp tiền mở, dạy học tiên sinh là người xứ khác, Trần Bình An lúc nhỏ, thường thường chạy tới trốn ở ngoài cửa sổ, vụng trộm ngồi xõm, dựng thẳng lên lỗ tai. Vị kia tiên sinh tuy nhiên dạy học thời điểm cực kỳ khắc nghiệt, nhưng là đối với Trần Bình An những này "Cọ đọc sách cọ được học" hài tử, cũng không quát lớn cản trở, về sau Trần Bình An đi ngoài trấn nhỏ một tòa Long Điều làm học đồ, liền lại chưa từng đi trường học.

Lại hướng phía trước, Trần Bình An đi ngang qua một tòa đá đền thờ, bởi vì đền thờ lâu tu kiến có mười hai cây thạch trụ, dân bản xứ ưa thích đem nó xưng là con của đền thờ, toà này đền thờ chân thực tên, Tổng Tập Tân cùng Lưu Dương Tiện thuyết pháp rất không giống nhau, Tổng Tập Tân lời thề son sắt nói tại một quyển gọi địa phương huyện chí sách cũ bên trên, xưng nơi này vì Đại học sĩ phường, là Hoàng Đế lão gia ngự tứ đền thờ, vì kỷ niệm trong lịch sử một vị đại quan văn trị võ công. Cùng Trần Bình An đồng dạng nhà quê Lưu Dương Tiện, thì nói cái này là con của phường, chúng ta đều hô mấy trăm năm, không có lý do gọi cái gì cầu thí không thông Đại học sĩ phường. Lưu Dương Tiện còn hỏi Tổng Tập Tân một vấn đề, "Đại học sĩ mũ quan đến cùng lớn bao nhiêu,

có phải hay không so Thiết Tỏa tỉnh miệng giếng còn lớn hơn", hỏi được Tổng Tập Tân mặt mũi tràn đầy đỏ lên.

Lúc này Trần Bình An vòng quanh Thập Nhị Cước đèn thờ chạy một vòng, mỗi một mặt đều có bốn chữ lớn, cổ quái, lộ ra không giống nhau, theo thứ tự là "Việc nhân đức không nhường ai", "Hi ngôn tự nhiên", "Chớ hướng ra phía ngoài cầu" cùng "Khí trùng đầu bò" . Nghe Tổng Tập Tân nói, ngoại trừ nào đó bốn chữ, còn lại ba khu tấm biển khắc đá, đều từng bị bôi lên, xuyên tạc qua. Trần Bình An đối với mấy cái này tỉnh tỉnh mê mê, chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa, đương nhiên, coi như thiếu niên muốn truy vấn ngọn nguồn, cũng là phí công, hẳn liền Tổng Tập Tân thường thường treo ở miệng một bên địa phương huyện chí, đến cùng là sách gì cũng không biết rõ.

Qua đèn thờ không bao xa, rất nhanh liền nhìn thấy một góc cảnh lá rậm rạp lão hòe thụ, gốc cây bên dưới, có một cây không biết bị ai chuyển tới nơi đây thân cây, hơi chút chém vào sau, đầu đuôi hai đầu bên dưới một bên, đệm lên hai khối tảng đá xanh, cái này đoạn đại thụ liền bị xem như giản dị ghế dài. Hàng năm mùa hè thời điểm, tiểu trấn bách tính đều ưa thích tại cái này một bên hóng mát, gia cảnh giàu có gia đình, trường bối sẽ còn từ giếng nước bên trong vớt ra một rổ ướp lạnh dưa và trái cây, bọn nhỏ ăn uống no đủ, liền kéo bè kết phái, tại bóng cây bên dưới chơi đùa đùa giỡn.

Trần Bình An quen thuộc lên núi xuống nước, chạy đến hàng rào cửa ra vào phụ cận, tại toà kia lẻ loi tro bụi đất cửa phòng ra vào ngừng lại, tim không đập, không thở gấp.

Ngoài trấn nhỏ người lai vãng đến không nhiều, theo lý thuyết, bây giờ Quan Diêu nung cái này cái cây rụng tiền đều đổ, liền càng thêm không có mới mặt mũi. Diêu lão đầu khi còn tại thế, đã từng có lần uống say rồi, liền cùng Trần Bình An cùng Lưu Tiệp Dương những này đồ đệ nói, chúng ta làm chính là trên đời bên dưới phần độc nhất Quan Diêu sinh ý, là cho Hoàng Đế bệ hạ cùng Hoàng Hậu nương nương ngự dụng đồ sứ,

cái khác lão bách tính dù là có tiền nữa, dù là làm quan lại lớn, dám can đảm dính đụng, đó cũng đều là muốn bị chặt đầu. Ngày đó Diêu lão đầu, tinh thần khí phá lệ không giống nhau.

Hôm nay Trần Bình An nhìn về phía hàng rào bên ngoài, lại phát hiện rất nhiều người đang chờ mở cửa thành, không xuống bảy tám người nhiều, nam nữ già trẻ, đều có.

Mà lại đều là người xa lạ, tiểu trấn địa phương bách tính ra ra vào vào, vô luận muốn đi đốt sứ vẫn là cầm cái trống trọt, đều rất ít đi cửa Đông, lý do rất đơn giản, tiểu trấn cửa Đông con đường dọc theo đi, không có cái gì Long Diêu cùng ruộng đồng.

Lúc này Trần Bình An cùng những cái kia người xứ khác, song phương cách một đạo hàng rào gỗ, hai hai nhìn nhau.

Một khắc này, ăn mặc tự biên cỏ giày thiếu niên, chỉ là có chút hâm mộ những người kia trên người dày đặc quần áo, khăn định rất ấm cùng có thể chịu đông lạnh.

Ngoài cửa những người kia, rõ ràng phân mấy phát, cũng không phải là một nhóm người, nhưng đều nhìn về phía trong môn gầy gò thiếu niên, phần lớn sắc mặt hờ hững, chợt có một hai người, ánh mắt sớm đã vượt qua thiếu niên bóng dáng, nhìn về phía tiểu trấn càng xa xôi.

Trần Bình An có chút kỳ quái, khó nói những người này còn không biết rõ triều đình đã phong cấm tất cả Long Diêu ? Vẫn là nói bọn hắn chính là bởi vì biết chân tướng, cho nên cảm thấy có cơ hội để lợi dụng được ?

Có cái đầu đội cổ quái cao quan người trẻ tuổi, dáng người thon dài, bên hông có lơ lửng một khối ngọc bội, hẳn tựa hồ chờ đến không kiên nhẫn được nữa, một mình trong đám người đi ra, liền muốn đẩy ra khổ sách liền không khóa hàng rào cửa lớn, chỉ là tại ngón tay hắn liền muốn chạm đến cửa gỗ thời điểm, hắn đột nhiên đột nhiên ngừng lại, chậm rãi

thu tay lại, hai tay bắt chéo ra sau, cười tủm tỉm nhìn về phía trong môn cỏ giày thiếu niên, cũng không nói chuyện, chính là cười.

Trần Bình An khoé mắt dư quang, trong lúc vô tình phát hiện người trẻ tuổi sau lưng những người kia, giống như có người thất vọng, có người nghiêng ngả, có người nhú mày, có người mĩa mai, tâm tình vi diệu, không giống nhau.

Liền ở đây lúc, một người có mái tóc rối bởi trung niên hán tử đột nhiên đánh mở cửa, đối Trần Bình An hùng hùng hổ hổ nói: "Tiểu vương bát đản, có phải hay không rơi tiền trong mắt ? Sớm như vậy liền đến đòi mạng gọi hồn, người vội vàng đầu thai đi gặp người ma quỷ cha mẹ a?!"

Trần Bình An lật cái bạch nhãn, đối với mấy cái này chanh chua ngôn ngữ, thiếu niên cũng lơ đãng, đến một lần sinh hoạt tại toà này tổng cộng không có mấy quyển sách vở hương dã địa phương, nếu như bị người mắng vài câu liền nổi nóng, dứt khoát tìm miệng giếng nước nhảy đi xuống được, bớt lo bớt việc. Thứ hai cái này giữ cửa trung niên lưu manh, bản thân chính là cái thường thường bị tiểu trấn bách tính giễu cợt trêu ghẹo đối tượng, nhất là những cái kia gan lớn mạnh mẽ phụ nhân, đừng nói ngoài miệng mắng hấn, động thủ đánh hấn đều có không ít. Tăng thêm người này còn cực kỳ ưa thích cùng mặc tã tiểu hài tử khoác lác, tỉ như cái gì lão tử năm đó ở thành cửa ra vào, tốt một trận chém giết, đánh cho năm sáu cái đại hán răng rơi đầy đất, đầy đất đều là máu, trước cửa thành toàn bộ rộng hai trượng con đường, liền cùng trời mưa xuống vũng bùn con đường không sai biệt lắm !

Đối với Trần Bình An không có tức giận nói ra: "Người điểm này rách rưới sự tình , đợi lát nữa lại nói."

Tiểu trấn không có ai đem gia hỏa này coi ra gì.

Nhưng là người xứ khác có thể không thể tiến vào tiểu trấn, nam nhân lại nắm giữ lấy sinh sát đại quyền.

Hắn vừa đi về phía hàng rào cửa gỗ, một vừa đưa tay móc lấy đũng quần.

Cái này đưa lưng về phía Trần Bình An nam nhân, đánh mở cửa sau, lúc thỉnh thoảng cùng người thu lấy một cái nhỏ túi thêu, để vào chính mình ống tay áo, sau đó từng cái cho đi.

Trần Bình An rất sớm đã nhường ra con đường, tám người đại khái phân năm đám, hướng đi tiểu trấn, ngoại trừ cái kia đầu đội cao quan, lưng đeo ngọc bội xanh người trẻ tuổi, còn tuần tự đi qua hai cái bảy tám tuổi hài tử, nam hài ăn mặc một cái nhan sắc vui mừng áo choàng, nữ hài dáng dấp trắng trẻo mũm mĩm, đuổi theo tốt đồ sứ giống như.

Nam hài so Trần Bình An muốn thấp lớn nửa cái đầu, hài tử cùng hắn sượt qua người thời điểm, há to miệng, tuy nhiên cũng không có phát ra tiếng vang, nhưng là có rõ ràng khẩu hình, hắn là nói hai chữ, tràn đầy khiêu khích.

Năm nam hài trung niên phụ nhân, nhẹ nhàng ho khan một chút, hài tử lúc này mới thoáng thu liễm.

Phụ nhân nam hài sau lưng tiểu cô nương, bị một vị đầy đầu sương tuyết khôi ngô lão nhân nắm, nàng quay đầu đối Trần Bình An nói một đồng lớn lời nói, không quên đối với trước người người đồng lứa nam hài chỉ trỏ.

Trần Bình An căn bản nghe không hiểu nữ hài đang nói cái gì, bất quá đoán ra, nàng là tại cáo trạng.

Khôi ngô lão nhân liếc một cái cổ giày thiếu niên.

Chỉ là bị người hữu ý vô ý nhìn thoáng qua, Trần Bình An thuần túy không ý thức địa lui về sau một bước.

Như chuột gặp mèo.

Nhìn thấy cái này một hậu trường, nguyên bản lúu rúu giống chỉ tiểu hoàng tước tiểu cô nương, lập tức không có chằm ngòì thối gió hào hứng, quay lại đầu không còn nhìn nhiều Trần Bình An một chút, giống như lại nhiều liếc mắt nhìn liền biết ô uế con mắt của nàng.

Thiếu niên Trần Bình An hoàn toàn chính xác không có thấy qua việc đời, nhưng không phải là xem không hiểu sắc mặt.

Đợi đến người đi đường này đi xa, giữ cửa hán tử cười hỏi nói: "Có muốn hay không biết bọn hã nói cái gì ?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Muốn a."

Trung niên lưu manh vui vẻ, cười hì hì nói: "Khen người đáng dập dẹp mắt đâu, tất cả đều là lời hữu ích."

Trần Bình An giật giật khóe miệng, nghĩ thầm người coi ta khờ a?

Hán tử khám phá thiếu niên tâm tư, cười đến càng thêm vui vẻ, "Người nếu là không ngốc, lão tử có thể để người đến đưa tin ?"

Trần Bình An không dám phản bác, sợ chọc giận gia hỏa này, sắp tới tay đồng tiền liền muốn bay mất.

Hán tử quay lại đầu, nhìn về phía những người kia, đưa tay vân vê bên trong kéo cặn bã cái cảm, thấp giọng chặc chặc nói: "Vừa rồi cái kia bà nương, hai cái đùi có thể kẹp người chết a."

Trần Bình An do dự một chút, hiếu kỳ hỏi: "Vị phu nhân kia luyện võ qua ?"

Hán tử ngạc nhiên, cúi đầu nhìn lấy thiếu niên, một quyển nghiêm túc

nói: "Người tiểu tử, là thật ngốc."

Thiếu niên một đầu sương mù.

Hắn để Trần Bình An chờ lấy, sai bước hướng đi phòng, trở về thời điểm, trong tay nhiều một chồng phong thư, không dày không mỏng, ước chừng tầm mười phần, hán tử đưa cho Trần Bình An sau, hỏi: "Người ngốc có ngốc phúc, người tốt có hảo báo. Người tin hay không ?"

Trần Bình An một tay cầm thư, một tay mở ra bàn tay, nháy nháy mắt, "Nói xong một phong thư một văn tiền."

Hán tử then quá hoá giận, đem trước đó chuẩn bị xong năm mai đồng tiền, hung hăng đập vào thiếu niên trong lòng bàn tay sau, vung tay lên, hào khí như mây nói: "Còn lại năm văn tiền, trước thiếu !"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mặt trời mọc

Tiểu trấn không lớn không nhỏ, hơn sáu trăm gia đình, trên trấn nghèo khổ môn hộ, Trần Bình An phần lớn nhận ra, về phần vốn liếng giàu có nhà có tiền, cánh cửa cao, người quê mùa thiếu niên nhưng vượt không đi vào, một chút cái nhà giàu tụ tập rộng rãi ngõ hẻm làm, Trần Bình An thậm chí đều không có đặt chân qua, bên kia đường phố, nhiều trái lầy khối lớn khối lớn tảng đá xanh, trời mưa xuống, tuyết sẽ không một cước giẫm xuống dưới bùn nhão văng khắp nơi. Những cái kia tính chất cực giai tảng đá xanh, đi qua trăm ngàn năm qua nhân mã cỗ xe giẫm đạp nghiền ép, sớm đã ma sát đến bóng loáng như gương.

Lô, Lý, Triệu, Tống bốn cái dòng họ, tại tiểu trấn bên này là thế gia vọng tộc, Hương Thục chính là cái này mấy nhà ra tiền, ở ngoài thành phần lớn có được hai ba tòa Đại Long Diêu. Các đời Diêu Vụ Đốc Tạo quan dinh thự, liền cùng cái này mấy hộ gia đình tại một con phố khác.

Không trùng hợp, Trần Bình An hôm nay muốn đưa mười phong thư, cơ hồ tất cả đều là tiểu trấn nổi danh xa xỉ hộ, cái này cũng rất hợp tình hợp lý, long sinh long phượng sinh phượng, chuột sinh mà đánh hang động, có thể gửi thư về nhà phượng xa người xa quê, gia thế khẳng định không kém, nếu không cũng không có cái kia lực lượng ra cửa đi xa. Trong đó chín phong thư, Trần Bình An kỳ thật liền đi hai cái địa phương, Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngõ hẻm, khi hấn lần thứ nhất giẫm tại to như ván giường tảng đá xanh bên trên, thiếu niên có chút thấp thỏm, chậm lại bước chân, lại có chút tự ti mặc cảm, nhịn không được cảm thấy mình giày cỏ ô uế mặt đường.

Trần Bình An đưa ra ngoài phong thư thứ nhất, là tổ tiên từng chiếm được một thanh hoàng đế ngự tứ Ngọc Như Ý Lô gia, làm thiếu niên đứng tại cửa ra vào, càng cực xúc bất an.

Nhà có tiền chính là giảng cứu nhiều, Lô gia tòa nhà lớn không nói, cửa ra vào còn bày đặt hai tôn sư tử đá, cao bằng người, khí thế khinh người. Tổng Tập Tân nói cái đồ chơi này có thể tránh hung trấn tà, Trần Bình An căn bản không rõ ràng cái gì gọi là hung tà, chỉ rất là hiếu kỳ cao bằng người sư tử miệng bên trong, còn giống như ngậm lấy một hạt tròn vo quả cầu đá, đây cũng là như thế nào điêu khắc ra ? Trần Bình An cố nén đi chạm đến quả cầu đá xúc động, đi đến bậc thang, chụp vang cái kia thanh đồng sư tử cửa tay, rất nhanh liền có cái người trẻ tuổi mở cửa đi ra, vừa nghe nói là đến đưa tin, người kia mặt không biểu tình, dùng hai ngón vờ ở phong thư một góc, tiếp nhận cái kia phong thư nhà sau, liền quay người bước nhanh đi vào tòa nhà, trùng điệp đóng lại có dán hoa văn màu tài thần tượng cửa lớn.

Về sau thiếu niên đưa tin quá trình, cũng là như vậy bình thản không có gì lạ, Đào Diệp ngô hém góc đường có hộ danh không nổi danh người ta, mở cửa là cái mặt mũi hiền lành thấp tiểu lão người, thu hồi thư sau, cười nói câu: "Tiểu hỏa tử, khổ cực. Muốn hay không tiến đến nghỉ ngơi một chút, uống ngụm nước nóng ?"

Thiếu niên ngại ngần cười cười, lung lay đầu, chạy trước rời đi.

Lão nhân đem cái kia phong thư nhà nhẹ nhàng để vào tay áo, không có gấp trở về trạch viện, ngẩng đầu nhìn về phía phương xa, ánh mắt đục ngầu.

Cuối cùng ánh mắt, từ cao tới thấp, từ xa mà đến gần, nhìn chăm chú hai bên đường phố cây đào , có vẻ như lão hủ hoa mắt ừ tai lão nhân, lúc này mới gạt ra mỉm cười.

Lão nhân quay người rời đi.

Cũng không lâu lắm, một cái nhan sắc đáng yêu tiểu hoàng tước ngừng đến nhánh đào đầu, mỗ mỗ còn non, nhẹ nhàng tê mình.

Lưu đến sau cùng lá thư này, Trần Bình An yêu cầu đưa đi cho Hương Thục thụ nghiệp dạy học tiên sinh, trong lúc đó đi ngang qua một tòa gian hàng coi bói, là cái người mặc cũ kỹ đạo bào tuổi trẻ đạo sĩ, thẳng tắp cái eo tọa trấn sau cái bàn, hắt đầu đội một đỉnh cao quan, giống một đóa nở rộ hoa sen.

Tuổi trẻ đạo nhân nhìn thấy bước nhanh chạy qua thiếu niên sau, tranh thủ thời gian chào hỏi nói: "Người trẻ tuổi, đi qua đi ngang qua đừng bỏ qua, đến rút một chi lá thăm, bản đạo giúp người đoán một quẻ, có thể giúp người biết trước cát hung phúc họa."

Trần Bình An không có dừng lại bước chân, bất quá quay đầu qua, khoát khoát tay.

Đạo nhân còn chưa từ bỏ ý định, thân thể nghiêng về phía trước, đề cao giọng nói, "Người trẻ tuổi, ngày xưa bản đạo thay người đoán xăm, muốn thu mười văn tiền, hôm nay phá cái lệ, chỉ lấy người ba văn tiền! Đương nhiên, nếu là rút ra một chi thượng xăm, người không ngại lại nhiều thêm một văn tiền mừng, nếu như vận may làm đầu, là thượng thượng xăm, cái kia bản đạo cũng chỉ thu người năm văn tiền, như thế nào?"

Nơi xa Trần Bình An bước chân, rõ ràng dừng lại một chút, tuổi trẻ đạo nhân đã hoả tốc đứng dậy, rèn sắt khi còn nóng, cao giọng nói: "Vừa sáng sớm, người trẻ tuổi người là vị khách nhân đầu, bản đạo dứt khoát liền tốt người làm đến cùng, chỉ cần người ngồi xuống rút thăm, thực không dám giấu giếm, bản đạo sẽ viết một chút giấy vàng phù văn, có thể giúp người vì tiên nhân cầu phúc, góp nhặt âm đức, lấy bản đạo năng lực, không dám nói nhất định khiến người quăng cái đại phú đại quý tốt thai, nhưng muốn nói thêm ra một hai phần phúc báo, chung quy là từng thử một chút."

Trần Bình An ngấn người, nửa tin nửa ngờ xoay người trở về, ngồi tại sạp hàng trước trên ghế dài.

Một mộc mạc đạo sĩ, một cái mộc mạc thiếu niên, hai cái lớn nhỏ kẻ nghèo hèn, ngồi đối diện nhau.

Đạo nhân cười đuổi ra tay, ra hiệu thiếu niên cầm lấy ống thẻ.

Trần Bình An do dự, đột nhiên nói rằng: "Ta không rút thăm, người chỉ giúp ta viết một phần giấy vàng phù văn, được hay không?"

Tại Trần Bình An trong trí nhớ, giống như vị này đạo chơi đến đây tuổi trẻ Đạo gia, tại tiểu trấn đã chờ đợi ít nhất năm sáu năm, bộ dáng ngược lại là không có cái gì biến hóa, đối với người nào cũng đều hòa hòa khí khí, bình thường chính là giúp người sờ xương nhìn tướng, xem bói rút thăm, ngẫu nhiên cũng có thể viết giùm thư nhà, có ý tứ chính là, trên cái bàn cái kia bao vây lấy 108 chi thăm trúc ống thẻ, qua nhiều năm như vậy, tiểu trấn nam nam nữ nữ rút thăm, đã không có ai rút ra vượt qua thượng xăm, cũng không có ai từ ống thẻ lay động ra một chi hạ xăm, phảng phất rỗng rã 108 xăm, xăm xăm trung thượng không hồng xăm.

Cho nên nếu là ngày lễ ngày tết, thuần túy vì lấy tốt đặt cược, tiểu trấn bách tính tiêu tốn mười văn tiền, cũng có thể tiếp nhận, thật là gặp gỡ phiến lòng sự tình, chắc chắn sẽ không có người nguyện ý tới nơi này làm oan đại đầu. Nếu nói đạo sĩ này là từ đầu đến đuôi lừa đảo, cũng là oan uổng người ta, tiểu trấn cứ như vậy lớn, nếu quả thật sẽ chỉ giả thần giả quỷ, hãm hại lừa gạt, đã sớm cho người ta đuổi ra ngoài. Cho nên nói vị này tuổi trẻ đạo nhân công lực, khẳng định không tại tướng thuật, đoán xăm hai sự tình bên trên. Ngược lại là có chút bệnh nhẹ nhỏ tai, rất nhiều người uống đạo nhân một bát phù nước, rất nhanh liền có thể khỏi hẳn, có chút linh nghiệm.

Tuổi trẻ đạo nhân lắc đầu nói: "Bần đạo hạnh sự tình, già trẻ không gạt, nói xong giải xăm thêm viết phù cùng một chỗ, thu người năm văn tiền."

Trần Bình An thấp giọng phản bác nói: "Là ba văn tiền."

Đạo nhân cười ha ha nói: "Vạn nhất rút ra thượng thượng xăm, cũng không chính là năm đồng tiền nha."

Trần Bình An quyết định, đưa tay đi lấy ống thẻ, đột nhiên ngẩng đầu hỏi: "Đạo trưởng là như thế nào biết rõ trên người của ta vừa lúc có năm văn tiền ?"

Đạo nhân ngồi nghiêm chỉnh, "Bần đạo nhìn người phúc khí độ dày, tài vận nhiều ít, luôn luôn rất chuẩn."

Trần Bình An nghĩ nghĩ, cầm lấy cái kia ống thẻ.

Đạo nhân mỉm cười nói: "Người trẻ tuổi, không cần khẩn trương, trong số mệnh lúc có cuối cùng cần có, trong số mệnh lúc không chớ cưỡng cầu, đã bình ổn thường tâm đối đãi vô thường sự tình, chính là đệ nhất các loại vạn toàn pháp."

Trần Bình An một lần nữa đem ống thẻ thả lại trên bàn, thần sắc trịnh trọng, hỏi: "Đạo trưởng, ta đem năm văn tiền đều cho người, cũng không rút thăm, chỉ mời đạo trưởng đem tấm kia giấy vàng phù văn, viết so bình thường càng tốt hơn một chút, được hay không ?"

Đạo nhân ý cười như thường, hơi chút suy nghĩ, gật đầu nói: "Có thể."

Trên cái bàn, bút mực nghiên mực giấy đã sớm chuẩn bị tốt, đạo nhân cẩn thận hỏi qua Trần Bình An cha mẹ tính danh tịch quán ngày sinh, rút ra một trương màu vàng lá bùa, rất nhanh liền viết xong, một mạch mà thành.

Về phần viết cái gì, Trần Bình An mờ mịt không biết.

Đặt bút xuống, nhắc lên tấm kia lá bùa, tuổi trẻ đạo nhân thối thối bút tích, "Cầm lại nhà sau, người đứng tại cánh cửa nội, đem giấy vàng đốt

tại cánh cửa bên ngoài, là được rồi."

Thiếu niên trịnh trọng mà tiếp nhận tấm kia lá bùa, cẩn thận từng li từng tí trân giấu đi sau, không có quên đem năm mai đồng tiền đặt ở trên cái bàn, cúi đầu gửi tới lời cảm ơn.

Tuổi trẻ đạo nhân phát phát tay, ra hiệu thiếu niên bận bịu chính mình sự tình đi.

Trần Bình An vung ra chân chạy tới đưa cuối cùng một phong thư.

Đạo nhân uể oải dựa vào ghế, liếc mắt đồng tiền, xoay người đưa tay đưa bọn chúng ôm đến trước người.

Liền ở đây lúc, một con xinh xắn linh lung hoàng tước, từ trên cao bay nhào đến trên mặt bàn, nhẹ mỗ một chút nào đó khóa đồng tiền, rất nhanh liền không có hào hứng, vỗ cánh đi xa.

"Hoàng tước bắt đầu muốn hàm hoa đến, quân gia trồng đào hoa chưa mở."

Đạo nhân khoan thai niệm xong câu thơ này từ sau, cố làm ra vẻ tiêu sái mà nhẹ nhàng vung tay áo, thở dài nói: "Trong số mệnh tám thước, chớ cầu một trượng a."

Cái này vung tay áo, thì có hai chi thăm trúc từ trong tay áo trượt xuống, rơi tại trên mặt đất, đạo nhân ai u một tiếng, tranh thủ thời gian nhặt lên, sau đó lén lén lút lút nhìn chung quanh, phát hiện tạm thời không người lưu tâm bên này, lúc này mới như trút được gánh nặng, một lần nữa đem cái kia hai chi thăm trúc giấu vào rộng rãi ống tay áo.

Tuổi trẻ đạo nhân tăng hăng một cái, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, tiếp tục ôm cây đợi thỏ, chờ đợi vị kế tiếp khách người.

Hắn hơi xúc động, quả nhiên vẫn là lừa nữ tử tiền, càng dễ dàng một chút.

Kỳ thật, tuổi trẻ đạo nhân trong tay áo chỗ giấu hai chi thăm trúc, một chi là tối thượng xăm, một chi là tối hạ xăm, đều là dùng để kiểm đồng tiền lớn.

Không đủ vì người ngoài nói.

Thiếu niên tự nhiên không rõ ràng những này ảo diệu huyền cơ, một đường bước chân nhẹ nhàng, đi vào toà kia Hương Thục khách sạn bên ngoài, phụ cận rừng trúc xanh tươi, màu xanh biếc ướt át.

Trần Bình An chậm dần bước chân, trong phòng vang lên người trung niên thuần hậu tiếng nói, "Mặt trời mọc có ánh sáng, áo cừu như ướt."

Sau đó liền có một hồi chinh tề thanh thúy non nớt tiếng nói vang lên, "Mặt trời mọc có ánh sáng, áo cừu như ướt."

Trần Bình An ngẩng đầu nhìn lại, mặt trời mới lên ở hướng Đông, huy hoàng mênh mông.

Thiếu niên kinh ngạc xuất thần.

Chờ hắn hồi lại thần, học võ lòng hài đồng chính tại gặt gù đặc ý, dựa theo tiên sinh yêu cầu, thành thạo đọc thuộc lòng một đoạn văn chương: "Kinh Trập thời gian, thiên địa sinh sôi, vạn vật thủy vinh. Đêm năm sớm đi, rộng bước tại đình, quân tử chạy chậm chậm, để sinh chí. . ."

Trần Bình An đứng tại học thực cửa ra vào, muốn nói lại thôi.

Hai tóc mai hơi sương trung niên nho sĩ quay đầu trông lại, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Trần Bình An đem thư tín hai tay đưa ra đi, cung kính nói: "Đây là tiên sinh thư."

Một bộ áo xanh cao lớn nam nhân tiếp nhận phong thư sau, âm giọng nói rằng: "Về sau vô sự thời điểm, người có thể nhiều tới nơi này dự thính."

Trần Bình An có chút khó khăn, dù sao hắn chưa hẵn thật có thời gian tới đây nghe vị này tiên sinh dạy học, thiếu niên không muốn lừa gạt hắn.

Nam nhân cười cười, khéo hiểu lòng người nói: "Không sao, đạo lý tất cả trên sách, làm người lại tại thư bên ngoài. Người đi mau đi."

Trần Bình An nhẹ nhàng thở ra, cáo từ rời đi.

Thiếu niên đi ra ngoài rất xa sau, trời xui đất khiến quay đầu nhìn lại.

Chỉ gặp vị kia tiên sinh thủy chung đứng tại cửa ra vào, bóng dáng tắm rửa dưới ánh mặt trời, xa xa nhìn lại, phảng phất giống như thần nhân.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hoàng Diệu

Nếu như không có đi qua Phúc Lộc Nhai hoặc là Đào Diệp ngõ hẻm, Trần Bình An khả năng đời này, cũng sẽ không ý thức được Nê Bình ngõ hẻm âm u chật hẹp. Bất quá giày cỏ thiếu niên chẳng những không có sinh ra cảm giác mất mát, ngược lại rốt cục cảm thấy an tâm, thiếu niên cười duỗi ra hai tay, vừa vặn lòng bàn tay chạm đến hai lần bùn đất vách tường, nhớ kỹ đại khái ba, bốn năm trước, Trần Bình An còn chỉ có thể hai tay đầu ngón tay chạm đến tường đất.

Đi đến nhà mình phòng trước, phát hiện cửa sân mở rộng, coi là bị tắc thiếu niên vội vàng chạy vào sân nhỏ, kết quả nhìn thấy một cái cao lớn thiếu niên ngồi tại ngưỡng cửa, lưng tựa khóa lại cửa phòng, buồn bực ngán ngấm mà ngáp, nhìn thấy Trần Bình An sau, lửa thiêu mông đồng dạng đứng người lên, chạy đến Trần Bình An trước người, một cái nắm chặt Trần Bình An cánh tay, hung hăng túm hướng phòng, đè thấp giọng âm nói: "Tranh thủ thời gian mở cửa, có chuyện khẩn yếu muốn nói với người!"

Trần Bình An không thể tránh thoát mở gia hỏa này trói buộc, đành phải bị hắt kéo đi mở cửa phòng, so với hắt tuổi tác lớn tuổi hai tuổi cường tráng thiếu niên, rất nhanh liền quăng ra Trần Bình An, rón rén sờ lên Trần Bình An giường cây, đem lỗ tai gắt gao thiếp ở trên vách tường, nghe lên sát vách chân tường cây.

Trần Bình An hiếu kỳ hỏi: "Lưu Tiệp Dương, người đang làm gì a ?"

Thiếu niên cao lớn đối với Trần Bình An tra hỏi ngoảnh mặt làm ngơ, ước chừng lâu chừng đốt nửa nén nhang, Lưu Tiệp Dương khôi phục bình thường, ngồi tại giường cây biên giới, sắc mặt phức tạp, đã có chút thoải mái, cũng có chút tiếc nuối.

Lưu Tiện Dương lúc này mới phát hiện Trần Bình An tại làm một cái cổ quái hoạt động, ngồi xổm ở trong môn, thân thể hướng ra phía ngoài nghiêng, dùng một đoạn chỉ còn lại có lớn bằng ngón cái nhỏ bé ngọn nến, thiêu hủy một tờ giấy vàng, tro tàn đều rơi vào cánh cửa bên ngoài. Có vẻ như Trần Bình An còn nói lầm bầm, chỉ là cách có chút xa, Lưu Tiện Dương nghe được không chân thực.

Lưu Tiện Dương, chính là một tòa lão cửa hiệu Long Diêu Diêu lão đầu quan môn đệ tử, về phần tư chất dần dần Trần Bình An, lão nhân từ đầu tới đuôi căn bản là không có chân chính nhận xuống tên đồ đệ này, ngay tại chỗ, đồ đệ không có kính bái sư trà, hoặc là sư phụ không có uống qua ly kia trà, chẳng khác nào không có sư đồ danh phận. Trần Bình An cùng Lưu Tiện Dương không phải hàng xóm, song phương tổ trạch cách rất xa, sở dĩ Lưu Tiện Dương lúc đó sẽ cùng Diêu lão đầu giới thiệu Trần Bình An, bắt nguồn từ làm cái thiếu niên từng có một đoạn năm xưa ân oán, Lưu Tiện Dương từng là tiểu trấn có tiếng ngang bướng thiếu niên, gia gia qua đời trước, trong nhà tốt xấu còn có cái trưởng bối trông coi, đợi đến gia gia hẳn chết bệnh sau, mười hai mười ba tuổi liền thân cao mã đại không thua thanh niên trai tráng nam tử thiếu niên, thành hàng xóm láng giềng người người nhức đầu hỗn thể Ma Vương, về sau chẳng biết tại sao, Lưu Tiện Dương chọc giận một đám Lô gia con cháu, kết quả cho người ta gắt gao ngăn ở Nê Bình ngõ hẻm bên trong, rần rần chắc chắn một trận ra sức đánh, đối phương đều là chính vào khí thịnh thiếu niên, ra tay từ trước tới giờ không so đo nặng nhẹ, Lưu Tiện Dương rất nhanh đánh cho nôn ra máu không ngừng, ở tại Nê Bình ngõ hẻm hơn mười gia đình, phần lớn là Tiểu Long Diêu lấy chén cơm ăn tầng dưới chót tượng hộ, nào dám trộn lẫn cùng cái này nước đục.

Ngay lúc đó Tổng Tập Tân hoàn toàn không sợ, ngược lại vui vẻ mà ngồi xổm ở trên đầu tường xem náo nhiệt, e sợ cho thiên hạ bất loạn.

Đến cuối cùng, chỉ có một cái khô gầy như củi hài tử, vụng trộm chuồn ra sân nhỏ sau, chạy tới cửa ngõ, đối đường cái tan nát tâm can hô nói: "Người chết a người chết á. . ."

Nghe được "Người chết" hai chữ, Lô gia con cháu lúc này mới sợ hãi bừng tỉnh, nhìn thấy trên mặt đất vết máu khắp người Lưu Tiệp Dương, thiếu niên cao lớn hấp hối, những cái này nhà giàu thiếu niên lang cuối cùng cảm thấy một trận hoảng sợ, hai mặt nhìn nhau sau, liền từ Nê Bình ngõ hẻm một chỗ khác chạy mất.

Nhưng là tại cái kia về sau, Lưu Tiệp Dương chẳng những không có cảm kích cái kia cứu mình mệnh hài tử, ngược lại thường thường liền đến bên này trên cột trên đùa, cô nhi cũng bướng bỉnh, mặc kệ Lưu Tiệp Dương như thế nào khi dễ, chính là không chịu khóc, để thiếu niên càng phần uất. Chỉ là về sau có một năm, Lưu Tiệp Dương mắt thấy cái kia họ Trần tiểu cô nhi, đoán chừng là thực sự chống đỡ không nổi mùa đông đáng vẻ, rốt cục lương tâm phát hiện, đã tại Long Diêu bái sư học nghệ thiếu niên, liền dẫn cô nhi đi hướng toà kia ở vào bảo suối bên cạnh Long Diêu, ra tiểu trấn chạy hướng Tây, ngày tuyết rơi nặng hạt mấy chục dặm đường núi, Lưu Tiệp Dương đến bây giờ còn là không nghĩ minh bạch, cái kia đáng chấp cùng than củi giống như tiểu gia hỏa, hai cái đùi rõ ràng mảnh đến cùng tre bương gậy tre không sai biệt lắm, là thế nào đi đến Long Diêu ? Bất quá lão Diêu đầu mặc dù cuối cùng vẫn là lưu lại Trần Bình An, nhưng đối đãi hai người, xác thực khác biệt một trời một vực, đối với quan môn đệ tử Lưu Tiệp Dương, cũng đánh cũng mắng, nhưng mù lòa cũng cảm thụ được trong đó dụng tâm lương khổ, tỷ như có lần ra tay nặng, nện đến Lưu Tiệp Dương cái trán chảy ra máu đến, thiếu niên da dày thịt béo không có cảm thấy có cái gì, ngược lại là làm sư phụ lão Diêu, rất là hối hận, cái này tại đồ đệ trước mặt uy nghiêm đã quen muện hồ lô lão đầu, trở ngại mặt mũi khó mà nói cái gì, kết quả tại nhà mình trong phòng vòng quanh lượn hơn nửa đêm, vẫn là không yên lòng Lưu Tiệp Dương, cuối cùng đành phải gọi tới Trần Bình An, cho Lưu Tiệp Dương đưa đi một bình dược cao.

Trần Bình An nhiều năm như vậy, một mực rất hâm mộ Lưu Tiệp Dương.

Không phải hâm mộ Lưu Tiệp Dương thiên phú cao, khí lực lớn, nhân duyên tốt. Chỉ là hâm mộ Lưu Tiệp Dương không sợ trời không sợ đất, đi tới chỗ nào đều không tim không phổi, cũng xưa nay không cảm thấy một mình còn sống, là cái gì hồng bét sự tình. Lưu Tiệp Dương mặc kệ đến địa phương nào, với ai ở chung, rất nhanh liền có thể kề vai sát cánh, xưng huynh gọi đệ, uống rượu oản tù tì. Lưu Tiệp Dương bởi vì hãn gia thân thể không tốt, rất sớm đã tự lực cánh sinh, trở thành hài tử vương một loại tồn tại, bắt rắn bắt cá móc tổ chim, đều thành thạo, gõ cung cần câu, ná cao su bắt lông chim, Lưu Tiệp Dương giống như cái gì cũng biết làm, nhất là tại hồi hương bờ ruộng bắt cá chạch cùng câu lươn hai chuyện này, thiếu niên không thể nghi ngờ là tiểu trấn bên trên lợi hại nhất. Kỳ thật Lưu Tiệp Dương năm đó từ Hương Thục nghỉ học thời điểm, vị kia đủ tiên sinh còn cố ý đi tìm Lưu Tiệp Dương trên giường bệnh gia gia, nói có thể không thu một văn tiền, nhưng là Lưu Tiệp Dương chết sống không đáp ứng, nói hãn chỉ muốn kiếm tiền, không muốn đọc sách, đủ tiên sinh nói hãn có thể xuất tiền thuê mướn Lưu Tiệp Dương ao ước làm chính mình thư đồng, Lưu Tiệp Dương y nguyên không chịu gật đầu. Trên thực tế, Lưu Tiệp Dương sống được rất tốt, dù là Diêu lão đầu chết rồi, Long Diêu bị phong cấm, không có qua mấy ngày hãn liền bị Kỵ Long ngõ hẻm thợ rèn chọn trúng, tại tiểu trấn vừa bắt đầu dựng nhà tranh, lò, bận rộn cực kì.

Lưu Tiệp Dương nhìn lấy Trần Bình An đem ngọn nến thổi tắt, đặt lên bàn, thấp giọng hỏi nói: "Người bình thường sáng sớm có chưa từng nghe qua cổ quái tiếng vang, tựa như. . ."

Trần Bình An ngồi tại trên ghế dài, chậm đợi câu dưới.

Lưu Tiệp Dương do dự một chút, lần đầu tiên có chút đỏ mặt, "Tựa như ngày xuân mèo kêu đồng dạng."

Trần Bình An hỏi: "Là Tổng Tập Tân học mèo kêu, vẫn là Trĩ Khuê?"

Lưu Tiệp Dương liếc mắt, không còn đàn gảy tai trâu, hai tay chống ở

giường trên nền, chậm rãi uốn lượn khuỷu tay, sau đó duỗi thẳng cánh tay, cái mông rời đi ván giường, hai chân rời đi mặt đất. Cái mông của hắn lơ lửng giữa không trung, bữu môi mĩa mai nói: "Cái gì Trĩ Khuê, rõ ràng là gọi Vương Chu, họ Tống từ nhỏ đã ưa thích mù khoe khoang, không biết từ nơi nào nhìn thấy 'Trĩ Khuê' hai chữ, liền lung tung dùng, căn bản không quản hai chữ ý tứ có được hay không. Vương Chu bày ra như thế cái công tử, cũng thật sự là đời trước tác nghiệt, nếu không không đến mức đến Tống Tập Tân bên cạnh bị tội chịu khổ."

Trần Bình An không có phụ họa cùng thiếu niên cao lớn thuyết pháp.

Một mực bảo trì cái tư thế kia Lưu Tiệp Dương hừ lạnh nói: "Người coi thật không rõ ? Vì cái gì người giúp Vương Chu cái kia nha đầu xách một lần thùng nước, cái kia về sau nàng liền rút cuộc không cùng người nói chuyện phiếm nói chuyện ? Bảo đảm là Tống Tập Tân cái kia bụng dạ hẹp hòi, đồ nhào dấm cái bình, liền uy hiếp Vương Chu không cho phép cùng người mắt đi mày lại, bằng không liền muốn gia pháp hầu hạ, chẳng những cắt ngang chân của nàng, còn muốn ném đến Nê Bình ngô hẻm bên trong. . ."

Trần Bình An thực sự nghe không nổi nữa, cắt ngang Lưu Tiệp Dương lời nói nói, "Tống Tập Tân đối nàng không xấu."

Lưu Tiệp Dương then quá hoá giận nói: "Người biết rõ cái gì tốt cái gì xấu ?"

Trần Bình An ánh mắt thanh tịnh, nhẹ giọng nói: "Một số thời khắc nàng trong sân làm việc, Tống Tập Tân ngẫu nhiên ngồi tại trên ghế đầu, nhìn hắn quyền kia địa phương nào huyện chí, nàng nhìn Tống Tập Tân thời điểm, thường thường sẽ cười."

Lưu Tiệp Dương ánh mắt ngốc trệ.

Đột nhiên, đơn bạc giường cây chống đỡ không nổi Lưu Tiệp Dương

trọng lượng, từ đó cắt thành hai nửa, thiếu niên cao lớn đặt mông ngồi trên mặt đất bên trên.

Trần Bình An ngồi xồm ở trên mặt đất, song đầu dè đầu, rên rỉ thở dài, có chút đau đầu.

Lưu Tiệp Dương gãi gãi đầu, đứng người lên, cũng không nói cái gì áy náy mở miệng, chỉ là nhẹ nhàng đập một cước Trần Bình An, nhếch miệng cười nói: "Được rồi, chẳng phải một trượng nhỏ phá giường nha, ta hôm nay tới, chính là cho người mang một cái thiên đại tin tức tốt, làm sao đều so người cái này phá giường đáng tiền!"

Trần Bình An nâng lên đầu.

Lưu Tiệp Dương dương dương đắc ý nói: "Nhà ta Nguyễn sư phó ra tiểu trấn sau, tại phía Nam đầu kia suối bên cạnh, đột nhiên liền nói muốn đào mấy ngụm giếng, trước kia nhân thủ không đủ, yêu cầu hô người hỗ trợ, ta liền theo miệng nhắc nhắc người, nói có cái quả bí lùn, khí lực cũng tạm được. Nguyễn sư phó cũng đáp ứng, để người cái này hai ngày liền chính mình đi qua."

Trần Bình An đột nhiên đứng dậy, đang muốn nói một tiếng tạ.

Lưu Tiệp Dương nâng lên một cái bàn tay, "Dừng lại dừng lại! Đại ân không lời nào cảm tạ hết được! Ghi ở trong lòng liền tốt!"

Trần Bình An nhe răng trợn mắt.

Lưu Tiệp Dương nhìn quanh bốn phía, góc tường nghiêng để đó một cây cần câu, cửa sổ nằm một bộ ná cao su, treo trên vách tường gỗ cung, thiếu niên cao lớn muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là nhịn xuống không có mở miệng.

Hắn nhanh chân vượt qua cánh cửa, giày rõ ràng cố ý vòng qua những

cái kia lá bùa tro tàn.

Trần Bình An nhìn lấy cái kia bóng lưng cao lớn.

Lưu Tiệp Dương đột nhiên xoay người, đối mặt cánh cửa nội Trần Bình An, thiếu niên cao lớn ngồi xuống eo, chân không rời đất, xông thẳng mấy bước sau, trùng điệp vung ra một quyền, sau đó thu quyền thẳng lưng, lớn tiếng cười nói: "Nguyễn sư phó ngẫm nói với ta, quyền pháp này ta chỉ cần luyện một năm, liền có thể đánh chết người!"

Lưu Tiệp Dương tựa hồ cảm thấy còn chưa đủ nghiền, làm cái cổ quái kỳ lạ đá chân động tác, cười nói: "Cái này gọi tốt chân tất nhập hánh, đá chết im lìm ngược lại con lừa!"

Cuối cùng Lưu Tiệp Dương đuổi ra ngón cái, chỉ chỉ chính mình lồng ngực, vênh vang đắc ý nói: "Nguyễn sư phó truyền thụ ta quyền pháp thời điểm, ta có chút ý nghĩ tâm đắc, liền cùng hã nói nhàn thoại, tỉ như ta đối với Diêu lão đầu chế sử độc môn tuyệt học 'Nhảy - đao' cảm ngộ, Nguyễn sư phó khen ta là trăm năm vừa gặp luyện võ kỳ tài. Về sau người một mực đi theo ta lăn lộn, không thể thiếu người ăn ngon uống say!"

Lưu Tiệp Dương khoé mắt dư quang thoáng nhìn cái kia sát vách nha hoàn đã vào phòng, liền lập tức không có đóng vai anh hùng hảo hán hào hứng,

Đối với Trần Bình An thuận miệng nói rằng: "Đúng rồi, vừa rồi ta đi qua lão hòe thụ thời điểm, bên kia có thêm một cái tự xưng 'Người viết tiểu thuyết' lão đầu nhi, chính tại bên kia loay hoay sạp hàng, còn nói hã góp nhặt một bụng kỳ nhân chuyện lý thú, muốn cùng chúng ta nhắc tới nhắc tới, người có rảnh có thể đi ngó ngó."

Trần Bình An gật đầu một cái.

Lưu Tiệm Dương sai bước rời đi Nê Bình ngõ hẻm.

Liên quan tới vị này độc lai độc vãng kiệt ngạo thiếu niên, tiểu trấn lưu truyền rất nhiều thuyết pháp, nhưng là thiếu niên ưa thích tự xưng tổ tiên là mang binh đánh giặc tướng quân, cho nên nhà hắc mới có món kia nhiều đời truyền thừa xuống bảo giáp.

Nói là bảo giáp, Trần Bình An tận mắt thăm một lần, kỳ thật bộ dáng xấu xí, giống như là thân người bên trên hầu tiểu tử, cũng giống là cây già sọ kết.

Bất quá Lưu Tiệm Dương người đồng lứa, cũng không nói như vậy, chỉ nói Lưu Tiệm Dương tổ bối, là cái đào binh, là chạy trốn tới tiểu trấn bên này, cho người ta làm đèn cửa con rế, vận khí tốt mới tránh thoát quan phủ đuổi bắt. Nói đến ván đã đóng thuyền, tựa như thấy tận mắt Lưu Tiệm Dương tổ bối như thế nào thoát đi chiến trường, lại như thế nào một đường lang bạt kỳ hồ đến rồi tòa tiểu trấn.

Trần Bình An nghĩ nghĩ, ngồi xổm ở cánh cửa bên cạnh một bên, cúi đầu thổi tan những cái kia tro tàn.

Tổng Tập Tân không biết khi nào đứng tại tường viện bên kia, bên cạnh đi theo tỳ nữ Trĩ Khuê, hắc hô nói: "Muốn hay không cùng chúng ta cùng đi cây hòe bên kia đùa nghịch?"

Trần Bình An nâng lên đầu, "Không đi."

Tổng Tập Tân giật giật khóe miệng, "Không có ý nghĩa."

Hắn quay đầu đối với mình nhà nha hoàn cười nói: "Trĩ Khuê, chúng ta đi! Mua tới cho người cả một cái bụng phát tướng tiểu tử bình hoa đào phấn."

Nàng ngượng ngùng nói: "Nho nhỏ để bình là đủ rồi."

Tống Tập Tân hai tay phụ sau, ngẩng đầu ưỡn ngực, nhanh chân tiến lên, "Ta người nhà họ Tống, cuộc sống xa hoa, đời đời trâm anh, làm sao có thể đủ không phóng khoáng, chẳng lẽ không phải có nhục gia phong ? !"

Trần Bình An ngồi tại ngưỡng cửa, vuốt vuốt cái trán, cái này Tống Tập Tân, kỳ thật không nói những cái kia nói nhằm mê sảng thời điểm, cho người ta cảm giác cũng không kém, nhưng là tỉ như loại thời điểm này, Lưu Tiệp Dương tại chỗ, liền nhất định sẽ nói hẳn rất muốn hướng Tống Tập Tân cái ót, một cục gạch đập xuống.

Trần Bình An dựa vào lấy cửa phòng, nghĩ đến ngày mai quang cảnh, chắc chắn sẽ giống hôm nay, ngày một quang cảnh, thì sẽ giống sáng mai, như thế lặp đi lặp lại, thế là hẳn Trần Bình An đời này liền sẽ một mực dạng này đi xuống, thẳng đến cuối cùng cùng Diêu lão đầu không sai biệt lắm.

Người ăn đất cả đời, đất ăn người một lần.

Cuối cùng nhắm mắt, lại mở mắt ra, khả năng chính là kiếp sau sự tình.

Thiếu niên cúi đầu nhìn lấy trên chân giày cỏ, đột nhiên liền nở nụ cười.

Giẫm tại tảng đá xanh bên trên, cùng giẫm tại bùn nhão than lý, cảm giác là không giống nhau lắm.

—— ———

Lưu Tiệp Dương rời đi hẻm nhỏ, đi qua gian hàng coi bói thời điểm, cái kia tuổi trẻ đạo nhân tuyến nhận nói: "Tới tới tới, bản đạo nhìn người khí sắc như liệt hỏa nấu dầu, tuyệt không phải điềm lành a, bất quá chớ sợ chính là, bản đạo có nhất pháp, có thể giúp người tiêu tai. . ."

Lưu Tiệp Dương hơi kinh ngạc, nhớ kỹ đạo sĩ kia trước kia cho người ta

đoán xăm đoán mệnh, không nói đến có đúng hay không, nhưng người này thật đúng là không có chủ động thu hút qua sinh ý, cơ hồ toàn bộ thuộc về người nguyện mắc câu. Chẳng lẽ lại bây giờ Long Diêu cho triều đình quan phủ, đạo sĩ kia cũng phải đi theo không may, đói, cho nên thà rằng giết lầm không muốn sai thả ? Lưu Tiệp Dương cười mắng nói: "Người pháp môn chính là hao tài tiêu tai, đúng không đúng? Lăn người đại gia, muốn từ ta trong túi quần lừa gạt tiền, kiếp sau đi!"

Tuổi trẻ đạo nhân cũng không giận lửa, đối với cái kia thiếu niên cao lớn lớn tiếng hô nói: "Trông cậy vào năm nay trăm sự tình xương, ai ngờ trong số mệnh có tai họa. Vô tai không chịu niệm thần tiên, muốn đến an ổn làm thấp hương. . . Nên thấp hương a. . ."

Lưu Tiệp Dương thành linh quay người, bước nhanh chạy như bay hướng gian hàng coi bói, một bên ma quyền sát chưởng, một bên la hét: "Thấp hương đúng không, ta trước đốt đi người sạp hàng!"

Đạo nhân hiển nhiên dọa cho phát sợ, sau khi đứng dậy cũng không lo được gian hàng, chạy trốn chết.

Lưu Tiệp Dương đứng tại cạnh gian hàng một bên, nhìn lấy đạo nhân chật vật bóng dáng, cười ha ha, thoáng nhìn trên bàn ống thẻ, tùy ý đưa tay đem đập đổ, thăm trức rầm rầm trượt ra ống thẻ, cuối cùng trên bàn bày biện ra hình quạt bộ dáng.

Lưu Tiệp Dương đưa tay chỉ ở phía xa dừng bước đạo nhân, "Về sau gặp người một lần đánh một lần!"

Tuổi trẻ đạo nhân ôm quyền thở dài, cầu tình xin khoan dung.

Lưu Tiệp Dương lúc này mới bỏ qua.

Tuổi trẻ đạo nhân đợi đến thiếu niên cao lớn đi xa, mới dám ngồi xuống lần nữa, thở dài, "Thế đạo gian khổ, lòng người không cố, làm hại bản

đạo cũng sống tạm không dễ a."

Liên ở đây lúc, đạo nhân hai mắt tỏa sáng, tranh thủ thời gian nhắm lại con mắt, cao giọng nói: "Hồ nước doanh - đầy con ếch âm thanh loạn, đâm người bụng là lòng người. Nơi đây công danh trên nước bình, chỉ nghi chạy bằng khí tứ phương đi!"

Cái kia đối với thiếu niên thiếu nữ hiển nhiên nghe được đạo nhân lời nói nói, chỉ tiếc không có muốn ý dừng bước.

Đạo nhân có chút mở ra một tia khóe mắt, mắt thấy lại phải bỏ lỡ sinh ý, đành phải một bàn tay đập vào trên cái bàn, đề cao giọng nói, "Trạng nguyên vốn là nhân gian, làm thịt bề ngoài đơn giản trên đời người. Học quán thiên nhân danh chấn thành, đặc ý dương dương tinh khí thần!"

Tổng Tập Tân cùng tỳ nữ Trĩ Khuê chỉ là tiếp tục tiến lên.

Đạo nhân nản chí ỉu xiu, thấp giọng lầm bầm nói: "Thời gian này không có cách nào qua."

Thiếu niên không có dấu hiệu nào địa quay đầu qua, hướng tuổi trẻ đạo nhân xa xa ném đến một khóa đồng tiền, rục rờ cười nói: "Mượn người cát ngôn!"

Đạo nhân vội vàng tiếp được đồng tiền, mở ra trong lòng bàn tay vừa nhìn, mặt ủ mày chau, mới là nhất tiểu ngạch một văn tiền.

Bất quá.

Tuổi trẻ đạo nhân đem cái đồng tiền này nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Thoáng qua ở giữa, liền có một cái hoàng tước tạt rơi tại mặt bàn, buông xuống đầu lâu, đối đồng tiền kia nhẹ nhàng một mổ, về sau nó đem ngậm ở trong miệng, ngẩng đầu nhìn về phía tuổi trẻ đạo nhân, hoàng tước đôi

mắt linh động, cùng người không khác.

Đạo nhân nhẹ giọng nói: "Đi thôi, nơi này không nên ở lâu."

Hoàng tước lóe lên một cái rồi biến mất.

Tuổi trẻ đạo nhân nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở phía xa toà kia cao cao đèn thờ lâu, vừa lúc đối "Khí trùng Đầu Ngưu" bốn chữ biển ngạch, cảm khái nói: "Đáng tiếc."

Cuối cùng đạo nhân bổ sung một câu, "Nếu là có thể cầm tới bên ngoài một bên đi bán, làm sao đều có ngàn tám trăm lạng bạc ròng a?"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nói toạc ra

Tống Tập Tân mang theo tỳ nữ Trĩ Khuê đi vào lão hộc thụ dưới, phát hiện trong bóng cây kín người hết chỗ, gần năm mươi người, ngồi tại nhà mình dọn tới băng ghế trên ghế, lục tục ngo ngoe còn có hài đồng dắt trưởng bối tới tham gia náo nhiệt.

Tống Tập Tân cùng nàng sổng vai đứng tại bóng cây biên giới, nhìn thấy một cái lão nhân đứng tại gốc cây bên dưới, một tay nắm cái bát trắng lớn, một tay phụ sau lưng, vẻ mặt sục sôi, rộng rãi vừa nói rằng: "Mới vừa nói qua đại khái long mạch hướng đi, ta lại đến nói một chút cái này Chân Long, chắc chắn, cái này coi như thật khó lường, ước chừng ba ngàn năm trước, trên đời bên dưới ra một vị khó lường nhân vật thần tiên, đầu tiên là tại tòa nào đó động thiên phúc địa dốc lòng tu hành, chứng Đại Đạo, liền một mình cầm kiếm du lịch thiên hạ, trong tay ba thước khí khái, phong mang tất lộ. Chẳng biết tại sao, người này hết lần này tới lần khác cùng Giao Long không hợp nhau, rông rã ba trăm cái xuân xanh, có Giao Long xử trăm Giao Long, giết đến thế gian lại không Chân Long, lúc này mới bỏ qua, cuối cùng không biết tung tích, có người nói hắn là đi cực cao đạo pháp sắp xếp trước địa phương, cùng Đạo tổ ngồi mà luận đạo, cũng có nói là đi cực xa phương Tây tịnh thổ Phật Quốc, cùng Phật Đà biện kinh thuyết pháp, lại có người nói hắn tự mình tọa trấn Phong Đô Địa Phủ cửa lớn, phòng ngừa yêu ma quỷ quái làm hại nhân gian. . ."

Lão tiên sinh nói đến nước bọt văng khắp nơi, bên dưới tất cả tiểu trấn bách tính đều thờ ơ, người người mặt mũi tràn đầy mờ mịt.

Tỳ nữ thấp giọng hiếu kỳ hỏi: "Ba thước khí khái là cái gì ?"

Tống Tập Tân cười nói: "Chính là kiếm."

Tỳ nữ tức giận nói: "Công tử, vị này lão nhân gia, cũng quá ưa thích khoe khoang học vấn, lời nói cũng không dễ dễ nói."

Tống Tập Tân liếc mắt lão nhân, cười trên nỗi đau của người khác nói: "Chúng ta tiểu trấn biết chữ không có mấy cái, vị này kể chuyện tiên sinh xem như mị nhãn vượt cho mù lòa nhìn."

Tỳ nữ lại hỏi nói: "Động thiên phúc địa lại là cái gì ? Trên đời thật có người có thể sống ba trăm tuổi sao? Còn có cái kia Phong Đô Địa Phủ, không phải người chết mới địa phương có thể đi sao?"

Tống Tập Tân bị đang hỏi, lại không muốn rụt rè, liền thuận miệng nói: "Đều là nói bậy nói bạ, đoán chừng nhìn qua mấy quyển bất nhập lưu bại quan dã sử, lấy ra lừa gạt hương dã thôn phu."

Giờ khắc này, Tống Tập Tân nhạy cảm phát hiện lão nhân kia, hữu ý vô ý nhìn chính mình một chút, mặc dù chỉ là chuồn chuồn lướt nước ánh mắt, rất nhanh liền vút qua, nhưng Tống Tập Tân vẫn là cẩn thận bắt được, chỉ là thiếu niên cũng không có để tâm, chỉ coi là trùng hợp mà thôi.

Tỳ nữ ngẩng đầu nhìn về phía lão hèn thụ, tinh tế vỡ nát tia sáng xuyên thấu qua lá cây khe hở, rơi xuống, nàng vô ý thức nheo lại đôi mắt.

Tống Tập Tân quay đầu nhìn lại, đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Bây giờ chính mình vị này tỳ nữ, có một trương vừa mới bắt đầu rút đi hài nhi mập bên mặt, nàng giống như cùng trong trí nhớ cái kia gầy gò nho nhỏ, làm một chút xẹp xẹp tiểu nha hoàn, có rất lớn ra vào.

Dựa theo tiểu trấn tập tục, nữ tử lấy chồng lúc, liền sẽ có thuê một vị cha mẹ con cái đều là khoẻ mạnh phúc khí đầy đủ người, mời nàng giáo đi tân nương trên mặt lông tơ, kéo đủ tóc trán cùng tóc mai, gọi là mở mặt, hoặc là thả lông mày.

Tống Tập Tân còn từ trên sách nghe nói một cái trấn nhỏ không có tập tục, cho nên tại Trĩ Khuê mười hai tuổi năm đó, hẳn liền mua tiểu trấn tốt nhất mới nhường chi rượu, mang ra cái kia trộm giấu mà đến bình sứ, men sắc cực mỹ, giống như cây mơ, nâng cốc đổ vào trong đó sau, đem cẩn thận bùn phong, cuối cùng vùi sâu vào dưới mặt đất.

Tống Tập Tân đột nhiên mở miệng nói rằng: "Trĩ Khuê, tuy nói họ Trần gia hóa, dựa theo chúng ta người đọc sách lão tổ tông thuyết pháp, thuộc về 'Gỗ mục không điêu khắc được vậy. Cạn bã chi tường không thể ô', nhưng là bất kể nói thế nào, hẳn đời này cuối cùng vẫn làm một cái chuyện có ý nghĩa."

Tỳ nữ cũng không trả lời, thấp liềm chân mày, lơ mơ có thể thấy được lông mi có chút rung động.

Tống Tập Tân phối hợp nói rằng: "Trần Bình An đâu, người cũng không hỏng, chính là tính tình quá cứng nhắc, làm chuyện gì chỉ nhận lý lẽ cứng nhắc, cho nên làm điêu tượng, mang ý nghĩa hẳn lại cần cù khổ luyện, cũng nhất định không làm được một cái có linh khí đồ tốt đến, cho nên Lưu Tiệp Dương sư phụ, cái kia Diêu lão đầu, đối với Trần Bình An chết sống không để vào mắt, là có nó độc đáo nhãn quang, cái này gọi gỗ mục không điêu khắc được. Còn cạn bã chi tường không thể ô nha, đại khái ý tứ nói đúng là Trần Bình An loại này quý nghèo kiệt xác, dù là người cho hẳn xuyên qua kiện long bào, hẳn như cũ là cái trong đất thổ khí người quê mùa. . ."

Tống Tập Tân sau khi nói đến đây, tự giễu nói: "Ta kỳ thật so Trần Bình An còn thảm."

Nàng không biết rõ an ủi ra sao nhà mình công tử.

Tống Tập Tân cùng hẳn tỳ nữ, tại toà này tiểu trấn bên trên, một mực là Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngô hẻm những người giàu, tại trà dư tửu

hậu trọng yếu đề tài nói chuyện, cái này phải quy công cho Tổng Tập Tân cái kia "Tiện nghi lão cha", Tổng đại nhân.

Tiểu trấn không có đại nhân vật gì, cũng không có sóng gió gì, cho nên bị triều đình phái trú nơi này Diêu Vụ Đốc Tạo quan, không thể nghi ngờ chính là trên kịch vui cái chủng loại kia trời xanh lớn lão gia, trong lịch sử hơn mười vị Đốc Tạo quan bên trong, lại trở lên Nhâm Đốc Tạo quan Tổng đại nhân, rất được dân tâm, Tổng đại nhân không giống trước đó những cái kia cao cao tại thượng quan lão gia, Tổng đại nhân chẳng những không có trốn ở công thự, tu thân dưỡng khí, cũng không có bế môn từ chối tiếp khách, một lòng tại thư phòng nghiên cứu học vấn, mà là đối với quan hàm lò đồ sứ đốt tạo công việc, việc phải tự làm, quả thực so tượng hộ hàm lò công càng giống là hương dã bách tính, hơn mười năm giữa, vị này nguyên bản đầy người thư quyền khí Tổng đại nhân, da thịt bị phơi ngăm đen tỏa sáng, ngày bình thường trang phục cùng anh nông dân không khác, đối nhân xử thế, chưa từng giá đỡ, chỉ tiếc tiểu trấn Long Diêu đốt tạo mà ra ngự dụng đồ sứ, vô luận là men sắc phẩm bề ngoài, vẫn là châu báu món nhỏ hình dạng và cấu tạo, thủy chung không như ý muốn, nói cho đúng đến, so với dĩ vãng tiêu chuẩn, thậm chí càng kém hơn một chút, để lão hàm lò đầu nhóm trăm mỗi vẫn không có cách giải.

Cuối cùng đại khái triều đình bên kia cảm thấy cần trọng Tổng đại nhân, không có công lao cũng có khổ lao, đem triệu hồi kinh thành Lại Bộ sắc lệnh trên văn thư, tốt xấu được cái lương kiểm tra đánh giá. Tổng đại nhân tại trở về kinh trước đó, vậy mà thiên kim tan hết, bỏ vốn kiến tạo một tòa Lang Kiêu, về sau phát hiện Tổng đại nhân rời đi đội xe bên trong, không có tiện thể cái nào đó hài tử sau, tiểu trấn mấy cái thế gia vọng tộc môn đình liên bưng tỉnh đại ngộ. Có thể nói, Tổng đại nhân cùng tiểu trấn góp nhặt xuống một phần không tâm thường hương hỏa tình, tặng thêm hiện Nhâm Đốc Tạo quan tận lực trông nom, thiếu niên Tổng Tập Tân những năm này tại tiểu trấn sinh hoạt, áo cơm không lo, tiêu điều tự tại. Bây giờ đổi tên là Trĩ Khuê nha hoàn, liên quan tới nàng thân thế lai lịch, chúng thuyết phân vân, ở tại Nê Bình ngũ hẻm dân bản

xứ, nói là một cái lông ngỗng tuyết lớn mùa đông, có cái nơi khác nữ hài dọc theo đường ăn xin đến tận đây, hôn mê tại Tổng Tập Tân nhà cửa sân miêng, nếu như không phải có người phát hiện ra sớm, liền muốn đi Diêm Vương gia bên kia chuyển thế đầu thai. công thợ bên kia làm việc vất vả lão nhân, có mặt khác thuyết pháp, lời thề son sắt nói là Tổng đại nhân trước kia để cho người ta từ đừng địa mua cô nhi, vì cái gì chính là cho con riêng Tổng Tập Tân tìm kiếm một cái biết ấm lạnh thể mình người, đền bù một chút cha con không được nhận nhau thua thiệt.

Bất kể như thế nào, tỳ nữ bị thiếu niên đặt tên là Trĩ Khuê sau, xem như triệt để ngồi vững hai người cha con quan hệ, bởi vì tiểu trấn đại tộc thân hào đều hiểu được, Tổng đại nhân nhất chung tình tại một chiếc nghiên mực, liền có khắc "Trĩ Khuê" hai chữ.

Tổng Tập Tân hồi lại thần, khuôn mặt tươi cười rực rỡ, "Chẳng biết tại sao, nhớ tới cái kia mặt dày mày dạn thần lẩn, Trĩ Khuê người muốn a, ta đều đem nó ném tới Trần Bình An sân nhỏ, nó y nguyên muốn hướng nhà chúng ta vọt, người nói Trần Bình An ồ chó, phải là cỡ nào không bị người chào đón, mới có thể keo kiệt đến liền một đầu tiểu xà cũng không nguyện ý đi vào ?"

Tỳ nữ nghiêm túc nghĩ nghĩ, trả lời nói: "Có một số việc, cũng giảng duyên phận a?"

Tổng Tập Tân duỗi ra ngón tay cái, thoải mái nói: "Chính là đạo lý này! Hẳn Trần Bình An chính là cái duyên cạn phúc bạc người, có thể còn sống liền thỏa mãn đi."

Nàng không nói gì.

Tổng Tập Tân nói một mình nói: "Chúng ta rời đi tiểu trấn sau, trong phòng đồ vật giao cho Trần Bình An chiếu khán, gia hỏa này có thể hay không biến thủ a?"

Tỳ nữ nhẹ giọng nói: "Công tử, không đến mức a?"

Tống Tập Tân cười nói: "U, Trĩ Khuê, biến thủ ý tứ cũng hiểu?"

Tỳ nữ chớp chớp cặp kia thu thủy lớn mắt, "Chẳng lẽ không phải mặt chữ ý tứ?"

Tống Tập Tân cười, nhìn về phía phương Nam, lộ ra một vòng tâm thần hướng tới, "Ta nghe nói kinh thành cái chỗ kia tàng thư, so với chúng ta tiểu trấn hoa cỏ cây cối còn nhiều hơn!"

Liền ở đây lúc, kể chuyện tiên sinh chính nói rằng: "Trên đời mặc dù đã mất Chân Long, long chi phụ thuộc, như giao, cầu, lý vân vân, vẫn là chân chân chính chính, thật sự sống ở trong nhân thế, nói không chừng liền. . ."

Lão nhân cố ý bán một cái nút, mắt thấy người nghe thờ ơ, căn bản không hiểu được cổ động, đành phải nói tiếp nói: "Nói không chừng liền ẩn nấp tại chúng ta bên cạnh, Đạo giáo thần tiên xưng là tiềm long tại uyên!"

Tống Tập Tân ngáp một cái.

Đình đầu đột nhiên bay xuống một mảnh lá hòe, xanh ngắt ướt át, vừa vụn rơi vào thiếu niên trên trán.

Tống Tập Tân đưa tay bắt lấy lá cây, hai ngón vụn chuyển cuống lá.

—— ———

Nghĩ đến vẫn là đi thành cửa Đông đòi nợ một lần thiếu niên, tại tới gần lão hòe thụ thời điểm, cũng nhìn thấy trước mắt có lá hòe bay xuống, chỉ là hẩn tăng tốc bước chân, muốn đưa tay đón ở.

Chỉ là một hồi luồng gió mát thổi qua, lá cây từ tay hắt một bên lướt qua.

Giày cỏ thiếu niên thân hình mạnh mẽ, nhanh chóng lướt ngang một bước, muốn chặn đường xuống miếng lá cây này.

Hết lần này tới lần khác lá cây trên không trung lại lộn một vòng.

Thiếu niên không tin tà, mấy lần xê dịch, cuối cùng vẫn là không có thể bắt ở lá hòe.

Thiếu niên Trần Bình An không thể làm gì.

Một cái Hương Thục trốn học thiếu niên áo xanh, cùng Trần Bình An sát vai mà qua.

Thiếu niên áo xanh chính mình cũng không biết rõ, trên đầu vai không biết khi nào dừng lại một mảnh lá hòe.

Trần Bình An tiếp tục đi hướng thành cửa Đông, dù là nếu không tới tiền, thúc thúc giục cũng là tốt.

—— ———

Nơi xa gian hàng coi bói bên kia, tuổi trẻ đạo nhân nhắm mắt dưỡng thần, nói một mình nói: "Là ai nói vận trời tuần hoàn không dày mỏng?"

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Hạ xãm

Trần Bình An đi vào cửa Đông, nhìn thấy hán tử kia ngồi xếp bằng tại hàng rào cửa ra vào trên gốc cây, uể oải phơi đầu mùa xuân ngày đầu, nhắm con mắt, khẽ hát, hai tay đập đầu gối.

Trần Bình An ngồi xồm ở hăn bên cạnh, đối với thiếu niên tới nói, đòi nợ sự tình, thực sự khó mà mở miệng.

Thiếu niên đành phải yên tĩnh nhìn về phía Đông một bên rộng lớn đại lộ, uốn lượn mà dài dằng dặc, giống một đầu trắng kiện màu vàng trường xà.

Hăn thói quen nắm lên một nắm bùn đất, nắm ở trong lòng bàn tay, chậm rãi xoa nắn.

Hăn từng đi theo Diêu lão đầu tại tiểu trấn xung quanh một bên trèo đèo lội suối, công trưu nặng bực hành lý, trang bị đao bổ củi, cái cuốc ở bên trong các loại vật, tràn đầy. Tại lão nhân dẫn đầu xuống, sẽ ở các nơi vừa đi vừa nghỉ, Trần Bình An thường thường yêu cầu "Ăn đất", nắm lên một nắm bùn đất liền trực tiếp để vào trong miệng, nhắm nuốt bùn đất, tinh tế nhắm nháp tư vị. Dần dà, quen tay hay việc, Trần Bình An dù là chỉ là ngón tay mài một phen, liền rõ ràng thổ nhượng tính chất. Đến mức ở phía sau đến, trên thị trường một chút lão hằm lò miệng phá toái mảnh sứ vỡ, Trần Bình An ước lượng một chút, liền có thể biết là toà kia hằm lò miệng, thậm chí là vị nào sứ phó đốt đi ra đồ vật.

Mặc dù Diêu lão đầu tính tình quái gở, bất cận nhân tình, động một tí đánh chửi Trần Bình An, đã từng có một lần, Diêu lão đầu ghét bỏ Trần Bình An ngộ tính quá kém, quả thực chính là cái đầu óc chậm chạp ngu xuẩn, một mạch phía dưới đem hăn nhét vào rừng núi hoang vắng, lão nhân một mình trở về hằm lò miệng. Đợi đến thiếu niên đi sáu mươi dặm

đường núi, tới gần toà kia Long Diêu thời điểm, đêm đã khuya thời gian, ngày kia mưa to mưa lớn, đem tại vũng bùn bên trong tập tễnh mà đi thiếu niên, rốt cục xa xa nhìn thấy một điểm ánh sáng thời điểm, quật cường thiếu niên tại một mình kiểm ăn sau, lần thứ nhất có xung động muốn khóc.

Thế nhưng là thiếu niên chưa bao giờ oán trách qua lão nhân, càng sẽ không ghi hận.

Thiếu niên gia thế nghèo khó, không có đọc qua thư, nhưng là minh bạch một cái sách vở bên ngoài đạo lý, trên đời ngoại trừ cha mẹ, lại không có người là chuyện đương nhiên đối với người tốt.

Mà cha mẹ của hắn, phải đi trước.

Trần Bình An chịu được tính tình ngẩn người, lời thôi hán tử giống như cảm thấy hơn phân nửa là không có cách nào khác lừa dối qua ải, mở mắt cười nói: "Chẳng phải năm văn tiền nha, nam nhân như thế lòng dạ hẹp hòi, về sau không có triển vọng lớn."

Trần Bình An mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, "Người chẳng phải đang so đo sao?"

Hán tử nhếch miệng, lộ ra đầy miệng cao thấp không đều răng vàng khè, cười hắc hắc nói: "Cho nên a, nếu như không muốn lấy sau biến thành ta như vậy lưu manh, cũng đừng nhớ thương cái kia năm văn tiền."

Trần Bình An thở dài, nâng lên đầu, chân thành nói: "Người nếu là tình hình kinh tế căng thẳng, cái này năm văn tiền coi như xong đi, thế nhưng là trước đó nói xong, về sau một phong thư một viên đồng tiền, không thể lại quýt nợ."

Toàn thân lộ ra một luồng tanh hôi vị hán tử quay đầu, cười tủm tỉm nói: "Tiểu gia hỏa, liền như người loại này hăm cầu thối tạng đá tính tình,

tương lai rất dễ dàng thiết thòi lớn. Khó nói chưa từng nghe qua một câu chuyện xưa, ăn thiết thòi là phúc ? Người nếu là thiết thòi nhỏ cũng không nguyện ý ăn. . ."

Hắn thoáng nhìn trong tay thiếu niên bùn đất, hơi chút dừng lại, ranh mãnh nói: "Chính là mặt hướng đất vàng quay lưng thiên mệnh."

Trần Bình An phản bác nói: "Ta mới vừa rồi không phải nói, không cần năm văn tiền sao? Chẳng lẽ không tính ăn thiết thòi nhỏ ?"

Hán tử có chút kinh ngạc, vẻ mặt nổi nóng, phất tay đuổi người: "Mau mau rút, cùng người tiểu tử nói chuyện phiếm thật tốn sức."

Trần Bình An lỏng ngón tay ra, ném đi bùn đất, sau khi đứng dậy nói rằng: "Gốc cây hơi ẩm nặng. . ."

Hán tử ngẩng đầu cười mắng nói: "Lão tử còn cần người để giáo huấn ? Người trẻ tuổi dương khí tráng, trên mông có thể bánh nướng!"

Hán tử quay đầu liếc mắt thiếu niên bóng lưng, méo mó miệng, lẩm bẩm một câu, tựa như là mắng lão thiên gia ỉu xiu lời nói.

—— ———

Thực sư Tề tiên sinh hôm nay chẳng biết tại sao, lần đầu tiên sớm kết thúc thụ nghiệp.

Học thực sau đầu có cái sân nhỏ, mặt phía bắc mở một cái thấp thấp nhỏ củi môn, có thể thông hướng rừng trúc.

Tống Tập Tân cùng tỳ nữ tại lão hộc thụ dưới nghe chuyện xưa thời điểm, bị người gọi tới đánh cờ, Tống Tập Tân không quá tình nguyện, chỉ là người kia nói là Tề tiên sinh ý tứ, muốn xem một chút bọn hắn tài đánh cờ có hay không tiến bộ, Tống Tập Tân đối với ăn nói có ý tứ Tề

tiên sinh, có một loại không nói rõ được cũng không tả rõ được cảm nhận, đại khái có thể xưng là đã kính mà lại sợ, cho nên Tề tiên sinh tự mình hạ cái này đạo thánh chỉ, Tổng Tập Tân không thể không phó ước, nhưng là hẳn nhất định phải các loại kể chuyện tiên sinh kể xong cố sự, lại đi học thực hậu viện. Giúp tiên sinh truyền lời thiếu niên áo xanh, đành phải đi đầu đánh nói hồi phủ, không quên căn dặn Tổng Tập Tân ngàn vạn đừng quá đến chậm, nói liên miên lái nhái, vẫn là luận điệu cũ rích nặng bần cái kia một bộ, cái gì nhà ta tiên sinh là coi trọng nhất quy củ, không thích người khác nói không giữ lời, vân vân.

Tổng Tập Tân lúc đó móc lỗ tai, không sợ người khác làm phiền, nói biết rõ biết rõ.

Làm Tổng Tập Tân mang theo Trĩ Khuê đi vào học thực hậu viện, gió mát phất phơ, hào hoa phong nhã thiếu niên áo xanh lang như thường ngày đồng dạng, đã ngồi ở phía Nam trên ghế, cái eo thẳng tắp, ngồi nghiêm chỉnh.

Tổng Tập Tân đặt mông ngồi tại thiếu niên áo xanh đối diện, ngồi Bắc hướng Nam.

Tề tiên sinh ngồi tại phía Tây, luôn luôn xem cờ không nói.

Tỳ nữ Trĩ Khuê mỗi khi gặp thiếu gia nhà mình cùng người đánh cờ, đều sẽ đi rừng trúc tản bộ, để tránh quấy rầy đến ba vị "Người đọc sách", hôm nay cũng không ngoại lệ.

Ở chếch một góc tiểu trấn, không có cái gì cái gọi là thư hương môn đệ, cho nên người đọc sách, có thể xưng phượng mao lân giác.

Dựa theo Tề tiên sinh đặt trước lập xuống đến lão quy củ, Tổng Tập Tân cùng áo xanh lang muốn đoán tử, chấp đen đi đầu.

Tổng Tập Tân cùng đối diện người đồng lứa, cơ hồ là đồng thời bắt đầu

học cờ, chỉ là Tổng Tập Tân thiên tư thông minh, tài đánh cờ tiến bộ thần tốc, tiến triển cực nhanh, cho nên bị truyền thụ hai người kỳ nghệ Tề tiên sinh coi là cao đoạn người, đoán trước thời điểm, liền từ Tổng Tập Tân trước từ hộp cờ bên trong móc ra một cái cờ trắng, số lượng không giống nhau, bí không bày ra. Thiếu niên áo xanh sau đó nhặt ra một cái hoặc là hai cái hắc tử, đoán đối với cờ trắng chắn lẻ sau, liền có thể chấp đen đi đầu, cái này có đi đầu ưu thế. Tổng Tập Tân tại đầu hai năm đánh cờ bên trong, vô luận là chấp trắng làm sau, vẫn là chấp đen đi đầu, không một lần bại.

Bất quá Tổng Tập Tân đối với đánh cờ hào hứng không lớn, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, trái lại tư chất kém thiếu niên áo xanh, đã là Hương Thực học sinh, lại đảm nhiệm thư đồng, cùng Tề tiên sinh sớm chiều ở chung, dù là chỉ là đứng ngoài quan sát tiên sinh không tọa học đánh cờ, cũng được ích lợi không nhỏ, cho nên thiếu niên áo xanh từ chấp đen mới có thể ngẫu nhiên may mắn chiến thắng, cho tới bây giờ chỉ cần chấp đen, thắng bại liền có thể cùng Tổng Tập Tân tại tỉ lệ năm năm, tài đánh cờ gân tay tiến bộ, rõ ràng. Đối với loại này tiêu kia lớn, Tề tiên sinh luôn luôn một từ, khoanh tay đứng nhìn mà thôi.

Tổng Tập Tân vừa muốn đi bắt quân cờ, Tề tiên sinh đột nhiên nói rằng: "Hôm nay các người bên dưới một bàn đĩa cờ, chấp trắng đi đầu."

Hai cái thiếu niên một đầu sương mù, đều không biết "Đĩa cờ" là vật gì.

Tề tiên sinh ngữ tốc không vội không chậm, cẩn thận giải thích qua quy củ sau, cũng không rườm rà, chỉ là tại tứ tinh vị phân biệt thả xuống hắc bạch hai con.

Người trung niên sởi, lạc tử, động tác thành thạo, nước chảy mây trôi, để cho người ta cảnh đẹp ý vui.

Bình thường thích nhất tuân thủ nghiêm ngặt quy củ thiếu niên áo xanh, nghe nói "Tin dữ" sau, trợn mắt hốc mồm, si ngốc nhìn lấy bàn cờ, cuối

cùng cẩn thận từng li từng tí nói rằng: "Tiên sinh, kể từ đó, giống như rất nhiều định thế không cần dùng."

Tống Tập Tân nhú mày nghĩ kể sách một lát, rất nhanh hai mắt tỏa sáng, lông mày giãn ra nói: "Là bàn cờ cách cục nhỏ đi."

Sau đó Tống Tập Tân tranh công đồng dạng, ngẩng đầu cười hỏi nói: "Đúng không, Tề tiên sinh ?"

Trung niên nho sĩ gật đầu nói: "Xác thực như thế."

Tống Tập Tân hướng phía đối diện người đồng lứa hơi nhú mày lại đầu, cười hỏi nói: "Muốn không để trước hai cờ, nếu không gia hỏa này khẳng định thua."

Thiếu niên đối diện lập tức mặt đỏ tới mang tai, nhu nhu ầy ầy, bởi vì hăn lòng dạ biết rõ, chính mình chiến thắng số lần càng ngày càng nhiều, ngoại trừ tài đánh cờ tăng trưởng bên ngoài, kỳ thật chân chính nguyên nhân chủ yếu là Tống Tập Tân, hai năm này đánh cờ càng ngày càng không quan tâm, thậm chí có chút không sợ người khác làm phiền, rất nhiều thắng bại tay, Tống Tập Tân thậm chí cố ý phóng thủy, hoặc là tiên cơ bố cục rõ ràng chiếm ưu sau, cờ đến trung bàn, Tống Tập Tân sẽ tận lực vì đồ đại long mà bình đi nước cờ hiểm.

Đối với đánh cờ, tài hoa hơn người Tống Tập Tân, chơi vui hay không, có không có thú, mới là chọn lựa đầu tiên.

Đối với thiếu niên áo xanh, từ lần thứ nhất sợi rơi vào bàn cờ, hăn liền chấp nhất tại thắng bại hai chữ.

Tề tiên sinh nhìn về phía mình học thực đệ tử, "Người có thể chấp trắng đi đầu."

Sau đó thiếu niên áo xanh lắc tử chậm chạp, cẩn thận chặt chẽ, thận

trọng từng bước. Tống Tập Tân vẫn như cũ là lạc tử như bay, thẳng thắn thoải mái, linh dương treo sừng.

Song phương tính tình, khác biệt một trời một vực.

Bất quá hơn tám mươi tay, thiếu niên áo xanh liền thua rồi tinh rồi mù, rũ xuống đầu không nói, mím chặt môi.

Tống Tập Tân khuỷu tay chống đỡ ở trên bàn, nâng quai hàm giúp, một tay hai ngón sợi, nhẹ nhàng đánh bàn đá, nhìn chăm chú ván cờ.

Dựa theo Tề tiên sinh quy củ, song phương đánh cờ, ném tử im ắng nhận thua là được, tuyệt đối không thể nói "Ta thua" ba chữ.

Thiếu niên áo xanh bất kể như thế nào không cam tâm, vẫn là chậm rãi ném tử.

Tề tiên sinh đối với đệ tử phân phó nói: "Luyện chữ đi thôi, không cần thu thập tàn cục, viết ba trăm 'Vĩnh' chữ."

Thanh y thiếu niên tranh thủ thời gian đứng dậy, tất cung tất kính thờ dài cáo từ.

Tống Tập Tân tại thiếu niên kia thân ảnh biến mất, mới nhẹ giọng hỏi nói: "Tiên sinh cũng phải rời đi nơi này rồi?"

Song tóc mai sương trắng nho nhã văn sĩ gật đầu nói: "Trong một tuần, liền sẽ rời đi."

Tống Tập Tân cười nói: "Vậy thì thật là tốt, ta còn có thể vì tiên sinh tiễn đưa."

Vị này tiên sinh dạy học do dự một chút, rốt cục vẫn là mở miệng nói rằng: "Không cần vì ta tiễn đưa. Tống Tập Tân, người về sau đến tiểu

trần bên ngoài, nhớ kỹ đừng quá mức khoe khoang. Ta thân không vật gì khác, ba quyển học vỡ lòng sách vở, « tiểu học », « lễ nhạc », 《 quan chỉ 》 , người có thể cùng nhau cầm lấy đi, thường thường ôn tập, cần biết đọc sách trăm lần, nó nghĩa từ gặp. Nếu là có thể đọc sách phá vạn quyển, càng là hạ bút như có thần, nơi đây chân ý. . . Người về sau tự nhiên sẽ biết được . Còn ba quyển nhàn tạp thư, thuật tính « tinh vi », kỳ phổ « đào lý », văn tập « sơn hải sách », không ngại nhàn hạ lúc đọc qua, cũng có thể di tình dưỡng tính."

Tống Tập Tân mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, có chút xấu hổ, cả gan nói rằng: "Tiên sinh giống như là tại 'Uỷ thác ', để ta biết bao thích ứng."

Tề tiên sinh ý cười đầy mặt, ôn nhu nói: "Không có người nói khoa trương như vậy, nhân sinh nơi nào không gặp lại, về sau luôn có gặp lại một ngày."

Vị tiên sinh này mỉm cười thời điểm, để cho người ta như một cơn gió.

Hắn đột nhiên nói rằng: "Người đi Triệu Diêu bên kia nhìn xem, coi như sớm tạm biệt."

Tống Tập Tân đứng dậy cười nói: "Được rồi. Vậy cái này ván cờ liền làm phiên tiên sinh thu thập đi."

Thiếu niên vui sướng chạy tới.

Trung niên nho sĩ cúi người thu thập quân cờ, nhìn như Đông một khóa tây một cái, lộn xộn vô tự, kì thực trước đen sau trắng, từ Tống Tập Tân cuối cùng lạc tử cái viên kia hắc tử bắt đầu nhặt lên, trình tự ngược lại đấy mà đi, một đứa con không kém.

Không biết khi nào, tỳ nữ Trĩ Khuê đã từ rừng trúc trở về, chỉ là đứng tại cũi ngoài cửa, cũng không đặt chân sân nhỏ.

Hắn không có quay đầu, trầm giọng nói: "Tự giải quyết cho tốt."

Tại Nê Bình ngõ hẻm lớn lên thiếu nữ, lúc này mặt mũi tràn đầy ngây thơ vẻ mặt, nhu nhu nhược nhược sợ hãi, đầm đìa đáng yêu.

Ôn tồn lễ độ nho sĩ mơ hồ lộ ra một vòng vẻ giận dữ, chậm rãi quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt lạnh lùng.

Thiếu nữ y nguyên mơ mơ màng màng bộ dáng.

Thiên chân vô tà.

Trung niên người đọc sách đứng người lên, ngọc thụ lâm phong, nhìn về phía vị kia thiếu nữ, cười lạnh nói: "Nghịch chương nghịch loại!"

Thiếu nữ chậm rãi thu liễm trên mặt vô tội vẻ mặt, ánh mắt dần dần lạnh lẽo, khóe miệng treo lên mỉa mai ý cười.

Nàng giống như đang nói, người có thể làm khó dễ được ta ?

Nàng cứ như vậy cùng nho sĩ thẳng tắp đối mặt.

Trong tiểu viện bên ngoài, phảng phất có một đôi mãng giao đang đối đầu.

Giữa hai bên, nhìn chăm chú thù khẫu.

Nơi xa, Tống Tập Tân cao giọng hô nói: "Trĩ Khuê, về nhà á."

Thiếu nữ lập tức nhón chân lên, nhu thuận trả lời một câu, "Ai, tốt, công tử."

Nàng đẩy ra củi môn, chạy chậm đến cùng tiên sinh dạy học sượt qua người, chạy ra mấy bước sau, nàng không quên quay người, đối với cái bóng lưng kia làm cái vạn phúc, tiếng nói uyển chuyển hàm xúc động lòng người, "Tiên sinh, Trĩ Khuê đi trước."

Hồi lâu qua đi, nho sĩ thở dài.

Xuân gió ấm áp, lá trúc đập chờn, như lật sách âm thanh.

—— ———

Đầu đội hoa sen quan tuổi trẻ đạo nhân, dọn dẹp sạp hàng, rên rỉ thở dài, quen biết tiểu trấn bách tính hỏi nguyên do, cũng chỉ là gặt gù đặc ý chưa trả lời.

Vị cuối cùng từng tại này tính nhân duyên mới gả phụ nhân, đi ngang qua nơi này, mắt thấy tuổi trẻ đạo nhân như thế khác thường, tu tu chất chất dừng lại bước chân, tiếng nói mềm nhu, ngoài miệng hỏi vấn đề, cặp kia biết nói chuyện nước nhuận đôi mắt, lại tại tuổi trẻ đạo nhân khuôn mặt anh tuấn bên trên ra sức bồi hồi.

Tuổi trẻ đạo nhân bất động thanh sắc địa liếc mắt nữ tử, ánh mắt có chút hướng xuống, là một bức *** phong cảnh, sau đó đạo sĩ nuốt một cái nước miếng, nói một câu thần thao thao quẻ nói, "Hôm nay bản đạo cho mình tính toán một ký, hạ xăm, đại hung a."

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bát nước

Hạnh Hoa ngô hẻm có miệng giếng, tên là Thiết Tỏa Tinh, một cây thô như thanh niên trai tráng cánh tay xích sắt, năm qua năm, rủ xuống tại miệng giếng nội, khi nào có này giếng nước có này khóa sắt, lại là người nào làm này nhằm chán sự tình kỳ chuyện lạ, sớm đã không người biết hiểu chân tướng, ngay cả tiểu trấn số tuổi lớn nhất lão nhân, cũng nói không ra cái căn nguyên đến.

Nghe đồn tiểu trấn đã từng có người hiểu chuyện, ý đồ kiểm nghiệm xích sắt đến cùng có bao nhiêu lớn, không để ý các lão nhân khuyên can, đối với "Túm khóa sắt ra miệng giếng người, mỗi ra một thước, giảm thọ một năm", đầu này truyền miệng lão quy củ, người kia căn bản không có coi ra gì, kết quả dùng sức lôi kéo một nén nhang sau, rút ra một đồng lớn xích sắt, vẫn là không nhìn thấy cuối dấu hiệu, người kia đã là tinh bì lực tẫn, liền tùy ý những cái kia túm ra miệng giếng xích sắt, uốn lượn tại giếng nước bánh xe bên cạnh, nói là sáng mai lại đến, hẳn liền hết lần này tới lần khác không tin cái này tà. Người này sau khi về đến nhà, ngày trước liền thất khiếu chảy máu, chết bất đắc kỳ tử trên giường, mà lại chết không nhắm mắt, mặc kệ người nhà như thế nào tổn sức giày vò, thi thể chính là bế không lên con mắt, cuối cùng có một cái đời đời kiếp kiếp ở tại giếng nước phụ cận lão nhân, để gia đình kia giờ lên thi thể đến bên giếng nước một bên, "Trơ mắt" nhìn lấy lão nhân đem những cái kia xích sắt thả lại giếng nước, đợi đến toàn bộ xích sắt một lần nữa thẳng tắp chui vào miệng giếng nước sâu bên trong, cổ thi thể kia rốt cục nhắm mắt.

Một lần trước nhỏ chậm rãi hướng đi chiếc kia Thiết Tỏa Tinh, tiểu gia hỏa, là cái còn mang theo hai đầu con sên hài tử, thế nhưng là nói lên cổ sự này đến, mồm miệng rõ ràng, đầu vào đấy, căn bản không giống như là cái mới học vỡ lòng nửa năm hương dã tiểu oa oa, lúc này hài tử chính ngẩng đầu, thật to con mắt, giống hai khóa nho đen, nhẹ nhàng hít mũi

một cái, hai đầu nước mũi tiêu xà liền rụt về lại, hài tử nhìn qua cái kia một tay nâng cái bát trắng lớn kể chuyện tiên sinh, nỗ bữu môi, nói rằng: "Ta nói xong, người cũng nên cho ta xem một chút người trong chén chứa gì a?"

Lão nhân cười ha hả nói: "Đừng nóng vội đừng nóng vội, chờ đến giếng nước bên cạnh ngồi xuống, cho người thêm nhìn cái đủ."

Hài tử "Thiện ý" nhắc nhở nói: "Không cho phép đổi ý, bằng không người chết không yên lành, vừa tới Thiết Tỏa Tỉnh bên cạnh một bên liền sẽ một đầu ngã vào đi, đến lúc đó ta cũng sẽ không cho người vớt thi thể, bằng không lại đột nhiên đánh cái lôi, vừa vặn đem người chém thành một khối than cốc, đến lúc đó ta liền lấy khối tảng đá, một chút xiu đập nát. . ."

Lão nhân nghe hài tử triệt để, một nhóm lớn không mang theo tái diễn ác độc xúi quẩy lời nói, thực sự có chút đau đầu, tranh thủ thời gian nói: "Khẳng định cho người xem, đúng, người những lời này là học của ai ?"

Hài tử chém đinh chặt sắt nói: "Cùng mẹ ta thôi!"

Lão nhân cảm khái nói: "Không hổ là nhân kiệt địa linh, chung linh dục tú."

Hài tử đột nhiên dừng lại bước chân, nhú mày nói: "Người mắng chửi người không phải? Ta hiểu rõ một số người ưa thích đem lời hữu ích phản nói, tỉ như Tống Tập Tân!"

Lão nhân vội vàng phủ nhận, sau đó chuyển hướng chủ đề, hỏi: "Tiểu trấn bên trên có phải hay không thường thường phát sinh một chút chuyện lạ ?"

Hài tử gật gật đầu.

Lão nhân hỏi: "Nói một chút."

Hài tử chỉ chỉ lão nhân, chừng chặc đang hoàng nói: "Nói thí dụ như người xách cái cái bát trắng lớn, lại không chịu nhường người thả đồng tiền đi vào. Người còn chưa nói xong chuyện xưa thời điểm, mẹ ta liền nói người giảng được không hỏng, như lọt vào trong sương mù, vừa nhìn chính là hãm hại lừa gạt đã quen, cho nên để ta cho người đưa mấy văn tiền, người chết sống không cần, trong chén đến cùng có cái gì?"

Lão nhân dở khóc dở cười.

Nguyên lai là lúc trước tại lão hộc thụ dưới nói xong chuyện xưa kể chuyện tiên sinh, để đứa bé này lĩnh cùng với chính mình đi Hạnh Hoa ngô hẻm nhìn chiếc kia giếng nước, hài tử thoát đầu không vui, lão nhân liền nói hãn cái này cái bát trắng lớn nhưng có lớn giảng cứu, chứa khó lường hiểm có đồ chơi. Cái đứa bé kia trời sinh hoạt bát hiểu động, bị cha mẹ nói thành là cái đầu thai thời điểm quên lớn cái mộng, hãn rất nhỏ liền ưa thích đi theo Lưu Tiệp Dương cái kia giúp tay ăn chơi bốn phía đi lung tung, nhưng là vì câu lên một đầu lơ lửng hoặc là cá chạch, cái này tiểu thí hài cũng có thể tại mặt trời bên dưới bạo chiếu nửa canh giờ, không nhúc nhích, kiên nhẫn kinh người.

Cho nên khi lão nhân nói cái kia trắng trong chén chứa cái gì, hài tử lập tức liền cắn môi mắc câu.

Dù là lão nhân ngay từ đầu nói ra cái cổ quái yêu cầu, nói muốn thử một chút nhắc lên hãn, nhìn hãn đến cùng có bao nhiêu chìm, muốn biết rõ có hay không nặng bốn mươi cân, hài tử không chút do dự gật đầu đáp ứng, dù sao cho người ta xách mấy lần cũng sẽ không rơi khối thịt.

Nhưng là để hài tử lần lượt mắt trợn trắng sự tình phát sinh, lòng bàn tay trái nắm bát lão nhân, dồn hết đủ sức để làm dùng tay phải trợn vện nói ra hãn năm sáu lần, nhưng một lần cũng không thể đem hãn thành công nhắc lên, hài tử cuối cùng liếc xéo mắt lão nhân tay chân lèo khèo, lắc

lắc đầu, nghĩ thầm đồng dạng là gãy cột, Trần Bình An cái kia người nghèo rớt mồng tơi sức lực, liền so cái lão nhân này lớn hơn. Chỉ là muốn cùng với chính mình còn không có nhìn thấy trắng trong chén đầu quang cảnh, phảng phất trời sinh sớm khai khiếu hài tử, liền chịu đựng không nói một chút sẽ để cho lão nhân xuống đài không được mở miệng, phải biết, tại Nê Bình ngô hẻm Hạnh Hoa ngô hẻm vùng này, luận cãi nhau chửi đổng, nhất là âm dương quái khí nói chuyện, đứa bé này có thể xếp thứ ba, thứ hai là người đọc sách Tổng Tập Tân, đệ nhất thì là đứa bé này mẹ hân.

Lão nhân đi vào bên giếng nước, nhưng là không có đi ngồi tại trên miệng giếng.

Giếng cổ từ gạch xanh đắp lên,

Trong lúc vô hình, lão nhân hô hấp trở nên nặng nề.

Hài tử đi đến bên giếng nước, đưa lưng về phía miệng giếng, hướng về sau nhảy lên, cái mông vừa vịn ngồi tại trên miệng giếng.

Một màn này thấy lão nhân mồ hôi lạnh chảy ròng, cái này nếu là một chút mất tập trung, cái kia thẳng ranh con coi như trực tiếp rơi xuống a, lấy khẩu này giếng cổ lịch sử sâu xa, nhất xác cũng khó khăn.

Lão nhân chậm rãi hướng về phía trước mấy bước, nheo lại mắt, cúi người xem kỹ lấy đầu kia khóa sắt, một mặt buộc chặt bế tắc tại giếng nước bánh xe dưới đáy.

"Phong thủy thẳng địa, giáp tại một châu."

Lão nhân nhìn quanh bốn phía, trăm mối cảm xúc ngôn ngữ, nghĩ thầm nói: "Cũng không biết nói này kiện trọng khí, cuối cùng sẽ hoa rơi vào nhà nào?"

Lão nhân duỗi ra nhàn rồi tay phải, nhìn chăm chú trong lòng bàn tay.

Lòng bàn tay đường vân, pha tạp phức tạp.

Nhưng là xuất hiện một đầu mới tinh đường vân, chính tại chậm rãi kéo dài, như là đồ sứ nứt toác ra đến khe hở.

Thần nhân xem chưởng, như nhìn sơn hà.

Chỉ bất quá vị lão nhân này, ngay sau đó chỉ là đang nhìn tự thân thôi.

Lão nhân nhíu mày lại đầu, sợ hãi thán phục nói: "Bất quá ngắn ngủi nửa ngày, đã là như vậy thâm đậm quang cảnh, cái kia mấy vị chẳng phải là ?"

Hài tử đã đứng tại trên miệng giếng, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào lão nhân, lớn tiếng thúc giục nói: "Người đến cùng có cho hay không ta nhìn trắng bát ? !"

Lão nhân bất đắc dĩ nói: "Người tranh thủ thời gian xuống tới, tranh thủ thời gian xuống tới, ta cái này cho người xem cái bát trắng lớn."

Hài tử nửa tin nửa ngờ, cuối cùng vẫn là nhảy xuống miệng giếng.

Lão nhân do dự một chút, sắc mặt trang nghiêm, "Tiểu oa nhi, người ta có duyên, cho người xem một chút chén này huyền diệu, cũng là có thể, nhưng là sau khi xem, không cho người đối với người ngoài nhắc lên, chính là người vị kia mẫu thân, cũng không được, người nếu là làm được, ta liền để người kiến thức một chút, nếu là làm không được, chính là bị người tiểu oa nhi đâm sống lưng xương, cũng không cho người xem nữa mắt."

Hài tử chớp chớp con mắt, "Bắt đầu đi."

Lão nhân trịnh trọng việc hướng đi về trước đến miệng giếng bên cạnh một bên, một cúi đầu, phát hiện thẳng ranh con lần này đổi thành hai chân chuyển hướng ngồi tại trên miệng giếng, lão nhân có chút hối hận chính mình trêu chọc cái này vô pháp vô thiên tiểu oa nhi.

Lão nhân thu liễm tạp niệm, mặt hướng miệng giếng, năm ngón tay bắt lấy cái bát trắng lớn đáy chén, lòng bàn tay bắt đầu khẽ nghiêng, biên độ cơ hồ nhỏ bé không thể nhận ra.

Hài tử cảm giác mình đợi rất lâu, cũng không gặp đỉnh đầu cái kia trắng bát có chút động tĩnh, lão đầu tử cũng từ đầu tới cuối duy trì cái tư thế kia.

Ngay tại hài tử hai đầu con sên sắp treo ở miệng một bên, kiên nhẫn hao hết trước một khắc.

Chỉ gặp to bằng ngón tay một luồng dòng nước, từ trắng trong chén đổ xuống mà ra, rơi vào giếng nước chỗ sâu, vô thanh vô tức.

Hài tử nhe răng, liền muốn chửi ầm lên.

Hắn đột nhiên ngậm miệng lại, hơi kinh ngạc, một lát sau, hài tử sắc mặt đã từ chán kinh biến thành mờ mịt, lại sau đó, hài tử bắt đầu sợ hãi, đột nhiên hồi lại thần, lập tức nhảy xuống miệng giếng, hướng nhà mình bỏ chạy.

Nguyên lai, lão nhân dùng cái kia trắng bát đổ vào giếng nước phân lượng, đã sớm một chum đựng nước còn chưa hết.

Thế nhưng là một mực có nước từ trắng bát hướng ra phía ngoài đổ ra.

Hài tử cảm thấy mình khẳng định là ban ngày gặp quỷ.

Lưu Tiệp Dương tiện tay từ bên đường bẻ đi một cây vừa đâm chồi nhánh cây, bắt đầu luyện kiếm, cả người cùng nháp nhô bánh xe giống như, điên cuồng xoay tròn, căn bản không đau lòng trên chân cặp kia mới giày, trên đường nhỏ vung lên vô số bụi đất.

Thiếu niên cao lớn ra tiểu trấn, một đường từ bắc hướng nam đi, chỉ cần đi qua Tổng đại nhân xuất tiền kiến tạo Lang Kiều, lại đi trong vòng ba bốn dặm đường, đã đến Nguyễn gia cha con xây dựng toà kia tiệm thợ rèn, Lưu Tiệp Dương kỳ thật luôn luôn tâm cao khí ngạo, nhưng là Nguyễn sư phó chỉ dùng một câu, liền để thiếu niên bội phục đầu rạp xuống đất, "Chúng ta tới nơi này, chỉ vì khai lò đúc kiếm."

Đúc kiếm tốt, Lưu Tiệp Dương vừa nghĩ tới tương lai mình liền có thể có một cái chân kiếm, liền không nhịn được hưng phấn lên, ném đi nhánh cây, bắt đầu một bên chạy vừa kêu, quỷ khóc sói tru.

Lưu Tiệp Dương nghĩ đến Nguyễn sư phó len lút bên dưới truyền thụ cho mấy cái kia quyền giá tử, liền bắt đầu luyện tập bắt đầu, cũng là ra dáng, uy vũ sinh gió.

Thiếu niên cùng Lang Kiều càng ngày càng gần.

Lang Kiều đầu bắc trên bậc thang, ngồi bốn người, tư thái thướt tha nở nang mỹ phụ, trong ngực ôm một cái đại hồng bào tử nam hài, hân cao cao hất cằm lên, giống như là một trận vừa mới thu hoạch được đại thắng tướng quân, bậc thang cái kia một đầu, ngồi cái đây đầu sương tuyết cao lớn lão nhân bên cạnh, lão nhân chính tại nhỏ giọng an ủi một vị tức giận tiểu cô nương, nàng phẫn điều ngọc trác, giống như trên đời nhất tinh xảo búp bê, nàng non nớt da thịt tại ánh mặt trời chiếu sáng bên dưới, trong suốt sáng long lanh, đến mức có thể rõ ràng nhìn thấy da thịt bên dưới từng đầu xanh gân mạch lạc.

Hai đứa bé vừa mới nhao nhao xong đỡ, tiểu cô nương đã chẳng khóc,

tiểu nam hài càng đặc ý,

Lão nhân dáng người khôi ngô, như là một tòa núi nhỏ, bên cạnh phụ nhân quăng tới một cái tạ lỗi ánh mắt, uy nghiêm lão nhân đối với cái này làm như không thấy.

Bạc thang bên dưới, còn đứng lấy cái họ Lô người trẻ tuổi, chính là Lô thị gia chủ đích trưởng tôn, gọi Lô Chính Thuần, có lẽ là thật sự một phương khí hậu, có thể dưỡng dục một phương người, tại tiểu trấn Thổ Địa mới lớn nhân vật, túi da tướng mạo cũng nên ngày thường so nơi khác nam nữ càng tốt hơn một chút hơn. Chỉ bất quá Lô Chính Thuần sớm đã bị tửu sắc móc rỗng nội tình, rơi vào bạc thang ngồi bốn người trong mắt, thì càng là khó coi. Lô gia có Long Diêu, vô luận số lượng vẫn là quy mô, đều có một không hai tại tiểu trấn, cũng là trong tộc con cháu đi ra tiểu trấn, đi nơi khác khai chi tán diệp nhiều nhất một cái dòng họ. Thế nhưng là dĩ vãng tại tiểu trấn uy phong bát diện Lô Chính Thuần, vẻ mặt câu nệ, sắc mặt tái nhợt, cả người đều căng cứng, giống như có chút chỗ sơ suất liền sẽ bị người xét nhà tru cửu tộc.

Nam hài nói tiểu trấn bách tính nghe không hiểu, "Mẫu thân, cái này họ Lưu tiểu côn trùng, tổ tiên thật sự là vị kia. . ."

Khi hần vừa muốn nói ra tính danh, phụ nhân lập tức che hài tử miệng, "Trước khi ra cửa, cha người cùng người căn dặn qua bao nhiêu lần, ở chỗ này, không thể tùy tiện đối với người nào chỉ mặt gọi tên."

Nam hài đẩy ra phụ nhân tay, ánh mắt cực nóng, dè thấp giọng tin tức nói: "Nhà hần coi là thật đời đời truyền thừa bảo giáp cùng kiếm kinh?"

Phụ nhân cứng chiều mà sờ lấy ấu tử đầu, ôn nhu nói: "Lô thị dùng nửa bộ gia phả đảm bảo, hai kiện đồ vật còn giấu ở thiếu niên kia trong nhà."

Nam hài đột nhiên nũng nịu nói: "Mẫu thân mẫu thân, chúng ta có thể hay không cùng Tiểu Bạch gia đổi một chút bảo vật a, chúng ta mưu đồ

cổ kia bảo giáp thực sự quá xấu, mẫu thân người muốn a, đổi thành cái kia bộ kiếm kinh, liền có thể trong mộng phi kiếm lấy đầu lâu, quả nhiên là thần không biết quỷ không hay, chẳng phải là so một cái xác rùa đen lợi hại quá nhiều ?"

Không chờ phụ nhân giải thích trong đó sâu xa nguyên do, sát vách bên kia nữ hài đã nổi giận ùng ùng nói: "Chỉ bằng người cũng muốn nhúng chàm chúng ta thất truyền đã lâu trấn sơn chi bảo ? Lần này chúng ta tới này, là danh chính ngôn thuận vật quy nguyên chủ, cũng không giống như một ít không biết xấu hổ gia hỏa, là làm cường đạo, làm tiểu đầu, thậm chí là làm tên ăn mày tới!"

Nam hài quay đầu làm cái mặt quỷ, sau đó giễu cợt nói: "Xú nha đầu chính người cũng đã nói, là trấn 'Sơn' chi bảo, sơn môn bối phận mà thôi, không tầm thường a?"

Nam hài đột nhiên biến hóa vui cười sắc mặt, từ phụ nhân trong ngực đứng người lên sau, ánh mắt thương hại địa phủ xem tiểu cô nương, giống như là học thực tiên sinh tại răn dạy ngây thơ mộng đồng, "Đại Đạo trường sinh, nghịch thiên hành sự, chỉ ở tranh chữ. Người liền điểm đạo lý này cũng đều không hiểu, về sau như thế nào kế thừa gia nghiệp, lại như thế nào tuân thủ nghiêm ngặt tổ huấn ? Các người Chính Dương Sơn hậu duệ, các đời tử tôn cần phải cách mỗi ba mươi năm, liền cần cất cao Chính Dương Sơn chí ít một trăm trượng, xú nha đầu, người cho rằng từ gia gia người đến cha người, làm được rất nhẹ nhàng hay sao?"

Tiểu cô nương có chút thua khí thế, vẻ mặt uể oải, rũ cụp lấy đầu, không dám nhìn thẳng nam hài kia.

Đầy đầu sương tuyết khôi ngô lão nhân trầm giọng nói: "Phụ nhân, tuy nói đồng ngôn vô kỵ, nhưng là vạn nhất làm hại nhà ta Thiếu chủ đạo tâm bị long đong, chính các người suy nghĩ hậu quả."

Phụ nhân quyến rũ cười một tiếng, một lần nữa đem sắc mặt âm trầm ầu

tử túm về trong ngực, trong bông có kim nói: "Hài tử cãi nhau cãi nhau mà thôi, vượn tiền bối không cần như thế thượng cường thượng tuyến, chớ có hỏng hai chúng ta nhà ngàn năm hữu nghị."

Chưa từng nghĩ lão nhân tính tình cương liệt đến cực điểm, trực tiếp đỉnh trở về một câu, "Ta Chính Dương Sơn, phá núi hai ngàn sáu trăm năm, có ân báo ân, mặc dù ngàn năm không quên, có oán báo oán, chưa từng qua đêm thù!"

Phụ nhân cười cười, không có làm đánh nhau vì thế diện.

Lần này tiểu trấn chuyển đi, người người thân mang trọng trách, nhất là nàng, càng đem tài sản của mình tính mệnh, nhi tử tiền đồ, nhà mẹ đẻ nội tình, ba cái đều được ăn cả ngã về không, đánh cược một trận.

Vị này phụ nhân, mặc dù y phục mộc mạc, lại trạng thái khí ung dung, chỉ là tiểu trấn bách tính chưa từng va chạm xã hội, không biết trong đó quan khiêu huyền cơ.

Từ đầu tới đuôi, Lô Chính Thuần thủy chung đưa lưng về phía Lang Kiều bậc thang.

Trước đó lần thứ nhất tại Lô thị đại trạch nhìn thấy những này quý khách, chính mình cái kia thân đệ đệ, bất quá là trẻ tuổi nóng tính, định lực không đủ, lúc này mới tạm thời quên mất tổ phụ khuyên bảo, nhin không được trộm liếc một cái mỹ phụ nhân bộ ngực, liền bị tức giận đến toàn thân phát run tổ phụ để cho người ta mang xuống, tươi sống trượng giết tại trong đình viện, giống như hành hình thời điểm miệng bên trong chất đầy vải bông, cho nên tiếp tục bồi tiếp tổ phụ tại đại đường nghị sự Lô Chính Thuần, đã nghe không được đệ đệ thê thảm kêu rên, cũng không gặp được máu thịt be bét hình ảnh. Đợi đến thương nghị hoàn tất, đi ra môn tìm kiếm cái kia họ Lưu thiếu niên, Lô Chính Thuần bước ra đại đường cánh cửa, mới phát hiện đình viện bên trong, vết máu sớm đã rửa ráy sạch sẽ. Cái kia bốn vị đường xa mà đến khách người, cho dù là

như là Kim Đồng Ngọc Nữ cặp kia tiểu hài tử, đối với cái này cũng không có chút nào dị dạng, phảng phất cái này là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Một khắc này, Lô Chính Thuần có chút mờ mịt.

Chết một người, làm sao giống như là so chết một con chó còn không bằng ?

Huống chi người kia còn họ Lô, phía trước một ngày đêm khuya, cùng hắc cái này ca ca uống rượu tăng thêm lòng dũng cảm thời điểm, vô cùng nhảy cẫng, nói là về sau nhất định phải thăng chức rất nhanh, vinh quang cửa nhà, huynh đệ hai người cũng không làm ếch ngồi đáy giếng, muốn liên thủ bên ngoài một bên xông ra một mảnh thiên địa.

Thăng đến đi ra Lô gia đại trạch sau, Lô Chính Thuần đầu óc vẫn là một mảnh chỗ trống.

Tại cái kia về sau, Lô Chính Thuần liền bắt đầu sinh lòng sợ hãi, lạ lẫm các quý nhân tra hỏi thời điểm, hắc nói chuyện tiếng nói sẽ run rẩy, dẫn đường thời điểm, bước đi bộ pháp sẽ phiêu hốt, hắc biết mình cái dạng này, sẽ làm trò hề cho thiên hạ, sẽ để cho tổ phụ thất vọng, để gia tộc hổ thẹn, nhưng là người trẻ tuổi thật sự là không chế không nổi sợ hãi của mình, giống như toàn thân đều tại từ thực chất bên trong chảy ra hàn khí.

Tổ phụ tại năm ngoái cửa ải cuối năm, mang huynh đệ bọn họ đi vào một gian mật thất, nói cho bọn hắc một tin tức, Lô gia chẳng mấy chốc sẽ vì một ít quý nhân làm việc, là thiên đại phúc phận, nhất định phải cẩn thận làm việc, làm thành, Lô gia sẽ đem thù lao biến thành vun trồng huynh đệ hai người nước cờ đầu, chỉ cần quý nhân nguyện ý gật gật đầu, như vậy về sau huynh đệ bọn họ dưới chân, sẽ xuất hiện một đầu Dương Quan Đại Đạo, một bước lên mây, cuối cùng thu hoạch được không cách nào tưởng tượng vinh hoa phú quý. Lúc kia, hắc mới minh bạch vì sao chính mình cùng đệ đệ, yêu cầu từ nhỏ đã học tập nhiều như vậy loại cổ

quái kỳ lạ phương ngôn.

Lô Chính Thuần nhìn lấy cái kia càng ngày càng tới gần Lang Kiều Lưu Dương ao ước, hăn đột nhiên bắt đầu vô cùng cừ hận người này, cái này đã từng bị chính mình dẫn người ngăn ở trong hẻm nhỏ kẻ nghèo hèn, chó chết đồng dạng nằm ở trên mặt đất, nếu như không phải cái nào đó tiểu vương bát đản chạy đến cửa ngõ bên kia hô người chết, hăn cùng mấy cái đồng đảng nguyên bản đã dựa theo ước định, chính muốn cởi quần, cho trên mặt đất cái kia không biết điều thiếu niên, làm đầu hạ xuống một trận trời hạn gặp mưa. Lô Chính Thuần cho tới bây giờ, cũng không minh bạch cái gì những này cao cao tại thượng quý nhân, tại sao lại đối với Lưu Tiệp Dương lau mắt mà nhìn, về phần bọn hăn cái gọi là cái gì bảo giáp, kiếm kinh, cái gì Chính Dương Sơn, trường sinh Đại Đạo, còn có cái gì tranh cơ duyên đoạt khí vận vân vân, Lô Chính Thuần giống như đều nghe hiểu được, kỳ thật cũng đều nghe không hiểu.

Nhưng là Lô Chính Thuần có thể rất xác định một sự kiện, chính là hăn vô cùng hi vọng Lưu Tiệp Dương chết ở chỗ này.

Về phần nguyên nhân chân chính, Lô Chính Thuần không dám thừa nhận, cũng không nguyện suy nghĩ sâu xa.

Tại ở sâu trong nội tâm, Lô Chính Thuần tuyệt đối không hy vọng ti tiện như chó Lưu Tiệp Dương, nhìn thấy chính mình vị này ăn sung mặc sướng Lô gia đại thiếu, vậy mà luân lạc tới cùng hăn họ Lưu một cái điều dạng.

Vô cùng nhục nhã, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Mỹ phụ nhân nhìn qua cái kia thì thào nói: "Tới."

Thiếu niên cao lớn một đường đánh quyền mà đến, càng về sau ra quyền mãnh liệt, càng đánh càng nhanh, đến mức thiếu niên thân hình đều bị quyền thế lôi cuốn, có chút lảo đảo.

Lành nghề nhà trong mắt, đơn giản hình thức ban đầu quyền ý bên trong, đã lộ ra một tia vừa nhu vừa cứng tồn tại đại thành phong phạm.

Võ đạo quyền pháp một đường, có câu nhập môn khẩu quyết: Không được quyền chân ý, trăm năm thường dân. Một ngộ quyền chân ý, mười năm đuổi tà ma thần.

Mỹ phụ nhân như trút được gánh nặng, quả nhiên, cái này họ Lưu thiếu niên chính là bọn hắn muốn tìm người, xác thực thiên phú không tầm thường, cho dù là tại bọn hắn những cái kia Tiên gia trong phủ đệ, căn cốt tư chất cũng không thể khinh thường.

Đương nhiên, tại mỹ phụ nhân cùng khôi ngô lão nhân tóc trắng rộng lớn thế giới bên trong, số lượng nhiều nhất, cũng chính là loại người này.

Mỹ phụ nhân đứng người lên, đối với bậc thang bên dưới Lô Chính Thuần phân phó nói: "Người đi nói cho thiếu niên kia, hỏi hắn muốn cái gì, mới nguyện ý xuất ra áo giáp cùng sách vở hai thứ này bảo vật gia truyền."

Lô Chính Thuần xoay người đồng thời, liền đã cúi đầu khom người, đồng dạng dùng tiểu trấn bách tính tuyệt đối nghe thiên thư một loại nào đó tiếng địa phương, trả lời nói: "Vâng, phu nhân."

Phụ nhân lạnh nhạt nói: "Nhớ kỹ, người cùng thiếu niên kia lúc nói chuyện, muốn vẻ mặt ôn hoà, chú ý phân tặc."

Nam hài duỗi ra ngón tay, trên cao nhìn xuống, tàn khốc nói: "Hồng đại sự, bản công tử liền đem người rút gân lột da, lại đem hồn phách của người luyện chế thành vì bắc đèn, muốn người đèn tắt trước đó, thời thời khắc khắc sống không bằng chết!"

Lô Chính Thuần dọa đến giật cả mình, xoay người càng nhiều, thấp thỏm

lo âu nói: "Tiểu nhân tuyệt sẽ không hỏng việc!"

Tiểu cô nương rất cục cảm thấy lật về một thành, cười nhạo nói: "Tại những này phạm phu tục tử trước mặt, ngược lại là uy phong mười phần, không biết là ai đang trên đường tới, bị người trong đồng đạo ở trước mặt mắng làm con hoang, cũng không dám hoàn thủ."

Khôi ngô lão nhân đối với cái kia đối với kẻ nịnh hót mẫu tử, kỳ thật ngay từ đầu liền cảm nhận cực kém, thế là bồi thêm một câu, "Tiểu thư nói sai, ở đâu là không dám hoàn thủ, rõ ràng là không dám cãi lại."

Một bộ tiên diễm áo bào đỏ nam hài, nghiêng răng nghiêng lợi, gắt gao tiếp cận nữ hài, sắc mặt âm trầm, nhưng là cũng không có cái gì đặt xuống ngoan thoại, cuối cùng ngược lại nhoẻn miệng cười, rất là rục rờ.

Phụ nhân càng là ánh mắt thủy chung đặt ở phía trước trên đường, sắc mặt mây trôi nước chảy, về phần nàng phải chăng sinh ra khúc mắc trong lòng, có trời mới biết.

Tiểu cô nương hừ lạnh một tiếng, chạy xuống thang, ngồi xổm ở suối một bên, cúi đầu nhìn về phía trong nước cá bơi.

Ngẫu nhiên có thành quần kết đội cá chép, tại nàng trong tầm mắt trườn mà qua, số lượng không giống nhau, đỏ xanh hai màu đều có.

Một chút cái tiểu trấn tuổi tác lớn lão nhân, tại lão hòe thụ bên dưới nói chuyện phiếm thời điểm, thường thường nói tại lời trời mưa khí bên trong, bọn hắn đi qua Lang Kiều thời điểm, đều từng nhìn thấy gằm cầu hạ du đi ra một đuôi vàng óng ánh cá chép.

Chỉ là có lão nhân nói đầu kia màu vàng kim miếng vảy cá chép, lớn nhỏ bất quá tay chường dài ngắn, cũng có người nói đầu kia kỳ quái cá chép, rất lớn, ít nhất cũng có nửa người lớn, quả thực chính là sắp thành tinh.

Chúng thuyết phân vân, các lão nhân giằng co, đến mức nghe chuyện xưa bọn nhỏ ai cũng không nguyện ý làm thật.

Lúc này, tiểu cô nương nhìn chăm chú đầu kia thanh tịnh thấy đáy dòng suối nhỏ, hai tay nâng quai hàm giúp, nhìn không chuyển mắt.

Lão nhân tóc trắng ngồi chồm hổm ở nàng bên cạnh, nhẹ giọng cười nói: "Tiểu thư, nếu như Lô gia không có nói sai, phần này đại cơ duyên đã rơi vào người khác miệng túi."

Tiểu cô nương quay đầu qua, nhếch miệng cười nói: "Viên gia gia, nói không chừng có hai đầu!"

Thế là nàng lộ ra thiếu một khóa răng cửa buồn cười quang cảnh.

Tiểu cô nương rất nhanh ý thức được điểm này, tranh thủ thời gian đưa tay che miệng.

Lão nhân nín cười, giải thích nói: "Còn chưa đi sông Giao Long chi thuộc, coi trọng nhất phân chia địa bàn, không cho phép đồng loại tới gần. Cho nên. . ."

Tiểu cô nương ồ một tiếng, một lần nữa quay đầu qua sau, hai tay nâng quai hàm giúp ngăn người, thì thào nói: "Vạn nhất có đây."

Tại tiểu cô nương bên này thủy chung mặt mũi hiền lành lão nhân, lần thứ nhất toát ra uy nghiêm trường bối vẻ mặt, đưa tay nhẹ nhàng đè lại nữ hài đầu, trầm giọng nói: "Tiểu thư, nhớ lấy, cái này 'Vạn nhất' hai chữ, thật là là ta thế hệ số một tử địch, quyết không vừa ý tồn may mắn! Tiểu thư người tuy là cành vàng lá ngọc chi thân. . ."

Tiểu cô nương rút ra một cái tay, dùng sức huy động, hồn nhiên phản nản nói: "Biết rồi biết rồi, Viên gia gia, lỗi tai của ta muốn lên kén á."

Lão nhân nói rằng: "Tiểu thư, ta đi nhìn chăm chăm bên kia động tĩnh, đối phương mặc dù là chúng ta Chính Dương Sơn trên mặt bàn minh hữu, nhưng là cái kia cả một nhà người bản tính phẩm hạnh, a, không đề cập tới cũng được, tránh khỏi ô uế tiểu thư lỗi tai."

Nàng chỉ là phát tay đuổi người.

Hắn đành phải bất đắc dĩ rời đi.

Vị này thân phận giống như là gia nô khô ngô lão nhân, hai tay rũ xuống đầu gối, bước đi thời điểm, phía sau lưng hơi gù, như phụ trọng nhi hành.

Bờ một bên nữ hài, đột nhiên dùng sức vuốt vuốt con mắt.

Nàng phát hiện dòng suối nhỏ bên trong mực nước, rõ ràng bắt đầu chậm rãi dâng lên, mắt trần có thể thấy!

Nếu là ở tiểu trấn bên ngoài, tỷ như tại Chính Dương Sơn, hoặc là ở quê hương bất kỳ địa phương nào, cho dù là toàn bộ dòng suối nhỏ nước trong nháy mắt khô cạn, nàng cũng sẽ không có nửa điểm ngạc nhiên.

Tiểu cô nương nghi hoặc nói: "Không phải nói ở chỗ này tự nhiên phong cấm hết thầy Huyền Thuật, thần thông cùng đạo pháp sao? Mà lại càng là tu vi cao thâm, phản phệ càng là lợi hại sao? Viên gia gia cũng đã nói, cho dù là trong truyền thuyết người kia, ở chỗ này đợi đến thời gian lâu dài, bây giờ không sai biệt lắm cũng là Nê Bồ Tát sang sông gian nan tình cảnh, rất khó chân chính ngăn cản ai động thủ tranh đoạt. . ."

Nàng cuối cùng lung lay đầu, lưỡi nhắc còn muốn bí ẩn này đề.

Tiểu cô nương quay đầu nhìn lại, nhìn lấy Viên gia gia bóng lưng cao lớn.

Nàng vui sướng nghĩ đến, đợi đến nơi này triệt để xoá bỏ lệnh cấm về sau, nàng liền thỉnh cầu Viên gia gia đem toà kia tên là Phi Vân Sơn ngọn núi dọn đi.

Mang về nhà hương sau, xem như nàng tiểu hoa phố.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bại cở

Trần Bình An trở lại sau sân nhỏ, mí mắt vẫn tại nhảy, mắt trái nhảy tài, mắt phải nhảy tai.

Thế là Trần Bình An ngồi vào ngưỡng cửa, bắt đầu tưởng tượng mình tại kéo phôi, hai tay huyền không, rất nhanh giày cỏ thiếu niên liền tiến vào trạng thái vong ngã. Thiếu niên cần cù là một mặt, cử động lần này có thể khiêng đôi, cũng rất trọng yếu, cho nên Trần Bình An dưỡng thành vừa có tâm sự liền kéo phôi thói quen. Đốt sứ một chuyện, coi trọng nhất thiên ý, bởi vì mở hầm lò trước đó, ai cũng không biết rõ một cái đồ sứ men sắc cùng khí hình, cuối cùng là không phù hợp tâm ý, chỉ thuận theo ý trời. Bất quá tại đốt hầm lò trước đó, kéo phôi không thể nghi ngờ lại là trọng yếu nhất, chỉ bất quá Trần Bình An bị Diêu lão đầu cho rằng tư chất kém, phần lớn là làm chút luyện bunn việc tổn thể lực, Trần Bình An cũng chỉ có thể ở bên một bên cẩn thận quan sát, sau đó chính mình luyện bunn, chính mình kéo phôi, tìm kiếm xúc cảm.

Sát vách sân nhỏ vang lên cồng tre đẩy ra tiếng vang, nguyên lai là Tổng Tập Tân mang theo tỳ nữ Trĩ Khuê từ học thực trở về, anh tuần thiếu niên một cái chạy nước rút, nhẹ nhõm cười trên tường thấp, ngồi xổm xuống sau, buông tay ra chưởng, tất cả đều là to bằng móng tay nhỏ bé cục đá, sắc thái đa dạng, như mờ dề, đậu xanh, Bạch Ngẫu vân vân. Loại này không đáng tiền tảng đá, lớn nhỏ không đều, tại tiểu trấn suối than lý khắp nơi có thể thấy được, trong đó lấy một loại như là thắm đầy máu gà đỏ tươi tảng đá, nhất là lấy vui, học thực Tề tiên sinh liền vì đệ tử Triệu Diêu diêu khắc một cái con dấu, Tổng Tập Tân cảm thấy rất có mắt duyên, nhiều lần nếu muốn cầm đồ vật cùng tên kia đối, đối phương chết sống không chịu.

Tổng Tập Tân ném ra một khóa cục đá, lực đạo không nặng, nện ở Trần Bình An ngực, người sau thờ ơ.

Lại ném, lần này ném đi giày cỏ thiếu niên cái trán, Trần Bình An vẫn là lù lù bất động.

Tống Tập Tân đối với cái này chuyện thường ngày ở huyện, lớp bộp, một cái cục đá bảy tám khối, tuần tự đều ngã văng ra ngoài, tuy nói Tống Tập Tân cố ý để Trần Bình An bị đau phân tâm, nhưng vẫn là không có trực tiếp nện Trần Bình An cánh tay, mười ngón, bởi vì Tống Tập Tân cảm thấy dạng này chính là thắng mà không võ.

Tống Tập Tân ném xong cục đá, đập sọ bàn tay. Trần Bình An thở phào xả giận, run lên cổ tay, căn bản lơ đi Tống Tập Tân, nghĩ nghĩ, mà cúi thấp đầu, năm ngón tay trái làm năm đao khắc hình.

Nhảy - đao cái này môn tài nghệ, tại tiểu trấn lão diêu tượng bên trong, cũng không tính ai độc môn tuyệt kỹ, nhưng lão Diêu đầu nhảy - đao thủ pháp, mặc kệ ai thấy được, đều sẽ đuổi ra ngón tay cái.

Lão Diêu đầu thu mấy cái đồ đệ, thủy chung không có cách nào để lão nhân chân chính hài lòng, đến Lưu Tiệp Dương nơi này, mới cho rằng tìm được cái có thể kế thừa y bát người. Trước kia Lưu Tiệp Dương luyện tập thời điểm, Trần Bình An chỉ cần tay đầu không có việc gì, liền sẽ ngồi xổm ở một bên dùng sức nhìn chăm chăm.

Lưu Tiệp Dương tốt nhất mặt mũi, cũng chỉ biết rõ Trần Bình An khẩu phong gấp, liền thường thường cầm lão Diêu bí truyền khẩu quyết đến chẩn nhiếp người sau, tỷ như "Nếu muốn đao tuyến đường đi được ổn, tay liền muốn không thể là cứng nhắc ổn, cuối cùng, là tâm ổn."

Bất quá khi Trần Bình An truy vấn cái gì gọi là tâm ổn, Lưu Tiệp Dương liền luống cuống.

Tống Tập Tân nhìn trong chốc lát, cảm thấy không thú vị không thú vị, liền nhảy xuống tường đầu tiến vào phòng.

Tỳ nữ Trĩ Khuê đứng tại tường một bên, nếu là nàng không đi cà nhắc, liền vừa vặn lộ ra trên nửa khuôn mặt bâng, dù vậy, đã mơ hồ có thể thấy được thiếu nữ là cái mỹ nhân bại hoại.

Nàng nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng nhón chân lên, ánh mắt rơi vào bồn hàn thiếu niên bốn phía, cuối cùng ở trên mặt đất tìm được hai trái tim dụng cụ cục đá, một khóa màu sắc màu đỏ tươi mà lại sáng long lanh, một khóa tuyết trắng trơn bóng, đều là nhà nàng công tử vừa rồi vứt bỏ không cần.

Nàng do dự một chút, đề thấp giọng âm, rụt rè nói: "Trần Bình An, người có thể hay không giúp ta đem cái kia hai khóa cục đá nhặt lên, ta thật thích."

Trần Bình An chậm rãi nâng đầu lên, động tác trên tay cũng không ngừng, y nguyên rất ổn, ánh mắt ra hiệu nàng hơi chờ một lát.

Trĩ Khuê nở nụ cười xinh đẹp, như vào xuân sau nhánh đầu đệ nhất bôi lục nha nhi, cực mỹ.

Chỉ là thiếu niên đã cúi đầu xuống, bỏ qua cái này màn động lòng người cảnh tượng.

Khóe miệng nàng nhếch lên, một đôi tròng mắt tỏa ra ánh sáng lung linh, hình như có cực nhỏ vật sống ở trong đó khoan thai trôi.

Đợi đến Trần Bình An ngừng tay đầu sự tình, hỏi thăm đến cùng là cái nào hai khóa cục đá thời điểm, tỳ nữ Trĩ Khuê ánh mắt liền khôi phục bình thường, hoàn toàn như trước đây, mềm mại giống như là sau cơn mưa xuân bùn.

Trần Bình An dựa theo tay nàng chỉ chỉ hướng phương vị, nhặt lên cái kia hai khóa cục đá, đi đến tường một bên, nàng vừa giơ tay lên, giày cỏ thiếu niên cũng đã đem cục đá đặt ở trên đầu tường.

Nàng cầm lấy hai cái cục đá, nắm thật chặt ở lòng bàn tay.

Người hữu tâm tận lực tìm kiếm vật này, chính là mò kim đáy biển, mười năm khó gặp.

Người hữu duyên dù là vô tâm, lại tựa như nát đường cái rách rưới hàng, dễ như trở bàn tay, đều xem tâm tình thu hay không.

Trần Bình An cười hỏi nói: "Liên không sợ con sên ngán ở các người cửa ra vào mắng nửa ngày?"

Nàng không có thừa nhận nhà mình công tử trộm cầm người khác đồ vật, nhưng giống như cũng không da mặt phủ nhận sự thật, liền cười không nói lời nào.

Nê Bình ngô hẻm ở cái một đôi mẫu tử, hai người chửi nhau thời gian, tiểu trấn không địch thủ, cũng chỉ có Tống Tập Tân có thể cùng bọn hắn so chiêu một chút. Trong đó hài tử đặc biệt ngang bướng, lâu dài treo hai đầu con sên, ưa thích đi suốt than lý mò cá, nhặt cục đá, chộp tới cá đều nuôi dưỡng ở một cái chum đựng nước bên trong, cục đá liền chồng chất tại vạc nước bên cạnh một bên. Tống Tập Tân hết lần này tới lần khác ưa thích trêu chọc cái này nhỏ đậm đầu, năm thì mười họa liền đi mượn gió bẻ măng mấy khóa cục đá, một ngày hai ngày nhìn không ra, thế nhưng là không nhận được Tống Tập Tân thường thường sờ đi, một khi bị hài tử xác nhận chính mình thiếu đi bảo bối, liền sẽ xù lông, cùng đập trúng cái đuôi mèo rừng nhỏ giống như, có thể tại ngoài cửa viện mắng một canh giờ, hắn mẫu thân cũng từ trước tới giờ không khuyên, ngược lại sẽ còn nhưng sức lực châm ngòi thổi gió, chuyên môn cố ý đâm thủng Tống Tập Tân là trước Nhâm Đốc Tạo quan con riêng sự tình, nhiều lần đem Tống Tập Tân cho tức giận đến nghiến răng, kém chút liền muốn mang theo băng ghế ra cửa đánh nhau, tỷ nữ Trĩ Khuê nói hết lời, mới khuyên can xuống tới.

Bỗng nhiên, một cái bén nhọn cuống họng vang lên, "Tổng Tập Tân Tổng Tập Tân, mau tới tróc gian, nhà người tỳ nữ cùng Trần Bình An chính mắt đi mây lại, rõ ràng là câu được! Người lại không quản quản nhà người động phòng nha hoàn, nói không chừng đêm nay nàng liền leo tường đi gõ Trần Bình An cửa! Mau mau lăn ra, chặc chặc chặc, Trần Bình An tay đều sờ lên cái kia tiểu nương môn khuôn mặt, người là không thấy được, Trần Bình An cười đến tặc làm người buồn nôn. . ."

Tổng Tập Tân căn bản không có lộ diện, trong phòng trực tiếp hô nói: "Đây coi là cái gì, ta tối hôm qua còn chứng kiến Trần Bình An cùng người mẫu thân do dự, bị ta gặp được sau, Trần Bình An mới đem móng vuốt từ mẹ người trong cổ áo dùng sức 'Nhốt' đi ra, điều này cũng tại người mẫu thân, nàng chỗ ấy nha, thực sự quá hùng vĩ quá bảo đảm, đáng thương Trần Bình An mệt mỏi đầy đầu là mồ hôi. . ."

Trong hẻm nhỏ có người hung hăng đập Tổng Tập Tân cửa sân, phần nô nói: "Tổng Tập Tân, đi ra, đơn đấu! Người thua, người đem Trĩ Khuê đưa cho ta làm nha hoàn, mỗi ngày cho ta cho ăn cơm trái giường chiếu rửa chân! Ta thua, liền đem Trần Bình An cho người làm hạ nhân tạp dịch, kiểu gì ? Liền hỏi người có dám hay không, dù sao ai không dám chính là rùa đen rút đầu!"

Trong phòng Tổng Tập Tân uể oải nói: "Một bên hóng mát đi! Cha người ta mở ra hoàng lịch, hôm nay không thích hợp đánh nhĩ tử, Cố Sán, tính người vận khí tốt!"

Ngoài phòng hài tử dùng sức nện môn, "Trĩ Khuê, người đi theo như thế cái thứ hèn nhất thiếu gia, nhiều ghen cong a, người vẫn là cùng Lưu Tiệp Dương bỏ trốn được rồi, dù sao cái kia ngốc đại cá tử xem người ánh mắt, tựa như là muốn ăn người."

Tỳ nữ Trĩ Khuê quay người hướng đi phòng.

Trong phòng, Tổng Tập Tân chính tại cẩn thận lau một cái xanh biếc hồ

lô, là niên đại không rõ lão vật, cũng là vị kia Tống đại nhân lưu lại "Gia sản" một trong, Tống Tập Tân thoát đầu cũng không chú ý, về sau trong lúc vô tình phát hiện mỗi khi gặp lôi trời mưa, trong hồ lô liền ông ông tác hưởng, thế nhưng là Tống Tập Tân nhốt cái nắp sau, bất kể như thế nào huy động lay động, cũng không thấy có bất kỳ vật gì trượt ra, đi đến đầu rót nước, chứa hạt cát, đổ ra vẫn là nước cùng hạt cát, một điểm không nhiều, một điểm không ít. Tống Tập Tân thực sự không cách nào, tăng thêm có lần bị ngoài cửa Cổ Sán mạnh mẽ mẫu thân, mở miệng một tiếng có nương sinh không có cha nuôi con riêng, cho mạng tâm phiền ý loạn, Tống Tập Tân liền lấy đao đối hồ lô dừng lại chém vào, kết quả để thiếu niên nghẹn họng nhìn trân trối, lưỡi đao đã xoay tròn, hồ lô vẫn như cũ hoàn hảo không chút tổn hại, một tơ một hào dấu vết đều không có lưu lại.

Trước kia bị Tống Tập Tân thiêu hủy một phong thư bên trên viết nói: "công thụ chuyển đến tiểu viện vàng bạc đồng tiền, cam đoan các người chủ tớ hai người áo cơm không lo, nhân hạ thời điểm, có thể lục soát La Nhất ta gặp chi tâm vui đồ cổ, tạm thời hun đúc tính tình. Tiểu trấn mặc dù nhỏ, thô lương có thể nuôi dạ dày, sách vở có thể dưỡng khí, cảnh trí có thể nuôi mắt, tịch liêu có thể dưỡng tâm. Từ hôm nay, làm hết sức mình nghe thiên mệnh, tiềm long tại uyên, ngày sau tất có phúc báo."

Tống Tập Tân mặc dù oán hận người nam kia người, nhưng là có tiền không tổn thiên lôi đánh xuống, tại dân phong thuần phác tiểu trấn bên trên, nếu muốn vung tay quá trán đều rất khó, qua nhiều năm như vậy, Tống Tập Tân vẫn thật là thích thu phá lạn nghề, tràn đầy một đại Chu sơn cái ruộng, tất cả đều là xanh biếc hồ lô dạng này lệch môn đồ chơi. Chỉ bất quá Tống Tập Tân có một loại huyền diệu khó giải thích trực giác, một ruộng lớn tử, ngũ hoa bát môn, hơn ba mươi kiện vật, cái này hồ lô quý giá nhất, sau đó là một cái vết rỉ loang lỗ màu tím chuông lục lạc, lay động, rõ ràng trông thấy treo nện vào va chạm vách trong, vốn nên phát ra thanh thúy thanh vang, lại là vô thanh vô tức, để Tống Tập Tân đã rung mình, lại sinh lòng ngạc nhiên. Cuối cùng là một cái kí tên vì cái gì "Sơn Tiêu" cổ phác ấm trà, còn lại vật, Tống Tập Tân thích đến

thô thiển, không gọi được vừa thấy đã yêu.

Tên là Cố Sán hài tử đứng ở ngoài cửa, chửi ầm lên, trung khí mười phần.

Cũng không lâu lắm, tiếng mắng im bật mà dừng.

Sau đó Trần Bình An nhìn thấy gia hỏa kia đột nhiên đẩy ra chính mình cửa sân, mặt mũi tràn đầy kinh hoàng, buộc lên then cửa sau, ngồi xổm ở bên cạnh cửa, không ngừng cho mình nháy mắt, muốn chính mình cũng ngồi xổm hẳn bên cạnh.

Trần Bình An không biết nội tình, nhưng là hóp lưng lại như mèo chạy đến hài tử bên cạnh, ngồi xổm xuống sau nhẹ giọng hỏi nói: "Cố Sán, người làm cái gì ? Lại chộc giận người nương nổi giận ?"

Hài tử dùng sức hít mũi một cái, dè thấp giọng âm nói: "Trần Bình An, ta nói cho người, vừa rồi ta đụng phải cái quái nhân, trong tay hắn cái kia trắng bát, có thể một mực ra bên ngoài đổ nước, người nhìn a, mới hơi lớn như vậy bát, ta tận mắt thấy hắn đổ nước đổ một canh giờ! Tên kia vừa rồi đi ngang qua chúng ta Nê Bình ngõ hẻm cửa ngõ thời điểm, giống như ngừng lại, nên không phải nhìn thấy ta đi ? Thảm rồi thảm rồi. . ."

Hài tử hai tay khoanh tay một chút trắng bát lớn nhỏ, sau đó vỗ vỗ ngực, cảm khái nói: "Thật sự là hù chết Tống Tập Tân cha hắn."

Trần Bình An hỏi: "Người là nói cái kia cây hòe bên dưới kể chuyện tiên sinh ?"

Hài tử dùng sức gật đầu, "Cũng không phải, lão đầu trên tay sức lực không có mấy cân, liền ta cũng dễ không nổi, nhưng chiếc kia chén bể là thật khiếp người a, khiếp người cực kỳ!"

Hài tử đột nhiên bắt lấy Trần Bình An cánh tay, "Trần Bình An, ta lần này là thật không có lừa ngươi! Ta có thể thề, nếu như lừa ngươi, liền để Tống Tập Tân chết không yên lành!"

Trần Bình An dựng thẳng lên một ngón tay, làm cái im lặng thủ thế.

Hài tử lập tức im miệng.

Ngoài cửa có một loạt tiếng bước chân, dần dần vang lên, dần dần hạ xuống.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Nguyên bản không sợ trời không sợ đất hài tử, đặt mông ngồi ở trên mặt đất, đưa tay lung tung chà xát một cái mặt, sắc mặt phát trắng, rõ ràng, cái này tên là Cố Sán con sên, là thật bị dọa đến gần chết.

Hài tử thỉnh linh hỏi: "Trần Bình An, tên kia không phải là đi nhà ta a? Làm sao xử lý a?"

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Ta cùng ngươi liền về nhà ngươi nhìn xem?"

Hài tử đại khái là liền đợi đến Trần Bình An câu nói này, đột nhiên đứng dậy, lại chán nản ngồi xuống, vẻ mặt cầu xin nói: "Trần Bình An, ta run chân đi không được đường a."

Trần Bình An đứng người lên, xoay người kéo lấy hài tử gáy cổ áo miệng, một tay nhắc mang theo hài tử, một tay mở ra then cửa, đi ra sân nhỏ.

Hài tử nhà rời cái này không xa, cũng liền chừng trăm bước lộ trình, quả nhiên, Cố Sán nhìn thấy lão đầu tử kia chính ở nhà hắc trong viện, hắc mẫu thân lại còn cho này lão đầu tử cầm một đầu ghế.

Một khắc này, hải tử cảm thấy trời đều sụp đổ xuống, cho nên hải lựa chọn trốn ở Trần Bình An sau lưng, để người cao chống đi tới.

Trần Bình An cũng không có để đứa nhỏ này thất vọng, hữu ý vô ý bảo hộ ở trước người hải.

Làm Hùng hải tử Cố Sán nắm chặt Trần Bình An ống tay áo, không khỏi liên lập tức đầy ngập hào khí tức.

Lão nhân đối với cái này lơ đãng, ngồi tại trên ghế đầu, hơi chút suy nghĩ, trong tay cái kia trắng bát, hư không tiêu thất không thấy.

Cố Sán lập tức lại run chân, cả người trốn ở Trần Bình An sau lưng, nơm nớp lo sợ.

Lão nhân mắt nhìn vị kia vẻ mặt lạ thường bình tĩnh hương dã thôn phụ, lại nhìn mắt chau mày giày cỏ thiếu niên, cuối cùng đối với co đầu rụt cổ hải tử nói rằng: "Tiểu oa nhi, có biết rõ không nhà người trong chum nước nuôi cái gì?"

Hải tử tại Trần Bình An sau lưng hô nói: "Còn có thể có cái gì, ta từ trong suối sờ lên đến tôm cá con cua, còn có trong ruộng câu đi lên cá chạch lươn! Người nếu là ưa thích, liền lấy đi tốt, đừng khách khí. . ."

Hải tử tiếng nói càng ngày càng thấp, hiển nhiên lực lượng không đủ.

Phụ nhân vuốt vuốt tóc mai sợi tóc, nhìn về phía Trần Bình An, ôn nhu nói: "Bình an."

Trần Bình An lĩnh hội nàng ý tứ, vuốt vuốt Cố Sán đầu, sau đó quay người rời đi.

Phụ nhân ánh mắt chỗ sâu, đối với cái này giày cỏ thiếu niên, ẩn tàng có

một vệt áy náy.

Nàng vứt bỏ tạp niệm, quay đầu đối với lão nhân hỏi: "Vị này đường xa mà đến tiên sư, đối với phần cơ duyên này, là muốn mua, vẫn là đoạt?"

Lão nhân lắc đầu cười nói: "Mua? Ta cũng không mua nổi. Đoạt? Ta cũng đoạt không đi."

Phụ nhân cũng lắc đầu, "Trước kia là như thế, về sau chưa hẳn."

Nguyên bản thái độ thanh thản lão nhân nghe nói lời ấy, như bị sét đánh, đột nhiên vùng tay áo, năm ngón tay kết động như bay.

Lão nhân bùi ngùi thở dài nói: "Làm sao đến mức này a!"

Phụ nhân sắc mặt lạnh lùng, giễu cợt nói: "Tiên trưởng coi là toà này tiểu trấn, có thể có mấy cái người tốt?"

Lão nhân đứng người lên, nhìn chăm chăm tình tình mê mê hài tử, tựa hồ hạ một cái thiên đại quyết định, cổ tay hần nhoáng một cái, trắng bát một lần nữa hiện lên.

Lão nhân đi đến cao cỡ nửa người chum đựng nước bên cạnh, cấp tốc dùng vạc nước múc một bát nước.

Phụ nhân mặc dù ra vẻ trấn định, kỳ thật trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

Lão nhân ngồi trở lại ghế, hướng Cổ Sán ngoắc nói: "Tiểu oa nhi, tới ngó ngó."

Hài tử nhìn về phía mẫu thân, nàng gật đầu một cái, tràn ngập cổ vũ ánh mắt.

Tại hải tử đến gần sau, lão nhân hướng trong chén mặt nước nhẹ nhàng thổi một hơi, gợn sóng từng trận.

Lão nhân cười nói: "Há mồm."

Cùng lúc đó, lão nhân tiện tay lau một cái, liền từ hải tử trên người không biết nơi nào lấy ra một mảnh lá hòe.

Hai ngón hư vê, cũng không thực nắm.

Hải tử vô ý thức a một tiếng.

Lão nhân bấm tay bắn ra, vùng trời này thúy ướt át lá hòe chui vào hải tử trong miệng.

Hải tử cứ thế ngay tại chỗ, sau đó phát hiện giống như chính mình trong miệng không có bất kỳ cái gì dị dạng.

Lão nhân không cho hấn hỏi thăm cơ hội, chỉ chỉ lòng bàn tay nhờ và trắng bát, "Nhìn kỹ một chút có cái gì."

Cổ Sán trừng lớn con mắt, ngưng thần nhìn lại, đầu tiên là nhìn thấy một hạt cực kỳ nhỏ bé điểm đen, sau đó dần dần biến thành một đầu thoáng bắt mắt hắc tuyến, cuối cùng chậm rãi lớn mạnh, giống như biến thành một đầu thổ hoàng sắc con lươn nhỏ, tại trắng bát mặt nước gợn sóng bên trong, vui sướng lăn lộn.

Đầu óc một đoàn bột nhào hải tử linh quang chợt hiện, kinh hô nói: "Ta nhớ được nó! Là ta từ Trần Bình An bên kia. . ."

Phụ nhân một bàn tay đánh vào con trai mình trên mặt, vẻ giận dữ nói: "Im miệng!"

Lão nhân đối với cái này không ngạc nhiên chút nào, lạnh nhạt nói: "Ta

thể hệ tu sĩ, làm chứng trường sinh, đại nghịch bất đạo. Điểm ấy tranh đoạt, không tính cái gì. Không cần khẩn trương như vậy, nên con trai người, trốn không thoát, không nên là thiếu niên kia, cũng thủ không được."

Cái này gọi Cổ Sán hài tử, thể trọng không đủ bốn mươi cân.

Nhưng là nó "Căn cốt" chi trọng, không thể tưởng tượng.

Cho nên khi vị này thân phụ thần thông năm bát lão nhân, trước đó phá lệ thi triển tổ truyền bí thuật, đối với hắc sớ xương cân nặng, tự nhiên là xách bất động Cổ Sán.

Đây cũng là hắc thu đồ đệ tiền đề.

Nếu không ba tuổi tiểu nhi, cầm vàng qua chợ, không phải tự tìm đường chết sao?

Lão nhân bật cười lớn, ánh mắt lại băng lãnh, chậm rãi nói: "Đương nhiên, coi như vốn là thiếu niên kia, lại như thế nào? Bây giờ có lão phu tự mình tọa trấn, cũng liền không là của hắc rồi."

Hài tử cảm như hén, răng run lên.

Phụ nhân như trút được gánh nặng.

Lão nhân một lần nữa thay đổi bộ kia hiền lành hòa ái khuôn mặt, "Hài tử, cái này bát, chứa toàn bộ sông nước, bây giờ còn nuôi một đầu tiểu giao. Từ giờ trở đi, người chính là của ta đích truyền đệ tử."

"Lão phu là một vị 'Chân quân', chỉ kém nửa bước chính là 'Khai tông' chi tổ, tuy là hạ tông. . . Tóm lại, về sau người tự nhiên sẽ minh bạch, chân quân cùng khai tông bốn chữ này phân lượng."

Lão nhân cười ha ha nói: "Sẽ chỉ so cái này một bát sông nước càng nặng."

Hài tử đột nhiên khóc lên, "Dạng này không đúng! Nó là Trần Bình An!"

Phụ nhân then quá hoá giận, cao cao giơ tay lên cánh tay, lại muốn dạy huấn cái này mỡ heo được tâm xuân nhi tử.

Lão nhân khoát khoát tay, cười cười, hời hợt nói: "Có này tâm địa, cũng không phải là tất cả đều là chuyện xấu."

Hài tử mà cúi thấp đầu, lấy tay lưng lau nước mắt, cùng nước mũi.

Phụ nhân lặng yên nhìn về phía lão nhân.

Lão nhân hiểu ý cười một tiếng, gật đầu một cái.

Người trong đồng đạo, hết thảy đều không nói bên trong.

Hài tử nâng đầu lên sau, hấn mẩu thân, cùng không hiểu thấu liền từ trên trời rớt xuống nửa đường sư phụ, đã là cười nhạt ý.

Hài tử quay đầu qua, Trần Bình An rời đi thời điểm, không có quên đóng lại cửa sân.

Tiểu trấn tựa như là một khối hoa màu địa, đuổi kịp tết phần, bội thu mùa.

Bất quá có ít người, chỉ là xen lẫn tại hạt thóc bên trong một gốc bại cỏ, bị người nhìn qua một chút, liền lại không nhìn lần thứ hai.

Tỷ như cô đơn đi tại Nê Bình ngô hẻm bên trong giày cỏ thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Trời mưa mặc dù rộng

Một nam một nữ queo vào Nê Bình ngõ hẻm bên trong, trong đó tuổi trẻ nam nhân đầu đội cao quan, lưng đeo lục đeo, so với tiểu trấn nhà giàu nhất Lô thị tử tôn, càng giống là cái phú quý công tử ca. Nữ tử tuổi tác không tốt phân biệt, chột nhìn, thiếu nữ bộ dáng, da thịt thủy nộn, cầm thon thon, giống như là mùa đông treo ở mái hiên bên cạnh dùi băng. Lại vừa nhìn, ba mươi tuổi phong tình, con mắt phượng, dáng người sắc sỡ, từ đầu đến chân, có một luồng trút xuống thẳng bên dưới phong lưu, đi trên đường, vòng eo vận chuyển, có tiểu trấn nữ tử tuyệt không có vận vị.

Nữ tử nhìn chung quanh, tràn đầy hiếu kỳ, thậm chí đưa tay đi chạm đến bùn đất vách tường, thực sự phát giác không ra dấu vết để lại, hiếu kỳ hỏi: "Phù Nam Hoa, nơi này thật là người nói ẩn nấp phúc địa một trong ? Vì sao nhà ta lão tổ cho lúc trước ra Kham Dư Hình Thế Đồ bên trên, đối với đầu này ngõ hẻm làm cũng không cường điệu đánh dấu ?"

Tuổi trẻ nam nhân hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Nếu là người ta thật ở chỗ này được niềm vui ngoài ý muốn, như thế nào báo đáp ta ?"

Nữ tử nghiêng người sang, hai tay mười ngón giao thoa đặt ở sau lưng, tôn lên nàg ngực khẩu phong ánh sáng, càng sung mãn to lớn, nàg nửa thật nửa giả ôn nhu cười nói: "Nhâm Quân Thái Hiệt, như thế nào ?"

Tuổi trẻ nam nhân chưa từng nghĩ nàg như thế thẳng thừng, ngược lại là không có chương pháp, hướng chi tới đây "Thăm thân tìm bạn", gánh vác toàn cả gia tộc trăm năm hưng suy, thậm chí là ngàn năm thịnh vượng trách nhiệm, hấn lại tiêu xài một chút tâm địa, cũng tuyệt không dám ở "Vạn chúng nhìn trừng trừng phía dưới" tiểu trấn, cùng nữ tử trước mắt đến một trận hạt sương duyên ương nhân duyên.

Cho nên hẳn rất nhanh chuyển di chủ đề, dùng ngón tay hướng hẻm nhỏ chỗ sâu, cười nói: "Thái tiên tử, bằng hữu về bằng hữu, làm ăn là làm ăn, ta không thể không lập lại một lần nữa, dựa theo trước đó ước định, đầu này Nê Bình ngõ hẻm có hai gia đình, một đôi chủ tớ, một đôi mẫu tử, ta có thể từ người trước tùy ý tuyển nó một, áp chú tiền vốn, chính là các người Vân Hà Sơn đặc sản Vân Căn Thạch, hàng năm đưa cho chúng ta Lão Long Thành mười khối."

Nữ tử gật đầu, ý cười quyến rũ, "Đương nhiên có thể nha."

Tuổi trẻ nam nhân chậm rãi tiến lên, nói tiếp nói: "Tiếp xuống, người một khi ở đây thu hoạch được gia tộc mong muốn bên ngoài cơ duyên, món kia vật phẩm nhất định phải giao cho người ta song phương tổ sư xem xét, cho ra một cái công đạo giá cả, về sau các người Vân Hà Sơn xuất ra một nửa đồng giá Vân Căn Thạch, Thái Kim Giản, người nhưng có dị nghị ? Hoặc là nói, người có thể hay không xác định, người ở đây lúc nơi này đáp ứng việc này sau, có thể tại lợi ích đặc thù, rơi túi vi an sau đó, cũng có thể thuyết phục các người Vân Hà Sơn cái kia mấy vị Tổ sư gia nhóm, gật đầu tán thành cái này đồ ước ?"

Nữ tử đã đổi sắc mặt, trang nghiêm đoan trang, cùng lúc trước tưởng như hai người, giống như là lưu lạc phong trần thanh lâu hoa khô, lắc mình biến hoá, thành mẫu nghi thiên hạ hoàng hậu nương nương, vị này được xưng là Vân Hà Sơn Thái Kim Giản nữ tử, chìm chém đình chặt sắt nói: "Có thể!"

Tuổi trẻ nam nhân nheo lại mắt, sắc mặt ảm đạm, dừng lại bước chân, nhìn thẳng vào thân cao không thua chính mình nữ tử, "Cảnh cáo nói ở phía trước, người ta hôm nay có thể kết minh, đôi bên cùng có lợi, cũng không phải hai người chúng ta như thế nào vừa thấy đã yêu, tâm đầu ý hợp, chỉ là Lão Long Thành cùng Vân Hà Sơn mấy trăm năm qua, các đời tổ sư trưởng bối môn vất vả góp nhặt xuống hương hỏa tình, vạn nhất chúng ta làm hư, rước lấy cái kia giúp các lão đầu tử lôi đình tức giận, đừng nói ta Phù Nam Hoa, hoặc là người Thái Kim Giản, liền xem như

chúng ta cha mẹ sư phụ, cũng giống vậy đảm đương không nổi!"

Thái Kim Giản cười nói: "Cho nên tại tiểu trấn đoạn này thời gian, chúng ta nhất định phải thẳng thắn gặp nhau, chân thành hợp tác, đúng không?"

Phù Nam Hoa tại đầu này âm u ngõ hẻm làm, cũng tận lộ ra anh tuấn phong lưu, cười nói: "Trừ cái đó ra. . ."

Phù Nam Hoa quay đầu nhìn thoáng qua, thu tầm mắt lại sau, đề thấp giọng âm nói: "Hai ta còn cần cẩn thận hai người kia mới là, dù sao bọn hã không phải Chính Dương Sơn, không gọi được là tiếng lành đồn xa danh môn chính phái, mà lại nghe nói cái kia hai tên gia hỏa, vốn là đường đi cực dã, không quá giáng quy củ."

Cao gầy nữ tử nheo lại cặp kia biết nói chuyện đan phượng con người, giống như là tại nũng nịu nói, cho nên ta Thái Kim Giản mới có thể chọn trúng người phù Đại công tử nha.

Phù Nam Hoa nhẹ giọng nói: "Đi thôi, tuy nói nơi này có thánh hiền trấn áp, cân bằng các phương thế lực, nhưng là vẫn cẩn thận mới là tốt, lật thuyền trong mương sẽ không tốt. Tóm lại, người ta có thể hay không cá chép nhảy long môn, ở đây nhất cử."

Vị này danh chấn một phương thiên chi kiêu tử, đạo tâm càng kiên định, ở trong lòng mặc niệm nói: "Đại Đạo khả kỳ, ngăn ta con đường phía trước, Tiên Phật có thể giết!"

Hã nhìn về phía hẻm nhỏ chỗ sâu, nhìn thấy một vị gầy gò thiếu niên từ xa xa đối diện đi tới.

Là lần thứ hai gặp mặt.

Hai người tiếp tục khoan thai tiến lên, như là một đôi rơi vào thế gian

thần tiên quyến lữ.

Cao gầy nữ tử cũng nhìn thấy vị thiếu niên kia, trêu ghẹo nói: "Cửa bên kia, trong hẻm nhỏ, hai lần đụng, người nói thiếu niên này có thể hay không ?"

Nàng chỉ mới nói nửa câu, Phù Nam Hoa đương nhiên biết rõ nàng ngụ ý, dở khóc dở cười nói: "Ta Thái tiên tử, tiểu trấn sáu bách hộ người ta, tăng thêm mười hộ đại tộc nuôi dưỡng nô tỳ tạp dịch, gần năm ngàn người, tiểu trấn lại tàng long ngọa hổ, cũng có cái định số, hưởng chi qua nhiều năm như vậy, những cái này có căn cốt có phúc vận có sâu xa mầm giống tốt, đã sớm cho âm thầm chia cắt hầu như không còn, chúng ta lần này sở dĩ có thể 'Nhặt nhanh chỗ tốt', đơn giản là những tâm tư đó khó liệu đại thần thông nhân vật, đang cố ý bán để lọt mà thôi."

Nữ tử cũng là tự giễu cười một tiếng, vì mình ngây thơ ý nghĩ cảm thấy thẹn đỏ mặt.

Do dự một chút, Phù Nam Hoa vẫn là nói rằng: "Ta không biết người tổ sư như thế nào truyền thụ thiên cơ, cha ta ngược lại là đã nói với ta một phen mở miệng, tiến vào nơi này sau, nếu là có người để người sinh ra hàn ý trong lòng, nhất định phải chủ động tránh lui, kính nhi viễn chi, quyết không nhưng tùy tiện ngỗ nghịch khiêu khích, dù sao nơi này tàng long ngọa hổ, thâm bất khả trắc. Sinh lòng ác cảm người, hơn phân nửa chính là lần này tiểu trấn tìm kiếm đạo lý tầm bảo đối thủ. Còn để người sinh lòng thân cận người, có thể là này phương địa vực phúc lộc nặng nề người, đồng thời có hi vọng chuyển vì cơ duyên của mình, đến lúc đó chỉ cần dừng tùy tiện giết người, không cần hồng cái kia mấy đầu bần lòng vững dạ lão quy củ, trừ cái đó ra, là mua là lừa gạt, vẫn là cường thủ hào đoạt, liền nhìn. . ."

Thái Kim Giản khóe miệng nhếch lên, "Liền nhìn tâm tình của chúng ta."

Nàng đột nhiên nhíu nhíu mày đầu, "Phù công tử, người vì sao không cho ta mang lên đâm căn bản địa Triệu thị tử tôn, tuy nói ta trước khi đi cũng học được một chút nơi này tiếng địa phương. . ."

Phù Nam Hoa cắt ngang nữ tử lời nói nói, lắc đầu nói: "Những cái này thế gia vọng tộc môn hộ, cùng bên ngoài một bên một mực có ngầu đứt tơ còn liền bí mật mương máng, có thể tại Thánh Nhân dưới mí mắt, truyền lại một chút không đến nơi đến chốn tin tức, mà không bị coi là vượt qua lời trì, nhiều đời tích lũy xuống, nội tình thâm hậu, những này dòng họ chân chính chỗ dựa, chúng ta Lão Long Thành cùng Vân Hà Sơn vẫn là hơi kém một chút, còn nữa giả tá người ngoài chi lực, cuối cùng không đẹp, dễ dàng tự nhiên đâm ngang, làm hỏng đại sự. Chờ chút người nếu là không nguyện nói chuyện, ta đến làm thay là được."

Nàng cười nói: "Không sao, nói chút khó đọc nói xong, ta còn không đến mức như thế yếu ớt."

Phù Nam Hoa cười trừ, Thái Kim Giản cũng không nhiều lời cái gì.

Cuối cùng, nửa đường kết minh bằng hữu, không so được người một nhà.

Huống chi, đối với một ít dã tâm bưng bưng, chỉ tại chứng đạo trong mắt người, tổ tôn cha con, vợ chồng huynh đệ, lại tính cái gì ?

Phù Nam Hoa tiểu dung không màng danh lợi, ung dung hoa quý, như nhân gian đầu các loại hào phiệt con cháu thế gia.

Hắn sở dĩ tiết lộ thiên cơ, đem hắn cha bí truyền chính mình "Tâm pháp" nói cho Thái Kim Giản nghe, lý do kỳ thật rất đơn giản.

Tương Giác lúc trước đồng hành người còn lại hai cái, chất phác trung niên nam tử, lạnh lùng áo đen thiếu nữ, Phù Nam Hoa tại bước vào tiểu trấn hàng rào cửa thành bước đầu tiên, liền đối với bên cạnh mình hữu

nữ tử, Vân Hà Sơn Thái Kim Giản, sinh lòng sát ý!

Phù Nam Hoa vô ý thức đưa tay nắm chặt bên hông cái viên kia lục đeo.

Lão Long bố mưa, xảo đoạt thiên công.

Quân tử vô cớ, ngọc không đi thân.

Thái Kim Giản nghĩ nghĩ, nhắm lại con mắt, một lát sau mở mắt nói rằng: "Tổng Tập Tân, Cố Sán. . . Ta tuyển Cố Sán tốt."

Phù Nam Hoa hơi nhú mày lại đầu, "Được. Một lời đã định!"

Hai người trong tầm mắt, làm thiếu niên kia một đường rẽ trái phải nhảy địa đi tới hẻm nhỏ một chỗ, liền muốn mở khóa đẩy cửa vào.

Phù Nam Hoa mang theo Thái Kim Giản bước nhanh về phía trước, cười nói: "Rất khéo, chúng ta lại gặp mặt á."

Keo kiệt thiếu niên chính là từ Cố Sán nhà đi ra Trần Bình An, nghe được âm thanh sau, xoay người, gật đầu hỏi: "Có chuyện gì sao ?"

Phù Nam Hoa dùng thành thạo trôi chảy tiểu trấn tiếng địa phương thổ ngữ nói rằng: "Nơi này là gọi Nê Bình ngô hẻm a, muốn hỏi người bên này là không phải ở một cái gọi Tổng Tập Tân người, còn có một cái gọi là Cố Sán tiểu hài tử. Ta là người kinh thành, nhà chúng ta cùng Tổng Tập Tân cha là thế giao, ta bên cạnh vị tỷ tỷ này, họ Thái, là Cố Sán hẳn mẫu thân người nhà mẹ đẻ, cho nên hai chúng ta cái kết bạn mà đi, vừa vặn đều tại một đầu trong ngõ nhỏ, người nói có khéo hay không, cảm giác cái gì đều tập hợp lại cùng nhau, thật sự là vô xảo bất thành thư."

Phù Nam Hoa ý cười thông dong, cho dù là cùng chợ búa tầng dưới chót giày cỏ thiếu niên nói chuyện, dáng người thon dài hẳn vì chiều cổ thiếu niên, có chút xoay người, từ đầu tới cuối duy trì cái này tư thái cùng

thiếu niên nói chuyện, cũng không lộ ra kiểu vò làm ra vẻ, để cho người ta cảm thấy rắp tâm không tốt, càng biết để người bên ngoài cảm thấy ấm lương cung kiệm để, người khiêm tốn.

Ngẩng lên đầu thiếu niên ừ một tiếng, tiểu dung ngại ngùng, nhẹ giọng nói: "Là rất khéo."

Phù Nam Hoa ý cười càng đậm, ấm giọng nói: "Như vậy hai nhà này người là ở tại ?"

Chưa từng nghĩ thiếu niên lắc đầu nói: "Ta trước đó không lâu vẫn là một thanh Long Diêu học đồ, tại ngoài trấn nhỏ một bên ở rất nhiều năm, vừa chuyển đến chỗ này, còn không quen thuộc hàng xóm láng giềng, người có muốn hay không hỏi một chút người khác ?"

Phù Nam Hoa cười cười, không có nóng lòng nói chuyện, tựa hồ tại ấp ủ tìm từ.

Cao gầy nữ tử cười nói: "Tiểu đệ đệ, nói dối cũng không tốt, người cảm thấy chúng ta giống như là người xấu sao? Lui 10 ngàn bước nói, dưới ban ngày ban mặt, chúng ta có thể làm chuyện gì xấu ?"

Trần Bình An nháy mắt mấy cái, "Thế nhưng là ta thật sự không biết rõ."

Thái Kim Giản khôi phục bình thường mở miệng, đối với Phù Nam Hoa muốn hỏi nói: "Đứa nhỏ này là không phải là muốn thù lao ?"

Phù Nam Hoa sắc mặt như thường, "Không giống."

Cao gầy nữ tử giữa lông mày lộ ra một vòng ẩn tàng cực mỏng nhạt bực bội, "Thực sự không được, chúng ta từng nhà hỏi qua đi, đồng dạng có thể tìm tới người."

Phù Nam Hoa đối nàng khoát khoát tay, nhẩn nại tính tình đối với thiếu

niên hướng dẫn từng bước: "Giúp chúng ta một vấn đề nhỏ, ta liền đưa người một vật, như thế nào ?"

Thiếu niên gãi gãi đầu, thân hình đơn bạc, ánh mắt thanh tịnh.

Phù Nam Hoa đột nhiên đứng thẳng thân thể.

Kết quả nhìn thấy một cái đầy người thư quyển khí thiếu niên, ngồi xổm ở cách đó không xa trên đầu tường, đang đánh giá bọn hắn.

Quần áo thanh lịch thiếu niên phụ cận, đứng đầy một vị thiếu nữ, lộ ra trên nửa khuôn mặt bàng, thanh thanh xinh xắn xinh xắn, sạch sẽ, mặt mày như lông mày.

Một khắc này, Phù Nam Hoa tâm tư đại định.

Thiếu niên trước mắt, tất nhiên là vật ở trong túi của mình.

Thiếu niên kia đứng người lên lớn tiếng hỏi: "Các người tìm người ?"

Phù Nam Hoa cùng Thái Kim Giản đành phải ngẩng đầu, cái trước nói rằng: "Đúng, ta tìm người. Ta bên cạnh vị tỷ tỷ này, muốn tìm Cố Sát, người có thể giúp đỡ sao?"

Thiếu niên nhú mày nói: "Người biết ta ?"

Phù Nam Hoa cười nói: "Ta đương nhiên không biết người, nhưng là ta biết bây giờ tại Lễ Bộ nhậm chức Tổng đại nhân."

Tổng Tập Tân đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Giúp người tìm con sên Cố Sát, có thể, chỗ tốt là cái gì ?"

Phù Nam Hoa không nói hai lời lấy xuống bên hông lục đeo, cao cao vút cho đứng tại tường thấp bên trên thiếu niên, "Về người."

Tổng Tập Tân sau khi tới tay, có chút kinh hãi, sắc mặt cũng không dị dạng, cúi đầu đối với tỳ nữ Trĩ Khuê nói rằng: "Người đi đi."

Nàng gật đầu một cái, ra sân nhỏ, làm thiếu nữ yên tĩnh đứng tại chật hẹp ngõ hẻm làm bên trong, toàn bộ Nê Bình ngõ hẻm tựa như trong chốc lát tươi sáng lên.

Phù Nam Hoa đối với giày cỏ thiếu niên cười nói: "Tiểu gia hỏa, tặng người một câu lời nói, trời mưa mặc dù rộng không nhuận không rể chi thảo."

Sau đó hần dẫn đầu hướng đi thiếu nữ bên kia.

Cao gầy nữ tử không có dịch bước, ánh mắt nghiền ngẫm, đối với thiếu niên thấp giọng hỏi nói: "Người biết rõ là có ý gì sao?"

Nàng ánh mắt rạng rỡ, không khỏi tới hào hứng, không chờ thiếu niên trả lời, liền thoải mái cười nói: "Kỳ thật liền là để cho người biết, người bỏ qua một cọc đại cơ duyên, vị công tử này, chỉ cần từ hần móng tay trong khe móc ra một điểm đến, cũng đủ làm cho người tại đời này bên trong, tại 'Dưới núi' sống được vô cùng thoải mái. Bất quá vận khí tốt chính là, người hần là đời này đều không biết được hôm nay bỏ qua cái gì, thật sự là vạn hạnh trong bất hạnh, bằng không người đến hối hận xanh ruột."

Phù Nam Hoa nghe vào trong tai, cảm thấy nàng là tại đàn gảy tai trâu.

Tiểu trấn bên ngoài, giữa người và người chênh lệch, nhất là phân chia cao thấp, so âm dương chi cách còn muốn to lớn.

Thái Kim Giản lui về hướng đi tên kia tỳ nữ, cho nên là mặt hướng giày cỏ thiếu niên, "Trời mưa mặc dù rộng không nhuận không rể chi thảo, nhớ kỹ nha."

Thiếu niên một mực không có cái gì về mặt biến hóa, chỉ là bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Cẩn thận sau lưng. . ."

Thái Kim Giản đột nhiên thân thể cứng ngắc.

Thiếu niên hạ thấp tiếng nói, "Cút chó."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ăn trâu chi khí

Thái Kim Giản lúc đó lui lại lấy hành tẩu, kỳ thật làm một cước kia giảm xuống dưới sau, nàng liền đã ý thức được sự tình không ổn.

So đập trúng cút chó càng thêm không thể chịu đựng được sự tình, đương nhiên là dẫm lên, kết quả còn bị người khác để ở trong mắt, mà so đây càng thảm liệt sự tình, không thể nghi ngờ là nhìn thấy người, còn mở miệng nói cho người, người thật sự đập phải cút chó.

Thái Kim Giản không phải tâm tính nông cạn nữ tử, càng không phải là ăn không được khổ mềm mại thiên kim, nàng thân là Vân Hà Sơn Sơn chủ đông đảo dòng dõi một trong, có thể trở hết tài năng, thăng được cuối cùng danh ngạch, liền rất có thể nói rõ vấn đề. Vân Hà Sơn tổng cộng lớn nhỏ mười tám phong, quanh năm khói mù lượn lờ, thừa thãi Vân Căn Thạch, là Đạo Gia Đan Đỉnh phái luyện chế ngoại đan một mực trọng yếu tài liệu, lấy "Sạch không tỳ vết" trừ danh tại thế, riêng một ngọn cờ. Cho nên Vân Hà Sơn bên trên người, nhất định phải chú ý sạch sẽ thanh lịch, phần lớn có bệnh thích sạch sẽ, Thái Kim Giản đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nếu như không phải tiểu trấn liên luy quá lớn, Thái Kim Giản đời này cũng sẽ không đặt chân tiểu trấn, càng đừng đề cập để cho nàng một cước một cước đi tại tràn ngập phân gà cút chó Nê Bình ngô hẻm, khó xử nhất chính là tới đây về sau, bọn hắn những này nguyên bản thần tiên cao cao tại thượng bên trong người, tựa như từng đầu bị ném lên bờ cá con, đột nhiên đã mất đi tất cả ý vào, chiếm cứ nào đó một chỗ động thiên phúc địa gia tộc, bàn sơn đảo hải, ngự gió lăng không Thông Huyền tu vi, hàng yêu phục ma, sắc thần ngự quỷ huyền diệu pháp bảo, toàn bộ cũng bị mất.

Sau đó, thì có Thái Kim Giản đập trúng cút chó một màn này.

Phù Nam Hoa nguyên bản cảm thấy thú vị, không nhiễm trần thế Vân Hà

Sơn Thái tiên tử, một giầy sần sệt thối củt chó, nói ra, ai dám tin tưởng ?

Nhưng là sau một khắc, Phù Nam Hoa liền trầm giọng quát nói: "Thái Kim Giản, dừng tay!"

Đứng tại tường đất bên trên Tổng Tập Tân đồng tử hơi co lại, nắm chặt lòng bàn tay cái viên kia điều long lục đeo.

Chỉ gặp ngõ hẻm làm bên trong, Thái Kim Giản giống như một bước liền vượt đến Trần Bình An trước người, nàng cái kia trong suốt như dương chi mỹ ngọc đầu ngón tay, mãnh liệt chụp về phía giầy cỏ thiếu niên trên đỉnh đầu, tại sau lưng Phù Nam Hoa lên tiếng ngăn trở trong nháy mắt, nàng bỗng nhiên ngừng tay chưởng, cuối cùng nhẹ nhàng nhắc lên, trầm trầm vỗ xuống, làm xong cái này phảng phất trường bối cương chiều vẫn bối thân mật động tác sau, nàng cúi người, nhìn chăm chú thiếu niên cặp con mắt kia, giống một vũng thanh tịnh thấy đáy thanh tuyền, Thái Kim Giản gần như có thể từ nơi đó nhìn thấy khuôn mặt của mình, chỉ tiếc nàng ngay sau đó tâm tình hồngбет đến cực điểm, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tiểu gia hỏa, ta biết rõ ngươi lúc nói chuyện, cố ý thả chậm tốc độ."

Phù Nam Hoa nhẹ nhàng thở ra, nếu như Thái Kim Giản quả thật dám can đảm ở này ngang nhiên giết người, vô cùng có khả năng bị trục xuất tiểu trấn, liên lụy cả tòa Vân Hà Sơn biến thành thiên đại trò cười.

Sắc mặt hần âm trầm, dùng chính thống nhã nói tiếng phổ thông nhắc nhở nàng: "Thái Kim Giản, mời người nghĩ lại mà làm sau, nếu như ngươi kế tiếp còn là xúc động như vậy, ta cảm thấy có cần phải từ bỏ mình ước, ta không muốn bị ngươi làm hại giỏ trúc mức nước công dã tràng."

Đưa lưng về phía Lão Long Thành Thiếu chủ Thái Kim Giản, nhỏ giọng nhanh chóng niệm nói: "Thượng phẩm gặp phật nhanh, hạ phẩm gặp phật trễ. . . Thực thực có tịnh thổ, thực thực có ao sen. . ."

Nàng rất nhanh quay đầu qua, đối với Phù Nam Hoa áy náy cười một tiếng, "Là ta thất thố, ta cam đoan, về sau tuyệt đối sẽ không phát sinh cùng loại sự tình."

Phù Nam Hoa cười lạnh nói: "Người chắc chắn chứ?"

Thái Kim Giản cười trừ, không cùng Phù Nam Hoa như thế nào lời thề son sắt, một lần nữa cúi đầu nhìn về phía giày cỏ thiếu niên, lấy thịnh hành một châu tiếng phổ thông nhã nói phối hợp nói rằng: "Ta Vân Hà Sơn bắt nguồn từ Phật môn năm tông một trong, coi trọng nhất hàng phục tâm viên cùng buộc lại ý mã, thế nhưng là ta trước khi tới đây, liền tâm viên ý mã đến cùng là vật gì, cũng nhìn không thấu, gia tộc trưởng bối đối với cái này cũng từ trước tới giờ không nguyện nhỗ mằm trợ lớn, chỉ là để ta tự hành mây mờ, chưa từng nghĩ hôm nay tại các người Nê Bình ngô hẻm, đập trúng một đồng cứt chó, ngược lại để ta phát giác được một chút manh mối. . ."

Trần Bình An nhắc nhở nói: "Vị tỷ tỷ này, người đập trúng cứt chó, đã hơn nửa ngày, vì sao còn không tranh thủ thời gian cạo cọ rơi ?"

Vị kia Tiên gia nữ tử, nguyên bản cảm giác mình đã bước lên một loại Phật gia tịnh thổ tâm cảnh, nghe vậy về sau, lập tức phá công, dọa về thế tục, sắc mặt xám xanh, chỉ là Phù Nam Hoa khuyên bảo còn tại bên tai quanh quẩn, đành phải cho hả giận đồng dạng, duỗi ra một ngón tay tại giày cỏ thiếu niên cái trán, trùng điệp chọc lấy một chút, nàng trừng mắt nói: "Tuổi còn nhỏ, khó nói không ai dạy qua người, tính tình quái đản là chết yếu chi bề ngoài, chanh chua là gọt phúc người ? !"

Trần Bình An da dày thịt béo, không để ý, chỉ là nhìn về phía cách đó không xa Tổng Tập Tân, cũng không nói chuyện.

Người sau giơ chân mắng to nói: "Trần Bình An, người nhìn ta làm gì a, thật sự là xúi quẩy!"

Phù Nam Hoa ngạc nhiên phát hiện, chính mình lại còn không có bước vào Tổng Tập Tân sân nhỏ, liền có chút sắc mặt không vui, không che giấu chút nào chính mình mỉa mai: "Thái Kim Giản! Thật sự là có ý tứ, trên đời còn có người vì một đồng cứt chó, làm trẻ nãi trường sinh đường lớn bước chân."

Thái Kim Giản lần đầu tiên không có nổi nóng, nhìn chăm chăm hình dáng không gì đặc biệt gãy còm thiếu niên, nàng xoay người rời đi.

Đột nhiên sau lưng ít tuổi trẻ vừa nói rằng: "Tỷ tỷ, lông mi của người rất lớn."

Thô bỉ đến cực điểm thế tục sâu kiến, cũng dám đùa giỡn Tiên gia thần nữ ?

Thái Kim Giản giận tím mặt, đột nhiên quay đầu.

Hạ quyết tâm, dù là hao tổn một chút khí số, cũng phải giáo huấn cái này có vẻ như chất phác kì thực gian xảo thôn dã tiện bại hoại, tuy nói Thái Kim Giản bọn hắn tiến vào nơi này, như phạm nhân giam giữ nhập lồng giam, bó tay bó chân, bốn phía vấp phải trắc trở, hết thầy thuật pháp đồ vật, tạm thời đều đã vô pháp khống chế, thế nhưng là thuở nhỏ tu hành ích lợi, tỷ như đăng đường nhập thất sau, có thể trả lại thân thể, tựa như thời thời khắc khắc tại rèn luyện gân cốt, mặc dù hiệu quả cũng không rõ rệt, xa xa không so được chuyên chú vào này nói võ đạo bên trong người, nhưng là bằng này nội tình, đối phó một cái tại chợ búa vung bừa bên trong sờ soạng lẫn mò thiếu niên, hạ bút thành văn, tiện tay một chưởng, tại một ít trọng yếu khiêu huyết bên trên động chút tay chân, khiến cho trồng xuống bệnh căn, gãy nó tuổi thọ, dễ như trở bàn tay.

Nhưng là hơi có vẻ mờ tối ngõ hẻm làm bên trong, nàng chỉ thấy một trường ngăm đen gương mặt, cùng một đôi sáng tỏ đôi mắt.

Trên biển sinh minh nguyệt.

Thái Kim Giản đầu tiên là hai mắt tỏa sáng, lập tức nổi lên chút nữ tử trời sinh thương hại cảm xúc, cuối cùng nàng cặp kia con mắt phượng bên trong, một chút xiu rút đi những cái kia đáng tiếc, nàng càng tiêu dung rực rỡ, bừng tỉnh đại ngộ.

Chém mất tâm ma, chính là cơ duyên.

Cần tri kỷ phật đường xa Vân Hà Sơn một mạch, từ phá núi thủy tổ vân hà Lão Tiên mở đầu, liền thủy chung tôn sùng một cái quan điểm: Mỗi lần duyên tới duyên đi, tức là một lần độ kiếp.

Đương nhiên, độ kiếp này chi pháp, cũng không định lý định số định thế, hết thảy yêu cầu chính đương sự tự hành tìm ra lời giải phá cục.

Tỉ như ngay sau đó Thái Kim Giản.

Nàng cảm thấy tìm được yêu cầu trấn áp hàng phục tâm viên ý mã, chính là cái kia nhìn như vô tội, kì thực chương ngại thiếu niên.

Thế là nàng lần nữa nâng lên một cái bàn tay, bao trùm tại thiếu niên trên ngực, nhẹ nhàng nhấn một cái. Đây hết thảy động tác, nước chảy mây trôi, nhanh như bôn lôi. Dù là thiếu niên có ý thức hướng lui về phía sau ra nửa bước, vẫn là đánh không lại cao gầy nữ tử xuất thủ.

Phù Nam Hoa gắt gao nhìn chăm chăm cái kia mê người tâm hồn thướt tha bóng lưng, trong lòng chẳng những không có nửa điểm kiêu diễm gợn sóng, ngược lại sát ý bừng bừng, cơ hồ muốn ngưng tụ thành một bộ ý chí sắt đá, hấn tận lực che giấu chính mình sát cơ, cố ý lớn tiếng giận nói: "Lúc trước tay ngươi chỉ nhẹ bắn thiếu niên cái trán, khiến cho hấn tiếp theo lâu dài tật bệnh quần thân, như thế trừng trị một lần, là đủ rồi! Vì sao còn muốn, Thái Kim Giản, ngươi có phải hay không bị điên rồi? Thật chẳng lẽ muốn vì cái tiện chủng, liền Đại Đạo cơ duyên cũng không

quan tâm ? !"

Thái Kim Giản ngoảnh mặt làm ngơ, Phù Nam Hoa hạ thấp tiếng nói, khôi phục con cháu thế gia đệ ung dung khí độ, chặc chặc cười nói: "Đường đường Vân Hà Sơn Thái Kim Giản, cùng một cái chợ búa thiếu niên tính toán chi li, truyền đi, không ngại mất mặt ?"

Thái Kim Giản xoay người, cười nói: "Đầu này hẻm nhỏ thật sự là cùng ta có duyên, chỗ nào nghĩ đến cái này cũng có thể làm cho ta mò được một phần cơ duyên, mặc dù không lớn, nhưng thịt muối cũng là thịt, diêm tốt đầu a. Ta đối với cái kia gọi Cổ Sán thiếu niên, càng có lòng tin!"

Phù Nam Hoa ngạc nhiên.

Chẳng lẽ lại này nương môn coi là thật có chỗ đồn ngộ ?

Thái Kim Giản nâng lên một chân, nhìn thấy phần kia khó coi buồn nôn ô ố, cười ha hả nói: "Thật sự là dẫm nhầm cứt chó."

Tống Tập Tân sắc mặt âm trầm không chừng, nhìn không ra tâm tư biến hóa.

Không người chú ý tỳ nữ Trĩ Khuê, đứng tại nguyên chỗ, yên tĩnh im ắng, cái nào đó trong nháy mắt, nàng trong đôi mắt, hiện ra hai cặp nhọt tròn mắt màu vàng óng, một chút song đồng.

Phù Nam Hoa mơ hồ trong đó sinh lòng mơ hồ cảm ứng, bỗng nhiên quay đầu, nhanh chóng nhìn quanh, không có phát giác được mảy may dị dạng, cuối cùng trên dưới đánh giá một phen thiếu nữ nha hoàn, cũng không chỗ không ổn, hắn đành phải đem cổ này cảm giác khó chịu, xem như là Thái Kim Giản sở tác sở vi, rước lấy tiểu trấn bên trên vị kia thiên Nhân Thánh hiền nhìn chăm chú ánh mắt.

Thái Kim Giản tâm tình khoan khoái, trước đó góp nhặt rất nhiều đủ loại ngừng trệ ý nghĩ, hồng thủy vỡ đê đồng dạng chảy ròng mà xuống.

Nào chỉ là nhỏ cơ duyên ?

Nếu không có nội trong túi khoảng không Vân Hà Sơn, xác thực yêu cầu một cái đầy đủ phân lượng "Tiên gia trọng khí", dùng để trấn trụ không ngừng tiết ra ngoài sơn môn khí vận, nàng cũng cần dùng cái này đến đặt vững chính mình hạ nhiệm Sơn chủ địa vị, bằng không, Thái Kim Giản hận không thể lập tức rời đi nơi này, trở lại Vân Hà Sơn bế quan mười năm hai mươi năm.

Thái Kim Giản hướng đi Phù Nam Hoa cái kia ngõ hẹp tỳ nữ.

Sau lưng thiếu niên hỏi: "Người có phải hay không đối với ta làm cái gì ?"

Thái Kim Giản cũng không quay đầu lại, "Tiểu gia hỏa, người suy nghĩ nhiều."

Thiếu niên trầm mặc xuống dưới.

Thái Kim Giản ngoái nhìn cười một tiếng, "Người nhiều nhất thời gian nửa năm liền phải chết."

Thiếu niên sừng sốt một chút.

Nàng mềm mại đáng yêu cười nói: "Thật đúng là tin a, tỷ tỷ lừa gạt người!"

Trần Bình An nhếch miệng cười một tiếng.

Thái Kim Giản cùng Phù Nam Hoa cái này đối với Tiên gia nam nữ, cơ hồ đồng thời trong lòng đều toát ra một cái ý nghĩ.

Ếch ngồi đáy giếng, dưới núi sâu kiến.

Ngồi xồm ở tường đầu xem trò vui Tống Tập Tân, hai tay xoa huyết thái dương, sắc mặt cực kỳ hiểm thấy có chút nghiêm túc.

Dù là Trĩ Khuê đã mang theo vị kia tính tình cổ quái tỷ tỷ, tìm kiếm con sơn Cổ Sán, mà cái kia một lời không hợp liền ném một cái thiên kim làm oan đại đầu tuổi trẻ gia hỏa, cũng đi vào nhà mình sơn nhỏ.

Tâm tư linh lung Tống Tập Tân vẫn là ngồi xồm ở nơi đó ngẩn người, thiên tử trác tuyệt thiếu niên trong tầm mắt, có cái gầy gò thiếu niên, đứng tại Nê Bình ngô hẻm bên trong, nhìn một lát cao gầy nữ tử bóng lưng, rất nhanh liền thu liễm ánh mắt, hướng đi nhà mình cửa sơn, nhưng là cổng tre thật lâu không thấy đẩy ra.

Tống Tập Tân rất chán ghét loại cảm giác này, có cái gia hỏa bình thường không lộ liễu không lộ nước, nhưng tại một ít thời điểm, tựa như là một khối hằm cầu bên trong tảng đá, không dời đi, chướng mắt, dọn đi, ngại bẩn.

Đến mức Phù Nam Hoa tại phía sau hăn mở miệng, thiếu niên cũng không nghe rõ ràng.

Vị này Lão Long Thành Thiếu chủ, đành phải lặp lại một lần, "Tống Tập Tân, ngươi có biết rõ không trên đời này có một loại người, cùng các người khác nhau rất lớn?"

Tống Tập Tân rốt cục hồi lại thần, quay người tiếp tục ngồi xồm, nhìn xuống cao quan phong lưu, áo gấm Phù Nam Hoa, bình thản nói: "Ta biết rõ."

Phù Nam Hoa đành phải đem đã chạy đến miệng một bên một câu, cường ép nuốt về bụng, bất quá vẫn là có chút không cam tâm, cười hỏi

nói: "Hiếu biết chính xác sao ?"

Thân thể thần bí tiểu trấn thiếu niên, ánh mắt lạnh lùng, cười lạnh nói: "Người có phải hay không muốn nói, bọn hần sinh tử người, thịt xương trắng, trường sinh cửu thị, đạo pháp vô biên ? !"

Phù Nam Hoa gật đầu một cái, vui mừng nói: "Chúng ta có thể tính nửa cái đạo hữu."

Tống Tập Tân khoé mắt dư quang lờm một chút sát vách cửa sân, hơi có vẻ không quan tâm, không đứng lúc.

Phù Nam Hoa mở thành bố công đạo: "Cái kia ta liền nói trắng ra, mặc kệ người có cái gì, chỉ cần người chịu ra giá, ta đập nồi bán sắt, cũng cần mua xuống tới!"

Tống Tập Tân nghi hoặc nói: "Ta nhìn ra được, người cùng nữ tử kia ở giữa, gia thế của người địa vị, muốn cao hơn một bậc, đã nàng đều có thể đối đãi như vậy sát vách tên kia, vì sao người nguyện ý đối với ta như thế. . ."

Phù Nam Hoa chủ động tiếp lời, "Bình khởi bình tọa ?"

Tống Tập Tân gật đầu một cái, khách lễ nói: "Người người này rất thượng đạo, nói chuyện cùng người không tổn sức."

Phù Nam Hoa không có để ý thiếu niên trên cao nhìn xuống, vô luận là vị trí, vẫn là nói chuyện kiêu căng khẩu khí.

Cùng Thái Kim Giản xem giày cỏ thiếu niên vì hèn mọn sâu kiến hoàn toàn khác biệt, Phù Nam Hoa đối với Tống Tập Tân chẳng những sinh lòng thân cận, đối với Nê Bình ngô hẻm cái này một mảnh khu vực, thủy chung lòng mang kính sợ, nói không rõ nói không biết.

Cho nên Phù Nam Hoa đích đích xác xác, đem thiếu niên trước mắt xem như người trong đồng đạo.

Đầu này trên Đại Đạo, càng là tiến lên, thân phận sang hèn, nam nữ chi đùng, tuổi tác lớn nhỏ, đều là hư ảo, không có chút ý nghĩa nào.

Tống Tập Tân nhảy xuống tường viện, thấp giọng nói: "Đi trong phòng nói."

Phù Nam Hoa gật đầu nói: "Được."

Tống Tập Tân tại bước vào ngưỡng cửa thời điểm, hững hờ hỏi: "Tùy tiện hỏi một chút, người cùng cái kia vừa nhìn chính là mắt đẽ tỹ tỹ, là quan hệ như thế nào?"

Phù Nam Hoa không chút do dự nói rằng: "Tạm thời là cùng một bọn, nhưng không phải người một đường."

Tống Tập Tân ồ một tiếng, nói chút không giải thích được, "Vậy các người làm sự tình cũng quá kéo bùn mang nước, không có chút nào nhanh nhẹn, ta trước kia nghe nói bên ngoài đầu thế giới kia, thần tiên yêu ma, kỳ quái, nhưng chỉ cần là người trong tu hành, có ân oán, không nên là cắt cỏ trừ cây vĩnh viễn trừ hậu hoạn sao?"

Phù gia Đại công tử, chung quy là Lão Long Thành lớn lên Tiên gia hậu duệ, thường thấy sóng to gió lớn, nghe được lời nói này sau, trên mặt cũng không toát ra tâm tình gì.

Hắn cười hỏi nói: "Giữa các người có thù?"

Thiếu niên mở lớn con mắt, ra vẻ kinh ngạc nói: "Người đang nói cái gì?"

Tựa hồ là phát hiện trước mắt nam nhân căn bản không tin, thế là Tống

Tập Tân thu liễm trên mặt xốc nổi làm ra vẻ vẻ mặt, dẫn đầu tại đại đường trên ghế ngồi xuống, đưa tay ra hiệu Phù Nam Hoa cũng ngồi xuống, sau đó thật sự nói: "Ta cùng sát vách rất nhỏ liền không có cha mẹ Trần Bình An, làm nhiều năm như vậy hàng xóm, cho tới bây giờ không có cãi nhau, có tin hay không là tùy người."

Phù Nam Hoa trong nháy mắt liền nghe rõ thiếu niên mịt mờ ý tứ.

Sát vách thiếu niên, không chỗ nương tựa, lực bình không dễ thôi.

Nếu như chết cũng liền chết rồi, không có ai truy cứu việc này.

Lão Long Thành Thiếu chủ dờ khóc dờ cười, đột nhiên ý thức được đầu này hẻm nhỏ phong ba, phát sinh có chút hoang đường buồn cười.

Sát vách cái kia bàn hàn thiếu niên, có thể nói, chính là vì tận lực giấu diếm Tống Tập Tân chủ tứ hai người địa chỉ, mà rước lấy một trận tai họa bất ngờ, sẽ vì này gặp nạn mất mạng.

Hoàn toàn là vừa rồi, cái này phảng phất xuất thân cuộc sống xa hoa nhà Tống gia thiếu niên, lại muốn mượn đao giết người, gây nên người lấy tử địa.

Một đao không đủ, lại đến một đao.

Phù Nam Hoa không khỏi lòng tràn đầy cảm khái, khó trách 《 thi tử 》 có nói: Hồ báo con trai, dù chưa thành văn, đã có ăn trâu chi khí.

—— ———

Cổ Sán nhà trong viện, hài tử đã bị mẹ hắt khóa ở trong nhà gian phòng, phụ nhân cùng tự xưng "Chân quân" lão nhân ngồi đối diện nhau.

Lão nhân thu hồi lòng bàn tay đường vân, giăng khắp nơi bàn tay, mím

cười nói: "Đại cục đã định."

Phụ nhân nghi hoặc nói: "Xin hỏi tiên sư vừa rồi làm cái gì, mới có thể để cho cái kia Trần Bình An. . ."

Nói đến đây, nàng phát hiện lão nhân ánh mắt bỗng nhiên nở rộ phong mang, dọa đến nàng mau ngậm miệng không nói.

Lão nhân nhìn về phía cửa sân bên kia, nhẹ nhàng phất tay áo, mang theo một luồng thanh phong, tại tiểu viện xoay tròn không chừng, luẩn quẩn không đi, lão nhân lúc này mới nói: "Như ta như vậy thân phận nhân vật, bước chân nơi này, càng là hãm sâu tại Nê Bồ Tát qua sông bất đắc dĩ hoàn cảnh, mặc dù trước mắt còn nói không lên tự thân khó đảm bảo, nhưng là thời gian càng lâu, liền càng. . . Ân, như Tống Tập Tân thiếu niên kia nói, gọi là kéo bùn mang nước, chỉ có thể trộn lẫn cái chạm phải đầy người bởi vì quả hạ tràng. Tốt liền tốt tại người kia, thiên oán người giận, dù là đã làm lui đại nhất bước nghĩ, vẫn là khí tiết tuổi già khó giữ được, khó thoát tai họa ngập đầu, đáng tiếc a, nguyên bản có hi vọng hưởng thụ thiên thu hương hỏa thế cục, nhanh quay ngược trở lại thẳng bên dưới, vô cùng thâm. . . Nhân cơ hội này, ta mới có thể vì người nhi tử làm chút mưu đồ, nhìn xem có thể hay không đã chấm dứt thiếu niên kia tính mệnh, lại cắt đứt về sau một ít Thánh Nhân tiên sư tìm hiểu nguồn gốc, miễn đi thu được về tính số nỗi lo về sau, để cho ta vị này tân thu đệ tử tại tương lai thành tiên trên đường, mang phong lôi chi thế, cuối cùng hóa long. . ."

Phụ nhân ngồi ở một bên, dứt quãng, nghe được mờ mờ hồ hồ.

Lão nhân cười hỏi nói: "Có phải là kỳ quái hay không, rõ ràng là xan hà âm lộ, không để ý tới tục sự người thế ngoại, vì sao dốc lòng tu đạo, đã tu luyện tu đi, giống như chỉ tu ra như vậy lòng dạ lệ khí? So người cái này hốc mắt cạn vô tri thôn phụ, cũng không khá hơn chút nào?"

Phụ nhân vội vàng cúi đầu run giọng nói: "Tuyệt đối không dám làm thử

nghĩ!"

Lão nhân cười trừ, yên tĩnh chờ đợi Vân Hà Sơn Thái Kim Giản gõ cửa.

Trên con đường tu hành, thuật pháp vô biên, thần thông vô cùng. Để ý có lớn nhỏ, đạo hữu cao thấp.

Thái Kim Giản xem các người như sâu kiến, bản chân quân không phải là không xem nàng cùng Phù Nam Hoa làm kiến hôi ?

Cùng dưới chân sâu kiến, giảng rất đạo lý ?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thiếu nữ cùng phi kiếm

Một vị song tóc mai tinh sương nho sĩ mang theo áo xanh thiếu niên lang, rời đi Hương Thục, đi vào toà kia đèn thờ dưới lầu. Vị này tiểu trấn học vấn lớn nhất tiên sinh dạy học, sắc mặt có chút tiều tụy, đưa tay chỉ hướng đỉnh đầu một khối tấm biển, "Việc nhân đức không nhường ai, bốn chữ giải thích thế nào ?"

Thiếu niên Triệu Diêu, đã là học thực đệ tử, lại là tiên sinh thư đồng, thuận ánh mắt ngẩng đầu nhìn lại, không chút do dự nói: "Chúng ta Nho gia lấy chữ Nhân lập giáo, tấm biển bốn chữ, lấy từ 'Đương nhân, không cho tại sư', là ý nói chúng ta người đọc sách hẳn là tôn sư trọng đạo, nhưng là tại nhân nghĩa đạo đức trước đó, không cần khiêm nhượng."

Tề tiên sinh hỏi: "Không cần khiêm nhượng ? Sửa chữa thành 'Không thể', lại như thế nào ?"

Áo xanh thiếu niên lang tướng mạo thanh dật, mà lại so với Tổng Tập Tân hùng hổ dọa người, phong mang tất lộ, khí chất muốn càng thêm ôn nhuận nội liêm, tựa như là sơ phát phù dung, tự nhiên đáng yêu. Làm tiên sinh hỏi ra cái này ngẫm giấu huyền cơ vấn đề sau, thiếu niên không dám xem thường, cẩn thận chiêm chước, cảm thấy là tiên sinh tại khảo cứu chính mình học vấn, sao dám tùy ý ? Trung niên nho sĩ nhìn lấy đệ tử như lâm đại địch câu nệ bộ dáng, hiểu ý cười một tiếng, vỗ vỗ thiếu niên đầu vai, "Chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, không cần khẩn trương. Xem ra là ta trước đó quá trói buộc lấy người thiên tính, điều khắc quá phức tạp, để người sống được giống như là Văn Xương Các bên trong trưng bày một tôn tượng nặn giống như, xụ mặt, khắp nơi giảng quy củ, mọi chuyện giảng đạo lý, mệt mỏi cũng không phiến hà. . . Chẳng qua trước mắt xem ra, ngược lại là chuyện tốt."

Thiếu niên hơi nghi hoặc một chút không hiểu, chỉ là tiên sinh đã dẫn hắn vây quanh mặt khác một bên, vẫn là ngửa đầu nhìn về phía cái kia bốn chữ tấm biển, nho sĩ về mặt giãn ra, chẳng biết tại sao, ăn nói có ý tứ tiên sinh dạy học, đúng là nói đến rất nhiều tin đồn thú vị bàn xử án, đối với đệ tử êm tai nói: "Trước đó việc nhân đức không nhường ai bốn chữ tấm biển, viết này tấm biển người, từng là đương thời thư pháp đệ nhất nhân, đưa tới rất nhiều tranh luận, tỷ như cách cục, thần ý gân cốt chi tranh, 'Cổ chất' 'Nay nghiên' khen chê chi tranh, đến nay vẫn không có kết luận. Vận, pháp, ý, tư, thư pháp bốn nghĩa, từ ngàn năm nay, người này đoạt được song hạng nhất, quả thực là không cho đồng bối tông sư nửa cái đường sống. Còn lúc này 'Hi ngôn tự nhiên', liền có chút thú vị, người nếu là cẩn thận chu đáo, hẳn là có thể đủ phát hiện, bốn chữ mặc dù dùng bút, kết cấu, thần ý đều tương tự gần, nhưng trên thực tế, là từ bốn vị Đạo giáo tổ đình Đại chân nhân tách ra viết liền, lúc đương thời hai vị lão thần tiên trả sách thư lui tới, tốt một phen cãi lộn tới, đều muốn viết huyền diệu khó giải thích 'Hi' chữ, không nguyện ý viết tục chi lại tục 'Ngôn' chữ. . ."

Sau đó nho sĩ mang theo thiếu niên lại quần đến "Chớ hướng ra phía ngoài cầu" bên dưới, hắn nhìn chung quanh, ánh mắt sâu kín, "Nguyên bản người đọc sách toà kia Hương Thục, chẳng mấy chốc sẽ bởi vì không có tiên sinh dạy học, mà bị mấy cái đại gia tộc ngừng làm việc, hoặc là dứt khoát đập đổ, xây thành đạo quán nhỏ hoặc là đứng lên một tôn Phật tượng, cung cấp khách hành hương thắp hương, có cái đạo nhân hoặc là nhà sư chủ trì, năm qua năm, cho đến năm tháng kỳ hạn, trong lúc đó cố gắng sẽ 'Thay người' hai ba lần, để tránh tiểu trấn bách tính sinh lòng nghi hoặc, kỳ thật bất quá là kém chương nhãn pháp thôi. Chỉ bất quá, ở chỗ này hoàn thành một môn hạt vừng lớn nhỏ thuật pháp thần thông, nếu như đặt tại bên ngoài, cố gắng chẳng khác nào thiên thần gõ trống to, sấm mùa xuân chấn thiên địa rộng lớn khí thế đi. . ."

Đến sau một bên, tiên sinh nói chuyện tiếng nói nhỏ như ruồi muỗi kêu, dù là đọc sách Triệu Diêu vênh tai, cũng nghe không rõ ràng.

Tề tiên sinh thở dài, ngữ khí có chút bất đắc dĩ cùng mọi mặt: "Rất nhiều chuyện, vốn là thiên cơ không thể tiết lộ, chuyện cho tới bây giờ, mới càng ngày càng không quan trọng, nhưng chúng ta dù sao cũng là người đọc sách, vẫn là muốn giảng một chút mặt mũi. Huống chi ta Tề Tĩnh Xuân nếu là đi đầu hồng quy củ, không khác biển thủ, ăn bề ngoài liên thật sự quá khó nhìn."

Triệu Diêu đột nhiên nâng lên dũng khí nói rằng: "Tiên sinh, học sinh biết rõ người không phải tục nhân, toà này tiểu trấn cũng không phải bình thường địa phương."

Nho sĩ hiếu kỳ cười nói: "Ồ? Nói một chút."

Triệu Diêu chỉ chỉ khí thế nguy nga Thập Nhị Cước đèn thờ, "Nơi này, tăng thêm Hạnh Hoa ngõ hẻm Thiết Tỏa Tỉnh, còn có truyền ngôn gầm cầu treo có hai thanh kiếm sắt Lang Kiêu, lão hộc thụ, Đào Diệp ngõ hẻm cây đào, cùng ta Triệu gia chỗ Phúc Lộc Nhai, hàng năm dán thiếp cốc vũ thiếp, trọng dương thiếp vân vân, đều rất kỳ quái."

Nho sĩ cắt ngang thiếu niên, "Kỳ quái ? Làm sao kì quái, người thuở nhỏ ở chỗ này lớn lên, căn bản chưa bao giờ đi ra ngoài qua, khó nói người được chứng kiến tiểu trấn bên ngoài phong quang cảnh tượng ? Đã không so sánh, sao là lời ấy ?"

Triệu Diêu hơi trầm xuống âm thanh nói: "Tiên sinh những sách kia, nội dung ta đã đã nhớ kỹ trong lòng, Đào Diệp ngõ hẻm hoa đào, liền cùng trên sách câu thơ miêu tả, ra vào rất lớn. Lại có, tiên sinh dạy học, vì sao chỉ truyền học võ lòng ba thư, nặng tại biết chữ, học võ lòng về sau, chúng ta nên đọc sách gì ? Đọc sách, lại vì làm cái gì ? Trên sách 'Nâng nghiệp' vì sao ? Cái gì gọi là hướng vì ruộng đất và nhà cửa lang, mộ trèo lên thiên tử đường ? Như thế nào 'Thiên tử nặng anh hào, văn chương dạy các người'? Tuần tự hai vị Diêu Vụ Đốc Tạo quan, mặc dù từ trước tới giờ không cùng người nói về triều đình, kinh thành cùng

chuyện thiên hạ, nhưng là. . ."

Nho sĩ vui mừng cười nói: "Có thể, nhiều lời vô ích."

Triệu Diêu lập tức không nói thêm gì nữa.

Tự xưng Tề Tĩnh Xuân nho sĩ nhỏ giọng nói: "Triệu Diêu, về sau người yêu cầu thận trọng từ lời nói đến việc làm, nhớ lấy họa từ miệng mà ra, cho nên Nho gia hiền nhân phần lớn thủ khẩu như bình. Hiền nhân phía trên quân tử, thì giảng thận độc, sức cung như bích, e sợ cho có tỳ vết. Còn Thánh Nhân, tỉ như bảy mươi hai toà thư viện Sơn chủ nhóm. . . Những người này a, liền có thể như Đạo giáo Đại chân nhân, Phật gia Kim Thân La Hán đồng dạng, một nói thành sấm, ngôn xuất pháp tùy. Cái này nhóm người cùng Chư Tử bách gia bên trong cao nhân, đến này cảnh giới sau, đại khái gọi chung là Lục Địa Thần Tiên, xem như một chân bước vào ngưỡng cửa. Bất quá những nhân vật này, người người như long, một chút cao cao tại thượng, giống như là nói xem trong chùa miếu tượng thần, cao không thể chạm, một chút thần long kiến thủ bất kiến vĩ, người bình thường căn bản tìm không thấy."

Triệu Diêu nghe được mơ mơ màng màng, như rơi mây mù.

Triệu Diêu nhin không được hỏi: "Tiên sinh, người hôm nay tại sao phải nói những này?"

Nho sĩ sắc mặt rộng rãi, cười nói: "Người có tiên sinh, ta tự nhiên cũng có tiên sinh. Mà ta tiên sinh. . . Không nói cũng được, tóm lại, ta vốn cho rằng còn có thể kéo dài hơi tàn mấy chục năm, đột nhiên phát hiện có chút phía sau màn người, liền điểm ấy thời gian cũng không nguyện ý đợi. Cho nên lần này ta không có cách nào mang người rời đi tiểu trấn, yêu cầu chính người đi ra ngoài. Có chút không có gì to tát đích thực bề ngoài, cũng nên lộ ra một chút cho người, người chỉ coi là nghe cái cổ sự là được. Chỉ là hi vọng người minh bạch một cái đạo lý, thiên ngoại hữu thiên, người bên trên có người, mặc kệ người Triệu Diêu như thế nào

'Được trời ưu ái, vận may làm đầu ', đều không thể đắc chí vừa lòng, sinh lòng lười biếng."

Giếng dưới nước hàng, lá hòe rời nhánh, đều là báo hiệu.

Tên là Tề Tĩnh Xuân người đọc sách nhắc nhở nói: "Triệu Diêu, còn nhớ rõ ta để người cất kỹ cái kia phiến lá hòe sao?"

Thiếu niên đọc sách lang dùng sức gật đầu, "Cùng tiên sinh đưa tặng cái viên kia con dấu cùng một chỗ cất kỹ."

"Trên đời bên dưới nào có lá cây rời đi nhánh cây thời điểm, như thế xanh ngắt ướt át, mới mẻ kiêu nộn ? Tiểu trấn mấy ngàn người, đến này 'Phúc ấm' người, có thể đếm được trên đầu ngón tay, cái kia phiến lá hòe, có thể thường thường thưởng thức, về sau nói không chừng còn có một cọc cơ duyên."

Nho sĩ ánh mắt thâm thúy, "Trừ cái đó ra, những năm gần đây, ta một mực để người tại tiểu trấn làm việc thiện nâng kết thiện duyên, vô luận đối với người nào đều muốn lấy lễ để tiếp đón, lấy thành bề ngoài giao, về sau người liền sẽ chậm rãi minh bạch huyền cơ trong đó, những cái kia nhìn như không đáng chú ý vụn vặt việc nhỏ, nước chảy đá mòn, cuối cùng thu hoạch ích lợi, chưa hẳn so ôm một bộ « địa phương huyện chí » phải kém."

Thiếu niên phát hiện có một cái hoàng diều đứng ở đình đá bên trên, ngẫu nhiên lạnh lợi, lúu rúu kêu.

Nho sĩ hai tay phụ sau, ngửa đầu nhìn qua lấy hoàng diều, thần sắc ngưng trọng.

Thiếu niên nhìn không ra có bất kỳ khác thường gì.

Nho sĩ Tề Tĩnh Xuân đột nhiên nhìn về phía Nê Bình ngô hẻm bên kia,

càng chau mày.

Nho sĩ nhẹ nhàng thở dài nói: "Ngủ đông trùng dần dần nghe xuân âm thanh, phá đất mà lên. Chỉ là thân là khách nhân, tại chủ nhân dưới mí mắt lén lén lút lút, đi cái kia mưu mẹo nham hiểm, có phải hay không cũng quá khinh thường rồi? Thật cho là dựa vào tự tác chủ trương non nửa bát nước, liền có thể ở chỗ này muốn làm gì thì làm ?"

Triệu Diêu lo lắng, "Tiên sinh ?"

Nho sĩ khoát khoát tay, ra hiệu việc này cùng thiếu niên không quan hệ, chỉ là mang theo hắn đi vào một lần cuối tắm biển bên dưới.

Thiếu niên Triệu Diêu thật giống như đột nhiên nghe được một tiếng sấm mùa xuân ngủ đông trùng, bỗng nhiên dừng lại bước chân, ánh mắt thẳng tắp ngơ ngác.

Chỉ gặp cách đó không xa, có một vị đầu đội màn mũ áo đen thiếu nữ, sa mỏng che cản dung nhan, dáng người cân xứng, cũng không tinh tế, cũng không nở nang, nàng bên hông phân biệt treo đeo một cái tuyết trắng vỏ kiếm trường kiếm, lục vỏ hẹp đao, đứng tại "Khí trùng Đầu Ngưu" tắm biển bên dưới, nàng hai tay ôm ngực, ngẩng đầu lên.

Nho sĩ cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng tăng hăng một cái.

Thiếu niên lang chỉ là ngây ra như phỗng, căn bản không có linh hội tiên sinh "Phi lễ chớ nhìn" nhắc nhở.

Nho sĩ hiểu ý cười một tiếng, đúng là không có lên tiếng quát tháo, ngược lại không còn phá hư phong cảnh mà ho khan lên tiếng , mặc cho bên cạnh thiếu niên si ngốc nhìn về phía vị kia thiếu nữ.

Thiếu nữ giống như từ đầu đến cuối không có phát giác được thiếu niên ánh mắt.

Nàng tựa hồ phá lệ thưởng thức "Khí trùng Đầu Ngưu" cái này bốn chữ lớn, khách quan còn lại ba khối chữ khải tấm biển đoan trang nghiêm, tấm bảng này trán chữ lớn đơn độc lấy hành giai viết liền, trong đó thần vận, quả thực là gần như cố tình làm vậy.

Nàng ưa thích!

Thiếu niên đột nhiên giật mình tỉnh lại, nguyên lai là tiên sinh đập một chút của hấn đầu vai, cười nói: "Triệu Diêu, ngươi nên trở về học thực khuân đồ về nhà."

Thiếu niên mặt đỏ lên, cúi thấp đầu, đi theo tiên sinh cùng một chỗ trở về học thực.

Thiếu nữ lúc này mới chậm rãi buông lỏng ra nắm chặt chuôi đao năm ngón tay.

Nơi xa, nho sĩ trêu ghẹo nói: "Triệu Diêu a Triệu Diêu, ta thế nhưng là cứu được ngươi một mạng a."

Thiếu niên chấn kinh nói: "Tiên sinh ?"

Nho sĩ do dự một chút, vẻ mặt chân thành nói: "Về sau nhìn thấy nàng, ngươi nhất định phải vòng qua mà đi."

Ôn tồn lễ độ áo xanh đọc sách lang, hơi kinh ngạc, cũng có chút thất lạc, "Tiên sinh, đây là vì cái gì a?"

Tề Tĩnh Xuân nghĩ nghĩ, nói một câu nấp hòm kết luận ngôn luận, "Nàng sắc bén vô cùng, nhất định là một cái không vỏ kiếm."

Thiếu niên muốn nói lại thôi.

Trung niên nho sĩ cười nói: "Đương nhiên, nếu như chỉ là vụng trộm ư thích ai, Đạo tổ Phật Đà cũng ngăn không được. Chính là chúng ta khuôn sáo nhiều nhất người đọc sách, chúng ta vị kia chí thánh tiên sư, cũng bất quá khuyên bảo 'Phi lễ chớ nói, xem, nghe, động' mà thôi, không có nói qua phi lễ chớ nghĩ."

Thiếu niên giờ khắc này đột nhiên giống như là bị ma quỷ ám ảnh, lớn tiếng thốt ra nói: "Nàng rất thơm a!"

Lời nói vừa nói ra khỏi miệng, thiếu niên liền mộng.

Nho sĩ có chút đau đầu, cũng không phải tức giận, mà là cục diện tương đối khó giải quyết, trầm giọng nói: "Triệu Diêu, xoay người sang chỗ khác!"

Thiếu niên vô ý thức quay người, lưng đối với tiên sinh.

Đền thờ dưới lầu, thiếu nữ quay đầu, sát khí ngút trời.

Nàng đầu tiên là hai tay rủ xuống, hai cánh tay ngón cái riêng phần mình đặt tại chuôi kiếm, chuôi đao phía trên.

Sau đó nàng bắt đầu bước nhỏ chạy lấy đà, ước chừng bốn năm bước sau, tay chân bỗng nhiên phát lực, tuyết trắng vỏ kiếm ba thước trường kiếm, bích lục vỏ đao tinh tế hẹp đao, dẫn đầu ra khỏi vỏ, bên trên xéo xuống trước, cùng lúc đó, nàng thân hình bắn đi lên, hai tay cấp tốc nắm chặt đao kiếm, không nói hai lời, làm đầu bổ bên dưới!

Tại áo đen thiếu nữ cùng tiểu trấn cái kia đối với thầy trò ở giữa, bị hai đầu cũng không tránh kiện cánh tay, kéo duỗi, bạo trán ra hai đầu hào quang rực rỡ cung tháng.

Tuyệt không phải thần thông, cũng không thuật pháp.

Thuần túy là một cái chữ nhanh!

Nho sĩ về mặt thanh thân, không có bất kỳ cái gì tránh né ý tứ, chỉ là nhẹ nhàng giậm chân một cái.

Một hồi gợn sóng khuấy động mà ra.

Sau một khắc, thiếu nữ thân thể căng cứng, sát ý càng nặng.

Nguyên lai thế như chẻ tre một đao một kiếm, triệt để thất bại không nói, nàng cả người đứng ở đao kiếm ra khỏi võ lúc địa phương.

Nho sĩ mỉm cười nói: "Không sai, sư tử vỗ thỏ cũng dùng toàn lực. Chỉ bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, ta cái này đệ tử, xác thực mạo phạm cô nương, thế nhưng là tội không đáng chết a?"

Thiếu nữ cố ý đem tiếng nói khiến cho thành thực ngọt ngào, đem kiếm chậm rãi để vào trong vỏ, biến thành một tay cầm đao tư thái, lấy mũi đao trực chỉ nho sĩ, "Người làm sao 'Cảm thấy', đó là chuyện của người, ta mặc kệ."

Thiếu nữ vừa sai bước ra, "Ta làm thế nào, là ta sự tình. Đương nhiên, người có thể. . . Quân quân nhìn!"

Mãnh liệt vọt tới trước.

Nàng trước sau chân chỗ giẫm mặt đất, lập tức sụp đổ ra hai cái hố nhỏ.

Nho sĩ một tay phụ sau, một tay hư nắm đấm đầu, đặt ở trước người phần bụng, cười nói: "Bình gia võ đạo, duy khoái bất phá. Chỉ tiếc này phương thiên địa, dù là sụp đổ sắp đến, nhưng chỉ cần là ở trước đó, chính là mười vị Lục Địa Thần Tiên liên thủ phá trận, cũng bất quá là châu chấu đá xe. Huống chi là người ?

Thiếu nữ sau một khắc, lần nữa vô duyên vô cớ xuất hiện ở nho sĩ trái một bên mười mấy bước bên ngoài.

Nàng hơi chút suy nghĩ, nhắm lại con mắt.

Nho sĩ lắc đầu cười nói: "Cũng không phải là người cho rằng chương nhân pháp, này phương thiên địa, cùng loại Phật gia cái gọi là tiểu thiên thế giới, ở chỗ này, ta chính là. . ."

"A ?"

Hắn đột nhiên kinh ngạc lên tiếng, liền ngừng lại lời nói nói, trong nháy mắt đi vào thiếu nữ bên cạnh, tìm tòi hư thực, hai ngón nhẹ nhàng nắm chặt mũi đao.

Hắn hỏi: "Là ai dạy người đao pháp cùng kiếm thuật ?"

Thiếu nữ không có mở mắt, tay phải nắm chặt vừa mới trở vào bao chuôi kiếm, một đạo hàn quang quét ngang nho sĩ bên hông, ý đồ đem chặn ngang chặt đứt.

Hai ngón vê ở mũi đao nho sĩ quát nhẹ nói: "Lui!"

Trên mặt đất vang lên một hồi ào ào tiếng vang, bụi đất tung bay, một lát sau, lộ ra đầu đội màn mũ thiếu nữ bóng dáng, hai chân một trước một sau đứng vững, nàng dưới chân, đến nho sĩ trước người, xuất hiện một đầu khe rãnh, tựa như là bị cày ra đến.

Thiếu nữ hai tay máu thịt be bét.

Đao ra khỏi vỏ, kiếm cũng ra khỏi vỏ, nhưng là nàng vậy mà luân lạc tới bị người tay không đoạt dao sắc cấp độ.

Mà lại nàng lòng dạ biết rõ, địch nhân ngoại trừ đối với cái này phương

thiên địa "Khung" bên ngoài, một mực đem thực lực tu vi áp chế ở cùng mình cùng cấp cảnh giới bên trên.

Đây là tài nghệ không bằng người.

Mà không phải tu vi không đến.

Nàng cả người giống như là ở vào bạo tẩu biên giới.

Chỉ sợ thiếu nữ chính mình cũng không có ý thức được, lấy nàng làm tâm điểm bốn phía, tia sáng đều xuất hiện vụn vụn.

Vị này học thực tiên sinh đến cùng là nhất giảng đạo lý người, khéo hiểu lòng người địa thuyết phục nói: "Người tạm thời tốt nhất chỗ cùng ta so sánh, có khả năng sẽ ảnh hưởng người võ đạo tâm cảnh. Võ đạo trèo lên đỉnh, tiến hành theo chất lượng, cực kỳ trọng yếu."

Hắn lúc này bộ dáng có chút cổ quái, một tay nhắc lấy mũi kiếm, một tay hoành cầm thân kiếm.

Hắn đột nhiên nở nụ cười, bắt chước thiếu nữ nói chuyện khẩu khí, "Ông cụ non" nói: "Có nghe hay không, là quyền tự do của người, nói hay không, chính là chuyện của ta."

Thiếu nữ trầm mặc một lát, tiếng nói trầm thấp nói: "Thụ giáo!"

Nhờ cười gật đầu một cái, cũng không phải là một mực đáng vẻ bề ngoài ương ngạnh ngang tàng nữ tử, cái này rất tốt, hắn nhẹ nhàng đem đao vứt cho thiếu nữ, nói rằng: "Đao trước trả lại người."

Hắn cúi đầu nhìn lấy đầu ngón tay trường kiếm, có chút chiến minh.

Sở Phượng thanh tại Lão Phượng âm thanh.

Nho sĩ tiếc hận nói: "Thanh kiếm này tính chất tương đương không tầm thường, nhưng khoảng cách đỉnh tiêm, vẫn là có chút chênh lệch, dẫn đến nhiều nhất chỉ có thể gánh chịu hai chữ phân lượng, đều có chút miễn cưỡng, nếu không lấy người tư chất căn cốt, không nói toàn bộ lấy đi bốn chữ, ba chữ, khẳng định dư xài. . ."

Hắn thở dài thời điểm, tiện tay giơ tay lên, quát nhẹ nói: "Sắc!"

Hai đoàn chương mắt quang mang từ "Khí trùng Đấu Ngưu" tấm biển bên trên bay lượn mà ra.

Bị nho sĩ vung tay áo liền đập hai lần, đánh vào trường kiếm ở trong.

Tấm biển bên trên, "Khí" "Trâu" hai chữ, khí thế còn tại.

"Xông" "Đấu" hai chữ, phảng phất là một vị trên giường bệnh tuổi xế chiều lão nhân, hồi quang phản chiếu về sau, rốt cục triệt để đã mất đi tinh khí thần.

Nho sĩ hững hờ mà run run cổ tay, thanh trường kiếm kia trong chớp mắt liền trở về chủ nhân vỏ kiếm, bởi vì đã trở vào bao, cho nên tạm thời không người biết hiểu, trên thân kiếm có hai cổ khí tức du tẩu như Giao Long.

Sau đó một màn, để trải qua tang thương Tề Tĩnh Xuân đều cảm nhận được chấn kinh.

Thiếu nữ chậm rãi lấy xuống vỏ kiếm, tiện tay hất lên, nghiêng lấy đỉnh vào mặt đất màu vàng, màn mũ rủ xuống sa mỏng sau, nàng ánh mắt kiên nghị, "Đây không phải ta theo đuổi kiếm đạo."

Nho sĩ liếc mắt bị thiếu nữ bỏ qua kiếm, ở sâu trong nội tâm cảm thấy một loại đã lâu nặng nề, không thể không hỏi làm mất thân phận vấn đề: "Người biết ta là ai không?"

Thiếu nữ gật gật đầu, lại lung lay đầu, "Ta nghe nói nơi này cách mỗi năm tháng thời gian, liền sẽ thay đổi một vị tam giáo bên trong Thánh Nhân, tới đây chủ trì một tòa đại trận vận chuyển, đã mấy ngàn năm, lúc thỉnh thoảng có người sau khi rời khỏi nơi đây, hoặc là người mang dị bảo, hoặc là tu vi đột nhiên tăng mạnh, cho nên ta liền muốn đến nhìn xem. Nhìn thấy người thời điểm, ta liền xác định thân phận của người, không phải lúc đó ta xuất thủ, liền sẽ không như vậy gọn gàng dứt khoát."

Tề Tĩnh Xuân lại hỏi nói: "Vậy người có biết rõ không, vừa rồi mình rốt cuộc từ bỏ cái gì?"

Thiếu nữ giữ im lặng.

Trên mặt đất thanh kiếm kia trong vỏ, trường kiếm run rẩy không ngừng, như khuynh quốc giai nhân đang ai oán ghen ngào, đau khổ cầu khẩn tình nhân hồi tâm chuyển ý.

Thiếu niên đọc sách lang sớm đã vụng trộm quay đầu, cẩn thận từng li từng tí nhìn qua xa xa thiếu nữ.

Nho sĩ không thể bảo là không học thức uyên bác, đối với cái này vẫn là trăm mối vẫn không có cách giải, tổng không tốt đem cái kia đem ẩn chứa to lớn khí số trường kiếm, mạnh kín đao đưa cho thiếu nữ, cuối cùng đành phải lên tiếng nhắc nhở nói: "Cô nương, tốt nhất thu hồi thanh kiếm kia. Tiếp xuống, tiểu trấn sẽ rất không. . . Thái bình. Nhiều một vật phòng thân, chung quy là sự tình tốt."

Thiếu nữ cũng không nói chuyện, xoay người rời đi.

Vẫn là không muốn mang lên thanh kiếm kia.

Tề Tĩnh Xuân có chút bất đắc dĩ, quơ quơ tay áo, đem chuôi kiếm này

đình nhập một cây đèn thờ cột đá chỗ cao, nếu là có người cưỡng ép nhốt đi, tất nhiên sẽ quấy nhiễu đến tọa trấn trung xu chính mình, tựa như trước đó "Kể chuyện tiên sinh" một sáng một tối, hai lần xuất thủ, đều không có trốn qua vị này học thực tiên sinh xa xa chú ý.

Tự mình đem Triệu Diêu một đường từ học thực đưa đến Phúc Lộc Nhai Triệu gia đại trạch, trung niên nho sĩ đi chậm rãi, mỗi khi hần phóng ra một bước, đường cái hai bên đình viện sâm sâm cao môn đại trạch, có chút ẩn nấp địa phương, liền sẽ có chút không dễ dàng phát giác tỏa ra ánh sáng lung linh, lóe lên một cái rồi biến mất.

Tề Tĩnh Xuân nỉ non nói: "Kỳ quái tai, từ đâu tới tiểu nha đầu ? Chẳng lẽ Bản Châu bên ngoài Tiên gia con cháu ?"

Hần trở lại học thực sau, ngồi có trong hồ sơ trước, trưng bày một cái ngọc khuê, dài ước chừng một thước hai tấc, tại bốn góc điều khắc có tứ trấn chi sơn, ở nhờ tứ phương yên ổn, chính diện có khắc lít nha lít nhít Tiểu Triện Minh Văn, không dưới hơn trăm chữ.

Theo Nho giáo lễ chế, nguyên bản chỉ có một nước thiên tử, nhưng chấp trấn khuê.

Đủ để thấy toà này tiểu trấn ý nghĩa trọng đại.

Đem lật qua, ngọc khuê mặt sau chỉ khắc rải rác hai chữ.

Chữ viết pháp độ nghiêm cẩn, lại phong thần độc tuyệt.

Gân cốt cực tráng, thần ý cực lớn.

Trên thư án, còn có một phong vừa tới không bao lâu mật tín.

Song tóc mai sương trắng nho sĩ hốc mắt ửng đỏ, "Tiên sinh, học sinh vô năng, chỉ có thể trở mắt nhìn người chịu nhục đến tận đây. . ."

Nho sĩ nhìn về phía ngoài cửa sổ, cũng không quá nhiều buồn vui, chỉ là có chút vẻ mặt tịch mịch, "Tề Tĩnh Xuân thẹn đối với ân sư, sống tạm trăm năm, chỉ thiếu vừa chết."

Làm Tổng Tập Tân từ trong phòng xuất ra một vật, đặt lên bàn, Phù Nam Hoa bất kể như thế nào che giấu, đều giấu không được trên mặt cuồn hỉ.

Một cái không đáng chú ý bình nhỏ, đáy hũ kí tên vì "Sơn Tiêu" .

Tổng Tập Tân hai tay chống để lên bàn, thân thể nghiêng về phía trước, cười tủm tỉm hỏi: "Cái này đem ấm giá trị bao nhiêu ?"

Lão Long Thành Thiếu thành chủ, thật vất vả từ bình nhỏ bên trên thu tầm mắt lại, ngẩng đầu thẳng thắn nói: "Đặt ở thế tục vương triều buôn bán, một lượng bạc đều không đáng. Nhưng là nếu như giao cho ta ra bán, có thể mua về một tòa thành trì."

Tổng Tập Tân hỏi: "Mấy vạn người ?"

Phù Nam Hoa duỗi ra ba ngón tay đầu.

Tổng Tập Tân ồ một tiếng, bĩu môi, "Nguyên lai là ba mươi vạn."

Phù Nam Hoa ngẩn người, cười ha ha.

Hắn vốn cho là Tổng Tập Tân sẽ nói ba vạn người.

Hạnh Hoa ngõ hẻm bên kia, có cái chất phác nam tử ngồi xổm ở Thiết

Tòa Tỉnh bên cạnh một bên, nhìn chăm chăm cái kia cây trói chặt tại bánh xe gầm xe chỗ ngồi xích sắt.

Giống như là đang xoắn xuýt như thế nào dọn đi nó.

—— ———

Áo đen màn mũ, khí chất lạnh lùng thiếu nữ, tại tiểu trấn bên trên tùy ý đi lại, chẳng có mục đích, lúc này chỉ treo đeo chuỗi này lục vỏ hộp đao, hai tay chỉ là vải viết ngoáy bằng bó mà thôi.

Khi nàng vừa mới đi vào một đầu không biết tên ngõ hẻm làm.

Sưu một chút, vật gì đó phá không mà tới, sau đó tại thiếu nữ sau lưng ngoan ngoãn ngừng lại, ông ông tác hưởng.

Thiếu nữ nhú nhú mày đầu, đầu cũng không chuyển, từ trong hàm răng tung ra một chữ mắt, "Cút!"

Lại là sưu một chút.

Chuôi này ra khỏi vỏ lớn cướp đến đây "Phi kiếm", dọa đến quả thật tránh về vỏ kiếm.

Kiều ngạo thiếu nữ.

Nhu thuận phi kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 12: Hẻm nhỏ

Áo đen thiếu nữ hướng đi hẻm nhỏ chỗ sâu, thỉnh thoảng sẽ có nhà treo lên vui mừng đỏ thắm đèn lồng, so sánh những người khác, màn mũ thiếu nữ không có gia tộc gì tĩ mĩ cửa hàng, không có cỏ gỳ rằn đường kẻ xám năm kéo dài ngàn dặm, nàng cứ như vậy một thân một mình, xâm nhập tiểu trấn.

Hẻm nhỏ cách đó không xa, đứng đấy một cái thiếu niên mặc áo gấm, hai tay chính cao cao nâng lên một phương màu xanh ngọc tỷ, hải đồng lớn cỡ bàn tay nhỏ, điêu khắc có rồng cuộn hồ ngòi, tại ánh nắng chiếu xạ bên dưới, chiếu sáng rạng rỡ, ngọc tỷ nội ẩn ước chừng từng tia từng sợi hà quang sáng lên. Thiếu niên mặc áo gấm ngẩng đầu híп mắt nhìn qua trong tay phương này chí bảo, mặt mũi tràn đầy say mê.

Tại hẻm bên cạnh, có cái cao lớn lão nhân quỳ một gối xuống đất, đang dùng ống tay áo cẩn thận lau thiếu niên giày bên trên bùn đất.

Thiếu niên mặc áo gấm khoé mắt dư quang, kỳ thật cũng sớm phát hiện kỳ quái thiếu nữ, đầu đội thiên lộ kiêu dáng màn mũ, treo đeo một thanh lục vỏ hẹp đao, bộ pháp trầm ổn, rõ ràng, nàng tuyệt sẽ không là tiểu trấn người địa phương.

Chỉ bất quá thiếu niên mặc áo gấm không thêm để ý chút nào, vẫn cẩn thận chu đáo lấy phương kia yên lặng ngàn năm cổ lão ngọc tỷ, ở sâu trong nội tâm, hẳn thậm chí hi vọng cái kia thiếu nữ sinh lòng đoạt bảo ý nghĩ, bằng không thật sự là quá không thú vị.

Dù sao hẳn đã hai dạng đồ vật đặc thù, thu hoạch chi phong, viễn siêu dự đoán, thật sự nếu không tìm một chút sự tình làm một chút, hẳn cũng chỉ có thể mang theo lão nô cứ thế mà đi, đối với vị thiếu niên này mà nói, sẽ cảm thấy thiếu khuyết chút cái gì.

Liên giống với hần tại tiểu trấn vạn dặm bên ngoài cái nhà kia bên trong, mặc trên người một bộ kim hoàng sắc chín mãng áo bào lớn, chỉ tiếc, thủy chung thiếu một trảo.

Tới đây tiểu trấn, mỗi vị tuyển định người, nhưng mang theo ba cái tín vật, phân biệt chứa vào cấm nang thêu túi, trước đó giao cho người giữ cửa một cái cái túi, thuộc về nhất định phải móc ra phí qua đường, mặc kệ người giữ cửa kia thân phận cao thấp, bất luận cửa thành như thế nào rách mướp, cho dù là một nước quân chủ, hoặc là một tông tổ sư tới đây, cũng phải thành thành thật thật dựa theo cái này quy củ đến. Còn lại hai cái cấm nang thêu túi, ý là ở đây nhiều nhất vớt hai kiện bảo vật mang ra tiểu trấn, nếu không mặc cho người ở chỗ này vớ vét đến mười cái, trăm cái bảo bối, cũng phải từng cái còn trở về. Trong túi tín vật, là ba loại hình dạng và cấu tạo đặc thù đồng tiền, theo thứ tự là chỢ búa bách tính để mà ăn mừng Thượng Lương ép thẳng tiền, hoàng cung hàng năm treo móc ở bùa đào bên trên hoa đón xuân tiền, cùng bị thành Hoàng gia tượng nặn nâng ở lòng bàn tay cung cấp nuôi dưỡng tiền, nói là đồng tiền, kỳ thật tính chất là trân quý dị thường kim tinh, đối với "Dưới núi" đại đa số phàm phu tục tử mà nói, liên quan gia bạc ròng đều không phổ biến, huống chi là một cái túi trĩu nặng "Hoàng kim", xác thực đủ để cho người cam tâm tình nguyện đến chào hàng bảo vật gia truyền.

Thiếu niên mặc áo gấm đối với ba loại không thấy ở chính sử ghi chép đồng tiền, nghiên cứu một đường, cũng suy nghĩ không ra bất kỳ môn đạo.

Phía trước, toàn thân tản mát ra một loại lạnh lùng khí tức thiếu nữ, thẳng tắp tiến lên, đem hẻm nhỏ chủ tớ hai người như không có gì.

Thiếu niên mặc áo gấm lâm thời thay đổi chủ ý, thu hồi phương kia ngọc tỷ, chứa vào một cái đã sớm chuẩn bị xong túi vải, thắt treo ở bên hông, nhưng là y nguyên đứng tại hẻm nhỏ trung ương, không có muốn để đường ý tứ.

Thân hình cao lớn, da thịt trắng nõn lão nhân cũng đứng người lên, tiếng nói âm nhu, nhỏ giọng mảnh khảnh nói: : "Điện hạ, người này là cái đấng đường nhập thất người luyện võ, không thể phớt lờ. Nếu là ở tiểu trấn bên ngoài, tự nhiên không cần để ý. Thế nhưng là ở chỗ này, chính là chúng ta bộ này đi thuần túy võ đạo thể phách, cũng thời thời khắc khắc tiếp nhận này phương thế giới áp chế, cực kỳ khó chịu. Một khi toàn lực vận chuyển khí tức, khiêu huyết mở rộng, liền sẽ giống như là sông lớn chảy ngược, kinh mạch khiêu huyết đều sẽ hồng thủy tràn lan, đã xảy ra là không thể ngăn cản, đến lúc đó chúng ta chết sự tình nhỏ, điện hạ an nguy chuyện lớn a. Nếu như bởi vì chúng ta chiêu cố bất chu, khiến cho điện hạ tu đạo thiên thu đại nghiệp, xuất hiện chút chỗ sơ suất, sau khi trở về, chúng ta như thế nào cùng bộ hạ cùng nương nương giao phó ?"

Thiếu niên mặc áo gấm ranh mãnh nói: "Ngô gia gia, người xuất cung về sau, lời nói trở nên nhiều. Trước kia ở bên trong cung, người một năm đến cuối chính là lật tới ngã xuống cái kia mấy câu, so tỷ ta chăn nuôi cái kia đàn Anh Vũ còn không bằng."

Lão nhân tự xưng "Chúng ta", khắp nơi thực chất bên trong lộ ra khúm núm, nhất là dưới đáy lòng coi đây tự hào, chỉ có thể là trung thành tuyệt đối cung trong hoạn quan.

Hắn gặp vị này nhỏ chủ nhân giống như không có nghe mình bạch chính mình ngụ ý, đành phải càng thêm thẳng thừng nói rằng: "Điện hạ, hém nhỏ người này ở chỗ này, đã có khả năng đối với điện hạ tạo thành uy hiếp."

Thiếu niên mặc áo gấm uể oải cười nói: "Mặc dù ta đã liên nghe nghe trên con đường tu hành, tam giáo cửu lưu ngư long hỗn tạp, rất nhiều tà môn ngoại đạo, càng nhiều bàng môn tả đạo, nhưng là ta cùng nàng bất quá một trận bèo nước gặp nhau, nàng cái này muốn thấy hơi tiền nổi máu tham, giết người đoạt bảo ? Rất không có khả năng a? Nếu là 'Trên núi' người người như thế, chẳng phải là đã sớm thiên hạ đại loạn rồi?"

Lão nhân thở dài, dưới núi vương triều cùng trên núi Tiên gia, song phương bằng mặt không bằng lòng, nhưng thật ra là nhìn nhau hai bề ngoài ghét lập trường.

Thiếu niên mặc áo gấm có chút nản lòng thoái chí, "Coi như vậy đi coi như vậy đi, đem khoản này số nợ rồi mù tính tại một cái nha đầu trên đầu, không tính đại trượng phu cách làm."

Thiếu nữ đi đến trước người hắc, tay trái ấn ở chuôi đao.

Thiếu niên mặc áo gấm cười cười, nghiêng người sang, ra hiệu thiếu nữ đi đầu.

Áo đen thiếu nữ cũng thoáng chậm dần bước chân, có chút nghiêng người, màn mũ sau ánh mắt, tràn ngập đề phòng cảnh giác.

Năm đó bước hoạn quan phát hiện thiếu nữ dùng vải bông băng bó thụ thương hai tay, nhìn không được chau mày.

"Làm càn!"

Đột nhiên lão nhân một tiếng gầm thét, như quát như sấm mùa xuân, hai chân tựa như trượt đi, cao lớn bóng dáng liền tới đến thiếu niên mặc áo gấm trước người, lão nhân phía sau lưng nhẹ nhàng khẽ nghiêng, lấy xảo kình đem thiếu niên đẩy tại hẻm nhỏ trên vách tường, đồng thời tay phải mở ra năm ngón tay.

Nơi lòng bàn tay truyền đến một cái trầm muộn tiếng va đập.

Nguyên lai là có người lấy cục đá xem như ám khí, đánh tới hướng thiếu niên mặc áo gấm đầu lâu mặt bên.

Âm thanh kinh người, lực đạo cơ hồ đủ để xuyên qua lấp kín vách tường.

Lão nhân âm âm bóp nát trong lòng bàn tay lớn chừng quả đấm cục đá, lại không phải thẳng hướng tên kia thích khách, mà là tay phải một quyền đánh phía cái kia áo đen thiếu nữ.

Treo đao thiếu nữ hơi chút do dự, cưỡng ép kiềm chế xuống rút đao ra khỏi vỏ bản năng, mà là lệch ra qua đầu, vừa vặn tránh thoát cái này thế đại lực trầm vừa mạnh mẽ quyền.

Quyền phong chi liệt, trong nháy mắt thối loạn thiếu nữ màn mũ sa mỏng.

Cao lớn lão nhân biến thẳng quyền vì quét ngang, năm đấm vừa vặn đánh tới hướng thiếu nữ đầu.

Quyền thế xoay tròn như ý, không có chút nào ngưng trệ.

Thiếu nữ đành phải cấp tốc nâng lên hai tay, hai tay mu bàn tay chồng đặt chung một chỗ, bảo hộ ở bên tai bên ngoài, bày biện ra thập tự giao thoa phòng ngự tư thái, ngăn tại quyền lộ phía trước.

Sau một khắc, thiếu nữ cả người bên cạnh trượt ra đi mười mấy bước.

Thiếu nữ nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, đuổi ra trong lòng bàn tay máu tươi thấm thấu vải bông càng nhiều cái tay kia, phù chính đỉnh đầu có chút nghiêng lệch màn mũ.

Nàng có chút tức giận.

Thiếu nữ xoay người, nhìn qua cái kia trái phải nhìn quanh một chút cao lớn lão nhân, đầu ra đẩy nói rằng: "Nếu như không phải ta, cũng đã là cái người chết."

Lão nhân ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ là khách quan trước đó, vị này đối

với ám sát đánh lén có thể nói kinh nghiệm phong phú lão hoạn quan, đã đem thiếu nữ nguy hại trình độ, hạ xuống vì vị thứ hai, đệ nhất đem ghế xếp, thì thoái vị cho hẻm nhỏ khác một bên người xuất thủ.

Đương nhiên, hẻm nhỏ ngoại trừ chủ tớ hai người, chân chính người ngoài, cũng chỉ có hai cái.

Hẻm nhỏ bên kia, đứng đấy cái cao cao gầy teo người bịt mặt.

Cánh tay lại cực kỳ trắng kiện, nhô lên cơ bắp như sắt cầu.

Bên hông hắn treo hai cái túi, chứa tràn đầy tròn hình dáng vật thể.

Hắn liền đứng tại nguyên chỗ, giống như đang nói, trước đó đánh lén, kỳ thật chỉ là nhắc nhở thôi.

Âm lãnh ánh mắt, lướt qua thiếu nữ trên người thời điểm.

Nam nhân khóe miệng nhếch lên, le đầu lưỡi một cái, ánh mắt cực nóng.

Thiếu nữ cười ha ha, nói hai chữ.

"Trở về!"

Vừa dứt lời.

Một kiếm qua đầu lâu.

Phi kiếm đi vào thiếu nữ bên cạnh, vờn quanh nàng xoay tròn cấp tốc, như hài đồng nũng nịu.

Nàng tức giận nói: "Cút!"

Phi kiếm lóe lên một cái rồi biến mất.

Chủ tớ hai người, ngây ra như phỗng.

Tuổi già hoạn quan cũng không phải là chấn kinh tại chiêu này phi kiếm thuật bản thân.

Mà là đối với thiếu nữ có thể ở chỗ này tùy ý khống chế phi kiếm, mà cảm thấy từ đáy lòng sợ hãi.

Loại cảm giác này, để lão nhân hoảng hốt ở giữa, giống như là về tới thời đại thiếu niên, lần đầu vào cung, nơm nớp lo sợ, mỗi ngày xa xa nhìn lấy vị kia người mặc đồ thẫm mẫm phục, hành tẩu ở thành cung bên dưới tiền bối.

Dĩ nhiên không phải kính sợ cái kia liên danh tự cũng không biết rõ hoạn quan bản nhân, mà là sợ hãi một màn kia chương mắt màu đỏ tươi.

Thiếu niên mặc áo gấm sau khi lấy lại tinh thần, cười cười, tràn ngập tự giễu, đi về phía trước ra một bước, quan tâm hỏi: "Ngô gia gia, không có sao chứ ?"

Tóc trắng xóa lão hoạn quan sắc mặt nặng nề, lắc đầu nói: "Cẩn thận mới là tốt. Thực sự không được, chúng ta liền. . ."

Thiếu niên tranh thủ thời gian khoát tay, hỏi: "Bằng không chúng ta nói lời xin lỗi ?"

Lão nhân có chút trở tay không kịp, tiếp theo bị phản cùng tự trách.

Chủ nhục thần tử.

Nhất là Đế Vương người ta!

Nhưng là thiếu niên mặc áo gấm đã cười nói: "Ngô gia gia, làm chuyện

sai lầm, nói câu thật xin lỗi, có cái gì khó."

Lão nhân vẫn là cảm thấy cử động lần này không ổn, thiếu niên mặc áo gấm đã hướng thiếu nữ đi đến.

Trong một chớp mắt, lão nhân trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Nguyên lai thiếu niên phía sau lưng cũng không một chút mảnh bùn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Gặp lại

Màn mũ thiếu nữ không có để ý hướng đi chính mình thiếu niên mặc áo gấm, ánh mắt vượt qua thiếu niên đầu vai, nhìn về phía cái kia nhắm mắt theo đuôi cao lớn lão nhân, nàng vẻ mặt buồn bực nói: "Vừa rồi người một lời không hợp liền muốn giết người, mặc dù người có lý do của người, nhưng là ta cảm thấy dạng này không đúng."

Thiếu niên mặc áo gấm tại lạnh lùng thiếu nữ bảy tám bước khoảng cách bên ngoài, dừng thân hình, ánh mắt chân thành nói: "Ta gọi Cao Chấn, là Đại Tùy Dặc Dương quận người. Ngô gia gia nếu có chỗ đắc tội, ta nguyện ý hướng tới cô nương xin lỗi cùng đền bù tổn thất."

Cao lớn lão nhân đứng tại thiếu niên mặc áo gấm sau lưng, tâm tình phức tạp. Cái gọi là Đại Tùy Dặc Dương quận Cao thị con cháu, kỳ thật bất quá là cái hàm súc thuyết pháp thôi. Đại Tùy Quốc một ngàn hai trăm năm, ngôi long ý người đều họ Cao, Thái tổ hoàng đế chính là Long Hưng tại Dặc Dương quận.

Thiếu nữ đối với cái này thờ ơ, nâng lên hai tay thắt chặt băng vải, đối với lão nhân nói rằng: "Nếu là ở bên ngoài, đối mặt một vị vô cùng có khả năng đã 'Ngự gió đi xa' võ đạo đại tông sư, ta tuyệt không phải đối thủ. Nhưng là giờ này khắc này, ta chỉ cần giả tá phi kiếm, người hăn phải chết không nghi ngờ."

Cao lớn lão nhân cười lạnh nói: "Chỉ cần tên kia thích khách trước đó biết được người đòn sát thủ, lấy hăn bộ kia nhỏ tông sư đỉnh phong thể phách, chỉ cần bảo vệ yếu hại, mặc cho người đâm xuyên mười kiếm lại như thế nào ? Hăn còn như vậy, huống chi ta cao hơn hăn ra hai cái cảnh giới, trong đó một cửa ải còn bị coi là võ đạo lạc trời. Tiểu cô nương, ta không biết rõ người ở đâu ra lực lượng, mới nói ra được 'Hăn phải chết không nghi ngờ' bốn chữ."

Thiếu nữ nhú nhú mày đầu, một cái tay lặng yên đỡ lấy chuôi đao, "Ta là rất người sợ phiền toái, đáng ghét hơn cùng người cãi nhau, không phải chúng ta xuất thủ thử nhìn một chút thật giả ? Người nào thắng ai có đạo lý, như thế nào ?"

Cực ít có cơ hội bị người uy hiếp lão nhân có chút nổi nóng. Nếu như không phải thân ở tại cái này thần tăng quý ghét quý quyết địa phương, liền thiếu đi nữ tu vi như vậy tu vi, mặc nàng lại thiên phú dị bẩm, lão nhân một cái tay cũng có thể nghiền ép ngược sát mười cái. Lui một bước nói, nếu như không phải trách nhiệm mang theo, yêu cầu chiếu cố bị Đại Tùy cả nước ký thác kỳ vọng thiếu niên điện hạ, lão nhân dù là liều mạng bị nơi đây tự hành tuần hoàn Đại Đạo trấn áp trọng thương, cũng phải hảo hảo giáo huấn một chút không biết trời cao đất rộng thiếu nữ, nghe con mới đẻ không sợ cọp, can đảm lắm, chỉ thế thôi, nhưng không có nghĩa là mãnh hổ liền sẽ không đem con nghe ăn đến không còn một mảnh.

Tự xưng Cao Chấn thiếu niên mặc áo gấm tranh thủ thời gian hoà giải nói: "Nếu như cô nương nhất định phải truy cứu, ta nguyện ý xuất ra vật này xem như đền bù."

Cao Chấn cúi đầu mở ra bên hông cái kia bố nang, móc ra phương kia ngọc tỷ, một tay nâng, đưa về phía xa xa màn mũ thiếu nữ, "Để bày tỏ thành ý, chỉ cầu cô nương không nên truy cứu lúc trước Ngô gia gia vô tâm mạo phạm, hẫu dù sao cũng là xuất phát từ trung nghĩa, cũng không ý muốn hại người."

Lông tóc đều là trắng cao lớn lão hoạn quan lập tức sợ hãi, một gối quỳ xuống, thấp thòm lo âu nói: "Điện hạ không thể! Lão nô hạng gì bẩn thỉu, này phương ngọc tỷ lại là điện hạ cơ duyên chỗ, là thế gian hiếm có thuần túy bảo vật, thậm chí có thể gánh chịu dân gian hương hỏa, cả hai làm sao có thể đủ đánh đồng, điện hạ đây là muốn tươi sống bức tử lão nô a!"

Xuất thân Thiên Hoàng quý tộc cao họ thiếu niên sắc mặt cứng nhắc.

Thiếu nữ tựa như hơi không kiên nhẫn, mĩa mai cười nói: "Ở chệch một góc ếch ngồi đáy giếng, ngược lại là người người đều ưa thích của mình mình quý. Dem phương kia ngọc tỷ thu hồi đi thôi, ta một mực rất ưa thích một câu, gọi quân tử không đoạt người chỗ tốt."

Thiếu nữ làm việc gọn gàng mà linh hoạt, xoay người rời đi.

Thiếu niên mặc áo gấm như trút được gánh nặng, "Đứng lên đi, Ngô gia gia, quý nhiều không tốt nói. Ta Đại Tùy mười hai vị Đại Điều Tự, xưa nay chỉ quý Đế Vương, cái này nếu như bị Lục Khoa ngôn quan hoặc là Lễ Bộ người nhìn thấy, lấy ra nói sự tình, hai chúng ta đều phải xui xẻo. Đi, lần này tiểu trấn chuyển đi, ta nhận được tổ tông che chở, viên mãn hoàn thành, chúng ta cũng không cần tự nhiên đâm ngang, mau mau rời đi nơi này, mà lại ở bên ngoài cùng người một nhà tiếp ứng sau, cũng không có thể phớt lờ, nên biết rõ Đại Ly vương triều nội sáu đại trụ quốc, trong đó Viên, Tào hai nhà tuy là đối lập trận doanh, nhưng là rất không trùng hợp, cái này hai cây Đại Ly trụ cột, cùng chúng ta Đại Tùy Cao thị có thù không đội trời chung, một khi Ngô gia gia người ở đây có ngoài ý muốn, chiến lực bị hao tổn, ta rất khó bình yên vô sự mà trở về Đại Tùy."

Lão nhân gật gật đầu, chậm rãi đứng dậy, "Lão nô biết được chuyện nặng nhẹ, thông thả và cấp bách."

Làm lão nhân nói đến "Gấp" chữ này thời điểm, màn mũ thiếu nữ đã đi ra ngoài hơn hai mươi bước.

Thiếu niên mặc áo gấm bên cạnh phát qua một hồi thanh phong, tóc mai sợi tóc cùng cấm y ống tay áo đều bị thổi làm phiêu đảng bắt đầu.

Nguyên lai bên cạnh vị này tại Đại Tùy quyền bính lừng lẫy lão nhân, căn bản cũng không có buông tha tâm tư của thiếu nữ, lúc này đã xông

lên mà đi, ba vị trí đầu bước trùng điệp giẫm đạp tại hẻm nhỏ trên mặt đất, tiếng vang ngọt ngào, trực thấu mặt đất bên dưới một trượng có thừa, bước thứ tư thời điểm, lão nhân đã nhảy lên thật cao, một quyền đánh tới hướng thiếu nữ phía sau lưng.

Màn mũ thiếu nữ vòng eo đột nhiên vặn chuyển, lấy chân trái mũi chân vì điểm chống đỡ, tay phải rút đao ra khỏi vỏ, hẻm nhỏ ở trong xuất hiện một vòng so ánh nắng càng chói mắt tuyết trắng quang huy.

Cao lớn lão nhân lấy áp đỉnh chi thế vỗ giết mà tới, một quyền thẳng tắp nện ở lưỡi đao bên trên, mu bàn tay vậy mà chỉ bị phong mang khí thịnh lưỡi đao cắt ra một đầu vết máu, lão hoạn quan hai chân âm vang sau khi hạ xuống, tiếp tục vọt tới trước, đẩy đến cầm đao thiếu nữ một mực hướng về sau rút lui, lão nhân lập tức hời hợt đuổi ra một chương, nhìn như chậm chạp thông dong, kì thực thiểm điện đồng dạng đẩy tại thiếu nữ cái trán, lão nhân vừa muốn tăng thêm lực đạo, một chương võ vận viên này giấu ở màn mũ bên dưới đầu, vội vàng bước chân xê dịch, thân hình lướt ngang một thước, phốc một tiếng, cúi đầu vừa nhìn, có lợi khí từ sau lưng xuyên thấu chính mình phải một bên ngực, là mũi kiếm.

Sắc mặt lão nhân không thay đổi, hai ngón khép lại kẹp lấy mũi kiếm, hướng về sau đẩy.

Đem chuôi này lần theo thiếu nữ tâm ý tới đây lẳng lệ phi kiếm, ngạnh sinh sinh đẩy ra lồng ngực của mình.

Bởi vì nhận phi kiếm cản trở, lão hoạn quan không những không thể một chương vỗ nát thiếu nữ đầu lâu, cái kia thân thể bay rớt ra ngoài ngã tại trong hẻm nhỏ thiếu nữ, nhờ vào đó thở dốc cơ hội, sau khi đứng dậy thân hình mạnh mẽ như con báo, rất nhanh từ một đầu hẻm nhỏ đường rẽ biến mất.

Thiếu niên sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, song quyền nắm chặt, khí thế bùng bùng phấn chấn, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ nói: "Ngự Mã Giám

chưởng ấn thái giám, Ngô Việt Ngô Điều Tự! Người vì sao không chịu nghe từ ám hiệu của ta, nhất định phải như thế cố chấp làm việc, thật cho là toà này tiểu trấn liền số người Ngô Điều Tự nhất vô địch thiên hạ ? Rõ ràng là chúng ta làm sai trước đây, sau đó nàng cũng chưa từng hùng hổ dọa người, đã nguyện ý dàn xếp ổn thỏa, vì sao người còn muốn như thế độc ác, quả thực chính là khinh người quá đáng!"

Lão hoạn quan từ thiếu nữ thoát đi hẻm nhỏ phương hướng, thu tầm mắt lại, quay người đi trở về, cái eo thẳng tắp, càng lộ ra khí thế nguy nga. Lão nhân từng bước một chậm rãi đi trở về, giống như là trùng điệp giẫm tại trong tâm khảm.

Thiếu niên cảm nhận được cái kia cổ làm người ta hít thở không thông uy thế, bị một cái nô tài áp bách, càng là đầy ngập lửa giận, trừng lớn hai mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ngự Mã Giám Ngô Điều Tự, người đây là tội chết!"

Lão hoạn quan lạnh nhạt nói: "Điện hạ, tội chết tội sống, yêu cầu bệ hạ tự mình định đoạt. Tại chúng ta xem ra, điện hạ an nguy, là núi cao chi trọng, là bày ở thiết yếu nhất vị trí, mà tiểu trấn thiếu nữ tồn tại bản thân, tại chúng ta xem ra, đã trở thành khẩn cấp, cho nên chân chính nếu muốn vạn sự đại cát, chỉ có đổi nàng thống hạ sát thủ, nàng chết rồi, chúng ta mới có thể an tâm."

Nhìn thấy thiếu niên trong đôi mắt cơ hồ không đè nén được hùng hực lửa giận, lão hoạn quan thở dài, nhẹ giọng nói: "Tại hoàng cung đại nội nhậm chức hơn sáu mươi năm, chúng ta gặp quá nhiều quá nhiều lục đục với nhau, huyết tinh, không dính máu, vô số kẻ, đối với lòng người, chúng ta thật sự là không có chút nào lòng tin. Chỉ là hộ giá trên đường ám sát sự kiện, thật to nhỏ, chúng ta liền tự tay giải quyết không xuống hơn ba mươi lên. Điện hạ, những cái kia thích khách sát thủ âm hiểm xảo trá, tuyệt đối vượt quá tưởng tượng, nhất là một chút phát rõ bệnh cuồng tử sĩ, căn bản không thể nói lý, liền lấy vừa rồi che mặt sát thủ cùng màn mũ thiếu nữ tới nói. . ."

Thiếu niên mặc áo gấm duỗi ra ngón tay, chỉ hướng sắc mặt lạnh lùng lão hoạn quan, phần nộ chỉ trích nói: "Im miệng! Người cái này lão hoạn quan! Ta không muốn nghe người nói bậy nói bạ! Ta chỉ xác định người hủy ta tử mị lôi kéo, chính là cái mù lòa, cũng biết rõ cái kia có thể không chế phi kiếm thiếu nữ, là như thế nào thiên phú dị bẩm, kinh tài tuyệt diễm! Dù là đặt ở trên núi người tu hành bên trong, nàng cũng là nổi trội nhất thiên tài! Kiểu người như vậy, đừng nói là Đại Tùy hoặc là Đại Ly, chính là toàn bộ Đông Bảo Bình Châu, nàng cũng là phượng mao lân giác tồn tại! Ta chỉ cần bồi dưỡng nàng mười năm, nhiều nhất hai mươi năm, nàng liền có thể trở thành đằng sau ta cái bóng bên trong, lợi hại nhất thích khách! Cho dù người là Lục Địa Thần Tiên, là võ đạo đại tông sư, coi là cái gì ? ! Kết quả đây ? Ta là Cao Chấn, là Đại Tùy vương triều tương lai Thái tử! Là người cái này Ngô lão hoạn quan chủ tử!"

Rất kỳ quái, thế sự xoay vần niên kỉ bước hoạn quan, chẳng những không có bị mở miệng một tiếng "Lão hoạn quan" chọc giận, ngược lại ánh mắt càng vui mừng, đợi đến thiếu niên phát tiết hoàn tất, rốt cục ngừng lại chửi đồng hành vi, lão nhân nhìn lấy thở hồng hộc thiếu niên, mỉm cười nói: "Điện hạ, mặc dù người khả năng bởi vì có một số việc, chưa từng tự mình trải qua, cho nên không biết thế đạo quý quýệt cùng lòng người hiểm ác, nhưng là điện hạ có chuyện làm được rất tốt, rất có bộ hạ năm đó phong thái."

Bầu không khí xấu hổ.

Cao Chấn tỉnh táo về sau, hẳn là ý thức được chính mình lầm to, tại chưa bị khâm định trở thành Thái tử trước đó, liền đối với một vị Ngự Mã Giám chương ấn thái giám, câu Đại Tùy hoàng cung ba vị người giữ cửa một trong lão nhân, như thế bất kính, mà lại mấu chốt người này còn rất được phụ hoàng mẫu hậu hai người tin cậy, thế là Hoàng tử Cao Chấn há to miệng a, lại nhìn thấy cái kia bị chính mình mắng làm lão thiến quyền thế hoạn quan, cười nói: "Điện hạ, nhớ kỹ một điểm, không cần cùng hạ nhân tùy tiện nói xin lỗi, không cần thiết, còn uống phí lãng phí thân

phận, hạ nhân cũng chưa chắc cảm kích. Dù là lòng mang áy náy, cũng cần phải chôn thật sâu dưới đáy lòng, cần biết được vinh dự nhân gian Chân Long hoàng đế quân vương, là miệng ngậm thiên hiến cửu ngũ chí tôn. . ."

Cao Chấn nói: "Ngô gia gia, lấy ta bây giờ thân phận, nói cái này quá sớm."

Lão hoạn quan đột nhiên thân thể căng cứng, như lâm đại địch, một tay lấy thiếu niên mặc áo gấm kéo đến phía sau mình, lão nhân nhìn về phía che mặt sát thủ thi thể bên kia.

Có cái dáng người thon dài trung niên nho sĩ, đột ngột xuất hiện hẻm nhỏ nơi cuối cùng, chậm rãi đi vào, đi vào sát thủ thi thể phụ cận, ngồi xổm xuống sau, tháo xuống khăn che mặt, chỉ thấy một trương kỳ quái khuôn mặt, không lông mày, bị gọt mũi, trên mặt khắc chữ.

Người này khi còn sống đã từng là hình đồ, điểm này không thể nghi ngờ. (hình đồ ở đây là nói người bị dùng hình tra tấn các kiểu chứ ko phải chức quan)

Nho sĩ im lặng, quả nhiên là sớm có dự mưu, chỉ sợ trận này mưu đồ, muốn từ toà kia Văn Miếu bắt đầu tính lên.

Cao Chấn ánh mắt nóng bỏng, từ lão hoạn quan sau lưng đi tới, xoay người thờ dài, bất kể như thế nào đi đầu lễ lại nói, sau đó mới ngẩng đầu cung kính hỏi: "Xin hỏi thế nhưng là Sơn Nhai thư viện Tề tiên sinh ?"

Nho sĩ đứng người lên, đối với Cao Chấn nói rằng: "Nếu không có người dẫn theo trước chiếm cứ một phần đại cơ duyên, hai người các người hôm nay vô pháp như thế nhẹ nhõm rời đi."

Kẻ ngoại lai thị tại tiểu trấn bên trên chém giết lẫn nhau, dựa theo sớm nhất bốn vị Thánh Nhân đặt trước đứng quy củ, trừng phạt cũng không

nặng, nhưng cũng không thể nhẹ, so với lạm sát tiểu trấn phạm phu tục tử tất nhiên sẽ bị khu trục, người ngoài ở giữa tranh đấu, liền tồn tại một cái rõ ràng "Lỗ thùng", để cho người ta có thể mất bò mới lo làm chuồng, Cao Chấn ở bên trong ba nhóm người, sở dĩ đều mang theo một vị "Tùy tùng", cũng chính là bởi vậy làm chuẩn bị xấu nhất, để tại thời khắc mấu chốt đẩy ra làm dê thế tội, bằng không vền vẹn một cái danh ngạch, liền muốn hao phí Đại Tùy Cao thị hoàng đế nội khố một nửa tích súc, tốt xấu là một vị mệnh mệnh thượng quốc, hoàng đế bệ hạ vốn riêng tiền, rỗng rã một nửa vốn liếng tử, vàng trán to lớn, có thể nghĩ, cho nên ai chịu vô duyên vô cớ khi như thế cái oan đại đầu ?

Kỳ thật nói thông tục một điểm, chính là dùng tiền tiêu tai thôi.

Chỉ bất quá ở chỗ này chi tiêu, dùng chuyển không một tòa núi vàng núi bạc để hình dung cũng không đủ, thế tục chợ búa cái gọi là ném một cái thiên kim, bắt đầu so sánh quả thực chính là trò đùa.

Bị hạ lệnh trục khách Cao Chấn, tiếp tục phối hợp nói rằng: "Tề tiên sinh, về sau có cơ hội, có thể hay không đi ta Đại Tùy thư viện dạy học ? Ta Đại Tùy nguyện ý chuyên môn vì tiên sinh, đem 'Quốc sử' để trống chỗ!"

Lão hoạn quan nghĩ nghĩ, vẫn là không có ngăn cản thiếu niên đi quá giới hạn ngôn luận.

Nếu quả như thật có thể thuyết phục vị này người đọc sách, ngày sau vì Đại Tùy Cao thị bày mưu tính kế, Đại Tùy hoàng đế khẳng định mặt rỗng cực kỳ vui mừng.

Nho sĩ cười cười, đối với cái này chưa từng trả lời.

Lão hoạn quan đối đãi bèo nước gặp nhau màn mủ thiếu nữ, sát phạt quả quyết, tâm ngoan thủ lạt, lúc này đối mặt vị này tọa trấn nơi đây định hải thần châm, Sơn Nhai thư viện Tề tiên sinh, liền bày biện ra một loại cực

đoan khác tư thái, cúi đầu ôm quyền nói: "Tề tiên sinh, có nhiều quấy rầy, mong rằng rộng lòng tha thứ. Vừa rồi đối với một cái văn bối xuất thủ, thật sự là hành động bất đắc dĩ, hi vọng tiên sinh thông cảm chúng ta xem như Cao gia nô bộc khổ tâm."

Tề Tĩnh Xuân vung tay áo, "Nhanh chóng rời đi."

Cao Chấn cùng lão hoạn quan đành phải cáo từ rời đi, vừa vịn đi một đầu màn mũ thiếu nữ rút lui lộ tuyến.

Thiếu niên thấp giọng hỏi nói: "Nàng chết rồi?"

Lão hoạn quan lắc đầu nói: "Khẳng định không còn sống lâu nữa. Phi kiếm đơn giản là để cho nàng sống lâu một lát, vụ sự vô bổ."

Thiếu niên do dự một chút, hiếu kỳ hỏi: "Ngô gia gia là lúc nào nhìn ra nàng không chế phi kiếm, kỳ thật xa xa không có mặt ngoài nhìn qua nhẹ nhàng như vậy hài lòng?"

Lão nhân nói rằng: "Hằng quá hoá dở, nàng sớm thông minh lọt chân ngựa."

Thiếu niên kinh ngạc không hiểu.

Lão hoạn quan mang theo thiếu niên ngoặt ra trước kia hẻm nhỏ, nhẹ giọng nói: "Chúng ta hỏi điện hạ một vấn đề, điện hạ gặp nhiều thế gian phú quý hào hoa xa xỉ quý hiếm vật, sẽ còn đối với tiểu trấn bình thường đồ sứ cảm thấy hứng thú không?"

Thiếu niên vỗ vỗ bên hông túi, cười nói: "Đương nhiên sẽ không, chỉ có phương này ngọc tỷ, hoặc là cùng nó không sai biệt lắm tiêu chuẩn đồ chơi, mới có thể để cho ta cảm thấy mừng rỡ."

Lão hoạn quan gật đầu nói: "Chính là này để ý. Cái kia thiếu nữ tại ngự

kiếm lúc giết người, tâm như chỉ thủy, cực kỳ trấn định thông dong, tựa như. . . Thường nhân ăn uống ngủ nghỉ. Mà lại sau đó phát giác được ta chân thực tu vi vô đạo sau, liền quả quyết từ bỏ tranh đấu ý nghĩ, nhất là sợ hãi ta trái lại xem thấu nàng ngoài mạnh trong yếu, cố ý chủ động khiêu khích chúng ta, nàng chân thực ý đồ, là tốt cho song phương đều tự tìm một bậc thang xuống, là sợ chúng ta trong lòng còn có sát tâm, thà rằng giết lầm cũng không nguyện sai thả, đối nàng cắt cỏ trừ cây, cho nên nàng nhất định phải phá cục, đương nhiên, sự thật chứng minh nàng làm được cũng không tốt. Bất quá nói cho cùng, tuổi còn nhỏ, có này tâm tư, đã thật không đơn giản. Nhưng càng là như thế, một khi thả hổ về rừng, mặc kệ khỏe mạnh trưởng thành, tương lai về sau đối với điện hạ uy hiếp chính là càng lớn."

Lão nhân cảm khái nói: "Thiếu niên thiếu nữ, chính vào hăng hái, nếu là nhiệt huyết giết người, hoặc là khăng khái chịu chết, kỳ thật chúng ta đều không kỳ quái, nhưng là chậm rãi suy nghĩ về sau thông dong chịu chết, hoặc là sinh không nổi nửa điểm tâm hồ gợn sóng giết người, liền rất khác thường. Thậm chí có thể nói, chuyện này chỉ có thể bị lịch duyệt ma luyện đi ra tính tình, cùng một cá nhân thiên phú cao thấp, tư chất tốt xấu, đều không có liên quan quá nhiều. Vô luận tu sĩ vẫn là võ phu, rất nhiều thiên tài chết yếu, ngay tại ở tính tình nhược điểm quá mức rõ ràng, vừa gặp long đong liền dễ dàng chuyển xấu."

Cao Chấn ai thán nói: "Bất kể nói thế nào, cũng có thể tiếc."

Lão hoạn quan nửa thật nửa giả trò đùa nói: "Điện hạ, nếu như một nhân vật như vậy sinh tử, liền muốn chờ dài một lần, như vậy đợi đến điện hạ về sau chân chính đứng ở đỉnh núi, hẳn là sẽ rất bận rộn."

Thiếu niên cười nói: "Ta không tin."

Lão hoạn quan đột nhiên nói rằng: "Không biết phải chăng là ảo giác, chúng ta cảm giác được vị kia Tề tiên sinh, một thân thông thiên tu vi, giống như ra vấn đề không nhỏ."

Vị này Đại Tùy Hoàng tử mặt mũi tràn đầy không quan trọng nói: "Dù sao nguyên bản chỉ cần có thể cầm tới phương này 'Long môn' tử, coi như đại công cáo thành, chỗ nào nghĩ đến phương này giá trị liên thành bảo tử, vậy mà 'Biến thành' mua bán lớn nhỏ thêm đầu, cho nên là nên chúng ta thấy tốt thì lấy. Vừa nhắc tới đầu kia màu vàng kim cá chép, ta liền không nhận được nghĩ đến cái kia giày cỏ thiếu niên. . ."

Lão hoạn quan cười nói: "Điện hạ là nghĩ đến về sau tìm một cơ hội, cảm tạ một chút vị thiếu niên này ?"

Thiếu niên lắc đầu nói: "Chỗ nào a, ta là đau lòng cái kia một cái túi đồng tiền đây."

Lão nhân nhận không được cười lên.

Về sau Tùy Triều nói không chừng sẽ có một vị cần kiệm hoàng đế ?

—— ———

Một đầu Nam Bắc hướng yên lặng hẻm nhỏ, chỉ có bánh xe âm thanh.

Có cái đỉnh đầu hoa sen quan tuổi trẻ đạo sĩ, hôm nay sớm không buôn bán, chính tại xe đẩy tiến lên, nhớ lại đến chỗ ở sau, dọn dẹp một chút, tranh thủ thời gian đánh nói hồi phủ, cái này cục diện rối rắm, ai trộn lẫn cùng ai xúi quẩy.

Có cái dáng người thon thả người áo đen, đột nhiên từ đồ vật hướng hẻm nhỏ chỗ rẽ chỗ, thất tha thất thểu đi tới, cuối cùng dựa lưng vào vách tường, chậm rãi di động, một tay vượt qua màn mũ thiên lộ sa mỏng, dùng sức che miệng, một tay chỉ hướng tuổi trẻ đạo nhân.

Tuổi trẻ đạo nhân tranh thủ thời gian cúi đầu, mặc niệm nói: "Không nhìn thấy ta. . . Không nhìn thấy ta. . . Thái Thượng Lão Quân cấp cấp

như luật lệnh. . . Coi như xong đi, vẫn là Phật tổ phù hộ, Bồ Tát hiển linh. . ."

Một cái đạo sĩ chuyện tới ập lên đầu, không cầu Tam Thanh lão tổ, ngược lại đi cầu phật bái Bồ Tát, thật sự là có chút không tưởng nổi.

Quả nhiên, Phật tổ Bồ Tát tựa như là không vui đáp ứng giáo khác môn hạ đồ tử đồ tôn, cái kia màn mũ thiếu nữ không biết chỗ nào toát ra một điểm cuối cùng khí lực, lung la lung lay phóng tới đạo nhân, bịch một tiếng trùng điệp ngã sấp xuống, nhưng là cuối cùng một cái tay gắt gao nắm lấy đạo nhân mắt cá chân.

Tuổi trẻ đạo nhân hai tay bưng lấy đầu, một mặt sụp đổ thê thảm bộ dáng, tựa như là tại ngửa đầu hỏi thiên: "Lớn như vậy một cái nhân quả đập tới, không phải là để bần đạo tại cái trán khắc lên 'Một lòng muốn chết' bốn chữ sao? Bần đạo những năm này vân du tứ phương, màn trời chiếu đất, bạt sơn liên quan nước, thường thường đi trên đường bị chó cắn. . . Rất vất vả có được hay không! Chơi con mẹ người Đại Tùy Cao thị, còn có họ Ngô lão cẩu, các người cho bần đạo chờ lấy, bút trưởng này không có năm trăm năm, căn bản tính không rõ ràng. . . Bần đạo đạo hạnh tu vi như thế cạn, thật sự chọn không ở nổi cái gì trách nhiệm nặng a. . ."

Đã lời nói không có mạch lạc tuổi trẻ đạo nhân mà cúi thấp đầu, chỉ kém không có lệ rơi đầy mặt, "Tiểu cô nương, người phát phát lòng từ bi, buông tha bần đạo có được hay không, quay đầu bần đạo liền giúp người tìm một chỗ núi xanh thủy tú địa phương, phong thủy vô cùng tốt, khẳng định có thể phúc trạch dòng dõi. . . A không đúng, cô nương vẫn là hoàng hoa lớn khuê nữ, vậy liền. . ."

Thiếu nữ đã triệt để đã hôn mê.

Tuổi trẻ đạo nhân mắt thấy bốn bề vắng lặng, ngồi xổm người xuống liền muốn lặng lẽ đẩy ra thiếu nữ nắm ngón tay.

Sưu một chút.

Phi kiếm lảng không lơ lửng, mũi kiếm khoảng cách tuổi trẻ đạo nhân mi tâm, bất quá ba tấc.

Tuổi trẻ đạo nhân bất động thanh sắc mà buông tay ra, mặt mũi tràn đầy thương hại, hiên ngang lẫm liệt nói: "Người không phải cỏ cây, há có thể không có lòng trắc ẩn ? Bần đạo cả đời này phong quang tể thán, há lại loại kia thấy chết không cứu người ? !"

Tuổi trẻ đạo nhân ngồi xếp bằng, cả gương mặt anh tuấn đều nhanh muốn vo thành một nắm, "Kế tiếp mang đến nơi nào, cũng là phiền phức a."

Một mực khoảng cách đạo nhân mi tâm ba tấc thanh phi kiếm kia, mãnh liệt di chuyển về phía trước một tấc.

Đạo nhân kiên nhẫn giải thích nói: "Nếu muốn để người chủ nhân sống sót, bần đạo còn cần một cái giúp đỡ, đúng, người đi lão hộc thụ bên kia đâm một cái lá hộc tới, bần đạo trước thay nàng kéo lại cái này một thanh nguyên khí, nhà người chủ nhân có chút đặc thù, bần đạo không muốn vì cứu người mà lung tung cứu người, đến lúc đó không cần thận làm trễ nải nàng tu hành tiên đồ, cái này một cốc mới nhân quả. . . Lại mẹ nó để bần đạo muốn chết xong hết mọi chuyện a. . ."

Phi kiếm tựa như đang do dự, mũi kiếm run nhè nhẹ.

Đạo nhân tức giận nói: "Đi sớm một điểm, nhà người chủ nhân, liền có thể từ Quỷ Môn Quan sớm đi về tới một bước. Đi trễ, mọi người cùng nhau xong đời!"

Phi kiếm trong chớp mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Đạo nhân thấp giọng tức giận nói: "Tình chàng ý thiếp cố ý, mới thành lương nhân mỹ quyến, người Tề Tĩnh Xuân Tề đại tiên sinh ngược lại tốt, loạn chút uyên ương phổ, đi ị cũng không chùi dít!"

Tuổi trẻ đạo nhân một tay chống cằm, một tay bấm ngón tay xem bói, "Cho bần đạo mà tính tính, đưa người đưa đến tiểu trấn cái nào gia đình, người đã có thể còn sống sót, đối phương cũng không trở thành cửa nát nhà tan. Trước từ Lô gia. . . Lô gia không được, cùng Triệu gia không sai biệt lắm, đã cơ duyên mang theo, vậy liền Tống gia ?"

Bên này trong hẻm nhỏ đạo nhân lời còn chưa dứt.

Phúc Lộc Nhai bên trên Tống gia môn đình, dán thiệp tại lớn nhỏ cánh cửa bên trên tất cả môn thần, trong nháy mắt mất đi thần thái, ảm đạm vô quang, còn có phàm nhân mắt thường không thể gặp từng sợi khói xanh dâng lên.

Đình viện thật sâu chỗ, có một vị đi chân trần lão nhân tang thương lão nhân đẩy cửa đi ra ngoài, đứng ở trong sân giờ chân giận mắng nói: "Là tên vương bát đản nào tại mưu hại ta Tống thị cơ nghiệp ? ! Đứng đi ra đánh một trận!"

Tuổi trẻ đạo nhân tăng hăng một cái, nói một mình: "Phúc Lộc Nhai Lưu gia, nhìn hương hỏa cường thịnh, giống như là có thể khiêng sự tình hạng người, thử nhìn một chút ?"

Lưu gia khối kia truyền thừa ngàn năm gia tộc đường tẩm biển, âm âm vỡ vụn, xuất hiện từng đầu nhìn thấy mà giật mình vết nứt.

Có bà lão tiếng nói hùng hậu, lấy gậy đầu rồng trùng điệp đánh mặt đất, "Thần thánh phương nào, có thể ra gặp mặt hay không ? !"

Tuổi trẻ đạo nhân làm bộ không có cái gì phát sinh, "Vậy liền Đào Diệp ngõ hẻm Ngụy gia ? Vừa nhìn nhà các người chính là tích thiện tích đức,

khăng định chịu đựng nỗi phần này nhân quả."

Rất nhanh liền có người lão nhân lấy bí thuật truyền âm, hướng học thực bên kia gầm thét nói: "Tề Tĩnh Xuân! Người mặc kệ quản ? ! Người nếu là không quản được, hoặc là không dám quản, liền xéo đi nhanh lên, đem vị trí tặng cho Nguyễn Cung! Để hãnh tới thu thập cái này lén lén lút lút gia hỏa! Vẫn là nói đây hết thấy, chính là người Tề Tĩnh Xuân bản nhân đang phát tiết tư oán ?"

Có cái nam nhân tại tiểu trấn Lang Kiều phía Nam dòng suối nhỏ, chính tại dẫn người đào giếng, đứng thẳng sau lưng, hãnh hướng phương Bắc bờ môi khẽ nhúc nhích.

Phảng phất từng tiếng sấm mùa xuân, tại Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngô hẻm trên không cuồn cuộn vang động, "Đủ rồi! Không cho phép đối với Tề tiên sinh bất kính, mà lại ta Nguyễn mỗi người cũng sẽ không tại tiết xuân phân trước đó, bước chân tiểu trấn sự vụ!"

Trong lúc nhất thời, thiên địa tịch liêu, mọi âm thanh yên tĩnh.

Mà cái kia hẻm nhỏ xe đẩy ngồi bên cạnh kẻ cầm đầu, chính tại nắm lên áo đen thiếu nữ một cái tay, sau đó đem cái kia phiến phi kiếm mang tới xanh biếc lá hòe, nhét vào nàng máu tươi mơ hồ trên lòng bàn tay.

Lá hòe chạm đến thiếu nữ trong lòng bàn tay vết thương sau, như băng tuyết tan rã, thoáng qua tiêu tán.

Tuổi trẻ đạo nhân cảm khái nói: "Mỗi lần nhìn thấy tình cảnh này, đều muốn vì phần này thiên địa tạo hóa chi công, cảm thấy. . ."

Nổi lên nửa ngày, đạo nhân cũng không thể muốn ra chính mình hài lòng mở miệng.

Tuổi trẻ đạo nhân cuối cùng cúi đầu, nhìn lấy hơi có chút khí sắc tràn

đầy thiếu nữ, hơi lúng túng một chút, "Đã người liên lụy đến khí số, so bần đạo tưởng tượng còn muốn lớn, vậy cũng chỉ có thể nghịch nó nói mà đi chi. Tiểu trấn phía trên, sáu bách hộ người ta, bàn cây giao thoa, đời đời kiếp kiếp nhuộm dần này phương bí cảnh khí tức, người muốn nói để bần đạo tìm có khí số quanh quần gia hỏa, dễ như trở bàn tay, thế nhưng là tìm người nghèo rớt mồng tơi, so với lên trời còn khó hơn a. Cái này giống như là tại triều sẽ trên đại điện, tìm làm đại quan, dễ dàng, tìm tên ăn mày, người để bần đạo làm sao tìm được ?"

Tuổi trẻ đạo nhân ồ lên một tiếng.

Thật đúng là tìm tới như thế một con trùng đáng thương.

Hắn không có chút nào kinh hãi, ngược lại sợ hãi, nhắm lại con mắt, để tay lên ngực tự hỏi.

Tuổi trẻ đạo nhân thở dài, "Bất kể như thế nào, trước nhìn người sẽ lựa chọn như thế nào, bần đạo quyết không cưỡng cầu, người nếu là không muốn, bần đạo liền chính mình gánh vác phần này nhân quả tốt."

Cuối cùng hắn học nhà sư chấp tay trước ngực, "Phật tổ phù hộ, Bồ Tát hiển linh, nhất định phải làm cho bần đạo vượt qua kiếp nạn này a."

—— ———

Nê Bình ngõ hẻm bên trong.

Tuổi trẻ đạo nhân xoay người đẩy một cỗ hai bánh xe, đi vào một chỗ ngoài cửa viện ngừng lại, sau khi gõ cửa, hỏi: "Trần Bình An có ở đây không?"

Xe đẩy bên trên, nơi hẻo lánh trong khe hở, để đó một cái tuyết trắng vỏ trường kiếm, trong vỏ phi kiếm, ồm yếu, giống như là tại ghét bỏ tuổi trẻ đạo nhân tìm như thế cái người sa cơ thất thế.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 14: Mừng năm tháng năm

Tuổi trẻ đạo nhân đã nghĩ kỹ một đồng lớn cách diễn đạt, đến ứng đối giầy cỏ thiếu niên cái kia "Là ai" vấn đề, chỉ là ngoài dự liệu, cửa sân rất mau đánh mở, rõ ràng, ngõ hẹp thiếu niên trực tiếp nhảy qua cái kia khâu.

Nê Bình ngõ hẻm là tiểu trấn là hẹp hòi nhất chật chội ngõ hẻm một trong, đạo nhân hai bánh gỗ xe đẩy không có khả năng đặt ở bên ngoài đầu cản đường, cũng may Trần Bình An nhìn lấy gậy như que củi, không có mấy cân khí lực, trên thực tế thể lực không nhỏ, giúp đỡ tuổi trẻ đạo nhân đem có chút nặng nề xe đẩy, cùng một chỗ làm tiến vào sân nhỏ, cũng không như thế nào tốn sức. Từ đầu tới đuôi, thiếu niên đều không có nói cái gì, cái này để đóng lại phía sau cửa tuổi trẻ đạo nhân có chút xấu hổ, cái này giống một người mặt dạn mày dày đi trèo lên môn vay tiền, chủ nhân trà ngon rượu ngon thịt ngon ân cần chiêu đãi, khách nhân phàm là còn lại chút lương tâm, liền sẽ càng khó mà nhe răng.

Tuổi trẻ đạo nhân nghĩ đến dù sao là khó xử, không bằng tới thống khoái, liền xốc lên che ở trên xe đẩy một trương vải bông đệm giường, lộ ra một vị thân thể nằm nghiêng cuộn mình áo đen thiếu nữ, cong vẹo lại không rơi xuống màn mũ, vẫn quật cường che chắn lấy chủ nhân dung nhan, chẳng biết tại sao, làm xốc lên tầng kia đơn bạc đệm chăn sau, lập tức có một luồng huyết tinh khí đập vào mặt, Trần Bình An lúc này mới phát hiện nàng một thân áo đen, mơ hồ có máu tươi thẩm thấu ra. Trần Bình An ngược lại là không nghĩ tới một khối nho nhỏ đệm chăn, vì sao liền có thể hoàn toàn che giấu đi cổ này dày đặc mùi, thiếu niên chỉ là lui lại mấy bước, hỏi: "Đạo trưởng, người muốn làm cái gì?"

Tuổi trẻ đạo nhân nói rằng: "Cứu người! Nàng bị trọng thương, trên tiểu

trần không người muốn ý cứu nàng, cũng trách không được bọn hân các quét trước cửa tuyết, cho nên bần đạo càng nghĩ, cảm thấy người có khả năng lại là ngoại lệ."

Trần Bình An một nói trúng vào chỗ yếu, hỏi: "Nàng làm sao bị thương?"

Đạo nhân mặt không chân thật đáng tin nói: "Bần đạo vừa rồi xe đẩy đi qua đền thờ lâu thời điểm, gặp vị này xứ khác cô gái trẻ tuổi, vậy mà nói là đi đối với 'Khí trùng Đấu Ngư' này tấm tấm biến tiến hành mở đất bia, mang theo mở đất bao, bàn chải những vật này, soạt soạt soạt liền leo đi lên. Còn mở đất bia a, nói như thế nào đây, chính là như thế cái vẽ hoạt động, đại thể là người đọc sách ăn no rồi việc lấy, nhất thời bán hội bần đạo cũng nói không rõ, dù sao vị tiểu cô nương này leo đi lên sau, cúi đầu xoay người ngồi tại trên xà ngang, thấy bần đạo kinh hồn táng đảm, đành phải dừng lại, lúc thỉnh thoảng nhắc nhở nàng một tiếng cẩn thận, chỗ nào nghĩ đến nàng cuối cùng vẫn là quá mức nhập thần, thỉnh lĩnh, ba chút chút một chút, liền rần rần chắc chắc ngã trên mặt đất, người cũng biết rõ, đền thờ bên kia mặt đất, không thể so với các người Nê Bình ngô hẻm, cứng đến nỗi cùng Phúc Lộc Nhai tảng đá xanh không sai biệt lắm, như thế rất tốt, rơi đoán chừng ngũ tạng lục phủ ruột đều thương tổn tới, bần đạo là người xuất gia, nhất định phải lòng dạ từ bi a, không thể không quản đúng không đúng? Cái này một đường tới, từng nhà đều ghét bỏ nàng một thân máu tươi, vừa qua khỏi xong năm không bao lâu, quá xúi quẩy, chỗ nào nguyện ý giơ lên nàng vào nhà môn, bần đạo cũng biết rõ đây là nhân chi thường tình, cho nên cái này không thực sự không có cách nào khác, mới tìm được người nơi này đến, nói câu khó nghe, nếu là liền người cũng không nguyện thu lưu nàng, bần đạo cũng không phải cái gì có thể từ Quý Môn Quan kéo người thần tiên, cũng chỉ có thể chờ lấy vị cô nương kia nuốt xuống cuối cùng một hơi, lại hết sức tìm nơi địa phương, đào hố, đứng khối bia, liền thành sự tình.

Đạo nhân cố ý giảng được ngữ tốc cực nhanh, căn chữ cũng không rõ ràng, hiển nhiên là muốn lấy đem thiếu niên cho vòng quanh đầu mơ hồ,

trước lừa dối qua ải lại nói. Vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần làm cái mở đầu, sau tự có thể đi được tới đâu hay tới đó, trời không tuyệt đường người, luôn có liễu ám hoa minh thời điểm.

Trần Bình An ánh mắt phức tạp, mắt nhìn mặt mũi tràn đầy chờ mong tuổi trẻ đạo nhân, lại liếc mắt âm u đầy tử khí áo đen thiếu nữ, một phen thiên nhân giao chiến sau, gật đầu nói: "Làm sao cứu ?"

Tuổi trẻ đạo nhân lập tức tinh thần phấn chấn bắt đầu, "Đúng vậy! Có người Trần Bình An câu nói này, coi như thành một nửa, đừng nhìn nàng xem thấy thương thế đáng sợ, cảm giác giống như là Diêm Vương gia tại Sở Sinh Tử bên trên câu dẫn tính danh, kỳ thật không có người nghĩ khoa trương như vậy. . . Đương nhiên, vừa rồi bản đạo nói tới cũng câu câu là thật, ở trong đó dính đến đủ loại huyền cơ, thí dụ như vị cô nương này dự vọng cầu sinh cực kỳ mãnh liệt, mặt khác trên người nàng giống như cũng có chút gia truyền môn đạo, có thể bảo vệ nàng cực kỳ trọng yếu tâm hồn cùng đan thất các loại, còn có chính là chúng ta tiểu trấn, là cái rất có ý tứ địa phương, kỳ kỳ quái quái đồ chơi rất nhiều, ăn, hoặc là bắt, rất có ích lợi."

Tuổi trẻ đạo nhân hồi lại thần, ý thức được chính mình tiết lộ rất nhiều thiên cơ, gượng cười nói: "Dù sao người cũng nghe không hiểu, đúng không ?"

Thiếu niên chân thành nói: "Nghe không hiểu, nhưng là phần lớn nhớ được."

Tuổi trẻ đạo nhân thăm dò tính hỏi: "Cho nên người trong phòng nghe xong gõ cửa tiếng nói, liền biết là bản đạo vị này bày quầy bán hàng thầy bói rồi?"

Trần Bình An do dự một chút, nói rằng: "Đúng."

Tuổi trẻ đạo nhân lại hiếu kỳ hỏi: "Người trí nhớ rất tốt ? Tốt bao nhiêu

?"

Thiếu niên mắt nhìn hấp hối áo đen thiếu nữ, tuổi trẻ đạo nhân cười giải thích nói: "Nàng hiện tại ở vào một loại tương đối huyền diệu khó giải thích trạng thái, không thể tùy ý xê dịch thân thể, tốt nhất hơi chờ một lát."

Trần Bình An nửa tin nửa ngờ, "Ta nhìn đồ vật, so nghe người khác nói chuyện, lại càng dễ nhớ được."

Tuổi trẻ đạo nhân truy vấn nói: "Đánh cái so sánh ?"

Trần Bình An nghĩ nghĩ, "Tỉ như chúng ta toà kia Long Diêu hầm lò đầu, Diêu sư phó, hẳn 'Nhảy - đao' kỹ thuật, là tiểu trấn tất cả lão sư phó bên trong lợi hại nhất, ta kỳ thật nhìn một lần liền nhớ kỹ tất cả chi tiết, nhưng là. . ."

Tuổi trẻ đạo nhân cười tiếp lời đề, "Nhưng là tay chân của người thủy chung theo không kịp, đúng không đúng?"

Trần Bình An nhãn tình sáng lên, dùng sức gật đầu.

Tuổi trẻ đạo nhân hiểu ý cười một tiếng, "Vậy người có nghĩ tới hay không, Diêu lão đầu tay kia tuyệt chiêu, chân chính lợi hại ở nơi nào ?"

Trần Bình An sắc mặt ảm đạm, "Trước kia làm sao đều không nghĩ ra, về sau Lưu Tiệp Dương nói với ta, Diêu lão đầu nói nhảy - đao môn thủ nghệ này, nếu muốn làm đến tốt nhất, nhất định phải tâm ổn, mà không chỉ là tay ổn. Ta nghe đến mấy câu này sau, cũng có chút minh bạch. Ta trước đó quá gấp, càng nóng vội, tay càng loạn, càng loạn liền càng dễ dàng phạm sai lầm, vừa ra sai, ta thấy nhất thanh nhị sở, biết mình chỗ nào làm được không giống Diêu lão đầu, tiếp theo thì càng nóng vội, cho nên tại Long Diêu bên kia kéo phôi, ta một mực là kém nhất."

Tuổi trẻ đạo nhân lạnh nhạt nói: "Có câu chuyện xưa gọi, sư phụ đưa vào môn tu hành tại cá nhân, nhưng người ta làm sư phụ, căn bản là không có nghĩ đến đem người đưa vào môn, người lại như thế nào tu hành ?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ta tay chân đần, không nói cùng Lưu Tiệp Dương so, chính là một loại học đồ, ta cũng so ra kém. Điều lão đầu chướng mắt ta, không kỳ quái."

Tuổi trẻ đạo sĩ đột nhiên cười nói: "Trần Bình An, người có biết rõ không 'Tâm ổn' hai chữ, có bao nhiêu khó ngộ ? Rất khó muốn mình bạch, người không thể tự coi nhẹ mình."

Trần Bình An vẫn là lắc đầu nói: "Tựa như dòng suối nhỏ bên trong bắt cá, ta đứng tại nước sâu không đến đầu gối địa phương, cong cái eo bắt được cá, là bắt. Có người Thủy Tính tốt, đến lớn trong hồ sâu một cái lặn xuống nước đâm đi xuống, nghẹn khí thật lâu bắt được cá, đó cũng là bắt, đồng dạng là bắt được cá, đạo trưởng, nhưng là hai cái này không giống nhau, đúng không ?"

Tuổi trẻ đạo nhân cười ha ha, từ chối cho ý kiến, đột nhiên nói rằng: "Chúng ta có thể cứu người."

Trần Bình An cứ thế tại nguyên chỗ, tuổi trẻ đạo nhân cũng ngăn người, "Còn chờ cái gì nữa, đem vị cô nương kia ôm đến trong phòng trên giường a!"

Trần Bình An không nhúc nhích tí nào, "Sau đó thì sao ?"

Đạo nhân thiên kinh địa nghĩa nói: "Đương nhiên là trước giúp cô nương thay đổi một thân sạch sẽ y phục, sau đó lại đi được điểm bắt mấy vị bổ khí dưỡng nguyên dược liệu, cho đến lúc đó, liền cần bản đạo tự mình rời núi, thi triển thân thủ."

Trần Bình An mặt đen lên hỏi: "Cô nương sau khi tỉnh lại, ta có thể hay

không bị nàng đánh chết ?"

Tuổi trẻ đạo nhân chém đinh chặt sắt nói: "Sẽ không! Người thế nhưng là ân nhân cứu mạng của nàng, thế gian sao lại có như thế vong ân phụ nghĩa người ? !"

Trần Bình An giữ im lặng.

Đạo nhân tăng hắng một cái, khí thế chợt hạ xuống, "Đại khái không thể nào ?"

Trần Bình An thở dài, thăm dò tính hỏi: "Nhà cách vách có cái cô nương gọi Trĩ Khuê, để cho nàng tới làm những chuyện này ?"

Tuổi trẻ đạo nhân bất đắc dĩ nói: "Không thể, vấn đề mấu chốt ngay ở chỗ này."

Trần Bình An cũng không có kiên trì, ngồi xồm ở trên mặt đất, hai tay gãi đầu.

Tuổi trẻ đạo nhân đột nhiên hỏi: "Người liên có muốn hay không hỏi ? Người hỏi ra lời, bản đạo chưa hẳn có thể toàn bộ giải hoặc, nhưng tận lực chọn một chút có thể trả lời, như thế nào ?"

Trần Bình An thở dài, đứng dậy nói: "Cứu người trước."

Tuổi trẻ đạo nhân tươi cười rạng rỡ, "Thiện!"

Hắn lặng yên phát tay áo, đem một thanh rọc rịch phi kiếm, áp chế gắt gao tại trong vỏ.

Trần Bình An công lên thiếu nữ hương trong phòng đi, đưa nàng nhẹ nhàng đặt ở đệm có đệm chăn giường cây bên trên, lúc trước bị Lưu Tiệp Dương đặt mộng ngồi sập giường cây, vừa mới sửa tốt không bao lâu,

gầm giường dưới đệm lót cái băng ghế.

Tuổi trẻ đạo nhân theo sau lưng bước vào cánh cửa, nhìn quanh bốn phía, nhà chỉ có bốn bức tường, không gì hơn cái này.

Tuổi trẻ đạo nhân vỗ đầu một cái, đi ra cửa cầm giấy bút, chuẩn bị cho cái toa thuốc để thiếu niên đi bốc được.

Trở lại phòng sau, tuổi trẻ đạo nhân lắc lắc đầu, cố ý không nhìn tới giường cây bên kia, nghĩ thầm cái này hẳn là thiếu niên, ván đã đóng thuyền là muốn chịu không nổi.

Nguyên lai ngồi ở giường xuôi theo bên trên thiếu niên, đã tháo xuống áo đen thiếu nữ màn mũ, lộ ra một trướng máu me đầy mặt khuôn mặt tái nhợt.

Cái gọi là thất khiếu chảy máu, đại khái nói đúng là thiếu niên dưới mí mắt bức tranh này.

Thiếu niên liền vội vàng đứng lên, trước từ bàn một bên cầm cái băng ngồi đặt ở giường một bên, sau đó bước nhanh chạy tới một chỗ góc tường rơi, bên kia dựng một cái tiểu Mộc đỡ, chỉnh tề để đó nồi bát bầu bồn, giá gỗ bên cạnh một bên, có một cái che lấy tấm ván gỗ che chắn ruồi muỗi vại nước nhỏ, vạc nước đổ đầy từ Hạnh Hoa ngô hẻm Thiết Tỏa Tinh bên kia đánh tới giếng nước, thiếu niên cầm chỉ chậu gỗ cùng hồ lô bầu, ngồi xổm ở vạc nước bên cạnh, từ vạc gôm bên trong muôi ra thanh thủy nhanh chóng đổ vào chậu gỗ, sau đó đem một khối sạch sẽ vải bông khoác lên bồn xuôi theo bên trên, bưng đến giường một bên đặt ở trên ghế, bắt đầu giúp hái đi màn mũ thiếu nữ lau vết máu.

Tuổi trẻ đạo sĩ quay đầu qua, nâng tay lên bên trong một trang giấy, "Phúc Lộc Nhai bên kia có nhà nhỏ được điểm, người cầm toa thuốc này đi bốc được."

Thiếu niên nghi hoặc nói: "Đạo trưởng lúc trước không phải nói ?"

Tuổi trẻ đạo nhân một mặt ngây thơ, nháy mắt mấy cái nói: "Đúng a, bản đạo nói là để người bốc được thời điểm cẩn thận một chút, không cần quá kiêu ngạo khoe khoang, để tránh khiến cho toàn thành gió mưa, hỏng cô nương thanh danh."

Trần Bình An ồ một tiếng, một bên thanh tẩy vài bông một bên hỏi: "Đạo trưởng có hay không bốc được tiền ?"

Tuổi trẻ đạo nhân lập tức khẩn trương lên, "Người không có?"

Trần Bình An đem chậu gỗ đặt lên bàn, đem một cái không biết từ chỗ nào lấy ra màu vàng kim đồng tiền, nhẹ nhàng theo ở trên bàn, "Đạo trưởng, ta lấy lấy cái đối với người phổ thông đồng tiền, về phần là như thế nào đối pháp, đạo trưởng người nói tính."

Tuổi trẻ đạo nhân suy nghĩ một lát, "Trên bàn viên này đồng tiền, liền đủ mua phương thuốc bên trên đồ vật. Bản đạo cái này đi cho người lấy tiền."

Rất nhanh đạo nhân hãy cầm về một cái túi phổ thông đồng tiền, còn có mấy hạt bạc vụn, một mạch giao cho Trần Bình An.

Trần Bình An căn dặn nói: "Cái này bồn thủy, quay đầu ta đến ngược lại, đạo trưởng không cần hỗ trợ, ở tại sát vách Tổng Tập Tân, ư chuyện mới mẻ tình, để hẳn nhìn thấy, không tốt."

Tuổi trẻ đạo nhân trịnh trọng việc nói: "Trần Bình An, người khó nói liền không có muốn hỏi vấn đề ?"

Trần Bình An đứng tại nguyên chỗ, đại khái ước lượng qua đồng tiền cùng bạc vụn, làm đến trong lòng hiểu rõ sau, cẩn thận từng li từng tí thu lại, ánh mắt ra hiệu ra ngoài nói chuyện, hai người đi ra cánh cửa sau,

giày cỏ thiếu niên nâng đầu lên, chậm rãi nói: "Ta biết rõ các người đều không phải là thường nhân, Diêu lão đầu rất sớm uống say cũng đã nói, chúng ta tiểu trấn không giống bình thường, chỗ nào cũng kỳ quái, người người cũng kỳ quái, nhưng là địa phương nào kỳ quái, Diêu lão đầu cũng nói không ra cái gì đến, ta đương nhiên liền càng không hiểu. Lần này Cố Sán nói cái kia kể chuyện tiên sinh, một cái phổ phổ thông thông cái bát trắng lớn, có thể đổ ra một vạc lớn nước, Cố Sán mặc dù rất làm cho người ta phiến, nhưng chuyện này, ta biết rõ hẳn không có nói sai. Tựa như. . ."

Thiếu niên dừng lại một chút, nói tiếp nói: "Tựa như hôm nay có cái rất cao nữ nhân, ở ngoài cửa ngõ hẻm này bên trong, nàng dùng ngón tay gáy ta cái trán một lần, bàn tay đập trong ngực ta một chút, cuối cùng nàng nói ta chẳng mấy chốc sẽ chết rồi, ta biết rõ lời nàng nói, là thật."

Tuổi trẻ đạo trưởng sắc mặt nặng nề.

Trần Bình An cuối cùng nói rằng: "Đạo trưởng nói người viết lá bùa, đốt đi sau, có thể cho cha mẹ ta mang đến hảo vận, ta nhưng thật ra là tin tưởng đạo trưởng. Cho nên đạo trưởng tìm tới cửa, nói để ta cứu người, ta mới vừa rồi không có nói cái gì, nhưng là ta hi vọng đạo trưởng đáp ứng ta một việc, nếu như đáp ứng, kế tiếp đạo trưởng mặc kệ muốn ta làm cái gì, đều không có vấn đề, nếu như đạo trưởng không đáp ứng, lần này bắt phương thuốc, lại giúp đạo trưởng sắc xong được, ta liền sẽ đuổi người."

Đạo nhân hỏi: "Điều kiện gì, người nói xem."

Cho người ta ấn tượng một mực rất bình ổn lão luyện thiếu niên, đúng là có chút thấp thỏm, trả lời nói: "Cha mẹ ta qua đời phải sớm, lúc đó ta rất nhỏ, không biết vì cái gì, khi còn bé rất nhiều chuyện, ta đều nhớ, chính là cha mẹ ta bộ dáng, luôn luôn mơ mơ hồ hồ, nhớ không chân thực. Về sau ăn một đoạn thời gian cơm trăm nhà, là dựa vào lấy hàng xóm láng giềng mới sống sót, có một lần ta không ý kiến nghe người ta nói đến,

nói ta là mừng năm tháng năm ngày kia ra đời, nghe bọn hăn giọng nói, hăn không phải là một cái làm sao may mắn thời gian, sát vách có người nói đến càng trực tiếp thẳng thẳng một chút. . ."

Thiếu niên một mực đang đi vòng, dừng dừng, rốt cục đi thẳng vào vấn đề, mà cúi thấp đầu, ngữ khí ngọt ngào, "Giúp đạo trưởng cứu được người về sau, nếu như, ta nói là nếu như, nếu như ta có ngày đột nhiên chết, đạo trưởng có thể hay không giúp ta kiếp sau đầu thai, còn đầu thai làm cha mẹ ta hài tử?"

Tuổi trẻ đạo nhân trầm mặc không nói.

Trần Bình An nhếch miệng cười một tiếng, gãi gãi đầu, "Không được thì thôi. Xác thực, trên đời bên dưới cái nào có chuyện như vậy, là ta khó xử đạo trưởng."

Đạo nhân cười khổ nói: "Vị cô nương kia làm sao xử lý?"

Trần Bình An đột nhiên xoay người, đưa lưng về phía đạo nhân, vung lên nắm đấm quơ quơ, lần đầu tiên mở lên trò đùa: "Nàng lớn lên rất xinh đẹp, không cứu là kẻ ngu!"

Tuổi trẻ đạo nhân nhìn qua ra vẻ nhẹ nhõm, đẩy cửa rời đi giày cỏ thiếu niên.

Đi tại Nê Bình ngõ hẻm bên trong thiếu niên, giống như nhớ tới ai, lập tức liền lệ rơi đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ép thẳng

Tại thiếu niên đi ra Nê Bình ngõ hẻm thời điểm, vừa vận dụng phải Tổng Tập Tân tỳ nữ Trĩ Khuê, nàng tại đem tên kia cao gầy nữ tử đưa đi Cố Sán nhà sau, không có nóng lòng về nhà, mà là xuyên qua ngõ hẻm đầu kia, đi đi dạo một lần Hạnh Hoa ngõ hẻm bên kia cửa hàng nhỏ tử, mặc dù không có mua sắm cái gì vật, tâm tình vẫn là không sai, một đường lạnh lợi, vui sướng nhẹ nhàng.

Sinh trưởng tại hồi hương dã nước, giống như lấy một luồng cỏ xanh hương thiếu nữ, cùng những cái kia cao mái hiên nhà đại trạch, đình viện thật sâu đại gia khuê tú, diễn xuất đến cùng là không giống nhau.

Nàng tại nhìn thấy giày cỏ thiếu niên sau, không có giống dĩ vãng như vậy thấp liềm mặt mày, có chút bước nhanh nghiêng người mà qua, ngược lại ngừng bước chân, nhìn chăm chú cái này không thường thường đánh giao tế hàng xóm, muốn nói lại thôi.

Trần Bình An đối nàng cười cười, chạy chậm đến sát vai mà qua, sau đó chạy càng lúc càng nhanh.

Trĩ Khuê an an yên tĩnh đứng tại Nê Bình ngõ hẻm lỗ hồng bên trên, quay đầu nhìn lại, ánh nắng dưới chạy keo kiệt thiếu niên, rất giống một cái sinh mệnh lực ngoan cường mèo hoang, bốn phía lưu thoán, đáng dấp không ra sao, nhưng giống như cũng không đói chết.

Thiếu nữ tại trên tiểu trấn cũng không lấy vui, bị liên lụy tại thiếu niên Tổng Tập Tân tính tình cổ quái, bị lấy tên Trĩ Khuê nha hoàn mặc kệ muốn đi Thiết Tỏa Tỉnh mức nước, vẫn là đi chợ mua đồ, hoặc là cho mình thiếu niên mua thêm thư phòng vật dụng, thiếu nữ tổng cho người ta một loại không thích sống chung cảm giác, cũng không có cái gì người đồng lứa bạn chơi, gặp gỡ người quen xưa nay không yêu nói nhiều, đối

với đặc biệt thích náo nhiệt vui mừng tiểu trấn bách tính mà nói, ít như vậy nữ, thật sự là rất khó thân cận bắt đầu.

Ở phương diện này, Trần Bình An tình trạng cùng tỳ nữ Trĩ Khuê, kỳ thật có chút tương tự, khác biệt chính là thiếu niên mặc dù cũng không thích nói chuyện, nhưng kỳ thật bản thân tính cách, tuyệt đối không khiến người chán ghét, tương phản, thiếu niên trời sinh tính ôn hòa thân mật, chưa từng có cái gì đâm người phong mang, chỉ là gia cảnh suy tàn quan hệ, lại sớm đi Long Diêu đốt sứ lấy kiếm sống, mới lộ ra cùng quê nhà ở giữa quan hệ không có như vậy quen thuộc lạc. Đương nhiên, Nê Bình ngô hẻm đám lán giềng, đối với thiếu niên sinh nhật, xác thực sẽ có một chút không nói rõ được cũng không tả rõ được kiêng kị, mừng năm tháng năm, tại tiểu trấn lệ làng bên trong, thuộc về ngũ độc cũng ra "Ác ngày", thiếu niên tại cái này một ngày xuất sinh, tăng thêm hấn cha mẹ nhao nhao qua đời, Trần Bình An sớm lập gia đình bên trong cuối cùng một cây dòng độc đình, tự nhiên mà vậy sẽ cho người trong lòng đầu lăm lăm, nhất là tuổi tác lớn, ưa thích tại lão hòng thụ bên kia tham gia náo nhiệt lão nhân, đối với vị này Nê Bình ngô hẻm thiếu niên, càng xa lánh, len lút bên dưới cũng sẽ khuyên bảo hài tử nhà mình không cần tiếp cận, nhưng là mỗi khi hài tử mặt mũi tràn đầy không tình nguyện, truy vấn ngọn nguồn hỏi vì cái gì thời điểm, các lão nhân liền nói không ra cái nguyên do.

Lúc này một cái thon dài thân hình từ hẻm nhỏ đi ra, đứng tại thiếu nữ bên cạnh, tỳ nữ Trĩ Khuê quay đầu qua, không nói một lời, chỉ là đi về phía trước. Người kia liền quay người cùng nàng sóng vai đi tại Nê Bình ngô hẻm bên trong, chính là học thực tiên sinh Tề Tĩnh Xuân, tiểu trấn duy nhất người đọc sách, đường đường chính chính Nho gia môn sinh.

Thiếu nữ bước chân không ngừng, sắc mặt lạnh lùng, "Hai chúng ta, nước giếng không phạm nước sông, không tốt sao ? Mà lại tiên sinh người đừng quên, trước đó đúng là người chiếm cứ thiên thời địa lợi nhân hòa, ta một cái nho nhỏ tiện tịch nô tỳ, đương nhiên chỉ có thể nén giận, nhưng là từ gần nhất bắt đầu, tiên sinh người toà kia tại phía xa

không biết mấy ngàn bên ngoài vạn dặm pháp mạch đạo tràng, giống như xảy ra chút vấn đề, đúng không ? Cho nên hiện tại bây giờ tiên sinh chỉ là giếng nước, mà ta mới là nước sông!"

Nê Bình ngỗ hêm khách không mời mà đến, Tề tiên sinh mỉm cười, nói: "Vương Chu, thôi, tạm thời nhập gia tùy tục gọi người Trĩ Khuê chính là, Trĩ Khuê, người có nghĩ tới hay không, người tuy là thiên địa chiếu cố, theo thời thế mà sinh, nhưng là thật coi là ta không có ép thẳng thủ đoạn ? Vẫn là nói người cảm thấy mấy ngàn năm trước, bốn vị thần long kiến thủ bất kiến vĩ Thánh Nhân, cùng nhau đến nơi này, tự mình ký xuống quy củ, chỉ là ngoài miệng nói một chút mà thôi, không có lưu lại nửa điểm chuẩn bị ở sau ? Nói cho cùng, người chỉ là ngồi giếng xem thiên thôi, trời xanh độ cao, đại địa rộng lớn, xa xa không phải miệng giếng điểm này quang cảnh bộ dáng a."

Thiếu nữ nhú nhú lông mi, "Tề tiên sinh, người cũng chớ có dùng lời đến hù ta, ta không phải thiếu gia nhà ta Tống Tập Tân, đối với người bộ kia đường hoàng lí do thoái thác, không có hứng thú, cũng chưa bao giờ tin. Tiên sinh không ngại nói trắng ra, đã sinh đã tử cũng tốt, tốt tự tốt tán cũng được, ta đều tiếp lấy."

Trung niên nho sĩ chậm rãi nói: "Khuyên người thoát ly nơi đây lồng chim sau, về sau không muốn được voi đòi tiên, chỉ thấy lợi trước mắt, vô luận chẳng tốt cho ai cả. Nhất là người cùng hấn đạp vào tu hành Đại Đạo về sau, bất kể có hay không kết làm Đạo Lữ, đều nên thu liễm nhuệ khí, không thể ương ngạnh làm liều. Đây cũng không phải là cái uy hiếp gì, mà là ly biệt thời khắc, ta một chút lời từ đáy lòng, cũng coi là thiện ý nhắc nhở."

Theo lý thuyết hai người thân phận khác biệt một trời một vực, tỷ nữ Trĩ Khuê lại cực kỳ không kiêu ngạo không tự ti, thậm chí ngay sau đó khi thể còn muốn mơ hồ vượt trên nho sĩ nửa đầu, giễu cợt nói: "Thiện ý ? Mấy ngàn năm qua, các người những thứ này không được người trong tu hành, cao cao tại thượng, họa địa vi lao, cầm nơi này xem như một khối

hoa màu địa, năm nay cắt một gốc rạ sang năm nhổ một bó, năm qua năm, ngàn năm không thay đổi, làm sao cho tới bây giờ, mới bắt đầu nhớ tới muốn cùng ta cái này nghiệt chướng 'Thiện chí giúp người', ha ha, ta nghe thiếu gia nói một câu, bị các người rất nhiều người tiêu chuẩn, gọi là không phải tộc ta, trong lòng ắt nghĩ khác, đúng không ? Cho nên nói cũng trách không được Tề tiên sinh, dù sao. . ."

Tề tiên sinh tiếp tục tiến lên, nhẹ nhàng bước ra một bước, giống như cười mà không phải cười, "Ồ?"

Một bước về sau.

Tỳ nữ Trĩ Khuê sắc mặt biến hóa.

Hai người không biết khi nào đứng ở một nơi, bốn phía đen kịt đưa tay không thấy được năm ngón, chỉ có xa xa hướng trên đỉnh đầu, có vô số dựng dục thần thánh khí tức tia sáng vậy mà rớt xuống.

Bọn hắn như là đưa thân vào một thanh sâu không thấy đáy giếng nước đáy giếng, những cái kia kim hoàng sắc ánh nắng từ miệng giếng chậm rãi hạ xuống.

Trung niên nho sĩ một bộ áo xanh, trên quần áo có từng trận tỏa ra ánh sáng lung linh, lưu chuyển không thôi.

Hạo nhiên chi khí, chính đại quang minh.

Thiếu nữ đầu tiên là khuôn mặt dữ tợn, chỉ là rất nhanh liền khôi phục sắc mặt đạm mạc mất cảm giác bộ dáng, nỉ non nói: "Sáu mươi năm Phật môn phạn âm, như bên tai sét đánh, từng tiếng không ngừng. Sáu mươi năm Đạo gia phù lục, như như giòi trong xương, kiệt lực cắn xé. Sáu mươi năm hạo nhiên chính khí, che khuất bầu trời, không chỗ có thể trốn. Sáu mươi năm Binh gia kiếm khí, như địa ngục xoay người, không chỗ không bị bắn tung tóe. Mỗi một cái năm tháng chính là một lần luân

hồi, rờn rã ba ngàn năm, vĩnh viễn không ngày yên tĩnh. . . Ta chính là muốn biết rõ các người cái gọi là Đại Đạo cây chi, đến cùng ở nơi nào, tiên sinh trong sách vở giấy trắng mực đen, tiên sinh truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc lúc vi ngôn đại nghĩa, ta nhìn thấy nghe được, nhưng là tìm không thấy. . ."

Nàng si ngốc nhìn về phía vị kia quang minh lẫm liệt trung niên nam nhân, đã là thâm sơn cùng cốc bừa bãi vô danh dạy học tượng, cũng là Nho gia Sơn Nhai thư viện Tề Tĩnh Xuân, một cái liên Đại Tùy vương triều quyền thế Điều Tự cũng phải tôn xưng một tiếng "Tiên sinh" người đọc sách.

Thiếu nữ đột nhiên cười, hỏi: "Tiên sinh dùng cái gì dạy ta, muốn thế nào khuyên ta hướng thiện ? Nếu như ta không có nhớ lầm, các người Nho gia vị kia chí thánh tiên sư, cùng Đạo tổ một trong, đều từng đưa ra qua 'Hữu giáo vô loại'?"

Nam nhân lắc đầu nói: "Cùng người giảng 10 ngàn câu Thánh Nhân dạy bảo, cũng vô dụng."

Thiếu nữ nhìn như tại cùng vị này nho sĩ mây trôi nước chảy địa nói chuyện phiếm, kì thực cả người tựa như một trương căng cứng cung, khoé mắt dư quang không ngừng dò xét bốn phía, tìm kiếm phá cục dấu vết để lại.

Nho sĩ đối với cái này làm như không thấy, cười lạnh nói: "Ta biết rõ người kỳ thật có vô cùng vô tận phần nộ, oán hận, sát ý. Ta cũng không phải là dung không được dị loại, chỉ là người phải biết, tùy ý lên lòng trắc ẩn, tràn lan thi hành từ bi tiến hành, cho tới bây giờ không phải chân chính tam giáo giáo nghĩa."

"Nhà chúng ta thiếu gia thường thường nhắc tới, cùng người đọc sách nói dóc đạo lý, không có ý tứ nhất." Thiếu nữ giật giật khoé miệng, neoh lại cặp kia quỹ dị hoàng kim trọng đồng, "Nguyên lai Tề tiên sinh là thật

hồi quang phản chiếu, tự nhiên so với dĩ vãng càng thêm không dễ chọc.
.."

Hắn cười trừ, "Đạo lý giảng không thông không sao, nhưng là chỉ cần ta Tề Tĩnh Xuân tại thế một ngày, còn có tư cách tọa trấn nơi này một ngày, người cái này vong ân phụ nghĩa nghiệt chướng, cũng đừng nghĩ trường rằng múa trảo!"

Thiếu nữ đưa tay chỉ chính mình, cười hỏi nói: "Ta vong ân phụ nghĩa ?"

Trung niên nho sĩ sắc mặt giận dữ nói: "Năm đó ở người suy yếu nhất thời điểm, không thể không cúi đầu nghe theo, chủ động cùng người ký kết khế ước, là ai tại Nê Bình ngũ hẻm ngày tuyết lớn cứu được người ? ! Là ai qua nhiều năm như vậy, một chút xiu từng bước xâm chiếm rơi hẳn còn sót lại khí số ? !"

Thiếu nữ cười nói: "Đói bụng, liền muốn tìm đồ ăn, đem bụng lấp đầy, đây không phải một cái chuyện thiên kinh địa nghĩa sao? Lại nói, hẳn vốn là không có gì lớn cơ duyên, chết sớm sớm đầu thai, nói không chừng kiếp sau còn có chút xa vời hi vọng, nếu là tùy ý hẳn loại này lục bình không rẽ lưu tại tiểu trấn, hắc, vậy coi như thực sự là. . ."

Nho sĩ vung lên tay áo, nhẹ giọng quát nói: "Im miệng!"

Người đọc sách giận dữ mắng mỏ nói: "Đại Đạo chi huyền, thiên lý sáng tỏ, há lại người có thể một lời đoạn chi ? ! Nhân sinh đều có mệnh số duyên phận, người có tư cách gì thay người khác làm ra lựa chọn ? !"

Thiếu nữ đỉnh đầu, trống rỗng xuất hiện một cái hào quang rực rỡ bàn tay lớn màu vàng óng, khí thế uy nghiêm, như Phật Đà một chương hàng phục thiên ma, lại như Đạo tổ một tay trấn áp tà ma, mãnh liệt đặt tại thiếu nữ trên đầu, khiến cho nàng trong nháy mắt quỳ xuống, cái trán trùng điệp đập lên mặt đất.

Đập đầu âm thanh, thành thạch rung động.

Cúi đầu thiếu nữ, hai tay chống ở trên mặt đất, giãy dụa lấy đứng dậy, không thấy dung nhan nàng, phát ra một hồi thâm trầm tiếng cười: "Các người có thể ép ta cúi đầu, nhưng ta tuyệt đối không nhận sai!"

Cái kia uy thế khổng lồ bàn tay lớn màu vàng óng, kéo lấy thiếu nữ đầu, vừa nhắc tới nhấn một cái bên dưới, lại là một lần đập đầu.

Lần này tiếng vang nặng như sấm mùa xuân.

Nho sĩ trầm giọng nói: "Đừng quên! Cái này một chút hi vọng sống, là các Thánh Nhân đưa cho người, cũng không phải là người tranh thủ mà đến! Nếu không đừng nói trấn áp người ba ngàn năm, ba vạn năm lại có gì khó ? !"

Thủy chung bị đè đầu thiếu nữ tiếng nói khàn khàn, "Các người cầu thí Đại Đạo, ta lại không đi!"

Nho sĩ cao cao giơ tay lên cánh tay, đối trước người hư không đột nhiên vỗ xuống, "Làm càn! Cho ta trấn!"

Từ miệng giếng quăng xuống vàng óng ánh tia sáng trung ương, hiện ra một phương bạch ngọc con dấu, hơn trượng dài rộng, ngăn nắp, con dấu khắc dấu có tám cái cổ Lão Văn chữ, có chút cực kỳ đỏ tươi chướng mắt thắm sắc, vô số sấm sét màu tím quanh quẩn con dấu, xì xì rung động.

Theo Tề Tĩnh Xuân một tiếng hạ lệnh, thật có thể nói là là trong truyền thuyết ngôn xuất pháp tùy, to lớn con dấu từ trên trời giáng xuống, nện ở vốn là quỳ gối trên đất thiếu nữ lưng.

Cái này một cái ẩn chứa Thiên Đạo uy áp to lớn con dấu, giống như không phải vật thật, không có đem thiếu nữ ép tới cả người phủ phục trên mặt đất, mà là lôi cuốn phong lôi cấp tốc khảm vào mặt đất, không

có tung tích gì nữa, tựa như hạt mưa lớn tiếng sấm nhỏ.

Nhưng là trong nháy mắt qua đi, thiếu nữ cả người giống như là bị vật nặng nện đứt toàn thân cốt nhục, một bãi bùn nhão vậy ngời phịch ở trên mặt đất, vô cùng thê thảm.

Dù vậy, thiếu nữ có một cái tay năm ngón tay như câu, đem hết toàn lực, năm ngón tay móng tay giống như trên mặt đất khắc chữ.

Tề Tĩnh Xuân mặt không biểu tình, lạnh giọng nói: "Ba lần đập đầu, là muốn người phân biệt lễ kính thiên địa! Thương sinh! Đại Đạo!"

Thiếu nữ ánh mắt ngốc trệ, không có trả lời.

Tề Tĩnh Xuân nhẹ nhàng vung tay áo, tán đi cái kia cỗ làm người ta hít thở không thông bàng bạc uy nghiêm, "Ta Tề Tĩnh Xuân bất quá là Thánh Nhân môn hạ một giới hủ nho, liền có thể ép tới người ba đập đầu, người sau khi ra ngoài, một khi muốn làm gì thì làm, thật không sợ gặp gỡ so người càng không nói lý tồn tại, một ngón tay liền đem người nghiền nát?"

Tề Tĩnh Xuân thở dài, "Người ở chỗ này, thật là bị trấn áp giam giữ, không được tự do, nhưng là người có nghĩ tới hay không, thế gian nơi nào có tuyệt đối tự do, ta Nho gia chí thánh chế định đủ loại lễ nghi, không phải là không tại vì vạn vật thương sinh, giành một loại khác tự do? Chỉ cần người không vượt khuôn, không vi chế, chỉ cần tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết, một ngày nào đó, trời đất bao la, nơi nào đi không được?"

Thiếu nữ nâng đầu lên, gắt gao tiếp cận trung niên nho sĩ.

Tề Tĩnh Xuân đi ra một bước.

Thiên địa khôi phục bình thường, hắc cùng tỳ nữ Trĩ Khuê quay về Nê

Bình ngô hẻm, ánh nắng ấm áp, xuân gió ấm áp.

Thiếu nữ lung la lung lay đứng người lên, tiểu dung trắng bột, hơi lộ ra thâm nghiêm rằng, "Tiên sinh hôm nay dạy bảo, nô tỳ nhớ kỹ."

Tề Tĩnh Xuân không nói thêm gì nữa, quay người rời đi.

Nàng đột nhiên hỏi: "Coi như ta đối với Trần Bình An vong ân phụ nghĩa, nhưng là tiên sinh thân là siêu quần bạt tụy Thánh Nhân môn sinh, tại sao lại khoanh tay đứng nhìn ? Vì sao chỉ đối với đệ tử Triệu Diêu cùng thiếu gia nhà ta, mắt xanh tăng theo cấp số cộng, đối với thân thế bình thường Trần Bình An, chỉ thường thôi ? Cái này không phải là không cùng thương nhân buôn bán không khác, nếu là đầu cơ kiếm lợi, liền tỉ mỉ vun trồng, đối đãi kém hàng hóa, liền qua loa ứng phó, có thể hay không bán đi tốt giá cả, căn bản không quan tâm ?"

Tề Tĩnh Xuân cười, "Thiên hành kiện, quân tử lấy tự cường không thôi."

Thiếu nữ mờ mịt.

Khi trung niên nho sĩ thân ảnh biến mất tại hẻm nhỏ tận đầu, thiếu nữ lập tức hiện ra mặt mũi tràn đầy khinh thường, hung hăng xì một tiếng khinh miệt.

Nàng một cà nhắc rẽ ngang trở về nhà mình sân nhỏ, đi qua Trần Bình An nhà thời điểm, cau mũi một cái, nhéo nhéo lông mày, nàng có chút rơi vào mơ hồ. Chỉ là bởi vì cái kia đáng chết người đọc sách đạo hạnh sụp đổ, ngay sau đó tiểu trấn đã là khắp nơi thiên cơ tiết lộ, tựa như một chiếc bốn phía để lọt nước thuyền nhỏ, nàng còn ốc còn không mang nổi mình ốc, càng phải vì tương lai cẩn thận mưu đồ một phen, cũng liền lười đi tính toán chi li.

Khi nàng đẩy ra cửa sân sau, một đầu thô xem thường mắt thần lẫn, không biết rõ từ chỗ nào cái góc nơi hẻm lánh thoát ra, nhanh chóng leo

đến nàng chân một bên, cho hấn thở phì phì địa một cước đá bay.

Trần Bình An trong phòng, tuổi trẻ đạo nhân ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

Trước đó không lâu vẫn là người sắp chết áo đen thiếu nữ, vậy mà đã có thể mình ngồi ở trên giường, ngồi xếp bằng, cũng không có đeo lên màn mủ, lộ ra một trương để cho người ta trí nhớ khắc sâu khuôn mặt.

Cũng không phải nói thiếu nữ như thế nào khuynh quốc khuynh thành, chỉ là quá anh khí bừng bừng phấn chấn, ở mức độ rất lớn để cho người ta quên dung mạo của nàng sáng chói.

Thiếu nữ song mi, không giống lá liễu giống như hẹp đao.

Khi nàng lấy một loại tràn ngập xem kỹ ý vị, nhìn chăm chú tuổi trẻ đạo nhân thời điểm, người sau có chút khó được co quắp, rõ ràng không có làm bất luận cái gì chuyện xấu, lại có chút chột dạ.

Tuổi trẻ đạo nhân tăng hắng một cái, tranh thủ thời gian rũ sạch chính mình, "Cô nương, trước đó nói xong, người là bần đạo cứu xuống, nhưng công người vào phòng, giúp người hái đi màn mủ, cho người thêm rửa mặt vân vân, đều là có khác người, hấn gọi Trần Bình An, nhà này rách nát tòa nhà chủ nhân, là cái than đen giống như nghèo khổ thiếu niên, cha mẹ đều mất, làm qua đốt sứ điêu tượng, còn cùng bần đạo cầu qua một trương lá bùa tối, trên đại thể chính là nhiều như vậy, cô nương người nếu như còn có cái gì muốn hỏi, bần đạo nhất định biết gì nói nấy."

Giày cỏ thiếu niên, cái này cho bán được không còn chút nào.

Thiếu nữ gật đầu một cái, không có then quá hoá giận, chỉ là thoải mái

thành tâm thành ý nói câu: "Cảm tạ đạo trưởng ân cứu mạng."

Càng thêm trong lòng bồn chồn tuổi trẻ đạo nhân gượng cười nói: "Không sao không sao, tiện tay mà thôi, cô nương không việc gì liên tốt."

Áo đen thiếu nữ hỏi: "Đạo trưởng không phải Đông Bảo Bình Châu người ?"

Tuổi trẻ đạo nhân hỏi lại nói: "Cô nương cũng không phải, đúng không ?"

Nàng ừ một tiếng.

Đạo nhân cũng đi theo ừ một tiếng.

Đỉnh đầu hoa sen quan tuổi trẻ đạo nhân cười nói: "Bần đạo họ Lục tên Trầm, cũng vô đạo số. Bình thường xưng hô Lục đạo nhân là đủ."

Thiếu nữ nhẹ nhàng gật đầu, liếc mắt tuổi trẻ đạo nhân đạo quan.

Tuổi trẻ đạo nhân do dự một chút, tráng lên lá gan nói: "Thiếu niên kia mặc dù có chút sự tình, không hợp lễ tiết, nhưng là sự cấp tòng quyền, tăng thêm bần đạo cũng chưa từng nghĩ đến cô nương khỏi hẳn nhanh như vậy, cho nên có chỗ mạo phạm địa phương, hi vọng cô nương không nên trách tội."

Thiếu nữ cười nói: "Lục đạo trưởng, ta không phải không thêm nói đạo lý người."

Tuổi trẻ đạo nhân pha trò nói: "Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt."

Thiếu nữ hơi nhú mày lại đầu, tuổi trẻ đạo nhân tiểu dung liền tùy theo cứng nhắc cứng ngắc.

Nàng nhìn chung quanh bốn phía, ánh mắt bình thản.

Nàng thuận miệng nói rằng: "Ta nghe nói này châu đúc kiếm đệ nhất 'Nguyễn sư', dự định ở chỗ này khai lò đúc kiếm, ta liền một đường theo tới nơi này, hi vọng hãn có thể giúp ta chế tạo một thanh kiếm."

Tuổi trẻ đạo nhân cảm khái nói: "Nếu thật là hãn, để hãn tự mình đúc kiếm cũng không dễ dàng."

Áo đen thiếu nữ rõ ràng cũng có chút phiền não, "Là rất khó."

Lúc này, thiếu niên tay phải mang theo bao trùm đầu thảo dược bao, tay phải mang theo cái gói nhỏ, trước tượng trưng gõ gõ cửa phòng, lúc này mới bước nhanh vượt qua cánh cửa, đem dược liệu đặt lên bàn, nhẹ giọng nói: "Đạo trưởng, người xem một chút có hay không thảo sai, nếu có, ta lập tức đi đổi."

Thiếu niên thủy chung thu gom hành lý, quay người nhìn về phía thiếu nữ, khoanh chân ngồi tại giường cây bên trên áo đen thiếu nữ, cùng giày cỏ thiếu niên đối mặt.

Áo đen thiếu nữ bình tĩnh nói: "Người tốt, cha ta họ Ninh, mẹ ta họ Diêu, cho nên ta gọi Ninh Diêu."

Giày cỏ thiếu niên vô ý thức nói: "Người tốt, cha ta họ Trần, mẹ ta cũng họ Trần, cho nên. . ."

Thiếu niên có chút vẻ mặt xấu hổ, nhưng là rất nhanh liền thản nhiên cười nói: "Ta gọi Trần Bình An!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Mơ tưởng

Thiếu nữ ngược lại là không có gì.

Tuổi trẻ đạo nhân nhin không được cười ha ha.

Tuổi trẻ đạo nhân đột nhiên ý thức được bầu không khí có chút không đúng, vội vàng chuyển di chủ đề: "Lục đầm nước vảy rồng sinh lá non, a, tại chúng ta chỗ này liền gọi cây liễu đỏ, nó lá cây ngắt lấy thời điểm không đúng, đã chậm bảy tám ngày. Còn có cái này bao Long Phi Thảo, tên tục gọi cô nương eo, mài bột phấn thời điểm cũng quá qua loa, còn có cái này Chi Đôi Hoa, Dương gia cửa hàng càng là không tưởng nổi, nói xong ba lượng, làm sao thiếu một tiền phân lượng?"

Tuổi trẻ đạo nhân triệt để, chọn lấy một đồng lớn mao bệnh, cơ hồ liền không có giống nhau là hài lòng, cảm giác giống như là cùng Dương gia được điểm có cái gì ân oán cá nhân, tới lần cuối một cái lớn chuyển hướng, nấp hòm kết luận nói: "Cái này cửa hàng chương quỹ lương tâm cho chó ăn, bất quá trên bàn những dược liệu này, sắc dược cứu người ngược lại là đủ. Đường nhiên, chủ này phải quy công cho vị này Ninh Diêu cô nương thân thể nội tình tốt, cùng Dương gia cửa hàng nhiều nhất có cái nửa viên đồng tiền quan hệ."

Tuổi trẻ đạo nhân vỗ đầu một cái, mở ra một trương làm giấy trắng trương, một bên nâng bút viết chữ, một bên căn dặn nói: "Suýt nữa quên mất, bản đạo cái này cho người thêm viết một phần sắc dược đơn thuốc, đây là kiện thực sự cẩn thận, Trần Bình An người nhưng không qua loa được, bản đạo phương thuốc này đã là chữa thương, đồng thời cũng có thể cố bản bồi nguyên, là Bình gia tại đứng ở bất bại địa phương tiền đề bên trên, lấy chiến dưỡng chiến thượng thừa con đường, mà lại tốt liền tốt tại tính tình ấm, không thương tổn người, nhiều lắm là chính là chỗ hao tổn thời gian nhiều một ít, nhiều mua chút dược liệu, đơn giản là chi

tiêu bạc sự tình. Khi nào lửa to gấp sắc, khi nào lửa nhỏ chậm sắc, bản đạo đều đã kỹ càng viết trên giấy, thậm chí giờ nào sắc được, cũng có giảng cứu, tóm lại, kể tiếp một tuần, Trần Bình An người nhiều vất vả, nam nhân mà, vốn là là khiêng gánh người, bằng không tại sao có thể có đỉnh thiên lập địa đại trượng phu nói chuyện ? Cắt không thể từ chối trách nhiệm, uống phí gọi con gái người ta xem thường đi. . ."

Nói đến "Đỉnh thiên lập địa" bốn chữ thời điểm, tuổi trẻ đạo nhân không dễ dàng phát giác mà lắc lắc đầu.

Một bộ phương thuốc bất quá nửa trang giấy, như thế nào sắc được ngược lại là dùng hai tấm giấy, là rất bình thường chữ nhỏ, ngăn nắp, quy quy củ củ.

Trần Bình An có chút nóng nảy, hỏi: "Đạo trưởng khó nói sau tự không quản sự tình rồi? Loại này sinh tử đại sự, đạo trưởng có phải hay không tự mình nhìn chăm chăm càng ổn thỏa chút ?"

Tuổi trẻ đạo nhân bất đắc dĩ nói: "Bản đạo cái này liền muốn rời khỏi tiểu trấn, nam khe quốc cảnh bên trong có bản đạo mạch này tông môn, có cái điển lễ muốn tổ chức, bản đạo muốn đi tận mắt nhìn."

Trần Bình An càng thêm bất đắc dĩ, "Đạo trưởng, thế nhưng là ta không biết chữ a!"

Tuổi trẻ đạo nhân ngẩn người, cười nói: "Không sao, Ninh cô nương nhận ra chữ, sắc được trước đó, người hỏi nhiều nàng tương quan công việc là được."

Thiếu nữ gật đầu.

Trần Bình An còn muốn nói chuyện, tuổi trẻ đạo nhân đột nhiên nhớ lại một chuyện, từ trong tay áo móc ra một cái thanh ngọc con dấu, khéo léo đẹp đẽ, đối ấn mặt nhẹ nhàng a một hơi, sau đó đối viết phương thuốc từ

giấy kia, trùng điệp theo bên dưới, từ mặt giấy nhấc lên con dấu sau, có chút hài lòng, thu nhập tay áo sau, tuổi trẻ đạo nhân tính cả còn lại hai tấm giấy cùng một chỗ đưa cho Trần Bình An, "Hảo hảo thu, trên tiểu trấn sách vở phần lớn là tư nhân nhà giấu, người mua sắm không dễ, nếu quả thật muốn học chữ, có thể từ bản đạo bộ này phương thuốc học lên."

Tuổi trẻ đạo nhân hướng thiếu nữ cười nói: "Một chiếc lá lục bình về biển cả, nhân sinh nơi nào không gặp lại. Ninh cô nương, vậy chúng ta sau này còn gặp lại ?"

Áo đen thiếu nữ nghiêm mặt nói: "Lục đạo trưởng, sau này còn gặp lại! Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, tương lai mỗi khi cần tại hạ hỗ trợ, có thể bay kiếm truyền thư đến Đảo Huyền Sơn, chỉ là đạo trưởng nhớ kỹ, ngàn vạn đừng quên kí tên 'Lục Trầm' hai chữ, nếu không Đảo Huyền Sơn chưa chắc sẽ cho phép phi kiếm tiến vào sơn môn."

Nghe được Đảo Huyền Sơn xưng hô thế này sau, tuổi trẻ đạo nhân hiển nhiên hơi kinh ngạc, muốn nói lại thôi, thiếu nữ có chút lắc đầu, hẳn rất nhanh lĩnh hội tâm ý, cũng không lại truy vấn ngọn nguồn. Có một số việc, phòng đối diện nội thiếu niên mà nói, không biết rõ càng tốt hơn.

Tuổi trẻ đạo nhân dẫn đầu rời đi phòng, không quên kéo lên tay của thiếu niên cánh tay, "Trần Bình An, bản đạo cuối cùng muốn nói với người chút lời nói."

Trần Bình An trước đem túi kia khóa đặt lên giường, cùng áo đen thiếu nữ nói là vừa mua y phục.

Về sau hai người tới sau sân nhỏ, tuổi trẻ đạo nhân trực tiếp thấp giọng hỏi nói: "Lấy trí nhớ của người, chắc hẳn sớm đã nhận ra đệ nhất phó phương thuốc bên trên chữ, lại thêm sát vách liền ở cái đọc sách hạt giống, 'Không biết chữ' thuyết pháp này, không phải người ngăn đón bản đạo rời đi chân chính lý do."

Trần Bình An trả lời nói: "Lấy đạo trường bản sự, khẳng định biết rõ nguyên nhân."

Tuổi trẻ đạo nhân nhin không được cười lên, "Người là cảm thấy mình hẳn phải chết không nghi ngờ, cho nên sợ không người chiều cố vị tiểu cô nương kia ?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Lúc đó ta đã mở cửa, liền muốn phụ trách tới cùng."

Tuổi trẻ đạo nhân đứng tại xe đẩy bên cạnh một bên, hai ngón khép lại, lặng yên một vòng, chuôi này bị nho sĩ Tề Tĩnh Xuân theo nhập hai chữ kiếm khí trắng vỏ trường kiếm, lặng lẽ bay vào trong phòng, hẳn là áo đen thiếu nữ không muốn hù đến Trần Bình An, liền chấp nhận thanh phi kiếm này đi quá giới hạn tiến hành. Tuổi trẻ đạo nhân suy nghĩ một lát, hẳn suy nghĩ vấn đề thời điểm, sẽ vô ý thức duỗi ra một ngón tay, đánh đỉnh đầu hoa sen quan, cuối cùng nói rằng: "Trước khi tới đây, nghe một vị sư huynh nói qua, làm sự tình muốn giảng đạo lý, làm người muốn người thân thiết tình. . . Đã như vậy, bản đạo cũng không dễ quá mức cứng nhắc hà khắc, tuy nói thế nhân đều có các duyên phận, nhưng đã bản đạo chỗ tông môn căn bản giáo nghĩa, vốn là cùng đồng dạng đạo thống tông môn pháp chỉ có chỗ sai lầm. . . Gặp lại đã là duyên, miễn cưỡng còn tính là một đoạn thiện duyên, bản đạo không ngại thuận thế mà làm, cái kia ống thẻ cùng 108 chi ký, vô pháp đưa tặng cho người, nhân quả quá loạn, một khi để ý không rõ, lại chém không dứt, rất là phiền phức . Còn phương kia tư ấn, có chút nặng a, tặng cho người, tiểu trấn một khi không có cấm chế, tất cả đều bại lộ tại dưới ban ngày ban mặt, bản đạo không phải hại người là cái gì, ai, chẳng lẽ lại muốn đưa chút vàng bạc đồng tiền ? Cái này không khỏi cũng quá không giảng cứu, quá tục khí chút, bản đạo chỗ nào có ý tốt. . ."

Không ngờ Trần Bình An chém đỉnh chặt sắt nói: "Lục đạo trường, đưa tiền, rất lịch sự, không tục khí!"

Tuổi trẻ đạo nhân nghiên ngẫm cười nói: "Trước đó hai dạng đồ vật, người nghe không hiểu, nhưng là khẳng định hiểu được ý nghĩa không nhỏ, vì sao không mở miệng đòi hỏi?"

Thiếu niên chậm rãi nói: "Có thể ít nhất chứa bên dưới một vạc lớn nước trắng bát, có thể đốt lá bùa cho Âm Phủ trường bối đạo trưởng, bị trọng thương, kỳ kỳ quái quái cô nương, còn có cái kia một cái túi hai mươi tám mai làm bằng vàng đồng tiền, trước kia là Diêu lão đầu ngoài miệng nói chúng ta nơi này rất kỳ quái, nhưng là hiện tại là ta tận mắt thấy, nếu như tại gặp gỡ cái kia hai cái xứ khác nam nữ trước đó, ta khẳng định sẽ trốn tránh các người tất cả mọi người, hôm nay môn cũng sẽ không mở ra."

Tuổi trẻ đạo nhân nghiêng dựa vào trên xe đẩy, trầm giọng nói: "Tên kia xứ khác nữ tử, dùng ngón tay điểm mi tâm của người, là một môn cường ép mở người khiêu huyết bí ối hoạt động, tại võ học bên trên được xưng hô vì 'Chỉ điểm', thủ pháp có cao thấp chi chừng, dụng ý cũng có tốt xấu phân chia, đánh cái so sánh, nhà người cửa sân cũng không kiên cố, đứng không đối với, nàng liền cố ý dùng thiết chùy gỗ, môn đương nhiên có thể tiến, nhưng kỳ thật hồng căn cơ, thử nghĩ một chút, tại về sau gió mưa sương tuyết thời tiết bên trong, cái kia mở cửa người, đã sớm lòng bàn chân bôi dầu, nhưng là người cái này lâu dài ở lại trong viện chủ nhân, làm sao bây giờ?"

Trần Bình An do dự một chút, "Ta coi như có thể chịu khổ."

Nhìn lấy một điểm không giống như là nói đùa giày cỏ thiếu niên, tuổi trẻ đạo nhân khí cười nói: "Đây mới là nàng lần thứ nhất xuất thủ hại người, nếu là gân cốt cường kiện, khí huyết tràn đầy, người sống đến ba bốn mươi tuổi không khó, về sau nàng dùng bàn tay đập người tim tiến hành, mới thật sự là vết thương trí mạng, hồng thân người thân thể bản nguyên không nói, còn gãy mất người con đường trường sinh. . . Nói cho đúng đến, người lúc đầu còn lại một đường cơ duyên, mượn này phương thiên địa lật đổ, càn khôn đảo ngược đại vận thế, người chưa hẳn không

có khả năng tục lên Đại Đạo tu hành, cái này giống cuộn cuộn dòng lũ thẳng bên dưới, trong sông đúng là Giao Long tôm cá vô số, vận khí tốt người, đương nhiên thu hoạch lớn, nhưng là dù là vận khí không tốt nhất, người khác mò lên Giao Long rắn ngoan, hăn nói không chừng dính dính ánh sáng, cũng có thể bắt đầu tôm tép loại hình."

Trần Bình An chưa đầy mặt ngạc nhiên hoặc là thất kinh, an an yên tĩnh đứng ở nơi đó, thậm chí không có chút nào ra vẻ trấn định dấu hiệu.

Tuổi trẻ đạo nhân tức không thường thức, cũng không gièm pha, nhẹ giọng thở dài nói: "Trần Bình An, tuổi còn trẻ, coi nhẹ sinh tử, cũng không phải chuyện gì tốt a. Người có phải hay không cảm thấy có thể còn sống là tốt nhất, nhưng là nếu quả như thật không có cách nào khác, lão thiên gia thực sự không để cho mình sống, chết thì chết, cũng không sợ, đúng không đúng? Bởi vì chết chuyện này, kỳ thật đối với người mà nói, ngược lại là một lần có hi vọng trùng phùng cơ hội ?"

Trần Bình An không có phủ nhận.

Tuổi trẻ đạo nhân đột nhiên mắng nói: "Vậy người có nghĩ tới hay không, dù là người có thể tại hạo Hạo Miếu mật mù Âm Minh ở giữa, may mắn cùng người cha mẹ gặp lại, khi bọn hăn nhìn thấy người thời điểm, là tâm tình gì ?"

Tuổi trẻ đạo nhân càng nói càng khí, duỗi ra một ngón tay, liền khiến cho kinh tâm thiếu niên đầu, giống như là muốn đem cái này khóa du mộc đầu cho đâm đến khai khiếu, "Bại quan đã sử cùng chí quái bên trong Bạch Vô Thường, đỉnh đầu cao cao trắng mũ, mỗi khi hăn đi vào dương gian giam giữ người chết hồn phách thời điểm, người chết liền có thể rõ ràng nhìn thấy trắng mũ bên trên đầu, viết bốn chữ lớn, 'Người cũng tới' ! Trần Bình An! Ta hỏi người, cha mẹ người nhìn thấy người thời điểm, sẽ sẽ không cao lắm hứng thú hỏi người Trần Bình An, 'Nhi tử, người cũng tới a?' bọn hăn còn có thể an tâm đi đâu thai sao? Người thật sự cho rằng thế gian có mấy người, có cái kia hồng phúc tề thiên khí số, có thể đời

đời kiếp kiếp làm con cái hoặc là vợ chồng ? Bần đạo rõ ràng uống phí nói cho người, mơ tưởng! Chính là những cái kia một lời nhưng để sơn hà biến sắc thượng tông chưởng giáo, cũng không này thông thiên bản sự, huống chi là người Trần Bình An, một cái ăn bữa hôm lo bữa mai, ba bữa cơm no đều không có kẻ nghèo hèn ? !"

Nói xong lời cuối cùng, tuổi trẻ đạo nhân thần sắc nghiêm nghị, cực kỳ nghiêm túc.

Thiếu niên mờ mịt thất thố.

Đây là thiếu niên tại hiểu chuyện sau, lần đầu tiên trong đời như thế cảm thấy sợ hãi, tay chân lạnh buốt.

Thiếu niên ngồi xổm người xuống, hai tay ôm đầu, lần này không có cào đầu.

Tuổi trẻ đạo nhân cúi đầu nhìn lấy cái kia thân ảnh nhỏ gầy, "Thôi thôi, vì cứu người, bần đạo thiếu người một lần nhân tình, vốn nghĩ có thể quyet nợ là tốt nhất, không phải còn lại chút đặt ở đời sau lại nói, bây giờ xem ra, vẫn là toàn bộ cũng còn người, về sau liền thanh toán xong. Bần đạo muốn nói với người ba chuyện, người từng cái nhớ rõ ràng, chuyện thứ nhất, là các loại Ninh cô nương thân thể khá hơn chút, mang theo nàng đi ngoài trấn nhỏ phía Nam suối một bên, tìm một đôi họ Nguyễn cha con, nhớ lấy, là mang theo nàng cùng đi, nếu không chính người đi một trăm lạng đều vô dụng, đi về sau, dù là mặt dày mày dạn khóc lóc om sòm lẫn lộn, người cũng phải tranh thủ làm bọn hắn làm giúp học đồ, đào giếng khiêng đá cũng tốt, đúc kiếm rèn sắt cũng được, tóm lại đều là tìm được một chỗ mát mẻ nơi đặt chân. Kể từ đó, Ninh cô nương cũng coi là trả sạch nhân tình của người, người cũng đừng cảm thấy mình là chiếm người ta tiện nghi."

"Kiện sự tình thứ hai, là mừng năm tháng năm về sau, người muốn thường thường đi Lang Kiều bên dưới dòng suối nhỏ, nhật tảng đá cũng

tốt, bắt cá sờ tôm cũng được, tùy người, tóm lại thường thường đi, tâm phiền ý loạn thời điểm đi, sinh lòng cảm ứng thời điểm, càng phải đi, về phần thu hoạch như thế nào, lấy người điếm này cơ duyên, có trời mới biết, nhưng tốt xấu là 'Cần có thể bổ kém cỏi', nếu là dạng này còn không thu hoạch được gì, tiểu tử người cũng liền cam chịu số phận đi."

Tuổi trẻ đạo nhân nói xong hai chuyện sau, bắt đầu xe đẩy, nhìn thấy thiếu niên kia vẫn ngồi xõm bất động, chỉ bắt quá mặt hướng chính mình, "Bắt đầu hỗ trợ!"

Thiếu niên sau khi đứng dậy, đi giúp đỡ xe đẩy, hiếu kỳ hỏi: "Không phải đã nói ba chuyện sao?"

Tuổi trẻ đạo nhân hừ lạnh một tiếng, "Đã sớm nói cho người, chính mình muốn đi!"

Thiếu niên ngạc nhiên.

Về sau đạo nhân lại dặn dò một ít chuyện.

"Những cái kia đồng tiền rất tinh quý, hảo hảo giữ lại."

"Kế tiếp một đoạn thời gian, ít ra cửa."

"Nhiều cười cười, tổng tất lấy mặt dài, bộ dáng lại không anh tuấn, tiểu tử người cho ai nhìn đâu?"

Nói liên miên lái nhai.

Tuổi trẻ đạo nhân giống như là cái trưởng bối.

Đem xe làm ra sân nhỏ, thiếu niên nói hãnh đến đây ra Nê Bình ngô hẻm, tuổi trẻ đạo nhân cũng không có cự tuyệt.

Một trước một sau đi tại trong hẻm nhỏ, đạo nhân cuối cùng nói rằng: "Có câu nói, vẫn là nói đi. Dựa theo bản đạo thôi toán mệnh số đến xem, cha mẹ người mất sớm, cũng không phải là lỗi lầm của người."

Tuổi trẻ đạo nhân dừng lại thật lâu, thẳng đến xe đẩy lập tức sẽ rời đi. Nê Bình ngỗ hẻm, lúc này mới nhẹ giọng nói rằng: "Không chỉ như thế, người này sinh mệnh đồ long đong, vẫn là bị liên lụy người cha mẹ."

Thiếu niên giữ im lặng.

Cuối cùng tuổi trẻ đạo nhân kiên trì không cho thiếu niên tiễn đưa, một mình xe đẩy hướng cửa Đông xa xa rời đi.

Quay đầu nhìn lại, thiếu niên y nguyên đứng tại đầu hẻm nhỏ, hướng chính mình dùng sức phất tay, khuôn mặt tươi cười rực rỡ.

Hoàn toàn không giống như là một kẻ hấp hối sắp chết.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bất bình kêu la

Lão Long Thành Thiếu thành chủ Phù Nam Hoa, lúc này ngồi ngay ngắn ở họ Tống thiếu niên đối diện, hai tay cẩn thận nắm chặt cái kia ngọn nguồn khoản Sơn Tiêu bình nhỏ, chính tại quan sát tỉ mỉ ngọn nguồn khoản vết khắc, như là thưởng thức một vị khuynh thành giai nhân uyển chuyển thân thể, trăm xem không chán, tường tận xem xét, ma sát, a khí, Phù Nam Hoa đã lật qua lật lại giày vò gần nửa canh giờ, yêu thích không buông tay. Luôn có một số người hoặc vật, sẽ cho người vừa thấy đã yêu, sinh lòng hoan hỉ. Đối với nhãn quang bắt bẻ Phù Nam Hoa mà nói, cái này đem dưỡng tâm ấm, chính là loại này. Tuy nói nhặt nhanh chỗ tốt cùng đục lỗ, chỉ có cách nhau một đường, nhưng Phù Nam Hoa tin tưởng vững chắc chính mình lần này là cái trước, mà lại nhặt để lọt còn không nhỏ. Hẳn chỗ Lão Long Thành, tại Đông Bảo Bình Châu phương Nam đông đảo tông môn bên trong, đứng hàng đầu, cho nên Phù Nam Hoa là chân chính được chứng kiến đại phú quý Tiên gia con cháu, đây cũng là lúc trước Thái Kim Giản khắp nơi yếu thế nguyên do.

Tống Tập Tân ngáp một cái, núp ở trong ghế, đối cái càn tư thế thoải mái, uể oải hỏi: "Phù huynh, đã đồ vật thật giả đã xác nhận không sai, vậy chúng ta là không phải nên nói chuyện giá tiền rồi?"

Rất ít bị người xưng huynh gọi đệ Phù Nam Hoa, ép quyết tâm đầu nhàn nhặt cảm giác khó chịu, lưu luyện không bỏ mà thả xuống Sơn Tiêu ấm, cười nói: "Tại hạ thành ý như thế nào, Tống lão đệ khẳng định tâm lý nắm chắc, bằng không ta tuyệt đối sẽ không thẳng thắn, vừa thấy mặt liền trực tiếp nói toạc này ấm chân thực giá trị, càng sẽ không như thế lễ mà lễ mễ, thẳng thừng hiển lộ ta đối với cái này ấm nhất định phải được, vì cái gì chính là để tránh song phương rao giá trên trời trả tiền ngay tại chỗ, vô ích thời gian, còn đả thương tình cảm huynh đệ. Tống lão đệ, ta Phù Nam Hoa đã đem người coi là tương lai trên con đường tu hành tri kỷ, trước mắt là có thể yên tâm buôn bán, về sau có thể hay không phúc

họa tương y, thậm chí là phó thác sinh tử, liền nhìn chúng ta hôm nay bước đầu tiên này, đi được an tâm không nữa."

Tống Tập Tân duỗi ra một ngón tay, điểm một cái vị này thần sắc chân thành tha thiết cao quan công tử, cười tủm tỉm nói: "Phù huynh a, ta người này đặc biệt tục khí, toàn thân hơi tiền, đương nhiên, bằng hữu cũng sẽ nhận. Chỉ là đến mọi người ngồi xuống nói chuyện làm ăn thời điểm, nếu có người cùng ta giảng tình huynh đệ, ta khó tránh khỏi liền sẽ ở trong lòng hỏi mình, như thế một người, có thể hay không về sau yêu cầu hẳn giảng tình huynh đệ thời điểm, hẳn kỳ thật ở trong lòng tính toán cò con buôn bán ?"

Phù Nam Hoa sắc mặt lạnh xuống, thân thể ngửa ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi, một ngón tay nhẹ nhàng đánh mặt bàn, động tác nhu hòa, lặng yên im ắng.

Đối với Phù Nam Hoa thái độ biến hóa, Tống Tập Tân giống như không hề hay biết, "Gọi người một tiếng Phù huynh, xuất ra cái này đem ẩm cho người xem qua, chính là thành ý của ta, đã tất cả mọi người nghĩ đến làm thành mua bán, vậy liền gọn gàng mà linh hoạt chút, Phù huynh người cho ra giá tiền, ta gật đầu hoặc là lắc đầu, ta cho người hai lần ra giá cơ hội, hai lần qua đi, tương đương qua thôn này mà không có tiệm này, mặc cho người hứa hẹn cho ta núi vàng biển bạc, xin lỗi huynh đệ, ta không bán."

"Lúc trước khối ngọc bội kia, xem như ta lỡ gặp mặt, tên là 'Lão Long Bối Vũ', tính không được uy lực gì to lớn Tiên gia pháp bảo, chỉ là có thể nghỉ mát, thanh tâm cùng tránh uế, nhất là đối với suy tưởng ngồi quên rất là ích lợi, nếu có một môn Đạo gia thượng tông bí truyền khẩu quyết xem như phụ trợ, liền có thể làm ít công to."

Phù Nam Hoa tiểu dung chân thành, trên mặt cũng không một chút kiêu căng bố thí vẻ mặt, đem một cái thêu túi đặt lên bàn, lấy lòng bàn tay đẩy hướng Tống Tập Tân bên kia, trịnh trọng việc nói: "Ta cái túi này đồng

tiền, gọi cung dưỡng tiền, là thế gian rất nhiều tiền nhan đèn một trong, đồng dạng cung phụng tại Thành Hoàng Miếu hoặc là Văn Xương Các tượng thần bên trên, ngậm trong miệng, giấu ở trong bụng, nâng ở trên bàn tay, đều có khả năng, mà lại đều có các giảng cứu cùng công dụng. Nhưng những này đều không là trọng yếu nhất, chân chính chỗ mấu chốt, ở chỗ những này nhìn giống như là hoàng kim tiền tệ, là xa xa so hoàng kim quý giá 'Kim tinh ', tiên nhân từng nói 'Thủy bích có thể hái, kim tinh bí chó luận ', chính là nói vật này. Cái này một cái túi kim tinh cung dưỡng tiền, xem như mua ấm tiền, khó mà nói dư xài, chung quy là cái công đạo giá cả, nếu là lại tăng thêm khối kia Lão Long Bội, ta Phù Nam Hoa dám nói Tổng lão đệ ngươi tuyệt đối là lừa."

Nói xong những này "Lời từ đáy lòng", Phù Nam Hoa tĩnh các loại hồi phục.

Tổng Tập Tân trầm mặc một lát, nháy mắt mấy cái, hỏi: "Xong rồi ?"

Phù Nam Hoa cười khổ nói: "Nói xong."

Thiếu niên bỗng nhiên trở mặt, vỗ bàn một cái, "Họ phù, lăn đại gia ngươi! Làm tiểu gia là dễ gạt gẫm ba tuổi hài đồng ? ! Các ngươi tiến vào tiểu trấn trước đó, sẽ có ba túi đồng tiền, trừ bỏ một cái túi tiền mãi lộ, về sau mỗi đắc thủ một phần bảo bối, vô luận lớn nhỏ, theo lý muốn đưa ra một túi. Một cái túi đồng tiền, nhiều thì ba mươi mai, ít thì hai mươi mai, nhưng ngươi cái này khô quắt xẹp túi tiền, bên trong có hay không mười hai mai ? ! Buôn bán, liền điểm ấy thành tín cũng không giảng, cũng dám từ tiểu gia trong tay đổi cơ duyên ?"

Phù Nam Hoa, ngón tay tăng thêm lực đạo, từ chậm cùng nhanh, lần lượt khê chọc mặt bàn.

Tổng Tập Tân tim run lên, không hiểu thấu liền hô hấp khó khăn bắt đầu, mặt mũi tràn đầy đỏ lên, hốc mắt phát ra tơ máu, thiếu niên tranh thủ thời gian duỗi ra một tay, đè lại nơi ngực, nhịp tim kịch liệt như là nổi trống,

đông đông đông, quả thực tựa như là muốn đánh vỡ lồng ngực.

Phù Nam Hoa dần dần chậm dần ngón tay đánh tốc độ, thiếu niên sắc mặt chuyển biến tốt đẹp, Phù Nam Hoa cười tủm tỉm hỏi: "Đã lần thứ nhất ra giá, không có đàm khếp, cái kia ta liền lại mở một lần giá cả, hai mươi bốn mai kim tinh cung dưỡng tiền, người cái này đem Sơn Tiêu ẩm, bán hay không ?"

Mồ hôi đầm đề Tống Tập Tân do dự, mắt thấy đối phương có hành động, thiếu niên đang muốn thuyết pháp chậm cùng tình thế, vị kia quen thuộc bị chúng tinh phùng nguyệt Lão Long Thành Thiếu thành chủ, đã lần nữa tăng tốc gõ tốc độ, như một trận đột nhiên xuất hiện ngày mùa hè đột nhiên mưa.

Tống Tập Tân hai tay đè lại ngực, khuôn mặt anh tuấn sớm đã vặn vẹo, dữ tợn bên trong mang theo một tia tàn nhẫn ý cười.

Phù Nam Hoa kém chút liền muốn nhịn không được đem cái này đầu lũ sói con, gõ chết được rồi, nhưng là cuối cùng bước ngoặt, từng bước lên trời, chứng đạo trường sinh lớn dự hoặc, vẫn là vượt trên yêu thích cá nhân, thế là hấn ngừng tay chỉ động tác, buông tha thiếu niên một ngựa.

Tống Tập Tân ngum lớn thở dốc, ánh mắt cực nóng, khàn khàn cười.

Phù Nam Hoa đối với cái này trăm mối vẫn không có cách giải, thiếu niên trong mắt tựa hồ không có cái gì hận ý, Phù Nam Hoa ngược lại là không có cảm thấy đây là một cái đáng giá kinh dị sự tình, trên con đường tu hành, kỳ quái, còn nhiều quái thai kỳ nhân, chỉ là nghi hoặc hỏi: "Người đang cười cái gì ?"

Tống Tập Tân hô hấp càng ngày càng bình ổn, co quắp tựa lưng vào ghế ngồi, xóa đi cái trán mồ hôi, ánh mắt rạng rỡ nói: "Ta vừa nghĩ tới tương lai không lâu, chính mình cũng có thể có được người loại này bản sự, trong nháy mắt giết người, liền vô cùng vui vẻ."

Phù Nam Hoa cười trừ, không hồ là để cho mình cùng chung chí hướng người trong đồng đạo.

Loại người này, tốt nhất đánh giao tế, chỉ cần người vị trí tốt hơn hẳn, cũng có thể là không tốt nhất đánh giao tế, một khi bị hấn leo đến trên đỉnh đầu đi.

Bất quá Lão Long Thành Thiếu thành chủ, cũng không cảm thấy mình ở đây thành công chặn được cơ duyên sau, lại so với không lên một cái chín tuổi trước đó, thủy chung không thể bị người mang rời khỏi tiểu trấn thiếu niên.

Tổng Tập Tân mắt nhìn trên bàn cái kia đem bình nhỏ, nửa túi đồng tiền, ngẩng đầu sau, nói: "Phù Nam Hoa, ta có hai cái điều kiện, chỉ cần người đáp ứng, ta ngoại trừ bán cho người một cái Sơn Tiêu ấm, lấy thêm ra một cái không thua bởi nó lão vật."

Phù Nam Hoa ép bên dưới vui sướng trong lòng, tận lực ngữ khí bình thản nói: "Nói một chút."

Tổng Tập Tân cũng không thừa nước đục thả câu vòng quanh, lời không làm cho người ta kinh ngạc thì đến chết cũng không thôi, "Thứ nhất, ta muốn người cho ta ba cái túi kim tinh tiền tệ, mà không phải hai túi!"

Phù Nam Hoa không chút do dự nói: "Có thể!"

Tổng Tập Tân gắt gao nhìn chăm chăm đối phương con mắt.

Phù Nam Hoa cười nói: "Có tin hay không là tùy người. Đồng thời, ta hôm nay tại ra cửa trước đó, người nhất định phải xuất ra món kia giá trị hai túi kim tinh đồ vật, để ta tự mình chương nhãn xem qua."

Tổng Tập Tân cũng gật đầu nói: "Đương nhiên!"

Phù Nam Hoa hỏi: "Như vậy điều kiện thứ hai là ?"

Tống Tập Tân chậm rãi nói: "Thay ta giết một người."

Phù Nam Hoa lắc đầu nói: "Người đã liên một cái túi có bao nhiêu khóa đồng tiền đều hiểu được, cũng liên hẳn là biết rõ chúng ta những này 'Người xứ khác', là không thể ở đây tùy ý giết người, nếu không liên bị lập tức trục xuất tiểu trấn, thậm chí có khả năng bị gọt đi một bộ phận căn cốt, Thánh Nhân lại lấy Tiên gia thủ đoạn lột đi tương quan cơ duyên, vô cùng thâm hiểm, càng liên lụy gia tộc mất đi nơi này hết thảy cơ duyên."

Tống Tập Tân khước miệng nhếch lên, "Người đừng vội cự tuyệt, có thể tinh quan kỳ biến, như thế nào ?"

Phù Nam Hoa cười hỏi nói: "Ta rất hiếu kỳ, người muốn giết ai ?"

Tống Tập Tân nửa thật nửa giả nói: "Ta cũng đang suy nghĩ đây."

Phù Nam Hoa một lần nữa cầm lấy cái kia đem bình nhỏ, cảm thụ được ấm thân tinh tế tỉ mỉ vân da, thuận miệng nói: "Cái kia ta liền rửa mắt mà đợi."

Bàn đối diện, thiếu niên vô ý thức vuốt vuốt cổ mình, sắc mặt kém vô cùng.

Trước đó Trĩ Khuê đưa Thái Kim Giản đến lo cho gia đình ngoài cửa viện, lúc đó Tống Tập Tân tỷ nữ liền phối hợp đi dạo phố, Thái Kim Giản đẩy cửa vào sau, như bị sét đánh, đứng tại nguyên chỗ không dám động đậy, nhìn qua cái kia ngồi tại trên ghế dài lão nhân, run giọng hỏi: "Tiền bối thế nhưng là tại Thư Giản Hồ tiềm tu Tiệt Giang chân quân ?"

Lão nhân hỏi: "Người là như thế nào nhận ra lão phu ?"

Thái Kim Giản cung kính nói: "Vãn bối Vân Hà Sơn Thái Kim Giản, mười năm trước từng theo theo gia phụ đi hướng Thư Giản Hồ, quan sát lão ngoan công bìa ra nước kỳ cảnh, may mắn xa xa nhìn thấy tiên bối phong thái, ký ức vẫn còn mới mẻ, đến nay khó quên."

Lão nhân gật đầu nói: "Biết rõ."

Thái Kim Giản tâm tình hơi nặng nề, "Chân quân, vãn bối là muốn. . ."

Được xưng là "Tiết Giang chân quân" "Kể chuyện tiên sinh", lườm nàng một chút, lạnh nhạt nói: "Xem ở Tùng Hà lão tổ phân thưởng, lão phu liền không so đo người không mời mà tới, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa. Ra sân nhỏ, nhớ kỹ đóng cửa."

Thái Kim Giản chỉ là trầm mặc một lát, liền gật đầu nói: "Vãn bối xin được cáo lui trước."

Nàng thật đúng là cứ đi như thế, mà lại không có quên ngoan ngoãn đóng lại môn, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, giọt nước không lọt.

Trong nội viện, phụ nhân nhìn về phía cửa sân bên kia, lo lắng hỏi: "Tiên trưởng, nàng không giống sẽ từ bỏ ý đồ, có hay không phiền phức ?"

Có được "Chân quân" tôn hiệu lão nhân cười nhạo nói: "Tiến vào tiểu trấn, hô khẩu khí thả cái rắm, khả năng đều sẽ có phiền phức, khó nói vì thế cũng không cần cơ duyên ?"

Phụ nhân không có gì để nói.

Lão nhân cười, "Ta lại hỏi người, Cố thị, nếu như người có thể lựa chọn, thì nguyện ý để Cố Sán đi hướng Vân Hà Sơn tu hành, vẫn là theo ta đi

hướng Thư Giản Hồ ?"

"Đừng vội lấy trả lời."

Lão nhân khoát khoát tay, để phụ nhân không nên gấp vu biểu thái, chậm rãi nói: "Vân Hà Sơn, là ta Đông Bảo Bình Châu nhị lưu hạng chót sơn môn, bất quá người nếu là cảm thấy cái này Vân Hà Sơn liền không đáng giá nhắc tới, thì là lầm to, Vân Hà Sơn sản xuất Vân Căn Thạch, là chân chính thiên tài địa bảo, đừng nói là Đông Bảo Bình Châu, chính là cả tòa thiên hạ, cũng chỉ một nhà ấy, cho nên Vân Hà Sơn địa vị cao cả, tất cả mọi người nguyện ý kính hân ba phần, nhất là Đạo gia Đan Đỉnh phái tông môn đạo quan, cùng Vân Hà Sơn càng là hương hỏa kéo dài ngàn năm, có rất sâu quan hệ. Mà lão phu, bất quá là Thư Giản Hồ tu sĩ một trong, chỉ chiếm theo lấy một tòa đảo giữa hồ, đệ tử có thể đếm được trên đầu ngón tay, nô bộc không đủ trăm người."

Phụ nhân Cố thị nở nụ cười xinh đẹp, từ nương bán lão, phong vận vẫn còn, "Ta cùng cái kia Vân Hà Sơn nữ tử chênh lệch, chính là nàng cùng tiên trưởng người chênh lệch, ta làm sao có thể để Cố Sán để đó động thiên phúc địa không đi ở, đi theo nữ tử kia đi trong ruộng kiếm ăn ă?"

Lão nhân cười mở mà cười, đột nhiên nhớ lại một chuyện, trầm giọng nói: "Thiếu niên kia thân thể như thế nào ? Cố thị, người hướng nhỏ nói, để phòng vận nhất."

Phụ nhân ngẩn người, vuốt vuốt tóc mai sợi tóc, lúc này mới nhẹ giọng nói rằng: "Kia đáng thương hài tử gọi Trần Bình An, cha mẹ đều là trên trấn lớn lên người, hân mẫu thân cùng ta quan hệ còn rất tốt, bộ dáng đồng dạng, tính tình là thật tốt, ta giống như chưa bao giờ gặp nàng cùng ai đở qua mặt, nàng nam nhân cái kia tướng mạo, không coi là gì, thật là có chút không xứng với nàng, bất quá đốt sứ tay nghề không tệ, nếu như không phải chết sớm, không chừng chịu cái hai mươi năm, liền có thể lên làm toà kia Đại Long Điều hầm lò đầu . Còn là chết như thế nào, có nói là cái kia mưa to đêm, sợ gãy mất hầm lò lửa, vội vàng đi đường, vừa

mất đủ ngã vào nước suối, cũng có nói là đi đốn củi đốt than, ham món
lời nhỏ, xâm nhập triều đình phong cấm đỉnh núi, cho dã thú ngậm tiền
rừng sâu núi thẳm, tóm lại, thi thể đều không tìm được. Cái kia nam
nhân, mấy cây gậy đánh không ra cái rắm muộn hồ lô tính tình, đối với
hài tử nhà mình ngược lại là tốt, mỗi lần về trên trấn đều muốn tiện thể
chút nhỏ lễ vật, trống nhỏ, đường Bồ Tát, lão mảnh sứ vỡ, trên đại thể tới
nói, cái kia một nhà ba người, tại nam nhân trước khi chết, coi như an
ổn."

"Trần Bình An cha hãn chết sau, mẹ hãn đại khái là có tâm bệnh, tinh
thần khí rất nhanh liền không chịu nổi, vốn là không rắn chắc thân thể,
nói đồ liền đồ, không đến thời gian một năm, liền ngã bệnh, gầy đến da
bọc xương đầu, thấy chúng ta những này lão lân cận gặp đều hết hoảng,
hoàn toàn không nhận ra là năm đó cái kia đỉnh thủy linh tuần tú nữ tử.
Lúc kia, chính là Trần Bình An cái đứa bé kia chiếu cố nàng, như vậy
hơi lớn hài tử, mua được chịu được, nấu cơm xào rau, cái gì đều làm, hài
tử lúc đó vóc dáng quá thấp, nấu đồ ăn vẫn phải giẫm tại trên ghế đầu,
còn có, vì tiết kiệm tiền cho hãn mẫu thân mua được, có chút dễ dàng
thấy được liệu, liền đây khắp núi đòi tìm đi, nhiều, liền bán cho được
điểm."

"Xem chừng có lần là ăn sai được thảo, công cái gửi trở lại Nê Bình ngô
hẻm thời điểm, cái đứa bé kia đột nhiên liền ngã tại trên mặt đất, miệng
sùi bọt mép, lăn lộn đầy đất. Dọa đến chúng ta coi là cái này một nhà ba
người, cứ như vậy mất ráo. Lúc đó ta bà bà còn tại thế, liền nói cái này
toàn gia đều đi mới tốt, tránh khỏi lưu lại ai chịu khổ, đều đi, tại Âm Phủ
còn có thể có cái cả nhà đoàn viên. Về sau, hài tử không biết làm sao,
chính mình liền tốt, vượt qua trận kia bệnh, chỉ là hài tử mẹ hãn vẫn
không thể nào sống qua cái kia mùa đông. A đúng, tiên sư, Trần Bình An
cái đứa bé kia là mừng năm tháng năm sinh, chúng ta hẻm nhỏ lần trước
thế hệ hàng xóm láng giềng đều nói, đây coi như là một năm ở trong nhất
không may mắn một ngày, rất dễ dàng đưa tới mấy thứ bất thiêu, sẽ còn
liên lụy người nhà,

Cho nên cái đứa bé kia cha mẹ đi sau, trong nhà đã tìm không ra một viên đồng tiền, thậm chí những cái này cha hẳn tặng tiểu vật kiện, cơ hồ đều đi tiểu trấn nơi khác địa phương, tìm những cái kia người đồng lứa đổi thức ăn. . ."

Phụ nhân nói đến đây, lão nhân rốt cục mở miệng nói chuyện, "Mùng năm tháng năm ? Có chút ý tứ, cho ta tính toán."

Năm ngón tay bấm niệm pháp quyết, tay áo có càn khôn.

Gặp phụ nhân ngăn người, lão nhân cười nói: "Người nói tiếp là được."

Phụ nhân ồ một tiếng, "Nể tình nhiều năm như vậy hàng xóm tình cảm bên trên, chúng ta những này ở tại Nê Bình ngô hẻm bên trên người, mặc dù thật không dám đem Trần Bình An hưởng trong nhà mình mang, nhưng là lúc thỉnh thoảng cứu tế một chút hăn, đưa mấy chén cơm đồ ăn đi qua, chút chuyện nhỏ này vẫn có thể làm được. Lòng người đều là thịt lớn, nói thật, nếu như không phải cái đứa bé kia sinh nhật, thực sự để cho người ta phạm sợ hãi, bằng không không có ai không đánh tâm nhãn đau lòng cái này hiểu chuyện hài tử. Đương nhiên, có sao nói vậy, lảng giềng bên trong cũng có không phúc hậu, một chút cái không thể gặp người khác tốt gia hỏa, liền ưa thích cố ý lãng phí đứa bé kia, làm hại hăn cuối cùng đành phải đi làm hãm lò công học đồ, nên biết rõ hăn mẫu thân trước khi chết, nhưng là muốn hài tử đáp ứng nàng, tương lai dù là làm cái tên ăn mày, cũng tuyệt đối không được đi Long Diêu làm công việc. Như vậy hiểu thuận nghe lời một hài tử, có thể làm cho hăn vi phạm lời thề, khẳng định không phải chuyện bình thường."

Lão nhân hỏi: "Thiếu niên cha mẹ, hai người tính danh cùng ngày sinh tháng đẻ, người có biết rõ không ?"

Phụ nhân chỉ nói biết rõ danh tự, ngày sinh tháng đẻ liền không ai biết được. Lão nhân nói không có gì đáng ngại, sau một lát, cười lạnh nói: "Điêu trùng tiểu kỹ, mưu mẹo nham hiểm!"

Phụ nhân một đầu sương mù.

Lão nhân giải thích nói: "Cái kia nam tử chết oan chết uổng, hơn phân nửa là trong lúc vô tình biết được tiểu trấn bí mật, đáng tiếc vận khí kém xa nhà các người tốt, tổ ấm càng không so được nhà người nhiều, cuối cùng nam nhân vì con của hắn an nguy, vụng trộm đánh nát cái kia bản mệnh bình sứ, kể từ đó, tự nhiên để ngoài trấn nhỏ tòa nào đó tông môn rơi vào khoảng không, đây chính là thật lớn một bút đầu nhập, một cái nhỏ hằm lò công, chỗ nào bồi thường nổi, cũng chỉ phải lấy mệnh giảng co, một cái mạng không đủ, liền tăng thêm vợ hắn, nói đến buồn cười, đại khái là cái kia hằm lò công chết, đối với một ít người tới nói quá mức nhẹ nhàng linh hoạt, thực sự lười nhác hao phí dư thừa tinh lực, cho nên để mà man thiên quá hải che lấp thuật pháp, vậy mà thi triển đến như thế đơn sơ, cũng quá không xem ra gì."

Phụ nhân sắc mặt âm đạm.

Lão nhân một chút xuyên thủng phụ nhân tâm tư, cười hỏi nói: "Thế nào, áy náy đối ý rồi?"

Phụ nhân đau thương cười một tiếng, "Là hồ thẹn, chung quy là ta nhìn lớn lên hài tử, khẳng định có, nhưng là muốn nói đối ý, tuyệt đối không có!"

Lão nhân gật đầu nói: "Đã nhìn ra."

Phụ nhân nói một mình nói: "Nếu như đổi thành Trần Bình An mẹ hắn, ở vào ta hiện tại vị trí, tin tưởng nàng cũng sẽ làm như vậy."

Lão nhân lắc đầu nói: "Thế thì chưa hẳn."

Phụ nhân không khỏi lớn tiếng nói: "Nàng khẳng định sẽ!"

Lão nhân cũng không tức giận sự vô lễ của nàng, chỉ là cảm khái nói:
"Đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ."

Giày cỏ thiếu niên ngồi tại ngưỡng cửa, "Ninh cô nương, ta có thể hay không hỏi người một ít chuyện ?"

Áo đen thiếu nữ lưng tựa vách tường, ngồi xếp bằng, lục vỏ hộp đao hoành thả đầu gối trước, "Đương nhiên. Nhưng là dính đến cơ mật cùng tư ẩn, ta không trả lời."

Trần Bình An hỏi: "Các người tới nơi này, đồng dạng sẽ đợi bên trên bao lâu mới rời khỏi ?"

Thiếu nữ nhú nhú lông mi, "Không nhất định, có ít người vận khí tốt, khả năng ngày trước vừa đi vừa về, có ít người vận khí kém, cả một đời liền bỏ mạng lại ở đây. Nếu như nhất định phải ta cho ra một cái suy đoán, cũng được, nhưng là chưa hẳn chuẩn, chính người nhìn lấy xử lý, tỉ như chúng ta cái này nhóm người, một nhóm tám người, hai nhóm thuộc về chớ nhà giàu, người gốc nhiều tiền, bọn hắn vừa nhìn liền không giống như là có thể qua lại vội vã, làm sao đều nên tại trên tiểu trấn đợi cái mấy ngày, cái kia mang cao quan treo ngọc bội công tử ca, xem chừng sẽ tương đối thuận lợi một chút, có cái gốc đại cá tử, tập trung tinh thần đối phó chiếc kia giếng nước, có thể hay không đạt được, nhìn lão thiên gia thường không thưởng chén cơm này cho hắn ăn."

Trần Bình An truy vấn nói: "Còn có người đâu ?"

"Ai ?"

"Chính là thân cao cao, số tuổi không lớn cái kia nữ nhân."

"Người thích nàng ?"

Cửa ra vào Trần Bình An cười cười, căn bản cũng không có coi là thật.

Áo đen thiếu nữ đại khái cũng cảm thấy mình nói cái không buồn cười trò cười, vẻ mặt trở nên nặng nề, "Ta kỳ thật nghe được người cùng lục đạo trưởng tán gẫu, người cùng nàng có ân oán, cho nên muốn. . . Báo thù ?"

Nàng thở dài, "Khuyên người một câu, giống các người những này giữa sườn núi người, tại đỉnh núi những người kia trong mắt, kỳ thật cùng chân núi người không có gì khác biệt, không riêng gì người ta mắt cao hơn đầu, mà là bọn hăn xác thực có tư cách coi thường các người, đến rồi cái 'Mặt pháp địa phương' sau, không nói cái kia Vân Hà Sơn nữ tử, chính là cái kia mặc đại hồng bào tử tiểu hài tử, hăn một quyền đánh vào người trên ngực, cũng có thể muốn người nôn ra máu một chén lớn, trái lại người dùng sức đánh hăn một quyền, không dám nói gãi gãi ngứa, nhưng nhiều nhất chính là để hăn cảm thấy một hồi khí muộn, tuyệt đối không đả thương được tạng phủ. Còn nguyên nhân, rất khó nói rõ ràng, chủ yếu vẫn là ta không sở trường giảng cái này."

Trần Bình An lưng phòng đối diện tử, nhìn về phía cửa ra vào, nói: "Ta nghĩ biết rõ, nàng tại sao phải giết ta, chúng ta rõ ràng mới lần thứ nhất gặp mặt."

Thiếu nữ nổi lên nửa ngày, mới mở miệng nói: "Nàng chưa chắc là loại kia lạm sát kẻ vô tội người, nói như thế nào đây, trên con đường tu hành, bạt sơn liên quan nước, có chiều rộng hẹp, có dương quan đạo, có cầu độc mộc, đi được nhanh, không cần thận giết chết con kiến, đói bụng từ sông lớn bên trong bắt mấy con cá, đạo pháp có chỗ tiểu thành, tùy ý thi triển ra, giết lầm chim tước rắn chuột, đều có khả năng. Ta nói đến không tốt lắm, người nghe hiểu được ta ý tứ a?"

Trần Bình An ừ một tiếng, nói: "Đại khái đã hiểu."

Sau đó thiếu niên có chút ngột ngạt, một lần nữa nhìn về phía cửa sân miêng.

Kỳ thật hẳn không có chút nào hiểu, không hiểu vì cái gì những người kia, có thể như thế không quan trọng tính mạng của người khác.

Rất lâu sau đó, Trần Bình An quay đầu cười nói: "Nếu là cô nương không chê, liền ở lại đây tốt. Yêu cầu cái gì, một mực nói."

"Vậy còn người ?"

"Ta biết một người, cái này hai ngày liền đi cái kia một bên ở, người không cần lo lắng, hẳn gọi Lưu Tiệp Dương, là ta. . . Bằng hữu. Tốt bằng hữu!"

Thiếu nữ nhìn lấy ngưỡng cửa cái kia bóng lưng gầy yếu, cười nói: "Tạ ơn!"

Thiếu niên nhếch miệng cười một tiếng, gãi gãi đầu, không nói cái gì lời khách sáo. Hẳn do dự một chút, cuối cùng rốt cục nâng lên dũng khí, lần nữa quay đầu nói: "Ninh cô nương, nếu có một ngày ta không về được, người liền đem ta cái kia cái túi màu vàng kim đồng tiền giao cho Lưu Tiệp Dương, để hắn về sau giúp ta chiếu khán nhà này tòa nhà, cũng không cần quét dọn, ngẫu nhiên tu bổ một chút, thêm chút mới ngói, không cho nó để lụt mưa là được, còn có chính là tường đừng sập, cửa sân cũng đừng quá phá. Nếu như có thể tại ba mươi tết thời điểm, dán lên môn thần cùng câu đối xuân, là tốt nhất rồi! Nếu như cảm thấy chuyện này quá phiền phức, không làm cũng không quan hệ."

Thiếu nữ nhìn thấy Trần Bình An nói đến môn thần cùng câu đối xuân thời điểm, thiếu niên trong mắt lóe dị dạng hào quang.

Rõ ràng, cái này Nê Bình ngô hẻm cô nhi, chờ mong lấy lúc sau tết, gia môn bên trên có thể có môn thần, trên đầu cửa có thể có xuân chữ, đã

suy nghĩ rất nhiều rất nhiều năm.

Cha mẹ sau khi chết có bao nhiêu năm, liền nghĩ đến có bao nhiêu năm.

Cho nên khi cái kia liễu vô khiên quái, cũng vô tâm kết thiếu niên, nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, vũ vũ đầu gối, chậm rãi đứng người lên thời điểm.

Gác lại trong phòng trên mặt bàn trong vỏ phi kiếm, bỗng nhiên tê mình.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Năm đi thứ ba

Phù Nam Hoa đi ra khỏi phòng thời điểm, phát hiện cái kia thanh thanh xinh xắn xinh xắn tỷ nữ, liền ngồi ở trong sân trên băng ghế nhỏ, cầm trong tay một cái gạt bắp, chính tại cho gà ăn, gà mái mang theo một đám vàng mao nhung nhung gà con, cúi đầu mổ.

Nhìn thấy nàng sau, Phù Nam Hoa mỉm cười, thiếu nữ không biết là tính cách ngại ngùng, vẫn là trời sinh lạnh lùng, giật giật khóe miệng, coi như là đáp lễ.

Phù Nam Hoa kéo ra cửa sân sau, phát hiện Thái Kim Giản vậy mà tại chờ ở hẻm nhỏ, không hăng hái lắm, hẳn quay người đóng lại cửa, xuyên thấu qua dần dần chật hẹp khe cửa, nhìn thấy một trương nâng đầu lên nhìn đến dung nhan, Phù Nam Hoa đột nhiên phát hiện cái này nha hoàn, vốn nên đầy người bùn đất khí tức nghèo hèn thiếu nữ, lại có một đôi có chút không tầm thường đôi mắt, tôn lên nàng giống như một vòng đầu mùa xuân nở rộ non. Bất quá Phù Nam Hoa cũng không suy nghĩ nhiều, tư sắc xuất chúng nữ tử, vòng mập yển gầy, phong thái yếu điệu, đối với Lão Long Thành Thiếu chủ mà nói, thật sự là nhìn phát chán.

Cùng Thái Kim Giản sóng vai mà đi, Phù Nam Hoa hỏi: "Làm sao vậy, không thuận lợi ? Cơ duyên một chuyện, vốn là làm việc tốt thường gian nan, chưa hẳn có thể nhiều lần giải quyết dứt khoát, không cần nản chí ỉu xiu."

Thái Kim Giản trời sinh phong tình mềm mại đáng yêu, tu hành về sau, tẩy tủy phạt xương, vền vẹn liền thân thể mà nói, so với thể tục nữ tử đương nhiên càng là sạch như lưu ly, dưới núi nữ tử, nhìn một cái lại kinh động như gặp thiên nhân, xét đến cùng, chung quy là một bộ thân xác thối tha thôi.

Lúc này Vân Hà Sơn tiên tử sắc mặt khó coi, có thể thấy được tâm tình của nàng có bao nhiêu hồng bét, nếu không cũng không trở thành rõ ràng như thể hiện ra mặt, hẳn là trước đó tại hẻm nhỏ chờ đợi liên tục sôi ruột khí, thật sự là không nhả ra không thoải mái, "Có vị cao nhân nhanh chân đến trước, là Thư Giản Hồ địa đầu xà một trong, Tiệt Giang chân quân Lưu Chí Mậu. Liên một điểm thương lượng chỗ trống đều không có, gặp mặt liền mang ra ta Vân Hà Sơn chương môn sư tổ, tới dọa ta một cái vãn bối, từ đầu tới đuôi ta chỉ nói mấy câu, liền cho hắn đuổi ra cái kia Cổ Sán sơn nhỏ."

Phù Nam Hoa như có điều suy nghĩ, nhắc nhở nói: "Ra Nê Bình ngõ hẻm trò chuyện tiếp."

Thái Kim Giản nghi hoặc nói: "Nơi này không phải hết thầy thuật pháp cấm tiệt sao?"

Phù Nam Hoa cười nói: "Có thể tới đây địa tìm kiếm cơ duyên nhân vật, ai không có chút áp đáy hòm bản sự ? Như người ta như vậy người trẻ tuổi, khả năng còn tốt, căn cứ tiểu trấn quy củ, càng là tu vi cao thâm, bị trấn áp cường độ càng lớn, Thánh Nhân phía dưới, cảnh giới càng là tới gần Thánh Nhân, theo lý thuyết thì càng yếu đuối như hải đồng, đúng không ? Nhưng là người có nghĩ tới hay không, nếu là có cao nhân đắc đạo liễu mạng đạo hạnh hao tổn, cũng phải thi triển thần thông, chẳng lẽ lại coi là thật còn không bằng chúng ta những này người chậm tiến hạng người ?"

Thái Kim Giản phản bác nói: "Có Thánh Nhân ở đây, hẳn Tiệt Giang chân quân còn dám trắng trợn đối với ta xuất thủ ?"

Phù Nam Hoa thuyết phục nói: "Chúng ta là tới đây là tìm thiện duyên, không phải đến kết thù kết oán, dù là không có nguy hiểm đến tính mạng, trước mặt bối môn ác quan hệ, chung quy không mỹ."

Thái Kim Giản cũng không phải là để tâm vào chuyện vụn vặt nhân vật,

gật đầu nói: "Phù huynh nói rất là, là lão luyện thành thực chi luận."

Nàng vẻ mặt đau khổ, điềm đăm đáng yêu, "Thế nhưng là ta thật sự không cam tâm a, đã tặng cho người mười khối Vân Căn Thạch, nếu là giỏ trúc mức nước công dã tràng, trở về như thế nào cùng Tổ sư gia nhóm giao phó?"

Đi ra Nê Bình ngõ hẻm sau, Phù Nam Hoa cùng Thái Kim Giản cơ hồ đồng thời mừng rỡ, cái này tuyệt không phải tia sáng bỗng nhiên sáng tỏ đơn giản như vậy, hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó ánh mắt cấp tốc dịch ra.

Nguyên bản cực kỳ hưng phấn nhảy cẫng Phù Nam Hoa, cũng tỉnh táo rất nhiều, hẳn cần thận suy nghĩ lần này hẻm nhỏ chuyển đi, cùng Thái Kim Giản kết minh, không có lộ ra bất luận cái gì chân ngựa mới đúng, cùng thiếu niên Tổng Tập Tân giao dịch, cũng không chỗ sơ suất mới là, vốn là là một cục phù hợp quy củ công bằng mua bán, vị kia ngồi xem nơi này gió đến gió đi, nước lên máng xối Thánh Nhân, sao lại có nhúng tay nhàn hạ thoải mái? Như vậy cỗ này áp lực đến từ nơi nào? Chẳng lẽ là cái kia liên danh hào cũng chưa từng nghe qua Tiệt Giang chân quân? So sánh Phù Nam Hoa tâm tư sâu xa, Thái Kim Giản ý nghĩ càng thêm đơn giản, tưởng rằng bị Phù Nam Hoa nói trúng, Tiệt Giang chân quân xác thực vận dụng một loại nào đó thần thông pháp thuật, đối với mình tiến hành giám thị. Nàng một trận hoảng sợ, may mắn nói chỉ là chút oán trách mở miệng, chưa từng nói dọa nói nói nhảm.

Mang tâm sự riêng hai người đi tại trên đường cái, khoảng cách Nê Bình ngõ hẻm càng xa, hai người trong lòng ngọt ngào cảm giác liền càng nhẹ, Phù Nam Hoa cảm thấy đó là cơ duyên khí số chi trọng, Thái Kim Giản thì cảm giác là gia tộc gánh vác chi trọng.

Ngẩng đầu nhìn nơi xa toà kia đèn thờ, Phù Nam Hoa hiếu kỳ hỏi: "Thư Giản Hồ Tiệt Giang chân quân? Ta làm sao căn bản không có ấn tượng? Cho dù ta Lão Long Thành ở vào một châu Cực Nam địa phương, thế

nhưng là chân quân chi vị, sao mà lừng lẫy, ta lại cô lậu quả văn, cũng nên có hiểu biết a."

Thái Kim Giản đề thấp giọng âm, cười lạnh nói: "Cái gì chân quân, bàng môn bên trong coi như vị trí gần phía trước chân nhân mà thôi, nhất là ra vẻ đạo mạo, cũng căn bản không có tư cách xưng là chân quân, người già chuyện a dua chi từ thôi, muốn cái kia Nguyên Vũ đế hạng gì khôn khéo, đương nhiên sẽ không sắc phong người này là chân quân, một cái củ cải một cái hồ, chân quân danh hiệu, cho ra đi một cái, rất có thể mang ý nghĩa hai trăm năm đều không cầm về được, thêm Thượng Nguyên Vũ Đế các tổ tiên vung tay quá trán, đến trong tay hăn, cũng chỉ còn lại hai cái chân quân danh ngạch, càng sẽ không tùy tiện cho một cái mua danh chuộc tiếng bàng môn dã tu."

Phù Nam Hoa giật mình, "Thì ra là thế."

Mỗi một vị chân quân tọa trấn vương triều, đều có thể vì quân chủ thu nạp, áp chế cùng tăng trưởng quốc vận.

Đạo gia chân quân chi vị, cơ hồ có thể nói nói Giáo Tông người trong môn, ở thế tục vương triều Triều Đình đỉnh điểm, Binh gia bên trên trụ quốc, Nho gia Đại học sĩ, cũng ở hàng ngũ này.

Thái Kim Giản nhìn như tùy ý hỏi: "Cái kia Tổng Tập Tân như thế nào?"

Phù Nam Hoa cũng thuận miệng trả lời nói: "Thiếu niên kia a, dã tâm bừng bừng, trời sinh thông minh, chỗ dựa không nhỏ, chính là cách cục. . ."

Thái Kim Giản cười nói: "Không lớn?"

Phù Nam Hoa cười ha ha nói: "Không thể nói không lớn, chỉ là không đủ lớn."

Hai người đi đến đền thờ bên dưới, Phù Nam Hoa hăng hái, thì thào nói:
"Lúc đến thiên địa đều là đồng lực."

Thái Kim Giản ngẩng đầu nhìn "Chớ hướng ra phía ngoài cầu" bốn chữ, vắng vẻ trong lòng, chỉ cảm thấy thất vọng mất mát, giống như lúc trước tại Nê Bình ngô hẻm lấy được đồn ngộ, lại toàn bộ trả lại cho toà này tiểu trấn.

Cái này khiến nàng dị thường phiền não.

—— ———

Tổng Tập Tân tòa nhà, tại Nê Bình ngô hẻm thuộc về nhà giàu môn đình, ngoại trừ treo tấm biển đại đường, còn có trái phải thiên phòng.

Đại đường tấm biển vì "Hoài Viễn Đường", cũng không kí tên, Tổng Tập Tân luôn cảm thấy chỉ dựa vào chữ viết đến xem, không phải cái gì mọi người thủ bút.

Chủ tớ hai người giờ phút này đợi tại Tổng Tập Tân nhà chính, thiếu niên tại lục tung, nha hoàn đứng tại cửa ra vào, nàng trầm trầm hỏi:
"Công tử, sinh ý không có đàm lung?"

Tổng Tập Tân thả xuống một chuỗi chuông lục lạc, ngồi trở lại trong phòng duy nhất trên một cái ghế, hai tay ôm cái ót, vênh lên chân bắt chéo, "Cái kia Lão Long Thành Phù Nam Hoa, không hoàn toàn là ngu xuẩn, ngay từ đầu liền không có coi ta là làm không rành thế sự oan đại đầu, chỉ bất quá cũng thông minh không đi nơi nào, nếu muốn cùng ta lôi kéo tình cảm, thật sự là chơi vui. Hắn về sau bị ta tùy tiện một lừa dối, liền lộ ra giấu đầu lòi đuôi, coi là cố lộng huyền hư, đến chút lôi đình thủ đoạn, liền có thể ân uy tịnh thi, hù dọa thiếu gia ta, so với để cho người ta nhìn không thấu Tề tiên sinh, kém cách xa vạn dặm."

Tỳ nữ Trĩ Khuê nói rằng: "Cách xa vạn dặm, công tử, người thuyết pháp này quá khoa trương."

Tống Tập Tân làm cái mặt quỷ, nói: "Vậy liền kém mười đầu Nê Bình ngô hèm!"

Thiếu niên ném cho nhà mình tỳ nữ một cái túi, "Nhìn một cái, cái này là cái kia phong mật tín bên trên nói tới đồng tiền. Trước đó sát vách họ Trần, cũng được một cái túi, ta lúc đó liền xem chừng, hẳn có phần này thiên đại tài vận nên trên đầu, chưa chắc là chuyện gì tốt. Quả nhiên, cái này không liền chọc giận cái kia hai đối với cậu nam nữ ? Ta nhìn tiếp xuống, họ Trần còn có đau khổ muốn ăn. Đối Trĩ Khuê, ta nói cho người, tới nhà chúng ta gia hòa, tự xưng là Lão Long Thành Thiếu thành chủ, nghe hẳn khẩu khí, lại nhìn diễn xuất, ít nhất không phải cái thêu hoa cái gối, còn có cái này mai ngọc bội, nói là cái gì 'Lão Long Bồ Vũ', khẳng định đáng tiền!"

Tống Tập Tân vỗ vỗ cái viên kia bích lục động lòng người ngọc bội, đã bị hắn treo ở bên hông mình, thiếu niên đáy lòng, cảm thấy mình khoảng cách Tề tiên sinh loại kia người đọc sách, lại tới gần đại nhất bước.

Trĩ Khuê mở ra cái kia tinh mỹ thêu túi, nhẹ giọng hỏi nói: "Công tử, có thể hay không nhiều kiếm chút 'Đồng tiền' trở về ?"

Tống Tập Tân cười hỏi nói: "Người ưa thích ?"

Trĩ Khuê hai ngón vờ ở một cái màu vàng kim đồng tiền, lắc lắc, vui vẻ cười nói: " "Vàng lắc lư, nhìn nhiều vui mừng a."

Tống Tập Tân nhin không được cười lên, "Cái này cũng được ? Được thôi, đã người ưa thích, ta liền làm nhiều mấy cái túi trở về. Số tiền này tại bên ngoài, theo thứ tự là đặt ở trên xà ngang áp thẳng tiền, bùa đào bên trên nghênh xuân tiền, Phật tượng trong bụng hoặc là trên tay cung dưỡng tiền, nhưng mà, lão bách tính có lão bách tính giảng cứu, Tiên gia

có Tiên gia thuyết pháp."

Nàng cười nheo lại mắt, giống hai đầu vành trăng khuyết, hỏi: "Trần Bình An cái kia túi ?"

Tống Tập Tân nhú nhú lông mi, "Hửn ?"

Tỳ nữ phát giác được nhà mình công tử dị dạng cảm xúc, cẩn thận từng li từng tí thu hồi đồng tiền, thắt chặt cái túi, nhỏ giọng hỏi: "Thế nào ?"

Tống Tập Tân bĩu môi, hai tay che cổ, néo néo, mây trôi nước chảy nói: "Không có việc gì, nhớ tới một ít phế phẩm sự tình. Họ Trần bên kia, không nóng nảy, tránh khỏi rước họa vào thân. Ngược lại là Triệu Diêu cái kia con mọt sách, hơn phân nửa cũng sẽ đạt được đồng tiền, hửn mới tốt lừa gạt, công tử ta đảm bảo chuẩn bị cho người về một cái túi đến."

Nhìn thấy tỳ nữ có chút kỳ quái, Tống Tập Tân cũng không có tiếp tục giải thích, gặp nhà mình công tử không nói gì hào hứng, thiếu nữ cũng liền không đi đánh vỡ nồi đất hỏi đến tột cùng.

Trĩ Khuê đi ra khỏi phòng, đi vào sân nhỏ, nhìn thấy đầu kia trời sinh chướng mắt thằn lằn, nửa chết nửa sống nằm trên mặt đất, phơi mặt trời, thường thường còn đánh cái lằn, rất hưởng thụ bộ dáng.

Một hồi nổi giận thiếu nữ bước nhanh tới, một cước liền giẫm tại thằn lằn trên đầu, mũi chân hung hăng vặn động.

Đáng thương tiểu gia hỏa rên rĩ không thôi.

Nàng giơ chân lên, thằn lằn sủu một chút tháo chạy, đầy sân chạy vội, không ngừng gặp trở ngại.

Nhà mình đầu này màu vàng đất thằn lằn.

Tham ăn ngộ nhập sọt cá màu vàng kim cá chép.

Bị Cố Sán nuôi dưỡng ở trong chum nước màu đen cá chạch.

Kim mộc thủy hỏa thổ, năm đưa ra ba.

Nhìn lấy đầu kia đỉnh đầu mọc sừng thăn lăn, thiếu nữ nhếch miệng cười một tiếng, mặt mũi tràn đầy xem thường, "Xuân đồ vật!"

—— ———

Hài tử Cố Sán nhà trong viện, lão nhân cùng phụ nhân vẫn là ngồi đối diện nhau, cái trước xòe bàn tay ra, nhìn lấy lòng bàn tay đường vân lan tràn tình huống, tâm tình cũng không nhẹ nhõm.

Lão nhân thu hồi tay, ngẩng đầu hỏi: "Cố thị, giống như người giả cho xứ khác nam tử phụ nhân, trên tiểu trấn nhiều hay không?"

Phụ nhân lắc đầu nói: "Cũng không nhiều, dù sao Nê Bình ngô hẻm Hạnh Hoa ngô hẻm bên này, chỉ một mình ta."

Lão nhân do dự một chút, vẫn là tiết lộ chút thiên cơ cho hẳn, "Nữ hài sáu tuổi, mười hai tuổi, nam đồng chín tuổi cùng mười tám tuổi, theo thứ tự là hai cái đại môn hạm, cái trước yêu cầu chính mình nhảy tới, người sau còn có thể bằng vào ngoại lực đẩy một cái, về sau còn có một chuyện, liền có thể có càng nhiều năm chắc, càng là gia đình phú quý, càng có ưu thế. Mở cửa, đăng đường, nhập thất, ba chuyện, trước hai bước, chân chính chỉ có thể nhìn cơ duyên mệnh số, nhất là bước đầu tiên, được hay không được, chỉ nhìn lão thiên gia thường không thường cơm ăn."

Phụ nhân trong đôi mắt tràn đầy ý cười, "Có thể bị tiên trưởng một chút nhìn trúng, nhà ta Cố Sán là có thể chính mình đi ra bước đầu tiên người

a?"

Lão nhân giống như cười mà không phải cười, nói: "Chỉ cần là lưu tại tiểu trấn lớn lên hài tử, liền mang ý nghĩa căn cốt tư chất kỳ thật cũng không xuất chúng, nhà người Cố Sán mặc dù không có chín tuổi, nhưng cũng không ngoại lệ."

Phụ nhân trong nháy mắt sắc mặt cực kỳ khó coi.

Lão nhân giơ chân lên, chà chà mặt đất, mỉm cười nói: "Yên tâm, căn cốt tốt hổng, đương nhiên trọng yếu, lại cũng không là thủ vị, lão thiên gia thấy thuận mắt, chính là bên đường một con chó, một cây cỏ dại, cũng có thể chậm rãi tu thành Đại Đạo, cuối cùng trèo lên Thiên Lãng Vân. Lần này tiểu trấn phá lệ cho phép nhiều như vậy người ngoài tiến vào, cũng là có chút bất đắc dĩ. Một khối đất hoa màu, khí hậu cho dù tốt, đi qua tiếp tục mấy ngàn năm khai khẩn, cày cấy cùng thu hoạch sau, tăng thêm trong lúc đó còn có nhiều lần bất kể đại giới chỉ thấy lợi trước mắt, cũng sẽ xuống dốc suy bại, luôn có triệt để căn cỗi một ngày. Nơi này phong thủy nội tình, rốt cục nghênh đón cái cuối cùng tệt phần, mỗi khi một người sắp chết thời điểm, hồi quang phản chiếu, thời điểm đó tinh khí thần, sẽ trở nên nhất là hùng tráng, nhà người Cố Sán, chính là được hưởng lợi ở đây, cơ duyên to lớn, viễn siêu tưởng tượng, đến mức vượt xa trước đó những cái kia dị bẩm thiên phú tiểu trấn hài tử."

Phụ nhân bờ môi run rẩy, kiệt lực kiềm chế chính mình kinh hãi, một đôi tròng mắt ngập nước, cũng chảy ra mấy phần mê người vận vị.

Lão nhân lờm nhàng một chút, cười nói: "Đương nhiên, người cũng đừng lòng tham, có này đại cơ duyên người, tuyệt đối không chỉ con của người một người, nói câu khó nghe, to như vậy một tòa Đông Bảo Bình Châu, có tư cách độc chiếm phần này khí vận người, cho dù có, cũng nhất định còn không có sinh ra đây."

Phụ nhân hai tay nâng ở tim, nỉ non nói: "Đầy đủ, đầy đủ."

Lão nhân nhớ tới cái kia Vân Hà Sơn vẫn bối nữ tử, mĩa mai nói: "Bạn rộn, lo lắng hết lòng, chỉ biết rõ cầu một chút vật ngoài thân, thật sự là lấy hạt vừng ném đi dưa hấu, ngu không ai bằng."

Lập tức lão nhân cười cười, "Cũng đúng, Vân Hà Sơn cái kia giúp lão già, tầm mắt xưa nay không lớn, bằng không cũng không trở thành để lão phu được phần này tiên cơ. Có được một tòa cơ hồ lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn bảo sơn, vốn nên tài nguyên cuộn cuộn, phát triển không ngừng, vậy mà luân lạc tới yêu cầu dựa vào một cái đồ tử đồ tôn đến giữ thể diện cấp độ."

Trong phòng, đối cửa phòng quyền dấm cước đá thật lâu hài tử, đứng tại trên một cái băng ngòi, ghé vào cửa sổ, vẻ mặt đau khổ cầu xin nói: "Mẫu thân, thả ta ra ngoài có được hay không, ta cam đoan người nghe lời!"

Phụ nhân mắt nhìn lão tiên trưởng, người sau gật gật đầu.

Nàng lúc này mới đi mở cửa, năm hài tử tay cùng đi đến trong viện, xụ mặt nhẹ giọng nói: "Tiểu Sán, không cho phép quấy rối, có biết rõ không ? ! Mẫu thân chưa từng có đánh qua người, người nếu là dám không nghe lời, mẫu thân thật sự sẽ lại đánh người một lần."

Hài tử ồ một tiếng, cụp xuống cái đầu, ôm yếu.

Cổ Sán chuyển đến một đầu ghế đầu, phối hợp ngòi xuống, cùng mẫu thân cùng lão nhân, bày biện ra thể chân vạc. Hài tử hai tay nâng lên quai hàm giúp, "Nương, người vừa rồi cùng kể chuyện tiên sinh đến cùng nói cái gì, ta trong phòng đầu nghe không rõ ràng, các người hãy nói một chút thôi ?"

Lão nhân ồ lên một tiếng, hơi chút suy nghĩ sau, cổ tay lay động, chiếc kia cái bát trắng lớn lại xuất hiện tại lòng bàn tay, hẩn cúi đầu ngưng

thần nhìn lại, ánh mắt ảm đạm không biết, chỉ gặp trắng bát trên mặt nước, gợn sóng từng trận, chợt có bọt nước văng lên, một đầu hắc tuyến tại trắng bát bốn phía nhanh chóng trườn, lúc thỉnh thoảng va chạm bát vách tường, lão nhân nói một mình nói: "Thôi thôi, liền tùy người đi thôi."

Vì thu xuống tên đồ đệ này, lúc trước Nê Bình ngũ hẻm bên trong, lão nhân phí hết tâm tư, liều mạng hao tổn mấy chục năm tu vi đạo hạnh, mới thành công động ba lần tay chân.

Một lần là để nữ tử kia đập trúng cứt chó.

Một lần cuối cùng là lấy bí thuật để cho tin tưởng chính mình khai ngộ. Nếu là ở tiểu trấn bên ngoài, đương nhiên tuyệt không khả năng này, chính là một vị danh xứng với thực Đạo gia chân quân, chỉ sợ cũng không dám làm như thế, nhưng tiểu trấn phía trên, Thái Kim Giản không khác phạm nhân, lão nhân không tiếc nỗ lực to lớn đại giới, liền có thừa dịp cơ hội.

Trong đó lần thứ hai, thì nhất là tinh xảo, thậm chí ngay cả lão nhân chính mình cũng cảm thấy là thần lai chi bút, liền để cho nữ tử nghĩ lầm già yếu thiếu niên thiện ý nhắc nhở, kì thực là giáo hoạt trả thù. Lão nhân lúc đó để thiếu niên mở miệng lên tiếng, thả chậm một chút, lại vừa lúc để nữ tử bắt được chi tiết này.

Không thể bảo là không trăm phương ngàn kế.

Trên con đường tu hành, người trong đồng đạo, thiện duyên nghiệt duyên, một đường ở giữa.

Lúc này, trong viện phụ nhân Cố thị một trái tim có treo lên, sợ lão tiên trưởng nói ra cái gì xấu tin tức.

Lão nhân giật giật khóe miệng, khóe mắt dư quang bên trong, một đũa

bé rón rén đứng người lên, sau đó nhanh chân liền chạy hướng cửa sân.

Phụ nhân thét lên lên tiếng.

Lão nhân tay nâng trắng bát, không vội không chậm đứng người lên, "Đồ đệ, vì sư trước cho người xem một chút cái gì gọi là thiên địa to lớn, tránh khỏi người không biết nặng nhẹ, hòng người ta sư đồ hai người thiên thu đại nghiệp!"

Phụ nhân mắt tối sầm lại, hôn mê trên mặt đất.

Lão nhân đột nhiên vung tay áo.

Sau một khắc, vừa muốn đụng phải cửa sân chốt cửa hài tử một cái lão đảo, ngã sấp xuống trên mặt đất, nhưng là đợi đến hăn phát hiện không hợp lý sau, mờ mịt tứ phương, cuối cùng nâng đầu lên, nhìn đứng ở chính mình bên người kẻ chuyện tiên sinh, "Đây là nơi nào ?"

Lão nhân hai tay phụ sau, lạnh nhạt nói: "Trong chén."

Hài tử càng mờ mịt, đột nhiên nghe được lão nhân quát lên một tiếng lớn, "Đứng lên!"

Hài tử bản năng đứng người lên, không nhúc nhích.

Cổ Sán phát hiện mình giống như đứng tại bên bờ vực, ngay phía trước nơi xa, biển mây cuồn cuộn.

Sau đó, hài tử ngạc nhiên trừng lớn con mắt, chỉ gặp trắng xoá bên trong, có một đầu to lớn thân thể phá vỡ mây mù, chậm rãi di động.

Nhưng là nó thực sự quá lớn, căn bản vô pháp lộ ra hoàn chỉnh chân chính diện mạo.

Hài tử dọa đến liền muốn lui lại một bước, cũng rất sắp bị lão nhân dùng bàn tay đè đầu, tàn khốc nói: "Lúc này vừa lui, về sau trên con đường tu hành, người liền nửa bước khó đi! Cho ta đứng vững vàng!"

Cổ Sán dọa đến nước mắt lập tức liền chảy ra hốc mắt, cái này cho tới bây giờ vô pháp vô thiên ngang bướng hài tử, cho nên ngay cả khóc đều không dám lên tiếng.

Hài tử hoàn toàn khắc chế không được thân thể của mình thể, hai chân run lên, bờ môi run run.

Nơi xa biển mây, sôi trào lên.

Sương mù mù mịt mây trắng, tựa hồ tại dần dần giảm đi.

Thế là trên bầu trời hiển hiện càng nhiều màu đen, cực lớn cực lớn, tựa như. . . Nhà mình vạc nước nuôi đầu kia con lươn nhỏ, tăng vọt sau khi lớn lên ?

Hài tử trong đầu, không khỏi tung ra ý nghĩ như vậy.

Cổ Sán một khắc này, mất hồn mất vía, không tự chủ được liền hướng về phía trước bước ra một bước, đuổi ra mảnh khảnh cánh tay, hướng bầu trời.

Một khoảnh to lớn như núi non đầu lâu, từ biển mây bên trong chậm rãi trườn mà tới.

Hài tử con mắt tỏa sáng, không sợ chút nào, thậm chí còn vỗ tay, hô nói: "Mau tới mau tới! Nguyên lai người lớn như vậy a, khó trách ta luôn cảm thấy ném trong chum nước tôm cá con cua, ngày thứ hai kiểu gì cũng sẽ ít rơi rất nhiều."

Đứng tại Cổ Sán sau lưng Thư Giải Hồ Tiệt Giang chân quân, trăm mỗi

cảm xúc ngổn ngang, đã có nồng đậm thất lạc ghen ghét, cũng có tự nhiên sinh ra vui mừng.

Mặc dù mình khẳng định đã mất này các loại thiên đại phúc duyên, nhưng là có này đồ nhi, cũng coi như chuyện may mắn, tuyệt đối không uổng công chuyển này!

Lão nhân tận mắt thấy cái đầu kia tới gần, nỉ non nói: "Thiên hạ kỳ quan."

—— ———

Trần Bình An đột nhiên cùng áo đen thiếu nữ nói phải vào phòng một chuyển, cuối cùng ngồi xổm ở nơi hẻo lánh, đưa lưng về phía nàng, đem một kiện đồ vật giấu ở trong lòng bàn tay.

Hắn sau khi ra cửa, nói là đi mua cho nàng sắc được bình gốm, trong nhà thiếu cái này.

Thiếu nữ tại giày cỏ thiếu niên bước nhanh rời đi sau, liếc mắt nơi hẻo lánh chỗ tối tăm, đứng thẳng một cái cũ kỹ bình.

Mà lại kỳ thật thiếu nữ thính lực rất tốt.

Trong lòng bàn tay hắn chi vật, là một cái mảnh sứ vỡ phiến, cực kỳ sắc bén.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Đại Đạo

Tại Trần Bình An sắp chạy ra sân nhỏ thời điểm, áo đen thiếu nữ đột nhiên hô nói: "Vân vân, ta có một số việc muốn nói với người."

Trần Bình An làm bộ không nghe thấy, đang muốn mở ra cửa sân thời điểm, thiếu nữ đề cao giọng nói, "Trần Bình An!"

Trần Bình An đành phải quay người chạy về cánh cửa bên kia, sắc mặt nàng đã so trước đó hồng nhuận phơn phớt mấy phần, chỉ là tiếng nói vẫn như cũ có chút khàn khàn, nói: "Thứ nhất, chúng ta những người ngoài này đi vào tiểu trấn về sau, mặc dù như trước đó cùng người nói, thể phách cường kiện vượt qua thường nhân, nhưng là trừ cái đó ra, cùng các người không có gì khác biệt. Thứ hai, người ngoài không thể ở chỗ này giết người, một khi trái với, vô luận nguyên nhân gì lý do, đều sẽ bị đuổi ra ngoài, nhất định không thu hoạch được gì, cái này đại giới rất lớn, lớn đến vượt qua tường tượng của người. Thứ ba, người cũng phải suy nghĩ kỹ, chúng ta những người ngoài này, đến thời khắc nguy cấp, dù là liều mạng hai tay trống trơn, cũng nhất định sẽ xuất thủ, dù sao có mệnh sống sót, mới là nhất căn bản sự tình."

Trần Bình An nghĩ nghĩ, hỏi: "Có phải hay không nói làm sự tình, xuất thủ nhất định phải nhanh?"

Áo đen thiếu nữ nhếch miệng cười một tiếng, tinh thần phấn chấn sắc mặt, chiếu sáng rạng rỡ ánh mắt, phảng phất khiến cho cả gian phòng ố đều sáng rõ, nàng vỗ vỗ nằm ngang ở trên đầu gối vỏ đao, gật đầu nói: "Đúng! Xuất thủ muốn rất nhanh, càng nhanh, thậm chí là nhanh nhất! Tỉ như ta, bội đao cũng bội kiếm, ta liền muốn làm đến vô luận là rút đao, vẫn là xuất kiếm, đều là toàn bộ thiên hạ nhanh nhất người kia!"

Nàng dừng lại một chút, đột nhiên từ một cái đồng dục phương xa Nữ

Hiệp, biến thành một cái nếu muốn khoe khoang nhà bên thiếu nữ, híp mắt cười hỏi nói: "Uy, người có biết rõ không cái này thiên hạ đến cùng có mấy toà ?"

Trần Bình An một mặt mờ mịt.

Thiếu nữ giống như cũng nhìn ra thiếu niên không có hứng thú, lập tức tẻ nhạt vô vị, phất phất tay đuổi người: "Tốt nhất đem bình mua về, ta chờ uống được đây."

Trần Bình An lần này rời đi sân nhỏ bước chân, chậm chút, cũng bình ổn rất nhiều.

Tại hân rời đi Nê Bình ngõ hẻm không bao lâu, chưa từng khóa lại cửa sân liền bị người nhẹ nhàng đẩy ra, trong phòng áo đen thiếu nữ mở ra con mắt, nàng vừa rồi lấy một loại kỳ quái phương thức tiến hành hô hấp thổ nạp, nhìn về phía cửa ra vào bên kia, như lâm đại địch.

Trên bàn tuyết trắng vỏ kiếm nội phi kiếm, bỗng nhiên yên tĩnh im ắng, trong lúc vô hình lại thêm ra một luồng tức sát chi khí, phảng phất ngay sau đó rét tháng ba, có thể đông lạnh xương giết người.

Tỳ nữ Trĩ Khuê khoan thai đi đến cửa ra vào, tựa như bình thường đi môn vọt hộ hàng xóm láng giềng, nàng không có vượt qua cánh cửa, hướng trong phòng thò đầu ra nhìn, nhìn chung quanh, đối với giường nhỏ trên nền trên gối hoành đao áo đen thiếu nữ, ngược lại làm như không thấy.

Trĩ Khuê dò xét hồi lâu, mới rốt cục nhìn thấy cái kia người sống sờ sờ, mặt mũi tràn đầy thiên chân vô tà nói: "Vị tỷ tỷ này, người là ai nha ? Làm sao ngồi tại Trần Bình An trên giường, ta cũng không có nghe nói hân có bà con xa."

Ninh Diêu nhìn không mời mà tới thiếu nữ một chút, liền nhắm lại con

mắt, chẳng quan tâm.

Trĩ Khuê gặp nàng giả câm vờ điếc, cũng không tức giận, chỉ là nhẹ nhàng lung lay đầu, bĩu môi, một mặt ghét bỏ.

Nàng xem mắt trên bàn chuôi kiếm này vỏ tuyết trắng trường kiếm, con mắt của nàng chỗ sâu, ẩn giấu đi cực sâu hận ý cùng ý sợ hãi, mơ hồ có màu vàng kim sợi tơ tại đồng tử bên trong điên cuồng du tẩu. Vị này tỳ nữ do dự một chút, vẫn là nâng lên một chân, chuẩn bị vượt qua cánh cửa, đột nhiên thu hồi chân, tăng hắng một cái, giả vờ giả vệt nói: "Ta tiến đến nha. Không nói lời nào chính là không phản đối, đúng không ? Cũng thế, cái này vốn là là Trần Bình An tòa nhà, ta cùng hắn nhận biết thật nhiều năm. . . Người sẽ không phải nghe không hiểu lời nói của ta a? Không quan hệ, dù sao chúng ta cũng không có gì tốt nói chuyện, ta chính là đến xem bên này, có hay không thiếu thứ gì, chúng ta lập tức liền muốn dọn đi rồi, rất nhiều vật đều có thể lưu cho Trần Bình An, người là không biết, những năm này hắn trôi qua rất không dễ dàng a."

Nói liên miên lái nhai, tỉnh táo niệm niệm, để cho nàng cùng Trần Bình An, cực kỳ giống thanh mai trúc mã thiếu niên thiếu nữ.

Tỳ nữ Trĩ Khuê đi vào phòng sau, gió êm sóng lặng, nàng đi thẳng tới bàn nhỏ bên cạnh, ngồi tại trên ghế, khoé mắt dư quang một mực đang chuôi kiếm này bên trên đảo quanh.

Cùng lúc đó, áo đen thiếu nữ cũng móc ra tuổi trẻ đạo nhân lưu cho Trần Bình An ba tấm giấy, tinh tế quan sát, ý đồ suy nghĩ ra một điểm môn đạo đến, chỉ tiếc lật qua lật lại nhìn kỹ hai lần, vẫn là không được biện pháp, thất vọng nói: "Những chữ này, viết thật sự là không có. . . Vị đạo."

Nàng rõ ràng nhớ kỹ, quê quán bức tường kia lớn trên tường, đứt quãng có mười tám cái chữ, đều có người lấy kiếm khắc liền, mỗi một chữ đều ẩn chứa trấn áp vạn yêu khí thể bàng bạc.

Tại nàng vẫn là hài đồng tuế nguyệt bên trong, nàng yêu thích nhất, chính là đứng tại những cái kia chữ lớn nào đó một bút vẽ bên trong, đưa mắt nhìn ra xa.

Cho nên đối với tiểu trấn bốn chữ tấm biển "Khí trùng Đầu Ngưu", thiếu nữ là thật không để vào mắt.

Tỳ nữ Trĩ Khuê xoay người, lặng lẽ thẳng tắp eo thon chi, hai tay chấp trên đầu gối, ước chừng là tận lực để cho mình càng giống một vị đại gia khuê tú, đối mặt với áo đen thiếu nữ, cười tủm tỉm ôn nhu nói: "Ai, cô nương người cũng quá không cẩn thận."

Ninh Diêu nhin không được hỏi: "Người là ai ?"

Trĩ Khuê ai nha một tiếng, sờ lên bộ ngực mình, ra vẻ kinh ngạc, "Cô nương người sẽ nói chúng ta bên này tiếng địa phương a."

Ninh Diêu lại hỏi nói: "Người có việc ?"

Trĩ Khuê đưa tay chỉ trên bàn trường kiếm, "Của người?"

Ninh Diêu nhíu mày không nói nói.

Áo đen thiếu nữ không nói lời nào, Trĩ Khuê cũng không quan trọng, đứng người lên đi đến góc tường rơi, nhìn lấy trên giá gỗ bình bình lọ lọ, những cái kia không đáng tiền gia sản, vị này tỳ nữ thấy rất cẩn thận.

Tại làm hằm lò công học đồ thời điểm, Trần Bình An chân trần đi khắp tiểu trấn chung quanh tất cả sơn sơn thủy thủy, một người đi trên núi đào đất, đốn củi, lên núi xuống núi chạy rất nhanh. Chỉ cần người khác chịu dạy hằm đồ vật, mặc kệ là thô thiển nhập môn, vẫn là tối nghĩa khó học, Trần Bình An đều sẽ hoa mười hai phần sức lực đi làm, về phần cuối cùng có thể làm tới trình độ nào, Trần Bình An đều mặc kệ, đương nhiên

muốn quản cũng không xen vào. Tựa như Diêu lão đầu dạy hăn đốt sứ tay nghề, luôn luôn móc móc lục soát, từ trước tới giờ không nguyên ý xuất ra chân chính áp đáy hòm tuyệt chiêu, nhưng chỉ cần là Diêu lão đầu mở miệng nói qua, xuất thủ làm qua, Trần Bình An liền sẽ làm được dị thường nghiêm túc. Về sau Lưu Tiệp Dương dạy hăn chế tác cung gỗ, cần câu các loại, Trần Bình An cũng đồng dạng học được cẩn thận tỉ mỉ. Sát vách Tổng Tập Tân nói chuyện từ trước đến nay cay nghiệt, nói Trần Bình An loại này tập tính, dựa theo trên sách nói, gọi là làm hết sức mình nghe thiên mệnh, chỉ tiếc a, Trần Bình An căn bản không có cái gì tốt mệnh, đã như vậy, còn không bằng ngồi ăn rồi chờ chết, vò đã mẻ không sợ rơi được.

Trĩ Khuê phát phát tay, tiểu dung rục rờ nói: "Đi rồi đi rồi, cô nương người tốt nhất dưỡng thương. Có cần liền hô một tiếng, ta gọi Trĩ Khuê, ở tại sát vách sân nhỏ."

Ninh Diêu mặt không biểu tình.

Tỳ nữ rời đi phòng, đi đến sau sân nhỏ, lấy trong phòng áo đen thiếu nữ vừa vặn có thể nghe được tiếng nói, nói thầm nói: "Cũng không có bao nhiêu đẹp mắt nha."

Ninh Diêu cũng hữu ý vô ý nhẹ nhàng nói một câu, "Danh tự thật tục khí."

Trĩ Khuê đóng lại cửa sân thời điểm, có chút dùng sức, âm âm rung động.

Ninh Diêu một lần nữa nhắm lại dưỡng thần.

Kỳ quái thiếu nữ đến thăm, Ninh Diêu tâm không gợn sóng.

Bất quá nàng là thật rất không thích toà này tiểu trấn, nhất là không thích tới đây tìm kiếm cơ duyên người trong tu hành, lục đục với nhau, bè lũ

xu nịnh, nói là tiên nhân cao nhân, chỉ là đứng ở trên núi nguyên nhân, cũng không phải là tự thân cao bao nhiêu.

Tại thiếu nữ Ninh Diêu trong lòng, Đại Đạo không nên như thế nhỏ.

—— ———

Giày cỏ thiếu niên đi ra Nê Bình ngõ hẻm sau, ánh nắng có chút chướng mắt, đưa tay phải ra che tại cái trán, thở phào một hơi.

Sau đó hần bắt đầu chạy chậm, bước chân nhẹ nhàng, dù là đã nhiều lần mặc đường phố qua ngõ hẻm, vẫn là không có chút nào mỏi mệt, dù sao đối với quen thuộc lên núi xuống nước thiếu niên tới nói, điểm ấy lộ trình thật sự là quá không đáng giá nhắc tới, chân chính được xưng tụng gian khổ sự tình, là lên núi đốt than, một tòa Long Diêu hàng năm cần dùng rơi than củi hai ba vạn cân, nhất là mưa to thiên thời điểm, ở tại trên núi đống củi đốt than, vậy thì thật là một loại bị tội, thiếu niên đã từng kém chút liền chết bởi một tòa kiến tạo lúc đổ sụp hầm than bên trong. Thiếu niên những năm này làm sự tình, cơ hồ đều là việc tổn thể lực, cũng giảng chút kỹ xảo, nhưng là nhập môn về sau, liền thuần túy là dựa vào sức lực ăn cơm đi, cho nên thiếu niên mặt ngoài gầy nhỏ suy nhược, chỉ là giả tượng, có một loại nội tại chịu qua thiên chuy bách luyện sau điều luyện.

Trần Bình An tại một chỗ thập tự cửa ngõ dừng lại bước chân, lưng tựa vách tường, ngồi xổm người xuống, một tay thủy chung nắm đấm, một tay thắt chặt giày cỏ.

Giờ khắc này, thiếu niên tâm như chỉ thủy.

Chỉ là có chút tưởng niệm trên tiểu trấn duy nhất bằng hữu.

Gia hỏa kia đã từng thần thần bí bí cùng Trần Bình An khoe khoang, nói gia gia hần nói qua một cái cố sự, tại gia gia hần khi còn bé, tận mắt thấy

qua có người đứng tại bên khe suối, chỉ là chạy chậm mấy bước, liền một bước phóng qua toàn bộ dòng suối nhỏ. Về sau Lưu Tiệp Dương cùng Trần Bình An đi chính mình ném thử, chọn lấy một chỗ suối mặt hẹp nhất khu vực, hai người đồng thời lui lại chạy lấy đà, đồng thời lên nhảy, kết quả so Trần Bình An còn lớn mấy tuổi Lưu Tiệp Dương nhảy lên về sau, rất nhanh kiệt lực rơi xuống nước, sau đó phát hiện đến cuối đỉnh có cái bóng đen, sừ một chút, tiếp tục hướng phía trước, cuối cùng rơi vào rất xa xa.

Tại cái kia về sau, Lưu Tiệp Dương liền rút cuộc không có đề cập qua cái gì vừa sỏi bước suối thần tiên.

Tại cái kia về sau về sau, Lưu Tiệp Dương biết rõ Trần Bình An sẽ thường thường chính mình đi suối một bên, chạy lấy đà, lên nhảy, bay lên không, bay vọt, ngã xuống.

Thiếu niên một lần so một lần tiếp cận bờ bên kia, làm không biết mệt.

Có lần nhin không được vụng trộm đứng xa nhìn, làm Lưu Tiệp Dương nhìn thấy cái kia rung động lòng người một màn sau, cảm thấy thời điểm đó thiếu niên ngăm đen, giống như cùng trong ấn tượng đồ đàn, không giống nhau lắm.

Thiếu niên bay vọt nước suối thời điểm, tựa như một đầu thường thường xoay quanh tại nhỏ Trấn Thiên khoảng không bắt rắn ưng.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tự nhiên đậm ngang

Phù Nam Hoa gặp Thái Kim Giản có chút hào hứng sa sút, liền dẫn nàng tùy tiện đi chung quanh một chút, hai người sóng vai mà đi, tạm thời xem như giải sầu, trong lúc đó xen lẫn một chút liên quan tới Đông Bảo Bình Châu phương Nam kỳ văn chuyện bịa, Thái Kim Giản vẫn có chút miễn cưỡng vui cười, bất quá so với rời đi Nê Bình ngô hẻm sau bức bối, tâm tình xác thực muốn tốt lên rất nhiều.

Nàng đối với vị này Lão Long Thành quý công tử, ấn tượng dần dần tốt, nên biết rõ Lão Long Thành mặc dù nội tình thâm hậu, anh tài xuất hiện lớp lớp, khoảng cách đỉnh tiêm tông môn chỉ có cách nhau một đường, theo lý thuyết tương đối nhị lưu hạng chót Vân Hà Sơn, muốn cao hơn rất nhiều, nhưng là Vân Hà Sơn cái này truyền thừa có thứ tự, cây chính miêu hồng chính thống Tiên gia, đối với Lão Long Thành cái này ở chệch một góc phương Nam man di, có một loại tiên thiên cảm giác ưu việt, nếu là ngày trước gặp phải, không phải sau nói thầm một tiếng nam mọi rợ coi như tu dưỡng tốt.

Thái Kim Giản đăng chát nói: "Phù huynh, Vân Căn Thạch tuy là chúng ta Vân Hà Sơn mệnh căn tử, nhưng đã trước đó nói định, ta liền sẽ không quýt nợ, dù là táng gia bại sản, cũng sẽ hoàn lại cho Phù huynh."

Phù Nam Hoa an ủi nói: "Cổ Sấn nhà cơ duyên, phải chăng đã là ván đã đóng thuyền cục diện, trước mắt còn khó nói."

Thái Kim Giản sắc mặt ảm đạm, lắc đầu nói: "Tiết Giang chân quân Lưu Chí Mậu, âm thanh rõ ràng hỗn loạn không giả, thủ đoạn không yếu, nếu không cũng không có cách nào tại Thư Giản Hồ có nhỏ nhoi địa phương, cái này thung cơ duyên, không cưỡng cầu được. Một khi chọc giận Lưu Chí Mậu, ta như thế nào gánh vác được một vị bàng môn Đại chân nhân uy thế, sợ là sợ đã bị Lưu Chí Mậu ghi hận lên, một khi rời đi tiểu trấn,

không có Thánh Nhân tọa trấn cùng quy củ ước thúc, có trời mới biết Lưu Chí Mậu sẽ làm ra cái gì quá kích cỡ động. Chắc hẳn Phù huynh tại trên biên cảnh, cũng nhìn ra một chút dấu vết để lại, sơn môn lần này đi theo ta này tầm bảo tùy tùng, thực lực không đủ, hoàn toàn không phải là đối thủ của hãn."

Phù Nam Hoa cười nói: "Yên tâm chính là, cho dù là vì cái kia mười khối Vân Căn Thạch, ta Lão Long Thành cũng sẽ hộ tống người bình yên trở lại Vân Hà Sơn."

Thái Kim Giản quay đầu nhìn về hãn nở nụ cười xinh đẹp, tiễn nước thu đồng tử, đưa tình ẩn tình.

Phù Nam Hoa có chút tự đắc, thói quen nếu muốn vuốt ve khối ngọc bội kia, sờ soạng một cái không, mới nhớ lại chính mình Lão Long Bồ Vũ đeo, đã đưa cho cái kia gọi Tổng Tập Tân thiếu niên.

Thái Kim Giản nhẹ nhàng thở ra, bước đi thời điểm, bước chân thoáng phía bên trái nghiêng một chút, thế là vai của nàng đầu nhẹ nhàng chạm đến một chút Phù Nam Hoa.

Nê Bình ngõ hẻm chuyển đi, Thái Kim Giản là làm một lần kế hoạch bên ngoài áp chú, thuộc về lâm thời khởi ý, nhưng cũng cẩn thận cân nhắc, chỉ bất quá sự thật chứng minh nàng thua cuộc, đại giới chính là mười khối giá trị liên thành Vân Căn Thạch, cái này khiến nàng đối với kế tiếp tiểu trấn chuyển đi, tràn đầy lo nghĩ, trong lúc vô hình cũng đối với Phù Nam Hoa sinh ra ý lại cảm giác, hoặc là nói sinh ra dân cờ bạc tâm tính, mười khối Vân Căn Thạch là cược, năm mươi khối không giống nhau là cược ? Cược thắng, hung hăng lừa một cái bồn đầy bát doanh, thua cuộc. . . Thái Kim Giản cảm thấy mình sẽ không thua, tuyệt đối sẽ không, nàng thế nhưng là Vân Hà Sơn tu hành thiên phú đệ nhất nhân Thái Kim Giản! Trên con đường tu hành, thuận buồm xuôi gió, cảnh giới tăng lên, thế như chẻ tre, Thái Kim Giản không tin tưởng mình sẽ ở đầu này rãnh nước bắn lật thuyền.

Tại Thái Kim Giản tâm tình tốt chuyển đồng thời, cảm giác đại cục đã định Phù Nam Hoa, cũng có chân chính thưởng thức Thái tiên tử dung mạo tư thái nhàn hạ thoải mái, không thể phủ nhận, nàng là trời sinh nội mị nữ tử, một khi cùng loại cô gái này kết làm đạo侶, sớm chiều ở chung, vô luận tu hành vẫn là giường tre, đều có thể dần vào giai cảnh.

Thái Kim Giản từng bị một vị đức cao vọng trọng tiền bối đại lão, chính miệng ca tụng là "Vân cây núi gió, bay lên trời chi tư", ngụ ý, nhưng thật ra là cực kỳ khó được đạo侶 nhân tuyển, lên núi kiếm ăn, làm đã quen buôn bán vân hà các lão tổ, những năm này bất kể đại giới vun trồng Thái Kim Giản, chưa chắc không có treo giá tư tâm, Tiên gia thông gia ông trời tác hợp cho, so với thế tục vương triều hào phiệt thế gia vọng tộc gả cưới, muốn càng thêm thận trọng, thấy cũng càng thêm lâu dài.

Chỉ là Phù Nam Hoa đối với Vân Hà Sơn thực sự không có cảm tình gì, đem sơn môn vận mệnh liền đặt ở Thái Kim Giản một cái nữ nhân đầu vai, thực sự không tưởng nổi, đây cũng là Phù Nam Hoa đối với Vân Hà Sơn cảm nhận không tốt nguyên nhân chỗ.

Phù Nam Hoa nhắc nhở nói: "Vạn nhất Tổng Tập Tân sát vách thiếu niên, cũng là bên ngoài nào đó phương thế lực tuyển định người, còn giữ món kia vốn tên là đồ sứ, như vậy người lần này xuất thủ, liền sẽ rước lấy phiền phức, dễ dàng bị người tìm hiểu nguồn gốc, tìm tới Vân Hà Sơn cùng người. Còn nữa, Tổng Tập Tân chủ tớ cùng Tiệt Giang chân quân Lưu Chí Mậu, cũng có thể phát giác được việc này."

Thái Kim Giản cười nói: "Phù huynh khả năng chuyên chú vào cơ duyên đầu mối, chưa từng để ý nơi này một chút không thành văn quy củ, tiểu trấn làm địa xuất sinh người, nam hài tại chín tuổi thời điểm, nếu là không thể bị đợi gần mười năm 'Mua sứ người', tìm cơ hội mang rời khỏi tiểu trấn, liền mang ý nghĩa căn cốt thiên tư tiên thiên không được, đã không quá đáng tiền, hướng về sau số tuổi càng lớn, càng thêm giá rẻ, những cái kia tông môn bang phái cùng hoa một bút giá trên trời 'Nhận

nuôi tiên', tới làm oan đại đầu, hiển nhiên kém xa tí tắp dùng để trọng kim bồi dưỡng mấy cái thân truyền con cháu, tới lợi ích thực tế."

Thái Kim Giản vừa nhắc tới cái kia giày cỏ thiếu niên, liền lòng tràn đầy chán ghét, "Phàm phu tục tử liền nên có phàm phu tục tử giác ngộ!"

Phù Nam Hoa tận lực cẩn thận tìm từ, thuyết phục nói: "Đề ý là cái này đề ý, thế nhưng là thiếu niên kia kiến thức thiên cận, chỗ nào hiểu được người Vân Hà Sơn Thái tiên tử tôn quý, chính là có chỗ mạo phạm, giáo huấn một lần cũng đủ rồi, không cần hai lần xuất thủ."

Phù Nam Hoa cảm thấy Thái Kim Giản ngang nhiên xuất thủ, sự tình ra khác thường tất có yêu, nói không chừng liền ngầm giấu huyền cơ, cùng cơ duyên có quan hệ, cho nên hẳn hi vọng moi ra chút lời nói đến, nhìn có thể hay không tìm tới một chút dấu vết để lại. Để tránh bộ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau, chính mình coi nàng là làm Thu Thiên, nhưng thật ra là nàng mới là hoàng tước. Lão Long Thành trải qua thiên tân vạn khổ, tăng thêm cho ra xa so với Chính Dương Sơn, Vân Hà Sơn càng thêm khoa trương giá cả, mới chỉ đạt được một chút chỉ ngôn phiến ngữ vụn vặt bí văn, Phù Nam Hoa mới lấy biết rõ tiểu trấn ba từ ngàn năm nay, cái gọi là cơ duyên, tại trận kia rung động đến tâm can, thiên cổ tuyệt xướng thảm liệt chiến sự về sau, ngoại trừ đám kia thiên tư trác tuyệt tiểu trấn hài tử bên ngoài, xác thực một mực chỉ là tiền bối tổ sư môn thất lạc nơi này pháp bảo đồ vật mà thôi, nhưng khi khối này phúc địa đứng trước triệt để sụp đổ thời khắc, liền không có đơn giản như vậy.

Mạt đại vương triều, sơn hà phá toái, tất có thần binh trọng khí xuất thế, lấy nghênh tân vương triều tình cảnh mới.

Thái Kim Giản có chút rầu rĩ không vui, "Đừng đề cập hănh, nhớ tới liền buồn nôn."

Nàng lập tức thu thủy lớn trong mắt toát ra một vòng hiểm thấy lệ khí, chỉ bất quá không muốn hỏng mình tại Phù Nam Hoa trong suy nghĩ tiên

tử hình tượng, nàng mới không có đem suy nghĩ trong lòng nói nhiều tại miệng.

Nếu như tương lai tại tiểu trấn bên ngoài gặp gỡ thiếu niên kia tiện chúng, nàng nhất định phải làm cho hắn chết thống khoái, mà không chỉ là kéo lấy một bộ ma bệnh thân thể, tiếp tục sống tạm mười mấy hai mươi năm.

Cao gầy nữ tử nhất là chán ghét thiếu niên cặp con mắt kia. Ở sâu trong nội tâm, nàng có cái chính mình chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa chấp niệm.

Loại kia sạch sẽ ánh mắt, nàng tại lấy "Vô cầu trong suốt" trứ danh Vân Hà Sơn, tu hành nhiều năm như vậy, từ đầu tới đuôi đều chưa từng thấy đã đến mấy lần, sinh trưởng tại ngõ hẹp bần hàn thiếu niên, có tư cách gì ngày qua ngày, năm qua năm có được phần này mỹ hảo ?

Thái Kim Giản lệch ra đầu xoa mí mắt, động tác này khiến cho nàng cặp kia núi xa đại mi, càng thêm lớn.

Một mực dò xét bốn phía cảnh tượng Phù Nam Hoa tùy ý trêu ghẹo nói: "Tại chúng ta Lão Long Thành giếng trên phố, có cái lưu truyền rất rộng thuyết pháp, gọi mắt trái nhảy tài mắt phải nhảy tai, người là mắt trái nhảy vẫn là mắt phải nhảy ?"

Thái Kim Giản ngón tay bị nóng giống như tranh thủ thời gian rút tay về, trừng mắt liếc hắn một cái, nàng ngay sau đó hiển nhiên là mí mắt phải đang nhảy.

Tự mình chuốc lấy cực khổ Phù Nam Hoa vội vàng mất bò mới lo làm chuồng, cười nói: "Phàm phu tục tử mù giáng cứu, không thể coi là thật."

Thái Kim Giản khóe miệng nhếch lên, nghiêng người sang, ngắm nhìn Phù Nam Hoa bên mặt, dương dương đắc ý nói: "Bị lừa a?"

Phù Nam Hoa ngẩn người, nhìn lấy tiểu nữ nhi hồn nhiên làm dáng Thái Kim Giản, hẳn không khỏi có chút động tâm.

Hắn đột nhiên có chút do dự, đôi nàng sát tâm bắt đầu đung đưa không ngừng, có phải hay không tới trở thành một đôi thần tiên mỹ quyến, sẽ càng có lợi hơn tại Lão Long Thành thế lực Bắc thượng mưu đồ ? Thái Kim Giản một khi ở đây thành công thu hoạch được cơ duyên, trở lại sơn môn sau, địa vị ắt phải nước lên thì thuyền lên, vận hành thoả đáng, thậm chí không phải là không có cơ hội trở thành Vân Hà Sơn nữ chủ nhân, tại lịch sử đã lâu Vân Hà Sơn tổ phổ bên trên, cũng không phải là không có nữ tử chủ nhà tiền lệ. Kể từ đó, Lão Long Thành chẳng khác nào có một khối ván cầu, danh chính ngôn thuận thẩm thấu Đông Bảo Bình Châu phúc địa bản đồ, từ đó Nam Bắc hô ứng, tiến nhưng tấn công lui có thể thủ, chính là Vương Bá cơ nghiệp, khiến cho Lão Long Thành thoát khỏi chỉ có thực lực, lại chỉ có thể an phận cát cứ cục diện khó xử, mấy trăm năm qua chịu đủ bài xích nổi khổ.

Phía trước cách đó không xa, mấy bước bên ngoài, chính là dù sao hai đầu ngõ hẻm giao thoa ngã tư đường.

Phù Nam Hoa nhìn thấy cái kia chỗ rẽ, đột nhiên bừng tỉnh, hình như có sở ngộ, ánh mắt một lần nữa trở nên kiên nghị.

Đầu đội cao quan Phù Nam Hoa, cái trán trong nháy mắt rịn ra tỉ mỉ mồ hôi.

Loạn tâm ta chí người, tất phải giết, lấy kiên đạo tâm!

Giờ khắc này, Phù Nam Hoa lại nhìn về phía Thái Kim Giản, mắt của hắn, trạng thái khí cùng tâm cảnh, liền khôi phục trước đó thoải mái, thuần túy giống như là đang thưởng thức một bức tranh, mỹ nhân cảnh đẹp, đều có thể nuôi mắt, bây giờ có thể nhìn nhiều vài lần liền vài lần, dù sao nàng rời đi tiểu trấn sau, nhất định tại trên tay hắn hương tiêu vẫn vẫn.

Giết người thả Hỏa Kim đai lưng, sửa đường trải cầu không hài cốt.

Nghe một chút, có chút chợ búa tầng dưới chót tên Ngôn lời răn, thật sự là đúng mọi nơi mọi lúc a.

Phù Nam Hoa lòng dạ, rộng mở trong sáng.

Thái Kim Giản nghiêng thân, tiếng nói mềm mại đáng yêu, cười hỏi nói: "Nam Hoa, nghĩ đến cái gì, vui vẻ như vậy ?"

Nàng lặng lẽ đối cái càn khôn thân mật hơn xưng hô.

Phù Nam Hoa lung lay đầu cười cười, đang muốn nói chuyện, khoé mắt dư quang thoáng nhìn một vệt bóng đen.

Một cái vóc người gầy gò thiếu niên, phảng phất chỉ dùng một bước, liền từ đầu kia ngang ngõ hẻm vượt đến Thái Kim Giản trước người, tay phải mãnh liệt thượng thiên, cùng lúc đó, tay phải một quyền đã nện ở Vân Hà Sơn tiên tử phần bụng, thế đại lực trầm, kích thước giữa bỗng nhiên phát lực, vậy mà mơ hồ có gào thét phong thanh, khiến cho nữ tử không thể không xoay người cúi đầu.

Mặc dù thiếu niên tay phải kinh nói đã viễn siêu người đồng lứa, nhưng thiếu niên nhưng thật ra là cái thuận tay trái, cho nên thiếu niên tay phải nắm chặt lợi khí, hoàn toàn chui vào Thái Kim Giản yết hầu, trực tiếp đâm thủng bên dưới khang.

Thiếu niên còn không bỏ qua, tay phải một quyền nện ở nữ tử lồng ngực, tay phải vẫn là hướng lên vừa nhấc.

Cam đoan trận này đánh lén không có may mắn ngoài ý muốn.

Một khắc này, nữ tử nguyên bản tinh tế trắng nõn trên cổ, máu tươi dâng

trào.

Đón thêm xuống dưới, thiếu niên vòng eo, mắt cá chân phát lực, lấy đầu vai vọt tới cao gần nữ tử tim, đem cả người hung hăng đụng vào ngang trong hẻm nhỏ.

Phù Nam Hoa hai chân đâm rễ mặt đất, gắt gao đứng tại nguyên chỗ.

Vị này Lão Long Thành Thiếu chủ, đầu óc một mảnh chỗ trống.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bắt rắn ửng

Phù Nam Hoa hồi lại thần, nhìn quanh bốn phía, liền hẻm nhỏ nóc nhà đều không có buồng tha, không có phát giác được bất kỳ khác thường gì, cấp tốc hít thở sâu một hơi khí, đã không có hướng về phía trước phóng ra, cũng cũng không lui lại. Hắn lần nữa vô ý thức đi bắt cái viên kia tổ truyền ngọc bội, thất bại sau, tranh thủ thời gian mặc niệm một đoạn tàn thiên đoạn chương Đạo gia khẩu quyết, pháp quyết này không phải thuật pháp thần thông, bất quá là trợ giúp chính mình tĩnh tâm ngưng khí, nếu như nói tâm cảnh như hiện hồ thuyền nhỏ, như vậy pháp quyết này đưa đến tác dụng chính là mỏ neo thuyền.

Hắn bắt đầu nghiêng người lưng quay về phía lấp kín vách tường, bước ngang đi đến hai đầu hẻm nhỏ chỗ rẽ bên trên, thân thể cơ bắp căng cứng, làm ra phòng ngự tư thế, không dám có chút phớt lờ, gắt gao tiếp cận đầu kia hẻm nhỏ, chỉ gặp trong tầm mắt, giày cỏ thiếu niên đứng tại Thái Kim Giản té ở vũng máu thân thể bên cạnh một bên, thiếu niên thân thể biên độ nhỏ gấp cong, bảo trì một loại vi diệu tiến tấn công trạng thái, đồng dạng gắt gao tiếp cận hắn Phù Nam Hoa, song phương hổ lang giằng co, một là giải hoặc, một là cầu sinh, các có sự khác biệt. Hoàn không xuất thế thiếu niên, mục tiêu hắn là chỉ có Thái Kim Giản, đối với Phù Nam Hoa xuất hiện, ngõ hẹp thiếu niên bằng vào bản năng thể hiện ra đến tư thế, càng nhiều là một loại người không đáng ta ta không phạm người hàm nghĩa.

Phù Nam Hoa hỏi một cái rất dư thừa vấn đề, "Người giết nàng?"

Thiếu niên giữ im lặng, thủy chung tay cầm giết người hung khí, đó là một mảnh phá toái mảnh sứ vỡ, hơi nhỏ hơn lòng bàn tay của hắn, lộ ra năm đốm bộ phận, cực kỳ sắc bén, thiếu niên máu tươi đầy tay lâm ly, không biết là Thái Kim Giản máu tươi, vẫn là đồ sứ đâm rách lòng bàn tay kết quả, nhỏ xuống tại hẻm nhỏ trên mặt đất. Phù Nam Hoa tại xác

định bốn phía không có người nào nữa sau, đã cảm thấy hoang đường, lại cảm thấy như trút được gánh nặng. Cuối cùng hắt liền đem ánh mắt quăng tại Thái Kim Giản cổ kia trên thân thể mềm mại, dù là loại này nghèo túng trảng cảnh, y nguyên không tổn hao gì thiên sinh lệ chất của nàng, dáng vẻ thướt tha mềm mại, bộ ngực đầy đặn có chút chập trùng, màu đỏ tươi huyết dịch không ngừng từ cái cổ cùng trong mồm tuôn ra, sinh cơ sắp triệt để đoạn tuyệt, nhưng là đi qua khí thể lập đi lập lại rèn luyện cường kiện thể phách, khiến cho nàng tiếp nhận thống khổ, cũng sẽ so với thường nhân càng thêm nặng nề cùng dài dằng dặc.

Phù Nam Hoa trên mặt có chút ý cười, bất quá thực chất bên trong mang theo tàn khốc hàn ý, hỏi: "Tại sao phải giết nàng ? Người cùng vị tỷ tỷ này không oán không cừ, khó nói cũng bởi vì nàng cùng người tại Nê Bình ngũ hẻm mở cái trò đùa, người liền muốn giết người ? Tiểu trấn cái gì lúc như thế vô pháp vô thiên rồi? Người có biết rõ không, giết người thì đền mạng thiếu nợ thì trả tiền, ở đâu đều là giống nhau đó a."

Thiếu niên tựa như người câm, không nói không nói. Phù Nam Hoa không thềm để ý thiếu niên đắm chiêu suy nghĩ, bắt đầu chậm rãi hướng về phía trước, bộ pháp kiên định.

Hắn biết rõ Thái Kim Giản chết chắc, nơi này không phải tiên khí lượn lờ thần tiên động phủ Vân Hà Sơn, nơi đây là thuật pháp cấm tiết Thiên Đạo lồng giam, trừ phi xuất hiện một vị tu vi thông thiên Lục Địa Thần Tiên, hoặc là Kim Thân La Hán, nguyện ý lên mặt nửa tu vi đem đổi lấy tính mạng của nàng, mới có thể trấn áp lại hồn phách, giúp nàng khởi tử hồi sinh. Rất đáng tiếc Thái Kim Giản tuyệt đối sẽ không có dạng này giới thiên phúc duyên, trên tiểu trấn vị kia Thánh Nhân thân mang trọng trách, quan sát thương sinh, tuyệt sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia, sẽ chỉ thuận thế mà làm.

Trên con đường tu hành, không hiểu thấu chết yếu tại dương quan Đại Đạo, hoặc là chết bởi tranh một đường cơ duyên cầu độc mộc bên trên, đều có, tuy nói không tính quá nhiều, nhưng tuyệt đối không phải chuyện

hiếm lạ.

Nếu là chứng đạo trường sinh, có thể mọi chuyện tiến hành theo chất lượng, thận trọng từng bước, vô tai không ách, tận hưởng chỗ tốt mà không gánh phong hiểm, như vậy chợ búa bách tính trong mắt không lo tiên nhân, giống như cũng quá không đáng giá.

Cho nên Phù Nam Hoa đối với tiểu trấn chuyển này, thậm chí đã làm một phen liều mạng chém giết xấu nhất chuẩn bị, nhưng là muốn nói ở trong trấn nhỏ, tại một phương Thánh Nhân dưới mí mắt, tận mắt thấy sống vai mà đi lâm thời minh hữu, như thế bị người lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thể làm thịt, Lão Long Thành Thiếu thành chủ là lần đầu tiên lần thứ nhất, không có hoa mắt pháp bảo đối với tấn công, không có kinh thiên động địa Tiên gia thủ bút, cứ như vậy cho một cái đề tiện nhất hương dã người quê mùa giết ? Phù Nam Hoa chấn kinh sau khi, căn bản không thể nào tiếp thu được cái này hoang đường sự thật. Nếu như không phải toà này tiểu trấn, giày cỏ thiếu niên loại này mệnh tiện như cỏ dại tiểu nhân vật, cho dù là xa xa nhìn thấy Vân Hà Sơn Thái Kim Giản một mặt, đều là xa không thể chạm thiên đại hy vọng xa vời.

Phù Nam Hoa sắc mặt trang nghiêm, trầm giọng nói: "Ta mặc dù không kịp cứu Hạ Thái tiên tử, cũng vô pháp giết người, vì Thái tiên tử báo thù, nhưng là đã tận mắt thấy người hành hung, không làm chút gì gì đó, một khi truyền đi, Lão Long Thành biến chữ vàng liền muốn đập. Cho nên về tình về lý, ta đều giáo này huấn dạy người, về phần về sau Vân Hà Sơn bên kia xử trí như thế nào ứng đối, như thế nào cho Thái tiên tử một cái công đạo, cái kia chính là chuyện của người."

Lão Long Thành Thiếu chủ những này đường hoàng mở miệng, nói là cho này phương Thánh Nhân nghe, thuộc về lời khách sáo, tránh khỏi chính mình về sau ăn bề ngoài quá khó nhìn, rước lấy vị kia Thánh Nhân ác cảm. Tương lai cũng có một cái khả năng, nói là cho Vân Hà Sơn cái kia giúp lão tổ sư nghe, Phù Nam Hoa đơn giản là muốn một cái bày ở trên bàn hết lòng quan tâm giúp đỡ. Bằng không, đối với Thái Kim Giản

sớm đã trong lòng còn có tất sát ý nghĩ Phù Nam Hoa, thật nghĩ hảo hảo tạ ơn một phen thiếu niên ở trước mắt, đánh bậy đánh bạ, hành sự lỗ mãng, bốt đi hấn thật lớn khổ tâm, thật có thể nói là là mình một viên phúc tướng.

Phù Nam Hoa một bên tiến lên, một bên nói rằng: "Gặp người vừa rồi sát nhân thủ pháp, mang ý nghĩa người này phó thân xác thối tha trong nháy mắt lực bộc phát, so với bình thường thanh niên trai tráng nam tử chỉ lớn không nhỏ, cái này kỳ thật rất khó được, nếu như không có hôm nay cuộc phong ba này, người chỉ cần có cơ hội dẫn thân vào binh nghiệp, dám giết dám liều, lại có chút cơ duyên xảo hợp, đạt được một vị nào đó Binh gia đại lão, sa trường thế gia võ tướng ưu ái, ném cho người một phần Binh gia đúc thân khẩu quyết tâm pháp, chậm rãi rèn luyện thân thể, hai ba mươi năm sau, người này tiểu tử chưa hấn không có một phen mới thiên địa."

Tại Phù Nam Hoa hướng về phía trước thời điểm ra đi, thiếu niên bắt đầu chậm rãi lui lại, mặt hướng vị kia cao quan tay áo Lão Long Thành Thiếu chủ.

Dáng người thon dài Phù Nam Hoa đi tại trong hẻm nhỏ, ngọc thụ lâm phong, có một loại khí chất tự nhiên phú quý ung dung.

Phù Nam Hoa duỗi ra một cái tay, lòng bàn tay hướng xuống, rủ xuống đặt ở bên hông, cười nói: "Đáng tiếc. Mạng của người không tốt lắm, bằng không, y theo ta thuyết pháp, người thì có cơ hội đạt tới cao như vậy thành tựu. . . Là không thể nào."

Phù Nam Hoa bị chính mình cái này trò cười chọc cười, ý cười càng đậm, hướng về phía trước bước ra một bước thời điểm, bàn chân kia đột nhiên treo ở cách mặt đất nửa thước không trung, "Không có ý tứ, là cao như vậy mới đúng."

Phù Nam Hoa rất khó không vui.

Tiến vào tiểu trấn về sau, đầu tiên là cùng Nê Bình ngũ hẻm thiếu niên Tổng Tập Tân giao dịch, thu lợi chi cự, viễn siêu mong muốn.

Sau đó là có thể là chính mình Đại Đạo trở ngại Thái Kim Giản, chết bất đắc kỳ tử ở trước mắt, chính mình chẳng những có thể lấy hai tay sạch sẽ không nhiễm máu tươi, còn có thể uống phí đạt được trên người nàng hai túi kim tinh đồng tiền, nói không chừng còn có thể tìm ra một hai kiện Vân Hà Sơn bí bảo, dù là không phải trấn sơn chi bảo, cũng khẳng định không kém đi đâu, hãn cũng không tin tưởng Thái Kim Giản hoàn toàn không có hộ thân phù bàng thân. Tỉ như hãn Phù Nam Hoa, ngoại trừ khối kia chỉ là chương nhãn pháp Lão Long Bối Vũ Bội, liền còn mang theo hai kiện phẩm bề ngoài vô cùng tốt, phẩm giai cực cao vật nhỏ, cơ hồ xem như Lão Long Thành áp đáy hòm bảo vật.

Cho nên ở bên môn tả đạo dã lộ tu sĩ bên trong, lưu truyền một câu ai cũng thích thường nói: Thay người nhật xác, tất có hảo báo.

Phù Nam Hoa đi qua Thái Kim Giản thi thể thời điểm, nhìn cũng không nhìn nàng một chút.

Ngược lại là nhàn nhạt huyết tinh khí, để cả người hãn ở vào một loại không hiểu phấn khởi trạng thái.

Một tiến một lui, hai người thủy chung khoảng cách hơn mười bước.

Phù Nam Hoa chỉ cần xác định thiếu niên chạy không ra hẻm nhỏ, đến lúc đó hãn còn muốn bắt được một cái ở đây Thổ Địa mới lớn thiếu niên, không khác - mò kim đáy biển, hướng chi sau lưng còn ấm áp mỹ người thi thể, chính là vết xe đổ. Một khi cho thiếu niên đầy đủ cơ hội thở dốc, "Kính hỉ" liền có thể nện ở trên đầu mình.

Phù Nam Hoa nhìn như tại mèo bắt chuột, kì thực là đang điều chỉnh thân thể của mình thể tiết tấu, dù sao tại hãn chín tuổi chính thức đạt

chân tu hành về sau, chưa bao giờ qua thuần túy dựa vào Cận Thân Nhục Bác đến phân thắng bại cơ hội.

Hắn đương nhiên không cần cùng thiếu niên phân ra sinh tử, nào sẽ để cho mình được không bù mất, tính cả Thái Kim Giản, chính là hai phần dễ như trở bàn tay cơ duyên, nhưng là phải tất yếu để cái này ngoài dự liệu thiếu niên, tại gần đây ngoan ngoãn nằm ở trên giường, không cho thiếu niên chút cả yêu thiêu thân khả năng.

Phù Nam Hoa đột nhiên cười hỏi nói: "Đúng rồi, người tên là gì ấy nhỉ?"

Máu tươi đầy tay lưu không ngừng thiếu niên hỏi một đấng, trả lời một nẻo, ngăm đen gương mặt bên trên, tràn đầy hương thổ cở đại giống như cứng cỏi, "Người cùng nàng khả năng đều không rõ ràng, nhãn lực của ta rất tốt, cho nên tại Nê Bình ngô hẻm bên trong, nàng cùng ta nói chuyện trời đất thời điểm, người nhìn nàng ánh mắt, cùng bây giờ nhìn ta, kỳ thật giống như đúc."

Phù Nam Hoa ngẩn người, lần này là thật đối với thiếu niên thay đổi cách nhìn, chặc chặc cười nói: "Có chút ý tứ, thật sự là có chút ý tứ."

Phù Nam Hoa ngôn hành cử chỉ, nhìn như mây trôi nước chảy, kỳ thật một mực đang lưu tâm thiếu niên tay phải, như trước đang tiếp tục giọt máu.

Cái này nói rõ tay của thiếu niên kinh một mực không có thư giãn, người bình thường chỉ sợ sớm đã không lay chuyển được phần kia rét thấu xương đau đớn.

Phù Nam Hoa lúc này mới phát giác được lúc trước "Đáng tiếc" cái này thuận miệng bình nói, nguyên lai thật sự là một câu nói trúng.

Phù Nam Hoa cảm thấy thời cơ không sai biệt lắm, hỏi cái cuối cùng cảm thấy hứng thú vấn đề, "Người giết nàng giết đến như thế quả quyết,

khẳng định là có người cùng người mặt báo, ta ngược lại không tốt kỳ thân phận của hân, ta không nghĩ ra là, người một cái ở chỗ này lớn lên hài tử, làm sao lại nhanh như vậy vượt qua trong lòng mình cái kia khảm, giết người giết đến như thế. . . Yên tâm thoải mái, thuyết pháp này, nghe hiểu được sao? Phải biết, liền xem như ta, lần thứ nhất giết người sau, đợi đến cái kia cổ hừng phần tận đầu rút đi, cả người liền bắt đầu run rẩy, niệm thật lâu tĩnh tâm quyết mới tốt thụ chút, nào giống người, thường thường yên tĩnh, cùng ăn cơm uống nước không sai biệt lắm, cái này không hợp lý. . ."

Một mực mặt không thay đổi thiếu niên, đột nhiên lộ ra kinh hãi ánh mắt cùng khủng hoảng sắc mặt, ánh mắt trừng trừng nhìn về phía Phù Nam Hoa phương hướng phía sau, phảng phất là cái kia chết cao gầy nữ tử, sống lại.

Cẩn thận chặt chẽ Phù Nam Hoa vô ý thức quay đầu, cổ chuyển tới một nửa thời điểm, trong lòng rung mạnh.

Đợi đến quay lại đi qua, bởi vì thân cao cách xa nguyên nhân, Phù Nam Hoa một mực ngay phía trước mà lại hơi thấp trong tầm mắt, vậy mà không có thiếu niên tung tích!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Nguyên lai.

Tại làm ra loại kia ánh mắt cùng sắc mặt sau, trong một chớp mắt, giày cỏ thiếu niên không chút do dự bắt đầu bộc phát chạy nước rút, ba bước về sau, chân trái bỗng nhiên phát lực, cả người cao cao nhảy lên, cuối cùng chân phải giẫm tại hẻm nhỏ một bên trên vách tường, mãnh liệt bắn ra chuyển hướng về sau, thiếu niên hướng cao quan nam tử giờ lên cao cao tay phải.

Thiếu niên thật giống một đầu bắt rắn ửng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chừng mực

Hương Thục một tòa không treo tấm biển thảo đường phòng sách nội, trung niên nho sĩ Tề Tĩnh Xuân chính tại khô tọa học đánh cờ, cũng không phải là cái gì lưu truyền thiên cổ tên cục, cũng không phải cờ đàn danh thủ quốc gia chi tranh phục bàn.

Hắn đang muốn đem một cái bạch tử rơi trên bàn cờ, thở dài một tiếng, nguyên bản sớm có định số quân cờ sinh cây chỗ, nho sĩ đột nhiên bắt đầu do dự, hắn thu tay lại sau, quân cờ nhưng như cũ lơ lửng không trung, khoảng cách bàn cờ vẫn có hơn tấc độ cao.

Tề Tĩnh Xuân y nguyên ngồi nghiêm chỉnh, xem như phụ trách tọa trấn nơi này đương đại Thánh Nhân, Nho gia bảy mươi hai thư viện một trong, Sơn Nhai thư viện tiền nhiệm Sơn chủ, dù là bị giáng chức trích đến tận đây lập công chuộc tội, Tề Tĩnh Xuân vẫn là hoàn toàn xứng đáng đương thế thuần nho.

Đối với tiểu trấn phổ thông bách tính mà nói, cỏ cây nhất tuế nhất khô vinh, năm tháng xuân thu thoáng qua tức thì, tiên sinh dạy học đã đổi tốt mấy vị, bộ dáng khác biệt, số tuổi khác biệt, chỉ có cái kia cổ không nói rõ được cũng không tả rõ được người đọc sách khí chất, không có sai biệt, cứng nhắc, hà khắc, ít nói, tóm lại, đều rất vô vị không thú vị, cũng không có người nghĩ đến cái kia mấy vị tới tới đi đi Hương Thục dạy học tượng, nhưng thật ra là cùng một người, không chỉ như thế, tại tiểu trấn bên ngoài rộng lớn thiên địa, thâm cư không ra ngoài Tề tiên sinh, đã từng có được siêu nhiên cao thượng địa vị, còn thân phụ hạo nhiên chính khí vô thượng thần thông.

Sau một khắc, Tề Tĩnh Xuân Nguyên Thần xuất khiếu đi xa, như một thân tuyết trắng tay áo bông bành tiên nhân, từ thể xác lồng giam ở trong trong nháy mắt tránh ra khỏi trời buộc, lóe lên đi hướng tiểu trấn một đầu

ngõ hẻm.

Tề Tĩnh Xuân thoáng qua ở giữa đi vào ngõ hẻm, hắt đi trước nhìn ngã trong vũng máu nữ tử, Vân Hà Sơn Thái Kim Giản, ba hồn bảy vía lắc lư tiêu tán, như nền tàn trong gió.

Tề Tĩnh Xuân dừng lại chốc lát về sau, hắt rớt cục đi vào hai người bên cạnh.

Cao quan tay áo Lão Long Thành Thiếu thành chủ, thân thể có chút nghiêng về phía sau, trợn mắt hốc mồm, da thịt như ngọc khuôn mặt anh tuấn bên trên, ánh mắt phức tạp, đan xen chấn kinh, nghi hoặc cùng tuyệt vọng.

Thiếu niên bảo trì cái kia nhảy lên thật cao, hướng về phía trước vồ giết lăng lệ tư thế, tay phải nắm giữ một mảnh sắc bén như lưỡi dao đồ sù, cho dù là loại này người sinh ta chết lẫn ranh thời khắc mấu chốt, thân thể bay lên không thiếu niên, y nguyên ánh mắt kiên nghị, sắc mặt bình tĩnh, căn bản không giống như là một cái sinh ra tại ngõ hẹp nhà nhỏ, trưởng thành tại rừng núi thiếu niên vô tri. Đại khái còn sót lại phù hợp thiếu niên thân phận, là giấu ở ánh mắt chỗ sâu bất đắc dĩ. Đối với loại này bất đắc dĩ, đi ra thư phòng cùng thư viện rất nhiều năm người đọc sách, đã không xa lạ gì, tựa như nhìn lấy một cái dựa vào thiên ăn cơm anh nông dân, ngồi xổm ở mùa khô khô nứt hoang vu bờ ruộng bên trên, ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang, kỳ thật không có tê tâm liệt phế cảm xúc, mà sẽ chỉ là thật sâu bất đắc dĩ, còn có mờ mịt.

Xem như một phương thiên địa lâm thời chủ nhân, Tề Tĩnh Xuân đương nhiên biết được Trần Bình An một nhà ba người chân tướng, thậm chí đi lên ngược dòng tìm hiểu trăm năm ngàn năm, hắt dù là không có tận mắt thấy quá ít năm tổ bối, đại khái bên trên cũng có thể thôi diễn diễn hóa mà ra. Đạo lý rất đơn giản, tựa như là huyện nha Huyện thái gia, thật muốn nhìn quản lý xuống bách tính thân thể truyền thừa, chỉ cần đi chương quản hộ tịch Hộ Phòng, thẩm tra hồ sơ, vừa xem hiểu ngay.

Tiểu trấn đi qua hơn 3 nghìn năm sinh sôi phát triển, cảnh lá lan tràn tại tiểu trấn bên ngoài, bàn cây giao thoa, bởi vì mỗi một thời đại đều có mấy cái kinh tài tuyệt điểm nhân vật, mặc dù không thể áo gấm về quê, lại có thể thông qua bí mật mường máng trả lại gia tộc, cuối cùng sáng tạo ra bây giờ tiểu trấn nhất là hưng thịnh bốn họ thập tộc.

Trần Bình An gia tộc này, lịch sử đồng dạng đã lâu, tổ tiên đã từng thăng chức rất nhanh, rất là xa xỉ qua, nhưng là đi qua hai lần thoải mái chấp trùng phong vân biến ảo về sau, tại phiên quốc vô số, vương triều như rừng Đông Bảo Bình Châu, dần dần yên lặng suy bại, thoái vị tại cái khác dòng họ, ngàn năm dĩ hàng, sông lớn mặt trời lặn, đến thiếu niên phụ thân cái này một hệ, tiểu trấn Trần thị mạch này, cơ hồ xem như tại toàn bộ Đông Bảo Bình Châu, triệt triệt để để suy bại, càng đừng đề cập tiểu trấn chỗ Đại Ly vương triều bản đồ, phảng phất là bị quân vương sắc lệnh "Đời đời kiếp kiếp không được ra làm quan" quan viên, gia tộc lại không lên phục khả năng.

Tề Tĩnh Xuân tới đây chủ trì đại trận vận chuyển sau, hơn sáu mươi năm, căn thủ "Ngay ngăn ôn hòa" bốn chữ sư huấn, tuyệt không lấy yêu thích cá nhân, tự tiện sửa đổi tiểu trấn bách tính vận mệnh quỹ tích. Nếu không tại vị này đã từng ghét ác như cừu người đọc sách trong mắt, tiểu trấn cao môn nhà giàu bên trong có quá nhiều ô uế, ngõ hẹp nhà nghèo bên trong cũng có quá nhiều nghèo khổ, bất quá Tề Tĩnh Xuân tại thờ ơ lạnh nhạt về sau, nhìn thấy thế gia vọng tộc đại trạch cũng có bọn hãnh phí công bất đắc dĩ, tiểu môn tiểu hộ cũng có bọn hãnh cùng hung cực ác. Dần dà, Tề Tĩnh Xuân như là cao cao tại thượng tượng thần, cũng không hưởng thụ hương hỏa, cũng không nhận nhân tình, chỉ là ngồi yên ngồi ngay ngắn, đối với thế sự chẳng quan tâm.

Tề Tĩnh Xuân có chút kinh ngạc, tiến lên một bước, chăm chú nhìn lại, nhẹ nhàng gật đầu, nguyên lai khí thế như hồng bần hàn thiếu niên, đối với lần này vô giết nhìn như tình thế bắt buộc, không giết Phù Nam Hoa quyết không bỏ qua, nhưng kỳ thật dựa theo trước mắt tư thái đến xem,

cuối cùng thiếu niên chỉ là cổ tay đập ầm ầm tại Phù Nam Hoa trên cổ, so với Thái Kim Giản hạ tròng, muốn thật tốt hơn nhiều. Phù Nam Hoa hẳn là bị trùng điệp một kích, cả người hoành ngả hướng vách tường, sau đó bị thiếu niên một tay bóp lấy cổ, một tay lấy mảnh sứ vỡ chống đỡ phần bụng.

Tề Tĩnh Xuân có chút hiếu kỳ, vì sao thiếu niên lần này không có thống hạ sát thủ, cơ hội thật tốt, chớp mắt là qua, hậu hoạn vô cùng. Tề Tĩnh Xuân là thuần nho, tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết, lại sẽ không tử thủ giáo điều, không phải loại kia sẽ chỉ gật gù đắc ý rơi giá sách cổ hủ toan nhò. Hẳn đối với Phù Nam Hoa chỉ lưu, vô luận tư chất căn cốt vẫn là tính tình tính tình, thực sự không thể quen thuộc hơn được, dù là tại hôm nay trong hẻm nhỏ, bị thiếu niên uy hiếp đến tạm thời từ bỏ trả thù, nhưng việc này tuyệt đối sẽ là người trẻ tuổi cuộc đời ít thấy vô cùng nhục nhã, thượng cương thượng tuyến đến đạo tâm cử chỉ điên rồ đều không đủ, đến lúc đó muốn cùng thiếu niên tính toán chi li, cũng không chính là Phù Nam Hoa bản nhân, mà là cả tòa Nam Hải chi chủ Lão Long Thành.

Tề Tĩnh Xuân sở dĩ tới đây cản trở thiếu niên liên tục giết người, có nhất định tư tâm, càng là vì công đạo. Bây giờ tiểu trấn tựa như một cái xuất hiện vết rạn đồ sứ, sớm muộn sẽ bạo liệt nổ tung, Tề Tĩnh Xuân nhất định phải trì hoãn cái này đại thế không thể đỡ quá trình, phải tận lực vì nhiều người hơn an bài tốt đường lui, tốt nhất là có thể an an ổn ổn giao cho cái kia thợ rèn "Nguyễn sư" trên tay, chống nổi cái cuối cùng năm tháng thời gian, liền có thể miễn cưỡng đều là đều vui vẻ, trên núi người đến cơ duyên, dưới núi người đến an ổn, nên biết rõ trước kia người tuyệt đại đa số một lực đâm tử, mỗi khi gặp con đường sụp đổ, cũ mới giao thế, cơ duyên nổi lên bốn phía, trường sinh đều có thể thời khắc, mấy trăm mấy ngàn chân núi sâu kiến chết sống, coi là cái gì ? !

Thế tục vương triều thiên gia vô tình, so với rất nhiều tu sĩ tôn sùng Đại Đạo vô tư, thực sự không đáng giá nhắc tới.

Tề Tĩnh Xuân suy nghĩ một lát, lặng yên biến mất thân hình.

Thiên địa vận chuyển, trôi chảy không ngại.

Trước đó chừng mực, lặng yên phá toái.

Thiếu niên cổ tay "Rốt cục" đập ầm ầm tại Phù Nam Hoa trên cổ, người sau đầu nhoáng một cái, hoành ngã hướng hẻm nhỏ vách tường, bị to lớn kinh nói rơi thất điên bát đảo, sau khi hạ xuống thiếu niên, mãnh liệt sát mình tới gần, một cái khuỷu tay kích đánh vào Phù Nam Hoa phần bụng.

Phù Nam Hoa cũng không đứng thẳng lưng tựa vách tường, thiếu niên khuỷu tay đập nện cho hấn cơ hồ phun ra khỗ nước đến, thân thể bản năng uốn lượn bắt đầu.

Thiếu niên một tay bóp lấy Phù Nam Hoa cổ, một tay mảnh sứ vỡ chống đỡ vị này cao quan công tử ca phần bụng.

Phù Nam Hoa rất khó tưởng tượng, so với chính mình thấp một cái đầu thiếu niên gây yếu, vì sao năm ngón tay lực đạo thật lớn như thế, nhất là phần bụng mảnh sứ vỡ sắc bén cùng băng lãnh, để Lão Long Thành Thiếu thành chủ lần nữa cảm nhận được tử vong tới gần, cách nhau một đường, chính là âm dương chi cách.

Phù Nam Hoa đương nhiên sẽ không biết rõ, một cái tuổi nhỏ thời gian liền cần đầy khắp núi đồi đi tìm thảo dược hải đồng, bởi vì cái nào đó so với chính mình cầu sinh mãnh liệt hơn chấp niệm, chỗ tán phát ra vô cùng tiềm lực, là bực nào kinh người.

Làm thiếu niên kia ăn nhằm thảo dược mà tại hẻm nhỏ, mà quận đau đến lẫn lộn đầy đất thời điểm, loại kia chấp niệm, thậm chí có thể làm cho một cái nguyên bản nên tại Hương Thực học vỡ lòng hải tử, nghĩ đến chính là bò cũng bò lại trong nhà, phải đem cái kia giỏ trúc cọng cỏ cứu mạng dược thả lại trong nhà.

Về sau đống củi đốt than, đốt sứ kéo phôi, đào bùn từng thổ vân vân, không có chuyện nào, không cần khảo nghiệm thiếu niên thể lực cùng sức chịu đựng.

Tại tiểu trấn bên ngoài, Phù Nam Hoa tùy tiện thi triển một chút Tiên gia thuật pháp, liền có thể tùy ý nghiền ép một trăm cái, một ngàn người thiếu niên, nhưng là lựa chọn ở trong trấn nhỏ tới sinh tử tương hưởng, thật đúng là hảo vận khí đến tận đầu, chân đá vào tấm sắt.

Phù Nam Hoa bị kịch liệt đau nhức cùng sỉ nhục song trọng đả kích, làm choáng váng đầu óc, sắc mặt dữ tợn nói: "Người giết ta, người là một đầu ngô cụt! Người không giết ta, vẫn khó thoát khỏi cái chết! Tiểu tạp chủng, tóm lại người là chết chắc!"

Trần Bình An có chút ngửa đầu, nhìn chăm chăm cái này mặt mũi tràn đầy điên cuồng thần sắc nam nhân, nói rằng: "Người biết rõ, ta không muốn giết người, ta cùng người không oán không cừu, chỉ là người muốn hại ta, ta mới hoàn thủ."

Phù Nam Hoa nhe răng cười nói: "Tiểu tạp chủng, cũng xứng cùng ta Phù Nam Hoa giảng đạo lý ? !"

Hắn kiệt lực tăng thêm ngữ khí nói, "Người xứng sao ? !"

Trần Bình An trầm mặc một lát, hỏi: "Người có phải hay không nhất định phải giết ta ?"

Làm Phù Nam Hoa nhìn thấy thiếu niên ngăm đen cặp con mắt kia, hắn đột nhiên tỉnh táo lại.

Bị bóp lấy cổ Phù Nam Hoa mặt mũi tràn đầy đỏ lên, rất nhanh liền lại biến xanh lại chuyển tím, kỳ thật thiếu niên năm ngón tay lực đạo cũng không tăng thêm, nhưng là đầy đủ để một cái thanh niên trai tráng nam tử ngạt thở tới chết.

Phù Nam Hoa gian nan nói: "Ta nói ta không giết người, người tin hay không ?"

Hắn kích liệt vùng vẫy một chút.

Nhưng là thiếu niên cơ hồ đồng thời liên tăng thêm lực đạo, để Phù Nam Hoa năm ngón tay khê nhúc nhích một đầu cánh tay chán nản rũ xuống.

Trần Bình An lắc lắc đầu.

Phù Nam Hoa càng đầu vầng mắt hoa, mặc dù trong lòng hận không thể một bàn tay đập nát cái này tạp chủng đầu lâu, nhưng là mặt ngoài vẫn tận lực vẽ mặt ôn hoà, bổ sung một câu, "Nếu như ta thề với trời đất ? Chúng ta loại người này, là không thể tùy tiện thề."

Phù Nam Hoa đùa nghịch một cái tâm cơ, Phật gia phát đại hoành nguyện, cùng tu sĩ trong lòng phát thệ, quả thật có cực lớn lực ước thúc, nhưng là rõ ràng, Phù Nam Hoa chỉ nói phân nửa nói thật, hẳn dù là thề, cũng chỉ sẽ ở ngoài miệng lời thề son sắt, cũng không phải là "Không đứng văn tự, lại không khác khắc chữ đan thất tâm vách tường" nặng nề tâm thệ, cho nên sau đó tuân thủ hay không, chỉ nhìn tâm tình. Còn nữa, người tu hành tâm thệ, cũng không phải là không có phương pháp phá giải, đại giới lớn nhỏ mà thôi. Trên đại thể, đại giới lớn nhỏ cùng tu sĩ cảnh giới cao thấp, thề nội dung nặng nhẹ, có tuyệt đối quan hệ.

Không ngờ giây cỏ thiếu niên lại còn là lắc đầu.

Càng ngày càng hô hấp khó khăn Phù Nam Hoa, đã mất đi cò kè mặc cả tinh khí thần, không khỏi có chút vẽ mặt hốt hoảng.

Liền phải chết sao?

Cùng Thái Kim Giản cái kia con trùng đáng thương không khác nhau

chút nào, vẫn là chết tại một cái tiểu tiện chừng trong tay ?

Như vậy làm tin dữ này truyền về Lão Long Thành, sẽ sẽ không trở thành toàn thành trên dưới đàm tiếu ?

Hắn thậm chí đều không có cơ hội, đưa tay đi phát động bên hông đai lưng ngọc bí ẩn cơ quan, bên hông hắn chỗ hệ bạch ngọc đai lưng, kì thực là một đầu địa giao chi thuộc còn sót lại tinh phách,

"Được rồi."

Một cái thiên tiếng nói hai người bên tai vang lên, đối với Phù Nam Hoa mà nói chẳng khác gì là thiên lại chi âm, chỉ bất quá hắn vừa vặn ngắt đi, không xác định là không phải là của mình ảo giác.

Trần Bình An ngạc nhiên quay đầu.

Kết quả nhìn thấy một cái đầy người sáng như tuyết, hư vô phiêu miểu Tề tiên sinh.

Người sau mỉm cười không nói.

Trần Bình An ánh mắt hồi phục cứng cõi không dời, tay phải năm ngón tay từ đầu đến cuối không có buông ra.

Tề Tĩnh Xuân đã không có hảo tâm bị xem như lòng lang dạ thú nổi nóng, cũng không có phảng phất nhìn thấy một bộ khả tạo chi tài vui mừng, chỉ là hướng phía giày cỏ ít trẻ măng vung tay áo, giống như là "Vớt" một cái vật phẩm tới trong tay.

Vị này Nho gia Thánh Nhân mở ra trong lòng bàn tay vừa nhìn, nhìn không được cười lên.

Một đoàn ô uế như nét mực.

Nguyên lai người nào đó tại trên người thiếu niên trồng xuống tâm ý, ảm đạm vô quang, rõ ràng sớm đã tiêu vong.

Lại ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên Trần Bình An, Tề Tĩnh Xuân có chút tiếc nuối, cảm khái nói: "Khó trách tiên sinh nói thế gian thành sự người, tài hoa hơn người bất quá thứ yếu, bền gan vững chí ý chí, mới là hàng đầu. Trần Bình An, người thay tiên sinh lại lên cho ta bài học. Chỉ tiếc, ta Tề Tĩnh Xuân bây giờ đã không có thu lấy quan môn đệ tử cơ hội."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Hòe ấm

Nói xong câu đó sau, nho sĩ tự giễu cười một tiếng, bây giờ Tề Tĩnh Xuân đệ tử, có cái gì quý giá đáng tiền ? Ngồi đây một phòng học võ lòng hài đồng, mỗi người thu lấy buộc tu, bất quá một năm ba trăm văn tiền, có chút gia cảnh bần hàn hài tử, bất quá là thịt khô ba đầu mà thôi.

Tề Tĩnh Xuân nhìn về phía kiên trì ý mình không muốn buông tay thiếu niên, hỏi: "Người tại ở sâu trong nội tâm, kỳ thật không nguyện ý giết hãm, nhưng vấn đề là người này, nhìn qua vô luận như thế nào đều muốn giết người, cho nên là giết hãm, không còn một mảnh, tạm thời bảo toàn tự thân tính mệnh, ngày mai sự tình ngày mai rồi? Vẫn là chờ mong lấy dàn xếp ổn thỏa, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ chuyện nhỏ coi như không có ? Đúng không đúng?"

Thường thường dự thính sát vách đọc sách hạt giống đọc diễn cảm thơ văn thiếu niên, thốt ra nói: "Tiên sinh dùng cái gì dạy ta ?"

Tề Tĩnh Xuân cười nói: "Trần Bình An, người không ngại trước buông ra tay phải thử nhìn một chút, rồi quyết định muốn hay không theo ta đi chung quanh một chút. Có một số việc ta khó từ tội lỗi, nhất định phải cho người một cái bàn giao."

Trần Bình An do dự một chút, buông ra tay phải năm ngón tay sau, thành linh phát hiện Phù Nam Hoa không có động tĩnh chút nào, ánh mắt, sợi tóc, hô hấp, toàn bộ đứng im.

Tại Tề Tĩnh Xuân vận chuyển đại trận sau, tiểu trấn quay về chừng mực.

Tề Tĩnh Xuân nhẹ giọng nói: "Theo sát chân của ta bước, tận lực không muốn đi ra mười bước bên ngoài."

Tay áo bông bênh, thân thể không linh trung niên nho sĩ dẫn đầu hướng đi hẻm nhỏ tận đầu, Trần Bình An theo sát phía sau, trong lúc đó cúi đầu nhìn thoáng qua tay phải trong lòng bàn tay, máu thịt be bét, có thể thấy được xương trắng, nhưng là những cái kia mắt trần có thể thấy máu tươi, hết lần này tới lần khác không còn chảy xuôi.

Tề Tĩnh Xuân đi phía trước một bên, mỉm cười hỏi nói: "Trần Bình An, người tin hay không, trên đời này có thần tiên tinh mị, yêu ma quỷ quái?"

Trần Bình An gật đầu một cái, "Tin, khi còn bé ta mẫu thân thường thường nói chút lão cổ sự, muốn ta tin tưởng thiện hữu thiện báo ác hữu ác báo, câu nói này mẫu thân nói đến nhiều nhất, cho nên ta nhớ được rất rõ ràng, cái khác giống dòng suối nhỏ bên trong sẽ có lôi kéo tiểu hài quỷ nước, thành Bắc phá từ đường bên kia, có chuyên môn tại ban đêm thăm án minh quan lão gia, còn nói chúng ta dán thiếp môn thần kỳ thật đến ban đêm, liền sẽ sống tới, giúp chúng ta bảo hộ tòa nhà. Những vật này, ta trước kia kỳ thật không tin lắm, nhưng là. . . Hiện tại, ta cảm thấy hơn phân nửa là thật sự."

Tề Tĩnh Xuân nhẹ giọng nói: "Nàng nói những này, có chút thật có chút giả. Còn thiện hữu thiện báo ác hữu ác báo nói chuyện, thì rất khó kết luận, bởi vì đối với thiện ác định nghĩa, lão bách tính, Đế Vương đem bề ngoài, cùng trường sinh Tiên gia, ba cái là đều có khác biệt, cho nên riêng phần mình cho ra kết luận, sẽ rất không giống nhau."

Trần Bình An giấu mảnh sứ vỡ, tăng tốc bước chân, cùng nho sĩ sóng vai mà đi, ngẩng đầu hỏi: "Tề tiên sinh, ta có thể hỏi một chuyện không?"

Tề Tĩnh Xuân tựa như xem thấu thiếu niên tâm tư, bình tĩnh nói: "Toà này tiểu trấn, là thế gian một đầu cuối cùng Chân Long nơi chôn cất, mai cốt chi địa. Trên đời bên dưới vô số kể Giao Long chi thuộc, đều cho rằng nơi này khí vận cường thịnh nhất, nhất định tại nào đó một ngày 'Ra long', trên thực tế ba từ ngàn năm nay, ra long một chuyện, chậm chạp

không đến, ngược lại là toà này tiểu trấn ra đời hài tử, căn cốt, tính tình cùng cơ duyên, xác thực muốn xa xa tốt hơn bên ngoài người đồng lứa, Đông Bảo Bình Châu rất nhiều đại danh đỉnh đỉnh tiên phủ đạo lữ, bọn hắn kết hợp sinh hạ hậu đại, cũng không gì hơn cái này. Đương nhiên, cũng không phải tiểu trấn mỗi cái hài tử đều có kinh tài tuyệt diệu thiên phú."

Tề Tĩnh Xuân cười cười, không ở chỗ này sự tình bên trên xâm nhập giải thích, đại khái là sợ đả thương hài tử tâm, chuyển đổi chủ đề, "Lúc trước tham dự trận kia đồ long hạo kiếp tiền bối tu sĩ, cơ hồ không người không thân chịu trọng thương, rất nhiều người liền ở đây định cư, kết ma tu hành, có thể nói thông dong chịu chết, cũng có song song may mắn sống sót đạo lữ, cũng có tại kề vai chiến đấu sau, nước chảy thành sông địa kết thành Lương Duyên. Tiểu trấn đi qua hơn 3 nghìn năm phần diễn sinh sống, liền có bây giờ quy mô, tại Đại Ly vương triều bản đồ bên trên, nơi này trước hết nhất được xưng là Đại Trạch Hương, về sau bị một vị Thánh Nhân tự mình nâng bút cải thành Long Uyên, lại về sau bị huý một vị nào đó Đại Ly hoàng đế chữ Uyên, lại làm sửa chữa. . ."

Một mực đem lời giấu ở trong bụng thiếu niên, rốt cục nhịn không được, nhẹ giọng cắt ngang Tề Tĩnh Xuân mở miệng, hai tay nắm đấm, tràn ngập khát vọng cùng mong đợi, "Tiên sinh, kỳ thật ta muốn hỏi vấn đề, là cha mẹ ta. . . Bọn hắn đến cùng là người như thế nào. . ."

Tề Tĩnh Xuân lâm vào trầm tư, "Đã cái kia Viễn Du đạo nhân, đã đối với người tiết lộ thiên cơ, ta cũng có thể thuận hăn phá vỡ lỗ hổng, muốn nói với người một số chuyện. Tại trong trí nhớ của ta, cha người là cái chất phác ôn hòa người, thiên tư thường thường, không đáng bị người mang rời khỏi tiểu trấn, tự nhiên là thành một ít người trong mắt gân gà, bị coi là một bút mua bán lỗ vốn, có lẽ là dưới cơn nóng giận, có lẽ là sinh hoạt thực sự quần bách, tóm lại ngoài trấn nhỏ mua sứ người, liền tại cha người 'Bản mệnh sứ' bên trên động tay chân, tại cái kia về sau, chẳng những mạng hăn đồ nhiều thăng trầm, cũng liền một mỗi người cùng mẹ người cùng một chỗ chịu khổ. Về sau hăn chẳng biết tại sao, trong lúc vô

tình biết được bản mệnh sứ bí mật, biết rõ một khi bị người mở hầm lò sau mang rời khỏi tiểu trấn, liền sẽ cả một đời biến thành giết dây con rối, hẳn liền vụng trộm đập vỡ thuộc về người cái kia bản mệnh đồ sứ, nếu như ta không có nhớ lầm, hẳn là một cái sứ cái chặn giấy."

Tề Tĩnh Xuân trầm giọng nói: "Người phải biết, tiểu trấn hàng năm ra đời hài nhi, đều có cái tồn nhập mật ngăn danh hiệu, trên trấn cũng chuyên môn có người, sẽ lấy độc môn bí thuật, rút ra ra một giọt tâm đầu huyết, rót vào trong ngày sau nung cái kia bản mệnh sứ bên trong, nữ hài bản mệnh sứ một đốt liền muốn đốt sáu năm, nam hài càng lâu, hầm lò lửa một ngày không thể đoạn, tiếp tục đốt chín năm. Hài tử thiên phú như thế nào, tựa như là phổ thông đốt hầm lò đồ sứ phẩm Tương Như gì, chỉ thuận theo ý trời nhìn vận khí, nhưng là áp chú người chậm tiến đi 'Cước sứ' ra giá, rất lớn. Mặc dù nói bây giờ người tư chất đồng dạng thường thường, nhưng là tại cha người dứt khoát kiên quyết đánh nát món kia sứ cái chặn giấy thời điểm, ngoài trấn nhỏ mua sứ người tức giận, có thể nghĩ."

"Về phần người mẫu thân, là một vị tính tình thực tình nữ tử."

Tề Tĩnh Xuân nói đến đây, đột nhiên cười, "Lúc đó người mẫu thân gả cho người cha thời điểm, tiểu trấn khá hơn chút người đồng lứa đều rất phiền muộn tới. Bất quá nói thật, thật muốn ta nói người cha mẹ tại thế lúc sinh hoạt chi tiết, là vì khó ta, đến sau này, ta ngoại trừ dạy học thụ nghiệp, còn có rất nhiều chuyện muốn làm."

Thiếu niên ừ một tiếng, nhẹ nhàng xoay đầu qua, lấy tay lưng tung lau đem mặt, thiếu niên đại khái là quên tay phải hồng bét tình huống, máu me đầy mặt, hiện tại quả là không nỡ dùng ống tay áo lau.

Hai người đi qua Thập Nhị Cước đèn thờ lâu.

Tề Tĩnh Xuân không có nhìn hẳn, cùng thiếu niên nói trắng ra, "Năm đó Chân Long vẫn lạc ở đây, bốn vị Thánh Nhân tự mình lộ diện, ở chỗ này

ký xuống khế ước, quy định mỗi sáu mươi năm, đổi một người tọa trấn nơi này, hỗ trợ coi chừng đầu kia Chân Long chết đi sau lưu lại còn sót lại khí số, kỳ thật lúc đó phải chẳng cắt cỏ trừ cây, cũng không phải là không có tranh chấp. . . Bất quá muốn nói với người những này không thể cho ai biết thiên cơ, chính là hại người. Trên đại thể, Nho Thích Đạo tam giáo bên trong người, tăng thêm một cái Binh gia, tứ phương làm chủ, còn lại Đông Bảo Bình Châu Chư Tử bách gia, động thiên phúc địa, Tiên gia dòng dõi, hào phiệt đại tộc vân vân, đều có nhất định phần trán cùng cơ hội, đến phân nhuận nơi này chỗ tốt. Nói đến buồn cười, trong vòng trăm năm có hay không 'Mua sứ' danh ngạch, cơ hồ thành giới định một cái tông môn, thế gia là không nhất lưu địa vị tiêu chí."

Trần Bình An nói rằng: "Tiên sinh nói những này, ta nghe không hiểu, nhưng đều nhớ kỹ. Bất quá hôm nay biết rõ cha mẹ ta là người tốt, ta liền thỏa mãn."

Tề Tĩnh Xuân cười nói: "Ta cũng không hy vọng xa vời người coi bên dưới có thể nghe mình bạch, chẳng qua là chút cửa hàng, nếu không đơn giản khuyên người đừng giết Phù Nam Hoa, người khẳng định nghe không vào. Sở dĩ muốn người đừng giết người, không phải ta Tề Tĩnh Xuân vật thương kỳ loại, thả tử hồ bi cái gì, càng không phải là ta đối với hi vọng hãm Phù Nam Hoa cùng Lão Long Thành bởi vậy cảm ân, về sau ta tốt muốn chút chỗ tốt, không phải như thế. Trên thực tế vừa vận tương phản, ta Nho gia môn sinh đệ tử, tôn sùng nhập thế, đối với người trong tu hành không chút kiêng kỵ, nhất là mâu thuẫn, song phương minh tranh ám đấu vô số năm, như ta Tề Tĩnh Xuân là vừa đi Sơn Nhai thư viện báis sư cầu học mấy năm, cái kia Tiết Giang chân quân Lưu Chí Mậu cũng tốt, Lão Long Thành Thiếu thành chủ Phù Nam Hoa cũng được, hiện tại chỗ nào còn có cơ hội sống sót, cho sớm ta một chương đánh cho hôi phi yện diệt."

Thiếu niên phát hiện lúc này Tề tiên sinh, mặc dù nói chuyện ngữ khí vẫn như cũ ôn hòa, tư thế đi đồng dạng văn nhã, nhưng là cho người cảm giác chính là tưởng như hai người.

Tựa như Diêu lão đầu uống rượu uống say rồi, nói chúng ta đốt ra đồ sứ, là cho hoàng đế lão gia dùng, ai có thể so ?

Tề tiên sinh nói một chưởng đánh cho người khác tan tành mây khói thời điểm, liền cùng thời điểm đó Diêu lão đầu, ngữ khí khác biệt, nhưng là vẻ mặt giống như đúc.

Tề Tĩnh Xuân nhíu nhíu lông mi, ngẩng đầu nhìn về phía Nê Bình ngô hẻm bên kia, giống như là đang nghe người khác nói chuyện, mặc dù không có toát ra phiền chán biểu lộ, nhưng là ánh mắt bên trong không vui, không chút nào che lấp.

Hắn cuối cùng lạnh giọng nói: "Nhanh chóng rời đi!"

Trần Bình An mặt mày mờ mịt.

Tề Tĩnh Xuân giải thích nói: "Là cái kia kể chuyện tiên sinh, vốn tên là Lưu Chí Mậu, đạo hào Tiệt Giang chân quân, nhưng thật ra là bàng môn bên trong đạo nhân, tu vi còn có thể, phẩm hạnh thấp kém, Thái Kim Giản, Phù Nam Hoa hai người cùng ân oán của người, hơn phân nửa là hắn đang gây sóng gió, cuối cùng còn tại người trong lòng, gieo một đạo lệch ra môn đường tà đạo phù lục, đó là một bức bốn chữ chân ngôn, đem 'Một lòng muốn chết' bốn chữ, vụng trộm khắc người nội tâm, thủ đoạn cực kỳ ác độc."

Trần Bình An yên lặng nhớ kỹ Lưu Chí Mậu cái tên này.

Tề Tĩnh Xuân thở dài, hỏi: "Người liền không hiếu kỳ, vì sao ta không ra tay ?"

Trần Bình An lắc đầu.

Tề Tĩnh Xuân phối hợp nói rằng: "Này phương thiên địa, như là phơi gió

phơi nắng ba ngàn năm cũ kỹ đồ sứ, rời ra phá toái sắp đến, các người chung quy là người ngoài, lại có đại trận bảo vệ, như thế nào hành động, chỉ cần không nên quá phận, xa xa không đến mức để đồ sứ vỡ nát, nhưng ta là cái kia tay nâng đồ sứ người, ta bất kỳ cử động nào, đều sẽ liên lụy đến cái này đồ sứ vết nứt, trên thực tế mặc kệ ta làm cái gì, sẽ chỉ làm những văn lộ kia gia tăng lan tràn. Nếu chỉ là đồ sứ nát, thì cũng thôi đi, thế nhưng là cái này tiểu trấn năm, sáu ngàn người kiếp này đời sau vận mệnh, đều ở tay ta, ta làm sao có thể phớt lờ ?"

Chỉ là những này tích tụ nhiều năm, không nhả ra không thoải mái mở miệng, Tề tiên sinh nói đến quá nhỏ giọng, Trần Bình An vểnh tai cũng nghe không rõ ràng.

Tề Tĩnh Xuân nhìn lấy lúc thỉnh thoảng dùng tay phải lau khuôn mặt thiếu niên, hai người chạy tới Hạnh Hoa ngõ hẻm Thiết Tỏa Tĩnh phụ cận, bên kia có phụ nhân chính tại xoay người cấp nước, Tề Tĩnh Xuân hỏi: "Nếu có người xa lạ rơi vào giếng nước, người như cứu người, liền sẽ chết, người có cứu hay không ?"

Trần Bình An nghĩ nghĩ, hỏi lại nói: "Ta nghĩ biết rõ, thật sự cứu được người kia sao?"

Tề Tĩnh Xuân không có trả lời thiếu niên vấn đề, chỉ là cười nói: "Nhớ kỹ, quân tử không cứu."

Thiếu niên ngẩn người, nghi hoặc nói: "Quân tử ?"

Tề Tĩnh Xuân do dự một chút, ngồi xổm người xuống, trước giúp giầy cỏ thiếu niên chỉnh ngay ngắn vạt áo, sau đó dùng tay giúp hẩn lau đi vết máu, ôn nhu nói: "Gặp phải không chuyện may mắn, trước có trắc ẩn tâm, nhưng là quân tử cũng không phải là cổ hủ người, hẩn có thể đi giếng một bên cứu người, nhưng tuyệt đối sẽ không để cho mình thân hãm tử địa."

Tựa hồ bị vấn đề này khơi gợi lên tâm tư.

Thiếu niên nghiêm túc hỏi: "Tiên sinh, ta hiện tại còn có thể tiếp tục sống sao? Nếu như có thể, như vậy ta còn có thể sống bao lâu ?"

Tề Tĩnh Xuân cẩn thận nghĩ nghĩ, chậm rãi đứng người lên, chém đinh chặt sắt nói: "Người nếu là không sợ con đường phía trước long đong, ăn lớn đau khổ, liền khẳng định có thể sống sót."

Thiếu niên lập tức tiểu dung rực rỡ, thiên kinh địa nghĩa nói: "Ta cũng không sợ chịu khổ!"

Tề Tĩnh Xuân nghĩ đến cái này một đường đi tới, thiếu niên thân nhiên chỗ chi, liền bình thường trở lại, "Đi, dẫn người đi một chỗ. Mặc dù ta Tề Tĩnh Xuân không thể giúp người cái gì, nhưng việc đã đến nước này, để người vượt qua kiếp nạn này, tuyệt không tính phá hư quy củ, kỳ thật vốn là nên đền bù tổn thất người một phần cơ duyên mới đúng."

Thiếu niên tỉnh tỉnh mê mê.

Hai người tới lão hộc thụ dưới, chẳng biết tại sao, trong tiểu trấn bên ngoài yên tĩnh im ắng, chỉ có cái này khỏa lão hộc giống như là duy nhất ngoại lệ, lá cây lay nhẹ, đáng dấp yếu diệu.

Tề Tĩnh Xuân đứng vững sau, sắc mặt nghiêm túc, thở dài sau, ngẩng đầu hỏi: "Tề Tĩnh Xuân có thể hay không hướng các người cầu một mảnh lá hộc, để thiếu niên ngày sau có thể an an ổn ổn rời đi tiểu trấn, ít nhất tại trong ba năm, không nhận cái kia phản công mà đến tai vạ bất ngờ tai ách ?"

Ngàn năm lão hộc, vô thanh vô tức.

Tề Tĩnh Xuân lại hỏi nói: "Tề Tĩnh Xuân tọa trấn nơi này năm mươi chín năm, không có công lao cũng có khổ lao, chẳng lẽ còn cầu không được

một cái tổ ấm lá hòe ? Huống chi thiếu niên vốn là là các người tiểu trấn người, chứ vị tiên hiền, dùng cái gì như thế keo kiệt ?"

Lão hòe vẫn là không có đáp lại.

Thời khắc này yên tĩnh như là im ắng mĩ mai.

Người Tề Tĩnh Xuân thần thông quảng đại, nhưng đến thực chất là cái này thiên địa phương viên bên trong một cái, càng là chủ trì đại trận đầu mỗi then chốt người đáng thương kia, chúng ta chính là không muốn uống phí bổ thí phần này hương hỏa tình, có thể làm khó dễ được ta ?

Tề Tĩnh Xuân sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng chỉ có thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn lại, đầy côi lòng áy náy.

Thiếu niên nhếch miệng cười một tiếng, phản tới an ủi nói: "Lục đạo trưởng nói ta chỉ cần đi tiểu trấn phía Nam, tìm tới một cái họ Nguyễn thợ rèn, khi hẩn học đồ, thì có hi vọng sống sót, Tề tiên sinh, không có cái này. . . Lá hòe, tin tưởng cũng không có gì vấn đề!"

Tề Tĩnh Xuân cười hỏi nói: "Lời thật lòng ?"

Thiếu niên gãi gãi đầu, ngại ngùng nói: "Giả."

Tề Tĩnh Xuân hiểu ý cười một tiếng.

Đột nhiên.

Một mảnh xanh ngắt ướt át tươi non lá hòe, từ tán cây chỗ cực kỳ cao, lóe lên rơi xuống.

Thiếu niên chỉ là xòe bàn tay ra, lá cây liền tự hành rơi vào trong lòng bàn tay hẩn.

Trên lá cây, có một cái màu vàng kim, lóe lên một cái rồi biến mất.

Tề Tĩnh Xuân có chút kinh ngạc, sau một lát, trầm giọng nói: "Này chữ vì Diêu, Trần Bình An, người có bằng lòng hay không vì Diêu gia báo ân, bất luận sinh tử ? ! Thực không dám giấu giếm, dù là không có miếng lá cây này, người cũng chưa chắc không có một chút hi vọng sống, điểm này, ta có thể rõ ràng nói cho người. Cho nên người ngàn vạn phải suy nghĩ kỹ!"

Thiếu niên hỏi: "Là Diêu sư phó cái kia Diêu chữ sao?"

Tề Tĩnh Xuân gật đầu một cái, "Đúng vậy."

Thiếu niên chấp tay trước ngực, đem lá hộc nhẹ nhàng kẹp ở trong lòng bàn tay, ngẩng đầu lớn tiếng nói: "Chỉ cần ta sống một ngày, chỉ cần là cùng người có liên quan Diêu họ người, tựa như Tề tiên sinh trước đó nói, dù là hãm rơi vào trong giếng, dù là cứu người hãm phải chết, nhưng ta Trần Bình An tất cứu chi!"

Trời lại yên tĩnh.

Tề Tĩnh Xuân cười nói: "Đi thôi."

Mang theo thiếu niên rời đi thời điểm, lặng yên quay đầu, nhìn về phía cây hộc chỗ cao nhất, Tề Tĩnh Xuân mặt lộ vẻ mỉa mai.

"Họ Trần" lá hộc cũng không phải là không, trên thực tế còn không chỉ một hai mảnh, thế nhưng là đến cuối cùng, biết rõ nơi này sắp sụp đổ, thà rằng thay chủ kí sinh, dù là không họ Trần cũng không quan trọng, cũng vẫn là không có một phần hương hỏa tổ ấm, nguyện ý xem trọng Nê Bình ngô hẻm giày cỏ thiếu niên.

Tề Tĩnh Xuân quay lại đầu, sờ lên thiếu niên đầu, trêu ghẹo nói: "Nếu như là Tống Tập Tân, Triệu Diêu, Cố Sán những người này, giống trước

người như vậy phát này hoành nguyện, nói không chừng liền muốn dẫn phát thiên địa cộng minh."

Thiếu niên tiểu dung ánh nắng, "Cái kia ta nhưng không xen vào, ta chỉ làm tốt chính mình sự tình."

Tề Tĩnh Xuân lại hỏi nói: "Lần này là lời thật lòng ?"

Thiếu niên cười nói: "Vâng!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đem tặng

Đào Diệp ngô hẻm một tòa trong nhà, có vị mặt mũi hiền lành lão nhân, ngồi tại hành lang bên dưới trên ghế mây, bên cạnh ngồi vị bộ dáng hoạt bát đáng yêu nha hoàn, ăn mặc vàng nhạt văn màu quần dài, bên ngoài che đậy ăn mặc cặn bích sắc quần lụa mỏng, một bên nghe lão nhân nói cổ sự, một bên chậm rãi quạt gió.

Lão nhân đột nhiên mở miệng hỏi nói: "Đào Nha, đón gió, lại ngủ gật à nha? Không phải hù dọa người, nếu là ở tiểu trấn bên ngoài mọi người tòa nhà, người dạng này lười biếng, nhưng là muốn chịu phạt."

Không có bất kỳ cái gì đáp lại, đối với hạ nhân một mực rộng rãi khoan hậu lão nhân, đang muốn tiếp tục trêu chọc vài câu, sắc mặt đột biến, ngẩng đầu nhìn về phía phương xa, thần sắc ngưng trọng lên. Nguyên lai trong tiểu viện, không chỉ có là thiếu nữ nha hoàn cầm chi phiến, không có động tĩnh chút nào, trên thực tế ngay cả vô hình thanh phong cũng dừng lại. Lão nhân tranh thủ thời gian bình khí ngưng thần, mặc niệm khẩu quyết, ngồi quên nhập định, để tránh tại trận này thời gian trường hà ngăn ngại ngược dòng bên trong, uống phí hao tổn tu vi đạo hạnh. Lão nhân nhẹ nhàng thở dài, nhất là tuân thủ nghiêm ngặt quy củ cấp bậc lễ nghĩa Tề Tĩnh Xuân, cũng rất cực phá lệ xuất thủ, kể từ đó, thật sự là mưa gió sắp đến Phong Mãn Lâu.

Thiết Tỏa Tĩnh, dáng người khôi ngô xứ khác người trẻ tuổi ngồi xồm ở cách đó không xa, dùng sức nhìn chăm chăm bánh xe xe. Nhưng là khoé mắt dư quang, lại vụng trộm liếc nhìn một vị nữ nang thôn phụ mặt bên, nàng chính xoay người từ miệng giếng bên trong nhấc lên một cái thùng nước, đường cong kinh người bờ mông, trĩu nặng rơi bên dưới bộ ngực, cả người hơi có vẻ khoa trương đường cong, linh lung lộ ra, thân thể tách ra một luồng sung mãn mạch tuệ dã tính khí tức, để nguyên bản bất quá trung nhân chi tư phụ nhân, cũng nhiều ra một chút khác vận vị đến.

Làm tuổi trẻ người ý thức được cảnh vật chung quanh xuất hiện quý dị đứng im sau, người khác không hề động, chỉ là cả gan, nhìn thẳng vào bức kia phụ nhân cấp nước mỹ diệu hình ảnh, người trẻ tuổi vụng trộm nuốt một cái nước miếng, tranh thủ thời gian thay đổi thân thể, đổi cái ngồi xồm tư thế.

Khó trách sư phụ nói qua, dưới núi nữ tử, là ra rừng hổ, công lực đại giảm, cần phải là một khi mang lên núi, liền muốn trở thành xưng vương xưng bá ngọn núi hổ, là sẽ ăn người, sư phụ uống rượu về sau, luôn nói trên đời bên dưới anh hùng hào kiệt, toàn bại bởi nhà mình vào núi hổ, không có một cái ngoại lệ. Nhưng là người trẻ tuổi cảm thấy ra rừng hổ liền đã rất lợi hại, tỉ như trước mắt phụ nhân kia, rõ ràng đáng dập phổ thông, lại sặc sỡ đến làm cho tâm hấn ngứa, nếu là nàng không nói hai lời cho hấn một cái tát, hoàn toàn không nói đạo lý, người trẻ tuổi cảm thấy mình vẫn là căn bản không dám hoàn thủ, nói không chừng phụ nhân cười một tiếng, hấn sẽ còn đi theo cười đây.

Người trẻ tuổi nghĩ tới những thứ này, cũng có chút nản chí ỉu xiu, cúi đầu liếc mắt đũng quần, hùng hùng hổ hổ, "Không có xương cốt, khó trách không có cốt khí!"

Nê Bình ngô hẻm nội, Tống Tập Tân chính tại đọc qua một quyển nặng nề cổ xưa địa phương huyện chí, Tống Tập Tân lục lợi ra rất nhiều quy luật, tỷ như trên đại thể là mỗi sáu mươi năm một tăng thêm, cho nên Tống Tập Tân len lút bên dưới đem cuốn sách này đặt tên là 《 Giáp Tử Chí 》 , còn có chính là tiểu trấn bách tính tại tuổi nhỏ lúc bị bà con xa mang đi ra ngoài sau, cơ hồ liền không có người trở lại qua quê quán, giống như rất không thích lá rụng về cây, thuộc về trong tường nở hoa ngoài tường hương, rất nhiều gia tộc dòng họ ngay tại bên ngoài khai chi tán diệp, thậm chí trưởng thành là từng cây từng cây thâm căn cố đế đại thụ che trời, cho nên Tống Tập Tân lại đem biệt danh vì 《 Tường Ngoại Thư 》 .

Thiếu niên lúc này chính tại đọc qua một tờ nhân vật truyện, miêu tả một cái gọi là Tào Hi cuộc đời sự tích, bút mực keo kiệt, là bản này huyện chỉ lại một đặc sắc, Tổng Tập Tân lật qua lật lại nhìn ít nhất bảy, tám lần, đối với quyển sách này sớm đã thuộc lòng, cho nên bây giờ nhàn hạ lúc đọc qua, sẽ chỉ tuyển chọn một chút kỳ quái nhân vật cổ sự, xem như một vị kể chuyện tiên sinh miêu tả diễn nghĩa truyền kỳ, tính chân thực như thế nào không thể nào khảo chứng, Tổng Tập Tân đương nhiên cũng không để ý, hắn chỉ nhớ rõ cái kia người mặc quan phục nam nhân, tại vào kinh thành báo cáo công tác rời đi tiểu trấn trước đó, đêm khuya một mình tới đây, nam nhân lấy một loại vô cùng trịnh trọng thái độ, nói cho thiếu niên phải nhớ kỹ một việc, chính là đọc thuộc lòng nhớ kỹ trong sách mỗi một cái xuất hiện qua tên người, cùng hàng trăm hàng ngàn người số, cùng phía sau bọn họ các tổ tiên tại tiểu trấn riêng phần mình nền móng, nhất là cùng bốn họ thập tộc quan hệ mạch lạc.

Lúc này Tổng Tập Tân không nhúc nhích tí nào, tựa như tiểu trấn Đông Nam những cái này phá toái không chịu nổi tượng bần tượng thần, từng tòa tùy ý té ở trong bụi cỏ, bần trong đất, vô luận gió táp mưa sa, chỉ là lù lù bất động. Từ cửa sổ xuyên thấu qua vẩy ở trên bàn sách tia sáng, bảo trì một loại khác thường đứng im trạng thái.

Nhà này trong nhà, duy nhất có thể di động người cùng vật, là tỳ nữ Trĩ Khuê cùng đầu kia không đáng chú ý thần lẩn, nàng rất sớm đã phát giác được dị dạng, trong đầu cái thứ nhất toát ra ý nghĩ, muốn đi sát vách sân nhỏ, tìm cái kia mặt đờ thiếu nữ, mắng nàng chó máu xối đầu, nhưng khi tỳ nữ ý thức được chuôi kiếm này tồn tại sau, liền bỏ đi cái này mê người ý nghĩ. Nàng đầu tiên là đi vào chính mình thiếu gia gian phòng, nghiêng liếc một chút trang sách nội dung, nhìn thấy "Tào Hi" hai chữ liền ngại phiền, liền giúp thiếu gia hướng về sau lật vài tờ, nhìn thấy có quan hệ "Tạ Thực" độ dài sau, mới vui vẻ cười cười. Chỉ bất quá rất nhanh nàng liền hậm hực, lại đem trang sách lật trở về, để tránh tiết lộ thiên cơ, làm hại chính mình lộ chân tướng, những năm gần đây, khôn khéo lòng dạ thiếu gia bất quá là xuất phát từ hiếu kỳ, hoài nghi thân phận của nàng lai

lịch thôi, chưa bao giờ bắt được chân chính chứng cứ xác thực, nàng cũng không muốn tại đại công cáo thành thời khắc, thất bại trong gang tấc, nàng đi theo thiếu gia thường thường muốn đi Hương Thục, cảm thấy người đọc sách có mấy lời, nói đến rất dối trá hỗn trưởng, tỉ như "Bỏ sinh mà lấy nghĩa người vậy", có mấy lời thì nói đến cũng không tệ lắm, tỉ như "Đi trăm dặm người nửa tại chín mươi", thật sự là đem đạo lý cho thuyết phục thấu.

Đầu kia thổ hoàng sắc thần lẫn, chính ghé vào ngưỡng cửa phơi mặt trời, lúc này khi nó vắng lặng đứng im, liền khôi phục "Chân thân", tia sáng chiếu rọi bên dưới, chỉ thấy nó tỏa ra ánh sáng lung linh, trong suốt sáng long lanh, thân thể toàn thân giống một khối lưu ly.

Sát vách sân nhỏ trong phòng, áo đen thiếu nữ Ninh Diêu lâm vào một loại huyền diệu khó giải thích thai tức trạng thái, không lấy miệng mũi xuyết hút, như hài nhi còn tại bào thai bên trong, thần khí về cây mà dừng niệm.

Tuyết trắng vỏ kiếm nội, phi kiếm như nhật được đại xá, chậm rãi ra khỏi vỏ sau, nó tại chủ nhân bốn phía nhẹ nhàng bay lượn, y như là chim non nép vào người chi ôn thuần thân mật, lại có thiếu nữ quần áo tung bay dạt chi mỹ cảm. Nó cũng không phải là lung tung phi hành, mà là linh tế vẽ bùa đồng dạng, vì chính tại chữa thương chủ nhân tạo nên một khối tốt nhất phong thủy chi địa, quả nhiên, không có chút nào hô hấp dấu hiệu thiếu nữ, bốn phía khí tức mãnh liệt tràn vào trong cơ thể nàng, nàng như thôn tính nước, điên cuồng hấp thu phương này giữa thiên địa bốn nguyên linh khí. Thế là giờ khắc này, tiểu trấn tĩnh mạch nặng nề, cùng nhà này tòa nhà phong sinh thủy khởi, cấu thành sự chênh lệch rõ ràng.

Ngoài trấn nhỏ phương Nam bên khe suối.

Có cái tướng ngũ đoản hán tử, mày rậm mắt to, nhuệ khí bức người, hờ ngực lộ bụng, cầm trong tay thiết chùy đang đánh sắt, một chùy xuống

dưới, tia lửa tung tóe, cả phòng quang huy.

Vô số lửa ta lửa tắt hỏa quang, tại trống trải trong phòng khắp nơi tán loạn, chói lọi hùng vĩ.

Một lần vung mạnh nện, liền có thể ném ra một bức tranh.

Hán tử đối diện, đứng đấy một cái ghim đầu nhẹ nhàng thoải mái bím tóc đuôi ngựa thiếu nữ, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, nàng choàng kiện hoàng ngư bằng da che đầy bào, phòng ngừa đốm lửa nhỏ bắn tung tóe đến trên người, bình thường vải bông quần áo, rất dễ dàng bị đốt xuyên ra từng cái lỗ thủng đến.

Làm một lần đánh về sau, ngàn vạn điểm đốm lửa nhỏ, đột nhiên trong phòng toàn bộ đình trệ.

Bím tóc đuôi ngựa thiếu nữ nhú mày hỏi: "Cha ?"

Hán tử trầm giọng nói: "Đối lấy người đến đập kiếm đầu, vừa vận mượn cơ hội này rèn luyện người thần ý."

Thiếu nữ thả xuống cái kia cây lão kiếm đầu, đẩy ra trước người hai bên đốm lửa nhỏ, đốm lửa nhỏ bị nàng tiện tay vẩy lui, một cái tác động đến nhiều cái, vốn nên đứng im tại thời gian trường hà bên trong đốm lửa nhỏ, không ngừng đụng chạm lấy đốm lửa nhỏ, lần lượt va chạm vào nhau, khiến cho trong phòng tia sáng, lộ ra nhiều loạn vô cùng.

So sánh trong tiểu trấn những cái kia tựa như tiềm long tại yên tuổi tiền bối, từng cái ngưng thần bình khí tĩnh tâm nhập định, thiếu nữ sở tác sở vi, thật sự là quá hoành hành bá đạo chút.

Nhất là làm đối thành nàng đến vung mạnh nện về sau, thế đại lực trầm, động tác mãnh liệt, thậm chí so với kinh nghiệm lão nói hán tử, còn muốn càng thêm cuồng dã không bị trói buộc.

Mỗi một lần đánh bắn tung tóe đi ra đốm lửa nhỏ, tại chừng mực ở trong cũng không biết biến mất, cho nên lần lượt điệp gia về sau, lít nha lít nhít đốm lửa nhỏ, như sáng chói sao dày đặc, bao vây trên không trung.

Đúc kiếm chi thất, đốm lửa nhỏ ỨC VẠN.

Nam tử gắt gao tiếp cận cái kia cây đỏ bồng kiếm phôi tử, trầm giọng phân phó nói: "Trong lòng mặc niệm 《 Chú Kiếm Kinh 》 lay long thiên!"

Thiếu nữ khí thế bỗng nhiên hạ xuống, thấp giọng nói: "Cha ?"

Nam nhân nổi nóng nói: "Làm cái gì ?"

Thiếu nữ khí thế lại hàng, rụt rè nói: "Giữa trưa ăn đến ít, đói bụng, nên bất động."

Nam nhân càng thêm nổi giận, nếu như không phải tại đúc kiếm, kém chút liền muốn dạy dỗ mắng chửi người, "Rõ ràng là để người đọc sách liền cùng đòi mạng người đồng dạng, tìm có gì. . . Mẹ nó, khuê nữ người này khẩu vị, đói cũng rất bình thường, thật đúng là không phải lấy cớ. . ."

Thiếu nữ vụng trộm cười, ngoài miệng nói đói, kỳ thật động tác trên tay không có chút nào yếu bớt, trong một chớp mắt đột nhiên nảy ra ý tưởng, thiếu nữ hét lớn một tiếng sau, dốc hết toàn lực một chùy nện xuống, trời xui đất khiến nói: "Đi ra cho ta!"

Lần này bắn tung tóe đi ra đốm lửa nhỏ, cực kỳ phong phú, càng chương mắt.

Hán tử trên mặt bất động thanh sắc, thâm nghĩ: "Xong rồi."

Cố Sán nhà sân nhỏ, phụ nhân chậm rãi tỉnh lại, đau đầu như nứt, tại hài tử nâng ngồi xuống về ghế dài, Tiết Giang chân quân Lưu Chí Mậu chính tại nhắm mắt dưỡng thần, trong tay áo ngón cái ngón trỏ chậm rãi kết động.

Phụ nhân Cố thị đem nhi tử đặt tại chính mình bên cạnh ngồi, nhẹ giọng hỏi nói: "Tiên trưởng, chuyện gì xảy ra ?"

Lão nhân không có mở mắt, nói: "Lão phu thu tốt đồ đệ, người có đứa con trai tốt. Cố thị người liền an tâm chờ lấy mẫu bằng tử quý đi."

Phụ nhân vui mừng quá đổi, lệ nóng doanh tròn, ôm lấy hài tử, tinh tế vỡ nát nỉ non nói: "Hài tử cha hửn, người có nghe hay không, chúng ta Cố Sán nhất định sẽ có triển vọng lớn. . ."

Lưu Chí Mậu đột nhiên ồ lên một tiếng, kinh ngạc lên tiếng, mở mắt cúi đầu quan sát lòng bàn tay đường vân, tựa như chuyển hướng đi ra một đầu mới đường, nói một mình nói: "Đây là vì sao ? Không nên a. Thiếu niên không chết, ngược lại là cái kia Tiên gia con cháu, không hiểu thấu chết rồi?"

Lão nhân không thể không đứng người lên, ở trong viện chậm rãi dạo bước, bấm ngón tay nhanh chóng, "Phế vật! Thua bởi một cái chợ búa tay của thiếu niên bên trong, Vân Hà Sơn vất vả góp nhặt xuống ngàn năm danh vọng, như vậy hủy hoại chỉ trong chốc lát."

Phụ nhân thấp thỏm bất an nói: "Lão tiên trưởng, đã nhà chúng ta Sán mà đã báỉ sư, không bằng liền bỏ qua Trần Bình An a?"

Lão nhân gầm thét nói: "Lòng dạ đàn bà! Thật muốn có một bộ lòng từ bi, người ta bắt đầu thấy lúc, liền không nên nổi sát tâm ý nghĩ. Lúc này đến cùng lão phu giả bộ Nữ Bồ Tát, muốn mặt không biết xấu hổ ?"

Phụ nhân bị mắng mặt mũi tràn đầy trắng bệch, nhu nhu ầy ầy không dám nói nửa chữ.

Lão nhân còn không hết tức, đưa tay chỉ phụ nhân mắng to: "Hương đã thôn phụ, kiến thức thiên cận! Về sau Cố Sán theo ta trở về Thư Giả Hồ sau, mẹ con các người gặp nhau số lần, tuyệt đối không thể quá mức thường xuyên, để tránh ảnh hưởng hẩn tu hành, nhưng có dị nghị?"

Phụ nhân tranh thủ thời gian khoát tay nói: "Không dám."

Lão nhân ánh mắt âm trầm.

Phụ nhân ngẩn người, rất nhanh hồi lại thần, vẻ mặt cầu xin, đáng thương nói: "Không có dị nghị, tuyệt đối không có!"

Lão nhân dùng sức vung tay áo, hừ lạnh nói: "Tức chết lão phu!"

Lúc trước mắt thấy phụ nhân coi như có chút độc đáo phong vận, vừa mới có đưa nàng thu làm thiếp thân nô tỳ ý nghĩ, nàng liền biểu hiện được như thế tục không chịu được, đáng đời nàng bỏ lỡ một phần có hi vọng đi vào tu hành ngưỡng cửa phúc khí.

Lão nhân đột nhiên như lâm đại địch, nhìn quanh bốn phía, quả nhiên này phương thiên địa bị người vì đứng im vì "Chùng mực", chùng mực là thế gian rất nhiều tiểu động thiên một loại, Lục Địa Thần Tiên, Kim Thân La Hán cũng dừng hòng mở ra mà thành.

Loại đại thần thông này, có thể nói đẳng phong tạo cực, tuy nói ở mức độ rất lớn quy công cho đại trận kia, nhưng y nguyên để cho người ta rất cảm thấy kính sợ kính nể.

Thử nghĩ một chút, chỉ cần thân ở này phương thiên địa bên trong, cho dù người là Tiên Phật Thần Ma quỷ quái, tới đây đều là cần hướng ta đập đầu, đó là loại nào cảm thụ?

Tiết Giang chân quân Lưu Chí Mậu nằm mộng cũng nhớ muốn đạt tới này các loại độ cao. Thuật cao chớ dùng ? Tới người quý đi! Lưu Chí Mậu hận không thể có này tiểu động thiên về sau, đem Phật Đà, Đạo tổ, Nho giáo giáo chủ ba vị này thứ Tam Đại Đế Tử, toàn bộ kéo vào được, không dám nói muốn bọn hắn cúi đầu xoay người, tốt xấu mọi người cùng nhau bình khởi bình tọa, đồng bối tương xứng.

Lưu Chí Mậu không có dấu hiệu nào mà phun ra một ngụm máu tươi, trong lòng bàn tay cũng máu tươi bắn tung tóe, giống như là bị người dùng lợi khí dùng sức cắt ra một cái rãnh máu.

Cái tay còn lại bên trên, cũng không tự chủ được địa hiện ra cái kia trắng bát, mặt nước gợn sóng hỗn loạn, hắc tuyến tán loạn, bốn phía đục vách tường.

Lão nhân không chút do dự, trong lòng bàn tay chồng nơi tay lưng, thân là Đạo gia bồng môn bên trong người, lại lấy Nho gia thờ dài hành lễ, khễ cong đến cùng, cực kỳ thành kính, run giọng nói: "Thư Giải Hồ Thanh Hạp Đảo Đảo chủ Lưu Chí Mậu, khẩn cầu Tề tiên sinh thương hại văn bối chân thành lòng cầu đạo, nếu có chỗ mạo phạm, mong rằng tiên sinh đại nhân. . . Thánh Nhân không nhớ tiểu nhân!"

Sau một hồi lâu.

"Nhanh chóng rời đi!"

Bốn chữ như sấm mùa xuân nổ vang tại vị này chân quân bên tai.

Lưu Chí Mậu cuồng hỉ nói: "Tiên sinh yên tâm, văn bối cái này mang theo Cố thị mẫu tử rời đi tiểu trấn."

Một mực lấy văn bối tự cho mình là lão nhân nhớ lại một chuyện, cẩn thận hỏi: "Xin hỏi tiên sinh, văn bối trên người cái này hai túi tử kim tinh

đồng tiền, ứng nên xử trí như thế nào ?"

Uy nghiêm tiếng nói lại lần nữa vang lên, "Một người một vật, vừa lúc là hai phần cơ duyên, lưu tại trong viện là đủ. Trong vòng ba mươi năm, không cho người rời đi Thư Giải Hồ nửa bước."

Lưu Chí Mậu như trút được gánh nặng, lần này cuối cùng không có như vậy nịnh nọt, cố ý đi nho sinh vái chào lễ, mà chỉ là đánh cái trang trọng Đạo gia chấp tay, "Trưởng giả ban thường không dám từ, Tề tiên sinh đại ân đại đức, văn bối khắc sâu trong lòng ngũ tạng, suốt đời khó quên!"

Tại cái này về sau, Tề Tĩnh Xuân âm thanh cũng không xuất hiện, chùng mực cũng rất nhanh biến mất theo, Lưu Chí Mậu không nói nhảm, lập tức để Cố thị mang theo Cố Sán theo hăn rời đi tiểu trấn, Cố thị đang muốn nói chuyện, liền bị Lưu Chí Mậu một cái hung ác đến cực điểm ánh mắt trừng đi qua, dọa đến phụ nhân câm như hến, Lưu Chí Mậu móc ra hai cái túi, mặc dù trong lòng có chút lưu luyến không bỏ, nhưng là vị này chỉ tại một cái danh xưng với thực chân quân đầu hàm bàng môn đạo nhân, vẫn là không chút do dự đặt ở trên ghế dài, chỉ là vừa đi đến tiểu viện thời điểm, Lưu Chí Mậu đột nhiên hỏi: "Nhà các người có hay không lưu lại cái gì lão vật ?"

Cố thị mờ mịt, lăm la lăm lét Cố Sán lập tức nhắc nhở nói: "Cha không phải lưu lại cái Đa Bảo Các nha, chính là giấu ở gầm giường bên dưới hít bụi cái kia ?"

Lưu Chí Mậu hai mắt tỏa sáng, không nói hai lời liền để phụ nhân dẫn đường, đi tìm tòi hư thực.

Đã vị kia Thánh Nhân công nhận Cố Sán bản thân tức là cơ duyên, vậy liền mang ý nghĩa đứa bé này có thể mang đi thuộc về chính hăn cơ duyên.

Về phần những cơ duyên này cuối cùng thuộc về, tại trên tiểu trấn, chỉ sợ

Thiên Vương lão tử tới, cũng phải nghe Tề Tĩnh Xuân, nhưng đã đến Thư Giản Hồ, nhưng liền không nói được rồi.

Rốt cục không người trông coi Cổ Sán đợi đến hai người vào nhà sau, một tay một trái nhắc lên hai cái túi, nhẹ nhàng rút ra chốt cửa, nhanh chân chạy vội hướng Nê Bình ngõ hẻm một chỗ khác.

Trong phòng phụ nhân Cổ thị quỳ gối trên mặt đất, thăm dò vào gầm giường đi chuyển cái rương, cái rương không lớn cũng rất chìm, có chút tổn sức, chuyển cho nàng thở hồng hộc.

Kết quả nàng đẩy đà bờ mông bị Tiết Giang chân quân hung hăng đá một cước, lão nhân trêu chọc nói: "Cổ thị, người thua thiệt tại ngày sau bảo đường bên trên, bất quá chỉ bằng cái này, tại Thanh Hạp Đảo làm nhị đẳng nha hoàn, có chút miễn cưỡng, bất quá khi tam đẳng nha hoàn, dư xài. Lão phu nhìn người là không lọt nổi mắt xanh, bất quá Thanh Hạp Đảo bên trên, ngược lại là có mấy vị khách khanh tán nhân, nói không chừng tốt người này một thanh, đến lúc đó người cần phải hảo hảo tranh thủ, chớ có e lệ, uống phí bỏ lỡ một cộc phúc duyên."

Phụ nhân thân thể có chút cứng ngắc, nàng lúc này hơn phân nửa thân thể còn tại gầm giường, thấy không rõ biểu lộ.

—— ———

Đi đến một đầu cửa ngõ, Tề Tĩnh Xuân đối với Trần Bình An nói rằng: "Thái Kim Giản cùng Phù Nam Hoa, cứ giao cho ta xử trí. Bây giờ người có mảnh này tổ ấm lá hòe, thì càng không nên xem thường sinh tử, hảo hảo sống sót, mới là đối với cha mẹ người lớn nhất hồi báo. Còn về sau Vân Hà Sơn, Lão Long Thành cùng Tiết Giang chân quân tam phương thế lực, ta không dám nói bọn hăn mãi mãi sẽ không tìm người gây chuyện, nhưng là trong vòng mười năm chắc chắn sẽ không đến gây sự với người, vận khí tốt, người vẫn là cái chợ búa bình dân, cũng có thể ba mươi năm bình yên vô sự."

Tề Tĩnh Xuân cười nói: "Cũng không cần đối với tiểu trấn trong lòng còn có kiêng kị, về sau. . . Qua không được bao lâu, hẳn là liền không còn những cái kia tính kế. Nếu như người nếu muốn hai ba mươi năm cuộc sống an ổn, không ngại ngay ở chỗ này tìm cô nương cưới, thành gia lập nghiệp là được. Nếu như muốn đi tiểu trấn bên ngoài, kiến thức một chút chân chính thiên địa cảnh tượng, cũng là chuyện tốt. Đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường, là chúng ta người đọc sách chuyện ắt phải làm, người về sau liền sẽ phát hiện, tại trên tiểu trấn là đọc sách khó, bước đi dễ dàng, đến bên ngoài đâu, rất nhiều người đọc sách là mua sách, đọc sách, tàng thư đều rất dễ dàng, coi như là không thích đi xa đường, ngại chịu khổ, cái gọi là phụ trách du học, bất quá là đón xe dạo chơi ngoại thành thôi."

Thiếu niên kinh ngạc nói: "Tề tiên sinh, bước đi cũng coi như chịu khổ?"

Tề Tĩnh Xuân thoải mái cười to, "Không nói trước tiểu trấn bên ngoài, chỉ nói bên cạnh tốt, người gặp qua Phúc Lộc Nhai, Đào Diệp ngô hẻm có mấy đứa cùng tuổi người, cùng người dạng này đầy khắp núi đồi chạy loạn?"

Thiếu niên gật đầu nói: "Thật đúng là."

Tề Tĩnh Xuân nghĩ nghĩ, đưa tay rút ra cầm ở trên búi tóc một cây bích ngọc trâm cài tóc, xoay người đưa cho bần hàn thiếu niên, "Coi như là ly biệt lễ vật tốt. Cũng không phải là quý giá vật, cũng không Tiên gia vật phẩm, yên tâm thu xuống. Kỳ thật ta giống như người, từng là ngô hẹp thiếu niên, hăng hái khổ đọc, kinh lịch trùng điệp gặp trắc trở, long đong, đương nhiên cũng có đủ loại gặp gỡ, lúc này mới tiến vào Sơn Nhai thư viện, bái sư cầu học cái kia đoạn thời gian, là ta Tề Tĩnh Xuân đời này vui vẻ nhất tuổi nguyệt, về sau tiên sinh rời núi thời điểm, liền giao cho ta cái này cây trâm, xem như đối ta một loại mong đợi cùng nhắc nhở, chỉ tiếc bây giờ quay đầu lại nhìn, qua nhiều năm như vậy, ta làm một

mực không tốt, tin tưởng nếu như tiên sinh tại thế, nhất định sẽ thất vọng."

Thiếu niên nào dám đón lấy phần này lễ vật.

Cái này cây bích ngọc cây trâm, tựa hồ còn ẩn chứa Tề tiên sinh cùng hân tiên sinh sư đồ tình nghĩa, tình ý nặng không phải nói, huống chi lễ cũng không nhẹ a.

Thiếu niên lại không kiến thức, đến cùng cũng là đốt ngự dụng sứ xuất thân nhân vật, đối với một kiện đồ vật tốt xấu, vẫn còn có chút giám thường lực.

Tề Tĩnh Xuân âm giọng nói: "Lưu tại ta chỗ này, ân sư di vật liền muốn theo ta cùng một chỗ mai một, còn không bằng chuyển tặng cho người. Huống chi người nhưng thật ra là vô công bất thụ lộc, ta tại tiểu trấn dừng lại gần sáu mươi năm, một mực có cái cẩn thận kết, không được tháo ra, đáng tiếc ân sư đã qua đời, vốn cho là đời này đều sẽ không chiếm được đáp án, là người trong lúc vô tình giúp ta giải hoặc, cho nên ta đem cái này cây cây trâm đưa người, về tình về lý tại lễ, đều rất thích hợp. Trần Bình An, chỉ có thể giúp người cầu đến một mảnh lá hòe, vô pháp cho người lại nhiều cơ duyên."

Thiếu niên hai tay tiếp nhận cái kia cây chất liệu phổ thông ngọc trâm, ngẩng đầu chân thành nói: "Tiên sinh đã làm rất nhiều."

Tề Tĩnh Xuân cười cho qua chuyện, mắt thấy thiếu niên bị tự thuyết phục thu xuống cây trâm, liền thiếu một khối tâm bệnh, cây trâm xác thực phổ thông bình thường, nhưng đến thực chất là ân sư di vật, có thể đưa tặng cho một cái không có nhục ngọc trâm mình vẫn thiếu niên, rất tốt.

Cho nên Tề Tĩnh Xuân cuối cùng căn dặn nói: "Trần Bình An, nhớ kỹ,

về sau mặc kệ gặp được cái gì, người cũng không cần với cái thế giới này mất đi hi vọng."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Ly biệt

Nê Bình ngỗ hém một tòa nhà đầu ngõ, có cái treo nước mũi ngang buồng hài tử, chính tại hung ác đập cửa, hùng hùng hổ hổ, nước bọt văng khắp nơi, "Trần Bình An! Lại không cút ra đây, ta tìm người chém chết người, đem người nhà một đồng rách rưới đều đập! Ta biết rõ người ở nhà, bận bịu cái gì đâu, chẳng lẽ là đang cùng Tống Tập Tân tiểu tức phụ, cùng Trĩ Khuê tại cái kia cái gì ? Ban ngày, cũng không hiểu được chiếu cố một chút Tống Tập Tân cảm thụ ? Tốt tốt tốt, không ra đúng không, ta đi, ta thật là đi a ? Ta đi lần này, người này đòi liền bằng muốn gặp lấy ta rồi, ta những bảo bối kia, lúc đầu nghĩ đến đều lưu cho người, Trần Bình An! Mau ra đây a!"

Chẳng biết tại sao, mắng cuối cùng, hài tử vậy mà mang theo chút giọng nghẹn ngào, hung hăng đem hai đầu con sên rút về hang ổ.

Cổ Sán bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi một hồi đau nhức, tranh thủ thời gian quay người nhìn lại, nhìn thấy tấm kia quen thuộc mặt Khổng Hậu, hài tử chửi ầm lên nói: "Trần Bình An! Người đại gia. . ."

Giày cỏ thiếu niên sắc mặt khó coi, Cổ Sán tranh thủ thời gian gió chiều nào che chiều ấy mà bồi thêm một câu, "Thân thể có khỏe không ?"

Nước chảy mây trôi, chuyển hướng như ý, không chút nào cứng nhắc.

Quen thuộc cái này thẳng ranh con không tim không phổi, dẫn theo cái mới bình gốm Trần Bình An tức giận nói: "Có được hay không, người còn không biết rõ ?"

Cổ Sán ý thức được mình còn có chính sự, tranh thủ thời gian đem Trần Bình An kéo tới cửa sân miệng, sau đó đem hai cái thêu công tinh mỹ cái túi, một mạch nhét vào Trần Bình An trong tay, hài tử đề thấp giọng tin

tức nói: "Còn nhớ rõ ta năm ngoái cùng người muốn đầu kia con lươn nhỏ không ?"

Trần Bình An một đầu sương mù, cầm trĩu nặng cái túi, đồ vật cũng không lạ lắm, lúc đó cường ép mua đi đầu kia màu vàng kim cá chép thiếu niên mặc áo gấm, sau đó liền chuyên đưa một cái túi đồng tiền cho mình. Trần Bình An nhìn chung quanh, Nê Bình ngô hẻm hai đầu cũng không có đức hạnh người, vẫn là tranh thủ thời gian mở cửa, đem Cổ Sán mang vào sân nhỏ, đem bình gốm để ở một bên sau, gợn gàng dứt khoát hỏi: "Có người xứ khác cùng người mua đầu kia cá chạch, đúng không đúng? ! Cổ Sán, ta khuyên người ngàn vạn chớ bán! Đánh chết đều chớ bán, người không phải nghĩ đến về sau để nương vượt qua ngày tốt lành à, người nhất định phải giữ lại đầu kia cá chạch, có biết rõ không ? !"

Cổ Sán oa một chút liền khóc thành tiếng, hai tay bắt lấy Trần Bình An tay áo, nghẹn ngào nói: "Ta nghĩ đem cá chạch trả lại người, thế nhưng là mẫu thân không cho, còn đánh ta một cái tát, mẫu thân từ nhỏ đến lớn cũng không đánh qua ta, còn có cái kia kể chuyện tiên sinh, không biết là thần tiên vẫn là quỷ quái, dọa người cực kì, đầu tiên là đem ta cho dẫn tới trong chén trắng, sau đó đầu kia cá chạch lập tức liền trở nên rất rất lớn, so nhà ta chum đựng nước còn lớn hơn rất nhiều rất nhiều. . ."

Trần Bình An một tay bịt hài tử miệng, sắc mặt nghiêm túc trừng mắt nói: "Cá chạch đưa cho người, liền là của người! Cổ Sán, người có còn muốn hay không về sau để người mẫu thân qua ngày tốt lành ? Có thể mỗi ngày đều ăn được thịt, để người nương dùng tới son phấn bột nước, mua loại kia sờ lên trơn mượt tơ lụa y phục ?"

Cổ Sán hít mũi một cái, dùng sức gật đầu.

Trần Bình An buông tay ra, ngồi xổm người xuống, hỏi: "Hai túi tử tiền là chuyện gì xảy ra, có phải hay không là người trộm lấy ra ?"

Cố Sán con người đảo một vòng, vừa định gạt người, Trần Bình An cùng hẳn quan hệ thật sự là không thể quen thuộc hơn được, tiểu vương bát đản mê cái mộng liền biết rõ kéo cái gì cứt, trực tiếp lại thưởng Cố Sán một cái hạt dẻ, tàn khốc nói: "Lấy về!"

Cố Sán cường tính tình cũng nổi lên, "Liền không!"

Trần Bình An cho tức giận đến sắc mặt xám xanh, nâng tay lên liền muốn đến cái hàng thật giá thật hạt dẻ, chỉ bất quá nhìn thấy hài tử chết cường chết cường biểu lộ, Trần Bình An lại có chút mềm lòng, chậm chậm ngừng khí, nghĩ nghĩ, hỏi: "Đến cùng là chuyện gì xảy ra, người nói cho ta nghe một chút đi."

Cố Sán liền đem sự tình từ đầu chí cuối nói một lần, không phủ nhận đứa bé này bình thường để cho người ta hận đến nghiến răng, nhưng xác thực thông minh sớm thông minh cực kì, từ lão hòng thụ đến Thiết Tỏa Tinh, lại đến Nê Bình ngô hẻm sâu nhỏ, đem cái kia kể chuyện tiên sinh muốn thu hẳn làm đồ đệ kỳ ngộ, cho Trần Bình An nói rõ ràng mình bạch. Trần Bình An giờ khắc này trong lòng đại khái nắm chắc, Cố Sán hơn phân nửa chính là trên tiểu trấn chính mình đạt được tổ ấm lá hòng một trong những nhân vật, mộ tổ bốc lên khói xanh cũng tốt, giống Tề tiên sinh Lục đạo trưởng nói tới có cơ duyên phúc khí cũng được, Cố Sán hẳn là sẽ bị cái kia kể chuyện tiên sinh mang rời khỏi tiểu trấn. Nhưng là vừa nghĩ tới cái kia Tiệt Giang chân quân Lưu Chí Mậu, Trần Bình An liền tiếng lòng căng cứng, dựa theo Tề tiên sinh thuyết pháp, người này phẩm hạnh thực sự thấp kém, càng muốn đem hơn chính mình trừ cho sướng, không tiếc dùng tới Tiên gia thần thông để hãm hại chính mình cùng Thái Kim Giản, Cố Sán nhận người này làm sư phụ, thật sự là chuyện tốt ? Bất quá lui một bước nói, người này nguyện ý thu Cố Sán làm đồ đệ, mà không phải hãm hại lừa gạt, hoặc là ép mua ép bán, có hay không có thể nói rõ Cố Sán tạm thời sẽ không nguy hiểm đến tính mạng ?

Ranh ma quỷ quái hài tử tròn mắt nhanh quay ngược trở lại, thừa dịp Trần Bình An suy nghĩ vấn đề thời điểm, thành linh nắm lên Trần Bình

An trong tay hai cái túi tiền, lập tức đánh tới hướng trong phòng, sau đó xoay người chạy.

Kết quả bị Trần Bình An một phát bắt được gáy cổ áo miện, kéo về nguyên chỗ.

Cố Sán hai tay ôm đầu, đáng vẻ đáng thương.

Trần Bình An mặc dù đem hài tử cưỡng ép lôi trở lại, nhưng là xử trí như thế nào, do dự, dính đến sự tình quá lớn, Trần Bình An rất sợ làm ra lựa chọn sai lầm, làm hại Cố Sán cùng hãn mẫu thân bị liên lụy.

Nếu chỉ là chuyện của mình, cái này không nơi nương tựa giày cỏ thiếu niên, chỉ sợ cũng muốn gợn gàng mà linh hoạt rất nhiều.

Áo đen thiếu nữ không biết khi nào đã xuống giường, đứng tại cánh cửa sau đầu, "Mẹ ta đã từng nói, mọi người có mọi người duyên phận, đứa bé này vừa nhìn chính là tai họa di ngàn năm, về sau cũng không thiếu vận khí cứt chó cái chủng loại kia người."

Cố Sán nhãn tình sáng lên, tranh thủ thời gian đem hai đầu nước mũi lau, toét miệng, lộ ra thiếu răng quang cảnh, khuôn mặt tươi cười nịnh nọt nói: "Tỷ tỷ dung mạo người thật tuấn, đáng dập cùng nhà ta Nhị tỷ giống như đúc! Chỗ này nhỏ, đi nhà ta ngồi một chút?"

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Mẹ người lúc nào gả cho người cha?"

Bị vạch trần sau hài tử lập tức liếc mắt, đổi một loại sắc mặt cùng ngữ khí, chặc chặc nói: "Trần Bình An, có thể a tiền đồ, lúc nào lừa lấy cái bà nương về nhà? Muốn ồn ào động phòng sao? Đáng tiếc ta là không dự được, bằng không ta nhất định ngồi xõm góc tường cây, nghe các người trên giường thần tiên đánh nhau. . ."

Trần Bình An một bàn tay đặt tại Cố Sán trên đầu, đối với áo đen thiếu

nữ áy náy nói: "Hắn cứ như vậy, đừng tức giận."

Thiếu nữ liếc mắt hài tử, "Hùng dạng!"

Cố Sán đang muốn phát huy một chút gia truyền bản sự, phát giác được trên đầu mình bàn tay, lặng lẽ tăng thêm lực đạo, lập tức ôm yếu, hữu khí vô lực nói: "Tỷ tỷ dung mạo người như thể thủy linh, nói cái gì đều đúng."

Áo đen thiếu nữ không có phản ứng đứa nhỏ này, quay đầu nhìn về Trần Bình An, chứa thâm ý nói: "Cái kia hai túi tử đồng tiền, người tốt nhất thu xuống, tránh khỏi về sau trở mặt thành thù. Mà lại đứa nhỏ này tương lai một khi tu đạo có thành tựu, người hôm nay không cho hắn ít một chút áy náy, vô cùng có khả năng làm hại hắn đạo tâm bất ổn, dẫn đến ngoại hóa thiên ma nhân cơ hội mà vào."

Lời này Cố Sán thích nghe, đối với vị tỷ tỷ kia duỗi ra ngón tay cái, "Đầu tóc lớn, kiến thức cũng lớn, quả nhiên so sát vách cái nào đó tiểu nương môn đáng tin cậy!"

Áo đen thiếu nữ nhú mày đầu, đúng là vui vẻ tiếp nhận.

Nê Bình ngô hém nơi xa, vang lên một tiếng vô cùng lo lắng gầm thét, "Cố Sán!"

Hài tử sắc mặt hơi trắng, "Đi đi, Trần Bình An, ta đi a!"

Ngoài miệng nói muốn đi, kỳ thật hài tử chính mình cũng không có ý thức được, bắt lấy Trần Bình An năm ngón tay càng dùng sức.

Khả năng trong tiềm thức, Cố Sán sớm đã đem Trần Bình An xem như mẫu thân bên ngoài, thân nhân duy nhất.

Trần Bình An mang theo hài tử đi ra sân nhỏ, ngồi xổm người xuống,

lặng lẽ nói rằng: "Cố Sát, nhớ kỹ cẩn thận sử dụng người. Còn có, chiêu cố tốt người mẫu thân, nam tử hán đại trượng phu, người mẫu thân về sau chỉ có thể dựa vào người, đừng để khiến nàng lo lắng."

Cố Sát ừ một tiếng.

Trần Bình An còn nói nói: "Đến bên ngoài, làm nhiều chuyện ít nói chuyện, bao ở chính mình cái miệng này, ăn chút thua thiệt liền ăn chút thua thiệt, đừng luôn muốn ngoài miệng đòi lại tiện nghi, người bên ngoài, không giống chúng ta, sẽ rất mang thù."

Hài tử đỏ lên con mắt, làm trái lại nói: "Chúng ta bên này người, cũng thù rất dai, liền người không phải."

Trần Bình An dở khóc dở cười, nhất thời không nói gì.

Trần Bình An đột nhiên bừng tỉnh, trầm giọng hỏi: "Cố Sát, người có hay không cầm tới một mảnh lá hòe ?"

Nếu như không có, Trần Bình An không cảm thấy Cố Sát là được Tiên gia cơ duyên, nói không chừng cái kia kể chuyện tiên sinh đến, chính là một trường bùa đòi mạng.

Hài tử vừa nghe đến cái này liền sẽ tức, soạt một chút từ trong túi quần móc ra một một số lớn, thói quen chửi mẹ nói: "Không biết rõ cái nào đáng đâm ngàn đao hỗn trướng, vụng trộm hương ta trong túi quần lấp nhiều như vậy rách rưới lá cây, ta cũng là vừa rồi chuồn êm xuất gia thời điểm, giấu cái kia hai túi tử tiền mới phát hiện, không phải Triệu Tiểu Bàn, chính là Lưu Mai cái kia tiểu nha đầu! Nếu là cho mẹ ta giặt quần áo thời điểm nhìn thấy, cũng không lại được mạng ta không bớt lo! May mà ta cái này liền muốn rời khỏi, không phải nhìn ta không lén lút hương bọn hắn hàm cầu bên trong nện tảng đá. . ."

Hài tử mắng hăng say, Trần Bình An đầu tiên là trợn mắt hốc mồm, sau

đó như trút được gánh nặng, mắt thấy gia hỏa này muốn dùng sức hướng trên mặt đất ném, tranh thủ thời gian ngăn cản đũa nhỏ này cử động, vô cùng thần sắc ngưng trọng nói: "Cố Sát, cất kỹ bọn chúng! Nhất định phải cất kỹ! Nếu như có thể mà nói, những này cây hòe lá cây, tốt nhất liền người mẫu thân cũng không cần cho hắn nhìn thấy, cái này rất có thể là vì nàng tốt."

Hài tử mờ mịt, nhưng vẫn là gật đầu nói: "Được rồi."

Trần Bình An thở phào thở ra một hơi, nói một mình nói: "Cái này ta là thật yên tâm."

Cố Sát đột nhiên thân thể nghiêng về phía trước, dùng sức dùng bộ não đập đầu một chút Trần Bình An đầu, nghẹn ngào nói: "Thật xin lỗi!"

Trần Bình An xoa cái đầu nhỏ của hắn, cười mắng nói: "Ngốc dạng!"

Cố Sát đột nhiên tại hắn bên tai khe khẽ nói nhỏ.

Trần Bình An cứ thế ngay tại chỗ.

Hài tử quay người chạy đi, một bên chạy chậm, một bên quay đầu phất tay, "Nghe này lão đầu tử nói, muốn dẫn ta cùng mẹ ta đi một cái gọi Thư Giản Hồ Thanh Hạp Đảo địa phương, về sau người nếu là lẫn vào nàng dâu cũng không cưới nổi, liền đi tìm ta, không phải ta khoác lác, sát vách Trĩ Khuê loại này tư sắc xú bà nương, ta đưa tới liền đưa người mười bảy mười tám cái!"

Trần Bình An đứng tại nguyên chỗ, gật đầu một cái.

Cũng có chút thương cảm.

Dù sao Cố Sát gia hỏa này, tựa như là đệ đệ của hắn, cho nên có sự tình gì, Trần Bình An đều nguyện ý để cho Cố Sát.

Giày cỏ thiếu niên nhìn qua đứa bé kia thân ảnh dần dần đi xa, kinh ngạc xuất thần.

Nhân sinh của hắn vốn là như vậy, chân chính để ý người, giống như như thế nào cũng giữ lại không được.

Nê Bình ngó hẻm bên trong thiếu niên nhếch miệng cười một tiếng.

Lão thiên gia rất hẹp hòi.

Sát vách sân cửa khe khẽ mở ra, đi ra tỳ nữ Trĩ Khuê, nàng cao vút ngọc lập, như một gốc trong hồ nước hoa sen.

Trần Bình An hỏi: "Lúc trước Cố Sán nói người nói xấu, đều nghe thấy được ?"

Nàng chớp chớp cặp kia thu thủy lớn mắt, nói: "Coi như không nghe thấy, dù sao ta cũng cãi nhau nhao nhao không thắng bọn hắn hai mẹ con."

Trần Bình An có chút xấu hổ, đành phải giúp Cố Sán cái kia thắng ranh con nói tốt, hoà giải nói: "Kỳ thật hắn tâm nhãn không hỏng, chính là nói chuyện khó nghe chút."

Trĩ Khuê mặt không biểu tình mà giật giật khóe miệng, "Cố Sán tâm nhãn tốt xấu, ta không biết, nàng cái kia quả phụ mẫu thân, không phải cái gì đèn đã cạn dầu, ta rất xác định."

Trần Bình An không biết đáp lại như thế nào, đành phải cùng với nàng hiện học hiện dùng, làm bộ cái gì cũng không nghe thấy.

Nàng đột nhiên hỏi một cái không hiểu thấu vấn đề, "Trần Bình An, người thật không hối hận ?"

Trần Bình An ngẩn người, "Cái gì ?"

Trĩ Khuê gặp hấn không giống như là giả ngu đóng vai si, nàng thờ dài, quay người trở về sân nhỏ, đóng lại cửa gỗ.

Nhân lực cực tốt Trần Bình An vẫn đứng tại ngõ hẻm trong, rớt cục nhìn thấy nơi xa Cỗ Sán nhà cửa sân mở ra, đi ra ba người, trong đó mẫu tử hai người từng người đeo lớn nhỏ bọc hành lý, chậm rãi hướng đi Nê Bình ngõ hẻm một cái khác đầu.

Trần Bình An thậm chí rõ ràng nhìn thấy, vị kia kể chuyện tiên sinh quay đầu qua, lờm chính mình một chút, ý cười nghiền ngẫm.

Tại ba người thân ảnh biến mất tại hẻm nhỏ tận đầu sau, Trần Bình An trở lại chính mình sân nhỏ, nhìn thấy áo đen thiếu nữ vậy mà đã có thể mình ngồi ở ngưỡng cửa.

Thân thể của nàng xương là làm bằng sắt hay sao?

Trần Bình An trước đem Tề tiên sinh đưa tặng ngọc trâm, cùng Cỗ Sán lấy ra hai túi tử đồng tiền, đều đặt lên bàn, sau đó bắt đầu nấu nước, bốc được, sắc được, quen thuộc, không giống như là hầm lò công xuất thân, ngược lại giống như là tại được điểm bên trong chờ đợi rất nhiều năm tiểu nhị.

Áo đen thiếu nữ hơi nghi hoặc một chút, nhưng cũng không có mở miệng hỏi thăm, buồn bực ngán ngẫm nàng đứng dậy đi vào bên cạnh bàn, nghĩ nghĩ, lại phối hợp đem Trần Bình An giấu ở một cái bình trong bụng túi tiền lấy ra.

Nàng sau khi ngồi xuống, trên mặt bàn bày biện ba túi tiền cùng một cây ngọc trâm, đương nhiên còn có một cái thức thời "Co đầu rút cổ" tại nơi hẻo lánh linh tính trường kiếm.

Trần Bình An không có ngăn cản nàng lấy tiền, nhưng là quay đầu căn dặn nói: "Ngọc trâm là Tề tiên sinh đưa cho ta, Ninh cô nương người cần thận chút."

Đại khái là sợ thiếu nữ không chú ý, Trần Bình An lại thẹn đỏ mặt nhắc nhở nói: "Thật sự phải cẩn thận."

Thiếu nữ liếc mắt.

Ba cái túi kim tinh đồng tiền, ghênh xuân tiền, cung dưỡng tiền, áp thẳng tiền, rất khéo, vừa vặn gom góp.

Thiếu nữ một tay nâng quai hàm giúp, một tay duỗi ra ngón tay, khuấy động lấy ba cái đồng tiền, thuận miệng hỏi: "Chuyện của người như thế nào ? Có thể hay không nói cho ta một chút ?"

Trần Bình An ngồi xổm ở cửa sổ bên kia tường cây, cẩn thận nhìn chăm chăm hỏa hầu, lúc thỉnh thoảng lật xem một chút ba tấm phương thuốc, nghe được tra hỏi sau, "Phù hợp nói sao ?"

Thiếu nữ nhú mày nói: "Người cũng lẫn lộn đến như vậy thì thâm ruộng đồng, còn lo lắng ta nghe bí mật sau, bị ai giết người diệt khẩu ? Trần Bình An, không phải ta nói người, thật sự là như người loại này kẻ ba phải, ta khuyên người này đời đời đừng rời bỏ tiểu trấn, nếu không chết như thế nào cũng không biết rõ."

Thiếu nữ rất là buồn bã nó bất hạnh, giận nó không tranh.

Loại này cứng nhắc tính cách thiếu niên, cho dù là một vị gồm cả La Hán kim thân, Thiên Quân đạo thuật cường đại kiếm tiên, chỉ cần ném đến nàng quê quán bên kia, trong vòng một năm hẳn phải chết không nghi ngờ, mà lại hài cốt không còn.

Giày cỏ thiếu niên vui tươi hơn hờ nói: "Cái kia ta liền cho người nói một chút ?"

Thiếu nữ dùng ba ngón tay đè lại ba cái đồng tiền, ở trên bàn lau tới lau lui, "Thích nói."

Trần Bình An liền đem Tề tiên sinh xuất hiện chuyện lúc trước đi qua, cùng thiếu nữ nói một lần, chuyện sau đó, mang tính lựa chọn nói một chút.

Thiếu nữ sau khi nghe xong, mây trôi nước chảy nói: "Cái kia Tiết Giang chân quân Lưu Chí Mậu, hiển nhiên là kẻ cầm đầu, bất quá Thái Kim Giản cùng Phù Nam Hoa, cũng đều không phải kẻ tốt lành gì, nếu không phải Tề tiên sinh đi ra Đảo Cường Hồ, người về sau coi như chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng trốn không thoát tam phương thế lực vây quét bắt giết, nói câu khó nghe, giết người thật sự rất dễ dàng, nếu như không phải tại trên tiểu trấn, đừng nói Lưu Chí Mậu, chính là cái kia Vân Hà Sơn nữ tử, một ngón tay đầu liền có thể đưa người nghiền ép đến hồn phi phách tán."

Trần Bình An gật đầu nói: "Ta biết rõ."

Thiếu nữ thở phì phì nói: "Người biết cái đếch gì!"

Trần Bình An không có phản bác, tiếp tục sắc dục.

Nàng hỏi: "Người sở dĩ có trận này kiếp nạn, tất cả đều là bởi vì đầu kia cá chạch, vì cái gì không nói cho đứa bé kia chân tướng ?"

Trần Bình An lần này không có trầm mặc, cũng không có quay đầu, ngồi tại trên băng ghế nhỏ, cúi đầu nhìn lấy xanh hỏa diễm, nhẹ giọng nói: "Làm như vậy không đúng."

Thiếu nữ muốn nói lại thôi, cuối cùng nhìn về phía cái kia bóng lưng gầy

yếu, cảm khái nói: "Vậy người có biết rõ không, người nắm đấm không cứng rắn lời nói, liền không có người sẽ quan tâm người đúng sai."

Thiếu niên lắc đầu nói: "Mặc kệ người khác có nghe hay không, đạo lý chính là đạo lý."

Hắn giống như có chút không xác định, liền quay đầu cười hỏi nói: "Đúng không ?"

Thiếu nữ trợn mắt đối mặt, "Đối với người cái đại đầu quỷ!"

Thiếu niên hậm hực một lần nữa quay đầu qua, tiếp tục chịu đựng.

Áo đen thiếu nữ, gọi Ninh Diêu xứ khác cô nương, cầm lấy cái kia cây bích ngọc cây trâm, ngưng thần nhìn lại, phát hiện khắc dấu có một hàng chữ nhỏ.

Nàng liếc mắt gọi Trần Bình An thiếu niên.

Cây trâm bên trên có tám chữ, chính là vền vện tính hơi hiểu viết văn thiếu nữ, cũng cảm thấy cực kỳ động lòng người.

Ngôn niệm quân tử, ấm nó như ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Dễ nói chuyện

Sắc được là một cái giống như là dây xâu kim mắt cần thận sống, Trần Bình An làm được có bài bản hẳn hoi, chìm dần trong đó, trên người thiếu niên tản mát ra một loại không hiểu thấu vui sướng.

Bất quá áo đen thiếu nữ không phải cái kiên nhẫn tốt, trên thực tế trừ bỏ luyện đao luyện kiếm, thiếu nữ đối với có sự tình gì cũng không quá xách nổi hứng thú, tuổi còn nhỏ liền ly biệt quê hương, một mình du lịch tứ phương, rất thô ráp còn sống, cho nên đối với nhà chỉ có bốn bức tường thiếu niên nhà nhỏ, nàng không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào, thật sự là chính nàng màn trời chiếu đất nhiều đi, dài ngày dầm mưa, nguyên bản tinh xảo đến đâu người ý tứ, cũng sẽ trở nên rất không giáng cứu.

Thiếu nữ hỏi: "Người tay phải không có chuyện gì?"

Tay phải dùng vải bông đầu băng bó Trần Bình An, đang dùng hai tay bưng tới một bát được, tại thiếu nữ tiếp nhận sau, cười nói: "Không có việc gì, ta về ngõ nhỏ trước đó, tìm chút thảo dược đảo nát, cho vết thương đắp lên, trước kia ta làm hằm lò công lúc ấy chấn thương cắt thương, đều dùng cái này, trăm phát trăm trúng, là thật lâu trước đó Dương gia cửa hàng một cái lão nhân nói cho ta biết bí phương, bất quá ta đáp ứng ban đầu lão nhân không cho phép truyền ra ngoài, bằng không Ninh cô nương người vào Nam ra Bắc, nói không chừng cần phải, người nếu là nếu muốn, ta có thể đi tìm tìm Dương gia cửa hàng lão nhân, cùng hẳn cầu một cầu. Chỉ là hôm nay đi được điểm tương đối gấp, cũng không thấy vị lão nhân kia, chỉ hy vọng hẳn là lâm thời đi ra."

Thiếu nữ uống được thời điểm, cặp kia không giống lá liễu giống như hẹp đao trường mi, hơi nhú một chút, nhưng vẫn là mặt không đổi sắc địa uống xong thuốc thang, đem bát sứ trả lại một bên chờ đợi giày cỏ

thiếu niên sau, nói thầm nói: "Kẻ ba phải, khó trách nghèo đến đình
đương vang, đáng đời bị người khi dễ."

Không chờ thiếu niên kịp phản ứng, thiếu nữ lại tăng thêm một câu,
"Chớ để ý, con người của ta nói chuyện tương đối thẳng."

Thiếu nữ đại khái không biết, sau một bên câu nói này càng đả thương
người.

Trần Bình An muốn nói lại thôi.

Áo đen thiếu nữ dùng ngón cái lau rơi khóe miệng thuốc thang vệt bẩn,
sau đó đoan chính tư thế ngồi, chững chạc đàng hoàng nói: "Bây giờ tọa
trần này phương thiên địa Thánh Nhân, cũng liền là như lời người nói cái
vị kia học thực tiên sinh, mặc dù có lòng giúp người kết thúc công việc,
để cho người sau này tính mệnh không lo, nhưng là người phải biết, sức
người cuối cùng cũng có cuối cùng thời điểm, cho dù là Thánh Nhân
cũng không ngoại lệ. Huống chi vị kia Tề tiên sinh tình cảnh không tốt
lắm, có chút Nê Bồ Tát qua sông tự thân khó đảm bảo ý tứ, sợ là sợ hấn
về sau không xen vào sinh tử của người, ta Ninh Diêu làm người xử thế,
tích thủy chi ân, cũng sẽ dừng tuyên tương báo, trừng ta một chút, liền
muốn có thù tất báo!"

Sức người có tận lúc, dừng tuyên tương báo, có thù tất báo, Nê Bồ Tát
qua sông. . .

Lúc này thiếu nữ nội tâm, tràn ngập không muốn người biết kiêu ngạo,
nghe một chút, ta lời nói này nói đúng không phải rất có học vấn ?

Chỉ tiếc Trần Bình An sát vách, liền ở vị học thức không cạn đọc sách
hạt giống, cơ hồ mỗi sáng sớm sáng sớm hoàng hôn hai lần, hàng xóm
liền muốn tụng đọc sách thánh hiền lấy làm rõ ý chí, dựa theo Tổng Tập
Tân chính mình nói pháp tắc là "Ta thiện nuôi hạo nhiên khí" . Cho nên
Trần Bình An chưa ăn qua thịt heo cũng đã gặp heo chạy, đối với đọc

sách nhân văn trứ trứ bộ kia thuyết pháp, cũng không lạ lắm, mặc dù có chút tối nghĩa từ nói, thông qua trên dưới vẫn đến phân tích, cũng có thể đoán cái tám chín phần mười.

Thiếu nữ gắt gao nhìn chăm chăm Trần Bình An, ý đồ từ trên mặt thiếu niên tìm kiếm ra chấn kinh, ngưỡng mộ cùng nghi hoặc, nhưng Trần Bình An hết lần này tới lần khác là một mặt "Ta nghe rõ, cô nương người nói" cần ăn đòn biểu lộ.

Thiếu nữ rất là nản chí ỉu xiu, lúc đầu hăng hái thần thái, phong mang giảm mạnh, tức giận nói: "Tỉ như người cứu được ta một mạng, chuyện ta sau tự sẽ giúp người giết chết Lão Long Thành Phù Nam Hoa, hoặc là Thư Giản Hồ Lưu Chí Mậu, nhưng là người nếu muốn hai cái đều giết, vĩnh viễn trừ hậu hoạn, liền phải hao tài tiêu tai, bởi vì hai ta một trận bèo nước gặp nhau, cũng không có thâm hậu như vậy tình cảm, cho nên người cần dùng một cái túi kim tinh đồng tiền, xem như thù lao."

Thiếu nữ rất nhanh dùng ngón tay chỉ cái kia cái túi nghênh xuân tiền, "Tỉ như cái này túi, ta liền rất ưa thích, cái khác hai túi tử cung dưỡng tiền, áp thẳng tiền đồng tiền kiểu dáng, không dễ nhìn, đúc văn cũng không lấy vui."

Sau đó thiếu nữ có chút hất cằm lên, "Nếu như tại làm thành cuộc mua bán này bên ngoài, người nguyện ý thanh toán cho hai ta cái túi đồng tiền, ta liền giúp người bãi bình Lão Long Thành cùng Vân Hà Sơn. Đương nhiên, nếu như ta đã chết sớm tại Lưu Chí Mậu trong tay, hết thấy đừng nói, dù sao ta hiện tại tu vi không cao, võ đạo cừu cảnh, mới vừa vịn bước lên đệ lục cảnh, xem như thuần túy võ phu thể phách trình độ bên bỉ, còn không có thành tựu, về phần tu hành leo núi mười lăm trọng lâu, mười lăm tầng cảnh giới, càng là chỉ tới đạt bên trong ngũ cảnh bên trong Long Môn cảnh, đan thất bên trong, ta có sáu bức đồ án, chưa thành công vẽ rồng điểm mắt, cũng không để thiên nữ bay lên trời. .
."

Cái này Trần Bình An là thật nghe mơ hồ, một đầu sương mù.

Thiếu nữ lập tức có chút thẹn quá hoá giận, cảnh giới thấp kém, một mực bị nàng cho rằng lấy làm hổ thẹn, Trần Bình An loại này "Cô nương người lại giải thích cho ta giải thích" si ngốc bộ dáng, không thể nghi ngờ là đâm trúng thiếu nữ nhất chỗ thương tâm.

Nhìn thấy thiếu nữ sắc mặt âm trầm, Trần Bình An chính là đồ đần cũng biết rõ tình thế không ổn, tranh thủ thời gian chuyển di chủ đề, "Vì sao cô nương người lúc trước bị thương nặng như vậy, hiện tại tựa như khỏi hẳn hơn phân nửa ?"

Thiếu nữ mặt mày thấp liễm một chút, hai tay vòng ngực, tiếng nói khàn khàn nói: "Ngay lúc đó thật là sắp chết, nếu như Lục đạo trưởng cũng không cứu xuống ta, ta liền muốn. . . Dù sao ta thiếu người một cái thiên đại nhân tình, ta lại càng không nên nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, để người xuất ra ba cái túi kim tinh đồng tiền. Ta Ninh Diêu một cái mạng, ở đâu là Lưu Chí Mậu chi lưu có thể đẹp ngang, cho nên là ta không đúng, người coi như ta cũng không nói gì, chờ ta rời đi tiểu trấn về sau, ta sẽ hết sức nỗ lực, tranh thủ giúp người giải quyết những cái kia nỗi lo về sau, nhưng là ta cảnh cáo nói ở phía trước, ta Ninh Diêu sẽ chỉ làm theo khả năng, không hiểu ý biết hẳn phải chết y nguyên đi cùng người liều mạng. . . Đối mệnh."

Đại khái là thiếu nữ cúi đầu nhận sai, quá mức hiếm có khó được, cho nên nàng tâm tình cực kỳ thất lạc.

Trần Bình An hỏi: "cung dưỡng tiền là cái nào cái túi ?"

Thiếu nữ chỉ chỉ trong đó một cái vàng óng ánh thêu túi.

Trần Bình An từ giữa đầu xuất ra ba cái đồng tiền, giữ tại trong lòng bàn tay sau, lấy tay cánh tay đem ba cái túi quét ngang đến thiếu nữ trước người, cười nói: "Những này, đưa cho người."

Thiếu nữ trợn mắt hốc mồm, thật lâu hồi thần sau, hỏi: "Trần Bình An, người khi còn bé đầu óc bị cánh cửa kẹp ?"

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Không, khi còn bé giúp người chần trâu thời điểm, thường thường bị đuôi trâu vung qua."

Thiếu nữ bỗng nhiên giận tím mặt, vỗ bàn một cái, chất vấn nói: "Người có phải hay không ưa thích ta ? !"

Trần Bình An ngây ra như phỗng.

Thiếu nữ nhếch miệng cười một tiếng, hướng Trần Bình An đuổi ra ngón tay cái nói: "Nhãn quang không sai!"

Sau đó nàng uốn lượn ngón tay cái, chỉ hướng chính mình, thần thái sáng láng nói: "Nhưng là ta nhưng sẽ không đáp ứng, ta Ninh Diêu ưa thích nam nhân, nhất định phải là toàn bộ thiên hạ lợi hại nhất kiếm tiên, toàn bộ thiên hạ! Lợi hại nhất! Đại kiếm tiên! Cái gì Đạo tổ Phật Đà, cái gì Nho gia chí thánh, tại hắn một kiếm trước đó, cũng phải cúi đầu, cũng phải nhường đường!"

Trần Bình An mặt đỏ lên, gãi gãi đầu nói: "Ninh cô nương người hiểu lầm, ta không có thích người a. . ."

Thiếu nữ nhú mày, nghĩ nghĩ, nàng thân thể nghiêng về phía trước, nheo lại một chút, nâng lên một tay, ngón cái ngón trỏ ở giữa trống đi hơn tấc khoảng cách, chợt dạ hỏi: "Như thế chút ưa thích, cũng không có ?"

Trần Bình An chém đinh chặt sắt, ngữ khí kiên định nói: "Không có! Ninh cô nương người yên tâm!"

Thiếu nữ thu tay lại, trùng điệp thở dài, thương hại nói: "Trần Bình An a, người về sau coi như may mắn cưới nàng dâu, hơn phân nửa cũng là

thiếu tâm nhân."

Trần Bình An ngồi ở bàn đối diện, vui vẻ cười nói: "Chỉ cần người nàng tốt là được."

Thiếu nữ đối với cái này từ chối cho ý kiến.

Ngồi ăn rồi chờ chết, tiểu phú tức an, thăng chức rất nhanh, tựa như nàng mẫu thân nói tới, là bởi vì đều có các duyên phận, chưa chắc có chia cao thấp.

Chỉ bất quá cha nàng đối với cái này cũng có khác biệt ý kiến, trong số mệnh lúc không chớ cưỡng cầu, không bắt buộc, cũng không có nghĩa là không có chút nào cầu, cầu vẫn là muốn cầu một chút, nếu như cuối cùng vẫn là mong mà không được, thì là một chuyện khác.

Đương nhiên những lời này, cha nàng là tuyệt không dám cùng với nàng nương ở trước mặt nói.

Trần Bình An thuận miệng hỏi: "Ninh cô nương cũng là đến chúng ta tiểu trấn cầu cơ duyên đến?"

Thiếu nữ không có bất kỳ cái gì ẩn núp dịch dịch, trả lời nói: "Ta hao hết tất cả kỳ ngộ góp nhặt xuống vốn liếng, tăng thêm một cái nhân tình, mới đổi lấy tiến vào tiểu trấn cái này danh ngạch, bất quá ta cùng những người kia không giống nhau, ta không cầu cơ duyên gì khí số, chỉ là nghĩ để cho người ta giúp ta đúc một thanh kiếm, tốt nhất có thể hợp tâm ý của ta, về phần sắc bén không sắc bén, có thể hay không gánh chịu lượng lớn kiếm khí, là rất tiếp theo sự tình."

Trần Bình An nghi hoặc nói: "Đúc kiếm?"

Thiếu nữ nói rằng: "Chính là cái kia rèn sắt Nguyễn sư phó, hẳn tại các người chỗ này thanh danh rất lớn, còn có cái 'Làm bằng sắt bất động' quy

củ, mỗi ba mươi năm chỉ đúc một thanh kiếm, hẵn sở dĩ nguyện ý tới đây thay thế Tề Tĩnh Xuân, chính là cảm thấy nơi này thích hợp khai lò đúc kiếm, ta đây vào đựng vận khí, nhìn hẵn có nguyện ý hay không vì ta đúc kiếm. Thực sự không được, ta cũng không có cách, coi như chính mình vận khí không tốt."

Trần Bình An cười nói: "Người tốt có hảo báo."

Thiếu nữ hữu khí vô lực nói: "Không có cách."

Nàng liếc mắt thiếu niên, "Người tay phải không thương ?"

Trần Bình An ngẩn người, "Đau a."

Nàng hoài nghi nói: "Vậy sao người nhìn lấy không giống a."

Trần Bình An thiên kinh địa nghĩa nói: "Ta coi như lăn lộn đầy đất, la to, cũng sẽ không liên hết đau a."

Thiếu nữ vỗ một cái cái trán, "Thật không có triệt. Theo cha ta một cái đức hạnh, bất quá người bản sự kém hẵn xa."

Trần Bình An cười không nói, an an yên tĩnh nhìn về phía ngoài phòng sân nhỏ.

Thiếu nữ đem cái kia ba cái túi đồng tiền đẩy trở về, "Ta không cần."

Trần Bình An thu tầm mắt lại, nhẹ giọng nói: "Ninh cô nương, người có nghĩ tới hay không, ta giữ lại bọn chúng, không nhất định là sự tình tốt. Gặp qua Tề tiên sinh về sau, ta càng thêm xác định điểm ấy."

Thiếu nữ quyết định một việc sau, liền sẽ không đi sửa lại, lắc đầu nói: "Cái kia chính là chuyện của người, không liên quan gì tới ta. Ta nghĩ tốt, báo đáp ân cứu mạng một chuyện, ta về sau nhất định sẽ hoàn lại, mà

lại tuyệt đối không ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, muốn xứng đáng 'Ninh Diêu' cái tên này! Nhưng là người tại những năm này, nhất định phải thật tốt, đừng không để ý liền chết. Người chỉ cần sống qua trong khoảng thời gian này. . ."

Một mực rất dễ nói chuyện thiếu niên, lần thứ nhất chủ động cắt ngang thiếu nữ mở miệng, "Cứu người chính là Lục đạo trưởng, Ninh cô nương, cho nên người không cần cảm thấy thua thiệt cái gì, ta nếu như lúc đó không phải cảm thấy mình chết chắc, nghĩ đến có thể làm cho Lục đạo trưởng vì cha mẹ ta làm nhiều chút, nếu không ta căn bản liền sẽ không mở cửa."

Thiếu nữ hừ lạnh nói: "Đó là chuyện của người!"

Thiếu niên cười lặp lại nàng: "Đó là chuyện của người."

Mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Thiếu nữ vậy mà dẫn đầu thua trận, phối hợp đầu đầu nói: "Nếu người ưa thích ta, nhưng ta thật sự không thể đáp ứng người a."

Trần Bình An hai tay ôm lấy đầu.

Bày ra như thế cái toàn cơ bắp kỳ quái cô nương, hẳn cũng không có cách a.

Lúc này có người từ tường viện bò vào sân nhỏ, sẽ làm như vậy người không làm hẳn nghĩ, khẳng định là Lưu Tiệp Dương, hẳn chạy chậm đến cửa hạm sau, đang muốn giật ra cuống họng, giống như là đột nhiên cho người ta bóp lấy cổ, một chữ cũng nói không nên lời.

Trần Bình An tranh thủ thời gian đứng dậy, đi vào Lưu Tiệp Dương bên cạnh thấp giọng nói: "Ta cái này hai ngày có thể hay không đi người bên kia ở, vị cô nương này có thể muốn ở ta chỗ này."

Lưu Tiệp Dương đẩy ra Trần Bình An đầu, như con ruồi xoa trảo đồng dạng, xoa tay ân cần nói: "Cô nương, nhà ta tòa nhà lớn, vật cũng đầy đủ, cô nương không chê, đi nhà ta ở, như thế nào ?"

Lưng đối với hai người áo đen thiếu nữ bình thản nói: "Ghét bỏ."

Lưu Tiệp Dương nghe rằng trợn mắt, nhìn lấy cái kia tinh tế động lòng người bội đao bóng lưng, không chết thâm nghĩ: "Cô nương, người là không biết được, trước đó thì có hai nhóm người tại Lang Kiều bên kia ngăn chặn con đường của ta, khóc hô hào cầu ta đem tổ truyền bảo vật bán cho bọn hắn, ta đều không đáp ứng, đến cuối, đám người kia hại ta kém chút bị Nguyễn sư phó mạng chết. Ta gặp cô nương người cũng là đến tiểu trấn đụng vận khí người xứ khác a, ta Lưu Tiệp Dương mặc dù cũng chưa chắc bán cho người, nhưng là để cô nương qua xem qua, mở mang tầm mắt, khẳng định không có vấn đề a!"

Ninh Diêu y nguyên lạnh lùng nói: "Không cần."

Lưu Tiệp Dương phối hợp ngồi tại trước kia Trần Bình An vị trí bên trên, nhìn thấy áo đen thiếu nữ dung mạo sau, hai mắt thả ánh sáng nói: "Cô nương người dừng khách khí như vậy, ta cùng Trần Bình An chen tại cái này phá tòa nhà chính là, cô nương người đi ta tòa nhà lớn sau, cũng sẽ không cảm thấy câu thúc, giống như ngay cả chân tay đều không địa phương đặt thả."

Ninh Diêu xụ mặt trả lời nói: "Hảo ý tâm lĩnh, người một bên hóng mát đi!"

Lưu Tiệp Dương cũng không thấy đến xấu hổ, đứng dậy nói: "Đúng vậy, ổ vàng ổ bạc không bằng nhà mình cỏ ổ, hiểu rõ một chút."

Lưu Tiệp Dương đem Trần Bình An kéo xuống cánh cửa bên ngoài, lấy cùi chỏ đỉnh một chút thiếu niên, "Chuyện ra sao ?"

Trần Bình An khó xử nói: "Nhất thời bán hội nói không rõ ràng. Người liền nói ta có thể hay không đi người bên kia ở ?"

Lưu Tiệp Dương bạch nhãn nói: "Cái này có cái gì có thể hay không, nhưng là người phải đáp ứng ta, giúp ta nhìn chăm chăm Trĩ Khuê, ngàn vạn đừng để Tống Tập Tân cái kia tiểu súc sinh cưỡng ép chà đạp, đến lúc đó người nhưng phải giúp ta bảo trụ ta tương lai nàng dâu thanh bạch!"

Trần Bình An không chút do dự nói: "Đừng nghĩ!"

Lưu Tiệp Dương vỗ vỗ Trần Bình An bả vai, nói trọng tâm lớn nói: "Coi như người đáp ứng."

Trong phòng áo đen thiếu nữ đột nhiên quay đầu nói rằng: "Người biết không biết mình là một cái trời sinh kiếm phôi tử ? Mua sứ người sở dĩ tại người chín tuổi thời điểm, không có mang người ra ngoài, hẳn là muốn cho người ở chỗ này hấp thu càng nhiều linh khí. Cái lựa chọn này, là đúng. Cho nên người tại Nguyễn sư phó bên kia, nhất định phải nắm lấy cơ hội, để hẳn thu người làm đồ, nhớ kỹ, ít nhất là nhập thất đệ tử, tốt nhất là đích truyền môn sinh . Còn quan môn đệ tử, không cần hy vọng xa vời, người căn cốt thiên tư, còn không có tốt đến cái kia khoa trường trình độ phân thượng."

Lưu Tiệp Dương cười dùng sức gật đầu, ngoài miệng nói tốt tốt, sau đó quay đầu nhìn về phía Trần Bình An, chỉ chỉ trong phòng thiếu nữ, sau đó chỉ chỉ đầu mình.

Trần Bình An nói rằng: "Nàng thực sự nói thật, người đừng không coi là thật."

Lưu Tiệp Dương không còn cười đùa tí tẹo, trầm mặc xuống, thấp giọng nói: "Ta cảm thấy sự tình không thích hợp, Lang Kiều hai nhóm

người, người đoán là ai dẫn đầu dẫn đường ? Là Phúc Lộc Nhai Lô Chính Thuần cái kia quy tôn tử! Đây không phải Hoàng Thử Lang cho gà chúc tết à, ta lại không rơi tiền trong mắt đi, bằng cái gì muốn cùng bọn hăn buôn bán, huống chi món kia áo giáp là nhà ta nhiều đời lưu lại lão vật, ta muốn bán, về sau ở trong mơ mộng lấy gia gia của ta, còn không phải cho hăn mắng gần chết a!"

Trần Bình An nghe được đây hết thấy sau như lâm đại địch, "Người phải cẩn thận, Lô Chính Thuần cùng những cái kia người xứ khác, không dễ chọc!"

Thiếu niên quay đầu hỏi: "Ninh cô nương, biết rõ những người kia lai lịch sao?"

Áo đen thiếu nữ gật đầu nói: "Lão nhân cùng nữ oa oa, đến từ Chính Dương Sơn, xem như các người Đông Bảo Bình Châu danh môn chính phái, lão nhân không phải người. . . Tóm lại, so với hăn lên Phù Nam Hoa hoặc là Thái Kim Giản, lợi hại hơn gấp trăm lần. Phụ nhân cùng con của hăn, cũng không đơn giản, kỳ thật có thể kết bạn tiến vào tiểu trấn, dĩ nhiên không phải đồng dạng có tiền người có tiền. Phụ nhân kia lòng dạ rất sâu, tiểu nam hài cũng không giống là cái tâm tư lương thiện, cho nên ta khuyên người bằng hữu, mau để cho Nguyễn sư phó nhận đệ tử, chẳng khác nào có một trương bảo mệnh phù bàng thân, tại trên tiểu trấn, chỗ dựa lại cao hơn, bối cảnh dày nữa, cũng vẫn chưa có người nào dám cùng một vị Thánh Nhân vật tay."

Trần Bình An lại hỏi Lưu Tiệp Dương, "Người có nắm chắc hay không làm cái kia Nguyễn sư phó đồ đệ ?"

Lưu Tiệp Dương có chút xoắn xuýt, ấp a ấp ứng nói: "Cái này không lúc đó ngày thứ nhất đi làm học đồ làm giúp, Nguyễn sư phó xem ta ánh mắt, liền cùng Diêu lão đầu lúc ấy không sai biệt lắm, đoán chừng là quan sát ta một đoạn thời gian mới quyết định, muốn hay không thu đồ đệ đi. Chỉ là. . ."

Trần Bình An hung hăng trừng mắt.

Lưu Tiệp Dương cười ngược ngược nói: "Chỉ là Nguyễn sư phó có cái nữ nhi bảo bối, đặc biệt có thể ăn, đem ta cho khiếp sợ đến, thế là liền thoáng nói giỡn vài câu, không nghĩ tới cái kia khuê nữ rèn sắt thời điểm, vung chùy đầu đến, gọi là một cái sinh mãnh liệt bá đạo, hết lần này tới lần khác bình thường lại đặc biệt ngại ngùng then thùng, ta chỗ nào nghĩ ra được nàng lái như vậy không ở nổi trò đùa, lúc đó liền đem nàng chọc cho khóc, lại không trùng hợp cho hấn cha đụng thẳng, xem ta ánh mắt liền không được bình thường, nhận đồ đệ bảo đảm không còn hình bóng, bất quá dù sao ta cũng không nghĩ lấy cho người ta làm trâu làm ngựa làm đồ đệ, hầu hạ qua Diêu lão đầu một cái quái tính tình, liền đủ chúng ta chịu được, ta cái này không liền nghĩ tại tiệm thợ rèn bên kia lăn lộn chén cơm ăn nha. . ."

Trần Bình An ngẩng đầu, mặt đen lên.

Vóc dáng so giày cỏ thiếu niên cao hơn lớn nửa cái đầu Lưu Tiệp Dương, cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng thiếu niên.

Cái này một cảnh tượng, để Ninh Diêu cảm thấy có chút nghi hoặc không hiểu.

Đây cũng là thiếu nữ lần thứ nhất nhìn thấy Trần Bình An chân chính tức giận bộ dáng.

Trần Bình An thấp giọng hỏi nói: "Người đi qua lão hộc thụ chuyện bên kia, trên người có không có không hiểu thấu thêm ra một chút lá hộc ?"

Lưu Tiệp Dương lắc đầu nói: "Không có a, ngược lại là cái kia lão ưa thích liếc trộm phụ nhân đoán mệnh đạo nhân, nói với ta chút xúi quẩy lời nói, ta kém chút đem hấn sạp hàng đều đập."

Trần Bình An sắc mặt biến hóa, chau mày, quay đầu nhìn về trong phòng, hỏi: "Ninh cô nương, xem như trao đổi, ba cái túi kim tinh đồng tiền, được hay không ? Còn có chính là, có thể hay không để người có đại phiến toái, điểm này, mời người cần phải trước đó nói rõ ràng."

Áo đen thiếu nữ cẩn thận nghĩ nghĩ, "Phiến phức không nhỏ, nhưng vấn đề không lớn. Bất quá cái này hai ngày nhất định phải cẩn thận, để người bằng hữu đừng đi đầy đường tán loạn, dù sao mắt của ta tình hình bên dưới hướng không tốt lắm."

Nàng còn nói nói: "Hai nhóm người, hai túi tiền. Để Nguyễn sư phó nhận đồ một chuyện, lại một túi tiền. Tóm lại làm thành mấy món sự tình, ta thu mấy túi tiền. Yên tâm, ta đã đáp ứng, liền xem như có giữ gốc hai túi thu hoạch."

Trần Bình An chạy vào phòng, nhanh lên đem nghênh xuân tiền ở bên trong hai túi tiền, hoả tốc giao cho thiếu nữ, "Thu cất đi."

Thiếu nữ vốn cũng không phải là kéo bùn mang nước tính tình, không có cự tuyệt, thu hồi hai túi tử đồng tiền sau, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Trên đời bên dưới còn nhiều, rất nhiều hướng chính mình trong túi quần ôm tiền người, còn có người loại này ưa thích làm tán tài đồng tử ?"

Thiếu niên lần này không có phản bác, gật đầu cười nói: "Tiền là rất trọng yếu, rất trọng yếu rất trọng yếu."

Một mực bị mơ mơ màng màng Lưu Tiện Dương vô cùng lo lắng nói: "Trần Bình An, người điên rồi đi, vì sao đem tiền cho hắn ? Ròng rã hai túi tử đồng tiền, đủ người hoa bao lâu ?"

Trần Bình An tức giận nói: "Tiền của ta, người quản được ?"

Lưu Tiện Dương lễ thẳng khí hùng nói: "Tiền của người, chẳng phải là

tiền của ta sao? Người muốn a, ta nếu là cùng người vay tiền, người có da mặt đòi nợ muốn ta còn ?"

Trần Bình An không nói lời nào, lâm vào trầm tư.

Lưu Tiệp Dương cũng ý thức được chính mình nói chêm chọc cười, không đúng lúc, im miệng không nói.

Trong lúc nhất thời trong phòng không khí có chút nặng nề.

Trần Bình An mở miệng hỏi nói: "Ninh cô nương, người thật sự sẽ không bởi vậy. . ."

Áo đen thiếu nữ liếc mắt trên bàn trắng vỏ trường kiếm, gật đầu nói: "Không có vấn đề!"

Về sau nàng thực sự nhịn không được, nói rằng: "Lề mề chậm chạp, người có phiền hay không ? Người còn nói người không phải kẻ ba phải ?"

Trần Bình An cười cười.

Lưu Tiệp Dương nghĩ nghĩ, không nói gì.

Thiếu niên cao lớn cuối cùng đem lời giấu ở trong bụng, nghĩ thầm cô nương người đại khái là chưa thấy qua gia hỏa này một mặt khác đi.

Trần Bình An có rất ít không tốt lúc nói chuyện, chỉ khi nào không dễ nói chuyện, Trần Bình An thật sự sẽ rất không dễ nói chuyện.

Hắn Lưu Tiệp Dương gặp qua.

Sát vách Tống Tập Tân hắn là cũng gặp qua.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Vẽ rồng điểm mắt

Tại Lưu Tiệp Dương đi vào Nê Bình ngõ hẻm không bao lâu, hẻm nhỏ lại tới cái khách quý ít gặp, khí thế ung dung áo xanh đọc sách lang Triệu Diêu, rất có vài phần rất giống tiên sinh dạy học Tề Tĩnh Xuân.

Triệu Diêu là tiểu trấn tứ đại họ một trong đích trưởng tôn, so với Lô Chính Thuần những cái kia chơi bởi lâu lồng hoàn khổ tử đệ, đồng dạng xuất thân phú quý Triệu Diêu, tiếng tăm liền rất tốt, tiểu trấn rất nhiều mẹ goá con cô lão nhân đều nhận được thiếu niên ân huệ, nếu nói đây là trong sách vở cái gọi là "Danh sĩ nuôi nhìn tại dã" cổ tay, giống như đánh giá quá cao Triệu Diêu tâm chí, có chút lòng tiểu nhân độ quân tử chi bụng, dù sao thiếu niên từ mười tuổi lên, đã là như vậy thiện chí giúp người tâm tính, năm qua năm, cũng không có chút nào lười biếng. Cho dù là Phúc Lộc Nhai nhìn lấy thiếu niên lang lớn lên lão nhân, cũng đều muốn đuổi ra ngón tay cái, mỗi lần răn dạy nhà mình con cháu, kiểu gì cũng sẽ đem Triệu Diêu xách đi ra xem như lý do, cái này khiến cho Triệu Diêu tại người đồng lứa ở trong không có mấy cái thổ lộ tâm tình bằng hữu.

Lô Chính Thuần cái kia nhóm người tâm tính tự do, cũng không yêu cùng một cái suốt ngày chi, hồ, giả, dã con một sách đánh giao tế, thử nghĩ một chút mọi người tràn đầy phấn khởi đi leo tường đầu nhìn trộm xinh đẹp quả phụ, kết quả có người ở bên vừa niệm lẩm bẩm phi lễ chớ nhìn, chẳng phải là phá hư phong cảnh. Tóm lại, thiếu niên Triệu Diêu những năm này ưa thích cùng Phúc Lộc Nhai bên ngoài người đánh giao tế, thật to nhỏ ngõ hẻm, hẻm cơ hồ đều đi qua, ngoại trừ Nê Bình ngõ hẻm, bởi vì đầu này trong hẻm nhỏ ở Tổng Tập Tân, một cái để Triệu Diêu thường thường cảm thấy tự ti mặc cảm người đồng lứa.

Bất quá thật muốn nói bằng hữu, Triệu Diêu đại khái chỉ nhận Tổng Tập Tân cái này bạn đánh cờ, tuy nói nhiều năm như vậy đánh cờ một mực

bại bởi Tống Tập Tân, nhưng là thắng bại tâm về thắng bại tâm, muốn thắng cờ chấp niệm về chấp niệm, đối với thiên tư cao tuyệt Tống Tập Tân, Triệu Diêu kỳ thật đáy lòng một mực rất bội phục, chỉ bất quá Triệu Diêu có chút thất lạc, là bởi vì trực giác nói cho hắn biết, Tống Tập Tân mặc dù cùng chính mình hi hi ha ha, bình thường kết giao thân mật vô gian, vừa vặn rất tốt giống cho tới bây giờ không có đem hắn cho rằng chân chính bằng hữu tri kỷ.

Triệu Diêu mặc dù trước đó không có bái phỏng qua Tống Tập Tân nhà, nhưng khi hắn liếc nhìn nào đó nhà cửa tử, liền biết rõ nhà này khẳng định chính là Tống Tập Tân gia môn, bắt nguồn từ cửa ra vào dán thiệp bức kia câu đối xuân, chữ rất nhiều, mà lại vừa nhìn chính là Tống Tập Tân chữ, lý do rất đơn giản, thật là là phong cách quá khó lường, cơ hồ có thể nói là chữ chữ khác biệt, tỷ như "Ngự phong" hai chữ, một mạch mà thành, tùy tâm sở dục, rất có lóe lên chi ý."Uyên" một chữ, Thủy Tự một bên, càng thâm ý kéo dài. Kỳ một chữ, cái kia một lớn nhấc lên, khí phách cực lớn, lôi đình vạn quân! Nước một chữ, lại viết công chính ôn hòa, như thánh hiền ngồi ngay ngắn, tìm không ra nửa điểm tì vết.

Triệu Diêu đứng tại cửa sân miệng, cơ hồ quên gõ cửa, thân thể nghiêng về phía trước, si ngốc nhìn qua những chữ kia, thất hồn lạc phách, chỉ cảm thấy mình sắp không có gõ cửa gan khí. Chính vì hắn cần cù chăm chỉ luyện chữ, tập viết theo mẫu chữ đông đảo, mới càng thêm biết rõ những chữ kia bên trong khí lực to lớn, phân lượng chi trọng, tinh thần chi thịnh.

Triệu Diêu âm thầm thương thần, móc ra một cái túi tiền, xoay người đặt ở cửa ra vào, chuẩn bị không cáo mà dừng.

Lúc này cửa sân bỗng nhiên mở ra, Triệu Diêu ngẩng đầu nhìn lại, Tống Tập Tân giống như đang muốn cùng tỷ nữ Trĩ Khuê ra cửa, hai người nói cười yển yển.

Tống Tập Tân ra vẻ kinh ngạc, trêu ghẹo nói: "Triệu Diêu người đi này

đại lễ, sở dục như thế nào ?"

Triệu Diêu có chút xấu hổ địa cầm lấy túi tiền, đang muốn mở miệng giải thích nguyên do trong đó, liền bị Tống Tập Tân một cái lấy đi theo túi, cười hì hì nói: "U a, Triệu Diêu là trèo lên môn tặng lễ tới rồi, thu xuống nhận. Bất quá trước đó nói xong, ta là nghèo khổ người ta, nhưng không có có thể làm cho Triệu huynh nhập pháp nhân lễ vật, đến mà không hưởng liền phi lễ một lần đi."

Triệu Diêu cười khổ nói: "Cái túi này áp thẳng tiền, coi như là ta sắp chia tay lễ vật a, không cần vãng lai đáp lễ."

Tống Tập Tân quay đầu đối với mình nhà tỳ nữ hiểu ý cười một tiếng, đem túi tiền giao cho nàng, "Xem đi, ta liền nói Triệu Diêu là tiểu trấn nhất hiểu cấp bậc lễ nghĩa người đọc sách, như thế nào ?"

Thiếu nữ tiếp nhận túi tiền sau, nâng ở ngực, nàng cười đến nheo cặp mắt lại, rất vui vẻ, thoáng nghiêng người làm một cái vạn phúc, "Cám ơn Triệu công tử, thiếu gia nhà ta nói qua, tích thiện nhà có thừa khánh, làm việc thiện người có Fukuda, nô tỳ ở chỗ này cầu chúc Triệu công tử mây xanh thẳng lên, bay xa vạn dặm."

Triệu Diêu tranh thủ thời gian đáp lễ thờ dài nói: "Cảm tạ Trĩ Khuê cô nương cát ngôn."

Tống Tập Tân sờ lấy cái ót, ngáp, "Các người không mệt a."

Trĩ Khuê cười tủm tỉm nói: "Nếu là mỗi lần đều có thể cầm tới một cái túi tiền, nô tỳ làm một vạn lần vạn phúc cũng không phiền hà."

Triệu Diêu có chút xấu hổ nói: "Muốn để Trĩ Khuê cô nương thất vọng."

Tống Tập Tân vung tay lên, "Đi, đi uống rượu!"

Triệu Diêu một mặt khó xử, Tống Tập Tân kể khích tướng nói: "Bao cớ một cái! Đọc sách chỉ đọc ra cứng nhắc quy củ, không đọc lên điểm danh sĩ phong lưu, sao được?"

Triệu Diêu thăm dò tính hỏi: "Uống rượu di tình?"

Tống Tập Tân bạch nhãn nói: "Say mềm say bí tử!"

Triệu Diêu đang muốn nói chuyện, liền bị Tống Tập Tân ôm cổ lôi kéo rời đi.

Tỳ nữ Trĩ Khuê khóa môn thời điểm, đầu kia thần lẫn nếu muốn vụng trộm chạy ra ngoài, bị nàng một cước đạp về sân nhỏ.

Tại nàng đi qua sát vách tòa nhà thời điểm, lặng yên nhón chân lên, liếc xéo vài lần, nhìn thấy Lưu Tiệp Dương cao lớn bóng dáng, người sau cũng phát hiện nàng, lập tức khuôn mặt tươi cười rực rỡ, Lưu Tiệp Dương đang muốn cùng với nàng chào hỏi, nàng đã thu tầm mắt lại, bước nhanh rời khỏi.

Tiểu trấn có quán rượu, chỉ là thật sự không lớn, chi tiêu lại không nhỏ, chỉ bất quá Triệu Diêu dù sao cũng là Triệu gia con cháu, phong bình lại tốt, có tiếng thiết công kê quán rượu chưởng quỹ, hôm nay cũng không biết rõ cái nào gân dưng sai, vỗ ngực nói không thu một văn tiền, có thể làm cho hai vị người đọc sách đến tiểu điểm hãnh diện uống rượu, là nhà hãn quán rượu vẻ vang cho kẻ hèn này, hai vị công tử thu tiền hãn mới đúng. Tống Tập Tân lập tức liền cười ha hả duỗi ra tay, tại chỗ liền đòi hỏi bạc tới, chưởng quỹ hậm hực chính mình tìm cho mình bạc thang bên dưới, nói thiếu thiếu, Minh Nhi cũng làm người ta cho Tống công tử đưa vài hũ tửu rượu ngon đi. Triệu Diêu lúc đó hận không thể đào tìm cái lỗ chui xuống, chưởng quỹ xưa nay hiểu được Nê Bình ngô hẻm Tống đại thiếu gia cổ quái tính nết, thật cũng không thật tức giận, tự mình cho ba người tại lầu hai tìm cái nhã tĩnh gần cửa sổ vị trí.

Tống Tập Tân cùng Triệu Diêu nói chuyện không nhiều, Tống Tập Tân cũng không có mời rượu hổ người, cái này khiến nguyên bản thấy chết không sồn Triệu Diêu ngược lại rất kỳ quái.

Từ quán rượu lầu hai cửa sổ nhìn lại, vừa vặn có thể nhìn thấy Thập Nhị Cước đèn thờ một khối tấm biển, việc nhân đức không nhường ai.

Tống Tập Tân hỏi: "Tề tiên sinh thật sự không cùng người cùng rời đi tiểu trấn ?"

Triệu Diêu gật đầu nói: "Tiên sinh lâm thời cải biến hành trình, nói muốn lưu tại học thực, dạy xong cuối cùng thứ hai đếm ngược thiên, « biết lẽ »."

Tống Tập Tân cảm khái nói: "Như vậy Tề tiên sinh là muốn giảng một cái Đại Đạo lý, vì Nho gia chí thánh truyền thụ thế nhân, nói cho chúng ta biết thế gian ban sơ, là không có luật pháp một chuyện, Thánh Nhân lợi dụng lễ giáo hóa chúng sinh, thời điểm đó quân chủ đều là tôn trọng lễ nghi, cho rằng ngộ biện ra lễ thì nhập hình, thế là thì có pháp, lễ pháp lễ pháp, trước lễ sau pháp. . ."

Triệu Diêu đã hơi say rượu, có chút mồm miệng mơ hồ, hỏi: "Người cảm thấy đúng không ? Tiên sinh lại vì sao không dứt khoát truyền thụ cuối cùng một phần, 《 Khác Lễ 》 ?"

Tống Tập Tân hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Đi ra tiểu trấn trước đó, như Sơn Tiêu quý nước, thần tiên tinh quái, tin thì có, không tin thì không . Còn Tề tiên sinh dạy thế nào, học sinh như thế nào nghe, nghe theo mệnh trời đi."

Tỳ nữ Trĩ Khuê cũng uống một chén rượu, vụng vụng hồ hồ hoạt bát bộ dáng, từ đầu tới đuôi đều không nhìn toà kia nguy nga đèn thờ.

Thập Nhị Cước đèn thờ, cột đá cái bệ theo thứ tự là rồng sinh chín con

chín loại dị thú, bên ngoài chính là Bạch Hổ, Huyền Vũ cùng Chu Tước.

Tiểu trấn lão bách tính đời đời cư trú ở này, sớm đã chuyện thường ngày ở huyện.

Triệu Diêu nhin không được ợ rượu, lung la lung lay đứng người lên, nói: "Cùng quân từ biệt, hi vọng tạm biệt."

Tống Tập Tân nghĩ nghĩ, cũng đứng dậy theo, mỉm cười nói: "Khăng định sẽ lại gặp lại, Triệu Diêu, chớ lo con đường phía trước không tri kỷ a."

Hai mắt hoa mắt Triệu Diêu căn đầu lưỡi, thành tâm thành ý nói: "Tống Tập Tân, người cũng sớm ngày rời đi tiểu trấn, thiên hạ người nào không biết quân, người nhất định có thể!"

Tống Tập Tân rõ ràng không chút coi là thật, khoát tay nói: "Đi rồi đi rồi, lời say hết bài này đến bài khác, có nhục nhã nhận."

Triệu Diêu cùng Tống Tập Tân ra quán rượu sau, liền mỗi người đi một ngã, Triệu Diêu trước lúc rời đi, ước chừng là rượu tráng sợ người gan, hỏi một câu, "Tống Tập Tân, muốn hay không đi Diêu Vụ Đốc Tạo quan dinh thự nhìn một chút, ta có thể thuyết phục người gác cổng. . ."

Tống Tập Tân mặt lạnh lấy từ hàm răng tung ra một chữ, "Cút!"

Triệu Diêu âm đạm rời đi.

Tỳ nữ Trĩ Khuê nhìn lấy cái bóng lưng kia, thấp giọng nói: "Thiếu gia, người ta cũng là có ý tốt nha."

Tống Tập Tân cười lạnh nói: "Trên đời người tốt hảo ý, kết quả là xử lý chuyện xấu kết ác quả, ít sao?"

Nàng nghĩ nghĩ, còn giống như thật sự là như thế cái không thú vị không thú vị đạo lý, liền không còn kiên trì.

Triệu Diêu chỗ ở Phúc Lộc Nhai tại nhỏ Trấn Bắc mặt, Nê Bình ngõ hẻm tại nhà nghèo tụ tập tây một bên, Tống Tập Tân cùng tỳ nữ sóng vai đi qua đền thờ thời điểm, nàng ngẩng đầu nhìn một chút "Khí trùng Đầu Ngưu" tấm biển, như là tuổi xế chiều lão nhân.

Vốn tên là Vương Chu thiếu nữ, cười không lộ răng.

Triệu Diêu trở lại Phúc Lộc Nhai tổ trạch sau, hạ nhân nói cho hẳn biết lão tổ tông tại thư phòng chờ hẳn, nhất định phải lập tức đi tới, một khắc cũng không thể ngừng, một thân tửu khí chính là áo xanh đọc sách lang lập tức đầu lớn, kiên trì chạy tới thư phòng.

Triệu gia tại tiểu trấn không lộ liễu không lộ nước, phú quý nội liêm, không giống Lô gia như vậy đáng vẻ bề bề lộ ra ngoài, ưa thích tự khoe là thư hương môn đệ, thư phòng cũng rất cổ kính.

Cầm trong tay quả trứng bà lão đang đứng tại một trương án thư bên cạnh, vuốt ve mặt bàn, nàng tấm kia tang thương khuôn mặt, tràn đầy thương cảm hồi ức vẻ mặt.

Bà lão ngửi được ngoài cửa đích trường tôn nồng đậm rượu khí sau, cũng không tức giận, cười ngoắc nói: "Diêu, tiến đến a, xử tại cửa ra vào làm gì, nam nhi uống chút rượu tính cái gì, cũng không phải uống nước tiểu ngựa, không mất mặt!"

Triệu Diêu cười khổ vượt qua cánh cửa, tất cung tất kính cho lão tổ tông hành lễ, bà lão không kiên nhẫn nói: "Đọc sách nhiều, chính là điểm này không tốt, khuôn sáo, khiến cho người đọc sách cả một đời đều tại quý đả tường, đánh nhau cực kì, liền nói người gia gia người a, cái gì đều cái đỉnh cái hàng đầu, duy chỉ có nói với ta lên Đại Đạo lý, nói liên miên lái nhải, thật sự là đáng ghét a, nhất là cái kia diễn xuất thần thái kia, chắc

chặt, càng thiếu đánh, ta hết lần này tới lần khác nói không lại hẳn, thật là khiến người ta hận không thể rẽ ngang trường đập tới. . ."

Bà lão đột nhiên mình bị chính mình chọc cười, cười lên ha hả, "Suýt nữa quên mất, lúc ấy ta có thể dùng không đến quả trượng."

Nàng cười hỏi nói: "Thế nào, là cùng họ Tống tiểu bạch nhãn lang uống rượu với nhau ?"

Triệu Diêu bất đắc dĩ nói: "Nãi nãi, nói cho người bao nhiêu hồi, Tống Tập Tân rất có tài tức giận, ngộ tính rất cao, học cái gì cũng nhanh người một bước."

Bà lão cười nhạo nói: "Hắn a, thông minh là nhất thông minh, chỉ bất quá gia gia người khi còn sống đã sớm ba tuổi nhìn lão, nhìn chết con vật nhỏ kia, muốn biết rõ gia gia người làm sao nói không ?"

Triệu Diêu tranh thủ thời gian đáp nói: "Tôn nhi không muốn biết rõ!"

Bà lão mới mặc kệ bảo bối cháu trai có nguyện ý hay không nghe, phối hợp nói: "Gia gia người nói a, 'Tuổi còn nhỏ, lòng dạ sâu nặng, chỉ tiếc bại tổ bối danh dự gia đình người, tất người này.' "

Sau đó nàng chỉ chỉ Triệu Diêu, "Gia gia người còn nói, 'Ấm lương cung kiệm, sơ không quá mức kỳ, lại ngược lại là bồi tử tôn chi nguyên khí người, tất ta tôn vậy!' "

Bà lão sau khi nói xong, cười cười, "Lão già đáng chết, chua cả một đời, cuối cùng cuối cùng nói câu dễ nghe lời hữu ích."

Hơi nghi hoặc một chút Triệu Diêu vừa muốn nói chuyện, chỉ nghe nãi nãi thốn thức cảm thán nói: "Già rồi già rồi!"

Thiếu niên đành phải thu hồi lời nói, cười tiến lên kéo lại bà lão cánh tay,

"Nãi nãi thọ sánh Nam Sơn, còn tuổi còn rất trẻ."

Bà lão duỗi ra bàn tay gầy guộc, vỗ vỗ bảo bối cháu trai mu bàn tay, "So gia gia người mạnh, đọc sách không thông báo giảng cầu thí đạo lý, cũng sẽ nói tốt cho người ta nghe."

Thiếu niên cười nói: "Gia gia là thật có học vấn, Tề tiên sinh cũng nói gia gia nghiên cứu học vấn có đạo, giải 'Nghĩa' chữ, vô cùng có tâm đắc."

Bà lão lập tức lộ ra cái đuôi hồ ly, không che giấu được dương dương đắc ý, lại muốn ra vẻ hừ lạnh nói: "Vậy cũng không, cũng không nhìn là ai chọn trúng nam nhân!"

Triệu Diêu mím chặt đôi môi, nhịn cười.

Bà lão mang theo Triệu Diêu đi vào sau án thư cái ghế bên cạnh, thiếu niên phát hiện trên thư án, trưng bày một tòa Ngọa Long mộc điêu, sinh động như thật, chỉ là chẳng biết tại sao, tử tế quan sát sau, liền phát hiện đầu này màu xanh Mộc Long, có mắt không tròng.

Bà lão cầm lấy một chi sớm đã trám đầy mực nước bút lông, là một chi từ lão hộc nhánh chế thành gỗ quân mới tinh nhỏ chùy bút, hai tay bưng lấy, run run rẩy rẩy đưa cho đích trưởng tôn.

Tại Triệu Diêu không biết nội tình địa tiếp nhận bút lông, đầu vai trầm xuống, nguyên lai là nãi nãi đưa tay đặt tại chính mình trên vai, hẳn thuận thế ngồi ở kia trương chỉ có Triệu thị gia chủ mới có thể rơi tòa vị trí bên trên.

Bà lão hướng lui về phía sau ra một bước, vô cùng trang nghiêm túc mục nói: "Triệu Diêu, ngồi xuống! Hôm nay liền từ người thay Triệu gia liệt tổ liệt tông, vì long vẽ rồng điểm mắt!"

Từng tôn rách nát không chịu nổi tượng bần tượng thần, tại cỏ hoang mọc thành bụi trên mặt đất, dù sao nghiêng lệch, không người hỏi thăm.

Trăm ngàn năm qua đều là như thế, thậm chí lại không ngừng có tượng đất lưu lạc nơi này, tiểu trấn bách tính không chỉ là đối với rất nhiều chuyện vật, chuyện thường ngày ở huyện, kỳ thật nhìn thấy những tượng thần này, cũng sớm đã không còn quá nhiều kính ý.

Lão nhân thỉnh thoảng sẽ lái nhái vài câu, để hài tử nhà mình đừng tới bên này chơi đùa, thế nhưng là hài đồng bọn nhỏ vẫn là ưa thích tới đây chơi trốn tìm, bắt dế mèn vân vân, khả năng đợi đến những hài tử này lớn lên trưởng thành, lại biến thành dần dần già đi lão nhân, cũng giống vậy sẽ cùng bọn nhỏ nói đừng tới đây chơi đùa, một đời một đời, cứ như vậy đến đây, cũng không gió mưa cũng không gợn sóng, bình thản không có gì lạ.

Chỉ gặp nơi này, lăn xuống đầu lâu, đứt gãy thân thể, tách ra bàn tay, giống như bị người miễn cưỡng ghép lại với nhau, mới khó khăn lắm duy trì đại khái nguyên trạng, nhưng cũng còn sót lại bên dưới điểm ấy mặt mũi.

Một cái giày cỏ thiếu niên, từ Nê Bình ngô hẻm bên kia vội vàng chạy đến nơi đây, trong lòng bàn tay hẩn nắm chặt lấy ba cái cung dưỡng tiên, khi hẩn đến sau này, một đường quay tới quay lui, còn toái toái đọc lấy, sau đó vô cùng thành thạo mà tìm tới một bức tượng thần, ngồi xổm người xuống, nhìn quanh bốn phía, cũng không người bóng, lúc này mới đem đồng tiền lạng lẽ để vào tượng thần vỡ tan khe hở bên trong đi.

Sau khi đứng dậy tìm kiếm thứ hai tôn, vị thứ ba, đều là làm như thế.

Thiếu niên rời đi trước đó, một mình đứng tại màu xanh biếc buồn bực trong bụi cỏ, chấp tay trước ngực, cúi đầu mặc niệm nói: "Toái toái bình

toái toái an, hi vọng các người phù hộ cha mẹ ta kiếp sau không cần chịu khổ. . . Nếu như có thể mà nói, mời các người nói cho cha ta biết nường, ta hiện tại sống rất tốt, không cần lo lắng. . ."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tham tiền

Đang lúc hoàng hôn, Trần Bình An trở về tiểu trấn đi ngang qua thành cửa Đông thời điểm, giữ cửa lôi thôi hán tử, chính ở chỗ này hừ phát từ khúc, chính hát đến "Một tắc thời gian không thể nhẹ, vinh hoa phú quý đều có thể ném", có lẽ là bị giày cỏ thiếu niên gấp rút bước chân quấy nhiễu, hán tử mở mắt ra, vừa vặn cùng chạy chậm nhập môn thiếu niên đối mặt, hán tử thấy là cái này đòi nợ quý sau, mất hứng đến cực điểm, tức giận phát tay nói: "Đi đi đi, tiểu tử người thời gian giá trị cái chim tiền, vinh hoa phú quý bốn chữ, người nếu có thể có một chữ dính một bên, liền thấp nhang cầu nguyện đi."

Trần Bình An chạy qua về sau, cao cao nâng lên một cái bàn tay, năm ngón tay mở ra, dùng sức lung lay.

Hiển nhiên là đang nhắc nhở cái kia trông cửa hán tử, hai người bọn họ ở giữa, thế nhưng là có năm văn tiền hương hỏa tình.

Hán tử hung hăng nhổ nước miếng, mắng nói: "Cũng không phải cái gì hảo diệu!"

Thiếu niên bóng dáng rất nhanh biến mất, hán tử ngẩng đầu nhìn một chút úy trong vạt bầu trời, tựa như một tầng xinh đẹp men sắc.

Hán tử xoa tràn đầy gốc râu cằm tử cái cằm, chặc chặc nói: "Tề tiên sinh nói qua một câu thơ, cái gì tới, hảo vật, lưu ly?"

Một cỗ xe bò chậm rãi lái ra tiểu trấn, ngồi trên xe một vị tiếng lành đồn xa áo xanh đọc sách lang, xa phu là cái vẻ mặt chất phác trung niên hán tử.

Hán tử lập tức ngoắc, lớn tiếng cười nói: "Diêu ca nhi, người trước chớ

vội đi, ca ca ta có câu nói rơi trong bụng, chỉ nhớ rõ hảo vật, lưu ly cái gì, cái khác là như thế nào cũng không nhớ nổi, tiểu tử người học vấn lớn, cho nói rằng nói rằng!"

Tinh thần phấn chấn Triệu Diêu trong ngực ôm một cái bọc hành lý, cao giọng nói: "Thế gian hảo vật không kiên cố, mây tía dễ tán lưu ly giòn!"

Hán tử đuổi ra ngón tay cái, "Không hổ là Diêu ca nhi, học vấn đỉnh cao, về sau tiền đồ, đừng quên về quê nhà nhìn xem lão ca, nói không chừng đến lúc đó còn có thể thay thế người tiên sinh, cho chúng ta tiểu trấn hài tử làm cái tiên sinh dạy học, cũng rất tốt sao."

Triệu Diêu ngẩn người, lập tức ôm quyền mỉm cười nói: "Nhận lão ca cát ngôn!"

Hán tử một cao hứng, từ trong tay áo móc ra chỉ thêu túi, lắc một cái cổ tay, cao cao vút cho áo xanh đọc sách lang, nhếch miệng cười nói:

"Nhiều năm như vậy trắng để người viết nhiều như vậy phó câu đối xuân, mấu chốt là tiểu tử người cũng phúc hậu, xưa nay không cảm thấy phiền phức, lão ca nhìn người cho tới bây giờ không sai, đưa người chút đồ chơi nhỏ, một đường thuận gió!"

Triệu Diêu vội vàng tiếp được túi tiền, "Sau này còn gặp lại!"

Hán tử cười gật đầu, hướng thiếu niên xe bò khoát khoát tay, chỉ là lại nỉ non nói: "Khó đi."

Giày cỏ thiếu niên hướng tiểu trấn chỗ sâu đi, Triệu Diêu xe bò thì lao tới tiểu trấn bên ngoài thiên địa, lẫn nhau sát vai mà qua.

Ngồi tại gốc cây bên trên hán tử bẻ ngón tay đầu đếm lấy, "Mang theo giỏ trúc cá chép vàng Đại Tùy thiếu niên, Nê Bình ngô hẻm Cổ quả phụ con non, lại thêm Phúc Lộc Nhai Diêu ca nhi, cái này cũng đã là ba cái á. Thế nhưng là kế tiếp còn có nhiều người như vậy, một đầu tiến đụng vào

đến, còn không phải chỉ còn lại có nhặt ve chai công việc ? Bằng không, ta cũng thừa cơ tìm có thể vò vai đâm lưng hiểu thuận đồ đệ ?"

Hán tử duỗi ra tay lay một chút nhiều nếp nhăn ngăm đen gương mặt, cười hắc hắc nói, "Nếu là cái bàn mà sáng lên, đầu mà thuận xinh đẹp nữ đồ đệ, liền tốt nhất rồi. Ân, khuôn mặt kém chút cũng có thể nhìn, nhưng chân nhất định phải lớn!"

Vị này tiểu trấn nổi danh lưu manh hán tử, hai tay ôm lấy cái ót, ngửa đầu nhìn qua bầu trời, độc vui vui mừng mừng vụng trộm vui cười. Tại nghĩ tới những thứ này vui vẻ sau đó, liền lập tức không có ưu sầu, chỉ cảm thấy giữa thiên địa có lớn mỹ.

Trần Bình An rời đi Nê Bình ngô hẻm trước đó, liền cùng Lưu Tiệp Dương cùng áo đen thiếu nữ đã hẹn, đến lúc đó trực tiếp tại Lưu Tiệp Dương nhà tòa nhà đụng đầu, đợi đến Trần Bình An chạy đến Lưu Tiệp Dương nhà, cửa không có khóa, đẩy cửa vào, đến chính đường, nhìn thấy Lưu Tiệp Dương đang dùng sạch sẽ khăn bông thanh tẩy, lau bộ kia tổ truyền bảo giáp.

Áo đen thiếu nữ Ninh cô nương một lần nữa mang lên trên thiên lộ màn mũ, bên hông bội đao, chuôi này tuyết trắng vỏ kiếm trường kiếm, thì bị nàng tùy ý xách trong tay. Chẳng biết tại sao, Trần Bình An luôn cảm thấy Ninh cô nương giống như có chút ghét bỏ thanh kiếm này.

Trên bàn món kia Lưu gia đời đời truyền lại áp đáy hòm lão vật, nói là bảo giáp, tại Trần Bình An xem ra là thật sự xấu xí dọa người, to lớn áo giáp bên trên, hiện đầy cây khô nhọt giống như sắt gân, càng có năm cái đặt song song khắc sâu vết trảo, từ vai trái đầu một đường nghiêng hướng xuống, một mực bơi đến phải một bên hông.

Liên quan tới điểm này, hai cái thiếu niên trăm mối vẫn không có cách

giải, thực sự không tưởng tượng ra được, đến cùng phải là cỡ nào khổng lồ núi rừng mãnh thú, mới có thể tạo nên này tấm kinh khủng quang cảnh, về sau triều đình có nhiều phong cấm ngọn núi, không được bách tính lên núi đốn củi đốt than, Trần Bình An cùng Lưu Tiệp Dương cơ hồ từ trước tới giờ không vượt qua lệ cấm, rất lớn bộ phận nguyên nhân liền ở chỗ này.

Trần Bình An có chút kỳ quái, bộ này than đen giống như thiết giáp, xấu về xấu, nhưng là Lưu Tiệp Dương là rõ ràng tâm nhãn đưa nó xem như bảo vật gia truyền, cho dù là Trần Bình An tình cảm như thế, qua nhiều năm như vậy cũng chỉ cho nhìn một lần, không đến nửa nén hương liền lại cẩn thận từng li từng tí chuyển về sơn son cái rường, cung phụng.

Bất quá mắt thấy lấy Lưu Tiệp Dương lúc thỉnh thoảng liếc trộm áo đen thiếu nữ tình hình, Trần Bình An có chút thoải mái, Lưu Tiệp Dương cho tới bây giờ chính là loại này đức hạnh người, thấy đẹp mắt nữ tử muốn nhúng tay vào không được con mắt, nhưng hẳn kỳ thật không phải thật sự ưa thích động tâm, chỉ là ưa thích khoe khoang khoe khoang, tỉ như trước kia hạ thiên tại Lang Kiều bên kia, tại dòng suối nhỏ bên trong cánh tay trần tắm rửa, nếu là có dẫn theo mạ hoặc là năm hoàng ngự cùng tuổi thiếu nữ đi qua, Lưu Tiệp Dương là tất nhiên muốn tới tam bản phủ, trước lửa thiêu mộ mà bò lên bờ một bên tảng đá xanh bên trên, sau đó lớn tiếng ho khan —— Tổng Tập Tân đối với cái này lời bình vì "Chiêu cáo thiên hạ", cuối cùng một cái nữa lặn. Nhãn lực rất tốt Trần Bình An, kỳ thật thấy rõ ràng nơi xa các thiếu nữ ánh mắt, sắc mặt, cho nên một mực rất muốn nói cho Lưu Tiệp Dương chân tướng, những cái kia tướng mạo đẹp mắt các tỷ tỷ, có mắt trợn trắng, có rì rà rì rầm mắng chửi người, càng nhiều chính là căn bản làm như không thấy, duy chỉ có chính là không có nhãn tình sáng lên, cảm thấy người là một đầu anh hùng hảo hán.

Đương nhiên, về sau Lưu Tiệp Dương coi trọng Tổng Tập Tân tỷ nữ Trĩ Khuê, không hiểu thấu liền hãm sâu trong đó, tại cái kia về sau, thiếu niên cao lớn giống như trong mắt đầu liền không còn cái khác cô gái

xinh đẹp. Dù là giờ này khắc này cùng áo đen thiếu nữ phô bày giàu sang xước, cũng nhiều hơn là hi vọng ngạo khí lạnh lùng thiếu nữ, không nên xem thường hẳn, đừng tưởng rằng vác lấy đao dẫn theo kiếm, liền có thể lôi kéo Thiên Vương lão tử giống như, ta Lưu Tiệp Dương cái này bảo vật gia truyền, đó cũng là tiểu trấn phần độc nhất.

Màn mũ thiếu nữ đợi đến Trần Bình An sau, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng đem trường kiếm đặt nằm ngang một cái hoa văn màu thương vàng hoa cỏ cũ kỹ bác cổ cửa hàng, màu sơn pha tạp lật nứt, nàng vì cho trường kiếm đẳng địa phương, dịch chuyển khỏi rất nhiều bình quán tạp vật, phát hiện ngăn tủ sau vách tường khám nạm có một bức tranh án, một gốc màu vàng kim cây quế, chính vào viên nguyệt giữa trời.

Thiếu nữ quay đầu nói rằng: "Kiếm để ở chỗ này, các người không nên động nó, nếu không tự gánh lấy hậu quả, ta không có nói đùa."

Lưu Tiệp Dương vội vàng lau bảo giáp, lúc thỉnh thoảng cúi đầu hà hơi, trực tiếp lấy tay cánh tay nhẹ nhàng ma sát, đã chân chính vui ở trong đó.

Trần Bình An hứa hẹn nói: "Nhất định."

Thiếu nữ đối với Lưu Tiệp Dương nói rằng: "Cái này ngăn tủ không đáng tiền, nhưng là này tấm Kim Quế Quả Nguyệt khám nạm đồ án, người đừng tùy tiện bán đồ bán tháo."

Lưu Tiệp Dương cũng không ngẩng đầu lên nói: "Món đồ kia, ta nhỏ liền không thích, cô nương người muốn vừa ý, chính mình tróc xuống là được."

Áo đen thiếu nữ đương nhiên làm này đốt đèn nấu hạc tiến hành, nàng chỉ là hiếu kỳ hỏi: "Bức đồ án này tài liệu là cái gì?"

Lưu Tiệp Dương quay đầu liếc mắt, "Hơn mấy trăm năm vật kiện, ta cái nào hiểu được, ngay cả gia gia của ta nói không nên lời cái một hai ba

thứ tư."

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Hắn là từ dòng suối nhỏ trong thác nhắt được cục đá, có rất nhiều loại nhan sắc, bất quá Lưu Tiệp Dương trưởng bối, năm đó khẳng định là chỉ tuyển chọn kim hoàng sắc, trước nghiền nát lại dính chung một chỗ. Chúng ta đem loại này tảng đá gọi Xà Đảm Thạch."

Áo đen thiếu nữ hỏi: "Cục đá ? Trong suối nhiều hay không ?"

Trần Bình An cười nói: "Ninh cô nương người nếu là nếu muốn, ta có thể cho người một ngày nhắt một lớn cái sọt đến, chúng ta bên này không có ai chào đón cái này, liền Cố Sán ưa thích, thường thường tự mình đi nhắt."

Áo đen thiếu nữ thở dài, thật sâu nhìn qua Nê Bình ngõ hẻm bần hàn thiếu niên, "Ở tại núi vàng núi bạc bên trên kẻ nghèo hèn a."

Trần Bình An kinh ngạc nói: "Loại cục đá này tại bên ngoài, đáng tiền ?"

Nàng nâng đỡ màn mũ, nói rằng: "Giá cả cao thấp, cũng xem ra tại trong tay ai, trừ cái đó ra, dù là rơi vào hiểu công việc nhân thủ bên trên, có được hay không, còn phải xem vận khí. Vận khí tốt, một khóa liền đủ, vận khí không tốt, chồng chất thành một ngọn núi cục đá cũng không được sự tình. Bất quá bất kể như thế nào, là đáng tiền, mà lại rất đáng tiền. Chính là không biết rõ có thể hay không mang ra tiểu trấn, điểm ấy rất mấu chốt."

Lưu Tiệp Dương chen vào một câu, "Cái này tảng đá có một chút tương đối cổ quái, chỉ cần xuất ra dòng suối nhỏ về sau, một khi phôi gió phôi nắng, nhan sắc liền sẽ trở thành nhắt, nhất là xuống mưa tuyết về sau, phai màu rơi đến lợi hại hơn. Trừ cái đó ra, liền không có gì."

Thiếu nữ tiếc hận nói: "Quả là thế."

Trần Bình An do dự một chút, "Bằng không ta sáng mai đi nhặt một lớn cái sọt trở về, thử nhìn một chút ? Vạn nhất có ngoại lệ đâu ?"

Thiếu nữ lắc đầu nói: "Với ta mà nói, không có ý nghĩa."

Lưu Tiệp Dương đã đem cổ kia bảo giáp chuyển về trong phòng nấp kỹ, lúc này dựa vào lấy cửa phòng, cười nói: "Trần Bình An là cái đại tài mê, nói không chừng đêm nay liền muốn đi dòng suối nhỏ sờ tảng đá đi."

Thiếu nữ quăng xuống một câu, "Đi."

Nàng đi đến cửa ra vào thời điểm, quay đầu hỏi: "Cây trâm cùng phương thuốc, ta sẽ thay người thích đáng đảm bảo. Bất quá sáng mai vẫn là yêu cầu người đi Nê Bình ngô hẻm, giúp đỡ chịu được."

Trần Bình An gật đầu nói: "Không có vấn đề."

Nàng nghĩ nghĩ, sắc mặt nghiêm túc, nhắc nhở nói: "Cùng ta không sai biệt lắm thời điểm tiến vào tiểu trấn cái này phát người xứ khác, lợi hại nhất, hẳn là chính là Chính Dương Sơn lão đầu tử kia, lần này là chuyên hộ tống tiểu cô nương, kế tiếp mới là đả thương ta cái kia Đại Tùy hoạn quan, về sau là mang đi Cổ Sán Lưu Chí Mậu, cái kia tiểu lý tàng đao phụ nhân cũng đừng khinh thường. Cho nên các người chỉ cần gặp gỡ Chính Dương Sơn cái kia lão gia hỏa sau, tận lực đừng tranh chấp, chỉ khi nào lên xung đột, một mực kéo dài thời gian, không cho phép cùng người động thủ, đừng có bất luận cái gì may mắn tâm lý, nhất định phải kéo tới ta xuất hiện mới thôi."

Lưu Tiệp Dương thấp giọng nói: "Tại chúng ta trên địa bàn, mấy cái này chưa quen cuộc sống nơi đây nơi khác lão, thực có can đảm giết người hay sao?"

Trần Bình An nhìn hắn một cái, gật đầu nói: "Dám."

Lưu Tiệm Dương nuốt một cái nước miếng.

Trần Bình An đột nhiên hỏi: "Còn nhớ rõ Lục đạo trưởng. . . , cũng liền là cái kia bày quầy bán hàng thầy bói, là đã nói với người như thế nào sao?"

Lưu Tiệm Dương đau cả đầu, dùng sức hồi ức về sau, vò đầu bứt tai nói: "Cái này ta chỗ nào nhớ rõ, chỉ biết rõ là chút không dễ nghe xúi quẩy lời nói, dù sao nói đúng là cái gì có đại họa, muốn thắp hương loại hình, loạn thất bát tao, ta lúc đó chỉ coi hăn là nói bậy nói bạ, hỡ người lừa gạt tiền. . ."

Trần Bình An quay đầu nhìn về áo đen thiếu nữ.

Thiếu nữ hung dữ nói: "Chính hăn nhớ không tốn sức ký văn, ta làm sao cho hăn đoán xăm ? Thật coi ta là thần tiên a!"

Trần Bình An có chút không nghĩ ra, không nghĩ ra Ninh cô nương vì sao đột nhiên cảm tức như thế.

Thiếu nữ nhanh chân rời đi tòa nhà.

Gần đây lúc chậm rãi ung dung, lôi lệ phong hành rất nhiều.

Bội đạo thiếu nữ đi tại rộng rãi ngõ hẻm, nghĩ thầm có phải hay không quay đầu dành thời gian tìm vài cuốn sách gặm gặm ?

Thiếu nữ vừa nghĩ tới sau này mình hành tẩu tứ phương, gợn gàng mà linh hoạt địa phi kiếm trăm đầu lâu về sau, lại đến vài câu đồng dục ngẫu hứng thi từ, dù là bốn bề vắng lặng, nàng cũng cảm thấy thật sự rất đẹp trai khí a!

Đang lúc thiếu nữ tràn ngập ước mơ thời điểm, một cái thân ảnh quen thuộc bay đồng dạng sát vai mà qua.

"Ninh cô nương ngày mai gặp a."

Tiếng nói rơi xuống đất thời điểm, bóng dáng cơ hồ đã tại hẻm nhỏ cuối.

Giày cỏ thiếu niên, công cái sọt, bước đi như bay.

Thiếu nữ ngây ra như phỗng, thì thào tự nói: "Thật có dạng này tham tiền a?"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hồ mi

Thiếu niên một đường giẫm lên nhỏ vụn tinh ánh sáng, ra tiểu trấn một mực hướng dòng suối nhỏ đi, mặc dù là tại trong màn đêm, thế nhưng là Trần Bình An chạy không thể so với ban ngày chậm. Trần Bình An tận lực lách qua mực nước sâu nhất Lang Kiều vị trí, bên kia nước suối muốn xa xa cao hơn địa phương khác, Trần Bình An tuyển chọn một đoạn nước suối vền vền không có quá gồ gề dòng suối, hắn lấy xuống phía sau cái kia hàng tre trúc lớn cái sọt, xoay người cầm lấy giấu ở bên trong một cái nhỏ giỏ trúc, chăm chú thắt treo ở bên hông, cởi xuống giày cỏ, cuộn lên ống quần, lúc này mới xuống nước đi sờ cục đá.

Hắn tay phải bị mảnh sứ vỡ cắt vỡ vết thương còn đâm đau lòng, tự nhiên không thể thấm nước, thiếu niên cũng chỉ có thể dùng tay phải tại dòng suối nhỏ bên trong lật qua lật lại, kỳ thật khô cạn lòng sông cục đá dễ dàng nhất nhất, nhưng là tựa như Lưu Tiệp Dương nói như vậy, nhan sắc sẽ cởi đến kịch liệt, bây giờ Trần Bình An từ áo đen thiếu nữ bên kia thô sơ giản lược biết được huyền cơ trong đó, cũng không khó lý giải, cảm thấy những cục đá này, kỳ thật tựa như là trước kia chính mình đi theo Diêu lão đầu trèo đèo lội suối, bốn phía nhai từng các ngọn núi đầu thổ nhượng, nhìn như bình thường bùn đất, có nhiều chỗ dù là cách một ngọn núi đầu, đến miệng bên trong, chính là hoàn toàn khác biệt tư vị.

Diêu lão đầu nói cái này gọi cây chuyển người chết chuyển sống, bùn đất chuyển ỗ thành phật, một cái chộp trong tay bùn, chỉ muốn rời đi nguyên bản thổ địa, chẳng mấy chốc sẽ biến vị.

Dòng suối nhỏ không có danh tự, dòng suối nhỏ trong kia có chút lớn như nắm đấm, tiểu Nhã ngón cái cục đá, đủ mọi màu sắc, nhưng tiểu trấn bách tính, đời đời kiếp kiếp thường thấy bọn chúng yên tĩnh nằm tại thanh tịnh nước suối bên trong, tự nhiên không có ai cảm thấy là cái gì

hiếm có đồ chơi, nếu ai hướng trong nhà chuyển những này tảng đá, chắc là phải bị xem như đồ dân, ăn no rồi việc lấy, có phần này khí lực, không đi nhiều làm chút việc nhà nông, không phải người ngu là cái gì.

Xoay người lội nước Trần Bình An không ngừng đẩy ra, lật qua lật lại đáy suối tảng đá lớn, đã nhặt được bảy tám cục đá để vào giỏ trúc, đại nhất không nhỏ, nhan sắc khác nhau, cục đá màu da có giống thu trời cao treo nhánh cây vàng óng ánh quýt, cũng có trắng nõn non mịn giống như là hài nhi da thịt, còn có tối đen như mực, mà lại đen tỏa sáng, còn có tiên điểm giống như là đỏ thắm hoa đào, lại lấy tôm lưng xanh nhan sắc nhiều nhất, không phải trường hợp cá biệt.

Những này thôn dã tên tục gọi Xà Đám Thạch cục đá, hơn phân nửa không lớn, nằm ở trong tay trơn nhẵn nặng nề, nếu như là ban ngày tại ánh nắng dưới giơ lên cao cao, hoặc là đêm khuya nền ánh sáng chiếu rọi, trong viên đá ở vân da đường vân, rõ ràng rành mạch, mơ hồ như tơ, như nhỏ xíu rần cá uốn lượn, thoáng kéo ra một khoảng cách quan sát, màu da lại như lập loè phát ánh sáng vảy cá, vảy rần.

Đại khái gần một canh giờ, Trần Bình An bên hông sọt cá không sai biệt lắm đã đổ đầy, đường cũ trở lại sắp đặt cái sọt giày cỏ bên khe suối, đi trước bờ một bên rút mấy một số lớn cỏ lau, đã cần cùng cỏ đuôi chó, đệm ở cái sọt dưới đáy, lúc này mới đem cục đá từng khối để vào cái sọt, mang theo giày cỏ, buộc lên sọt cá, công cái sọt, lên bờ mà đi, đến trước đó trở về chỗ dòng suối nhỏ bờ một bên, lần nữa thả xuống giày cỏ cái sọt, hạ dòng suối nhỏ tiếp tục lật chuyển tảng đá.

Nhặt được nửa cái sọt sau, Trần Bình An nâng người lên, ngửa đầu nhìn qua tinh không, chờ mong lấy có thể nhìn thấy sao băng xẹt qua bầu trời đêm, chỉ bất quá đêm nay hiển nhiên không có tốt như vậy vận khí. Trần Bình An hồi thần sau, tiếp tục bằng vào lơ mơ tinh ánh sáng cùng hơn người nhãn lực, làm một cái tham tiền việc.

Mỗi lần thành công lật nhặt ra cục đá, Trần Bình An liền tự nhiên sinh ra

ra một luồng vui sướng. Đối với thiếu niên tới nói, mỗi cục đá, cũng giống như một phần hi vọng.

Bất tri bất giác, Trần Bình An đã góp nhặt hơn phân nửa cái sọt cục đá, tổng cộng ước chừng hơn tám mươi khối, trong đó lớn nhất một khối so với hăn năm nắm còn lớn hơn, sắc thái cực kỳ chú mục, như là ngưng kết thành đoàn máu gà, mà lại sắc diễm mà chính, không chút nào cho người ta cảm giác không thoải mái, lớn như vậy tảng đá cơ hồ không có tí vết vết rạn. Lúc này Trần Bình An đi tạt trên bờ, hướng đi bên dưới một đoạn dòng suối, trong tay chính thường thức một khối trung đẳng lớn nhỏ Xà Đảm Thạch, cặn, so với tiểu trấn đồ sứ bên trong Mai Tử Thanh, muốn nhạt rất nhiều, cục đá mượt mà bóng loáng, mười phần đáng yêu, Trần Bình An một chút liền thích.

Trần Bình An hướng đi bờ một bên cự tảng đá xanh sườn núi, tiểu trấn hải tử tại chói chang ngày mùa hè nhiều tại đoạn này nước suối tắm rửa, sườn núi bên dưới nước suối nhất là sâu, sâu nhất một cái hố đến có hai cái Trần Bình An cao như vậy, là con suối nhỏ này nước sâu gần với Lang Kiều bên dưới đầm sâu địa phương, thủy tính tốt thiếu niên, thích nhất ở chỗ này so đấu ai tại hố nước bên dưới đợi thời gian lớn.

Trần Bình An sở dĩ lựa chọn cái hố sâu này, là bởi vì hăn trước kia cùng Lưu Tiệp Dương ở chỗ này tắm rửa thời điểm, phát hiện đáy hố Xà Đảm Thạch cực kỳ phong phú, Lưu Tiệp Dương có lần vì khoe khoang chính mình thủy tính xuất chúng, thậm chí cố ý nách bên dưới kẹp lấy một khối Xà Đảm Thạch nổi lên, Trần Bình An nhớ kỹ khối kia tảng đá ít nhất đến có Cổ Sạn đầu lớn như vậy, tảng đá có chút trong suốt, bên trong lại có tươi tỉnh tế diễm diễm, liền giống bị đóng băng lên hoa đào cánh.

Lưu Tiệp Dương lúc đó cảm thấy cử động lần này rất có ý nghĩa, liền để Trần Bình An giúp hăn đem lớn như vậy khối cục đá khiêng về nhà, kết quả đến trên tiểu trấn, không có định tính thiếu niên cao lớn lại cảm thấy không có tí sức lực nào, liền để Trần Bình An tự tay giải quyết đi tảng

đá, Trần Bình An lần kia vừa đi vào Nê Bình ngõ hẻm, liền phát hiện sát vách Trĩ Khuê không hiểu thấu đi theo phía sau mình, cũng không nói chuyện, một mực gắt gao nhìn chăm chăm trong ngực hắc khối kia tảng đá, ánh mắt liền cùng Trần Bình An mỗi lần nhìn thấy Hạnh Hoa ngõ hẻm mua bán bánh bao không sai biệt lắm, Trần Bình An thực sự gánh không được mắt của nàng thêm, liền đem tảng đá đưa cho nàng, kết quả nàng ngay từ đầu còn mang không nổi, kém chút đập chân, Trần Bình An lại đành phải dứt khoát đem đến Tổng Tập Tân nhà trong viện đi, về phần về sau tảng đá cuối cùng tung tích, Trần Bình An liền không được biết rồi.

Tảng đá thanh bạch như nước, hoa đào trôi nổi trong đó.

Tựa như Đào Diệp ngõ hẻm bên kia sau cơn mưa hoa đào, tể sắc xanh rờn.

Dù là đến trước hôm nay, Trần Bình An căn bản không biết được loại này tảng đá huyền diệu, hắc cũng thủy chung đánh đáy lòng cảm thấy khối kia tảng đá lớn đầu, là thật đẹp mắt.

Trần Bình An thở dài, đột nhiên dừng lại bước chân.

Ba mươi bước bên ngoài, bên khe suối màu xanh trên vách đá, ngồi cái áo xanh thiếu nữ, quai hàm giúp phình lên, nhưng nàng còn tại hưởng miệng bên trong nhét đồ vật.

Trần Bình An trong đầu ấn tượng đầu tiên, thiếu nữ hắc là quỷ chết đói đầu thai a, mới có thể hơn nửa đêm đói đến như thế đáng thương.

Trần Bình An nghĩ nghĩ, liền không lại đến gần, sợ quấy rầy thiếu nữ ăn khuya tâm tình. Chỉ bất quá cũng không có rơi đầu liền đi, dù sao hắc đã hạ quyết tâm, đêm nay nhất định phải đi cái kia hồ nước đục đục vận khí, mỗi lần sờ một hai khối trên tảng đá bờ chính là, nhiều lần, luôn có thể thành công, còn nữa cái này vùng nước Xà Đảm Thạch, so với dòng

suối nhỏ địa phương khác, càng lớn, sắc thái tựa hồ cũng càng thêm tiên diễm.

Trần Bình An thủy tính không có Lưu Tiệp Dương tốt như vậy, nhưng cũng không tính kém.

Trần Bình An không nghĩ tới xa lạ kia thiếu nữ đã ăn xong đồng dạng, lại từ bên cạnh cầm lấy đồng dạng thức ăn, liền không rảnh rồi ngừng qua, quai hàm giúp liền không có không phòng tăng thời điểm. Trần Bình An cũng hơn phân nửa cái sọt trầu nặng tảng đá, nghĩ đến chờ chút xuống nước sờ đá cũng là việc tổn thể lực, liền nghiêng người sang lấy xuống cái sọt đặt ở trên mặt đất.

Trần Bình An đánh giá thấp cái kia áo xanh thiếu nữ thính lực, kết quả chỉ là cái này nhẹ nhàng vừa để xuống, thiếu nữ liền bỗng nhiên vênh tai, ánh mắt trong nháy mắt trực tiếp quét tới.

Trần Bình An lại không tốt nói cô nương người từ từ ăn cũng được, đành phải xấu hổ cười.

Thiếu nữ biểu lộ có chút ngốc trệ, liền tiếp đánh hai cái ợ một cái, sau đó nàng giống như ghen đến, tranh thủ thời gian ưỡn ngực, đưa tay dùng sức đập bộ ngực.

Trần Bình An lúc này mới phát hiện nàng tuổi không lớn lắm, cổ hướng xuống, bên kia phong cảnh, thật sự là hùng vĩ, vậy mà hoàn toàn không thua rất nhiều sinh dưỡng qua hài tử phụ nhân.

Trước ngực quần áo căng cứng đến kịch liệt.

Trần Bình An tranh thủ thời gian thu tầm mắt lại, nhưng không có bất kỳ cái gì tà niệm mơ màng.

Áo xanh thiếu nữ lúc này mới nhớ tới chính mình mang theo ấm nước,

không quên nghiêng người sang đưa lưng về phía Trần Bình An, ngửa đầu rót một miệng lớn nước, hô hấp lúc này mới thông thuận.

Mang theo giày cỏ thiếu niên, lúc đó kỳ thật chỉ có một cái đơn giản ý nghĩ, vị cô nương này xiêm áo trên người vải vóc, nhất định không phải hàng tiện nghi rẻ tiền, nếu không không thể chịu được lớn như vậy kình.

Áo xanh thiếu nữ tiếp tục ăn đồ vật, lần này hàm súc rất nhiều, ít nhất quai hàm giúp không có khoa trương như vậy, cúi đầu ngậm nhỏ ngậm nhỏ gặm cắn, lúc thỉnh thoảng để mắt ánh sáng nghiêng liếc kỳ kỳ quái quái tiểu trấn thiếu niên, một đôi hoa đào giống như hép mở to mắt mắt, đuôi mắt hơi nhếch lên, để thiếu nữ trời sinh tựa như một đầu tuổi nhỏ hồ mị.

Nàng giống như đang dùng ánh mắt hỏi thăm thiếu niên, người chuyển ra sao, tiếp tục đi đường a.

Trần Bình An mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, đành phải đưa tay chỉ màu xanh dốc đá bên ngoài nước suối, hô nói: "Ta không phải đi ngang qua nơi này, ta muốn tại người bên kia đi trong suối."

Nàng xem thấy cái kia gầy gò thiếu niên, chính là không nói lời nào.

Trần Bình An mau từ trong cái sọt cầm lấy một cục đá, tiếp tục giải thích nói: "Ta muốn đi trong suối nhặt những này tảng đá."

Thiếu nữ đột nhiên nhớ lại chuyện khẩn yếu bộ dáng, đuổi ra ngón tay dọc tại miệng một bên, ra hiệu Trần Bình An không cần nói, sau đó nàng xê dịch vị trí, hiển nhiên là để Trần Bình An đi qua, nàng sẽ không ảnh hưởng hẳn xuống nước nhặt tảng đá.

Trần Bình An đành phải công lên cái sọt, kiên trì đi qua, cũng may màu xanh dốc đá rất lớn, có thể đứng hơn mười người, mà lại thiếu nữ đã chủ động ngồi vào biên giới, không giống trước đó hai chân duỗi thẳng, quy

quy củ củ ngòi xếp bằng, nằng trên đầu gối để đó một cái mở ra bao khóa, chất đầy muôn hình muôn vẻ bánh ngọt quà vặt, giống một tòa núi nhỏ, cho đến trước mắt, mới bị thiếu nữ ăn hết một cái núi nhỏ đầu mà thôi.

Trần Bình An thả xuống giày cỏ, cái sọt cùng giỏ trúc, vốn là nghĩ đến nửa đêm canh ba, liền đánh mình trần xuống nước, hiện tại cũng đừng nghĩ, bên cạnh một bên an vị lấy cái xa lạ hoàng hoa lớn khuê nữ, không nói đến nằng có thể hay không thét lên, cái này nếu là cho hãn nhà trường bối nhìn thấy hoặc là nghe được, Trần Bình An đoán chừng chính mình cũng bị người cắt ngang hai cái đùi, còn không oan uổng.

Trần Bình An đi vào dốc đá một bên, một cái lặn, xông vào nhập hồ nước dưới đáy.

Rất nhanh liền sờ lên đến một khối tảng đá, bàn tay lớn nhỏ, đáng tiếc không phải Xà Đảm Thạch, đành phải lau mặt một cái, tiếp tục lặn xuống, ba lần qua đi, rốt cục sờ lên một khối màu xanh đen Xà Đảm Thạch. Trần Bình An toàn thân ướt sũng địa bò lên trên dốc đá, để vào cái sọt, sau đó tiếp tục chui xuống nước.

Từ đầu tới đuôi, thiếu nữ đều đưa lưng về phía bên này, vội vàng ăn cái gì đây.

Không đến nửa canh giờ, Trần Bình An liền đã lấy ra bảy tám khối tảng đá, ngoại trừ khối thứ nhất nhan sắc hơi tối, còn lại tảng đá đều là lớn mà lại tiên diễm.

Một lần cuối cùng lặn xuống dưới, nhưng không có cầm trên tảng đá bờ, mà là bắt đầu bàn tay dài ngắn sống cá đi lên, tiểu trấn tục xưng phiến đá cá, vừa gặp gặp người, liền ưa thích trốn ở hòn đá bên dưới, vị thịt cực mỹ, đồng dạng bất quá là so ngón tay hơi lớn, có rất ít Trần Bình An trong tay cái này đuôi lớn như vậy phiến đá cá. Trần Bình An trước đó kỳ thật cũng tại đáy hồ đá trộm khe hở, sờ đến qua mấy đầu, chỉ bất quá

lúc đó vì tảng đá, đem thả, lần này là đột nhiên thông suốt, đột nhiên cảm thấy nếu là tối nay có thể bắt cái tầm mười con cá, sáng mai nời hầm cách thủy canh cá cho Ninh cô nướng, cũng rất không tệ.

Trần Bình An sau khi lên bờ, đem cá tiện tay ném vào giỏ trúc.

Lần thứ hai bắt cá lên bờ thời điểm, Trần Bình An đột nhiên phát hiện cái kia thiếu nữ liền ngồi xổm ở sọt cá bên cạnh một bên, nhìn lấy chỉ nằm lẻ loi trôi một con cá sọt cá, cũng có thể thấy nàng mặt mũi tràn đầy thần thái toả sáng, liền cùng năm đó Trĩ Khuê tại ngõ nhỏ nhìn thấy khối kia tảng đá không sai biệt lắm.

Trần Bình An đem đầu thứ hai phiến đá cá ném vào giỏ trúc.

Thiếu nữ chậm rãi nâng đầu lên.

Đi chân đất thiếu niên đã quay người bước nhanh tới, lại hạ dòng suối nhỏ.

Thiếu nữ nghe thiếu niên bịch một tiếng sau, cấp tốc từ giỏ trúc một tay nắm lên một con cá, cúi đầu nhìn qua còn tại nhảy nhót bọn chúng, thần tình nghiêm túc, gật đầu nói: "Lợi hại lợi hại!"

Áo xanh thiếu nữ biết rõ toà này tiểu trấn có rất nhiều quái dị cảnh tượng, tên là Hạnh Hoa ngõ hẻm chiếc kia giếng nước, chỗ treo khóa sắt không biết có bao nhiêu lớn. Cách đó không xa Lang Kiều, đời trước nhưng thật ra là một tòa vượt ngang dòng suối nhỏ ba ngàn năm thạch củng kiều, găm cầu có một cái vết rỉ loang lỗ kiếm sắt, mũi kiếm chỉ, là một tòa sâu không thấy đáy bích lục đầm nước. Toà kia mọc ra mười hai con chân con cua đèn thờ, từ đường bên ngoài trong bụi cỏ, ngổn ngang lộn xộn rách nát tượng đất, phương Bắc có tòa sứ núi, chất đồng các đời các đời bị Đốc Tạo quan thân bút phán định vì tàn thứ phẩm đồ sứ, hết thảy bị đập nát đập nát, vân vân.

Nàng thậm chí biết rõ hơn phân nửa nguyên do.

Nàng rất nhỏ theo cha vào Nam ra Bắc, cho nên thuộc về hoàn toàn xứng đáng thấy qua việc đời.

Nhưng khi Trần Bình An lần thứ ba nắm lấy phiến đá cá sau khi lên bờ, hai tay đã trống không thiếu nữ, vẫn như cũ ngồi xõm ở sọt cá bên cạnh, chỉ là hai cánh tay còn tại vụng trộm lau sạch lấy góc áo, nàng ngửa đầu nhìn lấy đi chân trần thiếu niên đến gần, tựa như lão bách tính đối đãi thần tiên ánh mắt.

Trần Bình An bị nàng cổ Quái Nhân thần cho thấy toàn thân không thích hợp, thăm dò tính hỏi: "Người nếu muốn những này cá ?"

Thiếu nữ vô ý thức dùng sức gật đầu.

Trần Bình An cười nói: "Vậ cái này ba đầu liên đều cho người tốt. Về sau ta lại bắt."

Thiếu nữ chớp chớp con mắt, sau đó vui vẻ cười. Hồ mị mà lại quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Phòng tối

Trần Bình An rất quen thuộc loại này ánh mắt, tựa như chính mình khi còn bé đối đãi Lưu Tiệp Dương là không khác nhau chút nào, lúc ấy Lưu Tiệp Dương, là Hạnh Hoa ngõ hẻm Nê Bình ngõ hẻm vùng này hài tử vương, bắt rắn bắt chim mò cá, giống như trên đời bên dưới liền không có Lưu Tiệp Dương sẽ không sợ tình. Càng về sau, nguyên bản đi theo Lưu Tiệp Dương cái mộng sau đầu làm người hầu người đồng lứa, có chút cũng đi Long Diêu làm học đồ, càng nhiều là tản vào tiểu trấn từng cái cửa hàng tạp hóa làm tiểu nhị, hoặc là cho thân thích hỗ trợ quản sổ sách, cũng có như Tổng Tập Tân nói, không có tiền đồ nhất người, mới có thể đi đất hoa màu bên trong kiếm ăn ăn, cuối cùng còn cùng Lưu Tiệp Dương xen lẫn trong một khối, cũng chỉ còn lại hân.

Trần Bình An đem đưa cho thiếu nữ ba đầu phiến đá cá, dùng mấy cây cỏ đuôi chó xuyên qua mang cá nối liền nhau, đưa cho thiếu nữ. Nàng tiếp nhận xâu này cá, ôm xách, có chút nhẹ, cảm giác không giống như là có thể kiếm đủ một đĩa ớt xanh xào cá, nàng liền lệch ra đầu liếc mắt dòng suối nhỏ hồ nước, tràn đầy mong đợi. Trần Bình An ngẫm hiểu, áy náy nói: "Kế tiếp nắm lên cá, ta muốn nấu canh cho bằng hữu bổ thân thể, không thể đưa cho người."

Thiếu nữ chỉ chỉ cách đó không xa cái kia mở ra bao khóa, ra hiệu có thể dùng những cái kia bánh ngọt đến đổi cá, Trần Bình An lắc đầu cười nói: "Không được, bánh ngọt ăn ngon, cũng có thể nhét đầy cái bao tử, nhưng là không bằng canh cá nuôi người."

Thiếu nữ gật gật đầu, không có ép buộc, yên lặng tọa hồi nguyên vị, cẩn thận từng li từng tí đem cá đặt ở chân một bên, sau đó tiếp tục nàng "Miệng ăn núi lở" đại nghiệp.

Trần Bình An mặc dù hiểu kỳ thân phận của nàng, nhưng cũng không có

lắm miệng hỏi thăm, nhìn nàng ăn mặc, không giống như là Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngô hèm bên kia đại gia khuê tú, ngược lại là có chút giống là sát vách hàng xóm Trĩ Khuê, xinh xắn bên trong tú khí, cũng không thích nói chuyện. Trần Bình An đột nhiên có chút bận tâm, nàng không phải là trộm trong nhà đồ vật đi ra ăn tiểu nha hoàn a, nghe nói những cái kia đại trạch bên trong quy củ rất lợi hại, Lưu Tiệp Dương cùng Tống Tập Tân hai người luôn yêu thích phản nói lời nói, duy chỉ có đối với việc này ngược lại là ngoại lệ, chỉ bất quá Lưu Tiệp Dương thuyết pháp rất đáng sợ, nói là nha hoàn tỳ nữ tại những cái kia tường viện cao cao trong nhà đầu, một cái tư thế đi không đúng, liền sẽ bị con mắt cùng bắt rắn ứng đồng dạng tốt quản gia phái người cắt ngang chân, ném đến ngoài tường trên đường chờ chết. Tống Tập Tân thì nói Lưu Tiệp Dương nghe nhầm đồn bậy, mới không có khoa trương như vậy, chỉ bất quá mọi người trong môn hộ nha hoàn ma ma, xác thực bước đi đều cùng mèo giống như, nghe không đến nửa điểm âm thanh. Lúc đó Lưu Tiệp Dương thoáng nhìn một bên vụng trộm vui tỳ nữ Trĩ Khuê, lập tức liền thẹn quá thành giận, mắng to Tống Tập Tân nga cái gì nga, nhà người nga có thể nói chuyện a?

Trần Bình An cuối cùng bắt lên đến bảy tám tảng đá tắm cá, giỏ trúc bị bọn chúng đâm đến lung la lung lay, sắc mặt trắng bệch thiếu niên biết mình không sai biệt lắm cực hạn, ngày xuân nước lạnh, là hương thực chất bên trong chui loại kia, chính yếu nhất đương nhiên vẫn là thụ thương tay phải không nhìn được, Trần Bình An một lần cuối cùng sau khi lên bờ, bước nhanh nhảy xuống màu xanh dốc đá, chui vào bên khe suối trong bụi cỏ, phát ra một hồi tất tiếng xột xoạt tốt tiếng vang, cũng không lâu lắm liền rút ra ba bốn dạng cỏ, không ít cỏ cây mang theo bùn đất, một tin tưởng vững chắc ở lòng bàn tay, nhặt được khối phổ thông cục đá, trở lại dốc đá sau, tìm tới dốc đá một chỗ trong lòng bàn tay lớn nhỏ tự nhiên hõ nhỏ oa, lau khô bôi sạch sau, bắt đầu nhẹ nhàng đảo nện thảo dược, rất nhanh liền biến thành một đoàn màu xanh bột nhão, nước nước tản mát ra mùa xuân bờ nước cỏ dại độc hữu hương thơm.

Đưa lưng về phía thiếu nữ, Trần Bình An hít thở sâu một hơi khí, căn

chặt rằng, bắt đầu phá giải tay phải vải bông, cái trán rất nhanh chảy ra mồ hôi, lập tức bao trùm từ tóc trượt xuống bằng lãnh nước suối. Máu thịt be bét vết thương, mặc dù so với băng bó trước xương trắng có thể thấy được, đã tốt hơn một chút, nhưng vẫn được xưng tụng nhìn thấy mà giật mình. Trần Bình An đến lúc cũng không nghĩ tới tay phải sẽ đung vào nước suối, cho nên không có chuẩn bị vải bông đầu, trước đó đầy trong đầu đều là Xà Đám Thạch có thể kiếm tiền cùng bắt cá nấu canh hai chuyện, lúc này mới ý thức tới chính mình phạm vào một cái sai lầm lớn, thiếu niên đang có chút mộng, đột nhiên một cái bàn tay xuất hiện ở trước mắt, bày để đó mấy đầu khô ráo sạch sẽ vải, nguyên lai là áo xanh thiếu nữ không biết khi nào xé hạ một đoạn tay áo, Trần Bình An đau thương cười một tiếng, không lo được cùng thiếu nữ khách khí, hướng trong lòng bàn tay vết thương bôi lên bên trên thảo dược sau, tới gần miệng một bên, dùng răng cắn một mặt, tay phải kéo gấp, quay chung quanh mu bàn tay hai vòng sau thắt nút, một hệ liệt động tác, đầu vào đây, lại như bướm bướm quần nhánh, để người đứng xem hoa mắt.

Ràng hoàn tất sau, Trần Bình An chậm rãi nâng lên cánh tay phải lau mặt mũi tràn đầy mồ hôi, hai đầu cánh tay run rẩy không ngừng, cắn bản không bị khống chế.

Ngồi xổm ở phụ cận áo xanh thiếu nữ, hướng Trần Bình An đuổi ra một cây ngón tay cái, mặt mũi tràn đầy người rất lợi hại biểu lộ.

Trần Bình An tay phải chỉ chỉ chính mình con mắt, cười khổ nói: "Kỳ thật đau đến mắt của ta nước mắt đều chảy ra."

Thiếu nữ quay đầu liếc mắt thiếu niên chính mình bện lớn cái sọt cùng xanh trúc sọt cá, hơi nghi hoặc một chút.

Trần Bình An vẽ mặt xấu hổ, "Những cái kia tảng đá có thể kiếm tiền, mà lại bắt cá cũng rất trọng yếu."

Thiếu nữ tỉnh tỉnh mê mê, nhưng vẫn là không có mở miệng nói chuyện,

hai mắt có chút chạy không, xoay đầu kinh ngạc nhìn qua sóng gợn lăn tăn nước suối.

Róc rách nước suối vuốt ve những cái kia lộ ra mặt nước tảng đá, rầm rầm rung động.

Một khắc này, tinh không sáng chói, thiên địa tịch liêu, nhân gian giống như chỉ có một đôi thiếu niên thiếu nữ.

Trần Bình An thân thể dần dần yên tĩnh bình ổn xuống tới, trước kia thờ hào hển, bắt đầu vô ý thức chậm dần, chuyển thành du lớn liên tục.

Tựa như từ lũ quét dòng suối nhỏ, biến thành xuân thu khô nước nước suối.

Loại này lặng yên chuyển biến, thiếu niên chính mình vốn không có để ý, tự nhiên mà thành, nước chảy thành sông.

Trần Bình An biết rõ một thân ướt nhẹ, không thể bị đầu mùa xuân gió lạnh thổi thời gian quá dài, đến tranh thủ thời gian trở lại tiểu trấn đổi thân quần áo đi. Thiếu niên đương nhiên sẽ không hiểu trong sách thuốc những cái kia Dưỡng Sinh cùng bệnh lý, nhưng là đời này sợ người lạ nhất bệnh một chuyện thiếu niên, đối với bốn mùa tiết khí biến hóa cùng tự thân thân thể thích ứng, đã sớm bồi dưỡng được một loại nhạy cảm trực giác. Cho nên rất nhanh xuyên qua giày cỏ, tại bên hông buộc bên trên sợi cá, công lên cái sợi, cùng áo xanh thiếu nữ phất phất tay, cười nói: "Ta đi, cô nương người cũng sớm đi về nhà."

Trần Bình An vừa đi bên dưới dốc đá, một bên nhịn không được quay đầu nhắc nhở nói: "Lang Kiều bên kia nước đặc biệt sâu, ngàn vạn cần thận đừng lòng bàn chân trượt a. Khi về nhà, tốt nhất dựa vào ruộng nước bên này một bên, dù là ngã sắp xuống, một thân bùn dù sao cũng tốt hơn rơi trong suối đi. . ."

Trần Bình An nói nói, đột nhiên ý thức được chính mình nói lời nói có chút điềm xấu, nghe không giống như là lời hữu ích, ngược lại là Nê Bình ngô hêm Cổ Sán mẹ hân, am hiểu nhất lớn cái chủng loại kia chú người hỗn trưởng lời nói, Trần Bình An rất nhanh liền ngậm miệng lại, không cầu nhàu nữa, tăng tốc bước chân, hướng bắc chạy hướng tiểu trấn.

Cái sọt rất nặng.

Thế nhưng là giày cỏ thiếu niên phá lệ vui vẻ.

Giải khai cái kia gần như bế tắc khúc mắc sau, Trần Bình An lần thứ nhất cảm thấy mình phải thật tốt sống sót, thật tốt.

Nói thí dụ như muốn có tiền!

Có thể mua được mang theo đặc biệt mùi mực câu đối xuân, hoa văn màu môn thần, đủ tiền trả lông đại nương nhà cửa hàng bánh bao thịt, tốt nhất lại mua một con trâu, giống sát vách Tổng Tập Tân như thế có thể nuôi một tổ gà. . .

Áo xanh thiếu nữ y nguyên còn tại chỗ chỉ không ngừng địa "Đào núi", vẻ mặt nghiêm túc nghiêm túc, mỗi lần cầm lấy đồng dạng mới bánh ngọt, đều giống như tại đối phó một vị sinh tử đại địch.

Nàng đang cùng một khối hoa đào bánh ngọt so tài thời điểm, đột nhiên thân thể cứng ngắc, ý thức được đại sự không ổn sau, không phải chạy trốn, mà là há to mồm, nguyên lành nuốt xuống hơn phân nửa khối bánh ngọt, sau đó vỗ vỗ hai tay, ngồi tại nguyên chỗ khoanh tay chịu chết.

Không biết khi nào thêm ra một cái hán tử, dáng người không cao, nhưng cho một loại đôn hậu rắn chắc cảm giác, nhưng cũng sẽ không để người tưởng lầm là cái thôn phu anh nông dân, bởi vì nam nhân ánh mắt thực sự quá chướng mắt, để cho người ta không dám nhìn thẳng.

Nam nhân nhìn lấy chỉ còn lại có "Chân núi" cái kia nát hoa văn bao khóa, mặt mũi tràn đầy không thể làm gì, nếu muốn mở miệng giáo huấn hai câu, lại không nỡ, yên lặng nhìn lấy nhà mình khuê nữ loại kia ta phạm sai lầm liền nhận phạt quật cường bộ dáng, hăn càng là đau lòng đến rồi tinh rồi mù, giống như nhà mình mới là phạm sai lầm người kia.

Nam nhân rất muốn nói chút hòa hoãn không khí, tỉ như khuê nữ người đói bụng, ngay tại kiểm lô nhà tranh bên kia ăn chính là, đã ăn xong sáng mai cha cho người thêm đi tiểu trấn mua.

Thế nhưng là lời nói đến miệng một bên, trời sinh tính nội liễm nam nhân lại nói không nên lời, phảng phất một chữ Thiên Quân, gắt gao đè lại đầu lưỡi, như thế nào cũng không biết rõ an ủi ra sao nữ nhi.

Giờ khắc này, nam nhân cảm thấy mình còn không bằng cái kia giày cỏ thiếu niên có bản lĩnh, tốt xấu nữ nhi không cần khẩn trương như vậy hề hề.

Áo xanh thiếu nữ đột nhiên nâng đầu lên, hỏi: "Cha, lúc đó vì sao không thu hăn làm học đồ?"

Khuê nữ chủ động nói chuyện, để nam nhân như trút được gánh nặng.

Nam nhân mặc dù xụ mặt, nhưng đã đặt mộng ngồi tại thân nữ nhi một bên, giải thích nói: "Cái kia oa nhi sau thiên tính tình rất tốt, nhưng là căn cốt quá kém, coi như cha thu xuống hăn, hăn cũng sẽ lập tức liền bị các sư huynh đệ kéo dài khoảng cách, cố gắng nữa, cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn lấy chênh lệch biến lớn, vạn nhất đến lúc lại phải thêm ra một cái Liễu sư huynh đến, làm gì."

Áo xanh thiếu nữ sắc mặt âm đạm, không biết là nghe được cái kia "Liễu sư huynh" nguyên nhân, vẫn là giày cỏ thiếu niên sát vai mà qua.

Nam nhân do dự một chút, vẫn là không có ý định che đậy, để tránh nàng ngộ nhập lạc lối hoặc là hồng Thánh Nhân mưu đồ, "Còn nữa, thiếu niên này quá bình thường, tại trên tiểu trấn, ngược lại lộ ra rất đặc thù. Tú Nhi, người đại khái không không biết, oa nhi này bản mệnh đồ sứ rất sớm bị người đánh nát, cho nên liền thành cô hồn dã quỷ một loại mặt hàng, không nhận tổ ấm che chở, cùng lúc đó, lại sẽ có đủ loại không dễ dàng phát giác chuyện lạ phát sinh, đây cũng là Tổng Tập Tân cùng nữ tử kia lựa chọn làm hãn hàng xóm nguyên nhân, bằng không lấy Tổng Tập Tân thân phận, sẽ liền Phúc Lộc Nhai cũng ở không được ? Hiển nhiên là không thể nào."

Thiếu nữ nghiêm túc suy tư một chút, "Cha người là nói hãn có điểm giống là mỗi câu ?"

Nam nhân sờ lên đầu của nàng, "Không sai biệt lắm."

Sau đó hãn cười nói: "Nếu chúng ta cha con hai người, không phải trên đời bên dưới nhất không giảng cứu ngoại vật, cơ duyên cùng số mệnh kiểm tu, nói không chừng cha cũng sẽ để hãn lưu tại bên cạnh, nhìn có thể hay không để người nhiều một ít chỗ tốt."

Áo xanh thiếu nữ có chút buồn buồn, tâm tình không tốt lắm.

Nam nhân cảm khái nói: "Tú Nhi, cha lời nói cầu thả để ý không cầu thả, đừng ngại không dễ nghe."

Áo xanh thiếu nữ vẫn là ồm yếu bộ dáng, đề không nổi tinh thần.

Nam nhân nghĩ nghĩ, chỉ hướng nơi xa như Hắc Long hoành nước suối phía trên Lang Kiêu, "Toà kia Lang Kiêu kiến tạo, là Đại Ly vương triều hao phí vô số tâm huyết đại thủ bút, vì chỉ vì trấn trụ chuôi này không đáng chú ý kiểm soát. Thử nghĩ một chút, ba ngàn năm sau, một thanh nguyên thần tàn phá, trôi qua hầu như không còn vô chủ chi kiểm, tại rông rã hơn 3 ngàn năm sau, vì áp chế nó còn sót lại điểm này uy thế,

một tòa vương triều vẫn là yêu cầu nỗ lực như vậy giá cả to lớn, sở cầu sự tình, vẫn bất quá là để nó nghỉ ngơi một lát. . ."

Thiếu nữ ồ một tiếng, cụp xuống cái đầu, con mắt dư quang một mực liếc ngọn núi kia chân, không quan tâm địa phụ họa cùng nói: "Lợi hại lợi hại."

Nam nhân dở khóc dở cười, xoa cái trán.

Trời đất bao la, ăn cơm lớn nhất.

Thế nhưng là hài tử mẹ hân cũng không phải như thế nữ tử a, như vậy cái này khuê nữ đến cùng là theo ai tính tình ?

Nam nhân vỗ vỗ nữ nhi đầu vai, ôn nhu nói: "Cha đi gặp người, chính người a, ăn chậm một chút, không ai giành với người."

Thiếu nữ đột nhiên nâng đầu lên, bắt lấy nam nhân cánh tay, cổ tay nàng bên trên một cái đỏ thắm vòng tay, chiếu sáng rạng rỡ, bày biện ra đầu đuôi dính liền Giao Long chi tư.

Như một đầu hoạt bát hỏa diễm tiểu giao quần quanh tại thiếu nữ cổ tay.

Nam nhân vui mừng nói: "Cuối cùng còn có chút lương tâm, đi, đừng lo lắng, cha là đi gặp Tề tiên sinh."

Thiếu nữ buông tay ra, lập tức nắm lên bánh ngọt, ăn như hổ đói.

Nam nhân giận không chỗ phát tiết, thiên tân vạn khổ nhịn đến bây giờ, rốt cục không nhịn được cô nói: "Ăn ăn ăn, họ Lưu thẳng ranh con cần ăn đòn không giả, thế nhưng là thật đúng là không có nói sai lời nói, sớm muộn có thiên muốn ăn thành một cái mập phì béo cô nàng! Đến lúc đó ai dám lấy người coi nàng dâu! Khó nói cha còn muốn đoạt cái đèn cửa con rể phải không ?"

Thiếu nữ ngừng lại ăn cái gì, hai tay dâng bánh ngọt, lã chã chực khóc.

Nam nhân chạy trốn chết, lưng đối với chính mình khuê nữ hẳn không quên cho mình một bàn tay.

Nhiều lần đều là dạng này, thất bại trong gang tấc.

—— ———

Hơn nửa đêm, Trần Bình An một đường chạy về đến Lưu Tiệp Dương nhà tòa nhà, mở khóa thời điểm, liền có thể nghe được tên kia sét đánh một loại tiếng ngáy.

Tâm thật to lớn.

Nếu đổi lại là hẳn Trần Bình An, tối nay tuyệt đối ngủ không an ổn.

Trước đem cái sọt cùng sọt cá đều phóng tới dựng ở trong viện nhà bếp, đi đến Lưu Tiệp Dương chuyển đi ra cho hẳn phải một bên lệch phòng, Trần Bình An tranh thủ thời gian thay đổi một bộ quần áo sau, lúc này mới trở lại sân nhỏ nhà bếp, bắt đầu đối phó những cái kia phiến đá cá, mở ngực mổ bụng, rửa sạch sẽ sau đặt ở một cái sạch sẽ đĩa sứ bên trong, lại dùng một cái khác đĩa chụp lên, để tránh câu dẫn đến rắn chuột trùng.

Trần Bình An lại từ trong cái sọt, lấy ra năm sáu khóa nhất có mắt duyên Xà Đảm Thạch, đem đến chính mình ngủ lệch trong phòng.

Trước đó thuận tiện mắt nhìn Ninh cô nương đặt ở trong học tử thanh trường kiếm kia, còn tại chỗ ấy an an yên tĩnh nằm ngang lấy.

Làm xong đây hết thầy sau, Trần Bình An rốt cục có thể nằm ở trong chăn bên trong, thân thể dần dần ấm áp, nhưng là thiếu niên hai mắt tỏa sáng.

Một mặt là tay phải đâm đau, một phương diện cũng là không có buồn ngủ buồn ngủ.

Nhưng là nguyên nhân chính, vẫn là Trần Bình An so Lưu Tiệp Dương, biết chắc nói những cái kia người xứ khác "Không nói đạo lý" .

Thiếu niên không dám ngủ như chết đi qua.

Thế là Trần Bình An một đêm không ngủ, thủy chung lưu tâm cửa sân cùng cửa phòng hai cái địa phương động tĩnh.

Đến tảng sáng thời gian, Trần Bình An rời giường đến nhà bếp, khơi mào gánh, chuẩn bị đi Hạnh Hoa ngõ hẻm Thiết Tỏa Tỉnh bên kia chọn hai thùng nước trở về.

Còn buồn ngủ Lưu Tiệp Dương trốn ở trong chăn, chỉ lộ ra một cái đầu, nghe được rất nhỏ tiếng vang sau, mơ mơ màng màng hô nói: "Trần Bình An, dậy sớm như thế ? Người làm gì đi?"

Trần Bình An tức giận nói: "Gánh nước!"

Lưu Tiệp Dương lại hô nói: "Nếu là đựng phải Trĩ Khuê, thay ta hỏi một tiếng tốt."

Trần Bình An mặc kệ không hỏi gia hỏa này.

Đang muốn đi ra tiểu viện, Trần Bình An đột nhiên nghe được Lưu Tiệp Dương nói rằng: "Trần Bình An, người chỉ cần chịu hỗ trợ, quay đầu ta liền giúp người đi hố nước sờ tảng đá!"

Trần Bình An rục rờ cười một tiếng, "Có ngay!"

Lưu Tiệp Dương liếc mắt, liền đầu đều rút vào chăn mền, nói thầm nói:

"Không có nghĩa khí gia hỏa, liền biết rõ chiêu này mới có tác dụng."

—— ———

Lang Kiều trên thềm đá, một mình ngồi một vị trung niên nho sĩ, hắc khô tọa đến thiên rõ ràng.

Ngày trước mở thanh bạch xuất hiện luồng thứ nhất ánh rạng đông, hắc ngẩng đầu nhìn lại, nhẹ giọng cười nói: "Ngàn năm phòng tối, một đèn tức rõ ràng."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Gõ núi

Trần Bình An chọn thùng nước đi vào Thiết Tỏa Tỉnh thời điểm, ở giữa đi qua Hạnh Hoa ngô hẻm mấy nhà sớm một chút cửa hàng, bụng cũng không lên tiếng kêu gọi liền dói lên, chỉ là xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch, thiếu niên chỉ có thể kiên trì xếp hàng gánh nước, trước mặt hẳn còn có ba gia đình, đến phiên hẳn thời điểm, Trĩ Khuê đột nhiên mang theo chỉ thùng nước nhỏ chặn ngang một cước, sau một bên người lập tức không vui.

Mặc dù không đến mức hùng hùng hổ hổ, nhưng lời nói cũng nói không được khá nghe, nhất là có cái còng xuống bà lão, người xưng Mã bà bà, hai đứa con trai đều rất tiền đồ, riêng phần mình có được một tòa Long Diêu, mặc dù cực nhỏ, tại ba mươi mấy miệng Long Diêu bên trong hạng chót, nhưng tại Hạnh Hoa ngô hẻm bên này tự nhiên xem như đỉnh trời cao phú quý môn đình, nhưng là chẳng biết tại sao, bà lão cùng hai cái con dâu quan hệ đều chỗ không tốt, con trai con dâu sớm đã đem đến Đào Diệp ngô hẻm bên kia đi, bà lão vẫn sống một mình tại Hạnh Hoa ngô hẻm tổ trạch, tại Trần Bình An Lưu Dương ao ước cái này một hệ trong mắt người, Mã bà bà một mực là rất đáng sợ trường bối, mắng chửi người vô cùng ác độc, càng lòng dạ hẹp hòi keo kiệt, lớn mùa đông ngoài cửa viện tuyết đọng, nàng đều hận không thể hướng trong nhà mình ôm, nếu là có hài tử ném tuyết dùng nhà nàng cửa ra vào tuyết, hoặc là nhổ nhà nàng mái hiên bên dưới dùi băng, nàng có thể mang theo cái chổi đuổi theo đánh chửi mấy con phố cũng không phiền hà.

Trước kia nhỏ Trấn Tây một bên những này tòa ngô nhỏ, hẳn là cũng chỉ có Cổ Sán hẳn mẫu thân, có thể đè ép được Mã bà bà đáng vẻ bề vạ. Bây giờ Cổ quả phụ nghe nói đi theo nàng tử quý kia nam nhân bà con xa, tìm nơi nương tựa nhà chồng quê hương, những năm này nguyên bản đã thoáng mặt mũi hiền lành một chút Mã bà bà, lập tức liền sinh long hoạt hổ, quay về giang hồ, bắt lấy ai cũng nhìn không vừa mắt, cái này không

Tổng Tập Tân tỳ nữ đến như vậy vừa ra, Mã bà bà lập tức liền bắt đầu âm dương quái khí nói chuyện, giọng nói không lớn, ngoài cười nhưng trong không cười, cố ý cùng bên cạnh phụ nhân kéo việc nhà, nói có chút cô nương gia nhà, cuối cùng có thể tục chải tóc giáo mặt a, dù sao đi trên đường hai chân đều không cách nào tử khép lại, đây là đại hi sự tình, rốt cục không cần tiểu thư thân thể nha hoàn mệnh, có thể quang minh chính đại bị người hô phụ nhân đi.

Trần Bình An nghe được tê cả da đầu, lại không tốt đem đã làm sai trước Trĩ Khuê đuổi đi, dù sao nhiều năm như vậy hàng xóm. Giúp Lưu Tiệp Dương hai thùng nước đổ đầy sau, tranh thủ thời gian cho hân cũng xách đi lên một thùng nước, nghĩ đến sớm một chút rời đi cái mồm năm miệng mười bà nương chồng. Mã bà bà gặp Tổng gia tiểu tiện tỳ kia vậy mà làm bộ nghe không được, trong lúc nhất thời càng thêm nổi nóng.

Cao thủ so chiêu đã là như thế, sợ nhất đối phương căn bản không tiếp chiêu, chỉ có một thân thích võ nghệ, liền không chỗ đặt chân.

Bà lão dĩ vãng cùng Cố quả phụ cái kia hồ ly lăng lợ cãi nhau, thua về thua, bà lão mỗi lần sau đó cảm thấy công lực sở trường, lần sau cãi nhau nhất định có thể lấy lại danh dự, nào giống cái này Nê Bình ngô hẻm đưa nhỏ phóng đảng, nhiều lần cố ý im lìm không lên tiếng, nhưng là mỗi lần thiếu nữ rời đi thời điểm ánh mắt, lại lộ ra cổ để bà lão cực kỳ không thoải mái ý vị, thật là làm cho bà lão hận đến nghiến răng, rất muốn tiến lên liền bắt nàng cái mặt mũi tràn đầy hoa, tránh khỏi phụ cận mấy đầu ngô nhỏ thiếu niên cùng xanh trắng hán tử, người người hận không thể đem hồn đều treo ở cái kia không biết xấu hổ tỳ nữ trên bờ eo.

Nhất là hân cái tôn tử kia, mặc dù trong mắt người ngoài một mực là cái kẻ ngu, nhưng gần nhất ngay cả nàng cái này nãi nãi, cũng cảm thấy đưa nhỏ này chân chân chính chính là bị điên, suốt ngày đều nói chút mê sảng, luôn nói về sau muốn đem cái này Nê Bình ngô hẻm tỳ nữ, lấy về nhà làm nàng dâu, sau đó muốn đem cái này lão thiên một quyền đánh ra cái lỗ thủng đến.

Gặp đáng hận đến cực điểm thiếu nữ không có phản ứng, Mã bà bà liền đem chủ ý đánh tới bần hàn trên người thiếu niên, chặc chặc nói: "Không có tiền đồ tiện bần phu, hại chết cha mẹ cũng có mặt sống trên đời, biết mình nhất định không có bản sự cưới vợ, liền liếm láp mặt thông đồng nhà khác tỳ nữ, thật sự là trời đất tạo nên một đối với cẩu nam nữ, dứt khoát cùng một chỗ tốt, dù sao Nê Bình ngô hẻm chính là ở rác rưởi tiện chùng chỗ ngồi, về sau sinh ra hài tử, nói không chừng thật có thể tại Nê Bình ngô hẻm xưng vương xưng bá đây."

Trần Bình An nghĩ nghĩ, xoay người vừa muốn thả xuống trên vai gánh.

Tỳ nữ Trĩ Khuê đã sớm thả xuống thùng nước, nhanh chân đi hướng cái kia không có sợ hãi bà lão, thiếu nữ không nói hai lời chính là một bàn tay, đánh cho Mã bà bà cả người nguyên đạo qua một vòng, chóng mặt, cho bên cạnh một bên chúng phụ nhân nâng lên mới không có té ngã. Trĩ Khuê không chờ bà lão hồi lại thần, lại là tiến lên một bước, đổ ập xuống chính là một cái tát té xuống, thiếu nữ mắng nói: "Lão bất tử đồ vật, nhìn người rất lâu!"

Bà lão lung lay đầu, tức giận đến giận sôi lên, đang muốn hoàn thủ, không biết có phải hay không ảo giác, bên cạnh hai vị phụ nhân nâng, quá mức tận tâm tận lực, để cho nàng trong lúc nhất thời vô pháp tránh ra khỏi, kết quả thảm tạo lần thứ ba nhục nhã, cái kia tỳ nữ nha hoàn lần thứ ba xuất thủ, uốn lượn ngón tay tại bà lão cái trán vào chỗ chết vừa gõ, "Về sau tính dám mắng người, liền đem người cái này người nhiều chuyện đầu lưỡi rút ra, người mắng một chữ, ta liền dùng châm đâm người một lần!"

Bà lão dọa cho phát sợ, vậy mà quên cãi lại, càng đừng đề cập hoàn thủ.

Thiếu nữ quay người bước nhanh rời đi, phát hiện hàng xóm thiếu niên đã giúp nàng dẫn theo thùng nước, cười cười, cùng hân cùng một chỗ trở về Nê Bình ngô hẻm.

Không chờ Trần Bình An nói chuyện, thiếu nữ liền đem lời nói chết rồi, "Đừng tạ ta à, ta chẳng chửi người với người không quan hệ."

Trần Bình An không có gì để nói.

Hai tay trống không thiếu nữ, mình tại bên kia rì rả rì rầm, dù sao không nghĩ tới muốn từ giày cỏ thiếu niên cầm trong tay về thùng nước.

Thiết Tỏa Tĩnh bánh xe bên cạnh xe một bên, bà lão ngồi ở trên mặt đất gào khan, "Đáng đăm ngàn đao tiểu tiện tỳ, phải gặp trời phạt a. . . Mệnh của ta thật đáng a, lão thiên gia không có mắt, làm sao không bổ xuống lôi xuống tới, đập chết cái này đứa nhỏ phóng đàng a. . ."

Thiếu nữ bước chân nhẹ nhàng, hai tay một chút một chút hướng bầu trời chống lên, rất cổ quái thủ thế.

Cũng may Trần Bình An cùng với nàng làm nhiều năm như vậy hàng xóm, cũng không cảm thấy kỳ quái.

Hai người đi qua sớm một chút cửa hàng thời điểm, Trần Bình An nhìn thấy một cái quen thuộc bóng lưng, nàng vóc dáng không cao, người mặc xiêm y màu xanh, chính tại mua mới ra lò bánh bao thịt, nóng hôi hổi, mùi thơm phiêu dăng cả con đường.

Trần Bình An

Hôm nay sáng sớm, không biết khi nào đã là tầng mây buông xuống cảnh tượng, phá lệ dày đặc, giống một đầu nhà giàu có chần lớn tấm đệm, trải tại bên kia phơi mặt trời.

Ầm ầm, tiểu trấn đỉnh đầu tiếng sấm đại chấn.

Thiết Tỏa Tĩnh bên kia Mã bà bà ma lưu đứng người lên, vội vàng chạy

đi về nhà, thúng nước nhỏ lung la lung lay, một đường vẩy ra giếng nước, đoán chừng tốt sau, sẽ không còn lại nửa thùng nước.

Ước chừng là bà lão lòng dạ biết rõ, lão thiên gia nếu là thật sự mở mắt, cái thứ nhất sét đánh xuống tới, hơn phân nửa liền muốn rơi vào trên đầu nàng.

Trần Bình An nghe được tiếng sấm sau, nâng đầu lên nhìn lại, hơi nghi hoặc một chút, không giống như là bên dưới mưa dầm hiệu.

Thiếu nữ cười tủm tỉm nói: "Thiếu gia nhà ta nói hẩn ở trong sách thấy qua, nghe đồn mỗi khi gặp đầu mùa xuân, liền sẽ có Thiên Đình chính thần người khoác kim giáp, nổi trống tại mây xanh, từ cũ nghênh tân, chẩn nhiếp vạn tà, lấy báo tân xuân."

Trần Bình An gật đầu nói: "Thiếu gia của người đọc sách xác thực nhiều."

Thiếu nữ thở dài, "Thiếu gia nhà ta cái gì cũng tốt, chính là lười nhác chút, lại có là ưa thích mắng lão thiên gia, ta cảm thấy dạng này không tốt."

Trần Bình An không có phía sau nói người là không phải thói quen, đối với cái này chưa hề nói cái gì. Sát vách Tổng Tập Tân có cái kiên trì rất nhiều năm quái tính tình, chính là mắng lão thiên gia, cùng Mã bà bà là một cái con đường, mắng Tặc Lão Thiên đui mù loại hình. Bất quá người đọc sách cũng có người đọc sách giảng cứu, gió Tuyết Dạ, lồi trời mưa, chân trời treo đầy màu Hà thời điểm, đây là Tổng Tập Tân ba không mắng, nói hẩn là phải thừa dịp lấy lão thiên gia ngủ gật thời điểm, mắng hẩn một mắng, lão thiên gia nghe không được, liền sẽ không xảy ra khí, mà hẩn Tổng Tập Tân cũng có thể trút giận thoải mái, nhất cử lưỡng tiện.

Gặp Trần Bình An không đáp lời nói, Trĩ Khuê liền nhìn như hững hờ

nói rằng: "Người tối hôm qua không có về nhà, đi Lưu Tiệp Dương bên kia à nha?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Trong nhà có khách, không tiện."

Nàng thình lình hỏi: "Đúng rồi, Tề tiên sinh có phải hay không cùng người đã gặp mặt, còn nói cái gì a?"

Trần Bình An hỏi lại nói: "Vì sao hỏi như vậy?"

Nàng thiên chân vô tà cười nói: "Tùy tiện hỏi một chút, bởi vì hôm nay ta ra cửa mức nước thời điểm, vừa vặn đụng phải Tề tiên sinh nói là sáng sớm tản bộ, còn hỏi ta người có ở nhà không đâu, ta liền thành thật trả lời."

Trần Bình An cười nói: "Trước đó trong lúc vô tình gặp được Tề tiên sinh, tiên sinh liền nói với ta vài câu chuyện phiếm, đại khái ý là năm đó ta hẳn là cùng Lưu Tiệp Dương, cùng đi học thực đọc sách. Ta chỉ có thể nói trong nhà nghèo, không có cách nào khác sự tình, bằng không ta cũng nguyện ý đọc sách."

Trĩ Khuê nghi hoặc nói: "Như vậy phải không?"

Trần Bình An nhìn về phía nàng cặp con mắt kia, cười hỏi nói: "Bằng không người cho rằng?"

Nàng cười trừ.

Hai người tại góc đường tách ra, Trĩ Khuê tiếp nhận thùng nước đi hướng Nê Bình ngô hẻm, Trần Bình An trở về Lưu Tiệp Dương nhà, tại cái này về sau, còn muốn đi thành cửa Đông bên kia lấy thư nhà giấy viết thư, một phong một văn tiền, nếu là sớm có được phần này sinh ý, chỉ bằng Trần Bình An chạy lượt phương viên trăm dặm đỉnh núi cước lực, đoán chừng nàng dâu vốn đều đã tích lũy đủ.

Nê Bình ngỗ hêm lỗ hồng bên trên, Trĩ Khuê nhìn thấy chính mình thiếu gia đứng tại bên kia, ngáp.

Nàng bước nhanh tới, hiếu kỳ nói: "Công tử, người sao lại ra làm gì?"

Tống Tập Tân chậm rãi mở rộng thân thể, uể oải nói: "Đợi cũng nhàm chán."

Nàng nhỏ giọng hỏi: "Công tử, mới Nhâm Đốc Tào quan lúc nào về tiểu trấn a? Cái kia về sau chúng ta là không phải liền có thể đi kinh thành à nha?"

Tống Tập Tân nghĩ nghĩ, "Cũng liền trong một tuần sự tình đi."

Trĩ Khuê do do dự dự, trong tay thúng nước nhỏ cũng đi theo đung đung đưa đưa.

Tống Tập Tân cười hỏi nói: "Thế nào, có tâm sự?"

Nàng rụt rè nói: "Công tử, quyền kia địa phương huyện chí có thể cấp cho ta ngó ngó không? Liền một hai cái ban đêm, ta tốt nhận thức chữ, tránh khỏi đến cái kia kinh thành, cho người ta xem thường, đến lúc đó liền lụy công tử cho người ta chế giễu."

Tống Tập Tân nhin không được cười lên, hơi chút suy nghĩ sau, "Cái này có cái gì không có ý tứ mở miệng, bất quá nhớ kỹ lật sách trước đó, rửa sạch sẽ tay, đừng ở trang sách bên trên dính vào dơ bẩn, lại có là cần thận ngọn nến dầu nhỏ lên đi, cái khác cũng không cần cái gì chú ý, một quyển 'Dừng ở đây' sách nát mà thôi."

Trĩ Khuê rục rờ cười nói: "Nô tỳ cảm ơn công tử!"

Tống Tập Tân vui vẻ, thoải mái cười to nói: "Tới tới tới, công tử giúp

người xách nước."

Trĩ Khuê tránh né một chút, nghiêm mặt nói: "Công tử! Không phải đã nói quân Tử Viễn nhà bếp sao? Những này việc vặt vãnh, công tử chỗ nào có thể dính dúng, truyền đi, ta nhưng là sẽ bị hàng xóm láng giềng đâm sổng lưng xương!"

Tống Tập Tân khí cười nói: "Quy củ, đạo lý, lễ pháp những vật này, lừa gạt hù dọa người khác có thể, công tử ta. . ."

Nói đến đây, vị này sinh trưởng tại ngõ hẹp đọc sách hạt giống, không nói thêm nữa.

Nàng hiếu kỳ nói: "Công tử là cái gì?"

Tống Tập Tân khôi phục bất cần đời tiểu dung, đưa tay chỉ chính mình, "Công tử ta à, kỳ thật cũng liền là cái anh nông dân, đem một khối ruộng đồng cho một lũng lũng, từng hàng, phân ra đến, sau đó để cho người ta vung loại, dẫn nước tưới tiêu a, ta an vị các loại thu hoạch, năm qua năm, cứ như vậy!"

Nàng mơ mơ màng màng.

Tống Tập Tân cười ha ha.

Thiếu niên đột nhiên thu liễm ý cười, chững chạc đàn hoàng nói: "Trĩ Khuê a, họ Trần chính là không phải giúp người nói ra một đường thùng nước?"

Tỳ nữ gật gật đầu, ánh mắt vô tội.

Thiếu niên nói trọng tâm lớn nói: "Có một vị thánh hiền đã từng nói, nguyện ý đem người xa lạ một chút thiện ý, coi là trân quý cô bảo, lại đem bên cạnh thân cận người toàn bộ nỗ lực, xem như chuyện thiên kinh

địa nghĩa, đối với hắn làm như không thấy, cái này là không đúng."

Tỳ nữ càng thêm ngây thơ nghi hoặc, "A?"

Thiếu niên vuốt vuốt cái cằm, nói một mình nói: "Vậy mà không có nghe được ta ngụ ý, để thiếu gia ta làm sao nói tiếp mới tốt ? Khó nói đến kinh thành, muốn đổi một cái càng thông minh lanh lợi khéo hiểu lòng người xinh đẹp thủy linh tiểu nha hoàn ?"

Tỳ nữ nhin không được cười ra tiếng, căn bản không đem thiếu gia nhà mình uy hiếp để ở trong lòng, vạch trần chân tướng nói: "Thiếu gia nhưng thật ra là muốn chờ ta hỏi, ai là vị này lớn học văn thánh hiền a? Thiếu gia, ta biết rõ a, là người mà!"

Tống Tập Tân cười mở cười to, "Người hiểu ta, Trĩ Khuê vậy!"

—— ———

Học thực phòng sách nội, trung niên nho sĩ ngồi nghiêm chỉnh, trước mắt hắn trên bàn cờ tất cả hắc bạch quân cờ, đều là tại sấm mùa xuân âm thanh bên trong, hóa thành bột mịn.

Tiểu trấn thiếu niên bọn nhỏ tại dòng suối nhỏ bắt phiến đá cá, có một loại biện pháp, là cầm trong tay thiết chùy trọng kích trong suối hòn đá, liền sẽ có trốn ở đáy đá cá bị chấn choáng, nổi lên mặt nước.

Cùng trên sách cái gọi là xao sơn chấn hổ, có dị khúc đồng công chi diệu.

Nhưng nếu là muốn cảnh cáo một phương Thánh Nhân, chớ có nghịch thiên hành sự, ngộ biện Đại Đạo.

Như vậy giữa thiên địa tới thân phận xứng đôi trọng khí, đại khái cũng chỉ có uy thế cuồn cuộn thiên lôi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lá đào

Trần Bình An gánh nước trở lại Lưu Tiệp Dương nhà sân nhỏ, đổ vào nhà bếp trong chum nước, sau đó chạy đến cửa phòng miệng hô nói: "Lưu Tiệp Dương, ta dùng một chút nhà người bó củi dầu muối, muốn cho Ninh cô nướng hầm canh cá bồi bổ thân thể, có thể chứ?"

Mỹ tư tư ngủ hồi lung giác Lưu Tiệp Dương bị bừng tỉnh sau, gằm thét nói: "Họ Trần! Người có phiền hay không, lão tử vừa mơ tới Trĩ Khuê đối với ta cười! Nhanh bồi ta một cái Trĩ Khuê!"

Trần Bình An lắc lắc đầu, nhớ lại một chuyện, áy náy nói: "Mới vừa rồi còn thật tại Thiết Tỏa Tỉnh bên kia gặp gỡ Trĩ Khuê, bất quá bị Mã bà bà ngắt lời, quên giúp người mang hộ câu nói. Đợi lát nữa ta đi cấp Ninh cô nướng đưa canh cá thời điểm, cam đoan giúp người đem lời đưa đến."

Lưu Tiệp Dương một cái lý ngư đã đỉnh, cấp tốc mặc xong quần áo, chạy đến chính phòng đại đường bên ngoài cánh cửa ngội, nhìn lấy nhà bếp bên trong bận rộn gầy gò bóng dáng, cười hắc hắc nói: "Chờ chút ta cùng người cùng một chỗ đưa canh cá đi, đúng, hôm nay Trĩ Khuê có phải hay không mặc món kia lớn váy xòe? Vẫn là cạp đầu kia? Ai, quay đầu chờ ta lại tích lũy hai trăm văn tiền, liền có thể mua được cái kia hơn trăm ép long bột bạc hộp, ta biết rõ nàng nhìn trúng nó rất lâu, chính là không nỡ mua. Đều do Tổng Tập Tân cái kia thói nghèo kiệt hủ lậu, thực sự lòng dạ hẹp hòi, chính mình ăn mặc rất giống là Phúc Lộc Nhai a miêu a cầu, đáng thương Trĩ Khuê một năm đến cuối cũng không có mấy món quần áo mới, đổi thành ta là nhà nàng thiếu gia, bảo đảm để cho nàng nhìn trúng cái gì liền mua cái gì, so Phúc Lộc Nhai thiên kim tiểu thư còn phú quý, làm cái kia vạn vàng Đại tiểu thư!"

Trần Bình An không để ý tới không hỏi Lưu Tiệp Dương si nhân năm mộng, hẳn thực sự không hiểu vì cái gì Lưu Tiệp Dương hết lần này tới

lần khác liền ưa thích Trĩ Khuê, dĩ nhiên không phải xem thường nàng xem như Tống Tập Tân tỳ nữ xuất thân, cũng không phải cảm thấy Trĩ Khuê dung mạo không đẹp nhìn, chỉ bất quá luôn cảm thấy nàng cùng Lưu Tiệp Dương, thấy thế nào đều không giống như là có nhân duyên.

Trần Bình An hiếu kỳ hỏi: "Người làm sao cũng gọi nàng Trĩ Khuê, không hô Vương Chu rồi?"

Lưu Tiệp Dương nhếch miệng cười nói: "Hiếu được nguyên lai người cũng không biết rõ 'Trĩ Khuê' hai chữ viết như thế nào về sau, ta cũng không sao."

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Người cùng ta so có cái gì dùng, cùng Tống Tập Tân so a, Trĩ Khuê cũng không phải nha hoàn của ta."

Lưu Tiệp Dương cười nhạo nói: "Gia hoả kia cũng không phải mọi thứ so người tốt, tỉ như hắc đờn này hô qua ai 'Cha' 'Nương' không ? Không có chứ, cái này không cũng không bằng người Trần Bình An à nha? Cũng khó trách Cố Sán mẹ hắc, còn có Mã bà bà những cái kia bà di nương nhóm miệng độc, Tống Tập Tân tên kia, lúc đầu liền không coi là cái gì trong sạch người ta, không phải vì sao không quang minh chính đại ở tại toà kia Đốc Tạo quan nha thự, ngược lại muốn đi các người Nê Bình ngô hẻm qua thời gian khổ cực ? Gia hoả này dám còn ưa thích mắt chó coi thường người khác, cho nên đáng đời cho người ta gội bồn nước, mắng con hoang."

Trần Bình An đứng người lên đi đến nhà bếp cửa ra vào, "Lưu Tiệp Dương, mặc dù ta cùng Tống Tập Tân căn bản không tính là bằng hữu, nhưng là người này nói gì người ta. . ."

Lưu Tiệp Dương vội vàng giơ hai tay lên, kiên quyết không cho Trần Bình An tiếp tục nói dông dài xuống dưới, giáo hoạt nói: "Ta không nói, được rồi ? Trần Bình An người này nhận lý lẽ cứng nhắc nát tính tình, theo ai đây ? Gia gia của ta có thể nói qua, cha mẹ người đều rất dễ nói

chuyện, nhất là người mẫu thân, nói chuyện nhỏ giọng tế khí, còn ưa thích cười, cái kia tính tính tốt đến thật sự là không lời nói, gia gia của ta còn nói trước kia Mã bà bà, cơ hồ mắng khắp cả phụ cận ngõ hẻm người, duy chỉ có thấy người mẫu thân, không những không chọn đâm, còn sẽ có chút khuôn mặt tươi cười đây."

Trần Bình An cười đến không ngậm miệng được.

Lưu Tiệp Dương phát tay đuổi người, "Tranh thủ thời gian cho nhà người tiểu tức phụ nấu canh đi."

Trần Bình An liếc mắt, "Có bản lĩnh người coi lấy Ninh cô nương mặt nói ?"

Lưu Tiệp Dương cười nói: "Người gốc ta lại không gốc."

Không lâu sau đó Trần Bình An bưng ra một cái tiểu Đào bình, hai người khóa kỹ cửa phòng cửa sân, cùng đi hưởng Nê Bình ngõ hẻm. Đến Trần Bình An cửa sân miệng, nhìn thấy hắc ở nơi đó đàn độn gõ cửa, Lưu Tiệp Dương mới biết rõ nguyên lai gia hỏa này, trông nom việc nhà chìa khóa cửa toàn để lại cho áo đen thiếu nữ, Lưu Tiệp Dương cảm thấy gia hỏa này là thật không có thuốc nào cứu được.

Áo đen thiếu nữ lúc ở nhà cũng không mang màn mũ, mở cửa thời điểm lộ ra một trương nhẹ nhàng thoải mái dung nhan, Lưu Tiệp Dương đáy lòng có chút sợ hãi cái này ăn nói có ý tứ thiếu nữ, thiếu niên cao lớn thậm chí cũng không biết rõ nguyên nhân lý do, muốn nói tính tình lãnh đạm, sát vách Trĩ Khuê chỉ có hơn chứ không kém, Lưu Tiệp Dương đồng dạng có lá gan mặt dày mày dạn, nếu nói áo đen thiếu nữ treo bội đao kiếm duyên cớ, cũng không đối với, Lưu Tiệp Dương đối đầu Phúc Lộc Nhai cao lúa gạo đệ, dù là mấy lần bao vây chặn đánh, giống một đầu chó nhà có tang chạy trốn, nhưng thiếu niên nội tâm kỳ thật từ đầu tới đuôi đều không sợ hãi qua.

Nhưng hẳn chỉ là có chút sợ tên là Ninh Diêu xứ khác tiểu nường.

Áo đen thiếu nữ ngồi tại bên cạnh bàn mở ra bình sau, nghe mùi thơm, có chút nheo lại cặp kia hẹp mở to mắt mắt, gật đầu ôn nhu nói: "Cám ơn."

Trần Bình An quan sát cẩn thận tỉ mỉ, biết rõ đây chính là lạnh lùng thiếu nữ tâm tình rất tốt ý tứ.

Trần Bình An trước giúp nàng nấu hỗn loạn, để cho nàng chính mình chú ý hỏa hầu, sau đó đối với Lưu Tiệp Dương nói rằng: "Chính người chờ lấy Trĩ Khuê ra cửa ? Ta phải đi đưa tin."

Lưu Tiệp Dương đang ngồi ở ngưỡng cửa, vểnh tai lắng nghe bên kia động tĩnh, e sợ cho bị hắt nghe ra một điểm thần tiên đánh nhau tiếng vang, tâm tình chính hồngбет thiếu niên cao lớn không kiên nhẫn nói: "Người làm việc của người!"

Trần Bình An rời đi sân nhỏ, sắp chạy đến Nê Bình ngõ hẻm giao lộ thời điểm, đột nhiên phát hiện phía trước ánh mắt tối xuống, ngẩng đầu nhìn lên, nguyên lai là một vị người mặc một bộ tuyết trắng áo choàng cao lớn nam tử, hẳn một tay phụ sau, một tay khoác lên phần bụng bạch ngọc trên đai lưng, phóng nhãn nhìn về nơi xa.

Đại khái là ý thức được chính mình ngăn trở chật hẹp ngõ hẻm đường đi, nam nhân mỉm cười, chủ động nghiêng người cho Trần Bình An nhường đường.

Trần Bình An một bụng nghi hoặc, tăng tốc bước chân rời đi Nê Bình ngõ hẻm, nhìn lại một chút, nam nhân đã chậm rãi đi vào Nê Bình ngõ hẻm.

Lúc trước cho dù là nhìn thoáng qua, Trần Bình An cũng nhìn thấy không nhuộm bụi trần tuyết trắng áo choàng bên trên, trước ngực phía

sau lưng hai nơi, đều là có thêu sơ nhạt tơ vàng, loáng thoáng, cấu thành hai bức đồ án, giống như có vật sống du tẩu cùng núi sương mù trong mây, rất là kỳ diệu. Trần Bình An không còn suy nghĩ sâu xa, chỉ coi là Phù Nam Hoa như vậy người xứ khác, lại muốn tới Nê Bình ngõ hẻm tìm kiếm cơ duyên. Ngày kia tại cùng Tề tiên sinh cùng đi qua lão hòng thụ ngọn nguồn về sau, giày cỏ thiếu niên ngược lại là đã không quá lo lắng, luôn cảm thấy chỉ cần có Tề tiên sinh tại tiểu trấn, lui 10 ngàn bước nói, dù là thật xảy ra sự tình, tốt xấu cũng có thể cầu đến một cái công đạo.

Trần Bình An chạy chậm đi ngang qua Hạnh Hoa ngõ hẻm thời điểm, nhìn thấy đêm qua gặp phải áo xanh thiếu nữ, còn tại bên kia một nhà tiệm mì hoành thánh tử ngời, một tay một chiếc đũa, dựng thẳng đứng ở trên bàn, nhẹ nhàng gõ, cả trương mang theo trẻ con khí mập mạp tròn vo khuôn mặt, thần thái sáng láng, nàng đầy mắt đều là bên kia trong chảo nóng nấu lấy mì hoành thánh, căn bản không có chú ý tới năm, sáu bước bên ngoài Trần Bình An.

Đối với áo xanh thiếu nữ mà nói, mỹ thực trước mắt, trời sập bên dưới cũng phải ăn xong lại chạy đường!

Trần Bình An từ đáy lòng bội phục vị này xa lạ cô nương, cũng không đã quấy rầy nàng, cười tiếp tục chạy hướng tiểu trấn Đông một bên.

Một ít người cùng sự tình, cho dù là ven đường phong cảnh, thế nhưng là chỉ cần nhìn một chút, y nguyên sẽ cho người cảm thấy rất mỹ hảo.

Trần Bình An đi vào Đông một bên hàng rào môn thời điểm, cái kia lôi thôi hán tử đứng tại gốc cây bên trên, nhón chân lên hướng Đông một bên nhìn ra xa, giống như đang chờ đợi nhân vật trọng yếu.

Trần Bình An trước kia tại lão hòng thụ bên kia nghe lão nhân nói chuyện phiếm, nói lên hiện Nhâm Đốc Tạo quan đại nhân lần thứ nhất tiến vào tiểu trấn thời điểm, thì có rất lớn phô trương chiến trận, bốn họ thập tộc

Từ Đường lão bối môn cơ hồ dốc hết toàn lực, tại thành cửa Đông bên này "Tiếp giá", chỉ bất quá lớn mặt trời bên dưới đợi mấy canh giờ, một tên sau cùng công thụ quản sự vô cùng lo lắng chạy đến cửa Đông, nói Đốc Tạo quan đại nhân tại nha thự hậu viện ngủ trưa vừa tỉnh, để đám người trực tiếp đi nha thự gặp gỡ chính là, cho cái kia giúp phú quý lão gia nhóm tức giận đến một phật xuất thế hai phật thăng thiên, bất quá nghe nói sau đó tiến vào nha thự sau đại môn, không có ai dám thả một cái rắm, một cái so một cái cười đến giống người ta cháu nội ngoan.

Trần Bình An một mực cảm thấy kỳ quái, những cái này lão nhân nói thế nào chính mình tận mắt nhìn đến giống như, mỗi lần nói lên Phúc Lộc Nhai, Đào Diệp ngô hém tin tức ngầm, thật sự thật đúng là, tỷ như nói lên Lô gia dì Hai nãi nãi cùng hộ viện giáo đầu thành nhân tình, cho người ta đánh vỡ cửa phòng thời điểm, liền dì Hai nãi nãi bối rồi phía dưới, như thế nào thu thập y phục che chắn to lớn bộ ngực một nhóm lớn chi tiết, cũng nói đến nửa điểm không kém, nói chuyện xưa người, quả thực tựa như là cái kia hộ viện giáo đầu bản nhân.

Lưu Tiệp Dương mỗi lần đều nghe được nuốt nước miếng, Tổng Tập Tân ngẫu nhiên cũng đi, sẽ không mang theo Trĩ Khuê, cười đến rất so Lưu Tiệp Dương hàm súc chút, nhưng đi theo đám người cùng một chỗ vụng trộm ồn ào thời điểm, phá lệ ra sức, so sớm muộn hai lần đọc sách thánh hiền còn lớn tiếng hơn.

Trần Bình An ngồi xổm ở gốc cây bên cạnh một bên, kiên nhẫn chờ lấy tiểu trấn người giữ cửa.

Hán tử mắng câu nường, nhảy xuống cây tảng, thoáng nhìn giày cỏ thiếu niên sau, cũng không nói chuyện, đi bùn đất nhà tranh cầm một chồng tin vào đến, 6 phong thư nhà, chỉ cấp năm viên một văn đồng tiền.

Trần Bình An mơ hồ bay qua thư địa chỉ, cũng không nói cái gì, bởi vì có hai phong thư là Phúc Lộc Nhai sát vách hàng xóm, Trần Bình An cũng không nguyện ý chiếm cái này tiện nghi, đương nhiên nếu như hán

tử lần đầu tiên phát thiện tâm, thoát đầu liền cho sáu văn tiền, Trần Bình An cũng tuyệt không đem tiền đẩy ra phía ngoài.

Trần Bình An nghĩ kỹ đưa tin trình tự sau, thuận miệng hỏi: "Bọn người?"

Hán tử liếc mắt Đông một bên rộng rãi Đại Đạo, thở hồng hộc nói: "Chờ đại gia!"

Trần Bình An không muốn lưu lại làm nơi trút giận, tranh thủ thời gian đi đường.

Hán tử tức cười nói: "U a, vẫn là cái có chút nhãn lực sức lực."

Hán tử mắt nhìn sắc trời, cuồn cuộn tiếng sấm sớm đã không, nguyên bản giống như là muốn cơ hồ ép đến mái hiên buông xuống tầng mây, đã dần dần tán đi.

Hán tử đặt mộng ngồi tại gốc cây bên trên, thở dài nói: "Thần tiên đánh nhau, phạm nhân gặp nạn a."

—— ———

Sáu phong thư, Phúc Lộc Nhai bên kia Lô Lý Triệu Tổng tứ đại họ, đều có một phong, còn có hai lá tại Đào Diệp ngõ hẻm, trong đó một phong rất trùng hợp, vẫn là lúc trước vị kia hòa ái nhà của ông lão thư, càng xảo chính là mở cửa người nhận thư, vẫn là lão nhân, thấy là Trần Bình An sau, lão nhân nhận ra giày cỏ thiếu niên, liền trò đùa nói: "Hài tử, thật sự không tiến vào uống ngụm nước?"

Trần Bình An ngại ngừng cười một tiếng, lung lay đầu.

Lão nhân không có cảm thấy bất ngờ, chỉ là từ tay áo lấy ra một cái đồng tiền, đưa cho Trần Bình An, cười ha hả giải thích nói: "Hôm nay trong

nhà có chuyện tốt, điểm ấy tiền mừng, người gặp có phần, cầu cái may mắn mà thôi, không nhiều, liền mười mấy văn tiền, cho nên người cứ yên tâm cầm đi."

Trần Bình An lúc này mới tiếp nhận đồng tiền, cười nói: "Tạ ơn Ngụy gia gia!"

Lão nhân gật gật đầu, đột nhiên nói rằng: "Hài tử, gần nhất a, lúc không có chuyện gì làm, có thể thường thường đi cây hòe bên dưới ngòi một chút, nhìn thấy trên mặt đất có lá hòe, hòe nhánh a cái gì, hãy cầm về nhà đi để đó, có thể phòng côn trùng con rết, tốt bao nhiêu, còn không dùng người dùng tiền."

Trần Bình An tại bậc thang bên dưới, hướng lão nhân cúi đầu gửi tới lời cảm ơn.

Lão nhân vui mừng mỉm cười, "Đi thôi đi thôi, một năm kể sách ở chỗ xuân, thiếu niên sống lâu động gân cốt, khẳng định là chuyện tốt."

Thiếu niên chạy trước rời đi tảng đá xanh mặt đường Đào Diệp ngô hẻm.

Lão nhân thật lâu đứng ở nhà cửa ra vào, nhìn lấy hai bên cây đào, một tên dáng người thướt tha tuổi trẻ nha hoàn đi vào lão nhân bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Lão tổ tông, nhìn cái gì đấy ? Bên ngoài trời lạnh, nhưng đừng đông lạnh lấy."

Nha hoàn phục thị lão nhân có chút năm đếm, biết rõ lão tổ tông là Bồ Tát tâm địa, thiếu nữ đối với lão nhân là có kính không sợ, liền khuôn mặt tươi cười yên nhiên, hoạt bát hỏi: "Lão tổ tông, nên không phải nhớ tới thiếu niên lúc gặp phải cô nương a? Vị cô nương kia lúc đó liền đứng tại cây đào bên dưới ?"

Tóc trắng xóa lão nhân cười nói: "Đào Nha, người cùng cái kia đưa tin thiếu niên đồng dạng, cũng là 'Người hữu tâm' a."

Nha hoàn được khen ngợi, hồn nhiên cười.

Lão nhân đột nhiên cười nói: "Cái này hai ngày có cái bà con xa muốn trèo lên môn bái phỏng, đến lúc đó Đào Nha người theo trong nhà cái kia mấy đứa bé, cùng rời đi tiểu trấn."

Nha hoàn ngẩn người, con mắt lập tức đỏ lên, giọng nghẹn ngào nói: "Lão tổ tông, ta không muốn rời đi nơi này."

Luôn luôn cực dễ nói chuyện lão nhân phát phát tay, "Ta lại nhìn một hồi ngõ nhỏ phong cảnh, người về trước đi, Đào Nha, nghe lời, nếu không ta sẽ xảy ra tức giận."

Nha hoàn đành phải rụt rè rời đi, một bước ba quay đầu.

Đào Diệp ngõ hẻm lá đào buồn bực, còn không hoa đào.

Lão nhân thở phào một thanh trọc khí, vượt qua cánh cửa, đi xuống bậc thang, hướng đi gần nhất một gốc cây đào, đứng tại gốc cây bên dưới, lão nhân thương cảm nói: "Nét mặt vui vẻ ôn tồn, sáng rực nó hoa. Thật là sẽ không còn được gặp lại á."

Lão nhân nhìn lại một chút chính mình tòa nhà, nỉ non nói: "Tiểu trấn được trời ưu ái, vốn cũng không hợp Đại Đạo, lúc trước bị các Thánh Nhân ngạnh sinh sinh thay trời đổi đất, hưởng thụ lấy vòng rã ba ngàn năm đại khí vận, các đời đi ra tiểu trấn người, nhiều tại toàn bộ Đông Bảo Bình Châu khai chi tán diệp, thế nhưng là lão thiên gia hạng gì khôn khéo, cho nên là thời điểm đến thu được về tính số, cùng chúng ta thu lấy thù lao đi. Các người những hài tử này, không mau chóng rời đi nơi này, khó nói đi theo chúng ta những này vốn là phá toái không chịu nổi lão hủ cữ sứ, cùng một chỗ chờ chết sao? Phải biết, chết phân lớn nhỏ, chúng ta tiểu trấn mấy ngàn nhân khẩu, cái này vừa chết, là lớn chết a, liền kiếp sau cũng mất."

"Cho nên a, bây giờ thừa dịp lão thiên gia còn mở một con mắt nhắm một con mắt thời điểm, có thể nhiều đi một người là một người."

Lão nhân duỗi ra khô héo bàn tay, đỡ lấy đào nhánh, "Người hữu tâm người hữu tâm, hi vọng thật có thể thiên không phụ đi."

Không biết khi nào, ít đọc sách năm lang Triệu Diêu nãi nãi, chống quả tửu tượng bà lão đã đến gần bên này, "Đều nhanh xuống mồ lão đầu tử, còn như vậy ngây thơ, như lão nương môn bôi lên son phấn, thật sự là nhất là khuôn mặt đáng ghét. Trận này tai họa ngập đầu, là người điểm này tốt bụng liền có thể cải biến chút nào ?"

Lão nhân ánh mắt có chút hoảng hốt, nhìn lấy đồng dạng đầy đầu tuyết trắng bà lão, không hiểu thấu nói một câu, "Người đã đến a."

Bà lão đầu tiên là sửng sờ, sau đó lập tức thẹn quá hoá giận, rẽ ngang tửu tượng liền đánh tới, "Lão không xấu hổ tặc bại hoại, cao tuổi rồi, còn dám miệng tiêu xài một chút ? !"

Quả tửu tượng hạt mưa vậy rơi vào trên người, lão nhân đành phải chạy trốn chết, bất quá cười ha ha.

Bà lão đứng tại cây đào bên dưới, vẫn cứ tức giận không thôi, hối hận chính mình không nên mềm lòng, trời xui đất khiến đi lần này Đào Diệp ngõ hẻm.

Cuối cùng, bà lão nâng đầu lên, nhìn lấy rút ra chồi non lá đào.

Bà lão từng bước một đi trở về Phúc Lộc Nhai, quả tửu tượng tại tảng đá xanh lần trước lần gõ vang.

Một tòa phồn hoa ngàn năm an tường tiểu trấn, không hề nghĩ tới cuối cùng, đều là không có tới sinh ra thế người đáng thương.

Coi là thật liền không có một chút hi vọng sống sao?

Nước suối dần dần cạn, giếng nước lạnh dần, lão hờn già hơn, khóa sắt rỉ sét, lớn vùn buông xuống.

Năm nay lá đào không gặp được hoa đào.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 33: Bạch Long cá phục

Trần Bình An lại một lần nhìn thấy áo xanh thiếu nữ, là nàng yên lặng đi theo một cái trung niên nam nhân sau lưng, cúi thấp đầu gặm một trướng hành dầu trứng gà bánh.

Cái kia nam nhân một mặt sinh không thể luyến bộ dáng.

Nhìn thấy Trần Bình An sau, nam nhân dừng lại bước chân, hỏi: "Người có phải hay không lần trước cái kia bị ta đuổi đi gia hỏa?"

Nam nhân phía sau lưng bị trùng điệp một đập, đụng "Vách tường" áo xanh thiếu nữ, ngẩng đầu sau một mặt mờ mịt, đột nhiên nhìn thấy Trần Bình An, nàng vừa định muốn cười, đột nhiên quay người đưa lưng về phía Trần Bình An, thiếu nữ luống cuống tay chân lau khóe miệng.

Trần Bình An nhin cười, đối với nam nhân gật đầu nói: "Nguyễn sư phó người tốt."

Xem ra, vị cô nương kia hơn phân nửa là Nguyễn sư phó nữ nhi.

Bất quá cha con tướng mạo là thật không giống, cũng may mắn không giống.

Bị Trần Bình An gọi là Nguyễn sư phó nam nhân, chính là cái kia đến tiểu trấn không bao lâu, liền dời đi phía Nam dòng suối nhỏ thợ rèn, hẳn tiếp tục hỏi: "Lưu Tiệp Dương cái này hai ngày làm sao không có đi rèn sắt?"

Trần Bình An vừa muốn giúp Lưu Tiệp Dương giải thích, nam nhân đã lạnh giọng nói: "Người đi nói cho tiểu tử kia, hôm nay nếu là gặp lại không đến hẳn vị đại gia này trước mặt, Minh Nhi cũng không cần đi

nhà ta cửa hàng."

Trần Bình An vội vã nói: "Nguyễn sư phó, trong nhà hăn xảy ra chút việc gấp. . ."

Nam nhân cắt ngang thiếu niên, rất không khách khí nói: "Đó là chuyện của hăn, liên quan ta cái rắm ? !"

Trần Bình An vốn cũng không phải là sở trường ngôn từ người, cứ thế ngay tại chỗ, gấp đến độ mặt mũi tràn đầy đỏ lên, cũng không biết như thế nào mở miệng, sợ mình làm trở ngại chứ không giúp gì. Nguyễn sư phó ngay thẳng tính tình, hăn nhưng là bản thân lãnh giáo qua.

Áo xanh thiếu nữ ý đồ giúp Trần Bình An nói chút lời hữu ích, kết quả bị biết con gái không ai bằng cha nam nhân sớm giáo huấn nói: "Ăn người bánh!"

Đầy bụng ủy khuất thiếu nữ đột nhiên tăng tốc bước chân, một cước hung hăng giẫm tại nam nhân mu bàn chân bên trên, sau đó dưới chân sinh gió, trong nháy mắt liền nhanh như chớp không còn hình bóng.

Nam nhân ai thán một tiếng, đem Trần Bình An phoir tại một bên, tiếp tục tiến lên.

Trần Bình An cũng thở dài một tiếng, chạy tới sớm một chút cửa hàng mua một lồng sáu cái bánh bao, chạy tới Nê Bình ngõ hẻm.

Đến nhà mình tòa nhà, kết quả nhìn thấy Lưu Tiệp Dương ngồi xồm ở trên đầu tường, nửa một bên thân thể khuynh hướng Tống Tập Tân nhà sân nhỏ, nghe lén rất là tụ tinh hội thần.

Trần Bình An một số thời khắc cũng sẽ cảm thấy, Lưu Tiệp Dương đứng là rất cần ăn đòn.

Hắn đành phải nhắc nhở nói: "Vừa rồi gặp được Nguyễn sư phó, để người hôm nay liền đi tiệm thợ rèn tử hỗ trợ, còn nói nếu là hôm nay gặp không đến người, liền đem người sa thải."

Lưu Tiệp Dương không quan tâm nói: "Gặp cái gì, ta loại này đã tay chân lưu loát lại chịu khổ nhọc học đồ, đốt đèn lồng cũng khó tìm, Nguyễn sư phó chính là nói đùa, Minh Nhi lại đi cũng không quan hệ."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ta xác định Nguyễn sư phó tuyệt đối không có nói đùa."

Lưu Tiệp Dương bức bối nói: "Chờ một chút mà liền đi, đừng chậm trễ ta làm chính sự."

Trần Bình An cho áo đen thiếu nữ đưa đi bữa sáng, trực tiếp cho Lưu Tiệp Dương cầm lấy đi ba cái, chính mình chỉ cầm một cái.

Lưu Tiệp Dương ba lần hai lần liền giải quyết hết tất cả bánh bao, một bên lau miệng một bên nhỏ giọng nói rằng: "Vừa rồi Tống Tập Tân nhà tới khách người, vừa nhìn liền khó lường đại nhân vật, nếu như ta không có nhìn lầm, hẳn là chính là đương nhiệm quan hàm lò Đốc Tạo quan đại nhân, lần kia hẳn ăn mặc quan phục đi chúng ta Long Diêu thời điểm, Diêu lão đầu chê các người cái này giúp không ra gì học đồ chương mắt, căn bản là không có để cho các người lộ diện mở mang hiểu biết, ta không giống nhau, Diêu lão đầu còn để ta cho vị đại nhân kia biểu thị một chút cái gì gọi là 'Nhảy - đao'."

Trần Bình An cười nói: "Mới Nhâm Đốc Tạo quan tương đối chiếu cố Tống Tập Tân, là tiểu trấn tất cả mọi người biết đến sự tình, người ở chỗ này nghi thần nghi quỷ làm cái gì?"

Lưu Tiệp Dương lo lắng nói: "Tống Tập Tân loại này tiểu bạch kiếm, là tuyệt đối không tranh nổi ta, thế nhưng là vạn nhất Trĩ Khuê thích vị này khí độ bất phàm quan lão gia, ta phần thắng liền không lớn a! Đến lúc đó

người tương lai chị dâu liền cùng người chạy, ta làm sao xử lý ? Người cũng làm sao xử lý ?"

Trần Bình An trực tiếp đi trở về phòng.

Lưu lại Lưu Tiệp Dương ngồi xồm ở tường đầu hồi hận.

Áo đen thiếu nữ ngồi tại bên cạnh bàn, cái eo thẳng tắp, một tay nắm chặt chuôi đao, như lâm đại địch.

Nàng cái trán chảy ra mồ hôi.

Đây là Trần Bình An lần thứ nhất nhìn thấy thiếu nữ vẻ mặt như vậy, mặc dù thân thể căng cứng tràn ngập đề phòng, nhưng là ánh mắt tỏa sáng, kích động.

Trần Bình An lui trở về cánh cửa bên kia, nàng hỏi: "Biết rõ sát vách thân phận khách khứa sao?"

Trần Bình An đáp nói: "Nghe Lưu Tiệp Dương nói là chúng ta tiểu trấn đương nhiệm Diêu Vụ Đốc Tạo quan, người thật hòa khí, vừa rồi tại cửa ngõ bên kia, trả lại ta nương đường."

Thiếu nữ cười lạnh nói: "Người tài giỏi như thế đáng sợ."

Trần Bình An nghi hoặc không hiểu.

Nàng hỏi: "Người đi tại bên đường, nhìn thấy con kiến, sẽ giẫm lên một cước sao?"

Trần Bình An nghĩ nghĩ, trả lời nói: "Cổ Sán khẳng định sẽ, hẳn thường thường cầm nước đi tưới tổ kiến, hoặc là dùng tảng đá ngăn chặn ổ kiến đường ra. Lưu Tiệp Dương tâm tình không tốt thời điểm, đoán chừng cũng biết."

Áo đen thiếu nữ không có gì để nói.

Trần Bình An nhếch miệng cười một tiếng, "Ninh cô nương ý tứ, kỳ thật ta đã hiểu."

Nàng kinh ngạc nói: "Thật hay giả ?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Ta cảm thấy cô nương người nói hai tầng ý tứ, một tầng ý là chúng ta tiểu trấn lão bách tính, tại các người những này người xứ khác trong mắt, đều là lòng bàn chân bò qua bò lại con kiến. Tầng thứ hai ý là người ngoài bên trong, lại phân cao thấp, Phù Nam Hoa Thái Kim Giản là Cố Sát dạng này hài đồng, mới có thể cảm thấy nắm giữ con kiến sinh tử, sẽ có thú, hoặc là sẽ cảm thấy chướng mắt, nhưng là đi vào chúng ta Nê Bình ngõ hẻm cái vị kia quan lão gia, không giống nhau, nói chuyện làm việc, đều sẽ phù hợp thân phận của hã, cho nên lộ ra đặc biệt khách khí. Ninh cô nương, đúng không ?"

Thiếu nữ hỏi: "Làm sao suy nghĩ ra được ?"

Thiếu niên trò đùa lấy trả lời một câu, "Nhặt được cái mạng sau khi trở về, giống như đầu óc linh quang chút."

Áo đen thiếu nữ trịnh trọng việc hỏi: "Trước khi chết, người thấy được cái gì ?"

"Ta không thấy được cái gì a." Trần Bình An hơi nghi hoặc một chút, bất quá vẫn là thành thật trả lời: "Kỳ thật tại ngõ hẻm kia bên trong, ta từ đầu tới đuôi đều không suy nghĩ nhiều cái gì, vấn đề này, Ninh cô nương hỏi Phù Nam Hoa cùng Thái Kim Giản tương đối tốt, bọn hã nói không chừng có thể nhìn thấy cái gì."

Nàng hừ lạnh nói: "U, khẩu khí thật to lớn!"

Nói xong câu đó, nàng không khỏi gắt gao nhìn chăm chăm giày cỏ thiếu niên.

Trần Bình An cho thấy hoảng hốt, "Thế nào ?"

Thiếu nữ cau chặt lông mày, có chút ảo não, dùng quê quán tiếng địa phương nói một mình nói: "Nhà ta kiếm học, vô luận là kiếm quyết tâm pháp, vẫn là dùng lấy rèn luyện thể phách thần hồn pháp môn, đều là độc môn độc đường bí mật bất truyền, ta học đều không học hết, nào dám dạy người khác a. Mà lại ta cũng không có học qua những cái kia nơi khác thiên hạ thô thiển đồ vật, bằng không cũng có thể cho hãnh chỉ con đường sáng, coi như chỉ là dùng để cường kiện thể phách, kéo dài tuổi thọ cũng tốt. Hiện tại để ta đi chỗ nào tìm bản môn hạm thấp nhất nhập môn bí tịch đến ?"

Thiếu nữ nhãn tình sáng lên, "Ăn cướp ? Không đúng không đối với, không phải ăn cướp, là tìm người mượn một quyển bí tịch, có vay có trả nha."

Đáng tiếc nàng rất nhanh sắc mặt âm đạm, oán hận nói: "Đáng chết lão hoạn quan! Chờ đó cho ta, nhìn ta không đem các người hoàng cung vén cái ngọn nguồn hướng lên trời."

Nàng vẻ mặt cầu xin, ưu thương nói: "Thật chẳng lẽ chỉ có thể tìm kiếm họ Nguyễn Chú Kiếm Sư ? Chém người ta cũng tạm được, có mẹ ta bốn năm phần chân truyền, thế nhưng là cầu người, ta thật sự không sở trường a."

Giày cỏ thiếu niên ngồi tại ngưỡng cửa, nhìn lấy cái kia tên là Ninh Diêu thiếu nữ, nàng tự quyết định, sắc mặt biến hóa không chừng, tựa như là chân trời đám mây.

Áo bào trắng đai lưng ngọc anh tuấn nam tử đứng tại Tổng Tập Tân gian phòng, nhìn quanh bốn phía, khẽ nhíu mày, "Họ Tổng hẳn liền an bài cho người như thế cái keo kiệt địa phương ?"

Tổng Tập Tân bờ môi nhếch lên, không nói gì.

Tỳ nữ Trĩ Khuê sớm đã thức thời trốn đến chính mình lệch phòng đi.

Dựa theo tiểu trấn lưu truyền rộng nhất thuyết pháp, trước Nhâm Đốc Tạo quan Tổng đại nhân, nghiệp vụ không tinh, không thể tạo ra để triều đình hài lòng ngự dụng cống sứ, dựa vào điểm này khổ lao, lưu lại một tòa Lang Kiêu, liền hồi kinh nhậm chức, đương nhiên cũng lưu lại Tổng Tập Tân cái này con riêng, chỉ mua cho hắn cái thiệp thân nha hoàn chiếu cố sinh hoạt thường ngày, lại có là "Ủy thác" cho hảo hữu, tức thay thế hắn vị trí mới Nhâm Đốc Tạo quan, nghe nói cũng họ Tổng.

Nhưng là sự thật chân tướng như thế nào, là trong nhà chứa tử, ngoài ngõ đã tường, người đứng xem chưa hẳn thanh.

Tổng Tập Tân chính mình cũng không rõ ràng kẻ trước mắt này, cùng cái kia họ Tổng nam nhân, đến cùng là loại quan hệ nào, quan hệ tâm đầu ý hợp quan trường đồng liêu ? Năm đó cầu học đồng môn hảo hữu ? Vẫn là kinh thành Triều Đình cái khác đỉnh núi phe phái đối đầu ? Họ Tổng trước khi rời đi, hơi đề cập tới vài câu, nói mới Nhâm Đốc Tạo quan đến tiểu trấn về sau, chẳng mấy chốc sẽ dẫn bọn hắn chủ tớ hai người rời đi tiểu trấn, đi kinh thành, đối với vị đại nhân kia, yêu cầu Tổng Tập Tân nhất định phải cực kỳ lễ kính, không được chậm trễ chút nào.

Tổng Tập Tân đối trước mắt cái này khí thế khinh người kinh thành nam nhân, đại khái là giận cá chém thớt nguyên nhân, cũng không một chút hảo cảm.

Hắn tại tỳ nữ Trĩ Khuê bên kia lưu lộ ra ngoài đã tính trước, đối với kế tiếp rời quê hương ung dung không vội, bất quá là thiếu niên tự tôn cho

phép.

Nam nhân cười nói: "Thôi, cái kia họ Tống tú tài, từ trước chính là cẩn thận chặt chẽ tính cách, không giống lớn lão gia nhóm, giống như là cái nương môn, nếu không cũng sẽ không để hấn tới này vừa nhìn chú ý người."

Tống Tập Tân hai đầu lông mày âm trầm.

Nam nhân hững hờ liếc mắt thiếu niên trữ giầu vật phẩm rương lớn, bữu môi, chẳng thèm ngó tới vẻ mặt, chậm rãi nói: "Tới nơi này trước đó, ta đã gặp Lão Long Thành Phù Nam Hoa, thật là một cái không may cây non, ở chỗ này đều sẽ kém chút đạo tâm vỡ nát, người cùng hấn mua bán, như cũ tiến hành chính là, tiểu tử người thiếu đầy đủ tự chịu, ta không trộn lẫn cùng loại này lớn bằng hạt vừng nhỏ bé rách rưới sự tình. Bất quá trước khi rời đi, người nhất định phải đi với ta lộ Lang Kiều, đập mấy cái đầu, sau tựu không có người sự tình, cùng ta về nhà, làm người việc, ngồi người nên ngồi tòa ghế dựa, tận người nên tận bản phận, chỉ đơn giản như vậy, nghe rõ không?"

"Nghe đương nhiên nghe rõ, Tống đại nhân ngôn từ cũng không tối nghĩa."

Thiếu niên giầu cột nói: "Chỉ bất quá bằng cái gì?"

Nam nhân cười, quay người lần thứ nhất nhìn thẳng vào thiếu niên này, hỏi lại nói: "Họ Tống nương nương khang nói người thiên tư trác tuyệt, cái này đánh giá cũng thật sự là không sợ chuồn đầu lưỡi, người không ngại đoán xem nhìn, cảm thấy ta bằng cái gì?"

Nếu là nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện giữa hai người, lại có mấy phần giống như cùng rất giống.

Tống Tập Tân nộ khí càng nặng, chỉ là thủy chung ẩn nhẫn không phát.

Nam nhân không còn thừa nước đục thả câu, nghiền ngẫm nói: "Bằng cái gì ? Đương nhiên bằng Bản vương là cái chữ Thiên số lớn không may cây non, vậy mà lại là tiểu tử người thân thúc thúc."

Tổng Tập Tân nội tâm rung mạnh, sắc mặt hơi trắng.

Áo bào trắng nam nhân đối với cái này làm như không thấy, hai tay đỡ lấy cái kia cây đai lưng ngọc, nhìn về phía ngoài cửa sổ bầu trời, mỉm cười nói: "Cũng bằng Bản vương là Đại Ly vương triều võ đạo đệ nhất nhân."

Kỳ thật câu nói này đối thành khác một cái thuyết pháp, càng thêm chấn nhiếp lòng người, chỉ bất quá nam nhân thà làm gà đầu không làm đuôi phượng, cảm thấy chỉ cần là ở người sau, cho dù là vền vẹn một hai người về sau, cũng căn bản không đáng tuyên dương.

Nam nhân nhớ tới cái kia tọa trấn nơi này Nho gia Thánh Nhân, khoe miệng tràn đầy xem thường, hừ lạnh một tiếng.

Hắn tâm tâm niệm niệm.

Nếu như không phải thân ở này phương thiên địa, lão tử một cái tay, liền có thể nện giết người Tề Tĩnh Xuân chi lưu tam giáo thần tiên.

—— ———

Học thực trong túp lều, Tề tiên sinh chính tại nghe học vỡ lòng hài đồng nhóm thư âm thanh leng keng.

Ngồi nghiêm chỉnh.

Đúng nghĩa ngồi nghiêm chỉnh, Tổng Tập Tân cùng Triệu Diêu những này đọc sách hạt giống, cũng khó có thể lãnh hội nó tinh túy.

Nho giáo có một bộ "Lập giáo khai tông" kinh điển, tên là 《 Đại Lễ 》 , trong đó 《 Tu Thân Thiên 》 có chuyên môn giảng đến, quân tử làm ngời như thi, bởi vì thi người Thần Tượng, tư thế ngời như thi, thì nó trang trọng trang nghiêm, có thể nghĩ.

Giờ này khắc này, Tề Tĩnh Xuân giống như tuần tự nghe được áo bào trắng lông của nam nhân bên trong mặc niệm, mây trôi nước chảy, mỉm cười nói: "võ phu chưởng nước, không không thôi. Chỉ bất quá, Bạch Long cá phục, không phải là điềm lành a."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tề tụ

Tổng Tập Tân gia môn miệng bên kia truyền đến tiếng bước chân, Lưu Tiệp Dương vừa định muốn nhảy xuống tường đầu, liền không thấy người, trước nghe nó âm thanh, có người ầm giọng cười hỏi nói: "Tiểu tử người có phải hay không bảo tuổi hăm lò miệng Diêu lão đầu đồ đệ ? Họ Lưu ?"

Là vị kia người mặc áo trắng eo buộc đai lưng ngọc Diêu Vụ Đốc Tạo quan, nhanh chân đi ra cánh cửa, hướng tường đầu bên này khuôn mặt tươi cười trông lại.

Lưu Tiệp Dương tùy theo thân thể cứng ngắc, phát hiện mình vậy mà không có sức lực nhảy xuống tường đầu, chợt dạ gượng cười nói: "Hồi đại nhân lời nói, là ta, lúc đó đại nhân đi chúng ta Long Diêu mở hăm lò thời điểm, sư phụ để ta cho đại nhân biểu diễn qua mấy thứ công việc."

Nam tử gật đầu một cái, đánh giá một chút thiếu niên cao lớn, đi thẳng vào vấn đề mà hỏi: "Thiếu niên, có muốn hay không đi bên ngoài nhìn xem ? Tỉ như đi bộ đội nhập ngũ, ra trận chém giết, ta cam đoan người chỉ cần chịu qua được mười năm, liền có thể lên làm đại quan, đến lúc đó ta tự mình cho người tại kinh thành bày rượu khánh công, như thế nào ?"

Đứng tại nam nhân sau lưng Tổng Tập Tân sắc mặt âm trầm giống như nước, nắm chặt khối kia Phù Nam Hoa đưa tặng Lão Long Bố Vũ ngọc bội.

Vị này định lấy "Con riêng" "Con hoang" danh hiệu rất nhiều năm đọc sách hạt giống, bây giờ đã biết rõ bên cạnh nam nhân thân phận chân thật, cho nên thiếu niên mới càng thêm minh bạch nam nhân nói tới mở miệng phân lượng, "Tự mình bày rượu" bốn chữ này, sẽ là một trương Đại Ly lợi hại nhất bảo mệnh phù, là một khung quan trường nhất lớn

mây xanh bạc thang.

Lưu Tiệm Dương vắt hết óc muốn ra một chút chua vắn dấm chữ, lắp bắp nói: "Cám ơn Đốc Tạo quan đại nhân hậu ái, không thẳng sợ hãi. . . Chỉ là nhỏ bé đã đáp ứng muốn làm Nguyễn sư phó tiệm thợ rèn học đồ, thực sự không thích đối ý, mong rằng đại nhân không cần. . . Đại nhân bất kể. . ."

Thiếu niên cao lớn lời muốn nói lập tức kẹt tại yết hầu nơi đó, chết sống đều không nhớ được, gấp đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt.

Tổng Tập Tân nhìn như khéo hiểu lòng người nhắc nhở nói: "Là đại nhân không chấp tiểu nhân."

Áo bào trắng nam nhân cười trừ, lơ đãng, "Không sao, chờ người ngày nào có cơ hội đi ra tiểu trấn, có thể đi gần nhất Đan Dương sơn khẩu, tìm tới một cái gọi lưu lâm suối võ nhân, nói là kinh thành Tổng Trường Kính tiến cử người tới đây đi bộ đội, hãn nếu không tin, người liền cùng hãn giảng cái kia gọi Tổng Trường Kính người nói, người lưu lâm suối còn thiếu hãn ba vạn khóa Đại Tùy biên kỵ đầu lâu."

Lưu Tiệm Dương si ngốc gật đầu nói: "Được rồi."

Nam nhân cười rồi đi, Tổng Tập Tân đưa đến cửa sân miệng liền muốn ngừng bước, nam nhân tựa như tính chết tâm tư của hãn, không có quay đầu nói thẳng nói: "Theo ta đi lộ Đốc Tạo quan nha thự, ta dẫn người gặp người."

Tổng Tập Tân hai cái chân như cái đinh đồng dạng đâm rễ mặt đất, mặt đen lên nói: "Ta không đi!"

Cái kia tại tiểu trấn bách tính mà nói cánh cửa cực cao địa phương, đối với nghe lời đồn đại phỉ ngữ mỗi năm lớn lên thiếu niên mà nói, lại là một tòa đầm rồng hang hổ, là một đạo không qua được tâm khảm.

Tại bên ngoài luôn luôn làm việc lôi lệt phong hành nam nhân, không có nổi nóng thiếu niên không biết thời thế, cũng không có dừng lại bước chân, nhưng là chậm dần rất nhiều: "Căn cứ nha thự gián điệp nhân tuyến ghi chép, người đã gặp cái kia họ Cao Tùy Triều Hoàng tử đi ? Người có biết rõ không, Tùy Triều Cao thị cùng chúng ta Đại Ly Tống thị, là có thù không đội trời chung ngàn năm địch nhân vốn có , đồng dạng là Hoàng tử, hần tiến lên đến chỗ ngồi này tại địch quốc Đại Ly phúc địa tiểu trấn, mà người Tống Tập Tân , đồng dạng là Hoàng tử, cũng không dám tại chính nhà mình giang sơn bản đồ bên trên, đi một tòa nho nhỏ dinh thự ?"

Tống Tập Tân trước tiên không phải nhấm nuốt lời nói này thâm ý, mà là trong nháy mắt quay đầu nhìn về Lưu Tiệp Dương, chỉ gặp thiếu niên cao lớn đang ngồi ở trên đầu tường bên kia vò tay gõ chân, giống như hoàn toàn không có nghe được nam nhân nói chuyện.

Đi tại Nê Bình ngõ hẻm bên trong Đại Ly áo bào trắng Phiên Vương khoe miệng nhếch lên, nam nhân thu hoạch một chút niềm vui ngoài ý muốn.

Không hổ là chúng ta lão Tống gia loại.

Bất quá vừa nghĩ tới thiếu niên vẫn là cái kia nữ nhân nhi tử, thân là Đại Ly đệ nhất võ Đạo Tông sư quyền thế Phiên Vương, cũng cảm thấy có chút tâm phiền cùng khó giải quyết.

Tống Tập Tân cắn răng một cái, quay đầu cùng đứng tại cửa phòng miệng Trĩ Khuê nói rằng: "Ta đi một lát sẽ trở lại, cơm trưa không cần phải để ý đến ta."

Tống Tập Tân vừa đi ra cửa sân, lại quay đầu cười nói: "Cầm lên giường của ta đầu cái kia đầu bạc vụn, đi Đỗ gia cửa hàng mua bên dưới cái kia đối với long Phượng Hương đeo, dù sao về sau chúng ta đều không cần

tích lũy tiền."

Trĩ Khuê gật gật đầu, đánh một cái cấn thận câm nói thủ thế.

Tống Tập Tân vui vẻ cười một tiếng, tiêu sái rời đi.

Đợi đến Tống Tập Tân đi xa, ngồi tại trên đầu tường Lưu Tiệp Dương cấn thận từng li từng tí hỏi: "Trĩ Khuê, Tống Tập Tân cùng Đốc Tạo quan đến cùng quan hệ gì?"

Trĩ Khuê dùng thương hại ánh mắt nhìn lấy thiếu niên cao lớn.

Lưu Tiệp Dương thụ nhất không được nàng loại này ánh mắt, "Làm gì, bất quá là nhận biết cái quản đốc sứ quan lão gia, không tầm thường a?"

Trĩ Khuê giật giật khóe miệng, phối hợp trở về phòng lấy đồ ăn đến, bắt đầu nuôi nấng gà mái cùng đám kia mao nhung nhung gà con.

Lưu Tiệp Dương không khỏi cảm thấy nản chí ỉu xiu, nhảy xuống tường đầu phòng đối diện nội ồn ào nói: "Họ Trần, chúng ta đi tiệm thợ rèn! Không nhận cái này uất ức khí tức."

Thiếu nữ đưa lưng về phía cách nhau một bức tường nhà bên sân nhỏ, vui cười nói: "Phật tranh một nén nhang, người tranh một hơi, đáng tiếc đồ bỏ đi cũng chỉ có một bụng uất ức khí."

Lưu Tiệp Dương nhiệt huyết dâng lên, liền mang tai đều đỏ bừng, đi đến bùn đất tường một bên, một quyền đập âm âm tại trên đầu tường, "Vương Chu! Có bản lĩnh người lập lại lần nữa!"

Tỳ nữ vứt bỏ tất cả gậy bắp, rau quả, vỗ vỗ tay, quay đầu cười tủm tỉm nói: "Người cho rằng người là ai a, để ta nói liền nói?"

Lưu Tiệp Dương nhìn lấy dáng người chính tại trở cảnh, càng ngày càng

xinh đẹp động lòng người thiếu nữ, nói không ra lời, trong lòng vắng vẻ, tựa như trong lòng một cái bát sứ, ngã ở trên mặt đất.

Trần Bình An kỳ thật sớm đã đứng tại cánh cửa bên kia, thấy cảnh này sau bước nhanh đi đến sân nhỏ, nhẹ giọng nói: "Đi thôi."

Hai cái thiếu niên sóng vai đi tại trong hẻm nhỏ, thiếu niên cao lớn đột nhiên hỏi: "Trần Bình An, ta có phải hay không rất không có tiền đồ?"

Trần Bình An nghĩ nghĩ, thật sự nói nói: "Trong ngõ nhỏ hàng xóm láng giềng đều nói ta mẫu thân rất tốt, còn nói cha ta là có tiếng muện hồ lô, cho nên ta cảm thấy có thích hay không ai, cùng có hay không tiền đồ, khả năng quan hệ không có lớn như vậy."

Lưu Tiệp Dương vẻ mặt cầu xin, "Cái kia ta thăm hại hơn a, coi như về sau chính mình dốc sức làm đi ra một tòa Long Diêu, hoặc là đem Nguyễn sư phó tay nghề đều học đến tay, nàng chẳng phải là cũng giống vậy không thích ta à!"

Trần Bình An thức thời địa im miệng không nói, để tránh đổ dầu vào lửa.

Trần Bình An đi đang quen thuộc trong hẻm nhỏ, đột nhiên nhớ tới một cảnh tượng, trước kia đi theo Diêu lão đầu dọc theo nước suối tiến vào thâm sơn, nhìn thấy một đầu nhỏ con nai tại nước một bên uống nước, nhìn thấy hắn cũng không sợ hãi, nó uống qua nước sau, liền cúi đầu nhìn qua nước suối, thật lâu không có đi đi. Nước suối mặt nước ngoài trừ con nai cái bóng, trong nước còn có một đuôi luồn quần không đi cá bơi.

Đang đi ra tổ trạch trước, Ninh cô nương đề nghị hắn đã có một mảnh lá hòe, liền sớm một chút rời đi tiểu trấn, có tổ ấm lá hòe vô hình che chở, liền không đến mức có quá lớn ngoài ý muốn, tốt nhất dừng tại tiểu trấn lưu lại quá lâu, bởi vì nàng không biết rõ Lưu Tiệp Dương một chuyện, có thể hay không tai họa hắn Trần Bình An.

Nhưng là Trần Bình An kiên trì muốn tận mắt thấy Lưu Tiệp Dương bị Nguyễn sư phó thu làm đồ đệ, mới có thể an tâm rời đi.

Bởi vì năm đó không có Lưu Tiệp Dương, hắn đã sớm chết đói.

Đương nhiên, Trần Bình An nội tâm cũng hy vọng có thể vị kia Ninh cô nương, trong nhà hắn đem thương dưỡng hảo, chỉ bất quá lúc đó thiếu niên không có dám nói ra, sợ bị nàng cho rằng là mỏng manh.

Trần Bình An đột nhiên hỏi: "Gia gia người để lại cho người cổ kia bảo giáp, là không là tuyệt đối sẽ không bán cho người ngoài?"

Lưu Tiệp Dương một mặt thiên kinh địa nghĩa nói: "Nói nhảm, đương nhiên chết cũng không bán!"

Hắn một quyền nện mang theo một bên thiếu niên đầu vai, trò đùa nói: "Ta cũng không phải như người loại này tham tiền."

Thiếu niên cao lớn hai tay ôm lấy cái ót, "Có nhiều thứ tạm thời không, có thể dùng tiền kiếm đến, nhưng có nhiều thứ không có, đời này liền thật sự không có."

Trần Bình An nói một mình nói: "Đã hiểu."

Đi mau đến Nê Bình ngô hẻm cửa ngô thời điểm, Lưu Tiệp Dương xõ một câu nói tục, Trần Bình An tùy theo thu hồi suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn lại, lập tức có chút tâm tình nặng nề.

Là Phúc Lộc Nhai Lô gia đại thiếu Lô Chính Thuần, năm đó chính là người này mang theo một giúp hồ bằng cầu hữu, đem Lưu Tiệp Dương ngăn ở ngô hẻm này, kém chút đem hắn đánh chết tươi, nếu như không phải Trần Bình An chạy tới hô cái kia mấy cuống họng, trong nhà đã mất trưởng bối thân thích Lưu Tiệp Dương, chỉ sợ cũng thật muốn bị ném đi

bãi tha ma.

Tổng Tập Tân lúc đó ngồi xồm ở trên đầu tường xem náo nhiệt, còn không ngừng thối đọt trợ lan, về sau lại cùng lòng vẫn còn sợ hãi Trần Bình An nói, Lô Chính Thuần bọn hăn loại kia hành vi, tại ngoài trấn nhỏ gọi là "Vì khí nhâm hiệp" .

Lô Chính Thuần ngăn lại Lưu Tiệp Dương đường đi, gạt ra khuôn mặt tươi cười nói: "Chớ khẩn trương, ta hôm nay không phải đến tính với người nợ cũ, mà là. . ."

Lưu Tiệp Dương cắt ngang Lô gia công tử lời nói nói, "Còn tới ? Chớ ngoan không chặn đường, cho lão tử tránh ra!"

Lô Chính Thuần sắc mặt xấu hổ, miễn cưỡng vui cười nói: "Lưu Tiệp Dương, ta lần này là thật có chuyện thương lượng với người, lần trước chuyện kia, người không chờ chúng ta nói hết lời, liền trực tiếp chạy, dạng này không tốt, người tốt xấu nghe một chút nhìn ta bên này cho ra điều kiện, đúng không đúng? Thật nếu nói, hai chúng ta anh em cũng coi như không đánh nhau thì không quen biết, không cần thiết huyên náo như vậy cường, ta cùng những khách nhân kia, là rất có thành ý!"

Lưu Tiệp Dương méo một chút đầu, mỉa mai nói: "Thế nào, người cho người ta đáp cầu dắt mối còn nghiện không phải? Ta liền kỳ quái, người nói người Lô Chính Thuần, tốt xấu là chúng ta tiểu trấn xa hoa nhất người ta cháu trai, thế nào cứ như vậy ưa thích cho người ngoài làm chó săn ?"

Lô Chính Thuần sắc mặt xám xanh, lại như cũ muốn duy trì ở nụ cười trên mặt, cả người lộ ra rất buồn cười buồn cười, xấp xỉ cầu khẩn nói: "Lưu Tiệp Dương, chỉ cần người mở miệng, mặc kệ muốn cái gì, bọn hăn đều sẽ tận lực thỏa mãn người, nói thí dụ như đồng tiền ? Bằng không người nói số lượng, như thế nào ? Tỷ như. . . Một trăm năm mươi quan tiền ? Là được. . . Hai trăm quan, ta cũng có thể giúp người trả giá

đi, hai trăm quan a, cái này cũng có thể làm cho người tại chúng ta Phúc Lộc Nhai mua bên dưới nửa nhà cửa tử."

Lưu Tiệp Dương nhìn chăm chú trước mắt người này ánh mắt cùng sắc mặt, xem thường nói: "Hai trăm quan, người đuổi ăn mày a? Còn thành ý ? Khuyên người cũng đừng cùng ta tại cái này hư đầu ba não, lão tử còn muốn bận rộn chính sự đi, người cút sang một bên!"

Nê Bình ngô hẻm bên ngoài góc rẽ, phấn điêu ngọc trác tiểu nữ oa em bé cười tại khôi ngô lão nhân đầu vai, người mặc một bộ đại hồng bào tử nam hài bị phụ nhân nắm tay, vốn nên hồn nhiên ngây thơ số tuổi, trên mặt đã có cùng tuổi tác không hợp hung ác nham hiểm vẻ mặt, dùng nhà mình quê quán bên kia mở miệng nói rằng: "Cái này người nhà họ Lư có phải hay không quá ngu chút ? Muốn tới tác dụng gì. . ."

Phụ nhân lắc đầu ôn nhu cười nói: "Ban ân cùng người, phải hiểu được thẳng gạo ân đấu gạo thù, đàm mua bán, nếu muốn thu lợi lớn nhất, liền nên như Lô Chính Thuần như vậy, trước thăm dò đối phương tâm lý giá vị ranh giới cuối cùng chỗ."

Hài tử nghi hoặc nói: "Cùng những này thổ dân dân đen làm ăn, cũng cần như thế phiền phức ?"

Phụ nhân cười nói: "Nhân tính phức tạp, lòng người âm u, cũng không lấy tu vi cao thấp đến phân nhiều ít. Địa phương nhỏ nhân vật, dù là kiến thức thiên cận, thế nhưng là cũng không hoàn toàn là đồ dân. Người như làm này nghĩ, sớm muộn có một ngày ăn thiệt thòi."

Hài tử ồ một tiếng, "Mẫu thân rất quen lòng người, vì sao không trực tiếp ra mặt đàm ?"

Phụ nhân kiên nhẫn giải thích nói: "Nhìn xem chúng ta xuyên qua, mặc cho người đi nhà ai cửa hàng mua đồ, chỉ cần là hơi tinh minh người bán, cũng nhịn không được sẽ làm thiệt khách."

Hài tử thở dài, "Chỉ là chúng ta như thế nhẩn nhó, cũng quá không thư thái."

Phụ nhân ngồi xổm người xuống, hai tay đỡ lấy hài tử gương mặt, nhìn qua tấm kia cực giống cha hẩn dung mạo, nghiêm mặt nói: "Nhớ kỹ, tu tâm, cũng là tu hành một trong. Thuận cảnh tu lực, nghịch cảnh tu tâm, thiếu một thứ cũng không được."

Hài tử lung lay đầu, tránh ra khỏi phụ nhân hai tay, tức giận nói: "Lại tới đây bộ trống rỗng đạo lý, phiền chết."

Phụ nhân có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không có tiếp tục nói trọng tâm chuyện xa thụ đạo lý, chỉ cảm thấy hài tử nhà mình thiên tư tốt, căn cốt tốt, lại có hai cái dòng họ gia thế xem như chỗ dựa, cho nên tương lai đường còn rất lớn, tuy nói tính tình hơi có vẻ cố chấp âm trầm, nhưng là đại khái có thể chậm rãi lửa nhỏ chậm hầm, nhờ mầm trợ lớn mới là lớn nhất không ổn.

Nghe trong hẻm nhỏ không thú vị đối thoại, nữ đồng có chút ưu sầu, "Vượn trắng gia gia, nếu là người kia chết sống không nguyện ý bán đồ, chúng ta làm sao bây giờ a?"

Hai tay đến gối như viên hầu lão nhân cười cười, "Vậy liền để hẩn đi chết tốt. Lão nô tới đây, vốn là vì ứng phó loại này xấu nhất tình huống, bằng không khoản tiền kia, chẳng khác nào trôi theo dòng nước, liền cái tiếng động cũng không có. Bất quá đến lúc đó tiểu thư an nguy, sẽ có chút phiền phức, đoán chừng phải giao phó cho Tống gia, hoặc là Lý gia mới được."

Dứt bỏ những thứ không nói khác, nếu là giết người, mặc dù lão nhân sẽ bị Thánh Nhân trục xuất, nhưng là so với vô thanh vô tức đánh cái nước phiêu, xem như hướng trong nước quăng xuống một khóa cục đá, tốt xấu có chút bọt nước văng lên.

Chỉ bất quá không phải vạn bất đắc dĩ, lão nhân tuyệt sẽ không ra này hạ sách, dù sao cái kia bộ kiếm kinh ý nghĩa lại lớn, Chính Dương Sơn lại coi như trân bảo, so với chính mình trên đầu vai vị này tiểu thư trường sinh Đại Đạo, chung quy là xa xa kém, ít nhất đối với lão nhân mà nói, là cho rằng như thế.

Tiểu trấn bốn họ thập tộc, lấy Lô thị cầm đầu.

Nhưng nếu như đặt ở bên ngoài, hoàn toàn tương phản, kì thực là Lô thị hạng chót, bắt nguồn từ từ Lô thị chủ chi làm nước chấp chính một cái vương triều, bị Đại Ly hai đại biên quân liên thủ hủy diệt sau, Lô thị tại Đông Bảo Bình Châu địa vị, đã là tràn ngập nguy hiểm.

Ngõ nhỏ bên kia, Lưu Tiệp Dương nghe Lô Chính Thuần nói cái gì quan to lộc hậu, eo quần bạc triệu, mỹ nữ như mây, tựa như là hướng về phía một cái rơi giá sách Tổng Tập Tân, phá lệ nổi nóng, tiến lên một bước, chỉ vào Lô Chính Thuần cái mũi chém đình chặt sắt nói: "Cái kia áo giáp là ta Lưu gia tổ truyền, cùng tiền không quan hệ! Người coi như hôm nay liền để ta đem đến nhà người ở, từ nay về sau người Lô Chính Thuần mỗi ngày hô gia gia của ta, ta cũng lười để ý đến người! Họ Lô, nghe rõ ràng không? !"

Lẻ loi trở trời đứng tại Nê Bình ngõ hẻm lỗ hồng bên trên Lô Chính Thuần, gắt gao nhìn chăm chăm trước mắt cái này hỗn bất lặn, rõ ràng chân trần không sợ mang giày, Lô gia đại thiếu đập đầu chết ở chỗ này tâm đều có.

Trước đó mình tại Lang Kiều bên kia đảm nhiệm thuyết khách, ngăn trở Lưu Tiệp Dương đi hướng tiệm thợ rèn tử con đường, kết quả xuất sư bất lợi, trở lại Phúc Lộc Nhai tòa nhà, gia gia chiêu đãi qua những cái kia cao cao tại thượng quý khách, bất động thanh sắc đem hân thết lên mặt thất, chưa hề nói bất luận cái gì ngoan thoại, cũng không có nói bất kỳ gia tộc nào đại nghiệp khoác lác, chỉ là chỉ vào vải trắng bên dưới thi thể,

"Chính thuần a, gia gia không có yêu cầu khác, chỉ hy vọng đừng để đệ đệ người chết không nhắm mắt, hi vọng đến đầu bảy ngày ấy, người đã đi ra tiểu trấn, coi như là thay hân nhìn xem bên ngoài phong cảnh."

Lô Chính Thuần đột nhiên hốc mắt ướt át, nghẹn ngào run giọng nói: "Lưu Tiệp Dương, tính ta van người, có được hay không ?"

Lưu Tiệp Dương trợn mắt hốc mồm.

Vị này ăn sung mặc sướng người trẻ tuổi, càng yếu ớt bất lực, bờ môi run rẩy, khóc không thành tiếng nói: "Có được hay không ? Ta cho người quỳ xuống, ta cho người nhận lầm, được hay không ?"

Bịch một tiếng.

Lô Chính Thuần rần rần chắc chắc quỳ gối Nê Bình ngô hém bùn trên mặt đất, bắt đầu đập đầu.

Nam nhi dưới gối có hoàng kim.

Người trẻ tuổi đập đầu đập rất nghiêm túc, phanh phanh rung động.

Nê Bình ngô hém tường ngoài chân cây bên kia, tiểu cô nương bàn chân một chút một chút nhẹ nhàng đá lấy lão nhân lồng ngực, nghĩ đến cái này một đường đi tới, chọn trúng nào vào mắt ngọn núi, nghĩ đến chọn lựa toà nào chuyển về quê quán mới tốt.

Nam hài có chút cười trên nỗi đau của người khác, thuận miệng hỏi: "Mẫu thân, cái họ này lô chính là không phải bị điên rồi? Về sau chúng ta thật chẳng lẽ muốn dẫn lấy người điên rồi đi tiểu trấn, cái kia nhiều mất mặt xấu hổ a?"

Phụ nhân ánh mắt phức tạp, nhớ tới rất nhiều chính mắt thấy kỳ nhân dị sự, muốn nói lại thôi, cuối cùng lắc đầu nói: "Sẽ không."

Lưu Tiệm Dương có chút chân tay luống cuống.

Thiếu niên cao lớn đánh võ đầu cũng không nghĩ ra Lô Chính Thuần sẽ làm như thế, một cái trấn nhỏ giàu có nhất môn hộ đích trưởng tôn, cứ như vậy quỳ gối chính mình chân một bên đập đầu ?

Lưu Tiệm Dương sắc mặt xoắn xuýt, liền ở đây lúc, một mực đang quan sát Lưu Tiệm Dương cùng Lô Chính Thuần giày cỏ thiếu niên, đột nhiên giật giật tay áo của hắn, đối với hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

Lưu Tiệm Dương không đành lòng nói: "Cái này cũng quá không ra gì. .
."

Trần Bình An ánh mắt kiên nghị, không cần nói cũng biết.

Tùy tiện thiếu niên cao lớn, đã hữu tâm mềm dấu hiệu.

Thế nhưng là tại áo đen thiếu nữ trong mắt kẻ ba phải giày cỏ thiếu niên, giờ phút này ngược lại lộ ra cực kỳ ý chí sắt đá.

Trần Bình An trực giác nói cho hắn biết, nếu như Lưu Tiệm Dương tại Lô Chính Thuần quỳ xuống trước đó, đáp ứng cuộc mua bán này, nói không chừng nhiều nhất ăn chút đau khổ, nhưng là tính mệnh không lo. Nhưng là bây giờ Lưu Tiệm Dương, đã lâm vào chính mình trước đó gặp phải khốn cảnh, lúc đó nếu không có Tề tiên sinh nhúng tay, vận mệnh của mình chính là giết chết Phù Nam Hoa, sau đó bị giết, hoặc là Vân Hà Sơn người, hoặc là Lão Long Thành.

Mà lại càng trí mạng là, dựa theo Ninh cô nương nói cho hắn biết "Quy củ", Lô Chính Thuần bản thân chính là tiểu trấn người, hắn hoặc là Lô gia muốn giết Lưu Tiệm Dương, Tề tiên sinh có thể là vô pháp quản thúc.

Trần Bình An tâm tư nhất chuyển, thừa dịp Lô Chính Thuần còn tại liệu

mạng đập đầu, đè thấp giọng âm cùng Lưu Tiệp Dương nói rằng: "Thực sự không được sẽ giả bộ đáp ứng hẳn, chúng ta trước gặp đến Nguyễn sư phó, chờ người được thu làm đồ đệ lại nói."

Lưu Tiệp Dương gật đầu một cái, đối với Lô Chính Thuần nói rằng: "Anh em, người vẫn là đứng lên trước đi, đứng lên mà nói! Người mẹ nó như thế cả, tính cái gì sự tình!"

Lô Chính Thuần không có đứng dậy, nâng đầu lên, sừng đỏ trên trán dính đầy bùn đất.

Lưu Tiệp Dương bất đắc dĩ nói: "Bất quá người yêu cầu về trước đi, cùng bọn hắn tính toán cẩn thận bàn bạc, thương lượng ra một cái công đạo giá cả mới được, đừng có lại lừa gạt ta, ta lại không phải người ngu, cái gì hai trăm quan đồng tiền, không nói đến ta có thể hay không thua thiệt đến nhà bà ngoại, chỉ nói cái kia giúp quý nhân không chê hạ giá sao?"

Lô Chính Thuần chậm rãi đứng dậy, cười nói: "Là cái này lý nhi! Chỉ cần người chịu nhả ra liền tốt, Lưu Tiệp Dương, về sau ta Lô Chính Thuần chính là huynh đệ người! Người có nhận hay không ta cũng không quan hệ, dù sao ta nhận người!"

Lưu Tiệp Dương đi qua, cùng Lô Chính Thuần kề vai sát cánh, cùng đi hướng cửa ngõ, an ủi nói: "Lão Lô a, về sau cần phải mang theo huynh đệ cùng một chỗ hưởng phúc. Quay đầu đợi đến cuộc mua bán này đàm phán thành công, ta làm sao đều nên mời người uống thu xếp tốt rượu."

Lô Chính Thuần một bên lau sạch cái trán, một bên vui vẻ cười nói: "Uống rượu còn không đơn giản, cái này có cái gì khó, mà lại ta đến mời, sao có thể để người tổn kém, quyết định như vậy, không phải lão ca ta coi như tức giận."

Lưu Tiệp Dương cười ha ha nói: "Liền biết rõ lão Lô người là phúc hậu

người, về sau theo người lẫn lộn chuẩn không sai!"

Trần Bình An đi theo phía sau hai người, thoáng khuynh hướng hẻm nhỏ vách tường một bên, gặt gao tiếp cận cửa ngõ bên kia động tĩnh.

—— ———

Áo bào trắng nam tử mang theo thiếu niên Tổng Tập Tân, tại cao tuổi quản sự dẫn đường hộp, chạy tới Đốc Tọa quan nha thự phòng khách riêng.

Quản sự nói vị kia đường xa mà đến thư viện Lý tiên sinh, chờ ở đây sau gần nửa canh giờ, nói muốn động thân đi học thực báỉ phòng một vị Nho Môn trưởng bối.

Tổng Trưởng Kính đối với cái này luôn luôn một từ, chỉ là hỏi: "Chết tại hẻm nhỏ cái kia thích khách, điều tra ra là phương nào thế lực quân cờ không?"

Quản sự có chút do dự.

Tổng Trưởng Kính nhíu mày nói: "Ừm ?"

Cao tuổi lão nhân tranh thủ thời gian xoay người sợ hãi nói: "Chính là Phúc Lộc Nhai Tổng gia."

Tổng Trưởng Kính cười lạnh nói: "Cũng không biết rõ cho Bản vương một chút xú kinh hi!"

Cao tuổi quản sự mồ hôi như mưa rơi.

Tổng Tập Tân giữ im lặng, ánh mắt nóng bỏng.

Học thực nội, Tề Tĩnh Xuân nhẹ nhàng để quyển sách xuống, quay đầu

nhìn lại, cửa ra vào bên kia đứng đấy một vị khuôn mặt anh tuấn người trẻ tuổi, cao quan nho sam, cười mà không nói.

Tề Tĩnh Xuân khuôn mặt trầm tĩnh, ăn nói có ý tứ.

Trên tiểu trấn, một người mặc cổ quái quần áo đầu trọc người, đi chân trần mà đi, vẻ mặt tiều tụy, đi vào Thiết Tỏa Tĩnh bên cạnh, nhìn về phía giếng sâu, chắp tay trước ngực, nhắm mắt nhẹ giọng nói: "Phật xem một bát nước, mười vạn tám ngàn trùng."

Ngoài trấn nhỏ, một ngọn núi chi đỉnh, có người đứng ở một gốc tham ngộ thiên cổ thụ tráng kiện trên nhánh cây, nhìn ra xa hình dáng trấn nhỏ, lưng đeo một cái hồ phù, gánh vác một thanh trường kiếm.

Này phương thiên địa bên ngoài.

Một đầu nghiêng hướng lên, phảng phất thông thiên dài dằng dặc trên đường, bốn phía mây mù lượn lờ, nhìn không đến bất luận cái gì phong cảnh.

Có tuổi quá trẻ mào vàng đạo cô, thân kỳ bạch lộ, chậm rãi lên cao.

Nàng bên cạnh lại có một vị mặt như ngọc đạo sĩ, bộ pháp nhẹ nhàng, như nước chảy mây trôi, có một đỏ một xanh hai đầu râu dài cá lớn, tại hãn bốn phía quanh quần trườn.

Nho Thích Đạo Bình, tam giáo một nhà, sắp tề tụ tại tiểu trấn.

Tiểu trấn phía Nam bên khe suối tiệm thợ rèn, cha con rèn sắt, tia lửa tung tóe như một trận chói lọi hỏa vũ.

Nam nhân cầm trong tay kiếm phiêu, đối với chính tại vùng mạnh chùy bím tóc đuôi ngựa thiếu nữ nói rằng: "Đoạn này thời gian, đừng đi tiểu trấn."

Thiếu nữ trên tay lực đạo lập tức yếu đi một mảng lớn, cảm giác toàn thân sức lực đều theo trên tiểu trấn thức ăn điểm tâm chạy trốn.

Nam nhân tức cười nói: "Tiền đồ!"

Thiếu nữ hóa đau thương thành sức mạnh, trùng điệp một chùy, dùng sức nện ở đở bồng kiếm đầu bên trên.

Sáng chói hỏa hoa chiếu chiếu phía dưới, thiếu nữ như một tôn hỏa thần hàng thế.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cam thảo

Lưu Tiệp Dương cùng Trần Bình An đi ra Nê Bình ngô hẻm sau, phát hiện hai nhóm nhân mã phân biệt đứng ở hai bên, tiểu cô nương cười tại khôi ngô lão nhân trên cổ, người mặc tiên diễm áo bào đỏ kiêu căng nam hài, đứng tại khí thái ung dung phụ nhân bên cạnh. Lưu Tiệp Dương từ đó lúc đi qua, bình thản ung dung, rơi vào lão nhân tóc trắng trong mắt, cũng là tính có mấy phần Đại tướng phong độ, giày cỏ thiếu niên kiệt lực ẩn tàng phần kia cẩn thận câu nệ, thì tương đương không vào pháp nhãn.

Lô Chính Thuần cùng hai người cáo biệt sau, nơm nớp lo sợ lưu tại nguyên chỗ, cẩn thận từng li từng tí bấm báo nói: "Lưu Tiệp Dương đề nghị chư vị tiên sư cho ra một cái thích hợp giá cả, lần sau hẳn liền nhin đau cắt thịt, bán bảo vật gia truyền."

Phụ nhân nhìn về phía Chính Dương Sơn cái vị kia lão nhân tóc trắng, cười hỏi nói: "Viên tiền bối ý như thế nào ?"

Lão nhân hơi chút suy nghĩ, trầm giọng nói: "Quá tam ba bận, trước lúc này, cứ dựa theo Lưu Tiệp Dương nói, cho hẳn một phần thao thiên phú quý chính là, Chính Dương Sơn có thể cho thiếu niên này một cái sơn môn chân truyền đệ tử thân phận, trừ cái đó ra, ta sẽ còn một mình mượn hẳn một cái pháp bảo, trong vòng trăm năm . Còn các người Thanh Phong Thành Hứa gia, chính mình nhìn lấy xử lý."

Phụ nhân chấn kinh nói: "Chính Dương Sơn chân truyền thân phận, đã cực kỳ tôn quý, Viên tiền bối lại còn muốn xuất ra một cái pháp bảo ? Khó nói tên này họ Lưu thiếu niên, còn là một vị chín tuổi lúc bị mua sứ người thả để lọt tu hành thiên tài ?"

Lão nhân ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ là đối với tiểu chủ nhân cười nói: "Tiểu trấn khá hơn chút cửa hàng, đều có sâu xa lai lịch, tiểu thư có thể

dạo chơi, nói không chừng liền có thể nhặt nhanh chỗ tốt."

Tiểu cô nương tính trẻ con đồng thú mà la hét "Giá giá giá", thân là Chính Dương Sơn thủ tịch cung phụng lão nhân cười ha ha, chạy chậm bắt đầu, như sơn nhạc di động.

Nam hài cười nói: "Chính Dương Sơn thật sự là thật lớn uy phong!"

Phụ nhân ra hiệu Lô Chính Thuần đi đầu dẹp đường hồi phủ, chính nàng mang theo nhi tử tùy ý đi tại trên đường phố, giải thích cho hần trong đó sâu xa, "Chính Dương Sơn trừ bỏ đầu kia phổ thông leo núi đường cái, còn có chuyên môn 'Kiếm đạo', truyền thừa đến nay, đã mở ra sáu đầu trèo lên đỉnh con đường, cái này mang ý nghĩa Chính Dương Sơn hiện lên qua sáu vị hàng thật giá thật chứng đạo kiếm tiên."

Nam hài cười nhạo nói: "Lão hoàng lịch dày nữa để làm gì, sống bằng tiền dành dụm có thể ăn mấy năm? Có thể tiến đến tiểu trấn các phương luyện khí sĩ, coi như so với chúng ta về sau cái kia vài nhóm, từng nhà, nhà ai tổ tiên không có rộng rãi qua?"

Phụ nhân nắm hài tử tay, cười nói: "Vậy người có biết rõ không, gần nhất trăm năm, có hai đầu mới tinh kiếm đạo sắp đến Chính Dương Sơn chi đỉnh? Cái kia cùng người cùng tuổi tiểu cô nương, chỗ thần kỳ, ở chỗ nàng có thể tại toà kia kiếm khí tung hoành 'Kiếm đỉnh' phía trên, tiến thối tự nhiên, lưu lại thời gian chi trường, thậm chí so với Chính Dương Sơn mấy vị lão tổ cũng không kém."

Nam hài ngẩn người, lập tức dừng lại bước chân, vô cùng nổi nóng nói: "Đã cái kia xuân nha đầu như thế thân thể không tầm thường, mẫu thân người vì sao không đã sớm cáo tri tại ta, ta liền sẽ không trên đường đi cùng với nàng đối chọi tương đối, nhằm trúng nàng cũng không có việc gì liền chống đối ta, nếu để cho ta qua mấy năm cưới nàng làm vợ, về sau tính thuận thể kết thành đạo侶, đối với chúng ta Thanh Phong Thành chẳng phải là một cộc lớn lợi tốt?!"

Phụ nhân nhìn lấy tấm kia còn mang trẻ con khí xinh đẹp khuôn mặt, nổi giận đùng đùng, giống một đầu chim non hổ, nàng không những không giận mà còn cười, "Người cùng cái kia tiểu cô nương, đều là có hi vọng leo lên 'Bên trên ngũ cảnh' tu hành cự tài, cho nên các người nhân duyên đây, liền sẽ càng thêm phức tạp nhiều biến, khư khư cố chấp, cố tình làm, ngược lại không mỹ. Người thật sự coi là hiện tại cái kia nha đầu, chỉ là toàn tâm toàn ý chán ghét người ?"

Nam hài nhú mày nói: "Không phải đấy?"

Phụ nhân ôn nhu nói: "Thuận theo tự nhiên đi."

Nam hài đột nhiên chững chạc đằng hoàng nói rằng: "Mẫu thân, ta không thích đi theo Lưu Tiệp Dương sau lưng gia hỏa kia. Từ lần đầu tiên gặp mặt, liền rất không thích!"

Phụ nhân hiếu kỳ hỏi: "Đây là vì sao ?"

Hài tử dụng tâm suy nghĩ một lát, trả lời nói: "Gia hỏa này, có chút kỳ quái, hẳn cùng cái gì đều minh bạch Lô Chính Thuần, còn có cái gì cũng đều không hiểu Lưu Tiệp Dương, cũng không giống nhau. Còn có, ta nhất là chán ghét hẳn cặp kia con mắt!"

Phụ nhân chỉ coi là nhi tử lại bắt đầu đùa nghịch hài tử khí, liền khuyên giải nói: "Tiểu trấn bên trong, không thể tùy tâm sở dục, nhưng là người muốn a, nơi này tất cả mọi người ở đây phương thiên địa sụp đổ về sau hạ tràng, trong lòng người có phải hay không liền dễ chịu rất nhiều."

Hài tử gật đầu một cái, vô ý thức lặp lại nói bắt đầu thấy giày cỏ thiếu niên lúc hai chữ, "Sâu kiến!"

Ra tiểu trấn, Trần Bình An cùng Lưu Tiệp Dương rất nhanh liền nhìn thấy toà kia Lang Kiêu, Lưu Tiệp Dương thuận miệng hỏi: "Người nói Tống Tập Tân hẳn lão tử, vì sao muốn đóng toà này Lang Kiêu ? Đóng cũng liền đóng, lại vì sao hết lần này tới lần khác phải đem lấy trước kia toà thạch củng kiêu cho che ở, nghe nói tảng đá cầu cũng không có hủy đi, tựa như xuyên qua bộ y phục giống như, không biết được đến hạ thiên hội sẽ không nóng, ha ha ha. . ."

Nói xong lời cuối cùng, thiếu niên cao lớn bị chính mình chọc cười.

Lang Kiêu cái này bưng treo một khối chữ vàng tám biển, là một khối không biết xuất từ tay người nào bút bốn chữ tám biển, chữ cực lớn, "Phong sinh thủy khởi."

Hai cái thiếu niên đi lên bậc cấp thời điểm, Lưu Tiệp Dương hung hăng đập mạnh mấy cước, thần thần bí bí nói: "Diêu lão đầu có lần nói với ta, bậc thang này bên dưới có gì đó quái lạ, nói tại vừa mới kiến tạo Lang Kiêu lúc ấy, có thiên trong đêm khuya, Tống Tập Tân cha hẳn sai người ở chỗ này đào cái hố to, chôn xuống một cái cao bằng người lộ sứ lớn. Người có sợ hay không ?"

Trần Bình An tức giận nói: "Cái này có gì phải sợ."

Hai người đi vào mát mẻ Lang Kiêu, Lưu Tiệp Dương thấp giọng nói: "Người nói có phải hay không là bởi vì găm cầu bên dưới cái kia đầm sâu, chết đuối tốt hơn mấy người, yêu cầu mời hòa thượng đạo sĩ tới làm pháp trấn tà ?"

Trần Bình An từ trước tới giờ không nói bừa quỷ thần sự tình.

Lưu Tiệp Dương không chiếm được đáp án, cũng liền không có hào hứng.

Đầu này mới xây không bao lâu làm bằng gỗ Lang Kiêu, bây giờ còn

hiện ra một luồng nhàn nhật mộc hương cùng sơn vị, chủ yếu cột nhà mảnh gỗ, tất cả đều là phong cấm vô số năm rừng sâu núi thẳm bên trong chặt cây mà đến, rất khó vận chuyển rời núi, đi vòng quanh núi dòng suối nhỏ bình thường mực nước không cao, xa xa không đủ để hiện lên những cái kia to lớn vật liệu gỗ, đành phải chọn lựa mưa to thời gian, đường núi vững bền trơn ướt, sợ ý một chút liền sẽ rơi vào hồng thủy bên trong, có thể nói cực kỳ nguy hiểm, may mà một lần kia cũng không thanh niên trai tráng bách tính rơi xuống nước bỏ mình, có người nói là chuyển kia vận gỗ rời núi, học thực tiên sinh Tề Tĩnh Xuân tự mình tiến về hỗ trợ, tay nắm tay dạy người như thế nào vận hành, cho nên là năm Tề tiên sinh phúc, lúc này mới vạn sự bình an.

Đến phía Bắc Lang Kiều bậc thang, Lưu Tiệp Dương đột nhiên đặt mông ngồi xuống, ngồi tại to lớn dài mảnh trên tảng đá, Trần Bình An đành phải đi theo hần ngồi xổm ở một bên.

Lưu Tiệp Dương cười hỏi nói: "Nếu như không phải là bởi vì ta, người cùng Tống Tập Tân sẽ sẽ không trở thành rất phải tốt bằng hữu ?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Khả năng quan hệ tốt một chút, nhưng cũng không khá hơn chút nào."

Lưu Tiệp Dương hiếu kỳ hỏi: "Vì sao a, hai người các người hàng xóm láng giềng, lại là không sai biệt lắm số tuổi, nói thật, Tống Tập Tân là ưa thích rơi giá sách, nói chuyện cũng khó nghe, vừa vận rất tốt giống cũng không có làm cái gì chuyện thương thiên hại lý a, người lại là tốt chung đụng tính tình, làm sao lại không được ?"

Trần Bình An cười nói: "Không trò chuyện cái này, chờ chút chúng ta đến tiệm thợ rèn, người ngàn vạn đừng cà lơ phát phơ, có thể giữ được hay không nhà người bảo giáp, liền nhìn người có thể hay không lên làm Nguyễn sư phó nhập môn đồ đệ."

"Biết rồi biết rồi, Trần Bình An, nói thật, người này ưa thích cãi nhải lắm

bấm tính tình, về sau thực sự sửa đổi một chút, bằng không có thể bị người phiền chết."

Lưu Tiệp Dương ngả về phía sau, cái ót đặt tại Lang Kiều trên nhất một bên trên bậc thang, nhìn qua xanh thăm bầu trời, nói: "Người đi theo Diêu lão đầu đi được rất xa, leo núi cũng leo rất cao, vậy rốt cuộc có thể nhìn thấy rất xa phong cảnh a?"

Trần Bình An tiện tay rút ra một cây cam thảo, phỉ đi bụi đất sau liền đặt ở miệng bên trong nhấm nuốt, mơ hồ không rõ nói: "Xa nhất một lần, hẳn là năm kia thời điểm, ta cùng Diêu lão đầu vừa đi vừa về một chuyến, đại khái là một tuần thời gian, chỉ là phong cảnh đỉnh núi liền vòng qua hơn mười, cuối cùng đi đến một tòa rất kỳ quái núi, cao đến dọa người, nói ra người khả năng không tin, leo đến giữa sườn núi thời điểm, người nhìn một cái, liền đã tất cả đều là mây mù, cuối cùng ta cùng Diêu lão đầu thật vất vả mới tới đỉnh núi, kết quả. . ."

Lưu Tiệp Dương đợi nửa ngày, một mực không đợi được đoạn dưới, quay đầu cười nói: "Không có người như thế đi ị kéo một nửa, liền nhắc lên dừng quần đó a!"

Trần Bình An có chút sần nảo, nhẹ giọng nói rằng: "Người cũng biết rõ, Diêu lão đầu đối với ta ấn tượng rất kém cỏi, cơ hồ chưa từng có đã nói với ta đạo lý, cũng không nguyện dạy ta đốt sứ bản lĩnh thật sự, mỗi lần lên núi, Diêu lão đầu không thích nói chuyện, thường thường từ lên núi đến trở về Long Diêu, chung vào một chỗ, kỳ thật đều không mấy câu, thế nhưng là lần kia đến đỉnh núi về sau, Diêu lão đầu đại khái là tâm tình tốt, liền nhiều nói một chút, nói để ta nhìn thấy bên kia phong cảnh, nhìn thấy coi như xong, sau khi xuống núi dừng lắm miệng, làm người liền nên vui đầu làm việc, ánh sáng múa mép khua môi, về sau coi như ra tiểu trấn cũng là mất mặt."

Lưu Tiệp Dương an ủi nói: "Không phải ta cho Diêu lão đầu nói tốt, hẳn không thích người, thế nhưng không ghét người, hẳn đối với người nào

đều là bộ kia tính xấu, cũng liền đến ta bên này hơi tốt đi một chút."

Trần Bình An gật đầu nói: "Cho nên ta kỳ thật đáy lòng, một mực rất cảm kích Diêu lão đầu."

Lưu Tiệp Dương đột nhiên giận nói: "Giật nhiều như vậy, người còn chưa nói đến cùng nhìn thấy cái gì!"

Trần Bình An đưa tay chỉ hướng Đông một bên, "Chúng ta bỏ ngọn núi kia đã rất cao, nhưng là ta tại đỉnh núi nhìn lại, nhất Đông một bên còn có một ngọn núi, cao hơn, ta đều nói không nên lời nó đến cùng cao bao nhiêu."

Lưu Tiệp Dương hùng hùng hổ hổ nói: "Chẳng phải là nhìn thấy một tòa núi cao nha, ta mẹ nó còn tưởng rằng người thấy đằng vân giá sương mù thần tiên!"

Trần Bình An nghĩ nghĩ, tràn ngập ước mơ nói: "Nói không chừng ngọn núi kia bên trên, thật có thần tiên đâu?"

Lưu Tiệp Dương cười hỏi nói: "Trần Bình An, vậy người cảm thấy thần tiên cũng cần ăn uống ngủ nghỉ không?"

Trần Bình An vuốt vuốt cái cằm, "Nếu như thần tiên cũng phải đi ị, tương đối không tương nổi a."

Lưu Tiệp Dương một bàn tay hung hăng đập vào Trần Bình An trên đầu, sau đó đứng người lên liền chạy, "Cái này không thần tiên liền đi ị tại người đỉnh đầu á!"

Lưu Tiệp Dương ra tay không nhẹ không nặng, lần này cho Trần Bình An đánh cho có chút choáng, cũng không nghĩ lấy truy sát thiếu niên cao lớn, sau khi đứng dậy nói một mình nói: "Sét đánh, có phải hay không các thần tiên đang ngủ ngáy? Mưa xuống, tổng hắc không phải là thần

tiên đi tiêu a, vậy chúng ta cũng quá thảm rồi. . ."

Trần Bình An tăng tốc bước chân, rất nhanh liền đuổi kịp Lưu Tiệp Dương.

Cải nhau âm ỉ, rốt cục đi vào bên khe suối toà kia tiệm thợ rèn, đã dựng bùn đất phòng cùng nhà tranh ở bên trong bảy tám toà nhà, tại Trần Bình An trong mắt, đây đều là một số lớn một số lớn đồng tiền a.

Còn có một lớn phát tiêu trấn thiếu niên cùng thanh niên trai tráng đang đánh giếng, người đồng lứa phần lớn là Lưu Tiệp Dương như vậy Long Diêu học đồ xuất thân, không có hoàng đế lão gia ban thưởng chiếc kia sứ bát cơm sau, có thể tại tiệm thợ rèn tiếp tục lăn lộn cái bát sắt, đã tính vận khí rất tốt. Bất quá dựa theo Lưu Tiệp Dương thuyết pháp, những này hỗ trợ người bên trong, phần lớn là lâm thời làm việc lật vật làm việc làm công ngắn hạn, Nguyễn sư phó nói hẳn nhiều nhất chỉ lấy mấy cái nhập thất đệ tử, những người còn lại nhiều nhất trở thành đứa ở.

Lưu Tiệp Dương phát tay nói: "Người chờ ở tại đây, ta đi cùng Nguyễn sư phó chào hỏi đi, nhìn có thể hay không mang người kiến thức một chút rèn sắt quang cảnh, chắc chắc, người nếu là nhìn thấy hẳn khuê nữ vung mạnh đánh sắt bộ dáng, ta cam đoan có thể hù chết người!"

Trần Bình An đứng tại nguyên chỗ, không có tùy ý đi lại.

Nhìn quanh bốn phía, đã có bảy thanh giếng nước hình thức ban đầu, miệng giếng còn giữ bánh xe giá đỡ cùng rào chắn, có chút miệng giếng, không ngừng có người dùng đầu đội lên ki hốt rác chui ra ngoài.

Nhìn lấy những cái kia đánh giếng bận rộn đám người, Trần Bình An thói quen ngồi xổm người xuống, cầm bốc lên một nắm bùn đất, tại đầu ngón tay chậm rãi ma sát.

Sờ lên tương đối ướt át, nhưng kỳ thật cũng không phải là thuỷ tính thổ,

hoàn toàn tương phản, mà là hỏa tính thổ, bất quá thuộc về hỏa tính thổ cuối cùng một loại, dựa theo Diêu lão đầu thuyết pháp, cái này gọi "Bảy nguyệt lưu lửa nhường", thổ tính sẽ tự hành chuyển thành ôn lương, không tính quá khô, tính dẻo mạnh, mà lại ý vị này gia cố vách giếng thời điểm, không dễ lún, là sự tình tốt.

Rõ ràng, thợ rèn Nguyễn sư phó cho dù không phải đào đục giếng nước người trong nghề, cũng tuyệt đối không phải người ngoài nghề.

Chỉ là Trần Bình An không quá minh bạch hơi lớn như vậy địa phương, tạc ra nhiều như vậy miệng giếng làm cái gì.

Trần Bình An quay đầu nhìn về dòng suối nhỏ phương hướng, nhếch miệng cười một tiếng.

Hiện tại đầu này vô danh dòng suối nhỏ, rơi vào giày cỏ thiếu niên trong mắt, cái kia chính là một tòa năm vàng bạc đồng tiền bảo khố.

Chỉ bất quá tối nay sờ xong Xà Đảm Thạch về sau, Trần Bình An muốn vụng trộm đi trước Nê Bình ngô hẻm, dựa theo Cổ Sán rồi đi tiểu trấn trước đó thì thâm, đi nhà hăn cái kia chum đựng nước bên dưới đào đồ vật. Cổ Sán lúc đó đi được lửa thiêu mông, cũng không nói cái gì, chỉ nói là nhà hăn bảo bối, liền hăn mẫu thân cũng không hiểu được đồ vật bị hăn giấu ở chỗ nào.

Trần Bình An vừa nghĩ tới cái kia con sên, liền muốn cười.

Trước kia Trần Bình An là Lưu Tiệp Dương cái mông sau đầu theo đuôi, đi theo Lưu Tiệp Dương bắt cá bắt rắn móc tổ chim, Trần Bình An trở thành thiếu niên về sau, phía sau mình cũng nhiều ra một cái tiểu tùy tùng.

Đối với không nơi nương tựa giày cỏ thiếu niên tới nói, một cái là hăn ca ca, một cái là đệ đệ của hăn.

Một cái yêu cầu hãn báo ân, một cái yêu cầu hãn chiếu cố.

Cho nên qua nhiều năm như thế, Trần Bình An sống được rất gian khổ, nhưng là không khổ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cổ thư

Lưu Tiệp Dương rất nhanh công một cái cái sọt chạy về đến, Trần Bình An chính tại bên giếng nước một bên quan sát đục giếng vận thổ tình cảnh, Lưu Tiệp Dương đối Trần Bình An cái mông chính là một cước, đập giày cỏ thiếu niên kém chút một cái ngã gục, quay đầu nhìn thấy là thiếu niên cao lớn sau, liền không có so đo. Lưu Tiệp Dương tùy tiện nói: "Sự tình thành, Nguyễn sư phó nói để ta những ngày gần đây, thành thành thật thật tại bên này đừng có chạy lung tung, ban ngày đào giếng, ban đêm rèn sắt, một tuần nửa về sau, ta coi như hấn tại tiểu trấn bên này cái thứ nhất đồ đệ, gọi cái gì phá núi đệ tử tới. Ta chuẩn bị cho người cái cái sọt tới, giúp người sờ tảng đá đi, từ tiệm thợ rèn bên này sờ lên, sờ đến Lang Kiều bên kia mới thôi, trước đó nói xong, Thanh Ngưu Bối cái chỗ kia hố nước, ta là không giúp được người bận rộn, Nguyễn sư phó nói ta những ngày này dám vượt qua Lang Kiều phía Bắc, phía Tây hai cái địa phương nửa bước, liền cắt ngang ta chân."

Lưu Tiệp Dương một cái ôm chầm giày cỏ thiếu niên cổ, khe khẽ nói nhỏ nói: "Nguyễn sư phó nói tiểu trấn là sẽ không ném đồ vật, còn nói những cái kia người xứ khác, tuân thủ một đầu rất cổ quái quy củ, làm được công bằng mua bán thương nhân, cũng làm được hãm hại lừa gạt lừa đảo, thậm chí ngay cả nhật ve chai tên ăn mày cũng có thể làm, duy chỉ có không làm được lén lút lút lút kẻ trộm tiểu thủ, nói tại cái này, lão thiên gia sẽ không đánh chộp mắt sẽ không nhắm mắt, liền nhìn chăm chăm chúng ta nhìn đâu, người nói khiếp người không khiếp người, dù sao ta hãi đến hoảng."

Lưu Tiệp Dương đột nhiên uy hiếp nói: "Họ Trần, nhà ta tòa nhà người có thể tiếp tục ở, thế nhưng là đừng chờ ta trở về, người đã đem nhà ta cổ kia bảo giáp bán đi a!"

Trần Bình An một quyền nện tại Lưu Tiệp Dương ngực, đánh trúng thiếu

niên cao lớn vội vàng buông tay, dùng sức xoa nhẹ mấy lần mới chậm qua khí, mắng nói: "Gầy cây gậy trúc giống như da lông ngỗng hầu tử, lấy ở đâu lớn như vậy sức lực! Khó nói cùng Diêu lão đầu năm thì mười họa đi cái một trăm dặm đường núi, hoặc là tại trong núi sâu đốn củi đốt than mấy tháng, liền có thể vào chỗ chết trường khí lực?"

Trần Bình An cười nói: "Dù sao ta cũng một giỏ tảng đá, còn có thể so người chạy trước về tiểu trấn."

Lưu Tiệp Dương liếc mắt nói: "Cái kia hai ta so tài một chút ai dưới đáy nước nghẹn khí lâu?"

Tới gần bên khe suối, Trần Bình An xoay người cuộn lên ống quần, thuận miệng nói: "Chỉ so với một hơi sự tình, ta mới không làm."

Xuống nước trước đó, Trần Bình An rút rất nhiều bên khe suối Xuân Thảo đệm ở trong cái sọt, còn lại nhải nói mỗi nhật hai mươi khối tảng đá sau, liền muốn lại đệm chút cỏ. Đem Lưu Tiệp Dương phiên phải đem phía sau cái sọt vứt cho Trần Bình An, người sau không đáp ứng, nói đổi thành tự mình cũng cái sọt, dựa theo Lưu Tiệp Dương loại kia xúc động tính tình, nhất định sẽ trực tiếp ném tảng đá tiến cái sọt, hẳn sẽ đau lòng. Lưu Tiệp Dương kém chút tại chỗ liền muốn bỏ gánh, mấy cái này xanh xanh đỏ đỏ tảng đá, trăm ngàn năm qua thủy chung không đáng một đồng, làm sao đến người Trần Bình An bên này liền quý giá yếu ớt đi lên? Còn dám ghét bỏ Lưu đại gia thủ pháp không đủ ôn nhu?

Chỉ là đến cuối cùng, thiếu niên cao lớn vẫn là không tình nguyện dưới mặt đất nước sờ đá, Trần Bình An tới một trái một phải, dự định đem con suối nhỏ này triệt để càn quét một lần. Bên này nước suối y nguyên phần lớn là đầu gối cao thấp, một chút cái hơi cao chỗ, mới có thể mực nước đến eo, ngẫu nhiên cũng có cao bằng người vũng nước đọng, phần lớn là đá lớn tụ lại nơi đặt chân, đến những địa phương này, chính là Lưu Tiệp Dương thi thố tài năng thời điểm, trước đem cái sọt lấy xuống đưa cho ngồi xổm ở trên đá lớn già cỗi thiếu niên, hẳn liền một hơi lặn xuống

đáy nước, từ quái vật khổng lồ tảng đá lớn khe hở, thậm chí là tầng tầng lớp lớp đồng đá bên trong, mọc ra hẳn nếu muốn Xà Đảm Thạch.

Đương nhiên Trần Bình An cũng làm đạt được, chỉ là sẽ rất vất vả, hao thời hao lực vượt xa Lưu Tiệp Dương.

Còn không có sờ đến Lang Kiều, cái sọt liên đây bảy tám phần, trong đó có một khối mực Xà Đảm Thạch, Lưu Tiệp Dương tại một chỗ hồ sâu đáy nước sờ soạng ba lần, mới thật không dễ dàng mò ra, nó to như bàn tay, xen lẫn có màu vàng kim lấm ta lấm tẩm, có sóng nước hình dáng đường vân, bằng đá kiên mảnh, vào tay cực nặng, làm Trần Bình An lấy tay ma sát, lại có nhấp nháy nhưng tóe lên phong mang cảm giác.

Chỉ cần không phải mù lòa, liền biết rõ khối này tảng đá rất không đồng dạng.

Cuối cùng hai cái thiếu niên vai sóng vai ngồi chung một chỗ trong suối trên đá lớn, Lưu Tiệp Dương hai tay chống trên mặt tảng đá, nhìn qua chậm rãi chảy xuôi nước suối, hỏi: "Trần Bình An, người nghĩ tới về sau muốn rời khỏi tiểu trấn sao?"

Trần Bình An trả lời nói: "Tạm thời không nghĩ tới, ra xa môn dù sao cũng phải có tiền a, mà lại rời đi về sau, tòa nhà làm sao bây giờ, cũng không ai giúp đỡ thu thập, vạn nhất ngày nào sụp đổ làm sao xử lý ? Mà lại cha mẹ ta mộ phần đầu bên kia, cũng cần ta thường thường đi nhổ cỏ đại."

Lưu Tiệp Dương bất đắc dĩ nói: "Người làm sao muốn nhiều như vậy vô dụng sự tình, không có ý nghĩa a, khó trách Tổng Tập Tân nói người chính là quý giả tường mệnh, tại như vậy cái rắc rối địa phương quanh đi quẩn lại, cả một đời đều đi ra không được."

Trần Bình An quay đầu cười hỏi nói: "Người còn nhớ rõ lần trước ta đã nói với người sự tình à, chính là gốc cây kia."

Lưu Tiệp Dương tức giận nói: "Một phần đầu lớn một cái cây, cũng đáng được ngạc nhiên ? Lại nói, đó cũng là Trần thị mặt khác một chi lão tổ tông một phần đầu, cùng người Trần Bình An không có nửa viên đồng tiền quan hệ!"

Trần Bình An ngồi xếp bằng, nhẹ giọng cảm khái nói: "Không biết rõ tiểu trấn bên ngoài, họ Trần nhiều người không nhiều a."

Lưu Tiệp Dương phá nói: "Tiểu trấn bên ngoài ta không biết, ta chỉ biết rõ tại trên tiểu trấn, họ Trần chỉ có tiểu miêu tiểu cầu hai ba con, mà lại trừ người ở ngoài, giống như tất cả đều là cái kia bốn họ thập tộc gia sinh tử, đời đời kiếp kiếp nô tỳ thân phận, buồn cười chính là, những người này ở đây trong nhà đều xem như trâu ngựa, cúi đầu cúi người, nhưng chỉ cần ra những cái kia tòa nhà lớn, nhìn thấy tất cả mọi người liền lập tức đổi gương mặt, thích nhất mắt chó coi thường người khác. Cho nên Diêu lão đầu nói đến đối với, nếu là người Trần Bình An ngày nào cũng đi cho bọn hắn làm hạ nhân, vậy các người cái này một chi không có đời ra tiểu trấn Trần thị, coi như toàn quân bị diệt đi."

Dựa theo Diêu lão đầu thuyết pháp, họ Trần người sớm nhất tại tiểu trấn có hai chi, chỉ bất quá trong đó một chi rất sớm đã dời ra ngoài, Trần Bình An cái này một chi, trước kia cũng tràn đầy qua, chỉ bất quá cái này "Trước kia" thật sự là quá lâu, ngay cả Diêu lão đầu cũng nói không rõ ràng là mấy trăm năm, năm trăm năm, tám trăm năm ? Vẫn là một ngàn năm rồi? Về sau lại phân thành mấy phòng, nhân khẩu càng ngày càng thưa thớt, vận khí đại khái là đều cho bên ngoài đời chi kia mang đi, hương hỏa thường thường đoạn, đến mức rất nhiều một phần đầu cũng dần dần không ai trông giữ, tăng thêm lớn bộ phận một phần chỗ đỉnh núi, lục tục ngo ngoe bị triều đình phái tới Đốc Tạo quan, hạ lệnh biến thành từng tòa phong cấm chi sơn.

Diêu lão đầu một lần cuối cùng mang Trần Bình An lên núi, đi qua trong đó một ngọn núi đầu thời điểm, chỉ cái địa phương cho hắn nhìn, nói đó

là Trần thị mặt khác một chi lão tổ tông hạ táng địa phương, phần mộ ngay tại tòa kia trên núi, phong thủy rất tốt . Còn Trần Bình An cái này một chi, Diêu lão đầu nói thần tiên cũng tìm không được, gần mấy trăm năm qua, cái này một chi họ Trần tử tôn đều không tiền đồ, đều là chút người sa cơ thất thế, ngoại trừ quyết chống không cho bốn họ thập tộc làm nô làm tỳ, không còn gì khác.

Trần Bình An có lần vụng trộm tìm kiếm qua toà kia Trần thị lão tổ mộ phần đầu, kết quả đến lúc đó, chỉ là cỏ dại, còn chứng kiến rất nhiều cáo thỏ, chính là không thấy được mộ phần đầu, trong đó có một gốc già cỗi thiếu niên nhận không ra cây, không cao, so trên trần lão hộc thụ cần phải thấp rất nhiều.

Cỏ dại rậm rạp, cáo thỏ ẩn hiện, lẻ loi hiu quạnh, một cây độc mật.

Trần Bình An lắc đầu nói: "Mẹ ta trước khi đi, muốn ta đã thề, có thể làm này ăn mày, dù là chết đói, cũng không cho ta cho những cái kia đại hộ nhân gia làm hạ nhân."

Lưu Tiệp Dương thốt ra nói: "Vậy người mẫu thân trước khi chết, không phải còn muốn người đã thề, tuyệt đối không thể đi Long Diêu làm học đồ ?"

Già cỗi thiếu niên sắc mặt âm đạm, không có phản bác, cũng không có bị vạch khuyết điểm sau thẹn quá hoá giận.

Lưu Tiệp Dương có chút áy náy, cũng không phải loại kia làm sai sau đó nguyên ý nói "Thật xin lỗi" ba chữ tính tình, đành phải làm bộ không có cái gì phát sinh, đứng dậy nói: "Đi đi, đào giếng đi, đúng, ta lại cùng Nguyễn sư phó mài mài một cái, tranh thủ để người tới này một bên làm cái làm công ngăn hạn học đồ, đến lúc đó nếu muốn sờ tảng đá cũng dễ dàng."

Trần Bình An nói rằng: "Không vội, các loại cái kia hai nhóm người hết

hy vọng rời đi tiêu trần lại nói, trong khoảng thời gian này ta giúp người giữ nhà."

Lưu Tiệp Dương hiểu kỳ hỏi: "Người nói vì sao ta cùng Nguyễn sư phó bá sứ học nghệ, liền có thể trốn qua một kiếp?"

Trần Bình An nghĩ nghĩ, không xác định nói: "Tựa như đột nhiên mưa xuống, người dù sao cũng phải tìm mái hiên tránh một chút a?"

Lưu Tiệp Dương quay đầu nhìn về kiếm lô tiệm sắt, "Người nói Nguyễn sư phó đến cùng ai vậy, nhìn lấy không giống như là bao nhiêu lợi hại người nha, đè ép được cái kia hai nhóm người sao?"

Trần Bình An an ủi nói: "Người không thể mạo bề ngoài."

Lưu Tiệp Dương quay đầu nói rằng: "Người Trần Bình An nhìn lấy giống như là người nghèo, cái kia người có phải hay không người nghèo?"

Trần Bình An nhếch nhếch miệng, không lời nào để nói.

Lưu Tiệp Dương đứng người lên, hỏi: "Muốn hay không giúp người lưng đến Lang Kiều bên kia?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không cần, cũng không nặng."

"Nhớ kỹ lần sau đem cái sọt trả ta."

Lưu Tiệp Dương nói xong câu đó sau, trực tiếp nhảy xuống đá lớn, tại nước suối bên trong bước nhanh tiến lên, tóe lên bọt nước vô số.

Trần Bình An công lên cái sọt, cẩn thận từng li từng tí hạ đá lớn, sau khi lên bờ, chậm rãi hướng Lang Kiều bên kia bước đi.

Trần Bình An đi một đoạn lộ trình sau, liền nghe đến sau lưng truyền đến một loạt tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại, là Lưu Tiệp Dương.

Đầu mùa xuân ấm áp ánh nắng dưới, thiếu niên cao lớn đoạt lấy giày cỏ thiếu niên cái sọt, tự mình công lên, quay đầu mĩa mai nói: "Xa xa nhìn người công cái sọt, liền cùng nhỏ châu châu lưng tảng đá lớn đầu giống như, thật sự là đáng thương, liền phát phát thiện tâm, giúp người lưng đến Lang Kiều bên kia lại nói."

Gió xuân bên trong, hai cái thiếu niên cùng đi.

"Họ Trần, về sau ta nếu là học nghệ có thành tựu, nhất định phải muốn đi ra xem một chút, cười được so Trĩ Khuê còn dễ nhìn hơn nàng dâu, uống đắt nhất rượu ngon, ở lớn nhất tòa nhà, còn muốn ký nhanh nhất mã!"

"Ta muốn đi nhìn cùng thiên nhất dạng cao núi, đi xem so chúng ta dòng suối nhỏ lớn hơn vô số sông lớn."

"Tóm lại, ta Lưu Tiệp Dương tuyệt đối sẽ không đời này đều đợi chờ chết ở đây."

Gió xuân bên trong, thiếu niên cao lớn ước mơ lấy tương lai, giày cỏ thiếu niên nhai từ từ lấy cỏ cây, một cái nói, một cái nghe.

Trần Bình An đem một cái sọt tảng đá lưng về Lưu Tiệp Dương nhà sân nhỏ, vẫn là tuyển chọn ra nhất ngưỡng mộ trong lòng mắt duyên mấy khối tảng đá, cầm tới lệch phòng, còn lại vẫn như cũ lưu tại nhà bếp bên kia. Khóa kỹ cửa phòng cùng cửa sân sau, chạy hướng Nê Bình ngõ hẻm, đến nhà mình sân nhỏ, nhìn thấy áo đen thiếu nữ chính ngồi ở trong sân phơi mặt trời, Trần Bình An bắt chuyện qua sau liền bắt đầu sắc được.

Sát vách sân nhỏ không ngừng truyền đến chém vào âm thanh, cái này rất kỳ quái, Tống Tập Tân tuy nói trải qua người ngoài trong mắt không cha không mẹ thời gian, nhưng nhiều năm như vậy một mực áo cơm không thiếu sót, thậm chí tay đầu thủy chung rất dư dả, không dám nói so bốn họ trong nhà thiếu gia trôi qua tốt, so với thập tộc dòng chính con cháu xác thực không kém, văn phòng tứ bảo, án đầu nhả chơi, thư phòng thanh cung cấp, rất nhiều Trần Bình An chưa thấy qua cũng chưa từng nghe qua xa xỉ vật, năm thì mười họa, từng loại hương Tống Tập Tân trong phòng chuyển. Kỳ thật Tống Tập Tân bên kia chưa từng có chân chính bản việc cực cùng việc tổn thể lực, rau muối quá thú, Tống Tập Tân không cho phép tỳ nữ Trĩ Khuê đi làm, đốn củi quá mệt mỏi, Tống Tập Tân hàng năm đều là trực tiếp mua được từng bó nhóm lửa bó củi, từng túi thượng đẳng than củi.

Trần Bình An cho áo đen thiếu nữ bưng đi thuốc thang thời điểm, sát vách sân nhỏ lại còn tại đứt quãng chẻ củi, Trần Bình An tại Ninh cô nương uống được thời điểm, nhin không được đi đến tường viện bên cạnh, đi cà nhắc nhìn lại, phát hiện Trĩ Khuê chính mang theo đem dao bầu, tại chém giết "Một người", là mảnh gỗ chế thành bại hoại, Trần Bình An đốt sứ nhiều năm, thấy qua đồ tốt không ít, chặt qua cây cối càng là vô số kể, cho nên liếc mắt liền nhìn ra đại khái sâu cạn, cái kia mảnh gỗ màu sắc như ngọc, khẳng định là rất già vật, mà lại con rối trên người che kín lít nha lít nhít điểm đỏ điểm đen, con rối đã bị Trĩ Khuê liền chặt mang chặt, cho chém thành thật nhiều đoạn.

Thiếu nữ đột nhiên quay đầu, phát hiện Trần Bình An, mặt mũi tràn đầy mồ hôi cùng vết bẩn nàng giơ tay lên cánh tay, lau đem mặt, gượng ép cười nói: "Người trở về a, ta lúc trước muốn theo người mượn một cái đao bổ củi tới, thế nhưng là nhà người vị khách nhân kia, không nguyện ý cho ta mở cửa."

Trần Bình An sừng sốt một chút, "Ta cái này lấy cho người đao bổ củi đi, ngay từ đầu đừng quá dùng sức, đao bổ củi không thể so với đao bầu, dễ dàng trượt, đừng làm bị thương chính mình."

Thiếu nữ ngồi tại trên băng ghế nhỏ, sức cùng lực kiệt, phất tay nói:
"Biết rồi, nhanh lên đi lấy nha."

Trần Bình An thu hồi đao bổ củi, thiếu nữ đã đứng tại tường viện bên kia, cười hỏi nói: "Người biết rõ đó là vật gì sao?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không biết rõ."

Trĩ Khuê cũng không cho ra đáp án, quay người tiếp tục ngồi tại trên băng ghế nhỏ, dùng sức chém vào.

Nàng những cái kia không thạo ngưng trệ động tác, cùng đủ loại tổn công mà không có kết quả sai lầm tư thế, thấy Trần Bình An rất gấp, chỉ bất quá người ta đã không muốn cầu hỗ trợ, Trần Bình An liền không tự mình đa tình, quay đầu nhìn lại, phát hiện Ninh cô nương đã không tại sân nhỏ, Trần Bình An nhớ lại một chuyện, bước nhanh hướng đi phòng, đem một vật đặt lên bàn, phóng tới áo đen thiếu nữ đối diện.

Đó là khối Xà Đảm Thạch, vừa vặn có thể một tay giữ tại trong lòng bàn tay, như là một khối đông kết ngưng kết mật ong, hoa văn tinh tế tỉ mỉ, nhan sắc cực chính.

Ninh Diêu có chút kỳ quái.

Trần Bình An cười nói: "Ninh cô nương, tặng cho người."

Đao không rời người áo đen thiếu nữ đột nhiên hỏi: "Người thích nhất khối này ?"

Trần Bình An có chút thẹn thùng, "Khối này. . . Đại khái sắp xếp thứ tư a, tốt nhất ba khối, ta đã giấu rồi."

Nàng lúc này mới thu xuống khối kia tảng đá, hai ngón vê ở, nâng qua

đỉnh đầu, tia sáng xuyên thấu qua cửa sổ tiến vào phòng, chiếu rọi tại trên tảng đá.

Nàng ngẩng đầu, nheo lại đôi mắt, tử tế quan sát tảng đá vi diệu đường vân.

Nàng xem thấy tảng đá.

Thiếu niên nhìn lấy nàng.

—— ———

Trong đêm khuya, một thiếu niên len lén len vào Nê Bình ngô hẻm, như mèo hoang đi đêm, vô thanh vô tức, lặng lẽ đi vào Cố Sán nhà sân nhỏ, hẩn tìm tới chiếc kia liên bày ở sân nhỏ trong góc chum đựng nước, ngồi xổm xuống sau, phát hiện nguyên bản đập lên đến chính chính tề tề Xà Đảm Thạch, đã bị người lựa chọn đến thất linh bát lạc, giống như người này so Trần Bình An còn muốn càng sớm biết hơn hiểu tảng đá giá trị. Cố Sán là tiểu trấn một cái duy nhất ưa thích thu thập Xà Đảm Thạch quái thai, mà lại mặc kệ tại dòng suối nhỏ bên trong tìm tới bao nhiêu, mỗi lần chỉ cầm một khối về nhà, hài tử chỉ chọn lựa vừa mắt nhất khối kia tảng đá, tích lũy tháng ngày, mới tích lũy bên dưới năm sáu mươi khối tảng đá, bị hẩn dùng để che chắn vạc nước dưới đáy khe hở.

Trần Bình An dịch chuyển khỏi rất nhiều màu sắc đã khô cạn Xà Đảm Thạch sau, nhìn thấy vạc nước dưới đáy cũng không đào móc dấu vết, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hẩn bắt đầu dùng tay phải từng chút từng chút đào đất, cuối cùng khi hẩn đụng phải mỡ bò giấy thời điểm, chấn động trong lòng, chậm dần tốc độ.

Cuối cùng hẩn lấy ra từ mỡ bò bọc giấy khóa mà thành vật, xem ra, giống như là một quyển sách.

Giấu vào trong ngực sau, Trần Bình An một lần nữa đem thổ lấp trở về, lại nhìn kỹ những cái kia Xà Đảm Thạch, còn dư lại tảng đá, đều "Chết", so với Trần Bình An cái này hai lần từ dòng suối nhỏ bên trong mới nhặt lên tảng đá, vô luận là nhan sắc, hoa văn vẫn là trọng lượng, đều hoàn toàn khác biệt, trước mắt những cục đá này, tựa như âm u đầy tử khí lão nhân, mà Trần Bình An mò lên những cái kia, tựa như đứa bé sơ sinh, hướng khí bừng bừng.

Trần Bình An nghĩ nghĩ, dự định từ nhà mình tòa nhà cái hướng kia rời đi Nê Bình ngõ hẻm.

Hắn đi đến Tổng Tập Tân nhà cửa sân miệng thời điểm, nghe được một tiếng cọt kẹt, cửa phòng mở ra, Trần Bình An đành phải giả vờ giả vệt đi gõ nhà mình môn, hô nói: "Ninh cô nương, đã ngủ chưa, ta trở về lấy chút đồ vật."

Trong phòng rất nhanh đèn ánh sáng lên, áo đen thiếu nữ cho Trần Bình An mở ra cửa sân.

Sát vách bên kia, tỳ nữ Trĩ Khuê chậm ung dung đi ra khỏi phòng, đến sau sân nhỏ, nhìn thấy Trần Bình An bên kia lơ mơ, trong ngực bưng lấy một quyển lớn bộ đầu ố vàng sách vở, nàng gật gù đắc ý, miệng bên trong chặc chặc chặc, giống như là trùng hợp bắt được một đối với câu nam nữ.

Nàng một thân một mình đi tại Nê Bình ngõ hẻm bên trong, lạnh lợi.

Nàng cái kia kim hoàng sắc trọng đồng, tại màn đêm trong hẻm nhỏ, lộ ra phá lệ băng lãnh cùng thần thánh.

Để tinh tế thướt tha thiếu nữ, như là một đầu du tẩu tại chật hẹp trong khe đá Giao Long, giống như chỉ cần đi ra hẻm nhỏ, muốn đi sông hóa long.

Ninh Diêu mặc dù để Trần Bình An tiến vào sân nhỏ, thậm chí vào phòng, nhưng là sắc mặt của nàng rất khó coi, ngồi tại bên cạnh bàn, một đầu cánh tay dựa sát tại trên vỏ đao, ngón tay nhẹ nhàng đánh chuôi đao.

Trần Bình An tại xác định Trĩ Khuê đi vào hẻm nhỏ sau, lúc này mới xấu hổ giải thích nói: "Ta muốn đi Cổ Sán nhà cầm đồ vật, kết quả nàng liền vừa vặn liền muốn ra cửa, ta không thể làm gì khác hơn là tới nơi này tránh một chút, Ninh cô nương người ngàn vạn đừng suy nghĩ nhiều."

Nàng hỏi: "Thứ gì ?"

Trần Bình An do dự một chút, móc ra cái kia mỡ bò bọc giấy, "Ta hiện tại cũng không biết rõ."

Nàng xoay người, nói: "Người lời đầu tiên mình mở ra nhìn xem, rồi quyết định muốn không để ta biết rõ."

Trần Bình An gật gật đầu, ngồi tại nàng bàn đối diện, mở ra từng tầng từng tầng mỡ bò giấy, không ngừng có mảnh bùn lăn xuống tại mặt bàn, cuối cùng đích đích xác xác lộ ra một quyển cổ thư.

Cổ thư trang bìa chỉ có hai chữ, Trần Bình An chỉ nhận biết bên trong một cái chữ, núi.

Hắn đem cổ thư để lên bàn, thay đổi phương hướng, đẩy hướng áo đen thiếu nữ, hiếu kỳ hỏi: "Ninh cô nương, cái chữ này đọc cái gì ?"

Thiếu nữ một lần nữa xoay người, cúi đầu liếc mắt, nói rằng: "Hám"

Tên sách Hám Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Quyền phổ

Hám Sơn ?

Áo đen thiếu nữ nhú nhú lông mi, đưa tay liền muốn đi lấy quyền cổ thư kia.

Chưa từng nghĩ Trần Bình An hướng về sau xê dịch.

Áo đen thiếu nữ tại thời khắc này, thân thể cứng ngắc, lên cơn giận dữ, giống như chưa từng như thế bị người nhục nhã qua.

Đường đường Ninh Diêu, cha mẹ đều là mười hai lâu phía trên đại kiếm tiên không nói, chính nàng từ sinh ra lên, liền được vinh dự đứng đầu nhất kiếm tiên bại hoại, dù là rời nhà trốn đi nhiều năm như vậy, cũng chỉ là cùng người so kiếm hoặc là đấu pháp thua qua, từ xưa tới nay chưa từng có ai sẽ như thế vũ nhục nàng nhân cách, một quyền sách nát, còn cần nàng Ninh Diêu lấy xuống nhà văn đoạn đi đọc qua, nhìn trộm, chiếm hữu ?

Ninh Diêu nắm chặt chuôi đao, nheo lại cặp kia càng chú mục hẹp lớn song mi.

Mắt nhỏ môi son.

Đại khái chính là hình dung vị cô nương này.

Kỳ thật nhìn kỹ phía dưới, Ninh Diêu dung nhan cực mỹ, chỉ là toàn thân thông thấu anh kiên quyết chi khí, hoàn toàn vượt trên son phấn khí.

Nhưng là giày cỏ thiếu niên câu nói tiếp theo, có một loại hóa mục nát thành thần kỳ hiệu quả, để thiếu nữ kém chút biệt xuất nội thương đến.

"Ninh cô nương, sách này là từ Cổ Sán nhà lấy ra, mặc dù ta cảm thấy đây không tính là trộm, nhưng về sau vẫn là muốn trả lại Cổ Sán. Bất quá chúng ta là bằng hữu, cho nên mặc kệ quyển sách này bên trên viết cái gì, hi vọng Ninh cô nương sau khi xem, tự mình biết nói liền tốt."

Thiếu nữ hít thở sâu một hơi khí, vỗ bàn một cái tròng mắt nói: "Nhìn cái gì vậy, chính mình nhìn lại, ta không có thêm!"

Trần Bình An câu nói tiếp theo, càng làm cho thiếu nữ cảm thấy dở khóc dở cười, "Ninh cô nương, ta không biết chữ a, người dạy dạy ta ?"

Áo đen thiếu nữ trong lòng nhất chuyển, cười nhạt nói: "Liền không sợ ta chiếm người đại tiện nghi ? Người muốn a, Cổ Sán rõ ràng là tiếp nhận đại lượng tổ ấm gia hỏa, ngay cả tự nhiên kiếm phôi Lưu Tiệp Dương cũng so ra kém, tiểu trấn từ ngàn năm nay, cũng không có mấy người có thể đẹp ngang, như vậy hãn cảnh thận từng li từng tí trân giấu đi bảo vật gia truyền, có thể kém đi nơi nào ? Người liền không sợ ta thấy hơi tiền nổi máu tham ? Độc chiếm phần này giá trị liền thành bí tịch ?"

Một chiếc có chút đèn đuốc chập chờn ngọn đèn, mờ nhạt tia sáng bên dưới, giày cỏ thiếu niên khẽ mỉm cười, cũng không giải thích cái gì.

Thiếu nữ hừ lạnh một tiếng, xê dịch vị trí, ra hiệu giày cỏ thiếu niên ngồi vào chính mình bên cạnh, kết quả đối diện Trần Bình An nửa ngày không ngẩng cái mông, thiếu nữ tức cười nói: "Ta Ninh Diêu một cái tay có thể đánh một trăm cái người. . ."

Sau khi nói đến đây, thiếu nữ phối hợp cười rộ lên, "Chẳng lẽ lại người là sợ ta chiếm tiện nghi của người ?"

Trần Bình An ngồi tại thiếu nữ bên cạnh, có chút thấp thỏm, cũng có khấn trương.

Thiếu nữ Ninh Diêu còn đắm chìm trong lúc trước câu nói kia ngữ cảnh bên trong, càng lún càng sâu, nói một mình nói: "Một cái tay đánh một trăm cái Trần Bình An, ân, thuyết pháp này, áp dụng phạm vi rất rộng a, nhìn thấy ai ai ai, luận bàn về sau, nếu như bại vào tay ta, liền quăng xuống một câu, 'Người mới ba ngàn cái Trần Bình An thực lực, cũng dám đánh với ta một trận ', cảm giác không sai ai, gặp phải một đầu Hồng Hoang hung thú, đầm lầy Ác Giao, liền nói với chính mình 'Đầu này nghiệt súc tương đương với ba vạn cái Trần Bình An, chạy mau ', ha ha, có thể có thể. . ."

Trần Bình An chỉ cảm thấy không hiểu thấu, vai sóng vai ngồi áo đen thiếu nữ, đột nhiên liền ngậy ngô cười rộ lên.

Thiếu nữ cười đến nhà chỉ có bốn bức tường nghèo khó thiếu niên, để hẳn đột nhiên cảm thấy chính mình giống người có tiền.

Mà thiếu niên cùng thiếu nữ, giờ này khắc này càng sẽ không ý thức được, "Một cái tay đánh một trăm cái Trần Bình An" cái này câu nói đùa, tại tương lai dài dằng dặc tuế nguyệt bên trong thể hiện ra đến trọng lượng cùng sức lực.

Nhất là làm giày cỏ thiếu niên không còn là thiếu niên thời điểm.

Càng về sau càng là như thế.

Ninh Diêu rốt cục hồi lại thần, tăng hăng một cái, ngồi thẳng cái eo, cầm qua cổ thư, nhanh chóng lật vài tờ, sau đó nàng khép sách lại, một ngón tay tại bìa điểm hai lần, quay đầu đối với Trần Bình An lạnh nhạt nói: "Đây là một bộ quyền phổ, quyền pháp tên Hám Sơn, nếu như dựa theo người giang hồ quy củ, người có thể xưng là 《 Hám Sơn Phổ 》 ."

Trần Bình An mặt mũi tràn đầy mong đợi, "Sau đó thì sao ?"

Áo đen thiếu nữ cố nén mắt trợn trắng xúc động, tận lực để cho mình

trịnh trọng việc địa lật ra một tờ, cái kia cây non như xanh thăm tỉnh tế ngón tay, chỉ hướng trang tên sách lời tựa, một bên trượt xuống dưới động, một bên niệm nói: "Quê quán có tiểu trùng tên là kiến càng, cuối cùng cả đời, khác hẳn với nơi khác đồng loại, đều là tại vận chuyển núi đá nhập nước."

"Quyền pháp của ta, phân sinh tử, bất phân thắng bại, nặng thần ý, không nặng chiêu thức, đem quyền này sáu thức luyện tới lô hỏa thuần thanh thời điểm, giết lực to lớn, động một tí đã thương người phế phủ sâu vô cùng. . ."

"Mặc dù 《 Hám Sơn Phổ 》 một mực chưa từng bước lên đường thời quyền phổ chi thanh lưu cao phẩm, nhưng ta thủy chung tin tưởng vững chắc, xem khắp thiên hạ võ học, tất có quyền này nhỏ nhoi địa phương. Hi vọng người hữu duyên, đem phát dương quang đại. . ."

Ninh Diêu ráng chịu đi tính tình, đem lời tựa từng câu đọc cho Trần Bình An nghe.

Hơi mỏng một quyển sách, toàn bộ quyền phổ quyền pháp mới sáu thế, lời tựa độ dài cũng không nhỏ.

Ninh Diêu đọc xong lời tựa về sau, đem quyền phổ đẩy lên Trần Bình An bên cạnh, vỗ vỗ Trần Bình An bả vai, qua loa nói: "Hảo hảo thu a, đừng bị trộm."

Trần Bình An gật đầu một cái, cẩn thận từng li từng tí duỗi ra hai tay đỡ lấy cái kia bộ cổ lão quyền phổ.

Đem Ninh Diêu cho thấy vẫn muốn cười, như thế quyển sách đặt ở trên bàn, còn có thể chính mình lớn chân chạy a, vẫn là người Trần Bình An sợ nó sẽ đấu vật ?

Trần Bình An tay phải tại trên vạt áo hung hăng chà xát, lúc này mới lật

ra trang sách, lời tựa từng chữ nhìn sang, về sau văn hay chữ đẹp, dù sao giầy cỏ thiếu niên thấy như lọt vào trong sương mù.

Ninh Diêu nghiêng người mà ngồi, khuỷu tay chống đỡ ở trên bàn, nhìn qua thiếu niên bên mặt, trêu chọc nói: "Có phải hay không cảm thấy mình phát đại tài rồi? Về sau đốn củi phải dùng búa vàng, ăn cơm phải dùng chén vàng?"

Thiếu niên không có ngắc đầu, cẩn thận suy nghĩ những cái kia bức hoạ cùng thiên thư một loại văn tự nội dung, thẳng thắn nói: "Kỳ thật vừa rồi ta nhìn thấy người ánh mắt, liền biết rõ quyền quyền phổ này sẽ không quá tốt, bất quá không quan hệ, với ta mà nói, nó đã đầy đủ tốt."

Ninh Diêu hơi nhú mày lại đầu, cũng đi thẳng vào vấn đề nói: "Ta kiến thức qua, hoặc là nghe nói qua đồ vật, đúng là thứ rất tốt, nhưng là tại cái này bên ngoài, ta chỉ được chia ra đồ tốt đồ hư hỏng, vừa vặn rất tốt đồ vật tốt bao nhiêu, đồ hư hỏng xấu đến mức nào, sẽ rất khó nói?"

Trần Bình An nâng đầu lên, "Vậy cái này vốn Hám Sơn phổ, là thuộc về 'Tốt, lại không tính quá tốt' hàng ngũ đi?"

Ninh Diêu tức giận nói: "Ta là không biết nên như thế nào miêu tả, bộ này phá quyền phổ đến cùng có bao nhiêu hỏng bét!"

Giầy cỏ thiếu niên nháy mắt mấy cái, khóe miệng có chút ý cười.

Hiển nhiên đã sớm tâm lý nắm chắc, chỉ là cùng thiếu nữ trêu ghẹo thôi.

Ninh Diêu đưa tay đẩy dao ra khỏi vỏ hơn tấc, uy hiếp nói: "Muốn được chặt đúng hay không?"

Trần Bình An cúi đầu mắt nhìn nàng eo đeo bên hông lục vỏ trường đao, từ đáy lòng tán thưởng nói: "Nhìn rất đẹp."

Ninh Diêu thản nhiên thụ chi, "Ta Ninh Diêu tự mình tuyển chọn đao kiếm, đương nhiên không xấu!"

Trần Bình An nhìn lấy nàng, có chút hâm mộ cùng bội phục nàng cái chủng loại kia tự tin, dù là nàng cùng mình cùng tuổi, còn thân ở tại chưa quen cuộc sống nơi đây tha hương, nhưng là vô luận như thế nào, vô luận loại nào tình cảnh, nàng đều giống như là một vòng mặt trời mới mọc, từ từ bay lên, thế không thể đỡ. Điểm này, từ Lục đạo trưởng cùng với nàng đánh giao tế thời điểm chú ý cẩn thận, tâm tư bén nhạy Trần Bình An liền cảm thụ được.

Trần Bình An kìm lòng không được mà nói ra: "Nếu như ánh nắng có thể đổi đồng tiền tốt bao nhiêu!"

Ninh Diêu không biết nội tình, kinh ngạc nói: "Trần Bình An, ngươi có phải hay không muốn tiền muốn điên rồi ?"

Trần Bình An vội vàng chuyển di chủ đề, lật đến bức thứ nhất quyền phổ, "Ninh cô nương, có thể hay không giúp ta đọc một lần bức đồ họa này văn tự ?"

Ninh Diêu nghĩ nghĩ, không có cự tuyệt, chỉ là hỏi: "Biết rõ vì cái gì ta lần đầu tiên, liền biết phán định bộ này quyền phổ không thể nào sao?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ta cũng rất tò mò."

Thiếu nữ cười cười, dứt khoát tại trên ghế dài mặt hướng thiếu niên, ngồi xếp bằng, chỉ chỉ cái kia bộ mở ra quyền phổ, kiên nhẫn giải thích nói: "Võ nhân võ học bí tịch cùng người tu hành luyện khí chi pháp, bình thường đều có ba loại ghi chép phương thức, loại thứ nhất chính là bộ này Hám Sơn phổ, dùng phổ thông chất liệu trang giấy trang sách, có thể bảo tồn bao nhiêu năm, nhìn vận khí, binh tai nhân họa không nói, đi qua dài dằng dặc tuế nguyệt âm ướt, kiến hại vân vân, cũng sẽ dần dần tổn hại biến mất, đúng không ?"

Trần Bình An giật mình, gật đầu một cái.

Thiếu nữ tiếp tục nói: "Cho nên, tại loại này lấy vật thật gánh chịu văn tự phương thức bên trong, liền xuất hiện một đầu không thành văn quy củ, chính là chú trọng chất liệu trân quý trình độ, tức gánh chịu văn tự đồ vật, cùng văn tự nội dung giá trị có thể bề ngoài xứng đôi, cái này giống người sẽ không dùng du mộc chế tạo hộp, đi thịnh phóng một cái trấn quốc ngọc tỷ."

Trần Bình An như có điều suy nghĩ.

Ninh Diêu hơi chút do dự, vẫn là đối với thiếu niên nói trắng ra, "Kể tiếp một loại là không đứng văn tự, giảng cứu tự thân dạy dỗ. Những này phần lớn là tông môn bang phái áp đáy hòm bản sự, thường thường bí không bày ra, hoặc là có truyền nam không truyền nữ các loại rườm rà quy củ, thậm chí rất nhiều cái gọi là đích truyền đệ tử, nhập thất đệ tử, cũng chưa chắc có thể tận đến chân truyền, chân truyền chân truyền, liền ở chỗ này."

Ninh Diêu thở dài, "Về phần cuối cùng một loại, là chỉ có thể hiểu ý, không thể nói bằng lời, nói liên tục cũng nói không chừng, nói cũng vô pháp nói. Đánh cái so sánh, lần này tiến đến tiểu trấn hai cổ thể lực, Vân Hà Sơn Thái Kim Giản, nàng Vân Hà Sơn, có 'Xem biến mây' một chuyện, biến mây cuồn cuộn, mây mù hà quang càng đặc thù, hàm súc linh khí, bị các người Đông Bảo Bình Châu luyện khí sĩ ca tụng là 'Trên trời vưu vật', có chút có thể tự hành huyền hóa thành các đời Tổ sư gia, nếu có cơ duyên người, liền có thể tới gặp gỡ giao lưu, mà Chính Dương Sơn chi đỉnh nồng đậm kiếm khí, nghe nói trời xui đất khiến, nhân duyên tế hội, cũng sẽ xuất hiện Chính Dương tất cả đỉnh núi lão tổ kiếm linh, diễn hóa kiếm đạo, về phần có thể hay không nhìn thấy, chỉ nhìn phúc phận lớn nhỏ, không nhìn thân phận sang hèn, không nhìn tu vi cao thấp."

Ninh Diêu cuối cùng nói rằng: "Đương nhiên, ba loại phương thức cũng vô tuyệt đối với cao thấp phân chia, loại thứ nhất phương thức, nếu là đem văn tự khắc vào ngọc điệp phía trên, hoặc là bảy mươi hai phúc địa một trong Trúc Hải phúc địa, chuyên môn sản xuất một loại huyền diệu khó giải thích Tây Tự Trúc, liền muốn coi là chuyện khác, trừ cái đó ra, còn có vô số kể cổ quái vật phẩm, người chỉ cần đi được đủ xa, liền luôn có thể gặp được kinh hỉ. Đại thiên thế giới, không thiếu cái lạ, người về sau, tốt nhất vẫn là muốn đi ra ngoài đi đi, không nói hy vọng xa vời rồi đi Đông Bảo Bình Châu, rồi đi tòa thiên hạ, tốt xấu tranh thủ đi đến Đại Ly vương triều bản đồ trên biên cảnh."

Trần Bình An ân ân ân lấy, rõ ràng tâm tư đều lo lắng tại cái kia bộ quyền phổ bên trên, hắn chỉ hướng một chữ, "Ninh cô nương, cái này niệm cái gì ?"

Thiếu nữ giận không chỗ phát tiết, "Cút!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: CỬU CẢNH

Trần Bình An một mặt hoài nghi, Ninh Diêu trợn mắt nhìn nhau, chỉ vào này chuối văn tự, "Thật niệm 'Lăn' ! Quyền này ngộ từ ở Đại Ly Quan Vũ, quyền thế lăn đi chi thế, quyền cương như vậy mực mưa to, rơi xuống nhân gian sau, lăn đi tại Đại Ly hoàng cung chi long vách tường, trút xuống thẳng xuống!"

Trần Bình An ngưng thần nhìn qua cái kia mấy tấm một mạch mà thành quyền thế cầu, bày binh bày trận đồng dạng, chen tại một tờ bên trong, cho nên mỗi cái huy quyền tiểu nhân bức hoạ không lớn, tăng thêm bút than hoạ sĩ cũng không có như gì tinh tế, cũng may mà là Trần Bình An nhãn lực tốt, tại lò mờ đèn ánh sáng bên dưới y nguyên thấy mảy may không kém, thiếu niên nghe được Ninh cô nương những cái kia nghe không hiểu nhiều lời nói nói sau, nỉ non nói: "Nghe vào cái này một thức quyền pháp rất uy mãnh a."

Ninh Diêu có chút đụng qua đầu, nhìn lấy cái kia mấy tấm bản mẫu tập vẽ, gật đầu nói: "Có một chiêu quyền pháp, trên giang hồ truyền mấy ngàn năm, đều không có thất truyền, cùng một chiêu này quyền phổ có mấy phần rất giống a."

Trần Bình An quay đầu hiểu kỳ hỏi: "Nói thế nào ?"

Mờ nhạt đèn đuốc bên trong, thiếu nữ trường mi hơi gập, như gió xuân ép cong một chùm đào nhánh.

Nàng nín cười nói: "Trên giang hồ có bộ già trẻ tất cả đều hợp quyền pháp, gọi Vương Bát Quyền, dừng lại mù vung mạnh, đảm bảo có thể loạn quyền đả chết lão sư phó."

Thiếu niên bất đắc dĩ nói: "Nào có người nói như vậy."

Trần Bình An trong đầu tưởng tượng một phen, cái này cũng không chính là Cố Sán sở trường trò hay cùng tuyệt học thành danh sao? Trong trí nhớ, Cố Sán hẳn mẫu thân tại rất nhiều năm trước, giống như cũng qua một trận không tốt đẹp như vậy tranh chấp, là tại Hạnh Hoa ngõ hẻm một gian son phấn cửa hàng cửa ra vào, khi đó Cố Sán còn vừa mới biết đi đường, Cố Sán cha hẳn, bởi vì là người xứ khác nguyên nhân, lại lâu dài không có nhà, đã sớm bị Nê Bình ngõ hẻm hàng xóm láng giềng quên, khi đó chúng phụ nhân bắt đầu lo lắng, lo lắng nhà mình nam nhân tại trải qua Cố thị quả phụ gia môn miệng thời điểm, liền sẽ không tự chủ được địa thả chậm bước chân, vền vền trên cây trúc phơi nắng lấy phụ nhân quần áo, liền dễ như trở bàn tay đem hồn phách của nam nhân câu đi. Về sau có một lần, Mã bà bà liền triệu tập năm sáu vị phụ nhân, cùng nhau đi chặn Cố thị cửa sân, Cố thị tại một trận chiến kia bên trong, đã bị thiệt thòi không ít, nhưng là Mã bà bà các nàng cũng không có chiếm được bao lớn tiện nghi, lưỡng bại câu thương, chỉ bất quá càng đến sau một bên, Cố thị chung quy là thế đơn lực bạc, song quyền nan địch tứ thủ, ngay cả quần áo cũng bị đập vỡ vụn, áo nàng vốn là đơn bạc, trong lúc nhất thời khó tránh khỏi nắng xuân chột tiết, càng làm cho những cái kia tự ti mặc cảm chúng phụ nhân bị điên, cào cào xé, dùng bất cứ thủ đoạn nào, thấy ngõ nhỏ chung quanh các nam nhân từng cái nuốt nước miếng.

Cũng may lúc đó Trần Bình An trùng hợp từ Long Diêu trở lại tiểu trấn, nhiều năm như vậy một mực đạt được Cố thị trông nom, liền lên đi giúp Cố Sán mẹ hẳn cản bên dưới rất nhiều âm hiểm chiêu thức, từ đầu tới đuôi, giầy cỏ thiếu niên không dám hoàn thủ, Trần Bình An không phải sợ gây phiền toái, mà là sợ một quyền của mình liền đánh chết người.

Khi đó thiếu niên, tại Diêu lão đầu tiếng hò hét, chửi rủa âm thanh bên trong, đã đi qua vô số núi cùng nước, mới mười hai mười ba tuổi, liền đi qua rất nhiều tiểu trấn lão nhân mấy đời đường.

Lúc ấy, thiếu niên cùng phụ nhân ngồi tại cửa sân miệng, Cố Sán thủy

chung bị giam tại trong môn, đại khái là nàng không hy vọng hài tử nhìn thấy hãn mẫu thân bộ dáng chật vật.

Thiếu niên quay đầu nhìn lại, cho phụ nhân chỉ chỉ khoe miệng vị trí.

Phụ nhân tùy ý nhếch miệng, sau đó duỗi ra ngón tay cái, trùng điệp lau vết máu ở khoe miệng.

Hài tử trong sân khóc đến tan nát tâm can, từng tiếng hô hào mẫu thân.

Phụ nhân đầu tiên là đối với giày cỏ thiếu niên cười cười, sau đó soạt một chút, nước mắt liền lăn ra hốc mắt.

Ngày thứ hai, giày cỏ thiếu niên bên cạnh, liền có thêm một cái bất đắc dĩ vương vãi.

Ninh Diêu tra hỏi cắt ngang Trần Bình An sâu kín suy nghĩ, "Người nghĩ gì thế?"

Trần Bình An hỏi: "Người nói Cố Sán cùng mẹ hãn rời đi tiểu trấn sau, theo Tiết Giang chân quân đi toà kia Thư Giản Hồ, thật có thể vượt qua ngày tốt lành sao?"

Ninh Diêu hỏi lại nói: "Người cảm thấy mẹ con bọn hãn tại Nê Bình ngô hẻm trôi qua không tốt?"

Trần Bình An nghĩ nghĩ, "Cố Sán tiểu tử kia không có gì lương tâm, niên kỷ lại nhỏ, khẳng định không có cảm thấy thời gian gian nan, bất quá Cố Sán mẹ hãn. . . Hãn là sẽ không cảm thấy tiểu trấn là chỗ tốt, nhất là Nê Bình ngô hẻm cùng Hạnh Hoa ngô hẻm nữ nhân, nàng một cái đều không thích. Mà lại ta cảm thấy Cố Sán mẹ hãn a, giống như trời sinh liền không nên tại tiểu trấn bên này, nàng luôn cảm thấy rất không cam tâm, nếu như dựa theo Diêu lời của lão đầu tới nói, chính là tâm không chừng, nam nhân tâm không chừng, gọi chí ở phương xa, nương môn

tâm không chừng, liền muốn hồng hạnh xuất tường, ta cảm thấy lời nói này đến không quá đúng. . ."

Ninh Diêu đột nhiên nâng người lên, vỗ bàn một cái, "Kéo cái gì kéo, còn muốn hay không học quyền phổ ? !"

Trần Bình An giật nảy mình, "Ninh cô nương người nói tiếp."

Ninh Diêu tức giận nói: "Muốn nói với người tu hành, cũng không có ý nghĩa, bởi vì người nhất định vô pháp tu hành. Cho nên ta chỉ có thể nói cho người võ học, nói võ đạo."

Trần Bình An vừa định nói cái gì, thiếu nữ đã phối hợp nói đi xuống đi, "Thiên hạ võ học phân cửu cảnh, đương nhiên là có người cũng nói kỳ thật cửu cảnh phía trên, còn có thứ mười cảnh, tựa như các Đại Vương Triều đều sẽ nuôi dưỡng một đám đánh cờ chiếu. . ."

Nói đến đây, thiếu nữ tâm tình lại tốt lên rất nhiều, cười tủm tỉm hỏi: "Trần Bình An, biết rõ cái gì gọi là đánh cờ chiếu sao?"

Trần Bình An đương nhiên thành thành thật thật lắc đầu.

Trên mặt thiếu nữ hào quang tràn đầy, "Cờ vây cao thủ, cửu đoạn phẩm trật cao nhất, chẳng khác nào quan trường nhất phẩm đại quan a, nhưng là có một ít trăm năm vừa gặp thiên tài, sẽ bị ca tụng là 'Thập đoạn quốc thủ', sau đó những người này liền sẽ có các loại mê thích nhất thời độc hữu danh hiệu, các người Đại Ly vương triều đánh cờ chiếu a, đặc biệt mất mặt, nghe nói các người cửu đoạn, chỉ tương đương Tùy Triều thất đoạn thực lực, toàn bộ Đại Ly, cũng liền một cái biệt hiệu 'Tú Hổ' gia hỏa, bị Tùy Triều cờ đàn chân chính coi là địch thủ. A, đúng, người biết rõ vì sao kêu cờ vây sao?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Biết rõ, quy củ cũng hiểu chút, chính là mình sẽ không xuống. Tống Tập Tân cùng Trĩ Khuê trong nhà thì có bàn cờ

cùng quân cờ."

Thiếu nữ tràn đầy thất lạc, "Dạng này a."

Thiếu nữ tha nửa ngày, thiếu niên vẫn là không biết được "Cửu cảnh" đến cùng là cái gì.

Thiếu nữ tựa hồ cũng ý thức được chính mình có chút không đáng tin cậy, tăng hăng một cái, trịnh trọng việc nói: "Mẹ ta kể qua, võ đạo cửu cảnh, một bước một bậc thang, nhưng là dù là chờ người trèo lên đỉnh đệ cửu cảnh, sau cùng cảnh tượng, tựa như thân ở một ngọn núi, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa mặt khác một ngọn núi, lại chỉ có thấy được giữa sườn núi."

Trần Bình An như có điều suy nghĩ, "Ta đã hiểu."

Bởi vì thiếu niên tận mắt chứng kiến qua bức tranh này.

Thiếu nữ cũng không để ý thiếu niên là có hay không hiểu, nói rằng: "Võ đạo cửu cảnh, phân luyện thể, luyện khí cùng luyện thần, đều có ba tầng cảnh giới, từng bước trèo lên đỉnh, một bước không kém đến, càng không sai đến, đi được càng kiên cố càng tốt, đi được nhanh chậm hay không, ngược lại không có trọng yếu như vậy, cái này cùng tu hành là không giống nhau lắm."

"Luyện thể ba cảnh giới, tầng thứ nhất Nê Phôi cảnh, nghe ý tứ liền biết rõ, cùng người tòa nhà chỗ đầu này Nê Bình ngõ hẻm, thô ráp không chịu nổi. Bất quá tu tới đỉnh phong viên mãn, tự thân như một tôn Nê Bồ Tát, tuy là tượng bùn, nhưng cũng có mấy phần không tục khí tượng, đồn khí đan điền, bất động như núi, xem như tại võ đạo một đường chân chính nhập môn. Tóm lại, cái này một tầng tinh túy ở chỗ một cái 'Tán' chữ, cùng một cái 'Chìm' chữ. Người tập võ thiên phú cao thấp, ngộ tính tốt xấu, dẫn đường sư phụ, lập tức liền có thể nhìn ra."

"Tầng thứ hai Mộc Thai cảnh, ngụ ý người thể phách bắt đầu từ thô dần dần mảnh, đại thành thời điểm, da thịt hoa văn tinh vi có thứ tự, như toàn thân khắc dấu phù lục, tựa như. . . Đối với, tựa như khối này từ trong suốt mò ra Xà Đám Thạch, cùng một loại đá cuội, bên trong kỳ thật đã hoàn toàn khác biệt. Cái này một tầng cảnh giới thâm ý, vì 'Phá núi', mở rộng kinh mạch, đem một đầu chật hẹp như ruột dê đường nhỏ kinh mạch, biến thành có thể dung nạp xe ngựa thông hành dương quan Đại Đạo. Người tập võ căn cốt tốt hòng, sẽ ở cái này cảnh giới ở trong lập tức phân cao thấp."

Nói những lời này thời điểm, áo đen thiếu nữ giơ lên cao cao viên kia thiếu niên đưa tặng cục đá.

Nàng nhìn chăm chú đèn đuốc chiếu chiếu bên dưới xinh đẹp tảng đá, nhẹ giọng nói: "Luyện thể cuối cùng một cảnh giới, tên là 'Thủy Ngân Kính', huyết dịch đậm đặc như thủy ngân, trọng lượng lại càng thêm nhẹ nhàng, khí huyết ngưng tụ hợp nhất. Đột phá cánh cửa, yêu cầu vượt qua một kiếp, gọi 'Nê Bồ Tát sang sông'. Có thể hay không thành công đi qua cái cuối cùng cánh cửa, cá chép nhảy long môn, liền phải nhìn người tập võ vận khí."

Trần Bình An nghe được tỉnh tỉnh mê mê, si ngốc nhìn qua cái kia chén đèn dầu, đèn đuốc chập chờn, tâm thần tùy theo chập chờn.

Thiếu nữ ngáp một cái, nằm sấp trên bàn, uể oải nói: "Nói đến đây liền không sai biệt lắm, luyện thể ba cảnh giới, đã đem tám thành nhập phẩm võ nhân đỡ được, lại khó càng tiến một bước, nên biết rõ nghèo học văn giàu học võ đạo lý này, ngoại trừ quê nhà ta, còn lại thiên hạ giống nhau, dựa theo cửa nhà của người, cùng ngộ tính của người, ta xem chừng đời này có thể đến tầng thứ hai cảnh giới, liền nên thả nhang cầu nguyện."

Trần Bình An hỏi: "Cái kia quyền quyền phổ này luyện thể nào?"

Thiếu nữ hơi nhú mào lại đầu, "Sáng mai lại nói, có chút buồn ngủ."

Trần Bình An ừ một tiếng, "Cái kia ta lấy cái sọt đi nhặt hòn đá, sáng mai lại đến tìm Ninh cô nương."

Thiếu nữ nói rằng: "Nếu như người yên tâm lời nói, quyền phổ lưu lại, ta nhìn nhìn lại có hay không chỗ sơ suất, có phải hay không là bấy rập loại hình."

Trần Bình An cười nói: "Được rồi, thế nhưng là Ninh cô nương nhớ kỹ cẩn thận chút, bản này Hám Sơn phổ, ta về sau còn muốn từ đầu chí cuối trả lại Cổ Sán."

Thiếu nữ quay đầu nhú mào nói: "Người muốn nói mấy lần mới yên tâm ? !"

Thiếu niên cười đi nơi hẻo lánh công lên cái sọt, rồi đi phòng thời điểm không quên nhắc nhở nói: "Ninh cô nương đừng quên khóa cửa sân."

Thiếu nữ nằm sấp trên bàn, không có quay đầu, khoát khoát tay, hữu khí vô lực nói: "Biết rồi biết rồi, người làm sao so cha ta còn nói nhiều a."

Thiếu niên người nhẹ như yến, bóng dáng chui vào hẻm nhỏ.

Đợi đến Trần Bình An ước chừng lấy đã rời đi Nê Bình ngô hẻm, thiếu nữ lập tức ngồi dậy, lấy coi như thù khẫu ánh mắt, hung hăng nhìn chăm chăm cái kia bộ Hám Sơn phổ, sau đó cả người trong nháy mắt đổ xuống tới, lần nữa gục xuống bàn, sầu mi khổ kiếm, nói một mình nói: "Cái đồ chơi này dạy thế nào a, ta sinh ra tới chính là thế gian đệ nhất chờ kiếm tiên chi thể, chỗ nào yêu cầu đi những này chân núi lộ trình. Ta liền ba trăm sáu mươi lăm tòa khiêu huyết danh tự cũng nhớ không được đầy đủ, khí tức như thế nào tự nhiên lưu chuyển, ta từ từ trong bụng mẹ lên liền biết a. . ."

Thiếu nữ hai tay cào đầu, bi phẫn gần chết.

Đột nhiên có một cái tiếng nói ở ngoài cửa rụt rè vang lên, "Ninh cô nương ?"

Ninh Diêu thân thể cứng ngắc mà chậm rãi quay người, nhìn thấy một trương cực kỳ cần ăn đòn ngăm đen khuôn mặt.

Nàng sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, không nói lời nào.

Thiếu niên nuốt một cái nước miếng, áy náy nói: "Ta là sợ người quên khóa cửa, liền đến nhắc nhở một tiếng, lại có là nếu như Ninh cô nương ban đêm bụng sẽ đói, ta trước tiên có thể đi Lưu Tiệp Dương nhà làm chút ăn khuya, cho Ninh cô nương lấy tới, về sau lại đi dòng suối nhỏ bên kia."

Thiếu nữ vung tay lên.

Thiếu niên lập tức chạy trốn.

Trên đường đi, Trần Bình An trong đầu đều là quyền phổ thức thứ nhất bức hoạ.

Quyền đi người động, chân không rời đất, như lội bùn nhão, thế như tuyết lớn đến gối, đi chậm rãi.

Thiếu niên chính mình cũng không có phát giác được, khi hắc ý đồ đi dựa theo đồ phổ đi luyện tập quyền giá sau, hắc không tự chủ được thay đổi mỗi lần hô hấp nhanh chậm dài ngắn.

Thiếu niên thậm chí ý nghĩ hão huyền, tại nước suối ở trong luyện quyền, chẳng phải là tốt hơn ?

Tề Tĩnh Xuân trước người để đó hai cái con dấu, từ trên nhất các loại Xà Đảm Thạch điêu khắc mà thành, đều không lớn, mà lại đều chưa khắc dấu ấn văn.

Ban ngày, vị kia khí chất ôn nhuận như ngọc tuổi trẻ người đọc sách, đến thăm học thực, về sau hai người len lút bên dưới đối thoại, đường xa mà đến Nho gia quân tử hỏi hẩn một vấn đề, "Tiên sinh có thể nghĩ kế thừa người nào đó nguyện vọng, tiếp tục vì vạn thế mở thái bình ?"

Tề Tĩnh Xuân lúc đó trả lời nói: "Dung ta suy nghĩ một chút."

Điều này hiển nhiên không phải một cái như thế nào làm người vừa lòng trả lời chắc chắn, bất quá vị kia hưởng dự nửa châu tuổi trẻ quân tử, không có hùng hổ dọa người, cùng mộ danh đã lâu Tề tiên sinh, hàn huyên trò chuyện tiểu trấn phong thổ cùng tiểu trấn bên ngoài phong vân biến ảo, sau đó liền cáo từ rời đi.

Từ đầu tới đuôi, tuổi trẻ quân tử đều không có hỏi thăm khối kia ngọc bài xử trí như thế nào.

Nhưng là Tề Tĩnh Xuân lòng dạ biết rõ, Đông Bảo Bình Châu Nho giáo thư viện vị này quân tử có thể nhin, nói Giáo Tông môn cái kia đối với Kim Đồng Ngọc Nữ, Phật Giáo lớn nhỏ thiền chùa hộ trải qua sư, vị kia truyền bá tiếng tăm hải ngoại khổ hành tăng, cùng binh gia nhân vật đại biểu, cái này tam phương thế lực đều rất không có khả năng sẽ cố kỵ Sơn Nhai thư viện mặt mũi, nhất là sẽ không nghe theo hẩn Tề Tĩnh Xuân ý nguyện, khẳng định sẽ không chút do dự thu hồi riêng phần mình thế lực ép thẳng chi vật.

Bất quá đây đều là chuyện trong dự liệu.

Tề Tĩnh Xuân ngồi nghiêm chỉnh, tay cầm đao khắc, lần đầu tiên có chút khó khăn, không biết như thế nào khắc con dấu chữ triện, "Sát nhân

thành nhân, hy sinh vì nghĩa. Đối với đứa bé này tới nói, giống như quá mức một ít, không thỏa đáng, cũng không may mắn. An tâm tại bình, đứng ở chính, có phải hay không Thái Hư một chút ? Mà nếu quả là ba cái tiện tay đục liền tác phẩm viết vội, giống như lại lộ ra thật không có có thành ý ?"

Tề Tĩnh Xuân quay đầu nhìn về ngoài cửa sổ bầu trời đêm, màn đêm bên trong, lấm ta lấm tã, như một khóa khóa Dạ Minh châu treo móc ở một trường tấm màn đen phía trên.

Tề Tĩnh Xuân kinh ngạc thất thần, thật lâu mới hồi lại thần, một tay cầm lên con dấu, bắt đầu bên dưới đao.

Cuối cùng khắc ra "Tĩnh tâm đắc ý" bốn cái cổ phác chữ triện, nhất là coi là thủ chi "Tĩnh" chữ, nhất là thần ý sung mãn, bao la vạn tượng.

Tề Tĩnh Xuân nhẹ nhàng thả ra trong tay con dấu, ngọn nguồn khoản mặt này hướng lên trên.

Tề Tĩnh Xuân như trút được gánh nặng.

Vị này hai tóc mai sương trắng nho sĩ tâm ý khê nhúc nhích, liền tiện tay vung tay áo, chỉ gặp trên mặt bàn rất nhanh "Phong sinh thủy khởi", núi đồi chập trùng, theo thứ tự triển khai.

Cuối cùng Tề Tĩnh Xuân ngưng thần nhìn lại, nhìn thấy tiểu trấn ngõ hẹp lại bại tổ trạch bên trong, thiếu niên cùng thiếu nữ sóng vai mà ngồi, trò chuyện võ đạo cửu cảnh tình hình chung.

Võ đạo cửu cảnh phía trên, có thứ mười cảnh.

Tề Tĩnh Xuân đã sớm đọc sách phá vạn quyển, đối với triều đình giang hồ càng không xa lạ gì, tự nhiên hiểu được võ đạo sự tình.

Tề Tĩnh Xuân tấm kia gần như cứng nhắc gương mặt, hiện ra một chút ý cười.

Thế là vị này tọa trấn một phương thiên địa Nho gia Thánh Nhân, mở một cái không có gì to tát trò đùa.

Hắn tại cái thứ hai tư chương bên trên khắc dấu ba chữ.

Trần Thập Nhất.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Măng cây hòe

Trần Bình An nghĩ đến về sau nếu là ban ngày sờ tảng đá, có thể từ Lưu Tiệp Dương bên kia sờ lên, một mực hướng thượng du, đến toà kia Lang Kiêu mới thôi, cho nên tối nay liền tuyển lần thứ nhất xuống nước vị trí càng hướng du hơn, sợ dĩ phải rời xa Lang Kiêu, cùng cái kia bị thổ ngữ xưng là Thanh Ngưu Bối màu xanh dốc đá, tức Trần Bình An lần đầu nhìn thấy áo xanh thiếu nữ địa phương, hẳn cũng bởi vậy bỏ qua cùng Tống Tập Tân cùng Đốc Tạo quan gặp mặt.

Lang Kiêu bên kia, treo thật cao lấy "Phong sinh thủy khởi" bốn chữ tấm biển.

Áo bào trắng đai lưng ngọc nam nhân trên danh nghĩa là Long Diêu Đốc Tạo quan, kì thực là Đại Ly đệ nhất quyền thế Phiên Vương, tại hắn dẫn đầu xuống, Tống Tập Tân đi vào Lang Kiêu bậc thang dưới đáy, trước khi đến, không những ở công thự tắm rửa thay quần áo, còn treo đeo túi thơm, cùng một cái chất liệu phổ thông hình rồng ngọc bội, màu sắc âm đậm, không chút nào thu hút. Ngược lại là khối kia vô luận tính chất, phẩm vẫn là ngụ ý, đều muốn càng thêm sáng chói Lão Long Bối Vũ ngọc bội, bị người nam kia người buộc lấy xuống, tuyệt đối không cho phép treo đeo.

Tống Tập Tân trong tay bưng lấy ba nén hương, thiếu niên đứng tại bậc thang bên dưới, không biết làm sao.

Đại Ly Phiên Vương Tống Trường Kính xoay người, duỗi ra một tay, hai ngón tại ba nén hương đỉnh chóp nhẹ nhàng nhất chà xát vê, hương liền bị nhen lửa.

Nam nhân tùy ý nói: "Quỳ xuống sau, mặt hướng tấm biển, đập ba cái vang đầu, đem hương hỏa hương trên mặt đất cắm xuống, liền xong

việc."

Tống Tập Tân mặc dù đầy bụng hồ nghi, vẫn là dựa theo vị này từ trên trời giáng xuống "Thúc thúc" nói, nâng hương quỳ xuống ba đập đầu.

Mặc dù nam nhân nói đến mây trôi nước chảy, thế nhưng là tại thiếu niên quỳ xuống sau, hắc sắc mặt nghiêm túc, cực kỳ phức tạp, nhìn lấy thiếu niên đập đầu chỗ kia mặt đất, toát ra ẩn tàng cực sâu cảm hận.

Đem ba nén hương cắm ở mặt đất, sau khi đứng dậy, Tống Tập Tân hỏi: "Ở chỗ này dâng hương, không có quan hệ?"

Nam nhân cười nói: "Cũng liền là đi cái nghi thức mà thôi, không cần quá để tâm, liền từ giờ trở đi, trước học được gặp dịp thì chơi a, bằng không về sau người có thể sẽ loay hoay cháy đầu nát trán."

Nam nhân thu hồi ý cười, "Chỉ bất quá cũng đừng quên, toà này Lang Kiêu là người. . . Long hưng chi địa."

Tống Tập Tân bờ môi ô xanh, không biết là rét tháng ba cho tổn thương do giá rét, thiếu niên ra vẻ nhẹ nhõm nói: "Bốn chữ này, không thể tùy tiện dùng linh tinh a?"

Nam nhân một tay đập bụng, một tay đỡ lấy bên hông cái kia cây bạch ngọc mang, cười ha ha nói: "Đến kinh thành tự nhiên như thế, ở chỗ này liền không sao, đã không miếu đường nhà chó, cũng không giang hồ chó hoang, sẽ không có người bắt lấy Bản vương dừng lại cản loạn."

Tống Tập Tân hiếu kỳ hỏi: "Người cũng sợ bị người chỉ trích?"

Nam nhân hỏi lại nói: "Bản vương tại Đại Ly vương triều, đã đánh khắp trên núi dưới núi không địch thủ, nếu như lại không có một chút sợ đồ vật, chẳng phải là so cái kia ngồi long ỷ người, còn thoải mái? Tiểu tử, người cảm thấy cái này đúng sao?"

Tống Tập Tân hơi chút suy nghĩ, do dự về sau, vẫn là quyết định mở miệng hỏi nói: "Người là tại giấu tài ? Vẫn là nuôi khẩu tự trọng ?"

Nam nhân nhin không được cười lên, đưa tay chỉ phong mang tất lộ thiếu niên, lắc đầu nói: "Những này đại nghịch bất đạo mở miệng, người cũng thực có can đảm nói, quá không biết nặng nhẹ lợi hại, về sau đến kinh thành cũng tốt, vẫn là đi trên núi tòa nào đó Tiên gia phủ đệ, tạm lánh danh tiếng, Bản vương khuyên người một câu, đừng như thế nói chuyện hành động vô ky, nếu không khẳng định sẽ xui xẻo."

Tống Tập Tân gật đầu nói: "Ta nhớ kỹ."

Nam nhân chỉ hướng chữ vàng tấm biển, "Phong sinh thủy khởi, phong sinh thủy khởi, Bản vương hỏi người, nước lên, là như thế nào lên pháp ?"

Tống Tập Tân gợn gàng mà linh hoạt nói: "Không biết."

Nam nhân lẩm bẩm một câu, "Mà biết vì mà biết, không biết thì là không biết, là biết. Cái gì câu thí lời nói, người đọc sách chính là tâm địa gian xảo, thả cái rắm cũng phải đến cái chín queo mười tám rẽ."

Bất quá đối mặt thiếu niên, người nam này người muốn thoáng văn nhã, "Nếu như Bản vương không có nhớ lầm, các người tiểu trấn ba ngàn năm nay, mặc kệ phát bao lớn hồng thủy, con suối nhỏ này cao nhất mực nước, chưa từng có cao hơn kiểm rĩ đầu mũi kiếm."

Tống Tập Tân nghi hoặc nói: "Nhà ở Hạnh Hoa ngô hẻm Thiết Tỏa Tỉnh bên kia lão nhân, xác thực thường thường tại cây hòe bên dưới, cùng chúng ta nhắc tới thuyết pháp này. Ở trong đó, coi là thật có huyền cơ ?"

Nam nhân đưa tay chỉ hướng tại chỗ rất xa, là dòng suối nhỏ rời đi dãy núi chi lối đi ra, cười nói: "Giữa núi rừng, rần có rần đường, ốc xá bên

trong, chuột có chuột đường. Về phần cái này sông lớn khe nước bên trong, thì là giao có giao nói."

Nam nhân rút tay về chỉ, kiên nhẫn giải thích nói: "Đại Ly vương triều đông đảo nơi khác, kỳ thật cũng có rất nhiều cầu xuống treo kiếm tập tục, chỉ bắt quá những cái kia đồng tiền kiếm, kiếm gỗ đào hoặc là phù lục kiếm, thường thường chống đỡ được một lần núi giao Lâm Mãng nhập sông, rốt cuộc ngăn không được lần thứ hai, thậm chí rất nhiều treo Pháp Kiếm người đạo hạnh nông cạn, một lần đi sông uy lực, cũng chịu đựng không được, ngược lại chọc giận hồng thủy ở trong Giao Long chi thuộc, cho nên hồng thủy thoáng qua một cái, lúc đầu có thể không cần đổ sập cầu cũng sập, kiếm càng là không thấy tung tích. Duy chỉ có chỗ này cái này một thanh kiếm. . ."

Nam nhân lời nói nói phân nửa, liền trầm mặc xuống dưới.

Tổng Tập Tân một mực chịu đựng không có hỏi tới.

Nam nhân thở dài, nói: "Duy chỉ có thanh kiếm này, từ treo ở cầu xuống ngày thứ nhất lên, cũng không phải là nhằm vào cái gì Giao Long đi sông, mà là bị Thánh Nhân dùng để trấn áp chiếc kia Tỏa Long tỉnh cửa ra vào, cái gọi là ra miệng, cũng liền là gằm cầu bên dưới chiếc kia đầm sâu, phòng ngừa long khí tràn đầy tan rã quá nhanh, để tránh đem một phương này tiểu thiên địa cho cưỡng ép nứt vỡ."

Tổng Tập Tân nói trúng tim đen hỏi: "Trên đời bên dưới cuối cùng đầu kia Chân Long, đến cùng có chết hay không ?"

Tổng Trường Kính cười nói: "Ba ngàn năm trước trận kia đồ long chi chiến, chết vô số kể luyện khí sĩ, ngay cả tam giáo Thánh Nhân cùng bách gia tông sư, cũng nhiều có vẫn lạc, tiểu tử ngươi là khi bọn hăn tất cả mọi người là đầu óc có hổ, vẫn là Thánh Nhân một một số lớn số tuổi đều sống đến cầu thân lên ? Cố ý giữ lại một đầu cuối cùng Chân Long, xem như một loại hoa, chim, cá, sâu đến nuôi dưỡng a?"

Tống Tập Tân phản bác nói: "Nói không chừng là vô pháp triệt để giết chết đầu kia Chân Long đâu ? Chỉ có thể dùng tới kế hoãn binh cùng từng bước xâm chiếm chi pháp. Ta mặc dù không biết mấy ngàn năm trước đó Thánh Nhân dự tính ban đầu cùng mưu đồ, nhưng là ta đoán ra đầu kia Chân Long tuyệt đối không đơn giản!"

Nam nhân lắc đầu về sau, cũng gật đầu một cái, "Người nói đúng phân nửa, Chân Long là đã chết không thể nghi ngờ, về phần nó thân phận chân thật cùng ý nghĩa tượng trưng, 'Không đơn giản' ba chữ, nhưng tuyệt đối gánh chịu không ở nổi."

Tống Tập Tân muốn nói lại thôi.

"Tóm lại, Đại Ly tất cả mưu đồ, nỗ lực vô số tâm huyết, chỉ là vì 'Sinh gió lên nước ', vì tương lai Nam hạ đại nghiệp."

Nam nhân dẫn đầu đi đến bậc thang, chậm rãi nói: "Người nếu là hỏi Bản vương, ba ngàn năm các Thánh Nhân vì sao muốn đồ long, Bản vương khó trả lời người. Nhưng người nếu là hỏi vì sao đem người bỏ ở nơi này, người lại vì sao là Đại Ly con vợ cả tôn quý Hoàng tử, Bản vương ngược lại là có thể tuần tự nói cho người chân tướng."

Tống Tập Tân cúi thấp đầu, thấy không rõ biểu lộ.

Thiếu niên không hỏi, nam nhân tự nhiên cũng liền không tự mình đa tình, khi hắn đi đến bậc thang cao nhất một tầng sau, quay người mặt hướng tiểu trấn, "Về sau khí lượng lớn hơn một chút, cùng Lưu Tiệp Dương chỉ lưu làm đánh nhau vì thể diện, thậm chí còn lên sát tâm, người cũng không ngại hạ giá ?"

Tống Tập Tân ngồi tại bậc thang đỉnh chóp, cùng nam nhân cùng một chỗ nhìn về phía phương Bắc, hỏi một cái không liên quan nhau vấn đề, "Chúng ta Đại Ly tại Đông Bảo Bình Châu cực bắc ?"

Nam nhân gật đầu nói: "Ừm, bị coi là phương Bắc man di gần ngàn năm. Bây giờ bất quá là năm dăm đủ cứng, mới thăng được một điểm tôn trọng."

Tống Tập Tân y nguyên cúi thấp đầu, chỉ là ánh mắt cực nóng.

Cái này tên là Tống Trường Kính nam nhân, bình thản nói: "Đến kinh thành, phải cẩn thận một cái biệt hiệu 'Tú Hổ' người."

Tống Tập Tân một đầu sương mù.

Tống Trường Kính cười nói: "Hắn bây giờ chính là chúng ta Đại Ly quốc sư, càng là người vị kia ruột thịt đệ đệ thụ nghiệp ân sư. Ta Đại Ly có thể tại gần năm mươi năm bên trong, từ khai quốc bảy mươi quận, tám trăm thành, biến thành bây giờ một trăm bốn mươi quận, một ngàn năm trăm thành, cường thổ khuếch trương to lớn như thế, người này có một nửa công lao."

Tống Tập Tân đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại.

Nam nhân cười, "Tiểu tử, người đoán được không sai."

Nam nhân cũng ngồi tại trên bậc thang, hai tay chống tại trên đầu gối, đưa mắt trông về phía xa.

Một vị khác vì Đại Ly mở cương mở đất thổ công huân, rõ ràng, xa tận chân trời.

Tống Tập Tân giờ khắc này, toàn thân run rẩy, tê cả da đầu.

Hai hai không nói gì, lâu dài về sau, Tống Tập Tân đột nhiên nói rằng: "Thúc thúc, ta mặc dù đối với Lưu Tiệp Dương có sát tâm, trước đó thậm chí cân nhắc qua cùng Lão Long Thành Phù Nam Hoa làm giao dịch, để

hắn tìm biện pháp đi giết rơi Lưu Tiệp Dương. Nhưng là, trong lòng ta chưa từng có cảm thấy một cái Lưu Tiệp Dương, có tư cách cùng ta bình khởi bình tọa, dù là hắn có được một phần lịch sử đã lâu gia tộc truyền thừa. Ta giết hắn, chẳng qua là cảm thấy giết hắn, ta cũng không cần nỗ lực bao lớn đại giới, chỉ thế thôi."

Tổng Trưởng Kính có một chút hào hứng, "Như thế nói đến, người có khác khúc mắc?"

Thiếu niên sờ lên cổ, trầm mặc không nói.

—— ———

Nửa đêm, mọi âm thanh yên tĩnh.

Tiểu trấn lại còn có người đi tại trên đường phố, nàng bóng dáng tinh tế, quần áo đơn bạc, khi nàng đi qua Hạnh Hoa ngõ hẻm Thiết Tỏa Tỉnh thời điểm, có chút nghiêng răng nghiêng lợi, nàng đi qua đèn thờ lâu thời điểm, còn hung hăng đạp một cước cột đá, cuối cùng nàng đi vào cây kia cành lá rậm rạp lão hòe thụ dưới, dựa theo lão nhân nói chuyện, cây này không biết rõ sống bao lâu, mà lại vô luận lúc nào rơi xuống cành khô, từ trước tới giờ không sẽ đập phải người, vô cùng có linh tính.

Nghênh ngang đi vào gốc cây bên dưới thiếu nữ, nàng đương nhiên đứng những thuyết pháp này, tương đương chẳng thêm ngó tới.

Nàng mở ra cái kia bộ từ nhà mình công tử nơi đó mượn tới cổ thư, bắt đầu "Làm theo y chang" .

Nàng từng bước từng bước báo danh chữ đi qua, giống như là sa trường thu điểm binh Đại tướng.

Đợi đến nàng có chút miệng đắng lưỡi khô thời điểm, nàng ngừng lại điểm danh, một tay cầm quyển kia bị Tổng Tập Tân xưng là "Ngoài

tường thư" địa phương huyện chí, một tay chỉ hướng cây hòe, ngửa đầu mắng nói: "Cho thể diện mà không cần đúng hay không? !"

Lặng yên im ắng, cũng không trả lời chắc chắn.

Thiếu nữ lập tức dậm chân, chửi ầm lên, "Bốn họ thập tộc, trước từ bốn họ bắt đầu, Lô Lý Triệu Tống, các người tứ đại họ, thức thời thức thời một chút, nhanh, mỗi cái dòng họ ít nhất rơi ba tấm lá hòe xuống tới, ít một trương lá hòe, ta Vương Chu đời này liền cùng các người không xong! Sau khi ra ngoài, từng bước từng bước thu thập đi qua, quản các người là thiếu niên thanh niên trai tráng, vẫn là phụ nữ trẻ em lão ấu, dù sao đều là một đám nuôi không quen bạch nhãn lang, vong ân phụ nghĩa còn lý luận ? !"

Thiếu nữ mắng thở hồng hộc, một tay đỡ lấy vòng eo, vẫn cứ hùng hùng hổ hổ, "Họ Tống, Đại Ly vương triều có thể cùng các người họ, lớn nhất công thần là ai ? Trong lòng các người không có số ? Cùng ta giả ngu đúng hay không? Tin hay không ta vừa đi ra ngoài, liền để Đại Ly họ Lô họ Triệu họ cái gì đều được, chính là không họ Tống ? !"

"Mười đại gia tộc, mỗi cái dòng họ hai tấm lá hòe, còn lại phổ thông dòng họ, ít nhất một trương, đương nhiên, ai nếu là có quyết đoán áp chú, càng nhiều càng tốt, quay đầu ta nhất định khiến hăn lừa cái chậu đầy bát doanh!"

"Thập tộc bên trong Tào gia, đối với, chính là ra cái vương bát đản Tào Hi Tào gia! Cái này thẳng ranh con năm đó cái gì chuyện buồn nôn không làm, ăn mặc quần yếm thời điểm liền một bụng hồng nước! Các người ngoại trừ hai tấm lá hòe bên ngoài, nhất định phải cho thêm ta một trương, xem như bổ sung, nếu không ta Vương Chu thề sau khi ra ngoài, nhất định phải làm cho Tào Hi đoạn tử tuyệt tôn! Cũng dám hướng trong giếng đi tiểu, loại này thất đức quỷ, là thế nào lên làm một nước chân quân ? !"

"Còn có cái kia Tạ gia, các người gia tộc ra một cái gọi Tạ Thực gia hỏa, đúng không đúng? Ân, ta cùng hắc có chút giao tình, lúc trước nếu như không phải ta, hắc đã sớm cho hồng thủy cuốn đi, cho nên các người không nhiều cho một trương lá hờ, nói còn nghe được ?"

Nơi xa, Tề Tĩnh Xuân an an yên tĩnh nhìn qua cây hòe bên dưới cảnh tượng, không nói không nói.

Như một vị sẽ chỉ đánh bằng roi giáo huấn con cái Nghiêm Phụ, đối đãi một cái càng lớn càng kiêu căng con cái, có chút bất đắc dĩ.

Chẳng qua là khi hắc nhìn thấy thiếu nữ không ngừng lật sách, sau đó cái kia từng mảnh từng mảnh rời đi nhánh cây lá hòe, nhao nhao phiêu lạc đến từng tờ một thư ở giữa, Tề Tĩnh Xuân lại có chút vui mừng.

Thiên ngôn vạn ngữ, Tề Tĩnh Xuân cuối cùng chỉ là nỉ non nói: "Rời nhà về sau, phải thật tốt."

Thiếu nữ tựa hồ có cảm ứng, bỗng nhiên thu tay.

Cũng không người bóng.

Thiếu nữ thất vọng mất mát, lưng lay đầu, không còn suy nghĩ sâu xa, quay đầu tiếp tục ngắm cây hòe.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Hoàn lễ

Trần Bình An công lên cái sọt sau khi lên bờ, hướng thanh ngư công bên kia đi đến, không biết có phải hay không là ảo giác, thiếu niên cảm thấy dòng suối nhỏ mực nước giống như giảm xuống một chút.

Khi hần tới gần màu xanh dốc đá, đột nhiên dừng lại bước chân, bởi vì hần rõ ràng nhìn thấy không ít người đứng tại bên kia, mỗi người dung nhan cơ hồ rõ ràng rành mạch, chỉ như vậy, cũng không phải là tinh ánh sáng sáng chói nguyên nhân, mà là toà kia thanh ngư trên lưng, đứng đầy một đầu tuyết trắng con nai, toàn thân trong suốt, toả ra từng tia từng sợi tia sáng, như là dòng suối nhỏ bên trong theo nước lay động cây rong.

Bạch lộ cúi đầu xuống, một người mặc đỏ thẫm áo bông tiểu cô nương, thì dùng sức nhón chân lên, đưa tay vuốt ve nó sừng hươu.

Bên ngoài là hai người mặc đạo bào nam nữ trẻ tuổi, không biết có phải hay không là bạch lộ tia sáng chiếu rọi quan hệ, nam nữ hai người da thịt trắng hơn tuyết, trong suốt sáng long lanh, đánh cái so sánh, nếu nói tiểu trấn bách tính là bần bại hoại bốp thổ dân, như vậy hai cái này xứ khác đạo nhân chính là đốt tạo mà thành tinh mỹ đồ sứ, chân chân chính chính có khác biệt một trời một vực.

Nam nữ đạo bào kiểu dáng, cùng bày gian hàng coi bói Lục đạo trưởng có chút giống, lại có rất nhiều chi tiết khác biệt, đạo quan là nhất không đồng dạng, Lục đạo trưởng là mũ hoa sen, hai người này đỉnh đầu đạo quan, thì hình như đuôi cá.

Giày cỏ thiếu niên kinh ngạc nhìn lại, chỉ cảm thấy đứng tại bạch lộ cái khác nam nữ, giống như thần tiên treo giống bên trong đi ra nhân vật, phảng phất sau một khắc liền sẽ lóe lên phi thăng mà đi, trích tinh nã

nguyệt dễ như trở bàn tay.

Hai người khác thoáng đứng xa một chút, một người Trần Bình An nhận biết, chính là Chú Kiếm Sư Nguyễn sư phó nữ nhi, áo xanh thiếu nữ lần này không có mang theo đồ đầy thức ăn cái bọc, một tay nâng khối nhỏ thêu khăn, chỉ để đó mấy khối linh lung đáng yêu bánh ngọt, thiếu nữ cúi thấp đầu, rất do dự bộ dáng, không biết rõ từ chỗ nào đồng dạng thức ăn ra tay. Nàng bên cạnh người, ước chừng chừng ba mươi tuổi, gánh vác trường kiếm, lưng đeo một cái quái dị đeo sức.

Tại Trần Bình An nhìn thấy bọn hắc đồng thời, cơ hồ tất cả mọi người cũng phát giác được giầy cỏ thiếu niên đột ngột xuất hiện, tuổi trẻ đạo cô có chút kinh ngạc, liền cúi người vuốt vuốt áo bông màu hồng tiểu cô nương đầu, một bên chỉ hướng Trần Bình An cái phương hướng này, một bên khe khẽ nói nhỏ, tiểu cô nương vênh tai nghe vị kia thần tiên tỷ tỷ tra hỏi, dùng sức mở to con mắt, chăm chú nhìn lại, lờ mờ nhận ra Trần Bình An bộ dáng sau, liền bắt đầu triệt để, hắc là đang cấp bách lộ chủ nhân, vị kia thần tiên tỷ tỷ giải thích Trần Bình An lai lịch thân phận.

Giờ khắc này, Trần Bình An cũng nhận ra cái kia 8, 9 tuổi tiểu cô nương, sớm nhất gặp mặt, là hắc tại đi Long Diêu đốt sứ trước đó, đã từng ngay tại Nê Bình ngô hẻm gặp được một cái đâm bím tóc sừng dê mà tiểu cô nương, niên kỷ rất nhỏ, lại chạy nhanh chóng, cầm trong tay một cái con điều, hai đầu gầy cây gậy trúc giống như tinh tế bấp chân, chạy lại cùng như gió, để Trần Bình An càng trí nhớ khắc sâu. Về sau lại dứt quãng nhìn thấy qua mấy lần, có lần tiểu cô nương ghé vào Thiết Tỏa Tỉnh miệng giếng, đi đến đầu vụng trộm ném qua cục đá, bị Trần Bình An trong lúc vô tình gặp được nàng ngang bướng cử động, tiểu cô nương dọa đến tranh thủ thời gian liền chạy, đi ra ngoài mười mấy bước mới nhớ kỹ vứt quả rơi vào trên miệng giếng, thực sự nhịn không quá thèm ăn, liền lại chạy về Thiết Tỏa Tỉnh, chuyển đi này một lần, quá mức vội vàng, kết quả ba tấc một chút, cả người té nhào vào trên mặt đất, đứng người lên sau nắm lấy vứt quả, sau đó đột nhiên dừng lại bước chân, hé miệng, đưa tay nhổ xuống viên kia lung lay sắp đổ răng, để vào trong túi

quần, nàng không khóc không nháo, không nói hai lời tiếp tục đi đường.

Một màn kia thấy Trần Bình An đầy đầu mồ hôi lạnh. Một lần cuối cùng nhìn thấy nàng, là tại cỏ hoang mọc thành bụi cái kia phiến tượng thần rách nát địa phương, muốn đi năm mùa thu một cái hoàng hôn, Trần Bình An rời đi Long Diêu trở lại tiểu trấn, đi dạo xung quanh, kết quả nhìn thấy vôi vàng bắt dễ mèn nàng, tại trong bụi cỏ bốn phía lẫn lộn, nhảy nhót, bay nhào, nàng nhìn thấy Trần Bình An sau, hiển nhiên cũng nhận ra Trần Bình An, lại là một hồi thanh phong trốn đi thật xa.

Về sau Trần Bình An nghe Cổ Sán nói, cái này cả ngày bắn thủ tiểu tỷ tỷ, mặc dù nhìn qua là cái không người quản thúc dã nha đầu, nhưng kỳ thật là Phúc Lộc Nhai người của Lý gia, mà lại không phải người hầu nha hoàn loại kia. Chỉ bất quá không biết rõ vì sao, nàng chính là ưa thích một người mù đạo chơi, người trong nhà cũng không quản, Cổ Sán cuối cùng nói đến nàng thời điểm, tràn đầy kiêu ngạo cùng khinh bỉ, nói nàng đừng nhìn chạy nhanh, người nhưng đần, có lần hai người bọn họ trùng hợp cùng một chỗ tại nước suối bên trong bắt cá, tên ngu ngốc kia bận rộn đến trưa, mới bắt được một cái con cua, một đầu phiến đá cá cũng không có bắt lấy, mà lại nàng sở dĩ có thể bắt lấy cái kia Đại Bàng Giải, hay là bởi vì con cua càng cua, hung hăng kẹp lấy ngón tay của nàng. Cổ Sán lúc đó tại Trần Bình An trong phòng nói cái này, cười đến tại tiểu Mộc phản bên trên che bụng lẫn lộn, nói nàng là thật ngốc, lại còn cố ý nâng tay lên, cùng hấn khoe khoang, giống như bắt được một cái con cua ghê gớm cỡ nào giống như, mấu chốt là lúc đó nàng rõ ràng đã bị càng cua kẹp chặt nhanh khóc.

Khuôn mặt anh tuần tuổi trẻ đạo nhân liếc mắt bạch lộc, đối với tuổi quá trẻ nữ quan đạo cô cười nói: "Hạ sư tỷ, để người cẩn thận chút, không nên quá cứng chiều nó, bất quá là không đến một tuần thời gian, còn nữa chương nhân pháp mà thôi, cũng không trở ngại tự do của nó, người hết lần này tới lần khác không nghe. Lần này cho phạm phu tục tử đụng thẳng, như thế nào cho phải ?"

Có khuynh thành chi tử đạo cô tại nghe xong tiểu cô nương sau khi giới thiệu, mỉm cười nói: "Thuận theo tự nhiên đi."

Tuổi trẻ đạo nhân nhú nhú lông mi, lần nữa đưa mắt nhìn lại, một chút về sau, lại cẩn thận chu đáo một lát, thực sự nhìn không ra cái kia công cái sọt giày cỏ thiếu niên có cái gì không tục khí tượng, bọn hắn chỗ tông môn, nhìn tướng vọng khí cùng tìm long Điểm Huyết bản sự, mặc dù tính không được có một không hai một châu, nhưng cũng coi là có chút sở trường, vị này đạo sĩ đã có thể thay thế tông môn tới đây thu hồi ép thăng chi vật, còn muốn phụ trách đem món kia trấn sơn chi bảo, bình yên vô sự mang về đi, tương lai còn muốn hiện lên giao cho thượng tông, hẳn đương nhiên tuyệt không phải vật trong ao, cho nên khi hắn không có nhìn ra thiếu niên có quá nhiều kỳ dị về sau, liền không có đem thu hút tiến vào sơn môn tâm tư, tuổi trẻ đạo nhân tinh thông nhìn tướng một chuyện, không cảm thấy mình sẽ nhìn lầm người.

Hai người chỗ sư môn, là Đông Bảo Bình Châu Đạo gia ba tông một trong, mà lại là một châu đạo thống đứng đầu tông, vô cùng tôn quý. Hắn lần này cùng Hạ sư tử hai người cùng nhau rời núi, xem như thù lao, mỗi người đều có một cái vì tông môn tuyển nhận chân truyền đệ tử quý giá danh ngạch, tên này đệ tử đồng thời sẽ bị mỗi người bọn họ thu làm đồ đệ. Cho nên hắn cũng không muốn tùy ý tiêu xài, nhất định phải thận trọng đối đãi.

Tông môn trên dưới đều biết, Hạ sư tử trùng tu tâm một chuyện, cho nên một câu hời hợt thuận theo tự nhiên, vô cùng có khả năng chính là động thu đồ đệ ý nghĩ.

Hắn cùng Hạ Tiểu Lương, được vinh dự Đông Bảo Bình Châu kim đồng ngọc nữ, một châu Đạo Gia thiên chi kiều nữ, chính là nhân gian quân vương, gặp được bọn hắn, cũng phải lấy lễ để tiếp đón, đồng thời lễ nghi chi trọng, hoàn toàn không thua nước lớn chân quân.

Bởi vì bọn họ là một châu bên trong, nhất có nhìn bước lên bên trên ngũ

cảnh tu hành thiên tài.

Làm tuổi trẻ đạo cô dắt tiểu cô nương tay, cùng đi xuống Thanh Ngưu Bối, thông linh bạch lộ theo đuôi phía sau, không chỉ là đồng môn sư đệ tuổi trẻ đạo nhân cảm thấy không thể tưởng tượng, vị kia eo đeo hồ phù, gánh vác trường kiếm Binh gia cự tử, cũng toát ra kinh ngạc.

Khi hần nhìn thấy tuổi trẻ đạo cô chậm rãi đi tới, Trần Bình An có chút đầu lớn, thiếu niên hiện tại thật sự là không muốn cùng những này đến từ xứ khác thần tiên đánh giao tế.

Bởi vì Trần Bình An biết rõ, bọn hần đơn giản yêu ghét hỉ nộ, liền sẽ quyết định sinh tử của mình vinh nhục.

Mà lại Trần Bình An biết mình vận khí luôn luôn không tính quá tốt, cho nên thì càng sợ trêu chọc bọn hần.

Chỉ bất quá Trần Bình An cũng không trở thành bởi vậy chạy trốn chết, tương phản, hần còn tượng trưng đi về phía trước một đoạn lộ trình, kể từ đó, rơi vào người bên ngoài trong mắt, coi như vừa vắn.

Bạch lộ có chút bước nhanh, chạy chậm mà tới, vòng quanh giày cỏ thiếu niên đi một vòng, cuối cùng cúi đầu xuống, chủ động cọ xát bàn hàn thiếu niên.

Bạch lộ trở lại chủ nhân bên cạnh, nàng động tác nhu hòa địa sờ lên sống lưng nó, sau một khắc nó liền biến thành một con ngựa đáng người.

Chỉ hươu bảo ngựa.

Tuổi trẻ đạo cô nhìn về phía Trần Bình An, khẽ thở dài một cái, cười nói một câu nói, sau đó cúi đầu nhìn về phía người mặc áo bông màu hồng tiểu cô nương.

Tiểu cô nương liền đem giải thích thành tiểu trấn tiếng địa phương, rụt rè nói: "Hạ tử tử nói, 'Người là tiếc phúc người, đáng tiếc người ta duyên cạn, không làm được đạo hữu.' "

Thiếu niên á khẩu không trả lời được, bởi vì căn bản không biết rõ nói cái gì mới không thất lễ.

Công cái sọt, ăn mặc giày cỏ, vòng quanh ống quần, thiếu niên bộ dáng, lộ ra phá lệ buồn cười buồn cười.

Đạo cô cười hỏi nói: "Người cũng biết những cục đá này diệu dụng ? Trần Bình An, người không cần lo lắng, ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút."

Tiểu cô nương rạp khuôn giải thích, ngữ tốc nhanh chóng, âm thanh thanh thúy.

Trần Bình An do dự một chút, gật đầu nói: "Có vị đạo trưởng nhắc nhở qua ta, có thể thường đến dòng suối nhỏ nhất tảng đá bắt cá cái gì."

Dù là Trần Bình An đối với vị này tuổi trẻ nữ quan sinh lòng hảo cảm, thế nhưng là cẩn thận lý do, liền Lục đạo trưởng dòng họ cũng không có lộ ra. Mà lại chân chính tiết lộ thiên cơ người, điểm phá Xà Đảm Thạch có giá trị không nhỏ người, là Ninh Diêu mới đúng.

Đạo cô mỉm cười nói: "Người cũng nhận biết chúng ta vị kia Lục tiểu sư thúc ?"

Trần Bình An sửng sốt.

Đạo cô hiểu ý cười một tiếng, thô sơ giản lược giải thích nói: "Lục tiểu sư thúc, nghiêm chỉnh mà nói, cũng không phải là cùng chúng ta đồng tông, chỉ bất quá Lục đạo trưởng nhiều năm trước đó đến thăm chúng ta tông môn, cùng chúng ta một vị sư thúc ngang hàng tương giao, chờ đợi

khá hơn chút năm, chúng ta những này vẫn bồi cùng hẳn quen biết, tự nhiên cũng thành thói quen lấy 'Tiểu sư thúc' tương xứng."

Trần Bình An nhếch miệng cười một tiếng, triệt để không có cảnh giác.

Giày cỏ thiếu niên đối với cái kia Lục đạo trưởng, lòng mang cảm ân, đời này cũng sẽ không quên.

Hắn nghĩ tới một chuyện, xoay người quỳ gối thả xuống cái sọt, cầm lấy trong đó một khối trước đó vừa gặp đã cảm mến cục đá, to như trứng gà, lục trong suốt, trong trẻo giống như băng, khác hẳn với cái khác Xà Đám Thạch, đưa cho khí chất u lan tuổi trẻ đạo cô, hỏi: "Đạo trưởng, về sau nhìn thấy Lục đạo trưởng, có thể hay không giúp ta đem khối này tặng đá đưa cho hẳn ?"

Nàng nghe xong tiểu cô nương sau khi giải thích, hơi chút suy nghĩ, tiếp nhận tặng đá, chậm rãi nói rằng: "Trước khi tới đây, ta vừa vặn gặp được rồi đi Tiểu sư thúc, hẳn muốn đi nam khe nước tham gia một tòa đạo thống tông môn trọng yếu điển lễ, lần sau khi nào gặp mặt, thật đúng là khó mà nói, nhưng là chỉ cần nhìn thấy Lục tiểu sư thúc, ta nhất định giúp người chuyển giao cho hẳn."

Trần Bình An nghe tiểu cô nương mở miệng, tiểu dung rực rỡ, hướng vị này cảm nhận cực tốt tuổi trẻ đạo cô xoay người gửi tới lời cảm ơn.

Đối với người xa lạ tốt xấu, thiếu niên một mực tin tưởng trực giác của mình.

Giống đối với Phù Nam Hoa Thái Kim Giản, lại như đối với Lục đạo trưởng cùng Ninh cô nương.

Trần Bình An lại lấy ra một khóa Xà Đám Thạch, lần nữa đưa cho nàng.

Vị này tại Đông Bảo Bình Châu tuổi trẻ một hệ bên trong, được vinh dự

"Cơ duyên đệ nhất" Đạo gia nữ quan, cũng không cự tuyệt, cười tủm tỉm nhận, không quên cảm tạ.

Áo bông màu hồng tiểu cô nương hai tay vịn lấy góc áo, nhỏ giọng nói rằng: "Ta cũng muốn một khối."

Trần Bình An cười quay người, đi trong cái sọt gánh đá đầu cho tiểu cô nương.

Tiểu cô nương chạy đến hắt bên cạnh, cẩn thận từng li từng tí nói rằng: "Ta muốn một khối lớn một chút, được hay không?"

Trần Bình An cười nói: "Chỉ cần người chuyển đến động, liền đưa người khối lớn nhất. Bất quá nơi này đến tiểu trấn, lại đến trong nhà, cũng không gần. Mà lại ta cảm thấy trong cái sọt những này lớn, không bằng nhỏ bé tốt."

Nàng nghĩ nghĩ, hai tay ghé vào cái sọt bên bờ bên trên, "Tốt a, cái kia ta muốn tìm khối nhỏ bé, đẹp mắt."

Trần Bình An liền cho hắt chọn lấy khối bột củ sen sắc hòn đá nhỏ đầu, nước nhuận đáng yêu, tiểu cô nương giữ tại trong lòng bàn tay, rất hài lòng.

Nàng đột nhiên nghiêng đầu, nhếch nhếch miệng, chỉ chỉ chính mình rằng sau, sau đó đối với Trần Bình An cười hắc hắc, mặt mũi tràn đầy đắc ý.

Xem chừng nàng là tại khoe khoang chính mình rằng lại dài đủ.

Trần Bình An mở thăm nghĩ: "Lần sau chúng ta cùng đi bắt dế mèn."

Tiểu cô nương nhàn tình sáng lên, nhưng là rất nhanh ảm đạm, tiểu dung gượng ép địa gật gật đầu.

Trần Bình An công lên cái sọt, cùng tuổi trẻ đạo cô cáo từ rời đi, hướng tiểu cô nương phất phất tay, một mình chạy chậm trở về tiểu trấn.

Đồng dạng là tiên tử, vị này tuổi trẻ nữ quan hàm kim lượng, hoàn toàn không phải Vân Hà Sơn Thái Kim Giản có thể đẹp ngang, cơ hồ là Tiên gia kim tinh chi ở thế tục vàng.

Nàng mang theo tiểu cô nương còn có bạch lộc trở về Thanh Ngưu Bối, tuổi trẻ đạo nhân từ giày cỏ thiếu niên bóng lưng thu tầm mắt lại, nấp hòm kết luận nói: "Duyên cạn chính là phúc bạc, tự nhiên không lo tác dụng lớn."

Đông Bảo Bình Châu Đạo gia môn phái, nhiều vô số kể, mỗi ba mươi năm đều sẽ tuyển ra một đôi "Kim đồng ngọc nữ", hẳn cùng sư tỷ Hạ Tiểu Lương chính là lần này trời sinh đạo lữ, chỉ bất quá để cho người ta kinh ngạc sự tình xuất hiện, kim đồng tư chất không thể so với dĩ vãng kém, nhưng là vị kia ngọc nữ cơ duyên chuyện tốt, quả thực là tốt đến làm người ta giật sột, xuất sinh thời điểm, liền có tường thụ một trong bạch lộc, chủ động đi ra rừng núi đầm lầy, đi vào nàng bên cạnh nhận chủ, về sau bước chân tu hành Đại Đạo, giống như chưa từng long đong, một đường thuận thuận gió nước, thậm chí có người tuyên bố nàng chỉ có đợi đến bước lên bên trên ngũ cảnh về sau, mới có thể gặp được thứ một cái bình cảnh.

Đối với sư đệ đối với cái kia giày cỏ thiếu niên khinh thị, nàng từ chối cho ý kiến, cười trừ.

Ở đây lúc, một cái thấp tiểu thiếu niên từ Lang Kiều bên dưới đầm sâu phụ cận, đi thẳng tới Thanh Ngưu Bối bên dưới hố nước, trong tay chỉ cầm một khối Xà Đám Thạch, vậy mà như lúc trước bạch lộc đồng dạng, tại bóng đêm ở trong hiển lộ tài năng.

Chất phác thiếu niên cầm trong tay tảng đá, đứng tại một khối lộ ra mặt

nước trên tảng đá, như là đỉnh thiên lập địa tiên nhân, cầm trong tay một vòng bỏ túi viên nguyệt.

Tuổi trẻ đạo nhân nuôi dưỡng xanh đỏ hai vĩ đại cá, không vào trong nước, chỉ ở nước suối phía trên, chậm rãi du tẩu.

Nếu như Trần Bình An nhìn thấy thiếu niên này, liền sẽ biết rõ hẳn chính là Hạnh Hoa ngõ hẻm Mã bà bà cái tôn tử kia.

Thiếu niên thuở nhỏ si ngốc, rất nhỏ liền bị cha mẹ ghét bỏ, Mã bà bà liền chính mình mang theo cháu trai, thiếu niên rất không thích sống chung, thường thường một người leo đến trên nóc nhà đi xem lấy đám mây.

Từ nhỏ đến lớn, đi theo Mã bà bà họ Mã thiếu niên, bị người khi dễ đến cuối cùng, cảm thấy giẫm hấn một cước đều ngại giày bẩn tử, cái này đáng thương hài tử, giống như chỉ đối với Nê Bình ngõ hẻm tỳ nữ Trĩ Khuê cười qua.

Cho nên Mã bà bà mới có thể phá lệ ghi hận cái kia tỳ nữ, cho rằng nàng chính là cái không biết xấu hổ hồ mị tử, khẳng định là nàng chủ động câu dẫn bảo bối của mình cháu trai.

Tuổi trẻ nữ quan đi đến tên kia gánh vác trường kiếm nam nhân bên cạnh, hỏi: "Liên quan tới Mã Khổ Huyền, coi là thật chưa có trở về xoáy chỗ trống?"

Nam nhân ngữ khí lạnh lùng nói: "Các người người Tiểu sư thúc kia, nếu thật là nếu muốn thu đứa nhỏ này làm khai sơn đệ tử, làm sao không đích thân đến được? Tên của hắn số lại vang lên sáng lên lại như thế nào? Lại không đánh với ta qua, bằng cái gì muốn để cho hắn? Hắn nếu là không chịu phục, liền đến Chân Võ Sơn tìm ta, Doanh, liền để hắn mang đi đứa bé này."

Tuổi trẻ đạo nhân mỉm cười nói: "Đơn giản là để cho chúng ta Tiểu sư thúc đi thêm một chuyến, tội gì đến quá thay ?"

Trong bông có kim.

Đeo kiếm treo phù nam nhân nheo lại mắt, "Ồ?"

Tuổi trẻ nữ quan có chút khí muộn, nhìn thoáng qua đồng môn sư đệ, tuổi trẻ đạo nhân cười ha ha một tiếng, liền không cùng người kia đối chọi tương đối, phối hợp ngẩng đầu nói: "Hôm nay ánh trăng thật tốt."

Nàng có chút bất đắc dĩ.

Chỉ cần dính đến chính mình tông môn vị Tiểu sư thúc kia, đừng nói là nàng cùng sư đệ, chỉ sợ một châu bên trong tất cả tuổi trẻ đạo sĩ, đều là cùng có vinh yên.

Lang Kiều bên kia, bậc thang bên dưới, đứng đấy một tên đi chân trần nhà sư, hăn khuôn mặt ngay ngắn, có cứng cỏi cương nghị chi vẻ mặt.

Vị này khổ hạnh tăng không có ngẩng đầu nhìn về phía khối kia chữ vàng tấm biển, mà là nhìn lấy trước đó Tổng Tập Tân cảm hương mặt đất, chấp tay trước ngực, cúi đầu thương xót nói: "A di đà phật."

Thấp tiểu thiếu niên lên bờ, đi vào Thanh Ngưu Bối, nhìn một chút hai vị phiêu phiêu dục tiên tuổi trẻ đạo nhân, lại nhìn một chút ăn nói có ý tứ đeo kiếm nam nhân, cuối cùng hăn gắt gao nhìn chăm chăm muốn treo hồ phù người sau, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta không cần học cái gì trường sinh Đại Đạo, ngươi có thể hay không dạy ta giết người ? !"

Nam nhân ngạo nghễ cười nói: "Ta Bình gia kiếm tu, từ xưa chính là thiên hạ sát lực đệ nhất!"

Tuổi trẻ đạo nhân còn lấy nhan sắc, cười nói: "Ồ?"

Tuổi trẻ nữ quan lắc lắc đầu, biết rõ đại cục đã định, liền cảm giác cô phụ Tiểu sư thúc phó thác, lòng mang áy náy.

Trong lúc nhất thời bên khe suối thanh ngưu trên lưng, giường cung bạt kiếm, bầu không khí ngưng trọng.

Lý gia áo bông màu hồng tiểu cô nương, tranh thủ thời gian trốn ở thần tiên tỷ tỷ sau lưng.

Áo xanh thiếu nữ vừa ăn xong cuối cùng một khối bánh ngọt, tâm tình chính hồngбет cực kì, tức giận nói: "Các người có bản lĩnh tìm cha ta đánh tới!"

Cùng thiếu nữ cùng cha nàng rất có sâu xa nam nhân, không còn xụ mặt, cười nói: "Đánh như thế nào?"

Tuổi trẻ đạo nhân trêu ghẹo nói: "Nguyễn Tú, cái này có chút khi dễ người a. Cha người thế nhưng là tiếp nhận Tề tiên sinh vị kế tiếp Thánh Nhân, tựa như là này phương thiên địa chủ nhân."

Áo xanh thiếu nữ bĩu môi, không nói lời nào.

Nhà sư chậm rãi đi tới, leo lên Thanh Ngưu Bối.

Tuổi trẻ nữ quan nói rằng: "Các người phật môn Lô Âm Tháp, chúng ta Đạo Gia Thiên Sư Ấn, tặng thêm Bình gia một tòa tiểu kiếm mộ, đương nhiên còn có Nho gia Sơn Nhạc ngọc bài. Bốn kiện sớm nhất bốn vị Thánh Nhân lưu lại ép thẳng chi vật, không nói bọn hãN Nho gia chính mình nội bộ như thế nào lục đục với nhau, chỉ nói chúng ta tam phương, lần này riêng phần mình thu hồi, mặc dù danh chính ngôn thuận, nhưng là nếu quả như thật cùng Tề tiên sinh một tiếng chào hỏi cũng không đánh, có phải hay không không quá phù hợp?"

Nhà sư không nói một lời.

Tuổi trẻ đạo nhân lo thầm nghĩ: "Là có chút bất cận nhân tình, nhưng là cấp trên ý chỉ khó vi phạm, sư tử người vẫn là không cần vẽ rắn thêm chân."

Vị kia Bình gia người giễu cợt nói: "Ta không phải đến với ai lôi kéo làm quen."

—————

Tiểu trấn bên kia, Trần Bình An trở lại Lưu Tiệp Dương nhà chỗ ngõ hẻm, kết quả nhìn thấy Tề tiên sinh liền đứng tại cửa ra vào.

Thiếu niên bước nhanh chạy tới, không đợi hẵn đặt câu hỏi, Tề Tĩnh Xuân liền giao cho hẵn hai phe tư ấn, mỉm cười nói: "Trần Bình An, không phải trắng đưa cho người, là ta có việc muốn nhờ, về sau nếu như Sơn Nhai thư viện có khó, hi vọng người đủ khả năng địa giúp đỡ một giúp. Đương nhiên, người cũng không cần tận lực nghe ngóng thư viện tin tức."

Thiếu niên chỉ nói một chữ, "Tốt!"

Tề Tĩnh Xuân gật đầu một cái, nói trọng tâm lớn nói: "Nhớ lấy trước đó đã nói với người 'Quân tử không cứu', đó là của ta lời từ đáy lòng, cũng không phải là đang thử thăm dò lòng người."

Thiếu niên nhếch miệng cười cười, "Tiên sinh, cái này không dám hứa chắc."

Tề Tĩnh Xuân muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là chưa hề nói cái gì, đang muốn rời đi.

Hắn vốn là muốn nói, về sau nếu là Sơn Nhai thư viện thật có lớn khôn

cục, Trần Bình An người sinh lòng hối hận, cũng không cần áy náy, chỉ coi là không nhìn thấy không nghe nói chính là, không cần tận lực vì đó.

Nhưng là Tề Tĩnh Xuân chẳng biết tại sao, ở sâu trong nội tâm, hết lần này tới lần khác trong lòng còn có một tia may mắn, liền chính hắn cũng trăm mối vẫn không có cách giải.

Càng nghĩ, vị này Sơn Nhai thư viện Sơn chủ, đành phải ra một đáp án. Lại là đơn giản là thiếu niên trước mắt, họ Trần tên bình an. Hắn giống như với ai đều không quá đồng dạng.

Người phó thác hắn một chuyện, muôn vàn khó khăn, dù là biết rõ nói thiếu niên đến cuối cùng, đem hết toàn lực cũng làm không được, thế nhưng là người lại có thể thật sự chắc chắn một sự kiện, hắn chỉ cần đáp ứng, liền nhất định sẽ đi làm, mười phần khí lực làm không được, cũng nguyện ý cắn răng sử xuất mười hai phần sức lực.

Cái này là một cái để cho người ta cảm thấy an tâm sự tình.

Đây vốn là Tề Tĩnh Xuân cầu mãi nhiều năm mà không được sự tình, vị này chủ động yêu cầu biếm trích đến đây người đọc sách, trước kia chỉ cảm thấy thiên địa khắp nơi là tha hương.

Tại Tề Tĩnh Xuân đang muốn lúc xoay người, còn đeo cái sọt thiếu niên, vội vàng cực kỳ cố hết sức địa thở dài hành lễ.

Ngõ hẻm bên trong, Nho gia Thánh Nhân đầu ra đẩy mà trả thiếu niên thi lễ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Luyện quyền

Màn đêm thâm trầm, Đốc Tạo quan nha thự, Tổng Trường Kính một người một mình trở về, thiếu niên Tổng Tập Tân đã đi hướng ổ chó đồng dạng Nê Bình ngõ hẻm, đối với cái này nam nhân không có cường cầu, thân là thống binh nhiều năm sa trường Đại tướng, tại trong núi thâm viễn máu, còn có thể tiếng ngáy đại tác, cho nên cái kia bị nuôi thả chất tử, những năm này thời gian trôi qua không có như vậy phù Hợp Thiên hoàng quý tộc thân phận, Tổng Trường Kính không có cảm thấy cái này thua thiệt cái đứa bé kia. Có thể còn sống trở về Đại Ly kinh thành, cũng không tệ rồi.

Nha thự cao tuổi quản sự, một mực chờ tại cửa ra vào, trong tay dẫn theo đèn lồng.

Tổng Trường Kính dẫn đầu vượt qua chỉ mở ra một cái cửa hông cánh cửa, nhanh chân hướng về phía trước, nói rằng: "Không cần dẫn đường."

Cao tuổi quản sự im lặng gật đầu, chậm dần bước chân, sau đó lặng yên rời đi.

Phúc Lộc Nhai bên trên nhà này nha thự, xây cũng không hào hoa xa xỉ, chiếm đất kém xa tít tắp Lô Lý hai họ tòa nhà, tiền nhiệm vị kia hàng thật giá thật Diêu Vụ Đốc Tạo quan, sinh hoạt đến rõ ràng khổ khó khăn, tiểu trấn đại hộ môn cũng không có cảm thấy thế nào không ổn.

Nhưng là Tổng Trường Kính không giống nhau, hiện nay Đại Ly hoàng đế cùng mẫu đệ đệ, còn lập xuống qua khai cương thác thổ bất thể chi công, càng là Đông Bảo Bình Châu đứng hàng đầu võ đạo tông sư.

Hắn đến, tựa như rồng sang sông xâm nhập một tòa hồ nhỏ, địa đầu xà nhóm dù là chưa nói tới như thế nào e ngại, đối mặt Tổng Trường Kính

loại người này, ai cũng sẽ xuất ra nên có kính cẩn tư thái.

Tổng Trường Kính đi qua một tòa tiểu viện tử thời điểm, thấy có người còn ở trong phòng khêu đèn đêm đọc, tư thế ngồi đoan chính, một chỗ thời điểm, vẫn là cẩn thận tỉ mỉ.

Không hổ là một vị chính nhân quân tử.

Tổng Trường Kính tay áo phiêu diêu, bước nhanh đi qua, khóe miệng nổi lên mĩa mai ý cười.

Năm đó có thiếu niên cầu học tại Quan Hồ thư viện, thư pháp thông thần, danh chấn triều chính, bị Nam Ngụy Quốc chủ triệu nhập hoàng cung, tại trắc điện sáng tác chiếu thư, chính vào rét đậm tuyết lớn, bút đông lạnh không thể thư, đế sắc lệnh cung tần hơn mười người tùy tùng tại trái phải bên cạnh thân, vì đó a bút.

Việc này cấp tốc vang dội Đông Bảo Bình Châu, truyền làm một cái cộc ca tụng.

Chỉ là không người suy nghĩ sâu xa, hoàng thành cung cấm hạng gì thâm nghiêm, loại chuyện này, hoàng đế không nói, hoạn quan không nói, Tần phi không nói, lão bách tính là như thế nào biết đến ?

Đi tại tĩnh mạch đường mòn bên trên, Tổng Trường Kính bỗng nhiên cười mở cười to.

Người mặc một thân làm khiết quần áo Tổng Tập Tân trở lại Nê Bình ngô hẻm, cửa sân chưa khóa, đẩy ra cửa phòng sau, nhìn thấy tỷ nữ Trĩ Khuê ngồi tại chính đường trên một cái ghế, híp nửa mắt, nghiêng đầu ngủ gà ngủ gật, làm đầu nghiêng đến một cái biên độ sau, liền lập tức ngồi thẳng, sau đó tiếp tục nghiêng lệch.

Xem ra thiếu nữ là thật rất mệt mỏi. Tổng Tập Tân cúi người, nhẹ nhàng

lung lay bờ vai của nàng, ôn nhu nói: "Trĩ Khuê Trĩ Khuê, tỉnh, tranh thủ thời gian về phòng mình đi ngủ đi, cẩn thận đông lạnh lấy."

Còn buồn ngủ thiếu nữ xoa con mắt, mơ hồ nói: "Công tử, làm sao muộn như vậy mới trở về a."

Tống Tập Tân cười nói: "Đi một chuyến Lang Kiều bên kia, lộ trình có chút xa, cho nên đã chậm chút."

Trĩ Khuê nhìn thấy Tống Tập Tân cái này thân lạ lẫm lẽ phục, kinh ngạc nói: "A ? Công tử làm sao đổi một bộ quần áo ?"

Tống Tập Tân không muốn ở cái này chủ đề bên trên nhiều trò chuyện, "Không đề cập tới cái này. Quyển kia địa phương huyện chí cho người mượn sau, học chữ thế nào, muốn hay không ta dạy cho người ?"

Thiếu nữ lắc đầu nói: "Không cần."

Tống Tập Tân trở lại phòng mình, một mảnh đen kịt, cởi xuống ngoại bào, đá rơi xuống giày, sờ đến trên giường, thiếu niên nỉ non nói: "Vương Chu, Vương Chu, thì ra là thế."

Trĩ Khuê trở lại phòng mình, tắt đèn đi ngủ, cả người núp ở trong chăn, phát ra từng đợt rất nhỏ động tĩnh giống như là đang ăn trộm đồ vật, miệng bên trong nhai lấy những gì.

Cuối cùng nàng lại còn đánh một cái ợ một cái.

Lưu Tiệp Dương tại đức kiểm cửa hàng bên này, mặc dù còn không có chính thức trở thành Nguyễn sư phó đồ đệ, nhưng là ai nấy đều thấy được, Nguyễn sư phó đối với cái này thiếu niên cao lớn rất coi trọng, nếu không cũng sẽ không tay nắm tay tự mình dạy hắn như thế nào rèn thành

kiếm, một hàng kia đúc kiếm thất, bây giờ cũng không phải là ai cũng có thể tiến vào.

Giữa trưa nghỉ ngơi thời điểm, có một cái đốt sứ hàm lò công xuất thân người trẻ tuổi chạy đến Lưu Tiệp Dương trước mặt, nói có người tìm hẩn, nháy mắt ra hiệu, mười phần nghiến ngấm, nói là một cái so Phúc Lộc Nhai những cái kia phu nhân còn tốt nhìn mỹ phụ nhân, tìm đến Lưu Tiệp Dương.

Lưu Tiệp Dương cười đùa tí tưng đi theo hẩn đi đến, tâm tình kỳ thật lập tức trở nên nặng nề.

Quả nhiên, ở một tòa bên giếng nước một bên, đứng đấy một vị dáng người thon dài mỹ phụ nhân, bốn phía rất nhiều đào giếng mang đất xanh trắng hán tử, làm việc đặc biệt hăng say.

Như tiểu phu tử Tống Tập Tân chỗ khinh bỉ như thế, Lưu Tiệp Dương xác thực chính là cái dễ nhũ, nhưng là nữ tử đẹp mắt hay không, cùng đọc không có đọc qua thư, có biết chữ hay không, thật sự là không có bất cứ quan hệ nào. Có lẽ thiếu niên cao lớn không biết, không rõ ràng hàm hồ đẹp mắt nói chuyện, trong đó kỳ thật có một loại để cho quyến rũ, nhất là đoan trang mà lại nội mị, càng rung động lòng người.

Mị cái chữ này, nếu là giải chữ, vốn là là hoạ mi chi nữ ý tứ.

Trước mắt vị này không biết tính danh, nền móng mỹ phụ nhân, lông mày tinh vi như nga trùng chi cần, cái trán giống ve, rộng mà ngay ngắn, trơn bóng đầy đặn.

Hôm nay nàng lẻ loi một mình tới đây, không có hưng sư vấn tội tư thế, cũng không giống là muốn trận thế khinh người, Lưu Tiệp Dương thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ bất quá vị này ung dung hoa quý mỹ phụ nhân, khuôn mặt đẹp hơn nữa,

Lưu Tiệm Dương không phủ nhận, nếu như là dĩ vãng, nói không chừng tại đường phố một bên gập gổ, sẽ còn thối vài tiếng huýt sáo, thế nhưng là cái này không có nghĩa là Lưu Tiệm Dương liền sẽ động tâm, thiếu niên cao lớn ngưỡng mộ trong lòng nữ tử, trước kia là cái kia Nê Bình ngô hẻm tỳ nữ, bây giờ là, về sau cũng thế.

Lưu Tiệm Dương mang theo phụ nhân xinh đẹp hướng đi dòng suối nhỏ, ngữ khí kiên định nói: "Phụ nhân, người nếu như là nếu muốn thuyết phục ta, bán cho các người món kia bảo vật gia truyền, ta khuyên phụ nhân không cần mở cái miệng này."

Phụ nhân thản nhiên cười nói: "Đừng vội cự tuyệt, dung ta nói rõ với người lợi hại quan hệ, người lại đến làm quyết định."

Thiếu niên cao lớn sắc mặt không thay đổi, ra vẻ nhẹ nhõm, kỳ thật một trái tim trong nháy mắt chìm vào đáy cốc.

Ở phía xa, thiếu nữ ngồi chồm hổm ở một gian đúc kiếm thất ngưỡng cửa, bưng một bát cơm, cơm trắng chồng chất rời núi nhọn bộ dáng, cao ngất ra cái bát trắng lớn bên bờ, nàng chính tại ăn như hổ đói, ăn hết "Đỉnh núi "Sau, đã được như nguyện nhìn thấy bị nàng ẩn tàng trong đó thịt kho tàu, cả người tràn đầy hạnh phúc hào quang, vụng trộm quay lưng lại, đưa lưng về phía ngồi tại cánh cửa một chỗ khác nhai kỹ nuốt chậm nam nhân, hỏi: "Cha, không quản chút nào cái kia xứ khác bà đi ?"

Nam nhân ứng thanh ứng khí nói: "Mặc kệ."

Áo xanh thiếu nữ lo thầm nghĩ: "Hắn nhưng là người về sau ở chỗ này khai sơn đại đệ tử, liền không sợ đi lối rẽ ?"

Nam nhân lạnh nhạt nói: "Cái kia chính là tiểu tử kia không có phúc khí."

Thiếu nữ nghi hoặc nói: "Cha, sẽ không cảm thấy đáng tiếc a?"

Tỉ như nàng, nhìn thấy cửa hàng trong kia chút đồ ăn ngon lại tinh xảo bánh ngọt, trong túi quần không có tiền thì cũng thôi đi, có tiền, mua, kết quả không cẩn thận rơi trên mặt đất, thật là sống nên bị trời đánh ngũ lôi.

Nam nhân hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Thịt kho tàu ăn ngon không?"

Thiếu nữ vô ý thức vui vẻ gật đầu, "Ăn ngon ăn ngon!"

Thiếu nữ đột nhiên kéo căng thân thể, cha xuống "Ý chỉ", nàng mỗi ngày chỉ có thể ăn một phần món ăn mặn, cho nên nàng làm bộ giống như là chỉ bôi thêm một chén nữa cơm trắng, đem thịt kho tàu giấu ở trong đó. Vì cái gì chính là ban đêm có thể quang minh chính đại ăn được một phần món ăn mặn.

Thiếu nữ xấu hổ quay đầu, cao cao nâng lên trắng bát, lễ thẳng khí hùng nói: "Chỉ có một khối u, ta lại không có hồng quy củ!"

Nam nhân cười ha ha, hỏi: "Như vậy giấu ở đáy chén khối kia thịt kho tàu, ăn không đến, có thể hay không cảm thấy đáng tiếc a?"

Thiếu nữ có chút há to mồm, cả người cùng bị sét đánh giống như, lòng như tro nguội.

Nam nhân còn hướng nhà mình khuê nữ trên vết thương xát muối, "Người nếu là không lăm miệng hỏi Lưu Tiệp Dương sự tình, cha cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt."

Thiếu nữ im lìm không lên tiếng, ngậm nhỏ ngậm nhỏ ăn thịt kho tàu, vừa nhìn liền biết rõ về sau khẳng định cần kiêm công việc quản gia.

Nam nhân cơm nước xong xuôi, nhìn về phía dòng suối nhỏ bên kia phụ nhân cùng thiếu niên, nói rằng: "Tiểu tử này chỉ cần một ngày không lên bên trong ngũ cảnh, cha liền sẽ không quản sống chết của hắn. Dù là tiến

vào bên trong ngũ cảnh, cha sẽ quản một hai lần, nhưng cũng sẽ không quản nhiều, quá tam ba bận đi. Phúc họa không cửa, duy người từ triệu."

Thiếu nữ đỏ khí nói: "Vì sao mặc kệ ? !"

Nam nhân tức giận nói: "Văn nhân thu học sinh, võ nhân thu đồ đệ đệ, đều không phải là giang hồ bang phái thu hút tiểu lâu la, không phải nghĩ đến về sau cùng người xảy ra tranh chấp, ý vào người đông thể mạnh đến cùng người cãi nhau hoặc là đánh nhau. Cuối cùng, trong mắt ta, thầy trò cũng tốt, sư đồ cũng được, chính là người trong đồng đạo. Huống chi bây giờ Lưu Tiệp Dương còn không phải đồ đệ của ta."

Thiếu nữ không nói chuyện.

Nam nhân cảm thán nói: "Ngốc khuê nữ, chỉ nói cái này ở chệch một góc Đại Ly vương triều, biết rõ có bao nhiêu người sao? Hơn hai ngàn vạn hộ! Nhiều ngày như vậy hạ nhân, nhiều như vậy phiền lòng sự tình, người quản được tới sao? Cha sẽ ở sau đó sáu mươi năm bên trong, từ Tề Tĩnh Xuân trong tay tiếp quản tiểu trấn, người cũng đừng suốt ngày loạn đi dạo, an tâm tại kiểm lô bên này đúc kiếm luyện kiếm, bằng không gây phiền toái, cha là quản vẫn là mặc kệ ?"

Không chờ nam nhân nói hết lời, thiếu nữ liền toát ra một câu, "Không cần người quan tâm."

Nàng câu nói này, đem nam nhân kìm nén đến kém chút nội thương, uy lực to lớn, không thể so với một vị nào đó kiếm tiên áp đáy hòm thủ bút yếu hơn.

Nam nhân thật nghĩ dùng sức gõ cái này ngốc khuê nữ du mộc đầu, chuyện của người, cha có thể mặc kệ ?

Nam nhân có chút sầu bi a.

Thiếu nữ một mặt "Chấn kinh" nói: "A, đây chén làm sao thêm ra một khối thịt kho tàu đến, ai, ta hôm nay phần trăn sử dụng hết a, vẫn là cho người ăn đi ? Cha ?"

Nam nhân không cần quay đầu nhìn, đều có thể cảm nhận được ngốc nha đầu sứt sẹo diễn kỹ, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, người ăn đi, cha coi như người hôm nay chỉ ăn một khối thịt kho tàu. Nhớ kỹ buổi chiều rèn sắt, đừng có lại lười biếng."

Lần này thiếu nữ cảm kích, không chút nào giả mạo, "Cha, người thật tốt!"

Nam nhân tức cười nói: "Là thịt kho tàu tốt a."

Thiếu nữ mà cúi thấp đầu, lột một thanh cơm, nhẹ giọng nói: "Cha cũng tốt."

Nam nhân nghiêm mặt, thật vất vả mới nín cười, nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là sinh cái khuê nữ tốt.

Tai một bên đột nhiên vang lên một cái tiếng nói, "Cha, ban đêm còn có thể lại ăn một khối không ? Hai khối cùng ba khối, không kém quá nhiều, đúng không đúng? Cha người không nói lời nào, ta coi như đáp ứng a ?"

Thiếu nữ lấy sét đánh không kịp bưng tai chỉ thể chạy mất.

Câu nói sau cùng kia, thì là thiếu nữ đã chạy ra ngoài thật xa, nàng mới nói.

Nam nhân vuốt vuốt gương mặt, nói một mình nói: "Nhà ta Tú Tú lấy ăn vì trời."

Trần Bình An mặc đường phố đi ngõ hẻm đưa xong tin sau, mua một phần sớm một chút, đưa đi cho Nê Bình ngõ hẻm Ninh cô nương, sau đó bắt đầu quen thuộc mà sắc dục.

Ninh Diêu kim thiên mặc một cái mới tinh mực trường bào, gọn gàng, nàng vốn là đáng dấp anh khí bừng bừng phấn chấn, cái này một thân ăn mặc, tăng thêm eo đeo trường đao, so với Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngõ hẻm bên kia con nhà giàu đệ, càng có quý khí.

Ninh Diêu do dự một chút, "Liên trước mắt mà nói, người nếu quả thật muốn nghiên tập quyền kia Hám Sơn phổ, tại học quyền thế trước đó, người muốn trước làm ba chuyện, đứng như cọc gỗ, đi cái cọc cùng ngủ cái cọc, một chuyện cuối cùng, tương đối giảng cứu khiếu huyết tích lũy cùng khí tức lưu chuyển, rất khó dùng mở miệng miêu tả, không nói trước nó là được. Dù sao trước hai chuyện, không cần quá cân nhắc thiên phú căn cốt, người thành thành thật thật dựa theo quyền phổ bên trên hội họa đi ra tư thế, lâu dài dĩ vãng kiên trì, chung quy là hữu dụng, dù là không cách nào làm cho người trên võ đạo đăng đường nhập thất, nhưng là cường kiện thể phách cùng kéo dài tuổi thọ, không phải là không có khả năng."

Trần Bình An nói ra chính mình một cái ý nghĩ, "Tại nước suối bên trong luyện tập đi cái cọc, có phải hay không cũng được?"

Ninh Diêu gật đầu nói: "Đương nhiên. Đến gối luyện lên, lại đến eo, cuối cùng cùng cái cổ."

Trần Bình An thuận nàng hỏi: "Cuối cùng không phải cả người trong nước sao?"

Ninh Diêu cười lạnh nói: "Thế nào, người là muốn dưới đáy nước luyện tập bế khí, sau đó luyện được một cái ngàn năm con rùa vạn năm rùa a?"

Trần Bình An hậm hực không nói lời nào.

Ninh Diêu nghĩ nghĩ, "Đến, ta biểu diễn cho người một chút đi cái cộc. Nhìn cho kỹ!"

Ninh Diêu để Trần Bình An đem cái bàn dịch chuyển khỏi, sau đó đi về phía trước ra sáu bước, bộ pháp vì ba tiểu tam lớn, một bước cuối cùng khi nàng một cước đạp thật mạnh bên dưới, cả tòa phòng bùn địa, phẳng phất đều phát ra một hồi ngọt ngọt chấn động.

Thiếu nữ một mạch mà thành.

Nhìn như hơi hột, kỳ thật nước chảy mây trôi, cho giày cỏ thiếu niên một loại không nói rõ được cũng không tả rõ được cảm giác.

Như một đầu thác nước cuộn cuộn đổ thẳng mà xuống, thiên kinh địa nghĩa, mà lại ẩn chứa to lớn lực đạo. Lại như lá cây tại nước suối bên trong đánh một cái xoay tròn, xoay tròn như ý, nhu hòa đến cực điểm.

Tất cả đều là đúng, nhưng là Trần Bình An chỉ là tri kỳ nhưng, không biết nguyên cớ.

Nhìn thấy thiếu niên một mặt thần sắc mờ mịt, Ninh Diêu lại rút về tại chỗ, lần nữa biểu thị một lần.

Ninh Diêu đứng vững, quay đầu hỏi: "Nhìn rõ chưa ? Đến thử xem ?"

Trần Bình An hít thở sâu một hơi khí, thử một lần.

Lung la lung lay, như cái say khướt tửu quý.

Trần Bình An đứng tại nguyên chỗ, gãi gãi đầu, hiển nhiên chính hắn cũng cảm thấy có chút không tưởng nổi.

Ninh Diêu mặt đen lên, trầm giọng nói: "Lại đến!"

Ba lần về sau, Trần Bình An đã Kinh Lược có chuyển biến tốt đẹp, nhưng là Ninh Diêu đã sắc mặt âm trầm giống như muốn trận tiếp theo mưa to.

Nàng không cách nào tưởng tượng, trên đời tại sao có thể có Trần Bình An dần như vậy trứng, luyện võ như thế không có ngộ tính, thiên tư như thế hồng bát!

Không có cách nào.

Ninh Diêu là một cái thuở nhỏ liền đứng tại kiếm đạo chỗ cực kỳ cao người, xuất thân, căn cốt, thiên phú, nhãn quang, đều là như thế.

Cho nên thiếu nữ căn bản không thể nào hiểu được, tại khoảng cách nàng có cách xa vạn dặm xa chân núi, những người kia là như thế nào từng bước một leo núi, càng sẽ không hiểu được những người kia vì sao muốn đi được thất tha thất thểu.

Cuối cùng thiếu nữ thực sự không có cách, sợ mình một cái nhịn không được, liền muốn rút đao chém người, thế là nàng linh cơ khẽ động, vỗ vỗ giày cỏ bả vai của thiếu niên, miễn cưỡng an ủi nói: "Trần Bình An, đọc sách trăm lần nó nghĩa từ gặp, tập võ cũng giống như nhau đạo lý, luyện quyền mấy vạn bên dưới, ra không được vị đạo, vậy liền mấy chục vạn, một trăm vạn! Người đi nhặt người tảng đá a, người chậm cần bắt đầu sớm, đừng nản chí ỉu xiu, từ từ sẽ đến, tại dòng suối nhỏ bên trong từng lần một luyện tập cái này đi cái cộc."

Trần Bình An tưởng tượng, thật sự là đạo lý này.

Trước kia nghe Tống Tập Tân nói một câu, cùng Ninh cô nương "Đọc sách trăm lần" không sai biệt lắm ý tứ, gọi đọc sách phá vạn quyền, hạ bút như có thần.

Bất quá thiếu niên cảm thấy càng có đạo lý, vẫn là Ninh cô nương nói tới mấy vạn mấy chục vạn không đủ, vậy liền luyện một trăm vạn lần nha.

Trần Bình An cười chạy ra Nê Bình ngô hẻm, trên đường đi mặc niệm ba tiểu tam lớn, dựa theo trí nhớ đi bắt chước Ninh Diêu dáng đi.

Giày cỏ thiếu niên ở trong lòng, nói với chính mình "Chân tướng", là luyện tập một trăm vạn lần về sau, cố gắng liền có thể luyện quyền tiểu thành.

Cho nên bộ này 《 Hám Sơn Phổ 》 luyện quyền cất bước, chính là một trăm vạn lần, tại cái kia về sau, hẳn Trần Bình An mới có tư cách lại đến đàm còn lại.

Ninh Diêu ngồi một mình ở ngưỡng cửa, nói một mình nói: "Vì sao cảm giác mình giống như đào một cái thiên đại hố ? Tên kia có thể hay không không leo lên được a?"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Thiên tài

Tiểu trấn đến từ xứ khác mặt lạ hoặc, càng ngày càng nhiều, nhà trọ quán rượu sinh ý, tùy theo phát triển không ngừng.

Cùng lúc đó, Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngô hẻm bên kia, rất nhiều cao môn nhà giàu bên trong cái này một hệ tuổi trẻ con cháu, bắt đầu lạng yên rời đi tiểu trấn, phần lớn là thiếu niên sớm phát thông minh tuần ngoan, cũng có bữa bãi vô danh thiên phòng con thứ, hoặc là trung thành tuyệt đối gia sinh tử, con cháu thế gia Triệu Diêu liền ở hàng ngũ này. Về phần Nê Bình ngô hẻm hài đồng Cố Sán, bị Tiệt Giang chân quân Lưu Chí Mậu một chút chọn trúng, xem như một cái ngoại lệ.

Trần Bình An đi Lưu Tiện Dương nhà cầm cái sọt sọt cá, rời đi tiểu trấn đi hướng dòng suối nhỏ, tại nhiều người thời điểm, Trần Bình An đương nhiên sẽ không luyện tập Hám Sơn phổ đi cái cọc, ra tiểu trấn, bốn bề vắng lặng, Trần Bình An mới bắt đầu mặc niệm khẩu quyết, hồi ức Ninh cô nương đi cái cọc thời điểm bộ pháp, dáng người cùng khí thế, mỗi cái chi tiết đều không muốn bỏ lỡ, một lần một lần đi ra cái kia sáu bước.

Trần Bình An lúc đó tại Nê Bình ngô hẻm trong phòng, lần thứ nhất bắt chước Ninh Diêu thời điểm, như vậy vụng về buồn cười, so với thường nhân còn không bằng, kỳ thật thiếu niên thiếu nữ nhận biết, xuất hiện một cái quỷ thần xui khiến hiểu lầm, Trần Bình An một mực biết mình có cái mao bệnh, từ đốt sứ hãm lò công bắt đầu liền phát hiện mình nhanh mắt, tay thông thả, nói cho đúng là bởi vì thiếu niên ánh mắt, nhãn lực quá sáng chói, dẫn đến tay chân căn bản theo không kịp, cái này mang ý nghĩa đổi thành người khác tới bắt chước Ninh Diêu đi cái cọc, khả năng lần thứ nhất thì có ba bốn phần tương tự, thô ráp sứt sẹo, nhưng tốt xấu không đến mức giống Trần Bình An như thế một hai phần tương tự, cái này hoàn toàn là bởi vì Trần Bình An thấy quá minh bạch rõ ràng, đối với mỗi một cái khâu quá mức hà khắc, mới hăng quá hoá dở, tay

chân theo không kịp về sau, liền lộ ra phá lệ buồn cười, mà lại chín điểm không giống phía dưới, giấu giếm một điểm đáng quý rất giống.

Những này Ninh Diêu cũng không biết, bắt chước nàng vị này thiên kiếm tiên bại hoại đi cái cốc, cho dù là chín điểm giống như, cũng không sánh được vừa phân thần giống như.

Đương nhiên lời muốn nói trở về, chớ nói chỉ có nàng Ninh Diêu vừa phân thần giống như, cho dù có bảy tám phần, Ninh Diêu cũng sẽ không cảm thấy như thế nào kinh tài tuyệt diệu.

Ninh Diêu trong mắt thấy, ánh mắt hi vọng, chỉ có ít ai lui tới võ đạo phương xa, cùng sóng vai mà lập người, có thể đếm được trên đầu ngón tay kiếm đạo chi đình.

Trần Bình An ngồi tại Lang Kiêu tắm biển bên dưới bậc thang nghỉ ngơi, thiếu niên đại khái tính toán một chút, một ngày mười hai canh giờ, dù là mỗi ngày kiên trì năm đến sáu canh giờ, lặp lại luyện tập đi cái cốc, căng hết cỡ cũng liền ba trăm lần trái phải, một năm mười vạn, mười năm mới có thể hoàn thành một trăm vạn lần nhiệm vụ. Giày cỏ thiếu niên xoay đầu nhìn về phía thanh tịnh thấy đáy nước suối, nỉ non nói: "Để ta kiên trì cái mười năm, hẳn là có thể a?"

Mặc dù trong mấy ngày này, Trần Bình An chưa từng toát ra cái gì dị dạng cảm xúc, nhưng là Lục đạo trưởng trước khi đi tiết lộ thiên cơ, đem Vân Hà Sơn Thái Kim Giản âm độc thủ đoạn từng cái nói toạc ra, vẫn là để vị thiếu niên này rất cảm thấy nặng nề. Có một chuyện, Trần Bình An đối với Lục đạo trưởng cùng Ninh cô nương đều chưa từng đề cập, cái kia chính là tại Thái Kim Giản đối với hắn đâm một cái mi tâm cùng võ một cái tim về sau, thiếu niên lúc đó tại Nê Bình ngô hẻm tử bên trong, liền đã loáng thoáng cảm nhận được thân thể không thích hợp, cho nên hắn mới có thể tại nhà mình cửa sân miệng dừng lại thời gian dài như vậy, vì cái gì chính là để cho mình quyết định, cùng lắm thì vò đã mẻ không sợ rơi, cũng phải cùng Thái Kim Giản liều mạng.

Dù sao thời điểm đó Trần Bình An, dựa theo tuổi trẻ đạo nhân Lục Trầm thuyết pháp, chính là quá tử khí trầm trầm, hoàn toàn không giống một cái vốn nên hưởng khí bưng bưng thiếu niên, đối với sinh tử sự tình, Trần Bình An lúc đó đem so với tuyệt đại đa số người đều muốn nhẹ.

Thái Kim Giản dùng võ nói thủ đoạn "Chỉ điểm", để giày cỏ thiếu niên cường ép khai khiếu, khiến cho Trần Bình An thân thể, tựa như một tòa không có cửa sân cửa phòng tòa nhà, xác thực có thể chuyển vào, thu nạp càng nhiều vật, nhưng là mỗi khi gặp phong tuyết nước mưa thời tiết, tòa nhà liền sẽ đổ đến sẽ phá lệ lợi hại, cấp tốc. Cho nên Lục Trầm mới có thể khẳng định, như không ngoại lệ, không có bệnh nặng diễm xấu, Trần Bình An cũng chỉ có thể đủ sống đến ba bốn mươi tuổi.

Về sau nàng tại Trần Bình An tìm võ một cái, hồng hãn tu hành căn bản, tâm vì người tu hành trọng trấn Yếu Ái, cửa thành sụp đổ sau, Thái Kim Giản tương đương cơ hồ phong kín chỗ này quan ải vận chuyển bình thường, cái này không đơn thuần là đoạn tuyệt Trần Bình An tu hành Đại Đạo, cũng càng gia tốc Trần Bình An thân thể mục nát tốc độ.

Thái Kim Giản cái này tuần tự hai tay, chân chính chỗ đáng sợ, ở chỗ môn hộ mở rộng về sau, một phương diện Trần Bình An đã vô pháp tu hành trường sinh chi pháp, liền mang ý nghĩa vô pháp lấy thuật pháp thần thông đi đền bù môn hộ, vô pháp bồi vốn Cố Nguyên, một phương diện khác, dù là thiếu niên may mắn tại võ học đường nhập thất, hoàn toàn chính xác có thể dựa vào rèn luyện thể phách đến cường thân kiện thể, nhưng là đối với Trần Bình An mà nói, to lớn phong hiểm sẽ một mực nương theo lấy kỳ ngộ, một nước vô ý, liền sẽ thân hãm "Luyện ngoại gia quyền dễ dàng chiêu tà" vòng lẩn quẩn, liền lại là kéo dài tuổi thọ không thành, ngược lại chết yếu đáng thương hạ tràng.

Việc cấp bách, Trần Bình An là yêu cầu một môn có thể mãnh dòng nước lớn, tẩm bổ nguyên khí võ học, cái này môn võ học có phải hay không chiêu thức lãng lệ, bá đạo tuyệt luân, có phải hay không để nhân

vũ Đạo Cảnh giới tiến triển cực nhanh, ngược lại không trọng yếu.

Trần Bình An hi vọng, toàn bộ tại Ninh Diêu không để vào mắt cái kia bộ 《Hám Sơn Phổ》 bên trong, tỉ như nàng nói qua, đi cái cốc về sau còn có đứng như cốc gỗ "Kiếm lô", cùng ngủ cái cốc "Thiên thu".

Nhưng là Trần Bình An không dám luyện tập lung tung, lúc đó chỉ là lờm vài lần, liền nhịn xuống không đi lật xem, hẳn cảm thấy vẫn là phải để Ninh cô nương xem xét về sau, xác nhận không sai, lại bắt đầu tu tập.

Chỉ cần đi tại chính xác con đường bên trên, người ngộ tính lại kém, chỉ cần đủ chăm chỉ cứng cỏi, mỗi ngày chung quy là tại tiến bộ. Đi tại sai lầm trên phương hướng, người càng thông minh càng cố gắng, sẽ chỉ làm càng nhiều sai càng nhiều.

Những lời này là Lưu Tiệp Dương nói, đương nhiên hẳn trọng điểm ở chỗ một câu cuối cùng, "Người Trần Bình An là loại người thứ nhất, Tổng tiểu phu tử cái kia lạnh lợi quỷ là loại thứ hai, chỉ có ta Lưu Tiệp Dương, là loại kia lại thông minh lại đi thích hợp chân chính thiên tài."

Lúc đó Lưu Tiệp Dương từ thối khoe khoang thời điểm, không cần thận bị đi ngang qua Diêu lão đầu nghe được, một mực đối với Lưu Tiệp Dương mắt xanh tăng theo cấp số cộng, coi là đặc ý độ tử lão nhân, không biết rõ thiếu niên câu nào đâm trúng lão nhân chỗ thương tâm, Diêu lão đầu lần đầu tiên giận tím mặt, đuổi theo Lưu Tiệp Dương chính là dừng lại đánh tơi bời. Dù sao tại cái kia về sau, Lưu Tiệp Dương không còn có nói qua "Thiên tài" hai chữ.

Trần Bình An trùng điệp hô thở ra một hơi, đứng người lên, đi đến cao cao bậc thang, tiến vào Lang Kiều hành lang sau, mới phát hiện nơi xa tụ tập một nhóm người, bốn năm người, hoặc đứng hoặc đứng, giống như tại hộ vệ lấy trong đó một tên nữ tử, Trần Bình An chỉ thấy nữ tử nghiêng người, chỉ gặp nàng ngồi tại Lang Kiều trên lan can, hai chân tự nhiên mà vậy treo ở nước suối trên mặt nước, nhắm mắt dưỡng thần, hai

tay của nàng nắm ngón tay tứ thế cổ quái, ngón tay quấn quanh hoặc uốn lượn.

Cho Trần Bình An cảm giác là nàng rõ ràng nhắm con mắt, nhưng lại giống như là đang dùng tâm nhìn thứ gì.

Trần Bình An do dự một chút, không còn tiếp tục tiến lên, quay người đi xuống bậc thang, dự định liên quan nước qua suối, lại đi tìm Lưu Tiệp Dương, hôm nay hẳn cũng hai cái cái sọt, một lớn một nhỏ bộ để đó, phải đem cái kia hơi nhỏ cái sọt, trả lại Nguyễn sư phó tiệm thợ rèn, dù sao đó là Lưu Tiệp Dương cùng người mượn tới.

Lang Kiều nơi xa, cái kia nhóm người khi nhìn đến một thân keo kiệt bề ngoài già yếu thiếu niên thức thời quay người sau, nhìn nhau cười một tiếng, cũng không nói gì, sợ đánh vỡ vị kia "Đồng niên" nữ tử huyền diệu "Nước xem" tâm cảnh.

Phương pháp này căn bản, nguồn gốc từ Phật gia, điểm này không thể nghi ngờ. Chỉ là về sau bị rất nhiều tu hành tông môn tiếp thu, tuyển chọn, dung hợp cùng tinh luyện, một đầu cuối cùng trên đường phân ra rất nhiều đường nhỏ.

Chỉ bất quá Đông Bảo Bình Châu một mực bị coi là Phật gia mật pháp địa phương, tại mấy lần tác động đến nửa châu cương vực diệt Phật hạo kiếp về sau, gần từ ngàn năm nay Phật pháp dần dần suy, âm thanh kém xa tam giáo bên trong Nho Đạo hai nhà.

"Chỉ nghe chân quân cùng Thiên Sư, không biết hộ pháp cùng đại đức", chính là bây giờ Đông Bảo Bình Châu chân thực tình huống.

Bất quá được hưởng lợi tại Phật pháp Tiên gia tông môn, xác thực vô số kể.

Trần Bình An cuộn lên ống quần lội nước mà qua, lên bờ bên kia, đột

nhiên nghe được Lang Kiều bên kia truyền đến tiếng kinh hô cùng tiếng quát mắng, nghĩ nghĩ, không có đi trộn lẫn hòa.

Đến Nguyễn sư phó tiệm thợ rèn, vẫn là nhiệt hỏa hướng lên trảng diện, Trần Bình An không có tùy tiện loạn đi dạo, đứng tại một cái giếng nước bên cạnh một bên, tìm người hỗ trợ thông báo một tiếng Lưu Tiệp Dương.

Vốn cho là muốn chờ thật lâu, chưa từng nghĩ Lưu Tiệp Dương rất nhanh liền chạy tới, lôi kéo hẳn liền hướng bên khe suối đi đến, đè thấp giọng âm nói rằng: "Chờ người đã lâu, làm sao mới đến!"

Trần Bình An buồn bực nói: "Nguyễn sư phó thúc người còn cái sọt à nha?"

Thiếu niên cao lớn bạch nhãn nói: "Một cái phá cái sọt đáng cái gì, là ta cùng người có chuyện trọng yếu muốn nói. Người nhặt xong tảng đá trở lại nhà ta sau sân nhỏ, liền các loại cái kia phu nhân tìm kiếm người, chính là đứa con trai kia mặc một thân đại hồng y phục phụ nhân, lần trước chúng ta tại Nê Bình ngô hẻm miệng thấy cái kia hai mẹ con, nàng tìm tới phía sau cửa, người cái gì cũng không cần nói, một mực đem cái kia rương lớn giao cho nàng, nàng sẽ cho người một cái túi tiền, người nhớ kỹ ở trước mặt kiếm kê, 25 cái đồng tiền, nhưng không cho thiếu một mai!"

Trần Bình An chấn kinh nói: "Lưu Tiệp Dương, người điên rồi ? ! Vì sao muốn người bán làm cho người ngoài ? !"

Lưu Tiệp Dương dùng sức ôm giày cỏ thiếu niên cổ, trừng mắt giáo huấn nói: "Người biết cái đích gì, tốt đẹp tiền đồ bày ở trước mặt lão tử, vì sao uổng phí bỏ lỡ ?"

Trần Bình An mặt mũi tràn đầy hoài nghi, không tin tưởng đây là Lưu Tiệp Dương vốn tâm bản ý.

Lưu Tiện Dương thở dài, nhỏ giọng nói: "Vị kia phu nhân muốn mua nhà ta tổ truyền bảo giáp, mặt khác cái kia đối với chủ tớ, thì là muốn một bộ kiếm kinh, gia gia của ta trước khi lâm chung dặn dò qua ta, đến thực sự không có cách nào thời điểm, bảo giáp có thể bán, đương nhiên không cho phép bán đồ bán tháo, nhưng là cái kia bộ kiếm kinh, liền là chết, cũng tuyệt đối không thể thừa nhận tại chúng ta trong nhà lão Lưu. Ta đáp ứng bán bảo giáp cho vị kia phu nhân, ngoại trừ thỏa đàm giá cả bên ngoài, còn muốn cầu nàng đáp ứng một cái điều kiện, nàng đạt được bảo giáp về sau, còn muốn thuyết phục cái kia vừa nhìn liền khô ngô lão nhân, gần đây không muốn tìm ta gây phiền phức, chính là một cái kéo tự quyết, đợi đến ta làm Nguyễn sư phó đồ đệ, những sự tình này cũng liền đều không phải là chuyện."

Trần Bình An gợn gàng dứt khoát hỏi: "Vì sao người không kéo lấy vị kia phu nhân ? Chẳng lẽ lại nàng còn có thể đến tiệm thợ rèn tìm người gây chuyện ? Lại nói, nàng lại không thể phá cửa mà vào, cướp đi nhà người bảo giáp."

Lưu Tiện Dương buông tay ra, ngồi xổm ở tuổi một bên, tiện tay sờ soạng khối cục đá ném vào nước suối, bữu môi nói: "Dù sao bảo giáp không phải là không thể bán, hiện tại đã có cái công đạo giá cả, không phải cũng rất tốt, còn có thể để sự tình trở nên càng ổn thỏa, nói không chừng đều không cần Ninh cô nương mạo hiểm xuất thủ, cho nên ta cảm thấy không hỏng."

Trần Bình An cũng ngồi xổm người xuống, vô cùng lo lắng thuyết phục nói: "Người thế nào biết rõ nàng hiện tại cho giá cả rất công đạo ? Về sau nếu là hối hận, làm sao xử lý ?"

Thiếu niên cao lớn quay đầu nhếch miệng cười nói: "Hối hận ? Người suy nghĩ thật kỹ, hai ta nhận biết nhiều năm như vậy, ta Lưu Tiện Dương lúc nào làm qua hối hận sự tình ?"

Trần Bình An gãi gãi đầu, luôn cảm thấy chỗ nào không đúng, thế nhưng là thiếu niên miệng kém cỏi, thực sự không biết rõ làm sao thuyết phục Lưu Tiệp Dương.

Lưu Tiệp Dương đời này sống được một mực rất tự do tự tại, giống như cũng chưa từng có làm khó qua hăn khảm, chưa bao giờ không giải được khúc mắc cùng không làm được sự tình.

Lưu Tiệp Dương đứng người lên, đập một cước giày cỏ thiếu niên phía sau cái sọt, "Nhanh, ta lấy đi trả lại Nguyễn sư phó, trở lại chờ ta chính thức bái sư kính trà, người có thể đến được thêm kiến thức."

Trần Bình An chậm rãi đứng dậy, muốn nói lại thôi, Lưu Tiệp Dương cười mắng nói: "Trần Bình An người đại gia, ta bán là người bảo vật gia truyền ? Vẫn là vợ người a?"

Trần Bình An đưa cho hăn cái sọt thời điểm, thăm dò tính hỏi: "Không nghĩ nữa muốn ?"

Lưu Tiệp Dương tiếp nhận cái sọt, lui lại mấy bước, không có dấu hiệu nào địa cao cao nhảy lên, tới một cái mê thích nhất thời Hồi Toàn Thích.

Trầm ổn sau khi hạ xuống, Lưu Tiệp Dương dương dương đắc ý, cười hỏi nói: "Lợi hại a? Có sợ hay không ?"

Trần Bình An tức giận mà trả lời một câu người đại gia.

Rời xa Nguyễn gia cửa hàng sau, tâm tư trùng điệp Trần Bình An xuống nước nhật tảng đá, không biết tâm thần có chút không tập trung nguyên nhân, vẫn là nước suối giảm xuống quan hệ, hôm nay thu hoạch không lớn, một mực đợi đến Trần Bình An tới gần Lang Kiều, chỉ vớt hơn hai mươi khóa Xà Đảm Thạch, mà lại không có một khối có thể làm cho người hai mắt tỏa sáng, vừa thấy đã yêu.

Trần Bình An lấy xuống cái sọt sọt cá, đưa bọn chúng đặt ở suối một bên trong bụi cỏ, hít thở sâu một hơi khí, tại nước suối bên trong xoay người bước đi, bắt đầu luyện tập đi cái cộc.

Một chuyến vừa đi vừa về sau, Trần Bình An trong lòng xiết chặt, hẳn nhìn thấy cất giấu cái sọt sọt cá địa phương, ngồi xổm một cái thấp tiểu thiếu niên, miệng bên trong ngậm một cây xanh rờn cỏ đuôi chó.

Là Hạnh Hoa ngô hẻm Mã bà bà cháu trai, từ nhỏ đã bị người xem như đồ dần, tăng thêm Mã bà bà tại Trần Bình An cái này thế hệ thiếu niên trong lòng, ấn tượng thực sự hồng bét, keo kiệt mà lại cay nghiệt, liên lụy bảo bối của nàng cháu trai bị người xem như nơi trút giận, thiếu niên trước đó mỗi lần ra cửa, cho người ta đuổi theo khi dễ, mỗi khi gặp mặc quần áo mới mới giày, không ra nửa canh giờ, ván đã đóng thuyền sẽ bị người đồng lứa hoặc là lớn hơn một chút thiếu niên, chơi đùa tràn đầy bụi đất, thử nghĩ một chút, một đôi Mã bà bà mới từ cửa hàng bên trong mua được mới tinh giày, cháu trai xuyên ra phía sau cửa, lập tức bị mười mấy người một người một cước giẫm đạp về sau, các loại hài tử sau khi về nhà, giày có thể mới đi nơi nào ?

Cái này tên thật Mã Khổ Huyền sớm đã không bị người nhớ kỹ tiểu tử ngốc, cho tới bây giờ liền rất quái lạ, bị người khi dễ, nhưng xưa nay không chủ động cùng Mã bà bà cáo trạng, cũng sẽ không gào khóc hoặc là chó vẫy đuôi mừng chủ, thủy chung là rất bình thản sắc mặt, lạnh lùng ánh mắt. Cho nên Hạnh Hoa ngô hẻm bên kia hài tử, đều không yêu cùng cái này đồ ngốc cùng nhau chơi đùa, Mã Khổ Huyền rất sớm đã học được chính mình chơi chính mình, thích nhất tại sườn đất hoặc là nóc nhà nhìn lên trời một bên đám mây.

Trần Bình An chưa từng có khi dễ qua Mã Khổ Huyền, cũng chưa từng có thương hại qua cái này người đồng lứa, càng không nghĩ tới hai cái đồng bệnh tương liên gia hỏa, thử nghiệm bão đoàn sưởi ấm.

Bởi vì Trần Bình An luôn cảm thấy Mã Khổ Huyền loại người này,

không những không ngốc, ngược lại thực chất bên trong cùng Tổng Tập Tân rất giống, thậm chí còn hơn.

Bọn hăn tựa như là không có mở miệng nói chuyện, nhưng là bọn hăn tựa hồ một mực đang các loại, giống như đang cùng người im ắng nói, lão thiên gia thiếu ta rất nhiều thứ, sớm muộn có một ngày ta muốn toàn bộ cầm về. Thiếu ta một viên đồng tiền, Tổng Tập Tân có thể là muốn lão thiên gia ngoan ngoãn trả lại một lượng bạc, Mã Khổ Huyền, thậm chí là một lượng vàng!

Trần Bình An không có cảm thấy bọn hăn dạng này không tốt, chỉ là chính hăn không thích mà thôi.

Thiếu niên kia lại không giống trước đó thẳng ngốc kia, mồm miệng rõ ràng, cười hỏi nói: "Người là Nê Bình ngô hẻm Trần Bình An a, ở tại Trĩ Khuê sát vách ?"

Trần Bình An gật gật đầu, "Có chuyện gì sao ?"

Thiếu niên cười cười, chỉ chỉ Trần Bình An cái sọt, nhắc nhở nói: "Có lẽ người không có phát hiện, nước suối hạ xuống rất nhiều, tốt tảng đá chỉ còn lại có Lang Kiêu bên dưới đầm sâu, cùng Thanh Ngưu Bối hồ nước hai địa phương này, địa phương khác đều không được, tựa như người này giỏ bên trong, là lưu không được cái kia cổ tức giận, bằng đá chẳng mấy chốc sẽ biến, có chút vận khí tốt, căng hết cỡ đi làm một khối tốt nhất đá mài dao, có chút có thể trở thành người đọc sách nghiên mực, cuối cùng những vật này làm, nhưng còn là đồ tốt, bán đi giá cao khẳng định không khó, chỉ bất quá. . . Được rồi, nói người cũng chưa chắc hiểu."

Trần Bình An cười ừ một tiếng, không có nhiều lời cái gì.

Thấp tiểu thiếu niên đột nhiên nói rằng: "Người vừa rồi tại dòng suối nhỏ bên trong luyện quyền ?"

Trần Bình An y nguyên không nói lời nào.

Mã Khổ Huyền ánh mắt rạng rỡ, cười ha ha nói: "Nguyên lai người cũng không ngốc nha, cũng đúng, cùng ta không sai biệt lắm, là người một đường."

Trần Bình An vòng qua thiếu niên, một giọng nói ta đi trước, sau đó công lên cái sọt liền lên bờ.

Thiếu niên ngồi xổm ở nơi xa, phun ra miệng bên trong nhai nát cỏ đuôi chó, lắc đầu nhỏ giọng nói: "Quyền giá không được, chỗ sơ suất cũng nhiều, luyện lại nhiều, cũng luyện không ra hoa đầu đến."

Mã Khổ Huyền đầu cũng không chuyển, "Thu hồi chúng ta Binh gia tín vật ?"

Phía sau có nam nhân cười nói: "Về sau nhớ kỹ trước hô sư phụ."

Thiếu niên không có phản ứng, sau khi đứng dậy quay đầu hỏi: "Có thể hay không cho ta xem một chút toà kia tiểu kiếm mộ ?"

Chính là đeo kiếm treo hồ phù Binh gia tông sư, tự xưng đến từ Chân Võ Sơn, hắn đã từng tuyên bố muốn cùng kim đồng ngọc nữ chỗ sư môn vị Tiểu sư thúc kia một trận chiến.

Nam nhân lắc đầu nói: "Vẫn chưa tới hỏa hầu."

Sau đó hắn có chút nổi nóng, "Người làm gì muốn cố ý hòng nữ tử kia nước xem tâm cảnh, người có biết rõ không loại chuyện này, một khi làm, chính là cả đời sinh tử đại địch!"

Thiếu niên mặt không quan trọng nói: "Đại Đạo gian khổ, nếu như ngay cả điểm ấy gặp trắc trở cũng chịu không được, cũng dám hy vọng xa vời phần kia cao cao tại thượng trường sinh không lo ?"

Nam nhân tức cười nói: "Người liền cửa cũng không nhập, liền dám đại ngôn chuẩn xác, không sợ chuồn đầu lưỡi ? !"

Thiếu niên cuối cùng nhếch miệng, lộ ra khiết trắng hầu răng, cười nói: "Về sau ta tại trên con đường tu hành gặp được loại này phá cảnh cơ duyên, sẽ chủ động cáo tri nữ tử kia một tiếng, đến lúc đó sư phụ không cho người nhúng tay, để cho nàng cứ tới hồng ta chuyện tốt."

Nam nhân cảm khái nói: "Người có biết rõ không, thế gian cơ duyên phân lớn nhỏ, phúc vận phân độ dày, căn cốt phân cao thấp, người nếu là mọi chuyện lấy chính mình lý lẽ cân nhắc đám người, về sau luôn có một ngày gặp được năm đấm càng lớn, tu vi càng sâu, cảnh giới cao hơn người, đến lúc đó người ta tâm tình không tốt, liền một quyền cắt ngang người trường sinh cầu, người như thế nào tự xử ?"

Thiếu niên mỉm cười nói: "Cái kia ta liền nhận mệnh!"

Nam nhân tự giễu nói: "Về sau vì sư cũng không tiếp tục cùng người giảng đạo lý, đàn gảy tai trâu."

Thiếu niên đột nhiên hỏi: "Cái kia Nê Bình ngũ hêm gia hỏa, làm sao hiểu được trong nước tảng đá diệu dụng ? Còn bắt đầu luyện quyền rồi?"

Nam nhân đột nhiên vẻ mặt nghiêm nghị lại, "Mã Khố Huyền! Vì sư mặc kệ người tính cách gì kiết ngạo, nhưng là có một chút người nhất định phải ghi nhớ trong lòng, chúng ta Bình gia chính tông kiếm tu! Tu một kiếm phá vạn pháp, tu một kiếm thuận vốn tâm, tu một kiếm cầu vô địch, nhưng là tuyệt đối không cho phép lạm sát kẻ vô tội, không cho phép khi nhục tục nhân, càng không cho phép ngày sau tại kiếm đạo phía trên, bởi vì ghen ghét người khác, liền cố ý cho người trong đồng đạo bên dưới ngáng chân!"

Thiếu niên duỗi lưng một cái, "Sư phụ, người suy nghĩ nhiều, Nê Bình

ngõ hẻm tên kia coi như lợi hại hơn nữa, chỉ cần không chọc tới ta, liền không liên quan gì đến ta, nói cho cùng, tiểu trấn những người này thành tựu lại cao hơn, tương lai cũng đơn giản là ta một khối bàn đạp mà thôi, ghen ghét ? Ta cảm tạ bọn hắc còn đến không kịp đây."

Nam nhân bất đắc dĩ nói: "Thật sự là giảng không thông, ta đoán chừng về sau Chân Võ Sơn, sẽ không yên tĩnh."

Thiếu niên hiếu kỳ hỏi: "Người tại Chân Võ Sơn sắp xếp thứ mấy ?"

Nam nhân cười cười, "Không nói cái này, thương mặt mũi."

Thiếu niên bạch nhãn nói: "Sớm biết rõ chậm chút lại bái sư."

Nam nhân cười trừ.

Hắn có câu nói không có cùng đồ đệ mình chọn rõ ràng, thế gian thiên tài là chia rất nhiều loại, thiên phú cũng là.

Lúc trước cái kia giày cỏ thiếu niên, nhìn như không có gì lạ sáu bước đi cái cọc, kỳ thật toàn thân đi tới quyền ý.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Thiếu niên cùng lão cầu

Trần Bình An không có trực tiếp về Lưu Tiệp Dương tòa nhà, mà là về trước Nê Bình ngõ hẻm, cùng Ninh Diêu nói một chút Lưu Tiệp Dương dự định.

Ninh Diêu nghe qua về sau, không có phát biểu ý kiến, chỉ nói đây là giữa các người sự tình, nàng một mực thu người tiền tài trừ tai họa cho người, nếu như Lưu Tiệp Dương có thể không cần nàng xuất thủ liền tránh thoát một kiếp, nàng tự sẽ trả về cái kia ba cái túi kim tinh đồng tiền. Trần Bình An nói đây không phải chuyện tiền bạc, kết quả Ninh Diêu lạnh như băng trả lời một câu, vậy là người muốn cùng ta đàm tình cảm, hai ta đến phần kia bên trên à nha? Trần Bình An kém chút bị nàng câu nói này nghẹn chết, đành phải ngồi xổm ở cánh cửa bên kia cào đầu.

Ninh Diêu liếc mắt trên bàn Trần Bình An mang hộ đến bánh ngọt, có vật giá rẻ mỹ gạo nếp táo bánh ngọt, cũng có tương đối đắt đỏ mưa móc đoàn, khẳng định là thiếu niên đem hết toàn lực đãi khách chi đạo, thiếu nữ liền lần đầu tiên có chút mềm lòng cùng áy náy, trong lúc nhất thời cảm thấy mình giống như có chút không phúc hậu, ăn người ta, ở người ta, gặp được việc khó, nàng dù là không thể giúp đại ân, cũng không thể lửa cháy đổ thêm dầu, thế là hỏi: "Lưu Tiệp Dương có phải hay không là tại tiệm thợ rèn bên kia, nhận thật sự thân người uy hiếp, mới không thể không đem món kia Thanh Hắc hầu tử giáp bán đi ? Nói thí dụ như cửa hàng bên trong có giấu bốn hộ thập tộc nanh vuốt, âm thầm giáo huấn một trận Lưu Tiệp Dương ?"

Trần Bình An suy nghĩ một lát sau, lắc đầu nói: "Sẽ không, Lưu Tiệp Dương tuyệt đối không phải loại kia bị uy hiếp liền cúi đầu người nhận thua, năm đó ta lần thứ nhất nhìn thấy hắn, dù là bị Phúc Lộc Nhai đám

người kia đánh cho nôn ra máu, cũng không nói nửa câu chịu thua, vẫn khiêng, kém chút thật sự bị người đánh chết tươi, nhiều năm như vậy, Lưu Tiệp Dương tính tình không thay đổi."

Ninh Diêu lại hỏi nói: "Huyết khí phương cương, khí thể chi dũng, trọng lời hứa phỉ hoài bản thân mình chết, kỳ thật ngộ hẻm hiệp khách xưa nay không thiếu, ta một đường đi tới, liền tận mắt chứng kiến qua không ít. Chỉ bất quá một khi lớn lợi trước mắt, đổi một loại dụ hoặc, hãn Lưu Tiệp Dương đến cùng có thể hay không thủ được vốn tâm?"

Trần Bình An lại lâm vào trầm tư, cuối cùng ánh mắt kiên định nói: "Lưu Tiệp Dương sẽ không bởi vì người ngoài cho cái gì, liền đi làm bại gia tử, hãn đối với hãn gia gia tình cảm rất sâu, trừ phi thật sự giống hãn nói, gia gia hãn trước khi lâm chung dặn dò qua hãn, bảo giáp có thể bán, nhưng là đừng bán đồ bán tháo, mà cái kia bộ kiếm kinh thì nhất định phải lưu tại bọn hãn Lưu gia, về sau còn muốn lưu cho hậu nhân."

Ninh Diêu nói rằng: "Liền ta biết rõ tình huống mà nói, món kia hầu tử giáp phẩm bề ngoài là không tầm thường, nhưng là cũng không thể coi là quá mức trân quý, ngược lại là cái kia bộ kiếm kinh, đã có thể làm cho Chính Dương Sơn ngấp nghé đã lâu, đồng thời không tiếc xuất động hai người tới đây tầm bảo, rõ ràng là nhìn vì vật trong túi, cho nên khẳng định là dạng đồ tốt. Cho nên bán bảo giáp lưu kiếm kinh, quyết định này, nói là đến thông."

Trần Bình An gật đầu một cái.

Ninh Diêu vuốt ve vỏ đao, ánh mắt lạnh lẽo, "Cẩn thận lý do, ta cùng đi với người Lưu Tiệp Dương gia đình tử, đánh trước phát vị kia phụ nhân, nếu là Lưu Tiệp Dương chính miệng nói muốn bán, giả bộ như vậy chờ bảo giáp cái rương chuyển liền chuyển, về sau ta lại đi chung với người Nguyễn gia cửa hàng, gặp một lần Lưu Tiệp Dương, hỏi hãn đến cùng là nghĩ như thế nào, nếu thật là gia gia hãn lâm chung di chúc, người ta liền không cần khoa tay múa chân, mọi nhà có nỗi khó xử riêng, không nên

là người quản, cũng đừng mù quản. Nếu như không đúng vậy, liền để hăn nói ra nỗi khổ tâm, cùng lắm thì ta lại đem cái kia cái ruộng một lần nữa cướp về!"

Trần Bình An lo lắng hỏi: "Ninh cô nương thân thể của người thế không có vấn đề ?"

Ninh Diêu cười lạnh nói: "Nếu như là đối phó Chính Dương Sơn dời núi lão vượn, khẳng định sẽ đầy bụi đất, cần phải là cái kia ruộng môn, tại toà này trên tiểu trấn, ta một cái tay là đủ rồi."

Trần Bình An hiếu kỳ nói: "Bàn Sơn Viên ?"

Ninh Diêu qua loa nói: "Còn sót lại tại toà này thiên hạ một loại thượng cổ hung thú nghiệt chủng, chân thân vì hình thể lớn như ngọn núi cự viên, truyền ngôn một khi hiển lộ chân thân, có thể đem một ngọn núi cao đột ngột từ mặt đất mọc lên, nâng lên lưng đi. Chỉ bất quá đây đều là truyền ngôn, dù sao ai cũng không có chân chính thấy qua. Chính Dương Sơn cái này mấy trăm năm qua một mực ẩn nhẫn không phát, kỳ thật nội tình rất dày, mặc dù tông môn tại Đông Bảo Bình Châu thứ tự không cao, thế nhưng là không thể khinh thường, cho nên chúng ta có thể không cùng bọn hăn nổi tranh chấp, là tốt nhất, xảy ra tranh chấp. . ."

Trần Bình An cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Xảy ra tranh chấp làm sao xử lý ?"

Ninh Diêu đứng người lên, ngón cái đẩy đao ra khỏi vỏ hơn tấc, một mặt nhìn thẳng ngốc ánh mắt nhìn về phía giày cỏ thiếu niên, thiếu nữ thiên kinh địa nghĩa nói: "Còn có thể làm sao xử lý ? Chém chết bọn hăn a!"

Trần Bình An nuốt một ngụm nước miếng.

Về sau thiếu niên công cái sọt, mang theo một lần nữa đeo lên màn mũ, eo đeo lục đao thiếu nữ, cùng một chỗ chậm rãi hướng đi Lưu Tiễn

Dương tổ trạch.

Ninh Diêu xoay đầu liếc mắt thiếu niên cái sọt, hỏi: "Hôm nay làm sao ít như vậy?"

Trần Bình An thở dài, "Mã Khố Huyền, a, chính là Hạnh Hoa ngô hẻm bên kia Mã bà bà cháu trai, cùng ta không sai biệt lắm số tuổi, hiện tại giống như hoàn toàn biến thành người khác, dựa theo lối nói của hã, là tiểu trấn phong thủy thay đổi, cho nên những này dòng suối nhỏ bên trong tảng đá càng ngày càng lưu không được 'Khí'."

Ninh Diêu thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói: "Hã nói không sai, tòa này tiểu trấn là muốn trở trời. Người tốt nhất sớm làm giải quyết hết cái này việc sự tình, đi nhanh lên ra tiểu trấn, dù là sau khi rời đi trở lại, cũng so một mực đợi tại tiểu trấn đến được tốt."

Trần Bình An không phải không đụng nam tường không trở về đầu toàn cơ bắp, từ nhỏ một người qua đã quen, ngược lại càng thêm biết rõ tình người ấm lạnh cùng nặng nhẹ, gật đầu cười nói: "Sẽ, chỉ cần thấy được Lưu Tiệp Dương cùng Nguyễn sư phó uống qua bát sư trà, ta liền lập tức rời đi nơi này. Tốt nhất lúc kia, Nguyễn sư phó cũng đáp ứng cho người đúc kiểm."

Nhìn lấy mặt mũi tràn đầy vui sướng gia hỏa, Ninh Diêu buồn bực nói: "Không liên hệ gì tới người sự tình, cũng đáng được vui vẻ như vậy? Nói người kẻ ba phải, người bằng cái gì không chịu phục?"

Đại khái là cho rằng hai người có chút quen thân, Trần Bình An nói chuyện cũng không có trước đó như vậy che che lấp lấp, lễ thẳng khí hùng nói: "Lưu Tiệp Dương, Cố Sán, tăng thêm Ninh cô nương người, người muốn a, trên đời bên dưới nhiều người như vậy, ta cũng liên quan tâm ba người tốt xấu, ta thế nào liền kẻ ba phải à nha?"

Ninh Diêu cười tủm tỉm hỏi: "Ba người kia bên trong, ta sắp xếp thứ mấy

?"

Trần Bình An đã thành khẩn lại thẹn đỏ mặt nói: "Tạm thời thứ ba."

Ninh Diêu lấy xuống bội đao, tùy tiện nắm trong tay, dùng vỏ đao nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của thiếu niên, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Trần Bình An, người muốn cảm tạ ta ân không giết."

Trần Bình An không hiểu thấu hỏi: "Sắc được người không cảm thấy phiền ?"

Ninh Diêu ngăn người, hiểu ý nghĩ của hắn, "Trần Bình An, ta đột nhiên phát hiện người về sau coi như đến bên ngoài, cũng có thể sống đến rất tốt."

Trần Bình An không có chút nào lòng tham, thành tâm thành ý nói: "Cùng hiện tại đồng dạng tốt là được."

Ninh Diêu từ chối cho ý kiến, nhẹ nhàng lay động trong tay lục đao, tựa như hương đã thiếu nữ lung lay nhánh hoa.

Đến Lưu Tiệp Dương nhà ngõ nhỏ góc rẽ, một cái bóng đen bỗng nhiên thoát ra, Ninh Diêu kềm chút liền muốn rút đao ra khỏi vỏ, may mắn cùng lúc nhin xuống, nguyên lai là một đầu chó vàng, vây quanh Trần Bình An thân mật đảo quanh, Trần Bình An xoay người vượt vượt chó vàng đầu, sau khi đứng dậy cười nói: "Là Lưu Tiệp Dương sát vách cái kia hộ người nuôi, gọi tới phúc, rất nhiều năm, lá gan đặc biệt nhỏ, trước kia ta cùng Lưu Tiệp Dương thường thường dẫn nó lên núi, cũng sẽ chỉ đi theo chúng ta cái mộ sau đầu tham gia náo nhiệt, Lưu Tiệp Dương luôn chê vứt bỏ nó bắt không được thả rừng gà rừng, luôn nói Lai Phúc liền một đầu mèo cũng không bằng, giống Mã Khố Huyền nuôi trong nhà con mèo kia, có người nhìn thấy nó thường thường có thể hướng trong nhà ngậm gà rừng cùng rắn. Không đến phúc lớn tuổi nha, mười mấy tuổi, rất già á."

Nói đến đây, giày cỏ thiếu niên nhịn không được lại xoay người, sờ lên Lai Phúc đầu, ôn nhu nói: "Một một số lớn số tuổi, liền muốn chịu già, đúng không ? Yên tâm, về sau chờ ta kiếm được nhiều tiền, nhất định không bị đói người."

Ninh Diêu lắc lắc đầu, đối với cái này nàng là vô pháp cảm động lây.

Dù là nàng cái này một đường đi tới, nàng gặp qua rất nhiều rất nhiều người sự tình, cao cao tại thượng Tiên gia cao nhân, nhục nhằn phạm thai chợ búa bách tính, quyền quý con cháu cầm y nô mã, ngự phong lăng không thần tiên phong thái, thấy qua rất nhiều bi hoan ly hợp.

Ninh Diêu

Có cái kia Phật gia hành giả, tại thê lương gió đêm mưa, chân trần năm bát mà đi, hát Phật hiệu, bộ pháp kiên định. Có vào kinh thành đi thi nghèo thư sinh, tại rách nát trong chùa cổ, vì hắt lên da người hồ mị ôn nhu họa mi, cuối cùng một lần nữa khởi hành lên đường thời điểm, dù là biết rõ chính mình đã là hai tóc mai hơi sương, cũng không hối hận hận.

Có đình lấy Thiên Sư đầu hàm tuổi trẻ đạo nhân, tại cổ chiến trường cùng trong bãi tha ma một mình ghé qua, mặc niệm lấy phúc sinh Vô Lượng Thiên Tôn, không tiếc tiêu hao tự thân tu vi, vì cô hồn dã quỷ nhóm dẫn dắt một đầu siêu thoát con đường. Có tiền nhiệm mới bắt đầu tự tay cấm tiệt dâm từ Long Vương Miếu trung niên quan văn, bờ môi khô nứt chảy ra tơ máu, tại khô cạn lòng sông bên cạnh, bày bàn hương án, khàn khàn đọc lấy 《 Long Vương Cầu Mưa Văn 》 , cuối cùng vì quản lý cảnh nội bách tính, mặt hướng Long Vương Miếu, quỳ xuống thỉnh tội.

Có tiền triều di lão thất tuần lão nhân, không muốn mang theo ra làm quan tân triều nhi tử, chỉ đem lấy học vỡ lòng tiểu tôn tử, lên cao làm phú, đối mặt gia quốc phá toái cũ sơn hà, nước mắt tuôn đầy mặt, cùng

âu yếm cháu trai nói những cái kia đã sửa lại tên Châu Quận, vốn nên nên gọi cái gì. Có một chiếc thuyền con tại ngàn dặm lớn hạp bên trong, xuôi dòng thẳng xuống, có người đọc sách tại hai bên bờ vườn âm thanh bên trong, hăng hái, đọc nhanh nhất mắt hiểu ý chỗ, ngửa mặt lên trời thét dài. Có mặt che áo giáp khuynh quốc nữ tử, tại khói lửa kết thúc sau, phóng ngựa uống rượu nhất tuyệt sắc.

Một đường đi tới, một đường kiến thức, một đường cảm ngộ, Ninh Diêu hướng đạo chi tâm, thủy chung vững như tảng đá, không có bất kỳ cái gì kéo bùn mang nước.

Hiện nay, Ninh Diêu lại xem thêm đến một màn.

Một cái lẻ loi hiu quạnh ngõ hẹp thiếu niên, công cái sọt buộc lên sọt cá, sờ lấy một đầu lão cầu đầu, thiếu niên đối với tương lai tràn đầy hi vọng.

Hai người vừa trở lại Lưu Tiệp Dương nhà không bao lâu, thì có người gõ vang cửa sân, Trần Bình An cùng Ninh Diêu liếc nhau, sau đó Trần Bình An ra ngoài mở cửa, Ninh Diêu chỉ là đứng tại cửa phòng miệng, bất quá nàng quay đầu liếc mắt chuôi này yên tĩnh nằm tại trên quầy trường kiếm.

Gõ cửa người là Lô Chính Thuần, tự nhiên là lấy phụ nhân cầm đầu, ngoài ra còn có hai tên Lô thị trung bộ.

Lô Chính Thuần khuôn mặt hiền lành, nhẹ giọng hỏi nói: "Người là Lưu Tiệp Dương bằng hữu, gọi Trần Bình An, đúng không ? Chúng ta là đến chuyển cái ruộng, Lưu Tiệp Dương hẳn là cùng người chào hỏi. Cho nên túi tiền này người yên tâm thu xuống, trừ cái đó ra, chúng ta phụ nhân đáp ứng Lưu Tiệp Dương điều kiện, tương lai cũng sẽ nửa điểm không kém giao cho trên tay hẳn."

Trần Bình An tiếp nhận cái kia cái túi tiền, tránh ra con đường, ung dung hào phóng phụ nhân dẫn đầu đi vào sân nhỏ, Lô Chính Thuần mang theo

hai tên hạ nhân đi theo phía sau, phụ nhân tự mình mở ra đã được bày tại chính đường sơn hồng rương gỗ, ngồi xổm người xuống, đưa tay vuốt ve cổ kia bộ dáng xấu xí bảo giáp, ánh mắt xuất hiện một lát mê ly, sau đó là khó mà che giấu cực nóng cùng khát vọng, nhưng là cái này bồi cảm xúc rất nhanh liền bị phụ nhân thu liễm, khôi phục bình thường vẻ mặt, nàng đứng người lên sau, ra hiệu Lô Chính Thuần có thể động thủ chuyển cái rương, đồ vật cũng không nặng nề, dù sao bên trong chỉ có một bộ áo giáp mà thôi.

Phụ nhân cái cuối cùng rời đi phòng, đi đến ngưỡng cửa thời điểm, quay đầu nhìn thoáng qua giày cỏ thiếu niên, mỉm cười nói: "Lưu Tiệp Dương thật sự rất đem người trở thành bằng hữu."

Không biết thâm ý Trần Bình An đành phải không nói một lời, chỉ là im lặng đưa bọn hắn đoàn người này rời đi sân nhỏ.

Cuối cùng Trần Bình An đứng ở ngoài cửa, thật lâu không chịu dịch bước, Ninh Diêu đi vào hắn bên cạnh.

Phụ nhân đi tại Lô Chính Thuần ba người về sau, đi đến ngõ nhỏ tận đầu sau, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy sóng vai mà lập thiếu niên thiếu nữ, nghiêng ngẫm cười nói: "Tuổi trẻ thật tốt, thế nhưng là cũng phải còn sống mới được a."

Toà kia vượt ngang dòng suối nhỏ Lang Kiều bên trong, một vị thiếu niên cao lớn ngã trong vũng máu, thân thể run rẩy, không ngừng phun ra huyết thủy.

Chỉ là lần này, cái này thiếu niên cao lớn, lại không thể nghe được cái nào đó đen đúa gây gò gia hỏa, từng lần một tan nát tâm can hô hào "Người chết" .

Lang Kiều đầu bắc cầu đầu bậc thang bên kia, người người nhốn nháo, nghị luận âm ỉ, nhìn xa xa náo nhiệt, duy chỉ có không dám tới gần thiếu niên kia, sợ rước họa vào thân.

Có hai người bước nhanh đi vào Lang Kiều, nam tử ngồi xổm người xuống, dừng ở tay của thiếu niên oản mạch độ sức sau, sắc mặt càng nặng nề.

Áo xanh thiếu nữ hận cực, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Một quyền liền đập nát bộ ngực của hã, thủ đoạn thật tàn nhẫn!"

Nam nhân không nói lời nào.

Đám một cộng lông ngựa biến áo xanh thiếu nữ giận nói: "Cha! Người liền trơ mắt nhìn lấy Lưu Tiệp Dương như thế bị người đánh chết tươi ? Lưu Tiệp Dương là người nửa cái đồ đệ!"

Nam nhân một mực không có buông ra tay của thiếu niên cổ tay, mặt không biểu tình, lạnh nhạt nói: "Ta chỗ nào biết rõ đường đường Chính Dương Sơn, lúc này vậy mà như thế không nói quy củ."

Thiếu nữ đột nhiên đứng dậy, "Người mặc kệ, ta để ý tới!"

Nam nhân ngẩng đầu chậm rãi hỏi: "Nguyễn Tú, ngươi là muốn cho cha nhạt xác cho người ?"

Thiếu nữ sai bước tiến lên, thẳng tiến không lùi, trầm giọng nói: "Ta Nguyễn Tú không phải sẽ chỉ ăn một chuyện! Cũng sẽ giết người!"

Nam nhân hai đầu lông mày mơ hồ có lôi đình chi nộ.

Non nửa nguyên nhân là chính mình khuê nữ cứng đầu cứng cổ, càng nhiều tự nhiên là Chính Dương Sơn đầu kia lão vợ ác độc xuất thủ.

Nam nhân nghĩ nghĩ, đã chính mình còn chưa chính thức tiếp nhận Tề Tĩnh Xuân vị trí, như vậy là không phải liền mang ý nghĩa, chính mình cũng có thể không cần như vậy giảng đạo lý ?

Áo xanh thiếu nữ đột nhiên dừng lại bước chân.

Thiếu nữ đột nhiên nhìn thấy có cái gầy gò thiếu niên, từ Lang Kiều cái kia một đầu, hướng mình bên này điên chạy như điên đến.

Nàng nhìn thấy cái kia thân ảnh quen thuộc, ăn mặc một đôi giày cỏ, mặt không biểu tình, giềng cổ không gợn sóng.

Hai người trong nháy mắt liền sát vai mà qua, thiếu nữ nếu muốn nói những gì, lại nói không nên lời, không khỏi, nàng liền cảm giác rất ủy khuất, lập tức liền nước mắt chảy xuống.

Làm giày cỏ thiếu niên ngồi mang theo một bên, đưa tay bắt lấy thiếu niên cao lớn một cái tay, ánh mắt sớm đã mơ hồ Lưu Tiệp Dương, giống như lập tức thêm ra mấy phần tinh thần khí, ý đồ gạt ra một cái khuôn mặt tươi cười, dứt quãng nói rằng: "Cái kia bà nương nói ta không giao ra bảo giáp, nàng liền có thể giết người. . . Nàng còn nói, dù sao nàng là cái tử hai người đến chúng ta tiểu trấn, một người bị khu trục mà thôi, cái này đại giới nàng ra được, ta sợ, rất sợ nàng thật sự đi giết người. . . Trước đó ta nói cho người, kỳ thật không hoàn toàn là lời nói dối, gia gia của ta hoàn toàn chính xác đã nói với ta những lời kia, cho nên ta cảm thấy bán liền bán, không có gì ghê gớm. . . Chỉ là vừa mới nàng lại khiến người ta tìm kiếm ta, nói lão nhân kia điên rồi, vừa nghe nói ta không có kiếm kinh, liền khẳng khẳng muốn trước giết người, lại đến giết ta, ta thật sự là lo lắng người, muốn cho người lên tiếng kêu gọi. . . Liền một đường chạy đến nơi đây, sau đó liền bị lão già chết tiệt kia trứng đánh một quyền, là có đau một chút. . ."

Giày cỏ thiếu niên cúi thấp đầu, nhẹ nhàng lau Lưu Tiệp Dương khóe miệng máu tươi, thiếu niên gặt gao nhú lại tấm kia ngăm đen khuôn mặt

gầy gò, nhẹ giọng nói: "Không sợ, không có chuyện gì, tin tưởng ta, chờ nói chuyện, ta mang người về nhà. . ."

Thiếu niên cao lớn cổ này ráng chống đỡ lên tinh thần khí, dần dần nhạt đi, ánh mắt phiêu hốt, thì thào nói: "Ta không hối hận, người cũng đừng trách chính mình, thật sự. . . Chính là. . . Ta chỉ là có chút sợ, nguyên lai ta cũng là sợ chết."

Cuối cùng thiếu niên cao lớn gặt gao nắm chặt hắc duy nhất bằng hữu tay, nghẹn ngào nói: "Trần Bình An, ta thật sự rất sợ chết."

Giày cỏ thiếu niên ngồi ở trên mặt đất, một cái tay gặt gao nắm Lưu Tiệp Dương tay, một cái tay nắm đấm chống tại trên đầu gối.

Ngụm lớn thở dốc, liều mạng hô hấp.

Tuổi quá trẻ thiếu niên, lúc này tựa như một đầu lão cẩu.

Giày cỏ thiếu niên hốc mắt đỏ bừng.

Khi hắc nếu muốn cùng lão thiên gia đòi hỏi một cái công đạo thời điểm, thì càng giống một con chó.

Trần Bình An không muốn dạng này, đời này đều không muốn sẽ như vậy!

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Tra ra manh mối

Phúc Lộc Nhai Lô thị tòa nhà, khéo léo đẹp đẽ, lại có khác động thiên, chính là Thanh Phong Thành Hứa thị phụ nhân, cũng cảm thấy là ốc nước ngọt trong vỏ làm đạo tràng, làm được cực hạn, không thể lại quá nghiêm khắc cái gì. Ở một tòa Lâm Hồ nhà thủy tạ bên trong, vừa mới thành công đem Lưu gia Hầu Tử giáp bỏ vào trong túi phụ nhân, đầy mặt xuân phong đặc ý, lười biếng dựa vào lấy rào chắn, đại khái là tâm tình thực sự quá tốt, về phần Lô Chính Thuần cái kia con ruồi đứng tại nhà thủy tạ trên bậc thang, cũng cảm thấy không phải như vậy chướng mắt.

Người mặc một bộ đại hồng bào tử nhi tử đứng tại trên ghế dài, hướng trong hồ nhỏ ném mỗi câu, gần trăm đuôi đỏ lưng cá chép chen chút chung một chỗ, đỏ sóng cuộn cuộn, hình ảnh có chút hùng vĩ.

Phụ nhân đối với Lô Chính Thuần phân phó nói: "Người cũng không cần tại bên này chờ lấy chờ lệnh, đợi đến chuyện chỗ này, người liền theo chúng ta đi hướng Thanh Phong Thành, ngoại trừ để ta nhà phu quân thu người làm nhập thất đệ tử, cũng sẽ đáp ứng gia gia người cái kia có chút vô lý thỉnh cầu, cần phải cam đoan để người một ngày nào đó có thể bước lên bên trong ngũ cảnh, nên biết rõ loại này hứa hẹn, mới là đáng giá nhất, cho nên nói gia gia người là lão hồ ly."

Nói đến đây, phụ nhân phối hợp yên nhiên mà cười, "Muốn ta nhìn a, nếu như gia gia người là Lô thị người cầm lái, Lô thị vương triều chưa hẳn lại nhanh như vậy sụp đổ. Cho dù là mắt cao hơn đầu Đại Ly Phiên Vương Tổng Trường Kính, cũng nói thẳng có thể trong vòng một năm liền lập xuống diệt quốc chi công, công lao số ghi chép bên trên có các người Lô thị hoàng thất một nửa. Đương nhiên, các người chi này tiểu trấn Lô thị, vận khí không tốt lắm, cùng chủ chi Lô thị, một quang vinh chưa hẳn đều quang vinh, một tổn hại ngược lại thật sự là là đều tổn hại, cho nên lần này chúng ta Thanh Phong Thành cho người cơ hội ngàn

năm một thưở này, không nên bỏ qua, muốn nắm lấy cho thật chắc."

Lô Chính Thuần xoay người cực thấp, hai tay thở dài cao hơn đỉnh đầu, cảm động đến rơi nước mắt nói: "Lô Chính Thuần tuyệt không dám quên Hứa phu nhân đại ân đại đức, ngày sau đến toà kia danh chấn thiên hạ Thanh Phong Thành, sẽ làm vì Hứa phu nhân làm trâu làm ngựa, đồng thời Lô Chính Thuần thề, đời này chỉ trung tâm với phu nhân một người!"

Thanh Phong Thành Hứa thị ý cười quyến rũ, nheo lại đôi mắt, ôn nhu nói: "Loại này xuất phát từ tâm can lời nói a, cũng đừng làm cho phu quân ta, cũng liền là người tương lai sư phụ nghe được, hoặc là đến lúc đó người cũng có thể ở trước mặt hăn lặp lại một lần ?"

Có lẽ là tại Nê Bình ngõ hẻm cho Lưu Tiệp Dương quỳ xuống sau, Lô Chính Thuần đối với việc này đã không còn lòng mang khúc mắc, nghe được phu nhân tru tâm ngôn luận sau, lập tức quỳ xuống, cả người phủ phục tại nhà thủy tạ bên ngoài bậc thang đỉnh chóp, run giọng nói: "Lô Chính Thuần tuyệt không dám quên gốc!"

Phụ nhân cười cười, tùy ý phất phất tay, bắt đầu đuổi người, "Được rồi, đứng lên đi, về sau đến Thanh Phong Thành, tu hành một chuyện nhất hao tổn thời gian, đường xa mới biết sức ngựa, người có phải hay không quên gốc, tự nhiên tra ra manh mối."

Lô Chính Thuần lui lại lấy rời đi nhà thủy tạ, xuống bậc thang mới chậm rãi quay người, vị này từng tại tiểu trấn hô phong hoán vũ chữ Thiên số hoàn khố, tại phụ nhân trước mặt, giống như cái eo liền chưa từng có thẳng lên qua.

Tiểu trấn bên ngoài Lô thị, xem như một tòa Đại Vương Triều chưởng nước chi họ, đang bị Đại Ly biên quân trọng thương về sau, có thể nói đại thương nguyên khí, không gượng dậy nổi, ngắn hạn bên trong rất khó đông sơn tái khởi, từ lên tới bên dưới, Lô thị dòng chính cùng bàng chi

cùng bà con xa, đành phải cụp lại cái đuôi mà đối nhân xử thế.

Nếu không, lấy Thanh Phong Thành vốn liếng cùng danh vọng, tuyệt đối không dám như thế tại tiểu trấn Lô thị tòa nhà, làm lên tu hú chiếm tổ chim khách hoạt động, còn dám trên cao nhìn xuống, đối với Lô thị con cháu đến kêu đi hét. Nếu không coi như đối thành Chính Dương Sơn cái kia đối với chủ tớ, kỳ thật đều rất miễn cưỡng.

Bây giờ Lô thị Long Du chỗ nước cạn, thời cuộc gian khổ, thật sự là không thể không thấp ba lần khí.

Áo bào đỏ nam đồng cười nhạo nói: "Thật là một cái trời sinh nô tài mệnh chó săn, mẫu thân người thu xuống loại phế vật này làm cái gì ? Sẽ không thật nếu để cho cha ta thu hần làm đồ đệ a, hơn nữa còn đáp ứng hần một cái bên trong ngũ cảnh ? Bên trong ngũ cảnh lúc nào như thế giá rẻ không đáng giá ?"

Phụ nhân mỉm cười nói: "Lô Chính Thuần mặc dù khuôn mặt đáng ghét, nhưng cũng không phải là không có chỗ thích hợp, người này tư chất đồng dạng, lúc đầu trở thành ngoại môn đệ tử là thuộc vạn hạnh, bất quá nói cho cùng, cái này cái người trẻ tuổi chỉ là cái kia bút mua bán lớn phía dưới nhỏ thêm đầu mà thôi, không nổi lên được nửa điểm sóng gió. Về phần mặt ngoài nhìn, mẫu thân hứa hẹn cho tiểu trấn Lô thị nhiều như vậy, đáp ứng Lô thị hoàng thất những cái kia chạy nạn hoàng thân quốc thích cùng cành vàng lá ngọc, có thể tại Thanh Phong Thành lánh nạn đồng thời đâm rễ, Thanh Phong Thành sẽ lấy lễ để tiếp đón, phụng làm thượng khách. Thậm chí trong thành chuyên môn phân ra một khối lớn khu vực, xem như Lô thị tư nhân địa bàn, kỳ hạn làm một trăm năm."

Hài tử ném xong mỗi câu, đột nhiên chạy ra nhà thủy tạ, nhặt được một một số lớn cục đá trở về, sau đó ghé vào trên lan can, hướng phía những cái kia cá chép dùng sức ném ném cục đá, chơi đến quên cả trời đất, quay đầu nói rằng: "Mẫu thân, chúng ta đến tiểu trấn tìm kiếm Hầu Tử

giáp, có phải hay không chính là một cái che giấu tai mắt người từ đầu, là chúng ta Thanh Phong Thành Hứa thị mượn cơ hội này không chế Lô thị chương nhân pháp ? Dù sao bách túc chi trùng chết cũng không hàng, Lô thị cái kia phát trùng trùng điệp điệp chó nhà có tang, nghe nói nhân số vền vẹn thành viên hoàng thất thì có hơn ba ngàn người, tăng thêm nội hoạn nô tỳ phụ thuộc cùng không muốn phụ thuộc Đại Ly Tổng thị vong quốc di lão, đối với chúng ta Thanh Phong Thành nhân khí tăng trưởng, trợ giúp rất lớn." Như thế nói đến, nơi này mới là nghèo túng Lô thị bây giờ chân chính tin tức vận chuyển đầu mối then chốt ?

Phụ nhân vui mừng cười nói: "Có thể nghĩ đến cái này một tầng, nói rõ con của ta rất thông minh, nhưng là đầu, vẫn là sai."

Nam hài nhú mày, chờ lấy đáp án.

Phụ nhân chớp chớp con mắt, "Cổ kia Hầu Tử giáp, bên trong có huyền cơ, đơn giản mà nói, chính là không thể so với cái kia bộ kiếm kinh kém."

Nam hài hung hăng ném ra một khóa tảng đá, nện ở một con cá chép trên sông lưng, máu tươi văng khắp nơi, đáng thương cá chép điên cuồng đập mặt nước.

Hài tử ánh mắt cực nóng, "Cha ta am hiểu nhất lớn công phạt chi đạo, sát lực to lớn, không thể so với cái kia Đại Ly Tổng Trường Kính kém quá nhiều, chỉ tiếc một mực bị khốn tại tiên thiên thân thể yếu đuối, sợ nhất đối thủ cùng hăn lấy thương đối thương vô lại đấu pháp, lúc này mới vô pháp dương danh, còn biến thành trò cười, ngay cả Thanh Phong Thành người trong nhà cũng dám ở sau lưng giễu cợt chúng ta, mẫu thân, có phải hay không cha ta được cổ này bảo giáp về sau, liền có thể công thủ đều có, có thể cùng cái kia Tổng Trường Kính ganh đua cao thấp ?"

Phụ nhân vẫn là lắc đầu.

Áo bào đỏ nam hài trùng điệp vỗ một cái lan can, sắc mặt giận dữ nói: "Người không cần cùng ta thừa nước đục thả câu!"

Nhe răng trợn mắt, nhắm người mà phê, tựa như một đầu hổ báo con non.

Phụ nhân cho tới bây giờ không có cảm thấy nhi tử ở trước mặt mình hô to gọi nhỏ, có gì không ổn, dù sao mình nhi tử vừa ra đời, liền đạt được qua một vị cao nhân đánh giá cực cao sấm nói, "Hổ lang chi bề ngoài, nhân chủ tư chất" .

Phụ nhân kiên nhẫn giải thích nói: "Cha người đạt được bảo giáp sau, một khi lĩnh hội thành công, có thể tại cổ găng tiến lên một bước, muốn cái gì phòng ngự, nhất lực hàng thập hội, một cổ tác khí nghiền ép địch nhân là được."

Nam hài cười ha ha, khoái ý đến cực điểm, "Giết giết giết, đến lúc đó để ta cha liền từ chúng ta Thanh Phong Thành nội bộ giết lên! Người một nhà làm chuyện buồn nôn, mới buồn nôn nhất!"

Nam hài sau khi cười xong, rất nhanh tỉnh táo lại, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Mẫu thân người này a trêu đùa Chính Dương Sơn, thật sự là khi làm xiếc, liền không sợ đầu kia xuân vượn vượn nhất hồi lại thần, rồi đi tiểu trấn sau liền đối với chúng ta đánh lớn xuất thủ ? Còn có một việc, ta thủy chung không nghĩ minh bạch, cái kia họ Lưu, đã sớm có mua sứ người, bản thân liền căn cốt vô cùng tốt, tăng thêm có bảo giáp có kiếm kinh, thơm như vậy bánh trái, quả thực là ít càng thêm ít, ngay cả ta cũng không thể không thừa nhận, đối với hãn yêu cầu lau mắt mà nhìn, như vậy mua sứ người vì gì chậm chạp không muốn lộ diện, khiến cho mẫu thân người có thể đục nước béo cò, còn để cái kia Chính Dương Sơn lão vượn giúp chúng ta giải quyết hết cục diện rối rắm, hãn một quyền đâm chết Lưu Tiệp Dương sau, cái gì đều thanh tịnh, thiên đại phiến toái từ Chính Dương Sơn đến ôm lấy, về phần chúng ta Thanh Phong Thành, liền có cực lớn lượn vòng chỗ trống."

Phụ nhân đã tính trước nói: "Chính Dương Sơn đầu kia thiên tuế tuổi đời núi lão vượn, đầu óc không được tốt lắm dùng, nhưng còn không đến mức vụng về đến bị mẩu thân tùy ý làm khi đùa nghịch cấp độ, kỳ thật hẳn sớm đã đoán ra mẩu thân mượn đao thủ đoạn giết người, vì sao lão vượn nguyện ý nằm lỗ mũi, chính mình nhảy vào bẫy rập, nó trung nguyên bởi vì tương đối phức tạp, đã có Chính Dương Sơn không sợ rước họa vào thân tự chịu, cũng có một đoạn không muốn người biết bí sử nội mạc, người tạm thời không cần phải để ý đến những thứ này."

Phụ nhân lâm vào trầm tư, lần nữa vuốt vuốt mạch suy nghĩ, ý đồ tra để lọt bổ sung, để tránh hậu hoạn vô cùng.

Thiếu niên Lưu Tiệp Dương mua sứ người, từng là hết sức ủng hộ Lô gia vương triều một luồng thế lực, vương triều hủy diệt sau, bồi thường một cái ngọn nguồn hướng lên trời, mất cả chì lẫn chài, trước lúc này, đúng là dưới núi thế tục vương triều nhất đẳng môn phiệt, nếu không cũng không trở thành tại xác nhận Lưu Tiệp Dương kiếm phôi tư chất sau, vẫn có thể hao phí trọng kim đem Lưu Tiệp Dương lưu tại tiểu trấn, mua về sau thời gian chín năm.

Chính Dương Sơn không biết thông qua cái gì mường máng biết được việc này sau, liền đi tìm tới cái kia người sa cơ thất thế, ý đồ mua sắm Lưu Tiệp Dương bản mệnh sứ, Chính Dương Sơn một vị lão tổ, ở trước mặt liền cấp ra một cái giá trên trời. Nhưng là gia đình kia uống lộn thuốc đồng dạng, chết sống không muốn nhả ra, chỉ nói là đã chuyển tay bán cho những người khác, về phần là ai, lai lịch ra sao, càng là thủ khẩu như bình.

Về sau cảm thấy lẫn lộn Chính Dương Sơn, liền nghe được phong thanh, nói là Chính Dương Sơn tử địch, Phong Lô Viên vượt lên trước năm lấy cơ hội, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, được tiên cơ. Gia đình kia tự nhiên không dám nhận lấy Chính Dương Sơn kiếm tiên trước mặt, nói mình đã đem đồ vật bán cho các người Chính Dương Sơn cừu địch

Phong Lôi Viên.

Về phần Lưu gia tổ truyền Hầu Tử giáp cùng kiếm kinh một chuyện, cùng phong lôi sân tiếp nhận Lưu Tiệp Dương bản mệnh sứ tin tức, đến cùng là ai tiết lộ cho Chính Dương Sơn ?

Tại phía xa chân trời, gần ngay trước mắt.

Chính là Thanh Phong Thành Hứa thị, bất quá đương nhiên là trốn ở phía sau màn cái chủng loại kia.

Nàng càng là chủ yếu mưu đồ người, lần này tự mình đi tiểu trấn, tổn hao to lớn đại giới, nàng tự nhiên muốn cam đoan cuộc mua bán này, ít nhất có thể hồi vốn, nếu không nàng cái này một chi tại Thanh Phong Thành địa vị, liền sẽ rớt xuống ngàn trượng, tràn ngập nguy hiểm, càng đừng hy vọng xa vời một mình chấp chưởng Thanh Phong Thành.

Trên thực tế tiểu trấn bên này, ngọa hổ tàng long, không thể khinh thường, không đề cập tới mặt trời sắp lặn Lô thị, còn lại tam đại dòng họ, tại Đông Bảo Bình Châu bản đồ bên trên, ai không phải hùng cứ một phương, như mặt trời giữa trưa ?

Kỳ thật bốn họ thập tộc, chân chính nội tình, không phải nói chiếm cứ bao nhiêu đầu thuật pháp thông thiên địa đầu xà, những gia chủ này, lão tổ tông, kỳ thật đã nhất định không thể rời bỏ, chuyện cũ kể cây chuyển người chết chuyển chết, đáng tiếc bọn hãn sớm đã cùng Đào Diệp ngô hẻm cây đào, trong tiểu trấn tâm lão hòng không sai biệt lắm, thuộc về đời liền chết, càng không kiếp sau nói chuyện, cho nên chỉ có một thân đại thần thông, vô pháp thi triển.

Những gia tộc này nội tình, ở chỗ bọn hãn có thể nắm giữ bao nhiêu miệng Long Diêu, quản lý bao nhiêu môn hộ, bởi vì cái này đem trực tiếp quyết định hàng năm vì bên ngoài cung cấp bao nhiêu con bản mệnh sứ, một khi xuất hiện tu hành mầm giống tốt, áp trúng bảo mua sứ người,

chỉ cần không phải tay đầu quá túng quẫn, hơn phân nửa sẽ còn ngoài định mức bao một cái "Đại hồng bao", trừ cái đó ra, cũng tương đương song phương kết bên dưới một phần hương hỏa tình, so với gặt đầu chi giao, đương nhiên muốn phân lượng càng nặng.

Phụ nhân đột nhiên đối với con trai mình cảm khái nói: "Tuyệt đối không nên khinh thường bất luận kẻ nào, cho dù là Lô Chính Thuần loại này xoay người làm chó tiểu nhân vật. Người cho rằng tới tiểu trấn, liền có thể dễ như trở bàn tay đem những cơ duyên kia, bảo vật nắm bắt tới tay sao? Không phải như vậy, Lão Long Thành Phù Nam Hoa, cơ hồ đạo tâm vỡ nát, Vân Hà Sơn Thái Kim Giản càng là bốc hơi khỏi nhân gian, không rõ sống chết. Còn có một tên tư chất không tầm thường hậu bối, tại Lang Kiều bên kia nhìn như phúc chí tâm linh, liền làm nước xem, cho người ta hồng tâm cảnh, không khác trong lòng đáy hồ bộ, bị người ngạnh sinh sinh ném ra một cái hố to, khiến cho hồ dưới nước hàng. Loại chuyện này, sẽ không dừng ở đây, phản kích tiếp sẽ chỉ càng ngày càng nhiều, cho nên nói, trên con đường tu hành, không một cái tiêu dao người."

Hài tử nghĩ nghĩ, "Cẩn thận chạy được vạn năm thuyền, mẫu thân, ta sẽ chú ý."

Phụ nhân gặt đầu nói: "Như thế tốt lắm."

Hài tử ném ném ra một viên cuối cùng cục đá, hỏi: "Cái kia Tề Tĩnh Xuân đến cùng chuyện gì xảy ra?"

Phụ nhân hiếm thấy tức giận, tàn khốc răn dạy nói: "Làm càn! Tôn xưng Tề tiên sinh!"

Hài tử sững sờ, vẫn là ngoan ngoãn đổi giọng nói: "Tề tiên sinh có phải hay không có phiền phức?"

Phụ nhân do dự một chút, chậm rãi nói rằng: "Tề tiên sinh ân sư, đã từng

chẳng những người phụ lễ tại toà kia văn miếu, hơn nữa còn là tại Nho giáo giáo chủ tay phải vị thứ hai."

Hài tử trợn mắt hốc mồm.

Ý vị này Tề Tĩnh Xuân ân sư, là Nho gia, hoặc là nói cho đúng là Nho giáo dài dằng dặc trong lịch sử người thứ tư ?

Loại này vượt quá tưởng tượng tồn tại, nếu là có ai khoe khoang khoác lác, nói cái này Thánh Nhân dưới cơn nóng giận, có thể một cước đem Đông Bảo Bình Châu lớn nhất núi cao triệt để giẫm nát, hài tử không dám nói mình tin hoàn toàn, nhưng cũng khẳng định sẽ bán tín bán nghi.

Phụ nhân trong lòng hơi ưu tư, thấp giọng nói: "Chỉ là vị kia Thánh Nhân bên trong Thánh Nhân, địa vị hôm nay lại so toà này tiểu trấn những cái kia rách nát tượng thần. . . Cũng không như."

Hài tử nuốt một ngụm nước miếng, thuận miệng hỏi: "Lưu Tiệp Dương cái kia bằng hữu xử trí như thế nào ?"

Phụ nhân nghĩ nghĩ, "Người là nói Nê Bình ngô hẻm cái kia họ Trần cô nhi ?"

Hài tử gật gật đầu.

Phụ nhân cười nói: "Người không phải cũng vừa thấy mặt liền gọi là sâu kiến sao? Để bọn hăn tự sinh tự diệt là được."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 45: Ánh nắng

Đốc Tào quan nha thự tới hai vị gió bụi mệt mỏi khách nhân, hai người đều là tuổi đời hai mươi, ngọc thụ lâm phong, như nam như tùng, đầu các loại mỹ chất. Người gác cổng nghe nói là tới bá phẩm Thôi tiên sinh sau, liền thân phận cũng không hỏi thăm, tranh thủ thời gian đưa vào dinh thự, dẫn tới vị kia Thôi tiên sinh tạm cư biệt viện, giúp đỡ gõ vang cánh cửa, người gác cổng liền kính cẩn cáo từ.

Mở cửa người, chính là vị kia đại biểu Nho gia tới đây đòi hỏi ép thẳng chi vật quân tử, tuổi nhỏ lúc liền thẳng được qua a bút lang thanh danh tốt đẹp, một mực bị coi là hạ nhiệm Quan Hồ thư viện Sơn chủ không hai nhân tuyển. Hắn nhìn thấy hai vị người trẻ tuổi về sau, có kinh hi cũng có kinh ngạc, nhìn về phía trong đó một vị dựa vào cánh cửa người trẻ tuổi, cười hỏi nói: "Bá Kiêu, bên cạnh người vị này bằng hữu là ?"

Được xưng hô vì Bá Kiêu người trẻ tuổi, cười đùa tí tưng nói: "Gia hỏa này a, là Đại Ung vương triều Long Vĩ quận Trần thị con cháu, Thôi huynh người gọi hắn Tùng Phong là được, gia hỏa này cuộc đời không tốt sắc đẹp rượu ngon, duy chỉ có có nghiên đá chi đam mê, nghe nói bên này dòng suối nhỏ có mấy cái hố cũ, liền muốn đến đục đục vận khí. Hắn còn có một vị bà con xa, lần này cũng cùng chúng ta tùy hành, nếu không phải là bởi vì nàng, ta cùng Tùng Phong cũng sẽ không trì hoãn đến bây giờ mới tiến tiểu trấn, vốn nên sớm hai ngày qua. Nàng không thích cùng người đánh giao tế, liền chính mình đi đi dạo tiểu trấn. Ai, đáng tiếc chim đáng tiếc chim, trên đường tới, nghe nói Tùy Triều một cái Hoàng tử được thiên đại cơ duyên, kiếm được một đuôi màu vàng kim cá chép rồng, về sau có hi vọng đi sông ra long, đem ta cho trông mà thêm đến đỏ ngầu cả mắt, Thôi huynh người ngó ngó, tràn đầy tơ máu, đúng không đúng?"

Người trẻ tuổi đem đầu hướng vị kia Nho gia quân tử đưa tới, người sau

cười dùng ngón tay đẩy ra viên này đầu, nhắc nhở nói: "Lưu Bá Kiêu, như là đã trì hoãn hành trình, liền tranh thủ thời gian làm chính sự đi, còn tới ta bên này vô ích làm cái gì ? Lúc nào Phong Lô Viên phong cách hành sự, trở nên như thế kéo dài rồi?"

Vị kia Long Vĩ quận Trần thị con cháu trên mặt áy náy, cười khổ nói: "Trên đường tới, từng có một trận xung đột ngoài ý muốn, Bá Kiêu huynh đã thương xem như nuôi kiếm thất tạng phủ khiêu huyết, đành phải mạo hiểm đem bản mệnh kiếm đời đi cái gì khiêu, nếu không có ta tu vi không tốt, thành vương vếu, tuyệt không về phần để Bá Kiêu huynh thụ thương."

Lưu Bá Kiêu cười mở cười to nói: "Mấy cái lén lút lút lút đã tu thôi, dựa vào một điểm lệch ra môn tà đạo, mới may mắn làm bị thương bản công tử, dù sao đã là ta dưới kiếm vong hồn, không đáng giá nhắc tới! Nếu như không phải vội vã đi đường, bản công tử liền muốn cho bọn hăn làm vài toà mộ chôn quần áo và di vật, đứng khối mộ bia, viết xuống bọn hăn Vu mỗi năm nào đó tháng ngày nào chết bởi Lưu Bá Kiêu dưới kiếm, tương lai chờ ta trở thành kiếm đạo đệ nhất nhân, nói không chừng sẽ còn trở thành một chỗ phong cảnh danh thắng, đúng không đúng?"

Nho gia quân tử cùng vị này Phong Lô Viên thiên tài kiếm tu quen biết đã lâu, biết rõ hăn trời sinh không đứng đắn tính cách, đem hai người mang vào sân nhỏ.

Lưu Bá Kiêu đột nhiên đề thấp giọng âm, "Thôi huynh, người cho ta thấu cái ngọn nguồn, này phương thiên địa có phải hay không lập tức sẽ sập ? Sơn Nhai thư viện vị kia chuyển dời đến đây Tề tiên sinh, coi là thật muốn khẳng khẳng nghịch thiên hành sự ?"

Thôi Tính người đọc sách ngoảnh mặt làm ngơ.

Lưu Bá Kiêu cười hắc hắc, chỉ chỉ vị này Thôi tiên sinh, "Ta đã hiểu."

Vị kia Nho gia quân tử nhìn như hững hờ nói rằng: "Tùng Phong, ta lúc trước đi học thực bên kia bãi phỏng qua Tề tiên sinh, tiên sinh nói lên tu thân một chuyện, từng có 'Thời gian ko chờ ta' cảm khái."

Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, vị này xuất từ Thôi thị Thánh Nhân hạt giống, lại chỉ nói đến tu thân liền ngừng lại.

Trần Tùng Phong ngay từ đầu vốn cho rằng là người đọc sách ở giữa khách sáo hàn huyền, chẳng qua là khi hăn nhìn thấy đối phương ánh mắt về sau, đột nhiên nảy ra ý tưởng, Trần Tùng Phong lập tức ngẫm hiểu, ôm quyền nói: "Thôi tiên sinh, ta đi tìm một tìm vị kia bà con xa đường tử, sau khi trở về lại hướng tiên sinh lĩnh giáo trị quốc thao lược."

Trần Tùng Phong mở miệng bên trong, hữu ý vô ý nhảy qua "Tề gia" khâu, chỉ là nói tới trị quốc.

Trần Tùng Phong vội vàng rời đi.

Thôi Tính người đọc sách thờ dài, cùng Lưu Bá Kiêu ngồi tại tiểu viện bên cạnh cái bàn đá.

Lưu Bá Kiêu vênh lên chân bắt chéo, thẳng thắn nói: "Cái này Trần Tùng Phong thông minh là thông minh, một điểm liền rõ ràng, chỉ bất quá ăn bề ngoài cũng quá không giảng cứu, tốt xấu ngồi xuống cùng người nói bảy vài câu, lại đi cũng không muộn, liền gấp như vậy đi cầu tổ ấm lá hòe ? Ta nhìn không cần thiết nha, bây giờ chúng ta Đông Bảo Bình Châu ngoại trừ Long Vĩ quận Trần thị, còn lại bên dưới mấy cái lên được mặt bàn dòng họ môn phiệt ? Những cái kia lá hòe, không ngoan ngoãn rơi vào hăn Trần Tùng Phong túi, chẳng lẽ còn rơi vào tiểu trấn tục nhân trên đầu ?"

Đông Bảo Bình Châu Trần thị, lấy Long Vĩ quận Trần thị vi tôn, mặc dù yên lặng thật lâu, chỉ bất quá lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, mặc dù âm thanh không phấn chấn, nhưng đến cùng là tổ tiên đi ra một nhóm

lớn kiêu hùng nhân kiệt ngàn năm hào phiệt, cho nên cho dù là Lưu Bá Kiêu chỗ Phong Lô Viên dạng này cường thịnh tông môn, cũng không dám khinh thường, cho nên ngay cả Lưu Bá Kiêu loại người này, cũng nguyện ý tới nhập bọn, xem như xem như nửa cái bằng hữu.

Người đọc sách hiếu kỳ hỏi: "Người tới đây là tìm vị kia Nguyễn sư, cầu hắn giúp người đúc kiếm ?"

Lưu Bá Kiêu ập a ập ứng, nói không tỉ mỉ.

Mơ hồ ý là vì tông môn hỗ trợ làm một chuyện, nếu như làm thành, Phong Lô Viên liền sẽ ra mặt vì hắn hướng Nguyễn sư cầu tình đúc kiếm. Về phần sự kiện kia vì sao, Lưu Bá Kiêu tựa hồ có chút khó mà mở miệng.

Người đọc sách còn nói nói: "Người có biết rõ không Chính Dương Sơn cũng tới người, mà lại là hai chủ tớ người."

Lưu Bá Kiêu ngăn người, chấn kinh nói: "Ta căn bản không nghe nói a, Chính Dương Sơn là ai tới ?"

Sau đó cái này tại Phong Lô Viên lấy ương ngạnh trứ danh tuổi trẻ kiếm tu, nhắm lại con mắt, chấp tay trước ngực, nghĩ linh tinh cầu nguyện nói: "Ngàn vạn hắn là nghiêng nước nghiêng thành Tô tiên tử, tiểu tử ta quỳ cầu không phải Tô tiên tử đại giá quang lâm, bằng không ta xuất kiếm vẫn là không xuất kiếm ? Tô tiên tử liếc lấy ta một cái, ta liền muốn xộp giòn, chỗ nào bỏ được tế ra phi kiếm. . ."

Người đọc sách có chút bất đắc dĩ, "Yên tâm, không phải người ngưỡng mộ trong lòng Tô tiên tử, là hộ núi Bạch Viên, hắn hộ tống Chính Dương Sơn thuần dương Kiếm Tổ gồm khôi tôn nữ bảo bối."

"Lão Thôi người thật sự là ta phúc tinh! Không phải Tô tiên tử liền vạn sự đại cát!" Lưu Bá Kiêu lập tức nhảy nhót tưng bừng, cười ha ha nói:

"Sợ hãn cái trứng ? ! Ta còn sợ một đầu lão súc sinh hay sao? ! Chúng ta Phong Lôi Viên ai cũng có thể sợ, duy chỉ có không sợ hãn Chính Dương Sơn!"

Người đọc sách do dự một chút, "Phong Lôi Viên cùng Chính Dương Sơn, vốn là đồng căn đồng nguyên kiếm đạo chính tông, vì sao liên không thể giải khai bế tắc ?"

Lưu Bá Kiều thu liễm trò đùa vẻ mặt, trầm giọng nói: "Thôi Minh Hoàng, loại lời này ngươi về sau đến Phong Lôi Viên, ngàn ngàn vạn vạn chớ cùng người nói nửa chữ."

Người đọc sách bùi ngùi thở dài.

Phong Lôi Viên, Chính Dương Sơn.

Song phương từ tổ sư kiếm tiên đến mới vừa vào môn con cháu, thường thường không cần cái gì một lời không hợp, chỉ cần là gặp, trực tiếp liền sẽ rút kiếm đối mặt.

công thự người gác cổng cùng cao tuổi quản sự đột nhiên vô cùng lo lắng đuổi tới ngoài cửa viện, Thôi Minh Hoàng cùng Lưu Bá Kiều đồng thời đứng dậy.

Quản sự đi vào sân nhỏ, hành lễ về sau, nói rằng: "Thôi tiên sinh, vừa đạt được một tin tức, Chính Dương Sơn đối với một cái gọi Lưu Tiệp Dương thiếu niên xuất thủ."

Lưu Bá Kiều bỗng nhiên giận dữ, "Cái nào Lưu Tiệp Dương ? !"

Quản sự đối với Thôi tiên sinh rất có kính ý, về phần trước mắt vị này không biết tính danh công tử, lão nhân kỳ thật cũng không e ngại, lạnh nhạt hồi phục nói: "Hồi bẩm vị công tử này, chúng ta tiểu trấn chỉ có một người gọi Lưu Tiệp Dương."

Lưu Bá Kiêu sắc mặt kịch biến, cười lạnh nói: "Tốt một cái Chính Dương Sơn, khinh người quá đáng!"

Thôi Minh Hoàng vẻ mặt tự nhiên, hỏi: "Tề tiên sinh phải chăng ra mặt?"

Quản sự lắc đầu nói: "Chưa. Nghe nói thiếu niên kia bị mang đến Nguyễn sư kiểm tra, xem chừng coi như không chết, cũng chỉ thừa một hơi, có người tận mắt thấy thiếu niên kia lồng ngực bị một quyền nện nát, như thế nào sống được xuống tới."

Thôi Minh Hoàng cười cười, "Cám ơn lão tiên sinh cáo tri việc này."

Cao tuổi quản sự vội vàng khoát tay, "Không dám nhận không dám nhận, chỗ chức trách, quấy rầy Thôi tiên sinh."

Đang quản sự tình dẫn người gác cổng cùng một chỗ sau khi rời đi, Thôi Minh Hoàng nhìn thấy Lưu Bá Kiêu đặt mông ngồi trở lại băng ghế đá, nghi hoặc hỏi: "Người khó nói chính là hướng về phía thiếu niên kia mà đến?"

Lưu Bá Kiêu sắc mặt âm trầm không chừng, "Xem như một nửa đi. Kế tiếp sẽ rất phiền phức, đại phiền toái."

Thôi Minh Hoàng hỏi: "Không chỉ là liên lụy tới Phong Lô Viên cùng Chính Dương Sơn ân oán?"

Lưu Bá Kiêu gật gật đầu, "Xa xa không chỉ."

Người đọc sách ngồi yên mà ngồi, nhẹ giọng nói: "Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Xem ra ta là nên khởi hành đi lấy về khối kia tứ phương trấn khuê, dù là sẽ bị Tề tiên sinh ngộ nhận là chúng ta Quan Hồ thư viện bỏ đá xuống giếng, cũng không có cách nào."

Thôi Minh Hoàng đứng người lên, "Ta đi trước học thực, đi một lát sẽ trở lại."

Hắn rời đi Phúc Lộc Nhai dinh thự sau, đường tắt Thập Nhị Cước đèn thờ lâu, dừng lại bước chân, ngửa đầu nhìn qua "Việc nhân đức không nhường ai" bốn chữ tấm biển.

Ánh nắng dưới, người đọc sách đưa tay che tại cái trán.

Hắn một hồi do dự về sau, đứng là lại quay người trở về công thự.

Phúc Lộc Nhai bên trên, tóc trắng khô ngô lão nhân năm búp bê đồng dạng dung nhan tinh xảo nữ đồng, cũng không có tiến vào Lô gia đại trạch, phản mà là đi Tổng gia, sớm có người chờ tại cửa ra vào, đem hai người đón vào trong nhà, tại treo "Cam Lộ Đường" tấm biển chính đường nội, một vị khí độ uy nghiêm lão nhân đứng người lên, đi vào cửa ra vào đón lấy, ôm quyền nói: "Lý Hồng gặp qua Viên tiên bối."

Chính Dương Sơn dời núi lão vợ, đối với Lý gia gia chủ tùy ý gật đầu một cái, buông ra tiểu cô nương tay, cúi đầu ôn nhu nói: "Tiểu thư, lão nô tại đỉnh núi bên kia chờ người."

Tiểu cô nương ngồi tại chính đường ngưỡng cửa, tức giận không nói lời nào.

Lý thị gia chủ nhẹ giọng nói: "Tiền bối yên tâm, chúng ta Lý thị nhất định đem Đào tiểu thư bình yên vô sự mà đưa ra tiểu trấn."

Lão vợ ừ một tiếng, "Lần này làm phiền các người hỗ trợ chiếu cố tiểu thư, coi như Chính Dương Sơn thiếu các người một cái nhân tình. Để ta cùng tiểu thư nói chút lời nói."

Lão nhân lập tức rời đi chính đường, đồng thời hạ lệnh để gia tộc tất cả mọi người không được đến gần cam lộ đường trăm bước.

Lão nhân cũng ngồi tại ngưỡng cửa, nghĩ nghĩ, "Tiểu thư, có mấy lời vốn không nên nói cho người, chỉ là việc đã đến nước này, giấu diếm nữa cũng không có gì hay, lão nô liền cùng nhau nói cho người. Lần này tiểu trấn chuyển đi, hơn phân nửa là có nhân tinh tâm bày kế một cái bẫy, cái kia Thanh Phong Thành Hứa gia bà nương, chạy không thoát, chỉ bất quá nàng chưa chắc là phân lượng nặng nhất người. Cái này hồ, chỗ lợi hại ở chỗ dù là lão nô có chỗ phát giác, cũng vô pháp không nhảy. Tiểu thư có chỗ không biết, cái kia bộ kiếm kinh chủ nhân, đã từng là một vị mưu phản Chính Dương Sơn kiếm đạo nghiệt đồ, từ hãn tự sáng tạo mà thành, y theo gia gia người thuyết pháp, bộ này kiếm kinh nhất đáng ngưỡng mộ chỗ, ở chỗ mặc dù viết sách người, cuối cùng kiếm đạo thành tựu bất quá là sờ lấy kiếm tiên cánh cửa, nhưng là kiếm kinh nội dung, trực chỉ Đại Đạo. Tiểu thư người muốn a, cùng chúng ta Chính Dương Sơn giao hảo Tạ gia lão tổ, hạng gì tầm mắt, vẫn là cho bộ này kiếm kinh, "Cực cao" hai chữ bình nói."

Sau đó lão nhân ngữ khí lạnh lùng mấy phần, "Mà cái này tên khi sư diệt tổ kiếm đạo thiên tài, cùng đường mặt lộ thời khắc, đầu phục chúng ta Chính Dương Sơn địch nhân vốn có Phong Lôi Viên, Phong Lôi Viên cũng xác thực che chở người này hơn nửa cuộc đời, hãn làm hơn nửa đời người rùa đen rút đầu, về sau để ấn chứng kiếm kinh, lặng yên rời đi Phong Lôi Viên, tìm kiếm qua mấy vị chứng nói đại kiếm tiên, tỷ như Tạ gia lão tổ, dù là đều là đối với hãn nhân phẩm khinh thường, nhưng là đối với kiếm kinh viết, hoàn toàn chính xác đều tán thưởng không thôi. Tạ gia lão tổ len lút bên dưới từng nói, kiếm kinh dung hợp Chính Dương Sơn, Phong Lôi Viên hai nhà kiếm đạo tinh thần, một khi phương nào có người tu thành, như vậy hai nhà thuật nói chi tranh, hựu chết vào tay ai, liền nên kết thúc."

Lão nhân trầm giọng nói: "Cho nên bộ này kiếm kinh, lão nô nếu như có

thể nắm bắt tới tay, giao cho tiểu thư người tới tu hành, là tốt nhất kết quả. Lui 10 ngàn bước nói, coi như chúng ta Chính Dương Sơn không có lấy tới tay, cho cái gì Lão Long Thành Vân Hà Sơn chi lưu, bị những cái kia người trẻ tuổi chiếm đi cơ duyên, Chính Dương Sơn cũng là có thể chịu, duy chỉ có một chuyện, tuyệt đối không thể nhượng bộ nửa bước, cái kia chính là bị Phong Lôi Viên cấu tặc chúng nhóm đem kiếm kinh nắm bắt tới tay!"

Sắc mặt lão nhân xám xanh dữ tợn, "Tiểu thư, đừng quên, Phong Lôi Viên vườn chỗ sâu nhất, toà kia thử kiếm trên trận, chúng ta Chính Dương Sơn vị lão tổ kia, cũng chính là tiểu thư người mạch này tổ tiên, nàng ban đầu ở Chính Dương Sơn nhất là yếu đuối thời khắc, dứt khoát khiêu chiến cái kia một đời Phong Lôi Viên Viên Chủ, kết quả đường đường chính chính chiến tử sau, nàng thi thể, chẳng những không có bị Phong Lôi Viên lễ đưa về Chính Dương Sơn an táng, ngược lại mặc kệ thi thể bọc phơi, thậm chí đầu lâu bên trong, còn cắm một cái Phong Lôi Viên kiếm sĩ trường kiếm, cố ý mặc người quan sát giễu cợt!"

"Ba trăm năm, ròng rã ba trăm năm, dù là Chính Dương Sơn công nhận anh tài xuất hiện lớp lớp, vậy mà thủy chung liền Phong Lôi Viên một thanh kiếm, cũng không nhổ ra được! Nhiều đời Chính Dương Sơn kiếm tu, thừa nhận loại này vô cùng nhục nhã, Chính Dương Sơn một ngày không diệt Phong Lôi Viên, liền một ngày là toàn bộ Đông Bảo Bình Châu trò cười."

"Vì sao ta Chính Dương Sơn, mỗi một vị lão tổ thành tựu kiếm tiên chi tôn sau, nhưng xưa nay không nguyện tổ chức lễ ăn mừng, phổ cáo thiên hạ ? !"

Những này chuyện cũ năm xưa, tiểu cô nương kỳ thật đã sớm nhớ kỹ trong lòng, lỗ tai đều nghe được lên kén.

Chỉ bất quá trước đó thân nhân trưởng bối nói lên, đều tận lực lấy vân đạm phong khinh ngữ khí nhắc lên cái này Đoạn Công án ân oán, xa xa

không giống Bàn Sơn Viên như vậy phần uất đầy cõi lòng, thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng.

Tiểu cô nương trẻ con âm thanh trẻ con khí hỏi: "Bạch Viên gia gia, vậy người vì sao không dứt khoát một quyền đâm chết cái kia chết cường chết cường thiếu niên ? Tuy nói hắn bây giờ đã là kinh mạch đứt từng khúc, khí tức vỡ nát nhiều loạn, kiếm kinh tự nhiên mà vậy liền theo bị đảo nát xoắn nát, thần tiên cũng không có cách nào phục hồi như cũ. Thế nhưng là không sợ nhất vạn liền sợ vạn nhất, vạn nhất có người cứu được hắn, có vạn nhất có người đạt được kiếm kinh, vậy chúng ta Chính Dương Sơn làm sao xử lý ?"

Cái kia bộ kiếm kinh truyền thừa phương thức cực kỳ đặc thù huyền diệu, không cách nào dạy bằng lời nói, giống như là bị Lưu thị tổ tiên để tự tại vách tường, hoặc là nói là năm đó cái kia Chính Dương Sơn phản đồ, lưu lại một đạo lưu chuyển không chừng kiếm ý tại tử tôn thể nội, đời đời truyền lại, một mực đang chờ đợi thiên tư trác tuyệt tử tôn xuất hiện, có thể khống chế cái này đạo ẩn chứa kiếm kinh nội dung kiếm ý.

Cho nên chỉ cần thiếu niên chết, hắn mua sứ người cùng Phong Lôi vườn cũng liền triệt để không đùa. Cái kia bộ chưa bao giờ chân chính hiện thế kiếm kinh, như vậy tan thành mây khói.

Lão nhân cười ha ha nói: "Lão nô nếu là tại chỗ liền đánh chết thiếu niên kia, liền sẽ bị trong nháy mắt đuổi ra toà này tiểu thiên địa, đến lúc đó tiểu thư làm sao bây giờ, chẳng lẽ muốn tiểu thư một mình đối mặt Phong Lôi Viên người ? Còn nữa, nơi này thuật pháp hết thảy cấm tiệt, Nguyễn sư có thể đúc kiếm có thể giết người, thế nhưng là cứu người bản sự nha, thật sự là không ra thế nào, trừ cái đó ra, chẳng lẽ lại Tề Tĩnh Xuân xuất thủ ? Tuyệt đối sẽ không, bây giờ hắn đã là Nê Bồ Tát sang sông tự thân khó đảm bảo, lại nói, thật chọc giận lão nô, cùng lắm thì đến gần ra chân thân, lão nô ngược lại muốn xem xem, phương này thiên địa chống đỡ không chống lên lão nô ngàn trượng chân thân!"

Lão nô đứng người lên, khí thế bàng bạc, nói: "Tiểu thư, Lang Kiêu thiếu niên một chuyện, đã không cần để ý tới, cho lão nô giết Phong Lô Viên người, ngay tại tòa kia đỉnh núi ngoài cửa chờ người. Cái kia Tề Tĩnh Xuân nếu là biết bề ngoài, liền bàng quan, nếu là hấn dám nhúng tay, lão nô liền dám đụng hấn cái ròi ra phá toái. Chính là Nguyễn sư xuất thủ, lão nô cũng phải cùng đánh một trận đến cùng, mới tính chuyển đi này không tệ!"

Tiểu cô nương nghĩ nghĩ, rục rờ cười nói: "Bạch Viên gia gia, người đi đi, không cần lo lắng ta."

Lão nhân đột nhiên cười nói: "Tiểu thư liền càng không cần lo lắng lão nô."

—— ———

Bên khe suối kiếm trái trong một gian phòng, tràn ngập một luồng mùi máu tanh nồng đậm, một chậu bồn huyết thủy bị mang sang đi, sau đó bưng về một chậu bồn thanh thủy.

Một cái cơ hồ là bị áo xanh thiếu nữ xách con gà con đồng dạng chộp tới lão nhân, Dương gia tiệm thuốc chương quỹ, an vị tại phía trước cửa sổ ghế nhỏ bên trên, đưa tay tẩy đi đầy tay vết máu, cái trán chảy ra mồ hôi, ngẩng đầu sau bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Nguyễn sư, thiếu niên này thương thế thực sự quá nặng đi, nếu như là tiểu trấn bên ngoài. . ."

Hai tay vòng cánh tay Nguyễn sư phó xạ mặt nói: "Nói nhảm đừng nói là."

Lão nhân đành phải cười khổ.

Mình quả thật nói câu nói nhảm, nếu như là tại tiểu trấn bên ngoài, căn bản là không cần đến hấn xuất thủ.

Áo xanh thiếu nữ Nguyễn Tú, gặt gao tiếp cận cái kia phiến đặt ở giường bệnh thiếu niên cái trán lá hòe, đã ảm đạm vô quang, vẫn cứ là, lại không có nửa điểm màu xanh biếc. Nàng đột nhiên quay đầu, phản nộ hỏi: "Không phải đã nói, Trần Bình An xuất ra cái kia phiến lá hòe, Lưu Tiệp Dương liền có thể có một nửa sinh cơ sao?"

Dương gia cửa hàng lão chương quỹ thờ dài nói: "Nếu là lá hòe chủ nhân chính mình bị này trọng thương, sau đó tiếp nhận lá hòe tổ ấm, đương nhiên là cứu sống cơ hội có năm thành, thế nhưng là để dùng cho người khác hưởng thụ phúc ấm, liền coi là chuyện khác."

Nguyễn Tú gầm thét nói: "Họ Dương! Vậy người vì sao trước đó nói bậy nói bạ, nói có năm thành hi vọng ? ! Vì cái gì không nói sớm!"

Lão nhân vẻ mặt cầu xin, vô cùng ủy khuất, "Lão phu lúc đó nếu là không nói như vậy, sợ là thiếu niên không chết, lão phu liền đã bị người đánh chết tươi a."

Nguyễn Tú tức giận đến sắc mặt phát trắng, đang muốn mở miệng mắng chửi người.

Nam nhân trầm giọng nói: "Tú Tú, không được đối với Dương chương quỹ vô lễ."

Nguyễn Tú cắn chặt răng, giữ im lặng.

Nam nhân trầm mặc một lát sau, liếc mắt ngậy ra như phỗng, chậm chạp không có động tĩnh lão chương quỹ, không khỏi sấm mùa xuân nở rộ giống như, liền bắt đầu chửi ầm lên nói: "Dương chương quỹ, con mẹ nó người giống một cây mảnh gỗ xử ở chỗ này, tìm đường chết a? !"

Đụng tới như thế một đôi cha con, lão nhân thật sự là khóc không ra nước mắt, mấu chốt là còn không dám toát ra mảy may bất mãn, đành phải kiên trì tiếp tục lấy ngựa chết làm ngựa sống.

Từ đầu tới đuôi, giày cỏ thiếu niên đều không có hô to gọi nhỏ, cũng không có gào khóc, chỉ là lần lượt bùng nước ra cửa lại tiến môn, một chậu bồn huyết thủy đổi thành một chậu bồn thanh thủy.

Lại một khắc đồng hồ về sau, được điểm chương quỹ cũng là bức bối đến cực điểm, cúi đầu nhìn lấy cái kia bồn thanh thủy, đột nhiên một bàn tay đập vào trong nước, tóe lên vô số bọt nước, sau đó ngẩng đầu đối với Nguyễn sư phó vô cùng bi phẫn nói: "Nguyễn sư! Người dứt khoát một kiếm đâm chết ta được rồi, lão tử chỉ là cái bán được, không phải cải tử hồi sinh thần y!"

Đánh thiết hán tử từng chút từng chút nhú lại lông mày.

Lão nhân lập tức rút cổ một cái.

Thiếu niên kia rốt cục lên tiếng nói chuyện, "Dương chương quỹ, thử lại lần nữa nhìn."

Tại lão nhân quay đầu nhìn về thiếu niên sau, thiếu niên ánh mắt sạch sẽ, có chút tăng thêm ngữ khí: "Thử lại lần nữa nhìn!"

Lão nhân phun ra một ngụm trọc khí, không đành lòng nói: "Hài tử, lão phu là thật bất lực a."

Thiếu niên gian nan gạt ra mỉm cười, "Dương chương quỹ, van người."

Lão nhân mặt mũi tràn đầy mệt mỏi, vẫn là lắc lắc đầu.

Giày cỏ thiếu niên trong mắt còn sót lại cuối cùng điểm này chờ mong thần thái, cũng biến mất không thấy gì nữa.

Hắn ngồi xổm người xuống thả xuống chậu rửa mặt, ngồi ở giường một bên, nắm chặt thiếu niên cao lớn đã hơi lạnh tay, gạt ra một cái so khớp

còn khó nhìn khuôn mặt tươi cười, nhẹ giọng nói: "Ta sẽ trở lại."

Thiếu niên đứng dậy rời đi phòng, đi đến cánh cửa bên kia, đột nhiên xoay người, đối với Nguyễn gia cha con cùng lão chương quỹ, hướng vắn bặt đến bây giờ ba người, cúi đầu gửi tới lời cảm ơn.

Thiếu niên vượt qua cánh cửa.

Ánh nắng có chút chướng mắt, thiếu niên hơi chút dừng lại sau, nhanh chân hướng về phía trước.

Lão thiên gia không cho công đạo, không có việc gì, chính ta đi muốn, có thể muốn bao nhiêu là bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ép áo đao

Tại giày cỏ thiếu niên rời đi phòng không bao lâu, áo xanh thiếu nữ giậm chân một cái, liền muốn theo sau, bị từ Nguyễn sư biến thành Nguyễn sư phó trung niên nam nhân gọi lại, nghiêm mặt nói: "Tú Tú! Người nếu là hiện tại dính vào, chỉ có thể giúp không được gì, hại cái kia Trần Bình An, đến lúc đó mới chính thức là vạn kiếp bất phục."

Nguyễn Tú không có quay người, chỉ là đột nhiên quay đầu, đen bóng bím tóc đuôi ngựa, trên không trung vung ra một cái xinh đẹp đường cong, thiếu nữ ánh mắt lẳng lệ, ngữ khí gần như trách móc nặng nề nói: "Cha, Lưu Tiệp Dương sự tình người cũng không có trộn lẫn cùng, kết quả lại như thế nào rồi?"

Nam nhân muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là nhịn xuống không có tiết lộ thiên cơ, trầm giọng nói: "Tin tưởng cha, người bây giờ, đối với thiếu niên kia trợ giúp lớn nhất, là tận lực nói cho hắn biết một chút cái hang nhỏ này thiên bí mật cùng quy củ, muốn hắn tranh thủ tại hệ thống bên trong làm việc, thiên thời địa lợi nhân hòa, có thể đủ nhiều chiếm giống nhau là đồng dạng."

Nguyễn Tú cái hiểu cái không, do dự. Nam nhân phất phất tay, nhấn nại tính tình căn dặn nói: "Một cái tác động đến nhiều cái, người là ta Nguyễn Cung nữ nhi, cái kia Nê Bình ngô hẻm thiếu niên, hắn ném vào hồ nước cục đá lại lớn, tóe lên bọt nước có hạn, sẽ không quấy nhiễu đến đáy nước con rùa già, cái này mang ý nghĩa vạn sự có thể quần nhau, thế nhưng là người Nguyễn Tú không giống nhau. Nhớ kỹ đi, mỗi khi gặp đại sự có tĩnh khí, muốn người nhiều đọc sách nhiều đọc sách, luôn luôn không nghe! Tâm tính liền một cái ngõ hẹp thiếu niên cũng so ra kém, uống cho người vẫn là tu hành người."

Nam nhân kỳ thật cuối cùng câu nói này vừa nói ra khỏi miệng, cũng có

chút hối hận. Không có cách, đến nhà mình khuê nữ bên này, hán tử tổng quản không được một câu cuối cùng khẳng định phá mở miệng. Cũng may lúc này thiếu nữ đúng là không có cảm thấy thế nào ủy khuất, bước nhanh chạy ra phòng, lưu lại một tâm tình phức tạp nam nhân.

Vốn tên là Nguyễn Cung nam nhân chọn lấy cái băng ngồi xuống, năm chặt thiếu niên cao lớn cổ tay, một đoàn đay rối mạch tượng, hồng bát đến cực điểm. Vốn là tâm tình không tốt lắm hán tử càng sắc mặt âm trầm, đại phát bực tức nói: "Tề Tĩnh Xuân cũng thật là, Chính Dương Sơn như thế đầu cơ làm việc, coi như không có cách nào dựa theo quy củ, đem trục xuất, tốt xấu cũng cho chút giáo huấn, giết gà dọa khỉ, cho dù giết không được, đánh mấy lần có vấn đề gì ? Băng không kế tiếp này phương thiên địa không ngừng có người mới tràn vào, càng thêm ngư long hỗn tạp, còn không phải lộn xộn ? Làm sao, là nghĩ đến dù sao không có mấy ngày liền muốn từ nhiệm, cùng lắm thì liền để cho ta một cái nhào nhọt sập hàng ? Đã nói xong người đọc sách đảm đương đây. .
."

Sút sạo Lão Lang Trung ngồi ở một bên mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, tuyệt đối không xen vào, để tránh rước họa vào thân, lão nhân chỉ dám ở trong lòng không ngừng oán thầm, đã nói xong mỗi khi gặp đại sự có tình khí đâu ?

Nguyễn Cung phát xong bực tức, cuối cùng thở dài nói: "Người Tề Tĩnh Xuân như thế bó tay bó chân, cũng là chuyện không có cách nào khác. Trước một bên, người có thể coi như bên tai gió, câu nói này, nhưng đừng rò rỉ không nghe a."

Dương gia cửa hàng lão chương quỹ, kỳ thật một mực dựng thẳng lỗ tai nghe lén, sau khi nghe lập tức bái phục, nghĩ thầm không hổ là đời tiếp theo ngồi Trấn Động thiên Thánh Nhân, da mặt này đều có thể cảm bên dưới phi kiếm.

Nguyễn Cung đột nhiên nhìn về phía lão nhân, hỏi: "Chỉ nghe nói gả đi

khue nữ, giới đi ra nước. Đây con mẹ nó vẫn chưa có người nào lấy chồng a, liền đã "lấy tay bắt cá" a à nha?"

Lão nhân thật sự là nhẫn nhịn nữa ngày, không nhịn được muốn nói vài lời lương tâm bảo, bằng không liền có lỗi với chính mình thẳng thắn cương nghị phong cốt, thế là trág lên lá gan nói rằng: "Nguyễn sư, có phải hay không lão hủ mắt mờ nguyên nhân ? Luôn cảm thấy thiếu niên kia giống như cũng không nhiều thích người nhà Tú Tú a."

Nguyễn Cung trầm dùng một loại thương hại ánh mắt nhìn lấy lão nhân, đinh đoạn sắt nói: "Không cần hoài nghi, người chính là mắt mờ!"

Lão nhân cũng dùng một loại đáng thương ánh mắt nhìn lấy hán tử.

Hai hai không nói gì.

Giếng nước bên kia, Nguyễn Tú gặp phải Trần Bình An, cũng không nói chuyện, tựa như là không biết rõ như thế nào mở miệng.

Trần Bình An hướng nàng cười cười, nhớ kỹ lần thứ nhất tại thanh ngư công bên kia gặp được, còn tưởng rằng nàng là câđ điếc, hoặc là chính là không biết nói tiểu trấn bên này tiếng địa phương thổ ngữ. Hiện tại mới biết rõ nguyên lai nàng chỉ là không thích nói chuyện mà thôi.

Nàng đi theo giày cỏ thiếu niên bước chân, hướng đi Lang Kiều bên kia, áo xanh thiếu nữ rất cục nâđ lên dũđ khí nói rằng: "Trần Bình An, ta gọi Nguyễn Tú, cha ta gọi Nguyễn Cung, là một tên Chú Kiếm Sư, ta từ nhỏ đã theo cha ta rèn sắt đúc kiếm, lần này tới các người tiểu trấn, cha nói là trở ngại tông môn phó thác, tăng thêm nơi này khí hậu thích nghi nhất chế tạo kiếm lô, cho nên mới tới nơi này lội nước đục, kỳ thật trong lòng ta rõ ràng, cha ta là muốn vì ta tìm một phần cơ duyên, cha ta người này chính là chết sĩ diện, tựa như người bằng hữu Lưu Tiệđ Dương, cha ta kỳ thật trong lòng rất muốn thu tên đồ đệ này, người khả năng không quá biết rõ, cha ta nếu như tương lai lựa chọn ở chỗ này khai tông lập

phái, khai sơn đại đệ tử nhân tuyển, liền rất trọng yếu, cho nên hẳn không phải thấy chết không cứu, người đừng trách hẳn. . ."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ta không có quái cha người."

Nói đến đây, giày cỏ thiếu niên dừng lại một chút, giơ tay lên lưng lau cái cằm, đắng chát nói: "Biết rõ không nên trách người khác, nhưng kỳ thật trong lòng rất tức, rất tức giận cha người vì cái gì không sớm một chút thu xuống Lưu Tiệp Dương làm đồ đệ, tức giận vì cái gì Lưu Tiệp Dương xảy ra chuyện thời điểm, không có người ngăn cản, dù là biết rõ cái này không đối với, nhưng ta vẫn là rất tức giận."

Nguyễn Tú gật gật đầu, "Đây là nhân chi thường tình."

Trần Bình An không muốn ở chỗ này tiêu hao thêm, hỏi: "Nguyễn cô nương, tìm ta có việc sao?"

Nguyễn Tú cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Người hiện tại không được muốn đi tìm Chính Dương Sơn người báo thù a?"

Trần Bình An không nói lời nào, cũng không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Thiếu nữ vốn cũng không phải là sở trường ngôn từ người, dứt khoát liền nghĩ đến cái gì liền nói cái gì: "Người đừng như thế lỗ mãng, Chính Dương Sơn người vốn là chúng ta Đông Bảo Bình Châu danh môn đại phái, đầu kia lão vượn thân phận, kỳ thật cùng Chính Dương Sơn lão tổ không khác, dù là lão vượn ở chỗ này vô pháp sử dụng thuật pháp thần thông, cần phải là đối phó người, rất đơn giản! Lại có là hẳn trọng thương Lưu Tiệp Dương sau, Tề tiên sinh nhất định sẽ trừng phạt hẳn, cho nên người ít nhất không cần lo lắng chuyện này, sẽ bị xem như cái gì đều không phát sinh. . ."

Trần Bình An cắt ngang thiếu nữ mở miệng, nói rằng: "Nguyễn cô

nường người cái gọi là trừng phạt, nói là hung thủ giết người sẽ bị đuổi ra tiểu trấn sao?"

Nguyễn Tú yên lặng.

Trần Bình An cười cười, trái lại an ủi thiếu nữ, ánh mắt chân thành, thanh tịnh đến như là dòng suối nhỏ nước, "Nguyễn cô nương, hảo ý của người, ta xin tâm lĩnh. Ta đương nhiên sẽ không dấn thân xông đi lên, trực tiếp cùng loại kia thần tiên liều mạng."

Nguyễn Tú như trút được gánh nặng, thói quen vỗ vỗ bộ ngực, có lẽ là cảm thấy cử động của mình có chút trẻ con khí, không đủ thực nhả, không giống như là đại gia khuê tú, bím tóc đuôi ngựa thiếu nữ liền cười đến có chút then thùng.

Trần Bình An cũng đi theo cười rộ lên, nói rằng: "Lần trước chỉ tặng cho người ba đầu cá, là ta quá hẹp hòi."

Nguyễn Tú có chút then đỏ mặt, rất nhanh lo lắng hỏi: "Người tay phải?"

Trần Bình An vùng lên bằng bó kín tay phải, "Không quan trọng, đã không có gì đáng ngại."

Nguyễn Tú sửa sang lại một chút suy nghĩ, chậm rãi nói rằng: "Trần Bình An, ngàn vạn đừng xúc động, bây giờ học thực Tề tiên sinh tình cảnh tương đối khó khăn, mà lại Tề tiên sinh cùng cha ta giao tiếp thời điểm, vô cùng có khả năng tiểu trấn sẽ nghênh đón long trời lở đất mới cục diện, là tốt là xấu, trước mắt còn khó nói, cho nên Dịch Tĩnh không dễ động."

Trần Bình An gật đầu nói: "Được rồi."

Nguyễn Tú có chút không hiểu sốt ruột.

Cuối cùng, ở chỗ chính nàng liền rất nôn nóng, dựa theo tính tình của nàng, lúc này vốn nên thẳng hướng cái kia Chính Dương Sơn lão vườn, bây giờ lại muốn trái lại tận tình khuyên bảo thuyết phục thiếu niên không cần mạo hiểm, đây là có tuân vốn tâm. Nhưng vấn đề ở chỗ, tựa như chính nàng nói, chiều hướng phát triển, xác thực Dịch Tĩnh không dễ động, đây cũng là trực giác của nàng.

Nàng Nguyễn Tú lỗ mãng tìm kiếm người đòi hỏi thuyết pháp, cho dù dẫn xuất xuyên phá thiên phiền phức, cha nàng chắc chắn sẽ không mặc kệ, mà lại hơn phân nửa ép tới xuống tới.

Thế nhưng là trước mắt cái này Trần Bình An, chỉ có thể sinh tử tự chịu.

Trần Bình An cùng Nguyễn Tú tạm biệt rời đi, một mình chạy hướng Lang Kiều.

Mới dừng thiếu nữ, lại gặp thiếu nữ.

Lang Kiều đầu nam trên thềm đá, ngồi một vị đao kiếm gấp lại thiếu nữ, khuôn mặt trang nghiêm.

Nàng người mặc mực trường bào, song mi hẹp lớn, nhếch lên bờ môi, bên cạnh để đó hai cái hàng dệt kim hoa mỹ tơ vàng thêu túi.

Trần Bình An bước nhanh chạy hướng Lang Kiều, vừa tới bậc thang bên dưới, thiếu nữ Ninh Diêu liền ném xuống cái kia hai túi tử đồng tiền, lạnh nhạt nói: "Trả lại người."

Trần Bình An đứng tại bậc thang bên dưới, hai tay tiếp được hai túi tiền, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Ninh Diêu xụ mặt nói rằng: "Nói xong phải bảo đảm Lưu Tiệp Dương an toàn, hiện tại là ta không có làm đến, là ta Ninh Diêu có lỗi với người

Trần Bình An cùng Lưu Tiệp Dương!"

Thiếu nữ lòng dạ biết rõ, tại toà này trên tiểu trấn, thân thể thể phách vẫn thuộc thiếu niên thông thường, bị Tiên gia nhân vật một quyền đập nát lồng ngực, ai cũng cứu không được. Còn nữa, nếu như Lưu Tiệp Dương có thể cứu, dù là chỉ có một chút hi vọng sống, lấy Trần Bình An kẻ ba phải tính cách, chỉ sợ cũng là đợi tại tiệm thợ rèn bên kia sẽ bị người chặt đầu, cũng tuyệt đối sẽ không tự tiện rời đi nửa bước.

Trần Bình An đi đến bậc thang, ngồi xổm ở nàg bên cạnh một bên cách đó không xa, đem hai túi tử tiền đưa trả lại cho thiếu nữ, nhẹ giọng nói rằng: "Ninh cô nương, tiền, người giữ lại tốt, tăng thêm Nê Bình ngô hẻm nhà ta giấu cái kia túi, người toàn bộ cầm lấy đi, ta đã không cần. Về sau hi vọng nếu có thể, thì giúp một tay dùng tiền mướn người người, chiếu khán ta cùng Lưu Tiệp Dương hai nhà tòa nhà."

Thiếu nữ không có tiếp nhận túi tiền, giận quá mà cười, "Cái kia muốn hay không giúp người hàng năm tết xuân thiệp câu đối xuân cùng môn thần a?"

Trần Bình An sắc mặt chân thành nói: "Nếu như có thể mà nói, là tốt nhất."

Thiếu nữ kém chút tức giận đến giận sôi lên, mắng to nói: "Khi còn bé bị cái đuôi trâu đánh qua mặt, không tầm thường a? ! Liền có thể danh chính ngôn thuận địa làm chuyện điên rồ ? Tức chết ta rồi! Tóm lại chuyện này, Trần Bình An người đừng quản, người cho rằng liền người điểm này mèo ba chân thời gian, có thể đối phó một đầu Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên ? Lưu Tiệp Dương cái kia phá tòa nhà, về sau chính người quản đi, nhà người câu đối xuân môn thần, cũng chính mình lăn đi mua! Ta Ninh Diêu không hầu hạ!"

Trần Bình An nhìn qua thiếu nữ nói rằng: "Ninh cô nương, ta mặc dù nhận biết người không bao lâu, nhưng là ta có thể khẳng định một sự

kiện, nếu như người có lòng tin giúp Lưu Tiệp Dương báo thù, người tuyệt đối sẽ không đem hai túi tử tiền trả lại ta, ít nhất không phải ở thời điểm này."

Trần Bình An đem tiền đặt ở giữa hai người trên bậc thang, "Ninh cô nương, hiện tại đến lúc nào rồi, người cảm thấy ta còn có tâm tình nói cho người lời khách khí sao? Người cùng ta, còn có Lưu Tiệp Dương, chỉ là làm một cuộc làm ăn mua bán, cũng không phải thành tâm hại chúng ta, chỉ là gặp gỡ dạng này thiên tai nhân họa, ai cũng không nghĩ ra, nào có để người bồi lên tính mệnh đạo lý ? Tin tưởng ta, không chỉ là ta Trần Bình An không nguyện ý nhìn thấy dạng này, Lưu Tiệp Dương thẳng ngực kia đưa cũng giống vậy không nguyện ý. Hẳn nếu như có thể nói chuyện, sẽ chỉ nói đàn ông sự tình, nương môn đừng quản. . ."

Thiếu niên đột nhiên nhếch nhếch miệng, nói rằng: "Ta đương nhiên không dám như thế cùng Ninh cô nương nói."

Ninh Diêu hai tay đặt tại trắng vỏ trên trường kiếm, híp mắt nói: "Ta trước đó chỉ mới nói nửa câu, áy náy là một nửa, lại có là từ rời nhà trốn đi đến nay, ta Ninh Diêu hành tẩu thiên hạ, chưa từng có gặp được một nấc thang liền đi vòng qua thời điểm!"

Thiếu nữ duỗi ra ngón tay cái, chỉ chỉ chính mình tim, "Nơi này cũng là!"

Trần Bình An nghĩ nghĩ, "Ninh cô nương, người làm việc trước đó, có thể hay không trước hết để cho ta tìm ba người ? Về sau chúng ta các làm các!"

Ninh Diêu hỏi: "Yêu cầu bao lâu ?"

Trần Bình An không chút do dự nói: "Nhiều nhất nửa ngày!"

Ninh Diêu lại hỏi nói: "Ngoại trừ Tề Tĩnh Xuân, còn có hai cái là ai ?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ninh cô nương người cũng đừng hỏi."

Ninh Diêu nhú mày nói: "Hầm lò vụ Giám Tạo quan nha thự, nhưng không quản được cái này, người thật sự cho rằng là trộm đạo, đường phố đầu ầu đã việc nhỏ ?"

Trần Bình An vừa muốn đứng người lên, Ninh Diêu trầm giọng nói: "Tiền lấy đi!"

Trần Bình An đành phải chính mình trước thu lại.

"Trần Bình An! Mấy người bên dưới, trước xoay người sang chỗ khác."

Tại để Trần Bình An quay người sau, Ninh Diêu đột nhiên cúi người, nhắc lên áo choàng, lấy xuống một cái trói chặt tại trên bàn chân cổ phác đoản đao, đứng người lên đưa cho thiếu niên, ngữ khí vô cùng trịnh trọng việc nói: Cái này là nhà chúng ta hương bên kia đặc hữu Áp Quần Dao, mỗi cái nữ tử đều sẽ có. Sự cấp tòng quyền, tùy cơ ứng biến, ta liền không giảng cứu cái gì lệ làng. Nhưng là người đừng quên, đao này là cho người mượn, không phải đưa cho người!"

Trần Bình An có chút mờ mịt, nhưng là duỗi ra một cái tay đi đón đoản đao.

Thiếu nữ giận nói: "Dùng hai tay! Hiếu chút cấp bậc lễ nghĩa có được hay không ? !"

Thiếu niên tranh thủ thời gian nâng lên cái tay còn lại, bất quá vẫn là nghi hoặc không hiểu.

Ninh Diêu tức giận nói: "Người cho rằng chỉ bằng vài miếng mảnh sứ vỡ, liền có thể giết đầu kia Bàn Sơn Viên ? Thái Kim Giản chẳng qua là trên con đường tu hành, đi không bao xa nhân vật, hưởng chi Chính

Dương Sơn đầu kia lão súc sinh trời sinh dị tượng, nhất là da dày thịt béo, đừng nói mảnh sứ vỡ, chính là bình thường Tiên gia bình khí, đồng dạng không đả thương được lão súc sinh may mắn, căng hết cỡ làm ra một hai đầu vết thương, có ý nghĩa gì ? Thí sự không được việc!"

Hai tay tiếp đao cũng không biết như thế nào an trí nó thiếu niên, giờ phút này sắc mặt có chút cổ quái.

Ninh Diêu trừng mắt nói: "Đều muốn cầm đao chém người, còn không cho bạo vài câu nói tục ? !"

Trần Bình An không có gì để nói. Chẳng biết tại sao, thiếu niên ngồi trở lại vị trí, ngồi tại trên bậc thang, ngẩng đầu nhìn phương Nam bầu trời.

Thiếu nữ đứng tại thiếu niên bên cạnh.

Trần Bình An một lần cuối cùng thuyết phục nói: "Thật sự sẽ chết người đấy."

Thiếu nữ hai tay vòng ngực, một bên bội kiếm, một bên treo đao, sắc mặt hờ hững, "Ta đã thấy người chết, so người thấy qua người sống còn nhiều."

Sau đó nàng cố ý lấy một loại hững hờ ngữ khí nói rằng: "Cái kia đem Áp Quần Đao, quay đầu người có thể quấn vào trên cánh tay, giấu tại trong tay áo."

Trần Bình An gật đầu nói: "Được rồi."

Trần Bình An dùng sức đập một chút đầu gối, đứng người lên, đột nhiên nói rằng: "Nhận biết các người, ta rất cao hứng."

Thiếu nữ đột nhiên quay người, dẫn đầu hành tẩu ở Lang Kiêu bên trong.

Anh khí động lòng người thiếu nữ, tuyết trắng vỏ kiếm trường kiếm, vỏ đao hẹp đao.

Nàng lúc này bóng dáng.

Là thiếu niên đời này gặp qua nhất mỹ hình ảnh, không có cái thứ hai.

Giờ khắc này, thiếu niên cảm thấy mình dù là có thể đi ra tiểu trấn, cũng sẽ không nhìn thấy so đây càng làm cho lòng người động trảng cảnh.

Đời này không lỗi.

Cho nên nguyên bản bởi vì Lục đạo trưởng một lời nói, trở nên có chút tiếc mệnh sợ chết thiếu niên, lại như dĩ vãng như thế, tuyệt không sợ chết.

Chết thì chết.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Độc hành

Trần Bình An cùng Ninh Diêu tại Thập Nhị Cước đèn thờ lâu bên kia mỗi người đi một ngã, Trần Bình An đi Nê Bình ngõ hẻm, gõ cửa hô nói: "Tổng Tập Tân, có ở nhà không?"

Chính tại nhà bếp dùng hồ lô bầu muôi nhắc một bầu nước thiếu nữ, liên tiếp ợ hơi, uống xuống nước sau, lập tức thần thanh khí爽 rất nhiều, nàng thả xuống cái muôi, từ nhà bếp khoan thai đi ra, chạy tới mở ra cửa sân, cảm thấy có chút kỳ quái, vẫn là đâu ra đấy hồi phục nói: "Công tử nhà ta không tại. Trần Bình An, người làm sao gõ cửa, trước kia người không đều là đứng tại nhà người sân nhỏ, cùng chúng ta nói chuyện phiếm sao?"

Trần Bình An cách lắp kín cửa sân, nói rằng: "Có chút việc."

Trĩ Khuê mở cửa sau, trêu ghẹo nói: "Khách quý ít gặp khách quý ít gặp."

Nàng xem mắt Trần Bình An sắc mặt, hỏi: "Tìm công tử nhà ta làm cái gì ? Nếu như không vội vã, quay đầu ta có thể giúp một tay mang hộ câu nói. Gấp gáp mà nói, đoán chừng người liền phải đi Giám Tạo quan nha thự tìm người, trước đó người cũng tận mắt nhìn thấy, công tử nhà ta cùng mới Nhâm Đốc Tạo quan Tổng đại nhân quan hệ không tệ."

Nàng phát hiện Trần Bình An hai chân tựa như mọc rễ không nhúc nhích, xem thường nói: "Ngược lại là tiến đến a, cứ thế tại bên kia làm cái gì ? ! Nhà ta là đầm rồng hang hổ a, vẫn là tiến đến uống ngụm nước muốn thu người một lượng bạc ?"

Nói đến đây, thiếu nữ phối hợp che miệng yêu kiều cười bắt đầu, "Đối với người mà nói, khẳng định là người sau càng đáng sợ."

Trần Bình An giật giật khoe miệng, nụ cười gượng ép, nhẹ giọng nói: "Kỳ thật ta là tới tìm người, trước đó như vậy hô, là sợ Tổng Tập Tân hiểu lầm."

Trĩ Khuê hiểu ý cười một tiếng, hỏi: "Vậy liền nói đi, có sự tình gì ? Cảnh cáo nói ở phía trước, hàng xóm về hàng xóm, giao tình thì giao tình, nhưng ta đến cùng chỉ là một cái Nê Bình ngô hẻm ăn nhờ ở đậu bên dưới tiểu nha hoàn, vai không thể gánh tay không thể nâng, không giúp được đại ân. Bất quá người Trần Bình An nếu là vay tiền, là có thể sử dụng tiền giải quyết vấn đề, tính người vận khí tốt, ta ngược lại thật ra có một chút chút nhỏ biện pháp."

Trần Bình An cười khổ nói: "Còn không thật sự là chuyện tiền bạc, ta liền cùng người nói thẳng đi, Lưu Tiệp Dương cho người ta tại Lang Kiều bên kia đánh thành bị thương nặng, Dương gia cửa hàng lão chương quỹ đi xem, cũng không có cách."

Trĩ Khuê một mặt mờ mịt, "Ta làm sao không có nghe nói chuyện này, Lưu Tiệp Dương chọc người nào ?"

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Là cái người bên ngoài, đến từ một cái gọi Chính Dương Sơn địa phương."

Trĩ Khuê thăm dò tính hỏi: "Vậy là người muốn nhờ quan hệ đi cửa sau, tốt cho Lưu Tiệp Dương tìm khối phong thủy bảo địa hạ táng ? Như thế không khó, ta có thể cho công tử nhà ta tại Đốc Tạo quan bên kia nói đầy miệng, lại từ nha thự quản sự người gác cổng loại hình ra mặt, đi Đào Diệp ngô hẻm mời cái kia Ngụy lão đầu tìm địa phương, chỉ cần không phải muốn tại triều đình phong cấm địa phương chiếm cái đỉnh núi, nghĩ đến không khó."

Trần Bình An vốn là ngăm đen gương mặt kia, càng đen.

Ước chừng Trĩ Khuê cũng phát giác được chính mình nghĩ lầm, thói quen một nhe răng, lộ ra sáng như tuyết chĩnh tề răng, nàng lưng tựa trên vách tường câu đối xuân, nghiêng đầu, nụ cười nghiền ngẫm, hỏi: "Trần Bình An, ngươi là nếu muốn ta báo đáp ân cứu mạng của ngươi ? Thế nhưng là ta chính là tên nha hoàn nha, Dương gia cửa hàng lão chưởng quỹ đều không có cách, ta có thể như thế nào ?"

Trần Bình An một phen thiên nhân giao chiến về sau, chậm rãi nói rằng: "Vương Chu, ta biết rõ ngươi không là người bình thường, năm đó ngày tuyết lớn, ta ở nhà cửa ra vào nhìn thấy ngươi, liền biết rõ ngươi theo chúng ta không giống nhau. Về sau ngươi cũng là cái thứ nhất nhìn ra Xà Đảm Thạch không tầm thường người, hiện đang hồi tưởng lại đến, ngươi năm đó đối đãi chúng ta những này hàng xóm láng giềng ánh mắt, cùng ngay sau đó những cái kia người xứ khác xem chúng ta, trên bản chất không có khác biệt."

Thiếu nữ khẽch miệng cười một tiếng, "Nhưng thật ra là có."

Ta không chỉ chỉ là đối đãi các ngươi những này phàm phu tục tử, chính là đối đãi những cái kia Tiên gia tu sĩ, cũng giống vậy xem thường.

Chỉ bất quá câu nói này, Trĩ Khuê cũng không nói ra miệng.

Có chút đạo lý, tại nàng bên này, vốn là là thiên kinh địa nghĩa, nhưng tại người khác bên kia, liền thành không coi ai ra gì, kiệt ngạo khó thuần.

Trần Bình An hỏi: "Ta tìm ngươi, là muốn hỏi một chút ngươi, đến cùng có khả năng hay không cứu trở về Lưu Tiệp Dương. Ta dùng xong một trương lá hòe, lúc đó chỉ có thể miễn cưỡng kéo lại Lưu Tiệp Dương cuối cùng một hơi, mặc dù tác dụng không lớn, nhưng ít nhất là hữu dụng chỗ, cho nên ta muốn hỏi, ngươi này một bên có hay không lá hòe, nhất là dư thừa lá hòe ?"

Thiếu nữ chỉ chỉ lỗ mũi mình, hỏi: "Ngươi là hỏi công tử nhà ta Tống

Tập Tân có hay không lá hòe, vẫn là ta, một cái không cha không mẹ tiểu tỳ nữ ?"

Trần Bình An gắt gao tiếp cận thiếu nữ, gọn gàng dứt khoát nói: "Tổng Tập Tân cho dù có, hãn cũng sẽ không cho ta. Ta là đang hỏi người, Vương Chu. Nếu có, người có nguyện ý hay không cấp cho ta, nếu như không có, người có biết rõ không biện pháp khác tới cứu Lưu Tiệp Dương ?"

Thủy chung được xưng hô vì Vương Chu thiếu nữ, một cái tay xoa cái cằm, một cái tay vỗ nhẹ đánh phần bụng, lắc đầu nói: "Không có a, thật không có a, không lừa người, người nếu là sớm đi đến, nói không chừng còn lại bên dưới mấy trương lá hòe. Về phần biện pháp khác, đương nhiên không, ta cũng không phải thần tiên, chỗ nào hiểu được để cho người ta khởi tử hồi sinh, bạch cốt sinh nhục thủ đoạn, đúng không ? Trần Bình An, người cũng không thể ép buộc, ai, ta thật sự là nhìn lầm người, cho là người cùng bọn hãn cũng không giống nhau, không phải loại kia thi ân cầu báo gia hỏa đây."

Trần Bình An còn chưa từ bỏ ý định, "Thật không có ? Mặc kệ ta có làm hay không đạt được, người có thể nói một chút nhìn."

Trĩ Khuê lắc đầu, chém đinh chặt sắt nói: "Dù sao ta không có!"

Trần Bình An cười cười, "Ta đã biết."

Thiếu niên xoay người rời đi, gầy gò bóng dáng rất nhanh biến mất ở Nê Bình ngô hẻm.

Thiếu nữ đứng ở nhà cửa ra vào trong ngô nhỏ, nhìn qua thiếu niên dần dần từng bước đi đến bóng lưng, ánh mắt phức tạp, có một tia buồn bã nó bất hạnh giận nó không tranh ý vị, tức giận nói: "Thật vất vả tới tay lá hòe, cứ như vậy bị người tiêu xài rơi mất ? Vậy người có thể đi theo Lưu Tiệp Dương chết chung, dù sao chết sớm sớm siêu sinh, vận khí tốt, kiếp

sau tiếp tục làm huynh đệ song hành đi. Dù sao cũng tốt hơn những cái kia liền kiếp sau cũng không có kẻ đáng thương."

Thiếu nữ đi trở về sân nhỏ, vượt qua ngưỡng cửa thời điểm, không cần thận lại ợ một cái, giễu cợt nói: "Có chút no."

Nàng thành linh tăng tốc bước chân phóng tới trước, một cước trùng điệp giẫm đạp xuống dưới, sau đó chậm rãi ngồi xổm người xuống, nhìn chăm chăm cái kia đỉnh đầu mọc sừng thổ hoàng sắc thần lẫn, răn dạy nói: "Có mượn có trả không khó, các ngươi cái này năm đầu tiểu súc sinh, về sau nếu là dám can đảm ký sổ quýt nợ, nhìn ta không đem các ngươi rút gân lột da một nồi hầm!"

Tỳ nữ bàn chân bên dưới thần lẫn kiệt lực giãy dụa, phát ra từng đợt rất nhỏ tê mình, tựa hồ tại đau khổ cầu khẩn xin khoan dung.

Trần Bình An rời đi Nê Bình ngô hẻm sau, một đường chạy đến học thực, kết quả bị một vị phụ trách quét sạch học thực lão nhân cáo tri, Tề tiên sinh ngày hôm qua liền cùng ba vị xứ khác khách nhân cùng đi ngoài trấn nhỏ thâm sơn, nói là muốn tìm kiếm đạo lý tìm kỳ, một chuyến vừa đi vừa về ít nhất phải ba ngày. Trần Bình An đầy cõi lòng thất lạc, quay người rời đi thời điểm, mang theo cái chổi lão nhân đột nhiên nhớ lại một chuyện, gọi lại thiếu niên, nói rằng: "Đúng rồi, Tề tiên sinh trước khi đi, đã thông báo ta, nếu như Nê Bình ngô hẻm có người tìm hắc, liền nói cho thiếu niên kia, đạo lý hắc đã nói rồi, mặc kệ hắc hôm nay tại cùng không tại học thực, cũng sẽ không cải biến kết cục."

Thiếu niên giống như sớm liền biết là như thế một cái kết quả, ánh mắt âm đạm vô quang.

Nước đọng gợn sóng, không tức giận.

Nhưng là thiếu niên vẫn xoay người gửi tới lời cảm ơn, nói: "Tạ tạ lão tiên sinh."

Lão nhân vội vàng dịch chuyển khỏi mấy bước, đứng ở một bên, khoát tay cười nói: "Nhưng đảm đương không nổi 'Tiên sinh' hai chữ."

Lão nhân nhìn thấy thiếu niên chậm rãi rời đi, đi một đoạn lộ trình sau, giống như giơ tay lên cánh tay xoa xoa con mắt.

Lão nhân nhẹ nhàng lắc đầu, nhớ tới đồng dạng là không sai biệt lắm số tuổi người đồng lứa, mặt khác hai vị đọc sách hạt giống, Tống Tập Tân cùng Triệu Diêu, nhìn nhìn lại vị này, nhân sinh gặp gỡ, khác biệt một trời một vực.

Thật sự là có người xuân phong đắc ý, có người thời buổi rối loạn a.

Trần Bình An đi một chuyến Nê Bình ngõ hẻm, cầm lấy cuối cùng một túi giấu ở bình gốm bên trong đồng tiền, mang theo ba túi tiền, đi vào Phúc Lộc Nhai, tìm tới Diêu Vụ đốc tạo nha thự.

Người gác cổng nghe xong sau khi giới thiệu có chút mộng, Tống Tập Tân tại Nê Bình ngõ hẻm hàng xóm, muốn tìm Tống Tập Tân cùng Đốc Tạo quan Tống đại nhân ?

Trần Bình An vụng trộm đưa cho hắn một cái đã sớm chuẩn bị xong kim tinh đồng tiền, cũng không nói chuyện, người gác cổng cúi đầu một nhìn, một ước lượng, hai ngón một ma sát, ngẫm hiểu, lại không vội mà tỏ thái độ. Thiếu niên rất nhanh liền lại đưa qua một cái màu vàng kim tiền, người gác cổng cười, nhưng không có tiếp nhận, nói rằng: "Nếu là cái hiểu chuyện người, ta cũng yên lòng giúp người dẫn tiền, nếu không bởi vì người ném đi chuyện này, ta liền thật sự là oan đại đầu. Trong tay người cái đồng tiền này trước thu, nếu như trong phủ quản sự đáp ứng người tiền nha thự, lại cho ta không muợn, nếu như không đáp ứng, ta cũng lực bất tòng tâm, coi như cái đồng tiền này liền không có duyên với ta, người cảm thấy thế nào ?"

Trần Bình An dùng sức gật đầu.

Cũng không lâu lắm, cao tuổi quản sự cùng người gác cổng cùng một chỗ chạy đến, người gác cổng đối với thiếu niên nháy mắt, ám chỉ hẳn ngàn vạn đừng lúc này móc ra một cái đồng tiền đến, ngang nhiên nhận hối lộ, tội danh cũng không nhỏ. Cũng may thiếu niên không có làm ra cái kia chuyện điên rồ, chỉ là đi theo quản sự cùng một chỗ hướng nha thự hậu đường đi đến.

Người gác cổng thở dài, có chút kỳ quái, vì Hà quản sự nghe xong là Nê Bình ngô hẻm họ Trần thiếu niên, liền gật đầu đáp ứng. Lúc nào nha thự cánh cửa thấp như vậy rồi?

Người gác cổng có chút chột dạ, kỳ thật hẳn vừa rồi thấy quản sự, mở miệng ở trong trong bóng tối, đều khuyên quản sự nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, đừng để thiếu niên kia tiến nha thự, chỉ bất quá hẳn cũng không có nói thẳng, tin tưởng lấy lão quản sự tại công môn tu hành nhiều năm như vậy cao thâm đạo hạnh, khẳng định lòng dạ biết rõ.

Tuổi trẻ người gác cổng trước kia đánh tính toán nhỏ nhất, đương nhiên là nghĩ đến lấy không một cái đồng tiền, lại không cần gánh phong hiểm, mà lại cảm được yên tâm thoải mái.

Hiện tại hẳn chỉ hy vọng cái kia nghèo kiệt hủ lậu thiếu niên nhưng hẳn là cái gì ngôi sao tai họa.

Tại nha thự hậu đường chính sảnh, người mặc cái kia một bộ trường bào cao lớn nam nhân, ngồi tại chủ vị đang uống trà.

Tổng Tập Tân ngồi ở bên trái một bên khách nhân trên ghế, một tay thường thức một thanh trúc chế quạt xếp, không ngừng đem mở ra khép lại, cười nhìn về phía bị mang vào giày cỏ thiếu niên.

Đen nhánh cái ghế, tuyết trắng áo choàng, rất tươi rõ ràng tương phản.

Quản sự thối lui, chủ vị nam nhân đặt chén trà xuống, đối với thiếu niên cười nói: "Trần Bình An, tùy tiện ngồi. Trước đó chúng ta kỳ thật đã ở Nê Bình ngũ hẻm đã gặp mặt, chỉ bất quá lúc đó ta không có nhận ra là người, nếu không sớm nên chào hỏi."

Tổng Tập Tân cảm thấy có chút buồn cười, chỉ có hắc mới biết rõ người nam này người, tại tự xưng "Ta" thời điểm, rõ ràng sẽ có chút khó đọc.

Thiếu niên ngồi tại Tổng Tập Tân trên ghế đối diện.

Nam nhân đi thẳng vào vấn đề mà hỏi: "Trần Bình An, người tới nơi này, là liên quan tới Lưu Tiệp Dương bị đánh thương một chuyện ?"

Thiếu niên đứng người lên nói rằng: "Ta hi vọng Tổng đại nhân có thể nghiêm trị Chính Dương Sơn hung thủ, mà không chỉ là đem hắc trục xuất."

Nam nhân cười cười, "Kỳ thật tiểu trấn bên này là 'Vô pháp địa phương', là ý nói nơi này không có bất kỳ cái gì vương triều luật pháp, lúc đầu Đốc Tạo quan liên tương đối xấu hổ, là không có quyền hỏi đến địa phương sự vụ, còn nữa tiểu trấn bên này, từ trước thừa hành dân bất lực quan không truy xét, vô luận là cửa lớn nhà giàu bên trong đánh chết nha hoàn nô bộc, vẫn là tiểu môn tiểu hộ ẩu đả thương người, cũng không có tới này tòa Giám Tạo quan nha thự đánh trống kêu oan phong tục, cho nên, Trần Bình An người là dẫn theo heo đầu đi nhằm miếu, bái sai Bồ Tát."

Nam nhân ngôn hành cử chỉ, vẻ mặt ôn hoà, trên người không có nửa điểm vênh mặt hất hàm sai khiến kiêu căng tư thái.

Trần Bình An móc ra ba cái túi đồng tiền, đặt ở cái ghế bên cạnh cao trên ghế, sau đó đối với cái kia vẻ mặt tự nhiên nam nhân nói nói: "Tổng đại

nhân, ta biết rõ người rất lợi hại, ta nghĩ biết rõ người có thể hay không cứu xuống Lưu Tiệp Dương, dù là không thể cứu, có thể hay không cho hắn một cái công đạo, không cho hung thủ giết người giết người, chỉ cần rời đi tiểu trấn thật giống như có sự tình gì cũng không có."

Nam nhân cười ha ha nói: "Ta rất lợi hại ? Là nhà người cái kia áo đen thiếu nữ nói cho người a? Ân, bởi vậy có thể thấy được nàng võ học thiên tư vô cùng tốt, so người cái kia gọi Lưu Tiệp Dương bằng hữu còn tốt hơn. Nói thật cho người biết tốt, ta chỉ biết giết người, cứu người thực sự không sở trường. Lại nói, ta bằng cái gì muốn vì một cái chỉ có duyên gặp mặt một lần thiếu niên, hồng nơi này thừa hành ngàn năm lớn quy củ ?"

Nam nhân nói đến đây, chỉ chỉ cái kia ba cái túi đồng tiền, "Không có bảo giáp kiếm kinh Lưu Tiệp Dương, mệnh của hắn, căn bản giá trị không được nhiều tiền như vậy, về phần nếu muốn mua bên dưới ân tình của ta, số tiền này, lại còn thiếu rất nhiều. Ta Đại Ly cùng Chính Dương Sơn nào tách ra, liền vì ba cái túi tiền ? Tuyệt đối không thể nào, truyền đi lại là toàn bộ Đông Bảo Bình Châu trò cười. Trần Bình An, người khả năng tạm thời không quá lý giải lời nói này, nhưng là về sau nếu có cơ hội, người ra ngoài đi đi, liền sẽ minh bạch đây là lời nói thật."

Trần Bình An cắn răng nói rằng: "Tổng đại nhân, người có thể không thể nói ra như thế nào mới có thể xuất thủ ? Dù là người cảm thấy ta chết cũng làm không được, nhưng là Tổng đại nhân có thể nói một chút nhìn."

Nam nhân không cảm thấy mình có toát ra dấu vết để lại, vị này quyền thế Phiến Vương ánh mắt xuất hiện một vòng kinh ngạc, mỉm cười cười nói: "Trần Bình An, ta không phải xem thường người, cố ý làm khó dễ người, hoàn toàn tương phản, ta cảm thấy người này người có ý tứ, mới nguyện ý tốn thời gian, tâm bình khí cùng cùng người giảng đạo lý, buôn bán, hiểu chưa ?"

Trần Bình An gật đầu một cái.

Tổng Tập Tân tư thế ngồi bất nhã, ngồi xếp bằng trên ghế, dùng khếp lại quạt xếp vỗ nhẹ nhẹ đánh đầu gối.

Bàng quan, việc không liên quan đến mình treo lên thật cao.

Tổng Trường Kính không so đo Tổng Tập Tân không đứng đắn, tiểu trấn phía trên, vị này Phiên Vương nắm giữ tình báo nhiều, vền vẹn bại bởi Tề Tĩnh Xuân mà thôi, hẳn rồi cục một nói nói toạc ra thiên cơ: "Trần Bình An, người căn bản không cần quá mức áy náy, nghĩ lầm người bằng hữu bởi vì người mà chết, bởi vì Lưu Tiệp Dương đã sớm thân hãm một cái tử cục, chỉ cần thiếu niên này không chịu giao ra kiếm kinh, cũng chỉ có thể là một cái bể tắc, bởi vì Chính Dương Sơn nhất định sẽ muốn hẳn chết. Mặc kệ là Tề Tĩnh Xuân vẫn là Nguyễn sư, ai cũng ngăn không được, cũng không phải nói không ai đánh qua cái kia lão vợ, mà là yêu cầu trả ra đại giới quá lớn, không có lời không đáng."

Nam nhân nhấp một ngụm trà, khoan thai nói: "Trần Bình An, người có nghĩ tới hay không, vì sao ngay cả không nên nhất đạt được tổ ấm phúc báo người, đều có một mảnh lá hòe, thế nhưng là Lưu Tiệp Dương thiên phú căn cốt tốt như vậy, vậy mà không có đạt được một mảnh lá hòe, người có nghĩ tới hay không vấn đề này ?"

Trần Bình An nói rằng: "Quấy rầy Tổng đại nhân."

Giày cỏ thiếu niên thu hồi ba cái túi đồng tiền, hướng trước mắt vị này Đốc Tạo quan đại nhân cáo từ rời đi.

Tổng Trường Kính mặc dù không có giữ lại, đúng là tự mình đứng dậy đưa tiễn, Tổng Tập Tân vừa định muốn không tình nguyện đứng lên, lại nhìn thấy vị này thúc thúc có chút lắc đầu, thuận thế liền đặt mông ngồi trở lại, thư thư phục phục tựa lưng vào ghế ngồi.

Đi đến ngưỡng cửa thời điểm, Tổng Trường Kính không có dấu hiệu nào mà nói ra: "Có hai chuyện, ta làm được, lại vô pháp đi làm, cho nên chỉ cần người làm thành trong đó một cái, ta ngược lại thật ra có thể cân nhắc giúp người giáo huấn đầu kia lão vợ." "

Thiếu niên tranh thủ thời gian dừng lại bước chân, xoay người, mặt mũi tràn đầy trang nghiêm.

Nam nhân lạnh nhạt nói: "Một sự kiện là tìm cơ hội, lừa mang đi lão vợ bên người Chính Dương Sơn tiểu cô nương, loạn nó tâm trí, khiến cho lão vợ cưỡng ép ngưng lại tại tiểu trấn. Còn có một việc là ban đêm vụng trộm chém ngã cây kia lão hòe thụ, sau đó rút ra Thiết Tỏa Tinh đầu kia xích sắt. Người có thể hai chuyện đều làm, cũng có thể chỉ làm một chuyện. Một sự kiện làm thành, ta xuất thủ giúp người trọng thương hung thủ, hai chuyện cùng nhau làm thành, ta liền thay người giết Chính Dương Sơn lão vợ." "

Tổng Trường Kính mỉm cười hứa hẹn nói: "Một lời đã nói ra, quyết không nuốt lời!" "

Sau đó quyền thế thao thiên Đại Ly Phiên Vương nói một cái không hiểu thấu mở miệng, "Trần Bình An, ta tin tưởng người cảm giác được một câu thật giả." "

Thiếu niên im lặng rời đi.

Không nhìn thấy nghe được thiếu niên dùng sức vỗ ngực phát ngôn bừa bãi, Tổng Trường Kính ngược lại cảm thấy rất bình thường, đứng tại cửa ra vào, đưa lưng về phía trong phòng Tổng Tập Tân, hỏi: "Người cùng hãn tương đối quen, cảm thấy hãn sẽ đi hay không làm ?" "

Tổng Tập Tân lắc đầu nói: "Khó mà nói. Nếu như dưới tình huống bình thường, muốn hãn đi làm trái lương tâm sự tình, vô cùng khó khăn, nhưng là vì Lưu Tiệp Dương, đoán chừng liền lại có chút treo." "

Nam nhân chấp tay mà lập, nhìn về phía bầu trời, hỏi: "Giả thiết thiếu niên thật sự cho người ta niềm vui ngoài ý muốn, Bản vương mượn cơ hội này nhúng tay trong đó, mặc kệ là cùng Chính Dương Sơn giao hảo, vẫn là cùng Phong Lô Viên kết minh, tự nhiên chỉ có thể lấy nó một, thậm chí khó tránh khỏi sẽ cùng một phương khác kết thù kết oán, cái này so với Bản vương khoan tay đứng nhìn, mặc cho Đại Ly cùng hai phe này thế lực thủy chung không mặn không nhạt, cả đời không qua lại với nhau, đối với ta Đại Ly tới nói, người cảm thấy loại nào kết quả tốt hơn?"

Tổng Tập Tân đứng người lên, dùng quạt xếp đập cái tay còn lại trong lòng bàn tay, chậm rãi dạo bước, suy nghĩ về sau nói rằng: "Thái bình thịnh thế tuyển người sau, trùng hợp loạn thế tuyển cái trước."

Sau đó thiếu niên cười nói: "Vô luận ngoài trấn nhỏ thiên địa, đến cùng là thịnh thế vẫn là loạn thế, xem ra ít nhất thúc thúc người đã làm ra lựa chọn của mình."

Tổng Trường Kính cười nhạo nói: "Ta thế hệ sa trường võ nhân, tại thái bình thịnh thế bên trong làm cái gì? Làm một đầu cho người đọc sách trong nhà hộ viện thái bình chó sao?"

Tổng Trường Kính quay đầu nhìn về mặt cứng ngắt thiếu niên, "Bản vương đã nhìn ra, thiếu niên này, mới là người chân chính khúc mắc chỗ, mà lại người trong thời gian ngắn rất khó giải khai, một khi lưu lại tâm kết này rồi đi tiểu trấn, cái này đem bất lợi cho tiếp xuống tu hành. Cho nên người có thể tận mắt nhìn, một cái nguyên bản xích tử chi tâm thiếu niên đơn thuần, là như thế nào trở nên một thân lệ khí cùng tục khí. Đến lúc đó, người liền sẽ cảm thấy cùng loại người này bức bối, rất không có gì hay."

Tổng Tập Tân há to miệng, cuối cùng vẫn là không có phản bác cái gì, cuối cùng lâm vào trầm tư.

Nam nhân đi trở về phòng, ngồi tại chủ vị, ngửa đầu uống một hớp ánh sáng trong chén trà nước, "Trọng yếu nhất chính là, Bản vương đùa bốn loại này nhằm chán trò vật, ngoại trừ tùy tiện tìm sứt sọ lý do, để đục nước béo cò bên ngoài, cũng là nghĩ để người minh bạch một cái đạo lý, tại người sau đó phải đi trên con đường tu hành, ai cũng có thể là địch nhân của người. . . Tỷ như người thân thúc thúc, ta Tổng Trường Kính."

Thiếu niên ngạc nhiên.

Tổng Trường Kính cười lạnh nói: "Bởi vì khúc mắc cứ chỉ điên rồ, nếu như không phải tự tay nhổ sạch sẽ, hậu hoạn vô cùng, như hoang nguyên cỏ dại, gió xuân thổi lại mọc."

Tổng Trường Kính mĩa mai xem thường nói: "Sắp là cao quý Đại Ly Hoàng tử điện hạ Tổng Tập Tân, người có phải hay không đầy cỏi lòng bi phần, thế nhưng là người bây giờ có thể làm sao ? Cho nên người cảm thấy mình, so với bị đùa bốn trong lòng bàn tay Trần Bình An, tốt hơn chỗ nào ?"

Tổng Tập Tân gắt gao tiếp cận cái này mặt mũi tràn đầy vân đạm phong khinh nam nhân, thiếu niên bắt lấy quạt xếp năm ngón tay, gân cốt lộ ra.

Nam nhân ngồi ngay ngắn trên ghế, ánh mắt thâm trầm, nhìn về phía ngoài phòng, phảng phất tại nói một mình: "Về sau người thấy càng nhiều người, liền sẽ phát hiện một cái chuyện thú vị, cái gì thiện ác có báo, khoái ý ân cừ, thất phu giận dữ máu tươi ba thước, cái gì tài tử giai nhân, hữu tình người sẽ thành quyến, đều là các phế vật ức nghĩ ra được đại khoái nhân tâm. Cho nên a, chính người nắm đấm nhất định phải cứng rắn, dựa vào Bản vương ? Dựa vào người thân sinh phụ mẫu ? Ta khuyên người sớm làm đẹp ý niệm này, không phải mang người rời đi tiểu trấn, chính là không khác mang theo thi thể của người đi bãi tha ma, Đế Vương nhà, không phải là không sinh tử tự chịu."

Thiếu niên mồ hôi đầm đìa, chán nản ngồi trên ghế.

Mặc dù thiếu niên khi biết chính mình thân phận chân thật sau, đem phần kia đặc chí vừa lòng ẩn tàng rất sâu, tại nha thự đối nhân xử thế cũng không một chút dị dạng, thế nhưng là rơi vào Phiên Vương Tổng Trường Kính trong mắt, như cầm trong tay Kính Chiếu Yêu, chiếu rõ một đầu vừa mới hóa thành nhân hình tinh mị. Cho nên có thể đang đàm tiếu ở giữa, tan tành mây khói.

Tổng Trường Kính nhìn về phía phương xa, ánh mắt giống như mãi cho đến Đông Bảo Bình Châu vùng cực nam, đến toà kia xa xôi Lão Long Thành.

Vị này Phiên Vương chẳng biết tại sao, nhớ tới một câu, "Lòng người là một chiếc gương, nguyên bản càng là sạch sẽ, càng là không nhiễm trần thế, càng là khó mà cân nhắc được thăm dò."

Tổng Trường Kính cảm thấy miếu đường bên trên người đọc sách, mặc dù nói liên miên lời nhai thần tăng quý ghét, thế nhưng là một số thời khắc nói ra được Đại Đạo lý, bọn hắn những này xách đao võ nhân, thật là sống cái một ngàn năm cũng nghĩ không ra nói không thấu.

Tổng Trường Kính thu hồi suy nghĩ, đưa tay chỉ hướng phương Nam, như cầm trong tay thương kích, phong mang tất lộ, "Tổng Tập Tân, nếu như người cảm thấy Bản vương hôm nay nói đến không đúng, có thể, nhưng chịu đựng, chỉ có tương lai đến Lão Long Thành, hai ta thay cái vị trí ngồi, Bản vương mới có thể cân nhắc có phải hay không muốn rửa tai lắng nghe!"

Đại Ly Hoàng tử Tổng Tập Tân đã khôi phục bình thường, cười nói: "Rửa mắt mà đợi."

công thự cửa ra vào, giày cỏ thiếu niên đúng hẹn đưa cho người gác cổng cái thứ hai đồng tiền.

Thập Nhị Cước đèn thờ lâu, Trần Bình An nhìn thấy áo đen thiếu nữ bóng dáng, bước nhanh chạy tới.

Ninh Diêu liền đứng tại "Khí trùng Đầu Ngưu" dưới tấm biển, mở miệng hỏi nói: "Thế nào?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ba người đều tìm qua, trong đó hai người gặp mặt, Tề tiên sinh không thể nhìn thấy, bất quá ta ngay từ đầu biết rõ câu trả lời."

Quân tử không cứu.

Tề tiên sinh xác thực trước đó đã sớm nói.

Ninh Diêu nhú mày không nói.

Trần Bình An sau đó đối với thiếu nữ nói một câu cẩn thận, liền bắt đầu phi nước đại rời đi.

Tới trước Dương gia cửa hàng, dùng một cái kim tinh đồng tiền cùng hiểu rõ một vị nào đó lão nhân, mua một đồng lớn trị liệu chấn thương cùng nội thương bình thuốc, dược cao cùng dược liệu, những vật này như thế nào sử dụng cùng dày vò, thiếu niên quen thuộc, Long Diêu đốt sứ là một cái chỗ dựa ăn cơm công việc, thường thường sẽ có các loại ngoài ý muốn, Diêu lão đầu mặc dù thấy ngứa mắt chỉ có thể coi là nửa cái đồ đệ Trần Bình An, nhưng là không thể không thừa nhận thiếu niên này đi đứng lưu loát, người cũng không có tâm nhãn, cho nên rất nhiều chân chạy cùng hoa chuyện tiền bạc, đều là để Trần Bình An đi làm, tỉ như cho hầm lò miệng thương hoạn nhóm mua dược cùng sắc dược.

Trần Bình An trở lại Nê Bình ngô hẻm tổ trạch, đóng lại cửa sau, bắt đầu

trước sắc dược, là một bộ trị liệu nội thương phương thuốc, đang chờ đợi hỏa hầu khe hở, đem một cái rửa đến phát trắng nhưng như cũ sạch sẽ quần áo bày đặt lên bàn, xé thành từng đầu băng dính, lấy keo kiệt lòng dạ hẹp hòi trừ danh già trẻ thiếu niên, lúc này không có nửa điểm đau lòng, sau đó ngoại trừ đem cái kia đem Ninh Diêu cấp cho chính mình ép áo đao cột vào cánh tay bên ngoài, thiếu niên còn tại chính mình bấp chân cùng trên cổ tay, đều buộc chặt lên từng tầng từng tầng vải bông cao nhồng.

Trần Bình An lấy xuống trên vách tường tấm kia tự chế cung gỗ, do dự một chút, vẫn là tạm thời từ bỏ mang theo nó, ngược lại từ trên bệ cửa sổ thu hồi ná cao su cùng một cái túi cục đá.

Sở dĩ biết rõ không thể làm mà vì đó, liên tiếp ba lần vấp phải trắc trở cũng không có hối hận, đây là thiếu niên đặc hữu kiên cường.

Không đi nhìn thử một chút, thiếu niên làm sao đều sẽ không cam tâm, tựa như thiếu niên tại tiệm thợ rèn bên kia, một lần cuối cùng, cầu lão chưởng quỹ nhất định phải thử lại lần nữa nhìn, là đạo lý giống nhau.

Trước tìm thân phận cổ quái Trĩ Khuê, là hy vọng có thể cho Lưu Tiệp Dương tìm về một chút hi vọng sống. Lại tìm Tề tiên sinh, là trong lòng còn có may mắn, hi vọng hẳn có thể chủ trì công đạo, cuối cùng tìm Ninh Diêu cái gọi là võ đạo tông sư, Đốc Tạo quan Tổng đại nhân, là rõ ràng táng gia bại sản đi làm một bút mua bán.

Thiếu niên ngay từ đầu liền muốn rất rõ ràng, cho nên lúc này rất thất lạc, nhưng cũng không có cảm thấy thế nào tan nát tâm can.

Kỳ thật Phiền Vương Tổng Trưởng Kính cùng hàng xóm Tổng Tập Tân, căn bản không hiểu Trần Bình An.

Có một số việc, chết cũng muốn làm. Nhưng có một số việc, là chết cũng không thể làm.

Thiếu niên ngồi xồm ở góc tường, an an yên tĩnh chờ đợi thuốc thang ra lò, cái này một hũ được, rất cổ quái, không có khác tác dụng, chính là có thể giảm đau, đã từng Long Diêu hàm lò miệng có cái hán tử, mắc một loại quái bệnh, trên giường nhịn hơn nửa ngày, nửa chết nửa sống không nói, mấu chốt là cả người thống khổ đến cả khuôn mặt cùng tứ chi đều bóp méo, về sau Dương gia cửa hàng liền cho ra như thế một bộ đơn thuốc, cuối cùng hán tử kia rất nhanh liền chết rồi, nhưng là đi được cũng không thống khổ, thậm chí mạnh mẽ khí ngồi dậy, bàn giao di ngôn sau, còn Diêu lão đầu nâng bên dưới, đi nhìn một lần cuối cùng hàm lò miệng.

Trần Bình An cảm thấy mình hẳn là cũng cần phải.

Thiếu niên nhìn thấy trên bàn còn có một số vải rách phiến, liền thoát đặt chân bên trên cặp kia rách nát giày cỏ, xuất ra một đôi thủy chung không nữ mặc mới tinh giày, chuyển đến bình gốm, xuất ra trong đó mảnh sứ vỡ phiến.

Ước chừng sau nửa canh giờ, làm xong mọi chuyện thiếu niên mở ra cửa phòng, lặng yên không một tiếng động đi ra Nê Bình ngõ hẻm.

Tới gần hoàng hôn, ánh nắng đã không chiếu mắt, chân trời có tầng tầng lớp lớp hỏa thiêu vân, xán lạn vô cùng.

Giày cỏ thiếu niên hướng đi Phúc Lộc Nhai.

Tảng đá xanh trên đường phố, đã mất người qua đường, thiếu niên độc hành.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 48: Thả con điều

Giày cỏ thiếu niên những ngày này thường thường hướng Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngõ hẻm đưa thư nhà, cơ hồ từng nhà người gác cổng đều biết vị này người đưa tin, cho nên cũng không lộ ra đột ngột, tăng thêm thiếu niên vẻ mặt tự nhiên, giống thường ngày đồng dạng chạy chậm tại tảng đá xanh trên đường phố, dù là có người đi đường nhìn thấy cũng sẽ không coi ra gì. Trần Bình An tại tới gần một tòa trạch môn, trước cửa bày đặt có một tôn để mà trấn tà chỉ sát thạch cảm đương, cao cỡ nửa người, võ tướng bộ dáng, Trần Bình An biết rõ nơi này là Lý gia đại trạch, đại phú đại quý Phúc Lộc Nhai bên trên, cơ hồ từng nhà tích tà pháp tử cũng không giống nhau, ngay cả cửa lớn dán thiếp môn thần đều phân văn võ, cho nên rất dễ dàng phân biệt.

Hắn cấp tốc nhìn quanh bốn phía, tiếp tục tiến lên, lại hướng phía trước chính là Tổng gia, Tổng gia qua đi chính là hầm lò vụ Giám Tạo quan nha thự, tại lý Tổng hai nhà tiếp giáp đại trạch chỗ giao giới tường ngoài, sinh trưởng ra một gốc cây hòe, lão làm cầu nhánh, cành lá rậm rạp, mặc dù không so được tiểu trấn cây kia lão hòe tang thương khí tượng, nhưng cũng làm cho người thấy một lần không tầm thường.

Tại người thế hệ trước miệng bên trong, cái này khóa cây hòe cùng tiểu trấn dải đất trung tâm cây kia tham ngộ Thiên lão hòe, tương truyền là một mạch tương thừa, cây kia được xưng là tổ tông hòe, thiếu niên trước mắt gốc cây này thì bị hô làm tử tôn hòe.

Trần Bình An sờ dĩ là đến Lý gia, mà không phải Lô Chính Thuần chỗ tiểu trấn đầu họ Lô nhà, ở chỗ thiếu niên rời đi nha thự thời điểm, một đường đưa tiễn cao tuổi quản sự, hữu ý vô ý hàn huyên một chút chuyện nhà, cái gì trên con đường này Triệu gia vị kia đọc sách hạt giống, Triệu Diêu đã rời đi tiểu trấn, về sau chỉ định là Trạng Nguyên Lang làm đại quan mệnh, cái gì sát vách Tổng gia có vị tiểu thư, đến ra tuổi gả, liền nữ

công cũng làm không tốt, chỉ thích vũ đao lộng thương, chỗ nào giống một vị thiên kim tiểu thư, người nói xong cười không buồn cười ? Lão nhân tại một đồng lớn lông gà vỏ tỏi chuyện lý thú bên trong, xen lẫn một cái hơi không đủ nói tin tức, Lý gia tòa nhà vừa tới một vị thân phận tôn quý quý khách, tiểu nữ oa em bé đáng đáp phần điều ngọc trác, cùng một cái ngự dụng đồ sứ giống như, về sau chỉ cần biệt nữ lớn mười tám biến, khẳng định là cái tuần tú mỹ nhân, cũng không biết rõ về sau nhà ai có phúc khí, có thể đem như thế vóc nàng dâu cưới vào gia môn.

Lúc trước cái kia rời đi nha thự hậu đường trên đường đi, ngay từ đầu chỉ nghe không nói thiếu niên, hữu ý vô ý đi rất chậm, mà lại thủy chung tại tử tế quan sát nha thự kiến trúc bố cục, cuối cùng ngẫu nhiên hỏi một đôi lời đề lời nói với người xa lạ, giống như là kẻ nghèo hèn hiếu kỳ những cái kia thế gia vọng tộc gia tộc quyền thế xa xỉ phú quý, cao tuổi quản sự biết gì nói này, lấy sát vách Tống gia cùng càng xa một chút hơn Lý gia xem như ví dụ, cùng thiếu niên nói đại hộ nhân gia đình viện phân bố cùng đủ loại quy củ.

Quản sự dụng ý thực sự, thiếu niên lòng dạ biết rõ.

Chỉ bất quá Trần Bình An từ đầu tới đuôi, liền không có nghĩ đến muốn dựa theo ý nguyện của bọn hắn làm việc.

Lúc này, dọc theo đường phố một bên chậm rãi chạy chậm hướng về phía trước, Trần Bình An mắt thấy bốn bề vắng lặng, bỗng nhiên phát lực, đột nhiên tăng tốc bước chân, thẳng tắp chạy hướng cây kia lão hòe thụ, thả người nhảy lên, đúng là liên tiếp tại trên cành cây hương lên giẫm đạp bốn bước, mới có hạ xuống dấu hiệu, chỉ bất quá lúc kia thân hình mạnh mẽ thiếu niên, đã đầy đủ đưa tay bắt lấy cây hòe một cây chạc cây, trong một chớp mắt, thâm sơn viên hầu vệ linh hoạt thiếu niên an vị tại hoành ra trên cành cây, sau đó đứng yên đứng dậy, tiếp tục tiến lên leo trèo, mấy cái chớp mắt thời gian, Trần Bình An liền ngồi chồm hổm ở một cây nghiêng hòe trên cành, khó khăn lắm cao hơn cao hai trượng tường viện, thiếu niên thân thể giấu ở buồn bực lá hòe về sau, bình khí

ngưng thần, híp mắt nhìn lại, căn bản không vội ở tiệm hành đi vào.

Tại cùng Ninh Diêu từ Lang Kiều trở về tiểu trấn trên đường, Trần Bình An hỏi có nhiều vấn đề.

Tỉ như đầu kia Chính Dương Sơn lão vợ, tại tiểu trấn địa giới bên trên, dưới tình huống bình thường, đến cùng có thể chạy bao nhanh, nhảy cao bao nhiêu ? Hãn thân thể đến cùng có bao nhiêu cứng cỏi, là thế nào cái đồng bì thiết cốt ? Nếu như nói ta một quyền đánh tới, không khác cho lão vợ gãi ngứa, như vậy đổi thành ná cao su hoặc là cung gỗ, tại hai mươi bước cùng bốn mươi bước về khoảng cách, phân biệt sẽ tạo thành bao lớn tổn thương ? Chính Dương Sơn lão vợ loại này cái gọi là "Thần tiên", có hay không tồn tại trí mạng thiếu hụt, nói thí dụ như con mắt, hạ bộ, yết hầu ? Nếu như nói đối thủ liều mạng thụ thương, cũng phải toàn lực giết người, ta có thể hay không hãn phải chết không nghi ngờ ?

Lúc ấy Ninh Diêu kém chút bị thiếu niên hỏi được chỉ hận chính mình không phải kẻ điếc câm điếc.

Dựa theo áo đen thiếu nữ thuyết pháp, vô luận là luyện khí sĩ, vẫn là thuần túy võ phu, càng là cảnh giới cao thâm người trong tu hành, ở chỗ này nhận áp lực lại càng lớn, tựa như Thiết Kỵ gỗ quan chỉ có thể tử thủ, toàn bộ nhờ một hơi liên tục không dứt chống đỡ lấy, một khi mở miệng, liền muốn chịu đựng nước biển chảy ngược đồng dạng tổn thương. Thử nghĩ một chút, đối mặt mãnh liệt hồng thủy vọt tới, sau đó người tại đề đập phía trên mở một cái lỗ hổng nhỏ thử nhìn một chút ?

Nhưng là cuối cùng Ninh Diêu nấp hòm kết luận, vẫn là thiếu niên cùng Chính Dương Sơn lão vợ bắt đối với chém giết lời nói, Trần Bình An không có một tơ một hào phần thắng.

Hòa ẩm bên trong, thiếu niên ánh mắt kiên nghị, sắc mặt lạnh lùng, vỗ nát mặc niệm nói: "Đừng cho lão vợ tiếp cận mười bước trong vòng,

mười bước, ít nhất ít nhất kéo ra đoạn này khoảng cách."

Ninh Diêu nói qua, chỉ cần lão vợ không chó cùng rút giậu, liền có cơ hội sống sót.

Thế nhưng là Trần Bình An trả lời nói, chính là muốn làm cho lão vợ hưởng chính mình thống hạ sát thủ, nếu không không có ý nghĩa.

Nhất định phải làm cho Chính Dương Sơn lão vợ nổi giận tức giận, để cái này lão đầu vợ không tiếc vận dụng thể nội chân khí, mới có thể chân chính hao tổn tiêu hao hãn ngàn năm vất vả góp nhặt xuống tu vi, có lẽ lão vợ cảm thấy hãn cùng Lưu Tiệp Dương dạng này tiểu trấn bách tính, mệnh căn bản không đáng tiền, nhưng là Trần Bình An rất muốn biết rõ, đến lúc đó lão vợ trơ mắt nhìn lấy những cái kia biến mất tu vi đạo hạnh, sẽ sẽ không đau lòng vì, còn cảm thấy có đáng tiền hay không.

Đương nhiên hết thảy điều kiện tiên quyết là, chính mình không nên bị người vừa đối mặt liền một quyền đâm chết.

Thiếu niên nhìn xuống đại trạch bên trong người đến người đi hành lang qua tòa nhà, thì thào nói: "Dù là chạy không thoát, cũng nhất định phải nhiều chịu mấy quyền."

Trần Bình An căn bản cũng không có nghĩ tới có thể giết chết lão vợ, càng không có nghĩ qua chính mình có thể còn sống sót.

—— ———

Lý gia đại trạch, cái kia đến từ Chính Dương Sơn tiểu cô nương, xem như ông tổ nhà họ Đào cháu ruột nữ, bị Lý gia tốt nhất bên dưới bên dưới làm Bồ Tát cung phụng, Lý gia ngoại trừ tại biệt viện an bài nhiều vị một nhị đẳng nha hoàn, những này thân là gia sinh tử thiếu nữ, hành động bí mật lưu loát, trọng yếu nhất chính là hiểu rõ, thân thể thanh

bạch, khả năng từ tổ bối lên liền đối với Lý gia trung thành không hai.

Toà này biệt viện vị trí ở giữa, không dựa sát Phúc Lộc Nhai đường phố nói.

Tiểu cô nương tên là Đào Tử, biệt danh quả đào, là Chính Dương Sơn cái kia mấy vị kiếm tiên lão tổ vui vẻ quả, dĩ nhiên không phải dựa vào ngây thơ bộ dáng khả ái tính nết, mà là nàng tương lai kiếm đạo độ cao, có tư cách để Chính Dương Sơn không tiếc phí tổn địa nhập vào lượng lớn tài nguyên.

Năm trăm năm dĩ hàng, Đào Tử căn cốt, thiên phú, tính tình cùng cơ duyên bốn kiện sự tình, tại các đời Chính Dương Sơn các ngọn núi lớn lão tổ bên trong, đều tính đứng hàng đầu, đơn giản tới nói, chính là tiểu cô nương Đào Tử, lại là một cái lớn tấm rất lớn, lại không có bất kỳ cái gì nhược điểm thần kỳ tồn tại.

Đây mới thực sự là danh xứng với thực trăm năm vừa gặp, mà không phải nát đường cái lễ tiết tính tán dương.

Tiểu cô nương ngay sau đó không có dời núi lão vượn mang theo một bên, một mình đưa thân vào một cái địa phương hoàn toàn xa lạ, chưa nói tới sợ người lạ hoặc là luống cuống, chỉ là có chút nhàm chán, còn có chút tiếc nuối, nghe Viên gia gia khẩu khí, tựa như là không có cách nào từ nơi này dọn đi một ngọn núi. Cái này khiến tiểu cô nương rất nản chí ỉu xiu, Chính Dương Sơn Tô tỷ tỷ, tại nàng bước lên bên trong ngũ cảnh thời điểm, liền bị lão tổ tặng cho một ngọn núi xem như lễ vật, trở thành Tô tỷ tỷ tư nhân lãnh địa, này tòa đỉnh núi, chính là Viên gia gia vạn dặm xa xôi tự mình đem gánh vác về Chính Dương Sơn, an trí tại Chính Dương Sơn phía đông bắc vị, mặc dù không lớn, nhưng là tiểu cô nương một mực rất hâm mộ.

Nàng cảm thấy trong thư phòng có chút im lìm, liền đi tới chính đường, hai tay phụ sau, ông cụ non địa ngửa đầu nhìn nữa ngày tấm biển.

Tiểu cô nương sau lưng thủy chung thiếp thân đi theo hai vị thanh xinh xắn nha hoàn, một người trong đó thuở nhỏ bị Lý gia phát hiện thiên tư không tầm thường, liền bị trọng điểm vun trồng thành võ đạo bên trong người, có chút thành tựu. Kỳ thật đối với Lý gia dòng chính mà nói, loại này hành vi, cùng nuôi dưỡng hoa, chim, cá, sâu không khác, ngược lại cũng không phải hi vọng tên kia thiếu nữ về sau có thể trở thành một vị võ đạo tông sư. Nhà giàu tường cao bên trong, nô đại khi chủ sự tình, không phải là không có, hưởng chi thăng mét ân đấu mét thù, nô tỳ nô bộc tầm mắt quá cao, tiềm lực quá lớn, đối với gia tộc đời kế tiếp truyền thừa, chưa chắc là chuyện tốt.

Tiểu cô nương hướng đi cửa lớn, trong sân lạnh lợi đảo quanh. Nàng ngược lại là không có tự tiện rời đi sân nhỏ, để bọn hạ nhân khó xử. Viên gia gia nhắc nhở qua nàng, Phong Lô Viên người cũng đến tiểu trấn, tại hãn bãi bình trước đó, nàng không muốn rời đi ngôi viện này. Tiểu cô nương mặc dù tuổi nhỏ, nhưng là từ nhỏ mưa dầm thấm đất trên núi tu hành quỷ quyết, nguy cơ tứ phía, mà lại gia giáo cực nghiêm, cho nên không phải loại kia dễ trưởng bối không bớt lo ngang bướng hài tử.

Buồn bực ngán ngẫm tiểu cô nương cuối cùng ghé vào trên bàn đá, trên bàn để đó một con chim lồng, lấp một cái giống như gọi bắt rắn ửng chim, cụp xuống cái đầu, ốm yếu, lông vũ bụi không trượt thu, không tốt đẹp gì nhìn, trước đó tiểu cô nương bất kể thế nào đùa, cái này bắt rắn ửng cũng không đáp ứng nàng, cho nên nàng cũng cảm thấy không thú vị không thú vị, hiện tại nàng thật sự là ở không đi gây sự, mới quay về đầu kia đẹp lông súc sinh huyết sáo chơi.

Trong lồng có hai cái Lý gia Long Điều len lút bên dưới chế tạo đồ sứ chim ăn bình, tiểu xảo tinh xảo, một cái thanh lịch chứa nước, một cái tươi đẹp chứa đồ ăn.

Chỉ là cái kia bắt rắn ửng đang bị người bắt được về sau, liền không dính một giọt nước, hạt gạo không tiến, đã nhanh hai ngày.

Tại trên tiểu trấn, bắt rắn ửng cực ít bị bắt được người qua, ngẫu nhiên có mấy lần, vô luận là tuổi nhỏ chim non vẫn là trưởng thành bắt rắn ửng, đều không ngoại lệ đều là tuyệt thực mà chết.

Như thế nào cũng nuôi không sống, càng chịu không thành cung cấp người thúc đẩy lập ửng.

Huýt sáo tiểu cô nương gặp cái kia bắt rắn ửng vẫn là không có phản ứng, rốt cục triệt để không có kiên nhẫn, đứng người lên, xoay người rời đi.

Ầm ầm tiếng vang.

Lồng chim nội một con chim ăn bình kịch liệt vỡ nát.

Tiểu cô nương đầu tiên là xuất hiện một lát ngọc trệ, sau đó cơ hồ bản năng mà một cái kéo qua một tên cao gầy nha hoàn, để cho nàng ngăn tại trước người mình.

Dáng người cao gầy thân thể đầy đặn tỳ nữ, chỉ cảm thấy mình cổ tay bị dây sắt gắt gao quấn chặt đồng dạng, đau đớn đến kém chút liền muốn hét lên lên tiếng.

Ngược lại là tên kia thấp nhỏ một chút nha hoàn, ánh mắt sắc bén, trước tiên liền chính mình đứng tại tiểu cô nương trước người, cấp tốc nhìn quanh bốn phía.

Trong lồng cái thứ hai chim ăn bình lại ầm vang nổ tung, như là pháo âm thanh trên bàn vang lên.

"Có thích khách, tại Thanh Hình Viện nóc nhà bên kia lên!" Tập võ có thành tựu tỳ nữ lần này cuối cùng bắt được cái thân ảnh kia, tại sát vách sân nhỏ nóc nhà phía trên, có một cái nửa ngồi bóng dáng.

Vị này tỳ nữ bắt đầu chạy lấy đà, biệt viện vách tường không cao, giẫm đạp mà lên, hai tay bắt lấy tường xuôi theo sau, bằng vào xuất chúng thể lực cấp tốc bò lên trên tường đầu.

Trong lúc nhất thời nàng hơi lúng túng một chút, toà này biệt viện cùng đối diện Thanh Hình Viện cách xa nhau không xa, nhưng là tên kia thích khách ở vào Thanh Hình Viện nhà chính nóc nhà, mà Thanh Hình Viện liền dựa vào gần Phúc Lộc Nhai, người kia rất dễ dàng liền leo tường mà ra. Cho nên nàng cơ hồ là trong điện quang hỏa thạch, liền làm ra quyết định, không có nhảy xuống vách tường chạy hướng toà kia Thanh Hình Viện, mà là dọc theo tường đầu mèo eo mà chạy, nhảy lên chính mình toà này biệt viện nóc nhà. Trong thời gian này tỳ nữ thủy chung lưu tâm tên kia thích khách đánh lén.

Rất kỳ quái, tên kia thích khách đã không có quấy nhiễu cước bộ của nàng, cũng không có lập tức rút lui ý tứ.

Hai tòa sân nhỏ mái hiên ở giữa, đại khái cách ba trượng khoảng cách.

Tỳ nữ một bên nhìn chăm chăm tên kia thích khách động tĩnh, một bên tại trên mái hiên lặng yên lui lại, cuối cùng nhanh chóng địa hít thở sâu một hơi khí, chuẩn bị chạy lấy đà.

Tỳ nữ trong lòng rung mạnh, cùng mình xa xa giằng co thích khách, đúng là một người mặc keo kiệt gầy gò thiếu niên ? !

Thiếu niên bên hông buộc chặt lấy hai cái việc nhỏ túi, trên tay không nhìn thấy hành hung đồ vật, hẳn là đã giấu đi, tỳ nữ cảm thấy là ná cao su khả năng lớn nhất.

Nàng cũng rất nghi hoặc, nếu là đánh trúng đầu lâu của mình, không dám nói bị mất mạng tại chỗ, nhưng là tuyệt đối thụ thương không nhẹ, lấy thiếu niên gần như kinh khủng chuẩn đầu, hai lần cố ý gây nên địa đánh

nát chim ăn bình, coi là thật bắn không trúng chính mình hoặc là vị kia Chính Dương Sơn tiểu cô nương ?

Trong viện, tiểu cô nương phần nộ nói: "Ngu xuân! Cần thận kẻ điệu hồ ly sơn! Tranh thủ thời gian trở về!"

Bắt lấy thích khách, nghiêm hình bức cung đương nhiên rất trọng yếu, nhưng là để phòng bất trắc, giữ được tính mạng càng khẩn yếu hơn.

Tiểu cô nương buông ra cái kia cao lớn nha hoàn cánh tay sau, nâng bàn tay lên, một bàn tay hung hăng đem sợ choáng váng thiếu nữ thức tỉnh, "Còn có người, nhanh đi mật báo! Có biết rõ không, ta nếu là chết rồi, các người nhà này trong nhà toàn bộ đều phải chết!"

Trên nóc nhà tên kia tỳ nữ không có trước tiên nhảy vào trong viện, mà là cao giọng hô nói, "Có thích khách!"

Sau đó nàng bắt đầu phi nước đại, tại mái hiên biên giới lên nhảy, sau đó cả người bắt đầu bay vọt hướng đối diện Thanh Hình Viện nóc nhà.

Bằng vào tỳ nữ liên tiếp leo trèo chạy động tác, đại khái đánh giá ra nàng lực cánh tay, cước lực cùng khí lực thích khách thiếu niên, ngồi xổm người xuống nhặt lên hai khối mảnh ngói, tay phải té ra, vừa vịn đánh tới hướng thiếu nữ bộ não, còn tại không trung thiếu nữ, vô ý thức hai tay giao thoa đón đỡ tại đầu trước, sau đó phanh phanh hai lần, nện đến tỳ nữ rét thấu xương đau không nói, lực đạo to lớn, vượt xa tỳ nữ tưởng tượng, cả người vọt tới trước thế đầu, lập tức bị ngăn cản trệ đến kịch liệt, ngay tại nàng hồi hận chính mình cậy mạnh lúc.

Nguyên bản miễn cưỡng rơi vào đối diện trên mái hiên tỳ nữ, phần bụng bị người một quyền đập trúng, nện đến ngửa ra sau ngã đi.

Chỉ bất quá bị cái kia thích khách không hiểu thấu kéo lại một chân mắt cá chân, có chút dừng lại sau, thiếu niên lúc này mới buông tay ra.

Tỳ nữ tính không được bình yên rơi xuống đất, chỉ bất quá tốt xấu không bị trọng thương.

Nàng cả người đầu một đoàn bột nhão.

Thiếu niên khoé mắt dư quang một mực đang dò xét bốn phía tình huống, phát hiện bốn phía xuất hiện điểm đen sau, bắt đầu quay người đi đường.

Tốc độ chi khoái, bộ pháp to lớn, tiết tấu chuyển tốt, nhất là phối hợp vừa đúng lần lượt hô hấp thổ nạp, nếu như tên kia tỳ nữ có thể nhìn thấy, nhất định sẽ cảm thấy thiếu niên giống như nàng, tập võ nhiều năm, chìm đắm đã lâu, tuyệt đối không phải cái gì thường dân.

Nóc nhà bên trên thiếu niên rất nhanh bóng dáng tan biến không thấy, giống một cái nhẹ nhàng chim bay, xuất lồng bắt rắn ửng.

—— ———

Đại khái một nén nhang sau, khôi ngô lão nhân vội vàng chạy về Lý gia đại trạch, đằng đằng sát khí.

Từ Lý gia gia chủ Lý Hồng, đến biệt viện nha hoàn, người người thờ mạnh cũng không dám, nhất là tên kia tập võ tỳ nữ, quỳ gối trên mặt đất, gương mặt hai bên sưng đỏ lợi hại, tỳ nữ không nói một lời, không dám có chút oán hận về mặt.

Tâm tình đã bình tĩnh như thường tiểu cô nương thấy lão nhân sau, thở dài, lắc đầu giáo huấn nói: "Viên gia gia, người của Lý gia, giống như tất cả đều là một đám phế vật a. Người làm sao dám đem ta giao phó cho bọn hần đầu?"

Bàn Sơn Viên quỳ một gối xuống đất, vẫn là so tiểu cô nương muốn cao,

lão nhân tóc trắng áy náy nói: "Tiểu thư, là lão nô sai."

Lão nhân quay đầu qua, trầm giọng nói: "Lý Hồng!"

Tiểu trấn Lý thị gia chủ Đông Bảo Bình Châu nói, trùng hợp Chính Dương Sơn tu sĩ mở miệng chính là như thế, vị này trong gia tộc nhất ngôn cửu đỉnh nam nhân, đành phải cười khổ bồi tội nói: "Lần này thật là ta Lý gia khuyết điểm, không cho từ chối. Dựa theo trước mắt chúng ta lấy được tình huống đến xem, là một vị thiếu niên, hơn phân nửa cũng không phải là người trong tu hành, nha thự bên kia tạm thời cũng không cho ra hữu dụng gián điệp tình báo, chỉ nói sẽ tăng số người đặc lực nhân thủ, ngày đêm thủ hộ tòa nhà."

Đào Tử nghĩ nghĩ, nói rằng: "Cái kia thích khách cũng là không giống như là tới giết ta."

Sau đó bổ sung một câu, "Ít nhất hôm nay không phải."

Lý thị gia chủ vừa muốn hạ xuống tâm, lập tức một lần nữa treo cổ họng.

Bạch Viên nhíu mày hỏi: "Thiếu niên kia có phải hay không dáng người gầy yếu, làn da ngăm đen, cái đầu không sai biệt lắm chỉ tới độ cao này. Ân, còn có mang giày cỏ?"

Quỳ gối trên đất tỳ nữ dùng sức gật đầu.

Bạch Viên nhếch miệng cười một tiếng, ánh mắt âm trầm, "Khá lắm! Nguyên lai là thị uy khiêu khích đến rồi!"

Hắn khoát khoát tay nói: "Chuyện này, các người không nên nhúng tay, ta hiểu được cái kia thích khách nội tình, là Nê Bình ngô hẻm một cái thiếu niên bình thường."

Tiểu cô nương thấp giọng nói: "Viên gia gia, đừng phốt lờ nha."

Bàn Sơn Viên do dự bên dưới, đứng người lên đối với Lý thị gia chủ phân phó nói: "Vậy liền để nha thự xuất ra một phần Hộ Phòng hồ sơ đến Lý gia trong phủ, đem thiếu niên kia tố tông mười tám đời nội tình đều lật tra rõ ràng, sau đó hộ vệ nhà này sân nhỏ nhân thủ phương diện, Dịch Tinh mà ít, không dễ tạp mà nhiều!"

Lão nhân lặng yên tăng thêm ngữ khí, cười lạnh nói: "Lý Hồng, khuyên người đem người nhà tọa trấn nơi đây định hải thần châm cũng cho mời đi ra, đừng không đem sự tình đương sự tình, nhà ta tiểu thư thật muốn ở chỗ này có không hay xảy ra, liền ta cái này đầu các người trong mắt lão súc sinh cũng chống không nổi, người này Lý thị lịch chi khiêng nổi?"

Lý thị gia chủ vội vàng thở dài tạ lỗi, thấp thỏm lo âu nói: "Viên lão tố đây là gây sát Lý gia a."

Chính Dương Sơn Hộ Sơn Viên lâm vào trầm tư, nỉ non nói: "Là Phong Lô Viên tiểu tử kia mượn cơ hội gây hấn? Vẫn là nha thự Tổng Trường Kính mưu đồ?"

Lão nhân cuối cùng lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy hoang đường buồn cười, "Bất kể là ai giết dây hẩn đi tìm cái chết, các người cũng không hiểu được tìm tốt một chút tốt qua sông. Một cái không có mấy lượng thịt nhỏ châu châu, nhét kẽ răng a? Cũng tốt, đang lo không có cơ hội giết người, cái này từ đầu không sai, trước hết giết cái kia Nê Bình ngô hẻm thổ bại hoại, lại đem người này cái Phong Lô Viên tiểu tạp chủng, cùng nhau giải quyết sạch sẽ là được."

Lão nhân đối với tiểu cô nương cười nói: "Tiểu thư, lão nô lần này nhất định giúp người thu thập xong cục diện rối rắm, tuyệt đối sẽ không lại có ngoài ý muốn."

Tiểu cô nương rục rở cười một tiếng, giương lên nắm đấm, vì cái này đầu Chính Dương Sơn Hộ Sơn Viên ủng hộ sĩ khí.

Lão nhân rời đi trước đó, nhìn một chút Lý thị gia chủ, người sau cười khổ nói: "Ta cái này đi mời lão tổ tông rời núi, tự thân vì Đào tiểu thư đảm nhiệm thiếp thân tùy tùng."

Lão nhân gật gật đầu, sai bước rời đi.

Lão nhân tùy tiện căn mỗi câu, gọn gàng dứt khoát thuận đây câu hướng Nê Bình ngô hẻm mà đi.

Rõ ràng ta đã mắc câu, người tới giết là được.

Nếu là ở tiểu trấn bên ngoài, cái này đầu Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên còn không dám như thế không coi ai ra gì, nhưng là này phương thiên địa, thuật pháp thần thông cùng pháp bảo đồ vật hết thảy cấm dùng, hăn ngược lại có được ưu thế cự lớn, đây cũng là vì sao Chính Dương Sơn không có xuất động một vị kiếm tiên lão tổ nguyên do.

Lão vượn một đường bước đi, tới gần Nê Bình ngô hẻm, lão vượn mới ý thức tới một điểm, "Ngô hẻm trong thiếu niên sẽ không phải đơn thuần là vì bằng hữu báo thù a?"

Trước lúc này, lão vượn một mực là hướng sâu nghĩ, dính đến tro rơm rạ phức bút kéo dài nghìn dặm âm mưu, hiện tại đột nhiên ý thức được khả năng này sau, đã cảm thấy càng hoang đường.

Lão vượn cười, rất nhanh muốn minh bạch đạo lý trong đó, "Nếu là như vậy, cũng là nói thông được, cũng đúng, không phải người trong tu hành, ngược lại không có như vậy sợ chết, dù sao chỉ là một đầu tiện mệnh mà thôi."

Bất quá cẩn thận lý do, lão vượn vẫn là không có nghênh ngang từ nơi này một mặt đi vào Nê Bình ngô hẻm.

Bất kể như thế nào, lần này nhất định cũng sẽ không uống công, cái kia bị Phong Lô Viên coi trọng tiểu tạp chủng, đơn giản là so Nê Bình ngõ hẻm nhỏ người quê mùa sống lâu một hồi.

Tha một vòng lớn, lão vợ từ tới gần Cỗ Sán nhà hẻm nhỏ ngoặt sừng đi vào Nê Bình ngõ hẻm.

Kỳ thật lão vợ rất hoài nghi cái kia thích khách thiếu niên, đến cùng có hay không can đảm lưu tại tổ trạch chờ chết.

Nếu như thông minh gan nhỏ một chút, ngược lại là có thể chết tại Phong Lô Viên người trẻ tuổi về sau.

Lão vợ nhếch miệng cười một tiếng.

Sau đó nụ cười trong nháy mắt cứng ngắc.

Hoàng hôn bên trong Nê Bình ngõ hẻm, đường nhỏ đã lộ ra âm u mơ hồ.

Khôi ngô lão nhân đột nhiên ngẩng đầu.

Một cái gầy gò thiếu niên không biết như thế nào cứ như vậy đứng tại hẻm nhỏ phía trước chỗ cao, hai chân giẫm tại hai bên vách tường vừa đào ra không bao lâu lỗ thủng bên trong, vừa vặn có thể mượn lực.

Thiếu niên người đeo túi đựng tên, cầm trong tay một trương kéo căng cung gỗ, đầu mũi tên trực chỉ lão vợ một khóa con mắt.

Thiếu niên cả người vô thanh vô tức, kéo cung như đầy tháng không nói, giống như ngay cả nhỏ bé nhất hô hấp giống như đều biến mất.

Đến mức vị này Chính Dương Sơn hộ sơn tổ sư, chỉ có thể bằng vào đối với nguy hiểm nhạy cảm khứu giác, mới phát giác được đỉnh đầu thiếu niên tồn tại.

Không cho lão vượn càng nhiều phản ứng cơ hội.

Cái mũi tên này mũi tên kích xạ mà tới, gào thét thành gió, vừa nhanh vừa mạnh.

Thiếu niên tại bắn ra một mũi tên mũi tên sau, căn bản không làm lựa chọn thứ hai, cổ co rút lại, cấp tốc đem tấm kia cung gỗ treo chếch trên vai đầu, mũi chân phát lực, tại hai bên trên vách tường giao thoa mượn lực hướng lên mái hiên, thoáng qua tức thì.

Lão vượn lùi về cái kia ngăn tại cái trán bàn tay, chỉ gặp cái mũi tên này mũi tên dính vào tay tâm, không sâu, lở mờ có thể thấy được có miệng vết thương phun nứt.

Nhưng là lão vượn có một trận hoảng sợ.

Nếu như tại tiểu trấn phía trên, hẳn bị người tại gang tấc ở giữa, một tiễn bắn trúng trong mắt, vậy liền thật là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay thảm kịch.

Tiện tay rút ra mũi tên, đem bẻ gãy, tiện tay rơi tại Nê Bình ngõ hẻm loại.

Lão nhân song quyền nắm chặt, ngửa đầu nhìn về phía hẻm nhỏ bầu trời, sắc mặt xám xanh, yết hầu cổ động, phát ra một hồi trầm thấp đè nén tiếng vang, giống một đầu phản nộ đến cực điểm viễn cổ hung thú.

Lão nhân dùng cả tay chân, trong nháy mắt liền leo trèo đến nóc nhà, chỉ là vừa một bốc lên đầu, thì có thứ hai mũi tên trong nháy mắt đã tìm đến.

Đã có phòng bị lão nhân bất quá là tiện tay nâng lên , mặc cho nó dính vào tay cánh tay một chút mà thôi, cười gằn sỏi bước tiến lên.

Lần nữa thu hồi cung gỗ thiếu niên xoay người chạy.

Nê Bình ngõ hẻm một bên liên miên trên mái hiên, vang lên một nhóm lớn tiếng vỡ vụn vang.

Lão nhân chung quy là bước chân xa xa trầm trọng thiếu niên, dần dần rút ngắn khoảng cách, không có gì bất ngờ xảy ra, chẳng mấy chốc sẽ đuổi kịp cái kia thân hình kỳ thật đã đầy đủ linh hoạt gây gò thiếu niên.

Lão nhân trong nháy mắt phát lực, cả người đằng không mà lên, hướng về phía trước vồ giết mà đi, một cái phảng phất quạt hương bồ lớn nhỏ cự thủ vươn hướng thiếu niên đầu.

Thiếu niên giống như sau lưng lớn con mắt, ngay tại trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đúng là cái eo vặn một cái, cả người một mèo cong, sau đó chuyển hướng vọt hướng hẻm nhỏ đối diện nóc nhà.

Nhẹ nhàng sau khi hạ xuống, tiếp tục nhanh chân phi nước đại.

Lão vươn động tác cũng là cực kỳ nhanh nhẹn mãnh liệt , đồng dạng ngạnh sinh sinh gây phía bên phải tay một bên Nê Bình ngõ hẻm khác một bên nóc nhà.

Thiếu niên đột nhiên dừng bước.

Lão vươn ý thức được không đúng thời điểm, đã chậm.

Nguyên lai toà kia nóc nhà không người ở lại, lâu năm thiếu tu sửa, sớm đã rách nát không chịu nổi, chỗ nào chịu đựng nổi lão vươn cái này nặng hơn 200 cân nhảy một cái.

Rầm rầm, liền người mang ngói cùng một chỗ ngã vào trong phòng.

Lão vươn ầm vang rơi xuống đất, một tay đỡ lấy mặt đất sau, đầu uốn éo,

tránh thoát chi kia xảo trá âm hiểm mũi tên.

Mũi tên trực tiếp đình xuống mặt đất.

Có thể thấy được không phải thiếu niên thể lực không đủ cường đại, mà là lão vượn thực sự quá da dày thịt béo.

Thiếu niên đứng tại nóc nhà lỗ lớn biên giới, động tác thành thạo địa thu hồi cung gỗ, đối với lão vượn giơ ngón tay giữa lên, mắng nói: "Lão súc sinh! XXX mẹ ngươi!"

Thiếu niên đột nhiên sắc mặt cổ quái, đột nhiên liền cho mình một bàn tay, nói thầm nói: "Còn không phải mình ăn thiệt thòi!"

Lão vượn đột nhiên đứng dậy, thiếu niên lại đã đi xa.

P/s: thạch cảm đương vs môn thần thì lên gg nó giải thích cho là gì dài quá ko giải thích đc

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Mảnh sứ vỡ

Một đồng phá toái gạch ngói vụn bên trong, lão vườn lỗ tai khê nhúc nhích, nghe được rất nhỏ động tĩnh, nhếch nhếch miệng, xoay người cầm lấy một khối ngói bể, ước lượng một phen sau, sau khi đứng dậy mãnh liệt ném ra, mảnh ngói như cắt đậu hũ đồng dạng, dễ như trở bàn tay xuyên thấu vách tường cùng nóc nhà, mang theo phong lôi chi thanh phá không mà đi, mảnh ngói đi hướng chính là trận kia âm thanh phát ra địa phương.

Chỉ tiếc lão vườn lại không nhìn thấy thiếu niên tung tích, hăn mũi chân điểm một cái, khôi ngô thân thể đột ngột từ mặt đất mọc lên, một cước giẫm tại một cây phòng cũ đồng lương bên trên, mượn phản lực cao cao nhảy ra nóc nhà lỗ thủng, rơi vào nóc nhà bên trên.

Lão vườn nhìn thấy tại chỗ rất xa, gánh vác cung gỗ thiếu niên đứng tại một chỗ nóc nhà vênh lên mái hiên nhà chỗ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía áo trắng lão vườn.

Lão vườn cũng biết mình tính sai, vừa rồi ném ném mảnh ngói xuất thủ, động tĩnh qua lớn, đoán chừng đã đánh rần động cỏ, để cái kia Nê Bình ngô hẻm nhỏ người quê mùa ý thức được không ổn, triệt để không có dựa vào cung tiễn điểm này khoảng cách ưu thế đến chiếm tiện nghi tâm tư. Lão vườn cười mở ra hai tay, ra hiệu trong tay mình cũng không có gì kiện, sau đó duỗi ra ngón tay ngoắc ngoắc, ra hiệu thiếu niên đại khái có thể tiếp tục chơi mê thích nhất thời thủ đoạn, hăn nguyện ý phụng bồi tới cùng, tiếp tục giãn ra gân cốt.

Nếu nói là lão nhân là giở trò lừa bịp, thật đúng là oan uổng cái này đầu Chính Dương Sơn Hộ Sơn Viên, ngàn năm tu hành, ngàn trượng chân thân, trên thân pháp thủ đoạn, chính là khen ngợi vì đỉnh thiên lập địa cũng không đủ.

Tại Bàn Sơn Viên trên con đường tu hành dài dằng dặc tuế nguyệt bên trong, nhất là tại Chính Dương Sơn khai sơn lập phái lúc đầu, nhỏ yếu sơn môn, tứ phía gây thù hằn, hổ lang nhìn chung quanh, Chính Dương Sơn phá núi thủy tổ chiến tử về sau, xem như số một Đại tướng, lão vợ dạng gì tử chiến huyết chiến không có trải qua ? Hôm nay trận này trong hẻm nhỏ trên nóc nhà "Tiểu đả tiểu nháo", như trước kia chém giết, kỳ thật có dị khúc đồng công chi diệu, ở chỗ năm đó những cái kia rung động đến tâm can đại chiến bên trong, đỉnh tiêm tu sĩ cùng lớn luyện khí sĩ nhóm, cũng là lấy pháp bảo trọng khí xa xa kiềm chế lão vợ, căn bản không dám chính diện chém giết, như nhân gian thế tục sa trường đi lên đi như gió Đại Khương khinh kỵ, tuyệt đối sẽ không trực tiếp lấp đặt Đại Ly trọng giáp võ tốt, mà là khoái đao chậm cắt thịt, từng chút từng chút tìm kiếm thời cơ, chậm rãi gọt đi thùng sắt chiến trận tầng ngoài.

Bây giờ lão vợ có thể xem như Phiên Vương Tổng Trường Kính bên ngoài, bị nơi này Thiên Đạo áp chế nhiều nhất nhân vật một trong. Tên kia treo đeo hồ phù Binh gia tông sư, bởi vì thân phận đặc thù nguyên nhân, bị này phương thiên địa "Ưu ái", cho nên mặc dù tu vi cực kỳ không tầm thường, nhưng là ảnh hưởng cũng không rõ ràng.

Giờ này khắc này, đối mặt một cái khác hằn với bình thường tiểu trấn bách tính mạnh mẽ thiếu niên, lão vợ vậy mà tìm được một tia năm đó dục huyết phấn chiến khoái ý.

Lão vợ không phủ nhận, thiếu niên cho mình rất nhiều vui mừng ngoài ý muốn, biết tính toán lòng người, sẽ thiết trí bẫy rập, sẽ phát huy địa lợi, đương nhiên, trọng yếu nhất chính là lá gan còn không nhỏ.

Lão vợ ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, tây mặt trời lặn rơi, hoàng hôn đã tới, ánh mắt sẽ càng ngày càng chịu ảnh hưởng. Mà hằn đối với tiểu trấn địa lý tình thế, hoàn toàn chưa quen thuộc, vậy đại khái chính là tên thiếu niên kia dựa vào một trong, qua loa có thể xem như một trương hộ thân phù.

Lão vợm bắt đầu phi nước đại, thế như tuần mã, một bước liền có thể bước ra hơn trượng khoảng cách, nghe rộn cả người.

Thiếu niên tại lão vợm khởi hành trong nháy mắt, liền xoay người chạy vội, không có dọc theo liên miên bất tuyệt ngõ hẻm nóc nhà đi hướng phía Bắc, dù sao nơi đó có Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngõ hẻm, nhà giàu tụ tập, tàng long ngọa hổ, vạn nhất có người vì lão vợm ra mặt, Trần Bình An không cảm thấy mình có bản lĩnh chạy ra vây quét. Cho nên Trần Bình An quả quyết hướng tây một bên trốn, bởi vì phía Nam Lang Kiều phương hướng, tầm mắt khoáng đạt, không còn chỗ ẩn thân, dựa theo hai người cước lực so sánh, Trần Bình An đoán chừng chính mình một khi mất đi chướng ngại che đậy, rất khó trốn qua Bàn Sơn Viên truy sát.

Ra tiểu trấn hướng tây, chính là rừng sâu núi thẳm, cỏ cây xanh um, rất nhiều bí ẩn đường mòn bên trên, còn thả có thật nhiều thợ săn đặt bẫy tử.

Đường núi khó đi, nếu là không theo có từ lâu con đường, càng là cực kỳ gian khổ, điểm này Trần Bình An so với ai khác đều rõ ràng.

Thiếu niên nghĩ đến không có sai, chỉ là hấn đoán sai lão vợm, nên biết rõ lão nhân xem như Chính Dương Sơn Hộ Sơn Viên, đối với núi đồi sự tình, hiểu rõ chi sâu, xa so với thiếu niên khắc sâu lâu dài.

Làm thiếu niên vọt bên dưới cuối cùng một tòa nóc nhà, rơi xuống đất thời điểm, hai đầu gối uốn lượn, xảo diệu tan mất một bộ phận hạ xuống lực đạo, nhanh chóng xoay đầu liếc mắt phía sau cảnh tượng, tiếp tục gấp cong vọt tới trước.

Tại chạy trên đường, bộ kia cung gỗ cùng túi đựng tên đều không biết tung tích.

Trong núi rừng, một khi Trần Bình An lựa chọn vứt bỏ tổ tổ bối thế hệ

giẫm đạp mà ra đường nhỏ, đi "Hoảng hốt chạy bừa", như vậy bọn chúng tất nhiên sẽ trở thành vương vít.

Mắt thấy thiếu niên kia liền muốn cá chạch nhập nước, lão vượn tâm tình có chút bức bối, nhìn lại một chút Phúc Lộc Nhai Lý gia tòa nhà phương hướng. Kỳ thật một khi vào núi, lão vượn không dám nói chiếm hết địa lợi, nhưng là tuyệt đối so với tại tiểu trấn đi theo thẳng ranh kia Đông chạy tây vọt, muốn tới đến càng thêm thành thạo.

Lão vượn quyết định, cấp tốc cân nhắc lợi hại, hít thở sâu một hơi "Mới mẻ chi khí", không nhiều không ít, như không quá lớn sai lầm, vừa vặn có thể giết người. Chỉ gặp lão vượn sắc mặt nổi lên từng đợt tím xanh gợn sóng, khôi ngô thân hình, không có dấu hiệu nào địa âm vang đột ngột từ mặt đất mọc lên, dưới lòng bàn chân toà kia đáng thương tòa nhà bị hấn một cước chi lực, cho dẫm đến sụp đổ hơn phân nửa, cũng may tiểu trấn Tây biên ở đều là người nghèo, tòa nhà xa so với Phúc Lộc Nhai bên kia kiến trúc muốn đơn bạc, tỉ như xà ngang cây cột sử dụng mảnh gỗ, liền rất không đáng chú ý. Tòa nhà một nhà bốn chiếc người, vạn hạnh trong bất hạnh, lúc này đều không có đợi trong phòng.

Lão vượn nhảy lên thật cao, vẽ ra trên không trung một đạo to lớn độ cong, rơi xuống đất thời điểm, vừa vặn ở vào thiếu niên bên cạnh thân, hai chân đặt chân địa phương, xuất hiện hai cái hố to, xộp xuân bùn văng tứ phía.

Lão vượn một quyền đánh tới hướng thiếu niên phía sau lưng chỗ.

Người về sau lưng, có chư dương trải qua chỗ, cho nên bất luận kinh mạch tạng phủ, đều là cùng lưng tương thông. Nhất là phía sau lưng chỗ, khoảng cách trái tim chân chính là bất quá gang tấc chi cách, yếu ớt nhất không chịu nổi.

Mạng sống như treo trên sợi tóc ở giữa,

Nghe được bên cạnh động tĩnh thiếu niên bỗng nhiên phát lực, so với lúc trước dẫn dụ lão vợ giẫm đạp nát óc nhà lần kia, thân hình lại còn phải nhanh ra hai ba phần!

Cái này ít nhất mang ý nghĩa thiếu niên từ đầu tới đuôi, thủy chung tại ẩn tàng khí lực.

Cái này khiến lão vợ một quyền kia, không những không thể xuyên thủng thiếu niên phía sau lưng, không thể thành công đập nát một trái tim, ngược lại chỉ là "Xoa" một chút thiếu niên phía sau lưng bên dưới một bên một tác phần lưng.

Mặc dù không có chọi cứng bên dưới một quyền này, thiếu niên vẫn là bị lớn chùy đụng chuông đồng dạng, đâm đến cả người hai chân đi địa bay nhào ra ngoài.

Bên dưới một màn cảnh tượng, trên người thiếu niên cái kia cổ làm người ta nhìn mà than thở mạnh mẽ linh hoạt, đạt được phát huy vô cùng tinh tế biểu hiện.

Chỉ gặp khoe miệng chảy ra tơ máu giày cỏ thiếu niên, tại một quyền đánh bay sau, nguyên bản liền nên là đầu hướng địa ngã chó đớp cứt hạ tràng, nhưng là thiếu niên hướng về phía trước duỗi ra hai tay, chống tại mặt đất trong nháy mắt, khuỷu tay trước uốn lượn tái phát lực, cả người liền một mạch mà thành trên không trung xoay chuyển, biến thành hai chân sau khi hạ xuống, lại mượn hướng về phía trước quán tính, lấy không chút nào giảm tốc độ đáng người tiếp tục chạy như điên đào vong.

Cho dù là kiến thức rộng rãi trải qua bách chiến Bàn Sơn Viên, nhìn thấy tiểu trấn thiếu niên cứng cỏi, cũng khó tránh khỏi có chút đau răng.

Lão vợ giơ tay lên, trên mu bàn tay máu tươi mơ hồ.

Điểm ấy thương không tính cái gì, lão vợ cười trừ. Bất quá đối với

thiếu niên ý quyết giết, càng kiên định.

Về phần vì sao thụ thương, cũng không phức tạp.

Xuân hàn se lạnh, nguyên bản áo quần đơn bạc ngỗ hạp thiếu niên, hôm nay xuất hiện tại lão vườn trước mắt thời điểm, rõ ràng muốn mặc lấy dày đặc rất nhiều, trừ mình ra quần áo bên ngoài, còn tìm một cái thiếu niên cao lớn Lưu Tiện Dương rộng thùng thình cũ áo, bọc tại nhất bên ngoài, tại hai kiện quần áo ở giữa, có huyền cơ khác. Nguyên lai thiếu niên cho mình làm một cái "Giáp làm từ gỗ", sáu khối dài mảnh quen tẩm ván gỗ phân biệt khoan, lấy tơ thường móc nối thắt chặt, trước ngực ba khối phía sau lưng ba khối, trọng yếu nhất chính là cổ này đơn sơ đến cực điểm gỗ giáp phía trên, khám nạm có lít nha lít nhít mảnh vụn mảnh sứ vỡ.

Lão vườn lúc này cảm giác rất tồi tệ, tựa như là quan to hiển quý, không cẩn thận dẫm lên một khối thối cứng chóc, mà lại một lát còn rất khó vứt bỏ.

Lão vườn song quyền nắm chặt, bình khí ngưng thần, đứng tại nguyên chỗ, cường chế trong hạ thể mãnh liệt khổng lồ khí thể xoay chuyển, sắc mặt Tử Thanh gợn sóng chuyển thành màu tím, lóe lên một cái rồi biến mất.

Lão vườn giận tím mặt, nguyên lai ở đây thời khắc, một hạt cục đá từ trong rừng cây kích xạ mà tới.

Lão vườn đưa tay nắm chặt viên kia nhất là cứng rắn cục đá, to bằng móng tay nhỏ.

Sau đó một hồi tất tất tác tác tiếng vang, biểu hiện thiếu niên chính hướng chỗ sâu chạy trốn.

Lão vườn sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Quay đầu mắt nhìn tiểu trấn màn đêm.

Sợ đây mới là đối phương chân chính kể diệu hồ ly sơn.

Nhưng là trực giác nói cho lão vượn, tốt nhất đem cái kia giày cỏ thiếu niên cấp tốc đánh chết trong núi.

—— ———

Phúc Lộc Nhai cây kia tử tôn hòe, trước đó mới vừa gặp nhận qua thiếu niên thích khách leo trèo, ngay sau đó có thể tiếp nhận một người trọng lượng cao nhất nhánh, vị trí muốn cao hơn nóc nhà rất nhiều địa phương, lại ngồi một vị khách không mời mà đến, hưởng xuống một chút, còn đứng lấy một người.

Hai người này đột ngột xuất hiện, lại làm cho thần hồn nát thần tính Lý gia tòa nhà, không thể không năm lỗ mũi chứa nhìn không thấy, bởi vì ngồi ở chỗ đó áo bào trắng nam nhân, chính là Đốc Tạo quan đại nhân. Hắn mang theo Tống Tập Tân đi vào tử tôn hòe bên trên, nói là muốn dẫn hắn nhìn một chút trò hay. Chỉ bất quá lúc đó đã là hoàng hôn khâu cuối cùng, Tống Tập Tân nhãn lực không đủ, chỉ có thể nghe Tống Trường Kính vì hắn giảng thuật trận kia mở đầu tại Nê Bình ngũ hẻm nóc nhà buồn cười truy sát.

Nam nhân một tay chống đỡ đầu gối, một tay chống cằm, nhìn về phía nơi xa. Đang giảng giải truy sát quá trình khoảng cách, sẽ lúc thỉnh thoảng xen kẽ một chút không muốn người biết tiểu trấn mật sự tình, hoặc là một chút tùy tâm sở dục tu hành cảm ngộ.

"Nếu như không nói cơ duyên, chỉ nói thực sự đồ vật pháp bảo, cái kia bộ nghe đồn đã lâu nổi tiếng kiếm kinh, ngay sau đó có thể tại tiểu trấn xếp vào ba vị trí đầu giáp, nếu là kéo dài thời gian đây, để vào toàn bộ tiểu trấn ba ngàn năm lịch sử, đoán chừng mười vị trí đầu có chút treo,

nhưng là hai mươi vị trí đầu khăng định không có vấn đề, đừng cảm thấy cái hạng này rất thấp, trên thực tế rất cao."

"Lại thêm cổ kia Hầu Tử giáp, nếu như họ Lưu tiểu gia hỏa có thể tiêu hóa hết những này, tại Bản vương xem ra, cơ duyên của hắn, nửa điểm đều không thể so với các người năm người kém."

Tổng Tập Tân không có ngẩng đầu, bởi vì có cái gia hỏa trực tiếp liền đem chân treo ở thiếu niên đỉnh đầu, thiếu niên hiếu kỳ hỏi: "Vậy hắn vì sao còn bị Chính Dương Sơn lão vương một quyền đâm chết?"

Tổng Trường Kính lạnh nhạt cười nói: "Vận khí quá tốt rồi, bị người ghen ghét, lại không có chỗ dựa, rất khó lý giải sao?"

Tổng Tập Tân mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, hỏi: "Vậy người lúc đó tại Nê Bình ngô hẻm, vì cái gì bất lập long đến càng thêm triệt để một chút?"

Thiếu niên đỉnh đầu Đại Ly Phiên Vương cười ha ha, khoái ý đến cực điểm, cười thật lâu mới nói nói: "Bản vương đối với những cái kia trên núi tu hành thiên tài. . . Tóm lại chờ người sau khi ra ngoài, nghe nói qua Bản vương cái nào đó biệt hiệu, liền sẽ minh bạch nguyên do trong đó."

Tổng Trường Kính đột nhiên đứng người lên, nhìn về phía nơi xa, vẻ mặt khê biến, một cái tay nhẹ nhàng vuốt ve bên hông đai lưng ngọc, ánh mắt cực nóng.

Tại vị này gần như "Núi trèo lên tuyệt * vì phong" võ đạo đại tông sư trong mắt, tiểu trấn nhất Tây biên, theo Bàn Sơn Viên hồng quy củ, trong một chớp mắt khí thế khuấy động không ngừng, đến mức cái kia một khối khu vực khí tức nhiễu loạn, như là nổ tung vậy ra phá đồ sứ.

Tổng Trường Kính chậm rãi nói: "Người khả năng rất kỳ quái, vì sao những cái kia người xứ khác, đều có một loại xem người khác như sâu kiến ánh mắt, người thật cho là cái này chỉ là bọn hắn thiên tính tự chịu ?

Con mắt sinh trưởng ở trên trời ? Tính cách là một một phần nhỏ nguyên nhân, càng nhiều là đại thể chỗ nhưng, người chưa từng từng đi ra tiểu trấn, không biết rõ những này tiên sư, tại bên ngoài giữa thiên địa địa vị siêu phàm."

Tống Tập Tân trả lời nói: "Ta nhưng không có chút nào kỳ quái."

"Cùng đọc qua thư người nói chuyện phiếm chính là tổn sức."

Tống Trường Kính không cảm thấy ngoài ý muốn, phối hợp nói tiếp nói: "Bởi vì có một đầu dây, bày ở các người cùng giữa bọn hắn. Đường dây này nói lớn không lớn, đối với có ít người, so rãnh nước nhỏ còn không bằng, chỉ cần gặp được nó, liền có thể một bước mà qua, giống người cùng trước đó Lưu Tiệp Dương, còn có cái kia bị Biệt Châu Đạo gia đại tông chọn trúng đọc sách hạt giống Triệu Diêu, đều ở đây liệt. Nhưng là nói tiểu cũng không nhỏ, tiểu trấn tuyệt đại đa số người, nhìn lấy đường tuyến kia, tựa như đối một đầu lạch trời, liền nhảy tới dục vọng đều không sinh ra đến."

"Bị đường tuyến kia ngăn cách hai nhóm người, chênh lệch to lớn, kỳ thật tựa như. . . Người cùng cỏ cây a, không khác âm dương chi cách, thậm chí lớn hơn."

Sau khi nói đến đây, Đại Ly Phiến Vương đột nhiên ồ lên một tiếng, có chút kinh ngạc, sau đó cười trên nỗi đau của người khác cười nói: "Đầu kia lão súc sinh lần này vận khí có chút xui xẻo a, hết lần này tới lần khác chọc như thế cái nhỏ nhím, ẩn tàng rất sâu a. Tống Tập Tân, Bản vương hiện tại có chút hiểu người, ai bày ra như thế cái đối thủ đều khó chịu, ngoại trừ gợn gợn một quyền đâm chết bên ngoài, thật sự là một cái rất buồn nôn chuyện phiến toái."

Tống Tập Tân sắc mặt không vui.

Cách đó không xa Lý gia đại trạch, tiếng hò hét đại chấn, càng có chỗ tối

định hải thần châm giận dữ xuất thủ.

Cái kia giày cỏ thiếu niên quả nhiên có viện thủ hô ứng.

Hơn nữa còn không là người bình thường.

Tổng Trường Kính cười cười, dù là cái kia đạo thích khách bóng dáng từ tử tôn hộc bên dưới, chợt lóe lên, vị này Phiên Vương cũng căn bản không có muốn ngăn trở ý tứ.

Trong tầm mắt, lão vượn khôi ngô bóng dáng từ Tây biên nhanh chân mà quay về, không ngừng tại tiểu trấn lên làm "Lên lên xuống xuống", về phần rơi xuống đất thời điểm có thể hay không giảm sập ốc xá, có thể hay không hòng người khác sân nhỏ bố trí, căn bản không thèm để ý chút nào.

Cái kia Chính Dương Sơn lão vượn tựa hồ nhận định một vị nơi trú ẩn.

Tổng Trường Kính đột nhiên nhú lại lông mày, tiếp theo thoải mái, sau đó là trong nháy mắt bộc phát chiến ý dâng trào.

Đại Ly võ phu Tổng Trường Kính, đời này yêu thích ba sự tình, xây kinh quan, giết thiên tài, chiến thần tiên.

Sau một khắc, Tổng Tập Tân trường lớn con mắt, không biết khi nào đỉnh đầu nam nhân, đã rơi vào Phúc Lộc Nhai bên trên, cùng nơi xa chạy như bay đến khôi ngô lão nhân, vô cùng đơn giản gần như ngang ngược địa đụng nhau mà đi.

Đại Ly Phiên Vương, đời núi lão vượn.

Một người một quyền trao đổi, đập trúng riêng phần mình ngực.

Tổng Trường Kính không lùi mà tiến tới, bước về phía trước một bước, lão vượn thì lui lại một bước.

Lại là riêng phần mình một quyền, lần này nện ở riêng phần mình cái trán mi tâm.

Tổng Trường Kính sai bước hướng về phía trước, lần này chỉ có hấn ra quyền.

Một bước hướng về phía trước trùng điệp giẫm địa, hai đầu gối hơi ngồi xổm, tay phải hướng về phía trước duỗi ra, tay phải nắm đấm triệt thoái phía sau.

Vị này nam tử một thân tuyết trắng trường bào, tay áo phiêu diêu, dưới chân thì là đầy đất vỡ vụn tảng đá xanh.

Một quyền thẳng tắp đi.

Lão vượn đành phải duỗi ra một cái bàn tay, ngăn tại Tổng Trường Kính nắm đấm.

Giữa thiên địa, tựa hồ ầm ầm vang lên tuần tự hai lần băng liệt tiếng vang.

Lão vượn ngược lại trượt ra đi hơn mười trượng, tảng đá xanh mặt đất bị cày ra một đầu nhìn thấy mà giật mình khe rãnh.

Tổng Trường Kính nhẹ nhàng vung tay áo, một tay phụ sau, một tay đỡ lấy bên hông bạch ngọc mang, cười tủm tỉm nói: "Tề Tĩnh Xuân, người này cũng không ra mặt cản trở ? Thật chẳng lẽ muốn vò đã mẻ không sợ rơi rớt? Đừng a, lại nhiều chống đỡ một hồi."

Lão vượn phun ra một ngụm trọc khí.

Tổng Trường Kính dựng thẳng lên một cái bàn tay, lắc lắc cười nói: "Các

loại Bản vương sau khi ra ngoài lại đánh, hiện tại trước ai cũng bận rộn."

Lão vợ nhếch miệng cười một tiếng, "Tổng Trường Kính, vậy người đến lúc đó tốt nhất có thể đánh thắng ta, nếu không Đại Ly phương Nam biên quân sẽ cảm thụ không được tốt cho lắm."

Tổng Trường Kính mỉm cười nói: "Như người mong muốn."

Lão vợ hừ lạnh một tiếng, một mình tiến vào Lý gia đại trạch, tiểu thư bình yên vô sự, thậm chí ngay cả kinh hãi cũng không tính, lão vợ hiểu qua tình huống cận kề sau, phát hiện bất quá là vụng về thủ đoạn, hơi chút suy nghĩ, liền cười gằn chạy tới tiểu trấn Tây biên.

Vào núi đi săn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Thiên hành kiện

Trong bóng đêm, lúc trước Trần Bình An trốn hướng thâm sơn, nhanh chân phi nước đại, cũng không lâu lắm, chạy vào một mảnh bùn đất phá lệ xộp rừng trúc, giày cỏ thiếu niên bắt đầu cố ý thả nặng bước chân.

Tại ước chừng đốt nửa nén nhang, sắp chạy ra rừng trúc khu vực biên giới, thiếu niên đột nhiên leo trèo lên tay phải một bên một cây cây trúc, lắc lư hướng cách đó không xa mặt khác một cây cây trúc, so cái kia Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên càng giống một con vượn, lặp lại mấy lần sau rốt cục nhẹ nhàng rơi xuống đất, ngồi xổm người xuống lấy tay xóa đi dấu chân, quay đầu nhìn lại, khoảng cách đệ nhất cây cây trúc cách xa nhau có xa năm, sáu trượng, thiếu niên lúc này mới bắt đầu tiếp tục chạy.

Không đến một nén nhang thời gian, đã có thể lờ mờ nghe được nước suối âm thanh, nhanh chân phi nước đại thiếu niên chẳng những không có dừng bước, ngược lại một cái nhảy lên thật cao, cả người rơi vào nước suối bên trong, rất nhanh thiếu niên đứng người lên, nguyên lai hấn rơi vào một khối đá lớn phía trên, đối với cái này một khối thổ địa núi nước vô cùng rất quen thiếu niên, kiệt lực trợn to con mắt, nương tựa theo hơn người nhân lực cùng xuất chúng trí nhớ, tại dòng suối nhỏ ở trong trên tảng đá nhảy vọt, hướng hạ du phương hướng một đường lưu thoán đào vong, nếu như một mực tiếp tục như thế, liền có thể đến tiểu trấn phía Nam bên khe suối Thanh Ngưu Bối, sau đó là Lang Kiều, cuối cùng thì là Nguyễn sư phó tiệm thợ rèn.

Bất quá thiếu niên không có quá mức tiếp cận Thanh Ngưu Bối, mà là tại dòng suối nhỏ rời núi về sau, bỗng nhiên kiểm chế như nữ tử vòng eo một cái hẹp nhất địa phương, ở chỗ này dựa vào phải lên bờ.

Rất nhanh liền nghe được nữ tử nhẹ giọng hô nói: "Trần Bình An, bên

này."

Trần Bình An nhanh chóng ngồi xổm người xuống, thở hồng hộc, đưa tay xoa xoa cái trán mồ hôi.

Áo đen thiếu nữ thấp giọng hỏi nói: "Thật có thể đem lão vợnh hưởng trên núi lửa gạt?"

Thiếu niên đằng chát nói: "Tận lực."

Chính là từ tiểu trấn Phúc Lộc Nhại đồng dạng đường vòng chạy đến hội hợp Ninh Diêu, nàng hỏi: "Thụ thương rồi?"

Giày cỏ thiếu niên lắc đầu nói: "Vết thương nhỏ."

Thiếu nữ tâm tình phức tạp, tức giận nói: "Dám chơi như vậy, lão vợnh không có đánh chết người, tính người vận khí cứt chó!"

Trần Bình An nhếch miệng cười nói: "Lão súc sinh làm hỏng một lần quy củ. Bất quá người nếu như xuất thủ chậm một chút nữa, ta đoán chừng liền treo."

Thiếu nữ ngẩn người, sau đó thoải mái nói: "Còn thật thành? Có thể a, Trần Bình An!"

Trần Bình An cười hắc hắc.

Ninh Diêu liếc mắt, hỏi: "Kế tiếp?"

Giày cỏ thiếu niên nghĩ nghĩ, "Hai ta trước đó đặt trước ở dưới đại phương hướng không thay đổi, bất quá có nhiều chỗ chi tiết, đến cái biến cái biến, lão vợnh quá lợi hại."

Ninh Diêu một bàn tay đập vào giày cỏ thiếu niên trên đầu, tức cười nói:

"Người mới biết rõ ?"

Trần Bình An đột nhiên nói rằng: "Ninh cô nương, người xoay người sang chỗ khác, ta muốn hưởng về sau lưng thoa chút thảo dược. Thuận tiện hỗ trợ nhìn một chút dòng suối nhỏ bên kia."

Thiếu nữ thoải mái xoay người sang chỗ khác, mặt hướng trên giòng suối nhỏ du động.

Trần Bình An cởi xuống món kia nguyên bản thuộc về Lưu Tiệp Dương áo ngoài, lấy xuống món kia giáp làm từ gỗ, từ bên hông một cái bồ nang xuất ra Dương gia cửa hàng bình sứ, đổ ra một chút đậm đặc dược cao, đổ vào tay phải trong lòng bàn tay, tay phải nhấc lên quần áo, tay phải bôi lên ở phía sau trên lưng.

Rất có thể gánh đau thiếu niên, cũng không khỏi đến mồ hôi lạnh chảy ròng.

Thiếu nữ mặc dù không có quay người, vẫn là hỏi: "Rất đau ?"

Thiếu niên cười nói: "Đây coi là cái gì."

Thiếu nữ bĩu môi, cái này sánh cái quái gì cường a.

Tiểu trấn nhất Tây biên tòa nhà, có phụ nhân ngồi ở trên mặt đất gào khóc, dùng sức đập bộ ngực, lưng la lung lay, đơn bạc quần áo có bất cứ lúc nào nổ bể ra đến dấu hiệu, nàng cái kia một đôi đầy người bắn thiu năm ấu tử nữ, không biết làm sao địa đứng tại mẫu thân bên cạnh, có cái chất phác hán tử ngồi xổm ở ngoài phòng, rên rỉ thở dài, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, nóc nhà không hiểu thấu thêm ra cái lỗ thủng, ngày xuân hàn khí còn không có cởi tận, thân thể mình xương chịu được, nhưng kế tiếp nhà mình bà nương cùng đám nhóc con thế nào qua ?

Cách đó không xa hàng xóm láng giềng tập hợp một chỗ, chỉ trỏ, có người nói là trước kia cũng nghe đến nhà mình nóc nhà có tiếng vang, ngay từ đầu tưởng rằng mèo hoang quấy rối, liền không có coi ra gì. Cũng có người nói hôm nay tiểu trấn Tây biên liền không yên ổn, giống như có hài tử nhìn thấy một người mặc áo trắng lão thần tiên, trôi tới trôi lui, một bước liền có thể làm lão bách tính mười mấy bước, sẽ còn vượt nóc bằng tường, cũng không hiểu được là Thổ Địa gia chạy ra từ đường, vẫn là cái kia Sơn Thần ra khỏi núi.

Có vị Phong Lô Viên tuổi trẻ kiếm tu một mình ngồi xõm ở một chỗ, sắc mặt nặng nề.

Lưu Bá Kiêu trước đó tại Đốc Tạo quan nha thự bồi tiếp Thôi tiên sinh nói chuyện phiếm, nghe nói Lý gia đại trạch động tĩnh sau, đã nghe lấy mùi tanh, bất quá vị này Phong Lô Viên tuần ngạn nhân tài kiệt xuất, lại tự chịu cũng không dám trèo lên môn khiêu khích một đầu Bàn Sơn Viên, chính là suy nghĩ có thể hay không bàng quan, nếu có cơ hội âm một cái lão vợ, càng là đại khoái nhân tâm. Cho nên Lưu Bá Kiêu mò tới một chỗ đại trạch thư lâu vểnh lên trên mái hiên, quan sát tiểu trấn, tìm kiếm lão vợ động tĩnh, kết quả rất nhanh liền phát hiện Thành Tây Nê Bình ngõ hẻm bên kia dị dạng động tĩnh, thế là trời sinh tính gan lớn Lưu Bá Kiêu liền lặng yên theo dõi.

Tại Chính Dương Sơn Hộ Sơn Viên không tiếc vận chuyển khí thể trong nháy mắt, Lưu Bá Kiêu sau khi bị thương, cái kia đem không thể không chuyển ồ ôn dưỡng tại cái gì khiêu bản mệnh phi kiếm, rục rịch, cơ hồ liền muốn "Thoát vỏ" mà ra. Bởi vì tại phương này cổ quái trong trời đất, tu vi cao thấp cùng Thiên Đạo trấn áp cường độ thành có quan hệ trực tiếp, dựa theo Lưu Bá Kiêu tính ra, Hộ Sơn Viên cũng không nhẹ nhõm, dù là có thể cưỡng ép vận khí đổi khí, đồng thời sau đó lợi dụng cường hoành thể phách hoặc là vô thượng thần thông, trái lại áp chế Thiên Đạo đưa tới khí hải sôi trào, nhưng là loại này "Gian lận" số lần, tuyệt đối sẽ không quá nhiều, nếu không liền muốn gánh vác hồng thủy vỡ đê to lớn

phong hiểm, ngàn đến lúc đó năm đạo hạnh hủy hoại chỉ trong chốc lát, cũng không phải là không thể được. Lui một bước nói, mỗi lần dùng cái này phương thiên địa bên ngoài "Thần tiên" thân phận xuất thủ, đã là một loại hao tổn, kỳ thật sẽ chờ cho thể gian tục nhân giảm thọ.

Nhưng khi Lưu Bá Kiêu nhìn thấy lão vợ giẫm sập nóc nhà sau cái này rơi xuống đất chỗ, đặt chân chỗ hai cái hố to, tên này Phong Lôi Viên kiểm đạo thiên tài bắt đầu may mắn chính mình không có hành động thiếu suy nghĩ, nếu không liền sẽ nhóm lửa thân trên, lấy lão vợ lúc đó cái kia cổ mới mẻ khí thể hùng hậu trình độ, nếu không có phát hiện Phúc Lộc Nhai Lý gia đại trạch động tĩnh, không thể không đi xác định Chính Dương Sơn tiểu cô nương an nguy, truy sát cái kia giáo hoạt như cáo giày cỏ thiếu niên, không nhất định có một trăm phần trăm tự tin, nhưng là truy sát chính mình Lưu Bá Kiêu, tuyệt đối là một giết một cái chuẩn.

Đương nhiên, lão vợ không phải mù lòa càng không phải người ngu, tại chính mình bản mệnh phi kiếm sắp xuất hiện muốn ra thời khắc, Hộ Sơn Viên khẳng định đã phát giác được chính mình tồn tại.

Chỉ bất quá Lưu Bá Kiêu Quỷ Môn Quan đi vòng vo một vòng, nghĩ mà sợ về nghĩ mà sợ, bất quá đối với lão vợ tồn tại bản thân, chưa nói tới như thế nào e ngại, Phong Lôi Viên đối với Chính Dương Sơn, song phương vô luận thực lực như thế nào cách xa, không ra tay còn tốt, một khi có một phương lựa chọn xuất thủ, cái kia chính là không chết không thôi hoàn cảnh, mà lại tu vi thấp kém người, tuyệt sẽ không hướng đối thủ đập đầu cầu xin tha thứ, đây là hai tòa Đông Bảo Bình Châu kiểm đạo thánh địa năm trăm năm đến, dùng vô số đầu nhân mạng chứng minh qua sự thật.

Huống chi Lưu Bá Kiêu tại tiểu trấn lại không phải là không có chuẩn bị ở sau.

Lưu Bá Kiêu chậm rãi đứng người lên, không có trực tiếp trở về nha thự,

mà là hướng đi cái kia tòa nhà nhất Tây biên lụi bại nhà nhỏ, đứng tại thấp bé bùn đất ngoài tường, dùng sức uy một tiếng, tại nam nhân cùng vợ hãnh đều quay đầu nhìn về hãnh về sau, hãnh tiện tay ném ra một khóa kim tinh đồng tiền, vút cho vị kia nước mắt như mưa phụ nhân, cười nói: "Đại tỷ, cầu người cũng đừng gào, ta tại địa phương xa như vậy đều hãi đến hoảng!"

Phụ nhân tiếp nhận màu vàng kim đồng tiền, cúi đầu liếc mắt kiêu dáng, cùng đồng tiền không sai biệt lắm, chính là màu sắc khác nhau, nàng có chút ngốc trệ, nhỏ giọng hỏi: "Vàng ?"

Lưu Bá Kiêu cười ha ha nói: "Không phải. Bất quá so vàng đáng tiền nhiều. . ."

Phụ nhân đầu tiên là sửng sờ, sau đó nổi giận, hung hăng đem cái viên kia màu vàng kim đồng tiền đánh tới hướng xứ khác người trẻ tuổi, đứng người lên, chống nạnh mắng nói: "Cút sang một bên! Là vàng ta còn có chút tin tưởng, vẫn còn so sánh vàng đáng tiền ? Người coi lão nương không có thấy qua việc đời a? ! Lão nương cũng là tự tay không có qua bạc người. Lông chưa có mọc dài tiểu vương bát đản đồ chơi, cũng không lay lay trong đũng quần con lươn nhỏ, liền tiến lên lão nương bên này giả bộ đại gia, nhà ta nam nhân còn chưa có chết đâu!"

Nói đến đây, phụ nhân càng tức giận điên rồi, bước nhanh tới, không thể so với thùng nước tinh tế bao nhiêu tráng kiện vòng eo, vậy mà cũng có thể bị nàng vặn đến có khác phong tình, đối ngồi xổm trên mặt đất không nói một lời nam nhân chính là một cước, đạp hãnh nghiêng vào ở trên mặt đất, nam nhân dừng nói hoàn thủ, chính là cãi lại cũng không dám, sờ bò mèo eo chạy xa, sau đó tiếp tục ngồi xổm, ánh mắt u oán.

Phụ nhân chỉ vào nhà mình hãnh tử mắng nói: "Không có tiền đồ thứ hèn nhất, cùng chết không có khác biệt, xảy ra sự tình liền biết rõ giả chết, suốt ngày liền biết rõ đi lung tung, mò cá bắt rắn, cùng mặc tã hài tử không sai biệt lắm, so con của người còn không bằng! Tiểu Hòe tốt xấu

biết rõ trộm. . . Nhặt ít đồ về nhà. Người một cái làm cha, vì sao Dương gia cửa hàng tiểu nhị không nguyện ý làm, là giàu đến chảy mỡ vẫn là thế nào, nhất định phải cùng bạc phân cao thấp ? Một năm đến cuối cũng không biết rõ làm chút chuyện đứng đắn. . ."

Sau khi nói đến đây, bộ ngực phong quang xứng đáng "Hùng vĩ" hai chữ phụ nhân, đột nhiên cười cười, "Nếu không phải ban đêm coi như có thể giày vò người, lão nương vui lòng cùng người sinh hoạt ? !"

Chung quanh xem trò vui hàng xóm láng giềng xôn xao cười to, cũng có thanh niên trai tráng nam nhân huyết sáo nói lời nói thô tục.

Phụ nhân rốt cục một lần nữa đem mâu đầu nhắm ngay cái kia kẻ cầm đầu, rống nói: "Còn chưa cút, không dứt sữa đúng hay không? !"

Lưu Bá Kiêu nơi nào thấy qua dạng này hương thổ khí, chẳng những không cảm thấy quê mùa, ngược lại cảm thấy có chút thú vị, phần này náo nhiệt thấy say sưa ngon lành, dù là bị phụ nhân mắng rất thảm, lại không những không giận mà còn cười, mình tại sư môn Phong Lôi Viên mỗi lần cãi nhau sau, đều sẽ có một loại tịch mịch, cảm thấy chỉ có một thân thích võ nghệ, nhưng không có lực lượng ngang nhau đối thủ, chưa từng nghĩ hôm nay rốt cục có đất dụng võ, liền tới kình, cười đùa tí tưng nói: "Không dứt sữa thế nào, đại tỷ người có thể giúp đỡ a?"

Phụ nhân hơi nhú mày lại đầu, giễu cợt nói: "Ta sợ không cẩn thận đem người cho nín chết. Người a, có thể tìm Hạnh Hoa ngõ hẻm Mã bà bà đi! Bao ăn no!"

Lập tức tiếng cười chấn thiên.

Lưu Bá Kiêu mặc dù không biết rõ Mã bà bà là thần thánh phương nào, nhưng là từ bốn phía người nghe quần chúng phản ứng, có thể biết được chính mình trận đánh này, là thảm bại.

Tuổi trẻ kiếm tu đuổi ra ngón tay cái, nụ cười rức rở nói: "Đại tỷ, xem như người lợi hại."

Sau đó hắt hai ngón kẹp lấy cái viên kia kim tinh đồng tiền, lung lay, "Thật không cần ?"

Phụ nhân rõ ràng có chút do dự hồ nghi.

Liền ở đây lúc, nơi xa có người bất đắc dĩ hô nói: "Bá Kiều, Thôi tiên sinh để người nhanh đi về."

Lưu Bá Kiều nghe tiếng quay đầu nhìn lại, là Long Vĩ quận Trần thị con cháu, Trần Tùng Phong, đứng bên người một vị dáng người cao gầy lạnh lùng nữ tử, hai tay trống trơn, cũng không mang theo binh khí, nàng bộ dáng không phát triển, tư thái ngược lại là không thể chê, một đôi đôi chân dài, rất đối với Lưu Bá Kiều khẩu vị. Nàng chính là Trần Tùng Phong bà con xa, về phần là như thế nào xa pháp, Trần Tùng Phong đối với cái này không có chủ động nhắc tới qua, nữ tử đối với Trần Tùng Phong cũng cho tới bây giờ là gọi thẳng tên húy, một đường đồng hành, ba người bình thường ở chung, Lưu Bá Kiều cũng không có cảm thấy nữ tử như thế nào kiêu căng, chính là trời sinh tính tình lạnh một chút.

Nếu là Thôi Minh Hoàng lên tiếng, Lưu Bá Kiều không dám chờ lâu, liền đi theo hai người chạy tới Phúc Lộc Nhai, chỉ là rời đi thời điểm, vô ý thức nhiều liếc mắt cái kia sâu mi khổ kiếm trung niên hán tử.

Xen lẫn tại trong dòng người một cái lôi thôi hán tử, do dự một chút, tại hàng xóm láng giềng lần lượt tán đi về sau, một mình hướng đi sâu nhỏ.

Phụ nhân đang muốn mang theo cái kia đối tử nữ đi nhà mẹ đẻ ở, thật sự là không tình nguyện, người nhà mẹ đẻ đều là kẻ nịnh hót, đối nàng chọn trúng nam nhân gọi là một cái mắt chó coi thường người khác, cho nên những năm này ngoại trừ ngày lễ ngày tết, đã tới hướng rất ít, nhưng là loại này tai họa bất ngờ, phụ nhân thực sự không có cách, nàng ngược lại

là nếu muốn cứng rắn một chút, mang theo nhi tử nữ nhi đi nhà trọ quán rượu ở mấy ngày, làm một lần xa xỉ người nàng dâu, không làm sao được xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch, nghèo đến đình đờng đều vang không nổi, đành phải mặt dạn mày dày về nhà ngoại chịu xem thường. Cho nên càng nghĩ càng khí phụ nhân tại rời đi trước đó, hung hăng vặn cùng với chính mình nam nhân eo thịt, thẳng đến vặn đến nam nhân cả khuôn mặt đều sai lệch, lúc này mới bỏ qua, hai đứa bé là nhìn quen này tấm tràng cảnh, không những không lo lắng cha mẹ cãi nhau, còn dùng sức vụng trộm vui cười.

Phụ nhân mắt sắc, nhìn thấy trốn ở cửa ra vào bên kia lén lén lút lút lôi thôi hán tử, lập tức mắng nói: "Họ Trịnh, lại tới ngâm đi lão nương quần áo ? Người chúc cầu đúng không ? Con thỏ còn không ăn cỏ gần hang, lão nương lại thế nào không nguyện ý thừa nhận, cuối cùng vẫn là khổ tám đời, là chị dâu của người, người thế nào liên hạ thủ được trộm đâu ?"

Lôi thôi hán tử khóc không ra nước mắt, muốn tự tử đều có, "Chị dâu, thiên địa lương tâm a, ta bất quá là quên cho nhà người tiểu Hòe mua đường ăn, hẳn mới cố ý nói như vậy a, chị dâu người làm sao lại thật tin ?"

Cái kia tiểu nam hài một mặt ngây thơ.

Phụ nhân đương nhiên là càng tin tưởng hài tử nhà mình, giơ tay lên liền muốn một bàn tay ngã hướng hán tử kia.

Người sau tranh thủ thời gian rút cổ chạy đi sang một bên, đối với ngòi xồm trên đất hán tử ồn ào nói: "Sư huynh, người cũng không khuyên nhủ chị dâu!"

Nam nhân ứng thanh ứng khí đặt xuống câu nói tiếp theo: "Không dám khuyên."

Lôi thôi hán tử ai thán không thôi, "Đời này nói không có cách nào để

người thành thật lẫn lộn."

Phụ nhân một tay nắm một đứa bé, hướng đi cửa sân, đột nhiên xoay đầu ném đi cái mị nhân, cười tủm tỉm nói: "Họ Trịnh, lần sau mang nhiều chút tiền, chị dâu bán cho người, một cái chỉ lấy người năm mươi văn tiền, kiểu gì?"

Lôi thôi hán tử hai mắt tỏa sáng, rụt rè nói: "Thoáng mắc tiền một tí a? Hạnh Hoa ngô hém cửa hàng quần áo mới, vải vóc đỉnh tốt, cũng liền cái giá tiền này. . ."

Phụ nhân trở mặt so lật sách còn nhanh hơn, hùng hùng hổ hổ, "Thật đúng là dám có cái này ý đồ xấu? ! Đi chết, đáng đời cả một đời cô độc! Nát mệnh một đầu, ngày nào chết tại ngoài cửa Đông đều không người thay người nhật xác. . ."

Phụ nhân cùng bọn nhỏ sau khi đi, lôi thôi hán tử nhẹ nhàng hướng về sau nhảy một cái, ngồi ở tường viện bên trên, tức giận nói: "Sư huynh, không phải ta nói người, người thật sự là mỡ heo làm tâm trí mê muội, mới chọn lấy như thế cái mạnh mẽ nương môn làm nàng dâu."

Nguyên lai cái này lôi thôi gia hỏa chính là tiểu trấn cửa Đông người giữ cửa, họ Trịnh, một người độc thân.

Trong viện còn ngồi xõm ở trên đất chất phác hán tử tung ra một câu, "Ta vui lòng."

Phụ trách hướng ra phía ngoài hương nhân lấy tiền tiểu trấn người giữ cửa, trầm mặc một lát sau, nói rằng: "Sư phụ hẳn lão nhân gia để người tại gần đây kiên nhẫn một chút, chờ cùng người động tay."

Người giữ cửa ngẩng đầu liếc mắt đáng thương nóc nhà, đột nhiên cười rộ lên, "Sư phụ còn nói, thực sự nhịn không được, tìm vợ người tiết tiết lửa. Dù sao chị dâu cũng không sợ người giày vò, nàng liền tốt cái này

luận điệu."

Mười cây gậy cũng đánh không ra một cái rắm hán tử nâng đầu lên, nhìn lấy tường thấp bên trên lôi thôi hán tử, người sau tranh thủ thời gian đổi giọng nói: "Được được được, là ta Trịnh Đại Phong nói, sư phụ chưa nói qua loại lời này."

Chất phác hán tử đứng người lên, tướng ngũ đoản, màu vàng xanh nhạt da thịt, hai tay cơ bắp cổ trướng, đem ống tay áo căng đến lợi hại.

Hắn còn có chút lưng còng, đối với cái trấn nhỏ kia người giữ cửa tức giận nói: "Sư phụ nguyên ý nói cho người vượt qua mười cái chữ lời nói, ta theo họ người."

Người giữ cửa trong lòng mặc niệm sư phụ căn dặn, sau đó tay quay chỉ tính một cái, thật đúng là không tới mười cái chữ! Vị này lôi thôi hán tử đầu tiên là mắng một câu nường, sau đó rất là tiết khí, có chút thương cảm, đúng là lần đầu tiên đích thực tình bộc lộ, cho nên lộ ra càng đáng thương.

Còng xuống hán tử hỏi: "Còn có việc sao?"

Người giữ cửa gật đầu nói: "Sư phụ nói để người đối phó người kia."

Còng xuống hán tử nhú nhú lông mi, lại thói quen ngồi xổm người xuống, mặt hướng phá hư phòng, rầu rĩ nói: "Bằng cái gì?"

Người giữ cửa Trịnh Đại Phong xem thường nói: "Dù sao là sư phụ giao phó, người yêu có làm hay không."

Hán tử nghĩ nghĩ, "Người đi đi. Lần sau nếu để cho ta nhìn thấy người trộm chị dâu đồ vật, cắt ngang người ba cái chân."

Lôi thôi hán tử Trịnh Đại Phong nổi giận nói: "Lý Nhị! Người cho lão tử

nói rõ ràng! Ai trộm người bà nương quần áo rồi? ! Loại này hỗn trưởng lời nói người cũng tin tưởng ? Đầu óc người tiến nước a?"

Hán tử quay đầu qua, nhìn lấy tảo bạo tức giận đồng môn sư đệ, mặt đen lên giữ im lặng.

Trịnh Đại Phong giống như là một cái no bụng chịu ủy khuất u oán tiểu nương, bị phần gần chết nói: "Ta về sau cũng không dám nữa. Được rồi ? !"

Vị này người giữ cửa đứng người lên, mũi chân điểm một cái, như một mảnh lá hờ bay vào đường phố, cách khá xa, lúc này mới dám can đảm chửi ầm lên nói: "Lý Nhị, lão tử cái này tìm chị dâu mua nàng thiếp thân quần áo đi!"

Lôi thôi hán tử một bên đặt xuống ngoan thoại, một bên chạy so chó còn nhanh hơn.

Chỉ là chất phác hán tử căn bản là không có đứng dậy ý tứ, phun ra một chữ, "Nhút nhát."

—— ———

Ba người trở lại nha thự, vị kia Quan Hồ thư viện Nho gia quân tử, Thôi Minh Hoàng ngồi khắp nơi chính sảnh chờ đã lâu, nhìn thấy cô gái xa lạ sau, Thôi Minh Hoàng đứng dậy gật đầu thăm hỏi, nữ tử cũng gật đầu một cái, sắc mặt y nguyên băng lãnh, dùng Lưu Bá Kiêu tư lời cuối nói, chính là một bộ "Toàn bộ thiên hạ đều thiếu nợ nàng bó bạc lớn" biểu lộ.

Thôi Minh Hoàng tại ba người sau khi ngồi xuống, đối với Lưu Bá Kiêu cười nói: "May mà người nhện xuống không có xuất thủ, bằng không khẳng định sẽ chọc ra cái sọt lớn. Người là không nhìn thấy, vừa rồi chúng ta Đốc Tào quan Tổng đại nhân cùng cái kia Chính Dương Sơn Hộ Sơn Viên, tại Phúc Lộc Nhai cứng đối cứng đối ba quyền, động tĩnh

không nhỏ. Nói thật, kể tiếp mặc kệ người gặp được như thế nào cơ hội ngàn năm một thuở, ta khuyên người cũng đừng ra tay, không nên cảm thấy có cơ hội để lợi dụng được."

Lưu Bá Kiêu hiếu kỳ hỏi: "Chẳng lẽ lại cái kia lão súc sinh ba quyền đánh ngã Tống Trường Kính ? Tống Trường Kính như thế thua cái gối không nên việc ? Không phải đều nói hăn sờ đệ thập cảnh cánh cửa à, chỉ kém nửa bước liền có thể một cước bước vào cái kia cảnh giới."

Thôi Minh Hoàng bất đắc dĩ nói: "Chúng ta tốt xấu ở nhờ tại Tống đại nhân nơi này, người có thể nói hay không khách khí chút ?"

Trần Tùng Phong cảm khái nói: "Là Tống đại nhân chiếm một chút ưu thế."

Dù là cùng vị kia Đại Ly Phiên Vương bắn đại bác cũng không tới, nhưng chỉ cần là người trong tu hành, nghe nói loại này hành động vĩ đại về sau, vô pháp vô tâm hướng về chi!

Một vị thuần túy võ phu, chỉ lấy nhục thân cùng một đầu Bàn Sơn Viên chọi cứng đến cùng!

Mấu chốt là người này còn có thể chiếm cứ thượng phong!

Nữ tử ngồi ở một bên nhắm mắt dưỡng thần, hai tay tự nhiên mà vậy bày đặt ở trên đầu gối.

Nghe được việc này sau, ngón tay khẽ nhúc nhích.

Nàng cũng là bị Trần Tùng Phong vội vàng tìm tới, nguyên bản nàng dự định tại tiểu trấn một mực dạo chơi xuống dưới.

Nàng sở dĩ không có khẳng khẳng kiên trì, mà là đi theo Trần Tùng Phong cùng đi tìm Lưu Bá Kiêu, lại trở về hồi nha thự, nàng chỉ là nhập

gia tùy tục thôi.

Về phần Trần Tùng Phong có thể hay không từ cây kia lão hòe thụ chiếm được kiểm chác chỗ tốt, có thể đắc thủ mấy trương tổ ẩm lá hòe , đồng dạng họ Trần nữ tử, cũng không chú ý.

Bất quá tại Trần Tùng Phong tìm tới nàng thời điểm, nàng vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được, tuổi trẻ nam nhân loại kia tận lực đè nén hưng phấn kích động, hơn phân nửa là thu hoạch tương đối khá, hạ xuống lá hòe số lượng, vượt quá Long Vĩ quận Trần thị lão tổ mong muốn.

Lưu Bá Kiêu đột nhiên phình bụng cười to, "Lão súc sinh lần này cầm cái đại ngã nhào, thống khoái thống khoái, lại bị một cái thiếu niên bình thường dắt chó khi làm xiếc, bị năm mũi dẫn đi nửa toà tiểu trấn, ha ha, cái này chuyện cười lớn, đủ ta tại Phong Lô Viên nói lên mười năm! Đến lúc đó lấy Chính Dương Sơn cái kia giúp đỡ nhũ tính nết, khẳng định phải vội vã nhảy ra nói, đây đều là chúng ta Phong Lô Viên ngậm máu phun người, có bản lĩnh xuất ra chứng cứ đến a! Ta lấy người đại gia chứng cứ, nếu không phải tiểu trấn cấm tiết thuật pháp, hổng quy củ giá quá lớn, nếu không ta chết cũng phải đem một màn này từ đầu chí cuối 'Thác ấn' tại Âm Dung Kính ở trong."

Thôi Minh Hoàng đột nhiên sắc mặt biến hóa, đối với Lưu Bá Kiêu trầm giọng hô nói: "Bá Kiêu!"

Nữ tử cơ hồ đồng thời mở ra con mắt.

Lưu Bá Kiêu vừa định hỏi làm gì, bỗng nhiên ngậm miệng lại.

Rất nhanh có một vị áo bào trắng nam tử chậm rãi đến, vượt qua cánh cửa sau, đối với Lưu Bá Kiêu cười tủm tỉm hỏi: "Có sự tình gì buồn cười như vậy a, độc vui vui mừng mừng không bằng chúng vui vui mừng mừng, nếu không như để cho Bản vương cũng vui a vui a ?"

Thôi Minh Hoàng sớm đã đứng người lên, chính là muốn mở miệng nói chuyện, ý là phải đem tấm kia chủ vị cái ghế, tặng cho vị này Đại Ly Phiên Vương.

Tổng Trường Kính đối với vị này Quan Hồ thư viện người đọc sách, cười lung lay đầu, ra hiệu không cần như thế lễ nghi phiên phúc, hẩn tiện tay kéo qua một đầu cái ghế, ngồi tại Lưu Bá Kiêu bên cạnh, cùng Trần Tùng Phong cùng nữ tử hai người, chia nhóm hai bên ngồi đối diện nhau.

Lưu Bá Kiêu mặc dù cho người ta ấn tượng là hỗn bất lộn bại hoại tính cách, bất quá khoảng cách gần như vậy, đối mặt một vị vô cùng có khả năng bước lên truyền thuyết đệ thập cảnh võ phu, nhất là gia hỏa này có thể nói tiếng xấu rõ ràng, xây kinh quan một chuyện thì cũng thôi đi, ham mê chém giết thiên tài một chuyện, thật là khiến người ta rùng mình. Cho nên đừng nhìn vị này Đại Ly Phiên Vương không có ở đây thời điểm, Lưu Bá Kiêu mở miệng một tiếng Tổng Trường Kính hô hào, lúc này Lưu Bá Kiêu chợt dạ cực kì.

Cũng may da mặt một chuyện, tuổi trẻ kiếm tu từ trước đến nay không lắm quan tâm, cười làm lành nói: "Tổng đại tông sư, ta chính tại nói người lão nhân gia cùng Chính Dương Sơn lão súc sinh đỉnh phong một trận chiến đấu, thật sự là kinh thiên địa khiếp quỷ thần, Vương gia người lão nhân gia quyền ra như long, nếu không có quyền bên dưới lưu tình, cái kia Hộ Sơn Viên chắc chắn lúc Phúc Lộc Nhai mắc lừa trận chết không toàn thân, Tổng lớn nhân vũ nói độ cao, Võ Đức chuyện tốt, thật sự là dễ vẫn bối thúc ngựa khó đạt đến!"

Tổng Trường Kính cười không nói lời nào.

Lưu Bá Kiêu cái trán chảy ra mồ hôi lạnh, phía sau lưng thấm thấu mồ hôi, rốt cục nói không nên lời một chữ đến, hậm hực triệt để im miệng.

Tổng Trường Kính đột nhiên quay đầu nhìn về đối diện vị nữ tử kia, ánh mắt nghiền ngẫm, có chút hăng hái, hỏi: "Người cũng là Long Vĩ quận

Trần thị con cháu ?"

Nữ tử lắc đầu, chậm rãi nói: "Không phải."

Tổng Trường Kính ồ một tiếng, như có điều suy nghĩ.

Bầu không khí xấu hổ.

Thằng đến Tổng Tập Tân xuất hiện tại cửa ra vào, thiếu niên nhìn thấy trong phòng cũng không cái ghế chỗ ngồi, liền tùy ý chỗ ngưỡng cửa, nhìn về phía trong phòng đám người.

Tổng Trường Kính đối với cái này lơ đãng, đối với Lưu Bá Kiêu cười nói: "Kỳ thật thiếu niên có thể còn sống sót, người là ân nhân một trong."

Nếu không có Bàn Sơn Viên ngay từ đầu nhận định thiếu niên gây hấn, là bị người sai sử, mà tại toà này tiểu trấn bên trong, dám cho Chính Dương Sơn gài bẫy gia hỏa, đều không phải người ngu, đều là sở trường bày mưu rồi hành động hạng người, cho nên lão vợ cảm thấy bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau cái kia hoàng tước, nhất định thân phận không thấp, thân thủ không yếu, lúc này mới khiến cho không muốn toát ra mấy may sơ hở lão vợ, tại Nê Bình ngõ hẻm cái kia một vùng lộ ra có chút chật vật.

Cho nên mãi cho đến tiểu trấn nhất Tây biên tòa nhà, lão vợ xác định bốn phía cũng không thích khách ẩn núp sau, lúc này mới thoáng buông tay buông chân, cho cái kia giày cỏ thiếu niên phía sau lưng một quyền.

Lưu Bá Kiêu gượng cười nói: "Mặc dù sự thật như thế, nhưng là loại này ân nhân ta nhưng không muốn làm."

Tổng Trường Kính cười trừ.

Nữ tử quay đầu liếc mắt ngồi tại ngưỡng cửa tuần dật thiếu niên.

Thiếu niên đối nàng mỉm cười.

Nữ tử quay đầu qua, mặt không biểu tình.

Thiếu niên bĩu môi, bắt đầu chính đại quang minh thường thức nàng cặp chân dài kia, nàng ước chừng hai lăm hai sáu tuổi, tư sắc còn có thể, nhưng là thiếu niên cảm thấy nàng rất có vị đạo.

Nữ tử quay đầu qua, ánh mắt lạnh lẽo, khàn khàn nói: "Người muốn chết?"

Tổng Tập Tân chỉ chỉ chính mình, một mặt nông cạn đến cực điểm vô tội, rất cần ăn đòn biểu lộ, "Ta sao?"

Sau đó thiếu niên chỉ chỉ Đại Ly Phiên Vương Tổng Trường Kính, "Vậy người phải trước hỏi qua hắn mới được."

Nữ tử vừa muốn đứng dậy.

Tổng Trường Kính trong nháy mắt híp mắt.

Đại đường bên trong, một hồi bàng bạc uy áp như mưa to hung hăng nện ở đám người đỉnh đầu, tránh cũng không có chỗ tránh, tất cả mọi người da thịt, vậy mà sinh ra tính thực chất châm đâm đau đau nhức.

Duy chỉ có cửa ra vào bên kia Tổng Tập Tân không hề hay biết.

Trần Tùng Phong gian nan mở miệng, chỉ là ngữ khí không yếu, "Vương gia, vị cô nương này cũng không phải là chúng ta Đông Bảo Bình Châu người, cho nên hi vọng Vương gia thận trọng làm việc!"

Nữ tử cười, đứng người lên, "Người dám giết ta? Liền không sợ các người Đại Ly bị diệt quốc sao?"

Thôi Minh Hoàng đang muốn ngăn cản.

Chỉ gặp nữ tử cả người bay rớt ra ngoài, sau lưng cái ghế kia trên không trung hóa thành bột mịn không nói, nữ tử cao gầy thân thể toàn bộ lâm vào vách tường, cơ hồ giống như là khảm vào vách tường đồng dạng vật.

Tổng Trường Kính xuất quỷ nhập thần địa đứng tại vách tường bên dưới, chấp tay mà lập, có chút ngửa đầu, nhìn lấy thất khiếu chảy máu nữ tử, cười nói: "Tiểu nha đầu, có phải hay không cảm thấy người lão tử hoặc là lão tổ rất lợi hại, cho nên thì có tư cách tại Bản vương trước mặt đại phóng. . . Cái chữ kia nói thế nào ?"

Vị này Phiên Vương quay đầu cười nhìn về phía mình chất tử, thiếu niên cười tùm tùm nói: "Quyết, phát ngôn bừa bãi."

Tổng Trường Kính cười cười, quay đầu tiếp tục nhìn về phía nữ tử, người sau mặc dù mặt mũi tràn đầy thống khổ, nhưng là ánh mắt kiên nghị, không có chút nào khẩn cầu yếu thế. Tổng Trường Kính nói rằng: "Kiếp sau đầu thai, đừng có lại đụng phải Bản vương."

Trần Tùng Phong sắp nứt cả tim gan, mắt đầy tơ máu, cả người ở vào cực kỳ phức tạp cảm xúc bên trong, cả giận giận, đại khủng sợ kiêm hữu, đang muốn mở miệng nói chuyện.

Thôi Minh Hoàng đã vượt lên trước tiến lên một bước, thở dài tạ lỗi, cúi đầu thành khẩn nói: "Vương gia, có thể hay không cho tại hạ một người mặt mũi, không cần cùng với nàng chấp nhận."

Tổng Trường Kính khóe miệng giật giật, tràn đầy mỉa mai.

Cùng Đại Ly Phiên Vương đối mặt nữ tử, đột nhiên nhận mệnh đồng dạng nhắm lại con mắt.

Liền ở đây lúc, cánh cửa bên kia thiếu niên cười ha ha nói: "Thúc thúc! Được rồi. Khi dễ một cái nường môn, truyền đi có hại thanh danh của người."

Tổng Trường Kính thân hình hơi dừng lại, rất nhỏ tới cực điểm, cho dù là Thôi Minh Hoàng cùng Lưu Bá Kiêu, cũng cảm thấy đến cái kia sát thần căn bản chính là không nhúc nhích tí nào.

Tổng Trường Kính méo một chút đầu, duỗi ra hai ngón, tùy ý bắn ra. Tựa như phải đi đầu vai tro bụi.

Phong Lôi Viên tuổi trẻ một hệ đệ nhất nhân Lưu Bá Kiêu, ngây ra như phỗng.

Thôi Minh Hoàng như trút được gánh nặng.

Trần Tùng Phong như rơi mây mù.

Tổng Trường Kính đối với Lưu Bá Kiêu cười nói: "Tiểu tử, không sai, Bản vương coi trọng người."

Nữ tử mở ra con mắt, đem chính mình từ trong vách tường "Rút ra", sau khi hạ xuống, thân hình thoát một cái, đối với cái bóng lưng kia nói rằng: "Hôm nay chỉ giáo, Trần Đối ghi khắc ngũ tạng."

Tổng Trường Kính không rảnh để ý, đối với Lưu Bá Kiêu nói rằng: "Rời đi tiểu trấn về sau, đi Đại Ly kinh thành tìm Bản vương, có dạng đồ vật tặng cho người, liền nhìn người có cầm hay không đến động, chuyển không dời đi lấy đi."

Lưu Bá Kiêu thốt ra nói: "Phù kiếm!"

Người tu hành, đều biết rõ phù kiếm là Đạo gia chủ yếu pháp khí một trong, nhưng là nếu như một thanh kiếm, có thể trực tiếp mang theo "Phù

kiếm" tên, đồng thời thế nhân đều biết, có thể nghĩ, thanh kiếm này lại là như thế nào kinh diễm.

Tổng Trường Kính cùng Tổng Tập Tân đi ra nhà này biệt viện, nam nhân cười nói: "Lòng dạ ở giữa ngậm kia ác khí, ra xong không?"

Tổng Tập Tân gật đầu nói: "Không sai biệt lắm."

Trước đó liên quan tới Trần Bình An một chuyện, gia hỏa này thậm chí ngay cả chính mình thân chất tử cũng hố, Tổng Tập Tân đương nhiên một bụng phần uất oán khí.

Tổng Tập Tân đột nhiên nhíu mày hỏi: "Nữ tử kia vừa nhìn liền đến đầu cực lớn, thúc thúc ngươi không sợ đánh nhỏ bé, rước lấy lớn, đánh lớn, rước lấy lão bất tử ? Nếu như địa phương huyện chí không có gạt người, cái kia ta có biết rõ những lão già chết tiệt kia lợi hại, đến lúc đó chúng ta Đại Ly thật không có vấn đề ?"

Nam nhân một câu liền giải quyết thiếu niên.

"Người đánh giá quá thấp Tổng Trường Kính ba chữ này."

Trong hành lang, Thôi Minh Hoàng ngồi trở lại vị trí, bất động thanh sắc.

Lưu Bá Kiêu chán nản tựa lưng vào ghế ngồi, lòng còn sợ hãi nói: "Ai da, thất cảnh bát cảnh cùng cái này đệ cửu cảnh liền chênh lệch nhiều như vậy sao ?"

Phong Lôi Viên có thất cảnh bát cảnh võ phu đều có một người, mà lại cùng Lưu Bá Kiêu quan hệ cũng không tệ.

Thôi Minh Hoàng lắc đầu nói: "Cờ vây ở trong , đồng dạng là cửu đoạn

quốc thủ, cũng chia mạnh yếu, chênh lệch rất lớn, hưởng chi Tống Trường Kính vốn là là đệ cửu cảnh bên trong tối cường thủ."

Sau đó Thôi Minh Hoàng nhìn về phía tên là Trần Đối nữ tử, quan tâm hỏi: "Trần cô nương người không sao chứ ?"

Nữ tử cũng là ngoan nhân, mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn là thản nhiên cười nói: "Không sao."

Trần Tùng Phong phảng phất so vị này trong cục người bà con xa, càng thêm thấp thỏm lo âu.

Thôi Minh Hoàng trong lòng thở dài, Long Vĩ quận Trần thị, chỉ sợ rất khó ở sau đó đại tranh loạn cục bên trong, trở hết tài năng.

Lưu Bá Kiêu chắc chắc nói: "Gãy ngón tay một cái, liền có thể đem ta phi kiếm bắn về khiêu huyết, còn có thể không thương tổn ta nửa điểm thần hồn, thật sự là không thể tưởng tượng."

Thôi Minh Hoàng trêu ghẹo nói: "Hiện tại biết rõ sơn ngoại hữu sơn, người bên trên có người a?"

Lưu Bá Kiêu chó không được đớp cứt, cười xấu xa nói: "Người bên trên có người ? Thôi đại tiên sinh người thật sự là tuyệt không quân tử a!"

Thôi Minh Hoàng dở khóc dở cười, mặc kệ không hỏi cái này tên đàn.

Lưu Bá Kiêu nghĩ nghĩ, lên tiếng an ủi cái kia danh tự có chút cổ quái nữ tử, miễn cho nàng nhất thời nghĩ quẩn, quyết tâm muốn lấy trứng chọi đá, tìm kiếm Tống Trường Kính phiền phức, đến lúc đó cái này người cả phòng đều chịu không nổi, "Trần đại tỷ, mặc dù ta nói như vậy rất lớn người khác chí khí diệt chính mình uy phong, nhưng là đụng phải Tống Trường Kính, cúi thấp đầu, lui một bước, không mất mặt."

Trần Tùng Phong muốn nói lại thôi.

Nhưng là nữ tử ừ một tiếng, lạnh nhạt nói: "Tổng Trường Kính xác thực có tư cách này, ta không có không chịu phục, chỉ là không có cam lòng mà thôi."

Lưu Bá Kiêu không tim không phổi nói: "Kỳ thật không cam tâm đều không cần, nhìn xem ta, hiện tại liên tặc cao hứng, về sau trở lại Phong Lô Viên, lại có mười năm da trâu có thể thối, vậy mà cùng Đại Ly Tổng Trường Kính giao thủ qua, dù là chỉ có một chiêu, nhưng ta Lưu Bá Kiêu đến cuối cùng lông tóc không tổn hao gì a! Đương nhiên, nếu như ta thật có thể cầm tới cái kia đem Đại Ly kinh thành phù kiếm, thối một trăm năm đều được!"

Nữ tử suy nghĩ chuyển hướng nơi khác.

Nàng không khỏi nhớ tới cái kia ngòi tại ngưỡng cửa thiếu niên, có thể một câu ngăn cản Tổng Trường Kính ra tay giết người thiếu niên.

—— ———

Dương gia cửa hàng lão chương quỹ trở lại tiểu trấn sau, thẳng đến nhà mình cửa hàng sau một bên sân nhỏ, không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ trong tiệm ba vị đĩa ở tiểu nhị ở lại.

Chương quỹ đẩy ra hậu viện phòng chính, nhìn thấy một vị lão nhân ngồi trên ghế, chính tại chơi đùa hắc tử hút thuốc lá đầu, chương quỹ đóng lại cửa sau, quát lên lão Dương đầu, lão nhân tranh thủ thời gian thả xuống Lão Trúc tử thuốc, rót một chén trà, cười hỏi nói: "Chương quỹ, có người vội vã dùng được ? Yêu cầu ta bơi đen lên núi ?"

Cao tuổi chương quỹ nhìn lấy cái này gõ lên đi không sai biệt lắm số tuổi lão đầu tử, lung lay đầu, nâng chung trà lên, thở dài nói: "Hôm nay cho Nguyễn sư bên kia nhìn vị bệnh nhân, là cái họ Lưu thiếu niên, cho

người xứ khác một quyền đánh cái đánh gần chết, ta cái này trong lòng khó, liền nghĩ đến người này một bên ngồi một chút, hoãn một chút."

Mặt mũi nhăn nheo như lão hòe thụ da lão Dương đầu cười nói:
"Chưởng quỹ, một mực ngồi chính là, đều không phải là người ngoài."

Chưởng quỹ đột nhiên nghĩ tới một chuyện, "Đúng rồi, lão Dương đầu, người rất nhiều năm trước đã giúp một đứa bé, chính là Nê Bình ngô hẻm cái kia, tuổi còn nhỏ liền cho hăn mẫu thân bốc được đáng thương oa nhi, hăn là không phải gọi Trần Bình An ?"

Lão Dương đầu có chút kinh ngạc, gật đầu nói: "Đúng a, cái đứa bé kia mẹ hăn cuối cùng vẫn là đi, nếu như nhớ không lầm, không thể sống qua cái kia mùa đông. Tại cái kia về sau, cùng hài tử còn gặp qua mấy lần, số lần không nhiều chính là. Năm đó ta thực sự nhìn không được, còn cấp qua hài tử một cái không đáng tiền phương thuốc dân gian tới, thế nào ? Là đứa nhỏ này cho người ta đả thương à nha?"

Chưởng quỹ nhấp một ngụm trà, cười khổ nói: "Vừa mới ta không phải nói nha, thiếu niên kia họ Lưu. Lão Dương đầu, người cũng thật là, cái gì trí nhớ!"

Lão Dương đầu cười ha ha, lơ đãng.

Lão chưởng quỹ cẩn thận từng li từng tí thăm dò tính hỏi: "Lão Dương đầu, chúng ta cửa hàng muốn hay không làm chút cái gì ?"

Lão Dương đầu cầm lấy cái kia cây nhỏ nam trúc chế thành tẩu thuốc cũ, lắc lắc, "Chưởng quỹ, cái gì cũng không cần làm là được."

Lão chưởng quỹ giống như là ăn một viên thuốc an thần, gật đầu nói:
"Như vậy cũng tốt như vậy cũng tốt. Lão Dương đầu, vậy người làm việc của người, ta đi trước."

Lão Dương đầu vừa muốn đứng người lên đưa tiễn, lão chương quỹ tranh thủ thời gian khuyên nói: "Không cần đưa không cần đưa."

Lão chương quỹ đi xuống bậc thang sau, quay đầu nhìn lại, lão Dương đầu đang muốn đóng cửa, đôi mắt sau hăn nhếch miệng cười cười, lão chương quỹ tranh thủ thời gian quay đầu rời đi.

Tại lão chương quỹ trung niên tiếp nhận cửa hàng thời điểm, trên giường bệnh thời khắc hấp hối phụ thân, cuối cùng di ngôn, đúng là một chút cổ quái lời nói, " 'Cửa hàng gặp được chuyện lớn, tìm lão Dương đầu, chiếu hăn nói đi làm.' câu nói này, tựa như là gia gia người gia gia lúc ấy, liên truyền thừa. Về sau người đem cửa hàng truyền cho bên dưới một hệ thời điểm, nhất định đừng quên nói những này, nhất định không thể quên!"

Lão chương quỹ lúc đó dùng sức gật đầu đáp ứng, lão phụ thân lúc này mới nuốt xuống cuối cùng chiếc kia khí, bình yên nhắm mắt mất đi.

Bóng đêm dần dần dày.

Lão Dương đầu nhóm lửa một ngọn đèn dầu.

Đập đi đập đi lấy thuốc lá sợi, lão nhân nhớ tới một chút chuyện cũ năm xưa, đều là nhất định không người quan tâm việc nhỏ mà thôi.

Một tòa đời đời truyền lại tổ trạch, dọn dẹp chỉnh chỉnh tề tề, một điểm không giống như là Nê Bình ngõ hẻm bên trong người ta.

Một cái đơn hậu đảng hoàng Nam Nhân Gia ngồi xồm ở cửa sân miện, nhìn lấy một cái thanh thanh tú tú hài tử, cười hỏi nói: "Nhi tử, qua hết năm, là không là người lớn rồi ?"

Hài tử vung lên một cái tay, hoặt bát trẻ con khí nói: "Cha, ta năm tuổi mụ, là đại nhân á!"

Nam nhân cười cười, có chút lòng chua xót, "Vậy sau này cha không có ở đây thời điểm, mẫu thân liền muốn giao cho người chiếu cố a, có thể làm được hay không?"

Hài tử lập tức thẳng tắp cái eo, "Có thể!"

Nam nhân cười duỗi ra một cái che kín vết chai đại thủ, "Ngoéo tay."

Hài tử tranh thủ thời gian duỗi ra trắng nõn tay nhỏ, mở thềm nghĩ: "Ngoéo tay treo ngược một trăm năm không cho phép thay đổi!"

Hai người ngón út ngoéo tay, ngón cái bên trên lật sau chăm chú sát bên.

Nam nhân buông tay sau, chậm rãi đứng người lên, quay đầu mắt nhìn tại phòng chính bện rện cái kia thướt tha bóng dáng, đột nhiên sải bước rời đi.

Sau lưng hài tử hô nói: "Cha, mút quả ăn ngon."

Nam nhân bờ môi run rẩy, quay đầu qua, gạt ra một cái khuôn mặt tươi cười, "Hiếu rồi!"

Hài tử đến cùng là hiếu chuyện, chớp chớp con mắt, "Nhỏ bé càng ăn ngon hơn một chút."

Nam nhân cấp tốc quay đầu qua, không dám nhìn nữa con trai mình, tiếp tục tiến lên, thì thào nói: "Nhi tử, cha đi!"

Dương gia cửa hàng, một cái năm thì mười họa liền đến mua được tiểu

hài tử, cái này một ngày bị một tên không nhận được cửa hàng tiểu nhị xô đẩy ra cửa hàng, cái kia tuổi trẻ tiểu nhị mắng nói: "Cùng người đã nói bao nhiêu lần rồi, như thế mấy hạt bạc vụn, liền cận thuốc tử cũng không mua được! Nào có người này a đáng ghét, có thể ngăn ở nơi này hơn nửa ngày, chúng ta đây là được điểm, muốn làm ăn, không phải tự miếu, không có Bồ Tát để người bán! Nếu không phải nhìn người niên kỷ nhỏ, lão tử thật muốn động thủ đánh người, mau mau cút!"

Tiểu hài tử gắt gao nắm chặt cái kia khô quắt túi tiền, muốn khóc nhưng thủy chung kiên trì không khóc lên tiếng, vẫn là bộ kia lật qua lật lại vô số lần lí do thoái thác: "Ta mẫu thân còn tại chờ ta nấu được, đã rất lâu rồi, nhà ta thật sự không có tiền, thế nhưng là mẹ ta thật sự bệnh rất gay gắt. . ."

Tuổi trẻ tiểu nhị tiện tay quơ lấy một cái cái chổi, làm bộ đánh người.

Đứng tại cánh cửa bên ngoài tiểu hài tử dọa đến ngồi xổm người xuống, hai tay ôm lấy đầu, cái kia tay phải vẫn là không quên gắt gao nắm chặt túi tiền.

Hồi lâu sau, hài tử nâng đầu lên, phát hiện một cái xụ mặt lão gia gia đứng ở nơi đó, nhìn thẳng hăn.

Tuổi trẻ cửa hàng tiểu nhị đã hậm hực thả xuống cái chổi, bặm rợn tay mình đầu sự tình đi.

Lão nhân duỗi ra một cái tay, "Mua đồ đưa tiền, người làm ăn kiếm tiền, là chuyện thiên kinh địa nghĩa, về phần lừa nhiều lừa ít, phải xem lương tâm, nhưng tuyệt đối không có thua thiệt tiền đạo lý. Cho nên người đem tiền cái túi cho ta, cái kia mấy hạt bạc ta thu xuống, hôm nay người mẫu thân chữa bệnh được liệu cần thiết, ta trước ký sổ cho người, nhưng là người về sau phải trả lại tiền, một phân một hào cũng không cho thiếu cửa hàng, tiểu gia hỏa, có nghe hay không hiểu?"

Tiểu hài tử nháy mắt mấy cái, tỉnh tỉnh mê mê, nhưng vẫn đem tiền cái túi đưa ra đi.

Cuối cùng, lão nhân có chút tổn sức mà ghé vào trên quầy, mới có thể nhìn lấy cái kia cơ hồ không nhìn thấy đầu tiểu hài tử, hỏi: "Biết rõ làm sao nấu được sao?"

Tiểu hài tử con gà con mỗ mét, "Biết rõ!"

Lão nhân nhíu mày: "Hiểu biết chính xác sao?"

Hài tử lần này chỉ dám nhẹ nhàng gật gật đầu.

Cái kia tuổi trẻ tiểu nhị ở phía xa cười nói: "Chúng ta Lưu sư phó lúc đó đi qua một chuyến Nê Bình ngô hẻm, cho hãn nương xem bệnh sau, dạy qua hài tử một lần, về sau không yên lòng, lại tự mình nhìn lấy đĩa nhỏ này dày vò, kỳ quái, cái rằm đại hài tử, lại còn thật không có cái gì sai lầm. Là Lưu sư phó chính miệng nói, hãn là không sai."

Lão nhân đối với hài tử phát phát tay, "Đi thôi."

Hài tử hoan thiên hỉ địa dẫn theo một bọc lớn mỡ bò bọc giấy lên được liệu, nhanh chóng chạy về Nê Bình ngô hẻm.

Hãn mẫu thân nằm tại giường cây bên trên, tại hài tử rón rén tiến vào phòng sau, phát hiện mẹ hãn còn đang ngủ, sờ lên nàng cái trán, phát hiện không nóng, nhẹ nhàng thở ra, hài tử sau đó lặng lẽ đem mẫu thân một cái tay chuyển về đệm chăn.

Hài tử đi vào ngoài phòng toà kia nhà bếp, bắt đầu dùng bình gốm nấu được, thừa dịp khe hở bắt đầu nấu đồ ăn nấu cơm.

Hài tử yêu cầu giẫm tại trên băng ghế nhỏ mới được.

Hài tử dùng sức lật qua lật lại cái nồi, bị nóng hơi hơi nước sặc đến lợi hại, vẫn không quên nghĩ linh tinh nói: "Nhất định phải thiêu đến ăn ngon, nhất định phải! Bằng không mẫu thân lại phải không thấy ngon miệng. . ."

Một cái mới năm tuổi mụ hài tử, công một cái cơ hồ so với hắc người còn lớn hơn cái sọt, hướng ngoài trấn nhỏ trên núi đi đến.

Đây là hài tử lần thứ hai vào núi, lần thứ nhất Dương gia cửa hàng lão Dương đầu mang theo, chiếu cố đến hài tử yếu đuối cước lực, thế là đi rất chậm, tăng thêm lão nhân chỉ là dạy hài tử yêu cầu ngắt lấy cái kia mấy loại thảo dược, mà lại cái sọt cũng là lão nhân công, cho nên cái kia một chuyến lên núi rời núi, kỳ thật coi như nhẹ nhõm. Hôm nay liền không đồng dạng, hài tử đỉnh lấy mặt trời chói chang, công cái sọt, phía sau lưng truyền đến từng đợt thiêu đốt như vậy nhói nhói.

Hài tử một bên khóc vừa đi, cắn răng đi về phía trước.

Cái kia một chuyến, hài tử là đến trời tối mới trở lại Dương gia cửa hàng, trong cái sọt chỉ có một tảng thật mỏng dược liệu.

Dương lão đầu giận tím mặt.

Hài tử mang theo tiếng khóc nước nở nói, trong nhà hắc chỉ có mẫu thân một người, sợ hắc mẫu thân đói bụng, bằng không sẽ không chỉ có như thế chút dược tài, hắc có thể sáng sớm ngày mai lên lên núi.

Lão nhân giữ im lặng, xoay người rời đi, chỉ nói lại cho hắc một cơ hội.

Về sau không đến hai tháng, hài tử tay chân liền đều là vết chai.

Có ngày, một trận đột nhiên xuất hiện mưa to, khiến cho lên núi hái được quên thời gian hài tử, bị cách tại nước suối bên kia.

Nhìn lấy mãnh liệt hồng thủy, hài tử tại trong mưa to gào khóc.

Cuối cùng coi như hài tử thực sự nhịn không được, dự định hướng nước suối bên trong nhảy thời điểm.

Lúc kia, Dương lão đầu đột nhiên xuất hiện tại bờ bên kia, vừa sải bước qua dòng suối nhỏ, lại một bước mang theo hài tử trở về.

Đậu nành lớn nhỏ hạt mưa nện ở trên người, hài tử tại phía dưới trên sơn đạo, lại một mực cười đến rất vui vẻ.

Ra khỏi núi về sau, lão nhân nói rằng: "Tiểu Bình An, người giúp ta làm một điều thuốc cán, ta dạy cho người một môn như thế nào mới có thể leo núi không mệt nhỏ biện pháp."

Hài tử đưa tay lung tung lau nước mưa, nhếch miệng cười nói: "Được rồi!"

—————

Hài tử lanh lợi trở lại Nê Bình ngô hẻm, hôm nay hẩn hái được một gốc rất hiếm có quý báu thảo dược, cho nên Dương gia cửa hàng cho thêm một chút mẫu thân dược liệu cần thiết.

Một ngày chưa ăn cơm hài tử đi tới đi tới, đột nhiên cảm thấy bụng một hồi quặn đau.

Một khắc này, hài tử liền biết rõ ở trên núi ăn sai đồ vật.

Đau đớn từ bụng bắt đầu, tới tay chân, cuối cùng đến đầu.

Hài tử đầu tiên là cẩn thận từng li từng tí ngồi xổm người xuống, lấy xuống cái sọt, sau đó thật sâu hô hấp, ý đồ kiểm chế xuống cái kia cổ đau đốn.

Nhưng là một hồi hỏa thiêu nóng hổi, một hồi băng lãnh co giật. Hài tử cuối cùng chỉ có thể đau đến tị trong hẻm nhỏ lẫn lộn.

Hài tử từ đầu tới đuôi, không dám la lên tiếng.

Mặc kệ đầu làm sao lung tung đụng vào hẻm nhỏ trên vách tường, hài tử cuối cùng cũng không có hô lên âm thanh.

Rời nhà quá gần.

Hài tử sợ nằm ở trên giường mẫu thân lo lắng.

Trong quá trình ấy, ý thức mơ hồ hài tử, chỉ cảm thấy nhận chính mình trái tim nhảy lên âm thanh, tựa như gần bên tai một bên nổi trống âm thanh, rung động âm ầm.

—— ———

Hạnh Hoa ngõ hẻm, một đứa bé lại ngồi xổm ở mút quả sạp hàng cách đó không xa, mỗi lần đều ngồi xổm một hồi, thời gian không lâu, nhưng để sạp hàng chủ nhân nhớ kỹ tấm kia ngăm đen khuôn mặt nhỏ bàng.

Rốt cục có một lần, bán mút quả nam nhân lấy xuống một chi mút quả, cười nói: "Cho người, không lấy tiền."

Hài tử tranh thủ thời gian đứng dậy, lưng lay đầu, ngại ngừng cười một tiếng, nhanh chân chạy.

Cái kia về sau, lại cũng không có thấy hài tử bóng dáng.

Cái kia mùa đông.

Trên giường bệnh nữ tử đã gầy như que củi, tự nhiên khuôn mặt khô héo xấu xí.

Mới vừa từ rách nát tượng thần bên kia khẩn cầu trở về hài tử, đi Hạnh Hoa ngõ hẻm Thiết Tỏa Tỉnh bên kia chọn về nước, đi vào giường một bên, ngồi tại trên băng ghế nhỏ, phát hiện hắc mẫu thân tỉnh, liền ôn nhu hỏi nói: "Nương, khá hơn chút không?"

Nữ tử gian nan cười nói: "Tốt hơn nhiều. Tuyệt không đau."

Hài tử hoan thiên hỉ địa, "Mẫu thân, cầu Bồ Tát nhóm là hữu dụng!"

Nữ tử gật gật đầu, run run rẩy rẩy duỗi ra một cái tay, hài tử tranh thủ thời gian nắm chặt hắc mẫu thân tay.

Nữ tử cực kỳ gian khổ thống khổ địa nghiêng người sang, nhìn chăm chú cùng với chính mình hài tử khuôn mặt, nhận hết ồm đau tra tấn nữ tử, đột nhiên tràn đầy hạnh phúc hào quang, nỉ non nói: "Trên đời bên dưới làm sao lại có tốt như vậy hài tử đâu, lại thế nào vừa lúc là con của ta đâu?"

Năm đó mùa đông, nữ tử cuối cùng vẫn là không thể sống qua cửa ải cuối năm, không thể đợi đến nhi tử dán lên câu đối xuân cùng môn thần, chết rồi.

Nàng nhắm mắt trước đó, tiểu trấn vừa vụn rơi ra tuyết, nàng để nhi tử ra ngoài nhìn tuyết.

Nữ tử nghe nhi tử chạy ra phòng bước chân, nhắm lại con mắt, thành kính mặc niệm nói: "Toái toái bình toái toái an, toái toái bình an, nhà ta tiểu Bình An, hàng tháng bình an, niên niên tuế tuế, tuế tuế niên niên, bình an. . ."

Từ một ngày kia trở đi, Trần Bình An liền thành cô nhi.

Chẳng qua là từ hài tử biến thành thiếu niên.

P/s: con tác lấy nước mắt ta rồi =.=

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 51: Giăng co

Trở về Phúc Lộc trấn sau, cùng Đại Ly Phiên Vương Tổng Trường Kính tiến hành một trận chuồn chuồn lướt nước luận bàn, Chính Dương Sơn lão vợ cũng không tại Lý Trạch đợi quá lâu, chạy vội ra trấn, tại giày cỏ thiếu niên vào núi địa phương, hơi dừng lại sau, lão nhân vẫn là lui về chính mình lúc trước ra quyền chỗ, tử tế quan sát thiếu niên tại bùn trên đất dấu chân sâu cạn.

Trừ cái đó ra, lão vợ tầm mắt ở trong, còn có liên tiếp người lớn mờ nhạt dấu chân, lão vợ suy đoán hơn phân nửa là Phong Lô Viên cái kia tuổi trẻ kiếm tu lưu lại, chính mình đối với Nê Bình ngũ hảm thiếu niên ra quyền thời điểm, người kia rõ ràng là muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, xuất hiện qua trong nháy mắt kiếm khí tràn ra ngoài, mặc dù chớp mắt là qua, ẩn tàng rất sâu, nhưng lão vợ vốn là trải qua bách chiến, lại tại "Kiếm khí tung hoành phá bảo bình" Chính Dương Sơn, trọn vẹn tu hành ngàn năm tuế nguyệt, đối với kiếm khí kiếm ý, thực sự quá quen thuộc.

Cái này đầu Chính Dương Sơn Hộ Sơn Viên sống được quá lâu, cho nên quá mức kiến thức rộng rãi, được chứng kiến sở trường dưỡng dục thượng thừa phi kiếm kiếm tiên, trong đó có được mấy chục thanh linh lung bỏ túi phi kiếm, đều là nhỏ bé như tinh tế lông trâu. Cũng được chứng kiến lớn như ngọn núi bản mệnh phi kiếm, một kiếm bổ xuống, sông lớn cắt đứt.

Lão vợ ngừng thần suy nghĩ về sau, lúc này mới tiếp tục tiến lên, vào núi tầm gần là cỏ dại rậm rạp, sau đó là một mảnh rừng trúc, trên mặt đất phần lớn là năm ngoái thu đông góp nhặt xuống lá khô, chỉ bất quá bởi vì nhất là tới gần tiểu trấn, rừng trúc cũng không lộ ra hoang vu lộn xộn. Một đường lần theo không dễ dàng phát giác dấu chân, lão vợ phát hiện mình sắp đi ra rừng trúc.

Lão vườn cũng không trực tiếp đi ra rừng trúc, mà là nhìn chung quanh bốn phía, cũng không nhìn thấy trên mặt đất có thiếu niên dấu chân, ánh mắt dời lên, bốn phía thanh trúc cũng không rõ ràng dấu vết, nhưng là lão vườn vẫn không có trực tiếp hướng trên núi đuổi theo, mà là đột ngột từ mặt đất mọc lên, một cước giẫm tại một cây trảng kiện thanh trúc đầu trên, có chút tăng thêm lực đạo, thân thể hướng về trên núi bên kia nghiêng, cây trúc tùy theo uốn lượn, tại sắp đứt đoạn thời khắc, lão nhân bỗng nhiên tán khí, khôi ngô thân thể như là nhẹ nhàng lông vũ, không có trọng áp gánh vác thanh trúc lập tức phản bắn, khôi phục thẳng tắp, lão nhân như tiên nhân ngự phong đứng tại xây một chút thanh trúc chi đỉnh, thân hình đi theo cây trúc có chút chập chờn, nhìn quanh tứ phương về sau, cúi đầu quan sát bốn phía, rốt cục bị lão vườn phát hiện dấu vết để lại, giật giật khóe miệng, hướng tay phải một bên một đường trông về phía xa, cẩn thận lắng tai nghe sau, lờ mờ nghe được khe nước nước chảy tiếng vang.

Lão vườn cười lạnh nói: "Quả nhiên hoàn toàn như trước đây giáo hoạt."

Lão vườn dặm trên từng cây từng cây thanh trúc, hướng tay phải một bên dòng suối nhỏ chạy đi, trên đường đi không biết đạp gãy bao nhiêu khóa cây trúc, đi vào bên khe suối sau, đối với giày cỏ thiếu niên là dọc theo nước suối hướng rừng sâu núi thẳm đi, vẫn là hướng hạ du chạy trốn, lão vườn trong lúc nhất thời có chút dẫn đo khó định. Lão vườn ngồi xổm ở bên khe suối, chau mày, có chút phẫn uất, nếu là ở bên ngoài thiên địa, chỉ cần là thoáng có chút linh khí núi cao, lão vườn chỉ cần tiện tay trao một cái, liền có thể đem cái kia mất chỗ dựa Thổ Địa Thần cường ép sắc lệnh mà ra, hỏi một chút liền biết thiếu niên hướng đi.

Đây cũng là Bàn Sơn Viên bản mệnh thần thông một trong, nếu không còn lại tu sĩ, mặc cho người thuật pháp thông thiên, uy danh hiển hách, cũng tuyệt đối vô pháp tùy tiện đối với một phương khí hậu thần linh khoa tay múa chân, Đại Đạo khác đường, cái này như thế tục vương triều quan trường nha môn, Binh Bộ Thượng Thư cũng rất khó đối với một cái

nhỏ nhỏ Hộ Bộ Viên Ngoại Lang đến kêu đi hết, muốn Viên Ngoại Lang làm cái này làm cái kia, trọng yếu nhất chính là vị này Binh Bộ Thượng Thư cùng Viên Ngoại Lang, còn không tại một nước miếu đường phía trên.

Lão vợ nghe tiếng nước chảy, lâm vào trầm tư.

Dựa theo lẽ thường mà nói, thiếu niên kia tám thành là từ nhỏ lên núi vào nước ma luyện đi ra thân thủ cùng thể lực, nói không chừng còn nghiên tập qua thô thiển hô hấp thổ nạp chi thuật, lúc này mới có khác hẳn với thường nhân thể phách, thân nhẹ xương cứng rắn, khí huyết cường tráng, đến mức có thể cùng lão vợ tại ngõ hẻm nóc nhà chơi mèo bắt chuột trò chơi, nếu như vậy, đi rất quen con đường chỗ rừng sâu trốn tránh, hợp tình hợp lý, nếu là thuần túy thiếu niên tâm tính, lúc trước bất quá là băng vào một lời nhiệt huyết muốn báo thù, ném đến quá nhẹ nặng lợi hại về sau, dần dần làm lạnh, tự nhiên mà vậy bắt đầu nghĩ mà sợ, liền chạy tới phía Nam tiệm thợ rèn tử, tìm kiếm Nguyễn sư che chở, cũng hợp tình lý.

Cái trước bất quá là hao tổn lúc, người sau tổn lực hao tổn thần không nói, thậm chí còn có thể tiêu hao Chính Dương Sơn hương hỏa tình.

Lão vợ thuận hồ bản tâm, thốt ra nói: "Thiếu niên này phải chết."

Nói xong câu đó sau, lão vợ lại không nửa điểm lo nghĩ, lựa chọn hướng nước suối hạ du truy tung mà đi.

—— ———

Tiểu trấn phía Nam, có một đầu bùn đất đường nhỏ, uốn lượn khúc chiết, hai bên đều là tiểu trấn bách tính ruộng lúa đất hoa màu, đường nhỏ nửa nói, có tòa rách nát tường trắng ngói đen miếu nhỏ, nói là miếu, kỳ thật chính là một cái cung cấp bách tính nghỉ chân nghỉ ngơi chỗ ngồi, nhất là ngày mùa thời tiết, nóng bức thời gian hoặc là mưa to thời tiết, có hay

không che bóng cản mưa địa phương, là khác biệt một trời một vực.

Lúc này Trần Bình An cùng Ninh Diêu liền ở đây thương nghị nghỉ ngơi,

Ninh Diêu trời sinh kiếm tâm thông minh, ban đêm thấy vật, dễ như trở bàn tay, liền phát hiện rách nát trên vách tường tràn đầy hài đồng bút than vẽ xấu, phần lớn là tên người, chỗ thấp hơn phân nửa đã pha tạp không rõ, hoặc là bị người bôi lên xuyên tạc, hoặc là chõng chất, chỉ là cao một chút địa phương, còn có một số có thể thấy rõ ràng danh tự, Tống Tập Tân, Trĩ Khuê, Triệu Diêu, Tạ Thực, Tào Hi. . . Rất dài một chuỗi dài, đoán chừng là năm đó cười tại trên cổ, thậm chí là đứng tại tiểu đồng bọn trên bờ vai viết, Ninh Diêu thậm chí thấy được Lưu Tiệp Dương cùng Trần Bình An, Cố Sán tên của ba người, tụ ở bên trái trên góc cao nhất địa phương, lộ ra không quá hợp quần.

Ninh Diêu thu tầm mắt lại, hỏi: "Bất kể nói thế nào, bước đầu tiên là làm được, đã khiến cho lão vượn lần thứ nhất đổi khí. Kế tiếp người thật muốn đi tiểu trấn thu hồi cung gỗ ? Có thể hay không quá mạo hiểm ? Vượn nhất lão vượn rất cẩn thận, không có lên núi tìm người gây chuyện, người chẳng phải là dê vào miệng cọp ?"

Giày cỏ thiếu niên một mực đang yên lặng hô khí nôn khí, hô hấp nặng nhẹ dài ngắn cũng vô định số, hết thấy chỉ nhìn cảm giác, truy cầu "Thoải mái nhất" trạng thái, nghe tiếng sau ánh mắt kiên nghị nói: "Không có cách, cung gỗ nhất định phải cầm về, bằng không chúng ta trước đó liền uổng phí công phu! Mà lại ta tại Nê Bình ngô hẻm bên kia, đối với lão vượn bắn ra quá đầu một tiễn, xác thực giống Ninh cô nương như lời người nói, cho dù là khoảng cách gần như vậy, nhưng chỉ cần không có bắn trúng lão vượn con mắt, tạo thành tổn thương, đều có thể bỏ qua không tính."

Ninh Diêu có chút nổi nóng, "Nói sớm, người những cái kia điều trùng tiểu kỹ không dùng được! Lúc trước người không tin, lại không nghe khuyên bảo , được, ta liền do lấy người, nhưng là hiện tại người đã tin,

dù sao cũng nên dựa theo ta biện pháp tới a?"

Kỳ thật đối với làm sao đối phó Chính Dương Sơn lão vợ, lúc đó tại Lang Kiều thương nghị việc này thiếu niên thiếu nữ, sớm nhất là quyết định các làm các, Trần Bình An chỉ là để thiếu nữ chờ hẵn về tiểu trấn tìm xong ba người, nhưng là sau một bên thiếu niên đột nhiên thay đổi chủ ý, tại Ninh Diêu đi đến Lang Kiều đầu bắc xuống thang trước đó, gặp phải Ninh Diêu.

Về sau hai người xuất hiện qua to lớn khác nhau, bội đao lại bội kiếm thiếu nữ, ngay từ đầu rất kiên định, người Trần Bình An cũng không phải là người trong tu hành, thậm chí ngay cả quyền kỹ năng cũng sẽ không, ngay tại một bên xem kịch tốt, nhiều nhất hỗ trợ phát cờ hò reo, để cho nàng đến làm thịt lão vợ, vì Lưu Tiệp Dương báo thù, một tiết mỗi hận trong lòng. Nhưng khi Trần Bình An hỏi nàng như thế nào chém giết lão vợ, Ninh Diêu chết sống không muốn nói, chỉ nói nàng có cái kia bản lĩnh cuối cùng, hành tẩu thiên hạ, lên núi xuống núi, Đại Đạo độc hành, không có chút gia truyền đòn sát thủ sao được.

Trần Bình An không có đáp ứng.

Lúc này mới có về sau Trần Bình An ba lần tìm người.

Trần Bình An đứng người lên, vặn vẹo uốn éo eo, cơ hồ không có ảnh hưởng ngưng trệ, đứng dậy nói: "Ta nghĩ ngại đến không sai biệt lắm."

Ninh Diêu kinh ngạc nói: "Dương gia cửa hàng đồ vật hữu dụng như vậy?"

Trần Bình An xuất hiện một lát ánh mắt ảm đạm, chỉ là rất nhanh gạt đầu cười nói: "Rất hữu dụng."

Ninh Diêu hỏi: "Lão vợ có thể hay không trực tiếp xem thấu người đường chạy trốn?"

Trần Bình An nghĩ nghĩ, cẩn thận trả lời nói: "Nói không chừng có thể."

Ninh Diêu dùng vỏ đao ở trên mặt đất vạch ra hai cái vòng cùng một đường thẳng, hỏi: "Đây là miếu nhỏ cùng Phúc Lộc Nhai Lý Trạch ở giữa lộ tuyến, người cung gỗ giấu ở chỗ nào?"

Trần Bình An ngồi xổm người xuống, vẽ lên một vòng, "Tới gần Đông một bên, không sai biệt lắm là nơi này, khoảng cách Nê Bình ngô hẻm không tính quá xa."

Ninh Diêu gật đầu nói: "Tốt, dù là lão vợ trực tiếp chạy đến miếu nhỏ bên này, ta cũng sẽ kéo dài được của hãn bước chân, cho người tranh thủ đến đây đủ thời gian."

Trần Bình An lại tại đường tuyến kia ở giữa khu vực, dùng ngón tay vẽ ra một cái vòng tròn, "Nếu thật là loại này bết bát nhất tình huống, Ninh cô nương, người có thể hay không đem hãn câu dẫn đến nơi đây ? Chính là ta lúc đầu vào núi địa phương, dạng này ta lấy đến cung gỗ chạy tới, không cần bao lâu."

Một bộ màu xanh sẫm trường bào thiếu nữ lấy đao trụ địa, ngạo nghễ nói: "Nói không chừng đến lúc đó ta liền dẫn theo lão vợ đầu lâu, đi người bên kia."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Đừng sính cường, phải cẩn thận!"

Ninh Diêu hận không thể cầm đao vỏ dùng sức gõ viên kia đầu, đến cùng là ai cật mạnh ?

Nàng trừng mắt nói: "Uy! Đứng tại người trước mặt người, là ta Ninh Diêu, tương lai toàn thiên hạ đệ nhất kiếm tiên, có được hay không ? !"

Thiếu niên đứng người lên, cúi đầu tra xét một chút bên hông hai cái túi

vải, để phòng vạ nhất lần nữa thắt chặt sau, ngẩng đầu cười nói: "Biết rõ biết rõ, cho nên a, vậy liền làm sao đều đừng chết tại loại địa phương nhỏ này, bằng không nhờ có a. Về sau chờ người làm thành lớn như vậy đại nhân vật, xem như bằng hữu, ta cũng tốt thơm lây ánh sáng."

Ninh Diêu cảm khái nói: "Trần Bình An, người đông dài như vậy không quả quyết, khuyên người về sau vẫn là đừng cưới vợ, tùy tiện tìm nữ tử gả chắc chắn."

Thiếu niên hắc một tiếng, cũng không phản bác, vừa muốn ra miếu, Ninh Diêu nói rằng: "Ta trước đem người đưa đến dòng suối nhỏ bên kia, ta về sau hướng phương hướng Tây Bắc đi một đoạn lộ trình, phòng ngừa lão vợ lo lắng cái kia tiểu cô nương an nguy, ra rừng trúc không bao lâu, kết quả bởi vì không có phát hiện tung tích của người, liền quả quyết từ bỏ đuổi bắt, rơi đầu trở về tiểu trấn."

Trần Bình An nghĩ nghĩ, không có cự tuyệt.

Thiếu niên thiếu nữ cùng một chỗ chạy về phía dòng suối nhỏ, thiếu nữ trong lúc vô hình thổ nạp như Đại Giang sông lớn, nước sâu không nói, cuộn cuộn sóng ngầm. Thiếu niên hô hấp thì như khe nước nước chảy, mảnh dòng nước lớn.

Khí tượng khác nhau.

Ninh Diêu đột nhiên nhin không được hỏi: "Cung gỗ mũi tên bơi lên người nói loại kia thảo dược, coi là thật hữu dụng?"

Thiếu niên đáp nói: "Dù sao đối với hơn hai trăm cân lợn rừng đều hữu dụng, đối với đầu kia lão vợ hắc là cũng có."

Ninh Diêu không nói thêm gì nữa.

Hai người tới gần dòng suối nhỏ, chính là lúc đó giày cỏ thiếu niên lên

bờ địa phương, thiếu niên thiếu nữ cơ hồ đồng thời khí lực bộc phát bàn chân đạp địa, cao cao đứng dậy, vọt hướng bờ bên kia.

Thiếu nữ sau khi hạ xuống nắm chặt vỏ kiếm, chậm dần bước chân, thiếu niên thì là chạy nước rút lên nháy, lớn phóng qua sông, rơi xuống đất chạy, một mạch mà thành, trong nháy mắt cùng thiếu nữ sát vai mà qua, Trần Bình An vừa muốn quay đầu, thiếu nữ nói rằng: "Người đi trước tiểu trấn, không cần phải để ý đến ta."

Thiếu niên tiếp tục hướng phía trước, một bên chạy một bên quay đầu nhắc nhở nói: "Ta sẽ thoáng đi vòng, chọn một cái yên lặng ngõ hẻm tiến vào tiểu trấn, có thể sẽ hơi chậm một chút."

Ninh Diêu gật đầu một cái, tại Trần Bình An thân ảnh biến mất sau, không còn nắm chặt chuôi kiếm, bắt đầu hướng tây một bên chậm rãi đi đi.

Cũng không lâu lắm, thiếu nữ dừng thân hình, híp mắt nhìn về phía thượng du nước suối nơi xa.

Một đạo khôi ngô bóng dáng đột nhiên từ nước suối trên tảng đá lớn kích xạ hướng bắc bờ, rơi vào thiếu nữ trước người hơn hai mươi bước, vênh váo hung hăng.

Lão vợ hơi nghi hoặc một chút, bốn phía cũng không thiếu niên che giấu khí tức, hữu ý vô ý địa liếc mắt thiếu nữ bên hông trắng vỏ trường kiếm, cười nói: "Tiểu cô nương, lúc trước đi Phúc Lộc Nhai quấy rối người, chính là người đi ?"

Thiếu nữ hai tay đè lại chuôi đao chuôi kiếm, giữ im lặng.

Lão vợ hiểu kỳ hỏi: "Tiểu cô nương, trước đó tại đến tiểu trấn trên đường, mặc dù người một mực giấu đầu giấu đuôi, nhưng ta biết rõ người lai lịch không đơn giản, cũng không phải Thanh Phong Thành Lão

Long Thành hai tên phế vật kia chỉ lưu, chỉ là ta rất kỳ quái, người ta ở giữa, có gì ân oán, không cần như thế ? Hoặc là nói người gia tộc sư môn, cùng Chính Dương Sơn có khúc mắc ?"

Ninh Diêu không nói hai lời, bên hông đao kiếm đồng thời ra khỏi vỏ, thân hình lóe lên một cái rồi biến mất.

Hẹp đao tới trước, đối với vị kia Chính Dương Sơn hộ sơn lão tổ làm đầu bổ xuống, lão vợ đúng là tùy tiện đưa tay, lấy tay cánh tay cường ngạnh bắn ra một đao này phong mang.

Thiếu nữ dựa thế thân hình xoay tròn, giơ kiếm quét qua, quét về phía lão vợ cổ.

Lão vợ cũng là lấy tay cánh tay ngang ngược đập ra mũi kiếm.

Thiếu nữ tiên cơ hai chiêu không thể đạt được, cũng không có cận thân dây dưa, cùng lão vợ kéo ra một khoảng cách, chậm rãi đi đi.

Lão vợ lấy cường hoành vô cùng nhục thân, xem xét hai thanh binh khí trình độ sắc bén sau, căn bản không nhìn cánh tay cạnh ngoài bị cắt ra rãnh máu, cười nói: "Binh khí là coi như không tệ, mà lại dám mang theo trong người hai thanh, vừa nhìn chính là trên núi ngàn năm thế gia đệ tử, bằng không chính là dưới núi nhất lưu hào phiệt đích truyền con cháu, ta kém chút liền muốn cho là người là núp trong bóng tối một tên khác Phong Lôi Viên kiếm tu."

Lão vợ theo thiếu nữ nhìn như hững hờ bước chân xê dịch, đi theo thân hình của nàng có chút chuyển di ánh mắt, trầm giọng nói: "Tiểu cô nương, biết rõ người dù là kế tiếp gặp khó, vẫn như cũ sẽ chưa từ bỏ ý định, vậy lão phu liền cuối cùng cho người một cơ hội, tha cho người báo lên sư môn thân thế, tại cái này về sau người lại bị lão phu đánh giết, Chính Dương Sơn cũng sẽ không vì thế nhận lầm, càng sẽ không quản người đến từ phương nào, sư tông người nào."

Ninh Diêu đối với cái này căn bản chính là ngoảnh mặt làm ngơ, thủy chung đang tìm kiếm cái này lão đầu vượn chân chính uy hiếp.

Nàng dù sao không phải vị kia đã sờ đến đệ thập cảnh ngưỡng cửa Đại Ly Phiên Vương, có thể chính diện chọi cứng một đầu Bàn Sơn Viên.

Tự nhận đã nhượng bộ quá nhiều lão vượn cười lạnh nói: "Như thế không biết điều, như vậy tùy người đi đi."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Lung lay

Lão vượn một bước cướp chí ít nữ trước mặt, nhắc cánh tay nắm đấm đối thiếu nữ đầu lâu, xoay tròn nện xuống.

Thiếu nữ lấy lục vỏ hẹp đao giơ lên đón đỡ, lưỡi đao trực chỉ lão vượn cổ tay, trường kiếm trong tay mãnh liệt thẳng đâm lão vượn tim, mũi kiếm trực chỉ lão vượn trái tim một điểm nào đó.

Không ngờ lão vượn cánh tay dài vung mạnh mà xuống thô ráp chi thể, biến thành năm ngón tay linh xảo nắm chặt lưỡi đao, cùng lúc đó, một cái tay khác thì không so phù hợp hẳn bản tính bản tâm, một cái nắm chặt mũi kiếm.

Rõ ràng, khí thế hung hăng giết người là giả, dụ làm thiếu nữ lỗ mãng xuất kiếm làm thật.

Xuất thân Đông Bảo Bình Châu kiếm pháp thánh địa Bàn Sơn Viên, liếc mắt liền nhìn ra thanh kiếm này không giống bình thường.

Vì thế lão vượn không tiếc lần thứ hai thay đổi một hơi cơ.

Dù là mũi kiếm đã đẩy vào lão vượn lồng ngực da thịt, chỉ kém hơn tắc liền có thể đâm vào trái tim.

Ninh Diêu thấy thời cơ bất ổn, vẫn là quả quyết buông ra chuỗi kiếm, một bên dùng sức rút đao, vết đao lướt qua lão vượn trong lòng bàn tay, phát ra một chuỗi âm rách màng nhĩ kim thạch thanh âm.

Rút đao về sau, thiếu nữ thân thể ngửa ra sau, không ngừng bước, hướng về sau cấp tốc rút lui mà đi.

Quả nhiên, lão vợnh nghiêng người sang, nắm chặt mũi kiếm tay hướng về sau hất lên, trường kiếm bị ném ném ra đi bên ngoài hơn mười trượng.

Một cước đạp hướng thiếu nữ.

Thiếu nữ nguyên bản cầm kiếm tay phải nâng lên, bị lão vợnh một cước đạp trúng, ầm ầm một tiếng vang thật lớn, thiếu nữ cả người bị đạp bay ra ngoài bảy tám trượng khoảng cách, phía sau lưng trùng điệp ngã tại mặt đất, lật ra cái mảy cái lẩn, mới dùng mũi đao trụ địa, mũi đao đình nhập con đường một thước chi sâu, ngạnh sinh sinh ngừng ngược lại trượt thân hình, may mà bên khe suối đường nhỏ bùn đất xốp, trên mặt đất chột có cục đá cũng mượt mà cũng không bén nhọn, thiếu nữ phía sau lưng lúc này mới không có rơi một cái máu thịt be bét hạ tràng.

Không cho thiếu nữ may may thở dốc cơ hội, to lớn thân ảnh từ trên cao rơi bên dưới.

Thiếu nữ lần này liền rút ra hạp đao dư thừa động tác cũng không có, vừa lui lại lui.

Lão vợnh cũng không truy sát thiếu nữ, sau khi hạ xuống đứng tại nguyên chỗ, một chân cao cao nâng lên, giẫm tại chuôi này cắm vào con đường trên chuôi đao, đợi đến thiếu nữ quỳ một gối xuống đất ngẩng đầu trông lại, lão vợnh tăng thêm dưới chân mà nói, một cước đem trọn đem hạp đao đâm đến hãm sâu mặt đất, chuôi đao chỉ cùng mặt đất ngang hàng.

Lão vợnh trên mặt có từng sợi tím Kim Khí tức chậm rãi lưu chuyển, thâm trầm trong màn đêm lộ ra phá lệ loá mắt, mĩ mai cười nói: "Đao cũng luyện, kiếm cũng học, nửa lừa nửa ngựa, dở dở ương ương, chính là như vậy đáng thương hạ tràng!"

Thiếu nữ đứng người lên, cưỡng ép nuốt xuống một thanh huyết thủy,

"Người liền chút bản lãnh này ?"

Lão vợ chồng lắc đầu cười nói: "Vừa rồi chỉ là cho người thêm một cơ hội thôi."

Ninh Diêu hít thở sâu một hơi khí, trầm giọng nói: "Tại quê nhà ta, sinh tử chi chiến, từ trước tới giờ không giảng cứu cha mẹ là ai. Chỉ cần người có bản lĩnh đường đường chính chính giết ta, chính là ta tài nghệ không bằng người, cha mẹ ta tương lai biết được nguyên do quá trình, nhiều nhất chính là đến Đông Bảo Bình Châu tìm người gây chuyện, tuyệt đối sẽ không liên lụy Chính Dương Sơn. Cho nên người đại khái có thể yên tâm, buông tay chém giết là được. . ."

Đây là lão vợ chồng lần đầu tiên nghe được thiếu nữ như thế hay nói, lưu loát, cùng trong ấn tượng cái kia ăn nói có ý tứ màn mẽ thiếu nữ, khác hẳn nhau.

Cho nên khi lão vợ chồng gáy phát lạnh trong nháy mắt, đột nhiên đo qua đầu.

Một đạo Bạch Hồng từ cổ của hắn bên cạnh vừa lau qua, mũi kiếm mang ra một đầu không sâu vết thương.

Nếu là không quay đầu, dù là vô pháp một hơi xuyên thấu lão vợ chồng, cũng tuyệt đối xem như bị thương nặng, đến lúc đó thực sự lật thuyền trong mương, một bước sai từng bước sai, vừa nghĩ tới chính mình một khi vì thế mà quá sớm triển lộ chân thân pháp tướng, liền mất đi đạo nghĩa bên trên điểm cao, dẫn đến cùng Tề Tĩnh Xuân cùng Nguyễn sư cò kè mặc cả nửa điểm chỗ trống cũng không có, nói không chừng muốn liên lụy nhà mình tiểu thư, ở đây phương thiên địa một mình tiếp nhận các loại nguy cơ, cái này đầu Chính Dương Sơn lão vợ chồng rất cục lần thứ ba phần nộ.

Phi kiếm cũng không vào vỏ, mà là vờn quanh thiếu nữ bốn phía, nhanh

chóng xoay tròn, tranh công nịnh nọt chủ nhân.

Lão vợnh thấy cảnh này sau, giận quá thành cười, cười ha ha nói: "Tốt tốt tốt, vừa vắn cùng Tống Trường Kính cái kia một khung đánh cho không lạnh lẽ, kế tiếp liền bồi người tốt nhất đùa nghịch một đùa nghịch! Chính là người hiểu được người này mấy cân da thịt, trải qua được mấy lần nặng nện ? !"

Thiếu nữ tử tế quan sát lão vợnh trên mặt màu tím chi khí, khẻ cau mày, so với trong dự liệu quá tam ba bận, lão vợnh dù là ba lần vắn dụng thần thông thuật pháp, rõ ràng còn có lưu nhất định dư lực, không đến mức khiến cho mấy đại chủ muốn khiêu huyết đê đập sụp đổ, bị ép thi triển chân thân. Huống hồ giảm thọ một chuyện, đối đầu ngũ cảnh phía dưới nhân gian tu sĩ cực kỳ trí mạng, đối với một đầu Bàn Sơn Viên đương nhiên cũng rất thịt đau, nhưng cùng với lúc lại không có đường "Người" như vậy trí mạng.

Thiếu nữ ngón tay khẻ nhúc nhích, trường kiếm tùy theo nhẹ nhàng xoay tròn, cười cười, "Khó trách cha ta nói các người Đông Bảo Bình Châu Chính Dương Sơn, không đáng giá nhắc tới, xưa nay khẩu khí đại kiếm nói thấp, người ngọc gan lớn kiếm khí cạn."

Lão vợnh râu tóc đều dựng, gầm thét một tiếng, "Muốn chết!"

Hương không biết trời cao đất rộng thiếu nữ vô giết mà đi.

Ninh Diêu không có ham chiến, hương phương Bắc chạy đi.

Trên đường đi hiểm tượng hoàn sinh, nếu không có chuôi phi kiếm được "Khí trùng Đầu Ngưu" tẩm biến trong đó hai chữ, kiếm khí cùng thần ý đồng thời tăng vọt, đồng thời cùng thiếu nữ tâm hữu linh tê, có thể tâm ý chỗ đến, mũi kiếm chỉ, trường kiếm bản thân tựa như là một cái không nói quy củ tồn tại, lúc này mới khiến cho lão vợnh lòi đình vắn quân thế công nhiều lần bị ngăn cản cào, trợ giúp chủ nhân tại trong gang tấc may

mẫn chạy trốn.

Nếu là một tên kiếm tu thiên tân vạn khổ uẩn dưỡng đi ra bản mệnh chi vật, như thế phù hợp tâm ý, lão vợ không có bất luận cái gì kinh ngạc, thế nhưng là lão vợ rõ ràng cảm giác được chuôi này trường kiếm ra khỏi vỏ, tuyệt không phải cổ quái thiếu nữ bản mệnh phi kiếm.

Nàng càng giống là cái kia bình thường võ phu hành tẩu giang hồ, cầm đem tiện tay "Thần binh lợi khí", chỉ yêu cầu mũi nhọn đầy đủ sắc bén là được. Căn bản chưa từng đi cái kia ôn dưỡng kiếm tâm, thai nghén kiếm linh kiếm tu Đại Đạo. Nhưng là thiếu nữ chỗ cổ quái, ở chỗ nàng lại không hoàn toàn là võ phu con đường, bởi vì đối với một lòng rèn luyện thể phách võ đạo tông sư mà nói, theo đuổi là "Thiên địa sụp đổ ta thân bất hủ", nếu là bị binh khí giọng khách át giọng chủ, liền biến thành bàng môn tả đạo một loại.

Một đường chém giết, lão vợ sở dĩ không thể bắt bên dưới thiếu nữ, ngoại trừ phi kiếm quấy rối bên ngoài, lại có là thiếu nữ sở học rất tạp, kiếm tu, võ phu, luyện khí sĩ, ba cái gồm nhiều mặt, khí tức tinh thuần mà lại du lớn. Lão vợ thực sự nghĩ không ra Đông Bảo Bình Châu nhà ai tông môn, có thể dạy dỗ ra như thế cái cổ quái kỳ lạ văn bối, cho nên xuất thủ càng cẩn thận thăm dò, nếu muốn xác định nó nền móng lai lịch.

Dù sao chỉ cần không tới gần toà kia tiểu trấn, mặc kệ bên kia như thế nào ngư long hỗn tạp, lão vợ tại bên này không có bất luận cái gì nỗi lo về sau.

Chạy trốn tứ phía thiếu nữ sắc mặt càng tái nhợt.

"Nó mạnh hết đà!"

Lão vợ nhe răng cười nói: "Không nói đến người có thể hay không chèo chống đến trốn về tiểu trấn, coi như may mắn thành công, có người tiếp ứng, nhưng người thật cho là lão phu giết người không được?"

Lão vợn một cái hạn địa nhố hành, không cùng phi kiếm tính toán chi li, trực tiếp phóng qua thiếu nữ đỉnh đầu, rơi vào nàng đường đi bên trên, quay người cản trở thiếu nữ hướng bắc đường đi, một quyền đem chuôi phi kiếm ném ra đi hơn trăm trượng, chỉ là quăn quít chặt lấy phi kiếm, sưu hô một chút chớp mắt là tới, lại đâm về lão vợn đầu lâu, làm lão vợn ý đồ tìm cơ hội nắm chặt phi kiếm, đem giam cầm ở lòng bàn tay, nó lại biết trước tiên tri địa giáo hoạt thối lui, tuyệt không ham chiến, phi kiếm tới lui như gió, khó lòng phòng bị, lão vợn lại da dày thịt béo không sợ bị thương, cũng hơi có vẻ chật vật.

Thiếu nữ không muốn thẳng tắp hướng về phía trước cùng lão vợn giao phong, liền lộ tuyến nghiêng, hướng đông bắc phương hướng chạy.

Lão vợn đi theo lướt ngang, thủy chung đối với thiếu nữ tạo thành chắn chắn.

Lão vợn một chương võ rơi từ mặt bên lướt gấp mà tới phi kiếm, đập con ruồi giống như, đem chuôi phi kiếm đánh cho đình xuống mặt đất hai thước, phi kiếm tựa như nữ tử vắn vẹo vòng eo đồng dạng, thật vất vả đem chính mình từ bùn trong đất cho rút ra, trên không trung lơ lửng, mũi kiếm run rẩy kịch liệt, giống như là tức giận mè hoang con non, rất nhanh liền lại khí thế hùng hổ địa lướt về phía lão vợn.

Lão vợn không sợ người khác làm phiền, nhịn không được lên tiếng hỏi: "Thanh phi kiếm này vì sao có thể không nhìn nơi này giới luật ? Người cùng Tề Tĩnh Xuân hoặc là Nguyễn Cung, đến cùng là quan hệ như thế nào ? !"

Ninh Diêu kém chút liền bị lão vợn một chương đặt tại trên trán, thân thể ngửa về đằng sau đi đồng thời, đưa tay nắm chặt phi kiếm chuôi kiếm, sau đó bị ngạnh sinh sinh kéo ra lão vợn cái kia một chương phạm vi, cả người liền giống bị người kéo lấy cái cánh tay, hướng về sau đi vòng quanh.

Bị phi kiếm lôi ra một khoảng cách sau, thiếu nữ chẳng biết tại sao cũng không mượn cơ hội này, một mực thối lui nhập tiểu trấn, mà là dừng thân hình, đứng thẳng thân thể sau, méo một chút đầu, phun ra một ngụm máu tươi. Phi kiếm lơ lửng tại thiếu nữ bên cạnh thân, ông ông tác hưởng, là một vị nghi hoặc không hiểu hài đồng, tại bên kia cùng trường bối lú lo không ngừng, ồn ào không ngừng.

Thiếu nữ tay phải ấn ở bên trái đầu vai.

Lão vợ chồng nhiên chậm dần bước chân, cười to nói: "Quả là thế, nhận người làm chủ nhân thanh phi kiếm này, xác thực có thể không dựa theo quy củ đến, nhưng phi kiếm chung quy là chỉ là phi kiếm, lại thông Huyền Linh tính, vẫn là không bằng tiểu cô nương người đến chỉ huy nó, đáng tiếc thân thể của người thể cùng hồn phách tại tiểu trấn từng bị trọng thương, cũng không khỏi hẳn, đến mức căn bản là không thể thừa nhận đối với nó khống chế, cho nên một mực dứt quãng, tiến tấn công từ nó tự chủ làm việc, dù sao người cũng không nghĩ tới muốn chân chính trọng thương tại lão phu, chỉ là dùng để bảo mệnh phòng ngự chiêu thức, thì không thể không từ tâm ý của người đến khống chế phi kiếm."

Thiếu nữ rốt cục mở miệng lần nữa nói chuyện, "Người lời nói thật nhiều."

Miệng nàng môi màu đỏ tươi, sắc mặt tuyết trắng, một bộ mực trường bào.

Hơn nửa đêm, thiếu nữ giống như là một vị đi đêm thôn dã nữ quỷ tinh mị.

Lão vợ chồng từng bước một đi về phía trước, chặc chặc nói: "Chỉ có một thanh kiếm tốt, làm sao thể phách yếu đuối. Yếu làm mạnh nhánh, thật sự là đáng thương! Người cùng cái kia hẻm nhỏ thiếu niên nghĩ hết biện pháp muốn lão phu đổi khí, để dẫn tới phương này thiên địa phản công,

tiểu cô nương, hiện tại người không ngại đoán xem nhìn, các loại lão phu cái này cái thứ ba khí tức sử dụng hết, thay đổi bên dưới một thanh mới khí, đến cùng có thể hay không rước lấy thiên địa tức giận ? Mà lão phu lại đến cùng có thể hay không gánh vác được cái kia một trận nước biển chảy ngược ?"

Thiếu nữ đột nhiên nụ cười nghiêng ngả, mũi chân điểm nhẹ, hướng về sau nhảy lên, cao không quá một trượng, xa không hơn phân nửa trượng.

Vốn định truy kích lão vợ có chút không hiểu thấu, sợ có bấy, liền tiếp theo chậm rãi bước tiến lên, hạ quyết tâm tĩnh quan kỳ biến.

Sau đó thân thể bay lên không thiếu nữ lại mũi chân điểm một cái, lần này mũi chân lực đạo hơi lớn, mắt cá chân cũng có vận chuyển, cho nên cũng không phải là thẳng tắp ngã ra sau nhảy xuống, mà là phía bên phải bên cạnh nhảy nhót mà đi.

Nguyên lai không chờ thiếu nữ thân hình hạ xuống, phi kiếm liền cướp chí ít nữ ở vào không trung chỗ cao nhất dưới chân, thế là thiếu nữ mỗi lần đều tinh chuẩn mượn lực, tiếp tục hướng về sau mà lại hướng cao tránh đi.

Ngay cả thế sự xoay vần lão vợ cũng thấy có chút sững sờ, trước mắt một màn kia, cổ quái mà buồn cười.

Thiếu nữ phảng phất một đầu nhảy ngắn chứa nhỏ con nai, liền tiếp lan lợi, tràn ngập nhẹ nhàng linh động khí tức, rất nhanh liền biến mất ở bầu trời đêm ở trong.

Đại khái là lo lắng lão vợ tại nửa đường phát lực đánh lén, thiếu nữ nhảy nhót lộ ra cực kỳ không có chương pháp, chột trái chột phải, chột cao chột thấp, chột trước chột sau.

Lão vợ giật giật khóe miệng, ánh mắt phức tạp nói: "Tốt một cái linh

dương treo sừng."

Bất quá lão vượn cũng không có trơ mắt nhìn lấy thiếu nữ trốn đi thật xa, mũi chân vẩy một cái, tùy ý chọn nhấc một cục đá, giữ tại trong lòng bàn tay, hướng kia không trung mãnh liệt ném ra.

Từng viên cục đá bị lão vượn nhanh chóng lấy ra mặt đất, cuối cùng tại lão vượn trong tay lấy phong lôi nhấp nhô chi thế, kích xạ mà đi.

Mặc dù đại bộ phận tảng đá đều thất bại, nhưng là vẫn có bảy tám khóa tảng đá đối với thiếu nữ tạo thành cực lớn uy hiếp, khiến cho nàng không thể không khống chế phi kiếm đánh nát phi thạch.

Trong bầu trời đêm từng tiếng ầm vang rung động, như sấm mùa xuân nổ rộ.

Lão vượn ánh mắt âm trầm.

Cái kia thiếu nữ hoặc là bị điên, hoặc là toàn cơ bắp thiếu tâm nhãn, rõ ràng có thể một hơi khống chế phi kiếm, cất cao đến phi thạch thế yếu không trung.

Nàng lại vẫn cứ đại khái duy trì tại một cái trên độ cao, như là khinh kỳ trường tại sa trường khu vực biên giới, dù làm địch quân cung nỗ thủ không ngừng tiêu hao mũi tên cùng thể lực.

Bất tri bất giác đã tới gần tiểu trấn Tây biên.

Lão vượn thô sơ giản lược ước lượng một chút còn sót lại khí tức, còn thừa không nhiều, chuyên môn khơi mào hai khóa to như hải đồng năm đám cục đá, một tay một khóa, một cước trước đạp, một tay vung mạnh ra, phòng lên cơ bắp cao cao nổi lên, nhìn thấy mà giật mình, trong tay phi thạch phá không chỗ, vậy mà xì xì rung động, xen lẫn một chuỗi dài đốm lửa nhỏ, khác hẳn với thường ngày, như một đầu hết sức nhỏ Hỏa

Long phóng lên tận trời

Lão vợ n hét lớn nói: "Cho ta xuống tới!"

Không trung chỗ, sáng lên một hồi chói lọi điện ánh sáng, về sau mới là sấm mùa xuân nổ vang.

Thiếu nữ kêu lên một tiếng đau đớn, cả người bắt đầu ngã xuống hạ xuống.

Xiêu xiêu vẹo vẹo giống hán tử say bình thường phi kiếm, không ngừng gào thét nghẹn ngào, nhưng vẫn như cũ liều mạng vọt vĩa lướt về phía chủ nhân.

Lão vợ n nhìn cũng không nhìn thiếu nữ cùng phi kiếm, ngược lại híp mắt tiếp cận tiểu trấn Tây biên nóc nhà bên kia, làm một vết bóng đen xuất động thời điểm, lão vợ n đập thật mạnh ra cái chân còn lại, trong tay còn sót lại một khóa tảng đá gào thét mà đi, thống khoái cười to nói: "Người cứu người chết trước!"

Thiếu nữ nôn ra máu hô nói: "Chia ra đến!"

Vốn là thương thế không nhẹ thiếu nữ không đành lòng đi xem, một khắc này, nàng có chút tuyệt vọng, gian nan nắm chặt chuôi kiếm, làm một đầu cánh tay chống đỡ không nổi thời điểm, tranh thủ thời gian đổi tay cầm kiếm, như thế lặp đi lặp lại, không ngừng chậm lại hạ xuống tốc độ.

Ninh Diêu không nghĩ tới, lại là nàng tự cho mình là thông minh, hại chết thiếu niên kia.

Thiếu niên ăn mặc giày cỏ, cồng cái sọt, buộc lên sọt cá, như gió đồng dạng, mỗi ngày đều tới lui vọt vàng, vọt vàng kiếm tiền vọt vàng nấu được.

Ninh Diêu cảm thấy lại là thiếu niên liền chết như vậy, dạng này không đúng!

Thiếu nữ lung la lung lay sau khi hạ xuống, hai ngón khép lại làm kiếm, chống đỡ cái trán chỗ mi tâm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đi ra! Trảm cho ta mở phương này thiên địa!"

Có một đầu rất nhỏ kim tuyến tại thiếu nữ mi tâm, từ bên trên hướng xuống, dần dần lan tràn.

Như tiên nhân mở thiên nhãn!

Cổ lão cầu hình vòm phía dưới, bây giờ Lang Kiêu bên trong.

Có một thanh kiếm nhọn chỉ hướng đầm nước không biết mấy ngàn năm rỉ sét lão thanh kiếm, như từ trong ngủ mê tỉnh lại người, ngáp một cái.

Vết rỉ loang lỗ mũi kiếm nhẹ nhàng lung lay nhoáng một cái.

Thế là Lang Kiêu lung lay nhoáng một cái.

Toàn bộ nước suối cũng lung lay nhoáng một cái.

Cả tòa tiểu thiên địa cũng đi theo lung lay nhoáng một cái.

Một tòa thâm sơn ở trong, gió bụi một mối Tề Tĩnh Xuân và mấy người kết bạn rời núi, vị này ung dung đi tại trên sơn đạo tiên sinh dạy học, một cước nâng lên sau, vừa muốn đột nhiên giảm bên dưới, cười cười, chậm rãi đặt chân.

Dương gia cửa hàng hậu viện lão Dương đầu, ngồi tại ngọn đèn bên cạnh đánh lấy chợp mắt, bừng tỉnh sau, dùng hết tẩu thuốc đập đầu đập mặt bàn.

Đại Ly Phiên Vương Tổng Trường Kính, không khỏi tại công thự giờ chân chữi mẹ.

Tiệm thợ rèn một gian đúc kiếm thất, phụ trách đánh Nguyễn Cung vậy mà một chùy thất bại, năm thanh kiếm bím tóc đuôi ngựa thiếu nữ mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Bị tất cả mọi người xem như đồ đần Hạnh Hoa ngõ hẻm thiếu niên Mã Khổ Huyền, nguyên bản nằm tại nóc nhà nhìn lấy bầu trời đêm, đột nhiên ngồi dậy, đằng đằng sát khí.

Liên ở đây lúc, có một cái quen thuộc tiếng nói vô cùng lo lắng vang lên, càng lúc càng gần: "Ninh cô nương, đừng đứng đấy làm gì ? ! Chạy a! Ta lại không chết, đó là ta cưỡi ra một bộ y phục! Lão súc sinh đầu óc không dùng được, người thế nào cũng choáng váng ?"

Thiếu nữ đã có chút thần chí không rõ, tại sắc lệnh nghi thức sắp đại công cáo thành thời khắc, đột nhiên cảm giác được cả người đằng vân giá sương mù đồng dạng, cho người ta gánh tại đầu vai liền hướng tiểu trấn ngõ hẻm bên trong chạy tới.

Ninh Diêu lập tức tỉnh táo lại, thân thể đi theo một vị nào đó thiếu niên đầu vai, không ngừng xóc nảy chập trùng, có chút khó chịu, càng là khó xử, nàng hoàn toàn mộng: "Ai ?"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Đưa tặng

Trần Bình An khiêng thiếu nữ một đường nhanh chân phi nước đại, chạy đúng là so trước đó lên núi nhanh hơn, giống như là cái đoạt hoàng hoa lớn khuê nữ hái hoa tặc. Ninh Diêu thụ không nhẹ nội thương, cho xóc nảy đến khó chịu, nhưng cũng không lo được mặt mũi gì, nếu là lúc này cho lão vợ một quyền nện đến trên người, xem chừng nàng cùng Trần Bình An liền thật muốn "Tự tử".

Ninh Diêu cái trán tràn đầy mồ hôi, hỏi: "Người làm sao sống được ? Không có cục đá bị đánh trúng ? Người làm sao biết rõ lão vợ chuẩn bị ở sau, là nhắm vào người mà không phải ta ?"

Hỏi một nhóm lớn vấn đề sau, Ninh Diêu đột nhiên bình tĩnh, "Đừng nói trước những này, thừa dịp lão vợ yêu cầu đổi khí thời gian, có thể chạy được bao xa là bao xa! Ta đã để thanh kiếm kia tận lực nhiều dây dưa lão vợ, nhưng là đoán chừng nó không chống được quá lâu."

Giày cỏ ít trẻ măng gật đầu, bước đi như bay, tại lớn nhỏ ngõ hẻm rất quen ghé qua, như một đuôi ngư du đi tại đáy suối.

Rời xa tiểu trấn Tây biên đầu kia đường nhỏ sau, Trần Bình An vẫn như cũ bước chân không ngừng, dành thời gian nhỏ giọng giải thích nói: "Lúc trước tại Nê Bình ngõ hẻm bên kia, lão vợ bị ta lừa gạt đi một tòa phá nhà nóc nhà, sau đó hắn liền rơi trong hố đi, về sau ta vụng trộm ném đi một khối nhỏ ngói bể tại lỗ thùng bên cạnh phòng bên trên, quả nhiên lão vợ tưởng rằng ta không cẩn thận, tiết lộ tiếng bước chân, hắn đột nhiên ném ra một khối mảnh ngói đến, liền vách tường mang phòng cách vách đỉnh cùng một chỗ cho đánh xuyên qua, dọa đến ta xuất mồ hôi lạnh cả người."

"Vừa rồi ta kỳ thật liền nấp tại bên kia nóc nhà, không dám lộ đầu, là sợ

người phân tâm, cũng muốn có thể hay không cho lão vượn đến một tiền, sau đó nhìn thấy lão vượn đem người nện xuống đến khối kia tảng đá, cùng một đầu rắn lửa giống như treo ở trong bầu trời, xem chừng chỉ cần ngẩng đầu, chúng ta tiểu trấn ai cũng nhìn đến gặp, ta cái nào dám xem thường. Lúc đó ta trong đầu nhiều ngoặt vào một cái, nghĩ đến nếu như nếu đổi lại là ta, khẳng định dùng người coi mỗi nhử, đánh trước núp trong bóng tối, quay về đầu thu thập chỗ sáng, một cái mỗi câu xuyên hai điều trên cá, tốt bao nhiêu, đúng không ? Cho nên ta trước hết thoát Lưu Tiệp Dương món kia quần áo, ném ra ngoài về phía sau, mới dám đi cứu người."

Ninh Diêu nhãn tình sáng lên, tấm tắc lấy làm kỳ lạ, sau đó không hiểu thấu bắt đầu thu được về tính số: "Trần Bình An, những này cong cong ruột, người học với ai ? ! Ra vẽ đạo mạo, khẳng định không có mặt ngoài thành thật như vậy. Nói! Lục đạo nhân cứu ta lần kia, tại Nê Bình ngõ hẻm nhà người tổ trạch, người ngoại trừ lấy xuống màn mũ, đến cùng có hay không thừa cơ chiếm ta tiện nghi ?"

Trần Bình An một hồi mờ mịt, tựa như khi còn bé bị cái đuôi trâu lắc tại trên mặt không sai biệt lắm "Cái gì ?"

Thiếu nữ ngược lại là không có tiếp tục hưng sư vấn tội, ngược lại phối hợp cười rộ lên.

Trần Bình An là tham tiền, tuyệt đối không phải sắc phôi.

Ninh Diêu đối với cái này tin tưởng không nghi ngờ, tựa như nàng thủy chung tin tưởng vững chắc tương lai mình nhất định sẽ trở thành đại kiếm tiên, không phải cái gì phượng mao lân giác, có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà là duy ta một người cái chủng loại kia.

Ninh Diêu thấp giọng nói: "Thả ta xuống!"

Trần Bình An hỏi: "Người có thể chính mình đi bộ ?"

Ninh Diêu bất đắc dĩ nói: "Tạm thời còn không thể đi, nhưng người nếu là lại như thế chạy xuống dưới, tâm can của ta tính khí đều muốn bị người điên đi ra. Đến lúc đó không có bị lão vợ n dụng quyền đầu đập chết, kết quả treo thịt heo đồng dạng chết tại người đầu vai, lão vợ còn không phải bị chúng ta tươi sống chết cười."

Trần Bình An chậm dần bước chân, đầu đầu nói: "Vậy làm thế nào ? Lân cận tìm một chỗ giấu đi ? Ta vốn là muốn rời đi tiểu trấn, cái chỗ kia không dễ dàng bị người tìm tới."

Ninh Diêu đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hiếu kỳ hỏi: "Người món kia tự chế giáp làm từ gỗ dâu ? Làm sao không có mặc lên người rồi?"

Trần Bình An cười khổ nói: "Đối phó lão vợ, ý nghĩa không lớn, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến ta đi đường tốc độ, liền dứt khoát cởi bỏ. Cũng may mà như thế, không phải ta cũng không biết rõ làm sao mang người rời đi bên kia, khiêng không thể khiêng, lưng cũng không thể lưng, ôm càng không thể ôm, ngấm lại cũng như cũ."

Ninh Diêu thở dài, hạ quyết định quyết tâm nghĩ: "Trần Bình An, trước thả ta xuống, sau đó lưng ta đi người nói cái chỗ kia."

Trần Bình An tự nhiên không có dị nghị, không chút nào kéo bùn mang nước liền làm theo, công lên thiếu nữ tiếp tục chạy, hỏi: "Ninh cô nương, đao của người đâu ? Làm sao chỉ có vỏ đao ?"

Ôm lấy thiếu niên cổ thiếu nữ tức giận nói: "Chôn trong đất."

Trần Bình An cũng liền không hỏi thêm nữa, chạy hướng ngoài trấn nhỏ một cái ít ai lui tới địa phương.

Rừng núi hoang vắng, chung quanh là từng tòa sớm đã không có hậu nhân tế bái phần mộ, mộ phần đầu cỏ dại rậm rạp, tươi tốt giống như là

cái vườn rau xanh, lúc thỉnh thoảng vang lên vài tiếng đêm hào gọi tiếng, liên tiếp, thật sự là khiếp người. Cũng may Trần Bình An đối với cái này địa, có mang một loại người đồng lứa không từng có tình cảm, ngược lại là không có cảm thấy thế nào khó chịu, ước chừng một nén nhang sau, Trần Bình An công thiếu nữ, xuyên qua vô số tàn chi đoạn xương cốt sụp đổ tượng thần, vây quanh một tòa to lớn tượng thần phía sau, tượng bần tượng thần khuynh đảo trên mặt đất, chẳng biết tại sao, đã không thấy đầu lâu, thân dài hai trượng có thừa, có thể nghĩ, tôn này tượng nặn đã từng hoàn hoàn chinh chinh ngồi ngay ngắn từ đường tự miếu ở trong, là bực nào uy nghiêm lâm liệt.

Trần Bình An ngồi xổm người xuống, ý đồ trước đem Ninh Diêu buông ra. Kết quả chờ giây lát nàng vậy mà không có động tĩnh, dọa đến Trần Bình An coi là Ninh cô nương đã chết ở nửa đường lên, đang lúc Trần Bình An bị sét đánh giống như ngốc trệ tại chỗ, một chữ cũng nói không đến thời điểm, dọc theo con đường này thư thư phục phục ngủ say đi qua thiếu nữ, rốt cục tỉnh lại, vô ý thức lấy tay lưng lau miệng sừng, mơ mơ màng màng hỏi: "Đến rồi?"

Ngồi xổm ở trên đất thiếu niên tại thời khắc này, ngay cả mình cũng nghĩ không thông, dù sao kém chút nước mắt đều muốn chảy ra.

Thiếu niên tranh thủ thời gian hít thở sâu một hơi khí, thu liễm lại dị dạng cảm xúc, hai tay nhẹ nhàng buông ra thiếu nữ chân ỏ, quay đầu cười nói: "Đây là ta năm ngoái mùa thu lâm thời dựng một cái phòng nhỏ, trước kia thường thường mang theo Cổ Sấn tới nơi này chơi, hẳn là hét muốn giày vò, liền dùng đao bổ củi chặt một ít cây nhánh dựng cái giá đỡ, lại dùng lá cây cây cỏ đắp lên đi, vẫn rất bền vững, năm ngoái mùa đông lớn như vậy hai trận tuyết, cũng không có áp sập."

Ninh Diêu đứng thẳng thân thể, quay đầu nhìn lại, phi kiếm cũng không chặt vật trở về, đây là điềm tốt đầu, ít nói nhất rõ ràng lão vợ không có tìm chuẩn hai người trốn tránh địa điểm phương hướng.

Trần Bình An để Ninh Diêu hơi chờ, dẫn đầu xoay người tiến vào cây cỏ dựng lâm thời ỗ nhỏ, hơi chút thu thập, lúc này mới mở cửa đón khách.

Ninh Diêu ngồi vào cũng không lộ ra chật hẹp chật chội ỗ nhỏ, như trút được gánh nặng.

Trần Bình An không có đóng bên trên cái kia phiến thô ráp sài mộc nhỏ môn, mà là an vị tại cửa ra vào, đưa lưng về phía thiếu nữ.

Ninh Diêu hỏi: "Làm sao không đóng môn?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Nếu như lão vượn tìm tới nơi này, liền không có khác biệt."

Ngồi xếp bằng Ninh Diêu gật đầu nói: "Cũng thế."

Trầm mặc một lát sau, Ninh Diêu hỏi: "Người liền không có cái gì muốn hỏi?"

Trần Bình An quả thật hỏi: "Lão vượn có phải hay không dùng hết ba miệng khí?"

Ninh Diêu ừ một tiếng, "Nhưng là để cho người biết một cái không tốt dòng suối nhỏ, lão vượn ít nhất còn có thể lại hồng một lần quy củ. Đối phó hai ta hai cái thương hoạn, hơn phân nửa là dư xài."

Trần Bình An lại hỏi nói: "Ninh cô nương, người cảm thấy lão vượn vì thế nỗ lực bao lớn đại giới rồi?"

Ỗ nhỏ nội tràn đầy bốn phía rót vào cỏ xanh hương thơm, thấm vào ruột gan, mặc dù mặt đất có một chút ẩm ướt khí, nhưng là thiếu nữ cảm thấy đã không thể nhận cầu càng nhiều.

Ninh Diêu cẩn thận nghĩ nghĩ, "Lão vượn tổng cộng xuất thủ ba lần, từ

nhà người Nê Bình ngô hẻm đến tiểu trấn nhất Tây biên lần thứ nhất, lão vượn tương đối hàm súc, chủ yếu là vì thăm dò người có hay không chỗ dựa, dù sao hẳn lúc đó kiêng kị có người tại phía sau màn bố cục, sợ hãi có người nhắm vào hẳn hộ tống đến đây Chính Dương Sơn tiểu chủ tử, cho nên giảm thọ đại khái chỉ ở ba năm năm ở giữa, về sau tại bên khe suối cùng ta giằng co, hai chừng mười năm, lần thứ ba, xem chừng ít nhất năm mươi năm, kế tiếp lần thứ tư, làm sao đều muốn một trăm năm cất bước."

Trần Bình An ánh mắt rạng rỡ, xoay người đưa tay rút ra một cọng cỏ, phỉ đi bùn đất sau, nhai ở trong miệng, mở thầm nghĩ: "Coi như một trăm tám mươi năm tốt, kiếm bộn rồi! Dù là không cân nhắc Vân Hà Sơn cái kia Thái họ nữ tử hãm hại, người bình thường cũng liền sống sáu mươi năm, cái kia ta chính là nhiều kiếm lời hai đời trở về. Lại nói, lão vượn gần hai trăm năm tuổi thọ, đến đổi ta ba đời tính mệnh, ta cảm thấy hẳn chỉ cần nghĩ đến đây cái, khí cũng tức chết."

Ninh Diêu nhíu mày nói: "Trần Bình An, người liền cảm thấy như vậy mạng của mình, không đáng tiền ?"

Trần Bình An không chút do dự nói: "Cùng lão vượn loại kia sống ngàn năm thần tiên yêu quái so sánh, ta một cái trấn nhỏ hẻm lò công xuất thân lão bách tính, tự nhiên là không đáng tiền, thừa nhận loại chuyện này, lại không mất mặt."

Ninh Diêu bị Trần Bình An bộ này nguy biện cho đổ đắc hoảng.

Trần Bình An quay đầu cười một tiếng, "Đương nhiên, nghĩ tới những thứ này, nhận mệnh về nhận mệnh, trong lòng đầu ghen cong vẫn sẽ có, người muốn a, bằng cái gì đều là đời sau bên trên đi một lần, mệnh của ta liền trời sinh không đáng tiền đâu ?"

Ninh Diêu vừa muốn phụ họa cùng, sau đó cùng hẳn khoe khoang vài câu đã phóng khoáng khí khái lại có học thức nội tình thánh hiền châm

ngôn, không ngờ thiếu niên rất nhanh chính mình liền cấp ra đáp án, đường đường chính chính địa để tay lên ngực tự hỏi nói: "Chẳng lẽ là ta lên đời chuyện tốt làm ít à nha? Nhưng đời ta cũng chưa kịp làm chuyện tốt gì việc thiện a, kiếp sau chẳng phải là vẫn phải xong đời, làm sao xử lý?"

Ninh Diêu cầm lấy trên đùi đặt ngang trống rỗng vỏ đao, dùng vỏ nhọn nhẹ nhàng điểm một cái thiếu niên phía sau lưng.

Giày cỏ thiếu niên lập tức nhe răng trợn mắt, quay đầu một mặt giận mà không dám nói gì bộ dáng.

Ninh Diêu trừng mắt nói: "Đời này còn chưa tới đâu đâu, muốn cái gì kiếp sau ? !"

Trần Bình An tranh thủ thời gian duỗi ra một ngón tay, ra hiệu Ninh Diêu không cần lớn giọng nói.

Thiếu nữ mau ngậm miệng.

Trần Bình An cái mông ra bên ngoài một bên xê dịch, ý đồ rời xa thiếu nữ cùng vỏ đao.

Ninh Diêu muốn nói lại thôi, cuối cùng quyết định vẫn là đem chân tướng nói cho thiếu niên, tiếng nói khàn khàn nói: "Trần Bình An, người có nghĩ tới hay không, mặc dù đã giảm thọ một trăm tám mươi năm, nhưng là cái này đầu Chính Dương Sơn Hộ Sơn Viên, hắc nguyên bản có thể sống bao lâu ?"

Lưng đối với thiếu nữ nhìn về phía nơi xa bầu trời thiếu niên, chỉ là lung lay đầu.

Loại này huyền diệu khó giải thích sự tình, thiếu niên làm sao có thể đủ biết rõ, đoán chừng suy nghĩ nát óc cũng đoán không ra đáp án.

Có một số việc, tựa như Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngô hẻm tảng đá xanh đường phố, thiếu niên nếu như không phải đưa tin một chuyện, đời này cũng không biết rõ nguyên lai trên đời bên dưới con đường, không hoàn toàn là đường đất.

Ninh Diêu thở dài nói: "Cái này thiên địa dị tượng mà thành hung thú di chủng, khiếu huyết kém xa chúng ta người tới có khác động thiên, mặc dù vì vậy mà tu hành rất khó, nhưng chỗ tốt là tinh khí thần trôi qua, cũng càng thêm chậm chạp, khiến cho cực kỳ trường thọ, ít thì năm trăm năm, nhiều thì năm ngàn năm tuổi thọ, Bàn Sơn Viên trời sinh tính thiện không động dậy yêu thích yên tĩnh, nếu không có tu hành, tuổi thọ sẽ không quá lớn, tự nhiên không bằng rùa giao chi lưu, nhưng là Bàn Sơn Viên chung quy là đã từng chứa tể một phương, tuổi thọ vẫn như cũ dài đến hai ngàn tuổi khoảng chừng, mà lại cái này đầu Hộ Sơn Viên, hiển nhiên đã tu thành đạo pháp thần thông, một khi bị hấn bước lên bên trên ngũ cảnh, tăng thêm hấn đệ cửu cảnh thể phách, đừng nói hai ngàn năm tuổi thọ, chính là ba ngàn năm, bốn ngàn năm, cũng không phải là không thể được."

Ninh Diêu nhìn qua cái kia gầy gò bóng lưng, "Cho nên đừng cảm thấy mình sống đủ rồi."

Trần Bình An không rên một tiếng.

Ninh Diêu có chút lòng chua xót.

Hai hai không nói gì, nói toạc ra thiên cơ thiếu nữ trong lòng dần dần sinh ra một chút áy náy, liền moi ruột gan mà đi ấp ủ tìm từ, nghĩ đến an ủi một chút tên kia.

Chẳng qua là khi Ninh Diêu nghĩ đến đau cả đầu thời điểm, lại nghe được giầy cỏ thiếu niên một hồi tiếng ngáy nhỏ nhẹ.

Ninh Diêu lập tức mắt tròn tròn.

Hạnh Hoa ngõ hẻm chỗ sâu một tòa nhà lớn, từ trong tới ngoài dọn dẹp sạch sẽ, thậm chí ngay cả cửa sân miệng con đường, cũng so nhà khác cửa ra vào sạch sẽ rất nhiều.

Một vị mặt sống chung mặt mũi hiền lành tuyệt đối vô duyên bà lão chớp chớp mắt, để trong phòng đèn đuốc càng sáng tỏ một chút, sau đó tràn đầy cương chiêu địa nhìn về phía mình cháu trai, bắt đầu năm qua năm ngày qua ngày nói liên miên lải nhải: "Lại lớn nửa đêm chạy đến trên nóc nhà đi làm gì ? Chuyện cũ kể xuân che thu đông lạnh, người tổng cũng không nghe khuyên, chính là đang tuổi lớn, thật muốn đông lạnh ra bệnh căn tử đến, để nãi nãi sống thế nào ?"

Ngủ ngơ ngây ngốc thiếu niên nhếch miệng cười một tiếng.

Bà lão sau khi ngồi xuống, ai thán một tiếng, bắt đầu niệm nhà mình cái kia quyển kinh khó đọc, "Ta cháu ngoan u, người là không biết, hôm nay ban ngày, đầu kia bạch nhãn lang không biết rõ người thấy cái gì vị thịt, đột nhiên mang theo bao lớn bao nhỏ lễ vật trèo lên môn, người coi lúc không ở nhà, người là không thấy được hắc bản mặt nhọn kia, thật sự là hiếu thuận nhi tử hiền lành cha, đều nhanh đem nãi nãi cho cảm động khóc đi."

Sau khi nói đến đây, lão phụ mặt mũi tràn đầy mỉa mai, thành linh hương trên mặt đất phun ra một ngụm cục đàm, lại có chút hối hận, liền tranh thủ thời gian dùng mũi chân ép ép, lão phụ ngẩng đầu nhìn về phía mặt mũi tràn đầy không quan trọng thiếu niên, giận không chỗ phát tiết, chỉ là không nỡ đánh, đành phải thở phì phì nói: "Không tim không phổi con non, cũng không biết rõ đau lòng đau lòng nãi nãi. Người vốn tên là gọi Mã Huyền, chỉ là có cha sinh không có mẹ nuôi, không phải số khổ là cái gì, nãi nãi liền cho người tăng thêm cái chữ khổ, người nếu là ngại xúi

quấy, về sau chính mình đổi lại đến chính là, không quan trọng, không cần để ý nãi nãi ý nghĩ. Nãi nãi chính là hương dã lão bà, là đồng ruộng cóc, kiến thức thiên cận, đáng đời cả một đời bị tội chịu khổ. . ."

Bà lão bắt đầu lau nước mắt.

Thiếu niên Mã Khổ Huyền đưa tay đặt ở lão phụ nhân da bọc xương đầu khô héo trên mu bàn tay.

Lão phụ nhân mắt nhìn cháu mình, thiếu niên ánh mắt bên trong rốt cục mang theo chút tình cảm, nàng vui mừng cười, trái lại vỗ vỗ Mã Khổ Huyền mu bàn tay, "Nãi nãi ta à, là không có phúc khí người, gia gia người có lương tâm không có bản sự, không đáng tin cậy, nhi tử có bản lĩnh không có lương tâm, vẫn là không đáng tin cậy, cho nên cũng chỉ còn lại người này a cái niệm tưởng. Nếu là người không còn tiền đồ, nãi nãi đời này nếm qua nhiều như vậy khổ, xem như ăn không. Chịu khổ không tính cái gì, giống như nãi nãi dạng này liền thành, về sau nhất định phải tiền đồ, có triển vọng lớn, ai khi dễ qua người, người vào chỗ chết khi dễ trở về, ngàn vạn đừng đem người tốt, người xấu đâu, ngẫu nhiên làm mấy lần, cũng không có chuyện gì, đừng tập trung tinh thần ăn no rồi việc lấy đi hại người là được, cẩn thận bị báo ứng không phải? Lão thiên gia ưa thích một năm đến cuối ngủ gật về ngủ gật, nhưng tổng còn có mở ra con mắt thời điểm không phải, vạn nhất cho bắt tại trận, ai u. . ."

Những này chuyện xưa xưa xưa xưa thuyết pháp, thiếu niên là từ nhỏ nghe được lớn, đoán chừng lỗ tai lên kén không nói, mà là đều thay xong mấy gốc kén. Chỉ bất quá thiếu niên từ đầu đến cuối không có rút tay về , mặc cho chính mình nãi nãi nhẹ nhàng nắm.

Lão phụ nhân đột nhiên hỏi: "Người ưa thích Trĩ Khuê cái kia tiểu tiện tỳ làm gì ?"

Thiếu niên mỉm cười nói: "Đẹp mắt chứ sao."

Bà lão thoáng tăng thêm lực đạo tại Mã Khổ Huyền mu bàn tay vỗ một cái, mắng to nói: "Không có lương tâm nhỏ nát gì! Liên nãi nãi nơi này cũng không chịu nói thật ?"

Thiếu niên cười hắc hắc, "Nãi nãi người yên tâm, là sự tình tốt."

Bà lão nửa tin nửa ngờ, tạm thời ép xuống cái nghi vấn này, đổi cái chủ đề, "Biết rõ cha mẹ người vì sao không cần người sao ?"

Thiếu niên cười nói: "Lúc ấy trong nhà nghèo, nuôi không nổi ta ?"

Bà lão bỗng nhiên đề cao giọng nói, thét lên nói: "Nghèo ? Chúng ta Mã gia cái này bảy tám đời rồi, thật là tính không được người nghèo môn hộ, cũng liên là chứa đã quen cháu trai, đến cuối cùng liên đại gia cũng không biết rõ như thế nào cầm cố, kỳ thật lão tổ tông lưu lại một đầu tổ huấn, có tiền nữa cũng không cho đem tòa nhà an trí tại Phúc Lộc Nhai bên trên, Đào Diệp ngô hẻm cũng không cho. Người cái kia đối với đáng đời bị thiên lôi đánh xuống cha mẹ, bọn hắn nếu như nghèo lời nói, có thể mỗi ngày đeo vàng đeo bạc ? Ngừng lại ăn ngon uống say ? Ngoại trừ không dám dọn đi bốn họ thập tộc tụ tập chỗ ngồi đi phô bày giàu sang, bọn hắn cái gì hưởng phúc chuyện tốt hạ xuống một cốc một cái à nha?"

Mỗi lần nói đến con trai con dâu, lão phụ thật sự là hận đến nghiến răng, cười lạnh nói: "Những cái này tổ bối quy củ, chính là chôn dưới đất nát thành bùn đồ chơi, bao nhiêu năm qua đi, bây giờ có thể đáng giá mấy đồng tiền ? Cháu trai, người về sau tiền đồ, đừng quá coi ra gì, nãi nãi sống cao tuổi rồi, gặp nhiều kẻ có tiền cùng không có tiền người, nói cho cùng, chỉ có người không có bản lãnh, mới đi làm người thành thật!"

Mã Khổ Huyền nụ cười rực rỡ, không biết là cảm thấy có đạo lý, vẫn là cho rằng buồn cười buồn cười.

Thiếu niên này từ nhỏ là như thế này, cái gì thua thiệt đều có thể ăn, cái gì khi dễ đều có thể nhẫn, thế nhưng là có một số việc bướng bỉnh bắt đầu, ngay cả con bà nó cũng không khuyên nổi nói không nghe.

Bà lão nghĩ nghĩ, đứng dậy đi ra ngoài nhìn cửa sân cái chốt không, trở lại phòng ngồi xuống lần nữa sau, đề thấp giọng âm, "Cháu trai, đừng nhìn nãi nãi nhiều năm như vậy giả thần giả quỷ, ngoại trừ làm bà mẹ, chính là cho người uống một chén phù nước, nếu không chính là mặt dạn mày dầy cùng người thu phá lạn, nhưng là nãi nãi nói cho người, những cái kia thu hồi lại lão vật nhóm, đều là đình thiên bảo bối. . ."

Thiếu niên lần nữa khôi phục bại hoại thần thái, rõ ràng, đối với nãi nãi cái kia một rương lớn tử rách rưới, Mã Khổ Huyền cũng không hứng thú.

Lão phụ nhân vẫn cứ kể ra trước kia các loại càn được lừa gạt thủ đoạn, dương dương đắc ý.

Mã Khổ Huyền đột nhiên hỏi: "Nãi nãi, Nê Bình ngô hẻm Trần Bình An cha hẳn, có phải hay không chết tại. . ."

Lão phụ nhân sắc mặt kịch biến, tranh thủ thời gian đưa tay che cháu mình miệng, tàn khốc nói: "Có một số việc, có thể làm, không thể nói!"

Thiếu niên cười gật đầu, không còn truy vấn ngọn nguồn.

Về sau lão phụ nhân cũng mất khoe khoang qua lại vinh quang hào hứng, ốm yếu, tâm tư nặng nề, lúc thỉnh thoảng nhìn về phía ngoài cửa sổ cảnh đêm.

Mã Khổ Huyền cười hỏi nói: "Nãi nãi, người tại chúng ta tiểu trấn làm nhiều năm như vậy bà đồng, Hạnh Hoa ngô hẻm hàng xóm láng giềng, người người đều nói người lão nhân gia có thể vượt qua âm dương chi cách, tiếp dẫn vong hồn trở lại dương gian. . ."

Bà lão xem thường nói: "Người khác tin những này ô yên chương khí, người cũng tin ? Nãi nãi ngay cả đánh lời cũng sợ một người, thật muốn gặp được quý hồn, còn không phải chính mình đem chính mình hù chết ?"

"Nãi nãi đừng sợ."

Thiếu niên Mã Khổ Huyền nhẹ giọng cười, "Người quý khác đường, thần tiên khác biệt. Đại Đạo hướng lên trời, các đi một bên."

—— ———

Tảng sáng thời gian.

Cỏ cây ỗ nhỏ nội Ninh Diêu chậm rãi mở ra con mắt.

Không thấy thiếu niên bóng dáng tung tích.

Nàng cấp tốc đứng dậy, xoay người đi ra, mũi chân điểm một cái, nàng nhảy đến tôn này nằm nghiêng cũ nát tượng thần to lớn trên đầu vai.

Nơi xa giày cỏ thiếu niên chính chạy qua bên này đến, bước chân không nhanh không chậm, không giống như là bị đuổi giết. Khi hẩn nhìn thấy mực thiếu nữ sau, tranh thủ thời gian ngoắc ra hiệu nàng xuống tới.

Ninh Diêu nhảy xuống Phật tượng đầu vai, đứng tại thiếu niên trước người.

"Lão vợ không tìm được chúng ta bên này."

Sau khi nói xong, Trần Bình An mặt hướng tôn này không có đầu lâu tượng thần, chấp tay trước ngực, cúi đầu cúi đầu, nghĩ linh tinh niệm. Ninh Diêu lơ mơ nghe được là khẩn xin đừng trách tội nàng mở miệng, nàng liếc mắt, nhưng cũng không nói cái gì.

Về sau Trần Bình An thần thần bí bí thấp giọng nói: "Ta mang đến người nhìn hai tôn tượng thần, rất có ý tứ!"

Ninh Diêu hỏi: "Là thần tiên Bồ Tát hiển linh, nguyện ý đi ra gặp người rồi? Đây chẳng phải là tâm thành thì linh?"

Trần Bình An hậm hực nói: "Ninh cô nương người lời nói này. . ."

Ninh Diêu vẫy một cái lông mày.

Trần Bình An lấy sét đánh không kịp bưng tai chỉ thể tiếp tục nói: "Nghe xong chính là đọc qua thư!"

Ninh Diêu chỉ một thoáng cả người liền biến thành người khác, ho khan vài tiếng, trong lòng mặc niệm rụt rè rụt rè.

Thiếu niên ở phía trước dẫn đường, thiếu nữ yên lặng đi theo sau một bên.

Ninh Diêu vô ý thức duỗi ra một ngón tay, vuốt vuốt mi tâm.

Thật sự là mạng sống như treo trên sợi tóc a.

Thiếu nữ thiên nhân giao chiến hồi lâu, hít thở sâu một hơi khí, tài nhược yếu nói hai chữ, tạ ơn.

Thiếu niên kỳ thật một mực nhãn quan lục lộ tai nghe bát phương, tự nhiên nghe được thiếu nữ đột nhiên xuất hiện cảm tạ mở miệng, mặc dù ở sâu trong nội tâm, không có cảm thấy nàng yêu cầu cùng chính mình nói lời cảm tạ, ngược lại là chính mình hãnh là cảm tạ nàng mới đúng.

Chỉ bất quá Trần Bình An thực sự không biết rõ như thế nào mở miệng, liền dứt khoát không để ý cái này gốc rễ.

Trần Bình An đột nhiên dừng lại bước chân, kinh ngạc nhìn về phía Nam một bên, tự nói một mình: "Nếu như lão vợ đã bị Tề tiên sinh trục xuất, cho nên mới không có đuổi giết chúng ta, nên làm cái gì?"

Thiếu nữ không có gì để nói.

Trần Bình An tiếp tục tiến lên, nhìn không ra dị dạng.

Ninh Diêu tăng tốc bước chân, cùng hắt sóng vai mà đi, nhin không được hỏi: "Trần Bình An, người không sao chứ?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không có việc gì. Ta hiểu rõ một số chuyện, chính là như vậy, không có cách nào chính là không có cách nào."

Thiếu niên không có đọc qua thư, cho nên không biết rõ câu nói kia ý tứ, nếu như đổi một cái thuyết pháp, gọi là sức người cuối cùng cũng có cuối cùng thời điểm.

Ninh Diêu đột nhiên dừng lại bước chân, đợi đến thiếu niên nghi hoặc quay người sau, nàng chỉ chỉ chính mình chỗ mi tâm dấu đỏ, "Biết rõ người hiếu kỳ, nhưng là không tốt ý tứ hỏi, ta không ngại nói thật với người tốt, đây cũng là ta Ninh Diêu đòn sát thủ, Chính Dương Sơn lão vợ lợi hại a? Đem người ta đuổi cho so chó nhà có tang còn thê thảm, đúng không đúng? Nhưng ta mi tâm khiêu huyết nội, để đó mẹ ta đưa tặng cho ta đồng dạng mười tuổi sinh nhật lễ vật, là ta bản mệnh chi vật, nó chỉ cần xuất hiện, đừng nói lão vợ muốn chết, chính là. . ."

Nói đến đây, thiếu nữ chặt đứt lời nói đầu, trực tiếp nhảy qua, "Sở dĩ nói cho người những này, ta là muốn nói cho người, thiên địa rất lớn, chớ xem thường chính mình, cũng đừng nhụt chí, người bây giờ không phải là đã tập võ sao? Không bằng liền kiếm thuật cũng cùng một chỗ luyện!"

Trần Bình An hỏi: "Người sẽ dạy kiếm thuật?"

Ninh Diêu lễ thắng khí hùng nói: "Ta thiên tư quá tốt, học kiếm cực sớm, cảnh giới kéo lên cực nhanh, nhưng là dạy người khác kiếm thuật, nửa điểm không biết!"

Trần Bình An gãi gãi đầu.

Ninh Diêu nghĩ nghĩ, nghiêm mặt nói: "Chuôi phi kiếm ta coi như muốn tặng cho người, nó cũng sẽ không đáp ứng, mà lại ta cũng không nguyện như thế nhục nó, tại quê nhà ta, cho rằng thế gian có linh chi kiếm, đều là ta thế hệ người trong đồng đạo."

Ninh Diêu cuối cùng lấy xuống bên hông tuyết trắng vỏ kiếm, "Nhưng là thanh kiếm này vỏ ta có thể tặng cho người!"

Trần Bình An một đầu sương mù, "Vì sao?"

Ninh Diêu dùng sức vỗ vỗ Trần Bình An bả vai, nói trọng tâm lớn nói: "Liên vỏ kiếm cũng có, khoảng cách kiếm tiên còn xa sao?"

Trần Bình An dần dần tiếp nhận trống rỗng vỏ kiếm, nghẹn họng nhìn trần trối nói: "Nói cái gì?"

Ninh Diêu nhanh chân tiến lên.

Thiếu nữ lúc đó chỉ cảm thấy mình làm một cái cực kỳ tiêu sái sự tình, chỉ thế thôi.

Trần Bình An cẩn thận từng li từng tí mang theo vỏ kiếm, nghĩ thầm chính mình đi nơi nào tìm thanh kiếm đến ?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đại địch trước mặt

Trần Bình An dẫn Ninh Diêu đi vào một tôn năm màu tượng thần trước đó, ước chừng so thanh niên trai tráng nam tử cao hơn một cái đầu, nguyên bản sinh ra tam đôi cánh tay, bây giờ chỉ còn lại có chỗ cao nhất năm đấm một tay, giơ lên cao cao, cùng chỗ thấp nhất "Năm tay" một tay, sở dĩ một cánh tay lại có thể năm tay, nguyên lai là tượng thần mười ngón giao thoa, cho nên dù là mặt khác đầu kia cánh tay bị sóng vai đoạn đi, bàn tay cùng cổ tay vẫn là đến lưu lại.

Năm màu tượng bần tượng thần làm một tôn mặc giáp thần nhân, lớn râu, áo giáp tranh tranh, miếng vảy liên miên, giáp phiến biên giới có tô điểm hai đầu châu dầy, liên châu hạt tròn sung mãn, so với Lưu Tiệp Dương gia tổ truyền Hầu Tử giáp xấu xí không chịu nổi, vền vẹn liền bán bề ngoài mà nói, thật sự là Trĩ Khuê cùng Mã bà bà chênh lệch.

Tượng thần giẫm đạp ở một tòa vuông vức đen kịt trên ghế đá, so sánh đêm qua hai người ăn nhờ ở đậu bên dưới tôn này không đầu tượng thần, tôn này hoa văn màu tượng thần mặc dù tay cụt rất nhiều, mà lại tượng màu pha tạp, nhưng là vẫn toát ra một luồng tinh thần phần chấn tinh khí thần. Trọng yếu nhất chính là tượng đất thần nhân eo chỗ, hai tay quấn giao cùng một chỗ, tư thế cực kỳ cổ quái.

Ninh Diêu liếc mắt liền nhìn ra mảnh khoe, minh bạch Trần Bình An vì sao muốn vội vã mang chính mình đi vào nơi này, gật đầu nói: Chính xác có chút giống Hám Sơn phổ bên trên cái kia đứng cọc quyền giá đỡ, chỉ bất quá cùng quyền phổ bên trên kiếm lô, có chút khác biệt."

Ninh Diêu suy nghĩ một lát, hỏi: "Phụ cận tìm được còn lại tay cụt sao?"

Trần Bình An ngồi xổm ở trên mặt đất, một mặt tiếc hận mà lắc đầu nói: "Đã tìm, cái gì cũng không tìm được, đoán chừng sớm đã bị tới nơi này

chơi trốn tìm hài tử đập nát. Qua nhiều năm như thế, những này thổ thần tiên Nê Bồ Tát nhóm, đoán chừng khổ gì đầu đều nếm qua. Người ngó ngó vị này, cao nhất viên kia năm dăm, cổ tay nơi đó thiếu một khối lớn, bên cạnh một bên còn có rất hơn vết nứt, rõ ràng là cho người ta dùng nĩa cao su, hoặc là cục đá chà đập, tiểu trấn hài tử đều như vậy, đại nhân càng không cho tới này một bên chơi, liền càng thích vụng trộm tới nơi này bắt dễ mèn, đào rau dại, nhất là hàng năm tuyết rơi thời điểm, thường thường là mấy chục người tại bên này ném tuyết, náo nhiệt cực kì, chơi điên rồi về sau, chỗ nào quan tâm được cái gì. Khi còn bé còn ưa thích ganh đua so sánh, xem ai leo cao hơn, còn có người ưa thích leo đến tượng thần trên đỉnh đầu đi đi tiểu, so với ai khác nước tiểu đến càng xa, cho nên người muốn a, mỗi năm xuống tới, liền không có cái đầy đủ hết tượng đất, kỳ thật ta khi còn bé còn có mấy cái mộc điêu tượng thần, về sau nghe nói có người làm biếng ghét bỏ lên núi đốn củi quá mệt mỏi, đã nhìn chăm chăm bọn chúng, mới vừa vào đông lúc ấy, liền vụng trộm cho kéo về nhà chém thành bó củi đốt rụi."

Thiếu niên một mực đang chỗ ấy rì rà rì rầm, có chút trầm thấp sầu não, "Ta lúc đó bị Diêu lão đầu ghét bỏ đốt hầm lò không có ngộ tính, cho đuổi tới trên núi đốt than đi, ta nếu như tại trên trấn biết rõ có người làm như thế, nhất định phải khuyên một chút, thực sự không được, ta có thể đáp ứng giúp hẩn đốn củi đi. Thổ mộc thần tiên Nê Bồ Tát, tuy nói xưa nay không hiển linh, nhưng cái kia dù sao cũng là Bồ Tát thần tiên a, kết quả bị đánh chặt thành bó củi, thứ chuyện thất đức này tình, tại sao có thể làm đây. . ."

Ninh Diêu cùng Trần Bình An giờ phút này chú ý thiên về chút, hoàn toàn khác biệt.

Ninh Diêu một tay xoa cằm, một tay nâng khuỷu tay, cặp con mắt kia tỏa ra ánh sáng lung linh, chậm rãi nói: "Nếu như ta không có đoán sai, nhà người quyền phổ kiếm lô chính là thoát thai từ này, bất quá không phải hiện tại người thấy đôi tay này, mà là tôn này Đạo giáo Linh Quan giống trước đó ở giữa đối thủ kia cánh tay, chính là do biến mất cái kia hai tay

bấm niệm pháp quyết mà ra kiếm lô, mặc dù ta không biết rõ vì sao sáng tác quyền phổ người chỉ tuyển nó một, đồng thời không có lựa chọn hiện tại chúng ta nhìn thấy cái này thủ thế, nhưng là ta có thể xác định một điểm, kiếm lô, hoặc là nói Linh Quan chỉ kiếm bấm niệm pháp quyết, nói không chừng có phân chia lớn nhỏ."

Trần Bình An nghe được như lọt vào trong sương mù, nhưng là không quên phản bác nhắc nhở nói: "Quyền phổ là Cổ Sán, ta là thay đảm bảo."

Ninh Diêu không có cùng Trần Bình An so đo, đưa tay chỉ tôn này Đạo giáo Linh Quan kiếm lô giá đỡ, giải thích nói: "Thấy không, quyền phổ bên trên là tay phải đầu ngón tay xông ra, mà ở trong đó là chín ngón phân biệt dây dưa, vờn quanh, đan xen, chỉ duỗi ra tay phải một cây ngón trở mà thôi, một nhánh độc xinh xắn. Vì cái gì chính là bấm ngón tay thành kiếm quyết, cuối cùng để mà tẩm bổ ngón trở."

Ninh Diêu phối hợp nói rằng: "Ta hành tẩu các người toà này thiên hạ nhiều năm, cũng đã gặp không ít tự miếu tứ đại Thiên Vương, cùng các lộ đạo quán Linh Quan, tôn này tượng đất. . ."

Trần Bình An chậm đợi câu dưới, kết quả đợi nửa ngày cũng không đợi được đáp án, đành phải mở miệng hỏi nói: "Có chỗ kỳ quái gì sao?"

Ninh Diêu gật đầu một cái, chững chạc dàng hoàng nói: "Là lùn nhất."

Ngồi xổm trên đất thiếu niên không nói lời nào, chỉ là hướng nàng duỗi ra ngón tay cái.

Ninh Diêu quay đầu hỏi: "Người gặp qua so với các người Phi Vân Sơn còn cao Đạo môn Linh Quan tượng thần sao?"

"Đương nhiên chưa thấy qua a." Trần Bình An ngẩn người, nghi hoặc nói: "Phi Vân Sơn là chúng ta bên này ?"

Ninh Diêu giật mình, giải thích nói: "Chính là các người nơi này cao nhất ngọn núi kia, cực kỳ lâu trước kia, nghe nói đã từng có vị cao nhân đắc đạo, tại Phi Vân Sơn bên kia chôn xuống một phương Thiên Sư Ấn, để mà trấn áp này phương thiên địa long khí."

Trần Bình An nhần tình sáng lên, "Biết rõ đại khái phương vị à, chúng ta có thể hay không đào ?"

Ninh Diêu cười tủm tỉm nói: "Thế nào, muốn đào bán lấy tiền a?"

Bị vạch trần chân tướng Trần Bình An có chút thẹn đỏ mặt, thẳng thắn nói: "Cũng là không nhất định phải bán lấy tiền, chỉ cần là đồ tốt cùng đáng tiền vật, để ở nhà làm bảo vật gia truyền cũng là tốt nha."

Ninh Diêu dùng ngón tay lẳng không điểm một cái cái kia rơi tiền trong mắt gia hỏa, tức giận nói: "Về sau người nếu là có thể khai tông lập phái, ta đoán chừng có người này a cái chim én hàm bùn, trì gia hữu đạo chường môn Tông chủ, môn hạ đệ tử khách khanh khẳng định cả một đời ăn mặc không lo, năm hưởng phúc liền tốt."

Trần Bình An không có nghĩ xa như vậy, về phần cái gì khai tông lập phái, càng là nghe cũng nghe không hiểu.

Hắn đứng người lên hỏi: "Mặc kệ lớn nhỏ, trước mắt cũng coi là kiếm lô một loại ?"

Ninh Diêu gật đầu nói: "Lớn nhỏ kiếm lô, phân tả hữu tay, chân chính tầm bổ đối tượng, tuyệt đối không phải ngón trở trái cùng tay phải đầu ngón tay, mà là một đường đi ngược dòng nước, thẳng đến. . ."

Ninh Diêu sau khi nói đến đây, nhắm mắt ngưng thần, nàng thậm chí không cần bấm niệm pháp quyết đứng cái cọc, liền có thể sinh lòng cảm ứng, nàng mở mắt sau uốn lượn ngón tay, đối với cùng với chính mình chỉ cái ót hai cái địa phương, theo thứ tự là ngọc chấm cùng thiên trụ hai

tòa khiếu huyết, đúng là tương đối thích hợp ôn dưỡng bản mệnh phi kiếm nơi chốn, nàng cười nói: "Tay phải kiếm lô đối ứng nơi này, tay phải thì là chỉ hướng nơi đây."

Trần Bình An mờ mịt nói: "Ninh cô nương, kỳ thật ta vẫn muốn hỏi, kiếm này lô nói là quyền phổ đứng cái cọc, nhưng ngón tay như thế uốn qua uốn lại, cái này cùng luyện quyền đến cùng có quan hệ gì ? Có thể lớn lực khí sao?"

Ninh Diêu có chút mắt tròn.

Nếu là không phải để Ninh Diêu cụ thể giải thích võ học hoặc là tu hành môn môn đạo đạo, vậy liền thật sự là quá khó xử nàng, càng đừng đề cập để cho nàng nói ra trên đường đi, thật to nhỏ mập mờ khảm khảm như thế nào thuận lợi vượt qua. Dù sao đối với Ninh Diêu chính mình tới nói, những này nhất không có tí sức lực nào đạo lý, còn cần nói ra miệng sao? Không phải tự nhiên mà vậy liền nên quen thuộc sao ?

Thế là thiếu nữ sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn giáo huấn thiếu niên nói: "Cảnh giới không đến, nói nói vô ích! Người hỏi nhiều như vậy làm gì a, một mực vui đầu khổ luyện là được! Làm sao, không thể chịu được khổ ?"

Trần Bình An nửa tin nửa ngờ, cẩn thận từng li từng tí nói rằng: "Ninh cô nương, thật sự là dạng này ?"

Ninh Diêu hai tay vòng ngực, mặt mũi tràn đầy thiên kinh địa nghĩa chính khí biểu lộ, hỏi lại nói: "Không phải đấy? !"

Trần Bình An liền không hỏi tới nữa việc này, ngửa đầu nhìn về phía bị Ninh Diêu xưng là Đạo môn Linh Quan hoa văn màu tượng thần, nói: "Cái này là Lục đạo trưởng nhà bọn hãn thần tiên a."

Ninh Diêu bất đắc dĩ nói: "Cái gì gọi là Lục đạo trưởng nhà bọn hãn thần

tiên ? Thứ nhất, Đạo gia Đạo gia, mặc dù có cái chữ gia, nhưng tuyệt đối không phải là các người tiểu trấn bách tính nhân gia cái nhà kia, Đạo gia to lớn, vượt xa khỏi tưởng tượng của người, thậm chí ngay cả ta cũng không rõ ràng Đạo môn đến cùng có đạo sĩ, đến cùng có bao nhiêu chi mạch lưu phái, chỉ nghe cha ta nói qua, bây giờ tổ đình phân thưởng hạ Nam Bắc bốn tòa. . . Được rồi, nói cho người những này chính là đàn gảy tai trâu. Thứ hai, thần tiên thần tiên, mặc dù các người quen thuộc cùng một chỗ niệm, thậm chí toàn bộ thiên hạ phàm phu tục tử cũng dạng này, nhưng cuối cùng, thần cùng tiên, đi là không giống nhau con đường, ta lấy một thí dụ tốt, người tranh một hơi phật tranh một nén nhang, câu nói này người nghe qua a?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Trước kia Hạnh Hoa ngũ hẻm Mã bà bà thường thường cùng Cố Sán mẹ hăn cãi nhau, ta luôn có thể nghe được câu này."

Ninh Diêu lúc này rất có một chút chỉ điểm giang sơn ý vị, "Phật tranh một nén nhang, vì sao muốn tranh ? Bởi vì thần xác thực yêu cầu hương hỏa, không có hương hỏa, thần liên sẽ dần dần suy yếu, cuối cùng đánh mất một thân vô biên pháp lực, đạo lý rất đơn giản, liên cùng một người mấy ngày không ăn ngũ cốc hoa màu đồng dạng, ở đâu ra khí lực ? Thế tục triều đình vì sao muốn các nơi quan viên cấm tiệt dâm tử ? Sợ chính là nhân gian hương hỏa lộn xộn, khiến cho một chút vốn không nên thành thần nhân hoặc cái gì, có được thần vị, lui một bước nói, cho dù là bọn họ tự tiện thành thần về sau, là thiên tính lương thiện hạng người, nguyện ý năm qua năm che chở dân chúng địa phương, từ trước tới giờ không vượt qua thiên địa quy củ, nhưng đối với mình hủ vì 'Chân Long chi thân' hoàng đế quân chủ mà nói, những này không bị triều đình sắc phong dâm tử, chính là tại họa loạn một phương phong thủy, không khác phiến trấn cát cứ, giảm bớt vương triều khí vận, là đào chân tường cùng hành vi, bởi vì sẽ rút ngắn quốc phúc năm số, giường nằm chi bên cạnh há lại cho người khác ngủ ngáy ?"

"Về phần tiên, rất đơn giản, người thấy người xứ khác, tám chín phần

mười đều xem như, ngay cả Chính Dương Sơn đầu kia lão vợ, cũng coi như nửa cái tiên, đều dựa vào chính mình đi trên Đại Đạo, từng bước một leo núi, thông hướng trường sinh bất hủ đỉnh núi. Người tu hành, cũng được xưng là luyện khí sĩ, tu hành sự tình, thì bị xưng là tu tiên hoặc là tu chân."

Trần Bình An hỏi: "Như vậy tôn này Đạo môn Linh Quan đến cùng là thần vẫn là tiên ? Dựa theo Ninh cô nương thuyết pháp, nên tính là Đạo môn bên trong tiên nhân a?"

Ninh Diêu sắc mặt trang nghiêm, nhẹ nhàng lắc đầu, không có tiếp tục nói toạc ra thiên cơ.

Nàng đột nhiên nhú nhú lông mi.

Một khóa cục đá không hiểu thấu kích xạ mà tới, đập ầm ầm tại Linh Quan tượng thần cao hơn đầu lâu cái kia trên năm tay, ném ra rất nhiều mảnh vụn xuống tới.

Ninh Diêu phát phát tay, xua tan đỉnh đầu những cái kia mảnh bùn bụi đất.

Trần Bình An đứng người lên, thuận Ninh Diêu ánh mắt, hẩn quay đầu nhìn lại, kết quả nhìn thấy một cái ngoài ý liệu bóng dáng.

Có cái ngăm đen gầy gò thấp bé thiếu niên, ngồi xổm ở nơi xa một tòa ngã xuống đất tượng thần bên trên, một cái tay không ngừng ném ra ngoài cục đá, tiếp được cục đá.

Trần Bình An quay người cùng Ninh Diêu sóng vai mà lập, nhẹ giọng nói: "Hẩn gọi Mã Khổ Huyền, là Hạnh Hoa ngõ hẻm cái kia Mã bà bà cháu trai, rất kỳ quái một người, từ nhỏ đã không thích nói chuyện, lần trước tại dòng suối nhỏ bên trong đụng phải hẩn, Mã Khổ Huyền còn chủ động nói chuyện với ta tới, hẩn rõ ràng đã sớm biết rõ Xà Đảm Thạch rất

đáng tiền."

Tên là Mã Khố Huyền thiếu niên, đứng người lên sau tiếp tục ước lượng lấy viên kia cục đá, hướng Ninh Diêu cùng Trần Bình An rục rờ cười một tiếng, đi thẳng vào vấn đề nói: "Nếu như ta đi Phúc Lộc Nhai Lý Trạch, cùng Chính Dương Sơn đầu kia lão vợ nói tìm được các người hai cái, ta nghĩ làm sao đều có thể cầm tới một cái túi tiền. Bất quá các người chỉ cần cho hai ta cái túi tiền, ta sẽ giả bộ không thấy gì cả. Trước đó nói xong, chỉ là buôn bán mà thôi, đừng nghĩ lấy giết người diệt khẩu a, trên mặt đất nhiều như vậy thần tiên Bồ Tát đều nhìn lấy chúng ta đâu, cẩn thận bị báo ứng."

Thẹn quá thành giận Ninh Diêu đang muốn nói chuyện, lại bị Trần Bình An một phát bắt được cánh tay, hấn tiến lên bước ra một bước, đối với Mã Khố Huyền trầm giọng hỏi: "Nếu như ta nguyện ý đưa tiền, người thật có thể không nói ra đi?"

Mã Khố Huyền hơi sững sờ, tựa như là hoàn toàn không nghĩ tới cái này đối với thiếu niên thiếu nữ, tốt như vậy nói chuyện, lại còn thật cùng tự mình làm lên sinh ý.

Bất quá hắn cũng lười tiếp tục đóng kịch, móc ra một cái hoa mỹ tình quý túi tiền, tiện tay nhét vào trên mặt đất, cười nói: "Ta đã tại Lý gia cầm tới thù lao, chỉ bất quá ta nhưng không phải là vì tiền, Nê Bình ngô hẻm Trần Bình An, Tống Tập Tân sát vách hàng xóm, đúng không ? Người muốn trách thì trách bên cạnh người gia hỏa, quá khiến người chán ghét, nàng ngày hôm qua hồng rất nhiều người đại sự."

Thiếu niên giật giật khóe miệng, đưa tay chỉ hướng chính mình, "Tỉ như ta."

Trần Bình An nhìn quanh bốn phía.

Mã Khố Huyền nhìn về phía Ninh Diêu, cười nói: "Yên tâm, đầu kia lão

vượt tạm thời có chút việc phải xử lý, ta liền thừa cơ hội này, muốn theo người đòi hỏi một vật, người biết là cái gì, đúng không đúng?"

Ninh Diêu cười lạnh nói: "Cẩn thận có mệnh cầm mất mạng dùng."

Mã Khổ Huyền vui tươi hơn hờ nói: "Người cũng không phải vợ ta, lo lắng cái này làm cái gì."

Trần Bình An thực sự không cách nào tưởng tượng, như thế một cái đầy người quý khí âm trầm gia hỏa, tại sao có thể có người cảm thấy người này là cái kẻ ngu ?

Ninh Diêu sắc mặt âm trầm, đụng đụng Trần Bình An đầu vai, nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Chẳng biết tại sao phi kiếm đến rồi một bên chung quanh, liền vào không tới."

Mã Khổ Huyền có chút chuyển di ánh mắt, đối với Trần Bình An nhếch miệng cười nói: "Ngày hôm qua nóc nhà một trận chiến, rất đặc sắc, ta trùng hợp đều nhìn thấy. A đúng, người có thể lấy xuống cột vào trên bàn chân bao cát, bằng không người là đuổi không kịp ta."

Trần Bình An quả thật ngồi xổm người xuống, chậm rãi cuộn lên ống quần, ánh mắt thì một mực đặt ở Mã Khổ Huyền trên người.

Tận đến giờ phút này, Ninh Diêu mới kinh ngạc phát hiện, nguyên lai Trần Bình An trong ống quần một bên, trên bàn chân còn cột một vòng không dày không mỏng bao cát.

Trần Bình An cùng Ninh Diêu giải thích một câu: "Lúc còn rất nhỏ, Dương gia cửa hàng Dương gia gia liền đã từng dặn dò qua ta, chết cũng đừng lấy xuống. Vốn là định dùng tới đối phó lão vượt thứ tư khẩu, bây giờ nghĩ nghĩ, cũng không xê xích gì nhiều, bởi vì ta luôn cảm thấy cái này gọi Mã Khổ Huyền gia hỏa, cùng lão vượt đồng dạng nguy hiểm."

Mã Khổ Huyền nhẹ nhàng nhảy xuống tượng thần, liếc mắt một bộ màu xanh sẫm trường bào anh khí thiếu nữ, nói một mình nói: "Lúc đầu coi là tốt xấu chờ ta ra tiểu trấn, mới có thể gặp được vị thứ nhất Đại Đạo chi địch, không nghĩ tới nhanh như vậy liền đụng tới. Ha ha, thật sự là vận khí tới cản cũng đỡ không nổi a."

Ninh Diêu đột nhiên hỏi: "Trần Bình An, tên kia khi còn bé cũng cho cái đuôi trâu vung qua ?"

Trần Bình An đứng người lên, nhẹ nhàng dậm chân, trái phải hai chân các mấy lần, nghiêm túc nghĩ đến Ninh cô nương vấn đề, trả lời nói: "Mã bà bà rất có tiền, cho nên ta nhớ được cái này Mã Khổ Huyền nhà hoàng ngưu, hình thể phá lệ lớn, cái kia cái đuôi trâu vung lên đến, rất đáng sợ."

Tại Trần Bình An đứng người lên thời điểm, Mã Khổ Huyền nhưng lại ngồi xổm người xuống, nắm lên một cái cục đá đặt ở trong lòng tay trái.

Cuối cùng, Nê Bình ngô hẻm thiếu niên cùng Hạnh Hoa ngô hẻm thiếu niên, hai cái người đồng lứa, xa xa giăng co.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Xuân phong đặc ý

Trần Bình An trái phải mũi chân trước sau không dễ dàng phát giác mà néo néo mặt đất, tựa hồ còn tại thích ứng biến nhẹ hai chân.

Hắn lưu ý đến Mã Khố Huyền tổng cộng nhặt được năm viên cục đá, bốn khóa giữ tại tay phải, một khóa bên phải tay.

Mã Khố Huyền vẻ mặt tự nhiên, nhìn về phía vỏ đao vỏ kiếm đều là khoảng không xứ khác thiếu nữ, cười nói: "Nói xong, hiện tại là ta cùng Trần Bình An đơn đấu, dựa theo ta nãi nãi khi còn bé giảng cổ sự, đang diễn nghĩa bên trên, hai tên Đại tướng tại trước trận bắt đối với chém giết, ai hô giúp đỡ ai cũng không phải là anh hùng hảo hán, nếu là có thể trận trăm địch ngàn, quân tâm đại chấn, một trận chiến coi như thắng. . ."

Ninh Diêu nhìn lấy cái kia Mã Khố Huyền liền tâm phiền, nàng liền không có gặp qua như thế cần ăn đòn gia hỏa, Nê Bình ngô hẻm Tổng Tập Tân lòng dạ cũng sâu, cũng ưa thích khoe chữ, suốt ngày bày tiểu phu tử diễn xuất, nhưng người ta tốt xấu nhìn chính là một bộ đọc sách hạt giống bộ dáng, trước mắt vị này thấp bé gầy gò thiếu niên, da thịt không thể so với Trần Bình An trắng, mà lại con mắt phá lệ lớn, cả người cho người cảm giác chính là rất quái lạ, nhất là tăng thêm loại này sứt sẹo khó đọc chua văn, tựa như bà lão bôi nhào nửa cân son phấn tại tấm kia vỏ cây già bên trên, ra vẻ then thùng hình dáng, thật sự là cực kỳ bi thảm.

Trần Bình An không cùng Hạnh Hoa ngô hẻm người đồng lứa nói dọa, có chút xoay người, bỗng nhiên phát lực, thẳng tắp vọt tới trước, thế như tuấn mã.

Thật nhanh!

Nhìn lấy Trần Bình An chạy gấp đi xa bóng lưng, cơ hồ một cái nháy mắt liền cùng mình kéo ra hai trượng nhiều khoảng cách, dù là kiến thức rộng rãi Ninh Diêu cũng khó tránh khỏi cảm khái, đây không phải nói Trần Bình An đặt ở toàn bộ thiên hạ người đồng lứa ở trong, hẳn có thể chạy vội nhanh hơn cáo thỏ, chuyện này bản thân như thế nào không được, tự nhiên không phải như thế, mà là tại này phương thiên địa toà này trong lồng giam, Trần Bình An có thể chỉ dựa vào mười mấy năm như một ngày mài nước công phu, liền đem chính mình thể phách ngạnh sinh sinh rèn luyện đến nước này, đây mới là nhất làm cho Ninh Diêu bội phục địa phương.

Ninh Diêu nghĩ nghĩ, khó nói có thể chịu được cực khổ, cũng là một loại thiên phú ?

Giữa hai thiếu niên khoảng cách trong nháy mắt chỉ còn một nửa.

Trần Bình An thậm chí đã có thể rõ ràng nhìn thấy, Mã Khổ Huyền sắc mặt liên tiếp rất nhỏ biến hóa, một lát kinh ngạc sau, chuyển thành sợ hãi, cấp tốc khôi phục trấn định, sau đó không chút do dự địa mãnh liệt nhắc cánh tay, toàn bộ tinh tế cánh tay, tách ra một luồng kinh người lực bộc phát.

Một mực gắt gao tiếp cận Mã Khổ Huyền tay phải động tĩnh Trần Bình An, không còn thẳng tắp vọt tới trước, trong một chớp mắt liền liền gãy phía bên phải một bên.

Mã Khổ Huyền đầu kia cánh tay vậy mà xuất hiện vi diệu dừng lại, cổ tay rung lên, mục tiêu chính là chệch hướng thẳng tắp Trần Bình An.

Bắn ra cục đá khí thế hung hung, mặc dù không bằng Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên như vậy kinh khủng, nhưng là vẫn không thể khinh thường. Vốn nên luống cuống tay chân Trần Bình An cũng không dừng bước, cái eo vặn một cái, nửa người trên nghiêng đi, viên kia cục đá vừa vặn từ trước mắt lóe lên một cái rồi biến mất, giày cỏ thiếu niên trên trán

sợi tóc bị cái kia cổ thanh phong lôi cuốn đến tùy theo rung động.

Mã Khổ Huyền nắm giữ còn thừa cục đá tay phải nhẹ nhàng hất lên, trong đó một khóa cục đá vừa văng rơi vào tay phải trong lòng bàn tay.

Vị này Hạnh Hoa ngũ hém thấp bé thiếu niên, giống như cũng không cảm thấy lần thứ hai xuất thủ liền có thể giải quyết hết Trần Bình An, cho nên không có dừng lại tại nguyên chỗ, bắt đầu chạy phía bên phải tay một bên, cùng lúc đó, vung tay ném ra viên thứ hai cục đá.

Giày cỏ thiếu niên một cái không có dấu hiệu nào địa bỗng nhiên xoay người, hai tay gần như có thể chạm đến mặt đất, viên kia cục đá từ sau trên lưng cấp tốc xẹt qua, chà phá Trần Bình An đơn bạc quần áo, may mà chỉ là trầy da, nhìn qua da tróc thịt bong rất đáng sợ, kỳ thật vết thương không sâu.

Lúc này giữa hai người cách lại bị rút ngắn một nửa.

Mặc dù Mã Khổ Huyền cũng ý thức được hẳn là muốn kéo dài khoảng cách mới đúng, nhưng là Trần Bình An vui đầu chạy nước rút, thực sự quá nhanh như điện chớp, tôn lên Mã Khổ Huyền trong lòng vội vàng chuyển di trận địa, phảng phất là lão ngư kéo võ xe, cho nên khi Trần Bình An tấm kia ngăm đen khuôn mặt càng tới gần, giày cỏ thiếu niên cái kia kiên nghị sáng tỏ ánh mắt, càng chướng mắt. Lúc này tương phản, Mã Khổ Huyền rõ ràng xuất hiện một vòng chần chờ vẻ mặt, là từ bỏ ném ném tảng đá cử động, quả quyết nhanh chân rút lui ? Vẫn là được ăn cả ngã về không, tại viên thứ ba trên tảng đá phân ra thắng bại ?

Mã Khổ Huyền do dự, so sánh Trần Bình An thắng tiến không lùi, hình thành so sánh rõ ràng.

Giờ này khắc này giày cỏ thiếu niên, nơi nào có nửa điểm Nê Bình ngũ hém kẻ ba phải đáng vẻ ?

Mã Khố Huyền tại loại sự tình này quan sinh tử khẩn yếu bước ngoặt, triệt thoái phía sau một bước, lần nữa huy động cánh tay.

Rõ ràng, Mã Khố Huyền tin tưởng mình trong tay cục đá.

Cái này đừng nói đánh nhau, cho tới bây giờ liền không có cùng người cãi nhau quá gở thiếu niên, từ nhỏ đến lớn liền không thích cùng người đồng lứa đợi cùng một chỗ, so Trần Bình An hoặc là Cố Sán, càng giống là một đầu độc lai độc vãng mèo hoang con non. Hắn ưa thích cũng không có việc gì liền bắt một cái cục đá, vừa đi một bên ném, đương nhiên lực đạo đều rất nhẹ, nhìn như hững hờ chơi đùa, không có người coi ra gì, chỉ là Mã Khố Huyền tại Lang Kiều bên dưới bờ một bên, bốn bề vắng lặng thời điểm, liền sẽ một mình đổ xuống sông xuống biển, thoáng mỏng một chút cục đá, thường thường có thể ở trên mặt nước đánh ra mười mấy gợn sóng về sau, đâm vào bờ bên kia thạch củng kiều trên nội bích, âm âm vỡ nát, thể lực to lớn, lực tay chi xảo, có thể nghĩ.

Mã Khố Huyền thường xuyên cũng sẽ ngồi xổm ở thanh ngư trên lưng, dùng cục đá đi nện trong nước cá bơi. Mặc kệ có thể hay không đánh trúng cá bơi, dù sao thiếu niên ném vào trong nước cục đá, cơ hồ không có bọt nước.

Cho nên tại Hạnh Hoa ngõ hẻm cái kia tòa nhà tổ trạch, trong viện, hoặc là trên nóc nhà, thường thường sẽ nằm mấy con chim tước thi thể, máu thịt be bét.

Hai người cách xa nhau bất quá mười mấy bước mà thôi, trước đó hai lần tránh né rơi Mã Khố Huyền cục đá, Trần Bình An thân hình bước chân, càng thiên hướng về nhanh nhẹn nhẹ nhàng, cũng không có bất kỳ cái gì tiết lộ ra gân cốt cường tráng địa phương, giày cỏ thiếu niên tựa như một mảnh nhẹ nhàng lá cây tử, nhưng là Trần Bình An cùng Mã Khố Huyền sắp đụng nhau thời điểm, Trần Bình An rốt cục triển lộ ra "Nặng" một mặt, liên tiếp tam đại bước, đã nhanh lại mãnh liệt, tràn ngập sức kéo, rơi xuống đất như thiết chùy nện thanh kiếm, nhắc chân thì

như rút lên một cái ngọn núi chân núi.

Ba bước, gần trong gang tấc.

Mã Khổ Huyền vẫn là không thể tới kịp ném ra cục đá, theo lý mà nói, đại thế đã mất.

Nhưng là Trần Bình An không khỏi chấn động trong lòng, bất quá vẫn là không có bất kỳ cái gì lùi bước, bởi vì tình thế gấp gáp, đã dung không được hăn dừng cương trước bờ vực, không bằng thả người nhảy lên, bắt buộc mạo hiểm.

Mã Khổ Huyền khoe miệng bứt lên, ý cười nghiền ngẫm, tay phải buông ra, vứt bỏ còn thừa cục đá, nâng lên tay phải vốn là nắm đấm, cho nên thuận thế chính là một quyền ném ra đi.

Hăn ngay từ đầu liền cho Trần Bình An đào cái bẫy rập, cái gọi là hoài nghi, cố ý cho Trần Bình An cơ hội gần người, thậm chí vì sao muốn lựa chọn lấy cục đá đến xem như tiến tay công đoạn, tất cả đều là vị này Hạnh Hoa ngõ hẻm tiểu tử ngốc kín đáo mưu đồ thôi. Vì cái gì chính là bày ra địch lấy yếu, đem có thể từ lão vượn lòng bàn tay bên dưới chạy đi cá chạch thiếu niên, câu dẫn tới chính mình bên cạnh, để cái này Trần Bình An chính mình đưa tới cửa!

Một tay khoảng cách, tức là một quyền khoảng cách.

Trần Bình An là cái không tính quá rõ ràng thuận tay trái, thế là cùng Mã Khổ Huyền nắm đấm phải đầu, cứng đối cứng đụng vào nhau.

Tại nắm đấm đụng nhau trong nháy mắt, cơ hồ đồng thời, hai cái thiếu niên liền phân biệt hướng đối phương một chân đá tới.

Trần Bình An cùng Mã Khổ Huyền đồng thời bay rớt ra ngoài, hung hăng ngã tại bùn trên mặt đất.

Hai người lại gần cách hơn hai mươi bước, Mã Khổ Huyền bò dậy, quỳ một gối xuống đất, ngum lớn thở dốc, hấn giơ tay lên cánh tay, buông ra nắm đấm, bởi vì trong lòng bàn tay viên kia cục đá một mực không có ném ra bên ngoài, cho nên lúc này thiếu niên trong lòng bàn tay, mặc dù không gọi được máu thịt be bét, nhưng cũng đã màu đỏ tươi một mảnh, nhìn thấy mà giật mình.

Mã Khổ Huyền nhếch nhếch miệng, vuốt vuốt bụng, ánh mắt cực nóng, đối với Trần Bình An lớn tiếng cười nói: "Trần Bình An! Có dám hay không lại đến ? !"

Trần Bình An tay phải thảm hại hơn, bởi vì lúc trước tại hẻm nhỏ tập sát Vân Hà Sơn Thái Kim Giản, trong lòng bàn tay bị mảnh sứ vỡ vạch phá cực sâu, đoạn này thời gian, mặc dù một mực thoa lấy từ Dương gia cửa hàng truyền thừa bí chế thảo dược, nhưng là thương căn động cốt một trăm thiên, thiếu niên thể phách lại cứng cỏi, cuối cùng không phải loại kia sinh tử người, thịt xương trắng tu hành thần tiên, cho nên cùng Mã Khổ Huyền trao đổi một quyền này một chân, Trần Bình An càng thêm ăn thiệt thòi.

Trần Bình An băng bó có vài bông đầu tay phải, đã tại không tự chủ được mà run nhè nhẹ, máu tươi chảy ra vài bông, một giọt một giọt rơi vào chân biên đã trên cỏ.

Trần Bình An tận lực đi hít một hơi thật sâu khí, thế là rõ ràng cảm nhận được phần bụng truyền đến âm nhói, hấn muốn xác định loại trình độ này đau đớn, đối với mình tiếp xuống hành động, đến cùng sẽ tạo thành bao lớn ảnh hưởng.

Đây là thói quen mà thôi.

Trần Bình An là nghèo khổ xuất thân, chính là bởi vì thứ nắm giữ quá ít, cho nên liền phá lệ tính toán chi li, trái lại Tổng Tập Tân Lô Chính

Thuần như thế phú quý con cháu, tuyệt đối sẽ không để ý trong túi có mấy đồng tiền, đây là đại sự không để ý mảnh cần, Trần Bình An đương nhiên không được. Cho nên Trần Bình An cho người ấn tượng, một mực là cùng câu nệ, nguội cùng ấn nhẫn những này từ ngữ dính một bên, thiếu niên chuyện đương nhiên triều khí phồn thịnh, ngược lại không nhiều, về phần trước mắt cái kia không hiểu thấu chạy đến, muốn cùng Trần Bình An Ninh Diêu đả sinh đả tử Mã Khổ Huyền, đại khái thuộc về không thể nói lý quái thai, Ninh Diêu chỉ ít còn có thể dùng phong mang tất lộ để hình dung, Mã Khổ Huyền loại này liền hoàn toàn để cho người ta không nghĩ ra được.

Trần Bình An không có quay đầu, lưng đối với Ninh Diêu nhẹ nhàng khoát tay áo, ra hiệu chính mình không có việc gì.

Mã Khổ Huyền chậm rãi đứng người lên, đứng dậy trước thiếu niên vỗ vỗ một lùm cổ đại, tùy ý lau đi trong lòng bàn tay vết máu.

Trần Bình An đứng dậy theo.

Mã Khổ Huyền dẫn đầu phát lực, ban sơ chỗ đứng vị trí bị giảm ra hai cái vũng bùn.

Cái này khi ồm đồng dạng gây gò thiếu niên nhanh đến mức không thể tưởng tượng, cao cao nhảy lên, một cái đầu gối vọt tới chạm mặt tới Trần Bình An.

Trần Bình An một quyền nện đến Mã Khổ Huyền cái kia nhớ lên gối hạ xuống, nhưng là bị không trung thân thể nghiêng về phía trước Mã Khổ Huyền thiểm điện một quyền, một quyền âm âm nện ở cái trán, Mã Khổ Huyền nguyên bản uốn lượn cuộn mình hai chân, trong nháy mắt giãn ra, mang theo thể ngửa ra sau Trần Bình An ngực trùng điệp giảm mạnh.

Trần Bình An liền giống bị đại chùy phủ đầu một chùy, tăng thêm đồng thời bị làm ngực va chạm, gần như thẳng tắp mà ngửa ra sau ngã xuống

đất.

Mã Khổ Huyền thân thể trên không trung lẫn lộn một vòng, sau khi hạ xuống tiếp tục cười gằn vọt tới trước, rất nhanh liền chạy vọt đến mới nửa ngời đứng dậy Trần Bình An trước người, Mã Khổ Huyền chính là một cước.

Trần Bình An hai tay giao thoa đón đỡ trước người, cánh tay trái bên ngoài cánh tay phải ở bên trong, gắt gao bảo vệ tim cùng khuôn mặt.

Trần Bình An bị một cước này bị đá bay rớt ra ngoài, chỉ bất quá trọng tâm cực thấp, lại che lại yếu hại, cũng chưa từng xuất hiện máu me đầm đìa hình ảnh.

Một đường lẫn lộn.

Mã Khổ Huyền đắc thế không tha người, tiếp tục vọt tới trước.

Làm Trần Bình An sau khi dừng lại lẫn thế đầu trong nháy mắt, bất tri bất giác, hữu ý vô ý, cả người biến thành quỳ một gối xuống đất, xoay người chạy lấy đà tư thế.

Mã Khổ Huyền thần sắc trì trệ.

Sau một khắc, Trần Bình An như là một nhánh từ cường cung kéo căng bắn ra mũi tên, trong nháy mắt đi vào Mã Khổ Huyền trước người, tốc độ chi khoái, cùng lúc trước so sánh, tưởng như hai người.

Bày ra địch lấy yếu.

Trần Bình An cũng biết.

Mã Khổ Huyền lần này căn bản không kịp ra quyền, liền bị Trần Bình An dùng đầu vai đâm vào ngực, Mã Khổ Huyền lão đảo lui lại, phần

bụng lại truyền tới một hồi quặn đau, bản năng mà cúi đầu xoay người, tai trái huyết thái dương bên kia liền bị Trần Bình An lấy tay cánh tay quét ngang mà bên trong, vừa nhanh vừa mạnh, trước đó chiếm hết thượng phong Hạnh Hoa ngộ hẻm thiếu niên, lấy một loại quỷ quyết tư thế hai chân bay lên không bên cạnh bay ra ngoài.

Trần Bình An đột nhiên bắt lấy Mã Khổ Huyền hai chân mắt cá chân, mang theo Mã Khổ Huyền xoay tròn một xung quanh, gầm thét một tiếng, vừa mới nặng hơn chín mươi cân thấp bé thiếu niên hung hăng ngã hướng phương xa!

Vừa vọt tới một tôn nát nửa một bên thân thể tư thế ngồi tượng thần, cao nhất trượng nửa trái phải, nếu như không có ngoài ý muốn, Mã Khổ Huyền lần này nhất định sẽ rất thê thảm.

Thế nhưng là Mã Khổ Huyền sừng sốt không dựa vào ngoại vật, tự mình sáng tạo ra một cái "Ngoài ý muốn" .

Hắn hai cái chân trước sau đạp trúng tượng thần đầu lâu, sau đó trong nháy mắt uốn lượn cùng trong nháy mắt thẳng băng, cả người mượn to lớn lực bắn ngược nói, cùng Trần Bình An trước đó ám toán có dị khúc đồng công chi diệu, hướng về nơi xa trên đất đối thủ kích xạ mà đi.

Nhưng là Mã Khổ Huyền đột nhiên kinh hãi trừng mắt.

Chỉ gặp Trần Bình An đứng tại nguyên chỗ, giơ lên cao cao một tay, không biết khi nào, trong tay hắn nắm giữ một thanh trống rỗng xuất hiện đoản đao, mũi đao liền thẳng tắp chỉ hướng phi tốc vọt tới Mã Khổ Huyền.

Thế nhân cái gọi là "Chính mình muốn chết", đại khái nói chính là loại tình huống này.

Dù là Trần Bình An tay cầm đao tại run rẩy kịch liệt, nhưng là đầy đủ

một đao đâm thấu Mã Khố Huyền thân thể, khác biệt chỉ ở cắt vào miệng là cánh tay, đầu lâu vẫn là lồng ngực mà thôi.

Mã Khố Huyền dù là hãm sâu tuyệt cảnh, mặc dù sợ hãi dị thường, lại không có chút nào từ bỏ tâm cảnh, gian nan thay đổi thân thể, dù là chỉ có một tơ một hào, cũng phải để tự thân yếu hại chệch hướng cái kia đao nhọn.

Liền ở đây lúc, một đao thon dài thân hình xuất hiện tại giữa hai thiếu niên.

Là cái trung niên nam nhân, gánh vác trường kiếm, bên hông treo đeo hồ phù.

Không thấy hấn như thế nào xuất thủ, Mã Khố Huyền liền đảo ngược càn khôn giống như, chẳng những hai chân rơi xuống đất, còn thân thể thẳng tắp địa đứng ở nam nhân bên cạnh.

Sau đó đeo kiếm nam nhân quay đầu nhìn hướng về sau rút lui một bước cầm đao thiếu niên, ánh mắt bên trong mang theo không che giấu chút nào khen ngợi tán thưởng, nhẹ giọng cười nói: "Các người hai cái lần này giao thủ, đánh cho cũng không tệ."

Trần Bình An khước miệng thẩm lấy tơ máu, lại lui về sau một bước.

Nam nhân cười trừ, đề nghị nói: "Ta xuất thủ cứu xuống Mã Khố Huyền, tính ta thiếu người một cái nhân tình, cho nên ta sau khi ra ngoài, sẽ thuyết phục Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên từ bỏ đối với các người hai cái truy sát, như thế nào?"

Ninh Diêu đi vào Trần Bình An bên cạnh.

Vị này đến từ Chân Võ Sơn Bình gia tu sĩ, nhìn chăm chăm thiếu nữ, sau đó đối với Trần Bình An nói rằng: "Người không có cò kè mặc cả tư

cách, đáp ứng liền gật đầu, không đáp ứng liền tiếp tục trầm mặc là được. Nếu như cảm thấy không công bằng, không cam tâm, lại nếu như người còn có thể may mắn từ lão vườn lòng bàn tay bên dưới chạy trốn, như vậy về sau rồi đi tiểu trấn, có thể đi Chân Võ Sơn tìm ta, đòi hỏi người cho rằng công đạo."

Trần Bình An thu hồi Ninh Diêu cấp cho chính mình ép áo đao, giấu vào tay áo phải bên trong, đối với cái kia Chân Võ Sơn nam nhân gật đầu nói: "Nếu có cơ hội, ta hiểu rồi."

Mã Khổ Huyền vừa muốn nói chuyện, nam nhân hờ hững nói: "Người chết càng không tư cách cùng người sống đặt xuống ngoan thoại."

Mã Khổ Huyền gắt gao nhếch lên bờ môi, quả thật cúi đầu không nói.

Một lớn một nhỏ, cái này đối với Chân Võ Sơn sư đồ, dần dần đi xa.

Trần Bình An đặt mộng ngồi ở trên mặt đất.

Ninh Diêu tranh thủ thời gian ngồi xồm người xuống, lo lắng nói: "Kiểu gì ? Chỗ nào bị thương nặng nhất ? Lục đạo trưởng bộ kia phương thuốc tử, người có phải hay không cũng cần phải ?"

Mặt mũi bầm dập một thân nội thương thiếu niên mặt mũi tràn đầy đắng chát nói: "Không quan trọng, còn biết rõ chỗ nào đau, nói rõ bị thương không tính lợi hại. Đúng, nếu như lão vườn lúc này chạy tới. . ."

"Tới thì tới!"

Thiếu nữ cũng dứt khoát ngồi ở trên mặt đất, mặt mày bay lên, "Vừa rồi có người tại, sau đó có ta tại, sợ cái gì!"

Trần Bình An không nói ra miệng sau một bên nửa câu, đành phải vụng trộm nuốt trở về.

Ninh Diêu đột nhiên rục rở cười rộ lên, duỗi ra hai tay, đối với giày cỏ thiếu niên giơ ngón tay cái lên, "Suất khí!"

Trước lúc này, đời này chưa từng cảm thấy mình không tầm thường ngỗ hạp thiếu niên, dùng sức nhịn xuống khóe miệng ý cười, cố ý để cho mình càng mây trôi nước chảy một điểm.

Nhưng kỳ thật ai nấy đều thấy được hãn thoải mái.

Gió xuân thiếu niên rất đặc ý.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Gật đầu

Hành tẩu tại cáo thổ ẩn hiện hoang đồi dã mộ ở giữa, đeo kiếm nam nhân đột nhiên ở một tòa trước mộ bìa dừng lại bước chân, đi đến một tòa không đáng chú ý nhỏ đồng đất trước mộ bìa bên cạnh một bên, ngồi xổm người xuống đưa tay đẩy đi quán quanh bìa đá đằng thảo, lộ ra nó lúc đầu đích thực khuôn mặt, chữ viết mơ hồ, chỉ có thể lờ mờ nhận ra non nửa văn tự, nam nhân thở dài, "Thần đạo sụp đổ, lễ nhạc cường thịnh. Bách gia chi tranh, liền muốn bắt đầu."

Nam nhân sau khi đứng dậy, nhìn thấy cái kia chưa tiến vào Chân Võ Sơn chính thức bái sư tế tổ đồ đệ, chính diện từ trước đến nay lúc phương hướng, thiếu niên khoe miệng, lỗ tai cùng cái mũi đều đang chảy máu, khiến cho tấm kia ngăm đen khuôn mặt, lộ ra phá lệ dữ tợn kinh khủng, thiếu niên giơ tay lên cánh tay lung tung lau một phen, tiếp tục nhìn chăm chăm bên kia.

Nam nhân nói nói: "Mã Khố Huyền, dựa theo trước người cho ra lý do, người là bởi vì biết được cái kia xứ khác thiếu nữ, tại ngô hẻm lấy một tay phi kiếm thuật, liên thủ Đại Tùy Hoàng tử cùng hoạn quan, giết người cuộc đời vị thứ nhất sư phụ, cho nên người khúc mắc nan giải, nhất định phải rời đi tiểu trấn trước đó báo thù này, ta cảm thấy đây là nói thông được, liền không có ngăn cản người, tùy theo người sinh tử tự chịu. Dù sao người trong tu hành, có thể gặp gỡ loại này Đại Đạo chi địch, đã là nguy cơ, cũng là kỳ ngộ."

Nhưng là nam nhân tăng thêm ngừ khí, tuyệt không lấy trước mắt đệ tử thiên phú trác tuyệt mà thiên vị, trầm giọng nói: "Nhưng là người để mắt tới Nê Bình ngô hẻm người đồng lứa, vì cái gì ? Ta trước đó đã nói với người, ta Chân Võ Sơn Bình gia tu sĩ, nhất là kiếm đạo bên trong người, tuyệt đối không thể lấy lạm sát kẻ vô tội!"

Thiếu niên hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Bình gia tu sĩ, có phải hay không có khả năng nhất không quan tâm cái gì nhân quả báo ứng, khí số khí vận ?"

Nam nhân gật đầu nói: "Xem khắp ngàn năm sách sử, có thể lấy sức một mình, xoay chuyển tình thế tại đã ngược lại, phần lớn là chúng ta Bình gia Thánh Nhân. Cũng không phải là ta thân là Bình gia tu sĩ, mới tận lực vì tiên hiền ca công tụng đức."

Nam nhân nhìn chăm chăm thiếu niên, không có tính toán tùy tiện buông tha thiếu niên một ngựa.

Nếu như Mã Khổ Huyền thị sát thành tính, ý thế hiếp người, như vậy hẳn vì Chân Võ Sơn thu lấy loại này đệ tử làm cái gì ?

Bình gia tu sĩ ở thế tục vương triều, dựa vào là sa trường chém giết đến đề thăng cảnh giới, vốn là ở gần nhất sinh tử một đường, một khi thủ không được bản tâm, rất dễ rơi vào ma đạo, thử nghĩ một chút, một vị tay cầm binh quyền người trong tu hành, đồ thành diệt quốc, sao mà dễ dàng ?

Bình gia cùng Nho gia, là chống đỡ lấy dưới núi vương triều thế đạo thái bình hai đại trụ cột, một khi một vị nào đó bị người sùng kính Bình gia tu sĩ, chính mình lập thân bất chính, như vậy người này cảnh giới tu vi càng cao, miếu đường địa vị càng cao, đối với toàn bộ thế tục vương triều trùng kích, tự nhiên là sẽ càng lớn. Trong lịch sử, vết xe đổ, rõ mồn một trước mắt. Đến dân tâm sao mà khó, mất dân tâm sao mà dễ. Mặc dù những lời này là Nho gia Thánh Nhân nói, nhưng là Bình gia tu sĩ không thiếu đọc đủ thứ thi thư nho tướng, đối với cái này rất tán thành.

Thiếu niên có lẽ là cảm nhận được bầu không khí ngưng trọng, thế nhưng là không có nóng lòng cãi lại, duỗi ra tay, trong lòng bàn tay nhẹ nhàng bao trùm bên tai đóá bên trên, liên lụy đến vết thương, lập tức nhe răng trợn mắt, hít vào một thanh lãnh khí, chậm chậm, thu tay lại sau,

nhìn lấy trong lòng bàn tay một vũng máu, nói rằng: "Tên kia gọi Trần Bình An, cha hấn tại hấn lúc còn rất nhỏ liền chết, cái kia nam nhân khi còn sống là tiểu trấn nổi danh hầm lò công, tay nghề rất tốt, người cũng trung thực, về sau đột nhiên liền chết bất đắc kỳ tử, thi thể tìm không có, mặc dù ta nãi nãi một mực không nguyện ý thừa nhận, nhưng ta nhớ được rất rõ ràng, đó là một cái thiểm điện lôi minh mưa to trong đêm, ta cho sét đánh âm thanh đánh thức, sau đó phát hiện ta nãi nãi không có ở bên cạnh, vừa đẩy ra khe cửa, liền thấy cha ta lén lén lút lút chạy về đến, vừa vui mừng lại sợ, rất kỳ quái đáng vẻ, mẹ ta dùng sức vuốt cha ta phía sau lưng, cười đến không ngậm miệng được, sững đến phát rồ rồi."

Thiếu niên vô ý thức cau mày đầu, dùng sức đi trí nhớ những cái kia mà lúc thăm đàm hình ảnh, "Chỉ có ta nãi nãi không nói chuyện, giống như không quá cao hứng, ngược lại đối với cha ta dừng lại nổi giận, 'Người cho rằng cái đứa bé kia cha hấn chết rồi, người liền có thể có cơ hội cưới được nàng ? Cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem tính tình của mình! Nê Bình ngô hém cái kia một chi Trần gia, mấy bối nhân đều là một cây dòng độc đinh, người liền không sợ hại một người, cuối cùng làm hại người ta một nhà ba người toàn sống không nổi ? Đến lúc đó chi này Trần gia cứ như vậy đoạn tử tuyệt tôn, không sợ lọt vào người ta tổ tiên âm thần báo ứng ? Lui 10 ngàn bước nói, nữ tử kia tính tình, người coi thật không rõ ràng, nguyện ý đổi gả cho người ?' cha ta lúc đó liền cười đùa tí tởng, đoán chừng là cảm thấy làm cũng làm, chẳng mấy chốc sẽ cầm tới thù lao, tại người trong nhà trước mặt, liền không làm bộ làm tịch làm bộ hối hận áy náy. Ta nãi nãi cuối cùng chỉ vào mẹ ta cái mũi thống mạ, mẹ ta cũng không phải tính tình tốt, mẹ chồng nàng dâu kém chút tại chính đường đánh một trận, cha ta chính là loại kia có mối nối cũ người, cái kia một hệ tiểu trấn hàng xóm, đều không thích hấn, lúc kia hấn đương nhiên giúp đỡ nàng dâu không giúp lão nương, cuối cùng ta nãi nãi an vị ở trên mặt đất, hung hăng đấm ngực, một bên khóc một bên đối với khối kia tấm biển tố khổ, nói Mã gia chiêu như thế cái sao quả tạ nữ nhân gia vào gia môn, các người chết không nhắm mắt a."

Nam nhân thuận thiếu niên mạch suy nghĩ, hỏi: "Người là muốn đem hư

vô phiêu miếu thiện ác báo ứng, bên trên một hệ người làm xuống
nghiệt, toàn bộ lũng đến trên người mình, hi vọng người nãi nãi cùng cha
mẹ người có thể kết thúc yên lành ?"

Mã Khổ Huyền nhếch miệng, "Ta đối với cha mẹ thực sự không có gì
tình cảm, chỉ có nãi nãi yên tâm không xuống, nàng lại không nguyện ý
cùng ta cùng đi Chân Võ Sơn, nói nàng đời này là nhất định phải táng tại
gia gia mộ phần bên cạnh, nếu là đi cái kia không biết rõ bên ngoài mấy
vạn dặm Chân Võ Sơn, đến một lần muốn làm phiền ta đưa cháu này
chuyển cái cái bình về nhà một chuyến, thứ hai nàng nghe nói người sau
khi chết, xuống mồ trước đó dương gian đường, sẽ đi đến cực kỳ long
đong, nàng nói khi còn sống đã ăn đủ đau khổ, nhưng không muốn chết
về sau còn muốn chịu khổ."

Nam nhân nói nói: "Tình có thể hiểu, nhưng là chiếm không được để ý.
Chỉ này một lần, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

Mã Khổ Huyền bĩu môi, sắc mặt lạnh lùng, không lắc đầu không phản
bác, nhưng cũng không gật đầu không đáp ứng.

Nam nhân cười cười, tại thiếu niên trên vết thương xát muối nói: "Bị
người đồng lứa đè tại trên mặt đất đánh cảm giác như thế nào ?"

Mã Khổ Huyền phần nộ nói: "Nếu như không phải cô nương kia vụng
trộm cho hẩn một cây đao, ta sẽ thua bởi Trần Bình An ? ! Ta từ đầu tới
đuôi, cũng chỉ ra bảy phần sức lực! Nếu như không phải cảm thấy muốn
chơi một chút mèo bắt chuột. . ."

Nam nhân nhẹ nhàng giễu cợt nói: "Chơi mèo bắt chuột ? Thôi đi, còn
không phải nghĩ đến lấy bảy phần thực lực đến đánh chết Trần Bình An
bên ngoài, đồng thời còn có thể làm cho cái kia thiếu nữ phớt lờ, nhất
tiên song điều, nghĩ đến ngược lại là rất mỹ."

Thiếu niên mặt ửng đỏ, cứng ngắc lấy cổ phần uất nói: "Người đến cùng

là ai sư phụ ? !"

Nam nhân cười ha ha.

Hai người một lần nữa lên đường hướng đi tiểu trấn, thiếu niên hỏi: "So với toà kia Chính Dương Sơn, Chân Võ Sơn là cao vẫn là thấp ?"

Nam nhân cười hỏi nói: "Là muốn hỏi nói thật hay là lời nói dối ?"

Thiếu niên con người đảo một vòng, "Lời nói dối đâu ?"

Nam nhân đáp nói: "Cái kia chính là cao không sai biệt cho lắm."

Thiếu niên đau thương thở dài, cảm thấy mình thật sự là gặp người không hợp, nhận hai cái sư phụ, một cái không hiểu thấu chết yếu ở tiểu trấn Kỳ Long ngõ hẻm, một cái bản sự không lớn, quy củ rất nhiều.

Nam nhân cười nói: "Chính Dương Sơn tại ở mặt ngoài, mặc dù là kiếm đạo căn bản chi địa, nhưng là tại Đông Bảo Bình Châu tu sĩ trong lòng, địa vị kém xa tí tắp tử địch Phong Lô Viên, cho nên Chính Dương Sơn không bị coi là nhất lưu tông môn thế lực, đương nhiên, đây chỉ là bên ngoài giả tạo, kỳ thật Chính Dương Sơn nội tình cực sâu, chỉ là năm đó cái kia cái cộc ân oán phát sinh sau, Phong Lô Viên có một người kiếm đạo tạo nghệ, viễn siêu đồng bối, quá kinh tài tuyệt diệu, khiến cho Chính Dương Sơn không thể không mấy trăm năm chịu nhục. . ."

Mã Khổ Huyền tức giận nói: "Người bất kể thế nào thôi phòng Chính Dương Sơn, cũng không cải biến được Chân Võ Sơn không bằng Chính Dương Sơn sự thật."

Nam nhân cười nói: "Mã Khổ Huyền người nguĩ lắm, Chính Dương Sơn cùng chúng ta Chân Võ Sơn chênh lệch, đại khái xem như còn cách một tòa Chính Dương Sơn đi."

Thiếu niên ngẩn người, nghe ra nam nhân ngụ ý sau, lập tức cười nói: "Cái này còn tạm được!"

Nam nhân nhắc nhở nói: "Tông môn là tông môn, chính mình là mình."

Thấp bé thiếu niên cười nói: "Người cũng muốn! Ý của ta là đã Chân Võ Sơn cao như vậy, cái kia ta về sau tập võ đại thành, nếu muốn tìm người luận bàn, liền tỉnh lúc bớt việc, không đến mức bên cạnh tất cả đều là một đám thêu hoa cái gói cùng giá áo túi cơm!"

Nam nhân cười trừ, "Loại này lời nói hùng hồn, đổi thành Nê Bình ngô hẻm thiếu niên tới nói, có phải hay không càng có sức thuyết phục?"

Thiếu niên giận nói: "Có người này a làm sư phụ sao? Cẩn thận về sau người cho người ta đánh chết, ta không giúp người báo thù!"

Nam nhân đưa tay vây quanh phía sau lưng, vỗ vỗ vỗ kiếm, mỉm cười nói: "Ngoại trừ thanh kiếm này, sư phụ một thân một mình, bỏ mình tức đạo tiêu, người báo thù để làm gì?"

Thiếu niên nghi hoặc nói: "Không phải còn có Chân Võ Sơn cái này sư môn sao?"

Nam nhân bán một cái cái nút, "Chân Võ Sơn không giống với Đông Bảo Bình Châu cái khác tông môn, người lên núi sau tự sẽ minh bạch."

Nam nhân bên hông cái viên kia hồ phù nhẹ nhàng nhảy một cái, nam nhân đè lại hồ phù một lát, rất nhanh trầm giọng nói: "Người ta tốc độ trở về tiểu trấn! Ta Bình gia tu sĩ, xu cát tị hung, biết trước tiên đồ, gần như bản năng."

Thiếu niên xem thường nói: "Tiểu trấn bên kia coi như lật trời, người xứ khác cùng tiểu trấn bách tính giết đến máu chảy thành sông, liên quan ta cái rắm. Chúng ta có thể nói tốt, ta có thể đáp ứng sẽ không xem mạng

người như cỏ rác, nhưng cũng tuyệt đối không làm cái gì Hành Hiệp Trương Nghĩa, phù nguy cứu khốn cử động."

Nam nhân sắc mặt nghiêm túc, một phát bắt được thiếu niên đầu vai, mệnh lệnh nói: "Không cần nói, ngừng thở!"

Hai người thân hình lóe lên một cái rồi biến mất, sau một khắc đã xuất hiện tại hơn mười trượng bên ngoài, lòng vòng như vậy, như thiếu niên Mã Khổ Huyền tại nước suối bên trên đánh ra liên tiếp thủy phiêu.

Trần Bình An ngoại trừ phía sau lưng bị Mã Khổ Huyền viên kia tảng đá cọ sát ra đến vết thương, kỳ thật ngoại thương không coi là nhiều, nhưng cái này tuyệt đối không có nghĩa là Trần Bình An liền rất tốt thụ, phiền toái nhất vẫn là tay phải trong lòng bàn tay, xuống nước sờ đá bắt cá, trì hoãn khỏi hẳn tốc độ, lần này cùng Mã Khổ Huyền đánh một trận, năm đấm đụng năm đấm, càng là tuyết thượng gia sương, đến mức xé bên dưới cũ vải bông đầu thời điểm, liền Trần Bình An cũng chỉ có thể mở ra bên hông một cái bọc hành lý, xuất ra bình sứ, uống xuống bên trong một bên đậm đặc thuốc thang, chính là Dương gia cửa hàng năm đó mở ra phương thuốc, khác vô dụng, chính là có thể giảm đau.

Ninh Diêu cầm lại chuôi này tạo hình cổ phác ép áo đao sau, cắt bên dưới chính mình áo trong một mảnh lớn ống tay áo, xé thành từng đầu, giúp đỡ đầy đầu mồ hôi lạnh Trần Bình An băng bó xong tất, hỏi: "Dương gia cửa hàng phương thuốc dân gian, thật hữu dụng?"

Trần Bình An nhẹ nhàng lưng lay tay phải, gạt ra một tia khuôn mặt tươi cười, "Rất hữu dụng. Mới vừa rồi là thật đau, ta trước kia cứ như vậy đau qua hai lần."

Ninh Diêu mỉm cười nói: "Trong lòng bàn tay đều có thể nhìn thấy trong thịt xương trắng, có thể không thương? Người thật coi chính mình tu thành

kim cương bất bại La Hán kim thân a, vẫn là vô cấu thân thể Đạo giáo chân quân ? Để người cậy mạnh! Cùng cái kia Mã Khố Huyền cùng chết, hắc không phải nói đơn đầu à, có thể a, hắc đơn đầu hai chúng ta, không có tâm bệnh a. Liền ta đường đường Ninh Diêu đều không ngại mất mặt, người ngược lại là sinh anh hùng nghịên, không phải chờ chút người đơn đầu Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên, ta tiếp tục giúp người vỗ tay bảo hay ?"

Trần Bình An vừa dự định cùng với nàng nói dóc nói dóc cái nhìn của mình cùng đạo lý.

Thiếu nữ bỗng nhiên trừng mắt, thiếu niên lập tức gật đầu nói: "Ninh cô nương nói đến đúng."

Ninh Diêu khí liếc mắt nói: "Khẩu phục tâm không phiến, coi là ta không biết rõ ?"

Trần Bình An cười hắc hắc, con mắt một mực trộm liếc nàng trong tay cái kia đem ép áo đao, mới nhìn bỏ túi đáng yêu, nhìn kỹ thì phong mang lạnh lẽo.

Thiếu niên cảm thấy cái này đem ép áo đao, cùng chủ nhân của nó, giống như hoàn toàn tương phản.

Ninh Diêu để Trần Bình An nâng tay phải lên, đem ép áo đao nhẹ nhàng thả lại trói chặt trên cánh tay vỏ đao, cảnh cáo nói: "Không cho phép được một tấc lại muốn tiến một thước, không cho phép đối với cây đao này có bất kỳ ý nghĩ xấu!"

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Ninh cô nương người suy nghĩ nhiều."

Ninh Diêu đột nhiên đưa tay chỉ hướng sớm nhất tôn này tay cụt Linh Quan tượng thần, "Khối kia đen sì sì ghe đá, biết là cái gì tảng đá chế tạo thành sao ?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Biết rõ a, Ninh cô nương người tính hơi đúng người, chúng ta chỉ cần dọc theo dòng suối nhỏ một mực lên núi, phải đi rất xa, ta xem chừng ít nhất cũng phải đi hơn nửa ngày, mới có thể nhìn thấy một mảnh màu đen dốc đá, tất cả đều là loại này tảng đá, cứng đến nỗi rất, dùng chùy đầu cũng nên không xuống một chút xíu đá vụn, càng đừng đề cập dùng đao bổ củi chặt, dốc đá bên kia còn có mấy đầu hãm đi xuống dài mảnh hình dáng lỗ khảm, bên trong một bên có chút độ dốc, cũng không vuông vức, Diêu lão đầu mỗi lần đi qua nơi đó, đều sẽ để xuất ra đao bổ củi đi mài mài một cái, thật đúng là đừng nói, mài qua sau, đao bổ củi thật sự sẽ sáng bóng sáng bóng, cùng trước đó rất không giống nhau."

Ninh Diêu vuốt vuốt cái trán, dờ khóc dờ cười nói: "Dùng để mài đốn cây bừa củi đao bổ củi. . ."

Trần Bình An nhàn tình sáng lên, "Đáng tiền ? !"

Ninh Diêu tức giận nói: "Lại đáng tiền, cái kia kết thành một mảnh cả tòa dốc đá, người khiến cho đến tí xíu sao? Ta cho người biết, bình thường thần tiên cũng làm không được! Trừ phi là sát lực to lớn đại kiếm tiên, tăng thêm nguyên ý bỏ qua một cái thần binh mới được, mới có thể nứt ra đại khái hai khối ba thước lớn đá đầu, sẽ bị kiếm tu chuyên môn đặt tên là 'Trảm Long Thai ', mỗi một khối đương nhiên giá trị liên thành."

Trần Bình An lâm vào trầm tư.

Ninh Diêu đột nhiên cũng hai mắt tỏa sáng, "Linh Quan tượng thần dưới lòng bàn chân chỗ ấy, không thì có có sẵn Ma Kiếm thạch sao? Lớn như vậy, vừa vặn có thể chém thành hai khối Trảm Long Thai."

Trần Bình An lửa thiêu mông đồng dạng, tranh thủ thời gian thuyết phục nói: "Ninh cô nương, chúng ta cũng không thể mở ra chuyển về nhà! Vị

kia Linh Quan lão gia đã đủ ghen cong, chúng ta nếu là lại đem hấn đặt chân địa phương cũng cho cướp đi. . ."

Ninh Diêu đột nhiên đứng dậy, hừ lạnh một tiếng, "Đoạt ? ! Ta là cái loại người này sao?"

Sau đó Trần Bình An đi theo thiếu nữ cùng đi hướng tôn này Đạo gia Linh Quan tượng thần, đứng tại tượng bần hoa văn màu tượng thần trước đó, Ninh Diêu bước về phía trước một bước, hai tay phân biệt dè lại vỏ đao cùng vỏ kiếm, tư thế oai hùng bưng bưng phẫn chấn, nàng ngửa đầu hô nói: "Ta gọi Ninh Diêu! Hôm nay ngươi chỉ cần đem dưới chân cái này ba thước đặt chân địa phương, đưa tặng cho ta, như vậy tương lai ta Ninh Diêu thành tựu kiếm tiên chi cảnh, nhất định hoàn lại ngươi gấp trăm lần nghìn lần!"

Trần Bình An há to mồm, nghĩ thầm cái này cũng được ?

Quả nhiên, tượng bần tượng thần không hề có động tĩnh gì.

Thiếu nữ không có từ bỏ ý đồ, nói tiếp nói: "Không nguyện ý cho đúng không, cái kia ta Ninh Diêu cùng ngươi mượn được đi ? Có vay có trả cái chủng loại kia."

Ninh Diêu không quên quay đầu đối với Trần Bình An nháy mắt mấy cái, "Ta đây là mượn, không phải đoạt, hiểu không ?"

Trần Bình An dùng sức lắc đầu, thành thật trả lời nói: "Không rõ!"

Ninh Diêu đang muốn hảo hảo cùng du mục u cục Trần Bình An giải thích "Đoạt" cùng "Mượn" hoàn toàn khác biệt, Trần Bình An đột nhiên hô nói: "Cẩn thận!"

Nói chuyện đồng thời, Trần Bình An thân hình đã động, một tay lấy Ninh Diêu kéo tới phía sau mình.

Nguyên lai là tôn này Linh Quan tượng thần, trải qua trăm ngàn năm phơi gió phơi nắng sau, rốt cục tại cái này một ngày âm vang ngã xuống đất, hướng về phía trước đổ ngã tại trên đất, nát rất triệt để, cũng không bày biện ra nơi này một cái chân, nơi đó một đầu cánh tay hài cốt tư thái, ngay cả nguyên bản sinh động như thật lớn râu đầu lâu cũng vỡ nát.

Từ trong đất đến, hướng trong đất đi.

Phảng phất nhân gian cái này một lần, xem như chân chính đi đến.

Mà lại cái này cái cọc phong ba huyền diệu chỗ thần kỳ, ở chỗ Linh Quan tượng thần độ cao, thiếu niên thiếu nữ cùng tượng thần ghế đá ở giữa điểm này khoảng cách, cái trước muốn vượt qua không ít, theo lý thuyết Trần Bình An cùng Ninh Diêu dù là không có bị áp sập bên dưới, ít nhất cũng sẽ bị nện đến không nhẹ. Nhưng hết lần này tới lần khác đến cuối cùng, tượng bùn tượng thần hóa thành bụi đất, xa nhất cũng chỉ đến hai người bọn họ chân một bên.

Kiến thức rộng rãi Ninh Diêu nuốt một ngụm nước miếng, có điểm tâm hư, cúi đầu nhìn qua những cái kia bay lên bụi đất, nói thầm nói: "Người cũng quá hẹp hòi a, không có mượn hay không, còn muốn cùng ta liêu một cái ngọc thạch câu phần?"

Trần Bình An đột nhiên lắc đầu nói: "Cái này gọi Bồ Tát gặt đầu, là đáp ứng người."

Ninh Diêu cùng thiếu niên sóng vai mà lập, nhìn lấy những cái kia mảnh vụn bụi đất, nhìn nhìn lại càng xa xôi phía kia trụ lúi màu đen Trảm Long Thai, cuối cùng quay đầu nhìn Trần Bình An, thăm dò tính hỏi: "Người chắc chắn chứ?"

Trần Bình An cười nói: "Ta xác định!"

Ninh Diêu tin, không chút nghi ngờ.

Liền chính nàng cũng không biết rõ vì cái gì.

Cuối cùng tại Trần Bình An dẫn đầu xuống, Ninh Diêu cùng một chỗ giúp đỡ đem những cái kia mảnh bùn mảnh vụn, dời nhập bên cạnh một bên đã sớm đào xong một cái hố, bao trùm lấy thổ.

Trần Bình An cúi đầu mặc niệm nói: "Bất luận nhân thần, nhập thổ vi an."

Ninh Diêu cũng đi theo cúi đầu nhỏ giọng nói: "Nhập thổ vi an."

Làm xong đây hết thảy, Ninh Diêu hiếu kỳ hỏi: "Trần Bình An, đây là các người tiểu trấn phong thổ tập tục ? Là tổ bối truyền thừa quy củ giảng cứu ?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không phải a, là chính ta cảm thấy như vậy."

Ninh Diêu nhú mày.

Trần Bình An cười hỏi nói: "Ninh cô nương, người không có cảm thấy sau khi làm xong, trong lòng rất dễ chịu sao?"

Ninh Diêu cũng lung lay đầu, "Không có cảm giác."

Trần Bình An gãi gãi đầu, nhìn qua khối kia màu đen ghế đá, hỏi: "Nó gọi Trảm Long Thai ?"

Ninh Diêu ừ một tiếng, "Võ đạo bên trong người, có thể sẽ xưng là Ma Đao thạch, hoặc là Ma Kiếm thạch, trên núi kiếm tu mới có thể đem hô làm Trảm Long Thai."

Ninh Diêu quay đầu nhìn về tây nam phương hướng, ánh mắt hoảng hốt,

nhỏ giọng nói, "Quê nhà ta bên kia cũng gọi Ma Kiếm thạch, mỗi người đều sẽ có một khối, lớn nhỏ không đều, đồng dạng cũng chỉ có to bằng nắm đấm, thậm chí có chút gia cảnh suy sụp, tu vi thấp kém kiếm tu, chỉ còn lại có một hạt lớn bằng ngón cái nhỏ bé Ma Kiếm thạch, đồng dạng đem so với thân gia tính mệnh còn nặng. Cũng không phải là không có. Nhà ta cũng có, rất lớn. . ."

Trần Bình An nhẹ giọng hỏi nói: "Lớn bao nhiêu?"

Thiếu nữ nỉ non nói: "So nhà người Nê Bình ngô hẻm tòa nhà còn lớn hơn đi."

Thiếu niên mặt mũi tràn đầy chấn kinh, sau đó vô cùng hâm mộ nói: "Ninh cô nương, vậy người nhà là thật có tiền! Mà lại lớn như vậy một khối Ma Kiếm thạch, còn không cần sợ bị người đánh cắp, tốt bao nhiêu, không giống ta, thật vất vả tích lũy bên dưới một chút đồng tiền, giấu chỗ nào đều ngủ không an ổn."

Nguyên bản có chút thương cảm quê hương thiếu nữ, ưu sầu biến mất, nàng cười nói: "Khối này Ma Kiếm thạch, một người một nửa!"

Thiếu niên khoát khoát tay, "Ta muốn nó làm cái gì, nhà ta đao bổ củi ngược lại là có, nhưng chỗ nào cần dùng bên trên như thế quý giá Ma Đao thạch, mỗi mài một lần đao, ta liền muốn đau lòng một lần, cần gì chứ. Cho nên Ninh cô nương người toàn cầm lấy đi tốt, đúng, người không phải muốn lấy cầu Nguyễn sư phó giúp người đúc kiếm sao? Có thể dùng một nửa kia xem như đúc kiếm tiền. . ."

Ninh Diêu bất đắc dĩ nói: "Trần Bình An, người là thật ngốc a vẫn là thiếu tâm nhãn a?"

Trần Bình An nghĩ nghĩ, cười nói: "Ninh cô nương, người coi như ta là kẻ ba phải đi."

Ninh Diêu đột nhiên đưa tay chỉ hướng thiếu niên, một mặt bình tĩnh đại ngộ biểu lộ, híp mắt cười nói: "Trần Bình An, trung thực bàn giao, người có phải hay không mưu đồ làm loạn, nghĩ thầm về sau đem 'Ninh cô nương' biến thành chính mình nàng dâu, đây còn không phải là tất cả mọi thứ đều là của mình ? Cái này tính toán nhỏ nhặt đánh cho lớp bối, lợi hại a!"

Thiếu niên khóc không ra nước mắt, khóe miệng co giật, Tổng Tập Tân trước kia nói qua một câu lời gì tới, muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do ?

Ninh Diêu cười ha ha, "Nhìn đem người bị hù, ta nói đùa đây."

Trần Bình An thở dài, cảm giác mình có điểm tâm mệt mỏi a.

Ninh Diêu đột nhiên nghiêm mặt nói: "Cẩn thận! Ta thanh phi kiếm kia đã tại trên đường trở về!"

Trần Bình An như lâm đại địch.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Dưỡng Kiếm Hồ

Tới gần tiểu trấn, Chân Vô Sơn Bình gia tu sĩ buông ra Mã Khổ Huyền đầu vai, Mã Khổ Huyền có chút đầu vầng mắt hoa, lưng lay đầu, hỏi: "Biết là ai xảy ra vấn đề sao? Chẳng lẽ lại là cha ta hoặc là Đại bá, trong nhà bảo bối cho người bên ngoài thấy vừa mắt, một cái không nguyện ý cho, một cái cưỡng ép yêu cầu, kết quả là cùng Lưu Tiệp Dương không sai biệt lắm, dẫn xuất đại phiền toái tới ?"

Đeo kiếm nam nhân mang theo Mã Khổ Huyền bước nhanh tiến lên, lắc đầu nói: "Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên sở dĩ ngang nhiên xuất thủ, không tiếc phá hư quy củ, cái kia bộ kiếm kinh bản thân trân quý là một bộ phận nguyên nhân, nhưng nguyên nhân trọng yếu nhất, vẫn là Chính Dương Sơn cùng Phong Lôi vườn năm xưa thù cũ, nếu như không phải Phong Lôi Viên Trần Tùng Phong trước sau chân liên đến tiểu trấn, đầu kia Bàn Sơn Viên tuyệt không về phần xuất thủ hành hung. Cho nên nói tiểu trấn bên này, người tu hành cho dù xuất thủ, cũng không dám quá mức trắng trợn, tọa trấn nơi này Tề tiên sinh cuối cùng. . ."

Nam nhân đột nhiên ngừng lại mở miệng, nhìn về phía đường phố đường xa chỗ một tòa trên nóc nhà, ngồi xổm một đầu toàn thân đen như mực mèo hoang, nó nhìn thấy Mã Khổ Huyền sau, lập tức hét rầm lên, đợi đến Mã Khổ Huyền phát hiện nó sau, mèo hoang liền bắt đầu nhanh chân chạy, chạy hướng Hạnh Hoa ngõ hẻm bên kia.

Mã Khổ Huyền trong chốc lát sắc mặt tái nhợt, điên rồi đồng dạng đi theo trên nóc nhà mèo hoang cùng một chỗ phi nước đại.

Nam nhân nghĩ thông suốt các mẫu chốt trong đó, thở dài một tiếng, không vội không chậm đi theo thiếu niên sau lưng, từ đầu đến cuối không có bị Mã Khổ Huyền kéo dài khoảng cách.

Mã Khổ Huyền một đường chạy về đầu kia quen thuộc đến cực điểm ngõ hẻm, khi hần nhìn thấy cửa sân mở rộng thời điểm, có thể nói gan to bằng trời thiếu niên vậy mà tại ngoài cửa dừng bước, cũng không dám lại vượt qua cánh cửa.

Thiếu niên biết rõ, nhà mình cửa sân một năm đến cuối, cơ hồ liền không có dài lâu như thế mở thời điểm, bởi vì nãi nãi thường nhắc tới một cái đạo lý, Hạnh Hoa ngõ hẻm là thuộc không có tiền đồ kẻ nghèo hèn nhiều nhất, hết lần này tới lần khác người nghèo chí ngẩn ngựa gầy lông lớn, nhà chúng ta lại dễ dàng để cho người đỏ mắt, cho nên gia môn nhất định phải nhớ kỹ đóng chặt thực, nếu không sẽ bị tặc nhớ thương.

Mã Khổ Huyền đỏ lên con mắt đi vào sân nhỏ, phòng chính cửa lớn cũng không có quan.

Mã Khổ Huyền nhìn thấy một cái quen thuộc gầy yếu bóng dáng té ở trên mặt đất.

Đầu kia mèo đen ngồi xồm ở ngưỡng cửa, từng tiếng gào thét, kinh hãi khiếp người.

"Không cần đi qua!"

Đeo kiếm nam nhân đưa tay dè lại thiếu niên đầu vai, căn dặn nói: "Việc đã đến nước này, ổn định tâm thần!"

Mã Khổ Huyền cố nén nước mắt, không ngừng hít sâu, chậm dần bước chân, nhẹ nhàng hô nói: "Nãi nãi ?"

Bình gia kiếm tu bước đầu tiên cướp đến bà lão bên cạnh, hai ngón khép lại tại lão phụ nhân chóp mũi tìm tòi, đã mất khí tức.

Đầu kia mèo đen dọa đến tranh thủ thời gian chạy vào trong phòng, lóe lên một cái rồi biến mất.

Đeo kiếm nam nhân hơi chút suy nghĩ, nâng đầu lên đối với đứng ở ngoài cửa Mã Khổ Huyền trầm giọng nói: "Dừng bước! Người trời sinh dương khí cực nặng, gần thêm bước nữa, người nãi nãi dù là còn lại một chút hồn phách ngưng lại trong phòng, cũng sẽ bị người làm hại tan tành mây khói!"

Thiếu niên cả trường ngăm đen khuôn mặt dùng sức nhú lại, vậy mà cố nén để cho mình một điểm tiếng khóc cũng không có phát ra.

Nam nhân quyết định, nắm chặt bên hông cái viên kia hồ phù sau, trầm giọng nói: "Tề tiên sinh, việc này không thể khinh thường, người có người quy củ, ta cũng có nỗi khổ tâm riêng của ta, hi vọng Tề tiên sinh kế tiếp chớ có nhúng tay việc này."

Đang nói xong những này về sau, nam nhân khí thể hồn nhiên nhất biến, tay áo phồng lên, đầu tóc phiêu diêu, mặc niệm một chuỗi tối nghĩa khó hiểu khẩu quyết sau, cuối cùng lấy năm chữ thu quan: "Chân Võ Sơn cho mời!"

Mã Khổ Huyền si ngốc quay đầu nhìn lại.

Chỉ gặp một tôn cao tới hơn trượng kim giáp thần nhân từ trên trời giáng xuống, song quyền tại ngực va chạm, tiếng vang như sấm, nói: "Chân Võ Sơn hậu duệ, có gì phân phó?"

"Nơi này thuật pháp cấm tiệt, ta lại không sở trường giam giữ hồn phách sự tình, cho nên xin người giúp một tay dò xét nhà này bốn phía, nếu như phát hiện vị lão phụ này du đãng hồn phách, liền đem nó thu nạp bắt đầu, nhớ kỹ không cần thiết thương tới căn bản."

Tên kia kim giáp thần nhân trầm mặc một lát, vẫn là gật đầu nói: "Tuân lệnh!"

Kim quang tiêu tán, không thấy thần tướng.

Hầm lò vụ Giám Tạo quan nha thự, Long Vĩ quận Trần thị con cháu Trần Tùng Phong, chính tại một gian rộng rãi trong phòng vùi đầu đọc qua hồ sơ, chân một bên đặt để đó một cái sơn son hòm gỗ, bên trong một bên đóng hơn phân nửa cái rương ố vàng cổ tịch. Nữ tử Trần Đối từ hòm gỗ tiện tay xách bản, đứng tại cách đó không xa gần cửa sổ vị trí, từng tờ một chậm rãi đọc qua đi qua.

Nha thự lão quản sự đang ngồi ở trong phòng một cái ghế bên trên uống trà, Phong Lôi Viên kiểm tu Lưu Bá Kiều ngồi tại đối diện cùng lão nhân khách sáo hàn huyên, tinh thần khỏe mạnh lão quản sự cười nói: "Cũng may mà sự tình đúng dịp, Lý gia tòa nhà bên kia Lý Hồng, tự mình đến nhà chúng ta nha thự, mở miệng đòi hỏi chúng ta tiểu trấn mấy chi Trần thị hồ sơ, mà lại chỉ cần gần nhất ba bốn trăm năm hộ tịch hồ sơ, Vương gia gật đầu đáp ứng, ta liền để Lý Hồng để cho người ta mang đi trên cái rương một bên cái kia bảy tám chục quê hương thư, bên dưới một bên còn lại phía dưới tịch thư, tuổi tác càng lớn, vừa lúc là Trần công tử các người nếu muốn lão hoàng lịch, nói trở lại, nếu không có hàng năm nha thự yêu cầu tại hạ thu thời tiết, các phơi thư một lần, đã sớm cho côn trùng đục nát ăn ánh sáng đi."

Đứng ở cửa sổ Trần Đối cũng không ngẩng đầu lên, lạnh nhạt hỏi: "Nghe nói tiểu trấn bây giờ họ Trần người, đều cho Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngô hẻm bốn họ thập tộc, làm nô bộc nha hoàn, có chút cái Trần thị người, thậm chí cũng làm lên những này cao môn nhà giàu cuộc sống gia đình tử, đời đời kiếp kiếp cho người ta đập đầu quỳ xuống không nói, gặp được tiểu trấn phổ thông bách tính, sẽ còn vênh vang đắc ý?"

Lão quản sự có chút xấu hổ, vị nữ tử này luôn mồm "Bốn họ thập tộc" hoặc là "Cao môn nhà giàu", nhưng là chân chính truyền thừa ngàn năm thế gia vọng tộc hào phiệt, Long Vĩ quận Trần thị đích trường tôn, kết

quả là ngồi ở kia một bên cùng cái hạ nhân giống như, không rên một tiếng vùi đầu tìm đọc hồ sơ, mà cái này vị đồng dạng họ Trần nữ tử, lại có thể như yên tâm thoải mái, như vậy nàng thân phận chân thật đã lâu thanh quý, già thành tinh quỷ sự dùng đầu gối muốn đều biết rõ.

Tuy nói lão quỷ không có nuôi cái gì họ Trần tỳ nữ tạp dịch, thế nhưng là cùng những cái kia xem như tiểu trấn địa đầu xà thế gia vọng tộc người ta, luôn luôn quan hệ không kém, không muốn đối với việc này, bởi vì chính mình ứng đối không ổn, cho tất cả mọi người chọc giận một đầu khí thế hung hung rùng rùng sang sông.

Thế là cẩn thận châm chọc một phen tìm từ sau, lão nhân thả ra trong tay cái kia băng vết rạn nước nhuận chén trà, chậm rãi nói: "Trần tiểu thư, đây cũng là không có cách nào khác sự tình, dựa vào chúng ta nha thự một vị lão tiền bối trước kia thuyết pháp, toà này tiểu trấn sớm nhất có hai chi tổ tiên xa khác biệt Trần thị, trong đó một chi rất sớm đã cả tộc dời ra tiểu trấn, không có dòng chính hậu nhân lưu tại tiểu trấn, chỉ là lờ mờ nghe nói chi này Trần thị, lúc trước dời xa tiểu trấn thời điểm, là chuyên môn lưu lại người thủ mộ, quá xa xưa, cái kia phụ trách vì chi kia Trần thị tảo mộ dâng hương dòng họ gia tộc, đã vô pháp khảo chứng. Về phần mặt khác chi kia Trần thị đâu, thật lâu trước đó cũng tại thế gia vọng tộc liệt kê, thứ tự còn rất cao, chỉ tiếc thế sự vô thường, trong trong ngoài ngoài giày vò mấy lần, liền dần dần xuống dốc, nhất là gần cái mấy trăm năm, tựa như Trần tiểu thư người nói tới, đúng là một đời không bằng một đời, lúc này đã không có tự lập môn hộ Trần thị người. . . Không đúng, ta nhớ ra rồi, thật đúng là còn lại một cây dòng độc đinh, hẳn là hiện nay tất cả tiểu trấn Trần thị con cháu ở trong, một cái duy nhất không có phụ thuộc bốn họ thập tộc, cái đứa bé kia cha hẳn, đột sứ tay nghề tinh xảo, còn bị trước hai Nhâm Đốc Tạo quan đại nhân ngợi khen, cho nên ta lúc này mới nhớ rõ, chỉ là hẳn chết sớm, bây giờ hẳn hài tử trôi qua như thế nào, ta nhưng cũng không biết. Bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, cũng chỉ nói ta nhìn thấy, nghe được, tiểu trấn bên này đối với Trần thị hậu nhân trên tổng thể đều coi như không tệ, nhất là Tống, Triệu hai đại họ, trong phủ đại quỷ sự đều họ Trần, trên danh

nghĩa là chủ tớ, kỳ thật cùng người một nhà không sai biệt lắm."

Nói một hơi những này chuyện xưa xửa xừa xưa chuyện xưa, lão quản sự quay người cầm lấy chén trà nhấp một ngụm trà nước.

Trần Đối cười gật đầu nói: "Tiết quản sự là người biết chuyện, khó trách nha thự trên dưới vận chuyển tự nhiên."

Lão quản sự tươi cười rạng rỡ nói: "Trần tiểu thư quá khen rồi, giống chúng ta loại người này, chỉ là biết mình điểm này cân lượng, cho nên chỉ có tận tâm tận lực mà thôi, lao lực mệnh, lao lực mệnh thôi."

Trần Đối cười trừ, chuyển di ánh mắt, nhìn về phía ngòi nghiêm chỉnh Trần Tùng Phong, lạnh giọng nói: "Thực sự không được, liền đem cái rường lật cái đáy hương lên trời, từ dưới cùng một bên những cái kia tịch thư nhìn lên, Tiết quản sự lời nói mới rồi, người không nghe thấy sao? Tiểu trấn từ ngàn năm nay, hồ sơ tịch thư chỉ cùng mặt khác một chi Trần thị có quan hệ, nếu như ta không có nhớ lầm, cái này một chi tiểu trấn Trần thị, cùng các người Long Vĩ quận Trần thị có thể tính cùng một cái tổ tiên xa, làm sao, lật qua lật lại, từng quyển từng quyển gia phả từ đầu tới đuôi, những cái này danh tự không phải nô tỳ chính là nha hoàn, chơi vui sao?"

Trần Tùng Phong cái trán chảy ra tỉ mỉ mồ hôi, bờ môi hơi trắng, đúng là không dám phản bác một chữ, vội vàng từ trên ghế đứng dậy, đi xoay người mở hòm tủ chuyển thư.

Nha thự lão quản sự lập tức thẳng băng cái eo phía sau lưng, lại không nửa điểm tranh thủ lúc rảnh rồi nhẹ nhõm ý vị.

Lưu Bá Kiều thực sự nhìn không được, Trần Tùng Phong tính tình mềm mại không giả, nhưng tốt xấu là Long Vĩ quận Trần thị tương lai gia chủ, mặc kệ người Trần Đối lai lịch ra sao bối cảnh, có phải hay không đồng tông đồng tộc, ít nhất cũng cần phải cho cần thiết tôn trọng, cho nên Lưu

Bá Kiều trầm giọng nói: "Trần Đối, ta không có mắt mù, nhìn ra được Trần Tùng Phong hiện tại là cho người hỗ trợ, người coi như không lĩnh tình, cũng đừng nói chuyện khó nghe như vậy!"

Trần Tùng Phong tranh thủ thời gian ngẩng đầu đối với Lưu Bá Kiều nháy mắt, người sau trợn to con mắt trừng trở về, "Liên hoàng đế cũng có mấy cái nghèo thân thích, làm sao, có người ngoại lệ a? ! Tốt, coi như người nào đó ngoại lệ, liên có thể xem thường người a?"

Đi thẳng về thẳng.

Cái này là Phong Lô Viên Lưu Bá Kiều bản tính bản tâm.

Trần Tùng Phong mặt mũi tràn đầy đắng chát.

Lão quản sự mà cúi thấp đầu uống trà, làm như không thấy, có tai như điếc.

Trần Đối sững sốt một chút, mỉm cười nói: "Có đạo lý."

Cái này đến phiên Lưu Bá Kiều có chút khó chịu.

Trần Đối thả xuống cầm trong tay tịch thư đặt lên bàn, dự định ra cửa hít thở không khí, Tiết quản sự đương nhiên muốn kết thúc chủ nhà tình nghĩa, chỉ bất quá bị vị này Trần thị nữ tử nói khéo từ chối.

Trần Đối đi ra nha thự lịch sảnh, đứng trong hành lang hướng nơi xa nhìn lại.

Nha thự đại đường ngoài có tòa chiếm đất không nhỏ quảng trường, có một tòa đền thờ chính đối cửa lớn, viết một cái to lớn chữ viết cổ, núi cao ngọn núi, trên đồi dưới ngục. Cái này cũng không hiếm thấy, mỗi một tòa thế tục vương triều cùng Bang quốc đều theo luật, tại quản lý cảnh nội sắc phong năm tòa núi vì năm ngọn núi, Đông Nam Tây Bắc

bên trong, sơn môn tất nhiên sẽ có khai quốc hoàng đế ngự bút thân đề hai chữ, cái kia bằng thư ngọn núi chữ, cũng tất nhiên là lấy cổ thể viết liền.

Hậu thế văn nhân nhà thơ cùng tu sĩ tiên sư, đối với cái này giải thích trăm ngàn loại, về phần chân chính nguyên do, chỉ sợ sớm đã chôn vùi tại bên trong bụi bậm của lịch sử.

Trần Đối nhìn thấy một lớn một nhỏ hai cái bóng lưng, ngồi tại đèn thờ trắng trên bậc thang đá khe khẽ nói nhỏ.

Nàng do dự một chút, chậm rãi đi đi. Vì hạ xuống một cái nghe lén hiềm nghi, Trần Đối tại đi đến phía sau hai người nấc thang thời điểm, liền cố ý nhẹ nhàng tăng hắng một cái, chưa từng nghĩ hai người một cái nói hắng say, một cái nghe được nghiêm túc, phảng phất đối với Trần Đối xuất hiện không hề hay biết. Trần Đối đối với cái này cũng lơ đãng, nàng thoải mái ngồi tại nấc thang chỗ xa nhất, mặc dù nàng nhàn tản tùy ý mà ngồi, nhưng là tư thế ngồi trong lúc vô hình phát ra vận vị, vẫn cho người ta một loại đoan chính cảm giác.

Một lớn một nhỏ, dùng chính là Đông Bảo Bình Châu chính thống nhà ngôn quan lời nói, Trần Đối nghe hiểu được, nếu không nàng cũng sẽ không đi tới nơi này tòa tiểu trấn, chỉ bất quá nói đến tương đối không lưu loát, cho nên cùng Trần Tùng Phong Lưu Bá Kiêu một đường đi tới, liền rất trầm mặc ít nói, đương nhiên nàng không muốn nói chuyện chủ yếu lý do, vẫn cảm thấy cùng Trần Tùng Phong Lưu Bá Kiêu nói không đến cùng nhau đi, không nguyện ý mở miệng.

Lưu Bá Kiêu mặt ngoài bất cần đời, nhưng thực chất bên trong chuyên chú vào kiếm đạo, nhìn như thú vị kỳ thật không thú vị, Trần Tùng Phong thì một lòng trọng chấn gia phong, nhìn như chất phác kỳ thật suy nghĩ nhiều, hai vị cái gọi là Đông Bảo Bình Châu đỉnh tiêm tuần ngàn, đều cùng với nàng không phải người một đường. Đạo bất đồng bất tương vi mưu, chính là như thế.

Thiếu niên liếc mắt ước chừng lớn hơn mình mười tuổi nữ tử, ấn tượng thực sự đồng dạng.

Trần Đồi an an tĩnh ngồi yên ở đó, không có mở miệng nói chuyện dấu hiệu.

Bất quá trước đó nhìn thoáng qua, phát hiện tiểu cô nương bưng lấy một cái sáng bóng trong suốt xanh biếc hồ lô, Trần Đồi nhãn quang hà kỳ lão luyện, vừa nhìn liền biết không phải là tục vật.

Quần áo phú quý thiếu niên cùng búp bê giống như tinh xảo tiểu cô nương, chính là Nê Bình ngô hẻm Tổng Tập Tân cùng Chính Dương Sơn Đào Tử.

Tổng Tập Tân trước đó cùng Tổng Trường Kính đi Lý Trạch thăm hỏi, liếc nhìn tiểu nha đầu liền thích, bởi vì hắc tử nhỏ đã ưa thích tinh xảo hoa mỹ sự vật, thô kệch chất phác chi vật, thì không vào pháp nhãn. Đào Tử cũng đối với Tổng Tập Tân rất có mắt duyên, hai người không hiểu thấu liền thành tốt bằng hữu, mẫu chốt là tuổi tác cách xa, còn có thể cho tới cùng nhau đi, Tổng Tập Tân thậm chí đều không cảm thấy mình qua loa đại khái, đến mức hắc tử cuối cùng thỉnh cầu thúc thúc Tổng Trường Kính cưỡng ép để Lý gia cho đi, mang theo Đào Tử đến Giám Tạo quan nha thự bên này chơi đùa, Tổng Tập Tân mặc kệ người Lý gia như cha mẹ chết thê thảm bộ dáng, nắm tiểu cô nương tay rời đi Lý Trạch cửa lớn. Cùng lúc đó, để cho người ta mang hộ lờ nói cho nhà nhỏ bên trong tỳ nữ Trĩ Khuê, để cho nàng tìm ra trong rừng xanh biếc hồ lô, đưa cho Đào Tử làm lễ gặp mặt.

Tiểu cô nương cùng Tổng Tập Tân thân mật cực kì, nũng nịu hỏi:

"Chuyển củi ca ca, người mới nói được mười hai loại đèn thờ bên trong Học Cung thư viện phường, ta tới nơi này trước đó, nghe gia gia cùng người nói chuyện trời đất thời điểm nói lên, các người Đại Ly toà kia Sơn Nhại thư viện, bây giờ lẫn vào rất thâm a, người biết rõ bọn hắc tử Sơn

Nhai thư viện đèn thờ bên trên viết cái gì sao?"

Bởi vì Tống Tập Tân danh tự bên trong sau hai chữ, Đào Tử cho hẳn lấy cái chuyển củi ca ca biệt hiệu, Tống Tập Tân đối với cái này không quan trọng, lúc này không còn quan tâm cái kia xứ khác nữ tử đi ở, cúi đầu đối với tiểu cô nương cười nói: "Không biết rõ a, đời ta còn chưa đi ra qua thị trấn nhỏ, đọc sách cũng không nhiều, hàn huyên với người lâu như vậy, bụng không sai biệt lắm đã móc sạch á."

Tiểu cô nương thở dài, "Không biết rõ Viên gia gia tại bên ngoài tìm người tìm đến thế nào ?"

Tống Tập Tân cười cười, cúi đầu vỗ vỗ cằm bào vạt áo, một khắc này, ánh mắt phức tạp.

Nơi xa Trần Đối đột nhiên ôn nhu hỏi nói: "Tiểu cô nương, người này chỉ hồ lô có thể hay không tại một ít thời điểm, chính mình phát ra tiếng vang ?"

Tiểu cô nương quay đầu qua, hai tay giơ lên cao cao hồ lô, cười nheo lại mắt, khoe khoang nói: "Là chuyển củi ca ca đưa cho ta u."

Hỏi một đặng, trả lời một nẻo.

Trần Đối đành phải cười trừ.

Tống Tập Tân thuận miệng nói rằng: "Mỗi khi gặp đông tố thời tiết, sẽ ông ông tác hưởng."

Trần Đối gật đầu nói: "Quả nhiên là Dương Kiếm Hồ."

Tống Tập Tân hơi nghi hoặc một chút.

Chính Dương Sơn tiểu cô nương tranh nhau chen lấn nói: "Ta biết rõ ta

biết, nhà chúng ta thì có ba cái Dưỡng Kiếm Hồ Lô, gia gia của ta có một cái, bụi không lưu thu, xấu hổ chết rồi. Thái Bạch Phong Lưu gia gia cái kia đáng yêu nhất, nho nhỏ, lớn nhỏ cỡ bàn tay, sừ sừ sừ, sẽ bay ra mấy chục thanh nhỏ phi kiếm. Tô tử tử cái kia không lớn không nhỏ, màu tím nhan sắc, đáng tiếc Tô tử tử bình thường không quá nguyện ý lấy ra, ta cầu thật nhiều lần mới sờ lên, Tô tử tử rất nhanh liền giấu đi á."

Trần Đối giải thích nói: "Tiểu nha đầu, người cũng không tốt oán trách nhà người Tô tử tử, màu tím Dưỡng Kiếm Hồ, tại Dưỡng Kiếm Hồ Lô bên trong mười phần thừa thớt hiểm thấy, có thể xếp vào ba vị trí đầu, đoán chừng cả tòa Đông Bảo Bình Châu, cũng liền trên tay nàng như vậy một cái, mà lại Tử Kim Hồ Lô so sánh còn lại Dưỡng Kiếm Hồ, mặc dù dưỡng kiếm cực ưu, nhưng khuyết điểm là quá giòn, rất dễ dàng bị lợi khí đập phá."

Đào Tử một lần nữa ôm lấy xanh biếc hồ lô, "Vậy ta đây chích đâu ?"

Trần Đối cười, "Cũng rất trân quý chính là."

Tiểu cô nương giật giật Tống Tập Tân tay áo, rụt rè nói: "Chuyển củi ca ca, người muốn thu trở về sao ?"

Tống Tập Tân vượt vượt tiểu cô nương đầu, tràn đầy cưng chiều ánh mắt, cười ha ha nói: "Đừng nói là cái này tiểu hồ lô, coi như trên tay của ta còn có, cũng nguyện ý cùng nhau tặng cho người."

Trần Đối nhớ tới một cộc chuyện lý thú, nói rằng: "Tương truyền trong lịch sử, thiên tài địa bảo lâu có một lần tổ chức đấu giá, cuối cùng áp trực chi vật, chính là một gốc chưa bao giờ xuất hiện qua Dưỡng Kiếm Hồ Lô dây leo, bên trên một bên kết có sáu cái tiểu hồ lô trái cây. Nghe nói là Đạo tổ tại thành tiên trước đó, tự mình tại chúng ta toà này gieo hạt xuống mầm non, không biết rõ qua mấy ngàn năm, mới kết xuất cái kia một chuỗi tiểu hồ lô, lớn nhỏ không đều, nhan sắc khác nhau, mười phần thần kỳ."

Tổng Tập Tân từ đáy lòng cảm khái nói: "Đại thiên thế giới, không thiếu cái lạ."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 58: Tiên sinh

Rừng núi hoang vắng khu vực biên giới, một thanh bay Kiếm Lão trung thực thực lơ lửng trên không trung, như gia giáo tốt đẹp tiêu gia bích ngọc, gặp được nhà mình chế định gia pháp trường bối, chỉ có thể mặt mày thấp liễm, ngoan ngoãn bó tay mà đứng.

Phi kiếm đứng bên người một cái gió bụi mặt mũi trung niên nho nhã, song tóc mai sương trắng càng hơn, nếu là Triệu Diêu, Tổng Tập Tân hai vị độc sách hạt giống ở đây, liền sẽ phát hiện ngăn ngừa một tuần thời gian, vị này học thực tiên sinh tóc trắng đã nhiều hơn rất nhiều.

Phi kiếm mũi kiếm chỉ, thì là trầm mặc không nói Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên, toàn thân trên dưới, ẩn ẩn tản mát ra một lời không hợp liền muốn phân sinh tử tảo bạo khí thế.

Bàn Sơn Viên rốt cục nhìn không được trầm giọng hỏi: "Vừa rồi vì sao Chân Võ Sơn người đi đến, ta liền đi không được ? Tề tiên sinh người có phải hay không cũng quá kẻ nịnh hót rồi?"

Loại này ở trước mặt chất vấn, có thể nói cực kỳ không khách khí, nhưng là Bàn Sơn Viên vẫn không có cảm thấy chút nào không thỏa. Chân Võ Sơn mặc dù là Đông Bảo Bình Châu Bình gia thánh địa, có thể hướng đến năm bè bảy mảng, tông môn ý thức cũng không mãnh liệt, thân phụ đại thần thông tu sĩ võ phu, càng nhiều giống như là tại Chân Võ Sơn treo cái tên mà thôi, Chân Võ Sơn quy củ, lại là có tiếng lớn mà không, chưa nói tới lực ước thúc, thế nào lực ngưng tụ ?

Mặt mũi tràn đầy mặt mũi Tề Tĩnh Xuân trước đối với phi kiếm nói rằng: "Đi thôi, chủ nhân nhà người đã vô sự."

Chuôi phi kiếm như được đại xá, thân kiếm vui sướng nhảy một cái,

quay lại kiểm đầu, vút qua mà đi.

Bàn Sơn Viên tự cho là đoán ra nguyên do chuyện, nộ khí càng tăng lên, "Cái kia thiếu nữ quả nhiên là người Tề tiên sinh chọn trúng văn bối, nếu là Tề tiên sinh đã sớm đối với Lưu thị kiểm kinh động tâm, đại khái có thể cùng ta nói rõ! Chỉ cần không rơi vào Phong Lôi Viên chi thủ, bị Tề tiên sinh người không ký danh đệ tử cầm lấy đi, liền lấy được. Thế nhưng là Tề tiên sinh người hết lần này tới lần khác như thế ẩn núp dịch dịch, làm sao, đã nghĩ đến làm kỹ nữ lại muốn đứng trình tiết đèn thờ ? Chỗ tốt từ người Tề Tĩnh Xuân vụng trộm lấy đi, tiếng xấu lại muốn ta Chính Dương Sơn đến công ? !"

Nếu nói trước đó chỉ trích chất vấn là sống khí cho phép, cho nên không lựa lời nói, như vậy hiện tại Bàn Sơn Viên lần này nhục người đến cực điểm mở miệng, không thể nghi ngờ là vạch mặt ý tứ.

Tề Tĩnh Xuân sắc mặt như thường, chậm rãi nói: "Ta Tề Tĩnh Xuân, xem như phụ trách trông giữ nơi này phong thủy khí vận một giáp tử Nho gia môn sinh, có mấy lời vẫn là phải cùng người giải thích một chút, đầu tiên, ta cùng cái kia thiếu nữ cũng không liên quan sâu xa, chỉ là gặp nàng thiên tư vô cùng tốt, 'Khí trùng Đầu Ngưu' bốn chữ tám biến, ẩn chứa Bảo Bình Châu một bộ phận kiếm đạo khí số, làm thiếu nữ đứng tại dưới tám biến thời điểm, bốn chữ liền chủ động cùng nàng sinh ra cảm ứng, đáng tiếc thiếu nữ lúc đó bội kiểm chất liệu, không đủ để chống đỡ lấy bốn chữ khí vận, ta liền thuận nước đẩy thuyền mà lấy xuống trong đó hai chữ, để vào nàng trong kiểm. Ta cùng vị này thiếu nữ quan hệ, dừng ở đây. Cũng không phải là người chỗ phỏng đoán như vậy, là ta chọn trúng không ký danh đệ tử."

Tề Tĩnh Xuân tự giấu cười nói: "Nếu là thật sự bỏ được da mặt đi biến thủ, xem như nhất gia chi chủ, hướng trong lòng ngực của mình ôm đồ vật, người ngoài há có thể phát giác được mấy may ? Một bộ trong mộng giết người kiếm kinh thôi, yêu cầu ta Tề Tĩnh Xuân mưu đồ gần một giáp tử, mới động thủ mưu đoạt sao?"

Bàn Sơn Viên xem như Chính Dương Sơn tăng cao nhất nhân vật, được chứng kiến quá nhiều phục bút ngàn dặm âm mưu quỷ kế, càng lĩnh giáo qua rất nhiều ra vẻ đạo mạo cao Nhân Tiên người lợi hại cổ tay, chỗ nào chịu tùy tiện tin tưởng lúc trước nho sĩ lí do thoái thác, bất quá so với lúc trước ngôn từ kịch liệt, nhẹ nhàng rất nhiều, chỉ là cười lạnh nói: "Ồ? Đó là ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử ?"

Tề Tĩnh Xuân mắt nhìn Bàn Sơn Viên, "Ta sợ dĩ tới đây cản người cản lại, mà đối với Chân Võ Sơn người cho đi, kỳ thật đạo lý rất đơn giản,

Rất nhiều người cười xưng Chân Võ Sơn có 'Lường chân ', chân quân tử cùng chân tiểu nhân, cho nên vị này Bình gia kiếm tu nói với ta cái gì, ta liền có thể tin hẳn cái gì. Mà người không giống nhau, người trọng thương Lưu Tiệp Dương, hồng to lớn nói tiền đồ, lại cố ý lưu nó tính mệnh, để phòng mình bị ta quá sớm trục xuất, loại người như người. . ."

Nói đến đây, Tề Tĩnh Xuân cười cười, "Há, suýt nữa quên mất, người không phải người."

Bàn Sơn Viên nheo lại mắt, song quyền nắm chặt, khớp nối chi chi rung động.

Nếu như là tử địch Phong Lôi Viên, hoặc là không quen nhìn Chính Dương Sơn tu sĩ, đối với hẳn cái này đầu Hộ Sơn Viên tiến hành châm chọc khiêu khích, cầm "Không phải người" thuyết pháp này, đến ngoài miệng chiếm tiện nghi, sống ngàn năm Bàn Sơn Viên căn bản không ngại. Nhưng khi trước mắt người trung niên này nho sĩ, đã bình ổn nhậm ôn hòa ngữ khí nói ra miệng, Bàn Sơn Viên lại không hiểu thấu cảm nhận được lớn lao nhục nhã.

Tề Tĩnh Xuân đối với Bàn Sơn Viên nổi giận, không hề hay biết, nói tiếp nói: "Cản bên dưới người, là vì Chính Dương Sơn tốt, lúc trước thiếu nữ kém chút liền muốn tể ra nàng bản mệnh chi vật, người đến từ Chính

Dương Sơn, cùng kiếm khí kiếm ý đánh một ngàn năm giao tế, khó nói không cảm giác được cái kia cổ áp lực ?"

"Tiểu nữ oa em bé lúc ấy bất quá là vùng vẫy giãy chết, cái kia một điểm đạo pháp thần thông, Tề tiên sinh cũng không cảm thấy ngại lấy ra hù dọa người ?"

Lão vợ cười ha ha, ra vẻ bình tĩnh đại ngộ nói: "Trước đó có người nói Tề Tĩnh Xuân người vị kia ân sư, khí tiết tuổi già khó giữ được, tượng thần lần lượt vị trí hạ xuống, cuối cùng bị mang ra văn miếu không nói, trả lại người nện đến nhào nhoẹt. Ta lúc đó còn không tin tới, nghĩ thầm đường đường Nho giáo văn miếu thứ tư thánh, chính là vạn nhất thật có cơ hội gặp được trong truyền thuyết Đạo tổ Phật Đà, cũng là miễn cưỡng có thể nói mấy câu người đọc sách, chỉ là hiện tại xem ra, từ người ân sư đến người Tề Tĩnh Xuân đầu này Nho gia văn mạch, truyền bất quá hai đời, liền muốn đoạn tuyệt! Quân tử chi trạch năm thế mà chém, là ai nói ? Vì sao hết lần này tới lần khác người này chi văn mạch như thế không nên việc, chẳng lẽ lại là người ân sư, xác thực như một ít thư viện truyền lại như vậy, ở đâu là cái gì tiếp nối người trước, mở lối cho người sau Nho gia thánh hiền, căn bản chính là một cái ngàn năm không có đại lừa gạt ?"

Tề Tĩnh Xuân mặc dù khẽ nhú mày, nhưng thủy chung yên tĩnh nghe xong Bàn Sơn Viên mở miệng, từ đầu tới đuôi, luôn luôn một từ.

Lão vợ làm càn cười to, một cước bước ra, duỗi ra ngón tay, chỉ hướng vị kia bị người đánh chó mù đường người đọc sách, nhe răng cười nói: "Tề Tĩnh Xuân, các người Nho gia không phải nhất tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi sao? Ta liền đứng tại cái này quy củ bên trong, người có thể làm khó dễ được ta ? !"

Tề Tĩnh Xuân quay đầu nhìn về tiểu trấn bên kia, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, một lần nữa nhìn về phía cái này đầu Bàn Sơn Viên, hỏi: "Nói xong rồi?"

Bàn Sơn Viên ngấn người, từ đầu đến chân đánh giá một phen trung niên nho sĩ, thu hồi ngón tay, nhe răng nói: "Không có tí sức lực nào, Nê Bồ Tát cũng có hỏa khí, chưa từng nghĩ người đọc sách tính tình càng tốt hơn, mắng cũng không cãi lại, không biết được có phải hay không đánh không hoàn thủ?"

Tề Tĩnh Xuân mỉm cười nói: "Người có thể thử nhìn một chút."

Bàn Sơn Viên hình như có động tâm, bất quá cuối cùng không có xuất thủ.

Bàn Sơn Viên hỏi: "Tề Tĩnh Xuân, người nhất định phải cản trở ta đi vào?"

Tề Tĩnh Xuân đáp nói: "Hậu quả chi trọng, một tòa Chính Dương Sơn không chịu đựng nổi."

Bàn Sơn Viên trầm giọng hỏi: "Thật chứ?"

Tề Tĩnh Xuân không có cố lộng huyền hư, cũng không có một mạch phía dưới liền cho Bàn Sơn Viên nhường đường, vẫn là nhẫn nại tính tình gặt đầu nói: "Coi là thật."

Bàn Sơn Viên vượt vượt cái cằm, cuối cùng liếc mắt Tề Tĩnh Xuân sau lưng nơi xa, hừ lạnh nói: "Tính cái kia hai cái tiểu gia hỏa vận khí tốt, chuyển cáo bọn hăn một câu, về sau đừng cho ta đụng tới!"

Bàn Sơn Viên quay người bước nhanh mà rời đi, đưa lưng về phía Tề Tĩnh Xuân, lão vượn đột nhiên cao cao nâng lên một đầu cánh tay, dựng thẳng lên một cây ngón tay cái.

Chỉ là ngón tay cái chậm rãi quay lại phương hướng, hướng xuống.

Tề Tĩnh Xuân ngẩng đầu nhìn bụi mù mịt sắc trời, trời mưa đem rơi.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng nói, là vị kia Chân Võ Sơn Bình gia tu sĩ thỉnh cầu, hi vọng hắn có thể mở một mặt lưới, cho phép hắn mời bên dưới Chân Võ Sơn cung phụng trong đó một tôn thần linh, Tề Tĩnh Xuân gật đầu nhẹ giọng nói: "Có thể."

Làm Tề Tĩnh Xuân nói ra cái chữ này sau, cùng lúc đó, nếu là có người vừa lúc ngẩng đầu, liền có thể nhìn thấy bầu trời đỉnh chớp, bỗng nhiên xuất hiện một điểm Mễ Lạp Chi Quang, sau đó một cây cực kỳ mảnh khảnh kim tuyến từ trên trời giáng xuống, thoáng qua ở giữa rơi ở trong trần nhỏ.

"Tề tiên sinh ?"

Tề Tĩnh Xuân phía sau vang lên một tiếng thiếu niên tiếng la.

Tề Tĩnh Xuân quay người nhìn lại, một đôi thiếu niên thiếu nữ bước nhanh chạy hướng mình.

Nhìn thấy tên kia mực xứ khác thiếu nữ, hắn có chút thốn thức cảm khái, lúc trước đọc sách hạt giống Triệu Diêu đối với hắn vừa thấy đã yêu, hắn liền chỉ điểm qua một câu, đem thiếu nữ hình dung thành không vỏ kiếm, nhất thương người bên ngoài tâm thần. Thiếu niên Triệu Diêu đến cùng không biết tình là vật chi, không hiểu câu nói này thâm ý, vẫn là hăm sâu trong đó. Tề Tĩnh Xuân không tiện một lời nói toạc ra thiên cơ, khó mà nói cái kia thiếu nữ có một khóa vấn đạo chi tâm, là vô tình nhất.

Này vô tình, tuyệt không phải nghĩa xấu, mà là lại lớn bất quá ca ngợ.

Thế gian tình yêu, tình yêu nam nữ, đến cùng chỉ là trong đó một loại.

Dưới núi thế tục chợ búa ở trong, cố gắng tình này có thể cảm động lòng người, có thể cho nam nữ si tình không tiếc sinh tử bề ngoài hứa, nhưng

là ở trên núi tu hành, muốn phức tạp được nhiều.

Tề Tĩnh Xuân nhìn thấy giày cỏ thiếu niên sau, nụ cười liền muốn tự nhiên rất nhiều, âm giọng trên ghẹo nói: "Liên tiếp mấy trận đỡ, đánh cho kinh thiên địa khiếp quỷ thần."

Trần Bình An có chút then thùng.

Tề Tĩnh Xuân đi thẳng vào vấn đề nói: "Nói cho người hai chuyện, một sự kiện là Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên rút lui, chẳng mấy chốc sẽ rời đi tiểu trấn."

Trần Bình An không có chút gì do dự, gọn gàng dứt khoát hỏi: "Lão vượn từ tiểu trấn cửa Đông đi ?"

Tề Tĩnh Xuân xòe bàn tay ra nhẹ nhàng ép xuống hai lần, cười nói: "Trước hết nghe ta nói hết lời, Lưu Tiệp Dương còn sống."

Thiếu niên thân thể căng cứng, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tề tiên sinh, Lưu Tiệp Dương là không phải sẽ không chết rồi?"

Tề Tĩnh Xuân gật đầu nói: "Có người xuất thủ tương trợ, Lưu Tiệp Dương tính mệnh không lo, không thể nghi ngờ, bất quá tin tức xấu là hãn thân thể thụ trọng thương, về sau chưa hẳn có thể giống như kiểu trước đây hành động tự nhiên."

Trần Bình An nhếch miệng cười một tiếng.

Những ngày này thiếu niên tâm thần, tựa như một cây cung dây cung thủy chung bị kéo đưa đến đầy tháng trạng thái, một khắc cũng không có đạt được thư giãn, đang nghe Lưu Tiệp Dương sống tới về sau, như thế buông lỏng, cả người liền ngửa ra sau ngã xuống, triệt để ngắt đi.

Ninh Diêu tranh thủ thời gian ôm lấy thiếu niên.

Tề Tĩnh Xuân giải thích nói: "Trần Bình An lúc trước bị Vân Hà Sơn Thái Kim Giản một chỉ khai khiếu, cưỡng ép đập nát tâm thần môn hộ, kỳ thật tinh khí thần một mực đang lưu tán khắp nơi bên ngoài cuộn cuộn, kết quả Lưu Tiệp Dương vừa vặn ở thời điểm này xảy ra chuyện, hẳn cũng chỉ phải liều mạng kích phát tiềm lực, cái này là cái gọi là vò đã mẻ không sợ rơi, nguyên bản có thể còn lại nửa năm tuổi thọ, bây giờ đoán chừng nhiều nhất chính là một tuần đi."

Ý vị này giày cỏ thiếu niên từ Nê Bình ngô hẻm bắt đầu, đến tiểu trấn nóc nhà, lại đến thâm sơn dòng suối nhỏ, cuối cùng đến cái này rừng núi hoang vắng, mỗi lần chạy, đều tại trên phạm vi lớn tiếp tục giảm thọ. Thiếu niên đối với cái này lòng dạ biết rõ.

Ninh Diêu hỏi: "Tề tiên sinh người chỉ cần nói cho ta, làm sao cứu Trần Bình An!"

Tề Tĩnh Xuân trong lòng thở dài.

Đây chính là đạo tâm chỗ huyền diệu.

Thiếu nữ cũng không phải là đối với Trần Bình An không có tình cảm, nếu không cũng sẽ không kề vai chiến đấu đến một bước này.

Người bình thường nghe nói tin dữ sau, tất nhiên sẽ có một cái kinh hoảng, bi thương, đồng tình quá trình, nhanh chậm, dài ngắn, sâu cạn khác biệt mà thôi.

Nhưng là Ninh Diêu may mắn cũng không có.

Nàng lập tức liền nhảy tới chính mình muốn nhất "Kết quả", ta nên như thế nào cứu người.

Thế gian tu hành, tu lực có thể thấy được, thậm trọng từng bước, chỉ cần

đi lên, khác biệt chỉ là mỗi một bước bước chân, đều có lớn nhỏ. Tu tâm thì phiêu miểu, bốn phương tám hướng, khắp nơi là đường, phảng phất từng cái từng cái con đường có thể chứng được Đại Đạo, nhưng lại giống như từng cái từng cái con đường đều là bàng môn tả đạo, ai cũng không cho được chỉ điểm. Tại tu tâm một chuyện bên trên, người mang đạo tâm người, gọi một bước lên trời.

Cho nên thiếu nữ có thể thoải mái, ánh mắt thanh tịnh nhìn qua giày cỏ thiếu niên, gọn gàng dứt khoát hỏi hân có phải hay không ưa thích chính mình.

Tề Tĩnh Xuân nhớ tới cái kia đỉnh đầu mũ hoa sen tuổi trẻ đạo sĩ, tâm tình càng ngưng trọng.

Ninh Diêu ngồi xổm người xuống, động tác nhu hòa mà đem Trần Bình An công lên người, hỏi: "Tề tiên sinh người ngược lại là nói a, bất quá trước đó nói xong, ta cảm thấy Dương gia cửa hàng lão chương quỹ, chăm sóc người bị thương bản sự rất không ra thế nào, ngược lại là Trần Bình An nhận biết một cái cửa hàng lão nhân, thật lợi hại."

Tề Tĩnh Xuân nhìn lấy mặt mũi tràn đầy nghiêm túc thiếu nữ, hỏi một cái kỳ quái vấn đề: "Thế gian chuyện gì, nhất là nghịch thiên mà đi, đi ngược dòng nước?"

Ninh Diêu không chút nghĩ ngợi, lớn tiếng nói: "Một người một kiếm giết sạch Yêu tộc!"

Tề Tĩnh Xuân dở khóc dở cười, có chút bất đắc dĩ nói: "Là tu hành."

Ninh Diêu tỉ mỉ nghĩ lại, "Kỳ thật đồng dạng."

Tề Tĩnh Xuân chỉ hướng hai người trước đó vị trí vị trí, lại điểm mặt khác một chỗ, "Kiếm lô có thể tầm bổ thể phách, thiên thu nhưng lớn mạnh thần hồn, chỉ bất quá đối với Trần Bình An tới nói, nhiều nhất là

miễn cưỡng duy trì một cái thu chi cân bằng, vận khí tốt, nói không chừng có chút lợi nhuận. Cho nên chờ hẵn sau khi tỉnh lại, giúp ta nói cho hẵn biết, về sau luyện quyền, dù là không truy cầu cái khác, chỉ vì mạng sống, cũng nhất định phải chịu khổ cực phu."

Ninh Diêu nhẹ nhàng thở ra, kỳ thật nàng so Trần Bình An cũng không khá hơn chút nào, chỉ là nội tình muốn tốt quá nhiều, mới không còn bất tỉnh đi, "Tề tiên sinh, vậy bây giờ ta là mang theo Trần Bình An đi Nê Bình ngô hẻm dưỡng thương ? Vẫn là đi trước Lưu Tiệp Dương bên kia nhìn xem tình huống ?"

Tề Tĩnh Xuân cười nói: "Bây giờ đã đều có thể."

Ninh Diêu nghĩ nghĩ, "Sau lưng ta gia hỏa này, khẳng định hi vọng mở ra lần đầu tiên, liền có thể nhìn thấy Lưu Tiệp Dương, cho nên ta đi Nguyễn sư bên kia tốt."

Tề Tĩnh Xuân gật đầu nói: "Cùng các người đi một đoạn lộ trình."

Hai người sóng vai mà đi.

Gió xuân hiu hiu, người đọc sách hai tay phụ sau, thiếu nữ công thiếu niên.

Ninh Diêu đi tới đi tới, đột nhiên hỏi: "Tề tiên sinh, xem như tòa này tiểu động thiên chủ nhân, người có hay không bởi vì gần nước, thu lấy mấy cái thiên phú tốt đệ tử ?"

Tề Tĩnh Xuân cười lắc đầu, "Không, chỉ lấy cái không tính đệ tử thư đồng. Trước kia là vì tránh hiềm nghi, bây giờ trở về đầu đến xem, xác thực bỏ qua mấy mầm mống tốt."

Ninh Diêu lại hỏi, "Tề tiên sinh, người ở chỗ này, là không là chuyện gì đều biết rõ ?"

Tề Tĩnh Xuân cười nói: "Chỉ cần là ta nghĩ biết đến, đều có thể biết rõ, bất quá chưa hẳn tất cả đều là chân tướng. Dù sao có một số việc, sai một ly đi nghìn dặm."

Có câu nói Tề Tĩnh Xuân chưa hề nói, từ rời đi tiểu trấn lên, hẳn liền đã mất đi phần này "Tâm kính chiếu khắp thiên địa" thần thông.

Bởi vì có người lấy đi khối kia trấn khuê, đó là Nho gia Á Thánh một trong lưu tại tiểu trấn tín vật, cũng là đại trận đầu mỗi then chốt một trong.

Ninh Diêu do dự một chút, vẫn là nhịn không được hỏi: "Tề tiên sinh, người bây giờ là cái gì cảnh giới, có hay không bước lên bên trên ngũ cảnh a? Còn có, tiên sinh người tọa trấn phương này thiên địa, thật sự có thể vô địch thiên hạ sao? Đương nhiên, tiên sinh nếu như cảm thấy không tiện, có thể không trả lời, ta liền tùy tiện hỏi một chút."

Tề Tĩnh Xuân quả nhiên không trả lời.

Thiếu nữ liếc mắt, không nói thêm gì nữa.

Tề Tĩnh Xuân hữu ý vô ý thả chậm bước chân, quay đầu nhìn lại.

Thiếu niên trừng mắt nhìn.

Trung niên nam nhân cũng nháy mắt mấy cái.

Tề Tĩnh Xuân hiểu ý cười một tiếng, bất động thanh sắc địa lặng lẽ tăng tốc bước chân.

Quân tử có thành tựu người chi mỹ.

Cùng đi ra khỏi rất xa sau, Tề Tĩnh Xuân dừng lại bước chân, cười nói:

"Ta sẽ không tiến."

Đứng tại nguyên chỗ, đầy tóc mai sương trắng trung niên nho sĩ, nhìn qua dần dần từng bước đi đến bóng dáng, trầm mặc không nói.

Hắn đi ra một bước.

Tề Tĩnh Xuân trong nháy mắt đi vào khối kia Trảm Long Thai phụ cận.

Nho gia Thánh Nhân, đều có một cái bản mệnh chi chữ, độc chiếm hạng nhất.

Thế gian cho dù người là ai, chỉ cần viết đến, dùng đến, niệm đến đây chữ, liền có thể vì vị kia Nho gia Thánh Nhân gia tăng một tia đạo hạnh tu vi, góp gió thành bão, nước chảy đá mòn.

Tề Tĩnh Xuân là ngoại lệ.

Không phải một chữ không, mà là có hai cái.

Mà lại chữ chi ý vị cực kỳ du lớn, cảnh giới cực kỳ sâu xa.

Tĩnh. Tĩnh tâm đắc ý.

Xuân. Thiên hạ hoa đón xuân.

Cho nên hắn mới có thể bị giáng chức đến phương này tiểu thiên địa, cùng bên ngoài lớn thiên địa hoàn toàn ngăn cách.

Mặc dù Tề Tĩnh Xuân bất quá là Nho gia ba học cung bảy mươi hai thư viện thư viện Sơn chủ một trong, nhưng là Tề Tĩnh Xuân xác thực không thể theo lẽ thường đãi chi.

Cái này đối mặt Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên nhiều lần khiêu khích

nhục nhã, lại không có bất kỳ cái gì phản ứng uất ức người đọc sách, nhắm lại con mắt, lặng yên muốn "Tĩnh" chữ thứ ba bút, sau đó duỗi ra khép lại hai ngón, trên không trung nhẹ nhàng hướng xuống vạch một cái.

Khối kia không thể phá vỡ Trảm Long Thai, trong nháy mắt bị chia đôi cắt chém thành hai khối.

Tề Tĩnh Xuân vung tay áo, hai khối chính tề tảng đá lớn, một khối rơi vào Nguyễn Cung tiệp thợ rèn tử, một cái khác khối thì xuất hiện tại Nê Bình ngũ hẻm một tòa nhà nhỏ bên trong.

Tề Tĩnh Xuân làm xong đây hết thấy, lâm vào trầm tư, như cờ vây quốc thủ lâm vào lớn thi, về sau đứng tại tử mĩ màn mưa ở trong, cuối cùng đã là mưa to mưa lớn, sấm sét vang dội, Tề Tĩnh Xuân cũng không lấy lại tinh thần.

Một mực bị tiểu trấn bách tính hô làm tiên sinh Tề Tĩnh Xuân, đang suy nghĩ cùng với chính mình tiên sinh.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Thiếp đi

Hạnh Hoa ngũ hêm Mã gia tổ trạch, đi dạo hết tiểu trấn kim giáp thần nhân đi trở về sân nhỏ, kỳ quái là lớn như vậy một tôn chân thân, hành tẩu tứ phương, vậy mà không người phát giác.

Thiếu niên Mã Khổ Huyền ngồi xổm ở ngoài cửa trên bậc thang, nhìn thấy tôn này kim giáp thần nhân sau, mặt mũi tràn đầy chờ mong vẻ mặt, Chân Võ Sơn Bình gia tu sĩ hỏi: "Như thế nào ?"

Thần nhân một thân màu vàng kim áo giáp, dáng vẻ trang nghiêm, chỉ gặp nó bờ môi khẽ nhúc nhích, Mã Khổ Huyền lại nghe không thấy bất kỳ thanh âm gì, liền vô cùng lo lắng nhìn về phía trong phòng kiếm tu, người sau thở dài nói: "Hắn nói người nãi nãi khi còn sống nghiệp chướng quá nhiều, trước khi chết ba hồn bảy vía liền đã cùng thân thể đồng dạng, như là gần đất xa trời, cho nên người nãi nãi sau khi chết, là Mệnh Hồn đồng thời mục nát, tiểu trấn nơi đây lại khác hẳn với nơi khác, trời sinh kháng cự quỷ mị âm vật, cho nên hắn cũng không tìm tới người nãi nãi của người còn sót lại hồn phách."

Mã Khổ Huyền sắc mặt dữ tợn, ngẩng đầu đối tôn này thần tướng gào thét nói: "Ta mặc kệ người dùng cái biện pháp gì, nhanh đi cho ta đem nãi nãi hồn phách tìm trở về!"

Chân Võ Sơn kiếm tu sắc mặt kịch biến, sợ Mã Khổ Huyền chọc giận tôn này họ Ân đích thực thần, đang muốn lên tiếng ngăn cản thiếu niên thời điểm, kim giáp thần nhân chẳng biết tại sao, vậy mà lấy Đông Bảo Bình Châu chính thống tiếng phổ thông mở miệng nói rằng: "Không phải không làm, thực không thể."

Nói xong câu đó sau, bao phủ tại kim quang bên trong uy vũ thần tướng nhìn về phía trong phòng Chân Võ Sơn kiếm tu, người sau hít thở sâu

một hơi khí, hai tay làm nâng hương hình dáng, đối trong viện thần tướng bái ba bái. Mỗi bái một lần, thì có một luồng như sợi tóc phẩm chất màu vàng kim nhạt khí tức, từ Chân Võ Sơn kiếm tu nê hoàn trong huyết bay ra, sau đó bị kim giáp thần nhân nhẹ nhàng hút vào trong mũi.

Ba lần qua đi, thần nhân đột ngột từ mặt đất nâng lên, hóa thành một đạo sáng chói cột sáng rời đi này phương thiên địa.

Chân Võ Sơn kiếm tu sắc mặt trắng bệch, dời cái ghế ngồi xuống, nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí.

Đây cũng là chợ búa tục nói "Mời thần dễ dàng đưa thần khó" nguyên nhân thực sự.

Mã Khổ Huyền sắc mặt lạnh lùng mà thu tầm mắt lại sau, quay người đi vào trong phòng, ngồi ở kia cổ băng lãnh bên cạnh thi thể một bên, đưa tay bắt lấy bà lão khô héo bàn tay, gắt gao nhìn chăm chăm nàng gương mặt kia, thiếu niên lâu dài không nói lời nào.

Đeo kiếm nam nhân lấy xuống bên hông cái viên kia hồ phù, màu sắc so với trước đó đã hơi có vẻ ảm đạm, chậm rãi thu nhập trong tay áo.

Đeo kiếm nam nhân nghỉ ngơi một lát, đứng dậy không có đi đến thiếu niên bên cạnh, mà là ngồi tại ngưỡng cửa, đưa lưng về phía thiếu niên, chậm rãi nói: "Người nãi nãi hẳn là tại cửa ra vào, bị người quạt một cái tát, sức lực cực lớn, cả người bị bay ngã vào trong phòng tới chết. Kế tiếp có mấy lời, khả năng người không thích nghe, nhưng là người ít nhất hẳn là biết rõ tình hình thực tế, người xuất thủ hơn phân nửa là luyện khí sĩ, xuất thủ không biết nặng nhẹ, tăng thêm người nãi nãi thân thể xương cũng không kiên cố, cho nên liền chết. Nếu là luyện khí sĩ xuất thủ, nhiều như vậy nửa cùng Nê Bình ngô hẻm Trần Bình An cùng cái kia xứ khác thiếu nữ có quan hệ, hoặc là lúc trước tại Lang Kiều bên kia, bị người cố ý hòng nước xem tâm cảnh cô gái trẻ tuổi, vì trả thù xuất thủ. Cái trước khả năng rất nhỏ, người sau khả năng cực lớn, cho nên, người

đi bãi tha ma bên kia giết Trần Bình An, là xuất phát từ đối với nãi nãi của người hiếu thuận, đi lại nhân quả, nhưng là người tuyệt đối không nghĩ tới, người này vừa ra cửa, sẽ vừa vặn thì có người đến nhà gây hấn."

Mã Khổ Huyền run run rẩy rẩy duỗi ra một cái tay, lấy tay lưng nhẹ nhàng dán mù nội nó gương mặt, sưng lên thật cao, đã bày biện ra ô màu xanh.

Ít tuổi trẻ âm thanh nói: "Cho nên là ta hại chết ta nãi nãi, đúng không ?"

Đeo kiếm nam tử nói: "Dựa theo thể tục nhân quang đến xem, có phải thế không. Nếu là dựa theo. . ."

Mã Khổ Huyền không muốn lại nghe người này nói chuyện, đứng người lên nhe răng cười nói: "Đồ thành diệt quốc không làm được, lạm sát kẻ vô tội không làm được, những chuyện này không làm được, những chuyện kia không làm được! Như vậy báo thù giết người, đến cùng có làm hay không đến ? !"

Không chờ nam tử cho ra đáp án, Mã Khổ Huyền tiếp tục nói: "Nếu như ngay cả cái này cũng không làm được, cái kia ta làm Bình gia tu sĩ có trúng dùng ? Ta vì sao không dứt khoát làm cái tùy tâm sở dục đại ma đầu ? Vì sao lúc đó không đáp ứng cái kia đối với đạo sĩ đạo cô, đi như vậy cái gì tông ? !"

Nam nhân do dự một chút, nói rằng: "Chỉ cần người mình có thể tiếp nhận tất cả hậu quả, là được."

"Tựa như hôm nay dạng này."

"Còn có, kỳ thật có mấy lời ta trước đó khả năng không có nói thấu triệt, tỷ như cái này giết người, kỳ thật mỗi người đều riêng phần mình có một đầu dây, người có thể giết bao nhiêu người, ta có thể giết bao nhiêu

người, là tuyệt đối không giống nhau. Không chỉ là bởi vì ta so thực lực người mạnh, cảnh giới cao, một người tâm tính cũng là rất trọng yếu. Khả năng ta giết một trăm người, tất cả đều là người đáng chết, mà người chỉ giết hai ba cái, liền có không người đáng chết."

Mã Khố Huyền đột nhiên cười nhạo nói nói: "Giết hay không người, như thế nào giết người, ta hỏi người làm gì, chẳng lẽ lại còn cần người hỗ trợ không thành! Suýt nữa quên mất, ta hiện tại còn không phải chính thức Chân Võ Sơn đệ tử!"

Thiếu niên cúi đầu mắt nhìn bà lão khuôn mặt, sau đó quay đầu đối với chính đường bàn bát tiên bên kia gầm thét nói: "Lăn đi dẫn đường!"

Một đầu mèo đen từ bàn bát tiên bên dưới nhanh chóng thoát ra, Mã Khố Huyền đi theo nó cùng một chỗ chạy về phía ngoài phòng.

Nam nhân lơ đãng.

Nên biết rõ nam nhân chỗ quốc gia, tại một trăm năm mươi năm trước lâm vào náo động, sơn hà phá toái, trăm năm loạn chiến, cực kỳ bi thảm trình độ, có một không hai Đông Bảo Bình Châu, cuối cùng một ngàn vạn hộ người, đợi đến tân vương triều kết thúc trận kia họa kiếp, còn sót lại tám mươi vạn hộ không đến. Đến mức cuối cùng rất nhiều tuổi không lớn lắm hài đồng, cảm thấy trên đời bên dưới hết thấy mọi người sau khi chết, đều là không cần liệm hạ táng.

Nam nhân chính là những hài tử này bên trong một cái.

Nam nhân chậm rãi đứng dậy, so sánh nhắc nhở Mã Khố Huyền cái kia hung thủ đã bị đuổi ra tiểu trấn, hẳn càng muốn đi hơn Nguyễn sư bên kia hỏi thăm một vấn đề.

Vì sao Phật gia tại Đông Bảo Bình Châu, đã suy thoái ngàn năm, chỉ có một ít tiểu quốc mới có thể đem phụng làm quốc sư, tại toà này tiểu

trần phía trên, cũng là thế lực yếu nhất, thế nhưng là nhân quả tuần hoàn, lại rõ ràng như thế.

Vị này Binh gia Kiếm Tu Viễn xa đi theo thiếu niên sau lưng.

Dù là Mã Khổ Huyền ngay sau đó đã là Chân Võ Sơn đệ tử, nam nhân cũng sẽ không quá nhiều nhúng tay thiếu niên ân oán cá nhân.

Chiến trường chi thượng đồng sinh cộng tử, trên con đường tu hành sinh tử tự chịu.

Đương nhiên, không có gì tuyệt đối. Tựa như Mã Khổ Huyền trước đó kém chút chết bởi Trần Bình An chi thủ, nam nhân liền xuất thủ cứu xuống Mã Khổ Huyền, nguyên nhân có hai cái, một cái là ở sâu trong nội tâm không hy vọng Mã Khổ Huyền dạng này thiên tài, quá sớm chết yếu, hi vọng Mã Khổ Huyền có thể tại Chân Võ Sơn đá mài một phen, vô luận là thiên phú vẫn là tính tình, đều nâng cao một bước, hi vọng thiếu niên có thể trở thành Binh gia nhân vật đại biểu một trong, ở sau đó đại tranh trong loạn thế, rực rỡ hào quang. Một cái khác là Tề tiên sinh chủ động mở miệng, nói Mã Khổ Huyền cùng Trần Bình An hai vị thiếu niên, phân ra thắng bại là được rồi, không cần thiết phân ra sinh tử.

Lúc đó hẳn coi là Tề tiên sinh là lo lắng Nê Bình ngũ hèm thiếu niên mất mạng, sau đó mới phát hiện căn bản không phải chuyện như vậy.

Nam nhân xa xa đi theo thiếu niên sau lưng, phát hiện Mã Khổ Huyền trải qua sơ kỳ nhiệt huyết bên trên đầu sau, bước chân càng ngày càng chậm, càng ngày càng nhẹ nhàng tự nhiên, cuối cùng tựa như là bình thường thiếu niên tại đạo phố. Chẳng qua là khi đầu kia mèo đen từ một chỗ nóc nhà nhảy đến thiếu niên đầu vai, lại nhảy đến trên mặt đất, quay đầu về sau, chạy vội rời đi, tựa hồ là đang nói cho thiếu niên đã tìm tới mục tiêu. Tại cái này về sau, thiếu niên bắt đầu chạy chậm, lại một lần nữa thay đổi khí chất.

Xuân mưa rất nhỏ, bất quá là để trên đường người đi đường bước chân vội vàng, còn xa mới tới dưới mái hiên tránh mưa cấp độ.

Một đôi quần áo lộng lẫy nam nữ trẻ tuổi đang từ Ky Long ngõ hẻm hướng đi đường cái, tựa hồ đều có cơ duyên, mặt mũi tràn đầy vui mừng, chỉ là một thiếu niên dạy cho bọn hắc cái gì gọi là phúc họa tương y, thiếu niên từ phía sau hai người hơn năm mươi bước khoảng cách bên ngoài bắt đầu chạy, hai mươi bước thời điểm lớn tiếng hô một tiếng uy, đợi đến cái kia tuổi trẻ nam nhân quay đầu trông lại, chính là Mã Khổ Huyền không có chút nào lưu lực mãnh liệt một quyền.

Phủ đầu một quyền.

Tuổi trẻ nam tử cả người bay ra ngoài, trùng điệp ngã tại trên đường sau, thân thể có chút run rẩy, không có nửa điểm gãy dựa đứng dậy dấu hiệu.

Một quyền về sau, hai chân rơi xuống đất thiếu niên, vừa vặn cùng cô gái trẻ tuổi sóng vai mà đứng.

Mã Khổ Huyền thân hình vặn một cái, tay phải thiểm điện vung hướng nữ tử cái cổ, so với hắc cái đầu còn phải cao hơn nửa cái đầu tu hành nữ tử, ầm ầm một tiếng, liền bị thiếu niên cái này một tay nện đến đổ ngã tại trên đất.

Nữ tử đầu ầm vang đâm vào vũng bùn trên mặt đất.

Mã Khổ Huyền duỗi ra một chân, giẫm tại nữ tử trên trán, nhìn chăm chú tầm kia chóng mặt khuôn mặt, xoay người cúi đầu, dùng nhả ngôn quan lại nói nói: "Ta biết rõ hung thủ không tại tiểu trấn, nhưng là không có quan hệ, ta mình có thể tra."

Dung nhan cực tốt cô gái trẻ tuổi, hốc mắt tràn đầy tơ máu, cái mũi lỗ tai đều chảy ra tơ máu, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn về phía trên cao nhìn xuống thiếu niên ngăm đen.

Thiếu niên sắc mặt dữ tợn, "Ta Mã Khổ Huyền hồng người tu đạo tâm cảnh, người về sau trả thù, coi như đem ta loạn đao chặt chết, ta nhận mệnh chính là, tuyệt không oán hận người. Thậm chí dù là người báo thù không thành, ta tâm tình tốt, sẽ còn buông tha người, nguyện ý cùng người chơi nhiều mấy lần. Trong mắt của ta, thế đạo liền nên là như thế nhẹ nhàng thoải mái."

Nữ tử đoán chừng là nhà mình tông môn thiên chi kiêu tử, chỗ nào được chứng kiến loại tràng diện này, dọa đến nước mắt như mưa, đoán chừng liền hung thần ác sát thiếu niên nói cái gì cũng nhớ không rõ, chỉ là cầu xin tha thứ nói: "Buông tha ta, cầu người thả qua ta, người nãi nãi không phải ta giết, ta không có chút nào hiểu rõ tình hình a. . ."

Thiếu niên dần dần tăng thêm bàn chân lực đạo, đem nữ tử đầu cái kia bên cạnh chậm rãi ép vào vũng bùn ở trong, "Biết rõ ta hận nhất bọn người cái gì không ? Là nghiệp chướng về sau, còn có thể như thế không xem ra gì! Nửa điểm áy náy cũng không có, nửa điểm cũng không có a. . ."

Thiếu niên mở miệng mang theo tiếng khóc nức nở, ánh mắt mang theo khắc xương hận ý.

Nữ tử kia gian nan đưa tay, ôm lấy Mã Khổ Huyền mắt cá chân, ánh mắt tràn đầy xót thương cầu xin, "Buông tha ta, gia gia của ta là Hải Triều Thiết Kỵ thống soái, ta là hãn thương yêu nhất cháu gái, ta có thể bồi thường người, người nếu muốn cái gì, ta đều có thể đáp ứng. . ."

Thiếu niên ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ồ? Trùng hợp như vậy, ta là ta nãi nãi Mã Lan Hoa cháu trai!"

Thiếu niên đột nhiên giơ chân lên một chút, sau đó để giày tẩm tại nữ tử tinh xảo trên gương mặt xoa xoa, "Hải Triều Thiết Kỵ đúng không ? Chờ lấy, ta cùng các người chậm rãi chơi."

Thiếu niên thu hồi chân, phân biệt xoay đầu nhìn hai cái trái phải phương hướng, tay phải một bên, Chân Võ Sơn nam tử đứng ở đằng xa, đeo kiếm mà đứng. Tay phải một bên, có một vị chống đỡ ô giấy dầu nho nhã công tử ca, đứng tại ngã xuống đất không dậy nổi kẻ đáng thương bên cạnh, nhìn về phía Mã Khố Huyền.

Mã Khố Huyền trực giác nói với chính mình, cái kia bung dù gia hỏa, kỳ thật liền đang chờ mình giết chân một bên nữ tử.

Mã Khố Huyền đột nhiên ngồi xổm người xuống, nữ tử kia ý đồ trốn tránh, bị toàn thân ướt nhẹp thiếu niên một cái đè lại cổ, tại nữ tử không dám động dậy về sau, thiếu niên buông tay ra, dùng bàn tay một chút một chút vuốt nữ tử gương mặt, cười nói: "Nhớ kỹ đi, ta gọi Mã Khố Huyền, về sau ta nhất định sẽ tìm kiếm ngươi. Còn có cái kia không tại tiểu trấn gia hỏa, ngươi nhất định phải hảo hảo cảm tạ hân, bằng không chúng ta quan hệ cũng sẽ không như thế tốt."

Mã Khố Huyền cuối cùng nhổ một ngụm nước bọt tại nữ tử trên mặt.

Thiếu niên đứng dậy đi Hướng Chân Võ Sơn nam tử, thấp giọng hỏi nói: "Người kia là ai ?"

Kiểm tu lạnh nhạt nói: "Là Nho gia bảy mươi hai thư viện một trong, Quan Hồ thư viện tương lai Sơn chủ, gọi Thôi Minh Hoàng, thân thể hiển hách. Lần này cũng là tới lấy về áp thẳng chi vật, lòng dạ rất sâu, về sau phải cẩn thận, nếu như không có ngoài ý muốn, ngươi đã bị hấn để mất tới."

Mã Khố Huyền nhú mày nói: "Người này, cùng học thực Tề tiên sinh cho người cảm giác, rất không giống nhau."

Kiểm tu nhin không được cười lên nói: "Người cho rằng mấy cái người đọc sách có thể giống Tề tiên sinh như vậy, khác thủ bản tâm ?"

Hắn do dự một chút, vẫn là giải thích nói: "Ngoại giới đều truyền Tề tiên sinh tại hắc ân sư suy tàn về sau, cảnh giới rơi xuống, tâm cảnh phá toái, cho nên mới đáp ứng bị giáng chức đến toà này tiểu thiên địa, mặc dù thời thời khắc khắc tiếp nhận Thiên Đạo uy áp ăn mòn, thế nhưng là có thể muốn làm gì thì làm. Ta nhìn a, chưa hẳn."

Mã Khổ Huyền đối với mấy cái này không có hứng thú, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy cái kia bung dù nam tử ngồi xổm ở nữ tử bên cạnh, hẳn là tại hảo ngôn an ủi một chút.

Mã Khổ Huyền thu tầm mắt lại, cùng đeo kiếm nam tử sóng vai mà đi, thiếu niên bước chân nặng nề, trở về Hạnh Hoa ngũ hẻm.

Nam tử mở miệng nói rằng: "Thân người thể thụ thương không nhẹ, ngàn vạn đừng lưu lại ám tật, nếu không sẽ ảnh hưởng về sau tu hành."

Mã Khổ Huyền đưa tay xóa đi mặt mũi tràn đầy nước mưa, đột nhiên hỏi: "Chúng ta toà này tiểu trấn, đối với những người ngoài kia tới nói tính cái gì?"

Kiểm tu trả lời nói: "Tựa như ngoài trấn nhỏ đầu kia dòng suối nhỏ a, ngư long hỗn tạp, có bất quá đầu gối cận nước bãi, cũng có sâu không thấy đáy nước sâu đầm."

Mã Khổ Huyền hỏi: "Trước kia người xứ khác tới đây lịch luyện tâm bảo, chết đuối hơn người sao?"

Kiểm tu cười cười, lắc đầu nói: "Trước kia gần như không sẽ, phần lớn là hòa khí sinh tài, đều là đều vui vẻ. Lần này là ngoại lệ."

Dương gia cửa hàng, có vị anh khí thiếu nữ cũng thiếu niên bước nhanh

vượt qua cánh cửa, đối với một vị trung niên cửa hàng tiểu nhị hỏi:
"Dương lão tiên sinh có ở đó hay không ?"

Người kia mắt thấy thiếu nữ khí độ bất phàm, không dám thất lễ, gật đầu nói: "Tại hậu viện vừa thu thập xong dược liệu đâu, các người có việc ?"

Thiếu nữ gật đầu trầm giọng nói: "Chúng ta cùng Dương lão đầu quen thuộc, muốn cùng hãn cầu một bộ dược."

Tiểu nhị do dự một chút, không có dây dưa, dẫn bọn hãn đi vào hậu viện phòng chính, một vị lão nhân đang dùng tẩu thuốc cũ tử nhẹ nhàng đập lấy mặt bàn, phòng nơi hẻo lánh xa xa đứng đấy một vị lôi thôi hán tử, chính là tiểu trấn Đông một bên người giữ cửa, lưu manh Trịnh Đại Phong, có thể là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Trịnh Đại Phong đụng phải Dương lão đầu, chính là đại khí không dám thở bộ dáng, lại không bình thường láu cá vô lại thiếu đánh đức hạnh.

Dương lão đầu quơ quơ tẩu thuốc, Trịnh Đại Phong tranh thủ thời gian chuồn ra phòng, mang theo cửa hàng tiểu nhị cùng rời đi.

Dương lão đầu nhìn qua thiếu nữ phía sau quen thuộc thiếu niên, Trần Bình An.

Trần Bình An lúc này bờ môi phát trắng, toàn thân run rẩy, hai tay cơ hồ là liều chết vòng lấy thiếu nữ cổ.

Dương lão đầu không nhanh không chậm mà đứng đứng dậy, một tay phụ sau, một tay cầm tẩu thuốc, đi vào thiếu nữ trước người, cùng thiếu niên đối mặt, khàn khàn nói: "Cùng người đã nói bao nhiêu lần rồi, càng là mệnh tiền phúc bạc, liền càng phải tiếc mệnh tiếc phúc, làm sao, thoáng gặp được một chút ngăn trở, liền muốn chết muốn sống, vậy sao người lúc trước không đi theo người mẫu thân cùng đi, chẳng phải là càng bớt việc một chút ? Người Diêu sư phó là đúng, hãn khi còn sống tổng nhắc tới ba tuổi nhìn lão tam tuổi nhìn lão, người là sống không lâu

dài, dù là dạy người tốt tay nghề chân công phu, cũng là lãng phí, đồng dạng phải thật sớm ném đến trong đất đi."

Ninh Diêu trợn mắt hốc mồm, trong ấn tượng của nàng, Dương lão đầu hẳn là một cái mặt mũi hiền lành lão nhân, suốt ngày cười híp mắt.

Ai có thể nghĩ là như thế cái chanh chua lão đầu tử.

Lão nhân mỉa mai nói: "Có phải hay không rất đau ?"

Trần Bình An có chút gật đầu, sớm đã nói không ra lời.

Lúc đó tại thiếu nữ phía sau lưng sau khi tỉnh lại, đại khái là được hiệu rút đi, kỳ thật lúc đó cũng đã bắt đầu phát tác, chỉ là Trần Bình An cảm thấy có thể chống đỡ khẽ chống, đợi đến Ninh Diêu công hấn đến Lang Kiều phụ cận, hẳn biết rõ là như thế nào cũng không chịu đựng nổi, thế là Ninh Diêu thậm chí không lo được thu hồi tuổi một bên con đường bên trong chuôi đao kia, liền tranh thủ thời gian công hấn chạy tới Dương gia cửa hàng.

Lão nhân cười ha hả nói: "Đau a, vậy liền ngoan ngoãn thụ lấy."

Sau đó lão nhân liếc mắt Ninh Diêu, tức giận nói: "Để hấn mình ngồi ở trên ghế dài!"

Lão nhân lập tức nói thầm nói: "Cho cái tiểu nương môn công, cũng không ngại xấu xí."

Ninh Diêu cố nén nộ khí, cẩn thận từng li từng tí để Trần Bình An ngồi tại trên ghế dài, chỉ là nàng vừa mới buông tay, thiếu niên liền lung lay sắp đổ.

Ninh Diêu vừa muốn đưa tay nâng, thiếu niên mặc dù miệng không thể nói, vẫn là ánh mắt ra hiệu không cần nàng hỗ trợ.

Lão nhân hút một hơi tự chế thuốc lá sợi, nhìn lấy thiếu niên thân thể và khí tượng, chặc chặc nói: "Thật là một cái danh xứng với thực người sa cơ thất thế. Được rồi, không then với lương tâm ngược lại là không then với lương tâm."

Lão nhân căn bản đối với thiếu niên rét thấu xương đau đớn thờ ơ, "Lưu Tiệp Dương là cái gì tốt mệnh, người là cái gì tiện mệnh, nhiều năm như vậy trong lòng cũng không có số ? Hẳn chết một lần, hầu như đều đủ người chết mười lần, biết rõ không ?"

Ninh Diêu thực sự chịu không được lão đầu tử này âm dương quái khí mở miệng, trầm giọng nói: "Dương lão tiên sinh, có thể hay không trước giúp Trần Bình An giảm đau ?"

Lão nhân thân hình còng xuống, quay đầu mắt liếc thấy thiếu nữ, mây trôi nước chảy hỏi: "Người nam nhân a?"

Ninh Diêu trợn mắt đối mặt.

Lão nhân không còn để ý không hỏi thiếu nữ, quay lại đầu, nhìn lấy thiếu niên.

Lão nhân phối hợp lâm vào trầm tư.

Cuối cùng lão nhân bữu môi, thở dài, dùng hết tẩu thuốc tại Trần Bình An đầu vai một điểm, cánh tay cùng trên đùi các điểm hai lần.

Trong một chớp mắt.

Thiếu niên lấy năm nghiêng chi tư, khuỷu tay kê vào đầu, nằm tại ghế dài phía trên.

Lão nhân quát nhẹ nói: "Thiếp đi!"

Trần Bình An trong nháy mắt nhắm mắt thiếp đi, lập tức tiếng ngáy như sấm.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Có quý

Nha thự đèn thờ bên dưới.

Trần Đối hàn huyên thiên Nam địa Bắc rất nhiều kỳ nhân tin đồn thú vị chuyện bịa, Chính Dương Sơn tiểu cô nương nghe được say sưa ngon lành, chặc chặc nói: "Tỷ tỷ, người hiểu được thật nhiều."

Trần Đối mỉm cười nói: "Chờ người trưởng thành, cũng sẽ biết rõ rất nhiều chuyện."

Tống Tập Tân nửa thật nửa giả nói: "Bình thường ở chung, cảm giác người cũng rất bình thường một người a."

Nữ tử mi dài hơi nhú, hỏi: "Người ý tứ, nói là tại các người Đại Ly Phiên Vương Tống Trường Kính trước mặt, liền muốn đề mi thuận nhân, khúm núm ?"

Tống Tập Tân cười ha ha, đưa tay chỉ Trần Đối, "Cô nương người này nói chuyện đường lối, nếu như bị chúng ta tiểu trấn học thực Tề tiên sinh nghe thấy được, tiên sinh hẳn nhất định sẽ nhú mày đầu, biết không, người này gọi hoặc này hoặc kia, rất không giảng đạo lý, chột nghe xong giống như rất có đạo lý, kỳ thật căn bản khó mà cân nhắc được, ta ý tứ chân chính, đương nhiên là người có thể không cần đối với Tống Trường Kính nịnh nọt đối mặt, cũng không nên như thế, nhưng là hẳn Tống Trường Kính tốt xấu là Đại Ly một cái lớn nhất địa đầu xà, vẫn là số một võ đạo đại tông sư a? Người làm một cái người ngoài, nhập gia tùy tục, đối với một tòa phòng chủ nhân thoáng khách khí một chút, chẳng lẽ không hẳn là sao? Vì sao nhất định phải bày biện một trương mặt thối giả bộ đại gia, người nói chứa cũng liền lấp, gắp xong bị Tống Trường Kính đánh cho gần chết, còn dám ở ngay trước mặt hắn nói dọa, ta thật không biết rõ nên nói như thế nào người tốt."

Cuối cùng Tổng Tập Tân chỉ chỉ chính mình, tự giễu nói: "Liền ta loại này miệng thối tâm địa người xấu, cũng hiểu được xem xét thời thế, xem đĩa phim bên dưới đồ ăn."

Trần Đối do dự một chút, nói rằng: "Xem như đồng loại chửi nhau a, ta cũng là người tập võ, đối với các người Đông Bảo Bình Châu võ phu, ăn ngay nói thật, một mực không phải đặc biệt coi trọng, đương nhiên cuối cùng chứng minh ta là sai, lầm to."

Tổng Tập Tân kinh ngạc nói: "Người ngược lại là đủ bây giờ."

Trần Đối lạnh nhạt nói: "Người tập võ, không nhận năm đấm, có thể nhận cái gì."

Tổng Tập Tân đột nhiên hỏi một cái bén nhọn vấn đề, "Các người những này đến tiểu trấn tìm kiếm bảo vật cơ duyên người xứ khác, giống như đạo lý cùng chúng ta cho rằng không giống nhau lắm. Là bởi vì các người năm đấm cứng ?"

Trần Đối lắc đầu cười nói: "Căn bản không cần ta giải thích cái gì, về sau chỉ cần người đi ra tiểu trấn, chẳng mấy chốc sẽ biến thành chúng ta dạng này người. Chờ người ngày nào chính mình đập vào con đường tu hành, tự nhiên mà vậy liền sẽ minh bạch, nếu không ta nói toạc miệng, người cũng không lý giải."

Tổng Tập Tân cảm khái nói: "Biến thành các người dạng này người, cái kia rất không ý tứ a."

Tiểu cô nương nói chêm chọc cười nói: "Vậy liền đi chúng ta Chính Dương Sơn chơi, nhưng có ý tứ."

Tổng Tập Tân sờ lên đầu nhỏ của nàng, mạn không trải qua thâm nghĩ: "Tốt."

Trần Đối quay đầu nhìn lại, có chút bản năng khẩn trương.

Chỉ gặp áo bào trắng đai lưng ngọc Đại Ly Phiên Vương đứng tại đền thờ bên kia, đối với Tống Tập Tân nói rằng: "Hồi Nê Bình ngô hẻm dọn dẹp một chút, chuẩn bị rời đi nơi này."

Tống Tập Tân cười nói: "Đúng vậy, cái này muốn ly biệt quê hương đi."

Tiểu cô nương lưu luyến không bỏ, hỏi: "Ly biệt quê hương, là cũng một cái giếng nước rời quê hương sao?"

Tống Tập Tân cười ha ha lấy, đứng dậy nói: "Đi, trước đem người đưa về Lý gia tòa nhà, cái này gọi đến nơi đến chốn."

Tống Tập Tân nắm tiểu cô nương hướng đi nha thự cửa lớn, quay đầu hỏi: "Ngoài cửa đầu này Phúc Lộc Nhai bên trên sẽ không xuất hiện thích khách a?"

Tống Trường Kính cười nói: "Cái này cần hỏi người hàng xóm bằng hữu."

Tống Tập Tân bĩu môi, quay người mắt nhìn sắc trời, mây đen hội tụ, có chút mưa xuống dấu hiệu.

Tâm tình của hãn lập tức liền trở nên cực kém.

Đem Chính Dương Sơn Đào Tử đưa về sau khi, Tống Tập Tân kinh ngạc phát hiện Tống Trường Kính, vậy mà liền đứng tại cây kia tử tôn hộc phía dưới, hãn bước nhanh tới, hiếu kỳ hỏi: "Gấp gáp như vậy rời đi ?"

Tống Trường Kính gật đầu nói: "Lâm thời thu đến cái tin tức, bên ngoài có chút việc, yêu cầu tự mình giải quyết, cho nên trực tiếp cưỡi xe ngựa đi Nê Bình ngô hẻm, thu thập xong đồ vật liền đi."

Tổng Tập Tân đưa mắt nhìn lại, quả nhiên nha thự ngoài cửa ngừng lại ba chiếc xe ngựa, đây cũng là thiếu niên bình sinh lần thứ nhất ngồi xe ngựa.

Tổng Tập Tân xoay người ngồi vào trước nhất một bên một chiếc xe ngựa thùng xe, Tổng Trường Kính theo sát phía sau, ngồi xếp bằng.

Tổng Tập Tân nhìn quanh bốn phía, vắng vẻ, cũng chỉ có chính mình cái mông bên dưới cái kia hàng mây tre lá bồ đoàn, hoàn toàn không như trong tưởng tượng hào hoa xa xỉ khí phái, càng sẽ không cho người ta có khác động thiên kinh diễm. Cái này khiến Tổng Tập Tân có chút thất vọng, nguyên bản thiếu niên còn rất chờ mong nhìn thấy Trĩ Khuê leo lên xe ngựa sau kinh ngạc.

Dày đặc móng ngựa tại tảng đá xanh trên đường phố, tích tấp giẫm ra thanh thúy thanh vang, ba chiếc xe ngựa trước sau lái ra Phúc Lộc Nhai.

Tổng Trường Kính vén rèm xe lên, nhìn về phía ngoài cửa sổ xe tiểu trấn cảnh tượng, từ nay về sau, Đại Ly vương triều liền muốn triệt để mất đi tòa này tiểu động thiên trên danh nghĩa chương không quyền.

Bất quá trái lại nghĩ, Đại Ly khai quốc đến nay, chính là dựa vào tòa này tiểu động thiên mang tới to lớn ích lợi, mới từng bước một từ ở chếch một góc nhỏ cát cứ thế lực, biến thành bây giờ Bảo Bình Châu Bắc Bộ lớn nhất thế tục vương triều, không có cái thứ hai.

Ngàn dặm non sông tiểu động thiên.

Về sau chỉ sợ cũng chỉ có thể ở Đại Ly hoàng cung bí sử bên trong đi tìm.

Tổng Trường Kính thu hồi suy nghĩ, thuận miệng hỏi: "Không cùng cái kia Trần Bình An nói một tiếng đừng ?"

Lái ra Phúc Lộc Nhai sau, nói Lộ Bất Bình, Tống Tập Tân thân thể bắt đầu đi theo xe ngựa nhẹ nhàng lay động, lắc đầu nói: "Tên kia có thể không có thể còn sống sót, còn khó nói, vạn nhất chỉ đợi đến một cỗ thi thể, nhiều buồn nôn. Hẳn Trần Bình An không cha không mẹ, bây giờ liền tốt bằng hữu cũng ngòm củ tỏi, vậy cũng không chính là phải do ta người hàng xóm này, đưa cho hẳn xử lý hậu sự ?"

Tống Trường Kính ừ một tiếng.

Tống Tập Tân hỏi: "Cái kia Chính Dương Sơn tiểu cô nương đề cập tới một người, gọi Mã Khổ Huyền, là Hạnh Hoa ngô hẻm, cùng ta không sai biệt lắm số tuổi, giống như hẳn ra giá một cái túi cung dưỡng tiền, đem Trần Bình An cùng cô gái kia ẩn thân địa phương bán cho Chính Dương Sơn. Người có biết rõ không gia hỏa này đến cùng là lai lịch gì ? Trước kia ta chỉ nghe nói là cái kẻ ngu, chưa từng nghĩ ẩn tàng đến sâu như vậy."

Tống Trường Kính nghĩ nghĩ, "Trước đó tiềm phục tại Tống gia thích khách, tại Kỵ Long ngô hẻm ám sát qua cái kia Đại Tùy Hoàng tử, nguyên bản đã bị tìm tới một chút dấu vết, trong đó dính đến cái này tên là Mã Khổ Huyền thiếu niên, những trong năm này, tên kia hình đồ xuất thân thích khách, ngấm bên dưới nhiều lần cùng Mã Khổ Huyền tiếp xúc, có thể là quan hệ thầy trò. Bây giờ Chân Võ Sơn chặn ngang một cước, chỉ có thể tạm thời gác lại, dù sao Đại Ly Quân Ngũ ở trong, thì có rất nhiều chân vũ con cháu, mà lại chức quan cũng còn không thấp."

Tống Tập Tân cười nói: "Thúc thúc, người cũng có nói 'Chỉ có thể' thời điểm ?"

Tống Trường Kính lơ đãng nói: "Ai bảo Bản vương còn có cái đuôi to khó vẫy thân phận, cầu thí Đại Ly Phiến Vương."

Xe ngựa tới gần Nê Bình ngô hẻm thời điểm, Tống Tập Tân hữu ý vô ý

nói: "Trần Bình An, thật sự cũng chỉ là Trần Bình An ?"

Tổng Trường Kính nhin không được cười lên, "Tại để người dọn đi Nê Bình ngô hẻm trước đó, nha thự đã sớm triệt triệt để để điều tra, Trần Bình An nhà hãn tổ tông mười tám đời, rất rõ ràng mạch lạc, không có bất cứ vấn đề gì, cùng phú quý quyền thế bốn chữ, không dính một bên. Làm sao, cái kia Trần Đối hù đến người rồi? Yên tâm, Bản vương đã đại khái đoán ra thân phận của nàng, nàng cái kia một chi Trần thị, cùng Trần Bình An tổ tiên lưu tại tiểu trấn cái này một chi, không có nửa điểm sâu xa, cho nên thoải mái tinh thần a, Trần Bình An cũng chỉ là Trần Bình An. Miễn cưỡng kéo tới bên trên quan hệ thân thích, là cái kia Trần Tùng Phong chỗ Long Vĩ quận Trần thị, nhưng là người thử tưởng tượng, mấy trăm năm không có liên hệ thân thích, coi như thân thích sao? Còn nữa, tiểu trấn Trần thị cái này một chi, đã nghèo túng đến chỉ còn người kế tiếp không phải nô bộc nha hoàn, nghèo ở chợ không người hỏi, giàu ở thâm sơn có bà con xa. Người tốt xấu đọc chút thư, liền đạo lý này cũng không hiểu ?"

Tổng Tập Tân vẫn chưa từ bỏ ý định, "Cái kia tổ tông mười tám đời trước đó mười tám đời đâu ? Liền chưa từng xuất hiện một cái kinh tài tuyệt điểm đại nhân vật ? Một cái cũng không có ?"

Tổng Trường Kính cười nói: "Nguyên lai người là hi vọng Trần Bình An thân thế đặc thù một chút ?"

Tổng Tập Tân không có che giấu tâm tư của mình, gật đầu nói: "Nếu như hãn cùng người bình thường không giống nhau, trong lòng ta cũng sẽ dễ chịu một chút."

Tổng Trường Kính càng hiếu kỳ, trêu ghẹo nói: "Tên kia đến cùng làm sao khi dễ người, dễ người như thế chấp niệm ? Thế nhưng là dựa theo ta đối với thiếu niên kia hiểu rõ, không giống như là cái. . ."

Tổng Tập Tân cười lạnh cắt ngang Đại Ly Phiên Vương mở miệng, "Địa

phương nhỏ người, tầm mắt cố gắng không cao, hốc mắt sẽ cạn, nhưng là tuyệt đối không thể cảm thấy bọn hắn liền choáng váng. Tốt cũng tốt đến xích tử chi tâm thuần phác thiện lương, hồng cũng sẽ xấu đỉnh đầu sinh đau nhức lòng bàn chân chảy mủ, còn có chút người, thì thật sự sẽ ngu xuẩn đến không có thuốc nào cứu được, thậm chí là lại xuẩn lại hồng."

Tổng Trưởng Kính càng thêm nghi hoặc không hiểu, "Cái kia Trần Bình An thuộc về loại nào?"

Tổng Tập Tân thở dài, ảo não nói: "Hắn loại nào cũng không tính là, thật là một cái đồ đần, cho nên ta mới phát giác được đặc biệt ghen cong a."

—— ———

Ninh Diêu ngồi xổm ở ghế dài trước, cẩn thận chu đáo Trần Bình An ngủ say khuôn mặt, nội tâm tràn ngập rung động.

Này các loại thần thông, tuyệt không thể tả.

Trần Bình An kỳ quái tư thế ngủ, khiến cho thiếu niên từ đầu đến chân, lộ ra một luồng phản phác quy chân ý vị.

Ninh Diêu mặc dù nói không rõ nói không biết, nhưng là đối với một môn thần thông thuật pháp tốt xấu, thiếu nữ trời sinh có được cực kỳ trực giác bén nhạy.

Ninh Diêu quay đầu hiếu kỳ hỏi: "Người mới là Trần Bình An tu hành người dẫn đường?"

Lão nhân đập đi đập đi quất lấy thuốc lá sợi, vểnh lên chân bắt chéo, nhìn về phía ngoài phòng ẩm đạm màn mưa, cười nói: "Tu hành? Vậy liền coi là tu hành? Làm sao, bây giờ bên ngoài thiên địa, lại thêm ra một vị có tư cách lập giáo xưng tổ gia hỏa rồi? Mới làm hại thế phong mặt trời lặn, trên con đường tu hành quang cảnh, càng ngày càng tệ?"

Không đến mức a, cái kia mấy vị cũng không phải ăn chay, đã mình đã làm Thao Thiết, cũng chỉ có thể tại đầu này không đường về bên trên, tiếp tục đi tới đích, quyết không cho phép người ngoài đến kiếm một chén canh."

Ninh Diêu một đầu sương mù, "Dương lão tiền bối, người đang nói cái gì?"

Lão nhân ngăn người, "Nhà người trưởng bối không có đã nói với người những cái kia lão cổ hủ năm xưa nợ cũ?"

Ninh Diêu lung lay đầu, "Ta tổ phụ cái kia một hệ người, phải đi trước, cha mẹ ta lại không yêu nói cái khác vài toà thiên hạ cố sự, sợ ta rời nhà trốn đi."

Dương lão đầu xoay đầu nhìn lại, tỉ mỉ đánh giá một chút thiếu nữ, cuối cùng toát ra một câu, "Cái kia đạo trên tường thành, bây giờ khắc xuống bao nhiêu cái chữ rồi?"

Ninh Diêu thành thật trả lời nói: "Ta tổ phụ cái kia một hệ, ra rất nhiều nhân vật anh hùng, cho nên ngăn ngừa trong vòng trăm năm, liền mới khắc hai chữ, bây giờ tổng cộng mười tám chữ."

Lão nhân thốn thức nói: "Đều đã mười tám cái chữ a. Đạo pháp, hạo nhiên, tây thiên, sáu chữ về sau, còn nhiều thêm nào?"

Ninh Diêu trầm giọng nói: "Lôi trì trọng địa bốn chữ, kiếm khí trường tồn lại là bốn chữ, Tề, Trần, Đồng."

Dương lão đầu nhíu mày hỏi: "Tiểu cô nương, còn lại dưới cái chữ, bị người ăn à nha?"

Ninh Diêu tức giận nói: "Quên!"

Lão nhân không có đánh phá nòi đất hỏi đến tột cùng, đổi cái vấn đề: "Vẫn là lão quy củ, mỗi chém giết một vị Phi Thăng cảnh Yêu tộc, mới có tư cách tại trên trường thành khắc xuống một chữ ?"

Ninh Diêu nhíu mày nói: "Người vì sao hiểu rõ như vậy quê nhà ta tình huống bên kia ?"

Lão nhân cười nói: "Trước đây thật lâu có vị từ bên ngoài đến kiếm tu, có ghi du ký thói quen, một đường phong thổ, đều bị hắc viết xuống dưới, cuối cùng chết tại chúng ta tiểu trấn phụ cận, ta liền đem quyển kia thật dày du ký cầm về, không có sự tình thời điểm đảo lộn một cái."

Ninh Diêu hoài nghi thuyết pháp này tính chân thực.

Lão nhân giống như phía sau lưng lớn con mắt, "Có tin hay không là tùy người."

Ninh Diêu quan sát Trần Bình An trạng thái, có điểm giống là Đạo gia tọa vong hoặc là phật môn thiền định, hỏi: "Hắc thế nào ?"

Dương lão đầu chậm rãi nói: "Tiểu tử."

Người ngủ vì tiểu tử.

Ninh Diêu có chút bất đắc dĩ, Dương gia cửa hàng lão nhân này, nói chuyện hoặc là chói tai khó nghe, hoặc là cổ quái kỳ lạ.

Lão nhân nói một mình nói: "Tiểu cô nương, ta hỏi người, làm một người ở trong lòng mặc niệm thời điểm, cái gọi là tiếng lòng, đến cùng là người phương nào thanh âm."

Ninh Diêu ngăn người, lâm vào trầm tư.

Rất nhanh liền tự nhiên mà vậy địa nhắm mắt ngưng thần, về sau buồn

ngủ, cuối cùng nàng đúng là đột nhiên gật đầu, ngủ say.

Dương lão đầu đứng người lên, vòng qua thiếu nữ, đi vào thiếu niên trước người, dùng khói cán chỉ vào Ninh Diêu, đối với thiếu niên nói rằng: "Nhìn một cái người ta, một cái chỉ điểm, mấy câu sự tình, liền có thể nhất cử phá cảnh, nhìn nhìn lại người, cái rắc bản sự còn không có, liền ưa thích cường, người cùng với ai cường đâu, lão thiên gia ngủ gật đã bao nhiêu năm, vui lòng đáp ứng người người như vậy ?"

Dương lão đầu trở về chỗ cũ ngồi, nhìn về phía ngoài phòng dần dần lớn mạnh màn mưa, gấp gấp hạt mưa đập vào sân nhỏ trên mặt đất, lớp lớp rung động, lão nhân vẻ mặt có chút thương cảm, "Đã nhiều năm như vậy, chọn tới chọn đi, tìm nhiều người như vậy, chưa từng nghĩ ngược lại là nhất không ôm hi vọng một cái, mệnh nhất cứng rắn."

Một cái gậy khom hài tử, công một lưng rộng cái sọt rau dại, trong tay dùng cỏ đuôi chó xuyên lấy bảy tám đầu cá con, đi tại ngõ hẻm bên trong, hài tử mở ra nhà mình cửa sân sau, vừa đi vào sân nhỏ, sát vách bên kia, lập tức liền có cái người mặc tơ lụa quần áo tiểu công tử ca, giẫm lên ghế, lại thành thạo bò lên trên không cao tường viện, ngồi xổm ở nơi đó, hoàn toàn không để ý ô uế đất đỏ quần áo, cười nói: "Uy, họ Trần, lại lên núi xuống nước kiếm ăn à nha? Người lên núi kiếm ăn dựa vào nước ăn nước bản sự, thật không nhỏ, về sau có thể mang ta cùng một chỗ đùa giỡn một chút không ? Ta khen thưởng cho người đồng tiền a ?"

Gậy còm hài tử cười cười, "Không cần đưa tiền."

Đầy người phú quý khí tiểu công tử bữu môi nói: "Không cần dẹp đi, ta còn không vui lòng đi."

Hài tử đem những cái kia cá con từ cỏ đuôi chó bên trên từng đầu lấy

xuống, lớn có bàn tay dài như vậy, nhỏ bé bất quá ngón cái dài ngắn, hài tử nhón chân lên đặt ở nhà mình trên bệ cửa sổ bọc phoi, phoi khô liền có thể ăn, không cần xát muối. Cũng không cần mở ngực mổ bụng, chen rơi nội tạng, cũng không phải là hài tử sợ phiền phức, bởi vì nếu là làm như vậy, liền thừa không xuống mấy lượng thịt, dù sao bắt đầu ăn giòn, rất thơm.

Tường viện bên trên cái kia tiểu công tử nói dứt lời sau, kỳ thật có chút hối hận, trên thực tế hẳn một mực rất hâm mộ người đồng lứa hàng xóm, mỗi lần về nhà đều không tay không, thỏ rừng cá chạch a, suối cá quả đại a, thấy hẳn rất động tâm, không phải thèm ăn, chỉ là trông mà thèm mà thôi, nhưng là mạnh hơn hẳn cũng không nguyện ý đổi giọng, tăng thêm nhìn thấy sát vách họ Trần động tác nhẹ nhàng, không buồn không lo bộ dáng, hẳn liền có chút rầu rĩ không vui.

Người nói người Trần Bình An, mỗi ngày nghèo đến đói, ngủ một gian tám mặt để lọt gió phá phòng ở, một năm đến cuối liền một chuỗi đường hồ lô cũng ăn không đến, người còn vui cười cái gì ?

Trên đầu tường tên là Tống Tập Tân tiểu công tử ca, đối với cái này hoàn toàn không thể nào hiểu được.

—— ———

Có một ngày, áo cơm không lo lại chỉ có thể sinh hoạt tại Nê Bình ngô hẻm tiểu hài tử, hẳn khi về đến nhà, mặt mũi bầm dập, đầy người bùn đất.

Cái kia vừa mới làm hẳn thiệp thân tỳ nữ nữ hài, hỏi hẳn làm sao vậy, Tống Tập Tân chết sống cũng không nói, trở lại phòng mình sau, đóng lại cửa, nằm ở trên giường.

Hắn hôm nay cùng người cãi nhau, thậm chí còn đánh nhau. Có một ít ác độc mở miệng, đến bây giờ còn quanh quẩn bên tai, để cái này lòng tự

trọng cực mạnh hài tử lòng như đao cắt, sắc mặt khi thì đau thương, khi thì dữ tợn.

"Người không thì có chút tiền bản sao? Đắc ý cái cái gì sức lực, người liền Trần Bình An cũng không như, người ta mặc dù chết cha mẹ, nhưng tốt xấu biết mình cha mẹ là ai, người biết mình cha mẹ là ai chẳng?"

Họ Tống hài tử, trên giường lật qua lật lại, như thế nào cũng ngủ không được lấy.

Ngày thứ hai, đứa bé này không có giống thường ngày như thế, ngồi xổm ở trên đầu tường cùng hàng xóm nói chuyện phiếm, mà là lần đầu tiên đến nhà đi hết nhà này đến nhà kia, đi tới Trần Bình An trong phòng.

Hắn cùng Trần Bình An nói một câu nói sau, cũng không lâu lắm, Trần Bình An liền rời đi tiểu trấn, vì phạm hắn mẫu thân qua đời lúc đáp ứng lời thề, tuổi còn nhỏ liền đi Long Diêu làm học đồ.

—— ———

Có một thân ảnh, lén lén lút lút mà đứng tại cửa hàng chính đường cửa sau bên kia, Dương lão đầu thoáng nhìn sau, cũng không nói cái gì, chỉ là xoay người, ghét bỏ chướng mắt.

Cái thân ảnh kia thấy lão nhân động tác sau, phá lệ thụ thương.

Càng làm cho hắn thụ thương chính là một cái chính mình hắn là gọi là chị dâu phụ nhân, một tay bung dù, một tay hung hăng đẩy ra đầu của hắn, sải bước đi hướng hậu viện phòng chính bên kia, thấy lão nhân sau, lập tức liền muốn giật ra giọng nói gọi hàng.

Dương lão đầu thở dài, tranh thủ thời gian đứng dậy đi ra khỏi phòng, đóng lại cửa, đứng tại trên bậc thang, nhìn lấy vị kia bày ra hưng sư vấn tội tư thế phụ nhân, lão nhân liền rút thuốc lá sợi hào hứng cũng mất.

Phụ nhân dừng lại bước chân, một tay chống nạnh mắng nói: "Làm gì đấy, người đề phòng cướp đâu ? ! Dương lão đầu, người tốt xấu là nhà ta hán tử sư phó, làm sao tận làm những này chuyện thất đức ? Lý Nhị làm rất tốt cửa tiệm tiểu nhị, người bằng cái gì để hăn cuốn gói xéo đi ? Dương gia cửa hàng là người mở ? A? Lý Nhị là ngu hăn sư nương a, vẫn là ngu sư phụ hăn khuê nữ a? !"

Bị từ trên đường chặn trở về nam nhân, rụt cổ lại, núp ở phía sau cửa bên kia, hận không thể đào cái động đem chính mình chôn.

Sư phụ là cái gì tính tình, Lý Nhị vợ hăn lại là đức hạnh gì, hăn làm sao lại không rõ ràng, cho nên hăn cảm thấy mình lần này không chết cũng phải rơi lớp da.

Dương lão đầu mặt không biểu tình, "Nói xong rồi? Nói xong liền về nhà gọi xuân đi, nghe nói tiểu trấn nhất Tây biên tiếng mèo kêu, một năm đến cuối liền không có từng đứt đoạn, ban ngày gọi ban đêm cũng gọi, khá hơn chút người cho làm cho dọn nhà. . ."

Phụ nhân giống như bị nói trúng chỗ thương tâm, tiếng nói lại đi lên tăng vọt, "Lão bất tử đồ vật, người còn không biết xấu hổ nói về nhà! Người đồ đệ không có nghề nghiệp công việc, suốt ngày liền biết rõ đi lung tung dăng, trước hai ngày chúng ta nóc nhà sập, liền may may vá vá tiền cũng không bỏ ra nổi đến, làm hại ta không thể làm gì khác hơn là mang theo núi vàng núi bạc về nhà ngoại đi, nhận hết khi dễ! Nếu không phải Lý Nhị cho người đuổi ra cửa hàng, chúng ta một nhà bốn chiếc người sẽ như vậy thảm ? Dương lão đầu, tranh thủ thời gian móc ra tiền quan tài đến, cho chúng ta tu phòng ở, bằng không ta hôm nay không để yên cho người!"

Lão nhân ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cái kia tránh một chút ẩn núp hán tử, Trịnh Đại Phong.

Trịnh Đại Phong về mặt cầu xin nói: "Sư phụ, Lý Nhị dựa theo người lão phân phó, đi làm chuyện đó a, nhất thời bán hội khẳng định về không được."

Sắc mặt lão nhân âm trầm.

Trịnh Đại Phong liền quỳ xuống đập đầu tâm đều có.

Phụ nhân ném đi ô giấy dầu, đặt mông ngồi tại nước mưa trên mặt đất, gào khóc, "Lão bất tử đồ vật, ưa thích đào bụi a, liền đồ đệ mình nàng dâu cũng không buông tha a."

Lão nhân chuyển đến mái hiên bên dưới một đầu ghế đẩu, chậm ung dung ngồi xuống, từ bên hông trong túi nhặt ra làn khói, ép thành một đoàn để vào cái tẩu ở trong, kéo lên thuốc lá sợi, ngửa đầu nhìn lấy bầu trời, căn bản lơ đi phụ nhân.

Trịnh Đại Phong nhìn lấy phụ nhân trong sân khóc lóc om sòm lẫn lộn, bên dưới lớn như vậy mưa, phụ nhân lại là mẫn để đầy đặn tư thái, quần áo lại đơn bạc, đến mức Dương gia cửa hàng thật nhiều công việc đều chạy đến tham gia náo nhiệt, từng cái vụng trộm vui, mở rộng tầm mắt.

Phụ nhân khóc đến tan nát tâm can, chỉ là bỗng nhiên ngừng, giống như là cho người ta bóp lấy cổ, nàng vuốt vuốt con mắt sau, tranh thủ thời gian đứng dậy, cầm lấy ô giấy dầu liền chạy.

Phụ nhân một bên chạy một bên hô nói: "Có quý a!"

Lão nhân giật giật khóe miệng, nói: "Hương thai bên trên cứt chuột, thần tăng quỷ ghét."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Qua sông tốt

Gây tai họa phụ nhân vừa đi, không có nắng xuân sạ tiết phong cảnh nhưng nhìn, Dương gia cửa hàng đám người cũng đã rất nhanh tán đi.

Trịnh Đại Phong co đầu rút cổ chạy đến phòng chính dưới mái hiên, ngồi xổm ở nơi xa, không dám rời Dương lão đầu quá gần.

Đồng dạng là đồ đệ, hẳn cùng Lý Nhị tại người sư phụ này trước mặt, đãi ngộ là khác nhau một trời một vực.

Trịnh Đại Phong cũng oán sư phụ bất công, chỉ bất quá có một số việc, thật sự là không nhận mệnh không được.

Trịnh Đại Phong rút rè hỏi: "Sư phụ, Tề Tĩnh Xuân là quyết tâm muốn không theo quy củ đến, đến lúc đó chúng ta đi con đường nào?"

Lão nhân không nói một lời, quất lấy thuốc lá sợi, một đầu mèo đen không biết khi nào nơi nào đến, ngồi xổm ở lão nhân chân một bên cách đó không xa, run lên da lông, tóe lên rất nhiều nước mưa.

Trịnh Đại Phong lo lắng nói: "Chân Võ Sơn cái thẳng kia vậy mà thỉnh thần xuống núi, sẽ có hay không có phiền phức? Dù sao hiện tại có vô số người nhìn chăm chăm bên này đây."

Lão nhân y nguyên không nói lời nào.

Quen thuộc chính mình sư phụ trầm mặc ít nói, Trịnh Đại Phong cũng không thấy đến xấu hổ, suy nghĩ miên man, liền nghĩ tới Tề Tĩnh Xuân, chửi mắng nói: "Mẹ nó người Tề Tĩnh Xuân làm năm mươi chín năm cháu trai, còn kém mấy ngày nay thời gian? Người đọc sách chính là chết đầu óc, không thể nói lý!"

Lão nhân rót cụng nói chuyện: "Người không đọc sách cũng là chết đầu óc."

Trịnh Đại Phong không lấy lấy làm hồ thẹn, quay đầu nịnh nọt nói: "Muốn hay không cho sư phụ người lão nhân xoa xoa vai gõ gõ chân ?"

Lão nhân lạnh nhạt nói: "Ta không có cái gì tiền quan tài, người liền bỏ cái ý nghĩ đó đi à."

Trịnh Đại Phong thẹn đỏ mặt nói: "Sư phụ người lời nói này, đả thương nhân tâm a, ta cái này làm đồ đệ, bản sự không lớn, thế nhưng là hiểu tâm đủ a, nơi nào sẽ nhớ thương những cái kia, ta cũng không phải Lý Nhị vợ hăn."

Lão nhân ừ một tiếng, nói: "Người so với nàng còn không bằng."

Trịnh Đại Phong cả khuôn mặt đều đen, cụng xuống cái đầu, sừng đánh quả cà giống như, không có nửa điểm tinh khí thần.

Bất quá hăn bỗng nhiên mặt mũi tràn đầy kinh hỉ bắt đầu, mới phát hiện sư phụ hôm nay nói lời, mặc dù vẫn là khó nghe, nhưng tốt xấu nói nhiều như vậy, khó được khó được, chờ trở lại Đông một bên phòng bên kia, có thể uống một bầu rượu ăn mừng một trận.

Trịnh Đại Phong tâm tình vui vẻ mấy phần, thuận miệng hỏi: "Sư huynh ngăn được tên kia ?"

Lần này không chờ lão nhân dùng lời đâm hăn, Trịnh Đại Phong chính mình liền quạt chính mình một cái tát, "Sư huynh ngăn không được mới có hí, muốn thật cản lại, về sau liền thật muốn uống Tây Bắc gió."

Lão nhân không hiểu thấu hỏi: "Trịnh Đại Phong, người biết mình vì cái gì không có triển vọng lớn sao?"

Trịnh Đại Phong cứ thế ngay tại chỗ.

Nghĩ thầm sư phụ vấn đề này rất có huyền cơ a, chính mình nhất định phải cẩn thận ứng đối, hảo hảo ập ủ một phen.

Chưa từng nghĩ lão nhân đã phối hợp cấp ra đáp án, "Người xấu."

Trịnh Đại Phong hai tay ôm lấy đầu, nhìn về phía trong viện nước mưa vắng khắp nơi, như thế cái lão đại không nhỏ hán tử, khóc không ra nước mắt.

Nha thự quản sự đều không cần làm sao nhìn mặt mà nói chuyện, liền biết mình không thích hợp tiếp tục tiếp tục chờ đợi, tùy tiện tìm từ đâu rời đi phòng.

Trần Tùng Phong tiếp tục vùi đầu tìm đọc hồ sơ, chỉ là so sánh với Trần Đối ở đây lúc nơm nớp lo sợ, cuối cùng khôi phục mấy phần con cháu thế gia đệ tiêu sái khí độ, nhưng càng là như thế, một bên nhìn ở trong mắt Lưu Bá Kiêu lại càng thấy đến khí muộn, một bụng ghen cong không nhả ra không thoải mái, chỉ là tính tình ngay thẳng là một chuyện, không che đậy miệng lại là một chuyện, Lưu Bá Kiêu liền muốn lấy cũng ra đi tản bộ, mắt không thấy tâm không phiền.

Trần Tùng Phong đột nhiên ngẩng đầu cười nói: "Bá Kiêu, rốt cục ngồi không yên?"

Lưu Bá Kiêu vừa từ trên ghế nâng lên cái mông, sau khi nghe đặt mông ngồi trở về, tức cười nói: "U a, còn có tâm tình trêu chọc ta, tiểu tử người lòng dạ khí độ có thể a."

Trần Tùng Phong thả ra trong tay một quyển cũ kỹ thư tịch, đăng chát

nói: "Để người chế giễu. Vừa rồi vì ta bệnh vực kẻ yếu, ta cũng không phải là không biết tốt xấu, chỉ là. . ."

Lưu Bá Kiều thụ nhất không được người khác khổ tình cùng phiến tình, tranh thủ thời gian khoát tay nói: "Đừng đừng đừng, ta chính là không nhìn trúng nhà người bà con xa hiếp yếu sợ mạnh, ta nói nàng vài câu, thuần túy là chính ta không quản được miệng, người Trần Tùng Phong không cần mang ơn."

Trần Tùng Phong phía sau lưng ngựa về đằng sau đi, nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế ngồi, thở phào một hơi.

Cái này nếu là tại Long Vĩ quận Trần thị gia môn, chỉ dựa vào cái này lộ ra một luồng lười biếng tư thế ngồi, cho trường bối một khi phát hiện, vô luận đích con thứ, tiểu hài tử hết thấy muốn bị ăn gậy, người trưởng thành thì phải chịu huấn.

Hào phiệt thế gia vọng tộc người đọc sách, mặc dù thường thường bị võ nhân mỉa mai vì ra vẻ đạo mạo, cố làm ra vẻ.

Nhưng quy củ chính là quy củ, từ từ trong bụng mẹ sinh ra tới, liền đi tại cố định con đường bên trên, thật to nhỏ nhỏ sĩ tộc tử đệ, đều không ngoại lệ, từ nhỏ mưa dầm thấm đất.

Đương nhiên, cũng có thừa thái tán dóc danh sĩ cùng hoang đường cuồng sĩ nam khe nước, lấy nói chuyện hành động không câu nệ tại lễ nghi, trừ danh tại thế.

Lưu Bá Kiều hỏi: "Người cùng Trần Đối đến cùng quan hệ thế nào, về phần sợ hãi nàng như thế ? Nếu như liên quan đến gia tộc cơ mật, liền coi như ta không có hỏi."

Trần Tùng Phong đứng người lên, đi đóng lại cửa phòng, ngồi tại nguyên bản quán sự trên ghế, nhẹ giọng hỏi lại nói: "Họ Lưu thiếu niên mua sứ

người danh phận, nhiều lần khó khăn trắc trở, cuối cùng cũng chuyển đến ta Long Vĩ quận Trần thị trong tay, người liền không hiểu kỳ là vì sao ?"

Lưu Bá Kiều gật gật đầu.

Chỉ sợ Bàn Sơn Viên đánh vỡ đầu cũng không nghĩ ra, bởi vì cái kia bộ kiếm kinh nghe thấy liền làm ngay đối thủ cạnh tranh, vậy mà không phải tử địch Phong Lô Viên, mà là hoành không xuất thế Long Vĩ quận Trần thị.

Trần Tùng Phong khuôn mặt mỗi mệt, hẳn là một đường đi tới thời gian dài tích tụ, suy nghĩ nhiều người tâm tất mệt mỏi, rốt cục nhìn không được muốn tìm người nhả ra nước đắng, tăng thêm hẳn tin tưởng Lưu Bá Kiều nhân phẩm tính tình, cho nên chậm rãi nói rằng: "Tuy nói chúng ta Trần thị cùng các người Phong Lô Viên quan hệ thêm gần, nhưng Trần thị tử tôn tuân thủ nghiêm ngặt tổ huấn, không trộn lẫn cùng trên núi dưới núi ân oán, đã thủ vững nhiều năm như vậy, khó nói một quyền đối với Trần thị con cháu mười phần gân gà kiếm kinh, liền có thể để cho chúng ta vì thế phá lệ ? Trần thị là thư hương môn đệ, không phải tu hành thế gia, lợi cái này nước đục, có ý nghĩa gì ?"

Lưu Bá Kiều thuận cái này mạch suy nghĩ tiếp tục nghĩ nghĩ, "Là cái kia Trần Đối gia tộc, nếu muốn đem bộ này kiếm kinh bỏ vào trong túi ? Chẳng lẽ lại nhà nàng là cái nào không xuất thế kiếm tu gia tộc quyền thế ?"

Trần Tùng Phong lắc đầu nói: "Cũng không phải là như thế. Lúc trước người cũng Tiết quản sự đề cập, tiểu trấn Trần thị phân hai chi, Trần Đối chính là thuộc về sớm nhất dời đi ra cái kia một chi, đi được rất triệt để, dứt khoát liền Đông Bảo Bình Châu cũng không chờ đợi, trực tiếp đi Biệt Châu, đi qua nhiều đời phồn diễn sinh sống, khai chi tán diệt, Trần Đối chỗ gia tộc, bây giờ đã được vinh dự 'Thế gian phường lâu chi thu lại thành người' . Đương nhiên, những tin tức này, tại Đông Bảo Bình

Châu chưa bao giờ lưu truyền, chúng ta Long Vĩ quận Trần thị cũng chỉ là bởi vì cùng bọn hăn có chút sâu xa, mới lấy biết được nội mạc."

Lưu Bá Kiêu cười nhạo nói: "Là cô nương kia khoác lác không làm bản nháp, vẫn là khi dễ ta Lưu Bá Kiêu không có học vấn ? Nhà nàng có thể có Công Đức phường ?"

Trần Tùng Phong duỗi ra hai ngón tay.

Lưu Bá Kiêu xem thường nói: "Nghe rõ ràng, ta nói chính là Công Đức phường, không phải Công Danh phường!"

Trần Tùng Phong không có thu hồi ngón tay.

Lưu Bá Kiêu có chút kinh ngạc, tiếp tục không chịu phục hồi: "Cái kia Học Cung thư viện phường, nhà nàng có thể có ? !"

Lưu Bá Kiêu cái gọi là Học Cung thư viện phường, tự nhiên là Nho gia chính thống ba học cung bảy mươi hai thư viện, tuyệt không phải thế tục vương triều phổ thông thư viện.

To như vậy một tòa Đông Bảo Bình Châu, chỉ có Sơn Nhai, Quan Hồ hai tòa thư viện.

Trần Tùng Phong chậm rãi thu hồi một ngón tay, còn lại bên dưới một cây.

Lưu Bá Kiêu giả bộ muốn đứng dậy, hai tay chống tại cái ghế cầm trên tay, ra vẻ kinh hoảng nói: "Ta tranh thủ thời gian cho vị kia cô nãi nãi xin lỗi đi, ta cái ai da, liền loại này ngang ngược không nói lý thân thể, đừng nói để người Trần Tùng Phong lật vài cuốn sách, chính là để người làm trâu làm ngựa cũng không có nửa điểm vấn đề nha."

Trần Tùng Phong cười mà không nói.

Vậy đại khái chính là Lưu Bá Kiêu độc hữu mị lực, có thể đem nguyên bản một cái ghen cong uất ức tai nạn xấu hổ, nói đến để người trong cuộc hoàn toàn không tức giận.

Lưu Bá Kiêu vặn vẹo uốn éo cái miệng, hai tay ôm ngực, dù bận vẫn ung dung nói: "Tốt, biết rõ vị kia tổ tông nãi nãi dọa người lai lịch, người nói chính đề."

Trần Tùng Phong cười nói: "Kỳ thật đáp án Tiết quản sự cũng đã nói."

Lưu Bá Kiêu đột nhiên thông suốt, "Họ Lưu thiếu niên tổ tiên, là Trần Đối cái kia một chi Trần thị lưu tại tiểu trấn người thủ mộ?"

Trần Tùng Phong gật đầu nói: "Trẻ nhỏ dễ dạy."

Lưu Bá Kiêu ồ lên một tiếng, "Không đúng, họ Lưu thiếu niên gia tổ truyền kiếm kinh, không phải xuất từ Chính Dương Sơn vị kia phản đồ sao? Đương nhiên, cũng coi là chúng ta Phong Lôi Viên tổ sư một trong, bất kể như thế nào, thời gian không chính xác, làm sao có thể trở thành Trần Đối gia tộc người thủ mộ?"

Trần Tùng Phong giải thích nói: "Ta có thể xác định, Lưu gia sớm nhất chính là Trần Đối gia tộc người thủ mộ, về phần về sau tránh đi các người Phong Lôi Viên cái vị kia kiếm tu, cuối cùng lại vì sao đi vào tiểu trấn, trở thành Lưu gia người, còn truyền bên dưới kiếm kinh, đoán chừng có một ít mị mớ nội mạc đi. Cho nên cuối cùng bảo vật gia truyền thành hai dạng đồ vật, kiếm kinh tăng thêm Hầu Tử giáp. Về phần Trần Đối, nàng kỳ thật chỉ không tại bảo vật, chỉ là đến tế tổ thôi. Ở đây bên ngoài, nếu như Lưu gia người còn có hậu nhân, vô luận tư chất như thế nào, nàng đều sẽ mang về gia tộc dốc sức vun trồng, xem như hồi báo năm đó Lưu gia lão tổ thủ mộ chi công."

Lưu Bá Kiêu mặt không thể tưởng tượng, "Lớn như vậy một cái gia

tộc, liền để một cái tuổi quá trẻ nữ tử đến tế tổ ? Sau đó khiến cho kém chút bị vị kia Đại Ly Phiên Vương một quyền đâm chết ? Trần Tùng Phong, ta đọc sách không ít, mặc dù nhiều là một chút trên giường thần tiên đánh nhau chi phần thư, nhưng xác thực bởi vậy lĩnh ngộ được thật nhiều đạo lý đối nhân xử thế, cho nên ta cảm thấy cô nương kia khẳng định là cái giả mạo hàng!"

Trần Tùng Phong lắc đầu cười khổ nói: "Vậy là người không nhìn thấy ta tổ phụ nhìn thấy nàng sau, là bậc nào. . . Khách khí."

Là Tôn giả húa, cho nên Trần Tùng Phong thực sự nói không nên lời chân tướng, chỉ có thể lấy "Khách khí" hai chữ mập mờ hình dung.

Gia tộc vì nàng mở rộng cửa lớn, gia chủ đối nàng thật sâu vái chào, cả tộc trên dưới đưa nàng phụng làm khách quý, dọn lên phong yến để cho nàng đến ngồi chủ vị.

Đây hết thảy đối với Trần Tùng Phong trùng kích to lớn, có thể nghĩ.

Lưu Bá Kiêu nghi hoặc nói: "Cái kia họ Lưu thiếu niên, không phải kém chút bị đầu kia lão vợ một quyền đâm chết sao ?"

Trần Tùng Phong thở dài, "Chính người mới nói, là kém một chút."

Trần Tùng Phong đứng dậy đi vào cửa sổ, ngoài cửa sổ tạm thời nghiêng gió mưa phùn, chỉ là nhìn sắc trời, giống như là muốn trận tiếp theo mưa to tầm tã.

Trần Tùng Phong nhẹ giọng nói: "Vị kia Nguyễn sư, giống như cùng Trần Đối một vị trưởng bối là quen biết cũ, đã từng cùng một chỗ hành tẩu thiên hạ, thuộc về tâm đầu ý hợp chi giao."

Lưu Bá Kiêu thử thăm dò hỏi: "Người là nói Nguyễn Cung có thể tiếp nhận Tề Tĩnh Xuân, tọa trấn nơi này, Trần Đối gia tộc là ra sức lực ?"

Trần Tùng Phong lạnh nhạt nói: "Ta nhưng cũng không nói gì."

Lưu Bá Kiêu tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Khó trách cái này nương môn đối mặt Tổng Trường Kính, cũng có thể như thế cứng rắn.

Tại phía xa chân trời gia tộc uy thế, gần ngay trước mắt Thánh Nhân che chở, nàng có thể không phách lối sao?

Lưu Bá Kiêu đột nhiên hỏi: "Nói một chút bản mệnh sứ cùng mua sứ người sự tình, ta một mực thật cảm thấy hứng thú, chỉ tiếc chúng ta Phong Lôi Viên không thể một bộ này, thẳng đến lần này bị sự phụ cường ép kéo tới làm tráng đinh, mới thô sơ giản lược nghe nói một chút, giống như hiện nay chúng ta Đông Bảo Bình Châu, có mấy cái thanh danh hiển hách đỉnh núi nhân vật, sớm nhất cũng là từ nơi này tòa tiểu trấn đi ra?"

Trần Tùng Phong hơi chút do dự, vẫn là lựa chọn biết gì nói nấy, tiết lộ Thiên Cơ đạo: "Có chút cùng loại thể tục đồ thạch, hàng năm tiểu trấn có chừng hơn ba mươi hài nhi sinh ra, ba mươi tòa Long Diêu hàm lò miệng dựa theo ghế xếp chỗ ngồi, theo thứ tự lựa chọn cái nào đó hài tử xem như nhà mình Long Diêu 'Đồ sứ', đánh cái so sánh, năm nay tiểu trấn sinh hạ ba mươi hai đứa bé, như vậy bài danh phía trước nhất hai tòa Long Diêu, liền có thể có hai cái đồ sứ, nếu như sang năm chỉ có hai mươi chín cái con mới sinh, bài danh hạng chót Long Diêu, liền mang ý nghĩa chỉ có thể một cả năm không thu hoạch."

"Cho nên tiểu trấn sinh trưởng ở địa phương lớn người, đều có chính mình bản mệnh sứ, bây giờ tại Bản Châu danh tiếng không hai Tào Hi Tạ Thực hai người, một vị có hi vọng trở thành Thiên Quân Đạo giáo chân quân, một vị sát lực vô cùng đã tu kiếm tiên, cũng không ngoại lệ. Mặc dù tiểu trấn toà này ngư đường so sánh bên ngoài, đã xem như cực

kỳ dễ dàng ra Giao Long, nhưng là hóa long đại giới to lớn, những này 'Đồ sứ', một khi thành công bước lên bên trong ngũ cảnh sau, khi còn sống không leo lên ngũ cảnh, là nhất định không có kiếp sau, hồn phi phách tán, đời đời kiếp kiếp, vạn sự đều yên, chỉ sợ liên Đạo tổ Phật tổ cũng không làm gì được. Mà trong lúc này, liền sẽ bị mua sứ người bắt lấy trí mạng nhược điểm, sinh tử không chế ở tay người khác, cho dù người là Tào Hi Tà Thực nhân vật như vậy, đồng dạng như thế."

"Nói trở lại, đợi đến trở thành Tào Hi Tà Thực dạng này thông thiên nhân vật, mua sứ người tự sẽ hận không thể làm tổ tông cung phụng, nào dám lấy đồ sứ chủ nhân tự cho mình là. Dù sao cũng là đôi bên cùng có lợi sự tình, bất kỳ một gia tộc nào, có thể có được Tào Hi Tà Thực chiến lực như vậy, đi ngủ đều có thể an tâm, lý do rất đơn giản, bình thường việc nhỏ, cố gắng không mời nổi bọn hắc đại giá, nhưng là liên quan đến gia tộc tồn vong thời khắc, bọn hắc khẳng định phải đến trợ một chút sức lực, không muốn vì gia tộc của ta tác chiến, có thể, cái kia ta liền đánh nát người bản mệnh sứ, mọi người cùng một chỗ ngọc thạch câu phần là được."

Lưu Bá Kiêu nghe được nhìn mà than thở, khó trách Đại Ly vương triều tại ngắn ngủi hai trong ba trăm năm, quật khởi mãnh liệt, đã tạo thành chiếm đoạt một châu Bắc Bộ cương thổ rộng lớn khí thế, Lưu Tùng Phong nghe được nhập thần, dứt khoát liền ngồi xếp bằng trên ghế, lấy lòng bàn tay ma sát cái cằm, hỏi:

"Ta biết rõ tiểu trấn nữ hài sáu tuổi, cùng nam hài chín tuổi là một cái đại môn hộ, cùng chúng ta tu hành là một cái đạo lý, vào lúc đó có thể biết được tương lai tu hành thành tựu cao thấp, nếu như nói vào lúc đó, mua sứ người đến tiểu trấn mang đi Đại Đạo khả kỳ hài tử, như vậy những cái kia bất thành khí đồ sứ đâu? Những cái kia thua cuộc tiểu trấn hài tử, bọn hắc không đáng tiền bản mệnh sứ, các Đại Long Điều lại nên xử trí như thế nào?"

Trần Tùng Phong nhẹ giọng nói: "Sẽ bị xuất ra Long Diêu, tại chỗ đập

nát vứt bỏ, ngoài trấn nhỏ có một tòa sứ núi, liền bắt nguồn ở đây."

Lưu Bá Kiêu trong lòng ầm ầm không vui, hỏi: "Những hài tử kia hạ tràng như thế nào ?"

Trần Tùng Phong lắc đầu nói: "Không từng nghe nói qua, đoán chừng sẽ không tốt hơn chỗ nào."

Lưu Bá Kiêu thở dài, đưa tay hung hăng vuốt vuốt gương mặt.

Cái này một cộc từ các phương Thánh Nhân tự mình đã định quy củ bí sự, cũng không phải hấn nhò nhỏ Phong Lô Viên kiểm tu có thể quơ tay múa chân.

Nhưng người trẻ tuổi chính là cảm thấy có chút không thoải mái.

Lâu dài trầm mặc, cuối cùng Lưu Bá Kiêu nhẹ giọng nói: "Như thế nói đến, từ nơi này đi ra gia hỏa, người người đều là qua sông tốt."

Trần Tùng Phong đi theo nói rằng: "Trên con đường tu hành ai không phải ?"

Lưu Bá Kiêu trong lòng hơi ưu tư, gật đầu nói: "Cũng thế."

—— ———

Cửa phòng một tiếng cọt kẹt nhẹ nhàng mở ra, sắc mặt hơi trắng giầy cỏ thiếu niên rón rén vượt qua cánh cửa, quay người nhẹ nhàng đóng lại cửa gỗ.

Cũng học Dương lão đầu chuyển đến một đầu ghế đầu, ngồi tại trên bậc thang, hạt mưa to như đậu nành, sắc trời lờ mờ như đêm khuya, chỉ là chẳng biết tại sao, lớn như vậy một trận mưa to, đánh vào mái hiên bên dưới hạt mưa ngược lại không nhiều, lão nhân ngồi thật lâu, trên quần áo

cũng bất quá là có chút hứa hơi nước mà thôi, Trần Bình An mười ngón giao thoa, yên tĩnh nhìn về phía trong viện tích nước mà thành nhỏ hồ nước.

Lão nhân quát lấy thuốc lá sợi, từng đoàn lớn sương khói tràn ngập bốn phía, chỉ là dưới mái hiên sương khói cùng mái hiên nhà bên ngoài màn mưa, giếng nước phạm nước sông.

Giống như giữa thiên địa tồn tại một đầu nhìn không thấy dây.

Lão nhân không ghét đứa bé này lớn nhất một nguyên nhân, chính là hài tử mặc kệ tình huống như thế nào, đều sẽ không lung tung ồn ào, sẽ không nhao nhao đến chính mình. Có thể không nói lời nào đáng ghét, liền tuyệt không mở miệng.

Hài tử điểm này, cùng đồ đệ Lý Nhị rất giống.

Trịnh Đại Phong còn kém quá xa.

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Dương gia gia, nhiều năm như vậy, cảm ơn người."

Lão nhân nhíu mày nói: "Tạ ta ? Nếu như không có nhớ lầm, ta nhưng chưa từng có uống phí đã giúp người, lần nào thiếu thù lao ?"

Trần Bình An cười cười.

Tựa như Dương lão đầu năm đó đáp ứng chính mình cho Dương gia cửa hàng lên núi hái dược, sau đó giá thấp mua sắm đồng thời, dược điểm bên trong rất nhiều thảo dược cũng giá thấp bán cho Trần Bình An. Nhìn như công bằng, kỳ thật Trần Bình An lòng dạ biết rõ, cái này là rất chân thực giúp đỡ.

Lại còn có, một chi tự chế tẩu thuốc bằng trúc, đáng giá mấy đồng tiền ?

Nhưng là Trần Bình An có thể nhiều năm như vậy kiên trì nổi, một năm đến cuối không bệnh không tai, ở mức độ rất lớn, dựa vào là đều là Dương lão đầu năm đó truyền thụ cho bộ kia hô hấp phương pháp.

Lão nhân nâng đầu lên, nhìn về phía bầu trời, giễu cợt nói: "Người khác bổ thí một điểm ơn huệ nhỏ, liền hận không thể xem như Cửu Khố cứu nạn Bồ Tát, nhất là đại nhân vật từ trong hàm răng móc ra một điểm cặn bã, liền phá lệ mang ơn, thậm chí chính mình cũng có thể bị chính mình tấm lòng son cảm động, cảm thấy mình đây là có ơn tất báo, cho nên là thuần nho trung thần, là nào đó nào đó nào đó môn sinh đặc ý, lấy tên đẹp sĩ vì người tri kỷ chết, một đám quên gốc hồn trưởng vương bát đản, lúc trước liền không nên từ bọn hặn trong bụng mẹ leo ra. . ."

Trần Bình An gãi gãi đầu, có chút thấp thỏm, không biết rõ Dương lão đầu là không phải là đang nói chính mình.

Lão nhân thu tầm mắt lại sau, hờ hững nói: "Không phải nói người."

Trần Bình An đột nhiên nhìn thấy một cái thân ảnh quen thuộc, thế là có chút sửng sờ.

Chính đường cửa sau có hành lang gấp khúc mái hiên, một vị song tóc mai sương trắng trung niên nho sĩ bung dù mà tới, một tay cầm dù, một tay mang theo ghế dài, xuyên qua cửa hông sau, đem ghế dài đặt ở hành lang bên trong, sau khi ngồi xuống đem ô giấy dầu nghiêng dựa vào ghế bên cạnh, sau đó hai tay vỗ vỗ đầu gối, đoạn chính tư thế ngồi, cuối cùng cười nhìn hướng hậu viện phòng chính dưới mái hiên lão nhân cùng thiếu niên, ấm giọng nói: "Sơn Nhai thư viện Tề Tĩnh Xuân, bái kiến Dương lão tiên sinh."

Nho sĩ trên chân giày bị nước mưa thấm thấu, nhiễm nước bùn, áo choàng vật áo cũng là như thế.

Lão nhân thái độ thanh thản, dùng tẩu thuốc chỉ hướng vị kia này phương Thánh Nhân, "Người tới ngày thứ nhất, ta liền biết là cái thất bại, bất quá nhiều năm như vậy chỗ xuống tới, không nghe thấy người nửa câu bực tức, cũng là chuyện lạ, người Tề Tĩnh Xuân cũng không giống như là gắng chịu nhục nhân vật, cho nên lần này người bị điên, đoán chừng bên ngoài có chút mộng, ta ngược lại thật ra không kì quái chút nào."

Tề Tĩnh Xuân đưa tay vỗ vỗ bụng, mỉm cười nói: "Bực tức có a, đây mình đều là, chỉ là không nói ra miệng mà thôi."

Dương lão đầu nghĩ nghĩ, "Bản lĩnh của người ta không rõ ràng, bất quá nhà người tiên sinh, chỉ bằng hăn dám nói ra cái kia bốn chữ, trong mắt ta liền có thể tính cái này."

Lão nhân duỗi ra ngón tay cái.

Tề Tĩnh Xuân cười khố nói: "Tiên sinh kỳ thật học vấn lớn hơn."

Lão nhân giễu cợt nói: "Ta cũng không phải người đọc sách, người tiên sinh học vấn coi như đã lớn hơn cả chí thánh tiên sư, ta cũng sẽ không nói hăn nửa câu tốt."

Tề Tĩnh Xuân nghiêm mặt hỏi: "Dương lão tiên sinh, người là cảm thấy chúng ta trước tiên cái kia bốn chữ, mới là đúng ?"

Lão nhân cười ha ha nói: "Ta không có cảm thấy đúng, chỉ là trước đó thế gian tất cả áo mũ hạng người, đều là thờ phụng trước đó bốn chữ, nhìn đến ta phiền lòng, cho nên có người đi ra làm trái lại, ta liền cảm giác trút giận, chỉ thế thôi. Các người người đọc sách chính mình vô đài, đánh cho nhã nhận quét đất, đầy đất lông gà, ta rất cao hứng!"

Tề Tĩnh Xuân cười ghen ngào.

Tề Tĩnh Xuân vừa muốn nói chuyện, đã hiểu ý lão nhân khoát tay nói: "Lời khách sáo chớ phải nói, ta không thích nghe, chúng ta cũng không phải là người một đường, nhiều đời đều là như thế, đừng hồng quy củ. Lại nói, người Tề Tĩnh Xuân bây giờ chính là chuột chạy qua đường người người kêu đánh, ta cũng không dám cùng người kéo chút giao tình."

Tề Tĩnh Xuân gật gật đầu, đứng dậy cùng Trần Bình An ngoắc nói: "Dùng người đưa đi Xà Đảm Thạch, khắc hai phương tư chương, một thể chữ lệ một chữ tiểu triện, tặng cho người."

Trần Bình An bốc lên mưa chạy qua hồ nước giống như sân nhỏ, đứng tại Tề Tĩnh Xuân trước người, tiếp nhận một cái vải trắng cái túi.

Tề Tĩnh Xuân mỉm cười nói: "Nhớ kỹ cất kỹ. Về sau thấy được ngưỡng mộ trong lòng tranh chữ, tỷ như một chút cảm thấy khí tượng không tầm thường sơn hà hình thế đồ, có thể xuất ra con dấu đi lên một áp."

Trần Bình An mơ mơ màng màng gật đầu nói: "Được rồi."

Dương lão đầu liếc mắt thiếu niên cái túi trong tay, hỏi: "Cái kia xuân chữ đâu?"

Tề Tĩnh Xuân cười nói: "Trước kia khắc một phương con dấu, đưa cho Triệu gia một đứa bé."

Lão nhân cười nói: "Người Tề Tĩnh Xuân là thiện tài đồng tử a?"

Tề Tĩnh Xuân đối với lão nhân trêu chọc, lơ dềnh, cáo từ rời đi.

Nhìn thấy thiếu niên giống một cây mảnh gỗ xử tại nguyên chỗ, Dương lão đầu tức cười nói: "Lấy không người ta đồ vật, liền nghĩ nhảy nhót nhót nhót về nhà chui trong chăn vụng trộm vui cười? Không biết rõ đưa tiền Tề tiên sinh?"

Thiếu niên tranh thủ thời gian chạy hướng chính đường cửa sau, lão nhân cười mắng nói: "Mang lên dù! Người bây giờ thân này xương cốt, trải qua được cái này gió táp mưa sa ?"

Trần Bình An cùng cửa hàng tiểu nhị mượn một cây dù, đuổi theo Tề tiên sinh, cùng đi tại trên đường cái.

Lão nhân thủy chung ngồi tại dưới mái hiên quất lấy thuốc lá sợi, khói mù lượn lờ.

Nhớ tới cái kia hai phương tư ẩn, mặc dù còn tại trong túi, thế nhưng là Dương lão đầu phát giác được trong đó mảnh khốe, cho nên mới có "Xuân" chữ hỏi một chút.

Tắc vuông ở giữa, cực kỳ hùng vĩ.

Cũng không lâu lắm, giày cỏ thiếu niên liền trở lại sân nhỏ, Dương lão đầu hỏi: "Cuối cùng nói cái gì ?"

Trần Bình An thở dài, ngồi trở lại trên băng ghế nhỏ, "Tề tiên sinh nói một câu nói, nói quân tử có thể lẫn lộn phương."

Dương lão đầu rầu rĩ nói: "Đứng ở văn miếu bên trong cái kia giúp lão đầu tử, đầu óc hỏng a, rõ ràng có người tại nhắm vào Sơn Nhai thư viện cùng Tề Tĩnh Xuân, còn một mực khoanh tay đứng nhìn, thật coi mình là tượng đất chết đồ vật à nha?"

Trần Bình An không có nghe rõ, hỏi: "Dương gia gia, người nói cái gì ?"

Lão nhân giữ im lặng.

Tốt một cái không làm thánh hiền làm quân tử.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Cây đổ

Ninh Diêu khoan thai tỉnh lại, ngủ được vô cùng thơm ngọt nhẹ nhàng vui vẻ, mở mắt sau phát hiện mình ngồi tại trên ghế, nàng có chút mờ mịt, ngẩn người một lát sau, đứng dậy đẩy ra mở cửa phòng, nhìn thấy ngoài cửa hành lang bên trong ngồi một lần trước nhỏ, hai cái muện hồ lô, cũng không nói chuyện. Nghe được Ninh Diêu tiếng bước chân sau, Trần Bình An xoay đầu cười nói: "Tỉnh a, nhìn người ngủ được sâu, trước đó liền không có gọi người."

Ninh Diêu gật gật đầu, đối với cái này cũng không chú ý, hỏi thăm nói: "Dương lão tiên bối ?"

Lão nhân tức giận nói: "Thế nào, còn sợ Trần Bình An tại người ngủ thời điểm chấm mút a, yên tâm, ta giúp người nhìn chăm chăm đâu, hắc tiểu tử chỉ có tà tâm không có tặc đảm."

Trần Bình An tranh thủ thời gian giải thích nói: "Ninh cô nương, người đừng nghe Dương gia gia nói mò, ta cam đoan tà tâm cũng không có!"

Ninh Diêu hai tay làm một chút đồn khí đan điền tư thế, nói với chính mình: "Đại nhân có đại lượng."

Lão nhân nghiêng liếc một chút giày cỏ thiếu niên, cười trên nỗi đau của người khác mà vui tươi hơn hử nói: "Thất khiếu thông lục khiếu, nhất khiếu không thông a."

Nước mưa đã rất nhỏ, lão nhân gọn gàng dứt khoát nói: "Quay đầu đem cái kia cái túi cung dưỡng tiền lấy tới, sau đó con bé này, còn có người tiếp xuống dùng được, coi như cùng một chỗ thanh toán tiền."

Ninh Diêu nhú mày nói: "Dương gia cửa hàng được liệu gì, đắt như thế?"

!"

Lão nhân lạnh nhạt nói: "Người nhanh đói thời điểm chết, trong tay của ta bánh bao, có thể đáng bao nhiêu tiền ?"

Ninh Diêu trầm giọng nói: "Người này là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!"

Lão nhân rút thuốc lá sợi rất hung, đến mức cả nửa người đều bao phủ tại nhân nhạ sương khói ở trong, sau đó từ "Biển mây" bên trong truyền ra lão nhân khàn khàn lạnh lùng tiếng nói: "Rao giá trên trời trả tiền ngay tại chỗ, đó là thấp kém thương nhân hoạt động, ta không làm được, ta bên này quy củ, nói một không hai, chỉ có một ngum giá, các người có thích mua hay không thích bán hay không."

Ninh Diêu còn muốn lên tiếng, lại phát hiện Trần Bình An tại kéo tay áo của mình, vụng trộm nháy mắt, cuối cùng nàng vẫn là nuốt xuống ngum kia ác khí.

Những cái kia tòa này tiểu động thiên sản xuất dược liệu thảo dược, phẩm chất hoàn toàn chính xác thượng giai, nhưng tòa này hưởng dự Đông Bảo Bình Châu Ly Châu tiểu động thiên, xưa nay không lấy thiên tài địa bảo nổi danh, mà là bởi vì những cái kia "Đồ sứ" cùng cơ duyên bảo vật, danh chấn thiên hạ. Cho nên coi như Dương gia cửa hàng dược liệu chõng chất thành núi, cũng đáng không được mấy khóa kim tinh đồng tiền.

Lão nhân lắc lắc đầu thuốc, "Mưa cũng ngừng, hai người các người đừng ở ta chỗ này mất đi mảy lại, cũng không e lệ."

Trần Bình An lôi kéo Ninh Diêu cánh tay đi xuống bậc thang, xuyên qua cửa hàng chính đường đi vào trên đường cái, Trần Bình An cười hỏi nói: "Có phải hay không không nghĩ ra ? Không có việc gì, Dương gia gia cứ như vậy, không yêu cùng người giảng nhân tình, làm chuyện gì đều vô

cùng. . . Công đạo, đối với, chính là rất công đạo. Ninh Diêu cười lạnh nói: "Công đạo ? Người người trong lòng có cân đòn, hẵn bằng cái gì liền cảm thấy mình công đạo ? Chỉ bằng lớn tuổi a?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ta không có cảm thấy tiêu xài một cái túi đồng tiền, là làm oan đại đầu a."

Ninh Diêu liếc mắt thiếu niên, "Câu nói này, người nếu là có thể tại bên ngoài lăn lộn qua mười năm, còn có thể vỗ ngực lặp lại một lần, coi như người thắng!"

Trần Bình An cười nói: "Vậy liền đến lúc đó lại nói."

Ninh Diêu thở dài, thật sự là bất hủ không có cách, "Kế tiếp đi chỗ nào ?"

Trần Bình An nghĩ nghĩ, "Đi cửa hàng bên kia nhìn xem Lưu Tiệp Dương trách dạng, thuận tiện đem người cây đao kia từ dưới lòng đất rút ra."

Ninh Diêu lời lệ phong hành nói: "Vậy liền dẫn đường."

Nàng đột nhiên hỏi: "Người thân thể không sao ?"

Trần Bình An nhếch nhếch miệng, "Vấn đề lớn không, nhưng là ngoại trừ luyện quyền bên ngoài, kế tiếp mỗi ngày đến giống như người, đến sắc được ăn. Dương gia gia nói nếu như hiệu quả không tốt, khả năng vẫn phải lại dùng tiền."

Ninh Diêu nghi hoặc nói: "Người thật tin a?"

Trần Bình An cười lắc đầu, giống như căn bản là lừa nhác cùng với nàng so đo loại vấn đề này.

Đang đi ra tiểu trấn sau hăn liền cuốn lên tay áo, lấy xuống chuôi này ép áo đao, trả lại thiếu nữ.

Nàng nấp kỹ ép áo đao, lại đi lấy về chuôi này bị Bàn Sơn Viên bước vào mặt đất hẹp đao, về phần cái kia đem đưa ra ngoài vỏ kiếm, bị Trần Bình An tạm thời gửi tại Ninh Diêu bên này, nàng đem treo bên hông, thế là chuôi phi kiếm cuối cùng thì có cư trú chỗ.

Làm Trần Bình An cùng Ninh Diêu đi đến Lang Kiều đầu nam, nhìn thấy một vị bím tóc đuôi ngựa áo xanh thiếu nữ ngồi tại bậc thang đình, hai tay nâng lên quai hàm giúp nhìn chăm chú phương xa, lưu cho hai người một cái bóng lưng.

Dương gia cửa hàng hậu viện, một thân một mình lão nhân thu hồi tẩu thuốc, phất phất tay, đem bên cạnh những cái kia sương khói xưa tan sau, nói rằng: "Yên tâm, sau khi chuyện thành công, đáp ứng sẽ cho người một cái Hà bà bất hủ chi thân, về phần tương lai có thể hay không chính thành tựu thần vị chân thân, để bạt làm một phương sông nước chính thần, đến xem chính người tạo hóa."

Lão nhân lấy sau cùng tẩu thuốc nhẹ nhàng một đập mặt đất, ngẩng đầu nhìn về phía tiểu trấn lão hộc phương hướng, chặc chặc nói: "Tan đàn xẻ ghé đi."

Ba chiếc xe ngựa theo thứ tự lái về phía Nê Bình ngô hẻm.

Đại Ly Phiên Vương thực sự nghĩ không minh bạch, chính mình cái này chất tử, vì sao hết lần này tới lần khác muốn cùng một cái ngô hẹp thiếu niên phân cao thấp.

Thậm chí ngay cả khúc mắc đều có.

Tổng Trường Kính cười nói: "Dù sao người cùng Trần Bình An ở giữa khoản này sổ sách lung tung, Bản vương như là đã nhúng tay một lần, liền sẽ không lại quấy cùng, người tự hành giải quyết."

Cuối cùng Tổng Trường Kính nhắc nhở nói: "Người cùng Chính Dương Sơn có thể có tư giao, nhưng là không cần liên lụy quá sâu."

Tổng Tập Tân vui vẻ: "Tư giao ? Nói là cái kia tiểu khuê nữ sao? Ha ha, chơi vui mà thôi, chưa nói tới cái gì giao tình."

Tổng Trường Kính cười nói: "Chỉ là thích đùa mà thôi, tiện tay đưa ra ngoài một cái Đường Kiếm Hồ Lô ?"

Tổng Tập Tân hậm hực không nói thêm gì nữa.

Xe ngựa vào không được hẻm nhỏ, Tổng Trường Kính cũng không nguyện xuống xe, Tổng Tập Tân một mình xuống xe, phát hiện trời mưa, trước mắt vẫn là mưa xuân tí tách, mưa phùn mỏng lung, nhưng là có càng xuống càng lớn xu thế.

Hắn bước nhanh chạy vào Nê Bình ngô hẻm, đi vào nhà mình sân nhỏ, đẩy cửa vào sau, nhìn thấy Trĩ Khuê ngồi tại phòng chính ngưỡng cửa, nàng phát ra ngốc.

Tổng Tập Tân cười hô nói: "Đi, công tử dẫn người đi Đại Ly kinh thành mở mang hiểu biết đi!"

Trĩ Khuê hồi lại thần, "A? Nhanh như vậy liền đi ?"

Tổng Tập Tân gật đầu nói: "Dù sao đồ vật sớm liền thu thập xong, ta trong phòng hai cái ruộng lớn, tặng thêm người cái kia ruộng nhỏ, nhà chúng ta có thể dời đi muốn dời đi, đều không hạ xuống gì, sớm đi muộn

đi không có khác biệt."

Trĩ Khuê đem cái cằm đặt tại trên đầu gối, thương cảm nói: "Đúng a, nơi này là nhà chúng ta a."

Tống Tập Tân thở dài, theo nàng cùng một chỗ ngồi tại ngưỡng cửa, đưa tay xóa đi cái trán nước mưa, ôn nhu nói: "Thế nào, không nỡ đi ? Nếu như thật không nỡ, vậy chúng ta liền chậm chút lại đi, không có việc gì, ta đi cùng bên kia chào hỏi."

Trĩ Khuê đột nhiên cười, duỗi ra nhỏ năm đấm dùng sức lắc lắc, "Không cần! Đi thì đi, ai sợ ai!"

Tống Tập Tân nhắc nhở nói: "Đầu kia thần lẫn đừng quên."

Trĩ Khuê lập tức giận dữ, thở phì phì nói: "Cái kia đáng đâm ngàn đao ngu xuẩn, ngày hôm qua liền vụng trộm tiến vào ta cái ruộng bên dưới năm sấp, hại ta tìm hơn nửa ngày, thật vất vả bị ta tìm đến sau, cái ruộng bên dưới mấy cái son phấn hộp đều bắn chết! Thật sự là tội không thể xá, tội chết khó thoát!"

Tống Tập Tân bắt đầu có chút bận tâm đầu kia thần lẫn hạ tràng, thử thăm dò hỏi: "Cái kia ngu xuẩn sẽ không phải bị người. . . Làm thật đi ?"

Trĩ Khuê lung lay đầu, "Không có đâu, tạm thời lưu nó một đầu mạng nhỏ, đến kinh thành lại cùng nó thu được về tính sổ. Đúng, công tử, đến kinh thành bên kia, chúng ta nhiều nuôi mấy con gà mái, có được hay không ? Ít nhất phải năm cái!"

Tống Tập Tân kỳ quái nói: "Trứng gà cũng đủ ăn a, vì cái gì còn muốn mua ? Người không luôn chê vứt bỏ chúng ta con gà mái già kia quá ồn sao?"

Trĩ Khuê chững chạc đằng hoàng nói: "Đến lúc đó ta tại mỗi cái gà mái

trên chân thắt một sợi thừng, sau đó phân biệt thắt ở cái kia ngu xuẩn bốn chân cùng trên đầu. Chỉ cần không vui vẻ, ta liền có thể đi xua đuổi gà mái a. Không phải đầu kia thần lẫn xuẩn thì xuẩn, chạy cũng không chậm, trước kia mỗi lần đều một chết người, sẽ chỉ càng thêm tức giận. .
."

Nghe nhà mình tỳ nữ tinh táo niệm niệm, Tống Tập Tân đầy trong đầu đều là bộ kia hành hình hình ảnh, nói một mình nói: "Chẳng phải là ngu mã phân thân. . . A không đúng, là ngu kê phân thân."

Tống Tập Tân phình bụng cười to.

Trĩ Khuê quen thuộc nhà mình công tử thiên mã hành không phương thức tư duy, chuyện thường ngày ở huyện, chỉ là hỏi: "Công tử, cái ruộng nặng như vậy, hai chúng ta làm sao chuyển a, hơn nữa còn có tốt hơn vài thứ, nên ném cũng không có ném."

Tống Tập Tân đứng người lên, vỗ tay phát ra tiếng: "Ra đi, ta biết rõ các người trốn ở phụ cận, làm phiền các người đem cái ruộng đem đến trên xe ngựa đi."

Bốn phía cũng không đáp lại.

Tống Tập Tân trầm mặc hồi lâu, sắc mặt âm trầm nói: "Cút ra đây! Tin hay không ta đi để thúc thúc tự mình đến chuyển ? !"

Sau một lát, mấy đạo ẩn nấp bóng dáng, từ Nê Bình ngõ hẻm đối diện nóc nhà rơi vào hẻm nhỏ, hoặc là ngoài cửa viện hẻm nhỏ ở trong lặng yên xuất hiện.

Tống cộng năm tên áo đen tử sĩ, tại thủ lĩnh đẩy cửa về sau, nối đuôi nhau mà vào.

Một người cầm đầu do dự một chút, ôm quyền buồn bực thanh âm nói:

"Trước đó chỗ chức trách, không dám tự tiện hiện thân, còn nhìn điện hạ thứ tội."

Tống Tập Tân mặt không biểu tình nói: "Bận bịu các người."

Người kia thủy chung cúi thấp đầu, "Thuộc hạ cả gan khấn cầu điện hạ, hỗ trợ tại Vương gia bên kia giải thích một chút."

Tống Tập Tân không kiên nhẫn nói: "Điểm ấy lông gà vỏ tỏi việc nhỏ, thúc thúc ta sẽ so đo với các người ? !"

Năm người thân hình không nhúc nhích tí nào, đứng ở trong sân giội mưa nhỏ, chết cũng không chịu chuyển bước chân.

Tống Tập Tân thỏa hiệp nói: "Tốt a, ta sẽ giúp các người nói rõ tình huống."

Năm người kia lúc này mới tiến vào phòng, ba hắc y nhân dễ như trở bàn tay mà phân biệt nâng lên cái rương, đầu đuôi hai người tay không hộ giá, chậm rãi đi vào Nê Bình ngô hẻm sau, đều là chạy vội mà đi.

Tống Tập Tân như có điều suy nghĩ.

Trĩ Khuê chống lên một cái ô giấy dầu, đưa cho Tống Tập Tân một cái hơi lớn, tại khóa lại phòng chính môn nhà bếp môn cùng cửa sân sau, chủ tớ hai người miễn cưỡng khen đứng tại cửa sân miêng, Tống Tập Tân nhìn qua nền đỏ chữ màu đen câu đối xuân cùng hoa văn màu Văn Môn thần, nhẹ giọng nói: "Không biết rõ lần sau chúng ta trở về, còn có thể hay không nhìn thấy câu đối này."

Trĩ Khuê nói rằng: "Đi liền đi, trả lại làm gì ?"

Tống Tập Tân tự giễu nói: "Cũng đúng, lăn lộn tốt, trở về đều không tìm thấy người khoe khoang, lăn lộn không xong, chế giễu người lại không

ít."

Nước mưa không ngừng, hẻm nhỏ dần dần vũng bùn bắt đầu, Trĩ Khuê thực sự không nguyện ý chờ lâu, thúc giục nói: "Đi rồi đi rồi."

Tổng Tập Tân gật gật đầu, hai người một trước một sau hướng đi Nê Bình ngõ hẻm cửa ngõ.

Trĩ Khuê đi phía trước một bên, bước chân vội vàng.

Tổng Tập Tân đi ở sau lưng nàng, bước chân chậm chạp, khi hần đi qua một gia đình cửa sân chỗ đứng hẻm nhỏ tường cao, cầm trong tay dù che mưa Tổng Tập Tân dừng lại bước chân, quay đầu nhìn lại.

Thiếu niên nhìn lấy cũng không một chút chỗ thần kỳ bùn đất vách tường, kinh ngạc xuất thần.

Trước một bên Trĩ Khuê quay đầu nhìn lại, nhin không được oán trách nói: "Công tử, nếu người không đi nhanh lên, mưa liền muốn hạ lớn á!"

Dù bên dưới thiếu niên thấy không rõ biểu lộ, giơ tay lên cánh tay làm một động tác sau, thiếu niên đáp một tiếng tỳ nữ chào hỏi, rốt cục bắt đầu tăng tốc tiến lên.

Nê Bình ngõ hẻm ngoại nhai trên đường trong xe, Đại Ly Phiên Vương Tổng Trưởng Kính chính tại nhắm mắt dưỡng thần.

Giám Tạo quan nha thự mỗi ngày đều sẽ kiến lập một phần mật ngăn, từ chín tên Đại Ly đứng đầu nhất tử sĩ gián điệp, phụ trách quan sát ghi chép, bên trên một bên viết, toàn bộ là "Đốc Tạo quan Tổng đại nhân con riêng" thường ngày vụn vặt, hôm nay cùng tỳ nữ đi đi dạo cái gì đường phố, bỏ ra bao nhiêu tiền mua cái gì thức ăn hàng hóa, sáng sớm đọc

diễn cảm văn chương nội dung là cái nào vốn thánh hiền sách vở, khi nào lần thứ nhất vụng trộm uống rượu, cùng ai cùng đi ngoài trấn nhỏ thả con điều bắt dế mèn, bởi vì chuyện gì, cùng người nào tại sao mà xảy ra tranh chấp, vân vân các loại, không rõ chi tiết, toàn bộ ghi lại ở hồ sơ, sau đó mỗi ba tháng một lần gửi hướng Đại Ly kinh thành, bị đưa vào toà kia hoàng cung Ngự Thư Phòng trên bàn, cuối cùng tụ tập cùng một chỗ biên soạn và hiệu đính thành sách, bị cái kia thích nhất chơi chữ huynh trưởng, tự mình mệnh danh là "Nhỏ sinh hoạt thường ngày ghi chép", từ nhỏ sinh hoạt thường ngày ghi chép một, cho tới bây giờ nhỏ sinh hoạt thường ngày ghi chép mười lăm, một cái mười lăm tuổi ngô hẹp thiếu niên, mười lăm năm từng li từng tí, bị người viết thành mười lăm quyển sách.

Tổng Trường Kính tại đến tiểu trấn trước đó, đọc qua qua những cái kia tất cả đều là nhàm chán việc nhỏ sách, nhưng là hấn nhay cảm phát hiện trong đó một quyển 《 thất 》 , ở giữa thiếu một trang, hiển nhiên là bị người xé toang. Đây mang ý nghĩa tại Tổng Tập Tân mười hai tuổi hạ thu thời khắc, phát sinh qua một trận to lớn biến cố.

Tổng Trường Kính tại đi vào tiểu trấn trước đó, tưởng rằng một trận mở đầu tại Đại Ly kinh thành huyết tinh ám sát, liên lụy tới một ít Liên Huynh lớn cũng chỉ có thể người cầm ăn hoàng liên nhân vật. Nhưng là Tổng Trường Kính về sau ý thức được, chỉ sợ cái kia một tờ ghi lại cổ sự, đối với thiếu niên Tổng Tập Tân tới nói, tuyệt đối không phải cái gì vui sướng hồi ức, mà lại tất nhiên cùng Nê Bình ngô hẻm Trần Bình An có quan hệ.

Tổng Trường Kính bắt đầu chải vuốt suy nghĩ, vị này khó được tranh thủ lúc rảnh rồi Đại Ly số một Phiến Vương, đi cẩn thận hồi tưởng hai cái thiếu niên bị ghi lại ở sách đối thoại chi tiết, cùng cảnh tượng lúc đó hình ảnh.

Tổng Trường Kính mở ra con mắt, ghét bỏ cửa sổ xe rèm, trước nhìn thấy tên kia bung dù tỷ nữ tinh tế bóng dáng, sau đó là chất tử Tổng Tập

Tân, chủ tớ hai người hướng đi chiếc thứ hai xe ngựa, ba cái cái rương thì đều đã đem đến cuối cùng một chiếc xe ngựa bên trên.

Tổng Trường Kính nhẹ giọng nói: "Khởi hành."

Xe ngựa chạy chậm rãi bắt đầu.

Xe ngựa bỗng nhiên mà ngừng, cũng không lâu lắm, Tổng Tập Tân tức hỗn hển mà xông vào thùng xe, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ nói: "Người có ý tứ gì ? !"

Tổng Trường Kính hỏi: "Người là nói người chiếc xe ngựa kia bên trên thi thể ?"

Tổng Tập Tân sắc mặt xám xanh, gắt gao tiếp cận Tổng Trường Kính.

Tổng Trường Kính vẻ mặt bình thản, "Biết rõ thi thể thân phận sao? Đại Ly gián điệp tình báo cơ cấu có bảy cái, Bản vương khống chế trong đó ba cái, chủ yếu là để mà thăm thấu các quốc gia triều đình, điều tra trọng yếu quân tình cùng thu mua địch quốc văn thần võ tướng, quốc sư Tú Hồ nắm giữ ba cái, chủ yếu là nhằm vào vương triều nội bộ triều chính ý kiến và thái độ của công chúng cùng giang hồ động thái, nhất là yêu cầu nhìn chăm chăm kinh thành gió thổi cỏ lay. Cái cuối cùng chuyên môn phụ trách đối phó trên núi tu sĩ, thẳng quản lý tại. . . Người nào đó, toà này tiểu trấn cùng sở hữu chín tên Đại Ly gián điệp, phân biệt đến từ cái này bảy cái địa phương, vì cái gì chính là cam đoan an nguy của người, tuyệt đối không xuất hiện nửa điểm sai lầm."

Tổng Tập Tân trầm giọng nói: "Người đến cùng nếu muốn nói cái gì ?"

Tổng Trường Kính cười nói: "Nơi này đầu quanh co khúc khuỷu, người kia đến cùng trung thành với ai, một đồng lớn ô yên chướng khí chân tướng, muốn Bản vương kể cho người rõ ràng, đoán chừng rất khó, dù sao người này là chết chưa hết tội. Bất quá người yêu cầu nhớ kỹ một

điểm, hiện nay người ngoài đem người trở thành làm Đại Ly diện hạ, coi là khó lường Thiên Hoàng quý tộc, bọn hăn trên mặt mũi đối với người kính sợ cũng tốt, nịnh nọt cũng được, người có thể toàn bộ đón lấy, nhưng là đừng quên bọn hăn vì sao như thế."

Tổng Tập Tân cười lạnh nói: "Ồ? Vì sao ?"

Tổng Trường Kính mỉm cười nói: "Người cho rằng quả nhiên là người trọng yếu bao nhiêu ? Hết thấy bất quá là bởi vì Bản vương chờ tại bên cạnh người thôi. Sợ người không nhớ được chuyện này, cho nên mượn cơ hội này, để người thêm chút tâm nhãn. Cùng người chết chờ tại cùng một chỗ, rất khó chịu. Nhưng dù sao cũng tốt hơn lần tiếp theo, yêu cầu Bản vương chờ tại thi thể của người bên cạnh một bên."

Tổng Tập Tân mặt mũi tràn đầy đỏ lên.

Tổng Trường Kính liếc mắt thiếu niên, ngữ khí lạnh lùng nói: "Xuống xe."

Tổng Tập Tân trong nháy mắt nuốt về lời nói ra đến khóe miệng, trầm mặc xoay người, nghiêng răng nghiêng lợi mà oán hận rời đi.

Tổng Trường Kính đợi đến thiếu niên sau khi xuống xe, cười trừ, "Chỉ có ngàn ấy đạo hạnh, về sau đến kinh thành, còn không phải bị những cái kia rơi mất răng lão hổ, hồ ly nhóm lập tức để mắt tới, hận không thể từ trên người người xé xuống mấy khối thịt ?"

Vị này Phiên Vương vừa nghĩ tới muốn đi kinh thành, kỳ thật cũng rất đau đầu.

Trong xe, ngược lại là cái kia người chết chiếm nhiều địa bàn.

Tổng Tập Tân rất không thích ứng, ngược lại là tỳ nữ Trĩ Khuê sắc mặt như thường, hần thuận miệng hỏi: "Đúng rồi, Trĩ Khuê, người mang lên nhà chúng ta cũ chìa khoá không?"

Nàng nghi hoặc nói: "Không có a, tiện tay đặt ở ta trong phòng, ta lại không muốn trở về, thế nào, công tử người hỏi cái này làm cái gì, lại nói công tử người cũng không phải cũng có một chuỗi gia môn chìa khoá sao?"

Tổng Tập Tân ồ một tiếng, cười nói: "Ta cũng ném trong phòng."

—— ———

Ba chiếc xe ngựa chạy qua lão hòe thụ, lái ra tiểu trấn, cuối cùng xóc nảy tại lũy lợi không chịu nổi con đường bên trên, một đường hướng Đông.

Đi qua tiểu trấn Đông cái kia đạo hàng rào môn thời điểm, tại nhà mình phòng đất tránh mưa người giữ cửa Trịnh Đại Phong, hai tay giấu trong tay áo ngồi xồm ở cửa ra vào, nhìn lấy ba chiếc xe ngựa, cái này lão quang côn ngáp một cái.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Tổng Trường Kính trầm giọng nói: "Dừng xe!"

Tổng Trường Kính đi xuống xe ngựa, sau một bên trên xe ngựa Tổng Tập Tân cùng Trĩ Khuê đều nhắc lên màn xe, hai cái đầu nhét chung một chỗ, hiếu kỳ nhìn về phía Tổng Trường Kính bên này.

Tổng Trường Kính khoát khoát tay, Tổng Tập Tân lôi kéo Trĩ Khuê rụt về lại.

Tổng Trường Kính hướng về phía trước đi, cách đó không xa, có một cái bề ngoài xấu xí trung niên đôn hậu hán tử ngăn ở con đường trung ương, cặp kia giày cỏ cùng hai chân trên ống quần tất cả đều là bùn nhão.

Tổng Trường Kính một bên đi về phía trước một lần mở miệng cười nói: "Thật sự là không nghĩ tới, tiểu trấn còn cất giấu người nhân vật như vậy. Xem ra chúng ta Đại Ly gián điệp, thật sự là không ăn cơm ăn hết cút a."

Vị này Phiên Vương nguyên bản không nhiễm trần thế tuyết trắng trường bào, cũng là dính đầy nước bùn, giày tự nhiên càng là khó mà may mắn thoát khỏi.

Tổng Trường Kính cuối cùng tại cự ly này hán tử ngoài mười bước dừng bước, "Đã không có vừa thấy mặt liền đánh, vậy liền không ngại nói một chút, người đến cùng là muốn như thế nào?"

Liền nhà mình nóc nhà cũng cho Bàn Sơn Viên giẫm đạp tiểu trấn hán tử, lúc này đối mặt vị này Đại Ly Phiên Vương, nơi nào còn có nửa điểm ngời xồm ở trên mặt đất sinh khó chịu uất ức bộ dáng, trầm giọng nói: "Tổng Trường Kính, chỉ cần đánh nhau về sau, người còn có thể sống sót, tự nhiên biết rõ đáp án!"

Tổng Trường Kính nhú nhú lông mi, hán tử kia hiểu ý nói: "Để xe ngựa đi đầu thông qua là được."

Tổng Trường Kính cười gật đầu, không có quay người, thủy chung tiếp cận hán tử kia, cao giọng hô nói: "Xe ngựa đi đầu, một mực hướng phía trước."

Hán tử kia đi đến con đường bên cạnh một bên, để cái kia ba chiếc xe ngựa thông suốt địa đi qua.

Tổng Trường Kính một mực đợi đến xe ngựa hoàn toàn biến mất tại tầm mắt, lúc này mới nhìn về phía cái kia kiên nhẫn chờ nam nhân.

Người này cảnh giới so với chính mình, chỉ cao hơn chứ không thấp hơn.

Bất quá hai người chênh lệch có hạn.

Tổng Trường Kính không có chút nào ý sợ hãi, tương phản chiến ý dâng trào, nhiệt huyết sôi trào, giật giật cổ áo.

Trước mắt người này, mặc dù không có danh tiếng gì, nhưng tuyệt đối là một khối đá mài võ đạo tốt nhất Ma Dao thạch.

Tổng Trường Kính trực giác nói với chính mình, hôm nay sống hay chết, ngày mai là chín là mười, tất cả này nhất cử!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Thì ra là thế

Lúc đó tại trên đường nhỏ, nước mưa dần dần dừng, Ninh Diêu quay đầu nhìn khí tức bình ổn, thần thái ung dung Trần Bình An, mặc dù nội tâm của nàng không thích Dương lão đầu, nhưng không thể không thừa nhận lão nhân kia, là chân chính thể ngoại cao nhân.

"Dương lão đầu không phải một người đơn giản."

Ninh Diêu dừng lại một lát, quay đầu nhìn lại, toà kia không đáng chú ý Dương gia cửa hàng, đường phố mưa nhỏ trơn như bơn, sau cơn mưa được điểm, hình dáng nhu hòa, hơi nước mờ lung, thiếu nữ phối hợp làm một chút rất nhỏ sửa chữa: "Dương lão đầu, thật không đơn giản."

Trần Bình An không có nghe được giữa hai bên khác biệt, chỉ là ừ một tiếng, cười nói: "Trước kia chẳng qua là cảm thấy Dương gia gia người rất tốt, rất công đạo, hiện tại mới biết rõ nguyên lai Dương gia gia thâm tàng bất lộ, Ninh cô nương, hắc hắc là cũng xem như người trong tu hành a?"

Ninh Diêu nói một câu Trần Bình An nghe không hiểu mở miệng, "Có chút giống, nhưng kỳ thật không giống nhau, bất quá đối với người mà nói, không có gì khác biệt."

Hiện tại đến Lang Kiều phía Nam, đại nạn không chết Trần Bình An, quay đầu lại đến nhìn vị kia áo xanh thiếu nữ, thiếu niên tâm cảnh cũng rất khác nhau.

Khi nàng nghe được bước chân sau, nụ cười ngại ngùng mà đứng đứng dậy, nhìn thấy sóng vai mà đứng giày cỏ thiếu niên cùng lục bào thiếu nữ, đậm một cộng lông ngựa biện thiếu nữ, hơi có vẻ cục xúc bất an. Trần Bình An không còn dám đem trước mắt vị này tên là Nguyễn Tú cô

nường, xem như phổ phổ thông thông thiếu nữ đối đãi, đương nhiên, thiếu nữ nhất làm cho hẩn ấn tượng sâu nhất hình tượng, vẫn là miệng ăn núi lở bốn chữ.

Nguyễn Tú mắt nhìn một mặt lạnh lùng, anh khí khinh người Ninh Diêu, nàng không dám đánh chào hỏi.

Ninh Diêu liếc mắt dáng người xinh xắn lạnh lợi lại miễn cưỡng thanh xinh xắn thiếu nữ, không quá nguyện ý chào hỏi.

Ba người cùng đi bên dưới Lang Kiều bậc thang, Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Ta nghe Tề tiên sinh nói, Lưu Tiệp Dương không sao."

Nguyễn Tú dùng sức gật đầu nói: "Đã tỉnh lại đã tỉnh lại, Dương gia cửa hàng chương quỹ gặp về sau, nói là Diêm Vương gia khai ân, buông tha Lưu Tiệp Dương một ngựa, mới nhặt về đầu này tính mệnh. Lão chương quỹ còn nói chỉ cần tỉnh tới, coi như triệt để không có đại sự. Ta sợ người gặp, liền nghĩ trước tiên nói cho người, nhưng cha ta không cho ta đi qua Lang Kiều. . ."

Thiếu nữ nói liên miên lải nhải, giống một cái lú rú nhánh cây hoang tước, nói xong lời cuối cùng, có chút áy náy.

Thiếu nữ kỳ thật có một số việc cũng không nói ra miệng, Lưu Tiệp Dương sau khi tỉnh lại, nàng trước tiên liền xông ra môn, đi vào Lang Kiều sau, vào xem lấy nói cho thiếu niên tin tức, căn bản là quên nàng cha không cho phép nàng tiến vào tiểu trấn căn dặn, chỉ là nàng vừa muốn từ đầu bắc bậc thang chạy bên dưới Lang Kiều, liền bị nàng cái kia xuất quỷ nhập thần phụ thân xách ở lỗ tai kéo trở về, thiếu nữ nói hết lời, mới khiến cho phụ thân đáp ứng nàng ngồi tại phía Nam bậc thang chờ người.

Đây cũng không phải là mới biết yêu, hoặc là cái gì nhi nữ tình lớn, mà là tự nhiên sinh ra thiện tâm.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Trần Bình An gia hỏa này, không để cho thiếu nữ cảm thấy chán ghét, tương phản còn có một số hảo cảm, hoặc là nói đối với Trần Bình An tán đồng.

Đây hết thấy, là hai người Thanh Ngư Bối bắt đầu thấy, thiếu niên nguyện ý vì người khác xuống nước mò cá, sau đó tay phải vết thương đau đến rút lãnh khí, cũng không có cảm thấy hối hận, đến về sau Lưu Tiệp Dương tao ngộ biến cố, thiếu niên lại nguyện ý đứng ra, đảm đương lên hẳn là đảm đương sự tình, Trần Bình An tự thân góp nhặt xuống phúc báo, từng li từng tí.

Đây hết thấy, là thiếu niên Trần Bình An lâu dài dĩ vãng kiên trì, chỉ là vừa lúc bị thiếu nữ Nguyễn Tú bắt gặp mà thôi, kỳ thật Trần Bình An bỏ qua, đương nhiên càng nhiều, tỉ như trong giỏ cá cái kia đuôi màu vàng kim cá chép, đầu kia đưa cho Cố Sán đầu kia cá chạch, còn có đầu kia thằn lằn, những cái kia tại thiếu niên trước mắt bay xuống lá hòe, chờ một chút, tất cả những này bỏ qua phúc duyên cơ duyên, tuyệt sẽ không bởi vì Trần Bình An là cái tiếc phúc người, liền bị thiếu niên chộp trong tay.

Trần Bình An cùng Ninh Diêu Nguyễn Tú ba người đi bên dưới Lang Kiều, thiếu niên thiếu nữ đều không có ý thức được, từng hạt cao thấp khác biệt giọt nước, lặng yên rơi vào nước suối.

Những cái kia giọt nước, hoặc là nguyên bản tuyết tại Lang Kiều dưới mái hiên, hoặc là tụ tại Lang Kiều trên lan can, hoặc là Lang Kiều qua đạo ngoại duyên cái hố bên trong, không đồng nhất mà cùng.

Cuối cùng bọn chúng đều rơi vào dòng suối nhỏ, dung nhập nước suối.

Cùng lúc đó, Dương gia cửa hàng tích nước đông đảo, nhỏ hồ nước đồng dạng hậu viện, gợn sóng từng trận, lần nữa khôi phục đục ngầu vũng bùn diện mạo, tựa như thế gian tất cả hậu viện, trên mặt nước, đứng thẳng

một vị toàn thân khói khí tràn ngập thân ảnh mơ hồ, lơ mơ có thể thấy được, là một vị khuôn mặt không rõ lưng còng bà lão.

Dương lão đầu đối với cái này chuyện thường ngày ở huyện, lại kéo lên thuốc lá sợi, hỏi: "Người nhìn ra cái gì ?"

Đạo thân ảnh kia như một gốc cây rong, không tự chủ được mà "Theo nước" chập chờn, khàn khàn mở miệng nói: "Cái tiểu nha đầu kia, tốt xấu là chúng ta chỗ này vị kế tiếp Thánh Nhân độc nữ, thân phận hạng gì tôn quý, vì sao hết lần này tới lần khác chung tình tại ngõ hẹp thiếu niên ?"

Dương lão đầu cười nhạo nói: "Liên cái này ?"

Trên nước bà lão nơm nớp lo sợ, không dám tiếp tục mở miệng.

Lão nhân chậm rãi nói rằng: "Người đã bây giờ chạy tới một bước này, có chút quy củ liên nên nói rõ với người, miễn cho về sau thân tử đạo tiêu, cũng không hiểu được chuyện gì xảy ra, còn cảm thấy bản thân ủy khuất."

Lão nhân tựa hồ tại ấp ủ thiên cơ, không có vội vã mở miệng.

Mưa tạnh về sau, trong viện tích nước dần dần lặn xuống, bà lão bóng dáng liên càng mơ hồ, đáng thương nói: "Đại tiên, ta chỉ muốn nhìn nhiều cháu trai vài lần."

Bị đánh gãy suy nghĩ Dương lão đầu hơi không kiên nhẫn: "Người nghĩ như thế nào, là chuyện của người, ta lười nhác quản những thứ này."

Nói đến đây, lão nhân có chút ánh mắt hoảng hốt, nói một mình nói: "Tính người vận khí tốt, nếu là rơi vào tam giáo chi thủ, người có hay không kiếp sau đều khó nói, lấy ở đâu hiện tại quang cảnh. Phật gia có hàng phục tâm viên ý mã thuyết pháp, lên niệm cùng nguyện hai sự tình,

cực kỳ trọng yếu, Nho gia đỡ một ít, quản được cái kia không có a rộng rãi, chỉ là tận tình khuyên bảo ân cần dạy bảo, khuyên bảo bọn đồ tử đồ tôn, nhất định phải coi trọng thận độc, ý tứ nói đúng là đừng khẩu thị tâm phi. Đạo gia đâu, lại đem 'Nghĩ như thế nào' tầm quan trọng, cất cao, không tiếc xem tâm ma vì tu hành đại địch, so Phật gia còn khắc nghiệt, bởi vậy rất nhiều người vừa đi lối rẽ, thì có rất nhiều cái gọi là bàng môn ngoại đạo. Bởi vì Đạo gia theo đuổi thanh tịnh, coi trọng để tay lên ngực tự hỏi, một khi bị Đạo giáo Tổ sư gia lưu lại những cái này vấn đề, đem chính mình cho đang hỏi, liền sẽ tâm loạn như ma. . ."

Quất lấy thuốc lá sợi lão nhân như mây biến cuộn cuộn bên trong ẩn long, cái kia bà lão nghe được càng là như rơi mây mù, nàng dù sao cũng là nơi này sinh trưởng ở địa phương lớn nhân vật, lại không có đọc qua thư, tự nhiên nghe không hiểu những này huyền diệu khó giải thích học vấn đạo lý, nàng chỉ có thể kiên trì học bằng cách nhớ.

Dương lão đầu đột nhiên cười nói: "Người cũng là không cần nhớ những này, bởi vì chúng ta mặc kệ cái này."

Bà lão ngậy người.

Dương lão đầu lặp lại một lần, "Chúng ta mặc kệ các người nghĩ như thế nào, chỉ nhìn các người làm thế nào."

Bà lão thấp thỏm nói: "Đại tiên, ta nhớ kỹ."

Dương lão đầu giật giật khóe miệng, nói rằng: "Đã thân là Hà bà, liền muốn phụ trách tất cả trong sông sự vụ, đã là vì chính mình góp nhặt âm đức, cũng phải vì chính mình thắng được một phương khí hậu bách tính hương hỏa. Người nếu là có thể để cho người ta vì người kiến lập từ miếu, tạo nên kim thân, khiến cho một sợi phân thân đứng ở trong đó, đó chính là người bản sự, tại cái này về sau, liền muốn tranh thủ để triều đình dung nạp người, bước lên một nước bên trong núi cao sông lớn chính thống gia phả, đến một cái quan phương công nhận thân phận, làm

không được, ít nhất cũng phải được ghi vào địa phương huyện chí. Nếu là cung phụng người từ miếu, cuối cùng bị xem như một tòa dân từ, cho quan phủ phụng mệnh diệt trừ, kim thân đập đổ, cái kia cuộc sống của người liên không dễ chịu lắm, so cô hồn dã quỷ còn khó chịu hơn."

Bà lão trảng lên lá gan hỏi: "Đại tiên, như người lúc trước nói, chúng ta chỗ này hết thầy cấm tiệt, vậy ta đây nhỏ Hà bà, ngoại trừ dính ánh sáng kéo dài tính mạng, lại có thể làm cái gì ? Đại tiên như lời người nói từ miếu hương hỏa, sơn hà gia phả cái gì, còn có chỗ kia huyện chí. . ."

Dương lão đầu nói rằng: "Đây là trước kia, về sau liên không nói được rồi, tương lai nơi này, sẽ từ một tòa tiểu động thiên, hạ thấp trở thành một khối không có cánh cửa tiểu phúc địa, ai cũng có thể tới đây, rốt cuộc không cần giao nạp cái kia ba cái túi đồng tiền. Đây cũng là Đại Ly hoàng đế vì sao như thế không từ thủ đoạn căn nguyên chỗ, có một số việc sớm sáu mươi năm làm, vẫn là muộn sáu mươi năm làm tiếp, kết quả sẽ hoàn toàn khác biệt."

Bà lão cắn răng một cái, hỏi: "Đại tiên, sở dĩ nguyện ý che chở ta, là không phải là bởi vì ta cháu trai kia ?"

Dương lão đầu gật đầu một cái, cũng không giấu diếm dự tính ban đầu.

Bà lão lại hỏi, "Đã như vậy, đại tiên vì sao tùy ý cái kia Chân Võ Sơn Bình gia, mang đi nhà ta Mã Khố Huyền ? Vì sao không đích thân đến được vun trồng ?"

Nguyên lai vị này hóa thân thành Hà bà bà lão, chính là bị người một bàn tay đánh chết Hạnh Hoa ngõ hẻm Mã bà bà.

Dương lão đầu nhẹ nhàng một đập tẩu thuốc, bà lão hồn phách ngưng tụ mà thành trên nước bóng dáng, lập tức vụn vụn không chừng, kêu rên không thôi.

Phần này không có dấu hiệu nào đau đớn, tựa như một cái phàm phu tục tử, đột nhiên đụng phải tời tâm nứt xương quấy phế phủ đau khổ, bà lão làm sao có thể thừa nhận được ?

Dương lão đầu lạnh nhạt nói: "Mặc dù trong mắt ta, không có tốt xấu phân chia, không có chính tà khác biệt, không lấy này đến ước lượng âm đức, nhưng không có nghĩa là ta liền thích người sở tác sở vi. Trước kia không tốt cùng người so đo cái gì, nhưng là về sau ta coi như đưa người tan tành mây khói, cũng chỉ là một ý niệm, cho nên đừng được một tắc lại muốn tiến một thước."

Bà lão quỳ rạp xuống đất, cầu xin tha thứ nói: "Đại tiên, ta không dám không dám!"

Chân Võ Sơn kiếm tu hao phí to lớn đại giới, mời bên dưới tôn này ân họ chân thần, đối mặt thiếu niên Mã Khổ Huyền vô lễ chất vấn, lúc đó liền vị kia Bình gia kiếm tu cũng cảm thấy tim đập nhanh, sợ rước lấy lôi đình tức giận, vì sao đến cuối cùng, ân họ chân thần lại là chừng chạc dàng hoàng trở về phục thiếu niên ? Thậm chí là lấy nhân gian lời nói nói trả lời "Không phải không làm, thực không thể vậy" bảy chữ ?

Cái này hoàn toàn không phải nhân thần ở giữa nên có vấn đáp.

Chỉ bất quá điểm này dị dạng, chỉ sợ liền vị kia địa vị đã tính siêu nhiên kiếm tu cũng không rõ ràng nội tình, chỉ coi làm là tôn này chân thần tự có không muốn người biết quy củ cùng suy tính, nhưng là trong tiểu viện lão nhân lòng dạ biết rõ.

Thiếu niên kia, mới là thiên mệnh sở quy.

Không thể so với tỷ nữ Trĩ Khuê kém nửa điểm.

Vương Chu, Vương Chu.

Hợp cùng một chỗ tức châu chữ.

Một đầu Chân Long, vật gì nhất trần ?

Châu!

Nàng vì sao lựa chọn phụ thuộc Đại Ly Hoàng tử Tống Tập Tân ?

Thế gian Đế Vương một quán yêu thích lấy Chân Long tự cho mình là, một người khí vận có thể cùng vương triều quốc phúc móc nối, rõ ràng, hai người xem như cường cường liên thủ, hỗ trợ lẫn nhau.

Nhưng là nói trở lại, tu hành một chuyện, Đại Đạo dài đằng đặc, khí vận, thiên phú, căn cốt, cơ duyên, tính tình, thiếu một thứ cũng không được, nhưng cuối cùng trên con đường tu hành, đã có một bước trước từng bước trước, cũng có hậu tích bạc phát có tài nhưng thành đạt muộn, cho nên cũng vô tuyệt đúng.

Tiểu trấn cái này một hệ, ngoại trừ Mã Khổ Huyền cùng Trĩ Khuê, kỳ thật Tống Tập Tân, Triệu Diêu, Cố Sán, Nguyễn Tú, Lưu Tiệp Dương, còn có những cái này đều có cơ duyên mệnh số hài tử, có thể nói đều là thiên chi kiêu tử.

Cho dù là sâu không thấy đáy Dương lão đầu, hẳn cũng không dám nói ai thành tựu, nhất định sẽ cao hơn ai.

Dương lão đầu liếc mắt trong viện tích nước, nói rằng: "Đi thôi, người tạm thời chỉ yêu cầu nhìn chăm chăm Lang Kiêu bên kia động tĩnh."

Bà lão sợ hãi nói: "Đại tiên, Lang Kiêu bên kia, nhất là chiếc kia đầm sâu, liền ta cũng vô pháp tới gần, mỗi lần chỉ cần đi qua một chút, tựa như tại trong chảo dầu nấu giống như. . ."

Dương lão đầu cười cười, "Không cần tới gần, chỉ cần con mắt tiếp cận

toà kia Lang Kiều là được, nói thí dụ như ngày sau có đồ vật gì từ Lang Kiều bên dưới bay ra, người nhắm ngay hướng đi của nó là đủ."

Bà lão vội vàng lĩnh mệnh rời đi.

Trong viện tích trên nước, trong nháy mắt không có bà lão như khói giống như sương mù phiêu miểu bóng dáng.

"Sư phụ sư phụ!"

Dương gia cửa hàng chính đường cửa sau bên kia, Trịnh Đại Phong cười to hô hào, vội vội vàng vàng đến báo tin vui.

Một trước một sau hai người tới hậu viện, trước một bên Trịnh Đại Phong dưới chân sinh gió, "Sư huynh trở về, thiên đại tin tức tốt!"

Dương lão đầu nhìn về phía Trịnh Đại Phong sau lưng đôn hậu hán tử, người sau gật đầu một cái.

Nhưng là hán tử kia muốn nói lại thôi, nghi vấn đầy bụng, chỉ là chất phác miệng kém cỏi, không biết như thế nào hỏi.

Đến cuối cùng, hán tử chỉ là buồn bực thanh âm khó chịu nói: "Sư phụ, vì sao thu Mã Khố Huyền làm đồ đệ, mà không phải thiếu niên kia ? Ta không thích họ Mã tiểu tử."

Dương lão đầu trừng mắt nói: "Cho nên người liền tự tiện chủ trương nắm lên đầu kia màu vàng kim cá chép, bán cho Trần Bình An ? !"

Trung niên hán tử so với tại trước mặt lão nhân bó tay bó chân Trịnh Đại Phong, phải có cốt khí quá nhiều, ngồi lúc trước Trần Bình An ngồi trên ghế đầu, "Thế nào ? Ta vui lòng. Sư phụ người cũng không thật thích cái đứa bé kia sao ?"

Nếu như Trần Bình An ở đây, nhất định sẽ cảm thấy chấn kinh, bởi vì lúc trước trên đường gặp phải bán cá người trung niên, chính là người này.

Dương lão đầu tức cười nói: "Kết quả đây ? Cái kia sọt cá cùng đầu kia cá chép vàng, đưa đến Trần Bình An trên tay ? Há? !"

Hán tử râu rĩ không vui, không lên tiếng.

Trịnh Đại Phong ở một bên châm ngòi thổi gió, "Sư huynh a, không phải ta nói người, uống công người cái kia Long Vương cái sọt a, cho ai không tốt, hết lần này tới lần khác cho Đại Ly chết đói đầu, Đại Tùy cái vị kia tiểu Hoàng tử. Cẩn thận về sau Tổng Trường Kính cùng người thu được về tính số. Lại nói, phù sa không lưu ruộng người ngoài, lưu cho ta chất tử chất nữ cũng tốt nha, làm sao, sư huynh người cảm thấy bảo bối phỏng tay a, thực sự không được, đưa cho ta cũng thành a."

Dương lão đầu ánh mắt lạnh lùng ném đến, Trịnh Đại Phong câm như hến, không dám tiếp tục nhiều lời nữa chữ, giơ hai tay lên, thành thành thật thật ngồi tại trên bậc thang.

Lão nhân nói rằng: "Mang theo Phù Nam Hoa, cùng đi Lão Long Thành."

Trịnh Đại Phong mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lão nhân tấm kia mặt không thay đổi tang thương khuôn mặt.

Vị này vì tiểu trấn giữ cửa lưu manh hán tử, chậm rãi thu tầm mắt lại sau, vỗ vỗ đầu gối, cười khổ đứng dậy, chưa hề nói một chữ, đi xuống bậc thang, hướng đi cửa hàng cửa sau.

Phía sau truyền đến lão nhân uy nghiêm tiếng nói, "Nhớ kỹ, chết cũng không cho tiết lộ lai lịch!"

Trịnh Đại Phong cười khổ càng sâu, gật đầu một cái, không có quay

người, tăng tốc bước chân.

Đi đến chính đường đi cửa sau hành lang sau, hán tử này xoay người, quỳ xuống đập đầu ba đập vang đầu, trầm giọng nói: "Sư phụ bảo trọng thân thể."

Từ đầu tới đuôi, lão nhân không nói một lời.

Trịnh Đại Phong âm thầm rời đi Dương gia cửa hàng.

Ngồi tại trên ghế đầu hán tử Lý Nhị, có chút thay đồng môn sư đệ Trịnh Đại Phong bênh vực kẻ yếu: "Sư phụ, người đối với sư đệ cũng quá. . ."

Lão nhân cười nói: "Bất cần nhân tình ?"

Hán tử gật đầu, "Sư đệ mặc dù suốt ngày không có chính hành, thế nhưng là đối với sư phụ người là đánh tâm nhãn tốt, nói thật điểm này, ta so ra kém hẳn."

Lão nhân đối với cái này từ chối cho ý kiến, "Dù sao là lục bình không rễ, liền bên đường cỏ dại cũng không sánh bằng, chết ở đâu không phải chết."

Hán tử thở dài nói: "Sư đệ lần này rời đi tiểu trấn, khẳng định đi được trong lòng không thoải mái."

"Nói chung, nếu muốn một mạch tương thừa, tân hỏa tương truyền, cần phải có ba tên đệ tử, một cái là 'Có thể đại dụng', có thể làm vinh dự sư môn, sư phụ sau khi chết, gánh lên đến đại lương, trấn được tràng tử, đã là mặt mũi cũng là lớp vải lót. Một cái có thể 'Tục hương hỏa', nhìn qua bản lãnh gì cũng không bằng cái trước, thế nhưng là thắng ở có tính bền dẻo, trời sập xuống, coi như cái kia hữu dụng đệ tử cũng đã chết, nhưng hết lần này tới lần khác là người này, có thể bảo chứng sư môn hương hỏa không ngừng, cường thịnh thời gian, tác dụng không rõ ràng, vừa

đến môn đình không phấn chấn thời khắc nguy hiểm, liền rất trọng yếu. Cái cuối cùng, nhất định phải 'Có ý tứ', thiên phú tốt, căn cốt tốt, cái gì cũng tốt, rất có ý tứ, thậm chí không cần đối với sư phụ cùng tông môn như thế nào cảm ân, làm sư phụ, sẽ không theo như thế một cái đệ tử mọi chuyện giảng quy củ, tục ngữ nói dạy hết cho đệ tử chết đối sư phụ, cuối cùng tên đồ đệ này, chính là như thế."

Hán tử hiếu kỳ hỏi: "Ta, sư đệ, còn có Mã Khổ Huyền, ta ba theo thứ tự là cái nào?"

Dương lão đầu cười nói: "Đã nhiều năm như vậy, ai nói ta chỉ có ba người các người đồ đệ?"

Hán tử ngẩn người, nụ cười có chút xấu hổ, "Ta quên cái này gốc rễ."

Dương lão đầu cười hỏi nói: "Cái kia Tổng Trường Kính như thế nào?"

Hán tử nghiêm túc suy nghĩ một lát, kết quả chỉ tung ra hai chữ, "Không sai."

Dương lão đầu quất lấy thuốc lá sợi, nuốt mây nôn sương mù, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói: "Cái kia chính là rất lợi hại."

Hán tử nói rằng: "Tổng Trường Kính đáp ứng. . ."

Không chờ đồ đệ nói xong, Dương lão đầu giậm chân một cái, thiên địa yên tĩnh.

Hán tử cười nói: "Sư phụ, chúng ta những năm này làm sự tình, có thể tính không lên ẩn nấp, còn cần quan tâm những này?"

Dương lão đầu chậm rãi nói: "Liền làm dáng một chút cũng không làm, người là muốn tạo phản a?"

Hán tử hỏi lại nói: "Có hai loại ?"

Dương lão đầu ngẩng đầu nhìn một chút bầu trời, ánh mắt xuyên thấu qua ba tầng thiên địa, lão nhân giữ im lặng.

Hán tử tâm tình nặng nề, hỏi: "Sư phụ, nhà ta hai cái thằng nhóc, thật muốn đi cái kia Sơn Nhai thư viện ?"

Dương lão đầu, "Đã Tề Tĩnh Xuân nguyện ý cầm thứ này xem như trao đổi, vì sao không đi ? Chuyện tốt bậc này, nói là hiếm có, tuyệt không khoa trương."

Dương lão đầu hỏi: "Vì sao Tề Tĩnh Xuân không đều đưa cho Trần Bình An ?"

Dương lão đầu cười nói: "Người cho rằng cái kia chính là giúp Trần Bình An ? Ghét bỏ cái đứa bé kia bị chết không đủ nhanh còn tạm được, người tin hay không lúc đó nếu như người thành công đưa ra ngoài Long Vương cái sọt cùng cá chép vàng, không ra ba ngày, Trần Bình An liền tất nhiên chết bất đắc kỳ tử tại tiểu trấn một chỗ ?"

Hán tử nghi hoặc nói: "Trần Bình An tại sáu tuổi trước đó, liền bị cha hấn đánh nát bản mệnh sứ, thế là không có ước thúc, tuy nói khiến cho đứa nhỏ này lưu không được cái gì đại cơ duyên, nhưng cái này đã là chuyện xấu, đồng thời cũng là chuyện tốt a, hấn tựa như trong phòng tối một chiếc đèn đuốc, liền có nhiều như vậy thiêu thân lao đầu vào lửa sự tình phát sinh, trong lúc này, kia đáng thương hài tử tay mò được một vật, không phải rất bình thường sự tình sao?"

Dương lão đầu giải thích nói: "Chỉ cần là tại trên tiểu trấn, Trần Bình An liền sẽ không có cái gì tốt vận khí, cơ duyên quá lớn, cái đứa bé kia cầm không nổi, lưu không được, chính là hai tay trống không nghèo hèn mệnh, hấn có thể còn sống sót, đã tương đương không dễ dàng. Đối thành những cái này cái gọi là thiên chi kiêu tử, cái nào không chết đến

bảy tám hồi."

Hán tử nhếch miệng cười nói: "Cho nên đây cũng là sự phụ người nguyện ý giúp hẩn một cái nguyên nhân nha, sự phụ người có thể cho, vừa lúc là Trần Bình An duy nhất có thể đỡ được."

Dương lão đầu do dự một chút, phun ra một ngụm dày đặc sương khói, "Vậy người có biết rõ không, người ý đồ đưa cho Trần Bình An phần kia cơ duyên, kém chút liền hại chết hẩn. Đại Tùy Hoàng tử cùng hoạn quan, Ninh Diêu, hình đồ thích khách, cái kia cổ quái đạo nhân. . . Trần Bình An kém chút liền chết tại đường dây này bên trên."

Hán tử nhíu nhíu lông mi.

Dương lão đầu đổi một cái chủ đề, "Dĩ vãng phụ trách tọa trấn phương này thiên địa Thánh Nhân, thường thường nhậm chức chuyện thứ nhất, là xem xét cái kia bốn kiện lão tổ tông lưu lại áp thẳng chi vật, thứ hai sự tình chính là đến ta bên này, lên tiếng kêu gọi, nhưng cho dù là mấy cái này Thánh Nhân, trong đó tuyệt đại đa số người, cũng là biết nó thế nào, không biết nó tại sao. Còn có hai loại người, sẽ không tới ta bên này, loại tình huống thứ nhất, phần lớn là lúc đầu tuế nguyệt, lúc ấy Đông Bảo Bình Châu Phật gia thế lực hưng thịnh, con lừa trọc hòa thượng còn rất nhiều, cái này nhóm người là không dám đến, sợ dính nhân quả. Một loại khác tình huống, chính là Tề Tĩnh Xuân dạng này, bên trên một bên căn bản chính là cố ý không nói cho hẩn chân tướng, ước gì Tề Tĩnh Xuân cùng ta lên xung đột, đánh lớn xuất thủ. Tề Tĩnh Xuân hôm nay sở dĩ đến, là chính hẩn suy nghĩ ra dư vị, hoặc là. . ."

Sắc mặt lão nhân ngưng trọng, "Loại tình huống này khả năng quá nhỏ, hậu quả cũng quá lớn, không cách nào tưởng tượng, ta hi vọng không phải,. . . Hẩn không phải là."

Trong trời đất nhỏ bé, lại có khác động thiên.

Tề Tĩnh Xuân tọa trấn một phương, Dương lão đầu thì giống như là phiên trấn cát cứ, mà lại không có nửa điểm ăn nhờ ở đậu bên dưới dấu hiệu.

Dương lão đầu cảm khái nói: "Tề Tĩnh Xuân vị tiên sinh kia trước đó một vị Nho gia Thánh Nhân, nói 'Thánh Nhân dùng hết sức nhìn, lấy quy củ thước đo, coi là phương viên bình thẳng', ý tứ là cái gì đây, nói đơn giản đến chính là các người những này lão bách tính a, muốn cảm ân chí thánh tiên sư đại ân đại đức, là hấn lão nhân gia bỏ ra lão đại khí lực, cuối cùng thị lực, mới ký xuống bên dưới những này quy củ hệ thống, lấy cung cấp hậu nhân tại trong đó hành tẩu, không tao tai ách tai vạ bất ngờ, kiếp sau mới có tiếp tục đầu thai làm người cơ hội."

Hán tử cào đầu nói: "Sư phụ người nói với ta những này làm cái gì, ta cũng cả không rõ, Trịnh Đại Phong mới có thể hàn huyên với người."

Dương lão đầu cười nói: "Người Lý Nhị nếu có thể trò chuyện, ta ngược lại liền không mở cái miệng này. Một cái nói, một cái nghe, một cái hỏi một cái đáp, vừa vặn."

Dương lão đầu đứng người lên, đưa mắt trông về phía xa, "Nếu có một ngày, cái đứa bé kia có thể sống đi ra tiểu trấn, tại bên ngoài xông xáo cái mấy chục năm sau, nhất định sẽ kinh ngạc, nguyên lai lúc trước cái nhà kia hương tiểu trấn, là to lớn như thế."

Sư phụ đứng người lên, hán tử cũng chỉ đành đứng dậy theo, hấn mặc dù sẽ không nịnh nọt, nhưng quy củ vẫn hiểu.

Dương lão đầu nói rằng: "Người cũng đừng lưu tại nơi này, mang lên nhà người người bát phụ kia, đi một chỗ. Tại Đông Bảo Bình Châu, người này đời đều không hi vọng phá cảnh. Tổng Trường Kính là cái nhỏ tâm nhân, về sau bị hấn đè ép cảnh giới, người không ghét tâm, ta cái này làm sư phụ còn cảm thấy làm người buồn nôn đây. Đúng, nhi tử nữ nhi, người nếu là thật không nữ, có thể mang đi một cái, cùng lắm thì

liền thiếu đi phân đi một điểm Tề Tĩnh Xuân quà tặng."

Hán tử hỏi: "Sư phụ, nếu là vợ ta nhất định phải hai cái oa nhi cùng một chỗ mang đi, ta làm sao xử lý ?"

Dương lão đầu giận nói: "Nhà người đến cùng ai làm chủ ? !"

Hán tử một mặt thiên kinh địa nghĩa nói: "Nàng a!"

Lão nhân hít thở sâu một hơi, phất tay đuổi người, "Mau mau rút, một nhà bốn miệng tất cả rút, thích thế nào!"

Hán tử đi xuống bậc thang, đột nhiên quay đầu hỏi: "Sư phụ kia người ?"

Lão nhân ngồi trở lại băng ghế, đưa tay đi sờ túi bên trong thuốc lá sợi tía, phát hiện đã không có vật gì, thu tay lại sau, sắc mặt bình tĩnh nói: "Còn có thể như thế nào, chờ chết mà thôi."

Hán tử đi đến bên kia dưới mái hiên, không khỏi quay đầu cười nói: "Ta cảm thấy Mã Khổ Huyền mang không đi như thế đồ vật."

Lão nhân vẻ mặt u ám, tự giễu nói: "Nếu là hãn mang không đi, vậy liên thật sự là ai cũng mang không đi."

—————

Tiểu trấn bốn họ thập tộc đột nhiên nhận được tin tức, trong vòng ba ngày, tất cả người xứ khác nhất định phải toàn bộ rút khỏi tiểu trấn, Ly Châu động thiên tạm thời chỉ cho phép ra, không cho phép vào.

Mặc dù oán khí thao thiên, nhưng là đến cuối cùng vậy mà không có người nào nghi vấn việc này.

Đông đi đội ngũ ở trong, Lý gia lão tổ không tiếc tự mình ra mặt, âm

thăm hộ tổng vị kia Chính Dương Sơn tiểu tổ tông rời đi.

Ngày thứ hai, tiểu trấn Tây biên tại chỗ rất xa, truyền đến từng đợt âm âm tiếng vang, như địa ngục xoay người, kinh thiên động địa.

Nguyên lai là đầu kia Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên, chân chân chính chính rút lên một tòa to lớn ngọn núi.

Hiện ra ngàn trượng chân thân lão vợ, đang muốn đem gánh tại trên lưng.

Lão vợ đầu vai đột nhiên một nghiêng, hình như có vật nặng đặt ở đầu vai, lão vợ nâng đầu lên, hí mắt nhìn lại.

Đầu vai trên đỉnh núi, có "Một hạt" nhỏ bé bóng dáng.

Tề Tĩnh Xuân.

Lão vợ cười to nói: "Tề Tĩnh Xuân! Chớ có như thế lòng dạ hẹp hòi lắm đại sự!"

Tề Tĩnh Xuân trầm giọng nói: "Đem toà này Phi Vân Sơn trả về."

Lão vợ đầu vai hướng lên gánh lên, gầm thét một tiếng, càn rỡ nói: "Không thả lại như thế nào ? !"

Sau một khắc, Bàn Sơn Viên đột nhiên hai tay rời đi này tòa đỉnh núi đầy mặt, một cái lăn qua một bên, to lớn thân hình ép tới phụ cận cây cối sụp đổ vô số.

Lại sau một khắc, ngàn trượng cự viên bị người một cước dẫm đến lâm vào mặt đất.

Người kia mới thật sự là đỉnh thiên lập địa, Bàn Sơn Viên so sánh cùng

nhau, phảng phất thành lòng bàn chân của người khác sâu kiến.

Lại một cước, đem ý đồ giãy dựa đứng dậy lão vượn dẫm đến lại lần nữa hăm sâu dưới mặt đất.

Lại một cước.

Ngàn trượng lão vượn xụi lơ tại trong hố lớn, máu me khắp người, hấp hối.

Người kia cung thân, giống như là đầu đứng vững bầu trời, nhìn xuống đầu kia Bàn Sơn Viên, giễu cợt nói: "Nếu là sáu mươi năm trước ta, sau khi ra ngoài chuyện làm thứ nhất, chính là một cước san bằng Chính Dương Sơn!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Ba Trần

Trần Bình An lắc mình biến hoá, thành tiệm thợ rèn lâm thời học đồ, dựa theo Nguyễn sư phó thuyết pháp, cần phải có người thay thế Lưu Tiệp Dương công việc, đào giếng, đóng phòng, đục mương, đều cần nhân thủ, hẳn không có uổng phí nuôi không sống vị kia Lưu đại gia đạo lý.

Thế là Trần Bình An liền thành cửa hàng bận rộn nhất người, chỉ cần là việc tốn sức, giày cỏ thiếu niên thật đúng là không thua bởi bất luận cái gì xanh trắng hán tử, lao động khoảng cách, Trần Bình An liền đi cái kia tòa nhà phòng thăm hỏi Lưu Tiệp Dương, từ Quỷ Môn Quan đi vòng vo một vòng thiếu niên cao lớn, không biết là trở về từ cõi chết sau, vẫn cứ lòng còn sợ hãi, vẫn là bị Bàn Sơn Viên một quyền kia thương tổn tới nguyên khí tinh thần, trở nên có chút trầm mặc ít nói, ốm yếu, thường thường nằm ở trên giường nhìn chăm chăm trần nhà sừng sờ xuất thần, ngoại trừ Trần Bình An có thể cùng hắn trò chuyện vài câu bên ngoài, Lưu Tiệp Dương cơ hồ không cùng ai nói nói chuyện, Trần Bình An đối với cái này cũng thúc thủ vô sách, cũng may Lưu Tiệp Dương bị thương rất nặng, nhưng là lòng ngực vết thương khỏi hẳn tốc độ, vậy mà so Trần Bình An tay phải còn nhanh hơn rất nhiều.

Ninh Diêu vẫn ở tại Nê Bình ngô hẻm tòa nhà, cái kia bị nàng gọi là Nguyễn sư nam nhân, ngoài dự liệu mà đáp ứng vì nàng đúc kiếm, càng ngoài ý muốn chính là Nguyễn sư còn nói lần này đúc kiếm, vận khí tốt, nửa năm liền có thể ra lò, vận khí không tốt, chờ thêm mười năm cũng chưa chắc thành công. Ninh Diêu đối với cái này ngược lại là tâm rộng vô cùng, cười nói chính mình vận khí luôn luôn không hỏng, chờ thêm nửa năm là được.

Ninh Diêu mặc dù mỗi ngày ở tại Trần Bình An tổ trạch, nhưng là ảm đạm thuốc cái gì, đều chuyển đến cửa hàng bên này, tránh khỏi Trần Bình An chạy tới chạy lui. Trần Bình An thì ở tại Lưu Tiệp Dương nhà, chủ

yếu vẫn là sợ tòa nhà bị tắc. Trần Bình An trước đó hơn nửa đêm lại đi trong suối sờ tảng đá, kết quả đến cuối cùng không thu hoạch được một hạt nào, chính là thanh ngư công bên kia hồ sâu cũng sờ không lên Xà Đảm Thạch, dùng Ninh Diêu thuyết pháp chính là Xà Đảm Thạch cái đồ chơi này, cùng người không sai biệt lắm, đến có tinh khí thần, không, chính là bình thường phú quý môn đình thanh cung cấp nhã chơi, cũng chỉ có thể xem như một chiếc nghiên mực, nhưng có tinh khí thần, liền cùng người mặc vào long bào không sai biệt lắm, cả hai chênh lệch, một cái thiên nhất cái địa.

Cái này khiến Trần Bình An mỗi lần đi tại suối một bên đều muốn nhịn không được rên rỉ thở dài.

Ninh Diêu cho Trần Bình An mang theo một chuỗi cũ kỹ chìa khoá trở về, nói là có người ném trong sân, sau đó nàng thử một chút, quả nhiên là sát vách Tống Tập Tân nhà chìa khoá, từ cửa sân đến cửa phòng đến cửa phòng, tất cả đều có thể lái được. Trần Bình An đoán không ra Tống Tập Tân muốn làm cái gì, theo lý thuyết liền cái kia loại vung tay quá trán tác phong, hẳn là sẽ không nghĩ đến để cho mình đi hỗ trợ quét dọn phòng, dù sao lấy Tống Tập Tân tính tình, đoán chừng phòng sập, cũng không nguyện ý để người ngoài tiến vào nhà hẳn địa bàn.

Trần Bình An so bất luận kẻ nào đều muốn giải Tống Tập Tân.

Tống Tập Tân là một cái rất hào phóng người, mặc kệ là cho chính hắn, cho dù là cho trẻ con tỳ nữ khuê dùng tiền, trong túi quần có mười khóa đồng tiền liền dám toàn bộ ném ra đi. Đồng thời Tống Tập Tân cũng là một cái kẻ rất hẹp hòi, chỉ cần là hắn hi vọng độc chiếm đồ vật, một tư một hào hắn cũng không nguyện ý bố thí, nói ngắn gọn, chính là Tống Tập Tân nếu muốn cho ai cái gì, ném một cái thiên kim, cũng là mưa lất phất, nhưng là người khác chủ động cùng hắn cầu cái gì, hắn ván đã đóng thuyền sẽ không vui. Tâm tình tốt, nguyện ý đối với người nào dặt hoa trên gấm, nhưng là mặc kệ tâm tình tốt và không tốt, Tống Tập Tân cũng sẽ không đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Hoặc là Trĩ Khuê cố ý ném đến nhà hắc chà khoá ?

Trần Bình An cảm thấy khả năng không lớn.

Trong lúc này, làm Trần Bình An nghe được Ninh Diêu nói nàng cầm chìa khoá mở cửa thời điểm, có chút trợn mắt hốc mồm, muốn nói lại thôi.

Thế là Ninh Diêu nheo lại đôi mắt, nàng cặp kia hẹp lớn song mi, phá lệ khí thế khinh người. Nàng cứ như vậy gắt gao nhìn chăm chăm Trần Bình An.

Lúc đó Nguyễn Tú tại không nơi xa sừng sờ nhìn lấy một màn này, vụng trộm ăn để Trần Bình An hỗ trợ từ tiểu trấn mua được nát miệng thức ăn.

Cuối cùng Ninh Diêu dẫn đầu quay người rời đi, ngày kia nàng không có để Trần Bình An sắc được, bưng lấy bình gốm đi tiệm thợ rèn tử sau một bên đất trống, chính mình bận rộn nửa ngày, thiếu nữ cho hun khói thành một trương vai mặt hoa không nói, còn bị nàng nấu ra một lớn bình than đen. Buộc đuôi ngựa biện áo xanh thiếu nữ xa xa đi qua, vừa đi một bên gặm lấy hạt dưa, say sưa ngon lành.

Ninh Diêu ngồi xổm ở trên mặt đất, hung dữ nhìn chăm chăm cái kia bình được liệu, cảm thấy cái này so luyện kiếm luyện đao khó nhiều, thiếu nữ mặt mũi tràn đầy tức giận bất bình, thế gian lại có ta Ninh Diêu cũng làm chuyện không tốt ? Xem ra trên đời liền không nên có sắc được chuyện như thế!

Trần Bình An yên lặng đi đến nàng bên cạnh, giúp nàng một lần nữa sắc được, động tác thành thạo.

Ninh Diêu bờ môi khẽ nhúc nhích, vẫn là không có ngăn cản, chỉ là thừa dịp Trần Bình An không chú ý thời điểm lau đem mặt.

Thiếu niên ngồi xổm ở bình thuốc bên cạnh, cẩn thận nhìn chăm chăm hỏa hầu, hai tay chấp trên đầu gối, cái cằm lại đặt trên cánh tay.

Ninh Diêu hừ lạnh một tiếng, "Muốn cười liền cười!"

Trần Bình An không có chê cười nàng, y nguyên nhìn chăm chăm khẽ đung đưa thanh sắc hỏa diễm, nhỏ giọng nói rằng: "Không phải cho rằng Ninh cô nương ngươi sẽ làm chuyện gì xấu, chỉ bất quá chìa khoá cuối cùng là của người khác, mặc kệ vì sao lại rơi vào chúng ta sân nhỏ, cũng không dễ cầm lấy đi mở cửa. Dù là Tổng Tập Tân cùng Trĩ Khuê đời này cũng không về tiểu trấn, sát vách cuối cùng vẫn là nhà hãn sân nhỏ, chúng ta đều là người ngoài."

Ninh Diêu bĩu môi, "Kẻ ba phải, chết đầu óc, nghèo giảng cứu, lải nhải lắm bẩm!"

Trần Bình An cùng Ninh Diêu cơ hồ đồng thời quay đầu, nhìn thấy một tên tuổi trẻ nam tử, dáng người thon dài, khí chất Thanh Nhã, vừa nhìn chính là người xứ khác tăng thêm người đọc sách.

Trần Bình An phát hiện người này đối đãi mắt của mình thần, rất cổ quái, cũng không giống Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên, Lão Long Thành Phù Nam Hoa, như vậy tự cao cao hơn người một bậc, cũng không giống Lục đạo trưởng cùng Ninh cô nương dạng này. Cái kia tuổi trẻ nam tầm mắt của người, hết sức phức tạp mâu thuẫn, tựa hồ có thương hại, thương thức, lại xen lẫn một tia ghét bỏ.

Cái kia vị người trẻ tuổi cuối cùng lựa chọn trầm mặc rời đi.

Ninh Diêu nhíu mày nói: "Vừa nhìn chính là hướng về phía người tới, chuyện gì xảy ra?"

Trần Bình An cũng buồn bực, lắc đầu nói: "Không rõ."

Bị cái kia không hiểu thấu người xứ khác ngắt lời sau, thiếu niên thiếu nữ ở giữa, điểm này thậm chí chưa nói tới là cái gì ngăn cách khúc mắc đồ khí, rất nhanh liền tan thành mây khói.

Chỉ là người kia rất nhanh liền đi mà phục trả, bên cạnh còn có một vị hai chân cực lớn cô gái trẻ tuổi, chẳng biết tại sao còn có Nguyễn Tú.

Nguyễn Tú mở miệng giải thích nói: "Bọn hãn không hợp ý nhau tiểu trấn tiếng địa phương, liền để ta đến giúp đỡ. Trần Bình An, vị tỷ tỷ này chính là cứu được Lưu Tiệp Dương người, giống như người họ Trần, nhưng không phải chúng ta Đông Bảo Bình Châu người, Trần tỷ tỷ bên cạnh người này, là Long Vĩ quận Trần thị đích trưởng tôn, họ Trần tên Tùng Phong. Nghe Trần tỷ tỷ nói, Trần Tùng Phong giống như cùng người cái này một chi Trần thị, xem như tốt mấy trăm năm trước bà con xa a, về phần Trần tỷ tỷ, cùng các người dù là đẩy lên một hai ngàn năm, cũng không có gì quan hệ. Lần này Trần tỷ tỷ là đến tế tổ, nhưng là tiểu trấn bên này, từ Giám Tạo quan nha thự, đến Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngõ hẻm những cái này đại gia tộc, đã không có ai ngờ rằng các nàng tổ gia mộ phần đến cùng ở nơi nào, Lưu Tiệp Dương liền nói đến người, nói người bây giờ là tiểu trấn quen thuộc nhất bốn phía sơn thủy người, tìm người chuẩn không sai. Trần tỷ tỷ nói nếu như người có thể giúp đỡ bận bịu, nàng có thể thanh toán thù lao, một cái túi kim tinh đồng tiền, ta cảm thấy người có thể đáp ứng. . ."

Sau khi nói đến đây, áo xanh thiếu nữ lén lút khép lại hai ngón, tại bên eo lung lay, trừ cái đó ra, khẩu hình cũng là "Hai túi" .

Nguyễn Tú rõ ràng là muốn nhắc nhở Trần Bình An, cứ việc công phu sư tử ngoạm, nếu không qua thôn này mà liền không có tiệm này.

Trần Bình An cẩn thận sau khi tự hỏi, cười nói: "Ta nghĩ đến một chỗ, có thể là nàng muốn muốn tìm địa phương. Về phần thù lao coi như xong, chính là đi mấy bước đường sự tình."

Nguyễn Tú có chút nóng nảy.

Ninh Diêu đã bước về phía trước một bước, dùng Đông Bảo Bình Châu chính thống nhả nói nói rằng: "Để Trần Bình An dẫn người đi tìm năm mộ tổ không có vấn đề, nhưng là người đến xuất ra hai túi kim tinh đồng tiền, không có thương lượng! Hẳn lúc này thụ thương rất nặng, không dễ lặn lội đường xa, người cũng rõ ràng, bây giờ Tề tiên sinh để cho người ta mau mau rời đi tiểu trấn, Trần Bình An bất quá là một cái phàm phu tục tử, lại nhất định phải tăng tốc đi đường, một túi tiền, không đủ."

Trần Đối cùng Trần Tùng Phong kỳ thật lần đầu tiên nhìn thấy thiếu nữ, đều là hai mắt tỏa sáng,

Gặp chi quên tục.

Như hoang vu ruộng lúa bên trong, nhìn thấy một gốc chi lan, cao vút ngọc lập.

Trần Đối chính đại quang minh đánh giá trước mắt thiếu nữ, một bộ lục bào, treo đao bội kiếm, cảnh đẹp ý vui. Trần Đối ngọt ngào tâm tình cũng có chút biến tốt, mỉm cười nói: "Chỉ cần tìm được mộ tổ tiên nhà ta, liền hai túi tiền. Nhưng là cảnh cáo nói đằng trước

, vạn nhất tìm không được, ta một cái túi cũng sẽ không cho các người, như thế nào?"

Ninh Diêu trầm giọng nói: "Một lời đã định!"

Từ đầu đến cuối, phẳng phất không có Trần Bình An bất cứ chuyện gì.

Ninh Diêu nhìn chăm chăm Trần Bình An, cặp con mắt kia tràn đầy "Người không cần cùng ta cãi nhai lẫn bầm, bằng không ta thực biết

chém người a" ý vị.

Trần Bình An nín cười, nghiêm túc nghĩ nghĩ, cùng Nguyễn Tú nói rằng: "Làm phiền người cùng bọn hăn nói một tiếng, ta muốn trước giúp Ninh cô nương sắc tốt được, không sai biệt lắm còn cần hai phút đồng hồ, sau đó ta đi cùng Lưu Tiệp Dương tâm sự, cuối cùng chính là còn muốn Nguyễn cô nương giúp ta cùng Nguyễn sư phó nói một tiếng, hôm nay tay ta đầu rơi bên dưới sự tình, sáng mai khẳng định bổ sung."

Nghe nói không có cách nào lập tức khởi hành sau, Trần Đối có chút thần sắc không vui, nàng xem thấy cái này không biết tốt xấu giày cỏ thiếu niên, sắc mặt âm tình bất định.

Trần Bình An không chần chờ lùi bước.

Ninh Diêu càng là hai tay vòng ngực, ý cười lạnh lùng.

Trần Đối chịu đựng khó chịu trong lòng, mặc niệm một câu đại cục làm trọng, đối với Nguyễn Tú cười nói: "Tú Tú, nói với hăn, chúng ta tại Lang Kiều bên kia chờ hăn, nhiều nhất các loại nửa canh giờ, nếu như đến lúc đó không gặp được bóng người, để gia hỏa này tự gánh lấy hậu quả."

Nguyễn Tú không mẫn không nhạt địa ừ một tiếng.

Trần Đối cùng Trần Tùng Phong cùng nhau rời đi.

Nguyễn Tú cười nói: "Ta đi cùng cha ta nói một tiếng."

Trần Bình An đang cấp Ninh Diêu sắc xong được sau, tìm kiếm Lưu Tiệp Dương.

Mùi thuốc nồng đậm trong phòng, nằm ở trên giường Lưu Tiệp Dương nghe được tiếng bước chân sau, quay đầu nhìn lại, sắc mặt vẫn như cũ

chưa nói tới hồng nhuận phơn phớt, chỉ là so với trước đó trắng bệch, đã muốn tốt hơn rất nhiều.

Lưu Tiệp Dương gạt ra một cái khuôn mặt tươi cười, khàn khàn nói: "Gọi Trần Đồi nữ nhân đi tìm người rồi?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Chúng ta bên dưới liền muốn dẫn bọn hăn lên núi."

Lưu Tiệp Dương nghĩ nghĩ, "Ta sẽ cùng nàng cùng rời đi, đi một cái nghe nói so chúng ta Đông Bảo Bình Châu còn muốn lớn địa phương."

Kỳ thật trước đó Trần Đồi tìm qua một lần Lưu Tiệp Dương, nhưng là tại cái kia về sau, Lưu Tiệp Dương hào hứng cũng không cao, càng không có muốn cùng Trần Bình An trò chuyện nàng đến cùng nói cái gì ý tứ.

Lưu Tiệp Dương giật giật khóe miệng, "Kỳ thật ta liền Đông Bảo Bình Châu là cái gì cũng không hiểu được."

Trần Bình An xoay người giúp hăn sửa sang đệm chăn, cười nói: "Người cho rằng ta biết rõ a?"

Lưu Tiệp Dương liếc mắt, hỏi: "Người biết rõ ta lo lắng nhất cái gì không?"

Trần Bình An lung lay đầu.

Lưu Tiệp Dương quay đầu một lần nữa nhìn qua nóc nhà, "Ở chỗ này, tốt xấu người có thể nâng ta xuống giường, về sau khế căn môi chính mình cũng có thể giải quyết, ra tiểu trấn sau, trên đường đi đi ị đi tiểu làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn ta cùng bọn hăn nói, uy, các người ai ai ai, đến cho ta phụ một tay?"

Trần Bình An ngồi tại trên ghế, chỉ có thể cào đầu.

Lưu Tiện Dương đột nhiên cười, "Chỉ là lại nghĩ một chút, liền chết đều chết qua, còn sợ cái này ?"

Trần Bình An nói rằng: "Thời gian chung quy là càng ngày càng tốt, yên tâm đi, Diêu lão đầu không phải đã nói nha, đại nạn không chết tất có hậu phúc."

Nói chuyện đến Diêu lão đầu, Lưu Tiện Dương cũng có chút sầu não: "Diêu lão đầu đời này liền không có nói qua vài câu lời hữu ích, ỉu xiu lời nói, xúi quẩy lời nói, lời mắng người, ngược lại là một cái sọt một cái sọt."

Ninh Diêu đứng ở ngoài cửa, nàng cũng không nói chuyện.

Trần Bình An lại một lần giúp Lưu Tiện Dương đắp kín mền, đứng dậy nói: "Ta dẫn hắc đi nhóm lên núi, người nghỉ ngơi thật tốt."

Lưu Tiện Dương gật gật đầu, "Nhớ phải cẩn thận một chút."

Trần Bình An nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, Ninh Diêu cùng hắc sóng vai mà đi, Trần Bình An hiếu kỳ hỏi: "Người cũng phải lên núi ?"

Ninh Diêu nhíu mày nói: "Ta không tin được cái kia hai cái họ Trần."

Trần Bình An gật đầu nói: "Cũng đúng, cẩn thận tóm lại không sai."

Hai người bước nhanh hành tẩu tại suối một bên, Ninh Diêu nói rằng: "Tiểu trấn bên kia người ngoài, đi được bảy tám phần."

Sấm mùa xuân chấn động, ngũ đông trùng kinh mà trốn đi.

Hai nhóm người tại Lang Kiều phía Nam đụng đầu.

Ngoại trừ Ninh Diêu cùng chạy đến tham gia náo nhiệt Phong Lôi Viên kiểm tu Lưu Bá Kiêu, còn lại ba người, Biệt Châu Trần Đối, Bản Châu Long Vĩ quận Trần Tùng Phong, tiểu trấn Nê Bình ngõ hẻm Trần Bình An.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Hạt châu

Phong Lô Viên tuổi trẻ kiếm tu vừa nhìn thấy thiếu niên thiếu nữ, lập tức tinh thần phấn chấn, đối với Ninh Diêu nói tới câu nói đầu tiên chính là, "Tiểu cô nương, người niên kỷ lớn hơn chút nữa, khẳng định không thể so với nhà ta Tô tiên tử kém."

Cái này chỉ sợ cũng là tuổi trẻ kiếm tu đối với thế gian nữ tử cao nhất đánh giá.

Ninh Diêu đương nhiên sắc mặt khó coi, chỉ là không chờ nàng nói cái gì, sẽ nói tiểu trấn tiếng địa phương Lưu Bá Kiêu liền đã quay đầu, đối với Trần Bình An đuổi ra một cây ngón tay cái, vị này Phong Lô Viên thiên tài kiếm tu, ánh mắt thanh tịnh nói: "Chỉ là một bộ phạm nhân thân thể, liền dám gọi Chính Dương Sơn Hộ Sơn Viên, mẫu chốt còn còn sống, quả thực chính là một cái kỳ tích!"

Lưu Bá Kiêu thực sự hiếu kỳ, trước mắt cái này nhìn lấy tay chân lẻo khèo già yếu thiếu niên, là như thế nào uẩn dưỡng ra kinh người như thế lực bộc phát ?

Lưu Bá Kiêu thu hồi ngón tay cái, không đi cùng đi ở phía trước Trần Đối Trần Tùng Phong sóng vai mà đi, ngược lại đi tại Trần Bình An một bên, xoay đầu cười nói: "Tuy nói cái kia Chính Dương Sơn chính là cái sườn núi nhỏ, trốn tránh một chút cái hữu danh vô thực rùa đen rút đầu, nhưng đầu kia Hộ Sơn Viên hung danh hiển hách, là từng quyền từng quyền đánh ra đến danh hào, nhất là tại Chính Dương Sơn phá núi lão tổ sau khi chết, tại Chính Dương Sơn mở ra thứ ba phong trước đầu cái hai trăm năm bên trong, cơ hồ đều dựa vào cái này lão đầu vượn che chở Chính Dương Sơn, mới không có bị xung quanh một bên thế lực chiếm đoạt. Đương nhiên, lúc ấy Chính Dương Sơn, đến cùng vẫn chỉ là cái không có thành tựu tiểu môn tiểu hộ, cần phải đối mặt địch nhân, không

tính quá mạnh, nếu là lúc ấy liền chọc chúng ta Phong Lôi Viên, hắc, không có lo lắng, chỉ cần lão tổ một tiếng hạ lệnh, thường ta một khối ngự kiếm bài, ta liền có thể một người chạy đến Chính Dương Sơn trên không, nhẹ nhàng ném xuống chúng ta toà kia lôi trì kiếm trận, xuống trận này mưa kiếm về sau, Chính Dương Sơn coi như chơi xong."

Lưu Bá Kiêu làm một cái hướng trên mặt đất tiện tay ném ném vật phẩm thủ thế.

Ninh Diêu không lưu tình chút nào địa trực tiếp vạch trần: "Chính Dương Sơn không có người nói như vậy không chịu nổi, Phong Lôi Viên cũng không có người nói cường đại như vậy."

Lưu Bá Kiêu không có bất kỳ cái gì xấu hổ vẻ mặt, lấy sét đánh không kịp bưng tai chỉ thế chuyển đổi chủ đề, đối với Trần Bình An thần thần bí bí nói: "Nghe nói toà này Lang Kiêu đời trước, là một tòa cầu đá vòm, cầu đá vòm bên dưới treo một cây rì sét lão thanh kiếm, để phòng long tẩu thủy ? Nói chung, loại này nhìn không đáng chú ý lão đồ chơi, khẳng định không phải tục vật, nói không chừng chính là kinh thiên địa khiếp quỷ thần linh bảo thần vật, "

Lưu Bá Kiêu tại tấm ván gỗ trên hành lang dùng sức dậm chân, nói: "Thế nhưng là ta vừa rồi ghé vào trên mặt đất, lấy tay gõ nữa ngày, cũng không thể phát hiện mảnh khước, khó nói vật này không có duyên với ta ? Theo lý tới nói không có khả năng a, như ta như vậy bất thể ra kiếm đạo thiên tài, cái kia lão thanh kiếm nếu thật là thần binh lợi khí, không nói chính mình chạy đến ta trước mặt đến nhận chủ, tốt xấu hẳn là tất cả cảm ứng cộng minh a? Khó nói lão thanh kiếm kỳ thật chỉ thường thôi, coi là thật chỉ là cái tuế nguyệt lâu một chút lão vật mà thôi ? Ai, đáng tiếc đáng tiếc."

Bên cạnh Trần Bình An có chút ngốc trệ, gia hỏa này không hề giống là đang nói đùa, rất chừng chạc đang hoang, mặc dù tuyệt đối cùng "Có lý có cứ" bản đại bác cũng không tới, nhưng người lại không thể nói hẳn

thuần túy tại nói bậy nói bạ.

Lưu Bá Kiêu cũng không quản Trần Bình An có phiền hay không, phối hợp nói đến tiểu trấn bên kia tin đồn thú vị chuyện lý thú, nói vậy ai ai ai được một phần để cho người ta mắt đỏ cơ duyên, vậy mà đem Tỏa Long tỉnh toàn bộ dây xích sắt túm ra giếng sâu; còn có nào đó nào đó đi dạo mấy ngày tìm không có cơ duyên,

Kết quả cuối cùng tại một đầu rách nát hẻm nhỏ, cứ như vậy tùy ý ngẩng đầu nhìn lên, kết quả phát hiện cửa lớn trên đỉnh vách tường, khám nạm lấy một cái thanh đồng nhỏ kính, người kia ôm lấy ngựa chết làm ngựa sống tâm thái, thang dây tử đi lên vừa nhìn, ai da, đúng là Kính Chiếu Yêu bên trong lão tổ tông, khắc dấu có tám cái chữ nhỏ, 'Nhật nguyệt chi quang, thiên hạ đại minh', huynh đệ kia cao hứng đứng tại cái thang bên trên liên gào khóc bắt đầu; còn có Hải Triều Thiết Kỵ xuất thân một vị thiên kim tiểu thư, nhân họa đắc phúc, quen biết Quan Hồ thư viện Thôi công tử, hai người mới quen đã thân. . .

Qua Lang Kiêu về sau, Trần Đối Trần Tùng Phong tự nhiên mà vậy thả chậm bước chân, để Trần Bình An ở phía trước dẫn đường.

Một đoàn người dọc theo đầu kia vô danh dòng suối nhỏ hướng thượng du đi, Trần Bình An công một cái trúc phiến ố vàng lưng rộng cái sọt, Trần Tùng Phong thì công một cái màu sắc vẫn như cũ bích lục đáng yêu hàng tre trúc rương sách. Lưu Bá Kiêu rất ngạc nhiên Trần Bình An cái gửi bên trong đến cùng lấp cái gì, nhất định phải tìm tòi hư thực, liền để Trần Bình An thả chậm bước chân, hắn vừa đi theo một bên ở lưng cái sọt bên trong lật tới lật lui, phát hiện đồ vật loạn thất bát tao cũng không ít, ba ngọn chông đặt chung một chỗ mũ rộng vành, hai thanh ấm, một cái ấm nước, một cái chứa dầu, lớn nhỏ hai thanh đao bổ củi, hai khối đá đánh lửa cùng một bó cây châm lửa, cái gửi dưới đáy, còn có một loạt bị chia đôi xé ra sau khép lại ống trúc, ước chừng có bảy tám đoạn, một cái trang bị lưới câu dây câu túi tiền.

Lưu Bá Kiều hỏi: "Trần Bình An, cái kia từng đoạn từng đoạn ống trúc là làm gì?"

Trần Bình An cho ra đáp án, "Ống trúc tổng cộng có tám cái, trong đó sáu cái, mỗi đoạn trong ống trúc thả bốn cái com trắng cơm năm, còn có hai cái, lắp một chút không dễ hư hỏng rau muối."

Lưu Bá Kiều mặt mũi tràn đầy đắc ý, bước đi bộ pháp đều có chút tung bay, lớn tiếng nói: "Rau muối a, ta ném qua!"

Trần Bình An kỳ quái địa liếc mắt nhìn hắn, nghĩ thầm ném qua rau muối có như thế không tầm thường sao? Trừ phi người có thể không uống nước chẳng phải cơm, một hơi ăn xong một trúc ống rau muối, đó mới không tầm thường.

Lưu Bá Kiều đột nhiên hiếu kỳ nói: "Lần này lên núi, chúng ta căng hết cỡ liên ba bữa cơm, yêu cầu hai đại ống trúc rau muối sao? Rau muối thứ này, ta nho nhỏ một đĩa, liền có thể xuống nửa bát cơm!"

Trần Bình An đang nghĩ ngợi lựa chọn đầu nào đường núi nhanh nhất, thuận miệng nói: "Ta cùng Ninh cô nương ăn một cái ống trúc rau muối, người cùng người hai cái bằng hữu cùng một chỗ."

Lưu Bá Kiều ngẩn người, thấp giọng cười nói: "Đừng khách khí như vậy a, ta cùng các người ăn một cái ống trúc."

Ninh Diêu chém đinh chặt sắt nói: "Không được! Người cùng người bằng hữu ăn đi."

Lưu Bá Kiều phản uất nói: "Bằng cái gì?!"

Ninh Diêu giơ lên cái cằm, ra hiệu đáp án tại Trần Bình An bên kia, ý là ta đều khinh thường cùng người Lưu Bá Kiều nói nhiều.

Lưu Bá Kiêu chuyển di ánh mắt, ánh mắt có chút u oán, u oán bên trong lại lộ ra cổ mong đợi.

Trần Bình An cười lắc lắc đầu.

Lưu Bá Kiêu bất đắc dĩ thở dài, "Trọng sắc khinh hữu, ta có thể hiểu được."

Ninh Diêu mỉa mai nói: "Nhanh như vậy liền thành bằng hữu, vậy người bằng hữu không có mấy vạn, cũng có mấy ngàn a?"

Lưu Bá Kiêu trừng mắt nói: "Làm sao có thể!"

Ninh Diêu vẫy một cái lông mày, thay hân tăng thêm ba chữ, "Làm sao có thể ít như vậy?"

Lưu Bá Kiêu chặc chặc nói: "Ninh cô nương người này tính tình, cũng không bằng nhà ta Tô tiên tử."

Ninh Diêu nhú mày nói: "Là Chính Dương Sơn Tô Giá?"

Lưu Bá Kiêu càng đặc ý, "Đúng! Tô Giá, hòa chi tú thực vi giá, vị kia Thánh Nhân cái gọi là 'Tốt trồng trọt người chúng vậy' trồng trọt! Thế nào, nhà ta Tô tiên tử, có phải hay không danh tự cũng rung động lòng người?"

Ninh Diêu hỏi một cái Trần Bình An tuyệt đối nghe không hiểu vấn đề, "Người nếu quả như thật như thế ưa thích Tô Giá, vậy người có nghĩ tới hay không, một khi nàng cũng thích người, làm sao bây giờ?"

Lưu Bá Kiêu lập tức kinh ngạc, nhu nhu ầy ầy, cuối cùng chột dạ mà nói một mình: "Nàng làm sao có thể ưa thích ta đây."

Trần Bình An cảm thấy Lưu Bá Kiêu người này, không hỏng.

Trần Đồi cùng Trần Tùng Phong cùng phía trước ba người kéo ra mười mấy bước khoảng cách.

Nhìn thấy Lưu Bá Kiêu cùng giày cỏ thiếu niên trò chuyện như vậy hợp ý, Trần Tùng Phong có chút hâm mộ, Lưu Bá Kiêu phảng phất trời sinh liền sở trường cùng người đánh giao tế, tam giáo cửu lưu bách gia, Đế Vương đem bề ngoài người buôn bán nhỏ, căn bản cũng không có hăn không thể nói chuyện trời đất đối tượng.

Trần Tùng Phong nhỏ giọng hỏi: "Phụ nhân kia nghe được phong thanh sau, liền lập tức bái phỏng nha thự, chủ động đưa ra phải trả lại cổ kia áo giáp, xem như Thanh Phong Thành Hứa thị bồi tội, người vì sao không thu?"

Trần Đồi so với tiến vào tiểu trấn trước đó nàng, rõ ràng bây giờ muốn cùng khí rất nhiều, đặt tại trước kia Trần Tùng Phong hỏi loại vấn đề này, nàng chỉ coi bên tai gió, nhẩn nại tính tình giải thích nói: "Nếu như Thanh Phong Thành đã sớm biết rõ chân tướng, họ Lưu thiếu niên tổ tiên là ta Toánh Âm Trần thị lưu tại tiểu trấn người thủ mộ, như vậy bọn hăn dám can đảm như thế làm việc, đương nhiên muốn trả giá đắt, mà lại xa xa không phải trả lại áo giáp đơn giản như vậy, nhưng là đã bọn hăn trước đó cũng không biết được nội mạc, Đại Đạo cơ duyên vốn là quý giá trân quý, người người có thể tranh, ta Toánh Âm Trần thị còn không đến mức như thế bá đạo."

Trần Tùng Phong cười nói: "Nói không chừng Thanh Phong Thành cũng có tính kế Chính Dương Sơn một cái ý nghĩ, nếu như không phải cái kia lão vườn xông vào đằng trước

, bị phụ nhân kéo tới làm về da hổ đại kỳ, đoán chừng Thanh Phong Thành vẫn thật là cầm không đi bảo giáp."

Trần Đồi khôi phục diện mạo như trước, cười lạnh nói: "Bè lũ xu nịnh,

sẽ chỉ nước chảy bèo trôi, xưa nay không quan tâm chân chính đại thế là cái gì."

Trần Tùng Phong hạ thấp thanh âm, nhìn như hững hờ nói rằng: "Có lẽ là hữu tâm vô lực a, cùng làm chút tổn công vô ích đại sự, không bằng vớt chút cực nhỏ lợi nhỏ."

Trần Đối quay đầu liếc mắt vị này Long Vĩ quận Trần thị con cháu, đối với Trần Tùng Phong "Vô tâm chi ngữ", Trần Đối từ chối cho ý kiến.

Lập tức phải vào núi rồi, Trần Bình An dừng lại bước chân, Trần Đối cơ hồ đồng thời liền mở miệng nói rằng: "Lưu Bá Kiêu, nói cho hẳn biết, một mực dẫn đường, càng nhanh càng tốt."

Bởi vì giày cỏ thiếu niên cùng Bàn Sơn Viên tiểu trấn nóc nhà chiến dịch, Lưu Bá Kiêu xa xa quan chiến hơn phân nửa trận, trở về sau tựa cùng Trần Tùng Phong trắng trợn tuyên dương một phen, lúc đó Trần Đối cũng ở tại chỗ, cho nên nàng biết rõ không thể đem Trần Bình An coi là phổ thông chợ búa thiếu niên.

Cho nên đến cuối cùng, Trần Tùng Phong biến thành cản trở người kia. Vị này hào phiệt tuần ngàn, mặc dù cũng ưa thích lên cao làm phú, tìm kiếm đạo lý tìm kỳ, nhưng là so với bốn người khác, thực sự thua chị kém em, Trần Đối là võ đạo cao thủ, Lưu Bá Kiêu là trên đời bên dưới tất cả luyện khí sĩ ở trong, cực kỳ trọng thị rèn luyện thể phách kiếm tu, cái kia đối với thiếu niên thiếu nữ, càng là có thể trêu đùa một tôn nhục thân cường hoành đến cực điểm Bàn Sơn Viên.

Đường núi khó đi.

Nhất là mưa xuân qua đi, vũng bùn địa trượt, tăng thêm lúc thỉnh thoảng liền cần vượt qua khe nước dốc đá, Trần Tùng Phong miệng đắng lưỡi khô, mồ hôi như mưa rơi.

Lại sau này, dù là Lưu Bá Kiêu giúp Trần Tùng Phong công lên rường sách, Trần Tùng Phong y nguyên thở hỗn hển, sắc mặt phát trắng.

Trần Bình An trong lúc đó hỏi qua Trần Đối một lần, muốn hay không thả chậm bước chân. Trần Đối trả lời chắc chắn là lắc đầu.

Tại một đoàn người yêu cầu tại khe nước ở trong liên quan nước mà lên thời điểm, Trần Tùng Phong giẫm tại một khối sinh ra rêu xanh trên tảng đá, một cái bước chân trượt, cả người ngã vào nước suối ở trong, thành ượt sông, chạt vật đến cực điểm.

Trần Đối dừng lại bước chân quay người nhìn lại, mặc dù không có nói chuyện, nhưng là sắc mặt nàng âm trầm.

Lưu Bá Kiêu vội vàng trở lại đi nâng Trần Tùng Phong đứng dậy.

Trần Tùng Phong áy náy nói: "Ta không sao, không cần phải để ý đến ta, nhất định có thể đuổi theo."

Trần Bình An dứt khoát lấy xuống cái gùi, đặt ở dốc đá chỗ lồm xuống, nói rằng: "Nghỉ ngơi một khắc đồng hồ tốt."

Ninh Diêu đương nhiên không quan trọng, ngồi xổm ở Trần Bình An phụ cận, buồn bực ngán ngấm nàng hai lòng bàn tay, phân biệt chống đỡ chuôi đao chuôi kiếm, nhẹ nhàng ép xuống, vỏ đao vỏ kiếm phần đuôi tùy theo nhẹ nhàng đánh màu xanh dốc đá, một tiếng một tiếng, cùng nước suối âm thanh hát cùng đồng dạng.

Trần Đối trầm giọng nói: "Tiếp tục đi đường!"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Lên núi không cần một hơi dùng xong tất cả sức lực, chậm một chút lại tiếp tục, đợi đến hãn dần dần sau khi thích ứng, là có thể đuổi theo chúng ta, hãn không phải thể lực không tốt, chỉ là khí tức loạn."

Trèo đèo lội suối liên quan nước một chuyện, Trần Bình An đúng là người trong nghề bên trong người trong nghề.

Chưa từng nghĩ Trần Đồi căn bản không nghe Trần Bình An giải thích, trực tiếp đối với Trần Tùng Phong nói rằng: "Người về tiểu trấn là được."

Trần Tùng Phong mặt mũi tràn đầy đả chất, nhìn lấy không thể nghi ngờ cô gái trẻ tuổi, hăn quay đầu qua đối với Lưu Bá Kiều nói rằng: "Vậy kế tiếp liền làm phiền người đọc sách rương."

Lưu Bá Kiều giận dữ, cầm xuống rương sách ngã hướng Trần Đồi, "Lão tử còn không hầu hạ!"

Trần Đồi sắc mặt bình thản, tiếp nhận rương sách sau tự mình công bắt đầu, đối với Trần Bình An nói rằng: "Đi."

Trần Bình An nghĩ nghĩ, từ cái guì bên trong xuất ra hai đoạn ống trúc, nhẹ nhàng vứt cho Lưu Bá Kiều, "Trở về trên đường đói bụng, có thể lấp bao tử."

Trần Tùng Phong nhẹ giọng thuyết phục Lưu Bá Kiều, người sau cầm ống trúc, cười lạnh nói: "Mới không nhận cái này uất ức khí, cùng người cùng một chỗ dẹp đường hồi phủ, đến nha thự bên kia, muốn cả bàn rượu ngon thức ăn ngon, thịt cá! Không thể so với cái này dễ chịu?"

Trần Đồi quay người tiếp tục tiến lên.

Trần Bình An công lên cái guì sau, có chút không yên lòng, nhìn lấy Lưu Bá Kiều hỏi: "Biết rõ đường trở về sao?"

Lưu Bá Kiều cười cười, "Nhớ kỹ."

Trần Bình An gật gù đầu, cùng Ninh Diêu cùng một chỗ rời đi.

Phía trước ba người bóng dáng dần dần từng bước đi đến, Trần Tùng Phong dứt khoát ngồi tại đặt mông trên tảng đá, cười khở nói: "Người này ra sao khở đến quá thay, cùng Toánh Âm Trần thị kết xuống một chút hương hỏa tình, đối với người đối với Phong Lôi Viên, làm sao đều không phải là chuyện xấu, vì sao muốn hành động theo cảm tính ?"

Lưu Bá Kiêu mở ra một đoạn ống trúc, lộ ra tuyết trắng cơm nắm, cao hứng bưng bưng nói: "Vẫn là Trần Bình An phúc hậu, không hổ là hảo huynh đệ của ta."

Trần Tùng Phong biết rõ Lưu Bá Kiêu tính tình, không khuyên nữa nói cái gì.

Trần Tùng Phong tự giễu nói: "Cực kỳ vô dụng là thư sinh a."

Lưu Bá Kiêu rì rà rì rầm nói: "Sớm biết rõ hẳn là để Trần Bình An lưu lại một ống trúc rau muối."

Hắn nắm lên một cái cơm nắm lớn gặm bắt đầu, mơ hồ không rõ hỏi: "Người nói cũng không đối với, tiểu trấn Tề tiên sinh, đương nhiên còn có Tề tiên sinh tiên sinh, liền rất lợi hại."

Trần Tùng Phong ánh mắt hoảng hốt, "Người nói Tề tiên sinh đến cùng muốn làm cái gì ?"

Lưu Bá Kiêu thuận miệng đáp nói: "Có trời mới biết."

Trần Tùng Phong đưa tay run lên ướm dẫm áo ngoài, thốn thức nói: "Tốt một cái 'Có trời mới biết' ."

Bên khe suối cửa hàng, Lưu Tiệp Dương lại thiếp đi.

Nguyễn Cung ngồi ở giường đầu, ánh mắt ngưng trọng.

Thiếu niên cao lớn mỗi một lần hô hấp, kéo dài xa xăm, cái này thì cũng thôi đi, mấu chốt là mỗi lần phun ra khí tức, giống như trong núi vụ khí, giống như trên hồ thuốc lao, trắng mù mịt, bọn chúng cũng không theo phong lưu tán, mà là một chút xíu ngưng tụ tại miệng mũi ở giữa.

Cuối cùng thiếu niên khuôn mặt phía trên, như chiếm cứ có một đầu dài ba tấc Bạch Giao.

Lấy mộng cảnh làm kiếm lô.

Một mạch mà thành thần tiên kiếm.

Nguyễn Cung vượt vượt cái cằm, tán thưởng nói: "Nguyên lai đi được là phá rồi lại lập cực đoan đường đi, khiêu huyết phá hết, quan ải không trở ngại, mặc dù bộ thân thể này triệt để hỏng hủ, nhưng kiếm này, đến cùng là xong rồi."

"Đã có thể đúc kiếm, cũng có thể luyện kiếm, khó trách bộ này kiếm kinh như thế quý hiếm. Ngủ cũng tu hành, mộng cũng tu hành, Đại Đạo khả kỳ."

Nguyễn Cung đứng người lên, tự giễu nói: "Sớm biết rõ liền không nên đáp ứng đem người cấp cho Toánh Âm Trần thị hai mươi năm."

—— ———

Ba chiếc xe ngựa, dọc theo phẳng phất không có cuối đường núi một mực hướng lên.

Cuối cùng trèo lên đỉnh.

Tổng Tập Tân cùng Trĩ Khuê đi xuống xe ngựa, hai mặt nhìn nhau, đỉnh núi là một mảnh đất bằng phẳng lớn bình đài, vùng đất trung ương cây đứng lên hai cái cột đá, nhưng là cột đá ở giữa như dòng nước chuyển, thấy không rõ "Mặt nước" về sau cảnh tượng, thiếu niên trước mặt thiếu nữ tựa như đứng sừng sững lấy một đạo thiên môn.

Thiếu nữ gặt gao tiếp cận cái kia đạo cửa lớn.

Tổng Tập Tân thì quay người đi đến đỉnh núi biên giới, đưa mắt trông về phía xa, tốt đẹp non sông, chỉ cảm thấy tâm thần thanh thản.

Đại Ly Phiên Vương Tổng Trường Kính bọc một cái áo lông chồn, sắc mặt tái nhợt, nhưng là tinh thần vô cùng tốt, đi vào Tổng Tập Tân bên cạnh, cười nói: "Chỗ ngồi này tại Đông Bảo Bình Châu Ly Châu động thiên, ba mươi sáu tiểu động thiên một trong, không lấy chiếm đất rộng lớn, bản đồ bất quá phạm vi ngàn dặm mà thôi."

Tổng Trường Kính không có quay đầu, chỉ là đưa tay chỉ chỉ sau lưng cái kia đạo cửa lớn, "Qua cái kia đạo môn, lại dọc theo thang mây một mực hướng xuống, ước chừng ba mươi dặm đường sau, coi như giảm tại ta Đại Ly cương thổ phía trên. Khi đó người khả năng quay đầu cũng thấy không rõ lắm cái gì, nhưng là có thể minh bạch một việc, cái kia chính là toà này Ly Châu động thiên, nhưng thật ra là treo cao tại bầu trời. . ."

Tổng Trường Kính hơi chút dừng lại, "Một hạt hạt châu."

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Ngẩng đầu

Tổng Tập Tân đứng tại đỉnh núi, tầm mắt khoáng đạt, nhiều năm như vậy chờ tại Nê Bình ngô hẻm, xem ra nhìn lại đều là tường đất, thiếu niên ưa thích làm bên dưới loại cảm giác này, đứng cao nhìn xa, ngàn dặm sơn hà, tất cả lòng bàn chân của chính mình bên dưới.

Tổng Trường Kính bó lấy quý báu lại cũ kỹ áo lông chồn, vị này Phiên Vương hôm nay lạ thường hứng thú nói chuyện khá cao, đưa tay chỉ hướng Tây biên một tòa núi cao, "Ngọn núi kia tên là Phi Vân Sơn, về sau có khả năng bị Đại Ly sắc phong làm năm ngọn núi bên ngoài thập đại chính sơn một trong, dựa theo tổ bối lưu lại lão quy củ, sẽ xuất hiện một vị ghi vào gia phả hàng đầu Sơn Thần, có thể tạo nên kim thân tượng thần, đường đường chính chính, hưởng thụ nhân gian hương hỏa, vì Đại Ly trấn áp một chỗ khí vận, không đến mức lưu tán khắp nơi nơi khác, để tránh vì nước láng giềng làm quần áo cười. Tiểu trấn bách tính chỉ có đứng tại Phi Vân Sơn đỉnh núi, mới có thể nhìn thấy chúng ta dưới chân toà này Long Đầu Sơn, bởi vì Long Đầu Sơn thụ đại trận bảo vệ, bình thường nhục nhãn phạm thai, không nhìn thấy nơi này quang cảnh, đây cũng là một cọc cơ duyên, căn cứ nha thự mật ngăn ghi chép, trong lịch sử thì có mấy người bởi vậy leo lên Long Đầu Sơn, thành công đi ra phương này thiên địa."

Tổng Tập Tân hỏi: "Vậy những người này có phải hay không đều vượt hẳn mọi người ? Tại chúng ta Đại Ly hoặc là Đông Bảo Bình Châu thành người trên người ?"

Tổng Trường Kính cười nói: "Có hai cái tại Đại Ly lẫn vào không sai, cách xa nhau bất quá ba mươi năm, một văn một võ, bị hậu thế ca tụng là Đại Ly song bích, văn cái kia, sau khi chết Thụy Văn Chính, võ cái kia, thì cho tử tôn giành được thế tập bên trên trụ quốc không nhỏ tổ ấm, tuy nói Bản vương đối với hai người tử Tôn Quan cảm giác cực kém, nhưng

là hai nhà cùng Đại Ly hương hỏa tình, Bản vương năm lỗ mũi cũng phải nhận, dù sao năm đó nếu không phải bọn hăn liên thủ ngăn cơn sóng dữ, Đại Ly Tổng thị nhện không quá lần kia cửa ải khó."

Tổng Tập Tân cảm thụ được đỉnh núi thanh phong thổi lất phất, có một loại vũ hóa phi thăng cảm giác, hỏi: "Cái kia những người khác ?"

Tổng Trường Kính thở phào một hơi, càng sáng khoái tinh thần, ép xuống thể nội rục rịch khí hải bốc lên, như là dùng một cái tay cưỡng ép theo vòng tiếp theo từ từ bay lên mặt trời, Tổng Trường Kính giờ phút này vô cùng xác định, chính mình chỉ cần bước ra cái kia đạo cửa lớn, liền sẽ lập tức bước lên đệ thập cảnh, được vinh dự vô đạo chỗ tận cùng đệ thập cảnh!

Bên trên ngũ cảnh phía dưới tất cả luyện khí sĩ, giao đấu một vị trèo lên đỉnh vô đạo chùng mực đại tông sư, cơ hồ không có phần thắng chút nào, chỉ có bị nghiền ép oanh sát kết quả.

Tổng Trường Kính thông thả một chút tâm cảnh, cho thiếu niên một cái không quá ấm áp đích thực bề ngoài: "Chết hết. Bản vương liền từng tự tay làm thịt một cái, lúc đó Bản vương vẫn chỉ là thất cảnh võ phu, người kia còn là một vị tương đối khó giải quyết kiếm tu, mà lại nhân sinh chính vào đỉnh phong, lần kia Bản vương cùng hăn lẫn nhau truy sát, trần trọc bảy, tám trăm dặm đường, cuối cùng tại Đại Ly nam bộ biên cảnh một cái gọi bạch hồ quan địa phương nhỏ, rốt cục bị Bản vương đuổi kịp, đập nát hăn tất cả bàng thân pháp khí cùng bản mệnh phi kiếm về sau, Bản vương bẻ gãy cổ của hăn. Không có cách, không chịu vì Đại Ly sử dụng, cũng chỉ có kết cục này. Tổng gia luôn luôn hậu đãi luyện khí sĩ không giả, nhưng điều kiện tiên quyết là những này luyện khí sĩ, nhất định phải vì Tổng gia bán mạng, dù là chỉ là làm đáng một chút."

Một lần kia bắt đối với chém giết phần sau trình, Tổng Trường Kính tiến vào đệ bát cảnh.

Tổng Tập Tân đối với vị này Phiên Vương thúc thúc truyền kỳ kinh lịch, cũng không có hứng thú, chỉ là hiếu kỳ hỏi: "Là cái khác vương triều ra giá tiền cao hơn ? Mới khiến cho bọn hăn không tiếc bội phản Đại Ly ?"

Tổng Trường Kính cười nói: "Tên kia kiếm tu trước đó, phần lớn là như thế. Đại Ly chỗ xa xôi, dân phong bừa hăn, vốn là là sùng võ chi quốc, võ đạo thiên tài bối xuất, tuyệt không đáng tiền, ngược lại là về nho nhã mềm oặt luyện khí sĩ, phượng mao lân giác, cho nên mỗi xuất thế mấy cái, các đời Đại Ly hoàng đế đều hận không thể làm Bồ Tát cung phụng, hiện nay thiên tử, ân, cũng liền là vị kia Hoàng Huynh, đương nhiên cũng không ngoại lệ, có lần tên kia kiếm tu vào cung yết kiến Hoàng Huynh, đeo kiếm mà đi, lỗ mũi hướng lên bộ dáng, rất cần ăn đòn a, hăn lúc đó vừa vận dụng vận khí đạt được một cái tiện tay hộ thân bảo vật, triều chính trên dưới, như mặt trời giữa trưa, cho nên nhìn thấy Bản vương về sau, ngay cả chào hỏi cũng không đánh, chính là như vậy."

Tổng Tập Tân hỏi: "Sau đó thì sao ?"

Tổng Trường Kính dùng đôi đũa ngó ngần đồng dạng ánh mắt, nghiêng liếc một chút chính mình chất tử, "Sau đó không sẽ chết rồi?"

Tổng Tập Tân mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng, "Thúc thúc người liền bởi vì người ta không có đánh với người chào hỏi, liền thống hạ sát thủ, chém giết một tên đủ có thể coi là nước chi trụ cột đại tu sĩ ?"

Tổng Trường Kính lạnh nhạt nói: "Có ít người, người liền không thể nuông chiều hăn."

Tổng Tập Tân ánh mắt hồ nghi, tựa hồ nghĩ không minh bạch như thế một cái kiệt ngạo bất tuân, không để ý đại cục Đại Ly Hoàng tộc, là thế nào sống đến hôm nay.

Tổng Trường Kính cười nói: "Người khả năng không biết rõ một sự kiện, cái kia chính là toàn bộ Đông Bảo Bình Châu, chỉ có một cái vương triều

luyện khí sĩ, vô luận cái gì xuất thân cái gì chỗ dựa, đều phải vì hoàng đế đi hướng biên cảnh sa trường cống hiến sức lực bán mạng, thật chém giết ba năm, nếu là chiến công không đủ, liền tiếp tục lưu lại biên cảnh uống Tây Bắc gió, thẳng đến tích lũy đủ mới có thể trở về nhà hưởng phúc."

Tổng Tập Tân càng thêm nghi hoặc, "Thúc thúc người không phải mới nói Đại Ly nhất tôn sùng luyện khí sĩ sao? Làm sao lại có như thế cái quy củ ? Lui một bước nói, Đại Ly liền không sợ những người này chết yếu ở sa trường ?"

Tổng Trường Kính cười ha ha nói: "Đầu này không thành văn quy củ, là tại Bản vương nắm giữ binh quyền về sau ký xuống."

Tổng Tập Tân giật mình nói: "Là tên kia kiếm tu không muốn đi sa trường, bẻ đi mặt mũi của người ? Khiến cho còn lại luyện khí sĩ trên làm dưới theo, trong lúc vô hình hồng Đại Ly quân tâm dân tâm ? Cho nên chỉ có thể hai hại Tướng quyền lấy nó nhẹ ?"

Tổng Trường Kính lắc đầu nói: "Tên kia kiếm tu lúc tuổi còn trẻ đi bộ đội biên cảnh, gần gũi một năm liền tích lũy đủ chiến công, tại Đại Ly tiếng tăm coi như không tệ."

Tổng Tập Tân then quá hoá giận nói: "Vậy rốt cuộc là vì sao ? ! Chẳng lẽ là cùng người tranh giành tình nhân, vẫn là phạm vào Tổng thị kiêng kỵ, hoặc là âm thầm thông đồng với địch phản quốc ?"

Tổng Trường Kính đáp án rất đơn giản, "Tuy nói tu sĩ cùng võ phu là hai con đường bên trên người, cái trước cũng xác thực càng thêm. . . Ân, dùng đầu kia Tú Hổ lời nói nói, chính là càng thêm cảnh vàng lá ngọc. Võ phu đệ thập cảnh coi như đi tới tận đầu, nhưng là luyện khí sĩ vẫn còn có bên trên ngũ cảnh có thể leo lên, cả hai chi kém, xác thực không nhỏ, nếu như xách ra trong hai cái nổi trội nhất một nhóm nhỏ người, bên trên ngũ cảnh luyện khí sĩ, tựa như đứng ở chỗ này đỉnh núi, Bản vương dạng này võ đạo bên trong người, lại chỉ có thể là đứng tại toà kia Phi Vân

Sơn đỉnh núi, đương nhiên, võ đạo chỗ tận cùng tông sư, cùng mười một, mười hai cảnh giới tu sĩ, cũng không phải không có đánh, bất quá nói cho cùng, ở thế tục trong mắt người, võ phu chính là đánh sẽ chỉ đánh giết giết đại lão thô, muốn người lùn nhà tu sĩ một đầu, cho nên lần kia cùng trong gặp nhau, hấn mặc dù không có cùng Bản vương chào hỏi, nhưng là cố ý liếc mắt nhìn ta, khóe miệng nhếch lên, rất khiêu khích a, Bản vương liền muốn dạy hấn làm người."

Tống Tập Tân ngậy ra như phỗng.

Dạy người làm người, vậy người tốt xấu cho người ta lưu một đầu sinh lộ a, liền nhất định phải bẻ gãy người ta cổ ?

Tống Trường Kính lại không nghĩ trò chuyện tiếp cái kia người đã chết lời nói đề, "Có phải hay không rất muốn biết rõ, cái kia cùng ta sinh tử tương bác người trung niên ?"

Tống Tập Tân vô ý thức nuốt nước miếng một cái, không nói gì.

Mặc dù ba chiếc xe ngựa đi đầu, nhưng sau một bên hai người cứng đối cứng, đánh cho thiên hôn địa ám, trong đó một lần Tống Trường Kính cả người từ trên trời giáng xuống, tại xe ngựa mười ngoài mấy trượng địa phương ném ra một cái hồ to, về sau lại có một lần, Tống Trường Kính còn lấy nhan sắc, lúc đó thiếu niên đã leo đến trên mui xe, tận mắt thấy cái kia khí thế như lục địa Giao Long đồng dạng hán tử khỏe mạnh, bị Tống Trường Kính một quyền nện đến đụng vào một tòa núi nhỏ đầu bên trong, bắn tung tóe mà lên bụi đất, cực kỳ hùng vĩ.

Không phải người.

Đây là thiếu niên lúc đó duy nhất cảm nhận.

Kỳ thật Tống Trường Kính cùng cái kia hoành không xuất thế hán tử, đánh cho không có chút nào thần tiên phiêu miểu, phảng phất quyền

quyền đến thịt, từ đầu tới đuôi đều giống như tại lấy thương đổi thương, lấy mạng đổi mạng! So liền là ai càng không thềm nói đạo lý.

Tổng Trường Kính đột nhiên vuốt vuốt thiếu niên đầu, tiếng nói ngữ khí lần đầu tiên có chút ấm áp, "Hoàng Huynh dã tâm rất lớn, tại Đại Tùy hoàng đế còn chỉ nhìn chăm chăm Đại Ly thời điểm, hẳn liền đã thấy Đông Bảo Bình Châu nhất phía Nam Lão Long Thành. Người có phải là kỳ quái hay không vì sao, Bản vương đã là Đại Ly con vợ cả Hoàng tử, lại là nắm giữ một nước quân quyền Phiên Vương, trong quân đội cùng dân gian uy tín độ cao, không người có thể so sánh, nhưng vẫn là có thể cùng cha người làm đến huynh hữu đệ cung ?"

Tổng Tập Tân cười cười, giả hoạt nói: "Thúc thúc người nguyện ý nói liền nói chứ sao."

Tổng Trường Kính thu tay lại, trầm giọng nói: "Bởi vì Bản vương duy nhất nếu muốn, là nhìn thấy chừng mực phía trên võ đạo phong quang, chỉ có đi tới nơi đó, ta Tổng Trường Kính mới không uổng công đời này."

Giờ khắc này thiếu niên lòng dạ giữa như có dòng lũ khuấy động, run giọng hỏi: "Nếu như ta toàn tâm toàn ý, có thể có thúc thúc người hôm nay độ cao sao?"

Tổng Trường Kính lắc đầu cười nói: "Người a, nếu là tập võ, căng hết cỡ đệ bát cảnh, không có tiền đồ, vẫn là ngoan ngoãn làm cái luyện khí sĩ tốt, thành tựu khẳng định cao hơn."

Tổng Tập Tân có chút không chịu phục, "Vì sao ta cũng chỉ có thể đến võ đạo đệ bát cảnh ?"

Tổng Trường Kính nghiêng ngẫm cười nói: "Chỉ có thể ?"

Tổng Tập Tân có chút đỏ mặt.

Tổng Trường Kính cũng không so đo thiếu niên không biết trời cao đất rộng, híp mắt nhìn về phía phương xa, chậm rãi nói: "Luyện khí sĩ nha, là cái dựa vào lão thiên gia thường cơm ăn nghề, tốt số không tốt, rất trọng yếu, hôm nay ở chỗ này gặp được cái cơ duyên, sáng mai lại nơi đó nhặt được cái pháp bảo, ngày một không cẩn thận gặp được cái thâm tàng bất lộ thần tiên, ngày kia nhìn cái phong cảnh, không chừng liền hiểu, giống như làm cái gì đều có thể tăng trưởng tu vi. Về phần chúng ta võ đạo bên trong người, rất khác nhau, không có cái gì đường tắt có thể đi, chỉ có thể dựa vào từng bước một đi tới, rất không thú vị."

Tổng Tập Tân tâm tình phức tạp, có chút thất lạc.

Tổng Trường Kính không tiếp tục để ý cái này chất tử, quay người hướng đi xe ngựa, khoé mắt dư quang nhìn thấy thiếu nữ lưng Ảnh Hậu, do dự một chút, đi đến nàng bên cạnh, cùng với nàng cùng một chỗ ngẩng đầu nhìn về phía cái kia đạo cửa lớn.

Tổng Trường Kính nói một mình nói: "Chân Long chi khí, ngưng kết thành châu. Thế gian Giao Long chi thuộc, đều là lấy châu vì quý, như là tu sĩ bản mệnh nguyên thần."

Tỳ nữ Trĩ Khuê không có quay đầu, nhưng là toát ra một vẻ khẩn trương.

Tổng Trường Kính cười nói: "Vì Lang Kiêu tẩm biển viết phong sinh thủy khởi bốn chữ này, ta Đại Ly trả ra đại giới to lớn, người ngoài không cách nào tưởng tượng. Phong sinh thủy khởi, nước lên, vì sao muốn nước lên ? Còn không phải hi vọng Giao Long đi sông thời điểm, có thể thông suốt. Bản vương đâu, kỳ thật đối với mấy cái này không chú ý, hết thảy chỉ là thiếu gia của người hãnh cái kia nhãn tâm lão cha ý nguyện, người ra tòa này tiểu động thiên về sau, cũng đoán chừng ngoại trừ kinh thành đầu kia Tú Hồ, sẽ không còn có ai có thể đối với người khoa tay múa chân."

Tổng Trường Kính quay đầu, nhìn qua thiếu nữ bên mặt, "Tuy nói người cùng Bản vương cái kia chất tử mệnh số móc nối, cùng một nhịp thở, vinh nhục cùng hưởng, nhưng là người cũng đừng quá mức ý lại sùng mà kiêu, đừng cho Bản vương có xuất thủ ý nghĩ, ân, xem ở Đại Ly giang sơn cùng chất tử Tổng Tập Tân trên mặt mũi, Bản vương có thể phá lệ, cho người hai lần muốn chết cơ hội, vừa vặn ứng quá tam ba bận câu châm ngôn này."

Thiếu nữ bỗng nhiên nổi giận, trước quay người, lui về sau nữa hai bước, hung hăng nhìn chăm chăm vị này để cho nàng sinh lòng kinh khủng Đại Ly Phiên Vương, "Ta vốn cũng không phải là người, các người lại muốn lấy thể nhân quy củ để ước thúc ta, đến cùng là ai không giảng đạo lý ? Các người người khuôn vàng thước ngọc, quy củ phương viên, liên quan gì đến ta ? !"

Tổng Trường Kính khoái ý cười nói: "Đừng hiểu lầm, Bản vương tuyệt sẽ không tại trên việc nhỏ quá nghiêm khắc người, hoàn toàn tương phản, Bản vương mới là người lớn nhất hộ thân phù."

Tổng Trường Kính nhìn chăm chú thiếu nữ, nàng có một đôi nổi lên màu hoàng kim màu quý quyết đôi mắt, hẳn cuối cùng nói rằng: "Đánh cái kia một khung sau, Bản vương cùng người, kỳ thật đã là trên một cái thuyền đồng minh. Nhớ kỹ câu nói này, nhất là tương lai, tại người có tư cách làm ra trọng đại lựa chọn thời điểm, hảo hảo nghĩ lên câu nói này."

Tổng Trường Kính quay người rời đi.

Bên cạnh xe ngựa, một tên đầy người sa trường thô lệ khí tức trung niên xa phu, nhìn lấy Đại Ly Phiên Vương trên người món kia chói mắt tuyết trắng áo lông chồn, thực sự nhìn không được, mở miệng cười nói: "Vương gia, lúc nào đổi một cái mới áo lông chồn a, cái này đều đã bao nhiêu năm, Vương gia ăn mặc không phiền, chúng ta nhưng là nhìn lấy đều phiền."

Tổng Trường Kính leo lên xe ngựa, xoay người vén rèm xe lên, tức giận mà quát xuống một câu: "Đánh xuống Đại Tù lại nói."

Lái xe mã phu cười mở cười to, đổi mặt vị này Đại Ly dưới một người trên vạn người quyền quý Phiên Vương, đúng là tuyệt không câu nệ.

Tổng Trường Kính chinh chiến kiếp sống hai mươi năm, tuy nói là làm đẹp trai, không có khả năng nhiều lần đại chiến đều thân trước sĩ tốt, càng nhiều là tại lều lớn bày mưu nghĩ kế, nhưng Đại Ly biên cảnh khói lửa nổi lên bốn phía, mỗi khi gặp tử chiến, Tổng Trường Kính tất nhiên tự mình hăm trận. Đường đường Phiên Vương, bình thường sinh hoạt hàng ngày, chưa từng thuần tữ mỹ phụ, cơ hồ có thể dùng "Thân không ngoại vật" để hình dung.

Tổng Trường Kính ngồi vào thùng xe sau, ngồi xếp bằng, chau mày: "Người kia muốn Bản vương rời đi Ly Châu động thiên về sau, không cần phải gấp đi kinh thành, 'Không ngại tại chân núi chờ một hồi, ngẩng đầu nhìn vừa nhìn', chờ cái gì? Nhìn cái gì?"

Tổng Tập Tân cùng tỳ nữ Trĩ Khuê cũng tiến vào thùng xe, xe ngựa đã chuẩn bị khởi hành xuyên qua cái kia đạo cửa lớn.

Tổng Tập Tân phát hiện Trĩ Khuê co quắp tại nơi hẻo lánh, run lấy lấy, hăn lo lắng nói: "Thế nào?"

Trĩ Khuê run giọng nói: "Ta cảm giác được, cửa bên kia, có vô số đáng sợ đồ vật."

Tổng Tập Tân cười an ủi nói: "Có thúc thúc ta tại, người sợ cái gì? Đừng sợ, trời sập xuống hăn cũng có thể đình lấy."

Không ngờ Trĩ Khuê càng khủng hoảng, dùng sức núp ở nơi hẻo lánh,

giọng ghen ghét nói: "Liền xem như hăn, cũng chớ không nổi đến!"

—— —

Tiểu trấn lớn nhất quán rượu, tới một vị khách quý ít gặp.

Một vị song tóc mai sương trắng tiên sinh dạy học, muốn một bầu rượu cùng mấy đĩa nhắm rượu thức nhắm, uống một mình tự uống, khoái chẳng khoái chẳng.

Nguyên lai hôm nay vị này học thực tiên sinh, không có dạy học giảng bài.

Học thực mộng đồng từng cái hoan thiên hỉ địa về nhà.

Khi hăn uống xong cuối cùng một chén rượu, ăn xong cuối cùng một thanh đồ ăn, liền nhẹ nhàng buông đũa xuống.

Ba một tiếng qua đi.

Ngàn dặm giang sơn tiểu động thiên, yên tĩnh im ắng, hết thảy đứng im.

Phương này thiên địa trong nháy mắt vỡ nát.

Giờ khắc này, cả tòa Đông Bảo Bình Châu trên núi thần tiên, dưới núi phàm nhân, đều là không tự chủ được mà ngẩng đầu nhìn lại.

Nhưng là sau một khắc, phảng phất có còn tại tiên nhân phía trên tiên nhân, lấy cái thiên hoán nhật đại thần thông, che đậy cả tòa Ly Châu động thiên cảnh tượng.

Đông Bảo Bình Châu Bắc Bộ không trung, vạn dặm biển mây lẫn lộn, chậm rãi rủ xuống.

Có một người toàn thân tuyết trắng, tay áo phiêu diêu, thân cao phảng phất không biết mấy ngàn mấy vạn trượng, ngồi nghiêm chỉnh, trước người lơ lửng có một hạt như trong lòng bàn tay hần lớn nhỏ phá toái hạt châu.

Người này pháp tướng chi cự, giống như là đem một tòa Đông Bảo Bình Châu coi là tư thực học đường.

Vô biên vô tận trên biển mây, có một đạo uy nghiêm âm thanh như thiên lôi nhao nhao nổ vang.

"Tề Tĩnh Xuân, người làm càn!"

"Đại nghịch bất đạo!"

"Quay đầu là bờ!"

Người đọc sách kia cúi đầu nhìn chăm chú viên kia hạt châu, chậm rãi thu hồi ánh mắt, cuối cùng ngẩng đầu cao giọng nói: "Tiểu trấn ba ngàn năm tích lũy mà thành Thiên Đạo quay trở lại, ta Tề Tĩnh Xuân một gánh vác chi!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Đi xa

Tại Tề Tĩnh Xuân thả xuống cặp kia đũa trước đó hai ngày, tiểu trấn xuất hiện một chút không tốt điềm báo đầu, Thiết Tỏa Tĩnh mực nước hạ xuống rất lợi hại, hòe nhánh từ thân cây đứt gãy rơi xuống, cành lá đều là khô héo, rõ ràng không phù hợp xuân quang vinh thu khô quy củ, còn có ngoài trấn nhỏ ngổn ngang lộn xộn nằm rất nhiều tượng đất tượng thần địa phương, thường thường hơn nửa đêm truyền đến pháo đồng dạng tiếng nổ tung, người hiểu chuyện chạy tới vừa nhìn, tới gần tiểu trấn một vùng, năm ngoái đông khảng định còn tồn thế cái kia Nê Bồ Tát gỗ các thần tiên, vậy mà đã biến mất hơn phân nửa.

Từ Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngõ hẻm khởi hành xe bò xe ngựa, liền không có từng đứt đoạn, tại cái kia trên diện rộng tảng đá xanh lát thành mặt đường bên trên, liền hơn nửa đêm đều có thể nghe được nhiều người thanh mộng trâu ngựa tiếng chân.

Những cái kia quần áo hoa mỹ, đầy người phú quý khí người xứ khác, cũng bắt đầu vội vàng đi ra ngoài, phần lớn vẻ mặt không vui, tốp năm tốp ba, thường thường có người hướng tiểu trấn học thực phương hướng chỉ trở, có chút phần uất.

Tiểu trấn cửa Đông lưu manh Trịnh Đại Phong không có bóng dáng, Diêu Vụ đốc tạo nha thự cũng không có muốn tìm người thay thế ý tứ, thế là tiểu trấn tựa như không có hai khóa răng cửa người, nói chuyện dễ dàng để lọt gió.

Lưu Bá Kiêu cùng Trần Tùng Phong dọc theo đường cũ trở về, tại hai người có thể nhìn thấy Lang Kiêu hình dáng thời điểm, đã là đang lúc hoàng hôn, Lưu Bá Kiêu dọc theo một đầu đường mòn đi đến bên khe suối, ngồi xổm người xuống bốc lên một nắm nước rửa mặt, ước chừng là ghét bỏ không đủ nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, dứt khoát mân mê cái

mông ghé vào trên mặt đất, đem trọn cái đầu chìm vào nước suối ở trong, cuối cùng đột nhiên ngẩng đầu, kêu to thống khoái, quay đầu nhìn mờ hôi dầm dề Trần Tùng Phong, Lưu Bá Kiêu trêu ghẹo nói: "Một giới nho nhã yếu ớt thư sinh, tay trái gà không chặt a."

Trần Tùng Phong chỉ là bốc nước nhắp một hớp nước suối, cuống họng khàn khàn nói: "Ta lúc đầu sở dĩ tâm tâm khổ khổ trở thành luyện khí sĩ, chỉ là hi vọng cường thân kiện thể, có thể đủ nhiều sống mấy năm, nhìn nhiều vài cuốn sách mà thôi, như thế nào so ra mà vượt các người kiếm tu, huống chi tại chỗ này Ly Châu tiểu động thiên, kiếm tu bên ngoài luyện khí sĩ nhất ăn thiệt thòi, không để ý, vận chuyển khí thể, liền muốn hao tổn đạo hạnh, cảnh giới càng cao, hao tổn càng nhiều, chưa từng nghĩ ta tu vi thấp kém, ngược lại thành chuyện tốt."

Lưu Bá Kiêu vỗ vỗ bả vai, "Không bằng thay đổi địa vị, gia nhập chúng ta Phong Lôi Viên luyện kiếm, về sau ta bảo kê người. Người muốn a, trở thành một tên kiếm tu, ngự kiếm Lăng Phong, cao vạn trượng không, nhanh như điện chớp, nhất là đông tố thời gian, đập kiếm xuyên thẳng qua trong đó. . ."

Trần Tùng Phong đột nhiên cười nói: "Nghe nói Phong Lôi Viên bị sét đánh số lần nhiều nhất kiếm tu, tên là. . ."

Lưu Bá Kiêu đuổi ra một cái bàn tay, "Dừng lại!"

Kiểm tu cũng là luyện khí sĩ một trong, chỉ bất quá so với bình thường luyện khí sĩ, thể phách muốn càng thêm tới gần khác trên một con đường thuần túy võ phu, nói đơn giản đến, chính là gân cốt thịt cùng tinh khí thần, kiếm tu truy cầu cả hai gồm nhiều mặt, còn lại luyện khí sĩ, thể phách một chuyện, chỉ cần không cản trở là được, cũng không tận lực rèn luyện, đương nhiên, luyện khí sĩ tại dưỡng khí, luyện khí đồng thời, đối với thân thể hoàn thiện, kỳ thật tựa như gió xuân hóa mưa đồng dạng, thủy chung tại đánh chịu đựng lệ, thế nhưng là so với kiếm tu, rèn luyện thể phách sự tình, vô luận là cường độ vẫn là số lần, kém xa tít tắp,

càng không khả năng giống võ phu như vậy toàn tâm toàn ý, chăm chỉ không ngừng.

Đối với thế gian luyện khí sĩ mà nói, tồn tại một cái chung nhận thức, thân thể túi da, chung quy là không ngừng mục nát chi vật, đủ là được. Có thể may mắn tu luyện thành kim cương bất bại chi thân, vô cầu lưu ly thân thể, đó là tốt nhất, không thể cũng không sao, không cần thiết để tâm vào chuyện vụn vặt, lắm Đại Đạo căn bản.

Lưu Bá Kiêu thuận miệng hỏi: "Nhà người vị kia bà con xa, đến cùng là thứ mấy cảnh võ nhân?"

Trần Tùng Phong bất đắc dĩ nói: "Ta như thế nào biết rõ loại này cơ yếu mật sự tình?"

Lưu Bá Kiêu nhớ tới ngày kia tại nha thự chính đường bộc phát xung đột, cảm khái nói: "Tổng Trường Kính thật sự là quá mạnh, đáng sợ nhất vị này Đại Ly Phiên Vương còn như thế tuổi trẻ, đồng dạng thứ tám, đệ cửu cảnh võ nhân, ai không phải năm mươi, năm tháng tuổi tác đi lên, thậm chí trăm tuổi cũng không tính tuổi, thế nhưng là nếu như ta không có nhớ lầm hóa, Tổng Trường Kính mới đưa gần bốn mươi tuổi đi. Khó trách lúc trước muốn bị người kia cười xưng 'Yêu cầu ép một chút dáng vẻ bề vệt'."

Trần Tùng Phong nhẹ giọng nói: "Theo thời thế mà sinh, được trời ưu ái."

Bên trên ngũ cảnh tu sĩ, thần long kiến thủ bất kiến vĩ, rất khó tìm kiếm. Nhưng là võ nhân ở trong thứ tám, đệ cửu cảnh, thường thường thiên hạ đều biết, cùng thế tục vương triều cũng cách không xa. Huống chi võ đạo kéo lên, dựa vào là chính là từng tròng sinh tử đại chiến, tại sinh tử một đường, gặp qua sinh tử, mới có thể phá vỡ sinh tử, thu hoạch được một chủng loại giống như Phật gia "Tự tại", Đạo gia "Thanh tịnh" siêu nhiên tâm cảnh.

Ngoại trừ hai tên đại tông sư ở giữa luận bàn, thứ tám, thứ chín hai cảnh võ nhân, thích nhất khi dễ bên trong ngũ cảnh bên trong đỉnh tiêm luyện khí sĩ, nhất là Tổng Trường Kính dạng này đệ cửu cảnh người mạnh nhất, cơ hồ có thể nói là bên trên ngũ cảnh phía dưới không địch thủ, cũng chỉ có luyện khí sĩ ở trong kiếm tu có thể cùng đánh một trận, nhưng cũng chỉ có thể tranh thủ để cho mình thua không khó coi như vậy, thắng được một cái tuy bại nhưng vinh thuyết pháp.

Bất quá ở trong đó tồn tại một cái mịt mờ nguyên nhân, mới khiến cho đệ cửu cảnh võ đạo cường giả không chút kiêng kỵ, cái kia chính là bên trong ngũ cảnh bên trong cuối cùng một tầng lầu, thứ mười lăm đại tu sĩ, căn bản đã vô tâm thế tục phân tranh, thậm chí ngay cả gia tộc tồn vong, vương triều hưng suy cũng không lo được, vì cái gì chỉ là cái kia "Đại Đạo" hai chữ.

Lưu Bá Kiều còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình ở trong, "Tổng Trường Kính muốn ta ra tiểu trấn sau đi, bằng bản sự của mình lấy đi phù kiếm, muốn hay không cho Phong Lôi Viên lên tiếng kêu gọi đâu, để bọn hắn sớm dọn xong tiệc ăn mừng?"

Trần Tùng Phong dờ khóc dờ cười, nhìn qua sâu không quá đầu gối rách nước chảy, nghĩ đến Tổng Trường Kính cùng vị này Phiền Vương bên người phong lưu thiếu niên, Trần Tùng Phong loáng thoáng cảm nhận được một loại đại thế ngưng tụ dấu hiệu, quyết định lần này trở về Long Vĩ quận Trần thị tổ trạch sau, nhất định phải thuyết phục gia tộc áp chú tại Đại Ly vương triều, dù là không có cách nào được ăn cả ngã về không, cũng phải để Trần thị con cháu sớm làm dung nhập Đại Ly miếu đường.

Trần Tùng Phong nỉ non nói: "Đại Ly khí tượng, đã là lúc đến thiên địa đều là đồng lực. Bởi vậy ta Trần thị muốn đỡ long, không thể cùng người tranh nhau phụ họa long mà thôi."

Lưu Bá Kiêu hỏi: "Người rì rà rì rầm cái cái gì ?"

Trần Tùng Phong đứng người lên, lắc lắc tay, cười nói: "Người thật giống như cùng cái kia Nê Bình ngô hẻm thiếu niên rất hợp duyên a."

Lưu Bá Kiêu đứng dậy theo, tùy tiện nói: "Bèo nước gặp nhau, tụ tán không chừng, có trời mới biết về sau còn có thể hay không gặp lại."

Hai người cùng một chỗ giẫm lên bên khe suối xuân thảo đi lên bờ, Trần Tùng Phong hỏi: "Nghe nói nam khe nước quản lý cảnh nội khối kia phúc địa, muốn tại năm nay đông đối ngoại mở ra, cho phép hơn mười người tiến vào, người coi bên dưới không phải vẫn không cách nào phá mở bình cảnh à, muốn hay không xuống dưới đụng đụng vận khí ?"

Lưu Bá Kiêu cười lạnh nói: "Kiên quyết không đi, đi con kiến trong đồng làm mưa làm gió, lão tử thẹn đến hoảng."

Trần Tùng Phong lắc đầu nói: "Nhà ta Liễu tiên sinh đã từng nói, tâm cảnh như gương, càng lau càng sáng, cho nên tâm cảnh tu hành, có thể tại Đạo tổ trên đài sen tọa vọng, đương nhiên rất có ích lợi, thế nhưng là ngẫu nhiên tại nhỏ vũng bùn bên trong sờ soạng lần mò, chưa hẳn liền không có chỗ tốt. Đi phúc địa làm cái bỏ đi đời trước, quên kiếp trước trích tiên nhân, hưởng phúc cũng tốt, gặp nạn cũng được, hoặc nhiều hoặc ít. . ."

Không chờ Trần Tùng Phong nói xong, Lưu Bá Kiêu đã ồn ào nói: "Ta người này thẳng bại tâm thái nặng, một khi đi linh khí mỏng manh phúc địa, nếu là vô pháp dựa vào bản lãnh của mình phá vỡ cấm kỵ, quay về quê quán, cái kia ta khẳng định sẽ lưu lại khúc mắc, vậy liền sẽ được không bù mất, hại lớn hơn lợi. Lại nói, nếu là không cẩn thận tại phúc địa bên trong cho 'Dân bản xứ' khi dễ, lại là một cọc tâm bệnh, chờ ta Hoàn Hồn hồi thần về sau, dù là yêu cầu hao phí to lớn đại giới, ta khẳng định cũng phải lấy 'Chân nhân chân thân' hàng thế, mới có thể thống khoái, chỉ là kể từ đó, không phải làm trái ta dự tính ban đầu bản tâm ?"

Lưu Bá Kiêu hai tay ôm lấy cái ót, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói: "Nói câu lời khó nghe, bây giờ chúng ta Đông Bảo Bình Châu cái kia ba khối phúc địa, ai không lòng dạ biết rõ, đã sớm biến vị, đã trở thành những cái này thế tục vương triều hào phiệt con cháu, dùng tiền xuống dưới tìm thú vui chỗ ngồi, khó trách bị nói thành là Tiên gia quản lý xuống thanh lâu Câu Lan địa phương, khói đen chướng khí."

Trần Tùng Phong cười nói: "Cũng không nhưng quơ đũa cả nắm, không nói chúng ta những này người xứ khác, chỉ nói những cái kia dân bản xứ, không thiếu kinh tài tuyệt diệu hạng người."

Lưu Bá Kiêu xem thường nói: "Một tòa phúc địa, nhiều người như vậy miệng, hàng năm có thể có mấy người trở hết tài năng ? Một cái đều chưa hẳn có a, những này thành công đi vào chúng ta nơi này, trăm năm ở trong, cuối cùng bị chúng ta nhớ kỹ danh tự, lại có thể có mấy cái ? Có thể đếm được trên đầu ngón tay đi. Cho nên ta liền không rõ, mấy cái này phúc địa vì sao như thế bị người tôn sùng, còn có người tuyên bố, chỉ cần có được một khối phúc địa một bộ phận thống hạt quyền, chỗ tốt không thể so với có được một vị bên trên ngũ cảnh tu sĩ tới ít, điên rồi đi."

Trần Tùng Phong cười nói: "Phúc địa ích lợi, mảnh dòng nước dài a, ngẫu nhiên còn có thể tung ra một hai cái kinh hỉ, mấu chốt nhất là tất cả chỗ tốt, thuộc về ngồi mát ăn bát vàng, ai không vui từ trong đó kiếm một chén canh ?"

Động thiên đi ra người, mệnh hơn phân nửa tốt. Phúc địa thăng lên người tới, mệnh nhất là cứng rắn.

Lưu Bá Kiêu hỏi: "Người thật giống như không quá ưa thích cái kia họ Trần thiếu niên ?"

Trần Tùng Phong nghĩ nghĩ, lựa chọn cười trần nội tâm, "Nếu như xuất

phát từ người, ta đối với thiếu niên không có bất kỳ cái gì ý kiến. Nhưng nếu như luận sự, hấn tồn tại, kỳ thật để cho chúng ta toàn cả gia tộc đều rất xấu hổ. Ly Châu tiểu động thiên Trần thị con cháu, vốn là là Bản Châu một chuyện cười, tiểu trấn bên trong, một cái nhân số không tính ít dòng họ, còn sót lại một người, còn lại toàn bộ thành nhà khác nô tỳ, biến thành đàm tiếu, đúng là bình thường. Tại Long Vĩ quận Trần thị trong mắt, chúng ta cùng trên tiểu trấn họ Trần người, tuy nói tổ tiên xa giống nhau, nhưng vậy cũng là bao nhiêu năm trước lão hoàng lịch, chưa nói tới chút tình cảm, nhưng là tất cả Long Vĩ quận Trần thị đối thủ, sao lại như thế đối đãi, ở dưới loại tình huống này, nếu như Nê Bình ngô hẻm thiếu niên dứt khoát cũng thành đại hộ nhân gia hạ nhân, thì cũng thôi đi, lúc đó đương thời một trận sau khi cười to, rất khó nhiều năm tiếp tục trở thành một cộc đề tài nói chuyện, nhưng thiếu niên này căn cứ kiên trì, lẻ loi trợ trợ tồn tại, liên lộ ra phá lệ làm người khác chú ý, bên ngoài rất nhiều người thậm chí tại đánh cược, tiểu trấn cái này một chi cái này một phòng cái này một cái Trần thị con cháu, khi nào không còn là cái kia 'Duy nhất' ."

Lưu Bá Kiêu nhíu mày nói: "Cái này lại không phải thiếu niên kia sai."

Trần Tùng Phong cười nói: "Đương nhiên, thiếu niên làm sai chỗ nào, thế nhưng là trên đời cuối cùng có một số việc, rất khó nói rõ ràng đạo lý."

Lưu Bá Kiêu lắc đầu nói: "Không phải đạo lý rất khó nói rõ ràng, trên thực tế, vốn chính là các người không có đạo lý, chỉ là bởi vì thiếu niên kia quá yếu nhỏ, cho nên mới để cho các người có thể lộ ra lẽ thẳng khí hùng, tăng thêm các người Long Vĩ quận Trần thị âm thanh, so thiếu niên rất nhiều, thế nhưng là so với bên cạnh những cái kia chế giễu người, lại rất đồng dạng, cho nên tình cảnh càng xấu hổ, đến cuối cùng, không nguyện ý thừa nhận chính mình vô năng, đành phải trái lại ám chỉ chính mình, cho rằng thiếu niên kia mới là kẻ cầm đầu. Ta tin tưởng nếu như không phải toà này Ly Châu động thiên không dễ dàng tiến vào, cái kia để Long Vĩ quận Trần thị khó chịu ngộ hẹp thiếu niên, sớm đã bị

Long Vĩ quận Trần thị con cháu, lạng lẽ tìm từ đầu xử lý, hoặc là cái nào đó gia tộc phụ thuộc gia hỏa, giết chi tranh công."

Trần Tùng Phong sắc mặt đỏ lên, trong lúc nhất thời đúng là có mấy phần then quá hoá giận.

Lưu Bá Kiêu ôm cái ót, ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời, vẫn là thoải mái nhàn nhã lưỡi biếng vẻ mặt, "Ta biết rõ người Trần Tùng Phong không phải là người như thế, đáng tiếc người giống như người, đến cùng ít, không giống người người, cuối cùng nhiều."

"Liên nói Chính Dương Sơn đầu kia Bàn Sơn Viên, chính mình lấy không được kiếm kinh, sợ hãi ta Phong Lô Viên cầm tới, liên muốn một quyền đâm chết cái kia họ Lưu thiếu niên, người cảm thấy dạng này phân rõ phải trái sao? Ta cảm thấy dạng này rất không nói đạo lý. Thế nhưng là hữu dụng không ? Vô dụng a, ta liên chính diện khiêu khích lão vượn cũng không dám."

Lưu Bá Kiêu thở dài, buông ra một cái tay, vỗ vỗ bụng của mình, tự giễu nói: "Ta đây, chính là miệng kém cỏi ăn nói vụng về, năm đâm cũng không đủ cứng, kiếm còn chưa đủ nhanh, bằng không ta cái này trong bụng, thật sự là góp nhặt một đống lớn đạo lý, nếu muốn cùng cái này thế đạo, hảo hảo nói lên nói chuyện."

Trần Tùng Phong thở ra một hơi, "Cho nên người cảm thấy thiếu niên kia không sai ?"

Lưu Bá Kiêu quay đầu nhìn về mặt trời rơi xuống Tây biên núi cao, "Cảm thấy không sai ? Làm sao có thể."

Trần Tùng Phong hơi nghi hoặc một chút.

Lưu Bá Kiêu cười nói: "Ta vừa nhìn thấy thiếu niên kia, liên tự ti mặc cảm."

Trần Tùng Phong cảm thấy không thể tưởng tượng, lắc đầu cười nói:
"Làm sao đến mức này ?"

Lưu Bá Kiều đem đến miệng một ít lời nuốt trở về, tránh khỏi tổn thương cảm tình. Trần Tùng Phong gia hỏa này, mặc dù không có như vậy hợp khẩu vị đối với tính tình, thế nhưng là so với đồng dạng người độc sách, đã tốt hơn rất nhiều, chính mình liền thỏa mãn đi.

Lắm lời Lưu Bá Kiều cứ như vậy một đường trầm mặc xuống dưới.

—— ———

Màn đêm thâm trầm, Trần Bình An tự chế ba chi lửa đem, ba người châm lửa mà đi.

Cuối cùng đi đến một tòa núi cao chân núi, Trần Bình An xoa xoa cái trán mồ hôi, đối với Ninh Diêu nói rằng: "Ninh cô nương, nói với nàng một chút, đây là một tòa triều đình phong cấm chi sơn, nàng có hay không kiêng kị ?"

Ninh Diêu chuyển cáo Trần Đối sau, người sau lắc đầu.

Trần Đối đưa mắt nhìn lại, nàng vô cùng xác định, Toánh Âm Trần thị mộ tổ, khẳng định liền ở đây mà.

Người xa quê về quê, trong lòng có cảm ứng.

Trần Đối chậm rãi nhắm lại con mắt, sau một lát, nàng ngồi xổm người xuống, dùng ngón tay trên mặt đất viết một chuỗi dài ký tự, viết xong về sau, bờ môi khẽ nhúc nhích. Cuối cùng nàng dùng bàn tay chậm rãi san bằng tất cả dấu vết, sau khi đứng dậy, bước chân vòng qua phù văn tiêu hủy địa phương, dẫn đầu leo núi, thậm chí không cần Trần Bình An chỉ đường.

Ba người đi vào giữa sườn núi một chỗ, Trần Bình An chỉ hướng cách đó không xa, một tòa nhỏ đồng đất bên trên sinh trưởng ra một cái cây, trụ cột cổ quái, cực kỳ chi thẳng tắp, đúng là so thanh trúc còn thẳng, Trần Bình An như trút được gánh nặng, gật đầu nói: "Chính là chỗ này."

Trần Đối trầm giọng nói: "Các người đi dưới núi chờ ta."

Ninh Diêu giật giật Trần Bình An tay áo, ra hiệu cùng một chỗ xuống núi.

Trần Đối để sách xuống rương, từng kiện từng kiện từng loại, cẩn thận từng li từng tí xuất ra những cái kia tỉ mỉ chuẩn bị tế phẩm, để mà tự thân cung cấp tổ.

Nửa đường Trần Đối có trong chốc lát hoảng hốt thất thần, si ngốc nhìn về phía cây kia cây nhỏ, lệ nóng doanh tròng, vui đến phát khóc, thì thào nói: "Quả là thế, quả là thế."

Cuối cùng nữ tử vô cùng thành kính mà đối với toà kia nhỏ đồng đất, đi ba gõ chín bái đại lễ.

Về sau Trần Đối sát đất không ở nổi, run giọng nói: "Ta Toánh Âm Trần thị, khấu tạ thủy tổ che chở!"

Chân núi, Trần Bình An cùng Ninh Diêu một người ngồi ở lưng cái sọt một bên, lưng đối với mà ngồi, Ninh Diêu hỏi: "Trước đó có đoạn lộ trình, người vì có gì ý muốn quán đường xa?"

Trần Bình An ngẩn người, chấn kinh nói: "Ninh cô nương, liền người cũng nhìn ra à nha?"

Ninh Diêu nắm tay vỏ đao, hướng về sau đẩy, vỏ đao đỉnh tại thiếu niên sau lưng va chạm, "Đem 'Liền' chữ bỏ đi!"

Giày cỏ thiếu niên nhe răng trợn mắt, nhẹ nhàng nắn eo, hạ thấp thanh âm nói: "Ta không phải đã nói với người à, có lão đại một mảnh vách núi, tất cả đều là loại kia bị các người xưng là Trảm Long Thai màu đen tảng đá, ta sợ cho hấn nhìn lại, sau đó nàng cũng là biết hàng, đến lúc đó vạn nhất nàng lên lòng xấu xa làm sao xử lý ? Ý muốn hại người không thể có, nhưng nên có tâm phòng bị người, đạo lý này ta vẫn hiểu."

Ninh Diêu cười nói: "Thần giữ cửa, người còn không phải lo lắng nàng tìm cách dọn đi nó, làm hại hai người tay trống trơn."

Trần Bình An ngây ngô cười nói: "Ninh cô nương, người này a ngay thẳng, bằng hữu nhất định không nhiều lắm đâu ?"

Ai u.

Bỗng nhiên lại là một hồi bị đau Trần Bình An, tranh thủ thời gian đưa ra một tay, đi nắn eo mặt khác một bên.

Trần Bình An đột nhiên lấy cùi chỏ nhẹ nhàng đụng phải một chút Ninh Diêu phía sau lưng, hỏi: "Có ăn hay không quả đại ? Ta trên đường tới hái được ba cái, bị ta giấu ở tay áo trong túi, nàng hấn là không nhìn thấy."

Ninh Diêu tức giận nói: "Cái này thời tiết núi quả, có thể ăn ngon ?"

Trần Bình An quay người, đưa tới hai khóa quả đào lớn nhỏ đỏ bừng đã quả, cười nói: "Ninh cô nương, vậy người chính là không hiểu được, loại trái này vẫn thật là chỉ có tại ngày xuân mới có thể ăn, cuối đông rắn chắc, đầu mùa xuân thành thực, lúc này triệt để chín mọng, miệng vừa hạ xuống, chặc chặc chặc, tư vị kia, không cần thận đầu lưỡi đều có thể cảm rơi. Kỳ quái hơn chính là, chúng ta nơi này nhiều như vậy ngọn núi, trái cây cũng chỉ có kẻ bên này có, năm đó ta cũng là cùng Diêu lão đầu tìm đến một loại bùn đất, hấn nói cho ta biết, địa phương khác, cũng có chút

quả dại mùi vị không tệ, nhưng ta ăn đến ăn đi, gặm Đông gặm tây, cảm thấy cũng không bằng loại này."

Ninh Diêu tiếp nhận hai khóa trái cây, hạ quyết tâm nói khó ăn, nhất định phải đem còn lại viên kia còn trở về, "Còn ăn đến ăn đi gặm Đông gặm tây, người là trên núi lợn rừng a?"

Trần Bình An cắn đã quả, cười nói: "Lúc nhỏ trong nhà nghèo, cũng không phải bắt lấy cái gì liền ăn cái gì, người khoan hãy nói, có một lần thật đúng là bởi vì mù ăn cái gì, đem bụng cho ăn hỏng, đau đến ta trong ngõ hẻm lăn lộn đầy đất. Đó là ta lần đầu tiên nghe được tiếng tim mình đập, sét đánh nổi trống giống như."

Chỉ tiếc Ninh Diêu vội vàng ăn trái cây, không có nghe rõ thiếu niên cuối cùng nói cái gì, cái thứ nhất cắn, đã cảm thấy cái quả này cam mỹ dị thường, thịt quả vào trong bụng sau, cả người đều ấm áp, thân thể như là một tòa trái có Địa Long phòng, đã quả chính là từng túi lửa than. Ninh Diêu nhắm lại con mắt, cảm thụ ngũ tạng lục phủ, tuy nói toàn thân thư thái, nhưng là còn lại cũng không dị dạng, ý vị này loại này đã quả, trên đại thể có thể đứng hàng thần tiên dưới chân trên núi chi vật, nhưng cũng giới hạn ở đây, khẳng định có thể ở thế tục vương triều có thể bán ra giá cao, lại cũng không trở thành để tu sĩ đỏ mắt.

Đối với dưới núi phàm phu tục tử mà nói, thì không nghi là kéo dài tuổi thọ vô thượng trân phẩm.

Biết sớm như vậy, Ninh Diêu liền dứt khoát không nhận cái quả này.

Ninh Diêu có chút tiếc hận, lau miệng, quay người đem còn lại phía dưới đã quả đưa tới, "Không thể ăn, trả lại cho người."

Trần Bình An hậm hực thu hồi đi, có chút thất lạc, hẳn còn tưởng rằng Ninh cô nương sẽ cảm thấy không sai đây.

Ninh Diêu hai tay nhẹ nhàng đá lấy cái gùi, thuận miệng hỏi: "Là giữ lại cho cái kia gọi Trần Đối nữ tử?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Cho hã làm gì a, không quen không biết, đương nhiên là lưu cho Lưu Tiệp Dương."

Ninh Diêu đột nhiên hiếu kỳ nói: "Nếu như Nguyễn Tú ở chỗ này, người có phải hay không không cho Trần Đối, cho Nguyễn Tú?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Đương nhiên."

Ninh Diêu lại hỏi, "Cái kia nếu như trên tay người chỉ có hai khóa đã quá, người là cho ta, vẫn là cho Nguyễn Tú?"

Trần Bình An không chút do dự nói: "Một khóa cho người, một khóa cho Nguyễn Tú a. Ta xem các người ăn là được."

Trần Bình An lại gấp đánh lén, xoa sau lưng, vô tội nói: "Ninh cô nương, người làm gì?"

Ninh Diêu hỏi lại, "Nếu như chỉ có một khóa?"

Trần Bình An ha ha cười nói: "Cho người."

Ninh Diêu: "Vì sao?"

Trần Bình An đã giả hoạt lại thành thật nói: "Nguyễn cô nương lại không ở chỗ này, nhưng Ninh cô nương người tại a."

Thiếu niên sau lưng trong nháy mắt gấp hai lần trọng kích, đau đến Trần Bình An tranh thủ thời gian đứng dậy, lạnh lợi, kể từ đó, làm hại Ninh Diêu đặt mộng ngã vào cái kia lưng rộng cái sọt.

Trần Bình An tranh thủ thời gian đem nàng từ cái gùi bên trong lôi ra

đến.

Ninh Diêu thật cũng không tức giận, chỉ là hung hăng trừng mắt liếc Trần Bình An.

Trần Bình An một lần nữa đỡ tốt cái gùi, hai người lần nữa tựa lưng vào nhau mà ngồi.

Ninh Diêu hỏi: "Người biết rõ gốc cây kia là cái gì cây sao?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không biết, ta chỉ ở cái địa phương này nhìn qua, cái khác trên núi giống như đều không có."

Ninh Diêu trầm giọng nói: "Tương truyền nếu là có gia tộc lăng mộ sinh ra giai cây, là Nho gia Thánh Nhân sắp xuất thế tường thụ khí tượng, mà lại vị này Thánh Nhân, tất nhiên cực kỳ cường trực, một thân hào nhiên chính khí, cho nên tại các người toà này thiên hạ, tất nhiên sẽ đạt được phá lệ ưu ái."

Trần Bình An ồ một tiếng.

Cái gì Nho gia Thánh Nhân, tường thụ a chính khí a, vị này giày cỏ thiếu niên đều nghe không hiểu.

Ninh Diêu hỏi: "Người liền không hâm mộ trên núi cái kia nữ nhân ? Cũng không có nghĩ qua vì cái gì cái này khỏa giai cây, không phải sinh trưởng ở nhà mình tổ tiên mộ phần bên trên ?"

Trần Bình An hỏi một đấng, trả lời một nẻo, mở thăm nghĩ: "Năm nay lễ tảo mộ, ta còn có thể cho cha mẹ viếng mồ mả, thật tốt."

Ninh Diêu đột nhiên đứng người lên, lần này đến phiên Trần Bình An đặt mông ngồi vào cái gùi.

Ninh Diêu ở một bên phình bụng cười to.

Tiểu trấn học thực còn sót lại bên dưới năm cái mông đồng, xuất thân cao thấp khác biệt, tuổi tác lớn nhỏ khác nhau, trong đó lấy một người mặc đồ thẩm áo bông tiểu cô nương, mặc dù xuất thân từ Phúc Lộc Nhai, nhưng là nàng tại học thực bên trong từ trước tới giờ không khi dễ người, bất quá cũng không ưa thích tham gia náo nhiệt, cho tới bây giờ chỉ thích chính mình lung tung dạo chơi. Tiểu trấn nhất Tây biên gia đình kia, Lý Nhị nhi tử Lý Hòe, cũng tại toà này Hương Thục cầu học, hắn cha mẹ mang theo tỷ tỷ rời đi tiểu trấn, duy chỉ có lưu lại hắn, Lý Hòe chẳng những không có khóc rống, ngược lại sướng đến phát rồ rồ, rốt cục không cần bị người quản thúc, chỉ là đến ban đêm, cái này sống nhờ tại nhà cậu hài tử, làm ác mộng sau khi tỉnh lại, liền bắt đầu tan nát tâm can tru lên, kết quả bị bưng tỉnh sau cừu cừu mợ liên thủ trấn áp, một cái sử dụng chối lông gà, một cái sử dụng cái chối.

Còn lại ba người, phân biệt đến từ Đào Diệp ngô hẻm, Kỵ Long ngô hẻm, Hạnh Hoa ngô hẻm, hai nam một nữ.

Tề tiên sinh tại hạ khóa sau, đưa cho bọn họ một người một bức chữ, muốn bọn hắn thích đáng đảm bảo, cẩn thận vẽ, nói là ba ngày sau đó hắn muốn kiểm tra việc học.

Đó là một cái đủ chữ.

Đang lừa học tán đi về sau, dần dần già đi quét đất lão nhân, tắm rửa thay quần áo sau, đi vào Tề tiên sinh bên ngoài thư phòng, ngồi trên mặt đất.

Lão nhân mở miệng hỏi thăm một cái liên quan tới "Xuân vương chính tháng" Nho gia kinh điển chi hỏi.

Tề Tĩnh Xuân hiểu ý cười một tiếng, vì đó giải hoặc, giảng thuật cái gì gọi là xuân, cái gì gọi là vương, cái gì gọi là chính cái gì gọi là thán.

Cái này là Nho gia các đại thư viện đặc hữu "Chấp trải qua chất vấn", trên lớp học, sẽ an bài có một vị "Văn sư", hướng dạy học người hỏi thăm, có thể có hỏi một chút số hỏi, mười hỏi thậm chí trăm hỏi.

Trận này hỏi đối với, phát sinh ở Tề tiên sinh cùng lão nhân lần thứ nhất gặp mặt.

Cái kia đã là tám mươi năm trước chuyện cũ năm xưa.

Bất quá khi lúc Tề Tĩnh Xuân là hỏi thăm người, trả lời người, thì là hai người cộng đồng tiên sinh.

Lão nhân hỏi xong tất cả vấn đề sau, nhìn về phía Tề Tĩnh Xuân, "Còn nhớ cho chúng ta đi hướng Sơn Nhai thư viện trước đó, tiên sinh sắp chia tay lời khen tặng?"

Tề Tĩnh Xuân cười mà không nói.

Lão nhân tự hỏi tự trả lời, "Cho ta câu kia, là 'Thiên địa sinh quân tử, quân tử để ý thiên địa'. Đưa cho người câu kia, là 'Học không thể đã. Xanh lấy chi vụ lam, mà xanh vụ lam.' "

Lão nhân đột nhiên kích động vạn phần, "Tiên sinh đối với người, hạng gì coi trọng, hi vọng người thanh xuất vụ lam! Người vì sao hết lần này tới lần khác muốn ở chỗ này, không dụng nam tường không trở về đâu? Vì sao muốn làm một tòa nho nhỏ thành trấn, bất quá năm, sáu ngàn người, liền bỏ trăm năm tu vi cùng ngàn năm Đại Đạo toàn bộ không cần? ! Nếu là bình thường người đọc sách thì cũng thôi đi, người là Tề Tĩnh Xuân, là chúng ta trước tiên coi trọng nhất đặc ý đệ tử! Là có hi vọng mở ra mặt khác, thậm chí là lập giáo xưng tổ người đọc sách!"

Lão nhân toàn thân run rẩy nói: "Ta đã biết, là Phật gia lâm người! Cái gì Chúng Sinh Bình Đẳng! Khó nói người quên tiên sinh nói qua rõ ràng sang hèn. . ."

Tề Tĩnh Xuân cười lắc đầu, nói: "Tiên sinh tuy là tiên sinh, học vấn tự nhiên cực lớn, nhưng đạo lý chưa hẳn toàn đúng."

Lão nhân bị chấn kinh đến tột đỉnh, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, tiếp theo gầm thét nói: "Lẽ người, cho nên chính bản thân vậy!"

Tề Tĩnh Xuân cười hồi phục một câu, "Quân tử lúc cong thì cong, lúc duỗi thì duỗi."

Nhìn như vô duyên vô cớ, cách cách xa vạn dặm, nhưng là lão nhân nghe được về sau, sắc mặt kịch biến, tràn đầy kinh nghi.

Tề Tĩnh Xuân thở dài, nhìn về phía vị này đi theo mình tại này một giáp tử đồng môn sư đệ, nghiêm mặt nói: "Việc đã đến nước này. Cái kia mấy đứa bé, liền giao phó cho người mang đến Sơn Nhai thư viện."

Lão nhân gật gật đầu, ánh mắt phức tạp mà đứng dậy rời đi.

Tề Tĩnh Xuân nói một mình nói: "Tiên sinh, thế gian nhưng có chân chính thiên kinh địa nghĩa?"

Hai chiếc xe ngựa tại xa xa không sáng thời gian, liền từ Phúc Lộc Nhai xuất phát, sớm rời đi tiểu trấn.

Tia nắng ban mai thời gian, một cái giày cỏ thiếu niên mang theo hai cái túi lớn, khởi hành đi hướng Diêu Vụ đốc tạo nha thự bên ngoài bọn người.

Một cái túi, chứa từng túi kim tinh đồng tiền, một cái khác, chứa hắc cảm thấy đáng giá nhất Xà Đảm Thạch.

Nhưng là đợi đến trời sáng rõ, nha thự người gác cổng dẫn theo cái chổi đi ra quét sạch đường phố nói, thiếu niên cũng không có thấy xuất phát xe ngựa.

Hắn đành phải mặt dạn mày dày đến hỏi, hỏi nha thự tên là Trần Đối cái kia phát khách nhân, lúc nào mới từ Phúc Lộc Nhai xuất phát.

Người gác cổng cười nói bọn hắn a, đã sớm rời đi tiểu trấn.

Giày cỏ thiếu niên trợn mắt hốc mồm, Lưu Tiệp Dương tên kia không phải cùng chính mình đã hẹn hừng đông về sau, mới lên đường sao?

Một khắc này, thiếu niên ánh mắt có chút mơ hồ.

Cùng người gác cổng nói lời cảm tạ về sau, thiếu niên liền bắt đầu quay người phi nước đại.

Chạy ra tiểu trấn, thiếu niên một hơi chạy gần sáu mươi dặm đường, cuối cùng dọc theo một đạo sườn dốc, tinh bì lực tấn thiếu niên đi đến sườn núi đỉnh, nhìn lấy uốn lượn con đường, một mực hướng về phía trước dọc theo đi.

Thiếu niên ngồi xổm ở đỉnh núi, chân một bên để đó không có đưa ra ngoài đồng tiền cùng tảng đá.

Một cái bội kiếm treo đao thiếu nữ lặng yên không một tiếng động ngồi tại hắn bên cạnh, thở hồng hộc, thở phì phì nói: "Người không phải rơi tiền trong mắt tham tiền à, làm sao hào phóng như vậy rồi? Toàn bộ gia sản đều muốn đưa ra ngoài ? Coi như Lưu Tiệp Dương là người bằng hữu, cũng không có người như thế vung tay quá trán đó a."

Thiếu niên chỉ là ôm đầu, nhìn về phía phương xa.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
[wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Thiên hạ có xuân

Tề Tĩnh Xuân tôn này to lớn pháp tướng, khiết trắng phiêu miểu, nghiêm nghị nguy ngời tại Đông Bảo Bình Châu cực bắc bản đồ bên trên.

Biển mây cuộn cuộn phun trào, chậm rãi ép xuống, không ngừng tới gần Tề Tĩnh Xuân đầu lâu.

Tề Tĩnh Xuân ngẩng đầu nhìn lại, ý cười thoải mái.

Trên biển mây, có uy nghiêm tiếng nói vang lên: "Tề Tĩnh Xuân, cần biết Thiên Đạo vô tư! Người thân là Nho gia môn sinh, đối với Ly Châu động thiên sinh ra lòng trắc ẩn, tình có thể hiểu, nếu là lúc này hồi tâm chuyển ý, vẫn còn chỗ trống."

Nường theo lấy vị này trên trời tiên nhân lời nói nói, phảng phất có từng trận tiếng sấm mãnh liệt lăn đi tại trong mây, những cái kia lóe lên liền biến mất sấm sét vang dội, không ngừng từ biển mây đầy thâm thấu mà ra.

Ngôn xuất pháp tùy.

Lại có một vị tiên nhân cười nhạo nói: "Cùng cái này con mọt sách nói nhảm cái gì! Nếu muốn làm ra đỉnh thiên lập địa hành động vĩ đại, trước tiên cần phải hỏi qua ta năm đăm có đáp ứng hay không!"

Tới đồng thời, biển mây bị một cái kim hoàng sắc to lớn bàn tay, hướng xuống chụp tới, đẩy ra nặng nề mây mù, lộ ra một cái lỗ thủng sau, một đạo quang trụ rơi vào Tề Tĩnh Xuân pháp tướng trước đó.

Phương Tây vang lên Phật Xướng một tiếng, thương xót mở miệng: "Tề thí chủ, nhất niệm tinh tâm, ngừng lại siêu phật địa."

Tề Tĩnh Xuân trầm giọng nói: "Trăm long chiến dịch về sau, tiểu trấn có thể hưởng thụ ba ngàn năm đại khí vận, hậu thế tử tôn anh tài xuất hiện lớp lớp, đơn giản là thu không đủ chi thủ đoạn, chỉ bất quá nếu là bốn vị Thánh Nhân ký xuống bên dưới quy củ, sớm nhất cái kia phát lựa chọn đâm rẽ Ly Châu động thiên tu sĩ, cũng không có dị nghị, ta Tề Tĩnh Xuân tự nhiên không có tư cách tại trên việc này khoa tay múa chân. Bây giờ Thiên Đạo muốn trấn áp phương này thiên địa, đến cũng được, đơn giản là đổi thành ta Tề Tĩnh Xuân một người, đến thay tiểu trấn bách tính tiếp nhận trận này kiếp nạn, Thiên Đạo cùng quy củ chưa từng rơi tại chỗ trống, chứ vị lại vì sao ngăn cản?"

Đưa tay đem biển mây khuấy lên một cái đại lỗ thủng tiên nhân tùy ý cười to, "Ha ha, họ Tề, người là thật không biết rõ nguyên do, vẫn là giả ngây giả dại?"

Tề Tĩnh Xuân không biết khi nào đã duỗi ra một cái tay, đem viên kia uẩn giấu một tòa tiểu động thiên hạt châu, bàn tay biến quyền, hư giữ trong lòng bàn tay.

Nghĩ đến trong lòng bàn tay, động thiên bên trong, tiểu trấn phía trên, đã là ban ngày bỗng nhiên biến thành đêm tối huyền diệu quang cảnh.

Lúc này, cái kia bảo vệ Ly Châu động thiên tuyết trắng bàn tay, phảng phất đụng phải một luồng từ bốn phương tám hướng mà đến vô hình thế công, xì xì rung động, trên mu bàn tay không ngừng bắn tung tóe, tách ra hồ quang điện, không ngừng có nhìn như nhỏ như lông bay, kì thực lớn như ngọn núi "Bông tuyết", từ Tề Tĩnh Xuân mu bàn tay tróc ra, rơi xuống nhân gian, chỉ là không chờ rơi xuống đất, đã tan thành mây khói.

Ngồi cao tại biển mây lỗ thủng phụ cận trên mây tiên nhân, lên tiếng giễu cợt nói: "Nho nhỏ nho sĩ, tà đạo Đại Đạo, không biết tự lượng sức mình! Liền từ bản tọa trước chơi với người chơi!"

Nếu là từ Đông Bảo Bình Châu tại chỗ rất xa đưa mắt nhìn lại, hơn nữa có thể phá vỡ tiên nhân liên thủ tạo nên che lấp pháp trận, vậy liền có thể lơ mờ nhìn thấy vô cùng hùng vĩ một màn, phá vỡ biển mây hùng vĩ lỗ thủng ở trong, đầu tiên là lộ ra một hạt điểm đen, thẳng tắp hướng xuống, sau đó là một đoạn mũi kiếm, cuối cùng rốt cục hiển lộ ra toàn cảnh, là một thanh cùng Tề Tĩnh Xuân pháp tướng ngón tay dài ngắn "Bỏ túi" phi kiếm.

Đệ nhất chuôi vừa mới hiện thế, chuôi thứ hai lại theo đuôi phía sau, từ nơi khác hạ xuống, thứ ba thứ tư chuôi, theo thứ tự từ trên trời biển mây giáng lâm nhân gian, tổng cộng mười hai thanh phi kiếm.

Một đường gạt ra, lơ lửng tại không trung.

Như Thiết Kỵ bày trận, bị người nắm chặt dây cương, chỉ các loại một tiếng hạ lệnh, liền có thể công kích đục trận.

Trên biển mây, một tôn màu vàng kim cự nhân tùy ý ngồi xếp bằng, mở to to lớn trông mắt màu vàng óng, song quyền chống tại trên đầu gối, nắm tay phải chậm rãi rút ra một cây ngón trỏ, bấm tay bắn ra.

Một thanh phi kiếm dẫn đầu kích xạ hướng Tề Tĩnh Xuân nắm đấm hư cầm đầu kia cánh tay.

Phi kiếm hạ xuống tốc độ nhanh như thiểm điện, quỹ tích bên trên, lôi kéo ra một đầu liên miên bất tuyệt vân đuôi.

Phi kiếm trong nháy mắt xuyên thấu Tề Tĩnh Xuân pháp tướng cánh tay, tại cách xa mặt đất chỉ có gang tấc xa thời điểm, bỗng nhiên đình chỉ.

Trên biển mây, màu vàng kim cự nhân nắm tay phải ngón trỏ nhẹ nhàng xoay tròn, phi kiếm vạch ra một đường vòng cung, quay về không trung, đồng thời tay phải gõ chỉ nhẹ bắn, nguyên bản lơ lửng giữa không trung một thanh phi kiếm ầm vang hạ xuống, lại một lần nữa đâm xuyên Tề

Tĩnh Xuân cánh tay.

Hai ngón tay lẫn nhau lên xuống.

Mười hai thanh phi kiếm thẳng tắp hạ xuống, đường vòng cung trở về.

Lên lên xuống xuống, như thế lặp đi lặp lại.

Tề Tĩnh Xuân đầu kia cánh tay bị phi kiếm từng đợt dày đặc bắn chum sau, trở nên vết thương chồng chất, xuất hiện vô số cái màu đen lỗ thủng, so sánh nguyên bản toàn thân óng ánh trắng nguy nga pháp tướng, lộ ra nhìn cực kỳ đáng kinh ngạc.

Tề Tĩnh Xuân đối với cái này vẻ mặt tự nhiên, mắt thấy lại lại muốn đến một nhóm phi kiếm đâm xuyên, triển khai một vòng mới trùng sát.

Thật sự là hùng hổ dọa người.

Tề Tĩnh Xuân mây trôi nước chảy mà nói ra bốn chữ: "Xuân phong đặc ý."

Một thanh phi kiếm vẫn là thẳng tắp đâm về Tề Tĩnh Xuân cánh tay, chỉ là lần này không chờ nó dính vào tay cánh tay, tựa như là lá từng bị một hồi thanh phong thổi lật phất đến phiêu đảng nghiêng lệch, chẳng những là cái này một thanh phi kiếm, về sau mười một thanh phi kiếm đều không ngoại lệ, chính là không công mà lui, quay chung quanh tại Tề Tĩnh Xuân pháp tướng bốn phía, tuân theo một loại nào đó cố định quỹ tích chậm chạp phi hành, thân kiếm run rẩy, tùy thời mà động, rất nhỏ tê mình rung động.

Không chỉ như thế, từng đợt tràn ngập giữa thiên địa gió xuân, còn không lộ ra dấu vết mà nâng xuống rơi biến mây.

Tôn này màu vàng kim cự nhân cỡi trần lồng ngực, một thân tùy tiện càn

rõ ý vị, trên cao nhìn xuống, mắt thấy cái kia mười hai thanh phi kiếm, vậy mà tìm không đến bất luận cái gì sơ hở, hơi kinh ngạc, "A ?"

Những này đối với người giữa tu sĩ mà nói uy lực vô cùng phi kiếm tập kích quấy rối, Tề Tĩnh Xuân cũng không quá để tâm, hẩn thủy chung tiếp cận cái kia hư cầm năm dặm.

Thế gian có hoa tàn ít bướm nói chuyện, Ly Châu động thiên viên này lơ lửng tại Đông Bảo Bình Châu trên không hạt châu, cũng đã có ba ngàn năm năm tháng, vốn nên tại sáu mươi năm sau, tại đời tiếp theo Thánh Nhân Nguyễn Cung trên tay, bao khóa che chở hạt châu tường ngoài, sẽ triệt để phá toái, như là một cái đồ sứ, ngoại tàng men sắc tróc ra bóc ra hầu như không còn. Đến lúc đó Thiên Đạo nghiền ép mà tới, tất nhiên thế như chẻ tre, mặc dù sẽ không tại chỗ người chết, nhưng là tiểu trấn tất cả mọi người sẽ mất đi kiếp sau, Tề Tĩnh Xuân vì thế chuyên môn đọc qua phật kinh, thậm chí suy đoán ra một cái đáng sợ hậu quả, tiểu trấn cái này hơn sáu ngàn người, bị dùng để tiếp nhận thiên uy hạo đặng "Kẻ chết thay", có khả năng đời đời kiếp kiếp rơi vào phương Tây Phật Quốc Ngạ Quỷ Đạo, vĩnh thế không được siêu thoát.

Bình gia tu sĩ, Chú Kiếm Sư Nguyễn Cung, xem như Ly Châu động thiên vị cuối cùng tọa trấn tứ phương Thánh Nhân, hẩn đến lúc đó chức trách, cũng không phải thủ hộ tiểu trấn bách tính an nguy, mà là không cho bất kỳ người nào đào thoát phần này Thiên Đạo trách phạt.

Cái kia kim sắc cự nhân tiếng như nổi trống, âm âm truyền khắp bầu trời, cười to nói: "Có người nói người Tề Tĩnh Xuân không đơn giản, có được hai cái bản mệnh chữ, xuân chữ bên ngoài, còn có một cái hồng quy củ tĩnh chữ, tới tới tới, để bản tọa mở mắt một chút!"

Cự nhân mỗi nói một cái đến chữ, liền dụng quyền đầu nện ở trên đầu gối một lần.

Ba lần qua đi, biến mây như trong nồi sôi nước, kịch liệt phun trào.

Biển mây dưới đáy, trận kia nguyên bản mắt thường không thể gặp thanh phong, cũng lay động, tia sáng hỗn loạn, sáng tối giao thế.

Cự nhân nói: "Người có gió xuân, bản tọa lại có một trận phi kiếm pháp vũ, muốn cho người cái tên này ngang tàng nước lạnh!"

Mở miệng qua đi, vô số màu vàng kim sợi tơ xuyên thấu qua biển mây, lại thẩm thấu thanh phong.

Nếu như dùng cự nhân thân thể xem như so sánh, những cái kia màu vàng kim sợi tơ, tựa như là chỉ giáp dài ngắn nhỏ tú hoa châm, chỉ là lít nha lít nhít, hàng ngàn hàng vạn, tụ tập về sau, âm thanh to lớn, kinh tâm động phách.

Tề Tĩnh Xuân y nguyên nhìn chăm chú năm dặm, nghe tiếng sau mặt không đổi sắc, nhẹ giọng nói: "Tốt mưa biết thời tiết, lúc xuân chính là sinh sôi."

Chỉ gặp ngòi nghiêm chỉnh pháp tướng bốn phía mặt đất, bắn tung toé ra từng hạt giọt mưa, mỗi một giọt hạt mưa, nhìn như nhỏ bé không đáng kể, kỳ thật đều là to như đầm nước.

Sau đó những này không ngừng hiện lên hạt mưa, trái với lẽ thường mà rầm rầm hướng bầu trời đi vòng quanh.

Màn mưa treo ngược.

Chỉ vì Nho gia Thánh Nhân Tề Tĩnh Xuân thầm đọc cái kia một câu thi từ.

Màu vàng kim chói lọi phi kiếm pháp vũ, từ bên trên hướng xuống, bắt nguồn từ đại địa mưa xuân màn nước, từ dưới lên trên.

Hung hăng đụng vào nhau!

Đỉnh đầu muôn hình vạn trạng, Tề Tĩnh Xuân lại đối với cái này không thấy, không nghe, không nói.

Tề Tĩnh Xuân viên kia nằm đắm bốn phía, lẳng không sinh ra từng đầu thiểm điện Giao Long, nện ở trên mu bàn tay.

Thiểm điện nhan sắc chia làm ba loại, màu đỏ tươi, tím xanh, tuyết trắng, nhìn như lộn xộn, ba cái lại phân biệt rõ ràng, cũng không giao thế quần quanh, phân biệt xen lẫn thành ba tấm lưới lớn.

Pháp tướng nằm đắm, mảnh vụn văng khắp nơi, lông bay phiêu diêu, không ngừng suy giảm.

Tề Tĩnh Xuân nhẹ giọng nói: "Gió êm sóng lặng."

Ba màu thiểm điện, duy chỉ có tuyết trắng thiểm điện không có dấu hiệu nào mà đứng im bất động, nhưng là còn lại hai loại thiểm điện y nguyên tuân theo quy củ mà đi, cái này khiến cho một đầu màu đỏ tươi thiểm điện âm âm đụng gây một đầu tuyết trắng thiểm điện, một đầu tím xanh thiểm điện lại chói trật lại màu đỏ tươi thiểm điện. Nhưng mà khó lọt lưới trời tuy thưa, đúng là trở nên lẫn lộn vô tự.

Trên biển mây, có già nua tiếng nói khoan thai vang lên, "Động tĩnh có pháp!"

Chỉ bất quá thoáng qua qua đi, nguyên bản hướng tới hỗn loạn ba tấm thiểm điện Pháp Vông, lần nữa khôi phục loạn bên trong có tự to lớn thiên uy.

Lần lượt gõ va chạm Tề Tĩnh Xuân tôn này pháp tướng nằm đắm.

Tề Tĩnh Xuân khẽ thở dài một cái.

"Tiểu đả tiểu nháo cũng không xê xích gì nhiều, Tề Tĩnh Xuân, có dám đón lấy bản tọa một quyền này!"

Một cái màu vàng kim năm đấm từ biển mây lỗ thủng bên trong hướng về Tề Tĩnh Xuân đầu lâu.

Tề Tĩnh Xuân nhàn rồi tay phải giơ lên cao cao, lòng bàn tay hướng lên, ngăn cản cái kia áp đỉnh một quyền.

Tề Tĩnh Xuân pháp tướng đột nhiên hạ xuống trăm trượng, chỉ là biển mây cũng bị một luồng khuấy động thanh phong nâng lên trăm trượng.

Giống như là giữa thiên địa kéo ra hai trăm trượng khoảng cách.

"Lại đến!"

Màu vàng kim tiên nhân từng quyền hạ xuống, mỗi một lần quyền thế lôi đình vạn quân, chỉ sợ Đông Bảo Bình Châu bất luận cái gì một tòa vương triều năm ngọn núi hùng núi, cũng chịu không được một quyền này của hắn.

Một thân tuyết trắng Tề Tĩnh Xuân pháp tướng, chỉ là nâng tay lên cánh tay, giơ lên cao cao.

Đầu tiên là pháp tướng trong lòng bàn tay bị nện ra một cái hố to, sau đó toàn bộ bàn tay ầm ầm mà nát, ngay sau đó cánh tay một tiết một tiết bị màu vàng kim năm đấm đập nát.

Pháp tướng tổn hao nhiều Tề Tĩnh Xuân vẫn thờ ơ, tất cả sự chú ý, thủy chung đặt ở hư năm đấm đầu tay phải phía trên.

Từ năm đấm lan tràn đến toàn bộ cánh tay, lại đến đầu vai, phủ kín lôi điện du tẩu Đạo gia phù lục, từng chữ to như phòng.

Già nua tiếng nói tiếp tục vang lên, "Chớ có gian ngoan không hóa, Tề Tĩnh Xuân, người nếu là nguyện ý, có thể đi theo bần đạo tu hành."

Tề Tĩnh Xuân thoáng quay đầu qua, cúi đầu ngắm nhìn đầu kia thủng trăm ngàn lỗ cánh tay, đã che kín Đạo gia một mạch chương giáo Thánh Nhân viết liền vô thượng sáu lục, tốt một cái thể thiên hành đạo.

Tề Tĩnh Xuân nhẹ nhàng a thở ra một hơi, trầm giọng nói: "Thanh tĩnh. . ."

Thanh âm già nua để lộ ra một luồng tức giận, "Tề Tĩnh Xuân, người lớn mật!"

Một tiếng gầm thét, ngạnh sinh sinh lấn át Tề Tĩnh Xuân tại "Thanh tĩnh" về sau hai chữ.

Không trung có khép lại hai ngón làm kiếm, dễ như trở bàn tay phá vỡ biển mây, một trăm mà xuống!

Đúng là trực tiếp đem Tề Tĩnh Xuân nắm đấm đầu kia cánh tay, từ đầu vai xử trăm rơi!

Tại chỗ rất xa, có một tiếng không dễ dàng phát giác thở dài, tràn ngập tiếc hận.

Nho gia Thánh Nhân không vượt khuôn.

Tề Tĩnh Xuân không nên vượt qua Đạo gia toà kia lôi trì.

Cái kia chỉ kiếm thành công chặt đứt Tề Tĩnh Xuân cánh tay sau, tựa hồ chủ nhân nộ khí còn tại, hai ngón nhanh chóng lùi về biển mây, cũng không như vậy bỏ qua, mà là lấy càng nhanh chóng hơn độ đâm về cái kia đã là cây không gốc rễ, vô nguyên chi thủy huyền không nắm đấm.

Tề Tĩnh Xuân thu hồi đỉnh đầu chỉ còn một nửa tay phải cánh tay, cấp tốc ngăn tại hạt châu phía trên, hướng chính mình bên này vừa kéo, bảo hộ ở trước người mình.

Tiên nhân hai ngón thẳng tiến không lùi, không chút huyền niệm hang động mặc Tề Tĩnh Xuân pháp tướng cánh tay, đến từ lỗ thùng màu vàng kim cự nhân một quyền kia, càng là rắn rần chắc chắn nện ở Tề Tĩnh Xuân pháp tướng đầu lâu phía trên.

Tề Tĩnh Xuân tôn này pháp tướng, lung lay sắp đổ.

Mặc dù chân cụt tay đứt, y nguyên tay áo phiêu diêu, tự có người đọc sách phong lưu, nhưng càng là như thế, càng lộ ra vô cùng thâm trầm.

Lại là bị phủ đầu một quyền, Tề Tĩnh Xuân pháp tướng tiếp tục chìm xuống.

Một quyền ngay sau đó một quyền, giống như không đem người đọc sách này nện đến hăm sâu dưới mặt đất liền không bỏ qua.

Rách nát không chịu nổi pháp tướng, gắt gao bảo vệ trước người viên kia năm dặm, viên kia hạt châu, toà kia Ly Châu động thiên, những cái kia gặp mặt sẽ gọi hân một tiếng "Tề tiên sinh" bách tính.

Tôn này pháp tướng bờ môi khẽ nhúc nhích, im ắng mà niệm, "Liệt tinh theo xoáy, nhật nguyệt đưa chiếu, bốn thời đại ngự, âm dương lớn hóa, gió mưa bác thi, vạn vật các đến nó cùng lấy sinh, các đến nó nuôi lấy thành. . ."

Tiểu động thiên bên trong.

Hương Thục bên trong, không có một tên môn đồng ở đây.

Có một vị ngồi một mình áo xanh nho sẫm, không chỉ là song tóc mai
sương trắng, đầu tóc cũng đã tuyết trắng.

Người đọc sách thất khiếu chảy máu, máu thịt be bét.

Hồn phách phá toái, so một cái trùng điệp ngã tại trên đất đồ sứ còn triệt
để.

Người đọc sách đúng là khoái ý đến cực điểm vẻ mặt, nhắm mắt mà
cười, đột ngột mà qua.

Thiên hạ có ta Tề Tĩnh Xuân.

Thiên hạ khoái chẳng, ta cũng khoái chẳng.

Một năm này, toà này thiên hạ, xuân đi cực muộn, hạ đến cực trễ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Màn đêm

Tiểu trấn tựa như gặp được trăm năm khó gặp thiên cầu nuốt mặt trời, lập tức liền một mảnh đen kịt, người người đưa tay không thấy được năm ngón.

Tăng thêm ngoài trấn nhỏ từng tôn tượng thần như pháo nổ tung, tiếng vang càng lúc càng tập nập, làm tiểu trấn bởi vì trời tối mà yên tĩnh thời điểm, liền lộ ra phá lệ chói tai, cái này không thể nghi ngờ lại sâu hơn tiểu trấn phổ thông bách tính suy đoán, liên tưởng đến trước đó những cái kia chở nhà giàu con cháu xe bò xe ngựa, chợ búa ngõ hẻm bên trong lão bách tính từng cái thấp thỏm lo âu.

Bốn họ thập tộc cao lớn môn tường nội, đều không ngoại lệ, mỗi khi có nô bộc nha hoàn nếu muốn tự tác chủ trương, treo lên thật cao đèn lồng, chẳng mấy chốc sẽ gặp lớn tiếng quát lớn, một chút cái tính tình vội vàng xao động gia tộc quản sự người, thậm chí tại chỗ liền vuốt ve những cái kia đèn lồng, đem một cước đạp nát, sắc mặt dữ tợn, lấy coi như thù khấu ánh mắt, gắt gao tiếp cận những cái kia nguyên bản xuất phát từ hảo tâm trong phủ hạ nhân.

Thợ rèn cửa hàng bên này, Trần Bình An chính tại cùng Ninh Diêu ngồi tại miệng giếng ăn cơm trưa, sau khi trời tối, Trần Bình An mặc dù kỳ quái, nhưng là không chậm trễ hẩn cúi đầu đào cơm, tiệm thợ rèn thức ăn coi như không tệ, dài ngắn công mỗi bữa ăn đều có thể phân đến một khối ngón trở dài rộng mập ngán thịt kho tàu, cộng thêm một muôi chất béo, cơm bao no, nhưng là thịt cũng chỉ có một khối, Trần Bình An đại khái là hai bát lớn cơm lượng cơm ăn, cho nên mỗi lần từ chưởng đầu bếp phó bên kia phân đến một miếng thịt sau, bởi vì có nước canh, chén thứ nhất thường thường là chỉ ăn cơm bất động thịt, ăn vào cuối cùng, khối kia thịt kho tàu liền sẽ từ bát dính một chút xíu trượt xuống đến đáy chén, sau đó chạy tới thịnh chén thứ hai cơm, lúc này mới gợn gàu giải

quyết hết khối thịt kia.

Ninh Diêu mỗi lần nhìn thấy Trần Bình An ăn cái kia cơm, đều có chút muốn cười.

Nguyễn Tú ngược lại là không có giống Ninh Diêu dạng này, áo xanh thiếu nữ nhìn về phía Trần Bình An trong tầm mắt, phảng phất viết bốn chữ lớn, người trong đồng đạo.

Lúc này Trần Bình An một tay bưng trống rỗng cái bát trắng lớn, một tay cầm đũa, dùng hết sức nhìn nhìn quanh bốn phía, chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy hai ba tượng khoảng cách trong vòng cảnh tượng.

Gần nhất cái này hai ngày, ngoại trừ cho Nguyễn sư phó thợ rèn cửa hàng làm trâu làm ngựa, Trần Bình An muốn rút ra ba canh giờ đi luyện tập đi cái cọc, ban ngày một cái, buổi trưa lúc đến chưa lúc, ban đêm hai cái, hơi lúc đến xấu lúc. Càng về sau Trần Bình An thử nghiệm đi cái cọc đồng thời, mười ngón kết kiếm lô cái cọc, nhưng là Trần Bình An phát hiện kể từ đó, sẽ để cho chính mình hô hấp không khoái, bộ pháp càng thêm bất ổn, quả quyết từ bỏ, Trần Bình An chỉ ở lao động khoảng cách, thừa dịp người không chú ý thời điểm, đúc luyện kiếm lô đến tẩm bổ thân thể, kỳ thật đối với Trần Bình An mà nói, chẳng qua là đem dĩ vãng đốt sứ kéo phôi, đổi thành Hám Sơn phổ bên trong đứng cái cọc kiếm lô.

Buổi trưa lúc đến chưa lúc cái kia canh giờ đi cái cọc, ngay từ đầu Ninh Diêu ngẫu nhiên sẽ còn theo đuôi phía sau, giả vờ giả vịt chỉ điểm qua mấy lần sau, liền không còn xuất hiện. Trần Bình An không muốn rước lấy lời đồn đại phi ngữ, ban ngày cái này một canh giờ quyền cái cọc, sẽ dọc theo dòng suối nhỏ hạ du phương hướng, chạy ra thợ rèn cửa hàng một dặm mà sau, mới bắt đầu luyện tập, sau đó tới về một chuyến, không sai biệt lắm có thể đi đến mười dặm đường trái phải.

Đối với Trần Bình An tới nói, vậy liền coi là thuộc về một đầu bền lòng vững dạ nhà mới quy.

Lúc này ngồi tại miệng giếng, Ninh Diêu nhìn qua bao trùm miếng vải đen giống như bầu trời, làm hại nàng mất đi "Xinh đẹp" ấn tượng hẹp lớn song mi, hơi nhú lên.

Trần Bình An nhỏ giọng hỏi: "Có phải hay không cùng Tề tiên sinh có quan hệ?"

Ninh Diêu không có ý định nói cho hẳn biết chân tướng, chỉ cấp ra một cái mơ hồ đáp án, "Tề tiên sinh nếu là toà này động thiên chủ nhân, hẳn là cùng hẳn có quan hệ đi."

Trần Bình An lại hỏi nói: "Dựa theo Tống Tập Tân cùng Trĩ Khuê trước đó thuyết pháp, Tề tiên sinh nguyên bản định cùng học thực thư đồng Triệu Diêu cùng rời đi tiểu trấn, vì cái gì cuối cùng không đi?"

Ninh Diêu lắc đầu cười nói: "Thánh Nhân tâm tư, tựa như một đầu long mạch, có thể kéo dài ngàn vạn dặm, ta nhưng đoán không được, cũng lười đoán."

Nói xong câu đó, nàng cầm chén đĩa hướng Trần Bình An trong tay ném một cái, chính mình đứng dậy đi hướng một tòa độc thuộc về nàng bùn đất tường nhà lá, Ninh Diêu chính mình cũng rất kỳ quái vì sao Nguyễn sư đối với cái này chính mình như thế khách khí, khó nói Nguyễn sư nhìn ra thân phận của mình? Khả năng cực nhỏ mới đúng, dù sao Đảo Huyền Sơn cũng không ở vào Đông Bảo Bình Châu, huống hồ Đảo Huyền Sơn cùng ngoại giới cơ hồ không có liên lạc, thanh danh rất lớn, khách nhân cực ít, còn nữa Đảo Huyền Sơn bên kia, đối với thân phận của mình cũng không chắc. Chỉ bất quá Ninh Diêu là thuyền đến cầu đầu tự nhiên thẳng, không thẳng ta cũng có thể dùng kiếm bổ ra một đầu đường thẳng tính tình, đường đường Đông Bảo Bình Châu đệ nhất đức kiếm mọi người Nguyễn sư lấy lòng, nàng liền thoải mái thu nhận.

Trần Bình An cầm bát đĩa, vừa định muốn đi nhà bếp bên kia, phát hiện

cách đó không xa có người từ nơi này vừa đi qua, là một vị tay áo Tử Khoan lớn tuổi trẻ nam nhân, so người đọc sách Trần Tùng Phong càng giống người đọc sách, có một loại không nói rõ được cũng không tả rõ được cảm giác, có điểm giống Tề tiên sinh, lại có chút giống lúc đó tại Nê Bình ngô hẻm gặp phải Đốc Tạo quan Tổng đại nhân.

Nam nhân nhìn thấy ngồi một mình ở miệng giếng gần người già yếu thiếu niên sau, hơn nữa còn cùng mình đối mặt sau, hẳn có chút kinh ngạc, đi vào thiếu niên bên cạnh, nụ cười ấm thuận nói: "Ta tìm Nguyễn sư phó có chút việc, người biết rõ hẳn ở đâu sao?"

Trần Bình An lần này không có giống ban đầu ở Nê Bình ngô hẻm, cố ý gạt Thái Kim Giản Phù Nam Hoa, mà là gọn gàng dứt khoát cho người kia chỉ rõ phương hướng.

Đến một lần Ninh cô nương cùng mình nói qua Nguyễn sư phó lợi hại, thứ hai trước mắt người nam này người, không có cho Trần Bình An một loại âm trầm lòng dạ cảm giác.

Trần Bình An khách khí hỏi: "Yêu cầu ta dẫn đường sao?"

Tuổi trẻ nam nhân không có gấp đi đường, nhìn qua Trần Bình An, mỉm cười nói: "Không cần, chỉ mấy bước đường sự tình, không phiền toái. Cảm ơn người a."

Trần Bình An cười gật đầu, hướng đi nhà bếp, cái kia nam nhân thì hướng đi nơi xa một gian đúc kiếm thất.

Trần Bình An trả bát đĩa sau, phát hiện làm công gần hạn đám học đồ đều tụ tại mấy tòa nhà trong phòng, thấp đèn, ở nơi đó trò chuyện tại sao lại ngày đêm điên đảo, có người nói chắc như đinh đóng cột, nói là tòa nào đó núi lớn Sơn Thần qua giới, làm hại nước suối giếng nước hạ xuống, cho nên chộc giận quản lý khe nước Hà Thần lão gia, một trận thần tiên đánh nhau, đánh cho thiên hôn địa ám. Cũng có người dùng

người thế hệ trước thuyết pháp đến phản bác, nói chúng ta chỗ này, núi lớn đều cho triều đình phong cấm, từ đâu tới Sơn Thần, lại nói, như vậy hơi lớn dòng suối nhỏ, tuyệt đối không ra được Hà Thần.

Trần Bình An không có đi trộn lẫn cùng, dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, liền mượn cùng với chính mình vượt mức bình thường nhân lực, một mình đi hưởng cuối cùng một cái giếng nước bên dưới, một cái gùi một cái gùi mang đất ra giếng.

Một lần dọc theo cái thang leo ra miệng giếng sau, vừa mới bắt gặp tên kia nam tử từ đúc kiếm thất trở về, hắn cũng phát hiện thiếu niên bóng dáng, cũng không đến gần, cũng không có dừng bước, chỉ là cùng Trần Bình An xa xa phất tay cáo biệt.

Trần Bình An hơi xúc động, bất luận người này là tốt là xấu, ít nhất hắn cùng Chính Dương Sơn Vân Hà Sơn hai tòa núi, còn có Thanh Phong Thành Lão Long Thành hai tòa thành người xứ khác, xác thực khác biệt.

Trần Bình An tại miệng giếng một chuyến lợi vận chuyển thổ nhượng, cuối cùng một chuyến ra giếng sau, phát hiện Nguyễn Tú đứng tại miệng giếng bánh xe phụ cận, trong lòng bàn tay bày để đó một khối khăn khăn, chất đầy tiểu xảo bánh ngọt, đợi đến Trần Bình An sau khi xuất hiện, Nguyễn Tú hướng hắn xòe bàn tay ra, đầy người bùn đất, hai tay bắn thiu Trần Bình An cười lắc đầu, sau đó Nguyễn Tú ngồi tại trên miệng giếng, cúi đầu ăn Kỳ Long ngũ hèm Áp Tuế cửa hàng tinh xảo bánh ngọt, áo xanh thiếu nữ cấp tốc đắm chìm trong đó, cả người tràn đầy tràn đầy hạnh phúc hoan hỉ.

Trần Bình An tiếp tục tới tới lui lui vận chuyển tích thổ, mười mấy lần sau, bím tóc đuôi ngựa thiếu nữ đã không thấy tung tích, bất quá trên miệng giếng giữ lại khăn khăn cùng một khối bánh ngọt, là Áp Tuế cửa hàng nổi tiếng nhất đào hoa tửu nhượng bánh ngọt, Trần Bình An ngăn người, đành phải lấy xuống cái gùi, đặt ở chân một bên, ngồi tại khăn khăn phụ cận trên miệng giếng, tại trên quần áo xoa xoa tay, hai ngón vè

lên bánh ngọt, để vào trong miệng.

Trần Bình An dùng sức gật đầu, quả nhiên ăn thật ngon.

Dù sao mình ăn đến là rỗng rãi mười vạn tiền a, vừa nghĩ đến điểm này, Trần Bình An lập tức cảm thấy càng ăn ngon hơn.

Về sau mấy canh giờ, sắc trời vẫn như cũ lơ mờ, bầu trời lúc thỉnh thoảng sẽ truyền đến từng đợt trầm muộn nổi trống tiếng vang, trừ cái đó ra, kỳ thật tiểu trấn cũng không dị dạng, Nguyễn sư phó cũng phá lệ để nhà mình tiệm thợ rèn làm công ngăn hạn nghỉ ngơi hai ngày, để bọn hăn ai về nhà nấy, không cần chờ tại bên này chờ lấy "Hùng đông" tiếp tục làm việc.

Trần Bình An cũng ở hàng ngũ này, dứt khoát liền trở về tiểu trấn, đi một chuyến Lưu Tiệp Dương nhà, không có phát hiện ít đồ vật sau, liền tranh thủ thời gian tắt đèn, lại khóa kỹ cửa phòng, chạy hướng Nê Bình ngõ hẻm nhà mình tòa nhà.

Chẳng biết tại sao, Trần Bình An cảm thấy bây giờ tiểu trấn, âm u đầy tử khí, không có tức giận.

Trần Bình An cũng không biết, tại hăn chạy qua Lang Kiều hành lang thời điểm.

Gầm cầu bên dưới trên mặt nước, lơ lửng một vị tay áo phiêu diêu cao lớn nữ tử, quần áo tuyết trắng, đầu tóc tuyết trắng, trần trụi bên ngoài tay chân cũng là da thịt như dương chi mỹ ngọc đồng dạng.

Nàng chính nghiêng đầu, lấy nước suối vì kính, một tay vấn tóc một tay chải vuốt, ai cũng thấy không rõ mặt mũi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Hùng đông

Tiểu trấn bây giờ quang cảnh, tựa như Đại Ly tướng soái sai người chế tạo một khối Sa Bàn, chiến sự đã hạ màn kết thúc, quyết định bỏ đi không cần, liền dùng miếng vải đen tùy ý vừa che.

Trần Bình An tại nhà mình trong nhà đốt lên một ngọn đèn dầu, bắt đầu kiểm kê gia sản của chính mình, ba cái túi kim tinh đồng tiền, cung dưỡng tiền, ngênh xuân tiền, áp thẳng tiền các một túi, một túi là Đại Tùy Hoàng tử tặng cho, nói là cảm tạ để hăn gặp được đầu kia màu vàng kim cá chép, Cố Sán lưu lại hai túi, xem như mua cá chạch tiền.

Về phần Trần Đối nguyên bản đáp tạ hăn cái kia hai túi tiền, Trần Bình An tại rời núi trên đường, khẩn cầu Trần Đối chuyển giao cho Lưu Tiệp Dương, Trần Đối mặc dù nghi hoặc, thế nhưng là cũng không cự tuyệt, cố gắng đối với ngô hẹp thiếu niên lựa chọn tương đối kinh ngạc, cũng có thể là là tế tổ sau khi thành công tâm tình không tệ, Trần Đối lần đầu tiên lộ ra nụ cười, tiếng nói nhu hòa nói chút lời từ đáy lòng, để Trần Bình An đại khái có thể yên tâm, nói thẳng nàng vị này Toánh Âm Trần thị dòng chính con cháu lời hứa, tuyệt đối phải so hai túi tử kim tinh đồng tiền càng đáng tiền. Trần Bình An kỳ thật đối với cái này nửa tin nửa ngờ, không dám tin hoàn toàn, chỉ bất quá Ninh Diêu nghe nói "Toánh Âm Trần thị dòng chính con cháu" sau, len lút bên dưới để Trần Bình An thoải mái tinh thần.

Tề tiên sinh trước sau hai lần đưa tặng con dấu, tổng cộng tứ phương. Sớm nhất hai phương con dấu, "Tĩnh tâm đặc ý" cùng "Trần Thập Nhất", là Tề tiên sinh chính mình tư tàng Xà Đảm Thạch, về sau hai phương con dấu, là Tề tiên sinh căn cứ Trần Bình An đưa tặng Xà Đảm Thạch, theo hình khắc liền, một chữ tiểu triện một thể chữ lệ, trùng hợp chính là hai phương con dấu có thể khép lại, kiểm ra một bức núi xanh lục nước cầu, một đôn hậu một nhỏ nhắn mềm mại, Tề tiên sinh phân biệt khắc xuống

"Sơn""Thủy" hai chữ, y theo Ninh Diêu thuyết pháp, đại khái có thể xưng là một đôi "Sơn Thủy Ẩn" .

Trần Bình An đem Lục đạo trường hai phần phương thuốc ba tấm giấy để lên bàn.

Ninh Diêu đã từng ghét bỏ qua Lục đạo trường chữ nhật nhẽo vô vị, nhân khí tài khí yên hỏa khí tiên Phật khí, cái gì cũng không có, tựa như là thế tục vương triều cử nhân tú tài, vì khoa cử công danh mà nghênh hợp thừa hành quán các thế, quy quy củ củ, thấp kém.

Trần Bình An tự nhiên nhìn không ra tuổi trẻ đạo trường chiêu này chữ vận vị sâu cạn, tạo nghệ cao thấp, cũng sẽ không bởi vì Ninh Diêu đánh giá không cao, liền khinh thị cái này ba tấm giấy. Còn nữa Lục đạo trường trước khi chuẩn bị đi chính miệng nói qua, tiểu trấn mua thư biết chữ rất khó, Trần Bình An nếu muốn học chữ, có thể từ phương thuốc của hắn học lên,

Lúc này Trần Bình An cẩn thận từng li từng tí cầm lấy cuối cùng một trang giấy, trước đó nhìn qua cuối cùng màu son ấn văn "Lục Trầm sắc lệnh" bốn chữ, cũng không suy nghĩ sâu xa, chỉ là bây giờ chính mình cũng có nhiều đến tứ phương con dấu, liền cảm giác mấy cái kia chữ nhỏ, phá lệ đáng yêu dễ thân. Trần Bình An nghĩ đến về sau chính mình trong túi quần có tiền nhân rồi, ngày nào mua thư, đưa về trong nhà tư tàng, sau đó tại trang tên sách hoặc là trang cuối, nhẹ nhàng lấy "Trần Thập Nhất" con dấu đóng đỏ thắm chữ, Trần Bình An nghĩ đến đây cái, liền không nhịn được nhếch miệng vui cười.

Chỉ là rất nhanh Trần Bình An liền có chút khó khăn, có con dấu, liền cần mực đóng dấu. Kỵ Long ngõ hẻm gian kia chuyên môn bán bánh ngọt Áp Tuế cửa hàng, nó sát vách thì có một gian cái gì tạp vật đều bán cửa hàng, treo "Cỏ đầu" hai chữ chiêu bài, Tống Tập Tân cùng tỷ nữ Trĩ Khuê liền thường thường vào xem căn này cửa hàng, cái gọi là văn phòng tứ bảo, án thư thanh cung cấp đều là bên kia mua được.

Trần Bình An do dự một chút, cảm thấy đợi đến tương lai biết chữ, ngày nào gặp gặp một lần chung tình sách vở, lại đi mua một hộp mực đóng dấu.

Trừ cái đó ra, còn có cái kia tê rần túi tử mĩ chọn lựa ra Xà Đảm Thạch, bảy tám khóa, nhan sắc khác nhau, nhưng dù là ra nước thời gian dài như vậy, y nguyên nhan sắc không cỗi. Trên bàn bao tải miệng túi mở ra, to như thanh niên trai tráng trong lòng bàn tay, bên trong như hải đồng năm đầm, nhỏ như trứng bồ câu các loại cục đá, gấn bó thắm thiết, bộ dáng lấy vui.

Trần Bình An lúc đầu hi vọng đưa cho Lưu Tiệp Dương, Tổng Tập Tân mặc dù là cái ngôn ngữ khắc bạc đọc sách hạt giống, nhưng là có câu nói nói rất có đạo lý, đại khái ý là đồng dạng một cái vật nhỏ, bày ở Nê Bình ngô hẻm bên ngoài bán hàng rong trên tay, bán mấy văn tiền, vẫn phải phí rất đại công phu, cần phải là bày ở Thảo Đầu cửa hàng trong ngăn tủ, liền muốn ba bốn lượng bạc cất bước, khách hàng có thích mua hay không, không có tiền xéo đi.

Người nói vô tình người nghe cố ý, Trần Bình An cảm thấy Tổng Tập Tân lời này rất có đạo lý, cho nên Xà Đảm Thạch đặt ở hãn bên này, lưu tại trên tiểu trấn, đoán chừng căng hết cỡ cũng bán không ra cái gì giá cao, cần phải là cho Lưu Tiệp Dương, muốn đi cái kia cái gì Toánh Âm Trần thị chỗ đại địa phương, dù là cho người ta lừa ép giá, cũng tuyệt đối so với Trần Bình An lấy được tiền càng nhiều.

Về phần là mình tay cầm một tòa nhà tranh, vẫn là để bằng hữu thắng được một tòa núi vàng núi bạc, cả hai ai tốt ai hỏng, đối với Trần Bình An tới nói, căn bản không cần cân nhắc.

Nếu không tại sao phải cùng Lưu Tiệp Dương làm bằng hữu ?

Cho nên dù là cái kia Phong Lôi Viên Lưu Bá Kiêu, Trần Bình An cảm

thấy người này không hỏng, cũng mặc kệ Lưu Bá Kiêu ngoài miệng như thế nào cùng chính mình xưng huynh gọi đệ, Trần Bình An từ đầu tới đuôi đều sẽ không coi là thật, cũng từ trước tới giờ không phụ họa hòa.

Trần Bình An lấy sau cùng lên cái kia cây ngọc trâm, Tề tiên sinh nói là trước kia hắc tiên sinh tặng cho, là vật tầm thường, cũng không phải là cái gì kỳ trân dị bảo.

Bích ngọc cây trâm bên trên khắc dấu có tám cái chữ nhỏ.

Ninh Diêu giải thích qua "Ngôn niệm quân tử, ấm nó như ngọc" câu nói này.

Quân tử.

Trần Bình An mặc dù không có đọc qua thư, nhưng y nguyên cảm thấy cái từ này nói, khẳng định là phân lượng rất nặng xưng hô.

Cửa ra vào bên kia truyền đến Ninh Diêu tiếng nói, "Người làm sao không đem chi này cây trâm đừng lên ? Người ta đã nguyện ý tặng cho người, tự nhiên là hi vọng người vật tận kỳ dụng."

Kinh ngạc xuất thần Trần Bình An ngẩng đầu nhìn lại, cười hỏi nói: "Sao người lại tới đây ?"

Ninh Diêu ngồi tại Trần Bình An bàn đối diện, liếc mắt Trần Bình An trong tay cây trâm, "Ta cẩn thận tra xét, đích thật là phổ thông cây trâm mà thôi, không có ngấm giấu huyền cơ, ngay từ đầu ta còn tưởng rằng là tòa tiểu động thiên đây."

Trần Bình An một đầu sương mù, "Cái gì ?"

Ninh Diêu nhìn lấy bàn kia Trần Bình An "Áp đáy hòm gia truyền bảo", giải thích nói: "Có khác động thiên, thuyết pháp này nghe nói qua chứ ?"

Lão bách tính chỉ coi là người đọc sách tu từ thuyết pháp, không có coi là thật. Kỳ thật nơi này đầu rất có giảng cứu, trên đời bên dưới động thiên phú hai loại, một loại chính là chúng ta thân ở toà này Ly Châu động thiên, thuộc về thập đại động thiên, ba mươi sáu tiểu động thiên một trong, chính là 'Động thiên phúc địa' cái kia động thiên, có chút cương vực rộng lớn, không biết mấy ngàn mấy vạn bên trong, trong truyền thuyết Đạo tổ có được một tòa Liên Hoa động thiên, tuy là ba mươi sáu tòa tiểu động thiên một trong, nhưng một tấm trong đó lá sen mặt lá, liền so với các người Đại Ly vương triều kinh thành còn muốn lớn."

Trần Bình An nhất kinh nhất sợ, hoài nghi nói: "Không thể nào ?"

Ninh Diêu cười duỗi ra ngón tay cái, nhếch lên vờn hướng chính mình, đã tính trước nói: "Ta cũng không tin, cho nên tương lai ta đi sau khi xem tận mắt, trở về nói cho người thật giả!"

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Như thế hiểm lạ địa phương cổ quái, không phải ai đều có thể đi vào a ?"

Ninh Diêu ha ha cười nói: "Người cho rằng ta là ai ?"

Trần Bình An tranh thủ thời gian chuyển hướng chủ đề, "Ninh cô nương người nói tiếp động thiên sự tình."

Ninh Diêu tiện tay cầm lấy một khối khéo léo đẹp đẽ Xà Đảm Thạch, hoa đào sắc, giữ tại trong lòng bàn tay ma sát, nói rằng: "Tùy ý một tòa lớn động thiên, có thể quán thông thiên địa, linh khí dồi dào, đó mới là danh xứng với thực Tiên gia phủ đệ, luyện khí sĩ thân ở trong đó tu hành, làm ít công to, động thiên chi chủ, không phải là thân phụ đại khí vận người không được chiếm cứ, đã sớm bị tam giáo bách gia bên trong người nổi bật chia cắt hầu như không còn, không cho người khác nhúng chàm. Ba mươi sáu tiểu động thiên, có điểm giống là ẩn núp dịch dịch bí cảnh, như nữ tử còn ôm tỳ bà nửa che mặt, trong đó lấy Đào Nguyên

động thiên đứng đầu phong cảnh hợp lòng người, lấy Cương Phong động thiên nhất là u kỳ hiểm trở, lấy Ly Châu động thiên. . ."

Trần Bình An hiểu kỳ hỏi: "Chúng ta chỗ này thế nào ?"

Ninh Diêu khóe miệng nhếch lên, duỗi ra hai ngón tay, nhẹ nhàng về động, nói: "Nhỏ nhất, chỉ có ngần ấy lớn, chỗ nhỏ bé địa phương, không đáng giá nhắc tới."

Trần Bình An dứt khoát ngồi xếp bằng, uể oải, gục xuống bàn, sau đó vung lên chỉ một quyền đầu, theo thứ tự dựng thẳng lên từng chiếc một ngón tay, ôn nhu cười nói: "Thế nhưng là ta ở chỗ này, gặp Tề tiên sinh, Dương lão đầu, Lưu Tiệp Dương, Cố Sán, đương nhiên còn có người, Ninh cô nương."

Ninh Diêu cũng cười, "Còn có một loại tiểu động thiên, chính là thu nạp vật phẩm địa phương, Phật gia có tu di giới tử nói chuyện, Đạo gia thì là tay áo có càn khôn, còn lại bách gia cũng đều có các thuyết pháp, kỳ tông chỉ đều là 'Tắc vương địa phương cho thiên địa ', nói ngắn gọn, nói đúng là một chút xíu lớn vật, có thể thả xuống rất nhiều đồ chơi, chỉ là khách quan chân chính động thiên phúc địa, loại này mang theo 'Động thiên' đầu hàm bảo bối, thả không được vật sống, ta mẫu thân trước kia đáng giá nhất đồ cưới một trong, chính là một cái vòng ngọc, " bên trong một bên động thiên lớn nhỏ, không sai biệt lắm là nhà này phòng lớn như vậy địa phương."

Không biết bên ngoài trời cao đất rộng giầy cỏ thiếu niên, liền có chút thất vọng, "Như thế nhỏ a, người xem người ta Đạo tổ một mảnh lá sen, thì có một tòa thành trì lớn như vậy đây."

Ninh Diêu then quá hoá giận, thân thể nghiêng về phía trước, đưa tay liền muốn cho Trần Bình An đầu một bàn tay, Trần Bình An tranh thủ thời gian thân thể ngửa ra sau, trái phải tránh né.

Ninh Diêu xuất thủ mấy lần cũng không thể đạt được, đột nhiên nảy ra ý tưởng, cái kia nắm giữ quan hệ bất chính Xà Đảm Thạch tay, làm bộ muốn ném ra tảng đá.

Trần Bình An tranh thủ thời gian bối rối nói: "Đừng ném đừng ném, nếu là một bên một bên đập hỏng, khẳng định phải kiếm ít rất nhiều đồng tiền!"

Ninh Diêu bĩu môi, thả xuống Xà Đảm Thạch, chỉ là đột nhiên lại mãnh liệt đưa tay.

Dọa đến Trần Bình An tranh thủ thời gian nhắm lại con mắt, không đành lòng đi xem.

Ba một tiếng, đem tảng đá trùng điệp đập ở trên bàn, Ninh Diêu phình bụng cười to.

Trần Bình An mở mắt sau, bất đắc dĩ nói: "Ninh cô nương, người có thể hay không đừng ngây thơ như vậy a."

Ninh Diêu vẫy một cái hẹp trường mi lông, khuỷu tay quét qua, viên kia tảng đá bị quét xuống mặt bàn.

Trần Bình An hai tay cào đầu, vẻ mặt đau khổ.

Cùng Ninh cô nương giảng đạo lý, giảng không thông a.

Ninh Diêu vui cười một tiếng, từ mặt bàn bên dưới duỗi ra cái tay còn lại, viên kia vốn nên ngã xuống trên mặt đất tảng đá, thành linh nằm tại nàng trắng nõn trong lòng bàn tay.

Trần Bình An vẫn là hai tay ôm đầu, đáng thương.

Ninh Diêu không còn trêu chọc Trần Bình An, nghiêm mặt hỏi: "Người về

sau làm cái gì ?"

Trần Bình An nghĩ nghĩ, thành thật trả lời nói: "Giúp Nguyễn sư phó làm xong những cái kia việc tốn sức, ta nghĩ về sau chính mình lên núi đốt than, còn có thể thuận tiện hái được, bán cho Dương gia cửa hàng."

Ninh Diêu do dự một chút, hỏi: "Như vậy ngoại trừ Chính Dương Sơn đầu kia Bàn Sơn Viên, còn có Thanh Phong Thành Hứa gia phụ nhân, Tiết Giang chân quân Lưu Chí Mậu, cùng Thái Kim Giản cùng Phù Nam Hoa phía sau Vân Hà Sơn cùng Lão Long Thành, người làm sao bây giờ ? Vạn nhất người ta muốn tìm người phiền phức, người trốn nơi nào ?"

Ninh Diêu không chờ Trần Bình An nói chuyện, trầm giọng nói: "Cho nên lúc ban đầu Lục đạo trưởng để người bất kể như thế nào, đều muốn mặt dạn mày dày chờ tại thợ rèn cửa hàng, là một đầu đường đúng đắn."

Trần Bình An lo lắng nói: "Cái kia nếu như cho Nguyễn sư phó rước lấy một nhóm lớn phiền phức, làm sao bây giờ ?"

Ninh Diêu cười lạnh nói: "Một vị chủ trì tiểu động thiên vận chuyển Thánh Nhân, sẽ còn sợ những phiền toái này ?"

Trần Bình An gật gật đầu, "Cái kia ta quay đầu lại hỏi hỏi Nguyễn sư phó, trước đem tất cả tình hình thực tế nói cho hắn biết, nhìn hắn còn có nguyện ý hay không thu ta làm thời gian dài học đồ."

Ninh Diêu một tay chống đỡ lấy quai hàm giúp, một tay lật qua lật lại những cái kia Xà Đám Thạch, nói: "Tại tiểu trấn nơi này, không có cái gì là một cái túi kim tinh đồng tiền không giải quyết được, nếu có, vậy liền hai túi."

Trần Bình An vẻ mặt cầu xin nói: "Tâm ta đau a."

Ninh Diêu liếc mắt nói: "Người dự định một mạch cho Lưu Tiệp Dương

thời điểm, làm sao không đau lòng ?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Hai việc khác nhau, không thể so sánh."

Ninh Diêu xem thường nói: "Về sau cái nào nữ nhân, bất hạnh làm vợ của người, ta đoán chừng nàng mỗi ngày hận không thể một bàn tay đánh chết người."

Trần Bình An chừng chặc đàng hoàng nói: "Thật muốn có nàng dâu, liền lại là một chuyện. Ta cũng không ngốc, sẽ để cho chính mình nàng dâu thụ ủy khuất."

Ninh Diêu một mặt không tin, tràn đầy mỉa mai vẻ mặt.

Than đen giống như thiếu niên hai tay ôm ngực, ngồi xếp bằng, khó được có chút phách lối vẻ mặt, hừ hừ nói: "Nếu là vợ ta thụ ủy khuất, đừng nói là Chính Dương Sơn lão vợ, chính là người nói cái kia Đạo tổ, ta cũng phải chém chết hẳn, chặt không chém vào chết không nói trước, dù sao trước chặt lại nói!"

Ninh Diêu rất là kinh ngạc, trợn mắt hốc mồm.

Nàng vẫn cảm thấy Trần Bình An không phải cái cứng rắn người có tính khí, đương nhiên giết Thái Kim Giản, đấu Bàn Sơn Viên ngoại trừ, bình thường ở chung, Trần Bình An giống như mãi mãi cũng không tức giận, tính tình cũng không cố chấp, không nóng không lạnh thật tốt tính.

Loại lời này nếu như là Phù Nam Hoa, Tống Tập Tân những này thiên chi kiêu tử nói ra miệng, Ninh Diêu sẽ cảm thấy chuyện đương nhiên không ngạc nhiên chút nào, nhưng từ Trần Bình An miệng bên trong nói ra, Ninh Diêu có chút không dám tin tưởng, thế là nàng nhin không được hỏi: "Vì cái gì ?"

Trần Bình An nhếch miệng cười nói: "Cha ta đời này chỉ cùng người

đánh qua một lần đỡ, chính là vì mẹ ta, bởi vì Kỳ Long ngõ hẻm có người mắng mẹ ta, cha ta tức không nhịn nổi, liền đi hung hăng đánh một trận. Trở về thời điểm, bị mẹ ta oán trách thật lâu, nhưng là cha ta len lút bên dưới nói với ta, có đánh thắng được hay không, là một chuyện, có đánh hay không lại là một chuyện, nam nhân không hộ cùng với chính mình nàng dâu, cưới vào cửa làm cái gì ? !"

Ninh Diêu có chút kỳ quái, "Ừm ?"

Trần Bình An gãi gãi đầu, then đỏ mặt nói: "Cha ta dốt sứ lợi hại, đánh nhau rất không được, khi về nhà mặt mũi bầm dập, cho người ta đánh thảm rồi."

Ninh Diêu đưa tay đỡ lấy cái trán, không muốn nói chuyện.

Nàng trầm mặc một lát, đứng dậy nói: "Đi, về cửa hàng."

Trần Bình An hỏi: "Ta đưa người đến Nê Bình ngõ hẻm lỗ hồng bên trên ?"

Ninh Diêu tức giận nói: "Không cần."

Trần Bình An không có cưỡng cầu, chỉ là đem Ninh Diêu đưa đến cửa sân miệng.

Ninh Diêu không có quay đầu, cũng biết rõ thiếu niên vẫn đứng tại cửa ra vào.

Không cổ hủ người tốt, lòng người của bọn họ, sẽ phá lệ ấm áp rực rỡ, như hoa hướng dương gỗ.

Bản thân cái này chính là rất chuyện tốt đẹp.

Không nơi nương tựa Nê Bình ngõ hẻm thiếu niên, bị những cái này

người xứ khác mở miệng một tiếng người quê mùa tiện mệnh, chợ búa ngô hẹp đào đất ăn sâu kiến.

Thế nhưng là thiếu niên cuối cùng có cuộc sống của mình muốn qua, hẳn cũng rất muốn muốn chính mình sống được tốt, không phải ham hưởng thụ, trên thực tế thiếu niên từ nhỏ đã là một cái rất có thể chịu được cực khổ hài tử, hẳn chỉ là đơn thuần nghĩ đến cha mẹ nếu là ở dưới tuổi vàng có biết, bọn hắn khẳng định liền sẽ yên tâm, mặc dù Trần gia cũng chỉ có Trần Bình An một người, nhưng là một người, như cũ cũng có thể vượt qua ngày tốt lành, liền mang ý nghĩa từ cha mẹ truyền thừa cái nhà này, cũng không tệ lắm, dù là cái nhà này chỉ còn người kế tiếp.

Dù là cho dù có tiền mua câu đối xuân, yêu cầu thiếu niên chính mình một người dán thiếp, sẽ không có người nói cho Trần Bình An là sai lệch nghiêng qua vẫn là chỉnh ngay ngắn, cái kia dán tại môn trên đầu chữ phúc, yêu cầu chính mình đỡ cái thang, cũng không có người đỡ.

Người sống một thế, sinh tử tự chịu, không nghĩ cùng lão thiên gia cầu bất kỳ vật gì.

Cho nên loại người này nhìn như thật tốt tính, kỳ thật xương cốt phá lệ cứng rắn. Mệnh cũng sẽ nhất là cứng rắn.

Đi ra Nê Bình ngô hẻm thiếu nữ, nàng đột nhiên có chút thất lạc, cũng có chút áy náy.

Vì mình không cáo mà biệt.

Trần Bình An trở lại phòng sau, đối ngọn đèn ngấn người.

Mơ mơ màng màng, Trần Bình An giống như ngủ không phải ngủ, giống như mộng không phải mộng.

Hắn giống như không hiểu thấu liền đi tới Lang Kiều phía Nam, chỉ nhớ

mang máng trên đường đi đen kịt, liền hấn cũng không nhìn thấy ngoài vài thước cảnh tượng.

Nhưng khi hấn một cước đạp vào bậc thang về sau, giữa thiên địa, bỗng nhiên đại phóng quang minh.

Trần Bình An ngơ ngơ ngác ngác đi tại Lang Kiêu qua nói, đột nhiên hành lang nói trung ương nơi đó, tách ra vô cùng lóa mắt tuyết trắng quang mang, phảng phất so trước đó thiên địa quang minh càng thêm chói mắt, ẩn chứa đạo ý càng thêm cao thượng, Trần Bình An rõ ràng nhói nhói đến con mắt rơi lệ, nhưng là chẳng biết tại sao, ngược lại có thể càng thêm rõ ràng nhìn thấy nơi đó kỳ dị phong cảnh.

Có một vị cao lớn nhân vật, khuôn mặt mơ hồ, đứng tại Lang Kiêu ở trong.

Có chút tương tự Trần Bình An tại hẻm nhỏ bắt đầu thấy Tề tiên sinh, tay áo phiêu diêu, một thân tuyết trắng, như rất giống tiên.

Nhưng là thoát cương ngựa hoang đồng dạng hỗn loạn lặn ý thức ở trong, Trần Bình An vô cùng xác định mắt tiên nhân vật, so Tề tiên sinh càng thêm hư vô phiêu miểu, tựa như hấn hoặc là nàng khoảng cách nhân gian càng xa.

Trần Bình An chậm rãi tiến lên, tại một bên phảng phất có hồ mị nữ tử mảnh nói nỉ non, mê hoặc nhân tâm, "Quỳ xuống a, liền có thể vận may phủ đầu."

Về sau lại có người uy nghiêm hét lớn, chấn nhiếp lòng người: "Phàm phu tục tử, còn không mau mau quỳ xuống!"

Lại có công chính thanh âm bình thản lạnh nhạt nói: "Như người thế tục, yêu cầu quỳ xuống thiên địa quân thân sư, vừa quỳ lại quỳ có làm sao, đối lấy một cái Đại Đạo trèo lên đỉnh."

Còn có tang thương khàn khàn tiếng nói vang lên, "Cái quỳ này, chẳng khác nào đi qua trường sinh cầu, leo lên mây xanh bậc thang, vượt qua thiên địa hố, đừng muốn chần chờ, mau mau quỳ xuống, thiên cho không lấy, phản thụ tội lỗi!"

Một tiếng quen thuộc tiếng nói kiệt lực vang lên, "Trần Bình An, mau mau dừng bước! Cũng không muốn tiến lên, cũng không cần quay người, càng không thể quỳ xuống. Chỉ cần tại nguyên chỗ kiên trì một nén nhang liền có thể, người một giới phàm nhân thân thể, có thể gánh chịu bao nhiêu cân lượng thần khí ý nguyện ? Không cần nghịch thiên hành sự. . ."

Có điểm giống là Dương lão đầu rắn dạy cùng khuyên bảo.

Chỉ là lão nhân tiếng nói càng đến sau một bên càng thấp.

Cùng lúc đó, lại có người ấm thuần cười nói: "Trần Bình An, không ngại đứng thẳng, đi lên phía trước mấy bước thử nhìn một chút ?"

Cái này giống như là Tề tiên sinh.

Trần Bình An bằng vào bản năng mà thẳng tắp cái eo, dừng lại bước chân, ánh mắt mờ mịt mà bốn phía nhìn quanh.

Hắn chỉ biết mình có rất nhiều vấn đề, muốn hỏi Tề tiên sinh.

Rất nhiều tiếng ồn ào âm liên tiếp, "Đây là Mã Khổ Huyền nên được cơ duyên! Người này tiểu tử nhanh chóng lăn ra ngoài!"

"Chính là Mã Khổ Huyền lấy không được, cũng nên thuận thế rơi vào cái kia thiên tiên bại hoại Ninh Diêu chi thủ, người là cái thá gì!"

"Người này một chi Trần thị chính là một bãi không đỡ nổi bùn nhão,

sớm nên hương hỏa đoạn tuyệt, cũng dám thề nhỏ dãi thần vật, vô liêm sỉ tiểu tạp chủng!"

"Trần Bình An, người không phải rất quan tâm Ninh Diêu cùng Lưu Tiệp Dương bọn hã à, quay người trở về tiểu trấn a, đem cơ duyên để lại cho người bằng hữu, không phải tốt hơn ? Tề Tĩnh Xuân đã dùng hã vừa chết đem đổi lấy các người những này phạm nhân an ổn, về sau an tâm làm ông nhà giàu, lấy vợ sinh con, còn có kiếp sau, chẳng phải là rất tốt ?"

"Dám can đảm lại tiến lên một bước, liền đem người nghiền xương thành tro!"

Trần Bình An bước ra một bước.

Lang Kiêu ầm vang chấn động.

Thiên địa yên tĩnh, tạp âm biến mất.

Có thờ dài, có sợ hãi, có bối rối, có kính sợ, có thốn thức, một đoàn loạn ma.

Trần Bình An một bước đi ra về sau, liền tự nhiên mà vậy đi về phía trước ra bước thứ hai, lúc này hã mới phát hiện Tề tiên sinh cùng mình, sóng vai mà đi.

Cả tòa Lang Kiêu cùng Lang Kiêu bên ngoài, đột nhiên lại trở nên đưa tay không thấy được năm ngón.

Thiếu niên trước đó dừng bước thời điểm, liền đã không còn bị tia sáng đâm vào rơi lệ, lúc này không khỏi liền lập tức nghẹn ngào, linh tê chỗ đến, hỏi: "Tề tiên sinh, người là muốn đi sao ?"

"Ừm, muốn đi. Bên ngoài có quá nhiều người, hi vọng ta chết, cũng

không phải do chính ta làm lựa chọn."

"Tề tiên sinh, vậy chúng ta đi muốn gặp ai ?"

"Không phải 'Chúng ta', là người. Người muốn gặp là một vị. . . Lão nhân ?"

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn.

Tề tiên sinh giống như bị người một kích đánh bay, nhưng là Tề tiên sinh ngược lại cười mở cười to, cuối cùng không quên trầm giọng nói: "Trần Bình An, Đại Đạo ngay tại dưới chân, đi!"

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, giơ chân lên chuẩn bị bước ra bước thứ ba.

Có một cái vang lên cực xa, cực cao địa phương tiếng nói, trong nháy mắt xuyên thấu từng tầng từng tầng thiên địa, mỉm cười nói: "Quá tam ba bận, chạm đến là thôi."

Lang Kiêu ở giữa bên kia tùy theo có người hừ lạnh một tiếng.

Trần Bình An đột nhiên bừng tỉnh, phát hiện mình gục xuống bàn, ngọn đèn còn đang thiêu đốt, thiếu niên vô ý thức quay đầu nhìn về ngoài cửa sổ.

Trời đã sáng.

P/s: ôi má ơi truyện hack cmn nào quái

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Có chút ưa thích

Trần Bình An vẻ mặt hốt hoảng mà đi ra khỏi phòng, đi vào tiểu viện, ngẩng đầu nhìn lại, mặt trời chói chang trên không, ánh mắt càng rõ ràng, bầu trời như là cởi xuống từng tầng từng tầng men sắc sứ phơi, trơn bóng động lòng người.

Trần Bình An trong lúc vô tình phát giác được hô hấp có chút ngưng trệ, liền ngồi tại ngưỡng cửa, bình khí ngưng thần, hai tay mười ngón kết kiếm lô quyền thung.

Sau một nén nhang, Trần Bình An lúc này mới cảm thụ khí tức bình ổn thông thuận, vừa muốn đứng người lên, khoé mắt dư quang thoáng nhìn, đặt mộng ngồi trở lại cánh cửa, trừng lớn con mắt nhìn lại, không biết khi nào sân nhỏ nơi hẻo lánh, an an tĩnh tĩnh nằm lấy một khối màu đen tảng đá, thế gian tốt nhất Ma Kiếm thạch, Trảm Long Thai!

Trần Bình An tranh thủ thời gian đứng dậy, bước nhanh tới, ngồi xổm người xuống cẩn thận xem xét, cùng trước đó toà kia sụp đổ Thiên Quan tượng thần cái bệ so sánh, giống như bị người cắt đứt hũ, một đao thẳng tắp đi xuống, liền gọn gàng mà đứt khoát mà một phân thành hai. Trần Bình An xoa cái cằm, từng chút từng chút chuyển vị trí, đổi một cái phương vị ngồi xổm, Đông Nam Tây Bắc chuyển một vòng, cái mộng trở về chỗ cũ sau, càng xác định, chính là "Bồ Tát gậy đầu" tôn này tượng thần dưới chân cái bệ.

Cái này khiến Trần Bình An sợ hãi, Ninh cô nương mặc dù ưa thích kể một ít nói rất lớn, nhưng là nàng tất cả thờ ơ lời nói, tuyệt đối sẽ không có nửa điểm làm bộ, nàng nói kiên cố dị thường Trảm Long Thai, chỉ có thể bị đại kiếm tiên hoa lớn đại giới mới có thể bổ ra, Trần Bình An liền vững tin không thể nghi ngờ. Như vậy khối này Trảm Long Thai là mình mọc chân, sau đó một đường chạy đến hắc Trần Bình An nhà cửa ?

Bây giờ Trần Bình An đã biết rõ trên đời thật có thần tiên quý quái, còn có vô số kẻ sơn tiêu tinh mị, nhưng là tảng đá thành tinh, khả năng không lớn a? Lại nói, nó chạy trong nhà ai cũng có thể hưởng chút phúc, chạy chính mình nhà này tòa nhà ngoại trừ bị tội còn có thể làm cái gì, có đần như vậy tảng đá tinh sao?

Trần Bình An thử thăm dò hỏi: "Uy, người có thể nói chuyện không ? Có lẽ có thể nghe hiểu ta nói gì sao?"

Đương nhiên không thể.

Nghi thần nghi quỷ thiếu niên lay động đầu, nhìn không đủ.

Đại khái là trước đó cái kia mộng cảnh quá mức rõ ràng, Trần Bình An kỳ thật đến bây giờ còn không có tỉnh lại đây, dẫn đến bây giờ nhìn cái gì đều lộ ra cổ quái.

Rất nhiều năm đó không có suy nghĩ sâu xa việc nhỏ, bây giờ nối liền nhau, giống như lập tức liền nói đến thông.

Tề tiên sinh nói trên đời hoàn toàn chính xác có, Ninh Diêu càng là nói qua bên ngoài thiên địa kỳ quái,

Cho dù là Diêu lão đầu, kỳ thật cũng đã sớm vụn vụn vặt vặt nói rất nhiều, thật đơn giản vào núi một chuyện, có rất nhiều chú trọng, Diêu lão đầu đã từng nói rất nhiều, tỉ như những cái này không đáng chú ý cây già tảng, có thể là Sơn Thần ghế ngồi, ngồi không được. Còn nói dưới gầm trời núi, vô luận lớn nhỏ, kỳ thật một mạch tương thừa, chỉ bất quá có tổ tôn phân chia.

Trần Bình An tại thời khắc này, đột nhiên rất ngạc nhiên, rất muốn biết rõ tiểu trấn chỗ Ly Châu động thiên, đến cùng như thế nào mới có thể nhìn thấy toàn cảnh ? Có phải hay không chỉ có leo đến tòa kia so Phi

Vân Sơn ngọn núi cao hơn, mới có thể nhìn một cái không sót gì ?

Trần Bình An thu hồi suy nghĩ, cúi đầu nhìn lấy khối kia màu đen tảng đá, nghĩ đến muốn đem nó chuyển đi thợ rèn cửa hàng, Ninh cô nương khẳng định cần phải khối này Ma Kiếm thạch. Về phần đến lúc đó Ninh cô nương xử trí như thế nào tảng đá, là lựa chọn chính mình mài kiếm, vẫn là giao cho Nguyễn sư phó, xem như hỗ trợ đúc kiếm tạ lễ, Trần Bình An dù sao không quan trọng, hấn chỉ rất là hiếu kỳ Ma Kiếm thạch đến cùng như thế nào mài kiếm, sẽ không phải cùng chính mình mài đao bổ củi không sai biệt lắm ?

Trần Bình An làm sự tình xưa nay không dây dưa dài dòng, quyết định về sau lập tức động thủ, duỗi ra hai tay đem Ma Kiếm thạch nhắc lên, có thể nhắc cách mặt đất hơn tấc khoảng cách, có chút nặng nề, nhưng còn không đến mức mang không nổi, như vậy cũng tốt xử lý, Trần Bình An đi gian phòng tìm đến một cái cái sọt.

Rất nhanh thiếu niên liền công cái sọt đi tại Nê Bình ngô hẻm, Ma Kiếm thạch phía trên che phủ một cái quần áo.

Đi ra Nê Bình ngô hẻm sau, Trần Bình An phát hiện trên đường cái người đi đường đông đúc, đoán chừng là trận kia đột nhiên xuất hiện đêm tối, để cho người ta sợ đến hoảng, bây giờ thật vất vả thấy được lớn mặt trời, liền đều nghĩ đến đi ra thông khí. Cho nên tuyệt đại đa số tiểu trấn bách tính đều rời đi nhà cửa, đi ra ngô hẻm đi vào đường cái, nghị luận ầm ĩ, lúc thỉnh thoảng có người vội vàng chạy qua, la hét Thiết Tòa Tỉnh đã triệt để khô cạn, liền đầu kia treo trong giếng không biết trăm ngàn năm xích sắt, cũng cho nhà ai khốn nạn cho vụng trộm mang đi giấu ở nhà. Càng có e sợ cho thiên hạ bất loạn hài đồng hài tử, tốp năm tốp ba, lanh lợi, vui mừng nhảy nhót, loạn thất bát tao nói cây kia lão hòe thụ biến cố.

Nguyên lai cây kia lão hòe "Trong vòng một đêm" nhổ tận gốc, ngã vào trên đường cái, đầy đất vỡ vụn nhánh hòe cùng khô héo lá hòe, ngay từ

đầu rất nhiều phụ cận bách tính cảm thấy chớ lãng phí, liền thuận tay nhặt được cành lá về nhà nhóm lửa, một chút cái bại hoại thanh niên trai tráng, không tình nguyện bị nhà mình bà di thúc giục, mang theo đao bổ củi đi bổ chặt càng thô to một chút nhánh hòe. Không phải là không có người ngăn cản, đời này qua đời khác sinh hoạt tại lão hòe thụ xung quanh một bên tiểu trấn lão nhân, phần lớn đau lòng nhức óc, đối với những cái kia chiếm loại này thất đức tiện nghi hán tử bà nương, trực tiếp chửi ầm lên, cũng có lão nhân tận tình khuyên bảo nói lão hòe cùng tiểu trấn sâu xa, nói cây này là có linh khí, qua nhiều năm như vậy, liền cành khô rơi xuống cũng chỉ chọn trời tối người yên thời điểm, không muốn nện ở trên đầu người, càng không nói mỗi khi gặp thu hoạch không tốt thời điểm, cây già hoa hòe như gạo, lấp đầy bao nhiêu người bụng.

Không có tác dụng.

Những cái kia thanh niên trai tráng nam nhân hoặc là hờ hững, một mực vui đùa chốn cây, tính tình kém một chút, liền cùng lão nhân nổi lên xung đột, xô xô đẩy đẩy. Tóm lại có chút loạn.

Nghe được lão hòe thụ bên kia động tĩnh sau, Trần Bình An cũng cái sọt, do dự, liền thả chậm bước chân, ba bước một quay đầu, nhìn về phía lão hòe phương hướng. Trực giác nói cho hắn biết hắn là đi cây hòe bên kia ngó ngó, nhưng là đáy lòng lại có một cái thanh âm, để hắn nhanh đi thợ rèn cửa hàng.

Hắn đột nhiên nhìn thấy một cái gió đồng dạng linh xảo bóng người, từ chính mình bên cạnh sát vai mà qua, là cái người mặc đỏ thẫm áo bông tiểu cô nương, để cho người ta dở khóc dở cười là tiểu khuê nữ trên bờ vai, khiêng một cây thô như thanh niên trai tráng cánh tay nhánh hòe, nhánh hòe mấy người lớn, tiểu cô nương bước chân nhanh chóng, cùng bánh xe giống như, hoạt bát dí dỏm cực kì.

Trần Bình An một chút liền nhận ra nàng, là cái kia độc lai độc vãng tiểu

cô nương, tới lui như gió, ưa thích tại tiểu trấn bốn phía dạo chơi, nàng cùng Cố Sán thuộc về không đánh nhau thì không quen biết, trước đó không lâu tại Thanh Ngưu Bối lại gặp qua một lần, nàng đi theo những cái kia nhân vật thần tiên bên cạnh, giống như cùng vị kia tuổi trẻ đạo cô quan hệ tốt cực kỳ, Trần Bình An còn đưa cho nàng một khối nhỏ Xà Đảm Thạch.

Trần Bình An tranh thủ thời gian lên tiếng gọi nàng, áo bông màu hồng tiểu cô nương quay đầu qua, thấy là Trần Bình An sau, nhếch miệng cười một tiếng, một đôi biết nói chuyện thu thủy đôi mắt, giống như đang nói người có việc mau nói a, ta nghe đâu, ta còn muốn vội vàng con kiến dọn nhà!

Trần Bình An nhin cười, ngoắc nói: "Ta thương lượng với người chút chuyện, nhiều nhất chậm trễ người trong chốc lát."

Đỏ thắm áo bông tiểu cô nương, khiêng nhánh cây liền lôi lệ phong hành mà chạy tới, có chút nghiêng người, nàng nâng đầu lên, hơi nghi hoặc một chút.

Trần Bình An hỏi: "Cái này đoạn nhánh cây, người là từ lão hộc thụ bên kia chuyển đến a ?"

Tiểu cô nương dùng sức gật đầu, tiếc nuối nói: "Không nhanh một chút, cũng bị người đoạt sạch. Ta sức lực nhỏ, chỉ có thể chuyển đến hơi lớn như vậy, ta tranh thủ nhiều chạy mấy chuyến."

Trần Bình An tâm tư gấp chuyển, thử thăm dò hỏi: "Nhà người nếu như là tại Phúc Lộc Nhai bên kia, vậy liền xa, người nếu như tin được ta, trước tiên có thể đem nhánh hộc đặt ở nhà ta sân nhỏ, người dạng này liền có thể vừa đi vừa về nhiều chạy mấy chuyến."

Tiểu cô nương yên lặng cân nhắc hơn thiệt, nghiêm túc suy nghĩ đồng thời, nàng một mực đang quan sát Trần Bình An ánh mắt cùng sắc mặt,

đại khái là cảm thấy Trần Bình An không có ý xấu, nàng gật đầu nói: "Vậy người muốn ta làm cái gì ? Trước đó nói tốt, ta nhưng gánh không nổi quá lớn nhánh cây, rất nặng, ta hiện tại bả vai liền có chút giống như là lửa đốt lấy."

Trần Bình An móc ra một chuỗi chìa khoá, hái xuống trong đó một cái, đưa cho tiểu cô nương, "Đây là nhà ta cửa sân chùa khoá, người cầm. Ta không cần người làm nhiều cái gì, chỉ là để người đoạt cây hòe nhánh thời điểm, nhìn xem trên mặt đất có không có không có biến vàng lá cây, có mà nói liền nhớ kỹ giúp ta thu lại."

Nàng không có tiếp nhận chìa khoá, trừng lớn con mắt, "Liền cái này ?"

Trần Bình An cười nói: "Đối với, liền cái này. Người biết rõ nhà ta địa phương a?"

Nàng ừ một tiếng, "Nê Bình ngô hẻm tay phải một bên đếm lên, cái thứ mười hai tòa nhà."

Nàng cuối cùng vẫn là không có tiếp nhận chìa khoá, "Nhà người bên kia tường viện không cao, ta có thể đem nhánh hòe nhẹ nhàng bỏ vào, không cần mở ra cửa sân."

Trần Bình An mới thu hồi chìa khoá, áo bông màu hồng nữ hài đã quay người chạy vội rời đi.

Trần Bình An cảm thấy nàng tựa như là tiến vào núi chính mình, nàng là đi đường phố mặc ngô hẻm, hẳn là trèo đèo lội suối.

Trần Bình An đi ra tiểu trấn, một mực đi về phía Nam, đợi đến hẳn tới gần "Lang Kiều" thời điểm, ngạc nhiên phát hiện Lang Kiều không thấy.

Đã khôi phục thành ký ức ở trong toà kia cũ kỹ cầu đá vòm.

Chẳng biết tại sao, Lang Kiều mặc dù mới tinh đại khí, còn mang theo chói sáng chữ vàng tấm biển, nhưng Trần Bình An vẫn là ưa thích trước mắt cầu cũ.

Trần Bình An đứng tại cầu đá này một đầu, không khỏi nhớ tới cái kia vô pháp giải thích mộng, hít thở sâu một hơi, chậm rãi đi đến sườn dốc.

Càng là tới gần cầu trung ương, Trần Bình An thì càng khẩn trương, vốn là mồ hôi đầm đìa, càng thêm mồ hôi như mưa rơi, chỉ là chờ hẵn đi thẳng đến cầu hình vòm một đầu kia, cũng không có bất kỳ cái gì sự tình phát sinh, Trần Bình An tự giễu cười một tiếng, tăng tốc bước chân hướng thợ rèn cửa hàng đi đến.

—— ———

Thanh Ngưu Bối bên kia, Dương lão đầu ngồi tại màu xanh dốc đá biên giới, từng ngậm từng ngậm quất lấy thuốc lá sợi.

Lão nhân dưới chân đầm nước, gợn sóng từng trận, sóng nước lấp lánh, mặt nước phía dưới, giống như có một số lớn một số lớn cây rong tại lay động, lớn mặt trời bên dưới, vẫn là lộ ra một luồng vô pháp nói rõ âm trầm quỷ quyết.

Trên mặt nước, dần dần hiện ra một trương mơ hồ bà lão gương mặt, nhưng là nàng lại có được một đầu quạ mái tóc màu xanh, ở trong nước nở rộ, lúc này bà lão như cha mẹ chết, run giọng nói: "Đại tiên, đêm qua ta là thật không dám tới gần bên kia a, ta thử nhiều lần, thoáng qua một cái đến liền giống như là chui vào chảo dầu, so thiên đao vạn quả còn khó chịu hơn, đại tiên, người liền bỏ qua cho nhỏ bé a, thật sự là không có cách nào a."

Dương lão đầu lạnh lùng nói: "Ta không phải đến hưng sư vấn tội, người về sau cũng giống vậy, chỉ cần làm khả năng cho phép sự tình, nghiêm túc, là có thể. Bất quá bây giờ có một cái cơ hội ngàn năm một thuở, bày

ở trước mặt người, liền xem chính người có dám hay không tranh thủ."

Bà lão u gương mặt theo nước lắc lư, không nói ra được quý khí âm trầm, nghe được vị kia đại tiên cố ý vì chính mình chỉ điểm ra một con đường sáng, tranh thủ thời gian bày ra rửa tai lắng nghe tư thái.

Lão nhân chậm rãi nói rằng: "Bây giờ tiểu động thiên đã chậm rãi trở về nhân gian, cùng đại địa tiếp giáp, đang đứng ở bóm rễ sinh chồi thời kỳ mấu chốt, qua không được bao lâu, liền muốn cùng Đại Ly vương triều bản đồ đồng khí liên chi, người sở dĩ chỉ có thể được xưng là Hà bà, mà không phải Hà Thần, tựa như là ở thế tục vương triều, người vẫn chỉ là cái không vào thanh lưu phẩm trật quan lại nhỏ, cũng không chân chính thu hoạch được quan thân, kém một bước, khác biệt một trời một vực."

Hắn dùng hết tẩu thuốc hướng cầu đá vòm bên kia một chỉ, "Sở dĩ như vậy, căn nguyên không ở chỗ người hạt cảnh nhỏ, mà ở chỗ địa bàn của người bị chặn ngang chặt đứt, nhìn thấy toà kia cầu không, chính là nó đem người tương lai hương hỏa chặt đứt, người bây giờ chỉ cần có thể từ dưới gầm cầu đi qua, liền có thể có một phần lớn tiền đồ. Người vị trí con suối nhỏ này, tương lai sẽ trở thành rất nhiều trọng yếu dòng sông đầu nguồn, đừng nói là một đầu tóc xanh dài không quá mấy trăm dặm hạ đẳng Hà Thần, chính là bị Đại Ly sắc phong vì Giang Thần, sợi tơ dài tới mấy ngàn dặm, cũng không khó."

Bà lão tròn mắt có chút chuyển động.

Dương lão đầu cũng không thúc giục, cười nói: "Trong bùn nhão năm lấy kỳ thật cũng rất thoải mái, đúng không đối với, tại sao phải người khác nâng đỡ, đúng không đúng?"

Bà lão trước đó sinh lòng khiếp ý không dám một ngụm ứng xuống, lúc này nghe được đại tiên châm chọc khiêu khích, trong lòng biết không ổn, lập tức xin khoan dung, đắm sâu nước suối lập tức cuộn cuộn.

Lão nhân thờ ơ, lạnh nhạt nói: "Tiếp tục làm chó vầy đuôi mừng chủ cá chạch, vẫn là hóa thành tọa trấn một phương thủy vận Hà Giao, ở đây nhất cử. Còn có, đừng quên lúc trước ta là đã nói với người như thế nào, con đường này, không có đường quay về có thể đi, chỉ có thể một con đường nhỏ đi đến đen, dưới gầm trời không có nhất lao vĩnh dật chuyện tốt, nói câu khó nghe, tiểu trấn bách tính ai cũng có thể có thiện báo, nhưng là như thế nào cũng không tới phiên người."

Vị kia thần thông quảng đại đại tiên, càng là như thế mây trôi nước chảy, Hà bà bà lão càng là trong lòng bồn chồn, cuối cùng hung hăng cắn răng một cái, mãnh liệt lặn xuống nước.

Sau một lát, bà lão thân ảnh biến mất không thấy, nhưng là tại Thanh Ngư Bối cùng cầu đá vòm ở giữa nước suối bên trong, giống như có một vệt u lục bóng tối, xiêu xiêu vẹo vẹo hướng hạ du.

Cái này đạo bóng tối tới gần cầu đá vòm sau, tốc độ chậm dần, cuối cùng quả thực chính là rùa đen hoa thủy đồng dạng.

Khoảng cách cầu đá vòm toà kia đầm sâu còn có hơn mười trượng, Hà bà bà lão bóng người bỗng nhiên gia tốc, hiển nhiên là cầu phú quý trong nguy hiểm, muốn liều mạng một lần.

Bơi một cái mà qua.

Thông suốt.

Bà lão một hơi xông ra mấy chục trượng sau, dưới nước bóng người đánh một cái xoáy, vì ăn mừng sống sót sau tai nạn, kim lòng không được mà từng vòng từng vòng chuyển động bắt đầu, một đoàn tóc xanh quấn quanh cổ kia đã mất huyết nhục gầy còm thể xác.

Vị này Hà bà đứng thẳng lơ lửng tại nước suối ở trong, ngẩng đầu nhìn về phía toà kia cầu đá vòm, rốt cục rõ rõ ràng ràng thấy được thanh kia

cũ kiếm đầu.

Vẫn như cũ vết rỉ loang lỗ, cùng với nàng vẫn là thời thơ ấu, lúc tuổi nhỏ, thiếu phụ lúc nhìn thấy, cũng không một chút thay đổi.

Nhưng là sau một khắc, chỉ là nhìn nhiều cũ kiếm đầu cái nhìn này Hà bà bà lão, một đôi tròng mắt tại chỗ bạo liệt.

Kêu rên.

Nước suối lẫn lộn, bọt nước từng trận.

Hồi lâu sau, một đoạn này dòng suối nhỏ cuối cùng khôi phục gió êm sóng lặng, bà lão một lần nữa sinh ra một đôi con mắt, nhưng là nàng trở nên khí tức yếu đuối, bên tai vang lên vị kia đại tiên tiếng nói, "Người ta không có thềm để ý tới người, đó là người tổ tiên bốc lên khói xanh, người đừng được một tắc lại muốn tiến một thước. Về sau đi qua cầu đá thời điểm, nhớ lấy không cần ngăn đầu."

Bà lão ngập ngà ngập ngừng nói: "Không dám, cũng không dám nữa."

Dương lão đầu tiếng nói sâu kín truyền đến, "Người một mực hướng hạ du đi, thử nhìn một chút có thể bơi tới chỗ nào. Đi qua toà kia tiệp thợ rèn thời điểm, cũng đừng quá càn rỡ. Bất quá không cần quá lo lắng, người tồn tại, có thể làm cho đầu này nước suối trở nên càng 'Âm trầm', một khi thúc đẩy sinh trưởng ra thủy tinh, có lợi cho đúc kiếm rèn luyện, cho nên vị kia Nguyễn sư, sẽ không làm khó người. Người nếu là làm việc cần cù, nói không chừng người ta sẽ còn bố thí cho người một điểm cơ duyên. Ly Châu động thiên mặc dù vỡ vụn, linh khí cấp tốc chảy đi bốn phía, nhưng nói chung còn có thể kéo dài cái ba bốn mươi năm, Nguyễn sư Thánh Nhân chi vị, vững chắc cực kì, với hấn mà nói, ngược lại là chuyện tốt."

Bà lão thở phào nhẹ nhõm, nịnh nọt nói: "Cần tuân đại tiên pháp chỉ."

Thanh Ngưu Bối bên này, có người trong lời nói tràn đầy khâm phục, "Tiền bối thật lớn thần thông, lại có thể tự hành sắc phong một phương Hà bà, mẫu chốt là còn có thể không kinh nhiều đến Thiên Đạo."

Dương lão đầu y nguyên bảo trì ban đầu tư thế ngồi, đầu cũng không chuyển, cười lạnh nói: "Hà bà, cùng Hà Thần, kém một chữ, khác nhau một trời một vực. Như người loại này người đọc sách, sẽ không hiểu?"

Người đến chính là Quan Hồ thư viện lớn nhất đọc sách hạt giống, Thôi Minh Hoàng, hắc hắc là sẽ là vị cuối cùng rời đi nơi này người xứ khác.

Vị này phong thần ngọc lẫm anh tuấn thư sinh, cười nói: "Đã rất làm người nghe kinh hãi. Tại một đầu chặn đầu trên đường, ngạnh sinh sinh rẽ ra đường nhỏ đến, loại này thủ bút, không phải do văn bối không bội phục."

Dương lão đầu lạnh nhạt hỏi: "Tiểu tử, người biết rõ thân phận của ta?"

Thôi Minh Hoàng lắc đầu cười nói: "Sơn chủ trước đó cũng không cáo tri, nhưng là ta miễn cưỡng đoán ra một điểm mách khéo."

Dương lão đầu không kiên nhẫn nói: "Đi đi đi, tiểu tử người còn chưa đủ tư cách cùng ta đàm, đổi thành các người Sơn chủ còn tạm được."

Thôi Minh Hoàng chẳng những không có rời đi, ngược lại tại Thanh Ngưu Bối ngồi trên mặt đất, ngồi xuống trước đó, không quên đưa tay đem bên hông ngọc bội cẩn thận từng li từng tí kéo lại, để tránh đụng vào trên vách đá, hắc ngẩng đầu nhìn lại không che đậy xanh thắm bầu trời, nhẹ giọng nói: "Chỉ có một thân thông thiên tu vi, vì bảo vệ toà này Ly Châu động thiên, không cho Thiên Đạo thẩm thấu tiến đến một chút, đúng là nửa điểm cũng không muốn sử ra, đến cuối cùng chỉ có thể dựa vào hai cái bản mệnh chữ, chân chính liều chết đến cuối cùng. Dương lão tiên sinh, người nói chúng ta vị này Tề tiên sinh, đến cùng cầu cái gì?"

Lão nhân chỉ là hút thuốc, vẽ mặt âm trầm.

Thôi Minh Hoàng thì thảo nói: "Nếu là cầu một cái 'Vì sinh dân lập mệnh', vậy cũng quá thua lỗ, hẵn là Tề Tĩnh Xuân a, Sơn Nhai thư viện Sơn chủ, Nho giáo thứ tư thánh đặc ý đệ tử, hẵn một cái mạng, đổi lấy năm sáu ngàn phàm phu tục tử kiếp sau đời sau, có lời sao? Ta nhìn không có lời, nếu đổi lại là ta, tuyệt đối không làm được."

Dương lão đầu phun ra một ngụm sương khói, "Lời này của người, cũng chỉ có thể cùng ta lải nhải, bằng không truyền đi, người này đời cũng đừng hòng làm thư viện Sơn chủ. Xem ở người nói trước đi vài câu lời trong lòng phân thượng, chúng ta tùy tiện tâm sự?"

Người đọc sách mỉm cười nói: "Vậy thì tốt quá, văn bối cầu còn không được."

Lão nhân nhìn qua mặt nước, "Bất quá trước lúc này, ta muốn hỏi người một vấn đề."

Thôi Minh Hoàng gật đầu nói: "Tiền bối hỏi chính là."

Lão nhân chậm rãi nói: "Từng bước một đem Tề Tĩnh Xuân bức đến cái kia chỉ có cầu chết hoàn cảnh, có phải hay không là người thủ bút?"

Thôi Minh Hoàng đầu tiên là sững sờ, lập tức cười khố, cuối cùng tự giễu nói: "Tiền bối có phải hay không quá coi trọng ta?"

Dương lão đầu không có quay đầu, từng đoàn từng đoàn sương khói tại lão nhân trước người lượn lờ dâng lên, "Ta bản sự khác không, nhìn lòng người một chuyện, vẫn tính được tầm tạm. Cho nên người không nên tới nơi này."

Thôi Minh Hoàng cười giải thích nói: "Cho dù là trẻ một chút mà tính, từ

ta Nho gia thứ tư thánh tại văn miếu vị trí lần thứ nhất hạ xuống, dùng cái này xem như bắt đầu, đó cũng là tám mươi năm trước sự tình, ta bây giờ bất quá thành gia lập thất chi niên, nói thế nào đến báo ?"

Lão nhân quay đầu qua, cười tủm tỉm nói: "Người ý tứ, nói là chính mình bất quá trùng hợp tới nơi này lấy đi trấn quốc ngọc khuê, lại trùng hợp đụng tới cái này cái cọc thăm án mà thôi, thuộc về bùn vàng mong rơi vào trong đũng quần, không phải cứt cũng là cứt ?"

Thôi Minh Hoàng vẻ mặt tự nhiên, cười nói: "Thế sự vô thường, vô xảo bất thành thư."

Dương lão đầu ha ha cười, ngoài cười nhưng trong không cười.

Thôi Minh Hoàng không muốn tiếp tục vô ích đi xuống, đi thẳng vào vấn đề nói: "Văn bối đối toà kia Phi Vân Sơn tình hữu độc chung, hi vọng đưa nó xem như một tòa tân thư viện địa chỉ, văn bối tới đây là khách, nhập gia tùy tục, về tình về lý, cũng hẳn là cùng Dương lão tiên bối lên tiếng chào hỏi. Không biết rõ tiên bối có yêu cầu gì ?"

Dương lão đầu nhíu lại mặt, giữ im lặng.

Thôi Minh Hoàng tựa hồ không dám tự tiện thúc giục lão nhân, chậm rãi đứng dậy, nhẹ giọng nói: "Tiền bối yên tâm, chỉ cần tiền bối một ngày không gặt đầu, văn bối thư viện liền một ngày không dám phá thổ động công. Nếu như ngày nào tiền bối cảm thấy việc này có thể thực hiện, có thể cho Diêu Vụ đốc tạo nha thự bên kia, mang hộ câu nói cho Quan Hồ thư viện Thôi Minh Hoàng là đủ."

Dương lão đầu ừ một tiếng, không có từ chối người ở ngoài ngàn dặm.

Thôi Minh Hoàng thở dài cáo từ.

So với Hà bà bà lão loại này nhỏ quân cờ, có thể hay không chính thành

tự thân vị, vẫn là Quan Hồ thư viện muốn tại Đại Ly vương triều, tìm kiếm một khối cờ vây bên trên thuộc địa, chọn trúng toà kia Phi Vân Sơn, kỳ thật lão nhân đối với mấy cái này cũng không quá để tâm, bởi vì không nâng nặng nhẹ.

Lão nhân duy nhất để ý sự tình, là đêm đó Tề Tĩnh Xuân đến Lang Kiều, cùng Nguyễn Cung nói cái gì, cuối cùng hắc ngòi một mình ở Lang Kiều một đêm, hừng đông về sau mới đứng dậy trở về tiểu trấn, tại cái kia trong lúc đó, Tề Tĩnh Xuân lại đến cùng nói cái gì, làm cái gì ?

Lão nhân mang theo tẩu thuốc cũ đứng người lên, thấp giọng mắng nói: "Liền không có một cái là để cho người ta bớt lo."

—— ———

Học thực nội, bốn cái môn đồng hai mặt nhìn nhau.

Bọn nhỏ không có nhìn thấy Tề tiên sinh, ngược lại là vị kia giống như một năm đến cuối đều tại quét đất lão đại gia, đổi lại một thân cùng Tề tiên sinh trang phục tương tự nho sam, bên hông treo một cái ngọc bội, sương tóc trắng thu thập đến chỉnh chỉnh tề tề, đầu đội cao quan, lão nhân ngồi tại nguyên bản Tề tiên sinh vị trí bên trên, nói cho bốn cái hài tử, Tề tiên sinh đã từ đi tiên sinh dạy học cùng thư viện Sơn chủ, cho nên về sau từ hắc đến dẫn đầu chuyển kia du học.

Ra cửa đi xa một chuyện, là Tề tiên sinh cùng bọn nhỏ đã sớm đã nói xong, trong nhà bọn hắc trưởng bối cũng đều gật đầu đáp ứng.

Lão nhân không còn gặp dĩ vãng mặt mũi hiền lành, khí thế uy nghiêm, hỏi: "Lý Bảo Bình đâu ? Vì sao không có tới đến trường ?"

Lấm la lấm lét Lý Hòe, bình thường liền cùng cái kia áo bông màu hồng không hợp nhau, lập tức mặt báo nói: "Lý Bảo Bình trên đường tới, nghe nói lão hòe thụ đỗ, liền nhất định phải chạy tới tham gia náo nhiệt, ta kéo

không được nàng, nàng tính tình rất kém, ta khuyên như thế nào đều không nghe, nàng còn muốn động thủ đánh người đây."

Còn lại ba cái môn đồng riêng phần mình oán thầm, Lý Hòe thật sự là theo hãnh nường, mở mắt nói lời bịa đặt năng lực, so với ai khác đều lợi hại.

Lão nhân quay đầu đối với một cái buộc bím tóc sừng dê tiểu cô nương nói rằng: "Người đi hô Lý Bảo Bình trở về, chúng ta hôm nay liền muốn rời khỏi tiểu trấn."

Tiểu cô nương ồ một tiếng, có chút không tình nguyện mà đứng người lên, chạy chậm rời đi học thực.

Lý Hòe tuổi không lớn lắm, miệng rất kén ăn, không quên đổ dầu vào lửa, ông cụ non nói: "Lão Mã a, Lý Bảo Bình loại này ngang bướng học sinh, nhất định phải hảo hảo quản thúc mới được, bằng không không thành được tài. Đã Tề tiên sinh không có ở đây, lão Mã ngươi liền muốn gánh lên trọng trách đến. . ."

Lão nhân tàn khốc trừng đi, Lý Hòe dọa đến câm như hến, ngoan ngoãn im miệng, chỉ là ở trong lòng không ngừng mắng cái này Mã lão đầu không phải thứ tốt, lão hồ không tại núi liền hầu tử xưng đại vương.

Trước kia Lý Hòe rất phiền chán Tề tiên sinh quy củ, bây giờ ngược lại là hoài niệm lên Tề tiên sinh tốt.

Học thực lớp học sát vách, thuộc về Tề Tĩnh Xuân gian phòng kia, Quan Hồ thư viện Thôi Minh Hoàng ngồi tại sau án thư, nhìn quanh bốn phía, tu hú chiếm tổ chim khách người đọc sách nụ cười không màng danh lợi, có chút thất vọng mà nhẹ giọng nói: "Thư cũng không có mấy quyển a."

Trần Bình An đến tiệm thợ rèn sau, nghe được tin tức kia, có chút mộng.

Ninh Diêu tại trời còn chưa sáng liền rời đi tiểu trấn, Nguyễn Tú nói là Đảo Huyền Sơn bên kia, phi kiếm truyền thư, Ninh cô nương nghe nói sau vội vã liền rời đi cửa hàng.

Trần Bình An lúc này mới biết rõ, nguyên lai Ninh cô nương trước đó đi Nê Bình ngõ hẻm, là cùng chính mình cáo biệt.

Trần Bình An công cái sọt, đứng tại Ninh Diêu ở tạm tòa kia gian phòng dưới mái hiên, nhếch lên bờ môi.

Nguyễn Tú ôn nhu nói: "Ninh cô nương để ta cho người biết, thanh kiếm kia vỏ nàng mượn trước dùng một đoạn thời gian, về sau sẽ trả người."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không sao."

Nguyễn Tú muốn nói lại thôi, Trần Bình An mới tỉnh ngộ câu nói này cùng Nguyễn cô nương nói, không có ý nghĩa gì, cào đầu nói: "Cái kia ta về trước lợi Nê Bình ngõ hẻm."

Nguyễn Tú gật gật đầu.

Trần Bình An đi về phía trước.

Nguyễn Tú đột nhiên nhớ lại một chuyện, hô nói: "Trần Bình An, cha ta nói người trong khoảng thời gian này ngay tại cửa hàng lý an tâm làm việc, về sau khả năng yêu cầu người hỗ trợ rèn sắt."

Trần Bình An quay đầu cười nói: "Cám ơn."

Áo xanh thiếu nữ nở nụ cười xinh đẹp.

Trần Bình An một mình đi tại bên khe suối, đi đến cầu đá vòm sau, đột

nhiên dừng lại bước chân, lấy xuống cái gùi, ngồi tại cầu đá biên giới, hai chân treo không trung, chứa nặng nề Trảm Long Thai cái sọt liền đặt ở bên cạnh.

Một đôi giày cỏ, nhẹ nhàng lắc lư.

Đối với Ninh cô nương rời đi, thiếu niên không có quá nhiều sầu não, bởi vì ngay từ đầu liền biết rõ nàng sẽ đi.

Chỉ là có chút lời, không kịp nói a.

Không biết qua bao lâu, Trần Bình An bị dưới gầm cầu một hồi to lớn bọt nước tiếng vang, cho đột nhiên bừng tỉnh, Trần Bình An tranh thủ thời gian quay đầu, cái sọt đã không thấy!

Trần Bình An không chút do dự, hai tay khẽ chống , mặc cho chính mình ngã vào nước suối.

Vào nước sau, cấp tốc chuyển đổi trong nước tư thế, đầu hướng xuống, dùng sức đẩy nước chui vào.

Làm Trần Bình An trừng lớn con mắt, lơ mơ nhìn thấy một điểm ánh sáng sau, trong nháy mắt đó, hắn liền đã mất đi tri giác.

Sau một khắc, Trần Bình An phát hiện mình đứng tại tấm gương đồng dạng trên mặt nước, nhẹ nhàng dậm chân, có thể giảm ra từng vòng từng vòng gợn sóng, nhưng là mặt kính cũng không sụp đổ.

Trần Bình An đột nhiên giơ tay lên cánh tay che khuất con mắt.

Ngay phía trước có chướng mắt quang mang, chiếu khắp thiên địa.

Đợi đến quang mang giảm đi, Trần Bình An thả tay xuống cánh tay, nhìn thấy nơi xa có một người huyền không mà ngồi, một cước cong lên, một

cước rủ xuống, giống như ngồi tại bên bờ vực, tư thái lười nhác.

Cả người tắm rửa tại khiết bạch quang huy ở trong, từng tia từng sợi tia sáng, không ngừng chớp chờn.

Trần Bình An như thế nào cũng thấy không rõ người kia khuôn mặt.

Cùng trước đó Nê Bình ngõ hẻm trong nhà trận kia trong mộng, đứng tại Lang Kiều trung ương nhân vật, cả hai rất giống nhau.

Nhưng là Trần Bình An không dám xác định có phải hay không cùng một người.

Người kia ngẩng đầu ngáp một cái, chậm rãi nói: "Cái kia gọi Tề Tĩnh Xuân người đọc sách, nói hẵn với cái thế giới này rất thất vọng. Như vậy người thì sao?"

Trần Bình An tại cái kia người sau khi mở miệng, hô hấp khó khăn, cắn chặt răng.

Rất nhanh hẵn lại một lần nghe được tiếng tim mình đập, như có người nổi trống vang động trời, thiếu niên đầy mặt đỏ lên, đưa tay dùng sức che tim.

Thần nhân gióng lên báo xuân trống, cáo tri thiên hạ xuân sắp tới.

Trống không vang, xuân không tới.

Người kia tiện tay vung lên, tay áo lắc lư như một đầu ngân hà.

Cầu đá vòm bên trên, con gà con mỗ mét thiếu niên hốt hoảng tỉnh lại, quay đầu nhìn lại, cái sọt liễn thành thành thật thật đặt ở chính mình bên cạnh.

Thiếu niên ôm đầu nói: "Lại tới ? !"

Trần Bình An dùng sức cho mình một cái tát, đau.

Vội vàng hấp tấp đứng người lên, công lên cái sọt liền chạy.

Trần Bình An một đường chạy về Nê Bình ngõ hẻm, mở ra cửa sân, phát hiện tới gần cửa sân địa phương, từng chiếc một nhánh hòe ngổn ngang lộn xộn nằm lầy.

Nghĩ thầm cái kia nha đầu là thật có thể chạy thật có thể khiêng a.

Trần Bình An thả xuống cái guì, sau đó ngồi tại cửa sân miệng, sát mồ hôi.

Một vòng từ Nê Bình ngõ hẻm một mặt bước nhanh chạy tới.

Tiểu cô nương đầu đầy mồ hôi, nhìn thấy Trần Bình An sau, nhếch miệng cười một tiếng.

Nàng lấy nhánh hòe trụ mà, thở hồng hộc, từ bên hông thêu túi vớt ra một cái trượng tươi đẹp ướt át xanh biếc lá hòe.

Trần Bình An sau khi nhận lấy, cúi đầu vừa nhìn, so sánh lần kia Tề tiên sinh dẫn hân đi cầu đến lá hòe, những này lá hòe mặc dù cũng thế, nhưng là gân lá đã khô héo, lâu dài tường tận xem xét, cũng nhìn không ra có óng ánh ánh sáng du tẩu trong đó.

Trần Bình An nhìn tả hữu nhìn quanh áo bông màu hồng, cười duỗi ra tay.

Tiểu cô nương một mặt mờ mịt.

Trần Bình An không có thu tay lại.

Nàng kiên trì một lát sau, vẽ mặt ảo não mà từ thêu trong túi móc ra cuối cùng một trương lá cây, trùng điệp đập vào Trần Bình An trên lòng bàn tay.

Trần Bình An tiếp tục đưa tay.

Nàng dùng sức nâng lên quai hàm, quay người không biết từ nơi nào lại lấy ra một trương lá hòe, vẽ mặt cầu xin giao cho Trần Bình An.

Trần Bình An nín cười, đem cái kia tám cái lá hòe hợp lại cùng một chỗ, bất quá rút ra trong đó ba tấm, đưa cho áo bông màu hồng tiểu cô nương, ôn nhu nói: "Đưa cho người."

Tiểu cô nương không có tiếp nhận lá hòe, nho đen giống như nước nhuận mắt to mắt, tràn đầy nghi hoặc.

Trần Bình An vuốt vuốt tiểu nha đầu đầu, ấm giọng giải thích nói: "Chính người trước đó giấu đi, cùng chuyện ta sau tặng cho người, là không giống nhau. Về sau đừng quên, đáp ứng người khác sự tình, thì nhất định phải làm được."

Trần Bình An nhìn lấy tấm kia thiên chân vô tà non nớt khuôn mặt, cười nói: "Nếu như cố gắng, vẫn là làm không được, nhớ kỹ lên tiếng kêu gọi."

Tiểu cô nương mặc dù cảm thấy hần nói rất có đạo lý, thế nhưng là chính mình nhiều mất mặt a, thế là sử ra tất cả vốn liếng nhú lại khuôn mặt nhỏ, tức giận nói: "Người làm sao cùng học thực Tề tiên sinh giống như vậy a. Ta sẽ không yêu thích người!"

Trần Bình An dở khóc dở cười, nói rằng: "Ta giúp người đem nhánh hòe đem đến nhà người đi, ta khí lực lớn, đi một chuyến là đủ rồi."

Mệt mỏi thắm rồi áo bông màu hồng tiểu cô nương, lập tức nhả tình sáng lên, cười đến hai mắt híp thành vành trăng khuyết, "Cái kia ta có thể nhiều thích người trong chốc lát!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 72: Mây đen

Trần Bình An mặc dù nhìn lấy thân hình gầy yếu, thế nhưng là khi hấn hai vai nâng lên những cái kia nhánh hòe, tuyệt không miễn cưỡng mà nhẹ nhõm đi tại Nê Bình ngõ hẻm, đem sau đầu vị kia áo bông màu hồng tiểu cô nương, cho nhìn trợn mắt hốc mồm, trước đó nếu như không phải nàng kiên trì, Trần Bình An liền nàng tinh tế trên bờ vai cây kia nhánh hòe cũng phải cùng nhau cầm lấy đi.

Nê Bình ngõ hẻm trên lỗ hổng đứng đấy một cái buộc bím tóc sừng dê tiểu nha đầu, đoán chừng là mùa đông tổn thương do giá rét gương mặt, hai đồng quai hàm đỏ rất đáng chú ý, nhìn thấy nghênh ngang khiêng nhánh hòe áo bông màu hồng cô nương sau, nàng rầu rĩ nói: "Lý Bảo Bình, không phải đã nói ném xuống nhánh hòe, liền cùng ta cùng đi học thực sao? Người là không biết, hôm nay Mã gia gia rất quái lạ, ăn mặc cùng Tề tiên sinh đồng dạng, nói muốn từ hấn đến mang lấy chúng ta du học, đi cái kia Sơn Nhai thư viện, đến lúc đó Mã gia gia hưởng chúng ta nổi giận, thì trách người."

Áo bông màu hồng cô nương căn bản cũng không có nghe vào, từ bên hông thêu túi nhặt lên một trương Trần Bình An đưa cho nàng xanh biếc lá hòe, đối bên người người đồng lứa, vê động xoay tròn, dương dương đắc ý.

Nàng một mặt "Người không có chữ, ta có rất nhiều u" biểu lộ.

Bím tóc sừng dê tiểu nha đầu chỉ cảm thấy không hiểu thấu, không biết rõ một trương phá lá cây, có cái gì đành phải khoe khoang, nhưng là nàng chính là chịu không được Lý Bảo Bình bộ dáng kia, rất cần ăn đòn. Vấn đề là trong học thực không chênh lệch nhiều hài tử, cho dù là Lý Hòe dạng này đầu đầu, cũng đánh không lại Lý Bảo Bình, Lý Hòe đã từng bị nàng đánh cho ghé vào trên mặt đất giả chết, Lý Bảo Bình còn

không bỏ qua, lột Lý Hòe quần, lại đem cái quần kia hướng trên cây ném một cái, treo thật cao ở nơi đó, cời truồng Lý Hòe một đường gào khóc trở về, mẹ hân cũng không phải đèn đã cạn dầu, không nói hai lời liền dắt lấy Lý Hòe cùng một chỗ thẳng hướng Phúc Lộc Nhai, kết quả còn chưa tới Lý gia, nhìn lấy đường phố hai bên khí phái uy nghiêm sư tử đá, hoa văn màu môn thần cùng cao lớn tường viện, phụ nhân liền giận không chỗ phát tiết, lại cho Lý Hòe bạo đánh cho một trận, liền Lý gia cửa lớn cũng không có gõ, liền lôi kéo con trai mình lỗ tai, xám xịt trở lại tiểu trấn nhất Tây biên lụi bại tòa nhà, bất quá đêm đó phụ nhân làm thịt con gà nấu, Lý Hòe cời truồng đứng tại trên ghế, lúc ẩn lúc hiện, ăn đến so với ai khác đều vui sướng, chỗ nào còn nhớ rõ bị Lý Bảo Bình đè tại trên mặt đất vỗ đầu tai nạn xấu hổ.

Bím tóc sừng dê tiểu cô nương duỗi ra hai tay khoa tay một chút dài ngắn, đầy mặt ghét bỏ nói: "Cây hòe lá cây mà thôi, có cái gì tốt ra vẻ, cha ta đem qua cho ta một cái bàn tính vàng, làm bằng vàng bàn tính, có lớn như vậy!"

Chỉ tiếc áo bông màu hồng tiểu cô nương hoàn toàn đắm chìm ở trong thế giới của mình, căn bản không quan tâm cái gì bàn tính vàng, nàng tiếp tục tại đồng bạn trước mắt nhẹ nhàng lay động lá hòe, nhọn cảm nhỏ hất một cái, chỉ hướng phía trước Trần Bình An, nàng nói rằng: "Hắn tặng cho ta, ta trong túi còn có nha."

Bím tóc sừng dê tiểu cô nương rên rỉ thở dài, từ nàng ngày thứ nhất nhận biết Lý Bảo Bình lên, chính là cái này như thế cái chọc người ghét đức hạnh. Nàng chỉ nói nàng muốn nói, chỉ nghe nàng muốn nghe, chỉ làm chuyện nàng muốn làm.

Nếu như không phải tại Kỵ Long ngõ hẻm bên kia thực sự không có mấy đứa cùng tuổi người, bím tóc sừng dê tiểu cô nương mới không nguyện ý cùng với nàng cùng nhau đùa giỡn. Nhiều khi, liền Tề tiên sinh cũng đối với Lý Bảo Bình không thể làm gì, bởi vì Lý Bảo Bình kiểu gì cũng sẽ hỏi một chút kỳ kỳ quái quái vấn đề, hết lần này tới lần khác Tề tiên sinh

mỗi lần đều sẽ nghiêm túc trả lời, chỉ tiếc thường thường nói không nên lời để Lý Bảo Bình tin phục đáp án, một số thời khắc Tề tiên sinh tràn đầy phấn khởi nghĩ thông suốt một vấn đề, ngày thứ hai dự định cùng Lý Bảo Bình hảo hảo thụ nghiệp giải hoặc một phen, kết quả Lý Bảo Bình chính mình cũng quên ngày hôm qua hỏi cái gì, vừa nghĩ tới muốn câu cá chạch a bắt để mèn a thả con điều a, nhanh chân liền chạy, cứ như vậy trực tiếp đem Tề tiên sinh phơi tại một bên.

Trần Bình An hai vai khiêng những cái kia nhánh hòe, không tốt quay đầu, chỉ có thể hơi hơi lớn âm thanh hỏi: "Học thực hiện tại có bao nhiêu người?"

Lý Bảo Bình chính tại cố hết sức mà đối bả vai đến khiêng nhánh hòe, trước đó đã tới về đổi qua rất nhiều lần, đau rát.

Bím tóc sừng dê duỗi ra một cái bàn tay, trả lời nói: "Bây giờ chỉ còn lại có năm người a, ta, Lý Bảo Bình, Lý Hòe, Lâm Thủ Nhất, Đồng Thủy Tinh."

Nàng nhàn rồi cũng là nhàn rồi, triệt để liền đem học thực tình trạng cho một hơi nói ra, "Tề tiên sinh trước đó đáp ứng muốn dẫn chúng ta ra ngoài du học, cuối cùng muốn đi đến Sơn Nhai thư viện đọc sách, lúc đó chúng ta học thực còn có mười bốn năm người, người trong nhà đều đồng ý, sau đó thì sao, những này phần lớn ở tại Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngô hẻm có tiền hài tử, đầu tiên là mượn có ồm không đến học thực, về sau nghe Lý Bảo Bình nói, bọn hắn trực tiếp rời đi tiểu trấn, nói là đi tìm nơi nương tựa bà con xa. Lúc trước nghe nói muốn đi Sơn Nhai thư viện thời điểm, cái này nhóm người cao hứng nhất, ta cũng không biết rõ bọn hắn cao hứng cái gì, muốn đi theo Tề tiên sinh đi đường xa như vậy, không mệt a."

Tiểu cô nương nói chuyện trẻ con âm thanh trẻ con khí, nhưng là trật tự rõ ràng, có chút sớm tuệ mà lại tính tình ôn hòa, như cái tiểu đại nhân. Trần Bình An không khỏi liền nghĩ tới Cố Sán, chỉ bất quá nàng cùng

nhím giống như con sên, vẫn là không giống nhau lắm.

Trần Bình An cười hỏi nói: "Vậy người gọi cái gì?"

Đám hai cây bím tóc sừng dê tiểu cô nương lạnh nhạt nói: "Ta à, gọi Thạch Xuân Gia, cho nên người có thể hô ta Thạch cô nương."

Trần Bình An không có gì để nói.

Lý Bảo Bình phá nói: "Người gọi nàng hòn đá nhỏ là được rồi."

Thạch Xuân Gia giống như là một cái xù lông mèo con, đối với Lý Bảo Bình sắc mặt giận dữ nói: "Không cho phép hô hòn đá nhỏ! Lý Bảo Bình người cũng không có thể!"

Ưa thích suốt ngày suy nghĩ lung tung Lý Bảo Bình, lúc này ý nghĩ của nàng ý nghĩ, sớm đã từ tiểu đồng bọn biệt hiệu, chuyển di đến chỗ khác, cho nên căn bản không có phản ứng Thạch Xuân Gia phản bác.

Thạch Xuân Gia lại là ưa thích tỷ đấu tính tình, không ngại phiền phức cùng Lý Bảo Bình hiểu mà dùng lý động mà dùng tình, chỉ vì thoát khỏi "Hòn đá nhỏ" cái này không lấy vui biệt hiệu, bởi vì Thạch Xuân Gia biết rõ, tương lai đến Tề tiên sinh tòa kia Sơn Nhai thư viện, chỉ cần Lý Bảo Bình mở miệng gọi nàng một lần hòn đá nhỏ, như vậy cái này biệt hiệu đoán chừng liền muốn triệt để không vung được.

Nghe sau lưng hai tiểu cô nương người tới ta đi nước đổ đầu vịt, Trần Bình An tại tới gần Phúc Lộc Nhai thời điểm, hỏi: "Phúc Lộc Nhai bên này có rất nhiều hộ họ Lý người tòa nhà, nhà người ở đâu một bên?"

Trần Bình An nghĩ đến chỉ cần không phải tứ đại họ Lý gia tòa nhà, đều được.

Dù sao lúc đó vì dụ làm Chính Dương Sơn lão vợ rời núi, hấn lợi dụng

Phúc Lộc Nhai cây kia tử tôn hòe bò lên trên Lý gia đại trạch tường đầu, nói đến Trần Bình An còn cần ná cao su đánh nát Lý gia hai con chim lộ đựng đồ ăn.

Thạch Xuân Gia tức giận nói: "Nàng a, chính là ngoài tường có cây hòe gia đình kia, trước kia mỗi lần trong nhà không cho nàng ra cửa, sợ nàng quậy, nàng liền chính mình vụng trộm đỡ cái thang bên trên tường, lại dọc theo cây hòe rơi vào Phúc Lộc Nhai bên trên. Có lần cha nàng nường thật sự là chộc tức, liền đem cái thang mang đi, nhất định phải nàng từ cửa lớn tiến vào, không nghĩ tới nàng trực tiếp liền nhảy xuống, về sau cái kia tháng nàng liền không có đến học thực, sau một bên hai tháng, một mực là chống quải trượng đến."

Lý Bảo Bình cũng không có cảm thấy mất mặt xấu hổ, mà là chững chạc dàng hoàng nói: "Chuyện ta sau tỉnh lại, lần kia là ta rơi xuống đất tư thế không đúng, không nên thẳng không rét đậm hai chân đâm đi xuống, cho nên chờ ta chân tốt về sau, ta lại đi thi liền. . ."

Thạch Xuân Gia thở phì phì nói: "Chẳng phải là lại tạm nghỉ học nữa tháng sao?"

Lý Bảo Bình bĩu môi, "Lần thứ ba chẳng phải không sao."

Thạch Xuân Gia tức giận nói: "Đó là bởi vì một năm sau, người thân thể cao lớn, vóc dáng vọt rất nhanh, cho nên mới trải qua được giày vò, cùng người rơi xuống đất tư thế chính xác hay không, không có nửa viên đồng tiền quan hệ!"

Trần Bình An đối với hai tiểu cô nường cãi nhau, không có dính vào, thứ nhất là đang nhức đầu, đến lúc đó chính mình có thể hay không bị Lý gia nhận ra, dưới cơn nóng giận liền đóng cửa thả chó. Lại có là Trần Bình An tại ở sâu trong nội tâm, rất hâm mộ các nàng, hâm mộ hạnh phúc của các nàng an ổn, ở nhà có trường bồi dưỡng thức, tại học thực có thể đọc sách.

Mặc dù đau đầu, Trần Bình An vẫn là quyết định trợ giúp Lý Bảo Bình, đem nhánh hòe đưa đến nhà nàng cửa ra vào.

Đại khái cái này là hiện thể báo a, vừa mới cùng vị này áo bông màu hồng tiểu cô nương nói qua, chuyện đã đáp ứng liền muốn làm đến, kết quả là chỉ có thể kiên trì đi Lý gia đại trạch tự chui đầu vào lưới.

Không biết có phải hay không là lão thiên gia cuối cùng từ lúc chớp mắt bên trong mở mắt tỉnh lại, cảm thấy cũng nên đến phiên Trần Bình An lúc đến vận chuyển, người gác cổng cũng không nhận ra hắc, Lý Bảo Bình cũng không có để hắc giúp đỡ đem nhánh hòe khiêng vào phủ bên trên, như trút được gánh nặng Trần Bình An vừa muốn quay người rời đi, Lý Bảo Bình liền đem chính mình đầu vai khiêng cây kia nhánh hòe giao cho hắc, nói đây coi như là nàng báo đáp.

Trần Bình An không có cự tuyệt tiểu cô nương thiện ý, tùy ý gánh tại trên vai, phất tay cáo từ.

Vị kia người gác cổng sớm đã thành thói quen nhà mình tiểu thư cổ quái tính tình, dù là dời một đồng nhóm lửa đều ghét bỏ nhánh hòe về nhà, cũng không cảm thấy thế nào ngoài ý muốn, chỉ là có chút đau lòng tiểu thư món kia áo bông dày, nó nhưng so sánh những cái kia nhánh hòe đáng tiền nhiều. Nhà mình vị này tiểu thư, tại không đến năm tuổi thời điểm, liền có thể chính mình đi dòng suối nhỏ chộp tới một cái con cua lớn, tốt sau, một bên chảy nước mắt, một bên giơ lên cao cao tay nhỏ, tay nhỏ bên trên đầu có một cái chết cũng không muốn buông ra cái kìm con cua, đem cha mẹ cùng lão tổ tông cho đau lòng đến không được. Cho tới bây giờ, cái kia vỏ cua màu xanh đen, càng cua lại là đỏ thẫm con cua, còn nuôi dưỡng ở nàng cá lớn trong vạc, tiểu thư thật sự là không thích đọc sách, cũng không có việc gì liền cùng nó nói chuyện phiếm nói chuyện.

Nhìn lấy Trần Bình An rời đi bóng người.

Thạch Xuân Gia liếc mắt bên người Lý Bảo Bình, cười hắc hắc nói:
"Chính là hần a, làm hại người ngã rơi mất một cái răng cửa ?"

Lý Bảo Bình đột nhiên đi đến Thạch Xuân Gia sau lưng, hai tay nắm ở
nàng hai cây bím tóc sừng dê, chuẩn bị đi lên xách, "Tin tưởng ta, lần
này dám chắc được."

Thạch Xuân Gia dọa đến vội vàng ngồi xổm người xuống, nhắm con
mắt, hai tay lung tung tại đỉnh đầu huy động, để tránh chính mình lại bị
Lý Bảo Bình kéo lấy bím tóc đi lên "Nhổ cỏ" .

Lý Bảo Bình ngồi xổm ở so với chính mình thấp bé một vòng nàng bên
cạnh, tràn đầy tự tin nói: "Hòn đá nhỏ, không thương, người chưa từng
thử qua lần thứ hai, làm sao biết rõ không được chứ ? Đúng không
đúng?"

Thạch Xuân Gia dọa đến oa oa khóc lớn.

Cái kia người gác cổng không đành lòng, vì Kỵ Long ngõ hẻm gian kia
Áp Tuế cửa hàng nhỏ chường quỹ giải bốn phía, nói rằng: "Vừa rồi một
cái học thực Mã tiên sinh để Lý Hòe đến mang hộ lời nói, để trong phủ
bên này chuẩn bị kỹ càng một chiếc xe ngựa, tiểu thư người mang lên
hành lý, đi trước học thực, sau đó rồi đi tiểu trấn, cùng đá tiểu thư bơi
chung học tới Sơn Nhai thư viện. Đương nhiên, tại đi học thực trước đó,
tiểu thư có thể tiện đường đi trước Kỵ Long ngõ hẻm, đem đá tiểu thư đồ
vật lắp đặt xe ngựa."

Lý Bảo Bình đành phải trước buông tha Thạch Xuân Gia, đầy mặt thất
vọng, cùng đi tiến cửa lớn thời điểm, vẫn không quên thay Thạch Xuân
Gia cảm thấy đáng tiếc.

Sống sót sau tai nạn bím tóc sừng dê tiểu cô nương, yên lặng quyết định
hôm nay liền muốn hủy đi bím tóc.

"A ?"

Lý Bảo Bình đột nhiên kinh ngạc lên tiếng, giọng lên đầu.

Thạch Xuân Gia thuận tầm mắt của nàng nhìn lại, buồn bực nói: "Sẽ không xuống mưa đi."

Một lớn đóa đen Vân Tòng trên tiểu trấn không thối qua.

Từ bắc đi về phía Nam.

Vừa đi ra Phúc Lộc Nhai giày cỏ thiếu niên, cũng tại ngẩng đầu nhìn lại.

Một khắc này, thiếu niên bị chấn kinh đến nói không ra lời.

Ở đâu là cái gì mây đen, rõ ràng là lít nha lít nhít trên trời phi kiếm, vô số tiên nhân ngự kiếm lẳng không.

Thiếu niên chậm rãi chuyển động cổ, ánh mắt truy tìm lấy đóa kia kiếm vân xuôi Nam.

Bỗng nhiên ở giữa.

Có một hạt điểm đen từ nam hướng bắc, cùng những phi kiếm kia các tiên nhân đi ngược lại.

Cái kia một hạt điểm đen càng lúc càng lớn.

Cuối cùng, nhãn lực cực tốt giày cỏ thiếu niên trừng lớn con mắt, giống như là ban ngày gặp quỷ, tiểu trấn phía Nam trên không, có một người giẫm lên phi kiếm nghiêng về hướng xuống dưới, tại khoảng cách tiểu trấn mặt đất ước chừng hơn trăm trượng thời điểm, hơi dừng lại, ngự kiếm người cúi đầu quan sát tiểu trấn, ánh mắt dò xét tứ phương, sau đó

liền đổi Phúc Lộc Nhai bên này xông lên mà xuống.

Thoáng qua ở giữa, một ngày ngàn vạn dặm ngự Kiếm Phi đi, lôi cuốn lấy một luồng gào thét phá không phong lôi âm thanh, cuối cùng rơi vào Trần Bình An trước người.

Kiếm lơ lửng trên mặt đất không tới nửa trượng, trên thân kiếm, một bộ mực trường bào anh khí thiếu nữ, hai chân cũng là lơ lửng ở phi kiếm trên thân kiếm.

Gió bụi mịt mờ thiếu nữ nhếch miệng cười một tiếng, hai tay vòng ngực, tư thế oai hùng bùng bùng phấn chấn, nói: "Ta cảm thấy hẳn là nói với người một tiếng gặp lại, cho nên ta tới."

Chỉ là không chờ khiêng nhánh hộc thiếu niên nói cái gì, bên hông treo đao ngự kiếm thiếu nữ tâm ý khẽ động, mũi kiếm lập tức quay lại phương hướng, nghiêng về hướng lên, lóe lên một cái rồi biến mất.

Thiếu niên vô ý thức duỗi ra tay, chỉ là sớm đã thiếu nữ cùng phi kiếm sớm đã không thấy tung tích.

Lúng túng thiếu niên hậm hực rút tay về, gãi gãi đầu, hướng Nê Bình ngõ hẻm đi đến, lúc thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lại.

Giày cỏ thiếu niên ngay từ đầu có chút thất lạc, nhưng là rất nhanh liền cao hứng trở lại, nguyên lai Ninh cô nương là thần tiên a.

Đến mức Trần Bình An đi qua một gian Kỵ Long ngõ hẻm cửa hàng thời điểm, lần đầu tiên dùng tiền mua một chuỗi đường hồ lô, vừa đi vừa ăn.

Ăn ăn, thiếu niên chẳng biết tại sao, lại có chút không thoải mái.

Thiếu niên rất dụng tâm mà suy nghĩ một chút, chẳng lẽ là đau lòng đồng tiền nguyên nhân ?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Người gỗ

Trần Bình An ăn gần mười năm không có nếm qua tư vị mứt quả, khiêng nhánh hòe trở về Nê Bình ngô hẻm, đi qua một tòa so nhà mình tổ trạch còn có rách nát tòa nhà, Trần Bình An lòng mang áy náy, nghĩ đến có phải hay không trước cùng Nguyễn sư phó mượn ít bạc, đem nhà này gian phòng cho sửa một chút, tuy nói từ nhỏ đã sinh hoạt tại toà này Nê Bình ngô hẻm, nhưng Trần Bình An từ trước tới nay chưa từng gặp qua nhà này tòa nhà có người ở lại, trước đó cùng Bàn Sơn Viên tại nóc nhà truy đuổi chém giết, cố ý đem lửa gạt đến nơi đây, làm hại nóc nhà bị lão vượn giẫm ra cái lỗ thùng lớn, Trần Bình An cảm thấy nhất định phải đem cái này cục diện rồi rằm ôm ở trên người, nếu không về sau tránh không được muốn phơi gió phơi nắng, thụ cái kia mưa xuống cạo gió tội, khả năng tòa nhà nguyên bản còn có thể chịu cái hai ba mươi năm thời gian, hiện tại chỉ sợ liên năm năm đều không chịu đựng được, phòng ốc đồng lương sẽ mục nát rất nhanh, điểm này, cùng Trần Bình An bị Thái Kim Giản cưỡng ép "Chỉ điểm" thân thể, cực kỳ tương tự, đều là tám mặt để lọt gió hoàn cảnh, cho nên Trần Bình An càng trong lòng hơi ưu tư, nghĩ đến làm sao cũng phải đem nhà này vô chủ tòa nhà xây xong, không nói nhiều ngăn nắp khí phái, kiên cố chắc chắn luôn luôn chạy không thoát.

Trần Bình An không phải là không có nghĩ tới xuất ra một cái kim tinh đồng tiền, cùng người hối đoái thành chân kim bạch ngân hoặc là đồng tiền, tỉ như Dương gia cửa hàng Dương lão đầu, hoặc là thợ rèn cửa hàng Nguyễn sư phó, nhưng là Trần Bình An có một loại trực giác, kim tinh đồng tiền loại vật này, là chân chính có thể ngộ nhưng không thể cầu, mỗi dùng xong một cái chính là ít một cái, về phần bạc đồng tiền, ở đâu đều có thể kiếm, đơn giản là xuất lực lớn nhỏ mà thôi. Cho nên Trần Bình An quyết định hỏi trước Nguyễn sư phó vay mượn xem, nếu như mượn không thành, lại dùng kim tinh đồng tiền đến giải quyết nan đề, đau lòng khẳng định sẽ đau lòng, nhưng là đã có chút lửa sém lông mày

vấn đề, đã nhất thanh nhị sở bày ở trước mắt, cũng không thể làm bộ làm như không thấy, Trần Bình An rất sợ thua thiệt người khác.

Trần Bình An trở lại sân nhỏ, đem cây kia tiểu cô nương đưa tặng nhánh hòe, dựa vào tường viện nghiêng để đó, khối kia giá trị liên thành Ma Kiếm thạch y nguyên còn tại trong cái sọt, bất quá đương nhiên sẽ không cứ như vậy quang minh chính đại mà nhét vào sân nhỏ, đã để Trần Bình An chuyển đi trong phòng, nếu như không phải thời gian cấp bách, Trần Bình An hận không thể trong sân đào cái cao một trượng hố sâu, đem cái kia không đáng chú ý lại đáng tiền Ma Kiếm thạch chôn xuống, Trảm Long Thai, chỉ là nghe một chút danh tự, cũng cảm giác so cái kia ba cái túi kim tinh đồng tiền còn muốn trân quý.

Trần Bình An nghe được sát vách sân nhỏ gáy âm thanh, Tổng Tập Tân cùng Trĩ Khuê rời đi tiểu trấn thời điểm, không để ý tới cái kia một lồng tử gà mái cùng gà con, đoán chừng lúc này có chút đói đã thương, Trần Bình An đi trong phòng cầm lấy này chuỗi chìa khoá, lại từ nhà mình mang lên một cái lúa gạo, hướng đi sát vách cửa sân, mở ra lồng gà, ngồi xổm người xuống một chút xiu rò rỉ ra khe hở. Qua cho gà ăn, Trần Bình An mở ra nhà bếp cửa phòng, muốn nhìn một chút có hay không hạt thóc loại hình lương thực dư, để tránh uống phí thả hồng mốc meo, kết quả tiến vào nhà bếp, để Trần Bình An mở rộng tầm mắt, một vạc lớn lớn mét, chỉ là mở ra cái nắp vừa nhìn, Trần Bình An liền đã no đầy đủ, trong tủ quầy nồi bát bầu bồn, cái gì cần có đều có, vách tường bên kia còn mang theo một loạt dăm bông cùng cá khô, hết thảy thu thập đến sạch sẽ, nhẹ nhàng thoải mái, lớn nhỏ đồ vật, tạp mà bất loạn.

Trần Bình An đột nhiên bị bếp lò phụ cận một đôi bó củi hấp dẫn lấy ánh mắt, đến gần ngồi xổm xuống, quả nhiên, là lần kia nhìn thấy Trĩ Khuê dùng dao bầu chém vào người gỗ, nàng căn bản sẽ không đồn củi, cho nên khi lúc chặt nửa ngày cũng hiệu quả quá mức bé nhỏ, nếu đổi lại là Trần Bình An ba lần hai lần, liền có thể đem ước chừng cao bằng người người gỗ cho bổ nát, giờ này khắc này, Trần Bình An ngồi xổm cúi đầu, phát hiện người gỗ thật kỳ quái, trên người khắc có rất nhiều điểm đỏ,

trải rộng toàn thân, thừa thốt không chừng, có nhiều chỗ lít nha lít nhít tích lũy đám cùng một chỗ, có nhiều chỗ cách thật xa mới có một hạt đỏ thắm cát giống như điểm đỏ, Trần Bình An cầm lấy một đoạn người gỗ cánh tay cẩn thận nhìn lại, mỗi một hạt điểm đỏ bên cạnh một bên, lại còn có khắc cực kỳ nhỏ bé màu mực chữ nhỏ, điểm đỏ vốn là hạt gạo lớn nhỏ, những cái kia chữ nhỏ bút họa liền càng thêm mảnh không thể gặp, cũng liền may mà là Trần Bình An, đổi thành người bình thường nhân lực, chỉ sợ chỉ nhìn lầm là điểm đỏ cùng điểm đen mà thôi.

Trần Bình An thử nghiệm đem những cái kia tàn chi đoạn xương cốt một lần nữa chấp vá bắt đầu, cũng không lâu lắm, người gỗ liền tái hiện nguyên hình, may mắn là người gỗ cũng không thiếu khuyết cái gì lớn kiện, tiếc nuối là rất nhiều ghép lại lên địa phương, điểm đỏ cùng chữ màu đen đã bị Trĩ Khuê dao bầu chém đứt hoặc là cạo mài hầu như không còn, đoán chừng tương đối hoàn chỉnh chu chút chữ mực, còn lại bên dưới bảy tám phần mười.

Trần Bình An đứng dậy đi mở cửa sổ ra, để nhà bếp tia sáng càng thêm thông thấu sáng tỏ, lúc này mới tiếp tục ngồi xổm người xuống, tỉ mỉ nhìn sang, không dám bỏ qua bất luận cái gì một điểm chi tiết, cái này hao phí không sai biệt lắm một canh giờ. Mặc dù Trần Bình An không biết tuyệt đại đa số chữ mực, nhưng là y nguyên hết sức nhớ kỹ bọn chúng bút họa kết cấu.

Đối với học chữ, Trần Bình An ở sâu trong nội tâm một mực có mang kỳ vọng.

Làm hăm lò công thời điểm, rất nhiều lần Trần Bình An đi lên đỉnh núi sau, trông về phía xa tiểu trấn, ngoại trừ tìm kiếm Nê Bình ngô hẻm ở phương vị nào, thường thường cái thứ hai muốn phải biết địa phương, chính là toà kia học thực. Lúc tuổi nhỏ, có cái ngăm đen gầy gò hài tử, thường thường sẽ đi học thực, ngồi xổm tựa ở chân tường cây, đỉnh đầu chính là thư âm thanh leng keng, mặc dù nghe không hiểu đang nói cái gì, nhưng là hài tử sẽ không hiểu cảm thấy an tâm cùng an tâm, lòng

tham tĩnh, một ngày nhận ủy khuất, nghe nghe liền không có.

Bất quá đọc sách một chuyện, đối với ngay lúc đó Nê Bình ngộ hém cô nhi tới nói, là so mất quả còn muốn xa xỉ rất nhiều thứ, xa xa nhìn xem liền tốt.

Lúc này Trần Bình An nhắm lại con mắt, bảng vào trí nhớ, tại trong đầu xây dựng một cái hoàn chỉnh người gỗ.

Nếu là có trí nhớ mơ hồ địa phương, Trần Bình An cũng không vội tại mở ra con mắt đi thăm dò nhìn chân tướng, đi đầu nhảy qua, kết quả từ đầu tới đuôi, người gỗ có chừng bốn năm mươi chỗ không xác định chu chút chữ mực.

Đem những cái kia bỏ sót từng cái nhận ra trí nhớ đi qua, Trần Bình An hít thở sâu một hơi, vốn định lại đến một lần, chỉ là vừa nhắm mắt lại, liền đầu nỡ, có chút choáng, Trần Bình An quả quyết không còn miễn cưỡng chính mình. Có chút cố gắng, không phải bên dưới lực lượng lớn nhất khí là được, nếu không sẽ chỉ càng bận bịu càng loạn. Trần Bình An học tập đốt sứ về sau, đối với cái này cảm xúc rất sâu, không phải thiên tư thông minh, thuần túy là cả ngày bị Diêu lão đầu chửi ầm lên, không ngừng bị mắng sau tâm đắc một trong.

Trần Bình An một lần nữa đem người gỗ xáo trộn, chất đồng tại bếp lò nơi hẻo lánh, đi ra nhà bếp, đóng kỹ cửa sân sau, suy nghĩ một chút, vẫn là muốn đi một chuyến tiểu trấn cửa Đông, lại tìm một lần người giữ cửa, về sau làm thợ rèn cửa hàng chính thức học đồ, hơn phân nửa muốn ở tại bên kia, liền rất không có khả năng đưa tin, cho nên Trần Bình An muốn theo vị kia lưu manh hán lên tiếng kêu gọi, bất quá trước đó đi tìm một lần, không có tìm được.

Trần Bình An chạy chậm đi vào tiểu trấn cửa Đông sau, tòa kia bùn vàng phòng vẫn như cũ là cửa phòng đóng chặt khóa lại quang cảnh, thở dài, liền ngồi tại người giữ cửa Trịnh Đại Phong thường thường ngồi cái kia

gốc cây bên trên, tiểu trấn không thể so với lên núi, nhưng không có cái gì Sơn Thần ghế ngồi chú trọng. Trần Bình An ngồi ở chỗ đó phát ra ngốc, khó được tranh thủ lúc rảnh rỗi.

Không biết rõ qua bao lâu, trong tiểu trấn con đường bên trên, truyền đến từng đợt bánh xe âm thanh, Trần Bình An quay đầu nhìn lại, phủ đầu một cỗ xe bò, sau một bên đi theo hai chiếc có xe toa xe ngựa, trâu ngồi trên xe một đám hài tử, còn có hai tấm khuôn mặt quen thuộc, đỏ thắm áo bông Lý Bảo Bình, hai đồng quai hàm đỏ Thạch Xuân Gia, trừ cái đó ra, nghĩ đến chính là Thạch Xuân Gia nói tới Lý Hòe, Lâm Thủ Nhất, Đồng Thủy Tinh ba vị học thực mộng đồng.

Trên xe bò năm cái hài tử, lúu rúu, vô cùng náo nhiệt.

Xa phu là một trương người trung niên lạ lẫm gương mặt, trước đó tại học thực quét đất lão nhân ngồi tại xa phu sau lưng,

Trần Bình An liếc nhìn lại, ngoại trừ xuất thân Phúc Lộc Nhai tứ đại họ Lý thị áo bông màu hồng tiểu cô nương, còn lại bốn cái hài tử, chỉ là ăn mặc liền khác biệt một trời một vực, Thạch Xuân Gia tổ bối, đời đời kiếp kiếp sinh hoạt tại Kỳ Long ngũ hẻm, trông coi gian kia tên là Áp Tuế cửa hàng cũ, áo cơm không lo, nhưng tính không được đại phú đại quý, cho nên tiểu cô nương ăn mặc chỉ có thể coi là thoải mái dễ chịu ấm cúng, nhưng là Thạch Xuân Gia bên cạnh có vị vẻ mặt lạnh lùng người đồng lứa, hất lên một cái mới tinh quý báu màu đen áo lông chồn, sắc mặt hơi trắng, mặt mày lạnh lùng. Lý Hòe phụ thân Lý Nhị, là tiểu trấn nổi danh uất ức hán, Lý Hòe còn có người tỷ tỷ gọi lý liễu, bất quá cha mẹ cùng tỷ tỷ ba người đều ra ngoài kiếm ăn, chỉ lưu bên dưới Lý Hòe một người gửi nuôi tại nhà cậu, bây giờ cũng giống vậy muốn rời quê hương, đi theo họ Mã lão nhân đi hướng toà kia Sơn Nhai thư viện. Một tên sau cùng thiếu niên, áo xuân đơn bạc, liền xuyên qua may may vá vá hai kiện áo ngoài, đầy người nghèo khổ khố, vừa nhìn chính là nghèo ngõ nhỏ lớn lên khổ hài tử.

Lý Bảo Bình, Thạch Xuân Gia, Lý Hòe, Lâm Thủ Nhất, Đồng Thủy Tĩnh.

Năm vị tiểu trấn môn đồng, ngồi vô pháp che gió che mưa xe bò, lái về phía toà kia Đông Bảo Bình Châu vô số người đọc sách trong lòng thánh địa, Sơn Nhai thư viện, Nho gia bảy mươi hai thư viện một trong. Năm cái hài tử giờ này khắc này, chắc chắn sẽ không biết rõ, tại vương triều rừng đứng một châu bản đồ bên trên, vô số đời đời trâm anh hào phiệt cao môn, dù là vót đến nhọn cả đầu, đã dùng hết nhân tình hương hỏa, cũng muốn đem nhà mình con cháu đưa vào trong đó, đi theo những cái kia váy dài bác mang phu tử các tiên sinh, học tập Nho gia thánh hiền tu thân trị quốc bình thiên hạ.

Bọn hăn tự nhiên càng sẽ không biết rõ, có thể hô Tề Tĩnh Xuân một tiếng tiên sinh, đến cỡ nào khó được. Tương phản những hài tử này ngay sau đó sẽ chỉ cảm thấy Tề tiên sinh nhiều quý củ, thường thường xụ mặt, tuyệt không để cho người ta thân cận, Tề tiên sinh ngẫu nhiên cười, bọn nhỏ thậm chí căn bản không biết mình làm đúng cái gì, để tiên sinh như thế thoải mái.

Lý Bảo Bình mắt sắc, thấy được ngồi tại gốc cây bên trên Trần Bình An, lấy sét đánh không kịp bưng tai chỉ thể nhảy xuống xe bò, lão đảo một chút, nhanh chóng chạy đến Trần Bình An trước người, đột nhiên đứng vững, nhưng lại giống như không biết nên nói cái gì, cuối cùng chỉ ưỡn ngực, nói một câu "Ta muốn đi địa phương rất xa rất xa", trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kiêu ngạo.

Đầu đội cao quan lão nhân trầm giọng nói: "Lý Bảo Bình!"

Mặc dù không quá cao hứng, lão nhân vẫn là để xa phu ngừng lại xe bò. Tiểu cô nương bĩu môi, nhưng vẫn là quay người chạy hướng xe bò, nàng đột nhiên nghe được sau lưng tên kia hô tên của mình, quay đầu sau, nhìn thấy hăn hướng chính mình vung lên năm đấm, nhẹ nhàng lung lay nhoáng một cái, hăn là muốn nàng cố gắng.

Lý Bảo Bình cũng hướng hăn quơ quơ năm đăm, ra hiệu chính mình sẽ cố gắng.

Trần Bình An hiểu ý cười một tiếng, cảm thấy cái này áo bông màu hồng tiểu cô nương cố gắng, hơn phân nửa là dùng tại chơi đùa bên trên, Sơn Nhai thư viện khắp nơi đều sẽ lưu nàng lại dấu chân đi.

Trần Bình An ngẩng đầu nhìn lại, tại học thực gặp qua mấy lần quét đất lão nhân, muốn chính mình gặt đầu một cái, Trần Bình An vô ý thức liền cười hoàn lễ.

Cùng lúc đó, sau một bên một chiếc xe ngựa bên trên có người nhẹ nhàng buông xuống màn cửa.

Mặc dù chỉ có nhìn thoáng qua, nhưng là Trần Bình An thấy rõ vị kia người khuôn mặt, chính là đi thợ rèn cửa hàng tìm Nguyễn sư phó người đọc sách.

Trần Bình An đưa mắt nhìn xe bò xe ngựa chậm rãi lái ra tiểu trấn.

Nếu là Trần Bình An có thể giống Ninh Diêu như vậy ngự kiếm lăng không, quan sát toà này vừa mới bám rễ sinh chồi ngàn dặm sơn hà, liền nhất định sẽ bị đủ loại dị tượng rung động.

Có vô số kể các loại chim bay thú chạy, tại toà này Ly Châu động thiên cùng Đại Ly bản đồ tiếp giáp lấy đường biên giới bên trên, chiếm cứ bất động, càng bên ngoài, còn có vô số đồng loại của bọn nó đang điên cuồng chạy về phía nơi đây, giống như là tại hấp thu lấy cái gì.

Cây kia vô hình đường biên giới bên trên, bọn chúng cũng không dám hướng về phía trước vượt qua một bước, cũng không muốn hướng về sau rút lui một bước.

Còn có một vị bà lão đứng tại giới tuyến trong vòng nước suối phần cuối, nửa người trên lộ ra mặt nước, một đầu quạ sợi tóc màu xanh như thác nước đồng dạng chảy xuống, tại thân thể bốn phía lan tràn ra, giống một đóa màu đen hoa sen.

Nguyên bản khuôn mặt loang lổ như vỏ cây khô bà lão, giờ này khắc này đã là không đến bốn mươi tuổi phụ nhân bộ dáng.

Lại có toà kia Phi Vân Sơn, thật giống như bị mặt đất chấp lên, lấy mắt trần có thể thấy tốc độ chậm rãi lên cao.

Động thiên phá toái, xuống làm phúc địa.

Tại ngày xưa Ly Châu động thiên nội sinh trưởng ở địa phương tiểu trấn bách tính, vô luận phú quý nghèo hèn, vô luận bản tính thiện ác, đều có kiếp sau.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Hỏa Long đi nước

Trần Bình An trở lại thợ rèn cửa hàng, lao động về sau, thừa dịp ăn cơm lúc nghỉ ngơi, Trần Bình An bưng bát, tìm tới cùng Nguyễn cô nương cùng một chỗ ngồi xõm ở dưới mái hiên Nguyễn sư phó, Trần Bình An nói muốn mượn tiền, có thể muốn mười lăm mười sáu lượng bạc.

Nguyễn Cung thậm chí không có hỏi thăm Trần Bình An vay tiền lý do, ngừng lại đũa, nghiêng liếc một chút giày cỏ thiếu niên, tung ra hai chữ, "Xéo đi."

Trần Bình An tranh thủ thời gian ngoan ngoãn chạy trốn.

Nguyễn Tú nhú mày nói: "Cha, người liên không thể thật dễ nói chuyện?"

Nguyễn Cung hừ lạnh nói: "Không có đánh hấn liên đã tính rất dễ nói chuyện."

Nguyễn Tú bênh vực kẻ yếu nói: "Người ta như thế tâm tâm khổ khổ cho người làm học đồ, tiền công một văn tiền cũng không thu, trời tối đoạn kia thời điểm, tất cả mọi người chờ tại trong phòng năm ngáy o o, hoặc là chính là nói chuyện phiếm, chỉ có Trần Bình An còn tại từ trong giếng chuyển đất, một chuyển lợi, bận bịu cái này bận bịu cái kia, một chút cũng không có nhàn rồi, trong những thời gian này ai làm việc cần mẫn nhất, cha, trong lòng người không biết rõ? Chính người sờ lấy lương tâm nói, người ta hỏi người mượn mười lăm mười sáu lượng bạc, làm sao lại quá mức?"

Nguyễn Cung mặt đen lên không nói lời nào, nghĩ thầm cha ta chính là trong lòng hiểu quá rõ, mới muốn chém chết cái này đào chân tường tiểu vương bát đản.

Nếu là thiếu niên này có Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên tu vi bản sự, cha đã sớm học cái kia Tề Tĩnh Xuân, đem đánh cái gần chết mới thống khoái. Chỉ là nghĩ đến đây, Nguyễn Cung có chút nản chí ỉu xiu, tuy nói chính mình dù là dứt bỏ phương này thiên địa Thánh Nhân thân phận, vượt qua Bàn Sơn Viên, vẫn là chuyện chắc như đinh đóng cột, có thể nghĩ cùng Tề Tĩnh Xuân như thế một cước phân thắng thua, hiển nhiên không có khả năng.

Nguyễn Cung đành phải tự an ủi mình, chính mình mặc dù là trên danh nghĩa Bình gia kiếm tu, nhưng mình chân chính truy cầu, không phải là cái kia chiến trận chém giết mạnh yếu cao thấp, mà là trở thành toà này thiên hạ đứng hàng đầu Chú Kiếm Sư, rèn đúc ra một cái có hi vọng uẩn dưỡng xuất từ ta linh tính hoạt kiếm, khiến cho giữa thiên địa thêm ra một vị có sống có chết, có thể tu hành, nhưng luân hồi, thậm chí có thể truy cầu Đại Đạo chân chính sinh linh.

Nguyễn Cung thả xuống bát đĩa, nâng đầu lên nhìn về phía bầu trời, không hiểu thấu chữ mẹ bắt đầu, "Thật sự cho rằng Tề Tĩnh Xuân chết về sau, các người liền có thể vô pháp vô thiên rồi? Ta quy củ đã rõ ràng uống phỉ nói với các người, hiện tại đã các người không tuân thủ, liền lấy ra có thể không tuân thủ quy củ bản sự đến, nếu như không có, vậy liền đi chết đi."

Mắt thấy bốn phía không người, nguyên bản ngồi xổm Nguyễn Cung đột ngột từ mặt đất nâng lên, như một đạo tuyết trắng trường hồng nổ lên tại đại địa, kích xạ hướng không trung biến mây.

Trên biến mây, có mấy vị cung trang nữ tử, phụ nhân cùng cầm y đai lưng ngọc nam tử, cùng nhau ngự không mà đi, nói cười yển yển, đều là phong lưu tiêu sái người trong chốn thần tiên, lúc thỉnh thoảng quan sát ngày xưa Ly Châu động thiên đại địa toàn cảnh, có thể nói là danh xứng với thực đang khi cười nói có gió sinh.

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn.

Một vị ung dung hoa quý trâm cài phụ nhân viên đầu kia nứt toác ra. Sau đó là nàng bên người một vị diện mạo thiếu nữ, đầu cũng nở hoa. Theo thứ tự đi xuống, nam nam nữ nữ, không người ngoại lệ.

Nguyễn Cung thân hình lơ lửng tại kim quang chói lọi trên biển mây, ánh mắt lảng lệ, nhìn quanh bốn phía, cười lạnh nói: "Thế nào, cũng chỉ dùng như thế chút tôm cá nhãi nhép đến xò xết ta Nguyễn Cung ranh giới cuối cùng ? Có phải hay không quá xem thường người, ta Nguyễn Cung mặc dù chính là cái rèn sắt, xa xa không so được Tề Tĩnh Xuân, nhưng muốn nói ở chỗ này chém giết một hai cái không có mắt thập lâu tu sĩ, có gì khó ? Như vậy từ giờ trở đi, chỗ này nhiều quy củ ra một đầu, chư vị nghe rõ ràng đi, dù là tránh người tại biên giới tuyến bên ngoài ngập ghé Ly Châu phúc địa, chỉ cần ta Nguyễn Cung ngày nào tâm tình không tốt, đồng dạng đem người bắt vào phúc địa trên không, sau đó đem đầu của người đập nát, có tin hay không là tùy các người."

Nguyễn Cung mới nói xong, hướng đường biên giới bên ngoài lóe lên một cái rồi biến mất, sau một khắc chỉ gặp hấn một tay đè lại một vị lão nhân đầu lâu, bắt về giới tuyến bên trong sau, năm ngón tay nhấn một cái, tiên phong đạo cốt lão nhân đau khổ cầu xin tha thứ nói: "Nguyễn sư! Nguyễn sư! Có chuyện hảo hảo nói! Lão phu là phụ cận Tử Yên Hà. . ."

Không chờ lão nhân nói xong, Nguyễn Cung liền bóp nát tên kia tiên sư đầu, đem thi thể tiện tay ném ra nhà mình phúc địa bản đồ bên ngoài, bắt quá cái kia bơi từ trong thi thể chạy trốn mà ra bích lục hồng quang, Nguyễn Cung chỉ là lạnh lùng liếc qua, cũng không đánh chó mù đường. Đầu kia dài ngắn bắt quá ba thước có thừa lục hồng, điên cuồng bay lượn gần ngàn dặm, một đầu nhào vào một đầu nhàn nhạt khói tím bốc lên lượn lơ sông lớn, nước sông chi thịnh lớn hùng vĩ, hơn xa Đại Ly cương vực đồng dạng Đại Giang chi thủy.

Năm ngón tay vẫn còn vết máu Nguyễn Cung cao giọng nói: "Một giáp

bên trong, hết thấy như thế."

Nơi xa biển mây ở trong, có nữ tử tu sĩ mượn mây mù ẩn nấp thân hình, phần uất nói: "Thủ đoạn máu tanh như thế tàn nhẫn, ở đâu là cao ngút nhưng tọa trấn một chỗ khí vận Thánh Nhân gây nên."

Nguyễn Cung tức cười, "U a, học thông minh, tránh xa như vậy mới rì rà rì rầm, cảm thấy ta lấy người không có cách đúng không ? Mẹ nó, lão tử cũng không phải Tề Tĩnh Xuân cái kia đọc sách đọc choáng váng gia hỏa, người cùng ta một cái Binh gia kiếm tu giảng đạo đức lễ nghi, đầu óc người có hồ a?"

Nguyễn Cung một tay nghiêng về hướng xuống dưới, hai ngón khép lại, trong lòng thầm đọc nói: "Thiên Cương phù điều gió, Địa Sát lôi trì hỏa, cấp cấp như luật lệnh!"

Trong một chớp mắt, trên trời dưới mặt đất có hai nơi khí tức mãnh liệt cuộn cuộn, như hai tòa vừa mới hiện thế tuyên nhãn.

Một chỗ khác có ôn hoà hiền hậu tiếng nói gấp rút nhắc nhở nói: "Không tốt, là Nguyễn Cung bản mệnh Phong Lôi song kiếm! Lan Đình, nhanh chóng rút lui! Nguyễn Cung bản mệnh chi vật, khác hẳn với thường nhân, cũng không uẩn dưỡng tại khiếu huyết ở trong, tồn tại ở hắc bốn phía ba ngàn dặm giữa thiên địa, theo hắc cái kia hai tôn Binh gia âm thần, bốn phía du tẩu. . ."

Trên biển mây, có một vật tỏa ra ánh sáng lung linh đom đóm, liêu chết hướng bên ngoài đào mệnh mà đi, đom đóm bên ngoài, lại có từng nhánh trong suốt sáng long lanh hoa đào quanh quẩn xoay quanh, là chủ nhân hộ giá.

Cái này bơi u lục lưu quang không sai biệt lắm một hơi lướt đi tám trăm dặm sau, liền bị từ trên trời giáng xuống một căn màu xanh sợi tơ, từ đầu lâu ở trong xuyên suốt mà qua.

Vì nàng bệnh vực lẽ phải cái kia nam nhân, thấy thời cơ bất ổn, liền sớm lấy độc môn độn thuật biến mất.

Trên trời vì đó yên tĩnh, lại không người dám can đảm ồn ào lên tiếng.

Nguyễn Cung cười lạnh một tiếng, không còn cùng bọn này lòng mang ý đồ xấu nham hiểm hạng người so đo, thân hình trở về tiệm thợ rèn phụ cận bên khe suối, đây người sát khí cùng huyết tinh khí thợ rèn, đưa tay tại trong nước suối cọ rửa mất máu dấu vết.

Nguyễn Cung thở dài, sâu não nói: "Tề Tĩnh Xuân, người nếu là có ta một nửa không nói đạo lý, làm sao đến mức đi được như thế biệt khuất?"

—— ———

Trên bờ, Trần Bình An đang tiến hành một canh giờ chạy cọc, tại trên đường trở về, luyện tập xong, chính tại giãn ra buông lỏng gân cốt, Trần Bình An đột nhiên nhìn thấy Nguyễn sư phó từ bên suối đi lên bờ, do dự một chút, chậm dần bước chân, không đi đụng vào cây đình. Chẳng biết tại sao, Trần Bình An luôn cảm thấy Nguyễn sư phó đối với mình ấn tượng không tính là tốt, đối đãi chính mình ánh mắt, cùng Diêu lão đầu có điểm giống, lộ ra cổ ghét bỏ.

Nguyễn Cung cũng không có phản ứng thiếu niên, tự mình sai bước đi trở về thợ rèn cửa hàng.

Trần Bình An bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía nước suối.

Bình tĩnh như thường, cũng không dị dạng.

Nhưng là Trần Bình An vừa rồi thành lĩnh tâm xiết chặt, như có gai ở sau lưng, tựa như là nước suối ở trong có chết oan quỷ nước, tập trung vào

chính mình, rất hoang đường cảm giác.

Chỉ là giữa tầm mắt, nước suối róc rách, vui sướng nhu hòa.

Trần Bình An chưa từ bỏ ý định, nhặt lên mấy viên nặng nhẹ vừa vịn cục đá, quay người dọc theo nước suối hướng hạ du đi đến, quan sát tỉ mỉ lấy trong nước suối động tĩnh, ý đồ tìm ra một chút dấu vết.

Trần Bình An càng xem càng cảm thấy không thích hợp, dưới ban ngày ban mặt, nước suối vậy mà cho người ta một loại âm khí âm u cảm nhận, Trần Bình An dù là nhiều lần như vậy chui vào Thanh Ngưu Bối bên dưới hồ sâu, cũng chưa từng từng có rõ ràng như thế phiền chán cảm giác. Trần Bình An bây giờ có thể xác định một điểm, trên đời có lấy không thể tưởng tượng tinh quái yêu vật, cô hồn dã quỷ, trước kia Tề tiên sinh tại tiểu trấn, cho nên vạn tà bất xâm, bây giờ Tề tiên sinh không còn, nói không chừng ngay sau đó chính là quỷ mị bốn phía quấy phá hoàn cảnh, chính mình nhất định phải chú ý cẩn thận, dù là Nguyễn sư phó là đời tiếp theo cái gọi là "Thánh Nhân", Trần Bình An cũng không dám xem thường, nói cho cùng, Trần Bình An vẫn là càng thêm tín nhiệm Tề tiên sinh, đối với ăn nói có ý tứ Nguyễn sư phó, lòng kính sợ khẳng định có, lòng thân cận thì nửa điểm không.

Trần Bình An sờ dẫm dám can đảm đi theo cảm giác đi, chủ động tra tìm trong nước suối cổ quái, ở chỗ Nguyễn sư phó chân trước mới đi, Trần Bình An không cảm thấy nếu quả thật có trong nước quỷ vật, dám can đảm ở Thánh Nhân dưới mí mắt, ra nước vồ giết chính mình. Lại nói, Trần Bình An bây giờ trong tay áo cất giấu Tề tiên sinh đưa tặng cái kia đối với Sơn Thủy Ấn, trong đó một phương chính là "Thủy" chữ ấn, cho nên thiếu niên dũng khí càng là tráng kiện.

Trần Bình An trước sau ném xong hai viên cục đá sau, đang muốn xoay người nhặt lấy, cách đó không xa có người hỏi: "Người làm cái gì?"

Thiếu nữ áo xanh bím tóc đuôi ngựa, nguyên lai là Nguyễn Tú.

Trần Bình An một mực đang hết sức chăm chú đối phó trong nước, không có phát giác được Nguyễn cô nương tới gần, cũng không có che đậy, không sợ nàng trò cười, đưa tay chỉ nước suối mặt nước, thành thật trả lời nói: "Ta cảm thấy trong nước có mấy thứ bẩn thỉu, liền nghĩ có thể hay không dùng cục đá đem nó ném ra đến."

Nguyễn Tú nhìn về phía nước suối, ngưng thần nhìn lại, sầm mặt lại.

Trần Bình An hỏi: "Có phải thật vậy hay không có vấn đề ?"

Nguyễn Tú lung lay đầu, "Nhìn không ra."

Trần Bình An cười nói: "Hẳn là ta nghi thần nghi quỷ."

Nguyễn Tú thấp giọng nói: "Người về trước đi, ta muốn tại bên này ăn một chút gì lại về cửa hàng, cha ta hỏi, người liền nói không nhìn thấy."

Trần Bình An gật đầu nói: "Không có vấn đề."

Hắn nhớ lại một chuyện, từ trên mặt đất tìm ra một khối góc cạnh rõ ràng tảng đá, hỏi: "Nguyễn cô nương, ta có thể hay không hỏi người có chút chữ là có ý gì, là như thế nào cách đọc ?"

Nguyễn Tú lập tức như lâm đại địch.

Đọc sách ?

Sách vở loại vật này, căn bản chính là trên đời địch nhân kinh khủng nhất. Tùy tiện lật ra một trang sách, mỗi cái văn tự đều giống như bài binh bố trận đại tu sĩ, đối với Nguyễn Tú điều võ dương oai, Nguyễn Tú thật sự là mỗi lần nhìn thấy liền đau đầu, nguyên bản nàng đi theo phụ thân Nguyễn Cung tiến vào tiểu trấn sau, là hẳn là đi học thực đọc sách, hoàn toàn không cần hỗ trợ rèn sắt đúc kiếm, nhưng là đánh chết không

đi, hôm nay đau bụng, sáng mai đầu nóng, ngày mốt có khả năng mưa xuống, ngày kia chân đau. . . Nguyễn Cung thật sự là lười nhác được nghe lại những cái kia sụt sẹo lấy cố, mới buông tha Nguyễn Tú một ngựa.

Chỉ là hôm nay Nguyễn Tú không muốn tại trước mặt thiếu niên rụt rè, cố tự trấn định, nụ cười gượng ép nói: "Người trước viết viết nhìn."

Làm Trần Bình An dùng tảng đá tại mặt đất khắc ra hai chữ sau, Nguyễn Tú lắc mình biến hoá, tinh thần phấn chấn, tự tin cười nói: "Hai chữ này a, quá đơn giản, ta rất nhỏ liền hiểu được bọn chúng, một cái chữ thần, một cái chữ đình, hợp cùng một chỗ, chính là một cái cơ thể người huyết vị xưng hô, thần đình, cái gọi là khiếu huyết, chúng ta người sở dĩ là vạn linh chi trưởng, rất nhiều tu thành Đại Đạo tinh mị yêu vật, cuối cùng không thể không huyền hóa thành người, liền ở chỗ người thân thể thích hợp nhất tu hành, ba trăm sáu mươi lăm tòa lớn nhỏ khiếu huyết, đều là núi vàng núi bạc giống như bảo tàng, cổ nhân có nói, khiếu huyết, tức là 'Thần khí chỗ du hành ra vào cũng ', chúng ta người ba hồn bảy vía, tựa như là ăn cơm trăm nhà tiểu hài tử, trong nhà này ăn một bát cơm, vậy trong nhà uống một chén nước, sau đó không ngừng ôn dưỡng thai nghén, trưởng thành lớn mạnh."

Nguyễn Tú nói liên tục, sau đó duỗi ra một ngón tay, đè lại đầu của mình, mỉm cười nói: "Về phần cái này thần đình, ngay ở chỗ này, người vén lên trên đầu mép tóc tuyến, hướng lên năm phân khoảng cách, cái này khiếu huyết, đối với ta cùng cha ta dạng này Bình gia kiếm tu, không tính là như thế nào trọng yếu, ân, dùng chúng ta ngôn ngữ trong nghề tới nói, liền không thuộc về 'Bình gia tất tranh địa phương ', có cũng được mà không có cũng không sao, ngược lại là những cái kia dựa vào hương hỏa sinh tồn đồ chơi, nơi đây khiếu huyết cực kỳ trọng yếu, bất quá cha ta nói qua, những cái kia thần thần quý quý, không có triển vọng lớn, thần thông lại lớn, quý đạo lại rộng, cũng bất quá là ăn nhờ ở đậu bên dưới kẻ đáng thương, không đáng giá nhắc tới."

Trần Bình An toàn bộ nghe không hiểu, chỉ có thể học bằng cách nhớ, về sau lại phân biệt hỏi "Cự khuyết" "Thái uyên" .

Nguyễn Tú cũng từng cái đáp lại, thiếu nữ mặc dù không yêu đọc sách, vậy cũng chỉ là không thích những cái kia Nho gia thánh hiền kinh điển sách vở, đối với Binh gia tu hành cùng luyện kiếm đúc kiếm, thiếu nữ rất thích, những này khiêu huyết tên, nàng từ nhỏ liền nhớ kỹ trong lòng.

Không chờ Trần Bình An mở miệng cầu người, thiếu nữ liền tùy tiện cười nói: "Về sau có thời gian rảnh, ta đem ba trăm sáu mươi lăm cái khiêu huyết tên, phương vị cùng tác dụng, từng cái nói cho người."

Trần Bình An cười nói: "Phiền phức Nguyễn cô nương người."

Nguyễn Tú hỏi: "Nhiều lần như vậy để người giúp ta mua bánh ngọt, người cảm thấy phiền phức sao?"

Trần Bình An lung lay đầu. Tiện tay mà thôi, đương nhiên không phiền phức.

Nguyễn Tú vui vẻ cười nói: "Cái này cũng không như vậy sao."

Nàng đột nhiên có chút tiếc nuối tiếc hận, "Khiêu huyết những vật này, dù là biết rõ, kỳ thật ý nghĩa không lớn, thế gian tu hành, sở dĩ có nhiều như vậy bằng môn tả đạo cùng oai môn tà đạo, liền ở chỗ riêng phần mình dưỡng khí, luyện khí con đường khác biệt, kém lấy chút xúu trật ngàn dặm. Nhà ta đương nhiên cũng có chính mình một mạch tương thừa tán khí cùng dưỡng khí hai đại tâm pháp, thế nhưng là vô pháp truyền ra ngoài, đây không phải cha ta có đáp ứng hay không vấn đề, Trần Bình An, thật xin lỗi a."

Trần Bình An cũng không phải loại kia được một tắc lại muốn tiến một thước nhân vật, tranh thủ thời gian cười giải thích nói: "Không có việc gì không có việc gì, ta chính là suy nghĩ nhiều nhận biết một ít chữ, không

có nghĩ nhiều như vậy. Lại nói, chính ta có một bộ quyền phổ có thể luyện tập, chỉ là cái này trên quyền phổ quyền thung, ta liền đã kém chút luyện không tới, sao có thể phân tâm."

Nguyễn Tú thoải mái mà cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ bộ ngực, "Vậy là tốt rồi."

Run run rẩy rẩy, phong cảnh bên này tuyệt đẹp.

Trần Bình An tranh thủ thời gian thu liễm vô tâm ánh mắt, đứng dậy nghiêm mặt nói: "Nguyễn cô nương, quay đầu chờ người nhàn rồi, ta dù sao có thể tới nay về Nê Bình ngõ hẻm."

Nguyễn Tú đứng dậy theo, gật đầu cười nói: "Tốt."

Trần Bình An chạy chậm hướng thợ rèn cửa hàng.

Nguyễn Tú đi xuống bờ, đến tới bên khe suối, nàng trước móc ra một khối bọc khăn, ném đi khối bánh ngọt đến trong miệng, chậm rãi nhắm nuốt dư vị.

Đợi đến đại khái Trần Bình An đến tiểu trấn sau, nàng mới đưa tay cuộn lên một đoạn tay áo, lộ ra cái kia tinh vòng tay, nhìn về phía trong suốt nước suối, trầm giọng nói nói: "Hỏa Long đi nước."

Cái tay kia vòng tay trong nháy mắt dịch hóa, có một vật sống thức tỉnh, không ngừng giãy dụa vặn vẹo, cuối cùng biến thành một đầu toàn thân hỏa diễm quần quanh nhỏ Giao Long, nó đầu đuôi dính liền, vừa vặn vòng lấy tay của thiếu nữ cổ tay.

Theo áo xanh thiếu nữ một tiếng hạ lệnh.

Đầu này nguyên bản dài không đầy một thước đỏ thắm Giao Long, nhảy lên hướng nước suối.

Một trượng, ba trượng, mười trượng.

Hỏa Long cũng có thể đi tại nước!

Nguyễn Tú mệnh lệnh nói: "Được rồi."

Thân thể dài đến mười trượng Hỏa Long không còn tiếp tục tăng trưởng, nhưng là phụ cận nước suối toàn bộ bốc hơi hầu như không còn, không chỉ như thế, thượng du nước suối như là sợ mất mật tan tác binh sĩ, chết cũng không dám tiếp tục công kích hãm trận, liên bao vây động lại cùng một chỗ, khiến cho nước suối mặt nước không ngừng lên cao, mà hạ du nước suối thì tiếp tục xông lên mà đi.

Nguyễn Tú hí mắt nhìn lại.

Chậm đợi tra ra manh mối.

Nàng đi tại lòng sông khô cạn nước suối dưới đáy, đi theo đầu kia mười trượng Hỏa Long đi về phía trước.

Bây giờ động thiên phá toái, bốn vị Thánh Nhân bố trí tử mĩ cấm chế, cũng biến mất theo, cho nên đã không khỏi thuật pháp thần thông.

Đây cũng là Nguyễn Cung vì sao muốn ký xuống quy củ đồng thời vừa ra tay liền lôi đình vạn quân căn nguyên, nơi đây dù là từng là ba mươi sáu tiểu động thiên ở trong, chiếm đất một cái nhỏ nhất, cũng nhất không lấy thiên tài địa bảo sở trường, nhưng chung quy là tiểu động thiên xuất thân một khối phúc địa, đủ loại chỗ tốt, vẫn là thật to ích lợi tu hành, bây giờ không có đại trận kiềm chế, một khi không người ước thúc, ngoại giới tu sĩ chen chúc mà vào, ngư long hỗn tạp, tâm tư không thuần, đến cuối cùng tiểu trấn hơn sáu ngàn người, trừ bỏ những cái kia may mắn sống sót lão ô quy đại vương tám, còn lại phạm nhân, đoán chừng trong vòng một ngày liền sẽ chết hết.

Bình gia làm việc, kỳ thật cũng nặng quy củ, nhưng là càng chú trọng biến báo, xa so với Nho gia muốn linh hoạt đa dạng, có thể thay đổi sự tình này sang sự tình khác, tùy cơ ứng biến.

Ước chừng sau một nén nhang, không ngừng tại lòng sông ở trong trái phải bay nhảy Hỏa Long tốt, giống rồ cụt đuổi kịp cái kia giáo hoạt mục tiêu, một trảo hung mãnh liệt vỗ xuống, chậm rãi buông xuống đầu lâu.

Nguyễn Tú đi đến Hỏa Long đầu lâu phụ cận, cúi đầu nhìn lại, Hỏa Long dưới trảo, là một vị cuộn mình lên phụ nhân, nàng bị móng vuốt một phát bắt được vòng eo, nàng có một đầu đến eo tóc xanh, gắt gao bảo vệ toàn thân.

Nàng hiếu kỳ hỏi: "Nho nhỏ Hà Thần, cũng dám ở nhà ta cửa ra vào giường oai ? Cha ta năm đó liên trăm sáu vị sông nước chính thần, người chưa nghe nói qua sao?"

Từ khô héo bà lão biến thành phụ nữ trẻ Hà bà cầu khẩn nói: "Đại tiên đại tiên, nô tỳ chỉ là đi qua nơi này, tuyệt không ý muốn hại người a. Huống chi nô tỳ cả gan tiết lộ âm thần khí tức, là chờ mong lấy trợ giúp Nguyễn Thánh Nhân gia tăng nước tuổi thủy trọng, nghĩ đến có thể tận một điểm sức mọn mà thôi, đại tiên chớ có tức giận, nếu là cảm thấy nhỏ bé tướng mạo xấu xí, chớ có mắt làm cho người ta phiền, nhỏ bé về sau liền chỉ dám tại ban đêm du tẩu. . ."

Nguyễn Tú gợn gàng dứt khoát hỏi: "Người biết Trần Bình An ?"

Bị Hỏa Long đè lại vòng eo Hà bà, dung mạo cấp tốc già yếu, lại chỉ dám đáng thương ghen ngào, con gà con mỗ gạo gât đầu nói: "Quen biết một chút, nhỏ bé vốn là Hạnh Hoa ngõ hẻm người, cái kia Trần Bình An là Nê Bình ngõ hẻm cô nhi, chợt có gặp nhau, nhưng là cũng vô ân oán a, nô tỳ chỉ là gần nhất rất ít tại bên suối nhìn thấy tiểu trấn người, hôm nay nhìn thấy thiếu niên kia luyện quyền, cảm thấy hiếu kỳ, liền

nhìn lâu thêm vài lần, chỗ nào nghĩ đến liên rước lấy này các loại bát thiên đại họa, đại tiên nể tình nô tỳ không hiểu quy củ phân thượng, thủ hạ lưu tình a. . ."

Nguyễn Tú phát phát tay, Hỏa Long một lần nữa hóa thành một cái hoa văn cổ phác vòng tay, đeo tại thiếu nữ trên cổ tay.

Nguyễn Tú vẫn như cũ đứng ở đằng xa, sau lưng chính là cuộn cuộn mãnh liệt mà chảy tới nước suối.

Nhưng là để Hà bà kinh hồn táng đảm một màn xuất hiện, nước suối như gặp cao cao tại thượng thiên địch, chưa chiến trước hàng, tự động đi vòng, hướng hạ du dừng mãnh lao tới.

Càng đáng sợ chính là, Hà bà có thể cảm giác được vị này áo xanh thiếu nữ, căn bản không có vận dụng bất luận cái gì đạo pháp thần thông.

Nguyễn Tú cười tủm tỉm nói: "Đừng phát ngốc, nói một chút Hạnh Hoa ngô hẻm cùng Nê Bình ngô hẻm sự tình, tất cả, người biết rõ cái gì liền nói cái gì."

Trùng hoạch thân thể tự do Hà bà, dung mạo túi da bắt đầu chậm rãi khôi phục thanh xuân, nhưng là sau một khắc, nàng bỗng nhiên sợ hãi đến nhẹn không được hét rầm lên, nguyên lai một đầu kia quạ màu xanh thác nước tóc xanh, tại giảm bớt chiều dài, nàng tan nát tâm can nói: "Vì sao ta đạo hạnh đang trôi đi!"

Áo xanh thiếu nữ ăn bánh ngọt, mơ hồ không rõ nói: "A? Dạng này a, không có ý tứ, quên nói cho người, ta là trời sinh Hỏa Thần chi thể, cùng nước là thiên địch."

Hà bà cố tự tỉnh táo lại, yên lặng rơi lệ cầu khẩn nói: "Cầu đại tiên lòng từ bi, bỏ qua cho nô tỳ lần này vô tâm mạo phạm."

Nguyễn Tú nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Về sau ta sẽ gọi người tới đây kể chuyện xưa, yên tâm, ta đến lúc đó sẽ ăn tàng bản mệnh khí tức."

Hà bà vẻ mặt cầu xin, không dám cự tuyệt, đành phải đáp ứng.

Nguyễn Tú hướng đi bờ một bên, quay đầu nói: "Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa a."

Hà bà liên tục nói rằng không dám.

Thiếu nữ sau khi lên bờ lung lay bím tóc đuôi ngựa, hướng đi thợ rèn cửa hàng.

Hà bà thân thể chui vào nước suối, một khuôn mặt tràn ngập dữ tợn oán hận, bất quá mấy lần ăn thiệt thòi về sau, nàng bắt đầu hiểu được gặt gao đè nén xuống cổ này lệ khí.

Một chuỗi bắt nguồn từ nơi khác người khác tiếng lòng, lại tại nàng trong lòng trùng điệp vang lên.

"Ngu xuẩn, thu hồi người vô tri, người có biết rõ không, cái kia thiếu nữ tương lai chứng đạo thời cơ vì chuyện gì ? Chính là giết hết một châu sông lớn Thủy Thần, người nhỏ Hà bà, còn dám đối với người này lòng mang sát tâm ? Cũng không sợ để cho người ta cười đến rụng răng, người ta coi như rướn cổ lên để người giết, cuối cùng cũng chỉ lại là người chết! Người có biết rõ không, nàng đối với trong nước bất luận cái gì âm vật cảm giác, là bức nào nhạy cảm ? Cho nên người giờ phút này suy nghĩ trong lòng, không có đoán sai, nàng tương lai cái thứ nhất muốn giết Hà Thần, chính là người! Cho nên kế tiếp hảo hảo suy nghĩ một chút như thế nào bố cứu, cái này cái cộc nguyên bản tai họa ngập đầu tai họa, cũng là người đạt được đại cơ duyên hạt giống."

"Đây là một lần cuối cùng nhắc nhở người, người lại có may mắn vượt qua quy củ cử động, không cần những người khác xuất thủ, chính ta liền

sẽ để người muốn sống không được muốn chết không xong."

Hà bà tại âm thanh biến mất sau, nàng si ngốc ngơ ngác lơ lửng ở trong nước, thân thể đáng dấp yếu điệu, lại không tức giận.

Đại Đạo phiêu miểu không chừng, để cho người ta nản lòng thoái chí.

—— ———

Nguyễn Cung tại đúc kiếm thất nhìn thấy nữ nhi của mình lạnh lợi tiến đến, tức giận nói: "Khi dễ một cái không có thành tựu Hà bà, thật cao hứng sao?"

Thiếu nữ nụ cười rực rỡ nói: "Vậy liền đợi nàng trở thành sông lớn chi thần, ta lại khi dễ nàng."

Nguyễn Cung nhíu mày nói: "Tú Tú, ngàn vạn đừng không đem Hà Thần Giang Thần coi ra gì, đến cùng là đặt vào một châu sông núi biển hồ gia phả chính thống Thủy Thần, mặc dù không so được các quốc gia năm ngọn núi chính thần, nhưng ở trong nước giết bọn họ, cũng không nhẹ nhõm."

Thiếu nữ ồ một tiếng, thuận miệng nói: "Vậy liền để bọn hã không có nước để vô nha."

Nguyễn Cung chấn động trong lòng, lập tức cấp tốc ép xuống khóe miệng sắp hiện lên ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chiếm núi làm vua

Giữa trời chiều, thợ rèn cửa hàng tới một vị lạ lẫm khách nhân, nam tử ước chừng thành gia lập thất chi niên số tuổi, thân hình cao lớn, song mi thon dài, da thịt trắng nõn, thanh tú âm nhu dung mạo, phối hợp khôi ngô dương cương thể phách, có một luồng khác phong thái.

Nguyễn Cung biết được người này thân phận sau, không có giống lần trước tiếp đãi Quan Hồ thư viện Thôi Minh Hoàng như vậy tùy ý, chỉ là tại đức kiếm thất cửa ra vào hàn huyền vài câu, lần này để Nguyễn Tú dời hai cái ghế trúc đến hành lang bên trong, còn lấy ra hai bình rượu ngon, một người một bình, cái kia nam nhân cũng không nhận nhó, cầm qua bầu rượu giải khai bần phong liền ực một hớp rượu, cười nói:

"Nguyễn sư, người lần này xuất thủ, triều chính chấn động, triều đình bên kia cụ thể như thế nào ứng đối, ta tạm thời không biết, nhưng là xem như tân nhiệm Diêu Vụ Đốc Tạo quan, kiêm đảm nhiệm Long Tuyền huyện nha chủ quan, ta ngược lại thật ra giảm bớt rất nhiều nước miếng. Theo lý thuyết, nên ta mang theo rượu ngon đến nhà bái phỏng mới là, chẳng qua là khi lúc ở nửa đường nghe nói biến cố sau, ra roi thúc ngựa, thật sự là đến vội vàng, Kỳ Long ngô hẻm Áp Tuế cửa hàng hai đại cái bình hạnh hoa nhường, coi như ta trước thiếu Nguyễn sư."

Nguyễn sư phát phát tay, "Những lời khách sáo này liền không cần nói nhiều, nếu như hôm nay người ta thỏa đàm, về sau có rất nhiều cơ hội uống rượu nói chuyện phiếm, nếu như đàm phán không thành, người ta càng không cần phí sức lung lạc tình cảm."

Cái kia nam nhân cười mở cười to, không giống thân kiêm song chức Đại Ly triều đình quan viên, càng giống là một vị hành tẩu giang hồ thâm hiệp chi sĩ, xoa xoa khóe miệng, đem ấm rượu đặt ở trên đầu gối, không có vừa uống rượu một bên đàm luận dấu hiệu, "Tại Đại Ly xuân huy trong năm phong cấm Giáp Lục Sơn, đương nhiên, đây là triều đình Hộ

Bộ cơ mật hồ sơ quan phương thuyết pháp, y theo địa phương huyện chỉ ghi lại tên, hẳn là Long Tích Sơn, nó chỗ giữa sườn núi, có một tòa tự nhiên vốn liền cỡ lớn Trảm Long Thai, tại ta tới đây đi nhậm chức trước đó, từng có một trận quân thần tấu đối, hoàng đế bệ hạ nói rõ, vật này giao cho Nguyễn sư chỗ Phong Tuyết miếu cùng Chân Võ Sơn, các người song phương cộng đồng chiếm hữu, về phần các người hai đại Binh gia thế lực, cụ thể như thế nào đối với Trảm Long Thai tiến hành đào móc, cắt chém, phân chia, là lưu lại bất động, xem như tổ tông sản nghiệp, vẫn là chuyển về riêng phần mình tông môn, ta Đại Ly triều đình tuyệt không nhúng tay, tự nhiên muốn làm gì cũng được. Thậm chí nếu như yêu cầu Đại Ly ra người xuất lực, tỷ như thúc đẩy Đại Ly dưới trướng cái kia hai đầu tuổi nhỏ Bàn Sơn Viên, đánh nứt Giáp Lục Sơn, khiến cho phơi bày ra Trảm Long Thai, mọi việc như thế việc nhỏ, Nguyễn sư không cần khách khí."

Nguyễn sư cười tùm tùm nói: "Các người Đại Ly thành ý không nhỏ."

Mới Nhâm Đốc Tạo quan đang muốn thuận thế nói một ít lời xã giao, Nguyễn sư còn nói nói: "Chỗ kia Trảm Long Thai, tại ta tới nơi này trước đó, chúng ta Phong Tuyết miếu cùng cái kia Chân Võ Sơn đã sớm thỏa đàm, ta Nguyễn Cung, Phong Tuyết miếu, Chân Võ Sơn, đều chiếm nó một. Người hẳn là từ các người hoàng đế nơi đó nghe được một chút tin tức ngầm, ta là dự định ở chỗ này khai sơn lập phái, cho nên cha con thân phận đều đã từ Phong Tuyết miếu bên kia dời ra, kế tiếp sáu mươi năm bên trong, ta khẳng định không tiện chính thức khai sơn, nhưng là các người Đại Ly chỉ cần để ta nhìn đến thuận mắt, sáu mươi năm kỳ hạn vừa kết thúc, ta liền sẽ ở đây lựa chọn một tòa không có trở ngại ngọn núi, xem như tương lai sơn môn tông phái bắt đầu địa phương."

Đốc Tạo quan kiêm nhiệm nơi này huyện lệnh nam nhân, không chút nào che lấp chính mình đầy mặt hỉ khí, giống như ngay tại các loại Nguyễn Cung mở cái miệng này, lập tức thuận cột nói rằng: "Nguyễn sư, người đại khái có thể yên tâm, trừ bỏ Phi Vân Sơn, bây giờ cảnh nội đại khái phân ra sáu mươi một ngọn núi, Nguyễn sư có thể tùy ý lựa chọn sử

dụng ba tòa, xem như tương lai khai sơn lập phái căn cơ. Nếu là Nguyễn sư không nguyện ý vội vã hạ quyết tâm, bản quan trước tiên có thể cho Nguyễn sư nhìn qua Ly Châu động thiên cũ mới hai bức dãy núi hình thế đồ, bản quan lại bồi tiếp Nguyễn sư tự mình đi khảo sát dò xét qua, đến lúc đó Nguyễn sư làm tiếp định đoạt, như thế nào ?"

Bất luận cái gì một tòa vương triều, có thể có được Nguyễn Cung dạng này đại tu sĩ hỗ trợ tọa trấn sơn hà, đều là lớn lao chuyện may mắn. Nhất là Nguyễn Cung ngụ ý, là hẳn lựa chọn ở đây đậm rể, mà không chỉ là cùng loại khách khanh, cung phụng, quốc sư thân phận như vậy phụ thuộc Đại Ly, bởi vậy không phải loại kia hợp tác tự, không hợp thì tán tình thế, Nguyễn Cung là chân chính tại Đại Ly quốc thổ bên trên khai chi tán diệt, trong lúc vô hình cùng vương triều khí vận ưu tư tương quan, đừng nói là một vị nho nhỏ Đốc Tạo quan, chính là Đại Ly hoàng đế ngồi ở chỗ này, cũng sẽ sinh lòng mừng rỡ.

Đại Ly võ nhân xuất hiện lớp lớp, lấy Phiên Vương Tổng Trường Kính người kí tên đầu tiên trong văn kiện, ngũ cảnh phía trên cao thủ số lượng, có một không hai Đông Bảo Bình Châu. Nhưng là trên núi thần tiên thực sự ít đến thương cảm, cùng Đại Ly cường thịnh quốc lực hoàn toàn không hợp, cái này một mực là Đại Ly hoàng đế tâm bệnh.

Nguyễn Cung cười nói: "Chiếm núi làm vua một chuyện, không cần phải gấp, nói câu khó nghe, trừ bỏ các người không muốn lấy ra Phi Vân Sơn, cũng không có cái nào ngọn núi vào mắt của ta."

Tuổi trẻ Đốc Tạo quan có chút vẻ mặt xấu hổ, trên thực tế tới nơi này trước đó, không riêng gì hẳn, ngay cả Đại Ly hoàng đế cùng mình ân sư, cũng cảm thấy Nguyễn Cung tại Đại Ly khai sơn khả năng, có, nhưng tuyệt đối không lớn, bởi vì Đại Ly kỳ thật không bỏ ra nổi đầy đủ phân lượng thành ý, Trảm Long Thai ? Nếu như không phải Nguyễn Cung chính mình có bản lĩnh đi cùng Phong Tuyết miếu, Chân Võ Sơn đàm, ngạnh sinh sinh nắm bắt tới tay một phần, Đại Ly sao dám vì lôi kéo Nguyễn Cung một người mà cùng Phong Tuyết miếu Chân Võ Sơn trở

mặt, đại giới thực sự quá lớn, cho dù là khí thôn vạn dặm như hổ Đại Ly vương triều, cũng chịu đựng không nổi.

Nguyễn Cung đột nhiên nói rằng: "Mặc dù Phong Tuyết miếu cùng Chân Võ Sơn chưa từng đề nghị, nhưng là cá nhân ta hi vọng các người Đại Ly, có thể xuất ra hai kiện đầy đủ sắc bén thần binh lợi khí, kiếm cũng tốt, đao cũng được, cũng không đáng kể, chỉ cần đủ là được, đến lúc đó ta có thể giúp các người, chuyển giao cho tới đây hai vị Binh gia tu sĩ, dùng để tách ra toà kia Trảm Long Thai. Người trước tiên có thể bẩm báo cho triều đình, chờ đợi Đại Ly hoàng đế trả lời chắc chắn, việc này đồng dạng không nóng nảy."

Tuổi trẻ Đốc Tạo quan hơi chút suy nghĩ, trầm giọng nói: "Việc này ta liền có thể một lời quyết chí, đi đầu đáp ứng Nguyễn sư!"

Nguyễn Cung gật gật đầu, uống một hớp rượu, tương đối hài lòng người này tư thái cùng quyết đoán. Dù sao về sau một đoạn thời gian rất dài, chính mình cũng yêu cầu cùng cái này tên là Ngô Diên nam nhân trực tiếp đánh giao tế, nếu như là người ngu, sẽ rất mệt mỏi. Nếu như là cái lòng dạ hẹp hòi thẳng nhất gan, thì càng mệt mỏi.

Ngô Diên do dự một chút, uống một hớp rượu, có điểm giống là cho chính mình tăng thêm lòng dũng cảm ý vị, nói: "Nguyễn sư, đầu tiên, ngoài trấn nhỏ lớn nhỏ hơn ba mươi miện Long Diêu, sẽ một lần nữa mở hầm lò đốt sứ, chỉ bất quá từ nay về sau, chỉ là nung phổ thông triều đình ngự dụng lễ khí mà thôi. Tiếp theo, mới xây tại tiểu trấn phía Đông huyện nha, xây thành về sau, huyện nha liền sẽ dán thông báo dán ra Đại Ly luật pháp, cũng sẽ để hơi thông tài văn chương Hộ Phòng nha dịch tại tiểu trấn các nơi tuyên truyền giảng giải giải thích, vì để tiểu trấn phổ thông bách tính, chân chính hiểu được thân phận của mình, là Đại Ly con dân."

Nguyễn Cung vẻ mặt lạnh lùng, liếc mắt trên danh nghĩa Long Tuyền huyện lệnh Ngô Diên, người sau cười giải thích nói: "Đây chỉ là nhằm

vào phạm tặc phu tử mặt ngoài thời gian thôi, tiểu trấn sáu mươi năm nội, vẫn là lấy Nguyễn sư quy củ lớn nhất, bốn họ thập tộc quy củ, theo sát phía sau, Đại Ly luật pháp thấp nhất, nếu có xung đột, hết thấy lấy cái này sắp xếp làm thước đo. Nguyễn sư tại tiểu trấn phạm vi ngàn dặm bên trong, hết thấy sở tác sở vi, Đại Ly chẳng những không can thiệp, sẽ còn không chút huyền niệm mà đứng tại Nguyễn sư cái này một bên. Tựa như Nguyễn sư lúc trước đập nát Tử Yên Hà tu sĩ nhục thân, người kia chết cũng không hối cải, vậy mà khơi thông kinh thành quan hệ, ý đồ hưởng hoàng đế bệ hạ cáo ngự trạng, ta ân sư biết được tin tức sau, không nói hai lời, liền phái người trấn sát vị này tu sĩ nguyên thần."

Nguyễn Cung khẽ nhú mày, hơi không kiên nhẫn, "Nói cho người nhà tiên sinh, về sau loại này vẽ rắn thêm chân lạn sự bớt làm, mặt mũi không mặt mũi, coi là cái gì, ta chính là cái rèn sắt phôi thô, không quen cong cong ruột, các người Đại Ly thật có lòng, cho ta thực sự chỗ tốt, là đủ rồi, về phần đến lúc đó ta có thu hay không, khác nói. Tử Yên Hà tu sĩ loại phế vật này, ta lúc đó nếu là thật muốn giết hắn, hắn chạy rồi? Lại cho hắn một trăm cái chân cũng không được. Nếu là thật muốn giết người, các người Đại Ly có mấy người ngăn được ? Dù là ngăn được, bọn hăn nguyện ý cản sao?"

Ngô Diên sắc mặt hơi trắng, tiếng nói hơi chát chát nói: "Nguyễn sư, bản quan biết rõ."

Nguyễn Cung cũng không muốn huyền não quá cương, dù sao hai người là lần đầu kết giao, không thể hy vọng xa vời người khác khắp nơi trôi chảy tâm ý của mình, cái kia chính là ép buộc, thế là chủ động mở miệng hỏi nói: "Thế tục vương triều, kiến tạo Văn Xương Các cùng Vũ Thánh miếu, sắc phong sơn thủy chính thần cùng cấm tiết địa phương dân từ, đều là một cái triều đình phải có chi nghĩa, tại tiểu trấn bên này, các người là thế nào cái dự định ?"

Vừa mới thua thiệt qua Ngô Diên cẩn thận tìm từ trả lời nói: "Liên quan tới Văn Xương Các cùng Vũ Thánh miếu, trước mắt chúng ta Đại Ly

Khâm Thiên Giám Địa sử chọn trúng hai nơi, theo thứ tự là tiểu trấn phía Bắc sứ núi cùng phía Đông Nam vị thần tiên mộ, tế tự người, theo thứ tự là năm đó từ tiểu trấn đi ra cái kia hai vị, vừa vận một văn một võ, đối với ta Đại Ly cũng là công lớn lao chỗ này, Nguyễn sư ý như thế nào ?"

Nguyễn Cung ngữ khí cũng không nhẹ nhõm, "Hưởng thụ văn võ hương hỏa hai người, rất phù hợp, nhưng là tuyên chỉ cứ như vậy quyết định ? Các người có hay không hỏi qua Dương lão tiên sinh ý tứ ?"

Ngô Diên cứ thế ngay tại chỗ, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Nguyễn sư, xin hỏi Dương lão tiên sinh là ai ?"

Nguyễn Cung cũng sửng sốt một chút, trêu ghẹo nói: "Người vị kia Tú Hồ tiên sinh, liền cái này cũng không có nói cho người ? Liền để người tới làm Giám Tạo quan cùng quan phụ mẫu ? Ngô Diên, người bà ngoại nói thật nói cho ta, người có phải hay không cùng Tề Tĩnh Xuân không sai biệt lắm, quan trường thất ý, biến thành con rơi, bị giáng chức đến tận đây ? Nếu là như vậy, trước đó nói chuyện thỏa sự tình, ta muốn phải đổi ý."

Ngô Diên hết đường chối cãi, cũng không biết rõ giải thích như thế nào, chính mình càng là một đầu sương mù.

Nơi xa một cái giếng nước bên cạnh một bên, ba cái người đồng lứa ngồi xõm ở trên mặt đất, Nguyễn Tú đang dạy Trần Bình An những cái kia khiêu huyết danh xưng, tác dụng cùng tu hành ý nghĩa, dư thừa thiếu niên kia, là mình mặt dày mày dạn đứng lên đi, ngay từ đầu Nguyễn Tú cùng Trần Bình An liền xóa đi chữ viết, không nói lời nào, hai người theo dõi hẳn, thiếu niên dáng dấp lông mày thanh mắt xinh xắn, chỗ mi tâm còn có một hạt vẽ rồng điểm mắt giống như nốt ruồi son, rất nhận người ưa thích vui mừng bộ dáng, thế nhưng là Trần Bình An cùng Nguyễn Tú đều đánh giá thấp sự kiên nhẫn của hẳn cùng da mặt, cười ha hả nhìn bên trái một chút giày cỏ thiếu niên, nhìn bên phải một chút áo xanh thiếu nữ, ba người nhin lâu chừng đốt nửa nén nhang, thiếu niên

phảng phất cảm thấy mình đồng dạng đánh giá thấp bên cạnh hai người nghị lực, rốt cục chủ động mở miệng nói chuyện, dùng trôi chảy mượt mà tiểu trấn tiếng địa phương, nói hắn là từ kinh thành đến, đi theo Đốc Tào quan đại nhân tới nơi này nhìn xem phong cảnh, nhất là nếu muốn đi xem toà kia sứ núi.

"Các người tiếp tục trò chuyện các người khiêu huyết khí phủ a, các người đừng như thế lòng dạ hẹp hòi, ta nghe một chút lại như thế nào ? Khó nói ta nghe qua về sau có thể lập tức biến thành Lục Địa Thần Tiên ?"

Về sau Trần Bình An cùng Nguyễn Tú bận bịu chính mình, không thềm quan tâm cái này kỳ quái gia hỏa bắt chuyện.

"Người này cái chữ viết không ra thế nào đó a, vừa nhìn chính là không có xuống khổ công phu, tung bay cực kì, cùng phù ở trên mặt nước bã dầu không sai biệt lắm."

"Cô nương, người này bên trong giải thích được không đủ hoàn chỉnh, cái gọi là nửa một bên trong nồi nấu giang sơn, còn có cái kia vẽ không biết khiêu nhằm trúng quỷ thần cười, kỳ thật là như vậy. . . A, các người cái này nhảy qua cái này khí phủ không trò chuyện à nha?"

"Ha ha ha, cô nương người làm sao không giải thích cho hắn thiên trung huyết ở nơi nào đâu, có phải hay không rất khó chỉ điểm hắn nhìn a, ai, cô nương người nếu là ngượng ngùng lời nói, ta có thể giúp một tay a. . . Cô nương người trong ánh mắt có sát khí a, cô nương người khẳng định là hiểu lầm, ý tứ của ta đó là ta đến chỉ cho hắn nhìn, trên người ta thiên trung huyết ở nơi nào, cô nương trên người người cái kia thiên trung huyết, thần tiên cũng khó tìm a, ta làm gì tự tìm phiền phức. . ."

"Ai ? Cô nương người đánh như thế nào người đâu ? Còn tới ? Cô nương, ta sai rồi!"

"Cô nương, vĩ lư giáp tích ngọc chấm cái này phía sau lưng tam quan, cô nương người thế nào cũng đã bỏ sót đâu, cổ nhân nói sau quan thông một nửa công, co lại cần mở càn là chính công. Có thể thấy được là rất trọng yếu. . ."

Đến cuối cùng, là Đốc Tạo quan Ngô Diên xuất hiện, trợ giúp Trần Bình An cùng Nguyễn Tú thoát ly khốn cảnh, mi tâm có nốt ruồi lấm lờ thiếu niên cùng trầm mặc ít nói tuổi trẻ Đại Ly quan viên, sóng vai rời đi thợ rèn cửa hàng.

Trần Bình An cùng Nguyễn Tú ngồi tại miệng giếng nước bên trên, Nguyễn Tú liếc mắt cái kia bóng lưng của hai người, nhẹ giọng nói: "Lớn tuổi, là cái làm quan, vừa rồi tại chúng ta bên người cái này, không rõ ràng, ta cũng cảm giác không thấy khác thường, có thể là người tuổi trẻ thư đồng a, bên ngoài rất nhiều đại gia tộc đều có dạng này thư đồng."

Trần Bình An gật gật đầu.

Nguyễn Cung xụ mặt đi đến giếng nước phụ cận, quăng xuống một câu liên xoay người, "Trần Bình An, người đi theo ta."

Trần Bình An mờ mịt đứng dậy, Nguyễn cô nương trước đó nói nàng cha đáp ứng cho vay chính mình, không trải qua các loại một tuần trái phải, chẳng lẽ là đổi ý rồi?

Áo xanh thiếu nữ có chút chột dạ, đi theo Trần Bình An sau lưng.

Nguyễn Cung ngồi tại trên ghế trúc, để Trần Bình An ngồi lúc trước Ngô Diên ngồi trên ghế.

Nguyễn Tú tăng hăng một cái, cười nói: "Cha, cái này hai tấm cái ghế là Trần Bình An làm, cũng không tệ lắm phải không ?"

Nguyễn Cung mặt đen lên nói: "Ta cùng Trần Bình An nói chuyện chính sự, Tú Tú người đừng ngắt lời."

Trần Bình An tranh thủ thời gian ngồi đoan chính, "Nguyễn sư phó người nói."

Nguyễn Cung từ trong tay áo lấy ra một cái bạc vụn, có chừng ba bốn hai đáng vè, "Đi tiểu trấn Kỵ Long ngõ hẻm bên kia, cho cha mua một bình tốt nhất hoa đào xuân đốt, còn lại phía dưới tiền lẻ chính người mua chút bánh ngọt."

Nguyễn Tú có chút không nguyện ý.

Nguyễn Cung giả bộ thu hồi bạc, "Vậy người đi đúc kiếm thất nhìn chăm chăm lò hỏa hầu a, một lúc lâu sau kết thúc."

Nguyễn Tú đoạt lấy tiền liền chạy.

Đợi đến nhà mình khuê nữ chạy xa, Nguyễn Cung đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Trần Bình An, người có phải hay không có ba cái túi kim tinh đồng tiền?"

Trần Bình An sắc mặt như thường, gật đầu nói: "Có."

Nguyễn Cung tựa hồ tương đối thuận mắt thiếu niên thành thật, sắc mặt chuyển biến tốt đẹp mấy phần, "Giống như người trong tay có ba cái túi kim tinh đồng tiền tiểu trấn bách tính, tìm không ra cái thứ hai. Cho dù là Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngõ hẻm bốn họ thập tộc, nhiều nhất Tống thị cũng bất quá hai túi, càng nhiều là chỉ có một cái túi, trừ cái đó ra, tiểu trấn tiểu hộ nhân gia, có tám hộ dùng nhà mình bảo bối riêng phần mình đổi lấy một túi kim tinh đồng tiền. Trên cơ bản tiểu trấn đáng tiền lão đồ vật, đều xói mòn đi ra, bây giờ không sai biệt lắm còn có thể còn lại cái bảy tám kiện, trả lại có thể."

"Kế tiếp tiểu trấn sẽ có càng ngày càng nhiều người xứ khác, đương nhiên, người khẳng định tính mệnh không lo, ta sở dĩ cùng người nói trắng ra, là hi vọng người tốt nhất lợi dụng trên tay ba cái túi kim tinh đồng tiền, đã dùng che trong tay mục nát, cũng không có tùy tiện dùng xong. Tiểu trấn tại ta trước đó mỗi sáu mươi năm, sẽ khai môn một lần, đại khái thả hai ba mươi số lượng khác nhau người tiến vào tiểu trấn , mặc cho bọn hắn tìm kiếm cơ duyên. Từ nay về sau, liền không có dạng này quy củ, sẽ càng lúc càng giống là phổ phổ thông thông Đại Ly tiểu trấn, cho nên người ba cái túi kim tinh đồng tiền, liền phá lệ chói mắt, cuối cùng sẽ cho người rước lấy rất nhiều phiền toái không cần thiết. Con người của ta, lại rất sợ phiền phức, đến lúc đó khó tránh khỏi muốn vì người ra mặt, nhưng là ta Nguyễn Cung ba ngày hai đầu cùng một đám tiểu thí hài so chiêu, ta ngại mất mặt. Cho nên ta liền cho người xách một cái đề nghị, có nghe hay không, sau khi nghe xong, chính người quyết định."

"Đang nói đề nghị trước đó, cùng người trước đó nói rõ hơn một chút, ngay sau đó là kim tinh đồng tiền đáng giá nhất thời điểm, lại không phải ai cũng có thể tiêu xài, tứ đại họ bên ngoài, chỉ sợ mười đại tộc cũng không ngoại lệ, bởi vì Đại Ly hoàng đế dự định phải đem Phi Vân Sơn bên ngoài sáu mươi một tòa phong cấm núi lớn, toàn bộ giải cấm khai sơn, bán cho cùng Đại Ly giao hảo các lớn thế lực môn phái. Cái này sáu mươi một núi, giá cả cao thấp, bởi vì lớn nhỏ mà dị, ngoại giới sở dĩ chạy theo như vịt, ở chỗ bây giờ Ly Châu động thiên đại trận phá toái, xuống làm nhân gian phúc địa đồng dạng tồn tại, linh khí mặc dù chợt giảm, nhưng là so với bình thường núi lớn, vẫn muốn cao hơn một đại trù, không thể so với có chính thống Sơn Thần trấn giữ dãy núi kém, huống hồ Đại Ly hoàng đế hứa hẹn nơi này tương lai sẽ sắc phong một tôn đời núi đại thần, ba vị Sơn Thần cùng một vị Hà Thần, như thế dày đặc sơn hà chính thần tọa trấn, khiến cho sáu mươi năm về sau phạm vi ngàn dặm, y nguyên phong sinh thủy khởi, linh khí dồi dào, cho nên hiện tại 'Mua xuống đỉnh núi' cuộc mua bán này, kiếm bọn không lỗ."

Trần Bình An hỏi: "Nếu như ta hôm nay mua xuống đỉnh núi, sau đó ta

sáng mai chết rồi, làm sao bây giờ ?"

Vấn đề này, nói trúng tim đen.

Nguyễn Cung lần đầu tiên lộ ra vẻ tươi cười, "Đầu tiên, chỉ cần người tại tiểu trấn thành thành thật thật làm việc, giữ khuôn phép làm người, chắc chắn sẽ không không hiểu thấu liền chết bất đắc kỳ tử, tỷ như lại có Bàn Sơn Viên như thế mặt hàng tìm người phiền phức, bây giờ tiểu trấn đã không có phá toái không phá toái kiêng kị, yêu cầu Tề Tĩnh Xuân lo lắng, ta không cần. Tề Tĩnh Xuân nếu muốn tuân thủ, ta cũng không cần. Cho nên ta đại khái có thể xuất thủ giúp người bãi bình, bởi vì đến rồi một lát, cái này là chuyện hợp tình hợp lý. Tiếp theo, Đại Ly triều đình bán đồ bán tháo đỉnh núi một chuyện, là vì kiếm lấy Đại Ly cảnh ngoại hương hỏa tình, thuộc về lỗ vốn lừa gào to, đáp ứng mua xuống bất luận cái gì một ngọn núi về sau, ba trong vòng trăm năm, dù là mua núi người chết rồi, thậm chí không có dòng dõi kế thừa, Đại Ly đồng dạng tại ba trăm năm kỳ hạn nội, tuyệt không tự tiện thu hồi đỉnh núi, sẽ mặc kệ hoang phế. Cuối cùng, chính là ta lần này sẽ dẫn đầu cầm tới ba tòa núi, phong thủy khẳng định tốt nhất, nếu như người về sau cũng có thể cầm tới vài tòa, chúng ta có thể giáp giới tiếp giáp, giả thiết người nếu như bất lực khai sơn thu lợi, dù là chỉ là mượn ta thuê ngọn núi ba trăm năm, người cũng có thể mỗi năm chia hoa hồng, ngồi mát ăn bát vàng, hậu thế, cũng là như thế."

Đây là mảnh dòng nước dài phú quý, bao nhiêu đời tộc hào phiệt tha thiết ước mơ.

Nguyễn Cung khinh thường khoe khoang, liền chưa hề nói phá.

Trần Bình An hiếu kỳ hỏi: "Nguyễn sư phó, những cái kia đỉnh núi đại khái giá cả như thế nào ?"

Nguyễn Cung thuận miệng nói rằng: "Nhỏ nhất tòa kia đỉnh núi, một tòa lẻ loi ngọn núi mà thôi, bị Đại Ly triều đình mệnh danh là Chân Châu

Sơn, kêu giá là một cái kim tinh đồng tiền, bất quá nhất định phải là nghênh xuân tiền."

Trần Bình An kinh ngạc nói: "Chỉ cần một cái ?"

Nguyễn Cung cười nói: "Cái rằm lớn địa phương, lấy tên đẹp núi, kỳ thật liên phong chữ cũng không dính một bên, một tòa sườn núi nhỏ mà thôi, một cái nghênh xuân tiền, không có lời, đây là bởi vì Đại Ly thực sự không có cách nào kêu giá nửa viên kim tinh đồng tiền."

Trần Bình An nói thầm nói: "Một viên đồng tiền mà thôi, lại nhỏ đỉnh núi, năm trăm năm, ròng rã ba trăm năm tất cả thuộc về chính mình, nghĩ như thế nào đều có lời a."

Nguyễn Cung nói tiếp nói: "Trung đẳng đỉnh núi như Huyền Lý Sơn, Đại Nhạn Sơn, Liên Đăng Phong các loại, Đại Ly bên kia định giá tại mười đến mười lăm khóa kim tinh đồng tiền trái phải. Một cái lớn nhất dãy núi nhỏ cùng cái khác hai tòa núi, Khô Tuyền sơn mạch cùng Hương Hỏa Sơn, Thần Tú Sơn, đều muốn 25 đến ba mươi mai kim tinh đồng tiền. Cái này hay là bởi vì không người đấu giá nói chuyện, cuối cùng, Đại Ly nếu muốn lưu lại, không phải cái kia từng túi kim tinh, mà là bốn hộ thập tộc, cùng bọn hắn tại Đông Bảo Bình Châu các đầu nhân mạch, hi vọng bọn họ phía sau chân chính chỗ dựa tài chủ, có thể phù nước ra mặt, chủ động cùng Đại Ly tiếp xúc."

Trần Bình An nhíu mày nói: "Nguyễn sư phó, cái kia ta lúc này chiếm lớn như vậy tiện nghi, không phải rất ra danh tiếng sao? Sẽ không bị người ghi hận trong lòng ?"

Nguyễn Cung cười ha ha nói: "Người cũng có chỗ dựa a, tại phía xa chân trời, gần ngay trước mắt."

Trần Bình An gãi gãi đầu, không có lập tức đáp ứng.

Nguyễn Cung chẳng những không có nổi nóng giày cỏ thiếu niên không biết tốt xấu, ngược lại vui mừng nói: "Không có đặc ý vong hình, cũng không tệ lắm, trở về Nê Bình ngõ hẻm về sau, hảo hảo suy nghĩ một chút, tranh thủ sáng mai cho ta trả lời chắc chắn, lâu thì sinh biến, đây cũng không phải là ta lừa gạt người, sự thật như thế."

Trần Bình An rời đi thợ rèn cửa hàng sau, đi thẳng đến cầu đá vòm bên kia thời điểm, cũng còn không có từ trong lúc khiếp sợ tỉnh táo lại.

Thiếu niên trước kia cũng tưởng tượng qua về sau chính mình có tiền thời gian.

Nói thí dụ như có thể năm thì mười họa ăn được bánh bao thịt, mút quả, nhà mình cửa sân có câu đối xuân, môn thần cùng chữ phúc, đem tổ trạch tu bổ đến cùng gian phòng giống như, cho cha mẹ viếng mồ mả thời điểm có thể mang hộ một bình rượu ngon, một bọc bánh ngọt, vân vân.

Trần Bình An đánh chết đều không có nghĩ qua chính mình có một ngày, có thể có được một tòa thậm chí vài tòa núi lớn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Phía sau lưng

Trần Bình An tới gần cầu đá vòm thời điểm, nuốt một ngụm nước miếng, thật không dám tiếp tục tiến lên, một phen thiên nhân giao chiến về sau, liền dọc theo nước suối tiếp tục hướng lên, đến nước suối thắt lưng là hẹp hòi nhất khu vực, chạy lấy đà chạy vội, nhảy lên mà qua, lúc này mới hướng đi Thanh Ngư Bối. Trần Bình An cũng không biết, chính mình quần đường xa, vừa vặn cùng Nguyễn Tú bỏ lỡ, áo xanh thiếu nữ mang theo một bình hoa đào xuân đốt chạy vội qua cầu, lần này tại tiểu trấn mua rượu, thiếu nữ đi qua Áp Tuế cửa hàng thời điểm, cúi đầu bước nhanh đi qua, sợ bị những cái kia hoa mắt bánh ngọt câu đi hồn phách, bởi vì nàng muốn bắt đầu góp nhặt vốn riêng tiền.

Trần Bình An đi trước lợi Lưu Tiệp Dương nhà tòa nhà, nhóm lửa ngọn đèn, dẫn theo cây đèn, đi một lượt trong phòng ngoài phòng, xác định cũng không thiếu sót ít lớn nhỏ đồ vật gia sản về sau, mới tắt đèn khóa cửa, trở về Nê Bình ngõ hẻm. Đi qua tòa kia sụp đổ ra một cái lỗ thùng lão trạch, Trần Bình An thở phào nhẹ nhõm, trên vai trọng trách vẫn còn, nhưng là so với trước đó chuyển kia rời đi Nê Bình ngõ hẻm, đã nhẹ quá nhiều, Trần Bình An nhin không được vụng trộm vui cười, trong túi quần cảm giác có tiền, không hỏng!

Trần Bình An đời này còn chỉ gặp qua bạc vụn, trĩu nặng nén bạc, còn chưa từng thấy một chút, chớ nói chi là cùng thần tiên đồng dạng hiếm có vàng.

Trần Bình An trở lại chính mình tổ trạch, mở ra cửa phòng sau, chạy tới xác định là thật không nữa buộc tốt cửa sập, trở lại gian phòng sau, cẩn thận từng li từng tí nhóm lửa ngọn đèn, lò mờ nhá nhem đèn đuốc, tỏa ra băng lãnh bùn vàng vách tường. Trần Bình An từ chân tường cây bình gốm bên trong móc ra ba cái túi tiền, nghênh xuân tiền, cung dưỡng tiền, áp thẳng tiền, phân biệt có 25 khóa kim tinh đồng tiền, hai mươi sáu

viên, hai mươi tám viên.

Tổng cộng bảy mươi chín viên đồng tiền.

Liên quan tới những này lai lịch không tầm thường đồng tiền, Ninh Diêu thô sơ giản lược giải thích qua bọn chúng là thế tục tiêu tiền kéo dài, sở dĩ giá trị liên thành, là vật hiếm thì quý, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất, vẫn là người xứ khác tiến vào tiểu trấn yêu cầu đồng tiền xem như tín vật. Về phần cái này bất thành văn quy củ tồn tại, niên đại xa xưa, Ninh Diêu cũng không phải Đông Bảo Bình Châu người, tự nhiên nói không nên lời cái căn nguyên.

Ba loại đồng tiền, Trần Bình An phân biệt xuất ra một khóa, đặt lên bàn, nghênh xuân tiền đúc có "Năm mới đại cát" bốn chữ cát nói, chạm rồng một kiểu điêu khắc, tường vân phi lưu, có một tôn mặc giáp thần nhân đang run run.

Áp thẳng tiền chính diện điêu khắc có ngũ độc, rắn rết, con rết, thạch sùng cùng con cóc, mặt sau ngoại trừ đúc có "Thiên trung ích tà" bốn chữ, còn có quy xà quần kiếm đồ án.

Cung dưỡng tiền chính diện là "Tâm thành thì linh" bốn chữ, mặt sau là "Thần tiên ở trên", cũng không tinh mỹ đồ án, kiểu dáng càng là mộc mạc.

Trần Bình An cầm lấy một cái nghênh xuân tiền, lặp đi lặp lại quan sát, thiếu niên thực sự rất khó tưởng tượng như thế nho nhỏ một cái đồng tiền, liền có thể mua xuống cả tòa Chân Châu Sơn, Trần Bình An biết rõ Nguyễn sư phó miệng bên trong cái gọi là ngọn núi nhỏ này bao, Diêu lão đầu lần thứ nhất dẫn hãn lên núi tìm đất, liền đến qua Chân Châu Sơn đỉnh núi, thổ tính nhưng phân nặng nhẹ, mập tích ở bên trong rất nhiều chủng loại, phức tạp hơn chính là yêu cầu phân biệt một loại nào đó bùn đất, trời sinh thân cận thủy hỏa kim mộc bên trong loại nào, chú trọng môn đạo rất nhiều, Trần Bình An chỉ học đến Diêu lão đầu một thân "Ăn

đất" học vấn bảy tám phần.

Tại toà kia không đáng chú ý Chân Châu Sơn, Diêu lão đầu lúc đó dậm chân, sau đó cúi đầu đối với ở nơi đó đào đất Trần Bình An nói một câu nói, chỗ này đất vị nhất toàn, đáng tiếc chính là địa phương quá nhỏ, cùng người núp ở nơi hẻo lánh đầu không sai biệt lắm, đuổi đầu liền đụng đầu, chen chân vào cũng đập chân, tục ngữ đem loại địa phương này xưng là "Ốc nước ngọt xác" .

Trần Bình An nhẹ nhàng thả xuống nghênh xuân tiền, cầm lấy áp thẳng tiền, chỉ là rất nhanh liền thả xuống, thiếu niên sắc mặt có chút ảm đạm.

Mùng năm tháng năm, ngũ độc cũng ra. Thiếu niên lại vừa đúng lúc cái này một ngày sinh nhật. Sát vách Tổng Tập Tân thậm chí nói qua bên ngoài rất nhiều nơi, đem cái này một ngày sinh ra tới hài tử coi là chẳng lành, có đem hài tử trực tiếp chết chìm tại trong sông tập tục.

Trần Bình An lung lay đầu, cầm lấy một viên cuối cùng cung dưỡng tiền, thật đơn giản trái phải tám chữ.

Trần Bình An đột nhiên nhớ tới một sự kiện, lúc trước lần thứ nhất nhìn thấy Ninh cô nương cùng Phù Nam Hoa Thái Kim Giản, nhớ kỹ bọn hắn tiến vào tiểu trấn cửa lớn thời điểm, mỗi người đều cần giao cho người giữ cửa một cái túi đồng tiền, như vậy những này đồng tiền cuối cùng rơi vào trong tay ai rồi? Là tiến vào Đại Ly hướng hoàng đế bệ hạ tư nhân túi ?

Trần Bình An thở dài, không đi nghĩ chính mình đánh vỡ đầu cũng nghĩ không hiểu vấn đề, bắt đầu ở trong lòng lớp lớp đánh lên tính toán nhỏ nhất, Nguyễn sư phó nói Chân Châu Sơn toà này nhỏ ngọn núi, chỉ cần một khóa nghênh xuân tiền, Huyền Lý Sơn cùng Liên Đăng Phong dạng này trung đẳng đỉnh núi, đại khái là mười đến mười lăm viên đồng tiền, Khô Tuyền sơn mạch cùng Hương Hỏa Sơn ở bên trong lớn ngọn núi, thì cần muốn 25 đến ba mươi khóa.

Trần Bình An kỳ thật thoáng suy nghĩ, liền lĩnh hội Nguyễn sư phó ngụ ý.

Đầu tiên, Đại Ly vương triều đối với Nguyễn sư phó rất tôn trọng, cho nên uổng phí đưa cho hần ba tòa núi, tiếp theo, Nguyễn sư phó đã muốn cái gì khai sơn lập phái, hiển nhiên ba tòa núi tốt nhất liền cùng một chỗ, tụ tập tiếp giáp, nếu không Đông một khối Tây một tòa khẳng định không tưởng nổi, cái này chỉ sợ cũng là triều đình thông minh chỗ, biết rõ Nguyễn sư phó căn bản không có khả năng lấy ra ba tòa đáng giá nhất đỉnh núi, cho nên làm bộ rộng lượng cực kì. Cuối cùng, hần Trần Bình An đương nhiên yêu cầu đi theo Nguyễn sư phó lựa chọn sử dụng đỉnh núi, đương nhiên, Trần Bình An cảm thấy mình cũng không phải là không thể được, tuyển một hai tòa quy mô không lớn bên trong nhỏ đỉnh núi tại nơi khác, tỉ như Chân Châu Sơn dạng này, liền rất thích hợp, không người hiểu sườn núi nhỏ, thế nhưng là Trần Bình An liền đặc biệt quan tâm, đỉnh núi lại nhỏ, đó cũng là một cả tòa a, hưởng chi mới một cái đồng tiền mà thôi, Trần Bình An cảm thấy nhất định phải đem ngọn núi nhỏ này bao bọc vào trong túi, rơi túi vì an!

Trần Bình An đối với Nguyễn sư phó lời nói đề cập Khô Tuyền sơn mạch, Thần Tú Sơn cùng Hương Hỏa Sơn, cái này một nhóm sang quý nhất đỉnh núi, không phải không có hứng thú, hần tranh thủ ở đây bên ngoài, mua xuống một tòa so với bọn nó kém, lại kém đến không nhiều lớn ngọn núi, dự tính nhiều nhất hao phí một túi kim tinh đồng tiền, sau đó mua xuống một chút cùng loại Chân Châu Sơn nhỏ đỉnh núi, tranh thủ tốn mười khóa đồng tiền trái phải, còn lại toàn bộ đều dùng đến đi theo Nguyễn sư phó đặt cược, hần ở đâu chọn trúng ba tòa núi lớn về sau, Trần Bình An liền tại phụ cận mua, lại mua, dùng sức mua!

Về phần toà kia có được Trảm Long Thai không biết tên núi lớn, Trần Bình An đã triệt để hết hy vọng, khuyên bảo chính mình tuyệt đối không thể đi dính đụng, dù là bây giờ vẫn như cũ không người biết hiểu, trước mắt bày biện như thế cái cơ hội thật tốt, Trần Bình An cũng tuyệt không

đi mua. Bây giờ tiểu trấn bát phương khách đến thăm, cũng không tiếp tục là lúc trước cái kia đối ngoại phong cấm cái gì Ly Châu tiểu động thiên, vài trăm dặm đường núi, liền Trần Bình An chính mình cũng có thể đi xuống, về sau lại có thể ngăn trở ai bước chân, huống chi là trên trời những cái kia giẫm lên trường kiếm bay tới bay lui thần tiên ?

Bất quá tại bỏ tiền mua núi trước đó, Trần Bình An dự định tự mình lại lên núi một chuyến.

Lập tức tiêu xài nhiều tiền như vậy, kết quả trước đó không biết mình mua cái gì, dù là biết rõ nói là một vốn bốn lời ỗn trăm sinh ý, Trần Bình An vẫn sẽ cảm thấy toàn thân khó.

Cái này kỳ thật chính là chịu khổ ăn đã quen.

Trần Bình An bây giờ có tám khóa cũng không mấy may phai màu Xà Đảm Thạch, còn lại phân biệt giấu ở nhà mình cùng Lưu Tiệp Dương nhà Xà Đảm Thạch, số lượng không ít, không biết có phải hay không từ dòng suối nhỏ bên trong sớm thoát khỏi "Trốn qua một kiếp" nguyên do, mặc dù nhan sắc nhuận độ đều có khác biệt trình độ hạ thấp, nhìn không bằng ra nước thời điểm sáng như vậy mắt dễ chịu, nhưng là hoặc nhiều hoặc ít còn mang theo chút "Linh khí", loại này không nói rõ được cũng không tả rõ được cảm giác, tựa như Trần Bình An lần đầu tiên nhìn thấy Nê Bình ngũ hèm Cổ Sán, hoặc là Phúc Lộc Nhai Lý Bảo Bình, đã cảm thấy khẳng định là thông minh lanh lợi hài tử.

Trần Bình An thu hồi ba cái túi kim tinh đồng tiền, thả lại bình gốm. Vừa nghĩ tới lại phải cùng Nguyễn sư phó xin phép nghỉ vào núi, Trần Bình An liền có chút đầu lớn.

Điều lão đầu là như thế này, Nguyễn sư phó cũng thế, Trần Bình An hoài nghi mình có phải hay không không có gì trường bối duyên, nhất là không có cái gì sư phụ duyên.

Trần Bình An đi nơi hẻo lánh ngồi xõm ở cái sọt bên cạnh một bên, nhìn chăm chăm bên trong một bên khối kia Trảm Long Thai, đưa tay vuốt ve màu đen hòn đá tinh tế tỉ mỉ vân da, vào tay hơi lạnh, hẵn rất ngạc nhiên như thế một khối không đáng chú ý tảng đá, làm sao lại cùng Ninh cô nương như thế giãm tại trên thân kiếm thần tiên có quan hệ, càng muốn không ra Trảm Long Thai đến cùng có thể đem một thanh kiếm mài tới trình độ nào sắc bén.

Trần Bình An đột nhiên nghĩ tới một chuyện, móc ra cái kia năm tấm lá hòe, lúc đó áo bông màu hồng tiểu cô nương từ lão hòe thụ bên kia nhặt được tám cái, Trần Bình An đưa cho nàng ba tấm làm trả thù lao. Trần Bình An cẩn thận lật xem lá hòe, nhìn như mỏng manh, kì thực có chút cứng cỏi, chỉ tiếc đã mất đi loại kia dọc theo gân lá linh động di chuyển u lục óng ánh ánh sáng, Trần Bình An suy đoán cái kia đại khái chính là cái gọi là tổ tông phúc ấm a, chỉ ở một chút tiết điểm, sẽ có chút chút lục óng ánh lưu lại đình trệ.

Trần Bình An đem năm tấm lá hòe cẩn thận từng li từng tí kẹp vào Hám Sơn quyền phổ ở trong.

Trần Bình An làm xong đây hết thấy sau, ra cửa trong sân bắt đầu chạy cộc.

Trái phải hai bên hàng xóm đều đã trước sau mang đi.

Trần Bình An rất nhanh đắm chìm ở quyền thung bên trong, hồn nhiên vong ngã.

Một thân quyền ý như khe nước chảy tràn.

Ninh Diêu cô nương nói qua, luyện quyền một trăm vạn lần, mới là tập võ cất bước mà thôi.

Trần Bình An chỗ nào nguyện ý lười biếng.

Hắn trong lúc vô tình nhớ tới cái kia người gỗ trên người chu chút chữ mực, những truyền thuyết kia bên trong để khí lưu ra vào từng tòa khiếu huyết khí phủ.

Toàn thân thoải mái, cuộn cuộn phát nhiệt, thể nội giống như là có một đầu Hỏa Long đang nhanh chóng du tẩu, từ đầu hướng hạ du đi, va va chạm chạm, cũng không thông thuận, những cái kia khiếu huyết tựa như là rách nát không chịu nổi thô ráp quan ải, quan ải ở giữa con đường, càng là tuyệt đối không gọi được dương quan Đại Đạo, có chút rộng thùng thình lại gồ ghề nhấp nhô, có chút chật hẹp mà lại dốc đứng, Hỏa Long đi qua thời điểm, lắc lắc ung dung, như người đi đường đi qua cầu treo bằng dây cáp.

Cuối cùng đầu này Hỏa Long tại dưới đan điền phụ cận vài tòa khí phủ xuyên tới xuyên lui, tựa hồ tại tìm kiếm thích hợp nhất nó chiếm cứ ổ chút, xem như Long Cung.

Ninh Diêu từng nói võ đạo luyện thể ba cảnh giới, đệ nhất cảnh Nê Phôi cảnh, đỉnh phong viên mãn thời điểm, tự thân sinh ra một luồng khí, như Nê Bồ Tát ngồi cao điện thờ, đồn khí tại đan điền, bất động như núi, thân thể liền có một luồng tình cảnh mới, bắt đầu trả lại huyết nhục gân cốt, khiến cho cả người phảng phất cây khô gặp mùa xuân, rất nhiều tạp chất cùng trầm tích, đều sẽ bị một chút xíu bài xuất bên ngoài cơ thể.

Trần Bình An liền đi ở trên con đường này.

Không có danh sư chỉ điểm, cũng không thể tính đánh bậy đánh bạ.

Dựa vào là cần có thể bổ kém cỏi, ròng rã tám năm lên núi xuống nước, trèo đèo lội suối, cùng mặc dù kém lại đến nó pháp môn một loại hô hấp thổ nạp.

Tám năm chưa phá vỡ võ đạo đệ nhất cảnh.

Thế tục vương triều cùng thiên hạ giang hồ, ngoại trừ Ninh Diêu quê hương, chú trọng một cái nghèo học văn giàu học võ, cũng may võ đạo một đường, không có so đấu cảnh giới kéo lên tốc độ tập tục xấu, càng là đường nhập thất hạng người, càng là tạo nghệ cao thâm tông sư, càng xem mỗi một bước nặng chân đạp thực mà, mỗi một tầng võ đạo nấc thang nện vững chắc trình độ, bất quá giống Trần Bình An chậm như vậy, như thế nào mất mặt xấu hổ không tính là, dù sao thế gian vô số ngang tàng dòng dõi người trẻ tuổi, xác thực liền bị ngăn tại thứ một cái ngưỡng cửa bên ngoài, cuối cùng cả đời, cũng tìm không thấy cái kia cổ khí tồn tại, nhưng trước mắt đến xem, Trần Bình An khẳng định là cùng võ học thiên tài vô pháp móc nối.

Trần Bình An đột nhiên "Thanh tỉnh" tới đây, nhẹ nhàng thở ra một ngụm trọc khí.

Hắn trong sân chậm rãi đi đi, dần dần buông lỏng thân thể tứ chi.

Trần Bình An cúi đầu nhìn thấy chân tường nghiêng để đó cây kia nhánh hòe, đột nhiên ý nghĩ hảo huyền, muốn cho chính mình gọt ra một cái kiếm gỗ.

Khi còn bé cha mẹ sau khi đi, Trần Bình An mỗi lần tại thần tiên mộ bên kia nhìn xa xa người đồng lứa chơi đùa, nữ hài tử phần lớn là thả con diều, nam hài tử thì là dùng bọn hắn phụ thân hỗ trợ làm ra kiếm gỗ kiếm trúc, lớp lớp so chiêu, đánh cho quên cả trời đất, Trần Bình An khi đó vẫn muốn một cái, chỉ là về sau trở thành đốt sứ hãm lò công học đồ, một năm đến cuối một mỗi bốn ba lao lực, liền gãy mất tưởng niệm.

Trần Bình An ngồi xổm ở nhánh hòe trước, cảm thấy làm một cái kiếm gỗ khẳng định không có vấn đề, hai thanh lời nói liền tương đối treo.

Trần Bình An trước đem nhánh hòe đem đến cửa phòng bên ngoài, lại đi cầm thanh kia lên núi mở đường đao bổ củi, chuẩn bị động thủ cho mình

làm một cái kiếm gỗ.

Chẳng qua là khi Trần Bình An dẫn theo đao bổ củi ngồi tại ngưỡng cửa, lại có chút do dự, suy nghĩ một chút lại đem đao trả về, cảm thấy lão hòe thụ không thể đơn thuần coi là một gốc cây già mà thôi, dù sao Tề tiên sinh cùng cây hòe ở giữa còn có qua một trận đối thoại, thế là trước mắt cái này một đoạn nhánh hòe, để Trần Bình An cảm thấy có chút khó chịu.

Trần Bình An một lần nữa đem nhánh hòe thả lại chân tường cây, phát hiện mình bây giờ không có buồn ngủ, liền rời đi sân nhỏ, khóa kỹ phía sau cửa, một đường đi ra Nê Bình ngõ hẻm.

Hắn trời xui đất khiến mà đi vào cầu đá vòm phụ cận, nghĩ đến về sau cũng không thể nhiều lần nhảy sông qua bờ, cần rằng một cái đi đến cầu đá, lần nữa ngồi ở giữa trên phiến đá, hai chân treo ở suối trên mặt, Trần Bình An có chút khẩn trương, cúi đầu nhìn qua sâu kín mặt nước, thì thào nói: "Mặc kệ người là thần tiên, vẫn là yêu quái, chúng ta hẳn là không oán không cừ, nếu như người thật sự có lời muốn cùng ta nói, cũng đừng lại nằm mộng a, ta bây giờ đang ở nơi này, người nói với ta chính là."

Một nén nhang, một khắc đồng hồ, một canh giờ.

Ngoại trừ có chút lạnh, Trần Bình An không có phát giác được bất kỳ khác thường gì.

Trần Bình An hai tay chống tại trên phiến đá, lay động hai chân, nhìn về phương xa, tại lúc còn rất nhỏ, hẳn liền rất hiếu kỳ, dòng suối nhỏ phần cuối lại là ở nơi nào.

Trần Bình An kinh ngạc xuất thần.

Lưu Tiệp Dương, Cố Sán, Ninh cô nương, Tề tiên sinh, Diêu lão đầu,

đều đi.

Trần Bình An chưa từng có giàu có như vậy xa xỉ qua.

Nhưng là thiếu niên cũng chưa từng có như thế cô đơn qua.

—— ———

Giày cỏ thiếu niên đưa lưng về phía cầu đá bên kia, một vị quần áo tuyết trắng chói lọi cao lớn thân hình, giống như tiên nhân giống như quỷ mị, cũng là hai tay chống lấy phiến đá, hai chân huyền không lay động, ngửa đầu nhìn lên trời.

Chỉ là một màn này, đừng nói là bắt đầu lăm bắm Trần Bình An, ngay cả Dương lão đầu cùng Nguyễn Cung cũng không thể nhận ra cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 77: Lên núi

Nguyễn Tú chạy về thợ rèn cửa hàng sau, phát hiện dưới mái hiên chỉ có phụ thân một người ngồi tại trên ghế trúc, đem cái kia bầu rượu đưa tới, sau đó mình ngồi ở mặt khác trên một cái ghế, "Cha, các người nói xong sự tình à nha?"

Nguyễn Cung mở ra bầu rượu, không cần uống, chỉ là hít hà, cũng có chút đầu đầu, là hoa đào xuân đốt không giả, nhưng này chỗ nào yêu cầu hai lượng bạc thượng đẳng hoa đào xuân đốt, rõ ràng là chỉ cần tám tiền bạc một bình giá rẻ nhất xuân đốt, Nguyễn Cung khoé mắt dư quang thoáng nhìn có tật giật mình nhà mình khuê nữ, hai tay vặn lấy góc áo, ánh mắt dao động không chừng, rõ ràng đang sợ chính mình vạch trần nàng, Nguyễn Cung ở trong lòng thở dài, đành phải làm bộ không phát hiện chút gì, ngửa đầu ực một hớp rượu, thật sự là một bụng phiền muộn biệt khuất, nam nhân chậm rãi nói: "Nói xong rồi, đàm đến vẫn được, quay đầu ta để cho người ta đi hầm lò vụ nha thự, tìm tới cái kia gọi Ngô Diên Đại Ly quan viên, cầm cũ mới hai phần núi đồi hình thế đồ, đoán chừng Trần Bình An sau khi lấy lại tinh thần, sẽ đến cùng ta đòi hỏi."

Nguyễn Tú như trút được gánh nặng, cười ồ một tiếng, hai chân chụm lại thẳng tắp duỗi ra, thư thư phục phục duỗi cái lớn lưng mỗi, tựa ở tấm kia ghế trúc nhỏ bóng loáng mát lạnh trên ghế dựa.

Nguyễn Cung nghĩ đến chính mình liền muốn ở chỗ này mở ra cục diện, vạn sự khởi đầu nan, diêm báo đầu không sai, tâm tình cũng liền tốt mấy phần, khó được nói Trần Bình An một câu lời hữu ích, "Nê Bình ngô hẻm tiểu tử kia, tính tình đơn giản về đơn giản, kỳ thật không ngốc."

Nguyễn Tú vui vẻ cười nói: "Cha, gọi là đại trí giả ngu, hiểu được không?"

Nguyễn Cung cười ha ha, không nói cái gì.

Nam nhân chỉ là ở trong lòng oán thầm, ta hiểu được cái chùy đại trí giả ngu.

Nguyễn Cung nhìn qua phương xa dòng suối nhỏ, hai ngón nắm chặt bầu rượu cổ, nhẹ nhàng lay động, "Có mấy lời, cha không tiện cùng hã nói thẳng, miễn cho hã suy nghĩ nhiều muốn rẽ, ngược lại biến khéo thành vụng, đến mai người thấy hã, người tới nói."

Nguyễn Tú hiếu kỳ hỏi: "Chuyện gì?"

Nguyễn Cung trầm mặc một lát, cầm lên bầu rượu uống một hớp nhỏ rượu mạnh, lúc này mới nói rằng: "Người liền nói với hã, Long Tích Sơn đừng hy vọng xa vời, dù là một chút cái không có lai lịch bên trên ngũ cảnh người, cũng chưa chắc dám mở cái miệng này, lớn như vậy một khối Trảm Long Thai, Phong Tuyết miếu cùng Chân Võ Sơn bỏ ra không Tiểu Lực khí, tăng thêm cha bây giờ thân phận, mới miễn cưỡng ăn xuống tới, cái này còn có không ít người âm thầm đỏ mắt, trốn ở phía sau màn vụng trộm nghiêng răng nghiêng lợi đây. Đương nhiên, người không cần cùng Trần Bình An giải thích những này cong cong nói nói, gợn gợn dứt khoát nói với hã minh bạch, Long Tích Sơn không cần suy nghĩ nhiều. Lại có là lần này Đại Ly triều đình giá thấp buôn bán ngọn núi, dù sao tổng cộng mới hơn sáu mươi tòa, hã Trần Bình An nhiều nhất chỉ có thể mua xuống năm tòa đỉnh núi, lại nhiều, ta cũng rất khó bảo vệ hã cùng hã đỉnh núi chu toàn. Thứ ba, cha cũng là vừa mới quyết định, muốn cùng Đại Ly yêu cầu lấy Thần Tú Sơn làm chủ ba tòa núi, người để Trần Bình An xem xét hình thế đồ thời điểm, lưu tâm một chút Thần Tú Sơn, Thiêu Đăng Sơn cùng Hoành Sóc Phong xung quanh một bên lớn nhỏ đỉnh núi, cha không phải không giảng đạo lý người, sẽ không để cho hã toàn bộ nện tiền mua tại phụ cận, chỉ cần hã xuất ra một nửa kim tinh đồng tiền là đủ rồi. Như đã nói qua, nếu như hã thật sự thông minh, nhiều mua một chút đỉnh núi quay chung quanh cha người hai núi một phong, mới là chính đồ. Cuối cùng đâu, người còn có

thể nói cho hẳn biết, nếu như có thể lưu lại mấy khóa đồng tiền, ngay tại tiểu trấn mua mấy gian cửa hàng, đoán chừng kế tiếp sẽ có rất nhiều không sai cửa tiệm muốn chuyển tay, bởi vì rất nhiều tại bên ngoài có quan hệ tiểu trấn môn hộ, hơn phân nửa muốn dời ra ngoài, cho nên giá cả khẳng định không quý, căng hết cỡ chính là một viên đồng tiền."

Nguyễn Tú thử thăm dò hỏi: "Cha, nếu không người đem Áp Tuế cửa hàng cho mua lại thôi ? Ta cái kia hai túi đồng tiền, không phải người cho thu lại nha, người trước trả lại ta một khóa, liền một khóa, như thế nào ?"

Nguyễn Cung khí ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Cha bên này tích lũy lấy đồng tiền, người cũng đừng nghĩ, khuyên người tranh thủ thời gian hết hy vọng. Đúng, người có thể cho Trần Bình An xuất tiền túi nha, hiện tại hẳn mới là chúng ta tiểu trấn đại tài chủ."

Nguyễn Tú không chút do dự nói: "Như vậy sao được, hẳn nhưng nghèo, mười mấy lượng bạc đều muốn cùng người mượn."

Nguyễn Cung khóe miệng co giật, thực sự nhin không được, quay đầu hỏi: "Há, cha tiền không phải tiền, liền hẳn Trần Bình An đúng vậy a ?"

Nguyễn Tú cười hắc hắc nói: "Ta cùng hẳn không phải không quen nha."

Nguyễn Cung kém chút một ngụm lão huyết phun ra ngoài, cái này còn không quen ? Không quen người có thể che giấu lương tâm để cho mình cha uống loại này nát rượu, sau đó trung gian kiếm lời túi tiền riêng, liền vì cho vay tên khốn kiếp kia ? Khuê nữ người cảm thấy đến cùng nhiều quen mới tính quen ? Nguyễn Cung hung hăng rót miệng tư vị thường thường rượu trắng, đứng người lên, "Dù sao nên nói cha mới nói, chính người tuyển chọn một chút lời nói, sáng mai cùng Trần Bình An đi nói."

Nam nhân bước nhanh mà rời đi, kỳ thật dùng cái mộng muốn cũng biết rõ, nên nói, không nên nói, khuê nữ sáng mai đều sẽ nói.

Nguyễn Cung càng nghĩ càng biệt khuất, khuê nữ chửi không được, cái kia khiêng nhỏ cái cuốc đào góc tường thẳng ranh con, đánh không được, nam nhân đành phải thấp giọng mắng câu nương, tản bộ đến bốn bề vắng lặng đất trống, ném đi cái kia lại khó uống cũng quát ánh sáng không bầu rượu, thân hình đột ngột từ mặt đất nâng lên, thoáng qua ở giữa, liền rơi vào tiểu trấn bán hoa đào xuân đốt cửa hàng cửa ra vào, lúc này cửa hàng đương nhiên đã đóng cửa không tiếp tục kinh doanh, hăn dùng sức gõ cửa, rất nhanh liền có một vị phụ nhân còn buồn ngủ mà từ hậu viện rời giường mở cửa, ngoài miệng hùng hùng hổ hổ, cái gì "Vội vã muốn chết đầu thai", "Hơn nửa đêm uống rượu, người làm sao không uống nước tiểu a, còn không dùng tiền", "Dám ban đêm gõ quả phụ cửa, không sợ lão nương cắt ngang người ba cái chân", một điểm không khách khí.

Nguyễn Cung đứng tại cửa ra vào, sắc mặt âm trầm, không nói một lời.

Thấy là thợ rèn cửa hàng Nguyễn sư phó sau, phụ nhân mượn ánh trăng, róc xương lóc thịt trong khi liếc mắt năm hán tử cơ bắp căng cứng cánh tay, lập tức thay đổi một khuôn mặt, mị nhãn như tơ, vô cùng nhiệt tình mà giữ chặt hán tử cánh tay, thật sự là cứng rắn như sắt, nằng hạo lâu ngày gặp trận mưa phụ nhân ý cười càng tha thiết, dẫn đường thời điểm, một cái lão đảo liền muốn ngã sấp xuống tại nam nhân trong ngực, chỉ tiếc rèn sắt hán tử không hiểu phong tình, nhẹ nhàng đỡ lấy vai của nàng đầu, cuối cùng hăn ném xuống bạc, cầm hai bầu rượu liền bước nhanh mà rời đi.

Phụ nhân đứng tại cửa ra vào, đầy mặt mĩa mai, lớn tiếng trêu chọc nói: "Hảo hảo một cái kiện tráng hán tử, kết quả cùng dòng họ một cái điều dạng! Mềm sư phó, a không, Nguyễn sư phó, về sau tính tới nhà của ta cửa hàng mua rượu, cần phải thu người gấp đôi giá tiền đi! Nếu như Nguyễn sư phó ngày nào cái eo cứng rắn, ta nói không chừng liền một văn tiền cũng không thu, rượu uống chùa, người trắng ngủ."

Nguyễn Cung một đường hờ hững đi đến đường phố phần cuối, thân

hình lóe lên, không có trở về tiểu trấn phía Nam cửa tiệm, mà là đi mặt phía Bắc, đi vào một tòa núi nhỏ trước đó.

Đều là mảnh sứ vỡ, chồng chất thành núi.

Nguyễn Cung tại khoảng cách ngọn núi nhỏ này ba mươi bước bên ngoài địa phương, tùy tiện tìm cái địa phương ngồi xếp bằng.

Một cái tiếng nói tại không nơi xa vang lên, "Trùng hợp như vậy, người cũng tại."

Nguyễn Cung gật gật đầu, ném qua đi một bầu rượu.

Lão nhân tiếp nhận rượu, ước lượng một chút, chặc chặc nói: "Lúc này đi Lưu quả phụ cửa hàng mua rượu, là cái nam nhân đều đến ăn chút thiệt thòi."

Nguyễn Cung đương nhiên không nguyện ý trò chuyện cái này, mà là hỏi: "Dương lão tiên sinh, mới Nhâm Đốc Tạo quan Ngô Diên thiếu niên bên cạnh, đến cùng là thần thánh phương nào, ta nhìn không ra sâu cạn, mặt ngoài ngược lại là cùng thường nhân không khác."

Lão nhân chính là Dương gia cửa hàng Dương lão đầu, uống một hợp rượu, "Thân phận không biết, nhưng chuyện cũ kể thật tốt, kẻ đến thì không thiện kẻ thiện thì không đến, đúng không đúng a ?"

Dương lão đầu nói xong câu đó sau, liền cười ngửa đầu nhìn lại.

Sứ núi chi đỉnh, có một vị thiếu niên áo xanh, hai tay giấu trong tay áo mà đứng, mi tâm có nốt ruồi, nụ cười gió xuân.

Thiếu niên từ trong tay áo rút ra một cái tay, lắc lắc, "Tiến cửa trước hô người, vào miếu trước bái thần. Ta là hiếu quy củ, trước gặp qua Nguyễn sư, lại tới gặp Dương lão, cấp bậc lễ nghĩa bên trên tìm không ra mao

bệnh."

Dương lão đầu không có tiếp tục uống rượu, không biết chỗ nào tìm sợi dây, nâng cốc ăm thắt treo ở bên hông, rút miệng thuốc lá sợi, cười nói: "Lên núi nhập trạch, vẽ bùa trấn nhiếp. Chỉ là không biết rõ người vẽ là chữ như gà bới, vẫn là thần tiên phù a?"

Thiếu niên thu hồi tay, thân thể hơi nghiêng về phía trước, cười tủm tỉm nói: "Mặc kệ Dương lão cùng Nguyễn sư như thế nào hiểu lầm, tóm lại ta lần này đến nhà, cam đoan cùng hai vị bắt chuyện qua về sau, liền không lại có gặp nhau. Ân, nếu như nói thật có, chỉ sợ cũng chỉ là Thành Hoàng Các kiến lập, tạm thời là ta phụ trách, sẽ thoáng cùng hai vị dính một bên, về phần cái gì Văn Xương Các Vũ Thánh miếu, ta nhưng không xen vào, ta liền cứ đến lấy một tòa lớn bằng hạt vừng nhỏ bé Thành Hoàng Các."

Dựa theo giữa phố phường thuyết pháp, một huyện địa giới bên trong, huyện lệnh toàn quyền quản lý tất cả dương gian sự vụ, về phần tôn này cao cao tại thượng tượng bần Thành Hoàng gia, kỳ thật sẽ phụ trách nhìn chăm chăm quản lý xuống ban đêm cùng âm vật.

Nguyễn sư cau chặt lông mày, là Đại Ly triều đình Lễ Bộ cung phụng ? Vẫn là Khâm Thiên Giám luyện khí sĩ ?

Bất quá vô luận lai lịch là tại Lễ Bộ, Khâm Thiên Giám, vẫn là tại Đại Ly hoàng cung một chỗ, đã có thể như thế gan to bằng trời mà đứng tại sứ núi chi đỉnh, khẳng định ít nhất cũng là một vị đứng ở chính giữa ngũ cảnh chỗ cao nhất thập lâu tu sĩ.

Cho nên vị thiếu niên này khẳng định không phải thiếu niên.

Mi tâm tựa như một điểm chu sa thanh tú tu sĩ, nhìn lấy Dương lão đầu nói rằng: "Lão tiên sinh, đã nói trước, cẩn thận chạy được vạn năm thuyền a."

Dương lão đầu dùng sức hút một hơi thuốc lá sợi, cuối cùng lại chỉ phun ra một sợi cực kỳ mảnh khảnh sương khói, đồng thời rất nhanh vô thanh vô tức tiêu tán giữa thiên địa.

Có vẻ như thanh tú thiếu niên tu sĩ hai tay vẫn như cũ lồng tại trong tay áo, chỉ là ống tay áo khẽ nhúc nhích, hằn giống như là tại mười ngón bấm niệm pháp quyết.

Nguyễn Cung trùng điệp thở dài, "Nể tình ta, hai vị như vậy coi như thôi, bằng không ba người chúng ta hỗn chiến, chẳng lẽ lại thật muốn đánh nát cái này phạm vi ngàn dặm ?"

Thiếu niên lập tức hai tay rời đi tay áo, giơ lên cao cao, rất có gió chiều nào che chiều ấy hiềm nghi, cười hì hì nói: "Ta không có vấn đề."

Dương lão đầu cái mũi khẽ hấp, hai sợi không dễ dàng phát giác tím xanh khói khí cấp tốc bay vào lão nhân cái mũi.

Lão nhân cười lạnh nói: "Người biết rõ không ít a."

Thiếu niên đưa tay nhéo nhéo cái mũi, "Không nhiều không ít vừa vặn, tỉ như ta chỉ biết rõ nên xưng hô người là xanh. . . Đại tiên sinh, mà không phải cái gì Dương lão tiên sinh."

Thiếu niên cố ý đã bỏ sót một chữ.

Không phải trò đùa hoặc là thú vị, mà là tại cái chữ kia sắp thốt ra một khắc, hằn rõ ràng cảm nhận được lão nhân sát ý, kiên quyết mà quả quyết, cho nên hằn lựa chọn tạm thời lui nhường một bước.

Thiếu niên thân thể ngửa ra sau ngã xuống, cười nói: "Xin từ biệt, hi vọng không có cái gì gặp lại, dương quan đạo, cầu độc mộc, vẫn là Quý Môn Quan, ai đi đường nấy, các hiền thần thông nha."

Ngã về phía sau thiếu niên áo xanh không thấy tung tích.

Nguyễn Cung trầm giọng nói: "Có thể là bên trên ngũ cảnh!"

Dương lão đầu cười nhạo nói: "Ngạc nhiên, người Nguyễn Cung không phải cũng là bên trên ngũ cảnh. Đông Bảo Bình Châu lại nhỏ, đó cũng là Cửu Châu một trong, đừng nói là mười một mười hai lâu, mười ba lâu luyện khí sĩ, cũng không phải không có cơ hội bốc lên đầu."

Nguyễn Cung tâm tình cũng không nhẹ nhõm, lắc đầu nói: "Ta dù sao chỉ là mới bước lên lầu mười một, cảnh giới chưa vững chắc, mặc dù là Binh gia xuất thân, coi như sở trường công phạt chi đạo, chém giết chi thuật, nhưng. . ."

Lão nhân gật gù đắc ý, quay người rời đi, cầm trong tay tẩu thuốc, nuốt mây nôn sương mù, "Người liền thỏa mãn a, thế gian tu sĩ đâu chỉ ngàn vạn, thập lâu tu sĩ đã là phượng mao lân giác, huống chi là bên trên ngũ cảnh. Nói cho cùng, kỳ thật người kiêng kị người kia, người kia làm sao không tại kiêng kị người. Đồ sứ đựng ngọc khí, các người hai cái kỳ thật đều chột dạ."

Nguyễn Cung ngẫm lại cũng thế, vốn cũng không phải là chui sừng trâu tính tình, dứt khoát không còn so đo cái kia kỳ quái thiếu niên lai lịch, song phương có thể nước giếng không phạm nước sông là tốt nhất, hòa khí sinh tài.

Ầm vang một tiếng, Nguyễn Cung thân hình phóng lên tận trời, đến biên mây về sau, mãnh liệt rơi hướng bên khe suối.

Chậm rãi ung dung lắc lư về tiểu trấn Dương lão đầu cười cười, "Trẻ tuổi nóng tính a."

Một vị áo xanh thiếu niên lang đi tại tiểu trấn ngô hẻm bên trong, rì rà rì rầm nói: "Đêm cấm đến có, phu canh đến có, phường thị cũng phải có, bách phế đãi hưng, chúng ta huyện lệnh đại nhân có chiếu cố."

Mi tâm có nốt ruồi thanh tú thiếu niên ngón tay nhẹ nhàng xoay tròn một chuỗi cũ kỹ chìa khoá, đi vào một đầu tên là Nhị Lang ngô hẻm ngô hẻm, nó liên tiếp Hạnh Hoa ngô hẻm, tương truyền là tổ tiên đi ra hai vị khó lường nhân vật lợi hại, bất quá đến cùng là ai, làm cái gì, không ai nói được, dần dà, liền lại trở thành năm đó lão hộc thụ bên dưới, các lão nhân cổ lộng huyền hư đề tài câu chuyện.

Bây giờ lão hộc thụ khê đảo, tiểu trấn nhân khí hảo giống lập tức liền gầy gò đi rất nhiều. Bọn nhỏ cảm xúc không sâu, người trẻ tuổi ngược lại cảm thấy tầm mắt khoáng đạt, uống phí thêm ra một mảng lớn đất trống đến, rất tốt, chỉ có hoài cựu lão nhân ngẫu nhiên hội trưởng thở dài than ngắn. Nhị Lang ngô hẻm cùng Hạnh Hoa ngô hẻm không có ở đại phú đại quý nhà có tiền, chỉ là so với bên trên thì không đủ, so bên dưới dư xài, tỉ như Nê Bình ngô hẻm phụ cận bách tính, nhìn thấy cái này hai đầu ngô hẻm người, phần lớn không ngẩng đầu được lên, Mã bà bà cùng cháu trai Mã Khổ Huyền liền ở tại Hạnh Hoa ngô hẻm, tại tiểu trấn xem như gia cảnh rất không tệ.

Thiếu niên tại một tòa tòa nhà cửa ra vào ngừng lại, trên cửa chính dán lên hai tấm mới tinh hoa văn màu môn thần, thiếu niên ngẩng đầu nhìn trong đó một vị cầm trong tay đoản kích ngân giáp môn thần, uy phong凛冽, một cước nhếch lên, kim kê độc lập, làm kim cương trừng mắt hình dáng, thiếu niên cười nói: "Cấm y về quê, không gì hơn cái này."

Thiếu niên mở cửa mà vào, là một tòa không lớn lại tinh xảo tòa nhà, đầu đây ra có một thanh ngay ngắn chỉnh tề sân vườn, trên mặt đất đục có một tòa ao nước, thông gió vô cùng tốt, lầu hai sắp đặt mỹ nhân dựa vào, thích hợp đêm xem tinh đấu đông thưởng tuyết. Thiếu niên rất hài lòng, lăm lăm không tệ không tệ, là cái tu thân dưỡng khí nơi tốt.

Thiếu niên dờn một trường khắc hoa chiếc ghế, ngồi tại bên bờ ao một bên, run lên ống tay áo, rầm rầm, trượt xuống ra một đồng lớn phá toái đồ sứ, to như nắm đấm nhỏ như hạt gạo, vô số kể. Cuối cùng tràn đầy, đoán chừng một cái sọt cũng chứa không xuống, toàn bộ lơ lửng tại sân vườn bên dưới ao nước trên không.

Chiêu này, là danh xưng với thực tay áo có càn khôn.

Thiếu niên trái phải nhìn quanh, vuốt vuốt mi tâm, nói một mình nói: "Từ nơi nào bắt đầu đâu?"

"Liên người." Cuối cùng hắn chọn trúng nhất có mắt duyên một hạt tảo mảnh sứ vỡ, tâm ý khẽ nhúc nhích, nó liền từ sứ trong đồng bay lượn mà ra, yên tĩnh đứng ở trước người hắn ngoài một thước không trung.

Về sau, không ngừng có mảnh sứ vỡ từ ngọn núi nhỏ kia bay ra, đi vào thiếu niên trước người, sau đó bị hắn nhẹ nhàng để đặt tại một chỗ.

Giống như là đang liều mạng một cái đồ sứ.

—— ———

Ngày thứ hai, tại thợ rèn cửa hàng, Nguyễn Tú giao cho Trần Bình An hai bức địa đồ, một cũ, trang giấy ố vàng, trên bản đồ dãy núi chập trùng, chỉ là đỉnh núi danh tự đều là giáp một, Ất tam đẳng các loại, mà vẫn cứ hiện ra thơm mát mùi mực bản đồ mới bên trên, trừ cái đó ra, còn nhiều ra Long Tích Sơn, Chân Châu Sơn, Thần Tú Sơn những này không có như vậy buồn tẻ hiện vị danh xưng, cuối cùng còn nhiều thêm một cái "Đại Ly Long Tuyền huyện" .

Nguyễn Tú chỉ vào những cái kia địa danh tên núi, từng cái cho Trần Bình An giải thích cùng giới thiệu qua đi, cuối cùng nhắc nhở nói: "Mặc dù hai bức trên bản đồ nhìn lấy chỉ là to bằng móng tay nhỏ bé vị trí

chéch đi, nhưng là đợi đến người lên núi, liền sẽ phát hiện có thể là mấy dặm đường núi chênh lệch, bởi vì Ly Châu động thiên rơi vào Đại Ly mặt đất sau, mặt đất chấn động rất lớn, thậm chí có một ít chân núi không tồn sức ngọn núi, liền vào lúc đó trực tiếp sụp đổ vỡ nát, cái này đồng thời sẽ để cho người tiến lên trên đường xuất hiện rất nhiều ngoài ý muốn, người nhất định phải chính mình cẩn thận a."

Trần Bình An cẩn thận thu hồi hai bức địa đồ, cuối cùng công lên một cái cái gùi, cùng lần trước mang theo Trần Đối bọn hắn lên núi không sai biệt lắm, đối với Nguyễn Tú áy náy nói: "Lần này ta tranh thủ đi đến trên bản đồ Thiêu Đăng Sơn, Hoành Sóc Phong một vùng, đoán chừng ít nhất nửa tháng, nhiều nhất một cái tháng sau trở về nơi này."

Nguyễn Tú nhẹ giọng nói: "Lâu như vậy a, vậy người mang đồ vật làm sao đủ ăn?"

Trần Bình An nhin cười, "Ta là trên núi đợi đã quen, thịt rừng núi quả đều có thể ăn, cũng đều tìm được, ta cam đoan đói không đến chính mình."

Nguyễn Tú gật đầu cười nói: "Cha ta đáp ứng mượn người mười mấy lượng bạc, người rời núi về sau, ta nhất định có thể cho người."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, vẫn là ăn ngay nói thật, "Nguyễn cô nương, người cũng đừng làm oan chính mình, tiền chính ta có thể nghĩ biện pháp, người cũng không thể thật sự kiên trì mười ngày nửa tháng, đều không ăn Áp Tuế cửa hàng điểm tâm a?"

Nguyễn Tú sắc mặt đỏ lên, nghĩ không minh bạch hẳn là làm sao biết rõ chân tướng.

Trần Bình An có chút bất đắc dĩ, cười không nói lời nào. Nghĩ thầm liền Nguyễn sư phó cái kia tính xấu, cho mượn cho mình bạc mới là chuyện lạ, cho nên không phải ta mắt sáng như đuốc, mà là Nguyễn cô nương

người che giấu thực sự không cao rõ ràng a.

Trần Bình An nhìn nàng có chút thất lạc, vội vàng an ủi nói: "Nguyễn cô nương, hảo ý ta xin tâm lĩnh, tạ ơn a."

Nguyễn Tú hé miệng cười một tiếng.

Nàng đột nhiên nói rằng: "Ta đưa tiễn người."

Trần Bình An đã sai bước rời đi, quay đầu khoát tay nói: "Không cần, đường ta rất quen thuộc, nhắm con mắt đều có thể đi."

Bím tóc đuôi ngựa thiếu nữ nhẹ nhàng ồ một tiếng, sau đó cùng hân phát tay cáo biệt.

Trần Bình An đi ra Nguyễn gia cửa hàng sau, một đường dọc theo nước suối hướng thượng du chạy vội.

Tới gần tiểu trấn vài toà đỉnh núi, Trần Bình An cũng không có hứng thú, mặc dù không lớn, giá cả không quý, nhưng là hẳn không hy vọng mua ở chỗ này, khoảng cách tiểu trấn thực sự quá gần, loại này danh tiếng ra không được, mà lại Nguyễn sư phó trước đó nói qua vài câu ám chỉ lời nói, "Địa Chân Sơn" "Viễn Mạc Phong" mấy ngọn núi ở bên trong vùng này, đỉnh núi nội tình trước kia kỳ thật cũng không tệ, chỉ tiếc nhiều năm như vậy không sai biệt lắm cho mớ rỗng, cho nên chính là mấy cái thêu hoa cái gối, muốn một mực chạy hướng Tây, đến toà kia Chân Châu Sơn mới có chuyển biến tốt.

Trần Bình An đi trọn vẹn một ngày một đêm, trong lúc đó chỉ nghỉ ngơi không đến hai canh giờ, mới rốt cục bò lên trên một tòa sườn núi nhỏ đỉnh núi, hít thở sâu một hơi, tim phổi ở giữa tràn đầy rừng núi cỏ cây mùi thơm ngát.

Giày cỏ thiếu niên ưỡn ngực, trùng điệp dặm chân, hào khí làm vân nói:
"Đây là ta!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
[wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Nhập mộng

Đã năm ngày đi qua, chiều tà tây bên dưới, Trần Bình An rốt cục leo lên tấm kia quan phủ mới tinh trên bản đồ ngao đầu phong, ngọn núi này tại phương viên số trong vòng mười dặm, một nhánh độc xinh xắn, phá lệ đứng thẳng đứng nhập vân, Trần Bình An gặm một trượng cứng rắn làm bánh, ngồi tại đỉnh núi một gốc cây tùng già ngang ra vách núi bên ngoài trên cành cây, thanh phong từng trận, thổi lật phất đến thiếu niên tóc mai sợi tóc tùy ý bay lên.

Cái sọt đã bị đặt ở dưới gốc cây, Trần Bình An còn không có gan lớn đến công cái sọt leo cây cấp độ, trước kia đối với leo núi một chuyện, thiếu niên bất quá là xem như một môn cũng không nhẹ nhõm việc phải làm công việc, luôn luôn nghĩ đến theo sát Diêu lão đầu bước chân, không giống hiện tại, mệt mỏi liền dừng lại bước chân, xem thật kỹ một chút xa xa núi xanh lục nước. Mà lại rất nhiều để Trần Bình An nhìn mà than thở phong cảnh, trước kia đều thuộc về Đại Ly triều đình phong cấm núi lớn, thiếu niên chỉ có thể đi theo trầm mặc ít nói lão nhân vòng qua mà đi, ngao đầu phong liền ở đây liệt.

Cái này một đường đi qua núi đi qua nước, Trần Bình An kiến thức đến rất nhiều xa lạ tráng lệ hình ảnh, có tầng tầng lớp lớp thác nước bày, tại sau cơn mưa treo lên nho nhỏ cầu vồng, thiếu niên giống như đưa tay vừa kéo, liền có thể mang về nhà trần giấu đi. Có ngàn vạn chim bay tụ tập dọc đứng vách núi, từng hạt nổi liền nhau, giống như là treo trên vách tường tuyết trắng rèm. Có chỉ có một đầu hiểm trở đường mòn có thể trèo lên đỉnh ngọn núi hiểm trở, cuối cùng bỗng nhiên đi vào một tòa tảng đá lớn bãi, tầm mắt rộng mở trong sáng, để cho người ta nhìn không được ngừng thở, ban đêm thiếu niên phủ thêm một cái quần áo, lưng tựa cái sọt mơ màng thiếp đi, phảng phất có thể nghe được trên trời tiên nhân thì thảo thấp nói.

Bạt sơn liên quan nước lại ba ngày sau, Trần Bình An rốt cục đi vào Nguyễn sư phó nói tới Thần Tú Sơn, Tây Bắc hai cái phương hướng, cách ước chừng trong vòng hơn mười dặm đường, đều có Thiêu Đăng Sơn cùng Hoàng Sóc Phong, cùng Thần Tú Phong bày biện ra kỷ góc xu thế, như là ba vị cự nhân các đứng một phương.

Dựa theo địa đồ biểu hiện, tại cái này một phong hai núi chung quanh trong vòng trăm dặm, đứng sừng sững lấy thật to nhỏ năm tòa đỉnh núi, nhỏ bé có Thái Vân Phong cùng Tiên Thảo Sơn, còn lại theo thứ tự là khá lớn Đăng Tâm Thai, Hoàng Hồ Sơn cùng Bảo Lục Sơn. Trần Bình An đi vào Thần Tú Sơn trước đó, đi qua trong đó Tiên Thảo Sơn cùng Đăng Tâm Thai, Tiên Thảo Sơn chỉ so với Chân Châu Sơn lớn hơn một bậc, mặc dù thế núi thấp bé, nhưng là cỏ cây phá lệ tươi tốt, đại thụ che trời rất nhiều, về phần Hoàng Hồ Sơn, hẳn là bởi vì giữa sườn núi có một tòa hồ nước nhỏ nguyên nhân, đứng xa nhìn hồ nước ố vàng, gần nhìn lại cực kỳ trong suốt, chỉ bất quá ngoại trừ tòa này hồ nhỏ bên ngoài, Trần Bình An cảm thấy so với dưới chân Thần Tú Sơn, Hoàng Hồ Sơn phải kém rất nhiều.

Trần Bình An kế tiếp bỏ ra ròng rã bốn ngày thời gian, tại Thần Tú Sơn Hoàng Sóc Phong chung quanh lặc lự, cuối cùng tuyển định ba tòa ngọn núi.

Tiên Thảo Sơn, Bảo Lục Sơn cùng Thái Vân Phong, Tiên Thảo Sơn nhỏ, Bảo Lục Sơn lớn, Thái Vân Phong cao.

Trong đó Bảo Lục Sơn núi để Trần Bình An hao tổn lúc nhiều nhất, thật có thể nói là mây thâm núi cao nước dài, tại Trần Bình An đi qua rất nhiều đỉnh núi ở trong, quy mô gần với Phi Vân Sơn cùng Thần Tú Sơn. Bất quá Trần Bình An có chút buồn bực, Bảo Lục Sơn lớn như vậy một khối địa bàn, lại tới gần Hoàng Sóc Phong, hưởng hồ ngay cả tu hành thường dân Trần Bình An, cũng có thể cảm nhận được tòa này đỉnh núi núi xanh thủy tú, Nguyễn sư phó vì sao không bỏ qua Điểm Đăng Sơn lựa chọn Bảo Lục Sơn ?

Trần Bình An đánh giá một chút, tự chọn bên trong ba tòa đỉnh núi, đại khái sẽ tiêu phí bốn mươi năm viên trái phải kim tinh đồng tiền, còn lại ba mươi lăm viên đồng tiền, Chân Châu Sơn tất nhiên sẽ dùng xong một cái nghênh xuân tiền, còn lại bên dưới trọn vẹn ba mươi bốn khóa, đầy đủ để Trần Bình An xuất thủ xa xỉ mà mua xuống một tòa đúng nghĩa lớn ngọn núi! Dù sao Nguyễn sư phó nói qua, ngay cả Khô Tuyền sơn mạch, Hương Hỏa Sơn cùng Thần Tú Sơn dạng này nhất đẳng núi lớn, bất quá là 25 đến ba mươi mai kim tinh đồng tiền.

Nguyễn sư phó còn tiết lộ thiên cơ, nói tương lai tại cái này trong phương viên ngàn dặm, Đại Ly triều đình sẽ sắc phong một tôn đòi núi đại thần, ba vị Sơn Thần, cùng một vị Hà Thần, đối với cái này Nguyễn Tú ngày thứ hai đã từng giải thích cặn kẽ qua, cái gọi là Sơn Thần, chính là triều đình Lễ Bộ nha môn tuyển ra một vị phù hợp nhân tuyển, có thể là địa phương bên trên nổi tiếng nhân vật lịch sử, cũng có thể là chiến tử đền nợ nước công huân võ tướng, sau đó Đại Ly hoàng đế tán thành khâm điểm vì Sơn Thần, lấy một nhánh đặc thù bút son chính thức viết vào núi sông gia phả, một phen đốt hương tế điện lễ tế, ngụ ý là xem như thay mặt Thiên Tuần Thú nhân gian thiên tử, đã cáo tri thượng thần, nói chung coi như xong việc.

Về sau bất quá là Khâm Thiên Giám chế tạo ra kim khoán ngọc điệp, giao cho quốc sử thân bút viết sắc văn, phái người chôn ở chân núi. Cuối cùng mới là để quan phủ mời người tạo nên một tôn kim thân tượng đất, cung phụng tại Sơn Thần miếu, vị kia Sơn Thần có tư cách quang minh chính đại mà hưởng thụ bách tính hương hỏa, che chở một núi địa giới sinh linh, trấn áp, hàng phục hoặc là khu trục các lộ vượt biên quỷ mị âm vật.

Trần Bình An không hy vọng xa vời tự chọn Thần Tú Sơn phụ cận ba tòa đỉnh núi, có thể xuất hiện một vị Sơn Thần tọa trấn, hỗ trợ trông nhà hộ viện, mà là đem hi vọng đặt ở toà kia dùng tiền nhiều nhất lớn ngọn núi bên trên, kể từ đó, chủ yếu gia nghiệp tại trong vòng ba trăm năm, đạt

được Nguyễn sư phó che chở, rời xa nơi này toà kia lẻ loi trơ trọi núi lớn, nếu là có thể mời đến một vị Sơn Thần, không thể nghi ngờ sẽ để cho Trần Bình An yên tâm rất nhiều.

Về phần chỉ trị giá một cái nghênh xuân tiền đất nhỏ bao Chân Châu Sơn, đoán chừng ngoại trừ Trần Bình An, không có người nào để ý.

Trần Bình An lúc này ngồi tại Thái Vân Phong chi đỉnh tảng đá lớn trên sườn núi, trước người bày để đó mới tinh Đại Ly Long Tuyền hình thế đồ, thiếu niên đã đem những cái kia núi lớn tên cùng địa lý vị trí nhớ kỹ rục, vẫn là vô pháp quyết định, mua sắm cuối cùng một ngọn núi đầu.

Giày cỏ thiếu niên hai tay nâng quai hàm, chau mày, thân thể nhẹ nhàng trước sau lay động.

Suy nghĩ của thiếu niên thần du vạn dặm.

Mua núi lại có thể làm cái gì, Trần Bình An kỳ thật trong lòng không chắc.

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới trong vòng ba trăm năm, chính mình thủy chung là cái kia năm tòa núi trên danh nghĩa chủ nhân, bản thân cái này cũng đã là một chuyện rất hạnh phúc.

Trước tiên có thể cưới cái nàng dâu, thành gia lập nghiệp, về sau truyền cho con cái, con cái tương lai mới truyền cho con gái của bọn hắn.

Nguyên lai cưới vợ một chuyện, mặc dù không phải việc cấp bách, nhưng cũng cần suy nghĩ một chút a.

Nghĩ đến đây, ha ha cười ngây ngô Trần Bình An đột nhiên hồi thần, có chút thẹn thùng.

Trần Bình An ngã về phía sau, có chút mệt mỏi rồi, liền muốn nhắm mắt

trong chốc lát, không biết rõ qua bao lâu, mở mắt sau, Trần Bình An lập tức đầu lớn như cái đầu, chính mình bây giờ tại lớn ban ngày cũng có thể nằm mộng ?

Nguyên lai đây là chính mình lần thứ ba, gặp được vị kia người áo trắng.

Một lần tại Lang Kiều bên trên, một lần tại đáy cầu đá vòm, tăng thêm lần này tại đỉnh núi.

Tắm rửa tại tuyết trắng trong ánh sáng cao lớn người áo trắng, lần này ngồi xếp bằng, khoảng cách Trần Bình An bất quá hai trượng khoảng cách, thế nhưng là Trần Bình An hết lần này tới lần khác không cách nào thấy rõ dung mạo của đối phương.

Trần Bình An cảm thấy tổng như thế lo lắng hãi hùng cũng không phải chút chuyện, tráng lên lá gan, cẩn thận từng li từng tí mở miệng nói:
"Lão tiên bối. . ."

Ba!

Trần Bình An sau một khắc cảm giác tựa như là thiếu niên lúc bị cái đuôi trâu lắc tại trên mặt, một hồi nóng bỏng đau.

Như mộng bừng tỉnh đồng dạng Trần Bình An đột nhiên ngồi dậy, phát hiện mình liền ngồi tại trước kia vị trí bên trên, nhìn quanh bốn phía, cũng không dị dạng, nhưng là sờ lên một bên gương mặt, lại là thật sự còn tại đau.

Thiếu niên đánh vỡ đầu cũng nghĩ không thông nguyên nhân, đành phải mờ mịt cào đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Nghênh Xuân ấn

Trần Bình An còn không có rời núi, liền đã cảm nhận được tiểu trấn long trời lở đất biến hóa, ngoại trừ tại Địa Chân Sơn đỉnh núi nhìn ra xa tiểu trấn, phát hiện bốn phía bụi đất tung bay bên ngoài, còn tại Viễn Mạc Phong một vùng, thấy được gần trăm vị thanh niên trai tráng, phần lớn là hầm lò công xuất thân, thể lực xuất chúng, chịu khổ nhọc, chính tại nhiệt hỏa hướng lên trời mà chặt cây cự mộc.

Trần Bình An tiến tới, tìm tới một vị nguyên lai là cùng một tòa hầm lò miệng đốt sứ người quen, hỏi một chút mới biết rõ nguyên lai tiểu trấn muốn một hơi chế tạo huyện nha, Văn Xương Các, Vũ Thánh miếu cùng Thành Hoàng Miếu bốn tòa kiến trúc lớn, người dẫn đầu là một vị tuổi quá trẻ mới Nhâm Đốc Tạo quan, họ Ngô tên Diên, về phần mặt khác cái kia huyện lệnh danh hiệu, đến cùng là cái gì cái quan thân, Huyện Phủ lớn nha lại đến cùng là thế nào cái địa phương, tiểu trấn bách tính làm không rõ, cũng không quan tâm, chỉ biết rõ hiện tại tạm thời thêm ra một cái bát cơm sắt, tiền công rất mê người, so với dĩ vãng tại Long Diêu đốt sứ, lợi nhuận càng phong.

Trước đó hầm lò vụ đoạn tuyệt, hầm lò lửa tận tắt, hầm lò công thanh niên trai tráng một năm đến cuối mặt hướng đất vàng lưng hướng lên trời, chỉ có thể cùng đất hoa màu đánh giao tế, nuôi sống gia đình liền đã không dễ dàng, càng không kiếm được mấy khóa đồng tiền, cho nên hiện nay trên tiểu trấn trên dưới lòng người phẫn chấn, đem Ngô Diên Ngô đại nhân xem như thần tài. Còn nữa bốn họ thập tộc những cái kia thâm cư không ra ngoài phú quý lão gia nhóm, so sánh bọn hắn tuổi trẻ một hệ thậm chí là hai thế hệ Ngô đại nhân, hành vi cử chỉ càng tôn kính sau khi, lời nói còn lộ ra cổ quan dân cá nước thân cận, về phần càng thêm vi diệu ánh mắt ánh mắt, che đậy lấy ý lấy lòng, tiểu trấn bách tính con mắt cũng không mù, cho dù là ếch ngồi đáy giếng, cho nên kiến thức sâu cạn, nhưng nhìn mặt mà nói chuyện bản sự cũng không kém.

Hiện tại huyện lệnh Ngô Diên để bốn hộ thập tộc gia chủ ra mặt, thuê năm sáu trăm tên tiểu trấn thanh niên trai tráng, lên núi đốn củi, vận chuyển rời núi, vì thế Viễn Mạc Phong còn chuyên môn tạc ra một đầu trượt nói, bởi vì rất nhiều xem như đại lương cột trụ hành lang cự mộc, dựa vào sức người vai khiêng xuống núi, quá mức hao thời hao lực, cho nên có thể để vào đầu kia trượt nói, một căn đại mộc liền sẽ tự hành trượt đến chân núi. Không gì hơn cái này vừa đến, Viễn Mạc Phong tựa như trên mặt bị người vì cắt ra một đầu vết sẹo.

Ngoại trừ vào núi, còn có xuống nước, tiểu trấn rất nhiều nam tử khổ lực, từ dòng suối nhỏ bên kia chọn cát vận đá, tại tiểu trấn thành cửa Đông bên kia xem như huyện nha tuyên chỉ, đây ngã Trịnh Đại Phong toà kia bùn vàng phòng nhỏ, một lần nữa nện vững chắc nền tảng, ngay cả cái kia đạo không biết rõ chịu bao nhiêu trận gió mưa hàng rào cửa gỗ, cũng toàn bộ tháo dỡ.

Trần Bình An rời núi thời điểm, không có lựa chọn quanh co khúc khuỷu trong núi đường nhỏ, mà là trực tiếp giảm tại khe nước trên tảng đá, hướng hạ du lạnh lợi, cái này có thể giảm bớt rất nhiều thời gian. Một chút tiểu trấn bách tính nhìn thấy công cái sọt thiếu niên bóng người, cũng sẽ không ngạc nhiên, phần lớn biết rõ Nê Bình ngõ hẻm có cái cô nhi, từ nhỏ đã sở trường hái dược cùng đốt than, tiến vào núi liền cùng tựa như con khỉ, ai cũng đuổi không kịp.

Trần Bình An tại hai đầu khe nước tụ hợp chỗ dừng thân hình, nguyên lai lại hướng bên dưới đi hai trượng nhiều, có một mảnh mấp mô dốc đá, tụ tập một đồng người, trên bờ cùng dốc đá phụ cận một khối đột xuất mặt nước trên tảng đá, riêng phần mình đứng đây một tên dáng người khôi ngô thanh niên nam tử, bên hông đều là treo đeo có màu vàng kim triền ti vô đao bội đao, người mặc một bộ gọn gàng trường bào màu đen, áo khoác một tầng màu xanh sa mỏng, buộc tóc đuôi ngựa, hai người toàn thân tản mát ra lẫm liệt khí tức.

Tại giây cỏ thiếu niên xuất hiện trong nháy mắt, hai người không hẹn mà cùng mà đột nhiên chuyển di ánh mắt, gắt gao tiếp cận hoành không xuất thế Trần Bình An, tay đã đề lại chuôi đao.

Công một cái sọt thảo dược Trần Bình An dừng lại bất động, sắc mặt như thường.

Thiếu niên trước sau trải qua cùng Thái Kim Giản, Phù Nam Hoa hai trận hém nhỏ liều mạng, tại Chính Dương Sơn Hộ Sơn Viên dưới sự truy sát bốn phía chạy trốn, cuối cùng còn muốn tăng thêm cùng người đồng lứa Mã Khổ Huyền tại thần tiên mộ từng đôi chém giết, đối thủ không phải thần tiên cao cao tại thượng bên trong người, chính là trải qua bách chiến Đại Hoang dị chủng, hoặc là chính là thiên mệnh sở quy may mắn, nhưng Trần Bình An đến cuối cùng vẫn là còn sống.

Cho nên nói cái kia hai tên bội đao nam tử âm trầm ánh mắt, có thể làm cho chợ búa bách tính nơm nớp lo sợ, lại không cách nào làm cho Trần Bình An sinh ra quá đa tình tự chấp trùng.

Bất quá Trần Bình An không muốn tự nhiên đâm ngang, vừa dự định hướng trên bờ đi, sau đó dọc theo bên khe suối đường núi trở về tiểu trấn, liền phát hiện một tên bị chúng tinh cùng nguyệt tuổi trẻ nam tử, cười đối với dòng suối nhỏ bên trong đứng đấy bội đao tùy tùng nói một câu, người sau lập tức buông ra đề lại chuôi đao tay. Lúc đầu ngồi xếp bằng tuổi trẻ nam tử chậm rãi đứng dậy, vậy mà so hai tên bội đao tùy tùng còn phải cao hơn nửa cái đầu, da thịt trắng nõn giống như nữ tử, khuôn mặt hơi có vẻ âm nhu, hắc hướng Trần Bình An vẫy tay, đối lại tiểu trấn bên này địa phương tiếng địa phương, vẻ mặt ôn hòa, cười nói: "Đừng sợ, người tiếp tục dựa theo ban đầu lộ tuyến đi chính là, chúng ta không phải người xấu."

Tiểu trấn tiếng địa phương nói đến hơi tối nghĩa ngưng trệ, bất quá Trần Bình An nghe được nhất thanh nhị sở, do dự một chút, Trần Bình An đối với vị kia cao lớn nam tử nở nụ cười, sau đó đưa tay chỉ trên bờ, ra hiệu

chính mình rất nhanh liền lên bờ, sẽ không đánh quấy bọn hăn nói chuyện phiếm.

Không chờ cái kia nam nhân nói cái gì, Trần Bình An thân hình mạnh mẽ nhảy mấy cái, không chút nào dây dưa dài dòng mà đi lên bờ, gầy gò bóng người rất nhanh liền tan biến tại bóng cây xanh râm mát dần dần dày trong rừng đường nhỏ.

Có chút nữ bề ngoài nam tử hậm hực thu tay lại, bên cạnh tá lại các hồ trợ nhin cười, nam nhân xấu hổ nói: "Cái kia hái được thiếu niên thân thủ không tầm thường nha, xem đi, ta liền nói nơi này nhân kiệt địa linh, cho nên a, các người đừng phàn nàn nơi này không so được kinh thành phồn hoa, địa phương nhỏ có địa phương nhỏ chung linh dị tặc, có một phen đặc biệt tư vị."

Nói chưa dứt lời, vị này quan phụ mẫu giấu đầu lòi đuôi, lập tức rước lấy một hồi không chút kiêng kỵ ồn ào cười to.

Cao lớn nam tử chính là tiểu trấn bách tính trong mắt thần tài Ngô Diên, Diêu Vụ Đốc Tạo quan, kiêm nhiệm Long Tuyền người nhậm chức đầu tiên huyện lệnh, đối mặt bọn thuộc hạ chế giễu, cũng không giận lửa, sau khi ngồi xuống tiếp tục lúc trước lời nói đề, "Long Tuyền huyện nha, Văn Xương Các, Vũ Thánh miếu, Thành Hoàng Miếu, bốn phía kiến trúc, chỉ là tấm biển, vụn vặt lẻ tẻ liền cần ít nhất mười lăm mười sáu khối, bệ hạ đối với lần này Ly Châu động thiên an ổn hạ xuống, cùng Đại Ly bản đồ thuận lợi giáp giới, duy trì ở bảy tám phần địa lý toàn cảnh, vậy mà chưa từng xuất hiện một lần lớn địa ngục xoay người, cho nên mặt rồng cực kỳ vui mừng, ngự tứ một khối 'Ôn cố tri tân' tấm biển cho Văn Xương Các. . ."

Ngô Diên sau khi nói đến đây, một vị phong nhã thanh dật người trẻ tuổi mỉm cười nói: "Ngô đại nhân, người liền không có giúp đỡ chúng ta huyện nha cùng bệ hạ cầu một phần mặc bảo ?"

Ngô Diên thở dài nói: "Cầu a, làm sao không cầu, thế nhưng là bệ hạ không đáp ứng, ta có biện pháp nào. Nay cũng chẳng trách bệ hạ, dù sao nhỏ nhỏ một tòa huyện nha, nếu là được bệ hạ kim bút ngự tứ, để nhiều như vậy làm quận thủ, làm Thứ Sử Đại tướng nơi biên cương sống thế nào ? Ta về sau có còn muốn hay không lẫn lộn quan trường ?"

Tất cả mọi người hiểu ý cười một tiếng.

Ngô Diên an ủi đám người, "Cũng may Lưu tiên sinh cùng Quốc Tử Giám Tề đại tể tửu phân biệt đáp ứng, đến lúc đó sẽ cho người đưa tới hai bộ tấm biển, phân biệt treo ở huyện nha cùng Vũ Thánh miếu, hiện tại vấn đề liền ở chỗ Văn Xương Các còn kém ba khối, Thành Hoàng Miếu cũng thiếu hai khối, bằng không các vị đang ngồi ở đây, ngẫm lại biện pháp ? Chẳng lẽ lại thật muốn chính ta nâng bút hay sao? Cái kia ta một tay con giun bò bò chữ, đó là ngay cả nhà ta tiên sinh cũng cảm thấy tuyệt vọng, đương nhiên, các người không ngại mất mặt, ta đương nhiên không quan trọng, đời này duy nhất một lần đem chính mình mặc bảo chế thành bảng thư tấm biển cơ hội, cuối cùng đến!"

Vị kia khí chất không tầm thường người trẻ tuổi suy nghĩ một chút, "Cái kia ta cho tổ phụ viết một phong thư đi, nhà ta tổ phụ cùng vị kia ẩn thế không ra trắng cầu tiên sinh, quan hệ không tệ, nhìn có thể hay không nghĩ biện pháp cho chúng ta Ngô đại nhân mặt mũi giành vinh quang."

Ngô Diên vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Cái kia bản quan mặt mũi liền giao cho người, nếu là vạn nhất tấm biển không đủ, huyện lệnh đại nhân mặt mũi chẳng khác nào nhét vào trên mặt đất nhặt không nổi, đến lúc đó duy người là hỏi."

Người trẻ tuổi sắc mặt cứng đờ, cảm giác mình cho mình đào một cái hố.

Còn lại mấy vị số tuổi không kém nhiều đồng liêu, nhao nhao toát ra đồng tình vẻ mặt, chúng ta vị này Ngô lớn tính cách của người, cái kia là có tiếng thuận cột trèo lên trên, hơi cho chút nhan sắc liền dám mở kinh

thành lớn nhất xưởng nhuộm, người dám cùng so với hãn liệu ai da mặt càng dày ?

Mấy cái này quan khí không nặng người trẻ tuổi, trên người đều có một cái tại Đông Bảo Bình Châu Bắc Bộ vương triều thịnh hành chức quan, Bí Thư Lang.

Cái này chức quan phân văn võ hai loại, văn Bí Thư Lang, giống như là phụ tá mưu sĩ, vì chủ mưu bày mưu tính kế, bài ưu giải nạn, võ Bí Thư Lang, chính là cái kia hai tên bên hông treo tơ vàng bội đao tráng kiện thanh niên, đảm nhiệm thiếp thân tùy tùng, hộ vệ chủ quan an toàn. Bất quá Bí Thư Lang chức, thuộc về quan lại nhỏ giai cấp, không đặt vào triều đình thanh lưu chính quan, thế gia hào phiệt con cháu ra làm quan, thường thường từ gia tộc thuê hoặc là thuê mướn môn khách, cung phụng đảm nhiệm văn võ Bí Thư Lang, đương nhiên triều đình cũng có phối phát danh ngạch, nhân số từ hai người đến hai mươi người không giống nhau, hết thầy có thể nhận lấy Đại Ly bổng lộc.

Ngô Diên là hàn tộc xuất thân, một mình mình không nổi Bí Thư Lang, những này văn Bí Thư Lang đều là triều đình phối cho, bất quá Long Tuyền huyện tại Đại Ly bản đồ bên trên bất quá là một cái huyện lớn, liền quận đều không phải, nguyên bản chỉ có thể phối cho văn võ Bí Thư Lang các một người, nhưng là cái kia hai tên tơ vàng quần quanh vỏ đao võ Bí Thư Lang, rõ ràng là từng thu được trác tuyệt công huân Đại Ly quân đội cao thủ, nếu không căn bản không có tư cách treo đeo đao này.

Kỳ thật Ngô Diên có thể đảm nhiệm Đại Ly Long Tuyền huyện đời thứ nhất quan phụ mẫu, liền đã có thể nói rõ rất nhiều vấn đề.

Tuổi trẻ huyện lệnh thụ nghiệp ân sư, là biệt hiệu "Tú Hổ" Đại Ly quốc sư.

Hãn tương lai cha vợ, là tại Đại Ly biên cảnh sa trường chinh chiến nửa đời một vị Thượng Trụ Quốc.

Trò đùa về sau, Ngô Diên nghiêm mặt nói: "Cái này bốn tòa kiến trúc, lượng công trình đã rất lớn, hưởng hồ thần tiên mộ cùng lão sử núi tuyên chỉ, tiểu trấn bên này, từ Thánh Nhân Nguyễn sư đến bốn họ thập tộc tụ tập Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngô hẻm, rất ăn ý mà qua loa ứng phó, hiển nhiên kế tiếp sẽ không thuận lợi, có mài. Nhưng là chân chính đại sự cùng chuyện phiên toái, vẫn là kế tiếp triều đình Lễ Bộ, Khâm Thiên Giám cùng thư viện tam phương đem tề tụ ở đây, tiến hành sắc phong Sơn Thần Hà Thần sự tình, nếu như không phải đòi núi chính thần một chuyện, nhận lực cảm thực sự quá lớn, để bệ hạ đều có chút do dự, nếu không liền bệ hạ cũng sẽ ngượng giá đích thân tới chúng ta Long Tuyền huyện."

Ngô Diên nhìn thấy bọn hăn sắc mặt một cái so một cái ngưng trọng, móc ra làm bánh dùng sức cắn miếng, nhẹ nhõm trên ghẹo nói: "Đòi núi đại thần tòa miếu lớn này, cuối cùng có thể hay không xây ở chúng ta hạt cảnh nội toà kia Phi Vân Sơn bên trên, có thể hay không trở thành mới Đại Ly Bắc Nhạc, thật không phải chúng ta có thể dính vào, chúng ta a, chính là trong huyện nha tôm tép, cho nên đừng gặm làm bánh thao lấy bên trong trụ cột đại thần tâm, theo những cái kia thân mang vàng tím quan lão gia nhóm giày vò đi."

Chung quanh tâm tình của người ta thoáng chuyển biến tốt đẹp.

Ngô Diên yên lặng gặm làm bánh, do dự một chút, mơ hồ không rõ nói: "Có cái tin tức, đã là tin tức tốt cũng là tin tức xấu. Lô thị vương triều hủy diệt sau, như thế nào an trí những cái kia vong quốc di dân, một mực là cái vấn đề lớn, chúng ta Long Tuyền huyện kế tiếp sẽ tiếp thu năm ngàn đến một vạn người hình đồ, ngư long hỗn tạp, tam giáo cửu lưu đều sẽ có, cho nên Đại Ly quân đội sẽ một đường nghiêm mật giám sát, phụ trách đem cái này phát mang tội chi thân hình đồ di chuyển đến tận đây. Cử động lần này đối với chúng ta mà nói, có lợi có hại, chỗ tốt là Long Tuyền huyện rốt cục có chút huyện lớn hình thức ban đầu, chỗ xấu nha, chính là khói đen chướng khí, để vốn là chưa quen cuộc sống nơi đây

chúng ta càng thêm không có chỗ xuống tay, không thể không ra sức lôi kéo những cái kia lựa chọn lưu tại tiểu trấn địa đầu xa."

Con cháu thế gia xuất thân lại làm Bí Thư Lang người trẻ tuổi hỏi: "Có thể hay không đem những cái kia đại tộc chia để trị ?"

Ngô Diên không chút do dự mà lắc đầu nói: "Khó. Mới tới nơi này, ai nguyện ý tin tưởng chúng ta ?"

Ngô Diên trầm giọng nói: "Cùng biến khéo thành vụng, đánh răn động cở, còn không bằng từ từ sẽ đến, chúng ta tới đến cái này lịch sử sâu xa cực kỳ phức tạp địa phương, chư vị tự nhiên là đi theo ta Ngô Diên cùng một chỗ tranh thủ cầm tú tiền đồ, nhưng là chúng ta nhất định phải rõ ràng một việc, lớn khốn cảnh bên dưới lớn ma luyện, mới có thể đối lấy đại phú quý, cho nên các người nếu ai muốn một hai năm liền thăng quan phát tài, ta cảm thấy hiện tại liền có thể rơi đầu đi, lộ phí ta Ngô Diên hỗ trợ ra."

Sáu vị văn võ Bí Thư Lang vẻ mặt kiên nghị, không một người có sợ khó lùi bước tâm tư.

Ngô Diên nhẹ giọng nói: "Nhớ lấy nhớ lấy, không thể vội vàng xao động làm việc."

Cái này tuyệt không phải là Ngô Diên nói mạnh miệng lời nói suông, mà là tại tiến vào tiểu trấn không bao lâu, hắn liền ăn một cái thua thiệt ngẫm, lúc đó xuất động Đại Ly quan phương thế lực trấn áp vị kia Tử Yên Hà luyện khí sĩ, là hắn Ngô Diên khư khư cố chấp, bốc lên bị triều đình vấn trách phong hiểm, quả quyết tiền trạm hậu tẩu, ý đồ dùng cái này phá vỡ cục diện bế tắc, trước thẳm được Nguyễn sư hảo cảm, tiếp theo mượn Thánh Nhân chi thế ép một chút tiểu trấn bốn họ thập tộc.

Sự thật chứng minh hoàng đế bệ hạ bên kia cũng không truy trách, thế nhưng là lúc đó Thánh Nhân Nguyễn sư phản ứng, lại làm cho Ngô Diên

mồ hôi đầm đìa, hận không thể dùng sức phiến chính mình một cái tát.

Có người hiếu kỳ hỏi: "Những cái kia di dân hình đồ, là dùng đến cho luyện khí sĩ nhóm làm lao động tay chân, giúp đỡ mở núi hoang?"

Ngô Diên gật đầu nói: "Trừ cái đó ra, triều đình quan phương sẽ còn để luyện khí sĩ thúc đẩy hai đầu tuổi nhỏ kim tuyến vượn tới đây, tăng thêm Đạo môn phù lục phái tá lĩnh giáp sĩ cùng khai sơn khôi lỗi, tranh thủ tại trong vòng mười năm, đem cái kia hơn sáu mươi tòa đỉnh núi toàn bộ mở ra đến, đạo quán tự miếu, đình đài lầu các, cái gì cần có đều có."

Ngô Diên bên cạnh những cái kia người trẻ tuổi, toàn bộ toát ra hướng về.

Tiểu trấn bên kia, khắp nơi đất bằng lên cao lâu, trong núi sâu, thêm ra từng tòa thần tiên phủ đệ.

Tất cả mọi người nhìn nhau cười một tiếng, đều không nói bên trong. Bọn hắn xem như Đại Ly Long Tuyền huyện trong lịch sử đệ nhất phát quan lại, nhất định sẽ bị ghi vào sử sách, sao dám không dốc lực đồng tâm, không vì nhất định tiền đồ rộng lớn chủ tâm xương Ngô Diên hiệu trung hiệu mệnh?

—— ———

Phi Vân Sơn chi đỉnh, mi tâm có nốt ruồi thanh tú thiếu niên tiện tay vung lên tay áo, giữa sườn núi biến mây bị chi phối đẩy ra, kiệt lực nhìn về nơi xa, ánh mắt phần cuối, xuất hiện một cỗ xe bò cùng một chiếc xe ngựa.

Hắn khoái ý cười nói: "Đánh cược đánh cược đi. Tề Tĩnh Xuân, ta nếu là cái này một cái cược thắng, như vậy ngươi bỏ bao công sức lưu lại hai trụ hương hỏa, liền muốn triệt để đoạn tuyệt a. Đáng thương đáng thương."

Thiếu niên hai ngón tay vờ ở một cái con dấu, chữ triện vì "Thiên hạ hoa đón xuân" bốn chữ.

Cười híp mắt thiếu niên hai ngón bỗng nhiên phát lực, con dấu bằng liệt, hóa thành bột mịn, cấp tốc tiêu tán ở trong thiên địa.

Chi sở dĩ như vậy dễ như trở bàn tay bóp nát con dấu, bắt nguồn từ trong đó bốn chữ chân ý, như người chi nản lòng thoái chí, thất vọng đến cực điểm, cho nên sớm đã tự động tiêu tán.

Hắn cấp tốc thu tầm mắt lại, cuối cùng nhìn thấy một cái cổng cái sọt thiếu niên, một mình hướng đi tiểu trấn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Rời núi

Trần Bình An rời núi về sau, đi trước hướng thợ rèn cửa hàng, đi qua toà kia cầu đá vòm thời điểm, thiếu niên chấp tay trước ngực, cúi đầu bước nhanh mà đi, vẻ mặt vô cùng trang trọng thành khẩn, nghĩ linh tinh nói: "Lão thần tiên có chuyện hảo hảo nói, ngàn vạn đừng đánh người a. Nếu có thỉnh cầu gì, có thể ban đêm nằm mộng cho ta, tốt nhất đừng lớn ban ngày, ta là thật có chút sợ a."

May mà đợi đến đi đến cầu đá một đầu kia, Trần Bình An bình yên vô sự, thiếu niên lập tức mặt mày hớn hở, hấp tấp tìm kiếm Nguyễn sư phó cùng Nguyễn Tú.

Thiếu niên không biết sâu tư vị.

Nguyễn Cung vẫn là tại dưới mái hiên chiêu đãi Trần Bình An, một người một trương ghế trúc nhỏ, Nguyễn Tú đứng tại cha nàng sau lưng, đây mặt không che giấu được vui sướng.

Nguyễn Cung nhìn thấy đây người bụi đất giày cỏ thiếu niên, cẩn thận từng li từng tí đem cái sọt đặt ở trước người, lại động tác nhu hòa mà từ hơn phân nửa cái sọt thảo dược bên dưới, móc ra bao khóa hai bức sơn hà hình thể đồ bố nang, đưa cho hắn thời điểm, áy náy nói: "Bò Thiêu Đăng Sơn thời điểm, đường núi bị một đầu lớn thác nước ngăn cản, ta ngay tại dưới thác nước đầm sâu phụ cận, tìm cái địa phương giấu cái sọt, còn xây dựng một cái cây nhỏ giá đỡ che thiết bị chắn gió mưa, không nghĩ tới leo đến thác nước đỉnh không bao lâu, liền hạ xuống mưa to, nước mưa thật sự là quá lớn, chờ ta tranh thủ thời gian đi xuống, cây giá đỡ quả nhiên đã bị áp sập, cái sọt cùng vài bông bọc hành lý bị nước mưa thấm thấu, cũng may hai tấm địa đồ dùng mỡ bò bọc giấy che phủ tương đối kín, đợi đến mặt trời mọc sau, ta lấy đi ra nhìn một chút, chỉ là địa đồ bên góc có chút ẩm ướt, nhưng là phơi khô về sau vẫn là có rõ

ràng dấu vết. . ."

Nguyễn Cung mở ra bố nang cùng mỡ bò giấy, phát hiện hai bức địa đồ phẩm bề ngoài cơ hồ hoàn hảo vô khuyết, điểm này hao tổn căn bản có thể bỏ qua không tính, lại nói, hai tấm bản gốc địa đồ mà thôi, cho nên Diêu Vụ đốc tạo thự cùng Long Tuyền huyện nha bên kia, căn bản cũng không có muốn cầm trở về ý đồ, nhưng là Nguyễn Cung cũng không nguyên ý cầm cái này chân tướng tới dễ dàng thiếu niên, liếc mắt đứng tại trước người mình cực xúc bất an Trần Bình An, hỏi: "Mưa to thời gian, tại Thiêu Đăng Sơn đầu kia long thấp trũng hồ nước thác nước bò lên trên bò bên dưới, người muốn chết a?"

Trần Bình An cười không nói lời nào.

Nguyễn Cung phát phát tay, ra hiệu thiếu niên ngồi trở về, đừng đứng tại trước người mình chướng mắt.

Trần Bình An ngồi trở lại tấm kia xanh biếc đáng yêu ghế trúc nhỏ bên trên, khi hắn đem hai bức địa đồ trả lại Nguyễn sư phó sau, cả người rất cực như trút được gánh nặng, dọc theo con đường này nếu như không phải sợ hãi giày xéo cái kia hai bức trân quý địa đồ, hắn lần này vào núi rồi núi ít nhất có thể tiết kiệm bên dưới ba bốn ngày thời gian. Mà lại lâu như vậy sống nương tựa lẫn nhau, luôn luôn nhớ tình bạn cũ thiếu niên kỳ thật ở sâu trong nội tâm, đối với hai tấm địa đồ có chút không bỏ, mỗi khi gặp thời tiết sáng sủa, đứng cao nhìn xa thời gian, Trần Bình An liền ưa thích tuyển chọn một cái tầm mắt nhất khoáng đạt địa phương, sau đó mở ra cái kia hai tấm địa đồ, đưa mắt trông về phía xa nhìn một chút sơn hà, thu tầm mắt lại cúi đầu nhìn một chút địa đồ.

Hơn phân nửa tháng đến, Trần Bình An chưa từng có cảm thấy mình như thế phong phú qua.

Nguyễn Cung đột nhiên đem cái kia hai bức địa đồ nhẹ nhàng vứt cho Trần Bình An, "Cái ghế cũng không tệ lắm, quay đầu làm tiếp hai tấm,

địa đồ coi như là thù lao, tặng cho người."

Mặc dù Nguyễn Cung vẫn là không thích cái này Nê Bình ngô hẻm thiếu niên, nhưng là Nguyễn Cung còn không đến mức vì vậy mà toàn bộ phủ định Trần Bình An.

Nguyễn Cung hoàn toàn có thể tưởng tượng bộ kia tràng cảnh, một trận mưa to tầm tã bên trong, lòng nóng như lửa đốt gây gò thiếu niên dọc theo thác nước hướng xuống, chỉ vì nhìn một chút địa đồ mới có thể an tâm.

Đương nhiên, tại Nguyễn Cung trong mắt, loại này hành vi không có chút nào anh hùng khí khái, tương phản còn rất cứng nhắc cổ hủ.

Nói thật, so sánh cái này khổ hề hề thiếu niên, Nguyễn Cung càng thường thức tuổi còn nhỏ liền biết được xem xét thời thế Đại Ly Hoàng tử Tống Tập Tân, hoặc là trời sinh tính sáng sủa, vạn sự không lo Lưu Tiệp Dương, cho dù là phong mang tất lộ Mã Khổ Huyền, cũng có rất nhiều chỗ thích hợp, cho dù là thuở nhỏ đi theo tại Tề Tĩnh Xuân bên người đọc sách hạt giống Triệu Diêu, cũng không có Trần Bình An chết như vậy tấm đầu óc chậm chạp.

Sở dĩ lâm thời thay đổi chủ ý, đem địa đồ tìm từ đầu đưa cho Trần Bình An, nhưng thật ra là quyết định muốn cùng thiếu niên này phân rõ giới hạn, thợ rèn cửa hàng có thể thu nạp hẳn xem như đúc kiếm học đồ, nhưng tuyệt đối sẽ không thành vì mình khai sơn đệ tử, về sau chính mình dựa theo hứa hẹn, che chở hẳn mua đỉnh núi, nhưng là tiểu tử này tuyệt đối không cần nhớ cùng khuê nữ của mình có bất kỳ liên lụy.

Kỳ thật nói cho cùng, Nguyễn Cung cũng không phải là bởi vì xuất thân xem nhẹ Trần Bình An, mà là đạo khác biệt, mưu cầu khác nhau.

Nguyễn Cung đồ đệ, nhất định phải là hẳn người trong đồng đạo, song phương cũng vừa là thầy vừa là bạn, có thể liên thủ vì tông môn chế tạo

ngàn năm thịnh thế, cho nên tính tình tương hợp, cực kỳ trọng yếu.

Trần Bình An tự nhiên không biết rõ Nguyễn sư phó suy nghĩ tha như vậy một vòng lớn, thiếu niên chỉ là tiếp được địa đồ, ôm vào trong ngực, hỏi: "Nha thự bên kia Đốc Tào quan đại nhân không có ý nghĩ?"

Nguyễn Cung cười lạnh nói: "Ít nhất tại sáu mươi năm bên trong, ta đều là toà này Long Tuyền huyện Thái Thượng Hoàng, cho nên ta quý củ lớn nhất."

Nguyễn Tú nói thầm nói: "Cha, nào có người này a hưởng trên mặt mình thiệp vàng người."

Đối với nữ nhi phá, Nguyễn Cung ngoảnh mặt làm ngơ, đối với Trần Bình An trầm giọng nói: "Nói chính sự, người cuối cùng chọn trúng cái nào năm tòa núi?"

Trần Bình An vô ý thức ngồi thẳng thân thể, "Tại Thần Tú Sơn chung quanh, ta chọn trúng ba tòa, Bảo Lục Sơn, Thái Vân Phong, Tiên Thảo Sơn."

Nguyễn Cung gật đầu một cái, "Nhân quang coi như không tệ, Bảo Lục Sơn chiếm đất rất lớn, tại hơn sáu mươi tòa đỉnh núi bên trong đứng hàng đầu, mà lại không phải cái gì cái thùng rỗng. Ta nếu như không phải là vì sau này toà kia hộ sơn đại trận cân nhắc, sẽ vứt bỏ Hoành Sóc Phong lựa chọn Bảo Lục Sơn, dù sao tại cái này ngàn dặm sơn hà ở trong, trừ phi là Sơn Thần tọa trấn hoặc là có giấu bí bảo, ai chiếm cứ địa bàn càng lớn, ai có linh khí thì càng nhiều, khẳng định thì càng chiếm tiện nghi."

"Tiên Thảo Sơn là một tòa duy nhất có hi vọng sinh ra cỏ cây tinh mị phong thủy bảo địa, chỉ đáng tiếc địa phương thực sự quá nhỏ, dù là xuất hiện một vị, lai lịch cùng phẩm bề ngoài hẳn là sẽ không quá tốt, đạo lý rất đơn giản, nho nhỏ hồ nước như thế nào nuôi đạt được một đầu lớn

Giao Long. Về phần Thái Vân Phong, tương đối đồng dạng, ngoại trừ địa thế cao, phong cảnh tú mỹ bên ngoài, đối với tu hành một chuyện, cũng không có bao nhiêu ích lợi, trừ phi người có bản lĩnh từ Vân Hà Sơn làm ra Vân Căn Thạch, an trí tại Thái Vân Phong mấy chỗ dãy núi khiêu huyết, mới có thể là một cục tốt mua bán."

"Người không có đi nhìn qua Hoàng Hồ Sơn toà kia hồ nước ?"

Nguyễn Cung một vấn đề cuối cùng, để Trần Bình An ngăn người, "Nhìn qua."

"Người tiếp tục, còn có hai tòa đỉnh núi là cái gì ?"

Nguyễn Cung chạm đến là thôi, không có tiếp tục trước đó lời nói đề, đã tính hết lòng quan tâm giúp đỡ, không còn tiếp tục tiết lộ huyền cơ.

Bởi vì Hoàng Hồ Sơn toà kia hồ nhỏ, cùng Tiên Thảo Sơn có dị khúc đồng công chi diệu, chỗ khác biệt, ở chỗ Tiên Thảo Sơn có hi vọng xuất hiện cỏ cây tinh mị, Hoàng Hồ Sơn thì chiếm cứ một đầu miệng giếng kích thước mãng xà, là danh xưng với thực "Địa đầu xà", chỉ là cùng nào đó đầu con lươn nhỏ "Tranh thủy chi chiến" bên trong tiệc nuôi lạc bại, đã mất đi gần trong gang tấc Đại Đạo cơ duyên.

Nhưng là Đại Đạo chi diệu liền ở chỗ cũng không tuyệt đường người, bây giờ Ly Châu động thiên phá toái hạ xuống, bị Long Vương cái sọt chộp tới Đại Tùy màu vàng kim cá chép, hóa thành Nguyễn Tú trên cổ tay cái kia vòng tay Hỏa Long, Tiết Giang chân quân Lưu Chí Mậu bên người đầu kia cá chạch, bị Triệu Diêu vẽ rồng điểm mắt Mộc Long, lại thêm liều mạng cũng phải gắt gao đi theo Vương Chu thổ hoàng sắc thần lẫn, cái này năm cái đồ chơi nhỏ, chính là Ly Châu động thiên, ba ngàn năm sau sắp thọ hết chết già thời khắc, chân chính tích lũy xuống năm phần đại cơ duyên, về phần những cái kia Đường Kiếm Hồ Lô, Kính Chiếu Yêu loại hình pháp bảo linh khí, đương nhiên khẳng định không kém, thế nhưng là so với cái kia năm phần sống sờ sờ phúc duyên khí

vận, vẫn là kém rất nhiều.

Mà Hoàng Hồ Sơn đầu kia đại mãng, bây giờ ngược lại nhân họa đắc phúc, phạm vi ngàn dặm, đã không có đối thủ có thể cùng nó vật tay, nhất cử trở thành hùng cứ bá chủ một phương. Về sau Sơn Thần Hà Thần một khi vào ở trong đó, đầu này đại mãng chỉ cần thức thời một chút, có thể bị trong đó một vị chiêu an đến dưới trướng, thu hoạch được Đại Ly triều đình quan phủ hộ thân phù sau, nói không chừng từ đó chính là một mảnh đường bằng phẳng, chân chính đi đến con đường tu hành.

Trần Bình An nói rằng: "Ta dự định mua xuống Chân Châu Sơn cùng Lạc Phách Sơn."

Nguyễn Cung ngăn người, hiếu kỳ hỏi: "Chân Châu Sơn thì cũng thôi đi, một khóa nghênh xuân tiền mà thôi, có thể nói là ngàn vàng khó mua trong lòng tốt. Nhưng cái kia Lạc Phách Sơn, người là như thế nào thấy vừa mắt ? Theo lý thuyết núi này ở vào Đại Ly Long Tuyền huyện Tây Nam biên cảnh, dựa theo người hành trình, khẳng định chưa từng đi, trước kia càng là Đại Ly phong cấm chi sơn, người chỉ bằng một cái tên liền chọn trúng nó ?"

Trần Bình An có chút xấu hổ, không muốn nói ra nguyên nhân.

Lúc đó Trần Bình An bày để đó địa đồ, do dự đến cùng lựa chọn sử dụng toà nào núi lớn, kết quả có một cái chim bay từ đỉnh đầu lướt qua, vậy mà kéo động cửt tại hình thế đồ bên trên, Trần Bình An tranh thủ thời gian lau sạch sẽ, phát hiện trước đó cái kia động cửt vị trí, vừa vận ngay tại Lạc Phách Sơn ba chữ bên trên. Trần Bình An không nghĩ nhiều nữa cái gì, liền dứt khoát kiên quyết chọn trúng Lạc Phách Sơn, cũng không quản cái này tên núi xúi quẩy không xúi quẩy.

Diêu lão đầu đã từng nói, sơn thủy ở giữa đều có thần linh.

Cho nên Trần Bình An liền xem như là Sơn Thần lão gia một lần ám chỉ.

Nguyễn Cung suy nghĩ một chút, "Chọn trúng Lạc Phách Sơn, không phải không đi. Cứ quyết định như vậy đi, Lạc Phách Sơn, Bảo Lục Sơn, Tiên Thảo Sơn, Thái Vân Phong, Chân Châu Sơn. Năm tòa đỉnh núi, ba trăm năm kỳ hạn, tại trong lúc này, người coi như đem một cái ngọn núi toàn bộ đào rỗng mang đi, cũng không có người cản trở. Trên núi hết thủy sản xuất, vô luận cỏ cây linh dược, vẫn là chim bay thú chạy, thậm chí là ngẫu nhiên đoạt được bí bảo, đều thuộc về tại Đại Ly sơn hà gia phả trên khế ước đồng ý cái kia tên người."

Trần Bình An gật đầu nói: "Minh bạch."

Nguyễn Cung nhin thầm nghĩ: "Cần thiết phải chú ý hạng mục công việc, một cái là người trước khi chết, nhất định phải thông qua Long Tuyền huyện nha hướng Đại Ly triều đình cáo tri tin tức, người yêu cầu thay đổi kế thừa năm tòa đỉnh núi cái nào đó hoặc là một ít người tên. Đương nhiên, Đại Ly Hộ Bộ bên kia sẽ cất giữ một phần bí mật hồ sơ, người có thể tại dưới tên năm tòa đỉnh núi, phân biệt viết xuống một cái di sản được hưởng lợi người, vì sợ người mỗi ngày chết bất đắc kỳ tử, trước khi chết không kịp bàn giao hậu sự lập xuống di chúc. Một cái nữa là tại trong vòng ba trăm năm, người nếu như muốn bán đi đỉnh núi, cũng không phải là bất cứ lúc nào theo mà liền có thể quyết định, nhất định phải thông qua Đại Ly quan phủ bên kia ít nhất tam phương thế lực gật đầu đáp ứng, giao dịch mới có thể thực hiện, mà lại ta không đề cử người bán đi cái này vài tòa đỉnh núi, bởi vì người mặc kệ bán đi dạng gì giá cao, cuối cùng người cũng sẽ phát hiện mình bán thua lỗ."

Nguyễn Cung tuy là tọa trấn một phương Bình gia Thánh Nhân, lại cùng một cái bỗng nhiên phú quý mà thôi ngộ hẹp thiếu niên, bình khởi bình tọa mà thảo luận sự vụ, nhìn như hoang đường, kì thực lại hợp tình hợp lý bất quá. Dính đến khai sơn lập phái thiên thu đại nghiệp, còn có nhà mình khuê nữ chứng đạo thời cơ, dung không được Nguyễn Cung hẳn không tận tình khuyên bảo, hận không thể đem đạo lý tình huống một

chút xiu bóp nát giải thích cho thiếu niên trước mắt nghe.

Nguyễn Cung hỏi: "Trần Bình An, có cái gì muốn hỏi sao ?"

Trần Bình An lắc đầu cười nói: "Không có."

Nguyễn Cung gật đầu nói: "Vậy trước tiên dạng này, ta đoán chừng người còn lại bên dưới chút đồng tiền, quay đầu ta giúp người lưu tâm một chút tiểu trấn bên kia cửa hàng giao dịch, người đồng dạng có thể thừa cơ tới tay, nhưng là tham thì thâm, về sau tiểu trấn bát phương thế lực ngư long hỗn tạp, người mua xuống một hai gian nội tình tương đối dày đặc lão cửa hiệu cửa hàng, là có thể."

Trần Bình An sắc mặt có chút đỏ lên, "Tạ ơn Nguyễn sư phó."

Nguyễn Cung tự giễu cười nói: "Quân tử hoài đức, tiểu nhân mang thổ."

Trần Bình An hơi nghi hoặc một chút, bởi vì không hiểu câu nói này là có ý gì.

Nguyễn Cung phát phát tay đuổi có người nói: "Làm việc của người, không cần phải để ý đến những này không ồm mà rên, huống chi người tuổi còn nhỏ, vốn cũng không có đến có thể tâm sự ngực, đàm cảnh giới cấp độ."

Trần Bình An đứng người lên, cũng lên cái sọt, đột nhiên nghe được Nguyễn Cung nói một câu không đầu không đuôi ngoài đề tài, "Tề tiên sinh đi về sau, ngẫu nhiên hoài niệm một chút Tề tiên sinh, đương nhiên không có vấn đề, nhân chi thường tình, nhưng là đừng để chính mình rơi vào đi, càng đừng nghĩ lấy truy vấn ngọn nguồn. Đợi đến mua xuống năm tòa đỉnh núi cùng một hai gian cửa hàng, người liền thư thư phục phục nằm lấy lấy tiền, lấy vợ sinh con, khai chi tán diệp, cũng coi như quang tông diệu tổ. Ta Nguyễn Cung cũng tốt, Đại Ly triều đình cũng được, đều sẽ trông chừng người cùng nhà của người nghiệp. Tựa như tên

của người, bình an, so cái gì đều trọng yếu, nói không chừng về sau ngày nào đó đến vận chuyển, đi lên con đường tu hành, cũng không phải là không có cơ hội."

Trần Bình An im lặng rời đi.

Tại thiếu niên rời đi cửa hàng sau, Nguyễn Tú ngồi tại trên ghế trúc, hỏi: "Cha, người câu nói kia là có ý gì?"

Nguyễn Cung lạnh nhạt nói: "Là ý nói, tư tưởng cảnh giới không bằng quân tử tiểu nhân, sẽ chỉ một môn tâm tư tưởng lấy thu hoạch được một khối an nhàn địa phương."

Nguyễn Tú kỳ quái nói: "Cái này có lỗi gì, ẩm chỗ ngại dòi, đặt chỗ nào cũng chọn không sinh ra sai lầm a, làm sao lại tiểu nhân? Câu nói này ai nói, ta cảm thấy không nói đạo lý."

Nguyễn Cung sắc mặt ảm đạm, nhẹ giọng nói: "Cho nên Nho gia Thánh Nhân lại nói, ta an tâm chỗ tức ta hương."

Nguyễn Tú thở phì phì nói: "Người đọc sách thật nhưng buồn bực, dưới gầm trời đạo lý cho hết bọn hăn nói hết!"

Nguyễn Cung nói trọng tâm dài nói: "Tú Tú a, đây cũng không phải là người không yêu đọc sách lý do a."

Bím tóc đuôi ngựa thiếu nữ ra vẻ kinh ngạc ồ lên một tiếng, liền vội vàng đứng lên nói: "Cha, ta làm sao đột nhiên thêm ra một một số lớn sức lực, cái kia ta rèn sắt đi a."

Trần Bình An chạy tới Dương gia cửa hàng, đem hơn phân nửa cái sọt các loại thảo dược đưa cho một tên cửa hàng tiểu nhị trong tay, xưng

xong cân lượng, Trần Bình An nắm bắt tới tay hai lượng bạc, kỳ thật rất nhiều hiểm có thảo dược đều xem như Trần Bình An nửa bán nửa tặng cho cửa hàng, một chút cái tên kia tuổi trẻ cửa hàng tiểu nhị căn bản không nhận ra không biết hàng thảo dược, nhưng thật ra là Dương lão đầu có chút xem trọng dược liệu trọng yếu, những này hoa hoa thảo thảo mới thật sự là đáng tiền đồ tốt.

Nhưng là Trần Bình An lần này lên núi, ngắt lấy hái dược vốn là là thuận tay mà làm, căn bản không nghĩ lấy kiếm tiền, trên thực tế tại Trần Bình An học được lên núi đốt than về sau, cơ hồ nhiều lần bán dược cho Dương gia cửa hàng cửa hàng tiểu nhị, ngoại trừ bán cho trong cửa hàng cái kia tên là Lý Nhị chất phác hán tử, còn lại mấy chục lần, nhiều lần đều là thua thiệt.

Dương lão đầu từ trước tới giờ không sẽ thu lấy Trần Bình An dược liệu, nếu như Trần Bình An dám tặng không cho cửa hàng, liền sẽ bị Dương lão đầu ném tới trên đường cái, mà nếu quả bán cho trong tiệm tiểu nhị hoặc là tọa quán lang trung, như vậy mặc kệ cái gì không hợp thói thường giá cả, tính tình cổ quái Dương lão đầu liền sẽ chẳng quan tâm.

Lần này Trần Bình An không có nhìn thấy Dương lão đầu.

Đi ra cửa hàng sau, Trần Bình An phát hiện trên đường rất nhiều người đều đang sôi nổi nghị luận, nói là toà kia mười hai con chân con cua đèn thờ bên kia, xảy ra chuyện lớn. Nói là lão Giám Tạo quan đại nhân, từ nhiệm trước đó xuất tiền kiến tạo Lang Kiêu cái kia Tổng đại nhân, phong phong quang quang trở về đến tiểu trấn, mà lại lần này là lấy một cái Lễ Bộ lang trung khó lường thân phận, mang theo một nhóm vẻ nho nhã uy phong bát diện quan lão gia, coi trọng con cua phường cái kia bốn khối tấm biển chữ, dù sao đều là người đọc sách nha, có thể lý giải, nhưng là chẳng biết tại sao, Đốc Tạo quan nha thự bên kia nhận được tin tức sau, lập tức liền lửa thiêu xông mà vào núi, thông tri vị kia nguyên bản định đi Viễn Mạc Phong xem xét đốn củi công việc tiểu Ngô đại nhân, sau đó vị này thần tài liền mang theo phụ tá tá lại, càng thêm vô

cùng lo lắng mà đi ra núi, ngăn cản quan trường lão tiền bối Tống đại nhân đám người kia.

Vô sự một thân nhẹ Trần Bình An liền thuận dòng người chảy về đền thờ lâu đi đến, xa xa đứng tại phía ngoài đoàn người một bên.

Nhìn thấy đền thờ tứ phương dưới tấm biển, nhắc lên tám chiếc cái thang, một khối tấm biển trái phải hai bên đều có cái thang. Nhưng khi bên dưới chỉ có "Việc nhân đức không nhường ai" tấm biển trái phải, đứng đấy hai vị tuổi tác cách xa nhau, trong đó lớn tuổi một người, chính cúi đầu, tựa hồ đối dưới chân người nào đó thần sắc nghiêm nghị, dùng bên ngoài Đại Ly quan phương nhả nói khiển trách cái gì.

Có người đập một chút Trần Bình An bả vai, cười ha hả nói: "Trần Bình An, trùng hợp như vậy a, người cũng xem náo nhiệt đâu ?"

Trần Bình An quay đầu nhìn lại, là cái kia mi tâm một khóa màu son nốt ruồi nhỏ lắm lời thiếu niên, thật sự là có chút sợ hãi nói liên miên lải nhải, liền nói nói: "Tùy tiện nhìn xem, giống như cũng nghe không hiểu bọn hắn giảng cái gì, lúc này sắp liền về nhà."

Bộ dáng thanh nhã tú khí thiếu niên cười nói: "Đừng a, người nghe không hiểu, ta có thể giải thích cho người nghe nha, chuyện này nhưng có ý tứ, người nếu là bỏ qua, về sau khẳng định hối hận! Các người tiểu trấn quan phụ mẫu Ngô Diên đại nhân, lúc này là cùng phẩm trật cao hơn Lễ Bộ lão gia nhóm nổi lên xung đột, đứng tại trên bậc thang cái kia, là Lễ Bộ Hữu Thị Lang, xem như đường đường chính chính Đại Ly trọng thần. Một bên đâu, đoán chừng là có chân rết tiền nhiệm Giám Tạo quan Tống đại nhân, cầm cái kia tấm biển sự tình cùng người võ ngực tranh công, nói đảm bảo đem tấm biển cho người lão nhân gia giữ lại, đưa về người lão gia bên trong không dám nói, đưa đến Lễ Bộ nha môn khẳng định ván đã đóng thuyền, thế là lúc này mới làm tới chính ngũ phẩm lang trung, cho nên lần này Lễ Bộ lão gia nhóm thừa dịp sắc phong Sơn Thần Hà Thần một chuyện, danh chính ngôn thuận tới đây thu lấy

đồ vật. Một cái khác một bên đầu, là đem tiểu trấn tất cả bảo bối coi là chính mình độc chiếm tiểu Ngô đại nhân, nghe xong có người muốn lấy đi tiểu trấn còn sót lại không nhiều trân quý lão đồ vật, làm sao có thể đáp ứng ? Lui một bước nói, dù là trong lòng nguyện ý nắm vuốt mũi Tử Thụ cái này uất ức khí, cần phải biết rõ bốn họ thập tộc nhiều như vậy lão hồ ly, chính tại bên cạnh một bên kìm nén hồng chế giấu đầu, nếu như hân lúc này lấp cháu trai, đoán chừng về sau sẽ rất khó lên làm những cái kia đại tộc môn hộ gia gia đi. Vốn là không thuận văn võ hai miếu tuyên chỉ, khẳng định phải thất bại."

Trần Bình An nghiêm túc nghe xong thiếu niên mặt mày hớn hở giảng giải, hỏi: "Người đến cùng là ai ? Làm sao biết rõ nhiều như vậy ?"

Thiếu niên duỗi ra một ngón tay, chỉ mình, cười nói: "Ta ? Ha ha, ta cũng không phải Đại Ly mệnh quan triều đình. Ta họ Thôi tên Sàm, sàm chữ tương đối ít thấy khó tả, phiền phức cực kì, người không cần phải để ý đến."

Trần Bình An nhìn lấy thiếu niên con mắt.

Thiếu niên vẻ mặt tự nhiên, vui cười nói: "Ta niên kỷ lớn hơn người, cho nên người có thể hô ta Thôi sư bá."

Trần Bình An cười cười.

Thiếu niên cũng đi theo cười rộ lên, hai tay nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt, "Không sao, ta còn có cái biệt hiệu, quát lên hân là tương đối thuận miệng, gọi Tú Hồ."

P/s: wtf Tú Hồ là sư bá của thg main o.o

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Quốc sư

Nhìn lấy cười híp mắt thiếu niên, Trần Bình An cảm thấy khẩn trương, thân thể căng cứng, hoàn toàn không tự chủ được.

Lúc trước cùng Thái Kim Giản, Phù Nam Hoa sinh tử tương bác, Trần Bình An kỳ thật càng là tiếp cận bọn hắn, liền càng tâm như chỉ thủy. Dù là sau một bên cùng Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên dây dưa, sau đó bị đuổi giết, Trần Bình An đại khái là ngay từ đầu liền còn có lòng quyết muốn chết, mặc dù sau đó nhớ tới sẽ có nghĩ mà sợ, nhưng giao thủ trong lúc đó, bất kể như thế nào mạng sống như treo trên sợi tóc, Trần Bình An kỳ thật không có khẩn trương, đương nhiên cũng có thể là là căn bản không để ý tới.

Duy nhất một lần trí nhớ khắc sâu khẩn trương, là cùng Hạnh Hoa ngô hẻm người đồng lứa Mã Khố Huyền, tại thần tiên mộ trận kia thế lực ngang nhau giao thủ, Trần Bình An kỳ thật lúc đó trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi.

Trần Bình An gần như bản năng nhạy cảm trực giác, Thôi Sàm phảng phất đối với cái này không chút nào cảm thấy ngoài ý muốn.

Thôi Sàm đã dám can đảm ở lão sứ núi, mở miệng khiêu khích thâm bất khả trắc Dương lão đầu, dĩ nhiên không phải cố lộng huyền hư thủ đoạn, nếu không cũng không trở thành để bước lên lầu mười một Bình gia Thánh Nhân Nguyễn Cung sinh ra lòng kiêng kỵ.

Hắn đối với giày cỏ thiếu niên không che giấu được điểm này khẩn trương, cố ý làm như không thấy, chuyển di ánh mắt, mặt hướng toà kia cùng Đại Ly kinh thành vô cùng có chuyện xưa Đại Học Sĩ phường, duỗi ra một ngón tay, vẽ mặt y nguyên thân thiện ân cần, giải thích nói: "Nho giáo việc nhân đức không nhường ai, Đạo giáo hi ngôn tự nhiên, Phật

giáo chó hướng ra phía ngoài cầu, Bình gia khí trùng Đẩu Ngưu, bốn khối tấm biển, mười hai cái chữ, ẩn chứa viết người bàng bạc dư thừa thần ý, còn có ban đầu ở nơi này ký xuống quy củ tam giáo một nhà bốn vị Thánh Nhân, bọn hăn cố ý lưu tại nơi này một bộ phận khí số, người nhìn thấy vị kia Thị Lang trong tay đại nhân đồ vật không, là chuyên môn dùng để mở đất bia, mục đích là muốn đem những chữ kia bên trong tinh khí thần từng tầng từng tầng lột xuống tới, đạo thứ nhất mở đất bia, khẳng định cùng 'Bút tích thực' nhất tương tự, giống như mà lại rất giống, càng về sau, khoảng cách bút tích thực nguyên trạng liền sẽ càng ngày càng xa, giá trị đương nhiên liền càng ngày càng nhỏ, ta cảm thấy ngoại trừ chó hướng ra phía ngoài cầu bốn chữ, có thể miễn cưỡng chống đỡ sáu lần, còn lại ba khối tấm biển chỉ sợ đều sống không qua bốn lần, nhất là Bình gia khí trùng Đẩu Ngưu, giống như có hai chữ trước đây không lâu chết rồi, cho nên hai lần qua đi liền có thể kết thúc công việc."

Trần Bình An có chút chấn kinh, nguyên lai nơi này đầu còn có nhiều như vậy môn đạo, chữ không chỉ là sắp xếp tại sách vở bên trong, hoặc là viết câu đối xuân treo trên tường, hoặc là trên bia mộ khắc xuống đã chết người danh tự.

Trần Bình An không khỏi nhớ tới Tề tiên sinh đưa tặng con dấu những chữ kia, cùng tuổi trẻ Lục đạo trưởng phương thuốc.

Thôi Sàm nói tiếp nói: "Xem như mở đất bia những cái kia trang giấy, cực kỳ quý báu, mỗi một trương đều đầy như phiến gỗ, là Biệt Châu Đạo giáo Chân Cáo Tông đặc hữu bảo bối, tên là Phong Lô Tiên, viết chữ thời điểm, ngòi bút cùng trang giấy ma sát, mang theo từng đợt phong lôi chi thanh, chúng ta hoàng đế bệ hạ cũng khổ tòng không nhiều, bình thường căn bản không nỡ dùng, thỉnh thoảng sẽ lấy ra khao thưởng công huân đại thần, hoặc là cuối năm ban thưởng cho Lục Bộ bên trong cái nào đó nha môn, cho nên lần này Lễ Bộ đối với những chữ kia là nhất định phải được, chúng ta vị này tiền đồ rộng lớn tiểu Ngô đại nhân, tâm tư quá nặng, các mặt đều muốn tóm lấy, nắm vững, đoán chừng tại tiểu

trấn về sau sẽ khắp nơi vấp phải trắc trở, nơi khác diệt môn Thái Thú, phá gia huyện lệnh, đến hẳn nơi này, coi như đến rất không dễ dàng a."

Trần Bình An nghe thiên thư đồng dạng.

Mặc dù bên cạnh thiếu niên khẩu khí rất lớn, nhưng là Trần Bình An không có cảm thấy hấn là tại nói bậy nói bạ.

Mi tâm một điểm chu sa thiếu niên nói mình không phải Đại Ly quan viên, không giống giả mạo, nhưng khi lúc xuất hiện tại thợ rèn cửa hàng, lại đi theo tại Đốc Tạo quan Ngô Diên bên cạnh, Nguyễn Tú nói có thể là Ngô đại nhân thư đồng thư đồng, cái gọi là thư đồng, chính là nhà mình công tử phụ trách du học lúc, tại cái kia ở bên một bên công rường sách gia hỏa. Nhưng Trần Bình An hiện tại có thể xác định, trước mắt vị này tự xưng biệt hiệu Tú Hồ thanh tú thiếu niên, tuyệt đối không đơn giản. Ăn nói kiến thức cũng tốt, phong nhã khí độ cũng được, so với Long Vĩ quận đích trưởng tôn Trần Tùng Phong cùng Lão Long Thành Thiếu chủ Phù Nam Hoa, đành phải không kém.

Tại Trần Bình An trong ấn tượng, hẳn chỗ nhận biết tất cả mọi người ở trong, trong đó một nhóm nhỏ người rất đặc biệt, tỉ như hằm lò đầu Diêu lão đầu, lâu dài trăm mặc ít nói, ngẫu nhiên nói chuyện hơn phân nửa chính là đang mắng người, nhưng là mỗi lần Diêu lão đầu sau khi vào núi, cả người tinh thần khí liền phá lệ tốt, sẽ cho người một loại so thanh niên trai tráng nam tử còn thể phách khoẻ mạnh ảo giác. Lại tỉ như Dương gia tiệm thuốc Dương lão đầu, rất công đạo, quan hệ với người lại kém, cũng sẽ không đối với người như thế nào, nhưng là quan hệ với người cho dù tốt, cũng sẽ không cố ý cho thêm người cái gì. Còn có mới quen không bao lâu Ninh Diêu Ninh cô nương, trên người cũng mang theo một luồng anh khí. Cùng toát ra chân diện mục Hạnh Hoa ngũ hèm Mã Khố Huyền, chính là đây người nhuệ khí cùng lệ khí.

Cái này biệt hiệu Tú Hồ Thôi Sàm, cũng là như thế.

Tựa như là so Phù Nam Hoa Thái Kim Giản cái này phát thần tiên con cháu, càng cao cao tại thượng tồn tại, Trần Bình An thậm chí cảm thấy đến dù là Tiệt Giang chân quân ở trước mặt hăn, Thôi Sàm ánh mắt sắc mặt giống nhau là như thế hững hờ.

Đương nhiên, thiếu niên lắm lời, chỉ có Phong Lôi Viên Lưu Bá Kiêu, có thể tới đẹp ngang.

Thiếu niên đột nhiên cười hỏi nói: "Trần Bình An, người có thể hay không mang ta đi một chuyến Tổng Tập Tân nhà sân nhỏ ?"

Trần Bình An tiếng lòng xiết chặt , có vẻ như tùy ý hỏi: "Thế nhưng là đền thờ bên này còn không có tán đâu ?"

Thiếu niên kia cười nheo lại mắt thời điểm, giống một vị người vật vô hại tuần mỹ hồ tiên, "Biết rõ người đang lo lắng ta ý đồ bất chính, nói thật cho người biết tốt, ta cùng Tổng Tập Tân đệ đệ rất quen thuộc, hăn rất ngạc nhiên chính mình ca ca tại tiểu trấn cái này hơn mười năm, đến cùng là như thế nào sinh hoạt, liền giao phó ta nhất định đi tận mắt vừa nhìn, trở lại kinh thành sau tốt nói với hăn nói nói rằng."

Trần Bình An hỏi: "Hăn đã cùng Tổng Tập Tân là thân huynh đệ, liền không thể tự kiểm chế hỏi sao?"

Thiếu niên vỗ tay phát ra tiếng, tán thưởng nói: "Trần Bình An người rất thông minh a, nhanh như vậy tìm ra lỗ thủng."

Trần Bình An có chút theo không kịp gia hỏa này mạch suy nghĩ.

Thiếu niên vuốt vuốt mi tâm, bất đắc dĩ nói: "Hăn cùng cái kia vốn không che mặt ca ca Tổng Tập Tân, bởi vì cha mẹ nguyên nhân, khiến cho huynh đệ còn không có gặp mặt liên quan hệ rất chênh lệch, phú quý môn đình bên trong chuyện xấu xa, liền cùng Nê Bình ngô hẻm Hạnh Hoa ngô hẻm lông gà vỏ tỏi sự tình, đồng dạng nhiều. Cho nên người

muốn thông cảm một chút."

Trần Bình An cười hỏi nói: "Nếu như ta không đáp ứng, người có phải hay không liền sẽ tìm ta gây phiền phức ?"

Thiếu niên vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, sau đó chỉ mình cái mũi, ủy khuất nói: "Ta giống như là cùng hung cực ác hạng người ? Người xem một chút ta, trừng lớn con mắt nhìn kỹ một chút, ta giống như là loại kia một lời không hợp liền muốn giết người cả nhà người sao ?"

Trần Bình An thành thật trả lời: "Nhìn lấy là không giống."

Thiếu niên ngược lại rút một ngụm lãnh khí, "Lời này làm sao nghe được không muốn tốt lời nói a."

Hai tay của hắn vòng ngực, hừ lạnh nói: "Người không nguyện ý mang ta đi, vậy tự ta hỏi đường đi."

Trần Bình An hỏi: "Người lại không chìa khoá, liền sân nhỏ cũng vào không được, đi nhìn cái gì ?"

Trên mặt thiếu niên hiện ra "Người Trần Bình An quá trẻ" cần ăn đòn biểu lộ, mỉm cười không nói.

Trần Bình An đối với loại nụ cười này không thể quen thuộc hơn nữa, Lưu Tiệp Dương cùng Cố Sán thường thường có.

Trần Bình An thở dài, "Cái kia ta dẫn người đi Nê Bình ngõ hẻm, sân nhỏ người cũng đừng leo tường tiến vào, chỉ có thể mang người đến cửa miệng."

Thiếu niên một bàn tay trùng điệp đập vào Trần Bình An trên bờ vai, "Sớm làm gì đi ? !"

Thiếu niên quay người sai bước rời đi, rời xa người người nhốn nháo đền thờ lâu.

Hắn đột nhiên dừng lại bước chân, quay đầu nhìn lại, công cái sọt Trần Bình An đi tại phương hướng tương phản trên đường phố.

Có chút chật vật thiếu niên tranh thủ thời gian chạy chậm đuổi theo.

Tiến vào Nê Bình ngõ hẻm sau, thiếu niên trái phải nhìn quanh, chặc chặc nói: "Nguyên lai cái này là trong truyền thuyết Nê Bình ngõ hẻm a, tàng long ngọa hổ, ra nhân tài, ra nhân tài a, về sau trăm năm, trừ bỏ Hạnh Hoa ngõ hẻm, đoán chừng Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngõ hẻm chung vào một chỗ, cũng không sánh bằng nơi này."

Thiếu niên nói lên những này thần thần đạo nói lời nói, vậy mà tuyệt không để cho người ta cảm thấy đột ngột.

Một đường bước đi, thiếu niên lúc thỉnh thoảng sẽ nhảy nhót mấy lần, quan sát một chút tường thấp sau đầu sân nhỏ cảnh tượng.

Trần Bình An mang theo hắn đi vào Tổng Tập Tân cửa sân miện,
"Chính là chỗ này."

Thiếu niên đứng trong ngõ hẻm, rất mau nhìn đến bộ kia Tổng Tập Tân chính mình viết câu đối xuân, hai mắt tỏa sáng, cảm khái nói: "Cái này là Tổng Tập Tân cùng vị kia tỳ nữ Trĩ Khuê ở lại tòa nhà ? Ân, chữ coi như không tệ, so với hắn đệ đệ phải có ngộ tính nhiều. Càng xem càng ưa thích."

Nói nói thiếu niên liền đi tiến lên, nhón chân lên sau, liền muốn động thủ đi xé xuống câu đối xuân.

Trần Bình An gấp, tranh thủ thời gian cản bên dưới thiếu niên, "Người muốn làm cái gì ?"

Thiếu niên một mặt ngây thơ vô tội, "Tổng Tập Tân đời này cũng sẽ không về tới đây, giữ lại bộ này câu đối xuân phơi gió phơi nắng, dần dần biến mất, còn không bằng ta giữ lại cầm lấy đi kinh thành đây."

Trần Bình An kiên trì ý mình, lắc đầu nói: "Không được, tại đến cửa ải cuối năm chính mình thay đổi câu đối xuân trước đó, dán câu đối xuân là không thể xé toang, nếu không cho Dịch gia môn xúi quẩy."

Thiếu niên ồ một tiếng, thất lạc nói: "Tiểu trấn còn có cái này chú trọng a."

Trần Bình An hỏi: "Muốn hay không đi ta sân nhỏ ngồi một chút ?"

Thiếu niên khoát khoát tay, "Được rồi được rồi, như vậy hơi lớn địa phương, đoán chừng liền chén trà đều uống không lên, đi đi. Đúng, ngõ hẻm này không phải đoạn đầu ngõ hẻm a, như thế một mực đi về phía trước, có thể đi ra ngoài ?"

Trần Bình An cười nói: "Có thể đi ra."

Thiếu niên bước nhanh mà rời đi, không quên đưa lưng về phía Trần Bình An giơ tay lên, lung lay.

Trần Bình An đưa mắt nhìn kỳ quái thiếu niên rời đi, sau đó trở lại chính mình sân nhỏ, nhìn thấy chân tường cây nhánh hòe vẫn còn, thả xuống cái sọt, từ trong nhà mang ra một đầu băng ghế ngồi xuống.

Trần Bình An đột nhiên đứng dậy, nhanh chóng chạy đến Nê Bình ngõ hẻm tử bên trong, quả nhiên, một cái lén lén lút lút gia hỏa chạy nhanh chóng.

Trần Bình An đi vào Tổng Tập Tân gia môn miệng vừa nhìn, câu đối xuân bị trộm.

Trần Bình An đứng tại nguyên chỗ, nhìn lấy cửa sân hai bên trần trùng trục vách tường, có chút nói không ra lời, cười khổ nói: "Cái này người nào a, quá không hiền hậu."

Trần Bình An rên rỉ thở dài mà đi trở về nhà mình sân nhỏ, lại phát hiện Dương lão đầu không biết khi nào ngồi ở đầu kia trên ghế đầu, ngum lớn phun sương khói.

Lão nhân chậm rãi nói: "Tuổi còn trẻ, rên rỉ thở dài làm cái gì, thật vất vả góp nhặt xuống tới một điểm nguyên khí, cũng phải tiết ra ngoài, luyện quyền người nhất là như thế."

Trần Bình An sợ hãi, trầm giọng nói: "Nhớ kỹ."

Lão nhân hỏi: "Họ Ninh cái kia tiểu khuê nữ, làm sao đột nhiên liền đi ? Hại ta kiếm ít một cái túi nghênh xuân tiền."

Trần Bình An ngồi xổm ở lão nhân bên cạnh, lắc đầu nói: "Ta cũng không rõ ràng. Chỉ biết rõ Ninh cô nương cùng một cái gọi Đảo Huyền Sơn địa phương có chút quan hệ."

Dương lão đầu gật đầu cười nói: "Đảo Huyền Sơn a, chim không thềm ị rách rưới địa phương, là hai cái địa phương giao giới miệng, vì phòng ngừa song phương hồ loạn lưu vọt, Đạo tổ ba vị đệ tử một trong một cái đại chương giáo, liền sử dụng càn khôn điên đảo thần thông, dùng để uy hiếp ngoại tộc, nói cho cùng, Đảo Huyền Sơn kỳ thật chính là một phương thế gian chữ Thiên hiệu chữ Sơn ấn, thủ đoạn bá khí rất đây này."

Lão nhân trong lời nói, đã có mĩa mai cũng có buồn vô cớ, Trần Bình An đương nhiên không biết trong đó duyên cớ.

Dương lão đầu hỏi: "Người dự định mua đỉnh núi ?"

Trần Bình An tại lão nhân này trước mặt từ trước tới giờ không giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, thành thật trả lời nói: "Dự định mua năm tòa núi, Bảo Lục Sơn, Thái Vân Phong cùng Tiên Thảo Sơn, tại Nguyễn sư phó ba tòa đỉnh núi phụ cận, còn có Lạc Phách Sơn cùng Chân Châu Sơn hai tòa. . ."

Lão nhân cắt ngang thiếu niên lời nói nói, nhú mày nói: "Người tại sao lại mua xuống Lạc Phách Sơn ? Là ai ám chỉ người rồi? Nguyễn Cung ? Không nên a, hẳn rõ ràng không muốn cùng người liên lụy quá sâu."

Trần Bình An nghi hoặc nói: "Lạc Phách Sơn thật kỳ quái sao ?"

Lão nhân do dự một chút, trùng điệp phun ra một vòng khói, gật gật đầu, "Ngoại trừ Phi Vân Sơn cùng Hương Hỏa Sơn, là thuộc toà này Lạc Phách Sơn nhất có nhai đầu, chẳng qua trước mắt mới thôi, chỉ sợ liên Đại Ly Khâm Thiên Giám Địa sư cũng nhìn không ra đến, cho nên yết giá sẽ không quá cao, người xem như chiếm được thiên đại tiện nghi."

Lão nhân ánh mắt lảng lệ, trong lúc vô hình tăng thêm ngữ khí, "Người còn không có nói vì sao lại mua xuống nó!"

Trần Bình An xấu hổ nói: "Nhìn địa đồ thời điểm, đỉnh đầu rơi bên dưới một đồng phân chim, vừa vụn rơi vào Lạc Phách Sơn ba chữ bên trên, trước kia Diêu lão đầu luôn nói sơn thủy ở giữa có nhìn không thấy thần linh, ta cảm thấy rất có duyên phận, mà nên lúc thực sự không biết nên mua cái gì đỉnh núi, liền lung tung quyết định mua xuống nó."

Lão nhân nghe được "Diêu lão đầu" về sau, trắng xoá sương khói về sau ánh mắt có chút phức tạp, gật gật đầu, "Nếu như là dạng này, cũng là miễn cưỡng nói thông được."

Trần Bình An cười hỏi nói: "Nguyễn sư phó đã đáp ứng, giúp ta đi mua bên dưới cái kia năm tòa núi, như vậy ta là mua kiếm lời ?"

Dương lão đầu ừ một tiếng, nhẹ giọng nói: "Đã kiếm được."

Lão nhân hơi nghi hoặc một chút, quả nhiên là bởi vì không có Ly Châu động thiên quy củ hạn chế, Trần Bình An vận khí bắt đầu khổ tận cam lai rồi?

Trần Bình An đột nhiên nhớ lại một sự kiện, "Cái kia mi tâm có nốt ruồi thiếu niên, nói mình họ Thôi, biệt hiệu Tú Hổ, còn nói là ta có thể gọi hần sư bá."

Dương lão đầu không nói gì.

Quả là thế.

Đại Ly quốc sư Thôi Sàm, mặc dù không có quan thân, lại là Đại Ly vương triều tất cả luyện khí sĩ trên danh nghĩa lãnh tụ, nghe nói vẫn là Đông Bảo Bình Châu có thể đếm được trên đầu ngón tay cờ vây quốc thủ.

Nhưng là sư bá một chuyện, bắt đầu nói từ đâu ?

Lão nhân đứng người lên, nhắc nhở nói: "Hảo hảo giữ lại Tề tiên sinh đưa cho người cái kia tứ phương con dấu, nhất là mang theo tinh chữ phía kia, cẩn thận nấp kỹ. Cái này Thôi Sàm cũng tốt, vẫn là về sau gặp phải bất luận kẻ nào, người cũng không cần sợ, đương nhiên cũng đừng tùy tiện khiêu khích. Chỉ cần nhớ kỹ một điểm, người tại thành công mua xuống năm tòa đỉnh núi về sau, nghi tĩnh không nên động, cho dù là cụp lại cái đuôi mà đối nhân xử thế cũng sẽ không sai."

Trần Bình An cẩn thận suy nghĩ một phen, dùng sức gật đầu nói: "Nhớ kỹ!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Tiên sinh học sinh, sư huynh sư đệ

Rời đi chật hẹp âm u Nê Bình ngô hẻm, đi tại rộng lớn sáng tỏ Nhị Lang ngô hẻm, mặt mày linh động thiếu niên bước chân nhẹ nhàng, tay áo lắc lư, cầm trong tay bộ kia từ Nê Bình ngô hẻm tường đầu trộm được câu đối.

Một vị vốn nên xuất hiện tại Đốc Tạo quan nha thự cao lớn nam tử, lúc này đứng ở ngoài cửa, đã đợi chờ thật lâu, thủy chung nhắm mắt bình khí ngưng thần, nghe được tiếng bước chân sau, mở mắt nhìn thấy vị kia quen thuộc vừa xa lạ thiếu niên sau, tranh thủ thời gian nghiêng người sang, bó tay mà đứng, cung kính nói: "Tiên sinh."

Thiếu niên ừ một tiếng, tiện tay đem câu đối giao cho Ngô Diên, lấy ra chìa khoá mở ra cửa, vừa muốn vượt qua cánh cửa, đột nhiên lui lại một bước, một lần nữa kéo lên hai phiến cửa sập.

Ngô Diên kém chút đụng vào nhà mình tiên sinh phía sau lưng, vị này Long Tuyền huyện quan phụ mẫu vội vàng lui lại mấy bước, có chút kỳ quái tiên sinh cử động.

Tên là Thôi Sàm thiếu niên hai tay giấu trong tay áo, hướng hai vị hoa văn màu môn thần chép miệng, "Người vị kia cha vợ tổ tiên, liền treo ở đây này, uy phong a?"

Cái này khó chịu đến cực điểm thuyết pháp, để Ngô Diên đau cả đầu.

Hắn mặc dù cùng đình lấy Thượng Trụ Quốc danh hiệu cha vợ không hợp nhau, nhưng cùng vị kia chưa cưới qua môn nàng dâu, vậy thì thật là tình đầu ý hợp, là kinh thành nổi danh một đôi lương nhân mỹ quyến,

nhất là một vị anh tuấn tiêu sái hàn tộc thư sinh, đọc đủ thứ thi thư, đi kinh thành, khoa cử lạc đệ, lại thắng được mỹ nhân tâm, tại không bị tất cả mọi người xem trọng đoạn nhân duyên này tình thế bên dưới, nhất cử trở thành Đại Ly quốc sư thân truyền đệ tử, danh chấn triều chính, trong nháy mắt truyền vì ca tụng, đến mức kinh động đến hoàng đế bệ hạ, hạ chỉ tại nuôi chính trai triệu kiến Ngô Diên.

Tại cái kia về sau, tương lai cha vợ liền đối với Ngô Diên mở một con mắt nhắm một con mắt, không còn đối với nữ nhi tuyên bố muốn đánh gãy Ngô Diên ba cái chân.

Thôi Sàm vượt qua cánh cửa, thuận miệng nói: "Ta một mực suy nghĩ một vấn đề, chúng ta Nho gia lời thề son sắt 'Truân tin minh nghĩa, Sùng Đức báo công, không có gì làm mà thiên hạ trị ', đến cùng có cơ hội hay không thực hiện."

Ngô Diên nhẹ giọng hỏi nói: "Tiên sinh muốn ra đáp án sao?"

Thôi Sàm bĩu môi, "Rất khó."

Ngô Diên yên lặng.

Thôi Sàm cười hỏi nói: "Có phải hay không cảm thấy hỏi một câu nói nhảm ?"

Ngô Diên thành thật trả lời: "Có một ít."

Đại khái là thầy trò ở giữa đối thoại, một quán như thế thẳng thắn gặp nhau, Thôi Sàm cũng không nổi nóng, chỉ là liếc mắt lờm một chút Ngô Diên, tiếc hận nói: "Thế gian rất nhiều chuyện, chỗ trần quý không tại kết quả, mà tại quá trình."

Ngô Diên nâng lên dũng khí hỏi: "Tiên sinh có thể hay không nêu ví dụ ?"

Thôi Sàm một bên dẫn Ngô Diên hướng đi chính đường dưới tấm biển sơn son hào phóng bàn, một bên nói rằng: "Tỉ như người cùng Viên thượng trụ quốc nhà thiên kim tiểu thư, bây giờ ân ân ái ái, quần triển miên miên, dắt cái tay nhỏ đều có thể vui vẻ mấy ngày, thế nhưng là đợi đến ngày nào cuối cùng đem nàng cho cưới hỏi đàn ông , lên giường một phen thân tiên đánh nhau về sau, người chẳng mấy chốc sẽ cảm thấy thất lạc, nguyên lai không gì hơn cái này a."

Ngô Diên nghe rằng trợn mắt, lời này không có cách nào tiếp.

Thôi Sàm ra hiệu Ngô Diên chính mình tìm vị trí ngồi xuống, chính mình tiếp tục đứng đấy ngửa đầu nhìn về phía khối kia tấm biển, nói rằng: "Thế nhưng là người sẽ bởi vì cái này không thú vị kết quả, mà từ bỏ cùng Viên gia Đại tiểu thư lẫn lẫn mền cơ hội sao? Hiển nhiên không thể nào."

Thôi Sàm chính mình cũng cảm thấy thuyết pháp này không quá nhập lưu, "Cái kia ta liền thay cái thuyết pháp, tỉ như tu hành, bình thường luyện khí sĩ, mục tiêu khẳng định là bên trong ngũ cảnh, thiên tài một chút, chọn bên trên ngũ cảnh. Lại tỉ như làm quan, dã tâm nhỏ bé, là nhập lưu phẩm là được, chí hướng lớn, là làm Hoàng tử Công Khanh. Sau đó tại đài dăng đặc leo núi trên đường, rất nhiều người sẽ một mực giơ lên đầu nhìn chăm chăm đỉnh núi phong quang, bên người cây cối xanh um, dưới chân xuân hoa rực rỡ, đều là không thấy được, coi như thấy được, cũng sẽ không ngừng chân thưởng thức, uổng phí Thánh Nhân ân cần dạy bảo, thiên địa có lớn mỹ mà không nói a."

Ngô Diên lâm vào trầm tư.

Thôi Sàm đột nhiên cười lên ha hả, "Người liên loại này cầu thí đạo lý cũng tin tưởng ? Dưới gầm trời nhất không có vật có ý tứ, chính là đạo lý."

Ngô Diên bất đắc dĩ nói: "Nếu là trước kia, ta chắc chắn sẽ không tại loại vấn đề này bên trên suy nghĩ sâu xa, thế nhưng là tiên sinh lần này xuất quan, đầu tiên là đổi cái này thân 'Hành đầu', lại không hiểu thấu muốn tới toà này tiểu trấn gặp cố nhân, học sinh thật sự là không chắc."

Thôi Sàm sau khi cười xong, uể oải co quắp tựa ở rộng lưng trên ghế, "Như đã nói qua, lần này đại đạo lý không hoàn toàn là nói nhảm, ta mặc dù nặng công lao sự nghiệp mà nhẹ học vấn, nhưng cái này không có nghĩa là học vấn một chuyện, liền không cần dụng tâm đối đãi, nói câu chân thật nhất, phạm phu tục tử không xuống khổ công phu, lực lượng lớn nhất khi đi cố gắng làm thành một sự kiện, căn bản là không có tư cách đi đàm cái gì thiên phú không thiên phú."

Thôi Sàm một ngón tay nhẹ nhàng đánh cái ghế nằm tay, sắc mặt bình thản thông dong, mỉm cười nói: "Chỉ có chân chính cố gắng về sau người, mới có thể đối với chân chính người có thiên phú, sinh ra tuyệt vọng ý nghĩ, lúc kia, sẽ hoàn toàn tỉnh ngộ, giữ lại nước mắt nói với chính mình, nguyên lai ta là thật so ra kém cái kia thiên tài."

Ngô Diên cười nói: "Cờ vây một đạo, toàn bộ Đông Bảo Bình Châu quốc thủ cờ hoà đợi chiếu, chắc hẳn đều là lấy loại tâm tính này đối mặt tiên sinh."

Thôi Sàm giật giật khóe miệng, "Thế nhưng là tại có một số việc, kỳ tài ngút trời như tiên sinh ta, cũng giống vậy dùng loại này nhãn quang đối đãi một ít người."

Ngô Diên lắc đầu nói: "Học sinh không tin!"

Thôi Sàm duỗi ra ngón tay, điểm một cái đầy người chính khí Đốc Tạo quan đại nhân, cười hì hì nói: "Tiểu Ngô đại nhân, cái này kể khích tướng dùng đến vụng về a."

Ngô Diên cười ha ha, ôm quyền thở dài xin khoan dung nói: "Tiên sinh

mắt sáng như đuốc."

Ngô Diên khoé mắt dư quang, lúc thỉnh thoảng lướt qua một vị da thịt trong suốt chất phác thiếu niên, hăn ngơ ngác si ngốc, ánh mắt trống rỗng, liền ngồi tại cách đó không xa sân vườn bên cạnh trên băng ghế nhỏ, hai tay nhẹ nhàng đặt ở trên đầu gối, có chút ngẩng đầu, tư thế như ngồi giếng xem thiên.

Kỳ thật Ngô Diên vừa rời vừa vào phòng liền thấy hăn, liền cảm giác toàn thân không thoải mái, nhưng đã tiên sinh không muốn chủ động mở miệng, hăn liền không tiện hỏi cái gì.

Ngô Diên nhìn về phía trên bàn bộ kia câu đối xuân, cầm lại một trương cẩn thận quan sát, ngẩng đầu hỏi: "Tiên sinh, này tấm câu đối là ? Người này rất có ý tứ a."

Thôi Sàm ngáp một cái, đối cái càn lười biếng tư thế thoải mái núp ở trong ghế, "Tạm thời vẫn là tên là Tống Tập Tân a, bất quá đoán chừng qua mấy năm, sẽ sửa về Tông Nhân Phủ trên hồ sơ cái kia bị hoa điệu lão danh tự, Tống Mục."

Ngô Diên lập tức cảm thấy trương này nhẹ nhàng câu đối rất phỏng tay.

Hăn nhin không được hỏi: "Tiên sinh muốn cái này câu đối xuân làm cái gì ?"

Thôi Sàm cười nói: "Cho người vị kia bảo bồi sư huynh trưởng mở mang hiểu biết, tránh khỏi thường thường nói ta là ỷ vào lớn tuổi, mới có thể chữ viết đến tốt hơn hăn, hiện tại tốt, bộ này câu đối xuân là hăn ruột thịt huynh đệ viết, ta không tin hăn còn có thể tìm tới cơ gì."

Ngô Diên suy nghĩ một chút, nín cười, nhẹ giọng nói: "Tỉ như Tống Tập Tân tại hương dã địa phương, cả ngày không chuyện làm, vào xem lấy luyện chữ, cho nên cần có thể bổ kém cỏi, cho nên viết ra chữ liền tốt

một chút ?"

Thôi Sàm một mặt kinh ngạc, "Cái này cũng được ?"

Ngô Diên cười gật đầu, "Tiểu sư huynh làm ra được."

Thôi Sàm lắc đầu nói: "Kể một ngàn nói một vạn, vẫn là đánh cho ít, quy củ cho tới bây giờ còn bồng ra a."

Ngô Diên đem tấm kia câu đối xuân thả lại trên bàn, tùy ý nói rằng:
"Tiên sinh người tiên sinh, nhất định quy củ rất nặng."

Ngô Diên một mực không biết rõ nhà mình tiên sinh sư thừa nơi nào, thậm chí ngay cả đại khái văn mạch lưu truyền đều không rõ ràng. Chỉ sợ toàn bộ Đại Ly, hiểu được việc này nhân vật, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Thôi Sàm đột nhiên có chút ngời thẳng thân thể, "Sai đi, tiên sinh dạy ta, liền cùng ta dạy cho các người không sai biệt lắm, đồng dạng, cho nên ta tiên sinh, mới dạy dỗ ta như thế cái học sinh, quên nguồn quên gốc, làm người quên gốc, ân, còn có khi sư diệt tổ."

Ngô Diên cho là mình nghe lầm.

Thôi Sàm lạnh nhạt nói: "Người không có nghe lầm."

Thôi Sàm duỗi lưng một cái, "Ta cầu học thời điểm, còn không có hiện tại như vậy cấp tiến, chỉ dám đưa ra 'Học vấn công lao sự nghiệp, cả hai gồm nhiều mặt' chi nghị, tiên sinh liền thưởng ta 'Thế phong mặt trời lặn chi kẻ cầm đầu' tám cái chữ lớn."

Thôi Sàm càng ngày càng ngời thẳng thân thể, nhìn thẳng đối diện chính mình học sinh con mắt, "Người biết rõ đáng giận nhất là địa phương, là cái gì không ? Là ta vị tiên sinh này, không chờ ta nói xong đề tài thảo

luận, liền cắt ngang ta, luôn luôn lấy nghiên cứu học vấn nghiêm cẩn trứ danh tại thế tiên sinh, thậm chí không nguyện ý vì vấn đề này suy nghĩ nhiều một ngày, một canh giờ, một nén nhang, đều không có, liền trực tiếp ném cho ta cái kia tám chữ. Ta có cái sư đệ, mỗi lần cùng tiên sinh hỏi thăm kinh điển nghi nan, tiên sinh tất nhiên nhiều lần như dài thi đồng dạng, dốc lòng dạy bảo, e sợ cho xuất hiện sai lệch chút nào, trong đó một lần, người biết rõ nhà ta tiên sinh suy nghĩ bao lâu, mới cho ra đáp án của hần sao?"

Thôi Sàm duỗi ra một ngón tay.

Ngô Diên tận khả năng hướng nhiều suy nghĩ, thử thăm dò nói rằng: "Một tháng ?"

Giờ khắc này, lấy thanh tú thiếu niên diện mạo hiện thế Đại Ly quốc sư, sắc mặt cực kỳ cổ quái, giống như cười mà không phải cười, như khóc mà không phải khóc, "Mười năm."

Ngô Diên nuốt một ngụm nước miếng, cũng không dám lại nhiều lời một chữ.

Thôi Sàm trùng điệp hô thở ra một hơi, tự giễu nói: "Cố nhân cố sự đồng giấy lộn, cũng không sao cả. Huống chi có chút ít cái gọi là, lại có thể thế nào đâu ?"

Thôi Sàm đứng người lên, thu hồi cái kia cổ hiếm thấy tâm tình rất phức tạp, đối với Ngô Diên nói rằng: "Hôm nay để người tới nơi này, là muốn người gặp một người, ta trước bận bịu một ít chuyện, người đi cửa ra vào chờ lấy."

Ngô Diên như được đại xá, đứng dậy rời đi.

Thôi Sàm đi đến cái kia dung mạo tinh xảo si ngốc thiếu niên bên cạnh, ngồi xổm người xuống sau, xoa cái cằm, giống như là đang tìm kiếm tì

vết.

Giữa trời chiều, Ngô Diên mang theo một tên mang theo mũ rộng vành nam tử đi vào đại đường, Thôi Sàm lúc này mới đứng người lên, đối với hai người bọn họ nói rằng: "Người một nhà, tùy tiện ngồi."

Người kia sau khi ngồi xuống, nhẹ nhàng hái xuống mũ rộng vành, lộ ra một trương anh tuấn chữa bệnh thái khuôn mặt tái nhợt, cả người tinh thần tức giận vô cùng nó hồng bết, giống như là thân chịu trọng thương, ho khan không ngừng, tản mát ra nhàn nhạt mùi máu tươi.

Ngô Diên sắc mặt nghiêm túc: "Quan Hồ thư viện Thôi Minh Hoàng ? !"

Sau đó Ngô Diên cấp tốc nhìn về phía nhà mình tiên sinh.

Thôi Sàm, Thôi Minh Hoàng. Đại Ly quốc sư, Quan Hồ thư viện.

Khó nói ?

Ngô Diên tê cả da đầu, trong lòng chấn động, bắt đầu lo lắng nhà mình có thể hay không còn sống rời đi toà này tòa nhà.

Tiên sinh giết người, thường nói là theo quy củ làm việc.

Nhưng vấn đề là Đại Ly vương triều luyện khí sĩ, cơ hồ không có người nào có thể lý giải tiên sinh quy củ.

Liền xem như Ngô Diên loại này đích truyền đệ tử, cũng xưa nay không dám cho là mình thực sự hiểu rõ tiên sinh tâm tư.

Thôi Sàm dời cái ghế đến chất phác thiếu niên bên cạnh, đưa lưng về phía Ngô Diên cùng Thôi Minh Hoàng, cười nói: "Không cần khẩn trương, một vị là ta khó được thưởng thức gia tộc con cháu, một vị là có hi vọng kế thừa ta y bát môn sinh đặc ý, cho nên các người hai cái không

cần đoán đến đoán đi, có thể đem sự tình hướng chỗ tốt nghĩ."

Ngô Diên tráng lên lá gan, hỏi: "Tiên sinh xuất từ Thôi thị ?"

Thôi Sàm không để ý tới không hỏi.

Thôi Minh Hoàng cười khố nói: "Tổ sư bá sớm đã bị Thôi gia trục xuất tông tộc, còn hạ lệnh sinh khác biệt tổ đường, chết không cộng mồ mả."

Ngô Diên sắc mặt âm tình bất định.

Từ đầu đến cuối không có quay đầu Thôi Sàm cười nói nói: "Yên tâm, những này bản thủ chuyện cũ, chúng ta anh minh thần võ hoàng đế bệ hạ, ngay từ đầu liền biết rõ. Đúng, Thôi Minh Hoàng, Ngô Diên kế tiếp vấn đề gì, người biết gì đều nói hết không giấu diếm."

Ngô Diên đột nhiên nảy ra ý tưởng, trực tiếp hỏi một cái vấn đề lớn nhất, "Tề Tĩnh Xuân cái chết, là tiên sinh thủ bút ?"

Thôi Sàm không nguyện ý mở miệng nói chuyện.

Thôi Minh Hoàng sắc mặt như thường, trả lời nói: "Tề Tĩnh Xuân trước đó từng chiếm được một phong mật tín, đến từ Sơn Nhai thư viện, viết thư người nói cho Tề Tĩnh Xuân, bọn hăn vị kia tự tù Vu mỗ tòa học cung Công Đức Lâm tiên sinh, thật đã chết rồi."

Ngô Diên nhíu nhíu lông mi, đây là hăn chưa chừng nghe nói một cộc thiên đại bí sự, đoán chừng là chỉ có Nho gia tam đại học cung cùng bảy mươi hai thư viện gia chủ vật, mới có tư cách biết được nội mạc. Nhưng là cái khác một chút tin đồn gió nói, Ngô Diên cùng rất nhiều xuất thân thế gia vọng tộc đọc sách hạt giống đồng dạng, phần lớn có chỗ nghe thấy.

Bất quá ngăn ngủi trăm năm, năm đó được tôn phụng tại Nho giáo văn

miếu vị thứ tư tượng thần, đầu tiên là từ Văn Thánh chi vị lui xuống, dời đến bồi tế bảy mươi hai thánh hiền liệt kê, sau đó từ bồi tế thủ hiền vị trí bên trên không ngừng lui về sau, thẳng đến hạng chót, tại năm nay đầu xuân thời gian, tức thì bị triệt để mang ra văn miếu, không chỉ như thế, có người ý đồ vụng trộm đem cung phụng ở một tòa trong đạo quan, lại bị phát hiện, cuối cùng bị một đám cái gọi là vô tri bách tính đập đổ đập nát, triều chính trên dưới, vị này Thánh Nhân suốt đời tâm huyết, chỗ sáng tác kinh điển văn chương, hết thảy cấm tiệt tiêu hủy, chỗ phổ biến luật pháp chính sách, bị các đại vương triều toàn bộ lật đổ, tước danh từ chính sử bên trong xóa bỏ.

Đầu tiên là sông lớn mặt trời lặn, sau đó mặt trời sắp lặn, lung lay sắp đổ, cuối cùng trong vòng một đêm trâu đất xuống biển, lặng yên không một tiếng động.

Thôi Minh Hoàng đem một cộc kinh người âm mưu nói liên tục, "Sơn Nhai thư viện bây giờ đã bị triệt bỏ bảy mươi hai thư viện thân phận, các người Đại Ly mặc dù đối với cái này không có cam lòng, dù sao Tề Tĩnh Xuân cùng thư viện đối với giáo hóa bách tính một chuyện, cùng trợ giúp Đại Ly thoát khỏi phương Bắc man di thân phận, cư công chí vĩ còn nữa, không có thư viện hấp dẫn Đông Bảo Bình Châu phương Bắc môn phiệt sĩ tử, Đại Ly quan văn hệ thống, tất nhiên gặp to lớn trùng kích. Nhưng là chiều hướng phát triển, Đại Ly tổng cuối cùng không thể châu chấu đá xe, Đại Ly hoàng đế cũng sẽ không ngu xuẩn đến vì một cái Tề Tĩnh Xuân, một hơi trâu chộc nhiều như vậy ngang tàng đến cực điểm trên núi dưới núi thế lực."

"Đã ngoại viện đã không đáng tin, như vậy trước đó Tề Tĩnh Xuân thu đến tin sau, như thế nào bằng vào sức một mình, bảo trụ Sơn Nhai thư viện không bị huỷ bỏ, cái này thiên đại nan đề, theo cái kia phong mật tín cùng một chỗ bày tại Tề Tĩnh Xuân trên thư án."

"Nhưng là hăn lòng dạ biết rõ, một khi một giáp kỳ hạn thoáng qua một cái, hăn đi ra Ly Châu động thiên, như vậy hăn ở chỗ này ẩn núp ẩn

nhân, cảnh giới không ngã phản thăng dọa người chân tướng, tất nhiên sẽ rước lấy Nho gia nội bộ nào đó chút ít đại nhân vật càng lớn chèn ép. Đương nhiên, không chỉ là Nho gia, Đạo gia, còn có còn lại một chút Chư Tử bách gia bên trong đại nhân vật, cũng sẽ rục rịch, dù sao thật vất vả chèn ép kế tiếp lão, lại đến một cái mới, thực sự quá buồn cười."

Thôi Minh Hoàng lộ ra vẻ tươi cười, vô ý thức nhìn về phía cái kia như trước đang nhìn chăm chú thiếu niên gia tộc tiền bối, Thôi Sàm.

Thôi Minh Hoàng trong ánh mắt tràn đầy khâm phục, nói: "Lúc này, Nguyễn Cung sớm xuất hiện, liền thành một chiêu thắng bại tay. Triệt để đoạn tuyệt Tề Tĩnh Xuân trước kia có khả năng nhất sẽ đi một con đường lùi."

Thôi Sàm không biết khi nào đã đứng người lên, đang dùng ngón tay nhẹ nhàng chống ra thiếu niên tầm mắt, nghe được Thôi Minh Hoàng lời nói sau, thì trào nói: "Rượu đâu ? Vừa rồi đi ngang qua tửu quán thời điểm, hẳn là mua mấy ấm."

Thôi Minh Hoàng mắt thấy Ngô Diên hơi nghi hoặc một chút, giải thích nói: "Nguyễn Cung sớm đi vào Ly Châu động thiên, mặc dù vị này Bình gia tông sư cũng không nhúng tay tiểu trấn sự vụ, bảo trì tuyệt đối bên trong đứng, nhưng là Nguyễn Cung tồn tại bản thân, liền ý vị sâu xa. Ý vị này Tề Tĩnh Xuân lại không có cách nào mở miệng cò kè mặc cả, cùng tam giáo một nhà tứ phương Thánh Nhân đề nghị chính mình tiếp tục lưu lại tiểu trấn, lại họa địa vi lao sáu mươi năm, dùng cái này đổi lấy Sơn Nhai thư viện lại một cái sáu mươi năm kéo dài hơi tàn."

Thôi Minh Hoàng mỉm cười nói: "Nhà mình tiên sinh chết rồi, tiên sinh đạo đức văn chương không ai đọc, chính sách chủ trương cũng không có người phổ biến. Mà Tề Tĩnh Xuân đi vào Đông Bảo Bình Châu sau, tâm tâm khổ khổ tại man di địa phương tạo dựng lên Sơn Nhai thư viện, cũng mất. Thế tục lập thân chỗ đã mất, chèo chống hẳn đi đến hôm nay bước này an tâm địa phương, giống như cũng mất. Không chết như thế nào ?

Chỉ có hãn Tề Tĩnh Xuân chết rồi, mới có thể để cho có ít người cảm thấy triệt để không có uy hiếp, đối với rời ra phá toái Sơn Nhai thư viện, tự nhiên lười nhác lại nhìn một chút, trên thực tế nếu như không phải có Tề Tĩnh Xuân, đừng nói trở thành danh xứng với thực bảy mươi hai thư viện một trong, Đại Ly cảnh nội vách núi thư, sân chỉ sợ ngay cả chúng ta Quan Hồ thư viện một nửa nội tình đều không có."

Thôi Sàm đánh giá nói: "Quan Hồ thư viện nội tình có thừa, hướng khí không đủ, nếu như không phải Sơn Nhai thư viện tồn tại, khiến cho Quan Hồ thư viện không thể không đi theo làm ra rất nhiều cải biến, chỉ sợ càng thêm không chịu nổi. Ở sau đó đại tranh tình thế hỗn loạn ở trong, sẽ chỉ một bước chậm bước chậm, dần dần tiêu vong."

Thôi Minh Hoàng phát ra từ phế phủ mà ca ngợi nói: "Tổ sư bá nhận thức chính xác, nói trúng tim đen!"

Thôi Sàm cuối cùng không còn giày vò cái kia không có nửa điểm "Nhân khí" thiếu niên, đứng tại cũng không tích nước bên bờ ao một bên, đi theo thiếu niên cùng một chỗ ngửa đầu nhìn về phía xanh thăm bầu trời, thu tầm mắt lại sau, nói một câu rất kỳ quái kết luận, "Cho nên ta tỉ mỉ an bài một trận đại khảo, thí sinh chỉ có một người, chính là cái kia Nê Bình ngô hẻm gọi Trần Bình An cô nhi, hãn chỉ là rất phổ thông xuất thân bối cảnh, nhưng là có rất thú vị trường thành kinh lịch."

Ngô Diên càng như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, đây là ý gì ?

Thôi Sàm bắt đầu vòng quanh ao nước chậm rãi vòng quanh dạo bước, hai tay phụ sau, cúi thấp đầu nói một mình nói: "Theo lý thuyết, Tề Tĩnh Xuân tại hãn phải chết không nghi ngờ dưới tình huống, sẽ vùng vẫy giãy chết một phen, như vậy có ba người liền không thể không chú ý, cùng một chỗ tại Ly Châu động thiên cùng hãn chịu khổ sư đệ Mã Chiêm, tay nắm tay truyền thụ học vấn thư đồng Triệu Diêu, nhìn như quan hệ đồng dạng Tổng Tập Tân, bởi vì ba người này, có khả năng nhất để Tề Tĩnh Xuân ký thác hi vọng."

"Nghĩ đến để Mã Chiêm kéo dài Sơn Nhai thư viện hương hỏa, dù là chỉ có một tên đệ tử, cũng không quan trọng."

"Nghĩ đến để Triệu Diêu đem sư môn học vấn phát dương quang đại, về phần có phải hay không tại Đại Ly vương triều, thậm chí là không phải tại Đông Bảo Bình Châu, cũng không quan trọng."

"Ta ngay từ đầu, biết được Tề Tĩnh Xuân đem tất cả sách vở lưu cho Tống Tập Tân sau, ta coi là Tống Tập Tân lại là hãn hương hỏa truyền thừa một trong, nhưng là rất nhanh, ta liền phát hiện đó là cái chương nhân pháp."

Thôi Sàm sau khi nói đến đây, bắt đầu lâu dài trầm mặc, tựa hồ đang từng bước nghịch hướng thối diễn, xác định cũng không chỗ sơ suất.

Ngô Diên cẩn thận từng li từng tí xen vào nói: "Chương nhân pháp về sau, cất giấu cái kia gọi Trần Bình An người?"

Bị đánh gãy suy nghĩ Thôi Sàm dừng lại bước chân, đột nhiên nâng đầu lên, lạnh lùng nhìn lấy Ngô Diên.

Ngô Diên lập tức đứng người lên, mồ hôi lạnh chảy ra cái trán, thở dài cúi đầu nói: "Mong rằng tiên sinh thứ tội."

Thôi Sàm tiếp tục tản bộ, "Mã Chiêm, xem như người kia nửa cái đệ tử a, chỉ bất quá so với Tề Tĩnh Xuân, kém quá xa. Lòng cao hơn trời mệnh so giấy mỏng, nói chính là người này."

"Ta để Thôi Minh Hoàng đi lừa gạt Mã Chiêm, lừa hãn có thể thay thế Tề Tĩnh Xuân đảm nhiệm Sơn Nhai thư viện đời tiếp theo Sơn chủ. Mặc dù bảy mươi hai thư viện một trong tên tuổi không có, nhưng là thư viện bản thân vẫn còn, thư viện tại, liền cần Sơn chủ. Kể từ đó, đối với Tề Tĩnh Xuân cái này một chi văn mạch, đối với chúng ta Đại Ly hoàng đế

bệ hạ, kỳ thật trên mặt mũi đều nói còn nghe được, đây cũng là ngay từ đầu các phương thế lực ngầm thừa nhận một cái kết cục."

"Nhưng là ta không thích a, như thế bao quanh tròn trịa kết cục, quá không thú vị. Dù sao Nho gia nội bộ vốn là có một ít âm thanh, yêu cầu Văn Thánh, Tề Tĩnh Xuân cùng Sơn Nhai thư viện, ba cái cùng một chỗ biến mất, tránh khỏi lòng người lặp đi lặp lại, tro tàn lại cháy."

"Cho nên ta đề nghị tại Phi Vân Sơn mới nổi một tòa thư viện, mà Nho giáo ba tòa học cung cũng đáp ứng tại năm mươi năm nội, sẽ đề bạt tòa này thư viện vì bảy mươi hai thư viện một trong, chúng ta hoàng đế bệ hạ nghe xong, giống như không tệ lắm, so với Tề Tĩnh Xuân như thế cái gân gà, thay đổi một cái có thể hoàn toàn nghe theo Đại Ly khôi lỗi, đương nhiên càng thích hợp Đại Ly xuôi Nam bá nghiệp ?"

"Thế là Thôi Minh Hoàng lại lừa gạt Mã Chiêm, nói cho hắn biết đã việc đã đến nước này, không bằng lùi lại mà cầu việc khác, dứt khoát thay đổi địa vị, cùng Sơn Nhai thư viện phải sạch quan hệ, trở lại tiểu trấn sau liền có thể đảm nhiệm thư viện mới Sơn chủ, mà lại là thư viện mới vị thứ nhất Sơn chủ, so với tại Sơn Nhai thư viện bắt chước lời người khác, phụ thuộc, không phải tốt hơn ?"

Thôi Sàm tiếp tục hành tẩu, không quá đổi hướng yên lặng hô hấp thở nạt Thôi Minh Hoàng, "Có phải hay không xuất hiện vào lúc này vấn đề ?"

Thôi Minh Hoàng gật đầu nói: "Hắn là chính là ở thời điểm này nổi lên lòng nghi ngờ, bắt đầu cùng ta lá mặt lá trái, lúc đó hắn bất động thanh sắc, ta mặc dù cẩn thận đề phòng, nhưng là không nghĩ tới Mã Chiêm như thế cái phế vật, khởi xướng hung ác đến, là như thế không lưu dư lực, liều đến kinh mạch đứt từng khúc, khiếu huyết nổ nát vụn, cũng phải giết ta."

Thôi Sàm gật gù đầu, "Mã Chiêm mặc dù kém xa Tề Tĩnh Xuân, nhưng

đến ngọn nguồn là tại người kia môn hạ chờ đợi hơn mười năm, không thể thuần túy lấy người ngu nhìn tới."

Thôi Minh Hoàng lấy tay che miệng, phun ra một ngụm tỵ huyết, nắm chặt năm đấm sau, sắc mặt ngược lại nhẹ nhõm mấy phần, nhiều vài tia hồng nhuận phơn phớt, hỏi: "Tổ sư bá, vì sao muốn cho phép Sơn Nhai thư viện vị kia còn sót lại lão phu tử, dẫn đầu học sinh rời đi Đại Ly, đi hướng địch quốc Đại Tùy, tiếp tục sử dụng Sơn Nhai thư viện danh hào ? Đại Ly hoàng đế như thế nào là như thế nào đáp ứng ? Chuyện này, vẫn bối vẫn nghĩ không thông."

Thôi Sàm đi chậm rãi, "Đến một lần Sơn Nhai thư viện coi như giữ lại xuống tới, chỉ còn trên danh nghĩa, không có bảy mươi hai thư viện một trong biển chữ vàng, chính là cái xác rỗng, rốt cuộc vô pháp cùng phát triển không ngừng Quan Hồ thư viện, tranh đoạt Đông Bảo Bình Châu xuất sắc nhất người đọc sách. Thứ hai Phi Vân Sơn một khi thiết lập thư viện mới, Quan Hồ thư viện phó sơn chủ sẽ đến này tọa trấn, đương nhiên đời thứ hai Sơn chủ, khẳng định là ngồi tại bên cạnh người vị này Quan Hồ quân tử. Thứ ba, Đại Tùy tiếp nạp Sơn Nhai thư viện chó nhà có tang, chẳng khác nào nhận lấy khoai lang bỏng tay, chúng ta Đại Ly tùy thời có thể lấy tìm cái cớ, hướng Đại Tùy tuyên chiến. Đến lúc đó, Sơn Nhai thư viện không giống nhau vẫn là tại Đại Ly bản đồ phía trên ?"

"Ai cũng biết rõ Sơn Nhai thư viện đồng đẳng với Đại Ly vương triều Quốc Tử Giám, thế nhưng là cái nào vương triều hoàng đế quân chủ, dám nói Quan Hồ thư viện là mình tư thực ? Cho nên Đại Ly ngày nào có thể hoàn toàn chinh chinh năm giữ một tòa thư viện, là bộ hạ từ nhỏ đã tha thiết ước mơ sự tình. Đương nhiên, hoàng đế bộ hạ trong lòng chưa chắc không có đèn bù tổn thất Tề Tĩnh Xuân ý tứ. Tề Tĩnh Xuân đảm nhiệm Sơn chủ những năm kia, dù là không muốn đối với bộ hạ khúm núm, nhưng là bộ hạ đối với Tề Tĩnh Xuân là thật rất thương thức, thậm chí khả năng còn có một chút kính sợ."

Thôi Sàm đột nhiên cười rộ lên, "Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất, là ta yêu cầu, ta yêu cầu tất cả như thế một ván cờ."

"Ta ngoại trừ yêu cầu Tề Tĩnh Xuân phải chết tại Ly Châu động thiên, ta còn cần hãn dựa theo cờ của ta đường, tuyển định ta hi vọng hãn chọn trúng quân cờ. Cuối cùng để ta tới từng cái hủy đi. Tề Tĩnh Xuân trước khi chết, tựa như trong tay còn nắm chặt mấy viên hạt giống, hoặc là còn bưng lấy mấy nén nhang. Chỉ có thể giao cho người bên cạnh trên tay."

"Văn mạch một chuyện, chú trọng tâm hỏa tương truyền, thậm chí thờ phụng một loại học thuyết môn sinh đệ tử có thể chết tuyệt, nhưng là hương hỏa chưa hãn liền sẽ đoạn tuyệt, cho nên hương hỏa cùng văn vận đến ngọn nguồn là cái gì, nói không rõ nói không biết. Tề Tĩnh Xuân đoán chừng đã bắt lấy mảnh khước, ta vẫn là có chút suy nghĩ không thấu, không dám quá mức xác định, ta cần dùng sự thật đến chứng minh ý nghĩ của mình."

"Cho nên thiết trí lần này đại khảo, bày xuống bàn cờ này cục, đã là dùng để gây mất người kia văn mạch hương hỏa, càng là ta chứng đạo thời cơ."

Thôi Sàm đi đến ngồi tại trên ghế đầu thiếu niên sau lưng, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của hãn, cười nói: "Từng có thơ vân, tiên nhân phủ ta đỉnh, kết tóc thụ trường sinh. Viết thực sự là. . . Tiên khí mười phần."

Thiếu niên thân thể từng cái khớp nối kéo kẹt rung động, cuối cùng động tác ngưng trệ mà chậm rãi đứng người lên, hãn một đôi tròng mắt dần dần toả ra chói mắt hào quang, đợi đến đứng thẳng thân thể sau, quay người đối mặt tự tay chấp vá ra bản thân bộ thân thể này Thôi Sàm, thiếu niên còn miệng không thể nói, như hài nhi bi bô tập nói, khoa tay múa chân, hoan thiên hỉ địa. Nhưng là đồng thời đối với Thôi Sàm lại dẫn một luồng tiên thiên kính sợ.

Đừng nói là không tính là người tu hành Ngô Diên, ngay cả Thôi Minh

Hoàng thấy cảnh này sau, cũng là trợn mắt hốc mồm.

Ngô Diên chẳng biết tại sao, hôm nay nghe được tiên sinh một lời nói sau, chỉ cảm thấy mình khắp cả người phát lạnh, hữu khí vô lực, tiếng nói khàn khàn hỏi: "Tiên sinh, liền không thể giết người xong việc sao? Yêu cầu như thế đại phí khổ tâm ?"

Thôi Sàm cười ha ha, giống như đợi nửa ngày, cuối cùng đã tới một cái chân chính vấn đề thú vị, chặc chặc nói: "Đại Đạo chi tranh, cũng không phải thế tục giữa khảm nhà diệt tộc, diệt người đầy môn sự tình đơn giản như vậy, nếu muốn chân chân chính chính cắt cỏ trừ cây, vô cùng khó khăn, nhiều khi giết người, ngược lại sẽ để sự tình đơn giản biến thành một đoàn loạn ma, cho nên muốn tru tâm a. Vì sao người tu hành, có thể có tầng 15 cao như vậy ? Bởi vì tu tâm nha, mà tu lực võ phu đâu, chỉ có cao như vậy, cửu cảnh chính là đỉnh điểm, nếu muốn bước lên mười cảnh, so với lên trời còn khó hơn."

Thôi Sàm lập tức nhảy vào sân vườn chính đối ao nước ở trong, bước lên khảm nằm tại dưới đáy năm màu đá cuội, tùy tâm sở dục đi tại trong ao, chỉ là so sánh mặt đất, bên dưới một bên hiển nhiên càng thêm co quắp, hẩn suy nghĩ một chút, nói rằng: "Cái kia ta liền cho các người cái này hai cái ếch ngồi đáy giếng, giảng một chút hai cộc nguyên bản mật không truyền ra ngoài bàn xử án, sau khi nghe xong, liền sẽ phát hiện ta những thủ đoạn này, chỉ thường thôi, chỉ thường thôi a."

"Có một vị lúc trước kém chút trợ giúp Bình gia lập giáo kỳ tài ngút trời, mặc dù thất bại trong gang tấc, nhưng dù sao cũng là thân phụ đại khí vận gia hỏa, không người dám can đảm đối với cái này thống hạ sát thủ, cuối cùng người biết rõ những cái kia chân chính các Thánh Nhân, là như thế nào đối phó người này sao? Đem ném vào một khối phúc địa bên trong đi, đời đời kiếp kiếp đều an bài quân cờ chờ tại hẩn bên cạnh, không ngừng làm hao mòn nó Bình gia khí thế, một thế này, để cho biến thành thôn dã tiên sinh dạy học, lại áo cơm không lo, đời sau, để hẩn trở thành tính tình mềm yếu thô bỉ đồ tử, lại cực kì người làm bạn, lại một

thế, biến thành bất cần đời hoàn khổ tử độ, thiên kim tan hết còn phục đến. Lại một thế, thành thái bình thịnh thế bên trong văn nhân hoàng đế, tóm lại, đời đời kiếp kiếp, cứ như vậy thủy chung bị người đùa bỡn trong lòng bàn tay. Bây giờ vẫn là đồng dạng. Binh gia bọn hậu bối, không phải là không muốn xuất thủ, nhưng là chỉ dám âm thầm động thủ, ý đồ tình lại vị kia Binh gia lão tổ thần trí, thế nhưng là hi vọng sao mà xa vời, đi cùng những cái kia đám lão già này so đấu tu vi, mưu lược còn có kiên nhẫn ? Làm sao thắng ?"

"Lại có một vị Binh gia kiêu hùng, chiến lực mạnh, kinh thế hãi tục, cuối cùng một nước đi không cần thận cả bàn cờ đều thua, vì cái khôi lỗi nữ tử, hồn phi phách tán, sau đó lập tức bị các Thánh Nhân nắm lấy cơ hội, ba hồn bảy vía, toàn bộ chia cắt hầu như không còn, sau đó để cho trở thành các đại phúc mà đầu các loại trích tiên nhân, mỗi một đạo hồn phách, vậy mà đều là từ phúc địa lên tới chúng ta phương này thiên địa, mà lại Đại Đạo trôi chảy, người người đều thành chúa tể một phương, sau đó người cảm thấy chín người này, tu vi thấp nhất cũng là thứ mười lăm, hoặc là võ đạo đệ thất cảnh, bọn hắn nguyện ý đều bỏ qua chính mình độc lập ý chí, trở thành 'Một người'?"

"Nghe vào, giống như cũng không tính quá phức tạp, nhưng là chân chính áp dụng, chính là một đoạn cực kỳ dài dằng dặc tuế nguyệt."

Thôi Sàm sau khi nói đến đây, cảm khái nói: "Đại Đạo chi tranh, sao mà tàn khốc."

Thôi Sàm đuổi cái thật to lưng mồi, hai tay xoa cổ, cười nói: "Mã Chiêm áy náy phần uất mà chết, Triệu Diêu đã mất đi 'Xuân' chữ ấn chủ nhân thân phận, như vậy kế tiếp cũng chỉ có cái kia hồng lớn quy củ tĩnh chữ."

"Một cái nghèo hèn đến cực điểm ngõ hẹp cô nhi, ăn tận đau khổ, ở sâu trong nội tâm vô cùng hi vọng có một phần an ổn, bây giờ thật sự mộng tưởng trở thành sự thật, lập tức trở thành tiểu trấn xa hoa nhất kể có tiền, lại đột nhiên nghênh đón ngàn năm một thuở phát tài cơ hội, phúc địa

phía trên năm tòa đỉnh núi, toàn bộ bỏ vào trong túi, ba trăm năm, ròng rã ba trăm năm tế thủy trường lưu phú quý, đều thuộc về hần."

"Ngoại trừ những này đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, ta lại giúp hần dệt hoa trên gấm hai lần, lần đầu tiên là giúp hần chọn trúnng toà kia Lạc Phách Sơn, mà tòa này đỉnh núi, ta sẽ để cho Đại Ly sắc phong một vị Sơn Thần tọa trấn, người nói thiếu niên sẽ sẽ không cảm thấy rất kinh hỉ ? Lần thứ hai, thì là Thảo Đầu cửa hàng cùng Áp Tuế cửa hàng, rất nhanh đều sẽ lấy giá thấp bán ra, sau đó không có gì bất ngờ xảy ra, liền sẽ từ hần Trần Bình An 'Thuận lý thành chương' mà mua lại. Thử nghĩ một chút, tiểu trấn bên ngoài ngày nhập đấu vàng năm tòa đỉnh núi, tiểu trấn bên trong hai tòa lão cửa hiệu cửa hàng, về sau dưới núi có huyện lệnh Ngô Diên tới mới quen đã thân, trên núi sẽ có thư viện phó sơn chủ Thôi tiên sinh, đối với hần mắt xanh tăng theo cấp số cộng. Các người cảm thấy thiếu niên này, có phải hay không cơ hồ đã không có cái gì truy cầu rồi?"

"Nhưng là."

Thôi Sàm nói đến hai chữ này thời điểm, phá lệ ý cười nghiền ngẫm, nói một mình nói: "Thế gian sự tình, thật sự là sợ nhất hai chữ này."

Hần nói tiếp nói: "Nhưng là đâu, ngay lúc này, đi ra thời điểm là hai chiếc xe ngựa một cỗ xe bò, trở về thời điểm, chỉ có một chiếc xe ngựa một cỗ xe bò, mà lại thiếu đi cái ôn tồn lễ độ Quan Hồ thư viện Thôi tiên sinh, còn chết một cái học thực Mã tiên sinh. Sau đó vị kia xa phu liền sẽ tìm tới Trần Bình An, nói cho vị thiếu niên này, học thực Tề tiên sinh cùng Mã tiên sinh, khi còn sống đều hi vọng hần có thể mang theo cái kia. . . Sáu cái mộng đồng đi Đại Ly vương triều tử địch, đi toà kia dời đi Đại Tùy Sơn Nhai thư viện tiếp tục cầu học, lần này xuất hành, đường xá gian khổ, hồ lang nhìn chung quanh, cuối cùng người phu xe kia liền sẽ khéo hiểu lòng người mà khuyên giải thiếu niên, nếu như Tề tiên sinh còn sống, nhất định không hy vọng người mạo hiểm đi hướng Đại Tùy Sơn Nhai thư viện."

Ngô Diên cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Những cái kia đã lo lắng hải hùng hải tử, nếu như muốn lưu tại tiểu trấn trong nhà, chẳng phải là để Trần Bình An danh chính ngôn thuận mà không cần đi ra ngoài ? Tiên sinh lần này mưu đồ không phải?"

Thôi Minh Hoàng cười nói: "Tại những hải tử này rời đi tiểu trấn không bao lâu, gia tộc của bọn hãn liên đã bị cưỡng ép dời đi Đại Ly kinh thành, Đại Ly đương nhiên sẽ không thiếu bọn hãn vinh hoa phú quý. Nhưng là mỗi cái gia tộc đều sẽ lưu lại mấy người, sẽ nói cho những hải tử kia tiến vào Sơn Nhai thư viện là bậc nào cơ hội khó được, cùng trong nhà cha mẹ trưởng bối lại là như thế nào tha thiết hi vọng bọn họ có thể đi thư viện học thành trở về."

Thôi Sàm đứng tại sân vườn chính phía dưới, mặt không biểu tình.

Ngô Diên càng chú ý cẩn thận, hỏi: "Tiên sinh, là như thế nào khẳng định trận này đại khảo, có thể làm cho Tề Tĩnh Xuân cái này một chi văn mạch, triệt để đoạn tuyệt hương hỏa."

Thôi Sàm hơi nhíu mày lại đầu, quay đầu nhìn về Ngô Diên, cười nói: "Khó nói người không có nghe được, ta cùng Tề Tĩnh Xuân là đồng môn sư huynh đệ sao? Xem như hãn sư huynh, ta đã từng thay thế ra ngoài du học tiên sinh, vì hãn giải hoặc Nho gia kinh điển, ròng rã ba năm lâu, cho nên hãn Đại Đạo vì sao, ta Thôi Sàm sẽ không rõ ràng ?"

Thôi Sàm đi ra ao nước, nhỏ giọng nỉ non nói: "Chính nhân quân tử, tấm lòng son. . . Không gì hơn cái này, chỉ là Tề Tĩnh Xuân gia hỏa này mệnh quá tốt, vậy mà có được hai cái bản mệnh chữ, nếu như không phải chết ở chỗ này, không chừng chính là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả ba chữ bản mệnh, hãn không chết, ai chết ?"

Thôi Sàm hướng đi cửa lớn, "Ta huy động nhân lực bố trí xuống lớn như vậy một cái bày, vì cái gì chính là như thế nhỏ một sự kiện. Như thế

nhỏ."

Thôi Sàm giơ tay lên, ngón cái chống đỡ ngón trỏ, chắc chắc nói, "Cái này nếu là còn thua. . ."

Cuối cùng Thôi Sàm nói tới mấy cái kia chữ, mảnh bé không thể nghe.

Thôi Sàm vừa mở ra cửa, vừa sai bước qua cánh cửa, đột nhiên dừng thân hình, vốn là muốn đi mua uống rượu Đại Ly quốc sư, đột nhiên cảm thấy giống như uống rượu cũng không có gì ý tứ.

Thế là hắn cuối cùng dứt khoát liền ngồi tại ngưỡng cửa.

Ngô Diên cùng Thôi Minh Hoàng nhìn qua cái kia hơi có vẻ mảnh khảnh thiếu niên bóng lưng, hai mặt nhìn nhau, không biết rõ phát xảy ra cái gì.

Thôi Sàm hai tay khép tại trong tay áo, khom người, nhìn về phía đường phố đối diện tòa nhà, giá rẻ hắc bạch song sắc môn thần, nội dung ngụ ý thô tục câu đối xuân, chạy đến dán thiếp xấu xí chữ phúc.

Thôi Sàm nói một mình nói: "Tề Tĩnh Xuân, người cuối cùng vẫn là sẽ thất vọng."

Không biết nơi nào, nhẹ nhàng vang lên một cái mang theo ý cười ôn thuần tiếng nói, "Dạng này a."

Thôi Sàm đối với cái này thờ ơ, y nguyên thẳng tắp nhìn qua phương xa, gật đầu nói: "Đến lúc kia, ta lại uống rượu."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Mộng tưởng

Làm Trần Bình An công một cái sọt bùn đất leo ra miệng giếng thời điểm, có chút mộng.

Miệng giếng bên ngoài đứng đầy một đám cao quan bác đại người đọc sách, một người cầm đầu, chính là lúc đó đứng tại đền thờ dưới tấm biển một khung thang bên trên, đối với Đốc Tạo quan đại nhân lớn tiếng răn dạy Lễ Bộ lão tiên sinh, đứng bên người rời chức trước kiến tạo Lang Kiều trước Nhâm Đốc Tạo quan, tương truyền là Tổng Tập Tân phụ thân cái vị kia Tổng đại nhân, da thịt so với tại tiểu trấn lúc ấy muốn thoáng trợn nhìn một chút, còn lại năm sáu người, phần lớn là ba bốn mươi tuổi, người người khí độ bất phàm, nhìn lấy so Tổng đại nhân đều muốn càng giống là làm đại quan.

Kỳ thật không riêng gì Trần Bình An một mặt ngốc trệ, bọn này tại Đại Ly lục bộ trong nha môn, thân phận nhất thanh quý Lễ Bộ quan viên, nhìn thấy tiểu trấn một vị duy nhất có được ba túi kim tinh đồng tiền đại tài chủ, cũng rất khiếp sợ, chính là trước mắt như thế cái đầy người bụi đất nghèo kiệt hủ lậu thiếu niên, trong tay lại nắm đồng đẳng với Đại Ly hoàng đế nửa toà kho tiền tài phú ? Sau đó ném một cái thiên kim, một hơi mua xuống Lạc Phách Sơn ở bên trong ròng rã năm tòa đỉnh núi ?

Nguyễn Cung không hề lộ diện, mà là áo xanh thiếu nữ Nguyễn Tú cùng Long Tuyền huyện khiến Ngô Diên sóng vai mà đứng, người sau mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, sắc mặt hờ hững, ánh mắt có chút thấp liễm. Để cho người ta cảm thấy chỗ dựa lớn đến dọa người tiểu Ngô đại nhân, là đang cùng cái kia giúp Lễ Bộ lão gia bức bối, dù sao tại chính mình trên địa bàn, cho một đám ngoại nhân róc thịt đi như vậy một khối thịt mỡ, ai trong lòng đều sẽ không thống khoái.

Trận kia phát sinh ở đền thờ lâu dưới phong ba, cuối cùng là Ngô Diên

ngoài dự liệu mà vừa lui đến cùng, để Lễ Bộ Hữu Thị Lang Đồng Hồ đem mười sáu chữ toàn bộ thác bi mà đi, dù là một vị đảm nhiệm bí mật tùy tùng thất lâu luyện khí sĩ, xác định những cái kia tấm biển bên trên chữ đã hoàn toàn không có tinh thần, không cần lấy thêm ra trân quý Phong Lôi Tiên, Đồng thị lang vẫn là một bộ hận không thể đem tấm biển đều hủy đi dời đi ngang ngược tư thế, kiên trì ý mình, đem mang tới toàn bộ Phong Lôi Tiên toàn bộ thác bi hoàn tất, lúc này mới vừa lòng thỏa ý mang theo Lễ Bộ cấp dưới, ngủ lại tại Đào Diệp ngõ hẻm một tòa đại hộ nhân gia trạch viện.

Ngô Diên thật vất vả lợi dụng tiểu trấn xây dựng rầm rộ một chuyện, tại phổ thông bách tính ở trong thẳng được tiếng tăm danh vọng, lập tức liền bị đánh về nguyên hình. Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngõ hẻm đối với cái này vui thấy kỳ thành, thành trà dư tửu hậu đề tài nói chuyện, phần lớn cười trên nỗi đau của người khác, cảm thấy Ngô Diên chính là cái thêu hoa cái gói, không dùng được. Có người liền nói hăn Ngô Diên nếu là dám cứng ngắc lấy cổ, cùng Lễ Bộ dám người kia cố chấp đến cùng, sẽ còn bội phục tiểu tử này cốt khí, hiện tại nha, liền sợ tại Lễ Bộ bên kia làm con rùa đen rút đầu, về sau chính thức xuyên qua cái kia thân huyện lệnh quan phục sau, liền muốn trong ổ ngang.

Trần Bình An công một cái sọt bùn đất nhẹ nhàng nhảy xuống miệng giếng, đứng tại những này Đại Ly quan viên trước người, Thị Lang Đồng Hồ ý cười đầy mặt, vuốt râu cười nói: "Người là gọi Trần Bình An a, lão phu họ Đồng, tại chúng ta Đại Ly Lễ Bộ nhậm chức, lần này tìm người, cũng không phải là công sự, chỉ là lão phu nhất thời cao hứng, muốn nhìn một chút năm tòa đỉnh núi chủ nhân hình dạng thế nào, hiện tại đạt được ước muốn, chuyển đi này không tệ a."

Nói xong lời cuối cùng, lão Thị Lang nhìn chung quanh một chút, đồng thời cười mở cười.

Ngoại trừ Diêu Vụ Đốc Tạo quan xuất thân Tổng đại nhân không có động tĩnh, còn lại Lễ Bộ quan viên đều đi theo cười ha hả, giống như

Đồng thị lang nói một cái chuyện cười lớn.

Trần Bình An có chút xấu hổ, lão tiên sinh người nói Đại Ly nhã ngôn quan lời nói, ta căn bản nghe không hiểu a.

Ngô Diên khoe miệng bứt lên một cái vi diệu đường cong.

Tinh thông tiểu trấn tiếng địa phương Tống đại nhân, thì hoàn toàn không có muốn giúp vị này nha môn thượng quan giải bốn phía ý tứ.

Bởi vì hai người phân thuộc tại khác biệt đỉnh núi, mà lại trước đó không lâu song phương đã triệt để vạch mặt, nếu như không phải hoàng đế bệ hạ khâm điểm hãn Tống Dục Chương nhất định phải tùy hành xuôi Nam, lần này mỹ soa tuyệt đối không có phần của hãn. Lễ Bộ nha môn nha, đều là người đọc sách, vẫn là thiên quân vạn mã cầu độc mộc chém giết đi ra độc sách hạt giống, cho nên toà này trong nha môn đầu môi thương khẩu chiến, vậy thì thật là tuyệt diệu văn nhã, đặc sắc xuất hiện, cũng may Tống Dục Chương vốn là là một cái tại tiểu trấn đều có thể đợi thói quen quá nhân, trở lại kinh thành sau, im lìm không lên tiếng làm việc chính là, ngược lại là không có cảm thấy có cái gì biệt khuất phần uất.

Đồng thị lang công môn tu hành hơn nửa đời người, cơ hồ tất cả Lễ Bộ nha môn leo lên, mà Lễ Bộ xem như Đại Ly triều đình một cái duy nhất có thể cùng Binh Bộ chống lại nha môn, Đồng Hồ làm được tam bả thủ, hiển nhiên là tâm tư bén nhạy lão hồ ly, lập tức liền ý thức được chính mình thất sách, nghĩ đến tìm cho mình cái bậc thang bên dưới, liền quay đầu cười nhìn về phía vị kia Nguyễn sư độc nữ, hi vọng nàng có thể giúp mình truyền lời.

Chỉ là Đồng Hồ cơ hồ trong nháy mắt liền bỏ đi ý nghĩ, một vị liền hoàng đế bệ hạ đều muốn phụng làm thượng khách Phong Tuyết miếu Binh gia Thánh Nhân, chính mình một cái Lễ Bộ Thị Lang, liền dám làm phiền Nguyễn sư nữ nhi làm cái này làm cái kia, nếu là cái kia thiếu nữ là cái không hiểu cấp bậc lễ nghĩa khó chơi nhân vật, cảm thấy mình

chậm trễ nàng, quay đầu đi cha nàng bên kia cáo chính mình một cái điều trạng, sau đó Thánh Nhân Nguyễn sư chỉ cần nhẹ nhàng hướng kinh thành đưa cái một câu nửa câu, xem chừng chính mình cái này tông tam phẩm quan, làm còn có thể làm, nhưng tuyệt đối sẽ nên được không thoải mái. Lão nhân tâm tư gấp chuyển không chừng, nhưng kỳ thật chính là một cái chớp mắt sự tình, Thị Lang đại nhân quyết định cải biến dự tính ban đầu, mỉm cười nhìn về phía thiếu nữ, vừa muốn hỏi một câu Nguyễn tiểu thư tại bên này ở thích ứng không thích ứng, có cần hay không Lễ Bộ giúp đỡ tại tiểu trấn Phúc Lộc Nhai hoặc là Đào Diệp ngô hẻm bên kia, làm một tòa thanh lịch sạch sẽ tòa nhà.

Nhưng là sau một khắc để cho người ta ghen hòng nhìn trần trối sự tình phát sinh, tại tất cả Lễ Bộ quan viên trong suy nghĩ cao không thể chạm Nguyễn sư chi nữ, đi nhanh lên đến cái kia người quê mùa thiếu niên bên cạnh, đoán chừng là đem Đồng thị lang lời nói nói cho hẳn một lần, mà thiếu niên kia đầy mặt bình thường vẻ mặt nghe thiếu nữ nói, thật là làm cho những này Lễ Bộ quan viên cho rung động đến không được.

Trần Bình An chỗ nào biết rõ chút chuyện nhỏ như vậy, liền có thể khiến cái này thân phận tôn quý kinh thành đại nhân vật, phảng phất Phật Tâm nghĩ bách chuyển đến ngoài ngàn vạn dặm. Nghiêm túc nghe xong Nguyễn Tú truyền lời sau, Trần Bình An cười nói với nàng nói: "Tú Tú, làm phiền người cùng vị lão tiên sinh này nói, ta chính là cái Long Diêu hằm lò công, bây giờ tại thợ rèn cửa hàng làm việc lật vật, sở dĩ có thể mua xuống những cái kia đỉnh núi, muốn cảm tạ Nguyễn sư phó."

Áo xanh thiếu nữ vừa nghe đến "Tú Tú" xưng hô thế này sau, cười đến một đôi thu thủy dài mắt híp lại thành một đôi vành trăng khuyết, cuối cùng nàng ngẩng khí vui sướng mà dùng Đông Bảo Bình Châu chính thống nhã nói, cùng vị kia Đại Ly lão Thị Lang nói một lần. Đồng Hồ ở bên trong tất cả Lễ Bộ quan viên, đương nhiên tinh thông một châu "Phong nhã chi ngôn", bằng không chẳng phải là ngôi vững Đại Ly vương triều chính là phương Bắc man di lời lẽ sai trái ? Thậm chí tại Đại Ly kinh thành, có thể hay không lưu loát thành thạo mà nói bên trên một thanh

phong nhã nói, trở thành phân chia cao môn lạnh thứ một cái tiêu chuẩn trọng yếu.

Đồng Hồ vẻ mặt càng hòa ái dễ gần, cười tủm tỉm mà nhẹ nhàng điểm đầu, nghe xong Nguyễn tiểu thư sau khi giải thích, liền nói không quấy rầy Trần Bình An làm việc, làm phiền Nguyễn tiểu thư hỗ trợ bọn hắn cùng Nguyễn sư cáo từ một tiếng, đã Nguyễn sư bề bộn nhiều việc đúc kiếm, càng là quấy rầy không được, nếu không đối với Nguyễn sư ngưỡng mộ đã lâu bệ hạ, nhất định sẽ hỏi tội.

Nguyễn Tú đối với những lời khách sáo này không có cái gì hào hứng, ở một tiếng liền không có đoạn dưới, sớm đã thành tinh lão Thị Lang không dám có bất kỳ bất mãn, cùng Nguyễn tiểu thư giới thiệu Đại Ly kinh thành mấy chỗ cảnh sắc về sau, liền vẻ mặt tự nhiên khu vực đội rời đi.

Tống Dục Chương đi tại đội ngũ cuối cùng, Ngô Diên lại đi tại Tống Dục Chương về sau.

Nguyễn Tú bồi tiếp Trần Bình An đi rửa qua trong cái sọt bùn đất, nàng vừa đi một bên nói rằng: "Cha ta nói mua núi một chuyện, rất nhanh liền có định luận, ngoại trừ cái này phát Đại Ly Lễ Bộ quan viên, còn cần Khâm Thiên Giám Địa sư ra mặt, tăng thêm người, tam phương cùng một chỗ đồng ý ký tên, mới tính giải quyết dứt khoát, chỉ là những cái kia từ hai vị Thanh Ô tiên sinh dẫn đầu Địa sư, tạm thời còn tại cẩn thận thăm dò tất cả đỉnh núi địa thế phong thủy, đoán chừng còn có mấy ngày mới có thể ra núi."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, thả xuống cái sọt, nhìn lấy bốn phía bận rộn bóng người, hỏi: "Chúng ta đi dòng suối nhỏ bên kia, vừa đi vừa nói ?"

Nguyễn Tú cười nói: "Tốt."

Nguyễn Tú có ý tứ mà hạ thấp tiếng nói, nhẹ giọng nói rằng: "Khâm Thiên Giám lần này ngoại trừ xuất động Thanh Ô tiên sinh cùng phổ thông Địa sử, còn có rất nhiều bách gia, bàng môn luyện khí sĩ, cũng tới, trong đó mang theo hai đầu tuổi nhỏ Bàn Sơn Viên, một đầu là Ngân Bối Viên, một đầu Thông Tí Viên, bình thường nuôi thả tại thâm sơn rừng lớn bên trong, chỉ có cần thời điểm mới có thể thúc đẩy nó xuất lực, đánh nứt ngọn núi hoặc là di chuyển gò núi."

"Còn có Đạo gia phù lục phái chế tạo tá lĩnh giáp sĩ, rất thần kỳ đồ vật, một trương thật mỏng lá bùa, bị luyện khí sĩ quán thân chân khí về sau, liền có thể biến thành thân cao bảy tám trượng cao lớn giáp sĩ, lực lớn vô cùng, mặc dù không bằng Bàn Sơn Viên, nhưng là cũng may nghe lời, tuyệt đối sẽ không ngoài ý muốn nổi lên. Bàn Sơn Viên tính tình ngang ngược, nhất là tuổi nhỏ Bàn Sơn Viên, nhất là khó mà thuần phục, một khi mất khống chế, khẳng định sẽ chết vong thảm trọng, dù là trấn áp giết, cũng là một bút rất tổn thất lớn. Nghe nói còn có Mặc gia cự tử tự tay chế tạo khai sam khôi lỗi, liền ta trước kia cũng chưa từng thấy qua, có cơ hội, về sau ta nhất định phải đi tận mắt nhìn một cái."

"Cha ta giúp người chọn lấy hai gian cửa hàng, một gian Áp Tuế cửa hàng, một gian Thảo Đầu cửa hàng, vừa vặn liên tiếp, người cũng rất quen thuộc. Nếu là không có ý kiến, cha ta lập tức liền có thể lấy liền giúp người đi đã định mua bán, bởi vì loại giao dịch nhỏ này, không liên quan đến một cái vương triều phong thủy lời lỗ cùng sơn hà khí vận, không cần giống mua núi phiến toái như vậy."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, cười nói: "Đương nhiên không có vấn đề."

Nguyễn Tú đột nhiên nhớ lại một chuyện, thần thần bí bí nói: "Cha ta nói riêng một chút qua một tin tức, cái kia Đại Ly hoàng đế tự mình lên tiếng, đã bây giờ tiểu trấn đã thuộc về Đại Ly cương thổ, như vậy những cái kia còn sót lại tại chợ búa dân gian pháp bảo đồ vật, hết thảy giá cao thu hồi quốc khố. Cuối cùng tại tiểu trấn đoạt lại đại khái hai mươi kiện

không sai đồ vật cũ, Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngõ hẻm cùng phổ thông bách tính giao ra đồ vật, một nửa một nửa a, chỉ là bán đi giá cả, nhưng không có chút nào cao. Cuối cùng Đại Ly hoàng đế lại tư nhân móc ra bảy tám kiện vật phẩm, quyền góp đủ ba mươi kiện, xem như trong đó ba mươi tòa đỉnh núi đặt cược, chẳng khác gì là tặng không cho người mua. Người bình thường đương nhiên không biết rõ đến cùng người nào đỉnh núi có đặt cược, người nào không có, nhưng là cha ta biết được Thần Tú Sơn cùng Lạc Phách Sơn khẳng định sẽ có, mà lại phẩm cấp vô cùng tốt, là số một số hai. Trừ cái đó ra, nhà ta Điểm Đăng Sơn cùng người Lạc Phách Sơn, Đại Ly triều đình cũng có thể phân biệt sắc phong một vị Sơn Thần tọa trấn trong đó."

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, ngồi xồm ở bên suối, chau mày.

Giống như có chút không chân thực.

Nê Bình ngõ hẻm thiếu niên năm mộng đều không có nghĩ qua chính mình có thể có như thế một ngày.

Giày cỏ thiếu niên mộng tưởng, nhiều nhất chỉ cùng vui mừng câu đối xuân, uy phong lẫm lẫm môn thần, thơm ngào ngạt bánh bao thịt cùng tràn đầy một cái túi rầm rầm rung động đồng tiền có quan hệ.

Nguyễn Tú đi theo hẩn cùng một chỗ ngồi xồm người xuống, hiếu kỳ hỏi: "Thế nào?"

Trần Bình An muốn nói lại thôi, nhưng giống như còn nói không ra cái nguyên cớ, đành phải lung lay đầu, tiện tay rút lên một căn cam thảo, quen thuộc mà nhai ở trong miệng.

Trầm mặc một lát sau, Trần Bình An quay đầu cười nói: "Nguyễn cô nương, vừa rồi ở trước mặt người ngoài gọi người Tú Tú, đừng tức giận a, ta nhìn thấy nhiều như vậy làm đại quan, khẩn trương cực kỳ, liền nghĩ cùng người làm bộ rất quen bộ dáng."

Nguyễn Tú chớp chớp con mắt, hỏi một cái không dính một bên vấn đề, "Ừm, người cái kia bằng hữu gần nhất có tin tức hay không a, chính là bội đao lại bội kiếm cái vị kia."

Trần Bình An một đầu sương mù nói: "Người nói Ninh cô nương a, nàng đi về sau, ta cũng không biết nói tin tức của nàng."

Nguyễn Tú cười.

Trần Bình An đột nhiên nâng đầu lên chuyển hướng cầu đá vòm bên kia, một vòng vô cùng quen thuộc chạy như bay đến, hai cái đuôi cùng bánh xe giống như.

Trần Bình An có một loại dự cảm xấu, tranh thủ thời gian đứng người lên, cái kia người mặc vừa bắn vừa nhấn đỏ thẩm áo bông tiểu cô nương, đi vào trước người hắn sau, ngẩng lên cái đầu nhỏ nhìn về phía hắn, nàng vậy mà đầy mặt nước mắt, thương tâm gần chết mà nhú lại tấm kia bị rám đen rất nhiều khuôn mặt nhỏ, ghen ngào nói: "Học thực Mã tiên sinh chết rồi, hắn trước khi chết để cho ta tới tìm người."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 84: Ta có một kiếm

Trần Bình An trước tiên nhìn quanh bốn phía, cũng không nhìn thấy khác thường, lúc này mới dắt tiểu cô nương tay, nhẹ giọng nói: "Chúng ta đi nơi khác nói chuyện."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, bên suối yên tĩnh, dễ dàng trốn tránh tai mắt của người, nhưng là từ khi lần kia phát giác được nước suối bên trong có mấy thứ bắn thủ về sau, liền không lại tùy tiện xuống nước.

Áo bông màu hồng tiểu cô nương nóng vội phía dưới nói ra câu nói này sau, lập tức có chút hối hận, bởi vì Trần Bình An đứng bên người một ngoại nhân, áo xanh bím tóc đuôi ngựa Nguyễn tử tử, mặc dù trước đó lần kia tại Thanh Ngưu Bối, Lý Bảo Bình kỳ thật đã cùng Nguyễn Tú gặp qua một lần, lúc đó còn có Đạo gia cặp kia kim đồng ngọc nữ ở đây, một vị nuôi dưỡng xanh đỏ hai đuôi cá lớn, một vị năm tuyết trắng con nai, cùng tiểu cô nương chỗ gia tộc có sâu xa. Giờ này khắc này Nguyễn Tú, đương nhiên nhìn lấy không giống như là người xấu, nhưng là tiểu cô nương hiện tại sợ nhất, hoàn toàn chính là loại người này, nửa sống nửa chín quan hệ, nhìn rất hiền lành, cuối cùng không thấy đưa ra đao, bên cạnh người thân cận liền đã bị chọc chết.

Ngay từ đầu Mã tiên sinh cùng vị kia họ Thôi, hai người một đường đồng hành, trích dẫn kinh điển cao đàm khoát luận, thi từ hát cùng đối với rượu làm ca, dùng Lý Hòe lời nói nói, cái này họ Thôi hoặc là Mã lão đầu con riêng, hoặc là chính là cháu ruột, nếu không quan hệ không đến mức tốt như vậy. Ai cũng không nghĩ tới hăng hái Mã tiên sinh, liền chết tại vị kia danh chấn thiên hạ chính nhân quân tử trong tay, dựa theo Mã lão tiên sinh sớm nhất thuyết pháp, Đông Bảo Bình Châu tất cả Nho gia quân tử hiền nhân ở trong, có hai người đặc biệt siêu quần bạt tụy, được vinh dự "Đại tiểu quân", Thôi tiên sinh tức là đại danh鼎鼎鼎鼎 "Quan Hồ tiểu quân". Mà đang thay đổi cho nên mọc lan tràn trước đó,

cơ hồ tất cả mọi người đối với Thôi Minh Hoàng ấn tượng đều vô cùng tốt, ôn tồn lễ độ, mà lại học vấn cực lớn, giống như không gì không biết, hỏi hẵn cái gì đều có thể trả lời đi lên. Duy chỉ có Lâm Thủ Nhất sớm nhất liền không thích Thôi Minh Hoàng, bất quá xuất thân Đào Diệp ngô hẻm cửa lớn nhà giàu Lâm Thủ Nhất, giống như trời sinh chính là bộ kia người thiếu ta mấy trăm vạn lượng bạc lạnh lùng biểu lộ, bởi vì hẵn cùng còn lại bốn vị môn đồng quan hệ xa cách, cho nên sớm nhất Lâm Thủ Nhất đối với Thôi Quân tử có quá nhiều lần châm chọc khiêu khích, không có người ngầm hiểu, chỉ coi là Lâm Thủ Nhất ghen ghét Thôi Minh Hoàng so với hẵn càng thêm phiên phiên giai công tử.

Nguyễn Tú mặc dù không rõ vì sao tiểu cô nương đối với chính mình ánh mắt không quá thân mật, nhưng vẫn là đề nghị nói: "Không phải đi chúng ta gian kia vừa mới chế tạo tốt mới đúc kiểm thất?"

Đã là thần hồn nát thần tính tiểu cô nương, gắt gao nắm chặt Trần Bình An tay, dùng sức lắc đầu, ánh mắt tràn ngập cầu xin: "Trần Bình An, chúng ta không đi người xa lạ nhiều địa phương, có được hay không?"

Trần Bình An nhẹ nhàng nắm chặt lại Lý Bảo Bình tay nhỏ, ôn nhu nói: "Tin tưởng ta, thợ rèn cửa hàng đúc kiểm thất, là chỗ an toàn nhất."

Tiểu cô nương ngẩng đầu nhìn Trần Bình An cặp kia con mắt, giống như là nàng tuổi nhỏ lúc, lần thứ nhất một mình đi đến nước một bên lúc nhìn thấy nước suối, trong suốt thấy đáy, nước chảy lưu động đến chậm như vậy, lúc đó liền để hài tử cảm thấy mình có phải hay không mãi mãi cũng chưa trưởng thành. Lúc này gặp bờ vực sống còn tiểu cô nương, một bụng ủy khuất không hiểu thấu liền xông lên trong lòng, vừa khóc, nước nở nói: "Trần Bình An không cho người lừa gạt ta!"

Trần Bình An ánh mắt kiên định nói: "Không lừa người!"

Nguyễn Tú mang theo một lớn một nhỏ đến đúc kiểm thất, móc ra chìa khoá mở ra cửa, nàng đứng tại nguyên chỗ, ôn nhu cười nói: "Ta liền

không tiến vào, cho các người tại bên ngoài trông chừng, dù là cha ta tới, cũng không cho hấn tiến."

Trần Bình An có chút xấu hổ, nhỏ giọng giải thích nói: "Có thể hay không cho hấn mang một ít ăn uống, ta đoán chừng chờ chút nàng bên dưới không có khăn trương như vậy sau, tinh thần khí sẽ lập tức sụp đổ mất, đến lúc đó nhét đầy cái bao tử so cái gì đều mạnh, ta lúc nhỏ liền thường thường dạng này."

Nguyễn Tú dùng sức gật đầu, có chút nghiêng người, chỉ gập nàng cổ tay khê đảo, không biết từ nơi nào biến ra một cái túi lụa nhỏ, đưa cho Trần Bình An, "Áp Tuế cửa hàng tân chế năm khối hoa đào bánh ngọt, lấy trước đi thôi. Ta lại đi cầm ấm nước tới đây, để cho nàng chớ ăn quá nhanh, đừng nghẹn lấy."

Trần Bình An cùng Lý Bảo Bình ngồi đối diện nhau, riêng phần mình ngồi tại trên băng ghế nhỏ, tiểu cô nương mặc dù tiếp nhận hoa đào bánh ngọt, nhưng là không có muốn ăn dấu hiệu.

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Đến cùng chuyện gì xảy ra, nói một chút."

Lý Bảo Bình nói chuyện cực chậm, cùng với nàng bình thường làm cái gì đều vô cùng lo lắng tính cách, giống như rất mâu thuẫn. Bất quá tiểu cô nương nói chuyện chậm, vừa vặn có thể làm cho Trần Bình An vượt một vượt mạch suy nghĩ, đặt mình vào hoàn cảnh người khác đi đối vị suy nghĩ vấn đề. Tại học thực vị kia cao tuổi Mã tiên sinh trước khi chết, năm vị môn đồ đồng đi xa cầu học quê hương con đường, đi được rất thuận phong thuận thủy, xe bò cùng hai chiếc xe ngựa đi ra tốt mấy trăm dặm đường, Mã tiên sinh cùng Quan Hồ thư viện Thôi Minh Hoàng trò chuyện với nhau thật vui, trở thành vong niên chi giao, nhưng là có một ngày, Mã tiên sinh đang kiểm tra bọn hấn công khóa thời điểm, đột nhiên nói muốn đi cùng Thôi tiên sinh nói chuyện hành trình, có khả năng song phương sẽ mỗi người đi một ngả, từ đó sau khi từ biệt, dù sao thiên hạ đều tán chi buổi tiệc.

Nhưng là bọn nhỏ đợi rất lâu, cũng không có gặp Mã tiên sinh cùng Thôi Minh Hoàng trở về, thế là Lý Bảo Bình cùng Lý Hòe liền chạy tìm kiếm người, kết quả Lý Hòe dẫn đầu tìm tới té ở huyết thủy bên trong Mã tiên sinh, đừng nói là tay chân, lão nhân thương thế nặng đến liền hốc mắt, lỗ tai đều đang chảy máu, cảm giác thân thể của ông lão, tựa như một thứ từ nước sôi bên trong nhấc lên giỏ trúc, nước toàn bộ lọt. Hấp hối Mã tiên sinh để Lý Hòe chỉ cho phép đem Lý Bảo Bình một người đưa đến bên cạnh, Lý Bảo Bình đến hẩn bên cạnh về sau, lão nhân chỉ là nắm lấy tay của nàng, chẳng biết tại sao nguyên bản đã một chữ đều nói không ra miệng lão tiên sinh, có thể là hồi quang phản chiếu, có thể là dùng hết sức lực kiệt lực đánh cược một lần, rốt cục đứt quãng cùng Lý Bảo Bình đơn giản bàn giao hậu sự.

Sau khi nói đến đây, áo bông màu hồng tiểu cô nương đã khóc không thành tiếng, khóc thành một cái khóc sụt mướt.

Trần Bình An cũng không phải loại kia hội an ủi tính cách của người, đành phải yên lặng chuyển ghế tới gần tiểu cô nương một chút, đưa tay giúp nàng lau nước mắt, lập lại nhắc tới nói: "Không khóc không khóc. . ."

Tiểu cô nương dùng sức hít mũi một cái, nói tiếp nói: "Mã tiên sinh nắm tay của ta, nói cho ta nhất định phải đơn độc tìm tới người, muốn người cẩn thận Quan Hồ thư viện cùng Đại Ly kinh thành hai địa phương này người, ai cũng không cần tin tưởng!"

Trần Bình An sắc mặt nghiêm túc, hỏi: "Thạch Xuân Gia bọn hẩn người đâu ?"

Đầy mặt nước mắt Lý Bảo Bình bỗng nhiên nhếch miệng cười một tiếng, nói rằng: "Bốn người bọn họ chính mang theo cái kia người xứ khác xa phu, tại Nê Bình ngũ hẻm phụ cận vòng quanh đây. Lâm Thủ Nhất cảm thấy người phu xe kia không phải người tốt, nói không chừng cùng họ

Thôi chính là người một đường, hùn vốn hại chết Mã tiên sinh. Chúng ta đem ngựa tiên sinh tìm cái địa phương hạ táng sau, xa phu liền nói Sơn Nhai thư viện đi không được, bởi vì Mã tiên sinh cùng Thôi tiên sinh vừa mới nhận được tin tức, Tề tiên sinh đảm nhiệm Sơn chủ thư viện, đã từ Đại Ly chuyển đi địch quốc Đại Tùy, bây giờ không có Mã tiên sinh dẫn đường, không đợi được Đại Tùy, tất cả chúng ta đến Đại Ly biên cảnh, liền sẽ bị một bên quân dụng thông đồng với địch phản quốc tên tuổi giết chết. Chúng ta lúc đó cũng không có ý định gì, Mã tiên sinh đến cuối cùng cũng không có nói cho chúng ta biết nên làm cái gì, là về tiểu trấn học thực chờ đợi xuống một vị tiên sinh, vẫn là đi Đại Tùy tiếp tục đi Sơn Nhai thư viện cầu học, Mã tiên sinh cũng cùng chúng ta nói. Cho nên đành phải đi theo người phu xe kia về tới đây, nhưng là xa phu còn nói tất cả chúng ta trưởng bối gia tộc đều di chuyển đi Đại Ly kinh thành, nếu như không tin, có thể đến tiểu trấn trong nhà hỏi người, hỏi một chút liền biết rõ hẳn nói là nói thật, bởi vì Đại Ly quan phủ để mỗi cái gia tộc đều lưu lại người tại tiểu trấn."

Nguyễn Tú cầm một bình nước sau khi gõ cửa đi vào đúc kiếm thất, Lý Bảo Bình lập tức ngậm miệng không nói.

Nguyễn Tú sau khi đi không quên đóng lại cửa.

Tiểu cô nương đợi đến cửa phòng, lúc này mới nói tiếp nói: "Người phu xe kia rất kỳ quái, cố ý hỏi một câu chúng ta, ai nhận biết một cái gọi Trần Bình An thiếu niên, ở tại một cái gọi Nê Bình ngõ hẻm địa phương. Nói hẳn muốn giúp Mã tiên sinh mang hộ lờ nói cho người. Ta lúc đó không nói chuyện."

Trần Bình An gật đầu một cái: "Làm được đúng. Trước lấp một chút cái bụng."

Lý Bảo Bình ăn như hổ đói liên tiếp ăn hết ba khối bánh ngọt, hung hăng ực một hớp nước, lấy tay lưng lung tung chà xát một cái mặt, nhanh chóng nói rằng: "Về sau chúng ta năm cái tìm cơ hội hợp lại mà tính,

luôn cảm thấy khoanh tay chịu chết tuyệt đối không được, liền nghĩ ra một cái biện pháp, tại mau trở lại đến tiểu trấn trước một ngày, Thạch Xuân Gia bắt đầu giả bệnh, ta liền muốn thời thời khắc khắc chiếu cố nàng. Sau đó ta len lút bên dưới nói cho Lý Hòe Nê Bình ngô hẻm cái kia một vùng ngô hẻm phân bố, muốn hãn thừa nhận chính mình kỳ thật đã sớm nhận biết người, lý do là cha hãn Lý Nhị tại Dương gia cửa hàng làm qua tiểu nhị, đã từng có cái Nê Bình ngô hẻm thiếu niên họ Trần, thường thường đi cửa hàng bán thảo dược, chỉ là xa phu ngay từ đầu hỏi thời điểm, hãn căn bản không nhớ tới cái này."

Trần Bình An hơi nghi hoặc một chút.

Lý Bảo Bình then đỏ mặt giải thích nói: "Ta thường thường tại tiểu trấn nước suối bên kia nhìn thấy một mình người lên núi hái dược, hoặc là xuống núi thời điểm, công một lưng rộng cái sọt thảo dược."

Trần Bình An dờ khóc dờ cười, ánh mắt ra hiệu chính mình minh bạch.

Trần Bình An đồng thời có chút nghĩ mà sợ, trầm giọng nói: "Các người làm như thế, kỳ thật rất nguy hiểm."

Tiểu cô nương gật đầu nói: "Biết rõ. Cho nên chúng ta năm cái thương lượng chuyện này trước đó, ta liền cùng bọn hãn đem lời nói rõ ràng ra, Lâm Thủ Nhất nói Lý Bảo Bình mệnh đáng tiền nhất, đều không sợ chết, hãn bất quá là cái khiến người chán ghét con riêng, thì càng không quan trọng. Thạch Xuân Gia tương đối dần, nói dù sao đều nghe ta. Lý Hòe nói sợ cái gì, người chết trứng hưởng lên trời, lại nói hãn nếu như xảy ra sự tình, cha hãn Lý Nhị mặc dù rất nhút nhát, cái rắm bản sự không có, nhưng là hãn mẫu thân nhất định sẽ giúp hãn báo thù. Đồng Thủy Tinh thẳng thắn dứt khoát nhất, nói hãn khí lực lớn, nếu như sự tình bại lộ, để chúng ta bốn người chạy trước, hãn đến cùng phu xe kia liều mạng."

"Bất quá ta cảm thấy kỳ thật không có nguy hiểm như vậy, nếu như xa phu thật muốn giết chúng ta, không cần kéo dài đến tiểu trấn, hãn khẳng

định là có mưu đồ, suy đoán phía sau màn hắc thủ mục đích thực sự một trong, khẳng định cùng người có quan hệ."

Lý Bảo Bình ăn hết cuối cùng hai khối hoa đào bánh ngọt, hít thở sâu một hơi, "Về sau chúng ta cuối cùng đã tới tiểu trấn Hạnh Hoa ngõ hẻm bên kia, ta liền để Đồng Thủy Tĩnh cùng Lý Hòe mang theo xe phụ xuống xe, nói là có thể đi tắt đi đến Nê Bình ngõ hẻm, kỳ thật Lý Hòe muốn dẫn lấy hắc quăn rất lớn một vòng, ta chờ bọn hắc vừa đi, liền lập tức chạy xuống xe, đi Nê Bình ngõ hẻm tìm người, kết quả nhà người cửa sân cửa phòng đều khóa lại, may mà lúc đương thời cái hàng xóm láng giềng đi qua, ta hỏi một chút, mới biết rõ người tại thợ rèn cửa hàng làm học đồ, lúc đó thật sự là gấp rút chết ta rồi."

Trần Bình An lần này là có chút chấn kinh, hỏi: "Cái này liên tiếp mưu đồ, đều là người nghĩ ra được ?"

Lý Bảo Bình lắc đầu nói: "Lâm Thủ Nhất cũng đi ra chủ ý, tỉ như ngay từ đầu không thể tùy tiện tìm khoảng cách Nê Bình ngõ hẻm chỗ rất xa, thuận miệng nói cái này là Nê Bình ngõ hẻm, dạng này rất dễ dàng lộ tẩy, ta ngược lại chạy không xa. Tốt nhất là để xe đứng ở Đồng Thủy Tĩnh nhà Hạnh Hoa ngõ hẻm, cách Nê Bình ngõ hẻm không xa cũng không gần, có đường vòng chỗ trống, hướng hồ phụ xe kia đến Hạnh Hoa ngõ hẻm, nhất định sẽ tìm tổ tiên hỏi thăm, xác định là thật sự về sau, chúng ta lại lừa hắc liền dễ dàng rất nhiều."

Lý Bảo Bình trầm giọng nói: "Cuối cùng chứng minh, xác thực như thế."

Trần Bình An nhin không được vuốt vuốt tiểu cô nương đầu, tán thưởng nói: "Rất lợi hại."

Lý Bảo Bình cười nói: "Người không ở nhà, Lý Hòe cùng Đồng Thủy Tĩnh liền càng thêm không sao, không cần lo lắng bị buộc lấy đối chất nhau, vạch trần chân tướng."

Lý Bảo Bình hiếu kỳ hỏi: "Vì cái gì học thực Mã tiên sinh, cùng cái trấn nhỏ kia tiếng địa phương đều nói không quá rõ ràng xa phu, đều muốn tìm người ?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ta cũng rất tò mò, tạm thời chỉ biết rõ khả năng cùng Tề tiên sinh đưa cho ta mấy thứ đồ, có quan hệ."

Tề tiên sinh đã từng mang theo chính mình đi cầu lá hòe, chỉ là cuối cùng tấm kia có Diêu chữ lá hòe, đã dùng xong.

Cây kia bích ngọc cây trâm ? Thế nhưng là Tề tiên sinh chính mình cùng Ninh Diêu đều nói qua chi này cây trâm, chất liệu phổ thông, chỉ là dùng để cài tóc bình thường cây trâm.

Con dấu ?

Trần Bình An tâm tình ngưng trọng, hơn phân nửa là như thế.

Tề tiên sinh đưa qua chính mình hai lần con dấu, tổng cộng tứ phương.

Dương lão đầu trước đó nhiều hơn lâu, mới nói qua để cho mình muốn phá lệ trên nắp kỹ cái viên kia mang "Tĩnh" chữ con dấu.

Hoàn chỉnh ấn văn vì "Tĩnh tâm đắc ý" bốn chữ.

Trừ cái đó ra, Tề tiên sinh đã từng thuận miệng nói qua, nếu như tương lai nhìn thấy cảm thấy có ý tứ sơn thủy hình thế đồ, có thể dùng cái kia đối với Sơn Thủy Ấn hướng vẽ lên một áp.

Liên hệ bây giờ Ly Châu động thiên sau khi hạ xuống ngàn dặm sơn hà, coi là thật sẽ có Sơn Thần Hà Thần tọa trấn, trong đó chính mình sắp mua toà kia Lạc Phách Sơn chính là như thế.

Lý Bảo Bình đột nhiên móc ra ba tấm khô héo lá hòe, nâng ở trong lòng

bàn tay cho Trần Bình An nhìn, đau lòng nói: "Xanh biếc lá cây biển vàng."

Trần Bình An bừng tỉnh đại ngộ, lúc đó khẳng định là cái này ba tấm tổ ấm lá hòe, trợ giúp vị kia học thực Mã tiên sinh tục mệnh, mới có thể nói thêm mấy câu.

Trên thực tế cái này là chân tướng, nếu như không phải Lý Bảo Bình phúc chí tâm linh, thủy chung thiếp thân lấy cái này ba tấm tổ ấm lá hòe, chỉ sợ lão nhân liền một chữ đều nói không ra miệng, cứ như vậy không cam tâm mà chết đi.

Trần Bình An bây giờ đã đáng tiền gia sản toàn bộ gửi ở thợ rèn cửa hàng bên này, Nguyễn sư phó đem trước đó Ninh Diêu ở lại tòa kia bòn vàng nhà tranh tặng cho hắn, không nói cái kia tám khóa vẫn cứ màu sắc như thường Xà Đảm Thạch, còn lại chừng một trăm khóa thật to nhỏ nhỏ phổ thông Xà Đảm Thạch, cũng chia đều từ Nê Bình ngõ hẻm tổ trạch cùng Lưu Tiệp Dương nhà sân nhỏ mang ra, toàn bộ chôn cất tại bên này gian phòng chân tường cây.

Nhưng là phương kia tĩnh chữ ấn cùng Hám Sơn phổ, hai thứ đồ này, Trần Bình An thủy chung tùy thân mang theo.

Trần Bình An suy nghĩ sâu xa về sau, chậm rãi nói: "Hiện tại phu xe kia hẳn là đang đuổi đến thợ rèn cửa hàng trên đường, bằng không người trước trốn ở chỗ này, ta đi đem lưu tại xe bò xe ngựa bên kia Thạch Xuân Gia, còn có Lâm Thủ Nhất vụng trộm mang tới ? Nếu như xa phu hỏi, ta có thể cho bên này người nói cho hắn biết, liền nói ta có ra ngoài tản bộ quen thuộc. Còn có, chính là các người quần đường xa chuyện này, chờ xe phu đến Nê Bình ngõ hẻm nhà ta tòa nhà thời điểm, hẳn hẳn là liền sẽ có phát giác, đương nhiên hẳn mặt ngoài có thể sẽ không nói cái gì, nhưng là tại cái này về sau, các người liền thật sự nguy hiểm."

Trần Bình An nhìn thấy Lý Bảo Bình còn có chút do dự, trầm giọng nói:

"Tin tưởng ta, nếu như người nhà của các người đều đã mang đi, như vậy tiểu trấn chỉ còn lại có nơi này an toàn."

Lý Bảo Bình suy nghĩ một chút, hỏi: "Người rất tín nhiệm ở chỗ này rèn sắt Nguyễn sư phó?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ta càng tin tưởng Tề tiên sinh đã từng nói 'Quy củ'."

Lý Bảo Bình rục rờ cười một tiếng, "Ta đã hiểu!"

Lý Bảo Bình một khi quyết định, trong nháy mắt liền bộc phát ra kinh người quyết đoán lực, "Đã người tin tưởng cái kia Nguyễn tử tử, cái kia ta liền để nàng mang theo ta đi đem Thạch Xuân Gia cùng Lâm Thủ Nhất mang tới, sau đó tìm địa phương giấu đi, người liền an tâm cùng cái kia bại hoại xa phu ứng phó trò chuyện, xem trước một chút hãn trong hồ lô đến cùng bán cái gì được lại nói."

Trần Bình An cười nói: "Có thể."

Trần Bình An mang theo Lý Bảo Bình đi ra đúc kiếm thất, đại khái là vì tránh hiềm nghi, Nguyễn Tú ngồi ở ngoài cửa hơi địa phương xa, ngồi tại một trương nhan sắc bích lục ghế trúc nhỏ tử bên trên, buồn bực ngón ngấm trái phải lay động thân thể.

Đợi đến Trần Bình An đem thỉnh cầu sau khi nói xong, Nguyễn Tú không chút do dự nói: "Không có vấn đề."

Sau đó Nguyễn Tú ngồi xồm người xuống, quay đầu nhìn về áo bông màu hồng tiểu cô nương, ra hiệu nàng ghé vào chính mình trên lưng.

Lý Bảo Bình một mặt không tình nguyện, "Ta chạy nhưng nhanh!"

Nguyễn Tú cười nói: "Ta khẳng định càng nhanh."

Tiểu cô nương nổi nóng mà quay đầu nhìn về Trần Bình An, hiển nhiên là hi vọng hẳn có thể chứng minh mình đích thật chạy nhanh chóng.

Trần Bình An vừa muốn nói chuyện, Nguyễn Tú đối với cái này một lớn một nhỏ nghiêm mặt nói: "Ta vừa đi vừa về mấy chuyến, người cùng Trần Bình An cũng còn không có chạy đến trên tiểu trấn."

Lý Bảo Bình bĩu môi, "Ta biết rõ dưới gầm trời có thần tiên quỷ quái, thế nhưng là người cho rằng thần tiên tốt như vậy làm a."

Trần Bình An giải quyết dứt khoát, "Nghe Nguyễn tỷ tỷ, nhanh!"

Lý Bảo Bình thở dài, đành phải ngoan ngoãn ghé vào Nguyễn Tú trên lưng, mềm nhũn thoải mái để tiểu cô nương mệt rũ rời ngủ gà ngủ gật.

Nguyễn Tú trước khi đi đối với Trần Bình An nói rằng: "Nếu như có chuyện, có thể tìm cha ta."

Trần Bình An gật đầu một cái.

Sưu một chút.

Ôm lấy Nguyễn cô nương cổ áo bông tiểu cô nương, đột nhiên dọa đến cả người lông tơ đứng dậy, cảm giác được tai một bên có gió to gào thét mà qua.

Nàng xoay đầu nhìn xuống dưới, làm sao gian phòng trở nên cùng Phúc Lộc Nhai bên trên tảng đá xanh đồng dạng nhỏ ? Đầu kia nước suối thì cùng dây thừng đồng dạng nhỏ ?

Trên mặt đất, Trần Bình An ngây ra như phỗng, trơ mắt nhìn lấy Nguyễn cô nương cũng Lý Bảo Bình đột ngột từ mặt đất nâng lên, lóe lên một cái rồi biến mất.

Thiếu niên nghĩ thầm nguyên lai Nguyễn cô nương cùng Ninh cô nương đồng dạng, đều là thần tiên a.

Nhị Lang ngõ hẻm một tòa u tĩnh an tường trong nhà, Thôi Sàm đứng tại bên bờ ao, chất phác thiếu niên an an tĩnh tĩnh ngồi tại trên băng ghế nhỏ.

Thôi Sàm nhẹ giọng phân phó nói: "Đi lấy một chén nước đến."

Thiếu niên lập tức đứng người lên, hai tay bưng tới một chén nước lạnh.

Thôi Sàm cầm qua chén nước, run tay một cái cổ tay, một chén nước tùy ý vẩy hướng ao nước, biến thành một đạo thật mỏng màu xanh màn nước.

Thôi Sàm ý nghĩ khẽ nhúc nhích, màn nước ở trong, tùy theo xuất hiện chiếc kia xe bò cùng xe ngựa trước sau tiến vào tiểu trấn hình ảnh, người cùng vật, mảy may lộ ra.

Thôi Sàm hai tay giấu trong tay áo, cả người lộ ra rất nhàn hạ thoải mái, mũi chân cùng gót chân phân biệt phát lực, cả người tựa như Bất Đảo Ông giống như, trước sau lắc lư.

Hoàn toàn không có nửa điểm chứng đạo thời cơ sắp tiến đến, một vị luyện khí sĩ nên có khăn trương nôn nóng.

Làm Thôi Sàm nhìn thấy áo bông màu hồng tiểu cô nương cùng hai đồng quai hàm đỏ người đồng lứa cáo biệt, nhảy xuống xe ngựa, tại trên đường phố chạy vội, sau đó người phu xe kia bị hai cái thiếu niên lừa gạt đi Hạnh Hoa ngõ hẻm.

Vị này Đại Ly quốc sư chặc chặc nói: "Trước đó ta còn trào phúng Tổng Trường Kính nuôi dưỡng gián điệp là đớp cút lớn lên, không nghĩ tới ta dạy dỗ nên gián điệp, cũng kém không nhiều nha, là uống nước tiểu lớn lên."

Bất quá Thôi Sàm rất nhanh liền thoải mái, màn nước một mực xuất hiện Lý Bảo Bình chạy bóng người, nói một mình nói: "Nơi này hài tử, vốn là thông minh, nhất là Tổng Tập Tân Triệu Diêu cái này nhóm người, tuổi khá lớn, lại chính là cái này tiểu nha đầu ở bên trong thứ hai phát, mà Linh Nhân Kiệt nha, sớm thông minh cực kì, khai khiếu cũng nhanh, thật sự là không thể khinh thường."

Khi thấy áo bông màu hồng tiểu cô nương chạy hướng cầu đá vòm thời điểm, Thôi Sàm trong đôi mắt hào quang, nổi lên từng đợt khuấy động gợn sóng, như sóng lớn đập đá.

Thôi Sàm thoáng chuyển di ánh mắt, không tiếp tục nhìn chăm chăm màn nước, nhắm lại con mắt chậm chậm, đợi đến mở mắt sau, tiểu cô nương đã chạy qua cầu đá vòm.

Thôi Sàm nhíu mày, "Là bởi vì Đại Ly hoàng thất thủ đoạn quá huyết tinh tàn nhẫn, cho nên rước lấy cây kia cũ kiếm đầu tự nhiên phản cảm ? Đến mức đối với ta vị này Đại Ly đỡ long chi người, cũng thuận tiện sinh ra một chút cảm hận cảm xúc ? Thế nhưng là theo lý thuyết, cái này cây kiếm đầu chân thực lịch sử, mặc dù đã không theo nhưng tra, chỉ có một ít hư vô phiêu miểu đường nhỏ nghe đồn, nhưng nếu là cổ kiếm, như vậy dạng gì chém giết tròng cảnh không có trải qua, không đến mức như thế lòng dạ hẹp hòi a?"

Màn nước cảnh tượng càng ngày càng tới gần toà kia thợ rèn cửa hàng.

Chén nước tạo nên màn nước, không có dấu hiệu nào mà âm âm vỡ vụn.

Những cái kia hướng bốn phương tám hướng bắn tung tóe đi ra vô số

giọt nước, đọng vào trong phòng vách tường cửa sổ, đại lương cột trụ hành lang sau, vậy mà nở ra vô số lỗ thủng lỗ thủng.

Không quá kích bản về phía Thôi Sàm cùng thiếu niên hạt châu, giống như là đâm vào lấp kín vô hình tường đồng vách sắt phía trên, trong nháy mắt nổ tung thành càng thêm nhỏ xíu giọt nước.

Một đạo Nguyễn Cung tiếng nói từ sân vườn chỗ hạ xuống, "Người không muốn được voi đòi tiên!"

Thôi Sàm ngẩng đầu vui cười nói: "Thánh Nhân chính là lòng dạ hẹp hòi, không nhìn liên không nhìn, có chuyện hảo hảo nói nha, nơi này dù sao cũng là Viên gia tổ trạch, về sau ta trở lại kinh thành bị người thu được về tính sổ, làm sao bây giờ?"

Thôi Sàm nói một mình nói: "Lô thị vương triều di dân hình đồ cũng nên đến đi."

Thôi Sàm cúi đầu nghiêng liếc một chút thiếu niên, thu tầm mắt lại sau, giấu ở trong tay áo trái phải ngón trỏ, nhẹ nhàng đánh, nhẹ giọng nói: "Để phòng vạn nhất, để phòng vạn nhất a."

—— ———

Lý Hòe cùng Đồng Thủy Tĩnh mang theo xa phu tìm tới Trần Bình An thời điểm, người sau đang cùng người dựng một tòa phòng ở.

Lý Hòe lăm la lăm lét, tròn mắt nhanh đổi.

Đồng Thủy Tĩnh sắc mặt như thường, rất có Đại tướng phong độ.

Một thân tro bụi Trần Bình An đi đến ba người trước mặt, nghi hoặc nói: "Các người tìm ta?"

Phu xe kia dung mạo không đáng để ý, nhìn giống như là chất phác đảng hoàng anh nông dân, xoa xoa tay đi vào Trần Bình An trước người, nhỏ giọng nói: "Có thể hay không chuyển sang nơi khác nói ?"

Trần Bình An lắc đầu trầm giọng nói: "Ngay ở chỗ này nói!"

Xa phu mặc dù trên mặt toát ra không vui vẻ mặt, nhưng là trong lòng có chút buông lỏng một chút, đây mới là đồng dạng chợ búa thiếu niên nên có tâm tính.

Trung niên hán tử do dự một chút, "Người có biết hay không tiểu trấn học thực Tề tiên sinh ?"

Giày cỏ thiếu niên tức giận nói: "Tiểu trấn ai không biết Tề tiên sinh, nhưng là Tề tiên sinh có nhận hay không chúng ta, liền không nói được rồi."

Lý Hòe ở một bên kìm nén cười xấu xa.

Hạnh Hoa ngõ hẻm Đồng Thủy Tỉnh nhìn chăm chăm Nê Bình ngõ hẻm Trần Bình An.

Gian phòng bên kia có người vội vã rống nói: "Họ Trần chớ có biếng nhác a, tranh thủ thời gian xong, chạy trở về tới làm việc!"

Thiếu niên thở dài, đối với xa phu nói rằng: "Có chuyện nói thẳng, được hay không ?"

Hán tử hai tay vuốt vuốt gương mặt, hô thở ra một hơi, thấp giọng nói rằng: "Ta là một tên Đại Ly triều đình tử sĩ, phụ trách bảo hộ những hài tử này đi hướng Sơn Nhai thư viện cầu học, đương nhiên, ta không phủ nhận cũng có giám sát bọn hăn không bị người ngoài ngoặt chạy chức trách, tỉ như Đại Tùy, lại tỉ như Quan Hồ thư viện, những này người nghe không hiểu cũng không có quan hệ, người tin hay không cũng

không có quan hệ. Nhưng là ta mặc kệ người cùng Tề tiên sinh quan hệ như thế nào, cũng không quản người có biết hay không Mã Chiêm Mã lão tiên sinh, ta đều hi vọng người gần đây cẩn thận an toàn, bởi vì Mã tiên sinh tại đưa chúng ta đi Sơn Nhai thư viện trên nửa đường, bị người hại chết. Mà Mã tiên sinh trước lúc này, ngẫu nhiên cùng ta nói chuyện phiếm, trong lúc vô tình nói qua người hai lần, một lần nói hẩn nhớ kỹ rất sớm trước kia, quét đất thời điểm, thường thường nhìn thấy có cái ưa thích ngồi xổm ở học thực ngoài cửa sổ hài tử, lần thứ hai nói là Tề tiên sinh tại từ đi tiên sinh dạy học cùng thư viện Sơn chủ trước đó, nói người cũng là đọc sách hạt giống, chỉ tiếc hẩn không có cách nào dẫn người đi Sơn Nhai thư viện."

Hán tử cười khổ nói: "Chỉ là đáng tiếc mấy hài tử kia, hiện tại thật sự là không nhà để về người đáng thương, thư viện không dám đi, tiểu trấn nhà cũng mất. Nên biết rõ Tề tiên sinh sáng lập Sơn Nhai thư viện, nhưng không phải người nào đều có thể đi vào đọc sách, chúng ta toà kia Đại Ly kinh thành trăm vạn người, nghe nói nhiều năm như vậy tích lũy xuống tới, cũng mới mười cái Sơn Nhai thư viện xuất thân đệ tử, bây giờ cả đám đều làm đại quan."

Lý Hòe cúi thấp đầu, thấy không rõ biểu lộ.

Đồng Thủy Tĩnh đứng tại nguyên chỗ, mặt không biểu tình.

Nơi xa Nguyễn Tú nhẹ nhàng tăng hăng một cái, Trần Bình An quay đầu đi, áo xanh thiếu nữ cười gật gật đầu.

Trần Bình An trong lòng hiểu rõ, chỉ hô Lý Hòe danh tự, "Lý Hòe, các người hai cái tới đây, ta có lời muốn trước hỏi các người."

Lý Hòe ồ một tiếng, lôi kéo Đồng Thủy Tĩnh đi lên phía trước.

Làm hán tử ý thức được không thích hợp thời điểm, Trần Bình An đột nhiên đem Lý Hòe cùng Đồng Thủy Tĩnh kéo đến phía sau mình, hẩn thì

một bước hướng về phía trước, trầm giọng nói: "Cám ơn người đánh với ta chào hỏi, về sau những này học thực hài tử, ta sẽ thay Mã lão tiên sinh chiếu cố bọn hã, về sau muốn đi kinh thành tìm bọn hã cha mẹ, vẫn là làm cái gì, ta phải hỏi qua ý kiến của bọn hã."

Hán tử gượng cười nói: "Trần Bình An, cái này không thỏa a, ta dù sao so người càng có thể chăm sóc an nguy của bọn hã."

Trần Bình An cười nói: "Không có việc gì, ta bây giờ có tiền, mà lại quen biết huyện lệnh đại nhân Ngô Diên, còn có Lễ Bộ Hữu Thị Lang Đồng Hồ, nếu quả thật có chuyện, ta sẽ tìm bọn hã. Đương nhiên, là trước hết mời chúng ta Nguyễn sư phó hỗ trợ truyền lời."

Tên này xa phu chép miệng, khoé mắt dư quang lờm một chút, phát hiện một vị dáng người cũng không cao lớn nam nhân đứng tại mái hiên bên dưới.

Nguyên bản sát tâm đã lên xa phu lập tức mồ hôi đầm đìa, đối với Trần Bình An khuôn mặt tươi cười nói: "Được, đã Mã lão tiên sinh đều nguyện ý tin tưởng người, Ta đương nhiên tin qua được nhân phẩm của người, đọc, Trần Bình An, nếu như về sau có chuyện yêu cầu ta hỗ trợ, liền đi tiểu trấn phía Bắc Tam Nữ Trùng ngõ hẻm tìm ta, liền ở tại ngõ nhỏ nhất phía Bắc trên đầu tòa kia nhà nhỏ tử."

Trần Bình An hòa hòa khí khí cười nói: "Một lời đã định."

Xa phu quay người rời đi.

Trần Bình An cái trán chảy ra mồ hôi, đợi đến người kia hoàn toàn biến mất tại tầm mắt, mới đối với hai người nói rằng: "Lý Hòe, Lâm Thủ Nhất, đi với ta gặp Lý Bảo Bình."

Lý Hòe hỏi: "Lý Bảo Bình đã cùng người đều nói hết ?"

Trần Bình An gật đầu.

Đồng Thủy Tinh thì hỏi: "Thạch Xuân Gia cùng Lâm Thủ Nhất làm sao bây giờ?"

Trần Bình An cười nói: "Đã bị nhận lấy."

Đồng Thủy Tinh nhìn hắn một cái, không nói lời nào.

Vẫn là gian kia tạm thời không dùng đưa đúc kiếm trong phòng, Trần Bình An đứng đấy, đối mặt với ngòi hàng hàng tại hai đầu trên ghế dài năm cái học thực mộng đồng, dựa theo niên kỷ đến phân, theo thứ tự là Kỵ Long ngũ hẻm Thạch Xuân Gia, Đào Diệp ngũ hẻm Lâm Thủ Nhất, Hạnh Hoa ngũ hẻm Đồng Thủy Tinh, Phúc Lộc Nhai Lý Bảo Bình, tiểu trấn nhất Tây biên Lý Hòe.

Ngoại trừ Lý Hòe niên kỷ nhỏ nhất, cùng bọn hắn cách xa so sánh lớn, kỳ thật còn lại bốn người riêng phần mình chênh lệch bất quá mấy tháng.

Trần Bình An hỏi: "Lý Hòe cùng Đồng Thủy Tinh đã đem tình huống vừa rồi nói, các người cảm thấy cái kia tự xưng Đại Ly tử sĩ người xứ khác, đến cùng muốn làm cái gì?"

Quý báu áo lông chồn sớm đã không thấy Lâm Thủ Nhất lạnh lùng nói: "Liên cái kia họ Thôi vì sao muốn giết Mã tiên sinh, chúng ta cũng không biết rõ đáp án, nói gì cái khác?"

Thạch Xuân Gia chăm chú tựa sát Lý Bảo Bình bả vai, sắc mặt hơi trắng, vẫn có chút thấp thỏm lo âu, nhưng là trở lại tiểu trấn sau, nhất là nhìn thấy tương đối tương đối quen thuộc Trần Bình An, cái này buộc bím tóc sừng dê tiểu cô nương tâm định rất nhiều, ít nhất không cần lo lắng đột nhiên liền biến thành Mã tiên sinh sau khi chết như vậy cái thê thảm bộ dáng, bọn hắn giúp đỡ đào hố hạ táng thời điểm, Thạch Xuân Gia dọa đến núp ở phía xa, ôm đầu đau khóc, từ đầu tới đuôi cũng không thể giúp

một tay, Lý Hòe cũng không khá hơn chút nào, trốn ở so với nàng chỗ xa hơn, răng đánh nhau.

Lúc này Lý Hòe ôm bụng, vẻ mặt cầu xin, nói thầm nói: "Lại đói vừa khát, cái gọi là đói khổ lạnh lẽo, không gì hơn cái này. Cha mẹ a, con của các người bây giờ trôi qua thật đáng a."

Lý Bảo Bình xoay đầu trừng mắt nói: "Lý Hòe!"

Lý Hòe cụp xuống cái đầu, vụng trộm giật giật ngồi tại nhất phải một bên Đồng Thủy Tĩnh tay áo, "Thủy Tĩnh, người có đói bụng không?"

Đồng Thủy Tĩnh bình tĩnh nói: "Ta có thể giả vờ không đói bụng."

Lý Hòe liếc mắt.

Lý Bảo Bình nản chí ỉu xiu, vô ý thức đưa tay bắt lấy một bên Thạch Xuân Gia bím tóc sừng dê, dùng sức lắc lư một chút, "Kỳ thật hiện tại có sự tình gì đều như lọt vào trong sương mù, nhìn không thấu đoán không ra, Lâm Thủ Nhất nói đến đối với, đối phương người đánh cờ khẳng định là cao thủ, chúng ta quá non, việc cấp bách, là giữ được tính mạng, xác nhận an toàn không ngu về sau, lại đến đàm cái khác, tỉ như tranh thủ thời gian cùng dời đi Đại Ly kinh thành người trong nhà chào hỏi, báo âm thanh bình an."

Lý Bảo Bình thuận miệng nói ra "Báo âm thanh bình an" thuyết pháp này sau, tất cả mọi người vô ý thức nhìn về phía đối diện cái kia mang giày cỏ gia hỏa.

Trần Bình An trầm mặc hồi lâu, hỏi: "Đã nghĩ không ra người khác nghĩ như thế nào, vậy chúng ta liền làm rõ ràng chính mình nghĩ như thế nào."

Nhìn thấy đối diện năm người không có dị nghị sau, Trần Bình An hỏi: "Các người là muốn bình an đi Đại Ly kinh thành, tìm kiếm các người

cha mẹ trường bối ? Vẫn là ?"

Lý Hòe thống khổ kêu rên nói: "Cha mẹ ta mang theo tử ta không biết rõ đi chỗ nào hưởng phúc, ta đi cái rằm kinh thành, liền ta cậu nhà bọn hần cái kia tính tình, thật có tiền, sẽ chỉ càng khi dễ ta à, trước kia là làm trộm nhìn, về sau còn không phải làm cừu nhân ? Trời đất bao la, vậy mà không có ta Lý Hòe chỗ dung thân a?"

Lý Bảo Bình vòng qua Thạch Xuân Gia chính là nghiêm lật đập xuống, đánh cho Lý Hòe lập tức không có tính tình.

Đồng Thủy Tĩnh suy nghĩ một chút, rầu rĩ nói: "Ta tưởng niệm thư, nếu như cha mẹ ta là lưu tại tiểu trấn, không đọc sách liền không đọc sách, giúp bọn hần bên dưới mà làm việc cũng được, có thể đi kinh thành, ta có thể làm cái gì ? Liền bọn hần Đại Ly tiếng phổ thông cũng sẽ không nói, ta cũng không phải Lý Bảo Bình, học cái gì cũng nhanh người. Lại nói gia gia của ta thời điểm chết, muốn ta cũng phải cũng chết tại trong học thực, nói sau này làm không thành người đọc sách, cũng đừng đi cho hần viếng mồ mả, hần không nhận ta đứa cháu này. Nếu là tiểu trấn bên này học thực tiếp tục làm tiếp, ta liền lưu tại trên trấn."

Thạch Xuân Gia đỏ lên con mắt, rụt rè nói: "Ta nghĩ đi kinh thành tìm cha mẹ."

Ngồi tại ghế dài nhất trái một bên Lâm Thủ Nhất nhú mày nói: "Chỗ nào an toàn, ta đi chỗ nào."

Lý Bảo Bình hai tay ôm ngực, ánh mắt rạng rỡ, tinh thần phấn chấn, lớn tiếng nói: "Ta muốn đi Sơn Nhai thư viện! Đi Tề tiên sinh đọc sách địa phương!"

Lý Bảo Bình đứng người lên, đứng tại Trần Bình An cùng bốn vị đồng môn môn đồng ở giữa, nàng đưa tay chỉ Đồng Thủy Tĩnh, "Đừng nói Đại Ly, toàn bộ Đông Bảo Bình Châu, là thuộc Tề tiên sinh Sơn Nhai thư

viện nổi danh nhất khí, gia gia người nếu là biết rõ người lưu tại tiểu trấn đọc sách, mà không đi Sơn Nhai thư viện, ta đoán chừng hẳn lão nhân gia vách quan tài đều muốn không lẫn át được. Đương nhiên, sợ chết người đừng đi, ở chỗ này đọc sách, chịu cái tầm mười năm, cũng có thể tính nửa cái siêu người đọc sách, dù sao cũng so chết tại đi cầu học trên đường tốt."

Đồng Thủy Tinh cho Lý Bảo Bình lời nói này kìm nén đến đầy mặt đỏ lên.

Lý Bảo Bình chỉ hướng Lâm Thủ Nhất, "Người không phải bị người xem thường con riêng sao? Mà lại người cũng đánh đáy lòng xem thường ta loại này sinh ra ở Phúc Lộc Nhai kẻ có tiền hài tử sao? Người đến Sơn Nhai thư viện về sau, ai dám xem thường người ? Đương nhiên, Tề tiên sinh nói qua, quân tử không đứng nguy tường phía dưới. Cho nên người Lâm Thủ Nhất nguyện ý lưu tại nơi này, ta mới lười nhác quản người."

Thạch Xuân Gia vừa nhìn thấy Lý Bảo Bình đưa tay chỉ hướng chính mình, oa một chút liền khóc lên.

Lý Bảo Bình một mặt giận nó không tranh buồn bã nó bất hạnh biểu lộ, ngồi vào chỗ cũ, Lý Hòe buồn bực nói: "Lý Bảo Bình, người thế nào không nói ta đây ?"

Lý Bảo Bình đáp nói: "Không muốn nói chuyện với người."

Lý Hòe ngẩn ngơ, về sau yên lặng ngẩng đầu, đầy mặt bi phần.

Trần Bình An không nhìn tới còn lại bốn người, chỉ là nhìn về phía áo bông màu hồng tiểu cô nương một người, hỏi: "Khăng định muốn đi Sơn Nhai thư viện ?"

Lý Bảo Bình gật đầu nói: "Tề tiên sinh nói qua, chúng ta Sơn Nhai thư

viện tàng thư chi tinh, có một không hai một châu! Tề tiên sinh còn nói, ta tất cả vấn đề, dù là hãn vô pháp trả lời, nhưng là toàn bộ có thể từ nơi đó trong sách vở, tìm tới đáp án!"

Chúng ta Sơn Nhai thư viện.

Rõ ràng, tiểu cô nương đã sớm đem mình làm làm toà kia thư viện học sinh đệ tử.

Trần Bình An cuối cùng hỏi: "Không sợ chịu khổ?"

Tiểu cô nương trên người cổ khí thế kia có chút hạ xuống một chút, "Một người, liền có chút sợ."

Trần Bình An nụ cười rực rỡ nói: "Tốt."

Lý Bảo Bình một mặt mờ mịt, "Ừm?"

Trần Bình An chừng chặc đàng hoàng nói: "Ta cùng người đi toà kia Sơn Nhai thư viện."

Lý Bảo Bình muốn nói lại thôi, hốc mắt đỏ bừng, cái này không sợ trời không sợ đất áo bông màu hồng tiểu cô nương, nếu như không phải là bởi vì bên cạnh ngồi bốn cái đồ hèn nhất, nàng đã sớm lại phải khóc thành tiếng.

Tựa như cực kỳ lâu trước đó, lần thứ nhất đi dòng suối nhỏ "Bắt lấy" cái kia con cua, kỳ thật ở nhà ngoài cửa nàng đã vụng trộm khóc qua, cho nên chạy vội vào gia môn sau mới có thể kiêu ngạo như vậy.

Trần Bình An đối với Lý Bảo Bình vẫy tay, tại Lý Bảo Bình đi đến trước người mình sau, hãn đối với trên ghế dài còn lại bốn người nói rằng: "Bốn người các người ở chỗ này chờ, ta cùng Lý Bảo Bình tìm kiếm người, nói chút chuyện, cùng các người cũng sẽ có quan hệ. Cho nên chờ

vội đi."

Sau đó Trần Bình An nắm tiểu cô nương tay, cùng đi hướng đúc kiếm bên ngoài một bên.

Giày cỏ thiếu niên giống như là tại nói một mình, lại như là đang nói chuyện với ai, "Ta nói qua, đáp ứng rồi sự tình, liền nhất định phải làm."

Lý Bảo Bình một bên lau nước mắt một bên nói rằng: "Thế nhưng là lúc ấy người cũng đã nói a, vạn nhất làm không được, có thể lên tiếng kêu gọi."

Trần Bình An lắc lắc đầu, ôn nhu nói: "Tề tiên sinh đã không có ở đây. Ta chào hỏi, hẳn nghe không được."

—— ———

Ước chừng gần ngủ một nén nhang công phu mà thôi, dù là thiếu niên đã mang theo áo bông màu hồng tiểu cô nương đi xa, Bình gia Thánh Nhân Nguyễn Cung y nguyên ngồi tại ghế trúc nhỏ bên trên, có chút không có hồi lại thần.

Nguyễn Tú cũng ngồi trên ghế, nhìn lấy không thoải mái tấm kia ghế trúc, tâm loạn như ma.

Thiếu niên để Nguyễn Cung hỗ trợ mua xuống năm tòa đỉnh núi, nhưng là hẳn chẳng mấy chốc sẽ rời đi tiểu trấn, nếu như không về được, liền đem năm tòa đỉnh núi bên trong bốn tòa, Lạc Phách Sơn, Bảo Lục Sơn, Thái Vân Phong, Tiên Thảo Sơn, phân biệt đưa cho Lưu Tiệp Dương, Cố Sán, Ninh Diêu, Nguyễn Tú. Hẳn chỉ lưu bên dưới toà kia lẻ loi trợ trợ đích thực châu núi, lưu cho chính mình ba trăm năm.

Trên tiểu trấn ép tuổi cùng Thảo Đầu hai gian liền nhau cửa tiệm, có thể mời Nguyễn sư phó mượn người hỗ trợ trông giữ, nếu như kinh doanh

bất thiện, có ngày cửa hàng cửa cũng không quan trọng. Bất quá hẳn sẽ lưu lại cái kia chừng trăm khóa phổ thông Xà Đảm thạch, để Nguyễn sư phó tại bên kia giúp đỡ bán, kiếm được bạc, dùng để duy trì cửa hàng vận chuyển. Hai gian cửa hàng mặc dù không cần cân nhắc lợi nhuận kiếm tiền, nhưng là thiếu niên hi vọng cửa hàng bên trong mỗi cái tiểu nhị, đều có thể được cho biết nơi này chủ cửa hàng, là Nê Bình ngõ hẻm một hộ họ Trần người ta, là bọn hắn nhà mở.

Lại có là Nguyễn sư phó nhất định phải đem bốn cái học thực môn đồng an toàn đưa đi Đại Ly kinh thành.

Xem như thù lao, thiếu niên đem nửa khối Trảm Long Thai, cùng mua núi mua cửa hàng về sau còn lại toàn bộ kim tinh đồng tiền, giao cho Nguyễn sư phó.

Nguyễn Cung không có cự tuyệt.

Bất quá Nguyễn Cung nói chỉ có thể cam đoan đem hẳn cùng Lý Bảo Bình đưa đến Đại Ly phía Nam biên cảnh, xuất cảnh về sau, sinh tử phú quý cũng chỉ thuận theo ý trời.

Trần Bình An gật đầu đáp ứng.

Trong hoàng hôn, Trần Bình An sắp xếp cẩn thận năm cái hài tử sau, một mình hướng đi tiểu trấn.

Đi qua cầu đá vòm, đi vào tiểu trấn, đi vào Nê Bình ngõ hẻm, trở lại nhà mình tòa nhà, bóng đêm giáng lâm, thiếu niên thần sắc bình tĩnh, nhóm lửa một chiếc đèn đuốc.

Thiếu niên đối đèn đuốc, gác đêm không ngủ, tựa như dĩ vãng hàng năm tết xuân đón giao thừa đồng dạng.

Đèn đuốc dập tắt, chiếu rọi ra thiếu niên trầm mặc kiên nhẫn ánh mắt.

Cầu đá vòm bên trên, có người cười hỏi: "Ngàn năm phòng tối, một đèn
tức rõ ràng. Tiền bối, như thế nào ?"

Có người trả lời: "Có thể."

Làm Trần Bình An "Tĩnh lại", phát hiện mình lần thứ tư gặp được người
kia, lơ lửng ở không trung, tuyết trắng ống tay áo không gió tung bay
dắt.

Người kia mũi chân nhẹ nhàng rơi xuống đất, hướng đi Trần Bình An.

Mỗi đi một bước, người kia khuôn mặt liền rõ ràng một điểm.

Người kia y nguyên thân hình cao lớn, không chút nào không cho người
ta công kênh cảm giác.

Người kia lại là một vị nữ tử.

Đối với thiếu niên mà nói, chỉ có thể nói nàng ngày thường cực kỳ đẹp
mắt, đẹp mắt đến không thể tốt hơn nhìn một chút xíu.

Nàng đứng tại thiếu niên trước người, rốt cục dừng lại bước chân, nàng
cúi đầu xoay người, nhìn chăm chú thiếu niên cặp kia sạch sẽ đôi mắt,
tiếng nói nhu hòa mở miệng nói: "Ta đã đợi tám ngàn năm. Trần Bình
An, mặc dù ngươi tu hành thiên phú, còn kém rất rất xa ta trước đó chủ
nhân, nhưng là không có quan hệ."

Nàng lại cúi đầu xích lại gần mấy phần, cơ hồ liền muốn cái trán đụng
phải Trần Bình An cái trán, "Trần Bình An, ta nghĩ mời người giúp ta

cùng bên ngoài bốn tòa thiên hạ, nói câu nào, có thể chứ ?"

Trần Bình An vô ý thức địa gật gật đầu.

Cao lớn nữ tử bỗng nhiên cười một tiếng.

Nàng đột nhiên quỳ một gối xuống đất, dù là như thế, nàng y nguyên chỉ là có chút ngửa đầu, liền có thể cùng dáng người gầy gò Trần Bình An đối mặt.

"Tốt, từ hôm nay trở đi, Trần Bình An, người chính là của ta vị thứ hai, cũng là vị cuối cùng chủ nhân."

Trần Bình An một mặt ngốc trệ.

Đầy người tuyết trắng sáng lên ánh sáng cao lớn nữ tử nheo lại cực dài đôi mắt, khóe miệng mang theo ý cười, nàng quỳ một gối xuống đất, quỳ hướng vị kia tỉnh tỉnh mê mê thiếu niên, nàng tinh thần phấn chấn, cặp con mắt kia bên trong phảng phất để đó vạn dặm sơn hà phong quang, nàng trầm giọng nói: "Trần Bình An, mời người cùng ta niệm một lần câu kia lời thề. Có thể chứ ?"

Nàng duỗi ra một cái bàn tay, nhẹ nhàng dựng thẳng lên tại thiếu niên trước người.

Trần Bình An cũng duỗi ra một cái bàn tay, nhẹ nhàng vỗ tay cùng một chỗ.

Nàng nhắm mắt lại, chậm rãi nói: "Thiên Đạo sụp đổ, ta Trần Bình An, chỉ có một kiếm, nhưng dời núi, đoạn sông, đảo hải, hàng yêu, trấn ma, sắc thần, trích tinh, tột thành, khai thiên!"

Thiếu niên đi theo trong lòng nàng thầm đọc nói: "Thiên Đạo sụp đổ, ta Trần Bình An, chỉ có một kiếm, nhưng dời núi, đoạn sông, đảo hải, hàng

yêu, trấn ma, sắc thần, trích tinh, tồ thành, khai thiên!"

Quyển thứ hai sơn thủy lang

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
[wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Đại khảo kết thúc

Trần Bình An lúc tỉnh lại, phát hiện trên bàn ngọn đèn đã hết, ngoài cửa sổ trời đã mù mịt sáng lên.

Hắn chỉ nhớ kỹ vị kia cao lớn nữ tử tự nhủ năm đoạn lời nói.

"Ta trước đó nói tới nhiều như vậy bí văn nội tình, người tỉnh mộng về sau, liền sẽ toàn bộ quên, người cũng không cần ý đồ nhớ lại, thuần túy là ta nghĩ nói chuyện mà thôi."

"Ta nếu là hiện tại hiện thế, dù là các phương Thánh Nhân không đến trấn áp người ta, lấy người bây giờ thể phách thần hồn, cũng căn bản không chịu nổi, đối với người ngược lại có hại vô ích, cho nên chúng ta ký xuống trăm năm kỳ hạn, người chỉ cần tại cái này trong vòng trăm năm, thành công bước lên luyện khí sĩ thứ mười lăm, liền có thể quay về tiểu trấn cầu đá vòm, lấy đi kiếm sắt."

"Chọn trúng người xem như chủ nhân của ta, người sau này không thể bởi vì chuyện này mà kiêu ngạo tự mãn, cũng tuyệt đối không thể tự coi nhẹ mình, tám ngàn năm tuổi nguyệt, ta kiến thức qua quá nhiều kinh tài tuyệt diệu thiên chi kiêu tử, gần nhất một chút, tỷ như Tào Hi Tà Thực, cùng Mã Khổ Huyền bọn người, đều chưa từng nhập ta chi nhãn, cho nên chọn trúng người, tự nhiên không phải hạn lớn sắp tới, bức bách tại bất đắc dĩ lựa chọn."

"Mặc dù tạm thời vô pháp tùy người chinh chiến chém giết, có thể gặp mặt lễ vẫn phải có, ba ngàn năm trước đó trận kia đồ long đại chiến, ta trong lúc rảnh rỗi, liền nhìn lấy bọn hắn tiểu hài tử đánh nhau, náo nhiệt ngược lại là náo nhiệt, đồ vật ném đi một chỗ, ta liền nhặt được một khối phẩm cấp không sai bạch ngọc bài, nhìn lấy tương đối thanh lịch thuận mắt mà thôi, cũng không hoa văn trang sức, khéo léo đẹp đẽ, có thể dùng

đến thu nạp đồ vật, thuộc về có chút số tuổi chỉ xích chi vật, so với bây giờ vang dội thiên hạ Phương Thốn kho vũ khí, Phương Thốn kiểm trùng chi lưu, muốn phẩm trật cao hơn, không gian lớn nhỏ như người Nê Bình ngô hẻm tổ trạch không sai biệt lắm, mà lại không cần treo đeo bày ra, có thể ôn dưỡng tại khiếu huyết ở trong, ta đã để người cùng nó thần ý giống nhau, tay người sờ một vật, chỉ cần tâm ý khẽ động, liền có thể nạp khối kia ngọc bài chỗ khiếu huyết ở trong, trừ phi Phi Thăng cảnh tu sĩ lấy cường lực phá vỡ, nếu không sẽ không hao tổn mảy may. Tin tức xấu chính là chỉ có chờ người bước lên bên trong ngũ cảnh tu sĩ, mới có thể không chế sử dụng ngọc bội."

"Ừm, cuối cùng chính là thần tiên tỷ tỷ xưng hô thể này, rất hợp tâm ta, cho nên ta ngoài định mức ở trên thân thể người thả ba sợi cực nhỏ cực nhỏ bé kiểm khí."

Trần Bình An kinh ngạc xuất thần.

Dường như đã có mấy đời.

Chính mình bất quá là muốn rời khỏi tiểu trấn trước đó, có thể trở lại trong nhà mình đốt đèn nhện đến thiên rõ ràng, vì sớm bổ sung, năm nay ba mươi tết lần kia nhất định vô pháp làm được đón giao thừa.

Trần Bình An đầu lớn như cái đầu.

Đừng nói luyện khí sĩ bên trong ngũ cảnh cùng thập lâu, Trần Bình An ngay sau đó vóc người này thể đã tám mặt để lọt gió, tựa như bấp bênh bên trong rách nát nhà tranh, tàng phong tụ khí sao mà khó, cho nên như thế nào tu hành luyện khí làm thần tiên ? Trần Bình An chẳng những nhất định vô pháp tu hành, mà lại muốn sống, còn cần dựa vào luyện quyền đến tẩm bổ thể phách mới được.

Ninh Diêu đã từng trong lúc vô tình nói qua, làm hỏng một người căn cốt khiếu huyết rất dễ dàng, tựa như Thái Kim Giản dạng này "Chỉ điểm"

Trần Bình An, mạnh hành vi hãn khai khiếu, nhưng nếu muốn tái tạo hoàn chỉnh thể phách, nhất là thích hợp tu hành thân thể, so với lên trời còn khó hơn. Kỳ thật đạo lý rất đơn giản, một cái môn hộ, cho một cái hài đồng cầm đem dao bầu lung tung chém vào, bất quá là hoa chút sức lực, nhưng là nếu muốn đem cái kia phiến rách rưới cửa lớn chữa trị như mới, đương nhiên rất khó.

Kỳ thật Trần Bình An sợ nhất địa phương, ở chỗ đáp ứng Lý Bảo Bình hộ tống nàng đi Sơn Nhai thư viện, tất nhiên đường xá xa xôi, chính mình có thể hay không còn sống về đến cố hương còn khó nói, làm sao lại lại thêm ra một cái trăm năm ước hẹn ? Trần Bình An lúc đó không phải là không có thẳng thắn gặp nhau, nhưng là vị kia bạch y nữ tử một câu liền đuổi hãn, không có việc gì, ta hiện tại đã không có hồi hận đường sống, liền quyết định người Trần Bình An làm chủ nhân, người nếu là chết rồi, ta liền chờ chết tốt, ngày nào cây kia cũ kiếm đầu rơi vào nước suối, thần hồn của ta triệt để tiêu tán, không có việc gì, người không cần cảm thấy thua thiệt ta cái gì, muốn trách thì trách chính ta mắt mù, chẳng trách người khác.

Lúc đó Trần Bình An nghĩ thầm người cũng nói như vậy, ta lương tâm trải qua phải đi sao? Mà lại cái gì gọi là "Chẳng trách người khác", chẳng phải người cùng ta hai cái người sao ?

Trần Bình An không có chút nào biết rõ cái gì luyện khí sĩ thập lâu, cũng không hiểu được gang tặc chi vật cùng Phương Thốn chi vật đến cùng là cái gì.

Ngoại trừ không hiểu thấu thêm ra một cái thiên đại gánh vác bên ngoài, thiếu niên kỳ thật ở sâu trong nội tâm, có một ít nho nhỏ vui sướng.

Nguyên lai từ hôm nay trở đi, trên cái thế giới này, liền có thêm một cái yêu cầu dựa vào mình người.

Trong mộng nói chuyện trời đất cuối cùng, Trần Bình An nhớ kỹ chính

mình cùng bạch y nữ tử vai sóng vai, ngồi ở một tòa kim hoàng sắc cầu đá vòm bên trên, cực dài, không nhìn thấy phần cuối, phảng phất là tại trong mây xuyên thẳng qua Giao Long.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, gục xuống bàn, nghĩ đến cuối cùng, cảm thấy vẫn là Diêu lão đầu một câu dễ dàng nhất nghĩ thông suốt, "Nên người, liền lấy tốt đừng ném. Không nên là người, nghĩ cũng đừng nghĩ."

Trần Bình An đem nên thu thập đồ vật đều đặt ở một cái nhỏ cái gùi bên trong, ná cao su, lưới câu dây câu, đá đánh lửa vân vân, vụn vặt cực kì, cuối cùng cẩn thận từng li từng tí từ bình gốm dưới đáy xuất ra một cái túi tiền tử, chứa một cái túi mảnh sứ vỡ. Vụn vặt lẻ tẻ, chung vào một chỗ đồ vật không ít, nhưng đều không nặng. Ra cửa đi xa, giống Trần Bình An trước kia lên núi động một tí một hai trăm dặm đường núi, nếu là phụ trọng quá nhiều, tuyệt đối là một cái thủ đoạn mềm dẻo cắt thịt chuyện xấu, biết được nói như thế nào lên núi kiếm ăn, dựa vào nước ăn nước.

Trần Bình An công nhỏ cái gùi, khóa kỹ cửa phòng sau, đứng ở trong sân, nhìn thấy cây kia dựa vào tường cây nhánh hộc sau, suy nghĩ một chút, vẫn là một lần nữa mở ra cửa, đem nó phóng tới trong phòng, để tránh phơi gió phơi nắng, sớm mục nát.

Trần Bình An trên người cất lần trước lên núi hái dược kiếm đến hai lượng bạc, trước sau đi một chuyến Hạnh Hoa ngô hẻm cùng Kỳ Long ngô hẻm bên kia, sắc trời còn sớm, già trẻ thiếu niên liền ngồi xổm ở đóng cửa cửa hàng đầu ngô, kiên nhẫn chờ lấy, đợi đến cửa hàng lão bản ngáp mở cửa sau, thiếu niên mua hương nến, tiền giấy, còn từ từ quán mua một bình tên là hoa đào xuân đốt rượu, cuối cùng nếu muốn từ Áp Tuế cửa hàng mua một bọc khổ tiết bánh ngọt, nhớ kỹ khi còn bé mẫu thân ném qua một lần, nói ăn thật ngon, còn nói các loại Trần Bình An năm tuổi sinh nhật thời điểm, liền lại mua một lần, cho nên Trần Bình An nhớ kỹ đặc biệt rõ ràng, chỉ là đến Áp Tuế cửa hàng, kết quả tiêu nhị

nói cửa hàng đã sớm không làm loại này bánh ngọt, ngược lại là có lão sư phó sẽ làm, cửa hàng đều nhanh phải sập tiệm, lão sư phó cũng đã sớm đi theo chương quỹ bọn hắn đi kinh thành hưởng phúc. Trần Bình An đành phải mua một bọc ngày hôm qua Nguyễn Tú đưa cho Lý Bảo Bình hoa đào bánh ngọt.

Thiếu niên đi ra tiểu trấn, qua lúc đó cùng Ninh Diêu cùng một chỗ tránh né Bàn Sơn Viên tòa miếu nhỏ kia, còn phải lại đi về phía Nam một bên, đi thẳng tới một chỗ tiểu sơn lĩnh trước, thiếu niên lúc này mới bắt đầu đi lên, đến giữa sườn núi địa phương, là một chỗ nhiều năm không trồng hoa màu hoang vu ruộng đồng, còn có hai cái đất nhỏ bao, trong ruộng cùng đồng đất bên trên không có cỏ dại, Trần Bình An đứng tại cái kia hai tòa đồng đất nhỏ trước đó, chậm rãi ngồi xổm người xuống, lấy xuống cái gùi, đem những cái kia tế tố đồ vật từng cái cất kỹ.

Tiểu trấn ngàn năm lại ngàn năm, không biết rõ ngay từ đầu chính là như thế, vẫn là về sau dân phong có biến, bách tính vô luận phú quý nghèo hèn, viếng mồ mả tế tố thời điểm, đều không thể quỳ xuống đập đầu cái kia một bộ, chỉ cần nhóm lửa ba nén hương bái ba bái là có thể. Cái này dù sao chỉ có mưa dầm thấm đất "Bốn năm gia phong" Nê Bình ngô hẻm thiếu niên, đương nhiên cũng không ngoại lệ, chỉ bất quá chút hương trước đó, Trần Bình An như dĩ vãng đồng dạng, tại chân một bên tượng trưng nắm lên một nắm bùn đất, cho nắm mộ thêm thêm thổ, sau đó nhẹ nhàng ép xuống.

Lần này là bởi vì đi rất gấp, chỉ có thể lân cận lấy thổ, bằng không mỗi lần thiếu niên lên núi, đều sẽ vụng trộm giấu một cái lấy từ từng cái đỉnh núi bùn đất, sau đó mang đến bên này, đương nhiên không có cái gì ý nghĩa đặc thù, chính là cầu cái an tâm mà thôi. Thiếu niên luôn cảm thấy đời này không có hiếu thuận qua cha mẹ một điểm nửa điểm, dù sao cũng phải làm chút cái gì, mới có thể làm cho mình trong lòng dễ chịu một chút. Tăng thêm Diêu lão đầu nói qua người thế hệ trước đốt sớ người, có cái này đời đời tương truyền chú trọng, thế là Trần Bình An nhiều năm như vậy vẫn kiên trì được.

Hai tòa nhỏ mộ phần chăm chú sát bên, gấn bó thăm thiết.

Không có bia.

Trần Bình An nhóm lửa ba nén hương sau, mặt hướng năm mộ bái ba bái, sau đó cắm ở năm mộ trước đó, lúc này mới mở ra cái kia bầu rượu, nhẹ nhàng đổ vào trước người.

Cuối cùng Trần Bình An đứng người lên, nhắm lại con mắt chấp tay trước ngực, cùng cha mẹ bọn hắn nói lời trong lòng.

Tỉ như lần này mang theo gọi Lý Bảo Bình áo bông màu hồng tiểu cô nương, đi ra môn đi xa, không biết rõ muốn rời quê hương mấy ngàn mấy vạn bên trong.

—— ———

Một vị thanh tú thiếu niên đứng tại bên đường trong miếu nhỏ, ngẩng đầu nhìn trên vách tường từng cái dùng bút than viết liền danh tự, lít nha lít nhít, xiêu xiêu vẹo vẹo, thật to nhỏ nhỏ.

Khả năng tại tiểu trấn bách tính trong mắt, những tiểu hài tử kia chơi đùa không đáng giá nhắc tới, thế nhưng là ở đây lúc thiếu niên trong mắt, tựa như một đầu lịch sử tuế nguyệt bên trong sáng chói ngân hà.

Ở vào Đông Bảo Bình Châu Đại Ly bản đồ trên không Ly Châu động thiên, là ba mươi sáu tiểu động thiên một cái nhỏ nhất, ngàn dặm sơn hà mà thôi, nếu như không có thuật pháp cấm chế, đối với ngự phong lãng không luyện khí sĩ mà nói, điểm này phong cảnh thật không đáng chú ý. Nhưng là Ly Châu động thiên ngoại trừ chư tử bách gia các lớn tiên hiền tổ sư môn, chiến tử sau để lại những cái kia pháp bảo đồ vật, làm người ta thêm nhỏ dãi ba thước, lại có là một phương này khí hậu dưỡng dục đi ra nhân vật, thật có thể nói là linh tú thần dị, cực khác tại địa phương còn

lại.

Thử nghĩ một chút, hai vị lớn luyện khí sĩ kết thành một đôi ông trời tác hợp cho đạo lữ, sau đó sinh hạ hậu đại, ngoại trừ tất nhiên bước lên bên trong ngũ cảnh bên ngoài, về sau trèo lên đỉnh bên trên ngũ cảnh khả năng, vậy mà cũng không so Ly Châu động thiên có thể bị mang ra tiểu trấn những hài tử kia cao bao nhiêu, nên biết rõ một cái trấn nhỏ mới bao nhiêu người ?

Này bằng với là hồ nước ra giao, mà lại mỗi đời đều có thể ra một hai đầu, cho nên lần này Ly Châu động thiên phá toái hạ xuống, Đông Bảo Bình Châu các đại vương triều, chỉ cần có một chút chút gian nan khổ cực ý thức quân chủ, chắc hẳn đều sẽ như trút được gánh nặng, Đại Ly Tổng thị cuối cùng gãy mất đầu này thiên đại vàng mạch, đối với về sau Đại Ly Thiết Kỵ xuôi Nam bá nghiệp, ắt phải tạo thành ảnh hưởng.

Thôi Sàm ánh mắt thật lâu không muốn thu hồi, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vương triều khoa cử, từ xưa thì có đồng môn, đồng niên, đồng hương tình nghĩa.

Trên con đường tu hành, cũng là như thế.

Ly Châu động thiên bây giờ hết thầy đều kết thúc, lấy người nào đó nỗ lực thân tử đạo tiêu đại giới, đối lấy một cái không sai kết cục.

Như vậy tất cả từ Ly Châu động thiên đi ra đại tu sĩ, đều sẽ niệm phần này hương hỏa tình, hoặc nhiều hoặc ít khác biệt mà thôi. Về phần những cái kia bốn họ thập tộc cùng thời với bọn họ sau thế lực, càng là như vậy.

Chỉ tiếc Đại Ly Tổng thị lần này rung chuyển bên trong, dù chưa giảm phân, nhưng cũng không có thêm điểm. Nhưng là nguyên bản Đại Ly có thể làm được càng có "Nhân tình vị" một điểm, tỉ như Nguyễn Cung yêu cầu trước thời gian tiến vào Ly Châu động thiên, không nên đáp ứng nhanh như vậy. Lại tỉ như sớm biết rõ Tề Tĩnh Xuân đến cuối cùng liền

một thân thông thiên tu vi đều liều mạng không cần, chỉ lấy hai chữ đến chống lại cái kia mấy vị đại lão, như vậy lúc trước tứ phương thế lực yêu cầu thu hồi Thánh Nhân áp thẳng chi vật thời điểm, Đại Ly Lễ Bộ dù là không có can đảm cự tuyệt, cũng nên nghĩa chính ngôn từ kéo dài một phen, nói cái này không hợp quy củ. Vẫn còn so sánh như Đại Ly triều đình không nên len lút bên dưới lấy thư nhà danh nghĩa, gần như nghênh ngang mà ngang nhiên thông tri bốn họ thập tộc đại kiếp đã tới, tranh thủ thời gian rút khỏi các nhà các tộc hương hỏa hạt giống, không nên bị Tề Tĩnh Xuân tà đạo hành vi liên quan tới, chờ một chút, thực sự nhiều lắm.

Một khi Đại Ly hoàng đế hồi lại thần, hoặc là lòng tham không đủ, như vậy hấn vị này chấp chương nửa nước triều chính, bày mưu nghĩ kế ở ngoài ngàn dặm quốc sự, chỉ sợ cũng muốn thật sự bị thu được về tính số.

Chỉ là lúc này đứng tại miếu nhỏ ở trong quốc sự Thôi Sàm, đầy mặt hài lòng thanh thản, phảng phất căn bản cũng không đem Đại Ly hoàng đế mặt rồng tức giận để ở trong mắt.

Thôi Sàm nói một mình nói: "Hơi chờ hơi chờ."

Thôi Sàm nhìn chung quanh bốn phía vách tường, nhớ xuống tất cả danh tự, đang muốn vung tay áo xóa đi tất cả dấu vết, để tránh tương lai bị còn lại người hữu tâm làm văn chương, nhưng ngay tại hấn muốn ra tay trong nháy mắt, Nguyễn Cung xuất hiện tại miếu nhỏ cửa ra vào, nhe răng cười nói: "Hảo tiểu tử, lá gan đủ mập, đây là lần thứ mấy rồi?"

Thôi Sàm cười ha hả nói: "Ta đây không phải còn chưa làm sao?"

Một cái tiếng nói khoan thai xuất hiện tại miếu nhỏ phụ cận, "Các người một mực buông tay buông chân đến đánh, ta phụ trách thu thập cục diện rồi rằm chính là, cam đoan không xuất hiện cùng loại ngao ngư xoay người, dãy núi đoạn tuyệt tình huống, tại các người phân ra thắng bại về sau, cái này ngàn dặm sơn hà nhiều nhất nhiều nhất tổn hại một hai phần

mười. Nguyễn Cung, cùng dinh dính cháo, bị gia hỏa này một mực như thể dây dưa không rõ, ta cảm thấy người còn không bằng cùng hẳn không còn một mảnh đến cái kết thúc, không sợ tặc trộm, liền sợ tặc nhớ thương nha."

Thôi Sàm sắc mặt không thay đổi, cười ha ha nói: "Dương lão đầu, giết người không thấy máu, còn có thể ngồi thu ngư ông đắc lợi, thật sự là hảo thủ cổ tay."

Nguyễn Cung gật đầu một cái, "Ta thấy được."

Thôi Sàm tranh thủ thời gian thở dài nhận lỗi, cười xin khoan dung nói: "Tốt tốt tốt, ta kế tiếp chỉ ở tiểu trấn dạo chơi, được hay không ? Nguyễn Đại Thánh Nhân ? Còn có Dương lão tiền bối ?"

Nguyễn Cung hiển nhiên tại cân nhắc lợi hại.

Thôi Sàm hời hợt nói một câu, "Coi như Dương lão tiền bối có bản lĩnh bảo vệ được tám chín phần mười sơn hà, mà nếu quả ta tập trung tinh thần đập nát Thần Tú Sơn Hoành Sóc Phong đâu ?"

Không chờ Nguyễn Cung nói chuyện, Dương lão đầu tiếng nói vang lên lần nữa, "Nếu đổi lại là ta, thật không thể nhịn."

Nguyễn Cung tức giận nói: "Cút nhanh lên về Nhị Lang ngõ hẻm."

Thôi Sàm gật gù đắc ý, thoải mái nhàn nhã đi ra miếu nhỏ, cùng Nguyễn Cung sát vai mà qua thời điểm, còn làm cái "Thiếu niên tâm tính" mặt quỷ.

Đợi đến Thôi Sàm qua nước suối bờ bên kia, Nguyễn Cung xoay người, thấy lão nhân ngồi tại trong miếu khô héo trên ghế dài vắt lấy thuốc lá sợi.

Lão nhân lần đầu tiên không có châm chọc khiêu khích, ngược lại cười cười, "Thật đúng là quan tâm người khuê nữ a."

Nguyễn Cung thở dài, hiển nhiên bị Thôi Sâm như thế khiêu khích lại chịu đựng không ra tay, rất biết khuất, ngồi tại Dương lão đầu đối diện, dựa vào vách tường, giật giật khóe miệng, "Không nợ thiên không nợ địa, bây giờ liền Tổ sư gia chỗ ấy cũng trả sạch, duy chỉ có thiếu cái kia nha đầu nàng mẫu thân, người đều không có, làm sao còn ? Cũng chỉ có thể đem thua thiệt nàng, đặt ở trên người nữ nhi."

Dương lão đầu cười nói: "Lấy thân phận của người cùng năng lực, tăng thêm người cùng Toánh Âm Trần thị quan hệ, tìm tới vợ người đời này kiếp này, không phải không khả năng đi."

Nguyễn Cung lắc đầu nói: "Nàng ở kiếp trước tư chất lại không được, trước khi chết còn không có bước lên bên trong ngũ cảnh, cho nên dù là chuyển thế trưởng thành, cũng tuyệt không khai khiếu biết được kiếp trước sự tình khả năng, trong mắt của ta, không có những cái kia trí nhớ, chỉ còn lại có một bộ thể xác, vậy liền đã không phải là vợ của ta, tìm tới nàng có ý nghĩa gì ? Chỉ coi nàng sống trong lòng mình là đủ rồi."

Dương lão đầu gật đầu nói: "Người ngược lại là xua đuổi khỏi ý nghĩ, Bình gia thập lâu khó khăn nhất phá, người tại người cùng thế hệ ở trong có thể kể đến sau cư bên trên, không phải không có lý do."

Nguyễn Cung không muốn đối với chuyện này sâu trò chuyện, liền hỏi: "Người cảm thấy người kia có phải hay không đang hư trưởng thành thế ?"

Dương lão đầu cười lắc đầu, "Vậy người liền xem thường người này. Lùm cỏ hảo hán, bỏ được một thân quả cảm đem hoàng đế kéo xuống ngựa, cái này một vị a, ta đoán chừng thuộc về bỏ được một thân róc thịt, cũng dám đem Đạo tổ Phật tổ kéo xuống ngựa. Dương nhiên, ta chỉ là đang nói tâm tính, không nói năng lực."

Nguyễn Cung nửa tin nửa ngờ.

Dương lão đầu dùng thuốc lá sợi cán chỉ chỉ miếu nhỏ cửa ra vào mặt đất, có một đầu bị người đi đường dẫm đến phá lệ răn chắc đường nhỏ, chậm rãi nói: "Gia hỏa này cùng chúng ta không giống nhau lắm, hẳn cảm thấy mình đi một đầu cầu độc mộc, cho nên hẳn một khi cùng người ngõ hẹp gặp nhau, cảm thấy đánh không chết đối phương, liền thật là rất có lỗi với chính mình. Hoặc là sau một bên nếu như có người muốn vượt qua hẳn, cũng là đường chết một đầu. Loại người này, người không thể nói đơn giản hẳn là người tốt hoặc là người xấu."

Nguyễn Cung đột nhiên lại nhảy đến một cái vấn đề khác bên trên, chậm rãi nói: "Trần Bình An cha mẹ tổ bối, bất quá là tiểu trấn đất sinh đất nuôi dân chúng tầm thường, cha của hẳn như thế nào biết được bản mệnh sứ huyền diệu ? Đồng thời khẳng khẳng nếu không tiếc tính mệnh mà đánh vỡ món kia đồ sứ ? Rõ ràng, là có người cố ý nói toạc ra thiên cơ, muốn hẳn làm ra việc này."

Dương lão đầu trầm mặc hồi lâu, phun ra một ngụm thuốc sương mù, rốt cục nói rằng: "Ngay từ đầu ta chỉ cho là là bình thường gia tộc chi tranh, chờ ta ý thức được không thích hợp thời điểm, đã đã quá muộn. Bất quá ta cũng lười dính vào những này ô yên chương khí lực đục với nhau, bất quá là nhàm chán thời điểm, dùng để đi một vòng đầu óc mà thôi. Nghĩ đến đây đều là nhằm vào Tề Tĩnh Xuân cái kia đại cục bên trong, một cái nhìn như nho nhỏ nhàn tay, nhưng là đến cuối cùng mới phát hiện, chiêu này mới thật sự là sát chiêu, dùng cờ vây cao thủ lại nói, xem như một lần thần tiên thủ đi. Nói cho đúng đến, không chỉ là vì đối phó mệnh quá tốt Tề Tĩnh Xuân, mà là nhằm vào Văn Thánh nhất mạch kia văn vận. Chỉ là hiện nay, Tề Tĩnh Xuân khi còn sống trận chiến cuối cùng quá loá mắt, tất cả mọi người quen thuộc đem Tề Tĩnh Xuân sinh tử , giống như là chi kia văn mạch tồn vong, trên thực tế cũng kém không xa."

Lão nhân mắt nhìn sắc mặt nghiêm túc Bình gia Thánh Nhân, nói rằng: "Ta tại người trước thời gian tiến vào Ly Châu động thiên thời điểm, hoài nghi tới người cũng là phía sau màn một thành viên trong đó, hoặc là Phong Tuyết miếu cùng Toánh Âm Trần thị đã đạt thành một vụ giao dịch, người không thể không vì sự môn xuất lực, hoặc là chính người từ 'Thế gian thuần nho' Toánh Âm Trần thị nơi đó, âm thầm đạt được chỗ tốt cực lớn, cho nên ở đây khai sơn lập phái."

Nguyễn Cung thân nhiên cười nói: "Dương lão tiên bối nghĩ phức tạp."

Lão nhân cười nhạo nói: "Nghĩ phức tạp, không phải là liên nhất định là muốn xóa, người sở dĩ bây giờ còn có thể không thẹn với lương tâm, bất quá là các người Bình gia sở trường hóa phức tạp thành đơn giản thôi. Nói không chừng về sau chân tướng lớn trắng tại thiên hạ, người mới hậu tri hậu giác, phát hiện mình bất quá là biến thành quân cờ một trong."

Nguyễn Cung tâm tư vẫn như cũ kiên định, vững như bàn thạch, cười to nói: "Không sao, nếu thật là Toánh Âm Trần thị hoặc là phương nào thế lực, dám đem ta xem như quân cờ tùy ý loay hoay trên bàn cờ, loại kia ta Nguyễn Cung sắp xếp cẩn thận nhà ta khuê nữ đường lui, luôn có một ngày, ta muốn một đường đánh giết đi qua!"

Nguyễn Cung trong lòng cười lạnh, "Nếu thật là như thế, ngược lại là chính hợp ý ta. Một trăm năm, nhiều nhất một trăm năm, ta liền có thể rèn đúc ra thanh kiếm kia. Nơi nào đi không được, người nào giết không được?"

Nguyễn Cung thu hồi suy nghĩ, hiếu kỳ hỏi: "Chẳng lẽ lại cái kia Nê Bình ngô hẻm thiếu niên, thật sự là Tê Tĩnh Xuân hương hỏa người thừa kế?"

Dương lão đầu nhắc lên tẩu thuốc cũ nhẹ nhàng gõ gõ chiếc ghế, từ bên hông túi thay đổi lá cây thuốc lá, tức giận nói: "Có trời mới biết."

Nguyễn Cung biết rõ trước mắt cái này thâm tàng bất lộ lão nhân, tại dài dằng dặc tuế nguyệt bên trong, trong bụng góp nhặt hạ rất rất nhiều bí mật.

Nguyễn Cung cười hỏi nói: "Muốn đi vào tiểu trấn, mỗi người yêu cầu trước giao nộp một cái túi kim tinh đồng tiền, giao cho tiểu trấn người giữ cửa, thế hệ này là cái kia gọi Trịnh Đại Phong nam nhân, ta biết rõ những này giá trị liên thành đồng tiền, cũng không phải rơi vào Đại Ly hoàng đế túi, cho nên là lão tiền bối người rơi túi vì an ? Tiền bối dùng số tiền này làm cái gì ?"

Lão nhân hỏi lại nói: "Ta hỏi người Nguyễn Cung, đến cùng như thế nào rên đúc ra trong suy nghĩ thanh kiếm kia, người sẽ trả lời sao?"

Nguyễn Cung cười mở cười to.

Dương lão đầu lạnh nhạt nói rằng: "Ngôi miếu này ta muốn mang đi."

Nguyễn Cung ngăn người, nhưng rất mau trở lại đáp nói: "Chỉ cần không phải đem đến bên ngoài, ta không có ý kiến."

Lão nhân gật đầu một cái, cười nói: "Xem ở người sáng khoái như vậy phân thượng, ta có thể nói cho người một cái bí mật nhỏ."

Nguyễn Cung gật đầu một cái, ra hiệu chính mình nguyện ý rửa tai lắng nghe.

Lão nhân phun ra một ngụm nồng đậm sương khói, tiêu tán về sau từng tia từng sợi quấn chặt lấy cả tòa miếu nhỏ, kỳ thật trước lúc này, miếu nhỏ đã sớm bao phủ một tầng thật mỏng sương trắng, hiển nhiên lão nhân là vì cẩn thận lý do, lại tăng lên đối với miếu nhỏ che lấp, lão nhân thở dài, chậm rãi mở miệng nói: "Biết rõ Tề Tĩnh Xuân chỗ lợi hại nhất ở nơi nào sao?"

Nguyễn Cung cười nói: "Tự nhiên là tư chất tốt, ngộ tính cao, tu vi kinh khủng. Bằng không trên trời cái kia mấy tôn đại nhân vật, sao lại bỏ được da mặt cùng một chỗ đối phó Tề Tĩnh Xuân ?"

Lão nhân lung lay đầu, "Giả thiết Trần Bình An thật sự là Tề Tĩnh Xuân chọn trúng người, như vậy bên ngoài, chính là có người lấy Trần Bình An xem như một chiêu tuyệt diệu tay, mặt ngoài để đó không dùng ròng rã mười năm, kỳ thật âm thầm cẩn thận kinh doanh, thậm chí trong thời gian này liên ta cũng bị lợi dụng. Diệu liên diệu tại, người kia tại bên ngoài bàn cờ đánh cờ, hành kỳ rời tay, viên kia quân cờ lạc tử sinh cây về sau, người đến cùng không phải cứng nhắc quân cờ, sẽ dần dần chính mình sinh ra khí đến, thế là sẽ càng ngày càng không giống quân cờ, sát chiêu liên càng ngày càng ẩn nấp. Huống chi, cái này mai quân cờ bên cạnh một bên, còn có một cái nhìn như sức lực cực lớn mấu chốt tay quân cờ, chính là cái kia Đại Ly hoàng đế ký thác toàn bộ Tổng thị niềm hy vọng Tổng Tập Tân, hỗ trợ hấp dẫn các lộ ánh mắt, cuối cùng tạo nên dưới đĩa đèn thì tối cục diện thật tốt."

Nguyễn Cung sắc mặt nặng nề, hỏi: "Tề Tĩnh Xuân danh xưng là có hi vọng lập giáo xưng tổ người, mặc dù là có người cố ý dùng cái này nâng giết Tề Tĩnh Xuân, nhưng khẳng định không hoàn toàn là nói bậy nói bạ, sao lại nhìn không ra một điểm chút dấu vết ?"

"Những này quanh co khúc khuỷu, ta cũng là hiện tại mới nghĩ thông suốt, có ý tứ, thật có ý tứ! Người đứng xem còn như vậy, chính đương sự đâu ?" Lão nhân đột nhiên cười to, thậm chí có chút ho khan, vỗ đùi, chặc chặc nói: "Thế nhưng là chính đương sự cũng rất đã sớm nhìn ra, Tề Tĩnh Xuân người đọc sách này, thật sự là tuyệt không trung thực, người biết rõ hẩn trước khi chết làm cái gì không, cố ý chạy đến ta bên kia, ngoại trừ đưa cho Trần Bình An hai phương rất có học vấn Sơn Thủy Ấn sau, cuối cùng Tề Tĩnh Xuân cùng Trần Bình An kết bạn đồng hành một đoạn lộ trình, nói một câu nói, cuối cùng lưu cho Trần Bình An. Nguyễn Cung, người đoán xem nhìn ?"

Nguyễn Cung triệt để bị câu lên hứng thú, bất quá ngoài miệng nói rằng: "Tề Tĩnh Xuân tâm tư, ta nhưng đoán không đến."

Dương lão đầu thở dài nói: "Tề Tĩnh Xuân nói, quân tử có thể lần chi lấy phương."

Nguyễn Cung suy nghĩ một chút, mới đầu có chút xem thường, thế nhưng là sau một lát, sắc mặt biến hóa, đến cuối cùng đúng là song quyền nắm chặt, đầy mặt đỏ lên, lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Mặc cảm, không thể không phục khí."

Lão nhân gật gật đầu, ánh mắt phiêu hốt, "Tầng thứ nhất ý tứ, là để Trần Bình An nói cho ta, hoặc là nói tất cả mọi người, tại quy củ bên trong, như thế nào đối phó hãn Tề Tĩnh Xuân, kỳ thật cũng không đáng kể, thắng bại cũng tốt, sinh tử cũng được, hãn Tề Tĩnh Xuân sớm đã nhìn thấu."

Lão nhân đứng người lên, trầm giọng nói: "Tầng thứ hai ý tứ, nói là cho mười năm, thậm chí là trăm năm về sau Trần Bình An, nói cho hãn biết dù là về sau biết rõ chân tướng, biết mình mới thật sự là hại chết hãn Tề Tĩnh Xuân cái viên kia quân cờ, cũng không cần tự trách, bởi vì hãn Tề Tĩnh Xuân đã sớm biết rõ hết thảy."

Nguyễn Cung đột nhiên đứng dậy, sải bước rời đi, "Đúng là mẹ nó không có tí sức lực nào, đường đường Tề Tĩnh Xuân, bị chết như thế uất ức. Nếu đổi lại là ta, có cái kia tu vi bản sự, đã sớm một cước sập xuyên Đông Bảo Bình Châu, một quyền đánh vỡ hạo nhiên thiên hạ! Biệt khuất biệt khuất, đi uống rượu!"

Lão nhân cười cười, một tay phụ sau đi ra miếu nhỏ, phía sau cái tay kia nhẹ nhàng lắc một cái, miếu nhỏ hư không tiêu thất, bị thu nhập lão nhân trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng nắm chặt.

"Đại Ly quốc sư Thôi Sàm, đã từng Nho giáo Văn Thánh thủ đồ, ta cảm thấy người đạo hạnh, đồng dạng không chỉ như thế, đúng không ? Cái kia ta liền rửa mắt mà đợi."

Cực ít đi ra tiểu trấn Dương lão đầu, tại đi đến cầu đá vòm sau, thân hình càng gù lưng lưng còng, vẻ mặt trang nghiêm, không nói một lời.

Vừa đi vừa về hai chuyến đi qua cầu đá, đều là mây trôi nước chảy, lão nhân đi xuống cầu đá sau, hướng đi tiểu trấn, sắc mặt đau khổ, trong lòng thầm đọc nói: "Khó nói quả nhiên là tận dụng thời cơ, thời không đến lại ? Ngay cả phụng vận mà thành Mã Khổ Huyền, cũng không có nhìn thấy tư cách của người ? Dù là hãn chỉ là trở thành người người trong đồng đạo, không phải chủ nhân, cũng không được ?"

"Người rốt cuộc muốn tìm tới hạng người gì, mới nguyện ý chút một chút đầu ? Không nói trước đó cái kia năm ngàn năm trăm tích tuế nguyệt, chỉ là Ly Châu động thiên tồn tại, liền đã trọn vẹn ba ngàn năm, ba ngàn năm a! Thời gian lâu như vậy ở trong, xuất hiện bao nhiêu ngày sau tại Đông Bảo Bình Châu sắc sở loá mắt anh hùng hào kiệt ? Nếu là có người trợ giúp, bọn hãn sao lại không có khả năng cao hơn mấy tầng lầu ? Mười một mười hai lầu phía trên, dù là chỉ thêm hai tầng lầu, đó là cảnh giới gì ?"

Cầu đá im ắng.

Gầm cầu chỗ treo kiếm sắt, không nhúc nhích tí nào.

Lão nhân nhẹ nhàng thở ra một hơi, tự giễu nói: "Tốt một cái vận chuyển anh hùng không tự do. Thôi thôi, đã như vậy, vậy người liền tự sinh tự diệt a, cũng tiết kiệm ta lo lắng phúc họa tương y, bởi vì người mà hồng chúng ta còn sót lại điểm này hương hỏa. Kể từ đó, cũng là chuyện tốt, đánh cược nhỏ di tình, không cần lo lắng đầy bàn đều thua."

Trần Bình An công không lớn không nhỏ cái gửi, từ tiểu sơn lĩnh trở về, trên đường phát hiện toà kia miếu vậy mà không thấy, thiếu niên mờ mịt tứ phương, xác định chính mình không có nhớ lầm vị trí, toà kia cung cấp người nghỉ ngơi miếu nhỏ, đích đích xác xác tựa như là bị người chuyển giống như hòn đá dọn đi rồi. Chỉ chẳng qua hiện nay Trần Bình An đã chuyển thường ngày ở huyện, quen thuộc liền tốt.

Trần Bình An đi vào thợ rèn cửa hàng, đi trước lộ toà kia chính mình trước đó chất đồng gia sản bùn vàng phòng, cầm lên nên cầm lên, lưu lại nên lưu lại, lúc này mới ra cửa tìm được áo bông màu hồng tiểu cô nương Lý Bảo Bình.

Lý Bảo Bình đứng ở trước mặt hăn, cao cao nâng lên cái đầu nhỏ, vui mừng nhảy nhót.

Tiểu cô nương đã sớm trên người tràn đầy treo loạn thất bát tao theo túi, túi thơm, không xuống bảy tám dạng nhiều, còn đeo một cái nho nhỏ cái sọt, bên trên một bên che kín một cái có thể che gió che mưa mũ rộng vành, vừa vặn dùng để che lấp trong cái sọt đồ vật. Đoán chừng đây đều là tiểu cô nương đề nghị, sau đó Nguyễn Tú hỗ trợ thu thập đi ra.

Áo xanh thiếu nữ Nguyễn Tú đứng tại áo bông màu hồng tiểu cô nương bên cạnh, phá lệ vui mừng.

Trần Bình An nhìn lấy tiểu cô nương, cười hỏi nói: "Mang thức ăn không?"

Lý Bảo Bình gật đầu tranh công nói: "Trong cái sọt một hơn phân nửa đều là Nguyễn tỷ tỷ đưa cho ta ăn đồ vật! Còn lại đều là thư, không nặng. . . Chẳng phải nặng!"

Trần Bình An nói rằng: "Lúc nào lưng mệt mỏi, liền nói với ta một tiếng."

Tiểu cô nương ưỡn ngực, phóng khoáng nói: "Làm sao lại mệt mỏi!"

Nguyễn Tú ôn nhu nói: "Đông Bảo Bình Châu Bắc Bộ hình thế đồ, còn có Đại Ly Đại Tùy riêng phần mình Châu Quận cầu, còn có mấy trường nhỏ hơn địa đồ, đều tại Lý Bảo Bình cái gửi bên trong tốt. Bất quá đợi đến người đi ra Đại Ly biên cảnh về sau, yêu cầu thường thường hỏi đường mới được, cũng may Lý Bảo Bình hiểu được các người Đại Ly tiếng phổ thông cùng toàn bộ Đông Bảo Bình Châu lưu thông phong nhã nói, nên vấn đề không lớn. Lại có là ta thả một chút bạc cùng đồng tiền ở đâu một bên, so với người đưa cho cha ta kim tinh đồng tiền, bọn chúng thật không tính cái gì, cho nên Trần Bình An người ngàn vạn đừng cự tuyệt a."

Trần Bình An hiểu ý cười nói: "Ta lại không ngốc, đưa tiền còn không muốn ?"

Nguyễn Tú có chút tức giận nói: "Người còn không ngốc ? ! Vì không có nửa điểm quan hệ bọn hân. . ."

Chỉ là đã thương người vừa nói ra miệng, thiếu nữ liền hối hận đến rồi tỉnh rồi mù, mà lại rất nhanh liền dừng lại, không còn nói đi xuống.

Bởi vì cách đó không xa, đứng đấy bốn vị không còn đồng hành đi xa học thực mộng đồng.

Một mực đang len lén nháy mắt Trần Bình An thở phào nhẹ nhõm, nhẹ giọng nói: "Ngày hôm qua nói những chuyện kia, liền phiền phức Nguyễn cô nương người."

Nguyễn Tú gật đầu nói: "Yên tâm đi, những cái kia chìa khoá ta sẽ hảo hảo thu lại, năm thì mười họa liền sẽ đi thu thập gian phòng."

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, đối với Lý Bảo Bình nói rằng: "Đi."

Lý Bảo Bình mở thềm nghĩ: "Đi đi!"

Một lớn một nhỏ, ngay cả cái gùi cũng là một lớn một nhỏ.

Tại tất cả mọi người tầm mắt ở trong, hai người càng đi càng xa.

Xuôi Nam Đại Tùy.

Trên đường đi, tiểu cô nương nghĩ linh tinh niệ, nói qua tiểu trấn tin đồn thú vị chuyện lý thú, rốt cục nói đến du học một chuyện, cùng Trần Bình An ông cụ non nói: "Người đọc sách phụ cấp du học, lớn tuổi một chút, đều cần cầm kiếm phòng thân, mà lại cũng có thể hiển lộ rõ ràng chính mình văn võ kiêm toàn."

Trần Bình An vui vẻ, "Đúng a, đó là các người người đọc sách, ta cũng không phải."

Tiểu cô nương ngăn người, lập tức bắt đầu trầm mặc.

Giống như cái này chân tướng để cho nàng rất nản chí ỉu xìu.

Thôi Sàm tại tiểu trấn tửu quán mua một bình tốt nhất rượu trắng, chậm ung dung lắc hương Nhị Lang ngõ hẻm.

Đến tòa kia Viên gia tổ trạch, Thôi Sàm mở khóa thời điểm, động tác dừng lại một chút, cuối cùng vẫn là cười đầy mà ra.

Hắn bước nhanh đi vào, đóng lại cửa sau, đi đến ao nước một bên, nhìn lấy vị kia đứng tại chính đường dưới tấm biển nam tử, hư vô phiêu miểu,

tỏa ra ánh sáng lung linh, Thôi Sàm ngồi tại ao một bên trên ghế, mở ra bầu rượu, ngửi ngửi, lúc này mới quay đầu cười nói: "Dù là chỉ còn lại có một sợi còn sót lại hồn phách, thế nhưng là không mời mà tới, tự tiện xông vào tư trạch, cuối cùng không phải hành vi quân tử a, Tề Tĩnh Xuân, Tề sư đệ, đúng không đúng a ?"

Người kia xoay người, khuôn mặt lơ mờ có thể thấy được, chính là khí độ phong nhã học thực tiên sinh dạy học Tề Tĩnh Xuân, cũng là lấy sức một mình chống lại thiên đạo Sơn Nhai thư viện Sơn chủ.

Tề Tĩnh Xuân mỉm cười nói: "Ngày kia người cùng Thôi Minh Hoàng, bên ngoài là diễn kịch cho Ngô Diên nhìn, nhưng thật ra là cho ta nhìn, có mệt hay không ?"

Thôi Sàm dời cái ghế dựa ngồi xuống, cười tủm tỉm nói: "Ồ? Vậy người xem ra cái gì rồi?"

Tề Tĩnh Xuân đứng tại ao nước mặt phía Bắc, cùng ngồi tại phía Nam Thôi Sàm mặt đối mặt, hỏi: "Người tại sao lại từ luyện khí sĩ mười hai lâu tu vi, rơi xuống cảnh giới, một đường rút xuống thập lâu cảnh giới ?"

Thôi Sàm tựa vào ghế, lung lay hai ngón tay kẹp lấy bầu rượu, "Còn không phải chúng ta vị kia học cứu thiên nhân tiên sinh, ai có thể nghĩ tới người kỳ thật đã sớm mở ra mặt khác, cho nên tiên sinh tượng thần không ngừng hướng xuống, người không những không chịu ảnh hưởng, ngược lại cảnh giới một mực hướng lên kéo lên, ngược lại là ta, mưu phản sư môn lâu như vậy, ngược lại một mực không thể thoát ly lão nhân gia ông ta học phái, vẫn mạch ảnh hưởng. Nhất là làm cho ta tuyệt vọng sự tình, là ta phát hiện đời này đều không hi vọng bằng vào chính mình học vấn, áp đảo hoặc là vượt qua tiên sinh. Làm sao bây giờ ? Ta cũng không thể trơ mắt cho tiên sinh chôn cùng a, vấn đề ở chỗ tiên sinh tượng thần sụp đổ, ảnh hưởng to lớn, không giống như là một khóa cục đá nện ở trong hồ nước, mà là một cái ngọn núi đổ vào hồ nước, bọt nước to lớn, ngoại trừ người loại này đã lên bờ người, cơ hồ không ai lẫn mất rơi, ta

càng là như vậy. Thế là ta liền muốn một cái tiểu pháp tử, Tề sư đệ, người cho rằng là ?"

Tề Tĩnh Xuân gật đầu nói: "Mượn đá ở núi khác công ngọc, phá ta chấp."

Thôi Sàm ánh mắt run lên, ngừng lại lay động bầu rượu động tác.

Tề Tĩnh Xuân thở dài nói: "Tốt nhất kết quả là người học vấn, vượt trên tiên sinh cùng ta Tề Tĩnh Xuân, đạt được thiên địa nhân thần tán đồng, nhưng là rất đáng tiếc người làm không được. Tiếp theo, là người hi vọng tiên sinh chi này văn mạch, đoạn tuyệt tại trên tay của ta, sau đó từ người tiếp nhận lấy đi, dù là không đến được tiên sinh tại văn miếu bên trong vị trí cao, dù sao cũng tốt hơn một cái cái gọi là Đại Ly quốc sư ngàn vạn lần. Cuối cùng, thì là lấy người nào đó vì cái bóng của mình, sau đó chân thân nhập định, làm Phật gia quan tướng, người kia nếu là có thể thủ vững bản tâm, chẳng khác nào người tại một cái nào đó khám bên trên thủ vững ở bản tâm, cuối cùng trở thành người một lần nữa từ thập lâu lên cao tiến vào lâu mười một đại đạo thời cơ."

Tề Tĩnh Xuân lắc lắc đầu nói: "Thôi Sàm, có phải hay không cảm thấy mình cuộc mua bán này, làm sao đều là kiếm bộn không lỗ ? Ta biết, người đã an bài tốt chuẩn bị ở sau, dù là Trần Bình An vẫn như cũ có thể bảo trì tâm cảnh thuần triệt kiên định, người đồng dạng sẽ an bài chuẩn bị ở sau, tỉ như tận khả năng phóng đại những cái kia mộng đồng khuyết điểm, không ngừng hao tổn Trần Bình An tâm cảnh, như lấy đá mài kính, khiến cho mặt kính thô ráp không chịu nổi, cuối cùng phá thành mảnh nhỏ, như vậy Trần Bình An một khi là ta chọn trúng tân hỏa tương truyền độc sách hạt giống, người liền có thể đại công cáo thành, đem tiên sinh cùng ta Tề Tĩnh Xuân văn mạch khí vận, toàn bộ bỏ vào trong túi, xa xa so loại thứ ba thủ đoạn, Phật gia quan tướng cuối cùng thành quả, phải lớn rất nhiều."

Thôi Sàm sắc mặt xám xanh.

Tề Tĩnh Xuân cười nói: "Người nếu như nguyện ý lựa chọn hiện tại buông tay, ta có thể đáp ứng để người đạt thành loại thứ ba kết quả, mặc dù tương đối kém cỏi nhất, nhưng là đối với người Thôi Sàm tới nói, đến cùng là thiên đại hảo sự, nhiều năm như vậy cơ quan tính toán tường tận bẽ lũ xu nịnh, cuối cùng là đạt được ước muốn."

Thôi Sàm đứng người lên, cười lạnh nói: "Tề Tĩnh Xuân, người một cái sắp hồn phi phách tán đồ vật, nửa người nửa quỷ! Cũng xứng nói điều kiện với ta ?"

Tề Tĩnh Xuân sắc mặt như thường, "Cuối cùng cho người một cơ hội."

Thôi Sàm sắc mặt dữ tợn nói: "Người dám phá hỏng tâm cảnh ta ? !"

Tề Tĩnh Xuân vẻ mặt thương cảm, nhẹ giọng nói: "Thôi sư huynh."

Thôi Sàm đột nhiên cầm trong tay bầu rượu nện ở trên mặt đất, bước về phía trước một bước, đưa tay chỉ hướng cách trên mặt đất một tòa ao nước, trên trời một cái giếng trời Tề Tĩnh Xuân, tàn khốc nói: "Ta không tin người Tề Tĩnh Xuân có thể thắng ta!"

Tề Tĩnh Xuân một tay phụ sau, một tay phất tay áo, những cái kia tại Thôi Sàm chân một bên chảy xuôi rượu nước trượt vào ao nước, bày biện ra một đạo gợn sóng từng trận huyền diệu màn nước.

Cùng lúc trước Thôi Sàm không có sai biệt.

Không hổ là năm đó đồng môn sư huynh đệ.

Giơ tay nhắc chân, đều là người đọc sách phong lưu thoải mái.

Màn nước bên trong, là công cái gửi thiếu niên cùng tiểu cô nương.

Áo bông màu hồng tiểu cô nương nghiêng thân bước đi, chính tại ngẩng đầu lên cùng thiếu niên hỏi cái này hỏi cái kia, hỏi lung tung này kia.

Giày cỏ thiếu niên cười kiên nhẫn trả lời tiểu cô nương từng cái thiên mã hành không kỳ quái vấn đề, nếu như gặp phải không hiểu nan đề, thiếu niên liền sẽ nói không biết rõ.

Thiếu niên không cảm thấy mất mặt, tiểu cô nương cũng không thấy đến không thú vị.

Tề Tĩnh Xuân hỏi: "Thôi Sàm, còn không có hiểu chưa ?"

Thôi Sàm gắt gao tiếp cận bộ kia hình ảnh, sắc mặt tái nhợt, bờ môi run rẩy, thì thào nói: "Điều đó không có khả năng!"

Cuối cùng hắn nâng đầu lên, ấn đường có nốt ruồi thiếu niên quốc sư, tấm kia thanh tú khuôn mặt vắn vẹo đến dữ tợn trình độ đáng sợ, "Tề Tĩnh Xuân, người vậy mà tuyển một cái nữ nhân làm vì mình duy nhất đích truyền đệ tử ? !"

Tề Tĩnh Xuân nhìn về phía tấm kia vốn là xa lạ thiếu niên khuôn mặt, cười hỏi lại nói: "Có gì không thể ? !"

Thôi Sàm hít thở sâu một hơi, khóe miệng nhếch lên, "Thế nhưng là thiếu niên tâm tính không thay đổi, cùng lắm thì ta triệt hồi tất cả chuẩn bị ở sau, tương phản còn trên đường đi giúp hắn tìm Ma Dao thạch, ta cũng như thế có thể thắng! Chỉ là thắng được ít một chút mà thôi. Làm sao, Tề Tĩnh Xuân, khó nói người vì ngăn ta đại đạo, còn muốn phản quay đầu lại hại cái kia Trần Bình An ?"

Thôi Sàm sắc mặt điên cuồng, cực kỳ đắc ý, "Ha ha, ta cùng cái kia Nê Bình ngô hẻm thiếu niên, thế nhưng là vinh nhục cùng hưởng, ưu tư tương quan quan hệ, Tề Tĩnh Xuân, người làm sao cùng ta đấu ? !"

Tề Tĩnh Xuân bình thản nói: "Ta khuyên người bây giờ liền chặt đứt phần này liên luy, hiện tại thu tay lại còn kịp, nhiều nhất từ thập lâu ngã xuống lâu sáu, coi như lưu tại trung ngũ cảnh ở trong."

Thôi Sàm sắc mặt âm trầm nói: "Tề Tĩnh Xuân, người bị điên đi?"

Tề Tĩnh Xuân liếc mắt Thôi Sàm, thở dài, duỗi ra khép lại hai ngón, nhẹ nhàng nhoáng một cái.

Trong tấm hình giày cỏ thiếu niên cùng áo bông màu hồng tiểu cô nương không có chút nào phát giác, nhưng là Thôi Sàm trơ mắt nhìn lấy thiếu niên trên đầu, đột nhiên thêm ra một chi bích ngọc cây trâm, lặng yên dừng ở búi tóc ở trong.

Thôi Sàm đầy mặt ngốc trệ, chấn kinh cùng sợ hãi, duỗi ra tay, run run rẩy rẩy chỉ hướng Tề Tĩnh Xuân, "Đủ tĩnh. . ."

Hắn thậm chí chết sống đều nói không ra cái cuối cùng xuân chữ.

Trong một chớp mắt.

Đạo tâm thất thủ gần như sụp đổ Thôi Sàm thất khiếu chảy máu.

Ngã ngời về trên ghế, thôi cấp tốc trước người hai tay kết Bảo Bình Ấn, khàn khàn nói: "An hồn định phách!"

Tề Tĩnh Xuân nâng đầu lên, nhìn về phía sân vườn, không có nhìn lấy thăm không nỡ nhìn Thôi Sàm, nói rằng: "Ăn phải cái lỗ vốn phải nhớ bền vững, một giáp bên trong, người nếu là còn dám lén lút bên dưới ngáng chân, ta tự có biện pháp để người từ luyện khí sĩ thứ năm lâu rơi xuống thành phạm phu tục tử. Đương nhiên, lấy người đụng vào nam tường liền nhất định phải đem nó đánh vỡ tính tình, khẳng định là không tin, không có quan hệ, tin hay không dù sao từ người. Sớm nhất một lần, ta muốn người đừng đối với tiên sinh mất đi lòng tin, người không tin,

kết quả ngã cảnh, ta đến Ly Châu động thiên trước đó, muốn người đừng đối với Sơn Nhai thư viện xuất thủ, người vẫn là không tin. Cho nên lần này, vẫn là từ người."

Tề Tĩnh Xuân rời đi Nhị Lang ngõ hẻm Viên gia tổ trạch, một lần cuối cùng hành tẩu ở nhân gian, đi trước học thực, lại đi cầu đá vòm, lại đi sư đệ Mã Chiêm năm mộ, cuối cùng Tề Tĩnh Xuân còn đi một chuyến trên trời.

Cuối cùng của cuối cùng.

Tề Tĩnh Xuân trở lại trên mặt đất, lặng yên đi tại giày cỏ thiếu niên cùng áo bông màu hồng tiểu cô nương bên cạnh, cùng bọn hắc sủng vai tiến lên.

Chỉ là bọn hắc không biết rõ mà thôi.

Ba người mỗi đi ra một bước, vị này Tề tiên sinh bóng người liền tiêu tán một điểm.

Hắc rốt cục dừng lại bước chân, nhìn qua hai đứa bé xuôi Nam bóng lưng, vị này người đọc sách có lo lắng, có tiếc nuối, có không bỏ, có vui mừng, có kiêu ngạo.

Hắc nhẹ nhàng phất tay, im ắng cáo biệt.

Cứ như vậy.

Rất tốt.

"A ? Người làm sao trên đầu tạm biệt một cây trâm ngọc ? !"

"A? Ta không biết rõ a."

"Chuyện xảy ra khi nào ? Trần Bình An! Người nhưng thật ra là kẻ có tiền, đúng không đúng?"

"Thật không phải. Ít nhất hiện tại đã không phải, ta có tiền quang cảnh, cứ như vậy mấy ngày."

"Tốt a. Vậy người trong cái sọt lộ ra một đoạn kiếm gỗ, lại là chuyện ra sao ?"

"Ta cũng không biết rõ a."

"Trần Bình An! Người còn như vậy, ta hôm nay liền thật sự không thích người!"

"Ta là thật không biết rõ. . ."

"Được rồi được rồi, sáng mai lại không thích người tốt."

". . ."

Núi xanh xanh biếc thủy sơn thiếu niên lang, bên cạnh đi theo tiểu cô nương.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Người trong đồng đạo

Nhị Lang ngô hém Viên gia tổ trạch, Thôi Sàm toàn thân đầm máu ngồi trên ghế, hai tay kết Bảo Bình Ấn, gian nan bảo vệ bộ này túi da không đến mức sụp đổ, cái này không chỉ là bởi vì bộ này túi da rất khó tìm kiếm mà được, càng ở chỗ thân thể này tựa như một tòa lồng giam, khóa lại hồn phách của hắn, trong thời gian ngắn, đừng nói giống trước đó như vậy Đại Ly kinh thành cùng Long Tuyền Sơn sông ở giữa, thần hồn đi xa, một khi thân thể hủy đi, hắn liền triệt để trở thành hồn phách tách rời, không trọn vẹn người, thật sự liền muốn cả một đời biến thành bên trong ngũ cảnh hạng chót vưng bùn tôm cá, trước kia nơm nớp lo sợ phủ phục tại lòng bàn chân hắn bên dưới những cái kia sài lang hổ báo, bây giờ muốn giết hắn đã là dễ như trở bàn tay.

Mặc dù thể xác tinh thần đều là thụ trọng thương, nhưng là Thôi Sàm phun ra một ngụm huyết thủy sau, vẫn là vịn ghế dựa nắm tay, tay chân run rẩy mà đứng người lên, hắn lòng dạ biết rõ, càng là như thế, một hơi càng là rơi không được, Thôi Sàm nâng đầu lên nhìn về phía sân vườn, nơi đó đã từng có Binh gia Thánh Nhân Nguyễn Cung tiếng nói hạ xuống, chỉ là lúc này hắn đã liền cùng Nguyễn Cung khe khẽ nói nhỏ thuật pháp thần thông, cũng đã mất đi.

Thôi Sàm khàn khàn nói: "Đi ra."

Một vị tướng mạo tinh xảo hoàn mỹ thiếu niên từ lệch phòng mở cửa đi ra, sợ xanh mặt lại, đi đến Thôi Sàm trước người, không biết làm sao.

Thôi Sàm tín nhiệm ẩn núp tại trên tiểu trấn dưới trướng gián điệp tử sĩ, nhưng chỉ là tin tưởng bọn họ đối với mình vị này Đại Ly quốc sư trung thành tuyệt đối, nhưng là Thôi Sàm đối với thực lực của bọn hắn không

có chút nào yên tâm, căn bản không hy vọng xa vời bọn hắc có thể bình yên hộ tống chính mình trở về kinh thành, nói không chừng tiểu trấn còn chưa đi ra, Tống Trường Kính hoặc là nữ tử kia xếp vào tại bốn họ thập tộc nào đó khóa quân cờ, liền sẽ tùy thời mà động.

Cho nên Thôi Sàm đối với thiếu niên hạ lệnh nói: "Đi thợ rèn cửa hàng tìm tới Nguyễn sư, mời hắc tới nơi này một chuyến, liền trực tiếp nói ta Thôi Sàm muốn cầu cạnh hắc, nguyện ý cùng hắc làm một vụ làm ăn lớn, là có liên quan Thần Tú Sơn sắc phong Sơn Thần một chuyện, đừng quên, là mời. Nguyễn Cung nếu như không chịu đến, người về sau cũng không cần trở lại nhà này tòa nhà, trong cơ thể người tạm thời bị ta thu nạp sắp đặt lên điểm này âm hồn, chịu không được mấy ngày dương khí cương phong cọ rửa."

Thiếu niên sắc mặt tuyết trắng, dùng sức gật đầu.

Thôi Sàm chán nản ngồi trở lại cái ghế, căn dặn nói: "Sau khi ra cửa, về mặt tự nhiên một điểm, đừng một mặt chết cha mẹ ỉu xìu dạng, nếu không ngớ ngẩn cũng biết rõ ta xảy ra vấn đề."

Thiếu niên rụt rè gật đầu, bước nhanh rời đi.

Nhưng là Thôi Sàm vừa mới nhắm lại con mắt, thật sự là buồn cười, luân lạc tới họa địa vi lao hoàn cảnh, khóa cứng hồn phách ra miệng, hiện tại chính mình lại còn muốn giúp đỡ may may vá vá, làm toà này lồng giam may vá tượng.

Một hồi tiếng bước chân quen thuộc vang lên, Thôi Sàm đột nhiên mở mắt, đang muốn lớn tiếng quát lớn cái này làm việc bất lợi khô lỏi.

Chẳng qua là khi nhìn thấy đồ sứ thiếu niên bên cạnh khách không mời mà đến sau, Thôi Sàm lập tức thay đổi một bộ gương mặt, đối với thiếu niên cười nói: "Đi cho Dương lão tiên bối chuyển cái ghế, lại bưng chén trà nước đến."

Lão nhân quát lấy thuốc lá sợi, một tay phụ sau, nhìn quanh bốn phía, không nhìn tới hạ tràng thì thầm thiếu niên quốc sư, cười ha hả nói: "Nơi này cấm chế là người Thôi Sàm tự tay bố trí, bây giờ ta tương đương có người phá cửa mà vào, chủ nhân lại còn tại nằm ngáy o o. Quốc sư đại nhân, có phải hay không gặp được phiền toái gì ? Yêu cầu ta phụ một tay sao?"

Thôi Sàm sắc mặt như thường, lắc đầu nói: "Không cần."

Lão nhân ngồi tại thiếu niên chuyển đến trên ghế, hẳn tại phía Đông, Thôi Sàm thì ngồi đang ngồi Nam Triều bắc, chính đối Viên gia đại đường tấm biển. Lão nhân mắt nhìn về mặt câu nệ lại hiểu kỳ thiếu niên, cảm khái nói: "Đối với thần hồn một chuyện, người tạo nghệ thực là không tồi."

Thôi Sàm hỏi: "Hiện tại chúng ta nói chuyện, Nguyễn Cung có nghe hay không đạt được ?"

Dương lão đầu cười nói: "Nguyễn Cung cái gì tính nết, ăn no rồi việc lấy mới đến nhìn trộm người động tĩnh, nếu như không phải người lại nhiều lần khiêu khích, người cho rằng hẳn nguyện ý đáp ứng người ?"

Thôi Sàm trầm giọng nói: "Cẩn thận chạy được vạn năm thuyền!"

Câu nói này, là Thôi Sàm lần thứ hai đối với vị này Dương lão tiên bối nói ra miệng, lần đầu tiên là tại lão sử núi.

Lão nhân quát lấy thuốc lá sợi, "Có đạo lý."

Thôi Sàm chậm đợi một lát sau, "Có thể ?"

Lão nhân nhẹ nhàng gật đầu, "Thôi quốc sư nói thoải mái là được."

Thôi Sàm lấy tay lưng lau rơi khóe miệng rỉ ra máu tươi, hỏi: "Ta nên xưng hô Đại tiên sinh vì Thanh Đồng Thiên Quân ? Vẫn là danh khí càng lớn cái kia. . ."

Lão nhân mặt không biểu tình mà cắt ngang Thôi Sàm lời nói nói, "Đủ rồi."

Thôi Sàm quả thật không có tiếp tục nói hết, thốn thức cảm khái nói: "Thực không dám giấu giếm, trận kia chiến sự, vẫn bồi tâm thần hướng chi."

Thôi Sàm không hiểu thấu cười ra tiếng, "Không hận không thấy chư thần quân, duy hận thần quân không thấy ta. Đây là ta trước đây sinh môn hạ cầu học thời điểm, lần thứ nhất tiếp xúc đến nội tình sau từ đáy lòng cảm khái, lúc đó tiên sinh liền phê bình ta không biết trời cao đất rộng, ăn nói lung tung. Bây giờ nghĩ đến, tiên sinh là đúng, ta là sai."

Lão nhân khoát khoát tay nói: "Các người trong sư môn sư đồ bất hoà cũng tốt, sư huynh đệ thủ túc tương tàn cũng được, ta nhưng không có hứng thú."

Thôi Sàm giễu cợt nói: "Cái kia người tới nơi này, chỉ là nhìn chuyện cười của ta sao?"

Dương lão đầu hỏi: "Ta có chút hiếu kỳ, Đại Ly Phiên Vương Tống Trường Kính, một cái chí tại võ đạo mười một cảnh võ nhân, người vì sao cùng hãn như thế thủy hỏa bất dung ?"

Thôi Sàm lắc đầu nói: "Không phải ta cùng Tống Trường Kính muốn liêu cái người chết ta vong, mà là chúng ta Đại Ly có cái lợi hại nường môn, dung không được hãn, lúc trước đánh vỡ Trần Bình An bản mệnh sứ, chính là nàng tự mình tại phía sau màn bày kế thủ bút, không có ham phú quý Hạnh Hoa ngô hẻm Mã gia nguyện ý xuất thủ, cũng có Lưu gia Tống gia loại hình. Vì cái gì chính là để con của nàng lại càng dễ bắt lấy

cơ duyên, đương nhiên, ta cũng không phủ nhận, về sau ta dùng Trần Bình An đến nhằm vào Tề Tĩnh Xuân, là thuận thế mà làm. Đích thật là ta Thôi Sàm đời này lác đác không có mấy thần lai chi bút một trong, Tề Tĩnh Xuân cờ cao một nước, ta nhận thua, nhưng ta y nguyên không cảm thấy chiêu này cờ còn kém."

Dương lão đầu phun sương khói, híp mắt nói: "Bản mệnh sứ vừa võ, cái kia Nê Bình ngô hẻm thiếu niên tựa như một chiếc ánh nến, càng chú mục, tự nhiên mà vậy liền dễ dàng tạo ra được thiêu thân lao đầu vào lửa tình huống, người nói nữ tử kia đoán không lầm, nếu không có như thế, đầu kia Chân Long còn sót lại thần ý tinh khí ngưng tụ mà thành thiếu nữ, ngay từ đầu là bằng vào bản năng chạy Trần Bình An đi, nhưng là đợi nàng chạy ra chiếc kia Tỏa Long tỉnh, đến Nê Bình ngô hẻm, lung lay đi đến hai nhà sân nhỏ cửa ra vào, nàng mới phát giác được nguyên lai Tổng Tập Tân trong phòng, có nồng đậm long khí, cái này đối với nàng mà nói quả thực chính là dưới gầm trời vị ngon nhất đồ ăn, cho nên liều mạng cũng muốn đi gõ hắt cửa sân, chỉ tiếc lực chỗ chưa đến, té ngã tại Trần Bình An cửa phòng miệng trong đông tuyết. Về sau, đơn giản là Trần Bình An cứu nàng, nhưng nàng sau khi tỉnh lại, đương nhiên không nguyện ý cùng như thế cái nhục nhằn phạm thai người bình thường ký kết kế ước, dù sao đó chẳng khác nào tự sát, tục nhân ngăn ngại cả đời, đối với nàng dài đằng dặc sinh mệnh mà nói, thực sự không đáng giá nhắc tới, chỉ thu hoạch được một lát tự do, nàng đương nhiên không nguyện ý. Thế là nàng liền tự xưng là Tổng Tập Tân nhà mới đến tỷ nữ, Trần Bình An liền đàn độn đem phần này Ly Châu động thiên lớn nhất Đại Đạo cơ duyên, hai tay dâng tặng đi ra. Như đã nói qua, khi đó Trần Bình An, như là đại tộc chi nghịch tử, nước lớn chi nghịch thần, đúng là bị Thiên Đạo vô hình áp chế, lưu không được bất luận cái gì phúc duyên."

Lão nhân nói đến đây, lung lay đầu, "Thấy được, sờ không được, bắt không được."

Thôi Sàm yên tĩnh nghe xong lão nhân giảng thuật sau, trở lại chính đề,

"Ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng tin tưởng đệ đệ Tổng Trường Kính, cho tới bây giờ đối với long ý không có hứng thú. Chỉ tiếc, có một lần, bệ hạ hướng ta thỉnh giáo cờ vây, nữ tử kia cũng ở bên quan chiến, cho bệ hạ chi chiêu, để tránh ván cờ sớm kết thúc."

"Bệ hạ đột nhiên hỏi ta, hãn cái này công không thể phong sa trường Phiên Vương, sẽ có hay không có một ngày đột nhiên mang binh thẳng hướng Đại Ly kinh thành, dùng đao trong tay tử hủi hãn muốn cái ghế kia."

"Ta đương nhiên thành thật trả lời, nói Vương gia không sẽ làm như vậy. Thế nhưng là đâu, nếu quả như thật có một ngày, Vương gia dưới trướng cái kia một đám lớn chiến công chói lọi Đại tướng võ nhân, nổi lên muốn làm đỡ long chi thần ý nghĩ, đến lúc đó Vương gia lại đã đến đệ thập cảnh, thậm chí là truyền thuyết ở mười một cảnh, cảm thấy nhân sinh rất vô vị, tăng thêm bên cạnh tất cả mọi người tại mê hoặc giết dây, không bằng mặc một chút long bào ngồi một chút long ý cũng có thể nha, tránh khỏi rét lạnh chúng tướng sĩ trái tim."

"Ta câu nói này sau khi nói xong, vị kia Đại Ly hoàng đế liền nở nụ cười. Cuối cùng hoàng đế bệ hạ quay đầu hỏi bên người nữ tử, 'Người cảm thấy thế nào?' nữ tử kia liền nói cho nàng, 'Hoàng đế bệ hạ đã tâm không đủ lớn, nửa toà Đông Bảo Bình Châu liền có thể nhét đầy cái bao tử, Tổng Trường Kính không giống nhau, hãn tương lai võ đạo thành tựu càng cao, liền sẽ càng nghĩ lấy thường đi chỗ cao.' nghe xong nữ tử lời nói này sau, bệ hạ liền cười nói hai chúng ta đều là lời nói vô căn cứ, tru tâm chi nói, hủi ta Đại Ly trụ cột, hãn là mang xuống chặt đầu, bất quá hôm nay lương thần cát nhật, nghi đánh cờ không nên Thủ Nhận, tạm thời lưu lại hai người các người khóa trên cổ đầu người."

Dương lão đầu cười nói: "Tổng Trường Kính dụng phải các người hai cái này đối thủ, cũng thật sự là số đen tám kiếp, một nữ tử thổi cái gối gió, một cái tâm phúc giội bắn nước."

Thôi Sàm gọn gàng dứt khoát hỏi: "Người tìm ta, đến cùng cầu cái gì ?"

Dương lão đầu nói cái không đầu không đuôi kỳ quái lời nói, "Chúng ta tin tưởng đem bề ngoài có loại, phú quý có cây, chết sống có số. Các người không tin."

Dính đến chuyện này, Thôi Sàm không hề nhượng bộ chút nào, hoàn toàn không có sinh tử thao chi tại tay người khác khiếp nhược, cười lạnh nói: "Mặc dù ta không có cảm thấy hiện tại cái này phát tốt hơn chỗ nào, nhưng ta càng không cảm thấy các người chính là thứ tốt gì."

Dương lão đầu nhìn về phía Thôi Sàm, "Nói đi, Tề Tĩnh Xuân đến cùng chọn trúng Trần Bình An làm cái gì ?"

Thôi Sàm cười tủm tỉm nói: "Người đoán ?"

Rõ ràng, Thôi Sàm tuyệt sẽ không nói ra đáp án.

Bởi vì cái này dính đến đạo tâm của hắn một chuyện.

Dương lão đầu hỏi: "Người thật sự cho rằng ta sẽ không giết người ?"

Thôi Sàm gật đầu nói: "Người không dám. Coi như chính ta nuôi một con chó, lúc này vì phú quý tiền đồ, khả năng cũng dám giết ta, nhưng là duy chỉ có người không dám."

Dương lão đầu cười nói: "Người này a thông minh, làm sao lại bại bởi Tề Tĩnh Xuân ?"

Thôi Sàm co quắp tựa lưng vào ghế ngồi, tự giễu nói: "Tề Tĩnh Xuân có câu nói, có thể trả lời vấn đề của người. 'Thế gian sự tình, chỉ có tấm lòng son, không thể thăm dò.' "

Dương lão đầu lắc đầu nói: "Xem đi, cái này là các người không tin số

mệnh hậu quả, không hiểu thấu, hư vô phiêu miểu, vân che sương mù quán, không rõ không chân."

Thôi Sàm cười ha ha, "Thế nào, tiền bối nếu muốn ta đi các người đầu kia nói ?"

Dương lão đầu hỏi lại nói: "Không nghĩ gương vỡ lại lành, quay về đình phong ? Huống chi người tôn sùng công lao sự nghiệp hai chữ, nó tinh tú cùng chúng ta không phải không có chỗ giống nhau."

Thôi Sàm duỗi ra một ngón tay, run rẩy chỉ hướng Dương lão đầu, kém chút cười ra nước mắt, trắng trợn mỉa mai nói: "Ta Thôi Sàm tuy nói không so được nhà ta vị tiên sinh kia, không sánh bằng Tề Tĩnh Xuân, nhưng muốn nói vì cái gọi là một bộ bất hủ kim thân, kết quả cho người làm một đầu trong nhà hộ viện chó săn, bị những cái kia nguyên bản ta coi không ở nổi gia hỏa, hô chi tắc đến, vung chi liền đi, là ta điên rồi, vẫn là người điên rồi ? Lão tiền bối, không phải ta nói người, người có phải hay không cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng ? Vẫn là cùng ta đồng dạng hoàn cảnh, đột gặp biến cố, hỏng cái nào đó chủ mưu lâu dài mưu đồ ?"

Dương lão đầu hơi hột nói một câu nói, "Người cảm thấy ai có thể đối với ta đến kêu đi hét ?"

Thôi Sàm bỗng nhiên nheo lại mắt, sắc mặt trang nghiêm, giữ im lặng.

Dương lão đầu ngồi xếp bằng, nhìn qua chiếc kia sân vườn, vẻ mặt an tường.

Thế nhân đều là nói nâng đầu ba thước có thần rõ ràng.

Kỳ thật sớm mất a.

Thôi Sàm hít thở sâu một hơi, "Khuyên người một câu, nếu như trên

người thiếu niên kia có từng giở trò, sớm làm gãy mất đi."

Dương lão đầu lắc đầu, chậm rãi nói: "Không có."

Thôi Sàm cười nói: "Đoán chừng Tề Tĩnh Xuân trước khi chết cũng thanh lý xong tất cả đầu đuôi, tăng thêm người ta cũng coi như sạch sẽ, cái kia chính là ngoại trừ Đại Ly kinh thành cái kia nương môn, khả năng sẽ còn lòng mang ý đồ xấu, Trần Bình An liền không có cái gì 'Cao cao tại thượng' nỗi lo về sau."

Dương lão đầu đột nhiên nói rằng: "Đã không làm được người trong đồng đạo, không sao, chúng ta có thể làm một bút công bằng mua bán."

Thôi Sàm hỏi cũng không hỏi, không chút do dự nói: "Ta đáp ứng."

—— ———

Đầu tiên là đi năm dặm đường, Trần Bình An liền để áo bông màu hồng tiểu cô nương nghỉ ngơi một hồi, về sau là bốn dặm mà, sau đó là ba dặm đường liền ngừng lại nghỉ ngơi, hai người ngồi tại bên khe suối bóng loáng trên tảng đá, hai người xuôi Nam tạm thời yêu cầu đường vòng, bởi vì trên đại thể dọc theo dòng suối hướng đi, nếu không đường núi khó đi, Lý Bảo Bình sẽ hoàn toàn theo không kịp. Tiểu cô nương mặc dù thể lực xuất chúng, viễn siêu người đồng lứa, nhưng đến ngọn nguồn là cái 8, 9 tuổi hài tử, nội tình đánh cho cho dù tốt thân thể xương, cuối cùng không so được trưởng thành, Trần Bình An quyết không thể lấy lực chân của mình mang theo tiểu cô nương đi.

Lý Bảo Bình đầy đầu mồ hôi ngồi ở chỗ đó, nhìn thấy Trần Bình An đột nhiên cởi xuống giày cỏ, cuốn lên ống quần liền xuống nước đi, ước chừng là nước suối mặt nước chiều rộng rất nhiều duyên cớ, nước suối cao không quá đầu gối, có thể nhìn thấy rất nhiều màu xanh cá con bốn phía trườn, linh hoạt dị thường, phần lớn là bàn tay dài ngắn.

Lý Bảo Bình từ nhân sinh lần thứ nhất đi vào dòng suối nhỏ, liền mơ ước chính mình có một ngày có thể bắt được cá, thế nhưng là cá bơi so với con cua hoặc là Thanh Hà, muốn giao hoạt quá nhiều, Lý Bảo Bình căn bản là lấy nó nhóm không có cách, trước kia cũng từng học theo, vụng trộm chặt cây một căn thanh trúc làm cần câu, nhưng đồng dạng là cần câu, lưỡi câu dây câu cùng con giun, nàng liền cho tới bây giờ câu không ở nổi trong suối cá, tiểu cô nương thường thường trốn ở bờ sông bóng cây bên dưới, mặc dù nàng có thể ngồi xõm câu cá chịu một cái buổi chiều, lại không có nửa điểm thu hoạch, người khác đều dùng mấy cây cỏ đuôi chó xuyên đầy cá, hoặc là cái sọt cá nhỏ chọt thành quả, từng cái vui mừng hoan hỉ vui về nhà để cha mẹ, duy chỉ có tiểu cô nương vẫn là không thu hoạch được một hạt nào.

Cho nên tại tiểu cô nương trong suy nghĩ, lên núi xuống nước, đốt than hái được, câu cá bắt rắn, giống như không gì làm không được Trần Bình An, kỳ thật hình tượng cực kỳ cao lớn. Những bí mật này, nàng chỉ cùng Thạch Xuân Gia nói qua.

Tiểu cô nương lúc này nhìn thấy Trần Bình An đầu tiên là tìm một chỗ gần bờ địa phương, giống như cá bơi nhiều tụ tập trốn ở bên này tảng đá xanh phía dưới, sau đó hẩn bắt đầu ở hơi thượng du địa phương kiến tạo lấp kín "Đê đập", không sai biệt lắm cùng Lý Bảo Bình vóc dáng dài như vậy, toàn bộ dùng nước suối bên trong phụ cận lớn nhỏ tảng đá đắp lên mà thành, y nguyên sẽ có nước chảy xuyên qua cục đá khe hở hướng hạ lưu trôi, Trần Bình An không vội ở dùng đá vụn cùng hạt cát ngăn chặn khe hở, mà là lại dựng ra quét ngang dựng lên hai đầu đê đập, cuối cùng tựa như là tạo ra một tòa ao nước nhỏ.

Lý Bảo Bình đi vào hồ nước phụ cận trên bờ ngồi xõm, trừng lớn con mắt, nhìn lấy Trần Bình An bắt đầu khe hở bù đắp, động tác nhanh chóng, tràn ngập mỹ cảm. Lý Bảo Bình đồng thời cũng phát hiện Trần Bình An cúi đầu làm việc thời điểm, sắc mặt bình tĩnh, thần sắc chuyên chú, tâm thần đắm chìm trong đó, tâm vô bàng vụ.

Tựa như tiểu cô nương tại Hương Thục cầu học, lần thứ nhất nhìn thấy Tề tiên sinh nâng bút viết chữ, trong lòng thì có loại không nói rõ được cũng không tả rõ được cảm giác thoải mái cảm giác.

Theo phía trên đầu kia đê đập gần như nghiêm mật không có khe hở, không nước tiến vào, mặt bên đê đập cũng giống như vậy, hạ du cái kia đạo đê đập chỉ là dùng để phòng ngừa cá bơi chạy trốn, cho nên cũng chưa dùng tới từng năm từng năm nước suối hạt cát đến che lấp môn hộ, cho nên toà này "Nuôi cá hồ nước" mực nước dần dần hạ xuống.

Lý Bảo Bình tấm kia khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hạnh phúc thần thái, hai tay nắm chặt năm đấm, nghĩ linh tinh niệm, so ngồi tại tảng đá nghỉ ngơi một hồi Trần Bình An còn muốn khẩn trương.

Trần Bình An bắt đầu đi vào hồ nước, dùng hai tay hướng bên ngoài nuôi nước.

Lý Bảo Bình chắc chắn nói: "Trần Bình An, người này gọi chỉ thấy lợi trước mắt, a không đúng, đây là nghĩa xấu, hẳn là rút củi dưới đáy nồi!"

Trần Bình An cười thuận miệng hỏi: "Trước kia tổng gặp người tại bên suối đợi câu cá, lớn nhất câu qua nhiều dài cá ?"

Lý Bảo Bình thở dài, "Con cá quá thông minh, ta cũng chỉ có thể dùng một căn cỏ đuôi chó đem con cua từ trong ổ lừa gạt đi ra, câu cá thật là khó."

Trần Bình An buồn cười nói: "Cần câu có phải hay không là người tự mình làm ?"

Lý Bảo Bình dùng sức gạt đầu nói: "Đúng a, nhà ta hậu viện nơi hẻo lánh có một mảnh Tử Trúc Lâm, nghe nói là gia gia của ta gia gia trồng xuống, cha ta bọn hắn nghiêm phòng tử thủ cực kì, ta mới mở miệng nói muốn làm cần câu liền bị cự tuyệt, ta thật vất vả mới lén lút cắt một căn,

dùng cái kéo từng chút từng chút mãi, mệt chết ta."

Hồ nước nước càng ngày càng đục ngầu, đã có cá bắt đầu chạy trốn, bắn tung tóe ra bọt nước, Trần Bình An đối với cái này tập mãi thành thói quen, ngẩng đầu cười nói: "Cây kia cây trúc vốn là không tính quá nhỏ, người còn đi đầu đi đuôi rồi?"

Lý Bảo Bình mờ mịt nói: "Đúng a. Ta sợ cần câu quá nhỏ, cần lên đến cá quá lớn, lập tức gãy mất làm sao bây giờ. Lại đi Tử Trúc Lâm tìm cần câu, coi như cha ta không đánh ta, chính ta cũng không muốn lấy thêm cái kéo đối phó những trúc kia."

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Nào có dùng gậy trúc tử câu cá người ? Chúng ta đầu này trong suốt cá kỳ thật cũng không lớn, cần câu một thô, người liền cần bản cảm giác không thấy nó đến cùng là mắc câu rồi, vẫn là tại cò mồi câu, bọn chúng mấy lần trước hạ miệng, là chắc chắn sẽ không cần lưỡi câu, cá cũng không cắn, người nếu là quá sớm vung lên cần câu, khẳng định câu không đến. Câu cá phải làm cho tốt phẩm chất vừa phải cần câu, còn phân mùa thời điểm cùng trời trong hoặc trời mưa, người vẫn phải tìm cá ổ cùng nuôi cá ổ, lưỡi câu cùng mồi câu đều có chú trọng."

Áo bông màu hồng tiểu cô nương nghe thiên thư đồng dạng, há to mồm. Nàng có chút thẹn thùng, kỳ thật còn có một chuyện nàng không cùng Trần Bình An nói, treo ở gậy trúc tử bên trên cây kia dây câu phần đuôi cái kia lưỡi câu, là nàng dùng trong nhà tú hoa châm uốn cong vặn vẹo mà thành, có thể là hơi hơi lớn một chút, những cái kia cá muốn nuốt xuống lưỡi câu đều rất khó khăn.

Lý Bảo Bình ở trong lòng nói với chính mình, không có việc gì không có việc gì, tuổi nhỏ vô tri, tình có thể hiểu.

Trần Bình An nhìn thấy tiểu cô nương có chút rầu rĩ không vui, đành phải an ủi nói: "Nhưng là nhiều năm như vậy, người vậy mà một con cá

đều không câu đi lên, ta cảm thấy lợi hại hơn."

Lý Bảo Bình nhân tình sáng lên, tiểu cô nương giống như mở ra nhiều năm khúc mắc, lập tức tinh thần chấn hưng.

Nàng hiếu kỳ hỏi: "Tại sao muốn bắt cá, chúng ta còn có nhiều như vậy ăn."

Trần Bình An giải thích nói: "Người muốn a, có cái thuyết pháp gọi miệng ăn núi lở, núi đều có thể ăn không, huống chi là hai chúng ta nhỏ cái gì. Cho nên muốn tiết kiệm lấy chút, về sau đường dài lắm."

Lý Bảo Bình rất tán thành, kích động nói: "Thụ người lấy cá không bằng thụ người lấy cá, giống loại chuyện này, còn có chặt cây trúc làm cần câu cùng câu cá mò cá, người về sau đều có thể dạy ta."

"Tiếp lấy." Trần Bình An dễ dàng bắt lấy một đầu xanh đỏ giao nhau phiến đá cá, cười nhẹ nhàng vứt cho tiểu cô nương, nhìn lấy luống cuống tay chân Lý Bảo Bình, nói rằng: "Người niên kỷ quá nhỏ, làm khả năng cho phép sự tình là có thể, không cần cái gì đều cùng ta so. Ta vốn chính là chiếu cố người đi Sơn Nhai thư viện cầu học."

Tiểu cô nương thật vất vả mới hai tay bắt lấy con cá kia, nghĩa chính ngôn từ nói: "Sai sai, Tề tiên sinh nói qua chúng ta muốn đọc vạn quyển sách, cũng phải đi vạn dặm đường. Ta cái gì bên trong chỉ có năm bản thư, cho nên còn lại phía dưới cần phải đi thư viện Tàng Thư Lô, nhưng là đi vạn dặm đường, cũng là người đọc sách chuyện ắt phải làm. Phụ cấp du học, nói đúng là công rường sách, một bên du lịch tốt đẹp non sông, một bên đá mài đạo đức học vấn, cả hai không thể thiếu một, bằng không chính là người thọt bước đi."

"Bên cạnh người có rất nhiều cỏ đuôi chó, xuyên qua mang cá liền có thể nối liền nhau, sợ gãy mất, có thể hai ba cây cỏ đuôi chó hợp cùng một chỗ."

Trần Bình An một bên dạy nàng xử trí như thế nào chiến lợi phẩm, một bên hỏi: "Phụ cấp du học, nói là công rường sách sao? Vậy có phải hay không Long Vĩ quận Trần Tùng Phong công cái chủng loại kia ? Cây trúc bện, thật là tốt nhìn. Về sau đi ngang qua rừng trúc, ta có thể cho người làm một cái, vừa vắn cũng muốn làm một căn cần câu, dựa vào nước ăn nước, lại hướng bên dưới đi, nước liền sâu, không thể dùng hôm nay loại biện pháp này bắt cá."

Tiểu cô nương ngồi xổm ở bờ một bên, đem đầu kia bị ném lên bờ phiến đá cá từng cái bắt đầu xuyên, nghe đến mấy câu này sau, cả người cao hứng nhảy dựng lên, "Thật sự ? !"

Trần Bình An cười nói: "Ta lừa người làm cái gì ? Ai, cẩn thận cẩn thận, đừng nhảy, cẩn thận liền người cá hồ cùng một chỗ rơi dòng suối nhỏ bên trong. Cá chạy không thoát, người cảm lạnh làm sao xử lý."

Áo bông màu hồng tiểu cô nương ngồi xổm người xuống, khuôn mặt tươi cười rực rỡ nói: "Vui vẻ vui vẻ, ta rốt cục phải có chính mình sách nhỏ rường!"

Trần Bình An ngồi xổm ở cơ hồ khô cạn thấy đáy nước suối bên trong, đầu dán chặt lấy tảng đá, đưa tay đến phiến đá bên dưới đi mò cá, "Loại cá này phơi khô, liền có thể ăn sống, người nếu là ngại bẩn, ta liền đem nội tạng bỏ đi, chính ta trước kia là không cần."

Lý Bảo Bình một phen thiên nhân giao chiến sau, rụt rè nói: "Không phải vẫn là đi rơi nội tạng a?"

Trần Bình An lại móc ra một đầu phiến đá cá, nhẹ nhàng ném đến trên bờ trong bụi cỏ, "Đều tùy người, chờ chút để ta làm là được rồi."

Trong tay dẫn theo ba xuyên cá Lý Bảo Bình tranh thủ thời gian nói: "Ta đến tới ta."

Trần Bình An gật gật đầu, tiếp tục tại đáy đá bên dưới mò cá.

Sau một lát, bịch một tiếng, cách đó không xa tiểu cô nương đứng tại nước suối bên trong, gào khóc.

Trần Bình An tranh thủ thời gian đứng dậy, bước nhanh chạy tới, khẩn trương hỏi: "Thế nào ?"

Tiểu cô nương khóc đến gọi là một cái tan nát tâm can, "Có đầu cá, ta mới từ cỏ đuôi chó bên trên lấy xuống, nhìn lấy sắp chết, không nghĩ tới vừa để xuống trong nước, nó cái đuôi lay động, sừ một chút liền chạy rơi mất! Ta bắt đều bắt không được. . ."

Trần Bình An cười đến không được, trước xoay người giúp nàng cuộn lên đã ướt đầm ống quần, đem nàng nhẹ nhàng ôm đến trên bờ, để cho nàng chính mình cởi giày ra, nói những này cá giao cho hăn tới đối phó.

Tiểu cô nương ngoan ngoãn thoát lấy giày, nhưng khóc đến vẫn là rất đau đớn tâm, luôn cảm giác mình làm kiện rất xin lỗi chuyện của hăn.

Chỉ cảm thấy trời đều phải sụp xuống rồi.

Trần Bình An ở một bên động tác thành thạo mà cho cá mở ngực mổ bụng, chen rơi nội tạng, rất vất vả mà nhin cười, nghĩ đến vẫn là không cần tại tiểu cô nương trên vết thương xát muối tương đối tốt.

Trần Bình An cuối cùng quay đầu hướng tiểu cô nương, nhẹ nhàng nhắc lên cái kia ba xuyên xử lý sạch sẽ cá.

Thu hoạch lớn.

Tiểu cô nương nín khóc mỉm cười, đầy mặt nước mắt mà cười ha ha nói: "Chạy một đầu, còn có nhiều như vậy a."

Trần Bình An đi đến nàng bên cạnh ngồi xuống, đem ba xuyên cá đưa cho nàng, vuốt vuốt nàng đầu, "Đúng a, cho nên về sau tính đừng phải loại chuyện này, không cần như thế thương tâm."

Tiểu cô nương đem ba xuyên cá cao cao nhắc lên, đặt ở trước mắt mình, mở thăm nghĩ: "Tốt!"

Trần Bình An ôn nhu nói: "Về sau cho người biên vài đôi vừa chân giày cỏ, cam đoan bắt ma chân."

Tiểu cô nương hai mắt thả ánh sáng, "Có thể chứ?"

Trần Bình An cúi đầu giúp nàng nhéo nhéo ống quần nước, "Rất đơn giản."

Tiểu cô nương thở dài, "Người cái gì đều hiểu, ta cái gì cũng đều không hiểu."

Trần Bình An cười nói: "Về sau người có thể dạy ta đọc sách viết chữ, ta hiện tại nhận biết chữ không nhiều, đại khái năm trăm cái trái phải."

Lý Bảo Bình vừa nghe đến cái này, lập tức con gà con mỗ gạo gật đầu nói: "Một lời đã định!"

Hai người vai sóng vai ngồi, nhìn lấy chậm rãi chảy xuôi nước suối, Lý Bảo Bình thuận miệng hỏi: "Người biết rõ con suối nhỏ này gọi cái gì không?"

"Long Tu Khê."

"Người làm sao biết rõ con suối nhỏ này gọi Long Tu Khê?"

"Ta lên lần lên núi thời điểm, mang theo hai bức địa đồ, Nguyễn sư phó

nói là chúng ta Long Tuyền huyện hình thế đồ, trên bản đồ đánh dấu vì Long Tu Khê, bắt quá từ Đông Nam hướng chảy gãy vì chính nam phương hướng về sau, trên bản đồ dây đỏ dần dần biến lớn, sau đó liền đổi tên là Thiết Phù Hà."

"Dạng này a, cái kia ta cho người biết a, chúng ta Đại Ly triều đình có lục bộ, trong đó Lễ Bộ lại có thiên địa nhân tam quan, trong đó Địa quan liền phụ trách vẽ những này địa đồ, bất quá cũng sẽ có Khâm Thiên Giám Địa sư hỗ trợ dẫn đường, cùng một chỗ hành tẩu núi đồi sông lớn , chẳng khác gì là đem một cái vương triều cương thổ, một nghìn dặm 10 ngàn bên trong, từng bước một dùng chân đo đạc đi ra, sau đó một tắc một thước vẽ ở trên bản vẽ, Trần Bình An, người nói những cái kia Địa quan cùng Địa sư có lợi hại hay không ?"

"Thế nào, người sau khi lớn lên muốn làm Lễ Bộ Địa quan, hoặc là Khâm Thiên Giám Địa sư ?"

"Trần Bình An, người không biết sao ? Nữ nhân là không thể làm quan đó a. Mà lại không riêng gì chúng ta Đại Ly dạng này, giống như toàn bộ thiên hạ đều như vậy. Giống ta cùng Thạch Xuân Gia dạng này, đọc sách ngược lại là có thể, nhưng là cũng không nghe nói có nữ tử trở thành tiên sinh dạy học, hoặc là được người xưng là phu tử."

"Dạng này a."

"Đúng rồi, Trần Bình An, người nói người trên đầu cây kia ngọc trâm, là Tề tiên sinh tiên sinh đưa cho Tề tiên sinh, sau đó Tề tiên sinh đưa cho người."

"Đúng a."

"Trần Bình An, như vậy từ hôm nay trở đi, ta liền gọi người Tiểu sư thúc tốt!"

"Vì sao ?"

"Người coi ta Tiểu sư thúc về sau, nếu như ngày nào ta chọc giận người không cao hứng, người dự định ném xuống ta mặc kệ, khẳng định liền sẽ để tay lên ngực tự hỏi —— ta Trần Bình An thế nhưng là Lý Bảo Bình vô cùng kính yêu Tiểu sư thúc, đương nhiên là muốn cùng tốt như vậy tiểu cô nương cùng chung hoạn nạn a."

"Có thể hay không không làm cái gì Tiểu sư thúc ? Yên tâm, ta cũng như thế sẽ không ném xuống người."

"Không được!"

"Cái kia ta không cho người làm nhỏ rương trúc cùng giày cỏ."

"Không có việc gì, ta mới không sợ. Ta liền muốn gọi người Tiểu sư thúc!"

"Ừm ?"

"Trên đời nào có không cho ta làm nhỏ rương trúc cùng giày cỏ Tiểu sư thúc ? !"

". . ."

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tiểu phu tử

Nếu như là Trần Bình An một thân một mình, cho dù là phụ trọng vào núi, một ngày đi đến một trăm dặm đường núi đều không khó, nên biết rõ trong thời gian này tất nhiên yêu cầu càng tuổi qua khe, trèo sườn núi viện binh vách tường, cho nên Trần Bình An lần này mang theo áo bông màu hồng tiểu cô nương, đi được rất nhẹ nhàng, đến mức trong lúc rảnh rỗi, liền bắt đầu luyện tập chạy cộc, bởi vì có Lý Bảo Bình mang theo một bên, liền vô dụng bên trên loại kia khí lực cùng tinh thần toàn lực ứng phó quyền giá, mà là tương đối tự nhiên mà vậy, thậm chí vì chiếu cố Lý Bảo Bình, còn muốn tận lực thả chậm chạy cộc tốc độ cùng giảm bước chân nhỏ khoảng thời gian, cái này để thật vất vả tìm tới bí quyết cảm giác Trần Bình An, giống như là lập tức bị đánh trở về nguyên hình, lại trở nên khó chịu bắt đầu.

Hai người lúc này đã đi ra không sai biệt lắm hai mươi dặm đường, Lý Bảo Bình vẫn còn dư lực, cũng không lộ ra khó chịu dày vò, tiểu cô nương chỉ là đưa tay xoa xoa cái trán mồ hôi, hỏi: "Tiểu sư thúc, người là đang luyện quyền sao?"

Trần Bình An ngừng lại chạy cộc, gật đầu nói: "Đúng a."

Lý Bảo Bình lại hỏi nói: "Vậy người biết rõ người luyện bộ quyền pháp này, quyền pháp lập thân gốc rễ, đầu nguồn khí phủ ở nơi nào sao?"

Trần Bình An một đầu sương mù, "Nói thế nào ? Ta chỉ biết rõ trên thân người có rất nhiều khiếu huyết, ta sở dĩ có thể mấy trăm chữ, chủ yếu chính là vì nhớ kỹ những cái kia khiếu huyết danh xưng. Nhưng là bọn chúng cùng luyện quyền đến cùng có quan hệ gì, ta còn chưa kịp hỏi. Có một vị Ninh cô nương nhìn qua ta quyền phổ, không có nói cho ta, chỉ nói luyện quyền một chuyện, đường tắt đi không được, cần nhờ từng điểm từng điểm khổ công phu nấu đi ra, người nhận biết Nguyễn tử ty thì

nói nàng là luyện kiếm, nhà nàng gia truyền vận khí đường đi, không tốt truyền ra ngoài, cho nên khi lúc ta cùng với nàng không có sâu trò chuyện."

Trên thực tế, thời điểm đó giày cỏ thiếu niên, cảm thấy mình đời này nhất định sẽ ở tiểu trấn đi đến, cho nên có nhiều thời gian cùng cơ hội tới hỏi thăm Nguyễn Tú.

Lý Bảo Bình trừng lớn con mắt, một mặt không thể tưởng tượng, tăng thêm ngữ khí nói: "Tiểu sư thúc! Người liên cái này cũng không biết rõ, cũng dám luyện quyền? Người có biết rõ không, lung tung luyện quyền, nhất là ngoại gia quyền, rất dễ dàng thương tới căn bản nguyên khí. Luyện võ, kỳ thật liên cùng phong thủy Địa sư tìm long tìm huyết không sai biệt lắm, chỉ bất quá mà sư môn là tìm núi đồi khiếu huyết, võ nhân là tìm kiếm, đào móc chính mình thân thể bảo tàng, tìm được về sau, người còn muốn phương thức thoả đáng, mới tính tại võ đạo một đường chân chính đăng đường nhập thất. Không nên không nên, Tiểu sư thúc, ta nhất định phải đem cái này cùng người vượt một vượt, vượt rõ ràng người mới tốt học quyền!"

Nhìn nàng vẻ mặt kiên quyết, Trần Bình An suy nghĩ một chút, vốn cũng không phải là chuyện gì xấu, vừa vặn phía trước có một chỗ cái cổ xiêu vẹo lão liễu thụ, hơn phân nửa nghiêng về hướng nước suối mặt nước, giống như một tòa chùa hoàn thành cầu hình vòm, liền lôi kéo Lý Bảo Bình dựa vào thân cây nghỉ ngơi, tiểu cô nương tính tình nhậy thoát, nhất định phải ngồi, Trần Bình An đành phải đem nàng ôm đến trên cành cây, chính mình đứng ở một bên miễn cho nàng rơi xuống.

Nàng tùy tiện ngồi trên tàng cây sau, giống như là một vị lần đầu tại học thực giảng bài tiểu phu tử, thần thái sáng láng, tăng hăng một cái, dự định cùng vị Tiểu sư thúc này hảo hảo nói rằng nói rằng, để tránh ngộ nhập lạc lối, vận nhất thật luyện hồng thân thể, cái kia nàng không được hối hận xanh ruột đau lòng chết a? Lý Bảo Bình một quyển nghiêm mặt nói: "Ta sợ dĩ rõ ràng một chút luyện võ đại khái, bởi vì nhà ta có cái gọi

Chu Lộc nha hoàn tử tử, nàng từ nhỏ đã bị lão tổ tông nhìn ra có tập võ thiên phú, ta lại cùng với nàng rất thân cận, Chu Lộc tử tử lại là hũ nút người, chỉ thích nói với ta chút lời trong lòng, cho nên ta có biết rõ luyện võ là thế nào. Chỉ tiếc ta khi sáu tuổi, lén lút đi theo Chu Lộc tử tử sau lưng, đi cái kia gọi địa ngục cái cọc đồ vật, chơi vui cực kì, cao nhất cọc gỗ, đều nhanh có nóc nhà cao như vậy, nhưng là có một lần ta lòng bàn chân trượt, không cẩn thận té xuống, kỳ thật ta thật không có chuyện gì, Chu Lộc tử tử vẫn là bị ta làm liên lụy, cho lão tổ tông hung hăng một trận phạt, tại cái kia về sau, Chu Lộc tử tử mỗi lần sớm muộn tập võ luyện công, còn có tránh trong phòng phao nước thuốc cái thùng bên trong thời điểm, liền rút cuộc không mang theo ta chơi á."

Trần Bình An có chút chột dạ, tiểu cô nương miệng bên trong cái gọi là Chu Lộc tử tử, nói không chừng liền ngày kia ngực cùng đầu bị mình đánh hai khối ngói mạnh mẽ thiếu nữ, lúc đó hẳn vụng trộm xâm nhập Lý gia đại trạch, dùng ná cao su đánh nát hai con chim ăn bình sứ, cái kia bảo hộ ở Chính Dương Sơn tiểu cô nương bên người tỷ nữ, dẫn đầu phát hiện tung tích của hẳn, rất nhanh liền leo tường lên nóc nhà, cuối cùng hưởng hẳn chỗ nóc nhà bên này phi thân nhảy lên, để Trần Bình An mỗi lần sau đó nhớ tới, vẫn cảm thấy nàng rất lợi hại.

Lý Bảo Bình đối với vị này thủy chung không nguyện ý thừa nhận chính mình là Tiểu sư thúc gia hỏa, hận không thể biết gì nói nấy, "Đánh cái so sánh, đồ hèn nhất Thạch Xuân Gia nhà bọn hắn, có giữa cửa hàng, làm ăn làm được tốt, liền có thể tiền đẻ ra tiền, tài nguyên rộng tiến, cho nên Thạch Xuân Gia nhà cửa tiệm, mới có thể là chúng ta tiểu trấn già nhất mấy nhà lão cửa hiệu một trong, nhưng nếu như chỉ tiêu mà không kiếm, không hiểu được thu hút khách nhân, như vậy chẳng mấy chốc sẽ giạt gấu vá vai, cửa hàng khẳng định liền phải đóng cửa, đúng không ?"

Vừa nghe đến làm ăn a kiếm tiền a, tham tiền Trần Bình An lập tức liền "Khai khiếu", giật mình nói: "Mỗi người đều có chút vốn liếng, luyện quyền luyện được tốt, liền có thể tiền đẻ ra tiền, luyện không tốt, chính là thâm hụt tiền mua bán, nếu như căn bản cũng không đi luyện võ, ngược

lại là giữ khuôn phép trông coi tổ nghiệp ?"

Lý Bảo Bình suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Không sai biệt lắm là ý tứ này. Tiểu sư thúc, người nghe nói qua một cái thuyết pháp sao? Gọi luyện quyền chiêu tà, nhất là những cái kia danh xưng ba năm một xuất sư, ra cửa đánh chết người ngoại gia quyền, quyền thế hung mãnh liệt, lớn bổ lớn treo, nhìn lấy uy phong bát diện, đánh người thời điểm la hét hừ hừ ha ha, kỳ thật nhất thương thân tử xương, bởi vì bọn hắn căn bản cũng không có tìm tới mạch môn, thuộc về không được biện pháp mà vào, rất nhiều nhân tài đến trung niên, liền sẽ hạ xuống một thân bệnh, có hay không lúc tuổi già cũng không tốt nói, cho dù có, cũng sẽ rất thể lương. Bởi vì bọn hắn luyện quyền ngày thứ nhất lên, cũng không phải là tại dưỡng khí dưỡng sinh, mà là tại làm bại gia tử, tiêu xài tổ nghiệp."

Dùng Lý gia lão tổ tông lời nói nói, Lý Bảo Bình cái này nha đầu chính là trời sinh không mông, áo bông màu hồng tiểu cô nương nói đến cao hứng, vừa định muốn từ lão trên cành cây liễu đứng lên, liền bị nàng Tiểu sư thúc một cái ánh mắt đem ý nghĩ theo trở về, hậm hực nói tiếp nói: "Cho nên Tiểu sư thúc người nhất định phải lấy đó mà làm gương a, nhất định phải tìm tới luyện quyền chân chính pháp môn, thế gian quyền pháp ngàn vạn loại, sở dĩ thành tựu cao có thấp có, tiền đồ có rất có nhỏ, liền nhìn mỗi một môn quyền pháp ít nhất hai tòa bản mệnh khiếu huyết, người tìm được hay không, tìm được về sau, kế tiếp liền nhìn có thể hay không tìm ra một đầu tốt nhất lộ tuyến, tưới nhuận nhiều nhất ven đường khiếu huyết, như gió xuân hóa mưa, tưới nhuận vạn vật. Dù là quyền phổ phẩm trật không cao, nhưng chỉ cần là chính đồ, đồng dạng có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ, mà nếu quả đi lối rẽ, quyền phổ càng tốt, càng dễ dàng chuyện xấu."

Trần Bình An lâm vào trầm tư, mình có thể cảm nhận được cái kia cổ khí tồn tại, trong thân thể tựa như có một đầu không nhà để về nhỏ Hỏa Long, lung tung du tẩu cùng một tòa lò lửa lớn, trước đó đầu này Hỏa Long có chút cùng loại con ruồi không đầu, khắp nơi đi loạn, vấp phải tắc trở về sau quay đầu, bây giờ nó hoạt động phạm vi càng lúc càng

lớn, nhưng là cuối cùng đều sẽ trở về phần bụng những cái kia khí phủ phụ cận, bồi hồi không chừng, giống như là ra cửa chơi đùa hài đồng, mỗi một về sau nếu muốn về nhà, chỉ là tạm thời thượng không tìm được chân chính gia môn mệnh.

Cổ này huyền diệu khó giải thích khí lưu, một mực không có cho Trần Bình An mang đến cái gì khó chịu hoặc là đau đớn, ngược lại để thiếu niên có một loại lớn mùa đông phơi mặt trời ấm áp cảm giác, Trần Bình An đối với thân thể ngũ tạng lục phủ cảm giác, rất nhỏ liên cực kỳ nhạy cảm, cho nên đối với chính mình chỗ đó có vấn đề, rất nhanh liền có thể phát giác được, Vân Hà Sơn Thái Kim Giản ban đầu ở Nê Bình ngũ hém nói hăn sống không lâu dài, nàng khả năng cảm thấy ngũ tạng thiếu niên chỉ coi nàng là nói đùa, kỳ thật Trần Bình An tại chỗ liền đã xác định nàng thuyết pháp không sai.

Đã không phát hiện được bất luận cái gì không ổn, Trần Bình An liền đối với cái kia cổ khí lưu buông xuôi bỏ mặc, ở sâu trong nội tâm còn có một tia hiếu kỳ, muốn xem một chút nó đến cùng chọn cái nào tòa khiếu huyết xem như nó dinh thự.

Lý Bảo Bình tới lui cặp kia bắp chân, hai tay ôm ngực, "Nghe nói tập võ căn bản là tán khí hai chữ, rất bá đạo, cùng luyện khí sĩ dưỡng khí luyện khí hoàn toàn khác biệt, người sau là càng nhiều càng tốt, tính toán chi li, tập võ không giống nhau, làm người tìm tới ban sơ cái kia cổ khí sau, tựa như là muốn từng tòa quan ải đánh giết đi qua, đem nguyên bản nơi dừng chân tại khiếu huyết khí phủ nội khí tức, toàn bộ tiêu trừ hầu như không còn, chuyển hóa đổi thành sớm nhất cái kia một hơi, cuối cùng toàn thân trên dưới, tâm ý khê động, một mạch mà thành, thoáng qua ở giữa, khí lưu vận chuyển trăm dặm mấy trăm dặm, đệ cửu cảnh thậm chí có thể dài đến ngàn dặm xa, lập tức liền điều động lên toàn thân tiềm lực, một viên Đại tướng như cánh tay sai sử thiên quân vạn mã, uy thế to lớn, có thể nghĩ, không thể so với luyện khí sĩ ngự khí lăng không mà đi tới đến kém."

Lý Bảo Bình "Chu Lộc tử tử liền nói cái kia võ đạo tông sư, cái gì vượt nóc bằng tường căn bản không tính cái gì, còn có thể cùng luyện khí sĩ đồng dạng, ngự phong đi xa, lại sau này, một khi bước lên chừng mực đại tông sư, giết cái kia giúp mắt cao hơn đầu luyện khí sĩ, liền tiện tay vịn cổ gà giống như, trong nháy mắt giết người, hạ bút thành văn."

Trần Bình An cười hỏi nói: "Nếu như luyện võ thật sự lợi hại như vậy, đương nhiên là chuyện tốt, nhưng vì cái gì có lợi hại hay không, phải dùng giết người có dễ dàng hay không để cân nhắc ?"

Lý Bảo Bình ngăn người, thành thành thật thật lắc đầu nói: "Cái kia ta thật không nghĩ qua, là Chu Lộc tử tử nói như vậy, nói những lời này thời điểm, Chu Lộc tử tử hướng tới cực kì, tựa như ta mỗi ngày nằm mộng cũng nhớ có thể bắt được một con cá không kém bao nhiêu đâu."

Tiểu cô nương hơi chút suy nghĩ sau, nói rằng: "Bất quá suy nghĩ kỹ một chút, y theo Chu Lộc tử tử thuyết pháp, giống như người tập võ cùng người tu hành, trời sinh liền không hợp nhau, người sau ưa thích nhìn xuống cái trước, cảm thấy tập võ chính là một môn tiện nghiệp, là tư chất không được, vô pháp tu hành kẻ đáng thương, cho nên coi là người hạ đẳng, đem võ nhân mạng thành là thế tục vương triều chó giữ nhà. Cái trước thì đã cảm thấy những cái kia người tu hành, từng cái mắt cao hơn đầu, lỗ mũi hướng lên trời, không phải vật gì tốt, bằng cái gì võ nhân tại giang hồ sỡ soạng lẫn mò, chính là hiệp dùng võ loạn cấm, những cái kia luyện khí sĩ rõ ràng chỉ là một nhóm nhỏ người, lại chiếm cứ lấy vô số danh sơn sông rộng cùng động thiên phúc địa, còn dương dương đắc ý, tự xưng trên núi tiên nhân lấy thuật pháp thần thông tu trường sinh, nhận dưới núi phàm nhân cùng võ nhân kính ngưỡng cùng cung cấp nuôi dưỡng, vốn là là chuyện thiên kinh địa nghĩa."

Lý Bảo Bình đột nhiên nở nụ cười, "Bất quá những này tranh chấp, Tiểu sư thúc người không cần phải để ý đến, không có ý nghĩa cực kì."

Lý Bảo Bình đột nhiên muốn nói lại thôi, tựa hồ nhớ tới một sự kiện,

nhưng lại có chút khó mà mở miệng, có chút có tật giật mình, cuối cùng quyết định vẫn là thẳng thắn gặp nhau, thật sự là không nguyên ý lừa gạt nàng Tiểu sư thúc, tiểu cô nương vẻ mặt cầu xin xin lỗi nói: "Chu Lộc tỷ tỷ cùng nàng cha Chu Hà thúc thúc, vốn là muốn cùng chúng ta cùng đi hướng Đại Tùy phương Nam biên cảnh, thế nhưng là ta sợ Tiểu sư thúc người không thích bọn hã, liền lừa bọn họ đi tiểu trấn cửa Đông bên kia chờ chúng ta. Nếu như Chu Hà thúc thúc cũng ở đây, là hã có thể dạy Tiểu sư thúc luyện quyền, bởi vì Chu Lộc tỷ tỷ từ nhỏ đã đi theo cha nàng cùng nhau luyện võ, lão tổ tông len lút bên dưới nói với ta, mặc dù Chu Hà luyện võ thiên phú có hạn, nhưng là dạy người tập võ là một tay hảo thủ, được xưng tụng 'Minh sư' thuyết pháp này, dù là nhét vào Đại Ly kinh thành những cái này 'Phủ chữ đầu' hào môn đại trạch bên trong, cũng có thể trở thành thượng khách. Hiện tại Chu Hà thúc thúc không thấy, Chu Lộc tỷ tỷ cũng không thấy. . ."

Trần Bình An tranh thủ thời gian an ủi nói: "Không có việc gì không có việc gì, ta luyện quyền mặc dù không có cái gì sư phụ, chỉ có một bộ quyền phổ. Bây giờ liền trên quyền phổ chữ cũng không có nhận toàn, lại không dám mù luyện. Chỉ luyện tập một cái chạy cộc một cái đứng như cộc gỗ, bất quá đã xác định có thể tẩm bổ thể phách, sẽ không đả thương thân. Muốn làm sao luyện được trò đến, đoán chừng phải chờ ta chính mình đọc hiểu cái kia bộ quyền phổ lại nói. Cái này không vội, ta lúc đầu luyện quyền, liền không phải là vì cái gì cảnh giới, chỉ là dùng để sống sót, không có nghĩ nhiều như vậy."

Thế nhưng là Lý Bảo Bình hiển nhiên đã tại ý nghĩ của mình bên trên chui vào ngõ cụt, mà lại suy nghĩ vừa đi ngàn vạn dặm, tại là tiểu cô nương càng nói càng áy náy, khoe miệng hướng xuống, có khóc dấu hiệu, "Võ nhân tập võ, sư phụ đưa vào môn tu hành tại cá nhân, nhưng là sư phụ rất trọng yếu, đưa vào môn cái này môn, cánh cửa liền cao có thấp có, mà lại sư phụ đưa vào đệ nhất phiến sau đại môn, là bởi vì bản sự có hạn, không thể không buông tay mặc kệ, còn có thể một hơi dẫn tới hậu viện môn, tình hình là hoàn toàn không giống. Cho nên sư phụ nhất định phải là minh sư, không thể tìm danh khí lớn danh sư."

Tiểu cô nương quất lấy cái mũi, nước mắt lập tức liền muốn chảy ra hốc mắt, "Tiểu sư thúc, người là trăm năm vừa gặp ngàn năm khó gặp tập võ thiên tài, nếu như bởi vì ta làm trễ nải người trở thành cao thủ, ta nên làm cái gì a?"

Trần Bình An đã không để ý tới nàng làm sao đạt được chính mình là thiên tài hoang đường kết luận, việc cấp bách là đừng để nàng khóc lên, tiểu cô nương thương tâm bắt đầu, cho người cảm giác đó là thật thương thấu tâm, hoàn toàn không phải đồng dạng hài tử nũng nịu đùa giỡn cái chủng loại kia, Trần Bình An linh cơ khẽ động, đột nhiên giơ tay lên, bàn tay đặt ở tiểu cô nương trước người, nhẹ nhàng nắm ấm sau, lớn tiếng nói một chữ, "Thu!"

Lý Bảo Bình là đầu óc chuyển Động Cực nhanh thông minh hài tử, lập tức liền ngậy ngấn cả người, đã ngừng lại nước mắt vỡ đê xu thế, "Tiểu sư thúc, người tại làm cái gì a?"

Trần Bình An lung lay năm ấm, cười ha ha nói: "Thế nào, Tiểu sư thúc lợi hại a, để người lập tức liền đừng khóc."

Vì an ủi tiểu cô nương, Trần Bình An cũng coi như không thèm đếm xỉa, lần thứ nhất chính thức thừa nhận chính mình là nàng Tiểu sư thúc.

Tiểu cô nương lập tức nín khóc mỉm cười.

Nàng cảm thấy không phải mình không thương tổn tâm, mà là vui vẻ quá nhiều thương tâm.

Trần Bình An như trút được gánh nặng, hai tay chống tại lão trên cành cây liễu, sau đó thân thể một nghiêng liền ngồi tại tiểu cô nương bên cạnh.

Hai người dưới lòng bàn chân, để đó một lớn một nhỏ hai cái cái gì.

Lý Bảo Bình nhẹ giọng nói: "Chu Hà thúc thúc thường thường nói cho Chu Lộc tỷ tỷ, luyện quyền không luyện chân, ba năm quý nhập vào người. Luyện quyền tìm được chân, một quyền đâm chết thần. Người tập võ, một khi sinh bệnh, so với trị liệu người bình thường muốn khó giải quyết rất nhiều. Chu Lộc tỷ tỷ đã từng có hai lần kém chút nhịn không quá đi, lần thứ nhất qua đi, nàng cả người đến có non nửa năm không có tỉnh lại đây, đoạn thời gian kia giống như là cái ma bệnh, bình thường liền thùng nước cũng đề lên không nổi, lần thứ hai thảm hại hơn, ta nghe được động tĩnh sau, liền dời một căn ghế đầu đi qua, vụng trộm xuyên phá giấy cửa sổ, kết quả nhìn thấy Chu Lộc tỷ tỷ trên giường đau đến lăn lộn, người bên ngoài theo đều đề không được, cuối cùng nàng móng tay đều lật ra, máu me đầm đìa, rất đáng thương, cuối cùng là trong nhà mời Dương gia cửa hàng chưởng quỹ đưa dược đến, giống như mới đã hết đau, dần dần an ổn xuống. Nhưng là lão tổ tông lúc đó đứng tại sân nhỏ cửa ra vào, không có đi tiến sân nhỏ, lưng lay đầu liền xoay người đi, tựa hồ có chút tiếc hận cùng thất vọng. Chuyện ta sau hỏi, lão tổ tông chỉ nói mạng nhỏ là dựa vào dược liệu bảo vệ, đệ bát cảnh hi vọng lại ném đi, về sau cũng không cần quá mức vun trồng Chu Lộc tỷ tỷ, nếu không ngược lại là hại nàng, nếu như vận khí tốt đến hồng phúc tề thiên cấp độ, liền có thể tiến vào đệ thất cảnh, vận khí không tốt, đệ lục cảnh đều treo."

Lý Bảo Bình quay đầu qua, lo lắng nói: "Tiểu sư thúc, người nhưng ngàn vạn đừng như thế sinh bệnh a, ta cái gì cũng đều không hiểu, khẳng định sẽ mất trọn tròn!"

Trần Bình An cười nói: "Sẽ không, mà lại cho dù có, ta đương nhiên nói là vạn nhất a, vậy người cũng đừng sợ, ta rất có thể ăn được ở đâu, đây cũng không phải là cùng người khoác lác."

Lý Bảo Bình nửa tin nửa ngờ, duỗi ra tay tại trên cánh tay hấn nhẹ nhàng vạn một chút, "Tiểu sư thúc, có đau hay không?"

Trần Bình An vỗ vỗ đầu nhỏ của nàng, sau đó nhìn về phía hai người đến

lúc đường nhỏ, "Biết rõ Tiểu sư thúc cảm thấy khó chịu nhất một lần, là lúc nào sao?"

Tiểu cô nương trông lúc lắc giống như dùng sức lắc đầu.

Trần Bình An hai tay chống tại trên cành cây, bập chân giao thoa, cùng tiểu cô nương đồng dạng thoải mái nhàn nhã nhẹ nhàng lung lay, thiếu niên híp mắt, nhẹ giọng cười nói: "Là ta lần thứ hai một người lên núi đi hái dược, khi đó ta mới bốn tuổi nhiều, không đến năm tuổi, lúc ra cửa, nghĩ đến muốn hái nhiều nhất nhiều nhất dược liệu về nhà, cho nên cố ý chọn lấy một cái lớn nhất lớn cái sọt, sau đó không đợi được đi ra tiểu trấn, liền mệt chết, đi ra tiểu trấn có thể nhìn thấy núi thời điểm, lúc đó vẫn là một cái lớn mặt trời thời gian, trên bờ vai bị cái sọt dây thừng kéo tới nóng bỏng đau, phía sau lưng càng là. Kỳ thật lúc ấy đau còn dễ nói, không phải đặc biệt sợ, để ta cảm thấy tuyệt vọng sự tình là, ngọn núi kia nhìn lấy thật xa thật xa, tựa như đời này đều đi không đến nơi đó. Tăng thêm lúc đó cách lần thứ nhất lên núi rời núi không bao lâu, cho nên lòng bàn chân bong bóng rất nhanh liền tạo phản, sau đó Tiểu sư thúc ta à, liền cắn răng vừa đi một bên khóc, còn một bên không ngừng vụng trộm hỏi mình, cái này vẫn chưa đi đến chân núi, bằng không liền về nhà a, dù sao niên kỷ nhỏ, cái sọt lớn như vậy, đường núi xa như vậy, về nhà không mất mặt, mẫu thân khẳng định không oán người."

Lý Bảo Bình nghe được nhập thần, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu sư thúc, vậy người cuối cùng từ bỏ hay chưa?"

Giày cỏ thiếu niên cười lắc đầu nói: "Không có đâu, lúc đó ta liền đột nhiên nghĩ đến, bất kể như thế nào, đi đến chân núi liền tốt, tới đó lại về đầu. Sau đó ta liền thật sự đi tới chân núi, ngồi ở trên mặt đất khóc thời điểm, lại nghĩ đến, bằng không lên núi, hái được một gốc thảo dược lại về nhà ? Sau đó liền lại bắt đầu leo núi, bò bò, nhìn thấy những cái kia thảo dược sau, cả người giống như lập tức thì có sức lực, chuyện rất kỳ quái."

Lý Bảo Bình oa một tiếng, tán thưởng nói: "Tiểu sư thúc, người nhất định hái được tràn đầy một cái sọt thảo dược mới xuống núi về nhà, đúng không đúng? !"

Tiểu cô nương nói đến đây, đầy mặt cùng có vinh yên.

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không có đâu, mãi cho đến mặt trời phải xuống núi, thảo dược còn không có che lại cái sọt ngọn nguồn, liền xuống núi. Thứ nhất là thảo dược không có tốt như vậy tìm, rất khó, vóc dáng như vậy nhỏ, công cái lớn cái sọt đi đường núi, kỳ thật so hái dược càng khó, thứ hai là thật rất mệt mỏi, lại có là nghĩ đến nếu người không đi, trời tối sau liền muốn một người lưu tại trên núi, ta lúc ấy đương nhiên rất sợ. Chỉ bất quá ta sợ nhất. . ."

Lý Bảo Bình đợi nửa ngày, cũng không có đợi đến đoạn dưới, hiếu kỳ hỏi: "Tiểu sư thúc sợ nhất cái gì ?"

"Không có gì."

Giày cỏ thiếu niên lắc lắc đầu, ôn nhu nói: "Về sau liền không sợ."

Tiểu cô nương khéo hiểu lòng người mà không có hỏi tới đi xuống.

Trần Bình An hồi lại thần, quay đầu đối nàng cười nói: "Nói cho người những này, nhưng không phải là vì nói cho người Tiểu sư thúc bao nhiêu lợi hại, kỳ thật tiểu trấn khổ hài tử đều là như thế tới đây, tuyệt không hiếm lạ. Ta nói những này, là cảm thấy người hôm nay nói với ta những cái kia chuyện tập võ môn đạo, nói đến rất tốt, rất giống Tiểu sư thúc khi còn bé vụng trộm chạy tới học thực sau, nhìn thấy Tề tiên sinh giảng bài lúc dáng vẻ. Người không phải nói không có nữ tiên sinh nữ phu tử à, ta cảm thấy về sau đến Sơn Nhai thư viện, chờ người đọc đủ nhiều lời bặt, nói không chừng liền có thể trở thành cái thứ nhất tại thư viện dạy học tiên sinh phu tử đây."

Áo bông màu hồng tiểu cô nương nghe được Tiểu sư thúc nói như vậy về sau, bỗng nhiên toả ra ngang đường đấu chí, song quyền vung lên, "Lý Bảo Bình, ngươi có thể! Nhất định có thể!"

Trần Bình An yên lặng nhìn ở trong mắt, cảm thấy nếu như Tề tiên sinh còn tại thế, nhất định cũng sẽ rất vui vẻ.

Chỉ là kế tiếp tiểu cô nương nói câu để thiếu niên đầu lớn lời nói, "Bởi vì Lý Bảo Bình có một cái dưới gầm trời nhất khó lường Tiểu sư thúc a!"

Thiếu niên đành phải làm bộ không có cái gì nghe được.

Thảo trường oanh phi mỹ hảo thời tiết, thiếu niên cùng tiểu cô nương sóng vai mà ngồi, riêng phần mình giấu trong lòng mỹ hảo nguyện vọng.

—— ———

Nước suối bờ bên kia một chỗ ẩn nấp địa phương, một cái nam nhân cùng một vị thiếu nữ ngồi xếp bằng, ăn lương khô.

Ánh mắt tràn ngập nhuệ khí thiếu nữ tức giận nói: "Cha, tiểu thư đi theo như thế cái ngu ngơ ngây ngốc gia hỏa, thật có thể thuận thuận lợi lợi đi đến chúng ta Đại Ly biên cảnh ? Nghe nói bên kia thế nhưng là thường thường chiến tranh đâu, còn có rất nhiều vào rừng làm cướp binh phi, rất bất an sinh."

Nam nhân trêu chọc nói: "Khó nói quên là ai đem ngươi giáo huấn một trận ? Tập võ về sau cuộc đời trận chiến đầu tiên, thua không nói, còn thua như thế biệt khuất."

Thiếu nữ thở phì phì nói: "Đó là bởi vì cha ngươi không cho phép ta tự tiện vận chuyển khí thế, sợ ta không chịu nổi cái kia cổ áp lực, hiện tại ta một cái tay liền có thể quật ngược cái kia Nê Bình ngô hẻm gia hỏa."

Nam nhân cười hỏi nói: "Người này vị võ đạo hai cảnh cao thủ, thật xác định ?"

Thiếu nữ lớn tiếng nhắc nhở nói: "Cha, là hai cảnh đỉnh phong!"

Nam nhân nhắc lên ấm nước uống một ngụm, lắc đầu nói: "Người đánh không lại hãn, trừ phi là chạm đến là thôi luận bàn võ nghệ, người mới có phần thắng."

Thiếu nữ hiển nhiên không tin, thiếu niên kia căng hết cỡ mới vừa vịn đi vào võ đạo cửa lớn, trước đó tại Lý gia đại trạch trên nóc nhà hai người giảng co, hãn chỉ bất quá chiếm địa lợi mới may mắn đắc thủ.

Nam nhân trêu ghẹo nói: "Người chính là cái không có lương tâm, người ta tại trong nhà cùng người đối đầu, đánh cho người ngã hướng mặt đất thời điểm, vẫn không quên kéo người một cái, muốn đối bên trên là cha, cùng người đối địch, không cho đầu người càng thêm một mảnh ngói, coi như rất dày nói."

"Cho nên nói hãn ngốc a."

Thiếu nữ cười lạnh nói: " "Người tập võ, lòng dạ đàn bà, loại người này, sống không lâu dài!"

Nam nhân một mặt kinh ngạc nói: "Người một cái tiểu nha đầu, võ nghệ không tinh, võ đạo không cao, đại đạo lý ngược lại là một bộ một bộ, ai bảo người ? Dù sao ta cũng không có đã nói với người những lời này."

Thiếu nữ hất cằm lên, "Chúng ta Nhị công tử nói! Nhị công tử mặc dù là đầy bụng thao lược người đọc sách, nhưng hãn từ trước tới giờ không miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, chỉ nói từ không nắm giữ binh, nhất định phải sát phạt quả đoán."

Nam nhân nhú nhú lông mi, đang muốn cùng cái này thiếu tâm nhãn

khuê nữ hảo hảo nói chút chính kinh đạo lý, đột nhiên đứng người lên, trầm giọng nói: "Qua sông!"

Thiếu nữ đứng dậy theo, "Cha, chuyện gì xảy ra, không phải nói lạng lẽ đi theo tiểu thư liền tốt sao?"

Nam nhân ngữ khí cũng không nhẹ nhõm, "Có người đến. Chờ chút cẩn thận!"

Cha con hai người, vút qua qua sông, chạy như bay.

—— ———

Trần Bình An cùng Lý Bảo Bình vừa mới rời đi lão liễu thụ, một lần nữa khởi hành đi đường, liền phát hiện gặp một người xuất hiện tại tầm mắt phần cuối.

Trần Bình An đầu tiên là thả xuống cái gói, sau đó để Lý Bảo Bình đứng tại phía sau mình.

Nếu nói tại tiểu trấn phía Đông, gặp được người nào, cho dù là thần tiên yêu ma quỷ quái, Trần Bình An đều không kỳ quái.

Nhưng là tại đầu này sắp liền con đường cũng sẽ biến mất xuôi Nam tuyến đường bên trên, mặc kệ gặp được ai, Trần Bình An đều không dám xem thường.

Nơi xa.

Một cái vóc người không cao lớn cũng không tính được khỏe mạnh hán tử, hướng Trần Bình An cùng Lý Bảo Bình chạm mặt tới, chỉ gặp hắn nắm một đầu con lừa, đầu đội mũ rộng vành, nghiêng vác lấy một đầu bố nang, trên đùi bọc đi quần, cầm trong tay một căn Trúc Trượng, bên hông thì treo một cái. . . Trúc vỏ trường đao ?

Nam nhân tại năm, sáu bước bên ngoài dừng lại bước chân, không có tiếp tục đến gần, hắt hái xuống mũ rộng vành, lộ ra một trướng cũng không lạ thường gương mặt, mỉm cười nói: "Người là Trần Bình An a? Người tốt, ta gọi A Lương, hiền lành lương."

Cuối cùng nam nhân bổ sung một câu, "Ta là một tên kiếm khách."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Hoá trang lên sân khấu

Trần Bình An liếc mắt tên này khách không mời mà đến bên hông lục trúc vỏ đao, ra vẻ nghi hoặc không hiểu, hỏi: "Kiếm khách ?"

Hán tử một tay cầm mũ rộng vành, một tay vỗ nhẹ chuôi đao, mỉm cười nói: "Tạm thời tìm không thấy không xứng với kiếm của ta, cho nên đành phải dùng cái này thay thế, dùng để nhục nhã thiên hạ dùng đao người."

Nghe được loại này có chút quen thuộc ngữ khí, Trần Bình An ngược lại thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy Lưu Bá Kiêu hẳn là có thể đủ cùng người nam này người làm tốt bằng hữu.

Tại Trần Bình An cùng Lý Bảo Bình sau lưng, cái kia đối với cha con sóng vai đi chậm rãi, thiếu nữ Chu Lộc có chút xem thường, giễu cợt nói: "Long Vương ngáp, có thể hút vào một đầu sông, thật sự là thật lớn khẩu khí, cha, gia hỏa này có phải hay không đầu óc có vấn đề ?"

Chu Hà nhìn thấy hán tử kia eo khác một bên còn mang theo cái bạc hồ lô rượu, lớn nhỏ cỡ bàn tay, ma sát đến lấu cá ánh sáng, vừa nhìn chính là có chút năm tháng đồ vật cũ, đối với khuê nữ của mình nhỏ giọng nói: "Mặc dù không phát hiện được hãn khí thế có cái gì khác thường, chỉ là so người bình thường kéo dài một chút, nhưng vẫn là phải cẩn thận. Cha mặc dù đời này không có đi ra xa môn, nhưng nghe lão tổ tông nói qua không ít giang hồ chuyện bịa, nói là hành tẩu giang hồ, phải cẩn thận đạo cô lão tăng tiểu hài cùng tửu quỷ, trừ cái đó ra, càng là nhìn lấy không giống như là tông sư cao thủ nhân vật, càng không thể phớt lờ."

Thiếu nữ ồ một tiếng, đã khẩn trương lại hưng phấn, hận không thể cái

kia hình dáng không gì đặc biệt hán tử chính là thích khách sát thủ, vừa vặn xem như nàng mới ra đời Ma Dao thạch.

Trần Bình An hỏi: "Người tìm ta ?"

Hán tử nhếch miệng cười nói: "Ta đưa người đến Đại Tuyền biên cảnh, ở trước đó, chúng ta kết bạn mà đi, tốt có thể chiếu ứng lẫn nhau."

Trần Bình An thử thăm dò hỏi: "Người biết rèn sắt Nguyễn sư phó ?"

Hán tử gật đầu nói: "Đương nhiên nhận biết."

Trần Bình An lại thở phào nhẹ nhõm.

Rời đi tiểu trấn trước đó, xem như giao dịch một trong, Nguyễn sư phó đã đáp ứng chính mình, tại đến Đại Ly biên cảnh Bình gia trọng địa đã phụ quan trước đó, sẽ bảo đảm an nguy của mình.

Trần Bình An tin tưởng Nguyễn sư phó sẽ không nuốt lời, nhất là người này xuất hiện đến sớm như vậy, cơ hồ là tại Nguyễn sư phó dưới mí mắt bốc lên đầu, cho nên hẳn không phải là Chính Dương Sơn, Vân Hà Sơn cùng Lão Long Thành tam phương thế lực một trong. Mà lại sau lưng Chu Hà Chu Lộc cái này đối với cha con kịp lúc xuất hiện, cũng mang cho Trần Bình An rất lớn lực lượng.

Nhưng là, Trần Bình An sợ vạn nhất.

Cho nên hẳn hỏi: "Vậy người bồi ta đi tiểu trấn bên kia gặp một lần Nguyễn sư phó, chúng ta lại cử động thân xuôi Nam ? Vừa vặn ta mới biết rõ kỳ thật tiểu trấn cửa Đông ra ngoài, mặc dù đường vòng, nhưng có dịch lộ có thể thực hiện, xe bò xe ngựa đều có thể đi, ngược lại so với chúng ta trèo núi qua nước càng nhanh."

Hán tử nụ cười nghiền ngẫm nói: "Cẩn thận như vậy ? Một chút cũng

không có giang hồ nhi nữ hào sảng nha."

Trần Bình An không có quay đầu, con mắt thủy chung gắt gao tiếp cận tên kia hán tử, bất quá trầm giọng nói: "Chu Hà, người có thể hay không để cho Chu Lộc mang theo bảo bình về trước tiểu trấn. Chúng ta không vội."

Chu Hà lập tức liền muốn thông các mấu chốt trong đó, gật đầu nói: "Dạng này tốt nhất."

Sau đó Chu Hà đối với nữ nhi nói rằng: "Lộc nhi, người mang theo tiểu thư về trước đi. Ta cùng Trần Bình An bồi một bồi vị này A Lương huynh đệ, uống rượu cũng tốt, luận bàn cũng được, gặp lại là duyên, đều không quá phận."

Bị Chu Lộc dắt tại trong tay áo bông màu hồng tiểu cô nương, không có chút gì do dự, không khóc lấy hô hào muốn cùng nàng Tiểu sư thúc cùng một chỗ, chỉ là giật giật Trần Bình An tay áo, nhẹ nhàng nói cẩn thận hai chữ, sau đó liền quả quyết đi theo Chu Lộc bước nhanh rời đi, Lý Bảo Bình không chút nào dây dưa dài dòng, ngược lại là ghé con mới đẻ không sợ cộp tỳ nữ đầy côi lòng thất vọng, rất hi vọng chính mình cùng với nàng cha đổi một cái vị trí.

Hán tử kia thấy cảnh này sinh ly chết đừng sau, liếc mắt, hái xuống hồ lô rượu, dựa vào đầu kia con lừa, uống một ngụm rượu, cười nhạo nói: "Để vậy tiểu muội mà mang theo cái kia tiểu nha đầu đi trước chính là, sau một nén nhang, ba người chúng ta lớn lão gia nhóm lại đi tiểu trấn."

Nhưng Hậu Hán tử dương lên trong tay bạc hồ lô rượu, đưa tay vỗ vỗ con lừa lưng, nhìn về phía Chu Hà, cười hỏi nói: "Người cũng coi như một phương hảo thủ, chẳng lẽ không nhận ra cái đồ chơi này ?"

Hắn vỗ vỗ đầu mình, "Quên các người Ly Châu động thiên mới vừa vặn mở ra, người biết rõ mới là chuyện lạ. Không quan hệ không quan hệ,

chúng ta có thể chậm rãi trò chuyện, một số lớn một số lớn thời gian."

Hán tử kia chỉ chỉ cây kia ngang tuổi mặt lão liễu thụ, "Chúng ta đi ngồi bên kia trò chuyện ?"

Trần Bình An cùng Chu Hà nhìn nhau, cảm thấy như thế tốt lắm, đại khái có thể tĩnh quan kỳ biến.

Hán tử năm đầu kia con lừa, đi theo Trần Bình An cùng Chu Hà sau lưng, đến lão liễu thụ bên cạnh một bên, buông ra dây cương , mặc cho con lừa tùy ý gặm ăn cỏ xanh, hắn đi đến cây liễu, dọc theo trụ cột đi thẳng ra suối bờ, cuối cùng ngồi tại hạ, một lần nữa đeo lên cái kia đỉnh mũ rộng vành sau, nhắc lên ngân bạch hồ lô rượu, đang muốn ngửa đầu rót rượu, đột nhiên quay đầu qua, đưa ra bầu rượu, cười hỏi nói: "Ai nếu muốn đến một thanh ? Độc vui vui mừng mừng không bằng chúng vui vui mừng mừng, hai lượng bạc một lượng khô cương tiên nhân nhường, là Đại Tùy tất cả ông nhà giàu trong lòng tốt, ta một đường Bắc thượng, quát đến uống đi, ném qua không dưới hơn trăm loại rượu, vẫn là cái này tiên nhân nhường nhất mà nói."

Trần Bình An lung lay đầu, "Ta không uống rượu."

Chu Hà cũng lắc đầu, "Tập võ chưa đại thành, không dám uống rượu."

Hán tử đi theo lung lay đầu, nhìn lấy bọn hắn, đầy mặt tiếc nuối nói: "Nguyên lai đều không phải là tính tình bên trong người a, ta trước đó không lâu nhận biết một vị Thiếu Hiệp, vậy thì thật là phong lưu phóng khoáng. . ."

Vị này hán tử đột nhiên phát hiện Trần Bình An cùng Chu Hà sắc mặt cổ quái, hắn hơi nghi hoặc một chút, nhưng lại không tốt mất phong phạm cao thủ, đành phải uống một hớp rượu, che giấu chính mình mờ mịt.

Trần Bình An nhẹ nhàng tăng hăng một cái, hán tử hỏi: "Chuyện gì ?"

Trần Bình An duỗi ra ngón tay, chỉ chỉ cái này khóa cái cổ xiêu vẹo lão liễu thụ nhất bên ngoài địa phương.

Hán tử nhíu nhíu lông mi, quay đầu nhìn lại, kết quả nhìn thấy hai cái đùi chặn ánh mắt, hán tử trong nháy mắt sắc mặt cứng ngắt, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một cái mặt không thay đổi trung niên nam nhân, ít nhất có một trăm nặng năm mươi, sáu mươi cân gia hỏa, vậy mà liền nhẹ nhàng đứng tại phẩm chất bất quá cây liễu sao trên đầu, người này xuất quỷ nhập thần, dọa đến mũ rộng vành hán tử một cái ngồi không vững, ngã vào nước suối, chập vật đến cực điểm.

Người đến chính là Binh gia Thánh Nhân Nguyễn Cung, như Dương lão đầu nói, hăn đối với ngàn dặm sơn hà bên trong động tĩnh, cũng không hứng thú, trừ phi là Thôi Sàm loại này hồng quy củ khiêu khích, một lòng đúc kiếm Nguyễn Cung mới có thể xuất thủ. Nguyễn Cung cũng không cảm thấy có người dám can đảm ở trong vòng phương viên trăm dặm, liền đối với Trần Bình An xuất thủ, cái kia quả thực chính là tại đánh hăn Nguyễn Cung mặt, nhưng là một vị Binh gia kiếm tu lâu mười một mặt mũi, so với một tòa vương triều mặt mũi, chỉ nặng không nhẹ. Cho nên Nguyễn Cung căn bản là lười nhác lưu thần bên này quang cảnh, một cái giày cỏ thiếu niên cùng một cái hồn nhiên ngây thơ tiểu cô nương kết bạn đi xa mà thôi, làm sao có thể đáng giá hăn tự mình nhìn chăm chăm ?

Nhưng là Nguyễn Cung bị một kiện đồ vật liên lụy đến tâm thần.

Có người nhoáng một cái vật kia kiện, Nguyễn Cung lập tức liền cảm nhận được đồ vật bên trong, ẩn chứa bàng bạc kiếm khí, tinh thuần mà lại mênh mông, nhất là cảm giác cực kỳ quen thuộc, lộ ra một luồng thân mật cùng đau thương, liên quan tới việc này, Nguyễn Cung tại trong tông môn tu hành nhiều năm, mặc dù chưa bao giờ tận mắt thấy, nhưng sớm có nghe thấy, cho nên lập tức từ thợ rèn cửa hàng chạy đến.

Lúc này nhìn thấy người kia so phàm tục phu tử còn không bằng làm đáng, Nguyễn Cung đối với cái này chẳng những không có mĩa mai chi ý, ngược lại thêm ra một tia ngưng trọng, hỏi: "Thế nhưng là Thần Tiên Thai Ngự Tấn ?"

Rơi xuống dòng suối nhỏ hán tử một hồi đập, thật vất vả mới đứng thẳng thân thể, từ nước suối bên trong nhặt lên cái kia bầu rượu sau, hái xuống đỉnh đầu mũ rộng vành lắc lắc, ngẩng đầu nhìn cái kia kẻ cầm đầu, tức giận nói: "Ta gọi A Lương."

Nguyễn Cung trên cao nhìn xuống theo dõi hán, tràn ngập xem kỹ ý vị, hỏi: "Có thể hay không mượn ta uống hai miện rượu ?"

Hán tử một cái ném ra hồ lô rượu, cao cao ném Nguyễn Cung, "Có gì không thể ? Bất quá nhớ kỹ trả ta."

Nguyễn Cung tiếp nhận bầu rượu, uống một hớp rượu, cười hỏi nói: "Vậy mà không phải ngũ hoàng rượu ?"

Hán tử vừa nghe đến cái này liền nổi giận, xem thường nói: "Lên giá."

Nguyễn Cung cười ha ha, ném vào hồ lô rượu, hỏi: "Làm sao người tới đến nhanh như vậy ? Ta còn tưởng rằng nhanh nhất cũng phải một tuần trái phải."

Tự xưng A Lương hán tử ướm sông đi lên bờ, một vừa hùng hùng hổ hổ nói: "Người quản được ? Thánh nhân không nổi a."

Nguyễn Cung hỏi: "Muốn hay không đi ta cửa hàng ngồi một chút ? Nữ nhi của ta đối với người ngưỡng mộ cực kì."

A Lương chỉ chỉ chính mình, cười ha hả nói: "Đối với ta ? Vậy người nữ nhi nhân quang thật tốt."

Nguyễn Cung tựa hồ đã sớm hiểu được người này hoang đường, hỏi: "Hắn là lần này là người phụ trách Long Tích Sơn một chuyện ?"

A Lương khoát khoát tay, "Không phải ta, mặt khác có người."

Nguyễn Cung nhìn lấy không hăng hái lắm mũ rộng vành hán tử, đột nhiên nở nụ cười, "Chẳng lẽ lại Bắc thượng trên đường, người gặp được vị kia tiểu đạo cô ?"

A Lương sắc mặt như thường, "Người nói cái gì, ta nghe không hiểu."

Nguyễn Cung trong lòng thở dài, không còn thăm dò, cũng không nói thêm lời.

Nguyễn Cung xuất thân Phong Tuyết miếu, có một vị đại danh đỉnh đỉnh kiếm tu, tuổi trẻ mà lại thiên tài, cực ít chờ tại tông môn, cho dù là Phong Tuyết miếu nội, cũng có người không biết rõ người này tính danh. Hắn niên thiếu lúc bị một vị xuống núi du lịch Phong Tuyết miếu lão tổ chọn trúng, thu làm đệ quan đệ tử, cho nên bồi phạt cực cao, khiến cho hắn lần thứ nhất lên núi thời điểm, bất quá cập quan chi linh, khá hơn chút trăm tuổi tuổi tu sĩ đều phải ngoan ngoãn gọi hắn một tiếng sư tổ, về sau vị kia Phong Tuyết miếu bên trong lão tổ, phá quan thất bại, tăng thêm mạch này nhân tài tàn lụi, tuổi trẻ kiếm tu liền cùng Phong Tuyết miếu quan hệ càng thêm xa lánh.

Người này động một tí hành tẩu giang hồ bảy tám năm, ngoại trừ sư phụ ngày giỗ thời điểm mới có thể ngẫu nhiên xuất hiện tại tông môn, vẫn là độc lai độc vãng, dù là trở lại Phong Tuyết miếu, cũng từ trước tới giờ không cùng người chào hỏi. Nghe nói hắn rất sớm đã đạt được một cái giá trị liên thành Dưỡng Kiếm Hồ, nhưng hắn vậy mà không dùng để ôn dưỡng phi kiếm, ngược lại phung phí của trời, dùng để chứa thuần tửu trăm ngàn cân, một năm ít nhất có nửa năm uống rượu say mềm say bí tỉ, bởi vậy được vinh dự Túy Tửu Kiếm Tiên Nhân, vừa quát say liền từ lấy một đầu tuyết trắng con lừa chở đi, con lừa đi đâu bên trong là chỗ nào.

Nguyễn Cung tại thoát ly Phong Tuyết miếu trước đó, nghe nói người này chẳng biết tại sao, đối với một vị được vinh dự "Phúc duyên có một không hai một châu" tuổi trẻ đạo cô, vừa thấy đã yêu, từ đó hăm sâu trong đó không thể tự kiềm chế, không làm sao được tình chàng ý thiếp vô ý, diện mạo đạo cô căn bản vô tâm tìm kiếm đạo lý, việc này liền thành một cộc oanh động Bảo Bình Châu trên núi tin đồn thú vị.

Nguyễn Cung suy nghĩ một chút, "Đã như vậy, vậy làm phiền người đưa bọn hăn đi Đại Ly đã phu nhốt."

Hán tử kia gật đầu một cái.

Nguyễn Cung ôm quyền cáo từ, thân hình lóe lên một cái rồi biến mất.

Chỉ có cây liễu nhánh cây nhẹ nhàng lay động.

Chu Hà cẩn thận từng li từng tí hỏi: "A Lương. . . Tiên bối là Phong Tuyết miếu tiên nhân?"

Hán tử nắm con lừa, uể oải nói: "Ta cùng Phong Tuyết miếu không quen."

Chu Hà cười, tuyệt không xấu hổ.

Thế gian võ nhân, đối với luyện khí sĩ khả năng cảm nhận cũng không tốt, nhưng là đối với Phong Tuyết miếu cùng Chân Võ Sơn tu sĩ, đó còn là muốn đuổi một chút ngón tay cái.

Trước đó Chu Hà có thể sẽ cảm thấy người này khẩu khí so thiên đại, tư thái kiêu vờ làm ra vẻ, nhưng tại Thánh Nhân Nguyễn Cung lần này tới lui về sau, Chu Hà bây giờ trở về đầu lại nhìn, trước mắt vị này tướng mạo thường thường mũ rộng vành hán tử, liền thật sự là chân nhân không lộ bề ngoài, thần tiên đại ẩn ẩn vào chợ. Xem chừng chuôi này

trúc vỏ trường đao, khẳng định là một thanh chỉ muốn rút đao ra khỏi vỏ, liền sẽ là kinh thế hãi tục thần binh lợi khí.

A Lương uống một hớp rượu lớn ấm người, đối với Trần Bình An nói rằng: "Tiểu cô nương kia trở về."

Trần Bình An quay đầu nhìn lại, chẳng những Lý Bảo Bình cùng Chu Lộc đường cũ trở về, còn có hai tấm quen thuộc gương mặt, cùng một đầu hai bên treo nặng nề bọc hành lý con la.

Lý Hòe cùng Lâm Thủ Nhất.

Trần Bình An chạy chậm đi qua, Lý Bảo Bình một mặt rầu rĩ không vui, Chu Lộc tiếng nói thanh thúy mở miệng nói: "Hai đứa bé này là chúng ta nửa đường gặp gỡ, nói là muốn cùng tiểu thư cùng đi Sơn Nhai thư viện cầu học. Chúng ta lão tổ tông vừa rồi hiện thân chào hỏi, để ta quay đầu tìm các người."

Trần Bình An không đi hỏi Chu Lộc cái gọi là lão tổ tông là ai, nhìn về phía lăm la lăm lét Lý Hòe cùng nghèo túng quý công tử giống như Lâm Thủ Nhất.

Lý Hòe cứng ngắc lấy cổ, lễ thẳng khí hùng nói: "Ta không đi theo các người kiếm cơm, khó nói tại tiểu trấn làm ăn mà xin cơm a."

Lâm Thủ Nhất vẫn như cũ là lạnh lùng bộ dáng, nói: "Cầu phú quý trong nguy hiểm."

Lý Bảo Bình hừ lạnh nói: "Các người có thể từ cửa Đông xuất phát, chính mình đi thư viện a. Bằng cái gì Tiểu sư thúc cùng ta phải mang theo các người hai cái vương váu?"

Lý Hòe giận nói: "Lý Bảo Bình! Chúng ta tốt xấu là đồng sinh cộng tử qua hoạn nạn chi giao!"

Lâm Thủ Nhất không có Lý Hòe vô lại như vậy, thẳng thắn nói: "Ta cùng Lý Hòe đừng nói Sơn Nhai thư viện, chính là Đại Ly biên cảnh đều đi không đến."

Trần Bình An gạt đầu một cái, lấy tay nhẹ nhàng đặt tại Lý Bảo Bình trên đầu, ngăn cản nàng nói chuyện, sau đó hỏi: "Cái kia Thạch Xuân Gia cùng Đồng Thủy Tĩnh hai cái, có phải hay không xác định không tới?"

Lâm Thủ Nhất giải thích nói: "Áp Tuế cửa hàng bên kia, có người sẽ mang Thạch Xuân Gia đi kinh thành, Đồng Thủy Tĩnh nghe nói về sau tiểu trấn Hương Thục sẽ lại mở bắt đầu, ngay tại thợ rèn cửa hàng thay thế người làm công ngăn hạn."

Trần Bình An nhìn lấy Lý Bảo Bình, Lý Hòe cùng Lâm Thủ Nhất ba cái học thực mộng đồng, cười nói: "Vậy liền cùng một chỗ khởi hành đi đường."

A Lương đem đầu kia con lừa từ bên khe suối dắt trở về, nhìn thấy Lý Hòe Lâm Thủ Nhất sau, một mặt không tình nguyện nói: "Mang nhiều một cái tiểu cô nương khả ái coi như xong, thế nhưng là các người hai cái thẳng ranh con tính chuyện gì xảy ra?"

Lý Hòe chửi ầm lên nói: "Người cái nào rẽ hành ? !"

A Lương mặt không đổi sắc trả lời nói: "Ta là người thất lạc nhiều năm cha, cha ruột."

Lý Hòe như bị sét đánh, gặt gao tiếp cận cái này lạ lẫm nam nhân.

Hán tử kia ngược lại bị nhìn đến sợ hãi trong lòng, khó nói cái này tiểu vương bát đản hãn cha mẹ thật có một đoạn không thể cho ai biết cố sự ?

Lý Hòe cấp tốc cải biến ban đầu gốc trệ về mặt, giật giật khóe miệng, liếc mắt nhìn cái kia mũ rộng vành hán tử, một mặt ghét bỏ, nói thầm nói: "Cùng ta đấu ?"

Hán tử kinh ngạc, chặc chặc nói: "U a, nước cạn tiểu vương bát nhiều a."

Lý Hòe hai tay ôm lấy cái ót, nhắc tới nói: "Không nghe không nghe con rùa niệm kinh."

Trần Bình An không khỏi hỏi một câu, "A Lương, người vì sao lại nói chúng ta tiểu trấn tiếng địa phương ?"

Hán tử cười tủm tỉm nói: "Người đi hỏi Nguyễn Cung."

Trần Bình An nhìn lấy hăn, đột nhiên cười, "Được rồi."

Hán tử đưa tay chỉ Trần Bình An, giáo huấn nói: "Tuổi còn nhỏ, tâm tư nặng như vậy cũng không tốt."

Tự xưng kiếm khách lại bội đao A Lương, cùng hăn đầu kia con lừa.

Từng người đeo cái gùi Trần Bình An cùng Lý Bảo Bình, hai tay trống không Lý Hòe cùng Lâm Thủ Nhất, còn có đi tại phía sau nhất Chu Hà Chu Lộc cha con.

Thân phận cách xa bảy người, cộng đồng xuôi Nam.

Bởi vì cái này cùng Nguyễn sư phó đến từ cùng một nơi A Lương, nói đến lúc đường đi đến cũng không khó, mà lại thuận Thiết Phù Hà một mực đi về phía Nam, rất nhanh liền có thể nhìn thấy chính tại ngày đêm kiến tạo Đại Ly dịch lộ.

Bất quá tiếp xuống ngừng ngừng nghỉ ngơi một chút, A Lương vẫn nguyện ý nghe từ Trần Bình An ý kiến.

Lý Hòe đang nghỉ ngơi khoảng cách, chạy đến hỏi cái kia mũ rộng vành hán tử, tuyệt không sợ người lạ, chống nạnh hỏi: "Uy! A Lương, người này con lừa là công mẫu ?"

Hán tử cũng không chán ghét đứa bé này, chỉ là có chút phiền, "Liên quan gì đến người."

"Cho ta ký ký thôi ?"

"Chính ta đều không bỏ được ký, người bằng cái gì ? Thật coi mình là ta thân nhi tử a."

"Người nếu là đem con lừa đưa ta, ta quay đầu để ta nương đổi gả, kiểu gì ? Đương nhiên, nếu là mẹ ta không đáp ứng, nhưng không trách được ta, cái này con lừa vẫn là đến về ta."

"Lăn người cùng con mẹ người!"

"A Lương a, không phải ta nói người, sau này người này tính tình đến sửa đổi một chút."

Lý Hòe hai tay phụ sau, gạt gù đắc ý mà thở dài rời đi.

Lưu lại một mở rộng tầm mắt mũ rộng vành hán tử.

Bên khe suối, hai người hướng đi thợ rèn cửa hàng, một vị là Nguyễn Cung, một vị là tóc trắng xoa lại đầy mặt hồng quang lão nhân, người sau chính là tỳ nữ Chu Lộc miệng bên trong lão tổ tông, tiểu trấn tứ đại họ một trong Lý thị chân chính chủ tâm xương.

Lý Bảo Bình như thế cái tâm can bảo bối, đối với hãn ký thác kỳ vọng

Lý thị gia tộc, đương nhiên sẽ không chỉ làm cho cái kia đối với cha con thiếp thân tùy tùng, nếu như không phải Nguyễn sư hôm nay lộ diện, luyện khí có thành tựu Lý gia lão tổ sẽ một đường hộ tống đến toà kia đã phụ quan.

Lão nhân cười khổ nói: "Nguyễn sư, người này chính là người từ Phong Tuyết miếu mời tới giúp đỡ ? Nhìn lấy thật sự là. . ."

Nguyễn Cung gợn gàng dứt khoát nói: "Căn bản không giống như là cao thủ, ngược lại giống như là cái chợ búa đầu đường xó chợ, đúng không ?"

Nguyễn Cung chậm rãi nói: "Ta tiếp nhận hồ lô rượu lúc uống rượu, cẩn thận từng điều tra, cái kia Dương Kiếm Hồ nội bản mệnh kiếm khí, sinh cơ còn tại, thật là Phong Tuyết miếu chân truyền không thể nghi ngờ, mà lại Phong Tuyết miếu Thần Tiên Thai mạch này, vốn là ít người, Ngụy Tấn càng là không thích cùng người kết giao lãnh đạm tính tình, ngược lại ưa thích giang hồ lãng tử, tính tình kỳ quái một chút, rất tốt giải thích. Mặc dù thế gian cũng có giết người về sau, thành công chiếm lấy bản mệnh vật âm độc thủ đoạn, thế nhưng là Ngụy Tấn tu vi tuyệt đối không thấp, nếu muốn ở trên người hăn thuận lợi cướp đi Dương Kiếm Hồ cùng cái kia sợi kiếm khí. . ."

Nguyễn Cung nở nụ cười, "Như vậy hôm nay coi như ta Nguyễn Cung xuất thủ, cũng ngăn không được người kia muốn việc cần phải làm."

Lão nhân thở dài, "Không thể nói như thế, nếu như tam giáo một nhà không có lấy đi áp thẳng chi vật, trận pháp vẫn còn, rất nhiều chuyện Nguyễn sư cũng không cần như thế bó tay bó chân."

Nguyễn Cung suy nghĩ một chút, "Sau đó ta vẫn còn muốn đi cùng Phong Tuyết miếu Đại Nghê Câu một mạch người, đụng cái đầu, hiểu rõ một chút tình huống, bọn hăn cách nơi này cũng không xa. Vừa vặn liên quan tới Long Tích Sơn chia cắt Trảm Long Thai một chuyện, ngay

trước Chân Võ Sơn người, không tốt nói thẳng. Tại trong lúc này, nếu như tiểu trấn có bất kỳ ngoài ý muốn, phiền phức Lý lão tìm tới Tú Tú, để cho nàng phi kiếm truyền thư là được."

Phong Tuyết miếu, Chân Võ Sơn, là Đông Bảo Bình Châu hai đại Bình gia tổ đình, một Nam một Bắc, song phương quan hệ một mực không tốt không xấu, trên đại thể thuộc về nước giếng không phạm nước sông, đương nhiên tại liên quan đến trái phải rõ ràng thời khắc mấu chốt, khẳng định sẽ buông tha cho thiên kiến bè phái, lựa chọn liên thủ đối địch.

Trong đó Chân Võ Sơn càng chú Trọng Sơn tạ thế tục vương triều phát triển, Đại Ly vương triều thì có rất nhiều Chân Võ Sơn tu sĩ, đã hủy diệt Lô thị vương triều, Đại Tùy Cao thị dưới trướng, đều có Chân Võ Sơn tu sĩ cái bóng, phần lớn là sa trường Đại tướng thiệp thân tùy tùng, hoặc là nắm giữ thực quyền trung tầng võ tướng.

Phong Tuyết miếu thì có khuynh hướng bồi dưỡng đạo đức cá nhân trên thân, lui tới tại các lớn cổ chiến trường di chỉ, có chút cùng loại trên giang hồ du hiệp, thân phụ tuyệt đỉnh võ nghệ, vạn sự tùy tâm, cao hứng, liền trăm yêu trừ ma hành hiệp trượng nghĩa, không cao hứng, tìm người luận bàn đạo pháp kiếm thuật, phần lớn là xông vào sơn môn không mời tự đi, chủ nhân có đáp ứng hay không, đều phải bồi tiếp bọn hăn đánh qua một khung lại nói còn lại. Bất quá Phong Tuyết miếu những này tính tình cổ quái gia hỏa, đánh nhau không vì dương danh, càng sẽ không giết người, cho nên dù là bị Phong Tuyết miếu tu sĩ đánh đầy bụi đất, nhưng không cần lo lắng việc xấu trong nhà bên ngoài giường.

Liên quan tới phi kiếm một chuyện, lão nhân nghi hoặc nói: "Nguyễn sư, nhà ta tòa nhà bên kia cũng có vô số thân phẩm chất không tệ truyền tin phi kiếm. . ."

Nguyễn sư cười khoát khoát tay, "Không giống nhau, chênh lệch không nhỏ."

Lão nhân lập tức hiểu rõ, then đỏ mặt nói: "Tại Nguyễn sư trước mặt đàm phi kiếm, làm trò hề cho thiên hạ, làm trò hề cho thiên hạ."

Nguyễn Cung đột nhiên nhẹ giọng cảm khái nói: "Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng a."

—— ———

Một vị dáng người khéo léo đẹp đẽ lại nở nang cung trang phụ nhân, hành tẩu tại Nê Bình ngô hẻm.

Sau lưng xa xa đi theo ba người, một vị trung niên nam tử dáng người khô ngô, vẻ mặt cương nghị.

Một lão nhân mặt trắng không râu, tựa hồ thị lực yếu đuối, thủy chung híp mắt.

Một cô gái trẻ tuổi giấu trong lòng một thanh trường kiếm, này chuỗi màu vàng kim kiếm tuệ, vừa vặn co quắp tại nàng bộ ngực đầy đặn bên trên.

Phụ nhân kia cuối cùng tại Tổng Tập Tân nhà cửa sân miệng ngừng lại, cười nói: "Trộm câu đối xuân loại chuyện này, chỉ có Thôi Sàm làm ra được."

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Hai khóa đầu người

Vóc dáng thấp bé lại thân thể sắc sỡ thủy mị phụ nhân, móc ra một chuỗi chế tác tinh xảo mới tinh chìa khoá, mở ra cửa sân, đẩy cửa vào thời điểm cười nói: "Cuối cùng có đất dụng võ."

Phụ nhân liếc mắt chân tường cây lồng gà, bên kia truyền đến từng đợt nhào tót nhào tót gia cầm vỗ cánh âm thanh, nàng ngẩn người, "Còn không có chết đói ?"

"Vẫn là đến tạ ta à, giúp người tìm như thế tốt hàng xóm, quê nhà hòa thuận, thiên hạ cùng xuân nha." Nàng rất nhanh suy nghĩ minh bạch nguyên do trong đó, quay đầu nhìn về sát vách, phát hiện mình vóc dáng không cao nguyên nhân, không nhìn thấy bên kia quang cảnh, đành phải đi đến bức tường kia bèn vâng tường một bên, nhón chân lên, phát hiện sát vách chỉ có không thoải mái sân nhỏ, cảm thấy không thú vị không thú vị, rất nhanh thu tầm mắt lại, hướng đi phòng chính cửa lớn, lại móc ra chìa khoá mở cửa, vượt qua cánh cửa sau, duỗi ra ngón tay trên bàn một vòng, không nhiễm trần thế, phụ nhân có chút không quá cao hứng, giống như là có người ngoài tự tiện chủ trương tại nhà mình khuê nữ trên mặt bôi lên son phấn, đẹp mắt về đẹp mắt, nhưng làm cha làm mẹ nó đương nhiên không vui.

Đi theo phụ nhân đi vào Nê Bình ngô hẻm ba tên tùy tùng, khôi ngô nam tử lưu tại ngoài viện Nê Bình ngô hẻm ở trong, nhắm mắt dưỡng thần.

Mặt trắng không râu híp mắt lão nhân đi đến trong viện.

Duy chỉ có tên kia nâng kiếm nữ tử đi theo phụ nhân đi vào phòng chính.

Phụ nhân một mình đi vào Tổng Tập Tân nơi ở, nhìn quanh bốn phía, giường bàn đọc sách đều có, trên bàn sách còn lưu lại một chút giá cả

không ít thanh cung cấp nhã chơi, hẳn là chủ nhân không muốn tùy thân mang theo, liền dứt khoát bỏ đi không cần. Phụ nhân đi đến bên bàn đọc sách, phát hiện chính trung ương còn gấp lại lấy ba quyển sách vở, tiện tay lật một cái, cũng không lạ thường, chỉ là bình thường học thực môn đồng nhập môn sách vở, « tiểu học », « lễ nhạc », 《 quan chi 》, là Đại Ly vương triều hào phiệt chợ búa sang hèn thông dụng học vỡ lòng kinh điển, phụ nhân phát hiện ba quyển sách cũ về cũ, lại không có nửa điểm cấu bẩn vết bẩn, trong đầu lập tức hiện ra người nào đó hình tượng, phụ nhân lung lay đầu, thuận miệng hỏi: "Dương Hoa, « tiểu học » quyển sách này tại Đại Ly kinh thành giá thị trường bao nhiêu?"

Đưa lưng về phía cửa phòng nâng kiếm nữ tử tiếng nói trời sinh thanh lãnh, kính cẩn trả lời nói: "Nô tỳ về nương nương, nhiều thì sáu mươi văn, ít thì bốn mươi văn."

Phụ nhân ồ một tiếng, chặc chặc nói: "Xem ra là Nho gia các thánh hiền đạo lý càng lớn, càng không đáng tiền a."

Phụ nhân một lần nữa đem ba quyển học vỡ lòng kinh điển gấp lại tại tại chỗ, nhẹ nhàng vỗ vỗ bày ở trên nhất một bên 《 quan chi 》, nàng toát ra một tia trào phúng, cười lạnh nói: "Nếu không có nhà giúp đỡ trợ giúp, trăm ngàn năm qua tận hết sức lực hành tẩu tại thành lớn hùng trấn, chợ búa ngõ hẻm, vì đó nói ngọt, chính mình thì cam tâm tình nguyện làm cái kia bất nhập lưu bại quan dã sử, Nho giáo cũng ngồi không được toà này thiên hạ, khẳng định ngồi không vững."

Trong nội viện lão nhân nhẹ nhàng tăng hắng một cái, thấp giọng nói: "Nương nương còn cần nói cẩn thận, nơi này không nên nói thoải mái."

Phụ nhân cười nói: "Yên tâm chính là, Tề Tĩnh Xuân sau khi chết đuổi theo một bên đạt thành hiệp nghị, cho nên nơi này sẽ không có người lại nhìn chăm chăm, người cho rằng không có Tề Tĩnh Xuân, nước động một cái đầm Ly Châu động thiên, một cái mấy ngàn năm đều chưa từng sinh ra lớn bì lậu địa phương, xứng đáng những đại nhân vật kia coi

trọng ?"

Lão nhân vẫn là kiên trì ý mình, "Nương nương vẫn là cẩn thận mới là tốt."

Phụ nhân nở nụ cười xinh đẹp, ôn nhu nói: "Được rồi được rồi, ta không bức tức những này là được. Từ Hồn Nhiên, điểm ấy người thực sự học một ít Lương tung, người ta liền so người hiểu được nhìn mặt mà nói chuyện. Cho nên muốn ta nhìn a, Đại Ly triều chính nói Lương tung mặc dù là người đệ tử, lại trò giỏi hơn thầy, một chút cũng không có oan uổng người. Về phần nhà ta thúc thúc cố ý dùng lời nói đâm người, nói cái gì đệ tử không cần không bằng sư, Từ Hồn Nhiên người cũng là không cần để ý, hẳn chính là một người như vậy, thoáng nghe nói vài câu người đọc sách, liền ưa thích loạn điệu giá sách."

Tên là Từ Hồn Nhiên lão nhân dở khóc dở cười, chỉ có thở dài một tiếng, nghĩ thầm không có nương nương người này a an ủi người.

Chỉ là vừa nghĩ tới xuôi Nam trên đường cùng vị kia Phiên Vương sát vai mà qua, lão nhân tâm tình đột nhiên ngưng trọng lên. Lúc đó Tổng Trường Kính mặc dù nhìn lấy vẻ mệt mỏi, giống như là một trận sinh tử sau đại chiến trọng thương chưa lành, nhưng hẳn đã dám ở ngay trước mặt chính mình, chủ động nhắc lên cửa sổ xe rèm, như vậy thì mang ý nghĩa Tổng Trường Kính vô cùng có khả năng tại võ đạo một đường, cố gắng tiến lên một bước, mặc dù bước lên đệ thập cảnh khả năng cực nhỏ, nhưng đã đến đệ cửu cảnh đỉnh phong sau, Tổng Trường Kính mỗi một lần đi về phía trước ra, dù là chỉ có nửa bước, như vậy đối với bảy tám cảnh võ đạo tông sư mà nói, nho nhỏ nửa bước khác biệt, khả năng chính là tương đương với bọn hắn một cảnh chi kém.

Vị này mặt trắng không râu lão nhân, hưởng dự Đại Ly triều chính, được vinh dự Đại Ly đệ nhất kiếm sư, sư chữ cái này hậu tố, như chư tử bách gia bên trong, người nào đó dòng họ về sau "Mọi người" hai chữ, phân lượng rất nặng. Tên kia chết bởi Tổng Trường Kính chi thủ thiên tài

kiếm tu Lương tung, chính là Từ Hồn Nhiên đặc ý nhất đệ tử, lão nhân đem coi là mình ra, thù này không thể bảo là không lớn.

Từ Hồn Nhiên yêu thích tại trong tay áo dường kiếm, kiếm tên là Bạch Tước. Hơn tấc dài ngắn, lại sát lực cực lớn, truyền ngôn trong nháy mắt có thể vừa đi vừa về bay lượn hơn trăm dặm, kiếm đã về tay áo, người chưa chết hết, thủ đoạn lăng lệ, quỷ thần khó lường.

Phụ nhân tại cái giường kia ngồi bên dưới, đưa tay vỗ vỗ ván giường, "Không tính là nhà giàu sang thời gian, bất quá vẫn rất tự tại."

Ôm ấp trường kiếm cô gái trẻ tuổi nhẹ giọng nói: "Nương nương đối với điện hạ dụng tâm lương khổ, khổ nó tâm chí, cực khổ nó gân cốt."

Phụ nhân đứng người lên, cười nói: "Lời này liền dối trá, chân chính chịu khổ hài tử, là sát vách cái kia cô nhi, nhà ta hòa thuận mà có thể xưng không lên chịu khổ."

Nàng đi đến vách tường trước, suy nghĩ một chút, thì thảo nói: "Phúc Lộc Nhai Lô thị đưa cho chúng ta vài trang cổ thư, bên trên một bên ghi lại pháp thuật thần thông, lịch sử xa xưa, đã không thể khảo chứng, cùng hiện nay Đạo giáo mấy đại phù lục phái khác biệt rất lớn, ta nhớ được trong đó một tờ, ghi chép một môn thú vị nhỏ pháp thuật, chú ngữ là cái gì tới ? A, nhớ ra rồi, thử nhìn một chút."

Phụ nhân đưa lưng về phía cửa ra vào cô gái trẻ tuổi, cười nói: "Người trực tiếp đi sát vách sân nhỏ chờ ta mở cửa."

"Thiên địa tương thông, vách núi tương liên, mềm như hạnh hoa, mỏng như giấy trang, ta chỉ một kiếm, cấp tốc mở cửa, phụng Tam Sơn Cửu Hồn tiên sinh pháp lệnh!"

Trong tay phụ nhân cũng không trọng yếu nhất tấm kia lá bùa, chỉ là miệng tụng chú ngữ, duỗi ra ngón tay hướng về phía trước một điểm, sau

đó liền đi bộ nhàn nhã, xuyên tường mà qua, sau lưng mang theo một hồi rất nhỏ gọn sóng.

Phụ nhân đi đến một tòa nhà chỉ có bốn bức tường rách nát gian phòng, cảm khái nói: "Có ít người tốt số, tùy tiện làm sao giày vò đều là hưởng phúc. Có ít người số mệnh không tốt, sinh ra chính là chịu khổ. Đầu thai sai rồi, người có thể với ai nói rõ lí lẽ đi? Coi như tìm được chính chủ, nhưng người dám mở miệng sao? Tiểu gia hỏa, về sau biết rõ chân tướng, đang tìm ta báo thù trước đó, người ít nhất phải cùng Vân Hà Sơn, Chính Dương Sơn cùng Thư Giải Hồ cái này tam phương đánh giao tế, chờ người tìm tới ta, trâu năm mã tháng, đây là người trước muốn sống mà đi ra Đại Ly bản đồ mới được."

Nàng quay đầu mắt nhìn vách tường, "Tam Sơn Cửu Hầu tiên sinh, lại là thân phận gì ? Chúng ta Đông Bảo Bình Châu nhưng không có nhân vật như vậy, chẳng lẽ là mất đi hương hỏa cùng kim thân thượng cổ thần nhân ? Nếu là như vậy, vì sao cái này nhỏ pháp thuật vẫn như cũ có tác dụng ?"

Nàng tạm thời suy nghĩ không ra đáp án, nhớ lại đến Đại Ly kinh thành lại đi thăm dò một chút, hoặc là tìm Thôi Sàm hỏi một chút cũng không phải là không thể được, dù sao gần nước ban công, không hỏi ngu sao mà không hỏi. Nàng đi đến mở cửa, rút ra then cửa sau không thể kéo ra, mới nhớ lại ngoài cửa khẳng định khóa lại, đành phải thoáng dùng sức, cường ép xé đứt thanh kia đồng khóa, kéo ra phía sau cửa, nhìn thấy cửa sân mở rộng, nàng xem thấy nâng kiếm thị nữ cùng kiếm sư Từ Hồn Nhiên, hỏi: "Các người cứ như vậy phá cửa mà vào ? Còn có nói đạo lý hay không rồi? Quay đầu chính mình tìm người xây xong, đừng quên."

Nàng hướng đi cửa sân, bổ sung một câu, "Cửa phòng khóa cũng thay đổi giống nhau như đúc."

Lão kiếm sư cùng nâng kiếm nữ tử hiển nhiên đối với cái này tập mãi thành thói quen.

Đứng tại Nê Bình ngô hẻm bên trong khôì ngô nam tử nhú nhú lông mi.

Phụ nhân đi ra sau sân nhỏ, đột nhiên dừng lại bước chân, "Dương Hoa, người dựa theo nhà ta hòa thuận mà bảy tuổi lúc bước chân lớn nhỏ, hướng tay phải vừa đi bên trên sáu mươi ba bước."

Nàng kiểm nữ tử lĩnh mệnh tiến lên, sáu mươi ba bước sau dừng thân hình.

Sau lưng nàng phụ nhân nghiêng người sang, đối mặt tường cao, "Hắn là chính là chỗ này."

Phụ nhân nhìn lấy cũng không một chút kỳ quái bần đất vách tường, oán hận nói: "Tổng Dục Chương đáng chết."

Nàng rất nhanh khôi phục ung dung không màng danh lợi bình thường vẻ mặt, cười hỏi nói: "Cái này cái cọc bí sự, năm đó người là nghe ta nói qua, người cảm thấy mấu chốt ở nơi nào, ta có thể vì hòa thuận mà làm chút cái gì?"

Cô gái trẻ tuổi lắc đầu nói: "Nô tỳ không biết, cũng không dám tự mình đoán bừa."

Phụ nhân thở dài, có chút thương cảm, "Nhà ta hòa thuận mà khúc mắc có hai cái, cái thứ nhất, đương nhiên là trận kia trong mưa to, bị một cái nghèo hèn người quê mùa từ phía ngoài hẻm một đường truy sát đến nơi đây, bóp lấy cổ, theo ở trên vách tường không thể động đậy, lấy tính tình của hắn, khẳng định tức giận khó bình. Lúc ấy hòa thuận mà niên kỷ còn nhỏ, ngoại trừ mất hết mặt mũi, hòa thuận mà khẳng định cũng bị đẳng đẳng sát khí người đồng lứa dọa cho phát sợ."

Phụ nhân ánh mắt bỗng nhiên lạnh lẽ, xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay nhẹ nhàng dựa sát tại thô ráp bất bình tường đất bên trên, "Cái thứ hai

khúc mắc đâu, liền rất có ý tứ. Đến mức có ý tứ đến xong việc sau để ta nhà hòa thuận, có thể là nhân sinh lần thứ nhất biết rõ áy náy tư vị. Cho nên hẳn cùng Lão Long Thành Phù Nam Hoa gặp mặt sau, cái kia khoản giao dịch tăng thêm, thủy chung không hạ nổi quyết tâm, muốn giết người, từ Lưu Tiệp Dương đổi thành thiếu niên kia."

Cô gái trẻ tuổi rất cục có chút hiếu kỳ, bất quá phụng dưỡng vị phu nhân này, không khác gần vua như gần cọp, đương nhiên sẽ không ngốc đến mở miệng hỏi thăm.

Phụ nhân thu hồi bàn tay, tại nâng kiếm nữ tử cánh tay tay áo bên trên xoa xoa, bắt đầu quay người hướng đi cửa ngõ, lập tức toát ra một chút hồn nhiên thần thái, tuy nói đã làm vợ người đã làm mẹ người, đúng là có một phen đặc biệt phong vận, nàng thở phì phì nói: "Hòa thuận mà bất quá là nói người Trần Bình An sinh tại mừng năm tháng năm, khắc chết cha mẹ sau, bởi vì ở tại tổ trạch, ngay cả một mồi cha mẹ vô pháp đầu thai chuyển thế, cho nên tốt nhất đừng trong nhà, phải nhanh dọn ra ngoài."

Phụ nhân càng nói càng tức giận, "Nói mấy câu nói đùa, coi là cái gì ? Người Trần Bình An tin là thật, bởi vì chính mình ngu xuẩn mà hỏng không thể đi Long Diêu đốt sứ rách rưới lời thề, làm sao lại có thể quái đến nhà ta hòa thuận mà trên đầu đầu ? Huống chi người một cái tiểu tiện chúng lời thề, đáng giá mấy đồng tiền ? Nhà ta hòa thuận mà hạng gì quý giá, ngọc bích có tỳ, đây là thế tục tục nhân thuyết pháp. Người tu hành, nếu là tin tưởng cái này, quả thực chính là tự tìm đường chết. Cho dù là có thể cùng nước đồng thọ bên trên ngũ cảnh luyện khí sĩ, ai không đang khổ cực truy cầu chân chính bất hủ kim thân, vô cấu thân thể ? Người một cái chợ búa thiếu niên, thường thế nào ? Người thường nổi sao ? !"

Phụ nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tiểu tiện chúng, thật sự là nghiệp chướng!"

Một sợi màu vàng kim kiếm tuệ nhẹ nhàng nằm tại bộ ngực bên trên nâng kiếm nữ tử, sắc mặt bình tĩnh.

Kiểm sư Từ Hồn Nhiên đối với cái này càng là ngoảnh mặt làm ngơ, không để ý chút nào.

Chỉ có tên kia đi tại cuối cùng một bên khôi ngô nam tử, lại một lần nữa nhúu mày.

Phụ nhân tại sắp đi ra Nê Bình ngô hẻm thời điểm, đột nhiên quay người.

Cơ hồ đồng thời, cô gái trẻ tuổi cùng lão kiếm sư liền phân biệt hướng hai bên trái phải dịch bước, vì phụ nhân nhường ra tầm mắt.

Phụ nhân lúc này đã vẻ mặt tươi cười, đã quyến rũ, lại thuần chân, có loại mâu thuẫn mê người, nàng ôn nhu hỏi nói: "Thế nào, Vương Nghị Phủ, người cảm thấy không đúng?"

Nam nhân trầm giọng nói: "Mặc dù không biết càng nhiều nội tình, nhưng là ta xác thực cảm thấy dạng này không đúng."

Phụ nhân không có chút nào ngoài ý muốn, ngược lại cười to nói: "Không hổ là Lô thị vương triều số một mãnh tướng Vương Nghị Phủ!"

Thói quen híp mắt nhìn người nhìn vật lão kiếm sư, cơ hồ đã không nhìn thấy con mắt, một thân kiếm khí tràn ngập tại chật hẹp hẻm nhỏ.

Không ngừng có tường đất mảnh vụn ngã xuống mặt đất.

Nâng kiếm nữ tử lặng yên lui lại một bước, giống như là muốn cho kiếm đạo tông sư Từ Hồn Nhiên nhường ra càng nhiều chiến trường không gian.

Nàng nhìn qua cách đó không xa khôi ngô nam nhân, nhếch miệng lên

một vòng mĩa mai ý cười.

Một đầu gãy mất sống lưng chó nhà có tang, cũng dám sửa loạn ?

Cái này tên là Vương Nghị Phủ nam nhân, từng là Lô thị vương triều Đại tướng một trong, xuất thân đầu các loại đem loại môn đình, tổ bối đều là sa trường Đại tướng, Vương Nghị Phủ quy hàng trước đó, thân phận tương đương với Đại Ly vương triều Thượng Trụ Quốc. Đại Ly quân thần Tổng Trường Kính thật lâu trước đó, liền điểm danh muốn cùng Vương Nghị Phủ thống thống khoái khoái đánh một trận, người này lĩnh quân chiến tranh bản sự, không tính là siêu quần bạt tụy, nhưng là cái nhân vũ lực cực cao. Mặc dù là luyện khí sĩ, lại có được đệ bát cảnh võ nhân hùng hậu thể phách, tinh thông đao pháp, có thể khống chế tôn này nổi tiếng ngọc thạch cường đại âm thần hộ tống tác chiến, có thể nói Lô thị vương triều có thể đếm được trên đầu ngón tay cao thủ chân chính.

Phụ nhân đuổi ra dương chi mỹ ngọc đồng dạng tiểu xảo bàn tay, lung lay, "Từ Hồn Nhiên, không cần khẩn trương, Vương Tướng Quân là giảng đạo lý người, chính là vì người quá chính trực một chút, bây giờ thân ở một phe cánh, đừng một lời không hợp liền muốn chém chém giết giết. Ta rất không thích."

Từ Hồn Nhiên yên lặng thu hồi một cái tay áo nội trùng trùng điệp điệp kiếm khí.

Chỉ là phụ nhân sau đó một khắc còn nói nói: "Ta sẽ chỉ đem Vương Nghị Phủ buông tha tính mệnh cùng tôn nghiêm cũng phải bảo vệ người, không đưa đi trước đó nói địa phương tốt, mà là đưa vào hoàng cung, hoặc là Giáo Phường ti ?"

Cùng nàng đối mặt Vương Nghị Phủ song quyền nắm chặt, nổi gân xanh, tròng mắt phát ra tơ máu.

Phụ nhân mây trôi nước chảy nói: "Trước đó chỉ nói giữ được tính mạng

là được, cho nên người Vương Nghị Phủ nhưng đừng đem ta Bồ Tát tâm địa, xem như chuyện thiên kinh địa nghĩa."

Vương Nghị Phủ đột nhiên cười nói: "Nương nương nói đến đối với, là thuộc hạ sai."

Phụ nhân cười nói: "Biết sai liền tốt, vậy người chờ chút ra đầu này Nê Bình ngô hẻm, cũng không cần đi theo chúng ta, đi đem tốt nhất Nhâm Đốc Tạo quan lớn đầu người, hái xuống, sau đó tùy tiện tìm cái hộp gỗ nhỏ sắp xếp gọn, về sau ta khả năng cần phải."

Vương Nghị Phủ kinh ngạc nói: "Tổng Dục Chương là hoàng đế điểm danh yêu cầu đến quan viên nơi này, nương nương trước người cũng đã nói, người này tại Lễ Bộ cùng Khâm Thiên Giám đều có chỗ dựa, vì sao muốn giết hắn ?"

Phụ nhân cười hỏi lại nói: "Giết người còn cần lý do ? Cái kia ta làm cái này nương nương làm cái gì ?"

Vương Nghị Phủ thở dài, ôm quyền cúi đầu nói: "Thuộc hạ lĩnh mệnh."

Bốn người trước sau đi ra Nê Bình ngô hẻm sau, Vương Nghị Phủ cùng còn lại ba người mỗi người đi một ngã.

Đợi đến cái kia quy hàng Đại Ly hiệu trung nương nương khô ngô nam nhân, bóng người triệt để không thấy, Từ Hồn Nhiên nhin không được lên tiếng mỉa mai nói: "Tốt một cái thẳng thắn cương nghị Vương Nghị Phủ, ha ha, bây giờ liền xương cốt cùng cốt khí cùng nhau không có."

Phụ nhân cũng không hướng nhiều người chỗ đường cái đi đến, mà là tuyển chọn một đầu yên lặng ngô hẻm, tự giễu nói: "Thật sự cho rằng ta làm một chuyện nào đó, không phân rõ tốt xấu ?"

Lão kiếm sư trong lúc nhất thời không biết như thế nào trả lời chắc chắn,

dứt khoát liền im miệng không nói.

Phụ nhân ngẩng đầu nhìn xanh thẳm bầu trời, không khỏi cảm khái nói: "Chỉ có thân lâm kỳ cảnh, mới phát hiện Tề Tĩnh Xuân người đọc sách này, thật sự rất lợi hại a."

"Là chúng ta Đại Ly xin lỗi hử."

"Như thế thiên cổ kỳ nam tử, chỉ hận không thể vì ta Đại Ly sử dụng, khó trách bệ hạ những ngày này tâm tình buồn bực, thường thường thờ dài."

"Chỉ tiếc Tề Tĩnh Xuân lợi hại hơn nữa, cuối cùng vẫn là chết rồi."

Phụ nhân một đường thốn thức, vậy mà tất cả đều là lời từ đáy lòng.

Làm phụ nhân trầm mặc hồi lâu, không nói thêm gì nữa. Từ Hồn Nhiên nhớ lại một chuyện, đầu tiên là vung tay áo, kiếm khí trải rộng bốn phía, sau đó thấp giọng hỏi nói: "Nương nương, giết một cái bổng nhiên phú quý ngộ hẹp thiếu niên mà thôi, chúng ta là không phải có chút lớn để nhỏ làm ?"

Phụ nhân giống như căn bản lười nhác trả lời loại vấn đề này, thuận miệng nói: "Dương Hoa, người tới nói."

Nâng kiếm nữ tử lạnh giọng nói: "Sư tử vô thỏ, một kích trí mạng."

Lão kiếm sư yên lặng.

Phụ nhân giật giật khóe miệng, "Nhà ta thúc thúc mặc dù là cái võ nhân, nhưng là có một câu nói làm cho cực diệu, đối phó bất cứ địch nhân nào, ngàn ngàn vạn vạn đừng tiến đầu người cho hử."

Không giống với ngủ lại Đào Diệp ngô hẻm Lễ Bộ đồng liêu, Tống Dục Chương một mình ở tại Kỵ Long ngô hẻm, là một tòa chủ nhân vừa mới dời đi trạch viện.

Tống Dục Chương mở ra cửa phòng, ngồi tại bên cạnh bàn, có một cái bầu rượu, bên cạnh là một đĩa muối bột nước sinh mết, cùng một chén lớn rượu đế, vị này năm đó Đốc Tạo quan đại nhân, tại tiểu trấn bên này đâm rẽ rông rã mười lăm năm, ăn cái gì uống cái gì, nhập miệng đều là không thể quen thuộc hơn được tư vị.

Khi hần nhìn thấy trong viện trống rỗng xuất hiện một vị khôi ngô nam tử, vừa mới bưng chén lên Tống đại nhân cười cười, "Cuối cùng tới."

Hần cao cao nâng lên trắng bát, hỏi: "Có thể hay không chờ ta uống xong chén rượu này."

Vị kia khách không mời mà đến làm sơ do dự, gật gật đầu.

Tống Dục Chương tựa hồ là sợ khách nhân sốt ruột chờ, một thanh liên uống cạn sạch non nửa bát rượu trắng, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, hỏi: "Có thể hay không giúp ta mang hộ một câu cho cái kia gọi Tống Tập Tân thiếu niên, ân, về sau hần hần là sẽ được xưng là Tống Mục."

Người trung niên này nam nhân ánh mắt bên trong mang theo một tia khẩn cầu, "Có thể hay không nói cho hần biết, cái kia gọi Tống Dục Chương gia hỏa, qua nhiều năm như thế, một mực rất muốn cùng hần muốn một bộ câu đối xuân?"

Khôi ngô nam nhân lần này quả quyết lắc đầu nói: "Không thể!"

Tống Dục Chương hít thở sâu một hơi, chậm rãi nhắm lại con mắt sau, đầy mặt thoải mái, nhẹ giọng nói: "Lúc tuổi nhỏ vui đọc du ký, nhìn thấy Đông Bảo Bình Châu vùng cực nam Lão Long Thành, lâu dài có triều

cường võ bờ, thiên hạ hùng vĩ. Vậy coi như cái này một bát Đại Ly rượu, là cái kia Nam Hải triều cường chi thủy."

Vương Nghị Phủ bước nhanh đến phía trước, một tay bẻ gãy tên này Đại Ly Lễ Bộ quan viên cổ.

Giết người về sau, Vương Nghị Phủ trong lòng không có chút nào khoái ý, nhẹ nhàng để cho gục xuống bàn như say mềm hình dáng.

Thân là vong quốc người, tướng bên thua, Vương Nghị Phủ rót cho mình một chén rượu, yên lặng uống vào, cuối cùng cùng bàn bên kia cái kia người chết nói một câu: "Nguyên lai người đọc sách, cũng có tốt đẹp đầu lâu."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Mưa to mưa lớn

Dù là Trần Bình An vẫn hoài nghi A Lương, nhưng không thể phủ nhận, A Lương là một cái người rất có ý tứ.

Hắn có một đầu xưa nay không ngồi cưỡi con lừa, hắn cùng tiểu thí hài Lý Hòe đấu võ mồm quên cả trời đất, hắn một môn nghĩ thâm lừa gạt Lâm Thủ Nhất uống rượu, nói dưới gầm trời đồ tốt, bất quá thuần tửu mỹ phụ hai vật, hắn sẽ ở Trần Bình An chạy cộc thời điểm vòng quanh thiếu niên đảo quanh, nói bộ quyền pháp này một khi đại thành, khẳng định lão bá đạo, đối người chính là dừng lại loạn nện, chỉ tiếc hành tẩu giang hồ, chú trọng đánh người không đánh mặt, cho nên thương cùng khí bại nhân phẩm, tốt nhất phải giống như hắn dạng này lấy đức phục người, dĩ mạo thắng địch.

Hắn sẽ còn cùng Chu Hà nói khoác kiếm thuật của mình vô song, nói hắn một khi cầm kiếm, vậy nhưng khó lường, liền chính hắn đều cảm thấy sợ hãi, chớ nói chi là đối thủ. Chu Hà ở bên cười ha hả gật đầu nói phải, nhưng thiếu nữ Chu Lộc hết lần này tới lần khác không tin cái này tà, nhất định phải A Lương dùng thanh kia trúc đao biểu thị biểu thị, cũng không cần hắn thi triển ra bài sơn đảo hải kiếm pháp, có thể chém đứt một khóa to bằng miệng chén nhỏ bé cây cối coi như nàng thua. A Lương liền nói hôm nay không nên thi triển kiếm thuật, hắn mặc dù đã sớm đạt đến vạn vật đều có thể làm kiếm Địa Tiên cảnh giới, có thể ra kiếm nhất định phải nhìn tâm tình a, cao thủ không có một chút dờ hơi vẫn là cao thủ à, cho nên chỉ có những cái kia gió to tuyết lớn mưa to loại hình thời gian, mới có hào hứng, tỉ như cái kia mưa to tầm tã ở trong, chính mình xuất kiếm về sau, có thể rất nhanh đến không dính một giọt nước thân.

Chu Lộc hướng trên mặt đất ta nhổ vào một câu liền xoay người chạy đi, A Lương cũng không giận, chỉ là cười tủm tỉm cùng Chu Hà nói, Tiểu

Chu a, người này khuê nữ cái này tính tình không tốt lắm oa, đương nhiên nàng nếu là về sau thật không gả ra được, không cần lo lắng, ta A Lương có thể cho người chiếm cái thiên đại tiện nghi, gọi người một tiếng nhạc phụ đại nhân.

Chu Hà đánh cái kia về sau, liền không lại tiến đến A Lương trước mặt hỏi han ân cần lôi kéo làm quen. Đành phải tự mình một người uống rượu giải sầu A Lương có chút thất lạc.

Không trùng hợp, qua mấy ngày, tại bọn hăn tới gần Thiết Phù Hà thời điểm, rơi ra một trận mù mịt mưa phùn, mặc dù không lớn, nhưng tốt xấu là trời mưa.

Chu Lộc lập tức ngăn lại năm con lừa vùi đầu đi đường A Lương, người sau một mặt mờ mịt, hỏi thiếu nữ, cô nương người làm gì đấy, a a, người là nói mưa xuống liền luyện kiếm cho người xem sự tình a, ha ha, ta nhớ được nhớ kỹ, tiểu cô nương, người đừng có dùng loại kia nhìn lừa đảo ánh mắt nhìn ta tốt, được hay không ? Người a chính là quá tuổi trẻ, không biết được thế ngoại cao nhân quy củ mệnh mệnh nhiều a, có biết rõ không, mưa quá nhỏ, dù là ta chỉ là lấy một gốc cỏ dại làm kiếm, cũng sẽ cảm thấy đúng không ở nổi gốc cây kia cỏ, a không đúng, là có lỗi với trên mặt ta thừa kiếm thuật. Cho nên các loại ngày nào mưa lớn, ta lại xuất thủ, đảm bảo đem đầu kia Thiết Phù Hà đều cho chặn ngang chặt đứt, đến lúc đó người dù là khóc hô hào muốn ta thu người làm đồ, ta đều chưa hăn gật đầu.

Chu Hà không nói hai lời đem khuê nữ của mình tóm đi.

Mưa nhỏ mờ lung, không chậm trễ đi đường, A Lương đưa tay nâng đỡ mũ rộng vành, lắc đầu thở dài, năm màu trắng con lừa đi tại phía trước nhất hăn, một khắc này bóng lưng có chút tịch mịch.

Càng không trùng hợp chính là, lại qua hai ngày, lão thiên gia mở mắt giống như, hạ thật lớn một trận mưa to.

Kết quả A Lương gầm thét một câu, nhìn cái gì nhìn, lão tử trên mặt có hoa a? Còn không đi tránh mưa ? Nhà ta bảo bình làm hư thân thể xương làm sao xử lý ? Nhìn ta xuất kiếm lúc nào không thể nhìn, các người có không có một chút lòng từ bi lòng thương hại ? ! Không nhìn thấy chúng ta bảo bình nhanh chết rét sao?

Cuối cùng đám người cùng một chỗ ngồi xõm ở đại thụ che trời bên dưới tránh mưa thời điểm, tất cả mọi người gắt gao nhìn chăm chăm A Lương.

Lý Hòe ngoài cười nhưng trong không cười, bắt chước chính mình mẫu thân ngữ khí, nói trọng tâm dài nói rằng, A Lương a, cũng may mà hôm nay chỉ mưa xuống không có sét đánh, bằng không cái thứ nhất bổ vào kiếm tiên trên người người.

Chu Lộc chỉ là cười lạnh liên tục.

Ngay cả tính tình lãnh đạm Lâm Thủ Nhất cũng nhin không được liếc mắt.

Chu Hà bây giờ đã triệt để không nguyện ý đáp ứng cái này câu thí Phong Tuyết miếu đại lão, phối hợp nhai lấy lương khô, một đường đi tới, nhiều lần ăn nấp vi diệu thăm dò về sau, Chu Hà cảm thấy cái này toàn thân cổ quái A Lương, dù là đích thật là Bình gia tổ đình tu sĩ, nhưng tuyệt đối không phải là cái gì dùng kiếm Địa Tiên cao thủ, nếu như là thật sự, đừng nói để hấn A Lương gọi mình cha vợ, chính là mình gọi hấn cha vợ cũng không có vấn đề gì.

Một đường đi tới, Lý Bảo Bình so với vừa mới rời đi thợ rèn cửa hàng lúc ấy, lời nói ít đi rất nhiều, chỉ là yên lặng đi theo tại Tiểu sư thúc Trần Bình An bên cạnh, nhỏ cái gì cũng không muốn ý để Chu Hà Chu Lộc hỗ trợ công.

Trần Bình An thì tại luyện tập kiếm lô cái này quyền thung, những người

khác sớm đã chuyện thường ngày ở huyện.

A Lương bị Lý Hòe bọn hăn nhìn đến có chút không được tự nhiên, xoay người cái mông đối bọn hăn, hái xuống bên hông màu bạc hồ lô rượu, từng miếng từng miếng uống rượu.

Mưa to dần dần dừng, A Lương đột nhiên đứng người lên, nói muốn đi ra ngoài tìm cây tiện tay nhánh cây, nhất định để bọn hăn kiến thức một chút thượng thừa kiếm thuật, bất quá tại chúng người đưa mắt nhìn nhau thời điểm, A Lương còn nói nếu như tìm không ra, vậy liền không có biện pháp, kiếm tiên tìm tiện tay chi vật, liền cùng phạm phu tục tử tìm vợ đồng dạng, là một cái khó khăn sự tình.

Tất cả mọi người nhìn lấy mũ rộng vành có chút nghiêng lệch A Lương, căn bản không ai nguyện ý mở miệng nói chuyện.

A Lương một người hướng trên sườn núi bước đi, mưa xuống mà trượt, kém chút một cái lão đảo ngã sắp xuống, tranh thủ thời gian giả vờ giả vệt bày mấy cái quyền kỹ năng, tựa như tại vì xuất kiếm nóng tay.

Kết quả A Lương bóng người vừa mới biến mất ở tầm mắt, trận này mưa liền bỗng nhiên mưa lớn rồi, không có dấu hiệu nào, để cho người ta trở tay không kịp.

Trần Bình An mở mắt ra, nhìn thấy dưới gốc cây cách đó không xa con lừa, suy nghĩ một chút, đứng dậy nói rằng: "Ta tìm kiếm A Lương."

Chu Hà cũng đứng dậy theo, "Ta cùng người cùng một chỗ a, thời tiết này rất dễ dàng xảy ra chuyện."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không cần, ta trong núi đốt than hái được thời điểm, gặp được rất nhiều lần loại này thời tiết, không cần lo lắng, lại nói nơi này cũng cần Chu bá bá người chiếu khán, ta mới có thể yên tâm."

Chu Hà suy nghĩ một lát, gật gật đầu, "Trần Bình An, vậy chính người cần thận."

Trần Bình An vuốt vuốt Lý Bảo Bình đầu, ôn nhu nói: "Ta đi một lát sẽ trở lại."

Chẳng những muốn đích thân nhìn chăm chăm tiểu trấn phía Đông nha thự kiến tạo, còn có vì thương định Văn Xương Các Vũ Thánh miếu tuyên chỉ một chuyện, quan phụ mẫu Ngô Diên suốt ngày loay hoay chân không đến mà, bốn họ thập tộc trừ bỏ đã cả tộc dời ra tiểu trấn sáu cái, còn lại bên dưới tám cái, Lễ Bộ Hữu Thị Lang Đồng Hồ dựa vào đèn thờ Lôu Thác Bi một chuyện, rồng sang sông vượt trên địa đầu xà Ngô Diên danh tiếng, bây giờ những cái này đất sinh đất nuôi tên giảo hoạt, tất cả Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngô hẻm nhìn hẩn Ngô Diên trò cười, nhưng hẩn vẫn là đến một nhà một hộ đến nhà báỉ phỏng qua đi, loay hoay Ngô Diên cuối cùng bờ môi khô nứt, cổ họng đều nhanh bốc khói, vừa về tới Đốc Tạo quan nha thự, xụi lơ trên ghế, giật giật cổ áo, thẳng tắp nhìn chăm chăm xà nhà khắc hoa, sắc mặt âm trầm không chừng.

Đứng bên người vị kia hào phiệt xuất thân văn Bí Thư Lang, hôm nay là hẩn cùng đi Ngô Diên báỉ phỏng các đại gia chủ, bị sập cửa vào mặt không đến mức, nhưng là mềm cái đỉnh đụng phải một đồng lớn, lẫn nhau từ chối, cái này nói lão sứ núi có thể hay không dựng Văn Xương Các, phải đi hỏi Lưu gia lão gia, cái kia nói thần tiên mộ là Ngụy gia chiếm đất nhiều nhất, chỉ có Ngụy gia lão gia tử gật đầu mới có thể ngồi xuống đàm, sau đó Lưu gia Ngụy gia còn nói loại này liên quan đến tổ tông cơ nghiệp thiên đại sự tình, nhất định phải mọi người tụ bắt đầu thận trọng thương nghị, nếu không là phải bị các hàng xóm láng giềng đâm sống lưng xương.

Vị này Bí Thư Lang đồng dạng tức sôi ruột khí, bất quá thuở nhỏ mưa

dầm thấm đất, đối với quan trường quy củ không thể quen thuộc hơn được, biết rõ làm quan không dễ, chủ chính một phương quan phụ mẫu càng là rất khó, cho nên cũng không tức hỗn hển, hăn đối với chung quanh mấy vị nghe hỏi chạy tới đồng liêu nhẹ nhàng lắc đầu, ra hiệu bọn hăn tạm thời không cần đổ dầu vào lửa, lưu cho Ngô đại nhân một cái thanh tịnh thanh tịnh.

Ngô Diên đột nhiên cười nói nói: "Yên tâm, ta không sao, lúc này chỉ là có chút thêm chúng ta kinh thành rượu nước."

Vị kia con cháu thế gia lúc này mới ngồi xuống, tiếc nuối nói: "Đáng tiếc Lý gia đã chuyển đi kinh thành, bằng không có thể cho nhà bọn hăn chủ Lý Hồng giúp đỡ đáp cầu dặt mối, có một số việc có thể nói riêng một chút, liền sẽ dễ làm rất nhiều. Nhà chúng ta cùng kinh thành Lý gia quan hệ cũng không tệ lắm, bên kia lên tiếng, nơi này tiểu trấn Lý thị khẳng định phải bán mặt mũi này."

Ngô Diên trừng mắt răn dạy nói: "Người gốc a, gia tộc của người góp nhặt xuống nhân mạch, không phải là người nhân mạch, người mỗi dùng tới một lần, liền sẽ để mình tại gia tộc địa vị hạ xuống một mảng lớn. Loại chuyện này, không phải trước đó người cùng người cầu tấm biển bằng thư đơn giản như vậy, cho nên người đừng mù nạng hòa."

Con cháu thế gia cười nói: "Ta đây không phải lo lắng Ngô đại nhân để tâm vào chuyện vụn vặt nha."

Ngô Diên cười nhạo nói: "Ta nếu như là để tâm vào chuyện vụn vặt người, sớm đem vị kia Thượng Trụ Quốc cha vợ đánh gãy chân, sau đó mang theo bảo bối của hăn khuê nữ cùng một chỗ bỏ trốn."

Cả sảnh đường yên tĩnh.

Con cháu thế gia nhin cười, thấp giọng nói: "Loại này khoác lác, Ngô đại nhân tại chúng ta chỗ này chém gió là có thể."

Ngô Diên thư thư phục phục co quắp tựa lưng vào ghế ngồi, một chút cũng không có bị vạch trần chân tướng bối rối, ngược lại cười ha hả nói: "Đó là đương nhiên, cha vợ muốn thật to lớn giá quang lâm, ta lúc này sớm chạy tới cúi đầu cúi người bưng trà đưa nước, vẫn phải hỏi Thượng Trụ Quốc đại nhân người lão có mệt hay không a, bằng không xoa xoa bả vai a."

Nha thự trong hành lang tiếng cười nổi lên bốn phía.

Ngay cả cửa ra vào cái kia hai vị lưng đeo thêu kim đao võ Bí Thư Lang, cũng nhìn nhau cười một tiếng.

Ngô Diên ngồi thẳng thân thể một khắc này, trong hành lang tất cả mọi người vô ý thức bình khí ngưng thần, Ngô Diên không vội không chậm nói: "Lý thị đã dời ra ngoài, Lô gia quyết tâm muốn làm con rùa đen rút đầu, vạn sự mặc kệ. Triệu thị nói thác lão tổ tông thân thể có việc gì, hết thảy đều muốn nàng thân thể chuyển biến tốt đẹp mới có thể định đoạt, tiểu trấn Tống thị nước sâu nhất, cái này Phúc Lộc Nhai tứ đại họ, chung vào một chỗ có được mười toà cỡ lớn Long Diêu, Lý thị dưới tên hai toà, đã chuyển nhượng cho Đào Diệp ngô hẻm Ngụy, Lưu hai nhà."

"Các người hôm nay liền đem nha thự tất cả rác rưởi văn kiện gom cùng một chỗ, tụ tập thành một phần bốn họ thập tộc quan hệ mạch lạc cầu, ta ngược lại muốn xem xem cái ao nhỏ này dường, là thế nào cái ngư long hỗn tạp. Lui một bước nói, dù là cầm trước mấy cái đại gia tộc không có cách, vậy chúng ta liền đi tìm lần nhất đẳng gia tộc, ngoại trừ thập tộc hạng chót mấy cái, còn có cái kia rất có tiền Mã gia, thủy chung tuân thủ nghiêm ngặt tổ huấn không chịu chuyển đi Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngô hẻm, bọn hắn liền có được hai toà hầm lò miệng, đã ta hiện tại còn kiêm Diêu Vụ Đốc Tạo quan, như vậy những này Long Diêu quy mô lớn nhỏ, còn không phải ta quyết định ? Đem những gia tộc này lôi kéo nâng đỡ lên đến, cùng lúc đó, ta sẽ nện tiền đi xuống, nha thự tích súc toàn bộ móc sạch, ta cũng không đau lòng. Ta cũng không tin lão sử núi các

người thủ được, nhưng thần tiên mộ lớn như vậy một khối địa phương, một khi chia của không đồng đều, các người có thể bảo vệ được bao lâu ?"

"Nước cạn con rùa nhiều, miếu tiểu yêu gió lớn. Đợi đến hồ nước thấy đáy, miếu nhỏ sụp đổ, ta nhìn thấy thời điểm cái này giúp lão hồ ly làm sao cùng ta nhận lầm nhận lỗi."

Huyện lệnh đại nhân nói xong lời cuối cùng, vốn nên ý khí phấn phát mới đúng, chưa từng nghĩ ai thán một tiếng, lại xụi lơ trở về, "Thời gian này không có cách nào qua. Khi nào là cái đầu a? ! Tiên sinh, đã nói xong say nằm ngủ trên gối mỹ nhân đâu ? Nha thự trên dưới, không phải bà lão chính là hài đồng, liền không có một cái tuổi trẻ nữ tử a. Đã nói xong nơi này nhân kiệt địa linh nữ tử tú mỹ đâu ?"

Ngay lúc này, mi tâm có nốt ruồi thanh tú thiếu niên bị hai tên tùy tùng đưa tay ngăn ở ngoài cửa, thiếu niên mỉm cười nói: "Ngô đại nhân, không phải ta viết tin giúp người hỏi một chút kinh thành Viên trụ quốc ? Giúp người muốn hai cái mặt mày đáng yêu tiểu nha hoàn tới đây ?"

Ngô Diên lập tức đứng người lên, sắc mặt xấu hổ, lại không tốt nói toạc nhà mình tiên sinh quốc sư thân phận, cũng không có mặt kia da cùng can đảm, vì che giấu tai mắt người liền đối với tiên sinh tăng thêm quát lớn.

Ngô Diên đáy lòng tràn đầy nghi hoặc, không biết tiên sinh vì sao muốn đến nhà nha thự, hơn nữa nhìn bộ dáng một chút không ngần ngại tiết lộ thân phận.

Thôi Sàm lười nhác cùng những cái kia văn võ Bí Thư Lang so đo, quay người quãng xuống một câu, "Đi theo ta."

Ngô Diên phòng đối diện nội tất cả mọi người đưa tay hư dè ép hai lần, ra hiệu bọn hắn dừng rêu rao, một mình bước nhanh đi ra cánh cửa, làm

hai tên sa trường xuất thân võ Bí Thư Lang nếu muốn thiếp thân đi theo, Ngô Diên vẫn là khoát tay cự tuyệt.

Đi tại yên lặng không người cục đá đường mòn bên trên, Thôi Sàm hỏi: "Lô thị hình đồ đều đã lên núi rồi?"

Ngô Diên lắc đầu nói: "Còn lại bên dưới sáu trăm hình đồ, chưa đến nhất phía Bắc Quân Thần Sơn sơn khẩu, cái này nhóm người thân phận cũng nhất là tôn quý, phần lớn là Lô thị vương triều công huân hào phiệt về sau, niên kỷ cũng không lớn, mười bốn mười lăm tuổi đến hai mươi tuổi ở giữa."

Ngô Diên nghi hoặc nói: "Đây không phải tiên sinh trước người liên an bài tốt sao?"

Thôi Sàm tức giận nói: "Thiên có bất trắc gió mây, nhà người tiên sinh ta hiện tại xem như Long Du chỗ nước cạn, cho nên đến lại cùng người xác định một chút. Người bây giờ có sự tình gì đều dừng quản, ra roi thúc ngựa chạy tới thần quân núi vào sơn khẩu tử, tìm tới một cái gọi hạ dư lộc hình đồ thiếu niên, an bài hẩn đi kinh thành."

Ngô Diên cẩn thận hỏi: "Lần này là Tổng Trường Kính dòng chính tâm phúc hộ tống bọn hẩn chạy đến Long Tuyền huyện, ta cứ như vậy đến cửa muốn người, cái kia giúp lực thân bất nhận binh lính càn quấy, chịu ngoan ngoãn thả người?"

Thôi Sàm phất phất tay, không kiên nhẫn nói: "Ta bên kia tự có chuẩn bị ở sau, người chỉ cần lộ diện là được."

Ngô Diên lo lắng nói: "Tiên sinh, người này một bên?"

Thôi Sàm hừ lạnh nói: "Không chết được!"

Ngô Diên không do dự nữa, lập tức kêu lên cái kia hai tên võ Bí Thư

Lang, cùng nhau cười ngựa ra cửa.

Tiên sinh động động miệng, học sinh chạy gãy chân.

Thôi Sàm đợi đến Ngô Diên rồi đi về sau, một mình hành tẩu tại nha thự đường nhỏ, sắc mặt âm trầm, "Một nước vô ý đầy bàn đều là. . . Vẫn chưa hoàn toàn thua, đầy bàn đều là bại ngược lại là sự thật, bất quá không có việc gì, chỉ cần còn có một tia phần thắng là được, ráng chịu đi, coi như tu tâm dưỡng tính. Cùng lắm thì đổi bàn cờ lại đến."

"Ta chẳng phải là trước chịu chết tiên sinh, lại chịu chết người Tề Tĩnh Xuân ?"

"A ? Nói thế nào nói lấy, cảm giác mình giống con rùa đen rồi?"

Thôi Sàm cuối cùng thở dài, "Nàng vận khí thật sự là luôn luôn rất tốt a, không tới sớm không tới trễ, hết lần này tới lần khác ở thời điểm này một đầu tiến đụng vào đến, ta chỉ có thể hết sức từ nơi này bàn tàn cuộc bên trong ôm về mấy khóa quân cờ là mấy viên, tránh khỏi bị nàng toàn bộ lấy đi, thật sự là tức chết ta rồi!"

Về sau có nha thự tạp dịch xa xa đi qua, liền nghe đến một cái tướng mạo thanh tú thiếu niên ở nơi đó lớn tiếng nhắc tới, "Ta không sinh khí, không đáng. . . Ta không sinh khí, không đáng. . . Mẹ nó, không đáng cái rắm! Tức chết lão tử!"

Thợ rèn cửa hàng, ba tấm mới tinh ghế trúc bày ở mái hiên bên dưới, xanh biêng biếc, sắc mặt dễ thân.

Áo xanh thiếu nữ đã đứng dậy phần uất rồi đi, chỉ lưu lại một sắc mặt như thường Nguyễn sư, cùng một cái nụ cười không đối vưu vật phụ nhân.

Nơi xa bên khe suối, đứng đấy nâng kiếm nữ tử, tay áo lão nhân cùng khôì ngô nam nhân.

Ngồi tại ghế trúc nhỏ phụ nhân, từ bím tóc đuôi ngựa thiếu nữ bóng lưng thu tầm mắt lại, nàng vừa rồi sử dụng một cái tiểu pháp tử, cố ý khích giận thiếu nữ, để cho rời sân, phụ nhân lúc này mới đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Nguyễn sư cùng Tề tiên sinh có chỗ ước định ? Cho nên cái kia Trần Bình An bên cạnh, mới có Lý gia võ nhân đi theo ?"

Nguyễn Cung gọn gàng dứt khoát nói: "Không có."

Phụ nhân lại hỏi: "Cái kia chính là Nguyễn sư bởi vì cái kia ba tòa núi nguyên nhân, đáp ứng che chở Trần Bình An ?"

Nguyễn Cung gật đầu, "Đúng, ta đã đáp ứng hẳn, cam đoan bọn hắn rời đi Đại Ly trước đó, đều không có lớn ngoài ý muốn."

Phụ nhân ngẩng đầu nhìn sắp mưa to âm trầm sắc trời, nói rằng: "Nguyễn sư, ta để cho người ta lại mua bên dưới Thần Tú Sơn xung quanh một bên bốn tòa đỉnh núi, đưa tặng cho người, coi như là Đại Ly lễ gặp mặt, như thế nào ?"

Nguyễn Cung cười lạnh nói: "Người còn cần dùng tiền mua ? Cái kia từng túi kim tinh đồng tiền, bất quá là Đại Ly hoàng đế tay phải ra tay phải tiến sự tình, làm gì vẽ vời cho thêm chuyện ra ?"

Phụ nhân lắc đầu cười nói: "Quy củ chính là quy củ, cũng không phải là ta là một cái ưa thích thủ quy củ người, mà là trước mắt Nguyễn sư quy củ, hoặc là kinh thành hoàng đế bộ hạ quy củ, đều muốn so thân phận của ta lớn, cho nên không thể không tuân thủ. Ta mặc dù không tính là người tốt lành gì, nhưng cho tới bây giờ lượng sức mà đi."

Nguyễn Cung đối với cái này từ chối cho ý kiến, hỏi: "Người vì sao

muốn khăng khăng giết thiếu niên kia ? Mà lại là không tiếc tổn hao lớn như vậy đại giới, nhất định phải như vậy vội vã giết hẳn ? Đến mức đợi đến hẳn rồi đi Đại Ly biên cảnh mới hạ thủ, cũng không được ?"

Phụ nhân ngữ khí không nặng, ánh mắt lại càng kiên định: "Hẳn phải chết. Hẳn chết, coi như thật có cái kia con lừa trọc cái gọi là Phật gia nhân quả, lúc trước giết cha hẳn sự kiện kia, cùng dựa vào hẳn trợ giúp nhà ta Mục nhi tranh thủ càng nhiều cơ duyên một chuyện, toàn bộ sẽ dừng bước tại ta. . ."

Nguyễn Cung lạnh nhạt nói: "Là bởi vì người có một ít không thể gặp ánh sáng bàng môn thần thông, có thể chặt đứt nhân quả a?"

Phụ nhân mỉm cười, không phủ nhận, không thừa nhận.

Nguyễn Cung lắc đầu nói: "Nhưng đây không phải người vội vội vàng vàng như thế giết người lý do."

"Nhà ta Mục nhi lập tức liền muốn đi vào Đại Ly kinh thành, đến lúc đó sẽ có một trận đại cơ duyên giáng lâm, vì để tránh cho tự nhiên đâm ngang, ta nhất định phải nhanh chóng cắt cỏ trừ cây."

Phụ nhân gặp đối diện nam nhân một mặt bất vi sở động lạnh lùng, đành phải tiết lộ thiên cơ, lựa chọn cùng vị này Binh gia Thánh Nhân thẳng thắn gặp nhau, giải thích cặn kẽ nói: "Mục nhi khúc mắc, nếu là đặt ở bình thường tu sĩ trên người, cũng là không sao, Đại Đạo dài dằng dặc, dù là hẳn tại phá vỡ bên trong ngũ cảnh trước đó, không cách nào tự quyết đem bài trừ, Đại Ly đồng dạng có là thủ đoạn, bên ngoài lực cưỡng ép loại trừ, cùng lắm thì chính là lưu lại một lớn nhỏ không thể dự đoán thiên ma trái tim, bước lên bên trên ngũ cảnh thời điểm, sẽ trở nên cực kỳ hung hiểm. Thế nhưng là bây giờ kinh thành phần kia cơ duyên không chờ người, liền dung không được mảy may qua loa. Tăng thêm Thôi Sầm tên phế vật kia, danh xưng tính toán không bỏ sót thôi nước lớn sư, vậy mà thua, hiển nhiên đến cuối cùng, cũng chưa từng thành

công hồng thiếu niên kia trong suốt tâm cảnh, không có cách, ta không thể làm gì khác hơn là lùi lại mà cầu việc khác, dùng Trần Bình An cái đầu kia, cưỡng ép vận chuyển Mục nhi tâm cảnh."

Phụ nhân sau khi nói đến đây, bất đắc dĩ nói: "Không phải không nghĩ tới lừa bịp Mục nhi, nói cái kia Trần Bình An tại Thôi Sàm đại khảo ở trong, thành tục không chịu được thị tỉnh tiểu dân, thậm chí ta có thể đem tất cả chi tiết bố trí đến thiên y vô phùng, từng cái hiện ra cho hắn. Nhưng là ta đảm đương không nổi phần này phong hiểm, một khi tương lai Mục nhi biết được chân tướng, hắn bây giờ thiên tư quá tốt, một khi thu hoạch được phần kia cơ duyên, ngược lại thành lớn lao tai hoạ ngầm, vô cùng có khả năng trong nháy mắt liền sẽ đạo tâm vỡ nát."

Lúc này, trời sẽ mưa to.

Màn mưa như sắt.

Nguyễn Cung không để ý tới bên ngoài mưa to mưa lớn, hỏi: "Cái gì khúc mắc, như thế phiền phức ?"

"Cái kia họ Diêu lão bất tử, âm ta một cái, nói cho thiếu niên kia chân tướng, cha mẹ của hắn căn bản không có khả năng bởi vì hắn là mừng năm tháng năm xuất sinh, liền sẽ bị dương khí gây thương tích, cho nên vô pháp đầu thai làm người. Thế là cái kia vi phạm mẹ hắn lời thề thiếu niên trọn tròn mắt, nổi điên đồng dạng từ Long Diêu phi nước đại về tiểu trấn, về sau cái kia bi phần gần chết muốn giết người thiếu niên, Nguyễn sư, người biết rõ hắn làm cái gì không ? Hắn đã không có tìm kiếm Mục nhi, cũng chưa có về nhà, vậy mà tại Nê Bình ngõ hẻm bên ngoài một mực chờ lấy, đợi đến một cái Mục nhi đơn độc ra cửa du đăng cơ hội, mới ngăn chặn hắn, đuổi kịp hắn, cuối cùng tại Nê Bình ngõ hẻm đem nhà ta Mục nhi theo ở trên vách tường, kém chút bóp chết hắn, đương nhiên, hắn cuối cùng không có giết người, mà lại coi như hắn thật nghĩ giết, chết cũng chỉ lại là hắn, đáng hận những cái kia núp trong bóng tối tử sĩ gián điệp, tử thủ bệ hạ quy củ, chỉ cần Mục nhi không chết, liền

tuyệt đối không thể nhúng tay, phế vật, tất cả đều là tội đáng chết vạn lần phế vật."

Phụ nhân tận lực dùng vân đạm phong khinh ngữ khí nói ra bí mật này sau, lần đầu tiên có chút mỗi một cùng bất đắc dĩ, "Thế gian lại có ý nghĩ thế này cổ quái tiện chủng ? Hãn hành động này, ngược lại thành nhà ta Mục nhi lớn nhất khúc mắc, gần như bế tắc. Hãn nhiều năm như vậy thậm chí rất nhiều lần từ trong mộng bừng tỉnh, bởi vì Mục nhi một mực nghĩ không minh bạch, 'Người Trần Bình An, vì cái gì không giết ta, vì cái gì còn muốn chọn một cái Trĩ Khuê không ở tại chỗ thời điểm ? Nếu đổi lại là ta Tống Tập Tân, ta sẽ đem người Trần Bình An tháo thành tám khối còn không giải hận, ngay trước người chí thân đến gần mặt người, mới tốt nhất.' xét đến cùng, cũng coi là ta mua dây buộc mình."

Mưa to như đậu nành đồng dạng nện ở đại địa, như năm đó hai cái cùng tuổi hài tử nước mắt.

Một cái xụi lơ ngồi ở trên mặt đất, hai tay che cổ, dọa đến khóc lớn.

Một cái chân mang giày cỏ nghèo khổ hài tử, hướng đi Nê Bình ngõ hẻm cửa ngõ, lấy tay cánh tay ngăn trở gương mặt.

Tựa như một chiếc gương, càng là quang minh không tì vết, càng có thể chiếu rọi ra soi gương người tì vết.

Lâu dài sau khi trầm mặc, phụ nhân thu hồi suy nghĩ, do dự một chút, hỏi: "Toà kia Lang Kiêu thủ bút, Nguyễn sư hãn là có chỗ suy đoán a?"

Nguyễn Cung đầy mặt chán ghét, "Sớm biết như thế, ta sẽ không tới nơi này."

Phụ nhân hơi nhíu mày lại đầu, trầm giọng nói: "Cho nên cuối cùng Mục nhi rời đi tiểu trấn trước đó, nhất định phải đi bên kia dâng hương, bởi vì hãn có thể có hôm nay hết thấy, đều là bởi vì Đại Ly hoàng thất chết cái

này đến cái khác cành vàng lá ngọc cùng hoàng thân quốc thích! Khỏi kia Lang Kiều tấm biển bên trên phong sinh thủy khởi bốn chữ này, có bao nhiêu bút họa, liền chết bao nhiêu người, là những người này dùng mệnh đổi lấy thành tựu của hãn!"

Nguyễn sư sắc mặt âm trầm, tựa hồ không có muốn nói chuyện ý nghĩ.

Phụ nhân chậm rãi đứng người lên, hăng hái, cúi đầu nhìn chăm chú Nguyễn Cung, tiếng nói trầm thấp, mê hoặc nhân tâm, chậm rãi nói: "Nguyễn sư, nếu là cảm thấy bốn tòa đỉnh núi, vẫn không xứng với người cho thiếu niên kia một câu hứa hẹn, không sao, Nguyễn sư một mực ra giá, chỉ cần người chịu mở miệng, đều dễ thương lượng. Nói thí dụ như Đại Ly bên này, ta trở về kinh thành sau, có thể thuyết phục hoàng đế bệ hạ, vì người nữ nhi tương lai chứng đạo thời khắc, lớn Khai Phương liền chi môn. Mặc dù không biết được là cái gì, nhưng ta có thể thay bệ hạ đáp ứng Nguyễn sư, Đại Ly triều đình đến lúc nhất định dốc sức tương trợ! Ta bản nhân bên ngoài, quốc sư Thôi Sàm, thậm chí là Tổng Trường Kính, đều có thể vì người nhà Nguyễn Tú chứng đạo thời cơ, trợ một chút sức lực!"

Nguyễn Cung lạnh nhạt nói: "Về sau người không nên tiến vào Long Tuyền huyện trong phương viên ngàn dặm, chỉ cần bị phát hiện, cũng đừng trách ta xuất thủ đánh nữ nhân."

Phụ nhân thở dài một tiếng, "Thôi thôi. Cùng lắm thì liền đợi đến Đại Ly biên cảnh lại nói."

Nguyễn Cung tại nàng đi xuống bậc thang thời điểm, nói rằng: "Đầu kia ghế trúc là Trần Bình An tự mình làm."

Phụ nhân ngẩn người, cố ý xuyên tạc Nguyễn Cung chân chính muốn nói ngụ ý, quyến rũ cười nói: "Thế nào, Nguyễn sư là muốn nói cái kia gọi Trần Bình An thiếu niên, gián tiếp sờ qua cái mộng của ta ?"

Phụ nhân cười to rồi đi, trực tiếp đi vào màn mưa bên trong , mặc cho mưa to xối toàn thân.

Thân thể thướt tha, đường cong lộ ra.

Nguyễn Cung cũng không nhìn nàng, mặt không biểu tình.

—— ———

Lại là một trận mưa to.

Đã là thiếu niên Trần Bình An đi đến đỉnh núi, nhìn thấy mặt sau dốc núi, đứng đấy một cái chậm rãi đem trúc đao trở vào bao mũ rộng vành nam nhân, quay đầu rục rờ cười nói: "Tới nơi này trước đó, gặp được một vị so người thú vị quá nhiều thiếu hiệp, thường thường nghe hẳn nhắc tới một câu thơ, thật sự là tốt, người không ngại cũng nghe một chút nhìn, đã phu giận gặp chuyện bất bình, mài mòn trong lồng ngực vụn cổ đao."

Tự xưng là kiếm khách A Lương, chậm rãi hướng đi thiếu niên, đưa tay chỉ thiếu niên đỉnh đầu, "Bất quá ta cũng không phải cái gì hiệp khách, chỉ là đơn thuần cảm thấy câu thơ này, rất thích hợp loại này thời tiết giết người sau, lấy ra niệm nhất niệm. Ta tới nơi này tìm người chân chính lý do, một là tiện đường thu thập Dưỡng Kiếm Hồ, hai là trên đầu người cây kia cây trâm. Người sau so cái trước trọng yếu gấp trăm lần đi."

Trúc đao đã trở vào bao nam nhân sau lưng trên sườn núi, nắm lấy hai cổ thần thái an tường thi thế.

Đều là Đại Ly đệ nhất các loại tu vi võ phu cùng tu sĩ.

Trần Bình An hỏi: "Người đến cùng là ai ?"

Nam nhân đi chậm rãi, trong lòng bàn tay chống đỡ chuôi đao, tại Trần

Bình An trước người dừng lại bước chân, giờ lên mũ rộng vành, mỉm cười nói: "Ta gọi A Lương, hiền lành lương." Điện thoại người sử dụng mời xem. Đọc, càng có ưu thế chất đọc thể nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Ngọc trầm

Mưa to nện ở hai người trúc miệt trên đầu lạp, rung động thùng thùng.

Trần Bình An trầm giọng nói: "Cái này cây cây trầm rất phổ thông, chỉ là phổ thông ngọc tài."

A Lương nhìn chăm chăm chừng chạc đằng hoàng thiếu niên, giống như nghe được một cái dưới gầm trời buồn cười lớn nhất, nghe răng trợn mắt, thật vất vả mới nhịn xuống không cười lên tiếng, "Người nói không tính."

Trần Bình An cái trán chảy ra mồ hôi, nhưng là rất nhanh liền bị ở tại trên mặt nước mưa cọ rửa rơi, nhìn lấy cái kia nam nhân, hỏi: "Vậy người đến cùng nếu muốn cái gì?"

A Lương cười hỏi nói: "Người có phải hay không cảm thấy mình phải chết?"

Trần Bình An tại thời khắc này, đột nhiên cảm thấy rất tuyệt vọng.

Bởi vì Nguyễn sư phó tới qua, lại đi.

Mà trước mắt người nam này người còn đứng ở trước mắt mình.

A Lương vẫn là cái kia cười híp mắt A Lương, nghiêng vác lấy thanh kia trúc đao.

Người nam này người cười nhìn qua thiếu niên, không cao vóc dáng, đơn bạc quần áo, rắn chắc giày cỏ, đương nhiên còn có cây kia vẽ rồng điểm mắt bích ngọc cây trầm.

Nếu như hắc không có nhớ lầm, cây trâm bên trên khắc dấu có thật xinh đẹp tám cái chữ nhỏ.

Trần Bình An bờ môi xám xanh, run giọng hỏi: "Người có thể không thể bỏ qua bọn hắc ?"

A Lương không nói lời nào.

Trần Bình An tại trước khi đi một đêm đốt đèn thức đêm, liên tục khả năng tưởng tượng tất cả khổ cảnh, hắc không phải là không có nghĩ tới, lần này tiến về Sơn Nhai thư viện cầu học, trên đường gặp được thật to nhỏ nhỏ khảm, bởi vì chỉ là cừu gia của hắc, bên ngoài thì có Vân Hà Sơn, Lão Long Thành cùng Chính Dương Sơn tam phương, đều không ngoại lệ đều là trên núi người trong chốn thần tiên, lại đều cùng hắc có sống chết đại thù, cho nên Trần Bình An rất lo lắng bởi vì vì mình duyên cớ, liên lụy đến áo bông màu hồng tiểu cô nương cầu học con đường.

Ngày kia cùng Lý Bảo Bình nói lên chính mình khi còn bé lên núi long đông gian nan, cũng không phải là thiếu niên nếu muốn tổ khổ, nếu muốn bày Tiểu sư thúc uy phong giá đỡ, mà là Trần Bình An muốn nói cho tiểu cô nương một việc, chính là bọn hắc đi toà kia đã chuyển đi Đại Tùy thư viện, lộ trình khẳng định so với hắc năm đó lên núi hái được càng xa. Nếu có một ngày hắc không có ở đây, không có cách nào hầu ở nàng bên cạnh, mà Lý Bảo Bình vừa hy vọng đến đó đọc sách, chỉ là bởi vì nàng đối với mình không có lòng tin, như vậy Trần Bình An hi vọng nàng có thể như năm đó lần kia lên núi, nhiều đi mấy bước, đi tới đi tới, nói không chừng liền đi tới.

Chỉ bất quá lúc đó những lời này chạy đến miệng một bên, Trần Bình An đột nhiên cảm thấy hai người mới cất bước đi xa, nói loại lời này thực sự quá xúi quẩy, điềm xấu, cho nên chỉ nói phân nửa, liền đem một nửa khác nuốt về bụng, đổi thành hi vọng nàng có thể trở thành cái thứ nhất tiểu phu tử, nữ tiên sinh. Đã là lấy may mắn, cũng xác thực Trần Bình An đối với tiểu cô nương kỳ vọng.

A Lương cười nói: "Lui 10 ngàn bước nói, cây kia cây trâm là bình thường văn nhân đồ trang sức, cũng không thuộc về người. Lui một trăm bước nói, ta không tin tưởng Tề Tĩnh Xuân trình trọng việc bảo tồn nhiều năm như vậy cây trâm, sẽ không có ngăm giấu huyền cơ, tỷ như nó nhưng thật ra là một tòa không muốn người biết tiểu động thiên, hoặc là một khối có được trở thành phúc địa tư chất phong thủy bảo địa. Nếu như chỉ lui một bước nói, vậy liền lợi hại hơn, nó có thể là một chi văn mạch tân hỏa tương truyền tín vật, tựa như Đạo giáo tam đại Chủ Mạch chương giáo tín vật, một khối bùa đào, một cái vũ y cùng một đỉnh đạo quan. Nếu là thật, cây trâm thật sự là Tề Tĩnh Xuân tiên sinh tín vật, Trần Bình An, người cảm thấy đeo tại người đỉnh đầu, thích hợp sao ?"

Trần Bình An hỏi một đằng, trả lời một nẻo nói: "A Lương, người có thể không thể bỏ qua Lý Bảo Bình Lý Hòe bọn hăn ?"

A Lương cười hỏi nói: "Người làm sao xác định ta đáp ứng người, sau đó sẽ không đổi ý ?"

Trần Bình An mũi chân khẽ nhúc nhích.

A Lương hai tay vòng ngực, cười nói: "Thiếu hiệp đừng xúc động a, chúng ta đây không phải chính tại giảng đạo lý nha, đợi đến đạo lý giảng không thông, động thủ lần nữa không muộn."

Trần Bình An giữ im lặng, sắc mặt tái nhợt.

A Lương trên dưới đánh giá một phen thiếu niên, "Thật là có chút giống."

A Lương thu liễm trò đùa ý vị, duỗi ra tay, "Giao ra cây trâm, ta không giết bọn hăn."

Trần Bình An ngón tay run rẩy.

A Lương chậm rãi nói rằng: "Đây là Tề Tĩnh Xuân tiên sinh di vật, đây cũng là Tề Tĩnh Xuân di vật."

Trần Bình An giơ tay lên cánh tay, vươn hướng đỉnh đầu.

A Lương cười nói: "Người tự tay bẻ gãy cây trâm, ta không giết người. Ta từ trước tới giờ không gạt người."

Trần Bình An đột nhiên ngừng tay, hít thở sâu một hơi, một cước triệt thoái phía sau, như chém giết thức mở đầu.

A Lương hỏi: "Người là cảm thấy dù sao chính mình chết rồi, ta cũng sẽ buông tha Lý Bảo Bình bọn hăn, cho nên người dù là chết, cũng phải thử nhìn một chút, có thể hay không bằng bản sự bảo vệ cái này cây cây trâm?"

Trần Bình An không nói một lời, hai bước đạp thật mạnh mà, liền vọt tới A Lương trước người, một quyền vung ra.

Sau một khắc, Trần Bình An đột nhiên phát hiện trước mắt đã không có A Lương bóng người.

Trần Bình An thân thể cứng ngắc mà xoay người, quả nhiên, cái kia mũ rộng vành nam nhân liền đứng ở nơi đó, chỉ là trong tay nhiều một căn cây trâm.

A Lương thở dài, tựa hồ đối với cây kia cây trâm căn bản không có hứng thú quá lớn, duỗi ra tay đưa cho thiếu niên, "Lấy về."

Trần Bình An cẩn thận từng li từng tí đi lên trước mấy bước, từ hăn tiếp nhận cây kia bích ngọc cây trâm, trong chốc lát thiếu niên chỉ cảm thấy đỉnh đầu trầm xuống, nguyên lai là mũ rộng vành nam nhân một cái tay nhẹ nhàng đặt tại trên đầu của hăn, hai người vai sóng vai đứng thẳng,

chỉ bất quá hai người hướng tương phản. Một mực lấy cà lơ phất phơ gương mặt kỳ nhân nam nhân thờ dài, "Trần Bình An, về sau chớ làm chuyện điên rồ, dưới gầm trời nào có tử vật, so với người tính mệnh còn trọng yếu hơn ? Nhất định phải sống sót, dù là không có cách nào hảo hảo còn sống, cũng phải còn sống, dưới gầm trời không có so đây càng lớn đạo lý."

Mũ rộng vành nam nhân vỗ vỗ Trần Bình An đầu, ngẩng đầu nhìn đen kịt màn trời, hần cười nói: "Người phải biết, mặc kệ cái này cây cây trâm đến cùng có bao nhiêu đáng tiền, ý nghĩa lớn bao nhiêu, Tề Tĩnh Xuân đã nguyện ý giao cho người, liền nhất định là tin tưởng người, cho nên chỉ cần là yêu cầu người làm ra sinh tử lựa chọn thời điểm, nhất định phải tuyển sinh, không thể tuyển chết. Tráng oanh liệt liệt mà chết, đồng dạng chịu chết, phong lưu thoải mái đi chết, nhưng chết chính là chết a."

Mũ rộng vành nam nhân thu tay lại, "Tề Tĩnh Xuân với cái thế giới này rất thất vọng, đó là chuyện của hắn, người Trần Bình An chính là người, chớ học hắn, người còn không có chân chính được chứng kiến cái thế giới này tốt cùng không tốt. Nhân sinh chưa tròn trăm, thường mang thiên tuế lo, đó là bọn họ người đọc sách sự tình, ta A Lương không phải người đọc sách, người Trần Bình An tạm thời cũng không phải, cho nên. . ."

Nam nhân cuối cùng cũng cũng không nói đến "Cho nên" về sau nguyên bản nội dung, chỉ là nhẹ giọng nói: "Trần Bình An, tin tưởng mắt của ta ánh sáng, tương lai người có thể đi rất xa con đường, thậm chí có thể so với Tề Tĩnh Xuân càng xa."

Ít tuổi trẻ âm thanh hỏi, "Vì cái gì ?"

Nam nhân trong lòng bàn tay nhẹ nhàng ma sát trúc đao chuôi đao, cười nói: "Bởi vì ta là A Lương a."

Hai người cuối cùng cùng một chỗ trầm mặc đi xuống đỉnh núi.

Trần Bình An hỏi: "Bên kia dốc núi hai người ?"

A Lương suy nghĩ một chút, "Người chết ?"

Trần Bình An muốn nói lại thôi, suy nghĩ một chút, vẫn là không trong vấn đề này truy vấn ngọn nguồn, đổi cái chủ đề hỏi: "Người vì cái gì không lấy đi cây trâm ?"

A Lương khóe miệng co giật, ai thán nói: "Cây trâm nắm bắt tới tay sau, mới biết rõ so ta tưởng tượng xấu nhất cũng chỉ là lui 10 ngàn bước, càng không tưởng nổi, quả thực là lui mấy vạn bước, nó thật sự cũng chỉ là một căn phá cây trâm, cái kia ta muốn nó làm cái gì ?"

Thiếu niên nói không ra lời.

A Lương lắc đầu nói: "Chân chính người đọc sách đều nghèo, người về sau liền sẽ minh bạch. Ta kỳ thật đã sớm nên nghĩ tới, dựa theo đạo đức rừng này lão đầu tử tính tình, cùng Tề Tĩnh Xuân tính tình, truyền thừa như thế cây phổ thông cây trâm mới là bình thường."

A Lương đột nhiên cười quay đầu, "Biết không, người cầm đi ta cũng như thế tưởng rằng vật trong túi đồ vật, người biết rõ ta vì thế đi bao nhiêu chặng đường oan uổng sao?"

Mũ rộng vành một đầu nước mưa, thiếu niên một đầu sương mù.

A Lương hàm hồ nói: "Ta thậm chí đã tại một nơi nào đó, khắc xuống một chữ, nhưng là kết quả là, chờ ta hấp tấp chạy tới, kết quả là như thế cái thảm đạm quang cảnh, cho nên người muốn cảm tạ ta ân không giết a."

A Lương phối hợp nói rằng: "Người nếu là về sau không có bản sự ở nơi đó khắc xuống hai ba cái chữ, nhìn ta không gọt người."

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "A Lương, người có thể hay không nói một ít ta nghe hiểu được?"

"Có thể a."

A Lương cười ha ha nói: "Ta gọi A Lương, hiền lành lương."

Trần Bình An giúp hắn nói xong câu nói tiếp theo, "Ta là một tên kiếm khách."

Giờ khắc này, A Lương khoe miệng nhếch lên, một bàn tay đập vào thiếu niên đầu vai, "Cứ quyết định như vậy đi!"

Trần Bình An càng thêm buồn bực, "Ừm ?"

A Lương đã bỏ qua một bên chủ đề, "Tổng quân thiên lý cuối cùng cần từ biệt, ta sẽ đưa các người đến Đại Ly biên cảnh sau rồi đi, tin tưởng đến lúc kia, các người đám con nít này cũng có thể nhẹ nhàng thoải mái đi xa cầu học, tạm thời sẽ không lại có ô yên chương khí sự tình, cho nên tại cái kia về sau, người liền muốn tự cầu nhiều phúc, có thể hay không mang theo bọn hắn đi đến Đại Tùy Sơn Nhai thư viện, về sau có thể hay không còn sống trở lại Đại Ly Long Tuyền huyện, toàn xem chính người bản sự."

Trần Bình An đột nhiên nói rằng: "Tạ ơn."

Từ lần đầu gặp lại, cho tới bây giờ, thiếu niên mới bắt đầu triệt để tín nhiệm cái này tự xưng A Lương nam nhân.

A Lương lắc đầu nói: "Không có việc gì, ta chỉ là tại đền bù chính mình thua thiệt, quan hệ với người không lớn."

Rất nhiều năm trước, đã từng có một vị họ Tề thiếu niên đọc sách lang,

đọc sách đọc phiên về sau, nói muốn muốn cùng hẳn cùng một chỗ xông xáo giang hồ, lần kia tên là A Lương kiếm khách, không có chút đầu đáp ứng.

Nam nhân cảm thấy nếu như lúc đó chính mình hơi nhiều một chút kiên nhẫn, thiếu niên kia liền sẽ không đi đến hôm nay một bước này.

A Lương cuối cùng nói rằng: "Trần Bình An, người biết không ?"

Thiếu niên nói rằng: "Cái gì ?"

A Lương nói trọng tâm dài nói: "Về sau đối với ta loại này cao thủ tuyệt thế, muốn phát ra từ phế phủ tôn trọng a."

Thiếu niên hiếu kỳ hỏi: "Người đánh thắng được Chu Hà ?"

A Lương có chút đau đầu.

Cảm thấy gia hỏa này so năm đó Tề Tĩnh Xuân càng khiến người chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 92: Nhỏ rương trúc

Nước sâu im ắng, mưa lớn đều là ngăn.

Trận này mưa to tại Trần Bình An cùng A Lương đi trở về đại thụ dưới không bao lâu, liền đã biến thành tí tách mưa nhỏ, hạt mưa không ngừng từ trên lá cây nhỏ xuống, áo bông màu hồng tiểu cô nương tại Trần Bình An trở lại cây bên dưới thời điểm, đầy mặt lo lắng âm thầm, Trần Bình An rục rờ cười một tiếng, vuốt vuốt đầu nhỏ của nàng, nhẹ nói không sao. Tiểu cô nương sắc mặt phần phật một chút bỗng nhiên rục rờ, như một vòng làm người ta ngoài ý muốn sau cơn mưa cầu vồng, sạch sẽ làm người run sợ. Giờ khắc này, Trần Bình An đột nhiên có chút áy náy, chỉ là trong lúc nhất thời không biết như thế nào mở miệng, rất nhiều lời nói ngăn ở trong lòng đầu, liền đành phải yên lặng luyện tập kiếm lô đứng cái cọc.

A Lương thấy cảnh này sau, hiểu ý cười một tiếng, nhưng là Lý Hòe một câu rất mau đánh tiêu tan A Lương không sai tâm tình, A Lương A Lương, nghe Trần Bình An nói người là đi trên núi đi ị, bởi vì dạng này có thể không cần chùi đít. A Lương cười ha hả hỏi, thật là Trần Bình An nói ? Lý Hòe liếc mắt liền đứng tại cách đó không xa Trần Bình An, đại khái là sợ A Lương cùng Trần Bình An đối chất nhau, cũng học A Lương ngữ khí cười ha ha, nói Trần Bình An mặc dù không có nói ra, nhưng ta cảm thấy hẳn khẳng định là nghĩ như vậy, ta đương nhiên cảm thấy A Lương người không phải là người như thế a, ta còn chuyên môn cho Chu Lộc tỷ tỷ giải thích qua, vỗ ngực cam đoan người A Lương không phải như thế. A Lương nhẹ nhàng kéo lấy Lý Hòe lỗ tai, cúi đầu cười hỏi nói, a ? Lý Hòe đau lòng nhức óc nói, A Lương, đều do Trần Bình An, quá không phải thứ tốt, muốn hay không ta thay người mắng hắn ? A Lương dùng sức vặn chuyển cái này tiểu vương bát đản lỗ tai, đem ta A Lương dễ bị lừa đúng không ? Lý Hòe quỷ kêu bắt đầu, chỉ tiếc không người nào nguyện ý để ý tới, Lý Hòe lập tức gió chiều nào che

chiều ấy, A Lương A Lương, ta có người tử tử, gọi Lý Liễu, danh tự là khó nghe một điểm, người nhưng đẹp, cái này tuyệt đối không lừa người, Lâm Thủ Nhất cùng Đồng Thủy Tinh hai cái sắc phôi, liền đều vụng trộm ưa thích tử tử của ta, Đồng Thủy Tinh cũng không có việc gì liền đi nhà chúng ta ăn chực, mỗi lần nhìn thấy tử ta, lớn như vậy một người, còn đỏ mặt, thật sự là buồn nôn. A Lương, ta cảm thấy người so Đồng Thủy Tinh mạnh hơn nhiều, người đẹp trai tính tính tốt, kỳ nổi con lừa uống đến lên rượu, muốn hay không về sau giúp người cùng tử ta, quen biết một chút ?

A Lương tranh thủ thời gian buông ra Lý Hòe lỗ tai, hai tay nhẹ nhàng đặt ở Lý Hòe trên bờ vai, hướng xuống nhấn một cái, cười nói chúng ta ngồi xôm xuống chậm rãi trò chuyện.

Trần Bình An đi đến Chu Hà Chu Lộc cha con trước người, hỏi: "Chu Hà thúc thúc, có thể hay không trò chuyện một chút ?"

Hán tử nhếch miệng cười nói: "Chờ người câu nói này rất lâu. Vậy chúng ta tùy tiện đi một chút, dù sao mưa đã rất nhỏ."

Hai người sóng vai đi ra gốc cây kia ấm to như núi non không biết tên đại thụ, không chờ Trần Bình An mở miệng hỏi thăm, Chu Hà chính mình liền tự báo gia môn cùng lai lịch, "Trần Bình An, tiểu trấn trước đó phát sinh nhiều như vậy kỳ chuyện lạ tình, người đã có thể tại Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên lòng bàn tay bên dưới sống sót, còn cùng vị kia xứ khác thiếu nữ trở thành kết bạn minh hữu, đoán chừng rất nhiều chuyện người cũng đã biết được, như vậy ta cũng không che đậy cái gì, dù sao tiểu thư an nguy là trọng yếu nhất, chúng ta cha con hai người đều là Lý gia cuộc sống gia đình tử, chính là đời đời kiếp kiếp xem như tạp dịch nô tỳ, tại chủ nhân Lý gia lấy một miếng cơm bát ăn, mặc dù nghe rất đáng thương, kỳ thật không có người nghĩ thâm như vậy, từ một năm đến cuối cũng gặp không đến mấy lần lão tổ tông, tốt chủ, lại đến chúng ta vị này bảo bình tiểu thư, không có ai đem chúng ta cha con làm hạ nhân đối đãi, nhất là tiểu thư cùng nhà ta khuê nữ, kỳ thật hai nàng quan

hệ không thể so với tầm thường nhân gia thân tử muội kém."

Sau khi nói đến đây, trung niên nam nhân quay đầu mắt nhìn đứng tại đại thụ bên dưới nhìn về nơi xa nơi khác nữ nhi, chính là thiếu nữ tư thái trở cảnh thời gian, chưa chân chính nảy nở, đại khái tiếp qua một năm liền sẽ là chân chính đại cô nương, hẳn cảm thấy mình nữ nhi không thể so với Đại Ly kinh thành bất luận một vị nào thiên kim tiểu thư kém, hẳn đối với cái này một mực rất tự hào, tin tưởng vững chắc nữ nhi Chu Lộc về sau nhất định sẽ tại Đại Ly rực rỡ hào quang.

Cần biết Đại Ly xưa nay tôn trọng nữ tử, không khỏi nữ tử dẫn thân vào sa trường anh dũng giết địch, Đại Ly Tiên Đế thậm chí chuyên môn hạ lệnh Lễ Bộ vì nữ tử võ nhân, tu sĩ, thiết trí trọn vẹn võ huân danh xưng, mở một châu tiền lệ, đã từng bị Quan Hồ thư viện cầm đầu sĩ tử văn nhân, trắng trợn công kích, nhắc lên qua một trận đại loạn chiến, mâu đầu trực chỉ phương Bắc man di Đại Ly vương triều, nếu không có thân là Sơn Nhai thư viện Sơn chủ Tề Tĩnh Xuân lực bài chúng nghị, khả năng ngay lúc đó tuổi trẻ hoàng đế liền muốn bức bách tại triều chính dư luận giới thượng lưu dư luận, liền muốn bởi vậy thu hồi thánh chỉ.

Chu Hà cười nói: Năm đó phát hiện ta có tập võ căn cốt thiên phú về sau, không nói hai lời liền tổn hao trọng kim vun trồng ta Chu Hà, cho nên ta mới có hiện tại thân thủ, nữ nhi Chu Lộc cũng là không sai biệt lắm, nếu như không phải chính nàng không không chịu thua kém, tại võ đạo đệ nhị cảnh thất bại trong gang tấc, về sau thành tựu so ta cái này làm cha, chỉ cao hơn chứ không thấp hơn, lão tổ tông tại phát hiện Chu Lộc là tập võ một khóa hạt giống tốt sau, chính miệng nói với ta, Chu Lộc có hi vọng đi đến trong truyền thuyết võ nhân đệ thất cảnh, ta Chu Hà bất quá mới khó khăn lắm đệ ngũ cảnh mà thôi."

Nói đến đây, Chu Hà tâm tình có chút thất lạc, võ nhân thăng cảnh, không có lực lượng ngang nhau đối địch chém giết, không có mạng sống như treo trên sợi tóc sinh tử ma luyện, chỉ dựa vào thiên tư là nhất định đi không lâu dài, mà lại một khi thác thất lương cơ, vô pháp một cổ tác

nổi nóng lên leo, liền sẽ càng ngày càng làm hao mòn khí thể, lại mà suy ba mà kiệt, triệt để gãy mất trèo lên đỉnh con đường.

Chu Hà ép xuống trong lòng vẻ lo lắng, nói tiếp nói: "Lần này từ chúng ta hộ tống tiểu thư rời đi Đại Ly, thứ nhất là chúng ta cách gần nhất, thân thủ vẫn tính được tạm tạm, mà lại là Lý gia sinh con, không dám nói bản sự cao bao nhiêu, ít nhất lòng trung thành. Thứ hai tiểu thư lần thứ nhất ra xa môn, yêu cầu tỉ mỉ người chiếu cố ẩm thực sinh hoạt thường ngày, Chu Lộc chính là thích hợp nhân tuyển. Thứ ba nha, nhà ta tiểu thư là lão tổ tông đau lòng nhất vẫn bối, kỳ thật nguyên bản lần này chân chính hộ tống tiểu thư đi xa người, không phải người khác, chính là lão tổ tông chính mình tự thân xuất mã. Chỉ là Nguyễn sư Phong Tuyết miếu đồng môn, cái kia A Lương sau khi xuất hiện, lão tổ tông liền trở về tiểu trấn, bởi vì bây giờ tiểu trấn không có cấm chế, có thể không hề cố kỵ mà thu nạp thiên địa linh khí, chẳng khác gì là ở một tòa động thiên phúc địa tu hành, lão tổ tông phá cảnh sắp đến, cơ bất khả thất, dù sao có A Lương đảm nhiệm thiếp thân tùy tùng, hẳn là sẽ không ra cái gì đường rẽ."

Chu Hà hơi chút suy nghĩ, giải thích nói: "Chúng ta lão tổ tông nhãn quang độc đáo mà lại lòng dạ rộng lớn, mặc dù đánh tâm nhãn yêu thương cưng chiều tiểu thư, thế nhưng là tại tiểu thư đi xa cầu học một chuyện bên trên, lão tổ tông không những không đem tiểu thư cưỡng ép giữ lại mang theo một bên, che chở tại cánh chim bên dưới, ngược lại nói rõ tiểu nha đầu chẳng những muốn đi Sơn Nhai thư viện, mà lại nửa đoạn sau lộ trình, liền từ chính nàng đi đi, Lý gia tử tôn, vốn là nên có dạng này khí phách."

Chu Hà đột nhiên cười ra tiếng, "Chỉ bất quá nói đến đây, lão tổ tông lại là một mặt khổ tâm bách chuyển bộ dáng, nghĩ linh tinh lăm bằm lấy thế nhưng là nhà chúng ta Tiểu Bảo bình, mới không đến mười tuổi a, khí phách cái gì, có hay không có thể muợn một chút lại nói a. Cuối cùng lão tổ tông quyết định không còn một đường lạng lẽ đi theo thời điểm, một bước ba quay đầu, cùng Lão ngoan đồng giống như, lần đầu tiên lần thứ nhất. Cho nên Chu Lộc len lút bên dưới nói với ta, lão tổ tông đối với

tiểu thư, là thật tốt."

Chu Hà lòng mang cảm kích nói: "Tiểu thư đối với nhà ta Chu Lộc, cũng tốt, tiểu thư từ nhỏ đã ưa thích cùng Chu Lộc nói chuyện phiếm, nhìn Chu Lộc luyện võ, Chu Lộc có thể đi đến hôm nay, trên thực tế tiểu thư công lớn lao chỗ này."

Trần Bình An thở phào nhẹ nhõm, "Chu Hà thúc thúc, có các người tại, ta an tâm."

Tiểu trấn bên kia, ngoại trừ Tề tiên sinh, Trần Bình An không tin được bất luận kẻ nào.

Cho dù là Nguyễn sư phó, tựa như Trần Bình An đối với Lý Bảo Bình nói, hẳn tin tưởng cũng chỉ là một vị phương này Thánh Nhân hứa hẹn, là Tề tiên sinh đã từng tuân thủ một ít quy củ, mà không phải Nguyễn sư phó bản nhân.

Đây là một loại không thể nói nói trực giác, có thể nói là trời sinh, nhưng càng nhiều vẫn là nấu đi ra, tựa như giầy cỏ thiếu niên cho vị kia Ninh cô nương sắc được.

Trước đó đối với A Lương, đối với Chu Hà, đều là như thế, càng không ngoại lệ.

Trần Bình An không phải áo cơm không lo, không có bị khổ, cho nên đàn độn đối với người nào đều tốt. Sinh hoạt gian khổ, lòng người xấu xí, nghèo khó gặp trắc trở, bơ vơ không nơi nương tựa thiếu niên, đã sớm khắc sâu tại chính mình xương cốt bên trên.

Chu Hà võ võ thiếu niên tinh tế bả vai, chỉ là võ một cái phía dưới, xương cốt chi rắn chắc cứng cỏi, thoáng vượt qua vị này ngũ cảnh võ nhân dự kiến, nhưng là rất nhanh thoải mái, nếu không có như thế, có thể chính diện chọi cứng Bàn Sơn Viên ? Hẳn Chu Hà liền tuyệt không đảm

thức như vậy năng lực, chỉ là nghĩ đến đây, Chu Hà càng là khó tránh khỏi thốn thức, chính mình vẫn chưa tới bốn mươi tuổi a, liền đã hùng tâm tráng chí làm hao mòn hầu như không còn sao, vậy mà không so được một cái vừa mới trên võ đạo tập tễnh mà đi thiếu niên.

Chu Hà cũng có chút hiếu kỳ, cười hỏi nói: "Mặc dù ta chưa từng từng đi ra tiểu trấn, không biết được bên ngoài giang hồ quy củ, nhưng là lão tổ tông đã từng nói chuyện phiếm rồi nói lên, nếu như tại dưới núi gặp được giang hồ cùng nói, có dạng này như thế đông đảo kiêng kị, tỉ như tăng không nói tên nói không nói thọ, còn có chính là có thể hỏi sư môn, không thể hỏi võ học con đường. Bất quá ta là thật rất ngạc nhiên, người là như thế nào từ Bàn Sơn Viên thủ hạ chạy trốn, các người tiểu trấn trấn kia truy sát, ta chỉ là sau đó nghe lão tổ tông nói lên."

Trần Bình An có chút then thùng, "Kỳ thật chính là một mực đang đào mệnh, từ Nê Bình ngõ hẻm một mực chạy trốn tới trên núi, nếu như không phải Ninh cô nương, ta đã sớm chết."

Chu Hà do dự một chút, sau đó nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Muốn trân quý những này thiện duyên, cùng vị kia Ninh cô nương, còn có cùng Nguyễn sư. . . Nguyễn sư phó, nhất định phải cẩn thận duy trì vững chắc, ngàn vạn đừng gãy mất."

Trần Bình An hơi nghi hoặc một chút.

Chu Hà cảm khái nói: "Chúng ta chỉ là Ly Châu động thiên ếch ngồi đáy giếng, mọi người chênh lệch có hạn, tựa như người ta, tu vi võ học, căng hết cỡ chính là ngũ cảnh chi kém, về phần thân phận, ta một ngôi nhà sinh con, chẳng lẽ còn có tư cách xem thường thân thể thanh bạch người? Thế nhưng là tại giếng bên ngoài thiên địa, sẽ rất khác nhau, người về sau đi được càng xa, tại bên ngoài lẫn vào càng lâu, liền sẽ lý giải đến thấu triệt hơn."

Trần Bình An thành khẩn nói: "Ta không có nghĩ xa như vậy."

Chu Hà cười to nói: "Có thể hảo hảo suy nghĩ một chút."

Trần Bình An gật gật đầu.

Đối với người khác thiện ý, Trần Bình An luôn luôn rất trân quý.

Đối với người khác ác ý, nếu là tạm thời không có cách nào cùng những người kia nói rõ ràng đạo lý, vậy liền cứ yên tâm đầu, tuyệt không quên.

Dù sao đường còn rất dài.

—— ———

Đại thụ bên dưới, vừa mới đem tử tử Lý Liễu bán đi Lý Hòe, hiện tại hẳn tại A Lương trước mặt lưng đặc biệt thô, tùy tiện nói rằng: "A Lương, quay đầu ta để Trần Bình An làm cho người cái hồ lô rượu, người đem bên hông cái kia tiểu hồ lô đưa cho ta đi, người một nhà không nói hai nhà lời nói, tuyệt không bạc đãi người, dù sao người này cái nhìn lấy liền lộ ra cũ, không xứng với em rể ta thân phận!"

A Lương thần thần bí Bí Đạo: "Người biết cái gì, cái này hồ lô gọi Dưỡng Kiếm Hồ, là toàn bộ thiên hạ ít có đồ tốt, nhìn lấy không đáng chú ý, đáng tiền cực kì, người có mấy cái tử tử ? Dù sao một cái đánh chết cũng không đủ!"

Nhìn thấy A Lương khó được dùng cứng như vậy khí lời nói nói chuyện với chính mình, tiểu thí hài có chút trong lòng bồn chồn, trông mà thèm mà nhìn thấy cái kia tiểu hồ lô, lưu luyến không bỏ nâng lên đầu, thử thăm dò hỏi: "Bằng không ta để cha mẹ nhiều sinh mấy cái tử tử ? Việc này dễ thương lượng a, đúng không đúng?"

A Lương đưa tay che cái trán.

Không khỏi nhớ tới trước đó cùng Trần Bình An cùng đi xuống núi sườn núi, thiếu niên kia vậy mà đem chính mình cùng đệ ngũ cảnh Chu Hà đánh đồng, A Lương buông tay ra, ai thán một tiếng, tiện tay nhặt lên một đám cành khô xòe ở trên mặt đất cắt tới vạch tới.

Lý Hòe thăm dò qua đầu vừa nhìn, là một cái xiêu xiêu vẹo vẹo chữ, viết thực tình không bằng chính mình cái này mông đồng đẹp mắt, càng không sánh được liền Tề tiên sinh cũng nói không tục khí Lâm Thủ Nhất.

Lý Hòe càng xem càng cảm thấy mắt mặt xấu hổ, nhìn một chút A Lương chữ, lại nhìn một chút bên hông hắc bạc hồ lô rượu, một phen thiên nhân giao chiến về sau, Lý Hòe nói rằng: "A Lương, người viết chữ xấu như vậy, ta quyết định vẫn là không làm người tử phụ, cha mẹ ta đều hi vọng tử tử về sau gả cho người đọc sách."

A Lương chậm rãi nâng đầu lên, đầy mặt không thể tưởng tượng, "Rất khó coi sao?"

Lý Hòe tâm tình nặng nề, dùng sức gật đầu.

Tiểu hài cảm thấy tử tử Lý Liễu lần sau nếu là còn dám cùng chính mình giết đồ ăn, nhất định phải mắng nàng không có lương tâm, chính mình thế nhưng là vì nàng liền cái kia Đường Kiếm Hồ cũng không cần.

A Lương một mặt người niên kỷ nhỏ người không hiểu chuyện về mặt, cười ha hả nói: "Làm sao có thể, không phải ta cùng người khoác lác, tại một cái rời cái này cái chỗ rất xa, không biết bao nhiêu người nhìn thấy cái chữ này sau, đều nhao nhao giơ ngón tay cái lên."

Lý Hòe nghi hoặc nói: "Ở trước mặt ?"

A Lương gượng cười nói: "Nghe nói, nghe nói."

Lý Hòe nói rằng: "Ta đã nói rồi, ai có mặt kia da cùng người ở trước mặt nói viết tốt, ta liền bái hăn làm thầy, đoán chừng liền mẹ ta cũng mắng bất quá hăn."

A Lương giấu cọt nói: "Người bái người ta vì sư, người ta liền thu người làm đồ a?"

Lý Hòe chừng chạc đằng hoàng nói: "Không thu ? Hăn mắt mù a?"

A Lương lại một lần nữa che cái trán, bởi vì tên kia thật đúng là cái mù lòa.

A Lương nghĩ đến chính mình vẫn là ít cùng cái này tiểu vương bát đản nói chuyện, nâng đầu lên nhìn quanh bốn phía, trái xem phải xem, cuối cùng nhìn thấy thiếu nữ Chu Lộc, cười nói: "Chu Lộc, có muốn học hay không tập kiếm thuật a? Ta hiện tại có một ít xuất kiếm hào hứng. . ."

Cách đó không xa, Chu Lộc chính tại lo lắng nhà mình tiểu thư.

Áo bông màu hồng tiểu cô nương hai tay nâng quai hàm, nhìn qua Tiểu sư thúc rời đi phương hướng, chau mày.

Nghe được A Lương câu nói này sau, thiếu nữ phần uất nói: "Một bên hóng mát đi!"

A Lương ánh mắt vô tội mà lại mờ mịt: "Vừa xuống như thế một trận mưa to a, người nhìn ta đều toàn thân ướt đầm."

Thiếu nữ phát giác được chính mình sai lầm, nhưng vẫn là cười lạnh nói: "Cà lơ phát phơ, bất học vô thuật, không phải người tốt!"

A Lương tức giận nói: "Tiểu Bảo bình, Lý Hòe, Lâm Thủ Nhất, ta có phải hay không người tốt ? !"

Lý Hòe bỏ đá xuống giếng, "Chỉ là giống người tốt. Nhưng nếu như chịu đưa ta hồ lô rượu, chính là người tốt."

Lâm Thủ Nhất lãnh đạm nói: "Về sau đừng lừa gạt ta uống rượu, tiên sinh đã sớm nói, văn nhân đấu rượu thơ trăm thiên, tất cả đều là giả."

Chỉ có áo bông màu hồng tiểu cô nương đối với A Lương cười thầm, A Lương lập tức trong lòng ấm áp, hướng nàng duỗi ra ngón tay cái, đem còn lại hai tên gia hỏa châm chọc khiêu khích xem như tai một bên gió.

A Lương giang hồ, cuối cùng không phải toi công lẫn lộn.

Đội đến Trần Bình An cùng Chu Hà đi trở về, một đoàn người một lần nữa lên đường.

Làm nguyên bản đông nam phương hướng đuôi rồng suối quần hướng chính nam phương, trở thành Đại Ly địa phương huyện chí bên trên mới tinh châu phê Thiết Phù Hà, lập tức nước sông cuộn cuộn, thủy thế phóng đại.

Mặt sông chi rộng, nước sông chi sâu, hơn xa trước đó dòng suối nhỏ khí tượng.

Tại Trần Bình An đề nghị bên dưới, làm sơ chinh đồn, ở chỗ này nấu mết nấu cơm, sau khi ăn cơm trưa xong lại đi đường.

Lý Hòe đứng tại sông một bên, chống nạnh chặc chặc nói: "A Lương, người trước kia được chứng kiến lớn như vậy nước sao?"

Cái trước con lừa A Lương mắt nhìn suối sông chỗ giao giới, lại nhìn mắt sau lưng, cuối cùng đối với Lý Hòe cười nói: "Ta đã thấy Đại Giang sông lớn, so người ném qua hạt cơm còn nhiều."

Lý Hòe lập tức không vui, "A Lương, người có phải hay không một ngày

không khoác lác liền toàn thân không thoải mái ? !"

A Lương ngoảnh mặt làm ngơ, đi đến dựng giàn dãi bếp lò thiếu niên bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Đi, sông vừa đi đi, có mấy lời muốn nói với người."

Trần Bình An ngẩn người, xin mời Lý gia tỳ nữ Chu Lộc hỗ trợ, Lý Bảo Bình một đường đi tới, kỳ thật đã có thể giúp đỡ rất nhiều bận bịu, thậm chí ngay cả trợ giúp A Lương nuôi nấng trắng con lừa cũng rất quen cực kì, cho nên tay chân lưu loát mà giúp đỡ Chu Lộc tỳ tỳ cùng một chỗ nấu cơm, để cho nàng Tiểu sư thúc một mực đi sông một bên tản bộ, hết thấy bao ở trên người nàng hoạt bát bộ dáng.

Những ngày này, tiểu cô nương thủy chung kiên trì tự mình công lấy cái gì, hết sức chính mình quản lý hết thấy.

Thiếu niên mỗi lần đánh quyền chạy cộc thời điểm, nàng thường thường đều sẽ yên lặng hầu ở bên cạnh, học theo, hồn nhiên đáng yêu.

Hai người đi đến sông một bên, sau đó dọc theo nước sông hưởng hạ du bước đi.

A Lương thẳng thắn gặp nhau nói: "Ta rất ưa thích bảo bình cái này tiểu nha đầu, đương nhiên, người sẽ chỉ so ta càng ưa thích."

Trần Bình An quay đầu nhìn lại, tiểu cô nương tại bên kia bận bịu đến bận bịu đi, lại là bánh xe giống như hai chân, so sánh nói một câu làm một chuyện Lâm Thủ Nhất cùng vạn sự không động thủ Lý Hòe, mặc dù Lý Bảo Bình niên kỷ còn nhỏ, nhưng là sinh cơ bừng bừng, dù là chỉ là nhìn lấy nàng, tựa như nhìn thấy một cái mỹ hảo mùa xuân.

Trần Bình An gật đầu một cái.

A Lương còn nói nói: "Nhưng là người luôn cảm thấy chỗ nào không

đúng, đúng hay không?"

Trần Bình An ừ một tiếng, "Từ lần trước cùng ta hàn huyên liên quan tới võ học sự tình sau, nói một hơi rất nhiều, thế nhưng là tại cái kia về sau, giống như nàng không quá thích nói chuyện."

A Lương hỏi: "Người có phải hay không nói với nàng cái gì kỳ vọng lời nói nói, nói thí dụ như người hi vọng nàng về sau có thể trở thành người như thế nào?"

Trần Bình An đột nhiên quay đầu, đầy mặt chấn kinh.

A Lương đại khái cũng là không muốn trong lúc vô tình lời nói đã thương người, khó được cẩn thận ấp ủ tìm từ, dứt khoát dừng lại bước chân, ngồi xổm ở sông một bên, nhẹ nhàng ném ném cục đá, tại thiếu niên ngồi xổm ở chính mình phía sau người, A Lương nhẹ giọng nói: "Tình thâm không thọ, tuệ cực tất thương, người bình thường tự nhiên không có tư cách sử dụng hai cái này thuyết pháp, nhưng là Lý Bảo Bình không giống nhau, mặc dù bây giờ còn nhỏ, điểm thứ nhất đương nhiên là không thấy sự tình, nhưng điểm thứ hai, nàng là đã áp dụng, người đưa người Trần Bình An xem như dựa vào, cho nên người một câu vô tâm chi ngữ, một cái cử chỉ vô tâm, đều sẽ để tiểu cô nương thật sâu để ở trong lòng, lời nói nói thứ này, rất kỳ quái, là sẽ từng bước từng bước chữ một câu một câu, rơi vào trong lòng chồng chất lên, khả năng người cảm thấy ta thuyết pháp này tương đối giống nửa thùng nước lão học cứu, chưa tú tài, nhưng đạo lý thật đúng là chính là cái đạo lý này."

Trần Bình An nhẹ nhàng thở ra một hơi, "Là lỗi của ta, ta lúc đó sợ nàng không có lòng tin đi đến Sơn Nhai thư viện, đã nói ta hi vọng nàng có thể trở thành một vị nữ tiên sinh, tiểu phụ tử."

A Lương cười cười, " 'Là lỗi của ta'? Trần Bình An, người sai."

Thiếu niên nghi hoặc không hiểu.

A Lương không nhìn thiếu niên, chỉ là uể oải nhìn về phía bình tĩnh không gợn sóng mặt sông, "Người chỉ là không có làm được càng tốt hơn, mà không phải làm sai."

Thiếu niên càng thêm buồn bực, hai cái này thuyết pháp khác biệt mà thôi, khả tạo thành kết quả, không trả là giống nhau sao?

A Lương rốt cục quay đầu, tựa hồ một chút xem thấu thiếu niên tâm tư, lắc đầu nói: "Rất không giống nhau. Biết rõ vì cái gì dưới gầm trời người tốt, một cái so một cái làm được biệt khuất sao? Tỉ như Tề Tĩnh Xuân, các người nhận biết Tề tiên sinh, rõ ràng có thể càng làm việc càng thống khoái hơn, nhưng đến sau cùng kết quả, cũng chỉ là như vậy uất ức biệt khuất ? Đợi đến người nhìn quanh bốn phía, giống như những cái này người xấu, nhưng lại một cái so một cái sống được tiêu sái khoái hoạt, tỉ như trước người đề cập với ta đã đến hai cái cừu gia, Chính Dương Sơn Hộ Sơn Viên, Lão Long Thành phù Thiếu thành chủ, bọn hắn trở lại địa bàn của mình sau, xác thực gặp qua rất thư thái, một cái địa vị cao thượng, nằm tại công lao sổ ghi chép bên trên hưởng thụ tôn kính, một cái dã tâm bừng bừng, chí tại phương Bắc."

A Lương nhìn lấy lâm vào trầm tư thiếu niên, đột nhiên cười nói: "Cho nên a, làm người tốt là rất mệt mỏi sự tình, người ngàn vạn không có thể làm người tốt, không có đạt được hồi báo, hoặc là chỉ là đạt được ngoài ý liệu trả lời chắc chắn, liền cảm thấy mình làm sai, càng không thể cảm thấy mình về sau tính cũng không làm người tốt. Dạng này. . . Là không đúng!"

A Lương sắc mặt nghiêm túc, tăng thêm ngữ khí, lặp lại câu nói sau cùng: "Dạng này là không đúng!"

A Lương nở nụ cười, một lần nữa biến thành cái kia vạn sự không treo trong lòng tay ăn chơi, "Đương nhiên, Lý Bảo Bình rất tốt, tiểu cô nương chỉ là lấy nàng đặc hữu phương thức trở về báo người, người nhưng

đừng nghĩ xóa."

Trần Bình An dùng sức lắc đầu nói: "Không có không có."

A Lương gật gật đầu, "Cho nên ta mới nguyện ý nói cho người những thứ này."

Hắn dứt khoát đặt mộng ngồi ở trên mặt đất, hoành thả trúc đao tại hai đầu gối, "Phải biết, ta rất ít cùng người giảng đạo lý, đạo lý của ta. . ."

A Lương hơi chút dừng lại, vỗ vỗ trên đầu gối của mình trúc đao, "Trước kia tại kiếm, bây giờ tạm thời tại đao này."

A Lương dù là không xuống mưa, ngày đầu không lớn, cũng sẽ mang theo cái kia đỉnh không đáng chú ý trúc miệt mũ rộng vành, hắn tiện tay nâng đỡ mũ rộng vành, "Nếu như tính cách của người không đối với khẩu vị của ta, dù là cây kia cây trâm ý nghĩa cùng ta trước đó tưởng tượng như vậy trọng đại, dù là người là Tề Tĩnh Xuân chọn trúng người, ta cũng sẽ không cùng người cãi nhai những lời này, cùng lắm thì đem người đưa đến Đại Ly, tâm tình tốt, trực tiếp đem người ném đến Đại Tù chính là, với ta mà nói, có cái gì khó?"

Cái này cười đùa tí tởm hán tử nghiêm túc, có khác phong phạm, hai tay vỗ nhẹ đánh trúc đao, "Đối với ta A Lương tới nói, nhân sinh ở giữa thiên địa, đường muốn tự mình đi, lời nói muốn chính mình nói, người phải tự làm. Ta cảm thấy người Trần Bình An, cũng nên dạng này, không nhất định toàn bộ giống ta, nhưng muốn cái eo đủ thẳng, năm dăm đủ lớn, xương cốt đủ cứng, càng phải kiếm thuật đủ cao!"

A Lương cười lên ha hả, "Đừng quên, trọng yếu nhất chính là sống được đủ lâu!"

Trần Bình An thành thành thật thật nói: "A Lương, mặc dù có chút nghe rõ, có chút còn không hiểu nhiều lắm, nhưng ta đều sẽ ghi ở trong lòng,

về sau gặp được có sự tình gì, đều sẽ lấy ra hảo hảo suy nghĩ một chút."

A Lương gật gật đầu, vui mừng nói: "Cái này rất đủ."

A Lương dẫn đầu đứng người lên, đi ra ngoài mấy bước, đột nhiên quay đầu nói rằng: "Trần Bình An, ta mang lương khô ăn xong á."

Sau khi nói xong, A Lương liền bước nhanh rời đi, hướng đi Lý Bảo Bình Chu Lộc bên kia, ồn ào nói: "Ăn cơm không, ăn cơm không? !"

Lưu lại một không có lấy lại tinh thần thiếu niên.

Nói tới nói lui, quần lớn như vậy một vòng, gia hỏa này chính là vì quang minh chính đại ăn nhờ ở đậu ?

Trần Bình An cười đuổi theo.

—— ———

Có một ngày hoàng hôn, một đoàn người xa xa đi qua một mảnh màu xanh biếc sum suê trong núi rừng trúc, áo bông màu hồng tiểu cô nương giật giật Trần Bình An tay áo, đưa tay chỉ hướng bên kia, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu sư thúc, rừng trúc a, đẹp mắt a?"

Vội vàng đi đường thiếu niên ừ một tiếng, tiếp tục vui đầu đi đường, bởi vì bọn hắn lập tức liền muốn gặp được A Lương cái gọi là dịch lộ, Đại Ly triều đình đường cái.

Tiểu cô nương giữ im lặng, diên diên sau lưng cái gùi, vẫn theo thật sát thiếu niên sau lưng.

Trong đêm ngủ ở Chu Lộc dựng lên chật hẹp da trâu lều nhỏ bên trong, tiểu cô nương nghĩ tới một chuyện, vênh lên quyết miệng, có chút ủy khuất, cuối cùng nói với chính mình Tiểu sư thúc đã rất tốt a rất tốt á.

Sau đó ngủ thật say.

Sáng sớm ngày thứ hai, còn buồn ngủ tiểu cô nương không dám tham ngủ, sợ làm trễ nải Tiểu sư thúc cố định hành trình, chính mình cấp tốc mặc y phục, xuyên qua cặp kia Tiểu sư thúc giúp nàng làm giày cỏ, kết quả tiểu cô nương vừa chui ra lều vải, cả người liền ngây dại.

Ngay tại bên ngoài lều, để đó một cái thật xinh đẹp lục trúc sách nhỏ rương.

Tiểu cô nương sững sốt thật lâu, sau đó lập tức liền gào khóc bắt đầu.

Bận rộn một đêm thiếu niên ngay tại nơi xa mê man, bị tiếng khóc bừng tỉnh sau, tranh thủ thời gian đứng dậy chạy tới, đứng tại tiểu cô nương trước người, Trần Bình An trong lúc nhất thời có chút chân tay luống cuống, sờ lấy đầu không biết rõ an ủi ra sao nàng, vốn cho rằng tiểu nha đầu trời vừa sáng nhìn thấy nhỏ rương trúc sau, sẽ cao hứng đây.

Nhìn thấy Lý Bảo Bình như thế thương tâm, Trần Bình An thật sự là tâm vô cùng đau đớn.

Tiểu cô nương nhắm con mắt khóc thật lâu, mở mắt nhìn thấy Trần Bình An về sau, lập tức ngừng tiếng khóc, bước nhanh chạy đến trước người hắn, hung hăng ôm lấy Trần Bình An, nghẹn ngào nói: "Tiểu sư thúc, thật xin lỗi!"

Trần Bình An đành phải vỗ nhè nhẹ lấy tiểu cô nương đầu, "Không khóc không khóc."

Tiểu cô nương chỉ là khóc, thương tâm hỏng.

Trần Bình An ôn nhu nói: "Không thích nhỏ rương trúc ? Là Tiểu sư thúc làm được không dễ nhìn ? Không có việc gì không có việc gì, lần sau có thể biến dạng tử, không có cách, Tiểu sư thúc trước kia chỉ gặp một lần

sách nhỏ rường, về sau đến bên ngoài náo nhiệt địa phương, gặp lại lấy đẹp mắt rường sách, người nói cho Tiểu sư thúc. . ."

Tiểu cô nương nâng đầu lên, đầy mặt nước mắt, "Thích lắm! Không có so cái này càng thích!"

Nhưng tựa hồ càng là ưa thích, tiểu cô nương liền càng cảm thấy mình không có lương tâm, càng đối với mình Tiểu sư thúc lòng mang áy náy, ngồi xổm ở trên mặt đất khóc thút thít, không dám nhìn Tiểu sư thúc.

Trần Bình An nghĩ đến ngày hôm qua A Lương lời nói, lập tức suy nghĩ minh bạch, ngồi xổm người xuống, sờ lấy tiểu cô nương đầu, nhẹ giọng nói: "Lý Bảo Bình, biết không ? Tiểu sư thúc có thể cùng người cùng một chỗ đi xa cầu học, thật sự thật cao hứng, chỉ là trước kia không có đã nói với người, cho nên hiện tại Tiểu sư thúc nói cho người, nếu như người còn có thể ưa thích cái này không đáng tiền cây trúc nhỏ rường sách, người Tiểu sư thúc kia thì càng vui vẻ, thật sự, không lừa người."

Tiểu cô nương chậm rãi nâng đầu lên, nhưng là hai tay vẫn là che kín mặt, nàng chỉ dám lộ ra khe hở, lặng lẽ lộ ra cặp kia linh khí dạt dào đôi mắt, rụt rè nước nở nói: "Tiểu sư thúc không gạt người ?"

Thiếu niên ánh mắt trong suốt, gật đầu nói: "Tiểu sư thúc cũng sẽ gạt người, nhưng là không lừa gạt Lý Bảo Bình."

Tiểu cô nương cấp tốc lấy tay ra, nụ cười rục rờ.

Lại là thiếu niên trong ấn tượng cái kia không buồn không lo, hồn nhiên ngây thơ tiểu cô nương.

Cho nên thiếu niên cũng rất nụ cười rục rờ.

Có ít người tâm như hoa mộc, đều là hướng mặt trời mà sống.

Tiểu sư thúc cùng tiểu cô nương càng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Trên tường có cái chữ

Một tòa cao không quá hơn mười trượng sườn núi nhỏ, phân tán đứng đấy hơn hai mươi người, ăn mặc ăn mặc cũng vô định số, nhưng là sắc mặt, ánh mắt đều giống như trong một cái mô hình khắc đi ra.

Một tên khôi ngô nam tử quỳ một gối xuống đất, chính tại cẩn thận điều tra thân thể cứng ngắc hai cổ thi thể, hắn dùng ngón tay căng ra một cổ thi thể mí mắt, lộ ra băng vết rạn mảnh sứ vỡ đồng dạng trông mắt.

Một tên thay đổi một thân chột búa phụ nhân vải bông y phục thấp bé nữ tử, chậm rãi đi đến dốc núi, đi theo phía sau nâng kiếm nữ tử cùng lão nhân mặt trắng.

Nàng không có tới gần cái kia hai cổ thi thể, che cái mũi, dùng nồng đậm giọng mũi hỏi: "Vương Nghị Phủ, nói thể nào ?"

Vương Nghị Phủ thở dài nói: "Hai người đều là bị cao thủ một đao mất mạng, không thương tổn thân thể, nhưng là kinh mạch đều là nát, ngũ tạng lục phủ đều nát thối."

Phụ nhân sắc mặt âm trầm không chừng, "Chúng ta Đại Ly xuất hiện cường đại như vậy võ đạo tông sư, hơn nữa còn là hai vị đồng hành, chúng ta vị kia Phiến Vương điện hạ, luôn luôn phụ trách biên quan giám thị, danh xưng, khó nói hết lần này tới lần khác lần này liền một chút dấu vết cũng chưa từng bắt được, luôn không khả năng là cố ý thả chạy cá lọt lưới a?"

Vương Nghị Phủ có chút do dự, "Nương nương, nếu như ta không có nhìn lầm, là một người gây nên."

Phụ nhân bỗng nhiên hí mắt, khí thế khinh người, "Người nói cái gì ? !"

Vương Nghị Phủ chỉ chỉ hai người cái cổ, xuất hiện một sợi nhỏ xíu dây đỏ, "Hai tên người chết ở giữa đường dây này, khí thể dính liền chặt chẽ, rõ ràng là một người lấy đao ngang cắt."

Phụ nhân hít thở sâu một hơi, kiệt lực để cho mình nộ khí sát cơ không nên quá rõ ràng lộ ra ngoài, giễu cợt nói: "Phong Tuyết miếu lúc nào như thế vô địch thiên hạ rồi? Tùy tiện chạy đến một cái không hiểu thấu gia hỏa, liền có thể giết người như giết gà đơn giản ? Hai người kia là ai, người Vương Nghị Phủ không biết, Từ Hồn Nhiên biết rõ, đến, nói một chút, để cho chúng ta Vương đại tướng quân như sấm bên tai một chút."

Từ Hồn Nhiên sắc mặt xấu hổ, kiên trì giải thích nói: "Một vị là vừa vịn bước lên võ đạo đệ thất cảnh tông sư, tinh thông quyền pháp, sở trường cận thân chém giết, một vị là lâu tám tu sĩ, kiêm tu phi kiếm cùng Đạo gia phù lục, thời gian hai mươi năm, hai người liên thủ ám sát sáu lần, chưa bao giờ thất thủ qua, bây giờ càng là nương nương dưới trướng Trúc Diệp Đình giáp tự cao thủ."

Phụ nhân phần nộ đến cực điểm, chỉ là một mực đang đau khổ kiềm chế mà thôi, lúc này liền giận chó đánh mèo vị này Đại Ly đệ nhất kiếm sư, âm thanh nói: "Từ Hồn Nhiên! Báo lên tên của bọn hăn! Người chết cũng có danh tự!"

Lão nhân trong lòng sợ hãi, có chút cúi đầu nói: "Võ nhân tên là Lý Hưu, tu sĩ tên là Hồ Anh Lân, đều từng vì nương nương lần lượt ra sống vào chết, vì ta Đại Ly lập xuống hãn mã công lao."

Phụ nhân lúc này mới vẻ mặt có chút chuyển tốt, chỉ là rất nhanh đầy mặt chán nản, hữu khí vô lực nói: "Đúng, Lý Hưu cùng Hồ Anh Lân, năm đó các người Lô thị vương triều biên quan trụ cột Diệp Khánh, chính là hai người này giết chết. Không chết ở địch quốc cảnh nội, không có chết tại sa trường bên trên, mà là chết tại chúng ta Đại Ly chính mình cương thổ bên trên."

Phụ nhân có lẽ là ý thức được sự thất thố của mình, sẽ để cho Vương Nghị Phủ chế giễu, liền lấy vị này võ tướng đã từng hiệu trung Lô thị khai đao, "Nói đến buồn cười, bắt đầu chúng ta cảm thấy Diệp Khánh như thế số một nhân vật trọng yếu, bên cạnh khẳng định sẽ có mấy tên đại luyện khí sĩ âm thầm bảo hộ, vì diệt trừ hắn, ta thậm chí không thể không cùng nhà ta thúc thúc liên thủ. Chỗ nào nghĩ ra được, từ thâm thấu biên cảnh, chui vào giết người, lại đến công thành lui thân, Lô thị vương triều vậy mà một chút phản ứng cũng không có. Hắn Diệp Khánh bất quá là chọc giận mấy cỗ biên cảnh Tiên gia thế lực mà thôi, về phần tại trên triều đình cũng bị cô đứng đến một bước này ? Lô thị hoàng đế không phải nhất tôn sùng trên núi tiên nhân sao ? Vì sao cuối cùng nguyện ý cùng các người Lô thị chết theo Tiên gia tông môn, cũng chỉ có một nhà mà thôi ?"

Nói xong những này, phụ nhân có chút sáng khoái tinh thần, trong lòng thông khoái nhiều. Quả nhiên là chịu khổ không sợ, chỉ cần bên cạnh có người càng khổ, hưởng phúc có thể, nhưng là không thể bên cạnh có người hưởng phúc càng nhiều.

Cái này chỉ sợ cũng là nàng nguyện ý đem bên trong một cái hài tử giao cho quốc sư Thôi Sầm, mà không phải Sơn Nhai thư viện Tề Tĩnh Xuân lý do.

Bớt lo dùng ít sức, không sợ sau khi lớn lên bị người khi dễ đến sẽ chỉ khóc tìm cha mẹ.

Vương Nghị Phủ sắc mặt hiện lên một vòng ảm đạm.

Đại tướng quân Diệp Khánh, quốc chi trung lương, quốc chi đồng lương. Vì Lô thị vương triều trấn thủ biên quan ba mươi năm, ngành sinh sinh ngăn trở Đại Ly biên quân ba lần cỡ lớn thế công. Năm đó Tổng Trường Kính có lần kém chút chiến tử trong chiến trận, không biết bao nhiêu về mạng to Diệp Khánh là gian ngoan không hóa lão thất phu. Nhưng là đến

cuối cùng, Diệp Khánh sau khi chết, Lô thị triều đình thậm chí ngay cả truy phong thụy hào một chuyện, liền cãi lộn một tuần lâu, mấu chốt là dù là dạng này, cũng không cho quá cao mỹ thụy, đến mức còn có lực đánh một trận sáu vạn tinh nhuệ biên quân, quân tâm chậm rãi tan hết.

Tổng Trường Kính chỉ huy mà qua, như vào chỗ không người. Chuyện làm thứ nhất, chính là tự mình đi người này nắm mộ mời rượu dâng hương, sau đó Đại Ly Lễ Bộ chỉ trích, bị Tổng Trường Kính một phần số gấp liền đánh cho đầy mặt sưng, "Há lại duy ta Đại Ly có hào kiệt?"

Đại Ly hoàng đế liên tiếp phê duyệt ba cái thật to chữ tốt, cười to không thôi. Mặt rồng cực kỳ vui mừng hoàng đế, bất quá cuối cùng đối với bên cạnh hoạn quan cười nói, những lời này là hoàng đế trong lòng nói, về phần mấy chữ này nha, khẳng định là tìm làm văn hộ lang làm thay.

Phụ nhân kỳ thật một mực đang quan sát vị này vong quốc mãnh tướng sắc mặt. Phụ nhân âm thầm gật đầu. Dù chưa bởi vậy liền đối với hân triệt để yên tâm.

Nếu là liền nhân chi thường tình đều đã mất đi, hân là có mang bên gan vững chí ý chí. Làm cái gì? Ngoại trừ phục quốc có thể làm cái gì?

Như vậy Vương Nghị Phủ liền thật là tìm cái chết.

Nếu là Vương Nghị Phủ chỉ biết rõ chém chém giết giết một giới võ phu, có thể tâm tư cẩn thận đến diễn kịch đến như thế cảnh giới, vậy cũng tính Vương Nghị Phủ có bản lĩnh.

Bất quá nàng đồng dạng không sợ.

Lão kiếm sư Từ Hồn Nhiên nghi hoặc hỏi: "Nương nương rõ ràng đã cùng Nguyễn sư bắt chuyện qua, đáp ứng sẽ không ở Long Tuyền huyện cảnh nội động thủ, chúng ta cũng truyền tin cho Lý Hầu Hồ Anh Lâm, để bọn hân gần đây không nên khinh cử vọng động, hết thảy các loại đi đến

Đại Ly biên cảnh lại nói. Theo lý thuyết Nguyễn sư làm sao đều nên bán nường nường mặt mũi này mới đúng, tổng không đến mức là cái kia Phong Tuyết miếu người, liền nường nường cùng Nguyễn sư mặt mũi đều không để ý a?"

Vương Nghị Phủ hỏi: "Tên kia bội đao nam tử kỹ càng thân phận, vẫn không có điều tra ra ?"

Nâng kiếm nữ tử lắc đầu nói: "Chưa có kết quả, loại chuyện này, chúng ta không tốt tìm tới cửa hỏi Nguyễn sư, càng không tốt tìm kiếm cái kia Phong Tuyết miếu Bình gia tu sĩ, chỉ có thể dựa vào Đại Ly chính mình gián điệp tình báo cơ cấu tìm kiếm dấu vết để lại, mà biên cảnh gián điệp tình báo sự vụ, nường nường không tiện nhúng tay. . ."

Nói đến đây liền ngừng lại, cô gái trẻ tuổi không nói thêm gì nữa.

Cái này dính đến Đại Ly triều chính tầng cao nhất cuồn cuộn sóng ngầm.

Vương Nghị Phủ hỏi: "Có khả năng hay không là cái kia gọi Chu Hà Lý gia tùy tùng, kỳ thật thâm tàng bất lộ ?"

Phụ nhân cười nhạo nói: "Cái kia bất quá võ phu ngũ cảnh gia hòa, không đáng giá nhắc tới. Lý gia càng không có lá gan tại mí mắt của ta bên dưới quấy rối."

Lão kiếm sư thở dài, "Cái này có chút khó khăn."

Phụ nhân quyền rũ cười một tiếng, "Khó làm ? Dễ làm cực kì, lập tức trở về kinh! Ta cùng hoàng đế bệ hạ khóc đi."

Chuyện này, chung quy là người khác trước hòng Đại Ly quy củ, như vậy hoàng đế bệ hạ thì nguyện ý vì nàng ra mặt.

Lý Bảo Bình có mới tinh sách nhỏ rương, cái gùi bên trong lớn nhỏ đồ vật liền muốn chuyển ồ, một lớn một nhỏ hai người mượn cơ hội này, tại lúc nghỉ ngơi, tìm cái rời xa Lý Hòe đám người yên lặng địa phương, lén lút kiểm kê gia sản, để phòng di thất hoặc là hư hao.

Trần Bình An cũng tháo xuống lưng của mình cái sọt.

Một cái lão hộc kiếm gỗ, suy đoán là Tề tiên sinh đưa tặng, bởi vì lúc đó Trần Bình An đỉnh đầu không hiểu thấu mang lên trên ngọc trâm. Trần Bình An cùng Lý Bảo Bình đều cảm thấy hân là Tề tiên sinh cố ý gây nên, Trần Bình An bình thường đều đem hộc kiếm gỗ đặt ở nghiêng đặt ở cái gùi bên trong, chỉ ở trời tối người yên thời điểm, lấy ra đặt ở trên đầu gối, thiếu niên tâm cảnh liền sẽ tường cùng an bình.

Một khóa màu vàng Xà Đảm Thạch, đặt ở ánh mặt trời chiếu bên dưới, liền sẽ chiếu rọi ra từng tia màu hoàng kim xinh đẹp gân mạch.

Còn lại mười hai khóa khéo léo đẹp đẽ Xà Đảm Thạch, thì đã rút đi nguyên bản tươi đẹp sắc thái, nhưng là tính chất tinh tế tỉ mỉ, y nguyên không tầm thường.

Lý Bảo Bình đối với những thứ lặt vặt này yêu thích không buông tay, trong lòng bàn tay nâng viên kia màu vàng Xà Đảm Thạch, nói rằng: "Tiểu sư thúc, viên này ngàn vạn chớ bán, cái khác mười hai khóa tảng đá, về sau coi như muốn bán, cũng nhất định phải tìm biết hàng người mua, bằng không chúng ta khẳng định thua thiệt chết rồi."

Trần Bình An cười nói: "Đó là đương nhiên."

Cái gùi bên trong còn có một khối một thước dài ngắn màu đen dài mảnh đá, nhìn lấy rất giống Trảm Long Thai, nhưng là Trần Bình An không dám xác định, nhớ kỹ Ninh cô nương nói qua, nếu muốn tách ra Trảm Long Thai làm dưới gầm trời tốt nhất Ma Kiếm thạch, chẳng những yêu

cầu cái gì kiếm tiên xuất thủ, còn cần hao tổn một cái rất đáng tiền binh khí, đương nhiên đúng tại thiếu niên trước mắt mà nói, rất lợi hại hoặc là rất trân quý binh khí, đồ vật, đều có thể trực tiếp cùng đáng tiền móc nối.

Tựa như đối với vị kia quay về cô nương thiếu nữ tới nói, đối thủ chiến lược, đều có thể cùng bao nhiêu cái Trần Bình An trực tiếp móc nối.

Trần Bình An biết rõ cái này tuyệt đối không phải là Nguyễn sư phó tặng đưa cho hắn, là Tề tiên sinh cùng nhau đưa hòm kiếm gỗ cùng Ma Kiếm thạch ? Vẫn là vị kia bạch y tung bay thần tiên nữ tử, sử xuất thần thông thuật pháp ? Lại hoặc là chẳng lẽ là Nguyễn cô nương tư tàng thể mình chi vật ?

Trần Bình An có chút đau đầu.

Nguyễn cô nương trước đó tại Lý Bảo Bình cái gói bên trong, lưu lại thoi vàng một khóa, nén bạc hai khóa, một cái túi phổ thông đồng tiền. Có lần Lý Bảo Bình trong lúc vô tình mở ra túi tiền, Trần Bình An mới kinh hãi phát hiện bên trong một bên vậy mà xen lẫn có một khóa kim tinh đồng tiền.

Viên này áp thẳng tiền, tuyệt đối là Nguyễn Tú vụng trộm lưu lại.

Cái này khiến Trần Bình An giật mình kêu lên, lúc đó liền đầu đầy mồ hôi. Nếu như một mực sơ ý chủ quan, không thể phát hiện chân tướng, sau đó không cẩn thận đem viên này đồng tiền xem như phổ thông đồng tiền tiêu xài, nghĩ đến đây cái hậu quả, Trần Bình An liền hận không thể trước cho mình hai cái tát.

Thật to nhỏ đồ vật, Trần Bình An từng loại thu thập chính tề thỏa đáng, tựa như là tính toán tỉ mỉ đã quen phụ nhân, tại đáp ứng một cái tiểu gia giống như.

Mỗi lần Lý Bảo Bình thấy cảnh này đều muốn cười, nghĩ thầm Tiểu sư

thúc cũng quá gặp qua thời gian.

Như vậy về sau được nhiều ưu tú cô nương, mới xứng với chính mình Tiểu sư thúc a?

Tiểu cô nương cảm thấy thật là khó tìm tới, thế là nàng có chút nho nhỏ ưu thương.

Một cái lăm la lăm lét hài tử trộm đạo tới đây, bị Lý Bảo Bình phát hiện sau, hắn nhìn lấy nàng chân một bên cái kia sách nhỏ rương, đối với Trần Bình An nói rằng: "Trần Bình An, người nếu là cho ta làm một cái so nhỏ rương trúc tử, muốn so Lý Bảo Bình cái kia càng tốt đẹp hơn đẹp mắt, ta liền gọi người Tiểu sư thúc, kiểu gì?"

Trần Bình An nhìn hắn một cái, không nói lời nào.

Lý Hòe có chút gấp, quyết định lui nhường một bước, "Cái kia cùng Lý Bảo Bình cái kia sách nhỏ rương đồng dạng lớn là được, cái này được đi?"

Trần Bình An trong lúc vô tình phát hiện Lý Hòe giày, đã rách mướp, lộ ra ngón chân, nói rằng: "Quay đầu làm cho người hai cặp giày cỏ."

Lý Hòe giận dữ, giơ chân nói: "Ta hiếm có cái kia phá giày cỏ, ta muốn là rương sách! Dùng để chở thánh hiền điển tịch rương sách! Ta Lý Hòe cũng là Tề tiên sinh đệ tử!"

Trần Bình An nhú nhú lông mi, "Đi một bên."

Lý Hòe ngạc nhiên, quan sát tỉ mỉ lấy Trần Bình An sắc mặt, hai người đối mặt sau, Lý Hòe đột nhiên có chút sợ hãi chột dạ, cái này không sợ trời không sợ đất tiểu hài, lần đầu tiên không có cãi lại mắng chửi người, hậm hực rời đi, chỉ là đi ra ngoài mấy bước, quay đầu lễ thẳng khí hùng nói: "Giày cỏ đừng quên a, muốn hai cặp, có thể đổi lấy xuyên."

Trần Bình An gật đầu một cái.

Đợi đến Lý Hòe chạy xa, tiểu cô nương đầy mặt sùng bái nói: "Tiểu sư thúc, người thật lợi hại, người là không biết, Lý Hòe gia hỏa này, ta đều chỉ có thể đem hắc đánh phục khí, cãi nhau là không được, liền xem như Tề tiên sinh nói với hắc đạo lý, Lý Hòe cũng không quá thích nghe."

Trần Bình An đưa tay vuốt vuốt tiểu cô nương đầu, công lên cái gùi, "Chuẩn bị khởi hành, lại đi hai ngày, chúng ta lập tức liền có thể nhìn thấy Đại Ly dịch lộ."

Tiểu cô nương công lên sách nhỏ rương.

Tiểu cô nương, áo bông màu hồng, lục trúc rương.

Kỳ thật A Lương kìm nén đến rất vất vả, rất muốn nói cho cái này một lớn một nhỏ, nếu như không phải chúng ta tiểu Bảo Bình đầy đủ đáng yêu, liền cái này nhan sắc trang phục, có thể làm trò cười cho người khác chết.

Lý Bảo Bình đột nhiên nói rằng: "Cái này Lý Hòe, có điểm giống Tiểu sư thúc các người Nê Bình ngô hẻm cái kia con sên a."

Trần Bình An sửng sốt một chút, giống như chưa từng có đem hai chữ đặt chung một chỗ tương đối qua, cẩn thận suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Không giống, về sau nếu có cơ hội nhìn thấy Cố Sán, người liền sẽ minh bạch."

Tiểu cô nương ồ một tiếng, dù sao cũng chỉ là thuận miệng nhắc lên, rất nhanh liền suy nghĩ tượng Đại Ly dịch lộ đến cùng là như thế nào.

Trần Bình An kỳ thật cùng Lý Bảo Bình đồng dạng, thoạt đầu cũng có chút cảm thấy con sên Cố Sán cùng Lý Hòe có chút giống, nhưng là ở

chung lâu dài, liền sẽ phát hiện cả hai khác biệt rất lớn.

Lý Hòe cùng Cố Sán nhìn lấy không sai biệt lắm tính cách, miệng bên trong cùng lớn một tổ con rết bọ cạp giống như, độc rất, có thể một câu đem người tức giận đến quá sức, tại Trần Bình An trong mắt, kỳ thật rất khác nhau, đồng dạng là không tim không phổi, đồng dạng nghèo khổ xuất thân, Cố Sán nhìn như như tên trộm, chuyển thu hút hạt châu đến so với ai khác đều nhanh, nhưng Cố Sán trên người cái kia cổ vượt qua niên kỷ khôn khéo, càng nhiều là một loại tự vệ, Lý Hòe thì là thuần túy nhỏ nhím một cái, bắt lấy ai cũng muốn đâm một chút, đây là bởi vì Lý Hòe đến cùng cha mẹ khoẻ mạnh, bên trên một bên còn có người tỷ tỷ, tâm tính kỳ thật không phức tạp, mà lại được đi học thực đọc qua thư, bên người đồng môn đồng nghiệp là Lý Bảo Bình, Lâm Thủ Nhất, Thạch Xuân Gia những này hơi lớn hài tử, trên đại thể Lý Hòe là chưa ăn qua lớn đau khổ.

Cố Sán không giống nhau, một tay lôi kéo hấn lớn lên mẫu thân, một số thời khắc không thể không nói cũng liền một mồm hấn, khiến cho nho nhỏ số tuổi, liền ném qua tình người ấm lạnh, Trần Bình An liền đã từng tận mắt thấy, một cái đầy người từ khí chính là hán tử say hùng hùng hổ hổ đi ra Nê Bình ngô hẻm, nhìn thấy chơi đùa về nhà Cố Sán, không hề nói gì, đi qua liền hung hăng đạp Cố Sán bụng một cước, Cố Sán ngã xuống đất sau, còn hung hăng đạp đầu hấn một cước, như vậy hơi lớn hài tử ôm bụng co quắp tại tường cây, muốn khóc cũng khóc không được.

Nếu như không phải Trần Bình An trùng hợp ra cửa đựng phải, chạy gấp tới, một quyền đánh cho hán tử kia lão đảo lui lại, sau đó tranh thủ thời gian công lên Cố Sán đi một chuyến Dương gia cửa hàng, có trời mới biết có thể hay không hạ xuống bệnh gì cây.

Cũng càng thêm mang thù, trong lòng đầu có cái nhỏ sổ sách, một bút bút trưởng, nhớ kỹ rất rõ ràng, ai hôm nay bát phụ chửi đồng mắng qua hấn mẫu thân, nhà ai không biết xấu hổ hán tử miệng tiêu xài một chút đùa giỡn hấn mẫu thân, hấn toàn nhớ kỹ, khả năng theo số tuổi tăng

trưởng, có một số việc cùng chi tiết đã quên, nhưng là đối với người nào đó cảm hận ấn tượng, Cố Sán chắc chắn sẽ không quên. Đương nhiên, cái kia cho hấn hai chân hấn tử, Cố Sán nhớ kỹ gặt gao, tên gọi là gì, ở cái gì ngõ hẻm, trong nhà có ai, Cố Sán toàn bộ nhất thanh nhị sở, ngằm bên dưới cùng Trần Bình An một chỗ thời điểm, luôn luôn la hét muốn đem người kia mộ tổ cho bối, còn nói người kia có cái nữ nhi, đợi nàng trưởng thành, nhất định phải ngủ nàng, vào chỗ chết khi dễ nàng.

Đại khái khi đó hài tử, căn bản cũng không biết rõ ngủ là có ý gì, chỉ biết rõ rất nhiều bà di hấn tử ưa thích "Nói đùa", cùng hấn mẫu thân tương quan lời nói, phụ nhân nói trộm người hai chữ, hấn tử thì thường thường đều mang cái ngủ chữ.

Trần Bình An đến nay ký ức vẫn còn mới mẻ, hài tử bất quá bốn tuổi nhiều, khuôn mặt nhỏ bé non nớt kia, khuôn mặt dữ tợn, tràn đầy hung quang, ánh mắt ngoan lệ.

Trần Bình An có chút bận tâm, hấn đương nhiên hi vọng Cố Sán tại bên ngoài trôi qua so với ai khác đều tốt, nhưng cùng với lúc đánh đáy lòng không hy vọng Cố Sán trở thành Thái Kim Giản, Phù Nam Hoa như thế nhân vật thần tiên.

Nhìn lấy không yên lòng Tiểu sư thúc, Lý Bảo Bình hỏi: "Thế nào ?"

Trần Bình An nếu là lúc trước, liền sẽ nói không có việc gì, nhưng là hiện tại đi thẳng vào vấn đề nói ra lời trong lòng, "Ta sợ lần tiếp theo nhìn thấy con sen, sẽ trở nên không biết hấn."

Lý Bảo Bình nghi hoặc nói: "Tiểu hài tử vóc dáng vọt được nhanh, nếu như qua cái bốn năm năm bảy tám năm mới gặp mặt, các người không biết cũng rất bình thường a."

Trần Bình An nhếch miệng cười một tiếng, càng giống là mình cho mình bơm hơi cổ động: "Ta tin tưởng Cố Sán, vẫn cứ là cái kia Nê Bình ngõ

hém con sên."

Về phần có nhận hay không được bản thân, không quan hệ. Chỉ cần cái đứa bé kia trôi qua tốt, so cái gì cũng tốt.

Thiết Phù Hà lòng sông xuất hiện đứt gãy dốc đá, ngã xuống mãnh liệt, hạ du thủy thế lập tức tăng vọt.

Trần Bình An đứng tại bờ sông trên vách đá luyện quyền, tới tới lui lui đều là cái kia chạy cộc sáu bước.

A Lương không biết rõ khi nào đứng tại dốc đá biên giới.

Bọt nước văng khắp nơi, tiếng nước cuồn cuộn, nước sương mù tràn ngập, cũng may cuối xuân thời tiết, hàn khí đã hàng, cũng không lộ ra hàn ý rét thấu xương.

A Lương lớn tiếng nói rằng: "Người luyện cái này quyền, không có quá bất cần nghĩ. Cái này chạy cộc, là cái rất nhập môn tiểu giá, tùy tiện cái nào giang hồ môn phái đều có, ngược lại là cái kia đứng cái cộc, coi như qua loa, ít nhất có thể giúp người miễn cưỡng mạng sống, giống như là xâu mệnh dùng được liệu, không quý báu, nhưng cũng may đối chứng hạ được."

Thiếu niên nghe vào trong tai, cười cười, không nói gì.

Bởi vì Diêu lão đầu nói qua, luyện quyền thời điểm, phải tránh tiết khí.

A Lương gật gật đầu, "Nhưng là một cái không có ý nghĩa sự tình, có ý tứ người có thể làm được rất có ý tứ. Người này a luyện quyền, vấn đề không lớn. Võ đạo một đường, vốn là là thực sự giọt nước kim cương, dựa vào là chính là mài nước công phu."

Trần Bình An luyện quyền hoàn tất, xoa xoa cái trán mồ hôi, hỏi: "A Lương, người không phải cái kia cái gì Thần Tiên Thai Ngụy Tấn a?"

A Lương cười nói: "Dĩ nhiên không phải, hắc độc thơ đó là một bộ một bộ, rượu phẩm cực kém vô cùng, vừa quất cao liền ưa thích một cái nước mũi một cái nước mắt, so Lý Hòe còn không bằng. Ta làm sao có thể là loại người này."

Trần Bình An sững sốt một chút, tựa hồ không nghĩ tới A Lương như thế gọn gàng dứt khoát, "Cái kia con lừa cùng hồ lô rượu?"

A Lương xem thường nói: "Tự nhiên đều là Ngụy Tấn. Ta cũng không có hắc nghèo như vậy chú trọng, uống rượu ngược lại là ưa thích, cười lừa nhìn sơn hà cái gì, thật không làm được, chậm rì rì, có thể đem ta gấp chết."

Trần Bình An cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Hắc không phải là chết a?"

A Lương ý cười nghiền ngẫm, "Ta giết hắc làm gì, giết người đoạt bảo a?"

Trần Bình An nhìn lấy A Lương, lung lay đầu, "Ta tin tưởng người sẽ không giết hắc."

A Lương cầm lấy vốn nên dùng để dưỡng kiếm hồ lô rượu uống một hớp rượu, "Cái này dưỡng kiếm tiểu hồ lô là hắc đưa cho ta, ta dạy hắc một tay thượng thừa kiếm thuật, tiểu tử kia nhà tranh bồng nhiên thông suốt, rốt cục phá vỡ bình cảnh, cho nên bế quan đi. Xem như trả thù lao, hắc liền đem hồ lô đưa cho ta. Đừng cảm thấy là ta chiếm tiện nghi, là hắc kiếm bọn rồi. Ta chỉ là giúp đỡ chiếu khán cái này đầu con lừa mà thôi."

Phong Tuyết miếu Binh gia kiếm tu thập lâu, muốn phá vỡ, khó cực kỳ.

Bất quá loại lời này, A Lương không muốn cùng Trần Bình An giải thích được quá rõ ràng.

Đường là muốn từng bước một đi.

Trần Bình An có chút kỳ quái, hỏi: "Nguyễn sư phó vì sao không có nhận ra người đến?"

A Lương tìm cái địa phương ngồi tại, lưng lay bạc tiểu hồ lô, "Trong hồ lô bản mệnh kiếm khí còn tại, mà lại không không trọn vẹn, ý vị này chủ nhân vẫn còn tồn tại, thần hồn thể phách đều là toàn. Các người Đông Bảo Bình Châu là cái địa phương nhỏ, Nguyễn Cung không cảm thấy ở chỗ này có quá mức dọa người cao thủ, có thể trong nháy mắt chém giết Ngụy Tấn không nói, còn có thể nhanh đến liền Ngụy Tấn bản mệnh phi kiếm cũng không kịp liên hệ."

Trần Bình An kinh ngạc nói: "Địa phương nhỏ? Có người nói chúng ta Đông Bảo Bình Châu vương triều có trăm ngàn cái, chúng ta đến bây giờ còn không đi đến Đại Ly biên cảnh đây."

A Lương xoay đầu nâng cốc ấm ném cho đứng bên người thiếu niên, "Người cũng biết rõ là 'Đi' 'Đó' a, tới tới tới, uống một hớp rượu, nam nhân không biết uống rượu, chính là uống công một lần."

"Không uống rượu. Chu Hà nói qua người luyện võ, không thể uống rượu." Trần Bình An cẩn thận tiếp nhận hồ lô rượu, ngồi tại A Lương bên cạnh, đưa trả lại cho hắn, A Lương lại không tiếp, Trần Bình An đành phải cẩn thận từng li từng tí nâng ở trong ngực, nhìn qua nước sông, nhẹ giọng cảm khái nói: "Cũng thế, ta gặp qua giẫm tại trên thân kiếm bay tới bay lui thần tiên, từ chúng ta tiểu trấn trên đỉnh đầu bay qua, rất nhiều."

A Lương hiện tại vừa nghe đến Chu Hà cũng có chút phiền, hết lần này tới lần khác bên cạnh gia hỏa này ưa thích lấy chính mình cùng Chu Hà

tương đối.

Trần Bình An cười hỏi nói: "A Lương, người thật có thể dạy Ngụy Tấn kiếm thuật ? Vậy người chẳng phải là muốn so Chu Hà còn muốn lợi hại hơn ?"

Lại tới.

A Lương thở dài, "Ta cũng liền là tính tính tốt, không cùng người chấp nhặt."

Trần Bình An là thật rất ngạc nhiên chuyện này, đánh vỡ nỗi dốt hỏi đến tột cùng, "Khó nói còn muốn lợi hại hơn rất nhiều ?"

A Lương đoạt lấy hồ lô rượu, ngửa đầu ực một hớp rượu, đầy mặt ghét bỏ nói: "Mau mau dứt."

Trần Bình An cười ha ha, quay đầu nhìn một mặt buồn bực mũ rộng vành hán tử, nháy mắt mấy cái, hắc hắc nói: "Kỳ thật ta biết rõ người so Chu Hà lợi hại rất nhiều."

A Lương cuối cùng dễ chịu một chút.

Trần Bình An lập tức bồi thêm một câu, giọng thành khẩn nói: "Ta cảm thấy hai cái Chu Hà đều chưa hẳn đánh thắng được người."

A Lương bất đắc dĩ nói: "Người nếu quả thật muốn vượt môn ngựa, có chút thành ý được hay không, tốt xấu đem 'Chưa hẳn' hai chữ bỏ đi a."

Trần Bình An giữ im lặng, khoé miệng nhếch lên, nhìn qua đầu kia âm thanh cuộn cuộn màu xanh thác nước, đột nhiên nói rằng: "A Lương, cảm ơn người."

A Lương từng miếng từng miếng uống rượu, thuận miệng hỏi: "Ừm ? Tạ

ta làm cái gì, đã không có dạy người luyện quyền, cũng không có dạy người luyện kiếm."

Trần Bình An ngồi xếp bằng, thói quen hai tay mười ngón tại ngực, luyện tập kiếm lô quyền thung, "Gặp được người về sau, cảm thấy bên ngoài thế giới, không có như vậy để cho người ta cảm thấy sợ hãi. Bởi vì ta phát hiện nguyên lai bên ngoài, cũng là có người tốt, không đều là ai cũng bản sự cao liền tùy ý khi dễ người. Trên đường đi Lý Hòe Chu Lộc nói như vậy người, cũng từ trước tới giờ không tức giận."

A Lương cười uống một ngụm rượu, chậm một chút, "Phen này khen ngợi, tới để cho người ta trở tay không kịp, để ta uống một hớp rượu an ủi một chút. Bất quá tiểu tử người cũng sẽ sợ hãi ? Dám hém nhỏ giết tuổi quá trẻ nhân vật thần tiên, dám cùng Bàn Sơn Viên chính diện chọi cứng ? Dám không nói hai lời liền mang theo tiểu Bảo Bình đi ra đi xa Đại Tùy ? Người lá gan thật không nhỏ."

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Có một số việc làm, là bởi vì nhất định phải làm, không đại biểu ta liền một điểm không sợ a. Ta chính là một cái đốt sứ hằm lò công học đồ, lá gan có thể lớn đi nơi nào ?"

A Lương gật gật đầu, "Là cái này để ý."

Hai hai không nói gì, chỉ có tiếng nước.

A Lương dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc, hỏi: "Nếu như tại một cái rất nổi danh địa phương, người làm một cái rất ra danh tiếng sự tình, sau đó người có thể khắc xuống một cái truyền thừa thiên thu vạn năm chữ lớn, người sẽ chọn lựa cái nào chữ ?"

Trần Bình An suy nghĩ một chút, "Phải là của ta dòng họ a, cha mẹ ta đều họ Trần, khắc xuống Trần cái chữ này, tốt bao nhiêu."

A Lương lắc đầu thở dài, "Thật tục khí, không giống ta."

A Lương rất nhanh phối hợp giải thích nói: "Bình thường bình thường, giống như ta vậy kỳ nam tử, dù sao cũng là phượng mao lân giác tồn tại, dễ bỏ thành đàn tại bình địa, mãnh hổ độc hành tại thâm sơn. Tịch mịch a."

Mũ rộng vành hán tử có lẽ là chính mình đem chính mình cho nói cảm động, tranh thủ thời gian hung hăng rót một ngụm rượu lớn.

Giày cỏ thiếu niên đột nhiên nhếch miệng cười rộ lên, cười đến làm sao đều không ngậm miệng được, giống như là cũng nghĩ đến rất chuyện vui.

Đây tuyệt đối là chuyện hiếm lạ.

Thế là A Lương hỏi: "Nghĩ gì thế, cười ngây ngô a ?"

Thiếu niên có chút đỏ mặt, then đỏ mặt nói: "Nếu như có thể nhiều khắc chữ, cái kia ta ngay tại bức tường kia trên tường, viết xuống âu yếm cô nương danh tự."

A Lương nghe răng trợn mắt, chặc chặc nói: "Vậy người đốt thêm hương, khẩn cầu người tương lai nàng dâu danh tự chỉ có hai chữ, nếu như là ba chữ, bốn chữ, ha ha."

Trần Bình An sửng sốt một chút, "Chẳng lẽ còn có người danh tự là bốn chữ ? Đây không phải là rất quái lạ sao?"

A Lương vỗ vỗ thiếu niên bả vai, "Trần Bình An, về sau nhiều đọc sách."

Trần Bình An có chút then thùng.

A Lương đột nhiên bừng tỉnh, "Trần Bình An, người có yêu mến cô nương ? ! Ai ai ai, tranh thủ thời gian đi ra, để ta vui a vui a!"

Trần Bình An cười nheo lại mắt, lắc đầu nói: "Không có đâu."

A Lương đưa tay chỉ thiếu niên, "Ngay từ đầu liền biết rõ người không thành thật."

Trần Bình An nhỏ giọng hỏi: "A Lương, người bây giờ vẫn là cô độc a?"

A Lương: "Im miệng!"

Trần Bình An còn lấy nhan sắc, "Ngay từ đầu ta liền biết rõ."

A Lương duỗi ra ngón tay cái, chỉ mình, nói: "Biết rõ tại khác mấy chỗ địa phương, bao nhiêu nữ hiệp tiên tử khóc hô hào muốn gả cho ta A Lương sao?"

Trần Bình An chẳng chặc đàng hoàng trả lời nói: "Ta đương nhiên không biết rõ a."

A Lương kinh ngạc sau, yên lặng uống rượu.

Trần Bình An hỏi: "Đúng rồi A Lương, người khắc cái chữ gì ? Có thể nói sao?"

A Lương lập tức thần thái toả sáng, dương dương đắc ý, "Vậy nhưng khó lường, ta cái chữ kia viết thiết họa ngân câu thiên hạ vô song không nói, mẫu chốt là cái chữ kia rất có vị đạo! Sáng sủa trôi chảy, khí thế như hồng, so với cái gì dòng họ a hạo nhiên a lôi trì a, tốt hơn nhiều lắm. Người là không biết, vì cản trở ta khắc xuống như thế cái chữ, khá hơn chút lão ô quy vương bát đản mặt đều đen, không có cách nào khác, liên sợ hàng so hàng, trong đó có mấy cái bối phận rất cao gia hỏa, tức giận đến thối râu ria trừng con mắt, kém chút liền muốn cuốn lên tay áo cùng ta đánh nhau, ta mới mặc kệ không hỏi bọn hắn, mấy người các người không biết xấu hổ hùn vốn đánh một mình ta, ta không chạy ? Ta khờ a, đúng không ? Đương nhiên, ta là khắc xong chữ lại chạy."

Trần Bình An có chút hối hận hỏi vấn đề này.

A Lương một mặt "Người hỏi mau là cái nào chứ" biểu lộ.

Trần Bình An nhẹ nhàng quay đầu, một lần nữa nhìn về phía nước sông, đánh chết cũng không mở miệng nói chuyện.

A Lương ngậy ra như phồng.

Mũ rộng vành hán tử nhẹ nhàng nhét thơm quá khí bốn phía hồ lô rượu, hiển nhiên là uống liền rượu hào hứng cũng mất.

Liền ở đây lúc, Trần Bình An bỗng nhiên trừng lớn con mắt, phát hiện Thiết Phù Hà hạ du trên mặt sông, lại có bốn năm người cùng nhau đập nước mà đi, có tóc trắng xoá áo toì lão nhân hát vang "Từ xưa danh sơn đợi Thánh Nhân", có y phục diễm lệ sắc sỡ nữ tử yêu kiều cười liên tục, còn có người mặc đạo bào Tiểu Đồng tử thủ cầm trúc trượng, ông cụ non.

Trần Bình An trừng lớn con mắt, thì thào nói: "Thần tiên ?"

A Lương liền con mắt cũng không có nhìn một chút.

Chu Hà cầm trong tay một chuỗi chuông lục lạc, gấp rút vang động, hướng Trần Bình An cùng A Lương bên này chạy như bay đến, sắc mặt nặng nề nói: "Đây là lão tổ tông để lại cho ta chấn yêu linh, một khi có yêu mị sơn tinh tới gần chuông lục lạc trăm trượng bên trong, liền sẽ không gió từ vang, A Lương tiền bối, Trần Bình An, chúng ta tốt nhất cẩn thận một chút, rời đi trước cái này bờ sông dốc đá, để tránh phát sinh xung đột không cần thiết."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, liền muốn đứng dậy.

A Lương căn bản không nhìn mặt sông bên kia cảnh tượng kỳ dị, rút ra rượu cái nắp, đối với hai người lung lay, cười nói: "Ta uống qua khâu này rượu liền đi, rất nhanh."

Chu Hà có chút lo lắng, "A Lương tiền bối, chúng ta Đại Ly triều đình đối với rừng núi yêu mị quản thúc, luôn luôn cực kỳ rộng rãi, chỉ cần không nháo chết người, bình thường là xưa nay không nhúng tay. . ."

A Lương a một tiếng, nói đến đây dạng a, tranh thủ thời gian đứng dậy, liền muốn cùng bọn hắn cùng rời đi dốc đá, cho cái kia phát khách không mời mà đến nhường đường.

Nhưng là trên mặt sông, cái kia năm vị thần dị phi phạm gia hỏa, riêng phần mình cảnh giới tu vi, lập tức phân cao thấp, đạo hạnh cao nhất áo toái lão tẩu cái thứ nhất giống như là bị thiên lôi bổ vào trên ót, ngừng thân hình, không nhúc nhích, về sau bốn vị đều là không có sai biệt. Lại sau đó, lại là đây người tiên khí lão tẩu cái thứ nhất rơi đầu, nhanh chân phi nước đại, lần này nhưng không để ý tới cái gì thần tiên phong thái rồi, hận không thể dùng cả tay chân, về sau bốn người vẫn là như thế.

A Lương một mặt giả đến không thể lại giả hồ nghi vẻ mặt, còn mang theo cười xấu xa.

Chu Hà nuốt ngụm nước bọt.

Trong tay chuông lục lạc đã yên tĩnh bất động.

Hắn thử thăm dò hỏi: "A Lương tiền bối, đây là ?"

A Lương buộc lại cái kia ngân sắc tiểu hồ lô, vuốt vuốt cái cằm, "Chẳng lẽ là ta sát khí quá nặng ?"

Trần Bình An nhỏ giọng hỏi: "A Lương, là những tên kia nhận ra người cái này Dương Kiếm Hồ Lô ?"

A Lương cười mở cườì to, ôm bả vai của thiếu niên, đi xuống dốc đá, "Có khả năng có khả năng, Dưỡng Kiếm Hồ Lô bên trong rất có huyền cơ nha. Người bình thường ta không nói cho hần."

A Lương đột nhiên buông tay ra, để Trần Bình An về trước đi.

Giày cỏ thiếu niên chạy chậm rời đi.

A Lương vẫn cùng Chu Hà kề vai sát cánh, thấp giọng hỏi nói: "Chu Hà, người là võ phu đệ ngũ cảnh, đúng không ? Người là làm sao hàm súc đến làm cho Trần Bình An cảm thấy người là cao thủ ? Không bằng dạy một chút ta, nếu không ta phí hết lớn như vậy sức lực, uống phí bầy nhiều cao thủ như vậy giá đỡ, tiểu tử kia cũng như cũ mắt mù a."

Chu Hà thân thể cứng ngắc, thấp thỏm bất an nói: "A Lương tiền bối, cái này ta thật không biết rõ a."

A Lương giận nói: "Cái này không có tí sức lực nào a."

Chu Hà vẻ mặt cầu xin, "A Lương tiền bối, ta thật không biết rõ."

Phía trước, thiếu niên quay người lui về chạy chậm, mặt hướng A Lương, lớn tiếng cười hỏi nói: "A Lương, cái chữ kia đến cùng là cái gì ?"

A Lương lập tức tinh thần phấn chấn, tăng hăng một cái, một tay nâng đỡ mũ rộng vành, một tay cao cao duỗi ra ngón tay cái, "Mãnh liệt!"

Thiếu niên cùng trên mặt sông cái kia năm cái gia hỏa đồng dạng, như bị sét đánh, sau đó yên lặng quay người, chạy vội rời đi, nói thầm nói: "Người đại gia!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Sắc đẹp có thể ăn

Thợ rèn cửa hàng bên kia tổng cộng đào ra bảy miệng giếng nước, giếng nước ngọt, lạnh khí dày đặc.

Truyền ngôn cái kia từng tại Kỳ Long ngô hẻm ở qua một đoạn thời gian Nguyễn sư phó, là sẽ đúc kiếm thần tiên, liền triều đình cũng kính trọng cực kì. Lễ Bộ quan lão gia cùng tiểu Ngô đại nhân, đều đã từng tự mình đi bái phỏng qua. Cho nên Nguyễn sư phó thân phận không đơn giản, tuyệt đối không thể giả. Rất nhiều người đều nghĩ đến đem hài tử nhét vào thợ rèn cửa hàng, chỉ tiếc đã không khai người, bất quá Nguyễn sư phó ngược lại là có lần đi trên trấn mua rượu, chọn trúng hai đứa bé làm học đồ, ngày thứ hai quán rượu liền kín người hết chỗ, tất cả đều là đại nhân trưởng bối mang theo hài tử nhà mình, vấn đề ở chỗ cũng không ai chân chính mua rượu, toàn trông mong chờ lấy Nguyễn sư phó có thể nhìn trúng ai, hài tử cũng mặc kệ cái gì tiền đồ không tiến trình, nhanh chân huyên náo vui mừng, gà bay chó chạy nhao nhao lật thiên.

Tiểu trấn kỳ thật tại huyện lệnh Ngô Diên xuất hiện trước đó, chỉ biết mình là Đại Ly con dân, Long Diêu là vì Đại Ly hoàng đế trong nhà nung đồ sứ, chỉ thế thôi, còn lại hoàn toàn không biết, tiểu trấn nhân viên lưu thông cực ít, căn bản không tồn tại cái gì bái phỏng thân thích, ra cửa du học, viễn giá tha hương, trên sách không dạy, lão thế hệ không nói, đời đời kiếp kiếp đều là như thế, bốn họ thập tộc ở trong biết rõ một chút nội tình nhân vật, lại không dám tiết lộ thiên cơ.

Những cái kia bản mệnh sứ được chọn trúng may mắn, có thể đi ra ngoài thưởng thức bên ngoài tốt đẹp non sông, tại Ly Châu động thiên phá toái hạ xuống trước đó, căn bản không có áo gấm về quê cơ hội, đây là tiểu trấn tứ phương Thánh Nhân trước kia ký xuống quy củ một trong.

Bây giờ dựa theo huyện nha dán thiệp bố cáo cùng biết chữ người giảng

giải, mới biết rõ trước kia là bởi vì Long Tuyền huyện đường núi, quá mức hiểm trở, bây giờ triều đình bỏ ra lớn sức lực mới khai thông con đường, là vì khai sơn một chuyện, muốn đem những cái kia đỉnh núi đưa cho một ít chọn trúng nơi này phong thủy đại nhân vật, cùng lúc đó, huyện nha lễ phòng lại viên cầm đầu một nhóm người, bắt đầu vì hạt cảnh bách tính giảng giải các loại quy củ, phải làm thế nào cùng người xứ khác ở chung,

Tỉ như không thể lung tung đối người xứ khác chỉ trở, hài đồng không thể va chạm đường phố đạo hạnh người, tuyệt đối không cho phép tự tiện đụng vào người xứ khác tọa kỵ vân vân, nếu như một khi xuất hiện bất kỳ tranh chấp, bách tính thì nhất định phải đứng vậy hướng Long Tuyền huyện nha bẩm báo, không thể tự tác chủ trương, quan phủ sẽ theo lẽ công bằng xử lý.

Bốn họ thập tộc đối với cái này cũng không triển lộ ra quá nhiệt tình, càng không có giúp đỡ huyện nha ra mặt làm chút khả năng cho phép ý tứ, càng nhiều vẫn là thờ ơ lạnh nhạt, về phần có phải hay không chờ lấy nhìn huyện nha làm trò cười, cũng chỉ có Ngô Diên cùng đám cáo già kia trong bụng rõ ràng.

Tiểu trấn to lớn biến hóa, đối với mình ấu tị Bình gia tổ đình Phong Tuyết miếu lớn lên Nguyễn Tú mà nói, cảm xúc không sâu, hoặc là nói cũng không để ý.

Nàng từ khi gặp được cái nào đó quả bí lùn về sau, liền tâm tình buồn bực.

Cái kia ngang ngược phụ nhân ngênh ngang đi Trần Bình An nhà tòa nhà không nói, còn đem cửa sân cùng cửa phòng đồng khóa đều làm hỏng rồi, nàng trước đó chạy tới cho hai nhà cửa tử quét dọn thời điểm, vừa vịn dụng vào cái kia phát tiến đến đối khóa người, Nguyễn Tú tức giận đến lông mày đứng đẫy, chạy lên đi giảng đạo lý, những người kia phảng phất biết được thân phận của nàng, tất cung tất kính xin lỗi nhận

lỗi, nhưng là phía sau màn kẻ cầm đầu đến cùng là ai, bày ra một bộ Nguyễn tiểu thư người coi như đánh chết tươi chúng ta cũng không dám nói vô lại tư thế, cái này thì cũng thôi đi, Nguyễn Tú muốn bọn hăn giao ra cũ khóa cùng mới tinh chìa khoá, trở lại thợ rèn cửa hàng, liền đưng phải cái kia quả bí lùn, nàng dám còn có mặt mũi cười tủm tỉm nói là chính mình không cẩn thận, mới làm hỏng đồng khóa.

Nguyễn Tú còn y theo ước định, mượn người tu sửa Nê Bình ngõ hẻm một tòa không người ở lại rách nát tòa nhà, nóc nhà sụp đổ ra một cái động lớn, xà nhà mục nát, sơn hồng bong ra từng mảng. Nguyễn Tú muốn những cái kia tiểu trấn xuất thân gạch ngói tượng, cẩn thận tu bổ, cẩn thận góp một viên gạch, cuối cùng thực sự không yên lòng, còn chuyên môn nhìn bọn hăn chăm chăm làm việc hơn nửa ngày thời gian.

Lại có là liền nhau Áp Tuế cửa hàng cùng Thảo Đầu cửa hàng, đều trên danh nghĩa tại Trần Bình An danh nghĩa, hai gian lão cửa hiệu cửa hàng lão tiểu nhị, đi được bảy tám phần, đành phải mặt khác thuê mượn tiểu nhị, nàng không dám chọn lựa một chút lấu cá hạng người, liền để nhà mình kiếm trái người, đề cử chút tính tình bản phận lại tay chân lanh lợi phụ nhân thiếu nữ, hỗ trợ quản lý sinh ý.

Áp Tuế cửa hàng tiếp tục buôn bán các thức bánh ngọt thức ăn, Thảo Đầu cửa hàng thì tiếp tục chào hàng hạng mục phụ đồ vật, đồ chơi văn hoá thanh cung cấp, cổ cầm tranh chữ, đủ loại đồ vật đều có.

Nguyễn Tú chỉ cần kiếm trái lúc không có chuyện gì làm, liền sẽ ghé vào nào đó một gian cửa hàng trên quầy, kinh ngạc xuất thần, nhiều khi hơn nửa ngày thời gian cứ như vậy khoan thai trôi qua. Dù sao không cần nàng thu hút sinh ý, nàng cũng không sở trường cùng người cò kè mặc cả, trên thực tế hai nhà này cửa hàng đều thuộc về Trần Bình An vốn liếng, áo xanh thiếu nữ hận không thể một khối bánh ngọt bán đi mấy lượng bạc giá trên trời, chỉ bất quá chung quy là tâm tính thuần phác thiếu nữ, không tốt ý tứ làm như thế, chỉ là do dự muốn hay không giúp hăn tìm mấy cái hiệu được nhìn mặt mà nói chuyện người, giúp đỡ cửa

hàng kiếm nhiều một chút tiền, nhưng là nàng lại sợ người như vậy, hăn về đến cổ hương thời điểm, sẽ không thích.

Bởi vì hăn không phải người như vậy.

Ngay cả bánh ngọt cũng không có như vậy tham ăn tham ăn thiếu nữ, cho nên nguyên bản hình cầu làm trơn cái cằm, dần dần có chút nhọn.

Như nhỏ Hà Lộ khoe khoang tài giỏi nhọn sừng, tươi mát động lòng người.

Nguyễn Cung ngược lại là mấy lần nhắc lên, nếu là nàng cảm thấy tiểu trấn bên này im lìm đến hoảng, có thể đi Thần Tú Sơn Hoành Sóc Phong bên kia đi đi nhìn xem, sơn thủy phong quang cũng không tệ lắm. Chỉ là thiếu nữ một mực đề không nổi cái này nhiệt tình, một mực lẽ mà lẽ mề, Nguyễn Cung cũng liền coi như thôi. Nhưng thiếu nữ càng là như thế ngơ ngơ ngác ngác, rèn sắt đúc kiếm thời điểm, ngược lại càng là tự tình hội thần, thần ý dồi dào, cảnh giới kéo lên càng là một đường hát vang tiến mạnh, này mới khiến Nguyễn Cung yên lòng, đã tại tu hành là chuyện tốt, hăn liền sẽ không đi khoa tay múa chân.

Bởi vì một cái phàm phu tục tử năm mộ, sớm đã cỏ xanh sum suê, thậm chí tử tôn cũng đã tóc trắng, thế nhưng là đã từng cùng tuổi tu hành có thành tựu người, lại y nguyên vẫn là nữ tử diện mạo quang cảnh.

Nguyễn Tú cái này hai ngày càng thêm tâm phiền, bởi vì mỗi lần nàng đi vào cửa hàng gần người, đều sẽ có người tới đã quấy rầy.

Là một cái bên hông có khác một chi chu ống sáo người trẻ tuổi, cầm y đai lưng ngọc, đầu đội tử kim quan, rất vênh vang đắc ý làm dáng, thế nhưng là người này bộ dáng, nàng ngược lại là quên, hoặc là nói chưa từng có nghiêm túc nhìn qua.

Bởi vì Nguyễn Tú từ khi tuổi nhỏ nhớ sự tình lên, liền gặp quá nhiều quá

nhều người như vậy. Bởi vì cha nàng là Nguyễn Cung, chẳng những là Phong Tuyết miếu đại tu sĩ, càng là Đông Bảo Bình Châu số một Chú Kiếm Sư.

Bất quá đến nơi này sau, Nguyễn Cung nói qua với nàng, đã cùng Đại Ly triều đình bắt chuyện qua, tại một giáp bên trong, Đại Ly không thể đối ngoại trắng trợn tuyên dương, dùng hấn Nguyễn Cung khỏi này biến chữ vàng đến mưu đồ cái gì. Một khi bị hấn Nguyễn Cung phát hiện, thương lượng là có thể thương lượng, nhưng là kết quả như thế nào, Nguyễn Cung sẽ không cam đoan. Tại Nguyễn Cung tại động thiên hạ xuống biến thành Đại Ly bản đồ về sau, trận kia chém giết, chẳng những giết đến chung quanh tu sĩ sắp nứt cả tim gan, kỳ thật liên Đại Ly triều đình cùng càng xa trên núi thế lực, đều đã lĩnh giáo qua Thánh Nhân Nguyễn sư tính tình, không ai nguyện ý cầm tính mệnh đến cùng Nguyễn Cung giảng đạo lý, dám làm như vậy người, hoặc là bị Nguyễn sư tại chính mình trên địa bàn danh chính ngôn thuận mà đánh chết, hoặc là bị kéo tiến địa giới quang minh chính đại mà đánh chết.

Đều không cần Nguyễn Cung nói thẳng, Đại Ly cái kia một năm chân chính đại nhân vật, kỳ thật lòng dạ biết rõ, vị này từ Phong Tuyết miếu đi ra ngoài tự lập môn hộ Thánh Nhân, chân chính nghịch lân chỗ, là hấn cái kia công nhận thiên tư trác tuyệt nữ nhi. Nếu không có Nguyễn Tú nguyên nhân, Nguyễn Cung lúc trước tuyệt đối sẽ không từ Phong Tuyết miếu rời đi, từ Tề Tĩnh Xuân trong tay tiếp nhận Ly Châu động thiên, bởi vì lúc đó không có ai sẽ đem tọa trấn tòa này tiểu động thiên coi là mỹ soa, cái kia mang ý nghĩa một thân tu vi cùng cảnh giới nhận Thiên Đạo áp chế, có thể duy trì cảnh giới không rơi xuống, thể phách bất hủ hồng, đã là cực hạn.

Đương nhiên, Tề Tĩnh Xuân là ngoại lệ, rất lớn một cái ngoại ý muốn.

Đã Nguyễn Cung mệnh mạch là nữ nhi của hấn, cho nên bây giờ Đại Ly tận lực hỗ trợ giữ bí mật, tuyệt không dám tùy tiện đối ngoại đề cập Nguyễn Tú danh tự.

Thế là thì có không biết nội tình gia hỏa, trong lúc vô tình dạo chơi đến tiểu trấn Kỳ Long ngũ hẻm Thảo Đầu cửa hàng, nhìn thấy vị kia bím tóc đuôi ngựa thiếu nữ sau, lập tức kinh động như gặp thiên nhân, nghĩ thầm một gian cửa hàng thiếu nữ thôi, thân phận căng hết cỡ cũng cao không đi nơi nào, lấy dung mạo của hắc ăn nói cùng thân thế bối cảnh, còn không phải dễ như trở bàn tay, để cho nàng đối với mình vừa thấy đã yêu, cam tâm tình nguyện làm cái kia hồng tỳ thiêm hương nô tỳ, bàn tay trắng nõn mài nhẵn nha hoàn ?

Bất quá hắc đến cùng là thân phụ gia tộc sứ mệnh, tới nơi này mua đỉnh núi, mà lại tiểu trấn bây giờ tàng long ngọa hổ, không nói vị kia cao cao tại thượng mà lại tính khí nóng nảy Bình gia Thánh Nhân, Đại Ly Lễ Bộ cùng Khâm Thiên Giám người đều tại, nghe nói liền huyện lệnh đều là Đại Ly quốc sư môn sinh đặc ý, cho nên vị công tử này cao thủ bậc cha chú cản dận, đến tiểu trấn, cụp đuôi làm người, thật muốn gây họa, gia tộc ngay cả nhật xác cũng sẽ không làm. Cho nên hắc tuyệt không dám giống tại nhà mình hất cẳng nội như vậy dám làm xằng làm bậy, lại nói, trắng trợn cướp đoạt dân nữ cái gì, hắc làm mặc dù quen thuộc, thật là rất vô vị.

Vị này tự xưng là phong lưu công tử trẻ tuổi ca, đoán chừng đánh vỡ đầu cũng không nghĩ ra, cái mới nhìn qua kia đàn độn lưỡi biếng thiếu nữ, vậy mà họ Nguyễn.

Hắc hôm nay lại vượt qua cánh cửa, chứa tại tầng dãy Bách Bảo trên kệ chọn lựa ngưỡng mộ trong lòng đồ vật, sau đó chứa cùng một vị phụ nhân trả giá, cuối cùng mở miệng cười, cùng vị kia giống như là nhỏ chương quỹ áo xanh cô nương chào hỏi, nhẹ nhàng nâng tay lên bên trong khối kia rất có mắt duyên án thư thanh cung cấp đá, một tay cao, lại là vân đầu dòng nước mưa mỹ nhân eo bộ dáng, định giá ba mươi lượng bạc, hắc hỏi cái kia thiếu nữ có thể hay không hơi rẻ, ba mươi lượng bạc thực sự hơi đắt.

Kì thực với hăn mà nói, ba mươi lượng hoàng kim lại tính cái gì ?

Nguyễn Tú không ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: "Không thể."

Nam tử cố làm ra vẻ tiêu sái mà nhún nhún vai, nói cái này tặng đá hăn mua, cuối cùng hăn lại chọn lấy hai loại đồ vật, lại hỏi cái kia thiếu nữ mua nhiều đồ như thế, dù sao cũng nên hơi rẻ a? Mà lại hăn muốn tại tiểu trấn thường ở, khẳng định là khách hàng quen, sở dĩ phải thường thường vào xem sinh ý. . . Tóm lại lải nhải bên trong đông dài một đồng lớn, quầy hàng bên kia Nguyễn Tú nghe được tâm phiền, vẫn là không ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: "Đồ vật có thể mua, chiếu vào giá cả trả tiền chính là, lời nói nói ít."

Cái kia công tử trẻ tuổi ca không những không giận mà còn cười, u a, nhìn không ra, vẫn là một thốt tính tình tinh liệt son phấn mã ?

Hăn thật đúng là không sinh khí, chỉ cảm thấy khơi dậy chính mình cầu thắng tâm, lúc đầu mua núi một chuyện liền ván đã đóng thuyền, hăn bất quá vì nhiều tiền lắm của gia tộc lộ cái mặt vẻ cái áp mà thôi, vì sao không tìm chút không có gì to tát việc vui ? Thế là hăn để phụ nhân đem ba kiện đồ vật đóng gói sau, rời đi trước đó, cười nói: "Vị cô nương này, ta ngày mai sẽ còn tới."

Nguyễn Tú rốt cục nâng đầu lên, lần thứ nhất nhìn thẳng vào hăn, "Người về sau đừng đến."

Tuổi trẻ nam nhân có chút hăng hái mà nhìn chăm chú thiếu nữ, thật sự là một trương càng xem càng ưa thích gương mặt, tuyệt đối không phải trong nhà những cái kia dong chi tục phấn có thể đẹp ngang, cho nên hăn cười tủm tỉm nói: "Vì cái gì ?"

Nguyễn Tú sắc mặt bình tĩnh, "Nhà này cửa hàng là ta. . . Bằng hữu mở, cho nên ta có thể quyết định hoan nghênh người nào khách nhân tiến cửa, không hoan nghênh người nào khách nhân đến chương mắt."

Người kia chỉ mình cái mũi, nụ cười càng đậm, "Ta chương mắt ? Cô nương lời này bắt đầu nói từ đâu."

Nguyễn Tú một lần nữa ghé vào quầy hàng trên mặt bàn, phất phất tay, "Người đi đi, ta không muốn cùng loại người như người nói chuyện."

Cửa hàng bên ngoài đứng đầy một vị thân hình cao lớn trắng kiện nam tử, đầy mặt không vui cùng lệ khí, lạnh lùng nhìn lấy cái kia không biết tốt xấu chợ búa thiếu nữ.

Tuổi trẻ nam nhân cười hướng kia tên tùy tùng khoát khoát tay, ánh mắt ra hiệu hăn chớ dọa chính mình món ăn trong mâm, giao xong sổ sách sau, hăn hướng đi cửa ra vào, không quên quay đầu nói rằng: "Ngày mai gặp a."

Nguyễn Tú thở dài, đứng người lên, vòng qua quầy hàng, đối với cái kia vừa mới bước ra cánh cửa sau đó xoay người đứng vững gia hỏa, nói rằng: "Ta khuyên người về sau nghe nhiều nghe người khác nói chuyện."

Tuổi trẻ nam tử nhìn lấy thiếu nữ cái kia làm người ta kinh diễm thốt tha dáng người, cảm khái chính mình lần này thật sự là diễm phúc không cạn.

Về phần thiếu nữ nói cái gì, hăn tự nhiên nghe thấy được, chỉ là không có để tâm, càng sẽ không coi là thật.

Tên kia tùy tùng đột nhiên thân thể căng cứng, tê cả da đầu, như có gai ở sau lưng, chính muốn hành động, chỉ gặp áo xanh thiếu nữ cùng nhà mình công tử cùng một chỗ xông về Kỳ Long ngô hẻm đối diện vách tường.

Hăn trơ mắt nhìn lấy công tử bị cái kia thiếu nữ một tay đè lại cái trán, cuối cùng cả người đầu lâu cùng phía sau lưng, toàn bộ khảm vào bức

tường kia bên trong vách tường.

Công tử trẻ tuổi ca trong nháy mắt mất đi tri giác, thất khiếu chảy máu, sau lưng của hắn vách tường bị nện nứt ra một trường to lớn mạng nhện.

Thiếu nữ đối mắt trợn trắng đã hôn mê nam nhân nói nói: "Về sau muốn nghe khuyên, nghe rõ chưa ? Hả? Còn không nghe ?"

Thiếu nữ cao cao nâng lên một chân, lại là một cước mãnh liệt đá ra.

Vốn là cực kỳ đáng thương công tử ca liền thân thân thể mang vách tường, cùng nhau lồm xuống đi xuống, rất là vô cùng thê thảm.

Thiếu nữ thu hồi chân, quay người hướng đi cửa hàng, đối với cái kia không dám chút nào động dấy cao lớn tùy tùng nói rằng: "Người khiêng đi, nhớ kỹ xây xong vách tường."

Cái kia võ phu đệ ngũ cảnh tùy tùng, nuốt một ngụm nước miếng, liền một câu hung ác lời cũng không dám nói.

Hắn chỉ là bên ngoài cận vệ, chân chính trụ cột, là một vị họ khác gia tộc cung phụng, bây giờ còn cùng rất nhiều thế lực không khác nhau chút nào, đi trên núi, đi theo tại Đại Ly Lễ Bộ Thị Lang cùng Khâm Thiên Giám Thanh Ô tiên sinh cái môn sau đầu, đã là cùng Đại Ly triều đình liên lạc tình cảm, cũng là tượng trưng xem xét cái kia hai tòa trọng kim mua được đỉnh núi.

Không phải đệ ngũ cảnh võ nhân nát đường cái, ai cũng có thể khi dễ, mà là vị này bím tóc đuôi ngựa tiểu cô nương xuất thủ, quá mức kinh khủng.

Nên biết rõ nhà mình công tử đã bước lên lầu bốn, mặc dù không so được những cái kia Tiên gia phủ đệ chân chính kỳ tài ngút trời, nhưng chỉ cần cuối cùng có thể bước lên thứ năm lầu, vậy thì đồng nghĩa với có

được hùng cứ bá chủ một phương tứ chất, dù sao tại võ nhân xuất hiện lớp lớp Đại Ly bản đồ bên trên, luyện khí sĩ so với võ nhân, muốn ăn hương quá nhiều. Cho nên cái kia hai tòa đỉnh núi, lại là nhà mình công tử long hưng chi địa.

Vị này đệ ngũ cảnh võ nhân không lo được tự báo gia môn, chấn nhiếp cái kia xuất thủ tàn nhẫn thiếu nữ, tranh thủ thời gian bay lượn đến ngõ nhỏ đối diện tường bên dưới, sau một lát, hốc mắt đỏ bừng nam nhân đột nhiên quay người, sắc mặt xám xanh, mắng to nói: "Tiểu tiện hóa! Người biết không biết mình đập nát công tử nhà ta tu hành căn bản ? !"

Nguyễn Tú đã đi vào cửa hàng, nghe vậy dừng bước lại không quay người, chỉ là xoay đầu nói: "Biết rõ a, ta cố ý không giết hẳn giữ lại chịu tội."

Cái kia võ nhân cơ hồ muốn điên rồi, cái này tiểu nha đầu không phải là cái đầu óc hư tên điên a?

Thiếu nữ cười cười, "Người mắng ta, ta không so đo với người, bởi vì ta sẽ cùng gia tộc của người tính sổ. Dựa theo các người sáo lộ, bình thường là đánh nhỏ bé chạy tới lão, cho nên người đại khái có thể hô gia hoà kia trưởng bối bằng hữu loại hình, để bọn họ chạy tới tìm ta gây phiền phức, yên tâm, ta ngay ở chỗ này chờ các người, địa phương nào đều không đi. Nếu như các người đã không người đến trả thù, cũng không có người đến xin lỗi, trước đó nói tốt, đừng đem có sự tình gì đều không phát sinh."

Thiếu nữ suy nghĩ một chút, "Nếu như các người lão tổ tông hoặc là gia tộc viện thủ, thật có thể đánh bại ta, cái kia ta cũng sẽ đem cha ta dời ra ngoài, không có cách, ta cũng chỉ có một thân nhân như vậy."

Thiếu nữ đột nhiên không hiểu thấu liền bắt đầu vui vẻ, cười đến yêu cầu nhếch lên miệng, mới có thể không để cho mình lộ ra vui vẻ như vậy.

Bây giờ nàng giống như nhiều hơn một cái bằng hữu, chính là căn này cửa hàng chủ nhân.

Cái kia võ nhân ghen hòng nhìn trần trối nhìn lấy thiếu nữ "Quỷ quyết" ý cười, có thể xác định nàng đúng là điên tử.

Hắn không dám quá nhiều lưu lại, việc cấp bách là tận khả năng lưu lại nhà mình công tử tu vi, công lên nhà mình công tử, tại Kỳ Long ngũ hẻm chạy vội mà đi, có thể trở thành nhân vật trọng yếu cận vệ, cuối cùng không phải người ngu, hắn chạy ra một khoảng cách sau, lập tức đối một chỗ rộng lớn nói: "Công tử nhà ta là Phong thành Sở gia, là các người Đại Ly quý khách! Nhà ta lão tổ càng là dao động linh núi Phó tông chủ!"

Nhưng là cũng không bất kỳ phản ứng nào.

Vị này võ nhân trong nháy mắt xuyên tim, khắp cả người phát lạnh.

Những cái kia ẩn núp chỗ tối Đại Ly gián điệp, lựa chọn thấy chết không cứu!

Cái này tuyệt đối không hợp với lễ thường, không hợp quy củ!

Võ nhân như cha mẹ chết, khó nói nhà mình công tử chộc tới không thể trêu đình cứng ? Thế nhưng là lão tổ tông không phải rõ ràng nói qua, trừ bỏ trước sau hai vị Thánh Nhân không đề cập tới, đời đời chiếm cứ tiêu trần những cái kia địa đầu xà, cũng không quá đại thành liền sao? Làm sao nho nhỏ một gian cửa hàng thiếu nữ, vũ lực liền kinh người như thế ?

Nơi xa, một cái người trẻ tuổi lặng yên ngồi tại tầm mắt che đây tường đầu, một tay nâng quai hàm, ngáp một cái sau, cười lạnh nói: "Thật coi ta Đại Ly sợ người một cái Phong thành Sở gia a."

Cuối cùng hắn thu tầm mắt lại, nhìn về phía gian kia cửa hàng, đã không

nhìn thấy sau quầy thiếu nữ bóng người, nhẹ giọng cười nói: "Không hổ là trong truyền thuyết Phong Tuyết miếu đệ nhất dễ nói chuyện cô nương."

Hắn rất nhanh thu hồi ý cười, tiếp tục giám thị bốn phía động tĩnh, vừa có gió thổi cỏ lay, hắn có quyền lực điều động phụ cận tất cả Đại Ly tử sĩ, ra tay giết người, có thể bắt kể đại giới cùng bất kể hậu quả, vô luận đối phương là ai.

Nhưng là đồng thời hắn cũng đoán được, cái này cái cộc phong ba, sẽ không dừng ở đây, nói không chừng liền sẽ liên lụy đến hoàng đế bệ hạ, đương nhiên còn có Thánh Nhân Nguyễn Cung. Bởi vì Phong thành Sở gia có thể cầm trong chuyện này cương thượng tuyến, đại tổ văn chương, lấy tình thế dư luận áp bách Đại Ly triều đình. Đại Ly bây giờ thực lực quốc gia cường thịnh, cái gì còn không sợ, duy chỉ có đối với văn nhân dư luận giới thượng lưu, luôn luôn cực kỳ trọng thị, Tiên Đế cùng đương kim bệ hạ đều là như thế, mười phần hậu đãi cùng dễ dàng tha thứ người đọc sách.

Cửa hàng nội mấy vị phụ nhân thiếu nữ, từng cái dọa đến nơm nớp lo sợ, thở mạnh không dám thở. Chỗ nào nghĩ ra được bình thường như thế tính tình tốt Tú Tú cô nương, có như thế một mặt ? Vừa ra tay liền đem người đánh cái nửa chết nửa sống ?

Thiếu nữ ghé vào trên quầy, tiếp tục ngăn người.

Nàng đột nhiên nhớ tới cái gì, từ quầy hàng trong ngăn kéo xuất ra một khối hòn đá nhỏ, đặt ở mặt bàn, sau đó thiếu nữ đổi một cái tư thế, gương mặt thiếp ở trên bàn, duỗi ra ngón tay nhẹ nhàng kích thích viên kia tảng đá, nhìn lấy nó lăn qua lăn lại.

Tú Tú cô nương, sắc đẹp có thể ăn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Miếu nhỏ

Long Tuyền huyện Tây Nam biên cảnh khu vực, Lạc Phách Sơn thế núi giống như riêng một ngọn cờ, phá lệ chú mục.

Một đoàn người dựa theo quy củ, tới gần Long Tuyền địa giới sau, liền lựa chọn chân đạp thực mà hành tẩu đến tận đây, cũng không ngự phong lãng không hoặc là ngự kiếm bay lượn, về sau bọn hãn liền muốn vào núi, đi khảo sát toà kia sản xuất Trảm Long Thai Long Tích Sơn, cái kia chính là Đông Bảo Bình Châu lớn nhất một khối Ma Kiếm thạch, dù là chia ra làm ba, đơn độc xách ra một khối, cũng là như thế.

Đối với cái này bốn vị này xuất thân một châu Bình gia tổ đình tu sĩ mà nói, đi bộ hành tẩu đôi núi đầm, không tính là khổ gì sự tình, dù sao Phong Tuyết miếu Bình gia tu sĩ luôn luôn coi trọng rèn luyện thể phách, bản thân cái này chính là tại đá mài tu vi, đã là tu lực cũng tu tâm.

Làm bốn người nhìn thấy nơi xa Nguyễn sư bóng người, nhao nhao tăng tốc bước chân, chủ động hướng vị này tông môn tiền bối ôm quyền hành lễ. Nguyễn Cung tại Phong Tuyết miếu bồi phận không tính là quá cao, nhưng là tiếng tăm vô cùng tốt, mở ra toà kia truyền bá tiếng tăm nam bắc dài cách kiếm lô sau, trước sau vì đồng môn đúc kiếm hơn mười đem, kết xuống rất nhiều thiện duyên cùng hương hỏa tình.

Nhưng chân chính để Nguyễn Cung thu hoạch được Phong Tuyết miếu sáu mạch thế lực cộng đồng tán thành, là một cộc sóng gió lớn, Đông Bảo Bình Châu trung bộ như mặt trời ban trưa Thủy Phù vương triều, Đại Mặc sơn trang là sở một Tiên gia phủ đệ, có một vị thiên tư trác tuyệt tuổi trẻ lão tổ, vừa mới phá cảnh thăng làm Lục Địa Kiếm Tiên, thiếu khuyết một thanh tiện tay binh khí, nghe nói Nguyễn Cung đúc kiếm chi thuật đẳng phong tạo cực, tự mình đến nhà Phong Tuyết miếu lục đầm nước, hướng Nguyễn Cung cầu kiếm, hứa hẹn một phần lợi ích

không lồ, nhưng làm lúc Nguyễn Cung đáp ứng làm một vị Văn Thanh Phong văn bối đúc kiếm, yêu cầu kéo dài mấy năm, mặc kệ tên kia trời sinh tính kiệt ngạo kiếm tiên như thế nào thuyết phục, Nguyễn Cung chỉ nói là chính mình đúc kiếm chỉ nói tới trước tới sau, hẳn có thể vì Đại Mặc sơn trang miễn phí chế tạo một thanh kiếm, nhưng chỉ có thể là ngay sau đó thanh kiếm kia ra lò về sau, vì thế tuổi trẻ kiếm tiên cảm thấy Nguyễn Cung là cố ý nhục nhã chính mình, dưới cơn nóng giận vung tay xuất thủ, Nguyễn Cung lúc đó chỉ là cừu lâu tu sĩ, liều mạng trọng thương cũng chưa từng cúi đầu, nhất chiến thành danh.

Đại Mặc sơn trang vì thế bỏ ra không thể đo lường to lớn đại giới, trừ bỏ tên kia Lục Địa Kiếm Tiên bị bắt áp tại Phong Tuyết miếu bị phạt năm mươi năm, ngăn ngui sáu năm ở giữa, Phong Tuyết miếu sáu mạch đều có một người tiến đến Đại Mặc sơn trang khiêu chiến, đánh cho Đại Mặc sơn trang từ Thủy Phù vương triều hoàn toàn xứng đáng đệ nhất tông môn, rơi xuống đến nhị lưu thế lực hạng chót, đến nay còn chưa tỉnh lại đây.

Nguyễn Cung cười hướng bốn người ôm quyền hoàn lễ, Phong Tuyết miếu cũng không lễ nghi phiền phức, chính là văn bối đối mặt những cái kia tu vi thông thiên lão tổ, lễ nghi vẫn là đơn giản như thế.

Nguyễn Cung cùng bọn hắn nói qua một chút Long Tích Sơn công việc, cùng Đại Ly triều đình tại Long Tuyền huyện mơ hồ bố trí, sau đó thuận miệng hỏi: " "Thần Tiên Thai Ngự Tấn, lần này có phải hay không cùng các người đồng hành Bắc thượng ?"

Một vị áo trắng đeo kiếm lão nhân cười nói: "Trong tông môn đồ có truyền lại qua phi kiếm tin tức, Ngự sư bá lần này xác thực Bắc thượng, chỉ là nhưng không có cùng chúng ta đồng hành, giống như nghe nói Hạ tiên tử lần này xem như Đạo gia đại ngôn nhân, tiến nhập toà này Ly Châu động thiên, sư bá lúc này mới nguyện ý chạy đến tham gia nào nhiệt. Nếu như không có ngoài ý muốn, hẳn là đã thấy qua vị kia Nam Quy Tông môn Hạ tiên tử."

Nguyễn Cung hỏi: "Các người có người từng thấy Ngụy Tấn sao?"

Bốn người đều là lắc đầu, "Chưa từng thấy qua chân dung."

Đeo kiếm lão nhân hỏi: "Nguyễn sư có vấn đề này, thế nhưng là có việc phát sinh ?"

Nguyễn Cung cười khoát tay nói: "Chỉ là hiếu kỳ mà thôi, nếu như ta không có nhớ lầm, Ngụy Tấn khó khăn lắm bốn mươi tuổi, liền đã ngồi vững vàng thập lâu cảnh giới, Thần Tiên Thai cũng xác thực cần phải có người đứng ra, gánh lên Lưu lão tổ một mạch đại lương."

Năm người cùng một chỗ hành tẩu tại tích Tĩnh Sơn trên đường, đeo kiếm lão nhân bồi phận cùng tu vi đều cao nhất, còn lại ba người thì nên xưng hô Ngụy Tấn vì Ngụy tổ sư bá, lão nhân cùng Nguyễn sư sòng vai mà đi, Phong Tuyết miếu sáu mạch, lấy Thần Tiên Thai nhất là hương hỏa đơn bạc, cơ hồ biến thành thế tục vương triều mấy đời đơn truyền thâm đậm cảnh tượng, hoàn toàn lại là Thần Tiên Thai tại trong vòng ba trăm năm đối với Phong Tuyết miếu cống hiến lớn nhất, cho nên Nguyễn sư đã từng chỗ lục đầm nước, cũ kiếm tu chỗ Đại Nghệ Câu, đều đối với Thần Tiên Thai đáp lại từ đáy lòng thiện ý cùng mong đợi, dù là Phong Tuyết miếu nội bộ sáu tòa đỉnh núi đều có tranh chấp, nhưng là nếu như môn phong nghiêm cẩn, truyền thừa có thứ tự Thần Tiên Thai triệt để tan biến, như vậy mặc kệ đối với Phong Tuyết miếu cái nào một mạch, nhất định đều không phải là chuyện tốt.

Lão nhân sau khi nghe vuốt râu cười nói: "Ngụy sư bá kỳ tài ngút trời, thần long kiến thủ bất kiến vĩ, trên giang hồ cũng thẳng được to như vậy thanh danh, nói không chừng lần sau gặp mặt, chính là chúng ta Đông Bảo Bình Châu nhất tuổi trẻ bên trên ngũ lâu đại tu sĩ."

Nguyễn Cung nhẹ giọng nói: "Cây lớn chiêu gió, càng là như thế, càng phải cẩn thận a."

Lão kiếm sư quay đầu nhìn Nguyễn sư ngưng trọng vẻ mặt, lập tức hiểu rõ, trầm giọng nói: "Các loại lần này chuyện, trở về Phong Tuyết miếu, ta liền sẽ cùng Tông chủ trần thuật, tranh thủ đem Ngụy sư bá triệu hồi tông môn, Ngụy sư bá bất kể như thế nào, tốt nhất đợi đến thành công bước lên trên ngũ lâu về sau, lại hành tẩu giang hồ."

Nguyễn Cung gật đầu nói: "Đây là lão thành ý kiến, lẽ ra nên như vậy. Tin tưởng Ngụy Tấn tại xông xáo giang hồ nhiều năm, cũng từng trải qua lòng người hiểm ác, có thể lý giải tông môn khổ tâm."

Lão nhân muốn nói lại thôi.

Nguyễn Cung lắc đầu nói: "Cuối cùng Ngụy Tấn có nguyện ý hay không trở lại Phong Tuyết miếu tu hành, đó chính là hãn quyết định của mình."

Nguyễn Cung đột nhiên nhìn về phía tiểu trấn bên kia, ôm quyền nói: "Nhà ta Tú Tú xảy ra chút việc, ta phải đi xem một chút, liền không cùng chư vị đồng hành."

Đeo kiếm lão nhân vẫy một cái lông mày, đã là đầy người sát khí, "Nguyễn sư, nếu là không tiện xuất thủ, lên tiếng kêu gọi, giao cho tới ta. Ai dám khi dễ chúng ta Tú Tú, chán sống rồi không phải? !"

Nguyễn Cung hiểu ý cười một tiếng, nói: "Việc nhỏ mà thôi."

Nguyễn Cung thân hình đột ngột từ mặt đất nâng lên, nháy mắt liền biến mất.

Phong Tuyết miếu còn lại ba người hơi kinh ngạc, không biết được lão nhân khi nào như thế yêu thích cưỡng chiều Nguyễn Tú, nên biết rõ cái này hơn mười năm lão nhân nhiều cầm kiếm đi xa, chưa từng chờ tại trên núi, cùng vị tiểu cô nương kia tự nhiên không tính là như thế nào quen thuộc, thậm chí kém xa tí tắp ba người bọn hắn. Ngược lại là Đại Nghê

Câu Tần lão tổ, xác thực rất sớm đã đối với tiểu cô nương lau mắt mà nhìn.

Lão kiếm sư sắc mặt bình tĩnh, chậm rãi tiến lên, chỉ là trong óc không ngừng hiện ra chính mình mạch này Tần lão tổ len lút bên dưới lời nói, "Phong Tuyết miếu miếu quá nhỏ, chứa không xuống Nguyễn Tú."

Thảo Đầu cửa hàng, Nguyễn Cung đi vào cửa hàng, do dự một chút, không có trực tiếp dùng Đông Bảo Bình Châu nhã nói cùng khuê nữ của mình nói chuyện, những cái kia tiểu trấn phụ nhân thiếu nữ mặc dù là cửa hàng sinh ý, tạm thời chỉ học được một chút cùng người xứ khác đánh giao tế đơn giản nhã nói, có thể bảo vệ không đủ sẽ có ngoài ý muốn, Nguyễn Cung liền dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ quầy hàng, thiếu nữ mờ mịt ngẩng đầu, nghi hoặc nói: "Cha, sao người lại tới đây, hôm nay không phải không rèn sắt sao?"

Nguyễn Cung ôn nhu nói: "Đi ra nói chuyện."

Cha con hai người rời đi cửa hàng, đi lành nghề người thừa thốt Kỳ Long ngô hẻm, tại Nguyễn Cung sau khi xuất hiện, cái kia phát Đại Ly gián điệp tử sĩ liền tự hành lạng yên rút lui.

Đây là đang đối với một vị Binh gia Thánh Nhân truyền đạt một loại im ắng kính ý.

Nguyễn Cung đối với cái này âm thầm gật đầu, thấy mammals cây, nghĩ thầm Đại Ly có thể có hôm nay cường thịnh quốc lực, không phải không có lý do.

Nguyễn Tú có chút nổi nóng, hỏi: "Là cái kia Phong thành Sở gia chạy tới cùng người cáo trạng ? Trước đó nói tốt, ta xuất thủ trước đó, đã cảnh cáo người kia rất nhiều lần."

Nguyễn Cung cười nói: "Nhiều cấp cho Phong thành Sở gia mấy cái lá

gan, cũng không dám cầm loại này rách rưới sự tình đi phiền cha, nói không chừng chẳng mấy chốc sẽ có người mang theo trọng lễ đến nhà nói xin lỗi."

Nguyễn Tú nói thầm nói: "Tên kia nhìn lấy cũng làm người ta buồn nôn, cùng cái kia quả bí lùn một cái đức hạnh, đây người nghiệp chương nhân quả, chẳng qua là độ dày chi kém mà thôi, loại người này bước lên bên trong ngũ lâu sau, không biết rõ muốn tai họa bao nhiêu người. Nếu như không phải lo lắng cho cha gây phiền toái, ta lúc đó liền một chương đánh chết hẳn, tránh khỏi tương lai nghiệp chương."

Nguyễn Cung hít thở sâu một hơi, cái trán chảy ra mồ hôi, may mắn chính mình vừa rồi thúc đẩy âm thần xuất khiếu, khí tức đem trọn đầu Ky Long ngô hẻm bao phủ lại, đã không người nào có thể dò xét nơi này động tĩnh, bằng không Nguyễn Tú cái này tịch thoại rơi vào người hữu tâm trong lỗ tai, liền thật sự là di họa vô cùng. Thế gian luyện khí sĩ bách gia đua tiếng, chư tử bách gia bên trong lại lấy Âm Dương gia, am hiểu nhất điều tra người chi khí vận, nghiệp chương, nhưng này chút bản sự năng lực, cơ hồ tất cả đều là ngày một tu hành mà thành, đi thần thông, thường thường cũng là thuận thế mà làm, như là cẩn thận thăm dò, cẩn thận từng li từng tí, Phật gia đối với cái này càng là giữ kín như bưng, chỉ hận tránh không kịp. Chỉ có Binh gia, nhất là không chút kiêng kỵ, một bộ ai cũng dám giết, ai cũng có thể giết tư thế, nhưng những này cũng chỉ là hợp với mặt ngoài giả tượng, thế nhưng là nhà mình cái này khuê nữ, không giống nhau, rất không giống nhau.

Nàng thuở nhỏ liền có thể xem thấu lòng người, nhìn thấy thất tình lục dục của bọn họ cùng nhân quả báo ứng, theo tu vi gia tăng, nàng thậm chí có thể trực tiếp chặt đứt nhân quả, một khi giết người, hậu quả càng là không thể tưởng tượng.

Đây cũng không phải là trời sinh Hỏa Thần chi thể có thể giải thích hết thấy.

Nguyễn Cung chỉ biết rõ tại nữ nhi trong mắt, cái thế giới này sắc thái, cùng người khác không giống nhau.

Nguyễn Cung vì thế lật khắp Phong Tuyết miếu trần tàng điển tịch, chỉ có một cái thất truyền đã lâu cổ lão thuyết pháp, miễn cưỡng có thể giải thích nguyên do.

Trời sinh thần linh, theo thời thế mà sinh.

Cho nên Nguyễn Cung trước đó mới có thể chủ động yêu cầu biếm trích đến Ly Châu động thiên, ý đồ tại Nguyễn Tú chân chính trưởng thành trước đó, vì nàng thẳng được sáu mươi năm che đậy thiên cơ thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Sơn thủy có thần tiên ma quái

Thiết Phù Hà trên mặt nước những cái này đã hóa thành nhân hình, vững chắc hồn phách đại yêu, chẳng biết tại sao muốn hốt hoảng rút lui, Chu Hà trong tay chuông đồng tiếng chuông tự nhiên mà vậy tùy theo ngừng, chỉ là Chu Hà lo lắng những cái kia ban ngày ban mặt liền dám hành tẩu nhân gian đại yêu, sử cái gì chương nhân pháp, liền để A Lương tiền bối tạm thời không vội ở dọc theo nước sông xuôi Nam, hấn cao cao nhấc lên này chuỗi chữ triện cổ phác chuông đồng, tại Thiết Phù Hà hạ du phương hướng, không ngừng lặp đi lặp lại vượt qua mặt sông, sải bước bốn phía du đãng, để phòng yêu mị ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó tùy thời hại người.

Thế là Trần Bình An một đoàn người cứ như vậy thu thập xong hành lễ sau, toàn bộ chờ tại nguyên chỗ, trơ mắt nhìn lấy Chu Hà con ruồi không đầu giống như tán loạn Lý Hòe hết sức vui mừng, Lâm Thủ Nhất là đây cỏi lòng lòng hiếu kỳ, mà Chu Lộc thì cảm thấy mất mặt xấu hổ, hận không thể đem cha lôi trở lại, đừng như vậy nữa chơi đùa lung tung cho người ta chê cười, đến cùng là da mặt mỏng thiếu nữ.

Trần Bình An trong lúc vô tình phát hiện A Lương thần sắc bình tĩnh, không có chút nào như dĩ vãng như vậy trêu chọc trêu ghẹo Chu Hà, nhìn thấy Trần Bình An ánh mắt sau, A Lương hái xuống hồ lô rượu, cười hỏi nói: "Thật không uống ?"

Trần Bình An lung lay đầu, A Lương liền quay đầu hỏi Lâm Thủ Nhất, "Tiểu tử, gặp không thường gặp yêu quái ai, hơn nữa còn không phải một hai cái, rất khó được, muốn hay không uống một hớp rượu đề ép sợ ?"

Lâm Thủ Nhất chẳng biết tại sao, đoán chừng là lần đầu tiên trong đời

gặp được trong truyền thuyết yêu vật, mở rộng tầm mắt, thiếu niên trong lòng có chút ý động, lần đầu tiên gật đầu nói: "Uống một ngụm thử nhìn một chút."

A Lương nghiêng liếc một chút Trần Bình An, cuối cùng khôi phục bất cần đời thái độ bình thường, "Nhìn xem người ta, có lộc ăn, tiểu tử người liên không có năm lấy hưởng phúc mệnh."

Lâm Thủ Nhất tiếp nhận ngân sắc tiểu hồ lô, ngửa đầu nhẹ khẽ nhấp một miếng, trong nháy mắt đỏ bừng cả khuôn mặt, sống an nhàn sung sướng thiếu niên vốn là da thịt trắng nõn, càng hồng quang đầy mặt, thiếu niên tranh thủ thời gian lấy lòng bàn tay che miệng, miễn cho một thanh phun ra ngoài, yết hầu nóng hổi, vào bụng sau, ngũ tạng lục phủ đều giống như đang thiêu đốt, cả người đều đang run rẩy, lần thứ nhất uống rượu liên đến cái ra oai phủ đầu, thiếu niên chật vật không chịu nổi, mắt thấy Lý Hòe phình bụng cười to, lòng tự trọng cực mạnh Lâm Thủ Nhất khẽ cắn môi, liền muốn uống một ngụm, chưa từng nghĩ A Lương đã đưa tay cầm lại tiểu hồ lô, một tay nhẹ nhàng đè lại thiếu niên bả vai, cười tủm tỉm nói: "Uống rượu không mê rượu mới có niềm vui thú, về sau mỗi ngày cho người uống một ngụm, cam đoan trên đời này từ đó thêm ra một cái tiêu dao vong ưu người."

Lý Hòe người tiểu quý tinh, cười vạch trần A Lương, "Không nỡ cho Lâm Thủ Nhất uống nhiều cứ việc nói thẳng."

A Lương từ Lâm Thủ Nhất trên bờ vai rút tay về, thở dài, "Có thể không đau lòng nha, ta rượu này lai lịch cực lớn, giá cả cực quý, mấu chốt là có tiền mà không mua được. Lâm Thủ Nhất là đụng đại vận."

Lý Hòe thử thăm dò hỏi: "Cho ta uống một ngụm ?"

A Lương tranh thủ thời gian tại bên hông dừng rượu ngon hồ lô, "Niên kỷ quá nhỏ, khí phủ còn chưa thành hình, không nên uống rượu mạnh, nếu không sẽ hỏng người căn cốt."

Lý Hòe ngẩn người, lập tức giơ chân chửi ầm lên: "A Lương! XXX mẹ người! Ta năm trước cơm tất niên, liền có thể dùng đũa vụng trộm trộm uống rượu, đây chính là chúng ta tiểu trấn lợi hại nhất rượu trắng, liền cha ta đều nói ta tửu lượng theo hần, ai chẳng biết rõ cha ta là tiểu trấn uống rượu hung nhất hán tử, lại nói, ta từ năm trước xuân bắt đầu, mỗi cái tháng liền bị cha ta nhét vào rượu thuốc trong thùng ngâm, cúi đầu liền có thể uống đến rượu, người bây giờ nói với ta cái này?"

A Lương ai u một tiếng, lập tức liếc mắt khí thế hung hăng tiểu thí hài, nghĩ thầm khó trách, tuổi còn nhỏ liền có thể đuổi theo đại đội ngũ bước chân, bàn chân liền cái bong bóng cũng không, thân thể rõ ràng so Lâm Thủ Nhất còn phải mạnh hơn không ít, hần là chính là cái này rượu thuốc rèn luyện thể phách nguyên nhân.

A Lương lần đầu có chút hăng hái mà quan sát tỉ mỉ lên Lý Hòe, không nhìn không biết, vừa nhìn giật mình, lại là bị người lấy tương đương không tầm thường võ học thần thông, cố ý che đậy hài tử thể nội khí tượng, bây giờ A Lương muốn xem, tự nhiên liền không có những cái kia mê chướng, thế là tại mũi rộng vành hán tử trong tầm mắt, liền bày biện ra một bộ huyền diệu khác loại sơn thủy hình thể đồ, đi nó da thịt, chỉ nhìn toàn thân khiêu huyết cảnh tượng và khí huyết du tẩu, mơ hồ có tím nhạt khí bốc lên, dãy núi khoẻ mạnh mà lại kiên cố, thủy thể mãnh liệt mà lại bình ổn, cuối cùng ở một tòa khiêu huyết nội trảm sông hợp dòng, bốc hơi đầm lầy, không thể khinh thường.

A Lương tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói: "Thật không nghĩ tới ta bên đường tùy tiện nhận cái cha vợ, vẫn rất không đồng dạng a, Lý Hòe, cha người họ Thạm tên Thạm, nói không chừng ta bên này bằng hữu nhận ra."

Lý Hòe đột nhiên trầm mặc xuống, ồm yếu một mình đi xa, không nguyện ý phản ứng A Lương.

Lâm Thủ Nhất thấp giọng giải thích nói: "Lý Hòe cha hần tên là Lý Nhị,

là tiểu trấn nổi danh tửu quý đầu đường xó chợ, một năm đến cuối không làm việc đàn ông, trước kia tại học thực, Lý Hòe không ít bởi vì hân cha bị người chế giễu, ngay từ đầu Lý Hòe cũng cùng người cãi nhau, còn giống như đánh qua mấy lần, về sau xem chừng là cảm thấy cha hân là thật không có tiền đồ, dần dà, cũng không sao."

A Lương buồn cười nói: "Oắt con thân ở trong phúc không biết phúc a."

Nói người vô ý, người nghe hữu tâm, Lâm Thủ Nhất yên lặng nhớ xuống.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Chu Hà rốt cục trở về, cười nói: "Phương viên trong vòng mười dặm, chuông đồng không có khác thường, chúng ta có thể động thân."

Lý Bảo Bình đưa tới một cái ấm nước, cười nói: "Chu thúc thúc khó cực."

Chu Hà tiếp nhận ấm nước, tùy tiện hỏi phục một câu, "Tiểu thư, bản này chính là thuộc bốn phạm sự tình."

Chu Lộc để ở trong mắt, ánh mắt ảm đạm, quay đầu qua, nhìn về phía Thiết Phù Hà thác nước đại thủy, nàng cắn môi, giữ im lặng.

Tâm tư thiếu nữ tình hoài, như núi gió như nước sương mù, không thể nắm lấy.

Trần Bình An nhìn không chuyển mắt nhìn lấy Chu Hà trong tay cái kia chân yêu chuông.

Ngoại trừ Ninh cô nương thanh kia có thể chính mình bay tới bay lui kiếm, Chu Hà trong tay chuông đồng, là Trần Bình An khoảng cách gần thấy tận mắt thứ hai dạng pháp bảo, cho nên liền nhìn đến phá lệ chuyên chú.

Chu Hà không phải lòng dạ hẹp hòi người, thoải mái liền đem cái kia chuông đồng giao cho thiếu niên, giải thích nói: "Là trước khi ra cửa lão tổ tông thường xuống tới bảo bối, lão tổ tông nói vật này tại Tiên gia pháp bảo ở trong, phẩm trật không tính là cao, chỉ là mỗi có huyền hóa hình người yêu mị tình quái tới gần, chuông lục lạc liền sẽ không gió tự vang, chấn động ra trận trận thanh âm, khiến người không nhận mị hoặc, cũng có cảnh giới nhắc nhở công hiệu, lão tổ tông còn cười xưng trận kia trận tiếng chuông, có ngưng thần thanh tâm hiệu quả, nếu như gan lớn một điểm người tu hành, đại khái có thể cùng yêu vật liền nhau mà cư, nhờ vào đó tiếng chuông tu dưỡng tâm tính, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là làm hàng xóm yêu vật vô hại người chi tâm, đồng thời còn nếu có thể tiếp nhận tiếng chuông không ngừng tập kích quấy rối, tu vi như thế cao, tính tính tốt yêu vật khó tìm, cho nên lão tổ tông cũng chỉ là tạm thời đàm tiếu mà thôi."

Trần Bình An cẩn thận từng li từng tí bắt lấy chuông đồng nắm tay, Chu Hà dẫn ngựa tới sóng vai mà đi, "Cái lớn là chung, cái nhỏ là chuông, nếu như là Tiên gia đồ vật, phần lớn có trừ tà hộ trạch tác dụng. Dân chúng tầm thường nhà cửa ưa thích tại dưới mái hiên treo Phong Linh, tự nhiên càng nhiều là trang trí, nếu như là chuyên từ tự miếu đạo quán mời đến, đi qua cao công đại đức chi sĩ kinh văn bảo vệ, hẳn là xác thực có thể che chắn sát khí, súc lưu phúc ả."

Chu Hà nhìn thấy ít trẻ măng lay động chuông đồng, Chu Hà cười ha ha nói: "Nếu không có yêu vật tới gần, bên trong một bên hai khóa chuông lục lạc không dễ rung chuyển, cho nên liền sẽ không có tiếng chuông truyền ra, bằng không uống phí để chủ nhân cả ngày nghi thần nghi quỷ, chẳng phải là gặp tội lớn ?"

Trần Bình An cũng muốn thông các mấu chốt trong đó, đang muốn đem trân quý dị thường chấn yêu chuông trả lại cho Chu Hà, phát hiện tay áo kéo một cái, áo bông màu hồng tiểu cô nương đầy mặt mong đợi vẻ mặt, nhìn thấy Chu Hà cười sau khi gật đầu, liền giao cho Lý Bảo Bình, nàng

hai tay bắt lấy chuông đồng, lật tới ngã xuống, cẩn thận nghiên cứu, lúc thỉnh thoảng đưa tay dùng sức khê động bên trong chuông lục lạc, nhìn đến Trần Bình An một hồi hoảng hốt, không ngừng nhắc đến tình nàng cẩn thận chút, đừng kéo hỏng.

Trần Bình An một bên nhìn chăm chăm tiểu cô nương, một bên hiếu kỳ hỏi: "Chu thúc thúc, trên sông những cái kia yêu tinh sẽ không hại người sao? Chúng ta Đại Ly có rất nhiều dạng này kỳ quái tồn tại sao?"

Chu Hà không phải ăn nói lung tung hạng người, chỉ tuyển chọn chính mình từ lão tổ tông bên kia chính miệng nghe được lại nói, nói liên tục, "Chúng ta Đông Bảo Bình Châu diện tích lãnh thổ bao la, chỉ là nhân khẩu vượt qua một ngàn vạn hộ khổng lồ vương triều, liền nhiều đến mười mấy, danh sơn sông rộng càng là vô số kể, đủ loại tuyệt không thể tả nhân duyên tế hội phía dưới, những cái này sơn quỷ tinh mị yêu quái, may mắn hóa hình, đặt chân con đường tu hành, không phổ biến, lại cũng không thể coi là như thế nào hiếm thấy."

"Chúng ta lão tổ tông liền nói qua, cùng chúng ta tiểu trấn không giống nhau, bên ngoài thiên địa, chỉ cần không phải quá mức xa xôi bế tắc Đông Bảo Bình Châu người, đối với cái này có nhiều nghe thấy, mặc dù chưa hẳn người người tận mắt nhìn thấy, nhưng là thường thường nghe nhiều bại quan dã sử, thần tiên chí quái, thậm chí rất nhiều chợ búa bách tính tin tưởng vững chắc, tại những cái kia ít ai lui tới thâm sơn trong chùa cổ, thường thường ở yêu diễm động lòng người Tiểu Hồ nương tử, chờ lấy vào kinh đi thi nghèo thư sinh. Hay là nơi nào có yêu tinh quấy phá hại người, chỉ cần thư một phong cho Long Hồ Sơn, tất có Thiên Sư phủ chân nhân đăng vân cười hạc mà tới, vì dân chúng địa phương trừ yêu trừ ma. Đến mức có giếng nước chỗ tất có hài đồng miệng truyền miệng tụng: Có yêu ma quỷ quái quấy phá chỗ, tất có Thiên Sư phủ chân nhân."

"Tóm lại, chúng ta cái này một đường bước đi, không cần ngạc nhiên chính là, đương nhiên, càng phải cẩn thận. Lão tổ tông nói yêu vật một

khi hóa thành hình người, mà không phải dùng một chút chướng nhân pháp mê hoặc mắt người, như vậy liền đồng đẳng với nửa cái người tu hành, Đại Ly triều đình đối với cái này vui thấy kỳ thành, không những sẽ không đánh ép xa lánh, ngược lại phá lệ cho phép tại bản đồ bên trên khai sơn lập phái, chỉ cần tại Lễ Bộ treo án là được, bất quá trở ngại một ít ước định mà thành quy củ, Đại Ly triều đình còn chưa thu nạp yêu mị tinh quái bước lên trong đó, ngược lại là biên cảnh sa trường, truyền ngôn có nhiều yêu tu vì Đại Ly kiến công lập nghiệp, bình thường thường ngày sinh hoạt thường ngày, phong tục nhân tình, nhìn qua cùng người đã mất khác biệt."

Chu Hà lời nói này nói nôm na dễ hiểu, thú vị mười phần.

Trần Bình An nghe được say sưa ngon lành, Lý Hòe Lâm Thủ Nhất càng là vĩnh tai, một chữ cũng không chịu bỏ lỡ.

Chỉ có đi ở đằng trước đầu A Lương, mang theo mũ rộng vành năm con lừ, trong lòng bàn tay vỗ nhẹ nhẹ rèn đao chuôi, nhẹ nhàng hừ phát tấu điệu tha hương điệu hát dân gian.

Đi tại đội ngũ sau cùng thiếu nữ Chu Lộc, càng là không quan tâm, tựa như quê hương càng xa, nhớ nhà càng dày đặc.

Tại chi này xuôi Nam đội ngũ đi ra một lúc lâu sau, tại Long Tu Khê cùng Thiết Phù Hà chỗ giao giới đầu kia thác nước, một vị trung niên phụ nhân bộ dáng tư thái nữ tử xuất hiện tại trên vách đá, ngồi tại biên giới, một đầu quạ màu xanh tóc xanh vậy mà dài đến năm sáu trượng, từ đầu đến chân, lại kéo dài đến nước suối ở trong, phụ nhân cúi đầu gặt gao nhìn chăm chăm Thiết Phù Hà dưới thác nước mãnh liệt nước sông, ánh mắt cực nóng, tràn ngập thèm nhỏ dãi. Phụ nhân diện mạo mơ hồ, biến ảo chập chờn, tựa hồ còn chưa chân chính định hình, đang chờ đợi một loại nào đó thời cơ xuất hiện.

Hà bà, Hà Thần, kém một chữ, vô luận là địa vị vẫn là tu vi, đều là khác

nhau một trời một vực.

Nàng nhiều nhất cũng chỉ có thể trườn đến tận đây, lại hướng xuống chính là qua giới, tựa như nhân gian quận huyện quan viên không thể tự ý rời vị trí, là vua hướng trấn thủ một chỗ phong thủy sơn thủy chính thần, càng là như vậy, nếu không liền sẽ dẫn phát hồng thủy tràn lan đủ loại tai hoạ dị tượng. Bây giờ thành thần sắp đến, nàng đương nhiên sẽ không ở cái này khẩn yếu bước ngoặt tự tìm phiền phức, nàng từng vụng trộm dọc theo nước suối hướng thượng du thâm sơn ẩn núp mà đi, kết quả chỉ là bị Đại Ly triều đình một vị lâm nước xem thác nước Thanh Ô tiên sinh, tùy ý liếc mắt nhìn, cũng chỉ cảm thấy da đầu nổi tung, tại cái kia về sau, nàng không dám tiếp tục khinh thường tiểu trấn bên ngoài cao nhân dị sĩ.

Cái này một đường nàng theo đuôi đến tận đây, cũng không phải cái gì rắc rối hại người, chỉ là nghe lệnh của Thánh Nhân Nguyễn sư, cẩn thận nhìn chăm chăm vị kia không biết sâu cạn mũ rộng vành hán tử, để phòng chỗ sơ suất. Nàng những ngày này đêm quan sát, làm được cẩn trọng, không dám có chút lười biếng. Thật là vị kia vòng tay hóa thành Hỏa Long tiểu cô nương, để phụ nhân dọa cho phát sợ, nhất là để cho mình chiếm đoạt Hà bà chi vị cái vị kia đại tiên Dương lão đầu, tiết lộ thiên cơ sau, nàng càng sợ một ngày nào đó biến thành tiểu cô nương chứng đạo thời cơ, quả thực là sợ đến tận xương tủy.

Trở thành Hà bà về sau, cảm nhận được đủ loại tuyệt không thể tả thần thông, tỉ như mỗi ngày đều tại trở lại lão còn nhan, tỉ như trong nước trườn liền sẽ toàn thân thư thái, lại tỉ như mỗi khi gặp mưa to thời tiết, nàng liền có thể thông qua dưới mặt đất nước hoặc là sân vườn màn mưa, nhờ vào đó xem xét tiểu trấn phong cảnh. Càng tỷ như hơn những ngày này không ngừng vất vả thu thập, tại đáy sông rất là lục soát la đến mấy món đồ tốt, toàn bộ bị nàng bỏ vào trong túi, trong đó một cái bích ngọc chiếc nhẫn, liền bị nàng mang theo trên tay, không làm gì liền lấy ra để thưởng thức, như cái kia chợ búa phụ nhân đeo hoàng kim đồ trang sức, đặc chí.

Càng là cao như thế tại tục nhân một đầu, nàng thực chất bên trong chỗ sâu, càng là e ngại Dương lão đầu cùng họ Nguyễn tiểu cô nương, bởi vì hai người này, phảng phất tiện tay liền có thể hủy đi nàng tất cả mọi thứ ở hiện tại.

Nàng thu liễm suy nghĩ tạp nhạp, nhìn quanh bốn phía, bây giờ Ly Châu động thiên cùng Đại Ly cương thổ giáp giới lẫn lộn, linh khí dồi dào, trở thành bảy mươi hai phúc địa đồng dạng tu hành nơi tốt, khiến cho bên ngoài rất nhiều chim bay thú chạy bắt đầu hướng nơi này chạy trốn, nhất là những cái kia linh trí khai khiếu rừng núi tinh quái, càng là bằng vào bản năng, chờ mong lấy nhanh chân đến trước, sớm chiếm cứ một phương phong thủy bảo địa. Trông chừng một chỗ phong thủy, vốn là là Sơn Thần Hà Thần chỗ chức trách, nàng bây giờ cũng đã tại Long Tu Khê ở trong thu mấy đầu mọc ra râu rồng cá chép làm lâu la, bình thường xuất hành, đông đảo Thủy tộc linh vật, sung làm tùy tùng đi theo hộ giá, để cho nàng rất là thỏa mãn.

Cho nên nàng mặc dù tạm thời vô pháp bơi vào Thiết Phù Hà, nhưng là nhất định phải giữ vững thác nước cái này đạo quan ải, tranh thủ thu lấy một chút thiên kinh địa nghĩa qua đường tiền, liên quan tới chuyện này, Dương lão đầu là gật đầu công nhận, thế là nàng liền phá lệ có lực lượng, danh chính ngôn thuận mà tại này điều võ dương oai. Chỉ bất quá ở sâu trong nội tâm, trời sinh tính cẩn thận chặt chẽ phụ nhân y nguyên có chút lo sợ bất an, sợ bên ngoài rồng sang sông hắt cái xì hơi, liền có thể chết đuối nàng cái này Long Tu Khê nhỏ nhỏ Hà bà.

Cuối cùng tới.

Cũng không tiếp tục là mất mạng thời điểm bà lão bộ dáng tóc dài phụ nhân, nheo lại mắt, nhìn về phía Thiết Phù Hà bờ bên kia như làm tặc năm người.

Trước đó nàng trốn ở thác nước đỉnh chớp nước suối ở trong, đưa mắt

trông về phía xa, năm người kia khí thế hung hung, giá đỡ bày rất đủ, một cái so một cái giống người trong chốn thần tiên, kém chút liền muốn để cho nàng sinh ra nhượng bộ lui binh nhất gan ý nghĩ. Chỉ là về sau cái kia năm cái yêu khí nặng nhẹ không đồng nhất gia hỏa, chẳng biết tại sao dọa đến té cút té đái nhanh chân liền chạy, kể từ đó, mặc kệ cái kia năm vị vì sao trở ra, tóm lại nàng liền lại không ý sợ hãi, trong lòng ngược lại chỉ còn lại có mĩa mai cùng dương dương đắc ý, chính mình bây giờ chẳng những đường đường chính chính vì Thánh Nhân Nguyễn sư làm việc, vì hấn đức kiếm dùng nước tăng thêm âm hàn chi khí, vẫn là từng bị Tú Tú cô nương đầu kia Hỏa Long giẫm tại dưới lòng bàn chân, còn có thể sống sót sau tai nạn nhân vật!

Cái này chẳng lẽ còn không đáng kiêu ngạo ?

Nghĩ đến những thứ này, nàng liền tâm ổn rất nhiều, kiệt lực để cho mình khuôn mặt bình thản, giả vờ giả vịt ngồi tại tảng đá lớn bờ sườn núi, lạnh lùng nhìn qua nước suối bờ bên kia năm vị yêu vật, có tóc trắng xoá lão nhân người khoác áo tơi, như nhân gian yêu thích du sơn ngoạn thủy cao tuổi nho sĩ. Có y phục diễm lệ đáng chú ý đầy đặn nữ tử, một đôi câu hồn phách người cặp mắt đào hoa mắt. Có hài đồng tiểu nhi cầm trong tay trúc tía thủ trượng, mặt mày thâm trầm. Còn có một đôi yêu khí nặng nhất tuổi trẻ thiếu niên thiếu nữ, ánh mắt rụt rè, trốn ở áo tơi phía sau lão nhân, không dám mắt nhìn thẳng người.

Yêu tinh quỷ quái, gặp người né tránh, gặp thần quỳ lạy.

Tương truyền cái này từng là thượng cổ thời đại lưu truyền xuống bất thành văn quy củ, chỉ là bây giờ thần tiên thần tiên, thần chỉ ngoại trừ những cái kia bị cung phụng kim thân tượng bùa, từng tôn âm u đầy tử khí, sớm đã khó gặp chân thân, ngược lại là chợ búa ngô hẻm hoàng khẩu tiểu nhi, cũng hiểu được trên núi ở rất nhiều tiên nhân. Bất quá triều đình lấy ngọc thư chữ vàng sắc phong sơn thủy chính thần, dù là không phải cao cao tại thượng năm ngọn núi chính thần, đang trông loại hỗn tạp sơn quỷ tinh mị trong mắt, trừ phi tu vi cảnh giới cao hơn đối

phương quá nhiều, nếu không dù là chỉ là Tiểu Hà Hà bà, núi nhỏ thổ địa, vẫn như cũ là cao không thể chạm, không cho phép tội "Quan gia quý nhân" .

"Chúng tiểu nhân vốn là Đại Ly biên cảnh núi rừng dã tu, đi ngang qua bảo địa, bái kiến Hà Thần đại nhân."

Áo tơ lão nhân tất cung tất kính thở dài mà bái, sau khi đứng dậy sắc mặt trang trọng, "Từ xưa danh sơn đợi Thánh Nhân, chúng ta tới lịch bất chính, đương nhiên không dám lấy Thánh Nhân tự cho mình là, chỉ có từ đáy lòng ngưỡng mộ, bây giờ động thiên mở rộng, chúng ta chỉ là nghĩ có thể tại Thánh Nhân dưới chân, thành thành thật thật tu hành, ngày sau Đại Đạo có thành tựu, tất nhiên trả lại phương này thiên địa, còn hi vọng Hà Thần đại nhân hôm nay có thể mượn đường một nhóm."

Núi rừng dã tu, xem như những yêu vật này phổ biến tự xưng, bình thường đều là gặp được tu hành cao nhân sau khiêm tốn ngữ khí.

Hà bà phụ nhân gọn gàng dứt khoát nói: "Một người đồng dạng lễ gặp mặt, giao ra sau, nếu như ta cảm thấy không sai, liền tự mình mang các người đi tiểu trấn phía Tây núi lớn."

Áo tơ lão nhân ngăn người, tựa hồ không nghĩ tới vị này Hà Thần sáng khoái như vậy thẳng thắn.

Cái kia cầm trượng hải đồng phần uất lên tiếng nói: "Nàng bây giờ thần vị bất quá là đệ tiện nhất Hà bà mà thôi, chúng ta khách khí tôn xưng một tiếng Hà Thần, đã bị nàng thiên đại mặt mũi, lại còn dám ngay mặt đòi hỏi, liền không sợ phiền phức sau Đại Ly triều đình một tờ hạ lệnh, liền để nàng đánh về nguyên hình, cô hồn dã quỷ cũng làm không được sao? !"

Phụ nhân thế nhưng là tiểu trấn Hạnh Hoa ngô hẻm chửi đồng cao thủ, tăng thêm đại tiên Dương lão đầu cho hấn xuyên thấu qua một chút ngọn

nguồn, nơi nào sẽ sợ những này đe dọa, ngược lại rõ ràng nhìn ra đám người kia ngoài mạnh trong yếu, liền lực lượng càng đầy, đưa tay vung lên, cười lạnh nói: "Vậy liền nhanh chóng lẫn xa, dám can đảm tới gần Long Tu Khê trăm trượng bên trong, coi như các người ngỗ nghịch Đại Ly tới lui chính thống, đến lúc đó xem ai chịu không nổi!"

Hài đồng giận tím mặt, đang muốn mở miệng phản bác, bị mặt mũi hiền lành áo tơ lão nhân đột nhiên quay đầu, một cái hung ác phệ nhân ánh mắt hung hăng trừng ở, hài đồng bộ dáng sơn tinh lập tức câm như hến.

Sau một nén nhang, năm vị "Núi rừng dã tu" dọc theo nước suối hướng Long Tuyền huyện bước đi.

Nửa người lộ ra Long Tu Khê nước phụ nhân, trên người thì nhiều hơn năm kiện đồ vật, trong đó có cây kia nguyên bản hài đồng cầm trong tay trúc tía nhỏ trượng, trong suốt sáng long lanh, linh khí dồi dào.

Tại trong nước suối trườn phụ nhân mừng thầm sau khi, đột nhiên có chút không hiểu thương cảm.

Nếu như mình cháu trai còn tại Hạnh Hoa ngõ hẻm ở liền tốt, những này đồ tốt đều có thể toàn bộ đưa cho hẳn.

Chỉ là không biết trâu năm mã tháng mới có thể thấy cháu, mà lại nghe nói trên con đường tu hành, không để ý liền ngộ nhập lối rẽ, thân tử đạo tiêu, chân chính trưởng thành may mắn, phượng mao lân giác.

Nghĩ đến đây cái, Hà bà liền có chút không hăng hái lắm, thân hình lóe lên một cái rồi biến mất, chui vào đáy sông, ở trong nước lặng yên ô yết.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Bái sơn đầu

Một đoàn người dọc theo Long Tu Khê cùng Thiết Phù Hà chậm rãi xuôi Nam, nhưng ngày đi hơn sáu mươi dặm, Lý Bảo Bình cùng Lý Hòe đều là cước lực khác hẳn với thường nhân hài tử, Lâm Thủ Nhất mặc dù giày cỏ đều mài hỏng hai cặp, cũng là con nhà giàu đệ, cũng không nguyền tại hai cái họ Lý hài tử trước mặt kêu khổ nhận thua, quả thực là ráng chịu đi, tăng thêm Trần Bình An dạy hẳn dùng thảo dược thoa chân phương pháp sản xuất thô sơ tử, chung quy là cần rằng sống qua tới, trong đội ngũ có trắng con lừa cùng ngựa giúp đỡ công vật, cho nên đi được cũng không tính quá gian nan.

Trần Bình An đáy lòng rất bội phục Lý Bảo Bình cái này ba đứa hài tử, thế là du học hai chữ, cùng người đọc sách xưng hô thế này, tại giày cỏ thiếu niên trong suy nghĩ, phân lượng càng tăng thêm.

Long Tuyền huyện lệ thuộc vào Đại Ly Vĩnh Gia quận, tại thật lâu trước đó, Đông Bảo Bình Châu tất cả vương triều cùng một chỗ hạ chiếu, thiên hạ châu quận huyện nếu như mang long chữ, đều là yêu cầu tị huý sửa chữa, thay đổi những chữ khác thay thế, bây giờ Long Tuyền huyện đoán chừng là dính Ly Châu động thiên ánh sáng, mới lấy phá lệ.

Phá toái động thiên bám rễ sinh chồi chỗ, so với trước kia huyện không vị trí, đã đi về phía Nam chệch đi rất nhiều, khoảng cách Đại Ly vùng phía Nam biên cảnh Dĩ Phu quan, nếu là xe ngựa đi đường cái dịch trạm, kỳ thật bất quá hơn tháng thời gian.

Chu Hà tại Phúc Lộc Nhai Lý gia, hẳn là đọc qua qua rất nhiều tư gia tàng thư, biết được rất nhiều ngoài cửa sự tình, Trần Bình An cũng không có việc gì liền cùng Chu Hà lĩnh giáo, trái lại Chu Hà cũng vui vẻ cùng thiếu niên thỉnh giáo một chút vào núi xuống nước quy củ môn đạo, A Lương chẳng biết tại sao, uống rượu nhiều lần, lúc nói chuyện ít, Lâm

Thủ Nhất từ khi uống qua ngân hồ lô bên trong rượu mạnh sau, cùng A Lương rất thân cận, thường thường cùng hăn hỏi lung tung này kia, đồng thời có trở thành tiểu tử quý xu thế.

Lý Bảo Bình sách nhỏ trong rương, bày biện một bộ Đại Ly triều đình ban bố hoa văn màu bản quận huyện phong thủy đồ sách, theo lý chỉ có một châu Thứ Sử nha thự mới có tư cách lưu trữ bí tàng. Dựa theo đồ sách biểu hiện, bọn hăn chẳng mấy chốc sẽ leo lên một đầu tên là Kỳ Đôn Sơn dãy núi, đường núi dài đến hơn ba trăm dặm, đường tắt Vĩnh Gia, mây trắng ở bên trong bốn quận.

Một đoàn người tại chân núi làm sơ nghỉ ngơi, Lý Hòe nhìn lấy rộng bất quá Kỳ Long ngõ hẻm đường nhỏ, ngây ra như phỗng, sau khi khiếp sợ quay đầu giận mắng nói: "A Lương! Cái này là người nói dịch trạm, Đại Ly triều đình đặc biệt xây quan mã đường cái ? ! Gà ruột đồng dạng mảnh phá lộ, cũng coi như đường cái ?"

Dịch trạm, tục xưng Quan Mã đường lớn, đem một tòa vương triều cương thổ toàn bộ quận huyện lẫn nhau dính liền, dịch trạm tựa như là cơ thể người kinh mạch, một khi tắc, liền sẽ khí huyết không thông, đặt ở quốc gia trên người, chính là chính lệnh không được.

A Lương ngồi tại bên đường một khối gỗ mục tảng bên trên, ngửa đầu từng uống rượu sau, cười ha hả nói: "Dịch trạm cũng chia đẳng cấp, Đại Ly vùng phía Nam biên cảnh Dĩ Phu quan, có ba đầu dịch trạm thông hướng phương Bắc, Kỳ Đôn Sơn dịch trạm thuộc về nhỏ nhất một đầu, dùng nhiều đến vận dụng đồ sứ, lá trà cùng muối tinh, lấy tiền nhân người tới hướng rất náo nhiệt, bây giờ một tòa Ly Châu động thiên như thể vụt xuống đất, cắt đứt nguyên bản Nam Bắc thông đạo, đầu này dịch trạm liền tạm thời bỏ đi không dùng, gây mất khá hơn chút người tài lộ, rất nhiều hàng hóa đều đình trệ tại Kỳ Đôn Sơn dãy núi Nam Lộ một tòa thủy vận bến đò bên kia, gọi Hồng Chúc trấn, ân, nơi đó hoa thuyền, phần lớn là hai, ba người thuyền nhỏ, trời vừa tối, đèn đuốc sáng rực, trên thuyền chị em xinh đẹp cực kì, ngồi tại mũi thuyền hoặc là đuôi

thuyền, từng đầu trắng bóng đèn, cứ như vậy cố ý lộ cho người xem, tại hai bên bờ quán rượu chút một bầu rượu một đĩa hạt đậu phộng, không tốn tiền liền có thể nhìn trắng một đêm."

Tỳ nữ Chu Lộc tranh thủ thời gian xoay người che nhà mình tiểu thư lỗ tai, để tránh bị cái này đồ dơ xồm lang thang lời nói dơ bẩn lỗ tai, nàng vẻ giận dữ nói: "Chúng ta không tại cái kia Hồng Chúc trấn qua đêm!"

A Lương dùng hồ lô rượu chỉ chỉ một bên Trần Bình An, cười hì hì nói: "Qua không qua đêm, phải hỏi hần, hần mới là quản chúng ta túi tiền thần tài."

Chu Lộc ánh mắt lảng lệ, sát cơ trùng điệp, giống như là Trần Bình An dám gạt đầu nàng liền dám giết người.

Trần Bình An suy nghĩ một chút, sắc mặt chân thành nói: "Khẳng định phải tại tiểu trấn dừng lại, mua thêm bổ sung một chút nhất định phải vật phẩm, về phần muốn hay không tại bên kia qua đêm, phải xem bên kia nhà trọ lữ xá lấy tiền quý không quý, chúng ta nhiều người, nếu như giá cả không công đạo, cũng chỉ có thể được rồi."

Chu Lộc sắc mặt âm trầm, hùng hổ dọa người, "Nếu như tiện nghi, chúng ta liền muốn ở tại loại kia pháo hoa sơn phấn dơ bẩn địa phương ? Trần Bình An! Người có nghĩ tới hay không, nhà ta tiểu thư, cùng Lâm Thủ Nhất đều xem như nửa cái Nho gia con cháu, vẫn là Sơn Nhai thư viện học tử, tại sao có thể cùng những cái kia đồi phong bại tục nữ nhân bì lân nhi cư, dù là không nhìn thấy những cái kia buồn nôn hình ảnh, kiểu gì cũng sẽ nghe được một chút khó nghe tà âm!"

Trần Bình An kiên trì đáp nói: "Đến tiểu trấn lại nói."

Chu Lộc nổi trận lôi đình, Chu Hà ngăn lại nữ nhi, "Cứ dựa theo bình an nói, không cần vọng kết luận, đến bên kia lại nhìn, chúng ta cũng không phải nhất định phải tại Hồng Chúc trấn qua đêm."

Chu Lộc đưa tay chỉ Trần Bình An, vẫn cứ thở hồng hộc nói: "May mắn người không phải người đọc sách, bằng không những cái kia sách thánh hiền thật sự là bởi vì người hồ thẹn!"

Trần Bình An dọc theo con đường này cùng Lý Bảo Bình cùng Chu Hà biết chữ nhận thức chữ, nhìn lấy đại nghĩa lắm nhiên Chu Lộc, thiếu niên lập tức có chút thua trận.

Kẻ cầm đầu A Lương ở một bên cười trên nỗi đau của người khác.

Chu Lộc cuối cùng nghiêng liếc một chút thiếu niên trên đầu bích ngọc cây trâm, cảm thấy thật sự là chướng mắt, giễu cợt nói: "Vượn đội mũ người!"

Chu Hà quát nhẹ nói: "Chu Lộc!"

Lý Bảo Bình cùng Lâm Thủ Nhất đồng thời nhú nhú lông mi.

A Lương uể oải uống một hớp rượu, cho dù tốt rượu, một mực uống hết cũng không lắm tư vị, nghĩ lại nghĩ đến Hồng Chúc trấn mới nhường hạnh hoa xuân, cũng có chút mong đợi, nghĩ đến làm sao từ Trần Bình An bên kia lừa gạt ít bạc tới qua qua miệng nghiện.

Trần Bình An muốn nói lại thôi, rốt cục vẫn là không có mở miệng, yên lặng mang theo bọn hắn leo núi.

Chỉ là vào núi trước đó, giày cỏ thiếu niên vẫn như cũ hướng dĩ vãng như vậy, bái ba bái.

Đây là Diêu lão đầu truyền thừa lão quy củ, nhưng là từ không cùng Trần Bình An giải thích nguyên do, Trần Bình An những năm này thủy chung làm theo không lầm.

A Lương đối với cái này khịt mũi coi thường, ngay cả Trần Bình An không cần hẳn tùy tiện ngồi gốc cây, cũng từ trước tới giờ không để ý tới, một mối liên đặt mộng ngồi xuống, tựa như hiện tại như thế tùy tiện.

Trần Bình An không phải loại kia ưa thích đem sở thích của mình áp đặt tại người người, khuyên qua hai lần sau, A Lương một mực làm theo ý mình, cũng liền không khuyên nữa ngăn, mà lại một đường đi tới cũng không khỏi thỏa, Trần Bình An thì càng sẽ không lăm miệng.

Sau đó một đoạn này mạn Trường Sơn đường, tuy là nhiều đá xanh lát thành dịch trạm, lại khá khó xử đi.

Cuối xuân thời tiết, rừng núi cỏ cây lại không có chút nào tuổi xế chiều chi khí, cây cỏ rậm rạp, hoa thụ nộ phóng, sinh cơ bừng bừng, giống như là năm nay mùa xuân càng dài dằng dặc, chậm chạp không muốn tan cuộc.

Đường núi uốn lượn, xoay quanh mà lên, một đoàn người mặc kệ lớn nhỏ, trên đùi đều bọc vải bông đi quần, để mà tăng trưởng cước lực, người tay cầm có một căn mộc trượng, đương nhiên còn có Trần Bình An tự tay biên chế giày cỏ, ngay cả bọc hành lý chuẩn bị tận mấy đôi rằn chắt giày Chu Hà Chu Lộc cha con, cũng không ngoại lệ.

Chu Lộc ngay từ đầu chết sống không chịu, ghét bỏ quá mức xấu xí keo kiệt, về sau vào núi gặp gỡ trời mưa, đường núi lầy lội không chịu nổi, thường thường lòng bàn chân trượt, Chu Lộc là đăng đường nhập thất võ nhân, mặc dù không đến mức hiểm tượng hoàn sinh, nhưng cũng lão đảo khó xử, cuối cùng không thể không từ cha nàng trong tay cầm qua giày cỏ, yên lặng thay đổi, Lý Hòe vụng trộm vui cười, bị thẹn quá thành giận thiếu nữ một cước dùng sức giẫm tại trong bùn nhão, hai cảnh đỉnh phong võ nhân, cố ý gây nên một cước giẫm đạp, tự nhiên vừa nhanh vừa mạnh, tại chỗ văng Lý Hòe nửa người bùn nhão.

Hài tử gia cảnh bần hàn, vốn là không mang mấy thân thay đi giặt quần

áo, lập tức đâm trúng chỗ thương tâm, khóc bù lu bù loa, thở hồng hộc Lâm Thủ Nhất không muốn dính vào cái này sập hàng lạn sự, dừng bước ở bên lúc nghỉ ngơi mắt trợn trắng. Chu Hà là tính tình thuần phác người, dù là đã là ngũ cảnh võ nhân, y nguyên nhẫn nại tính tình cùng hài tử chịu nhận lỗi, đáp ứng ra khỏi núi tiến vào thị trấn, nhất định cho hãn mua trọn vẹn mới tinh quần áo, nhưng hài tử để ý sự tình, chính là nhà mình nghèo khổ chính mình đáng thương, vừa nhìn thấy cái kia tỳ nữ tính tình hư hỏng như vậy, hết lần này tới lần khác bên cạnh còn đi theo một cái có tiền cha, hài tử chỉ cảm thấy mình bị vết thương xát muối, khóc đến càng thêm tan nát tâm can, hai chân dùng sức giẫm lên vũng bùn mặt đất, rất nhanh liền cùng một cái nhỏ bùn khi giống như, một tới hai đi, tất cả mọi người tâm phiền khí nóng nảy bắt đầu, Trần Bình An đi lên thuyết phục, Lý Hòe không nguyện ý nghe, Trần Bình An rất nhanh liền bị liên lụy đến một thân bùn vàng, may mà Trần Bình An khổ gò đầu tai ương không bị qua, ngược lại là không có tức giận, chỉ là có chút bất đắc dĩ.

Chu Lộc thừa cơ châm ngòi thổi gió, xem đi, hảo tâm không tốt báo, Trần Bình An, người tranh thủ thời gian đem loại này không tim không phổi đồ vật ném xuống được.

Lý Hòe khóc đến càng thêm lợi hại.

Lý Bảo Bình lớn tiếng quát lớn cũng không có tác dụng.

Trần Bình An càng nghĩ, cuối cùng đành phải thử thăm dò hỏi: "Lý Hòe, ta quay đầu giúp người làm một cái nhỏ rương trúc, kiểu gì?"

Cái đứa bé kia lập tức ngừng tiếng khóc, lung tung lau nước mắt nước mũi, nghiêm túc hỏi: "Bao lớn?"

Trần Bình An trả lời nói: "Không thể quá lớn, người vóc dáng nhỏ, công lên đến không thể cảm thấy nặng mới được, nếu là không đáp ứng, coi như ta không nói, người tiếp tục khóc, sau đó chúng ta tiếp tục đi đường,

có theo hay không bên trên tùy người."

Lý Hòe nhếch miệng cười nói: "Bình thường lấy, nhất định phải làm đến xinh đẹp chút! Ít nhất cũng phải cùng Lý Bảo Bình cái kia ruộng sách đồng dạng đẹp mắt!"

Chu Lộc chắc chắn nói: "Thượng bất chính hạ tắc loạn, tuổi còn nhỏ, liền học được hăm hại lừa gạt, cha mẹ phẩm hạnh như thế nào, không nhìn liền biết. Thật sự là tốt chính gia phong!"

Ruộng trúc sắp tới tay Lý Hòe nháy mắt ra hiệu, kém chút đem Chu Lộc tức giận đến giận sôi lên.

Trần Bình An quay đầu đối với Lâm Thủ Nhất nói rằng: "Cho người cũng làm một cái ruộng sách?"

Hắn cười cười, "Dù sao cũng là tiện tay thuận tiện."

Lâm Thủ Nhất vừa muốn lắc đầu cự tuyệt, sau khi nghe được một bên câu nói kia sau, do dự một chút, gật gật đầu.

Kỳ Đôn Sơn đỉnh núi cảnh tượng cực kỳ kỳ dị, giống như là một cái trấn nhỏ thường gặp to lớn sân phơi gạo, mặt đất vuông vức, đặt tại nơi này, tựa như tiên nhân lấy đao kiếm gọt đi cao ngất đỉnh núi đồng dạng.

Bọn nhỏ nhảy cẫng không thôi, ngay cả Chu Hà phóng nhãn trông về phía xa phương Bắc, cũng có chút tâm thần thanh thản, hận không thể thét dài vài tiếng.

Trần Bình An là nhìn quen đỉnh núi người, nhất là cuối cùng chuyến kia lên núi, từng tòa đỉnh núi từng bước một đi qua, giờ phút này ngược lại lộ ra tương đối thần sắc ung dung.

Tối nay muốn tại đỉnh núi qua đêm, Chu Hà Chu Lộc bắt đầu mắc lều

bồng, Lý Hòe cùng Lâm Thủ Nhất chạy tới nhặt dễ cháy bó củi, Trần Bình An cùng Lý Bảo Bình thì dùng cục đá dựng lò nấu cơm, bây giờ mấy cái trong bọc hành lý thuê thóc cùng rau khô đều đã ăn đến không sai biệt lắm, đúng là muốn tìm một chỗ phố xá sầm uất tiếp tế, Trần Bình An vì thế trên đường đi nhìn thấy được liệu, liền hái xuống để vào cái gùi, bởi vì trèo đèo lội suối quen thuộc, đi đứng lưu loát, dù là yêu cầu đường vòng leo trèo vách núi, đồng dạng rất nhanh liền có thể đuổi theo đội ngũ, sẽ không chậm trễ hành trình, bây giờ đã tích lũy bên dưới non nửa cái gùi phơi khô trân quý thảo dược, tranh thủ có thể ít hoa một điểm tích súc là một điểm.

Liền mấy đĩa ngâm dưa muối dưa muối ăn xong cơm, A Lương lên đầu tạo phản, mang theo Lý Hòe cùng một chỗ dùng đĩa gỗ trắng bát, la hét muốn ăn thịt muốn ăn thịt.

Trần Bình An gật gật đầu, nói tối nay đi làm mấy cái bẫy rập bộ bẫy, nhìn sáng mai có thể hay không bắt mấy con núi nhảy gà rừng tới mở một chút ăn mặn.

Rắn có rắn đường chuột có chuột đường, trên núi tẩu thú đều là như thế, Trần Bình An đối với cái này cũng không lạ lắm, chỉ cần tử tế quan sát, rất dễ dàng liền phát hiện một chút núi rừng dã thú kiếm ăn uống nước tuyến đường, mà lại lấy cây cối hòn đá làm thành tiểu xảo bẫy rập, cũng không phức tạp, quen tay hay việc. Hoàng hôn bên trong, ráng màu đầy trời, tại thiếu niên một mình rời đi đỉnh núi lớn bãi dây vào vận khí sau, cũng không lâu lắm, chỉ gặp đỉnh núi bốn phía mây tía tụ tán không chừng, tốc độ cực nhanh, như ngang bướng hải đồng trở mặt, mà đám người không thể không biết núi gió mãnh liệt, cùng lúc đó, nguyên bản đường đường chính chính nhẹ nhàng thoải mái sơn hà cảnh tượng, cho người hữu tâm mang đến một loại bịt kín sương mù âm trầm cảm giác.

Cái này khiến Chu Hà lập tức tâm tình trở nên nặng nề, tận lực không kinh nhiều ba cái tụ đầu độc thuộc lòng sách vở cầu học môg đồng, cũng không đi cùng ngồi một mình ở bờ sườn núi gần người nữ nhi

chào hỏi, Chu Hà suy nghĩ một chút, đi vào chỗ không người, móc ra trong ngực một quyển ố vàng cổ tịch, lật đến ở giữa "Khai sơn" một tờ, ngón tay đứng ở "Toát Nhường quyết" phụ cận, cẩn thận xem những cái kia rất nhỏ như cực nhỏ đỏ tươi văn tự, lật qua một trang, thì là hai bức đồ án, một bức vẽ có núi nhỏ bộ dáng, chỉ là dưới đáy chân núi như măng bện, bên cạnh một bên chỗ trống chỗ chú giải vì "Thái Sơn phù", một bức vì hai tay kết ấn chi huyền bí thủ thế.

Chu Hà thần sắc ngưng trọng, dứt quăng thăm đọc, không ngừng gia thêm ấn tượng, "Lấy núi chi Đông, nam chi thổ các một bồi, về ngọn núi chữ tốt nhất, về chữ Sơn cũng có thể", "Đốt lễ kính Sơn Thần phù một trương, chân đạp khôi cương hai chữ, a khí một thanh, có thể hướng Sơn Thần, thổ địa mượn một núi, khí cùng mà liền. . ."

Khép lại cổ tịch, cẩn thận từng li từng tí thả lại trong ngực, Chu Hà lại từ trong tay áo một chồng màu vàng phù lục ở trong, rút ra một tờ giấy vàng, bắt đầu theo trên sách ghi chép đi đá bãi phương Đông cùng phương Nam các bắt lấy một cái thổ nhưỡng, về ra một cái cổ thể ngọn núi chữ, tức ngọn núi, lên núi hạ ngục. Chu Hà đang muốn xoa đốt trong tay tấm kia Lý thị lão tổ đưa tặng bùa vàng, đột nhiên giật mình kêu lên, nguyên lai A Lương không biết khi nào ngồi xổm ở hắn bên cạnh một bên, người sau dẫn theo bầu rượu, cười ha hả nói: "Trên tay người tấm kia bình thường chất liệu vào núi lục, hạ bút người vẽ bùa thủ pháp, cũng không tệ lắm, nhưng là phù lục một đạo, một bước không kém đến, trang giấy chất liệu như người chi căn cốt đồng dạng trọng yếu, cho nên nó nhưng không chịu đựng nổi 'Ngọn núi' chữ trọng lượng, cho nên ta khuyên người viết cái ngọn núi chữ là có thể, tránh khỏi thỉnh thần không thành, còn chọc giận Sơn Thần."

Chu Hà dù sao là lần đầu tiên tiếp xúc đến trong truyền thuyết sơn tinh thần tiên ma quái, có chút khẩn trương, nhẹ giọng nói: "A Lương tiên bối, cái này Kỳ Đôn Sơn thật có cái kia thổ địa hoặc là Sơn Thần chiếm cứ ? Cái kia vì sao còn có nặng như vậy âm sát khí tức ?"

A Lương khoan thai uống một hớp rượu, cười nhạo nói: "Ai nói với người Sơn Thần thổ địa, nhất định là tính tình lương thiện hạng người ?"

Chu Hà đầy mặt kinh ngạc, "Không phải ?"

A Lương hắc hắc nói: "Ta chính là thuận miệng nói, có trời mới biết chủ nhân nơi này nhà, đãi khách tính tình là tốt là xấu."

Chu Hà đột nhiên bừng tỉnh nói: "Không tốt, Trần Bình An một người không tại đỉnh núi!"

A Lương gật đầu một cái.

Chu Hà vô cùng lo lắng nói: "A Lương tiền bối, người đi tìm Trần Bình An, ta tiếp tục hoàn thành cái này đạo tặc nhường thành núi quyết, như thế nào ? Ta Chu Hà chỉ là ngũ cảnh võ nhân, đối phó thế tục cao thủ tự tin còn có sức đánh một trận, thế nhưng là đối phó những cái kia cổ quái đồ vật, thật sự là trong lòng không chắc a."

A Lương cười đứng dậy, nghênh ngang rời đi, nhẹ nhàng đặt xuống câu nói tiếp theo, "Vậy chính người cần thận a."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Sơn Thần quấy phá

Chu Hà làm từng bước hoàn thành cái kia đạo túm nhường thành núi quyết, về ra ngọn núi chữ, thiêu hủy bùa vàng, đập cương a khí, cuối cùng hai ngón khép lại, đối trên mặt đất thổ phù nhẹ giọng niệm nói: "Phụng Tam Sơn Cửu Hầu tiên sinh pháp lệnh, sắc!"

Chu Hà từ đầu tới cuối duy trì cái này ngón tay hướng mà tư thế, vẻ mặt càng ngày càng xấu hổ, bởi vì trên mặt đất cái kia ngọn núi chữ không nhúc nhích tí nào, Chu Hà cái trán chảy ra mồ hôi, mấy cái cam đoan phù lục linh nghiệm chỗ khẩn yếu, tỷ như đốt phù thời điểm, từ tự thân nơi nào khí phù rót vào bùa vàng bao nhiêu chân khí, chờ một chút, Chu Hà tự hỏi đều không có chỗ sơ suất, theo lý tới nói hẳn là đại công cáo thành mới đúng.

Dựa theo ố vàng cổ tịch chỗ ghi lại giải thích, « khai sơn thiên » bên trong cái gọi là vẽ thổ tạo núi, cũng không phải là thật sự xuất hiện một cái ngọn núi, cái này cùng « tấu thủy thiên » bên trong danh xưng với thực nôn thóa hoành giang phù, khác nhau rất lớn, túm nhường về sau, cái này ngọn núi chữ sẽ trở thành một chỗ Sơn Thần, thổ địa đi ra nghỉ lại động phủ cầu nối, chỉ cần không phải quá ngang ngược ý nghĩ xấu, như vậy được thỉnh mời rời núi thần chỉ, chắc chắn sẽ đáp ứng đốt phù người yêu cầu, bởi vì tấm kia giấy vàng phù lục bản thân, liền cùng loại một phần đến nhà lễ, tọa trấn một phương sơn thủy thần linh chỉ cần xuất hiện, liền mang ý nghĩa bọn hắn nguyện ý mở cửa đón khách.

Thế nhưng là Chu Hà cảm thấy mình lần này lâm thời ôm chân phật thỉnh thần nghi thức, hơn phân nửa là thất bại.

Nhưng khi Chu Hà lần theo một hồi tiếng vang âm âm, hướng lưng núi nhìn lại, cây cối theo thứ tự âm vang sụp đổ, rõ ràng là có quái vật khổng lồ đang bay nhanh leo núi, mâu đầu trực chỉ đỉnh núi đá bãi đám người,

lấy bài sơn hải đảo chi thể mãnh liệt hướng lên.

Vang vọng dãy núi kinh người động tĩnh, khiến cho Chu Lộc Lý Bảo Bình bộn hăn cấp tốc hướng Chu Hà dựa vào, Chu Hà quay đầu trầm giọng nói: "Lui về! Các người đứng tại đá bãi ở giữa, không nên khinh cử vọng động, kế tiếp mặc kệ phát sinh cái gì, cũng không được tùy ý tới gần ta bên này."

Niên kỷ nhỏ nhất Lý Hòe sắc mặt tái nhợt, giật giật bên cạnh Lý Bảo Bình tay áo, "Không phải là ăn người yêu quái a? Bằng không chính là Sơn Thần quấy phá ? Trước đó Trần Bình An nói cho A Lương đừng tùy tiện loạn ngồi gốc cây, nói đó là Sơn Thần lão gia ghế xếp, ngồi không được. . ."

Lý Bảo Bình hai tay ôm ngực, đã tính trước nói: "Chúng ta không cần tự loạn trận cước, coi như Chu thúc thúc ngăn không được vật kia, Tiểu sư thúc cùng A Lương chẳng mấy chốc sẽ chạy đến hỗ trợ."

Chỉ là áo bông màu hồng tiểu cô nương trắng nõn hai tay, mu bàn tay gân xanh văng lên, hiển nhiên cũng không có nàng mặt ngoài trấn định như vậy tự nhiên.

Lâm Thủ Nhất ngược lại là trấn tĩnh nhất một cái, ánh mắt bên trong ẩn giấu đi mong đợi.

Chu Lộc nhìn về phía bóng lưng của cha, nàng kỳ thật so Lý Hòe càng thêm lo lắng.

Chu Hà đột nhiên mà cúi thấp đầu, nhìn thấy cả người cao không kịp phần eo thấp bé lão đầu, lạp bên trong lôi thôi râu tóc bạc trắng, cầm trong tay một căn u lục trúc roi quả trượng, chính tại hung hăng đánh lấy Chu Hà bấp chân, giống như là khốc lóc om sòm cho hả giận vô lại. Đợi đến Chu Hà cúi đầu sau, lão ông nhìn thẳng hăn một lát, hậm hực thu tay lại, lui về phía sau mấy bước, khàn khàn mở miệng: "Hiếu không

biết được Đông Bảo Bình Châu phong nhã lời ?"

Chu Hà kinh ngạc gật đầu.

Lão ông lại hỏi: "Như vậy Đại Ly tiếng phổ thông đâu ?"

Chu Hà lần nữa gật đầu, còn chưa từ trong lúc khiếp sợ hồi lại thần.

Lão ông cầm trong tay lục trượng nhảy người lên liền cho Chu Hà đầu vai rẽ ngang trượng, sau khi hạ xuống, Chu Hà không có cảm giác gì, lão ông chính mình một cái lão đảo kém chút ngã sấp xuống, tranh thủ thời gian một tay đỡ lấy eo, tức hỗn hển mà dùng Đại Ly tiếng phổ thông thống mạ nói: "Làm người tổ tông mười tám đời! Cái rắm lớn bản sự không có, hại người năng lực tính người lợi hại nhất, lão tử giống co lại lão đầu chuột đồng dạng, đáng thương né súc sinh mấy trăm năm, vốn cho rằng cứ như vậy kéo dài hơi tàn đi xuống, thật vất vả có thể đợi đến lần này ngàn năm một thuở xoay người cơ hội, chỉ các loại Đại Ly triều đình cái này phát trắng trợn sắc phong sơn thủy chính thần Đông Phong, lão tử liền có thể nàng dâu ngao thành bà, cuối cùng có thể từ thổ địa thăng làm Sơn Thần, về sau rốt cuộc không cần thụ cái này uất ức khí, dù là vẫn đấu không lại bọn chúng, tốt xấu có thể miễn cưỡng no bụng không phải. . ."

Lão ông một vừa hùng hùng hổ hổ, một bên nhấc cánh tay lau nước mắt, bị phần gần chết, cuối cùng dùng trức trượng dùng sức gõ mặt đất, "Có bản lĩnh chính mình đi cùng những cái kia súc sinh chém giết a, làm người tổ tông mười tám đời vương bát đản đồ chơi! Dùng một trượng phá phù, nhất định phải đem lão tử bắt tới, muốn tránh đều không cách nào tránh, kết quả muốn cùng các người cái này giúp đáng đâm ngàn đao gia hỏa cùng một chỗ táng thân bụng rắn, tự tử a? Lão tử là hai tám kiêu nương, vẫn là từ nương bán lão thế nào, người khó nói liền tốt ta cái này một thanh a? ! A? ! Lớn tiếng nói cho ta! Làm người tổ tông. . ."

Lục trức lão ông giống như là bị người bóp lấy cổ, một chữ đều nói

không ra miệng.

Chu Hà quay đầu nhìn lại, rùng mình.

Một khóa cực đại như vại nước đen kịt đầu lâu, từ lưng núi bên kia chậm rãi nâng lên, cuối cùng hoàn chỉnh xuất hiện tại đỉnh núi đá bãi đám người tầm mắt ở trong.

Một đôi tròng mắt màu bạc, một đầu màu đỏ tươi đầu lưỡi dài như đại mộc, nhanh chóng lay động, xì xì rung động.

Đầu này lớn đến kinh thế hãi tục hắc xà, một nửa thân thể chậm rãi chuyển đến đá bãi bên trên, đầu lưng đều có đối xứng lớn vậy, toàn thân đen như mực, tại chiều tà chiếu rọi bên dưới chiếu sáng rạng rỡ.

Tuy là súc sinh, của nó ánh mắt lại cực kỳ giống như người, ranh mãnh nghiền ngẫm nhìn qua râu tóc thắt nút loạn như đay áo trắng lão ông, giống như đang nói mèo bắt chuột nhiều năm như vậy, cuối cùng bắt lấy người.

Lão ông phảng phất nhận mệnh, đặt mông ngồi trên mặt đất, ném đi cây kia sống nương tựa lẫn nhau trúc trượng, dấm ngực chết thẳng cẳng, gào khóc, "Nghịch chương a, đường đường một núi thổ địa lão gia, kết quả là bị súc sinh khi dễ đến như vậy ruộng đồng, thời gian này a đúng phương pháp tử qua a. . ."

Hắc xà chậm rãi nâng người lên thân dốc lên đầu lâu, phần bụng lộ ra một đôi nhỏ trảo, như thế tục vương triều Phiên Vương trên áo trần chỗ thêu đồ án bốn chỉ, mà không phải Đế Vương long bào bên trên cái chủng loại kia năm chỉ.

Nhưng cái này một chỉ chi kém, đối với đỉnh núi đám người cùng tự xưng thổ địa thấp bé lão ông mà nói, thực sự có thể bỏ qua không tính.

Lão ông trông mắt đột nhiên quay tròn loạn chuyển, đột nhiên đứng người lên, ngẩng đầu lên nhìn về phía đầu kia hắc xà, kinh hãi nói: "Cái này võ nhân măng phu da thịt khẳng định cầu thả cực kì, người là vì sau lưng những cái kia da trượt thịt mềm tiểu oa oa nhóm đến, bởi vì bọn hắn một cái so một cái linh khí mười phần, đúng không đúng?"

Lão ông càng nói càng hưng phấn, nước bọt văng khắp nơi, cười to nói: "Ăn ăn ăn, ăn hết mình, ăn no rồi, người liền rất cực có thể thành tựu Mặc Giao chân thân, rốt cuộc không cần nhớ thương ta điểm ấy thân xác thối tha, đến lúc đó tiểu lão nhân đem ta Đại Ly Kỳ Đôn Sơn Sơn Thần, người tranh thủ làm người đi sông long, tại đi sông trước đó, chỗ này vẫn như cũ người là sơn đại vương, đồng dạng có thể tại tiểu lão nhân trên đỉnh đầu đi đi tiểu, cho nên người bây giờ ăn ta không có ý nghĩa nha, ăn mặc dù là có thể tăng trưởng chút tu vi, nhưng tiểu lão nhân ta dù sao cũng là Thổ Địa Thần chỉ một trong, đối với tương lai người đi sông vào biển vì long, cũng là một cái đại khảm, bởi vì những cái kia sông lớn hồ nước chính thần nhóm, nhất định sẽ cùng chung mối thù, trên đường đi không ngừng cho người bên dưới ngáng chân. . ."

Hắc xà tấm kia miệng rộng nhẹ nhàng nứt ra một cái khe hở, như người mỉa mai mà cười, đầu lâu của nó hướng lão ông sau lưng điểm một cái.

Lão ông lần nữa ngậy ra như phồng, đặt mông chán nản ngồi mà, lần này không có nước mắt tuôn đầy mặt, chỉ là gào khan nói: "Nhất Công nhất Mẫu, đều là muốn chứng đạo, người ăn cái kia giúp linh đan diệu dược giống như Nho gia tiểu oa nhi, vì đi sông hóa long đặt vững cơ sở, người cái kia bà nương ăn ta, để thuận lợi soán vị trở thành hạ nhiệm Sơn Thần, tốt tính toán kỹ tính kế, ta nhận thua, tiểu lão nhân nhận thua. . ."

Quần áo tả tơi áo trắng lão ông ánh mắt si ngốc, nỉ non nói: "Đại Đạo khó liệu, không gì hơn cái này."

Cực kỳ lâu đời tuế nguyệt bên trong, từng có hai vị đến nói tiên nhân cùng nhau đăng vân giá sương mù, hào hứng ngẩng lên, hạ xuống núi này,

đánh cờ vây tại đỉnh núi, một người phất tay áo tức gọt đi đỉnh núi, ngón tay làm kiếm, vạch ra tung hoành mười chín nói, một người bóp thổ linh vì cờ đen, bắt cây mây vì cờ trắng. Song phương đánh cờ hơn tháng, song phương mỗi rơi một con, quân cờ tức sinh cây hóa thành thiên địa sinh linh, cờ đen là rắn đen, cờ trắng vì bạch mãng, chiếm cứ tại đỉnh núi trên bàn cờ không nhúc nhích tí nào, bạch tử bị ăn, liền bị phụ cận hắc xà nuốt vào bụng, trái lại cũng thế.

Cái kia bàn cờ cục thế lực ngang nhau, hai vị thuật pháp thông thiên tiên nhân, không chờ thắng bại tra ra manh mối, liền tận hứng rời đi, rời núi thời điểm, đỉnh núi còn lại bên dưới hơn một trăm đầu hắc bạch xà mãng, tại về sau dài dằng dặc tuế nguyệt bên trong, hắc xà bạch mãng chém giết lẫn nhau, điên cuồng thôn phệ đối phương, cuối cùng chỉ còn sống sót một đầu có hi vọng lột xác vì Mặc Giao hắc xà, cùng một đầu bên hông sinh ra bay cánh linh tính bạch mãng, chẳng biết tại sao, này đôi hắc bạch xà mãng, vậy mà không còn từng đôi chém giết, mà là trở thành một đôi bầu bạn.

Bọn chúng cực kỳ giáo hoạt gian trá, ngay từ đầu đối với có thể tạo thành uy hiếp tu sĩ, tùy tiện không đi trêu chọc, chỉ tuyển chọn những cái kia lạc đàn lũ nhân thương nhân ra tay, mà lại số lần tuyệt không tập nập, nhiều tại mưa to ngày tuyết lớn khí bên trong xuất động giết người, mấy trăm năm qua, nương tựa theo tự thân trời sinh trường thọ, một chút xiu góp nhặt nhục thân thực lực, kiên nhẫn chờ đợi chứng đạo cơ duyên đến, lần lượt tinh chuẩn bắt giết mục tiêu, cũng bắt đầu cố ý chọn lựa những cái kia nhập lưu võ nhân cùng luyện khí sĩ hạ miệng, khiến cho thực lực của bọn nó kéo lên, càng lúc càng nhanh, đến mức liền một núi thổ địa đều thành bọn chúng tha thiết ước mơ món ăn trong mâm, lúc đầu song phương kỳ thật bình an vô sự, thổ địa không làm gì được bọn chúng làm hại một phương, bọn chúng cũng bắt không được cá chạch đồng dạng trơn trượt thổ địa lão ông.

Lý Hòe thực sự nhịn không được, mắng to nói: "Liền người mặt hàng này, cũng xứng làm thổ địa Sơn Thần ? ! Lão thiên gia lại không mắt

mù!"

Lão ông đưa lưng về phía cái kia phát hài tử, dùng trức trượng dùng sức đập một chút đá bãi, lười nhác cùng bọn hắn chấp nhặt, chỉ là tức giận mà nhỏ giọng thầm thì nói: "Đại khái là thật mù."

Chu Lộc nhưng thật ra là buồn bực nhất tức giận người, nhưng làm nàng nhìn thấy đầu kia hắc xà sau, thiếu nữ toàn thân không tự chủ được mà run rẩy lên, hai cánh đỉnh phong nàng, phát hiện mình căn bản cũng không có cùng loại kia quái vật giăng co dững khí, dù là một bước, chỉ là một bước, nàng cũng không có đảm lượng bước ra đi.

Chu Hà đến cùng là ngũ cảnh võ nhân, dũng khí mười phần, còn nữa cũng dung không được hăn lùi bước nửa bước, sau lưng chính là nhà mình tiểu thư, càng có nữ nhi của mình, cái này nam nhân đã không dám tự tiện quay người, kiệt lực găm thét nhắc nhở nói: "Chu Lộc! Cần thận sau lưng bờ sườn núi, còn có một đầu súc sinh núp trong bóng tối!"

Thiếu nữ chỉ có thể bờ môi khẽ nhúc nhích, tựa hồ là muốn nói cho cha nàng không cần lo lắng, nhưng tiếng nói chi nhỏ nhỏ bé yếu ớt ruồi muỗi.

Võ nhân Chu Hà căn bản không lo được những này, trước mắt đầu này khoan thai lắc lư đầu lâu hắc xà, liền đã mang cho hắn gần như hít thở không thông uy hiếp cảm giác.

Dốc đá vách đá bên ngoài không trung, một hồi tiếng ông ông vang chói tai vang lên.

Chu Lộc cùng Lý Bảo Bình bọn hắn ngạc nhiên quay đầu.

Một đầu thân thể hơi có vẻ mảnh khảnh tuyết trắng măng xà, lơ lửng tại vách núi bên ngoài cách đó không xa không trung, nó cũng vô sinh ra Tứ Trảo, nhưng là một đôi gần như trong suốt cánh đang nhanh chóng chấn

động, nó một đôi âm trầm đôi mắt, gắt gao tiếp cận thiếu nữ Chu Lộc, lần lượt thổ tín, không ngừng có đậm đặc xà tiên rơi xuống, quả thực chính là lão tham ăn tại thềm nhỏ dải một đạo mỹ vị.

Nó đánh giá thanh tú thiếu nữ tư thái, cuối cùng ánh mắt ngưng kết tại thiếu nữ gương mặt kia bên trên.

Bị con súc sinh này nhìn chăm chú Chu Lộc, chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, toàn thân bất lực, nàng mặc dù không có té ngã, nhưng là hô hấp khó khăn bắt đầu, thiếu nữ lòng dạ biết rõ, đừng nói ra quyền lui địch, chính là động một chút ngón tay đầu, đều đã là hy vọng xa vời.

Nàng thậm chí không biết, chính mình tấm kia bình thường có chút tự ngạo khuôn mặt, sớm đã tràn đầy nước mắt.

Tự học võ ngày thứ nhất lên liền đối với giang hồ tràn ngập ước mơ thiếu nữ, giờ khắc này tràn ngập thống khổ cùng hối hận.

Nàng không nên chết ở chỗ này. Nàng tại sao có thể chết ở chỗ này.

Thiếu nữ cặp kia nước mắt doanh tròng thu thủy đôi mắt, tràn ngập khẩn cầu.

Bạch mãng đối với thiếu nữ đáng thương ánh mắt, căn bản thờ ơ, nó chỉ là dùng sức nhìn chăm chăm cái kia Trương Sở sở đáng thương thiếu nữ khuôn mặt, càng thềm nhỏ dải ba thước, giống như sau một khắc gương mặt này gò má liền sẽ biến thành dung nhan của nàng.

Thổ địa lão ông nhìn như rủ xuống đầu ỉu xiu sụp xuống cái đầu, kỳ thật tròng mắt liền không có ngừng qua, khoé mắt dư quang một mực liếc nhìn cái kia vô thổ mà thành ngọn núi chữ, che tấm kia bùa vàng đốt ra tro tàn, nếu như hữu dụng, hắc hận không thể ghé vào trên mặt đất, nâng lên quai hàm đem những cái kia tro tàn từ ngọn núi chữ bên trên thổi đi. Chỉ tiếc hẳn biết rõ, cái này sẽ chỉ là tổn công vô ích.

Lâm Thủ Nhất bắt đầu có chút lo lắng, trái phải nhìn quanh.

Ngược lại là Lý Hòe giật giật khoe miệng, muốn khóc lại không khóc lên, ngồi xổm người xuống, dựa lưng vào Lý Bảo Bình chân một bên nhỏ rương trúc, hai tay ôm lấy đầu gối, phía sau truyền đến từng trận mát lạnh, đứa bé này có chút tưởng niệm mẫu thân suốt ngày tiếng mắng, cha mỗi ngày buổi tối sét đánh tiếng gáy.

Chỉ có Lý Bảo Bình ánh mắt càng ngày càng kiên định, tiểu cô nương mặc dù đầy đầu mồ hôi, nhưng vẫn là cao cao hất cằm lên, không có chút nào ý sợ hãi.

Hắc xà bỗng nhiên đầu lâu vọt tới Chu Hà.

Một mực bình khí ngưng thần cẩn thận tự lực Chu Hà một cước triệt thoái phía sau, một cước trước đạp, lấy chính diện một quyền, chọi cứng hắc xà to lớn đầu lâu.

Chu Hà quyền cương vừa mãnh liệt, một quyền về sau, đúng là đánh cho cái đầu kia âm âm nổ vang.

Kịch liệt trùng kích phía dưới, hắc xà đầu hướng về sau một cái lắc lư, nửa người trên thẳng lên thân hình khổng lồ cũng theo đó ngã ra sau mấy phần.

Cánh tay tê dại Chu Hà cắn răng một cái, hạ xuống nửa thước hai chân, cấp tốc từ đá bãi ở trong rút lên, thân hình không lùi mà tiến tới, nhanh chân vọt tới trước, mỗi một bước đều tại đỉnh núi trên phiến đá đập thật mạnh ra lồm xuống dấu chân.

Vừa rồi cứng đối cứng va chạm, Chu Hà không cho là mình không có lực đánh một trận!

Hắc xà lần nữa ngang ngược lấy đầu đánh thẳng mà đến, Chu Hà thể nội khí thể lưu chuyển như sông lớn vỡ đê, huyết khí bỗng nhiên hùng tráng, cánh tay cơ bắp cổ trướng, cơ hồ muốn nứt vỡ tay áo, gầm thét một tiếng, một quyền hung ác nện ở đầu kia nghiệt súc đầu lâu chính giữa.

Vừa nhanh vừa mạnh một kích dốc toàn lực, bộc phát ra thiết chùy nện chuông lớn hùng hồn âm thanh.

To bằng vai nước nhỏ bé rắn đầu bị một quyền nện đến ngã tại đá bãi bên trên, vung lên vô số bụi đất.

Chiếm cứ thượng phong Chu Hà đang muốn thừa thắng truy kích, sau lưng cách đó không xa thổ địa lão ông nhẹ nhàng thở dài.

Có một vật chặn ngang quét ngang mà tới, tốc độ chi khoái, hơn xa tại trước đó hắc xà hai lần ra mặt va chạm, trong nháy mắt nện ở Chu Hà bên cạnh thân, cả người hắn bị quét qua ra ngoài hơn mười trượng, dù chưa bị một kích trí mạng, nhưng Chu Hà da tróc thịt bong không nói, máu me đầy mặt, hiển nhiên thụ thương không nhẹ, trên mặt đất lộn mấy vòng, khó khăn lắm ngừng lui lại thế đầu, cường đề một hơi, nuốt xuống vọt tới yết hầu chiếc kia máu tươi, không lo được thương tới phế phủ, liền muốn tiếp tục vọt tới trước tiếp tục cùng cái kia nghiệt súc liều mạng.

Nguyên lai hắc xà lúc trước hai lần cố ý yếu thế, chỉ là vì lần này nhanh như thiểm điện kết thúc làm cửa hàng.

Chu Hà trừng lớn con mắt, sắp nứt cả tim gan.

Khoé mắt dư quang bên trong, bạch mãng thân thể chấp tay, bỗng nhiên phát lực, đối với hắn nữ nhi Chu Lộc khởi xướng công kích, cái kia cái miệng to như chậu máu, nhìn thấy mà giật mình.

Vào thời khắc này, một đạo gầy gò thân hình dọc theo hắc xà lưng một

đường chạy vội, cuối cùng giẫm tại đầu lâu phía trên, thả người nhảy lên, thiếu niên cầm trong tay đao bổ củi, nhào về phía đầu kia bạch mãng.

Tại trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, vị này giầy cỏ thiếu niên một đao vừa vặn chém đứt bạch mãng trái một bên cánh!

Nhưng là thiếu niên cũng giống vậy bị thân thể nghiêng về bạch mãng hung hăng đâm đến bay rớt ra ngoài.

—— ———

Đá bãi dưới núi sống lưng một chỗ, mũ rộng vành hán tử ngồi tại một gốc cây tùng già ngang ra vách núi bên ngoài trên cành cây, cái miệng nhỏ uống rượu, mặt không biểu tình.

Hắn nâng đỡ mũ rộng vành, cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Sơn Thần cùng trúc đào

Thân thể như nữ tử mảnh khảnh bạch mãng, cái kia đôi cánh không tính lớn đến khoa trương, trong suốt lóng lánh, nếu không có nhìn kỹ, cơ hồ rất khó phát giác. Rất khó tưởng tượng, vũ đôi cánh này, liền có thể để nó từ đá bãi vách núi bên ngoài bay lên không, khó tránh khỏi để cho người ta suy đoán, nó phải chăng nằm trong tay cùng loại luyện khí sĩ một loại nào đó huyền không phù du thuật pháp thần thông.

Chỉ là bây giờ đây hết thấy đều ý nghĩa không lớn, bạch mãng ủa lưng về sau mãnh liệt lao xuống, há miệng máu, ý đồ nuốt rơi có được thanh tú dung nhan tỳ nữ Chu Lộc, chưa từng nghĩ lại bị một tên hoành không xuất thế cầm đao thiếu niên, dùng hắc xà lưng cùng đầu lâu xem như bậc thang cùng ván cầu, nhảy lên mà tới, cầm trong tay đao bổ củi vừa lúc chém vào bạch mãng bay cánh cùng thân thể liên tiếp chỗ. Bạch mãng yêu cầu cái kia đôi cánh đến lên không cùng khống chế phương hướng, bị một đao chém đứt bay cánh về sau, thân thể bằng vào quán tính tiếp tục vọt tới trước, nhưng là lập tức nghiêng lệch lướt ngang hơn trượng khoảng cách, bạch mãng cái kia cái miệng to như chậu máu vừa vận từ thiếu nữ bên cạnh sát vai mà qua, toàn bộ thân thể trùng điệp ngã đá bãi bên trên.

Chu Lộc cùng sau lưng nàng ba vị học thực môg đồng , đồng dạng trốn qua một kiếp, thừa dịp bạch mãng đựng mà sau đầu óc choáng váng khoảng cách, Lý Bảo Bình tranh thủ thời gian công lên rương sách hô hào chạy mau, Lâm Thủ Nhất yên lặng cầm lấy bọc hành lý theo đuôi phía sau, Lý Hòe đã sớm dọa đến rằng đánh nhau, đi ra ngoài một khoảng cách sau, trong lúc vô tình phát hiện không nhìn thấy đồ quý sứ chán ghét Chu Lộc bóng người, quay đầu nhìn lại, Lý Hòe ngẩn ngơ, tên kia dần dần đứng tại nguyên chỗ, đây không phải khoanh tay chịu chết là

cái gì ? Lý Hòe nhin không được cao giọng hô nói: "Chu Lộc, còn không chạy ? !"

Chu Lộc rớt cục giật cả mình, hơi Hoàn Hồn, chỉ là y nguyên có chút hoang mang lo sợ, quay đầu qua, ánh mắt hoảng hốt nhìn về phía Lý Hòe, chỉ gặp cái đứa bé kia một bên chạy một bên rống nói: "Chạy a! Chờ chết a!"

Chu Lộc một khi hồi lại thần, lập tức liền thể hiện ra hai cảnh đỉnh phong võ nhân mạnh mẽ đáng người, bốn năm bước liền cướp đến Lý Hòe bên cạnh, cùng bọn hắn cùng một chỗ thối lui đến rìa xa bạch mãng đá bãi khu vực, quả nhiên, Chu Lộc vừa mới rời đi nguyên chỗ, đầu kia bay cánh đứt gãy chỗ máu tươi dâng trào bạch mãng, liền bắt đầu bởi vì đau đớn mà kịch liệt giãy dụa, cái đuôi điên điên cuồng vung động, nện đến đá bãi đá vụn vấy ra, nếu là Chu Lộc ban đêm một lát, chỉ sợ cũng muốn bị bạch mãng to như thùng nước đuôi to nện thành một bãi thịt nát.

Bạch mãng tựa hồ mất đi một cái bay cánh sau, nguyên khí đại thương, lung tung bay nhảy, tóe lên vô số cát bay đá chạy, thật lâu không có bình tĩnh trở lại.

Bất quá thiếu niên cũng không khá hơn chút nào, nắm giữ đao bổ củi tay phải hồ khẩu vỡ toang, máu tươi đầy tay.

Trần Bình An quỳ một gối xuống đất, giơ tay lên cánh tay xóa đi cái trán mồ hôi, để tránh mơ hồ ánh mắt.

Đao bổ củi đã đoạn đi một nửa, sáng như tuyết lưỡi đao phản bắn thời khắc, nếu không có Trần Bình An xem thời cơ được nhanh, tranh thủ thời gian nghiêng đi đầu, nói không chừng trên mặt liền muốn đâm nhập một nửa đao bổ củi, ít nhất gương mặt cũng sẽ bị cạo đi một khối lớn huyết nhục.

Trần Bình An hiện tại vị trí vị trí, cùng hắc xà bạch mãng hình thành kỷ

góc xu thế, đầu kia đen Xà Hành vì quý quyết, nhìn thấy bạch mãng thụ trọng thương sau, cũng không vội vã ném xuống Chu Hà, chạy tới cùng Trần Bình An chém giết, ngược lại so với lúc trước "Khuôn mặt vẻ mặt", càng thêm nhàn nhã trấn tĩnh, dù bận vẫn ung dung mà chậm rãi lắc lư nửa người trên thân thể, thủy chung cùng Chu Hà bảo trì giằng co tư thế, hắc xà cặp kia âm khí sâm sâm ngân bạch sắc đôi mắt, ngẫu nhiên rơi vào bạch mãng trên người ánh mắt, cùng bạch mãng trước đó đối đãi thiếu nữ Chu Lộc như trong mê mỵ vị ánh mắt, cũng đều cùng.

Đá bãi chính Trung vị đưa, áo trắng lão ông tay nâng màu xanh lục trúc trượng, run lấy bấy, cái kia một nửa đao bổ củi vừa vặn cầm ở chân hân vùng biên cương mặt cách đó không xa, lão ông rón rén đến gần, ngồi xổm người xuống, dùng ngón tay bụng cần thận từng li từng tí mà lau lưỡi đao, ngón tay đầu trong nháy mắt chảy ra xen lẫn có một tia màu vàng màu vàng đất máu tươi, dọa đến lão ông tranh thủ thời gian rút tay về, lại uốn lượn ngón tay, nhẹ nhàng trong nháy mắt đánh thân đao, đầy mặt nghi hoặc, hai ngón tay vờ ở tuyết trắng sợi râu, nói thầm nói: "Sắc bén vô cùng, xứng đáng sắc bén vô cùng thanh danh tốt đẹp, lại cũng chỉ là bình thường đao bổ củi, liên võ nhân bách luyện đao cũng không gọi được, cho nên thân đao cực giòn, còn thiếu rất nhiều cứng cỏi, nếu là thân đao cùng lưỡi đao phẩm cấp xứng đôi, lại giao cho cái kia chỉ có một thân võ nghệ chân chất hán tử xem như binh khí, chưa hẳn không có một tia phần thắng. Hiện tại nha, vạn sự đều yên đi."

Lão ông quan sát tỉ mỉ lấy lưỡi đao đầu kia trong treo tươi rõ ràng xinh đẹp phong tuyến, cảm khái thốt thức nói: "Về phần cái này mang củi đao huyền cơ. . . Cũng chỉ có thể là tại thiếu niên kia Ma Đao thạch lên ? Có thể hỏi đề ở chỗ, phải là tốt bao nhiêu một khối Ma Đao thạch, mới có thể đem một cái chất liệu kém giá rẻ đao bổ củi, mài ra này các loại phong mang ?"

Lão ông trong tầm mắt có chút tham lam cực nóng, vụng trộm nhìn về phía Chu Lộc Lý Bảo Bình bên kia cái sọt bọc hành lý, không có gì bất ngờ xảy ra, khối kia Ma Đao thạch liền giấu ở trong đó.

Lão ông lập tức trùng điệp thở dài, đồ vật cho dù tốt, dù là có thể nắm bắt tới tay, hãn bây giờ giống như cũng mất mạng đi hưởng phúc.

Ngàn hận vạn hận, chỉ hận cái kia ngũ cảnh võ nhân trời xui đất khiến sử ra Toát Nhưỡng Thành Sơn Quyết, vốn là một môn thất truyền vô số năm khai sơn thuật, lão ông lúc đó trốn ở dưới lòng đất, báo đáp lấy một loại nhìn người chữ như gà bới trò cười tâm tính, đến cuối cùng chính mình hết lần này tới lần khác liền thua bởi cái này đại ngã nhào bên trên. Kỳ thật cái này môn vô thổ túm nhường mở Sơn Thần thông, không tính là như thế nào thượng thừa cao minh, chỉ là loại này thần thông yên lặng quá lâu, tại lão ông đảm nhiệm Kỳ Đôn Sơn thổ địa năm giữa tháng, chỉ có một lần bị người dùng cái này thuật mời xuống núi bụng phủ đệ, chính là cái kia hai vị tới đây đỉnh núi đánh cờ vây tiên nhân, đương nhiên cái kia hai vị là thuật pháp thông thiên Lục Địa Chân Tiên, một cái nho nhỏ ngũ cảnh võ nhân, cho hai người kia xách giày cũng không xứng. Năm đó hãn sở dĩ bị thét lên đỉnh núi, bất quá là hai vị Chân Tiên không muốn hồng một ít lão quy củ, chiếu cố cũng không phải hãn vị này Kỳ Đôn Sơn tiểu thổ địa mặt mũi.

Trần Bình An không phải là không muốn mượn cơ hội giải quyết bạch mãng, thật sự là ngũ tạng lục phủ tại phiên giang đảo hải, để hãn căn bản bất lực làm nhiều cái gì, một lần mồ hôi biến mất về sau, chẳng mấy chốc sẽ một lần nữa che kín khuôn mặt, Trần Bình An dứt khoát liền không lại đi lãng phí sức lực, chỉ là không ngừng điều chỉnh hô hấp, tận lực để thể nội nhiễu loạn khí tức hướng tới bình tĩnh, loại này điều chỉnh, tựa như tại đối với mưa to thiên tứ phía để lọt gió cửa sổ, hết sức tiến hành may may vá vá.

Nổi trống thanh âm, lại lần nữa từ tim vang lên, tiếng vang dần dần biến lớn, tiếng vang không phải từ tai truyền vào, ngược lại có điểm giống là huyền diệu khó giải thích tiếng lòng, tại rõ rõ ràng ràng truyền đạt thân thể thể phách run rẩy gào thét.

Thiếu niên loại này gần như bản năng trực giác, sớm nhất bắt nguồn từ tuổi nhỏ lúc tại Nê Bình ngũ hẻm lần kia quận đau, về sau ở trên núi còn trải qua một lần.

Lần này sở dĩ không có lẩn lộn đầy đất, là Trần Bình An phát giác được thể nội đầu kia thể như Hỏa Long cổ quái khí tức, bắt đầu từ phần bụng đi ngược dòng nước, chỗ trải qua địa phương, vô luận là từ Tổng Tập Tân nhà cổ kia người gỗ nhận thức đến từng tòa khí phủ khiếu huyết, vẫn là cơ thể người quan ải thành trì ở giữa tương liên thông kinh mạch, rất lớn trình độ chậm lại cảm giác đau đớn, như võ tướng mang binh bình định phản loạn đồng dạng, hoặc là Tổng Tập Tân cái gọi là diễn nghĩa bên trên ngự giá thân chinh, hiệu quả rõ rệt, mặc dù vô pháp giải quyết căn nguyên, nhưng là ít nhất có thể làm cho những quân phản loạn kia tránh né mũi nhọn.

Chu Hà mặc dù thụ thương không nhẹ, nhưng là khí thể không giảm ngược lại tăng, một thân hùng hồn chiến ý dâng trào hăng hái, hai tay áo phồng lên bay phất phới, rất có vài phần không cho khinh thường tông sư phong phạm.

Phần bụng chậm rãi tại đá bãi biên giới du tẩu hắc xà nheo lại đôi mắt, cho dù Chu Hà thể hiện ra không tầm thường chiến lực, nó thủy chung không nóng không vội, trái phải trên phạm vi lớn lay động đầu lâu, giống như là tại sút sẹo mà tìm kiếm lỗ thủng, kể từ đó, trong lúc vô hình đưa cho Chu Hà ép xuống thương thể tốt đẹp cơ hội tốt.

Lão ông để ở trong mắt, do dự một chút, vẫn là hữu khí vô lực mà lên tiếng nhắc nhở nói: "Đừng vùng vẫy giãy chết, đầu này nghiệt súc sở dĩ không vội mà ăn hết người, đơn giản là hi vọng người hoàn toàn kích phát khí huyết, nó chỉ là đang chờ đợi một khóa ngậy ngô trái cây thành thực thôi, chớ có cho là nó bắt người không có cách, nếu không dù là nó nuốt xuống người bộ thân thể này, vẫn là tiêu hóa không xong người tinh khí thần, phải hiểu đây mới thực sự là đại bổ chi vật."

Lão ông ai thán một tiếng, bắt đầu trang điểm lộn xộn râu tóc cùng rách nát quần áo, tự giễu nói: "Tốt xấu là một phương thổ địa, trước khi chết dù sao cũng phải có cái đồi núi thần chỉ nên có dáng vẻ."

Lão ông ngồi ở trên mặt đất, một bên thu thập một bên cười lạnh, "Đúng rồi, nghiệt súc cũng không chỉ là nhục thân cường hoành, động tác nhạy cảm, nó tại hơn trăm năm trước nuốt ăn một vị bên trong ngũ lâu tu vi Đạo gia luyện khí sĩ, bây giờ xem chừng làm sao cũng nên tu thành một hai loại nhập môn đạo pháp, nói là thô thiển không chịu nổi, thế nhưng là từ cái này đầu nghiệt súc dùng ra, chỉ sợ cho dù người là ngũ cảnh thể phách cũng gánh không được, nói cho cùng, coi như các người ý tưởng lưng, hảo chết không chết, là một cái ngũ cảnh võ nhân đảm nhiệm đầu lĩnh suất đội vào núi, nếu là sáu cảnh, hai đầu nghiệt súc mặc dù cũng ăn được bên dưới, nhưng chưa hẳn nguyện ý xuất động, sợ lường bại câu thương nha, nếu là thất cảnh, hắc, bọn chúng đã sớm chủ động né tránh mấy chục dặm đường, hận không thể các người rút nhanh lên ra Kỳ Đôn Sơn địa giới."

Thiếu nữ Chu Lộc sợ hãi, sau khi nghe mất hết can đảm.

Lâm Thủ Nhất thì thảo tự nói nói: "A Lương, A Lương tiền bối đâu?"

Lý Hòe đột nhiên phát hiện Lý Bảo Bình đang lặng lẽ lật qua lật lại rương sách, lấy ra một cái bình sứ nhỏ sau, chăm chú ngắm ở trong lòng bàn tay.

Thuận tầm mắt của nàng, nơi xa Trần Bình An bất động thanh sắc hướng bọn hắn gật đầu một cái.

Lý Hòe đột nhiên có chút hâm mộ Lý Bảo Bình cùng nàng vị Tiểu sư thúc kia loại này ăn ý.

Trên sách nói, cái này gọi tâm hữu linh tê.

Mà Chu Hà nghe được thổ địa lão ông tiết lộ thiên cơ sau, trên mặt cũng không một chút sợ hãi vẻ mặt, nhéo nhéo cổ tay, đột nhiên cười nói: "Bó tay bó chân uất ức là chết, buông tay buông chân thống khoái một trận chiến, cũng là chết, đã đều là chết, còn quản cái gì sau khi chết sẽ sẽ không trở thành đầu kia nghiệt súc hóa long bàn đạp ? !"

Ngũ cảnh võ nhân, đã có tư cách được vinh dự võ đạo tiểu tông sư, hồn ý lớn mạnh, thần phách kiên cố, chỉ kém ngưng tụ ra một khóa võ đảm mà thôi.

Chu Hà thân hãm hãn phải chết địa phương, hoàn toàn không có thoái ý, kỳ thật phù hợp võ đạo tôn chỉ "Hưởng chết mà sống tố võ đảm" chi chân ý, chỉ là vẫn cần tiếp tục rèn luyện mài giũa mà thôi.

Chu Hà một thân võ nhân khí thế sớm đã nhảy lên tới đỉnh điểm, vận sức chờ phát động.

Hắc xà trong nháy mắt thay đổi lúc trước nhàn nhã lười biếng bộ dáng, phảng phất là thật sự xác định Chu Hà lại không giữ lại dư lực, một thân hồn phách đều là đã ở khí phủ sôi trào, theo khí huyết cấp tốc lưu chuyển toàn thân, như vậy nó liền có thể hạ miệng nhắm nháp cái này đạo mỹ vị.

Hắc xà nâng lên đầu lâu, đồng thời há hốc mồm, dần dần lộ ra hai khóa ngà voi sắc răng độc kinh khủng diện mạo, thô như thanh niên trai tráng cánh tay, so sánh bạch mãng há miệng liền sẽ xà tiên chảy xuôi ô uế bộ dáng, có hi vọng trở thành thần vật Mặc Giao đầu này hắc xà tương đối sạch sẽ hơn rất nhiều, miệng rộng bên trong tuyết trắng một mảnh, từng đợt hàn khí hướng ra phía ngoài đổ xuống, tương phản tươi rõ ràng hắc bạch hai màu, tôn lên đầu này thành tinh súc sinh uy nghiêm mười phần, ngược lại so cái kia lôi thôi lão ông càng giống là hàng thật giá thật thổ địa Sơn Thần.

Hắc xà bỗng nhiên phát khởi thế công, lần này không còn là bày ra địch lấy yếu đầu lâu đánh thẳng, trong nháy mắt đem miệng há mở ra cực

hạn, nhìn như hướng đá bãi trên mặt đất Chu Hà đầu khể cần mà xuống, kì thực tại nửa đường liền phun ra một thanh tanh hôi đến cực điểm tuyết trắng chướng khí, chướng khí ngưng tụ như thật, tựa như một chi giường Nỗ Tiễn mũi tên bắn thẳng đến mặt đất.

Chu Hà là tiểu trấn đất sinh đất nuôi Lý gia cuộc sống gia đình tử, kinh nghiệm thực chiến cũng không phong phú, tập võ kiếp sống ở trong, phần lớn là cùng gia tộc lão tổ tông từng tròng chạm đến là thôi luận bàn, sinh tử chi chiến càng là đầu một lần, thế nhưng là ném qua một lần nghiệt súc giường đông kích tây thiết thòi lớn sau, Chu Hà đối với hắc xà âm hiểm gian trá, thân hình chuyển động theo, quyết không sẽ cùng nó chính diện cứng đối cứng.

Quả nhiên, cái kia đạo như mũi tên sắc bén đóng băng chướng khí vừa mới thất bại, đá bãi mặt đất khuấy động vỡ nát, Chu Hà lướt ngang mấy bước sau, lập tức liền cảm nhận được mặt bên một luồng gió mạnh quét ngang mà đến, lại là trước đó sáng tối hai lưỡi búa to, Chu Hà sớm có đoán trước, mũi chân điểm một cái, không lùi mà tiến tới, thẳng tắp hướng về phía trước, lao thẳng tới hắc xà phần bụng.

Chưa từng nghĩ đầu kia hắc xà thân thể ngửa ra sau, trong miệng chướng khí từng ngụm tấp nập phun ra, dụng ý không tại xuyên qua Chu Hà thân thể, chỉ vì cản trở hắc vọt tới trước, đồng thời phần đuôi không ngừng kéo dài, thẳng đến hình thành chiếm cứ đỉnh núi chi thể, một vòng tròn lớn lồng giam, đem Chu Hà trong nháy mắt vây khốn trong đó, khiến cho Chu Hà làm cái kia chó cùng rút giậu.

Hắc xà dài dằng dặc thân hình, tại bốn phía ra tròn vẹn hai vòng "Tường thành" về sau, lại còn có thể nhống lên thật cao phần đuôi, như tuần thành sĩ tốt, phòng ngừa Chu Hà bay tán loạn ra ngoài. Chu Hà một lần ứng đối đã đầy đủ cấp tốc, tại thân rắn vòng thứ hai hình thành trước đó liền muốn đột ngột từ mặt đất nâng lên, chỉ là thân hình vừa mới bay lên không, liền bị đầu kia cái đuôi mãnh liệt nện xuống, Chu Hà hai tay bảo vệ đầu lâu, bị mãnh nhiên đập xuống về đá bãi, dù chưa thương tới nội

tạng, nhưng là khí hải như sôi nước bốc hơi, khiến cho một khuôn mặt đỏ bừng lên, lưu chuyển toàn thân hồn phách thần ý xuất phát từ hảo ý, vì che chở chủ nhân không bị thương thương, không thể không rời đi cố định kinh mạch con đường, ngược lại thâm nhập vào càng vòng ngoài huyết nhục da thịt.

Hắc xà băng lãnh mắt bạc toát ra vẻ đắc ý ý cười.

Nếu như nói trước đó vị này võ nhân là chín bảy phần mỹ vị, như vậy hiện tại thì có chín điểm quen.

Cho nên nó không còn tiếp tục tiêu hao nguyên khí, mà là mở ra miệng rộng, lần lượt cúi đầu xuống nhào về phía Chu Hà.

Chu Hà ra quyền như hồng, tại toà này đấu thú trường nội linh hoạt trần trọc xê dịch, hai đầu cánh tay tách ra xanh mù mịt cương khí, mỗi lần ra quyền đều có thể liệt không, phong thanh đại chấn.

Mặc dù ở vào tuyệt đối hạ phong, Chu Hà lại không có nửa điểm xu hướng suy tàn, đôi mắt rạng rỡ, tinh khí thần càng là trước nay chưa có dồi dào.

Áo trắng lão ông vênh tai, tấm tắc lấy làm kỳ lạ, dù chưa tận mắt nhìn đến đại chiến quang cảnh, lại đoán ra cái đại khái, nghĩ thầm thật là một cái không sai võ đạo tông sư bại hoại, nửa đường chết yếu, tiếc thay tiếc thay.

Hắn đột nhiên lửa thiêu mê mà thức tỉnh đứng dậy, nhặt lên cây kia ẩm đậm vô quang màu xanh lục trúc trượng, đối với những cái kia võ nhân đồng hành người hô nói: "Nhanh tới một người, tùy tiện ai cũng đi, chỉ cần là đồng nam đồng nữ đều có thể, đem bọn người trường bối bóp ra ngọn núi chữ dùng chân giẫm bằng, ta liền có thể thoát thân, không nhận này phù câu thúc, đến lúc đó ta có thể giúp hắn một tay, không dám nói chém giết nghiệt súc, thoát khổn luôn luôn không khó, nhanh!"

Lão ông lo lắng ánh mắt tại cái kia trên mặt mấy người dao động.

Lâm Thủ Nhất khóe miệng nổi lên cười lạnh.

Lý Hòe vừa muốn nâng lên dũng khí đi liều chết mạo hiểm một chuyến, lại bị Lý Bảo Bình một cái kéo lấy cánh tay.

Lão ông ngạc nhiên, đau lòng nhức óc giờ chân mẫm nói: "Không biết tốt xấu ngu xuẩn, chẳng lẽ muốn trở mặt nhìn lấy các người trưởng bối kiệt lực chiến tử ? ! Các người cái này giúp oắt con lương tâm đều bị chó ăn hay sao?"

Chu Lộc thân hình lóe lên, hướng vị kia Kỳ Đôn Sơn thổ địa chạy như điên.

Nơi xa Trần Bình An đột nhiên tàn khốc hô nói: "Chu Lộc người đừng đi! Người nếu như không giúp hăn, hăn không đường thối lui, nói không chừng chỉ có thể cùng chúng ta kề vai chiến đấu, nếu như giúp hăn, lấy hăn gan nhỏ sợ phiền phức tâm tính, khẳng định liền chạy! Còn nữa chúng ta còn không xác định hăn đến cùng phải hay không cùng hai đầu súc sinh cùng một bọn, người đừng xúc động! Hăn từ đầu tới đuôi, nhìn như một mực đang giúp chúng ta, nhưng người có phát hiện hay không, hăn kỳ thật không có chút nào từng đến giúp Chu thúc thúc!"

Chu Lộc chỗ nào nguyện ý nghe Trần Bình An lời nói, một mực vui đầu vọt tới trước.

Trần Bình An tại mở miệng nói chuyện trong nháy mắt, kỳ thật cũng đã bắt đầu hướng xuống đất mà lão ông phóng đi, tốc độ không thể so với Chu Lộc thua kém.

Nếu như không có ngoài ý muốn, giày cỏ thiếu niên có hi vọng cản bên dưới Chu Lộc cử động.

Thổ địa lão ông sắc mặt âm tình bất định, cầm trong tay lục trượng đứng tại nguyên chỗ.

Đoạn đi một cánh bạch mãng, tại bốc lên về sau, rất nhanh liền nằm tại đá bãi bên trên bất động hẳn, hấp hối, giống như là rốt cuộc vô pháp tham gia trận này chém giết.

Nhưng khi Trần Bình An phóng tới thổ địa lão ông, thân hình xuất hiện tại nó đầu lâu mười mấy bước bên ngoài, bạch mãng không có dấu hiệu nào mà vọt về phía trước, miệng rộng hung hăng cắn về phía thiếu niên, nơi nào còn có trước đó bộ kia nửa chết nửa sống sắp chết tư thế.

Trần Bình An lại đột nhiên dừng lại bước chân, hướng về sau rút lui mà đi, tránh rơi mất bạch mãng hung hiểm vô giết, giận hô nói: "Chu Lộc! Thấy không! Đầu này nghiệt súc đồng dạng hi vọng người hủy đi Chu thúc thúc cái kia ngọn núi chữ! Người kia cùng hai đầu súc sinh nói không chừng đã sớm đã đạt thành bí mật ước định!"

Trần Bình An bị bạch mãng thân thể đã cách trở ánh mắt, không nhìn thấy áo trắng lão ông bên kia cảnh tượng.

Nhưng là viên kia bạch mãng đầu lâu, đầu tiên là hơi có vẻ bối rối nhìn về phía thiếu nữ phương kia, tiếp theo chậm rãi ngoặt về phía thiếu niên, đôi mắt tràn ngập mỉa mai vẻ.

Một khắc này, thiếu niên đầy cõi lòng phần uất cùng thất vọng.

Đến mức liên thể nội đầu kia Hỏa Long, tại trải qua chỗ cao ba tòa khí phủ khiêu huyết thời điểm, không hiểu thấu từ thế như chẻ tre khí thế, biến thành thận trọng hèn mọn tư thế, thiếu niên cũng chưa từng chú ý lưu tâm.

Trong đầu một đoàn bột nhào thiếu nữ Chu Lộc chạy đến cái kia ngọn

núi chữ phụ cận, đầy mặt nước mắt, đuổi ra chân một trận loạn giẫm, thiếu nữ nghẹn ngào nói: "Ta phải cứu cha ta! Ta phải cứu hân! Ta biết, bởi vì hân là cha ta, cho nên các người mới có thể như thế không quan trọng sinh tử của hân!"

Ngọn núi chữ bên trên một bên bùa vàng tro tàn, bị dẫm đến lẫn vào bùn đất, cuối cùng tiêu tán không thấy, ngọn núi chữ tại thiếu nữ giẫm đạp phía dưới, rốt cục mơ hồ không thấy.

Áo trắng lão ông ngơ ngác cúi đầu nhìn lấy thiếu nữ hai chân, từ yết hầu chỗ sâu phát ra một hồi kiềm chế đến cực điểm tiếng cười, "Hắc hắc. . ."

Sau đó lão ông nâng đầu lên, nghiền ngẫm nhìn chăm chú cái kia hốt hoảng thất thố thiếu nữ, lão nhân cổ tay tùy ý vận chuyển, màu xanh lục trúc trượng trên không trung mang ra một mảnh xanh biếc lưu huỳnh, già nua khuôn mặt, như cây khô gặp mùa xuân, lão nhân tươi cười rạng rỡ, gật đầu nói: "Ha ha, cứu cha sốt ruột, lý giải lý giải."

Lão ông thân hình bắt đầu cấp tốc tăng cao, dung nhan trở nên càng ngày càng tuổi trẻ, gân cốt mở rộng, phát ra liên tiếp đậu nành băng liệt chói tai tiếng vang, đã là trung niên nam tử bộ dáng hân ngựa mặt lên trời cười to, giống như khóc giống như cười, khoái ý đến cực điểm, "Ha ha ha!"

Trở nên dung nhan tuần mỹ lục trượng nam tử, cười nhìn về phía đầu kia bạch mãng, "Dựa theo ước định, ta giúp các người đối phó cái kia giấu đầu giấu đuôi mũ rộng vành hán tử, về phần bọn gia hỏa này nha, tùy cho các người xử trí, đương nhiên, về sau chúng ta song phương ở chung, coi như không thể tiếp tục là trước kia mấy trăm năm đáng vể, yên tâm, ta chỉ các loại được sắc phong Sơn Thần sau, sẽ đem người đề bạt làm nơi đây thổ địa, về phần người hán tử kia đi sông một chuyện, ta cũng sẽ đến đỡ một hai, nói cho cùng, mọi người đôi bên cùng có lợi, cùng cử hành hội lớn."

Lục trọng nam tử nói xong những này lời nói, đã là tuần dật tiêu sái nhược quán nam tử, cười tùm tùm nhìn về phía cái kia trợn mắt hốc mồm thiếu nữ, "Cha người cùng ta có duyên a, lúc đầu Đại Ly lần này phong thường bản đồ bên trên các lộ Sơn Hà thần chích, ta căng hết cỡ chính là mượn cơ hội khôi phục thổ địa chính bản thân, nhưng hắn lại có thể hô lên vị kia 'Tiên sinh' tục danh, thật sự là rung động lòng người, tương đương giúp ta một lần nữa khâm định nguyên vẹn vốn bị tiên nhân tước đoạt hái đi thổ địa chi thân, thực không dám giấu giếm, nếu là hắn lúc đó về thổ túm nhường viết ra cái kia bộ khai sơn thiên ngọn núi chữ, nói không chừng ta lúc này căn bản không cần Đại Ly sắc phong, đã là Kỳ Đôn Sơn chính thống Sơn Thần."

Nam nhân vẻ mặt vô cùng vui thích, chậm rãi dạo bước, phối hợp khoát khoát tay, cười nói: "Không sao không sao, ta rất thỏa mãn. Cha người là người tốt a, người cũng thế. Các người là ta quý nhân, chỉ tiếc tích thủy chi ân, mới chịu dừng tuyên tương báo, kết liễu các người lớn như vậy sắc phong chi ân, ta thật sự là không thể hồi báo a."

Thiếu nữ mặt không người sắc, bờ môi run rẩy, lặp đi lặp lại nỉ non nói: "Người gạt người, người gạt người. . ."

Ngọc thụ lâm phong nam nhân liếc mắt bạch mãng, "Bay cánh bị chém đứt một chuyện, chúng ta đều dự kiến không đến, đừng hy vọng xa vời ta sẽ ngoài định mức đền bù tổn thất cái gì, bây giờ ta nghèo kiệt hủ lậu cực kì, Kỳ Đôn Sơn phương viên mấy trăm dặm, nhiều năm như vậy sớm bị các người vơ vét hầu như không còn, ta cái này đường đường thổ địa lão gia chỉ còn lại có một tảng đất trống, rất không tưởng nổi a."

Bạch mãng dịu dàng ngoan ngoãn gật đầu, để lộ ra một tia hiểm thấy nịnh nọt, sau đó nhẹ nhàng lung lay đầu lâu.

Nam nhân vung tay lên lục trọng, phóng khoáng nói: "Các người điểm này rách rưới vốn liếng, ta cũng không hiểm có, tất cả dĩ vãng khúc mắc, liền để nó theo gió mà qua tốt."

Cuối cùng hắn nhìn quanh bốn phía, cười hì hì nói: "Cái kia bị các người gọi là A Lương huynh đệ đâu, không bái sơn đầu thì cũng thôi đi, còn dám ngồi ta ghế xếp, cuối cùng càng làm cho ngọn núi chữ xuống làm ngọn núi chữ. . ."

Vị này chính vào hăng hái Sơn Thần, đột nhiên ánh mắt mờ mịt dưới đất thấp đầu nhìn lại, một mặt thống khổ gần chết cùng không thể tưởng tượng.

Một cái phổ phổ thông thông trúc đao từ hắn tâm khẩu xuyên qua.

Mũ rộng vành hán tử cùng hắn sóng vai mà đứng, chỉ là mặt hướng phương hướng tương phản, người kia buông ra chuôi đao, sau đó vỗ vỗ vị này Sơn Thần lão gia bả vai, cười tủm tỉm trả lời nói: "Người tìm ta ?"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Dưới chân non sông

Làm mũ rộng vành hán tử buông ra chuôi này trúc đao chuôi đao sau, đổi lại đầu vai vổ một cái, tại Quỷ Môn Quan đánh một vòng tuần mỹ nam tử, chẳng những không có như trút được gánh nặng, ngược lại càng nơm nớp lo sợ, trên mặt hấn lại không lúc trước chỉ điểm giang sơn thoải mái ý cười, thân hình không nhúc nhích, tiếng nói khô khốc nói: "Tiền bối, hôm nay hiểu lầm, là ta đường đột."

Trên thực tế, cái này lai lịch không rõ hán tử, đã có thể thần không biết quỷ không hay xuất hiện tại bên người, dễ như trở bàn tay lấy bình thường trúc đao đâm xuyên tâm hồn của hấn, như vậy hấn liền xác định không thể nghi ngờ, chính mình tuyệt không phải đối thủ của người này, cố gắng chỉ có đợi đến chính mình trở thành Kỳ Đôn Sơn chính thần, mới có cùng xoay cổ tay lực lượng, như vậy một cái khó giải quyết vấn đề liền bày tại trước mắt hấn, là thành thành thật thật đứng thẳng bị đánh, vẫn là cứng rắn mà làm liều một phen ?

Kỳ thật làm người kia trong lòng bàn tay rời đi chuôi đao trong nháy mắt, phổ thông chất liệu trúc đao liền đã mất đi lực chấn nhiếp, xem như thần chỉ, dù là chỉ là bất nhập lưu thổ địa công, đặt tại thế tục vương triều quan trường, hấn chính là không có quan thân quan lại nhỏ thôi, nhưng thần chỉ đến cùng là thần chỉ, tỉ như hấn ngay sau đó bộ này chịu đựng vô số hương hỏa hun đúc kim thân, đủ đẹp ngang thất cảnh võ nhân thể phách, nhất là không có tử huyết nói chuyện, cho nên dù là bị trúc đao đâm xuyên phía sau lưng miệng, vẫn là không ý kiến đại sự, nhưng tên là A Lương mũ rộng vành hán tử, càng là như thế hững hờ, hấn liền càng thấp thỏm bất an.

Còn nhớ kỹ lúc trước bị cái kia hai vị đến núi này Lục Địa Chân Tiên, lấy vô thượng thần thông tiêu hủy hấn thần vị kim thân, lúc đó hai người kia khí thái dung mạo, cũng là như thế hờ hợt, thậm chí kém xa tít tắp

bọn hân đánh cờ đánh cờ tùy ý một lần lạc tử.

A Lương xuất đao về sau, lúc này lại khôi phục bất cần đời đức hạnh, hái xuống bên hông tiểu hồ lô, nhẹ nhàng lắc lư, mùi rượu tứ tán, A Lương ực một hớp rượu mạnh, vòng quanh vị này tuổi trẻ tuần mỹ thổ địa công xoay quanh tản bộ, chặc chặc nói: "Người cái tên này diễn kịch bản sự rất tốt, đương nhiên đầu kia bạch mãng cũng không kém, tăng thêm ngang ngược hắc xà, phối hợp đến có thể xưng thiên y vô phùng. Bất quá người tự nhận là đại công cáo thành sau chân tình bộc lộ, càng phù hợp khẩu vị của ta, ba lần tiếng cười, rất đặc sắc, ta thích."

Cặp kia hắc xà bạch mãng sớm đã khai khiếu thông hiểu nhân tính, tại mũ rộng vành hán tử cười tùm tùm cùng nam tử chào hỏi đồng thời, cơ hồ đồng thời liền vội vã thối lui, hắc xà cấp tốc tản ra thân thể dài tường, lui về đỉnh núi đá bãi một bên biên giới, mất đi một cánh bạch mãng vạm vỡ triệt thoái phía sau, ngoan ngoãn chiếm cứ tại vách núi bờ, đều là đầu lâu buông xuống, đề mi thuận nhãn, ôn thuận dị thường.

Lần này, cũng không phải làm bộ, xà mãng song phương cái kia bao trùm thân hình khổng lồ miếng vảy, run nhè nhẹ, phát hồ bản tâm.

Bọn chúng thậm chí không dám con mắt dò xét tên kia mũ rộng vành hán tử.

A Lương một cái trúc đao, liền để hết thầy hết thầy đều kết thúc.

Tuổi trẻ thổ địa nghe được mũ rộng vành hán tử trêu ghẹo sau, đầy mặt xấu hổ, "A Lương tiền bối nói đùa."

A Lương thu liễm ý cười, "Nói giỡn ?"

Tuần mỹ phong lưu tuổi trẻ thổ địa giống như phát giác được không ổn, đại khái coi là trước mắt vị này mũ rộng vành hán tử, là loại kia trở mặt vô tình tính cách, là muốn đối với mình thống hạ sát thủ, quỳnh lên phía

dưới, chính là sử ra một phương Sơn Thủy thần chích thần thông, thân thể như bùn vàng mềm hóa chảy xuôi, lập thân chỗ mặt đất bùn nhão cuộn cuộn, cơ hồ một cái nháy mắt công phu, vị này thổ địa đã không thấy tăm hơi tung tích, bùn nhão đường giống như mặt đất, cũng trong nháy mắt khôi phục như thường.

Sức địa thành thốn, kỳ thật Đạo môn Binh gia đều có cùng loại thuật pháp.

Không có thân thể chèo chống, trúc đao hạ xuống.

A Lương đưa tay nắm chặt trúc đao, phát hiện áo bông màu hồng tiểu cô nương ba người trừng lớn con mắt nhìn về phía mình.

A Lương tranh thủ thời gian ngẩng đầu ưỡn ngực, không có đem trúc đao thả lại vỏ đao, mà là lấy mũi đao trụ mà, bày ra một bộ ngẩng đầu nhìn lên trời tiêu sái tư thái.

Mũ rộng vành hán tử vụng trộm nghĩ linh tinh: "Khen ta, dùng sức khen ta. Ta A Lương lớn nhất hai cái ưu điểm, chính là ưa thích tiếp nhận phê bình, người phê bình ta, ta liền đánh chết người. Lại có là trải qua ở người khác tán thưởng ca ngợi, lại không có yên lòng lại buồn nôn, đều đỡ được."

Lý Hòe trước tiên mở miệng, hài tử một đường chạy chậm đến A Lương bên cạnh, trên dưới đánh giá một phen, nói rằng: "A Lương, người tới đây a muộn, có phải hay không đi ị đi ? Thật sự là người lười cắt tóc nhiều, người có biết rõ không chậm thêm đến một điểm, về sau liền không có người cùng người lải nhải, cùng người cùng một chỗ đi tiểu rồi? Như vậy đến lúc đó người có thể hay không muốn ta ?"

Làm bộ cao nhân phong phạm rất là vất vả A Lương lập tức phá công, thẹn quá hoá giận nói: "Ta nghĩ người nương nghĩ người tử, chính là không muốn người này cái không có lương tâm thẳng ranh con."

Lý Hòe lần đầu tiên không mắng lại trở về, mà cúi thấp đầu, sắc mặt có chút ảm đạm.

A Lương thở dài, sờ lên hài tử đầu, "Người này không phải không ngòm củ tỏi nha, sâu mi khổ kiếm làm cái gì, được rồi được rồi. . ."

Lý Hòe lập tức cười hì hì nâng đầu lên, "A Lương, người dạy ta tuyệt thế võ công a?"

A Lương cười hỏi nói: "Người có thể chịu được cực khổ?"

Hài tử chững chạc đang hoảng lắc đầu nói: "Đương nhiên không thể chịu được khổ, người liên không có để ta không cần ăn khổ, cũng có thể luyện thành vô địch thiên hạ lợi hại công phu?"

A Lương khòe miệng co giật, "Người cảm thấy thế nào?"

Lý Hòe bĩu môi, liếc mắt mũ rộng vành hán tử, "A Lương, người để ta rất thất vọng a."

Lý Bảo Bình công sách nhỏ rương, hướng A Lương cười cười, sau đó chạy tới nhìn Trần Bình An.

Lâm Thủ Nhất đi vào A Lương trước người, hơi nghi hoặc một chút, nhưng không có mở miệng hỏi thăm cái gì, A Lương đối với thiếu niên gật đầu một cái, ra hiệu len lút bên dưới trò chuyện.

Toàn thân đầm máu Chu Hà ngồi xếp bằng, chỉ là nhìn lấy dọa người mà thôi, cũng không thương tới hồn phách cùng nguyên khí căn bản, hán tử lau đem máu trên mặt dấu vết, ý cười đầy mặt, chỉ cảm thấy thống khoái, thật sự là thống khoái, đời này chưa từng như thế nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, giống như tất cả lòng dạ giữa tích tụ đều bởi vì trận đại chiến này, quét sạch sành sanh, trong óc thanh minh, gân cốt thư giãn.

Chu Lộc chạy như bay đến Chu Hà bên cạnh, ngồi xổm người xuống, còn mang theo đầy mặt nước mắt, Chu Hà khoát tay cười to nói: "Khuê nữ, đại nạn không chết tất có hậu phúc, chuyện tốt, thiên đại hảo sự! Cha cảm giác giống như là bắt lấy một tia phá cảnh thời cơ, nguyên bản âm u đầy tử khí vài toà mẫu chốt khiêu huyết, có mới khí đâm chồi dấu hiệu, chớ xem thường điểm ấy mằm đầu, đối với cha loại này nguyên bản võ đạo tiền đồ đoạn tuyệt người mà nói, lớn lao chuyện may mắn!"

Chu Lộc nửa tin nửa ngờ, lo lắng nói: "Cha, người đừng vội nói bảo, cẩn thận kéo tới vết thương."

Chu Hà ý cười càng đậm, hai tay chống tại trên đầu gối, tươi cười rạng rỡ, cả người lộ ra phá lệ tinh thần sung mãn, "Điểm ấy vết thương nhỏ tính cái gì, nếu là cố gắng nhịn một khắc trước chung một nén nhang công phu, cha nói không chừng liền có thể một chân bước vào đệ lục cảnh ngưỡng cửa, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cha không chết ở đầu kia súc sinh miệng bên dưới."

Chu Hà nói đến đây, nhìn về phía mũ rộng vành hán tử bên kia, duỗi ra ngón tay cái, "A Lương tiền bối, đến Hồng Chúc trấn, mời người uống cái kia mới nhường hạnh hoa xuân!"

Đưa lưng về phía Chu Hà A Lương giơ tay lên cánh tay, khoát khoát tay, nói câu rất sát phong cảnh lời nói, "Lão Chu a, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ghi ở trong lòng liền tốt, nói ra lộ ra rất không thành ý."

Trần Bình An bên kia tiếp nhận Lý Bảo Bình đưa tới bình sứ nhỏ, chính là Dương gia cửa hàng tổ truyền độc nhất vô nhị bí phương, tác dụng rất đơn giản, chính là gánh đau, trước đó tại tiểu trấn thần tiên mộ, cùng Mã Khổ Huyền cái kia phiên kém chút phân ra sinh tử thảm liệt chém giết sau, thiếu niên liền dùng qua một lần. Nếu như A Lương không có cùng lúc xuất hiện, như vậy cái này bình sứ nhỏ liền nhất định sẽ phát huy được tác dụng. Hiện tại cũng không cần, Trần Bình An giờ phút này mặc

dù đây người quặn đau, nhưng là còn không đến mức dùng tới nó, Dương lão đầu đã từng nói đến rất rõ ràng, là được ba phần độc, có thể không cần cũng dùng, nhất là tập võ về sau, nếu như lạm dụng cái gọi là linh đan diệu dược, lâu dài đến xem, chính là đang đào chính mình góc tường.

Lý Bảo Bình nhìn lấy sắc mặt tái nhợt Tiểu sư thúc, tâm tư cẩn thận tiểu cô nương nhạy cảm phát hiện, Tiểu sư thúc nắm đao bổ cùi tay phải, một mực đang khắc chế không được mà run rẩy.

Trần Bình An nhẹ giọng an ủi nói: "Không quan trọng, chỉ là thân thể xương tạm thời bị đánh trở về nguyên hình, nhưng không phải là không có chỗ tốt, nếu như cảm giác của ta không có sai, tương lai chỗ tốt muốn càng nhiều hơn một chút."

Lý Bảo Bình dùng sức gật đầu, tuyệt không hoài nghi, bởi vì Tiểu sư thúc nói qua sẽ không lừa nàng.

A Lương nhìn quanh bốn phía, phân biệt nhìn qua hắc xà cùng bạch mãng, suy nghĩ một chút, lặng yên tăng thêm lực đạo, trụ Địa Đao nhón không dễ dàng phát giác mà hướng mặt đất đình nhập một tấc khoảng cách.

Một vị thất hồn lạc phách trốn về lòng núi động phủ thổ địa, trên đầu liền cùng bị một cái thiên lôi đập trúng, tươi Huyết Bạo tung tóe, hấn dọa đến té cứt té đái, trốn xa mấy bước sau ngẩng đầu nhìn lại, chỉ là không trung lộ ra một đoạn nhỏ mũi đao mà thôi, lại không cái khác. Vị này khí thế ung dung như hào phiệt tuần ngàn diện mạo thanh niên, khẽ cắn môi giậm chân một cái.

Sau một khắc, thân hình của hấn liền từ Kỳ Đôn Sơn đá bãi như măng mọc sau mưa, phá đất mà lên, hấn một cái bàn tay đè lại vết thương, vẻ mặt cầu xin nhìn về phía cái kia cao thâm mặt trắc mỗ rộng vành hán tử, hận không thể quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, đau khổ cầu khẩn nói:

"Khẩn cầu đại tiên không cần trêu đùa tiểu nhân."

Làm vị này tuổi trẻ thổ địa đi mà phục còn sau, thiếu nữ Chu Lộc vô ý thức giật mình kêu lên, nàng chẳng biết tại sao trong nháy mắt liền cảm xúc bộc phát, đứng người lên đối A Lương hô nói: "Giết bọn hản!"

A Lương cười xoay người, nhìn lấy cái kia sắc mặt dữ tợn thiếu nữ, hỏi: "Tại sao phải giết chết bọn hản ? Cùng ta vô duyên vô cớ, không oán không cừu."

Thiếu nữ thanh tú động lòng người gương mặt càng vặn vẹo, duỗi ra ngón tay, xa xa chỉ vào mũ rộng vành hán tử, "Vô duyên vô cớ ? ! Cái kia hai đầu súc sinh vừa rồi muốn ăn chúng ta! Cái này Kỳ Đôn Sơn thổ địa càng là phía sau màn kẻ cầm đầu!

A Lương giật mình, mắt nhìn đầy mặt lo lắng tuổi trẻ thổ địa, sau đó riêng phần mình mắt nhìn hắc xà bạch mãng, "Người muốn ăn ta ? Người ? Vẫn là người ?"

Kỳ Đôn Sơn thổ địa cùng hai đầu còn chưa hóa hình xà mãng, tự nhiên cùng một chỗ liều mạng lắc đầu.

Thiếu nữ tức giận đến toàn thân run rẩy, giọng nghẹn ngào nói: "Cha ta kém chút liền chết, chúng ta đều kém chút chết!"

Nàng hai mắt nhắm lệ mông lung, nhìn qua cái kia lạ lẫm đến cực điểm mũ rộng vành hán tử, "Người rõ ràng có phần này năng lực, vì dân trừ hại, vì sao không làm ? Hai đầu nghiệt súc, một cái lấy việc công làm việc tư, không che chở lũ nhân, ngược lại hùn vốn hại người, người A Lương làm sao lại giết không được ?"

A Lương im lặng một lát, đột nhiên cười ha hả, "Ha ha, người một hơi này, giống như là ta chưa qua cửa nàng dâu a. Không nên không nên, ta kỳ thật ưa thích tuổi khá lớn một chút, tư thái hoàn toàn nẩy nở cô

nường. . ."

Nói đến đây, A Lương từ mặt đất rút ra trúc đao, thả lại vỏ đao, hai tay làm một cái tròn trịa sung mãn thủ thế, như tên trộm nói: "Ta thích dạng này."

Thiếu nữ ngần người, âm thanh nói: "Người không thể nói lý!"

Chu Hà giãy dụa lấy đứng dậy, vỗ vỗ nữ nhi của mình đầu vai, trầm giọng nói: "Không thể không lễ, càng không thể hành động theo cảm tính, hết thấy cứ giao cho A Lương tiền bối tự hành xử trí tốt."

Chu Lộc đột nhiên quay đầu qua, nhìn về phía nơi xa, đầy mặt ủy khuất phần uất.

A Lương nhìn về phía Trần Bình An, thiếu niên gật đầu nói: "A Lương người làm quyết định."

A Lương uể oải nói: "Được thôi, vậy liền ta quyết định, chuyện cũ kể thật tốt, làm người lưu một đường, ngày sau dễ nói chuyện. Thân là giang hồ nhi nữ, chúng ta còn rộng lượng hơn chút. . ."

Tuổi trẻ thổ địa dùng sức gật đầu.

Đá bãi cái kia hai đầu núi nhỏ giống như xà mãng cũng có chút buông xuống đầu lâu.

A Lương đột nhiên chuyển biến khẩu phong, "Nhưng hại ta thụ kinh hãi như vậy dọa, không có một chút đền bù tổn thất liền không hợp tình lý."

Tuổi trẻ thổ địa khóc không ra nước mắt.

Vị này A Lương đại tiên, chân chính kém chút lá gan dọa phá người, hiện tại liền đứng tại người đối diện a.

A Lương suy nghĩ một chút, một cái ôm chầm Kỳ Đôn Sơn thổ địa bả vai, lúng túng là một người dáng người không cao, một cái khác lại là ngọc thụ lâm phong thon dài dáng người, may mắn người sau thức thời, vội vàng cúi đầu xoay người, mới khiến cho A Lương không cần nhón chân lên cùng mình kề vai sát cánh. A Lương lôi kéo hăn khe khẽ nói nhỏ, hăn con gà con mỗ gạo không điểm dứt đầu, tuyệt không dám nói nửa chữ không.

Đến cuối cùng, tựa hồ là bị A Lương đơn giản yêu cầu khiếp sợ đến, thoát đầu e sợ cho muốn rơi một lớp da tuổi trẻ thổ địa, đã kinh hỉ mà lại hồ nghi.

A Lương không kiên nhẫn mà phát phát tay, "Thừa dịp ta thay đổi chủ ý trước đó, tranh thủ thời gian biến mất."

Về sau tuổi trẻ thổ địa cùng xà mãng, lấy cùng loại đọc môi lệch môn thuật pháp câu thông, sau đó hăn rất nhanh liền độn địa mà đi, bạch mãng cẩn thận từng li từng tí lắc lư trườn, dùng miệng ngậm lên cái kia ngã xuống tại đá bãi bên trên cánh gãy, tận lực lách qua đám người, cùng đầu kia hắc xà cùng rời đi đỉnh núi, rời đi trước đó, mặt hướng vị kia cái nào đó trong nháy mắt để bọn chúng cơ hồ mật răn bắn nổ mũ rộng vành hán tử, hai khóa cực đại đầu lâu chậm rãi hạ xuống, cuối cùng chạm đến mặt đất, hướng A Lương bày ra thần phục yếu thể chỉ ý.

Trong hoàng hôn, một trận đột nhiên xuất hiện mạo hiểm sau đại chiến, Chu Hà kêu lên Trần Bình An cùng một chỗ, đi tới gần đá bãi một chỗ khe nước thanh tẩy vết thương, thiếu nữ Chu Lộc yên lặng đuổi theo.

Một lớn một nhỏ ngồi xổm ở nước một bên, riêng phần mình thanh tẩy sạch khuôn mặt trên quần áo vết máu, Chu Hà muốn nói lại thôi, Trần Bình An mắt thấy thiếu nữ một người xa xa ngồi tại khe nước trên tảng đá, thiếu niên liền nói đi về trước, Chu Hà gật gật đầu, không có giữ lại. Tại Trần Bình An sau khi rời đi, Chu Hà đứng người lên, đi vào thân nữ

nhi một bên gối xuống, ôn nhu nói: "Làm sao liền một tiếng xin lỗi cũng không nói ?"

Thiếu nữ cúi xuống giày tất chân, lộ ra bạch bạch nộn nộn bàn chân, nghe được phụ thân mang theo chất vấn lời nói sau, thiếu nữ bỗng nhiên mở to con mắt, ủy khuất nói: "Cha, người có ý tứ gì ?"

Chu Hà nhìn lấy nữ nhi con mắt, đó là một đôi cực kỳ giống nàng mẫu thân xinh đẹp đôi mắt, khiến cho cái này chính trực hán tử một chút đến miệng một bên cứng nhắc lời nói nói, thoáng đánh một vòng, thở dài, ngữ khí nhẹ nhàng nói: "Lúc trước Trần Bình An ngăn cản người không cần hủy đi ngọn núi chữ, sau đó chứng minh hắn là đúng."

Chu Lộc hai tay ôm lấy đầu gối, nhìn về phía khe nước nước chảy, hừ lạnh nói: "Người cũng không phải cha hắn, hắn Trần Bình An đương nhiên không lo lắng, ta lúc đó chỗ nào lo lắng những này, nếu như vạn nhất hắn sai nữa nha, khó nói ta liền nhìn lấy người chết ở đâu?"

Chu Hà giữ im lặng.

Nàng xoay đầu qua, đỏ lên con mắt, "Cha, nếu như ta lúc kia không làm chút cái gì, vẫn là con gái của người sao?"

Chu Hà nhin xuống một chút đả thương người, ngạnh sinh sinh đem từng chữ từng chữ ghen về bụng.

Nam nhân vốn muốn nói người thân là hai cảnh đỉnh phong võ nhân, không nên đối mặt cường địch liền tùy tiện mất đi dấu chí.

Chỉ là những lời này, nếu như chỉ là võ đạo người trong đồng đạo, Chu Hà có thể nói.

Nhưng hắn vẫn là nàng phụ thân, như vậy những lời này, liền không thể nói. Ít nhất ở thời điểm này không thể nói, chỉ có thể đợi đến về sau tìm

cơ hội thích hợp.

Nhưng là Chu Hà tại ở sâu trong nội tâm, từ đầu đến cuối đều cảm thấy là lạ ở chỗ nào, nhưng cụ thể là cái gì, nam nhân lại không nói ra được.

Vừa mới tại trên võ đạo một lần nữa nhìn thấy một đường ánh rạng đông nam nhân, không khỏi có chút áy náy thương cảm, nghĩ thầm mẹ nàng nếu như còn sống liền tốt.

Thông hướng đá bãi trên sơn đạo, thiếu niên chậm rãi độc hành, chiều tà đem thiếu niên gây yếu bóng người kéo đến rất dài.

Đỉnh núi, Lý Bảo Bình tại thu thập sách nhỏ trong rừng gia sản, Lý Hòe tham gia náo nhiệt ngồi xổm ở một bên, không hiểu thấu tung ra một câu, "Lý Bảo Bình, sách nhỏ rừng ta lập tức cũng sẽ có a ?"

Lý Bảo Bình hung hăng róc xương lóc thịt hấn một chút, "Có thì có, nhưng là người không thể hô ta Tiểu sư thúc gọi Tiểu sư thúc!"

Lý Hòe hỏi: "Bằng cái gì ?"

Lý Bảo Bình đằng đằng sát khí mà vung lên một khóa nắm đấm, híp mắt hỏi: "Đủ rồi sao?"

Lý Hòe nuốt một ngụm nước miếng, nói thầm nói: "Tiểu sư thúc tính cái gì, ta còn không hiểm có đâu, uống phí hàng một cái bồi phạt."

Lý Hòe phúi mông một cái đứng người lên, đi xa sau, mới quay đầu cười nói: "Lý Bảo Bình, về sau vạn nhất cùng ta Trần Bình An xưng huynh gọi đệ, người làm sao xử lý ? Hấn là hô ta cái gì ?"

Lý Bảo Bình ha ha cười, đứng người lên sau, nhéo nhéo cổ tay.

Lý Hòe bồi rồi nói: "Lý Bảo Bình, người có thể hay không tổng như thế

dụng quyền đầu giảng đạo lý a, chúng ta thật dễ nói chuyện không được sao ? Chúng ta là người đọc sách, người đọc sách muốn. . ."

Không chờ Lý Hòe nói xong, Lý Bảo Bình bước nhanh về phía trước, liền muốn đánh cái này Lý Hòe.

Lý Hòe cái khó ló cái khôn, kiên trì một bước không lùi, van nài bà thăm nghĩ: "Lý Bảo Bình, người liền không sợ người nhà Tiểu sư thúc, cảm thấy người là ngang ngược không nói lý thiên kim tiểu thư ? Đến lúc đó hãh không thích người, người tìm ai khóc đi? Đừng trách ta không có nhắc nhở qua người, cái này gọi đừng trách là không nói trước!"

Lý Bảo Bình dừng thân hình, cau chặt lông mày.

Lý Hòe vỗ ngực nói: "Yên tâm yên tâm, ba người chúng ta bên trong, Trần Bình An thích nhất người, chỉ cần người về sau giống như cái kia Chu Lộc là được."

Lý Bảo Bình cười trở về tại chỗ ngồi xồm xuống, tiếp tục thu thập sách nhỏ rương.

Lý Hòe cùng nghênh ngang rời đi, đầy mặt đắc ý, "Sơn nhân có diệu kế, trị quốc bình thiên hạ. Về sau tính cũng không sợ Lý Bảo Bình đi."

Lý Hòe rất cao hứng, liền không nhịn được muốn cùng hãh vị kia A Lương huynh đệ chúng vui vui mừng mừng một chút, gằm thét nói: "A Lương ? A Lương, chui ngay ra đây!"

Hài tử đưa mắt nhìn lại, kết quả nhìn thấy A Lương cùng Lâm Thủ Nhất không biết rõ lúc nào đụng ở cùng nhau, Lý Hòe vừa muốn chạy tới, kết quả đột nhiên dừng bước, bởi vì cái kia một chỗ đá bãi bờ sườn núi, chính là lúc trước bạch mãng xuất hiện địa phương. Lý Hòe một trận hoảng sợ, do dự một chút, vẫn là quay người chạy tới ngồi xồm ở Lý Bảo Bình bên cạnh, sau đó tìm kiếm Trần Bình An bóng người.

Vừa nghĩ tới tên kia dứt khoát kiên quyết bay nhào hướng bạch mã bóng người, Lý Hòe kinh ngạc xuất thần, cái này quý quái linh tinh ngang bướng hài tử, vô ý thức cảm thấy cái kia Lý Bảo Bình Tiểu sư thúc, rất đáng tin cậy, ít nhất so cái kia Chu Lộc thật tốt hơn nhiều.

Bờ sườn núi, A Lương cùng thiếu niên Lâm Thủ Nhất Tọa Vọng phương xa sơn hà, Lâm Thủ Nhất ngửa đầu uống một ngụm rượu mạnh sau, đem rượu hồ lô đưa trả lại cho A Lương.

Lâm Thủ Nhất tư thế ngồi đoan chính, so sánh A Lương ngã bảy đổ tám, khác nhau rất lớn, ít tuổi trẻ âm thanh hỏi: "A Lương, cái này trong hồ lô rượu có phải hay không thật không đơn giản ?"

A Lương ừ một tiếng.

Lâm Thủ Nhất hiếu kỳ hỏi: "Là như thế nào không đơn giản ? Ta chỉ biết rõ từng uống rượu về sau, thân thể của ta thể biến đã khá nhiều."

A Lương lung lay bầu rượu nhỏ, một lời nói toạc ra thiên cơ, "Chỉ là cố ý lay động ra một chút xúu tửu khí, liền có thể dọa lùi Thiết Phù Hà bên trên những cái kia thành hình người yêu vật, người nói có lợi hại hay không ? Đương nhiên, giống bình thường dạng này rút ra rượu nhét mà thôi, cái mũi cho dù tốt, cũng chỉ có thể ngửi được mùi rượu."

Lâm Thủ Nhất càng hiếu kỳ, hỏi: "Vậy người vì sao muốn buông tha vị kia núi này thổ địa cùng hai đầu xà mãng ?"

A Lương nâng đỡ mũ rộng vành, cười nói: "Một núi thổ địa, là có hộ thân phù tồn tại, giết không khó, nhưng là về sau sẽ rất phiền phức, mà ta hiện tại sợ nhất chính là phiền phức. Lại nói, bọn hắc cùng các người có sống chết đại thù, cùng ta A Lương thế nhưng là không oán không cừ, hiện tại các người không có cái gì ít, Chu Hà vẫn phải thiên đại ích lợi, vì cái gì còn muốn đuổi tận giết tuyệt ?"

A Lương dừng lại một lát, "Có người ngược lại là thiếu chút đồ vật, bất quá ta đoán chừng hắc sẽ không quá quan tâm chính là. Không có cách, gia hỏa này đối với được mất tính toán phương pháp, cùng người khác không giống nhau lắm."

Lâm Thủ Nhất nói rằng: "Nói là Trần Bình An a? Hắc bị thương hiển nhiên so Chu Hà muốn nặng một chút, bất quá hắc che giấu đến tương đối tốt."

A Lương đối với cái này không làm bình luận.

Lâm Thủ Nhất phối hợp nói rằng: "Cái kia Chu Lộc cứu cha sốt ruột, tự nhiên không có sai, nhưng là nàng sai tại. . ."

A Lương khoát khoát tay, cắt ngang thiếu niên nấp hòm kết luận, cười nói: "Phía sau không nói người là không phải, công đạo tự tại lòng người."

Lâm Thủ Nhất ừ một tiếng, quả nhiên không nói thêm gì nữa.

Gió mát quất vào mặt, A Lương chậm rãi uống rượu, chậm rãi nói: "Lâm Thủ Nhất, người rất thông minh, người là người thứ nhất ý thức được ta đáng giá kết giao tốt như thế người thông minh, đừng nóng vội a, ta nhưng không có gièm pha người ý tứ, hoàn toàn tương phản, trên con đường tu hành, có người có tuệ căn, như Lý Bảo Bình, có người như phúc duyên, như Lý Hòe, mà có người có ngộ tính, tựa như người, tất cả đều là chuyện tốt. Tề Tĩnh Xuân nhãn quang, luôn luôn rất tốt, bằng không. . ."

Lâm Thủ Nhất vểnh tai.

A Lương nhếch miệng cười một tiếng, "Hắc có thể nhận biết ta như vậy bằng hữu ?"

Lâm Thủ Nhất hiểu ý cười một tiếng, người nam này người xưa nay không từ bỏ từ ta thói phòng cơ hội, sớm đã thành thói quen.

Thế nhưng là tâm trí thành thực thiếu niên, càng ngày càng xác định một sự kiện.

Cái kia chính là A Lương nói khoác, nghe vào rất không đến một bên, nhưng đó là bởi vì tính cả mình tại nội, không có người nào chân chính biết rõ gia hỏa này lợi hại.

"Đối với rượu làm ca, nhân sinh bao nhiêu ? Thí dụ như sương mai, đi ngày khổ nhiều."

A Lương hung hăng ực một hớp rượu, ngẩng đầu nhìn về phía màn đêm buông xuống bầu trời, nhẹ giọng niệm nói: "Còn có cái kia thanh thanh tử câ, ung dung tâm ta. . . Trên đời tại sao có thể có như thế động lòng người lời nói ?"

A Lương lắc lắc đầu, tán đi điểm này vẻ u sầu, tự giễu cười một tiếng, đưa tay chỉ hướng cái kia liên miên dãy núi, "Tại có ít người trong mắt, nhân gian tựa như một đầu treo ngược ngân hà."

Lâm Thủ Nhất hỏi một cái vô cùng có thâm ý vấn đề, "A Lương, 'Có ít người' bên trong, có người sao ?"

A Lương lung lay đầu, "Tạm thời còn không phải, ta không quá ưa thích làm người như vậy."

A Lương nhẹ nhàng thở ra một hơi, không còn uống rượu, một tay nâng lên quai hàm, nghiêng đầu nhìn về phương xa, "Năm đó có một vị tính tình chết cứng lão tiên sinh, đào lý đầy trời bên dưới, đặc ý trong hàng đệ tử, Tề Tĩnh Xuân chữ tốt nhất, Thôi Sầm cờ thuật cao nhất, còn có một người kiếm thuật mạnh nhất."

Lâm Thủ Nhất nhin cười, quay đầu nhìn qua mũ rộng vành nam nhân bên mặt, nói: "Kiếm thuật mạnh nhất đệ tử, gọi là A Lương sao?"

A Lương cười ha ha, "Người kia dĩ nhiên không phải ta, làm sao có thể là ta."

Không có đoán đối đáp án Lâm Thủ Nhất có chút kinh ngạc.

Chỉ nghe tên kia cười nói nói: "Bất quá người kia kiếm thuật, là ta dạy."

Thiếu niên mặc dù bị chấn động đến tột đỉnh, nhưng vẫn là đối với cái này tin tưởng không nghi ngờ.

A Lương quay đầu qua, hỏi: "Nếu như ta nói Tề Tĩnh Xuân chữ, cũng là ta dạy, người tin hay không?"

Ngồi nghiêm chỉnh thiếu niên không chút do dự, chém đinh chặt sắt nói: "Đánh chết ta cũng không tin!"

A Lương vỗ vỗ bả vai của thiếu niên, nói trọng tâm dài nói: "Lâm Thủ Nhất, quả nhiên rất thông minh, cho nên sáng mai người không có uống rượu."

Luôn luôn cứng nhắc lạnh lùng thiếu niên nhếch miệng mà cười, bất quá vẫn như cũ hàm súc im ắng.

A Lương cảm khái nói: "Thiên địa người, vạn vật chi lữ quán. Người đọc sách nói chuyện, chính là có học vấn."

Lâm Thủ Nhất đột nhiên hỏi một cái không hiểu thấu vấn đề, "A Lương, Trần Bình An để người thất vọng sao?"

Mũ rộng vành hán tử sắc mặt như thường, "Rửa mắt mà đợi đi."

Màn đêm thâm trầm, sau nửa đêm bên cạnh đồng lửa, Trần Bình An giống thường ngày như thế cùng Chu Hà phụ trách thay phiên gác đêm, thiếu niên đồng thời bện lấy giày cỏ.

Chu Hà chẳng biết tại sao đứng dậy đi vào thiếu niên bên cạnh, Trần Bình An có chút kinh ngạc, Chu Hà đưa tay sờ ấm, hỏa quang tỏa ra nam nhân thô kệch gương mặt, nam nhân quay đầu cười hỏi nói: "Người hẩn là tìm tới cái kia cổ khí tức a? Khí như Du Long, mà lại nó không ngừng chìm xuống, bốn phía du tẩu, đúng không đúng?"

Trần Bình An gật gật đầu, ngời thẳng thân thể, đây chính là hẩn nghi ngờ nhất không hiểu địa phương.

Chu Hà không có tàng tàng dịch dịch thừa nước đục thả câu, chậm rãi giải thích nói: "Này bằng với nói người bước lên Nê Phôi cảnh, đừng xem thường cái này đạo thứ nhất khám, có thể hay không tập võ, liền nhìn người sinh không sinh đạt được, tìm được hay không, có quản hay không được cái này một hơi. Tục ngữ nói người tranh một hơi phật thụ một nén nhang, không sai biệt lắm chính là cái này ý tứ, thân thể vẫn là không có thành tựu tượng bần Bồ Tát, nhưng chỉ cần có một hơi này, coi như đăng đường nhập thất, về sau hết thấy đều có hi vọng, võ đạo chỉ đỉnh phong quang cho dù tốt, không có cái này liên quan khóa một bước nhỏ, liền tất cả đều là nói suông."

Chu Hà đánh giá một chút thiếu niên, tán thưởng nói: "Thân thể của người xương rèn luyện đến không sai, ân, là rất không tệ mới đúng, một điểm không thua bởi những cái kia ấm sắc thuốc bên trong ngâm lớn lên hào phiệt con cháu. Ta không biết rõ người trải qua cái gì, nhưng là đại khái có thể xác định, người bây giờ đã là Nê Phôi cảnh về sau võ phu đệ nhị cảnh, Mộc Thai cảnh. Mặc dù không quá nói thông được, vì sao người còn chưa chân chính để cái kia cổ khí thể tìm tới nghỉ lại tu dưỡng

khí phủ khiếu huyết, nhưng người thể phách kinh mạch, đích đích xác xác thuộc về đệ nhị cảnh thành tựu, bất quá xa chưa hai cảnh đại thành mà thôi."

Trần Bình An bình khí ngưng thần, nghiêm túc lắng nghe những này ngàn vàng khó mua võ học môn đạo.

Bị Lý gia lão tổ tông ca tụng là "Minh sư" nam nhân, nói tiếp nói: "Mộc Thai cảnh, cái này một tầng rất thú vị, thành tựu cao thấp, không dựa vào thiên phú, mặc kệ căn cốt, liền hai chữ, chịu khổ. Trước đó A Lương giải thích với các người qua Đại Ly dịch trạm, đúng không ?"

Trần Bình An gật đầu hỏi: "Cái này cùng tập võ cũng có quan hệ ?"

Chu Hà cho khe rãnh thêm một cái bó củi, tận lực dùng thông tục dễ hiểu lời nói, giải thích những cái kia nguyên bản vân che sương mù quẩn, tối nghĩa khó rõ ràng tập võ quan khiếu, cười nói: "Chúng ta người thể kinh mạch, kỳ thật tựa như dịch trạm, nếu muốn xe ngựa thông hành, cũng chỉ có thể một chút xú gặp núi mở đường, gặp nước bắc cầu, có ít người bại hoại, không thể chịu được khổ, tu ra ruột dê đường nhỏ, xây dựng cầu độc mộc, kỳ thật cũng có thể đi, tiếp tục hướng võ đạo chỗ cao đi, nhưng là càng về sau, cực hạn sẽ càng lớn, rất đạo lý đơn giản, cao thủ chi chiêu, như là hai nước chi tranh, liền xem ai binh mã gấp rút tiếp viện càng nhanh, dù là người có thiên quân vạn mã, nhưng là con đường chật hẹp khó đi, người như thế nào thuận lợi điều binh khiển tướng ?"

Trần Bình An bừng tỉnh đại ngộ, "Là đạo lý này!"

"Cho nên cái này một tầng lại gọi khai sơn cảnh, nhất khảo nghiêm mài nước công phu, tập võ nhất định phải bên dưới lực lượng lớn nhất khí, chịu khổ cực phu, đến mức bị mắt cao hơn đầu luyện khí sĩ, coi là người hạ đẳng mạt lưu công việc, liền cùng cái này một tầng có quan hệ rất lớn. Bởi vì võ nhân tại một bậc thang này bên trên, thật sự là dung không được nửa điểm lười biếng lười biếng, liền cùng anh nông dân không sai

biệt lắm, nếu muốn thu hoạch, cũng chỉ có thể vùi đầu khổ làm."

Trần Bình An cười nói: "Ta chịu khổ vẫn được, không thể so với người khác kém bao nhiêu."

Chu Hà yên lặng, nghĩ thầm người Trần Bình An nếu như mới là "Vẫn được", cái kia ta Chu Hà nên đặt mình vào gì mà ?

Chu Hà sắc mặt trang nghiêm bắt đầu, "Nhưng là nhớ lấy, tại cái này một tầng cảnh giới, cần cù chăm chỉ là chuyện tốt, nhưng cũng không thể ngưng lại quá lâu, Đạo gia vì sao tôn sùng phản phác quy chân bốn chữ ? Liền ở chỗ tiên thiên một thanh chân khí, theo số tuổi tăng trưởng, sẽ dần dần xói mòn, hoặc là bị giữa thiên địa ô uế chi khí, âm sát chi khí ở bên trong, rất nhiều tạp khí cho lẫn lộn đến đục không chịu nổi, cái này giống văn nhân vui uống trà, bọn hắn trồng trọt cây trà, tối kỵ tạp gỗ mọc thành bụi, tức là này để ý."

"Nói chung, tại mười sáu tuổi trước đó, nhiều nhất mười tám tuổi trước đó, liền muốn thử nghiệm đột phá vào đệ tam cảnh, thủy ngân cảnh, để cho mình khí huyết càng thêm hùng tráng, như thủy ngân ngưng nhiều, cùng lúc đó, thân thể của người sẽ càng nhẹ nhàng, đồng thời xương cốt lại càng cứng cỏi. Người khí huyết, như sa trường võ tướng dưới trướng sĩ tốt, yêu cầu một chi hổ lang chi sư, mà không phải loại kia gánh hát rong, thêu hoa cái gối, nói như vậy có thể hiểu được sao?"

Chân mang giày cỏ thiếu niên, lại cúi đầu mắt nhìn trong tay chính tại bên giày cỏ, then đỏ mặt nói: "Có thể hiểu được."

Chu Hà buồn cười, thấp giọng cười nói: "Đệ nhị cảnh đại thành chi cảnh, có thể làm cho người da thịt hoa văn tinh vi, tựa như luyện khí sĩ pháp bảo, khắc dấu lên phù văn bảo lục, lại thêm kinh mạch khai phá về sau, võ đạo đường đi liền càng chạy càng rộng, về phần đệ tam cảnh Thủy Ngân Kính đỉnh phong, cực kỳ trọng yếu, yêu cầu vượt qua một kiếp, võ học bí tịch bên trên thường thường xưng là 'Nê Bồ Tát sang sông', cụ thể

chi tiết, vốn là huyền diệu khó giải thích, ta không thật nhiều nói, người có người duyên phận, nói không chừng kinh nghiệm của ta lời tuyên bố, ngược lại hại người ngộ nhập lạc lối."

Trần Bình An một chữ không lọt mà yên lặng nhớ xuống.

Chu Hà trầm giọng nói: "Trước tam cảnh vì luyện thể, tương đối phải thiết thực, về sau ba cảnh lại có chút nghiên cứu, hồn phách gan ba sự tình, tiến hành theo chất lượng."

Sau đó Chu Hà liền lâm vào trầm tư, trận chiến ngày hôm nay, được ích lợi không nhỏ, Chu Hà yêu cầu đem những cái kia linh quang chột hiện suy nghĩ lắng đọng xuống.

Trần Bình An không dám đánh quấy hấn, liền bắt đầu tiêu hóa Chu Hà những cái kia nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu lời vàng ngọc.

Chu Hà sau một hồi lâu, mới hồi lại thần, cười nói: "Luyện khí ba cảnh, coi trọng một cái nước chảy thành sông, người chỉ cần đi đến cái kia quan khẩu, tự nhiên mà vậy liền sẽ có chỗ minh ngộ, người ngoài chỉ điểm đã rất khó có được tác dụng, mà lại chân chính chỉ điểm, xưa nay không tại đại đạo lý bên trên, chỉ ở người chân chính chính mình sau khi đi tới cửa, xa xa người bên ngoài, mới có thể ra âm thanh vì người giải thích nguyên do. Võ nhân luyện khí, cùng dưỡng luyện gồm nhiều mặt luyện khí sĩ, con đường cơ hồ hoàn toàn tương phản, về sau người sẽ rõ."

Chu Hà cuối cùng thần thái sáng láng nói: "Mặc dù có đốt cháy giai đoạn hiềm nghi, nhưng là ta vẫn còn có chút nhịn không được, nghĩ đến phải đem võ nhân trong truyền thuyết cuối cùng ba cảnh đỉnh núi phong quang, nói cho người nghe nghe xong, tránh khỏi về sau gặp được luyện khí sĩ lung tung nói láo, cũng không biết rõ như thế nào phản bác. Luyện thần đệ thất cảnh, Kim Thân cảnh, là danh xưng với thực tiểu tông sư cao thủ, này cảnh người nổi bật, thậm chí có thể tu luyện ra Phật gia cái gọi là kim cương bất bại thân thể, hoặc là Đạo giáo cái gọi là vô cầu lưu

ly, Kim Tiên chi thể. Càng có một ít thủ đoạn, có thể cho võ nhân lấy thúc đẩy, thuê, khẩn cầu ba loại phương thức, gia trì tự thân thể phách, không thể phá vỡ."

"Đệ bát cảnh, Vũ Hóa cảnh! Võ nhân đã có thể hư không lơ lửng, ngự phong mà bay. Cho nên lại xưng 'Viễn Du cảnh' . Viễn du, Viễn Du cảnh, ai nói chúng ta võ nhân liền thô bỉ không chịu nổi, ta đã cảm thấy viễn du thuyết pháp này, vô cùng có dư vị!"

"Cuối cùng nhất trọng cảnh giới, chính là đệ cửu cảnh, Sơn Độn cảnh, như hai người chúng ta thân ở cái này Kỳ Đôn Sơn chỗ cao nhất, sẽ làm lên đỉnh cao nhất, vừa xem chúng sơn nhỏ. Cái này cảnh giới võ nhân, lại bị tôn xưng là 'Chỉ cảnh tông sư' , để mà hình dung dưới chân võ đạo, chạy tới phần cuối!"

Chu Hà nói đến đây, dứt khoát đứng người lên, vòng quanh đồng lửa đi chậm rãi, thần sắc kích động, hai tay nắm đấm, cao giọng nói: "Mặc dù không đến mức bàn sơn đảo hải khoa trương như vậy, lại cũng là có thể quyền nứt tường thành, chưởng bổ Đại Giang, một thân hùng hồn cương khí, bách tà bất xâm, thiên quân ích địch. Thân thể cường hoành đến cực điểm, còn thắng Phật gia La Hán chi thân. Luyện khí sĩ một khi bị cận thân, trong vòng mười trượng, trừ phi có thượng phẩm hộ thân pháp bảo hoặc là cao hơn, nếu không hẳn phải chết không nghi ngờ!"

Chu Hà ánh mắt cực nóng, đầy ngập nhiệt huyết, cúi đầu nhìn chăm chú thiếu niên, "Thử nghĩ một chút, một khi bước lên chỉ cảnh, liếc nhìn lại, Vạn Lý Hà Sơn đều tại chân người bên dưới, khinh thường tiên nhân nhẹ Vương Hầu, đại trượng phu nên như vậy!"

Trần Bình An có chút xấu hổ, trong lúc nhất thời không biết đáp lại như thế nào, bởi vì thiếu niên giờ phút này đầy trong đầu đều là về sau muốn nhiều luyện tập chạy cộc, luyện nhiều tập kiếm lô, nói không chừng đời này liền có thể bước lên đệ tam cảnh, nơi nào sẽ nghĩ đến xa như vậy, dù sao chỉ là đáp ứng Ninh cô nương ra quyền trăm vạn lần, liền để thiếu

niên cảm thấy rất là khó khăn.

Chu Hà rời đi thời điểm, còn tâm tình khuấy động.

Lưu lại một tiếp tục bện giày cỏ thiếu niên.

Tảng sáng thời gian, làm A Lương ngáp đứng dậy, kết quả nhìn thấy thiếu niên ở vào bờ sườn núi, vẫn như cũ là cái kia buồn tẻ nhàm chán sáu bước chạy cộc, đón núi gió, lau mồ hôi như mưa.

Một bóng người phần phật một chút từ A Lương bên cạnh thân tiến lên, rất nhanh liền đứng tại thiếu niên kia bên cạnh, bồi tiếp nàng Tiểu sư thúc, cùng một chỗ đánh quyền.

A Lương uống một hớp rượu, dừng tốt tiểu hồ lô sau, hấp tấp chạy tới cùng một chỗ tham gia náo nhiệt.

Rất nhanh bên cạnh liền vang lên tiểu cô nương giáo huấn âm thanh, "A Lương, người tư thế không đối với ai, một quyền này tay người cánh tay lệch ra á."

"A Lương, người này bước chân quá lớn chút, thu vừa thu lại, thật sự, ta không lừa người, không tin người nhìn một cái ta Tiểu sư thúc, người ta nhiều ốn."

"A Lương, người còn như vậy không quan tâm, ta thật là tức giận a!"

Mũ rộng vành hán tử rất cục biệt khuất hồng, nhin không được u oán nói: "Bảo Bình a, khó nói ngày hôm qua rung động đến tâm can đỉnh phong một trận chiến, người không có phát hiện ta mới thật sự là tuyệt thế kiếm khách sao?"

Áo bông màu hồng tiểu cô nương nghiêm túc sáu bước chạy cộc, gật đầu nói: "Biết rõ a, thế nhưng là người luyện quyền thật không ra thế nào, Tề

tiên sinh nói thuật nghiệp có chuyên tấn công, A Lương, người không cần cảm thấy mất mặt, từ từ sẽ đến, ta cam đoan không nói người chính là."

A Lương nhanh chân rời đi, đổ khí mà ồn ào nói: "Không luyện quyền không luyện quyền."

A Lương bỗng nhiên quay người, vừa vặn nhìn thấy tiểu cô nương quăng tới giáo hoạt đáng yêu ánh mắt.

A Lương hướng nàng làm cái thật to mặt quỷ.

Tiểu cô nương không để ý hãnh.

Giày cỏ thiếu niên khoe miệng nhếch lên.

A Lương nhìn xa xa đánh quyền thiếu niên cùng tiểu cô nương, có chút vui vẻ, cũng cười.

Núi gió ấm áp, mặt trời mới lên ở hướng Đông.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Tọa trấn đỉnh núi

Tại một đoàn người nếm qua bữa sáng sắp khởi hành thời điểm, A Lương nắm con lừa, đột nhiên làm cho tất cả mọi người hơi chờ một lát, sau đó hô câu ra đi, tuổi trẻ tuần mỹ còn thẳng nữ tử Kỳ Đôn Sơn thổ địa, một thân phiêu phiêu dục tiên tay áo áo trắng, rất nhanh liền từ đỉnh núi đá bãi chui ra, trong tay bưng lấy một cái dài mảnh hộp gỗ, cúi người, đối với mũ rộng vành hán tử đầy mặt nịnh nọt nói: "Đại tiên, nhỏ bé đã chuẩn bị tốt xa giá, còn lại hai trăm dặm đường núi, đảm bảo thông suốt, như giày đất bằng."

A Lương cùng ngày hôm qua cái một đao chế địch gia hỏa tưởng như hai người, vẻ mặt ôn hòa nói: "Khổ cực khổ cực, đồ vật làm phiền người cầm trước, đợi đến sắp rời đi Kỳ Đôn Sơn hạt cảnh, người lại giao cho ta."

Tuổi trẻ thổ địa thụ sủng nhược kinh, "Đại tiên như thế khách khí, gãy sát tiểu nhân."

A Lương tiến lên một bước, vỗ vỗ vị này một chỗ thần linh bả vai sau, đem màu trắng con lừa dây cương giao cho hắn, "Vậy liền không cùng người khách khí, còn có con ngựa kia, cùng nhau từ người mang đến biên giới."

Tuổi trẻ thổ địa hiên ngang lẫm liệt nói: "Hắn là, vì đại tiên đảm nhiệm đầy tớ, quả thật tiểu nhân vinh hạnh."

A Lương quay đầu nhìn Lý Hòa, ranh con vừa rồi lúc ăn cơm, vì cùng hắn tranh đoạt một khối thịt bò kho tương, một khúc hai nháo ba treo ngược, dùng bất cứ thủ đoạn nào, bán mẹ hắn tỷ hắn không nói, nếu như A Lương nguyện ý thu xuống, thẳng ranh con không chừng liền cha hắn đều có thể bán cho A Lương, đương nhiên, A Lương không có nhân từ

nường tay, cuối cùng tức giận đến Lý Hòe tưởng rằng múa trảo liên muốn cùng A Lương quyết đấu, đến bây giờ một lớn một nhỏ vẫn là giường cung bạt kiếm quan hệ thù địch.

A Lương duỗi ra ngón cái, chỉ hướng phía sau mình nhìn nốt tuổi trẻ thổ địa, ý là tiểu tử người nhìn thấy không, đại gia A Lương ta trên giang hồ là rất đực đến mở, về sau hãy tôn trọng một chút.

Lý Hòe liếc mắt, xoay đầu hướng trên mặt đất nhổ một ngụm nước bọt.

A Lương tức giận nói: "Khởi hành khởi hành."

Lời nói rơi xuống đất sau một lát, thì có ba cái giáp lưng to như bàn tròn núi rùa, theo thứ tự trèo lên đỉnh, bọn chúng giáp lưng vì tươi màu đỏ, như là một đám lửa lớn. Làm cầm trong tay lục trúc trượng tuổi trẻ thổ địa nhìn về phía bọn chúng sau, núi rùa đồng thời rút cổ một cái, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, xem như Kỳ Đôn Sơn trên danh nghĩa sơn đại vương, tuổi trẻ thổ địa trước đó trở ngại tu vi trói buộc, trong mấy trăm năm một mực vô pháp thu thập hai đầu xà mãng, nhưng là còn lại khí hậu chưa thành chim bay thú chạy, tại hãn trước mặt, không khác chợ búa bách tính nuôi nhốt dê bò gà chó.

Mỗi cái núi lưng rùa giáp đều có thể dung nạp ba người ngồi xuống, tuổi trẻ thổ địa tâm tư tỉ mỉ, ở lưng giáp biên giới đỉnh một vòng thấp bé lan can, chất liệu vì ngay tại chỗ lấy tài liệu kiên cố gỗ chắc, sung làm lan can, để phòng những cái kia các quý khách xóc nảy ngã xuống. Lý Bảo Bình, Lý Hòe cùng Lâm Thủ Nhất, lần lượt bò lên trên giáp lưng, Trần Bình An bị Lý Bảo Bình thét lên nằng chọn trúng núi lưng rùa giáp bên trên, A Lương bồi tiếp Lý Hòe Lâm Thủ Nhất, Chu Hà Chu Lộc cái này đối với cha con tự có một khối thanh tịnh mà.

Lý Hòe nhảy căng không thôi, làm núi rùa khởi hành sau, hài tử thân hình chỉ là có chút lay động, không chút nào lộ ra xóc nảy, đúng là so cái kia xe bò xe ngựa còn muốn thoải mái dễ chịu rất nhiều, mặc dù nhìn

như vụng về, thế nhưng là núi rùa xuống núi tốc độ cũng không chậm.

Lý Hòe mừng rỡ, dùng sức đánh A Lương đầu gối, "Mẹ ruột của ta liệt! Đời này lần đầu ngồi lớn như vậy rùa đen trên lưng, A Lương, người này cái thất đức quỷ cuối cùng làm kiện việc thiện á!"

A Lương dùng thương hại ánh mắt nhìn lấy Lý Hòe, "Người có thể dài đến lớn như vậy, xem ra tiểu trấn dân phong rất mộc mạc a."

Lý Hòe quay đầu nhìn về Lâm Thủ Nhất, "A Lương có phải hay không nói xấu ta rồi?"

Lâm Thủ Nhất chính tại nhắm mắt dưỡng thần, giống như đang yên lặng cảm thụ cuối xuân núi gió chậm chậm mà đến, đối với Lý Hòe tra hỏi, ngoảnh mặt làm ngơ.

Lý Hòe như tên trộm nhìn về phía A Lương, ý đồ từ mũ rộng vành hán tử sắc mặt trong ánh mắt tìm tới dấu vết để lại.

A Lương sắc mặt nghiêm nghị nói: "Là lời hữu ích."

Lý Hòe liếc mắt A Lương nằm ngang ở trên đùi lục vỏ trường đao, lại nhìn mắt bên hông hắt màu bạc tiểu hồ lô, hỏi: "A Lương, trúc đao cho ta đùa giỡn một chút?"

A Lương lắc đầu nói: "Người không thích hợp dùng đao."

Lý Hòe nhú mày nói: "Cái kia ta thích hợp cái gì binh khí?"

A Lương sắc mặt nghiêm túc, "Người có thể cùng người giảng đạo lý a, dĩ lý phục nhân, lấy đức phục người."

Lý Hòe thở dài một tiếng, rũ xuống đầu ỉu xìu nói: "Không được."

Vốn chính là đùa hài tử chơi A Lương chân chính có chút kỳ quái, "Vì sao ?"

Lý Hòe nâng đầu lên, nhìn về phía nơi khác, cây xanh sum suê, chợt có xuân hoa chói lọi lóe lên một cái rồi biến mất, hài tử nhẹ giọng nói: "Ta giọng nói quá nhỏ, mẹ ta kể qua, cãi nhau thời điểm ai giọng nói lớn, ai thì có đạo lý. Thế nhưng là trong nhà, cha ta không thích nói chuyện, một gậy đánh không ra cái rắm, tỷ ta cũng là nhăn nhăn nhó nhó mềm mại tính tình, hũ nút cực kì, cho nên trong nhà xảy ra sự tình thời điểm, chỉ cần mẹ ta không tại, cha cùng tỷ hai người, cũng sẽ chỉ mắt lớn trừng mắt nhỏ, có thể đem người gấp chết. Kỳ thật ta cũng không ưa thích cùng người cãi nhau, thế nhưng là một số thời khắc, ngồi tại tường đầu nhìn lấy mẫu thân cùng người thô cổ mặt đỏ, liền rất sợ ngày nào mẹ ta già, nhao nhao bất động chống, làm sao xử lý ? Nhà chúng ta vốn là nghèo, liền gian phòng phá cái động cũng không có tiền tu, cha ta không có tiền đồ, tỷ ta sau khi lớn lên, lại là nhất định lấy chồng, đến lúc đó nếu như ngay cả cái cãi nhau người đều không có, nhà chúng ta chẳng phải là muốn bị ngoại nhân khi dễ chết ?"

Lâm Thủ Nhất thần ý khẽ nhúc nhích.

A Lương trêu ghẹo nói: "Chắc chắc, cái rắm tết kỷ, liền muốn xa như vậy ?"

Hài tử bất đắc dĩ nói: "Không có cách nào a, mẹ ta luôn nói trong nhà cũng chỉ có ta là đàn ông, Tề tiên sinh dạy qua chúng ta, nhân vô viễn lự a, cho nên ta nhất định phải chữa mưa. . . Cái kia gì."

A Lương cười hỗ trợ nói ra hai chữ kia: "Phòng bị."

Lý Hòe lắc đầu, "Lâm Thủ Nhất, Tề tiên sinh nói qua quân tử là muốn như thế nào ?"

Lâm Thủ Nhất mở ra con mắt, chậm rãi nói: "Giấu khí tại thân, chờ

thời."

Lý Hòe chỉ chỉ A Lương, "A Lương người a, chính là nửa thùng nước mù lặc lư."

Lâm Thủ Nhất có chút nếu muốn ngồi vào Trần Bình An Lý Bảo Bình bên kia đi, ít nhất mang tai thanh tịnh.

A Lương hái xuống hồ lô rượu uống một hớp rượu, cười ha hả nói: "Ta đây, ngày hôm qua liền cùng cái kia Kỳ Đôn Sơn thổ địa gia đàm tốt, phân biệt thời điểm, xem như đèn bù tổn thất, hẳn cùng cái kia hai đầu nghiệt súc sẽ xuất ra một phần tặng đừng lễ vật, trước đó nhìn thấy cái kia dài mảnh hộp gỗ đi, người giang hồ xưng hoành bảo các, cùng dựng đứng Bách Bảo đỡ, có dị khúc đồng công chi diệu, bên trong chứa tất cả đều là đáng tiền bảo bối, lúc đầu nói xong cho các người nhân thủ một cái, người Lý Hòe đương nhiên cũng không ngoại lệ, hiện tại nha, không có."

Lý Hòe bất vi sở động, chỉ là đầu ra đẩy nói rằng: "A Lương, ta biết rõ bụng của người bên trong có một trăm đầu thuyền lớn!"

A Lương ngăn người, "Lộn xộn cái gì."

Lâm Thủ Nhất nhìn như tùy ý nói: "Tể tướng trong bụng có thể chống thuyền."

A Lương một bàn tay ngã tại Lý Hòe trên đầu, cười mở cười to.

Núi rùa một đường tuyến chọn Tích Tĩnh sơn nói bạt sơn thiệp thủy, thư giãn thích ý, khiến cho một đoàn người thoải mái nhàn nhã, đến một chút phong cảnh tú mỹ địa phương, A Lương liền để Trần Bình An hơi chút nghỉ ngơi, tại trong lúc này, Trần Bình An đi ngang qua một mảnh cây gậy trúc bách lục như ngọc nho nhỏ rừng trúc, liền dẫn theo cái kia thừa một nửa đao bổ củi đi chặt hai khóa cây trúc, chia từng đoạn từng đoạn

dài ngắn không đồng nhất ống trúc, chứa vào cái gùi, Lý Hòe biết rõ nguyên do, cao hứng nhảy tưng nhảy loạn, la hét muốn đọc sách rương đi.

Cái kia ba cái núi rùa ghé vào nơi xa, nhìn lấy giày cỏ thiếu niên chặt trúc thời điểm, lớn chừng quả đấm màu vàng tròn mắt, tràn đầy khâm phục.

A Lương ở bên vừa uống rượu, nhìn lấy tay chân lưu loát bận rộn thiếu niên, vui cười nói: "Nhân quang cũng không tệ, chỉ tiếc vận khí cứt chó. . . Vẫn là không có."

Lên đường trước đó, áo bông màu hồng tiểu cô nương cùng Chu Hà đưa ra, nàng muốn cùng Chu Lộc đơn độc ngồi cùng một chỗ, Chu Hà tự nhiên sẽ không cự tuyệt, chỉ là căn dặn nữ nhi nhất định phải chiếu khán tốt tiểu thư, Chu Lộc gật đầu. Chu Hà liền đi cùng Trần Bình An ngồi tại cùng một khối lưng rùa bên trên, thiếu niên đem từng đoạn từng đoạn xanh biêng biếc ống trúc, lại bổ mổ chẻ thành trúc phiến trúc miệt, bây giờ khiếm khuyết dây gai, cho nên muốn rương trúc chân chính thành hình, sớm nhất cũng phải đến toà kia Hồng Chúc trấn sau.

Chu Hà vê lên một mảnh cây trúc, phát hiện vào tay cực nhẹ, lại có chút cứng cỏi, nhớ tới Kỳ Đôn Sơn tuổi trẻ thổ địa trong tay cây kia lục trúc trượng, lập tức trong lòng hiểu rõ, vừa rồi cái kia phiến bất quá một hai mẫu lớn rừng trúc, khẳng định không phải bình thường cây trúc, nói không chừng chính là Kỳ Đôn Sơn linh khí chỗ tụ tuyển nhân khu vực một trong.

Chu Hà là đánh tâm nhãn ưa thích nhà mình tiểu thư, nhịn không được nhắc nhở nói: "Những trúc này rất có lai lịch, nếu như là đồng dạng đao bổ củi, đã sớm toác ra lỗ hổng hoặc là chặt tới quynh lưỡi đao. Cho nên đợi đến cái này hai cái rương sách làm thành về sau, nhà ta tiểu thư nói không chừng sẽ buồn bực, bởi vì kết quả là ngược lại là nàng nhỏ rương trúc nhất phổ thông."

Trần Bình An ngạc nhiên, liền quay đầu nhìn về sau lưng chờ đi A Lương ba người núi rùa, thử thăm dò hỏi: "Cái rừng trúc kia có phải hay không cùng Kỳ Đôn Sơn thổ địa có quan hệ?"

A Lương gật đầu nói: "Xem như hãn nội tình vốn liếng, hấp thu sơn địa linh khí, trăm năm mới có thể sinh ra loại này xanh biếc thắm sắc, tiếp qua bốn năm trăm năm, mới có hi vọng ngưng tụ ra một chút xúu thanh mộc tinh hoa. Bất quá không có việc gì, người chém đứt hai khóa cây trúc, chỉ là gần hai trăm tuổi, còn không đến mức để tên kia đau thấu tim gan, nhiều nhất một hồi thịt đau mà thôi, thí sự không có."

Trần Bình An thở dài, bỏ đi trở về lại chém một gốc lục trúc ý nghĩ.

A Lương hỏi: "Làm sao? Ngại hai cây thiếu đi? Muốn hay không giúp người chọn mấy cây tốt một chút cây trúc?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Được rồi."

Chu Hà hiếu kỳ hỏi: "Vừa đi vừa về một chuyến, không đến nửa canh giờ, lại không phiền phức."

Trần Bình An mắt nhìn chân một bên cái guì, bao vây lấy từng chiếc một trúc phiến từng nhánh trúc miệt, vẫn còn thật lớn chỗ trống, bất quá thiếu niên vẫn là lắc đầu nói: "Đi đường quan trọng."

Chu Hà đối với cái này lơ đãng, cười nói: "Tập võ một đường, nặng tại 'Ma luyện' hai chữ, không cùng người so chiêu, không có người Uy quyền, luyện không ra đại danh đường, cho nên có thời gian rảnh, chúng ta luận bàn một chút, cảnh cáo nói ở phía trước, nói là luận bàn, nhưng ta ngoại trừ cam đoan sẽ không đánh thương người, ngoài ra xuất thủ, tuyệt không mập mờ, cho nên người làm tốt sưng mặt sưng mũi chuẩn bị tâm lý."

Trần Bình An đẩy mặt kinh hỉ, nhếch miệng cười nói: "Chu thúc thúc người một mực dùng sức đánh."

Không đến giữa trưa, núi rùa liền đã đi non nửa Trình Sơn đường, mọi người tại một đầu dưới thác nước cạnh đầm nước, phân công rõ ràng, quen thuộc mà nhóm lửa nấu cơm, Trần Bình An liền đem nhỏ rương trúc sự tình cùng tiểu cô nương nói một chút, đã nghe qua hẩn lạng lẽ nói cho nàng biết lý do sau, tiểu cô nương cười đến không ngậm miệng được, cuối cùng khắp khuôn mặt là tự hào, vỗ vỗ bên cạnh mỗi ngày như hình với bóng nhỏ rương trúc, cùng với nàng Tiểu sư thúc nói, dưới gầm trời tốt nhất rương sách ngay ở chỗ này, mà lại nàng trả lại nó lấy cái biệt hiệu, gọi áo xanh.

Ăn xong bữa cơm, A Lương đem Trần Bình An thét lên u lục đầm sâu bờ nước, thác nước lượng nước không lớn, cho nên hàn khí không nặng, hai người sóng vai tiến lên, A Lương do dự một chút, hỏi: "Dựa theo trước người thuyết pháp, người bây giờ tại Long Tuyền huyện tây sơn một vùng, có được Lạc Phách Sơn, Bảo Lục Sơn, Thái Vân Phong, Tiên Thảo Sơn cùng Chân Châu Sơn, tổng cộng năm tòa lớn nhỏ đỉnh núi ?"

Trần Bình An nghi hoặc gật đầu, không có bất kỳ cái gì giấu diếm, chậm rãi nói: "Trong đó Lạc Phách Sơn đáng tiền nhất, Bảo Lục Sơn cũng không tệ, còn lại ba tòa rất đồng dạng, nhất là Chân Châu Sơn, chính là cái không đáng chú ý sườn núi nhỏ."

A Lương trong lòng bàn tay vỗ nhẹ rền đao chuôi, suy nghĩ một lát sau, nói rằng: "Bây giờ những này đỉnh núi chân chính giá trị, ở chỗ linh khí hàm súc, hơn xa bên ngoài thiên địa, cho nên chúng ta cái này một đường đi tới, không đơn thuần là cái kia năm vị hóa hình yêu vật lần theo Thiết Phù Hà, ý đồ tiến vào nhà các người hương, gần nước ban công hấp thu linh khí, kỳ thật còn có rất nhiều vừa mới ngậy thơ khai khiếu sơn tiêu tinh quái, chính hướng bên kia chạy như bay, bất quá cuối cùng có người nào may mắn có thể thành công chiếm cứ một góc, phải xem bọn chúng riêng phần mình tạo hóa, đến cùng có hay không Đại Đạo cơ

duyên."

A Lương uống một hớp rượu, nói tiếp nói: "Cũng đừng tưởng rằng có tinh quái vào núi, chính là trong nhà bị tặc, tựa như toà này khí thế không tầm thường Kỳ Đôn Sơn, cái kia thổ địa vì sao tùy ý hai đầu xà mãng tại hắc dưới mí mắt, từng chút từng chút trưởng thành lớn mạnh ? Nguyên nhân rất đơn giản, hắc bị hái đi chính thống thân phận sau, Kỳ Đôn Sơn nếu muốn lưu lại linh khí, liền cần có người đứng ra, giúp đỡ hắc tọa trấn đỉnh núi, áp thẳng âm sát cùng thu nạp khí số."

Trần Bình An hỏi: "A Lương, ý của người là muốn ta mời vị kia Kỳ Đôn Sơn thổ địa, hoặc là hai đầu xà mãng, đi hướng ta đỉnh núi ? Có điểm giống là . . . Giúp ta trông nhà hộ viện ?"

A Lương ngồi xồm người xuống, tùy ý nhặt lên một khóa cục đá, ném vào đầm nước, cười lắc đầu, "Người chỉ nói đúng phân nửa, sắc phong sơn thủy chính thần, là gần đây Đại Ly triều đình trọng yếu nhất, liên quan đến vương triều khí số, tuyệt đối không cho người ngoài nhúng chàm nhúng tay, cho nên gia hương người những cái kia đỉnh núi, đến cùng có cái nào mấy ngọn núi có thể có được triều đình công nhận Sơn Thần, tất nhiên là Đại Ly hoàng đế ngự bút khâm điểm một ít người chết, nói cho đúng tới là anh linh, Kỳ Đôn Sơn thổ địa, đi người đỉnh núi, danh không chính ngôn không thuận, tính chuyện gì xảy ra."

"Lại nói, cho dù người Lạc Phách Sơn hoặc là Bảo Lục Sơn, vận khí rất tốt, đạt được triều đình sắc phong Sơn Thần ngụ lại, kiến lập Sơn Thần miếu, dựng thẳng đứng lên tượng bôn kim thân, có tư cách hưởng thụ hương hỏa. Nhưng là nơi này một phương thổ địa, chưa Khâm Thiên Giám nghiêm mật thẩm tra, như thế nào cũng làm không thành Lạc Phách Sơn Sơn Thần, chỉ có lưu tại Kỳ Đôn Sơn, nói không chừng còn có mấy phần hi vọng, dù sao cái này mấy trăm năm qua, hắc không có công lao cũng có khổ lao, càng không có xông bên dưới cái gì tai họa, nói không chừng Đại Ly hoàng đế sẽ đối với hắc mở một mặt lưới, tại đem Kỳ Đôn Sơn thẳng cấp đồng thời, đem hắc thuận lý thành chương

mà cùng nhau đề bạt làm Sơn Thần. Cho nên coi như người cầu hắc đi, hắc cũng sẽ không đáp ứng, hương hỏa thần vị một chuyện, đối với những này Sơn Thủy thần linh mà nói, tựa như là phạm phu tục tử tính mệnh du quan, thậm chí quan trọng hơn, bởi vì đầu này nói, chỉ cần đi ra một bước, liền không có đường quay về."

Trần Bình An ngồi xổm ở A Lương bên cạnh, thử thăm dò hỏi: "Là muốn ta lôi kéo cái kia hai đầu xà mãng ?"

A Lương ném lấy cục đá, cười nói: "Là có chút khó mà lựa chọn, cái kia hai đầu súc sinh mặc dù xuất thân không kém, nhưng là những năm gần đây tác nghiệt không ít, truyền đi thanh danh cũng không dễ nghe. . ."

Trần Bình An hỏi: "Nếu như ta cho phép bọn chúng đi Lạc Phách Sơn hoặc là Bảo Lục Sơn, bọn chúng có thể cam đoan không ăn thịt người sao?"

A Lương ngăn người, vuốt vuốt cái cằm nói rằng: "Ăn người ? Dưới tình huống bình thường, có như vậy dư thừa linh khí, tu hành còn đến không kịp, bất quá xà mãng cuối cùng thuộc về Giao Long chi thuộc, trời sinh tính lãnh huyết, ngẫu nhiên ăn no rồi việc lấy ăn người ném thử tươi, cũng khó nói. Tỉ như cái gì rừng núi tiêu phu loại hình, vận khí không tốt, gặp gỡ xuất động kiếm ăn bọn chúng, liền khó nói."

Trần Bình An lại hỏi, "Vậy có thể hay không ngay từ đầu liền cùng nó nhóm nói xong, tại ta đỉnh núi tu hành, có thể, nhưng là không cho phép ăn người, A Lương, dạng này được hay không ?"

Mũ rộng vành hán tử hỏi lại nói: "Người liền không sợ bọn chúng ngoài miệng đáp ứng, quay đầu tiến vào núi, gặp được người, một thanh chính là một cái mạng ? Dù sao người gần đây lại không ở trên núi."

Trần Bình An thần thái sáng láng, chậm rãi nói rằng: "A Lương người không phải nói Hồng Chúc trấn có dịch trạm nha, dịch trạm có thể truyền

lại thư, ta có thể viết một phong thư cho Nguyễn sư phó, đem Bảo Lục Sơn ở bên trong ba tòa đỉnh núi, nhiều thuê cho hẳn năm mươi năm, nếu như vạn nhất Nguyễn sư phó ngại ít, ta có thể lại thêm năm mươi năm, sau đó để Nguyễn sư phó giúp ta nhìn chăm chăm cái kia hai đầu súc sinh, chỉ cần dám đả thương người, liền một quyền đâm chết được rồi, tránh khỏi ở lại đây Kỳ Đôn Sơn hại người, đương nhiên đây là xấu nhất tình huống."

"Đến lúc đó ta để đầu kia có hi vọng trở thành Mặc Giao hắc xà, đi Lạc Phách Sơn đợi, năm qua năm giúp ta góp nhặt vốn liếng, A Lương người đã nói, nếu như một con rắn mãng, thành công đi sông hóa long, như vậy nó sớm nhất đi sông phát nguyên mà, từ nơi sâu xa cũng sẽ đạt được rất lớn phúc vận, đúng không ? Ta thậm chí còn có thể mặt dạn mày dày, khẩn cầu Nguyễn sư phó đáp ứng ta, để nó ở nhờ tại Bảo Lục Sơn, người ngấm lại xem, vạn nhất liền bạch mãng cũng có thể đi sông, cái kia ta cũng không chính là kiếm lợi lớn, vừa vận ta sàu lấy mua đỉnh núi về sau, một mực trong lòng không chắc, nếu mà có được hắc xà bạch mãng vào ở đỉnh núi lời nói, đoán chừng liền sẽ cảm thấy những này ngọn núi không có trắng mua, mỗi ngày đều giống như là có một số lớn đồng tiền lọt vào miệng túi của mình, rầm rầm. . ."

A Lương một mặt ngốc trệ nhìn lấy thao thao bất tuyệt thiếu niên, có chút dở khóc dở cười, tâm tình phức tạp mà hỏi: "Trần Bình An, người cứ như vậy ưa thích kiếm tiền a?"

Trần Bình An đầy mặt chấn kinh, hỏi lại nói: "Dưới gầm trời chẳng lẽ có không thích kiếm tiền người ?"

A Lương nâng đỡ mũ rộng vành, không muốn nói chuyện, tránh khỏi đàn gảy tai trâu.

Người nam này người thờ dài, cười nói: "Vốn đang cho là người tiểu tử sẽ nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt."

Trần Bình An một đầu sương mù, "Vì sao lại cảm thấy như vậy ?"

A Lương bốc nước rửa mặt, quay đầu cười nói: "Tỉ như sẽ nói cái kia hai đầu nghiệt súc giết cũng không kịp, ta Trần Bình An tuy nghèo, nhưng là ta lão Trần gia gia phong rất chính, làm sao có thể nguyện ý để bọn hăn tiến nhà mình cửa, lớp bóp, một lớn thông, ta nguyên bản đã làm tốt chịu huấn dụ định."

Trần Bình An vẻ mặt an tĩnh lại, nhặt lên một khóa cục đá, nhẹ nhàng thả vào đầm nước, trầm mặc một lát, đột nhiên quay đầu vỗ vỗ A Lương bả vai, "A Lương, ngươi vẫn là quá tuổi trẻ a."

Mũ rộng vành hán tử nhú mày đầu, "U, xem ra tâm tình thực là không tồi, đều biết nói đùa."

Trần Bình An cũng học hán tử nhú mày đầu, vậy mà cho người ta cảm giác cũng rất tiện hề hề.

A Lương cười ha ha, đứng người lên.

Trần Bình An đứng dậy theo, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lo lắng hỏi: "A Lương, mấu chốt là cái kia hai đầu xà mãng thật sự nguyện ý chuyển ổ sao?"

A Lương cười ha hả, chính là không nói lời nào.

Trần Bình An nhìn thấy mũ rộng vành hán tử, trong lòng bàn tay chống đỡ chuôi đao.

A Lương vỗ vỗ chuôi đao, trò đùa nói: "Cho nên người cũng tranh thủ thời gian tập võ luyện quyền, về sau tính học kiếm, bởi vì người nguyện ý giảng đạo lý, người khác không giảng đạo lý thời điểm, liền cần phải cái này."

Trần Bình An từ chối cho ý kiến.

Hai người cùng đi về nguyên chỗ, A Lương hiếu kỳ hỏi: "Trước đó vì cái gì không nhiều chặt mấy cây cây trúc ? Dạng này đồ tốt, qua thôn này mà liền không có tiệm này, về sau người có tiền cũng mua không đến."

Trần Bình An thuận miệng đáp nói: "Trước kia có người nói qua, người nên biết đủ, thấy tốt thì lấy."

A Lương dở khóc dở cười, "Cứ như vậy câu nói nhảm, người thật đúng là nghe lọt được ?"

Trần Bình An hai tay ôm lấy cái ót, khó được như thế lưỡi nhấc thanh thảo, đầu lung la lung lay, như núi rừng tu trúc theo thanh phong lay nhẹ, ít tuổi trẻ âm thanh nói: "Bởi vì ta từ nhỏ đến lớn, liền không có nghe qua cái gì đại đạo lý a, cho nên thật vất vả nghe được một đôi lời, muốn quên cũng khó khăn."

Nơi xa Chu Hà đột nhiên hô nói: "Trần Bình An, chúng ta tìm đất trống dựng giúp đỡ ?"

Thiếu niên nhanh chân chạy như bay, "Được rồi!"

Kiểm đến kiểm đến .

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Bạch hồng đất bằng lên

Cây trúc một khi bão đoàn thành thế, chỉ cần không chịu đựng quá nhiều thiên tai nhân họa, rất dễ dàng trở thành biển trúc.

Nhưng Kỳ Đôn Sơn mảnh này không muốn người biết khu rừng nhỏ, trăm ngàn năm qua thủy chung mọc chậm chạp, dù là nhiều đời sơn quân cùng thổ địa cẩn thận che chở, thủy chung vô pháp nghênh đón năm được mùa cảnh tượng.

Lúc này Kỳ Đôn Sơn tuổi trẻ diện mạo thổ địa gia, đem cây kia lục trúc trượng cắm vào chân một bên mặt đất, ngồi xồm ở cái kia hai khóa bị chặt đoạn lục trúc bên cạnh một bên, khóc không ra nước mắt, bị ai run giọng nói: "Không có người khi dễ như vậy, lớn hơn nữa khách nhân, đó cũng là khách nhân a, nào có khi dễ như vậy chủ nhà, một đao phá vỡ trận pháp, lộ ra phương này phong thủy bảo địa, cái này cùng người nhóm đến nhà làm khách, mắt thấy chủ nhân kia nhà tiểu khuê nữ, dáng dấp cao vút ngọc lập, dung nhan tú mỹ, liền bóc đi chủ nhà khuê nữ y phục, có gì hai loại ? Có gì hai loại a?"

Từ tiên nhân bắt lấy Kỳ Đôn Sơn thổ tinh, cây mây sở sinh hắc xà bạch mãng, chiếm cứ tại rừng trúc bên ngoài bốn phía, hai cặp âm trầm trong đôi mắt, hiện ra một chút thông nhân tính cười trên nỗi đau của người khác.

Một cái tiếng nói tại không nơi xa vang lên, trêu chọc nói: "Vậy người nhà khuê nữ cũng quá là nhiều chút, về sau đồ cưới đều muốn bồi chết người."

Tuổi trẻ thổ địa sợ hãi đứng dậy, nơi nào còn có nửa điểm đau khổ phần

hận vẻ mặt, cùng cái kia mũ rộng vành hán tử thở dài bồi tội nói: "Để đại tiên chê cười, tiểu nhân là tại cái này một mẫu ba phần mà nghèo khổ đã quen, hốc mắt cạn, không so được đại tiên du lịch thiên hạ, đọc sướng mắt sơn hà, lấy đại tiên nhãn lực, nhất định nhìn ra được mảnh này rừng trúc đối với tiểu nhân mà nói, thật sự là áp đáy hòm đáng thương gia sản, cho nên dù là chỉ là thiếu đi hai cây thanh trúc, vẫn là khó kìm lòng nổi, buồn từ đó đến, nghĩ đến cũng là nhân chi thường tình, mong rằng đại tiên thứ tội, tha thứ tiểu nhân vô tâm mạo phạm."

Đi mà phục trả lại A Lương dựa vào một căn xanh biếc tu trúc, ngẩng đầu nhìn một chút tươi tốt lá trúc, thu tầm mắt lại, hỏi: "Mảnh này cây trúc sớm nhất cây kia lão tổ tông, có phải hay không từ toà kia Trúc Hải động thiên cây ghép mà đến ? Sau đó bị người làm thành cái này khóa lục trúc trượng ? Bởi vậy chộc giận một vị tiên nhân, một mạch phía dưới, lấy xuống người nguyên bản thân là Kỳ Đôn Sơn thổ địa kim thân thần vị ?"

Tuổi trẻ thổ địa lần này là coi là thật bị chấn động đến, trên mặt nịnh nọt ý lấy lòng, không nòng phản nạt, lặng lẽ đứng thẳng cái eo, đường đường chính chính thở dài hành lễ nói: "Kỳ Đôn Sơn thổ địa Ngụy Bách, bị tiền triều Thần Thủy nước mặt đại hoàng đế sắc phong vì Sơn Thần, phụ trách Kỳ Đôn Sơn chung quanh ngàn dặm địa giới, về sau nên đổi vương triều, Đại Ly Tổng thị quật khởi, chiếm đoạt Thần Thủy nước, tại hạ bởi vì chuyện gì chộc giận Tổng thị khai quốc hoàng đế, ta từ Sơn Thần chi vị bị hạ thấp biến thành một núi thổ địa, thống quản lý địa phương giảm bớt đến hơn ba trăm dặm, bây giờ vẫn xem như mang tội chi thân."

Hắn nhắc nhắc trong tay linh khí dạt dào màu xanh lục trúc trượng, cười khổ nói: "Phúc vô song họa tới không chỉ một lần, cái kia cái cọc phong ba bên trong, ta bị ép chặt cây xuất từ Trúc Hải động thiên lục trúc, làm cái này cây núi trượng sau, chưa từng nghĩ cũng không lâu lắm, lại chộc giận loại trúc người Tiên gia bằng hữu, đang khi cười nói, liền đem ta vị này từ trong đất đến nho nhỏ thổ địa, một lần nữa đánh về trong đất đi."

A Lương dựa vào lục trúc, đổi cái tự nhận là tiêu sái hơn tư thế, chắc chắc nói: "Nghe vào có chút thảm."

Tuổi trẻ thổ địa hậm hực.

Trước không để ý tới vị này thân thể bị thảm thổ địa gia, A Lương quay đầu nhìn về rừng trúc bên ngoài, tầm mắt ở trong, theo hắc đồng thời trở về Trần Bình An đứng tại trên sườn núi, xà mãng thức thời mà tránh ra thật xa, nhất là đầu kia lòng vẫn còn sợ hãi bạch mãng, ánh mắt cực kỳ cảnh giác, A Lương cười nói: "Ta cái này bằng hữu muốn cùng các người đàm khoản buôn bán, chính các người thương lượng giá cả, thỏa đàm về sau chính là bằng hữu, đàm không ổn cũng không quan hệ, mua bán không xả thân nghĩa tại. . ."

Nói đến đây, A Lương cười đỡ lấy bên hông trúc đao.

A Lương từ hai đầu quái vật khổng lồ trên thân thể thu tầm mắt lại, có chút hiếu kỳ: "Cái kia hai đầu súc sinh cuối cùng không phải chân chính Giao Long chi thuộc, nhất là hắc xà, làm sao lại thành tựu Mặc Giao hình thức ban đầu, sinh ra bốn chỉ long trảo ? Bọn chúng có phải hay không có kỳ ngộ ?"

Tự xưng Ngụy Bách tuổi trẻ thổ địa cẩn thận từng li từng tí trả lời nói: "Thật có kỳ ngộ không sai, chỉ là cụ thể vì sao, nhỏ bé cũng không rõ ràng, chỉ đoán đo cùng toà kia Ly Châu động thiên có chút quan hệ, bọn chúng nhất định là trong lúc vô tình nuốt chửng cái gì cổ quái đồ vật, mà loại vật này đối với xà mãng cá chép chi lưu, khẳng định rất có ích lợi, Kỳ Đôn Sơn biên cảnh tới gần Hồng Chúc trấn, là đường thủy kết nối tam giang hợp dòng địa phương, trong đó có đầu Đại Giang gọi Trùng Đàm Giang, bây giờ có một đầu cá chép, sinh ra hai sợi hàng thật giá thật màu vàng râu rồng, để cho người ta cực kỳ hâm mộ không thôi, mà cái này đầu cá chép tại trăm năm trước đó, đã từng thuận dòng sông, khe nước cùng sơn tuyền một đường đi ngược dòng nước, đi vào Kỳ Đôn

Sơn, ta thấy tận mắt nó, theo lý tới nói, chính là lại cho nó bốn năm trăm năm, cũng tuyệt đối không thể sinh ra như thế phẩm cấp kinh người râu rồng."

A Lương gật gật đầu, giật mình nói: "Nói như vậy, cái kia ta có chút đầu mối."

Tuổi trẻ thổ địa liếc mắt mũ rộng vành hán tử yêu đao, thử thăm dò hỏi: "Đại tiên là như thế nào hiểu được cái này cây thanh trúc trượng căn nguyên?"

A Lương sắc mặt cổ quái, cười ha hả, nhìn trái phải mà nói hăng, "Ta lúc còn trẻ, du lãm qua một chuyến Trúc Hải động thiên, cùng cái kia Trúc phu nhân có một chút giao tình, giao tình không sâu, đồng dạng, rất đồng dạng. . ."

Nghe được Trúc phu nhân xưng hô thế này, Ngụy Bách lộ ra đầy mặt hướng về vẻ, cần biết vị phu nhân này là Trúc Hải động thiên một vị duy nhất sơn địa thần linh, cực ít lộ diện, ngoại giới truyền ngôn nàng thân thể thon dài, còn thẳng nam tử, chử tử bách gia ở trong nhà Tổ sư gia, đã từng lập chí muốn đi lượt bốn tòa thiên hạ, ghi chép toàn bộ thiên hạ phong thổ, trong đó chuyên môn liên điểm danh viết đến rồi vị Trúc phu nhân, "Mỹ tư cho, vui chân trần, tóc mai tuyệt xanh."

Tuy nói đồng dạng là xem như Sơn Thần địa linh mạch này thần chỉ, nhưng Ngụy Bách so sánh cùng nhau, vô luận thân phận vẫn là tu vi, cách biệt quá xa, để Ngụy Bách liền tự ti mặc cảm tâm tư đều không sinh ra đến, ở sâu trong nội tâm chỉ có kính ngưỡng, Trúc phu nhân rất nhiều sự tích rất có lưu truyền, đến mức liền Đông Bảo Bình Châu cũng không lạ lẫm.

Thập đại động thiên phía dưới, có ba mươi sáu tòa tiểu động thiên, trước đó lơ lửng tại Đại Ly vương triều trên không Ly Châu động thiên, liền là một cái trong số đó, ngàn dặm sơn hà bao la bản đồ, lại chỉ là tất cả tiểu

động thiên nhỏ nhất một tòa.

Tiểu động thiên thường thường bị luyện khí sĩ tục xưng là bí cảnh, để mà phân chia lỗ lớn thiên, bí cảnh nội thường thường linh khí dồi dào, nhưng là so sánh thập đại động thiên, nó hạt cảnh địa giới tàn khuyết không đầy đủ, đời trước có thể là từ địa điểm cũ phế tích, hoặc là Long Cung cổ chiến trường các loại mà cấu thành, lai lịch hỗn tạp, thậm chí còn có tên là hòn đảo động thiên bí cảnh, có rất nhiều trong lịch sử thần bí biến mất bên trên Cổ Tiên đảo, đúng là tại một đầu viễn cổ cự thú nuốt đảo kinh trong bụng.

Mà Trúc Hải động thiên, tại ba mươi sáu tiểu động thiên ở trong, đứng hàng đầu, thừa thãi các loại tuyệt không thể tả cây trúc, vì các đời các đời Tiên gia tu sĩ chỗ coi trọng, dùng cái này chế thành đủ loại pháp khí, vang dội thiên hạ.

Động thiên bên trong, chỉ tồn tại một cái địa vị siêu nhiên Tiên gia thế lực, chính là lịch sử đã lâu Thanh Thần Sơn, tương truyền khai sơn lão tổ đã từng hướng Nho gia vị kia chí thánh tiên sư thỉnh giáo học vấn, loại xách tay mang theo một gốc tuổi nhỏ công đức trúc, xem như lễ vật. Về sau nó tại Nho gia thánh địa "Đạo Đức Lâm" khỏe mạnh sinh trưởng, ngược lại là Trúc Hải động thiên ngày càng tiêu vong. Tương truyền này trúc có thể ghi chép quân tử công đức, khuyết điểm, là chợ búa tục nói "Công Đức Bộ" nơi phát ra một trong.

Tại A Lương cùng tuổi trẻ thổ địa nói chuyện phiếm thời điểm, Trần Bình An ngồi chung một chỗ trên núi đá, cầm trong tay thanh kia một nửa đao bổ củi, cách đó không xa là hai khóa kinh dị kinh khủng to lớn đầu lâu, đối với thiếu niên đối mặt đầu lâu về sau, xà mãng thân thể như hai đầu đường núi uốn lượn lan tràn ra ngoài, cuối cùng biến mất ở rừng núi trong rừng cây, lúc thỉnh thoảng truyền đến cây cối bị cái đuôi quét trúng băng liệt tiếng vang.

Trần Bình An một đường đi tới, ngoại trừ cùng Lý Bảo Bình đọc sách

nhận thức chữ, lại có là cùng nàng học Đại Ly tiếng phổ thông, tiến triển không sai, căn chữ phát âm đương nhiên còn mang theo nồng đậm tiểu trấn giọng nói quê hương, có thể tìm ra thường giao lưu, đại khái ý tứ còn có thể nói năm sáu rõ ràng trắng, Trần Bình An liền đem mình tại Đại Ly Long Tuyền huyện có được năm tòa đỉnh núi tình hình, cùng nguyên bản như lâm đại địch xà mãng nói một lần, hi vọng bọn chúng có thể dọn nhà đi hướng Lạc Phách Sơn, đương nhiên không có quên đem Thánh Nhân Nguyễn sư phó cùng chính mình mượn núi ba tòa một chuyện, cũng cùng nó nhóm nói rõ ràng.

Rất rõ ràng, xà mãng đối với Ly Châu động thiên tọa trấn Thánh Nhân cái thân phận này nặng nhẹ, xa so với Trần Bình An càng có khái niệm, ngay cả thủy chung ánh mắt hồ hững hắc xà vào thời khắc ấy, cũng hơi đổi một chút ánh mắt. Ngay từ đầu bạch mãng chỉ là nghe nói Đại Ly Long Tuyền huyện cái này huyện tên sau, liền có chút có vẻ xiêu lòng, về sau nghe nói Đại Ly triều đình đã điều động Khâm Thiên Giám Thanh Ô tiên sinh cùng Lễ Bộ quan viên, cộng đồng thăm dò hơn sáu mươi tòa đỉnh núi, Đại Ly hoàng đế chuẩn bị sắc phong không ngừng một vị chính thống Sơn Thần, bạch mãng hai mắt toát ra vô pháp che giấu hưng phấn kích động, nhin không được lười rần cuồng thổ, xì xì rung động, kết quả bị hắc xà dùng đầu lâu hung hăng đụng một chút mới an tĩnh xuống.

Trần Bình An nhìn xà mãng cũng không tại chỗ cự tuyệt đề nghị, thờ phào nhẹ nhõm, nói tiếp nói: "Ta cho dù đối với tu hành một chuyện, hiểu rất ít, nhưng là vô cùng xác định Kỳ Đôn Sơn so với nhà ta những cái kia đỉnh núi, linh khí khẳng định kém xa tít tắp, các người tại nhà ta trên địa bàn tu luyện một trăm năm, nói không chừng so ra mà vượt nơi này hơn mấy trăm năm, mà lại A Lương đang trên đường tới, nói với ta chút giao ngữ xà mãng đi sông hóa long nội tình, con thủy lộ này sẽ đi rất gian nguy, rất nhiều Sơn Thần Giang Thần sẽ cố ý làm khó dễ cản trở các người, cho nên ta tin tưởng nếu như các người có thể sớm cùng Nguyễn sư phó, còn có Đại Ly làm quan người, tạo mối quan hệ, về sau con đường kia nói không chừng có thể thông thuận rất nhiều."

Những này lời nói, nửa trước đoạn là Trần Bình An chính mình suy nghĩ ra được, nửa đoạn sau thì là A Lương tự khoe là tiết lộ thiên cơ cầm nang diệu kế.

Trần Bình An trầm giọng nói: "Có cái dạy ta đốt sứ lão nhân đã từng nói, sơn tinh quỷ mị, sơn hà yêu quái, chưa hẳn liền có thể so với người tề hơn. Ta xem lại các người về sau, cảm thấy câu nói này giống như không có đạo lý gì, nhưng các người là A Lương hàng phục, cùng ta quan hệ không lớn, như vậy A Lương nguyện ý buông tha các người, ta khó mà nói cái gì. Nếu như ta có A Lương bản sự này, các người dám chọc lên ta, dám ngay trước mặt ta lung tung ăn người. . ."

Trần Bình An nhắc nhắc trong tay một nửa đao bổ củi, gắt gao tiếp cận đầu kia bạch mãng, "Vậy người cũng không phải là chỉ thiếu một nửa bay cánh, tối hôm qua bên trên chúng ta ăn khuya chính là một lớn bình hầm thịt rắn."

Bạch mãng đã mất đi bay cánh, tu vi hao tổn nghiêm trọng, vốn là đau lòng đến cực điểm, lúc này bị thiếu niên trên vết thương xát muối, bản tính lãnh huyết súc sinh, giờ phút này như người bị ở trước mặt để lộ vết sẹo, giận tím mặt, cao cao ngẩng đầu, đột nhiên thân thể căng cứng, liền muốn hướng về phía trước vồ giết cái này chương mắt đáng hận thiếu niên.

Trần Bình An thờ ơ.

Hắc xà chuyển động theo, không phải giúp đỡ bạch xà đối phó giày cở thiếu niên, mà là đối bạch mãng mở ra miệng rộng, mãnh liệt cắn đối phương cái cổ, hướng về sau hất lên, đem đầu kia thân thể chỉ có một nửa "Tinh tể" bạch xà, hung hăng ngã cái thất điên bát đảo.

Tuổi trẻ thổ địa giật mình kêu lên, đang muốn xuất thủ, để bạch mãng hắc xà an tĩnh lại, để tránh thiếu niên bị ngộ thương, chính mình cũng bị hai đầu súc sinh tai bay vạ gió, lại nghe cái kia mũ rộng vành hán tử lắc

đầu nhẹ giọng nói: "Đừng nhúng tay."

Tuổi trẻ thổ địa hơi nghi hoặc một chút, nhin không được mắt nhìn hán tử, chỉ gặp hăn y nguyên dựa vào lấy lực trúc, một chích mũi chân chút mà, thể đứng lười biếng, hai tay vòng ngực, vẻ mặt bình tĩnh.

Vốn là đồng loại xà mãng triển khai hung ác giăng co.

Trần Bình An đứng người lên, chỉ là không có rời đi hòn đá, nắm chặt đao bổ củi.

Không biết là trao đổi lẫn nhau cái gì, bạch mãng rốt cục dần dần an tĩnh lại, nhưng là nó nhìn về phía thiếu niên ánh mắt, y nguyên hung hãn dị thường.

Trần Bình An cứ như vậy cùng bạch mãng thẳng tắp đối mặt, "Bây giờ có hàng ngàn hàng vạn người trong núi khai sơn sửa đường, các người tiến vào đỉnh núi tu hành sau, không thể làm chắc bụng mà giết người, đương nhiên nếu như là xuất phát từ tự vệ, tỉ như có người tu hành lên núi bắt giết các người, coi là chuyện khác. Nếu như các người được chỗ tốt, lại hồng quy củ, như vậy Nguyễn sư phó liền sẽ xuất thủ. Các người trước đó làm cái gì, không liên quan gì tới ta, nhưng là nếu như đáp ứng lên núi, như vậy các người về sau làm cái gì, liền có liên quan tới ta."

Trần Bình An chừng chặc đằng hoàng nói: "Cho nên ta trước đem cảnh cáo nói ở phía trước."

Hắc xà bảo trì nguyên trạng, yên tĩnh bất động.

Bạch mãng phảng phất tức giận khó tiêu, mặc dù từ bỏ vạch mặt xúc động, nhưng dù là Đại Đạo chi dụ đang ở trước mắt, bạch mãng vẫn là lấy phần bụng chậm rãi ma sát mặt đất, toàn thân tản mát ra vội vàng xao động ngang ngược khí tức.

Nơi xa trong rừng trúc, A Lương không biết khi nào ngồi ở một căn cây trúc bên trên, tính bền dẻo cực tốt một gốc lục trúc, ngành sinh sinh bị hấn áp sập thành cầu hình vòm bộ dáng.

Hận không thể dùng hai tay nâng lên lục trúc tuổi trẻ thổ địa, liếc mắt thiếu niên cùng xà mãng cuộn cuộn sóng ngầm cách xa giảng co, giải thích nói: "Hắc xà mặc dù trời sinh tính càng thêm tàn nhẫn hung ác, nhưng là khai khiếu càng nhiều, thậm chí đã học được hiểu được nhìn tình thế, biết rõ tiến thoái, cái kia bạch mãng bình thường nhìn đả thương người ý nghĩ không nặng, nhưng là bắt đầu giao lưu ngược lại khá là phiền toái, bởi vì càng thuận theo bản tâm. Cái này cùng nó nhóm lúc đó trên bàn cờ vị trí tình thế có quan hệ, bạch mãng chỉ là một khóa nhàn tử, hắc xà lại là đồ đại long nơi mấu chốt, cho nên bọn chúng tại Kỳ Đôn Sơn chiếm núi làm vua nhiều năm như vậy, bạch mãng yêu thích bốn phía dạo chơi du tẩu, rất nhiều phong ba, phần lớn là nó xuất hành động tĩnh khiêu khích, ngược lại là hắc xà càng chuyên chú vào tu hành, mỗi ngày cần cù chăm chỉ thu nạp nhật tinh ánh trăng, bởi vì chí hướng rộng lớn, dã tâm bừng bừng."

A Lương ừ một tiếng.

Tuổi trẻ thổ địa do dự một chút, nói rằng: "Thiếu niên này lời nói là không tặc, đều là thật sự đạo lý, chỉ bất quá vẫn là không đủ giải cái kia đối với xà mãng tập tính, đối với đập vào con đường tu hành bọn chúng mà nói, bản tâm bản tính là Đại Đạo chi nền tảng, trừ cái đó ra, khai khiếu xà mãng nói chung bên trên, biết rõ mặt mũi một chuyện, tại Kỳ Đôn Sơn làm mưa làm gió đã quen, sẽ cảm thấy đi thiếu niên kia đỉnh núi, chính là ăn nhờ ở đậu bên dưới, nhất là thiếu niên mang ra một vị Thánh Nhân đến, tuyên bố dám ăn người liền giết bọn chúng, càng biết để xà mãng cảm thấy thiếu niên khí thế khinh người, không tốt sống chung, khó tránh khỏi phản uất, dù sao một khi gậy đầu đáp ứng, chính là động một tí mấy trăm năm 'Hàng xóm láng giềng', sẽ lo lắng cho mình gặp người không hợp. . ."

A Lương cắt ngang hẳn nói liên miên lải nhải, "Người không cần thay đổi biện pháp giúp người hàng xóm cầu tình, đã nói qua ta sẽ không nhúng tay, người sợ cái gì ? Cuối cùng, xà mãng không muốn sớm cúi đầu, vẫn cảm thấy cái kia vô đạo hai cảnh thiếu niên, căn bản không có tư cách cùng nó nhóm bình khởi bình tọa thôi, cho nên dù là thiếu niên nói lên yêu cầu, đều rất hợp tình để ý, bọn chúng cũng sẽ khó mà dễ dàng tha thứ, nếu như đổi thành ta, người cảm thấy xà mãng sẽ như thế nào ?"

Tuổi trẻ thổ địa cười ngượng ngùng nói: "Đại tiên nhìn người nhìn sự tình, động nhọc ánh nến."

A Lương lạnh nhạt nói: "Trả lời vấn đề của ta."

Tuổi trẻ thổ địa trong nháy mắt cảm như hén, một phen ấp ủ tìm từ sau, nghiêm túc trả lời nói: "Bọn chúng sẽ không nói hai lời, trực tiếp dọn nhà! Liên tâm mang oán hận cũng không dám!"

A Lương sắc mặt như thường nhìn về phía bên kia, gật đầu một cái, "Rất tốt, người bảo vệ nửa mảnh rừng trúc."

Hai người bốn phía rừng trúc, truyền ra từng đợt đôm đốp rung động.

Đúng là ước chừng một nửa lục trúc, giống như bị người một đao chặn ngang chặt đứt, toàn bộ ngã rơi trên mặt đất.

Tuổi trẻ thổ địa quỳ lạy ở trên mặt đất, nơm nớp lo sợ run giọng nói: "Đại tiên bớt giận."

A Lương căn bản mặc kệ không hỏi gia hỏa này, sắc mặt lạnh lùng, chậm rãi nói: "Xem đi, dù là xuất thủ qua dọa hơn người, liền chỉ là bởi vì quá dễ nói chuyện, tính tình quá tốt, liền sẽ bị một cái nho nhỏ thổ địa xem như đồ dẫn lừa gạt, cho nên nói a, làm cái người tốt, rất khó."

Tuổi trẻ thổ địa không dám thử mạnh.

A Lương đột nhiên cười ha hả nói rằng: "Đứng lên mà nói, quỳ không tưởng nổi. Ta đánh với người cái cược, cược cái kia tham tiền thiếu niên, có nguyện ý hay không làm một bút thua thiệt đến nhà bà ngoại mua bán, người cược hẳn nguyện ý, ta cược hẳn không nguyện ý. Người cược thắng, liền có thể bảo trụ còn lại một nửa rừng trúc, cược thua, người không phải vừa mới khôi phục thổ địa chi thân sao? Ta đem người đánh về nguyên hình tốt."

Vừa mới đứng người lên tuổi trẻ thổ địa, giờ phút này muốn tự tử đều có, thì thảo hỏi: "Xin hỏi đại tiên, tiểu nhân phần thắng có bao nhiêu?"

A Lương duỗi ra một ngón tay.

Tuổi trẻ thổ địa mặt không người sắc, một phần mười phần thắng.

Cái kia mũi rộng vành hán tử nhếch miệng cười nói: "Là một phần trăm."

Sau đó A Lương nhìn về phía thiếu niên, lớn tiếng hô nói: "Trần Bình An, một mực công phu sư tử ngoạm, điều kiện quá đáng như thế nào làm sao mở, có ta A Lương nhìn chăm chăm đâu, đừng sợ chọc giận cái kia hai đầu súc sinh, nếu quả thật phát sinh xung đột, vừa vặn cầm cặp kia xà măng luyện tay một chút, yên tâm, ta sẽ giúp người xem thế cục, thích hợp lúc, khẳng định sẽ xuất thủ. Lúc trước người không phải cùng ngũ cảnh cao thủ Chu Hà luận bàn qua à, sau khi giao thủ, tiểu tử người rõ ràng là có chỗ lĩnh ngộ, dứt khoát rèn sắt khi còn nóng, nói không chừng liền có thể cố gắng tiến lên một bước."

Tuổi trẻ thổ địa ngây ra như phỗng.

A Lương cười nói: "Không có ý tứ, người bây giờ liền cái kia một điểm phần thắng cũng mất."

Tuổi trẻ thổ địa tâm chết như bụi, ngược lại sinh ra một chút ngoài định mức can đảm khí phách, quay đầu cười khố nói: "A Lương tiền bối, người vật đánh cược, thật sự không tốt lắm."

Mũ rộng vành hán tử nói một câu cổ quái lời nói, "Giày vò đến giày vò đi, liên vì một cái tất trắng cục diện ? Người cảm thấy ta A Lương có nhàm chán như vậy sao?"

Tuổi trẻ thổ địa tinh tế nhấm nuốt câu nói này, lần nữa nhìn về phía tên là Trần Bình An thiếu niên, đã có âm mộ, cũng có thương hại.

Sau một lát.

Một đạo đủ để rung chuyển đồi núi kiếm khí bạch hồng phóng lên tận trời.

Tuổi trẻ thổ địa dọa đến đặt mộng ngã ngời ở trên mặt đất.

Mũ rộng vành hán tử bóng người, trong nháy mắt từ cầu hình vòm hình dạng lục trúc can bên trên biến mất, đi vào Kỳ Đôn Sơn không trung, bên hông lục vỏ trúc đao mãnh liệt rút ra, đem bạch hồng một đao chém đứt, không để cho tiếp tục lên không mà đi.

Lại sau một lát, A Lương ngời trở lại đến cây kia còn chưa thẳng băng trên cây trúc, tiện tay vứt bỏ chuôi này phổ thông chất liệu rách rưới trúc đao, dù chưa bẻ gãy, cả thanh đao thân đao cũng đã rách mướp.

Hắc xà hương Kỳ Đôn Sơn chỗ rừng sâu diên trốn như diên vọt.

Thiếu niên trước người cách đó không xa, đầu kia không có dấu hiệu nào hướng về phía trước vô giết về phía hắc bạch mãng, giờ này khắc này đã đã mất đi cả viên đầu lâu, lộ ra máu thịt be bét tàn đoạn cái cổ, nhìn thấy mà giết mình, cực kỳ bi thảm.

Trần Bình An sắc mặt bình tĩnh, nhếch nhếch miệng.

Ánh mắt như lúc trước hằm nhỏ đánh giết Vân Hà Sơn Thái Kim Giản, không có sai biệt.

A Lương nín cười, hái xuống bên hông tiểu hồ lô, hung hăng rượu vào miệng, thấp giọng cười nói: "Có chút ý tứ."

Kiểm đến kiểm đến .

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Trúc lâu

Cây kia lục trúc đột nhiên thẳng băng, nguyên lai là A Lương nhảy xuống mặt đất, đưa tay đem vị kia Kỳ Đôn Sơn thổ địa gia kéo thân, chặc chặc cười nói: "Ta vật đánh cược không tốt, thế nhưng là người cược vận rất tốt."

Tuổi trẻ thổ địa sắc mặt tuyết trắng, mặt ủ mày chau, tuy nói sống sót sau tai nạn, cuối cùng bảo vệ còn sót lại nửa mảnh rừng trúc, nhưng làm hắn nhìn thấy nơi xa đầu kia đầu lâu bị băng rơi bạch mãng, tuổi trẻ thổ địa không khỏi trăm mối cảm xúc ngổn ngang, mấy trăm năm qua tiếp giáp vì cư, tuy là ác lân cận, ma sát không ngừng, nhưng trên đại thể coi như bình an vô sự, ít nhất chưa bao giờ có sinh tử chém giết, hôm nay xà mãng vốn nên sắp đập vào tu hành dương quan Đại Đạo, hết lần này tới lần khác tại loại này thời điểm, bị người lấy lăng lệ kiếm khí nổ nát vụn đầu lâu, mang cho hắn lực rung động to lớn, có thể nghĩ.

Tuổi trẻ thổ địa thở dài một tiếng, chán nản thở dài, nhẹ giọng nói: "Giống như tiền bối cho là, ta như vậy con buôn tiểu nhân, là ba ngày không đánh nhảy lên đầu lật ngói đề tiện tính tình, chẳng qua hiện nay thật là đánh một trận liền đã no đầy đủ, mong rằng A Lương tiền bối đáng thương đáng thương tiểu nhân, thật sự là sợ mất mặt, lại không nửa điểm tâm khí, kể tiếp A Lương tiền bối một mực lên tiếng, tiểu nhân nhất định làm theo."

A Lương không có cố lộng huyền hư, cúi đầu mắt nhìn không thoải mái lục trúc vỏ đao, gật đầu nói: "Người tuyển chọn một căn tốt một chút Lão Trúc, ta muốn đổi một cái trúc đao, coi như là người bằng hữu lễ vật. Lại có là nhiều như vậy không hiểu thấu rơi tại trên đất cây trúc, lão đại một đồng, lãng phí tóm lại không tốt."

Thổ địa gia Ngụy Bách khoe miệng co giật, chỉ dám ở trong lòng oán

thâm, A Lương tiền bối người này gọi táng tận thiên lương a, A Lương người đại gia lương.

A Lương vuốt vuốt cái cằm, "Ta cái kia bằng hữu làm bút mua bán lỗ vốn, gián tiếp giúp người thắng bên dưới nửa toà rừng trúc, làm người muốn phúc hậu, có ân liền báo ân, ý của người như nào ?"

Ngụy Bách cười khổ nói: "Lẽ ra nên như vậy, thiên kinh địa nghĩa."

Trần Bình An cầm một nửa đao bồ cùi chạy tới bạch mãng thi thể bên kia, chặt xuống còn lại một cái bay cánh, trong suốt sáng long lanh, cùng nhân thủ cánh tay các loại dài, sờ ở trong tay, lạnh buốt như tuyết, ngày chiếu sáng diệu bên dưới, không ngừng dần hiện ra từng đợt tỏa ra ánh sáng lung linh. A Lương trước đó nói chuyện phiếm nói qua, cái này đầu bạch mãng trên người đáng giá nhất đồ vật, ngoại trừ mật rắn chính là bay cánh, giá trị liên thành, mà lại có tiền mà không mua được, còn lại mãng da gân cốt những vật này, mặc dù cũng hiếm có đáng tiền, nhưng so với trước cả hai trân quý trình độ, khác biệt một trời một vực.

Trần Bình An đem đao bồ cùi thắt treo ở bên hông, một đường chạy chậm hướng rừng trúc, kết quả nhìn thấy tuổi trẻ thổ địa chính tại xoay người nửa ngồi, hai tay đem một gốc lục trúc nhổ lên mà ra, dưới lòng đất Bích Thanh sắc trúc roi bàn cây giao thoa, một cái tác động đến nhiều cái, theo lục trúc bị rút ra bùn mà, phụ cận thổ nhưỡng nhao nhao bị trúc roi dật mang theo bắn tung tóe mà lên.

Nhìn thấy "Giết người cướp của vàng đai lưng" giày cỏ thiếu niên sau, đầu đầy mồ hôi tuổi trẻ thổ địa, vô ý thức nuốt một ngụm nước miếng, sau đó hắn đem ôm ấp lục trúc nhẹ nhàng thả lại trong đất, cúi đầu nhìn chung quanh, cuối cùng chọn trúng một đoạn thô như hài đồng cánh tay u lục trúc roi, thở dài, nâng đầu lên nhìn về phía Trần Bình An, nụ cười gượng ép hỏi: "Có thể hay không mang củi đao ta mượn dùng một chút ?"

Trần Bình An đến gần, đem một nửa đao bổ củi đưa cho tuổi trẻ thổ địa, người sau tay cầm đao bổ củi, hít thở sâu một hơi, chặt xuống cái kia đoạn trúc roi sau, đưa cho A Lương, A Lương lắc đầu cười nói: "Người chiếu ta trước đó trúc đao kiểu dáng làm một cái, quay đầu rồi đi Kỳ Đôn Sơn biên giới thời điểm, tính cả đầu kia trắng con lừa, cùng một chỗ cho ta chính là."

Ngụy Bách tự nhiên không dám không đáp ứng, về sau mang củi đao trả lại Trần Bình An thời điểm, từ đáy lòng cảm khái nói: "Tốt lưỡi đao sắc bén."

Trần Bình An tiếp nhận đao bổ củi, suy nghĩ một chút, nói rằng: "Người nếu mà muốn, ta có thể đưa người, dù sao cái này một nửa đao bổ củi không thích hợp khai sơn dẫn đường, ta lấy lấy cũng không có gì lớn tác dụng."

Ngụy Bách gượng cười nói: "Quân tử không đoạt người chỗ tốt."

A Lương cười ha hả nói: "Nếu muốn lại không có ý tứ lấy không, cái kia có thể mua nha, già trẻ không gạt, công bằng mua bán, đúng không đúng?"

Ngụy Bách một mặt "Bừng tỉnh đại ngộ", đứng người lên sau cạo sát trên tay bùn đất, đối với Trần Bình An cười nói nói: "Nếu là thường thường lên núi sơn dân tiêu phu, liền sẽ biết rõ nếu như một tòa rừng trúc quá rậm rạp, ngược lại bất lợi cho cây trúc sinh trưởng, sơ mật thoả đáng, rừng trúc mới có thể lớn mạnh, cho nên nhất định phải chém đứt một chút, mà lại mảnh này trúc Lâm Chân chính vào tiền bộ phận, trên mặt đất bên dưới cùng chân núi tương liên trúc roi, mà không ở trên mặt đất cây gậy trúc, vừa rồi liền nhân cơ hội này, cùng A Lương tiền bôi mượn trúc đao dùng một lát, chặt xuống một chút dư thừa cây gậy trúc, vốn chỉ muốn là dựng một tòa nhỏ trúc lâu, xem như nhàn hạ thời gian nghỉ ngơi ngắm cảnh tác dụng."

Tuổi trẻ thổ địa càng nói càng thông thuận, "Hiện tại A Lương tiền bối trúc đào bị ta chặt hỏng, nói ra thật xấu hổ, ta từ lần đầu tiên nhìn thấy lên, liền thêm nhỏ dãi trong tay người một nửa dao bổ củi, bằng không ta trúc đào cũng làm, trúc lâu vẫn như cũ dựng, quay đầu trúc đào có thể sớm giao cho A Lương, chỉ là nhỏ trúc lâu, sợ rằng sẽ trễ một chút mới có thể hoàn thành, đến lúc đó hắc xà tiến về Long Tuyền huyện Lạc Phách Sơn thời điểm, ta sẽ cùng nhau tùy hành, đã là tránh cho nó một đường bắc đi, gây ra phiền toái gì, đồng thời có thể cho nó chở đi những trúc này, ta đến Lạc Phách Sơn sau, liền tìm một chỗ núi xanh thủy tú, phong cảnh hợp lòng người địa phương, vì người dựng trúc lâu."

Trần Bình An nhìn về phía A Lương, mũ rộng vành hán tử cười giải thích nói: "Trúc Hải động thiên có mười khóa trọng yếu nhất tiên trúc, trúc có mười đức, tiên trúc tới đối ứng, mảnh này cây trúc lão tổ tông là trong đó 'Phấn Dũng Trúc' dòng dõi, nơi đây trong rừng trúc những này đồ tử đồ tôn, cũng dính ánh sáng, nếu là dựng thành một tòa trúc lâu, lâu dài thân ở trong đó, tu hành ngồi xuống, đối với thuần túy võ phu hoặc là Binh gia tu sĩ, đều vô cùng hữu ích."

Ngụy Bách vội vàng phụ họa cùng nói: "Đúng, nơi đây rừng trúc đều là cây kia anh dũng tiên trúc dòng dõi, sách sử ghi chép 'Binh uy đã chấn, thí dụ như chẻ tre, số tiết về sau, giải quyết dễ dàng', không bàn mà hợp ý này. Cho nên tại trúc lâu bên trong tu hành, tất nhiên cực kỳ tâm bổ hồn phách."

Trần Bình An đang muốn nói chuyện, A Lương bước nhanh về phía trước, ôm thiếu niên bả vai liền hướng rừng trúc đi ra ngoài, "Thịnh tình không thể chối từ, khách theo chủ liền, đi đi."

Trần Bình An nhỏ giọng nói: "Dao bổ củi còn không làm cho người ta."

A Lương tùy tiện nói: "Quay đầu liền cái gửi bên trong cái kia một nửa lưỡi dao cùng nhau cho hắc xà."

Về sau vị này mũ rộng vành hán tử không quên quay đầu nhắc nhở nói: "Viên kia còn chưa thành hình bạch mãng chi gan, cũng không muốn rồi, máu me đầm đìa, quá dọa người, tính cả mãng thịt cùng nhau giao cho hắc xà nuốt chính là, kể từ đó, dù là không có một đôi bay cánh, y nguyên có thể làm cho nó tăng trưởng hai ba trăm năm tu vi, coi như là thành ý của chúng ta, nhớ kỹ muốn nó đến Lạc Phách Sơn đặt chân sau, thành thành thật thật tu hành."

Cuối cùng A Lương đưa tay lẳng không hư điểm, chỉ chỉ thất hồn lạc phách tuổi trẻ thổ địa, "Tự giải quyết cho tốt."

Tuổi trẻ thổ địa đứng tại rừng trúc biên giới, nhìn qua bóng lưng của hai người, trong rừng núi gió, xuyên qua từng cây từng cây cây xanh một lùm bụi hoa hồng, mang theo thắm vào ruột gan hoa mộc mùi thơm ngát, diện mạo như vưu vật tuổi trẻ nam tử, cầm trong tay biểu tượng thân phận sơn quân lục trúc trượng, bạch y tung bay, tay áo phiêu diêu, lúc trước chấn kinh, e ngại, nôn nóng cùng phảng phất hoàng, theo thanh phong quét sạch sành sanh, thay vào đó là cùng một chỗ thần linh thân phận tương xứng trang trọng trang nghiêm.

Hắn nhìn quanh bốn phía, nhẹ giọng cảm khái nói: "Phúc họa tương y, không gì hơn cái này. Cảm tạ A Lương tiên bối vô tâm chỉ điểm, giúp ta giải khai khúc mắc, phá vỡ ma chướng."

Tuổi trẻ thổ địa nhắm lại con mắt, khước miệng ngậm lấy ấm áp ý cười, nỉ non nói: "Từ xưa danh sơn đợi Thánh Nhân, Thánh Nhân không đến lại có làm sao, ta có thể tự dốc lòng thành thánh."

Đợi đến mở mắt thời điểm, tuần mỹ nam tử bên tai nhiều hơn một cái màu vàng kim nhật vòng tai, tinh xảo vòng tròn theo núi gió có chút lay động, tôn lên tuổi trẻ thổ địa thoáng như đôi núi chính thần.

Hai người đường cũ trở về đầm nước, không giống với đến lúc nhanh chóng bồn tẩu, lúc này hai người ăn ý lựa chọn tản bộ nói chuyện phiếm.

"A Lương, hắc xà thật sự sẽ ăn hết bạch mãng còn sót lại thi thể ? Bọn chúng không phải sống nương tựa lẫn nhau mấy trăm năm đồng bạn sao?"

"Cái kia chỉ tại thành giao hóa long hắc xà, đương nhiên hạ được miệng, không riêng gì Giao Long chi thuộc, kỳ thật hết thảy sơn tinh quỷ quái yêu ma quỷ quái, đều là lấy ăn vì trời, chỉ bất quá nghỉ lại tại núi rừng đầm lầy Giao Long xà mãng, càn đồng loại tương tàn, cái này cùng một núi không thể chứa hai hổ là không sai biệt lắm đạo lý, hắc xà sở dĩ giữ lại bạch mãng, là khai khiếu, linh trí tăng trưởng, chưa chắc không có chờ nó kết đan lại ăn no nê ý nghĩ. Đúng, người nếu là muốn nhìn hắc xà nuốt ăn bạch mãng cảnh tượng, chúng ta có thể trở về đầu."

"Cái này coi như xong đi."

"Như đã nói qua, đừng trách ta thay người tự tiện chủ trương, đáp ứng cái kia hắc xà ăn hết viên kia mãng đảm, đã nó tiếp đi xuống đi Lạc Phách Sơn giúp người tọa trấn khí vận, như vậy một khóa mãng đảm từ người bán đi, giá cả bán được lại cao hơn, cũng không như hắc xà sớm một chút trở thành Mặc Giao tới có lời."

"Ta kỳ thật rất ngạc nhiên người vì sao muốn giết chết bạch mãng, vì sao không chờ ta xuất thủ ngăn cản ? Thuần hóa bạch mãng, tùy tiện để nó đi Bảo Lục Sơn hoặc là Thái Vân Phong đều là không sai mua bán. Khó nói người là sợ ta A Lương thấy chết không cứu ?"

"Làm sao có thể, A Lương, ta tin được người."

"Vậy người ?"

"A Lương, trả lời vấn đề của người trước đó, ta cũng muốn biết rõ, người có phải hay không tại ta cùng Chu Hà lúc tỷ thí, liền nhìn ra ta lúc đó tìm được. . . Cái kia ba tòa khiếu huyết ? Cùng khiếu huyết bên trong đích

thực bề ngoài ?"

"Nói thật, ta ngay từ đầu liền biết rõ cái kia ba tòa khiếu huyết bên trong có cổ quái, rất có huyền cơ, nhưng nói ra tương đối mất mặt, ngay cả ta cũng nhìn không rõ ràng, chỉ có thể đoán ra là hàm súc có ba loại đạo ý tia sợi kiếm khí, cụ thể vì cái nào ba loại, thì không dám xác định, đương nhiên, ta nếu như muốn cưỡng ép quan sát khí phủ bên trong một bên cảnh tượng, không tiếc thương tổn người thể phách khí thể, không chút nào khó, chỉ là bởi như vậy, liền rất bỉ ổi, ta A Lương thân là cao thủ tuyệt thế, tự có cao thủ phong phạm khí độ."

"Minh bạch. A Lương, người có biết rõ không chúng ta tiểu trấn có tòa đền thờ, bên trên một bên có bốn khối tấm biển ?"

"Biết rõ có chuyện này, Tề Tĩnh Xuân năm đó đề cập với ta lên qua, nhưng là ta không có nhớ kỹ nội dung, sớm quên."

"Trong đó có một khối tấm biển, viết bốn chữ, chớ hướng ra phía ngoài cầu. Ta sát vách có cái người đồng lúa, đọc sách rất nhiều, hẳn nói đây là Phật gia thiên cơ, là ý nói khuyên bảo tất cả mọi người, muốn chuyên tu Phật pháp, đừng đi cùng những cái kia Phật pháp bên ngoài bàng môn ngoại đạo đi cầu cái gì. Ta ngay từ đầu cảm thấy rất có đạo lý, nhưng là về sau ta ở trên núi đốt than, lúc không có chuyện gì làm, dù sao chính là một người nhàm chán mù suy nghĩ, cảm thấy với ta mà nói, thấp hương bá Phật cũng tốt, lễ kính Bồ Tát cũng tốt, đều muốn chính mình trước làm đến khả năng cho phép sự tình, nếu như vẫn là đạt thành không được tâm nguyện, thực sự không có biện pháp, lại đi cầu, Bồ Tát mới có thể gật đầu đáp ứng, bằng không người ta Bồ Tát bằng cái gì giúp người a, đúng không, A Lương ?"

"Cầu Phật trước cầu mình."

"Đúng đúng đúng, ta chính là ý tứ như vậy!"

"Ừm, giải thích như vậy, miễn cưỡng nói thông được. Nhưng là ta phải nói cho người mình bạch một sự kiện, ta A Lương từ móng tay trong khe móc ra một điểm đến, cũng so của cái nhà của người dày đặc. Cho nên người cảm thấy rất phiền phức ta, liền tình nguyện tổn thất một đạo kiếm khí ? Trên thực tế đối với ta A Lương tới nói, chính là một lần tùy tiện rút đao ra khỏi vỏ chuyện nhỏ. Cái này sổ sách, người đến tính như vậy."

"Không thể tính như vậy!"

"Ừm ?"

"Dạy ta đốt sứ Diêu lão đầu, rất ít nguyện ý nói chuyện với ta, nhưng là có hai lần đem lời nói đến đặc biệt nặng, ta nhớ được rất rõ ràng. Lần đầu tiên là ta làm hãm lò công học đồ, hãn nói cùng ta học đốt sứ, có thể, nhưng người chỉ cần dám trộm một lần lười, liền cắt cho ta ra Long Diêu. Lần thứ hai là ta cùng hãn đầu về lên núi, hãn nói cùng ta lên núi tìm đất, có thể, nhưng mặc kệ là té gãy chân vẫn là làm sao, người chỉ cần dám ở ngay trước mặt ta khóc một lần, về sau cũng đừng lại lên núi."

"Đây là đâu cùng cái nào a, Trần Bình An người ý gì ?"

"Cái kia ta thay cái thuyết pháp, A Lương, người có thích hay không ngủ nướng ?"

"Nói nhảm, người không thích ?"

"Ta cũng ưa thích a, nhưng là nói ra người khả năng không tin, ta tại làm hãm lò công học đồ ngày thứ nhất lên, thẳng đến hôm nay, ta không có ngủ qua một lần giấc thẳng, nên từ khi nào giường, ta mở mắt liền rời giường, cho nên một lần giấc thẳng cũng không có."

"Quần như vậy vòng lớn tử, người đến cùng muốn nói cái gì ? Khi dễ ta A Lương không phải người đọc sách ?"

"Ta ý tứ, chính là bất luận cái gì chính mình cảm thấy chuyện không tốt, liền dứt khoát đừng có lần thứ nhất, một lần cũng không cần làm, một bước nhỏ cũng không thể đi ra đi, bằng không quay đầu lại nhìn, ăn thiệt thòi chịu khổ vẫn là chính mình. Tựa như ta, nếu như lười biếng một lần, khẳng định liền không làm được hăm lò công học đồ, tiến thêm không được núi lớn, như vậy chỗ nào có thể có hôm nay quang cảnh ? Nói không chừng ta hiện tại cùng cái kia mấy ngàn tiểu trấn thanh niên trai tráng không sai biệt lắm, lên núi mở đường, đốn củi bắc cầu, mỗi ngày lĩnh một chút đồng tiền, cứ như vậy. Làm sao có thể có năm tòa đỉnh núi ? Năm tòa đỉnh núi, có bao nhiêu đáng tiền, A Lương người biết không ? A Lương, về sau có cơ hội người nhất định phải đi ta đỉnh núi nhìn xem. . ."

"Dừng lại dừng lại! Trần Bình An, người cùng ta đâu như vậy vòng lớn tử, liền vì khoe khoang chính mình xa xỉ có tiền a?"

"A Lương, người quả nhiên không có đọc qua thư."

". . ."

"A Lương, về sau ta Lạc Phách Sơn, nếu quả như thật thêm ra một tòa trúc lâu, người cho hỗ trợ lấy cái danh tự a?"

" 'A Lương rất mãnh liệt lâu ', như thế nào ? Khí thế có đủ hay không ? Làm sao, ghét bỏ giọng khách át giọng chủ, vượt trên người này vị sơn đại vương danh tiếng ? Được thôi, cái kia ta đổi một cái hàm súc chút, liền gọi 'Mãnh liệt chữ lâu ', ta A Lương hi sinh rất lớn, còn không hài lòng ?"

"A Lương, ta đột nhiên cảm thấy trúc lâu không có danh tự cũng rất tốt."

Mũ rộng vành hán tử liếc mắt.

Trần Bình An cười ha ha, "Yên tâm, liền gọi mãnh liệt chữ lâu tốt."

A Lương đột nhiên quay đầu hỏi: "Người có muốn hay không học kiếm?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Tạm thời không muốn."

A Lương hiểu ý cười nói: "Là sợ phân tâm? Làm trẻ nãi luyện quyền?"

Trần Bình An thở dài, gật gật đầu.

A Lương biết rõ thiếu niên vì sao thở dài, ban đầu ở Kỳ Đôn Sơn đỉnh núi, thiếu niên vì ngăn cản bạch mãng vồ giết Lý gia tỳ nữ Chu Lộc, đem nguyên bản một đường chạy cộc luyện quyền vất vả góp nhặt xuống tiền vốn, toàn bộ tiêu xài không còn, nếu như nói nguyên bản giống như là trong tay có chút tiền dư tiểu môn tiểu hộ, kết quả bỗng chốc bị đánh về nguyên hình, lại lần nữa nhà chỉ có bốn bức tường, từ cửa phòng đến cửa sổ đều là rách nát để lọt gió thảm đạm quang cảnh.

May mà chạy cộc là cường tráng thân thể thể phách, là lửa sém lông mày mạng sống tiến hành, mà đứng cái cộc kiếm lô, thì có thể tẩm bổ hồn phách, tại cái kia đá bãi chiến dịch ở trong có chỗ đột phá, vì đó gót Chu Hà luận bàn võ học thời điểm, thiếu niên có thể thuận thể tinh chuẩn tìm tới ba tòa kiếm khí chỗ giấu khiêu huyết, làm cửa hàng.

A Lương trêu ghẹo nói: "Thiếu một sợi lợi hại như vậy bảo mệnh kiếm khí, đau lòng không đau lòng?"

Trần Bình An không chút do dự nói: "Không đau lòng, ta trước đó góp nhặt ở trong lòng đầu một hơi, cuối cùng ra. Hiện tại thống khoái cực kì."

A Lương cười nói: "Nói một chút."

Trần Bình An nhìn về phía phía trước, "Ta nguyện ý cùng người giảng

đạo lý, lại có thể để cho người khác nghe ta giảng đạo lý, cảm giác này, rất tốt! Trước kia ta luyện võ là vì cường thân kiện thể, hoặc là nói chính là vì mạng sống, nhưng bây giờ cảm thấy mục tiêu có thể lại xa một chút, lại cao hơn một điểm!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Ngồi chờ chia của

Tại Kỳ Đôn Sơn đất sinh đất nuôi linh vật núi rùa, tự nhiên quen thuộc đường tắt đường núi, tăng thêm trèo đèo lội suối cước lực hơn xa con la, chờ đi một đoàn người, rất nhanh liền đi vào Kỳ Đôn Sơn biên giới khu vực, lại hướng nam đi đến hai mươi vài dặm xuống núi dịch trạm, liền có thể tiến vào Hồng Chúc trấn, tuy nói bây giờ đầu này Bắc thượng dịch trạm, bởi vì Ly Châu động thiên đột nhiên hạ xuống mà ngăn trở đoạn tuyệt, nhưng là Trần Bình An một nhóm người vẫn là lựa chọn cẩn thận lý do, không hy vọng ba cái to lớn núi rùa quấy nhiễu đến tiền phu thợ săn hoặc là vân du bốn phương thương nhân.

Trần Bình An bọn hắn tại núi nhỏ chi đỉnh nhỏ ngồi nghỉ ngơi, Lý Hòe mong mỏi cùng trông mong, hẳn đối với cái kia tuổi trẻ thổ địa chán ghét đến cực điểm, nhưng là A Lương nói cái kia hoành bảo các bên trong cất giấu bảo bối, mỗi người một phần, Lý Hòe đối với cái này rất là mong đợi, nghĩ thầm về sau nhìn thấy tỷ tỷ Lý Liễu, nhất định phải trông mà thêm chết nàng.

Vị kia Kỳ Đôn Sơn thổ địa gia rất nhanh như ước mà tới, lần này vô dụng súc địa thành thốn thần thông, nhanh chân lên núi, áo trắng phiêu diêu, tay áo giống hai đóa mây trắng phiêu du động mà lên, chính là tỷ nữ Chu Lộc thấy cảnh này, cũng không thể không thừa nhận nếu là chỉ nhìn túi da, tuổi trẻ thổ địa xứng đáng sách vở bên trên "Phong thần tuần lăng" hình dung.

Tuần mỹ phía sau nam tử còn đi theo A Lương trắng con lừa cùng Lý gia ngựa, cũng không biết rõ vị này thổ địa gia sử cái gì pháp thuật, chẳng những đi theo đại đội ngũ, con lừa ngựa vậy mà nhìn không ra nửa điểm mỏi mệt.

Không biết sống mấy trăm năm Ngụy Bách ôm ngang dài mảnh hộp gỗ,

trước hướng mũ rộng vành hán tử thở dài hành lễ, người sau gật đầu hoàn lễ.

Lòng dạ thâm trầm một chỗ thần linh, bất cần đời kỳ quái kiếm khách, tại thời khắc này cho người cảm giác, vậy mà không có sai biệt.

Đại Đạo đồng hành.

Ngụy Bách đem không biết làm bằng vật liệu gì tươi Hồng Mộc hộp đưa giao cho A Lương, Lý Hòe mau chóng tới sờ soạng một chút, trong lòng bàn tay tràn đầy ấm áp, chạm đến đi lên, giống như là Kỳ Long ngõ hẻm một nhà tiệm vải xem như trấn điểm chi bảo tốt nhất tơ lụa, năm ngoái cửa ải cuối năm hăn đi theo mẫu thân tỷ tỷ cùng đi mua vải vóc, cắt may bộ đồ mới, hăn chẳng qua là vụng trộm sờ soạng một chút khối kia có thêu hoa điều xinh đẹp gấm vóc, liền bị tức hốt hển chủ quán đánh ra.

Lý Hòe ngẩng đầu hỏi: "A Lương, thương lượng với người chút chuyện, phân qua trong hộp bảo bối, cuối cùng cái này hộp có thể hay không đưa cho ta ?"

A Lương hỏi lại nói: "Người là cái thá gì ?"

Lý Hòe chân thành nói: "Người cưới tỷ ta, ta là người tỷ phụ a."

A Lương một bàn tay ném đi, "Gọi là em vợ!"

Hài tử đột nhiên nói rằng: "Ta không cần làm em vợ, ta thích làm tỷ phụ, dưới gầm trời người xấu nhất chính là em vợ."

A Lương nhìn về phía Ngụy Bách, hỏi: "Hộp đáng tiền sao?"

Ngụy Bách ngượng ngùng cười nói: "Còn tốt, là vàng nhạt Âm Trầm Mộc chế tạo đồ vật, tại trong đất chôn có chút năm tháng, bất hủ phản hường, màu sắc cũng từ vàng biến đỏ, đồ vật không coi là đáng giá tiền,

chính là không phổ biến mà thôi."

A Lương cúi đầu nhìn lấy đầy mặt chờ mong vẻ mặt hài tử, "Đã đồ vật không đáng tiền, liền đưa người."

Lý Hòe vô cùng lo lắng liền muốn lấy đi hộp gỗ, lại bị A Lương một bàn tay đánh cho đầu óc choáng váng, "Muốn nuốt một mình?"

A Lương nhìn quanh bốn phía, đưa tay vẫy vẫy, sau đó ngồi xổm ở trên mặt đất, mở ra tên là "Vàng nhật" dài mảnh hộp gỗ, cao giọng hô nói: "Trần Bình An, tiểu Bảo Bình, Lâm Thủ Nhất, Chu Hà, Chu Lộc, đều tới đây đều tới đây, ngồi chờ chia của, ngồi chờ chia của! Tới trước người trước đến, quá hạn không đợi, không có cái khác quy củ, liền một đầu, mỗi người chỉ có thể từ Bách Bảo các lấy đi một cái, cầm tới loại nào là loại nào, không cho phép đổi ý."

Trần Bình An nhìn về phía tuổi trẻ thổ địa, người sau phát giác được thiếu niên ánh mắt, hơi nghi hoặc một chút, âm giọng hỏi: "Người không đi tranh đoạt cơ duyên sao?"

Trần Bình An cười nói: "Để bọn hăn lấy trước chính là."

Trần Bình An vừa vặn có chuyện muốn cùng tuổi trẻ thổ địa thương lượng, liên quan tới hắc xà tại Lạc Phách Sơn định cư công việc, cùng Ngụy Bách rời đi nơi đây địa giới tiến về Long Tuyền huyện hạt cảnh tình hưởng, trên đường trở về, A Lương đại khái nói qua liên quan tới sơn thủy chính thần chú trọng, không thể tùy tiện rời đi triều đình tại sơn hà gia phả bên trên sắc phong bản đồ, cái này có chút cùng loại rất nhiều vương triều ký xuống xuống "Phiên Vương ở giữa không thể gặp nhau", một khi có ai phạm vào kiêng kị, những thần linh kia nhẹ thì bị triều đình răn dạy, giảm bớt hương hỏa cung phụng, nặng thì bị giảm xuống thần vị, tại bao nhiêu năm giữa triệt để đoạn tuyệt dân gian hương hỏa, trong lịch sử còn có rất nhiều vượt qua quy củ Sơn Thủy thần chí, hạ tràng càng thêm thêm lương, kim thân tượng thần bị triều đình lôi ra điện thờ,

kéo xuống Thần Thai, nha dịch lấy uy vũ bồng bồng đánh, lấy rắn đe hiệu quả, hoặc là quan viên địa phương tự mình quất, thậm chí là trực tiếp điều động dân phu vùng mạnh đánh nát, các quốc gia trong lịch sử đều có phát sinh.

Cho nên Ngụy Bách nói muốn tự thân mang theo hắc xà đi hướng Lạc Phách Sơn, sẽ còn lấy những cái kia Phấn Dũng Trúc ở trên núi dựng ra một tòa trúc lâu, Trần Bình An đương nhiên sẽ không cự tuyệt hảo ý, nhưng cũng không hi vọng Ngụy Bách vì vậy mà gặp trọng phạt. Kỳ thật thiếu niên đối với thần đạo hương hỏa, núi đồi phong thủy cùng vương triều khí vận một chuyện, trước đó thủy chung vô pháp khắc sâu lý giải, cái này cùng A Lương không có đọc qua thư cũng có quan hệ, gia hỏa này giẫm lên vỏ dừa hầu nói đến ở đâu là chỗ nào, nói đến mười phần vân che sương mù quẩn, có chút cố ý vì khoe khoang còn ưa thích thừa nước đục thả câu, lúc đầu không có cái gì cổ quái huyền cơ thô thiển sự tình, cũng có thể bị hấn nói đến huyền diệu khó giải thích.

Về sau là Lý Bảo Bình cử đi cái ví dụ, Trần Bình An ý nghĩ mới rộng mở trong sáng, tiểu cô nương nói những cái kia hương hỏa khí số cái gì, tựa như là ngoài trấn nhỏ Long Tu Khê, Thủy Nguyên liền như vậy một đầu, bách tính vì riêng phần mình đất hoa màu thu hoạch, liền sẽ tranh nước, cơ hồ hàng năm đều sẽ xuất hiện đại quy mô ấu đả.

Lý Bảo Bình chạy đến Trần Bình An bên cạnh, sốt ruột nói: "Tiểu sư thúc, người tại sao không đi cầm bảo bối ? Người nhìn liền Lâm Thủ Nhất loại kia tính tình người đều chạy nhanh chóng, Lý Hòe càng là hận không thể đem đầu nhét vào Bách Bảo trong các đi."

Trần Bình An thuận miệng nói rằng: "Không có việc gì, ta cái cuối cùng chọn tốt."

Lý Bảo Bình xoay người chạy, "Không sao, Tiểu sư thúc ta giúp người tuyển một cái."

Trần Bình An đang muốn nói chuyện, áo bông màu hồng tiểu cô nương đã giết tới A Lương bên cạnh, một tay đè lại Lý Hòe đầu hướng ra phía ngoài đây, một tay đẩy ra Lâm Thủ Nhất bả vai.

Lý Hòe ủy khuất nói: "Lý Bảo Bình, người khi dễ người!"

Lý Bảo Bình quay đầu lễ thẳng khí hùng nói: "Ta cho Tiểu sư thúc chọn đồ vật!"

Lý Hòe nghĩ đến còn chưa tới tay nhỏ rương trúc, thở dài nói: "Vậy người chọn đi."

Lâm Thủ Nhất bị đẩy ra cũng không giận, đưa tay chỉ Bách Bảo trong các một quyển cuốn lên ố vàng cổ tịch, nó bị một căn kim hoàng sắc sợi tơ buộc chặt, vừa vặn lộ ra Vân Triện viết liền tên sách, "Ta chọn trúng bản này Đạo gia sách vở, gọi 《vân thượng lang lang thư》, ta chỉ cần nó, không cùng các người đoạt vật gì đó khác."

Lý Hòe thân thể nghiêng về phía trước rướn cổ lên, có chút vòng qua Lý Bảo Bình, hỏi: "Thủ một, người làm sao không chọn cây đao kia, nhiều xinh đẹp, nếu là ta liền tuyển nó."

Lâm Thủ Nhất phí hết rất lớn kinh, ánh mắt mới thật không dễ dàng từ chiếm cứ Bách Bảo các lớn nhất địa bàn một cái hẹp trên đao dịch chuyển khỏi, nhẹ giọng nói: "Ta cũng không phải tập võ liệu, chính mình cũng không ưa thích luyện đao học kiếm."

Lý Hòe gặp Lâm Thủ Nhất không nguyện ý sửa đổi dự tính ban đầu, liền bắt đầu thuyết phục Lý Bảo Bình, "Cây đao này, vừa nhìn chính là thiên hạ vô song thần binh lợi khí, thối tóc tóc đứt tính cái gì, ta đoán chừng nó liền chúng ta tiểu trấn Thiết Tỏa Tinh xích sắt cũng có thể một đao chém đứt, Lý Bảo Bình, đồ tốt như vậy, người thật không cần ? Lại nói, người Tiểu sư thúc bây giờ không phải tiện tay binh khí à, ta nhìn đao này cho hẳn dùng rất tốt, lui một bước nói, lấy nó đến lên núi mở đường,

nhiều uy phong, dù sao cũng so cầm một cái phá đao bổ củi càng được rồi hơn ?"

Thanh kia hẹp đao, dù là như đại gia khuê tú ẩn thân Tú Lô, nó an an tĩnh tĩnh nằm tại trong vỏ đao, đường cong xinh đẹp đến kinh diễm cấp độ.

A Lương cười xoay người rút ra hẹp đao.

Phong mang tất lộ, thân đao tựa như một vòng nguyệt lại nhân gian bạch hồng.

Thân đao cũng không minh văn, lại có từng sợi tự nhiên đường vân, như Đạo gia tiên nhân dụng tâm khắc dấu tường vân phù lục.

A Lương có chút kinh ngạc, bấm tay bắn ra, cũng không phải là đục ngẫu ông ông tác hưởng, ngược lại thanh âm rung động réo rắt du dương, A Lương nghiêng tai lắng nghe một lát, gật đầu nói: "Không sai, nên là thanh kia hạng chót 'Tường phù' ."

A Lương thu đao vào vỏ, đem nó đưa cho tiểu cô nương, cười nói: "Thu cất đi, cây đao này thích hợp người, về sau tính tìm một cái Dưỡng Kiếm Hồ Lô, cùng cái này tường phù đao, một trái một phải treo bên hông, tìm một con ngựa cao lớn, mặc một bộ áo đỏ, một mình thúc ngựa hành tẩu giang hồ, phóng ngựa uống rượu, ai nhìn thấy ai ưa thích."

A Lương thoải mái cười to, "Ai sẽ không thích dạng này cô nương đâu ?"

Lý Bảo Bình kinh ngạc cầm vào tay nặng nề hẹp đao.

Chu Hà cũng ngồi xổm ở phụ cận, Chu Lộc nguyên bản không nghĩ tới đến, còn quăng xuống một câu đố khí lời nói, nói nàng không có thêm phần này đồ bổ thí, nhưng là bị phụ thân một cái nghiêm khắc ánh mắt

trường ở, về sau liền bị hãn cường ép kéo tới, đây là thiếu nữ lần thứ nhất nhìn thấy cha nàng tức giận, nàng có chút sợ hãi, nhưng nàng thủy chung không muốn Chu Hà đồng dạng ngồi xổm người xuống, quật cường mà đứng ở nơi đó, sắc mặt thanh lãnh.

Lý Hòe thừa dịp Lý Bảo Bình không chú ý, một trảo nhấc lên một cái bàn tay dài ngắn hoa văn màu con rối, chế tác tinh mỹ tuyệt luân, sinh động như thật.

Đây mới là hãn vừa thấy đã yêu đồ vật.

Lâm Thủ Nhất nhẹ nhàng cầm lấy quyển kia cuốn lên Đạo gia cổ tịch, giữ tại trong lòng bàn tay sau, tính tình nội liễm thiếu niên, lần đầu tiên toát ra tràn đầy thần sắc vui mừng.

Chu Hà chọn trúng một quyển sách cùng một khóa bùa phong đàn được, sau đó đầy mặt rung động ngẩng lên đầu nhìn về phía mũ rộng vành hán tử, người sau cười ha hả nói: "Thế nào, vừa lúc là người cùng nhà người khuê nữ dùng được đồ vật ? Đừng tạ ta, muốn tạ chính là Ngụy Bách cùng con rắn kia mãng, trăm ngàn năm qua, vất vả góp nhặt xuống vốn liếng rất hùng hậu, cầm được ra một bộ xuất từ Tiên gia phủ đệ võ học bí tịch, cùng một khóa xuất từ Chân Võ Sơn độc môn đàn được."

Chu Hà lòng bàn tay nâng viên kia đàn được, run giọng nói: "A Lương tiền bối, thật sự là trong truyền thuyết 'Anh hùng gan'?"

A Lương không tiếp tục để ý mừng rỡ như cuồng Chu Hà, ngẩng đầu nhìn lại, Trần Bình An cùng Ngụy Bách sóng vai đi tới, người sau nhìn thấy Bách Bảo trong các còn sót lại một hạt màu vàng kim nhạt hạt giống, cùng Lý Bảo Bình trong tay hẹp đao, tuổi trẻ Thổ Địa Thần sắc bình tĩnh, sau đó khi hãn nhìn thấy những người còn lại trong tay sách vở đàn được, ngăn người, không khỏi nhìn về phía mũ rộng vành hán tử, người sau làm như không thấy, đối với Trần Bình An cười nói: "Liền còn lại như thế một hạt đồ chơi, bất quá đoán chừng tiểu tử người đến sớm

đến chậm đều như thế, sẽ chỉ cầm tới như thế khóa hạt sen."

Nhìn thấy viên kia lẻ loi tro trọi màu vàng kim nhạt hạt sen, Trần Bình An ngồi xổm người xuống, cười cầm lên thu nhập trong tay áo túi.

Lý Bảo Bình nhẹ giọng nói: "Tiểu sư thúc, ta đối với ngươi. A Lương nói cây đao này khá tốt. . ."

Nói đến đây, tiểu cô nương tranh thủ thời gian ngậm miệng lại, đầy mặt hối hận, rõ ràng, nàng nửa câu nói sau không nên nói, quả nhiên, Trần Bình An sờ lên đầu của nàng, "Tốt liền thu xuống a, Tiểu sư thúc lại không luyện đao, lên núi mở đường dùng đao bổ củi liền rất đủ đủ."

A Lương trêu ghẹo nói: "Đúng thôi, Trần Bình An là một tên kiếm khách, bội đao không thích hợp."

Trần Bình An tức giận nói: "Vậy ngươi còn cần trúc đao ?"

A Lương chơi xỏ lá: "Ngươi quản ta ?"

Lý Hòe nhẹ giọng nói: "A Lương, cái hộp này thuộc về ta, đúng không ?"

A Lương hỏi: "Ngươi muốn cái này hộp làm gì ? Ngươi có như vậy nhiều bảo bối gia sản thả sao?"

Lý Hòe còn lấy nhan sắc, "Ngươi quản ta ?"

Một đoàn người đều có đoạt được, ngay cả tuổi trẻ thổ địa Ngụy Bách cùng hắc xà cũng là như thế, ngoại trừ đầu kia đầu lâu bị tạc thân thể bị ăn bạch mãng, có thể nói đều là đều vui vẻ.

Trần Bình An là một hạt hơi có vẻ khô quắt màu vàng kim nhạt hạt sen, lớn bằng ngón cái nhỏ. Lý Bảo Bình đạt được thanh kia tên là tường phù

hẹp đao, lại có chút rầu rĩ không vui, có chút ghét bỏ mà đưa nó nghiêng dựa vào sách nhỏ trong rương, bất quá dựa theo Tiểu sư thúc đề nghị, dùng một khối vải bông từ đầu tới đuôi bao trùm hẹp đao, cực kỳ chặt chẽ, cũng không lộ ra ngoài.

Lý Hòe lấy được hoa văn màu con rối cùng kiêu Hoàng Mộc hộp, cái trước tạm thời "Ở nhờ" tại Lý Bảo Bình rương sách nội, để vào cái rương trước đó, hài tử rất là lưu luyến không bỏ, đối với cái kia con rối luôn mồm vỗ ngực cam đoan, đợi đến chính mình cũng có rương sách, liền để nó dọn nhà, cam đoan rộng rãi. Lâm Thủ Nhất thiếp thân quyền kia 《vân thượng lang lang thư》, danh tự kỳ quái, cổ ý mười phần.

Chu Lộc mặc dù không tình nguyện, vẫn là nhận quyền kia Tiên gia bí tịch, 《tử khí thư》.

Chu Hà thì như nắng hạn lâu ngày gặp trận mưa may mắn, một cái mười phần ổn trọng hán tử, cười đến làm sao cũng không ngậm miệng được, cũng không phải là Chu Hà, mà là hãn quá mức may mắn, hiện tại cho hãn một tòa núi vàng núi bạc, cũng không như một khóa có tiền cũng không mua được Chân Võ Sơn anh hùng gan, này được có thể trợ giúp phục được người ngừng tụ tứ tán tại khiêu huyết khí phủ hồn phách, cuối cùng kết xuất một khóa thuận tiện âm thần nghỉ lại "Tòa nhà" anh hùng gan, Chu Hà không phải luyện khí sĩ, càng không phải là Bình gia tu sĩ, nhưng là anh hùng gan đắt đỏ trân quý, hoàn toàn ở chỗ nó tương tự thích hợp với thuần túy võ nhân, nhất là đệ ngũ cảnh đỉnh phong trì trệ không tiến võ phu, lấy được một khóa anh hùng gan, quả thực tương đương thêm ra nửa cái mạng.

A Lương nhẹ giọng hỏi nói: "Cùng thổ địa gia trò chuyện như thế nào?"

Trần Bình An cười nói: "Rất tốt, cái kia cái túi đồ vật cũng đưa ra ngoài."

A Lương chặc chặc nói: "Người cũng không mập mờ, nói đưa liền đưa."

Ta trước đó bất quá là thuận miệng nói, còn nữa nếu như tại thương nói thương, người kỳ thật hẳn là làm một cuộc làm ăn tới làm, tin tưởng lấy cái kia hắc xà bạch mãng vốn liếng, nó lại keo kiệt lòng dạ hẹp hòi, đều sẽ cam tâm tình nguyện đưa người một cái chân chính đồ tốt."

Trần Bình An nói: "Phù sa không lưu ruộng người ngoài, cùng gieo trồng vào mùa xuân ngày mùa thu hoạch đạo lý, ta vẫn hiểu."

A Lương gật đầu một cái, nâng đỡ mũ rộng vành, "Chẳng mấy chốc sẽ đến Hồng Chúc trấn."

Sau đó người nam này người lau nước miếng, "Mới nường hạnh hoa xuân, son phấn nhỏ thuyền hoa, ta A Lương lại trở về á!"

Đối với A Lương tình tảo niệm niệm Hồng Chúc trấn, Trần Bình An đột nhiên có loại dự cảm bất tường.

Ngụy Bách nhìn qua đám người kia xuống núi bóng lưng, thở dài, mũi chân điểm một cái, lướt về phía một cái núi rùa giáp lưng đỉnh chóp, ngồi xếp bằng, đi ra hơn mười dặm sau, phần bụng phình lên hắc xà cùng nó xa xa kết bạn mà đi, mặc dù thân thể cồng kềnh không chịu nổi, thế nhưng là khí thế tăng vọt, hung hãn dị thường.

Ngụy Bách bỗng nhiên cười một tiếng, hướng nó ném ra một cái túi, trùng hợp rơi vào nó con đường tiến tới bên trên, hắc xà cẩn thận từng li từng tí gục đầu xuống, hít hà, cũng không dị dạng, nó quay đầu lại nhìn về phía núi rùa bên trên cái vị kia người trong chốn thần tiên.

Thần thái giống như trích tiên nhân tuần mỹ thổ địa cười nói: "Xem như thiếu niên kia tặng cho người thăng quan chi lễ."

Phần bụng sinh ra tứ trảo bốn chỉ hắc xà, hơi chút do dự, cuối cùng dùng răng xé vỡ cái túi, lăn ra mười mấy khóa thiếu niên từ Long Tu Khê bên trong nhật Xà Đám Thạch, tại dòng suối nhỏ bên trong màu sắc đều là đã

rút đi, chợt nhìn, cùng phổ thông khe nước nước sông ở trong đá cuội, không có gì khác biệt, nhưng là hắc xà khoảng cách gần nhìn chăm chú một phen sau, ánh mắt nóng rực, đồng thời tràn đầy thấp thỏm, sợ mình sau một khắc liền muốn nghênh đón thất vọng, nó chậm rãi phun ra lưỡi rắn, thử thăm dò cuốn lên một khóa cục đá nhập miệng.

Tuổi trẻ thổ địa thấy cảnh này sau, không chế lấy núi rùa tiếp tục tiến lên, nói một mình nói: "Một cốc thiện duyên thiện bắt đầu, chính là không biết rõ có thể hay không kết thúc yên lành."

Sau lưng hắc xà sau một lát, tứ trảo bắt mà, ngửa đầu nhìn lên trời, truyền ra một tiếng gào thét, vang vọng ngọn núi, hù dọa vô số vũ cánh đi xa chim bay.

Cho dù là tuổi trẻ thổ địa đều có chút hâm mộ, "Nghe nói bây giờ ngoại trừ Ly Châu động thiên, vật này tại Đông Bảo Bình Châu cơ hồ đã tuyệt tích, Giao Long chi thuộc, ăn chi nhưng sinh ra Chân Long chi gân cốt cần vậy."

Tới gần Hồng Chúc trấn, con lừa tại tảng đá xanh dịch trạm bên trên, giẫm đạp ra tích tích đáp đáp thanh thúy thanh vang, A Lương không có nắm con lừa dây cương, chính nó liền sẽ đi theo phía sau, A Lương lơ mơ nghe được cái kia âm thanh gầm rú sau, cười nói: "Xem ra thật là có dùng."

Trần Bình An nhỏ giọng nói: "Ta lưu lại đáng giá nhất một khóa Xà Đảm Thạch, không có bỏ được đưa ra ngoài."

A Lương cười ha ha, "Ngược lại là gà tặc."

Đội ngũ cuối cùng một bên, cùng Lý Hòe Lâm Thủ Nhất kéo dài khoảng cách sau, Chu Hà một bên dẫn ngựa, một bên cùng nữ nhi thấp giọng nói rằng: "Ngàn ngàn vạn vạn muốn thu tốt quyển kia 《 tử khí thư 》 , nếu như thuận lợi, quyển sách này có thể làm cho người một đường đi đến đệ

ngũ cảnh! Đến lúc đó lại phối hợp viên kia anh hùng gan, người liền vững vàng bước lên đệ lục cảnh!"

Thiếu nữ ngạc nhiên, "Cha, đan dược cho ta, vậy người làm sao?"

Chu Hà nhẹ giọng cười nói: "Cha còn tuổi trẻ, bây giờ tâm khí trở về, nói không chừng liền có thể chính mình phá cảnh, đi về phía trước ra một bước dài, chính là đệ thất cảnh chỗ cao phong quang, bây giờ cha cũng dám suy nghĩ một chút."

Nguyên bản một mực tâm tình buồn bực thiếu nữ, tươi cười rạng rỡ, nói: "Còn tuổi trẻ? Cái kia cha người có muốn hay không tại cái kia Hồng Chúc trấn, tìm cô vợ nhỏ mỹ kiều nương a? Cha, người yên tâm, ta cũng không ngăn đón."

Chu Hà sắc mặt xấu hổ, trừng khuê nữ nói: "Nói bậy nói bạ!"

Thiếu nữ suy nghĩ một chút, "Cha, viên kia đan dược hay là người giữ đi, ta bây giờ mới hai cảnh đỉnh phong, khoảng cách đệ ngũ cảnh cũng còn còn sớm đây."

Chu Hà cười mở cười nói: "Giữ lại cũng được, coi như là tương lai người áp đáy hòm đồ cưới."

Thanh tú thiếu nữ tựa hồ nhớ tới người nào đó, đầy mặt đỏ lên, Chu Hà tâm tình thật tốt, hào khí tung hoành nói: "Về sau đến chúng ta Đại Ly kinh thành, nhìn xem vị nào có phúc khí thế gia tuần ngàn, có thể cưới được nữ nhi của ta."

Thiếu nữ dậm chân thẹn thùng nói: "Cha!"

Chu Hà tranh thủ thời gian khoát tay nói: "Không nói, cha không nói."

Hoàng hôn bên trong dịch trạm bên trên, A Lương nhón chân lên, không

ngừng xoa xoa tay, nhìn qua toà kia Hồng Chúc trấn nhu hòa hình dáng, tại mũ rộng vành hán tử trong mắt, tựa như một vị say nằm tửu quán mỹ phụ.

Hắn vội vã nói: "Trần Bình An, trước đó nói tốt, người muốn mượn ta một khóa thoi vàng."

Trần Bình An gật đầu một cái, bất quá hơi nghi hoặc một chút, "A Lương người sẽ thiếu tiền ?"

A Lương nhếch miệng cười nói: "Người không hiểu a, hành tẩu giang hồ, vay tiền chính là cháu trai, trả tiền lại là tổ tông, ta cái này một đường, bị Lý Hòe Chu Lộc những này tiểu thí hài cho khó coi quá thảm rồi, nhất định phải qua qua tổ tông nghiệm, đền bù tổn thất đền bù tổn thất chính mình."

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Cái kia ta đưa người một khóa thoi vàng, ta không mượn, chỉ đưa."

A Lương một bàn tay đập vào thiếu niên đầu vai, cười to nói: "Cứ như vậy nói xong! Thoi vàng tặng không ta."

A Lương mắt nhìn phía trước, nhắc cánh tay nắm chặt lại quyền, "Có thể từ người này tham tiền trong tay lấy không đến một khóa thoi vàng, ta A Lương quả nhiên mãnh liệt a!"

Trần Bình An đối với cái này không có đối ý, chỉ là yên tĩnh nhìn về phía toà kia càng ngày càng gần Hồng Chúc trấn, quen thuộc chợ búa khí tức đập vào mặt, cũng không tiếp tục là sông kia nước cuộn cuộn, rừng sâu núi thẳm.

Trần Bình An quay đầu đối với bên người áo bông màu hồng tiểu cô nương cười nói: "Đến trên trấn, đợi đến mưa xong trên đường hết thấy ăn dùng, chúng ta liền đi tìm xem nhìn có hay không mất quả bán."

Lý Bảo Bình cao hứng mà lanh lợi tiến lên, tiểu cô nương nhẹ nhàng
điên lấy phía sau cái kia bích lục sách nhỏ rương, "Tiểu sư thúc! Chúng
ta mua hai chuối nhỏ mút quả là được! Nhỏ bé ăn ngon!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Lục bình không rẽ

Hồng Chúc trấn bốn phía có tường cao, Trần Bình An một đoàn người yêu cầu từ bắc môn tiến vào tiểu trấn, kết quả rất nhanh liền phát sinh ngoài ý muốn, tường môn có mặc giáp cầm duệ phòng thủ sĩ tốt, yêu cầu bọn hắn đưa giao hộ điệp quan văn, mới có thể tiến vào, cái này khiến Trần Bình An ngốc trệ tại chỗ, hắn liền hộ điệp quan văn đến cùng cái gì đều không biết được.

Sớm năm bắt tới tay một khóa thoi vàng A Lương, cười hì hì từ trong ngực móc ra một trương nhiều nếp nhăn công văn, kết quả thông qua khám nghiệm sau, gia hỏa này liền con lừa cũng không cần, nghênh ngang một mình vào thành, đến tường cổng tò vò bên kia, vẫn không quên cùng mọi người hai mặt nhìn nhau phất tay cáo biệt, rước lấy Lý Hòe chửi ầm lên, tuyên bố phải đem trắng con lừa làm thịt, A Lương cười to mà đi.

Chu Hà đồng dạng thúc thủ vô sách, rời đi tiểu trấn trước đó, lão tổ tông cũng không có chuyên môn bàn giao việc này, kỳ thật ngoại trừ số tuổi, Chu Hà đối với bên ngoài thiên địa, hoàn toàn không biết, không thể so với Trần Bình An tốt bao nhiêu, về phần bạt sơn thiệp thủy màn trời chiếu đất một chuyện, càng là kém xa tít tắp hăm lò công xuất thân bản hàn thiếu niên. Chu Hà linh cơ khế động, nghĩ đến có tiền có thể ma xui quỷ khiến, khẳng định là đúng mọi nơi mọi lúc đạo lý, liền muốn cho một tên phòng thủ sĩ tốt vụng trộm nhét bạc, lại bị cái kia thanh niên trai tráng sĩ tốt trực tiếp cầm mâu đầu chống đỡ ngực, nghiêm nghị răn dạy, dù là tính tình tốt Chu Hà cũng có chút hỏa khí, ngũ cảnh võ phu, nếu là đi bộ đội nhập ngũ, nói không chừng liền thủ năm mấy ngàn tinh nhuệ trung tầng võ tướng cũng làm, bất quá Chu Hà đang muốn cùng người kia lý luận thời điểm, Chu Lộc nhẹ nhàng giữ chặt cánh tay của hắn, nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Cha, chúng ta Đại Ly quân pháp thường phạt rõ ràng, mà lại có cái đặc điểm, hoặc là cực nhẹ, hoặc là cực nặng, cho nên

không cần cùng những này làm lính gia hỏa lên xung đột, chúng ta lão bách tính không chiếm được lợi lộc gì."

Chu Hà nhú nhú lông mi, hừ lạnh một tiếng, cuối cùng vẫn là lựa chọn - dân không đấu với quan.

Chu Lộc nhỏ giọng an ủi nói: "Cha, về sau để lão tổ tông giúp người tìm cái quan gia thân phận, có hộ thân phù sau, lại thêm thân thủ của người, tin tưởng rất nhanh liền có thể tiệm lộ đầu sừng, chỗ nào còn cần thụ cái này khí."

Chu Hà nhanh chân rời đi, gật gật đầu, quay đầu liếc mắt cái kia thủ môn sĩ tốt, cười nhạo nói: "Thật sự là ứng câu cách ngôn kia, Diêm Vương tốt gặp, tiểu quỷ khó chơi."

Tất cả mọi người vô ý thức nhìn về phía Trần Bình An.

Trần Bình An suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Thực sự không có cách, chỉ có thể vòng qua Hồng Chúc trấn, tối nay tại bên ngoài ngủ ngoài trời, chúng ta có thể mượn người giúp chúng ta mua tất cả nhu cầu vật phẩm, chân chính đại phiên toái, là chúng ta không đi được trong tiểu trấn thủy vận bến đò, cố định hành trình liền muốn sửa chữa, trước kia hơn hai trăm dặm đường thủy, dọc theo Tú Hoa Giang đi thuyền xuôi Nam, lại so với chúng ta đi bộ muốn nhẹ nhõm rất nhiều, còn không dùng đường vòng."

Liền ở đây lúc, một vị người mặc màu xanh quan phục trung niên nam tử bước nhanh đi ra cửa thành, quan sát tỉ mỉ lấy Trần Bình An một đoàn người, cuối cùng nhìn về phía Chu Hà, ôm quyền hỏi: "Tại hạ Trình Thăng, bây giờ then vì Hồng Chúc trấn cái gổi dịch dịch trạm, xin hỏi thể nhưng là đến từ Long Tuyền huyện thành Chu Hà Chu tiên sinh?"

Chu Hà giữ im lặng, vẻ mặt đề phòng.

Tự xưng dịch trạm nam nhân cười mở cườì nói: "Gia chủ của các người đã từng một phong thư, trực tiếp gửi đến chúng ta huyện lệnh đại nhân trên tay, mơ hồ nói qua các người sắp xếp hành trình, để chúng ta huyện lệnh đại nhân tận tình địa chủ hữu nghị, trừ cái đó ra, các người đều có thư thư nhà, đã đến chúng ta cái gói dịch, ta tại một tuần trước liền vì các vị chuyên đưa ra gian phòng, chỉ có thể nói coi như sạch sẽ làm khiết, tuyệt không dám nói tốt bao nhiêu, mong rằng các vị quý khách thông cảm, chớ có tại huyện lệnh đại nhân bên kia cáo trạng, bằng không Huyện tôn đại nhân một cái không cao hứng, ta chỉ sợ ngày mai sẽ phải ném đi bát cơm đi."

Vị này cái gói dịch một cái ghế xếp đột nhiên nhớ lại một chuyện, "Nếu là Chu tiên sinh không tin, ta có thể ngay lập tức đi Dịch Quán gọi tới một người, người này liền đến từ Long Tuyền huyện thành Phúc Lộc Nhai, nói hẳn vẫn là Đốc Tạo quan nha thự lão nha dịch, trong đó có một phong đến từ Đại Ly kinh thành thư nhà, đúng là hẳn tự mình giúp nha thự cấp trên mang đến, nói là muốn tự tay giao cho một vị gọi Lâm Thủ Nhất công tử."

Lâm Thủ Nhất đi về phía trước ra mấy bước, trên mặt tràn ngập con cháu thế gia đệ tử chịu kiêu căng, hỏi: "Ta chính là Long Tuyền huyện Lâm Thủ Nhất, xin hỏi Trình dịch trạm, người kia tên là cái gì ?"

Tỳ nữ Chu Lộc có chút sững sờ, lúc này Lâm Thủ Nhất, cùng trong ấn tượng cái kia trầm mặc ít nói lạnh lùng thiếu niên, không giống nhau lắm.

Lý Bảo Bình cùng Lý Hòe ánh mắt giao hội một chút, riêng phần mình nhẹ nhàng gật đầu.

Dịch trạm Trình Thăng lời nói không có chút nào ngưng trệ, "Nếu như ta không có nhớ lầm, hẳn là tên là Đường Thụ Đầu, khoảng bốn mươi tuổi, chúng ta Đại Ly tiếng phổ thông nói đến không phải rất thông thuận, ân, người này nhất là thích uống rượu, chính là rượu phẩm. . ."

Lâm Thủ Nhất gật đầu một cái, thuận miệng hỏi: "Dịch trạm những ngày này vẫn đợi tại cái này bắc môn chờ chúng ta ?"

Cái kia nam nhân cười nói: "Mặc dù rất muốn gật đầu, nhưng thật là không có da mặt này, trên thực tế cái gối dịch tại Hồng Chúc trấn phía Bắc, rời cái này không xa, thứ hai tiểu trấn phụ cận đỉnh núi chỗ cao, có xây khói lửa, ta cùng toại dài quan hệ không tệ, liền để hắc giúp đỡ nhìn chăm chăm phía Bắc xuống núi dịch trạm, chỉ cần vừa nhìn thấy Lâm công tử Chu tiên sinh bóng người, liền để tay hắc bên dưới phong tử vào thành thông tri ta."

Lâm Thủ Nhất giật mình, không nói thêm gì nữa, quay đầu nhìn về Trần Bình An, người sau gật gật đầu.

Chu Hà cười cảm tạ nói: "Trình đại nhân phí tâm."

Cái kia dịch trạm vội vàng khoát tay nói: "Nhưng không đảm đương nổi đại nhân xưng hô, bất quá chính là cái con lừa trước mã sau tiểu nhân, cả ngày làm lấy hầu hạ quý nhân công việc, thực sự khó mà đến được nơi thanh nhã. Trước không trò chuyện, ta đi cùng phòng thủ sĩ tốt thông báo một tiếng, tin tưởng rất nhanh liền có thể tiến vào chúng ta tiểu trấn."

Dịch trạm lệ thuộc vào Đại Ly triều đình, chỉ bất quá không gọi được mệnh quan triều đình, cái này quan lại nhỏ bất nhập lưu, không thuộc về phẩm quan, thanh lưu trợ lại phân chia, là một đầu to lớn hồng câu.

Rất nhanh vị này dịch trạm liền dẫn đầu bọn hắc hướng đi tường thành môn đạo, thủ thành sĩ tốt mặc dù cho đi, nhưng sắc mặt y nguyên khó coi.

Dịch trạm dẫn đầu đi qua phá lệ mát mẻ tường thành cổng tò vò, quay đầu cùng Chu Hà đề thấp giọng âm giải thích nói: "Đều là biên cảnh trên chiến trường lui xuống lão binh du côn, bản sự không lớn, tính tình

ngược lại là chết cưỡng, một số thời khắc liền huyện chúng ta tôn đại nhân đều bắt bọn hăn không có cách, Chu tiên sinh không cần cùng bọn hăn chấp nhận."

Chu Hà không còn kinh nghiệm giang hồ, nhưng thân thiết với người quen sơ đạo lý vẫn hiểu, liền không có trả lời.

Bọn hăn đi ngang qua một gian dày đặc khí lạnh cửa tiệm, không ngừng có thanh niên trai tráng nam tử ra vào, cửa hàng nội lúc thỉnh thoảng sáng lên một vòng bạch quang.

Lý Hòe nhìn đến chuyển không ra bước chân, Chu Hà nhin không được chăm chú nhìn thêm, rất nhanh liền mất đi hứng thú.

Dịch trạm nói rằng: "Đó là một gian đao kiếm cửa hàng, còn lại binh khí cũng có khi chào hàng."

Lâm Thủ Nhất hiểu kỳ hỏi: "Quan phủ mặc kệ sao? Liền không sợ chợ búa bách tính cầm giới đấu ẩu?"

Dịch trạm cười nói: "Quan phủ không quá quản những này, nhưng chỉ cần xảy ra sự tình, sẽ quản rất nghiêm, nếu là huyện nha nhân thủ không đủ, Huyện tôn đại nhân có thể điều động hạt cảnh nội tất cả giang hồ môn phái, giúp đỡ giải quyết tranh chấp."

Đại Ly thượng võ thành gió, có rất nhiều cầm kiếm bội đao du lịch tứ phương hiệp khách, đã có đặt tiêu chuẩn vượt quá khả năng chợ búa vô lại, cũng có vì khí nhâm hiệp con cháu thế gia đệ, Đại Ly triều đình mặc dù cấm chế hết thấy binh khí bán, nhưng là đối với rèn đúc công nghệ thường thường bình thường đao kiếm, phần lớn mở một con mắt nhắm một con mắt, chủ yếu nhìn địa phương quan thái độ, nếu là thuần khiết đọc sách hạt giống xuất thân, hơn phân nửa muốn nghiêm lệnh cấm chỉ, nếu như là sa trường võ nhân xuất thân, tám chín phần mười sẽ mở một mặt lưới, đương nhiên cường cung ngành nỏ, tinh lương áo giáp các loại

quốc chi trọng khí, khẳng định bất kỳ địa phương nào đều không cho buôn bán.

Khói lửa, dịch trạm, phiên chợ, tửu quán, thanh lâu gánh hát, chờ một chút, Hồng Chúc trấn cái gì cần có đều có, náo nhiệt phi phàm, trên đường cái người đi đường như dật, so với Trần Bình An quê nhà bọn họ tiểu trấn, muốn phồn hoa ồn ào náo động quá nhiều, đường phố hai bên các loại cửa hàng, hoa mắt, gào to âm thanh liên tiếp.

Một đường nói chuyện phiếm, sau một nén nhang liền đến đến cái gổ dịch, rất nhanh liền có Dịch Quán tạp dịch dắt đi trắng con lừa cùng ngựa, dịch trạm Trình Thăng quả nhiên cho bọn hắn an bài dịch xá, Giáp Ất hai loại đều có, hắn không có tự tiện chủ trương, mà là đem năm gian dịch xá ném cho Chu Hà, để chính bọn hắn an bài.

Tại Trần Bình An an bài bên dưới, Lý Bảo Bình cùng Chu Lộc ở một gian Giáp Đẳng dịch xá, Chu Hà ở một gian Giáp Đẳng, hắn cùng Lý Hòe Lâm Thủ Nhất các ở một gian Ất đẳng dịch xá, nếu như A Lương trở về, có thể tùy tiện tuyển một gian dịch xá hợp ở, đương nhiên lấy A Lương tính tình, khẳng định sẽ hỏi có thể hay không tuyển Chu Lộc gian kia, đoán chừng đến lúc đó không thể thiếu Chu Lộc dừng lại xem thường róc thịt.

Trong hoàng hôn, tất cả mọi người riêng phần mình cất kỹ bọc hành lý bao khóa sau, tụ tập tại Chu Hà gian kia rộng rãi Giáp Đẳng dịch xá, dịch trạm Trình Thăng rất nhanh đưa tới một Điệp Thư tin thư nhà, đưa xong về sau liền cười cáo từ, nói có việc chỉ cần hô một tiếng liền có thể, còn nói Hồng Chúc trấn chợ đêm, tại Đại Ly phía Nam có chút danh khí, có cơ hội nhất định phải mở mang tầm mắt kiến thức.

Lâm Thủ Nhất có một phong, Lý Bảo Bình nhiều nhất, có Tam Phong, ngay cả Trần Bình An cũng có một phong, Lý Hòe hai tay trống trơn, cuối cùng tìm đến không sai biệt lắm quang cảnh Chu Lộc, hài tử cười nói: "Còn tốt hai ta đồng bệnh tương liên."

Chu Lộc ngoảnh mặt làm ngơ, đi đến cửa sổ phụ cận, nho nhỏ cái gối Dịch Quán, gập uốn tĩnh mạch, vậy mà tạo nên mấy phần đình viện thật sâu thẳm gia vườn Lâm Ý vị, từ nơi này một bên nhìn lại, là một tòa cho người ta cảm giác bất quá lớn nhỏ cỡ bàn tay hồ nhỏ, nuôi từng đầu công kênh mập mạp Hồng Hoàng cá chép.

Lâm Thủ Nhất thư nhà chỉ có một trương giấy viết thư, không có mấy cái chữ, thiếu niên hít thở sâu một hơi, đem cái gọi là thư nhà thả lại phong thư sau, sắc mặt âm trầm rời đi dịch xá, nắm ngón tay gắt gao nắm chặt cái kia phong thư, ngoại trừ hơn ba mươi cái chữ dấu vết viết ngoáy qua loa hành thư, trong phong thư còn có một trương ba trăm lạng bạc ròng Đại Ly lớn nhất Tiền Trang ngân phiếu.

Thiếu niên sai bước đi trở về dịch xá, nhẹ nhàng đóng lại cửa, đem phong thư đặt lên bàn, sắc mặt xám xanh, lồng ngực đập trùng không chừng.

Trần Bình An chọn lấy cái yên lặng vị trí ngồi xuống, Lý Bảo Bình chạy tới, muốn nói lại thôi bộ dáng, hắc cười nói: "Ta nếu có không quen biết chữ, sẽ hỏi người."

Lý Bảo Bình lúc này mới trở về cái bàn bên kia, bắt đầu mở thư, Tam Phong thư nhà, phân biệt đến từ phụ thân, đại ca cùng nhị ca.

Lý Bảo Bình từng phong từng phong hủy đi đi qua, phụ thân Lý Hồng bên kia tại trên thư nói hỏi han ân cần lời nói, hoàn toàn như trước đây, không có chút nào Nghiêm Phụ giá đỡ, đều là căn dặn một chút lông gà vỏ tỏi việc nhỏ, tỉ như trời lạnh nhiều mặc quần áo, ra cửa bên ngoài đừng sợ dùng tiền, lại có là mỗi lần đi qua dịch trạm, nhất định phải cho cha mẹ gửi thư nhà, nói liên miên lải nhải, năm, sáu tấm giấy viết thư cứ như vậy lật không có. Lý Bảo Bình thở dài một tiếng, nhìn về phía ngồi ở bàn đối diện uống trà Chu Hà, ưu sầu nói: "Cha mẹ lúc nào, mới có thể không coi ta là tiểu hài tử a."

Chu Hà buồn cười, uống trà uống trà.

Lý Bảo Bình xem phong thư thứ hai, là bọn hăn Lý gia đích trưởng tôn, nàng đại ca viết tin, bây giờ đang ở nhà bên trong nghiên cứu kinh thư, chuẩn bị sang năm tham gia khoa cử. Trên thư nội dung giản rõ ràng nói tóm tắt, đoạn đoạn chính chính giai thể tự, phảng phất tràn đầy tiên sinh phu tử ngời nghiêm chỉnh vận vị, mỗi cái bút họa đều để lộ ra nồng đậm cẩn thận chặt chẽ, hoàn toàn nói đều là thánh hiền đại đạo lý, muốn nàng không thể chậm trễ Chu Hà Chu Lộc cái này đối với cha con, không thể cuộc sống gia đình tử nhìn tới, muốn nàng nghe nhiều Nê Bình ngô hẻm Trần Bình An lời nói, nếu có thể chịu khổ nhọc, ít cho người khác thêm phiền phức, chỉ là tại tin cuối cùng, thưở nhỏ tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi quy củ đại ca, nói cho nàng, nàng cái kia khi còn bé từ trong suối bắt về nhà con cua, bây giờ hăn đã nuôi thành tâm đắc, muốn nàng cứ yên tâm.

Lý Bảo Bình nâng tay lên bên trong giấy viết thư, cùng Chu Hà cáo trạng nói: "Đại ca nhất không đau lòng ta."

Chu Hà nín cười, nghĩ thầm tiểu thư người liền phải đi, ai chẳng biết rõ Lý gia tốt nhất bên dưới bên dưới, là thuộc Đại công tử đau lòng nhất người. Như vậy một cái nói lên đạo lý đến liền lão tổ tông cũng nhưc đầu con một sách, lần thứ nhất uống rượu, lại là trà nước bị muối muối vụng trộm đổi thành nhà mình nhường hoa đào xuân đốt, đem Đại công tử cho tức giận đến kém chút sụp đổ, cha mẹ nhìn thấy về sau đều phạm sợ hãi, căn bản không dám thuyết phục cái gì, chỉ dám đi theo chạy đi tìm muối muối hưng sư vấn tội nhi tử sau lưng, sợ cái này hơi có vẻ cổ hủ nhi tử một mạch phía dưới, sẽ động thủ giáo huấn tiểu Bảo Bình.

Chưa từng nghĩ khi hăn gặp được cái kia nha đầu, đứng tại ngoài cửa viện, hai tay chống nạnh, thấy chết không sờn, hăn lại cho mình không bỏ được mắng nàng một tiếng, cho rần rần chắc chắc khí đến, tức giận đến quay đầu rời đi, sinh ra mấy ngày khó chịu. Về sau hăn trong viện,

năm đó liền chôn xuống một vò hoa đào xuân đốt, đợi đến muội muội hỏi, liền nói muốn đem nàng gả đi, dọa đến tiểu cô nương vụng trộm rời nhà trốn đi, một người tại Long Tu Khê bên kia dạo chơi nguyên cả ngày, nàng còn kém chút tránh trên núi đầu đi.

Lý gia đợi đến phát giác được Lý Bảo Bình không thấy, lão tổ tông giận tím mặt, xuất động tất cả mọi người tìm cái này ngốc nha đầu, cuối cùng vẫn là vị này Đại công tử, lấy, tại suối bờ bên kia một tòa miếu nhỏ, tìm được ngủ ở trường mộc trên ghế đáng thương hài tử, công nàng về tới nhà.

Áo bông màu hồng tiểu cô nương đột nhiên cười nói: "Bất quá ta vẫn là thích nhất đại ca."

Cuối cùng một phong thư, thật dày một lớn chồng chất, là Lý gia Nhị công tử gửi cho muội muội, giảng thuật hẳn đi hướng Đại Ly kinh thành kinh lịch, đều là tận mắt nhìn thấy hoặc là tin đồn kỳ văn chuyện bịa, tìm từ ưu mỹ như văn xuôi, rất có bản lĩnh, giống như tài văn chương thiên bẩm thi từ mọi người. Vị này Nhị công tử tại Phúc Lộc Nhai Lý gia, xa so với đại ca càng thụ hoan nghênh, anh tuấn nho nhã, lại lời nói khôi hài, vui đọc binh thư, thuở nhỏ liền ưa thích để trong phủ nha hoàn nô bộc, kết trận "Chém giết", so sánh cứng nhắc trầm muộn Trường Công Tử, trong phủ hạ nhân càng ưa thích cùng tính tình sáng sủa Nhị công tử đánh giao tế, ngày lễ ngày tết, Nhị công tử gặp người liền sẽ tiện tay ném ra một cái nhỏ thêu túi tiền thưởng, trĩu nặng, nếu người nào may mắn lời nói được tốt, hẳn liền sẽ cho thêm một thêu túi.

Lý Bảo Bình lật đến nhanh chóng, nhìn thấy thứ hai đếm ngược tờ tín chỉ thời điểm, ngẩng đầu nhìn về phía Chu Lộc: "Ta nhị ca nói đến người, trước khi nói đã nói với người Đại Ly khói lửa thái bình lửa, hẳn có lần tại nghỉ đêm đỉnh núi, chính mắt thấy loại này biên cảnh hướng kinh thành báo bình an khói lửa tín hiệu, dõi mắt trông về phía xa, giống như là một đầu hỏa diễm trường long, rất hùng vĩ."

Chu Lộc bước nhanh đi trở về bên cạnh bàn ngồi xuống, hỏi: "Tiểu thư, còn nói cái gì?"

Lý Bảo Bình dứt khoát liền đem cái này chồng chất giấy viết thư toàn bộ đưa cho Chu Lộc, ngược lại nhị ca đều là đang giảng phong thổ, sơn quý chí quái, không có cái gì không thể cho ai biết sự tình.

Chu Lộc nhận lấy tin, hỏi: "Có thể lấy về từ từ xem sao?"

Lý Bảo Bình gật đầu nói: "Đừng ném thế là được."

Chu Lộc đầy mặt vui sướng, cười rời đi.

Dịch trạm Trình Thăng gõ cửa mà vào, bưng tới một chậu mới mẻ dưa quả.

Đi theo phía sau một vị mũ rộng vành hán tử.

Lý Hòe nổi trận lôi đình, chạy tới, liền muốn đem cái này không có lương tâm vương bát đản đẩy ra gian phòng.

A Lương một bên cùng Lý Hòe phân cao thấp, đặt mông ngồi tại bàn một bên trên ghế, một mặt cười xấu xa hỏi: "Chu Lộc chuyện ra sao, đây mặt gió xuân đáng yêu bộ dáng, giống như so bình thường còn muốn xinh đẹp mấy phần."

Chu Hà mặt đen lên không nói lời nào.

Lâm Thủ Nhất một lần nữa trở về, ngồi tại Trần Bình An phụ cận, A Lương đem ngân sắc tiểu hồ lô vớt cho Lâm Thủ Nhất, thiếu niên rút ra rượu nhét, uống một ngụm rượu.

A Lương quay đầu đối với dịch trạm hỏi: "Hồng Chúc trấn có phải hay không có cái Phu Thủy Loan? Cách thủy vận bến đò không tính quá xa

?"

Dịch trạm sắc mặt cổ quái, gật đầu nói: "Có."

A Lương chắc chắn nói: "Động tiêu tiền, động tiêu tiền a."

Hồng Chúc trấn có một tòa hình trăng lưỡi liềm khúc sông, trôi một loại Hồng Chúc trấn đặc hữu tinh xảo thuyền hoa, dài không quá hai ba trượng, bốn phía rủ xuống quý báu trúc tía hoặc là bình thường lục trúc, bên trong một bên trang trí hào hoa xa xỉ trình độ, lấy thuyền hoa chủ nhân tài lực mà định ra, mỗi chiếc thuyền hoa đồng dạng có hai đến ba tên nữ tử, nhiều xinh đẹp phụ nhân, tuổi trẻ thiếu nữ, cầm kỳ thư họa trà rượu, chí ít sẽ tinh thông một hai loại, ngoại trừ ngắm cảnh chỗ lịch sự, còn có một tòa phòng ngủ, nó công dụng không cần nói cũng biết.

Những thuyền kia nhà nữ, là đời đời kiếp kiếp Đại Ly tiện hộ, tương truyền từng là tiền triều Thần Thủy quốc vong quốc di dân, Đại Ly hoàng đế xuống một đạo thánh chỉ, bọn hãn vĩnh thế không được lên bờ, muốn bọn hãn đời đời kiếp kiếp đời đời con cháu làm cái kia lục bình không rẽ.

Hồng Chúc trấn bách tính thì đời đời truyền lại, cách đó không xa vị kia Kỳ Đôn Sơn thổ địa gia, trung nghĩa vô song, đối với mấy cái này dòng họ tổ tiên đào vong đường xá, vùng trộm che chở, bởi vậy rước lấy Đại Ly hoàng Đế Long nhan giận dữ, từ Sơn Thần biến thành thổ địa, hạ lệnh mấy cái kia dòng họ hậu duệ, tự tay đánh nát kim thân, chìm vào đáy sông.

Dịch trạm cẩn thận ấp ủ tìm tòi, chọn lựa một chút không có gì to tát tiểu trấn điển cổ, nói cho những này quý khách nghe.

Hồng Chúc trấn chưa nói tới Đại Ly Nam Bắc đầu mỗi then chốt, nhưng cũng là tàu thuyền như thoi đưa một tòa bận rộn thủy vận bến đò, các nơi sản vật tụ tập. Nó là ba đầu sông nước tụ hợp địa phương, theo thứ tự là

Trùng Đàm Giang, Tú Hoa Giang cùng Ngọc Dịch Giang, nhưng là chỉ có hai vị Giang Thần, bờ sông đều là có xây Giang Thần từ, tượng bùn kim thân tượng thần, đều là chiến tử tại trận kia thủy chiến Đại Ly công huân thủy quân thống lĩnh.

Duy chỉ có Trùng Đàm Giang không lập Giang Thần không thiết từ miếu, về sau xuất hiện qua một tòa hương hỏa cường thịnh nường nường miếu, cung phụng một vị làm chứng thanh bạch, nhảy sông tự vận tiểu trấn liệt nữ, kết quả rất nhanh liền bị Đại Ly triều đình định là dâm từ, bây giờ chỉ còn lại có một đồng phế tích, gạch bể ngói vỡ, chỉ có răn chuột tán loạn.

Nghe tới Kỳ Đôn Sơn thổ địa gia sự tích, Lý Hòe nhỏ giọng thốn thức nói: "Không nghĩ tới như vậy một tên đại bại hoại, tại Hồng Chúc trấn tiếng tăm tốt như vậy."

Lâm Thủ Nhất sắc mặt đậm mạc, "Mọi nhà có nỗi khó xử riêng."

Trần Bình An thu hồi cái kia phong Nguyễn Tú gửi đến thư.

Trên thư nói hẳn mua Lạc Phách Sơn, thành công được phong một vị Đại Ly tân tấn Sơn Thần, trợ giúp tọa trấn đỉnh núi tụ lại linh khí, gần với không tham dự mua bán Phi Vân Sơn, cùng nàng cha tay cầm Điểm Đăng Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Ngư long hỗn tạp

Dịch trạm cáo tri đám người Hồng Chúc trấn không có cấm đêm, tại tiểu trấn phía Tây có phường thị, chim sẻ mặc dù tiểu Ngũ bản đều đủ, đủ loại tạp hoá, cái gì cần có đều có. Biết được Trần Bình An một đoàn người muốn đi mua du học cần thiết vật phẩm, dịch trạm Trình Thăng liền chủ động đưa ra đảm nhiệm dẫn đường, nói là có thể miễn đi rất nhiều phiền phức, ít nhất những cái kia thương gia không dám rao giá trên trời, Trần Bình An nhìn về phía tới qua một lần Hồng Chúc trấn A Lương, mũ rộng vành hán tử gật gật đầu, nói hắc chỉ đối với hai bên bờ sông phong quang tương đối quen, không có đi qua phường thị.

Dịch trạm nhìn về phía A Lương, hai cái lão nam nhân, hiểu ý cười một tiếng.

Phu Thủy Loan gần một trăm chiếc lớn nhỏ thuyền hoa, mỗi đêm đều sẽ lái ra vịnh nước, dọc theo đầu kia nước sông tiến vào Hồng Chúc trấn, đầu một vòng sau trở về Phu Thủy Loan, trong lúc đó lại không ngừng có nam tử leo lên những cái kia thuyền hoa, đã mua say cũng mua cười.

Tại Hồng Chúc trấn, Phu Thủy Loan nhà dò nữ cùng cái khác thanh lâu nữ, mặc dù đều là Đại Ly tiện tịch, nhưng cái trước luôn luôn là kinh thành Giáo Phường ti trực tiếp phụ trách hộ điệp quản lý, ngay cả thân là một phương quan phụ mẫu huyện lệnh, đều không có tư cách đem thuyền hoa thân phận của cô gái, từ tiện chuyển lương. Cho nên Hồng Chúc trấn một mực có nghe đồn, Phu Thủy Loan cái kia năm họ tổ tiên, từng là Thần Thủy vương triều hoàng thất con cháu cùng công huân thế gia vọng tộc.

Trên mặt đất Đầu Xà dịch trạm Trình Thăng dẫn đường bên dưới, Trần Bình An bọn hắc đi hướng tiểu trấn phía Tây phiên chợ, càng đi đi hướng Tây, đường phố càng là tiếng người huân náo, biết được Hồng

Chúc trấn đi thuyền xuôi Nam hơn hai trăm dặm, ven đường đều có thành trấn dịch trạm có thể tiếp tế, Trần Bình An liền từ bỏ một chút ý nghĩ, không có quá nhiều mua sắm lớn mét, thịt muối các loại đồ ăn, nhưng là tại một nhà dược điểm, mua thêm rất nhiều dược cao dược liệu, ứng phó phong hàn bị cảm nắng, ngã thương một loại bệnh nhẹ nhỏ tai. Đến bỏ tiền tiêu tiền thời điểm, Trần Bình An mới biết rõ cùng quê quán tiểu trấn không sai biệt lắm, một cả viên nén bạc là vật hi hãn, cho nên đem cái kia hai thỏi bông tuyết bạc ròng quy ra thành Đại Ly thông dụng đồng tiền, thiên hoa nguyên bảo, bởi vì trên tay là phẩm cấp tốt nhất bạc, chỉ là tràn giá liền cao tới hai trăm văn tiền, cái này khiến Trần Bình An rất là cảm kích thợ rèn cửa hàng cái vị kia Tú Tú cô nương.

Bởi vì có dịch trạm Trình Thăng ở bên, hết thảy thuận phong thuận thủy, tại quận huyện tiểu trấn, thật đúng là đừng đem quan lại nhỏ không làm quan, nhất là Trình Thăng loại này một năm đến cuối thường thường cùng thân hào cự cổ, sống nơi đất khách quê người quan viên đánh giao tế, tại tiểu trấn bách tính trong mắt, cái kia chính là mảnh khoé thông thiên đại nhân vật. Cho nên Trần Bình An bọn hắn đi vào mỗi gian phòng cửa hàng, toàn bộ luôn mồm ân cần hô hào Trình đại nhân, hận không thể đem vị này dịch trạm đại nhân làm Bồ Tát cung phụng.

Trên đường đi, Lý Hòe câu nệ cực kì, không sai biệt lắm chính là chỉ dám trốn ở A Lương phía sau, thò đầu ra nhìn, A Lương trêu ghẹo hắn là lá gan nhỏ, sẽ chỉ trong ổ hoành. Lý Hòe vừa giật ra giọng nói muốn cùng A Lương mắng chiến ba trăm hiệp, nhưng làm bốn phía quăng tới hiếu kỳ ánh mắt sau, Lý Hòe lập tức cụp xuống cái đầu, ồm yếu đi theo A Lương sau lưng, đem A Lương mừng rỡ không được, lúc thỉnh thoảng liền một bàn tay đập vào Lý Hòe trên đầu, hài tử giận mà không dám nói gì, rất biệt khuất.

Lâm Thủ Nhất vẫn như cũ là việc không liên quan đến mình treo lên thật cao bộ dáng lãnh đạm, đoán chừng thiếu niên hiện tại chính là đi ở kinh thành trên ngự đạo, cũng là cái này đức hạnh.

Duy chỉ có Lý Bảo Bình công nàng cái kia bích lục rương trúc, con của hoành hành giống như, ngẩng lên đầu ưỡn ngực, hận không thể bên đường tùy tiện kéo lên một người liền nói cho hắn biết, chính mình rương sách nhỏ là Tiểu sư thúc tự mình làm.

Phường thị từ hai đầu Nam Bắc hướng đường cái cầu thành, đi dạo xong xem núi đường phố, Trần Bình An bọn hắn liền muốn xuyên qua ngõ nhỏ, đi hướng xuống một đầu xem thủy nhai, kết quả đi ngang qua trong ngõ nhỏ một gian sinh ý quạnh quẽ cửa hàng sách, dẫn đường dịch trạm Trình Thăng trực tiếp hướng về phía trước, Trần Bình An lại ngừng bước chân, cùng dịch trạm lên tiếng chào hỏi sau, đối với Lý Bảo Bình ba người cười nói: "Một người có thể mua một quyển sách. Đắt đi nữa cũng không thành vấn đề, chỉ cần chúng ta mua được."

Cửa hàng rất nhỏ, cửa hàng cửa rộng bất quá hai trượng, đi vào về sau, trái phải chính là hai hàng cao cao tường sách, cửa hàng ở giữa nhất một bên, ngồi một người mặc trường sam màu đen người trẻ tuổi, ngồi tại ghế trúc nhỏ bên trên, bắt chéo hai chân, chính tại nhắm mắt dưỡng thần, tay cầm một cái gấp lại cây quạt, nhẹ nhàng gõ trong lòng bàn tay, khẽ hát.

Tuổi trẻ chủ cửa hàng có một trương anh tuấn âm nhu sáng chói khuôn mặt, không có trước đó những cái kia cửa hàng thương nhân hơi tiền khí.

Thiếu nữ Chu Lộc lần đầu tiên nhìn thấy sau, ngẩn người, đại khái là không nghĩ tới sẽ ở Hồng Chúc trấn giữa phố phường, gặp được như thế khí chất thoát tục người phong lưu.

Vị kia Kỳ Đôn Sơn thổ địa gia thoát khỏi trói buộc sau, khôi phục thần chỉ thân phận, từ áo trắng thấp bé lão ông lắc mình biến hoá, thành ngọc thụ lâm phong quý công tử, nhưng tại thiếu nữ trong lòng, đối với Ngụy Bách, càng nhiều vẫn là cái kia lôi thôi lếch thếch không chịu nổi hình tượng. Thế nhưng là trước mắt công tử, cho người ấn tượng đầu tiên, thật sự là quá tươi rõ.

Ngay cả Chu Hà đều một bụng hồ nghi, người này sẽ không phải là gia cảnh sa sút hào phiệt con cháu a? So với nhà mình cái kia hai vị công tử, nửa điểm không kém.

Người trẻ tuổi không có mở mắt, uể oải nói: "Trong tiệm sách vở, một mực không trả giá, quay đầu là mua kiếm lời vẫn là mua thua lỗ, toàn bằng các vị khách nhân nhân lực."

Dịch trạm Trình Thăng cùng Chu Hà nhẹ giọng nói rằng: "Nhà này cửa hàng tại chúng ta Hồng Chúc trấn có chút danh khí, dọc đường nơi này người đọc sách, phần lớn ưa thích tới nơi này đi dạo một lần, chỉ là vị điểm chủ này tính tình cổ quái, chỗ bán sách vở toàn bộ xa xa cao hơn thị trường giá cả, mà lại ai dám mở miệng trả giá, hẵn liền dám tại chỗ đuổi người, tính tình thanh cao, không rành công việc vặt, đã từng có một vị cải trang vi hành Hộ Bộ quan lão gia, liền ngủ lại tại tiểu nhân cái gối dịch, vị lão gia kia liền chọn trúng một quyển yết giá ba trăm lạng bạc ròng cái gì bản độc nhất, bất quá là trả giá năm mươi lạng bạc, liền cho đuổi ra khỏi cửa hàng, nửa điểm mặt mũi cũng không để lại, tức giận đến vị kia quan lão gia trở lại dịch trạm cũng không có tiêu hỏa, kém chút để huyện nha phong căn này cửa hàng nhỏ tử, đoán chừng là cảm thấy truyền đi thanh danh bất hảo nghe, mới khiến cho cái này cửa hàng tránh thoát một kiếp."

Chu Hà trong lòng hiểu rõ, phần lớn là cái không rành thế sự hủ nho, là nhà mình Nhị công tử thích nhất mĩ mai cái chủng loại kia người, đem xưng là bình thường ngồi yên tâm sự tính, lâm nguy vừa chết báo quân vương. Nhị công tử còn cười nói không ra hai trăm năm, chúng ta Đại Ly cũng sẽ như thế.

Cho nên Chu Hà đối với bên ngoài người đọc sách, luôn luôn cảm nhận không tốt.

Đi qua Hồng Chúc trấn đầu này dịch trạm, Đại Ly phương Nam biên

cảnh thông hướng kinh thành ba đầu chủ yếu dịch trạm một trong, tiểu Phú nhỏ quý thương nhân sĩ hoạn, nếu là Bắc thượng Đại Ly kinh thành ở bên trong trọng trấn thành lớn, nhiều tuyến đường này, bởi vì còn lại hai đầu dịch trạm mặc dù càng thêm rộng lớn, nhưng là cơ hồ mỗi một tòa ven đường dịch trạm đều chen chúc không chịu nổi, cũng không đủ phân lượng quan phủ khám hợp, Binh gia lửa bài, đừng nói ngủ lại, chính là cửa lớn cũng đừng nghĩ đi vào, hàng năm đều có rất nhiều không rành này nói quan viên thân hào, bởi vậy mất hết mặt mũi.

Vào kinh đi thi phương Nam sĩ tử, bởi vì còn chưa có quan thân, nhiều ưa thích tuyến chọn đầu này dịch trạm, thường thường là tốp năm tốp ba kết bạn mà đi, đã nhưng lẫn nhau chiếu ứng, ven đường phong cảnh tú mỹ, cũng có thể cùng nhau tìm kiếm đạo lý thăm tiên.

Mà biếm trích phương Nam quan viên, hậm hực thất bại, ưa thích đề thơ tại dịch trạm, lữ xá vách tường, cũng ưa thích đi đầu này xuôi Nam con đường. Một tối hai đi, Hồng Chúc trấn cái gổi dịch trên vách tường, viết đầy văn nhân nhà thơ cầu nhậu sống nơi đất khách quê người thi từ.

Lý Bảo Bình ngẩng lên đầu bắt đầu tìm thư, nơi này ngấm một chút nơi đó liếc một chút, đều xem tâm tình, ngẫu nhiên rút ra một quyển sách, tùy tiện lật ra vài trang, không có hứng thú liền trả về, tiểu cô nương cuối cùng tìm tới một quyển sơn thủy du ký, yết giá ba trăm văn tiền, có chút đau lòng, nhưng hiện tại quả là ưa thích, liền quay đầu nhìn về Tiểu sư thúc, Trần Bình An cười gật gật đầu.

Lâm Thủ Nhất ánh mắt tại tường sách bên trên chậm rãi lướt qua, ngay ngăn trật tự, từ phải đến trái, từ lên tới bên dưới, mỗi lần rút thư đọc qua tất nhiên là một quyển đã từ trang tên sách bắt đầu. Thiếu niên cuối cùng nhìn trúng một quyển không thợ soạn người phong thủy thư, yết giá bốn trăm văn tiền. Lâm Thủ Nhất nhìn về phía Trần Bình An, người sau y nguyên gật đầu.

Lý Hòe đến cửa hàng sau, cuối cùng không có trên đường phần kia ồn ào

náo động ồn ào, lập tức khôi phục ngang bướng bản tính, liền cùng thoát cương ngựa hoang không sai biệt lắm, niên kỷ của hắn nhỏ nhất vóc dáng lùn nhất, chết sống muốn ngồi tại A Lương trên bờ vai chọn thư, A Lương đáp ứng, nhưng là tuyên bố Lý Hòe nếu như không tuyển chọn một quyển, chờ chút ra cửa hàng, đem hắn một cái nhét vào trên đường cái. Kết quả Lý Hòe kiên trì chọn lấy một quyển chỗ cao nhất mới tinh sách vở, yết giá chín lượng hai tiền, vừa nhìn giá cả, dọa đến Lý Hòe lén lút lút lút liền muốn đem sách vở ném qua đi, chỉ là luống cuống tay chân, quyển sách kia không có bị thành công nhét thư trả lời đỡ, ngược lại rơi tại trên mặt đất.

Gỗ nhẹ quạt xếp tuổi trẻ chủ quán mở to mắt, nhìn lấy quyển kia ngã xuống mặt đất sách vở, tức giận nói: "Mua định rời tay, một quyển mới nhất bản 《Đoạn Thủy Đại Nhai》, chín lượng hai tiền."

Lý Hòe căn bản không dám cùng người xa lạ cãi lại, đành phải vẽ mặt cầu xin, cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía Trần Bình An, người sau hỏi: "Mua có thể hay không nhìn?"

Lý Hòe dùng sức gật đầu.

Trần Bình An cười gật đầu nói: "Vậy liền mua."

A Lương hỏi: "Trần Bình An, chính người không mua một quyển?"

Chính tại bỏ tiền Trần Bình An vội vàng lắc đầu nói: "Ta chữ còn không có nhận toàn, mua sách làm cái gì."

Chu Hà quay đầu hỏi nữ nhi của mình, "Có nếu muốn thư sao?"

Chu Lộc thủy chung đứng tại cửa hàng cửa miệng không dịch bước, nghiêng liếc một chút tường sách, lắc lắc đầu.

Chuẩn bị lấy tiền tuổi trẻ chủ cửa hàng đứng người lên, một chi cây mun

cây trâm buộc tóc, cầm trong tay Phiến Cốt tuyết trắng quạt xếp, ánh mắt lướt qua áo bông màu hồng tiểu cô nương cùng lạnh lùng thiếu niên, cuối cùng nhìn về phía cái kia rụt rè bưng lấy 《Đoạn Thủy Đại Nhai》 hài tử, ý cười nghiền ngẫm.

A Lương nhếch miệng cười một tiếng.

Rời đi cửa hàng sách, hướng đi xem thủy nhai, Chu Hà tâm thần khẽ động, quay đầu nhìn lại, phát hiện tên kia tướng mạo không tầm thường người trẻ tuổi dựa vào cột cửa, chính tại đưa mắt nhìn bọn hắn rời đi, nhìn thấy Chu Hà sau, người kia còn cười gật đầu thăm hỏi.

Chu Hà quay đầu qua, nhúu nhúu mày, ra hẻm nhỏ sau, bước nhanh đi đến mũ rộng vành hán tử bên cạnh, "A Lương tiên bối, cái kia cửa hàng sách chủ nhân có phải hay không có gì đó quái lạ?"

A Lương nâng đỡ mũ rộng vành, nói câu hàng thật giá thật cổ quái lời nói, "So sánh gia hỏa này, chân chính phiên phức còn tại sau đầu, bất quá cùng các người không quan hệ."

Trùng Đạm Giang dòng nước nhất là chảy xiết, nhiều đá ngầm bãi nguy hiểm, có kỳ cảnh truyền bá tiếng tăm triều chính, trong đó một đoạn dòng sông, lớn nhỏ cột đá nhiều xông ra mặt nước, được vinh dự mọc lên như nấm, chỉ có một chiếc thuyền con có thể qua lại rừng đá khoảng cách, thuyền lớn khó khăn, cho dù là tại bờ sông lớn lên, quen thuộc thủy tính chu tử người chèo thuyền, cũng không dám tùy tiện đi thuyền xuống nước, trừ phi là mộ danh mà đến văn nhân nhà sĩ, tốn nhiều tiền thuê mướn, mới có thể xuất hành. Cho nên lại có giấy trắng thuyền sắt nhỏ người cầm lái nói chuyện, hàng năm đều sẽ có người chèo thuyền cùng người xứ khác, bỏ mạng tại Trùng Đạm Giang đoạn này rừng đá đường thủy.

Chỉ là tối nay trong hoàng hôn Trùng Đàm Giang, du khách không ít.

Mãnh liệt sông nước đánh thẳng vào từng chiếc một ra nước cột đá, có cái hở ngực lộ bụng hán tử ngồi tại một căn cột đá đỉnh, nhẹ nhàng đem một cái trống rỗng bầu rượu ném vào sông nước, bên cạnh thì còn có ba cái còn chưa mở ra bầu rượu.

Nơi xa, có một hạt hồng quang càng lúc càng gần, nguyên lai là có cồng xuống lão nhân tay cầm một chiếc đồ thăm đèn lồng, lấy cột đá vì liên quan thủy chi giai, chuồn chuồn lướt nước, dài cước mà đến.

Bỗng nhiên ở giữa, một đạo hùng tráng bóng người từ trên trời giáng xuống, giẫm tại một căn cột đá đỉnh, dưới chân đá rắn không chịu nổi gánh nặng, trong nháy mắt hóa thành bột mịn, hấn liền như thế đứng tại trong nước sông.

Trong nước sông, có một vị trung nhân chi tư phụ nhân đi ngược dòng nước, đi bộ nhàn nhã, nàg đỉnh đầu ba thước, lơ lửng lớn chừng quả đấm tuyết trắng hạt châu, đại phóng quang minh, chiếu rọi đến đáy sông sáng như ban ngày.

Phụ nhân lười biếng nhàm chán nói: "Đi ước chừng hơn một trăm dặm đường thủy, nửa cái bảo bối cũng nhật không đến a, ai nói với ta Trùng Đàm Giang bên dưới có hoa đầu tới?"

Cột đá đỉnh ngồi uống rượu nam nhân mắt nhìn đáy nước, lạnh nhạt nói: "Đại nhân đã tại Hồng Chúc trấn."

Lão nhân quơ đồ thăm đèn lồng, tiếng nói khàn khàn cười nói: "Đại nhân vậy mà tự thân xuất mã? Cái kia còn cần chúng ta bốn cái làm cái gì? Bưng băng ghế xem kịch a?"

Nam nhân uống một hớp rượu, trầm giọng nói: "Hi vọng như thế đi."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Lưới đánh cá

Đi dạo qua xem thủy nhai, nên mua đồ vật đều đã mua thỏa đáng, Trần Bình An chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, không ngờ A Lương đề nghị phải ngồi thuyền Dạ Du Trùng Đàm Giang, người hưởng ứng rải rác, chỉ có Lâm Thủ Nhất gật đầu đáp ứng.

Trần Bình An cũng không chú ý thả xong đồ vật sau, đi xem một chút đoạn kia bãi nguy hiểm, nhưng là Lý Bảo Bình giật giạt tay áo của hắn, Trần Bình An ngẫm hiểu, ước lượng một chút túi tiền, rải rác đồng tiền đầy đủ mua xuống mút quả.

Chu Lộc lôi kéo phụ thân Chu Hà đi đi dạo cửa hàng binh khí, Lý Hòe la hét đói bụng, A Lương liền để dịch trạm dẫn hắn trở về cái gối dịch ăn khuya.

Một đoàn người như vậy mỗi người đi một ngả.

Lâm Thủ Nhất cùng mũ rộng vành hán tử sóng vai mà đi, nhẹ giọng hỏi nói: "Tiền bối nói Lý Hòe nhất có phúc duyên, quyền kia có vẻ như mới tinh khắc liền 《Đoạn Thủy Đại Nhai》, có phải hay không đáng tiền nhất?"

A Lương nhẹ nhàng gật đầu, tiết lộ Thiên Cơ đạo: "Chỉ là nhìn lấy mới mà thôi, có chút năm tháng, trên sách viết đồ vật không đáng tiền, loạn thất bát tao thủy pháp tu hành, cố ý dùng để lừa người con cháu, nhưng là sách vở chất liệu tương đối trân quý, cất giữ cái mấy trăm năm, cũng sẽ không có trùng đục."

A Lương hái xuống tiểu hồ lô, rượu vào miệng, "Mà lại nếu như ta không có nhìn lầm, trong quyển sách này đã sinh ra mấy con con mọt, đương nhiên các người mắt thường là không gặp được, vật này thuộc về

thế gian tinh mị một trong, cực kỳ nhỏ, trườn tãi trong câu chữ, đúng như sông lớn sống cá, con mọt lấy sách vở văn tự ẩn chứa tinh thần khí xem như con mồi, sau khi lớn lên, lớn nhất bất quá sợi tóc phẩm chất, thế gian con mọt chủng loại phong phú, quyển sách kia bên trong chủng loại phổ thông, nhưng nếu là xuất ra tay bán cho yêu thích hiếu kỳ quan to hiển quý, làm sao đều nên có cái ba ngàn lượng bạc a, cho nên là nhà kia cửa hàng sách đáng giá nhất vài cuốn sách một trong."

Thiếu niên tặc lưỡi không thôi.

Liên nhìn đều không nhìn thấy con mọt, chuyển tay liền có thể kiếm được ba ngàn lượng bạc ngàn, khó nói tiểu trấn bên ngoài thế đạo, tiền mới là không đáng giá tiền nhất ?

A Lương giống như là xem thấu thiếu niên ý nghĩ, cười nói: "Chờ người về sau chân chính đặt chân tu hành, liền sẽ minh bạch chợ búa bách tính trong mắt hoàng kim bạch ngân, mặc cho người chồng chất thành núi, chi tiêu bắt đầu, bất quá một cái búng tay sự tình, nói không có liên không có. Như đã nói qua, đã nhất định phải dùng tiền như nước chảy, nói rõ ràng tục không chịu được Hoàng Bạch chi vật, ngược lại là đỉnh đáng tiền."

Lâm Thủ Nhất gật gật đầu.

A Lương cười nói: "Cùng Trần Bình An nói những này, hẳn liền chưa hẳn hiểu."

Lâm Thủ Nhất lắc đầu nói: "Việc quan hệ tiền tài, hẳn khẳng định hiểu."

A Lương cười ha ha, mang theo thiếu niên đi vào Hồng Chúc trấn bờ sông, tiếng người huyên náo, thiếu niên quen thuộc quê quán tiểu trấn ban đêm quạnh quẽ, có chút không thích ứng, nhất là mỗi lần hô hấp, phảng phất đều có thể ngửi được sơn phấn khí, ngay từ đầu sẽ cảm thấy mùi thơm nức mũi, có thể nghe nhiều, đã cảm thấy có chút ngán người.

Làm hai người xuyên qua hẻm nhỏ đi vào bờ sông, tầm mắt rộng mở trong sáng, nước sông hai bên bờ tất cả đều là nặng nề tảng đá xanh đường, oanh oanh yến yến, tiếng hoan hô cười nói, rất nhiều xinh đẹp nữ tử nghiêng người dựa vào cao lầu cột làm, lộ ra bạch ngầu giống như phấn nộn cánh tay, nữ tử quần áo nhiều xanh đỏ loè loẹt, cao lầu treo liên tiếp đèn lồng, chiếu rọi đến những cô gái kia tươi cười rạng rỡ, càng yêu dã động lòng người.

Trong sông lớn nhỏ không đều thuyền hoa xuôi theo hai bên bờ chạy chậm chậm, rủ xuống màn trúc, phần lớn là hai vị nữ tử phân ngồi tại thuyền nhỏ đầu đuôi, cộng thêm một người chèo thuyền,

So với cao lầu nữ tử tư thái tùy tiện, lớn tiếng thu hút sinh ý, những thuyền kia nhà nữ mặc dù ăn mặc cũng là năng xuân sạ tiết, chỉ là thần thái ở giữa nhiều hơn mấy phần nhã nhặn,

Trẻ tuổi một chút tuổi trẻ nữ tử, giống như là nhà bên tiểu gia bích ngọc, niên kỷ hơi dài phụ nhân, giống như đại gia khuê tú. Lúc thỉnh thoảng một chút cao lầu nữ tử, sẽ còn mĩa mai chửi rủa những cái kia tranh buôn bán nhà đồ nữ, ném ném sơ quả, người sau tập mãi thành thói quen, nhiều không so đo, trừ phi bị tại chỗ đập trúng, nếu không cực ít đứng dậy tới trợn mắt mắng nhau.

Một khi nhà đồ nữ cùng gái lầu xanh nổi lên xung đột, tất nhiên rước lấy một hồi nam tử cùng kêu lên âm vang gọi tốt, e sợ cho thiên hạ bất loạn.

Lâm Thủ Nhất có chút tê cả da đầu, "A Lương tiền bối, chúng ta không phải muốn đi Trùng Đàm Giang ngắm cảnh sao?"

A Lương chơi xỏ lá nói: "Nếu là tam giang hợp dòng, như vậy nơi này đương nhiên cũng coi như Trùng Đàm Giang."

Lâm Thủ Nhất không có gì để nói.

A Lương ngồi xồm ở sông một bên, nhìn qua gang tấc bên ngoài chạy chậm rãi mà qua từng chiếc từng chiếc thuyền hoa, mỗi lần có nhà đồ nữ nhìn trộm, hoặc là dùng nhuyễn nhuyễn nhu nhu lời nói chào hỏi, A Lương đều sẽ yên lặng uống một hớp rượu, phối hợp nghĩ linh tinh niệm, Lâm Thủ Nhất ngồi xồm người xuống, vểnh tai nghe lén, dứt quăng nghe được cái gì thủ thân như ngọc, chính nhân quân tử, trên đầu chữ sắc có cây đao các loại, Lâm Thủ Nhất buồn cười, đúng vậy, hóa ra A Lương tiền bối so với chính mình cũng không khá hơn chút nào ?

A Lương thoáng quay đầu, nhìn về phía cách đó không xa một chiếc nhỏ thuyền hoa, một vị tư sắc thường thường phụ nhân ngồi tại mũi thuyền, thoải mái nhìn quanh bốn phía, không giống làm da thịt buôn bán nữ tử, ngược lại giống như là Dạ Du hào môn quý phụ, ngược lại là sau lưng phụ nhân chèo thuyền hai tám thiếu nữ, dung nhan kiều diễm.

A Lương đứng người lên, đợi đến chiếc này thuyền hoa tới gần, đột nhiên móc ra một cái chói mắt thoi vàng, "Có đủ hay không ?"

Phụ nhân ý cười nhu hòa, không gật đầu không lắc đầu, chèo thuyền thiếu nữ, thì ánh mắt đăm đăm, hận không thể thay phụ nhân đón lấy cái này cái cọc mua bán.

Phụ nhân ánh mắt vòng qua mũ rộng vành hán tử, duỗi ra ngón tay, điểm một cái thiếu niên Lâm Thủ Nhất, "Vị tiểu thiếu gia này, người có thể một mình lên thuyền."

A Lương cấp tốc thu hồi thoi vàng, "Tiểu tử này là kẻ nghèo hèn, không có tiền! Người không có đồng nào!"

Phụ nhân ôn nhu nói: "Ta có thể không thu hấn bạc."

Thiếu nữ thuận phụ nhân ngón tay phương hướng, thấy được một cái mặt đỏ bừng thiếu niên lang, môi đỏ răng trắng, phong độ nhẹ nhàng, vừa

nhìn chính là vị độc sách hạt giống, nàng cũng là ngượng ngùng cười một tiếng.

Đáng thương có tiền cũng không xài được mũ rộng vành hán tử bị phơi tại một bên, đầy mặt không thể tưởng tượng, nghĩ thầm cái này bà nương là mắt mù a, vẫn là khẩu vị xảo trá a, như chính mình như vậy anh tuần tiêu sái đi mà lại đang tuổi phơi phơi hán tử, vậy mà không vừa ý, ngược lại chọn trúng gậy cây gậy trúc giống như Lâm Thủ Nhất ? Nếu là dựa theo cái này luận điệu, đem càn gậy Trần Bình An níu qua, cái kia nàng còn không phải lấy lại bạc ?

A Lương thì thào nói: "Tổn thương cảm tình a."

Phụ nhân cười nhìn về phía thiếu niên, chẳng biết tại sao, thường thường tư sắc phụ nhân, lại có mấy phần quyến rũ ý vị, "Không lên thuyền sao?"

Lâm Thủ Nhất lung lay đầu.

A Lương ngồi tại trên bậc thang, nhấp một hớp rượu buồn, "Tiểu tử, tranh thủ thời gian lên thuyền a, cùng lắm thì về sau chính là không có uống hồ lô rượu mà thôi. Dưới gầm trời có cái gì rượu tư vị, hơn được hoa tửu. Người nhưng ngàn vạn đừng bỏ lỡ a."

Lâm Thủ Nhất không nhúc nhích tí nào, bất quá hưởng mũ rộng vành hán tử bóng lưng, thiếu niên liếc mắt.

Thuyền hoa đành phải tiếp tục tiến lên, sau một bên đồng hành đã bắt đầu thúc giục.

Phụ nhân vẫn cứ quay đầu, đối với thiếu niên ngoái nhìn cười một tiếng.

Thiếu niên thờ ơ, lạnh lùng cùng nàng đối mặt.

Không ngừng có thuyền hoa từ trước người hai người trườn mà qua,

vòng mập yếm gầy nhà dò nữ, như một vài bức tranh mỹ nữ trải rộng ra.

Lâm Thủ Nhất nhẹ giọng hỏi nói: "A Lương người là chuyên đang chờ nàng ?"

A Lương nâng đỡ mũ rộng vành, lưng lay đầu cười nói: "Nhất thời cao hứng mà thôi, chỉ là muốn biết rõ trương này lưới đánh cá, đến cùng lớn đến bao nhiêu."

Thiếu niên đọc sách lang ngồi tại hăn bên cạnh, thoải mái nhìn qua những cái kia son phấn nữ tử.

Bờ sông ven bờ mà đường lát đá bên trên, có kéo rõ hài đồng chạy tới chạy lui, từng tiếng rao hàng hạnh hoa thanh thúy tiếng nói, phía Đông vang một chút, phía Tây nhắc một âm thanh.

—— ———

Chu Lộc muốn cho chính mình chọn một đem bành thân chủy thủ, lưới đao sắc bén đồng thời, hi vọng về ngoài có thể đủ tốt nhìn một chút. Chưa từng nghĩ cửa hàng binh khí đã đóng cửa, thiếu nữ rầu rĩ đứng tại cửa ra vào, không nói một lời.

Chu Hà an ủi nói: "Sáng mai lại đến là được."

Thiếu nữ lưng tựa cửa hàng bên ngoài một căn buộc mã trụ, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm.

Chu Hà nhẹ giọng hỏi nói: "Có tâm sự ?"

Chu Lộc lắc lắc đầu.

Chu Hà cẩn thận hỏi: "Rời đi Kỳ Đôn Sơn cuối cùng một đoạn lộ trình, tiểu thư chủ động yêu cầu cùng người cười cùng một con núi rùa, là tìm

người nói gì không ?"

Chu Lộc ừ một tiếng, mặt ủ mảy chau nói: "Tiểu thư muốn ta đối với tất cả mọi người khách khí lễ phép một chút."

Chu Hà thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Tiểu thư lại không có nói sai, ra cửa bên ngoài, là nên hòa khí sinh tài."

Chu Lộc thấp giọng nói: "Cái kia A Lương còn chưa tính, dù sao đến từ Phong Tuyết miếu, mặc dù một điểm không giống ta trước đó trong tưởng tượng thần tiên, nhưng thần tiên chính là thần tiên, lại khiến người chán ghét, ta cũng có thể nhịn. Nhưng cái kia Lâm Thủ Nhất cùng Lý Hòe tính cái gì, bất quá ỷ vào cùng tiểu thư là mấy năm đồng môn, liền một điểm không đem mình làm người ngoài, một cái tiện tỳ sở sinh con riêng, một cái đồ bỏ đi nhi tử, bằng cái gì cùng tiểu thư của chúng ta bình khởi bình tọa ? Nhất là cái kia. . ."

Gặp nàng không muốn nói tiếp, Chu Hà tiếp lời, "Trần Bình An ?"

Thiếu nữ nhếch lên bờ môi.

Chu Hà thở dài, "Nơi này không có người ngoài, cha sau đó nói, khả năng có chút không xuôi tai. . ."

Thiếu nữ bỗng nhiên thần thái toả sáng, cắt ngang nam nhân lời nói, "Cha, công tử tại gửi cho tiểu thư cái kia phong gia thư bên trong, sau một bên chuyên môn cho ta viết rất nhiều độ dài tùy bút, công tử hành thư cùng Khải Thư càng ngày càng lô hỏa thuần thanh, trên thư nói với ta hẳn tự mình theo người truy sát một đám mã tặc thoải mái cảnh ngộ, nói quen biết một vị Trần thị trụ quốc đích trưởng tôn, còn nói vậy quá bình lứa cảnh tượng, nói Đại Ly kinh thành không thiếu cái lạ, trên đường cái lại có người ngồi cười lấy xà mãng, Tiên Hạc rêu rao khắp nơi, mà kinh thành bách tính đã sớm chuyện thường ngày ở huyện, công tử còn nói Đại Ly kinh thành hoàng thành bắc môn, trái phải đều có một

tôn còn sống Kim Giáp Môn thần, nghe nói là một tòa Đạo gia tông môn đưa tặng cho Đại Ly khai quốc chi lễ, thân cao có bốn năm trượng đầu, cha, người nói chơi có vui hay không ?"

Chu Hà bất đắc dĩ nói: "Xưng hô Nhị công tử, ổn thỏa một chút."

Thiếu nữ tươi cười rạng rỡ, "Đại công tử lại không tại, huống chi Đại công tử như vậy chất phác, coi như hân nghe được cũng sẽ không tức giận."

Chu Hà quát nhẹ nói: "Không được vô lễ!"

Chu Lộc mặt mày thấp liễm, lông mi khẽ nhúc nhích.

Chu Lộc nhỏ giọng nói: "Công tử, ân, là Nhị công tử đã từng đối với chúng ta những này hạ nhân nói qua, tốt số người, nắm lấy cũng có thể hưởng phúc, mệnh người không tốt, tới này trên đời đi một lần, chính là bị tội. Lý Hòe tốt số, Lâm Thủ Nhất mệnh cũng tốt, trở thành Sơn Nhai thư viện học sinh, về sau chắc chắn sẽ dương danh lập vạn, lui một bước nói, làm eo quần bạc triệu ông nhà giàu, dư xài."

Thiếu nữ chậm rãi nâng đầu lên, "Cái kia Trần Bình An mệnh kỳ thật không kém, ít nhất hẳn không cần kêu người khác tiểu thư, công tử."

Chu Hà có chút không dám nhìn thẳng vào nữ nhi ánh mắt.

Cuộc sống gia đình tử, sở dĩ là cuộc sống gia đình tử, ở chỗ từ từ trong bụng mẹ lên chính là.

Chu Hà muốn nói lại thôi.

Thiếu nữ ánh mắt kiên nghị, ngữ khí kiên định nói: "Cha, không có quan hệ, Nhị công tử nói, đến Đại Ly kinh thành, có là biện pháp thoát ly tiện tịch, huống hồ Đại Ly biên cảnh quân ngũ nguyện ý tuyển nhận nữ tử võ

nhân, nếu là quân công góp nhặt đầy đủ, nói không chừng còn có thể trở thành cáo mệnh phu nhân đây."

Chu Hà nhìn trước mắt cái này khác thần thái thiếu nữ, có chút lạ lẫm, lại có chút vui mừng, gật đầu nói: "Đến lúc đó chúng ta cha con hai người cùng một chỗ đi bộ đội chính là, còn có thể có thể chiếu ứng lẫn nhau. Nhị công tử bây giờ ở kinh thành đứng vững gót chân, tranh thủ để hãn giúp chúng ta tuyển một chi tốt một chút biên quân, ác cảm không đến mức quá nhiều, chiến công đừng quá khó thu hoạch được, tóm lại tại thoát ly tiện tịch trước đó, không thể bôi nhọ chúng ta Long Tuyền Lý gia gia phong, về sau dù là thật sự tự lập môn hộ, cũng phải đối với Lý gia lòng mang cảm ân. . ."

Thiếu nữ nở nụ cười, bước nhanh về phía trước, kéo lại Chu Hà cánh tay, lôi kéo hãn cùng một chỗ trở về cái gối dịch, trêu chọc nói: "Biết rồi, biết rồi, cha người chừng nào thì lời nói nhiều như vậy."

Chu Hà vuốt vuốt nữ nhi đầu, do dự một chút, vẫn là quyết định nói ra miệng, "Có cơ hội, cùng Trần Bình An nói tiếng xin lỗi, Kỳ Đôn Sơn đỉnh núi một trận chiến, mặc kệ dự tính ban đầu là cái gì, một việc, làm sai chính là làm sai, như vậy nên xin lỗi liền muốn xin lỗi, nên đền bù liền phải đền bù."

Chu Lộc trầm mặc một lát, có lẽ là đêm nay tâm tình cực giai nguyên nhân, nụ cười rộ rỡ nói: "Tốt!"

Hồng Chúc trấn theo Đại Ly lễ chế, sắp đặt văn võ hai miếu, quy mô không nhỏ Văn Xương Các cùng Vũ Thánh miếu, phân biệt thờ phụng một tôn tay nâng ngọc hốt quan văn tượng thần, một tôn mặc giáp treo kiếm, chân đạp con báo võ tướng tượng thần.

Hồng Chúc trấn hai miếu xây ở thành Nam, song phương cách xa nhau

không xa, ước chừng năm sáu trăm bước mà thôi.

Bóng đêm thâm trầm, hai tôn tượng thần cơ hồ đồng thời lay động, trên người tro bụi vì vu hạ xuống, từng đợt màu vàng kim nhạt gọn sóng tại tượng thần mặt ngoài tạo nên.

Cùng lúc đó, Tú Hoa Giang cùng Ngọc Dịch Giang hai bên bờ Giang Thần tử, hai tôn tượng bần kim thân tượng thần cũng là không sai biệt lắm quang cảnh.

Hồng Chúc trấn phương Bắc Kỳ Đôn Sơn một mạch, một cái hở ngực lộ bụng nam tử, trong tay xách bầu rượu, bên hông còn treo ba cái bầu rượu, mặc dù đầy người tửu khí say khướt, bước chân lão đảo, nhưng là mỗi một lần bước ra, khoảng cách một bước dài đến năm sáu trượng, hành tẩu đường núi, như giày bình địa, hăn rất mau tới đến Kỳ Đôn Sơn đỉnh núi đá bãi, ợ rượu, giậm chân bình bịch.

Kỳ Đôn Sơn thổ địa gia Ngụy Bách xuất hiện tại không nơi xa.

Hán tử liếc mắt cầm trong tay lục trượng thanh niên tuấn mỹ, cười nói: "Thật đáng mừng, cuối cùng phá vỡ trên người cái kia đạo thuật pháp giam cầm, khôi phục thổ địa chân thân không nói, còn có nhìn tự thành Sơn Thần, xem ra gần nhất đạt được cơ duyên to lớn."

Ngụy Bách sắc mặt âm trầm, "Có chuyện nói thẳng."

Hán tử lau miệng, gọn gàng dứt khoát hỏi: "Cái kia gọi A Lương Dao Khách, mạnh bao nhiêu?"

Ngụy Bách trầm mặc không nói.

Hán tử lạnh nhạt nói: "Can hệ trọng đại, ta không có tâm tình càn không có thời gian cùng người hao tổn, người không mở miệng, ta liền đập nát người kim thân, để người tro tàn lại cháy cơ hội đều không có."

Ngụy Bách hỏi: "Đang trả lời trước đó, ta có thể hay không biết rõ nguyên do ?"

Hán tử gật đầu nói: "Người kia giết chúng ta Đại Ly hai tên đỉnh tiêm tử sĩ, võ nhân đệ thất cảnh Lý Hầu, lâu tám luyện khí sĩ Hồ Anh Lâm, đều là vị kia nương nương dưới trướng Trúc Diệp Đình giáp tự cao thủ, bệ hạ biết được tin tức sau, rất không cao hứng, cảm thấy người này phá hư quy củ trước đây, bởi vậy Đại Ly muốn cùng hắn đòi hỏi một cái thuyết pháp."

Ngụy Bách tâm tình nặng nề.

Hán tử ngữ khí dày đặc, cười lạnh nói: "Khuyên người đừng dính vào, có thể đem chính mình hái sạch sẽ là tốt nhất, hái không sạch sẽ, nói không chừng liền muốn lại đi Trùng Đạm Giang tẩy về tắm. Thế nhưng là ta dám xác định, lần này sẽ không còn người nguyện ý liều mạng hồn phi phách tán, vẫn muốn giúp người từ đáy sông mò lên mảnh vỡ, từng khối từng khối chấp vá lên kim thân, cuối cùng vụng trộm mang cho người nước cờ đi lại đôn núi. Đúng không, Thần Thủy vương triều Bắc Nhạc chính thần ?"

Ngụy Bách đau thương cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Xuân sưu

Đại Ly biên cảnh Dĩ Phu quan, cửa thành mở rộng, vì số lượng không nhiều trú thành khinh kỵ, lựa chọn hiểm thấy hành quân đêm, mặc dù bất quá Thiên Kỵ, nhưng khi chinh tề chiến mã gót sắt giẫm đạp trên mặt đất, vẫn là đại địa vì thế mà chấn động, như dày đặc dồn dập nổi trống âm thanh, để cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Dịch trạm bên cạnh một bên, một ngựa võ tướng siết cương dừng ngựa tại bên cạnh, sắc mặt nghiêm túc.

Một ngựa trên mặt vết sẹo dữ tợn tuổi trẻ phó tướng khoái mã đã tìm đến, chậm dần móng ngựa sau, cùng chủ tướng sóng vai, nhẹ giọng hỏi nói: "Hàn tướng quân, lần này Bắc thượng bồn tập, ý đồ vì sao ? Ta Đại Ly Dĩ Phu quan phía Bắc rộng lớn bản đồ, làm sao lại có cổ lớn mã tặc giặc cỏ ? Vả lại coi như xuất hiện, cũng không tới phiên chúng ta chi này kỵ quân xuất mã a?"

Dáng người chắc nịch chủ tướng tiếng nói trầm thấp, "Không nên hỏi cũng đừng hỏi."

Tuổi trẻ kỵ tướng nhếch nhếch miệng, quả thật không hỏi tới nữa.

Tên kia Dĩ Phu quan kỵ quân chủ tướng do dự một chút, đại khái là chính mình cũng kìm nén đến có chút khó chịu, châm chọc một phen sau, nhỏ giọng nói: "Chẳng những là chúng ta Dĩ Phu quan điểm ấy binh mã, phương Nam biên cảnh tất cả quan ải quân trấn, điều ra gần một nửa chủ lực đã chiến khinh kỵ, tại tối nay toàn bộ dốc hết toàn lực."

Tuổi trẻ kỵ tướng sững sốt một chút, "Bốn năm một vòng xuân sưu hạ mằm thu tiến đông thú ? Nhưng thời điểm không đúng, chúng ta năm ngoái mới tham dự xuân sưu, năm nay cho dù có loại này quy mô lớn

diễn võ, cũng nên là đặt ở mùa hạ mới đúng."

Chủ tướng vô ý thức sờ lên khối ngòi xuống kỵ mềm mại bờm ngựa, nói: "Đến lâm thời trú mà sau, triều đình Binh Bộ tự sẽ có bước kế tiếp chỉ lệnh truyền đạt, chúng ta không cần suy nghĩ lung tung."

Hồng Chúc trấn hướng tây hơn hai trăm dặm, mặt sông bát ngát Tú Hoa Giang thượng du khu vực, trong nước có một tòa tiểu cô sơn, bị dân chúng địa phương thô bỉ xưng là bánh bao núi, trên núi có một tòa lẻ loi lơ lửng thổ địa miếu, hương hỏa không dứt, tương truyền cực kỳ linh nghiệm, cầu tử có con, cầu tài đến tài, xa gần nghe tiếng, là văn nhân nhà thơ nhất định phải chèo thuyền du ngoạn du lãm địa thế thuận lợi địa phương. Thế nhưng là bản địa bách tính, cơ hồ từ trước tới giờ không tới đây tế bái thả hương.

Cuối xuân bóng đêm tức sát thanh lãnh, sông nước cuộn cuộn mất đi, bọt nước văng khắp nơi, lò mờ có thể thấy được, trong nước sông có một đầu ba thước dài ngắn màu xanh cá chép, nhanh chóng từ bờ một bên bơi về phía tiểu cô sơn, chỗ thần kỳ ở chỗ trên sống lưng ngòi một vị áo đỏ đồng tử, bất quá cao bằng lòng bàn tay độ, hai tay dùng sức nắm chặt Thanh Lý hai cây râu cá, tựa như kỵ sĩ giữ chặt dây cương, tiểu đồng tử theo cá chép cùng sông nước chập trùng lên xuống, toàn thân ướt đầm, sắc mặt tái nhợt, hùng hù hỏ hỏ, mắng thiên mắng mà chửi mẹ.

Thanh Lý bơi đến bờ một bên, bỗng nhiên dừng lại, trực tiếp đem áo đỏ đồng tử cho vung ra trên bờ, tiểu gia hỏa đánh liên tiếp lăn, đầy bụi đất, đối trong nước sông lão đảo trở về bờ bên kia đầu kia màu xanh lớn lý, chửi ầm lên, "Thượng bất chính hạ tắc loạn, người gia chủ tử là cái phụ nữ có chồng lăng lợ. . ."

Cá chép đột nhiên quay người, gắt gao tiếp cận trên bờ áo đỏ đồng tử, người sau dọa đến té cứt té đái, quăng xuống một câu hảo nam không

cùng nữ đầu, hướng thổ địa miếu nhanh chóng chạy tới.

Miếu nhỏ chưa đóng cửa, tiểu gia hỏa thật vất vả bò qua cánh cửa, xoay người sau khi hạ xuống, ngẩng đầu đối tôn này rơi sơn nghiêm trọng buồn cười tượng đất, chống nạnh giận hô nói: "Đại gia kém chút chết đuối trong nước sông, người còn không nhanh quỳ xuống lĩnh chỉ ? ! Tin hay không đại gia trị người một cái đại bất kính tội, đem đầu của người răng rắc một chút ?"

Ầm ầm một tiếng.

Áo đỏ đồng tử bị người một cước làm cục đá, đá bay đào được mà miếu.

Có cái tướng ngũ đoản hán tử đặt mộng ngồi tại ngưỡng cửa, hùng hùng hổ hổ nói: "Người một cái cái này trong miếu đồ nát đảm sinh hương hỏa đồng tử, còn dám cùng đại gia ta tự xưng đại gia ?"

Không phải người một nhà, không tiến một nhà môn.

Cái kia áo đỏ đồng tử thở hồng hộc mà một đường chạy về đến, gian khổ bò lên trên cánh cửa ngồi, nhe răng trợn mắt, ánh mắt ai oán.

Hán tử nhíu mày hỏi: "Có sự tình gì ?"

Tiểu gia hỏa nói thầm nói: "Có chút đối."

Hán tử giơ tay lên cánh tay làm bộ muốn đánh, áo đỏ đồng tử ôm lấy đầu, ồn ào nói: "Ta là mới từ trong thành Thành Hoàng Các bên kia nghe lén đến tin tức, nói là triều đình Lễ Bộ cùng Khâm Thiên Giám hạ hai đạo bí mật ý chỉ, yêu cầu Hồng Chúc trấn bốn phía ngàn dặm địa phương hết thủy Sơn Thủy thần linh, toàn bộ ngay tại chỗ chờ lệnh, không được tự ý rời vị trí, không được bề quan, nhất định phải theo gọi theo đến, nếu là điểm danh thời điểm, vô pháp chuẩn lúc xuất hiện, trăm lập quyết! Người đại gia, nếu không phải ta cho người đưa tin tức, liền người cái

kia bại hoại tính tình, đã sớm cho người ta mượn đao giết người. . . A, quên người không phải người. . ."

Tiểu gia hỏa lần này là bị một bàn tay ngã vào thổ địa miếu nội.

Hán tử đứng người lên, nhìn về phía Hồng Chúc trấn phương hướng, thần sắc trang nghiêm, không quên nhắc nhở nói: "Lư hương bên trong cho người lưu lại chút thức ăn, nhớ kỹ tiết kiệm một chút ăn."

"Tính người có chút lương tâm. Thật không biết rõ người là làm sao lẫn vào, một châu bên trong, nhậm chức thổ địa miếu thời gian nhất dài đáng thương trứng, mà lại cùng các đồng liêu quan hệ kém còn chưa tính, liền Tú Hoa Giang bên trong những binh tôm tướng cá kia, cũng dám không coi người ra gì, người nói ta làm sao lại xui xẻo như vậy, tại người lò bên trong sinh ra ? Ai, kiếp sau hẳn là tìm tốt một chút lò đầu thai. . ." Áo đỏ đồng tử ngoài miệng không ngừng oán giận, cũng không chậm trễ hẳn quen thuộc mà bò lên trên hương án, một đầu nhào vào vụn vặt lẻ tẻ cắm có bảy tám nén hương đồng thau lư hương.

—— ———

Trở về cái gói dịch trên đường, dịch trạm Trình Thăng phát hiện bên cạnh hài tử, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi, lập tức thở dài thở ngắn, giống như là tại làm một cái sống còn lựa chọn.

Lý Hòe rốt cục dừng lại bước chân, nâng lên dũng khí hỏi: "Lão Trình, trên người của ta có ba mươi văn tiền, có thể hay không đi lúc trước cửa hàng sách mua quyển sách ? Chỗ ấy rẻ nhất thư, là bao nhiêu tiền ? Còn có thể hay không cho ta còn lại chút ?"

Được xưng hô vì lão Trình nam nhân có chút dờ khóc dờ cười, suy nghĩ một phen sau, nghiêm túc trả lời nói: "Khó. Nhà kia cửa hàng thư, là chúng ta Hồng Chúc trấn công nhận không giàu nhân ái, nếu không có yêu thích lục soát la bản tốt nhất bản độc nhất người đọc sách, đồng dạng

không có ai đi bên kia mua sách. Người nếu là thật muốn mua sách, ta biết rõ phía Đông có hai gian sách lớn phường, Nho gia kinh điển, Chư Tử Văn tập hợp, chí quái đều có, ở nơi đó ta có thể giúp người trả giá."

Toàn cơ bắp hài tử lắc đầu nói: "Không được, liền phải là vừa rồi cửa hàng sách!"

Những này là Lý Hòe vụng trộm để dành được tất cả lương thực dư, hơn phân nửa là từ nhà cậu trộm ra, non nửa là tỷ tỷ Lý Liễu vốn riêng tiền.

Trước đó tại cửa hàng sách, cái kia một năm đến cuối mang giày cỏ nghèo kiệt hủ lậu gia hỏa, không phải là mạo xưng là trang hảo hán, không nói hai lời liền mua xuống một quyển gần mười lượng bạc sách nát, cũng không phải tại chỗ cự tuyệt, không muốn vì hăn tổn hao nhiều bạc như vậy.

Mà là hỏi hăn có thể hay không nhìn quyển sách kia.

Cái này khiến Lý Hòe thật bất ngờ. Mặc dù lúc đó hăn nói sẽ nhìn, trên thực tế mua xuống về sau, nhìn đương nhiên sẽ nhìn, tiện tay đọc qua giết thời gian mà thôi, Lý Hòe đối với bản này 《Đoạn Thủy Đại Nhai》 kỳ thật không có hứng thú quá lớn.

Nhưng khi có người nguyện ý vì mình móc ra mười lượng bạc, để Lý Hòe cảm thấy rất vui vẻ.

Lý Hòe không ngốc. Người khác đối với hăn là tốt là xấu, hài tử lòng dạ biết rõ, nhất thanh nhị sở.

Từng đôi giày cỏ, còn chưa chế tạo tốt rương sách, tặng thêm bản này 《Đoạn Thủy Đại Nhai》, thiếu người ta nhiều như vậy, cho nên Lý Hòe cảm thấy nếu là không vì Trần Bình An làm chút cái gì, chính mình sẽ băn khoăn, trong lòng đổ đặc hoảng.

Kỳ thật Lý Hòe không thích Chu Lộc, thậm chí ngay cả cùng chung hoạn nạn Lâm Thủ Nhất, cũng không phải như thế nào ưa thích, ngược lại là tại học thực liền thường thường khi dễ chính mình Lý Bảo Bình, cảm thấy cũng không tệ lắm.

Lý Hòe thích nhất cà lơ phất phơ A Lương.

Về phần cái kia đến từ Nê Bình ngõ hẻm kẻ nghèo hèn, Lý Hòe có chút sợ hãi.

Lúc này, dịch trạm Trình Thăng cúi đầu nhìn lấy đầy mặt nghiêm túc hài tử, nghĩ thầm không hồ là tên kia cái gọi là tiên nhân tư chất, có một số việc, xác thực phúc chí tâm linh, hẩn nhin cười, nghĩ đến vừa vạn thuận nước đẩy thuyền, có thể giúp đứa nhỏ này một cái, không chừng liền kết xuống một cốc thiên đại hương hỏa tình. Thiện chí giúp người, cùng một ngàn cái phàm tục phu tử vì thiện, kém xa tí tắp cùng một vị tiên nhân kết thiện duyên, đây là hẩn tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, thiên chân vạn xác.

Trình Thăng mang theo hài tử hướng đi hai đường phố ở giữa hẻm nhỏ, vị kia tuổi trẻ chủ cửa hàng, đang ngồi ở ngưỡng cửa nhìn về phía bọn hẩn, ý cười đầy mặt, giống như chính là đang chờ đợi bọn hẩn đến.

Liền ở đây lúc, hẻm nhỏ một chỗ khác, đi vào một vị tay cầm đèn lồng còng xuống lão nhân, cùng Lý Hòe hai người đối mặt mà đi.

Công tử trẻ tuổi ca chậm rãi đứng dậy, đối với dịch trạm Trình Thăng bên này khoát khoát tay, "Hôm nay cửa hàng sách đóng cửa đóng cửa, quay đầu lại mang đứa nhỏ này tới này mua sách."

Trình Thăng không nói hai lời lôi kéo Lý Hòe, rơi đầu liền đi.

Phong lưu nho nhã công tử trẻ tuổi ca, tại xác định hai người rời đi hẻm nhỏ sau, liền không còn gặp trước đó không màng danh lợi thanh thảo,

hơi có vẻ cung kính co quắp, ôm quyền nhẹ giọng nói: "Trùng Đàm Giang Lý Cẩm, bái kiến Lang Trung đại nhân."

Tóc trắng xoa lão nhân một tay đặt sau lưng sau, một tay nhắc đèn lồng, gật đầu một cái, trực tiếp vượt qua cửa hàng sách cánh cửa, nghiêng người nhường ra con đường người trẻ tuổi theo đuôi phía sau, lão nhân tiện tay đem đèn lồng nắm chuôi cắm vào tường sách chỗ cao sách vở đề đoan, quay đầu nhìn mặt như ngọc người trẻ tuổi, cảm khái nói: "Bốn mươi năm trước người ta lần đầu gặp mặt, người chính là như vậy dung nhan, bây giờ gặp lại, y nguyên như thế, tiện sát người bên ngoài a."

Người trẻ tuổi nắm chặt quạt xếp, mỉm cười nói: "Đối với chúng ta những này dị loại mà nói, có thể sinh mà làm người, mới là thiên đại chuyện may mắn."

Lão nhân gật gật đầu, cũng không phản bác.

Người trẻ tuổi hiếu kỳ hỏi: "Cái kia nhóm người có thể ở tại cái gối dịch, là đại nhân an bài ?"

Lão nhân giữ im lặng.

Người trẻ tuổi thức thời mà không còn hỏi thăm.

Hắn tại trăm năm trước mở nhà này sách nhỏ trái, thờ ơ nhìn thế sự, gặp nhiều đạo lý đối nhân xử thế cùng quan trường phong ba, đối với Đại Ly quan trường cũng không lạ lắm, nếu muốn tại cái gối dịch đưa ra nhiều như vậy Giáp Ất dịch xá đến, không sai biệt lắm nên lục bộ Thị Lang bản sự, đương nhiên, ba vị Lang Trung ngoại trừ. Đại Ly triều đình, lục bộ nha môn Thượng Thư Thị Lang phía dưới, Lang Trung vì các ti chủ quan, Viên Ngoại Lang làm phó quan, Tòng Ngũ Phẩm. Lang Trung cùng Viên Ngoại Lang chức quan không hiện, nhưng là có ba vị Lang Trung, quyền bính to lớn, vượt quá tưởng tượng.

Cái này là Lại Bộ Khảo Công ti, Binh Bộ Vũ Tuyền ti, cùng Lễ Bộ Từ Tế Thanh Lại Ti, cái này tam ti chủ quan, có thể nói vị ti quyền trọng, triều chính chú mục, một khi ngoại phóng địa phương, tất nhiên đặc biệt vì Đại tướng nơi biên cương.

Một vị phụ trách vương triều tất cả tứ phẩm lấy xuống quan viên địa phương lên chức khảo sát.

Một vị phụ trách là vua hướng quân đội sàng chọn, xét duyệt võ nhân lên chức, nhất là còn nắm giữ lấy giang hồ nhân sĩ chiêu an đại quyền.

Một vị cụ thể phụ trách một nước tế tự đại điển, rất nhiều thời điểm quân vương đều muốn hỏi sách nơi này người, tên này phẩm trật không cao quan văn, thường thường là Nho gia học cung, học viện xuất thân.

Trước mắt vị này hình dáng không gì đặc biệt lão nhân, chính là một cái trong số đó.

Lý Cầm tại bốn mươi năm trước, làm cho này giữa cửa hàng sách chủ nhân, đã từng tặng cho một vị vào kinh đi thi keo kiệt sĩ tử hai quyển điển tịch, không nghĩ tới về sau vị kia Hàn Sĩ một đường lên chức, trở thành Đại Ly Lễ Bộ Từ Tế Thanh Lại Ti Lang Trung, thanh quý mà lại quyền trọng. Nhưng là đúng không tại miếu đường tại phía xa giang hồ Lý Cầm mà nói, Lễ Bộ Từ Tế Thanh Lại Ti còn có mặt khác một tầng ý nghĩa, chính là toà này nhỏ nha môn, nghe nói rất nhiều kinh thành quan viên liên cửa cũng không tìm tới, lại âm thầm chương quản lấy thiên hạ sơn thủy chính thần sàng chọn đánh giá, tuy không cuối cùng khám định quyền, lại có cực kỳ trọng yếu quyền tiền cử.

Lý Cầm thông qua đi ngang qua Hồng Chúc trấn quan lại thương nhân, biết được lão nhân ngồi lên vị trí này sau, gửi đi sổ phong thư, không có chỗ nào mà không phải là trâu đất xuống biển, bất vô âm tín, Lý Cầm không dám lỗ mãng, đành phải tiếc nuối coi như thôi.

Dùng tên giả Lý Cầm "Người trẻ tuổi" tại đến nay trăm năm, bỏ bao công sức, kiệt lực mưu cầu Trùng Đạm Giang sông nước chính thần vị trí, dùng rất nhiều phương pháp hương hỏa, toàn bộ không công mà lui.

Lão nhân đột nhiên nói rằng: "Trùng Đạm Giang sở dĩ không thiết Giang Thần chi vị, người hẳn là biết được nguyên do, cho nên người lặng lẽ gửi đi ta trong phủ thư, ta chỉ coi không nhìn thấy, cũng không phải là không muốn hỗ trợ, mà là thực sự hữu tâm vô lực."

Người trẻ tuổi nụ cười đắng chát, gật đầu nói: "Lý giải. Chỉ cần hoàng đế bệ hạ không gật đầu, chỉ sợ Lễ Bộ Thượng Thư mở miệng lên tiếng đều không được việc."

Lão nhân cười, nhìn chăm chú người trẻ tuổi trước mắt này, mỗi qua hai ba mươi năm, người này liền sẽ thay đổi da mặt dung mạo, lão nhân híp mắt nói: "Nhưng là hiện tại có cái cơ hội bày ở trước mặt người, liền nhìn người có dám hay không tranh thủ."

Người trẻ tuổi không có toát ra thần sắc kích động, hỏi lại nói: "Nghe nói từng là Ly Châu động thiên Long Tuyền huyện cảnh nội, Đại Ly hoàng đế sắc phong một vị Long Tu Hà Hà Thần, một vị Thiết Phù Giang Giang Thần, Phi Vân Sơn, Điểm Đăng Sơn cùng Lạc Phách Sơn riêng phần mình sắc phong một tôn Sơn Thần, duy nhất một lần cho ra tam sơn lương thủy, tổng cộng năm cái ghế, cái này đã dùng hết hoàng đế bệ hạ rất nhiều vốn liếng, làm sao có thể ở cái này sắp giết gấu vá vai thời điểm, lại đối với Trùng Đạm Giang ném ra một cái quý giá danh ngạch?"

Lão nhân cười nói: "Yên tâm, không phải cái gì nhằm vào âm mưu của người, nói câu khó nghe, người còn không đến mức để ta tự thân xuất mã."

Người trẻ tuổi có chút thẹn quá hoá giận, lập tức có chút ăn nhờ ở đậu bên dưới bất đắc dĩ, không nói thêm gì nữa.

Lão nhân thu liễm ý cười, nói: "Lấy Hồng Chúc trấn vì trung tâm, phạm vi ngàn dặm bên trong, tất cả Đại Ly triều đình sắc phong sơn thủy chính thần, cùng dự khuyết thổ địa, Hà bà, gần đây toàn bộ yêu cầu chờ lệnh, bất cứ lúc nào chuẩn bị tham dự một trận vây quét. Trừ cái đó ra, Đại Ly Dã Phu quan ở bên trong phương Nam biên trấn, xuất động đại lượng tinh nhuệ kỵ quân, tung tóe ra vô số kẻ thám báo trinh kỵ. Về phần người Lý Cầm, nếu không có năm đó điểm này tặng thư tình cảm, ta tuyệt sẽ không đem tin tức này cáo tri người. Có người không có người, không có chút nào khác biệt."

Lý Cầm bị chấn động đến tột đỉnh, "Tại Đại Ly cảnh nội, bày ra lớn như vậy chiến trận làm cái gì ? Đến cùng là tại vây quét cái gì ?"

Lão nhân nói thẳng bầm báo, "Một người."

Lý Cầm nhìn về phía lão nhân đôi mắt, không giống giả mạo, chậm rãi hỏi: "Lang Trung đại nhân, yêu cầu ta làm cái gì ?"

Lão nhân cười nói: "Một điểm khả năng cho phép chuyện nhỏ, chỉ cần hỗ trợ tiếp cận một cái vừa tới Hồng Chúc trấn nam nhân, bởi vì ta biết rõ đi ra Trùng Đàm Giang sau hơn hai trăm năm, người tại Hồng Chúc trấn bên trên kinh doanh rất khá, so Thành Hoàng bọn hăn quen thuộc hơn đường thủy, so hai vị Giang Thần lại quen thuộc hơn tiểu trấn gió thổi cỏ lay, mà lại nếu như kinh thành hồ sơ không có ghi chép sai lầm, người nuôi dưỡng có mấy đuôi trân quý Thanh Minh cá, đến từ cổ thư, thích hợp nhất trong phạm vi nhỏ điều tra, truyền lại tin tức."

Lý Cầm sắc mặt khó coi.

Lão nhân mỉa mai nói: "Thoải mái tinh thần, Thanh Minh cá xác thực trăm năm vừa gặp, nhưng ta còn không đến mức bị ối đến thấy hơi tiền nổi máu tham cấp độ."

Lý Cẩm tự giấu cười nói: "Là ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử."

Hắn lập tức hỏi: "Người kia là ?"

Lão nhân chậm rãi đáp nói: "Một cái mang mũ rộng vành hán tử, bên hông có khác một cái ngân sắc tiểu hồ lô, bên cạnh đi theo một đám hài tử, những hài tử kia đến từ đã từng Ly Châu động thiên, bây giờ Long Tuyền huyện thành. Về phần hán tử thân phận chân thật, Đại Ly gián điệp tình báo còn chưa được biết."

Lý Cẩm ghen hòng nhìn trân trối, "Người kia trước đó tới qua ta cái này cửa hàng."

Lão nhân ánh mắt như điện.

Lý Cẩm cẩn thận nói rằng: "Trùng hợp mà thôi."

Lão nhân khoát khoát tay, căn dặn nói: "Không quan trọng, từ giờ trở đi, nhớ lấy không cần lộ ra chân ngựa, dù là vô công, cũng tốt hơn từng có. Nếu như bởi vì người chỗ sơ suất, không cẩn thận đánh rã động cỏ, người cũng không cần lo lắng, bởi vì người lúc kia khẳng định đã chết, người kia không giết người, ta cũng sẽ tự mình động thủ."

"Nhưng là nếu như chuyện này thành, ta không dám hứa chắc người trở thành Trùng Đạm Giang Giang Thần, nhưng là ta có thể cho hoàng đế bệ hạ trước nhớ kỹ người danh tự."

Lý Cẩm tự giấu nói: "Đây coi là không tính gián tặc tại đế tâm ?"

Lão nhân ngừng lại tiện tay rút thư đọc qua động tác, quay đầu hỏi: "Thế nào, không nguyện ý ?"

Lý Cẩm cười ha ha nói: "Cầu phú quý trong nguy hiểm, huống chi lại không cần ta tự mình hãm trận, kiếm bộn không lỗ mua bán, làm!"

Hắn búng tay một cái, đầu vai phụ cận, hiện ra hai cái đuôi cực kỳ tiêm dài linh lung cá con, bọn chúng cùng hắn thần ý giống nhau, cá mắt nhìn thấy, tức là Lý Cẩm mắt chỗ cùng.

Bọn chúng chập chờn đuôi dài, trong nháy mắt biến mất.

Lão nhân rời đi trước đó, cười cảm khái nói: "Người cửa hàng thư, giá cả vẫn là mắc như vậy a."

Lý Cẩm chỉ có tại thời khắc này, mới phát giác được lão nhân lẽ mờ có mấy phần lúc trước vị kia tuổi trẻ Hàn Sĩ phong thái.

Lão nhân thu hồi đèn lồng, rời đi cửa hàng.

Lão nhân đi ra hẻm nhỏ, góc rẽ đứng đấy một cái hai tay ôm ngực khô ngô nam tử, hai người sóng vai mà đi, người sau hỏi: "Liên không sợ về răn thêm chân ?"

Lão nhân tùy ý nói: "Kỳ thật trận này săn bắn, thu lưới đến trình độ này, cái kia Lý Cẩm coi như đột nhiên bị điên, chạy đến cái kia gọi A Lương trước mặt nam nhân, nói toạc hết thủy chân tướng, đều râu ria."

Nam nhân tức giận nói: "Cuối cùng, vẫn là muốn trả lại hắn năm đó tặng thư nhân tình ?"

Lão nhân cười nheo lại mắt, toát ra mấy phần tự chịu, nhẹ giọng nói: "Ta thiếu bên dưới nhân tình, nhiều ít vẫn là giá trị ít tiền nha."

—— ———

Chu Lộc nói muốn ăn Băng Đường Hồ Lô, Chu Hà mặc dù có chút hiếu kỳ, nhà mình khuê nữ làm sao đột nhiên thích đồ ngọt, nhưng điểm ấy yêu cầu căn bản không tính là cái gì, liền mang theo thiếu nữ cùng đi tìm

sạp hàng.

Cuối cùng thật đúng là bị cha con tìm được, có khiêng một lớn chuối đường hồ lô tiểu phiến, đi khắp hang cùng ngõ hẻm, lớn tiếng gào to.

Chu Hà không thích vật này, Chu Lộc một hơi mua xuống ba xuyên, Chu Hà hơi nghi hoặc một chút, thiếu nữ cười nói chính mình ăn một chuối, còn lại hai chuối có thể cho tiểu thư cùng Trần Bình An.

Thiếu nữ còn nói, nàng muốn đêm nay liền cùng thiếu niên kia xin lỗi, tốt xấu nói với hắn một tiếng xin lỗi, mới có thể an tâm.

Chu Hà như trút được gánh nặng, thoải mái đến cực điểm.

Hai cha con trở lại dịch trạm, biết được Trần Bình An cùng Lý Bảo Bình đã trở về cái gôi dịch.

Chu Lộc một chuối Băng Đường Hồ Lô còn chưa ăn xong, chọn lấy Giáp Đằng dịch xá sau một bên sân nhỏ, để phụ thân giúp hắn cho Trần Bình An mang hộ câu nói, nói cùng Trần Bình An ước ở chỗ này gặp mặt.

Chu Hà bước nhanh mà rời đi, trong lòng có chút buồn cười, cái này nha đầu da mặt cũng quá mỏng chút, cùng người cúi đầu nhận cái sai mà thôi, có mất mặt gì.

Cũng không lâu lắm, giày cỏ thiếu niên xuất hiện tại hoa văn màu hành lang nói một đầu kia, nhìn thấy ngòi tại một chỗ khác trên ghế dài Chu Lộc sau, thiếu niên có chút bước nhanh.

Thiếu nữ bên cạnh thân trên ghế dài, tán lạc mười lăm mười sáu khóa nứt quả.

Thiếu nữ cười đứng người lên, hai tay đặt ở sau lưng, tư thái nhìn như

hồn nhiên.

Nàng hướng thiếu niên đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Thiếu niên có lời nói

Thiếu niên nhìn lấy thiếu nữ đi tới, nàng bước chân nhẹ nhàng, đi tại đèn đuốc mờ lung hành lang nói, giống trong bóng đêm tuổi nhỏ con nai.

Chu Lộc không còn bình thường vênh mặt hất hàm sai khiến, phảng phất một vị thanh mai trúc mã nhà bên thiếu nữ, xảo tiểu công nương này.

Trần Bình An tựa hồ có chút không dám tin tưởng, bước chân thả chậm, hướng tới đứng vững, trừng to mắt, nhìn chăm chú tấm kia có chút xa lạ thanh tú khuôn mặt.

Chu Lộc từ phía sau lưng rút ra tay phải, hướng Trần Bình An phất tay chào hỏi, vừa đi vừa nói nói: "Trần Bình An, Kỳ Đôn Sơn đá bãi bên trên sự tình, cha ta hi vọng ta có thể nói với người một tiếng. . ."

Năm bước chi cách, hai cảnh đỉnh phong tu vi thiếu nữ, thân hình đột nhiên phát lực vọt tới trước, vền vền hai đại bước, trong một chớp mắt liền đi tới Trần Bình An trước người, cơ hồ nhìn nhau, hai tấm khuôn mặt rõ ràng rành mạch, thiếu nữ trên mặt mang theo dữ tợn, phần nộ cùng khoái ý, giải thoát, cực kỳ phức tạp, thiếu niên ánh mắt âm đạm bên ngoài, càng nhiều là lạnh lẽ, trong tầm mắt mang theo loại kia dùng Trảm Long Thai ma luyện đi ra đao bổ củi phong mang.

Chu Lộc tay phải một quyền trực kích thiếu niên cái trán, cử động lần này xem như chưởng nhãn pháp, thiếu nữ thậm chí cố ý thoáng thả chậm ra quyền tốc độ.

Chân chính đòn sát thủ, ở chỗ tay phải, khi nàng thiểm điện xuất thủ sau, tay cầm ba cây sắc bén đâm trực, thẳng tắp đâm hướng thiếu niên trái tim.

Tại thăm trúc liên muốn đâm xuyên thiếu niên tim thời điểm, bạo khởi giết người thiếu nữ, nàng trước đó chưa từng nói xong câu kia lời nói, vừa vận thuận thế thốt ra, "Thật xin lỗi!"

Giờ phút này thiếu nữ nào có cái gì hồn nhiên thần thái, chỉ có ngoan lệ.

Nhưng là sau một khắc, Chu Lộc đầy mặt kinh ngạc, trong lòng biết không ổn, liền muốn triệt thoái phía sau.

Trần Bình An tay phải mãnh liệt nâng lên, chẳng những đón đỡ rơi thiếu nữ quyền trái, còn mượn nàng dám can đảm bày ra địch lấy yếu cơ hội, cánh tay thuận thế hướng về phía trước, một cái bóp lấy Chu Lộc cổ.

Cùng lúc đó, thiếu niên tay phải gắt gao nắm chặt Chu Lộc ngằm giấu sát cơ cổ tay phải, hướng ra phía ngoài kéo một cái, không cho ba chi nứt quả thăm trúc đâm trúng trái tim của mình, nắm chặt cổ nàng tay bỗng nhiên phát lực, đem thiếu nữ hướng chính mình bên này kéo một cái, một cái lên gối hung hăng đâm vào thiếu nữ phần bụng, vừa nhanh vừa mạnh, đâm đến thiếu nữ kém chút phun ra mật khổ nước, thân thể kìm lòng không được mà uốn lượn bắt đầu, cả người lập tức đã mất đi chiến lực, Trần Bình An không có bất kỳ cái gì phớt lờ, còn không bỏ qua, phủ đầu một chùy mãnh liệt đập xuống, lấy cái trán đụng cái trán.

Thiếu nữ lão đảo lui lại.

Trần Bình An một chân đạp đi, phần bụng lại bị thương nặng thiếu nữ như điều đứt dây, trùng điệp ngã tại hai tấm bên ngoài hành lang nói tảng đá xanh trên mặt đất, vùng vẫy hai lần vẫn là vô pháp đứng dậy, khoe miệng chảy ra tơ máu, mặt như giấy vàng, mặt mày thảm đạm.

Một mạch mà thành, không lưu tình chút nào.

Chu Lộc lấy cùi chỏ chống đỡ mặt đất, nhịn xuống nỗi đau xé rách tim gan, kiệt lực để thân thể hướng về sau rút lui, tận lực rời xa cái kia giày

cỏ thiếu niên, dù là thêm ra một tắc một thước cũng tốt.

Trần Bình An nhìn quanh bốn phía, cũng không dị dạng, lúc này mới hướng đi chiến lược gần như không chật vật thiếu nữ, bắt thịt cả người căng cứng, y nguyên chú ý cẩn thận.

Chu Lộc lâm vào lớn lao khủng hoảng, không lo được lau khước miệng máu tươi, mang theo tiếng khóc nức nở giải thích nói: "Không nên giết ta, Trần Bình An, ta chỉ là cùng người kể chuyện cười, thật sự ta không lừa người, nếu như ta muốn giết người, ta làm sao lại dùng cái này mấy chi mứt quả thăm trúc, lại nói ta tại sao phải giết người a. . ."

Trần Bình An nói trúng tim đen nói: "Trước đó tại Quan Thủy Nhai tách ra, người kéo lên cha người Chu Hà nói là đi đi dạo cửa hàng binh khí, có phải hay không muốn chọn lựa chủy thủ loại hình tiện tay binh khí, dễ dàng giấu ở ống tay áo bên trong, ta đoán hẳn là cửa hàng đóng a, cho nên đành phải dùng thăm trúc thay thế."

Chu Lộc bỗng nhiên cười rộ lên, lồng ngực kịch liệt đập trùng, ho khan đến kịch liệt, che miệng lại, màu đỏ tươi máu tươi vẫn là không ngừng từ ngón tay khe hở chảy ra, nàng buông tay ra, phảng phất nhận mệnh đồng dạng, ngửa đầu nhìn qua cái kia trên cao nhìn xuống nhìn xuống chính mình thiếu niên, ánh mắt từ bên trên hướng xuống, cuối cùng nhìn thấy một đôi thô ráp đế tiện giày cỏ, thiếu nữ lần nữa nâng đầu lên, tựa như cử chỉ điên rồi bị điên, không khóc ngược lại cười, gắt gao tiếp cận càng ngày càng nhích lại gần mình thiếu niên, khàn khàn cười nói: "Không nghĩ tới người không có ta tưởng tượng như vậy xuân, nhưng là ta rất kỳ quái, người là làm thế nào thấy được ta muốn giết người ?"

Thiếu nữ đề cao tiếng nói, nguyên bản thanh tú động lòng người gương mặt, vắn vẹo mà điên cuồng, "Trần Bình An, tại giết ta trước đó, có thể hay không để ta chết cái minh bạch ? !"

Trần Bình An bước chân không ngừng, hỏi lại nói: "Vì cái gì ?"

Thiếu nữ vừa muốn thử nghiệm ngồi dậy, liền bị Trần Bình An một cước giẫm sập tại trên trán, cái ót trùng điệp đâm vào tảng đá xanh bên trên, thiếu nữ ọe ra một ngụm lớn máu tươi, lần này triệt để từ bỏ giấc mộng đứng dậy ý đồ, mặc dù nàng ở sâu trong nội tâm, sỉ nhục lớn nhất, là để một người mặc giày cỏ ngỗ hèn thiếu niên đứng đấy nói chuyện với chính mình, mà nàng lại chỉ có thể nằm lấy, liên đới đứng dậy đều thành hy vọng xa vời.

Chu Lộc lấy tay lưng xóa đi máu tươi, cười nói: "Còn nhớ rõ nhà ta Nhị công tử gửi cho tiểu thư cái kia phong gia thư sao? Công tử nhà ta cầm kỳ thư họa không chỗ không tinh, nhất là sở trường hành thư, tựa như công tử làm người tính tình, phóng khoáng ngông nghênh, nhưng là công tử nhà ta tại rời nhà đi kinh thành trước đó, đột nhiên nói muốn học tập Khải Thư, bởi vì hắn nói phải học được hiểu được tuân thủ bên ngoài thế giới quy củ, hắn muốn bắt đầu ước thúc tâm tính của mình."

Trần Bình An ngồi xổm người xuống, đẩy ra nàng năm ngón tay, lấy ra cái kia ba chi thăm trúc, chính mình giữ tại trong lòng bàn tay, sau đó ngồi tại hành lang trên ghế dài, mặt không biểu tình mà tiếp cận Chu Lộc, không cho nàng có bất kỳ giày vò ra yêu thiêu thân cơ hội. Nhưng là rõ ràng, Chu Lộc giết hắn giết đến không chút nào mập mờ, một điểm dây dưa dài dòng do dự đều không có, cần phải Trần Bình An trái lại, giết nàng giết đến tâm không khúc mắc, rất khó, bởi vì trong lúc này kẹp lấy cái kia áo bông màu hồng tiểu cô nương, tính tình cởi mở hán tử Chu Hà, cùng cái này cái gì Lý gia Nhị công tử.

Trần Bình An khi nhìn đến nàng từ hành lang xa xa đi tới từ lần đầu tiên gặp mặt, liền biết rõ Chu Lộc không có hảo ý, mà lại thiếu niên nhãn lực vô cùng tốt, thiếu nữ ẩn tàng che giấu, còn thiếu rất nhiều tinh xảo, run run rẩy rẩy lông mi, cắn chặt răng cây nâng lên quai hàm, thấp liếm tầm mắt tàn nhẫn, Trần Bình An vừa xem hiểu ngay.

Nhưng là Trần Bình An làm sao cũng không nghĩ tới, nàng sẽ thật sự giết

người.

Làm thiếu nữ nhắc lên cái kia "Nhà mình công tử", cả người khí thái liền lắc mình biến hoá, xoay đầu nhìn về phía giày cỏ thiếu niên ánh mắt, liền lại như là người đang nhìn chó.

"Lúc đó tiểu thư tại cái gôi dịch cùng ta lần thứ nhất đề cập thư nhà nội dung, công tử nói Đại Ly khói lửa nhóm lửa thái bình lửa, kéo dài ngàn vạn dặm, một mực từ biên quan truyền lại đến kinh thành. Nhưng là tiểu thư cũng không biết, các người tất cả mọi người không biết, công tử trước lúc này, chưa bao giờ đã nói với ta cái này 'Biên cảnh lấy thái bình lửa, hướng quân vương báo bình an' sự tình. Công tử nói với ta cái gì tin đồn thú vị chuyện bịa, từ ta bắt đầu hiểu chuyện, ta nhớ được nhất thanh nhị sở!"

"Cho nên ta lúc đó đã cảm thấy sự tình không thích hợp, hướng tiểu thư yêu cầu cái kia phong gia thư, quả nhiên, ta nhìn ra học vấn huyền cơ, trên đời này, cũng chỉ có ta Chu Lộc có thể nhìn ra được!"

Trần Bình An cúi đầu nhìn lấy đây mặt cuồng nhiệt thiếu nữ, thiếu niên không nói một lời.

Chu Lộc đắm chìm ở trong thế giới của mình, giờ khắc này, lại biến thành kiêu căng tự chịu Lý gia tỳ nữ, mới ra đời võ đạo thiên tài, nàng nói tiếp nói: "Sau đó ta nhìn kỹ hai lần, chỉ dùng hai lần, ta tìm ra câu trả lời chính xác, giải khai công tử nhà ta cố ý để lại cho ta cái này đạo câu đố!"

Nàng xem thấy thiếu niên tấm kia lạnh lùng ngăm đen khuôn mặt, thiếu nữ cười nhạo nói: "Tiểu thư là tâm tính không chừng nhảy thoát hải tử, đương nhiên lĩnh hội không đến công tử dụng tâm lương khổ, cho nên công tử ngay từ đầu liền không có đem hi vọng ký thác vào tiểu thư trên người, mà là chọn trúng ta. Cái kia phong gia thư lưu loát hơn hai ngàn chữ, cơ hồ toàn bộ lấy nước chảy mây trôi hành thư viết liền, chỉ có bảy

chữ, là chữ Khải!"

Thiếu nữ cơ hồ muốn cười ra nước mắt, đứt quãng nói: "Đại Ly trụ quốc dòng họ, Trần thị đích trưởng tôn, giết mã tặc, thái bình lửa, báo bình an, đến cáo mệnh."

Cái kia bảy chữ, chính là "Giết Trần Bình An đến cáo mệnh" !

Thư sinh giết người không cần đao.

Trần Bình An nhú nhú lông mi.

Chu Lộc che quạt đau không ngừng phần bụng, phiên giang đảo hải, để cho nàng đầy đầu mồ hôi lạnh, nhưng ngoài miệng vẫn là giấu cột nói: "Có phải hay không liền 'Cáo mệnh' hai chữ này, nghe cũng chưa từng nghe qua ?"

Chu Lộc giãy dụa lấy lưng tựa thiếu niên đối diện ghế dài, lần này Trần Bình An không có ngăn cản nàng.

Nàng nhìn qua cái kia bị tiểu thư nhà mình gọi là Tiểu sư thúc thiếu niên, "Biết rõ ta ngoại trừ giết người bên ngoài, nhất muốn làm chuyện gì sao? Người không phải biết chữ rất nhiều à, ta liền muốn đem cái kia phong gia thư giao cho trên tay người, nói không chừng người sẽ còn tự ti mặc cảm a, cảm thấy thế gian tại sao có thể có đẹp mắt như vậy chữ, tốt như vậy tài văn chương, mặc cho người Trần Bình An lật tới ngã xuống nhìn mười lần một trăm lần, lại không biết chân chính học vấn, cũng chỉ là cái kia bảy chữ, có phải hay không thật buồn cười ? Ta cảm thấy thật buồn cười, đều nhanh buồn cười hơn chết!"

Trần Bình An an an tĩnh tĩnh ngồi tại trên ghế dài, bên cạnh vừa vặn tán lạc những cái kia băng đường hồ lô, từng khóa không người hỏi thăm, thiếu niên nhìn lấy Chu Lộc, giật giật khóe miệng, "Nếu như không phải Chu Hà, người hôm nay liền thật sự buồn cười hơn 'Chết'."

Trần Bình An đứng người lên, chậm rãi nói rằng: "Ta biết, những lời này người nhưng thật ra là nói cho cha người nghe, mà lại người này lần giãy dựa đứng dậy, là vì dẫn dụ ta đối với người xuất thủ, người muốn để Chu Hà không có lựa chọn chỗ trống, hoặc là ta giết người, hoặc là hấn giết ta, đúng không đúng?"

Chu Lộc sắc mặt âm trầm, không nói thêm gì nữa.

Chu Hà không biết khi nào đứng tại hành lang bên trong, song quyền nắm chặt, mu bàn tay nổi gân xanh, đầy mặt thống khổ, nam nhân nhìn về phía cái kia một đôi thiếu niên thiếu nữ.

Một cái là chính mình âu yếm khuê nữ, một cái là chính mình thường thức vãn bối.

Chu Lộc duỗi ra ngón tay cái, dùng sức biến mất vết máu ở khóe miệng, có chút cúi đầu, ánh mắt lại nhìn chăm chăm giày cỏ thiếu niên.

Nàng chậm rãi quay đầu, thiếu nữ lần đầu tiên sắc mặt bình tĩnh, đối với cái kia thân ảnh quen thuộc nói rằng: "Lấy tiểu thư của chúng ta tính tình, nếu như biết rõ đây hết thủy, ta coi như không chết, cũng phải lột một tầng da, đời này liền xem như không có chút nào hy vọng. Cha, ta van người, không cần nhân từ nương tay, thừa dịp cái kia Phong Tuyết miếu A Lương vẫn chưa về, tranh thủ thời gian động thủ! Công tử nói qua, cần quyết đoán mà không quyết đoán, tất vì đó loạn!"

Trần Bình An đột nhiên quay người xoay người, tiện tay nhặt lên một khóa nứt quả, để vào miệng bên trong bắt đầu nhai nuốt.

Sau đó thiếu niên đứng tại hành lang trung ương, cùng Chu Hà giằng co.

Thiếu niên đối với thiếu nữ nhẹ giọng nói: "Người sẽ chết."

Chu Lộc bắt đầu lo lắng.

Cha nàng cùng Trần Bình An cách xa nhau ước chừng mười lăm bước.

Trần Bình An mặc dù võ đạo cảnh giới không cao, nhưng là thân hình mạnh mẽ, thiếu nữ được chứng kiến.

Nàng có chút nổi nóng, cha liền không nên như thế quang minh chính đại xuất hiện tại địa phương xa như vậy.

Sinh tử chi tranh, giảng cao thủ gì phong phạm ? !

Chu Lộc xoay đầu hướng trên mặt đất phun ra một ngụm huyết thủy, "Có bản lĩnh người liền thử nhìn một chút."

Nàng nhìn về phía phụ thân, nhắc nhở nói: "Cha, hôm nay người nếu là không xuất thủ, ta liền chết cho người xem! Bất kể như thế nào, trước đem Trần Bình An cầm xuống lại nói!"

Về phần cầm xuống về sau, cha nàng không muốn ra tay giết người, nàng đến là được.

Chu Lộc sớm đã cường đề một hơi, bất cứ lúc nào chuẩn bị ứng đối Trần Bình An cầm nàng uy hiếp phụ thân.

Cha nàng đã từng trong lúc vô tình nói qua, một khi đối đầu cái này xuất thân Nê Bình ngô hẻm đệ tiện bại hoại, nếu là chạm đến là thôi võ học luận bàn, nàng có phần thắng, nhưng là sinh tử chém giết, nàng hẳn phải chết không nghi ngờ. Thoạt đầu nàng là nửa điểm không tin, nhưng là trận kia phát sinh ở Kỳ Đôn Sơn bãi đá phong ba, khi nàng cùng bạch mãng giằng co, Chu Lộc dọa đến không có chút nào đấu chí, chỉ có thể khoanh tay chịu chết, trái lại Trần Bình An vô luận là can đảm khí phách, vẫn là đối với nắm chắc thời cơ, tất cả nàng Chu Lộc phía trên.

Cái này kỳ thật dễ cho nàng tập võ chi tâm, cơ hồ tuyệt vọng, một khi tâm cảnh vỡ nát, võ đạo chi lộ coi như đi tới phần cuối.

Cho nên dù là khi tiến vào Hồng Chúc trấn trước đó Kỳ Đôn Sơn biên giới, thổ địa gia Ngụy Bách đưa cho bọn họ mỗi người một phần sắp chia tay lễ vật, nàng tại Chu Hà cường ngạnh yêu cầu dưới, lấy được quyển kia cái gọi là Tiên gia bí tịch 《 Tử Khí Thư 》 , vô số người dưới núi võ nhân tha thiết ước mơ võ đạo bảo điển, thiếu nữ kỳ thật cũng không nhắc lên bao nhiêu tâm khí.

Tâm khí một chuyện, từ xưa dễ rơi khó nhắc lên.

Đây hết thầy, thô ráp hán tử Chu Hà, say mê tại võ đạo leo thuần túy võ nhân, lại như thế nào hiểu được ?

Nhưng là cái kia phong thư đến, giống như nhà mình công tử tại mặt thụ tuý cơ hành động, tựa như một trận đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, dễ ngộ ra huyền cơ trong đó thiếu nữ, một lần nữa dấy lên hi vọng, nói với chính mình, nhất định phải tập võ, ít nhất phải trở thành cha như thế võ đạo tông sư, nhất định phải tại sa trường lập xuống công lao hãn mã, để cái kia "Cáo mệnh phu nhân" tới thiên kinh địa nghĩa.

Nhất là bọn hãn cha con hai người, bây giờ có được Chân Võ Sơn anh hùng gan, cùng cái kia bộ trên núi thần tiên thủ bút 《 Tử Khí Thư 》 , tựa như Chu Hà chính miệng nói, bây giờ hẳn liền đệ thất cảnh phong quang, cũng dám đi suy nghĩ một chút. Như vậy nàng Chu Lộc, vì sao không dám suy nghĩ tưởng tượng chính mình trước kia không dám nghĩ phong quang thời gian ?

Chỉ là tất cả cầm tú tiền đồ, tất cả dương quan đại đạo, xây dựng ở một cái nho nhỏ tiền đề bên trên.

Trần Bình An phải chết.

Cho nên tự biết chính diện chém giết không phải thiếu niên đối thủ thiếu nữ, yêu cầu một trận chỗ tối tập sát, như thiếu niên vạch trần đích thực bề ngoài như thế, nàng yêu cầu một cây chủy thủ. Không trùng hợp,

Không trùng hợp, cửa hàng binh khí đóng cửa không tiếp tục kinh doanh, mua không được.

Vừa vặn cha hắt Chu Hà nói đến cùng Trần Bình An xin lỗi một chuyện, mà Trần Bình An cùng tiểu thư Lý Bảo Bình, lại đề cập qua muốn mua một quả.

Chủy thủ có thể giết người, bằng đường hồ lô thăm trúc tử, dùng tại hai cảnh đỉnh phong võ nhân trong tay, cũng có thể.

Vì lo lắng một căn thăm trúc dễ dàng bẻ gãy, thiếu nữ liền lấy có mang cho Trần Bình An Lý Bảo Bình hai chuỗi, ba cây thăm trúc giữ tại cùng một chỗ, nàng không tin còn dám không mặc thiếu niên trái tim.

Vòng vòng đan xen.

Chu Lộc cơ hội mẫn nhanh trí, có thể thấy được lổm đổm.

Cái kia chưa bao giờ lộ diện Lý gia Nhị công tử, biết người chỉ mình, dùng người chỉ chuẩn, đồng dạng rõ ràng.

Bởi vì Chu Lộc chân chính chỗ lợi hại, còn tại ở nàng đã tìm cho mình một con đường lùi, lại cho thân là võ đạo ngũ cảnh Chu Hà, thay cha nàng lựa chọn một đầu chưa có trở về đầu đường.

Nàng chết, hoặc là Trần Bình An chết.

Chu Hà nhìn về phía cái kia buộc tóc dừng ngọc trâm bần hàn thiếu niên, nói một cái vốn nên từ nữ nhi của hắt thành tâm thành ý nói ra khỏi miệng ba chữ, "Thật xin lỗi."

Trần Bình An cười nói: "Không sao, đường đều là tự chọn."

Giày cỏ thiếu niên không hợp với lễ thường ý cười, cho người ta rét lạnh chỉ ý.

Loại này hoang đường cảm giác, cách đó không xa thiếu nữ càng rõ ràng.

Ban đầu ở Kỳ Đôn Sơn hạt cảnh bên trong, cùng Chu Hà luận bàn về sau, thiếu niên phát giác được trong cơ thể mình ba tòa khí phủ, vậy mà để đầu kia mạnh mẽ đâm tới khí thể hỏa long, đều chỉ dám hết lòng vì việc chung, Trần Bình An thẳng cho đến lúc đó, mới ý thức tới cái kia ba khu, có giấu ba sợi cực nhỏ cực nhỏ bé kiếm khí, cùng hẩn tâm ý liên luy, sử dụng, không có chút nào cánh cửa.

Về sau nổ tan đầu kia bạch mãng đầu lâu, thiếu niên dùng hết một sợi kiếm khí.

Vì mạng sống, lại dùng một sợi kiếm khí, Trần Bình An cảm thấy không lỗ.

Nhưng là thiếu niên cảm thấy lần tiếp theo vận dụng kiếm khí, nhất định phải có lừa mới được, tổng như thế không lỗ, cũng không phải chút chuyện a.

Trận này dụng tâm hiểm ác bấy rập.

Thiếu nữ Chu Lộc nói rất nhiều rất nhiều.

Trần Bình An bất quá mở miệng mấy lần, chung vào một chỗ cũng không có mấy chữ.

Cho nên thiếu niên cảm thấy muốn nói chút cái gì, vì chính mình, cũng

vì vị kia yêu cầu chính mình còn sống nàng mới có thể sống lấy thần tiên tỷ tỷ, nếu không trong lòng có chút không thoải mái.

Thiếu niên một cái giày cỏ hướng về phía trước bước ra, một cái giày cỏ hướng về sau chuyển đi.

Thiếu niên hai đầu gối uốn lượn, thân hình hạ xuống, hai ngón khép lại, trực chỉ hành lang xa xa nam tử, bờ môi khẽ nhúc nhích.

Không biết là tâm hữu linh tê, vẫn là tổ ấm phù hộ, thiếu nữ Chu Lộc không khỏi đầy cõi lòng sợ hãi, âm thanh hô nói: "Không muốn!"

Chu Hà càng là tê cả da đầu, đường đường võ đạo ngũ cảnh tiểu tông sư, đúng là tâm thần lâm vào vũng bùn, tứ chi không thể động đậy chút nào.

Thiếu niên thầm đọc nói: "Kiếm đến!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Đều tán buổi tiệc

Trần Bình An đầu vai trầm xuống, khí tức tùy theo ngưng trệ, nguyên bản cái kia sợi sắp rời đi khí phủ kiểm khí, đã là tên đã trên dây, không phát không được, nhưng bị người trên vai đầu đột ngột vỗ một cái sau, như đại mãng rời núi, lại gặp gặp ngăn trở đường đi Hà Giao, lúc trước thế không thể đỡ dáng vẻ bệ vệ, tự nhiên vì đó dừng lại, tạm thời lựa chọn án binh bất động.

"Dừng lại dừng lại." Một vị mũ rộng vành hán tử đứng tại Trần Bình An bên cạnh, ôm thiếu niên đầu vai, vui cười nói: "Tương thân tương ái cả một nhà, chém chém giết giết, còn thể thống gì."

Trần Bình An nâng đầu lên, xuất quỷ nhập thần mũ rộng vành hán tử, đối với hắn cười cười, "Tin tưởng ta, ta là A Lương ai."

Trần Bình An thở dài, "Tạm thời nghe người."

A Lương chỉ là mắt nhìn Chu Hà, thậm chí lười đi liếc một chút thiếu nữ Chu Lộc, uể oải nói: "Trân quý như vậy kiểm khí, dùng để giết một cái Chu Hà, quá phung phí của trời, người đau lòng, ta đều thay người đau lòng. Huống chi. . . Được rồi được rồi, không nói những này phá hư phong cảnh, tóm lại, ta A Lương lương tâm gặp qua không đi. Cái này một thức 'Mười tám ngừng' vận khí phương thức, người coi như là đền bù tổn thất đi."

Trần Bình An nguyên bản đang chuẩn bị thu hồi hai ngón khép lại tư thế, liền ở đây lúc, A Lương buông ra thiếu niên đầu vai tay, lui lại một bước, lắc đầu cười nói: "Cái này tư thế cũng quá không cao người phong phạm, ta dạy cho người một cái lợi hại."

"Đứng vững vàng!" Mũ rộng vành hán tử khẽ quát một tiếng sau, uốn

lượn ngón tay, đầu tiên là tại Trần Bình An đầu vai một gõ, về sau xuất thủ như bay, tại thiếu niên tim điểm bảy tám bên dưới, cùng lúc đó, sử ra so cái kia tụ âm thành dây càng thượng thừa hơn Tiên gia thần thông, trực tiếp tại thiếu niên tâm hồ phía trên kích thích gợn sóng, vang lên liên tiếp tiếng lòng, "Nhớ kỹ thể nội cổ này khí mở đầu, nhớ kỹ tất cả khí phủ tên cùng vận chuyển lộ tuyến, khí như long mạch kéo dài, bắt nguồn từ Vạn Sơn Chi Tổ run sợ xông, đây là thể gian đường kiếm đầu các loại khí phủ, nơi đây làm một ngừng, nhanh chóng qua tam sơn lục quan, đến tận đây lên đồng viết chữ huyết vì hai ngừng, vừa vội cướp sáu động Cửu phủ, đến tận đây thuần dương phủ, làm thứ ba ngừng lại. . . Đây là cuối cùng dừng lại, tổng cộng mười tám ngừng. Những này khiêu huyết khí phủ cùng bây giờ thuyết pháp khác lạ, chính là thượng cổ vô số kiếm tu vượt mọi chông gai, nỗ lực to lớn đại giới cho ra trần quý tâm huyết, người nhớ kỹ!"

A Lương cuối cùng hỏi: "Nhớ rõ ràng không có?"

Trần Bình An cái trán chảy ra mồ hôi, "Nhớ kỹ bảy tám phần."

A Lương cười nói: "Không sai biệt lắm có thể, về sau nếu như đâm đến đầu rơi máu chảy, không cần sợ, đây là mỗi một tên kiếm tu nhất định phải đi con đường. Chờ sau này quen thuộc lộ tuyến, người có thể thử nghiệm đi từ từ khí thể, đây mới là mười tám ngừng có ý tứ nhất địa phương, ân, đây là A Lương ta suy nghĩ ra được học vấn, có người bội phục không được, dùng sức khen ta, nói chỉ là điểm này, liền đem kiếm đạo độ cao cất cao rất nhiều, ha ha, có chút then thùng a."

Trần Bình An đột nhiên cảm thấy cái này cái gọi là mười tám ngừng, hơn phân nửa là so Hám Sơn quyền phổ cũng không khá hơn chút nào.

A Lương phảng phất xem thấu thiếu niên tâm tư, chững chạc dàng hoàng nói: "Ta giống như là cái ăn nói lung tung lừa đảo sao? Ta A Lương đời này liền không biết rõ khoác lác là chuyện gì!"

Chu Hà tâm thần đã từ vũng bùn ở trong miễn cưỡng rút ra, nhưng là tứ chi so lúc trước càng thêm cứng ngắc, khễ động tức tử, đây là Chu Hà trong đầu duy nhất ý nghĩ, cái này là tên kia mũ rộng vành hán tử mang tới vô hình chấn nhiếp.

Làm cái kia eo đeo lục đao dừng hồ lô gia hỏa, cùng người là bằng hữu thời điểm, người sẽ cảm thấy hăn thấy thế nào làm sao không giống cao thủ.

Nhưng làm gia hỏa này thành mặt đối lập địch nhân, Chu Hà cả người dọa đến mồ hôi đầm đìa, quả nhiên là muốn hồn phi phách tán.

Nơi xa Chu Hà đã là tâm thần thất thủ, chỗ gần Chu Lộc chỉ nghe được Trần Bình An tại tự quyết định.

A Lương lại lấy tiếng lòng cáo tri Trần Bình An, "Khinh chu đã qua Vạn Trọng sơn, khí thể lưu chuyển một cái chớp mắt trăm dặm ngàn dặm vạn dặm, thật là tốt, nhưng nếu là có thể làm đến chạy chậm chậm, như sơn nhạc trăm năm luy thổ, không thấy mây may tăng cao, biển xuyên ngàn năm tích nước, mặt nước không thấy nửa điểm dốc lên, thì càng tốt hơn! Về sau vận khí, có thể chuyên tâm luyện tập con đường này, làm đến lúc ngủ cũng có thể tự hành vận chuyển."

Trần Bình An nghi hoặc nói: "Ta làm sao biết rõ ngủ sau, có hay không vận chuyển cái này mười tám ngừng?"

A Lương hai tay vòng ngực, cười nói: "Đi đến nước nghèo chỗ, ngồi xem vân khởi lúc. Đến lúc đó người tự nhiên mà vậy sẽ biết rõ đáp án."

A Lương đặt mông ngồi tại trên ghế dài, chỉ là vừa ngồi xuống, sắc mặt liền có điểm gì là lạ.

Trần Bình An che cái trán.

A Lương bất động thanh sắc nâng lên cái mâm, lấy tay vuốt ve những cái kia đứng tại trên mâm Bằng Đường Hồ Lô, chuyển cái vị trí ngồi xuống, hai tay bày đặt ở trên lan can, trùng điệp hô thở ra một hơi, rốt cục lần thứ nhất nhìn thẳng vào Chu Lộc, "Người cùng cha người ngoại trừ muốn đem Chân Võ Sơn viên kia anh hùng gan, cùng 《 Tử Khí Thư 》 cùng nhau trả lại ta, còn cần xuất ra cái kia chồng Lý gia truyền thừa xuống phù lục, nhưng là những bùa chú này chỉ có thể cứu xuống trong các người một người, Chu Lộc, ta hiện tại để người tới chọn, là người còn sống rời đi cái gỏi dịch, vẫn là cha người ?"

Không chờ Chu Lộc nói chuyện, Chu Hà đã trầm giọng nói: "Khẩn cầu A Lương tiền bối để Chu Lộc rời đi, ta nguyện ý tự vận tạ tội, thậm chí không cần ô uế tiền bối trúc đào."

A Lương chỉ là cười tủm tỉm nhìn lấy Chu Lộc, căn bản lơ đi đã móc ra đan dược cùng giấy vàng phù lục Chu Hà, "Chu Lộc a, người hi vọng ai có thể còn sống sót ?"

Thiếu nữ đã khóc thành một cái khóc sụt sùi, chỉ là lấy tay dùng sức che miệng, không dám khóc thành tiếng.

Cái tay còn lại, ở sau lưng nàng nắm chặt, móng tay đâm rách trong lòng bàn tay, máu tươi đầy tay.

Chu Hà ở phía xa hành lang trùng điệp quỳ xuống, đập đầu run giọng nói: "A Lương tiền bối!"

A Lương nhìn về phía Trần Bình An, hỏi: "Người cảm thấy thế nào ? Bằng không cùng một chỗ thả ? Người nếu là sợ Chu Hà trả thù, ta có thể phế bỏ hãn tu vi võ đạo, sợ ngoài ý muốn, ta có thể tùy tiện cắt ngang Chu Hà trường sinh cầu, ân, Chu Lộc cũng được."

Thiếu niên không nhìn tới Chu Hà, chỉ là nhìn lấy Chu Lộc, "Ta nói qua, người phải chết."

Chu Hà đột nhiên ngẩng đầu, gầm thét nói: "Trần Bình An, Chu Lộc vẫn còn con nít!"

Một mực tâm tính tương đối bình tĩnh thiếu niên, nghe được câu này sau, không hiểu thấu liền tức giận đến sắc mặt phát trắng.

Giày cỏ thiếu niên mấy bước mãnh liệt hướng về phía trước, liền muốn một quyền đập nát Chu Lộc lồng ngực, lúc này nàng khí thể nhiễu loạn, so với bình thường thiếu nữ yếu đuối thể phách cũng không khá hơn chút nào, chỉ là chẳng biết tại sao, ra quyền về sau, không tự chủ được liền biến thành bàn tay, lộ tuyến nghiêng về hướng lên, một cái cái tát hung hăng ngã tại Chu Lộc trên gương mặt.

A Lương lần nữa đè lại thiếu niên đầu vai, "Được rồi."

A Lương nhẹ giọng cười nói: "Có chút trừng phạt, so một chết trăm xong tàn khốc nhiều."

Trần Bình An ngồi trở lại ghế dài, kinh ngạc xuất thần. Về sau A Lương xử trí như thế nào cha con hai người, bọn hắn như thế nào rời đi cái gói dịch, về sau đi hướng phương nào gặp người nào, thiếu niên hoàn toàn không biết.

Thiếu niên đột nhiên ngẩng đầu hỏi: "A Lương, có rượu hay không uống?"

A Lương cười, "Rượu có rất nhiều, ta cái kia tiểu hồ lô có thể chứa bên dưới ngàn cân rượu, thế nhưng là ta nhất định phải nói cho người một sự kiện, một người tại thương tâm thời điểm, tuyệt đối không nên uống rượu, dễ dàng biến nát tửu quỷ. Khoái ý sự tình, có thể uống rượu, nói không chừng uống vào uống vào, liền thành Tửu Tiên."

Cái gối dịch ngoài cửa lớn.

Lâm Thủ Nhất một mình đứng tại trên đường phố, thiếu niên chẳng biết tại sao bị A Lương lưu tại đầu ngõ, nói để hẳn các loại một người xuất hiện, từ chính hẳn quyết định có phải hay không muốn vượt qua dịch trạm cánh cửa.

Dù là buồn bực ngán ngẩm, thiếu niên vẫn là đứng như đỉnh núi cô tùng, cái eo thẳng tắp.

Mượn cái gối dịch cửa ra vào treo đỏ thắm đèn lồng, thiếu niên từ trong ngực móc ra quyển kia Đạo gia điển tịch 《 Vân Thượng Lang Lang Thư 》 , bắt đầu xem những cái kia khó đọc khó hiểu văn tự, có thể nói trúc trắc, mù gió chát chát mưa.

Nhưng là mỗi khi đọc được hiểu ý chỗ, hoặc là ngộ ra một chút chân ý sau, giống như sau cơn mưa thiên tinh, đẩy ra mây mù gặp trời xanh, để thiếu niên mừng rỡ không thôi. Phần này từ đáy lòng vui sướng, thân thể long đong tạo ra được lạnh lùng tính tình thiếu niên, không muốn cùng người chia sẻ.

Thiếu niên từ trước tới giờ không đan lấy lớn nhất ác ý phỏng đoán cái này thể đạo người và sự việc.

Nơi xa đi tới một vị tư sắc thường thường phụ nhân, nhìn qua thiếu niên, phụ nhân mắt lộ ra kinh diễm, cảm khái nói: "Quả thật là cái tu đạo mầm giống tốt."

Phụ nhân đi đến khoảng cách thiếu niên bảy tám bước bên ngoài địa phương, mỉm cười nói: "Người tốt, Lâm Thủ Nhất. Trước đó tại nước một bên chúng ta đã gặp mặt, ta đang vẽ phảng người tại bờ, thân phận chân thật của ta, là Đại Ly trường xuân cung Thái Thượng trưởng lão, không phải là khoe khoang, ta thật là chợ búa bách tính trong mắt trên

núi thần tiên, hàng thật giá thật, nhưng vung tay áo hô phong hoán vũ, giậm chân một cái đất rung núi chuyển, nhất là sở trường một tay Ngũ Lô Chính Pháp, che chướng trấn sát yêu ma tà ma. . ."

Nói xong lời cuối cùng, phụ nhân phối hợp cười rộ lên, phát phát tay, "Không nên không nên, bộ này tìm từ thật sự là thật là làm cho người ta khó chịu, lần sau đến làm cho người đối chút mộc mạc."

Thiếu niên lại gật đầu nói: "Ta tin tưởng người."

Phụ nhân cười nói: "Mặc dù không biết cha người tại cái kia phong gia thư bên trên, như thế nào nói cho người, càng không rõ ràng cái kia A Lương ý nghĩ, nhưng là hẳn đã biết rõ nói ta theo đuôi các người, lại đem người lưu tại dịch trạm bên ngoài, như vậy ta cảm thấy có thể thử nhìn một chút, có thể hay không thuyết phục người, theo ta cùng một chỗ trở về Đại Ly kinh thành, cùng người cha mẹ tạm biệt về sau, lại đi với ta trường xuân cung tu hành đạo pháp."

Lâm Thủ Nhất sắc mặt đạm mạc nói: "Cha ta muốn ta ngoan ngoãn lưu tại Hồng Chúc trấn, sau đó sẽ có cao nhân tiếp ta đi Đại Ly kinh thành. Bằng không ta không biết không minh bạch chết ở bên ngoài, hẳn sẽ không giúp ta nhất xác. Bởi vì một người chết, là không đáng những cái kia lộ phí, cha ta nói ra một câu, bây giờ Đại Ly kinh thành giá hàng rất cao, trong nhà chi tiêu rất lớn."

Phụ nhân thở dài, "Cha người nói chuyện là khó nghe chút, nhưng cái này chẳng lẽ không phải lời nói thật sao?"

Thiếu niên khóe miệng tràn đầy mỉa mai chi ý.

Phụ nhân do dự một chút, hướng thiếu niên duỗi ra tay, vẻ mặt trang trọng trang nghiêm, "Mặc dù người sẽ cảm thấy quá trẻ con, không đủ huyền diệu khó giải thích, ít đi rất nhiều thoải mái chập trùng lời nói sắc bén cùng khảo nghiệm, nhưng ta vẫn là muốn nói cho người, Lâm Thủ

Nhất, đi về phía trước ra một bước, người liền đi bên trên trường sinh cầu."

Thiếu niên thu hồi quyển kia đạo thư, thả lại trong ngực, lắc đầu nói: "Cảm tạ tiên trưởng hảo ý. Sinh ở cửa gì, họ Thập a, toàn không phải do ta. Nhưng nên đi đường gì, ta tâm lý nắm chắc."

"Đáng tiếc."

Phụ nhân chỉ có thở dài một tiếng, cũng không ép buộc, "Lâm Thủ Nhất, vậy thì có duyên gặp lại, hi vọng đến lúc đó người sẽ không hối hận."

Thiếu niên thở dài hành lễ, đầu ra đẩy, "Lâm Thủ Nhất cung tiễn tiên trưởng."

Phụ nhân lóe lên một cái rồi biến mất.

—— ———

Dịch Quán hành lang.

Trần Bình An cùng A Lương giờ phút này một người một bên, ngồi đối diện tại hành lang trên ghế dài.

Trần Bình An nhẹ giọng hỏi nói: "A Lương, người có phải hay không muốn đi rồi?"

A Lương gật gật đầu.

Nhắc lên tiểu hồ lô uống một hớp rượu.

Liếc mắt liền nhìn ra là nghĩ đến cái gì chuyện thương tâm, cho nên trước đó luôn miệng nói thương tâm thời điểm không uống rượu, thuần túy là mũ rộng vành hán tử lời khách sáo.

A Lương kinh ngạc nhìn qua đôi diện thiếu niên, nhìn trước mắt thiếu niên Trần Bình An cặp kia sạch sẽ đôi mắt, thật giống như rất nhiều rất nhiều năm trước, nhìn thấy cặp con mắt kia.

A Lương, ta nghĩ tốt, đọc sách vô dụng, thiết là phiền! Ta Tề Tĩnh Xuân muốn đi theo người xông xáo giang hồ, ta muốn khoái ý ân cừu, uống rượu mạnh nhất, dùng nhanh nhất kiếm, kỵ tốt nhất mã. Ân, ta tiền đều chuẩn bị tốt, mười mấy lượng bạc đầu! Không đủ, ta có thể đi trở về cùng tiên sinh lại mượn một chút. Tiên sinh thông tình đạt lý cực kì, nói với ta thật không muốn đọc sách, cũng có thể ra ngoài đi đi, ngàn vạn đừng tốt đẹp non sông, đều là học vấn.

Bị người đánh sưng mặt sưng mũi áo xanh đọc sách lang, ánh mắt trong suốt mà kiên định.

Học viện cửa lớn bên kia, có cái lão tú tài tránh một chút ẩn núp không dám gặp người, chỉ lộ ra một cái đầu, hướng A Lương dùng sức nháy mắt, gặp A Lương không để ý chính mình, liền dứt khoát lướt ngang mấy bước, đi đến cánh cửa bên kia, cuốn lên tay áo, bày ra người dám lừa gạt ta học sinh, ta liền cùng người liều mạng già tư thế.

Đi đi đi, lông cũng không có dài đủ, nói hết có chút lớn lời nói. Các loại ngày nào lông dài đủ, ta lại dẫn người đi kiến thức bên ngoài thế gian phần hoa.

A Lương, một lời đã định a, ta chờ người.

Cuối cùng, A Lương đưa lưng về phía thiếu niên, một tay nắm chặt chuôi kiếm, cò lơ phất phơ mà gõ đầu vai, một tay giơ cánh tay, nắm chặt nắm đấm, cùng thiếu niên kia cáo biệt.

Hiệp khách A Lương, cùng ước mơ giang hồ thiếu niên lang phất tay cáo biệt.

Trải qua này từ biệt, lại không trùng phùng.

Cuối cùng, nam nhân quay đầu qua, nhìn thấy lão đầu tử kia đã nắm tay của thiếu niên, hai người cùng đi hồi thư viện.

Một lần trước nhỏ, trò chuyện thiên.

Tĩnh Xuân, lúc trước quên hỏi, đến cùng là ai đánh người đó a ?

Cái kia họ Tả.

A? Hửn a, ra tay như thế không nhẹ không nặng a, ta quay đầu liền đi nói hửn, quân tử động khẩu không động thủ nha. Bất quá tại sao phải đánh nhau a. Có phải là hửn hay không giảng đạo lý giảng bất quá người, thẹn quá hoá giận ?

Không phải.

Hử?

Hửn biện luận thua về sau, cũng là nguyện ý nhận thua, nhưng hửn cố ý nói ta đọc sách lại nhiều, đời này học vấn cũng không có hi vọng siêu việt tiên sinh người, ta cảm thấy cái này sao có thể nha, tiên sinh người học vấn mặc dù lớn, nhưng hôm nay khế đảo thư liền mệt rã rời, thường thường nhìn một chút liền ngủ gật, ta niên kỷ còn nhỏ, luôn có một ngày sẽ đọc sách so tiên sinh càng nhiều. . . Nhưng hửn chính ở chỗ này nhắc tới, có bản lĩnh sáng mai học vấn liền lớn hơn tiên sinh, cho nên ta tức không nhịn nổi, liền suất động thủ trước. Đánh không lại hửn, ta cũng nhận, cái này không trước đó tìm tới tiên sinh, liền không có cáo trạng, đúng không, người đọc sách điểm ấy cốt khí đương nhiên phải có, tiên sinh người ở phương diện này, liền không tốt lắm, cùng người cãi nhau thắng đánh nhau thua, liền chỉ nói mình học cứu thiên nhân, nói trận kia biện luận như thế nào tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, nếu là cùng người

cãi nhau thua đánh nhau thắng, liền chỉ nói đánh nhau đánh cho như thế nào kinh thiên địa khiếp quỷ thần. . .

Tiên sinh tiên sinh, người vắn lỗ tai ta làm gì ? Ai ai ai. . . Quân tử động khẩu không động thủ a.

Cái gì quân tử! Tiên sinh ta là Thánh Nhân!

Thấy cảnh này nam nhân, rốt cục tiêu sái quay người rời đi.

Tại đoạn kia dài dằng dặc cao chót vót tuế nguyệt bên trong, một số thời khắc, nam nhân sẽ ngồi ở kia chần trên trường thành, một mình từng miếng từng miếng uống rượu, nghe nói những cái này từ Đảo Huyền Sơn xa xa truyền đến tin tức ngấm, liền không có một cái là tin vui, toàn mẹ nó là tin dữ, nam nhân liền sẽ hối hận năm đó không mang theo thiếu niên kia, sẽ oán trách lão đầu tử kia, liền đặc ý của mình đệ tử cũng chiếu cố không tốt.

Lúc này, nhìn lấy đối diện thiếu niên, A Lương đột nhiên cười, "Đã từng ta cùng một cái cùng người không chênh lệch nhiều thiếu niên, nói một câu, ta nói với hắn, 'Tin tưởng ta, người đọc sách so luyện kiếm càng có tiền đồ.' hiện tại ta cảm thấy hắn là đối với người cũng nói một câu, 'Tin tưởng ta, người luyện kiếm so luyện quyền càng có tiền đồ' ."

Mũ rộng vành bên dưới, A Lương gương mặt kia, cười đến mặt mày đều nhét chung một chỗ, nụ cười rục rịch, như ấm áp vào đông.

Thế nhưng là Trần Bình An từ trước tới nay chưa từng gặp qua như thế thương tâm A Lương.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Mũ rộng vành

A Lương không còn uống rượu, buộc lại ngân sắc tiểu hồ lô, bắt quá vắn là bắt chéo hai chân, chuôi này Kỳ Đôn Sơn thổ địa gia mới chế tạo trúc đao, đặt nằm ngang mũ rộng vành hán tử trên đầu gối, A Lương hai tay hai tay vỗ nhẹ rền đao chuôi cùng vỏ đao đỉnh chóp, vừa lên một chút, nói rằng: "Cùng nhau đi tới, ta kỳ thật một mực đang thăm dò người, rất nhiều lần. Lựa chọn của người, sẽ quyết định ta hộ tống người ở đâu, đơn giản tới nói, chính là ta có thể cùng người đi bao nhiêu đường, liền nhìn người vượt qua bao nhiêu cái khảm."

Trần Bình An gật đầu nói: "Đến sau một bên ta cũng suy nghĩ ra một điểm ý tứ, nhưng chẳng qua là cảm thấy A Lương bụng của người bên trong nhãn nhin rất nhiều ý nghĩ, cụ thể muốn cái gì, ta một mực không nghĩ minh bạch."

A Lương đối với cái này cũng không cảm thấy bất ngờ, thẳng thắn nói: "Lần đầu tiên là tại Long Tu Khê bên cạnh, nếu như lần kia người để ta cảm thấy là cái không rành thế sự tiểu thí hài, là cái dựa vào một bầu nhiệt huyết hành động theo cảm tính kẻ ba phải, ta khả năng sẽ chỉ lưu cho người một đầu con lừa, phui mông một cái liền đi, về phần người có thể hay không nhin đến Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn xuất quan, liên quan ta cái rắm, dù sao chết sớm chết muộn đều là chết, lãng phí ta tình cảm."

A Lương một bên hồi ức chi tiết, một bên nói liên tục, Trần Bình An nghe được trợn mắt hốc mồm, hoàn toàn không nghĩ tới A Lương tâm tư như thế tinh tế tỉ mỉ, càng không cách nào tưởng tượng tại nhân sinh của mình ở trong, đã từng xuất hiện nhiều như vậy cái cổ quái kỳ lạ khảo đề.

"Đếm ngược lần thứ ba, là Kỳ Đôn Sơn bãi đá một trận chiến. Nếu như không phải ta cố ý dẫn dụ, Kỳ Đôn Sơn thổ địa Ngụy Bách cùng hai đầu

xà măng, sẽ không như vậy lỗ măng làm việc. Ta là hi vọng "

"Thứ hai đếm ngược lần, là dẫn dụ người trở về rừng trúc, nhiều chặt mấy cây cây trúc."

"Lần này, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, là một lần cuối cùng. Nguyên vốn còn muốn hộ tống các người đến Dã Phu quan lại rời đi, hiện tại có chút ngoài ý muốn tình huống, không thể không sớm rời đi."

A Lương đột nhiên cười nói: "Có chút khảo nghiệm, là cố tình làm, có chút thăm dò, thì là thuận thế mà làm. Trong lúc này, người làm có một số việc, làm được để ta rất xem thường, cổ hủ cực kì, có một số việc, lại làm được để ta cảm thấy rất thống khoái. Đây mới là đúng, đây không phải Tề Tĩnh Xuân Thôi Sầm bọn hăn người đọc sách khoa cử chế nghệ, thủ trọng chân thực. Ta làm những này, sau đó thờ ơ lạnh nhạt, xem người một lời một nhóm, cùng một ít tông môn lão thần tiên thu lấy quan môn đệ tử, là một cái con đường, trọng tâm tính nhẹ thiên phú."

A Lương tự giễu cười nói: "Có phải hay không cảm thấy ta A Lương là ăn no rồi việc lấy ? Hoặc là lòng người nham hiểm, một bụng hồng nước ?"

Nhưng là hăn không chờ Trần Bình An nói cái gì, rất nhanh liền tự hỏi tự trả lời nói: "Ta nào có phần này lòng dạ thanh thản a, ta A Lương lớn như vậy một đại nhân vật, rất bận rộn có được hay không."

Trần Bình An đem hai chân phóng tới trên ghế dài, uể oải ngồi xếp bằng, hai tay nâng quai hàm, hỏi: "A Lương, có phải hay không ta cùng Tề tiên sinh nhận biết nguyên nhân ? Cho nên người mới có thể đối với ta để ý như vậy ?"

A Lương thu liễm trò đùa vẻ mặt, trầm giọng nói: "Trên con đường tu hành, dụ hoặc nhiều lắm. Lý Hòe quyền kia đoạn nước lớn sườn núi, Lâm Thủ Nhất tu đạo thiên phú, cũng có thể dùng để bán lấy tiền, đổi

thành người Trần Bình An đá đặt chân. Tề Tĩnh Xuân đệ tử, không nên thê thảm như thế. Nhất là Lý Bảo Bình, tốt như vậy một cái tiểu cô nương, ta vừa nghĩ tới nàng bị chính mình tín nhiệm Tiểu sư thúc thương thấu tâm, ta A Lương tâm đều nhanh muốn nát."

A Lương mới chính kinh không bao lâu, rất nhanh liền lại lộ ra giấu đầu lòi đuôi, cười tủm tỉm nói: "Ai, chúng ta những này lão nam nhân a, cái gì gia quốc phá toái, sơn hà chìm trong, đều gánh vác được gánh lên đến, duy chỉ có thụ nhất không được những này nho nhỏ mỹ hảo."

Trần Bình An từ bên cạnh nhặt lên một khóa không có bị A Lương cái mộng ngồi qua băng đường hồ lô, chậm rãi nhai lấy, mơ hồ không rõ hỏi: "A Lương, người bây giờ cảm thấy ta kiểu gì ? Người nếu là cảm thấy ta không được, không phải người tìm bằng hữu đưa Bảo Bình bọn hăn đi Đại Tuyền, được hay không ? Ta cũng không phải sợ chịu khổ, cái này thật không lừa người, ta chính là sợ Tề tiên sinh sẽ thất vọng, sợ ta bảo hộ không được Bảo Bình bọn hăn chu toàn."

A Lương cười mắng nói: "Tiểu tử người đừng hòng chạy đường, cái này môn việc phải làm, vẫn thật là người thích hợp nhất, Tề Tĩnh Xuân khác không được, nhãn quang là thật tốt, trừ phi đối thành lão đầu tử tự mình dẫn bọn hăn du học mới được. . . Không nói hăn lão đầu tử, gan nhỏ sợ phiền phức rùa đen rút đầu, móc móc nghèo kiệt hủ lậu tú tài, nói đến chính là nổi giận trong bụng khí. . ."

A Lương nâng đỡ mũ rộng vành, ngửa đầu nhìn lại, chắc chắc nói: "U a, cái này Đại Ly hoàng đế cũng là thú vị, lợi hại lợi hại. Thừa dịp còn có chút thời gian, hàn huyên với người một điểm thứ vô dụng nhất, thuận tiện giải thích vì sao ta nguyện ý đem một số lớn thời gian đặt ở tiểu tử người trên người."

A Lương đồng dạng thu hồi chân bắt chéo, cùng Trần Bình An một chút ngồi xếp bằng, hoành đao tại đầu gối, chậm rãi nói: "Mặc kệ là tập võ vẫn là luyện khí, trên con đường tu hành, kiên kị nhất dây dưa dài

dòng, cho nên thuận theo bản tâm cách đối nhân xử thế, là một đầu đường tắt, nhưng khó thì khó tại suy nghĩ nhiều một cái vì cái gì. Binh gia tu sĩ là sẽ không làm 'Lui một bước muốn', thế gian võ phu nói chung khó thoát nầy cách cũ, chỉ cảm thấy đi ngược dòng nước, chính là một cái dừng cảm tiến tới, liệu chính là một cái tiến bộ dừng mãi, độc bộ lên trời. Đạo gia ưa thích để tay lên ngực tự hỏi, Phật gia thích xem kiếp trước đời sau, Nho gia ưa thích giảng quy củ khung ảnh lồng kính đỡ, Mặc gia tương đối kỳ quái, ưa thích kiêm tế thiên hạ, coi trọng nhất hiệp nghĩa, không quá ưa thích đàm trường sinh. Nhà, đặt tiêu chuẩn vượt quá khả năng, chờ mong lấy chính mình chơi đùa ra một cái trên giấy thế giới."

"Lòng người vật này, giòn như lưu ly, khó mà cân nhắc được. Tề Tĩnh Xuân là đã cố hủ mà lại tự chịu quân tử, không muốn thăm dò, vậy thì do ta đến thay hẳn làm. Liên quan đến văn mạch hương hỏa truyền thừa, há có thể trò đùa ? Người Trần Bình An nếu là cái thêu hoa cái gối, hoặc là cái chịu không được dụ hoặc, đến lúc đó làm sao xử lý ? Tề Tĩnh Xuân ngòm củ tỏi, nhưng ta A Lương còn sống đâu, đến lúc đó Tề Tĩnh Xuân mắt không thấy tâm không phiền, ta không được bị buồn nôn chết ? Nên biết rõ có thể chịu khổ nhọc, cùng trải qua được dụ hoặc, là hoàn toàn khác biệt hai việc khác nhau."

A Lương thở dài, nói: "Vậy đại khái xem như hoàng đế không vội thái giám gấp ?"

Trần Bình An chững chạc đàng hoàng nói: "A Lương người yên tâm, ta mặc dù ưa thích tiền, nhưng ta chỉ thích ta hai tay kiếm được tiền, tiền tài của người khác, dù là rơi tại trên mặt đất, ta gặp, cũng chỉ sẽ tìm tìm người mất, tuyệt đối không để tại chính mình trong túi quần."

A Lương cười nói: "Không thể nói người sai, nhưng người nếu là thật sự có nhu cầu cấp bách cần dùng gấp, trước tiên có thể dùng, giải khẩn cấp, bút trưởng này ghi tạc trong lòng là được, về sau mạnh mẽ hoàn lại thời điểm, nhiều hoàn lại một chút chính là, song phương tất cả đều vui vẻ."

Đây mới thật sự là người tốt. Bằng không người thật đúng là trông coi điểm này tiền chết đói chính mình ?"

Trần Bình An hỏi: "Vậy như thế nào phán đoán ta có hay không nhu cầu cấp bách ?"

A Lương chỉ chỉ chính mình tim, lại chỉ chỉ đầu mình, "Cái này hai quan đều đi qua, khoản tiền kia liền có thể dùng."

Trần Bình An nhả tình sáng lên, có chỗ hiểu, dùng sức gật đầu nói: "A Lương người mặc dù không có đọc qua thư, nhưng đến cùng là đi qua rất nhiều đường người. Người kiểu nói này, ta đã nghĩ thông suốt."

A Lương vuốt vuốt mũi, "Làm sao cảm giác so Lý Hòe mộng ngựa còn không bằng."

A Lương dựa vào rào chắn, nhìn về phía hành lang bên ngoài trong sáng Nguyệt Dạ, cảm khái nói: "Biết không, người loại kia cổ hủ, kỳ thật đối thành Tề Tĩnh Xuân bọn hăn người đọc sách thuyết pháp, gọi chính trực. Đúng, là thật chính trực, tâm cùng hành tương hợp, chính nhân quân tử chính, thẳng đường mà đi thẳng."

A Lương cười ha hả, chỉ vào một mặt ngây thơ thiếu niên, "Ha ha, tiểu tử người chính mình là hiểu được những này, người quê mùa, tiểu tài mê, keo kiệt quý. Nhưng hết lần này tới lần khác là như thế này, người rất giống rất giống lão đầu tử lúc còn trẻ, kỳ thật Tề Tĩnh Xuân cùng người lớn như vậy thời điểm, tính tình kém đến rất, ngược lại là công nhận có tài nhưng thành đạt muộn lão đầu tử, giống như người, rất nhỏ liền tâm tư nặng, tính tình cũng tốt, cùng bần nặn Bồ Tát không sai biệt lắm, trời sinh chính là ngồi tại Thần Đàn bên trên. . ."

A Lương càng nói tiếng nói càng thấp, chỉ là bỗng nhiên cất cao, "Đương nhiên, ta A Lương là tùy tâm sở dục đã quen, không phải rất thích người loại phong cách này, năm đó cũng là bởi vì loại cảm giác này, để ta cự

tuyệt một thiếu niên thỉnh cầu, ân, tên kia liền cùng người hiện tại không chênh lệch nhiều. Ta thường thường sẽ muốn, nếu như lúc trước mang theo hắn cùng đi đi giang hồ, có thể hay không so hiện tại càng tốt hơn một chút. Ta lúc đó cùng thiếu niên kia cuối cùng nói, tin tưởng ta, người hội đọc sách càng có tiền đồ. Giang hồ hơi lớn như vậy địa phương, có ta A Lương một người như vậy đủ rồi, thế nhưng là biến sách Vô Nhai nha, làm gì đi theo A Lương sau đầu hít bụi bụi."

Mũ rộng vành hán tử nhếch nhếch miệng, "Cho nên lần này đến Đại Ly, ta nghĩ cùng có ít người lắm nhảm tán gẫu. Ta nghĩ nói cho bọn hắn, Tề Tĩnh Xuân không thêm để ý sự tình, có người quan tâm."

A Lương không hiểu thấu đưa tay tùy ý gảy ngón tay một cái.

Quan Thủy Nhai đầu kia hẻm nhỏ cửa hàng sách bên trong, tự xưng Trùng Đàm Giang Lý Cẩm công tử trẻ tuổi, cái trán như gặp phải trọng chùy va chạm, cả người bay rớt ra ngoài, đụng vào tường sách không nói, trực tiếp tường đổ mà ra, ngã vào sát vách cửa hàng, đem cái kia đứng tại sau quầy đầu ngũ gập nhân viên phục vụ, dọa cho đến câm như hến.

A Lương rì rà rì rầm nói: "Thần tiên đánh nhau, xem kịch liền tốt. Nho nhỏ cá chép, thật sự cho rằng cái gì Đại Giang sóng lớn đều kiến thức qua ? Ta A Lương thấy qua Đại Giang sông lớn, so Lý Hòe ném qua hạt gạo còn nhiều, thật sự cho rằng những lời này là khoác lác ? Ta A Lương đời này liền không biết rõ khoác lác là cái gì."

Hắn tiếp theo hướng bên cạnh thân lăng không một thảo, nơi xa tường viện bên kia, một đầu màu xanh cá bơi bộ dáng bỏ túi tinh mị, như trên câu chi cá, liễu mạng giãy dụa, A Lương bàn tay trở về kéo một cái, cái này đuôi Thanh Minh cá bị nó câu thúc tại lòng bàn tay lớn nhỏ Phương Thốn địa phương, càng thêm chỗ thần kỳ, ở chỗ chặt đứt nó cùng chủ nhân thần ý liên lụy sau, vốn nên hấp hối linh vật, ngược lại so lúc trước càng thêm linh khí dồi dào, khoan thai tự đắc, xoay con cá dắt.

A Lương giải thích nói: "Quay đầu để Lý Hòe nuôi dưỡng tại quyền kia
《Đoạn Thủy Đại Nhai》 ở trong. . . A ? Làm sao cảm giác cái này tiểu
vương bát đản, mỗi ngày đều có vận khí cắt chó ? Lý Hòe tại tiểu trấn có
phải hay không mỗi ngày dầm lên cắt chó, từ trước tới giờ không lau
giày để trần ?"

Nơi xa có cái non nớt tiếng nói vang lên, "A Lương người mới mỗi ngày
giẫm cắt chó!"

Trần Bình An nhìn về phía A Lương, người sau thấp giọng cười nói:
"Không có việc gì, ba cái gia hỏa đều là trước sau chạy tới nơi này
không bao lâu, không biết rõ Chu Hà Chu Lộc sự tình, liên quan tới cái
này đối với cha con 'Không cáo mà biệt', quay đầu chính người mượn cơ
đối phó qua đi là được rồi."

A Lương ngoắc nói: "Đừng nghe lén chân tường cây, tới tới tới, chia của
chia của."

Lý Bảo Bình, Lý Hòe cùng Lâm Thủ Nhất trước sau đi vào hành lang,
Lý Bảo Bình ngồi tại Trần Bình An tay phải một bên, Lý Hòe ngồi tại
Trần Bình An trái một bên, kết quả cùng A Lương tạo ngộ không có sai
biệt, hùng hùng hổ hổ hái xuống trên mông băng đường hồ lô, lập tức
mặt mày hớn hở, không nói hai lời liền ném vào miệng bên trong, Lâm
Thủ Nhất im lặng im lặng ngồi tại A Lương bên cạnh.

A Lương quay người giao cho Lâm Thủ Nhất cái kia một chồng giấy
vàng phù lục, "Hảo hảo nghiên cứu, không nên tùy tiện lãng phí, Tề Tĩnh
Xuân nói qua, các người tiểu trấn Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngô
hêm, rất có huyền cơ, đến nay còn ẩn giấu đi một cọc cơ duyên không
nhỏ."

A Lương vỗ vỗ lạnh lùng bả vai của thiếu niên, "Bất kể nói thế nào,
người Lâm Thủ Nhất bây giờ là tất cả mọi người ở trong, cái thứ nhất

danh xứng với thực người trong tu hành, muốn càng thêm trân quý chính mình tiền đồ."

Lâm Thủ Nhất gật gật đầu, trình trọng việc mà thu hồi cái kia chồng phù lục, cùng 《 Vân Thượng Lang Lang Thư 》 cùng một chỗ giấu ở trong ngực.

A Lương quay đầu nhìn về dáo dác Lý Hòe, tức giận nói: "Người quyền kia rách rưới thư đâu ? Lấy ra."

Lý Hòe giận mắng nói: "Người nhớ thương nó làm gì ? Trừ phi người trước cho ta mười lượng bạc!"

A Lương vỗ tay phát ra tiếng, đầu kia nguyên bản ẩn nấp tung tích Thanh Minh cá, hiện lên ở bốn người trước mắt, trừ bỏ Trần Bình An, còn lại ba đứa hài tử đều trừng to mắt.

A Lương một mặt ghét bỏ nói rằng: "Xuất ra quyền kia sách nát, tùy tiện lật ra một tờ, đem con cá này kẹp lấy trong đó là có thể, về phần như thế nào chăn nuôi, chính mình suy nghĩ lui, lão tử không hầu hạ."

Lý Hòe nhảy nhót đứng dậy, móc ra quyền kia 《 Đoạn Thủy Đại Nhai 》 , mở ra về sau, bước chân nhanh chóng, hướng phía đầu kia Thanh Minh cá chính là đột nhiên khép lại, trang sách ở giữa mơ hồ truyền đến nhỏ xiu gào thét thanh âm.

A Lương vuốt vuốt cái trán, "Còn lại đầu kia con lừa, ai muốn ?"

Lý Hòe lập tức giơ tay lên, "Ta ta ta, có thể bán đổi tiền không ? Hoặc là đổi thảm rồi, có thể không thể giết thịt hằm ?"

A Lương không muốn nói chuyện.

Lý Hòe đột nhiên hạ thấp tiếng nói, rụt rè hỏi: "A Lương, người sẽ

không phải là phải chết, đang cùng chúng ta bàn giao di ngôn a?"

A Lương xem thường nói: "Lăn con mẹ người, có bao xa lăn rất xa."

Lý Hòe thở dài, một lần nữa ngồi tại Trần Bình An bên cạnh, "Mẹ của ta cùng cha, còn có tử ta, bây giờ cách nơi này đã đủ xa."

Chỉ là hài tử sau một bên câu nói kia, có chút thương cảm, "Cho nên A Lương, người đừng đi có được hay không ? Về sau ta không mắng người chính là."

A Lương muốn nói lại thôi, chưa hề nói cái gì, hái xuống bạc hồ lô rượu, vút cho Lý Bảo Bình, "Tiếp được đi, cái này tiểu hồ lô, là thể gian tốt nhất Dưỡng Kiếm Hồ một trong, bình thường Dưỡng Kiếm Hồ căn bản là không có cách đẹp ngang."

A Lương đứng người lên, duỗi lưng một cái, "Vô sự một thân nhẹ a."

Hắn cúi đầu mắt nhìn trực đao, nâng đầu lên, cười hỏi nói: "Tiểu Bảo Bình, có thể hay không cùng người mượn dùng một chút thanh kia hẹp đao tường phù ?"

Lý Hòe đột nhiên thông suốt, "A Lương ? Có phải hay không muốn làm đỡ ? Ta giúp người. . ."

A Lương ném đi hoài nghi cùng hỏi thăm ánh mắt.

Hài tử gượng cười nói: "Giúp người phất cờ hò reo!"

Lý Bảo Bình bánh xe giống như chạy vội, rất nhanh liền một cái vừa đi vừa về, hai tay đem hẹp đao đưa cho A Lương.

A Lương treo đeo tốt chuôi này tên là tường phù danh đao.

Không biết khi nào, Trần Bình An, Lý Bảo Bình, Lý Hòe, Lâm Thủ Nhất, bốn người song song đứng tại mũ rộng vành hán tử đối diện.

Mũ rộng vành hán tử duỗi ra hai ngón tay, vê ở mũ rộng vành bên bờ, cười to nói: "Trước kia nói với các người ta A Lương mạnh bao nhiêu, kiếm thuật cao bao nhiêu, các người luôn luôn không tin, còn ưa thích ghét bỏ ta khoác lác. Các người a, thật sự là quá tuổi nhỏ vô tri, ta là sợ hù đến các người, còn cố ý chọn một chút hạt vừng đậu xanh chuyện nhỏ, tí như cái gì xuất kiếm nhanh đến giới nước không tiến a, giảng cho các người nghe."

A Lương cuối cùng cười tủm tỉm hỏi: "Các người không tin, đúng không?"

A Lương trước nhìn về phía chỗ tối, phân phó nói: "Bảo vệ bọn hăn."

Có người gật gật đầu.

Sau đó cái này lần đầu gặp lại, liền đầu đội mũ rộng vành hán tử, rốt cục lần thứ nhất hái xuống mũ rộng vành, tiện tay ném đi, chỉ là không chờ mũ rộng vành rơi mà, mũ rộng vành liền hóa thành bột mịn, tan thành mây khói.

Cùng lúc đó,

Lấy treo đeo song đao nam nhân vì trung tâm.

Phạm vi ngàn dặm bên trong, địa ngục xoay người đồng dạng, âm vang chấn động.

A Lương vô ý thức đi đỡ mũ rộng vành, mới ý thức tới đã mất mũ rộng vành, liền gãi gãi đầu, tăng hăng một cái, cười nói: "Ta gọi A Lương, hiền lành lương."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 112: Cường giả

Dẫn theo đèn lồng lão nhân, vị này Lễ Bộ Từ Tế Thanh Lại Ti Lang Trung đại nhân, tuyển chọn yên lặng đường phố, cuối cùng đi đến Hồng Chúc trấn Thành Hoàng Các, một cước vượt qua cánh cửa trước đó, lão nhân trong tay đèn lồng dẫn đầu tiến vào trong môn thời điểm, như là xuyên qua một hồi gợn nước gợn sóng, để mà ngăn cách âm dương, nước giếng không phạm nước sông gợn sóng, nháy mắt liền biến mất, chỉ là lão nhân đỏ thắm đèn lồng nội, xuất hiện từng sợi bốn phía bay lượn đục vách tường lưu huỳnh, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Lão nhân trong tay chiếc đèn này lồng, có người lấy bút son viết liền bốn cái cổ phác chữ nhỏ, hồn đi đến này.

Toà này cùng huyện nha phân chương âm dương công việc vật Thành Hoàng Các nội, một vị mặt như táo đỏ nho sam lão giả từ trước đến nay người thờ dài, cao giọng nói: "Hồng Chúc trấn Thành Hoàng, bái kiến Lang Trung đại nhân."

Nho sam lão giả trái phải còn đứng lấy một vị tay nâng ngọc hốt quan văn nam tử, một cái mặc giáp bội kiếm, trên vai ngồi xổm một cái con báo võ tướng, đều là có thể tính vào âm vật phạm trù thần chỉ anh linh, ba vị dáng người dung mạo, lúc này chỗ Thành Hoàng gia tượng bần tượng thần, Văn Xương Các Vũ Thánh miếu cung phụng văn võ hai tượng thần, giống như đúc.

Dẫn theo đèn lồng lão nhân gạt đầu hoàn lễ, sắc mặt nghiêm túc nói: "Chắc hẳn các người ba vị đã thu đến triều đình mật lệnh, phạm vi ngàn dặm bên trong, thật to nhỏ sơn thủy chính thần, thổ địa, Hà bà, cùng Thành Hoàng Các và văn võ hai miếu cung phụng thần chỉ, đều muốn chặn giết một cái tên là A Lương bội đao nam tử, Đông Nam Tây Bắc bốn phương tám hướng, tại người kia rút lui nào đó đường đi bên trên,

nếu có bất luận kẻ nào dám can đảm sợ địch không tiến, hoặc là cố ý ẩn giấu thực lực, sau đó hết thảy đánh nát kim thân, Thủy Thần kim thân mảnh vỡ chôn ở chân núi, Sơn Thần mảnh vỡ chìm vào đáy sông, các người một các hai miếu xuất thân, cũng kém không nhiều là kết cục này, đến lúc đó toàn bộ từ địa phương huyện chí xoá tên."

Lão nhân lộ ra vẻ tươi cười, chậm cùng một chút bầu không khí, "Không phải muốn các người tranh nhau chịu chết, chỉ là toàn lực cản trở mà thôi, bệ hạ tự mình bày mưu nghĩ kế, cho nên cũng là các vị kiến công lập nghiệp tốt đẹp thời cơ, bây giờ ta Đại Ly Thiết Kỳ xuôi Nam bước chân, thế không thể đỡ, một khi bản đồ khuếch trương, vong quốc cương thổ bên trên, liền sẽ trống đi rất nhiều tốt hơn vị trí cao hơn đến, đối với các người tới nói mang ý nghĩa cái gì, ở trong đó học vấn môn đạo, các người sống thần vị, nghĩ đến đều minh bạch."

Ba vị địa phương thần linh phân biệt khẳng khái lên tiếng.

"Thuộc hạ tuyệt không dám qua loa cho xong!"

"Ồn thỏa toàn lực ứng phó!"

"Khi còn sống đã vì Đại Ly chiến tử qua một lần, bây giờ được hưởng hương hỏa mấy trăm năm, tự nhiên liều mạng kim thân vỡ vụn, cũng phải để con chó kia gan ác liêu chặt đầu nơi này!"

Lão nhân vui mừng gật đầu, "Phía Nam tốt đẹp non sông, Đại Ly về sau khẳng định yêu cầu dựa vào các vị, giúp đỡ tọa trấn sơn hà khí vận, tóm lại, chúng ta dốc lực đồng tâm, cùng cử hành hội lớn."

Thoáng tới gần Hồng Chúc trấn Ngọc Dịch Giang Từ Đường nội, đã từng cùng đèn lồng lão nhân cùng lúc xuất hiện tại Quan Thủy Nhai khô ngô hán tử, thân phận chân thật là Binh Bộ Vũ Tuyển ti Lang Trung, có

thể nói vị tráng hán này, chưởng quân lấy Đại Ly vương triều lớn bộ phận giang hồ nhân sĩ quyền sinh sát, chỉ bất quá so với lão nhân Lễ Bộ Từ Tế Thanh Lại Ti, cái trước bị hình dung thành cùng vũng bùn bên trong tạp ngư con rùa đánh giao tế, người sau lại là cùng người trong chốn thần tiên đàm tiếu trường sinh sự tình.

Giang Thần từ nội, đứng đấy hai vị khí thể không tầm thường sông nước chính thần, một người cầm trong tay đen nhánh thiết thương, lúc thỉnh thoảng có màu vàng kim minh văn lấp lóe sáng lên, một vị thanh xà quấn quanh cánh tay, linh động thanh xà thỉnh thoảng tính mở ra cái miệng nhỏ nhắn, phun ra một ngụm miệng tuyết khí tức.

Hai vị Giang Thần toàn thân tràn ngập sương mù mờ lung hơi nước.

Tráng hán trầm giọng nói: "Một khi thu lưới, đao khách kia hơn phân nửa là muốn đi về phía Nam phương chạy trốn, cho nên muốn các người tại bên này đứng đầu, đến lúc đó ta sẽ cái thứ nhất xuất thủ cản trở, tử đạo hữu không chết bần đạo sự tình, ta ngược lại thật ra muốn làm, nhưng hôm nay hoàng đế bệ hạ nói không chừng liền nhìn chăm chăm chúng ta đâu, cho nên cấp cho ta mười khóa lá gan cũng không dám làm, hi vọng các người hai vị, đồng dạng đừng cho hoàng đế bệ hạ thất vọng."

Hán tử nói dứt lời liền sai bước đi ra Giang Thần từ, mặt hướng phương Bắc Hồng Chước trấn, dứt khoát bỏ đi áo, lộ ra một thân khỏe mạnh cơ bắp cùng dữ tợn hình xăm, một đầu bình thường lùn cỏ võ nhân tuyệt đối không dám văn khắc qua vai long, phần lưng thì vẫn có một đầu ra Lâm Hổ.

Ánh trăng phía dưới, hán tử hai tay ôm ngực, bất động như núi, khí thể dâng cao.

Thông hướng cái gối dịch cửa lớn đầu kia trên đường dài, tên kia ý đồ thuyết phục Lâm Thủ Nhất theo nàng cùng một chỗ trở về trường xuân cung phụ nhân, cũng không có đi xa, mà là chọn lựa đường phố bên cạnh một nhà tửu quán, có tuổi trẻ diện mạo nữ tử chương quỹ cô rượu, cùng khách nhân nói lấy thô bỉ không chịu nổi thức ăn mặn trò cười, nữ tử mặt không đổi sắc, nàng cái kia sợ hãi rụt rè trượng phu, chỉ là vui đầu làm việc.

Vị này trường xuân cung Thái Thượng trưởng lão, bên cạnh ngồi lúc trước thuyền hoa bên trên chèo thuyền thiếu nữ, nàng là đời đời tiện tịch nhà đồ nữ xuất thân, chỉ là lần này đạt được thiên đại phúc duyên, bị bên cạnh người sư phụ này chọn trúng, muốn bị mang đến trường xuân cung tu hành trong truyền thuyết Tiên Thuật. Dựa theo cái này trên trời đến rơi xuống sư phụ thuyết pháp, thiếu nữ thiên phú không tồi, đoán chừng là đời đời theo nước mà ở quan hệ, lại cùng Trùng Đạm Giang nghiệt duyên dây dưa, cho nên trời sinh thân nước, thuộc về có hi vọng bước lên bên trong ngũ lâu không tầm thường tư chất.

Thiếu nữ không biết rõ cái gì gọi là bên trong ngũ lâu, giờ này khắc này, học sư phụ nàng một ngụm nhỏ uống vào rượu mạnh, không phải là bởi vì sợ say, nhà đồ nữ liền không có không biết uống rượu, mà là sư phụ trên người loại kia tự nhiên mà thành khí độ, để thiếu nữ không tự chủ được liền muốn đi bắt chước.

Thiếu nữ nhẹ giọng hỏi nói: "Sư phụ, thiếu niên kia vì sao không muốn theo chúng ta đi hướng trường xuân cung a?"

Chân thực số tuổi cơ hồ tiếp cận hai một giáp tuổi phụ nhân, cười nhạt một tiếng, "Cũng là không thể nói hẳn không biết tốt xấu, chỉ có thể nói duyên phận chưa tới đi. Tu hành đương nhiên là tại tu lực, cái này giống như là kiến tạo phòng ở, yêu cầu nện vững chắc nền tảng, thế nhưng là quyết định cuối cùng độ cao bao nhiêu, vẫn là nhìn tu tâm, tu đến trình độ nào. Cái kia Lâm Thủ Nhất, tâm tính kiên định, là trời sinh tu đạo mầm giống tốt, dù là không vào ta trường xuân cung, đồng dạng có

thể đi được rất xa. Cho nên người phải cố gắng, mới có cơ hội lần tiếp theo trùng phùng thời điểm, không cần lại cảm thấy tự ti mặc cảm."

Thiếu nữ ừ một tiếng, cúi đầu uống một hớp rượu.

Không thể không nói, vị này phảng phất Thanh Xuân Vĩnh Trú phụ nhân, khí độ lòng dạ coi như không tệ. Hồng Chúc trấn lần thứ nhất nghênh đón chấn động.

Cũng may khí thế rất lớn, nhưng chân chính ảnh hưởng đến tiểu trấn phòng ốc kiến trúc động tĩnh, kỳ thật rất nhỏ, chỉ là trên bờ cái bàn lay động, trong sông thuyền hoa lắc lư mà thôi.

Phụ nhân sắc mặt biến hóa, "Quả nhiên là bên trên ngũ lâu luyện khí sĩ."

Phụ nhân tâm tình nặng nề, nhẹ giọng nói: "Chỉ hy vọng không cần là trong truyền thuyết mười hai lâu, hoặc là lâu mười một Bình gia luyện khí sĩ."

Nàng đối với thiếu nữ nói rằng: "Chờ chút ta rời đi về sau, mặc kệ phát sinh cái gì, không nên kinh hoảng, lưu tại nguyên chỗ chính là."

Một khi đến bọn hắc cái này cảnh giới thần tiên đánh nhau, phạm nhân gặp nạn không nói, dù là biết rõ tai họa ập lên đầu, cũng chưa chắc chạy trốn được.

Thực sự không cách nào tưởng tượng, nếu như thiên hạ không có bảy mươi hai toà thư viện tọa trấn một phương, không có tam giáo bên ngoài cường thế nhất Bình gia tu sĩ, không thể không tiên thiên phụ thuộc vương triều, không có nhiều như vậy sơn thủy thần chích, giúp đỡ vương triều quân chủ nhóm theo dõi, cản tay trên núi thế lực, như vậy cái này thiên hạ, đến cùng sẽ loạn đến mức nào ?

Nàng không dám tưởng tượng.

Dù là phụ nhân chính mình chính là trên núi thần tiên.

A Lương đi vào hành lang bên ngoài đất trống, ống tay áo phần phật, hai tay phân biệt để lại trúc đao cùng hạp đao tường phù, ngậm lớn hít thở một chút, giống như không có mũ rộng vành che đầy thiên cơ, không có một loại nào đó cố tình làm áp chế, người nam này người rất cực có thể giãn ra đáng người, không cần lại bó tay bó chân.

A Lương tựa hồ không quá yên tâm, nhìn về phía một chỗ, lại căn dặn nói: "Người tuy là một tôn tu đạo có thành tựu âm thần, nhưng là Đại Ly bây giờ thực lực quốc gia phát triển không ngừng, mỗi tòa hùng quan thành lớn, thường thường dương khí cương liệt, tiên thiên khắc chế các người cái này quý mị âm vật, người có thể cho Lâm Thủ Nhất thử nghiệm luyện hóa cái kia chông phù lục bên trong mấy trương thuần dương phù, xem như người thông quan văn điệp."

Hành lang cách đó không xa, tại A Lương lên tiếng sau, xuất hiện một đoàn bóng tối, có một người chậm rãi hiện lên, xuất hiện tại Trần Bình An bốn người tầm mắt, hắc vụ quần, hắc vụ quần, ngoại trừ một khóa có thể thấy rõ ràng đầu lâu, ngũ quan rõ ràng, một đôi không có đồng tử tuyết trắng đôi mắt, quý dị khiếp người, cao lớn thân hình loáng thoáng, mơ mơ hồ hồ, như một đầu nhập mây giao long, thấy đầu không thấy đuôi.

Tôn này cái gọi là âm thần gặt đầu một cái.

A Lương cười nói: "Cái kia ta liền đem những hài tử này giao cho người, ít nhất hộ tống đến Đại Ly Dĩ Phu quan về sau, về sau xem chính bọn hắn tạo hóa đi. Tổng già như vậy gà mái hộ con non, cuối cùng không phải chút chuyện. Ngàn người chi thừa dạ, không bằng một sĩ chi ngạc ngạc, ta tin tưởng người."

Tôn này âm thần dùng mà mà nói nói tiểu trấn tiếng địa phương, khàn khàn mở miệng hỏi nói: "Tiền bối, vì sao nguyện ý tin tưởng một cái lai lịch không rõ âm vật?"

A Lương vui vẻ, thẳng thừng nói: "Xem người mặt bề ngoài a, dáng dấp như thế bất cận nhân tình, vừa nhìn chính là mặt lạnh tim nóng lòng hiệp nghĩa."

Âm thần do dự một chút, "Là bởi vì giống tiền bối sao?"

A Lương cho câu nói này nghẹn đến không được, "Người này cái không người không quý vương bát đản. . . Nói chuyện rất đùa a."

Âm vật nhếch nhếch miệng, không nói lời nào.

Lý Hòe sớm đã trốn ở Lý Bảo Bình sau lưng, giật giật áo bông màu hồng tiểu cô nương tay áo, trong lòng run sợ nói: "Bảo Bình Bảo Bình, là quý, thật là quý."

Lâm Thủ Nhất đầy mặt hiếu kỳ, nhưng là tận lực khắc chế lòng hiếu kỳ, để tránh quá mức trực tiếp dò xét ánh mắt, chọc tới tôn này âm thần, trên mây leng keng thư thô sơ giản lược giới thiệu qua, âm vật thành thần cũng có đạo, một là bằng vào Tín Đồ hương hỏa nguyện lực, hai là ký sinh tại Bình gia đảm phách bên trong, ba là như luyện khí sĩ tu hành, con đường này nhất là gập ghềnh khó đi, nhưng là một khi thành thế, âm thần hồn phách cũng vững chắc nhất, chính là mặt trời chói chang bộc phôi, cương phong thổi lất phất, phạn âm tắm rửa vân vân, đều có thể trái lại trở thành đá mài nhà mình tu vi đường tắt pháp môn.

Tôn này âm thần mắt nhìn Trần Bình An, sau đó nhìn về phía trốn ở cuối cùng một bên đồ hèn nhất Lý Hòe.

Lý Hòe vẻ mặt cầu xin, "Người đừng cứng cỏi nhìn ta à, nhìn Lâm Thủ

Nhất, nhìn Trần Bình An, bằng không nhìn A Lương cũng được."

Tôn này bám theo một đoạn lại năm phân tắc kỳ quái âm thần, chậm rãi tán đi bóng người, âm khí âm u hành lang tùy theo khôi phục bình thường.

A Lương đưa mắt ngắm nhìn một cái phía Bắc phương xa, không có nóng lòng rời đi, cười hắc hắc nói: "Có chút xíu ngoài ý muốn, cho nên chúng ta còn có chút thời gian có thể tâm sự, mọi người có cái gì lời muốn nói, nhanh, ma lưu, a dua nịnh hót, nịnh nọt, cứ tới, về sau tính gặp mặt, liền không biết rõ trâu năm mã tháng đi."

Lý Bảo Bình cái thứ nhất mở miệng, "A Lương, nếu như đao hồng, cũng không cần trả ta, bởi vì ta cùng ngươi là bằng hữu!"

A Lương thoải mái mà cười, hướng tiểu cô nương duỗi ra ngón tay cái, nói: "Lời này ấm lòng ồ, ta thích! Thế nhưng là quay đầu khẳng định đem tường phù còn nguyên trả lại ngươi, yên tâm đi."

Lâm Thủ Nhất nghiêm túc hỏi: "A Lương, ta sau này thể phách rèn luyện, có cần hay không so thuần túy võ phu, hoặc là luyện khí sĩ ở trong Binh gia tu sĩ, cứng cáp hơn?"

A Lương lắc đầu trầm giọng nói: "Không cần, có ít người thích hợp làm như thế, tỉ như ta, có chút liền không thích hợp, tỉ như ngươi, ngươi Lâm Thủ Nhất con đường tu hành, chỉ có thể ở tinh thâm hai chữ trên dưới khổ công phu, không thể tại hỗn tạp hai chữ bên trên lãng phí khí lực."

Đã không có mũ rộng vành hán tử, lời nói này nói đến rất nghiêm túc.

Chí hướng cao xa lạnh lùng thiếu niên nhẹ nhàng gật đầu, ra hiệu chính mình minh bạch.

Lý Hòe nói thầm lấy A Lương ngươi một ngày không khoác lác liền toàn

thân không thoải mái, hài tử vừa phải đi về phía trước ra một bước, nghĩ đến chạy đến A Lương bên cạnh đi xích lại gần nói chuyện, lại bị xuất quỷ nhập thần tôn này âm vật, một cái bàn tay trùng điệp đặt tại trên bờ vai, "Không cần loạn đi, A Lương tiền bối thực sự. . . Quá cường đại, nếu không có tiền bối cố ý cho chúng ta chừa lại địa bàn, chỉ dựa vào một thân ngưng tụ như thật khí thể, trong vòng mấy trượng, liền có thể để ta loại này âm vật hình thần câu diệt. Huống chi một trận đại chiến sắp đến, A Lương tiền bối tâm thần, đã tại phía xa ngoài ngàn vạn dặm phương Bắc, không tốt phân tâm chiếu cố chúng ta bên này."

Lý Hòe ngăn người, đại khái là những lời này quá mức kinh dị hoang đường, khiến cho hài tử đối với bên cạnh âm vật đều không như vậy e ngại, "Người đang nói đùa à, hẳn là A Lương ai ? Liền ta cũng có thể đuổi lấy hắn đánh. Người sẽ không phải là người thiếu A Lương rất nhiều bạc a?"

Tôn này cơ hồ liền muốn ngưng tụ ra một điểm kim thân mầm đầu âm vật, nụ cười cứng ngắc, đối cái kia không che đậy miệng tiểu vương bát đản, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Người có thể đã lớn như vậy, thật không dễ dàng."

A Lương khoan thai thu hồi một chút tâm thần, nhìn về phía Trần Bình An, Lý Bảo Bình, Lý Hòe, Lâm Thủ Nhất, đột nhiên cảm thấy trận này thậm chí không gọi được hành tẩu giang hồ gặp lại, đều là một chút câu thí xúi quẩy lông gà vỏ tỏi ngăn ngại gặp nhau, phút cuối cùng cảm giác cũng không tệ lắm. Cái này đã hết sức kiềm chế cái kia cổ hướng ra phía ngoài đổ xuống khí thể nam nhân cười nói: "Tốt, không sai biệt lắm."

Khí thể của hắn bàng bạc, như thác nước thẳng rơi, hẳn căn bản là không có cách hoàn toàn che giấu, trước đó cái kia đỉnh chuyên môn tìm người đặc chế trúc miệt mũ rộng vành, chính là vì có thể trấn áp lại cỗ này sôi trào mãnh liệt nóng nảy khí thể.

Thế gian luyện khí sĩ, chỉ hận pháp bảo đồ vật tăng trưởng tu vi không

đủ nhiều.

A Lương không phải như vậy.

Tại bức tường kia trường thành bên kia, hẳn có thể không cố kỵ gì, nơi đó tự có trầm tích vạn năm kiếm khí kiếm ý, hỗ trợ ép xuống trên người cổ này cực kỳ hung hãn tinh khí thần.

Chém giết tên kia đại yêu sau, trước tiên ở trên tường thành khắc xuống một chữ, lại thông qua toà kia Đảo Huyền Sơn, đi tới nơi này tòa thiên hạ sau, A Lương liền không thể không mang theo mũ rộng vành "Cúi đầu làm người", để tránh quá mức loá mắt, bị Thiên Ngoại Thiên người trên người quan sát nhân gian đầu này ngân hà thời điểm, một chút liền bắt được chính mình động tĩnh, A Lương không phải sợ đánh nhau, mà là sợ phiền phức.

A Lương đời này liền không có sợ qua cái gì.

Tại toà kia vô cùng man di hoang vu thiên hạ, mười tám vị hùng cứ một phương viễn cổ đại yêu, A Lương thích nhất làm sự tình, chính là một người cầm kiếm đi xa, xâm nhập phúc địa, cùng bên trong mười một vị, mặt đối mặt đả sinh đả tử, nhất dài cuộc chiến này, đánh trọn vẹn hai tháng, đồ vật tung hoành ngàn vạn dặm, đánh cho cuối cùng kiếm khí trường thành bên kia, không thể không xuất động bốn vị đại kiếm tiên cùng nhau mà đi, phối hợp A Lương đối phó sáu tôn đại yêu.

A Lương phóng khoáng cười nói: "Bốn người các ngươi, nhất định phải nhớ kỹ, mỗi một cường giả tự do, cũng hẳn là lấy kẻ yếu tự do xem như biên giới! Cường giả chân chính, đối thủ của hẳn, là giữa thiên địa vô hình quy củ, thế tục lực lượng cường đại quán tính, là người đều có sinh lão bệnh tử thiết luật, là những này nhìn không thấy tồn tại. Chưa từng có một cường giả, bởi vì chà đạp kẻ yếu mà cường đại, tất nhiên là gặp mạnh thì mạnh, càng áp chế càng dừng."

A Lương duỗi ra ngón tay cái, chỉ hướng chính mình, "Tỉ như ta A Lương, đánh xong Đại Ly cái này phát, liền muốn đi địa phương khác, đánh khắp những cái này người mạnh nhất."

Lý Bảo Bình vùng lên năm dấm, tinh thần phấn chấn, "A Lương, tốt!"

Lý Hòe khóc đến một cái nước mũi một cái nước mắt, ào ào.

Lâm Thủ Nhất đầy mặt đỏ lên, thiếu niên nhân sinh, rốt cục có đuổi theo mục tiêu cùng phương hướng.

Trần Bình An nhìn lấy A Lương, ly biệt thời khắc, đúng là nói không ra lời.

A Lương cuối cùng đối với buộc tóc dừng ngọc trâm giày cỏ thiếu niên, trừng mắt nhìn, "Tuổi còn nhỏ, tâm tư nặng như vậy, cũng không tốt. Trần Bình An, người là thiếu niên lang đẹp trai ai, đến, cho A Lương đại gia cười một cái."

Trần Bình An gạt ra một cái khuôn mặt tươi cười.

"Muốn đánh liền đánh lớn, tôm tép không có ý nghĩa. Đi!"

Trong tiếng cười lớn, A Lương thân hình trong chốc lát đột ngột từ mặt đất nâng lên, bên trên bầu trời, vang lên từng đợt âm âm tiếng sấm tiếng vang.

Tiếng sấm vang lên một lần, không trung liền theo chi xuất hiện một đoàn to lớn mây mù.

Cả tòa Hồng Chúc trấn âm vang rung mạnh, vùng lên một hồi che khuất bầu trời bụi đất.

Tôn này âm thần ánh mắt hoảng hốt, đứng tại hành lang đỉnh, ngửa đầu

nhìn về phía những cái kia cảnh tượng kỳ dị, thì thào nói: "Thực sự quá mạnh, không giảng đạo lý mạnh a. . ."

Đại Ly kinh thành.

Một vị người mặc sắc Cỗ Phục trung niên nam tử, tại Tư Lễ Giám hai đại Điều Tự bình khí ngưng thần dẫn đường bên dưới, đi vào một tòa tế tự xã tắc đài cao, Đại Ly tại Đông Bảo Bình Châu vương triều trong mắt, thuộc về chưa mở hóa phương Bắc mọi rợ, đối với lễ nhạc một chuyện, thô鄙 không chịu nổi, cái này kỳ thật không tính oan uổng Đại Ly Tổng thị.

Đài cao bên dưới, đứng đấy một vị thân hình cao lớn áo bào trắng nam tử, chính là từ Ly Châu động thiên đi kinh thành Đại Ly quân thần, Phiên Vương Tổng Trường Kính.

Tổng Trường Kính cùng đám đầu đi tới Cỗ Phục nam tử, tại mặt mày ở giữa, lò mờ giống nhau đến mấy phần.

Kiệt ngạo bất tuần như Tổng Trường Kính, y nguyên có chút cúi đầu, ôm quyền nói: "Bệ hạ."

Trung niên nam tử nhìn thấy Tổng Trường Kính sau, cười đưa tay ở người phía sau đầu vai đập hai lần, vui mừng nói: "Đệ thập cảnh a, không tệ không tệ. Không hổ là đệ đệ của ta, lúc nào bước lên thứ mười một cảnh ? Đến lúc đó ta tự mình cho người thả pháo, ăn mừng một trận, người nếu là cảm thấy tràng diện không đủ lớn, ta có thể hạ chỉ để triều chính trên dưới cùng một chỗ thả pháo, ân, kể từ đó, ta trước tiên có thể vụng trộm trữ hàng pháo tài liệu. . ."

Tổng Trường Kính nhìn trước mắt vị này thần du vạn dặm Đại Ly hoàng đế bệ hạ, có chút bất đắc dĩ, đổi một cái xưng hô, "Hoàng Huynh, có hay

không có thể làm chính sự rồi? Làm xong chính sự, chúng ta lại nói chuyện phiếm ?"

Trung niên nam tử cười gật đầu, "A đúng, chính sự quan trọng, kiếm tiền có thể dựa vào sau."

Hắn quăng xuống Phiên Vương Tổng Trường Kính, một mình hướng đi đài cao, mười bậc mà lên, đột nhiên quay đầu cười hỏi nói: "Muốn hay không cùng một chỗ ?"

Tổng Trường Kính tức giận nói: "Không kiên nhẫn cùng cái kia hai cái quái tính tình lão đầu ở chung, sợ một lời không hợp liền đánh nhau."

Nam nhân cười ha ha, một bên tiếp tục lên cao, đồng thời xoay đầu trên ghẹo nói: "Nói xong, tiểu đả tiểu nháo, ta khẳng định giúp người, thật muốn cùng bọn hắn liều mạng, ta cũng không giúp người."

Tổng Trường Kính thu liễm ý cười, nghiêm mặt hỏi: "Hoàng Huynh, lần này nhất định phải náo lớn như vậy ? Nếu như ta sớm hơn một chút biết rõ, người kia căn bản cũng không phải là cái gì Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn, mà là một cái vô cùng có khả năng lâu mười một, thậm chí là mười hai lâu nguy hiểm gia hỏa, ta nhất định sẽ ngăn cản người bày ra lớn như vậy chiến trận."

Nam nhân đã xoay người sang chỗ khác, lạnh nhạt nói: "Ta Đại Ly yêu cầu nói cho cả tòa Đông Bảo Bình Châu, mười ba cảnh phía dưới, đều có thể giết."

Tấu chương xong

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Khí thể như hồng

Làm Đại Ly hoàng đế giẫm lên cao nhất cấp một bậc thang, vừa bước một bước vào đài cao, thân hình lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Nguyên bản bất quá nông hộ sân phơi gạo lớn nhỏ bãi đá, từ Tổng Trường Kính cùng hai vị Tư Lễ Giám Đại Điều Tự chỗ đứng vị trí, xa xa ngưỡng vọng mà đến, vốn nên trống rỗng, cũng không một vật, nhưng đặt mình vào trong đó cần phục nam tử, tầm mắt đi tới, lại là một tòa cao tới hơn mười trượng đột ngột cao lâu, không phải Đại Ly kinh thành khắp nơi có thể thấy được làm bằng gỗ kiến trúc, mà là hao phí vô số kế bạch ngọc, gọt giữa mà thành, tầng dưới cùng treo tấm biển, thượng thư "Bạch Ngọc Kinh" ba cái chữ to màu vàng.

Cao lâu cửa lớn tự hành chậm rãi mở ra, Đại Ly hoàng đế đi vào trong đó, chỉ gặp có một thanh tuyết trắng điện ánh sáng diên cuồng quanh quần đại kiếm lơ lửng trong đó, cả tòa tầng lầu đều là từng tia từng sợi du tẩu điện ánh sáng, hoàng đế không nhìn những cái kia dựng dục lãng lệ kiếm ý điện ánh sáng, sải bước tiến lên, hướng cầu thang bước đi, điện ánh sáng như miếu đường quần thần gặp phải một khi Thủ Phụ, nhao nhao tránh lui nhường đường.

Lầu hai cũng là tương tự tràng cảnh, chỉ có một thanh phi kiếm lơ lửng trung ương, chỉ là không giống với Đệ Nhất Lâu phi kiếm thân kiếm rộng lớn, nơi đây phi kiếm toàn thân bày biện ra trong suốt sáng long lanh u lục nhan sắc, thân kiếm tinh tế như lúc ban đầu xuân lá liễu, trong lầu như khe nước lục nước chậm rãi chảy xuôi, có chút dập dờn.

Đại Ly hoàng đế tiếp tục lên lầu, chợt nhìn, khách quan bên dưới hai lầu kinh diễm quang cảnh, lầu ba hoàn toàn không có khác thường, đã không khí thể kinh người phi kiếm lơ lửng, cũng không kỳ quái đường kiếm hoàn cảnh, thế nhưng là trước đó một bước không ngừng cần phục nam

tử, tại lầu một này hơi dừng lại, híp mắt cẩn thận nhìn quanh một xung quanh, thấp giọng cười nói câu tìm tới người, đi đến cách đó không xa vách tường bên dưới, thân thể hơi nghiêng về phía trước, trong tầm mắt, xuất hiện một thanh tú hoa châm giống như bỏ túi phi kiếm, nhưng như thể chi nhỏ bé phi kiếm, lại còn phối hữu trắng xám vỏ kiếm, có khắc họa "Trụ cột" hai chữ.

Cái này đem không đáng chú ý đồ chơi nhỏ, ngược lại là có một cái đại khí khoa trương danh tự.

Bốn lầu là một thanh kiếm thân che kín phù lục chữ triện cổ phác trường kiếm, ngũ lầu là một cái lớn đến không thể tưởng tượng đại kiếm, cùng Đại Ly nam tử các loại cao, viết có trấn ngọn núi hai chữ.

Đại Ly hoàng đế theo thứ tự lên lầu, cuối cùng đi đến thập lầu mới dừng bước, trong lầu đứng đấy một lão hai nhỏ, lão nhân khuôn mặt đen, da thịt nếp uốn, thân hình cao lớn, một bộ áo trắng, đầu đội cao quan, một đôi thâm trầm trong đôi mắt, không ngừng có người bên ngoài mắt trần có thể thấy tử khí nhanh chóng lưu chuyển.

Lão nhân bên cạnh một đôi thiếu niên thiếu nữ, đúng là Ly Châu động thiên toà kia tiểu trấn Nê Bình ngô hẻm chủ tứ, Tổng Tập Tân cùng tỷ nữ Trĩ Khuê. Thiếu niên cầm y đai lưng ngọc, đã là Đại Ly đầu các loại phong lưu thiếu niên lang, duy nhất không được hoàn mỹ, là thiếu niên đầu vai nằm sắp một đầu thổ hoàng sắc thăn lằn, có chút phá hư phong cảnh, cũng may nhìn kỹ phía dưới, nó cái trán nhô lên, cao chót vót sơ lộ.

Thiếu nữ Trĩ Khuê giống như so tại Nê Bình ngô hẻm thời điểm, vóc dáng cao lớn hơn tấc, dung nhan càng hơn một bậc, cả người hào quang bắn ra bốn phía, cho người ta một loại hạn hán đã lâu gặp lạnh lâm huyền diệu cảm giác.

Lão nhân lúc này đang đứng tại thập lầu cửa sổ vị trí, đưa tay chỉ hướng

Đại Kinh thành một chỗ, vì thiếu niên thụ nghiệp giải hoặc. Phát hiện Đại Ly hoàng đế đến, lão nhân bất quá là gật đầu thăm hỏi mà thôi. Đại Ly hoàng đế đối với cái này hoàn toàn lơ đãng, đi đến Tổng Tập Tân bên cạnh, nếu muốn sờ như đúc thiếu niên đầu, thiếu niên lại bất động thanh sắc mà nghiêng người sang, tránh thoát bàn tay kia, Đại Ly hoàng đế sắc mặt như thường, thu tay lại sau, cười hỏi nói: "Tổng Mục, đi theo Lục tiên sinh học tập vọng khí chi thuật, đã có một đoạn thời gian, nhưng từng phát hiện chúng ta Đại Ly kinh thành sơn hà đại trận trận nhãn chỗ?"

Thiếu niên sắc mặt lạnh lùng, cứng nhắc trong giọng nói lộ ra một luồng xa cách ngăn cách: "Còn chưa phát hiện."

Cao quan lão nhân cười nói: "Phong thủy một đường, nào có đơn giản như vậy liền đăng đường nhập thất, bất quá Tổng Mục đã coi như là siêu quần bạt tụy, không kém cỏi chút nào cái khác Đại Châu tuổi trẻ tuần ngạn, mấu chốt là Tổng Mục phía sau rất đủ, bởi vì tinh thông thuật tính cùng thôi diễn, học cái gì đều làm ít công to. Trên lầu loạn cự tử hạng gì tầm mắt, y nguyên đối với Tổng Mục không tiếc nói ngọt, tán thưởng vì 'Hô liên cũng'."

Đại Ly hoàng đế cười ha ha, "Con của ta nha."

Tỳ nữ Trĩ Khuê lặng lẽ lui lại mấy bước, cau mũi một cái, hít hà.

Đại Ly hoàng đế quay đầu cười mắng nói: "Người này tiểu mâu tặc, thật sự là không khách khí."

Thiếu nữ một mặt mờ mịt vô tội, nam nhân đưa tay chỉ nàng, trêu ghẹo nói: "Có mượn có trả không khó, nhưng đừng chỉ có vào chứ không có ra, cẩn thận ta đem người đưa về chiếc kia Tỏa Long tỉnh, lại nói, rời kinh thành gần nhất Tiên gia môn phái trường xuân cung, thì có một cái giếng nước, đến lúc đó để người đem đến nơi đó đầu ở đi."

Cồn phục nam tử một câu nói đùa, lại làm cho Trĩ Khuê sắc mặt tái nhợt, tranh thủ thời gian cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, phun ra từng tia vàng óng ánh chi khí, những này giống như từng đầu vàng óng ánh tiêu xà phiêu miểu khí tức, cấp tốc bám vào cồn phục nam tử đoàn long đồ án bên trong, như cá đến nước, tại hoa mỹ long bào sợi tơ bên trong vui sướng du tẩu, món kia long bào tùy theo run nhè nhẹ, nổi lên từng đợt hào quang, long bào vật áo chỗ nước biển sông sườn núi, coi là thật khơi dậy một chút bọt nước.

Đại Ly hoàng đế cười ha ha nói: "Lá gan như thế nhỏ, vì sao lúc trước còn dám lần lượt cùng Tề tiên sinh phát tính tình ?"

Thiếu nữ sắc mặt âm đạm, dịch bước đi hướng khác cửa sổ, ánh mắt một đường xuôi Nam, rời đi cao lầu, rời đi cung thành, rời đi kinh thành, ý đồ nhìn thấy cái kia xa xôi phương Nam quê quán.

Nàng không quá ưa thích nơi này, toà này tên là Thăng Long thành Đại Ly kinh thành.

Đại Ly hoàng đế thu liễm ý cười, hướng lão nhân hỏi: "Loan cự tử coi là thật có năm chắc đem cái này Bạch Ngọc Kinh kiến tạo ra thứ mười lâu ba."

Một thân tiên khí phiêu đăng áo trắng lão nhân trầm giọng nói: "Nếu không có như thế, hãn Loan Trường Dã đến Đại Ly làm cái gì."

Nam nhân gật đầu một cái, hai tay chống tại trên bệ cửa sổ, nhìn về phía phồn vinh hưng thịnh kinh thành, tự giễu nói: "Vậy là tốt rồi, ta mặc dù là triều chính công nhận cần kiệm thiên tử, còn bị Đông Bảo Bình Châu nhiều như vậy quân chủ hoàng đế, ngầm bên dưới chế giễu làm một vị cần kiệm công việc quản gia phụ nhân, thật có chút chỗ tiêu tiền, ta thật là đập nồi bán sắt cũng nguyện ý ra."

Lão nhân hiểu ý cười một tiếng, cảm khái nói: "Cần cù chăm chỉ mấy

trăm năm, Đại Ly Tổng thị kinh doanh Ly Châu động thiên thu nhập, bây giờ toàn bộ nện ở toà này Bạch Ngọc Kinh bên trong, nếu là cái này còn hẹp hòi lời nói, Đông Bảo Bình Châu lại tìm không ra vị thứ hai hào phóng quân chủ."

Đại Ly hoàng đế hỏi: "Mặc dù rất không thoải mái, nhưng ta vẫn muốn cuối cùng cùng Lục tiên sinh xác nhận một lần, chỉ cần là tại Đông Bảo Bình Châu Quan Hồ thư viện phía Bắc khu vực, nhắm vào một vị dám can đảm cùng Đại Ly đối địch thập lâu tu sĩ, lâu này chỉ cần tế ra mười kiếm là được, lâu mười một tu sĩ, mười một kiếm, mười hai lâu tu sĩ, mười hai kiếm toàn bộ bay lượn ra lâu, đồng dạng có thể trong nháy mắt chém giết tại ngoài ngàn vạn dặm ? !"

Lục họ lão nhân hào khí làm mây nói: "Nho nhỏ Đông Bảo Bình Châu mà thôi, tuyệt không ngoài ý muốn!"

Lão nhân bổ sung nói: "Coi khí tượng, tăng thêm các phương gián điệp tình báo tập hợp, tên kia dùng đao mũ rộng vành hán tử, khẳng định là bên trên ngũ lâu luyện khí sĩ, lâu mười một khả năng chiếm đa số, mười hai lâu, cũng không phải là không thể được. Nói cho cùng vẫn là khoảng cách quá xa, người kia lại tận lực ẩn tàng khí thế, vô luận là ta Chiêm Tinh thôi toán, vẫn là trên lòng bàn tay non sông đứng xa nhìn thần thông, y nguyên có chút mơ hồ."

Lão nhân nhẹ nhàng tùy ý vung tay áo, cười nói: "Nhưng là trước đó nói tốt, trước mắt Bạch Ngọc Kinh tổng cộng Thập Nhị Tầng lâu, lâu một vừa bay kiếm, mặc dù thần thông quảng đại, sát lực vô cùng, đủ để chấn nhiếp một châu luyện khí sĩ, nhưng mỗi một lần phi kiếm ra lâu, đều là to lớn hao phí, dù là Đại Ly vừa mới chiếm đoạt phú giáp phương Bắc Lô thị vương triều, một khi duy nhất một lần toàn bộ tế ra mười hai kiếm, trong vòng hai mươi năm, nếu muốn một lần nữa, vẫn là lực chỗ chưa đến, trừ phi bệ hạ nguyện ý gánh chịu phi kiếm hủy hết đại giới."

Cồn phục nam tử gật gật đầu, trong lòng hiểu rõ.

Tổng Tập Tân đột nhiên mở miệng hỏi nói: "Ngay sau đó loạn cự tử còn chưa dựng ra Bạch Ngọc Kinh thứ mười lăm ba. Tên kia khiêu khích Đại Ly khách không mời mà đến, nếu như là mười ba cảnh tu sĩ, vậy làm sao bây giờ ?"

Cồn phục nam tử cười không nói lời nào.

Lục họ lão nhân cất tiếng cười to, ôn nhu giải thích nói: "Mười ba cảnh luyện khí sĩ ? Cái kia tại dưới gầm trời lớn nhất cái kia châu, ta Lục mỗ người quê quán, cũng là phượng mao lân giác tồn tại, hưởng chi. . . Thiên cơ không thể tiết lộ, không nói không nói. Người chỉ cần biết được, chính là lâu mười một Phong Tuyết miếu Nguyễn Cung, đã là đầy đủ khai tông lập phái đại nhân vật, tông một chữ, là vô cùng có phân lượng thuyết pháp, chỉ có bên trên ngũ cảnh tu sĩ tọa trấn, mới có thể xưng là nào đó nào đó tông, nếu không coi như đi quá giới hạn lễ chế, Nho giáo cái kia giúp coi trọng nhất quy củ lão gia hỏa, nhưng là sẽ tức giận đến thối râu ria tròng mắt."

Đại Ly hoàng đế chậm rãi nói: "Nguyễn Cung mặc dù tính tình không tốt lắm, làm việc sát phạt quả đoán, hơi có vẻ bất cận nhân tình, đã rước lấy Đại Ly bản thổ Tiên gia rất nhiều chỉ trích, nhưng người này tính tình, rất đối với ta Đại Ly khẩu vị, ta tự nhiên nguyện lấy lễ để tiếp đón, dạng này tu sĩ, ta Đại Ly chẳng những ai đến cũng không có cự tuyệt, ta thân là Đại Ly Quốc chủ, thậm chí nguyện ý cùng bọn hắn bình khởi bình tọa. Lại nói, thiên kim mua mã xương dễ hiểu đạo lý, chỉ cần là ngồi long ý người, đều sẽ hiểu."

Tổng Tập Tân còn không bỏ qua, quyết giữ ý mình, "Vạn nhất là mười ba cảnh luyện khí sĩ đâu ?"

Cao quan lão nhân cười lắc đầu.

Bên trên ngũ cảnh, tầng chót nhất hai đại cảnh giới, sớm đã thất truyền,

cho nên mười ba cảnh, chính là dưới gầm trời lớn nhất cao nhất truyền thuyết.

Không thấy ở thế tục vương triều bất luận cái gì điển tịch mật ngăn, chính là tông chữ đầu trên núi Tiên gia, đối với cái này cũng giữ kín như bưng.

Họ Lục lão nhân, bởi vì xuất thân từ thế gian đứng đầu nhất ngàn năm môn phiệt, là Đại Châu cao môn con cháu, đã từng lại là bị ký thác kỳ vọng tu hành tuần ngàn, cho nên mới có thể thông qua các trường bối linh linh toái toái lời nói, góp nhặt cùng một chỗ, miễn cưỡng chấp vá ra một chút nội tình, khoảng cách chân tướng, hẳn là sẽ không quá lệch quá xa.

Bên trên ngũ cảnh bên trong Phi Thăng cảnh, đã là "Thiên hạ" đỉnh phong, tựa như thuần túy vô phụ đệ thập cảnh, là chân chính chừng mực, phía trước lại không có dấu vết mà lần theo con đường có thể hành tẩu. Mà lại một khi bước lên này cảnh, liền sẽ bị hư vô phiêu miểu Thiên Đạo phát giác, bị phán định vì đánh cắp thiên địa căn cơ đạo tặc cự khẩu, nhất định phải trừ cho sướng, vì thiên địa bất dung, tuyệt không lưu cho này cảnh tu sĩ đứng chúi địa phương. Bởi vậy cái này cảnh giới luyện khí sĩ, so với trong mắt thế nhân thần tiên Thánh Nhân, so với những cái kia mười cảnh tu sĩ, càng thêm ẩn thế không ra, nếu không liền bị bách phi thăng.

Về phần đến cùng phi thăng đi hướng nơi nào, đến lúc nhục thân thần hồn như thế nào an trí, lục họ lão nhân cũng toàn không biết chuyện, hẳn chỉ là một mình suy đoán, cố gắng cùng sớm đã sụp đổ thần đạo có nhất định liên lụy.

Đại Ly hoàng đế có chút cúi đầu, nhìn lấy tấm kia vẫn còn trẻ con khí tuổi trẻ khuôn mặt, hỏi lại nói: "Vạn nhất?"

Thiếu niên gật đầu, "Đúng!"

Đại Ly hoàng đế thu tầm mắt lại, cười nói: "Vạn nhất thật bị tiểu tử người miệng quạ đen nói trúng, vậy cũng không quan trọng."

Thiếu niên không che giấu chút nào mà cười nhạo lên tiếng, cõn phục nam tử lời nói, thiếu niên tuyệt không coi là thật, người nam này người cho dù là rộng lớn Đại Ly cửu ngũ chí tôn, là Đông Bảo Bình Châu Bắc Bộ lớn nhất vương triều quân chủ, càng bị vô số người coi là ý chí xuôi Nam ý chí kẻ dã tâm, nhưng là thiếu niên bây giờ đạp vào con đường tu hành, bên cạnh hai vị tiền bối, vốn là là đương thời đứng đầu nhất luyện khí sĩ, chính mình cũng thuận phong thuận thủy đạt được Bạch Ngọc Kinh cơ duyên lớn, cho nên thiếu niên càng rõ ràng một vị mười ba cảnh luyện khí sĩ, đối với một nước một tông khổng lồ lực uy hiếp.

Đại Ly hoàng đế ánh mắt nhu hòa, vẫn như cũ nhìn chăm chú thiếu niên, nhẹ giọng nói: "Ta Đại Ly vương triều, Lịch Đại Hoàng Đế, chính là dựa vào cái này vạn nhất, mới có thể từ năm đó Lô thị vương triều phụ thuộc tiểu quốc, từng bước một đi đến hôm nay, chiếm đoạt Lô thị vương triều không nói, lập tức liền muốn lấy cử quốc chi lực công phạt Đại Tùy, phần thắng cực lớn, đón thêm đi xuống, không có nỗi lo về sau, liền sẽ chân chính xuôi Nam, mà lại giai đoạn trước nhất định lại là thế như chẻ tre cục diện thật tốt. Cho nên ta đối với vạn nhất thuyết pháp này, xưa nay không phản cảm, ta thậm chí một mực nói với chính mình, chân chính có tư cách ở đời sau trên sử sách, được vinh dự Hùng Tài Vĩ Lược Đế Vương, chính là có thể đem những cái kia có lợi cho địch quân vạn nhất, từng bước từng bước đánh vỡ nghiền nát. Ít nhất ít nhất, cũng phải có thể tiếp nhận loại này vạn nhất."

Nam nhân thần sắc ung dung, "Tổng Mục, đây mới là một phương hùng chủ, nhất quốc chi quân, khí độ nên có."

Nam nhân cuối cùng cười nói: "Những đạo lý này, Tổng Dục Chương hẳn là sớm một chút dạy cho người, chỉ bất quá hẳn không dám thôi."

Thiếu niên sắc mặt âm trầm.

Nam nhân không để ý tới thiếu niên điểm này cẩn thận kết, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, "Thiên Thượng Bạch Ngọc Kinh, mười hai lâu năm thành. Thật nghĩ biết rõ trên trời toà kia chân chính Bạch Ngọc Kinh, đến cùng là thế nào cái nguy nga."

Nam nhân uốn lượn ngón tay, nhẹ nhàng gõ một chút thiếu niên đầu, thiếu niên không tránh kịp, có chút phần uất, nam nhân khoái ý mà cười, không chút nào kiêng kị còn có hai cái người ngoài ở tại, gợn gàng dứt khoát nói rằng: "Mẹ ngươi coi trọng người đệ đệ, bất quá ta càng coi trọng ngươi. Hồ dữ còn không ăn thịt con, thật sự là độc nhất là lòng dạ đàn bà."

Nam nhân có chút thương cảm, nói một mình nói: "Ác tím đoạt chu."

Nam nhân lập tức nhoẻn miệng cười, "Vị kia Tề tiên sinh, là ta có then, là Đại Ly xin lỗi hãn, nhưng ngươi là đệ tử của hãn tử, liền rất tốt."

Thiếu niên nhẩn nhện nửa ngày, cuối cùng biệt xuất một câu ngoài đề tài, "Ngươi thân là Đại Ly hoàng đế, vì sao không tự xưng quả nhân?"

Nam nhân nhẹ nhàng đưa bàn tay đặt ở thiếu niên đầu vai, "Đại Ly bị coi là man di địa phương gần ngàn năm, ta chính là hi vọng dùng cái này tự xét lại, để cho mình không nên quên phần này vô cùng nhục nhã!"

Thiếu niên ngẩn người.

Nam nhân thu tay lại, buồn cười, "Lừa gạt ngươi, ta chỉ là ghét bỏ quả nhân thuyết pháp này điềm xấu."

Cao quan lão nhân bỗng nhiên lên tiếng, "Đến rồi!"

Nam nhân hỏi: "Đối mặt vây quét, không phải chạy trốn, mà là thẳng

hướng chúng ta nơi này ?"

Lão nhân tâm thần rung mạnh, trừng to mắt, nhìn về phía ngoài cửa sổ phương Nam, run giọng nói: "Mười cảnh, mười một cảnh, mười hai cảnh! Đã là mười hai cảnh Diên Phong!"

Nam nhân thần sắc bình tĩnh, đối với thiếu niên phân phó nói: "Tổng Mục, đến lượt người xuất thủ."

Tổng Tập Tân hít thở sâu một hơi, quay người mặt hướng phương Nam đứng vững, hai tay bấm niệm pháp quyết, căn răng nói: "Ta Tổng Mục! Phụng Đại Ly hoàng đế sắc lệnh, mệnh các người mười hai vị tọa trấn sơn hà khí vận chính thần, tiếp kiếm!"

Đại Ly kinh thành phong khởi vân dững, nhà này cao lâu trong nháy mắt kiếm khí ngút trời.

Tầng dưới cùng một kiếm dẫn đầu phá không mà đi, điện ánh sáng lóe sáng, Đại Ly trong kinh thành, vô số người kinh hãi nâng đầu nhìn về phía đầu kia treo đỉnh đầu điện ánh sáng.

Sau một lát là lâu hai phi kiếm.

Lâu ba kiếm thứ ba.

Một mực đến thứ mười hai kiếm.

Trong đó một nửa phi kiếm cũng không phải là thẳng tắp xuôi Nam cự địch, mà là lựa chọn đường vòng hướng còn lại ba phương hướng.

Mà lại phi kiếm rời đi cao lâu thời điểm, đã trở nên vô cùng to lớn, rời đi kinh thành về sau, không càng là lại lần nữa tăng vọt. Cho dù là chuôi này tại trong lâu nhỏ như lá liễu tiểu xảo phi kiếm, tại rời xa Đại Ly kinh thành trăm dặm về sau, cũng thay đổi thành một thanh dài đến hơn mười

trượng to lớn phi kiếm.

Lấy nhà này mô phỏng Thiên Thượng Bạch Ngọc Kinh mười hai lầu cao lầu, xem như mở đầu địa phương, bốn phương tám hướng đều có thần linh nghe theo sắc lệnh, lộ ra từng tôn uy nghiêm Pháp Thân, trong đó tại nhất phía Nam Đại Ly Nam Nhạc chi đỉnh, một tôn cao tới trăm trượng kim thân chính thần, sừng sững đứng ở đỉnh núi, giơ lên cao cao cánh tay, cao giọng hét lớn nói: "Nam Nhạc phụng chỉ lĩnh kiếm!"

Đại Ly bản đồ các nơi, còn lại mười một tôn hiển lộ ra to lớn pháp tướng sơn hà chính thần, nhao nhao tiếp được rời đi cao lầu phi kiếm, sau đó đập không mà đi, lẳng không một bước chính là hơn mười dặm xa.

Đều không ngoại lệ, mâu đầu trực chỉ cái kia đạo từ nam hướng bắc phá không bay lượn trường hồng.

Tôn này Nam Nhạc chính thần Kim Thân Pháp Tướng, dẫn đầu nghênh địch.

Ầm ầm tiếng vang.

Pháp tướng cùng phi kiếm cùng nhau phá thành mảnh nhỏ.

Trong kinh thành, Bạch Ngọc Kinh tầng cao nhất truyền đến một tiếng sợ hãi thán phục, tràn ngập nghi hoặc, cùng bất đắc dĩ.

Cao quan lão nhân thì thào nói: "Không có khả năng, không có khả năng. . ."

Thập lầu Tổng Tập Tân khoe miệng chảy ra tơ máu.

Đại Ly thiên tử chau mày.

Duy chỉ có tỷ nữ Trĩ Khuê ghé vào trên bộ cửa sổ, không tim không phổi

mà nhìn chung quanh.

Thứ hai tôn kim thân thần chỉ không có sai biệt, âm vang nổ nát vụn.

Thường cách một đoạn thời gian, liền truyền ra một thanh âm vang lên triệt Đại Ly cương vực sấm vang.

Thiếu niên đã là thất khiếu chảy máu thấm đậm quang cảnh, khuôn mặt dữ tợn, nhưng vẫn tại cường tự kiên định tâm thần không lay được.

Làm nơi xa thứ sáu tiếng vang lên thời điểm.

Tầng cao nhất lão nhân cười khổ nói: "Sợ người rồi. Lão phu nhường đường cho người vẫn không được sao?"

Còn lại sáu tôn nguyên bản từ bắc đến nam một đường gạt ra Kim Thân Pháp Tướng, bắt đầu riêng phần mình trái phải chệch đi, nhường ra chính giữa đầu kia con đường.

Tựa hồ cảm thấy có chút vẫn chưa thỏa mãn, cái kia bôi bạch hồng có chút ngưng trệ một chút, bất quá rất mau đánh tiêu tan tìm những cái kia thần chỉ phiền phức ý nghĩ, tiếp tục thẳng tắp hướng về phía trước.

Cuối cùng đạo thân ảnh này một đầu đụng vào Đại Ly kinh thành, rơi vào toà kia ẩn tàng có Bạch Ngọc Kinh đài cao phía dưới.

Đại Ly Phiên Vương Tổng Trường Kính, cái trán đã là chảy ra mồ hôi, nhưng vẫn đứng tại từ trên trời giáng xuống nam nhân trước đó, ngăn lại người kia đường đi.

Tổng Trường Kính rất nhanh liền lộ ra nụ cười, chỉ cảm thấy nếu là lúc này người nhẹ nhàng vui vẻ một trận chiến, dù chết không tiếc, không uổng công đời này!

Trên quảng trường, một cái tướng mạo thường thường nam nhân đứng ở nơi đó, buồn cười chính là, người này trên bàn chân còn cột dễ dàng cho hành tẩu đường núi vướng chân, trong tay mang theo đem phá toái trúc đao, hán tử kia quay đầu mắt nhìn kinh thành thành đầu bên kia, có chút buồn bực mà ồ lên một tiếng, lúc này mới quay đầu nhìn về cái kia võ đạo mười cảnh Phiên Vương, nhìn Tống Trường Kính một chút, có chút gật đầu, toát ra một điểm khen ngợi chi ý, cuối cùng nâng lên ánh mắt, nhìn về phía ngăm giầu huyền cơ đài cao đỉnh chớp.

Hắn ném đi thanh kia trúc đao, nhẹ nhàng giậm chân một cái, cao lầu Bạch Ngọc Kinh lập tức bị ép hiện ra chân dung.

Hắn rút ra bên hông mặt khác một cái hẹp đao tường phù, tùy ý nhấc cánh tay giơ lên, mũi đao chỉ hướng cao lầu, cao giọng nói: "Bên trong năm cái, cái nào là Đại Ly hoàng đế, ta thời gian đang gấp, tranh thủ thời gian chính mình đi ra đập đầu nhận lầm! Ta mấy chục âm thanh, mười!"

"Một!"

Trực tiếp từ mười nhảy đến một nam nhân, đối toà kia đài cao cùng cao lầu, bỗng nhiên một đao bổ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Gặp lại A Lương

A Lương trong tay một đao bổ xuống.

Tại hắn cùng đài cao Bạch Ngọc Kinh ở giữa, xuất hiện một đầu cực kỳ nhỏ màu vàng sợi tơ, như một đường triều hướng về phía trước mãnh liệt tiến lên.

Phiên Vương Tổng Trường Kính không lùi mà tiến tới, nhanh chân hướng về phía trước, khí thế trong nháy mắt nhảy lên tới vô đạo chi đỉnh, gầm thét một tiếng, hai tay giao thoa, cách ngăn tại trước người.

Dưới lòng bàn chân toà kia quảng trường, bị vị này Đông Bảo Bình Châu vị thứ hai chỉ cảnh tông sư trùng điệp giẫm đạp về sau, nứt toác ra một trường to lớn mạng nhện.

Tại thời khắc sinh tử đá mài vô đạo, cũng không phải một câu nói suông, Tổng Trường Kính lúc trước lấy Đại Ly Hoàng tử thân phận, dứt khoát dẫn thân vào quân ngũ, chinh chiến kiếp sống hơn hai mươi năm, thật to nhỏ nhỏ thắng trận đánh bại, khổ chiến tử chiến, vô số kẻ, cuối cùng có thể từ cả tòa Đông Bảo Bình Châu vô phu ở trong trở hết tài năng, Tổng Trường Kính lần này vượt khó tiến lên, chỉ sợ cũng là một trong những nguyên nhân.

Đầu kia kim tuyến chạm đến Tổng Trường Kính cánh tay, món kia áo bào trắng tay áo trong nháy mắt bị vạch phá, như sắt dây cắt chém trắng nõn đậu hũ đồng dạng, dễ như trở bàn tay, nên biết rõ Tổng Trường Kính trên người cái này một bộ áo choàng, thế nhưng là Đại Ly Tiên gia sở một đạo gia pháp bảo, tên là "Lưu Thủy Bào", từng là Đạo gia một vị bên trên ngũ cảnh lục địa thần tiên trân quý di vật, danh xưng có thể ngăn cản được bên trên ngũ cảnh tu sĩ phía dưới tất cả thuật pháp thần thông, thế nhưng là đối đầu đầu kia cương khí ngưng tụ thành thực chất

màu vàng sợi tơ sau, đúng là như thế yếu ớt không chịu nổi.

Mặc dù không có ngoại vật ý vào, nhưng Tổng Trường Kính vẫn là khẳng khẳng không lùi, người nam này người muốn thử một chút, chính mình như thế bộ này truyền thuyết có thể đẹp ngang Kim Thân La Hán võ nhân thể phách, đến cùng có thể không có thể đỡ nổi cái này một cái hàng thật giá thật thần tiên đao.

Đáp án rất nhanh liền tra ra manh mối, có thể, nhưng là chỉ có thể chèo chống một cái nháy mắt công phu.

Tổng Trường Kính vẫn là không muốn như vậy thối lui, một tiếng gầm thét, đầy mặt toả ra khác thường màu vàng hào quang, thể nội khí thể lưu chuyển, từ trước đó hồng thủy cuộn cuộn, khí thể mãnh liệt, biến thành một phen trong nháy mắt mặt nước đóng băng, ngàn dặm đóng băng đại thiên khí tượng.

Đại Ly Phiên Vương thon dài thân hình liền lùi lại mấy trượng.

Hai tay da thịt đã bị cắt ra một đầu thật nhỏ khe rãnh, nhưng không thấy mảy may máu tươi, cùng lúc đó, đầu kia thể không thể đỡ màu vàng sợi tơ, sắp khắc vào Tổng Trường Kính xương cốt.

"Tránh ra!"

Một tôn cao tới mấy trượng, người khoác Thanh Giáp Đạo gia Phù Tướng, đem Tổng Trường Kính đựng bay ra ngoài mấy bước, từ chính nó thay thế vị trí.

Có khắc họa vô số Đạo gia chữ vàng phù lục vân văn phù giáp võ tướng, toàn thân bảo quang lưu chuyển, hai tay gắt gao nắm chặt cây kia cùng nó hùng tráng thân thể không thành có quan hệ trực tiếp màu vàng sợi tơ.

Vừa lui lại lui.

Cuối cùng tôn này Đạo gia đại tông tử mĩ tạo nên chữ Sơn quyết Phù Tướng, toàn bộ thân hình bị hết thảy vì hai, chỉ là hơi có vẻ âm đạm mấy phần màu vàng sợi tơ, vẫn như cũ hương cao lâu Bạch Ngọc Kinh tiến lên.

Đạo gia khôi lỗi võ tướng bị phân thân về sau, âm vang sụp đổ, nhưng là sau lưng nó xuất hiện một vị người mặc mộc mạc áo gai lão nhân, đuổi ra một cái bàn tay, ngăn tại cái kia một đường trước đó.

Lão nhân một thân tuổi xế chiều hủ hủ chi khí, lại rõ ràng là mặt như hài đồng dung nhan, cho người cảm giác cực kỳ cổ quái, lão nhân đầy mặt cười khổ, lấy Biệt Châu lời tốt khàn khàn hỏi: "A Lương, có thể hay không như vậy thu tay lại ?"

A Lương nhú mày nói: "Loan Trường Dã ? Người không phải là bởi vì tranh đoạt cự tử dự khuyết chi vị thất bại, bị lưu đày tới phía Bắc đi sao?"

Lão nhân một bên ngăn cản được đầu kia màu vàng sợi tơ, trong lòng bàn tay đã chảy ra tơ máu, một bên bất đắc dĩ nói: "Một lời khó nói hết."

A Lương giật mình nói: "Ta liên kỳ quái Bảo Bình Châu làm sao có người, có thể kiến tạo ra như thế một cái vụng về nhỏ số Bạch Ngọc Kinh, nguyên lai là người a."

Loan Trường Dã do dự một chút, thấp giọng nói: "Ta từng hướng Tề tiên sinh lĩnh giáo qua kiến tạo lâu này vấn đề."

A Lương liếc xéo rục rịch Tổng Trường Kính một chút, người sau một phen thiên nhân giao chiến, cuối cùng vẫn lựa chọn từ bỏ tái chiến ý nghĩ.

A Lương nhìn về phía Loan Trường Dã cái này Mặc gia người quen, cổ

tay nhẹ rung, trong tay hẹp đao tường phù có chút lay động, lộ ra càn gờ biếng khinh địch. Trên thực tế, lúc trước một đao bổ xuống về sau, hẳn nếu là khẳng khẳng đánh chó mù đường, Tống Trường Kính sẽ chết, Loan Trường Dã ngăn không được, toà này Bạch Ngọc Kinh nhất định sụp đổ, Đại Ly thực lực quốc gia sẽ ít nhất lui lại bốn năm mươi năm, nói cách khác, Tề Tĩnh Xuân năm đó kiến tạo Sơn Nhai thư viện, vì Đại Ly quốc vận mang tới ích lợi, A Lương sẽ thu sạch trở về, đơn giản là lại thêm một đao chém vào sự tình mà thôi.

Chư tử bách gia ở trong, Mặc gia thế lực không nhỏ, chia làm ba chi mạch, trong đó một chi cơ hồ tất cả đều là du tẩu tứ phương Hào Hiệp, phần lớn là luyện khí sĩ ở trong kiếm tu, mà A Lương nhiều năm du đãng giang hồ, là một cái danh chấn mấy cái Đại Châu du hiệp, nói cho đúng đến, là A Lương đối với cái này Loan Trường Dã từng có gặp mặt một lần, mà đã từng khoảng cách Mặc gia cự tử chỉ kém hai bước Loan Trường Dã, đúng a lương đó là chân chính khâm phục kính úy, cho nên A Lương nhận biết Loan Trường Dã, nhưng cùng người này không quen.

Thế nhưng là Loan Trường Dã câu này cùng Tề Tĩnh Xuân có liên quan lời nói, để A Lương có chút giận không chỗ phát tiết, lần nữa nhắc lên tường phù, mũi đao chỉ hướng vị kia bị Mặc gia trực xuất xoá tên lão nhân, tức cười nói: "Tề Tĩnh Xuân người đều chết rồi, còn có thể lấy ra làm các người Đại Ly cùng nhà này Bạch Ngọc Kinh hộ thân phù ? Người Loan Trường Dã lúc nào da mặt so ta A Lương còn dày hơn rồi?"

Loan Trường Dã tang thương khuôn mặt nổi lên một tia ranh mãnh ý cười, dùng sức lắc đầu nói: "Cùng A Lương tiền bối không cách nào so sánh được, Tề tiên sinh nói lên A Lương tiền bối, cũng là A Lương tiền bối người lúc này biểu lộ."

Phía trước câu nói kia, A Lương nửa tin nửa ngờ. Loan Trường Dã sau một bên lời này, A Lương tin tưởng.

A Lương ngửa đầu mắt nhìn bầu trời, chậm rãi thu hồi tường phù, thu

đao vào vỏ, tròng lão nhân một chút, "Đừng tưởng rằng người này kể hoãn binh, ta nhìn không thấu."

Làm A Lương thu hồi tường phù về sau, Đại Ly hoàng đế mới tại lục họ lão nhân hộ tống bên dưới, xuất hiện tại Mặc gia Loan Trường Dã bên cạnh.

Đại Ly hoàng đế nếu muốn tiến lên, bị cao quan lão nhân một phát bắt được tay áo, nhẹ giọng nói: "Không thể đường đột."

Cồn phục nam nhân cười lung lay đầu, tránh ra khỏi cao quan tay của lão nhân chương, tiếp tục hướng phía trước, đi ra mười mấy bước, ôm quyền nói: "Đại Ly Tổng Chính Thuần, gặp qua A Lương tiên bối."

A Lương neho lại mắt, bỗng nhiên nắm chặt chuôi đao.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người sinh lòng tuyệt vọng.

Đại Ly hoàng đế càng là cười nhắm mắt lại, thản nhiên chịu chết.

A Lương có người sau lưng đau khổ cầu khẩn nói: "A Lương! Không thể giết hẳn!"

A Lương không có quay người, tức giận càng sâu, "Người này cái không không chịu thua kém vương bát đản đồ chơi! Từ nhỏ đã ưa thích cùng Tề Tĩnh Xuân tranh cái này tranh cái kia, không tranh nổi liền không tranh nổi, có cái gì tốt mất mặt, tại sao phải đùa bỡn những này không coi là gì thủ đoạn, thật coi ta A Lương sẽ niệm điểm này tình cũ, không dám đem người đánh chết tươi?"

A Lương sau lưng, đứng đấy một vị dáng người thon dài lại gương mặt lồm xồm tiểu tụy lão nhân, áo xanh bội ngọc, khí chất vô cùng tốt, như là một vị giáo hóa bách tính Nho gia Thánh Nhân.

Lão nhân vẻ mặt phức tạp, nhẹ giọng nói: "A Lương, Tề Tĩnh Xuân tuổi già tâm huyết, đều tại Đại Ly a."

A Lương quay đầu qua, sắc mặt âm trầm, "Thôi Sàm thả người cái rắm! Sơn Nhai thư viện cũng bị mất, còn có mặt mũi nói với ta cái này ?"

Lão nhân ánh mắt kiên định, "Ta nói chính là sự thật, Tề Tĩnh Xuân là thật hi vọng, Đại Ly có thể đi ra một đầu không giống nhau đường. Dù là đến cuối cùng, Tề Tĩnh Xuân chỉ có thất vọng, nhưng là bất kể như thế nào, A Lương người không thể phủ nhận, hẳn chọn trúng người, chính là bây giờ chúng ta Đại Ly Long Tuyền huyện hài tử!"

Lão nhân mà cúi thấp đầu, "A Lương, là người năm đó chính miệng nói, ta Thôi Sàm có thể đi con đường của mình."

A Lương cười nhạo nói: "Cùng người loại này để tâm vào chuyện vụn vặt người thông minh giảng đạo lý, ta còn không bằng đi cùng Lý Hòe tên tiểu khốn kiếp kia cãi nhau."

A Lương buông ra nắm chặt chuôi đao tay, "Lão đầu cả đời này, kinh thiên động địa hành động vĩ đại, nhiều đi, cuối cùng nhưng lại không thể không tự tử tại Công Đức Lâm, ngược lại là tịch thiên mệnh mà đáng thương hạ tràng. Cả đời thay đổi rất nhanh, bùn nhão trong thác lặn lộn tuế nguyệt đều không ngăn. Nhưng lão đầu tử cho người cảm giác, vẫn như cũ là sạch sẽ cùng ôn hòa, sạch sẽ bên ngoài, ôn hòa ở bên trong. Tề Tĩnh Xuân cũng giống vậy, người Thôi Sàm lại không được. Năm đó Tề Tĩnh Xuân là toàn cơ bắp, người Thôi Sàm học cái gì cũng nhanh, chỗ nào nghĩ đến cuối cùng, Tề Tĩnh Xuân đều có thể cùng những lão già chết tiệt kia đánh cho kinh thiên địa khiếp quỷ thần, người Thôi Sàm lại luân lạc tới không người không quỷ không thần không tiên hạ tràng, người gieo gió gặt bão a."

A Lương cười cười, "Ta một lần cuối cùng nhìn thấy lão đầu tử, hẳn nói người ý nghĩ không sai, nhưng là người làm được không đúng, hẳn cuối

cùng còn nói, chữ của người thiếp viết thật tốt, « Tiểu Viên Cừu Thái Thiếp » cùng « Thiên Hạ Hoàng Hoa Thiếp », thật sự là xinh đẹp, sớm biết rõ là như thế cái sự đồ bắt hoà quang cảnh, lúc trước liền nên nhiều cùng người đòi hỏi mấy trương."

Lão nhân hốc mắt đỏ bừng, run giọng nói: "Tiên sinh cũng cảm thấy mình là có lỗi ? Không phải toàn đúng ?"

A Lương xem thường nói: "Ta A Lương da mặt, là học của ai ? Lão đầu tử ngoài miệng không nhận sai, các người làm học sinh đệ tử, ăn nhờ ở đậu lão đầu tử nhiều năm như vậy, liền không thể nghĩ giả hồ đồ ? Lại nói, lão đầu tử thông thiên bản sự cùng khó xử chỗ, người khác không biết, người Thôi Sàm còn không biết rõ ? Được rồi được rồi, lười nhác cùng người nói nhảm, người im miệng, cút xa một chút, ta không muốn nhìn thấy người cái kia sợ dạng."

Lão nhân lung la lung lay, thất tha thất thểu, quay người rời đi, ô ghen ngào nuốt cổ quái cười khổ âm thanh, tại quảng trường trống trải bên trên, rất cảm thấy thê lương.

A Lương lần nữa nhìn về phía bầu trời, cùng bát phụ chửi đồng giống như, để cho người ta mở rộng tầm mắt, hùng hùng hổ hổ nói: "Biết rõ biết rõ, thúc thúc thúc, thúc con mẹ người thúc, các người lại cùng Thôi Sàm cái kia hỗn tiểu tử đồng dạng họ Thôi! Có bản lĩnh xuống tới đánh ta à, tới rồi!"

Mắng thì mắng, sự tình muốn làm.

A Lương hái xuống tường phù, suy nghĩ một chút, cao cao vút cho Tổng Trường Kính, lời nói lại là đối với Đại Ly hoàng đế nói, "Cây đao này, ta lưu lại, các người Đại Ly thay ta trả lại một cái tên là Lý Bảo Bình tiểu cô nương, nhớ kỹ đối với tiểu cô nương khách khí một điểm, nàng là bằng hữu của ta bạn."

Đại Ly hoàng đế cười gật đầu nói: "Không có vấn đề."

A Lương nói một mình nói: "Chắc chắc chắc, thúc ngựa uống rượu bội đao dừng hồ lô, thật tốt hình ảnh, đẹp không sao tả xiết oa. Tương lai các người nhân gian có phúc được thấy đi."

Tổng Trưởng Kính nắm chặt chuôi này hẹp đao.

Tuy là một cây đao, lại là kiếm khí tràn đầy tăng cao dọa người khí tượng, như sông lớn sâu rộng.

A Lương do dự một chút, không có đem cái kia lục trúc vỏ đao cùng nhau hái xuống, mở rộng một chút lưng mồi, thậm chí còn nhẹ nhàng nhảy nhót hai lần, ngẩng đầu cười hỏi nói: "Tới tới tới! Trên trời, nói cho ta, là phật pháp xa, vẫn là đạo pháp cao ? ! Đến cùng là ai bản sự càng lớn, nắm đấm cứng hơn ? !"

Thiên ngoại hữu thiên, có người mỉm cười, có Nhân Phật hát một tiếng.

A Lương cười to: "Vậy liền dung ta A Lương cùng các người đánh xong rồi nói!"

Cái này tự xưng là từ trước tới giờ không biết rõ khoác lác vì chuyện gì nam nhân, khí thế bỗng nhiên tăng vọt, từ trước đó luyện khí sĩ mười hai cảnh đỉnh phong, thoáng qua liền nhảy lên tới mười ba cảnh đỉnh phong, cả người như một đạo sáng chói cột sáng, từ nhân gian đột ngột từ mặt đất nâng lên, trực tiếp phá vỡ toà này hạo nhiên thiên hạ màn trời mái vòm, cuối cùng tan biến không thấy.

Thiếu niên Tổng Tập Tân thật lâu không muốn thu tầm mắt lại, cuối cùng phát hiện đứng tại trước nhất một bên cồn phục nam tử, phía sau tất cả đều là thẩm thấu sắc long bào mờ mờ.

Thiếu niên nhện không được lần nữa ngẩng đầu nhìn lại, giờ khắc này, thiếu niên mới biết rõ nguyên lai nhân gian có như thế đột nhiên gia hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Nhân gian có cái lão tú tài (thượng)

Kỳ Đôn Sơn chi đỉnh, trước đó cái kia bên hông treo đầy bầu rượu thô kệch hán tử, hấp hối, nằm trong vũng máu.

Làm cái kia đạo hồng quang từ Hồng Chúc trấn hướng bắc mà đi thời điểm, tham dự trận này săn bắn bí mật cao thủ ở trong, khoảng cách gần nhất Đại Ly luyện khí sĩ, là vị kia tại cái gối dịch phụ cận tửu quán uống rượu phụ nhân, trường xuân cung Thái Thượng trưởng lão, đáng tiếc nàng căn bản không kịp xuất thủ, hoặc là nói ý niệm mới vừa nhuốm, liền tan thành mây khói, không kịp xuất thủ, cũng ngăn không được, không dám cản, chỉ đơn giản như vậy.

Phụ nhân viên kia trong suốt như lưu ly đạo tâm, bịt kín một lớp tro bụi, chân chính thành uống rượu giải sầu.

Vị thứ nhất xuất thủ ngăn cản A Lương nhân vật, chính là tại Kỳ Đôn Sơn uy hiếp thổ địa gia Ngụy Bách nam tử, hấn dứt khoát kiên quyết đánh tới cái kia đạo hồng quang, sau đó liền bị tùy ý một bàn tay đập về nguyên chỗ.

Ngụy Bách thở dài, ngồi xổm người xuống đè lại nam tử tim, hỗ trợ bảo vệ tâm mạch, để cái này không sợ chết đáng thương nam nhân, không đến mức bị chính mình nhiều loạn khí thể đánh chết.

Rất nhanh Ngụy Bách bên cạnh liền xuất hiện một vị bề ngoài xấu xí tuổi trẻ nam tử, ngồi xổm người xuống cho toàn thân đầm máu đồng liêu cấp dưới, Uy bên dưới một khóa toàn thân màu son đan được, nằm lên nam nhân nóng hổi cổ tay, một phen bắt mạch về sau, mạch tượng rất cục hướng tới bình ổn, hần nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, quay

đầu đối với Ngụy Bách nói rằng: "Ngụy Bách, lão Lưu mệnh là người cứu xuống, phần này ân cứu mạng, ta xin tâm lĩnh. Đại Ly triều đình sau đó như thế nào cùng người so đo, ta không có cách nào cải biến, liên quan tới thần vị một chuyện, càng không thích hợp mở miệng giúp người cầu tình, một khi mở miệng, nói không chừng sẽ chỉ làm Đại Ly hoàng đế phản cảm, bất kể như thế nào, cá nhân ta thiếu người cờ hoà đồn núi một cái nhân tình."

Ngụy Bách mặt không biểu tình nói: "Tiện tay mà làm mà thôi."

Ngụy Bách chậm rãi đứng người lên, mới phát hiện cái này khí thế nội liễm tuổi trẻ nam tử, mặc dù là bị Đại Ly coi là kinh thành người giữ cửa đình tiếm khách, lại không phải bên hông bội đao, mà là đem chuôi này sống nương tựa lẫn nhau trường kiếm, tùy ý hoành treo ở sau thắt lưng.

Ngụy Bách do dự một chút, vẫn là nhịn không được hỏi: "Thân người tại Hồng Chúc trấn, vì sao không ra tay ngăn cản cái kia Dao Khách A Lương ?"

Tuổi trẻ kiếm khách đem thụ thương nam tử cẩn thận từng li từng tí công lên người, sau khi đứng dậy cười nói: "Dao Khách ? Hẳn là kiếm khách, là trong lòng ta dưới gầm trời tiêu sái nhất kiếm khách, ta lúc tuổi nhỏ sở dĩ lựa chọn kiếm tu con đường này, cũng là bởi vì ngưỡng mộ người này."

Ngụy Bách

Kỳ thật chỉ là nhìn lấy mặt bề ngoài tuổi trẻ kiếm đạo tông sư, vốn định mang theo cấp dưới cứ thế mà đi, đột nhiên trên mặt có chút hồi ức trước kia hiếm có ý cười, không khỏi có một chút nói chuyện trời đất hào hứng, liền đứng tại nguyên chỗ, nhìn về phía Hồng Chúc trấn bên kia đèn đuốc huy hoàng, nhẹ giọng nói: "Ừm, đối với ta đã từng đợi qua những cái kia Đại Châu mà nói, các người Bảo Bình Châu xem như cái

ngăn cách địa phương nhỏ, có chút phạm vào kỳ hủ chuyện lý thú nói, cũng không quan trọng. Ta không ngại nói cho người sự kiện tốt, người hẳn là biết rõ Nho giáo có tam đại học cung, người này lúc trước vì Tề Tĩnh Xuân tiên sinh một chuyện, phần uất bất bình, liền một người cầm kiếm xông vào qua hai tòa, đánh cho gọi là một cái gà bay chó chạy, nên biết rõ A Lương du lịch các Đại Châu giang hồ, xưa nay thừa hành cái kia câu nổi tiếng thường nói, gọi các người nơi này có không có có thể đánh, ta A Lương chỉ đánh lớn cùng lão, không đánh nhỏ bé yếu, thế nhưng là hai lần đó, A Lương đúng là nửa điểm cũng không thu tay lại, ai cùng hắn giảng đạo lý, người nào cản trở ở đường đi của hắn, hắn ngay tại chỗ đánh cho đối phương trường sinh cầu toàn bộ đứt gãy, không lưu tình chút nào, người biết không ? Bao nhiêu vị cao cao tại thượng không ai bì nổi quân tử, hiền nhân, vì vậy mà biến thành chân chính tay trái gà không chặt phàm tục phu tử ? Chỉ bất quá cái này hai cộc thảm kịch, bị lễ trọng nhất số quy củ Nho gia coi là nghịch lân, ai cũng không dám lung tung đề cập thôi."

Ngụy Bách nuốt một ngụm nước miếng, nơm nớp lo sợ hỏi: "A Lương tiền bối như thế ương ngạnh làm việc ? Chân chính Thánh Nhân đâu ?"

Kiểm khách hiện lên một mặt cùng có vinh yên biểu lộ, ha ha cười nói: "Cho nên a, cuối cùng kinh động đến văn miếu nhất chính giữa ba vị tượng thần nào đó một vị, lặng yên từ trên trời giáng xuống, đứng ở A Lương trước người, sau trận chiến ấy, A Lương mới thu tay lại, thắng bại không biết, dù sao vị kia Đại Thánh Nhân ngăn cách ra một phương thiên địa, nghe nói là một khối bàn cờ, cũng có người nói là một bộ sách vở, xem như hai người từng đôi chém giết chiến trường, dù sao người ngoài không thể nào biết được quá trình, chỉ biết rõ tại cái kia về sau, A Lương mới rời khỏi học cung, vượt qua hai tòa Đại Châu, thông qua Đảo Huyền Sơn, đi mặt khác một tòa thiên hạ kiếm khí trường thành. Đảo Huyền Sơn là Đạo giáo Thánh Nhân tại toà này thiên hạ tự tay bố trí một khối thuộc địa, cũng coi là Nho gia môn sinh cấm mà, cho nên rất nhiều nhất định sẽ kinh thế hãi tục tin tức, đồng dạng bị triệt để ngăn cách."

Ngụy Bách phảng phất nghe thiên thư đồng dạng, ánh mắt hoảng hốt.

Võ phu hoành hành trên giang hồ, có câu nói, không phải người tu hành, không biết trên núi sự tình.

Nhưng là trên con đường tu hành, cũng có một câu, đã là trên núi người, không biết thiên ngoại sự tình.

Kiểm khách mặc dù vẫn chưa thỏa mãn, còn có một bụng truyền kỳ cố sự muốn nói, muốn nói, nhưng vẫn là quyết định coi như thôi thu tràng, cuối cùng nói rằng: "Chuyện của ngươi, ta không tốt dính vào, nhưng là vị kia thiếu nữ, ta sẽ để cho nàng cùng trường xuân cung đốc sức vun trồng, điều kiện tiên quyết là ngươi Ngụy Bách không cảm thấy mạo phạm."

Ngụy Bách cười nói: "Ta há lại loại kia không biết tốt xấu ngu xuẩn, cảm ơn."

Kiểm khách thở phào nhẹ nhõm, đối đãi vị này Đại Ly Lễ Bộ mật ngăn lên bảng bên trên có tên đầu đầu thần chỉ, mỉm cười nói: "Cái kia ta trở về tiểu trấn, nói với nàng một tiếng, làm cho các nàng trở về Đại Ly kinh thành thời điểm, lựa chọn đi bộ đi qua Kỳ Đôn Sơn, về sau lại ngự không bắc về."

Ngụy Bách ánh mắt phức tạp, thở dài, có chút cúi đầu nói: "Không thể hồi báo, cái kia ta chỉ có thể lại cảm ơn ngươi một lần."

Đến từ Biệt Châu kiểm khách nhỏ giọng hỏi: "Trước kia ta là không tin Lễ Bộ hồ sơ ghi lại nội dung, bây giờ tận mắt nhìn thấy, không thể không tin, Ngụy Bách, vì nàng, đã chậm trễ chứng đạo bất hủ kim thân nhiều năm như vậy, bây giờ còn không nguyện ý thả xuống sao?"

Ngụy Bách lắc đầu nói: "Đã lấy lên được, liền không có thả bên dưới đạo lý."

Kiểm khách lung lay đầu, "Không hiểu."

Ngụy Bách nhớ lại một chuyện, có chút khó khăn, hỏi: "Xem như cùng A Lương tiền bối ký xuống ước định, ta dự định gần đây đi một chuyến Long Tuyền huyện Lạc Phách Sơn, đem nơi đây hắc xà dẫn đi, mặc dù ta sẽ dựa theo các người Đại Ly Lễ Bộ cố định quá trình đi, tầng tầng thông báo đi lên, nhưng là dù là cuối cùng không đáp ứng, ta cũng phải đi nhanh về nhanh Lạc Phách Sơn một chuyến, hy vọng có thể làm phiền người cùng Long Tuyền huyện huyện lệnh lên tiếng kêu gọi, được hay không?"

Kiểm khách đột nhiên cười nói: "Một chút việc nhỏ, không đáng giá nhắc tới. Huống chi bản này chính là người chủ động cùng Đại Ly chậm cùng quan hệ cử động, là chuyện tốt, yên tâm là được. Đại Ly Tổng thị các đời Quốc chủ, mặc dù từng cái hùng tâm tráng chí, tổng cho người ta hùng hổ dọa người cảm giác, nhưng là chân chính ở chung xuống tới, kỳ thật còn tốt. Bằng không ta cùng loan sư bá cũng sẽ không lưu tại Đại Ly nhiều năm như vậy."

Ngụy Bách đột nhiên lại hỏi: "A Lương tiền bối khí thế hùng hổ đi hướng phương Bắc, là tìm Đại Ly phiền phức?"

Kiểm khách gật gật đầu, ý cười đắng chát nói: "Phiền phức cực kì."

Ngụy Bách chấn kinh nói: "Dựa theo người thuyết pháp, A Lương tiền bối tại đi hướng Đảo Huyền Sơn trước đó, liền đã có thể làm cho Nho giáo ba vị trí đầu thánh một trong đại lão xuất thủ, như vậy hần lần này thật muốn xuất thủ, Đại Ly kinh thành có thể hay không như vậy từ Bảo Bình Châu bản đồ bên trên biến mất?"

Kiểm khách suy nghĩ một chút, đi thẳng vào vấn đề nói: "Nếu như nếu đổi lại là ta, như vậy có hi vọng trở thành một châu chi chủ Đại Ly vương triều, nói không chừng liền muốn mất nước đi."

Ngụy Bách một mặt biểu tình cổ quái, giống như là đang nói cho nên đây mới là người không tuyển chọn xuất thủ nguyên nhân thực sự a, Đại Ly qua chiến dịch này, cường thịnh thực lực quốc gia bị đánh về mấy chục năm thậm chí trăm năm trước nguyên hình, người có phải hay không muốn chim khôn biết chọn cây mà đậu ?

Kiểm khách là chân chính tâm tính rộng rãi hạng người, đối với Kỳ Đôn Sơn thổ địa gia lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, cũng lơ đãng, lắc đầu nói: "Không phải người chỗ nghĩ như vậy. Người phải biết, ta không phải A Lương, đời ta cũng làm không thành A Lương như thế kiểm khách. A Lương đạo lý, luôn luôn cùng người khác không giống nhau lắm. Rất kỳ quái, tại những cái kia bình thường luyện khí sĩ trong mắt Tiên gia hào phiệt, một khi cùng A Lương nổi lên xung đột, biết được thân phận sau thường thường sợ đến muốn chết, coi là muốn nghênh đón tai hoạ ngập đầu, thế nhưng là A Lương cơ hồ từ trước tới giờ không vung tay xuất thủ, chạm đến là thôi cho giáo huấn liền rời đi, đương nhiên, truyền thuyết hắn còn ưa thích đùa giỡn tuổi trẻ diện mạo tiên tử, bất quá chuyện này, ta một mực không có cơ hội ở trước mặt hỏi thăm A Lương tiền bối, đáng tiếc đoán chừng về sau tính cũng không có cơ hội."

Kiểm khách vận dụng tu vi dùng hết sức nhìn, nhìn về phía nơi xa, nương theo lấy từng tiếng tiếng vang, lần lượt chói lợi nổ tung, thân là Đại Ly đỡ long chi người một trong, đã thở dài, thân là người trong đồng đạo kiểm khách, thì lại mê mẩn.

Hắn có một chuyện không có nói cho bất luận kẻ nào.

A Lương tại Hồng Chúc trấn tìm tới qua hắc, hỏi hắc một vài vấn đề.

Đại Ly, đến cùng là thế nào một cái Đại Ly. Đại Ly hoàng đế, đến cùng là thế nào một vị quân vương.

Cùng Tề Tĩnh Xuân nhiều năm như vậy, tại Sơn Nhai thư viện, tại Ly

Châu động thiên, đến cùng làm người nào sự tình.

Việc lớn việc nhỏ, hẳn đều muốn biết rõ.

Hai người ngồi tại Hồng Chúc trấn tâm thường nhất tửu quán, vừa uống rượu một bên nói chuyện phiếm.

Kết quả đến cuối cùng, đầy côi lòng kích động kiếm khách vào xem lấy trả lời vấn đề, đợi đến A Lương phui mộng một cái rời đi, mới phát hiện mình những cái này nhãn nhin vô số năm vấn đề nhỏ, một cái cũng không kịp mở miệng hỏi thăm, tỉ như A Lương người kiếm thuật bây giờ đến cùng cao biết bao nhiêu ? Tại toà kia lấy lấp kín tường thành ngăn cản tòa tiếp theo thiên hạ Yêu tộc thể công địa phương, người có hay không khắc xuống một cái thuộc về người A Lương chữ ? Yêu tộc bên trong, đến cùng có hay không cái kia xinh đẹp vưu vật họa thủy, để người A Lương đều muốn động tâm ?

Đến cuối cùng, nam nhân đành phải như thế tự an ủi mình, dưới gầm trời có mấy người mời qua A Lương uống rượu đâu ?

Nghĩ đến đây cái, đã là thành danh kiếm tu nam nhân, liền thật vui vẻ.

Nam nhân liền muốn rời đi thời điểm, đột nhiên Ngụy Bách cười mở cười to nói: "Cái kia ta Ngụy Bách có thể trúng vào A Lương tiền bối một cái trúc đao, kết quả còn chưa có chết, có tính không không tầm thường hành động vĩ đại rồi? Ta mới bắt kể có phải hay không là A Lương tiền bối thủ hạ lưu tình. Không nên không nên, hai ta lần sau có cơ hội nhất định phải uống rượu, ta tốt cùng người nói rõ chi tiết một chút quá trình, trận chiến kia thật sự là rung động đến tâm can, tới tới đi đi mấy trăm hiệp còn không chỉ a. . ."

Nam nhân hừ lạnh một tiếng, thân hình ầm vang phóng lên tận trời.

Ngụy Bách đưa tay đập tan trận kia hướng trời mà lên bụi đất, thu liễm ý

cười, nhìn về phía như trong màn đêm một chiếc đèn đuốc Hồng Chúc trấn, ánh mắt ôn nhu, kinh ngạc không nói gì.

Năm đó Thần Thủy quốc Bắc Nhạc chính thần, cái này vừa nhìn, chính là trăm năm ngàn năm.

Nhìn lấy nàng lần lượt tại Trùng Đạm Giang bờ toà kia vịnh nước, oa oa rơi địa, phong hoa đang lúc tươi tốt, tóc trắng xoá.

Hắn thủy chung không muốn thừa nhận, nàng cuối cùng sớm đã không phải nàng.

—— ———

Đại Ly kinh thành, trên đài cao mất đi trận pháp che giấu Bạch Ngọc Kinh, có thể nói sống sót sau tai nạn, như cũ sừng sững đứng không ngã.

Nhưng là tại cái kia đạo bạch hồng phá vỡ thiên địa bình chương đồng thời, nguyên bản ngăn ngại mở ra cấm chế kinh thành trận pháp, khôi phục bình thường, mà Loan Cự Tử cùng lục họ lão nhân cũng cơ hồ đồng thời che đậy Bạch Ngọc Kinh cảnh tượng, chỉ lưu cho ẩn núp trong kinh thành những cái kia nước khác gián điệp, cùng loại nhìn thoáng qua rung động cùng kinh diễm.

Loan Cự Tử đặt mộng ngồi tại đài cao trên bậc thang, tràn đầy bất đắc dĩ.

Lục họ lão nhân là muốn giơ chân mắng chửi người, lại như thế nào cũng không dám, chỉ là Tu Thân Dưỡng Tính bản sự toàn bộ không thấy, nguyên chỗ đảo quanh, thở phì phì mà rì rà rì rầm: "Họa trời giáng, thật chẳng lẽ là đại đạo vô thường ? Không có lý do a, Đại Ly vận thế tại Bảo Bình Châu độc nhất vô nhị, ta Lục gia một nhà chi học tức chiếm cứ Âm Dương gia nửa giang sơn, ta mặc dù không dám nói học được tám chín phần mười bản sự, nhưng lớn như vậy một cục phong ba, làm sao lại tính không cho phép, không tính được tới ? !"

Loan Cự Tử thở dài, mỗi một không chịu nổi nói: "Bởi vì cái kia A Lương, đến từ nhất không thụ thiên đạo thiên cơ ảnh hưởng kiếm khí trường thành, trước đó lại cố ý bên ngoài vật che đậy khí tượng, đừng nói là người, chỉ sợ các người Lục gia lão tổ tông, trước đó sớm liền dốc hết toàn lực, mới có hi vọng điều tra ra một điểm manh mối, cho nên hôm nay việc này, không phải chiến chi tội, người ta không cần quá mức tự trách."

Tổng Trường Kính quỳ một gối xuống đất, cúi đầu nhìn qua cổ kia bị một phân thành hai Đạo gia phù lục khô lồi, cái này ý chí sắt đá nam nhân lần đầu tiên toát ra một tia bi thương, đem chuôi này hẹp đao tường phù cắm vào chân một bên mặt đất, cẩn thận từng li từng tí vốc lên thối phồng "Bọt nước", thu nhập trên người món kia Lưu Thủy Bào tay áo bên trong.

Cung ngoài thành hai cổ võ tướng khô lồi, là Đại Ly Tổng thị xưng đế thời điểm, tòa nào đó Đạo gia đại tông đưa tặng khai quốc chi lễ, tâm trí sớm đã cùng thường nhân không khác.

Hai tôn Đông Bảo Bình Châu thế tục lớn nhất "Môn thần", đời đời thủ hộ cung thành, nếu là mỗi một thời đại Tổng thị Hoàng tộc, có người có thể thu hoạch được ưu ái, môn thần liền sẽ nguyện ý che chở cả đời, tại Tổng Trường Kính thế hệ này, chính là hãn cùng ca ca Tổng Chính Thuần có này phúc duyên, cái này tại lúc trước, bị coi là Đại Ly hưởng hưng thịnh tường thụ dấu hiệu, bởi vì trước lúc này, hai tôn giáp xanh võ tướng đã hai trăm năm chưa từng chọn trúng một người.

Tổng Tập Tân đột nhiên sắc mặt tuyết trắng, gầm thét nói: "Kiếm đâu, kiếm của ta đâu! Không phải còn lại bên dưới sáu thanh phi kiếm sao!? Vì sao một chút cũng cảm giác không tới?"

Đại Ly hoàng đế sắc mặt như thường, chỉ là ánh mắt bên trong thống khổ, có thể thấy rõ ràng, nồng đậm đến cực điểm, thấp giọng nói: "Ta

Đại Ly ít nhất ít nhất hai mươi năm quốc vận, hủy hoại chỉ trong chốc lát. Đi trăm dặm người nửa tại chín mươi, cổ nhân nói đến thực là không tôi, chỉ lưu tòa tiếp theo không có vật gì Bạch Ngọc Kinh, không có mười hai thanh phi kiếm tọa trấn, ngăn hạn bên trong, thì có ích lợi gì ? Sau đó lại chỉ lưu cho ta. . ."

Cái này có khí thôn một châu chí hướng cần phục nam nhân, ngừng lời nói đầu, không tiếp tục nói nữa, chậm rãi nâng đầu lên, nhìn về phía khôi phục bình thường lại không dị tượng bầu trời, "Người còn không bằng một đao chém đứt đầu lâu của ta tốt."

Hắn hít thở sâu một hơi, quay đầu hạ lệnh nói: "Dài kính, người đi tự mình tọa trấn thành đầu, nhìn xem có hay không bọn chuột nhắt mượn cơ hội gây sóng gió, một khi phát hiện, giết không tha. Từ giờ khắc này, người có giám quốc quyền lực."

Tổng Trường Kính hỏi: "Nếu như là Tổng thị người một nhà, lại nên như thế nào ?"

Đại Ly hoàng đế thăm đạm cười một tiếng, "Trước kia là phế nhân có thể nuôi, ta Tổng Chính Thuần thân là Đại Ly Quốc chủ, điểm ấy tài lực cùng khí độ vẫn phải có, chỉ là hiện tại không đồng dạng, chính bọn hắn muốn chết, liền để bọn hắn đi chết tốt."

Tổng Trường Kính lại hỏi: "Như vậy nàng ?"

Đại Ly hoàng đế bình thản nói: "Ta đến tự tay xử trí."

Tổng Trường Kính gật gật đầu, bước nhanh mà rời đi, đằng đằng sát khí.

Đại Ly kinh thành bên trong, người tu hành hết thấy không được lãng không bay lượn, cung thành bên trong, hết thấy đi bộ.

Tổng Trường Kính mặc dù được cho phép phá lệ, tựa như vị quốc sư kia

Thôi Sàm đồng dạng, thế nhưng là vị này Phiên Vương chung quy là thuở nhỏ ở đây lớn lên người, không nguyện ý đánh vỡ điểm ấy còn thừa không nhiều quy củ.

Đại Ly hoàng đế quay người đi đến bậc thang bên kia, ngồi tại hữu danh vô thực Mặc gia cự tử Loan Trường Dã bên cạnh, tên kia cao quan lão nhân cũng chán nản ngồi xuống.

Hai vị lão nhân cơ hồ đồng thời muốn nói lại thôi biểu lộ.

Cồn phục nam nhân cười nói: "Ta biết, kéo dài tính mạng một chuyện, đã là hy vọng xa vời. Dù sao đây là A Lương thủ đoạn, trừ phi là mười hai cảnh nhà nông luyện khí sĩ ra tay cứu trị, ta mới có thể kéo dài tuổi thọ, không cần như bây giờ nắm chặt lấy ngón tay đầu, số mình còn có mấy ngày có thể sống?"

Hai vị lão nhân hẹn xong đồng dạng gật đầu một cái.

Nam nhân tự giễu nói: "Chỉ còn lại có mười năm, căng hết cỡ mười lăm năm tuổi thọ, thế gian quốc vận, cho tới bây giờ đều là này tiêu kia dài quy luật, nói như vậy, chỉ sợ để ta gian nan đánh xuống một cái quạt khởi mạnh mẽ Đại Tùy, liền không sai biệt lắm, về sau đâu? Giống như đều không liên quan gì tới ta. Đại Ly xuôi Nam, ta Đại Ly mã sắt âm thanh, giẫm đạp tại Quan Hồ thư viện phía Nam thổ địa bên trên, ta Đại Ly Thăng Long cờ xí tương lai tại Lão Long Thành Nam Hải chi tân, bay phát phối, ta đều không thấy được a."

Nam nhân nhắm mắt lại, song quyền nắm chặt nện tại trên đầu gối, cắn răng mà cười, "Vấn đề ở chỗ quyết định này ta tuổi thọ dài ngắn gia hỏa, là phi thăng đi nơi khác, có khả năng tiếp tục xem chúng ta nhân gian, thậm chí có khả năng một lần nữa trở về, hắc không phải chết rồi, không phải chết a!"

Cho nên Đại Ly liền trả thù đảm lượng, cũng không dám có.

Đây mới là đế vị này Đại Ly hoàng đế cảm thấy nhất biệt khuất địa phương.

Cho nên hắn mới có thể nói, vì sao không dứt khoát một đao chặt xuống đầu của mình, xong hết mọi chuyện, không cần thụ cái này uất ức khí.

—— ———

Đại Ly kinh thành thành đầu, thân hình gầy gò áo xanh lão nhân, thủy chung ngửa đầu nhìn qua cái kia nam nhân biến mất bầu trời chỗ.

Không biết khi nào, lão nhân bên cạnh xuất hiện một vị thấp bé lại đáng người nở nang cung trang phụ nhân, trực tiếp hỏi: "Thôi quốc sư, trận này tai bay vạ gió, ta nên làm cái gì ?"

Lão nhân thậm chí không muốn thu tầm mắt lại, thuận miệng đáp nói: "Chờ chết."

Phụ nhân trong lòng sợ hãi, tàn khốc nói: "Quốc sư! Người nói vậy cái gì ? !"

Có khác với tiểu trấn thiếu niên một cái khác Thôi Sàm, giật giật khoe miệng, "Vận khí tốt, chờ cái gần chết."

Phụ nhân vạch mặt, đưa tay chỉ hướng vị này công huân cao Đại Ly quốc sư, sắc mặt giận dữ nói: "Vậy người Thôi Sàm có thể tốt hơn chỗ nào ? !"

Lão nhân cuối cùng nhìn thẳng vào vị này thân phận tôn quý Đại Ly nường nường, cười nói: "Không có ý tứ, ta đã nửa chết nửa sống."

—— ———

Ngoại trừ lác đác không có mấy tồn tại, không người biết hiểu, có cái gia hỏa tại ngòi xếp bằng ở trên trời xem nhân gian.

Hai tòa thiên hạ, đối với người nam này người mà nói, chỉ có cách nhau một đường.

Cúi đầu nhìn lại, vô số điểm sáng lít nha lít nhít tích lũy tập hợp một chỗ, dưới chân tựa như một đầu chậm chậm lưu động sáng chói ngân hà.

Trong đó có tinh ánh sáng, bỗng nhiên bạo tạc lóe lên một cái rồi biến mất, có càng chói lọi sáng tỏ, có dần dần ảm đạm vô quang, có âm u đầy tử khí, có hướng khí bùng bùng, càng có một ít nhất là chú mục đại đoàn điểm sáng, lựa chọn co đầu rút cổ nguyên chỗ bất động, tựa như là một chút cái lão ô quy vương bát đản.

Nam nhân đứng người lên, thật sự muốn động thân rồi đi, cười hắc hắc nói: "Lão đầu tử, người nói quả nhiên không sai, cái này là nhân gian, đẹp mắt cực kỳ!"

Hắn ở trong lòng đối với tòa này thiên hạ nhân gian quăng xuống câu nói sau cùng, rất có ý tứ.

Tiểu tử, nhất định phải luyện thật giỏi kiếm a, về sau muốn cùng ta A Lương đồng dạng mãnh liệt, càng đột nhiên lời nói. . . Ha ha, coi như xong đi, khó cực kỳ!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Nhân gian có cái lão tú tài (trung)

Loan Cự Tử liếc mắt cách một vị Đại Ly hoàng đế cao quan lão nhân, người sau lập tức đứng người lên, bắt đầu thi triển Lục gia âm dương thuật thần thông, che lấp thiên địa, để nơi đây càng không dễ bị người lấy tâm thần hoặc là thuật pháp đứng xa nhìn điều tra.

Loan Cự Tử lúc này mới lời không làm cho người ta kinh ngạc thì đến chết cũng không thôi, "Cái này cái cộc giội thiên tai họa, có thể là nhà khác âm thầm bên dưới ngáng chân, ít nhất cũng tại trợ giúp, nói không chừng A Lương xuất hiện đến trùng hợp như vậy, đều là có người âm thầm truyền tin tức, vừa vặn tại Tề Tĩnh Xuân qua đời không bao lâu, A Lương liền giết tới Đại Ly, chử tử bách gia ở trong, khẳng định có người không hy vọng ta Loan Trường Dã sau lưng cái này một chi Mặc gia, cùng Lục gia đại biểu mạch này Âm Dương gia, thuận gió thuận nước mà trợ giúp Đại Ly chiếm đoạt cả tòa Đông Bảo Bình Châu!"

Đại Ly hoàng đế buông ra năm đấm, vượt vượt gương mặt, sắc mặt băng lãnh, cười lạnh nói: "Tốt một cái ngàn năm không có đại tranh chi thế, loạn thế cách cục!"

Loan Cự Tử nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Việc đã đến nước này, càng thêm không thể tiết khí a."

Cổn phục nam tử nghe vậy cười một tiếng, lắc đầu nói: "Sẽ không, ta sẽ không! Mười năm cũng tốt, mười lăm năm cũng được, có thể làm sự tình, không ít! Hồi tưởng một chút ta Đại Ly Lịch Đại Hoàng Đế, tại cái này Bảo Bình Châu bị khuất nhục xem thường, ta điểm ấy nội thương, không tính cái gì."

Ngoài miệng nói đến hồi hột, nam nhân cưỡng ép nuốt xuống một thanh vọt tới yết hầu máu tươi, mà cúi thấp đầu từ ngón tay vuốt vuốt cổ, bộc lộ hiện ra vẻ dữ tợn cùng hối hận, chỉ là trên mặt dữ tợn vẻ mặt thật lâu không tiêu tan, hối hận rất nhanh liền tiêu tán hầu như không còn. Đến cuối cùng, vẫn là chỉ lưu bên dưới một phần bất đắc dĩ.

Nguyên lai cái kia nam nhân trước khi phi thăng, dùng một tay vô thượng bí thuật, lặng yên cắt ngang Đại Ly hoàng đế tâm mạch, khiến cho hãn trường sinh cầu hoàn toàn tan vỡ, nguyên bản một vị sinh cơ dạt dào ẩn nấp thập lâu tu sĩ, bây giờ sinh cơ yếu đuối đến làm người ta giận sôi cấp độ.

Không chỉ như thế, Bạch Ngọc Kinh vẫn còn, thế nhưng là mười hai thanh phi kiếm hủy đi một nửa không nói, còn lại sáu thanh cũng không biết tung tích.

Nói đơn giản đến, chính là sát lực vô cùng Bạch Ngọc Kinh, chỉ còn lại có một cái xác không, biến thành thù hoa cái gối, hù dọa người có thể, nếu muốn chém giết bên trên ngũ cảnh tu sĩ, thì là si nhân nói mộng.

Trước đó hốt hoảng thất thố Tổng Tập Tân đi vào ba người trước người, đã khôi phục lại bình tĩnh, nhưng vẫn là truy vấn ngọn nguồn hỏi: "Loan Cự Tử, Lục tiên sinh, có thể nói cho ta đến cùng là thế nào sao? Vì sao ta cảm giác không đến bất luận cái gì một thanh phi kiếm rồi?"

Bạch Ngọc Kinh mười hai lâu, mười hai thanh phi kiếm.

Hương Hòa, Chỉ Trụ, Trấn Nhạc, Sơn Hải, Đào Chi, Lô Tiêu, Tử Điện, Kinh Thư, Phạm Âm, Hạo Nhiên Khí, Hồng Trang, Vân Văn.

Mười hai chuôi dặc hết nửa quốc chi lực tạo ra phi kiếm, đều là Đại Ly vương triều danh xứng với thực trấn quốc trọng khí.

Trong đó hương hòa ở bên trong sáu thanh phi kiếm, đã cùng cái kia sáu

vị Đại Ly chính thần Kim Thân Pháp Tướng cùng nhau hủy đi.

Nhưng là theo lý thuyết, còn lại nhường ra con đường sáu tôn sơn hà chính thần, căn bản cũng không có tham dự cự địch một chuyện, phi kiếm lúc này dù là không có trở lại kinh thành toà này Bạch Ngọc Kinh, cũng tuyệt đối không thể bật vô âm tín, như là điều bị đứt dây, để thân là mười hai kiếm cộng chủ Hoàng tử Tống Tập Tân, đã mất đi tâm thần liên luy.

Loan Cự Tử quay đầu mắt nhìn lẻ loi trơ trọi Bạch Ngọc Kinh cao lầu, một lần nữa quay đầu, trùng điệp thở dài một tiếng, một lời nói toạc ra thiên cơ: "Sáu thanh phi kiếm, đã bị phi thăng trên đường gia hoả kia, toàn bộ cướp đi, mặc dù không có bị mang đến trên trời, nhưng hẳn là bị hắt nhét vào một ít không muốn người biết địa phương. Tạm thời là khẳng định không tìm về được, coi như tìm được, có thể hay không lấy thêm đến cho chúng ta sử dụng, vẫn là khó mà nói."

Tống Tập Tân cuối cùng chỉ là người thiếu niên, trong vòng một đêm đột nhiên liền từ Nê Bình ngũ hẻm con riêng, biến thành Đông Bảo Bình Châu số một số hai vương triều Hoàng tử, ngơ ngơ ngác ngác đến kinh thành lại không hiểu thấu mang đến nơi này, lại ăn tận đau khổ đạt được mười hai thanh phi kiếm gặt đầu tán thành, thật vất vả cảm thấy có thể mở mày mở mặt, tại tên vương bát đản kia trước mặt nam nhân cũng có thể thẳng tắp cái eo nói chuyện, không hề nghĩ tới cuối cùng, cũng chỉ là giỏ trúc mức nước công dã tràng ?

Cho nên nghe nói tin dữ sau, thiếu niên nước mắt lập tức liền chảy xuống, gắt gao cắn môi, trên mặt còn có chút lau không sạch sẽ vết máu.

Loan Cự Tử cũng không biết như thế nào thuyết phục trấn an thiếu niên.

Kỳ thật vị này thân thế long đong lão nhân, cũng là có chút phảng phất giống như cách một thế hệ, không dám tin tưởng.

Mặc gia tính cả du hiệp mạch này ở bên trong, một mực tuân thủ nghiêm ngặt người nhậm chức đầu tiên Thánh Nhân cự tử tổ huấn, trong đó có đến đỡ kẻ yếu nước yếu, không nhận cường giả ức hiếp.

Nhưng đã đến Loan Trường Dã nơi này, hắn đọc qua các triều các đời chính sử dã sử, đi qua vô số sơn hà quốc gia, tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, cuối cùng được đến một cái kết luận, một mực đến đỡ nhỏ yếu, may may vá vá, không làm nên chuyện gì. Trăm năm loạn thế, quần hùng tranh giành, đến đỡ nước yếu đối kháng bá chủ chi tư cường đại vương triều, cuối cùng chết người, muốn xa xa nhiều hơn cường thế vương triều nhất thống giang sơn thương vong.

Cho nên Loan Trường Dã yêu cầu tìm tới một cái thích hợp vương triều, một cái thích hợp quân chủ, đến thi triển chính mình khát vọng.

Cuối cùng hắn tìm được Đại Ly hoàng đế Tống Chính Thuần, mà lại không có thất vọng, cho dù là vây quét A Lương một chuyện, làm hại Đại Ly như mặt trời ban trưa cường thịnh thực lực quốc gia, thụ trọng thương, nhưng là Loan Trường Dã chưa bao giờ cảm thấy chuyện này bản thân là sai, sai liền sai tại người tính không bằng "Thiên tính toán" mà thôi. Cùng một ít phía sau màn đại lão so đấu tính kế, dù là Loan Trường Dã cũng phải tự nhận không bằng, nhưng là hắn hết lần này tới lần khác muốn cược, được ăn cả ngã về không, cược thắng một cái không thể ngăn cản thiên hạ đại thế!

Đại Ly hoàng đế mở miệng cười nói: "Hai người các ngươi vị, có thể hay không đi xem một chút Bạch Ngọc Kinh có chưa từng xuất hiện chỗ sơ suất, vạn nhất tên kia còn có lưu chuẩn bị ở sau, cái kia ta liền thật muốn đập đầu chết chắc chắn. Vừa vặn để ta cùng Tống Mục đơn độc ở chung trong chốc lát, bất quá trước đó nói tốt, hai vị phải bảo đảm không nghe trộm a, cha con chúng ta sau đó phải nói chút nhà mình lời nói, các ngươi thông cảm một chút."

Hai vị lão nhân tranh thủ thời gian đứng dậy, một người cười nói sẽ

không, một người nói không dám.

Đại Ly hoàng đế ngẩng đầu nhìn về phía cái kia đầy mặt quật cường thiếu niên, vỗ vỗ bên người bậc thang, sau đó lặng lẽ bóp nát bên hông treo cái viên kia ngọc bội, trầm giọng nói: "Ngồi xuống nói, hiện tại lên ta là cha người Tổng Chính Thuần, người là nhi tử ta Tổng Mục. . . Vẫn là gọi người Tổng Tập Tân tốt. Tân hỏa tương truyền, một chút thu thập, rất tốt điền báo đầu, Tổng Dục Chương đặt tên tục khí về tục khí, vẫn là bỏ ra tâm tư."

Thiếu niên thành thành thật thật ngồi tại nam nhân bên cạnh.

Đại Ly hoàng đế đầu tiên là cảm khái một câu, "Không thể không nói, Đại Tùy Cao thị vận khí, thực sự quá tốt. Lại có là tiểu tử người miệng quạ đen, thực sự quá thôi."

Làm hai người đơn độc chung đụng thời điểm, thiếu niên có chút lo sợ bất an.

Dù là mặt ngoài lại không sợ người nam này người, thế nhưng là Tổng Tập Tân từ thúc thúc Tổng Trường Kính, tỳ nữ Trĩ Khuê, cùng hai vị lão tiên sinh thái độ ở trong, thật sự rõ ràng cảm nhận được người nam này người đối với Đại Ly vương triều lực khống chế. Loại kia chỉ là nhìn qua mà thôi rộng lượng cùng phân tán, kì thực thực chất bên trong tràn ngập gần như tự chịu tự tin, có điểm giống là, cái kia tên là A Lương Dao Khách, đối với toà này Đông Bảo Bình Châu, đối với cả tòa thiên hạ thái độ.

Nam nhân mỉm cười nói: "Còn thừa cái kia sáu thanh ra lâu rồi phi kiếm, đã không có trở về, toàn bộ không có. Mất liền mất, trời sập không xuống."

Tổng Tập Tân toát ra một luồng ngọn lửa vô danh, "Mất liền mất ? ! Người tại sao có thể nói đến nhẹ như vậy xảo! Loan Cự Tử cùng Lục

tiên sinh đều cùng ta đã thông báo, cái này mười hai thanh phi kiếm, mang ý nghĩa Đại Ly đối với toàn bộ Bảo Bình Châu cách cục hướng đi, có không cần nói cũng biết. . ."

Chỉ là thiếu niên rất nhanh liền không dám nói tiếp.

Mà lại Tổng Tập Tân rất nhanh liền hồi lại thần, Bạch Ngọc Kinh cùng phi kiếm người tạo lập, không phải mình, mà là bên cạnh cái này "Nhận mệnh" nam nhân.

Nam nhân nhìn qua nơi xa một tòa đại điện nóc nhà, bên trên có ngôi xồm thú theo thứ tự gạt ra, hần nhẹ giọng nói: "Đối với một nước quân chủ mà nói, đừng sợ phiền phức ngập trời, xuất hiện phiền phức về sau, chỉ cần có thể giải quyết, liền mang ý nghĩa người cùng vương triều trở nên mạnh hơn. Nếu như vô pháp giải quyết, nói rõ ràng người quản lý giang sơn bản sự còn chưa đủ."

"Dưới mắt như thế cái để cho người ta trở tay không kịp đại môn hạm, ta cùng Đại Ly, đều không có thể hữu kinh vô hiểm mà nhảy tới, thật đáng tiếc. Nhưng là ta không hối hận. Những lời này là thật sự, không lừa người."

Tổng Tập Tân đánh chết đều nghĩ không minh bạch, hỏi: "Vì cái gì ?"

Cổn phục nam nhân ánh mắt sắc bén, lại không nửa điểm lúc trước bất đắc dĩ cùng nản chí, đưa tay chỉ hướng cung điện kia nóc nhà, "Bởi vì cái này càng chứng minh ta một tay ký xuống Đại Ly quốc sách, là đúng!"

"Trên núi người, luyện khí tu đạo, vô luận thiện ác, đều cần bị giam tiến một tòa chiếc lồng! Bọn hần làm thần tiên cầu trường sinh, Đại Ly tuyệt không can thiệp, thậm chí mừng rỡ giúp chút một hai, vui thấy kỳ thành. Nhưng một tòa vương triều nhất định phải có nó ranh giới cuối cùng, ít nhất phải để những người kia thượng nhân, tại một loại nào đó quy củ bên trong làm việc, không thể tùy tâm sở dục, không thể chỉ dựa vào

người yêu thích, liền động một tí ở thể tục vương triều đời núi vén nước, tùy tiện một trận tiên nhân tranh đấu, cuối cùng thương vong thảm trọng nhất, lại là những cái kia tay không tắc sắt vương triều bách tính, muốn để ta Đại Ly hạt cảnh nội tất cả thể tục bách tính, sở dĩ nguyện ý lễ kính thần tiên, không đơn thuần là xuất phát từ e ngại sợ hãi. Cho dù là một cái sống ở tận dưới đáy tầng chợ búa bách tính, nếu là bởi vì thần tiên đánh nhau mà vô tội chết đi, lúc kia, ta Đại Ly phải có lực lượng cùng bản sự, vì thần tiên trong mắt sâu kiến đồng dạng cái kia bách tính, đòi lại một cái nên có công đạo!"

Tổng Tập Tân bị chấn kinh đến tột đỉnh, há to mồm, một chữ cũng nói không nên lời.

Nam nhân duỗi ra hai ngón tay, cơ hồ dính vào cùng nhau, cười nói: "Hiện tại ta Đại Ly có thể đòi lại công đạo, rất nhỏ, chỉ có ngàn ấy lớn. Thế nhưng là so với Đông Bảo Bình Châu cái khác vương triều, những cái này cho trên núi các thần tiên làm nô làm tỳ vương triều quốc gia, đã là khác biệt một trời một vực."

Nam nhân tùy ý lắc lắc cổ tay, cuối cùng nắm chặt nắm đấm, đối toà kia nóc nhà giơ lên cao cao, giống như là đang cùng ai thị uy, "Ta từ đáy lòng hi vọng sau này Đại Ly, có thể đòi lại công đạo, có thể lớn như vậy, thậm chí càng lớn!"

Tổng Tập Tân đã hơi choáng.

Chỉ là thiếu niên lần thứ nhất cảm thấy mình bên người nam nhân, trở nên có máu có thịt, không còn là cùng tấm kia long ý món kia long bào không sai biệt lắm cứng nhắc tồn tại.

Cổn phục nam tử quay đầu hỏi: "Biết rõ cái kia A Lương, câu nào để ta nhất tức giận sao?"

Tổng Tập Tân trắng lên lá gan nói rằng: "Là người kia buông lời muốn

người đập đầu nhận lầm ?"

Nam nhân cười ha hả, lắc đầu nói: "Ta thân là Đại Ly giang sơn chủ nhân, có thể đứng đấy chết, tuyệt không quỳ sống, nếu như điểm này đều làm không được, Đại Ly còn muốn móng ngựa xuôi Nam, nuốt xuống cái này Bảo Bình Châu ? Người dối gạt mình thì thiên lẫn chi, người tự cường thì thiên cho chi. Người tốt nhất nhớ kỹ câu nói này. Lại có là những cái này thần tiên miệng bên trong, luôn miệng nói chúng ta Bảo Bình Châu là thiên hạ nhỏ nhất châu, nhưng là người thật sự biết rõ một châu địa phương, đến cùng lớn bao nhiêu sao? Người đi tùy tiện đọc qua toà này thiên hạ bất luận cái gì một quyển sách sử, có ai trở thành hoàn hoàn chinh chinh một châu cộng chủ ?"

Tổng Tập Tân sắc mặt kiên nghị, gật đầu nói: "Người tự cường thì thiên cho chi, ta nhớ kỹ."

Nam nhân có chút thương cảm nói: "Chân chính để ta tức giận lời nói, là hăn nói Đại Ly liền không có một cái có thể đánh. Một cái đều không có a. Ta lén lút, từng bước một đi đến luyện khí sĩ mười cảnh vị trí, tại toà này Đông Bảo Bình Châu, đã tính rất đáng gờm rồi. Thúc thúc của người Tổng Trường Kính, càng là khoa trường mười cảnh võ nhân, kết quả lại như thế nào ? Tại người ta trong mắt, vẫn là thuộc về không thể đánh một loại kia. Bất quá phúc họa tương y, đây chính là ta có thể còn sống sót lý do. . . Một trong."

"Nếu như ta hôm nay có mười hai cảnh, để gia hoả kia cảm thấy có lực đánh một trận, chỉ sợ cũng là một đao bị mất mạng đi."

Nam nhân không khỏi cất tiếng cười to, lại cho người ta một loại anh hùng tuổi xế chiều cảm giác.

Tổng Tập Tân hết chuyện để nói, "Một đao ?"

Nam nhân gật đầu nói: "Có thể xác định, chính là một đao sự tình. Gia

hoà kia, là mười ba cảnh đỉnh phong kiếm tu, kiếm tu. Cho nên mới như thế không nói đạo lý a."

Tống Tập Tân đầy mặt xoắn xuýt, mấy lần há mồm đều nuốt trở về, giống như có một cái cào tâm cào phổi vấn đề, nhưng lại không tiện phun một cái vì nhanh.

Nam nhân thân thể ngửa ra sau, song khuỷu tay chống đỡ mà, cứ như vậy tư thái nhàn tản nhìn qua bầu trời, "Có phải hay không muốn hỏi vì sao không giết chúng ta, lại phi thẳng qua đời người không biết nơi nào cái kia nơi khác ?"

Tống Tập Tân lấy tay lưng hung hăng chà xát một chút gương mặt, ừ một tiếng.

Nam nhân thản nhiên nói: "Nói cho người đáp án trước đó, trước nói cho người một cái bất hạnh tin tức, nghe đồn bài trừ mười ba cảnh về sau đại nhân vật, là có thể một lần nữa xuống tới, trở lại chúng ta người trong thiên hạ này giữa. Mặc dù số lần cực ít cực ít, mà dù sao từng có tiền lệ, chư tử bách gia, ngàn năm hào môn, xuất phát từ mục đích nào đó, đều cố ý lựa chọn bí không bày ra mà thôi."

Tống Tập Tân tâm tư nhanh nhẹn, sắc mặt ngạc nhiên.

Nam nhân thốn thức nói: "Cho nên nói chúng ta Đại Ly lựa chọn con đường này, còn rất dài, gánh nặng đường xa nha. Người đừng nhụt chí."

Nam nhân cuối cùng đưa tay chỉ hướng cung thành một nơi nào đó, cười nói: "Có cái bị mẹ hãm thân một tay dạy dỗ nên thiếu niên, trước kia chết sống không muốn đi Sơn Nhai thư viện cầu học, ta đây, cũng lười so đo. Tiểu gia hỏa này, tính tình của hãm rất thú vị, nếu như bên đường có đầu chó làm bộ muốn cắn, mặc kệ cuối cùng có bị thương hay không, thiếu niên khẳng định phải giết con chó kia thịt hầm ăn, nói không chừng còn muốn đem con chó kia Thất Đại Cô Bát Đại Di, cùng nhau tìm ra, toàn

bộ giết mới thống khoái, như vậy người thì sao? Tống Tập Tân ?"

Tống Tập Tân không chút do dự nói: "Cũng là như thế!"

Nam nhân gật gật đầu, "Ta lúc nhỏ đã từng cũng là dạng này, ngồi long ý về sau, tính tình thoáng sửa lại một chút. Bởi vì đột nhiên có một ngày, cảm thấy có chút nhàm chán."

Nam nhân quay đầu cười nói: "Nhưng là thiếu niên thời điểm, có dạng này tính tình cá tính, là chuyện tốt, kiên quyết tiến thủ, phong mang tất lộ. Người kính ta một thước, ta kính người một trượng. Người lấn ta nhất thời, ta khinh người một thế, đại trượng phu nên như vậy!"

Tống Tập Tân nhẹ giọng nói: "Ta còn tưởng rằng người sẽ cảm thấy rất thất vọng."

Nam nhân vỗ vỗ của hấn đầu vai, "Không thất vọng, nếu như người tuổi còn nhỏ, không có học được cái gì bản lĩnh thật sự, liền đã học xong đối với ta nhìn mặt mà nói chuyện, xuất ra miếu đường quần thần bộ kia phỏng đoán để tâm đồ vật đến, hoàn mỹ kỳ danh viết Đồ Long Chi Thuật, ta mới có thể thật sự thất vọng."

Tống Tập Tân thân thể nghiêng về phía trước, hai tay đặt tại trên đầu gối, cái cằm lại đặt trên mu bàn tay, "Nhưng là ta biết một người, có thể sẽ làm ra không giống nhau lựa chọn."

Nam nhân ngồi thẳng thân thể, đưa tay đặt tại thiếu niên trên đầu, "Tin tưởng mắt của ta ánh sáng, gia hỏa kia so với ai khác đều có thể mang thù, hấn chỉ là từ quạ vật qua đau khổ nhiều lắm, tuổi còn nhỏ liền biết ẩn nhẫn, loại người này trở thành địch nhân, mới thật sự là họa lớn trong lòng. Cho nên ta mới có thể đối với lục đột đình chặn giết một chuyện, lựa chọn mở một con mắt nhắm một con mắt."

"Bất quá người yên tâm, hấn chưa từng có đem người trở thành làm địch

nhân. Nhất là tại người bằng vào bản tâm, làm cái kia hai kiện nhìn như nhàm chán việc nhỏ về sau, hẳn thì càng sẽ không."

Tống Tập Tân đầy mặt đỏ lên.

Cổn phục nam nhân còn nói nói: "Nhưng khi người có một ngày trở thành Đại Ly hoàng đế, liền không nói được rồi."

"Thừa dịp người kia mới phi thăng, tạm thời chắc chắn sẽ không trở về nhân gian, chúng ta một cố tác khí cắt cỏ trừ cây chính là, đem cái này vạn nhất sớm diệt trừ."

Tống Tập Tân toát ra cái này ý nghĩ sau, vừa nói ra miệng cũng có chút ảo não, chính mình phủ định chính mình, thì thào nói: "Không được, vạn nhất người kia trở về sau, Đại Ly liền thật sự mất nước."

Nam nhân vui vẻ, vui mừng nói: "Có phải hay không cảm thấy vấn đề này là vô giải ? Không quan hệ, đó là bởi vì người Tống Tập Tân vị trí còn chưa đủ cao mà thôi."

Tống Tập Tân có chút tiết khí, đành phải ở trong lòng yên lặng tự an ủi mình, người tự cường thiên cho chi.

Nam nhân cười nói: "Người đời này, yêu cầu một hai cái cũng địch cũng bạn tồn tại, mới có thú. Ta rất nhỏ thì có, người cũng giống vậy."

Trầm mặc một lát, Tống Tập Tân nghi hoặc nói: "Đáp án người còn chưa nói."

"Chính mình từ từ suy nghĩ đi, ta còn không có tính tính tốt đến bị người đánh gần chết, còn ưa thích từ bóc vết sẹo cấp độ. Đúng, trở thành Bạch Ngọc Kinh chủ nhân, chỉ có ích lợi, không có chỗ xấu, chuyện này, ta lừa mẹ người. Tin tưởng người tại mất đi phi kiếm khổng chế về sau, biết rõ ta không có lừa người. Về phần ở trong đó ý nghĩa, chính người hảo hảo

suy nghĩ, mọi thứ suy nghĩ nhiều, tóm lại là tốt."

Tiết lộ thiên cơ nam nhân vừa nâng lên cái mông, dự định đứng dậy rời đi, đột nhiên lại ngồi trở về, cầm lấy tay của thiếu niên chường, cười ha hả nói: "Đến cho người xem một chút tay bề ngoài, ta biết một chút da lông, trước kia là không có cơ hội dùng, hôm nay bắt người đi thử một chút tay."

Thiếu niên tỉnh tỉnh mê mê đưa tới.

Nam nhân vừa quan sát tay của thiếu niên tâm vân tay, một bên thuận miệng nói rằng: "Tại mười năm hoặc là mười lăm năm về sau, người có thể vẫn như cũ thân cận người thúc thúc Tống Trường Kính, nhưng là tuyệt đối không nên sinh lòng ý lại. Về phần nói thu hút cái gì, để vị này võ đạo thiên tài đối với người một cái vẫn bối vui lòng phục tùng, vẫn là thôi đi. Ta cái này đệ đệ a, đối với dã tâm của hắn đều chẳng muốn che giấu, cho dù là ta cái này từ nhỏ đã ép hắn một đầu ca ca, cũng từ trước tới giờ không dám bày ra nửa điểm thuần phục mãnh thú tư thái."

"Mặc kệ là oán hận ai, tại người chân chính sinh trưởng trước đó, có thể tại trong lòng suy nghĩ báo thù, nhưng tuyệt đối không nên tùy tiện xuất thủ."

"Nhưng cũng đừng bởi vì ta chỉ ngôn phiến ngữ, liền đối với thúc thúc của người lòng mang khúc mắc, hắn a, đích thật là một cái chân hào kiệt, nếu không cũng nói không xuất thế giữa há lại ta Đại Ly độc hữu anh hùng lời thật lòng. Cho nên tương lai người chỉ cần có mạnh hơn hắn địa phương, hắn nói không chừng liền sẽ tán thành người."

Sau một lát, Đại Ly hoàng đế cười đứng dậy rời đi.

Thiếu niên nắm chặt nắm đấm, tiếp tục ghé vào trên đầu gối.

Cái kia nam nhân nói một chút cái hiểu cái không lời khách sáo, nhưng

là trong lúc này, nam nhân bất động thanh sắc mà tại trong lòng bàn tay hẵn, viết xuống bốn chữ.

Thọ. Ba.

Cẩn thận.

Tống Tập Tân bỗng nhiên nâng đầu lên, đối cái kia nhanh chân bóng lưng rời đi hô nói: "Cha!"

Nam nhân xoay người, cười nhìn về phía thiếu niên, thần sắc căn bản không giống như là một vị Đế Vương, cứ như vậy nhìn lấy thiếu niên.

Mà cái này cái nam nhân, chân chính chí hướng, là cùng toàn bộ thiên hạ trên núi thần tiên, tới giáng một chút dưới núi quy củ gia hỏa, suốt đời tâm huyết, tựa hồ toàn đã thay đổi nước chảy, mà lại vô thanh vô tức.

Tống Tập Tân đứng người lên, hốc mắt ướt át, bờ môi bị cắn ra tia máu, thiếu niên đang muốn mở miệng nói chuyện.

Nam nhân đã quay người, tiếng nói ôn thuận, quãng xuống hai câu không đáp một bên lời nói: "Ngàn dặm hành trình bắt đầu tại đủ bên dưới. Về sau ba bữa cơm muốn chuẩn lúc ăn."

Có cái phong trần phó phó đi ra Kỳ Đôn Sơn lão tú tài, cuối cùng đến chân núi sau, nâng đỡ sau lưng bọc hành lý, vịn eo ai thán nói: "Ta cái này eo lão xương cốt u, bị tội, thật sự là bị tội."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Nhân gian có cái lão tú tài (Hạ)

Loan Cự Tử cùng cao quan lão nhân cùng đi về Bạch Ngọc Kinh nội, trực tiếp leo lên mười hai lầu, trên mặt đất để đó hai cái hàng mây tre lá Bồ đoàn, lão bách tính cũng dùng đến lên vật tầm thường, cũng không phải là cái gì có thể trợ giúp luyện khí sĩ tọa vong ngưng thần pháp bảo, hai người ngồi đối diện nhau sau, lục họ lão nhân cười hỏi nói: "Người khi nào cùng Tề Tĩnh Xuân hỏi qua kiến tạo Bạch Ngọc Kinh học vấn rồi?"

Loan Cự Tử cười lắc đầu: "Chưa từng có. Ta nếu là không nói như vậy, trời mới biết cái kia tính tình cổ quái A Lương, có thể hay không một lời không hợp không nói hai lời, liền một đao chém chết tất cả chúng ta."

Cao quan lão nhân cứ thế ngay tại chỗ, nghi hoặc nói: "Cái này còn không đến mức a?"

Loan Cự Tử cười mở cười to nói: "Đương nhiên là đùa giỡn, A Lương hẳn là không phải là người như thế. Bất quá ta sau một bên những lời kia, xác thực không có lừa dối A Lương, Tề Tĩnh Xuân tâm huyết, đích đích xác xác lưu tại Đại Ly vương triều, mà lại đối với Đại Ly cùng Bảo Bình Châu tương lai ký thác kỳ vọng, điểm này, ta tin tưởng A Lương trong lòng mình cũng rõ ràng. Nếu không Tề Tĩnh Xuân cũng không lại ở chỗ này, kiến tạo toà kia Sơn Nhai thư viện, thân ở Đại Ly, lại đối với tất cả Bảo Bình Châu người đọc sách thụ nghiệp giảng bài. Những cái kia Sơn Nhai thư viện đi ra người đọc sách, phần lớn chết già rồi, còn có một số còn sống, tất cả những này đọc sách hạt giống, bọn hắn đối với đời sau đọc sách hạt giống truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc, đều xem như từng cái gánh chịu lấy Tề Tĩnh Xuân hi vọng."

Loan Cự Tử hơi dừng lại một lát, hỏi: "Người thật sự cho rằng Tề Tĩnh Xuân cái chết, những người đọc sách này coi là thật không có nửa điểm oán khí?"

Cao quan lão nhân trầm ngâm không nói, cuối cùng chậm rãi nói rằng: "Tại tình thế kia phía dưới, Đại Ly chỉ có thể hai hại Tướng quyền lấy nó nhẹ."

Loan Cự Tử cười ha ha, đối với chuyện này cũng là chuồn chuồn cướp nước, chạm đến là thôi, lập tức đổi một cái chủ đề, "Trong mắt của ta, hôm nay trận này để người ta thương cân động cốt phong ba, căn nguyên kỳ thật không tại Đại Ly bởi vì nếu muốn mượn cơ hội lập uy, cho nên nhằm vào hãn khai triển trận kia vây quét. Lấy A Lương cảnh giới tu vi, cùng hãn năm đó hành tẩu các châu giang hồ tâm tính tình, căn bản cũng không để ý loại chuyện nhỏ nhặt này."

"A Lương nghĩ như thế nào, ta không rõ ràng."

Cao quan lão nhân thở dài, "Nhưng là, người vừa rồi cũng không nói ra miệng trong lòng nói, ta tới nói chính là, cuối cùng, sự khúc mắc của người nọ, vẫn là Tề Tĩnh Xuân, ở chỗ Đại Ly lúc trước đối mặt loại kia đến từ bốn phương tám hướng áp lực, không có lựa chọn đứng ra, vì Tề Tĩnh Xuân nói mấy lời công đạo, tăng thêm Tề Tĩnh Xuân vừa đi, Sơn Nhai thư viện liền triệt tiêu, người đi trà mát đến thực sự quá nhanh chút, còn có nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của hiềm nghi. Nhưng là người ta lòng dạ biết rõ, vèn vèn liền Đại Ly hoàng đế mà nói, đây mới thật sự là cử chỉ sáng suốt. Đối thành bình thường hoàng đế quân chủ, ta đoán chừng liền điểm này lòng áy náy, cũng sẽ không, sẽ chỉ cảm thấy cái này chẳng lẽ không phải chuyện thiên kinh địa nghĩa?"

"Như đã nói qua, nếu như đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ, hai chúng ta cùng Đại Ly huy động nhân lực chủ động đánh này một trận, tại A Lương trong mắt, giống hay không một cái bên dưới ngũ cảnh luyện khí sĩ ở nơi đó điều võ dương oai, một bộ muốn cùng hai người

chúng ta liều mạng tư thế ? Mà lại tiểu gia hỏa này hết lần này tới lần khác còn đã tính trước, nắm chắc thắng lợi trong tay."

Cao quan lão nhân nhắc tay nhắc nhấc ống tay áo, hơi thay đổi tư thế ngồi, cười khỗ nói: "Cho người kiểu nói này, thế nào cảm giác chính mình có chút buồn cười a."

Loan Cự Tử cười ha ha nói: "Nếu có một ngày, có thể có giống chúng ta dạng này, ân, chính là coi như có như vậy chút thân phận địa vị người bên ngoài, trò chuyện hai người chúng ta từng làm qua một chuyện nào đó, có thể vì đó sợ hãi thán phục, nguyện ý vì chi lớn tiếng khen hay, liền tốt."

Cao quan lão nhân thốn thức nói: "Trước đó Bạch Ngọc Kinh nếu như thuận lợi dựng ra Đệ Thập Tam Tầng lâu, khả năng còn có chút hi vọng, bây giờ khó đi."

Loan Cự Tử cảm khái nói: "Không biết rõ Đại Ly cái này phát hài tử bên trong, tương lai ai thành tựu, nhất ngoài dự liệu."

Cao quan lão nhân mỉm cười nói: "Ta cược Tống Mục. Người thì sao?"

Loan Cự Tử cười tủm tỉm, nửa thật nửa giả nói: "Ta cược tiểu nha đầu Vương Chu. Người cảm thấy thế nào ?"

Xuất thân từ Âm Dương gia Lục thị lão nhân lắc đầu cười nói, "Một nhánh có thể độc xinh xắn, nhưng khó thành rừng."

Loan Cự Tử cũng lung lay đầu, từ chối cho ý kiến, nhớ lại một chuyện, hỏi: "Tề Tĩnh Xuân tại Ly Châu động thiên, không phải còn thu một chút học sinh đệ tử sao? Tỉ như cái kia Triệu Diêu ? Giống như trừ cái đó ra, Bảo Bình Châu Bình gia cùng Đạo gia còn tranh đoạt qua một cái họ Mã hài tử."

Cao quan lão nhân lạnh nhạt nói: "Rửa mắt mà đợi a, chỉ hi vọng chúng ta hai cái lão già hòm hèm, có thể sống đến loạn thế kết thúc một ngày."

Tỳ nữ Trĩ Khuê một mực lưu tại Bạch Ngọc Kinh thập lâu, chưa từng đi ra ngoài.

Nàng thừa dịp người không chú ý thời điểm, bò lên trên bệ cửa sổ, cuộn mình thân thể, dựa vào lấy, xoay đầu nhìn về phía phương Nam, nhìn một chút trên trời, lại nhìn một chút phía Nam, như thế lặp đi lặp lại, làm không biết mệt.

Người chính là ưa thích cùng sâu kiến giảng đạo lý, liền đến ta chỗ này, cũng ưa thích giảng người đại đạo lý, sống được so với ai khác đều không thú vị, bị chết so với ai khác đều thảm. Cái này giống như cùng người rất quen gia hỏa, liền cùng người rất khác nhau, hăn căn bản là không có đem tất cả chúng ta để vào mắt, tiêu sái cực kì. Nhưng ta vì cái gì vẫn cảm thấy người càng tốt hơn một chút đâu ?

Bất quá ta cảm thấy a, tốt thì tốt, tâm lý nắm chắc là được, về phần chân chính cách đối nhân xử thế nha, vẫn là giống như người kỳ quái này.

Thiếu nữ cuối cùng nheo lại cặp kia kim hoàng sắc trọng đồng tử đôi mắt, cười nói: "A, ta giống như không phải người ai ?"

Kinh ngạc xuất thần, hồi lâu sau, thiếu nữ duỗi ra một ngón tay, bôi qua mặt mày phía dưới gương mặt.

Kinh thành trên đầu thành, hai vị năm đó minh hữu, bầu không khí giương cung bạt kiếm.

Cung trang phụ nhân âm thanh nói: "Thôi Sàm người căn bản ngay từ đầu liền nhận biết người kia, đúng không đúng? Cho nên người vì làm hấn vui lòng, cố ý mở ra kinh thành cửa lớn , mặc cho hấn một đường giết tới toà kia Bạch Ngọc Kinh trước đó ? ! Người này là tử tội! Chết một lần đều không đủ! Người cho rằng ta bị đánh nhập bụi bặm, người có thể tốt hơn chỗ nào ? Người có phải hay không đầu óc bị hư ?"

Lấy áo xanh nho sĩ hình tượng kỳ nhân vị này Thôi Sàm lạnh nhạt nói: "Nếu như ta không triệt hồi kinh thành đại trận, người tin hay không ngoại trừ ta hạ tràng thảm hại hơn bên ngoài, Bạch Ngọc Kinh trước đó, nhất định phải chết người ? Mà không phải giống như bây giờ, ít nhất không có chết ai."

Thôi Sàm cười lạnh nói: "Ta biết, bây giờ Tổng Tập Tân tồn tại ý nghĩa, đã không có, đã mất đi giá trị lợi dụng, dù sao đã không cần người mặt khác đưa con trai kia, ân, cũng liền là ta hiếu học sinh, đi làm cái kia vô cùng có khả năng nhân kiếm sợ hủy Bạch Ngọc Kinh Lâu chủ, cho nên đoán chừng người ước gì tiểu tử này chết sớm sớm siêu sinh."

Phụ nhân nở nụ cười xinh đẹp, thần sắc tự nhiên nói: "Quốc sư mở thế nào mắt nói lời bịa đặt đây."

Thôi Sàm cũng không lại ở cái này chủ đề dây dưa không rõ, nói: "Trong kinh thành thanh kia danh chấn một châu phù kiếm, ai cũng không nhổ ra được phù lục, vốn là dựa theo Lục tiên sinh đề nghị, dùng để làm tọa trấn Bạch Ngọc Kinh mười ba lâu phi kiếm, đến một lần Loan Cự Tử cảm thấy không ổn, xem như mười ba lâu áp trực chi kiếm, không đủ phân lượng, thứ hai đời trước là Ly Châu động thiên Long Tuyền huyện bên kia, yêu cầu tiêu hao hết hai thanh thần binh lợi khí, xem như bổ ra khối kia to lớn Trảm Long Thai khai sơn đại giới, hoàng gia bảo khối, thật sự là giật gấu vá vai, vừa vặn chuôi này phù lục được vinh dự cứng cõi thứ nhất, vận khí tốt, có thể chịu đựng lấy ba lần kiếm tiên xuất thủ."

Phụ nhân nhíu mày nói: "Thôi Sàm, người đến cùng muốn nói cái gì ?"

Thôi Sàm phối hợp nói rằng: "Không ngờ Trảm Long Thai quá to lớn, hai lần xuất kiếm, thân kiếm liền giống như tiểu trấn Long Diêu đồ sứ bằng vết rạn, bên trong Kiếm Nguyên phá toái không chịu nổi, hoàn toàn mất đi chữa trị nguyên dạng khả năng. Chúng ta hoàng đế bệ hạ đau lòng quy tâm đau, nhưng cũng không có hỏi trách tại ai, về sau nhìn như lâm thời khởi ý, dứt khoát đưa nó chuyển tặng cho tên là Dương Hoa nữ tử, chính là nương nương bên cạnh người cái vị kia tỳ nữ, nhưng là đồng thời hạ lệnh để nữ tử kia, trở thành Thiết Phù Giang Giang Thần. Thế là nương nương người liền đã mất đi một cánh tay đặc lực, đúng không ?"

Cung trang phụ nhân cười nói: "Người là muốn nói bệ hạ tại đối với ta gõ nhắc nhở ?"

Thôi Sàm mỉa mai nói: "Nương nương quả nhiên luôn luôn vừa xinh đẹp lại thông minh."

Cung trang phụ nhân cười lạnh liên tục.

Thôi Sàm chắc chắc nói: "Không ngại suy nghĩ một chút chúng ta năm ngọn núi chính thần nhóm hạ tràng ?"

Nàng nguyên bản trắng nõn phấn nộn gương mặt, bá một chút biến thành tái nhợt.

Phụ nhân lâm vào trầm tư, như là Kỳ Thủ bắt đầu phục bàn.

Thôi Sàm cũng không đã quấy rầy suy nghĩ của nàng.

Đại Ly hoàng đế nguyên bản hi vọng mượn Ly Châu động thiên hạ xuống sự tình, đem toà kia khí vận nồng đậm dày đặc Phi Vân Sơn, nhất cử đặc biệt thăng làm Đại Ly vương triều Bắc Nhạc!

Nhưng cái này xuất hiện một cái rất xấu hổ mà lại vi diệu cục diện, hiện

nay Đại Ly nằm tòa núi ngọn núi toàn bộ ở vào Phi Vân Sơn mặt phía Bắc.

Mặc dù tại lúc đó, không có bất kỳ cái gì một vị đồi núi chính thần đưa ra dị nghị, nhưng là những này Sơn Thủy thần chích vị trí, như đồng vị tại Đại Ly Tiên gia cùng giang hồ ở giữa "Giữa sườn núi", tựa như một nước chi eo lữ Hùng Quan Yếu Ái, trong vòng một đêm, thế cục trở nên cuộn cuộn sóng ngầm, rất nhiều tông môn động phủ, giả trang thiện nam tín nữ, bình thường khách hành hương, văn nhân nhà thơ, đến thăm năm ngọn núi, không nói hương hỏa đại sự, chỉ nói Phong Hoa Tuyết Nguyệt, mà năm ngọn núi bốn phía thấp nhất đẳng Sơn Thủy thần chích, không hèn mà cùng lâm vào trầm mặc.

Cuối cùng Đại Ly hoàng đế chẳng biết tại sao, cái kia tại một ít đại sự bên trên cực kỳ độc đoán chuyên quyền nam nhân, đột nhiên cải biến chủ ý, thu hồi chuyện này quan quốc phúc cùng số mệnh quyết định trọng đại.

Bất quá rất trùng hợp sự tình phát sinh, Đại Ly xuất hiện một cái dám can đảm chém giết hai tên tông sư tử sĩ người xứ khác.

Lấy Đại Ly hoàng đế một quán lôi lệ phong hành thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn tính cách, thì có trận này âm thanh thật lớn đi sản vây quét, bởi vì dính đến Đại Ly xuôi Nam tình thế, sẽ quyết định tương lai xuôi Nam hành trình bên trong, Đại Ly tướng sĩ có thể ít chết bao nhiêu người, nếu không lấy Đại Ly vương triều tại toàn bộ Đông Bảo Bình Châu cố hữu man di ấn tượng, Đại Ly Thiết Kỵ cuộn cuộn dòng lũ hướng nam dũng mãnh lao tới, nhất định sẽ xuất hiện từng khối dòng sông trụ cột tồn tại, những cái kia mắt cao hơn đầu trên núi thần tiên, xuất phát từ các loại nguyên nhân, khẳng định sẽ đến tự mình thử một lần Đại Ly đao đến cùng có bao nhanh, Đại Ly Thiết Kỵ đến cùng mạnh cỡ bao nhiêu, là có hay không có tư cách cùng trên núi bọn hăn ngồi ngang hàng với.

Đại Ly đương nhiên cũng có chính mình Tiên gia thế lực, mà lại trên mặt

bàn phụ thuộc Tống thị vương triều, thì có không ít, âm thầm càng là như vậy, nhưng cái này y nguyên ngăn không được những cái kia thiêu thân lao đầu vào lửa người trong tu hành. Sợ nhất là những cái kia da dày thịt béo mà lại hành tung quỷ quyệt luyện khí sĩ, chuyên môn chọn lựa Đại Ly phổ thông sĩ tốt lạm sát một trận, nơi này một cái búa nơi đó cái cuốc, mẫu chốt là giết hết liền quả quyết chạy trốn, Đại Ly triều đình nên làm cái gì ?

Thế là Bạch Ngọc Kinh Kiếm Lâu, theo thời thế mà sinh, bắt đầu một chút xú nổi lên mặt nước, mà sớm nhất biết rõ cái này thiên đại cơ mật, chính là mười hai vị Sơn Thủy thần chích, cái này phát Đại Ly kinh thành bên ngoài "Người một nhà" .

Nếu nói trước đó Đại Ly Tống thị phải đem Phi Vân Sơn xem như Bắc Nhạc, trước kia năm ngọn núi toàn bộ triệt hồi phong hào, dù là Đại Ly hoàng đế len lút bên dưới đã cho năm vị mật mờ ám chỉ, cộng thêm một phần không giống nhau rõ ràng hứa hẹn, xác thực vẫn là có qua sông đoạn cầu hiềm nghi, năm vị giữ im lặng tư thái, miễn cưỡng coi như hợp tình hợp lý, dù sao dính đến hương hỏa kim thân cùng Đại Đạo căn cơ, ai dám tùy tiện tin tưởng trên miệng, trên giấy đồ vật ?

Như vậy xuất thủ cự địch giết địch một chuyện, liền trở thành đại nghĩa, cái kia mười hai vị vốn là cùng Đại Ly quốc phúc vinh nhục cùng hưởng tồn tại, không có bất kỳ cái gì có thể từ chối lý do.

Đây hết thảy, tại chính thức cùng tên kia từ bên ngoài đến Đào Khách giao thủ trước đó, kỳ thật chọn không ra bất kỳ mao bệnh.

Chỉ sợ cũng liền đã nguyên khí đại thương sáu tôn pháp tướng, bọn hãn lưu tại sơn hà chân thân, cũng căn bản không có cảm thấy có vấn đề gì, bởi vì lúc trước Đại Ly hoàng đế cho bọn hãn Mật Chỉ bên trên, rõ rõ ràng ràng, nói đúng giết một cái đệ thập cảnh, có khả năng thứ mười một cảnh tu sĩ, chỉ thế thôi.

Dù là sau khi giao thủ , đồng dạng như thế.

Mặc dù kết cục sau cùng, rõ ràng, cực kỳ thảm đạm khó xử, Đại Ly vương triều từ hoàng đế bệ hạ bản nhân, đến Bạch Ngọc Lâu chế tạo người, lại đến sáu vị sơn hà chính thần, giống như tất cả đều là bên thua. Nhưng tất cả những thứ này, là bởi vì bao quát Đại Ly hoàng đế ở bên trong, không có bất kỳ cái gì một người dự liệu được tên địch nhân này, cường đại như thế. Thậm chí đến cuối cùng, đợi đến chân tướng lớn trắng tại thiên hạ thời điểm, thậm chí còn có thể cho người ta trong lúc vô hình một loại Đại Ly tuy bại nhưng vinh ảo giác.

Nhưng là lúc này đứng tại thành đầu Thôi Sàm, thật là có chút lòng còn sợ hãi.

Bởi vì tại lỗ vốn bên trong, vị kia Đại Ly hoàng đế làm được một bộ phận hẳn nếu muốn đạt thành mục tiêu.

Năm ngọn núi chính thần bên trong, chỉ có luôn luôn tử trung tại Đại Ly Tổng thị Trung Nhạc thần chỉ, cùng trước đó tình cảnh khó chịu nhất Bắc Nhạc, pháp tướng chân thân có thể hoàn chỉnh bảo toàn, còn lại ba vị, toàn quân bị diệt, tu vi giảm lớn, cơ hồ biến thành bình thường Sơn Thần, kéo dài hơi tàn, đã mất đi tại thay đổi đồi núi danh hào một chuyện bên trên, lại đi cùng Đại Ly hoàng đế vật tay tâm khí cùng lực lượng.

Chân chính đáng sợ vi diệu chỗ, còn không phải cái này, mà là Thôi Sàm tại trước kia, cùng Đại Ly hoàng đế một trận trò chuyện với nhau thật vui đánh cờ trong quá trình, bị hỏi về sau, luôn luôn lời nói vô kỵ Đại Ly quốc sư, liền nói lên qua một chút tâm đắc, trong đó có nói đến quân chủ phân công thần tử, một số thời khắc, không ngại dùng một chút những cái kia phạm qua sai lầm, ném qua đánh người, thậm chí có thể trọng dụng, bởi vì ném qua đau nhức, dài quá trí nhớ, liền sẽ phá lệ nghe lời.

Cho nên năm ngọn núi bên trong, trừ bỏ Trung Nhạc chính thần không nói, còn lại Đông Nam Tây Bắc bốn ngọn núi, chỉ cần một ngày nào đó,

nhắm nuốt ra cái này cái cọc thắm án dư vị, nhiều như vậy nửa đều sẽ bắt đầu đối với Đại Ly hoàng đế lòng mang oán hận, duy chỉ có năm đó sớm nhất đứng đội sai lầm cũ Bắc Nhạc thần linh, sẽ chỉ sinh ra càng nhiều sợ hãi.

Giả sử tại trước hôm nay, Thôi Sàm còn nguyện ý đem những này chỗ rất nhỏ tiên cơ, từng cái nói cho nàng nghe, nhưng là đến lúc này, hắn không có ý định bồi tiếp nàng cùng một chỗ tao ương.

Nữ tử này làm một chút chuyện xấu xa, hắn Thôi Sàm có thể nhịn thụ, dù sao việc không liên quan đến mình, mình hữu càng là tâm ngoan thủ lạt, địch nhân của mình thì càng khó thụ, Thôi Sàm còn không đến mức dần dần đi thuyết phục vị này minh hữu, người muốn Bồ Tát tâm địa. Thôi Sàm có thể đi đến hôm nay một bước này, dựa vào là khẳng định không phải cái gì trạch tâm nhân hậu. Nhưng vị hoàng đế kia bệ hạ, giả thiết lần này sẵn bản thành công, cố gắng chỉ là gõ một cái mà thôi, nhưng là hiện tại tình thế rất khác nhau.

Vị này quả nhiên là hoàn toàn không có nửa điểm lòng dạ đàn bà nương nương, để tên kia Lô thị Hàng Tướng, lấy xuống Tổng Dục Chương đầu lâu, đồng thời vụng trộm đặt ở trong hộp gỗ, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Nhắm vào ai ? Tự nhiên là nhi tử Tống Mục, hoặc là nói tại Nê Bình ngô hẻm lớn lên Tống Tập Tân.

Tống Dục Chương đương nhiên đáng chết, kiến tạo Lang Kiêu một chuyện, dính đến Tống thị Hoàng tộc thiên đại lời đồn xấu, lấy thuyết pháp này, ở chỗ này nói không thông. Tống Dục Chương hồi kinh về sau, đảm nhiệm Lễ Bộ quan viên một đoạn thời gian, băng ghế còn không có ngồi ấm chỗ, lại bị hoàng đế khâm điểm đi hướng Ly Châu động thiên, trên danh nghĩa là càng thêm quen thuộc làm mà dân phong sự vụ, lợi cho sắc phong sơn thủy Hà Thần một chuyện, trên thực tế Tống Dục Chương lòng dạ biết rõ, đây là cho hắn một cái tương đối thể

diện kiểu chết, không phải chết bất đắc kỳ tử ở kinh thành dinh thự, càng không có bị tùy ý ấn lên một cái tội danh xử trảm.

Tổng Dục Chương vẫn như cũ thản nhiên chịu chết.

Dù là thân là Đại Ly quốc sư Thôi Sầm, dù là cảm thấy Tổng Dục Chương là chính cống ngu trung, cũng không phủ nhận, hẳn có chút bội phục cái này con mọt sách thuần thần bản sắc.

Thôi Sầm len lút bên dưới cho rằng, một tòa vương triều miếu đường phía trên, thủy chung yêu cầu hai kiện đồ vật, không đáng chú ý đồ lót chuồng đất gạch, cùng chống lên điện các đồng lương cột trụ hành lang, thiếu một thứ cũng không được.

Tổng Dục Chương, thuộc về cái trước.

Nước khác sư Thôi Sầm, cùng Phiên Vương Tống Trường Kính, còn có những cái kia lục bộ chủ quan, thì đều thuộc về người sau.

Nhưng là cái này nữ nhân vậy mà "" cái đầu kia, lần thứ nhất vượt qua hoàng đế bệ hạ ranh giới cuối cùng.

Cho nên thì có cái kia tên là Dương Hoa tâm phúc Đại tướng, bị cưỡng ép đảm nhiệm Thiết Phù Giang Giang Thần một chuyện, kỳ thật tên kia cung nữ mặc dù xác thực thiên phú dị bẩm, thế nhưng là dưới tình huống bình thường, tuyệt đối không đến mức vội vàng như thế thượng vị, lấy Đại Ly hoàng đế cần kiệm khôn khéo, nhất định sẽ tốt hơn lợi dụng năng tiềm lực.

Vị này nương nương vẫn là kiên trì, hao tổn tâm cơ, để Tống Tập Tân trở thành Bạch Ngọc Kinh chủ nhân, thu hoạch được mười hai thanh phi kiếm tán thành, lần một lần một đi lên.

Nhìn như là mẹ đối với thất lạc nhiều năm con ruột, làm ra đền bù tổn

thất. Trên thực tế, không có đơn giản như vậy, Tống cùng, mới là nàng chân chính coi là mình ra tâm đầu nhục, là ký thác cực lớn kỳ vọng cao. Dù sao một cái sớm chiều ở chung, từng chút từng chút nhìn tận mắt lớn lên, các mặt đều để nàng hài lòng thuận ý, một cái tại phía xa Ly Châu động thiên, tại tràn đầy phân gà cứt chó chợ búa ngõ hẹp bên trong sờ soạng lần mò, hoàng đế bệ hạ quyền kia mặt ngăn, nàng tại sớm nhất thời điểm, ý đồ trộm thăm một lần, nhưng là bị nghiêm trị, đoán chừng chính là từ lúc kia, đối với người trưởng tử kia, từ đau lòng chuyển thành hết hy vọng, tăng thêm Đại Ly Tông Nhân Phủ bên trên Tống Mục, rõ ràng ràng viết chết yếu, danh tự bị bút son câu dẫn, nhìn thấy mà giật mình.

Về phần sâu trong nội tâm của nàng, phải chăng có dày vò, thống khổ, lòng của nữ nhân kim dưới đáy biển, Thôi Sàm không biết, ai cũng không biết rõ.

Cùng nàng vì sao cùng như thế nào, đem trưởng tử Tống Mục xem như đệ đệ Tống cùng bàn đạp, những cái kia không muốn người biết huyết tình chi tiết cùng mưu trí lịch trình, Thôi Sàm không có hứng thú.

Cung trang phụ nhân cười nói: "Ta đã biết mình sai ở nơi nào, thế nhưng là người Thôi Sàm biết rõ đâu?"

Thôi Sàm một tay phụ sau, một tay vỗ nhẹ đóng tên mặt tường, chậm rãi nói: "Biết rõ a, ta mở ra kinh thành đại trận, mở cửa nghênh địch, mặc dù dự tính ban đầu là tốt, có thể làm cho vị kia A Lương kiến thức đến chúng ta Đại Ly thành ý cùng nhượng bộ, nhưng nhưng ta vẫn còn lâm vào một cái lưỡng nan hoàn cảnh."

Phụ nhân dùng đáng thương ánh mắt nhìn qua vị quốc sư này, cười trên nỗi đau của người khác nói: "Hoàng đế bệ hạ tính mệnh, cũng là một cái đồ long chi người, có thể tự tiện phóng tới trên chiếu bạc đi?"

Thôi Sàm gật đầu nói: "Xác thực như thế."

Phụ nhân "Hảo ý" nói: "Đường đường Đại Ly quốc sư, đã từng Văn Thánh thủ đồ, lúc này, nếu như hối hận đến nước mắt sòng sọc sòng sọc, nói không chừng chúng ta bệ hạ sẽ đối với người mở một mặt lưới đây."

Thôi Sàm cười nói: "Ta là té ngã qua rất nhiều lần người đáng thương, chịu được đau nhức, cũng chịu được nhàm chán. Nường nường người không giống nhau, xuất thân cuộc sống xa hoa nhà, thuở nhỏ liền qua đã quen ăn sung mặc sướng thần tiên thời gian, sợ là có chút khó khăn."

Phụ nhân sắc mặt âm trầm, rốt cục vạch mặt, gợn gờn dứt khoát hỏi: "Hai ta đây là muốn giải thể rồi?"

Thôi Sàm thản nhiên nói: "Tiểu nhân chi giao cam như lễ, lấy lợi tương giao, lợi tận thì tán, có gì kỳ quái ? Làm sao, nường nường sẽ không phải coi là chúng ta là cái kia phong thanh trắng sáng quân tử chi giao a?"

Phụ nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tốt tốt tốt, xem như người lợi hại, vậy người phải khẩn cầu hoàng đế bệ hạ giáng một gậy chết tươi ta, bằng không. . ."

Thôi Sàm khoát tay nói: "Chớ có dùng lời dọa ta, ta Thôi Sàm tính cách gì, nường nường rất rõ ràng, núi cao nước dài, chuyện tương lai không ai nói chắc được, chỉ cần nường nường có thể chịu qua cửa ải này, Thôi Sàm tự nhiên nguyện ý cùng người kết minh. Nếu là nhịn không quá, nường nường cứ yên tâm, ta cũng sẽ không bỏ đá xuống giếng. Tâm tư của bệ hạ, ta coi như hiểu sơ một hai, ta tuyệt sẽ không làm tổn nhân bất lợi kỷ sự tình."

Cung trang phụ nhân khó được nói câu lời thật lòng, "Thôi Sàm, người này người rất đáng sợ."

Thôi Sàm cười không nói lời nào.

Chỉ là không khỏi nhớ tới cái kia thân ảnh quen thuộc.

Từng tại lão đầu tử kia môn hạ cầu học, vẫn là thiếu niên Thôi Sàm, liên thường thường nhìn thấy cái kia cầm kiếm hiệp khách đến lão đầu tử bên cạnh, một cái nói thánh hiền đạo lý, một cái nói giang hồ chuyện lý thú, hai người thuần túy là nước đổ đầu vịt. Rất nhiều năm về sau, Thôi Sàm khư khư cố chấp, không nhận cái kia thụ nghiệp ân sư, mưu phản sư môn, về sau càng là làm ra khi sư diệt tổ, sư huynh đệ thủ túc tương tàn một dãy chuyện, Thôi Sàm từ trước tới giờ không hối hận, hết thảy chỉ vì Đại Đạo!

Nhưng là đã mất đi người kia hữu nghị, để Thôi Sàm như thế tâm tình lạnh lùng người, cũng cảm thấy tiếc nuối, tiếc nuối đến có chút hối hận.

Mà nếu quả lại cho Thôi Sàm một cái nặng đầu lựa chọn cơ hội, giống nhau là như thế, không có bất kỳ thay đổi nào.

Trên đại đạo, đi ra bước đầu tiên về sau, thường thường liền lại không nửa bước đường lui.

Lúc này thành đầu, Thôi Sàm lời nói nói còn chưa rơi xuống đất, một cái Kim Vũ chim ưng liền phá không mà tới.

Nó bỗng nhiên đứng ở đồng tên phía trên.

Thôi Sàm triệt thoái phía sau một bước, có chút cúi đầu, cung trang phụ nhân tranh thủ thời gian nghiêng người làm một cái dáng vẻ thướt tha mềm mại vạn phúc.

Nó gắt gao tiếp cận phụ nhân.

Một cái thanh thúy non nớt hài đồng tiếng nói vang lên, "Tổng Chính Thuần nói, cho người đi trường xuân cung kết mao tu hành, lúc nào bước

lên trên ngũ cảnh, mới có thể rời đi trường xuân cung trở lại kinh thành. Nhưng là tại trong lúc này, không khỏi bất luận cái gì người cùng bất luận người nào kết giao. Đồng thời, người lập tức lên, cầm trong tay Trúc Diệp Đình tất cả hồ sơ chuyển giao cho thôi quốc sư, người chỉ cần an tâm tu hành là được."

Thôi Sàm xoay người thở dài nói: "Tạ bệ hạ long ân."

Nó thay đổi đầu lâu, nhìn về phía vị này Đại Ly quốc sư, "Tổng Chính Thuần nói để người lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, năm đó đã nói với người quá tam ba bận, muốn người trân quý."

Thôi Sàm gật đầu một cái, không có bất kỳ cái gì dư thừa lời nói.

Cung trang phụ nhân chỉ hỏi một vấn đề, "Có thể hay không để Mục nhi, cùng, lúc thỉnh thoảng đi trường xuân cung thăm viếng ta."

Nó gật đầu nói: "Đương nhiên. Tổng Chính Thuần còn nói, Tổng cùng muốn lưu tại dưỡng tâm phòng tiếp tục đọc sách, người nếu là cảm thấy ở trên núi một người cô tịch, có thể mang theo Tổng Mục đi hướng trường xuân cung tu hành Lô Pháp. Hết thầy từ chính người quyết định."

Phụ nhân ánh mắt dao động không chừng.

Nó vẫn như cũ hơi không kiên nhẫn, "Tổng Chính Thuần cuối cùng muốn ta nói cho người biết, Đại Ly bởi vì người kia mà quốc lực bị hao tổn, chuyện này, là hãn quyết định của mình, không có quan hệ gì với người, người không cần suy nghĩ nhiều."

Cung trang phụ nhân đã chẳng khóc, ngẩng đầu nhìn về phía cung thành phương hướng, giờ khắc này thật sự là phong tình vạn chủng, mềm mại run giọng nói: "Bệ hạ. . ."

Nó đột nhiên tiếng nói chua ngoa bắt đầu, "Gái điếm thúi nát bà nương hồ ly tinh, còn không mau cút đi ra kinh thành, lão tử nhịn người rất lâu!"

Cung trang phụ nhân cười hỏi nói: "Câu nói này cũng là bệ hạ nói ?"

Nó hừ lạnh một tiếng, vỗ cánh bay cao, nháy mắt liền biến mất.

Đợi đến cái này đầu màu vàng kim chim ưng rời đi, cung trang phụ nhân một cái lão đảo, hai tay chống tại trên tường thành, sắc mặt tái mét.

Trúc Diệp Đình là nàng khổ tâm kinh doanh đi ra gián điệp tình báo kết cấu, là Đại Ly vương triều một căn cái bóng đồng lương, cơ hồ là nàng con trai thứ ba.

Thôi Sàm có chút thở tử hồ bi.

Giết người bất quá đầu chút mà, tru tâm thống khổ vạn vạn năm.

Nhưng là Thôi Sàm bây giờ dù là tay cầm Trúc Diệp Đình quyền sinh sát, vẫn là nửa điếm cũng cao hứng không nổi.

Bởi vì nguyên bản đã khôi phục tâm ý tương thông bộ kia thiếu niên thân thể, giống như hoàn toàn biến mất.

Ngay cả cái kia Dương lão đầu đều lựa chọn làm như không thấy, đúng là một chút tin tức cũng không muốn truyền về Đại Ly kinh thành.

—— ———

Trùng Đạm Giang đoạn kia dòng nước xiết bãi nguy hiểm, không khác lão bách tính trong mắt Quỷ Môn Quan, cho nên người chèo thuyền chu tử mỗi lần mang theo khách trở về, tất nhiên thu hoạch tương đối khá, trong túi phình lên, hệ thuyền tại xuyên qua tiểu trấn bờ sông, xuống

thuyền chính là oanh ca yến hót thanh lâu quán rượu, xen lẫn có đông đảo buôn bán giá rẻ thấp kém tán rượu quán rượu nhỏ, phần lớn là diện mạo phụ nhân thu hút sinh ý, lấy cung cấp người chèo thuyền không say không nghỉ. Người chèo thuyền nếu là có thể thuyết phục đi thuyền sĩ tử, thuận thể đi hưởng bọn hân quen biết tửu quán thanh lâu, mặt bàn bên dưới càng biết có một bút ngoài định mức không ít thu nhập.

Hôm nay liền lại có người thuê một vị người chèo thuyền, đi du lãm đoạn kia rừng đá sâm nghiêm như thương kích khúc sông.

Người chèo thuyền là cái dáng người chắc nịch hán tử, ước chừng năm mươi tuổi, vẫn như trước thân thể khoẻ mạnh, hai tay cơ bắp cổ trướng, mà lại hay nói, thuê mướn thuyền nhỏ khách nhân là cái lão tiên sinh, đầy người keo kiệt khí, xuất thủ ngược lại là thích hợp, cho không nhiều không ít mười lượng bạc, nhìn qua ít nhất cũng là tuổi lục tuần tuổi, vẫn còn muốn một mình du lịch, cái này khiến người chèo thuyền có chút buồn bực.

Thuyền nhỏ tại trong kích lưu theo đợt chập trùng, không ngừng có bọt nước bắn tung tóe đến trên thân hai người, người chèo thuyền nhìn lấy lão tiên sinh nghiêng người sang, hai tay gắt gao bắt lấy mạn thuyền dáng vẻ, trong lòng có chút bật cười, người đọc sách mặc kệ số tuổi, giống như đều như vậy. Giống người chèo thuyền liền thực sự không rõ những cái này trong nước tảng đá, đến cùng có cái gì có thể nhìn, là biết nói chuyện a, vẫn có thể so chúng ta Hồng Chúc trấn hai bên bờ bà nương càng đẹp mắt a? Bỏ tiền mua tội thụ, người đọc sách đầu óc thật sự là không rõ ràng.

Thuyền nhỏ lái ra bãi nguy hiểm sau, đi vào Trùng Đạm Giang bình ổn mặt nước, người chèo thuyền mơ hồ nói qua toà kia nương nương miếu cũ rích cổ sự sau, thuận miệng hỏi: "Lão gia tử, người là người xứ khác ? Chỗ nào đó a, bất quá chúng ta Đại Ly tiếng phổ thông, nói đến cũng tạm được."

"Ta à, quê quán là tại lão địa phương xa, chính là ưa thích du lãm phong quang, đi đi nhìn xem, không ràng buộc, thoải mái."

"Người lão nhìn lấy niên kỷ không nhỏ đi, nhưng phải kiềm chế một chút."

"Vẫn được vẫn được."

"Lão gia tử, hỏi người cái vấn đề, người vào Nam ra Bắc, khẳng định đi qua rất nhiều nơi, vậy người cảm thấy chúng ta Đại Ly phong quang như thế nào ?"

"Rất tốt rất tốt, nhân kiệt địa linh."

"Vậy chúng ta Hồng Chúc trấn rượu có được hay không uống ?"

"Dễ uống dễ uống, chính là thoáng mắt tiền một tí."

"Vậy chúng ta hoàng đế bệ hạ có phải hay không rất lợi hại ?"

"Lợi hại."

"Chúng ta Đại Ly quốc sư cờ thuật có phải hay không so Đại Tùy những người kia cao hơn ?"

"Hẳn là đi."

"Chúng ta Đại Ly có phải hay không phương Bắc mạnh nhất ?"

"Khẳng định a, nhất định."

Kỳ thật ngoại trừ vấn đề thứ nhất, sau một bên một chuỗi vấn đề, đều là người chèo thuyền cố ý đang trêu chọc cái lão tiên sinh này đâu, bởi vì hẳn phát hiện lão tiên sinh thật là một cái người hiền lành, hảo hảo tiên

sinh, có sự tình gì đều ưa thích gật đầu nói đúng.

Nhanh lên bờ thời điểm, lần nữa nhìn thấy đầy mặt thành khẩn, dùng sức gật đầu lão tiên sinh, người chèo thuyền thực sự nhin cười không được, "Lão gia tử a, người này người tính tính tốt, thế nhưng hơi bị quá tốt rồi, nào có người này a chỉ nói lời hữu ích. Ta trước kia thấy qua người đọc sách, thật to nhỏ già trẻ lớn bé, làm sao đều có chừng trăm người, đó cũng đều là nói chuyện về nho nhã chua chua, để cho người ta nghe không hiểu, để cho người ta cảm thấy rất có học vấn. Ai, chỉ tiếc ta ngộ tính không tốt, lại chưa từng đi học thực, càng không có tiên sinh dạy học chỉ đường, chính là muốn muốn xen vào nói, cũng khó."

"Hữu tâm liền tốt, vạn sự không khó." Lão nhân cười ha ha, sau đó hỏi: "Đúng rồi, người nhưng từng nghe nói qua Sơn Nhai thư viện Tề tiên sinh ?"

Người chèo thuyền do dự một chút, nhẹ nhàng thở dài, cuối cùng lắc đầu nói: "Không từng nghe nói."

Lão nhân gật gật đầu, cười tủm tỉm nói: "Đại Ly là có chút không giống nhau a. Vì cái gì đây, ta đường tắt một tòa chỉ có hai người biên cảnh Tiểu Phong toại, kết quả có tiên nhân hạ xuống, đòi hỏi thức ăn. Nếu là đổi thành quốc gia khác, vậy còn không đến quỳ xuống đập đầu hai tay dâng lên a, nhưng các người Đại Ly một bên tốt không giống nhau, là thẳng tắp cái eo cùng tiên nhân nói chuyện, đương nhiên, trong lòng bồn chồn là không thể tránh khỏi."

Người chèo thuyền u a một tiếng, cười nói: "Hóa ra lão gia tử người còn nhìn qua thần tiên a ? Cái kia như thế nhiều đường, cũng không có uống công, so với ta mạnh hơn, những cái này xứ khác du khách, đều nói chúng ta Trùng Đạm Giang bên dưới một bên có quỷ nước Hà bà cái gì, nhưng ta chống thuyền ba mươi năm, một lần cũng không thấy cổ quái đồ chơi."

Lão nhân cười nói: "Cũng không phải, ta thực sự từng gặp, chính là những tiên nhân kia tính tình kém một chút, cái kia hai tên khói lửa Mậu tốt, liền một người chịu một bàn tay, bay ra ngoài, cái bàn ghế cho hết nện đến nhão nhoẹt. Bất quá có vị tiên nhân, ăn uống no đủ sau, trước khi đi ném đi thoi vàng ở trên mặt đất."

Người chèo thuyền chặc chặc hăm mộ nói: "Đây chẳng phải là phát đại tài, đổi thành ta, đừng nói một bàn tay, mười bàn tay cũng thành a."

Lão nhân gật đầu khen ngợi nói: "Người ngược lại là tâm lớn thiên địa rộng, chuyện tốt, chuyện tốt a."

Người chèo thuyền đột nhiên lo lắng hỏi: "Đúng rồi, những cái kia thần tiên không có khó xử lão gia tử người đi ?"

Lão nhân nhìn lấy vẻ mặt chân thành thuyền lão hán, thoải mái cười nói: "Không có khó xử không có khó xử."

Người chèo thuyền thả lỏng trong lòng sau, lại muốn trêu chọc một chút cái này thú vị lão tiên sinh, hỏi: "Lão gia tử, có muốn hay không uống rượu ?"

Người chèo thuyền trừng mắt nhìn, vất vả nhịn cười, nhỏ giọng nói: "Là hoa tửu, ta có thể dẫn đường."

Lão nhân trừng to mắt, biệt xuất ba chữ đến, "Quý không quý ?"

Người chèo thuyền cười mở to, dự định không còn trêu đùa cái lão tiên sinh này, "Lão đả!"

Lão nhân một phen tiên nhân giao chiến, "Không có việc gì, lên bờ về sau người đợi ta, ta đi cùng người vay tiền đi, nói không chừng có thể mượn cái hai ba mươi lượng bạc."

Người chèo thuyền sửng sốt một chút, đến cùng là tâm tính chất phác hạng người, tự nhiên không đành lòng dẫn hắn đi cái kia dùng tiền như nước chảy động tiêu tiền, "Lão gia tử, ta đùa giỡn với người đâu, hoa tửu vật kia, không có tí sức lực nào, nghĩ đến một chén rượu vào trong bụng liền uống cạn hai ba lượng bạc, đau lòng chết, uống rượu đều không để ý tới mùi vị, chúng ta chớ đi. Người nếu là thật muốn uống rượu, ta dẫn người đi cái bờ một bên quán rượu nhỏ, mà nói Hồng Chúc trấn tự nhượng thổ đốt, giá tiền coi như công đạo."

Thuyền nhỏ chậm rãi cập bờ, nghèo kiết hủ lậu lão tiên sinh đứng người lên sau, vỗ vỗ người chèo thuyền bả vai, cười ha hả nói: "Miệng nói thiện, thân làm ác, nước yêu."

Thế phách khoẻ mạnh người chèo thuyền lập tức sắc mặt phát trắng, nếu muốn lui lại, lại căn bản là không có cách động đậy, nếu muốn nhảy lên vào nước, hiện ra nguyên hình cấp tốc trốn xa, càng là hy vọng xa vời.

Lão nhân tiếp theo vừa cười nói rằng: "Miệng không thể nói, thân có thể làm chi, Quốc Khí. Hi vọng người có thể thủ vững bản tâm, hướng thiện mà đi."

Thuyền lão hán tựa như lòng dạ ở giữa, lẳng không tuôn ra một luồng không hiểu thấu hạo nhiên chi khí, nếu muốn nói chuyện, lại một chữ đều nói không ra miệng.

Cái kia lão tú tài lên bờ sau, chậm rãi rời đi.

Tên này người chèo thuyền lệ nóng doanh tròng, đợi đến rốt cục có thể động đậy thời điểm, lập tức nhảy lên bờ, đối lão nhân bóng lưng, bịch một tiếng quỳ xuống, đi cái kia ba quỳ chín lạy to lớn lễ.

Tương truyền thiên địa có Thánh Nhân, miệng ngậm thiên hiến, ngôn xuất pháp tùy.

Lão tú tài một đường hỏi thăm, đi tới cái gối dịch cửa ra vào, hỏi cái kia gọi Trần Bình An thiếu niên còn ở đó hay không.

Dịch tốt hỏi hẳn là ai.

Lão tú tài suy nghĩ một chút, nói là thiếu niên kia nửa cái tiên sinh.

Kết quả dịch tốt để hẳn xéo đi.

—— ———

Chẳng biết tại sao, một cái mi tâm có nốt ruồi tuần tú thiếu niên, những ngày này một mực thành thành thật thật chờ tại một tòa cũ kỹ học thực, mỗi ngày chính là nâng thư đọc sách đọc sách.

Kỳ quái hơn chính là, thiếu niên thường thường đọc một chút, liền khóc đến đầy mặt nước mũi nước mắt một một số lớn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Thiên địa có khí

Lúc trước Long Tu Khê cùng Thiết Phù Hà chỗ giao giới, chính là một đầu thủy thể khổng lồ thác nước.

Chỉ là hiện nay Long Tu Khê nên xưng hô Long Tu Hà mới đúng, Thiết Phù Hà cũng là đổi thành Thiết Phù Giang.

Trong màn đêm, có một vị ôm ấp vàng tuệ trường kiếm vưu vật nữ tử, đứng tại nước suối nước sông chỗ giao giới màu xanh trên vách đá, cô gái trẻ tuổi dáng người vô cùng tốt, chống chỗ ngực quần áo cao cao nâng lên, có thể nói cúi đầu nhìn lại không thấy mũi chân, đến mức đoàn kia màu vàng kim sợi tơ kiếm tuệ, cứ như vậy chiếm cứ phía trên.

Nàng chính là vị kia nương nương bên người thiếp thân tỳ nữ, mặc dù cực diện mạo, lại có một cái hương dã thôn phụ thô tục danh tự, Dương Hoa.

Nữ tử trước đem chuỗi này vốn tên là phù lục Đông Bảo Bình Châu trong kiếm trọng khí, đột nhiên ném vào sông nước.

Nàng hít thở sâu một hơi, bắt đầu thoát y, từng kiện từng kiện rút đi, tiện tay ném vào bọt nước nổi lên bốn phía sắt phù trong nước sông.

Cuối cùng nàng lộ ra một bộ đường cong thướt tha, khiết trắng không tì vết hoàn mỹ thân thể, tắm rửa tại ánh trăng trong hơi nước, tôn lên nàng càng tiên khí lượn lờ.

Sau đó vừa sải bước ra, thon dài thân thể mềm mại, thẳng tắp rơi xuống.

Nàng muốn vào nước thành thần.

Đã thu hoạch được Đại Ly triều đình sắc lệnh nữ tử Dương Hoa, tối nay muốn trở thành đầu này Thiết Phù Giang một tôn sông nước chính thần.

Đại Ly vương triều huyện, phân Đại Trung Tiểu tam đẳng, nước sông cũng là như thế, nước sông phía dưới nước suối, là nhất tầng dưới chót thủy vận thần linh, cho dù triều đình sắc phong thần chỉ tọa trấn một phương đường thủy, hết thủy chỉ ban thưởng xưng là Hà bà, không được đi quá giới hạn được phong vì thần, phía trên nước sông, riêng phần mình phân thưởng bên trong bên dưới tam đẳng, Long Tu Khê bây giờ thăng liền hai cấp, tức từ nước suối thăng làm trung đẳng nước sông. Nước sông phía trên sông nước, cũng không cao thấp khác biệt, bây giờ Thiết Phù Hà nhảy lên trở thành Đại Giang.

Chỉ là Thiết Phù Giang, Long Tu Hà cái này đầu đuôi tương liên hai đầu sông lớn, đều là tạm thời không xây cất Giang Thần từ, không tổ tượng thần kim thân.

Hết thủy giản lược.

Hai vị tân tấn sông lớn chính thần thần, đều không phải là Long Tuyền huyện tên quen thuộc, trong đó Thiết Phù Giang chính thần, gọi Dương Hoa.

So sánh Giang Thần sắc phong tiếng sấm mưa to chút nhỏ, Đại Ly triều đình một hơi sắc phong ba vị chính thống Sơn Thần, theo thứ tự là Phi Vân Sơn, chút Hương Sơn cùng Lạc Phách Sơn.

Phong thần nghi thức, âm thanh cuồn cuộn, Đại Ly hoàng đế thân bút thánh chỉ, Thánh Nhân Nguyễn sư hỗ trợ tuyên cáo khai đàn, Lễ Bộ Thị Lang tuyên đọc nội dung, Khâm Thiên Giám Thanh Ô tiên sinh "Chôn vàng giấu ngọc", làm mà quan phụ mẫu, Long Tuyền huyện huyện lệnh Ngô Diên, vì hai tôn tượng bần kim thân tượng thần mở màn, chờ một chút, một hệ liệt lễ nghi phiền phức, nửa điểm không kém.

Đông Bảo Bình Châu Sơn Thần, phân năm ngọn núi chính thần, đồng dạng Sơn Thần, thổ địa, tổng cộng ba tầng, lão bách tính tục xưng thổ địa gia, có chút cùng loại quan trường dự khuyết.

Bình thường nói đến dãy núi núi non, dù là vượt qua trăm năm ngàn năm, quy mô lớn nhỏ, chung quy là cái định số, cho nên thổ địa Sơn Thần rất khó nguyên chỗ lên chức, nhưng cũng không tuyệt đối, nếu là địa giới bên trên xuất hiện một vị kết mao tu hành cao nhân đặc đạo, cuối cùng bị triều đình coi trọng, trở thành địa vị cao cả quốc sư, chân quân, liền có khả năng gà chó thăng thiên, dù sao núi không tại cao, có tiên tắc linh.

Trong đó Lạc Phách Sơn một tôn Sơn Thần, càng cổ quái, chỉ biết rõ họ Tống, so với còn lại hai tôn toàn thân lưu kim tượng đất tượng thần, tôn này tượng sơn thần, chuyên môn chế tạo một khóa màu vàng kim đầu lâu, còn lại ăn mặc thì hoa văn màu, cũng không bôi lên vàng phấn, tục truyền đây là triều đình hạ đạt Mật Chỉ.

Đục ngẫu trong nước sông, đỉnh đầu chính là âm vang rơi xuống mãnh liệt thác nước.

Nữ tử một chân mũi chân, nhẹ nhàng giẫm tại chuôi này trên quý Đạo gia phù kiếm trên chuôi kiếm, màu vàng kim kiếm tuệ như dây leo, không biết khi nào nhẹ nhàng quấn chặt lấy mắt cá chân nàng.

Mang ngọc có tội.

Hai mắt nhắm nghiền nữ tử lông mi khẽ run, có nước mắt chậm rãi chảy ra hốc mắt, thân ở đáy sông, điểm này nước mắt tự nhiên nháy mắt liền biến mất.

Dù là nàng trời sinh thể chất khác hẳn với thường nhân, thuở nhỏ liền thân cận Đại Giang đại thủy, lúc tuổi nhỏ có du phương đạo sĩ tìm tới nhà nàng, cho hã đo bát tự, nói nàng dễ dàng đưa tới hết thầy trong

nước Âm Uế chi vật, cho nên tốt nhất đừng một mình tới gần Thủy Nguyên, nhất là không rẽ chi thủy lâm thời tụ tập địa phương. Họ Dương mệnh hoa thiếu nữ dần dần lớn lên, rất nhanh liền bị một vị Đại Ly Thanh Ô tiên sinh chọn trúng, dẫn tới vị kia nương nương bên cạnh, tu tập thượng thừa thủy pháp, tu vi cảnh giới tiến triển cực nhanh, khả năng tùy tiện ba năm tu hành, liền sánh được người khác hao phí ba mươi năm, thậm chí càng dài tuổi nguyệt khổ công phu.

Nhưng là chân chính khiến cho nàng đi đến đầu này "Không đường về" nguyên nhân.

Nên biết rõ trở thành Hà Bá Hà bà, sông nước thần linh một chuyện, cho tới bây giờ liền bị chính thống luyện khí sĩ coi là "Đoạn hạng nhất", căn bản không phải cái gì trường sinh chính đồ.

Thử nghĩ một tòa trường sinh cầu, biết rõ nó nửa nói sục đổ, để cho người ta căn bản không đến được bờ bên kia, như vậy tính cái gì trường sinh cầu ?

Trong nội tâm nàng rõ ràng, cái này gọi mang ngọc có tội.

Bởi vì nàng thu được chuôi này kinh thành phù kiếm tán thành, tại Phong Lôi Viên tuổi trẻ kiếm tu Lưu Bá Kiêu xuất thủ trước đó, thành công nắm trong tay phù lục.

Thu hoạch được cái này cái cọc thiên đại cơ duyên về sau, tu vi của nàng càng là một đường tăng vọt, coi như nàng cảm thấy bên trên ngũ cảnh cũng ở trong tầm tay thời điểm, nhưng là cùng lúc đó, liên tiếp tin dữ, tới lặng yên không một tiếng động, đầu tiên là nương nương yêu cầu nàng xuất ra phù kiếm, giao cho tọa trấn Ly Châu Nguyễn Cung đi hai lần bố ra Trảm Long Thai. Sau đó trả lại đến trong tay nàng phù kiếm, cũng đã là kém chút phá thành mảnh nhỏ hoàn cảnh, nàng còn có thể như thế nào ? Một vị là ân cùng tái tạo nương nương, một vị là bị Đại Ly phụng làm thượng khách Binh gia Thánh Nhân, nàng đành phải cắn răng tiếp nhận

cái này kết quả, thế nhưng là nàng làm sao cũng không nghĩ tới, hoàng đế bệ hạ một tờ hạ lệnh, lâm thời sắc phong nàng trở thành Thiết Phù Giang Thủy Thần.

Trong nước sông, giẫm tại trên thân kiếm nữ tử, đứng im lơ lửng, đúng như một tôn thần đứng ở điện thờ.

Nàng vứt bỏ hết thảy tạp niệm, bắt đầu tĩnh tâm ngưng thần, hai tay bấm niệm pháp quyết, bất động như núi.

Nàng đầu tiên là đầu kia tóc xanh từng chiếc một tróc ra, tiêu tán ở trong nước sông, theo lưu mà qua.

Ngay sau đó thân thể huyết nhục, một chút xíu tan rã.

Đau đớn kịch liệt, không chỉ có đến từ huyết nhục, càng nhiều là đến từ hồn phách chỗ sâu kêu rên, để lấy Đại Ly không truyền bí thuật ngăn cách cảm giác nữ tử, cổ kia dần dần máu thịt be bét thân thể mềm mại, vẫn run rẩy không thôi.

Hình tiêu xương đứng!

Đến cuối cùng, nữ tử biến thành một bộ chân chân chính chính khô lâu.

Mặt nước sôi trào, hơi nước thẳng chúc.

Chuôi này nửa huỷ bỏ phù kiếm tại đáy sông, thủy chung không nhúc nhích tí nào, nhưng là lò mờ có thể thấy được nữ tử hình thái kinh khủng xương trắng, bắt đầu lay động, như rong phiêu hốt, yếu ớt đến cực điểm, giống như lúc nào cũng có thể bị sông nước xông lên mà đi.

Ngay tại trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, chuôi này Đạo gia phù kiếm "Phù lục" màu vàng kim kiếm tuệ, từng sợi vàng óng ánh sợi tơ, bắt đầu tản mát ra hào quang màu vàng óng, chẳng những đem nữ tử mắt cá chân

buộc chặt đến càng thêm chặt chẽ, còn không ngừng hướng lên chậm rãi leo trèo, cuối cùng tại xương trắng chỗ đầu gối trì trệ không tiến.

Này mới khiến xương trắng ổn định thân hình, trợ giúp nàng không đến mức bị sông nước hàm súc huyền diệu thần ý chỗ xem thường, triệt để biến thành đề tiện nhất quỷ nước âm vật nhất lưu.

Ngưng tụ Thần Tính, tái tạo kim thân, nhục thân thành tựu Ngự Thánh.

Chỉ gặp xương trắng đỉnh đầu, bắt đầu sinh ra luồng thứ nhất sợi tóc.

Không phải trước đó Long Tu Khê Hà bà "Bà lão" đầu kia quạ mái tóc dài màu xanh, mà là nhạ sợi tóc màu vàng óng, từng chiếc một đầu tóc xuất hiện tại xương trắng phía trên, càng tươi tốt, cuối cùng tụ tập ra một đầu dài đến mấy trượng mái tóc dài vàng óng, xán lạn vô cùng.

Cái này thuộc về trăm năm khó gặp "Vũ Sư" chi tượng!

Dưới gầm trời sông nước thần chỉ, bất luận lớn nhỏ, chung quy là phụ thuộc vào đại địa phía trên, thuận thế chảy xuôi. Mà cơ hồ đã tại Bảo Bình Châu tuyệt tích Vũ Sư, lại có thể xem như trên trời thần linh, mặc dù Vũ Sư phẩm trật sẽ không cao hơn một sông nước thần quá nhiều, nhưng trong đó khác biệt, tựa như bình thường luyện khí sĩ đối đầu cùng cảnh kiếm tu, chiến lực kỳ thật rất cách xa. Có chút cùng loại trên quan trường vị kia đốt đèn lồng lão nhân Lang Trung chức quan, phân lượng chi trọng, viễn siêu phẩm trật giống nhau còn lại Đại Ly quan viên.

Đạo giáo tôn sùng Đại La Kim Tiên, Phật Môn Hộ Pháp La Hán kim thân, thế gian thần chỉ từng tôn tượng bùa kim thân, thế tục vương triều cái gọi là cành vàng lá ngọc, đều mang theo một cái chữ vàng.

Trong đó thần chỉ Kim Thân Pháp Tướng, nhưng thật ra là một cái hư chỉ, cũng không phải là nói thần chỉ chân chính làm được khắp cả người hồn nhiên đều là kim thân, Long Tu Khê vị kia Hà bà kim thân, kỳ thật

bất quá là dựng dục ra đôi mắt một điểm kim quang mà thôi. Mà vị nữ tử này, lại là biểu tượng Vũ Sư tư chất đầy đầu tóc vàng, có khác biệt một trời một vực.

Nữ tử bắt đầu khôi phục dung nhan.

Bạch cốt sinh nhục.

Cuối cùng khi nàng mở mắt, đã còn thẳng trước đó tư sắc.

Một bộ sông lớn thủy tinh ngưng tụ mà thành màu xanh quần áo, bao trùm nàng cổ kia cực kỳ mê người thân thể mềm mại.

Nàng hướng về phía trước chậm rãi tiến lên, như giày bình địa, hô hấp tự nhiên, so với tại linh khí dư thừa động phủ tu hành, càng thêm để cho nàng cảm thấy nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly.

Nữ tử đưa tay một chiêu, chuôi này một mực chưa từng ra khỏi vỏ phù kiếm từ đáy sông tự hành nhảy ra, bị nàng nắm trong tay, đưa ngang trước người, nàng nhẹ nhàng rút kiếm ra khỏi vỏ, nhìn chăm chú những cái kia nhìn thấy mà giật mình vết nứt, như là một vị mỹ nhân trên mặt nói vết sẹo, để cho người ta tiếc nuối để cho người ta đáng thương.

Đã thành Đại Ly Giang Thần Dương Hoa cổ tay chuyển một cái, đem phù lục mũi kiếm dựng thẳng lên, cúi đầu nhìn lại, nhìn chăm chú chỉ có sắc bén không giảm năm đó nó, ôn nhu nói: "Kết quả là chỉ có người, đối với ta không rời không bỏ."

Phù kiếm khẽ run, linh khí suy kiệt, như trên giường bệnh tiêu tụy lão nhân, khí thế tận không.

"Ta sẽ không ghét bỏ người, đoạn hạn nhất cũng tốt, chúng ta cùng đi đến cuối cùng."

Dương Hoa cúi đầu xuống, có chút nghiêng mặt qua gò má, dùng mũi nhọn tại trên mặt nàng cắt ra từng đầu rãnh máu, sâu có thể thấy được xương.

Thiết Phù Giang nước, cuộn cuộn trôi qua, thủy thế càng hùng hồn oanh liệt, đằng đằng sát khí, tuyệt không nửa điểm u oán phiền muộn.

Thế gian sự tình, mang ngọc có tội.

Thế gian người, người mang lợi khí, sát tâm từ lên!

—— ———

Long Tu Hà bờ Thanh Ngưu Bối bên kia, lão nhân ngồi xổm ở trên vách đá quất lấy thuốc lá sợi, dốc đá biên giới cẩn thận từng li từng tí ngồi một vị "Phụ nữ trẻ", đầu tóc rủ xuống, một mực kéo dài đến trong nước sông. Bây giờ thăng làm bị Đại Ly triều đình công nhận chính thống Hà Thần, nàng đã có thể dựa vào loại phương thức này ngăn ngừa lên bờ, không nên xem thường cái này một bước nhỏ, Hà bà Hà Bá chi lưu, mặc cho người tu hành trăm năm ngàn năm, y nguyên hữu tâm vô lực.

Tóc dài phủ kín dốc đá phía dưới mặt nước phụ nhân, rụt rè nói: "Tiên trưởng, bằng cái gì ta Mã Lan Hoa lại không thể có một tòa miếu Hà Bá ? Dù là chút lớn một tòa nhỏ miếu hoang cũng được a."

Lão nhân nuốt mây nôn sương mù, cười nhạo nói: "Liên người cái kia nát đường cái thanh danh, còn muốn có tiếp tục không ngừng hưởng hỏa ? Sợ là chỉ có mấy chum đựng nước nước bọt nước miếng đi. Huống chi người cho rằng hưởng thụ hưởng hỏa tế tự, có thể đảm bảo thu hoạch dù hạn hay lụt ? Mà lại chính là một môn nằm lấy hưởng phúc, thí sự không làm hoạt động ?"

Phụ nhân cười ngượng ngừng nói: "Tiên trưởng, người biết rõ ta chính là đầu tóc mở mang hiểu biết ngăn thôn dã phụ nhân, lão nhân gia người

cho nói rằng nói rằng, miễn cho ta lại phạm vào kiêng kị, chọc giận một vị đại nhân nào đó vật. Ta ngược lại thật ra không sợ bị đánh, nếu để cho tiên trưởng thêm phiền phức, ta cái này trong lòng liền khó chịu gấp."

Nói đến đầu tóc mở mang hiểu biết ngăn thời điểm, phụ nhân khoé mắt dư quang lờm bên dưới một đầu kia tóc xanh, trong lòng có chút tự đắc.

Tóc của mình dài, thế nhưng là thật sự dài. Trên tiểu trấn những cái kia tuổi thọ ngắn ngủi bà di ngư phụ, rất nhiều người khoảng bốn mươi tuổi, liền đã đầu tóc trắng xám, có thể cùng chính mình so ? Luận thân phận, luận vốn liếng, các nàng cầm cái gì đến cùng chính mình tôn này đường đường Hà Thần đẹp ngang ?

Lão nhân chậm rãi nói: "Từ miếu cùng một chỗ, Thần Đàn một đứng, lưu hương chặn lại, đệ nhất nén nhang sau khi đốt, người liền xem như cùng phương này khí hậu chân chính sống nương tựa lẫn nhau, tỷ như trước đó từ Hồng Chúc trấn truyền đến hai lần chấn động, Long Tuyền huyện bên này cũng đi theo đất rung núi chuyển, sông nước lắc lư, người nếu mà có được địa bàn từ miếu cùng tượng bùa kim thân, như vậy người liền muốn gặp loại chấn động này mang tới trùng kích."

Phụ nhân mặc dù ra vẻ gật đầu phụ họa cùng, nhưng trong lòng có chút xem thường.

Lão nhân mặt không biểu tình, một tay cầm tẩu thuốc, nhàn rỗi cái tay kia tùy ý tại trên vách đá nhẹ nhàng một gõ.

Phụ nhân toàn thân huyết nhục trong nháy mắt từng khúc băng liệt, đau đến nàng ngã vào trong nước sông, dưới đáy nước bên dưới kiệt lực kêu rên, thân thể điên cuồng thay đổi lẫn lộn.

Lão nhân đối với cái này làm như không thấy, chậm rãi nói: "Sơn thủy chính thần vì sao lựa chọn hết hy vọng sập đi theo dưới núi quân vương, giúp đỡ ngăn được trên núi người ? Ngoại trừ hương hỏa nơi phát ra một

chuyện, trên núi người từng trảng thần tiên đánh nhau, sẽ ảnh hưởng đến một chỗ khí vận hưng suy lên xuống, cũng là mấu chốt. Ai vui lòng chính mình ăn bữa hôm lo bữa mai, nói không chừng ngày mai sẽ phải kim thân trọng thương, ngày một liền sẽ tiêu vong ở giữa thiên địa ?"

"Trừ cái đó ra, một chỗ dân phong, văn giáo, binh qua rất nhiều nội tình cùng biến cố, cũng sẽ ảnh hưởng đến đạo hạnh của các người, hoặc là tiềm di lạng yên hóa, hoặc là đột gặp biến cố, đều không lấy thần chỉ ý chí chuyển di. Cái trước, là đao cùn tử cắt thịt, người sau, là họa trời giáng, người a, cố mà trăn quý ngay sau đó nhàn tản quang cảnh a, đây mới thật sự là tiêu dao khoái hoạt giống như thần tiên."

Phụ nhân không dám tiếp tục lên bờ, sắc mặt tuyết trắng cái đầu kia chậm rãi nổi lên mặt nước, cầu xin tha thứ nói: "Đại tiên, nô tỳ biết được nặng nhẹ lợi hại."

Lão nhân phất phất tay, "Cút xa một chút."

Phụ nhân chui vào đáy nước, vòng eo nhoáng một cái, thân hình trong nháy mắt xuyên qua toà kia cầu đá vòm, xa xa bỏ chạy hai ba dặm đường thủy.

Lúc trước vẫn là Long Tu Khê Hà bà phụ nhân, thoải mái nhàn nhã đi ngang qua thợ rèn cửa hàng bên kia khúc sông, bây giờ nàng đã không có như vậy e ngại vị kia thủ đoạn lợi hại tiểu ny tử, dù sao nàng bây giờ ngoại trừ cần cù chăm chỉ làm vũ khí nhà Thánh Nhân, gia tăng nước chảy âm trầm trọng lượng, ngẫu nhiên cũng sẽ bị tiểu cô nương kia gọi lên hỏi một chút chuyện xưa xưa xưa xưa tiểu trấn chuyện cũ, dần dà, nàng liền cảm thấy sống lưng của chính mình đã rất lớn.

Về phần cái kia tại phụ nhân trong mắt rất cổ quái Tú Tú cô nương, dựa theo hai người nói chuyện phiếm, phụ nhân biết được nàng ngoại trừ mỗi ngày rèn sắt, sẽ còn tiếp tục nhìn chăm chăm toà kia lập tức tu sửa hoàn tất phòng cũ, lại có là năm thì mười họa hỗ trợ quét dọn vài toà toà nhà,

còn đem cái kia lồng gà mái cùng gà con tử, toàn bộ chuyển đi thợ rèn cửa hàng bên kia.

Phụ nhân kỳ thật hoàn toàn không hiểu cái cô nương này ý nghĩ, một vị Binh gia Thánh Nhân độc nữ, sống thế nào đến cùng tiểu trấn bình thường khuê nữ của người ta giống như, không thú vị không thú vị không nói, còn không có chí hướng cao xa gì.

Bất quá nàng cũng không dám đem lời trong lòng, nói cho Nguyễn Tú nghe.

Đầu kia hỏa long lợi hại, nàng trở thành chính thống Hà Thần về sau, cảm xúc càng sâu.

Bất quá phụ nhân bây giờ cảm thấy mình là chân chính có chỗ dựa! Cho là mình cùng Tú Tú cô nương xem như hóa thù thành bạn, coi như Binh gia Thánh Nhân nửa cái làm giúp, mà lại làm sao cũng coi là Dương lão đầu không ký danh đệ tử đi ?

Những chuyện này, đều để phụ nhân càng đắc ý.

Kỳ thật nàng cũng nhớ đánh, coi như là có chút bệnh hay quên lớn, thường thường tốt vết sẹo quên đau.

Nhưng nàng thích thú.

Ngồi một mình ở Thanh Ngư Bối bên trên lão nhân cảm khái nói: "Ếch ngồi đáy giếng, thỉnh thoảng thấy viên nguyệt, liền vui vẻ vong ưu."

Sau một hồi lâu, một vị mi tâm có chu sa thiếu niên chậm rãi đi đến dốc đá, ngồi xổm ở lão nhân bên cạnh một bên, rên rỉ thở dài.

Dương lão đầu cười hỏi nói: "Hôm nay tại học thực đọc sách nhiều hay không a?"

"Thiếu niên" quốc sư bị câu nói này bị thương không được, đúng là tức giận đến toàn thân run rẩy.

Lão nhân không có tiếp tục tại vết thương của hãn bên trên xát muối, dù sao làm qua ngăn ngủi mình hữu, "Viên gia Văn Xương Các cùng Tào gia Vũ Thánh miếu, tượng bần kim thân đều tạo tốt đi, tuyên chỉ một chuyện, vẫn còn không có đã định ? Người liên không giúp người một chút cái kia học sinh, thật nguyện ý nhìn lấy sĩ đồ của hãn, ngay tại cái này Long Tuyền huyện gây kích trầm sa ?"

Mi tâm chu sa thiếu niên tuần mỹ sắc mặt sa sút tinh thần nói: "Đặt tại trước kia, ta tự có chuẩn bị ở sau, hiện tại người cảm thấy ta còn có cần thiết này sao?"

Dương lão đầu gật gật đầu, "Thảm là thảm rồi chút."

Thiếu niên nổi nóng nói: "Uy, lão Dương đầu, người coi lúc không giúp ta cầu tình còn chưa tính, người còn không biết xấu hổ châm chọc khiêu khích ? !"

Dương lão đầu bất vi sở động, "Ta cái này nhiều lắm là tính âm dương quái khí, không gọi châm chọc khiêu khích."

Lão nhân suy nghĩ một chút, còn nói nói: "Ta bỏ được kéo bên dưới tấm mặt mo này, thay người cầu tình, hữu dụng không ?"

Thiếu niên ngập ngà ngập ngừng, "Dù sao cũng phải bênh vực lẽ phải, nói chút cái gì đó."

Thiếu niên ngửa về đằng sau đi, nằm tại gập ghềnh màu xanh trên vách đá, nhìn qua cao không thấy đỉnh thâm thúy bầu trời đêm, nói một mình nói: "Người cùng Tổng Trường Kính có phải hay không giống như ta, từng có ngằm bên dưới minh ước ?"

Dương lão đầu cười nói: "Có a, mà lại không chút che che lấp lấp, bằng không Lý Nhị liền sẽ không cùng Tổng Trường Kính náo ra lớn như vậy động tĩnh đến, cùng để cho các người hoàng đế bệ hạ hao tâm tổn trí ngờ vực vô căn cứ, còn không bằng đặt ở trên mặt bàn, để chính hãn trông thấy, trong lòng có cái số. Bất quá ta đoán chừng lấy Tổng Trường Kính kiệt ngạo tính cách, đến kinh thành, khẳng định là ở trước mặt tuân tặc nói."

Thiếu niên tức giận nói: "Ta chỉ là vận khí không bằng Tổng Trường Kính thôi. Ta liền không nên tới nơi rách nát này, còn động thiên phúc địa đâu, mẹ nó nơi này căn bản chính là ta Thôi Sàm ương mà!"

Lão nhân cười nói: "Đối với một nửa khác quốc sư Thôi Sàm mà nói, nhưng chưa hẳn."

Thiếu niên ngồi dậy, giận nói: "Dương lão đầu, người lại nói như vậy, ta cùng người tách ra mệnh a!"

Dương lão đầu quay đầu mắt nhìn gấp liên tiếp tai vạ bất ngờ thiếu niên, không còn đổ dầu vào lửa, "Người có hay không ý thức được, đang bị đoạn đi liên lụy sau, người thay đổi rất nhiều?"

Thiếu niên nhú nhú lông mi, buồn bực nói: "Có sao?"

Lão nhân gật đầu, vẻ mặt chân thành nói: "Có. Tâm tính thay đổi dần, hồn phách dần dần ổn, mặc dù tu vi đã có thể bỏ qua không tính, nhưng là tương đối trước đó vậy quốc sư Thôi Sàm, người cuối cùng có một chút thiếu niên Thôi Sàm bộ dáng."

Thiếu niên sắc mặt xám xanh, ánh mắt bốc hỏa.

Lão nhân nhìn về phía nơi xa, trêu ghẹo nói: "Xem ra đọc sách vẫn còn có chút tác dụng."

Vốn chỉ là sống nhờ tại bộ này quý giá thân thể Thôi Sàm, bây giờ tựa như là di chuyển phương xa, đâm rể làm mà di dân.

Thôi Sàm, một phân thành hai.

Quốc sư Thôi Sàm đã mất đi một bộ phận hồn phách, thiếu niên Thôi Sàm thần hồn ở lại thân thể, đã là lập thân địa phương, cũng là một tòa lồng giam.

Thiếu niên không muốn tại trên việc này dây dưa, sợ mình một cái nhịn không được liền ném nước tự vận được rồi, tranh thủ thời gian chuyển di chủ đề, "Hoàng đế bệ hạ lúc trước không có đáp ứng đem Long Tu Khê cùng Thiết Phù Hà, sát nhập làm một đầu sông nước, sau đó toàn bộ chia cho Hà bà, mà là một phân thành hai, riêng phần mình đề bạt. Đồng thời đem ở đây 'Bởi vì bệnh qua đời' Tống Dục Chương, không có dấu hiệu nào mà đề bạt làm Lạc Phách Sơn Sơn Thần. Đồng thời sai người bí mật chế tạo một khóa hoàng kim đầu lâu, mang đến cái này Long Tuyền huyện thành. Như thế nói đến, là đem hoàng đế Tống Trường Kính, cùng vị kia gói một bên người, các đánh năm mươi đại bản."

Dương lão đầu nhìn về phía phía Tây kéo dài núi non chập chùng cùng ngọn núi, hỏi: "Người Thôi Sàm, thôi nước lớn sư cũng cần như thế phỏng đoán để tâm ?

Thiếu niên ngẩn người, bùi ngùi thở dài, "Một là lâu tại lồng chim bên trong, ngựa gầy lông dài, người nghèo chí ngẩn, lại có là vị hoàng đế kia bệ hạ, chí hướng cao xa, ưa thích dương mưu, đường đường chính chính, thật sự là để cho người ta khinh thường không được. Đối thành khác vương triều, Tống Trường Kính đã sớm soán vị, về phần cái kia nương môn, nói không chừng đã sớm ném qua Nữ Đế mùi vị."

"Đông Bảo Bình Châu nhỏ về nhỏ, có một chuyện, là Biệt Châu không có, vậy chính là có theo nhưng tra chính sử bên trên, đến nay còn chưa

xuất hiện qua một vị quân lâm thiên hạ Nữ Đế, không biết bao nhiêu phụ nhân, rục rịch, nếu muốn hái được đầu khô, mượn cơ hội này trộn lẫn cái lưu Phương thiên cổ, cho dù là để tiếng xấu muôn đời, đoán chừng cũng nguyện ý."

"Chính là không biết rõ Đại Ly có thể hay không sống qua cái này khảm, coi như vượt đi qua, cũng không biết nói rút lui bao nhiêu năm."

"Nhưng là, dưới gầm trời chỉ có ta biết rõ A Lương muốn làm cái gì, đoán được hẳn sẽ làm cái gì."

Nói xong lời cuối cùng, thiếu niên bỗng nhiên thần thái sáng láng.

Dương lão đầu hỏi: "Kinh thành Thôi Sàm cũng không biết rõ ?"

Thiếu niên thở dài, ánh mắt phức tạp nói: "Cái kia ta, hẳn là không biết đi."

Thiếu niên dùng sức vuốt vuốt gương mặt, "Cái kia Long Vĩ quận Trần thị, đột nhiên ở chỗ này mở học thực, không ràng buộc vì Long Tuyền huyện tất cả môn đồng giảng bài, trọng kim thuê ba vị tiên sinh, không có chỗ nào mà không phải là danh chấn châu quận đại nho Văn Hào, tất cả đều là cùng Trần thị quan hệ tâm đầu ý hợp khách khanh môn khách. Ở trong đó có hay không Toánh Âm Trần thị bày mưu đặt kế ? Có phải là bọn hắn hay không cái này một chi Nho gia văn mạch, tại Bảo Bình Châu có mưu đồ ?"

Dương lão đầu ha ha cười nói: "Ta biết rõ đoạn này nhân quả, nhưng là không nói cho người, dù sao người lập tức liền muốn cuốn gói lăn ra nơi này. Ta có thể hàn huyên với người nhiều như vậy, liền rất hết lòng quan tâm giúp đỡ."

Thiếu niên Thôi Sàm lần này ngược lại là không có tức giận, "Đi tốt."

Thiếu niên đứng người lên sau, trong nháy mắt trở mặt, tức giận đến dậm chân, nổi giận mắng to nói: "Tốt cái rắm! Mang theo hai cái thiên đại phiền phức vương vúi coi như xong, ta nhịn! Cần phải ta cho tiểu tử kia làm đệ tử, là thế nào ? ! Lão đầu tử ngươi là thế nào nghĩ ? ! Có phải hay không không có cảnh giới tu vi, không có thân phận địa vị, dứt khoát ngay cả học vấn cũng vứt sạch ? ! Ngươi nếu là dám hiện tại đứng trước mặt ta, ta lần này cam đoan mắng ngươi cầu huyết xối đầu, lão đầu tử ngươi này gọi không biết xấu hổ, chơi xỏ lá biết rõ không, làm người muốn giảng chút lương tâm giảng chút đạo lý a. . ."

Dương lão đầu duỗi ra ngón tay cái, chặc chặc nói: "Thiếu niên hiệp khí, anh hùng can đảm."

Thiếu niên đột nhiên ngừng tiếng mắng, nhỏ giọng hỏi: "Ta cũng không có chỉ mặt gọi tên, lão đầu tử đã từng là có một thân bản lãnh thông thiên triệt địa, nhưng đó là bao nhiêu năm trước lão hoàng lịch a, hiện tại liên còn lại như vậy chút, cũng không thể còn có thể nghe được ta lời nói a?"

Dương lão đầu đứng người lên thu hồi tẩu thuốc, phúi mông một cái chuẩn bị rời đi, "Cái kia chưa chắc đã nói được, dù sao ngươi từng là hãn thủ đồ, có khả năng sẽ ngoại lệ đây."

Thiếu niên Thôi Sàm khô khốc một hồi cười, từ từ an ủi nói: "Không có khả năng không có khả năng."

Liên ở đây lúc, từng quyền từng quyền tâm thường nhất Nho gia học vỡ lòng sách vở, theo thứ tự lẳng không hiện lên ở thiếu niên trước người, không người lật qua lật lại, lại tự hành chậm rãi mở ra tờ thứ nhất.

Mi tâm chu sa thiếu niên ngây ra như phỗng, như cha mẹ chết.

Dương lão đầu ngênh ngang rời đi, "Ai, có người lại phải đọc sách đi."

Thiếu niên ánh mắt ngốc trệ mà chỉnh ngay ngắn vạt áo, thẳng tắp cái eo,

bắt đầu tan nát tâm can mà lớn tiếng đọc diễn cảm nói: "Thiên địa có chính khí, tạp nhưng phú lưu hình. Bên dưới thì làm sông ngọn núi, bên trên thì làm ngày tinh. . ."

Thiếu niên đột nhiên hồi lại thần, nhìn về phía lão nhân kia bóng lưng, "Đại gia người! Có phải hay không là người cố ý để lộ bí mật, đem ta nói truyền cho lão đầu tử ? ! Con rùa già, không có người người khi dễ như vậy a, ta bất quá là nói toạc thân phận của người mà thôi, nhất định phải như thế mang thù à. . ."

Thiếu niên không khỏi bàn tay lắc một cái, đau đến giật cả mình, như có khắc nghiệt học thực tiên sinh đứng ở một bên, lấy quy củ thước gờ ngang bướng học sinh.

Thiếu niên tiếp tục gào thét nói: "Tại người nói hạo nhiên, báii hồ nhét Thương Minh. Hoàng đường làm thanh di, ngậm cùng nôn Minh Đình. . ."

Hồng Chúc trấn cái gối dịch cửa ra vào bên kia, đối với một cái nghèo kiệt hủ lậu lão tiên sinh nói lời ác độc dịch tốt, đại khái là cảm thấy không thể cùng một cái lão già hồm hồm động quyền cước, cuối cùng vẫn là hùng hùng hổ hổ cùng lão nhân nói đáp án, nói những người kia tại ban ngày an vị thuyền rời đi, là thuận Tú Hoa Giang đi về phía Nam đi.

Dịch tốt nhìn thấy lão đầu tử quay người sau khi rời đi, hung hăng hướng trên mặt đất nhổ nước miếng, sau đó mới nhớ kỹ là nhà mình dịch trạm cửa ra vào, hậm hực cầm mũi chân biến mất.

Từ khi những hài tử kia tới cái gối dịch về sau, thì trách sự tình liên tiếp không ngừng, cuối cùng còn làm hại làm người phúc hậu dịch trạm đại nhân ném đi quan thân, thật sự là một giúp sao quả tạ.

Gánh vác bọc hành lý lão nhân đi tại trên đường phố, cẩn thận suy nghĩ một chút sau, lâm thời quyết định như vậy coi như thôi, đường Dao biết lòng người mà thôi.

Lão nhân lặng yên khẽ vươn tay, cầm một cái bích ngọc cây trâm, tiện tay thả lại trong tay áo.

Những hài tử kia đi về phía Nam đi Đại Tùy, lão tú tài thì đi hướng phía Tây.

Đại lộ hướng lên trời, các đi nửa một bên.

Phải chăng trăm sông đổ về một biển, không biết, khó mà nói.

Nhưng là đường dưới chân, đến cùng là muốn chính mình từng bước một đi.

—— ———

Một chiếc thuyền lớn bên trên, bởi vì có một đầu chướng mắt vướng bận con lừa, làm hại Trần Bình An bốn người chỉ có thể đứng tại mũi thuyền bên kia, không được thư thư phục phục ngồi tại buồng nhỏ trên tàu.

Cũng may bốn người sớm thành thói quen màn trời chiếu đất thời gian khổ cực, chỉ là Lý Hòe có chút tức giận chủ thuyền mắt chó coi thường người khác mà thôi, bất quá rất nhanh liền cười hì hì để Lâm Thủ Nhất giúp đỡ năm con lừa, hấn bò lên trên lưng lừa, ngồi thuyền lại cười lừa, để Lý Hòe cười đến không ngậm miệng được.

Phụ cận thuyền lớn hành khách một mặt nhìn thẳng ngốc ánh mắt, nhìn lấy những thiếu niên này cùng hài tử.

Lâm Thủ Nhất nắm dây cương, sông gió chậm chậm mà đến, nhẹ nhàng

thời phật thiếu niên tóc mai sợi tóc, thiếu niên sờ lên tim vị trí, nơi đó có giấy vàng phù lục cùng 《 Vân Thượng Lang Lang Thư 》 .

Trần Bình An ngồi xổm ở một bên, chính tại động tác thành thạo mà cầm dao bổ củi chém vào lục trúc, hẳn đã đáp ứng muốn cho Lâm Thủ Nhất cùng Lý Hòe làm hai cái ruộng sách nhỏ.

Ngồi xổm cũng không muốn hái xuống xanh biếc ruộng sách áo bông màu hồng tiểu cô nương, đột nhiên kinh ngạc nói: "Tiểu sư thúc, trên đầu người cây trúc không thấy! Lên thuyền trước đó, rõ ràng còn tại."

Trần Bình An ngạc nhiên, sờ lên đỉnh đầu búi tóc, có chút mờ mịt, nhưng là trong khoảng thời gian này đến nay, thiếu niên quen thuộc đủ loại ngoài ý muốn, mặc dù trong lòng rất mất mát, vẫn là cười nói: "Không sao, ta nhớ được cái kia tám chữ, về sau cho mình làm một chi, khắc lên đồng dạng chữ."

Lý Bảo Bình gật đầu một cái.

—— ———

Đi tại Hồng Chúc trấn trên đường lão tú tài, hiểu ý cười một tiếng, thấp giọng nói: "Tốt."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Có chút đạo lý

Tú Hoa Giang rất thanh tú, sóng xanh dập dờn, không có cái gì gió mạnh kình sóng, mặt nước rộng lớn lại cho người ta dịu dàng cảm giác.

Trần Bình An bốn người cười xuôi Nam chi thuyền có hai tầng, phần lớn là áo xanh nho sĩ cùng thương nhân lữ nhân, Lý Bảo Bình là không sợ người lạ, ưa thích công rường sách nhỏ hướng trong đám người đưng, vênh tai nghe bọn hắn cao đàm khoát luận, đồng dạng văn nhân sĩ tử nhìn thấy là cái dáng dấp linh khí tiểu cô nương, còn đeo cái đi xa cầu học lục trúc rường sách nhỏ, lại là yên tĩnh nhã nhặn, đứng tại không gần không xa địa phương, những người lớn liền có chút thiện ý khuôn mặt tươi cười, đối với tiểu cô nương cũng không để trong lòng, tiếp tục nói chuyện phiếm, lời nói vô ky.

Lý Hòe cẩn thận từng li từng tí khống chế dây cương, cười con lừa tại mũi thuyền Tiểu Phạm bốn phía đảo quanh vòng quanh, như là dò xét biên quan Đại tướng, không ai bì nổi. Nói đến kỳ quái, trắng con lừa vẫn thật là chỉ nguyện ý để Lý Hòe ngồi cười, cái này khiến Lý Hòe sượng đến phát rồ rồi, về phần cái gì Phong Tuyết miếu Thần Tiên Thai Ngụy Tấn, tương lai là muốn tới dắt đi con lừa, đến lúc đó để Lý Hòe nhớ kỹ cùng người kia đòi hỏi thù lao, một mực công phu sư tử ngoạm chính là, những này chân chính chuyện trọng yếu, ngược lại cho hết Lý Hòe xem như bên tai gió.

Lâm Thủ Nhất đi vào Trần Bình An bên cạnh, lưng tựa mạn thuyền vách trong mà ngồi, do dự một chút, hỏi: "Người liền không muốn biết rõ, vì cái gì A Lương nói ta là luyện khí sĩ rồi? Lại là như thế nào trở thành luyện khí sĩ?"

Trần Bình An dừng lại trong tay đao bổ củi gọt phiến động tác, cười nói: "Đương nhiên muốn biết rõ, nhưng là không tốt không có ý nghĩa hỏi, sợ

người suy nghĩ nhiều."

Lâm Thủ Nhất có chút buồn bực, học thực ba người ở trong, mù lòa cũng nhìn ra được, Trần Bình An chân chính quan tâm người, chỉ có Lý Bảo Bình. Tại hãn cùng Lý Hòe bên trong, Trần Bình An hãn là càng thêm thân cận Lý Hòe, về phần là không phải là bởi vì đều xuất thân tiểu trấn chợ búa ngõ hẹp nguyên nhân, hoặc là chính mình quá mức trầm mặc ít nói quan hệ, Lâm Thủ Nhất không rõ ràng, mà lại đối với mấy cái này không đáng giá nhắc tới vụn vặt sự tình, kỳ thật thiếu niên cũng từ trước tới giờ không chân chính để ý.

Nhưng là Lâm Thủ Nhất khó tránh khỏi phiền muộn.

Lâm Thủ Nhất hỏi: "Người đến cùng có biết rõ không cái kia ngân sắc tiểu hồ lô lợi hại ?"

Trần Bình An đầu tiên là bất động thanh sắc mà nhìn quanh bốn phía, sau đó gật đầu thấp giọng nói: "Liền A Lương đều nói đây là ít có cái gì Đường Kiếm Hồ Lô, đương nhiên rất quý giá hi hữu."

Lâm Thủ Nhất nói rằng: "Vậy người có biết rõ không, người khi đó bởi vì luyện quyền cự tuyệt uống rượu, bỏ qua bao lớn cơ duyên ? Ta sở dĩ có thể chính thức leo núi, trở thành một tên luyện khí sĩ, chính là trong mắt người bình thường trên núi thần tiên, cũng là bởi vì lần lượt uống rồi tiểu hồ lô bên trong rượu. Từng uống rượu về sau, ta cảm giác được, vô luận là huyết nhục gân cốt, vẫn là thị giác thính lực, còn có thể phách cước lực, nguyên bản lần này đi xa đi được nhất cố hết sức người, ta càng về sau thậm chí có thể đuổi theo chân của người bước, người nhìn không ra ?"

Trần Bình An ngón tay vô ý thức vuốt ve thắm mát trúc phiến, "Rời đi Thiết Phù Hà sông một bên sau, tới gần Kỳ Đôn Sơn phụ cận, người kỳ thật sau một bên đường núi liền đi rất dễ dàng."

Lâm Thủ Nhất sắc mặt không thay đổi, hời hợt nói: "A. Nguyên lai người đã sớm nhìn ra."

Trần Bình An cười nói: "A Lương lười nhác cực kì, bản lãnh lớn lại không nguyện ý quản việc nhỏ. Như vậy ta là dẫn đường, đương nhiên muốn chiếu cố đến mỗi người các người cước lực, lúc nào dừng lại nghỉ ngơi, muốn tâm lý nắm chắc, cần để cho mọi người đi được chẳng phải mệt đồng thời, còn chỉ có thể là để cho các người dựa vào bước đi tăng trưởng cước lực, về sau con đường của chúng ta còn rất dài, ta hi vọng mọi người về sau không cần như vậy chịu khổ."

Lâm Thủ Nhất nhìn lấy Trần Bình An sắc mặt cùng ánh mắt, hai tay vòng ngực, không khỏi hừ lạnh nói: "Người khác nói lời này, ta cũng không tin."

Trần Bình An nâng tay lên bên trong trúc phiến, cười hỏi nói: "Càng ngày càng thuận tay, bất quá khẳng định là cuối cùng một cái ruộng trúc làm được đẹp mắt nhất, như vậy cái này một cái trước cho Lý Hòe ? Cái kia ta liền làm được nhỏ một chút."

Lâm Thủ Nhất liếc mắt cười tại lừa già bên trên lợi hại, lắc đầu nói: "Được rồi, trước cho ta làm đi. Cùng lắm là bị hấn nhắc tới vài câu."

Trần Bình An cười, "Cái kia ta tận lực làm cho người đến hẳn chắc một chút, dùng nhiều dây thừng, thần tiên đại nhân nha, nếu như về sau thật có thể giống A Lương như thế bay tới bay lui, không chặt chẽ một điểm, sợ là lưng không được mấy ngày."

Lâm Thủ Nhất thở dài, cảm thấy mình không tính dần, có thể nghĩ muốn đuổi theo gia hỏa này ý nghĩ, thật sự là rất khó, nhớ tới một cái trăm mỗi vẫn không có cách giải sự tình, hiếu kỳ hỏi: "Vì cái gì tại cái gối dịch, A Lương đi không bao lâu, người liền đem Chu Hà Chu Lộc sự tình từ đầu chí cuối nói cho Lý Bảo Bình ?"

Trần Bình An sắc mặt nghiêm túc, hỏi lại nói: "Người cảm thấy ta cùng Bảo Bình quan hệ tốt, vẫn là cùng cái kia đối với cha con quan hệ tốt ?"

Lâm Thủ Nhất tức giận nói: "Nói nhảm."

Trần Bình An gật đầu nói: "Cho nên ta nhất định phải để Bảo Bình rõ ràng biết rõ, từ nhà các nàng bên trong đi ra người, làm có sự tình gì. Chu Lộc đến cùng là hạng người gì, ta đại khái rõ ràng, A Lương cố ý cho hắn thiết trí bấy rập thời điểm, nàng không đơn thuần là do dự đơn giản như vậy, mà là hi vọng cha nàng Chu Hà. . . Lại một lần nữa đứng ra. Nếu như nói tại Kỳ Đôn Sơn, bởi vì nàng làm loạn, để cho chúng ta đều lâm vào nguy hiểm, nhưng đã sau đó mọi người bình yên vô sự, ta có thể cho rằng là nàng cứu cha sốt ruột, đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ, chưa hẳn làm được so với nàng càng tốt hơn, cho nên ta mặc dù trong lòng có tức giận, nhưng tuyệt sẽ không ở trước mặt oán trách nàng nửa câu, nhưng là tại cái gối dịch hành lang bên trong, Chu Lộc sở tác sở vi, thật sự là không đáng được tha thứ. Ta cảm thấy chỉ cần dừng cho chỗ tốt đủ nhiều, đừng nói là tiểu thư của nàng Bảo Bình, kỳ thật ai cũng sẽ bị Chu Lộc bán."

Trần Bình An có chút sâu não, "Nếu như nàng vẫn là như vậy tính tình, luôn có một ngày, cha nàng thật sự sẽ bị nàng hại chết. Ta không hy vọng Chu Hà như thế một cái người tốt, còn sống rời đi Hồng Chúc trấn sau, cuối cùng còn muốn chết tại nữ nhi của mình trên tay. Vì cái gì rõ ràng có cha, lại không biết nói trân quý đâu ?"

Lâm Thủ Nhất sắc mặt lạnh lùng, "Người cho rằng trên đời mỗi cái cha mẹ đều rất tốt sao ?"

Trần Bình An ngữ khí kiên định nói: "Người khác mặc kệ, cha mẹ của ta liền rất tốt!"

Lâm Thủ Nhất sắc mặt có chút khó coi, bất quá Trần Bình An về sau lời nói, để thiếu niên sắc mặt thoáng chậm cùng, "Chu Hà là người tốt,

nhưng là giống như không quá sẽ dạy con cái làm người, có một số việc, đã đúng sai rõ ràng như vậy, vì cái gì không nói không dạy đâu ? Ta nghĩ không thông, Lâm Thủ Nhất, người người rất thông minh, biết rõ nguyên nhân sao?"

Lâm Thủ Nhất có chút vẻ mặt mệt mỏi, "Có thể là dưới đĩa đèn thì tối đi. Bất quá dưới gầm trời cha mẹ, không phải vô cùng đơn giản một câu lòng cha mẹ trong thiên hạ có thể quơ đũa cả nắm. Trần Bình An, mọi nhà có nỗi khó xử riêng, cha mẹ người phải đi trước, có một số việc, mới không cần như vậy xoắn xuýt, đương nhiên, ta không có ý tứ gì khác, nếu như lời nói khó nghe, người đừng để trong lòng."

Trần Bình An khoát khoát tay, cười nói: "Đương nhiên không biết."

Lâm Thủ Nhất liếc mắt Trần Bình An búi tóc, "Cây trâm cứ như vậy không có, không tìm xem ?"

Trần Bình An tiếp tục cúi đầu chế tạo rương sách nhỏ, lắc đầu nói: "Tìm không thấy, người cho rằng ta như thế tham tiền người, thứ quý giá như thế sẽ tự mình mất sao?"

Lâm Thủ Nhất đột nhiên sắc mặt cổ quái, "Khó nói A Lương nói tên của ta, hẳn là đối với người một chút."

Trần Bình An hiếu kỳ hỏi: "Nơi này đâu có nói pháp ?"

Lâm Thủ Nhất đã chuyển di chủ đề, thân thể hơi nghiêng về phía trước, đối thân là người trong nghề Trần Bình An khoa tay múa chân nói: "Rương sách nơi này có thể không thể làm ra một điểm đường cong đến, nếu không quá ngăn nắp, cứng nhắc chút, phương viên có độ càng tốt hơn, nhìn xa xa cũng sẽ dễ chịu."

Trần Bình An gật đầu nói: "Ta hết sức a, đến lúc đó làm được hiệu quả không tốt, ta coi như mặc kệ."

Biết rõ gia hỏa này là nói một không hai tính cách, nói mặc kệ cái kia chính là bền lòng vững dạ đích thực mặc kệ, thế là kỳ thật đối với rương sách nhỏ cho rất lớn kỳ vọng rừng thủ lập tức quỳnh lên, tăng tốc ngữ khí, "Như vậy sao được, những này Kỳ Đôn Sơn cây trúc rất có lai lịch ý tứ, dùng xong một mảnh liền thiếu đi một mảnh, sách của ta rương nhất định phải cảnh đẹp ý vui, đồng thời chiếu cố thực dụng kiên cố ưu điểm, Trần Bình An, người động đao bổ củi thời điểm có thể chậm một chút a, dựng rương trúc hệ thống thời điểm nghĩ thêm đến, nhất định phải nghĩ thêm đến a. . ."

Trần Bình An vẫn như cũ bên dưới đao như bay, trên mặt đất không ngừng rơi xuống vụn vặt hẹp ngăn lực trúc, sau đó lại từng cái bị Trần Bình An thu nhập cái gùi, nhìn đến Lâm Thủ Nhất kinh tâm động phách, Trần Bình An khoé mắt dư quang thoáng nhìn lạnh lùng thiếu niên lo lắng bộ dáng, nhin cười, "Bằng không vẫn là cuối cùng làm sách của người rương."

Thiếu niên sắc mặt giận dữ nói: "Ta gọi Lâm Thủ Nhất, ta là loại kia ưa thích đối ý người sao?"

Trần Bình An đột nhiên biết rõ vì sao A Lương như vậy ưa thích làm chuyện xấu, cảm giác không sai.

Lý Hòe nắm con lửa nghênh ngang đi vào hai người bên cạnh, tùy tiện hỏi: "Trần Bình An, người nói A Lương có thể hay không sáng mai liền trở lại rồi?"

Trần Bình An ngẩng đầu nói: "Quên rồi?"

Lý Hòe tranh thủ thời gian che miệng, buông ra về sau, tặc mi thử nhãn mà bốn phía nhìn quanh một phen, cái này buông ra dây cương, ngồi xổm ở Trần Bình An đối diện, đè thấp giọng âm nói rằng: "Vậy liền ngày mốt, ngày mốt cũng được. Dù sao trẻ nhất trẻ nhất chờ chúng ta xuống

thuyền, nếu như A Lương còn chưa có trở lại, cái kia ta về sau liền không nhận hẳn cái này bằng hữu. Trần Bình An, người tới nói, ta đây có phải hay không là đã rất dày nói ? Đúng không ? Đến lúc đó A Lương quỳ gối trên mặt đất cầu ta thời điểm, ân, người có thể thích hợp thay hẳn nói một chút lời hữu ích, đến lúc đó ta lại cố mà làm gật đầu đáp ứng, tiếp tục cùng A Lương làm bằng hữu."

Lâm Thủ Nhất dứt khoát nhắm mắt lại, đối với cái này đồng môn Lý Hòe, làm như không thấy có tai như diếc, là lựa chọn rất tốt.

Lâm Thủ Nhất liền không có gặp qua như thế cần ăn đòn người, thật hoài nghi có một ngày Lý Hòe gây họa về sau, chính mình có thể hay không cười trên nỗi đau của người khác.

Nghe được một tiếng con lừa tê mình thanh, sau đó là một tên hài đồng té ngã tiếng la khóc.

Lý Hòe quay đầu nhìn lại, có chút không rõ, là đầu kia con lừa gặp rắc rối, đoán chừng là cái kia không may hài tử cảm thấy chơi vui, chạy tới đùa con lừa, nhưng đầu kia súc sinh tính tình rất lớn, mặc dù sẽ không làm người ta bị thương, nhưng tuyệt đối phải hù dọa một chút dám ở động thủ trên đầu thái tử tiểu gia hỏa, tỉ như nó bây giờ đang ở vùng lên móng, lần lượt trùng điệp giẫm đạp tại boong thuyền bên trên, dọa đến cái kia ngồi ở trên mặt đất hài tử cũng không dám khóc.

Trần Bình An đột nhiên bỏ đao trong tay xuống cùng trúc, bước nhanh tới, cẩn thận từng li từng tí đỡ lên hài tử, sau đó đưa tay đối với con lừa ép xuống hai lần, người sau nhìn thấy Trần Bình An thủ thế sau, trắng con lừa mặc dù còn có chút nôn nóng, nhưng vẫn là ngừng móng, an an tĩnh tĩnh đứng tại nguyên chỗ.

Hài tử ăn mặc một thân tơ lụa quần áo, lung tung vung vẩy hai tay, dùng sức tránh ra khỏi Trần Bình An nâng, nhìn thấy trong nhà trưởng bối chính tại từ thuyền lớn lầu hai đi xuống cầu thang, cấp tốc chạy tới sau,

lập tức gào khóc bắt đầu, một vị dáng người khỏe mạnh áo đen đại hán ba bước làm một bước, trong nháy mắt đi vào hài tử bên cạnh, ngồi xổm người xuống nhỏ giọng hỏi: "Du thiếu gia, thế nào ? Ai khi dễ người, ta thay người trút giận!"

Trần Bình An đối với ý đồ rón rén thoát đi Lý Hòe vẫy vẫy tay, người sau rút cổ một cái, cùng Trần Bình An đối đầu ánh mắt sau, không dám tiếp tục làm con rùa đen rút đầu, đi đến Trần Bình An bên cạnh, cụp xuống cái đầu, ôm yếu nhỏ giọng nói: "Nhà ta nhỏ trắng con lừa tuyệt sẽ không lung tung cắn người, không lừa người, Trần Bình An. . ."

Trần Bình An ừ một tiếng, nhẹ giọng nói: "Nhưng bất kể như thế nào, người muốn cùng bọn hăn nói tiếng xin lỗi."

Lý Hòe nâng đầu lên, đầy mặt ủy khuất nói: "Bằng cái gì ? Là đứa bé kia chủ động trêu chọc nhỏ trắng con lừa, lại không làm bị thương hăn, ta vì sao muốn nói xin lỗi, cái kia đứa bé không hiểu chuyện cùng ta xin lỗi mới đúng."

Trần Bình An vừa muốn cùng Lý Hòe giải thích cái gì.

Lý Bảo Bình nhanh như chớp từ đằng xa chạy về đến, đứng tại Trần Bình An bên cạnh, Lâm Thủ Nhất cũng đứng dậy, chỉ bất quá lưu tại nguyên chỗ, yêu cầu giúp đỡ Trần Bình An trông chừng cái gì.

Nhóm người kia bên trong có một tiếng uy nghiêm gầm thét vang lên, "Lớn mật nghiệt súc! Dám đả thương người ? !"

Nguyên lai là một vị đầy người quan uy người trung niên, sắc mặt âm trầm, ánh mắt tại bốn người trên thân khẽ quét mà qua, "Các người trưởng bối đâu, đi ra!"

Trần Bình An sắc mặt bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Lý Hòe."

Đã hơn nửa người trốn ở Trần Bình An phía sau Lý Hòe, rụt rè nói: "Hù đến nhà các người tiểu hài, là ta không có quản tốt nhà ta nhỏ trắng con lừa, thật xin lỗi a."

Một cổ tác khí cùng những người xa lạ kia sau khi nói xin lỗi, Lý Hòe ghen ngào.

A Lương đã từng trêu ghẹo cái này ranh con sẽ chỉ trong ổ hoành, trong nhà làm lão gia ra cửa ra về đáng thương, ngược lại là không có oan uổng Lý Hòe.

Trần Bình An nhẹ nhàng vuốt vuốt Lý Hòe đầu, sau đó nhìn về phía vị kia người trung niên, "Chúng ta có thể làm chút cái gì không ?"

Người trung niên cười nhạo nói: "Cái rắm đại hài tử, thật lớn khẩu khí, để người cha mẹ trưởng bối đi ra nói chuyện!"

Một vị đầy mặt đau lòng ung dung phụ nhân ôm lấy hài tử, nghe trong ngực hài tử không ngừng cáo trạng, càng mặt mày lẳng lẽ, nhất là nghe được hài tử nhà mình nói là cái kia con lừa đi loạn, thấy hăn liền muốn há mồm cắn người, hung cực kì, nếu như không phải mình chạy nhanh, khẳng định liền bị đầu kia súc sinh cắn rơi một đầu cánh tay. Phụ nhân tức giận đến khóe miệng co giật, phẫn nộ nói: "Người cũng không quản quản ? ! Ở kinh thành ngồi nhiều năm như vậy ghẻ lạnh, thật vất vả đến lúc đó, còn muốn bị một đầu súc sinh khi dễ con trai mình, người không ngại mất mặt, ta một cái phụ đạo nhân gia, đều thay người then đến hoảng!"

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, nhìn về phía cái kia sắc mặt âm tình bất định người trung niên, chậm rãi nói: "Chúng ta trưởng bối không có tùy hành đi xa, tất cả mọi chuyện, ta có thể làm chủ."

Phụ nhân ánh mắt chếch đi, lạnh lùng nhìn về phía Trần Bình An bên kia, giễu cợt nói: "Bốn chân súc sinh đều quản không tốt, hai cái đùi có

thể tốt hơn chỗ nào ? Một đám có cha sinh không có mẹ nuôi tiện chúng!"

Lý Bảo Bình tức giận đến bờ môi run rẩy, đầy mặt đỏ lên lên tiếng nói: "Nhà ta nhỏ trắng con lừa ngoan cực kì, đã làm sai chuyện, chúng ta nhận! Không làm sai, không cho phép các người loạn giới bản nước! Có bản lĩnh các người hỏi lại đứa bé kia một lần, hỏi rõ ràng sự tình nguyên nhân gây ra quá trình, lại đến phát ngôn bừa bãi!"

Lâm Thủ Nhất sắc mặt hung ác nham hiểm, nhắc cánh tay vươn hướng trong ngực.

Cái kia chồng giấy vàng phù lục bên trong, phẩm trật cao thấp cách xa cực lớn, lấy Lâm Thủ Nhất bây giờ vừa mới đặt chân tu hành thể phách cùng thần ý, chỉ có thể khống chế thấp nhất ba tấm phù lục, trong mâm châu,

Trần Bình An nhanh chóng nhìn về phía Lâm Thủ Nhất, ném đi một cái mịt mờ hỏi thăm ánh mắt. Người sau gật gật đầu, ánh mắt ra hiệu tôn này âm thần cách nơi này không xa, hẳn đã cùng chi liên hệ với, âm thần tùy thời có thể lấy xuất hiện.

Trần Bình An thu tầm mắt lại sau, đối với nam nhân chừng chạc đang hoàng nói: "Hi vọng vị phu nhân kia có thể cùng chúng ta xin lỗi."

Cái kia văn sĩ nho sam người trung niên, tựa hồ cảm thấy cùng một đám hài tử phân cao thấp quá thấp kém, bao nhiêu cũng hiểu được con trai mình tính tình, đợi đến lúc trước tức giận hòa khí một lần nữa trở về bụng, liền có mấy phần hậu tri hậu giác, nghe được cái kia giày cỏ thiếu niên hoang đường lời nói sau, chỉ cảm thấy buồn cười mà thôi, chỉ coi là chợ búa thiếu niên không biết trời cao đất rộng, xem thường nói: "Đã các người nói xin lỗi, các người lại là trưởng bối không ở bên cạnh tình huống, ta cũng không so đo cái gì, nhưng là phòng ngừa đầu kia súc sinh đả thương người, ta cảm thấy tốt nhất vẫn là đem đánh chết, mới là

thượng sách, nếu không đợi đến thật đả thương người, hậu quả liền thật sự rất khó thu thập, tuyệt không phải là các người mấy đứa bé đảm đương nổi."

Phụ nhân cười lạnh nói: "Kính phục! Chủ nhục thần tử đạo lý cũng đều không hiểu?"

Hán tử áo đen có chút vẻ mặt xấu hổ, tranh thủ thời gian quay người hướng vị kia một gia chủ phụ khom người một cái.

Hài tử đột nhiên tại nàng bên tai khe khẽ nói nhỏ, chỉ chỉ công nhỏ rường trúc vị tiểu thư kia tử, phụ nhân gật gật đầu, cười nói: "Đúng rồi, đánh chết đầu kia súc sinh ném vào sông nước về sau, nhớ kỹ thoáng giáo huấn một chút cái kia ba tên tiểu gia hỏa là được rồi. Về phần cái kia áo bông màu hồng tiểu cô nương, ta nhìn rất vừa mắt, cho nhà ta Du nhi làm cái thiếp thân nha hoàn cũng không tệ, cũng coi như cho hần một cộc tạo hóa phúc khí."

Lý Hòe sợ hãi đến cực điểm, dùng sức bắt lấy Trần Bình An tay áo, "Bọn hần đánh ta mắng ta cũng không quan hệ, nhưng là nhỏ trắng con lừa không thể chết, ta cùng bọn hần lại nhận lầm, ta có thể đem quyển sách kia bồi cho bọn hần, người không phải nói cho ta quyển sách kia rất đáng tiền, không cần ném đi à. . ."

Trần Bình An đưa tay trùng điệp đè lại hài tử đầu, không cho Lý Hòe nói tiếp, "Nhận cái rắm sai, người bây giờ đã không có cái gì sai."

Lý Hòe cứ thế ngay tại chỗ.

Trần Bình An cái tay còn lại đè lại Lý Bảo Bình đầu, nhẹ giọng nói: "Ta thử nhìn một chút, Tiểu sư thúc có thể hay không giúp người trút giận, hiện tại khó mà nói, nhưng là thử qua mới biết rõ."

Lâm Thủ Nhất đang muốn nói chuyện, Trần Bình An đối với hần nhẹ

nhàng lắc đầu, cuối cùng nhìn về phía nhìn như thông tình đạt lý trung niên nam nhân, hỏi: "Có phải hay không đạo lý giảng không thông, không có hàn huyền?"

Nam nhân có chút tâm phiền ý loạn, híp mắt âm trầm nói: "Người biết rõ tại nói chuyện với người nào sao?"

Nam nhân vung tay áo, đối với bên cạnh áo đen tùy tùng hạ lệnh nói: "Giết con lừa!"

Trần Bình An hít thở sâu một hơi.

Thiếu niên khí thế hồn nhiên nhất biến.

A Lương đã từng dạy qua hẳn một môn mười tám ngừng vận khí pháp môn, Trần Bình An thử qua rất nhiều lần, nhiều nhất bảy ngừng liền muốn quần đau đến khó mà tự kiềm chế, nên biết rõ Trần Bình An đối với đau đớn một chuyện, nhẫn nại trình độ là viễn siêu người đồng lứa, duy nhất một lần chèo chống đến thứ bảy ngừng, liền để Trần Bình An kém chút lặn lội đầy đất, chỉ có trước sáu ngừng, cho dù là bất quá võ đạo hai cảnh thể phách Trần Bình An, cũng có thể tương đối thông thuận mà đi đến sáu ngừng lộ trình.

Rõ ràng, sáu ngừng cùng bảy ngừng ở giữa, tồn tại một đạo cực kỳ mấu chốt đường ranh giới.

Nhưng là đối với Trần Bình An tới nói, có thể tại Kỳ Đôn Sơn cùng ngũ cảnh đỉnh phong Chu Hà luận bàn, còn có lực đánh một trận, song phương đánh cho có đến có về, mặc dù Chu Hà trước đó nói tốt liền đem khí thể vận chuyển áp chế ở ba cảnh cấp độ, nhưng Chu Hà chưa từng chân chính đi vào qua gian hồ, cho nên không rõ lắm ở trong đó ý nghĩa.

Chỉ có lúc trước trên tiểu trấn vị kia đến từ Chân Võ Sơn Bình gia kiếm tu, mới có thể một chút nhìn ra, thiếu niên tại sông một bên thô phác đến

cực điểm chạy cộc, sớm đã toàn thân đi quyền ý.

Luyện quyền không luyện chân, ba năm quý nhập vào người. Luyện quyền tìm được chân, một quyền đâm chết thần.

Chu Hà đương nhiên biết rõ hai câu này, nhưng bởi vì còn chưa bước lên sáu cảnh, chưa từng lãnh hội đến võ đạo chỗ càng cao hơn phong quang, cho nên cũng không tính lĩnh ngộ trong đó chân tướng.

Chu Hà thậm chí không biết rõ hắc tin tưởng vững chắc chừng mực, là đệ cửu cảnh, nhưng là tại cái này phía trên, còn có trong truyền thuyết "Núi trèo lên tuyệt đỉnh - ta là đỉnh" đệ thập cảnh.

Võ đạo một đường, bằng vào cơ duyên thiên phú vượt qua cánh cửa sau, có thể ăn nhiều khổ, liền hưởng bao nhiêu phúc, là công bằng nhất.

Mặc kệ trên núi tu hành luyện khí sĩ, lại như thế nào xem thường "Hạ Cửu Lưu" thuần túy võ phu, làm năm đâm chân chính rơi vào những này thần tiên trên đầu thời điểm, đây chính là thật sự đau nhức.

Áo đen trắng hán hải bước hướng về phía trước, từ nho sam gia chủ bên cạnh đi ra, thuận miệng nói: "Khuyên các người tốt nhất tránh ra."

Trần Bình An không nói hai lời, một bước hướng về phía trước, boong thuyền tiếng vang ngọt ngào, người ngoài xem ra âm thanh thường thường, nhiều nhất chính là thiếu niên có chút lỗ mãng khí lực thôi.

Hám Sơn phổ quyền pháp chạy cộc tổng cộng sáu bước, lớn nhỏ dịch ra, Trần Bình An tại gắt gao nhớ kỹ mười tám ngừng sau, chính mình thử nghiệm đi dừng lại một bước.

Trần Bình An một khi cùng chính mình phân cao thấp bắt đầu, vậy thì thật là không có thuốc nào cứu được.

Tựa như lúc trước đơn giản là Ninh Diêu cô nương một câu, Trần Bình An liền quyết định muốn luyện quyền một trăm vạn lần, tại cái kia về sau mỗi ngày đều chưa từng lười biếng.

Thân là ba cảnh võ nhân hán tử áo đen, mặc dù nhìn thấy một cái bèo nước gặp nhau bần hàn thiếu niên, đi tới hữu mô hữu dạng quyền thung, hơi kinh ngạc, nhưng vẫn là không có nửa điểm cẩn thận đề phòng, ngược lại còn có chút may mắn, dù sao nếu như chỉ là giết con lừa về sau khi dễ mấy đứa bé, mặt mũi của hắn cũng không biết rõ hướng chỗ nào đặt thả, trên chiếc thuyền này thế nhưng là có không ít đảm nhiệm gia tộc tùy tùng người trong đồng đạo.

Sáu bước quyền thung mãnh liệt đi đến, Trần Bình An một bước cuối cùng âm vang phát lực, lòng bàn chân boong thuyền kẹt kẹt rung động, cả người đã như một mũi tên mũi tên trong nháy mắt đi vào hán tử áo đen trước người.

Trợn mắt hốc mồm hán tử, đúng là chỉ có thể ở vội vàng ở giữa mãnh liệt xách một hơi, hai tay bảo vệ trước ngực.

Cánh tay truyền đến một hồi thiết chùy nặng đập kịch liệt đau nhức, cả người bị va chạm phía dưới, đành phải lão đảo lui lại, vừa mới thật vất vả ngừng lui lại xu hướng suy tàn, đang muốn để gần như tê dại hai tay cấp tốc giãn ra một chút, không ngờ một vết bóng đen như giò trong xương, nhảy lên thật cao, lấy đầu gối đâm vào trung môn hơi mở hán tử ngực.

Lần này hán tử quả nhiên là thụ thương không nhẹ, ầm ầm một tiếng bay rớt ra ngoài.

Làm máu tươi vọt tới hán tử yết hầu, đầu óc triệt để tỉnh táo lại, tâm thần ngược lại so trước đó phớt lờ chính mình, càng thêm trong suốt, đến cùng là thực sự ba cảnh võ nhân, liền nghĩ thiếu niên kia ngoài dự liệu tàn nhẫn thế công, hơn phân nửa là nỗ lực hết đà, chỉ chờ tới lúc chính

mình mượn cỗ này bốc đồng ở phía xa ngã xuống, hẳn là liền có thể rất nhanh đứng dậy nghênh địch.

Nhưng là vị kia giày cỏ thiếu niên, như một hồi giang sơn thanh phong.

Thân hình tốc độ không giảm phần thêm, đã đi tới còn chưa ngã xuống trên mặt đất hán tử bên cạnh thân, đối người sau đầu chính là một quyền vung mạnh xuống.

Ầm!

Hán tử áo đen thân thể bị thẳng tắp đánh rớt mặt đất, bởi vì hạ xuống thế đầu quá to lớn, thậm chí còn tại boong thuyền bên trên có chút bắn ngược một lần.

Oe ra một ngụm lớn máu tươi sau, một quyền chưa ra một chiêu chưa làm ba cảnh võ nhân, cứ như vậy triệt để bất tỉnh đi.

Vạn hạnh trong bất hạnh, khi thấy hẳn đã hôn mê sau, thiếu niên cơ hồ muốn giẫm tại hẳn trước mặt bên trên cái kia giày cỏ, bỗng nhiên đình chỉ, thu về.

Hết thấy bất quá là chớp mắt công phu.

Trung niên nam nhân đến không kịp quay người, chỉ là bảo trì cái kia xoay đầu tư thế, một mặt người đọc sách rơi vào trong hầm phân biểu lộ.

Phụ nhân sắc mặt tuyết trắng, trong ngực hài tử há to mồm.

Một nhóm tội tử nha hoàn càng là không có hồi lại thần.

Trần Bình An liếc mắt chân một bên hán tử áo đen, xác định không có xuất thủ đánh lén khả năng sau, mắt nhìn nho sam nam nhân sau, cuối cùng ánh mắt dừng lại tại phụ nhân trên người, chậm rãi mở miệng nói:

"Hiện tại đạo lý có phải hay không giảng được thông ?"

Sợ vỡ mặt phụ nhân, đột nhiên đối với trung niên nam nhân âm thanh nói: "Mã kính phục là cái trông thì ngon mà không dùng được phế vật, người đường đường Đại Ly thanh lưu quan viên, khó nói cũng muốn làm phế vật ? ! Nhanh lên lộ ra người quan gia thân phận a!"

Nam nhân quay người, đưa tay chỉ hướng giày cỏ thiếu niên hét to nói: "Người làm càn! Bản quan là đầu này Tú Hoa Giang cuối uyển Bình Huyện lệnh! Lúc này chính là tại đi nhậm chức trên đường. . ."

Trần Bình An căn bản không nhìn tới cái kia thẹn quá thành giận nam nhân, gặt gao tiếp cận phụ nhân.

Phụ nhân câu kia có cha sinh không có mẹ nuôi, còn có câu kia muốn bắt đi Lý Bảo Bình cho hãn gia sản nhà hoàn.

Trần Bình An nhớ kỹ rất rõ ràng.

Trần Bình An không phải không mang thù người, có chút người khác tổn thương đến chính mình cử chỉ vô tâm, Trần Bình An chịu một chịu, cũng liền nhẫn đi qua, thật có chút nhất định phải báo thù thù, chỉ cần một ngày không có báo thù, như vậy hãn sống một trăm năm, liền có thể nhớ kỹ chín mươi sáu năm!

A Lương đã từng cười hỏi qua, còn lại bốn năm bị người ăn hết á.

Thiếu niên đâu ra đây trả lời, bốn tuổi trước đó, ta có cha mẹ, lại không hiểu chuyện, có thể không tính.

Trần Bình An lần nữa như thanh phong xông lên hướng về phía trước, một cước đạp phụ nhân kia tính cả trong ngực hài tử cùng một chỗ lão đảo ngã sắp xuống.

Chỉ là so với cái kia hán tử áo đen, kinh hãi quá nhiều đau đớn.

Trần Bình An lạnh lùng liếc mắt cái kia ăn sung mặc sướng hài tử.

Trung niên nam nhân chửi ầm lên nói: "Lẽ nào lại như vậy, người thậm chí ngay cả phụ nữ trẻ em cũng không buông tha ? Phỉ nhân thẳng nhai ranh! Phát rồ bệnh cuồng!"

Trần Bình An hướng đi nam nhân, nói rằng: "Chỉ cần là người, đến hiểu chuyện số tuổi, liền muốn giảng đạo lý. Ta quản người là cực kỳ nhỏ, là nam hay là nữ ?"

Nho sam nam nhân từng bước lui lại, thủy chung đưa tay chỉ thiếu niên, run giọng uy hiếp nói: "Ta muốn trị người trọng tội, để người ăn tù cả đời ngục cơm!"

Liền ở đây lúc, lâu hai có người trầm giọng nói: "Tiểu gia hỏa, cái này có chút quá mức a, giáo huấn qua tên kia võ nhân tùy từng liền không sai biệt lắm, còn không mau mau thu tay lại, nếu như tiếp tục không buông tha, dựa vào một điểm bản sự liền dám ý lại võ phạm cấm, lão phu mặc dù không phải người trong quan trường, cần phải can bên dưới người, trợ giúp vị kia huyện lệnh đại nhân đưa người bắt quy án, thật đúng là không khó."

Trần Bình An nghe tiếng quay đầu nhìn lại, một vị trưởng sam màu xanh lão giả đứng tại lâu hai mũi thuyền, bên cạnh đứng đấy một vị bộ kiếm áo bào trắng nam tử, chính tại nhắm mắt dưỡng thần.

Trần Bình An thu tầm mắt lại, đối với mình xưng huyện lệnh đại nhân nam nhân nói nói: "Cùng chúng ta xin lỗi."

Nam nhân mắt thấy có người bênh vực lẽ phải về sau, trong lúc vô hình dũng khí lớn trảng, phần nộ nói: "Mơ tưởng! Đến uyển Bình Huyền hạt cảnh, bản quan muốn để người tên phỉ đồ này, kiến thức một chút chúng

ta Đại Ly luật pháp!"

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, "Xin lỗi!"

Nho sam nam nhân có chút sợ hãi, nhìn về phía lầu hai bên kia, hô to nói: "Mong rằng lão tiên sinh thấy việc nghĩa hăng hái làm, tại hạ chắc chắn khắc sâu trong lòng ngũ tạng!"

Lão nhân đối với cái này mặt không biểu tình, nhìn về phía Trần Bình An bóng lưng, "Thiếu niên, lão phu cuối cùng khuyên người một câu, đừng bước, thu tay lại!"

Trần Bình An đối với mũi thuyền bên kia Lâm Thủ Nhất ánh mắt ra hiệu, tạm thời không nên khinh cử vọng động, quay người hỏi: "Lúc trước lão tiên bối tại làm cái gì?"

Lão nhân thản nhiên cười nói: "Tự nhiên là khoan tay đứng nhìn, đương nhiên, nếu là vị kia huyện lệnh đại nhân thực có can đảm cường đoạt dân nữ, lão phu khẳng định cũng sẽ xuất thủ ngăn cản."

Trần Bình An lại hỏi nói: "Vậy bọn hãn giết chúng ta con lừa đâu? Người sẽ sẽ không ngăn lấy?"

Lão nhân nhin không được cười lên nói: "Lão phu cũng không phải cứu khổ cứu nạn Bồ Tát sống, đương nhiên sẽ không xuất thủ cản trở, một đầu con lừa mà thôi."

Trần Bình An tiếp tục hỏi: "Vậy rốt cuộc là ai không có đạo lý đâu?"

Lão nhân ngăn người, lần đầu tiên có chút do dự, "Đạo lý nha, đại khái vẫn là tại các người bên này a, nhưng là tiểu gia hỏa, có đạo lý, không đại biểu liền có thể muốn làm gì thì làm a."

Trần Bình An cuối cùng nói rằng: "Muốn bọn hãn xin lỗi, chính là muốn

làm gì thì làm ? Lão tiên sinh, vậy chúng ta đạo lý vẫn là không giống nhau lắm."

Lão nhân cười ha ha nói: "Cái kia ngày phu vẫn thật là muốn nhìn, đến cùng đạo lý của người, lớn không lớn qua được lão phu đạo lý."

Cánh tay tự nhiên rủ xuống bên dưới Trần Bình An gật đầu một cái, cổ tay lặng yên lắc một cái, cái tay còn lại chỉ hướng cái kia đã mở mắt áo bào trắng nam tử, "Dựa vào hãnh đúng không ?"

Rừng thủ ngậm hiểu, đầy miệng môi khê nhúc nhích.

Lão nhân sớm đã tức giận đầy ngực, chỉ là trên mặt y nguyên ý cười như thường, gật đầu nói: "Thế nào, không phục ?"

Lão nhân cười quay đầu nhìn về bên người tùy tùng kiểm khách, "Bạch Kinh, tiểu gia hỏa kia, giống như cảm thấy mình năm dặm, so người Linh Hư Kiểm càng có thể giảng đạo lý a."

Áo bào trắng kiểm khách giật giật khoe miệng, nổi lên nhàn nhạt khinh miệt mỉa mai.

Liên ở đây lúc, dị tượng nổi lên.

Còn không chờ thuyền bên trên người trong nghề nhắm nuốt ra "Linh Hư Kiểm" ba chữ phân lượng, phảng phất kiểm tiên xuất thế áo bào trắng kiểm khách, tựa như bị người ta tóm lấy cổ, từ lâu hai mũi thuyền bay tứ tung ra ngoài, vạch ra một đạo xinh đẹp đường vòng cung, cuối cùng một đầu hung hăng tiến đụng vào Tú Hoa Giang, tóe lên to lớn bọt nước, sau đó qua thật lâu, cũng không thể nổi lên mặt nước, không rõ sống chết.

Tên kia nho sam nam tử dọa đến sắp nứt cả tim gan, nhìn về phía đã tại cầu thang bên kia lên lầu thiếu niên, tranh thủ thời gian mất bò mới lo

làm chuông, "Thật xin lỗi, ta sai rồi! Là bản quan sai!"

Trần Bình An đi vào lão nhân bên cạnh, lâu hai mũi thuyền chỉ còn lại có một cái khuôn mặt co giật lão nhân.

Nhìn thấy thiếu niên thân hình sau, lão nhân nuốt một ngụm nước miếng.

Trần Bình An nhẹ giọng hỏi nói: "Lão tiên sinh, người sống như thế cao tuổi rồi, theo lý thuyết hiểu được hẳn là so ta nhiều rất nhiều, đạo lý của người đều chạy đến cầu thân đi lên sao?"

Lão nhân đang muốn nói chuyện, tựa như một đầu lớn trắng cá nhảy ra Tú Hoa Giang, nguyên lai là áo bào trắng kiếm khách bị ném trở về thuyền lớn lâu hai.

Lão nhân cúi người, muốn nói lại thôi.

Thiếu niên đã xuống lâu rồi đi.

Nho sam nam nhân để trong nhà tất cả mọi người ngoan ngoãn đứng vững, tại giày cỏ thiếu niên lúc đi qua, người người chịu nhận lỗi.

Trần Bình An đối cái kia nam nhân nói nói: "Được rồi. Bất quá ta biết rõ người kỳ thật trong lòng hận không thể giết sạch chúng ta."

Nho sam nam nhân đầu gối mềm nhũn, hận không thể cho thiếu niên này quỳ xuống đến.

Trần Bình An không còn phản ứng đến hẳn nhóm.

Trở lại mũi thuyền tại chỗ ngồi.

Lý Bảo Bình đuổi ra ngón tay cái.

Lâm Thủ Nhất vẫn như cũ lưng tựa mạn thuyền vách trong, sắc mặt bình tĩnh.

Lý Hòe lòng tràn đầy áy náy, gắt gao nắm chặt con lừa dây cương, sợ lại cho Trần Bình An gây phiền toái.

Trần Bình An nghiêm túc suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: "Về sau ta luyện quyền muốn càng thêm chịu khó một chút, lại có là Lâm Thủ Nhất, nếu như có thể mà nói, người cũng chớ có biếng nhác."

Lâm Thủ Nhất cười gật đầu, "Không cần người nói."

Lý Hòe nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, Trần Bình An."

Trần Bình An nâng đầu lên, cười nói: "Người nên nói thật xin lỗi cũng đã sớm nói. Nếu như là bởi vì chọc sau một bên những cái kia phiền phức, mới nói với ta không ở nổi, không cần. Chỉ cần người không sai, cũng đừng nhận lầm, với ai đều là dạng này. Chúng ta sau này đi Đại Tuyền trên đường, vẫn là giống hôm nay dạng này, không gây phiền toái, nhưng phiền phức tìm tới cửa, tuyệt đối đừng sợ phiền phức! Có làm hay không đạt được, Lý Hòe ?"

Lý Hòe lập tức lệ nóng doanh tròn, ưỡn ngực, "Ta có thể!"

Lý Hòe rất nhanh nín khóc mỉm cười, "Trần Bình An, người có thể a, đánh nhau cực kỳ đột nhiên, bằng không về sau ta cũng gọi người Tiểu sư thúc đi."

Trần Bình An liếc mắt nhìn hắn.

Lý Hòe lập tức đổi giọng nói: "Sau này hãy nói!"

Trần Bình An đột nhiên tăng thêm một câu, "Nếu như, ta nói là nếu như a, nếu quả thật gặp được liều mạng cũng đánh không lại đối thủ, vậy thì

nhANH lÊN NHậN lẦM NHậN sỢ, KHÔNG MẮT MẶT. CÒN SỐNG SO CÁI GÌ ĐỀU MUỐN GẤP."

Lý Bảo Bình hai tay ôm ngực, dựa vào rương sách nhỏ, thở phì phì nói: "Tiểu sư thúc, chuyện này, không được!"

Lâm Thủ Nhất phá nói: "Ta cảm thấy có thể đi."

Lý Hòe cười hắc hắc nói: "Ta dù sao nghe tương lai Tiểu sư thúc."

Tú Hoa Giang đầy nước, như ngư du đang ở trong nước một tôn âm thần, cười cười.

P/s: vì chương hôm nay quá dài, tổng ba chương hơn 20000 chữ nên mình chỉ có thể up ba chương, mong các bạn thông cảm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 120: Đi xa

Đi qua cái này cái cọc phong ba sau, kẻ nịnh hót thuyền lớn chủ nhân lập tức chạy tới, nói là cho các quý khách chuẩn bị tốt nhất lầu hai phòng thượng hạng, chính là đem con lừa cùng nhau dắt nhập cũng không sao, là hãn chiếc này thuyền nhỏ vẻ vang cho kẻ hèn này mới đúng. Còn có một số mộ danh mà đến hào khách, nhiều treo đao mà không bội kiếm, hiển nhiên là đến lôi kéo làm quen. Trần Bình An ứng phó những này không thông thạo, đều là Lâm Thủ Nhất ra mặt giúp đỡ từ chối nhã nhặn, đến cùng là đốc tạo nha thự lớn lên thiếu niên, lời nói cử chỉ, giọt nước không lọt, dù là cự tuyệt bọn hãn, để những người kia vẫn là trên mặt hi khí mà rời đi.

Cái kia bị lão nhân gọi là "Bạch Kinh" kiếm khách, là Đại Ly phương Nam có chút danh tiếng tán nhân tu sĩ, bội kiếm là hàng thật giá thật pháp khí, tên là Linh Hư, là Đạo gia phù lục một mạch thần binh lợi khí. Tương truyền là một vị xuống núi tu tâm vân du bốn phương cao nhân, tại rừng núi hoang vắng tọa hóa binh giải sau di vật, trong lúc vô tình bị áo bào trắng kiếm khách thu hoạch được, bằng vào một thân vốn cũng không tục kiếm thuật, ngộ ra được kiếm đạo chân ý, từ đó dương danh, chỉ là trời sinh tính không thích câu thúc, mới không có bị Đại Ly quan phủ cùng biên quân thu hút, ngược lại ưa thích trên giang hồ cầm kiếm du lịch, người này tại Giao Long tứ phía, tông sư xuất hiện lớp lớp Đại Ly trên giang hồ, có thể bị nhớ kỹ tính danh, liền đã thật không đơn giản.

Kết quả liền kiếm đều không có thể ra khỏi vỏ, từ đầu tới đuôi bị người như thế đùa bỡn trong tay tâm, bị bại như thế vô cùng nhục nhã, nói không chừng liền kiếm tâm đều muốn bị long đong, kiếm ý đều sẽ nhiễm dơ bẩn. Như vậy giày cở thiếu niên một nhóm người vốn liếng sâu bao nhiêu dày, có thể nhờ vào đó cân nhắc một chút, trên thuyền phần lớn là kiến thức rộng rãi văn nhân, thương nhân cùng giang hồ Hào Hiệp, mặc kệ riêng phần mình tâm tính là tốt là xấu, người ngu thật đúng là không

nhiều.

Lâm Thủ Nhất mắt thấy đã không còn người tới đây khách sáo hàn huyên, vuốt vuốt huyết thái dương, thiếu niên có chút tâm phiền ý loạn, nếu không có khe hở nghỉ ngơi thời điểm, có thể nhìn tận mắt bích lục rương sách tại Trần Bình An trong tay, từng chút từng chút hiển lộ ra hình thức ban đầu, liền Lâm Thủ Nhất loại kia trời sinh nhọt nhẽo lạnh lùng tính tình, chỉ sợ thật muốn nhin không được ác mắt đối mắt.

Trần Bình An có chút không đành lòng, nói rằng: "Yên tâm, ta khẳng định đem cái này rương sách làm được để người hài lòng."

Lâm Thủ Nhất ngồi xếp bằng, đầy mặt mỏi mệt, lần đầu tiên thổ lộ nội tâm, nhẹ giọng nói: "Thật nghĩ tìm một cái núi xanh thủy tú địa phương, một mình diện bích tu hành, một mực ta trong núi một giáp tử, mặc cho trên đời đã ngàn năm. Nhưng là A Lương nói qua, loại này con đường tu tâm, gọi khô mộ, có thể thực hiện là có thể thực hiện, nhưng độc thuộc về cảnh giới đến độ cao nhất định luyện khí sĩ, ta mới vừa vận nhập môn, nếu là hiện tại cứ làm như vậy, khẳng định sẽ tẩu hỏa nhập ma, rơi vào bàng môn ngoại đạo mà không biết."

Trần Bình An gật gật đầu, "Cái kia đích thật là phải cẩn thận chút."

Lý Hòe nâng quai hàm ngồi xổm ở một bên, vui tươi hớn hỏ nói: "Lâm Thủ Nhất, nói không chừng A Lương hù dọa người đây, ta nhìn Kỳ Đôn Sơn cũng không tệ nha, thích hợp người đi làm thần tiên, nhằm chán thời điểm, còn có thể cùng cái kia gọi Ngụy Bách thổ địa gia nói chuyện phiếm đánh cái rằm, ngồi đại ô quy, hoặc là cười hắc xà bạch mãng, uy phong muốn chết. Bất quá nếu như vậy, người đã đều không theo chúng ta đi Đại Tùy, vậy liền đem cái này rương sách lưu cho ta thôi ? Ta hiện tại vác không nổi, qua mấy năm thân cao một chút, khí lực lớn một chút, vừa vận đem rương sách nhỏ đổi thành sách lớn rương, ta sẽ niệm tình người tốt, tương lai từ Đại Tùy du học trở về, cùng lắm thì sẽ trả lại cho người."

Lâm Thủ Nhất liếc mắt nhìn cái này đánh lấy tính toán nhỏ nhặt Lý Hòe, cười lạnh nói: "Ta coi như lưu tại Kỳ Đôn Sơn tu hành trường sinh chi pháp, cũng không đem rương sách lưu cho người."

Lý Hòe ồ một tiếng, "Vậy người vẫn là tiếp tục cùng ta cùng đi Đại Tù đi."

Lâm Thủ Nhất vuốt vuốt mi tâm, cảm thấy vẫn là chỉ có A Lương trị được cái này Lý Hòe.

Không đúng, Lý Bảo Bình có thể, Trần Bình An giống như cũng có thể.

Khó nói liền chính mình cầm Lý Hòe không có cách ?

Tâm tình không tốt lắm Lâm Thủ Nhất tiếp cận Lý Hòe, đem người sau cho nhìn sợ nổi da gà, tranh thủ thời gian biểu trung tâm nói: "Làm gì đây, Lâm Thủ Nhất, ta nhưng thật ra là nghĩ người cùng ta cùng đi Đại Tù đó a, ta chỉ là có chút trông mà thêm sách của người rương, không có cách, so với ta rương sách phải lớn nha, cái này ta không phủ nhận a, nhưng là người nếu quả thật muốn xuống thuyền trở về Kỳ Đôn Sơn, ta khẳng định là không vui, người muốn a, bốn người chúng ta trong đám người, liền người ra vẻ đạo mạo, nhất một bụng hồng nước, về sau nếu như đụng tới không có đem hồng chữ khắc vào trên mặt người xấu, tỉ như rấp tâm hại người cái chủng loại kia, khẳng định cũng chỉ có người có thể một chút xem thấu a, đúng không đúng, Trần Bình An, Lý Bảo Bình ?"

Lý Hòe trái phải nhìn quanh, tìm kiếm viện thủ.

Trần Bình An cúi đầu chế tạo rương sách, hết sức chuyên chú, ngoảnh mặt làm ngơ. Lý Bảo Bình không biết rõ đang suy nghĩ những gì kỳ kỳ quái quái vấn đề, thần du vạn dặm, tâm vô bàng vụ.

Lâm Thủ Nhất có chút tâm tình nặng nề, "Người nghĩ rằng chúng ta lần này đi Đại Tù du học, rất nhẹ nhàng sao? Ngoại trừ sơn thủy hiểm trở bên ngoài, khẳng định còn có rất nhiều chúng ta nghĩ cũng nghĩ không ra yêu thiêu thân."

Lý Hòe nháy nháy mắt.

Lâm Thủ Nhất chậm rãi nói: "Chúng ta Đại Ly lấy võ lập quốc, giang hồ thế lực không thể khinh thường, người đọc sách có rất ít người xoa tên, trước đây sinh Sơn Nhai thư viện kiến lập trước đó, một mực bị toàn bộ Đông Bảo Bình Châu mắng làm man di địa phương."

Lý Hòe gật đầu nói: "Cái này ta biết rõ a, chúng ta Tề tiên sinh từ trước tới giờ không kiêng kị nói những này, cũng không phải không có nói qua chúng ta Đại Ly tình cảnh."

Lâm Thủ Nhất thở dài: "Nhớ kỹ ta lúc nhỏ, Đốc Tạo quan Tổng đại nhân đã từng nói một việc, nói trước kia Đại Ly thật vất vả một cái người đọc sách dựa vào bản sự thi được Quan Hồ thư viện, kết quả nhận hết đến từ bốn phương tám hướng khuất nhục, không đơn thuần là lời nói nhục mạ đơn giản như vậy, dựa theo Tổng đại nhân thuyết pháp, hẳn là Đại Tù Cao thị cùng Lô thị vương triều hai tên người đọc sách liên thủ thiết trí một cái liên hoàn cục, hại để cho chúng ta Đại Ly cái vị kia thư sinh, tâm cảnh vỡ nát, trở nên điên điên khùng khùng, nhiều năm sau, thật vất vả khôi phục thần trí, lại tại chuyện tình nam nữ bên trên bị hung hăng thọc một dao, sau đó liền đâm đầu xuống hồ tự vận."

"Chúng ta Đại Ly bởi vì chuyện này, triều chính trên dưới, cả nước tức giận, lúc này mới nhắc lên cùng Lô thị vương triều đánh cược quốc vận đại chiến, nên biết rõ ở trước đó, đối với năm đó có được Đại Ly thượng quốc thân phận Lô thị vương triều, rất nhiều làm khó dễ, Đại Ly xưa nay là có thể nhịn được thì nhịn. Bây giờ đương nhiên cục diện đã thay đổi rất nhiều, hiện tại chúng ta Đại Ly có càng ngày càng nhiều người đọc sách, trên núi luyện khí sĩ cũng bắt đầu xuống núi, vì Đại Ly triều đình

hiệu mệnh, tại biên quan anh dũng giết địch."

"Cái này lại xuất hiện một cái mới tinh cách cục, cái kia chính là Đại Ly văn nhân rất thanh quý, người đọc sách làm quan, liền sẽ tự cho mình cao hơn người một bậc, tỉ như lúc trước cái kia tự xưng uyển Bình Huyện lệnh người, hơn phân nửa là từ bên ngoài kinh thành thả địa phương mặt hàng, đường đường chính chính khoa cử xuất thân, cho nên ta hiện tại lo lắng cái kia nam nhân, tại uyển Bình Huyện hạt cảnh Độ Khẩu xuống thuyền sau, mặc kệ là thư sinh khí thế, vẫn là nghĩ đến quan mới đến đốt ba đồng lửa, chọn đối với chúng ta chân tướng phơi bày."

Nói đến đây, Lâm Thủ Nhất cười nói: "Cũng may hắn là người đọc sách xuất thân quan văn, nhưng trong chúng ta, cũng có một vị chưa từng lộ diện 'Trên núi thần tiên', nói không chừng có thể chấn nhiếp hắn. Dù sao người đọc sách tại Đại Ly lại quý giá, vẫn là không sánh bằng luyện khí sĩ. Nhưng là sợ là sợ cái kia huyện lệnh không đủ thông minh, hoặc là nói cho dù là người kinh thành, cũng chưa từng chân chính được chứng kiến luyện khí sĩ lợi hại, vậy chúng ta còn sẽ có liên tiếp phiền phức."

Lý Hòe lo lắng, xoay người đối nằm nghiêng tại sau lưng con lừa chính là một bàn tay, giận mắng nói: "Gây tai hoạ nhỏ trắng con lừa! Người coi mình là hoàng hoa đại khuê nữ a, cho người ta sờ một chút liền giở tính trẻ con phát tính tình?"

Lý Bảo Bình đột nhiên mở miệng nói: "Hiện tại lão đầu tử kia khẳng định là uyển Bình Huyện lệnh thượng khách, lẫn nhau nôn khổ nước đầu, ta tin tưởng thân phận của ông lão càng cao, tên kia kiếm khách kiếm thuật càng tốt, uyển Bình Huyện lệnh liền càng không dám bên ngoài xuất thủ, ta đại ca nói qua, tú tài tạo phản ba năm không thành. Về phần âm thầm làm nhỏ ngáng chân, chúng ta cũng không sợ, chỉ cần tên kia không dám vận dụng triều đình lực lượng, binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn chính là, người Lâm Thủ Nhất sợ cái gì? Đừng tự loạn trận cước!"

Lâm Thủ Nhất cẩn thận suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Hắn là dạng này."

Lý Bảo Bình sau khi nói xong, sắc mặt nghiêm túc hỏi: "Tiểu sư thúc, đúng không ?"

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Ta chỗ nào biết rõ những người đọc sách này cùng làm quan cong cong nói nói. Tóm lại gặp được phiền phức, người cùng Lâm Thủ Nhất thương lượng đi."

Lần trước học thực mã phu tử "Uỷ thác" một chuyện, mấy đứa bé có thể bình yên trở về tiểu trấn không nói, còn đem tên kia tự xưng Đại Ly gián điệp xa phu đùa bỡn xoay quanh, kỳ thật chính là Lâm Thủ Nhất lên đầu, Lý Bảo Bình chế định đại phương hướng, Lâm Thủ Nhất lại tại chi tiết tra để lọt bổ sung, thiên y vô phùng, tâm chí trường thành sớm đến vượt xa người đồng lứa.

Trần Bình An đột nhiên dừng lại trong tay động tác, suy nghĩ một chút, dứt khoát liền đao bổ củi cũng cùng nhau đặt ở chân một bên.

Tâm không tĩnh lúc, Trần Bình An liền sẽ không hề làm gì, thà rằng trước thả một chút, cũng tuyệt không tùy tiện phạm sai lầm. Trước kia đốt sứ là như thế, bây giờ luyện quyền càng là như vậy,

Lý Bảo Bình, Lý Hòe cùng Lâm Thủ Nhất cơ hồ đồng thời phát giác được khác thường, ngay cả Lý Hòe đều tranh thủ thời gian đoan chính tư thế ngồi.

Trần Bình An nhìn thấy ba cái nghi thần nghi quỷ gia hỏa, cười khổ nói: "Làm gì, ta chính là nghĩ đến một việc, các người khẩn trương như vậy làm cái gì."

Lý Bảo Bình nói rằng: "Tiểu sư thúc, người nói ra tới nghe một chút."

Trần Bình An cười nói: "Ta vừa rồi chính là nghĩ, ngoại trừ cùng các người biết chữ bên ngoài, có phải hay không cũng cùng các người học trên sách học vấn."

Lý Bảo Bình cứ thế nói: "Nhưng chúng ta cùng tiên sinh học được chỉ là nhập môn học vỡ lòng, không có gì không được đại học vấn, lại nói, chính chúng ta cũng chỉ là mông đồng, như thế nào dạy được Tiểu sư thúc. Huống chi liền Tề tiên sinh rất nhiều học vỡ lòng bên trên câu nói, ta thuận miệng hỏi, tiên sinh cũng đáp không được, chúng ta thế nào dạy a, lung tung trả lời, không tốt!"

Lý Hòe nói thầm nói: "Tiên sinh không phải không đáp lại được, chỉ là trả lời đã chậm một chút, khi đó người liền không muốn nghe."

Lý Bảo Bình đột nhiên quay đầu, một quyền nện ở Lý Hòe trên ót.

Lý Hòe kỳ thật không chút đau, vẫn là ôm đầu quỳ kêu nói: "Thời gian này không có cách nào qua! Ta cũng phải luyện quyền, Lý Bảo Bình lực đạo càng lúc càng lớn, không phải tương lai ta khẳng định sẽ bị nàng thất thủ đánh chết."

Lâm Thủ Nhất hiểu kỳ hỏi: "Trần Bình An, học trên sách đồ vật làm cái gì?"

Trần Bình An chậm rãi nói: "Ta sợ có một ngày ta cùng người giảng đạo lý, sau đó phát hiện nhưng thật ra là không có đạo lý. Cho nên ta hi vọng ngoại trừ Diêu lão đầu, A Lương bọn hắn dạy cho ta đạo lý bên ngoài, lại từ các người người đọc sách trong sách vỡ học một chút."

Lý Hòe như rơi mây mù, đầy mặt chấn kinh nói: "Trần Bình An, người đánh nhau đã lợi hại như vậy, mà lại mỗi ngày luyện quyền khổ cực như vậy, chẳng lẽ không phải vì có thể cùng người không nói đạo lý?"

Lâm Thủ Nhất do dự một chút, lắc đầu nói: "Trần Bình An, ta cảm thấy

không nắm quyền sự tình giảng đạo lý, dù sao dưới gầm trời tất cả mọi người có con đường của mình muốn đi, chúng ta thủ vững bản tâm là được, nếu không sẽ chỉ hãm sâu vũng bùn, hăng quá hoá dở."

Lý Bảo Bình đầy mặt nghiêm túc, "Tiểu sư thúc, người đừng vội, để ta nghĩ một lát, ta cảm thấy chuyện này rất lớn, ta nhất định phải phải ứng phó cẩn thận, cẩn thận suy nghĩ!"

Từng tại tiểu trấn học thực, Tề Tĩnh Xuân chính là như vậy, mỗi khi Lý Bảo Bình hỏi thăm một chút cái nhìn như để hiểu đến cực điểm vấn đề, ngược lại sẽ lâm vào trầm tư, hơn phân nửa muốn kéo dài mấy ngày mới cho ra đáp án.

Trần Bình An càng bất đắc dĩ, ngẩng đầu nhìn về phía xanh thẳm bầu trời, sau một lát, thu tầm mắt lại, chẳng biết tại sao đột nhiên liền vẻ mặt tươi cười,

"Ta sở dĩ muốn phiên toái như vậy, nhưng thật ra là có tư tâm, có thể là bởi vì các người không tính chân chính luyện quyền, cho nên tạm thời còn không có loại cảm giác này, ta khi lấy được cái kia bộ quyền phổ về sau, vẫn có cái cảm giác, nói không nên lời không sợ các người trò cười, chính là mỗi khi ta cùng người thời điểm đối địch, ta chỉ cần cảm thấy đạo lý của mình, mặc kệ nói không nên lời, chỉ cần cảm thấy ta là đúng! Như vậy tâm ta ngọn nguồn, tựa như có người đang không ngừng nói cho ta, người này một lần ra quyền, có thể rất nhanh!"

Sau đó, ba người phảng phất đều thấy được một cái xa lạ Trần Bình An.

Chỉ gặp vị này đến từ Nê Bình ngô hẻm nghèo khổ thiếu niên, tinh thần phấn chấn, song quyền nắm chặt đặt tại trên đầu gối, chưa bao giờ tự tin như vậy, "Mà lại, ta lần tiếp theo ra quyền, nhất định có thể càng nhanh! Bất kể là ai đứng trước mặt ta, ta Trần Bình An đều có thể ra một quyền này, bất kể là ai!"

Lâm Thủ Nhất ánh mắt si ngốc, nhỏ giọng nỉ non nói: "Cũng không tính tập võ đi vào Hỏa Ma a, rất quang minh lẫm liệt, thật là có chút giống là tiên sinh tại học thực. . . Giảng thuật những cái kia thánh hiền Đại Đạo tinh diệu nhất chỗ thời điểm."

Lý Bảo Bình đang bận suy nghĩ lúc trước vấn đề kia.

Trần Bình An đã một lần nữa cầm lấy đao bổ củi, tiếp tục cho Lâm Thủ Nhất chế tạo nhỏ rương trúc.

Lý Hòe có chút vẻ mặt hoảng hốt, thật lâu đều không có Hoàn Hồn hồi thần.

Lúc trước một khắc này Trần Bình An, để đứa bé này cảm thấy giống như đã từng quen biết.

Lý Hòe giống như nhớ lại khi còn bé có một lần, cãi nhau bản sự vô địch thiên hạ mẫu thân cho người ta đánh, cho người ta cào đến đầy mặt Đại Hoa Miêu, trong nhà khóc lóc om sòm lẫn lộn, cái kia bị hàng xóm láng giềng mắng làm đồ bỏ đi cha, cũng chỉ là rầu rĩ ngồi xõm ở cánh cửa bên kia, hẳn cùng tỷ tỷ Lý Liễu đi theo mẫu thân cùng một chỗ khóc, mẫu thân cuối cùng liền nói chính mình mắt bị mù, mới tìm cái này không có cốt khí nam nhân, chính mình bà nương cho người ta đánh cũng thả không ra cái rắm. Lý Hòe cha hẳn thủy chung không có lên tiếng âm thanh, tức giận đến từ nhỏ đã cùng nương càn thân cận Lý Hòe, chạy đến cửa ra vào hung hăng đập gia hỏa kia phía sau lưng hai chân, nói về sau tính cũng không nhận hẳn cái này cha. Về sau mẹ hẳn thân khóc mệt, hết giận, liền mang theo nhi tử nữ nhi đi ngủ, lôi kéo nam nhân lỗ tai hướng ngoài cửa hét lên, nói phạt hẳn tối nay lăn trong viện thiếp đi, thế nhưng là mới đóng môn tắt đèn, nàng liền để Lý Hòe đi mở môn, đem hẳn cha hô về phòng đi ngủ. Lý Hòe không quá tình nguyện, nhưng nhịn không quá mẫu thân thúc giục, đành phải mở cửa, nhìn thấy cha hẳn vẫn như cũ thành thành thật thật ngồi xõm trong sân, tức giận đến Lý Hòe kém chút rơi đầu liền đi.

Sau đó một khắc này, dáng người thấp bé rần chắc nam nhân chậm rãi đứng người lên, "Nhi tử, cha muốn trong đêm rời núi một chuyến, cùng người mẫu thân nói một tiếng, rất nhanh liền về nhà."

Không nói lời này còn tốt, Lý Hòe lại mặt thối sắc, đến cùng hay là hi vọng cha có thể về phòng ngủ cái an giấc, nhưng như thế trốn tránh mẫu thân cùng bọn hãn tử đệ, coi như nam nhân sao ? Kết quả một nghe được những quý nhất gan này mới có thể giảng ịu xù lời nói, Lý Hòe lập tức liền tức giận đến toàn thân run rẩy, kêu khóc nói: "Cái gì nhi tử, ta là người Lý Nhị cha!"

Nam nhân nửa điểm cũng không tức giận, cười mắng nói: "Xú tiểu tử, không hổ là ta Lý Nhị tể mà!"

Một khắc này, Lý Hòe có chút si ngốc, trong trí nhớ cha hãn là xưa nay sẽ không như thế cùng người nói chuyện, giống như mãi mãi cũng thấp người nhất đẳng, ngoại trừ đi ngủ ngáy to cùng sét đánh giống như, chính là cái không có tiền đồ hũ nút, dù là đến hãn cùng tỷ tỷ Lý Liễu nơi này, cũng chưa từng có nửa điểm nhất gia chi chủ đáng vẻ, đích đích xác xác, chính là cái sợ thiên sợ mà sợ người sợ quý cái gì đều sợ đồ bỏ đi.

Thế nhưng là ngày kia ban đêm, nam nhân thời điểm ra đi, bước nhanh mà rời đi, đi được rất lôi lệ phong hành, rất như là Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngõ hẻm bên kia phú quý lão gia.

Lý Hòe lúc đó không có suy nghĩ nhiều, chỉ là lòng mang may mắn, cảm thấy có thể là đi giúp đỡ mẫu thân hơn nửa đêm bên đường vắng chửi người đi.

Nhưng ngày thứ hai Lý Hòe liền thất vọng cực kì, đem hãn mẫu thân cào diễn viên hí khúc phụ nhân cả một nhà, thấy bọn hãn nương ba, vẫn như cũ vênh vang đắc ý, về sau cha hãn rất dài một thời gian cũng không có

xuất hiện, hẳn là vào núi đốt than, kiếm tiền nuôi sống gia đình đi, cái gọi là "Rời núi", Lý Hòe cảm thấy khẳng định là cha hẳn nói sai.

Bất quá trở về thời điểm, nam nhân phảng phất khai khiếu, mang theo một cái mập ngán gà quay về nhà, chẳng những cho hẳn mẫu thân mua một hộp son phấn bột nước, còn cho hẳn cùng tỷ tỷ Lý Liễu đều mang theo lễ vật, mẫu thân một tay chống nạnh, một tay chọn hẳn cha mi tâm, nói nhút nhát về nhút nhát, tính người Lý Nhị còn có chút lương tâm. Tại cái kia về sau, cái này nhà mình cha mẹ lấy tên so với ai khác đều qua loa Lý Nhị, liền lại là bộ kia "Người đến mắng ta à, ta cãi lại một câu tính người bản sự, người đến đánh ta à, đánh chết ta cũng coi như người bản sự" nhút nhát dạng.

Nhưng là chẳng biết tại sao, theo Lý Hòe chậm rãi lớn lên, đêm hôm đó trong sân, cha hẳn "Rời núi" trước đó nụ cười, nói chuyện ngữ khí cùng bước đi tư thế, chẳng những càng ngày càng mơ hồ, ngược lại càng ngày càng rõ ràng.

Lý Hòe đột nhiên nói rằng: "Trần Bình An, chúng ta về sau trở lại tiểu trấn, ta mời người đi nhà ta làm khách."

Trần Bình An nghi hoặc nói: "Cha mẹ người cùng tỷ tỷ người, không đều đã rời đi tiểu trấn sao ? Trước người nói qua, bọn hẳn về sau đều sẽ không trở về."

Mới nhớ lại việc này Lý Hòe, bỗng nhiên đỏ tròng mắt, bờ môi run rẩy, liền muốn khóc ra thành tiếng.

Trần Bình An đành phải an ủi nói: "Đừng khóc đừng khóc, người không phải cũng nói à, cha người đáp ứng người, chỉ cần chân chính thành người đọc sách, hẳn liền sẽ tới thăm người."

Lý Hòe ủy khuất nói: "Thế nhưng là ta lại ham chơi, lại không chịu khổ nổi, vừa đọc thư liền ưa thích lười biếng mệt mỏi rồi, so Lý Bảo Bình cùng

Lâm Thủ Nhất kém quá xa, ta sợ không đảm đương nổi người đọc sách, cha mẹ liền rút cuộc không cần ta nữa."

Nếu nói Lâm Thủ Nhất cùng Lý Bảo Bình số tuổi, đã tính thiếu niên thiếu nữ, vẫn là cửa lớn nhà giàu xuất thân, nhưng Lý Hòe lại thật chỉ là đứa bé thôi, cùng hãnh Trần Bình An giống nhau là nghèo khổ xuất thân, lá gan nhỏ một chút, rất bình thường. Cho nên Trần Bình An từ đầu tới đuôi, đối với Lý Hòe kiên nhẫn, đều xem như tốt nhất người kia, cho dù là Kỳ Đôn Sơn một lần kia, Lý Hòe tại vũng bùn bên trong dùng sức giẫm đạp, chỉ có bị dần dần đến một thân bùn Trần Bình An, đánh đáy lòng không có cảm thấy có chút bức bối.

Trần Bình An cười nói: "Chớ nói nhảm, cha mẹ người nếu như không đau lòng người, sẽ còn đưa người đi học thực đọc sách ? Sớm một chút để người bên dưới đất hoa màu bên trong làm việc, giúp đỡ trong nhà chăn trâu, không phải tốt hơn ?"

Lý Hòe tâm tình hơi chuyển biến tốt đẹp, lau đem mặt, vẽ mặt cầu xin nói: "Nhà ta nghèo, mua không nổi trâu a."

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Người bây giờ còn nghèo ? Không nói quyền kia 《 Đoạn Thủy Đại Nhai 》 bên trong cổ quái, sách vở bản thân cũng đáng mười lượng bạc có được hay không."

Lý Hòe tươi cười rạng rỡ, quay đầu liếc mắt con lừa, nhếch miệng cười hắc hắc nói: "Ta còn có đầu con lừa đâu!"

Lâm Thủ Nhất đột nhiên biến sắc, đè thấp giọng âm đối với Trần Bình An nói: "Đáy nước âm thần nói cho ta, có người đến, muốn gặp chúng ta, nhưng là người kia tự xưng nhận biết A Lương, còn nói A Lương sở dĩ sớm vào thành, chính là muốn hỏi hãnh một vài vấn đề. Cho nên âm thần hỏi chúng ta xử trí như thế nào, là không đáp ứng bọn hãnh lên thuyền, vẫn là ? Âm thần còn nói người kia bên cạnh đi theo một vị sông nước chính thần, không có gì bất ngờ xảy ra, là đầu này Tú Hoa Giang hưởng

thụ vạ dân hương hỏa tế tự thần chỉ."

Trần Bình An có chút khó khăn, cuối cùng trầm giọng nói: "Để âm thần tiền bồi bảo hộ ở chúng ta bên cạnh chính là, kỳ thật để không cho người ta lên thuyền, khác biệt không lớn. Kế tiếp mấy người các người phải cẩn thận, vẫn là ước định khi trước quy củ cũ, hết thầy trước để ta tới ứng phó, thực sự không được, Lâm Thủ Nhất người lại sử dụng những cái kia giấy vàng phù lục."

Lâm Thủ Nhất gật đầu nói: "Được."

Lâm Thủ Nhất tâm thần khẽ nhúc nhích, mảnh nói nỉ non.

Sau một lát, chiếc này chạy tại Tú Hoa Giang trên mặt nước thuyền lớn, hơi chấn động một chút, nếu như không phải Trần Bình An bốn người trước đó cảm kích, người bình thường cũng sẽ không phát giác được huyền cơ trong đó.

Mặc dù bọn hắn mắt thường không gặp được âm thần tồn tại, nhưng là rõ ràng mũi thuyền cái này một khối âm khí âm u mấy phần.

Sau đó Trần Bình An phát hiện mũi thuyền cách đó không xa, nhiều một cái ngòi xếp bằng tuổi trẻ kiếm khách, trường kiếm hoành treo ở sau thắt lưng, trong ngực còn ôm vài bông bao khóa dài mảnh vật phẩm, giống như là một cây đao kiếm.

Hắn sau khi đứng dậy, đi đến Trần Bình An bên này, đối ẩn nấp thân hình âm thần mỉm cười, không còn hướng về phía trước, đi thẳng vào vấn đề nói: "Ta mang đến các người bốn người thông quan văn điệp, có Đại Ly Long Tuyền huyện huyện nha Hộ Phòng chu ấn, cùng liên quan tới các người chuyển này xuất cảnh đi xa cho phép Chu Văn. Về phần ta là ai, không trọng yếu, tóm lại, ta biết A Lương, cho nên tuyệt đối không phải là địch nhân của các người. Về phần trên thuyền lúc trước điểm này xung đột, các người không cần lo lắng, cái kia uyển Bình Huyện lệnh sẽ

không chậm trễ chờ vị cầu học con đường."

Cuối cùng tuổi trẻ kiếm khách hai tay đưa ra trong tay vật, nhìn về phía công nương sách nhỏ áo bông màu hồng tiểu cô nương, cười nói: "Người chính là Bảo Bình cô nương a? Cây đao này là A Lương giao phó chúng ta Đại Ly, phải tất yếu từ đầu chí cuối trả lại đưa cho người."

Lý Bảo Bình mặc dù tâm tình kích động, nhưng vẫn là không nhúc nhích.

Trần Bình An một mình hướng về phía trước, từ tuổi trẻ kiếm khách trong tay, tiếp nhận chuôi này tường phù hợp đao, nói rằng: "Phiên phúc tiền bối."

Tuổi trẻ kiếm khách thoải mái cười nói: "Các người đều là A Lương bằng hữu, ta cũng không dám trước kia thế hệ tự cho mình là."

Trần Bình An hỏi: "A Lương có khỏe không ?"

Tuổi trẻ kiếm khách vẻ mặt không thay đổi, gật đầu nói: "Yên tâm đi, rất tốt."

Cây đao này, là Phiên Vương Tổng Trường Kính tự mình mệnh tâm phúc đưa ra kinh thành, cuối cùng giao cho trên tay mình, còn qua đao, tuổi trẻ kiếm khách như trút được gánh nặng, "Cái kia ta liền đi lâu hai lên tiếng kêu gọi, chờ vị yên tâm đi xa chính là, kế tiếp một đường đến biên cảnh Dã Phu quan, chỉ cần liên quan đến triều đình cùng quan phủ, đều sẽ thông suốt, nhưng là trừ cái đó ra, ta Đại Ly liền sẽ không có bất kỳ can thiệp nào. Đương nhiên, nếu quả thật có phiên phúc cùng ngoài ý muốn, chỉ cần các người cùng biên quân hoặc là làm Địa quan phủ lên tiếng kêu gọi, triều đình đồng dạng nguyện ý kiệt lực tương trợ."

Trần Bình An nhìn về phía con mắt của người nọ, gật đầu nói: "Chúng ta biết."

Tuổi trẻ kiểm khách từ tay áo xuất ra bốn phần thông quan văn điệp, giao cho giầy cỏ thiếu niên, cuối cùng lời vừa ra đến khóe miệng, lại nuốt về bụng, đổi một chút lời khách khí, ôm quyền nói: "Vây liền này cáo biệt, ta đi lâu hai lên tiếng kêu gọi liền đi."

Trần Bình An có chút khó chịu mà ôm quyền hoàn lễ.

Lầu hai một gian bài trí có tinh mỹ đồ sứ thượng đẳng nhả thất, lão nhân cùng áo bào trắng kiểm khách sắc mặt nghiêm túc, sắp lên đảm nhiệm uyển Bình Huyện lệnh cùng vợ con thì nơm nớp lo sợ, thở mạnh không dám thở, tất cả mọi người đứng đấy.

Chỉ có một vị khách không mời mà đến ngồi ở chỗ đó uống một mình tự uống, dáng người khôi ngô, tay áo bên trên có Thanh Xà chiếm cứ, hô hấp thổ nạp đều là sương trắng lượn lờ, nam tử một thân thần thái, tuyệt không giống như phàm tục nhân vật.

Nam nhân nhìn thấy "Tuổi còn trẻ" kiểm khách sau, lập tức đứng dậy xoay người ôm quyền, không nói một lời, lại cực kỳ cung kính.

Tuổi trẻ kiểm khách khoát khoát tay, nhìn cũng không nhìn lão nhân cùng hưởng dự Đại Ly phương Nam giang hồ kiểm khách, đối với vị kia uyển Bình Huyện lệnh nói rằng: "Đến Uyển Bình Hạp Cảnh, giữ khuôn phép làm người quan phụ mẫu chính là, chuyện hôm nay, không cần nhiều miệng, dừng ở đây, triều đình có thể coi như không có cái gì phát sinh, nhưng nếu như có chút gió thổi cỏ lay, ta có thể sẽ không tự mình đến tìm người, nhưng là vị này Tú Hoa Giang Thủy Thần đại nhân, là có thể đem đầu của người vụn ra."

Người trẻ tuổi không muốn nhiều lời cái gì, chỉ là đối với vị kia thủy chung không dám ngồi xuống Tú Hoa Giang Thủy Thần cười nói: "Người hỗ trợ nhìn một chút, ta đi về trước."

Tú Hoa Giang chính thần trầm giọng nói: "Cái kia thuộc hạ liền không tiền đại nhân."

Tuổi trẻ kiếm khách đi ra phòng thượng hạng sau, đi vào bên ngoài hành lang, nhìn về phía sông nước, nhớ tới giày cỏ thiếu niên cái kia phiên lời nói, rất có cảm xúc.

Cuối cùng thân hình lóe lên một cái rồi biến mất.

Võ đạo sở dĩ thấp luyện khí sĩ một đầu, liền ở chỗ dưới núi tuyết đại đa số thuần túy võ phu, xem như lập thân gốc rễ đồ vật, luyện quyền quyền phổ cũng tốt, tập kiếm kiếm thuật cũng được, mười tám ban võ nghệ thập bát ban binh khí, toàn bộ bị thói quen xưng là võ công võ học, kỳ thật ở trên núi luyện khí sĩ xem ra, cùng "Đạo" cái chữ này, bản đại bác cũng không tới.

Một khi võ học thủy chung không lên lên tới võ đạo độ cao, cuối cùng chỉ là bùn nhão đường bên trong lăn lộn mà thôi.

Chỉ sợ cái kia ngõ hẹp thiếu niên chính mình cũng không biết rõ, cái kia phiên phát hồ bản tâm lời nói, liên quan tới như thế nào ra quyền cảm ngộ.

Vốn nên ít nhất cũng là võ đạo sáu cảnh phía trên tông sư, mới có thể đi suy nghĩ sâu xa vấn đề, đi để tay lên ngực tự hỏi, yêu cầu tự hỏi tự trả lời.

Kỳ Đôn Sơn, có vị tư sắc thường thường phụ nhân, tại nhà mình lớn bí mật của người bày mưu đặt kế bên dưới, mang theo một vị nhà dò nữ xuất thân diện mạo thiếu nữ, bắt đầu đi bộ leo núi, hướng phương Bắc bước đi.

Đây là thiếu nữ lần thứ nhất ra cửa đi xa, cho nên trên đường đi không đoạn hậu đầu nhìn quanh, lưu luyến không rời.

Phụ nhân cũng không nhiều lời cái gì, nhân chi thường tình, không cần trách móc nặng nề.

Huống chi trường xuân cung nàng mạch này, tương đối kỳ quái, tu tâm trọng tình, bình thường luyện khí sĩ coi là vương vớu kiêng kỵ dây dưa dài dòng, ngược lại là nàng mạch này chứng đạo bậc thang, cho nên thiếu nữ mới quê hương liền nhớ nhà, ngược lại là chuyện tốt.

Bất quá vì sao muốn mang theo thiếu nữ đi bộ xuyên qua Kỳ Đôn Sơn, vị đại nhân kia không có nói rõ cái gì, nàng cũng không thuận tiện không truy vấn ngọn nguồn.

Một đường trèo núi qua thủy, phong cảnh hợp lòng người.

Thiếu nữ trời sinh tính hồn nhiên ngây thơ, mặc dù hơi có vẻ mỗi một, thế nhưng là tinh thần rất tốt, đi tới đi tới, thuận tay bẻ đi bên đường một căn nhánh hoa, nhẹ nhàng lắc lư, ngâm nga một chi đời đời tương truyền hương dao tiểu khúc.

Trường xuân cung phụ nhân nhíu nhíu lông mi, nhưng là từ đầu đến cuối không có nói cái gì.

Nơi xa có một vị tuấn mỹ phi phàm người trẻ tuổi, như là sơn quý tinh mị , đồng dạng là tại đi chậm rãi, thủy chung nhìn qua phụ nhân bên người thiếu nữ.

Thiếu nữ tiếng nói, biến ảo khôn lường uyển chuyển, dù là hương dao nội dung rất bi thương, nhưng tại trong miệng nàng ngâm nga đi ra, có khác vận vị, đau mà không thương.

Người trẻ tuổi nhẹ giọng cùng thiếu nữ tiếng ca nhẹ nhàng bề ngoài

cùng, âm thanh vận hơi có khác biệt, càng thêm thuần chính, cũng càng vì bi thương.

Thiếu nữ như xuân thảo bên trong xuyên thẳng qua chim hoàng oanh, nam tử như lẻ loi trở trời đứng đứng nắm mộ con quạ, một cái vui sướng kêu to, một cái trầm thấp nghẹn ngào.

Cuối cùng, tại trên sườn núi tảng đá xanh lũy thế lên tịch liêu dịch trạm bên trên.

Thiếu nữ đột nhiên ngẩng đầu, phát hiện nơi xa đi tới một vị áo trắng công tử trẻ tuổi, bộ dáng đẹp mắt đến không thể tốt hơn nhìn.

Hai người tại chật hẹp dịch trạm bên trên gặp nhau, người trẻ tuổi cũng đã mà cúi thấp đầu, không nói lời nào, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động mà sát vai mà qua.

Thiếu nữ nhin không được quay đầu nhìn lại.

Phát hiện người kia đứng ở đằng xa, không đi cũng không quay đầu, đưa lưng về phía nàng.

Thiếu nữ có chút kỳ quái, lưng lay đầu, quay đầu tiếp tục tiến lên.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Khoái chẳng gió

Về sau Tú Hoa Giang hơn hai trăm dặm đường thủy, an an ổn ổn.

Trần Bình An một đoàn người xuống thuyền thời điểm, Lý Hòe cùng Lâm Thủ Nhất đều trên lưng rương sách, tăng thêm Lý Bảo Bình, phụ cấp du học trở nên càng danh xứng với thực, kết quả là là để giày cỏ thiếu niên nhìn lấy, càng giống một cái đại hộ nhân gia thiếu niên nô bộc, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, thực sự không cách nào tưởng tượng giày cỏ thiếu niên là một vị người luyện võ, có thể làm cho một vị Đại Ly bên trên huyện huyện lệnh bên người Võ Bí Thư Lang, không hề có lực hoàn thủ, xuống thuyền thời điểm, vẫn là cho người ta dùng cái cứu thương mang xuống.

Trần Bình An bên dưới mặc trước đó liền nhìn kỹ phong thủy cầu, không có ý định xuyên qua Uyển Bình Huyền thành, vượt thành xuôi Nam về sau, phải xuyên qua một mảnh hùng núi trùng điệp, đoán chừng yêu cầu hơn phân nửa tháng cước lực, Trần Bình An trên thuyền tìm dân bản xứ hỏi qua, có đường núi có thể đi, nhưng là so với Kỳ Đôn Sơn đá xanh dịch trạm, muốn khó đi rất nhiều, không thông xe ngựa, phần lớn là con la công vật.

Nếu như không đi đường núi, nhất định phải đi qua một tòa Quận Thành, Lâm Thủ Nhất nói hắn còn chưa ngộ ra thuận dương phù pháp môn, không cách nào làm cho tôn này âm thần che lấp tiên thiên mà thành Âm Uế chi khí, nó hơn phân nửa vô pháp quang minh chính đại tiến vào nội thành, dựa theo A Lương thuyết pháp, Quận Thành Thành Hoàng Các, văn võ miếu cùng một vị phủ tướng quân, chỉ sợ đều sẽ đối với âm thần sinh ra tiên thiên bài xích, nếu là có cao nhân tọa trấn, rất dễ dàng phức tạp.

Một đoàn người một bên hỏi đường, một bên tiến lên, trong lúc đó Trần

Bình An còn cùng hương dã thôn phu, phụ nhân thử thăm dò hỏi thăm, những cái kia dãy núi có hay không cổ quái truyền thuyết, sẽ có hay không có sơn quỷ ẩn hiện. Dân chúng địa phương nhìn thấy bốn cái hài tử niên kỷ cũng không lớn, lại công rường sách, liền làm thành nhà giàu sang đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy đọc sách lang, cười cùng Trần Bình An nói bên kia sơn sơn thủy thủy, liền cái Danh nhi cũng không có, ở đâu ra thần thần quái quái, bọn hăn liền cho tới bây giờ chưa nghe nói qua. Cuối cùng phần lớn không quên cùng bốn người đề cử Tú Hoa Giang Giang Thần tử, nói chỗ ấy rút quẻ bái thần rất linh nghiệm, nói không chừng thật có Hà Thần lão gia, hàng năm huyện lệnh đại nhân đều sẽ dẫn người tại sông một bên tế tự, pháo liên thiên, náo nhiệt cực kì.

Bốn người vào núi trước đó, là vào lúc giữa trưa, Lý Hòe đứng tại chân núi, xoay người thở dài, hung hăng bái ba bái, ngẩng đầu nhìn đến Trần Bình An không có động tĩnh, kỳ quái hỏi: "Trần Bình An, lần trước tại Kỳ Đôn Sơn người cũng bái một cái, nói là bái sơn thần, lần này thế nào lười biếng rồi?"

Trần Bình An do dự một chút, vẫn là trả lời nói: "Ta trước kia cùng lão nhân thường thường lên núi, học được một chút xiu nhìn núi ăn đất bản sự, lão nhân tâm tình tốt thời điểm, nói qua chút thể núi hướng đi, địa phương nào lại là Sơn Thần lão gia đặt thả cái gì kim thân chỗ ngồi, rất có ý tứ, đại khái bên trên một ngọn núi có hay không Sơn Thần lão gia ngồi ghế xếp, lên núi trước đó người nhìn kỹ vài lần, liền có thể nhìn ra một điểm mầm đầu. Tăng thêm trước đó dân bản xứ đều nói chỗ này không có những cái kia thuyết pháp, liền đại khái có thể xác định chúng ta muốn đi đường núi, không phải Sơn Thần địa bàn."

Lâm Thủ Nhất tâm niệm vừa động, nói rằng: "Âm thần tiên bối nói, một cái vương triều sơn thủy chính thần, danh ngạch có hạn, không có khả năng khắp nơi đều có thần linh, nếu không liền sẽ nước tràn thành lụt, khiến cho địa phương khí vận một đoàn loạn ma, tăng thêm sơn thủy chi tranh, cùng dưới núi tranh ruộng đồng đoạt Thủy Nguyên không sai biệt lắm quang cảnh, ngược lại đối với vương triều bất lợi, cho nên nói như

vậy, địa phương huyện chí bên trên không có rõ ràng ghi lại Sơn Thần miếu, liền không khả năng xuất hiện Sơn Thần."

Lý Hòe có chút thất vọng, "Ai, ta còn muốn nhiều mấy cái hoa văn màu con rỗi đây."

Nguyên lai tại Kỳ Đôn Sơn nhân họa đặc phúc, lấy không tới tay một cái sinh động như thật hoa văn màu con rỗi, để Lý Hòe mong đợi cực kì, hận không thể đi qua một ngọn núi đầu liền lấy đến một cái, loại kia đến chính mình đi đến Đại Tùy thư viện, chính mình rương sách nhỏ liền có thể chất đầy không phải? Nếu không mình phía sau một cái rương trúc nội, kết quả là chỉ thả có một cái tượng gỗ cùng một quyển sách, quá "Nhà chỉ có bốn bức tường".

Lâm Thủ Nhất tức cười nói: "Người có cái gì da mặt nói Trần Bình An tham tiền?"

Lý Hòe một mặt vô tội, "Ta chưa nói qua a, ta chỉ nói qua Trần Bình An là quân tử tài sản, lấy chi có đạo."

Lâm Thủ Nhất hừ lạnh nói: "Nịnh hót!"

Lý Hòe giận dữ, "Nếu như không phải ta đau khổ cầu khẩn, người có thể có rương sách nhỏ? Lâm Thủ Nhất người có chút lương tâm có được hay không?"

Lý Bảo Bình tức giận nói: "Im miệng."

Trần Bình An tại bốn bề vắng lặng thời điểm, liền sẽ luyện tập chạy cộc, bởi vì công lực rộng cái sọt, không dám động tĩnh quá lớn, liền để chính mình thu sức lực cùng tư thế, tận lực chậm đi, dù sao A Lương tại cái gối dịch truyền thụ mười tám ngừng vận khí phương thức, cũng đã nói một cái chậm chữ, mới là mười tám ngừng tinh túy chỗ, Trần Bình An bây giờ kẹt tại thứ sáu thứ bảy ngừng ở giữa, chết sống không bước

qua được cái này khảm, vừa vặn cầm Hám Sơn quyền phổ chạy cọc đến luyện tay một chút.

Lên núi đi ước chừng hai canh giờ đường núi, Lý Hòe đã thở hồng hộc, Lý Bảo Bình cũng là như thế.

Trần Bình An biết rõ cái này là cái gọi là "Một hơi" cuối, vừa vặn chọn lấy một đầu khe nước bên cạnh một bên nghỉ ngơi. Lâm Thủ Nhất không hổ là một chân leo núi thần tiên, khí định thần nhàn, chỉ là cái trán có chút chảy ra mồ hôi, không sánh bằng Trần Bình An mà thôi. Điều tự tìm địa phương ngồi xuống, Trần Bình An từ chính mình lưng rộng cái sọt bên trong xuất ra Lý Bảo Bình cây đao kia, A Lương xưng là "Trường phù" hẹp đao, mặc dù lúc đó A Lương nói đến "Hạng chót" hai chữ, khả trần bình an cũng không phải mù lòa, mà là dùng đã quen dao bầu cùng đao bổ củi người, thậm chí ngay cả Ninh cô nương Áp Quân Đao cũng mượn dùng qua một đoạn thời gian, biết rõ cây đao này khẳng định quý báu dị thường, cho nên chỉ cần bốn phía không ai, liền sẽ xuất ra khỏi kia không hiểu thấu thêm ra đến nho nhỏ Trảm Long Thai, dùng để cẩn thận từng li từng tí ma luyện lưỡi đao.

Rút đao ra khỏi vỏ sau, trước hướng đen đến tỏa sáng Trảm Long Thai nhẹ nhàng trảm nước, Trần Bình An ngồi xổm ở bên khe suối bắt đầu chậm rãi mài đao, động tác thư giãn, không nóng không vội, giống như là đối đãi tiểu trấn trấn quý nhất yếu ớt Cống Phẩm đồ sứ.

Trần Bình An ưa thích chuyên tâm làm một việc, nhất là có thể làm tốt, sẽ để cho thiếu niên phá lệ vui vẻ.

Tựa như mỗi lần đến sẽ làm lên đỉnh cao nhất tầm mắt khoáng đạt chỗ, luyện tập đứng cái cọc kiếm lô, Trần Bình An sẽ cảm thấy nhất thư thái, mỗi khi thu hồi tâm thần thời điểm, sẽ có một loại sáng khoái tinh thần, đồng thời lại có một chút tiếc nuối, hận không thể đi đem quyền phổ sau một bên quyền chiêu nghiên cứu tinh thâm, lập tức liền hoà hợp quán thông, một hơi toàn bộ học được, khiến cho chính mình ra quyền càng

thêm có chương pháp, càng thêm mãnh liệt, có được A Lương rời đi gối đầu dịch thời điểm đột ngột từ mặt đất nâng lên, hóa hồng mà đi khí thể loại này.

Nhưng là mỗi khi lúc này, Trần Bình An liền sẽ yên lặng chạy cộc, đem cổ này xao động chi khí một chút xiu kiềm chế xuống đi, nói với chính mình không nên gấp, muốn tĩnh, muốn lòng yên tĩnh, tâm không chừng, một mực cầu nhanh, liền sẽ cùng đốt sứ kéo phôi đồng dạng, ngược lại dễ dàng phạm sai lầm, thất bại trong gang tấc. Ngẫu nhiên cũng sẽ chạy cộc đều tĩnh không xuống tâm, thế là Trần Bình An có lần liền đi lật xem những cái kia có thể châu quận dư đồ, trong lúc vô tình lật ra cẩn thận trân tàng ba tấm phương thuốc, chính là vị kia họ Lục tuổi trẻ đạo nhân thủ bút, Ninh cô nương nói những chữ này viết không có bản ra không có vị, giống cái gì người đọc sách quán các thể, nhất không thú vị.

Thế nhưng là Trần Bình An bây giờ cũng không có việc gì, liền sẽ xuất ra ba tấm giấy, nhìn một chút, đọc vừa đọc, tâm liền có thể tĩnh mấy phần.

Áo bông màu hồng tiểu cô nương rửa mặt, từng sợi sợi tóc dính tại trên trán, cái này thời gian dài như vậy đi bộ đi xa, tiểu cô nương râm đen rất nhiều, cho nên giờ phút này không có đầu tóc che giấu cái trán, lộ ra pháp lệ trơn bóng trắng nõn. Lý Bảo Bình thích xem Tiểu sư thúc tụ tinh hội thần mài đao bộ dáng, hẹp đao tại Trảm Long Thai bên trên chuyển dời thời điểm, giống như giữa thiên địa liền chỉ còn lại có Tiểu sư thúc một người, nàng làm sao cũng xem không chán.

Đương nhiên, Trần Bình An bước đi lúc luyện quyền, ngăn tại trước người nàng dùng năm đấm cùng người giảng đạo lý thời điểm, cùng bọn hăn nhận thức chữ, chờ một chút, nàng đều ưa thích.

Chỉ là phân ưa thích, rất ưa thích, càng ưa thích, thích nhất.

Đương nhiên cũng có chẳng phải ưa thích thời điểm, bất quá Lý Bảo

Bình đồng dạng chẳng mấy chốc sẽ quên.

Nhưng là Lý Bảo Bình đột nhiên nghĩ đến Hồng Chúc trấn gối đầu dịch, nghĩ đến chính mình gửi về trong nhà lá thư này, tiểu cô nương có chút tâm tình u ám.

Trần Bình An phát giác được tiểu cô nương khác thường, cười hỏi nói: "Làm sao vậy, có tâm sự?"

Lý Bảo Bình thở dài, "Không biết rõ trong nhà như thế nào, nhị ca người hư hỏng như vậy, đại ca về sau có thể hay không bị nhị ca khi dễ a."

Trần Bình An chân thành nói: "Luận sự, ta về sau khẳng định sẽ ở trước mặt cùng người nhị ca hỏi rõ ràng, có quan hệ xui khiến Chu Lộc giết ta sự tình, nhưng là như đã nói qua, người nhị ca đối với người cô muội muội này, hẳn là không hỏng."

Lý Bảo Bình vẽ mặt đau khổ nói: "Chu Lộc tại sao có thể như vậy, tại sao có thể dạng này! Nàng như là đã là võ nhân, còn có cha nàng Chu Hà, chỉ cần đi biên quân, ai cũng sẽ đoạt muốn, nàng về sau dựa vào chính mình đi tranh thủ một cái cáo mệnh thân phận, rất khó sao? Vì cái gì ta nhị ca nói cái gì, nàng liền thật sự làm theo?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Những này ta cũng nghĩ không thông."

Cách đó không xa Lâm Thủ Nhất sắc mặt âm trầm, "Thiên hạ rộng ràng, đều là lợi hướng."

Lý Hòe hừ hừ nói: "Cái rắc đấy, ta nhìn Chu Lộc cái này đồ ngốc, liền là thích người nhị ca, thiếu nữ hoài xuân, xuân tâm mạnh động, đạt được người trong lòng hứa hẹn, so cái kia cáo mệnh phu nhân dụ hoặc, nói không chừng càng làm cho nàng động tâm."

Lâm Thủ Nhất cười lạnh nói: "Cái kia nàng liền thật sự là lại xuân lại

hồng, không có thuốc nào cứu được."

Trần Bình An thở dài, mắt nhìn bên cạnh ba người, nhớ tới Nê Bình ngô hẻm Hạnh Hoa ngô hẻm bên kia phong cảnh, gà bay chó chạy, lông gà vỏ tỏi, phụ nhân chửi đồng, phía sau nói xấu, cái gì cũng không thiếu, nói rằng: "Các người là người đọc sách, hiểu nhiều lắm, lại là Tề tiên sinh tay nắm tay dạy dỗ học sinh, cho nên cùng chúng ta rất không giống nhau, kỳ thật giống ta sinh hoạt địa phương, dù là rất nhiều đã có tuổi người, liền cùng trên thuyền cái kia huyện lệnh cùng lão nhân không sai biệt lắm, là không nguyện ý giảng đạo lý, hoặc là chỉ nguyện ý giảng đạo lý của mình."

Trần Bình An dứt khoát không còn ma luyện hẹp đao, thu đao vào vỏ, hơi xúc động, "Bất quá những người này, chớ nhìn bọn họ không nói đạo lý, thật có chút sức người khí lớn, đốt sứ đốt than liền có thể kiếm tiền nuôi gia đình, có ít người hoa màu sống làm được so với ai khác đều tốt, cho nên thời gian trôi qua kỳ thật không kém. Còn có tỉ như cho người ta đỡ đở, ưa thích đốt phù nước giả thần giả quỷ Mã bà bà, người rất hư, nhưng người xấu xa như vậy, đối với cháu của nàng Mã Khố Huyền, lại tốt cực kì, hận không thể dưới gầm trời tất cả đồ tốt, đều cho cháu mình."

Trần Bình An cười nói: "Cho nên ta muốn đọc chút thư, muốn minh bạch đến cùng là vì cái gì."

Lý Bảo Bình đột nhiên đứng người lên, tại nước suối bên cạnh một bên chậm rãi dạo bước, sắc mặt nghiêm túc.

Cuối cùng vị này áo bông màu hồng tiểu cô nương đột nhiên mở miệng nói: "Tiểu sư thúc, người lần trước trên thuyền vấn đề kia, ta một mực đang nghĩ, hiện tại ta cảm thấy muốn hiểu rõ một chút giờ rồi. Người có muốn hay không nghe một chút nhìn ?"

Trần Bình An nhin cười, "Mới từ các người nơi đó học được một cái rửa tai lắng nghe, hiện tại vừa vặn cần dùng đến."

Tiểu cô nương thở phì phì nâng lên quai hàm, cuối cùng có chút oán trách nói: "Tiểu sư thúc!"

Trần Bình An tranh thủ thời gian cười nói: "Người nói người nói."

Tiểu cô nương còn chưa bắt đầu giảng đạo lý, trước hết vì chính mình làm cửa hàng phục bút tìm đường lui, "Ta khả năng nói đến tương đối loạn, Tiểu sư thúc người nếu như cảm thấy không đúng, nghe một chút liền tốt a, không cho chê cười ta."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ta trên thuyền có thể cùng lớn như vậy số tuổi lão nhân giảng đạo lý, vì cái gì người lại không thể ? Người một mực nói, Tiểu sư thúc dụng tâm nghe đây."

Lý Hòe bữu môi, mang theo cái kia hoa văn màu con rối lung tung huy động, giống như là chỉ huy thiên quân vạn mã Đại tướng, "Nói nói nói, nói chuyện cãi nhau xưa nay không đau, đánh nhau mới đau."

Tiểu cô nương trước giảng ba cái thuyết pháp, có chút cùng loại phụ tử dạy học khai sáng tông nghĩa, nêu rõ những nét chính của vấn đề, "Ta muốn giảng nhân nghĩa đạo đức, lệ làng quy củ, vương triều luật pháp."

Lý Hòe lập tức có chút nhức đầu, đem ý nghĩ đặt ở cái kia tinh mỹ tuyệt luân hoa văn màu con rối bên trên, nghĩ đến ngày nào nó có thể sống sót cùng chính mình nói chuyện phiếm giải buồn phiền tốt.

Lâm Thủ Nhất cười cười, một tay nâng quai hàm, nhìn về phía đứng tại bên suối Lý Bảo Bình.

Duy chỉ có Trần Bình An vênh tai, dụng tâm nghe giảng.

Khi còn bé thường thường đi học thực bên kia chân tường cây, nghe lén Tề tiên sinh kể chuyện, để cho người ta giày cở thiếu niên thủy chung có

chút hoài niệm.

"Phân biệt đối ứng quân tử hiền nhân, chợ búa bách tính, vi phạm lệnh cấm người xấu."

"Quân tử hiền nhân, đọc sách nhiều về sau, đã hiểu càng nhiều đạo lý, nhưng là muốn nhớ lấy một điểm, tựa như ta đại ca nói tới, đạo đức một vật, quá cao quá hư, chung quy là không thể luật người, chỉ có thể kiềm chế bản thân! Lại cho nên lập thân cần chính, thân chính thì tên chính, tên chính thì nói thuận, nói thuận thì được chuyện."

"Trừ cái đó ra, một khi bồi dưỡng đạo đức cá nhân trên thân, nếu muốn kiềm chế thiên hạ, giáo hóa bách tính, đại khái có thể đem chính mình đạo đức học vấn, giống chúng ta trước tiên dạng này tại học thực thu đệ tử, truyền đạo thụ nghiệp."

"Đồng dạng chợ búa bách tính, chỉ cần tuân thủ lệ làng quy củ là đủ."

"Mà vương triều luật pháp, chuyên môn nhằm vào trái với loạn kỷ, chính là dùng để ước thúc người xấu một đầu thước đo, mà lại là thấp nhất sợi dây kia, cũng là chúng ta Nho gia lễ nghi bên trong thấp nhất 'Quy củ'."

Trần Bình An mặc dù dụng tâm nghe, cảm nhận được mà nói đều nghe hiểu được, có thể nói nói bên trong đạo lý, từ đầu đến cuối không có thành vì đạo lý của mình.

Khó trách A Lương nói muốn nhiều đọc sách a.

Lâm Thủ Nhất không biết khi nào đã ngồi nghiêm chỉnh, nhú mày nói: "Đó là Pháp Gia."

Lý Bảo Bình đối mặt ba người, chém đinh chặt sắt nói: "Pháp tất từ nho đến!"

Lâm Thủ Nhất ngạc nhiên.

Lý Bảo Bình nhìn thấy không yên lòng Lý Hòe, giận không chỗ phát tiết, quát nhẹ nói: "Lý Hòe!"

Lý Hòe phảng phất về tới Hương Thục học võ lòng tuế nguyệt, bị Tề tiên sinh tại trên lớp học lần lượt ăm giọng điểm danh, bản năng đáp nói: "Đến!"

Kết quả phát hiện Tề tiên sinh đã đổi thành thường thường đánh chính mình Lý Bảo Bình sau, Lý Hòe hậm hực, cảm thấy rất mất mặt xấu hổ, liền tiếp theo cúi đầu loay hoay con rối.

Lý Bảo Bình lờ đi Lý Hòe, nói tiếp nói: "Đều có các quy củ, bình an vô sự, thế đạo thanh minh, thiên hạ thái bình! Quân vương không làm mà trị! Từ đó Thánh Nhân chết đạo tắc dừng!"

Lâm Thủ Nhất lại mở miệng nói: "Thánh Nhân không chết đạo tắc không ngừng, đây là Đạo gia thuyết pháp đi. . ."

Lý Bảo Bình ánh mắt rạng rỡ, lớn tiếng nói: "Nhất pháp thông vạn pháp thông, dưới gầm trời nhất căn bản đạo lý, tất nhiên là nhất trí!"

Nàng giống như nhớ lại cái gì, tại ba người trước đó đi chậm rãi, "Ta tại học thực cuối cùng một bài giảng, là tiên sinh đơn độc nói với ta về 'Thiên kinh địa nghĩa' bốn chữ, kinh nghĩa là ta Nho gia lập giáo chi căn bản. . ."

Lý Hòe rốt cục mở miệng nói: "Tiên sinh không có cùng chúng ta giảng cái này a. Lâm Thủ Nhất, người thì sao?"

Lâm Thủ Nhất lung lay đầu.

Áo bông màu hồng tiểu cô nương hai tay ôm ngực, tức giận nói: "Các

người một cái tiên sinh giảng đạo lý không thích nghe, một cái tiên sinh giảng đồ vật không yêu hỏi, khó nói nhất định phải tiên sinh đem hần học vấn nhét vào các người trong đầu đi a?"

Lý Hòe cười đùa tí tởm nói: "Nếu như có thể mà nói, ta là không ngại, tiên sinh lớn như vậy học vấn, phân ta một chút cũng đủ cả một đời á. Dạng này bớt lo dùng ít sức, còn có thể ít đi đường quanh co."

Lâm Thủ Nhất nói một mình nói: "Nhất pháp thông vạn pháp thông. . . Nếu thật sự là như thế, xác thực yêu cầu chính mình tìm tới cái kia một. A Lương nói cầu tinh thâm mà vứt bỏ hỗn tạp, cũng có thể đổi mặt."

Bị Lý Hòe như thế quấy rầy một cái, Lý Bảo Bình giống như là lại nghĩ tới nơi khác, gặp bình cảnh, tiểu cô nương có chút thẹn thùng, đối với Trần Bình An nói rằng: "Tiểu sư thúc, ta suy nghĩ lại một chút a, lại có vấn đề chạy đến làm khó ta."

Trần Bình An mỉm cười đưa tay duỗi ra ngón tay cái.

Tiểu cô nương nhảy cẫng nói: "Giảng được không hồng?"

Trần Bình An không có thu hồi ngón tay cái, lớn tiếng nói: "Rất tốt!"

Bốn người cũng không biết, nguyên bản âm thầm thủ hộ tại cách đó không xa tôn này Âm Thần, như là một cái từ trong chảo dầu bò ra tới người đáng thương, toàn thân run rẩy dữ dội.

Nhưng là phúc họa tương y.

Tôn này Âm Thần đầu tiên là hững hờ nghe những cái kia non nớt "Dạy học", sau đó chính là một hệ liệt không thể tưởng tượng cảnh ngộ, tâm thần đong đưa, hồn phách tách rời, cùng tu vi cao thấp thành có quan hệ trực tiếp một thân hùng hậu âm uế chi khí, như là bị từng đợt mạnh mẽ cương phong như đao gọt đi, Âm Thần ngay từ đầu còn không tin cái

này tà, thủy chung không muốn lui lại một bước, đến cuối cùng thật sự là chịu đựng không được, vừa lui lại lui, đúng là lui hơn mười dặm mới thoáng chuyển biến tốt đẹp, Âm Thần không muốn như vậy coi như thôi, đành lấy cái kia cố vô hình cương phong hao nhiên khí, từng bước một tiến lên, như một chiếc thuyền con tại sông nước cuộn cuộn bên trong, đi ngược dòng nước.

Tương truyền toà này thiên hạ chín đại châu, Nho gia bảy mươi hai trong thư viện những cái kia chính nhân quân tử, trong lồng ngực một điểm hao nhiên khí, thiên địa ngàn dặm khoái chẳng gió.

Cùng lúc đó, tại dãy núi này ít ai lui tới ngoài trăm dặm, có một tòa huy hoàng như Vương Hầu dinh thự địa phương, một vị thân hình uyển chuyển lại sắc mặt tuyết trắng nữ tử áo đỏ, vốn định nhóm lửa một chiếc giấy trắng đèn lồng treo lên thật cao, thế nhưng là đèn đuốc nhóm lửa một lần, liền tự hành dập tắt một lần.

Cái này khiến sắc mặt nàng trở nên có chút dữ tợn.

Cả tòa rộng lớn dinh thự, nham hiểm hoành hành, âm phong đại chấn.

Nàng vứt bỏ trong tay đèn lồng, chậm rãi lên không, cuối cùng lơ lửng tại so mái hiên cao hơn địa phương, nhìn quanh bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Lôi pháp bắt yêu

Trần Bình An một đoàn người từ Bắc hướng Nam vào núi, không sai biệt lắm thời điểm, trùng hợp lại có một đoàn người từ nam hướng bắc mà đi, là một vị gánh vác kiếm gỗ đào, lưng đeo một chuỗi ngân sắc chuông lục lạc lão đạo nhân, đạo bào cũ kỹ, chân đạp giày cỏ, tiên khí không có mấy phần, keo kiệt khí mười phần.

Sau lưng có vẻ mặt chất phác chân thọt thiếu niên, ngoại trừ gánh vác lấy bao lớn, bả vai nghiêng nghiêng khiêng "hàng yêu tróc quỷ, trừ ma vệ đạo" phướn gọi hồn, xem chừng là thanh tẩy số lần quá nhiều, vài vóc sớm đã hiện trắng, tám chữ cũng màu mực nhạt nhẽo, còn có cái bảy tám tuổi mặt tròn tiểu cô nương, gầy gò nhỏ nhỏ, đưa tay đỡ lấy chẳng biết tại sao thủy chung nhắm mắt lão đạo nhân.

Lão đạo nhân đột nhiên ngẩng đầu, "Nhìn" hướng liên miên uốn lượn xanh đen núi lớn, kinh ngạc nói: "A ? Núi này khoảng cách Tú Hoa Giang Giang Thần từ (từ ở đây là từ đường), cũng không tính xa, lại còn có rõ ràng như vậy yêu khí, phóng lên tận trời ? Ở trong đó tất nhiên có ẩn tình. Tuy nói sơn thủy có giới, không can thiệp chuyện của nhau, nhưng nơi đây cổ quái, rất có cổ quái."

Khuôn mặt đỏ bừng tiểu cô nương sau khi nghe, lo lắng hỏi: " Sư phụ, vậy làm thế nào ? Lần trước người tại ba nhánh núi bắt yêu thất bại, xuất tiền thuê mướn người của chúng ta, cuối cùng tức giận đến liên vòng vèo cũng không cho, bây giờ chúng ta thật là không dư thừa bên dưới bao nhiêu đồng tiền, không phải chúng ta đường vòng ?"

Lão đạo nhân hừ lạnh nói: "Đường vòng ? Nếu là bản đạo không thể gặp gỡ, thì cũng thôi đi, tính yêu vật kia tà ma gặp may mắn, bây giờ đã bị bản đạo gặp được, há có buông tha đạo lý! Phướn gọi hồn bên trên viết trừ ma vệ đạo, há lại cho người ngoài nhìn. . ."

Tiểu cô nương thở dài nhắc nhở nói: "Sư phụ, nơi này không có người ngoài."

Lão đạo nhân ngượng ngùng cười nói: "Thuận mồm thuận mồm, sư phụ còn không có từ ba nhánh núi bên kia tỉnh lại đây đâu, thật là quá làm giận, không có công lao cũng có khổ lao, đúng là nửa viên đồng tiền cũng không muốn ý cho, thế gian lại có như thế vô liêm sỉ, vì phú bất nhân gia hỏa, đáng đời bọn hăn mộ tổ bị sơn quỷ xâm chiếm, tử tôn tai vạ bất ngờ liên tục. . ."

Tiểu cô nương lại nhắc nhở nói: "Sư phụ, người không phải thường nói chúng ta người tu đạo, phải có tâm bình tĩnh sao?"

Trước mặt khắc còn mặt mũi hiền lành lão đạo nhân, giận tím mặt, đưa tay hai ngón vịn chặt mặt tròn tiểu cô nương cánh tay, hung hăng vịn chuyển, đẩy mặt tàn khốc nói: "Ai cho người lá gan, giáo huấn lên sư phụ ? Còn dám không dứt!"

Tiểu cô nương đau đến lên tiếng khóc lớn, tranh thủ thời gian cầu xin tha thứ nói: "Đau đau đau, sư phụ, không dám không dám. . ."

Lão đạo nhân cũng không quay người, đưa tay trùng điệp vỗ một cái bên hông chuông lục lạc, leng keng rung động, nghe răng cười nói: "Nhỏ phá toái, còn dám đối với sư phụ người tâm lên sát cơ ?"

Chân thọt thiếu niên vẻ mặt im lặng, nhưng là rất nhanh liền có máu tươi từ tai mũi chảy ra, thế nhưng là chất phác thiếu niên thủy chung không nói một lời, không nhúc nhích tí nào.

Tiểu cô nương khóc đến càng thêm thương tâm, "Sư phụ, người liền bỏ qua sư huynh a, hăn khẳng định là cử chỉ vô tâm. Ta đáp ứng sư phụ, kế tiếp trong vòng ba ngày, tranh thủ cho thêm sư phụ một cân nước suối!"

Lão đạo nhân mặt mày hớn hở, dùng sức vuốt vuốt tiểu cô nương đầu, lực đạo không nhẹ, tiểu cô nương tinh tế thân thể trái phải lắc lư, "Không phải tranh thủ, là nhất định phải."

Lão đạo nhân cuối cùng thu hồi khô héo như cây già cành cây tay, cười to nói: "Vào núi! Ngựa không cở đại không mập, nói không chừng chính là một phen phát tài. Khoan hãy nói, từ khi có hai người các người tiểu tạp chủng mang theo một bên, mặc dù ăn uống miễn phí, nhưng sư phụ tu đạo liên tu được an tâm rất nhiều, nghĩ như thế, sư phụ cảm thấy lấy sau là muốn đổi với các người đỡ một ít, ha ha."

Tiểu cô nương đỡ lấy mù mắt lão nói bắt đầu leo núi.

Chân thọt thiếu niên yên lặng lau đi máu tươi, tập mãi thành thói quen.

Tiểu cô nương vụng trộm quay đầu cười một chút, thiếu niên nhếch nhếch miệng, ra hiệu chính mình không có việc gì.

Sư đồ ba người vào núi về sau, hơn phân nửa tuần thời gian, đứng là quanh đi quẩn lại, vô pháp chuẩn xác tìm tới yêu khí nơi phát ra, lão đạo nhân thủy chung có thể cảm nhận được nhỏ xíu yêu khí, tràn ngập phụ cận rừng núi cỏ cây, nhưng hãn thủy chung không được nó môn mà vào, lão đạo nhân trong lòng biết tên kia đại yêu đạo hạnh khẳng định không yếu, nếu không cũng không có bản sự sử ra che khuất bầu trời chướng nhãn trận pháp, bất quá lão đạo nhân vẫn là không muốn hết hy vọng, mỗi ngày liền để khiêng phước gọi hồn chân thọt thiếu niên đi dò đường, chính mình thì mang theo mặt tròn tiểu cô nương tại ở gần đường núi địa phương nghỉ ngơi, lúc thỉnh thoảng xuất ra một khối làm bằng gỗ la bàn, tục xưng diên đảo bàn, là Đạo môn tu sĩ cùng âm dương thuật sĩ thường dùng kiểu dáng, cũng không lạ thường, chỉ bất quá Thiên Trì đáy biển màu son châm nhỏ, ngẫu nhiên có kim quang đổ xuống, hiện ra này bàn ngăm giấu huyền cơ.

Sắc trời âm trầm, vụ khí tràn ngập, lúc nào cũng có thể mưa xuống, lão

đạo nhân lúc này ngồi xõm ở bên đường, cúi đầu "Nhìn chăm chú" lấy la bàn, thần thần đạo nói nhớ kỹ: "Vui vẻ ngược lại, hai mươi bốn núi có núi vàng núi bạc. Ngược lại ngược lại điên, hai mươi bốn núi có đầm rồng hang hổ."

Lão nhân thu hồi la bàn, quay đầu hướng đường núi nơi xa, nhẹ giọng cười nói: "Tài lộ tới rồi, trời không tuyệt đường người, xem ra đến Uyển Bình Huyền, có thể uống rượu mấy chén đi."

Mặt tròn tiểu nha đầu thuận lão nói tầm mắt của người, nhìn thấy một đoàn người chậm rãi đi đến, nàng dùng sức mở to hai mắt nhìn lại, theo những người kia càng ngày càng gần, nàng phát hiện một người cầm đầu, là cái lưng rộng cái sọt giày cỏ thiếu niên, cầm trong tay đao bổ củi, ngẫu nhiên đem trong núi chật hẹp đường nhỏ cái khác cành cây chém vào rơi, để phòng cấu kết đâm rách quần áo, sau lưng còn có ba người, niên kỷ cũng không lớn, người mặc áo bông màu hồng tiểu tử tử, một cái lấm la lấm lét nam hài, còn có một cái vẻ mặt lạnh lùng thiếu niên ca ca, sau một bên ba người đều công đáng yêu đến cực điểm xanh biếc rương sách nhỏ.

Cuối cùng còn đi theo một đầu chở đi bọc hành lý con lừa.

Tiểu cô nương dè dặt giọng âm nói: "Sư phụ, không giống là người nhà có tiền ai, nếu không vẫn là thôi đi ?"

Mù mắt đạo nhân nhướng lông mày, "Chân muối đó cũng là thịt a, người là nửa cái gia chủ, trong túi quần còn lại bên dưới bao nhiêu đồng tiền, trong lòng không biết rõ ? Liên sư huynh của người cái kia Thao Thiết bụng, ăn hết sư phụ bao nhiêu bạc rồi? Nếu không phải sư phụ thương hại các người, các người coi là cái này thế đạo, có thể cho người nhóm sống mấy ngày. . ."

Hiếu chuyện tiểu cô nương tranh thủ thời gian cho lão đạo nhân gõ bả vai, nụ cười chân thành, cảm ân nói: "Cho nên ta cùng ca ca cho sư phụ

làm trâu làm ngựa, chưa từng lời oán giận. Thế nhưng là sư phụ nếu như về sau tức giận, có thể hay không tại ca ca không ở tại chỗ thời điểm, giáo huấn ta à ? Như vậy ca ca cũng sẽ không tức giận, sư phụ cũng không cần cầm sư môn gia pháp trừng phạt hần."

Lão đạo nhân chậm rãi đứng dậy, tiểu cô nương lập tức bó tay đứng ở một bên.

Một đoàn người chính là xuôi Nam Đại Ly biên cảnh Dĩ Phu quan Trần Bình An bọn hần.

Trần Bình An kỳ thật đã sớm nhìn thấy cười ha hả lão đạo nhân, câu nệ tiểu cô nương.

Lão đạo nhân tại Trần Bình An bọn hần tới gần sau, vượt râu mà cười, lấy hơi có vẻ khó đọc Đại Ly tiếng phổ thông, lời không làm cho người ta kinh ngạc thì đến chết cũng không thôi nói: "Nếu như bản đạo không có nhìn lầm, chư vị chuyển này đi xa, từng có họa sát thân, nhưng ngàn vạn đừng tưởng rằng đại nạn không chết tất có hậu phúc, liền nhất định chuẩn, tại bản đạo xem ra, các người kế tiếp còn có một trận chân chính tai họa, cái này khảm đi qua, mới có chân chính hậu phúc."

Trần Bình An trong lòng trầm xuống, bất động thanh sắc.

Lý Bảo Bình đánh giá cái kia sắc mặt hơi trắng tiểu cô nương, người sau ngượng ngùng cười cười, Lý Bảo Bình cũng cười cười.

Áo bông màu hồng tiểu cô nương cùng nhỏ hơn tiểu cô nương, lập tức liền lẫn nhau thích.

Lý Hòe đến miệng một bên câu nói kia, "Lão đạo nhân huynh không phải mù lòa à, thấy thế nào cái này nhìn cái kia", kém chút liền muốn thốt ra, chỉ là Tú Hoa Giang trên thuyền phong ba, để Lý Hòe khắc sâu tại tâm, lập tức che miệng, kiên quyết không gây chuyện.

Mù mắt đạo nhân giống như phát giác được Lý Hòe tâm tư, cười ha ha nói: "Các người có chỗ không biết, ta Đạo môn có thập đại thần thông, trong đó liền có 'Tâm nhãn mở rộng, thiên địa thanh minh, lén lút tránh lui' nói chuyện, bản đạo đúng lúc nắm giữ môn thần thông này, không dám khoe khoang đã lộ hóa thuần thanh, nhưng cũng tính có chút khí hậu, nhìn người không lấy mắt thấy túi da, chỉ cần lấy tâm quan sát các vị khí tượng là đủ."

Lâm Thủ Nhất sắc mặt lạnh nhạt nói: "Ta Nho môn Thánh Nhân có dạy bảo, bè nước gặp nhau, không nói Quái Lực loạn thần."

Lão đạo nhân hơi có kinh ngạc, rất nhanh thở dài nói: "Thôi thôi, Phật gia không độ vô duyên người, Đạo môn cũng là không cứu che đậy hán. Đi thôi, hi vọng chuyến này trên đường chính các người cẩn thận là được. Nếu là thật sự có phiền phức, không ngại lớn tiếng la lên, bản đạo nếu như may mắn nghe nói, tất nhiên quay người tương trợ, nhưng nếu là đường xá cách nhau rất xa, bản đạo cho dù có tâm, cũng vô lực."

Nói xong những lời này, mù mắt lão đạo nhân nghiêng người để qua đường nhỏ.

Trần Bình An cười nói: "Chúng ta sẽ cẩn thận, cảm tạ đạo trưởng nhắc nhở."

Song phương lướt qua người, Lý Bảo Bình hướng làm một chút gầy teo mặt tròn tiểu cô nương, hào phóng phát tay, tiểu cô nương rút rè giơ lên tay nhỏ tại ngực, nhẹ nhàng lung lay, xem như im ắng cáo biệt.

Lão đạo nhân đợi đến Trần Bình An một đoàn người bóng người tại đường núi biến mất, nói thầm nói: "Một đường đi tới, Đại Ly người nếu là thô bỉ vô phu, hoặc là vô tri bách tính, bản đạo một bộ này trăm thi khó chịu, làm sao hôm nay mất linh rồi? Xúi quẩy xúi quẩy, mọi việc không thuận. Xem ra lần này hàng yêu, càng không thể thất bại, rừng núi

đại yêu tất có hùng hậu vốn liếng, lần này. . ."

Mù mắt lão đạo mí mắt khê run, ngừng lời nói đầu, vỗ vỗ bên cạnh lưu luyện không bỏ nhìn về phía đường núi tiểu cô nương đầu, hòa ái dễ gần nói: "Rượu, chỉ cần việc này thành công, sư phụ lời pháp tu hành thì có bảo hộ, không cần làm...nữa tiền tài lo lắng, như vậy về sau sư phụ đối với các người huynh muội, nhất định sẽ tốt hơn."

Tiểu cô nương ngẩng đầu lên cười nói: "Chỉ cần sư phụ về sau không thường thường đập chuông lục lạc, cũng rất tốt!"

Mù mắt lão đạo từ chối cho ý kiến, đột nhiên nâng đầu lên, ngón tay bấm niệm pháp quyết, vẻ mặt không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, "Trở trời, thật nặng yêu khí, lại có thể rước lấy một chỗ sơn thủy khí hậu biến hóa! Tốt tốt tốt, cuối cùng dẫn xà xuất động. Tiểu tửu nhi, chuẩn bị theo sư phụ cùng một chỗ trừ ma vệ nói!"

Tiểu cô nương dùng sức gật đầu, đối mặt dưới núi bách tính người người nghe hướng gió biến yêu vật lén lút, đúng là không sợ chút nào.

Tiểu cô nương móc ra một cái dài không quá hơn tấc ngân sắc tiểu đao, vén lên tay áo, chuẩn bị dùng đao trên cánh tay, hỏi: "Sư phụ, hiện tại liền muốn phù tuổi sao?"

Lão đạo gật đầu nói: "Mặc dù sư phụ còn có chút, bất quá cẩn thận lý do, tới trước một chút, để sư phụ chuẩn bị bất cứ tình huống nào, miễn cho bị yêu vật đánh trở tay không kịp, đến lúc đó ngược lại là hại các người huynh muội."

Tiểu cô nương hít thở sâu một hơi, dùng tiểu đao trên cánh tay mở ra một đường vết rách, lập tức máu tươi tuôn ra, tranh thủ thời gian giơ tay lên cánh tay, "Sư phụ, tốt."

Mù mắt lão đạo quen thuộc mà duỗi ra một căn tay phải ngón tay, bàn

tay trái mở ra, cấp tốc dùng ngón tay tại lòng bàn tay vẽ lên một cái phù, sau đó chỉ chường trao đổi, lòng bàn tay phải cũng vẽ lên một trương phù.

Sắc mặt càng tái nhợt tiểu cô nương vẫn là nghiêm túc hỏi: "Sư phụ, có đủ hay không ?"

Lão đạo cười ha ha nói: "Tạm thời đủ rồi, sư phụ cái này để đầu kia chiếm cứ núi này đại yêu, ném thử ngũ lôi oanh đỉnh tư vị!"

Khoảng cách sư đồ hai người ước chừng một dặm đường núi bên ngoài, Trần Bình An đột nhiên dừng lại bước chân, giơ lên đao bổ củi ra hiệu sau một bên ba người chú ý.

Chỉ gặp nơi xa có một cái cầm trong tay kỳ quái phước gọi hồn thiếu niên, thân hình mạnh mẽ như núi đã viên hầu, từ chỗ rừng sâu nhảy lên mà ra, đưa lưng về phía Trần Bình An bọn hắn, thiếu niên rơi vào trên sơn đạo, dùng sức lay động phước gọi hồn mấy lần, sau đó liền nghĩ dọc theo lối cho chạy đường núi, đi cùng lão đạo tụ hợp, kết quả thiếu niên quay người, thấy được đường núi nhiều hơn Trần Bình An một đoàn người, mồ hôi đầm đìa thiếu niên có chút nóng nảy, hơi chút suy nghĩ, căn rằng một cái thay đổi chủ ý, tiếp tục hướng dưới núi chạy thực mạng, lựa chọn đường vòng rút lui.

Đồng thời thiếu niên không quên đối với Trần Bình An bọn hắn làm một cái đi mau thủ thế.

Lý Hòe trợn mắt hốc mồm, "Đây là đang làm gì ?"

Lâm Thủ Nhất nhíu mày nói: "Hắn là có tà ma đang đuổi trục thiếu niên, ta cảm giác được có cỗ âm uế chi khí."

Quả nhiên, một vòng thân ảnh mơ hồ lôi cuốn lấy cuồn cuộn khói đen, nhìn thấy Trần Bình An một đoàn người sau, đình trệ một lát, tản mát ra

khiếp người âm trầm nồng đậm khí tức, bất quá cuối cùng vẫn là đuổi theo tay kia cầm phướn gọi hồn chân thọt thiếu niên, mãnh liệt rời đi.

Trần Bình An đối với Lâm Thủ Nhất nói rằng: "Hỏi một chút Âm Thần tiền bối, hắn nói thế nào?"

Sau một lát, Lâm Thủ Nhất đáp nói: "Âm Thần tiền bối để cho chúng ta tiếp tục tiến lên, không cần lưu lại, hắn sẽ thích hợp nhìn một chút, nhưng là hắn cũng đã nói, chính mình chỉ là hộ tống chúng ta đi Đại Ly biên cảnh, nhắc nhở chúng ta mục đích chuyển đi này chỉ là đi xa cầu học, không phải làm bắt yêu trừ ma đại thiện nhân, hắn không hi vọng chúng ta chủ động gây chuyện thị phi."

Trần Bình An gật gật đầu, "Cùng Âm Thần tiền bối nói một tiếng, hành sự tùy theo hoàn cảnh, nếu như có thể hỗ trợ thì giúp một tay, không thể cũng không cưỡng cầu. Còn có, Lâm Thủ Nhất, người cũng chuẩn bị kỹ càng cái kia ba tấm phù lục, sau đó người đến mang đầu lĩnh đường, ta tại đội ngũ cuối cùng. Bảo Bình, Lý Hòe, nhớ kỹ nếu quả như thật gặp trong truyền thuyết quỷ quái tinh mị, đừng sợ, càng đừng hốt hoảng, ngàn vạn chớ học. . . Được rồi, chúng ta đi đường!"

Trần Bình An vốn là muốn nói ngàn vạn chớ học Kỳ Đôn Sơn bãi đá bên trên Chu Lộc, rõ ràng có võ đạo hai cảnh đỉnh phong tu vi, gặp gỡ yêu vật bạch mãng, xuất liên tục tay cũng không dám.

Nhưng là lại nghĩ đến A Lương thuận miệng nói câu kia, "Phía sau nói người là không phải người, hắn là là phi nhân", Trần Bình An liền đem lời nuốt xuống bụng.

Lâm Thủ Nhất vẻ mặt tự nhiên.

Cái kia một chồng tiểu trấn Lý thị trần tàng áp đáy hòm phù lục, trong đó ba tấm phẩm trật thấp nhất giấy vàng phù lục, bây giờ Lâm Thủ Nhất có thể miễn cưỡng khống chế.

Một Trương Bàn bên trong châu, là Thủy Phù. Một trương tên là "Hỏa vũ" hỏa phù. Cuối cùng một trương năm ngọn núi phá chướng phù, thuộc về núi khí phù phạm trù.

Nhưng là Lâm Thủ Nhất chân chính dựa vào, vẫn không phải ba tấm không biết uy lực lớn nhỏ bé phù lục, mà là tự thân.

Là cái kia bộ 《 Vân Thượng Lang Lang Thư 》 chỗ ghi lại bí truyền lôi pháp.

Bất quá Lâm Thủ Nhất đương nhiên sẽ không bởi vì nếu muốn nghiệm chứng cái này một lưu đạn pháp uy lực, liền đi tự tìm phiền phức, mà làm cho tất cả mọi người đưa thân vào hiểm cảnh.

Một đoàn người bước nhanh mà đi, Lý Hòe vừa đi một bên giơ tay lên, buồn bực nói: "Cái này trời mưa ? Cũng không trước đó lên tiếng kêu gọi a?"

Mưa dầm liên tục, không lớn, lại làm cho giữa rừng núi hàn khí nồng nặc rất nhiều.

Trần Bình An từ cái gùi bên trong xuất ra bốn đỉnh mũ rộng vành, tất cả đều là tại Hồng Chúc trấn mua, chính là vì loại này trong mưa gió vội vàng đi đường.

Mỗi người mang lên một đỉnh mũ rộng vành sau, bước chân không ngừng, Trần Bình An lúc thỉnh thoảng quay đầu nhìn quanh.

Nơi xa, mù mắt lão đạo mặt hướng hướng chính mình một đường cuộn cuộn mà tới chân thọt thiếu niên, cười to nói: "Đến được tốt! Nho nhỏ tà ma, tự tìm đường chết! Cho bần đạo đi chết!"

Lão đạo chân đạp cương bộ, trong lòng bàn tay vẽ bùa một chưởng vỗ ra

sau, mới đối với chân thọt thiếu niên lên tiếng nhắc nhở nói: "Năm sắp xuống!"

Thiếu niên một cái đánh ra trước, tại vũng bùn trong sơn đạo lăn lộn.

Lão đạo lòng bàn tay kim quang chiếu sáng rạng rỡ, phù lục mỗi một bút họa đều có kim quang sáng lên, lòng bàn tay mơ hồ có tiếng sấm vang lên.

Cái này một vòng sáng chói kim quang, tại mưa gió mịt mù rừng núi hoang vắng phía trên, phá lệ làm cho người chú mục.

Thiếu niên sau lưng đoàn kia khói đen bỗng nhiên đình chỉ, vừa định muốn chạy trốn vọt, liền đã bị kim quang đập trúng, giống như là một đoàn tấm võng lớn màu vàng kim bao phủ toàn thân, xì xì rung động, bóng đen kêu rên không thôi, rất nhanh tan thành mây khói.

Thiếu niên một đường gấp cong chạy đến lão đạo sau lưng, thở hồng hộc, đem chiêu hồn phiến hương trên mặt đất cắm xuống, nhìn thấy tiểu cô nương lo lắng vẻ mặt, vẫn là nhếch nhếch miệng, lung lay đầu, ra hiệu chính mình không có việc gì.

Một chưởng đánh chết đoàn kia âm uế, lão đạo vui vẻ cười to: "Xương khô mà thành mạt lưu âm vật, cũng dám ở bản đạo trước mặt lộ đầu ? !"

Có một sợi giống như là bị người lôi kéo tiến vào cái kia cán phướn gọi hồn.

Thân hình tại nguyên chỗ đứng không mà lên, quay thân chính là một chưởng vung ra, "Tới tới tới, cứ tới, toàn bộ hóa thành bản đạo vô lượng công đức!"

Thiếu niên cùng tiểu cô nương phía sau một vị âm vật, lại bị bắt nguồn từ lão đạo lòng bàn tay lôi pháp một chưởng đánh tan, rất nhanh liền lại

có một sợi bay vào phước gọi hồn.

Trên sơn đạo, lão đạo nhân thân hình trần trọc xê dịch, hai tay nhanh chóng trao đổi, một chuông chuông vung ra, lần lượt sáng lên kim quang, tiếng sấm ầm ầm, âm thanh kinh người.

Lão đạo nhân thống khoái cười to, mưa dầm thời tiết, lôi quang chiếu rọi đến mù mắt lão nhân tấm kia già nua khuôn mặt, khí thế khinh người, xác thực có mấy phần trăm yêu trừ ma bản lĩnh thật sự, "Bần đạo lôi pháp hạng gì cuồn cuộn, há lại các người những này âm vật có thể chống lại, đầu kia lén lén lút lút giấu ở phía sau màn đại yêu, còn muốn cho những này lâu la đi tìm cái chết sao? Tranh thủ thời gian thúc thủ chịu trời, đưa trước một nửa vốn liếng, nói không chừng bần đạo trách trời thương dân, sẽ còn tha cho người một cái mạng!"

Lôi pháp chi thuật, từ ngàn năm nay, thủy chung hùng cứ tại Đạo gia vạn pháp đứng đầu vị trí cao bên trên, một khi sử ra, công nhận uy lực to lớn, thế không thể đỡ.

Chỉ là cái gọi là Ngũ Lôi Chính Pháp, Bảo Bình Châu ngoại trừ lác đác không có mấy Đạo gia tông môn, có thể chân chính lãnh hội nó tinh túy, còn lại rất nhiều truyền thừa, đều là hệ thống cũng không hoàn chỉnh, hoặc là đành phải giống như không được thần ý bàng môn, thế là đối với thi pháp người, tất có phản phê, nhiều năm một mỗi tháng, sinh cơ suy kiệt, liên liền thành thiên thọ chi nguyên.

Cho nên vị này lão đạo mù mắt mù, chưa chắc là trời sinh.

Nguyên bản tại đường núi bốn phía trong rừng cây, nhanh chóng trườn một đạo cuồn cuộn khói đen, dần dần giảm bớt, những cái kia nghen ngào, kêu rên, gầm nhẹ hội tụ vào một chỗ buồn nôn tiếng vang, triệt để khôi phục lại bình tĩnh.

Tiểu cô nương nhẹ giọng nói: "Sư phụ, sau một bên, có rất nhiều đèn

lồng treo lên."

Mù mắt lão đạo quay đầu "Nhìn lại", cảm giác được từng chiếc từng chiếc giấy trắng đèn lồng từ phía Bắc đường núi, trống rỗng xuất hiện, lảng không nhóm lửa, giống như là một đầu dài đến trăm ngàn trượng hỏa long, chậm rãi du tẩu cùng rừng núi đầm lầy.

Lão đạo vẽ mặt nghiêm túc, chà xát lòng bàn tay, lấy nữ đồ đệ máu tươi xem như sơn son trong lòng bàn tay phù lục, đã tiêu hao đến không sai biệt lắm.

Lão đạo đưa tay từ phía sau lưng rút ra kiếm gỗ đào, như lâm đại địch.

Một tên người mặc đồ tươi áo cưới nữ tử khoan thai mà đến, cầm trong tay một thanh giấy dầu phiến, nàng rõ ràng bờ môi không động, lại có thâm trầm tiếng nói vang lên tại sư đồ ba người tai một bên, "Vị này đạo trưởng một mực tiếp tục vẽ bùa, chính là vẽ đầy toàn thân cũng không sao, thiếp thân có thể các loại, về sau thiếp thân liền sẽ mời ba vị đi trong phủ làm khách, tự thân vì ba người các người rửa mặt, rút gân, khoan tim."

Cầm trong tay quạt giấy áo đỏ nữ quý, tựa hồ đối với cái kia mặt tròn tiểu cô nương cảm thấy hứng thú nhất, nàng cái kia khàn khàn tiếng nói tiếp tục vang lên, cùng lúc đó, nàng đưa tay che ở tấm kia nho nhỏ tuyết trắng khuôn mặt, "Tỉ như rửa mặt, chính là như vậy."

Sau một khắc, mặt tròn tiểu cô nương dọa đến tranh thủ thời gian nhắm lại con mắt.

Nguyên lai cái kia áo đỏ nữ quý đưa tay che khuất dung nhan sau, nhẹ nhàng kéo xuống dưới, tựa như cả khuôn mặt da cho bóc ra "Tây" rơi mất, lộ ra một trướng máu me đầm đìa kinh khủng khuôn mặt.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Ngõ hẹp gặp nhau

Mù mắt lão đạo cầm trong tay kiếm gỗ đào, mũi kiếm trực chỉ áo cưới nữ quý, "Đến cùng là yêu là quý ? !"

Áo cưới đỏ tươi nữ quý nhẹ nhàng vặn chuyển cán dù, một mình đứng ở đằng xa trên sơn đạo, cho người ta cô đơn cảm giác, nàng một đường đi tới, váy đã là lây lội không chịu nổi, chẳng biết tại sao đúng là không có sử dụng yêu thuật, lấy cái kia vô hình rừng núi chướng khí, ngưng tụ thành có thể không dính cát bụi quần áo, trên người nàng cái này một bộ đỏ tươi áo cưới, hiển nhiên là chân tài thực học tơ lụa, nói không chừng còn là xuất từ dưới núi cửa hàng may vá thủ bút.

Nữ quý lúc trước hướng xuống một vòng, lột đi cả trướng da mặt, lúc này bàn tay lại chậm rãi hướng lên vừa nhắc, một lần nữa chụp lên một trướng tái nhợt Vô Sắc dung nhan, như núi bên dưới những cái kia khuê nữ mỹ kiều nương, tuổi trẻ tú mỹ, nếu không có sắc mặt bệnh trạng, kỳ thật cùng thể tục cô gái tầm thường cũng giống như nhau, gần trong gang tấc, ngay cả mù mắt đạo nhân cũng không cảm giác được trên người nàng yêu khí.

Loại này tu hành có đạo đại yêu, hành tẩu nhân gian thành trì, kì thực sớm đã không ngại, chỉ cần không chủ động tới gần Thành Hoàng Các, vẫn vô hai miếu, cũng sẽ không rước lấy thể tục thể lực trấn áp, đương nhiên điều kiện tiên quyết là cái này đại yêu nguyện ý thu liễm khí tức, kiềm chế giết chóc bản tâm, không đi làm hại thế gian.

Nữ quý giật giật khóe miệng, vẫn như cũ bờ môi không động âm thanh từ lên.

"Đạo trưởng một lòng trăm yêu trừ ma, góp nhặt vô lượng công đức, thế là thiếp thân tới. Đạo trưởng cái gọi là Ngũ Lô Chính Pháp, thiếp thân

càng là rửa mắt mà đợi."

Lão đạo nhân trong lòng càng ngày càng chấn kinh, trong tay áo khối kia trong ngoài tổng cộng bốn tầng diên đảo bàn, phân biệt nhằm vào yêu quái, tinh mị, âm vật lén lút, sơn thủy thần chích. Chính tại diên cuồng xoay tròn, trừ bỏ tinh mị một tầng, còn lại ba tầng đều là xoay tròn đại chấn, cái này nói rõ trước mắt vật này, thân phận phức tạp, vô cùng có khả năng khi còn sống là một vị tu đạo có thành tựu đại yêu, sau khi chết hóa thành hoành hành một phương lệ quỷ, nhưng là triệt để rơi vào tà đạo trước đó, đã có được tấn thăng làm Sơn Thủy thần linh tư cách.

Mù mắt đạo nhân trong lòng không ngừng kêu khổ, cái này so với ba nhánh núi đầu kia âm hiểm sơn quỷ, khó giải quyết khó chơi đâu chỉ một bậc hai trù ? Lão đạo kiệt lực mắt không biến sắc tim không đập, để tránh bị nữ quỷ phát giác được sự chột dạ của mình, chậm rãi thu hồi kiếm gỗ đào, cũng cầm kiếm gỗ lấy đó thiện ý, cười vang nói: "Vị tiểu thư này mặc dù yêu khí bàng bạc, có tọa trấn một phương thông thiên triệt địa khí tượng, đáng quý chính là bản đạo lấy tâm nhãn xem chi, tiểu thư trên người rõ ràng sát khí cực ít, tội nghiệt không nhiều, chính là có một ít quanh quẩn không đi oán khí, đó cũng là rất nhiều năm trước còn sót lại, không đáng giá nhắc tới. Bản đạo thân là một giới rừng núi tán tu, cùng vị tiểu thư này có thể tính nửa cái người trong đồng đạo, đại thủy vọt lên Long Vương Miếu, đã quấy rầy tiểu thư tu hành, sai lầm sai lầm."

Một mực ngẩng đầu nhìn về phía ô giấy dầu áo cưới nữ quỷ, đột nhiên thu tâm mắt lại, gắt gao tiếp cận sở trường lôi pháp vân du bốn phương lão đạo, lần này trực tiếp há mồm nói chuyện, "Tiểu thư ? Không thấy được ta ăn mặc sao? Hô phu nhân ta!"

Cuối cùng bốn chữ, áo cưới nữ quỷ cơ hồ là gào thét mà ra.

Nháy mắt về sau, mưa to tầm tã, núi gió gào thét.

Ba một tiếng.

Nữ quý thu hồi ô giấy dầu, một tay cầm dù, một tay khẽ vuốt mặt dù, động tác nhu hòa mà xóa đi nước mưa, nhưng là nhìn về phía sư đồ ba người gương mặt, không ngừng vắn vẹo, "Quả nhiên là mù lòa, lão hạt tử! Người có thể lấy tâm nhãn xem giống a, thiếp thân vừa vắn mang người hồi phủ, để người cái này rắc tâm không tốt lỗ mũi trâu lão đạo sĩ, hiểu được cái gì gọi là khoan tim thống khổ."

Lão đạo nhân ý đồ chậm cùng phân bốn phía, thở dài nói: "Phu nhân làm gì như thế hùng hổ dọa người ? Sự tình lại không phải là không có lượn vòng chỗ trống ?"

Nữ quý bắt đầu chậm rãi tiến lên, từng bước một giẫm tại đường nhỏ bùn nhão bên trong, một tay cầm dù, một tay nhắc lên quần áo, lộ ra một đôi ướm dẫm vô cùng bẩn giầy thêu, mỉm cười nói: "Đạo pháp không tinh, dám can đảm rắc tâm không tốt, chết tốt, chết tốt, tránh khỏi về sau làm trẻ nãi lang quân đọc sách, làm trẻ nãi hãn khảo thủ công danh. . ."

Nói xong lời cuối cùng, nữ quý mảnh nói nỉ non, ánh mắt ôn nhu, những cái kia phảng phất tại khe khẽ nói nhỏ nhỏ vụn lời nói, tại mưa giông chớp giạt bên trong bị che lấp đến không còn một mảnh.

Mù mắt đạo nhân cười lạnh nói: "Vị phu nhân này, coi là thật muốn cùng bản đạo ngọc thạch câu phần ?"

Lão đạo nhân mắt thấy là không chết không thôi hoàn cảnh, mấy chục năm du lịch tứ phương, gần phân nửa Bảo Bình Châu đều đi qua, cũng là không phải cái gì sợ phiền phức chi đồ, quát nhẹ nói: "Nhỏ tên què, chỉ cần lần này có thể liên thủ lui địch, bản đạo đáp ứng người, để tiểu tử nhi một cả năm không cần lên giao nộp phù tuổi."

Chân thọt thiếu niên gật gật đầu, đưa tay nắm chặt cái kia cán viết có "Hàng Yêu Tróc Quý, Trừ Ma Vệ Đạo" chiêu hồn phiên, trầm giọng nói: "Được rồi."

Mù mắt lão nhân một cước đạp thật mạnh mà, hai tay đều là hai ngón khép lại, làm đạo gia pháp kiểm chi thể, nhanh chóng thâm độc liên tiếp kiểm quyết, cuối cùng lấy "Cấp cấp như luật lệnh" kết thúc công việc.

Chỉ gặp cái kia cán cắm ở trên đất chiêu hồn phiên, đột nhiên, nguyên bản khóa cuốn tại cùng nhau cờ mặt, trở nên tựa như đón gió phấp phới, bay phất phới, bên trên tám chữ, biến thành thắm, giống như là tám vị người khoác bộ giáp màu bạc sa trường tiểu tốt, bắt đầu nghe theo quân lệnh, tại cờ trên mặt bắt đầu chạy, bài binh bố trận.

Sau đó trong đó "Hàng yêu tróc quỷ" bốn chữ, dọc theo cờ mặt, cây gỗ tử, chân thọt tay của thiếu niên cánh tay, đầu vai, một đường mãnh liệt chuyển dời, cuối cùng phân biệt chạy trốn chạy vào thiếu niên tai mũi tứ khiếu.

Thiếu niên đôi mắt trong nháy mắt biến thành thuần trắng, mỗi một lần hô hấp thổ nạp, khuôn mặt thất khiếu, đều có khói đen quán.

Chân thọt thiếu niên song quyền nắm chặt, ngửa mặt lên trời gào thét, toàn thân trên dưới khói đen cuộn cuộn, đậu nành lớn nhỏ hạt mưa đúng là tại hắc đỉnh đầu ba thước phụ cận, liền trong nháy mắt bốc hơi vì hơi nước.

Chân thọt thiếu niên so sánh âm khí nội liễm nữ quỷ, hiển nhiên muốn càng giống một vị nhảm người mà phê âm vật quỷ quái.

Áo cưới nữ quỷ một mực đang dò xét mặt tròn tiểu cô nương, đợi đến thiếu niên bắt đầu hướng nàng cuộn cuộn mà tới, lúc này mới nhìn về phía như trút được gánh nặng mù mắt lão đạo nhân, nàng lạnh nhạt nói: "Quá làm cho thiếp thân thất vọng, thậm chí ngay cả bàng môn tả đạo cũng không tính được, bất nhập lưu oai môn tà đạo mà thôi. Vừa ăn cướp vừa la làng, không đáng chết, hử là sống không bằng chết."

Chân thọt thiếu niên thoáng qua ở giữa liền đến đến nữ quý trước đó, nhảy lên thật cao, một chân quét về phía người sau đầu lâu.

Áo cưới nữ quý cũng không tránh né, cũng không đón đỡ, thủy chung một tay hai ngón vờ ở quần áo, dáng người thướt tha, thẳng tắp hướng về phía trước. Ấm ầm một tiếng.

Nữ quý cả viên đầu lâu bị "Nhổ tận gốc", bay về phía dưới núi không biết nơi nào.

Chỉ là không đầu nữ quý tiếp tục tiến lên.

Sau khi hạ xuống thiếu niên, lại là đá ngang quét ngang, chỉ là lần này quét về không đầu nữ quý phần eo.

Nữ quý cầm dù cái tay kia, chỉ lấy mu bàn tay nhẹ nhàng ngăn trở thiếu niên lực nặng thiên quân trăm eo quét ngang.

Thiếu niên cái kia một chân đứng là không có thể làm cho nữ quý mu bàn tay xuất hiện mảy may di động.

Mượn nhờ cái kia cổ to lớn phản lực, thiếu niên trệ không thân hình vắn đi một vòng sau, một chưởng đẩy hướng áo cưới nữ quý tim, trầm giọng nói: "Hàng yêu!"

Ngân sắc hàng yêu hai chữ, hiện lên ở thiếu niên mu bàn tay, sau đó một bút một vẽ tự động chia rẽ, cuối cùng tụ tập biến thành một thanh đẳng đẳng sát khí ngấn màu bạc kiếm, ẩn chứa thanh bạch chi quang, rời khỏi tay, bay lượn thẳng đâm nữ quý tim.

Nữ quý lấy hai ngón năm chuôi này sắp đâm rách đỏ tươi áo cưới lẳng lẹ phi kiếm.

Dài không quá một thước phi kiếm không ngừng run rẩy, ông ông tác

hưởng.

Nữ quỷ tiếng nói khoan thai vang lên, "Đầu lâu không cần liền từ bỏ, cái này thân y phục cũng không thể tổn hại, ô uế, có thể thanh tẩy, nhưng là phá về sau may may vá vá, liền không đẹp, không phải lang quân như thế nào trò cười ta nữ công. . ."

Chân thọt thiếu niên một chương đưa ra về sau, cơ hồ đồng thời một quyền bên trên câu, nhưng không có hô lên cái kia "Bắt quỷ" hai chữ, trên nắm tay, đồng dạng lướt đi một thanh từ cờ mặt phù tự ngưng kết mà thành phi kiếm, hiển nhiên nhìn như chất phác, thiếu niên cũng không phải là thật sự si ngốc.

Ra tay giết địch, chính kỳ tương hợp.

Hét lớn một tiếng nổ vang, "Tiện tỳ quỷ vật, bản đạo lần này liền thể thiên hành đạo, không có đầu lâu, đồng dạng muốn người ngũ lôi oanh đỉnh!"

Đường núi đi mà hơn mười trượng không trung, một đạo bạch lôi âm vang nện xuống.

Nữ quỷ vẫn như cũ một tay cầm dù, tay kia, trước lấy ăn chỉ ngón cái về vệ đệ nhất đem "Hàng yêu" phi kiếm, lại nhẹ nhàng nâng cánh tay, lấy ngón áp út cùng đầu ngón tay tiếp nhận chuôi thứ hai "Bắt yêu" phi kiếm.

Sau đó một khuỷu tay hơi hợt mà đập trúng thiếu niên cái trán, người sau cả người bay rớt ra ngoài, ngã tại bùn nhão đường nhỏ sau, lại ngược lại trượt thối lui hơn một trượng.

Nữ quỷ nâng lên cầm dù chi thủ, ba một tiếng nhẹ nhàng mở ra.

Bạch lôi đánh xuống tại ô giấy dầu đỉnh, chói lọi nổ tung.

Đứng tại dù bên dưới nữ quỷ bốn ngón tay có chút tăng thêm lực đạo, hai thanh phi kiếm bị ngạnh sinh sinh từ đó bẻ gãy, rơi xuống mặt đất sau, hóa thành hai bãi thủy ngân trắng tương, rất nhanh liền cùng vũng bùn lẫn lộn cùng một chỗ.

Vẫy tay một cái, đầu lâu bay lượn mà quay về, một lần nữa rơi vào trên cổ, huyết nhục sinh trưởng, rất nhanh liền khôi phục nguyên dạng.

Áo cưới nữ quỷ nâng lên nhàn rỗi cánh tay, hái đi trên đầu một hai cây cỏ xanh.

"Lại đến!"

Mù mắt lão đạo tâm run lên, biết rõ lại không, thấy chết không sờn, triệt để buông tay buông chân, trùng điệp hô hấp một hơi sau, khuôn mặt uy nghiêm, bao phủ một luồng màu vàng nhạt màu.

Lão đạo nhân một cước đi mà, một tay nắm đấm vào bụng bộ, trùng điệp đánh phần bụng, một tay lòng bàn tay hướng thiên, tay áo trượt xuống, trên cánh tay lộ ra liên tiếp chu phù lục.

Lão đạo nhân trầm giọng nói: "Xuýt vì mây mưa, ha ha vì lôi đình! Trên mây leng keng, tiên nhân chỉ đường!"

Nữ quỷ cầm trong tay ô giấy dầu, khóe miệng giật giật, đi ngang qua trọng thương không dậy nổi chân thọt thiếu niên, chệch hẳn chặn đường, tùy tiện vừa nhắc chân, đem thiếu niên đạp xuống núi, nhưng là thiếu niên thân hình trên không trung liền tan biến không thấy.

Mặt tròn tiểu cô nương nổi điên đồng dạng, dùng tiểu đao cắt vỡ bàn tay cánh tay, lung tung bơi lên ở trên mặt, sau đó phóng tới nữ quỷ liều mạng.

Nhưng là tiểu nha đầu quên lúc này mưa to bành bịch, nàng lại không có mù mắt lão đạo nhân lưu lại phù lục linh khí Tiên gia cổ tay, đợi đến nàng vọt tới áo cưới nữ quý trước người thời điểm, kỳ thật sớm đã khuôn mặt nhẹ nhàng khoan khoái, chỉ còn lại có không ngừng trượt xuống nước mưa mà thôi, máu tươi đã sớm bị nước mưa cọ rửa đến sạch sẽ.

Nữ quý tiện tay vỗ một cái, đánh vào tiểu cô nương trên gương mặt, nhỏ nhắn xinh xắn gầy còm thân thể lập tức đăng không mà lên, bay tứ tung ra ngoài, cùng chân thọt thiếu niên đồng dạng, rất nhanh liền lóe lên một cái rồi biến mất.

Về sau áo đỏ nữ quý mỗi đi một bước, thì có một đạo to như thùng nước bạch lôi nện xuống, rơi vào ô giấy dầu trên mặt, sau đó điện ánh sáng văng khắp nơi, bạch lôi vỡ vụn.

Nếu là có người lúc này từ đằng xa nhìn ra xa núi này, liền sẽ nhìn thấy có từng đầu như bạch xà lôi điện, lần lượt từ trước tới giờ không cao giữa không trung hạ xuống, sau đó tại giữa núi rừng chói lọi bắn tung toé ra.

Một trận đầu đội mũ rộng vành liền có thể chịu đựng được liên tục mưa dầm, không có dấu hiệu nào biến thành mưa to tầm tã, thật sự là khó mà tiến lên.

Làm Trần Bình An đề nghị tìm kiếm chỗ trốn mưa thời điểm, Lâm Thủ Nhất đưa tay đỡ lấy mũ rộng vành, để tránh bị gấp rút nước mưa nện đến nghiêng lệch, trầm giọng nói: "Không thích hợp."

Lý Hòe kéo lấy Lý Bảo Bình tay áo, lớn tiếng hô nói: "Ta có chút sợ."

Lý Bảo Bình giáo huấn nói: "Âm Thần tiền bối chẳng phải là quý sao? Vậy người còn sợ cái gì?"

Lý Hòe hai mắt tỏa sáng, "Đúng nga!"

Trái lại quay đầu giáo huấn Lâm Thủ Nhất sau lưng con lừa, "Nhỏ trắng con lừa, nhưng không cho mất dấu."

Con lừa phì mũi ra một hơi.

Tôn này Âm Thần xuất hiện tại Trần Bình An bên cạnh, khàn khàn lên tiếng, "Nơi này có một đầu nữ quỷ tọa trấn xung quanh một bên sơn thủy, hiện tại nàng đang cùng cái kia lão đạo nhân giao thủ, không có gì bất ngờ xảy ra, nữ quỷ nắm vững thắng lợi, nàng lai lịch không biết, đạo hạnh không thấp, nếu là bình thường cùng nơi khác, ta có thể đem nó bắt, nhưng là lúc này nơi này, rất treo."

Âm Thần cẩn thận từng li từng tí nhìn quanh bốn phía, giải thích nói: "Tại sơn hải gia phả bên trên, chỉ cần là có danh tiếng sơn thủy chính thần, đều sẽ có chính mình đỉnh núi địa giới, hoặc là nói là hạt cảnh, tại chính mình trên địa bàn cùng người chém giết, liền sẽ có được thiên thời địa lợi rõ rệt ưu thế. Trừ cái đó ra, triều đình cũng không chỉ định thần chỉ dẫn núi dòng sông, mặc dù có thực lực siêu quần yêu ma quỷ quái, các loại tinh mị, có thể trổ hết tài năng, nhưng là nếu muốn có được cùng loại Nho gia Học Cung thư viện, Đạo gia tông môn phủ đệ đạo tràng phúc địa, Binh gia tu sĩ cổ chiến trường di chỉ, so với lên trời còn khó hơn, cái này không đơn thuần là tu vi hùng hậu liền có thể có, còn cần cơ duyên lớn lao. Nhưng Thiên Đạo đối với chúng ta âm vật, xưa nay không vui, nếu muốn chính đại quang minh chiếm cứ một khối địa bàn, không khác thế tục vương triều phiên trấn cát cứ, nói nghe thì dễ?"

Lý Hòe rụt rè nói một mình nói: "Vị này Âm Thần tiền bối, khi còn sống khẳng định cũng là người đọc sách."

Âm Thần ngữ khí thâm trầm, chỉ chỉ tất cả mọi người dưới chân đường núi, "Một cái rất tin tức xấu, chính là nơi đây lãnh tụ Quần Tà nữ quỷ,

thân phận đã không thua gì một chỗ Sơn Thần, nói không chừng đồng thời còn kiêm nhiệm lấy Hà bà thân phận, từ đầu tới đuôi đều lộ ra cổ quái, lại có là các người dưới chân, ngay từ đầu liền bị cái kia nữ quý thi triển thuật pháp, đi tại nàng âm thầm trải 'Hoàng Tuyền Lộ' bên trên. Ta là âm vật chi thân, có thể tự do ra vào, thế nhưng là một khi nếu muốn cưỡng ép mang các người đi ra con đường này, nói không chừng liền sẽ trọng thương nhục thể của các người cùng hồn phách."

Lâm Thủ Nhất lạnh nhạt nói: "Âm Thần tiền bối, đã người cùng với nàng đánh nhau đánh không thắng, chúng ta đi lại đi không nổi, làm sao bây giờ?"

Âm Thần trầm giọng nói: "Đợi nàng hiện thân lại nói, yên tâm, ta tuyệt sẽ không để cho các người thụ thương."

Hắn có chút áy náy, hối hận chính mình lúc trước tại hạo nhiên khí bên trong, khư khư cố chấp đi ngược dòng nước, mặc dù sau đó đối với tu vi rất có ích lợi, thậm chí có thể nói là chỗ tốt không thể đo lường, nhưng vấn đề là ngay sau đó, chính mình đạo hạnh, hao tổn đến chỉ còn lại có bảy tám phần, lại rơi vào tên kia nữ quý tính kế, nàng vô cùng có khả năng ngay từ đầu mục tiêu, chính là Trần Bình An một đoàn người, mà không phải mù mắt lão đạo cái kia sư đồ ba người.

Những cái kia dài đến vài dặm đường núi giấy trắng đèn lồng, căn bản chính là dẫn dụ hắn đi tìm tòi hư thực chương nhãn pháp.

Âm Thần tâm tình phức tạp, cái kia mù mắt đạo nhân tu vi không cao, tầm kia nói bậy nói bạ miệng, là thật độc.

Âm Thần nói rằng: "Toàn bộ các người đứng ở đằng sau ta."

Rất nhanh tên này Âm Thần đứng tại đường nhỏ phía trước nhất.

Trần Bình An cùng Lâm Thủ Nhất dựa vào sau, một trái một phải.

Trần Bình An đã đem đao bổ củi đổi thành thanh kia Tường Phù, Lâm Thủ Nhất hai tay rử xuống, tay áo có đều có một tấm phù lục.

Lý Bảo Bình cùng Lý Hòe thì đứng tại càng sau một bên.

Cuối cùng một bên con lừa, có chút táo bạo bất an, trùng điệp giẫm đạp trên mặt đất, tóe lên vũng bùn.

Một vị cầm trong tay ô giấy dầu áo cười nữ quý, từ đằng xa chậm rãi đi đến, trong tay dắt lấy mù mắt lão đạo một cái chân, đang cùng Trần Bình An bọn hăn cách xa nhau mấy trượng bên ngoài địa phương, rốt cục dừng bước, trên sơn đạo, sáng lên từng chiếc từng chiếc đèn lồng, dù là Trần Bình An sau lưng cũng không ngoại lệ, từng đoàn từng đoàn đỏ ửng đem tất cả mọi người chiếu rọi đến hồng quang đầy mặt.

Nữ quý tiện tay đem không biết sống chết lão đạo nhân ném đến giữa song phương, một mặt rất không ngoài ý muốn "Kính hỉ" biểu lộ, duỗi ra ngón tay, điểm một cái, nói: "Nhiều như vậy quý khách nha, một hai ba, có ba cái người đọc sách đâu, đến cùng vị nào là Nho môn quân tử đâu ? Nhà ta lang quân, đã từng liên lập chí, đời này một nhất định phải trở thành hiền nhân quân tử, làm tốt xã tắc thương sinh mưu thiên bình. Không nghĩ tới tuổi nhỏ như thế, liền sớm đạt đến nhà ta lang quân tâm nguyện đây."

Trần Bình An muốn phải đi về phía trước ra một bước, Âm Thần lung lay đầu, thấp giọng nói: "Không vội."

Nữ quý méo một chút đầu, trái xem phải xem, đánh giá ba cái kia lưng có rương sách nhỏ tiểu gia hỏa, "Lang quân đã từng luôn nói phẩm hạnh đoan lương người đọc sách, mới có thể được xưng đọc sách hạt giống, cho nên mỗi khi ta tưởng niệm đi xa chưa về lang quân, liền sẽ để người mời một chút đi ngang qua nơi này người đọc sách, tới nhà của ta làm khách, tặng cho bọn hăn tuổi trẻ mỹ tỷ, bản độc nhất cổ tịch, ngàn năm

cổ cầm, ta thích nghe bọn hăn nói những cái kia thề non hẹn biển động lòng người lời nói, thế gian chỉ có chắc bụng thi thư người đọc sách, mới có thể đem những cái kia lời tâm tình, nói đến như thể nhu ruột bách chuyển."

Áo cưới nữ quý cuối cùng ánh mắt tụ tập tại Âm Thần trên người, mỉm cười nói: "Vị này Âm Thần tiền bối thật sự là thời vận không đủ, nếu như là phóng tới mấy năm về sau, thiếp thân lần này khẳng định cũng không dám tự mình lộ diện."

Nàng tự quyết định, có chút cúi đầu, che miệng yêu kiều cười, làn thu thủy lưu chuyển, "Phụ đạo nhân gia, xuất đầu lộ diện, xác thực không tốt."

Thế nhưng là dù là tại đèn ánh sáng chiếu rọi phía dưới, tấm kia vẫn là trắng bệch Vô Sắc gương mặt, quá mức để cho người ta rùng mình.

Lý Hòe chỉ là thò đầu ra nhìn thoáng qua, liền dọa đến hai chân co giật.

Nàng cười hỏi nói: "Ta thật sự là quá lâu không cùng người nói chuyện, khó kìm lòng nổi, các người không ngại a?"

Nàng nghĩ tới một chuyện, nhẹ nhàng thu hồi ô giấy dầu.

Cơ hồ đồng thời, mưa to bỗng nhiên ngừng, không trung một giọt nước mưa cũng không có.

Lâm Thủ Nhất cười hỏi nói: "Xin hỏi vị phu nhân này, những cái kia được thỉnh mời đi trong phủ làm khách người đọc sách, cuối cùng là như thế nào hạ tràng?"

Nàng tiếp tục đi đến phía trước, ý cười không thấy, "Bọn hăn a, cuối cùng ta đem những này vi phạm lời thề người đọc sách, từng cái chặn ngang chặt đứt, trợ giúp dừng Huyết Hậu, liền đem bọn hăn trồng ở

trong vườn hoa của ta."

"Bởi vì ta nghĩ biết rõ, lang quân miệng bên trong đọc sách hạt giống, có thể hay không tại trong đất bùn mở ra hoa đến, sẽ có hay không có một ngày liền to lớn quả từng đồng."

"Thế nhưng là ta rất thất vọng, bọn hăn chỉ là hóa thành vô số cỗ xương khô. Bất quá có thể là những người đọc sách kia, còn không gọi được đọc sách hạt giống a, cho nên sự xuất hiện của các người, để ta sướng đến phát rồ rồi."

Lâm Thủ Nhất sắc mặt xám xanh.

Lý Bảo Bình tức giận đến toàn thân run rẩy.

Lý Hòe dứt khoát liền hai tay che lỗ tai, "Ta không nghe ta không nghe. . ."

"Ta trước kia thích nhất người đọc sách, nhưng ta hận nhất phụ tâm lang!"

Áo cưới nữ quý chậm rãi nâng đầu lên, có huyết lệ từ trong hốc mắt chảy ra.

Nhân gian đầu các loại si tình, cho tới bây giờ bị cô phụ.

Đường núi hai bên treo trên bầu trời từng chiếc từng chiếc giấy trắng đèn lồng, toàn bộ từ đỉnh chớp trượt xuống một đạo máu tươi, cuối cùng bao phủ ánh nến.

"Kết quả là, ta mới biết rõ dưới gầm trời liền không có một cái nào người đọc sách, không phải phụ lòng người a."

Nữ quý đầy mặt máu tươi, tiện tay ném đi thanh kia năm đó cùng nàng

lang quân xem như tín vật đính ước ô giấy dầu, hai tay che khuôn mặt, đau khổ đè nén tiếng nghẹn ngào, từ khe hở ở giữa chảy ra.

"Lang quân, thiếp thân không trách người, người trở về đi."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Quỷ đả tường

Trong núi đường nhỏ hai bên, không cành cây cao nhưng theo giấy trắng đèn lồng, huyền không mà ngừng, theo gió chập chờn, sớm đã biến thành đỏ thắm đèn lồng, máu tươi như sôi nước lăn lộn, văng khắp nơi huyết châu, không ngừng va chạm đèn lồng, phát ra lớp lớp khiếp người tiếng vang.

Áo cưới nữ quỷ phối hợp nghẹn ngào nước nỡ, thủy chung không muốn thả xuống hai tay, căn bản cũng không đem tôn này âm thần để ở trong mắt.

Âm thần tâm thần khê nhúc nhích, lấy tiếng lòng bí thuật cáo tri Lâm Thủ Nhất, muốn thiếu niên có cơ hội, liền sử dụng lệ thuộc vào núi khí phù phá chương phù, kế tiếp hẳn sẽ hết sức cuốn lấy nữ quỷ, một khi phá vỡ "Hoàng Tuyền Lộ", mang theo Trần Bình An một mực đi đường rời núi, không cần phải để ý đến hẳn, nhớ kỹ không cần đi dưới lòng bàn chân đầu này đường núi, muốn Trần Bình An dùng thanh kia Tường Phù mở ra một đầu mới đường tới.

Lâm Thủ Nhất đáp ứng về sau, thử thăm dò hỏi thăm, có cần hay không chữa cho hẳn bên dưới thanh kia danh đao Tường Phù. Âm thần lung lay đầu, nói mình căn bản không cầm lên được, kiếm khí quá nặng đi, dùng để mở đường tốt nhất, có cây dính vào quang minh chính đại, nhật nguyệt huy hoàng kiếm khí, tiên thiên khắc chế âm vật, bất lợi cho đối thủ tiếp tục sử dụng mưu mẹo nham hiểm.

Áo cưới nữ quỷ hai tay hướng ra phía ngoài một vòng, lộ ra một trương không có nửa điểm vết máu trắng bệt dung nhan, nhẹ răng cười nói: "Đầu tiên là không mời mà tới, sau đó không cáo mà biệt, không phải hành vi quân tử a."

Âm thần khuôn mặt bắt đầu mơ hồ, như ngọn nến cấp tốc dung hóa, cuối cùng hóa thành tối đen như mực như mực cuồn cuộn khói đặc, phóng tới áo cưới nữ quý.

Nàng đưa tay vung tay áo, tay áo mở ra, to như cánh chim, che ở trước người.

Nữ quý vẫn là trong nháy mắt bị ngược lại xô ra đi bảy tám trượng, rút lui trên đường đỏ tươi đèn lồng, từng chiếc từng chiếc ầm ầm nổ tung, đèn lồng nội máu tươi cũng không bắn tung tóe tản mát ở trong núi, mà là bay về phía bị âm thần đánh lui lại nữ quý bên kia, như yến về tổ. Tình hình cùng loại lão đạo nhân chiêu hồn phiên, thu nạp âm vật còn sót lại hồn phách tinh hoa.

Lâm Thủ Nhất trầm giọng nói: "Chuẩn bị đi theo đằng sau ta, trước rẽ ra đầu này đường núi lại nói, Trần Bình An, kế tiếp chúng ta muốn tại cây cối ở giữa bố ra một đầu mới lộ ra núi, âm thần tiền bối muốn người dùng Tường Phù đao mở ra đường."

Trần Bình An gật đầu nói: "Ta đi công lên lão đạo nhân, cũng không thể thấy chết không cứu."

Mù mắt đạo nhân liền nằm tại mười mấy bước bên ngoài, hấp hối.

Trần Bình An chạy gấp tới, công lên đáng thương lão đạo nhân liền xoay người.

Lâm Thủ Nhất đứng vững, hai ngón vê ra một tờ giấy vàng phù lục, thấp giọng niệm tụng, nói lẩm bẩm.

Chính là Sơn Thủy phù một trong Phá Chương phù, dựa theo tôn này Âm Thần giải thích, Sơn Thủy phù có trăm ngàn loại nhiều, rực rỡ muôn màu, là luyện khí sĩ đi xa thời điểm, lên núi vào nước thiết yếu phù lục một trong, để phòng xuất hiện lão bách tính miệng bên trong cái gọi là

quỷ đả tường, nhưng thật ra là lo lắng hăm sâu đồng hành âm thầm thiết trí hộ sơn trận pháp, hoặc là sợ hãi đạo hạnh thâm hậu sơn quỷ tinh mị giở trò xấu, nhất là tiến vào cổ chiến trường di chỉ, bãi tha ma loại hình địa phương, tu sĩ tầm thường, nếu là không có mấy trương Phá Chương phù, Dương Khí Thiêu Đăng phù, Tam Thanh Tĩnh Tâm phù bàng thân, quả thực chính là tự chui đầu vào lưới.

Lâm Thủ Nhất bỗng nhiên mở mắt, thiếu niên ánh mắt chỗ sâu, hiện lên một vòng kim quang, trầm giọng nói: "Chúng ta đi theo phù lục mà đi."

Chỉ gặp thiếu niên giữa ngón tay Phá Chương phù tung bay mà đi, treo ở một người cao không trung sau, bắt đầu lảo đảo, giống như là một cái chính tại biết đường hán tử say.

Phù lục đi vào tới gần đầu chái nhà cái kia bên cạnh bên đường, đứng im lơ lửng, Lý Hòe hỏi: "Đây là muốn chúng ta một đầu đụng vào sao?"

Lâm Thủ Nhất bước đầu tiên hướng về phía trước, thân hình đột nhiên cứ thế biến mất.

Lý Bảo Bình Lý Hòe lần lượt đi vào, Trần Bình An cuối cùng công lão đạo nhân năm con lừa, tại trên sơn đạo biến mất không thấy gì nữa.

Tấm kia giấy vàng phù lục vốn là muốn đi theo tiến vào, nhưng là giống như bị người lạng lẽ kéo một cái, linh khí cởi tận, chán nản rơi xuống đất.

Một đoàn người xuất hiện tại một chỗ chỗ rừng sâu, hai mặt nhìn nhau, cho dù là tự tay sử dụng Phá Chương phù Lâm Thủ Nhất, cũng có chút mờ mịt thất thố.

Trần Bình An trước hết để cho Lâm Thủ Nhất hỗ trợ công lão đạo nhân, hẳn thì bắt đầu leo trèo đại thụ, tại chỗ cao nhất nhìn quanh bốn phía, giống như bọn hắn ở vào một tòa ba mặt núi vây quanh trong khe núi,

cho dù là Trần Bình An nhãn lực, cũng nhìn không rõ ràng, chỉ có một cái mơ hồ đại khái cảnh tượng.

Rời đi đường núi trước đó, đầu kia đường núi nơi xa, Âm Thần cùng áo cưới nữ quý đại chiến say sưa, đèn lồng bạo liệt tiếng vang liên tục không ngừng, bên tai không dứt.

Bằng vào Phá Chương phù đi ra đường núi sau, chính là mọi âm thanh yên tĩnh, chung quanh tĩnh mịch một mảnh, không có chút nào âm thanh, to lớn chênh lệch, chẳng những không có để Lý Hòe cảm thấy an tâm, ngược lại càng thêm sợ hãi.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, cầm trong tay Tường Phù hẹp đao, "Bất kể như thế nào, đi về phía Nam vừa đi, chỉ có bên kia không có núi cao ngăn cản."

—— ———

Một tòa cổ thụ tham ngộ thiên trong khe núi, có kiến trúc cao tầng san sát nối tiếp nhau, dinh thự huy hoàng, quy cách còn thẳng nhân gian đem Tướng công khanh, chỉ sợ chỉ có Quận Vương phủ đệ mới có thể cùng chi đẹp ngang.

Toà này phủ đệ treo trên cao "Tú thủy cao phong" chữ vàng tấm biển, bút lực mạnh mẽ, như tiên nhân chấp bút. Bên ngoài cửa chính hai bên có một đôi to lớn thạch sư, đều có hai người cao, một sư duỗi trảo đè lại cùng chân nhân lớn nhỏ thạch điêu hài đồng, tư thái uy nghiêm.

Có một vị người mặc áo xanh lão nhân tay cầm đỏ thắm đèn lồng, không trung gợn sóng từng trận, lão nhân từ đó đi ra.

Chính là vị kia Đại Ly Lễ Bộ Từ Tế Thanh Lại Ti Lang Trung đại nhân.

Lão nhân thở dài, mặt ủ mày chau, hiển nhiên cảm thấy lần này đến nhà,

sẽ rất phiền phức, hắn cầm trong tay đèn lồng cầm vào một tôn sư tử đá dưới lòng bàn chân, cơ hồ trong nháy mắt, trước kia âm u không thấy nửa điểm ánh sáng quanh quệ phủ đệ, đại phóng quang minh, trong phủ cao thấp, gần gần xa xa gần ngàn ngọn đèn lồng, đồng thời nhóm lửa sáng lên.

Lại có vô số nói phòng cửa bị đẩy ra, đi ra từng vị thanh tú nữ tử, cao tuổi quản sự, mã phu đầu bếp, nha hoàn tỳ nữ, hộ viện gia đình bộ dáng nhân vật, không dưới hơn trăm người, giống như là đồng thời đến đến gia chủ chỉ lệnh, muốn bắt đầu lao động.

Chỉ là những người này cơ hồ toàn bộ sắc mặt trắng bệch, hai mắt không thần.

Một tòa trong hoa viên, chân thọt thiếu niên cùng mặt tròn tiểu cô nương lẫn nhau dựa sát vào nhau, tựa ở chân tường cây.

Chân thọt thiếu niên thất khiếu chảy máu không ngừng, đã là thân chịu trọng thương, liền xem như để hắn rời đi, đoán chừng cũng đi không được mấy bước, lúc trước vì đối phó đạo hạnh kinh người áo cưới nữ quý, thiếu niên dẫn dắt phước gọi hồn để "Hàng yêu tróc quỷ" bốn cái ngân sắc phù tự, tiến vào chính mình khuôn mặt khiếu huyết bên trong, là cực kỳ hao tổn thần ý hồn phách âm độc thủ đoạn.

Mà tiểu cô nương mấy lần vạch phá da thịt, mất máu tươi nghiêm trọng, cho dù là hiện tại, tăng thêm bao nhiêu lân đánh một chút nữ quý âm uế khí tức, tiểu cô nương ngay sau đó vẫn như cũ có chút đầu óc choáng chìm, buồn nôn buồn nôn.

Làm đèn lồng sáng lên về sau, chân thọt thiếu niên sắc mặt càng khó coi, tranh thủ thời gian đưa tay bưng kín tiểu cô nương con mắt.

Thiếu niên trong tầm mắt, lộ ra vô số cổ mục nát xương khô, trên mặt đất chỉ lộ ra một nửa thân thể, lít nha lít nhít, giống như là bị trồng ở vườn

rau xanh bên trong rau quả, không xuống bốn năm mươi cổ.

Chân thọt thiếu niên có chút tuyệt vọng.

Bởi vì trong đó một bộ thi hài, lấy lưng vì trung tâm xương cốt, vậy mà bày biện ra màu vàng kim nhạt, mà tứ chi xương cốt thì khiết trắng như mỹ ngọc, đã hiển lộ rõ ràng ra "Cảnh vàng lá ngọc" trung ngũ cảnh tu sĩ khí tượng, mà lại dựa theo cái kia mù mắt lão đạo thuyết pháp, chỉ có trung ngũ cảnh ở trong, tăng lâu rất cao đại luyện khí sĩ, mới có thể có loại này khai chi tán diệt cảnh tượng, giống lão đạo hãn dạng này khó khăn lắm sờ lấy trung ngũ cảnh cánh cửa đã tu luyện khí sĩ, ngay cả cảnh vàng cũng không có tu luyện được, càng đừng nói ngọc lá.

Khó trách thất bại đến bại một lần bơi mà.

Thực lực cách xa quá lớn.

Phủ đệ cửa ra vào, trung môn mở rộng, lấy long trọng đại lễ nghênh đón vị kia Đại Ly có quyền thế nhất ba vị Lang Trung một trong.

Lão nhân nhưng không có vượt qua cánh cửa, mà là ngồi tại ngưỡng cửa, nhìn về phía phủ đệ bên ngoài rộng lớn đường phố, nhẹ giọng nói: "Sở phu nhân, có thể hay không nghe ta một khuyên, không nên làm khó những thiếu niên kia thiếu nữ?"

Ngoài cửa đặt năm ngang thạch sư dưới chân cái kia đỏ thẫm đèn lồng, kịch liệt lay động.

Đèn lồng bên trên có người bút son viết liền "Hồn đi đến này" bốn chữ, theo đèn lồng trên phạm vi lớn phiêu đăng, dập dờn ra từng tia đỏ tươi lưu quang.

Lão nhân tăng thêm ngữ khí, nhắc nhở nói: "Sở phu nhân! Những hài tử kia một khi tại người địa giới, xảy ra sự tình, đến lúc đó đừng nói là các

người toà này phủ đệ, chính là chúng ta Đại Ly đều muốn cùng theo một lúc gặp nạn."

Chỉ tiếc đã mất tin tức.

Lão nhân có chút tức giận, "Sở phu nhân!"

Có một vị cao tuổi quản sự bộ dáng lão giả đứng ở bên trong cửa, đầu đội mũ mềm, hai tay phụ sau, gập cong ho khan, nhẹ giọng cười nói: "Đại Ly đem cái này sơn sơn thủy thủy tính vào nhà ta tiểu thư lãnh địa, đã vô số năm, tiểu thư cùng các người Đại Ly một mực bình an vô sự, thậm chí tại lão hủ còn chưa đảm nhiệm quản sự trước đó dài dằng dặc tước nguyệt bên trong, nghe nói nhà ta tiểu thư, còn từng có ân cho các người Đại Ly một vị tổ tiên hoàng đế, bây giờ chúng ta trong phủ còn để đó khối kia 'Sơn thủy vĩnh hòa thuận' kim thư thiết khoán đây. Món kia không chuyện may mắn sau khi phát sinh, từ các người Tiên Đế đến đương nhiệm hoàng đế, đều cũng ngầm cho phép nhà ta tiểu thư cho hả giận tiến hành, làm sao hôm nay lại không được?"

Áo xanh lão nhân đứng người lên, quay người nhìn về phía cái kia mũ mềm lão nhân, chậm rãi nói: "Chẳng những là hôm nay không được, giết hại qua đường thư sinh một chuyện, về sau cũng không được! Nguyên do trong đó, ta tự sẽ ở trước mặt cáo tri Sở phu nhân, nhưng là nếu như Sở phu nhân cũng không nguyện thu tay lại, lại không muốn gặp ta, vậy cũng đừng trách ta Đại Ly không niệm tình xưa!"

Lão quản sự vỗ vỗ ngực, ngừng ho khan, cười nói: "Đại Ly bây giờ đòi núi rung chuyển, trừ phi là vị kia Nguyễn sư tự mình xuất thủ, nếu không nhà ta tiểu thư thật đúng là không sợ ai, dù là đánh không lại các người Đại Ly triều đình một số bí mật cung phụng, thế nhưng là tiểu thư thật nghĩ phải ẩn trốn, các người thật chẳng lẽ có quyết đoán, một hơi đào đoạn cái này mấy trăm dặm chân núi, đồng thời cắt đứt Tú Hoa Giang, liền không sợ kể từ đó, dính líu Kỳ Đôn Sơn cùng toà kia rơi xuống đất Ly Châu động thiên?"

Áo xanh sắc mặt lão nhân âm trầm, "Chúng ta đại nhân, cũng không phải những cái kia giá đỡ so thiên còn lớn hơn Đại Ly cung phụng, hẳn cho tới bây giờ ghét nhất người khác được một tắc lại muốn tiến một thước."

Cửa lớn chậm rãi khép lại, lão quản sự đứng tại cánh cửa bên trong, híp mắt cười nói: "Nhà ta tiểu thư lên tiếng, nói để cho các người Đại Ly xuất thủ thử nhìn một chút."

"Vậy liền thử nhìn một chút!"

Đại Ly Lễ Bộ Lang Trung lung lay đầu, cũng là một cái nhanh nhẹn người, không còn lời nói dây dưa, trực tiếp đi xuống bậc thang, thu hồi đỏ thắm đèn lồng, hướng bầu trời ném đi.

Hắn bóng người tan biến.

Cái kia ngọn đèn lồng như hồng nguyệt lên không.

—— ———

Phủ đệ cửa ra vào trên đường cái, Trần Bình An một đoàn người đứng tại nguyên chỗ, tâm tình nặng nề.

Không ai từng nghĩ tới sẽ từ rừng núi trong rừng rậm, đột nhiên liền đi tới nhà này hào môn đại trạch trước đó.

Trần Bình An một đường phụ trách vượt mọi chông gai, lấy Tường Phù mở đường, lúc này cũng có chút thở hỗn hển, thể lực hao tổn không lớn, càng nhiều vẫn để tâm đầu gánh vác quan hệ.

Cái kia Lâm Thủ Nhất công mù mắt lão đạo nhân, đột nhiên không còn giả chết, chính mình đập chính mình cái tát, nước mắt tuôn đầy mặt nói: "Không nghĩ tới cái này nữ quý đạo hạnh khủng bố như thế, bản đạo vậy

mà chủ động trêu chọc nàng, còn muốn lấy muốn trăm yêu trừ ma, thật sự là mắt chó đui mù a, này đôi mắt chó không có uống phỉ mù a. . ."

Lâm Thủ Nhất giật mình kêu lên, tranh thủ thời gian đem lão đạo nhân từ sau lưng thả xuống.

Lý Hòe trốn ở Lý Bảo Bình sau lưng, Lý Bảo Bình sắc mặt hơi trắng, giật giật Trần Bình An tay áo, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu sư thúc, người có sợ hay không ?"

Trần Bình An giơ tay lên lưng, xoa xoa cái trán mồ hôi, gật đầu nói: "Đương nhiên sợ, bất quá không quan hệ, có ta cùng Lâm Thủ Nhất tại."

Lâm Thủ Nhất cười khổ nói: "Lúc trước cảm thấy có thể thử nhìn một chút, hiện tại ta cảm thấy mình điểm này cân lượng, cũng liền đủ người ta ngón út chỉ một câu thôi a."

Trần Bình An đem Tường Phù trở vào bao, đưa trả lại cho Lý Bảo Bình, thấy được nàng cùng Lâm Thủ Nhất đều rất buồn bực, Trần Bình An giải thích nói: "Chờ chút để ta thử nhìn một chút."

Lý Hòe ngây thơ hỏi: "Cái kia nữ quỷ không sợ Tường Phù đao, không sợ Lâm Thủ Nhất phù lục, ngược lại sợ năm đấm ?"

Trần Bình An không nói gì, bắt đầu bình khí ngưng thần.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Một kiếm phá pháp

Treo "Tú thủy cao phong" tấm biển phủ đệ trước đó.

Bản thân bị trọng thương mù mắt lão đạo nhân, đại khái là tự giác chết đến ập lên đầu, bị điên đồng dạng nói lung tung.

Lâm Thủ Nhất trong tay áo hai tay các vê trong mâm châu cùng hỏa vũ hai tấm phù lục, làm hết sức mình nghe thiên mệnh mà thôi.

Trần Bình An đang yên lặng khống chế thể nội đầu kia khí tức du long, đi hướng cái kia hai tòa khí phủ, bảo đảm kiếm khí còn tại, cũng không cố ý bên ngoài.

Như thế nào nghiệm chứng, cực kỳ đơn giản, chỉ cần cho kinh mạch mang đến ấm áp cảm giác đầu kia hỏa long, không dám ở hai tòa khí phủ trước đó hơi dừng lại, liền mang ý nghĩa hai sợi "Cực nhỏ cực nhỏ" kiếm khí, khẳng định chiếm cứ trong đó.

Lần này, Trần Bình An cảm thấy một sợi kiếm khí chưa hẳn có thể cam đoan giết chết đầu kia áo cưới nữ quỷ.

Vậy liền hai sợi!

Sau đó đau lòng muốn chết, dù sao cũng so thật đã chết rồi tới có lời.

Bất quá Trần Bình An cái này còn không có dùng ra kiếm khí, kỳ thật liền đã nhanh đau lòng muốn chết.

Cho nên tham tiền thiếu niên khuôn mặt có vẻ hơi cứng ngắc, đặng đặng sát khí.

Lý Hòe đột nhiên phát hiện bên cạnh con lửa, một mực đang trùng điệp giẫm đạp mặt đất, từ sớm nhất tại đường núi bên kia vội vàng xao động bất an, ngay sau đó trở nên có chút vui sướng mừng rỡ.

Dù là đầu kia áo cưới nữ quý hiện lên ở ngoài cửa lớn bậc thang đỉnh chóp, con lửa kia cũng chỉ là thoáng chậm dần móng mà thôi.

Nữ quý cúi đầu mắt nhìn đỏ tươi áo cưới, có vài chỗ rách nát, nàng ép xuống tràn ngập nội tâm thao thiên tức giận, nhìn về phía những thiếu niên kia thiếu nữ, thân hình lóe lên rơi xuống đất.

Nữ quý nghiêng người làm một cái vạn phúc, tiếng nói mềm mại, "Hoan nghênh các vị đến nhà báỉ phòng, các người có thể hô ta Sở phu nhân. Đáng tiếc nhà ta lang quân đi xa chưa về, đành phải từ thiếp thân chiêu đãi các người."

Kỳ Đôn Sơn, có trận pháp che lấp cảnh tượng trong rừng trúc nhỏ, mượn nhờ thời cơ nhất cử khôi phục Sơn Thần thần vị Ngụy Bách, nhìn qua chồng chất thành núi đoạn trúc, tất cả đều là bị A Lương một đao chặn ngang chặt đứt lục trúc, dù là lần này phong ba, thu hoạch xa xa lớn hơn tổn thất, nhưng làm nhìn tận mắt những này hấp thu Kỳ Đôn Sơn trăm ngàn năm linh khí lục trúc, rơi vào Ngụy Bách trong mắt, phảng phất từng vị bị chém ngang lưng mỹ nhân vưu vật, vẫn là thốn thức không thôi.

Ngụy Bách màu vàng kim vòng tai đã dùng chương nhãn pháp, bình thường dù là tại nhà mình địa giới hiển lộ chân thân, đầu kia hắc xà cũng vô pháp tìm hiểu ngọn ngành, vô pháp trông thấy, lúc này hắc xà bên tai bờ bấm tay nhẹ bản, trên mặt đất những cái kia đoạn trúc bắt đầu từng chiếc một hư không tiêu thất.

Đợi đến thu thập chỉnh tề, Ngụy Bách đi ra rừng trúc, nhìn thấy nơm nớp

lo sợ co quắp tại cách đó không xa hắc xà bên ngoài, còn có một vị giới kiểm tại sau thắt lưng tuổi trẻ kiểm khách, cùng mang theo bầu rượu ngửa đầu rót rượu "Người quen", vị kia bị A Lương hồng quang đụng về Kỳ Đôn Sơn bãi đá Đại Ly cao thủ, Ngụy Bách chỉ biết rõ họ Lưu, cuối cùng bị tên kia kiểm khách lưng đi. Ngụy Bách toát ra một tia nghi hoặc, không bao lâu trước đó sắp chết hán tử, mặc dù vẫn có chút vẻ mặt uể oải, nhưng nhanh như vậy liền khôi phục hành tẩu, cho dù là tu hành rèn luyện thể phách thượng thừa bí thuật, cũng không trở thành thần hiệu như thế mới đúng.

Chỉ bất quá trên con đường tu hành, có thể đi đến trung ngũ cảnh sau hai cảnh, ai không có chút bản lĩnh cuối cùng, Ngụy Bách đương nhiên sẽ không mở miệng hỏi thăm. Nói không nói thọt tăng không nói họ quy củ, từ xưa giống nhau.

Lau miệng sừng vết rượu, cái kia lỗ võ mạnh mẽ tráng hán trầm giọng nói: "Kỳ Đôn Sơn thổ địa lão nhi, ta gọi Lưu Ngục, mặc dù nhìn người vẫn là không vừa mắt, nhưng là ân cứu mạng, về sau ổn thỏa hồi báo. Nếu là có việc gấp muốn nhờ, bóp nát tín phù, chỉ cần ta Lưu Ngục lúc đó không có thân phụ triều đình nhiệm vụ, chính là tại Bảo Bình Châu nhất phía Nam Lão Long thành, cũng sẽ chạy đến."

Tráng hán tiện tay ném ra một cái dương chi mỹ ngọc bạch ngọc bài, Ngụy Bách sau khi nhận được, cười nói: "Yêu ghét rõ ràng, làm việc lỗi lạc, lại có khối này 'Bình gia sơn miếu' độc hữu thái bình vô sự bài, Lưu Ngục người là Phong Tuyết miếu hoặc là Chân Võ Sơn tu sĩ?"

Tráng hán hừ lạnh nói: "Người quản được sao?"

Mới vừa từ Tú Hoa Giang bên trên trở về tuổi trẻ kiểm khách, cười nói: "Lưu Ngục là điển hình nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, đừng cùng hắn chấp nhặt."

Ngụy Bách vội vàng khoát tay, "Không dám không dám."

Kiểm khách khuỷu tay tùy ý đặt tại trên trường kiếm, vẻ mặt ôn hòa cười nói: "Vừa vặn Long Tuyền huyện lâm thời có chút việc muốn xử trí, nếu như không chê, chúng ta đồng hành rời núi ? Mặc dù ta trước đó đã thông tri Long Tuyền huyện khiến Ngô Diên bên kia, theo lý thuyết không có cái gì khó khăn trắc trở, bất quá không sợ nhất vạn liền sợ vạn nhất, dù sao Lạc Phách Sơn một vùng, bây giờ có Khâm Thiên Giám Thanh Ô tiên sinh không nói, còn có đông đảo bên ngoài thế lực, ta cũng không hy vọng người cùng Đại Ly thật vất vả chậm cùng một chút quan hệ, lại lần nữa vỡ tan."

Ngụy Bách nhìn như mặt không trải qua trầm nghĩ: "Nhìn trước đó đại chiến động tĩnh, sẽ không phải là các người Đại Ly có năm ngọn núi chính thần bất hạnh vẫn lạc a? Làm sao, chẳng lẽ lại ta Ngụy Bách mượn cơ hội này, cũng có thể nho nhỏ phân đến một chén canh ? Đại nhân cái gọi là lâm thời nhiệm vụ, sẽ không thật cùng ta có liên quan a?"

Nhìn như thô kệch lỗ mãng Lưu Ngục nheo lại con mắt.

Tuổi trẻ kiếm khách y nguyên mây trôi nước chảy, cười ha hả nói: "Yên tâm, ta không biết làm chuyện qua sông rút cầu, lần này Long Tuyền chuyển đi, cuối cùng đến cùng như thế nào, vẫn là muốn nhìn người Ngụy Bách ý nguyện cá nhân, Đại Ly triều đình tuyệt đối sẽ không ép buộc. Về phần cụ thể sự vụ, nói thật, ta là không quá rõ ràng. Chỉ biết rõ hoàng đế bệ hạ nghe nói việc này sau, có chút coi trọng, cuối cùng chuyên môn tăng thêm 'Lấy lễ để tiếp đón' bốn chữ."

Ngụy Bách thở dài, "Ta thế nhưng là từ trước đến nay ăn mềm không ăn cứng tính xấu, bởi như vậy, ta còn không biết xấu hổ cự tuyệt sao? Thật sự là sợ các người."

Lưu Ngục cười lạnh nói: "Mềm không được cứng không xong mới đúng chứ ?"

Ngụy Bách cười tủm tỉm nói: "Quá khen, quá khen."

Tuổi trẻ kiếm khách liếc mắt nhu thuận dịu dàng ngoan ngoãn hắc xà, trêu ghẹo nói: "Người ngược lại là nhân lực không tệ, nhớ kỹ về sau đến Lạc Phách Sơn, đừng gây chuyện thị phi, bên kia phụ cận đỉnh núi, có một đầu đồng loại của người nghỉ lại tại núi trong hồ, dù là các người muốn đánh nhau, tốt nhất đừng tai họa phạm nhân. Trừ cái đó ra, liên không có cái gì đáng giá chú ý. Đã bây giờ có Đại Ly sơn linh thân phận, ít nhất có thể không cần lo lắng bị qua đường tu sĩ tùy ý chém giết."

Đầu kia hắc xà trùng điệp gập đầu một cái sọ. Nuốt xuống cái kia một cái túi đến từ Ly Châu động thiên Xà Đả thạch sau, hình thể không tăng phản giảm, nhưng là long trảo đồng dạng bốn chỉ, càng thêm tráng kiện, một thân đen như mực lân giáp, sáng bóng phát ánh sáng, phần bụng sinh ra một đầu không dễ dàng phát giác màu vàng kim dây nhỏ.

Lần này đi Long Tuyền, tạm thời cũng không có người ở, cho nên dù là mang theo hắc xà, vẫn như cũ không cần đến ban ngày nằm đêm ra.

Tiến vào Thiết Phù Giang về sau, đạt được tuổi trẻ kiếm khách gập đầu cho phép sau, hắc xà cẩn thận từng li từng tí mà trượt vào sông nước chi thủy, mặc dù cực kỳ vui vẻ, vẫn là kiệt lực áp chế bản năng, không dám tùy ý lay động thân thể đập sông nước. Ba người liền đứng tại hắc xà trên thân thể, tựa như lữ nhân đi thuyền, dọc theo Thiết Phù Giang nhẹ nhõm Bắc thượng.

Ngụy Bách nhíu nhíu lông mi, nhẹ nhàng phất tay áo, muôi nhắc một nâng nước ở lòng bàn tay, lung lay, giống như là tại ước lượng phân lượng, ngạc nhiên nói: "Từ sông vì sông, ta là biết đến, thế nhưng là ?"

Tuổi trẻ kiếm khách vì đó giải hoặc nói: "Nơi đây Hà Thần thành công dung nhập Thiết Phù Giang sau, lại có kỳ ngộ, kinh động đến trong đó một vị Thanh Ô tiên sinh, vội vàng báo cáo cho triều đình, hoàng đế bệ hạ mặt rồng đại hỉ, lúc trước thăng liền hai cấp tiền đề bên trên, lại cho

nói ra cấp một."

Ngụy Bách nhẹ nhàng lắc lư bàn tay, Thiết Phù Giang nước ở lòng bàn tay xoay chậm chậm, chặc chặc nói: "Vị này tân tấn thần vị may mắn, chẳng phải là chạy tới nhân gian sơn hà gia phả đỉnh điểm ? Có ý tứ, thật có ý tứ. Mỗi ngày công phu, liền đi xong các đồng liêu mấy trăm năm thậm chí ngàn năm lộ trình, này các loại thiên phú gặp gỡ, quả thực chính là thiên mệnh như thế a, trọng yếu nhất chính là vị này Hà Thần lên cao, tựa hồ không có xâm chiếm còn lại dòng nước khí số, không thể không nói, các người Đại Ly vận thế thực là không tồi."

Tuổi trẻ kiếm khách lần thứ nhất toát ra nghiêm túc, "Ngụy Bách, người xác định nàng tăng lên, cũng không đánh cắp cái này ngàn dặm sơn thủy khí số ? Mà là toàn bộ bắt nguồn từ năm đó nho nhỏ Thiết Phù Hà bản thân ?"

Ngụy Bách cười mà không nói.

Năm đó Thần Thủy quốc Bắc Nhạc chính thần, nhãn quang độc đáo, tự nhiên không phải Khâm Thiên Giám Thanh Ô tiên sinh những này "Người trong nghề bên trong ngoài nghề", có thể đẹp ngang.

Đại Ly triều đình bởi vì lúc trước cái kia chiến dịch, sơn hà thoải mái, trong lúc nhất thời quốc vận ngưng đưa không ngừng, năm ngọn núi chính thần có ba vị nguyên khí đại thương, tạm thời chỉ có thể giao cho Thanh Ô tiên sinh khám định việc này.

Tuổi trẻ kiếm khách trầm giọng nói: "Ngụy Bách, tin tưởng chỉ dựa vào việc này, người liền có thể thu hoạch được triều đình trọng thưởng."

Ngụy Bách ngẩng đầu, gió mát quạt vào mặt, tôn lên vốn là tựa như trích tiên nhân "Người trẻ tuổi", càng lóe lên dục tiên, ánh mắt nhu hòa, mỉm cười nói: "Có thể đổi thành một phần nho nhỏ cơ duyên sao? Tỉ như để một cái vốn là có trung ngũ cảnh tư chất Trường Xuân Cung tân tiến đệ

tử, để cho nàng tại tương lai trăm năm trường sinh trên cầu, đi được càng thông thuận một chút ?"

Tuổi trẻ kiếm khách cười nói: "Chuyện nào có đáng gì ?"

Ngụy Bách nỉ non nói: "Ta có then Thần Thủy Liễu thị."

Lưu Ngục không kiên nhẫn nói: "Bao nhiêu năm trước lão hoàng lịch, cho dù là cùng nước đồng thọ Sơn Thủy thần chích, cũng không có người như vậy lễ mễ chậm chạp, thay đổi triều đại, tượng thần không bằng chính là thiên đại may mắn, nếu là có thể chọn Minh Chủ mà phụ thuộc, tiếp tục hưởng thụ hương hỏa tế tự, càng là các người tha thiết ước mơ chuyện tốt, Thần Thủy quốc Liễu thị coi như lúc trước đối với người có ân, nhưng cái này đều qua đi mấy trăm năm, có đáng chết hay không đều chết hết. Người Ngụy Bách già mồm cái gì sức lực ? !"

Ngụy Bách ngoảnh mặt làm ngơ, bên tai chỉ có sông nước âm thanh.

Tính tình cương liệt Lưu Ngục khí nói: "Một khối hăm cầu bên trong thối tảng đá! Lão tử vậy mà lại thiếu nhân tình của người, tính ta Lưu Ngục khổ tám đời."

Tuổi trẻ kiếm khách cười mở cười to nói: "Nghịch duyên cũng là duyên phận, hai người các người a, liền thành thành thật thật hưởng thụ đi."

Lưu Ngục thuận miệng cười hỏi nói: "Không biết lão đèn lồng xuôi Nam đường xá, có thể hay không cùng vị kia Sở phu nhân lên xung đột ? Nếu là đánh nhau, ta đoán chừng lão đèn lồng muốn chịu không nổi."

Tuổi trẻ kiếm khách lắc đầu nói: "Hi vọng đừng có phiền phức phát sinh, Sở phu nhân chỉ tại Đại Ly, ý nghĩa trọng đại. Huống chi Sở phu nhân lại là loại kia động một tí ngọc đá cùng vỡ cương liệt tính tình, nếu không có người bị trọng thương, nàng lại yêu cầu khẩn cấp trở về Trường Xuân Cung, tiếp giá vị kia nương nương, ta liền sẽ không để Hàn Lang Trung

phụ trách hộ tổng xuôi Nam sự tình, Hàn Lang Trung ngoài tròn trong vuông, kỳ thật tính tình so người còn kém."

Lưu Ngục cười ha ha nói: "Không có việc gì không có việc gì, ở giữa đoàn người, không có cái kia ngọc thụ lâm phong người đọc sách, Sở phu nhân không lọt nổi mắt xanh. Ngược lại là lão đèn lồng, nếu là tuổi trẻ cái ba bốn mươi tuổi, nói không chừng liền bị lưu tại toà kia phủ đệ làm áp trại lang quân đi ?"

Kiểm khách trêu chọc nói: "Lời này của người, có bản lĩnh đi Sở phu nhân trước mặt đi nói."

Lưu Ngục cười hắc hắc nói: "Nàng nếu như dám đi ra cái kia phiến sơn thủy, ta liền dám nói thế với."

Tuổi trẻ kiểm khách cảm khái nói: "Thánh Nhân sở dĩ gọi là Thánh Nhân, liền ở chỗ có được chính mình tiểu thiên địa, tọa trấn trong đó, có thể chiếm hết thiên thời địa lợi người hòa."

Lưu Ngục tiếc nuối nói: "Đáng tiếc đại nhân người là kiểm tu, kiểm tu là không có thuyết pháp này, bằng không công phạt, sát lực thứ nhất, nếu như lại thêm một tòa Thánh Nhân tiểu thiên địa, cả công lẫn thủ, như vậy đại nhân người. . ."

Tuổi trẻ kiểm khách nhướng lông mày, cười nói: "Đã có một kiểm, còn chưa đủ à ?"

Chỉ có giờ khắc này, khí thế thường thường tuổi trẻ kiểm khách mới cho người một loại cảm giác nhức mắt.

Lưu Ngục ngượng ngùng mà cười.

Ngụy Bách bỗng nhiên đứng dậy nhìn lại, chỉ gặp có bờ một bên có cây liễu ngang ra mặt nước, một vị người khoác áo xanh, che có mặt nạ nữ

tử, ngồi tại cây liễu trên cành cây.

Nàng có được một đầu hiếm thấy mái tóc dài vàng óng, trải tại dưới lòng bàn chân Thiết Phù Giang trên mặt nước, theo nước hơi lắc.

Chẳng biết tại sao, Ngụy Bách không khỏi nhớ tới một câu ai cũng thích câu thơ.

Dương Hoa lấy nước Vạn Phù bình.

Tuổi trẻ kiếm khách nhìn thấy nữ tử kia sau, nhẹ giọng giải thích nói: "Thiết Phù Giang chính thần, chính là nàng, vừa tố liên kim thân không lâu, triều đình cũng không kiến lập từ miếu, cho nên tạm thời còn có chút thần hồn bất ổn dấu hiệu."

Ngụy Bách đầu cũng không chuyển, hỏi: "Nàng tên gọi là gì?"

Lưu Ngục hừ lạnh nói: "Cái này tiểu nương môn danh tự rất tốt, Dương Hoa, thủy tính Dương Hoa Dương Hoa! Một đường vận may tề thiên, để cho người đỏ mắt vận nói, xuất thân hương dã, bị Thanh Ô tiên sinh chọn trúng căn cốt, tại chúng ta Đại Ly kinh thành đạt được chuỗi này Đạo gia danh kiếm 'Phù lục' tán thành, bây giờ càng là nhất cử trở thành có thể đếm được trên đầu ngón tay đầu các loại Giang Thần, chỉ nàng cái này tốt số, về sau vậy còn không đến thăng trời ạ."

Ngụy Bách ồ một tiếng, vẻ mặt khôi phục như thường, ngồi trở lại hắc xà phần lưng, "Nàng thuộc về Vũ Sư chi tượng, khó trách có thể thuận gió thuận nước. Có như thế cái thực lực mạnh mẽ gia hỏa làm láng giềng, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, có trời mới biết là chuyện tốt hay chuyện xấu."

Tuổi trẻ kiếm khách mặc dù có chút kỳ quái, nhưng cũng nghĩ không ra cái nguyên cớ.

Bất quá Vũ Sư chi tượng, đúng là trăm năm khó gặp.

Ngụy Bách một đoàn người ngồi hắc xà đi ngang qua Y Y dương liễu,
Giang Thần Dương Hoa thờ ơ.

Năm đó Thần Thủy quốc, thi nhân xuất hiện lớp lớp, nhất là lấy tổng biệt
thơ nhất là thể nhân ca tụng, một khi gái lâu xanh truyền xướng, thường
thường vang dội một châu.

Trong đó Dương Hoa tức tơ liễu.

Chỉ bất quá chính như câu thả hán lưu úc nói, đều là lão hoàng lịch.

Ngụy Bách không nói, ai sẽ để ý ? Chính là nói, lại có ai vui lòng nghe ?

Chỉ có Nho gia Thánh Nhân từng có chú giải: Dương, liễu chi vung lên
người.

—— ———

Ngụy Bách đột nhiên quay đầu, lại không phải nhìn vị kia tên là Dương
Hoa Thủy Thần.

Mà là so Kỳ Đôn Sơn càng phương Nam địa giới.

Nơi đó có một chiếc đồ thăm đèn lồng từ từ bay lên.

Tuổi trẻ kiếm khách một tay đề lại bên hông chuôi kiếm, sắc mặt nghiêm
túc nói: "Xem ra ta phải tự mình đi một chuyến."

Nhưng lại tại lúc này.

Đại Ly biên cảnh một tòa nguy nga trong núi lớn, một vòng bạch quang
phá vỡ đỉnh núi, hướng phương Bắc mãnh liệt bay lượn mà đi, như sao

chồi tha duệ cực kỳ chi dài tuyết trắng hồng quang.

Đúng là một thanh phi kiếm kiếm khí cho phép!

Mà không thấy kiếm chủ nhân.

Kiếm khí dài mà lại nặng.

Cái này một kiếm rơi vào Tú Hoa Giang bờ cách đó không xa.

Một kiếm phá mở gần như Thánh Nhân địa giới cường đại trận pháp, vừa vụn rơi vào một đầu con lừa phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Lục địa kiếm tiên

Một kiếm phá ra màn trời, rơi vào trước cửa phủ đệ trên đường cái.

Như sao chổi kéo đi ra kiếm khí hồng quang, đầu kia phá vỡ địa giới tiến vào nơi này quỹ tích, lâu dài không có tán đi, tựa như một sợi chướng mắt ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ, bắn vào âm u đầy tử khí gian phòng.

Con lừa như là tha hương ngộ cố tri, vung ra móng vòng quanh mà chạy.

Áo cưới nữ quý rõ ràng có chút kinh ngạc, xem như phương này sơn thủy chủ nhân, nàng so bất luận kẻ nào đều muốn rõ ràng cảm nhận được một kiếm chi uy, chân núi chấn động, hơi nước sôi trào, nếu không có nàng lấy khí thế bao phủ lại sau lưng phủ đệ, chỉ sợ trong phủ gần ngàn ngọn đèn lồng, liền muốn một hơi dập tắt non nửa.

Nữ quý đã kinh mà lại giận, cũng không phải là nhìn về phía chuôi phi kiếm rơi xuống đất chỗ, mà là gắt gao tiếp cận cái kia âm trầm màn trời vô pháp may vá lỗ hổng, cùng lúc đó, cái kia một bộ đồ tươi áo cưới mặt ngoài chảy ra từng hạt máu tươi hạt châu, như giọt nước tại lá sen lăn đi, cuối cùng càng ngày càng nhiều, liên tiếp liên miên.

Nữ quý nhoáng một cái hai tay áo, ngửa đầu gầm thét nói: "Tự tiện xông vào nơi này người chết! Lớn mật kiếm tiên, ta phải đem người đầu lâu hái xuống trồng ở vườn hoa, để người sống tạm mười năm trăm năm!"

Có tiếng cười to từ tại chỗ rất xa truyền đến, cuối cùng âm thanh ngưng tụ tại chuôi này mặt đất trên phi kiếm, tiếng nói ôn thuận không nói, còn có một loại độc đáo vận vị, như con cháu thế gia đệ nói cái kia Phong Hoa Tuyết Nguyệt, cho người ta như một cơn gió cảm giác, thế nhưng là ngôn từ bên trong, nhưng lại không chút nào che lấp chính mình ngút

trời hào khí, "Cô nương hơi chờ một lát, tại hạ nhục thân còn chưa hoàn toàn vững chắc, không so được phi kiếm tốc độ, chỉ là không biết rõ cô nương vườn hoa phong cảnh như thế nào. . ."

"Địa phương không lớn, phong cảnh cũng không như thế nào, đủ trông xuống một cái đầu lâu là đủ rồi!"

Áo cưới nữ quý nguyên bản trắng bệch sắc mặt, biến thành càn âm trầm tím xanh sắc, nụ cười dữ tợn, từ nàng áo cưới tay áo bên trong, hai đầu tinh nước suối tuôn hướng màn trời lỗ hồng, cuồn cuộn mà đi.

Có người cao giọng nói: "Kiếm Chí Uế lui!"

Nặng nề màn trời kịch liệt chấn động.

Đảo lưu mà lên, tại chỗ lỗ hồng tụ tập hai cổ máu tươi nước chảy, trong một chớp mắt, tại tiểu thiên địa mái vòm hướng bốn phương tám hướng nổ tung, giống như là hạ một trận tinh hồng mưa máu, nữ quý thân thể run lên, nhẹ nhàng run tay áo, vô số kể giọt mưa trở về trong tay áo.

Có một vị người mặc áo bào trắng tuổi trẻ nam tử từ trên trời giáng xuống, toàn thân quanh quẩn một tầng hơi nước trắng mịn mờ khí tức, như hồ lớn nước sương mù, như đỉnh núi cương phong, nam tử buộc tóc mà không dùng trâm mang quan, hai tay khép lại làm kiếm, toàn thân có một đầu thô như thanh niên trai tráng cánh tay bằng bạc kiếm khí, sáng như tuyết chướng mắt, như Giao Long vờn quanh bốn phía, mãnh liệt trườn, những cái kia Âm Uế khí tức cùng màu đỏ tươi máu tươi một khi gặp gỡ cái này bồi kiếm khí, trong nháy mắt tiêu tán.

Nhìn vẫn chưa tới thành gia lập thất chi niên tuần dật nam nhân, lóe lên rơi vào Trần Bình An một đoàn người cùng áo cưới nữ quý ở giữa, trên mặt đất phi kiếm sưu một chút cướp đến bên người nam nhân, mũi kiếm trực chỉ phủ môn tấm biển "Tú thủy cao phong" .

Nam nhân thu hồi hai ngón, cái kia đạo ngưng tụ như thật dồi dào kiếm khí hơi chút dừng lại, nam nhân quay đầu nhìn lại, nhìn thấy công nương sách nhỏ áo bông màu hồng tiểu cô nương, nam nhân giật mình, mới nhớ lại có kiện sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm đồ vật cũ, đã không thuộc về mình, lập tức bật cười lớn, vẫy tay một cái, Lý Bảo Bình lục trúc nương sách có chút điên bá một chút, giấu ở bên trong ngân sắc tiểu hồ lô nhẹ nhàng lắc lư, một thanh dài không quá hai tấc, toàn thân tuyết trắng phi kiếm lướt đi đường kiếm hồ lô, kiếm khí có chút không tình nguyện mà chui vào trong phi kiếm, mà phi kiếm vừa vội lướt gấp hướng nam nhân ẩn đường, lóe lên một cái rồi biến mất.

Kiểm tiên nam nhân vuốt vuốt ẩn đường, trêu ghẹo nói: "Về sau chúng ta cùng một chỗ bốn biển là nhà chính là, người cũng không phải khuê nữ tiểu nương tử, nhất định phải chờ tại tú lâu không thể xuống lầu."

Con lừa dậm trên nhẹ nhàng móng, tích tích cộc cộc chạy đến nam tử bên cạnh, dùng đầu thân mật cọ lấy nam nhân bả vai.

Nam nhân mỉm cười đưa tay, vuốt ve trắng con lừa đầu, "Lão hỏa kế, rất lâu không gặp a, thật sự rất nhớ người."

Màn trời lỗ hồng theo nam tử cường ép phá vỡ xâm nhập, đã chậm rãi nhắm lại, nhưng là vì thể tiêu hao rất nhiều sơn thủy linh khí, ngăn ngại công phu, ít nhất năm mươi năm góp nhặt vốn liếng, quét sạch sành sanh, toàn bộ biến thành vô dụng trọc khí.

Áo cưới nữ quý khôi phục lại bình tĩnh, cười lạnh nói: "Bội kiếm, ngoại phóng kiếm khí, bản mệnh phi kiếm, đồng dạng so đồng dạng lợi hại, tốt một cái phong thái trác tuyệt lục địa kiếm tiên. Người hẳn không phải là Đại Ly người a?"

Hoành không xuất thế kiếm tiên nam tử mỉm cười nói: "Lục bình không rề mà thôi, tục danh không đáng giá nhắc tới."

Nam nhân nói xong câu đó sau, không phải quay đầu, mà là trực tiếp thoải mái xoay người, đem phía sau lưng để lại cho vị kia áo cưới nữ quý, vị này vừa mới bế quan mà ra lục địa kiếm tiên, âm giọng nói: "Ta là A Lương nửa cái bằng hữu, ân, chỉ là nửa cái, nửa cái xem như đệ tử của hắc tử, đáng tiếc A Lương không nguyện ý nhận, nói ta tính tình rất bảo thủ, làm việc quá mềm, cho nên xuất kiếm xưa nay không rất nhanh, nhận ta làm đồ đệ, hắc gánh không nổi cái mặt này. Ta lần này ngàn dặm xa xôi chạy đến, là cảm giác được lão hỏa kế cùng dưỡng kiếm hồ bên trong khác thường. Mạo muội hỏi một câu, A Lương người đâu, các người lại là ?"

Trần Bình An giải thích nói: "Chúng ta cũng là A Lương bằng hữu. Hồ lô là A Lương đưa cho Lý Bảo Bình, con lừa là Lý Hòe đang chiêu cố. Về phần A Lương hướng đi, tin tưởng người về sau chính mình hẳn là sẽ nghe nói."

So sánh áo cưới nữ quý, vị này tự xưng A Lương bằng hữu lục địa kiếm tiên, trong đầu ý nghĩ một mực rất cổ quái Lý Hòe, đối với người này là tuyệt không không thạo, tại hải tử xem ra, A Lương bằng hữu, cũng không chính là hắc Lý Hòe bằng hữu ? Về phần người có phải hay không thần tiên thân phận, to đến qua bằng hữu quan hệ sao?

Chỉ là lần kia Tú Hoa Giang dò ngang phong ba, để Lý Hòe một năm bị răn cấm mười năm sợ dây thừng, không dám tùy tiện mở miệng nói chuyện, chỉ là một mực hướng kia đầu con lừa nháy mắt.

Tuổi trẻ kiếm tiên rất chân thành nghe giày cỏ thiếu niên lời nói, sau đó gật đầu nói: "Ta hiểu."

Cơ hồ tất cả mọi người phát giác được mặt đất có chút rung động, như ngao ngư xoay người, dãy núi sụp đổ diễm báo, áo cưới nữ quý sắc mặt đại biến, vừa muốn rời đi, liền phát hiện mình bị một thanh bản mệnh phi kiếm đóng đinh khí thể đi hướng, chuôi này tuyết trắng phi kiếm không biết khi nào, đã lơ lửng tại nàng đỉnh đầu ba thước chỗ.

Áo cưới nữ quý đầy ngập lửa giận, giận hô nói: "Hàn Lang Trung, Tú Hoa Giang Thủy Thần, các người hai cái liền mặc kệ quản ? ! Nếu là thật sự bị tôn này Âm Thần cắt ngang nơi này chân núi, một đường bắc đi, chẳng những là thêu hoa ở bên trong ba đầu Đại Giang, còn có phía Bắc Kỳ Đôn Sơn, Thiết Phù Giang, Long Tu Hà, có phương nào có thể may mắn thoát khỏi tại khó, không nhận tác động đến ? !"

Có một vị lão giả cầm trong tay đũa thăm đèn lồng, đứng tại màn trời bên ngoài không trung, cười lạnh nói: "Sở phu nhân lúc trước khí thế chạy đi nơi nào."

Nữ quý sầm mặt lại.

Lão nhân bên cạnh, đứng đẩy một vị người khoác áo giáp cánh tay quấn quanh thanh xà võ tướng thần nhân, đi ra hoà giải, để tránh vị này Lễ Bộ Lang Trung cùng Sở phu nhân vạch mặt, hồng Đại Ly khí vận, trầm giọng nói: "Sở phu nhân, ta cùng Hàn Lang Trung có thể khuyên can tôn này Âm Thần cắt ngang chân núi cử động, nhưng là chúng ta cũng hi vọng, Sở phu nhân người kế tiếp không cần có bất kỳ quá kích nói chuyện hành động."

Áo cưới nữ quý thân nhiên cười nói: "Nếu là thiếp thân ngấm lại cùng vị này kiếm tiên đại nhân, luận bàn một chút đạo pháp kiếm thuật, có tính không quá kích nói chuyện hành động ?"

Hàn Lang Trung giận quá mà cười, "Tốt một cái Bồ Tát tâm địa Sở phu nhân! Ta Hàn mỗi người hôm nay xem như lĩnh giáo, tốt tốt tốt! Ta Đại Ly Lễ Bộ ngày sau tất có báo đáp!"

Nữ quý cười nhạo nói: "Nho nhỏ Lang Trung, khẩu xuất cuồng ngôn, hù dọa tiểu hài tử đâu ? Chờ người làm Đại Ly Lễ Bộ Thượng Thư, mới có tư cách đối với thiếp thân khoa tay múa chân."

Tôn này thần sông trên cánh tay thanh xà cấp tốc thổ tín, sương trắng từng trận, hắt hiên nhiên so ngăn cách áo cưới nữ quý, càng rất quen hơn Đại Ly quan trường, cùng tương lai xu thế, sắc mặt không vui nói: "Sở phu nhân!"

Áo cưới nữ quý một tay che miệng yêu kiều cười, một tay xách quần áo, nghiêng người làm cái vạn phúc, "Thiếp thân cho Hàn đại nhân bồi tội là được."

Tay cầm đèn lồng lão nhân cho tức giận đến bờ môi xám xanh, bất quá vẫn là không nói một lời, hết thấy lấy Đại Ly sơn hà tình thế ổn định đại cục làm trọng.

Nếu không có như thế, lấy vị này Sở phu nhân tùy ý ngược sát qua đường thư sinh tàn bạo hành vi, Đại Ly Lễ Bộ sao lại mấy chục năm qua, lựa chọn mở một con mắt nhắm một con mắt ?

Bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, lão nhân từ trước tới giờ không cảm thấy Đại Ly triều đình liền làm sai.

Sơn hà bá nghiệp, thiên thu vạn đại.

Chết mấy người tính cái gì ? Phải chăng vô tội bất hạnh, lại tính cái gì ?

Hắn nếu không phải Đại Ly quan viên, không phải cái này phụ trách liên hệ, thu hút luyện khí sĩ Lễ Bộ Lang Trung, y theo tính tình của hắn, thân là Nho gia môn sinh, khẳng định sẽ dứt khoát xuất thủ, dù là lưỡng bại câu thương cũng sẽ không tiếc. Thế nhưng là lão nhân từng bước một đi đến hôm nay cái này vị trí cao, gặp qua động một tí mấy chục ngàn tử thương sa trường chém giết, gặp qua Đại Ly kinh thành một tòa tòa nhà cao môn phủ đệ thay đổi danh hào, thấy qua từng tràng nước khác tử sĩ thiêu thân lao đầu vào lửa ám sát, thấy qua trên núi hai vị thần tiên một trận chém giết, tai họa dưới núi hàng trăm hàng ngàn bách tính thảm trạng.

Ở tại vị, mưu kỳ chính.

Hắn Hàn mỗi người sớm đã không phải năm đó cái kia khổ đọc sách thánh hiền, cũng chỉ sẽ trên sách đạo lý Hàn Sĩ thư sinh.

Hắn thậm chí vì Đại Ly luật pháp, tự tay chém giết qua gặp chuyện bất bình trượng nghĩa làm việc, chỉ vì dân chúng vô tội hưởng về trên núi thần tiên trả thù võ nhân hiệp sĩ.

Người kia trọng thương trước khi chết, chửi ầm lên, nói dạng này Đại Ly thật sự là buồn cười đến cực điểm, mắng hắn là trên núi thần tiên chó săn.

Tâm hắn bình khí cùng mà nói cho người kia, khả năng ba mươi năm, sau năm mươi năm, tóm lại khẳng định sẽ có một ngày, Đại Ly liền sẽ không còn có người dạng này chết oan. Tên kia lòng hiệp nghĩa võ nhân, trước khi chết nôn một ngụm máu nước tại trên mặt hắn.

Dưới gầm trời nào có một đao cắt đơn giản sự tình ?

Cầm trong tay đèn lồng, tâm tư phức tạp lão nhân nhìn về phía phía Bắc, chẳng biết tại sao, chính mình vị đại nhân kia cũng không có vội vã lộ diện xuất thủ.

Tuổi trẻ kiếm tiên không để ý tới cái gì Sở phụ nhân, cái gì Đại Ly Lang Trung, về phần Thủy Thần Âm Thần, càng là lười nhác so đo, hắn chỉ là xoay người lần nữa, mặt hướng bị chính mình phi kiếm chấn nhiếp áo cưới nữ quý, cười hỏi nói: "Người muốn theo ta luận bàn kiếm thuật ?"

Áo cưới nữ quý cười tủm tỉm nói: "Nếu là chạm đến là thôi, thiếp thân liền nguyện ý, dù sao như công tử như vậy tuổi quá trẻ lục địa kiếm tiên, thiếp thân vẫn là cuộc đời ít thấy."

Tuổi trẻ kiếm tiên phát phát tay, con lừa tranh thủ thời gian chạy về Lý Hòe bên kia, nam tử đưa tay hướng treo ở bên cạnh thân bội kiếm, gật đầu nói: "Có thể."

Áo cưới nữ quý nheo lại mắt, "Ồ? Công tử thật chứ?"

Tuổi trẻ kiếm tiên nắm chặt chuôi kiếm sau, nhẹ giọng nói: "Kiếm tên cao nển."

Vô cùng đơn giản một kiếm bổ xuống.

Lại làm cho thiên địa biến sắc, để toà này mộ khí thâm trầm tiểu thiên địa, đột nhiên đại phóng quang minh.

Kiếm khí trong nháy mắt hướng phía nữ quý phủ đầu bổ xuống.

Hốt hoảng thất thố áo cưới nữ quý chỉ có thể nâng lên hai tay, che khuất dung nhan, rộng thùng thình hai tay áo lại che khuất toàn thân.

Nữ quý bị tại chỗ một chém làm hai.

Vị này Sở phu nhân kêu rên vang vọng đường cái cùng sau lưng hùng vĩ phủ đệ.

Những cái kia nô bộc bọn nha hoàn si ngốc ngơ ngác đứng tại nguyên chỗ, bắt đầu thất khiếu chảy máu, có một ít trực tiếp xụi lơ trên mặt đất, hóa thành một bãi mủ nước.

Phủ đệ bên trong, có chính tại học tập nữ công đại gia khuê tú, một châm một châm đâm vào tay mình cánh tay mà không biết. Có chính tại đá mài võ học hộ viện gia đình đứng tại nguyên chỗ, lẫn nhau từng quyền từng quyền đập nát đối phương đầu lâu, dù là đầu lâu vỡ vụn hơn phân nửa, động tác cũng chưa từng ngừng.

Nữ quý vội vàng hướng phủ đệ cửa lớn lao đi, bị cắt thành hai nửa thân thể, ở giữa có vô số sợi tơ liên luy, tình cảnh như ngầu đứt tơ còn liền, lúc này ở không trung cấp tốc hợp lại cùng một chỗ.

Tuổi trẻ kiếm tiên lạnh nhạt nói: "Lại đến."

Một kiếm ngang cắt.

Cái kia một đầu kiếm quang, giãn ra bày ra trên không trung, tựa như sóng gợn lăn tăn mặt nước.

Áo cưới nữ quý như là "Đi tắm mỹ nhân", bị đầu này mặt nước chặn ngang.

Cái kia một bộ áo cưới mềm nhũn rơi xuống tại bậc thang đình chớp.

Nữ quý hóa thành cuộn cuộn khói đặc bay vào chữ vàng tấm biển bên trong, không ngừng có huyết thủy rơi rơi trên mặt đất, một trương thống khổ dữ tợn nữ tử gương mặt, lúc thỉnh thoảng từ tấm biển mặt ngoài lòi ra, truyền ra tiếng cầu xin tha thứ: "Kiếm tiên tha mạng!"

Tuổi trẻ kiếm tiên hai lần xuất thủ, dù sao hai kiếm mà thôi, liền đem không ai bì nổi áo cưới nữ quý hồn phách, chia ra làm bốn, đành phải trở về khối kia ký thác phương này tiểu thiên địa "Sơn Căn Thủy Nguyên" tấm biển, mới có thể kéo dài hơi tàn. Thế gian có tục nói, gọi "Gửi người dưới mái hiên", kỳ thật sớm đã nói toạc ra một bộ phận thiên cơ. Phàm phu tục tử mái hiên bên dưới, vô luận là xà ngang, vẫn là tấm biển, kỳ thật thường thường rất có huyền cơ.

Lâm Thủ Nhất tâm thần chập chờn, khó trách A Lương nói thế gian luyện khí sĩ, lấy kiếm tu tâm tính tiêu sái nhất, sát lực lớn nhất, nhất không phân rõ phải trái. Chỉ tiếc hãn Lâm Thủ Nhất tư chất tu hành rất tốt, lại không thích hợp kiếm tu con đường. Lâm Thủ Nhất có chút tiếc nuối, nhưng là rất nhanh liền kiên định đạo tâm, về sau mình nếu là có

thể bằng vào thông thiên đạo pháp, vượt qua như thể kiếm pháp thông thần lục địa kiếm tiên, chẳng phải là tốt hơn ? Bất quá Lâm Thủ Nhất vô cùng rõ ràng, trước mắt vị này, hơn phân nửa chính là trong truyền thuyết bên trên ngũ cảnh luyện khí sĩ, nếu như nói luyện khí sĩ bên ngoài thuần túy võ phu, một mực thấp luyện khí sĩ nhất đẳng, như vậy luyện khí sĩ bên trong kiếm tu, một mực là cao hơn còn lại luyện khí sĩ nhất đẳng.

Nguyên nhân rất đơn giản, ai cũng không nguyện ý cùng một tên đến đạo kiếm tu giao thủ.

Tương truyền từng có người tính toán qua, cắt ngang địch nhân trường sinh cầu luyện khí sĩ ở trong, không thể nghi ngờ lấy kiếm tu nhiều nhất, chiếm cứ một phần ba, còn muốn vượt qua sát phạt quả đoán, không dính nhân quả Bình gia tu sĩ, nên biết rõ con đường tu hành ngàn ngàn vạn, mỗi con đường đều có duyên phận, chứ tử bách gia, chính đạo bàng môn vân vân, kiếm tu bất quá là một cái trong số đó mà thôi.

Trần Bình An ý nghĩ không có Lâm Thủ Nhất phức tạp như vậy, chỉ là đang suy nghĩ một sự kiện, nguyên lai kiếm có thể như thế sử dụng a.

Tuổi trẻ kiếm tiên một tay phụ sau, tay cầm trường kiếm, cười nói: "Quá tam ba bận nha, Sở phu nhân vẫn là đón thêm ta một kiếm a?"

Một đạo thân hình lặng yên không một tiếng động xuất hiện tại dưới tấm biển, là cái đồng dạng tuổi quá trẻ nam tử, chỉ bất quá dung mạo không đáng để ý, giơ kiếm tại sau thắt lưng, hắn chậm rãi nói: "Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn, có thể."

Áo trắng kiếm tiên cười nói: "Thần Tiên Thai Ngụy Tấn mới đúng."

Không nói thêm lời cái gì, vị này tự xưng còn chưa vững chắc cảnh giới lục địa kiếm tiên, lại là một kiếm vung ra.

Đối diện tuổi trẻ kiếm khách mặt không biểu tình, đưa tay nắm chặt chuôi kiếm, chậm rãi rút ra hơn tấc, liền không còn rút kiếm ra khỏi vỏ.

Nhưng là hai tên kiếm tu ở giữa, vậy mà xuất hiện một đầu bỏ túi đáng yêu nho nhỏ dây núi, thế núi uốn lượn, hoành treo không trung.

Tuổi trẻ kiếm tiên Ngụy Tấn một kiếm chặt đứt dây núi, nhưng là cái này một kiếm khí thế cũng còn thừa không có mấy, liền không có không buông tha mà tiếp tục xuất kiếm.

Không biết mấy ngàn dặm bên ngoài, một đầu kéo dài trăm dặm dây núi, chỗ cao nhất từ đó nứt ra một đầu to lớn hẻm núi, như tiên nhân một kiếm phách trăm mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Đối mặt

Ngụy Tấn cười hỏi nói: "Người có phải hay không Mặc gia cái kia ai ?"

Tuổi trẻ kiếm khách sắc mặt khó coi, nghĩ thầm A Lương tiền bối người liền không thể nhiều lời một cái tên sao?

Hắn đối với Ngụy Tấn nói rằng: "chờ chút."

Tuổi trẻ kiếm khách quay đầu đối với cái kia phụ thuộc vào tấm biển nữ quý, nhú mày nói: "Sở phu nhân, việc đã đến nước này, người có thể hay không xuất ra một điểm thành ý đến ?"

Hồn phách ẩn nấp tại chữ vàng tấm biển nữ quý gật đầu một cái, sau đó màn trời dần dần biến mất, đây là sơn thủy địa giới dấu hiệu tiêu tán, tính chất cùng loại chợ búa bách tính mở cửa đón khách.

Nàng lại cô lậu quả văn , đồng dạng nghe nói qua người này đủ loại truyền kỳ sự tích, xuất thân Mặc gia du hiệp một mạch, cùng một vị thân phận hiển hách tông môn cự tử, đầu nhập vào Đại Ly Tổng thị về sau, lập tức bị Đại Ly hoàng đế phụng làm thượng khách, bây giờ là cao quý Đại Ly kinh thành người giữ cửa một trong, là Đại Ly chấn nhiếp trên núi thế lực nhân vật mẫu chốt một trong. Nghe nói không làm gì rảnh, liền sẽ một mình du lịch tứ phương, mỗi có núi đồi kỳ quan, liền đem hóa thành kiếm ý của mình.

Kể từ đó, Lễ Bộ Lang Trung cùng Tú Hoa Giang Thủy Thần xuất hiện tại trên đường phố, nhao nhao đối với tuổi trẻ kiếm khách ôm quyền hành lễ, người sau bất quá gật đầu ra hiệu mà thôi, đủ để thấy người này tại Đại Ly địa vị siêu phàm.

Tôn này Âm Thần cũng đứng ở Trần Bình An bên cạnh, sát khí ngút trời,

vừa rồi hẳn kém chút liều mạng tu vi đạo hạnh không cần, cũng quyết ý cắt ngang nơi đây chân núi, muốn cùng áo cưới nữ quý đến cái lờng bại câu thương, một khi chân núi vỡ vụn, liền mang ý nghĩa nữ quý hộ thân phù không còn tồn tại, sẽ triệt để mất đi cùng những cái kia mười cảnh tu sĩ chống lại lực lượng.

Tắm biển ở trong đuôi ra một đầu dương chi mỹ ngọc giống như cánh tay, trên đất món kia áo cưới lão đảo trôi hướng tắm biển, làm nữ quý từ tắm biển chui ra thời điểm, lại mặc vào cái này tập áo cưới, lúc trước thân thể bị Thần Tiên Thai Ngụy Tấn hai kiếm cắt chém vì bốn, dù là nàng thân hãm mệnh rủ xuống một đường hiểm cảnh, vẫn là không quên duy trì áo cưới hoàn chỉnh, đủ để thấy đối với áo cưới trân quý, gần như cử chỉ điên rồ chấp niệm.

Nữ quý sau khi hạ xuống, trong lúc vô tình thoáng nhìn những hài tử kia phía sau rừng sách, ánh mắt trong nháy mắt biến hóa, một thân lệ khí tăng vọt, mặc dù kiệt lực kiềm chế, thế nhưng là nữ quý khác thường, mở ra không bỏ sót.

Tuổi trẻ kiếm khách thở dài, nhìn về phía tại Tú Hoa Giang dò ngang từng có gặp mặt một lần giày cỏ thiếu niên, ngữ khí chân thành mà khẩn cầu nói: "Có thể hay không mời các người trước thu hồi ba cái rừng sách, vị này Sở phu nhân đối với người đọc sách oán niệm, chính là nàng năm đó từ bỏ sơn thủy chính thần chỗ mấu chốt, nguyên do trong này, thật sự là một lời khó nói hết. Trần Bình An, chỉ hi vọng các người có thể mở một mặt lưới, xem ở cũng không ử thành sai lầm lớn phân thượng, lần này ân oán như vậy bỏ qua, như thế nào?"

Tuổi trẻ kiếm khách suy nghĩ một chút, cười nói: "Nếu như có thể mà nói, chỉ cần đáp ứng ta thi triển một cái chương nhãn pháp là được."

Trần Bình An gật đầu nói: "Có thể."

Rất nhanh ba cái xanh biếc rừng sách nhỏ liền biến mất ở tầm mắt mọi

người ở trong, đương nhiên, nếu như luyện khí sĩ ngưng thần nhìn tới, liền sẽ hiện ra nguyên hình.

Tuổi trẻ kiếm khách cuối cùng một lần nữa nhìn về phía Ngụy Tấn, vị này Đông Bảo Bình Châu trẻ tuổi nhất bên trên ngũ cảnh tu sĩ, hơn nữa còn là chiến lực có thể cất cao một cảnh kiếm tu.

Tuổi bốn mươi bên trên ngũ cảnh, mặc kệ đặt ở cái gì Đại Châu, cho dù là toà kia mệnh mông thật lớn Trung Thổ Thần Châu, giống nhau là đầy đủ làm người nghe kinh hãi thiên chi kiêu tử.

Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn, Đại Ly Tổng Trường Kính, ở chỗ trên núi tu sĩ mà nói "Tuổi trẻ" trong đồng lứa, là hoàn toàn xứng đáng Nam Bắc song bích, bây giờ một cái phá vỡ mười cảnh bước lên kiếm tu mười một cảnh, một cái đạt tới trong truyền thuyết võ đạo chỗ tận cùng đệ thập cảnh, quả nhiên đều không có khiến người ta thất vọng.

Hai người "Một văn một võ", tương lai thành tựu, đều là bất khả hạn lượng.

Tuổi trẻ kiếm khách cười hỏi nói: "Không biết Ngụy kiếm tiên lần này đi Đại Ly, ngoại trừ giải quyết hôm nay phong ba, nhưng còn có ý khác?"

Một mực lấy hiệp sĩ thân phận hành tẩu giang hồ áo trắng kiếm tiên, cười hỏi lại nói: "Nếu là không có ý khác, sẽ như thế nào, có, lại sẽ như thế nào?"

Tuổi trẻ kiếm khách gọn gàng dứt khoát nói: "Nếu là vền vẹn du lãm phong quang, trừ bỏ Đại Ly mấy chỗ cấm mà, địa phương còn lại đều hoan nghênh Ngụy kiếm tiên đến, nếu như không chê, tại hạ nguyện ý tiếp khách, nếu là thừa dịp Đại Ly thế cục rung chuyển, có mưu đồ, như vậy tại hạ liền sẽ ngăn tại nơi này, tự mình thử nhìn một chút Ngụy kiếm tiên phi kiếm, đến cùng có bao nhanh."

Ngụy Tấn thu hồi trong tay tên là cao nển danh kiếm, treo bên eo, "Phong Tuyết miếu nội, ta xưa nay kính trọng nhất Nguyễn sư, chỉ là bởi vì các loại nguyên nhân, một mực vốn không che mặt, cho nên tiếp vào Nguyễn sư từ Ly Châu động thiên truyền ra Thái Bình Bài tin tức sau, liền tiếp nhận một cộc nhiệm vụ, hộ tống những hài tử này đi hướng Đại Ly biên cảnh Dĩ Phu quan, chỉ là nửa đường gặp được một vị tên là A Lương tiền bối kiếm khách, chỉ điểm ta một phen kiếm thuật, mới có lần này bề quan phá cảnh cơ duyên, cho nên ta lần này Bắc thượng, người không cần lo lắng cái gì."

Đối diện vị kia một tay dờn núi kiếm thuật cực kỳ kinh diễm tuổi trẻ kiếm khách, lấy chân thành đối người, Ngụy Tấn vốn là là lỗi lạc rộng rãi tính cách, cũng không đem hân hoi có vẻ cứng rắn tư thái coi là khiêu khích, mà là cởi trần nội tâm nói: "Nếu như người nếu muốn luận bàn kiếm thuật, ta là rất tình nguyện, trước đó vốn cho rằng quê quán toà này Bảo Bình Châu, đã không có tiếp tục du lịch tất yếu, nghe A Lương rất nhiều liên quan tới bên ngoài thuyết pháp, ta liền rất muốn đi Đảo Huyền Sơn bên kia nhìn một chút, đi A Lương lịch luyện địa phương, chân chính đá mài của mình kiếm nói."

Chính là bởi vì đi qua rất nhiều nơi, gặp qua rất nhiều người, Ngụy Tấn mới càng rõ ràng hơn "Kiên trì" hai chữ đáng ngưỡng mộ.

Mù mắt lão đạo nhân căn bản chen miệng vào không lọt, cũng hoàn toàn không có can đảm mở miệng nói chuyện.

Một cái hiển hách đại danh Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn, cũng đủ để cho vị này bàng môn lão đạo cảm thấy ngạt thở.

Bên trên ngũ cảnh tu sĩ, tại Đông Bảo Bình Châu, là bức nào phượng mao lân giác tồn tại, cần biết mười cảnh tu sĩ đã là một nước trụ cột, không một không bị quân vương hoàng đế xem như trấn áp quốc vận cung phụng, bên trên ngũ cảnh luyện khí sĩ, cái nào không phải thần long kiến thủ bất kiến vĩ, đây chính là có thể khai sơn lập tông tồn tại, một tòa

Bảo Bình Châu, vương triều rừng đứng, nhưng là lấy tông chữ xem như hậu tố Tiên gia phủ đệ, lại có vài toà ? Có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Ngụy Tấn hai tay ôm quyền, đối với tuổi trẻ kiếm khách nói rằng: "Sau này còn gặp lại."

Tuổi trẻ kiếm khách cũng là ôm quyền hoàn lễ, "Hi vọng tương lai có thể tại Bảo Bình Châu, nghe được Đảo Huyền Sơn truyền đến tin tức liên quan tới người."

Hai người kiếm tu nhìn nhau cười một tiếng.

Người già như mới, nghiêng đống như cũ, tức là này để ý.

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Đi."

Lý Bảo Bình, Lý Hòe cùng Lâm Thủ Nhất gật đầu một cái.

Mù mắt lão đạo căn rằng một cái, tráng lên lá gan cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Vị này tiên sư, đường nhỏ có hai cái đồ nhi bị Sở phu nhân. . . Lưu tại trong phủ làm khách, có thể hay không để đường nhỏ mang theo rời đi ? Đường nhỏ chỉ sợ các đồ đệ thô bỉ ngang bướng, sẽ không cẩn thận hỏng Sở phu nhân quy củ. . ."

Tuổi trẻ kiếm khách quay đầu đối với áo cưới nữ quý ẩm giọng nói rằng: "Sở phu nhân, có thể hay không cho đi ?"

Áo cưới nữ quý gật đầu nói: "Đã đại nhân lên tiếng, thiếp thân làm sao dám không tuân lời."

Vị này thâm tàng bất lộ kinh thành người giữ cửa, đẩy kiếm ra khỏi vỏ hơn tấc, liền có thể cảm bên dưới Ngụy Tấn kiếm thứ ba, phân lượng nặng bao nhiêu, áo cưới nữ quý lòng dạ biết rõ, tóm lại cũng không phải

nàng có thể chống lại, cho dù là đỉnh phong thời kỳ nàng, có được sơn thủy địa giới che chở, chỉ sợ đồng dạng không có chút ý nghĩa nào.

Huống chi nàng không tính là hàng thật giá thật mười cảnh, mà cái này vị Mặc gia Hào Hiệp xuất thân cổ quái kiếm khách , trời mới biết có thể hay không cùng Ngụy Tấn đồng dạng, đã là thứ mười một cảnh lục địa kiếm tiên.

Nàng có chút nổi nóng, híp mắt nhìn về phía những thiếu niên kia thiếu nữ, nếu không có ngay trong bọn họ có người làm hại chính mình chút không đến đèn lồng, lại thấy được bọn hãn phụ cấp du học đáng ghét bộ dáng, nàng làm sao có thể lưu lạc đến bây giờ thâm tình cảnh, không nói chính mình chịu kiếm tiên Ngụy Tấn hai kiếm, kém chút ngay cả Sơn Căn Thủy Nguyên cũng cho tôn này Âm Thần làm hỏng.

Ngụy Tấn dắt qua con lừa, đối với Trần Bình An một đoàn người cười hỏi nói: "Vậy chúng ta khởi hành đi đường ?"

Trần Bình An đương nhiên không có ý kiến.

Thêm ra một cái lục địa kiếm tiên du học đội ngũ, cứ như vậy chậm rãi rời đi.

Lý Bảo Bình đi vào Trần Bình An bên cạnh, "Tiểu sư thúc."

Trần Bình An nhẹ giọng hỏi nói: "Thế nào ?"

Lý Bảo Bình cười hắc hắc, "Không có cái gì!"

Trần Bình An vuốt vuốt đầu của nàng.

Áo bông màu hồng tiểu cô nương cùng Trần Bình An sóng vai mà đi, kỳ thật nàng là hơi nhớ nhung chính mình đại ca.

Áo cưới nữ quý vẫy tay một cái, đem chân thọt thiếu niên cùng mặt tròn tiều cô nương từ vườn hoa tùy ý kéo ra, nhét vào mù mắt lão đạo nhân bên cạnh.

Tại cái này về sau, nàng khoé mắt dư quang liếc đi một cái phương hướng, vừa vặn, áo cưới nữ quý nhìn thấy cái kia giày cỏ thiếu niên quay đầu trông lại ánh mắt.

Song phương đối mặt.

Thiếu niên ánh mắt lạnh lùng.

Áo cưới nữ quý trong nháy mắt, không khỏi có chút tim đập nhanh.

Chỉ là nàng rất nhanh liền cảm thấy hoang đường buồn cười, cấp tốc thu tầm mắt lại, không lãng phí thời gian nữa tại một cái bình thường trên người thiếu niên, áo cưới nữ quý nghĩ không minh bạch chính mình tại sao lại như thế nghi thần nghi quỷ.

Về sau đợi nàng trời xui đất khiến mà lần nữa nhìn lại, giày cỏ thiếu niên đã đưa lưng về phía nàng chậm rãi rời đi, tự nhiên mà vậy rơi vào đội ngũ sau cùng một bên.

Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngõ hẻm tứ đại họ thập đại tộc, chỉ là cái kia hơn ba mươi tòa long diêu hầm lò miệng tranh đoạt, trăm ngàn năm qua liên tràn đầy lục đục với nhau, không thiếu mùi máu tươi, chỉ bất quá bây giờ thành Long Tuyền huyện, rộng mở môn hộ, không thể không bảo đoàn tụ thế, nhưng là ngầm bên dưới, ai không đang cùng Đại Ly triều đình, cùng những cái kia mua xuống đỉnh núi Tiên gia thế lực, âm thầm liên lạc ?

Có chút nghe đồn, bên ngoài truyền đi sát có việc, kỳ thật một đường

phổ một ngõ hẻm cũng không coi là thật, tí như bốn họ một trong Lý thị long lân phượng, theo Lý Bảo Bình tiên sinh, vị kia Sơn Nhai thư viện Sơn chủ kết thúc chán chương, thì càng giống như là một chuyện cười. Trái lại Triệu Diêu ở bên trong mấy tên thiếu niên người đọc sách, mấy cái này chân chính có nhìn trở thành trên núi thần tiên người trẻ tuổi, mới là tiểu trấn đại gia tộc không dám khinh thường tồn tại. Bất quá Lý thị gia chủ nhị tử, lớn nhỏ lý ở trong Tiểu Lý Lý Bảo Châm, nghe nói ở kinh thành gặp được quý nhân, đặc biệt trở thành Quốc Tử Giám giám sinh, đi theo đương triều danh sĩ Lưu Văn Hổ học tập 《 Đại Lễ 》, tại tiểu trấn gây nên qua một hồi nho nhỏ gợn sóng.

Về phần Lý Hồng trưởng tử, Phúc Lộc Nhai tất cả trường bối ấn tượng, chính là cái kia đọc sách đọc choáng váng con mọt sách, mà ấu nữ Lý Bảo Bình, thì là cái kia từ nhỏ đã không có nhà nhỏ điên nha đầu a. Trừ cái đó ra, liền không có cái gì chỗ thần kỳ, duy chỉ có Lý Bảo Châm, coi như có chút vinh quang cửa nhà hi vọng.

Lý gia trong thư phòng, một vị vẻ mặt sơ nhạt người trẻ tuổi, đem một phong đến từ Đại Ly kinh thành thư giao cho phụ thân Lý Hồng.

Lý Hồng cười nói: "Bảo Châm cùng hãn muội muội đồng dạng, thà rằng gửi cho người này cái đại ca, cũng không muốn gửi cho cha mẹ mình."

Người trẻ tuổi淡淡 chát cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Trên thư viết đồ vật, cha người phải có chút chuẩn bị tâm lý."

Lý Hồng sắc mặt trong nháy mắt ngưng trọng lên, rút ra giấy viết thư sau, thô sơ giản lược nhìn qua trước đó hàn huyền ân cần thăm hỏi, càng đến sau một bên, ánh mắt càng là âm trầm, nam nhân đứng dậy nhóm lửa một ngọn đèn dầu, gác lại tại đồ rửa bút bên trong, một chút xiu thiêu hủy cái này phong gia thư, tro tàn chậm rãi rơi vào Mai Tử Thanh sắc tinh xảo đồ rửa bút bên trong, nam nhân dùng hai chữ, đến cho con trai mình làm ra xem như nắp hòm kết luận: "Hồ nháo."

Lý Hồng hỏi: "Việc này người thấy thế nào ? Có muốn nghe hay không từ đệ đệ người đề nghị, đem Chu Hà Chu Lộc cha con đời này qua đời khác rơi vào chúng ta Lý gia tiện tịch, thông qua huyện nha bên kia gọt đi, hỗ trợ xách vì bình dân ?"

Chu gia cha con nếu là thành công sửa lại hộ tịch, từ Long Tuyền huyện Phúc Lộc Nhai Lý thị tôi tớ tiện tịch ở trong hoa điều, thu được bình dân thân phận, từ đó tử tôn không cần đời đời làm nô làm tỳ, dùng cá chép nhảy long môn để hình dung cũng không đủ. Chỉ bất quá tế tướng người gác cổng thất phẩm quan, ai ưu ai kém, đều xem thoát ly tiện tịch người bản sự cao thấp, sẽ chỉ a dua hạng người, đương nhiên là phụ thuộc đại thụ càng thêm ổn thỏa, nếu có thực học, tự nhiên là tự lập môn hộ có tiền đồ hơn.

Người trẻ tuổi cười khở nói: "Cha, người đã có chủ ý."

Lý Hồng thân thể ngửa ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay xoa huyết thái dương, "Nhưng ta vẫn là muốn nghe xem cái nhìn của người. Một cái gia tộc, cũng không thể người người nghĩ đến cầu phú quý trong nguy hiểm."

Người trẻ tuổi an an tĩnh ngồi yên ở đó, ánh mắt sáng tỏ, "Chân chính khó giải quyết địa phương, ở chỗ cha mặc kệ thiên vị phương nào, đều sẽ để một người khác đối với gia tộc sinh ra ngăn cách, cho nên Bảo Châm lần này làm được không đúng. Bảo Châm khư khư cố chấp, không cho mình cùng gia tộc lưu đường lui, càng không đúng. Làm như thế, không phúc hậu, xin lỗi cái kia gọi Trần Bình An Nê Bình ngô hém thiếu niên, nhất không đúng."

Lý Hồng ánh mắt phức tạp nhìn lấy cái này trưởng tử, "Bảo Châm cái gì tính tình, người này cái làm ca ca, sao lại không biết ? Sớm biết là như thế lưỡng nan xấu hổ hoàn cảnh, vì sao lúc trước người không theo hã cùng đi kinh thành ?"

Người trẻ tuổi bất đắc dĩ nói: "Gia gia bế quan, Bảo Bình rời nhà, tăng thêm bây giờ tiểu trấn tình thế long trời lở đất, chính là quyết định các đại gia tộc tương lai xu thế thời kỳ mấu chốt, dung không được chúng ta Lý thị dưới đĩa đèn thì tối, ta đi được không yên lòng, coi như muốn đi, cũng phải các loại bên này tình thế sáng tỏ. Thực sự không được, khoa cử một chuyện cũng có thể thả một chút."

Nghe được phía trước lão luyện thành thực lời nói, Lý Hồng có chút gật đầu, các loại trường tử nói xong lời cuối cùng một câu, Lý Hồng lập tức cấp nhãn, nâng người lên, cao giọng nói: "Tuyệt đối không thể! Khoa cử thủ sĩ, là trọng yếu nhất Đại Ly quốc sách, không thua kém một chút nào triều đình đối với trên núi thế lực thu hút! Lý Bảo Châm so người tính cách vội vàng xao động, rời nhà trước đó, mặc dù tại ta và các người gia gia trước mắt, luôn mồm rời đi tiểu trấn sau, hẳn muốn giảng quy củ, lấy dương mưu làm việc, tuyệt đối không thể lấy lòng mang may mắn, bình đi nước cờ hiểm, nhưng kết quả đây, còn không phải tới tiền trăm hậu tấu như thế vừa ra ? Cho nên chỉ có thể tùy theo hãn hồ nháo, kể từ đó, người nếu như trì hoãn khoa cử, chẳng khác nào kéo chậm gia tộc bước chân ít nhất ba năm!"

Người trẻ tuổi đem một câu đến miệng một bên lời nói, yên lặng nuốt về bụng.

Chỉ cần nói ra miệng, liền mang ý nghĩa hãn cùng đệ đệ vốn cũng không tính quá tốt quan hệ, sẽ trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc, thậm chí lại không may vá có thể sửa chữa.

Mà lại nói không có chút ý nghĩa nào, bởi vì cha tại ở sâu trong nội tâm, cũng không phủ định đệ đệ cầu phú quý trong nguy hiểm.

Tại sai lầm trên đường, sáng sớm hăng hái ba năm, tại chính xác con đường bên trên, kiềm chế lại ẩn núp ba năm, cả hai đối với gia tộc tương lai ba mươi năm, đối với hai đời bóng người vang lên khác biệt, không cần nói cũng biết.

Người trẻ tuổi đi ra thư phòng sau, một mình đi tại khắc hoa thanh lịch rộng rãi bên ngoài hành lang, hần đột nhiên nghe được dưới mái hiên một chuỗi Phong Linh tiếng đình đông vang.

Hần ngồi yên nhắm mắt, có chút ngửa đầu, nghe đình đình thùng thùng biến ảo khôn lường tiếng vang, nỉ non nói: "Thông minh quá nhiều người, cũng không dễ."

Áo xanh người đọc sách, tên là Lý Hi Thánh.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Kỳ quan

Không có áo cưới nữ quý âm thầm quấy phá, Trần Bình An một đoàn người đi được thông suốt.

Trong khe núi có một đầu thông hướng phủ đệ con đường, nguyên bản có thể cung cấp hai chiếc xe ngựa sóng vai mà đi, bây giờ mặc dù cỏ hoang mọc thành bụi, dính lấy mưa móc hàn khí, thế nhưng là tương đối bằng vào Phá Chương phù rời đi đầu kia Hoàng Tuyền Lộ sau, Trần Bình An nhất định phải cầm trong tay hẹp đao Tường Phù một đao một đao mở con đường quang cảnh, đã tốt hơn quá nhiều.

Bị áo cưới nữ quý gọi là lục địa kiếm tiên nam tử, đột ngột gia nhập đội ngũ sau, cũng không có mở miệng nói chuyện, vị này Phong Tuyết miếu Thần Tiên Thai kiếm tu, một tay nắm con lừa, một tay đỡ lấy bên hông chuôi kiếm, nhắm mắt hành tẩu, tâm thần đi xa.

Nếu nói dưới ngũ cảnh cùng trung ngũ cảnh ở giữa, là một đầu hồng câu, như vậy đệ thập cảnh cùng thứ mười một cảnh, không khác một đạo lạch trời, dù là đệ thập cảnh luyện khí sĩ, tại dưới núi thế tục là cao quý vương triều đồng lương hiển hách tồn tại, vẫn yêu cầu như mộ hoang xương khô ngồi xuống mấy chục năm, thậm chí trăm năm thời gian, cuối cùng thật vất vả mò tới "Tĩnh cực tư động" phá cảnh thời cơ, từ động thiên phúc địa, sơn môn phủ đệ đi xuống núi, nhưng đến đầu đến gió trúc mức nước công dã tràng, trở về trên núi tiếp tục khô tọa diện bích, vẫn là số lượng cũng không ít.

Ngụy Tấn lặng yên kết thúc Phong Tuyết miếu độc môn thổ nạp chi thuật, mở ra con mắt, quay đầu nhìn lại, đánh giá những cái kia cùng A Lương quen thuộc hài tử, chỉ là vị này áo trắng kiếm tiên tâm tư, càng nhiều vẫn là tại Phong Tuyết miếu tế điện, thủy chung không cách nào phá cảnh, đã rất nhiều năm không có đi sư phụ nắm mộ mời rượu, lại có

là nghe qua A Lương những cái được gọi là cầu thí xúi quẩy nhỏ cổ sự sau, Ngự Tấn đối với hai tòa thiên hạ giáp giới Đảo Huyền Sơn, tràn đầy ước mơ, đối với tòa thành kia đều đều là kiếm tu trưởng thành, càng là tâm thần hướng tới.

Ngự Tấn thở dài, cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn.

Nếu là trước đó tại "Tú thủy cao phong" tắm biển phía dưới, nhục thể của hắn đã vững chắc, cùng kiếm ý hoàn mỹ phù hợp, đạt tới tự nhiên mà thành cấp độ, như vậy xuất kiếm liền sẽ không có bất kỳ vết, lúc đó ngăn trở đường đi Mặc gia du hiệp, chỉ sợ xuất kiếm liền không ngừng một tắc như vậy chút khoảng cách, ít nhất cũng nên là thân kiếm ra khỏi vỏ một nửa.

Lý Hòe nhìn lấy cái này ánh mắt phiêu hốt áo trắng thần tiên, rất là hiếu kỳ, hiếu kỳ đồng thời, cũng thật đáng tiếc, nếu như A Lương ở đây liền tốt, Lý Hòe rất muốn vỗ A Lương bả vai, nói cho hắn biết đây mới là kiếm thuật cao thủ nha, người A Lương vẫn là kém một chút, về sau nhiều cùng người học tập lấy một chút, nhìn xem người ta Ngự Tấn ra sân, người chưa tới kiếm đã tới, toàn thân áo trắng kiếm khí vờn quanh, đánh cho cái kia ác quỷ bà nương kêu cha gọi mẹ, liền cái này kinh thiên địa khiếp quỷ thần ra sân, cùng người A Lương mang theo mũ rộng vành năm con lừa đi tại sông một bên, có thể giống nhau ?

Lâm Thủ Nhất phát hiện Ngự Tấn đang đánh giá bọn hắn về sau, lại phát giác được Phong Tuyết miếu kiếm tu không quan tâm, lạnh lùng thiếu niên bất động thanh sắc mà nâng đỡ rương sách, suy nghĩ chính mình tu hành sự tình.

Lĩnh giáo qua áo cưới nữ quỷ thâm bất khả trắc thuật pháp thần thông, được chứng kiến hai vị kiếm tu xuất thần nhập hóa kiếm thuật luận bàn, Lâm Thủ Nhất tâm tư càng thêm trĩu nặng, gánh nặng đường xa, chính mình điểm này tu vi đạo hạnh, bây giờ cho người ta nhét không đủ để nhét kẻ rằng.

Ngụy Tấn thu hồi phân tán ánh mắt, dừng lại bước chân, từ trong tay áo móc ra một khối tản mát ra mờ dề oánh nhuận hào quang ngọc bài tử, nói thẳng cười nói: "Ta không có khả năng một đường đi theo các người đi hướng Đại Ly Dã Phu quan, yêu cầu lập tức đi hướng Ly Châu động thiên, đi bên kia Trảm Long Thai đá mài bội kiếm cao nền cùng bản mệnh phi kiếm, vì tương lai Đảo Huyền Sơn chi tâm chuẩn bị sẵn sàng. Bởi vì A Lương tiền bối nói qua, thông qua Đảo Huyền Sơn đi hướng cái chỗ kia, bây giờ chính vào trăm năm vừa gặp đại chiến, ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ."

Ngụy Tấn nhìn trong đội ngũ không có người tiếp nhận ngọc bài, nhẫn nại tính tình giải thích nói: "Mặc dù các người có một tôn thực lực không thể khinh thường Âm Thần hộ tống, thế nhưng là làm phòng bất trắc, để tránh xuất hiện lần nữa hôm nay ngoài ý muốn, ta đem khối ngọc bài này tặng cho các người, đây là chúng ta Phong Tuyết miếu cùng Chân Võ Sơn đặc hữu 'Sơn miếu thái bình vô sự bài', một khi gặp được nguy hiểm, chỉ cần người nắm giữ quán chú chân khí, đối với hắn nói lên lời nói, buông tay sau nó liền sẽ tự hành lướt về phía sơn miếu, hướng mình tông môn phát ra cầu cứu."

Ngụy Tấn nhìn thấy vẫn là không ai tiếp nhận khối kia ý nghĩa trọng đại ngọc bài, không có quái tội những hài tử này không biết trời cao đất rộng, ngược lại cười nói: "Nếu như các người cảm thấy ta cùng đi hướng Dã Phu quan, so với cầm một khối Tiểu Ngọc lệnh bài, càng thêm an ổn vô sự, ta đương nhiên sẽ không từ chối trách nhiệm, ta chỉ là cùng các người thương lượng một chút, cuối cùng như thế nào, vẫn là nhìn ý của các người."

Trần Bình An mở miệng nói: "Kiếm tiên tiền bối có thể tự bước đi hướng Long Tuyền huyện, tìm kiếm Trảm Long Thai ma luyện mũi kiếm, chúng ta thu xuống khối ngọc bài này chính là, lần này đi Dã Phu quan, vốn là có Âm Thần tiền bối hộ giá, tặng thêm Đại Ly triều đình trước đó cũng đáp ứng qua chúng ta, cho nên ba người kia mới có thể

xuất hiện tại nữ quý bên cạnh, mặc dù hơi đã chậm một điểm, mà dù sao đã chứng minh bọn hắn tốt xấu là giữ lời nói."

Trần Bình An suy nghĩ một lát, chân thành nói: "Hôm nay loại này lớn ngoài ý muốn, tin tưởng sẽ không lặp đi lặp lại nhiều lần xuất hiện."

Hắn tiếp nhận lệnh bài, chuyển tay giao cho Lâm Thủ Nhất, nhỏ giọng căn dặn nói: "Nhớ kỹ cất kỹ, tốt nhất đừng đặt ở rương sách bên trong, cách quá xa, tình trạng khẩn cấp sẽ không tiện lấy ra."

Lâm Thủ Nhất gật gật đầu, nhẹ giọng nói: "Ta biết, sẽ đem nó cùng còn thừa hai tấm phù lục, cùng một chỗ giấu tại trong tay áo."

Ngụy Tấn hiểu ý cười một tiếng, đối với cái này giày cỏ thiếu niên thông tình đạt lý, có chút ít ngoài ý muốn. Kỳ thật Ngụy Tấn trước kia liên hơi nghi hoặc một chút, vì sao là người này tại trong đội ngũ một lời mà quyết, lúc trước tại nữ quý trước phủ đệ trên đường phố, Ngụy Tấn đã nhìn ra tên là Lâm Thủ Nhất thiếu niên, đã đặt chân trường sinh cầu, khí phủ cảnh tượng, sinh cơ bừng bừng, bao la hùng vĩ mà lại bình ổn, là khó được tu đạo bại hoại. Thiếu niên vẫn là loại kia thanh cao kiêu căng tính tình, làm sao nguyện ý đứng hàng người bên dưới, mà lại mấu chốt là nhìn qua thiếu niên bản thân, giống như cũng không có cảm thấy không đúng?

Về phần cái tuổi đó nhỏ nhất, khỏe mạnh khẩu khinh gia hỏa, tất nhiên sẽ bị A Lương an bài vì chiếu khán trắng con lừa, phúc khí chuyện tốt, không cần nói nhiều. Bởi vì bất kể như thế nào, Ngụy Tấn đều sẽ tặng cho Lý Hòe một phần ly biệt lễ vật. Hắn Ngụy Tấn một mình du lịch Liệt Quốc, nhiều năm như vậy không ràng buộc, đủ loại kỳ ngộ cơ duyên, bỏ vào trong túi đồ tốt số lượng cũng không ít, phần lớn tiện tay tán cho từng cái người hữu duyên, có thể lưu cho tới bây giờ, tự nhiên là trọng yếu nhất hảo vật kiện.

Huống chi làm Ngụy Tấn lấy trong suốt kiểm tâm chiếu khắp đối

phương, quét ra phần kia có người cố ý hành động màn sương, mới phát hiện Lý Hòe tiên thiên căn cốt, đúng là so với Lâm Thủ Nhất còn tốt hơn, là sơn miếu Bình gia tổ sư môn tha thiết ước mơ đầu các loại lương tài mỹ ngọc.

Rơi vào kiếm tiên Ngụy Tấn trong mắt, toàn thân sương trắng mù mịt áo bông màu hồng tiểu cô nương, nàng mở miệng hỏi nói: "Khối này lệnh bài, nếu như gặp phải tình huống của hôm nay, nó coi là thật bay ra ngoài sao? Gặp được lúc trước Hoàng Tuyền Lộ, còn có sau một bên tiền bối người dùng phi kiếm phá vỡ tầng kia màn đêm, có thể hay không ngăn cản đường đi của nó ?"

Ngụy Tấn cười ha ha nói: "Đại khái có thể yên tâm, cho dù là mười cảnh tu sĩ Thánh Nhân địa giới, cũng khôn không được nó, vật này tốc độ cực nhanh, hơn xa ngự kiếm phi hành, ngọc bài đang bay lượn trên đường, xuống núi du lịch Phong Tuyết miếu tu sĩ, chỉ cần có thể cảm giác được nó tồn tại, đều sẽ lấy bí thuật đem dẫn dắt đến bên cạnh, thường thường nguyện ý lựa chọn xuất thủ cứu giúp, cho nên phần lớn không cần sư phía sau cửa viện binh xuất thủ, là có thể giải quyết nguy cơ."

Tiểu cô nương gật đầu nói: "Đã hiểu, ngọc bài bản thân chính là một chủng loại giống như thông quan văn điệp, nếu như là liên Âm Thần tiền bối cũng đánh không lại đối thủ, khẳng định thân phận thật không đơn giản, lấy bọn hãn số tuổi cùng lịch duyệt, sẽ một chút liền nhận ra khối này Phong Tuyết miếu thái bình vô sự bài, cũng khẳng định sẽ kiêng kỵ kiếm tiên tiền bối cùng tiền bối chỗ tông môn, cho nên dù là ngọc bài vô pháp cùng lúc đến toà kia Phong Tuyết miếu, chỉ cần tể ra ngọc bài, cũng đã là một loại chắn nhiếp , chẳng khác gì là đang khuyên giới đối phương không cần khiêu khích Phong Tuyết miếu."

Ngụy Tấn ngăn người, đối với tiểu cô nương sớm thông minh cùng sáng rực, cảm thấy kinh diễm. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc đường đường chính chính tiểu cô nương, lập tức sinh lòng hoan hỉ, tự nhiên mà vậy đã cảm thấy thân cận đáng yêu.

Đến cuối cùng, Ngụy Tấn trong lúc vô tình lại nhìn mắt giày cỏ thiếu niên, khó nói chỉ là số tuổi lớn một chút, mới làm ba đứa hài tử đầu lĩnh ?

Ngụy Tấn ánh mắt chếch đi, nhìn về phía trợ giúp chính mình một đường chiếu khán con lừa hài tử Lý Hòe, một phen cân nhắc về sau, run tay một cái cổ tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một loạt tượng bùn tiểu nhân nhi, nửa chỉ độ cao mà thôi, có bội kiếm kiếm sĩ, có phát trần đạo nhân, có mặc giáp võ tướng, có cười hạc nữ tử, còn có chiêm trống phu canh, tổng cộng năm cái.

Ngụy Tấn đưa về phía Lý Hòe, "Cái này năm cái tượng đất, xem như gần chết chi vật, kết hợp Âm Dương gia, Mặc gia Khôi Lỗi Thuật cùng Đạo gia phù lục một mạch thâm thúy học vấn, ta cũng không lý giải huyền cơ trong đó, chỉ biết rõ nếu là ôn dưỡng thoả đáng, để bọn chúng quen thuộc người khí thể, nói không chừng ngày nào liền sẽ sống tới, về sau yêu cầu lấy hỏa linh thủy tinh các loại ngũ hành tinh tú không ngừng nuôi nấng, bọn chúng tu vi cao nhất, bị giới hạn thân thể nhỏ nhỏ khí phủ, kinh mạch vân vân, tối đa cũng mới đồng đẳng với bảy, bát cảnh luyện khí sĩ. . ."

Nói đến đây, Ngụy Tấn tự giác nói lỡ, không nói thêm gì nữa, chỉ là cười nhìn về phía Lý Hòe.

Hài tử không quên quay đầu nhìn về Trần Bình An, người sau tranh thủ thời gian gật đầu, Lý Hòe lúc này mới một cái ôm chầm năm cái tượng đất, nghĩ thầm tăng thêm ở tại phía sau rương sách bên trong hoa văn màu con rối, chính mình liền đã có được sáu cái tiểu lâu la!

Ngụy Tấn xoay người cười lên con lừa: "Vậy liền cáo từ, hi vọng các người một đường thuận gió."

Ngụy Tấn mặc dù trời sinh tính phóng khoáng, thâm hiệp phong lưu,

nhưng cũng không phải loại kia thiện tài đồng tử, trên con đường tu hành, đại đạo từ từ, mấy lần gặp mặt, gần gũi tiếp xúc, kết xuống duyên phận, kỳ thật rất khó biết được thiện duyên vẫn là nghiệt duyên. Nếu không có vừa đúng thời cơ cùng nặng nhẹ thoả đáng duyên phận, lấy Ngụy Tấn bây giờ nồng đậm khí số, cùng cái kia từ nơi sâu xa không thể dự đoán thiên ý, tiếp nhận Ngụy Tấn đưa tặng lễ vật người, nếu là tự thân phúc duyên không dày, có trời mới biết sẽ làm phản hay không thụ nó hại, nửa đường chết yếu ?

Vì sao trên núi người xuống núi thu đồ đệ, thận trọng lại thận trọng ? Rất nhiều lịch luyện cùng khảo nghiệm, sẽ dài đến mấy năm thậm chí mười mấy năm.

Ngụy Tấn tin tưởng những hài tử này, trước đó A Lương tới đồng hành, khẳng định cũng không đơn giản.

Về phần đến cùng ai mới là A Lương quan tâm nhất, coi trọng nhất, coi trọng nhất nhân vật, có thể là rất có lai lịch, phúc khí thâm hậu Lý Hòe, có thể là trời sinh làm người khác ưa thích áo bông màu hồng tiểu cô nương, cũng có thể là là đạo tâm kiên định Lâm Thủ Nhất, ba đứa hài tử, cũng có thể, hoặc là dứt khoát chính là đều chiếm nó một.

Chỉ bất quá Ngụy Tấn đi Đảo Huyền Sơn, là việc cấp bách, bằng không liền sẽ bỏ lỡ trận kia rung động đến tâm can đại chiến đỉnh cao, bằng không hẳn thật đúng là muốn tự mình bồi tiếp đám hài tử này đi hướng biên cảnh Dã Phu quan.

Xem như chí tại trèo lên đỉnh kiếm đạo kiếm tu, há có thể bỏ lỡ trận kia trăm năm vừa gặp thịnh hội ?

Trần Bình An vô ý thức ôm quyền hoàn lễ, chỉ là tại Tú Hoa Giang dò ngang bên trên lần thứ nhất cùng người ôm quyền hành lễ, là thói quen tay phải bao trùm tay phải, bây giờ nhìn cái kia Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn cùng tuổi trẻ kiếm khách, giống như đều là tay phải che tay phải, kể

từ đó, Trần Bình An cũng có chút khó chịu, sợ là mình không hiểu cấp bậc lễ nghĩa quy củ, vội vàng đổi đổi tay trái tay phải vị trí.

Ngụy Tấn đem chi tiết này để ở trong mắt, phát hiện giày cỏ thiếu niên bối rối sau, buồn cười, xoay người vỗ một cái lão tiểu nhị lưng, "Đi đi."

Con lừa giảm lên vui sướng móng, đi về phía trước ra mấy bước sau, đột nhiên xoay người, chạy hướng Trần Bình An, cạo xát thiếu niên gương mặt, lúc này mới công lâu dừng trùng phùng chủ nhân tiếp tục đi xa.

Dọc theo con đường này, nói là Lý Hòe chiếu cố trắng con lừa, nhưng Lý Hòe như vậy người, nơi nào có phần này kiên nhẫn cùng nghị lực, còn không phải Trần Bình An yên lặng giúp đỡ cho ăn, xuyên mũi cùng xua tan ruồi muỗi ?

Trần Bình An cười cùng con lừa phất tay cáo biệt.

Áo trắng kiếm tu nhện không được cười lên, thân thể ngửa ra sau, theo con lừa vó xóc nảy chập trùng.

Đúng vậy, hóa ra chính mình vị này lục địa kiếm tiên, còn không bằng nhà mình lão tiểu nhị tới có nhân duyên a.

—— ———

Thiên địa tịch liêu, hoang vu căn cổ.

Giữa thiên địa, giống như chỉ còn lại có lấp kín không biết có bao nhiêu dài, cao bao nhiêu tường thành.

Dù là từ ngoài trăm dặm phương Nam, xa xa nhìn lại, y nguyên có thể rõ ràng nhìn thấy cái kia mười tám cái lấy kiếm khí khắc liền chữ lớn.

Bởi vậy có thể thấy được, chữ là hạng gì to lớn, bức tường kia tường

thành lại là cao bậc nào.

Đạo pháp, hạo nhiên, tây thiên.

Kiểm khí trường tồn, lôi trì trọng địa.

Đủ, đồng, Trần.

Mãnh liệt.

Trường thành phương Nam ngoài mấy trăm dặm, một tiếng tựa như muốn bị phá vỡ phương này thiên địa mái vòm tiếng kèn, bỗng nhiên vang lên.

Vô số bóng đen, lít nha lít nhít tích lũy tập hợp một chỗ, theo tiếng kèn vang lên, một chút xú ánh lửa sáng lên, cuối cùng nổi thành một mảnh, nếu là đứng tại phương Bắc chỗ cao, đưa mắt trông về phía xa, cái kia chính là một tòa sáng chói biển lửa.

Trên đầu thành, một tiếng thanh âm già nua tùy theo uy nghiêm vang lên, "Lên kiểm!"

Sừng sững đứng ở nơi này vạn năm, dài đến mấy chục ngàn bên trong trên đầu thành.

Trong một chớp mắt.

Mấy chục vạn thanh phi kiếm đồng thời rời đi thành đầu, hướng phía Nam bay lượn mà đi, kiểm khí huy hoàng.

Tựa như hồng thủy vỡ đê trút xuống mà đi.

Thiên hạ kỳ quan, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Trên núi

Phủ đệ tắm biển phía dưới, tuổi trẻ kiếm khách thói quen khuỷu tay chống đỡ chuôi kiếm cùng vò đuôi, lại cũng không cho người ta bại hoại cảm giác, hần nhẹ giọng nói: "Sở phu nhân."

Hô một tiếng về sau, hần liền không có đoạn dưới.

Tay cầm đèn lồng Lễ Bộ Lang Trung, cùng cánh tay quần Thanh Xà Tú Hoa Giang Thủy Thần, đúng là không hện mà cùng mà chậm dần hô hấp, nghiêm nghị mà đứng.

Áo cưới nữ quý cười lạnh nói: "Thế nào, vị đại nhân này muốn cùng thiếp thân thu được về tính số?"

Tuổi trẻ kiếm khách ngửa đầu nhìn về phía Phong Tuyết miếu kiếm tu phi kiếm phá vỡ màn trời địa phương, chậm rãi nói: "Sở phu nhân không cần phải nói nói nhảm, ta cũng không ý này. Nhưng là kế tiếp những hài tử kia rời đi nơi này, cùng mù mắt lão đạo sư đồ ba người tiếp tục Bắc Hành, hi vọng Sở phu nhân cũng không được phức tạp. Mặc kệ Sở phu nhân ban đầu là hữu tâm, hay là vô tình, Đại Ly Tổng thị thủy chung cảm ân Sở phu nhân, dù sao đó là trợ giúp Tổng thị kéo dài quốc phúc cử động. Tại cái kia về sau, Đại Ly Tổng thị lại là hổ thẹn tại Sở phu nhân, cho dù là ta như thế một ngoại nhân, nghe nói cái kia cái cộc thảm án về sau, chưa nói tới như thế nào lòng đầy căm phẫn, nhưng lòng trắc ẩn, khẳng định là có."

Lần nữa lâm vào trầm mặc.

Áo cưới nữ quý nhắc cánh tay vuốt vuốt tóc mai tóc xanh, hiển thị rõ nữ tử mảnh mai ôn nhu, híp mắt cười nói: "Tiếp xuống, đại nhân có thể nói 'Nhưng là'."

Tuổi trẻ kiểm khách quả thật gật đầu nói: "Nhưng là, Sở phu nhân lạm sát thư sinh văn sĩ một chuyện, càng về sau chuyển dời, càng là giấy không thể gói được lửa, tựa như hôm nay dạng này. Hoàng đế bệ hạ sẽ như thế nào nghĩ, ta không dám tự tiện phỏng đoán, nhưng ta nếu như lại một lần nữa nghe nói có người đọc sách ở đây biến mất, ta sẽ một mình đến nhà báii phỏng, đem Sở phu nhân tự tay mang về Đại Ly thủy lao. Người yên tâm, bệ hạ niệm tình cảm, nhưng là nhất định càng nặng quy củ. Lại nói, tình cảm lại nhiều, cũng hữu dụng xong một ngày."

Tuổi trẻ kiểm khách thở dài, ánh mắt chân thành nói: "Sở phu nhân, vô luận người có tin hay không, ta đều không hy vọng có như vậy một ngày."

Áo cưới nữ quý nhìn về phía phương xa, một tay hai ngón nhẹ nhàng vé động áo cưới tay áo, nàng khó được hữu tâm cảnh ôn hòa thời gian, ôn nhu nói: "Chỉ bằng người chịu thấp như vậy ba lần tức giận cùng một thiếu niên nói chuyện, ta tin tưởng lời của người nói."

Nàng dừng lại hồi lâu, vẻ mặt chuyển thành lạnh lùng, "Ta hiện tại có thể cam đoan không giết hại qua đường thư sinh, nhưng là ta hi vọng người biết rõ, một khi ta trong lúc vô tình nhìn thấy những cái kia ngâm du sơn thủy người đọc sách, đến lúc đó chưa hẳn không chế được nổi chính mình. Ta cũng không phải là cùng người cầu tình, chỉ là muốn nói với người một điểm lời thật lòng thôi. Đến lúc đó nên xử trí như thế nào, người liền xử trí như thế nào, là ta bị người bắt đi ném vào toà kia thủy lao, vẫn là ta đi đầu cắt ngang nơi này chân núi nguồn nước, người ta đều bằng bản sự, tự gánh lấy hậu quả!"

Tuổi trẻ kiểm khách cười nói: "Có thể."

Tú Hoa Giang Thủy Thần muốn nói lại thôi.

Tuổi trẻ kiểm khách rời đi trước đó, đối với tôn này Thủy Thần nói rằng:

"Không cần tàng tàng dịch dịch, người liền dứt khoát cùng Sở phu nhân ăn ngay nói thật a, đã nhiều năm như vậy, Sở phu nhân kỳ thật sớm nên biết rõ chân tướng. Liên quan tới việc này, có bất cứ trách nhiệm nào, đều tính tới trên đầu ta, người không cần lo lắng triều đình trách tội."

Thủy Thần ôm quyền trầm giọng nói: "Cám ơn đại nhân, về sau cho dù là đại nhân việc tư, tại hạ đồng dạng xông pha khói lửa, không chối từ!"

Tuổi trẻ kiêu khách khoát tay áo, sau đó mang theo Hàn Lang Trung cùng một chỗ lẳng không rời đi.

Sở phu nhân đứng tại nguyên chỗ, nhìn lấy vị này thâm thụ Đại Ly triều đình tín nhiệm sông nước chính thần, có chút ghét bỏ. Cũng không mời hẳn nhập phủ làm khách, nhưng cũng không có ngay tại chỗ đuổi người.

Tú Hoa Giang Thủy Thần sai bước đi đến bậc thang, tùy tiện ngồi xuống, "Biết rõ người luôn luôn xem thường ta cái này thô bỉ võ nhân, cái kia ta liền nói ngắn gọn. Người chọn trúng cái kia lang quân, cũng không cô phụ người thực tình. Chỉ là Đại Ly triều đình lấy đại cục làm trọng, chỉ sợ người rời đi nơi này, cũng không còn cách nào trấn áp lấy Kỳ Đôn Sơn cầm đầu Thần Thủy quốc còn sót lại khí vận, cho nên thủy chung chưa từng cáo tri người chân tướng, cố ý để người hiểu lầm người thư sinh kia."

Sở phu nhân tay áo phồng lên, hai mắt đỏ bừng, không ngừng có huyết thủy chảy ra hốc mắt, nhưng là nàng vẻ mặt y nguyên bình tĩnh, "Chuyện cho tới bây giờ, người còn muốn lừa gạt ta ? Thật coi ta là ba tuổi tiểu nhi ? Ta mặc dù sau khi hẳn rời đi, cũng không tiếp tục từng đi qua nơi đây sơn thủy bên ngoài địa phương, không còn đi Uyển Bình Huyện thành cùng Hồng Chúc trấn thưởng thức nhân gian phong cảnh, thế nhưng là hẳn năm đó đi hưởng Quan Hồ thư viện sự tình, ta không phải kẻ điếc, đi ngang qua nhiều như vậy người đọc sách, bọn hẳn có không ít người trong lúc vô tình nhắc qua, cho nên ta biết, ta biết rõ rất nhiều! Đến cuối cùng, hẳn yêu một tên khác nữ tử."

Sở phu nhân nỉ non nói: "Ta biết, hễ nếu là yêu ai, liền nhất định là thật tâm thích."

Tú Hoa Giang Thủy Thần sắc mặt bình thản, "Vậy người hễ là cũng biết rõ, xem như Đại Ly vị thứ nhất dựa vào bản sự của mình thi vào thư viện đọc sách hạt giống, hễ tại Quan Hồ thư viện bị người liên thủ hãm hại rất thảm, đầu tiên là cố ý nâng giết, có người âm thầm ném một cái thiên kim, mời nổi danh nhất khí gái lâu xanh, làm bộ ngưỡng mộ tài hoa của hễ, vì đó dương danh, lại để cho phụ cận vương triều đại nho cố ý đem coi là vong niên giao, còn để chữ của hễ thiếp, mỗi một bức đều giá trị liên thành, còn có rất nhiều thủ đoạn, vòng vòng đan xen, để hễ chỉ kém nửa bước, liền sẽ trở thành Đại Ly vị thứ nhất bị Nho gia học cung công nhận quân tử."

"Thế nhưng là trong vòng một đêm, long trời lở đất, có tiếng xấu, có người vu hãm hễ đạo văn thi từ, tên kia hoa khôi chửi bới hễ vô pháp người nói, có vài vị văn hào đại nho liên danh công kích đạo đức của hễ văn chương, mang theo ngục quân tử danh hiệu, mắng là Quan Hồ thư viện trọc lưu. Một cái nguyên bản hễ hái đại tài tử, cứ như vậy diên rồi."

"Diên rồi thời gian rất lâu, vị này học trò nghèo xuất thân thư sinh, biến thành toàn bộ Quan Hồ thư viện trò cười, Đại Ly là phương Bắc man di thuyết pháp, càng ngồi vững. Nhưng là cuối cùng, ai cũng không nghĩ tới, hễ vậy mà tỉnh táo lại."

Nói đến đây, Tú Hoa Giang Thủy Thần quay đầu nhìn về kinh ngạc xuất thần Sở phu nhân, "Biết rõ hễ vì cái gì có thể thanh tỉnh sao?"

Sở phu nhân chậm rãi ngồi tại bậc thang đỉnh, áo cưới chậm rãi trải rộng ra, như là một đóa đỏ tươi mẫu đơn, "Là các người Đại Ly luyện khí sĩ xuất thủ?"

Khôi ngô nam tử cười cười, ánh mắt lạnh lẽo, thẳng thắn nói: "Đại Ly thật muốn xuất thủ, đó cũng là giết cái này thư sinh mới đúng."

Sở phu nhân giật giật khóe miệng, gật đầu nói: "Có hại quốc uy, xác thực như thế. Hai nước chi tranh, dùng bất cứ thủ đoạn nào, mới là chuyện hợp tình hợp lý."

Nam nhân phun ra một ngụm trọc khí, "Người thư sinh kia sở dĩ có thể tỉnh táo lại, là bởi vì có một vị hãn quen thuộc nữ tử, đi đến hãn bên cạnh."

Sở phu nhân thân thể cứng ngắc.

Vị kia Giang Thần chậm rãi đứng dậy, đi xuống bậc thang, "Nữ tử kia, trên mặt che kín khuôn mặt da, cùng Sở phu nhân dung mạo của người, giống như đúc, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Sở phu nhân tiếng nói, tập tính, yêu thích đều học bảy tám phần. Nếu như nói trước đó hại thư sinh, liên quan đến hai nước chi tranh, như vậy về sau đem thư sinh bức đến tử lộ, đùa bỡn trong lòng bàn tay, chỉ sợ cũng là người đọc sách ở giữa đánh nhau vì thể diện."

Giang Thần sai bước rời đi, "Tóm lại, thư sinh kia hiểu được chân tướng sau, đâm đầu xuống hồ chết rồi, chỉ đơn giản như vậy."

"Dựa theo cái này thư sinh đi hướng Quan Hồ thư viện trước đó, tại Đại Ly kinh thành Quốc Tử Giám, cùng hai vị hảo hữu chí giao chỉ ngôn phiến ngữ đến suy đoán, hãn đã sớm biết người không phải người thân phận, cho nên hãn mới khẳng khẳng muốn trở thành Nho Môn hiền nhân phía trên quân tử, đoán chừng kể từ đó, tương lai trở về Đại Ly, mới có lực lượng cùng triều đình đòi hỏi một cái cưới hỏi đàng hoàng."

Giang Thần sớm đã rời đi.

Vị kia từng đồng tội ác tội lỗi chồng chất áo cưới nữ quý, vẫn như cũ

ngồi tại nguyên chỗ, sắc mặt an tường, động tác nhu hòa mà chỉnh lý vật áo ống tay áo, nơi này vuốt lên một chút, nơi đó chùng chất một chút, làm không biết mệt.

Tại Ngụy Tấn tiêu sái cười lừa rồi đi không bao lâu, Trần Bình An sau lưng liền truyền đến vội vã tiếng la, la hét ân nhân xin dừng bước, quay đầu nhìn lại, là cái kia mù mắt lão đạo sư đồ ba người, chính tại đuổi theo bước tiến của bọn hắn.

Lão đạo nhân trải qua gió mưa, đương nhiên biết rõ cái này một đám lai lịch không rõ ràng, mới là chính mình bình yên rồi đi núi này mấu chốt, trời mới biết cái kia tính tình cổ quái nữ quỷ có thể hay không phút cuối cùng đổi ý, đem bọn hắn sư đồ chộp tới cho rửa mặt khoan tâm? Dựa theo hai cái đồ đệ thuyết pháp, trong phủ vườn hoa, thật sự rõ ràng "Trồng" lấy rất nhiều độc sách hạt giống, tựa hồ đã từng có người giãy dụa lấy leo ra bùn đất, bây giờ xem ra, xác thực là sống sờ sờ bị chặn ngang chặt đứt người đáng thương.

Lão đạo bị mặt tròn tiểu cô nương đỡ lấy một đường chạy mau, trên người món kia cũ kỹ đạo bào treo đầy hai bên cỏ cây ngược lại đâm, cũng không hề hay biết, có thể nói chặt vật không chịu nổi, kỳ thật như đã nói qua, lão đạo nhân mặc dù một tay vớt lệch môn lời pháp, xác thực trấn không được áo cưới nữ quỷ, nhưng kỳ thật đặt ở dưới núi chợ búa, cái kia chính là ván đã đóng thuyền lão thần tiên. Lần này một đường Bắc thượng, vẫn thật là thường thường bị xem như thế ngoại cao nhân cung phụng, tại ba nhánh núi bị coi là học nghệ không tinh lừa đảo, chung quy là ít càng thêm ít thảm đạm cảnh ngộ.

Lão đạo nhân lại không bắt đầu thấy lúc cổ lộng huyền hư, gạt ra khuôn mặt tươi cười hỏi: "Xin hỏi Phong Tuyết miếu Ngụy đại kiếm tiên ở đâu? Bần đạo tên tục từ ông ánh chấn, đạo hào huyền hạt kê, đối với Ngụy đại kiếm tiên mộ danh đã lâu, lần này nhân họa đặc phúc, có thể gặp gỡ

Ngụy kiếm tiên, tận mắt nhìn thấy cái kia phong thái tuyệt luân tiên nhân ba kiếm, thật sự là bản đạo thiên đại phúc vận."

Lâm Thủ Nhất cười lạnh nói: "Vị này lục địa kiếm tiên đã độc hành bắc phương, lão đạo dài nếu là muốn lôi kéo làm quen chấp nối, không ngại vượt qua chúng ta, nói không chừng còn có thể đuổi được."

Lão đạo nhân ngượng ngùng mà cười, "Bỏ lỡ liền bỏ qua, duyên phận chưa tới, không thể cưỡng cầu."

Ngụy Tấn loại này ẩn long đồng dạng bên trên ngũ cảnh tiên nhân, lão đạo nhân tự biết cân lượng, thật đến vị kia Phong Tuyết miếu kiếm tu trước người, chỉ sợ ngoại trừ đồ khiến người chán ghét bên ngoài, căn bản không chiếm được nửa điểm tốt. Trên núi luyện khí sĩ, tương đối dưới núi bách tính, đương nhiên có thể xem như phượng mao lân giác, nhưng giữa các tu sĩ, gặp lại là duyên, cái này không giả, chỉ là duyên phận có thiện ác chi phân, nhân quả có tốt xấu khác biệt, lão đạo nhân một đường hàng yêu trừ ma, vì chính mình góp nhặt âm đức, thật to nhỏ nhỏ bốn năm mươi trận giao thủ, có thể nhảy nhót từng búng đi đến hôm nay, cũng không phải chỉ dựa vào luyện khí sĩ đệ ngũ cảnh tu vi, cùng cái kia kiếm tẩu thiên phong bàng môn lôi pháp.

Mắt thấy có chút tẻ ngắt, lão đạo nhân tranh thủ thời gian trái phải mà chú ý, cười tủm tỉm nói: "Tiểu tửu nhi, nhỏ tên què, còn không mau cho ân nhân nhóm đập đầu nói lời cảm tạ!"

Mặt tròn tiểu cô nương sau khi nghe liền muốn quỳ xuống, cầm trong tay tràn đầy bùn nhão phước gọi hồn chân thọt thiếu niên, đầy mặt u ám vẻ mặt.

Trần Bình An bước nhanh hướng về phía trước, nhẹ nhàng giữ chặt gầy còm tiểu cô nương cánh tay, cười nói: "Không cần không cần."

Sau đó Trần Bình An đối với cái kia chân thọt thiếu niên nói rằng:

"Trước đó tại trên sơn đạo, cảm ơn người nhắc nhở."

Chân thọt thiếu niên đầy mặt kinh ngạc, đúng là lần đầu tiên có chút đỏ mặt, trong lúc nhất thời ngập ngà ngập ngừng, không biết đáp lại như thế nào, cuối cùng dứt khoát sau khi từ biệt đầu. Thiếu niên trước đó tại trên đường nhỏ trực diện áo cưới nữ quý, cùng nàng cận thân bác đấu, từng đôi chém giết, mặc dù đạo hạnh chênh lệch cách xa, thế nhưng là khí thế nửa điểm không yếu, chưa từng nghĩ vẫn là cái da mặt như thế chi mỏng ngược ngùng thiếu niên.

Lão đạo nhân trong lòng tràn ngập kinh hỉ, đạp chân thọt thiếu niên một cước sau, sắc mặt ra vẻ hậm hực: "Không ra gì đồ chơi."

Sau đó lão đạo nhân trầm giọng nói: "Các vị ân nhân, các người rời núi sau đi về phía Nam mà đi, ước chừng một ngày rưỡi lộ trình, liền sẽ đi qua ba nhánh núi, nhớ kỹ chớ có ban đêm đi đường, nơi đó có một vị lệ quỷ lấy phần mộ vì hang ổ, chiếm đoạt phúc địa, hấp thu một gia đình tổ ấm linh khí, nếu không gia đình kia dựa theo mệnh lý thôi toán, cả cuộc đời trước tôn liền nên ra đại quan."

"Lệ quỷ đạo hạnh không yếu, nên có luyện khí sĩ đệ tứ cảnh thực lực, chủ yếu là nó xuất quỷ nhập thần, rất khó bắt, lại lấy một loại nào đó không biết lai lịch tà môn pháp thuật, chế tạo ra mười mấy vị âm thi khôi lỗi, bản đạo đã từng cùng chi giao thủ, mấy lần thất bại trong gang tấc, lãng phí một cách vô ích vài trương quý giá lôi pháp phù lục không nói, trả lại làm mà hương dân ngộ nhận là hãm hại lừa gạt chi đồ, thật sự là làm giận."

Lâm Thủ Nhất tâm thần khê nhúc nhích, nghe được âm thần tiên bối âm thầm nhắc nhở, hỏi: "Đạo trưởng sở trường Ngũ Lôi Chính Pháp ? Không biết lệ thuộc môn phái nào ?"

Lão đạo nhân có chút xấu hổ, nghĩ thầm cái này lạnh lùng thiếu niên thật sự là mới ra đời, không biết được hành tẩu giang hồ quy củ, nào có như

thế gọn gàng dứt khoát hỏi thầy người môn lai lịch, vô luận là trên núi tu đạo Tiên gia, vẫn là dưới núi võ nhân giang hồ, đây đều là phạm vào tối kỵ.

Chỉ bất quá cũng có trước huynh đệ song hành đáng thương tao ngộ phác họa, lại có Ngụy Tấn dạng này lục địa kiểm tiên kết thúc công việc, lão đạo nhân liền không so đo những thứ này, cẩn thận chằm chước về sau, chậm rãi nói: "Nói rất dài dòng, ân nhân nhóm đừng ghét bỏ bản đạo lai nhai là được. Bản đạo quê quán là cái kia hưởng dự một châu Nam Giản quốc, đạo pháp vi tôn, trên biên cảnh có một tòa tông chử đầu Đạo gia đại mạch, là Bảo Bình Châu Đạo môn người đứng đầu người. Chiếm cứ lấy thiên hạ bảy mươi hai phúc địa một trong Thanh Đàm phúc địa, Tông chủ được tôn xưng là Nam Giản quốc quốc sư không nói, bởi vì đạo pháp huyền diệu, thần thông quảng đại, đến mức phụ cận mấy nước quân chủ đều là tự mình leo núi, cộng đồng tôn kính vị tông chủ này làm một nước số một chân quân, cho nên vị này Đạo giáo thần tiên thân kiêm lấy Tứ Quốc chân quân danh hiệu, là chúng ta Bảo Bình Châu công nhận thập đại tiên sư một trong, thực không dám giấu giếm, nếu là Phong Tuyết miếu Ngụy đại kiểm tiên tại phá cảnh trước đó, gặp vị này tiên sư, Ngụy tiền bối thật đúng là không có cách nào tới bình khởi bình tọa."

Trần Bình An cùng Lâm Thủ Nhất nghe được cực kỳ nghiêm túc, không muốn bỏ lỡ một chữ.

Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại có người.

Nhất là "Chân quân" thuyết pháp này, trên tiểu trấn xuất hiện cái kia Lưu Chí Mậu, chẳng phải là danh xưng Tiệt Giang chân quân ?

Lý Bảo Bình cùng Lý Hòe nhưng là không còn như thế hết sức chuyên chú. Lý Bảo Bình lúc thỉnh thoảng dò xét cái kia mặt tròn tiểu cô nương, người sau rụt rè trốn ở mù mắt đạo nhân một bên, không dám gặp người ngượng ngùng bộ dáng.

Mù mắt lão đạo nhân hào hứng càng đậm, tại tiểu tửu nhi nâng bên dưới, bất tri bất giác đi tới Trần Bình An cùng Lâm Thủ Nhất ở giữa, nước bọt văng khắp nơi nói: "Dưới gầm trời có tư cách mang tông chữ tông môn, bình thường đều chia làm tổ tông, chính tông cùng hạ tông ba tông, trong đó tổ tông thường thường còn gọi là tổ đình, hạ tông thì sẽ có đông đảo phụ thuộc môn phái, những môn phái kia lấy tên, liền không có như vậy để ý, chỉ cần không sợ trường tự mang một cái tông chữ, đồng thời không cùng nhà khác khai sơn lập phái môn phái trùng tên, như vậy như là Đạo gia ly cung, Phật gia tự miếu am, chờ một chút, đều có thể tùy tiện lấy tên, định kỳ giao cho 'Hạ tông' một chút tiến cống, lại cùng dưới núi triều đình tạo mối quan hệ, tìm một khối phong thủy bảo địa, ở trên núi an tâm tu hành, tận lực thu hút có tư chất tu hành đệ tử, trăm năm ngàn năm tân hỏa tương truyền đi xuống."

"Bần đạo xuất thân sư môn cầu chân xem, đã từng cũng là Nam Giới quốc đứng hàng đầu đại môn phái, tại hơn trăm năm trước suy tàn, đến bần đạo thế hệ này, các sư trưởng cơ hồ toàn bộ cười hặc đi hướng Tây, sư huynh đệ không có còn lại mấy cái, chân chính có tiền đồ, càng là một cái đều không."

"Chúng ta Cầu Chân quan cái này một mạch Ngũ Lôi Chính Pháp, nói ra không sợ các người trò cười, xác thực không phải lôi pháp chính thống, chủ tu lá gan hai nơi khí phủ khiếu huyết, học vấn tất cả 'Xuyết, ha ha' hai chữ bên trên, lấy từ 'Xuyết vì mây mưa, ha ha vì lôi đình' chỉ ý, một khi tu thành, lấy trong tượng tượng xem khiếu huyết, có thể nhìn thấy mấy chỗ trọng yếu khí phủ bên trong, sinh ra mây mưa bốc lên, tiếng sấm chấn động thần dị cảnh tượng, về sau có thể cùng thiên địa cộng minh, giơ tay nhắc chân, thu hút thiên lôi, ghét hặc tà ma. . . Đương nhiên tại Ngụy đại kiếm tiên một kiếm phá vạn pháp đại thiên khí tượng trước mặt, Cầu Chân quan điểm ấy bần môn đạo pháp, chỉ có thể là làm trò hề cho thiên hạ."

Lâm Thủ Nhất nhíu mày hỏi: "Ngũ tạng vì tâm can tỳ phối thận, năm nơi khí thể tụ tập như ngũ Lôi, mới là đại đạo hành quyết. Đạo trưởng sư

môn tại sao lại luyện cái kia ngũ tạng bên ngoài 'Gan ', xem như dẫn lôi địa phương ?"

Mù mắt đạo nhân lần này xấu hổ, tuyệt không phải giả mạo, trùng điệp thở dài, đầy mặt mồ hôi, bất đắc dĩ nói: "Thật sự là có chút bất đắc dĩ, Ngũ Lôi Chính Pháp là cái kia đạo pháp chính tông bí mật bất truyền, nói câu lời khó nghe, người ngoài dù là đạt được hoàn toàn chính chỉnh phương pháp tu hành, lại có ai dám can đảm tự tiện tu hành ? Bần đạo Cầu Chân quan chủ tu lá gan hai nơi tương quan khí phủ, kỳ thật cho dù là lá gan, cũng chẳng qua là Tổ sư gia nhân duyên tế hội, học được một chút da lông, cuối cùng miễn cưỡng có mấy phần giống như, mà không một chút rất giống, đây chính là vì gì thế gian chính tông chính mạch cực ít, mà bàng môn tả đạo nhiều vô số kể căn nguyên chỗ."

Lâm Thủ Nhất giật mình nói: "Thì ra là thế."

Lão đạo nhân từ đáy lòng thổn thức nói: "Đại đạo khó đi, khó mà cái này vũng bùn đường núi đâu chỉ gấp trăm ngàn lần a."

"Chính là bởi vì bần đạo sư môn không phải lôi pháp chính thống chân truyền, tiến hành tu hành, liền có lợi có hại, giống cái kia Âm Dương gia tu sĩ một khi tiết lộ thiên cơ, rất dễ dàng gặp vô hình trời phạt, bần đạo cái này một mạch tu hành này lôi pháp, thường thường chọn lựa tiên thiên không trọn vẹn đệ tử gia nhập sư môn, bởi vì những người này thụ Thiên Đạo thương hại, dù là tấp nập sử dụng thương tới lá gan bốn nguyên Cầu Chân quan lôi pháp, chứng đạo trường sinh không hy vọng xa vời, vận khí tốt, tốt xấu có thể vượt một cái thọ hết chết già."

"Trong truyền thuyết cái nào đó lớn châu lôi pháp chính tông, luyện khí sĩ một khi xuất thủ, Lôi Công Điện Mẫu, Vũ Sư Phong Bá, Linh Quan Vân Lại, đủ loại thần nhân, đều là thúc đẩy, hỗ trợ trợ thét dài thế, thử nghĩ một chút, loại này thiên đại thủ bút, tế ra về sau, sao có thể không dạy sơn hà biến sắc ?"

Nói lên những này cùng mình hoàn toàn không quan hệ sự tình, mù mắt lão đạo lại là đầy mặt thần thái, lại không nửa điểm nản chí sa sút tinh thần.

Cái này chỉ sợ cũng là tu hành khó như lên trời, lại như cũ để cho người ta chạy theo như vịt một trong những nguyên nhân.

Một khi bước lên con đường tu hành, đi đến trường sinh cầu, gặp qua hoặc là nghe qua trên núi chỗ cao tuyệt mỹ phong quang, có thể trường thọ, sẽ thuật pháp, hô phong hoán vũ, có thể bàn sơn đảo hải, hết thảy không thể tưởng tượng tráng Lệ Phong cảnh, đều có thể mong đợi, kể từ đó, ai vui lòng tại ô yên chướng khí dưới núi pha trộn ?

Lão nhân thở dài nói: "Bần đạo cùng hai cái đồ đệ những năm này sống nương tựa lẫn nhau, du lịch tứ phương, hàng yêu trừ ma, bắt quỷ trừ tà sự tình, cũng đã làm nhiều lần, mà lại cũng thu ngân tử, không có cách nào khác, tu đạo cũng phải cầu tài a, dựng đi ra trường sinh cầu, vốn là là dưới gầm trời lớn nhất động tiêu tiền. Nhà quyền quý dù là có tà ma làm loạn, nhưng bần đạo đã không cửa đường, cũng không có người hỗ trợ tiến cử, đương nhiên là không có cơ hội đi vào. Về phần địa phương bên trên ông nhà giàu mở Thủy Lục đạo tràng, sẽ chỉ mời những cái kia làm địa danh khí lớn tên tăng lão đạo, không tin được người ngoài, bần đạo sở trường sư môn lời pháp, cũng không thể lấy ra hù dọa phạm tục, dùng cái này chứng minh chính mình không phải lừa đảo, cho nên đành phải rơi vào kết quả như vậy. Bắt yêu thành công, chưa hẳn có thể kiếm bao nhiêu bạc, một khi thất bại, liền nhất định là nhập không đủ xuất, tu hành không dễ a."

Một đường đi một đường nói, đợi đến đám người tỉnh ngộ thời điểm, nguyên lai đã đi ra toà kia lồng giam đồng dạng khe núi, không biết có phải hay không ảo giác, đều cảm thấy khôi phục núi xanh thủy tú nguyên trạng, đã không có lúc trước âm trầm uế khí dày đặc lãnh ý.

Cuối cùng Trần Bình An phát hiện mù mắt đạo nhân dù là không nói

thêm gì nữa, cũng không có phân ý tứ gì khác, thủy chung cùng bọn hắc đồng hành xuôi Nam, nhin không được mở miệng hỏi nói: "Đạo trưởng các người không phải muốn Bắc đi sao?"

Lão đạo nhân cười ha ha nói: "Chậm trễ một chút thời gian thôi, không sao không sao, ân cứu mạng không thể báo đáp, coi như là bần đạo mang theo hai cái đồ đệ, vì ân nhân nhóm tiền đưa, đơn giản là nhiều đi mấy bước đường việc nhỏ."

Tại cái kia về sau, hai nhóm người cứ như vậy kết bạn mà đi, một đường không gió không mưa, thuận thuận lợi lợi, đợi đến triệt để đi ra phương kia sơn thủy địa giới sau, mù mắt lão đạo căng cứng tiếng lòng rốt cục buông ra, tùy tiện tại bên đường tìm cái địa phương ngồi xuống. Biệt hiệu rượu mà mặt tròn tiểu cô nương tranh thủ thời gian đưa lên ấm nước, chân thọt thiếu niên đứng tại lão đạo sau lưng, quay đầu nhìn về phía đầu kia dãy núi, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ly biệt thời khắc, lão đạo nhân từ trong bọc hành lý móc ra bảo tồn hoàn thiện một bức quyển trục, vải lụa tính chất, tự tay đưa cho Trần Bình An, "Đây là một bức bần đạo sư môn lưu truyền xuống « Sưu Sơn Đồ », bên trên một bên miêu tả có gần trăm loại sơn quý tinh mị, có thể cung cấp tham khảo, các người là lần đầu đi xa cầu học, tất nhiên sẽ đi qua từng tòa hùng núi trùng điệp, nói không chừng tương lai cần phải, bần đạo sớm đã nhớ kỹ trong lòng, chỉ còn một điểm kỷ niệm giá trị thôi, còn không bằng tặng cho các người, vật có chỗ dùng, phương đến nó chỗ."

Lâm Thủ Nhất giật giật Trần Bình An tay áo, người sau hiểu ý, nhận này tấm « Sưu Sơn Đồ », nhưng là Trần Bình An cũng móc ra trên người còn sót lại viên kia Xà Đả thạch, đưa cho chân thọt thiếu niên, chỉ nói là quê quán đặc sản, không đáng tiền, nhưng số lượng không nhiều. Chân thọt thiếu niên muốn cự tuyệt, mù mắt lão đạo nhân mau để cho hắc thu xuống, nói là ân nhân có hảo ý, cực kỳ hướng nội chân thọt thiếu niên đành phải yên lặng thu xuống, muốn nói lại thôi, chung quy là không tốt ý tứ nói ra tạ ơn hai chữ.

Trần Bình An cuối cùng cười nói: "Các người qua Hồng Chúc trấn cùng Kỳ Đôn Sơn sau, đến Long Tuyền huyện thành, có thể đi Thảo Đầu hoặc là Áp Tuế cửa hàng bên kia, tìm tới một cái gọi Nguyễn Tú cô nương, hướng nàng đưa ra viên này Xà Đả thạch, nàng liền biết rõ các người là bằng hữu của ta bạn, nói không chừng có thể giúp người một chút tại tiểu trấn dần xếp lại. Ta đến gần nhất dịch trạm, liền sẽ gửi thư về tiểu trấn, nói rõ hết thầy tình huống."

Về sau song phương mỗi người đi một ngã, mù mắt đạo nhân thà rằng mang theo hai cái đồ đệ quần đường xa, đánh chết cũng không muốn đi vào cái kia phiến sơn thủy.

Tiếp tục xuôi Nam, Trần Bình An quay đầu nhìn lại, chậm rãi thu tầm mắt lại sau.

Thiếu niên đột nhiên có chút nhớ nhung luyện kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Sơn thủy thiếu niên

Nhân sinh dòng sông bên trong một trận bèo nước gặp nhau, thường thường riêng phần mình đánh cái xoáy, liền sẽ phân biệt.

Đạo hào vì huyền hạt kê mù mắt lão đạo nhân một đường trầm mặc, cái này khiến tiểu cô nương rượu mà ngược lại có chút không quen.

Chân thọt thiếu niên mặc dù không muốn giao ra viên kia Xà Đả thạch, do dự xoắn xuýt về sau, vẫn là chủ động đưa cho tính tình ác liệt sư phụ.

Lão đạo nhân tiếp nhận tính chất tinh tế tỉ mỉ cục đá, giữ tại trong lòng bàn tay tinh tế ma sát một lát, lần đầu tiên trả lại thiếu niên, "Chính mình thu đi."

Chân thọt thiếu niên một đầu sương mù tiếp nhận cục đá, nhìn về phía tiểu tử nhi, người sau cũng lặng lẽ lắc đầu, biểu là mình đoán không ra sư phụ tâm tư.

Lão nhân nhẹ giọng nói: "Nhỏ tên què, đây là người duyên phận, sư phụ cầm không đi, thật cầm, ngược lại không phải là chuyện tốt. Người cho rằng cái kia gọi Trần Bình An thiếu niên, vì sao muốn mượn nhờ dịch trạm gửi thư về Long Tuyền huyện thành, bản đạo đoán chừng nếu như đến cái kia cái gì Thái Tuế, Thảo Đầu cửa hàng, là vì sư mà không phải người tự tay xuất ra cục đá, chúng ta tại bên kia thời gian liền không dễ chịu đi, chưa chắc sẽ bị người làm khó dễ, nhưng là đừng nghĩ thuận thuận lợi lợi đứng vững gót chân, càng đừng đề cập tìm tới một ngọn núi đầu, đi ăn nhờ ở đậu bên dưới tu hành."

Chân thọt thiếu niên ồ một tiếng, hẳn cũng không phải là một cái có cong cong ruột người, không sợ trường muốn những vấn đề này.

Mù mắt lão đạo nhân vuốt vuốt tiểu cô nương đầu, "Các người hai cái, phúc khí coi như không tệ."

Tiểu tửu nhi so với ca ca, tâm tư càng thêm tinh tế tỉ mỉ, hỏi: "Sư phụ, tiểu tử tỷ đám người bọn họ, thân thể có phải hay không không đồng nhất vậy a?"

Lão đạo nhân gật đầu nói: "Cái kia Long Tuyền huyện, vốn là Đại Ly vương triều trên không Ly Châu động thiên, sau khi vỡ vụn bảm rể sinh chồi mà thành, trước đó có Nho gia Thánh Nhân Tề Tĩnh Xuân tọa trấn một giáp tử, bây giờ những hài tử này công rường sách, một cái so một cái thông minh, nói là đi Đại Tuyền thư viện đi xa, như vậy người nói, bọn hắc sẽ là ai học sinh ?"

Tiểu cô nương có chút hâm mộ, "Nho gia Thánh Nhân học sinh, thật lợi hại."

Mù mắt lão đạo nhân cười nhạo nói: "Bằng không cái kia Phong Tuyết miếu kiếm tiên Ngụy Tấn, phá quan chuyện thứ nhất, chính là đến đây cứu giúp ? Lại nói, những hài tử này bên cạnh có một tôn Âm Thần đảm nhiệm tùy tùng, lại có thể uy hiếp được cái kia hung ác nữ quỷ chân núi nguồn nước, những hài tử này liền không có một cái là đèn đã cạn dầu."

Lão nhân cảm khái nói: "Tiền đồ bất khả hạn lượng, bất khả hạn lượng a."

Tiểu cô nương có chút hậu tri hậu giác, hiểu kỳ hỏi: "Đã sư phụ hiểu được bọn hắc có cao thủ bảo hộ, cái kia vì sao muốn vẽ vờ cho thêm chuyện ra, nói cho bọn hắc ba nhánh núi lệ quỷ tình hình, bọn hắc căn bản cũng không cần lo lắng a."

Lão đạo nhân thói quen đưa tay bóp bóp tiểu cô nương gương mặt, cười nói: "Xuân nha đầu, cái này gọi Huệ nhi không uổng phí, một viên đồng tiền không tốn, liền có thể làm về người tốt, vì sao không làm ?"

Tiểu cô nương rụt rè nói: "Mà nếu quả người ta xem thấu sư phụ tâm tư, sư phụ chẳng phải là vẽ rắn thêm chân à nha?"

Lão đạo nhân yên lặng, lắc đầu thở dài, cuối cùng vỗ vỗ tiểu nha đầu đầu, "Sư phụ về sau muốn đối với các người hai cái tốt một chút. Sư phụ nhiều năm như vậy, luôn muốn ngày nào nhật cái thiên đại để lộ, có thể tại bên đường tiện tay nhật cái thiên tư trác tuyệt đệ tử, thường thường ghét bỏ các người hai cái xuất thân không tốt, lai lịch bất chính, không ngờ quay đầu xem ra, ngược lại là sư phụ dưới đĩa đèn thì tối."

Tiểu cô nương có chút sợ hãi, dạng này lão đạo nhân quá lạ lắm, sắc mặt hơi trắng, "Sư phụ, người có phải hay không quý nhập vào người, rượu mà cũng không nhận ra."

Lão đạo nhân cười ha ha, đột nhiên thấp giọng nói: "Rượu con a, trước đó sư phụ đáp ứng trong vòng một năm không thu phù tuổi, hiện tại thương lượng với người thương lượng, từ một năm cải thành nửa năm, như thế nào ? Người muốn a, sư phụ lần này hàng yêu trừ ma, thật sự là nói cao nhất thức ma cao nhất trượng a, cho cái kia nữ quỷ hung hăng đánh cho một trận không nói, chẳng những phước gọi hồn bên trên thiếu đi bốn chữ, còn đưa ra ngoài một bức sư môn tổ truyền « Sư Sơn Đồ », các người làm đồ đệ, liền không biết rõ đau lòng đau lòng sư phụ, hiểu kính một hai ?"

Tiểu cô nương như trút được gánh nặng, đây mới là nàng quen thuộc sư phụ, thế là nàng gọn gàng mà dứt khoát nói: "Nửa năm liền nửa năm!"

Chân thọt thiếu niên cẩn thận cất kỹ viên kia cục đá, rầu rĩ nói: "Tặng đá đã là của ta."

Mù mắt lão đạo nhân giận không chỗ phát tiết, chửi ầm lên nói: "Chó không đối được đớp cú!"

Tiểu cô nương một tay che miệng vụng trộm cười.

Nhỏ tên què cũng đi theo cười rộ lên.

—— ———

Chỗ ít dấu chân người, tôn này Âm Thần lộ ra chân thân, bất quá y nguyên khuôn mặt mơ hồ, khói đen vòng quanh người thân thể, âm khí âm u, hần khàn khàn mở miệng: "Không thể bảo vệ các người, còn làm hại các người bị bắt đi nữ quỷ phủ đệ, xin lỗi."

Trần Bình An thực sự không biết an ủi ra sao người, nhần nhin nữa ngày mới biệt xuất một câu, "Hết sức liên tốt."

Âm Thần nụ cười thâm đạm, "Bất kể nói thế nào, lần này ta khó từ tội lỗi. Nhất là bởi vì ta ham người tu hành, mới liên lụy các người luân lạc tới như vậy ruộng đồng, ta thật sự là lương tâm khó có thể bình an. Nếu như các người xảy ra sự tình, ta dù là sau đó đập nát nơi đây chân núi nguồn nước, cùng cái kia nữ quỷ đồng quy vu tận, cũng không có bất kỳ cái gì ý nghĩa."

Lý Bảo Bình cười nói: "Khi còn bé, ta đại ca ưa thích cho ta giảng một chút cổ quái sự tình, có lần giảng đến một cái Hoàng gia cổ sự, nói suy tính âm đức phương thức, không giống nhau lắm, ta nhớ được rất rõ ràng, gọi hữu tâm làm thiện dù thiện không thưởng, vô tâm làm ác dù ác không phạt. Sức người có cuối cùng thời điểm, hết sức lại tận tâm, cũng không cần quá áy náy. Bằng không làm người mệt mỏi làm quỷ cũng mệt mỏi."

Âm Thần không có gì để nói. Bị một cái tiểu cô nương truyền thụ đạo lý, dù là nàng trước đó cho thấy quân tử khí tượng, nhưng tóm lại là có chút khó chịu.

Tiểu cô nương lại lâm vào thế giới của mình bên trong đi, có chút ảo

não, lấy năm đấm nện lòng bàn tay, "Đại ca luôn nói những này chuyện ly kỳ cổ quái, lúc đó chỉ coi thú vị cố sự tới nghe, sớm biết rõ ta nên dụng tâm hơn một chút."

Trần Bình An muốn nói lại thôi.

Âm Thần nhìn về phía Trần Bình An, cười nói: "Chúng ta có thể hay không đơn độc đàm một chút ?"

Trần Bình An gật đầu, để Lâm Thủ Nhất ba người đi đầu.

Âm Thần đợi đến Lâm Thủ Nhất bọn hăn tiến lên ra ngoài ước chừng nửa dặm đường, mở miệng nói: "Ta là được điểm Dương lão đầu an bài đến bảo hộ Lý Hòe."

Trần Bình An gãi gãi đầu, "Ta còn tưởng rằng người là đến bảo hộ Bảo Bình hoặc là Lâm Thủ Nhất."

Tôn này Âm Thần cười nói: "Lý Hòe cha hăn Lý Nhị, kém chút đánh chết Phiên Vương Tổng Trường Kính, rất lợi hại. Đã từng có một lần, Lý Nhị tìm tới Dương lão đầu, nói vợ hăn cho người ta khi dễ, hăn muốn xuất sơn tìm gia đình kia lão tổ tông tính sổ, nhất định phải rời đi Ly Châu động thiên, Dương lão đầu cường bất quá, đành phải đáp ứng. Kết quả nghe nói về sau, Bảo Bình Châu có một tòa nội tình không tầm thường Tiên gia sơn môn, ngạnh sinh sinh cho Lý Nhị dùng năm đấm hủy đi tổ sư đường, hơn nữa còn là một đường từ chân núi đánh tới đỉnh núi."

Trần Bình An há to mồm.

Không đều nói Lý Nhị là tiểu trấn phía Tây không có tiền đồ nhất nam nhân sao ? Thậm chí ngay cả con của hăn Lý Hòe, cũng cho tới bây giờ cho rằng như vậy a.

Trần Bình An nghi hoặc hỏi: "Vì cái gì Lý Nhị không nói cho Lý Hòe ?"

Âm Thần tựa hồ đề cập Lý Nhị sau, tâm tình tốt chuyển rất nhiều, "Lý Nhị tính tình rất trực, bằng không cũng sẽ không cưới Lý Hòe mẫu thân làm vợ."

Trần Bình An thoải mái cười nói: "Vậy sau này biết rõ chân tướng, Lý Hòe nhưng phải vui như điên."

Âm Thần hỏi: "Người không có ý định nói cho Lý Hòe cái này ? Tại cái gối dịch bên kia, người liền gợn gàng dứt khoát nói cho Bảo Bình chân tướng, dù là A Lương khuyên người không cần vội vã nói cho nàng."

Trần Bình An hướng về phía trước đi chậm rãi, "Có quan hệ chuyện của chính ta, ta cảm thấy là đúng, đương nhiên có thể tự mình làm quyết định. Nhưng Lý Hòe cha hănh đã không nguyện ý nói với chính mình nhi tử, ta một ngoại nhân, bằng cái gì nói cho Lý Hòe chân tướng ? Khó nói cũng bởi vì ta cảm thấy dạng này Lý Hòe biết mở tâm một điểm ? Dạng này không tốt."

Âm Thần gật gật đầu, nghĩ thầm khó trách Lý Nhị năm đó, không coi trọng những cái này thiên chi kiêu tử, ngược lại càng coi trọng cái này. Nê Bình ngô hém thiếu niên một chút, thậm chí vì thế không tiếc phá hư quy củ, nếu muốn đem cái kia đuôi màu vàng kim cá chép tính cả Long Vương cái sọt cùng một chỗ đưa cho Trần Bình An.

Trần Bình An đột nhiên dừng lại bước chân, hỏi: "Bởi vì nhân lực ta rất tốt, lúc đó lại lo lắng người là người xấu, cho nên ta nhớ được rất rõ ràng, Âm Thần tiên bối người lần thứ nhất lộ diện thời điểm, lần đầu tiên nhìn chính là ta, lại đi nhìn Lý Hòe, đây là vì cái gì ? Chỉ là cử chỉ vô tâm sao? Nếu như không nguyện ý trả lời, Âm Thần tiên bối có thể coi như ta không có hỏi."

Âm Thần nếu như vẫn là người sống lời nói, nhất định phải miện đăng

lưỡi khô, như ngồi bàn chông.

Hắn lúc trước chỗ nào nghĩ đến Trần Bình An sẽ như thế tâm tư tỉ mỉ, lúc đó tầm mắt của mình, lóe lên một cái rồi biến mất, ẩn tàng đến không tính cặn.

Bất quá nghĩ đến đây một đường Trần Bình An biểu hiện, Âm Thần liền lại thoải mái, đại khái đây cũng là Trần Bình An có thể phục chúng nguyên nhân chỗ.

Dù là Lâm Thủ Nhất bây giờ đã bước lên trung ngũ cảnh, trở thành chân chính trên núi thần tiên, Lý Bảo Bình vẫn là sẽ không nghe hắn, Lý Hòe cũng giống vậy, về phần Âm Thần chính mình, chỉ sợ đồng dạng sẽ không ngoại lệ, Lâm Thủ Nhất trong mắt hắn, cuối cùng vẫn chỉ là một cái cực kỳ thông minh, tư chất rất tốt thiếu niên văn bối mà thôi.

Loại cảm giác này rất kỳ quái.

Giống như Nê Bình ngũ hêm trên người thiếu niên, có một loại có thể khiến người ta cảm thấy "Yên tâm thoải mái" cùng "Thiên kinh địa nghĩa" khí chất.

Thiếu niên nói chuyện này không đúng, trong đội ngũ những người khác sẽ cảm thấy cái kia chính là không đúng.

Thiếu niên nói chuyện này có thể thực hiện, vậy liền có thể làm.

Nhưng là kỳ quái hơn địa phương, ở chỗ thiếu niên chưa từng có tận lực khoe khoang qua chính mình bất luận cái gì sở trường.

Hoàn toàn tương phản, hắn sẽ cùng xưng hô chính mình Tiểu sư thúc tiểu cô nương, khiêm tốn thỉnh giáo biết chữ cùng đọc sách. Hắn thậm chí chưa từng có đem Lý Hòe xem như đứa bé không hiểu chuyện, cũng nguyện ý cùng Lâm Thủ Nhất chờ tại cùng một chỗ nói chuyện phiếm,

nghe xong giả thuyết bên ngoài thiên địa sự tình.

Âm Thần cuối cùng cười nói: "Ta trước không trả lời vấn đề này, tóm lại người không cần lo lắng, ta sẽ không hại người."

Trần Bình An chạy chậm hướng về phía trước, xoay đầu cười nói: "Ta nếu như không tin tiền bối, vấn đề này liền sẽ không hỏi a."

Âm Thần chậm rãi mất đi bóng người, thở dài, đi theo đám con nít này cùng một chỗ đi xa, tâm thật mệt mỏi.

Kỳ thật cái kia tâm tính hồng bét tỳ nữ Chu Lộc, đặt tại dưới núi vương triều đồng dạng, môn phiệt, cũng coi như không thể khinh thường thiên tài, chỉ tiếc tại trong chi đội ngũ này, từ đầu tới đuôi, đều bị trực tiếp hất ra cách xa vạn dặm, đúng là các mặt, một cái cũng không sánh bằng.

Lại hướng nam đi, giống như đầu tiên là Long Tu Khê cùng Thiết Phù Giang, về sau lại là Tú Hoa Giang, Trùng Đạm Giang cùng, nước muốn nhiều quá núi, nhưng kế tiếp một ngày rưỡi hành trình, giống như là "Thủy vận" đều cho dùng hết, cho nên ngay cả đầu khe núi nước suối cũng khó khăn tìm, kỳ thật nước cũng có, nhưng là đều là một chút vô pháp uống nước đọng hồ, càng nhiều vẫn là ồm yếu cây liễu cây non, không cao cũng không mậ, còn nhiều nghiêng lệch, trên đường đi phi trùng nổi lên bốn phía, để cho người ta luôn cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Lý Hòe có chút sợ hãi, bởi vì cái kia miệng quạ đen mù mắt lão đạo nhân, nói bọn hắn chẳng mấy chốc sẽ đi qua một cái tên là ba nhánh núi địa phương quý quái, có lệ quý, còn có cái gì âm thi làm cái kia lệ quý tiểu lâu la.

Nghĩ đến đây cái, Lý Hòe liền phiền muộn, chính mình hoa văn màu con rối cùng tượng đất, cái đầu đều quá nhỏ, dù là sống tới, đoán chừng đánh nhau bản sự vẫn là quá. Huống chi vị kia áo trắng kiếm tiên đưa tặng

năm cái bùn nặn nhỏ giống, hăn làm sao che nóng đều không sống được, sẽ không phải là lừa đảo a, đáy lòng không nguyện ý cho mình đồ tốt, lại thả không xuống kiếm tiền giá đỡ, cho nên liền cố ý vẽ ra tấm bánh nướng cho mình ?

Hoàng hôn bên trong, Trần Bình An dừng lại dựng lò nấu cơm, Lý Hòe quen thuộc mà chạy tới nhặt về một lớn nâng khô héo nhánh cây, sau đó ngồi xổm ở một bên, cùng Trần Bình An cáo trạng nói: "Trần Bình An, ta cảm thấy Phong Tuyết miêu Ngụy Tấn không có A Lương tốt."

Trần Bình An không có phản ứng hăn.

Lý Hòe đi chính mình rương sách xách sáng chói vẽ con rối cùng một cái tượng đất, dùng con rối hung hăng khi dễ cái kia cầm kiếm nhỏ tượng đất, lại để cho người sau bày ra quỳ xuống đất cầu xin tha thứ tư thế, miệng bên trong hô hào "Nữ quý đại nhân, tha mạng tha mạng, ta Ngụy Tấn biết lỗi rồi. . ."

Trần Bình An dở khóc dở cười, đành phải giải thích nói: "Ngụy Tấn là cái người rất tốt."

Lý Hòe liếc mắt, hai tay loạn động, tiếp tục để hoa văn màu con rối chà đạp tượng đất.

Lâm Thủ Nhất ngồi tại không nơi xa trên một tảng đá, chính tại lật xem bức kia « Sưu Sơn Đồ », ngẩng đầu nói rằng: "Nếu như ta không có nhìn lầm, Ngụy Tấn giống như xem thường người, hoặc là nói, nhất không coi trọng người."

Chính tại yên lặng thu thập rương sách nhỏ Lý Bảo Bình giận dữ, "Còn có loại chuyện này ?"

Chống hông lên ghé vào trên mặt đất, chậm rãi nhóm lửa củi lửa chồng sau, Trần Bình An ngồi xổm chuẩn bị nấu cơm, "Xem thường ta, cùng

hắn có phải hay không người tốt, có quan hệ gì ?"

Lý Hòe một mặt chấn kinh, "Trần Bình An, người thế nào nghĩ, người xem thường ta, còn có thể thật là tốt người tốt ? Khẳng định là không có tốt như vậy người tốt a!"

Trần Bình An đầu vào đấy mà công việc lu bù lên, phối hợp nói rằng: "Ngụy Tấn người lợi hại như vậy, còn bị xưng là lục địa kiếm tiên, thế nhưng là cùng chúng ta lúc nói chuyện, vẫn là hòa hòa khí khí, nguyện ý cùng chúng ta những hài tử này bày sự thật giảng đạo lý, người cho rằng tất cả trên núi thần tiên, đều là như vậy sao? Không phải. Ta rời đi tiểu trấn trước đó, liền gặp được giết người chỉ nhìn chính mình tâm tình, chỉ nói chính mình đạo lý thần tiên, mà lại còn không chỉ một cái."

Thiếu niên hơi hột nói những cái kia sát cơ tứ phía chuyện cũ, cũng không muốn nhiều lời, tiếp tục nói: "Muốn để cho người ta để mắt, phải dựa vào chính mình. Hoa màu sống làm được tốt, đốt sứ kéo phôi kéo đến tốt, lên núi đốn củi đốt than người sức lực lớn nhất, ngô nhỏ cùng ngô nhỏ ở giữa vì tranh nước đánh nhau, không sợ bị đánh, dám xông vào phía trước, tự nhiên mà vậy liền sẽ để người để mắt."

Trần Bình An mắt nhìn bọn hắn, "Đây là đang quê hương của chúng ta. Về sau đợi đến Bảo Bình đến Đại Tùy thư viện, nếu như đọc sách rất lợi hại, còn có Lâm Thủ Nhất, tuổi không lớn lắm liền thành luyện khí sĩ, đương nhiên có thể làm cho người để mắt, người Lý Hòe. . ., các loại lớn tuổi một điểm lại nói, hiện tại không cần phải gấp gáp."

Lý Hòe cấp nhãn, "Trần Bình An người không nóng nảy, nhưng ta sốt ruột a!"

Trần Bình An hỏi: "Mỗi ngày sáng sớm cùng ta cùng đi cái cộc luyện quyền, người lên được đến ?"

Lý Hòe không chút do dự: "Đương nhiên dậy không nổi!"

Trần Bình An lại hỏi: "Cái kia dạy người kiếm lô đứng cái cọc ?"

Lý Hòe một mặt ghét bỏ, "Học cái kia làm cái gì, ta niên kỷ như thế nhỏ."

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Hiện tại biết mình niên kỷ nhỏ ? Vậy người ngay từ đầu cùng ta gặp cái gì ?"

Lý Hòe trợn mắt hốc mồm, suy nghĩ nửa ngày, vẫn là không có đáp án. Cuối cùng tại mọi người cùng một chỗ ngồi vây quanh lúc ăn cơm, Lý Hòe kẹp khối rau muối, một miếng lớn cơm vào trong bụng sau, hỏi: "Các người nói, trên đời có không có một lần là xong đường tắt pháp môn a, so hiện nay thiên luyện, sáng mai liền có thể biến thành thần tiên bản sự ? A Lương nói là không có, sớm biết rõ Ngụy Tấn trước khi đi, ta nên hỏi một chút hắc có hay không, vạn nhất A Lương không có hắc có đâu ? Cái kia ta liền phát đạt a. Lần này đi Đại Tùy cầu học, ta liền giẫm tại một thanh phi kiếm bên trên đầu, sừ sừ sừ, tới tới lui lui, so Trần Bình An chạy cọc còn nhanh hơn, như gió! Các người liền đi theo cái mông ta sau đầu hít bụi bụi đi!"

Lý Bảo Bình xụ mặt hỏi: "Ai hít bụi bụi ?"

Lý Hòe nuốt một ngụm nước miếng, nhìn về phía Lâm Thủ Nhất, sau đó yên lặng quay đầu nhìn về Trần Bình An, cuối cùng Lý Hòe có chút thương tâm, đột nhiên linh quang chợt hiện, hắc mau từ trên mặt đất nhật lên cái kia hoa văn màu con rối, "Nó ăn! Nàng bây giờ thế nhưng là tay ta bên dưới giáp tự số Đại tướng! Không có cách, vóc dáng lớn nhất, nhất xinh đẹp đẹp mắt, vẫn là tư lịch già nhất công huân, theo ta Lý Hòe chinh chiến tứ phương thời gian nhất dài nha, về sau cái kia năm cái bản thủ nhỏ tượng đất, cũng chỉ có thể xếp tới ất bính đình ngộ kỷ."

Lâm Thủ Nhất cười hỏi nói: "Cái kia kẹp ở quyển kia 《Đoạn Thủy Đại Nhai》 trong sách vật nhỏ đâu ?"

Lý Hòe lắc đầu nói: "Bọn chúng ? Ta không quá ưa thích."

Lý Bảo Bình một lời nói toạc ra thiên cơ, "Người là bởi vì không thích đọc sách a, tùy ý không vui nhìn thấy bọn chúng, bởi vì yêu cầu người trước lật ra trang sách."

Lý Hòe một mặt người nói cái gì ta không có nghe rõ biểu lộ.

Trần Bình An ngẩng đầu nhìn một chút nơi xa toà kia hơi cao ba nhánh núi, hỏi: "Qua ba nhánh núi, đến thành trấn phiên chợ, các người nếu muốn mua cái gì không ?"

Lý Bảo Bình nhảy cẫng nói: "Tiểu sư thúc, ta muốn mua một chút tạp thư, Tề tiên sinh nói Nho gia bên ngoài chư tử bách gia, đều có riêng phần mình kinh điển, không ngại nhìn nhiều nhìn, tiên sinh nói qua nó sơn chi thạch, có thể công ngọc."

"Trần Bình An, nếu như có thể mà nói, ta muốn mua một bộ cờ, rẻ nhất là có thể."

"Lý Hòe người thì sao?"

"Cho ta tiền, không mua đồ vật, được hay không ? Ta nghĩ tích lũy xuống tới, mẹ của ta dạy qua ta, trong túi quần có tiền vạn sự không hoảng hốt!"

Trần Bình An hỏi lại nói: "Người cảm thấy thế nào ?"

Lý Hòe cười hắc hắc nói: "Ta đây không phải lòng mang may mắn nha, vạn nhất người Trần Bình An lương tâm phát hiện đâu ?"

Trần Bình An cười ha ha.

Lý Hòe lập tức khuôn mặt tươi cười cứng ngắc, tranh thủ thời gian chuyển di chủ đề, "Cái kia lão đạo nhân không phải muốn chúng ta chỉ cần trời tối, cũng không cần đi ba nhánh núi sao?"

Lâm Thủ Nhất lắc đầu nói: "Ta cùng Trần Bình An còn có Âm Thần tiên bồi dưỡng lượng qua, nếu như chúng ta ban đêm đi đường, cái kia lệ quỷ đi ra đả thương người, liền đem nó trấn áp, ngay từ đầu Âm Thần tiên bồi sẽ khoanh tay đứng nhìn, trước hết để cho ta xuất thủ, thử nghiệm lấy phù lục cùng lời pháp lui địch, chủ yếu là để ta lịch luyện một hai, nếu như lệ quỷ trốn tránh không ra, coi như xong, chúng ta tiếp tục đi đường chính là."

Màn đêm buông xuống, một đoàn người chậm rãi leo núi, ba nhánh núi không cao, nhưng thế núi nhẹ nhàng, dốc núi rất lớn, Trần Bình An còn cố ý đường vòng, trên núi có mảng lớn Vô Hậu người thêm thổ bãi tha ma, đương nhiên càng nhiều vẫn là có tử tôn tế điện phần mộ, thu thập đến sạch sẽ, năm mộ dựng bia, trên tấm bia có chữ viết, bia trước tán lác một chút không có toàn bộ đốt sạch tiền giấy.

Chưa tới một canh giờ liền bay qua ba nhánh núi, ngoại trừ gió đêm lạnh lùng, không có bất kỳ cái gì kỳ quái chỗ.

Lâm Thủ Nhất có chút tiếc nuối, bất quá cũng sẽ không cưỡng cầu cái gì.

Tại cái kia về sau, đi hướng Đại Ly biên cảnh Dã Phu quan hành trình, càng thêm thuận gió thuận nước.

Đi qua một cái trấn nhỏ phiên chợ sau, Lý Bảo Bình mua năm sáu vốn tạp thư, có sơn thủy du ký, có Phật Đạo kinh, có văn nhân bút ký.

Lâm Thủ Nhất mua một bộ cờ, dạy Trần Bình An quy tắc về sau, chỉ cần có rảnh rồi liền thường thường đánh cờ, bởi vì Lý Bảo Bình ngồi không yên, hận không thể một hơi trên bàn cờ ném xuống bảy tám con cờ, còn luôn chê vứt bỏ Lâm Thủ Nhất đánh cờ quá chậm. Về phần Lý Hòe cái

kia thuần túy chính là lưỡi nhắc động đầu óc. Bất quá cùng Lâm Thủ Nhất đánh cờ nhiều nhất, lại là tôn này Âm Thần.

Lý Hòe đại khái là đối với tại Hồng Chúc trấn bên kia, bỏ ra gần mười lượng bạc mua một quyển sách nát, lần này không có cái gì mua.

Mặc dù Trần Bình An có chút muốn luyện kiếm, nhưng là ngoại trừ ngẫu nhiên xuất ra cái gì trong kia đem hòe kiếm gỗ, cũng không có chân chính bắt đầu luyện kiếm.

Tại Trần Bình An xem ra, việc cấp bách, vẫn là muốn trước luyện tốt quyền! Các loại tới khi nào cảm thấy có thể phân tâm làm việc, lại đến luyện kiếm. A Lương dạy cái kia vận khí biện pháp, Trần Bình An đến bây giờ mới luyện non nửa, đến thứ sáu ngừng liền thực sự đi không nổi nữa.

Mặc dù tạm thời không thể luyện kiếm, bất quá A Lương nói qua, mười tám ngừng, vốn là là rất nhiều kiếm tu trải qua thiên tân vạn khổ, suy nghĩ ra được đồ vật, cần luyện mười tám ngừng, coi như là cho tương lai luyện kiếm đánh tốt cơ sở. Trần Bình An nghĩ như vậy, đã cảm thấy nhiệt tình mười phần, toàn thân đều là sức lực.

Vừa có nhàn hạ, hoặc là đỉnh núi cảnh cây to chơi lên, hoặc là lâm nước lớn sườn núi biên giới.

Có thiếu niên hai tay bấm niệm pháp quyết, một mình đứng cái cọc, đối sơn thủy yên lặng tu hành. Có núi thì nhìn núi, có nước thì nghe nước.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Thư sinh đệ tử

Long Tuyền huyện khiến Ngô Diên mang theo một vị tâm phúc văn bí thư lang, rời đi Phúc Lộc Nhai Lý thị đại trạch, người mặc quan phủ công phục Ngô Diên đi tới đi tới, đột nhiên một cái kim kê độc lập, xoay người thoát bên dưới giày, đổ ra trong đó đất cát. Vị kia con cháu thế gia xuất thân văn bí thư lang đối với cái này chuyện thường ngày ở huyện, chỉ là bây giờ Phúc Lộc Nhai náo nhiệt hơn xa dĩ vãng, tạm thời vẫn là quan lại nhỏ thân phận người trẻ tuổi, lập tức tận lực giúp một tay chủ quan che chắn một hai, đồng thời nhẹ nói nói: "Cái kia Lý Hồng lúc trước rõ ràng đã nhả ra, nguyện ý tại thần tiên mộ một chuyện bên trên đi đầu nhượng bộ, vì sao đột nhiên lại cải biến chủ ý, hẳn liền không sợ tại đại nhân người này một bên, hạ xuống một cái rắn chuột hai đầu ẩn tượng sao?"

Sắc mặt mệt mỏi Ngô Diên bất đắc dĩ nói: "Hơn phân nửa là Lý Hồng nhị tử Lý Bảo Châm, ở kinh thành xông ra thành tựu, nói không chừng đã dính vào chỗ dựa, gửi qua thư nhà mật tín trở về, để Lý Hồng không nên khinh cử vọng động loại hình. Hoặc là chính là cái kia thâm cư không ra ngoài trường tử, nhắc nhở Lý Hồng lấy tĩnh chế động, cũng không tốt nói. Tóm lại, hiện tại phiền phức chính là chúng ta, không có cách, nguyên bản an bài, phần lớn là xây dựng ở nhà ta tiên sinh. . . Ai, không nói không nói, thuyền đến cầu đầu tự nhiên thẳng, đi uống rượu, tới trước hai ấm hoa đào xuân đốt lại nói, ta mời khách, người trả tiền, ghi tạc Phó công tử trương mục của người là được."

Đối với vị này thượng quan ký sổ một chuyện, họ Phó văn bí thư lang đã mất cảm giác, chỉ là hiếu kỳ hỏi: "Trên tiểu trấn đều truyền Phúc Lộc Nhai Lý gia nhị tử một nữ, đã từng bị một vị thầy bói thiết khẩu trực đoạn, ca tụng là long lân phượng tới ?"

Ngô Diên vuốt vuốt sắc mặt hơi trắng gầy gò gương mặt, thuận miệng

cười nói: "Đám đồ chơi này người cũng tin ? Chúng ta Đại Ly kinh thành, nếu muốn vượt hẳn mọi người mà, nhất là bạch đình học trò nghèo xuất thân gia hỏa, đối với danh sĩ nuôi nhìn, góp nhặt tiếng tăm một chuyện, ai không có chút độc đáo tâm đắc ? Cho dù là cao môn hào phiệt, lại tốt hơn chỗ nào, các người Phó gia 'Kim bích huy hoàng, rực rỡ muôn màu' thuyết pháp, trong đó có hay không trình độ, người ngoài không biết, người Phó Ngọc trong lòng mình không biết rõ ?"

Bị lộ tẩy Phó Ngọc thở phì phì nói: "Ngô đại nhân người tốt ý tứ nói chúng ta Phó gia ?"

Ngô Diên tâm tình tốt chuyển, cười ha ha, vỗ vỗ tâm phúc hảo hữu bả vai, "Hai ta sương một mạch, cấu kết với nhau làm việc xấu."

Phó Ngọc đi theo cười rộ lên, "Cùng chung chí hướng, tâm đầu ý hợp, có phải hay không êm tai một chút ?"

Ngô Diên cười mắng nói: "Làm kiêu không phải? Làm nguy quân tử mệt mỏi rất, làm chân tiểu nhân mới thống khoái."

Phó Ngọc lắc đầu tiếc hận nói: "Ngô đại nhân lời nói này đến nước chảy bèo trôi."

Ngô Diên ai thán một tiếng, chuyển di chủ đề, "Có chút muốn nàng dâu a."

Phó Ngọc mỉm cười nói: "Huyện lệnh đại nhân, chúng ta Long Tuyền huyện thanh lâu gánh hát, có phải hay không cũng nên buông ra cấm chế ? Tửu sắc tửu sắc, chỉ có rượu không tưởng nổi nha."

Ngô Diên gật gật đầu, chừng chạc đàn ông nói: "Những cái kia Lô thị vương triều chuyển dời hình đồ ở trong, có chút thân phận của cô gái vừa vặn phù hợp, cùng chết tại thâm sơn rừng hoang vất vả lao động, không bằng cho các nàng thêm ra một lựa chọn, đương nhiên, việc này không

thể cường cầu, mấu chốt vẫn là nhìn các nàng chính mình a, Phó Ngọc, kế tiếp người cũng không cần bồi ta mỗi ngày cùng một chỗ ăn người xem thường, tự mình phụ trách vận hành việc này."

Cái này đến phiên Phó Ngọc đầy mặt kinh ngạc, hẳn lúc trước bất quá thuận miệng nhắc lên, liền nghi hoặc hỏi: "Thật chứ?"

Ngô Diên giật giật quan phục cổ áo, cười nói: "Có cái gì coi là thật làm giả, nhiều như vậy tòa đỉnh núi được mở mang đi ra, tương lai ở lại phần lớn là Tiên gia phủ đệ trên núi thần tiên, muốn lưu lại những này tầm mắt cao, túi tiền trống đại gia, để bọn hăn tại chúng ta tiểu trấn ném một cái thiên kim, dựa vào ta cái này lập tức liền muốn vứt bỏ Đốc Tạo quan thân phận huyện nhỏ lệnh, vẫn là dựa vào người Phó Ngọc a? Trước kia nghe nhà ta tiên sinh khẩu khí, những cái kia mắt cao hơn đầu trên núi người, đối đãi thể tục nữ tử, cái gọi là dung mạo sắc đẹp, thường thường không có chút hứng thú nào, bởi vì so với tu đạo tiên tử, trong túi da bên trong, chênh lệch rất lớn, như vậy dưới núi nữ tử cũng chỉ còn lại thân phận của các nàng , tỷ như vong nước cành vàng lá ngọc, bị tịch thu nhà hào phiệt nữ tử, bao nhiêu còn có chút dụ hoặc. Điểm này, Lô thị vương triều cái kia phát hình đồ, không thiếu."

Phó Ngọc tức giận bất bình nói: "Triều đình lúc này cố ý bắt đầu dùng tân nhiệm Diêu Vụ Đốc Tạo quan, không phải trích quả tử là cái gì ? Đại nhân người cái này hai tháng đến, từng bước một đi khắp hơn sáu mươi tòa đỉnh núi, cùng đám cáo già kia mài hồng mồm mép, từ huyện nha đến Thành Hoàng Các phá thổ động công, đến văn võ hai miếu tuyên chỉ hiệp thương, giai đoạn trước đo đạc cùng vật liệu gỗ chuẩn bị, lại đến Lô thị di dân an trí, không rõ chi tiết, ngày nào đi ngủ vượt qua ba canh giờ ? Được rồi, triều đình lão gia nhóm động động mồm mép, Ngô đại nhân chính là thật sự làm việc bất lợi ? Nói không chừng bốn họ thập tộc làm khó dễ, căn bản chính là trong triều có người bày mưu đặt kế! Có chủ tâm muốn để đại nhân sĩ đồ của người, bắt nguồn từ Long Tuyền huyện, cũng rất cục Long Tuyền huyện!"

Phó Ngọc đại khái là cảm thấy sau cùng thuyết pháp quá mức xúi quẩy, cũng không hiện thực, rầu rĩ không vui nói: "Ít nhất cũng sẽ nghĩ đến để đại nhân tại năm mươi tuổi trước đó, vô pháp thành công chấp chương một bộ, chỉ có thể dựa vào chịu tự quyết, một chút xiu nhin đến bộ đường vị trí cao."

Ngô Diên hơi há ra môi khô khốc, cuối cùng vẫn chưa hề nói cái gì.

Phó Ngọc đột nhiên cười ra tiếng, Ngô Diên quay đầu nhìn lại, "Nhớ tới cái gì chuyện vui ?"

Phó Ngọc gật đầu nói: "Cái này Long Tuyền huyện thành, địa phương là nhỏ, thế nhưng là so với phồn hoa kinh thành, ta vẫn là ưa thích bên này, rượu trắng, bánh ngọt, còn có mỗi ngày sáng sớm bánh bao thịt, chỉ cần muốn ăn, liền có thể chính mình đi qua mua, vừa đi vừa về một chuyến, nhất hơn nửa canh giờ. Một số thời khắc tâm phiền ý loạn, liền ngồi tại tửu quán bên kia, chút một cân tán rượu, ta Phó Ngọc có thể thanh thanh yên tĩnh ngồi lên một canh giờ, cũng sẽ không có người lại gần hô cái kia Phó công tử, lại đến một chén nhỏ thịt muối, một đĩa rau muối, thật nghĩ thời gian vẫn như thế qua đi xuống. Cho nên ta hiện tại, thì càng muốn ở chỗ này hảo hảo làm ra một điểm thành tích, khó khăn đi nữa ta cũng không sợ."

Ngô Diên ừ một tiếng, "Nếu như chỉ là nằm lấy hưởng phúc, bị người nâng bình bộ xanh mây, như vậy làm quan có ý gì ? Dù sao cũng phải chân đạp thực vì lão bách tính làm chút cái gì. Người so với ta mạnh hơn, ta là bởi vì nghèo khổ xuất thân, biết rõ chợ búa bách tính cùng hương dã thôn dân không dễ dàng, người là đời đời trâm anh Phó gia quý công tử, có thể nghĩ như vậy, để ta thật bất ngờ."

Hai người sóng vai mà đi.

Phó Ngọc bất đắc dĩ nói: "Nhưng là vấn đề tới, người làm hiện thực, lão bách tính lại không nhất định niệm tình người tốt. Trên sử sách, năng

thần cán lại, tại địa phương khai phá tiến thủ, cuối cùng lưu lạc đến tiếng mắng một mảnh, xám xịt rời đi, còn thiếu sao? Trăm năm mấy trăm năm sau, triều chính cuối cùng hậu tri hậu giác, kết quả là chỉ truyền bên dưới mấy thiên ca công tụng đức thi từ, có ích lợi gì."

Ngô Diên lắc đầu nói: "Nghĩ như vậy không đúng, làm sự tình chính là làm sự tình, người dự tính ban đầu, ở chỗ làm chút để cho mình cảm thấy đặc biệt tự hào sự tình, về phần làm về sau, lão bách tính lĩnh không lĩnh tình, triều đình có nhận hay không nhưng, người bây giờ không cần nghĩ những này, suy nghĩ nhiều, sẽ chỉ tự tìm phiền não. Một cái muốn rẽ, thậm chí khả năng dứt khoát liền đánh mất đầu chí. Chúng ta Nho gia không giống với truy cầu đạo pháp đến cùng cao bao nhiêu Đạo gia, không giống với truy cầu phật pháp đến cùng có bao xa Phật gia. . ."

Phó Ngọc thở dài.

Ngô Diên giống như nói một mình nói: "Tam giáo bên trong, Đạo giáo chú trọng thanh tịnh, là chuyện của một cá nhân, long trời lở đất, ta phải trường sinh, là đủ rồi, không coi trọng kiếp trước đời sau, ngược lại để ý kiếp này bộ này túi da, bởi vì yêu cầu dựa vào bộ này túi da đi chứng đạo, đi đến trường sinh cầu. Tương truyền Phật giáo phân lớn nhỏ, nhỏ cùng Đạo giáo tương tự, lớn thì nói cho phàm phu tục tử, kiếp này cực khổ đời sau phúc, đến cùng là cho người rất lớn tưởng niệm. Duy chỉ có chúng ta Nho giáo, cùng thế tục gần nhất, dây dưa sâu nhất, lại có 'Gần thì kiêu ngạo xa thì oán' khốn cảnh, học vấn càng lớn, tu vi càng cao, ngược lại càng là bó tay bó chân, luôn cảm thấy đuối cái chân nhắc cái đầu, liền muốn chạm đến quy củ vách tường. Tỉ như ta vị tiên sinh kia, nói lên học vấn tôn chỉ, nặng học vấn càng nặng công lao sự nghiệp, là hy vọng có thể đem những cái kia hủ nho, kẻ khuyến nho loại bỏ rơi, có điểm giống là muốn thanh lý môn hộ, người sẽ tám mặt gây thù hằn, khó tránh khỏi bị người xa lánh."

Ngô Diên lắc đầu nói: "Tiên sinh ý nghĩ là tốt, thế nhưng là vạn sự liên sự đi cực đoan, mà lại người đều có tính trơ, vô cùng có khả năng trăm

năm thịnh thế về sau, chính là năm trăm năm, một ngàn năm thế phong mặt trời lặn, bởi vì người đọc sách mặc dù còn tại khổ đọc sách thánh hiền, từng cái ra vẻ đạo mạo, nhưng đến cuối cùng, vì cái gì không còn là Thánh Nhân cái gọi là 'Nuôi hạo nhiên chi khí', bây giờ còn tốt, Lập Đức lập công Lập Ngôn, Nho gia tam bất hủ, thánh hiền quân tử còn đều đang theo đuổi 'Đức' chữ, chỉ khi nào tiên sinh học vấn, dần dần trở thành thiên hạ đạo đức thước đo, chẳng phải là ngành sinh sinh kéo thấp đến 'Lập công' cái này một tầng? Lâu dài dĩ vãng, ngược lại là người đọc sách xem thường nhất đọc sách nuôi đức chuyện này, đọc mấy chữ, lật vài tờ thư, đều giống như có thể đổi lấy bao nhiêu viên đồng tiền giống như, cái này nên nhiều đáng sợ tràng cảnh a."

Phó Ngọc đầu tiên là ngạc nhiên, rất nhanh vẻ mặt kịch biến, đưa tay dùng sức bắt lấy Ngô Diên cánh tay, thấp giọng nói: "Ngô Diên! Những lời này, tuyệt đối không thể cùng nhà người tiên sinh nói, tuyệt đối không thể! Người không phải luyện khí sĩ, không phải người tu hành, không biết được đại đạo chi tranh tàn khốc, một câu vô tâm chi ngữ, một cái cử chỉ vô tâm, liền có thể đưa tới họa sát thân!"

Ngô Diên vỗ vỗ Phó Ngọc mu bàn tay, khàn khàn cười nói: "Ta đương nhiên không có lá gan này, còn nữa lấy ta vị tiên sinh kia học thức tài trí, khả năng căn bản chính là ta nghĩ sai muốn cạn, tiên sinh khẳng định không lọt nổi mắt xanh ta điểm ấy ý nghĩ."

Phó Ngọc buông tay ra sau, "Người ngàn vạn đừng nói lỡ miệng, ta cũng không hy vọng ngày nào người tựa như Tống Dục Chương như thế, không hiểu thấu liền. . ."

Phó Ngọc không nói thêm gì đi nữa, nói nhiều tất nói hớ.

Ngô Diên chuyển di chủ đề, "Nếu như về sau ta đi lầm đường, mặc kệ lúc kia, ta Ngô Diên làm quan lớn gì, Phó Ngọc, người nhớ kỹ nhất định phải ở trước mặt mắt ta, tốt nhất là mắt tỉnh ta."

"Yên tâm, đến lúc đó ta đảm bảo không nói hai lời, thưởng Ngô thượng thư một cái quả đấm."

"Lục bộ thưởng thư a, chính nhị phẩm mà thôi, nhỏ một chút, nhỏ một chút."

"Không nhỏ, người muốn a, chờ ta Đại Ly chiếm cứ toà này Bảo Bình Châu nửa giang sơn, một cái lục bộ thưởng thư, còn nhỏ ? Ta nhìn thị lang liền đã rất lớn. Dù sao Ngô đại nhân, ta có thể nói tốt, con người của ta ngoại trừ sẽ ra một điểm tiểu chủ ý, sẽ mưu mà bất thiện đoạn, cho nên đời này coi như cùng người chết bầm, về sau người coi thưởng thư, cho ta cái thị lang đương đương, như thế nào ?"

Hai vị đã thân ở quan trường người đọc sách, cười đi trở về nha thự dinh thự.

Lý gia dinh thự bên trong, có vị áo xanh người đọc sách, một lần nữa cầm sách lên vốn, mỉm cười nói: "Liên quan tới công lao sự nghiệp một chuyện, Ngô Diên người không có nghĩ sai, nhưng đúng là nghĩ đến cạn."

—————

Tiểu trấn ngày càng phồn hoa huyên náo.

Thiếu niên Thôi Sàm ngoại trừ mỗi ngày đi hoang phế học thực đọc sách, bình thường y nguyên ở tại Viên thị lão trạch, mỗi ngày liền chuyển một cái ghế, ngồi ở kia miệng tàng phong tụ nước sân vườn bên cạnh một bên, thường thường một lần gần người chính là một hai canh giờ. Ngẫu nhiên đi Long Vĩ Khê Trần thị xây dựng mới tinh học thực đi dạo một vòng, chuồn chuồn lướt nước, chẳng mấy chốc sẽ rời đi.

Long Tuyên huyện huyện lệnh Ngô Diên, đã chính thức tan mất Diêu Vụ Đốc Tạo quan chức vụ, người tiếp nhận nghe nói là một vị Thượng Trụ

Quốc Tào thị tuổi trẻ tuổi ngạn, mà Tào thị cùng Ngô Diên tương lai cha vợ Viên thị, là có tiếng Đại Ly triều đình chết đối đầu, có thể một lời không hợp ngay tại các loại trường hợp vung tay xuất thủ, tại Hoàng tử Công Khanh đụng đầu nội đình nhỏ triều đình, hai vị quyền cao chức trọng Thượng Trụ Quốc, lẫn nhau chỉ vào cái mũi mắng nhau, càng là chuyện thường ngày, hoàng đế bệ hạ đối với cái này phần lớn là hảo ngôn khuyên bảo, một số thời khắc thực sự nổi nóng, liền để hai vị công huân đại lão chạy trở về nhà nhao nhao đi, dù sao hai nhà từ tổ bối lên chính là hàng xóm, nghe nói hai nhà tiểu hài, từ nhỏ đã học xong cách lấp kín tường, hướng nhà hàng xóm ném các loại đồ vật, người ném gạch đầu ta ném bùn khối, có qua có lại.

Ngô Diên lần này đến nhà, là cùng tiên sinh khiêm tốn thỉnh giáo: "Tiên sinh, triều đình Lại Bộ bên kia, luôn luôn là Tào gia cầm giữ ruộng đồng, có phải hay không thừa dịp ta không thể mở ra cục diện, chuẩn bị đem ta chuyển trở lại kinh thành cái nào đó thanh thủy nha môn, ngồi mấy năm ghẻ lạnh?"

"Không phải."

Thôi Sàm y nguyên bình chân như vại ngồi ở kia mở lớn trên ghế, lạnh nhạt nói: "Tào Tể gia thế như thế nào? Năng lực như thế nào?"

Ngô Diên cười khố nói: "Gia thế hơn xa tại ta, năng lực cũng tương đương không tầm thường."

"Cùng dạng này người võ đài, người vừa vặn nói rõ người Ngô Diên vẫn có chút cân lượng sao? Huống chi người mới là Long Tuyền huyện lệnh, Tào Tể chỉ là Diêu Vụ Đốc Tạo quan, bây giờ một lần nữa xoá bỏ lệnh cấm long diêu, bất quá là làm một chút bản mệnh sứ tương quan kết thúc công việc sự tình mà thôi, không có người nghĩ ta a nghiêm trọng."

Ấn đường một hạt đỏ thắm cát thiếu niên quốc sư nhìn qua chiếc kia sân vườn, "Tào thị đương nhiên muốn để Tào Tể giẫm lên người đi lên, hiện

tại liền nhìn người có bản lĩnh hay không, trở thành Tào Tể quan trường chưởng ngại vật. Ngăn không được, Viên thị còn có nguyện ý hay không gả nữ nhi, liền khó nói. Ngăn được bị Tào thị ký thác kỳ vọng Tào Tể, Viên thị nói không chừng sẽ xin người cưới nữ tử kia."

Thôi Sàm liếc mắt Ngô Diên, "Bệ hạ dùng người, thân sơ khác biệt là khó tránh khỏi, đối đãi công huân về sau, luôn luôn ưu đãi, nhưng cuối cùng, cuối cùng vẫn là muốn nhìn các người riêng phần mình bản lĩnh thật sự."

Ngô Diên cười nói: "Đã nghe qua tiên sinh khuyên, học sinh tâm tình tốt nhiều."

Thôi Sàm cười lạnh nói: "Tiểu tử người tâm tình là tốt hơn nhiều, tiên sinh chính ta làm sao bây giờ ?"

Ngô Diên giả câm vờ điếc, kiên quyết không mở miệng.

Thôi Sàm đột nhiên không hiểu thấu tới một câu, "Nguyễn sư độc nữ Nguyễn Tú cùng người ngoài xung đột một chuyện, người có muốn hay không pháp ?"

Ngô Diên hơi chút suy nghĩ, rất nhanh liền nói rằng: "Nguyễn Tú mặc dù xuất thủ nặng một chút, mà dù sao là cái kia tự xưng là phong lưu ngớ ngẩn dây dưa trước đây, nàng từng có mấy lần nhắc nhở, không hợp tình, nhưng hợp lý, tìm không ra thói xấu lớn. Huống chi trước đó cha nàng Nguyễn Cung vung tay xuất thủ, giết đến Ly Châu động thiên trên không, về sau lại không tu sĩ dám can đảm vượt qua quy củ, cha nào con nấy. . ."

Thôi Sàm hơi không kiên nhẫn, đại khái là ghét bỏ cái này học sinh quá ngu ngốc, triệt để nói một nhóm lớn, "Ta Ngô đại nhân, làm phiền người đi cẩn thận tra một chút, vì sao tên ngu ngốc kia sẽ có nhàn hạ thoải mái đi dạo xung quanh, lại vừa vặn đi qua Nguyễn Tú chỗ Kỵ Long ngõ hẻm

cửa hàng nhỏ, lại lại vừa vặn tuyệt không biết rõ thân phận của nàng, lại lại tại gia tộc mua sắm đỉnh núi, cùng Đại Ly giao hảo thời khắc, như thế không biết nặng nhẹ, nếu như nói một hai cái trùng hợp là trùng hợp, như vậy nhiều như thế trùng hợp, người liền không kỳ quái ? Trên đời lại xuân lại sắc nam nhân là rất nhiều, thế nhưng là một cái có tư cách thay thế gia tộc ở chỗ này lộ diện người trẻ tuổi, mà lại bản thân tư chất tu hành còn rất khá, sẽ như vậy vận rủi liên tục ?"

Thiếu niên nói đến khôi hài thú vị, thế nhưng là Ngô Diên nghe được thần sắc ngưng trọng, tâm tình tuyệt không nhẹ nhõm.

Nói xong lời cuối cùng, thiếu niên lại bắt đầu hối hận, hai tay hung hăng xoa chính mình gương mặt, "Nói thật lên, ta so cái kia sắc phôi thảm hại hơn, nhưng ta là thật không may mắn a! Ngô Diên, người không bằng đem mặt đưa qua đến, để tiên sinh đánh mấy cái tát xuất một chút khí, kiểu gì ?"

Ngô Diên lại không ngốc, rõ ràng là đánh đánh vô ích, "Tiên sinh, ta nhìn vẫn là thôi đi."

Thiếu niên tức giận nói: "Một ngày làm thầy cả đời làm cha a, tiểu tử người tính tình theo ta, hơn phân nửa cũng là khi sư diệt tổ loại. Đợi đến Long Tuyền huyện sự vụ đại khái kết thúc, người tranh thủ dành thời gian đi một chuyến kinh thành, cùng ta. . . Cùng cái kia ta, tiếp tục thương lượng đang khoác lên Vân Sơn kiến tạo thư viện một chuyện."

Ngô Diên gật đầu một cái, nhìn không ra sắc mặt biến hóa.

Thiếu niên phát tay đuổi người, "Làm việc của người."

Ngô Diên đứng dậy cáo từ.

Nhà này Viên thị lão trạch, ngoại trừ cái kia khuôn mặt tinh xảo trầm mặc thiếu niên, tại Ngô Diên một chuyến bí mật xuất hành sau, vì ân sư

Thôi Sàm mang về một cái tên là Hạ Dư Lộc hình đồ thiếu niên, mười bốn tuổi, dáng người thon dài, không thua thanh niên trai tráng, mặt như ngọc, ngọc thụ lâm phong, là nhất đẳng tốt tú da. Chẳng biết tại sao, Thôi Sàm để hẳn đổi tên là Vu Lộc, thiếu niên dù là mười phần không tình nguyện, chỉ có thể im lặng tiếp nhận.

Đổi tên là Vu Lộc thiếu niên cao lớn, đại khái là từ nước sôi lửa bỏng cực khổ bên trong thoát thân, cũng có thể là là trời sinh tính tình sáng sủa, cũng không có việc gì liên quét dọn nhà này Viên thị tổ trạch, từ lâu một đến lâu hai, cuối cùng thậm chí bò lên trên nóc nhà đi sửa chữa lại cũ ngói, nếu như không phải Thôi Sàm ghét bỏ thiếu niên ồn ào, thét lên trước mắt mắng to một trận, đoán chừng thiếu niên liền lão trạch vách tường cũng có thể quét vôi một lần.

Trong nhà chén đĩa bình hoa, toàn bộ bị Vu Lộc sáng bóng không nhiễm trần thế, Ngô Diên mỗi lần đến nhà báỉ phỏng ân sư, đều có thể nhìn thấy Vu Lộc ở nơi đó bận bịu, nhìn thấy chính mình sau, ngoại trừ mỉm cười bên ngoài, chính là đứng ở đằng xa, ôm cái chổi, bắt đầu kiên nhẫn đợi chờ mình rời đi, lễ phép tiễn khách về sau, thiếu niên liền sẽ bắt đầu làm cái kia quét sạch dấu chân, lau cái ghế loại hình nô bộc công việc, thiếu niên thích thú, để Ngô Diên trăm mối vẫn không có cách giải, thiếu niên này sẽ không phải là gia quốc phá diệt, cả tộc biến thành dân đen hình đồ, cho nên kích thích qua lớn, dẫn đến đầu óc có chút không rõ ràng đi ?

Ở chỗ lộc thích ứng lão trạch thanh tịnh mà lại bận rộn sinh hoạt sau, trong tay áo thêm ra một phong mật tín Thôi Sàm, lại lặng yên mang theo một người xa lạ trở lại tòa nhà, là một cái vóc người thon thả lại khuôn mặt ngăm đen thiếu nữ, tư sắc chỉ có thể coi là bên trong bên dưới, suốt ngày đều thần sắc cứng ngắc, duy chỉ có cặp con mắt kia coi như thanh tú.

Nàng cho dù là đối mặt Đại Ly quốc sư, đồng dạng mặt không biểu tình, đã không sợ hãi cũng không nịnh nọt, cái này khiến Vu Lộc sinh lòng bội phục, nghe nói nàng cũng là hình đồ di dân về sau, liền muốn lấy cùng

với nàng ân cần thân thiện một chút, chỉ tiếc thiếu nữ đối với hãn hồ hững, làm lên việc nhà càng là tay chân vụng về, chỗ sơ suất chồng chất, đánh nát chén đĩa không phải lần một lần hai, cuối cùng Vu Lộc thật sự là không thể chịu đựng được, liền để nàng ngồi nghỉ ngơi, sự vụ lớn nhỏ toàn bộ từ hãn một người xử lý, mua thức ăn đãi mệt, xuống bếp nấu cơm, đến thanh tẩy áo ngoài, nàng ngược lại là không chút nào khách khí, mỗi ngày liền tùy tiện ngồi trên ghế, so chủ nhân Thôi Sàm còn càng giống là chủ nhân. Vu Lộc hảo ý, thiếu nữ tựa hồ cũng không cảm kích, con mắt nhìn cũng không nhìn thiếu niên, ngược lại ngẫu nhiên khoé mắt dư quang thoáng nhìn, tấm kia bình thường khuôn mặt trong đôi mắt, sẽ lộ ra nhàn nhạt mĩ mai ý vị.

Thôi Sàm trùng điệp vỗ tay một cái, "Ba cái đều tới đây."

Ngọc thụ lâm phong thiếu niên cao lớn Vu Lộc, dáng người cực tốt thiếu nữ, dung mạo tinh xảo không tì vết thiếu niên, đứng tại Thôi Sàm trước mặt.

Thôi Sàm nghiêng đầu, nhìn về phía ba người, cuối cùng ánh mắt dừng lại tại thiếu niên cao lớn trên người, "Vu Lộc, người ngay từ đầu chính là ta tranh thủ đến quân cờ, về phần người, là vị kia nương nương nhất định phải được vật trong bàn tay, chẳng qua hiện nay nàng thất thế, lẫn vào có chút thâm lương, cho đuổi đến Trường Xuân Cung tu tâm dưỡng tính đi. Thân ở Đại Ly kinh thành cái kia ta đây, nắm giữ Lục Trúc Đình sau, liền thuận thế gần nước ban công một lần, đưa người đưa đến ta chỗ này, xem như đem người lộ ra hố lửa, người nên tạ ta mới đúng. Dựa theo vị kia nương nương một quán vật tận kỳ dụng phong cách hành sự, người rơi vào trong tay nàng, tương lai hạ tràng chưa hãn có thể so sánh cái kia Dương Hoa tốt."

Thôi Sàm chuyển di ánh mắt, nhìn về phía cái kia thiếu nữ, "Người về sau dự định họ Thâm tên Thâm ? Vẫn là học Vu Lộc, dứt khoát toàn bộ sửa lại ?"

Thiếu nữ tiếng nói mềm mại đáng yêu nói: "Quốc sư đại nhân, ta chỉ cần còn họ Tạ là được."

Thôi Sàm suy nghĩ một chút, cười ha ha nói: "Ồ? Vậy không bằng liền gọi họ Tạ tên Tạ tốt, cái tên này nhiều chiếm tiện nghi a, tạ ơn, người còn không tạ ơn ta ?"

Thiếu nữ vẫn như cũ mặt không biểu tình, nhưng là trong đôi mắt bốc lên lửa giận, bất luận thiếu nữ như thế nào hết sức che lấp, đều không thể che giấu.

Thôi Sàm thương cảm nói: "Ta về sau cũng không gọi Thôi Sàm, các người ưa thích, liền gọi ta Thôi Đông Sơn a, hoặc là gọi ta công tử cũng được."

Thôi Sàm đầy mặt nản lòng thoái chí, "Vu Lộc, Tạ Tạ, các người thu thập một chút hành lễ, sáng mai chúng ta liền lên đường, thuận xuôi Nam dịch trạm đi hướng biên cảnh Dĩ Phu quan."

Hai người cũng không nghi vấn cái gì.

Thôi Sàm nhìn thấy cái kia đầy mặt mong đợi tình xảo thiếu niên, "Người a, liền lưu tại nơi này a, hoặc là đi Trần thị học thực đọc sách cũng được, tùy người chính mình."

Thiếu niên đầy bụng ủy khuất, vừa muốn trág lên lá gan khẩn cầu đồng hành, Thôi Sàm đã trừng mắt trợn mắt, "Xéo đi!"

Thiếu niên giật nảy mình, bước nhanh rời đi.

Thôi Sàm đứng người lên, đi đến lầu hai một gian phòng sách, bắt đầu nâng bút viết thư.

Lưu loát gần 10 ngàn chữ.

"Hãng quá hoá dở, Đại Ly triều đình quá mức tôn sùng văn nhân, khiến cho rất nhiều mua danh chuộc tiếng hạng người, lấy thơ ca xem như hoạn lộ đường tắt, tiến vào quan trường nước cờ đầu. Nhất định phải sửa lại bây giờ Đại Ly kinh thành tập tục, tuyệt đối không thể để cả triều Công Khanh đến người buôn bán nhỏ, một mực tôn trọng diêm từ lệ phú nông cạn học gió, nhất định phải nặng kinh nghĩa, nặng thời vụ, nặng thực tế, nhất định phải một mực cầm chắc lấy công lao sự nghiệp hai chữ, dù là Đại Ly Tổng thị thay đổi triều đại, mặc kệ ai đến ngôi long ý, cũng không thể ném đi phần này người ta thành tựu đại đạo căn bản."

"Chỉ là lay lớn phá vỡ kiên, chậm chậm mưu toan, mới là đúng lý."

"Quốc Tử Giám cần phải nắm giữ ở trong tay, thích hợp thời điểm có thể thu hồi Khâm Thiên Giám an bài, đối lấy đối với Quốc Tử Giám hoàn toàn khống chế."

...

Viết đến cuối cùng, Thôi Sàm đột nhiên đưa tay bút hung hăng vút trên mặt đất, "Bây giờ viết những này có làm được cái gì a, ta cũng không phải ta. Người này cái đứng đấy nói chuyện không đau eo gia hỏa, còn có mặt mũi da để ta 'Tạm không liên hệ, chính mình bảo trọng', người ngược lại là trông nom việc nhà ngọn nguồn phân một nửa cho ta à, không hổ là lão Thôi sàm, vất chày ra nước thiết công kê a! Người ở kinh thành hưởng phúc, lão tử lại muốn đi cho người làm học sinh đệ tử, lão thiên gia người làm sao không trực tiếp cho thiên lôi đánh chết ta à. .
."

Ấn đường một điểm chu sa nốt ruồi thiếu niên khóc lớn lên, thương tâm gần chết.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Học sinh Thôi Sàm

Tảng sáng thời gian, một chiếc xe ngựa đứng ở Viên thị lão trạch ngoài cửa, thiếu niên cao lớn Vu Lộc cùng da đen thiếu nữ Tạ Tạ, từng người đeo bao khóa chờ ở bên cạnh xe ngựa, thiếu niên Thôi Sàm ngáp đi ra tòa nhà, một bộ tính chất khảo cứu, thủ công tinh lương màu ngà áo bào trắng, hần đi theo phía sau cái dung mạo tinh xảo như đồ sứ thiếu niên, lưu luyến không rời.

Vu Lộc nhìn không được hỏi: "Công tử, chúng ta cái này là muốn đi nơi nào ?"

Thôi Sàm uể oải nói: "Mang các người đi xa cầu học, đi Đại Tùy dạo chơi, các người hai cái vốn chính là Sơn Nhai thư viện học sinh."

Vu Lộc cùng Tạ Tạ cái này hai vị Lô thị vương triều di dân hình đồ, hai mặt nhìn nhau.

Xa phu là cái Đại Ly trú lưu Long Tuyền huyện thành lớn gián điệp, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không nhúc nhích tí nào ngồi tại lái xe vị trí bên trên, Thôi Sàm lên xe xoay người vén rèm xe lên sau, đột nhiên quay đầu nói: "Đi đem Vương Nghị Phủ gọi qua đảm nhiệm xa phu, người tiếp tục lưu lại huyện thành, phụ trách nhìn chăm chăm Kỵ Long ngô hẻm cùng Hạnh Hoa ngô hẻm hai nơi địa phương động tĩnh."

Cái kia gián điệp gật gật đầu, không nói một lời liền xuống xe rời đi.

Ước chừng một chén trà công phu, một cái cao lớn nam tử sải bước đi tới, thiếu niên cao lớn nhìn không chớp mắt, thần sắc ung dung, thiếu nữ ánh mắt lạnh lẽo, tựa hồ không quá ưa thích vị này tên là Vương Nghị Phủ nam nhân.

Vương Nghị Phủ, chính là cái kia phụng mệnh tự tay vặn rơi Tổng Dục Chương đầu lâu nam tử, năm đó Lô thị vương triều sa trường mãnh tướng, đã không có biến thành Đại Ly tù nhân, cũng không có trở thành tân vương triều thượng khách, càng không có trọng chương binh quyền, mà là trở thành vị kia nương nương ứng khuyến, theo nàng bị "Bị giáng chức" đến Trường Xuân Cung đi kết mao tu đạo, Vương Nghị Phủ chủ nhân, liền từ Đại Ly nương nương đổi thành trước mắt vị thiếu niên này quốc sư.

Bởi vì là đi dịch trạm đường cái, xe ngựa không nhỏ, đủ để dung nạp ba người, nhưng Thôi Sàm vẫn là để thiếu niên thiếu nữ ngồi tại bên ngoài, hắt một mình bá chiếm rộng rãi thùng xe, cũng không lâu lắm, trong xe liền truyền đến leng keng tiếng đọc sách, đường đường Đại Ly quốc sư, hưởng dự một châu cờ vây thánh thủ, lại mỗi ngày đều muốn đọc diễn cảm những này học vỡ lòng nội dung, thật sự là để cho người ta cảm thấy buồn cười.

Xe ngựa từ cửa Đông lái ra tiểu trấn, Thôi Sàm nhấc lên màn cửa, mắt nhìn cửa Đông miệng phụ cận mới xây huyện nha, còn chưa hoàn toàn làm xong, chỉ là có cái hình thức ban đầu, tại nha thự quan lại nhỏ đốc xúc xuống, tiểu trấn thanh niên trai tráng hiện tại cũng đã bắt đầu bận rộn, khiến cho toàn bộ cửa Đông đều bụi đất tung bay, Thôi Sàm ánh mắt âm trầm mà thả xuống rèm.

Rời đi tiểu trấn sau, dọc theo dịch trạm lái ra đại khái một canh giờ, Thôi Sàm để Vương Nghị Phủ dừng xe, hắt một mình hướng đi một tòa núi nhỏ sườn núi, Quan Hồ thư viện "Quân tử" Thôi Minh Hoàng chờ đã lâu, nhìn thấy vị này bị khu trục ra khỏi nhà tổ bối sau, tất cung tất kính thờ dài hành lễ.

Thôi Sàm đứng tại đỉnh núi, nhìn lại tiểu trấn, chỉ tiếc bây giờ cảnh giới giảm lớn, tu vi thấp, dù là cuối cùng thị lực, cũng vô pháp thấy bên kia phong cảnh, "Tôn kính Phi Vân Sơn vì Đại Ly Bắc Nhạc một chuyện, còn cần ấp ủ, nhất thời bán hội rất khó thành công. Nhưng là đang khoác

lên Vân Sơn kiến tạo thư viện mới, bắt buộc phải làm, nhiều nhất nửa năm liền sẽ có kết quả. Yên tâm, người này lần mạo lớn như vậy phong hiểm, thiếu chút nữa bỏ mạng rồi, ta chắc chắn sẽ không qua sông đoạn cầu, một cái thư viện phó sơn chủ, là chạy không thoát. Về sau Đại Ly khẳng định sẽ dốc hết quốc lực, đem toà này mới tinh thư viện, chế tạo so Sơn Nhai thư viện càng giống là Nho gia bảy mươi hai thư viện một trong."

Thôi Minh Hoàng thở phào nhẹ nhõm sau, ánh mắt kiên nghị, hứa hẹn nói: "Tuyệt sẽ không để lão tổ thất vọng!"

Thôi Sàm đối với cái này luôn luôn một từ, nói tiếp chính mình, "Ta đem cái kia Từ Nhân thiếu niên lưu cho người, đến lúc đó người đem hãn xếp vào tiến vào thư viện mới, không có gì bất ngờ xảy ra, hãn tu hành sẽ rất thuận lợi, có thể sẽ lấy một loại dọa người tốc độ bước lên trung ngũ cảnh, người chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng là người tốt nhất đem hãn tuyết giấu đi, không nên quá sớm phù nước ra mặt. Ta từ sứ núi ngàn chọn vạn chọn lựa những cái kia mảnh sứ vỡ, thật vất vả mới chấp vá ra như thế cái thần hồn có được Từ Nhân, thiếu niên này có thể từ một đồng phá mảnh sứ vỡ, đến bây giờ rất sống động, cùng người không khác, đã là ta Thôi Sàm suốt đời tâm huyết ngưng tụ, cũng có rất lớn vận khí thành phần, cho nên người cần phải nhiều hơn điểm tâm. Nói câu điềm xấu, cái này đã tương đương với ta đang cùng người uỷ thác."

Thôi Minh Hoàng tâm tình khuấy động, xoay người ôm quyền nói: "Lão tổ yên tâm, ta Thôi Minh Hoàng nhất định đem coi là mình ra!"

Thôi Sàm có chút mỗi mặt vẻ mặt, "Tại tiểu trấn bên này, ngoại trừ Phiên Vương Tổng Trường Kính bên ngoài, còn lại hai nhóm gián điệp tử sĩ, người có thể tùy tiện sai sử, ta đã giúp người chào hỏi. Lại có là lúc không có chuyện gì làm, nhiều cùng Dương gia cửa hàng Dương lão đầu tâm sự, lão bắt tử này đồ vật, làm việc nhất là công đạo, từ trước tới giờ không đàm cái gì tốt hỏng, chính tà, địch ta, người tranh thủ có thể làm cho lão đầu tử đáp ứng cùng người buôn bán."

"Về phần Nguyễn Cung, ta khuyên người đừng đi tự đòi không thú vị. Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngũ hém tứ đại họ thập đại tộc, bây giờ thất linh bát lạc, lòng người tan rã, người lưu tâm nhiều Lý gia, ân, chính là Lý Hi Thánh chỗ Lý gia, về phần cái kia lòng cao hơn trời Nhị công tử Lý Bảo Châm, bây giờ chỗ dựa khê đảo, tuy nói không tính là bị trong vòng một đêm đánh về nguyên hình, nhưng là cũng coi như lĩnh giáo qua chúng ta Đại Ly kinh thành mây đột quỷ quyết, đôi huynh đệ này ở giữa, người tuyển ai cũng đi, bất quá chỉ có thể chọn một."

"Về phần Ngô Diên, chính người nhìn lấy xử lý a, luận sự, không cần thổ lộ tâm tình là được."

Thôi Sàm nói xong lời cuối cùng, rõ ràng là xanh thắm thiếu niên tuấn mỹ tướng mạo, lại cho Thôi Minh Hoàng một loại già trên 80 tuổi lão nhân, vạn sự đều yên ảo giác.

Thôi Minh Hoàng thử thăm dò hỏi nói nói: "Cái kia học sinh Ngô Diên, chẳng lẽ lại là ?"

Thôi Sàm rũ cụp lấy hai vai, đi xuống chân núi, gật đầu một cái, hữu khí vô lực nói: "Hắn là nương nương người. Nàng liền ưa thích chọn lựa loại người này, xuất thân không tốt lắm, nhưng là thông minh, có khát vọng, có thể ẩn nhẫn, chỉ là đều có các trí mạng thiếu hụt, dễ dàng nàng khống chế."

Thôi Minh Hoàng bưng tỉnh đại ngộ nói: "Khó trách, lão tổ tông người lần kia tại Viên thị tổ trạch tiết lộ thiên cơ, ta luôn cảm thấy không thích hợp, về sau mới muốn minh bạch, là bởi vì Ngô Diên ở đây nguyên nhân."

Thôi Sàm thở dài, cũng không có che đậy chân tướng, nói trắng ra, "Lúc đó tại Viên thị lão trạch, ta cho hắn một cơ hội, trước đó lớn bằng hạt vừng nhỏ bé việc vật, hắn đem tin tức toàn bộ truyền ra ngoài, ta lười

nhắc so đo. Nhưng hắn nếu như đi ra tòa nhà sau, lựa chọn tại chuyện kia bên trên để lộ bí mật cho vị kia nương nương, vậy hắn liền chết, đệ tử khi sư diệt tổ, như vậy tiên sinh đánh chết học sinh, thiên kinh địa nghĩa nha."

Thôi Minh Hoàng im lặng không nói.

Thôi Sàm vỗ vỗ vị này gia tộc vẫn bối bả vai, "Ta đối với người kỳ thác rất lớn kỳ vọng a, không phải sẽ không cùng người giảng những này."

Thôi Minh Hoàng cười khổ nói: "Kinh sợ."

"Được rồi, người cũng đừng đưa."

Thôi Sàm bước nhanh đi xuống núi, đi ra mười mấy bước sau, quay đầu cười nói: "Người ta đều là người thông minh, người khẳng định đang suy nghĩ ta có thể như thế cho Ngô Diên đào hố, nhất định sẽ không bỏ qua người, trên thực tế. . . Người không có đoán sai, xác thực là như vậy, bất quá bấy rập ở nơi nào, yêu cầu ở đâu thiên làm ra sinh tử lựa chọn, được người chính mình đi suy nghĩ."

Thôi Minh Hoàng không có thất kinh, càng không có ủy khuất vô tội, ngược lại ý chí chiến đấu sục sôi, "Nên đọc sách, không sai biệt lắm đã đọc xong, lấy hậu nhân sinh niềm vui thú, chính là ở đây."

Thôi Sàm xoay người, nhìn về phía chân núi chiếc xe ngựa kia, hai tay khép tại trong tay áo, chặc chặc nói: "Quả nhiên ba loại đệ tử đều phải có a, người Thôi Minh Hoàng, Ngô Diên, Từ Nhân, đầy đủ hết. Về sau liền nhìn thầy trò chúng ta bốn người riêng phần mình tạo hóa."

Đi tới đi tới, Thôi Sàm giật cả mình, nỉ non nói: "Nếu như cái nào trời mới biết chân tướng, lấy Nê Bình ngô hẻm tiểu tử kia tính tình, nhất định sẽ đánh chết ta đó a, nói không chừng con mắt cũng sẽ không nháy một chút."

Ấn đường một điểm chu sa nốt ruồi thiếu niên đầy mặt lo nghĩ cùng bi thương, "Mẫu chốt là sư phụ đánh chết đồ đệ, còn mẹ nó thiên kinh địa nghĩa a. Không nên không nên, ta Thôi Sàm không thể lẩn vào thê thảm như vậy, đến nghĩ cách. . ."

Thiếu niên đột nhiên hí mắt cười rộ lên, thuận tiện chạy đi đường cũng nghênh ngang bắt đầu, cười ha ha nói: "Có thể đem bắn nước toàn bộ giới cho Đại Ly quốc sư nha, ta là Thôi Đông Sơn, không phải Thôi Sàm!"

Hắn ngay sau đó sống nhờ bộ thân thể này túi da, có thể coi là một cái cực kỳ trân quý trọng bảo, trời sinh vô cầu, nhưng là tiên thiên si ngốc, không đến sáu tuổi, liền hồn phách rời rạc tan hết, Thôi Sàm đi qua nhiều năm bí pháp luyện chế, khiến cho trở thành một cái dễ dàng hồn phách ở nhờ nhà trọ lữ quán, lúc trước bởi vì Ly Châu động thiên quá là quan trọng, dính đến hắc đại đạo thời cơ, hắn nhất định phải đích thân tới nơi này, cho nên liền mang ra cỗ này thân thể, phân ra hồn phách tiến vào bên trong, kể từ đó, tương đương thế gian xuất hiện hai cái Thôi Sàm, một già một trẻ, lão Thôi sàm chờ tại Đại Ly kinh thành làm quốc sư của hắc đại nhân, bày mưu nghĩ kế ở ngoài ngàn dặm, thiếu niên Thôi Sàm thì đến tiểu trấn, trốn ở Viên thị lão trạch, để phòng ngoài ý muốn phát sinh, đương nhiên, ở sâu trong nội tâm, Thôi Sàm chưa hẳn không có tận mắt đưa mắt nhìn Tề Tĩnh Xuân đi đến cuối cùng đoạn đường ý tứ.

Hắn muốn đường đường chính chính đánh bại Tề Tĩnh Xuân một lần.

Chỉ tiếc Thôi Sàm như thế nào cũng không nghĩ đến, đầu tiên là bại bởi Tề Tĩnh Xuân, thua bại một lần rồi mà không nói, về sau thảm hại hơn, bị rõ ràng đã chết tại học cung Công Đức Lâm lão đầu tử tìm tới môn, tùy tiện liền cắt đứt hắn cùng bản thể Thôi Sàm không liên lạc được nói, còn phạt hắn mỗi ngày đọc cái kia mấy quyển rách rưới thư, buồn cười là, không có một quyển thuộc về lão đầu tử biên soạn thánh hiền kinh điển. Cuối cùng càng là làm ra một cái hoang đường đến cực điểm quyết

định, muốn hắt Thôi Sầm cho cái kia họ Trần thiếu niên làm học sinh!

Ta Thôi Sầm có thể cùng hắt Trần Bình An học cái gì ? Học đốt sứ vẫn là học đốt than a?

Về phần lão đầu tử kia đến cùng là nghĩ như thế nào ?

Có trời mới biết!

Chính là mặt chữ trên ý nghĩa cái kia có trời mới biết.

Lão đầu tử, mặc dù cả một đời cao nhất thế tục công danh bất quá tú tài mà thôi.

Nhưng khi sơ tại Nho giáo văn miếu, đã từng xếp tại thứ tư vị trí cao a, lúc ấy lão tú tài thật có thể nói là như mặt trời giữa trưa, bằng không lão đầu tử người đều không chết, tượng thần có thể ngạnh sinh sinh cho người ta mang vào dựng thẳng lên đến ? Lão tú tài chính mình cảm đều ngăn không được.

Bất quá Thôi Sầm luôn cảm thấy lúc đó lão đầu tử kỳ thật vụng trộm vui cười, căn bản là không có thật nghĩ lấy đi cảm.

Tóm lại vụ án này, nhất định sẽ tan biến tại chính thống sử sách cùng sách tạp lục, đồng thời theo thời gian chuyển dời, còn sót lại dấu vết để lại cũng sẽ từng chút từng chút biến mất.

Thông hướng Đại Ly phía Nam quan ải Dã Phu quan phải qua trên đường.

Một chiếc xe ngựa đứng ở dịch trạm bên ngoài bên đường, ấn đường chu sa thiếu niên áo trắng đứng tại trên mui xe, mặt hướng phương Bắc,

mong mỗi cùng trông mong.

Vương Nghị Phủ ngồi tại lái xe vị trí bên trên, giống thường ngày im lìm không lên tiếng.

Thiếu niên cao lớn Vu Lộc tại kiểm kê trong bọc hành lý đồ vật, dáng người thướt tha lại dung nhan thô bỉ thiếu nữ nhàn tản nhất hài lòng, ngồi tại Vương Nghị Phủ bên cạnh, cùng thiếu niên tựa lưng vào nhau, nàng chính tới lui hai chân, từng khóa gặm lấy hạt dưa.

Thiếu niên Thôi Sàm giậm chân một cái, "Cuối cùng đến rồi!"

Vương Nghị Phủ không có quay người, nhẹ giọng nói: "Điện hạ, về sau bảo trọng."

Đã đổi tên là Vu Lộc thiếu niên cao lớn, gật đầu cười nói: "Vương Tướng Quân cũng là như thế."

Vương Nghị Phủ ừ một tiếng, đang muốn mở miệng.

Gặm xong một một số lớn hạt dưa thiếu nữ vỗ vỗ tay, mây trôi nước chảy bay ra một câu, "Vương đại tướng quân không cần thiết cùng ta loại này hình đồ dân đen khách sáo hàn huyên."

Vương Nghị Phủ cười khố nói: "Là chúng ta xin lỗi người sư môn."

Thiếu nữ hai tay chấp trên đầu gối, ngửa đầu nhìn về phía xanh thẳm bầu trời, cười nói: "Vậy người liền cùng những cái kia hồn phi phách tán người chết nhóm đi nói. Ta đã không có tham gia trận đại chiến kia, sau đó cũng không có tự vận, tương phản sống được cũng không tệ lắm, rất nhanh liền là mới Sơn Nhai thư viện học sinh. Cho nên Vương đại tướng quân người nói với ta cái này, rất không có ý nghĩa."

Vu Lộc đột nhiên nói rằng: "Vương Nghị Phủ, không cần để ý nàng,

nàng chính là cái không có lớn lên hài tử mà thôi, trong lòng có tức giận, cũng không biết nói với ai phát tiết. Lúc này ai dễ nói chuyện nàng liền đâm ai."

Thiếu nữ cười nói: "U, còn coi mình là cao quý không tả nổi Lô thị Thái Tử a, còn có tư cách dạy ta làm người?"

Vu Lộc mỉm cười không nói, tiếp tục cúi đầu thu thập hành lý.

Vương Nghị Phủ đau cả đầu.

Nếu không có lo lắng hai đứa bé này an nguy, Vương Nghị Phủ lại làm sao có thể đáp ứng Đại Ly nương nương, vì nàng hiệu mệnh.

—— ———

Trần Bình An một đoàn người dọc theo dịch trạm biên giới xuôi Nam.

Sau đó nhìn thấy một cái quen mặt thiếu niên áo trắng chạy như bay đến, loại kia nhiệt tình, quả thực so một vị hoài xuân thiếu nữ đối mặt ngưỡng mộ trong lòng tình lang, còn tới đến khoa trương.

Ấn đường chu sa thiếu niên áo trắng nụ cười rực rỡ nói: "Trần Bình An, mặc dù nghe vào rất giống cái trò đùa, nhưng ta nhưng thật ra là rất chân thành rất nghiêm túc mà nói cho người, từ hôm nay trở đi, ta liền là của người học sinh! Người không nhận ta làm học sinh, ta liền chết cho người xem! Chờ ta chết về sau, người nhớ kỹ giúp ta lập lên một khối văn bia, liền viết Trần Bình An đệ tử chi mộ!"

Trần Bình An ngốc trệ thật lâu mới tỉnh lại đây, hỏi: "Người tên thật gọi cái gì?"

Thiếu niên thoải mái cười to, "Thôi Đông Sơn!"

Trần Bình An gật đầu nói: "Cái kia ta tại trên tấm bia giúp người lại thêm ba chữ."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 133: Đồng hành

Thiếu niên đối với cái này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, bắt đầu hướng dẫn từng bước, "Ta hiểu được tiên sinh lão nhân gia người không yên lòng, cảm thấy ta là lòng dạ khó lường hạng người, nhưng là người có thể khảo sát ta một đoạn thời gian, lại đến quyết định muốn hay không thu xuống ta làm khai sơn đại đệ tử, ta Thôi Đông Sơn đâu, tu vi bây giờ là không cao, nhưng là kiến thức rộng rãi, học vấn vẫn có một ít, đối với Đại Tùy phong thổ, càng rõ như lòng bàn tay, lần này đi Đại Tùy, có ta ở đây cùng không có ta tại, tất nhiên là một cái thiên nhất cái mà tình trạng."

Mắt thấy Nê Bình ngõ hẻm thiếu niên vẫn như cũ thờ ơ, Thôi Sàm không tức giận chút nào, thao thao bất tuyệt nói: "Lại nói, ta lần này bái sư học nghệ, cũng không phải là tay không đến nhà, mà là mang theo một bút cực kỳ phong phú lễ bái sư, tỉ như trong lúc này ngũ cảnh tu sĩ du lịch thiên hạ, cơ hồ một tay một quyển « Trách Bị Tinh Quái Đồ », ta cái này một quyển càng là trân quý quý giá, tự nhiên dựng dục ra năm sáu loại tình mị."

Thiếu niên vạch lên đầu ngón tay, từng cái nói tới, "Lại có một bộ văn phòng tứ bảo, bút là cái kia cất giấu một đầu ăn mực tím ống bút, viết chữ cũng tốt, hội họa cũng được, sau khi dùng xong liền không cần thanh tẩy, đầu kia con cá nhỏ sẽ tự hành hỗ trợ ăn xong lau sạch. Như thế nào, có phải hay không rất thần kỳ ? Coi là nhất đẳng văn nhân thanh thay cho a?"

"Mực là ba thỏi từng đào mực, lấy ngón tay gõ nhẹ, liền sẽ phát ra tiếng thông reo từng trận êm tai tiếng vang, viết ra chữ, cho dù là trăm mực cực ít khô bút, mùi mực đồng dạng có thể ngưng lại mấy năm lâu. Nghiên mực là Biệt Châu một vị vô danh lão tăng để lại nghiên mực cổ, tên là 'Phóng Sinh Trì ', rất có huyền cơ, người không động tâm ?"

"Trang giấy thì là cái kia Kim Thạch Tiên, một nước hoàng đế sắc phong núi đồi thần linh, đều hi vọng dùng tới này giấy, mới lộ ra chính thống."

Thiếu niên giáng đến nơi đây, hít thở sâu một hơi, "Nhất trọng yếu nhất đồng dạng áp đáy hòm bảo bối, là một thanh nửa chết nửa sống bản mệnh phi kiếm! Nó phẩm cấp cực giai, sắc bén vô cùng, chỗ tốt lớn nhất là nó không cần kẻ kế tục dưỡng luyện kiếm khí, khai phá kiếm ý, cơ hồ lấy ra liền có thể dùng, ta lúc đầu may mắn đạt được sau, sở dĩ trân tàng nhiều năm, cũng không đem luyện chế, không phải là không coi trọng, thật sự là ta không đi kiếm tu đường đi, sợ phung phí của trời. . ."

Nói đến về sau, nguyên bản cao hứng bừng bừng Thôi Sàm tiếng nói càng ngày càng thấp, bởi vì hắn phát hiện đối diện ngõ hẹp thiếu niên, theo chính mình lễ bái sư càng ngày càng phong phú, Trần Bình An cự tuyệt ánh mắt, ngược lại càng ngày càng kiên định.

Ẩn đường chu sa, dung mạo tuấn mỹ thiếu niên đầy mặt u oán, hai tay nâng ở trước ngực, đáng thương mà thử thăm dò hỏi: "Thật không được a? Ta là thành tâm thành ý cùng người bái sư, người muốn không tin, ta có thể thề a, nếu như ta đối với người Trần Bình An có nửa điểm ý xấu, liền bị trời đánh ngũ lôi!"

Trần Bình An lắc đầu, chém đinh chặt sắt nói: "Không được!"

Trần Bình An tại tiểu trấn lần đầu tiên nhìn thấy vị thiếu niên này, là tại Nguyễn sư phó thợ rèn cửa hàng, tưởng lầm là huyện lệnh đại nhân thư đồng thư đồng, lần thứ hai tự xưng "Sư bá Thôi Sàm" thiếu niên chủ động bắt chuyện, tại đền thờ bên kia, cùng Trần Bình An nói rất nhiều cổ quái kỳ lạ nội tình, về sau một đường đi theo Trần Bình An đi Nê Bình ngõ hẻm, còn trộm đi Tống Tập Tân dán tại cánh cửa câu đối xuân.

Trần Bình An mặc dù từ đầu đến cuối không có từ trên người thiếu niên, phát giác được cùng loại Vân Hà Sơn tiên tử Thái Kim Giản sát ý sát

tâm, nhưng là Trần Bình An tuyệt đối tin bất quá người này, hy vọng có thể kính nhi viễn chi, chỗ nào nghĩ đến bây giờ đều nhanh đi tới Đại Ly biên cảnh, trả lại thiếu niên mặt dày mày dạn đuổi theo. Trần Bình An lại không ngốc, Hoàng Thử Lang cho gà chúc tết, còn có thể cầu cái gì ?

Thôi Sàm bất động thanh sắc mà liếc mắt thiếu niên búi tóc, chi kia bích ngọc cây trâm đã biến mất không thấy gì nữa.

Theo lý thuyết dựa theo trước đó ước định, lão đầu tử sẽ giúp đỡ chính mình cửa hàng một hai, ít nhất sẽ không vạch trần chính mình Đại Ly quốc sư thân phận, càng sẽ không đem chính mình tính kế Trần Bình An cùng Tề Tĩnh Xuân sự tình tiết lộ ra ngoài, về phần lão đầu tử vì sao rộng lượng như vậy mà buông tha mình, thậm chí vì sao muốn cái này rõ ràng đại cục đã định thời điểm, đi ra Công Đức Lâm, Thôi Sàm căn bản là lười đi tính toán thôi diễn, cùng chân chính Thánh Nhân so đấu cái này, thật sự là không biết tự lượng sức mình. Nhất là ngay sau đó thần hồn tách rời, Thôi Sàm vô luận là tu vi cùng tâm lực, đều đã không lớn bằng lúc trước, sợ hãi chính mình một khi thôi diễn đến chỗ sâu, không cẩn thận chạm đến lão đầu tử ký xuống quy củ căn bản, sẽ luân lạc tới bộ này túi da nguyên chủ nhân hoàn cảnh, biến thành một cái từ đầu đến đuôi ngớ ngẩn.

Thôi Sàm hỏi: "Trần Bình An, các người tại Hồng Chúc trấn một vùng, khó nói liền không có gặp được một cái nghèo kiết hủ lậu lão tú tài ? Hẳn không cùng người nói rõ đại khái nguyên do ?"

Trần Bình An nhú nhú lông mi.

Thôi Sàm quan sát tỉ mỉ lấy Trần Bình An, cảm thấy thiếu niên trước mắt vẻ mặt không giống giả mạo, "Tốt a, cái kia ta không thể làm gì khác hơn là sử ra đòn sát thủ, bất quá trước đó nói tốt, Trần Bình An, ta bái sư như thế tâm thành, người lại như thế từ chối, như vậy kế tiếp ta lễ bái sư, liền muốn giảm phân nửa. Ta cuối cùng cho người một cơ hội!"

Trần Bình An không nói hai lời liền muốn quay người, Thôi Sàm mau từ trong tay áo móc ra một cái màu đen quân cờ, cao cao ném dịch trạm bên cạnh chỗ không người, "Đây là Dương lão đầu giao cho người tin tức, bóp nát về sau, người liền biết rõ chuyện này mạch lạc, sau đó người đến giúp ta chứng minh thanh bạch, nói cho Trần Bình An ta cũng không phải ham cái gì, mới đến báỉ sư, mà là thực tình muốn cùng hãn định xuống quan hệ thầy trò."

Tôn này Âm Thần không có hiển lộ chân thân, có thể ngưng lại lời nói âm thanh màu đen quân cờ, trên không trung âm âm vỡ vụn, trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Rất nhanh Lâm Thủ Nhất liền về mặt cổ quái mà đi vào Trần Bình An bên cạnh, khe khẽ nói nhỏ nói: "Âm Thần tiền bối nói Dương gia cửa hàng Dương lão đầu, muốn người tin tưởng cái này gọi Thôi Đông Sơn gia hỏa, sẽ không âm thầm giở trò xấu, đi hướng Đại Tùy thư viện trên đường, thoải mái để hãn làm trâu làm ngựa, tùy ý thúc đẩy chính là, dạng này đệ tử môn sinh, không thu ngu sao mà không thu, không dùng thì phí. Còn nói người này sau này cùng người vinh nhục cùng hưởng, sinh tử tương quan, không dám đối với người lòng mang ý đồ xấu."

Trần Bình An gật đầu một cái, hỏi: "Bọn hãn là ?"

Thôi Sàm tươi cười rạng rỡ, "Bọn hãn a, gốc đại cá tử gọi Vu Lộc, phúc lộc lộc, tiểu Hắc cô nàng gọi Tạ Tạ, họ Tạ tên Tạ, cũng không biết rõ ai cho hãn lấy cái tên này, thật sự là tuyệt."

Sau đó Thôi Sàm lộ ra mù lòa cũng sẽ không cho là thật đau khổ sắc mặt, rên rỉ thở dài nói: "Hai cái đều là Lô thị vương triều hình đồ di dân, thân thể rất là thương cảm, Tạ Tạ trước đó liền từng tại Sơn Nhai thư viện cầu học qua một đoạn thời gian, Vu Lộc vận khí kém một chút, quê hương không bao lâu, chúng ta Đại Ly liền phát khởi trận đại chiến kia, hai người đành phải riêng phần mình trở về quê quán, bây giờ gia quốc phá diệt, thư viện thân phận học sinh, liền trở thành bọn hãn bảo mệnh phù,

nếu như ta không đem bọn hắc mang ra, về sau khẳng định sẽ chết tại các người Long Tuyền huyện phía Tây trong núi lớn, hoặc là bị một vị trên núi thần tiên một cái không vừa mắt liền cho đánh chết, hoặc là mỗi ngày màn trời chiếu đất, sớm khí lực suy kiệt, không đến ba mươi tuổi liền tươi sống một chết. Cho nên bọn hắc bây giờ có chút mang ơn, nhất định phải gọi là ta công tử thiếu gia, ta khuyên như thế nào đều không khuyên nổi, ai."

Chưa từng nghĩ ngắm đen thiếu nữ cười tủm tỉm nói: "Đã chúng ta xưng hô ngược lại thành công tử người gánh vác, cái kia ta về sau liền không hô công tử."

Cũng may Vu Lộc không có tuyết thượng gia sương, mỉm cười nói: "Ta vẫn là tiếp tục hô công tử a, quen thuộc."

Thôi Sàm quay đầu ha ha cười nói: "Tạ ơn cô nương a, ta cảm ơn người a."

Lâm Thủ Nhất chậm chậm, giống như lại lấy được Âm Thần âm thầm truyền thụ cho cảm nang diệu kế, nhẹ nói nói: "Dương lão đầu nói hai người này, chúng ta tốt nhất là thu xuống, trăm lợi mà không có một hại. Nếu như thực sự không thích họ Thôi, về sau có thể dùng đến làm kẻ chết thay, phàm là có tai có khó, toàn bộ để hắc chống đi tới chính là, trên người hắc cất giấu một cái 'Phương Thốn' vật phẩm, của cải thâm hậu, trải qua được chà đạp."

Một mực vênh tai nghe lén Thôi Sàm đột nhiên biến sắc, giơ chân mắng to nói: "Dương lão đầu, người cái lão ô quy vương bát đản, có người này a hồ người sao ? !"

Trần Bình An đè thấp giọng âm cười hỏi nói: "Nếu như thu xuống hai người kia, về sau coi như là của các người đồng môn sao?"

Lâm Thủ Nhất cười khổ nói: "Có thể là a, kỳ thật ta cùng Lý Bảo Bình

đều không rõ ràng Sơn Nhai thư viện chân chính tình huống, lúc trước Mã lão phu tử mang theo chúng ta rời đi tiểu trấn, cũng không nói qua những thứ này."

Lý Hòe một mực nhìn lên cái kia tên là Vu Lộc thiếu niên cao lớn, cảm thấy giống như là cái dễ dàng đánh giao tế gia hỏa, khẳng định so tính khí nóng nảy Lý Bảo Bình, cùng tính tình lãnh đạm Lâm Thủ Nhất, muốn càng dễ bàn hơn lời nói. Vu Lộc cũng nặng nề bực hành lý, phát hiện Lý Hòe ánh mắt sau, vị này Lô thị vương triều Thái tử điện hạ, cười gật đầu hành lễ.

Công nhỏ xanh rường sách áo bông màu hồng tiểu cô nương, thì lúc thỉnh thoảng cùng vị kia dáng người cao gầy ngăm đen thiếu nữ, đối mặt một lần, lại một lần. Cùng lần kia gặp gỡ mù mắt lão đạo nhân sư đồ ba người, tình huống vừa vặn tương phản, Lý Bảo Bình đối với biệt danh rượu mà mặt tròn tiểu cô nương, lập tức liền nhìn vừa ý, đối với cái họ này tên cổ quái thiếu nữ, thì một chút cũng không thích.

Tạ Tạ mặc dù trên mặt ý cười, nhìn không ra bất kỳ chân thực cảm xúc, thế nhưng là đối với thấp chính mình lớn nửa cái đầu Lý Bảo Bình, thiếu nữ nội tâm cũng là không thích.

Lần đầu gặp lại tiểu cô nương cùng thiếu nữ ở giữa, loại này kỳ diệu cảm xúc, hẳn là cùng bất kỳ đạo lý gì đều không quan hệ.

Trần Bình An nhìn về phía Thôi Sàm, nói rằng: "Vu Lộc cùng Tạ Tạ, có thể gia nhập chúng ta, nhưng là người không được."

Thôi Sàm thu liễm hết thảy vẻ mặt, cứng nhắc hỏi: "Vì sao ?"

Trần Bình An đáp nói: "Bởi vì ta cảm thấy người không phải người tốt."

Dịch trạm bên này, không ai cảm thấy câu nói này buồn cười buồn cười, cho dù là nhất không tim không phổi Lý Hòe, đều cảm nhận được một

luồng mưa gió sắp đến áp lực.

Vu Lộc xoay đầu nhìn về phía sau một bên, nơi xa bụi đất tung bay, móng ngựa chinh tề giẫm đạp mặt đất, mặt đất truyền đến từng đợt trầm muộn rung động, đại địa như là bị hung hăng quất dân đen thân thể, hấp hối, chỉ có thể yên lặng tiếp nhận.

Một luồng Đại Ly thiết kỵ hùng hậu quân uy, đập vào mặt, cho dù là chỉ là ba bốn mươi khinh kỵ đội ngũ, vẫn là tản mát ra một loại thô lệ khiếp người sát phạt khí tức.

Cái này khiến thiếu niên cao lớn kim lòng không được mà nheo mắt lại.

Bên này Thôi Sàm đuổi ra song chương, làm một cái đồn khí đan điền tư thế, tận lực tâm bình khí cùng nói: "Ta sở dĩ tới nơi này, là có cái lão tú tài nhất định phải ta theo người học làm người, người không thu ta làm học sinh, không quan hệ, ta liền lấy Vu Lộc cùng Tạ Tạ công tử, lấy cái thân phận này, đi theo các người cùng một chỗ đi xa cầu học chính là, các người đem ta không tồn tại, kiểu gì?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Chỉ cần người đừng đến gây ta, không nói cái gì tiên sinh học sinh nói nhảm, đều có thể."

Thôi Sàm vừa muốn nói chuyện.

Đại Ly kỵ quân mang theo tiếng oanh minh chợt lóe lên,

Một mực quan sát chi này kỵ quân tất cả chi tiết Vu Lộc sớm đã cúi đầu, vẫn không quên lấy tay cánh tay che chắn bảo cát bụi đất.

Thiếu nữ Tạ Tạ càng là sớm dịch bước đến dịch trạm bên ngoài.

Ăn đường một hạt đỏ thắm cát nốt ruồi thiếu niên Thôi Sàm, vừa lúc còn ăn mặc một bộ không nhiễm trần thế áo trắng.

Khí thế hùng tráng Đại Ly kỳ quân gào thét mà qua, Thôi Sầm im lặng đứng tại nguyên chỗ, lẩm lời giống như thiếu niên, đẩy người bụi đất, còn há hốc mồm, lại một chữ đều cũng nói không nên lời.

Lý Hòe chỉ cảm thấy một màn này thật sự là vô cùng thâm thúy, nhỏ giọng nói: "Thâm là thâm rồi chút."

Chán nản thiếu niên áo trắng, hậu tri hậu giác giơ tay lau đem mặt, ánh mắt hoảng hốt, nỉ non nói: "Thời gian này không có cách nào qua."

Dựa theo Nguyễn Cung ký xuống quy củ, bây giờ nhàn tản tu sĩ quá cảnh, nếu không có Đại Ly triều đình đặc xá, chỉ cần là đi qua trước kia Ly Châu động thiên trên không, hết thủy không thể lãng không mà độ hoặc là ngự kiếm phi hành. Tại cái kia phát thanh danh hiển hách luyện khí sĩ, bỏ ra từng đầu tính mệnh về sau, bây giờ Đại Ly rất nhiều trên núi thể lực, đều chấp nhận cái này không quá phân rõ phải trái quy củ.

Phong Lôi Viên tu sĩ Lưu Bá Kiêu trên mặt đất giới ngoại hạ xuống phi kiếm, giao qua bạc, cười dịch trạm chuyên môn cung cấp cho tu sĩ hào hoa xa xỉ xe ngựa, đi huyện thành, tìm tới Long Vĩ quận Trần thị xây dựng mới học thực, phát hiện hảo hữu Trần Tùng Phong chính tại tự thân vì mười mấy vị môn đồng giảng bài, Trần Tùng Phong phát hiện đứng tại ngoài cửa sổ Lưu Bá Kiêu sau, liền muốn tìm người giúp mình cho bọn nhỏ giảng bài, Lưu Bá Kiêu tranh thủ thời gian khoát tay, ra hiệu chính mình chờ lấy chính là.

Sau nửa canh giờ, tiên sinh Trần Tùng Phong đang lừa đồng nhóm thử dài lễ kính sau, bước nhanh đi ra lớp học, cùng Lưu Bá Kiêu sóng vai mà đi, mắt nhìn bội kiếm, hiếu kỳ nói: "Cái này đem chính là số một số hai Đạo gia phù kiếm, Đại Ly kinh thành Tỏa Long tỉnh bên trong thanh kia 'Phù lục'?"

Lưu Bá Kiêu lật ra cái lớn xem thường, hai tay ôm lấy cái ót, "Tổng Trường Kính tên vương bát đản này, đã nói xong đem phù kiếm lưu cho ta, chờ lấy ta đi rút ra, kết quả ta cái này Bắc hành trên đường đi, tất cả đều là đang nói Đại Ly kinh thành có người cầm đi phù kiếm tin tức, ta còn không tin, tưởng rằng Tổng Trường Kính sử xuất binh thư bên trên chướng nhãn pháp, cố ý giúp ta trải đường đâu, kết quả chờ ta đến kinh thành, được rồi, đã bị một cái gọi Dương Hoa lợi hại nường môn, coi là thật cho nhanh chân đến trước!"

Lưu Bá Kiêu càng nói càng khí, "Ta tìm kiếm Tổng Trường Kính đòi hỏi thuyết pháp, người biết rõ thế nào, Tổng Trường Kính chỉ là để cho người ta đưa lời nói cho ta, nói có bản lĩnh chính mình tìm kiếm Dương Hoa, đem phù lục cướp về. Đòi ta liền không có gặp qua không biết xấu hổ chỉ cảnh tông sư! Về sau nghe tin tức ngầm nói, bây giờ này nường môn ngay tại các người bên này Thiết Phù Giang, làm một vị hưởng thụ hương hỏa tế tự sông nước chính thần. Đây là số mệnh a."

Trần Tùng Phong ngẩn người, "Người này lợi đến Long Tuyền huyện thành, là muốn từ vị kia Thủy Thần cầm trong tay về phù lục?"

Lưu Bá Kiêu gật gù đắc ý nói: "Ta Lưu Bá Kiêu là hạng người như vậy sao?!"

Trần Tùng Phong càng thêm nghi hoặc, "Không phải là vì gặp nữ tử kia Thủy Thần, vậy người đến Long Tuyền huyện làm cái gì?"

Lưu Bá Kiêu thở dài nói: "Bất quá là trở về Phong Lô Viên trên đường, thoáng đường vòng, liền đến nơi này, trước đó nghe nói một chút liên quan tới cái này Long Tuyền huyện rất nhiều chuyện, trong đó có các người Long Vĩ quận Trần thị ở đây mở học thực, liền nghĩ tới gặp người một mặt. Ta còn thực sự không phải hướng về phía Dương Hoa cùng thanh kia phù lục đi."

Trần Tùng Phong mỉm cười nói: "Bây giờ ta tại bên này vì học võ lòng thụ nghiệp giải hoặc, thoát đầu rất không thích ứng, hận không thể vỗ bàn một cái liền phát tay áo rời đi, bây giờ ngược lại là đỡ một ít, thường thường nói với chính mình, coi như là đá mài tâm tính tốt."

Lưu Bá Kiêu gật gật đầu, "Ổn định lại tâm thần nghiên cứu học vấn, xác thực rất tốt. Đúng, trước đó trận kia mở đầu tại Hồng Chúc trấn một vùng, dừng ở Đại Ly kinh thành biến cố ? Người nghe nói không ?"

Trần Tùng Phong gật đầu nói: "Đương nhiên là có thu đến các loại nghe đồn, nhưng là trong gia tộc bộ chúng thuyết phân vân, khác biệt mương máng truyền đến nội tình tin tức, lẫn nhau mâu thuẫn, đến cuối cùng cũng nói không ra một cái như thế về sau."

Lưu Bá Kiêu cười hắc hắc nói: "Người khó nói quên, ta lúc đó nhưng lại tại Đại Ly kinh thành, người có muốn hay không biết rõ chân tướng ?"

Trần Tùng Phong lắc đầu nói: "Không muốn. Ta cũng không phải người trong tu hành, đối với các người dài xem lâu sinh sự tình, cũng không có hứng thú gì."

Trần Tùng Phong trước đó đã từng phụ cấp du học, đi theo du khách lên cao làm phú không phải lần một lần hai, không tính là thư sinh yếu đuối, nhưng khi đó đi theo Toánh Âm Trần thị nữ tử cùng một chỗ lên núi, đến cuối cùng cước lực của hắn cùng thể lực, liền một cái ngõ hẹp thiếu niên cũng không bằng, đến mức bị Trần Đối ghét bỏ mà đá ra đội ngũ.

Thừa nước đục thả câu nhưng không ai cố động, Lưu Bá Kiêu đương nhiên không mấy vui vẻ, vạch khuyết điểm nói: "Tuổi còn trẻ, đáng vẻ nặng nề, đáng đời người bị Trần Đối cái kia tiểu nương môn xem thường."

Trần Tùng Phong cười to nói: "Uy uy uy, đánh người không đánh mặt a, bóc người vết sẹo tính cái gì anh hùng hảo hán ?"

Lưu Bá Kiêu một mặt thần thần bí bí, đẽ thấp giọng âm, "Cái kia người có muốn hay không biết rõ có quan hệ Đảo Huyền Sơn một cái tin tức động trời ?"

Trần Tùng Phong không chút do dự nói: "Nói!"

Lưu Bá Kiêu trêu ghẹo nói: "Chặc chặc, người mới nói qua chính mình không phải người trong tu hành, cũng sẽ hiểu kỳ cái này ?"

Trần Tùng Phong vẻ mặt mỗi một, cân nhắc từng câu từng chữ, chậm rãi nói: "Đảo Huyền Sơn truyền ra bất cứ tin tức gì, sẽ chỉ cùng toà kia thiên hạ có quan hệ. Mà cái chỗ kia động tĩnh, có khả năng sẽ quyết định cả toà thiên hạ cách cục. Sợ rằng chúng ta Bảo Bình Châu chỉ là bị nhỏ nhất gợn sóng tác động đến, chúng ta sớm một chút biết rõ, nói không chừng liền có thể sớm đi làm ra một điểm chính xác ứng đối, dù là cuối cùng chỉ là thu lợi một chút xíu, cũng tốt hơn không hề làm gì."

Lưu Bá Kiêu đối với cái này cũng là bất lực, đều có các thân phận lập trường, một số thời khắc người bên ngoài an ủi, dễ nghe đi nữa, cuối cùng có một ít đứng đấy nói chuyện không đau eo hiềm nghi, Lưu Bá Kiêu cũng không nguyện ý làm loại này trong lời nói bằng hữu, tại vị này Phong Lôi Viên kiếm tu trong suy nghĩ, chân chính bằng hữu, chính là người thăng chức rất nhanh thời điểm, gặp không đến ta Lưu Bá Kiêu cái bóng, nhưng làm người có đại phiền toái, cần phải có người đứng lúc đi ra, thậm chí không cần người nói cái gì, ta Lưu Bá Kiêu liền đã đứng tại bên cạnh người.

Sau đó, phiền phức giải quyết, không cần nói lời cảm tạ. Nếu là ta Lưu Bá Kiêu chết bởi trận này phiền toái, người cũng không cần áy náy.

Lưu Bá Kiêu đưa tay chỉ đông bắc phương hướng, "Kỳ thật ta cũng không biết rõ quá nhiều, chỉ biết rõ ở vào chúng ta thiên hạ nhất đông bắc cái kia Đại Châu, xem như kiếm tu sau cùng địa bàn, cơ hồ hơn phân

nửa kiếm tu, ngay tại chỗ hai vị đại kiếm tiên hiệu triệu phía dưới, hoá tốc đi Đảo Huyền Sơn, chẳng biết tại sao, những này kiếm tu chỉ ở đi qua Ly Châu động thiên trên không thời điểm, hai vị đại kiếm tiên ngăn ngừa triệt hồi khí thể che đậy, mới khiến cho chúng ta Đông Bảo Bình Châu có thể nhìn thoáng qua, kiến thức đến kiếm tu như đàn châu châu quá cảnh phong độ tuyệt thế."

Trần Tùng Phong cười nói: "Như hoàng quá cảnh ? Đây cũng không phải là cái gì tốt thuyết pháp."

Lưu Bá Kiêu cười ha ha nói: "Không xuôi tai làm sao vậy, người muốn a, có so cái này càng thích hợp thuyết pháp sao? Đàn châu châu quá cảnh, không có một ngọn cỏ, khí thể nhiều chân a."

Trần Tùng Phong do dự một chút, vẫn là thẳng thắn đối đãi, nói ra một cái bí mật, "Trần Đối đã từng nói, nơi đó ước chừng mỗi hơn trăm năm, liền sẽ có một trận đại chiến phát sinh ở bức tường kia tường thành phía dưới."

Lưu Bá Kiêu gật đầu một cái, hiển nhiên trước đó liền biết được việc này, "Cho nên ta nghĩ lấy đi ra một phần lực, lui một bước nói, cũng cất lấy chiến đường kiếm tư tâm, kết quả Phong Lôi Viên rất nhanh liền hồi âm phi kiếm một cái, theo thầy tổ đến sư phụ lại đến sư huynh, toàn bộ đem ta mắng cầu huyết xối đầu."

Trần Tùng Phong cười trên nỗi đau của người khác mà cười ha hả.

Lưu Bá Kiêu đột nhiên hỏi: "Cái kia gọi Trần Bình An gia hỏa còn tại tiểu trấn sao?"

Trần Tùng Phong lắc đầu nói: "Không có ở đây. Bây giờ thiếu niên này nhưng khó lường, nghe nói một người độc chiếm bốn tòa đỉnh núi, trong đó tên là Lạc Phách Sơn địa phương, còn có Đại Ly triều đình vừa mới sắc phong một vị Sơn Thần tọa trấn trong đó, là hàng thật giá thật đại tài

chủ. Người đối với hần không phải cảm nhận rất tốt sao, về sau trùng phùng, đại khái có thể để hần mời người uống rượu ăn thịt."

Lưu Bá Kiêu lau miệng, nói: "Hần mang rau muối là coi như không tệ, lúc đó kém chút mặn chết lão tử, nhưng ta tại Đại Ly kinh thành ngừng lại ăn sơn trân hải vị, càng ăn càng hoài niệm cái kia rau muối tư vị."

Trần Tùng Phong tức giận nói: "Người ngừng lại ăn rau muối thử nhìn một chút, nhìn người có thể hay không tưởng niệm Đại Ly kinh thành sơn trân hải vị!"

Lưu Bá Kiêu cười nói: "Đó còn là ngừng lại thịt cá tốt, ngẫu nhiên đến một bữa rau muối là được, bằng không xanh xao vàng vọt, về sau vạn nhất thật gặp được nhà ta Tô tiên tử, ta sợ hù dọa nàng, cái kia nhiều xấu hổ."

Trần Tùng Phong hỏi: "Ta một mực nghĩ không minh bạch, lấy người Lưu Bá Kiêu gia thế cùng tu vi, cái kia Chính Dương Sơn Tô Giá lại siêu quần bạt tụy, một khi dứt bỏ Phong Lô Viên cùng Chính Dương Sơn thù truyền kiếp quan hệ, người cùng với nàng làm sao đều xem như xứng a, vì sao người liên cùng với nàng chào hỏi một tiếng cũng không dám?"

Lưu Bá Kiêu dụng tâm suy nghĩ một chút, "Có thể là sợ nàng vừa thấy được ta, liền không thích ta đi."

Trần Tùng Phong càng buồn bực, "Nhưng là người cùng Tô Giá nếu như ngay cả mặt cũng không thấy, nàng không giống nhau không có thích người?"

Lưu Bá Kiêu quay đầu hướng Trần Tùng Phong nháy mắt ra hiệu, cười hì hì nói: "Không giống nhau, chỉ cần một ngày không gặp mặt, ta liền đối với tương lai lần kia gặp mặt, tràn ngập mong đợi cùng hi vọng."

Trần Tùng Phong lắc đầu nói: "Người thật sự là nhàm chán a. Liền

không sợ lần sau gặp mặt, người là đi tham gia Tô Giá Tô tiên tử hôn lễ ?"

Lưu Bá Kiều như bị sét đánh, đưa tay ôm chầm Trần Tùng Phong cổ, hung thần ác sát nói: "Trần Tùng Phong ngươi muốn chết a? ! Đồng ngôn vô ky, đồng ngôn vô ky. . . Lão thiên gia đừng đáp ứng gia hỏa này, Nguyệt Lão càng đừng coi là thật a. . ."

Qua biên cảnh Dĩ Phu quan, coi như rời đi Đại Ly quốc cảnh.

Tại đến Đại Tùy trước đó, còn muốn trước xuyên qua Đại Tùy phụ thuộc Hoàng Đình Quốc Tây Bắc khu vực, có chừng một ngàn hai trăm dặm lộ trình.

So với Đại Ly chợ búa bách tính ưa thích nói Đại Ly tiếng phổ thông, đối với Bảo Bình Châu chính thống lời tốt, thường thường cũng không rất quen, văn phong càng thêm nồng đậm Đại Tùy cùng Hoàng Đình Quốc, cơ hồ người người đều sẽ nói Bản Châu lời tốt, khác biệt chỉ ở địa phương khẩu âm nặng nhẹ mà thôi.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi theo một chi đội ngũ sau đầu, xa phu là thiếu niên cao lớn Vu Lộc, Thôi Sàm suốt ngày ngồi tại trong xe cầm đầu ngũ say.

Thiếu nữ Tạ Tạ, đã hoàn toàn dung nhập chi kia Trần Bình An dẫn đầu cầu học đội ngũ, ngược lại cùng Vu Lộc Thôi Sàm quan hệ càng ngày càng xa lánh, nàng có thể cùng Lâm Thủ Nhất luận bàn cờ thuật, nói là luận bàn, kỳ thật chính là nghiền ép, bề ngoài xấu xí thiếu nữ đánh cờ sát lực cực lớn, động một tí đồ long, giết đến Lâm Thủ Nhất cơ hồ cục cục đánh tới bờ. Nàng cũng có thể cùng Lý Hòe thiên mã hành không lung tung nói chuyện phiếm, bởi tiếp Lý Hòe cùng một chỗ dùng hoa văn màu con rối cùng năm tôn tượng đất, đến bài binh bố trận, một lớn một nhỏ

chơi đến quên cả trời đất. Tạ Tạ duy chỉ có không muốn cùng Lý Bảo Bình nói chuyện, đương nhiên người sau cũng giống như thế.

Trần Bình An đối nàng cùng Vu Lộc đều khách khách khí khí, đối với cái kia họ Thôi thiếu niên áo trắng thì thủy chung không để ý, cái này một đường đi tới, Thôi Sàm đã dùng hết biện pháp, khóc lóc om sòm lẫn lộn chơi xỏ lá, chỉ kém không có ôm lấy Trần Bình An đúi gào khóc, còn ý đồ dùng lễ vật dụ làm Lý Hòe bọn người, để ba vị này "Khai quốc nguyên lão" hỗ trợ cầu tình, tiến đến Trần Bình An trước mặt hỏi han ân cần, hiểu mà dùng lý động mà dùng tình, càng là năm lần bảy lượt, đều ăn bế môn canh.

Cuối cùng tức hỗn hển thiếu niên, không phải là không có uy hiếp qua Trần Bình An, nói không đáp ứng nữa thu hãn làm đồ đệ, hãn liền muốn cùng Trần Bình An ngọc thạch câu phần, kết quả Trần Bình An quẳng xuống một câu, "Người có thể thử nhìn một chút, người gọi Thôi Đông Sơn, ta gọi Trần Bình An, mộ bia sẽ chỉ có một khối, ai sống sót, ai hỗ trợ viết tên của đối phương", cái này khiến thiếu niên áo trắng lập tức kinh ngạc, kém chút biệt xuất nội thương đến. Hãn ngược lại là muốn một bàn tay chụp chết cái họ này Trần, nhưng hãn một khi sinh lòng này niệm, trong lòng bàn tay liền bị lão tú tài không biết tên thuật pháp, giống như là dùng chổi lông gà quét đến gọi là một cái sừng đỏ a.

Hoàng hôn tới gần, xe ngựa chạy chậm rãi tại dãy núi trên đường, thiếu niên áo trắng khó được nhắc lên màn xe, ngồi tại xa phu Vu Lộc sau lưng, cao giọng nói: "Phía trước vị kia Trần Bình An Trần đại ca Trần đại gia Trần lão tổ tông! Ngọn núi này thách đấu núi, chúng ta cũng phải cẩn thận một điểm, Hoàng Đình Quốc trước đó, nơi này thuộc về Hậu Thục nước, căn cứ một vị Hậu Thục văn hào giấy bút « Thục Quốc Tỏa Toái Văn » ghi chép, hoành sơn có một tòa Thanh nương nương miếu, trước miếu có một gốc không biết tuổi tác cổ lão bách thụ, cầu nguyện cực kỳ linh nghiệm, hậu nhân vốn nhờ này kiến lập Thần Miếu. Tương truyền là tiền triều đại thần vì nước hi sinh vì nước, gia quyến chạy tứ tán hết sạch, chỉ có tuổi nhỏ nữ nhi không chịu rời đi, rút kiếm tự vận

chết, máu tươi nhuộm dần bách thụ gốc, hồn phách của nàng bởi vậy phụ thuộc vào lão bách, tại cái kia về sau, có nhiều cổ quái phát sinh, bất quá cũng may đủ loại nghe đồn phần lớn là kết thúc yên lành sự tình, các vị không cần khẩn trương thái quá, chỉ coi là du lãm một chỗ có chuyện xưa phong cảnh danh thắng liền tốt."

Trần Bình An tâm xiết chặt, tại áo cưới nữ quý náo loạn như vậy một lần về sau, bây giờ hẳn vừa nghe đến quý quái thần linh, khó tránh khỏi liền sẽ có chút một năm bị răn cấm mười năm sợ dây thừng.

Kỳ thật không chỉ là Trần Bình An, Lý Bảo Bình Lý Hòe cùng Lâm Thủ Nhất, thậm chí là tôn này Âm Thần, liền không có ai dám xem thường.

Cho nên bọn hắn tại hoàng hôn bao phủ dãy núi trước đó, liền dừng bước không tiến, lựa chọn một khối sườn núi đất trống xem như nghỉ đêm địa phương.

Dừng lại đơn sơ lại ấm no cơm tối về sau, Lý Bảo Bình mượn đồng lửa ánh sáng, bắt đầu đọc qua quyển kia yêu thích nhất sơn thủy du ký, Lâm Thủ Nhất bình thường sẽ không ngay trước Vu Lộc Tạ Tạ mặt xuất ra quyển kia 《 Vân Thượng Lang Lang Thư 》 , sẽ chỉ mở ra mù mắt lão đạo nhân đưa tặng « Sưu Sơn Đồ », thường thức những cái kia giống như đúc sơn tinh quý quái, mà Lý Hòe liền muốn tiếp tục chơi đùa những cái kia đồ chơi nhỏ, thường thường chỉ có Tạ Tạ nguyện ý cùng hắn cùng một chỗ, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Vu Lộc hôm nay rất kỳ quái, vậy mà chủ động mở miệng thỉnh cầu cùng Lâm Thủ Nhất đánh cờ một ván, Lâm Thủ Nhất tự nhiên sẽ không cự tuyệt, mà lại cảm giác rất có ý tứ, lúc trước cùng Tạ Tạ ngồi đối diện mà dịch, đại khái là tài đánh cờ cách xa khá lớn, tựa như là núi lớn áp đỉnh, Lâm Thủ Nhất mặc dù cảm xúc tâm tính không chế được rất tốt, nhưng mỗi lần Tạ Tạ sau khi rời đi, thiếu niên một mình phục bàn thời điểm, vẫn sẽ có chút uể oải. Nhưng là cùng tính tình ôn hòa Vu Lộc đánh cờ, phát hiện vị này Lô thị di dân xuất thân thiếu niên cao lớn, đánh cờ bên

dưới đến cùng hẳn tính cách không sai biệt lắm, ẩm nguội nuốt, đã không có khó coi bất tỉnh chiêu, cũng không có để cho người ta hai mắt tỏa sáng thần tiên thủ, bốn bề yên tĩnh, hạ hai bàn, Lâm Thủ Nhất đều thua, đều giống như kỳ soa một chiêu mà thôi, hai lần đều là ở chỗ lộ cuối cùng một tay lạc tử trước đó, trên bàn cờ vẫn là thế lực ngang nhau, thắng bại ảm đạm không biết.

Tại hai vị thiếu niên đánh cờ thời điểm, thiếu niên áo trắng Thôi Sàm hai tay phụ sau, liếc mắt ván cờ, liếc mắt, liền không muốn lại nhìn, thế nhưng là lượn một vòng, lại bây giờ không có chỗ, liền đành phải lần lượt một lần nữa trở lại ván cờ phụ cận, hoặc là đứng tại Lâm Thủ Nhất sau lưng mắt trợn trắng, hoặc là chính là đứng ở chỗ lộ sau lưng, xem thường lật đến không có sai biệt, cuối cùng thật sự là chịu không được, đối với yên lặng phục bàn Lâm Thủ Nhất nói rằng: "Vu Lộc cái kia có vẻ như trung lương tiểu phôi đản, đây là cố ý dắt chó đâu, tiểu tử người liền nửa điểm không phát hiện ra được ? Người có muốn hay không bên dưới thắng Vu Lộc cùng Tạ Tạ ? Người chỉ cần có ta một thành công lực, liền cam đoan có thể bên dưới mười cục thắng mười cục!"

Lâm Thủ Nhất nâng đầu lên mỉm cười nói: "Chờ người trước tiên làm Trần Bình An học sinh rồi nói sau."

Bất quá Lâm Thủ Nhất khoé mắt dư quang nhìn không được liếc nhìn cái kia giấu dốt thiếu niên cao lớn, người sau hướng hẳn mỉm cười, ánh mắt trong suốt, sau đó mà cúi thấp đầu, bắt đầu không ngại phiền phức thu thập điểm này hành lý.

Thiếu niên áo trắng Thôi Sàm hai tay dấm ngực, đau lòng nhức óc.

Nơi xa, một cây đại thụ ngang ra đi trên nhánh cây, có giày cỏ thiếu niên đứng ở trên một bên, dưới chân nhánh cây bị ép ra một cái đường cong, hẳn nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí sau, chậm rãi nhắm mắt lại, ngày qua ngày mà luyện tập đứng cái cọc kiếm lô.

Núi gió phất mặt.

Như núi ở đây lắm năm, mà thiếu niên không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Một năm này

Hoành sơn đỉnh núi, có một tòa cung không treo chữ vàng tấm biển miếu nhỏ, ngoài miếu có một gốc tham ngô thiên lão bách, xanh um tươi tốt, cổ ý nồng đậm.

Trong miếu nhỏ bên ngoài đèn đuốc huy hoàng, treo lên từng chiếc từng chiếc đèn lồng, ngoài miếu có mười mấy vị nô bộc nha hoàn bộ dáng nam nữ, tốp năm tốp ba tụ tập, khe khẽ nói nhỏ.

Trong miếu có năm sáu vị nam tử chính tại uống rượu, tuổi tác từ nhược quán đến chững chạc, uống rượu uống đến đầy mặt hồng quang, tiếng cười sáng sủa, từng cái mở ra vò rượu tán loạn đầy đất, những này nam nhân nên là đường đường chính chính sĩ tộc xuất thân, lời nói không tầm thường, công kích tình hình chính trị đương thời, lời kéo khắp nơi. Trong lúc đó còn có nam tử uống đến tận hứng, dứt khoát liền hở ngực lộ bụng, giơ lên cao cao chén rượu, quay người nhìn về phía trong bàn thờ tôn này Thanh nương nương tượng bần giống, cười to nói: "Người là thần tiên cũng tốt, quỷ mị cũng được, ta còn không sợ, người chỉ cần dám hiến lộ chân thân, ta liền dám mời người cộng ẩm rượu trong chén! Ha ha, Thanh nương nương, người tối nay nếu quả thật nguyện ý đi xuống thần đàn, về sau truyền đi khẳng định một cốc ca tụng, hương hỏa sẽ chỉ càng ngày càng cường thịnh không suy, ta uống trước rồi nói!"

Toàn thân tửu khí chính là nam nhân nắc rượu, run rẩy ung dung, ngửa đầu rượu vào miệng, hơn phân nửa vẩy rơi vào trên người cùng mặt đất.

Chung quanh hảo hữu không ngừng trêu chọc trêu ghẹo, càng có rượu trắng sắc người gan, có người tuyên bố nói phải đem vị này Thanh nương nương tượng thần ôm xuống đến, tối nay muốn ôm lấy tượng thần cùng ngủ, thần nhân cộng Xuân Mộng một trận, lúc này mới tính chân chính ca tụng. Lần này đại bất kính lời nói, rước lấy càng lớn vui vẻ

tiếng cười.

Trong miếu nhỏ thờ dài một tiếng, lặng lẽ không thể nghe thấy.

Một hồi hơi gió phát phơ, đám người uống rượu say sưa, cũng không phát giác dị thường.

—— ———

Giữa sườn núi, luyện tập kiếm lô Trần Bình An tâm thần khê động, cúi đầu nhìn lại, trên mặt đất có người mang theo một cái nhánh cây khoan thai mà đến, là tên là Tạ Tạ Lô thị di dân.

Trần Bình An liền muốn rời khỏi nhánh cây, liền thấy thiếu nữ ngẩng đầu nở nụ cười xinh đẹp, lay động nhánh cây, tiếng nói tự nhiên mềm mại đáng yêu, "Người không cần xuống tới, chúng ta có thể ở trên một bên nói chuyện phiếm."

Chỉ gặp thiếu nữ bắt đầu nhẹ nhàng chạy, mũi chân điểm một cái, nhảy lên thật cao, giẫm tại trên một cây đại thụ sau, thân hình hướng về sau bắn ra mà đi, giẫm tại mặt khác trên một thân cây, như thế lặp đi lặp lại, thân hình không ngừng cất cao, mấy lần giẫm đạp, nàng liền đi tới Trần Bình An lập ra đại thụ phụ cận trên nhánh cây, vừa nhìn chính là cái người luyện võ.

Tạ Tạ nghiêng người ngồi ở trên nhánh cây, quơ hai chân, mỉm cười nói: "Người là võ nhân, ta là luyện khí sĩ, chúng ta không giống nhau lắm. Tại mắt cao hơn đầu luyện khí sĩ xem ra, người tập võ, chính là loại kia không có tu đạo thiên phú người, sở dĩ luyện võ, bất quá là lùi lại mà cầu việc khác bất đắc dĩ lựa chọn, bởi vì các người võ đạo phân ra chín cái cảnh giới, cho nên lại bị giấu cột vì bên dưới cửu lưu, có chút cùng loại tu sĩ lấy thanh lưu tự cho mình là, đem võ phu coi là đê tiện quan lại nhỏ, đến cuối cùng song phương hai nhìn tương ghét, đều cảm thấy chướng mắt."

Trần Bình An hỏi: "Tạ cô nương tại sao phải nói với ta những này ?"

Nàng cầm trong tay nhánh cây đặt nằm ngang trên đùi, đi thẳng vào vấn đề nói: "Thôi Đông Sơn đoán chừng thật sự là cùng đường mặt lộ, bắt lấy một tòa miếu nhỏ liền lung tung thả hương, hẩn ngằm bên dưới tìm tới ta, nói chỉ cần có thể giúp hẩn ở trước mặt người giảng vài câu lời hữu ích, dù là người vẫn như cũ không đáp ứng thu hẩn làm học sinh, cũng sẽ đưa ta một cái bảo bối. Ta đương nhiên trông mà thêm hẩn chuôi này vô chủ phi kiếm, Thôi Đông Sơn không chịu, chỉ nguyện ý tại sau khi chuyện thành công, đưa cho ta một chi sáo trúc, hẩn cho ta nhìn thoáng qua cây sáo bộ dáng, là danh xứng với thực cá trùng địch, từng là Lô thị vương triều cung trong bí tàng, là một ngọn núi môn sớm nhất cùng Lô thị khai quốc hoàng đế kết minh khế ước tín vật một trong. Ta là nữ nhân nha, đương nhiên ưa thích trên đời hết thấy xinh đẹp đẹp mắt đồ vật. Cái này không liền tới tìm người."

Có người đã quấy rầy, Trần Bình An liền không lại luyện tập đứng cái cộc, giống như nàng ngồi ở trên nhánh cây, tư thế ngồi đoan chính, cùng nàng đối mặt, "Tạ cô nương người nói tiếp, ta đang nghe."

Tạ Tạ cười nói: "Đã nói xong a. Trước đó trò chuyện thuần túy võ phu cùng trên núi tu sĩ khác biệt, bất quá là sợ tẻ ngắt, nếu muốn phao chuyên dẫn ngọc tới, nói thật, Thôi Đông Sơn lần lượt tại người này một bên gặp trở ngại đụng cái mũi, ta bình thường thờ ơ lạnh nhạt, sẽ cảm thấy rất trút giận, thật đến phiên chính mình cùng người nói chuyện, liền nhúc đầu, e sợ cho người cái gì đều không nghe liền cự tuyệt ta, như vậy sắp tới tay Ngự Trùng Địch, sẽ phải mọc cánh bay đi đi."

Trần Bình An gật đầu nói: "Nếu như Thôi Đông Sơn hỏi, ta sẽ chứng minh Tạ cô nương người đã cầu qua tình. Nếu như có thể mà nói, Tạ cô nương có thể hay không nói một ít liên quan tới võ đạo sự tình ?"

Thiếu nữ hí mắt đánh giá thiếu niên gương mặt, giống như là muốn một

chút xem thấu vị thiếu niên này căn nguyên, ôn nhu nói: "Võ học một chuyện, ta chính là tin đồn mà thôi, không có cái gì không thể nói. Sở dĩ hiểu được những này da lông, hay là bởi vì luyện khí sĩ dưới ngũ cảnh, dưỡng khí luyện khí, kỳ thật vẫn là không thể chạy ra da thịt gân cốt thể phạm trù, đây cũng là vì sao được xưng là 'Dưới ngũ cảnh' lý do."

Nàng duỗi ra một ngón tay, lẳng không chỉ chỉ Trần Bình An trên người mấy chỗ, "Thân người hơn ba trăm tòa khí phủ khiếu huyết, lẫn nhau liên tiếp, như dây núi kéo dài. Các người võ đạo nhập môn đệ nhất cảnh Nê Phôi cảnh, là tìm tới cái kia một hơi, sau đó giúp nó tìm tới thích hợp nhất nghỉ lại ôn dưỡng khí phủ khiếu huyết, thiên phú cao thấp, ở chỗ này liền có thể thể hiện đi ra. Những này, dù sao cũng nên có người nói cho người lên qua a?"

Trần Bình An chính tỵ tinh hội thần nghe thiếu nữ giảng thuật, nghe được câu hỏi của nàng sau, trả lời nói: "Trước đó đại khái nghe người ta nói đến qua những này, nhưng là ta không ngại lại nghe mấy lần, cho nên Tạ cô nương người nói tiếp, không cần phải để ý đến ta có phải hay không nghe qua."

Thiếu nữ vô ý thức vỗ nhẹ đánh lấy nhánh cây, có chút hất cằm lên, nhìn về phía so Trần Bình An cao hơn địa phương, "Cái gọi là võ đạo thiên tài, một là cực kỳ tuổi nhỏ liền có thể tìm tới cổ khí tức kia. Hai là nó chọn trúng khí phủ khiếu huyết, không phải cái gì ít thấy vị trí, mà là một chút mấu chốt huyết vị, tiên thiên liền chiếm cứ ưu thế, tựa như có người chiếm cứ rừng núi hoang vắng đất nhỏ bao, hoặc là không người hỏi thăm bãi tha ma, có người thì chiếm cứ Thủy Lục chỗ xung yếu Hồng Chúc trấn, còn sẽ có người trực tiếp chiếm cứ Đại Ly kinh thành, ba cái cảnh tượng, tự nhiên là không giống nhau. Ba là cái này một hơi bản thân phẩm chất, đậm nhạt, dài ngắn, đều có chia cao thấp. Nếu không mặc cho người khí phủ ở vào Đại Ly kinh thành, lại không có bản lãnh đào móc tiềm lực, sẽ không có ý nghĩa, như thế hình dung, người có thể hiểu hay không ?"

Trần Bình An nói: "Vẫn có thể lý giải."

"Trước đó Thôi Đông Sơn cái gọi là thanh kia bản mệnh phi kiếm, nói là chúng ta luyện khí sĩ ở trong kiếm tu, tại bản mệnh khiếu huyết bên trong ôn dưỡng đi ra phi kiếm, cùng kiếm tu thần hồn hòa làm một thể, bản mệnh phi kiếm xuất khiếu giết địch, tức là thực chất chi kiếm, trở về khiếu huyết, liên hóa thành hư vô chi vật, rất là huyền diệu. Sư phụ ta đã từng nói, kỳ thật người khí phủ khiếu huyết, có thể coi là dưới gầm trời động thiên phúc địa, tiên thiên có 'Phương Thốn' thần thông, thế là ngày một khổ tu, một khi đả thông các mấu chốt trong đó, bản mệnh phi kiếm cũng tốt, cái khác pháp bảo cũng được, mặc cho người hình thể lớn như núi loan, đồng dạng đều có thể dung nạp trong đó."

"Các người võ đạo đệ nhị cảnh, liền ở chỗ lấy bản mệnh khiếu huyết xem như điểm khởi đầu, bắt đầu hướng bốn phía phát triển con đường, đem từng đầu nguyên bản gấp ghềnh chật hẹp kinh mạch, biến thành rộng rãi dịch trạm đường cái, vì sao thế gian có nhiều như vậy võ học loại ? Liền ở chỗ cái này khai sơn mở đường pháp môn không giống nhau, mở đầu tại nơi nào, đi đâu con đường, như thế nào đi đường tắt, các nhà đều có mật không truyền ra ngoài bí kíp, tỉ như võ nhân luyện quyền đưa ra kinh mạch, cùng đao thương kiếm kích là khác nhau rất lớn. Trần Bình An, ta nhìn ra được, người bây giờ ngay tại đệ nhị cảnh đặt nền móng, khó trách mỗi ngày đều muốn cần cù chăm chỉ luyện quyền chạy cộc, đứng như cọc gỗ, lấy người tốc độ, ta tin tưởng rất nhanh liền có thể bước lên đệ tam cảnh. Đúng, ta có thể biết rõ người bản mệnh khiếu huyết ở nơi nào sao?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không thể."

Thiếu nữ cau mũi một cái, nói thầm nói: "Lòng dạ hẹp hòi."

Bất quá nàng vừa nghĩ tới Đại Ly quốc sư thiếu niên Thôi Sàm thâm tâm tao ngộ, thiếu nữ lập tức cảm thấy Trần Bình An dạng này tính cách, cự tuyệt mình mới là bình thường. Trần Bình An dạng này tính tình, nói khó

nghe chút, gọi hãm cầu bên trong tảng đá, vừa thúi vừa cứng, nói dễ nghe, thì là tâm tính cứng cõi, bền lòng vững dạ.

Trần Bình An đột nhiên hỏi: "Tạ cô nương vì sao nói ta rất nhanh liền có thể đến đệ tam cảnh ?"

Tạ Tạ thốt ra nói: "Các người người tập võ chỉ bằng một hơi, cuối cùng là lấy tổn thương thể phách đại giới, đem đổi lấy sát lực, chỉ cần nghĩ đến ích thọ duyên niên, nhất định phải sớm bước lên đệ lục cảnh mới được a, có thể mỗi ngày tưới nhuận hồn phách thần ý, trả lại thân thể, nếu là tại hai ba cảnh giới trì hoãn quá lâu, cái kia một ngụm tiên thiên chân khí liền sẽ càng ngày càng suy kiệt, mỗi lần cùng người chém giết, bản thân bị trọng thương, chính là một lần nguyên khí tuôn trào, cho nên luyện quyền đem chính mình luyện chết người ngu, trên đời vô số kẻ. Chính là hào phiệt thế gia vọng tộc người luyện võ, có thể quý báu được liệu ngâm thể phách, dùng cái này chữa thương, vẫn là trị ngọn không trị gốc, vô pháp chân chính ích lợi một người hồn phách. Tuy nói võ học không cao, không được chứng đạo trường sinh, chỉ khi nào đi đến võ học đỉnh điểm, bước lên đệ cửu cảnh thậm chí là trong truyền thuyết chân chính chỗ tận cùng, đệ thập cảnh, như vậy sống một hai hai trăm tuổi, vẫn là không khó."

Trần Bình An phản bác nói: "Nói như vậy không được đầy đủ đúng, thiên tư người tốt, có thể cầu nhanh, giống ta loại tư chất này kém, càng sốt ruột càng dễ dàng phạm sai lầm, còn không bằng chân thật từng bước một đến, một bước không đi sai, như vậy mỗi một bước liền đều hữu dụng, huống chi ta tập võ không phải là vì truy cầu những cái kia rất cao cảnh giới, cũng chỉ là. . . Cường kiện thể phách mà thôi."

Trần Bình An lời nói đến miệng một bên, thay đổi một cái hàm súc thuyết pháp. Kỳ thật nói cho đúng đến, Trần Bình An đang dùng luyện quyền đến xâu mệnh.

Bị Thái Kim Giản lấy ác độc thủ pháp, âm thầm đập nát trường sinh cầu

sau, ngoại trừ con đường tu hành ngăn trở đoạn tuyệt, môi hở răng lạnh, Trần Bình An bộ này thể phách cũng không chịu nổi. Về sau Kỳ Đôn Sơn chiến dịch, hao tổn nghiêm trọng, thật vất vả gia tăng đi ra điểm này tuổi thọ, quét sạch sành sanh, cũng may về sau một đường xuôi Nam, dựa vào mỗi ngày đại lượng chạy cộc đứng như cộc gỗ, Trần Bình An lại góp nhặt bên dưới một chút vốn liếng, đã có thể rõ ràng cảm nhận được thân thể chuyển biến tốt đẹp, như là một tòa phòng rách nát tứ phía để lọt gió thân thể, may may vá vá, cuối cùng vẫn là hữu dụng.

Thiếu nữ cười nói: "Tập võ tiến triển nhanh chậm, tùy từng người mà khác nhau đi. Người nếu như cảm thấy làm gì chắc đó càng tốt hơn, ta nghĩ cũng không có vấn đề."

Tạ Tạ xem như luyện khí sĩ, đối với chuyện tập võ, vốn là kiến thức nửa vời, nhiều khi sẽ quen thuộc đem tu hành sử dụng đang luyện võ bên trên, mặc dù tầm mắt của nàng so Chu Hà cao hơn, nhưng là rất nhiều rất nhỏ, khẳng định không bằng thân là ngũ cảnh võ phu Chu Hà, tới chuẩn xác thông suốt. Huống chi Chu Hà bị Phúc Lộc Nhai Lý thị lão tổ chính miệng tán thưởng vì "Minh sư", đánh giá tại phía xa danh sư phía trên, đủ để thấy Chu Hà lợi hại. Bất quá Chu Hà bị giới hạn ở chếch một góc tiểu trấn Lý thị nội tình, cùng dưới núi giang hồ tuyệt đại đa số võ nhân đồng dạng, tin tưởng vững chắc tin tưởng vững chắc đệ cửu cảnh võ đạo tông sư, chạy tới phần cuối, cho nên đem đệ cửu cảnh ca tụng là chỗ tận cùng.

Mà trên thực tế cửu cảnh phía trên, còn có đệ thập cảnh, cái này chín mươi phần giữa, một cảnh chi kém, rất lớn, so đệ lục cảnh cùng đệ cửu cảnh chênh lệch, còn muốn lớn hơn.

Võ học võ học, không cùng đại đạo dính một bên, dù là nhục thân rèn luyện đến so Phật gia kim cương bất bại còn kiên cố, vẫn là rất khó có triển vọng lớn, ít nhất cái này tuổi thọ ngắn ngủi, chính là một cái thật sự thiên đại bình cảnh.

Chính là bởi vì này, đang luyện khí sĩ xem ra, người tập võ, là không có tu đạo thiên phú người, lùi lại mà cầu việc khác bất đắc dĩ lựa chọn, bởi vì võ đạo phân ra chín cái cảnh giới, cho nên bị giấu cột vì bên dưới cửa lưu, tu sĩ vì thanh lưu, võ phu vì quan lại nhỏ, song phương hai nhìn tương ghét, đều cảm thấy chướng mắt.

Võ học võ học, nếu là không cùng đại đạo dính một bên, dù là nhục thân rèn luyện đến so Phật gia kim cương bất bại còn kiên cố, vẫn là rất khó có triển vọng lớn, trăm năm tức lão hủ không chịu nổi, căng hết cỡ hai trăm năm tuổi, sau đó vẫn như cũ là không quan trọng gì xương khô một bộ.

Trần Bình An hiểu kỳ hỏi: "Tạ ơn cô nương, các người luyện khí sĩ, xem như tiêu điều tự tại trên núi thần tiên, cũng cần cùng người tập võ đồng dạng, đúc luyện thể phách?"

Ban đầu ở trên tiểu trấn, Ninh Diêu nhắc nhở qua hắc, Vân Hà Sơn Thái Kim Giảm, Lão Long thành Phù Nam Hoa những người này, dù là tại tiểu trấn bị thuật pháp cấm tiết quy củ trói buộc, thể nhưng là thể phách cứng cõi trình độ, viễn siêu tục nhân, một quyền đâm chết hắc Trần Bình An rất nhẹ nhàng, mà hắc Trần Bình An nếu như không phải đánh vào yếu hại, sẽ rất khó đánh giết đối phương.

Nghe được tiêu điều tự tại bốn chữ sau, thiếu nữ giật giật khóe miệng, linh động hai con ngươi bên trong tràn đầy đẳng chất, nắp kỹ điểm ấy nắn chí cảm xúc sau, kiên nhẫn giải thích nói: "Dưỡng khí luyện khí mới là trọng yếu nhất, thể phách chỉ có thể coi là tiện tay mà làm, ân, nói như vậy cũng không quá thỏa đáng, nói như thế nào đây, một cái bát sứ, chứa không xuống mười cân rượu, nhưng là giá trị liên thành Phương Thốn vật, bát sứ lớn nhỏ, lại có thể trang bị trăm cân ngàn cân rượu, chúng ta luyện khí sĩ chính là muốn dẫn dắt thiên địa nguyên khí đến đổ bê tông, đá mài thân thể thể phách da thịt gân cốt máu, đem cái kia bát sứ rèn đúc đến kiên cố một chút. Luyện khí sĩ túi da nếu như quá mức nhỏ nhắn mềm mại yếu ớt, khẳng định sẽ hồng trường sinh đại sự."

Nói xong những này, thiếu nữ liền không có trò chuyện đi xuống tâm khí tức, bắt đầu trầm mặc, mượn ánh trăng, xoay đầu nhìn về phía hoành sơn bên ngoài phong quang.

Trần Bình An không đi đã quấy rầy thiếu nữ suy nghĩ.

Thân thiết với người quen sơ bốn chữ này, trong bụng không có cái gì mực nước Trần Bình An, đương nhiên nói không nên lời, thế nhưng là đạo lý này, đương nhiên hiểu được.

Cho nên hẳn bây giờ thể nội khiếu huyết cùng khí tức du tẩu cảnh tượng, Trần Bình An tuyệt sẽ không hướng người ngoài lộ ra nửa chữ.

A Lương truyền thụ cho kiếm khí vận chuyển mười tám ngừng, càng là thủ khẩu như bình.

Trên thực tế, thể nội như hỏa long du tẩu cái kia cổ khí thể, thay đổi lúc trước do dự cục diện, rốt cục lựa chọn hai tòa khí phủ xem như nghỉ lại địa phương, vừa lên một chút, trong đó một tòa "Phủ đệ", chính là Kỳ Đôn Sơn tự tay chém giết bạch mãng, cái kia sợi kiếm khí biến mất sau khiếu huyết chỗ, kiếm khí rời đi, cái kia cổ khí thể như nhật được chỉ bảo, cấp tốc vào ở trong đó, dừng lại thời gian xa xa nhiều hơn dưới đan điền phụ cận toà kia khiếu huyết.

Sau đó Trần Bình An phối hợp Dương lão đầu trước kia truyền thụ cho thổ nạp biện pháp, tận lực để mỗi một lần chạy cộc đứng cái cộc hô hấp, tận lực đi qua, đi qua, hoặc là tới gần cái kia mười tám ngừng đi qua các đại khiếu huyết.

Trần Bình An mỗi một lần luyện quyền, người bên ngoài một chút liền có thể nhìn thấy.

Nhưng là Trần Bình An gần như cố chấp hô hấp phương thức, người bên

ngoài liền chưa hẳn có thể nhìn ra trong đó to lớn cố gắng.

Điều lão đầu khi còn sống có một phen, có thể làm cho Nê Bình ngô hém thiếu niên gặt gao nhớ kỹ cả một đời.

Nên người, liền lấy tốt đừng ném. Không nên là người, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Trước kia Trần Bình An một nghèo hai trắng, nghĩ càng nhiều, là sau một bên câu kia. Bây giờ có chút vốn liếng, đồng thời bắt đầu có chỗ truy cầu, như vậy trước một câu, liền bắt đầu phát huy được tác dụng.

Ta Trần Bình An muốn đem mỗi một kiện có thể làm tốt sự tình, làm đến tốt nhất!

Hắn thường thường như thế yên lặng nói với chính mình.

Giày cỏ thiếu niên cái này một đường xuôi Nam, giày cỏ đôi một đôi lại một đôi, dù là thấy qua rất nhiều mới mẻ phong quang, nhưng những cái kia sớm nhất biết đến đạo lý, to to nhỏ nhỏ, dù sao tới tới đi đi liền mấy cái như vậy, một cái đều không ném.

Phảng phất là từ tiểu cùng sợ, tại trong mắt người khác khả năng rất trống vắng vô dụng lời nói đạo lý, tại hai tay trống không Nê Bình ngô hém thiếu niên bên này, ngược lại càng đáng tiền, theo tuế nguyệt chuyển dời, sẽ chỉ càng đáng tiền. Cách đối nhân xử thế thời điểm, sẽ muốn bọn chúng, bốn bề vắng lặng thời điểm, cũng ưa thích lấy ra nhai một nhai.

Nho gia học vỡ lòng kinh điển một trong 《Đại Lễ》 có nói: Thiên mệnh chi vị tính, thăng thản chi vị đạo, tu đạo chi vị giáo. Nói cũng người, không thể giây lát đi vậy; nhưng đi, không phải đạo.

Trước đó có một ngày Lý Bảo Bình cho Trần Bình An giải thích một

đoạn này Thánh Nhân dạy bảo, bình thường từ trước tới giờ không lộ diện thiếu niên áo trắng, đi ra xe ngựa, yên lặng đi vào hai người bên cạnh, sau khi nghe xong, lại yên lặng rời đi.

Bất quá khi lúc tiểu cô nương máy móc, giảng được không rõ ràng cứng nhắc, Trần Bình An càng là nghe được như lọt vào trong sương mù, hai người rất nhanh liền nhảy qua đoạn mấu chốt này.

Lúc này, thiếu nữ thành linh lên tiếng nói: "Không cần phải để ý đến ta, Trần Bình An người đi trước tốt."

Trần Bình An gật đầu nói: "Thôi Đông Sơn nói toà này hoành sơn, vô cùng có khả năng tồn tại tinh mị, đã trở thể như vậy, Tà cô nương chính người cẩn thận một chút."

Thiếu nữ cười nói: "Ta hiện tại mặc dù là dưới ngũ cảnh tiểu tu sĩ, nhưng là sống chết trước mắt tự vệ thủ đoạn, vẫn là có một chút, không cần lo lắng."

Trần Bình An thuận thân cây trượt đến mặt đất sau, lấy Hám Sơn phổ chạy cộc chậm rãi tiến lên, căng chặt có độ.

Nguyên bản rất đơn giản ngoại gia quyền đỡ, ngạnh sinh sinh cho thiếu niên luyện được một điểm nước chảy mây trôi nội gia khí tượng.

Thiếu nữ nắm chặt nhánh cây, vỗ nhẹ đánh đầu gối. Thiếu niên áo trắng xuất quỷ nhập thần mà đứng tại phụ cận cành cây cao bên trên, chính là Trần Bình An trước kia kiếm lô đứng cái cộc địa phương, dưới chân hẫnh nhánh cây nhẹ nhàng lắc lư, thiếu niên thân hình tùy theo cao thấp chấp trùng.

Thôi Sầm mặt hướng núi lớn bên ngoài, tiện tay vung lên, một chi sáo trúc xoay tròn bay về phía thiếu nữ Tà Tà, người sau đưa tay tiếp được, cúi đầu nhìn lại, ánh mắt phức tạp.

Tạ Tạ hỏi: "Cùng nhau đi tới, gần hai tuần thời gian, nếu như ngay cả quốc sư đại nhân đều có thể không nhìn thấu Trần Bình An tâm tính ? Dựa theo người phân phó, để ta cùng Trần Bình An ngồi chém gió, cho phép ta nghĩ đến cái gì nói cái gì, thế nhưng là cái này có thể trò chuyện ra cái gì đến ?"

Thiếu niên áo trắng nhìn về phương xa, nhẹ giọng nói: "Trần Bình An nhìn thấy ta thời điểm, cả người tinh khí thần, sẽ bản năng mà co vào bắt đầu, tựa như một tòa quan ải, nhìn thấy lang yên cảnh báo, liền muốn bế quan giới nghiêm. Bình thường hẳn cùng Lý Bảo Bình ba người kết giao, tương đối sẽ chân tình bộc lộ một chút, thế nhưng là còn chưa đủ, cần phải có người cùng hắn trò chuyện một chút có phân lượng chuyện phiếm."

Tạ Tạ thử thăm dò hỏi: "Quốc sư đại nhân nếu muốn xác định Trần Bình An chân chính ranh giới cuối cùng, ở đâu?"

Thiếu niên hỏi một đấng, trả lời một nẻo, đầy mặt thống khổ vẻ mặt, "Lão đầu tử tại ta thần hồn bên trên, lạc ấn hạ một chút văn tự. Ta tạm thời chỉ biết rõ ', bọn chúng sẽ cực đoan phóng đại ta một loại nào đó cảm xúc, phát hồ tình, nhìn như tự nhiên mà vậy, quay đầu xem ra thật là khiến người ta kinh dị. Nếu như không phải Dương lão đầu nhắc nhở ta, ta khả năng đến nay đều cảm thấy đương nhiên."

Thiếu nữ cười nói: "Là muốn quốc sư học được lấy chân thành đối người ?"

Thôi Sàm không có quay đầu, sắc mặt lạnh lùng nói: "Tiểu nha đầu, ta khuyên người đừng nói ngồi châm chọc, ta hẳn nại là có điểm mấu chốt. Hẳn Trần Bình An, ta là không làm gì được, bằng không hẳn chết sớm bên trên một trăm lần. Về phần như người loại này chỉ có thể nước chảy bèo trôi tiểu gia hỏa, chết đều không người đứng trên tấm bia mộ phần kẻ đáng thương, ta hiện tại nếu quả như thật muốn nghiền chết

người, chính là một cước sự tình."

Thiếu nữ im lặng.

Thôi Sàm một tay phụ sau, một tay vặn chuyển tay cổ tay, "Vu Lộc so người thông minh lấy vui nhiều lắm."

Thiếu nữ không dám tiếp tục nói lung tung.

Có thể là cái này một đường đi được quá mức an ổn, bên cạnh vị thiếu niên này túi da Đại Ly quốc sư, ngôn hành cử chỉ lại quá mức hoang đường, mới khiến cho nàng sinh lòng khinh thị mà không biết.

Thiếu niên ánh mắt mê mang, nói một mình nói: "Đạo pháp cao, phật pháp xa, quy củ lớn. Có thể nói riêng phần mình lập giáo căn bản, còn lại chư tử bách gia, làm sao cùng cái này ba nhà tranh ? Lại như thế nào có thể lập giáo ? Khó nói liền thật không có một chút chút cơ hội ? Thật muốn ta học Tề Tĩnh Xuân, từ lão đầu tử học vấn trong môn hộ đầu, ngạnh sinh sinh dựa vào kiến thức học vấn, độc đứng đi ra ? Có thể hỏi đề ở chỗ, lúc trước ta cứ làm như vậy, thậm chí cảm thấy đến đã tìm đúng con đường, nhưng lão đầu tử người một bàn tay liền cho ta chụp chết. Người đến cùng nếu muốn ta thế nào ? Người ngược lại là nói a!"

Thiếu niên lại một lần nữa kìm lòng không được mà dầy mặt nước mắt.

Lúc này cảnh này, rơi vào một bên thiếu nữ Tạ Tạ trong mắt, lại không có nửa điểm buồn cười buồn cười ý tứ, ngược lại hận không thể chính mình là cái kẻ điếc, cái gì cũng không nghe thấy.

Thiếu niên chảy nước mắt nước quay đầu qua, cười nói: "Tiểu biểu tử, người lại thiếu ta một cái mạng, nhớ kỹ, về sau đều muốn trả lại."

Tại Trần Bình An trở về da trâu lều vải bên kia, lập tức có chút đầu lớn.

Trong đội ngũ thêm ra một trương khuôn mặt xa lạ.

Nàng một bộ váy trắng, da thịt trắng hơn tuyết, bờ môi ô xanh, khí chất sâu kín, không giống người sống.

Nữ tử ngồi tại bên cạnh đồng lửa, đang cùng Lâm Thủ Nhất đánh cờ. Mà tôn này khuôn mặt mơ hồ Âm Thần, liền ngồi xếp bằng ngồi ở một bên, nhìn chăm chăm trên bàn cờ thế cục.

Lý Bảo Bình cũng ngồi xõm ở một bên, tiểu cô nương nhưng không có xem cờ không nói giắc ngộ, mặc kệ là Lâm Thủ Nhất vẫn là cô gái xa lạ, ai lạc tử nàng đều yếu điểm bình một hai.

Duy chỉ có Vu Lộc trông coi chiếc xe ngựa kia, không có tới gần đồng lửa bên này.

Trần Bình An có chút sửng sò, đây rốt cuộc là tình huống như thế nào ?

Lý Hòe bước nhanh chạy đến Trần Bình An bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Vị tỷ tỷ này, rất quang minh lỗi lạc, vừa thấy mặt liền thẳng thẳng chính mình là đến từ đỉnh núi Thanh nương nương miếu quý mị, bởi vì khi còn sống thích nhất đánh cờ, tặng thêm hiện tại miếu nhỏ bên kia, tụ tập một đồng lớn tìm kiếm đạo lý tìm kỳ, uống rượu làm vui văn nhân nhã sĩ, nàng bị làm cho tâm phiền ý loạn, liền hướng dưới núi tản bộ, vừa vận nhìn thấy Lâm Thủ Nhất ở nơi đó phục bàn về sau, liền không nhịn được muốn đánh cờ một ván, nàng nguyện ý xuất ra một bộ bản độc nhất kỳ phổ, đưa tặng cho Lâm Thủ Nhất, xem như tạ ơn. Âm Thần tiền bối một phen đề ra nghi vấn về sau, cảm thấy vấn đề không lớn, liền đáp ứng nàng."

Trần Bình An đánh cờ không có ngộ tính, tặng thêm bởi vì sợ phạm sai lầm, còn ưa thích bên dưới đến chậm, cho nên Lâm Thủ Nhất có Tạ Tạ

cùng Vu Lộc hai vị bạn đánh cờ về sau, liền không yêu tìm Trần Bình An đánh cờ. Trần Bình An rõ ràng chính mình không phải đánh cờ liệ, cũng liền không đi tinh thâm nghiên tập, ngược lại là Lâm Thủ Nhất, thường thường tại lúc nghỉ ngơi, một mình học đánh cờ, Khô Tịch giống như là đến nói lão tăng, vừa nhìn chính là nhà học hun đúc đi ra.

Trần Bình An đi đến bên cạnh đồng lửa, không có tới gần ván cờ, thêm một cái bó củi, nhưng là cho dù là chính tại đối cục Lâm Thủ Nhất, cũng nâng đầu lên nhìn về phía Trần Bình An, lạnh lùng thiếu niên sắc mặt mang theo chút áy náy, dù sao theo bọn hắn cùng một chỗ đi xa Âm Thần, tại áo cưới nữ quý trận kia phong ba về sau, cho bọn hắn giải thích cặn kẽ qua, không bị triều đình đặt vào sơn hà gia phả hết thảy các lộ hương hỏa thần linh, tu vi lại cao hơn, tiếng tăm cho dù tốt, đều chỉ có thể bị tính vào quỷ mị âm vật một loại, so với hắn loại này không nơi nương tựa cô hồn dã quỷ, cũng không khá hơn chút nào.

Trần Bình An khoát khoát tay cười nói: "Không có việc gì không có việc gì, các người tiếp tục."

Nữ quý đánh cờ cực kỳ nhập thần vong ngã, hai ngón vờ ở một cái hắc tử, chống đỡ cái cầm, chau mày.

Rõ ràng, nữ quý tài đánh cờ sẽ không quá cao, bằng không không đến mức bị Lâm Thủ Nhất ổn chiếm được gió.

Trần Bình An ngồi một mình ở khoảng cách đồng lửa hơi địa phương xa, vụng trộm liếc mắt Âm Thần bên kia, người sau mỉm cười gật đầu, ra hiệu không cần lo lắng, vị nữ tử này không nổi lên được phong ba.

Trần Bình An lúc này mới triệt để yên lòng.

Tôn này Âm Thần vốn nên tại Đại Ly Dã Phu quan bên ngoài, liền sẽ cùng bọn hắn phân biệt, sau đó đường cũ trở về Long Tuyền huyện thành. Nhưng là hắn lâm thời thay đổi chủ ý, nói lại tiễn đưa tới, không

vì Dương lão đầu mệnh lệnh phân phó, chỉ vì một điểm tư tâm.

Trần Bình An không biết nội tình, nhìn Âm Thần thái độ mười phần kiên trì, liền đáp ứng.

Trần Bình An lại bắt đầu luyện tập kiếm lô.

Đợi đến thiếu niên mở mắt sau, phát hiện Âm Thần liền ngồi tại bên cạnh, đưa lưng về phía đánh cờ xem cờ những người kia cùng quý, hãnh cưỡi nhìn về phía Trần Bình An.

Trần Bình An hỏi: "Có chuyện gì sao ?"

Âm vật ừ một tiếng, chậm rãi nói: "Ta lập tức liền phải trở về, trước cùng người nói cái dừng."

Trần Bình An gật đầu một cái.

Âm vật đột nhiên hô một tiếng Trần Bình An.

Tại thiếu niên có chút không nghĩ ra thời điểm, đột nhiên trừng to mắt, nhìn thấy một trương hơi khuôn mặt quen thuộc, lộ ra một trương chân thực khuôn mặt Âm Thần, tranh thủ thời gian duỗi ra ngón tay, làm im lặng thủ thế, rất nhanh liền lại khôi phục trước đó dung mạo mơ hồ lẫn lộn cổ quái cảnh tượng, Âm Thần lấy bí thuật tại thiếu niên tâm hồ vang lên tiếng lòng, ôn nhu nói: "Tiểu Bình An, cảm ơn người nhiều năm như vậy giúp ta chiếu khán tiểu Sán, ta rất cảm kích, người còn đem đầu kia cá chạch đưa cho tiểu Sán, ta thật sự là không biết rõ như thế nào báo đáp người, thật sự, nếu như có thể mà nói, ta nguyện ý đem cái mạng này giao cho người, nhưng là ta làm không được. . ."

Trần Bình An hốc mắt có chút phấp phồng, sau đó nhếch miệng cười rộ lên.

Thiện tâm thiếu niên từ đáy lòng vì Cố Sán cảm thấy cao hứng.

Nhưng làm sao cũng không nhịn được, chính hắn có chút thương tâm.

Âm Thần đuổi ra năm dặm, làm bộ đập tim một chút, cười nói: "Trần Bình An, ta tin tưởng ngươi, luôn có một ngày ngươi sẽ đi đến cao nhất nơi xa nhất!"

Trần Bình An không biết đáp lại như thế nào, tôn này Âm Thần bóng người đã lặng lẽ tiêu tán.

Một năm này, Trần Bình An mười bốn tuổi.

Thiếu niên Thôi Sàm mười lăm tuổi. Lâm Thủ Nhất mười hai tuổi, Lý Bảo Bình chín tuổi, Lý Hòe bảy tuổi. Vu Lộc mười bốn tuổi. Tạ Tạ mười ba tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Võ áo

Tạ Tạ trở lại bên cạnh đồng lửa, Lâm Thủ Nhất cùng Thanh nương nương chính tại thu quan, thiếu nữ liếc mắt ván cờ liền không có hứng thú, đưa tay tới gần đồng lửa.

Trần Bình An chém vào ra từng đoạn từng đoạn nhánh cây, dựng tốt ba đỉnh đơn sơ lều vải, đi vào Lý Bảo Bình bên cạnh, tiểu cô nương liền ngáp chạy tới đi ngủ. Trừ cái đó ra, Lý Hòe cùng Lâm Thủ Nhất dùng chung một đỉnh lều vải, thiếu nữ Tạ Tạ cũng có độc thuộc về lều vải của nàng, Vu Lộc thường thường ngủ ở xe ngựa xa phu vị trí kia, thăm thăm nửa trái nửa khỏa liền có thể đối phó một đêm.

Đương nhiên đội ngũ tại tuyệt đại bộ phận thời điểm, luôn có thể thuận lợi tìm tới chỗ ở, hoặc là nhà trọ lữ xá, hoặc là giữa núi rừng đạo quan tự miếu.

Từng tại một cái gió đêm mưa, mượn lờ mờ đèn đuốc, bọn hắn thật vất vả tìm tới một hộ nhà giàu sang, chủ nhân lại là Hoàng Đình Quốc tiền nhiệm Hộ Bộ Thị Lang, kiến tạo biệt thự ẩn cư núi rừng thất tuần lão nhân, có chút hiếu khách, nhìn thấy Lý Bảo Bình những này phụ cấp du học nhỏ người đọc sách, lão nhân rất là thoải mái, dù là biết được bọn hắn đến từ có thể nói nửa cái địch quốc Đại Ly, lão thị lang y nguyên nhiệt tình khoản đãi, đối với ẩm thực, lão nhân càng là tuân thủ nghiêm ngặt Thánh Nhân "Ăn không ngại tinh, quai không ngại mảnh" dạy bảo, để Trần Bình An cái này giúp địa phương nhỏ để nhũ mở rộng tầm mắt.

Về sau lão nhân ở chung xuống tới, giống như cùng tiểu cô nương Lý Bảo Bình cùng thiếu niên Vu Lộc, phá lệ hợp ý, biết rõ tiểu cô nương ưa thích đọc du ký về sau, chẳng những tặng cho vài cuốn sách lâu tư tàng du ký, còn nhất định phải tự mình mang theo bọn hắn đi hướng một chỗ phong cảnh danh thắng, là làm cực kỳ nổi tiếng một đầu bờ sông lớn

sườn núi, sườn núi mặt vuông vức như gương, bên trên có không biết tồn thế bao nhiêu năm cổ lão ma nham thạch khắc, chỗ khắc, chưa bao giờ thấy ở kinh truyện, tối nghĩa khó hiểu, trong lịch sử vô số văn nhân nhà thơ tới đây chiêm ngưỡng kỳ cảnh, khắc đá bản dập tại Hoàng Đình Quốc cùng trên đó nước Đại Tùy vương triều, lưu truyền cực lớn, nhưng vẫn là không có người nào nghiên cứu ra những cái kia văn tự chân chính ngụ ý, chúng thuyết phân vân, cũng không một cái có thể phục chúng kết luận.

Thiếu niên Thôi Sàm lúc đó chỉ là xa xa liếc mắt dốc đá, liền nói đó là "Lôi Bộ Thiên Quân tự tay khắc liền, Thiên Đế rắn dạy giao long chi từ"

.

Lão nhân cười ha ha, hiển nhiên không tin. Các triều đại đổi thay chư tử tiên hiền, như vậy dụng tâm đi nghiên cứu cũng không dám vọng bên dưới đoạn luận, một cái mười bốn mười lăm tuổi thiếu niên lang thuận miệng lời nói, Hoàng Đình Quốc lão thị lang không xem ra gì, cũng là hợp tình lý.

Rời đi lão thị lang biệt thự dinh thự sau, mỗi lần Trần Bình An tại dã ngoại hoang vu dùng thổ lò chơi đùa đi ra thức ăn, liền sẽ phát hiện đám người ánh mắt không thích hợp, nhất là áo bông màu hồng tiểu cô nương, còn giấu đầu lòi đuôi mà tới một câu: Tiểu sư thúc, người làm gì đó ăn thật ngon, thật sự, không thể so với cái kia ngựa thị lang nhà đồ ăn kém!

Lý Hòe cũng có chút mệt rồi, cùng Lâm Thủ Nhất lên tiếng kêu gọi trước hết đi lều vải ngủ. Lâm Thủ Nhất cũng không buồn ngủ, cùng vị kia Thanh nương nương tiếp tục trên bàn cờ tranh thắng thua.

Lâm Thủ Nhất cùng Trần Bình An nói phải bồi cùng Thanh nương nương đi trước đỉnh núi miếu nhỏ, đi lấy về quyển kia giấu tại miếu nhỏ giáp vách ở trong trăn quý kỳ phổ, đại khái là sợ Trần Bình An lo lắng, thiếu niên cười giải thích nói Thanh nương nương vốn định một mình đi

tới đi lui một chuyến, là hẳn chủ động yêu cầu cùng một chỗ tiến đến.

Trần Bình An không thật nhiều nói cái gì, chỉ là để Lâm Thủ Nhất chính mình chú ý đường ban đêm.

Thiếu niên cùng vị kia miếu nhỏ hương hỏa tế tự quỷ mị cùng nhau leo núi, Trần Bình An nhìn lấy một người một quỷ bóng lưng, đại khái là trên núi đặc hữu quy củ, Thanh nương nương hai chân không đến mà, phiêu đảng chạy chậm chậm, đồng thời trước người, xuất hiện một chút lục trong suốt quỷ hỏa huỳnh quang, thấp sáng bốn phía, tăng thêm bên người áo xanh độc sách lang, hai vị trò chuyện với nhau thật vui, cho nên một màn này, không những không khiến người ta cảm thấy sợ hãi, ngược lại có mấy phần Lý Bảo Bình quyến kia sơn thủy du ký bên trên cái gọi là "Tận dụng thời gian, thừa hưởng vãng lai" phong lưu ý thơ.

Tại thiếu nữ Tạ Tạ sau khi rời đi, thiếu niên Thôi Sầm lẻ loi trở lại thủy chung đứng tại cành cây cao bên trên, trong núi lớn chợt có đêm hào âm thanh bỗng nhiên vang lên, thê lương khiếp người, loại này chim bị Hoàng Đình Quốc bách tính xưng là "Lưu Ly Điểu", là dấu hiệu không may, thường thường cùng "Báo tang" "Tin dữ" liên hệ với nhau.

Một đạo khói đen cuộn cuộn xuyên qua rừng cây, bay lượn đến thiếu niên áo trắng bên cạnh, huyền không đứng im.

Thiếu niên thu hồi một đoàn loạn ma suy nghĩ, mở miệng nói: "Muốn đi rồi?"

Đến từ tiểu trấn tôn này Âm Thần gật đầu nói: "Dương lão đầu thường xuống tới những cái kia hộ thân phù, quả thật có thể phòng ngự dương khí cương phong cùng thành trì quan ải mang tới hồn phách tổn thương, bất quá lấy Đại Ly Dã Phu quan vì điểm cuối cùng, vừa đi vừa về một chuyến, vừa vận sử dụng hết. Ta một mình hộ tống đến toà này Hoàng

Đình Quốc Hoành sơn, kỳ thật đã rất miễn cưỡng, nói không chừng đến Tú Hoa Giang cùng Uyển Bình Huyền thành một vùng, liền muốn bắt đầu gian nan bắt đầu."

Âm Thần khuôn mặt như hồ nước gợn sóng, như đèn lửa chập chờn, không ngừng biến hóa, mơ hồ không rõ, hần cảm khái nói: "Mặc dù không biết rõ Dương lão đầu cùng người làm cái gì mua bán, nhưng là ta hi vọng đến Đại Tuyền toà kia thư viện trước đó, quốc sư đại nhân có thể cùng Trần Bình An bọn hần trước sau vẹn toàn."

Thiếu niên áo trắng tại Âm Thần bên này coi như khách khí, "Ta hết sức nỗ lực."

Âm Thần đột nhiên cười hỏi nói: "Quốc sư đại nhân, tin hay không thiện ác có báo ?"

Thiếu niên Thôi Sàm lắc đầu nói: "Chưa bao giờ tin. Người nếu như là muốn khuyên ta tích đức làm việc thiện, cái kia ta cũng trái lại khuyên người một câu, đạo bất đồng bất tương vi mưu, cùng lo lắng ta có thể hay không bảo vệ nhà người ân nhân Trần Bình An, còn không bằng lo lắng cho mình vợ con tại người coi chừng không đến phương xa, có thể hay không không bị Thư Giả Hồ Tiệt Giang chân quân Lưu Chí Mậu, xem như hai khóa quân cờ tùy ý bài bố."

Âm Thần thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Sức người còn có cuối cùng thời điểm, huống chi là ta loại này thiên địa cầm hận âm vật ?"

Thôi Sàm cười nói: "Đại đạo vô tuyệt đường, bất quá là khó dễ khác biệt. Tự âm vì quỷ, tự dương vì thần, cùng có phải hay không người không quan hệ, người bây giờ lại không phải là không có phong thần cơ hội. Thử nghĩ một chút những cái kia núi trạch tinh quái, bọn hần con đường tu hành, mới thật sự là long đong."

Âm Thần khàn khàn cười nói: "Xác thực như thế."

Âm Thần trầm mặc hồi lâu, lại từ đầu đến cuối không có trở về Đại Ly ý tứ.

Thiếu niên Thôi Sàm hỏi: "Thế nào, còn có lời nói ? Ta biết rõ ngoại trừ báo ân, chính người liền xem trọng Trần Bình An, nhưng người khẳng định không rõ ràng, ta ngay từ đầu liền xem trọng người thiếu niên này, so với ai khác đều sớm hơn một chút, chỉ là ở trong đó liên quan đến đại đạo nội tình, không tốt cùng người nói tỉ mỉ. Người chỉ cần phải biết, ta lúc đầu mặc dù thân ở Đại Ly kinh thành, nhưng tại Trần Bình An trên người tập trung ánh mắt cùng quan tâm, không thể so với Dương lão đầu muện, cũng không so với hắc ít."

Âm Thần lắc đầu cười nói: "Lúc này không quan hệ."

Thiếu niên nhú mày nói: "Ta hiện tại tâm tình không tốt lắm, có rắc mau thả."

Âm Thần lơ đãng, chậm rãi nói: "Tiên sinh công lao sự nghiệp mà nói, Lợi Quốc lợi dân, ta rất khâm phục. Nho gia nội bộ tuy có chỉ trích, giáng chức nhiều hơn bao, nhưng ta khi còn sống liền tin tưởng vững chắc trăm ngàn năm sau như thế nào, vậy chỉ có thể là hậu thế tử tôn tự cầu nhiều phúc sự tình, cũng không bằng ngay sau đó lấy học vấn ân huệ tỏa khắp mọi chúng sinh, thu hoạch được thái bình thịnh thế, tới trọng yếu."

Thiếu niên áo trắng có chút kinh ngạc, nhú lông mày, nhin không được quay đầu hỏi: "Chưa từng nghĩ người còn duy trì ta học vấn ?"

Âm Thần làm ra một cái ngoài dự liệu động tác, đúng là học cái kia Nho gia văn bối môn sinh đối mặt tiên hiền phu tử thời điểm, tất cung tất kính thở dài hành lễ, cúi đầu cao giọng nói: "Cố mỗ cái này cúi đầu, không bái cái gì Đại Ly quốc sư, kính tiên sinh Thôi Sàm không chỉ làm cái kia đem gác xớ đạo đức văn chương."

Một mực đến tôn này Âm Thần sớm đã thần du ngoài mấy trăm dặm, thiếu niên áo trắng mới chậm rãi hồi lại thần, trên mặt buồn vui mừng gặp nhau.

Cuối cùng thiếu niên áo trắng đi về phía trước ra một bước, dưới chân nhánh cây uốn lượn đường cong càng lớn, hai tay đột nhiên run tay áo, thả lỏng phía sau, lại không nữa điểm chán nản về mặt.

Thiếu niên có võ áo Thiên Nhận cương vị chi hạo nhiên khí thế.

—— ———

Lâm Thủ Nhất trở về thời điểm, sắc mặt xám xanh, trong tay nắm chặt lấy một bộ ố vàng cổ thư, ngồi tại bên cạnh đồng lửa.

Trần Bình An hỏi: "Thế nào ?"

Lâm Thủ Nhất nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Một đám nhã nhận bại hoại! Những này xuất thân Hoàng Đình Quốc sĩ tộc người đọc sách, tại trong miếu nhỏ tụ hội say rượu thì cũng thôi đi, lại còn làm ra loại kia vô lễ hành vi! Vô liêm sỉ, nhã nhận quét đất! Nếu như đổi thành ta là Thanh nương nương, sớm đã đem bọn này làm người buồn nôn gia hỏa đánh ra núi đi."

Trần Bình An hỏi: "Mặc kệ phát xảy ra cái gì, Thanh nương nương chính nàng có phải hay không cũng không có làm gì ?"

Lâm Thủ Nhất gật đầu một cái.

Trần Bình An nói rằng: "Vậy người liền nhập gia tùy tục."

Lâm Thủ Nhất nâng đầu lên, hơi nghi hoặc một chút không hiểu, lúc có chút tâm thần thất thủ thiếu niên, nhìn thấy tấm kia hơi đen khuôn mặt

quen thuộc, Lâm Thủ Nhất không khỏi lòng yên tĩnh an bình xuống tới, thở dài, nhẹ giọng nói: "Ta hiểu được."

P/s: ở cái đệt Âm Thần tiêu tán rồi mà o.o

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Dưới núi đều là như thế

Một khi ngủ ngoài trời rừng núi hoang vắng, gác đêm một chuyện, tất không thể thiếu, tại Hồng Chúc trấn chấm đầu dịch trước đó, là Trần Bình An thủ đêm trước, Chu Hà thân là ngũ cảnh võ phu, thể phách khoẻ mạnh, càng có thể thức đêm, liền phụ trách thủ sau đêm, bây giờ Chu Hà rời đi, liền biến hóa thành Lâm Thủ Nhất thủ đêm trước, Trần Bình An sau đêm, tận lực để đồng lửa không tắt, phòng ngừa ngoài ý muốn xâm nhập.

Trần Bình An đối với cái này cũng không lạ lắm, đồ sứ đốt hầm lò, nhìn chăm chăm hầm lò lửa, là so thiên còn chuyện đại sự, Trần Bình An làm nhiều năm như vậy hầm lò công học đồ, mặc dù bị Diêu lão đầu coi là thiên phú không được, không muốn truyền thụ áp đáy hòm đốt sứ tay nghề, nhưng bởi vì Trần Bình An làm lên còn lại khổ sai sự tình, cơ hồ sẽ không xuất hiện chỗ sơ suất, cho nên Trần Bình An đối với so đấu kiên nhẫn nghị lực gác đêm, thật sự là quá quen thuộc.

Tăng thêm còn có thể thừa dịp gác đêm công phu, trời tối người yên, một thân một mình, đem Hám Sơn phổ chạy cộc đứng cái cộc vừa đi vừa về luyện tập, ngẫu nhiên còn có thể bện giày cỏ, hoặc là móc ra tiểu xảo Trảm Long Thai, giúp Lý Bảo Bình ma luyện thanh kia hợp đao Tường Phù.

Theo kiếm lô đứng cái cộc dần vào giai cảnh, nhất là thể nội đầu kia khí thể hỏa long, cuối cùng tuyển định hai tòa khí phủ xem như nghỉ lại địa phương, mỗi khi Trần Bình An hai ngón bấm niệm pháp quyết như kiếm lô thời khắc, coi chừng thần theo lần lượt hô hấp thổ nạp, chậm rãi đắm chìm, cả người liền sẽ lâm vào một loại nửa ngủ nửa tỉnh huyền diệu hoàn cảnh, dù là năm nay xuân hàn kéo dài cực dài, nóng khí chậm chạp

không đến, nhưng Trần Bình An mỗi lần thủ sau nửa đêm, dù là đồng lửa không cần thận dập tắt, Trần Bình An vẫn như cũ sẽ không cảm thấy cái gì ẩm ướt trời lạnh ý, mỗi lần thu hồi kiếm lô, đứng dậy lấy chạy cộc giầy ra gân cốt, cả phó thân thể ấm áp, ban ngày đi đường, không thấy mệt mỏi.

Tối nay Trần Bình An tiếp tục ngồi xếp bằng tại bên cạnh đồng lửa, cần luyện kiếm lô, thể nội cổ khí tức kia, rất nhanh liền dọc theo vùng đan điền khí phủ, giống như là đi ngược dòng nước cá chép, một chút xiu chạy về phía long môn. Sau đó tại kiếm khí rời đi toà kia khiêu huyết, hơi dừng lại, như sống nơi đất khách quê người người tại dịch trạm lữ xá ngủ lại nghỉ ngơi, lại như leo núi người tại ở giữa đồi khí, về sau sẽ một cổ tác khí, tiếp tục chạy nước rút, quần đến phần gáy, cuối cùng bay thẳng ẩn đường.

Trần Bình An mở mắt ra sau, phun ra một ngụm trọc khí, đứng người lên, nhẹ nhàng nhảy nhót mấy lần, nhanh chóng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Vu Lộc đi xuống xe ngựa, chậm rãi đi tới, trong ngực bưng lấy một chút chưa nói tới như thế nào khô ráo nhánh cây, ngồi xồm ở bên cạnh đồng lửa, học Trần Bình An dựng "Hỏa lô", cẩn thận từng li từng tí tăng thêm lấy bó củi, mà không phải tiện tay ném một cái, thể lửa rất nhanh liền dần dần lớn.

Vu Lộc đưa tay tới gần đồng lửa, nhẹ nhàng xoa xoa tay, quay đầu cười nói: "Trần Bình An, ta về sau có thể tham dự gác đêm sao? Người muốn tu hành quyền pháp này đừng cái cộc, tốt nhất đừng phân tâm. Ta thân thể kỳ thật còn có thể, tin tưởng người cũng đã nhìn ra, cho nên người nếu như nguyện ý tin tưởng lời của ta, có thể đem trước khi trời sáng hai canh giờ giao cho ta."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Vu Lộc, hảo ý của người ta xin tâm lĩnh, bất quá tạm thời còn không yêu cầu người đến gác đêm."

Vu Lộc biết rõ Trần Bình An ngụ ý, là vẫn chưa yên tâm đem tất cả mọi

người an nguy, thắt treo ở hăn Vu Lộc trên người. Thiếu niên cao lớn không có thẹn quá hoá giận, gật đầu nói: "Có cần thời điểm, có thể phân phó ta, ta cũng muốn vì mọi người làm chút cái gì, nếu không trong lòng băn khoăn."

Trần Bình An nhìn lấy tấm kia hỏa quang chiếu rọi bên dưới gương mặt, góc cạnh rõ ràng, ánh mắt sáng tỏ, có thể làm cho người rõ ràng cảm nhận được thiện ý của hăn.

Trần Bình An cười nói: "Tốt."

Vu Lộc thuận miệng nói: "Dựa theo thời gian, bây giờ xem như đã nhập hạ, bất quá cái này khí hậu nhưng vẫn là cuối xuân đáng vẻ."

Trần Bình An phụ họa cùng nói: "Năm nay là có chút quái."

Vu Lộc nói chuyện phiếm vài câu sau liền đứng dậy cáo từ, Trần Bình An đưa mắt nhìn thiếu niên cao lớn rời đi.

Dựa theo Lâm Thủ Nhất len lút bên dưới thuyết pháp, Vu Lộc đánh cờ, nhìn như sát lực không lớn, chưa từng thần lai chi bút, kì thực so với thăng thấn thoải mái, máu tươi tứ phương thiếu nữ Tạ Tạ, kỳ thật lợi hại hơn.

Trần Bình An đã sớm phát hiện, Vu Lộc làm sự tình cực kỳ cẩn thận, giọt nước không lọt, Lâm Thủ Nhất liền nói Vu Lộc làm việc, quả thực so già nhất nói thuần thực nha thự lão quan lại nhỏ, còn muốn tới ổn định.

Trần Bình An đối với cái này thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, tỉ như chỉ là tận mắt qua hăn bện giày cỏ một hai lần, Vu Lộc liền rất nhanh có thể chính mình bện, ra dáng, trên chân này đôi chính là Vu Lộc chính mình thành quả, lại tỉ như mỗi khi Trần Bình An câu cá thời điểm, Vu Lộc thường thường sẽ đứng ở một bên yên lặng nhìn lấy, nhìn lấy

Trần Bình An tại giờ nào, cái gì nước đoạn bên dưới câu, như thế nào ném can như thế nào lên can, câu lấy cá lớn lại nên như thế nào lưu cá, để cá đầu cao hơn mặt nước, như thế nào tại cá lớn lần thứ nhất gặp ánh sáng thời điểm, cẩn thận bày đầu thoát câu, chờ một chút, về sau có một lần, đợi đến Trần Bình An có việc muốn đi bận bịu khác, Vu Lộc liền sẽ mở miệng, nói có thể hay không để hấn thử nhìn một chút, từ Trần Bình An trong tay tiếp nhận cần câu sau, chưa bao giờ có thả câu kinh nghiệm Vu Lộc, kết quả cá lấy được lại còn không sai.

Đối với đây hết thủy, Trần Bình An cũng không nói gì, chỉ là nhìn ở trong mắt ghi ở trong lòng, cảm thấy cái này liền tính danh đều không biết thật giả thiếu niên cao lớn, nếu như là người tốt, vậy hẳn nhất định sẽ rất tốt, vạn nhất là người xấu, Trần Bình An thực sự không cách nào tưởng tượng.

Một đêm vô sự.

Ngoại trừ Trần Bình An bên cạnh dần dần nhỏ bé đồng lửa, nơi xa trong xe, sớm nhóm lửa nhắc một ngọn đèn lửa, sáng lên một đêm, không biết thiếu niên áo trắng tại lật xem cái gì sách vở, mê mẩn như thế.

Thiên Mông được sáng lên, Trần Bình An bắt đầu bình khí ngưng thần, đi tới nơi này tòa Hoành sơn ở giữa tầm mắt nhất khoáng đạt chỗ, nương theo lấy mặt trời mới lên ở hướng Đông, bắt đầu đánh quyền, mà Lý Bảo Bình cùng Lâm Thủ Nhất đều lần lượt gia nhập trong đó, duy chỉ có không có định tính Lý Hòe, đánh trong chốc lát liền chạy mở. Vu Lộc cùng Tạ Tạ đối với cái này chuyện thường ngày ở huyện, hôm nay thiếu niên áo trắng vén rèm xe lên, đứng trên xe ngựa, nhìn lấy bọn hấn đầu ra đẩy đánh quyền, sớm nhất thời điểm, sẽ khịt mũi coi thường, nghiêng liếc một chút liền tuyệt không lại đứng ngoài quan sát, chỉ là theo thời gian trôi qua, vị thiếu niên này quốc sư ở phía xa khoanh tay đứng nhìn thời gian, càng ngày càng dài.

Một đoàn người ném qua bữa sáng, bắt đầu dọc theo đường núi hướng

đỉnh núi đi đến, đi ngang qua toà kia ghi vào địa phương huyện chí xanh nương nương miếu, cây kia cùng miếu nhỏ sống nương tựa lẫn nhau lão bách, nếu là chỉ nhìn bóng cây xanh râm mát lớn nhỏ, không nói cơ duyên sâu cạn, đã có thể đẹp ngang Ly Châu động thiên cây kia cây hòe.

Lâm Thủ Nhất vốn cho rằng Trần Bình An sẽ tiếp tục đi đường, nhưng là không nghĩ tới Trần Bình An đi trong miếu nhìn một chút, sau đó đem hắc cùng Lý Bảo Bình Lý Hòe đều hô đi vào, nguyên lai trong miếu nhỏ khắp nơi bừa bộn, tửu khí ngút trời, tôn này đứng ở điện thờ tượng bần giống, Lý Hòe ngẩng đầu lên thấy thế nào đều không giống đêm qua cùng Lâm Thủ Nhất đánh cờ nữ quý cô nương, Lâm Thủ Nhất cái này một đường đi tới, cùng tôn này Âm Thần đánh giao tế nhiều nhất, biết được rất nhiều nội tình, liền giải thích cho Lý Hòe nghe, nói rất nhiều nơi lão bách tính, cảm ân tại phù hộ một phương lộ ra Linh Thần chỉ, lập tượng tế tự, hưởng thụ hương hỏa tôn này kim thân, thường thường sai lệch, cùng chân thực dung mạo thậm chí khả năng không chút nào tương tự, nhưng cái này sẽ không ảnh hưởng đến cung phụng thần linh hương hỏa.

Bỏ ra gần nửa canh giờ, đem trong miếu nhỏ quét sạch sạch sẽ, Trần Bình An bọn hắc mới tiếp tục khởi hành, rời đi trước đó, Lâm Thủ Nhất một mình đứng tại thần đàn dưới chân bồ đoàn phụ cận, hưởng vị này đưa tặng cho mình một bộ bản độc nhất kỳ phổ xanh nương nương, chấp tay bái biệt.

Cùng lúc đó, thiếu niên áo trắng mang theo Vu Lộc vượt qua cánh cửa, Thôi Sàm nhìn quanh bốn phía, sau đó đi đến thần đàn trước, mắt nhìn tích đầy tro tàn cái kia chén nhỏ lư hương, là cái tính chất phổ thông lư đồng, có thể là trải qua mấy trăm năm đã lâu tuế nguyệt lắng đọng, lư đồng mặt ngoài ánh sáng rạng rỡ. Trong lò đốt tới cuối hương hỏa, lít nha lít nhít bao vây cùng một chỗ, bởi vậy có thể thấy được nơi đây miếu nhỏ, dù là chưa từng đặt vào Hoàng Đình Quốc sơn hà gia phả, kỳ thật nghiêm ngặt trên ý nghĩa thuộc về nên cấm tiết dân từ, lấy miếu nhỏ điểm ấy chiếm đất quy mô mà nói, đã được xưng tụng hương hỏa cường

thịnh.

Thiếu niên áo trắng đột nhiên mở miệng nói: "Vu Lộc, gặp miếu gặp từ, liền bái cúi đầu, đây là cùng sơn thủy kết duyên việc thiện."

Vu Lộc mặc dù không hiểu nguyên do, vẫn là tượng trưng cúi đầu xoay người, bái ba bái.

Thiếu nữ Tạ Tạ đứng ở ngoài cửa, bên hông đã buộc lên chi kia sáo trúc.

Rời đi Hoành sơn địa giới về sau, đội ngũ đi vào Hoàng Đình Quốc một tòa quận thành, Trần Bình An mấy người cũng may trước đó liền kiến thức qua Dĩ Phu quan hùng vĩ cảnh tượng, tăng thêm ba dòng sông hợp dòng Hồng Chúc trấn cũng đầy đủ phồn hoa, bây giờ đối với bên ngoài thiên địa Cao Thành đại trấn, đã có chút chuẩn bị tâm lý, bất quá Lý Hòe vẫn là có chút bó tay bó chân, ngay cả thường thường cầm ở trên tay hoa văn màu con rối, cũng vụng trộm giấu trở lại rương sách nhỏ bên trong.

Trần Bình An đám người hộ điệp ghi chép là Đại Ly vương triều Long Tuyên huyện, vào thành thủ tục làm đến càng thông thuận nhanh chóng. Hoàng Đình Quốc thượng quốc, mặc dù là Đại Tùy Cao thị mà không phải Đại Ly Tổng thị, nhưng là theo Đại Ly nuốt hết toàn bộ một châu Bắc Bộ rộng lớn cương thổ, xuôi Nam chi thế đã thành kết cục đã định, Hoàng Đình Quốc những năm này đối với ra ngoài du học Đại Ly văn sĩ, luôn luôn ưu đãi, chỉ kém không có xem như qua đường Bồ Tát sống cung phụng, dù sao nói không chừng ngày nào Hoàng Đình Quốc cái này một nước địa phương, liền biến thành Đại Ly vương triều một châu địa phương.

Lô thị vương triều xem như năm đó Bảo Bình Châu phương Bắc cương vực bá chủ, bây giờ chẳng những sơn hà phá toái, ngay cả hoàng thất tông thân cũng bị hết thảy biến thành hình đồ dân đen, máu me đầm đìa vết xe đổ, rõ mồn một trước mắt.

Trần Bình An tạt vào thành trước đó, liền cẩn thận hỏi qua dân chúng địa phương, nội thành ngoài có cái gì phong cảnh danh thắng. Bởi vì Trần Bình An hi vọng Lý Bảo Bình bọn hắn lần này phụ cấp du học, tại bảo đảm thân người an toàn tiền đề phía trên, có thể tận khả năng nhìn nhiều một chút danh sơn sông rộng, đạo quán tự miếu cùng cổ thành di chỉ, mà không phải cười ngửa xem hoa, đến mức cuối cùng đến Đại Tùy thư viện, kỳ thật không có cái gì nhìn qua, chỉ có màn trời chiếu đất cùng vội vàng đi đường.

Giống lần này vào thành, liền muốn đi du lịch toà kia được vinh dự Hoàng Đình Quốc cổ xưa nhất Thành Hoàng Miếu, nơi đó bích họa vẽ có mười tám tầng Địa Ngục tràng cảnh, truyền ngôn có thể làm cho người phảng phất thân lâm kỳ cảnh, cực kỳ nổi tiếng.

Một đoàn người hỏi qua đường, dọc theo một đầu rộng lớn đường cái, hướng toà kia Thành Hoàng Miếu đi đến, .

Đám người phía sau đột nhiên huyền não bắt đầu, Trần Bình An quay đầu nhìn lại, có chút chấn kinh, thấy được một bức tại Đại Ly quốc cảnh bên trong, tuyệt không có khả năng xuất hiện mới mẻ hình ảnh, chỉ gặp có một đám khí vũ hiên ngang nam nữ trẻ tuổi, ước chừng bảy tám người, người người quần áo phiêu dật, tại một tên lão nhân tóc trắng dẫn đầu xuống, nghênh ngang mà mặc đường phố qua chợ, lại có người lấy to lớn hắc hồ vì tọa kỵ, có thân người gót theo hai trượng dư dài đỏ thẫm đại xà, còn có người gánh vác lấy một trương to lớn Ngưu Giác Cung.

Nguyên bản dòng người như dệt náo nhiệt đường phố, cấp tốc hướng hai bên tránh né, có chút không biết nặng nhẹ hài đồng, càng là trực tiếp bị cha mẹ nửa dắt tay nửa lôi kéo mang rời khỏi đường phố, trốn hai bên cửa hàng. Đầu kia cũng vô chủ người tận lực ước thúc đỏ tươi đại xà, lắc đầu lắc đuôi, tại đầu đuôi hai nơi còn khoác che có màu đỏ tươi áo giáp, tôn lên cái này đầu trên núi tiên nhân nuôi dưỡng linh sủng, càng không ai bì nổi. Nó cũng không phải là tại một đường thẳng tiến lên tiến, lúc thỉnh thoảng liền sẽ trườn hướng cửa hàng phụ cận, ngẫu nhiên dừng

thân hình, đầu lâu dăng trào, đôi run lấy bấy quận thành bách tính điều vũ dương oai.

Trong đó có gan nhỏ hài đồng, tại đại xà gần trong gang tấc nhìn chăm chú bên dưới, bị dọa đến gào khóc, dọa đến cha mẹ tranh thủ thời gian che miệng hẳn.

Đại xà tiếp tục tiến lên, chỉ là bỗng nhiên một cái vung đuôi, nện ở cái kia nguyên bản đã thổi phào nam tử trên mặt, nam tử cả người trên không trung xoay tròn vài vòng trùng điệp rơi mà, ọe ra một ngụm máu tươi sau, giãy dựa lấy đứng dậy, mang theo sắc mặt tuyết trắng vợ con cùng một chỗ hốt hoảng chạy trốn.

Đứng ở đằng xa Trần Bình An nhìn thấy bốn phía người qua đường, có người cười trên nỗi đau của người khác, có người nơm nớp lo sợ, có người tấm tắc lấy làm kỳ lạ, duy chỉ có không có người cảm thấy đầu kia súc sinh đã thương người hành vi, có gì không ổn.

Lâm Thủ Nhất bóp ra trong tay áo phù lục, đứng tại Trần Bình An bên cạnh, Lý Bảo Bình cùng Lý Hòe đứng được tới gần cửa hàng.

Thiếu niên áo trắng cười xe ngựa tại xa phu Vu Lộc khổng chế bên dưới, đồng dạng chệch hướng trước kia con đường, đứng ở tới gần ven đường địa phương.

Cái kia một nhóm Hoàng Đình Quốc dưới núi bách tính trong mắt trên núi tiên sư môn, rất nhanh liền đi vào Trần Bình An đoàn người này bên cạnh, lão nhân kia bờ môi khẽ nhúc nhích, về sau chỗ có người trẻ tuổi liền cùng nhau nhìn sang, ánh mắt có khiêu khích có hiếu kỳ, không đồng nhất mà cùng. Bất quá cái kia đuôi hồng xà chủ nhân, cuối cùng một tiếng quát nhẹ, đem đầu kia hoành hành không sợ súc sinh thét lên bên cạnh, rõ ràng, phụ trách chuyển này xuống núi lịch lãm sư môn trưởng bối, vừa rồi đã nhắc nhở qua bọn hắn, tại dưới núi gặp người trong đồng đạo trên núi thế lực, không thể quá mức ngang ngược vô lý.

Lão nhân cùng Trần Bình An bọn hăn lướt qua người thời điểm, còn cao nhân phong phạm mà mỉm cười, hướng thiếu niên Lâm Thủ Nhất gật đầu thăm hỏi.

Song phương cứ như vậy bình an vô sự mà tách ra, nước giếng không phạm nước sông.

Thiếu niên Thôi Sàm đi ra thùng xe, một cước đá văng kỳ thật cũng không cản đường Tạ Tạ, nhảy xuống xe ngựa, dùng Trần Bình An nghe được tiếng nói, lạnh nhạt nói: "Đại Ly bên ngoài, đều là như vậy."

Trần Bình An nhìn thấy nhóm người kia rời xa về sau, mới có bội đao người trong quan phủ đi ra duy trì trật tự, kỳ thật bất quá chính là qua cái trận lộ cái mặt mà thôi.

Trần Bình An hỏi: "Triều đình quan phủ mặc kệ sao?"

Thôi Sàm cười nói: "Hoặc là không muốn quản, hoặc là không dám quản, hoặc là. . . Hận không thể vì trên núi tiên sư môn làm chút cái gì."

Trần Bình An quay đầu nhìn về Lý Bảo Bình cùng Lý Hòe, nhẹ giọng nói: "Tiếp tục đi đường."

Thôi Sàm không còn cưỡi xe ngựa, kẹp ở bốn người cùng chiếc xe ngựa kia ở giữa, đi chậm rãi.

Thiếu niên áo trắng, ấn đường chu sa, tay áo phiêu diêu, thần tiên phong thái.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 137: Công một tòa núi bạc

Tới gần Thành Hoàng Miếu, trên đường phần lớn là tới đây thấp hương thiện nam tín nữ, hai bên đường phố có thật nhiều buôn bán đặc sắc thức ăn cùng hài đồng đồ chơi các loại sạp hàng. Trần Bình An cho Lý Bảo Bình cùng Lý Hòe một người mua một chuỗi băng đường hồ lô, sau đó hai đứa bé liền bắt đầu so đấu ai mút quả càng lớn viên, sự thật chứng minh Lý Hòe vận khí càng tốt hơn một chút, tổng cộng một chuỗi sáu viên, thắng Lý Bảo Bình bốn lần, sau đó Lý Hòe liền bắt đầu vui sướng nhảy đất, giơ lên cao cao cái kia chuỗi đường hồ lô, vòng quanh Trần Bình An Lâm Thủ Nhất vòng quanh chạy vội.

Lý Bảo Bình yên lặng ăn mút quả, sau đó lặng lẽ đuổi ra một cái chân, Lý Hòe không để ý liền cho đẩy ta một chút, ngã chó đớp cứt, trong tay cái kia chuỗi đường hồ lô lăn ra ngoài thật xa, may mà lục trúc rường sách nhỏ trói chặt đến coi như rắn chắc, Lý Hòe ngồi ở trên mặt đất tan nát tâm can khóc lớn lên.

Áo bông màu hồng tiểu cô nương ngẩng đầu lên, cố ý trái phải nhìn quanh, bị vừa bực mình vừa buồn cười Trần Bình An thưởng nàng một cái trùng điệp hạt dẻ, đi đem hai chân loạn lắc Lý Hòe dìu dắt đứng lên, lại cho thương tâm thương phổi hài tử mua một chuỗi đường hồ lô, Lý Hòe nín khóc mỉm cười, tiếp nhận sạch sẽ mút quả, lại đi nhặt lên này chuỗi dính đầy bùn đất mút quả, một tay một chuỗi, lần này lần mất Lý Bảo Bình xa một chút, trái phải lay động mút quả.

Lý Bảo Bình xem thường nói: "Ngây thơ!"

Rất kỳ quái, Lý Hòe giống như bất kể thế nào bị Lý Bảo Bình khi dễ, đều chưa từng ghi hận qua vị này đồng môn cầu học tiểu cô nương, thậm

chí tức giận đều chưa nói tới, nhiều nhất chính là thụ ủy khuất, chính mình thương tâm chính mình.

Điểm này Trần Bình An cùng Lâm Thủ Nhất đều nghĩ không minh bạch, Lâm Thủ Nhất chỉ có thể giải thích vì vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Lý Hòe liền cần Lý Bảo Bình tới thu thập.

Thiếu niên Thôi Sàm rất sớm trước đó liền thoát ly đội ngũ, một mình tại một cái tạp vật sạp hàng trước ngưỡng chân không tiến, Vu Lộc nếu muốn dừng xe chờ, thiếu niên áo trắng cũng không cảm kích, cũng không ngẩng đầu lên, phất tay để Vu Lộc đuổi theo Trần Bình An bọn hắn, hắn thì trái chon phải tuyển, có chút ghét bỏ, liền định rời đi, từ đầu tới đuôi một câu đều không nói.

Chủ quán là cái vẻ mặt bại hoại người trẻ tuổi, trước kia có thập hương đi ngang qua sạp hàng khách nhân hỏi thăm giá cả, hờ hững lạnh lẽo, cho nên càng sinh ý quạnh quẽ, ngay sau đó mắt thấy thiếu niên áo trắng phú quý khí thái, giống như là quận thành bên trong nhất đẳng hào môn con cháu, nhất là nhìn thấy thiếu niên không có chút nào động tâm dấu hiệu, lập tức đổi sắc mặt, vội vàng hấp tấp từ trên ghế đứng người lên, cúi đầu cúi người nói cái này mười mấy kiện đồ vật cũ, đều là trong nhà tổ tiên lưu lại bảo vật gia truyền, ít nhất cũng nên có hai ba trăm năm lịch sử, chỉ là bây giờ trong nhà gặp đại nạn, nhu cầu cấp bách bạc, bằng không hẳn đánh chết cũng sẽ không lấy ra.

Người trẻ tuổi vừa nhìn chính là bị tửu sắc móc rỗng thân thể, nhìn thiếu niên kia mặc kệ chính mình như thế nào cố động môi lưỡi, chính là không mở miệng nói chuyện, người trẻ tuổi đặt móng ngồi trở lại bằng ghế, hắn nào có lá gan ép mua ép bán, quận thành bên trong cái kia một túm hào môn thế gia vọng tộc xuất thân lão gia thiếu gia, cái nào không phải nói ra nước bọt liền có thể dìm nó chết nhóm, huống chi nghe nói những người kia trong phủ, cơ hồ mỗi năm đều có trên núi tiên sư ra vào, mỗi lần còn lớn hơn mở dụng cụ môn, chiến trận to lớn, so ngày lễ ngày tết còn khoa trương, pháo thả vang động trời, hận không thể cả tòa quận

thành người đều hiểu được nhà bọn họ nghênh tiến vào thần tiên quý khách.

Thiếu niên Thôi Sàm đột nhiên hỏi: "Trên bàn đồ vật đóng gói cùng một chỗ, mười lượng bạc có đủ hay không?"

Người trẻ tuổi dùng sức lắc đầu, vẻ mặt cầu xin nói: "Vị công tử này, thật không phải nhỏ bé ta công phu sư tử ngoạn, những này tổ truyền bảo bối thật sự là nhà ta một đời một đời lưu truyền xuống đồ tốt, ta gia tộc phổ rõ rõ ràng ràng ghi chép qua, tổ tiên làm qua Hậu Thục Cát Khanh triều Thái tử thiếu sư, dạng này lão tổ tông lưu lại đồ vật, dù là một cái bán cái bảy tám mươi lượng bạc, không quá phận a?"

Người trẻ tuổi đầy mặt đỏ lên, cầm lấy một cái nửa tắc dài lưu ly người, chỉ tiếc màu sắc ảm đạm, bề ngoài không tốt, tuổi trẻ bán hàng rong thân thể nghiêng về phía trước, cẩn thận từng li từng tí mà đưa cho thiếu niên áo trắng, "Công tử, người tốt nhất ngó ngó, cái này lưu ly mỹ nhân, nếu là nhân lực đỡ một ít, liền lông mày của nó đều có thể thấy rõ ràng, còn có cái kia vật áo nếp uốn, được xưng tụng là rõ ràng rành mạch a, lui 10 ngàn bước nói, loại này hiếm có lưu ly vật phẩm, dù là lưu ly bản thân phẩm chất xác thực không cao, nhưng lớn như vậy một cái lưu ly mỹ nhân, bán cái ba bốn bạc không tính trái lương tâm a? Tăng thêm cái khác thật to nhỏ bảo bối, công tử mười lượng ra giá, thật là là thấp, công tử người xin thương xót, giá cả nhắc lại xách?"

Thiếu niên Thôi Sàm xụ mặt suy nghĩ một lát, "Vậy liền mười một hai?"

Người trẻ tuổi kém chút bị chính mình ghen chết, ngây ra như phỗng, si ngốc nhìn lấy vị này đây người thần tiên khí thiếu niên áo trắng, cuối cùng thờ dài nói: "Công tử người cũng đừng đùa ta chơi."

Thiếu niên Thôi Sàm cười ha ha, hỏi: "Nhận biết tuyết hoa văn bạc sao?"

Người trẻ tuổi sững sờ gật đầu, cười khổ nói: "Tự nhiên nhận ra, nhỏ bé

bạc cha chú cái kia một đời, cũng coi như xa xỉ phát đạt gia môn, cái này Thành Hoàng Miếu đường cái sát vách đường phố, có mười mấy giữa cửa hàng đều từng là tiểu nhân nhà sản nghiệp."

Thôi Sàm từ trong tay áo móc ra một thỏi bạc, đập ở trên bàn, "Hai mươi lượng Đại Ly quan ngân, quy ra thành các người Hoàng Đình Quốc cái chủng loại kia thấp kém bạc, làm sao đều nên có hai mươi lăm lượng, dư xài, có đủ hay không bao tròn một cái bàn này rách rưới đồ vật?"

Người trẻ tuổi từ trong nhà trộm ra những này gia sản, tâm lý giá trị vốn là hai mươi lượng bạc trái phải, lập tức vui đến ra mặt, tranh thủ thời gian cầm lấy viên kia nén bạc, gắt gao nắm chặt ở lòng bàn tay, lặng lẽ ước lượng một phen, lại lấy móng tay nhẹ nhàng khắc hoa, không sai, là chất lượng cực tốt chân kim bạch ngân, e sợ cho thiếu niên đổi ý, nấp kỹ nén bạc sau, hai tay bứt lên mép bàn bên dưới bố sừng, đột nhiên nhắc lên, ba lượng bên dưới liền cuốn thành một cái bao, bên trong đồ vật va chạm vào nhau, đôm đốp rung động, thắt chặt sau hướng thiếu niên áo trắng trước người đẩy, cười đến không ngậm miệng được, "Vị công tử này, tất cả thuộc về người."

Thiếu niên Thôi Sàm dẫn theo bao khóa, trêu ghẹo nói: " "

Người trẻ tuổi cười làm lạnh nói: "Tiểu nhân là chúng ta quận nổi danh người thành thật, làm ăn cho tới bây giờ già trẻ không gạt, công tử một mực yên tâm trăm phần, cuộc mua bán này cam đoan công tử chỉ kiếm lời không bồi thường."

Thiếu niên Thôi Sàm một tay nhắc lấy bao khóa, hướng Thành Hoàng Miếu bên kia đuổi theo Trần Bình An bọn người, một đường bước nhanh, tới gần xe ngựa sau, đem bao khóa tiện tay vứt cho Tạ Tạ, lại đến đến Trần Bình An bên cạnh, chỉ vào cách đó không xa Thành Hoàng Miếu bắt mắt nói: "Toà này Hoàng Đình Quốc lớn nhất Thành Hoàng Miếu, tương truyền ở tiền triều Tây Thục những năm cuối, thống quản lý số Châu Thành hoàng, cho nên mái hiên che có ngôi

lưu ly, quy cách cực cao, đồng dạng Thành Hoàng Các miếu, khẳng định không dám che phủ loại này quý báu mảnh ngói. Địa chỉ ban đầu cũng không ở chỗ này, thay đổi triều đại về sau, Hồng thị chường nước, mới dời xây hiện chỉ, kỳ thật toà này Thành Hoàng Các địa chỉ ban đầu, là cái địa phương tốt, có lão giếng nước, là một thanh linh tuyến, bây giờ bị Hoàng Đình Quốc một tòa sơn môn cải tạo thành nhà trọ, chuyên môn tiếp đãi người trong tu hành cùng triều chính trên dưới nhà giàu sang, linh tuyến phát ra linh khí, có trợ giúp tu hành, loại địa phương này, tại dưới núi thế tục, có thể ngộ nhưng không thể cầu."

Trần Bình An hỏi: "Quý không quý ?"

Thôi Sàm suy nghĩ một chút, "Đối với người mà nói, chết quý chết quý."

Trần Bình An liếc mắt bên cạnh chính tại ngóng nhìn Thành Hoàng Miếu vênh lên mái hiên nhà sống lưng thú Lâm Thủ Nhất, nhẹ giọng hỏi nói: "Là như thế nào quý ?"

Thôi Sàm cười nói: "Một người một đêm, ít nhất bạch ngân trăm lượng a, nhất tới gần chiếc kia giếng nước sâu nhỏ gian phòng, đoán chừng sẽ lật một phen còn không chỉ."

Thân là Đại Ly quốc sư, Thôi Sàm lúc trước nắm giữ lấy vương triều một bộ phận gián điệp tình báo hệ thống, chuyên môn nhằm vào Đại Ly cùng xung quanh một bên quốc gia trên núi thế lực, giống Hoàng Đình Quốc toà này quận thành lớn nhỏ nội tình, Thành Hoàng Miếu biến thiên lịch sử, thuộc về tất nhìn gián điệp tình báo nội dung một trong, về phần vì sao hiểu rõ địa chỉ ban đầu nhà trọ cụ thể giá cả, chỉ là quốc sư Thôi Sàm tại lúc rảnh rỗi, tạm thời dùng để giải buồn tiêu khiển thôi, mà lại nói không chừng vào cung yết kiến hoàng đế bệ hạ thời điểm, còn có thể làm làm một cái quân thần đánh cờ lúc thú vị đề tài nói chuyện.

Trần Bình An đề thấp giọng tin tức nói: "Nếu như trên tay của ta có một cái kim tinh đồng tiền, đổi thành bạc, là bao nhiêu lượng ?"

Thiếu niên áo trắng đưa tay chỉ càng ngày càng gần Thành Hoàng Miếu, không nói lời nào.

Trần Bình An nghi hoặc nói: "Có ý tứ gì ?"

Thôi Sàm cười nói: "Ta ý tứ chính là giá trị lớn như vậy một tòa núi bạc."

Trần Bình An có chút há to mồm, mắt nhìn chiếm đất rộng lớn, kiến trúc kéo dài Thành Hoàng Miếu, vụng trộm nâng đỡ phía sau mình cái gùi.

Làm giày cỏ thiếu niên phát hiện mình cũng một tòa núi bạc, đột nhiên cảm giác là có chút trầm a.

Thôi Sàm đem chi tiết này nhìn ở trong mắt, lại bất động thanh sắc.

Trần Bình An do dự nửa ngày, tại sắp tiến vào Thành Hoàng Miếu trước đó, dừng bước hỏi: "Thôi Đông Sơn, ta có thể hay không cùng người mượn bạc ?"

Thiếu niên áo trắng giống như một mực đang các loại Trần Bình An câu nói này, hai tay khép tại trong tay áo, cười tủm tỉm gật đầu nói: "Đương nhiên có thể a, người có thể đem ta coi như là một vị bách bảo đồng tử, muốn tiền có tiền, muốn pháp bảo có pháp bảo, chỉ có người không nghĩ tới, không có người muốn không được."

Trần Bình An quyết định, chậm rãi nói: "Vậy chúng ta đêm nay liền ở tại toà kia nhà trọ, về sau không chăm sóc bao lâu thời gian, hết thầy chi tiêu, tạm thời do người ứng ra, sau đó người báo cho ta một cái số lượng, lợi tức người đến định, tương lai trở lại Long Tuyền huyện, ta liền cả gốc lẫn lãi cùng một chỗ trả lại cho người. Được hay không ?"

Thôi Sàm một cái tay rút ra tay áo, khoát tay nói: "Lợi tức coi như xong,

đến lúc đó trả lại ta tiền vốn là được. Cho người ta thuận tiện chính là mình thuận tiện nha."

Chính tại giờ phút này, Lý Hòe trong tay mang theo nửa chuỗi đường hồ lô, đột nhiên ngồi xổm người xuống, tròng lớn con mắt nhìn chăm chú thiếu niên áo trắng giày.

Nguyên lai Thôi Sàm giày bên trên một bên đứng đẩy một cái toàn thân tuyết trắng nhỏ châu châu, bị Lý Hòe gắt gao tiếp cận sau, vốn là muốn thuận áo choàng hướng lên leo trèo cổ quái châu châu, lập tức cứng ngắt bất động, Lý Hòe nhìn lấy đồ chơi nhỏ, lòng hiếu kỳ nổi lên, liền muốn đưa tay đi bắt được nó, bạc nhỏ châu châu bị kinh sợ, không dám tiếp tục tiếp tục giả vờ chết, lập tức động tác linh mãnh mà nhảy nhót bắt đầu, trước trao ôm lấy Thôi Sàm ngoại bào tỉ mỉ sợi tơ, nhanh chóng chạy, cấp tốc đi vào Thôi Sàm bên hông, cái cuối cùng bật lên, treo ở ống tay áo bên dưới, có chút lắc lư.

Thiếu niên áo trắng khuôn mặt tươi cười như thường, cổ tay phải vặn một cái, hai ngón bắt lấy châu châu, nhẹ nhàng hư giữ trong lòng bàn tay, đi phía trái một bên ống tay áo lấp đầy.

Càng ngạc nhiên hơn một màn xuất hiện, cái kia nhảy nhót từng bừng tuyết trắng châu châu tại thiếu niên trong lòng bàn tay, như băng tuyết tan rã, trong nháy mắt biến thành một khóa nén bạc, chỉ là nén bạc lại còn sẽ nhúc nhích mà động.

Tại trong tay áo nắp kỹ nén bạc hoặc là nói là châu châu, thiếu niên áo trắng nhìn quanh bốn phía, Vu Lộc cùng Tạ Tạ cái này hai vị đến từ Lô thị vương triều thiếu niên thiếu nữ, vẻ mặt bình thản, mà Trần Bình An nhóm này đến từ Ly Châu động thiên đất nhỏ bánh bao, thì một cái so một cái chấn kinh.

Thôi Sàm hiển nhiên không muốn nhiều lời cái gì, quay đầu đối với Vu Lộc nói rằng: "Người cùng tạ ơn cô nương đi mời một chút hương, chờ

chút chúng ta tiến vào Thành Hoàng Miếu cần phải, tốt nhất thuận tiện mua cái hương ống, đương nhiên đừng quên mua cái kiếu dáng thanh lịch một điểm, bằng không hương ống tiền ta cũng không giao."

Thiếu niên cao lớn mang theo ngăm đen thiếu nữ cùng đi mời hương.

Trần Bình An một lời nói toạc ra thiên cơ, "Thôi Đông Sơn, viên này nén bạc là người lúc trước mua sắm túi kia túi vật phẩm tiền a? Nó làm sao biến thành châu chấu chạy về tới ?"

Thiếu niên áo trắng một mặt vô tội, "Ta rõ ràng trả tiền rồi tiền, hàng tiền thanh toán xong, thế nhưng là bạc chính mình mọc chân, nhất định phải chạy về tìm đến ta, ta cũng thật khó khăn a."

Lý Hòe còn ngồi xổm ở trên mặt đất, một mặt cực kỳ hâm mộ, chặc chặc nói: "Thật là đồ tốt a, ta nếu là có như thế khóa nén bạc, đi khắp thiên hạ đều không khó."

Thiếu niên áo trắng cúi đầu cười hỏi nói: "Người ưa thích ? Có muốn hay không muốn ? Cái này tiểu gia hỏa gọi trùng bạc, không có tác dụng gì, chính là chơi vui. Loại này tinh quái đản sinh nguyên do, không được biết, dù sao rất nhiều vương triều cỡ lớn ngân khố, một trăm năm đều chưa hẳn có thể xuất hiện một cái trùng bạc, mà lại coi như xuất hiện, cũng không lớn, biến ảo đi ra bạc bộ dáng, nhiều lắm là chính là lớn một chút bạc vụn khối, giống ta trong tay áo lớn như vậy cái đầu, rất ít gặp rất ít gặp, cho nên ta mới nguyện ý mang mang theo một bên, mà lại nó thủy hỏa bất xâm, dù là tiếp nhận vạn quân chi lực, cũng không thương mảy may, mặc cho người cắt chém thành mấy chục khối, chỉ cần chồng chất vào, nó đồng dạng có thể rất nhanh khôi phục hoàn chỉnh diện mạo. Lý Hòe, người muốn, ta có thể tặng cho người ?"

Lý Hòe đứng người lên, chững chạc dàng hoàng trả lời nói: "Ta chỉ có một cái tỷ tỷ, gọi Lý Liễu, nhưng nàng tạm thời còn tính là A Lương nàng dâu."

Thiếu niên áo trắng biết rõ cái này ranh con lời nói phong cách, "Tặng không muốn hay không ? Ta đối với người tử cũng không có ý nghĩ."

Lý Hòe hỏi: "Cái kia ta về sau ăn cơm trả tiền, mang theo Trần Bình An bọn hần ngừng lại ăn ngon uống say, nó có phải hay không mỗi lần đều có thể chính mình chạy về đến ?"

Thôi Sàm cười tủm tỉm gật đầu, run lên tay áo, đem viên kia nén bạc chấn động rớt xuống ra ống tay áo, đưa cho Lý Hòe.

Lý Hòe nếu muốn tiếp nhận nén bạc, động tác hơi dừng lại, quay đầu nhìn về một bên Trần Bình An.

Trần Bình An nói rằng: "Ăn cơm đương nhiên phải trả tiền, không thể thay đổi biện pháp quyệt nợ. Thôi Đông Sơn thế nào, ta không xen vào, nhưng là người Lý Hòe là Tề tiên sinh đệ tử. . ."

Lý Hòe lập tức hai tay đặt ở sau lưng, đánh thật sát vào cái mông, đối thiếu niên áo trắng lắc đầu nói: "Ai, vẫn là thôi đi."

Trần Bình An tiếp tục nói: "Lý Hòe, ta lời còn chưa nói hết, nhưng là trùng bạc có thể thu lại, người ta hảo ý tặng cho người đồ tốt, người trước thu xuống đến lại nói. Về phần về sau như thế nào sử dụng, vậy liền về sau tính dựa theo quy củ đến, "

Lý Hòe nhận tình sáng lên, đoạt lấy thiếu niên áo trắng trong tay nén bạc, liền muốn hướng trong lồng ngực của mình nhét, suy nghĩ một chút, tranh thủ thời gian xoay người, đưa lưng về phía đám người, mở ra rương sách nhỏ, đem nén bạc đi đến một bên ném một cái.

Thiếu niên Thôi Sàm hậm hực thu tay lại, bất đắc dĩ nói: "Thật sự là lâu dài đánh ửng, cho ửng mỡ vào mắt."

Vu Lộc đã mua được một cái chế tác tinh lương gỗ hoàng dương hương ống, lắp trần đầy một ống hương nhánh, đầy đủ đám người nhiều lần vào miếu thắp hương.

Ngoại trừ Tạ Tạ muốn chiếu khán bên đường xe ngựa, còn lại một đoàn người đi vào Thành Hoàng Miếu, riêng phần mình kính xong hương sau, nhìn thấy chủ điện một bộ câu đối.

Trước khi chết đi chỉ rơi vào một thân một mình, phó Âm Ti bắt đầu hỏi tử Tôn An tại; kết quả là lưu lại bên dưới tiếng xấu thiên cổ, đến Địa Phủ mới biết vạn sự đều yên.

Thành Hoàng gia ở giữa vị trí cao, hai bên có bên dưới quản lý tá lại, theo thứ tự gặt ra, âm thanh to lớn, chỉ là có được tướng quân danh hiệu tượng bần tượng thần, liên nhiều đến bát tôn, theo thứ tự là Âm Dương ti, Tốc Báo ti, Chú Thọ ti ở bên trong bát ti chủ quan. Thiếu niên Thôi Sầm còn nói Bảo Bình Châu cao nhất quy cách Thành Hoàng Miếu, cũng liền dừng bước tại này, nhưng là dưới gầm trời lớn nhất tòa nào đó Thành Hoàng Các, có được hai mươi bốn ti nhiều, ngay cả Kiểm Bộ ti, Khu Dịch ti cùng Học Chính ti đều có, cơ hồ có thể đẹp ngang một tòa tiểu quốc triều đình.

Lâm Thủ Nhất nhìn đến say sưa ngon lành, Lý Bảo Bình ngược lại là không hăng hái lắm, Lý Hòe lá gan nhỏ nhất, cũng chỉ dám theo thật sát Trần Bình An bên cạnh.

Nhìn kỹ trong chủ điện trên tường nổi tiếng bích họa mười tám tầng Địa Ngục, để cho người ta cảm thấy chuyển đi này không tệ, về sau đi ra chủ điện, hậu điện là một tòa cùng loại huyện nha xử án đại đường, thành Hoàng gia ngồi ngay ngắn đại án về sau, trái phải đứng thẳng có văn võ phán quan, đường bên ngoài câu đối cũng chỉ có một nửa, "Tâm thành thì linh, không cần người đập đầu, nhanh chóng thối lui", về dưới lại một mảnh trống không.

Lý Bảo Bình cái này hứng thú, bắt đầu chính mình mà suy nghĩ về dưới nội dung, thế nhưng là làm sao đều không thỏa mãn, cau mày đầu, không muốn nhận thua.

Thiếu niên Thôi Sàm cùng Vu Lộc cũng đều đứng ở trên không trắng câu đối phía dưới.

Trần Bình An thì mang theo Lâm Thủ Nhất cùng Lý Hòe, tại cửa ra vào hướng trong hành lang nhìn quanh, bên trong một bên có tượng bunn giống phủ phục đập đầu, có tượng nặn khoác mang gông xiềng, có tượng nặn thì cúi đầu quỳ xuống.

Có một vị cũng không mang theo gia quyến lão giả áo xanh, nhìn thấy Lý Bảo Bình cái này một nhóm người bắt mắt lục trúc rương sách, hiểu ý cười một tiếng, đi vào thiếu niên Thôi Sàm phụ cận, cùng một chỗ ngửa đầu nhìn chỗ không trắng câu đối, cười hỏi nói: "Chư vị tiểu phu tử, nhưng từng muốn đến tốt về dưới ?"

Thôi Sàm ngoảnh mặt làm ngơ.

Lý Bảo Bình một khi nghiêm túc suy nghĩ chuyện, liền sẽ hết sức chuyên chú, là thật không nghe thấy.

Duy chỉ có Vu Lộc mỉm cười đáp nói: "Nghĩ đến một chút, nhưng mình đều không thỏa mãn, thật sự là quá mức thiếu găm chấp vãi thô, liền không cùng lão tiên sinh bêu xấu."

Lão nhân cười mở cười to, đưa tay chỉ chỉ câu đối, "Liên quan tới câu đối này, quận thành một mực lưu truyền một đầu bất thành văn quy củ, vô luận là người hay quỷ, là tinh mị vẫn là cổ quái, chỉ cần ai có thể viết ra một bộ phục chúng về dưới, liền có thể trở thành toà này lão thành hoàng quý khách."

Vu Lộc nghi hoặc hỏi: "Lão tiên sinh, như thế nào mới tính phục chúng

đâu ?"

Thiếu niên Thôi Sàm uể oải nói: "Để tay lên ngực tự hỏi."

Lý Bảo Bình vừa vặn nghĩ kỹ một gốc rễ vấn đề, đánh chết một đầu suy nghĩ bên trên chướng ngại vật, trùng hợp nghe được một hỏi một đáp sau, tiểu cô nương liền vô ý thức bổ sung nói: "Trời tối người yên, lương tri thanh minh, để tay lên ngực tự hỏi, thốt ra."

Tóc trắng xoá lão giả áo xanh chậm rãi gật đầu.

Mặc dù áo bông màu hồng tiểu cô nương cuối cùng không thể muốn ra thích hợp về dưới, nhưng là vị lão nhân kia vẫn là khẳng khẳng phải đem bọn hắn một đường đưa ra Thành Hoàng Miếu, đứng tại cánh cửa bên trong, hướng đám người mỉm cười cáo biệt.

Rời đi tòa cổ xưa Thành Hoàng Miếu sau, Trần Bình An hướng người hỏi thăm tòa kia nhà trọ chỗ, kết quả người người mờ mịt không biết, giống như quận thành căn bản lại không tồn tại nơi này, đành phải nhìn về phía thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên Thôi Sàm cười hỏi nói: "Không phải thôi được rồi ? Ta cũng là nghe được chút tin tức ngầm, chưa hẳn coi là thật. Lại nói, thật muốn không có như thế ăn vàng nuốt bạc địa phương, người cũng không cần cùng ta vay tiền."

Trần Bình An mắt nhìn Lâm Thủ Nhất, người sau một đầu sương mù, Trần Bình An chấp nhất nói: "Các người trước chậm rãi dạo chơi phiên chợ, ta hỏi lại hỏi nhìn."

Công cái gửi giày cỏ thiếu niên, một mình bước nhanh chạy chậm hướng về phía trước, tại đội ngũ phương xa, hỏi qua một người lại một người.

Thiếu niên Thôi Sàm hướng đi xe ngựa, vẻ mặt ẩn ẩn không vui, nhìn

không được oán thăm, người Trần Bình An dù là công một tòa núi vàng núi bạc, nhưng đây là dùng tiền như nước chảy hoạt động, cuối cùng vẫn là cho người khác làm quần áo cưới, về phần ân cần như vậy sao?

Thiếu niên áo trắng xoay người nhắc lên rèm xe thời điểm, quay đầu mắt nhìn mơ mơ màng màng Lâm Thủ Nhất, ánh mắt u ám thiếu niên, tại thời khắc này, đột nhiên có chút ghen ghét.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Kéo co

Trần Bình An cuối cùng chỉ hỏi đến Thành Hoàng Miếu địa điểm cũ, không có người nào nghe nói qua Thôi Sàm trong miệng toà kia nhà trọ, toà này quận thành là Hoàng Đình Quốc Bắc Bộ thành lớn, muốn đuổi đến già thành hoàng địa điểm cũ, cơ hồ muốn đi hơn phân nửa cái quận thành, đợi đến đám người thuận vị cuối cùng người đi đường chỉ điểm, đã là tới gần hoàng hôn, chỉ phát hiện lấp kín màu son tường cao, lại tốn thật lâu, mới thật không dễ dàng tìm tới một lối vào không thấy được ngõ hẻm, miễn cưỡng có thể thông qua hai chiếc xe ngựa.

Càng đi đi vào trong, càng cho người ta có khác động thiên cảm giác, dưới lòng bàn chân gạch xanh đường khe hở ở giữa, lúc thỉnh thoảng tản mát ra một hồi nhạt nhẽo vụ khí, bay vào hai bên tường cao sau, khoan thai tụ tập, như thanh tuyến tại mặt tường chậm rãi chảy xuôi, mơ hồ trong đó có tiếng nước chảy vang.

Thiếu niên Thôi Sàm gặp Trần Bình An bọn hắn nghi thần nghi quỷ, giải thích nói: "Ngõ hẻm này, là khách sạn này chiêu bài một trong, tên là Hành Vân Lưu Thủy ngõ hẻm, kế tiếp tiến vào dinh thự cửa lớn, hẳn là lập tức liền có thể nhìn thấy một tòa minh nguyệt tường xây làm bình phong ở cổng, bởi vì tường xây làm bình phong ở cổng bên trong nghỉ lại có lai lịch không rõ tình phách, hình thái không chừng, trên đại thể cùng thánng bề ngoài tương xứng, âm tình tròn khuyết, toàn bộ tại tường xây làm bình phong ở cổng bên trên hiển lộ ra. Bất quá chân chính đáng tiền tường xây làm bình phong ở cổng, vẫn phải ngày hôm đó thánng kết hợp, nếu như vạn nhất có thể tăng thêm điểm tình tượng, chỉ sợ tông chủ đầu Tiên gia phủ đệ, đều sẽ buông tha mặt mũi xuất thủ phong thưởng."

Ngõ nhỏ phần cuối, là một cái cửa lớn, trên cửa điêu khắc có hai tôn cao lớn hoa văn màu môn thần, so thanh niên trai tráng nam tử còn cao lớn hơn, uy mãnh lẫm liệt, dáng người khô ngô, đều là mặc giáp trụ màu

vàng kim áo giáp, một người cười hổ cầm kiếm, một người thừa giao
giương đao, hai tôn môn thần trở mắt nhìn hằm hằm hằm nhỏ, bởi vì là
đương khắc mộc điều, mà không là người nhà bình thường giấy chất, cho
nên cho người ta một loại miêu tả sinh động mãnh liệt cảm giác áp bách.

Lý Hòe vụng trộm nuốt ngụm nước bọt, cảm thấy mình vẫn là ngủ ngoài
trời đỉnh núi, càng thêm tự tại thoải mái một chút.

Cửa lớn từ từ mở ra, một vị sinh ra một đôi hoa đào con người mỹ phụ
nhân, vắn vẹo vòng eo vượt qua cánh cửa, khoan thai đi ra, sau lưng hai
vị chái lấy song hoàn tuổi trẻ nữ tử, bên hông riêng phần mình treo đeo
có một cái vỏ kiếm màu xanh trường kiếm, các nàng không cùng theo
phụ nhân hướng đi cái kia phát khách nhân, mà là đứng tại cửa ra vào.

Mỹ phụ nhân làm một cái dáng vẻ muôn phương vạn phúc, "Nô gia Lưu
Gia Hủy, Gia Khánh gia, hoa cỏ hủy, danh tự thực sự khó mà đến được
nơi thanh nhã, chư vị quý khách hô ta Gia Hủy là được rồi. Xin hỏi các
quý khách, nhưng là muốn tại chúng ta Thu Lô nhà trọ ngủ lại ? Trước
đó nhưng có hẹn trước ?"

Phụ nhân lúc nói chuyện, tầm mắt của nàng, thẳng tắp nhìn về phía vị kia
để cho người ta hai mắt tỏa sáng thiếu niên áo trắng.

Chỉ là cái kia thiếu niên tuấn mỹ thờ ơ, mười phần vô lễ, mỹ phụ nhân
cùng mỹ thiếu niên hai hai đối mặt, cái trước mặc dù nội tâm có chút
không vui, trên mặt vẫn là ý cười không thay đổi.

Cửa ra vào hai tên tỳ nữ cũng có chút rõ ràng tức giận.

Quận thành bên trong, ai dám đối với mình nhà phu nhân như thế bất
kính ? Ngay cả thân là một phương Đại tướng nơi biên cương quận thủ
đại nhân, nếu là ở dạo chơi ngoại thành hoặc là thập hương thời điểm
gặp gỡ phu nhân, luôn luôn lấy lễ để tiếp đón, khách khách khí khí kêu
lên một tiếng Lưu phu nhân hoặc là hai đương gia, một khi có việc muốn

nhờ, yêu cầu Thu Lô nhà trọ hỗ trợ đáp cầu đắt mỗi, càng biết ở trước mặt tôn xưng là Lưu tiên sư.

Mỹ phụ nhân khoé mắt dư quang, cấp tốc lờm một chút vẻ mặt lạnh lùng Lâm Thủ Nhất, cũng không phát giác khác thường, liền tiếp theo ngưỡng thần nhìn về phía thiếu niên áo trắng, ôn nhu hỏi nói: "Vị công tử này, thế nhưng là cảm thấy nô gia cùng Thu Lô nhà trọ có gì không ổn ? Đến nơi đây, mới phát giác được thất vọng, hữu danh vô thực ?"

Thiếu niên Thôi Sàm hơi không kiên nhẫn, đưa tay chỉ bên người giày cỏ thiếu niên, "Người bái sai Bồ Tát, quản tiền chính chủ nhân, là vị này."

Phụ nhân trong lòng kinh ngạc, tranh thủ thời gian đơn độc cho Trần Bình An làm một cái vạn phúc, xem như chịu nhận lỗi, không chờ phụ nhân nói chuyện, Trần Bình An mắt nhìn cửa lớn, thu tầm mắt lại sau, hít thở sâu một hơi, quyết định, "Chúng ta người tương đối nhiều, gian phòng đủ sao ?"

Phụ nhân nở nụ cười xinh đẹp, "Đủ, làm sao không đủ. Mặc dù lập tức liền là bản quận ba năm một lần Thủy Thần miếu tế tự đại điển, các phương tiên sư đều đến vì quận thủ đại nhân cổ động, Thu Lô nhà trọ sinh ý cũng tạm được, nhưng là các vị quý khách đại giá quang lâm, hàn xá vẻ vang cho kẻ hèn này, dù là nô gia đem tiểu viện tử của mình đưa ra đến, lâm thời chuyển đi ở nơi khác nhà trọ lữ xá, cũng tuyệt không dám để cho các quý khách mất hứng mà về."

Cuối cùng Trần Bình An muốn một tòa tên là thanh lộ sân rộng, vị trí nhất tới gần lão thành hoàng chiếc kia lão giếng nước, xem như Thu Lô nhà trọ chữ Thiên hiệu sân nhỏ, sở dĩ nhân rồi đến bây giờ, thật sự là giá cả quá mức cao, không theo đầu người tính tiền, dù sao một ngày chính là hai ngàn lượng bạc, ngủ lại Thu Lô nhà trọ người, không thiếu thu hoạch được luyện khí sĩ thân phận người tu đạo, nhưng là tu hành một chuyện, nếu là sẽ không tính toán tỉ mỉ cùng chim én hàm bùn, không nắm chắc uẩn hùng hậu gia tộc cùng chỗ dựa, hoặc là chính mình không

có nhật tiến đầu vàng phát tài thủ đoạn, trong tay liền sẽ cực kỳ tủng quẫn, cùng chợ búa bách tính trong tường tượng phú khả địch quốc tiên sư, hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Thu Lô nhà trọ chiếc kia giếng cổ, đúng là linh khí tràn đầy tuyền nhân chỗ, nhưng đối với luyện khí sĩ mà nói, vì thế nỗ lực một ngày hai ngàn lượng bạc, là tuyệt đối không có lời mua bán lỗ vốn. Cho nên nhà này sân nhỏ, càng nhiều là phú giáp một phương địa phương quyền quý, dùng để chiêu đãi quan trường đại lão cùng giang hồ hào hiệp nên tiền thủ bút.

Lưu phu nhân tự mình mang theo cái này phát xứ khác quý khách hành lang qua nói, cuối cùng đi đến một tòa u tĩnh sân nhỏ, trong nội viện nơi hẻo lánh sinh trưởng ra một lớn bụi chuối tây, có một cái cao cỡ nửa người tảng đá vạc nước, nuôi dưỡng lấy một đám đủ mọi màu sắc cá chép, trên mặt nước thủy liên hoa, có sông nhỏ mới lộ nhon sừng.

Lưu phu nhân cười chỉ chỉ trên bàn đá một cái chuông đồng, nói: "Nếu đang có chuyện, các người chỉ cần nhẹ nhàng lay động chuông đồng, liền sẽ có tay chân lanh lợi nha hoàn chạy đến sân nhỏ. Lại có là nhà này sau sân nhỏ cửa bên kia, đẩy ra trúc môn hướng Bắc hành đi hơn ba mươi bước, có thể nhìn thấy một tòa đình nghỉ mát, tên là ngưỡng bước đình, đặt thả có ba tấm bồ đoàn, tiên sư có thể tại trong đình thổ nạp linh khí. Giếng nước bên kia, không mở ra cho người ngoài, hi vọng các người thông cảm."

Trần Bình An gật đầu nói: "Chúng ta nhớ kỹ, sẽ không vượt qua ngưỡng bước đình, tự tiện đi hướng giếng cổ."

Lưu phu nhân nheo lại cặp kia tự nhiên xuân ý cặp mắt đào hoa mắt, nụ cười chân thành, ôn nhu nói: "Suy bụng ta ra bụng người tức là phật tâm."

Lý Bảo Bình hiếu kỳ hỏi: "Lưu phu nhân, các người cửa lớn bên kia

không phải hẳn là súc đang đứng lấp kín tường xây làm bình phong ở cổng sao?"

Lưu phu nhân thở dài, không muốn nói tỉ mỉ trong đó nội tình, mập mờ mang qua, "Lúc trước xảy ra chút chuyện nhỏ, tường xây làm bình phong ở cổng đã mất đi trăng dìu tượng, liền đứt khoát hủy đi."

Bốn gian phòng ốc, Lý Bảo Bình cùng Tạ Tạ một gian, Lý Hòe cùng Trần Bình An, Thôi Sầm cùng Vu Lộc, cuối cùng một gian đơn độc lưu cho đã thân là luyện khí sĩ Lâm Thủ Nhất.

Tiến vào nơi này sau, Lâm Thủ Nhất thật sự rõ ràng cảm nhận được sáng khoái tinh thần, loại kia huyền diệu cảm giác, tựa như là trước kia tại mưa to vũng bùn bên trong đi đường, mỗi một bước đều muốn từ vũng bùn bên trong rút chân ra đến, bây giờ tạnh về sau, con đường khô ráo không nói, còn đổi một thân sạch sẽ quần áo, đi trên đường cảm giác, tự nhiên sẽ cảm thấy hài lòng nhẹ nhõm, phảng phất cả người đều thoát thai đổi xương.

Lâm Thủ Nhất liền có chút buồn bực, ẩn vào phố xá sầm uất quận thành bên trong, lại còn có như thế một khối ích lợi tu hành phúc địa ?

Thế nhưng là một đường đi tới, cũng không gặp được bất luận cái gì còn lại khách nhân, dựa theo Lưu phu nhân thuyết pháp, Thu Lô nhà trọ sinh ý cũng không kém, cùng lúc trước bọn hắn ngẫu nhiên ở qua mấy lần thành trấn nhà trọ, nhao nhao hỗn loạn, vô cùng náo nhiệt, khác nhau rất lớn.

Trần Bình An tại Lưu phu nhân sau khi rời đi, trước đem cái gùi đặt ở trong phòng, từ cái gùi bên trong xuất ra một cái Âm Trầm Mộc hộp, bên trong song song chưng bày lấy bốn cây kiêu dáng đơn giản nhất ngọc trầm, trong đó hai chi cây trầm là dương chi ngọc, ôn nhuận tinh tế tỉ mỉ, còn có bích ngọc cùng hắc ngọc tính chất, tính cả hộp ở bên trong, cùng một chỗ bỏ ra Trần Bình An một trăm lạng bạc ròng.

Đang tìm kiếm Thu Lô nhà trọ trên đường, bọn chúng đi ngang qua một gian ngọc thạch cửa hàng, Trần Bình An vốn định chỉ là đi vào tùy tiện nhìn vài lần, được thêm kiến thức, mở mang tầm mắt liền tốt, kết quả liếc thấy bên trong bọn chúng, bốn chi cây trâm an an tĩnh tĩnh nằm tại đánh mở trong hộp gỗ, dễ thân đáng yêu, làm cho lòng người sinh hoan hỉ.

Làm Trần Bình An nghe cửa hàng chủ nhân nói ra cái kia làm người ta tắc lưỡi giá cả sau, hạ quyết tâm không nghĩ ngợi thêm cái gì, thế nhưng là Thôi Sàm mấy lần ám chỉ hẳn nhất định phải mua xuống cái này hộp Tử Ngọc trâm, cuối cùng dứt khoát liền tuyên bố nếu là Trần Bình An không ra tay, hẳn Thôi Đông Sơn liền muốn mua, Trần Bình An cắn răng một cái, liền cùng tên kia thương lượng xong, cùng dừng chân tiền đồng dạng, trước ghi tạc trưng mục.

Thế là Trần Bình An thiếu thiếu niên áo trắng khoản tiền thứ nhất, một trăm lạng bạc ròng, không nhiều, nhưng tuyệt đối không tính ít.

Chủ cửa hàng tặng cho Trần Bình An một thanh ngọc tượng chuyên dụng tiểu kiếm đao, đồng thời cho thiếu niên giải thích một chút ba loại ngọc tài cứng mềm dị đồng, bên dưới đao nên nặng nhẹ khác biệt, Trần Bình An một chữ không kém yên lặng ghi ở trong lòng.

Trần Bình An tại Tú Hoa Giang dò ngang bên trên, Tề tiên sinh đưa tặng bích ngọc cây trâm không cánh mà bay, hẳn lúc đó liền cùng Lý Bảo Bình nói qua, về sau có cơ hội, chính mình sẽ mua một căn cây trâm, khắc lên cái kia tám chữ.

Bây giờ bất quá là từ một căn cây trâm biến thành bốn cây mà thôi.

Lý Hòe đem rượu sách nhỏ đặt ở chân tường cây sau, một cái ngửa ra sau ngã xuống giường, đầy mặt say mê nói: "Thật sự là thần tiên chỗ ở a, cha mẹ cùng tỷ bọn hẳn liền không có cái này phúc khí."

Hài tử nhớ lại một chuyện, tranh thủ thời gian đứng dậy, ngồi xổm ở góc tường mở ra rương sách sau, dừng lại mây mờ, dứt khoát đem hoa văn màu con rối cùng tượng đất mà ở bên trong đồ vật, toàn bộ chuyển đi ra đặt ở chân một bên, Lý Hòe đầu vươn vào trống rỗng rương sách, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn về Trần Bình An bóng lưng, ủy khuất nói: "Thôi Đông Sơn quả nhiên không phải cái thứ tốt, viên kia nén bạc không thấy! Trần Bình An, làm sao xử lý a, ta có thể đi đòi hỏi trở về sao?"

Trần Bình An đem hộp gỗ cùng đao khắc đều đặt lên bàn, sau đó bắt đầu kinh ngạc xuất thần, thiếu niên đầy mặt nghiêm túc, như lâm đại địch.

Nghe được Lý Hòe phàn nàn sau, Trần Bình An quay đầu cười nói: "Trùng bạc bây giờ là người đồ vật, nếu quả như thật ở hắc nơi đó, người đương nhiên có thể muốn trở về."

Lý Hòe vội vã chạy ra gian phòng, "Ta tìm Thôi Đông Sơn tính sổ đi."

Trần Bình An nhắc nhở nói: "Nhớ kỹ cùng người thật dễ nói chuyện."

Trần Bình An đi đóng lại cửa, ngồi trở lại bên cạnh bàn, hai ngón vê lên chuôi này hẹp nhỏ tinh xảo ngọc công đao khắc, yên lặng cảm thụ được trọng lượng của nó.

Chính hắc cây kia cây trâm hắc là điêu khắc cái gì, rất đơn giản, chính là trước đó di thất cây kia cây trâm bên trên, chỗ khắc tám cái chữ nhỏ: Ngôn niệm quân tử, ấm nó như ngọc.

Nhưng là còn lại ba chi ngọc trâm, hắc dự định phân biệt đưa cho Lý Bảo Bình ba người, xem như tương lai đến Đại Tùy thư viện ly biệt lễ vật.

Bảo Bình. Thủ một. Hòe ấm.

Cuối cùng, dùng sức cào đầu Trần Bình An cũng chỉ có thể muốn ra như thế ba cái thuyết pháp, mặc dù tuyệt không nhã trí, mà dù sao có thể cam đoan sẽ không phạm sai lầm.

Lâm Thủ Nhất đột nhiên đẩy ra cửa, đứng ở ngoài cửa, nổi giận dùng đùng, "Trần Bình An, người có phải hay không bị điên rồi? ! Ròng rã hai ngàn lượng bạc, liền vì ở chỗ này ở một đêm lên ? !"

Trần Bình An mờ mịt quay đầu, nhìn lấy cực kỳ xa lạ thiếu niên.

Lâm Thủ Nhất bên cạnh, xuất hiện một cái hai tay giấu trong tay áo, nụ cười cần ăn đòn thiếu niên áo trắng.

Lâm Thủ Nhất tức giận đến bờ môi run rẩy, đưa tay chỉ Trần Bình An, "Hai ngàn lượng bạc! Người Trần Bình An là quận thủ lão gia nhi tử, vẫn là càng ghê gớm hoàng thân quốc thích ?"

Trần Bình An nhú nhú lông mi, nhẹ nhàng thả xuống đao khắc, đứng người lên, đang muốn nói chuyện, Lâm Thủ Nhất đã quay người bước nhanh mà rời đi.

Lý Hòe rón rén tiến vào gian phòng, trong tay nắm lấy viên kia nén bạc, đứa bé này căn bản không dám dính vào cái này bày nước đục, ngồi ở giường xuôi theo bên kia, sắc mặt có chút tái nhợt.

Trần Bình An liếc mắt thiếu niên áo trắng, một lần nữa làm về ghế.

Thôi Sàm dựa vào cửa phòng, cái này kẻ cầm đầu vẫn không quên châm ngòi thổi gió, "Hảo tâm xem như lòng lang dạ thú tư vị, không dễ chịu a?"

Trần Bình An lơ đi hẳn.

Thôi Sàm suy nghĩ một chút, đi vào trong phòng, ngồi tại Trần Bình An

bàn đối diện, một tay chỉ lên quai hàm, cười nhìn về phía Trần Bình An, tiếp tục đổ dầu vào lửa, "Người nói Lâm Thủ Nhất có thể hay không đem người tư nhân hầu bao, trở thành các người chi đội ngũ này cùng sở hữu tài sản, cho nên người này lần hoa Tiền Minh rõ là vì hấn tu hành, nhưng là tính tình trưởng thành sớm mà lại đối với tài vật sớm có khái niệm Lâm Thủ Nhất, tại một phen sau khi cân nhắc hơn thiệt, vẫn cảm thấy mình thua lỗ, cho nên mới hướng người nổi giận ? Ta cảm thấy khả năng này là có."

Trần Bình An sắc mặt không có cái gì biến hóa.

Thôi Sàm cười hì hì nói: "Có phải hay không cảm thấy ta chính là cái Giáo Thủ Côn ?"

Thôi Sàm nói một mình nói: "Vậy người coi như trách oan ta, đánh cái so sánh, lúc trước ta vì mua xuống cái kia một bọc khóa rách rưới, thanh toán viên kia nén bạc, bất quá trùng bạc rơi vào người xa lạ trong tay, liền sẽ tùy thời hóa thành châu chấu, chuồn chuồn chi lưu, quay về chủ nhân bên cạnh, cho nên người sẽ cho rằng ta là lấy thuật pháp lừa người khác, đúng không đúng? Sai rồi, lầm to, người kia chính là cái được ăn cả ngã về không con bạc, coi khí số, là cái không biết tiếc phúc thiên thọ ma chết sớm, nếu như ta cho hấn chân kim bạch ngân làm tiền đánh bạc, mới là hại hấn, nói không chừng gần nhất mấy ngày liền sẽ thảm tao tai vạ bất ngờ, bây giờ tạm thời không có bạc đi cược, tên phá của này lại được từ trong nhà trộm đồ đi ra bán đồ bán tháo, ngược lại có thể cho hấn sống lâu mấy ngày."

Trần Bình An rốt cục mở miệng, "Từ người xuống xe bắt đầu, giới thiệu Thành Hoàng Miếu, lại thuận mồm nói lên cái này Thu Lô nhà trọ, nhưng thật ra là đang cấp ta gài bẫy a? Nhưng ta nghĩ không thông, tổn nhân bất lợi kỷ sự tình, làm có ý nghĩa gì ?"

Đầu nghiêng lệch thiếu niên áo trắng, hai ngón tay thay phiên đánh mặt bàn, "Đã từng có cái so với năm tuổi người hơi lớn người, trong tay cất

giấu một cái con dấu, khắc lấy 'Thiên hạ hoa đón xuân' bốn chữ."

Thiếu niên áo trắng lâm vào trầm tư.

Trần Bình An hỏi: "Sau đó ?"

Thiếu niên áo trắng hồi lại thần, vượt vượt ẩn đường nốt ruồi son, nghĩ đến cái này một đường đi tới cổ quái khí hậu, càng xác định một việc. Hẳn là chính là như chính mình suy đoán, Tề Tĩnh Xuân đưa cho thiếu niên Triệu Diêu con dấu kia, ý nghĩa trọng đại, chỉ tiếc mình xuất hiện, thiếu niên một khi thăm dò liền lựa chọn bo bo giữ mình, mặc kệ là vì tự thân tiền đồ vẫn là gia tộc an nguy, thiếu niên đến cùng là hai tay dâng lên con dấu, như vậy con dấu ẩn chứa chi vật, liền sẽ tự nhiên mà vậy quay về thiên địa, khó trách năm nay cuối xuân khí hậu, như thế dài đằng đặc.

Nhưng là Thôi Sàm cảm thấy sự tình lại không nên đơn giản như vậy.

Mặc kệ Tề Tĩnh Xuân còn có hay không chuẩn bị ở sau, tại lão tú tài an bài bên dưới, hẳn "Cái này Thôi Sàm", đã cùng Nê Bình ngô hẻm thiếu niên mệnh số trói buộc chung một chỗ, mặc dù bị Trần Bình An liên lụy, làm hại hẳn cũng cùng theo một lúc tiền đồ xa vời, nhưng là Thôi Sàm vẫn không muốn vò đã mẻ không sợ rơi, mà là kích thích lên tràn đầy thắng bại tâm, hy vọng có thể đem Trần Bình An từng bước một dẫn đến chính mình đầu kia dương quan trên đại đạo, mà không phải bị cái này không có đọc qua thư nhỏ người quê mùa, đưa đến cái kia đầu rách rưới trên đường đi uống Tây Bắc gió.

Cái này giống như là hai người tại kéo co, sức lực không phải eo lữ trên cánh tay sức lực, mà là tâm lực tâm khí.

Thiếu niên áo trắng tâm tình dần dần chuyển biến tốt đẹp, cùng trước mắt người như vậy, so đấu tâm chí cùng tính bền dẻo ? Ta Thôi Sàm tốt xấu từng là thành công bước lên mười hai cảnh đỉnh tiêm tu sĩ, càng là

danh chấn Trung Thổ Thần Châu cờ đàn tông sư, cùng một đứa bé đánh cờ, muốn thua cũng khó khăn a?

Mà đối diện giày cỏ thiếu niên, đã hoàn toàn xem nhẹ thiếu niên áo trắng.

Bởi vì Trần Bình An bắt đầu cầm lấy đao khắc cùng ngọc trâm, động thủ điêu khắc chữ thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Thiên kỳ (thượng)

Bóng đêm dần dần dày, Thu Lô nhà trọ ngoài cửa chính đầu kia Hành Vân Lưu Thủy ngõ hẻm, vang lên từng đợt tích tích đáp đáp êm tai tiếng chân, Lưu phu nhân một mình đứng ở ngoài cửa, bên hông treo hai khối hồ phù hình dáng hoàng kim trang sức.

Một chiếc xe ngựa đứng ở ngoài cửa, đi xuống một vị người mặc văn sĩ áo xanh trung niên nam nhân, không giận tự uy, mơ hồ lộ ra mấy phần nho tướng phong thái, chỉ là nam tử lúc này vẻ mặt mỗi một, nhìn thấy mỹ phụ nhân sau lộ ra ý cười, "Để cho người chờ lâu, chúng ta đi vào nói chuyện."

Phụ nhân vẻ mặt lãnh đạm xoay người dẫn đường.

Nam tử liếc mắt nàng bên hông hồ phù, nhíu mày nói: "Yêu cầu khẩn trương như vậy ?"

Phụ nhân cười lạnh nói: "Ta chỗ này chính là cái khách sạn nhỏ, không so được đại nhân quận thủ dinh thự, cái này không trước hai ngày vừa mới cho người ta hủy đi chiêu bài tường xây làm bình phong ở cổng, chỉ có thể nén giận không nói, bây giờ kẻ cầm đầu còn mang theo một đám lớn đồ tử đồ tôn, đến ta chỗ này ở lại, ta cũng như thế chỉ có thể ngoan ngoãn nằm lỗ mũi, cười theo hầu hạ những này tiên sư đại gia. Cái này hết thảy đều phải quy công cho quận thủ đại nhân quản lý có phương pháp. . ."

Nam nhân có chút tăng thêm tiếng nói, "Được rồi, Gia Hủy, ta biết rõ người trong lòng có tức giận, nhưng là hiện tại ta cũng không khá hơn chút nào, vì trận này tế tự Thủy Thần miếu đại điển, từ rạng sáng vẫn bận đến bây giờ, cổ họng đều đang bốc hỏa, sở dĩ người này bên trong nghỉ ngơi một lát, mà không phải trực tiếp trở về quận thủ dinh thự,

chính là cầu một cái mang tai một lát thanh tịnh, không phải tới nghe người phàn nàn cầu nhàu."

Mỹ phụ nhân ánh mắt u oán, nhưng chung quy là biết đại thể biết tiến thoái, rất nhanh liền thu thập xong chính mình điểm này tiểu nữ nhân cảm xúc, chuyển di chủ đề, "Người này lần vì trận này tế diễn, bận rộn rông rã nửa năm, muốn xếp hạng trận có phô trương, lão Thử sử đại nhân thân thể có việc gì, mặc dù không thể đích thân đến, hẳn tâm phúc biệt giá đại nhân, lại là hãnh diện lộ diện, tặng thêm những cái này hưởng dự triều chính văn hào, tên tăng cùng ẩn sĩ, xem như chống đỡ đủ mặt mũi, huống chi muốn lớp vải lót, càng có lớp vải lót, chúng ta quận bên trong ngầm bên dưới giúp đỡ, tại nơi khác cung phụng hai vị Giang Hà Thủy Thần cũng đủ a?"

Nam nhân gật đầu một cái, "Đạo lý là như thế cái đạo lý."

Phụ nhân nhỏ giọng hỏi: "Vậy chúng ta vị này Hàn Thực Giang Thủy Thần đại nhân, lần này rốt cục đối với người mắt xanh tăng theo cấp số cộng rồi? Đáp ứng trợ một chút sức lực, giúp người tranh một chuyến Thử sử vị trí?"

Nam nhân hai tay phụ sau, quen thuộc mà đi vào một tòa nhà tĩnh lặng nhỏ, lắc đầu thờ dãi nói: "Cái kia tán tu thật sự là xuất hiện đến thời điểm không đúng, một cái tác động đến nhiều cái, hẳn muốn vì cái kia chết oan bách tính báo thù, liền tới các người Thu Lô nhà trọ, tìm được vị kia Linh Vận phái người tu hành, một trận đại chiến, đem Linh Vận phái tu sĩ đánh cho trọng thương, liên lụy các người nhà trọ tường xây làm bình phong ở cổng đều hủy hoại căn bản, kỳ thật nếu như sự tình chỉ tới nơi này, ta còn có thể khống chế thế cục, tỉ như ta thân là một quận chủ quan, có thể lên báo triều đình, đem tội danh đặt tại tên kia tán tu trên đầu, đem gây chuyện phía trước Linh Vận phái tu sĩ hái ra ngoài, dùng cái này trấn an tại chúng ta Hoàng Đình Quốc thâm căn cố đế Linh Vận phái, nhưng là ta đồng thời sẽ âm thầm thả cái kia tán tu một ngựa, ít nhất tại bản quận cảnh nội đuổi bắt vây quét, chỉ là một chút bên ngoài gấp bên trong

tùng mặt ngoài công phu, dùng cái này kéo dài thời gian, để hản thừa cơ cao chạy xa bay, nếu là tán tu, như vậy bốn biển là nhà, chắc hản không phải việc khó gì."

Nói đến đây, nam nhân toát ra một tia ảo não, "Nhưng hết lần này tới lần khác phát sinh ở Hàn Thực Giang tế tự đại điển tổ chức trước đó, vạn chúng chú mục không nói, ai chẳng biết rõ vị này Giang Thần trở thành thần chỉ sơ kỳ, là dựa vào lấy Linh Vận phái một vị tổ sư gia tương trợ, mới đứng vững gót chân ? Phần này hương hỏa tình, Linh Vận phái cẩn thận gần bó hơn hai trăm năm, chưa từng có phiền phức qua Thủy Thần bất cứ chuyện gì, ngược lại tại cái này hơn hai trăm năm bên trong, một năm một lần mang theo trọng lễ đến nhà bái phỏng, trừ bỏ một lần sơn môn hạo kiếp, liền chưa từng có từng đứt đoạn, cho nên người cảm thấy Thủy Thần đại nhân đối với cái này cái cục kinh động quận thành phong ba, hướng đến người nào ?"

Phụ nhân nhìn lấy không ngừng vòng quanh dạo bước mà không muốn ngồi xuống quận thủ đại nhân, đưa tới một chén trà nóng, trêu ghẹo cười nói: "Ta quận thủ đại nhân ai, có thể hay không ngồi xuống nói chuyện, người lại như thế lắc lư đi xuống, nô gia liền muốn hoa mắt choáng đầu."

Áo xanh nam nhân sau khi ngồi xuống, tự giễu cười một tiếng nói: "Tên kia tán tu ẩn nấp vị trí, ta là tại ba ngày trước biết được, vốn nghĩ có thể kéo một ngày là một ngày, bất kể như thế nào, kéo tới tế tự đại điển về sau lại nói, nói không chừng còn có thể lưu lại một cái mạng. Gia Hủy, người biết rõ hôm nay Thủy Thần trong miếu, vị kia Hàn Thực Giang Thủy Thần tại hiện ra kim thân bản tôn sau, đối với ta nói gì không ?"

Phụ nhân lắc đầu, nàng đương nhiên đoán không ra một tôn chính thần tâm tư.

Thân là Thu Lô nhà trọ người chủ sự, phụ nhân chỗ sư môn, kỳ thật so với Linh Vận phái cũng không kém quá nhiều, chỉ là mỗi một tòa âm thanh khá lớn trên núi môn phái, đều có nó cố định địa bàn, Hoàng Đình

Quốc Bắc Bộ ba châu địa phương, Linh Vận phái là lớn nhỏ mười mấy tòa tu hành môn phái người đứng đầu người.

Nhưng mặc kệ là phụ nhân xuất thân môn phái, vẫn là tại Hoàng Đình Quốc Bắc Địa trên núi dưới núi, đều có thể đi ngang Linh Vận phái tu sĩ, đối mặt hoàng đế quân vương tự tay sắc phong một sông Thủy Thần, cực kỳ kính sợ.

Dù sao Hoàng Đình Quốc không phải Đại Ly Tổng thị, Đại Tùy Cao thị dạng này đại vương triều, Hoàng Đình Hồng thị tự khai quốc lên, chính là Đại Tùy mười hai phiên thuộc một trong, có thể sắc phong đồi núi, sông lớn chính thần, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nói câu khó nghe, dù là Đại Tùy buông ra giam cầm, tùy theo Hoàng Đình Quốc Hồng thị đi trắng trợn phong thưởng, sắc lệnh Sơn Thủy thần chích, Hoàng Đình Quốc cũng không có phần này nội tình, đến một lần cương thổ có hạn, thứ hai lại bị những cái kia "Phiên trấn cát cứ" trên núi Tiên gia, nắm giữ tuyệt đại bộ phận linh khí xuất chúng sơn thủy phúc địa.

Cho nên không chế một chỗ thủy vận sông lớn chính thần, đối với quận thủ thậm chí là Thứ sử mà nói, là yêu cầu kiệt lực lôi kéo nịnh nọt trọng yếu nhân vật.

Nam nhân đặt chén trà xuống, hai tay xoa nhẹ huyết thái dương, "Thủy Thần ở trước mặt nói cho ta, 'Tại quận thủ đại nhân biết rõ tên kia tán tu ẩn thân địa phương trước một ngày, ta liền đã tra ra được. Mặc dù quận thủ đại nhân không muốn theo lẽ công bằng chấp pháp, nhưng ta đã thân là Hàn Thực Giang Thủy Thần, liền muốn tuân thủ không thể tùy tiện can thiệp thế tục quan trường quy củ, thêm Thượng Quận thủ đại nhân những năm này quản lý bản địa, coi như cần cù có công, vạn nhất hạ nhiệm quận thủ chính là cái bất tình quan, náo ra rất nhiều yêu cầu người khác chùi đít phiền phức, sẽ đối với ta tĩnh tâm tu hành có trường ngại, bởi vậy ta sẽ không theo triều đình dâm thọc.' "

Phụ nhân sắc mặt hơi trắng, "Vị này Giang Thần ngụ ý, là sẽ không trợ giúp người đi lên một bước rồi?"

Nam nhân cười khổ nói: "Đây là xây dựng ở ta đêm nay liền đem người kia truy bắt quy án tiền đề phía trên."

Phụ nhân có chút hồi hận, "Bên ta mới không nên cùng người vung tức giận."

Nàng lập tức phản uất nói: "Cái này Hàn Thực Giang Thủy Thần mấy trăm năm qua tiếng lành đồn xa, thật đến liên quan đến tự thân lợi ích thời điểm, còn không phải như vậy bênh người thân không cần đạo lý ? Cái kia tán tu gây thương tích người, bất quá là Linh Vận phái ba đại đệ tử, liền dám ở Thành Hoàng Miếu gặp sắc khởi ý, thèm nhỏ dãi sắc đẹp, trước tiên ở ngoài thành sát hại vợ chồng hai người, về sau biết được chạy mất một đứa bé sau, càng là trong đêm truy sát, Trang Tử trên dưới toàn môn hơn ba mươi miệng, cho hấn giết không còn một mống, này các loại cực kỳ bi thảm hành vi, trùng hợp bị tên kia tán tu trong lúc vô tình đánh vỡ về sau, đang cấp gia nhân kia báo thù trước đó, rất thông minh lựa chọn trắng trợn tàn tin tức, ngay cả các người nha thự cửa ra vào đều trưng thiếp bố cáo, tán tu làm xong những này, lúc này mới tìm tới Thu Lô nhà trọ, cùng tên kia hung thủ vung tay xuất thủ. Quận thành trong ngoài đều là hấn Thủy Thần nhân tuyến, sao lại nửa điểm không biết ?"

Nam nhân ngược lại không bằng phụ nhân như vậy ủy khuất phản uất, chỉ là nhẹ giọng cảm khái nói: "Thiên lý quốc pháp nhân tình, người tu hành theo đuổi là thiên địa đại đạo, quốc pháp nhân tình như thế nào, bày ở luyện khí sĩ trước mặt, coi là cái gì ? Lui một bước nói, đối đầu vị này Hàn Thực Giang Thủy Thần, quốc pháp không phải hoàn toàn vô dụng, chỉ là ở ta nơi này cái chính tứ phẩm quan viên trên tay, liền vô dụng, tại lão Thứ sử trên tay, có một chút dùng, chỉ có đến hoàng đế trong tay bề hạ, mới có một chút tác dụng."

Phụ nhân nhỏ giọng thầm thì nói: "Nếu như người cái này quận thủ quan thân, là tại Đại Ly vương triều đâu ?"

Nam nhân ánh mắt run lên, trùng điệp vỗ một cái ghế dựa nằm tay, "Lưu Gia Hủy, không được nói bậy! Đại Ly thực lực quốc gia mạnh hơn, cũng là man di xuất thân, nếu thật là bị Đại Ly Tổng thị nhất thống phương Bắc, hẳn là ta Bảo Bình Châu phương Bắc nhả nhận chính mạch đoạn tuyệt ngày!"

Phụ nhân thở phì phì nói: "Người muốn thật sự là thắng thần cường nghị, làm sao không dứt khoát ngỗ nghịch Thủy Thần ý nguyện, nhất định phải đem tên kia tán tu che chở đến cùng ? Ta cũng không tin vị này Thủy Thần danh xưng mãnh khoé thông thiên, liền có thể thật sự tại Hoàng Đình Quốc phương Bắc che khuất bầu trời, thực sự không được, cùng lắm thì ta chuyển xuất sư môn thế lực, dứt khoát đến cùng Linh Vận phái đầu này địa đầu xà, tách ra vật tay tốt!"

Nam nhân đưa tay chỉ phụ nhân, tức cười nói: "Bao nhiêu tuổi người, còn ngây thơ như vậy buồn cười. Người cho rằng Đại Ly hoàng đế có thể có hôm nay âm thanh, là một đường hài lòng thuận ý đi tới ? Chúng ta một quận địa phương, còn như vậy, thử nghĩ Đại Ly vương triều rộng lớn như vậy bản đồ, lại sẽ như thế nào cân nhắc lợi hại ? Thân là nhất quốc chi quân, trong đó bắn thiêu cùng ẩn nhẫn, tuyệt đối là người ta không cách nào tưởng tượng."

Phụ nhân im lìm không ra tiếng.

Nam nhân nhấp một ngụm trà nước, dựa lưng vào cái ghế, hiển thị rõ vẻ mệt mỏi, giật giật cổ áo, nói một mình nói: "Ta là Nho gia môn sinh, cho nên tu thân Tề gia, tất nhiên sẽ tận lực tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, nhưng ta vẫn là Hoàng Đình Quốc quan viên, hạt cảnh bên trong có trăm vạn lê dân, yêu cầu trợ giúp bọn hắn vượt qua áo cơm no bụng ấm thời gian thái bình, cho nên ta sẽ không có chuyện việc nào lấy nhân nghĩa

đạo đức đến làm quan làm người. Bởi vì ta yêu cầu cúi đầu cúi người cùng Tiên gia thế lực nhóm cầu người cầu pháp bảo, để chống đỡ các loại hạn úng thiên tai, yêu cầu đến nhà tặng lễ, khẩn cầu những cái này mắt cao hơn đầu sơn thủy Hà Thần, tận khả năng đem khí vận nhiều giữ lại một chút tại chính mình quận bên trong. Dưới núi lạnh bách tính cũng tốt, thân hào đại tộc cũng được, ăn phải cái lỗ vốn, bị tiên sư môn khi nhục, ta chỉ có thể may may vá vá, hủy đi tường Đông bổ Tây tường, tận lực trấn an."

Nam nhân nhắm lại con mắt, "Nếu như không phải như vậy bè lũ xu nịnh, ta đã liên chính mình từ quan hoặc là vứt bỏ nón quan, kể từ đó, tên kia tán tu tại dân thiếp phần thứ nhất bố cáo thời điểm, hẳn liền sẽ bị một vị chủ động cùng Thủy Thần thông khí quận thủ đại nhân, mang theo binh mã cùng tu sĩ cùng một chỗ cầm xuống. Nếu như không phải như vậy, tối nay tán tu sau khi chết, sẽ liền một khối mộ bia đều không có. Đương nhiên, người đều chết rồi, sau khi chết có hay không mộ bia, có người hay không mời rượu, có người hay không nhớ kỹ hản khi còn sống đã làm việc thiện, có cái gì khác biệt đâu ?"

Vị này quận thủ đại nhân đứng người lên, đi vào cửa sổ, tiếng nói trầm thấp, "Hoàng Đình Quốc gia lộ hai năm, cũng liền là mười năm trước, chúc châu ở bên trong ba châu, tại ban đêm tử lúc chấn động không ngừng, lấy chúc châu nghiêm trọng nhất, nhà tranh tường thành từ miếu đều là ngược lại, người chết hơn sáu vạn người. Sau đó một tháng, hoặc nửa tuần hoặc mấy ngày khê động, cho đến cửa ải cuối năm, Hàn Thực Giang ở bên trong Bắc Bộ tất cả sông lớn đại thủy, sóng cả mãnh liệt, vền vền ta quận, chết đuối liền có gần trăm người. Gia lộ bốn năm, phương Nam Mậu Châu lại có dời núi chi dị. Gia lộ tám năm, Tây Nam Hành Châu kênh rạch chẳng chịt ngang dọc, đồ thuyền vô số, tại đêm trung thu, đột nhiên nổi lên đại hỏa, thế lửa kéo dài hơn ngàn tàu thuyền, hơn 10 ngàn người hài cốt hài cốt, đều là tro tàn."

Nam nhân sắc mặt buồn bã, bờ môi khê nhúc nhích, "Cái này một chút thiên tai, quả nhiên là thiên tai sao? Lão bách tính không biết rõ chân

tướng, ta biết rõ a."

Nam nhân quay đầu qua, nhìn về phía phụ nhân, "Ta thậm chí biết rõ, tên kia tán tu đang bị bắt bỏ mình trước đó, nhất định sẽ mắng ta là Linh Vận phái cùng Hàn Thực Giang Thủy Thần chó săn, hận ta so hận bọn hắn càng sâu."

Phụ nhân muốn nói lại thôi.

Nam nhân sắc mặt dần dần bình thản bắt đầu, "Ta đã có thể xác định, ở tên này tán tu sau khi chết, quận thành bên trong, chẳng mấy chốc sẽ có cái kia mấy nhà hào phiệt cố ý tán lời đồn đại phỉ ngữ, nói ta vì nịnh nọt Linh Vận phái, liền tận tâm khổ khổ tìm được tên tu sĩ kia chỗ ẩn thân, đem vây quét đánh giết."

Phụ nhân thở dài, "Hơn phân nửa là như thế."

Nam nhân cười nói: "Ta nói những này, không phải nói cho người nghe, nói là cho chính ta nghe. . ."

Thu Lô nhà trọ chiếc kia lão giếng nước bên trong, mặc dù không ngừng có vụ khí lượn lờ dâng lên, sau đó bốn phía lưu tán khắp nơi, nhưng kỳ thật mực nước cực thấp, vách trong che kín u lục thanh rêu, đột nhiên mực nước rầm rầm mãnh liệt tăng vọt, mực nước cùng miệng giếng ngang hàng, sau đó có một vị mặc giáp trụ áo giáp cầm trong tay đoản kích cao lớn nam tử, bước ra một bước, nam tử hai má riêng phần mình sinh ra một sợi râu dài, trừ cái đó ra, cùng thường nhân không khác.

Nam nhân nhìn quanh bốn phía, về phần đình nghỉ mát bên kia chính tại tỉnh tọa thổ nạp thiếu niên, căn bản không có để vào mắt, thân hình hắn đột ngột từ mặt đất nâng lên, trong nháy mắt rơi vào quận thủ đại nhân ngủ lại sân nhỏ, cao giọng nói: "Ngụy Quận thủ, tên kia tán tu đầu lâu đã bị ta tự tay chém đứt, lúc đó còn có đông đảo xem trò vui người ngoài, đáng hận cái thằng kia không biết tốt xấu, khi còn sống đối với Ngụy

Quận thủ chửi ầm lên, rất khó nghe, Ngụy Quận thủ người tốt ta gặp không được ánh sáng việc ngầm, đều cho cái thằng kia nói cái không còn một mảnh, còn dám hướng đại nhân nhà ta trên người giội bắn nước, ta thực sự tức không nhịn nổi, vốn định cho hắn một cái kiểu chết thống khoái, thật sự là thay Ngụy Quận thủ người bệnh vực kẻ yếu, liền trước chọc lấy hắn mấy cái lỗ thủng mới chém đứt đầu. Việc này chuyện, ta sau khi trở về, sẽ cùng đại nhân bẩm rõ ràng tình huống, yên tâm, quyết không để tên kia trước khi chết hỗn trướng lời nói, hồng người cùng đại nhân nhà ta tình nghĩa."

Vị này Hàn Thực Giang Thủy Thần dòng chính cấp dưới, nói xong cũng đi, không chút nào dây dưa dài dòng.

Phụ nhân ngơ ngác đứng tại cửa sân miệng.

Y theo tên kia tán tu phong cách hành sự cùng phong cốt tính tình, dựa theo trong phòng nam nhân thuyết pháp, trước khi chết thống mạ hắn một câu chó săn, rất bình thường, nhưng như thế ngay trước Linh Vận phái cùng bản quận đông đảo thế lực mặt, lú lo không ngừng vạch khuyết điểm không ngừng, rất không phù hợp tình lý, bởi vì lúc trước nam nhân cùng hắn là từng có len lút bên dưới tiếp xúc, song phương tâm tư, đều nắm chắc trong lòng. Nếu như nói nam nhân thân là quận thủ, phản bội bán tu sĩ, rất kỳ quái, như vậy tán tu vẽ vờ cho thêm chuyện ra lâm chung di ngôn, cũng rất không bình thường.

"Ta trước đó suy nghĩ, vẫn là xem thường hắn."

Đứng ở cửa sổ quận thủ đại nhân, công môn tu hành nhiều năm, so phụ nhân càng nhanh lý giải trong đó môn đạo, hắn nhẹ giọng nói: "Dưới núi có hiệp khí."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Thiên kỳ (Hạ)

Đại Ly cảnh nội, tất cả triều đình sắc phong sơn thủy chính thần, rơi vào bách tính trong mắt sự vật, đơn giản chính là một tôn tượng bần kim thân cùng một tòa từ miếu, cho dù là năm ngọn núi đại thần cũng là như thế, không có ngoại lệ.

Nhưng nếu như là tại Đại Ly bên ngoài Đông Bảo Bình Châu, đừng nói là Long Tuyên Thiết Phù Giang, Hồng Chúc trấn Trùng Đạm Giang dạng này sông lớn chính thần, chỉ sợ cũng là Long Tu Khê Hà bà dạng này bất nhập lưu thần chỉ, chỉ cần có thể cùng làm quan phủ tạo mối quan hệ, tăng thêm phụ cận không có cường thế tiên phủ môn phái, liền đều có thể quang minh chính đại mà kiến lập sơn thủy phủ đệ, mà phủ đệ quy cách, cùng thế tục triều đình Hoàng tử Công Khanh không khác, thậm chí còn hơn.

Hàn Thực Giang Thủy Thần, xem như Hoàng Đình Quốc có thể đếm được trên đầu ngón tay thần chỉ một trong, liền tại Hàn Thực Giang một chỗ trong vòng phương viên trăm dặm cũng không thành trấn sông đoạn, kéo dài nhiều năm, chế tạo ra một tòa treo "Đại thủy" tấm biển hào hoa xa xỉ phủ đệ, chiếm đất ngàn mẫu. Chỉ bất quá đối ngoại tuyên bố, nơi này chủ nhân là Hoàng Đình Quốc khai quốc người có công lớn Sở thị về sau, Sở thị hậu nhân phát tài có đạo, mới có phần này thiên đại gia nghiệp. Trên thực tế chủ nhân chân chính, chính là Hàn Thực Giang chính thần.

Tối nay toà này phủ đệ đèn đuốc huy hoàng, oanh ca yến hát, chén quang giao thoa.

Phú quý cả sảnh đường.

Hai treo tường có từng chiếc từng chiếc đèn chong, vật này ở trên núi

phủ đệ cũng là hiếm có trân quý bảo bối, quý không tại tạo hình tinh xảo đèn đóm, mà là cái kia một giọt Long Tiên Hương. Đèn chong dùng nhiều tại đế vương mật thất lăng mộ các loại mà, chỉ cần một chiếc bình thường ngọn nến, sau đó hướng bắc đèn bên trên nhỏ lên một giọt lấy từ biển sâu Long Hương kinh dầu trơn dầu thấp, nếu là Long Tiên Hương phẩm chất đủ tốt, đèn đuốc liền có thể trăm năm bất diệt, mà lại dị hương trường tồn, nhưng ngưng thần, không thua thượng phẩm đàn hương.

Có áo xanh nam tử ngồi cao chủ vị, cầm trong tay bạch ngọc ly rượu, nhẹ nhàng lắc lư, rượu dịch kim hoàng sắc mà lại ngưng nhiều hương thơm.

Nam tử áo choàng ngực có thêu một khối hình tròn bồ tử, là một đầu kim hoàng sắc đoàn long.

Công đường hai mươi mấy vị đường xa mà đến khách nhân, đều là thân phận không tầm thường người trong tu hành, bất quá đối mặt tên này áo xanh nam tử, vẫn là lộ ra khiêm cung lễ phép, ánh mắt sắc mặt bên trong, ngẫu nhiên để lộ ra một tia kiêng kỵ, không chỉ là khách nhân kính trọng chủ nhân đơn giản như vậy.

—— ———

Thu Lô nhà trọ.

Trong phòng, thiếu niên áo trắng đã rời đi nhiều lúc. Mượn sáng tỏ ánh đèn, Trần Bình An khắc xong chi thứ nhất bạch ngọc cây trầm, ngẩng đầu nhìn về phía ghé vào đối diện Lý Hòe, "Ngươi là ưa thích khắc Lý Hòe hai chữ, vẫn là hòe ấm ? Nếu như khắc danh tự, giống Bảo Bình cùng thủ một, đơn giản rõ, hòe ấm liền hơi có chút ngụ ý."

Lý Hòe tâm sự nặng nề, sau khi nghe cười nói: "Tùy ngươi, đều được."

Trần Bình An cầm lấy chi kia Mặc Ngọc cây trầm, "Cái kia dùng cái này

một chi ? Nhan sắc cùng hờn ả tương đối phối."

Lý Hòe gật đầu một cái, sau đó nâng lên dũng khí hỏi: "Trần Bình An, người có thể hay không bởi vì tức giận, liền một quyền đâm chết Lâm Thủ Nhất a? Ta cảm thấy Lâm Thủ Nhất mặc dù làm tới cái kia cái gì luyện khí sĩ, nhưng hấn đánh nhau với người, ta đoán chừng chính là một hai quyền sự tình, kỳ thật a, Lâm Thủ Nhất người này tính tình là kém một chút, tương đối hũ nút, cong cong ruột so với chúng ta nhiều một ít, nhưng hấn không có gì ý xấu a. . ."

Trần Bình An dở khóc dở cười, "Nghĩ gì thế, ta làm sao lại cùng Lâm Thủ Nhất đánh nhau."

Lý Hòe rụt rè bồi thêm một câu, "Vạn nhất Lâm Thủ Nhất chủ động tìm người đánh nhau, Trần Bình An, đến lúc đó người xuất thủ có thể, giáo huấn một chút hấn là được rồi, nhớ kỹ ra tay ngàn vạn đừng quá nặng a, Lâm Thủ Nhất là con nhà giàu đệ, cũng không giống như ta da dày thịt béo, bị Lý Bảo Bình đánh mấy lần hoàn toàn không có sự tình, ta cảm thấy hấn chịu không được đánh."

Trần Bình An không biết giải thích như thế nào một chút có quan hệ lòng người sự tình, đành phải nói rằng: "Ta sẽ chú ý."

Lý Hòe cái này triệt để yên tâm, lập tức vẻ mặt tươi cười, đứng dậy chạy tới ruộng sách nhỏ bên kia, xách sáng chói vẽ con rối cùng viên kia nén bạc, trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống, để con rối giẫm tại nén bạc bên trên sau, thuận miệng hỏi: "Lâm Thủ Nhất lúc trước nói với ta, dưới gầm trời châu quận thành lớn, đều sẽ dựa theo Nho giáo là vua hướng ký xuống lễ chế, kiến tạo Thành Hoàng Các, huyện thành lại có Thành Hoàng Miếu, quận thủ, huyện lệnh những này quan phụ mẫu lão gia, mục thủ dương gian một phương, thành Hoàng gia ti chức âm phủ trị an, tuần thú hạt cảnh, phòng ngừa quỷ mị tà uế âm thầm quấy phá. Trần Bình An, người nói chúng ta trước đó đi toà kia Thành Hoàng Miếu, quy mô đều lớn như vậy, còn thiết lập ở quận thành bên trong, làm sao còn

gọi miếu đâu ? Không phải là gọi Thành Hoàng Các sao? Lại nói chúng ta ban ngày tại Thành Hoàng Miếu đi dạo lâu như vậy, có thể hay không kỳ thật chúng ta đã đụng phải thành Hoàng gia, chỉ là chúng ta không nhận ra được ?"

Trần Bình An suy nghĩ một chút, "Những này người phải đi hỏi cái kia Thôi Đông Sơn."

Lý Hòe dùng sức lắc đầu, "Ta không thích gia hoá kia, thần thần đạo nói, cổ cổ quái quái."

—— ———

Một gian trong phòng, một lớn một nhỏ hai cái cô nương, cách một ngọn đèn dầu, hai người ngồi đối diện nhau, một cái lau sáo trúc, một cái hai tay vòng ngực, nhìn chăm chăm.

Áo bông màu hồng tiểu cô nương nói rằng: "Tạ Tạ, người ban đêm ưa thích ngáy to, tiếng ngáy như sấm. Ta ban đêm ngủ ở chính mình lều vải, cách người xa như vậy, ta đều nghe được."

Ngăm đen thiếu nữ nâng đầu lên, mỉm cười nói: "Không có ý tứ, ta đi ngủ không ngáy to."

Lý Bảo Bình nhướng lông mày, "Người làm sao biết rõ chính mình đi ngủ không ngáy to ?"

Tạ Tạ dùng ngón tay bụng nhẹ nhàng vuốt ve sáo trúc, cố ý bắt chước áo bông màu hồng tiểu cô nương khiêu mi động tác, "Bởi vì ta là luyện khí sĩ, các người trong mắt trên núi thần tiên a."

Lý Bảo Bình cao cao hất cằm lên, hỏi: "Vậy người có rương sách nhỏ sao?"

Tạ Tạ không có gì để nói.

Cuối cùng đại thắng mà về tiểu cô nương, từ rương sách bên trong xuất ra cái kia một chồng sách vở, bắt đầu khêu đèn đêm đọc, là nàng nhất chung tình quyển kia sơn thủy du ký, viết kỳ sơn dị thủy, viết sơn tình quỷ quái, viết thư sinh hồ tiên. Tiểu cô nương nhìn đến chuyên chú nhập thần, khi thì nhíu mày, khi thì giật mình, khi thì nhảy cẫng, khi thì kinh ngạc.

Tạ Tạ đều thấy rõ, vô ý thức duỗi ra một ngón tay, tại gương mặt biên giới nhẹ nhàng dẫn ra.

—— ———

Lâm Thủ Nhất nhắm mắt ngồi tại Tiểu Đình bên trong, tĩnh tâm ngưng thần, hô hấp thổ nạp, cẩn thận cảm thụ được giữa thiên địa "Dòng nước", sóng lớn đãi cát, lấy nó tinh hoa, đi nó bã, đem những cái kia phảng phất theo thủy phiêu lưu tại giếng nước bốn phía hơi nước tinh hoa, lấm ta lấm tã, từng cái hái, thu nhập khiếu huyết bên trong.

Dù là lão giếng nước bên kia truyền đến không nhỏ động tĩnh, thiếu niên vẫn như cũ thờ ơ, cũng may từ chiếc kia giếng nước bên trong phù nước mà ra tinh quái quỷ mị, mục tiêu hiển nhiên không phải hấn Lâm Thủ Nhất, song phương không can thiệp chuyện của nhau.

Lâm Thủ Nhất tại Kỳ Đôn Sơn bên trên một chút chọn trúng 《 Vân Thượng Lang Lang Thư 》 , là một bộ tu hành Ngũ Lôi Chính Pháp Đạo gia bí điển, liên quan đến dưới ngũ cảnh cụ thể tu hành, chỉ có một chút nói sơ lược không rõ ràng lời nói, nhưng là rơi vào giới về diễn toán thôi diễn Lâm Thủ Nhất trong tay, hiệu quả kỳ giai.

Rất nhanh, Lâm Thủ Nhất thể nội vài tòa khí phủ truyền đến cổ trướng cảm giác, Lâm Thủ Nhất vẫn là không muốn thu tay lại coi như thôi, một đường bạt sơn thiệp thủy, từ chưa từng cảm thụ như thế nồng đậm thanh

linh khí tức, Lâm Thủ Nhất không muốn bỏ lỡ. Nửa canh giờ qua đi, Lâm Thủ Nhất sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, giống như là đói khát khó nhin phàm phu tục tử, đói mặt thịt cá, không biết tiết chế, một hơi ăn quá no.

Thình lình có người một bàn tay đập vào Lâm Thủ Nhất đầu vai, Lâm Thủ Nhất ợ một cái, thuận thế phun ra một ngụm trọc khí, thật sự là danh xứng với thực trọc khí, ô uế tanh hôi, tên kia khách không mời mà đến tranh thủ thời gian huy động tuyết trắng tay áo, xua tan cái này một thanh ngày mốt góp nhặt không sạch sẽ uế khí, oán trách nói: "Tiểu tử ngươi thật sự là gan mập, không sợ đem chính mình đang sống bể bụng mà chết a?"

Lâm Thủ Nhất ngạc nhiên, nghi hoặc nói: "Luyện khí sĩ thu nạp ẩn tàng giữa thiên địa linh khí, không phải càng nhiều càng tốt ?"

Thiếu niên áo trắng tức giận nói: "Như Tạ Tạ nói, một cái ly uống rượu như thế nào thả bên dưới ngàn cân rượu. Càng nhiều càng tốt ? Dựa theo người thuyết pháp này, lập giáo xưng tổ những tên kia, đã sớm đem vài toà thiên hạ linh khí đều cho nuốt vào trong bụng, nơi nào còn có còn lại luyện khí sĩ cơ hội ? Đương nhiên là muốn tiến hành theo chất lượng, khai quật ra vài toà động phủ, liền hút nạp bao nhiêu linh khí."

Lâm Thủ Nhất trong lòng có chút nghi mà sợ, giơ tay lên lau cái trán mồ hôi.

Thiếu niên áo trắng ngồi xếp bằng, nhìn về phía chiếc kia linh khí bốc lên lão giếng nước, chỉ bất quá này tấm tiên khí phiêu miểu hình ảnh, chỉ có đẳng đường nhập thất luyện khí sĩ, hoặc là võ đạo tông sư mới có thể nhìn thấy, đối với chợ búa bách tính mà nói, dù là đem đầu luôn vào giếng nước bên trong, cũng chẳng qua là cảm thấy so nơi khác càng râm mát một chút.

Thiếu niên Thôi Sàm xoay đầu cười nói: "Ta cứu được ngươi một mạng,

người mượn ta một tấm phù lục, như thế nào ? Là mượn, về sau ta sẽ trả."

Lâm Thủ Nhất do dự một chút.

Thiếu niên Thôi Sàm giật giật khóe miệng, "Yên tâm, không phải quý báu nhất cái kia bốn tờ, chỉ là một trương rất tốt, lại không tính tốt nhất vàng phấn phù lục."

Lâm Thủ Nhất gật đầu nói: "Có thể."

Thôi Sàm vỗ tay phát ra tiếng, từ Lâm Thủ Nhất trong ngực trượt ra một trương màu vàng kim phù lục, bay xuống tại trong lòng bàn tay hắn. Thôi Sàm cúi đầu tường tận xem xét, mắt lộ ra tán thưởng.

Lá bùa, là phù lục phái cái này một chi Đạo gia đại mạch căn bản một trong, thế gian phổ thông lá bùa là vàng phiếu giấy, lại hướng lên một tầng, chính là được xưng là "Vàng tử" cứng rắn giấy vàng, vì thiên hạ Đạo môn chỗ thường dùng.

Trong đó còn có một số trường hợp đặc biệt, cùng loại "Sau cơn mưa trời lại sáng" thanh danh tốt đẹp màu xanh lá bùa, cùng một chút sắc thái rực rỡ màu sắc rực rỡ lá bùa, rất nhiều là thiên tử người ta chuyên dụng chỉ dụ ngự chế chi vật, thường thường để mà tiết khánh thời gian phong thường văn võ đại thần, bình thường phú quý môn hộ, có tiền nữa cũng mua không đến.

Lá bùa bình thường đều là Đạo giáo vẽ bùa sử dụng, Đạo giáo phù lục là thế gian phù lục chi chính tông, căn bản, được vinh dự đông đảo phù lục mạch lạc tổ mạch. Bất quá lá bùa chưa hẳn câu nệ tại giấy vàng cái này trang giấy, Đạo giáo chân nhân cùng Lục Địa Thần Tiên liền không cần thực chất lá bùa, liền có thể lẳng không vẽ bùa, thành tựu một tờ linh phù. Mà Binh gia cũng có giết, Trấn Tự phù, Nho gia cũng có kinh thư nội dung, khách quan Binh gia, thoáng phức tạp, mà lại phần lớn là lối

chữ khải, chữ Khải lại phân bảy tám vị thư pháp tông sư, có "Tám chính" "Chính chín" rất nhiều thuyết pháp. Phật gia lấy kết ấn sở trường, phù lục mặc dù cũng có, tương đối tương đối hiếm thấy.

Lâm Thủ Nhất hiểu kỳ hỏi: "Đây là cái gì thuật pháp thần thông ?"

Thôi Sàm đem tấm kia vàng phấn phù lục cẩn thận từng li từng tí để vào trong tay áo, thuận miệng nói: "Chờ người đến trong ngũ cảnh liền sẽ minh bạch, đến lúc luyện khí sẽ có thể đem tâm ý ngưng tụ cố tình dây cung, đạo hạnh cao thấp, tu vi sâu cạn, sẽ quyết định tiếng lòng số lượng nhiều ít cùng phẩm chất. Cái gọi là cách không thủ vật, chính là như thế."

Lâm Thủ Nhất bây giờ là luyện khí sĩ ba cảnh đỉnh phong, mấy tháng ở giữa, như thể thần tốc, có thể nói một bước lên trời.

Đã bởi vì thiếu niên vốn là trời sinh tu đạo bại hoại, cũng bởi vì A Lương cái kia một bầu rượu.

Kẻ có tiền ưa thích cùng rừng núi tiêu phu mua sắm đại xà, mổ gan nhập rượu, được hiệu kinh người.

Như vậy lấy một vị Phi Thăng cảnh đại yêu yêu đan, ngâm mà thành rượu thuốc, trong đó ẩn chứa huyền cơ, có thể nghĩ.

Thiếu niên áo trắng đứng người lên, cười tủm tỉm nói: "A Lương là người tu đạo leo núi người dẫn đường, phải biết quý trọng phần cơ duyên này, nếu như người không trân quý, ta lại. . ."

Lâm Thủ Nhất gợn gàng dứt khoát hỏi: "Sẽ như thế nào ?"

Thiếu niên áo trắng sửa lại thuyết pháp, cười nói: "Sẽ không cao hứng."

Thiếu niên Thôi Sàm nguyên bản thuyết pháp, là "Ta sẽ làm thịt người" .

Lâm Thủ Nhất tại cái kia cổ cổ trưởng cảm giác dần dần rút đi sau, lại bắt đầu nhắm mắt ngưng thần, lợi dụng chính mình bộ thân thể này đi tàng phong tụ nước, đi dựng thuộc về mình trường sinh cầu.

Thiếu niên áo trắng mũi chân điểm một cái, nhảy ra đình nghỉ mát, hướng đi chiếc kia lão giếng nước, hai ngón về ở tấm kia từ Lâm Thủ Nhất mượn tới vàng phẫn phù lục.

Lâm Thủ Nhất thấp giọng hô nói: "Thôi Đông Sơn, người muốn làm cái gì ? !"

Thiếu niên áo trắng đầy mặt nghiền ngẫm ý cười, đi đến trên miệng giếng, mặt hướng trong đình Lâm Thủ Nhất, thiếu niên Thôi Sàm giơ cao hai ngón, nhẹ nhàng lắc lư giữa ngón tay phù lục, lui về phía sau, cả người trượt vào trong giếng, tùy theo đồng thời, thầm đọc nói: "Tị thủy."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 141: Bách quái (thượng)

Tuy nói sắc trời lơ mờ, kỳ thật canh giờ cũng không tính muộn, tăng thêm Thu Lô nhà trọ nhà này sân nhỏ, bố trí được tinh xảo nhĩ trí, Lý Hòe Đông sờ sờ Tây xoa bóp, liền không có nửa điểm buồn ngủ, thừa dịp Trần Bình An điêu khắc ngọc trâm, hài tử dứt khoát mang ra cái kia Kỳ Đôn Sơn thổ địa gia đưa tặng hộp gỗ, đặt nằm ngang lên bàn, đem hoa văn màu con rỗi, tính cả Phong Tuyết miếu kiếm tiên Ngụy Tấn đưa tặng năm cái tượng đất, toàn bộ để vào trong đó, lại đem quyển kia mua từ Hồng Chúc trấn 《Đoạn Thủy Đại Nhai》 cũng ném vào.

"Dọn nhà" về sau, cái này từ vàng nhạt Âm Trầm Mộc chế tạo hộp dài, vẫn còn để không chỗ trống, hộp gỗ bày biện ra, Kỳ Đôn Sơn Ngụy Bách nói là bởi vì tại trong đất bùn chôn vô số năm, màu sắc từ vàng dần dần biến đỏ, mảnh gỗ chẳng những không có mục nát, ngược lại sinh ra dị hương. Lý Hòe lúc này đem đầu tiên đến trên hộp gỗ, cẩn thận ngửi ngửi, cổ kia mùi thơm ngát như cũ, chưa từng giảm nhạt, không thể so với tại chằm đầu dịch lấy ra nghe thời điểm kém.

Lý Hòe bắt đầu tách ra ngón tay, rời quē hương tiểu trấn, đi xa cầu học, một đường màn trời chiếu đất, hẩn Lý Hòe dựa vào chịu khổ nhọc, vẫn là có chút thu hoạch, ngoại trừ góc tường một bên cái kia trân quý nhất lục trúc rường sách nhỏ, còn có cái này vàng nhạt hộp gỗ cùng con rỗi, tượng đất, kỳ thật quyển kia 《Đoạn Thủy Đại Nhai》 trong sách đầu, còn nuôi dưỡng lấy mấy con rất đáng tiền con mọt, cùng bị A Lương một bàn tay đập tiến trong sách cái kia đuôi Thanh Minh Ngự, chỉ bất quá Lý Hòe không yêu đọc sách, rất ít đọc qua bản này bỏ ra Trần Bình An gần mười lượng bạc thư.

Lúc này nhìn lấy tự tình hội thần tại cây trâm bên trên tạo hình văn tự Trần Bình An, Lý Hòe nghĩ đến chính mình bỏ ra người ta nhiều tiền như vậy, nhưng không có làm sao lật sách, mua sách thời điểm, còn lời

thề son sắt nói cho Trần Bình An, cái này khiến hài tử có chút áy náy, thế là từ trong hộp gỗ xuất ra quyển kia có vẻ như mới tinh 《Đoạn Thủy Đại Nhai》, tùy tiện lật ra một tờ, bắt đầu thăm đọc văn tự, Lý Hòe dự định để lương tâm của mình dễ chịu một chút.

Lý Hòe vỗ đầu một cái, nhớ lại một chuyện, tranh thủ thời gian đưa tay thăm dò vào cổ áo, sờ đến một chỗ tử tử Lý Liễu tự tay may túi, vẽ ra một cái giấy dầu túi, hướng Trần Bình An lung lay, nhếch miệng cười nói: "Trần Bình An, biết rõ đây là cái gì sao?"

Trần Bình An cẩn thận thả xuống cây trâm cùng đao khắc, vuốt vuốt con mắt, hỏi: "Là cái gì?"

Lý Hòe đẩy mắt dương dương đắc ý, từ giấy dầu trong túi rút ra một trương chồng chất chỉnh tề trang giấy, giải thích nói: "Lúc trước trong học thực không ngừng có người rời đi, cuối cùng chỉ còn lại có ta, Lý Bảo Bình, Lâm Thủ Nhất, Thạch Xuân Gia cùng Đồng Thủy Tinh năm cái, tiên sinh tại cuối cùng một bài giảng, cho chúng ta một người một trương bảng chữ mẫu, trên đầu liền viết một cái chữ tề, muốn chúng ta dụng tâm vẽ, nói là bài tập. Về sau tiên sinh cũng không có đem nguyên thiệp thu hồi đi, lần này du học, ta mẫu thân cảm thấy tiên sinh cái chữ này a, mặc dù viết chỉnh tề thích hợp, còn không bằng nhà cách vách câu đối xuân cấp trên chữ lớn, tới mực thủy trọng, kinh nói đủ, nhưng tốt xấu ta cùng Tề tiên sinh sư đồ một trận, lưu lại xem như làm cái tưởng niệm, liền để tử ta vụng trộm tại trong quần áo một bên may túi, cất vào giấy dầu bao. Ta về sau hỏi Lý Bảo Bình cùng Lâm Thủ Nhất, Lý Bảo Bình nói sớm không biết rõ nhét vào đi nơi nào, Lâm Thủ Nhất nói trong nhà cất kỹ, sợ mang ra dễ dàng di thất hủy hoại."

Lý Hòe đem chồng chất trang giấy mở ra, nhẹ nhàng san bằng nếp uốn, chỉ gập cái kia nhỏ bức chữ tề thiệp, ngần ngừ, lớn nhỏ cỡ bàn tay.

Lý Hòe nhìn chăm chăm cái chữ kia nhìn một lát, nâng đầu lên nghiêm túc nói rằng: "Trần Bình An, cái này chữ tề tặng cho người a, ta giữ lại

cũng vô dụng, lại nói ta thường thường vớt bừa bãi."

Trần Bình An lắc đầu cười nói: "Người nếu như sợ làm mất rồi, tại đến Đại Tuyền thư viện trước đó, ta có thể tạm thời giúp người đảm bảo, nhưng cái này nếu là Tề tiên sinh giao cho người bài tập, vậy người xem như Tề tiên sinh học sinh đệ tử, nên hảo hảo trân tàng, dù là Tề tiên sinh không có ở đây, không cần vẽ, coi như giống người mẫu thân nói như vậy, bảng chữ mẫu chính mình giữ lại, tốt xấu là cái tưởng niệm."

Lý Hòe gật gật đầu, tiện tay đem bức kia bảng chữ mẫu để vào trang sách ở giữa, sau đó khép lại 《Đoạn Thủy Đại Nhai》, ném vào hộp gỗ.

Thật tình không biết trang sách bên trong, ẩn nấp tại khác biệt trang sách ba đầu con một cùng cái kia đuôi Thanh Minh Ngư, nhao nhao rời đi trước kia trong sách một chỗ văn tự, xuyên thấu qua trong câu chữ những khe hở kia, mãnh liệt du tẩu, cuối cùng phi tốc tiến vào bức kia chữ tề thiếp, danh xứng với thực như cá đến nước, vui sướng đến cực điểm.

So với Lý Hòe một đường đâm nhằm cứt chó thu hoạch lớn, Lâm Thủ Nhất kỳ thật cũng không kém, một lớn chồng chất phẩm trật cao có thấp có, chất liệu có ưu có kém cổ lão phù lục, một bộ 《Vân Thượng Lang Lang Thư》, một bộ vẽ có hơn trăm loại sơn tinh quý quái «Sư Sơn Đồ», là vị kia mù mắt lão đạo nhân đưa tặng, bởi vì Trần Bình An đưa cho chân thọt thiếu niên một khóa phẩm cấp cực giai Xà Đả thạch, xem như có qua có lại, lão đạo liền lấy ra này tấm tự xưng là sư môn bảo vật tổ truyền, lại bị Trần Bình An chuyển tặng cho Lâm Thủ Nhất.

Về phần Lý Bảo Bình, càng nổi tiếng đao Tường Phù cùng ngân sắc Dưỡng Kiếm Hồ, đồ vật không nhiều, liền hai kiện, nhưng đều là thế gian tu sĩ thêm nhỏ dãi ba thước Tiên gia trọng khí.

Duy chỉ có xuất lực nhiều nhất Trần Bình An, giống như kết quả là, ngược lại cũng chỉ có viên kia hơi có vẻ khô héo khô quắt màu vàng kim

nhạt hạt sen, bây giờ cũng không biết rõ nó có chỗ lợi gì, bây giờ càng là cùng thiếu niên áo trắng thiếu đặt mộng nợ.

Lý Hòe gục xuống bàn, luận điệu cũ rích nặng bần nói: "Lâm Thủ Nhất nhà rất có tiền, chỉ là cái kia thân phận con tư sinh rất xấu hổ, cho nên gia hỏa này khả năng tâm tư tương đối miễn cảm, Trần Bình An, người đừng cùng hắn chấp nhặt."

Trần Bình An gật gật đầu, "Ta quay đầu tìm hắn nói ra, liền không sao."

Lý Hòe không khỏi toát ra một câu, "Người tốt cùng người thành thật chính là ăn thiệt thòi, cha ta là như thế này, người cũng là dạng này, Trần Bình An, bằng không về sau người vẫn là đừng đem người hiền lành, về sau nhiều vì tự suy nghĩ một chút, không cần đến mọi chuyện nhường nhịn người khác. Nếu không người không chút dạng, nhận người làm Tiểu sư thúc Lý Bảo Bình trước hết làm tức chết."

Nhắc lên Lý Bảo Bình, Trần Bình An nhin không được cười hỏi nói: "Bảo Bình tổng khi dễ người, người làm sao từ trước tới giờ không hoàn thủ?"

Lý Hòe một mặt thiên kinh địa nghĩa mà thốt ra nói: "Ta không dám a, ta lại đánh không lại nàng!"

Trần Bình An cười ha ha, vất vả tạo hình văn tự phần kia mỗi một, lập tức quét sạch sành sanh.

Lý Hòe nhìn lấy vui sướng cười to Trần Bình An, hài tử cũng đi theo vui vẻ cười rộ lên, bởi vì trong ấn tượng Trần Bình An là không quá như thế cười, bình thường Trần Bình An, bất luận làm cái gì nói cái gì, luôn luôn rất thu liễm câu nệ, sợ nói sai làm sai cái gì.

Lý Hòe lập tức nhớ tới chính mình cha, giống như cũng là cái này đức hạnh, miệng nhấp nhấp, liền xem như vui vẻ, lông mày tiu nghỉu xuống,

chính là không mấy vui vẻ.

Lý Hòe do dự một chút, vẫn là có ý định cùng Trần Bình An nói một điểm giấu ở đáy lòng trong lòng nói, đầu đặt ở trên bàn hài tử, thè cổ một cái, đè thấp giọng âm, thần thần bí bí hỏi: "Biết rõ ta vì cái gì đều khiến lấy Lý Bảo Bình sao?"

Trần Bình An nói đùa nói: "Người thích nàng ?"

Lý Hòe liếc mắt, "Làm sao có thể, ta mới như thế chút niên kỷ! Lại nói, ta cũng không phải Lâm Thủ Nhất cùng Đồng Thủy Tinh, hai cái sắc phôi, mỗi lần tỷ ta đến học đường giúp ta mang đồ vật, cái kia hai tên gia hỏa trông mắt đều trừng đến rơi trên mặt đất. Nhất là Đồng Thủy Tinh, mỗi lần kiếm cơ đi nhà ta chơi, tỷ ta không có ở đây thời điểm, liền ôm yếu, tỷ ta về nhà một lần, Đồng Thủy Tinh liền cùng như điên cuồng, hận không thể cho nhà ta chọn đầy hai đại vạc nước nước. Mẹ ta đâu, ưa thích Đồng Thủy Tinh một chút, cảm thấy người trung thực, theo cha ta đồng dạng, tỷ ta đâu, đoán chừng hẳn là càng ưa thích Lâm Thủ Nhất, nhã nhận, càng giống cái người đọc sách nha."

Nói qua Lâm Thủ Nhất cùng Đồng Thủy Tinh nói xấu, Lý Hòe sắc mặt âm đạm mà quay lại chính đề: "Trong học thực một bên, tất cả mọi người trò cười cha ta, nói cha ta là tiểu trấn uất ức nhất phế nam nhân, là ở rể, không có tiền đồ, suốt ngày không làm việc đàn ông ăn bám, càng không tiền đồ, ngu ngu ngốc ngốc, long sinh long phượng sinh phượng chuột nhi tử sẽ đào động, cho nên con của hắn, cũng liền là ta, đọc sách quả nhiên vô dụng nhất, mỗi lần tiên sinh khảo thí, ta đều là hạng chót."

Lý Hòe nhếch miệng, cười nheo lại mắt, "Lý Bảo Bình gia thế là học thực tốt nhất, nhưng là tính cả Lâm Thủ Nhất ở bên trong, nàng với ai đều không cùng lúc chơi, mỗi ngày liền cùng một trận gió giống như, bay tới bay lui, vĩnh viễn là trẻ nhất một cái đến đi học, tan học cái thứ nhất biến mất. Nàng mặc dù sẽ ngại ta nhao nhao, ưa thích cũng không có việc gì liền đánh ta. Nhưng là nàng xưa nay không trò cười cha ta, có

lần cha ta đến học thực tìm ta, tất cả mọi người ghét bỏ, chỉ có Lý Bảo Bình nguyện ý cho cha ta dẫn đường, còn gọi hấn Lý thúc thúc, để ta cha vui vẻ thật nhiều ngày đây. Mỗi lần có người cố ý ngay trước mặt ta, cầm cha ta làm trò cười giáng, Lý Bảo Bình kiểu gì cũng sẽ ngăn cản bọn hấn, không cho phép bọn hấn nói cha ta nói xấu."

Trần Bình An cảm khái nói: "Nguyên lai là dạng này a. Đúng, Lý Hòe người có kẻ đáng ghét nhất sao?"

Lý Hòe sững sốt, "Không có a, mỗi lần về đến nhà, ăn một cái thơm ngào ngạt mập ngán lớn đùi gà, nghe ta mẩu thân dùng lông gà vỏ tỏi sự tình răn dạy cha ta cùng tỷ ta, ta tất cả không vui vẻ liền không có á."

Trần Bình An trực tiếp dùng ngón tay nắn vuốt bắc đèn, để đèn đuốc càng sáng tỏ một chút, cười nói: "Người lợi hại."

Lý Hòe nghi hoặc nói: "Ta có lợi hại gì ? Ta còn cảm thấy người không sợ nóng rất lợi hại đâu, người lên núi xuống nước có thể không mặc giày cỏ, sẽ đồn củi sẽ câu cá, đó mới lợi hại, Lý Bảo Bình như vậy đã nha đầu, lúc còn rất nhỏ liền ưa thích leo lên cây, sau đó hô hào bay đi bay đi, bịch một chút ngã tại trên mặt đất, xưa nay không khóc, tự mình đứng lên đến, cuối cùng một cà nhắc rẽ ngang về đến nhà, vì sợ bước đi không thích hợp, bị trong nhà trưởng bối nhìn ra, nàng liền sẽ cố ý kéo dài đến đã khuya mới về nhà, liền nàng loại này không sợ trời không sợ đất người, đều cảm thấy người là dưới gầm trời ghê gớm nhất người."

Trần Bình An lần nữa cầm lấy đao khắc, "Chờ người lớn lên một chút, liền sẽ biết mình vì lợi hại gì."

Lý Hòe nghe không rõ, nhìn qua những cái kia cây trâm, càng trông mà thèm, "Lúc nào đem cây trâm đưa cho chúng ta a?"

Trần Bình An ngừng lại khắc chữ động tác, "Đến Đại Tùy thư viện đi."

Lý Hòe hỏi: "Bức kia « Sưu Sơn Đồ » người làm sao đưa cho Lâm Thủ Nhất ? Ta nhìn ra được, người cũng thật thích a."

Trần Bình An giơ lên một cây trâm ngọc, mượn ánh đèn, cẩn thận nhìn chăm chú cây trâm bên trên rất nhỏ đường vân, "Ta sợ đồ tốt ta lấy không được, các người cũng không phải người ngoài, tặng cho các người, ta không đau lòng."

Lý Hòe hết chuyện để nói, thử thăm dò hỏi: "Một đêm chi tiêu hai ngàn lượng bạc, cũng không đau lòng ?"

Trần Bình An thả xuống ngọc trâm cùng đao khắc, thu hồi thả lại hộp, xụ mặt nói rằng: "Ta phải ra ngoài đi đi, nhiều đi mấy bước nhìn xem phong cảnh, coi như là lừa về mấy lượng bạc."

Lý Hòe xoay đầu nhìn lấy Trần Bình An bóng lưng, hài tử vụng trộm vui cười.

Lý Hòe đợi đến Trần Bình An đóng lại cửa phòng sau, yên lặng nói với chính mình, về sau nhất định phải đem cái nào đó đồ tốt nhất, đưa cho Trần Bình An.

Bởi vì cái này gia hỏa, cùng nhau đi tới, đi qua nhiều như vậy sơn sơn thủy thủy, chỉ là bồi tiếp gan nhỏ bé chính mình đi chỗ xa đi tiểu đi ị, sau đó đứng tại chỗ không xa bồi chính mình nói chuyện, liền không biết bao nhiêu trở về.

—— ———

Trần Bình An không dám bốn phía loạn đi dạo, hướng đi toà kia đình nghỉ mát, nhìn thấy Lâm Thủ Nhất trong dự liệu ngồi ở kia một bên, không dám đánh quấy vị này trong đội ngũ sớm nhất trở hết tài năng trên núi thần tiên, đứng xa nhìn một đoạn thời gian, đang muốn quay người rời đi, liền thấy Lâm Thủ Nhất đứng người lên, hướng hắt vẫy vẫy tay.

Trần Bình An đi vào đình nghỉ mát, so với đi vào Thu Lô nhà trọ trước đó tuần lãng thiếu niên, ngay sau đó Lâm Thủ Nhất giống như nhiều chút phiêu dật phong thái.

Lâm Thủ Nhất chọn lấy một cái không xấu hổ lời nói đề, "Cái kia Thôi Đông Sơn cùng ta mượn một tấm phù lục, liền đánh vỡ nhà trọ quy củ, đi ra toà này đình nghỉ mát, nhảy vào chiếc kia lão giếng nước, biến mất không thấy."

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Thôi Đông Sơn sống hay chết, ta không xen vào, cũng sẽ không quản."

Lâm Thủ Nhất nhẫn nhịn nửa ngày, quay đầu nhìn về giếng nước bên kia, "Ngủ lại Thu Lô nhà trọ một chuyện, ta biết rõ người là hảo ý, nhưng người hẳn là trước đó cùng ta chào hỏi."

Trần Bình An gật đầu nói: "Về sau ta hiểu rồi."

Lâm Thủ Nhất quay đầu qua, cẩn thận đánh giá giày cỏ thiếu niên sắc mặt cùng ánh mắt, "Cứ như vậy ?"

Trần Bình An hỏi lại nói: "Không phải ?"

Lâm Thủ Nhất tự giễu nói: "Ta còn tưởng rằng người sẽ cùng ta giảng đạo lý, hoặc là gọng gông dứt khoát, cuốn lên tay áo đánh ta một chầu lại nói, ta kỳ thật đã làm tốt đánh không hoàn thủ mạng không nói lại chuẩn bị."

Trần Bình An lung lay đầu, không nói lời nào, dựa vào lấy lương đình cây cột, nhìn về phía lão thành hoàng di chỉ chiếc kia giếng nước, Trần Bình An nhìn không ra manh mối gì.

Lâm Thủ Nhất nhìn lấy Trần Bình An, "Thật xin lỗi."

Trần Bình An cười khoát khoát tay, ngồi xếp bằng tốt, sau đó con mắt không nháy mắt dùng sức tiếp cận lão giếng nước.

Lâm Thủ Nhất như trút được gánh nặng, lập tức buồn bực hỏi: "Người tại làm cái gì?"

Giày cỏ thiếu niên chững chạc dàng hoàng nói: "Ta muốn đem bạc nhìn trở về!"

Đã là người trong tu hành lạnh lùng thiếu niên, tranh thủ thời gian đưa tay dùng sức xoa gương mặt, chỉ vì không để cho mình cười ra tiếng.

—— ———

Hàn Thực Giang bờ, Đại Thủy phủ đệ.

Chủ vị áo xanh nam nhân nhìn về phía nhà chính khách nhân, không ngừng có người đứng dậy nâng chén mời rượu, nói ca công tụng đức ngôn từ, khó tránh khỏi toát ra một chút đắc chí vừa lòng.

Vừa rồi thì có một vị hưởng dự triều chính Văn Hào, lại một lần nữa đứng dậy mời rượu, nói bản quận nhiều năm như vậy mưa thuận gió hoà, hết thảy quy công cho hãn vị này Thủy Thần lão gia, trong lời nói, một quận dân sinh tốt hay xấu, cùng cái kia họ Ngụy quận thủ không hề quan hệ. Mấu chốt là loại này hơi có vẻ trần trụi nịnh nọt, đang ngồi có một người, người mặc Hoàng Đình Quốc tông tam phẩm quan phục, không chút do dự mà đứng dậy mời rượu, phụ họa cùng vị kia Văn Hào, miệng đầy lời ca tụng, thân là tông tam phẩm quan lớn, một châu Biệt Giá, lần này tế tự đại điển quan giai cao nhất người, đối mặt ngồi cao chủ vị hãn, đồng dạng luôn mồm Thủy Thần lão gia.

Một khi trở thành hưởng thụ hương hỏa thần chỉ, khi còn sống tính danh, gia tộc, đều là giấu diếm, về phần có thể gặp mặt thần chỉ người, là Tôn

giả huy, bình thường đều cần thiết phải chú ý điểm này, sẽ không chỉ mặt gọi tên.

"Lão gia" thuyết pháp này, là một cái tương đối ổn thỏa thông tục xưng hô, về phần vì sao như thế, mỗi người nói một kiểu, bên trong một cái thuyết pháp nhất nói chắc như đinh đóng cột, nói là Đạo tổ ba vị thân truyền Đại đệ tử ở trong, có một người yêu thích xưng hô ân sư vì lão gia, Đạo tổ vui vẻ tiếp nhận, thế là liên lưu truyền đến nay.

Áo xanh nam tử chậm rãi thu tầm mắt lại, nhà chính hai bên trái phải ngồi bốn tên tâm phúc, đi theo hần bên cạnh chinh chiến tứ phương, dài có hơn ba trăm năm, ngắn cũng có hơn trăm năm, trong đó một vị huyền làm người hình trước đó, bản tôn là một đuôi tươi Hồng Lý Ngư, cùng Đại Ly Trùng Đạm Giang một vị Lý Tinh dã tu, xưng huynh gọi đệ, quan hệ tâm đầu ý hợp.

Bất quá vị này cá chép tinh, lúc này có nhiệm vụ mang theo, vị trí trống không.

Một vị là rắn nước tu luyện thành tinh, sử dụng một đôi thiết giản, là hần trong lúc vô tình lấy được tiên nhân di vật, mỗi lần cùng người chém giết, ham mê lấy thiết giản đập nát đối thủ đầu lâu. Hần yêu thích nuốt đồng nam đồng nữ, chỉ là thụ áo xanh nam tử ước thúc, ngẫu nhiên mới có thể ra ngoài kiếm ăn, không dám quá mức không chút kiêng kỵ.

Còn có một vị là Lan Thủy Cáp Mô xuất thân, thiên tư tốt nhất, nhưng là trời sinh tính lười biếng, cảnh giới ngược lại thấp nhất, chỉ là thiên phú dị bẩm, động một tí liền sẽ tại sông lớn sông lớn chỗ rẽ, nuốt xuống đại lượng sông nước, chỉ cần không khép lại miệng, liền có thể một mực cấp nước không ngừng, mãi mãi sẽ không no bạo phần bụng. Cho nên ai cũng không dám khi nhục, thậm thụ áo xanh nam tử coi trọng, đã từng có hai vị liên thủ phạm thượng làm loạn dòng sông Thủy Thần, tụ tập rất nhiều thế lực, ý đồ lật đổ áo xanh nam tử vị trí. Vị này Hàn Thực Giang Thủy Thần đặc lực kiện tướng, liền phụng mệnh vụng trộm lên bờ chui

vào một con sông nguồn nước đầu, sau đó hiện ra chân thân, hình thể như là một ngọn núi đầu, ngạnh sinh sinh nuốt lấy nước sông đầu nguồn, khiến cho vị kia Hà Thần không chiến trước hàng, dẫn đến một vị khác Hà Thần tứ cố vô thân, cuối cùng bị áo xanh nam tử đập nát từ miếu cùng kim thân, khối vụn toàn bộ chìm vào Hàn Thực Giang dưới đáy một chỗ, vĩnh thế không được siêu sinh.

Vị cuối cùng, có chút không hợp nhau, râu đẹp nho sam, hào hoa phong nhã, nếu không có sắc mặt đen xanh, khác hẳn với dương gian người sống, thấy thế nào đều giống như thư hương môn đệ bên trong nho sinh trung niên.

Hàn Thực Giang dài tới tám trăm dặm, đường tắt ba châu tám quận địa giới, bởi vậy Hoàng Đình Quốc Bắc Bộ, đều cần dựa vào đầu này sông lớn tưới nhuần. Người này mặc dù từ trước tới giờ không lấy chiến lược trừ danh tại toà này Đại Thủy phủ đệ, lại được công nhận thủ tịch quân sư, thủy chung trốn ở phía sau màn, vì Thủy Thần lão gia bày mưu tính kế, cũng không ưa thích kéo bè kết phái, đặc lập độc hành.

Trên đại sảnh bưng trà đưa rượu mỹ tỳ nha hoàn, một nửa là nhân gian sắc đẹp, còn có một nửa bơi lên đặc thù son phấn, dùng cái này che giấu tử thi chi khí nữ tử, thì là rơi xuống nước bỏ mình quỷ nước.

Thế gian quỷ nước, mặc kệ là chìm nước mà chết vẫn là ném nước tự vận, tự nhiên không phải ai cũng có thể trở thành vì quỷ nước, sau khi chết nhất định phải là lệ khí khó tiêu, cùng trước khi chết tiên thiên thể chất, cùng bỏ mình lúc canh giờ, đều có chú trọng thuyết pháp, ba cái gồm nhiều mặt, may mắn có thể hồn phách ngưng tụ không tiêu tan, mới có bị Đại Thủy phủ đệ thu nạp vì nha hoàn khả năng, trong đó lại có quỷ nước thụ cái kia cương phong tàn phá, không ngừng tan thành mây khói.

Tỉ như cái kia nhiều tại vàng thu thời tiết thối lất phất đập hồn phong cùng thối phách gió, trong ngũ hành kim chủ giết, hai cỡ gió một tại ban ngày, một tại đêm tối, thay phiên phiêu đảng, là quỷ mị thiên địch một

trong, thế tục cái gọi là "Hồn phi phách tán", đây là tới nguyên chi một, hai gió đồng dạng chỉ đối với âm vật sinh ra uy hiếp, nhưng nếu là người sống cực kỳ người yếu, phúc trạch mỏng manh, cũng có khả năng bị này gió thương tới.

Lại có cái gọi là thu hậu vấn trảm, triều đình quan phủ bình thường đều tại mùa thu hành hình, tức là này để ý, vì cái gì chính là phòng ngừa lệ quỷ mọc lan tràn.

Trừ cái đó ra, phàm tục phu tử nghe qua coi như từng đợt sấm mùa xuân âm thanh, đối với tà uế âm vật mà nói, coi là thật tựa như đòi mạng trống, càng là một đạo gian nan quan khâu.

Bởi vậy có thể thấy được, nếu nói làm người không dễ, làm quỷ giống như đồng dạng không tính dễ dàng.

Bốn vị Đại Thủy phủ đệ tâm phúc Đại tướng bên ngoài, liền đều là đến nhà chúc mừng khách nhân.

Áo xanh nam tử vừa mắt nhất nhân vật, đương nhiên là cái kia bây giờ đại danh鼎鼎 Văn Hào, năm đó bất quá là cái không cẩn thận trượt chân ngã nước nghèo kiệt hủ lậu tú tài. Đáng tiếc người này thực sự không phải làm quan liệu, dù là có hắc tôn này Thủy Thần lão gia đến đỡ giúp đỡ, y nguyên chỉ làm đến lục phẩm ngôn quan, liền lẫn lộn ngoài đời không nổi, cuối cùng dứt khoát đối ngoại tuyên bố từ quan quy ẩn, tại Hoàng Đình Quốc phương Bắc Hạ Châu rừng núi bên trong, kiến tạo một tòa hào Hoa phủ đệ, làm tiêu diêu tự tại tại núi rừng tế tướng, từ quan sau khi được qua hơn hai mươi năm kinh doanh, đã được ca tụng Hoàng Đình Quốc phương Bắc sĩ lâm nhĩ nhận Tông chủ, một mực vì Hàn Thực Giang Thủy Thần thổi phồng tạo thế, chỉ là liên quan tới Hàn Thực Giang thi từ, liền nhiều đến hơn hai mươi thủ, cách mỗi hai ba năm liền sẽ mời đại lượng văn nhân nhà thơ, tại Hàn Thực Giang giơ lên xử lý thi hội, ném một cái thiên kim, rượu ngon món ngon, hoa khôi mỹ tỷ, cực điểm kẻ sĩ phong lưu.

Về phần Văn Hào con trai tại Hoàng Đình Quốc miếu đường một đường thẳng chức, căn cốt thường thường cháu trai, trở thành người tu hành, không ai nguyện ý truy đến cùng, hoặc là nói cũng không có lá gan này đi truy vấn ngọn nguồn.

Vị này từ số Hoàng Lão đạo nhân Văn Đàn Tông chủ, lúc này đang cùng Biệt Giá đại nhân trò chuyện với nhau thật vui, cười vui cười mở.

Biệt Giá, là một châu trên danh nghĩa tam bả thủ, đầu đem ghế xếp đương nhiên là Thứ sử, sau đó là đóng giữ bản địa, tay cầm binh quyền tướng quân. Hoàng Đình Quốc võ tướng thế yếu, miếu đường bên trên trọng văn khinh võ, cho nên Biệt Giá quan uy, thường thường áp đảo một châu tướng quân phía trên, Biệt Giá tồn tại ý nghĩa, càng nhiều vẫn là hoàng đế dùng để cản tay cùng ngăn được Thứ sử.

Lúc này, tất cả mọi người vô ý thức ngừng lại lời nói âm thanh, quay đầu nhìn về cửa ra vào phương hướng, chỉ gặp hai má sinh ra hai sợi râu dài mặc giáp nam tử, sải bước đi vào trong đường, ôm quyền cười to nói: "Hồi bẩm lão gia, cái kia không biết trời cao đất rộng tán tu đã chết, đầu cho ta tự mình bẻ gãy, tuyệt không ngoài ý muốn."

Áo xanh nam tử trước liếc mắt nhà chính một tên lão nhân tóc trắng vẻ mặt, phát hiện eo cầm đoản kích khôi ngô nam tử muốn nói lại thôi, liền cười nói: "Có rắm thì phóng."

Người này chính là thông qua lão giếng nước đi hướng Thu Lô nhà trọ nam tử, bản tôn là một đuôi màu đỏ cá chép, hắc nhếch nhếch miệng, vui cười nói: "Cái kia tuổi trẻ tán tu trước khi chết, tiết lộ rất nhiều cái lời đồn xấu, có lão gia người, còn có một số quận thành bên trong cửa lớn nhà giàu, đương nhiên càng nhiều vẫn là cái kia họ Ngụy quận thủ, rất khó nghe, tổ tông mười tám đời đều cho tới tới lui lui mấy nhiều lần, nếu như không phải ta xuất thủ nhanh, chỉ sợ cái kia họ Ngụy gia hỏa, khi còn bé có phải hay không nước tiểu qua quần sự tình, đều muốn cho

gia hỏa này nói ra, không có gì bất ngờ xảy ra, sáng mai quận thành bên trong liền sẽ toàn thành gió mưa, tất cả đều là Ngụy quận thủ trò cười."

Áo xanh nam tử rõ ràng có chút ngạc nhiên, "Ồ?"

Khôi ngô Lý Tinh đang muốn nói chuyện, áo xanh nam tử khoát khoát tay, ra hiệu hẩn tránh thủ thời gian trở lại chỗ ngồi, không cần nói nhảm, cái trước đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống, mắt nhìn tên kia văn sĩ bộ dáng nam tử, người sau mỉm cười gật đầu, ra hiệu an tâm chờ đợi, khôi ngô hán tử lúc này mới buông tay buông chân ăn miếng thịt bự, uống chén rượu lớn.

Nghe được tán tu chết bất đắc kỳ tử tại quận thành bên trong tin tức, giữa sân có một vị đầy mặt thần sắc có bệnh người trẻ tuổi, lập tức che mặt giấu không được chính mình thoải mái ý cười, liên tiếp rót rượu nâng ly.

Quận thành bên trong, họ Ngụy quận thủ ý chí tinh thần sa sút, tuổi trẻ tán tu chết không toàn thân.

Đại Thủy phủ đệ bên trong chủ khách đều vui mừng.

So sánh tươi rõ ràng.

Áo xanh nam tử đột nhiên nâng đầu lên, nhìn về phía cửa ra vào, vị này Hàn Thực Giang chính thần, ánh mắt âm trầm.

Có một vị ngọc thụ lâm phong thiếu niên áo trắng, lặng yên không một tiếng động mà đứng tại ngoài cửa, chính tại đưa tay đập tay áo, bắn tới một chút giọt nước, cuối cùng thiếu niên vừa sai bước quá cao cửa lớn, trái phải nhìn quanh, cười đùa tí tởm nói: "Người không ra người quý không ra quý thần không thần, kỳ quái kỳ quái thật là kỳ quái."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Bách quái (trung)

Phá hư phong cảnh.

Thiếu niên áo trắng đột ngột xuất hiện, thật sự là không đúng lúc.

Đang ngồi khách nhân đều là tâm nhãn linh hoạt hạng người, cấp tốc đánh giá một chút áo xanh nam tử khó coi sắc mặt, liền trong lòng hiểu rõ, lại sau đó quay đầu nhìn về thiếu niên kia ánh mắt, liền đều mười phần nghiên ngẫm.

Tại Hoàng Đình Quốc Bắc Bộ địa giới, sơn thủy khó phân, ai không bán Đại Thủy phủ khối này biến chữ vàng mặt mũi ? Dám còn có người nện Hàn Thực Giang Thủy Thần tràng tử, hơn nữa còn là nghênh ngang đi vào Đại Thủy phủ đệ trên địa bàn, quả nhiên là lão thọ tinh ăn tỳ - sương, chán sống rồi ?

Ngồi tại nho nhã yếu ớt thư sinh phía trên, lấy rắn nước chi thân tu luyện thành tinh âm nhu nam tử, vênh lên tay hoa, chậm rãi nhắc lên một cái ly uống rượu, đối mặt tên kia khách không mời mà đến, nam tử ánh mắt cực nóng, dung nhan tuấn mỹ đồng nam đồng nữ, luôn luôn là của hân trong lòng tốt, chẳng qua là nhìn không được trong lòng tiếc hận, thiếu niên trước mắt hơn phân nửa là một con đường chết, bỏ đi Thủy Thần lão gia mặt mũi, hân cũng không dám tự tiện bắt về phủ đệ hưởng dụng, chỉ có thể gửi hi vọng mang đi thi thể, làm vậy tối nay ăn khuya món ăn trong mâm, nam tử tiếng nói bén nhọn, mỉm cười nói: "Cái này rượu trong chén, vì ta Hàn Thực Giang Đại Thủy phủ đặc hữu kim ngọc dịch, tu sĩ uống một chén, bù đắp được động thiên phúc địa khổ tu một tuần, tục tử uống, khử bệnh tiêu tai, nửa điểm không khó, còn lại bên dưới nửa chén, người có muốn hay không nếm thử xem ?"

Thiếu niên áo trắng kia vượt qua cánh cửa, không còn tiếp tục tiến lên,

đứng tại nguyên chỗ sau, chỉ lo nhìn chung quanh, đối với vị này nổi tiếng xấu mà lại hung danh hiển hách trong nước tinh quái, căn bản cũng không để ý tới.

Âm nhu nam tử giận quá thành cười, phun ra trời sinh cực dài đầu lưỡi, liếm miệng một cái sừng, cuối cùng cười hắc hắc, "Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, chết đi!"

Hắn cổ tay rung lên, nửa chén kim hoàng sắc rượu dịch hắt vẩy mà ra, bắt mắt rượu dịch, trên không trung đầu tiên là bỗng nhiên đình trệ lơ lửng, về sau phân tán ra đến, từng li từng tí, mấy chục giọt rượu nước cùng một chỗ phá không mà đi, lao thẳng tới thiếu niên áo trắng, tốc độ nhanh hơn trong vòng trăm bước cường cung mũi tên, vang lên một hồi ong ong tiếng rít, âm thanh dọa người.

Nếu là không tránh kịp, thiếu niên áo trắng kia tất nhiên sẽ đầy người lỗ thủng.

Bằng vào chiêu này ngự Thủy Thần thông, liền để đang ngồi một chút tuổi trẻ thể hệ luyện khí sĩ, từ đáy lòng cảm thấy kinh hãi.

Cơ hồ tất cả mọi người cảm thấy đại cục đã định.

Vị kia tóc trắng xóa lão nhân, cũng không ngoại lệ, khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên về sau, liền mắt lộ ra kinh ngạc, chỉ là rất nhanh nhẹ nhàng lung lay đầu, ghé con mắt để không sợ cọp, thế nhưng là Đại Thủy phủ toà này đậm rồng hang hổ, ở đâu là người nói đến là đến, nói đi liền có thể đi, đáng tiếc, lãng phí một cách vô ích bộ này dung mạo khí độ.

Bảo Bình Châu phương Bắc, đều biết Hoàng Đình Quốc tòa miếu nhỏ này đường, Hồng thị hoàng đế khoa cử lấy mới, muốn trước nhìn chữ viết đến phiêu không xinh đẹp, về sau mới nhìn văn chương nội dung viết có được hay không, cả hai nếu là cũng không tệ, như vậy chuyện

mẫu chốt nhất liền muốn tới, bệ hạ sẽ nhìn thi đình cử nhân bên trong, ai tướng mạo nhất là đường đường chính chính, anh tuấn tiêu sái!

Lão nhân ban đầu ở quận thành trên đường cái, đã sớm gặp qua thiếu niên áo trắng ở bên trong du học đội ngũ, lão nhân hơi thông đạo môn tướng thuật, nhìn thiếu niên áo trắng kia, coi khí tượng, hẳn là chỉ là tú da ưu tú mà thôi, kém xa tít tắp lúc đó đứng tại cái sọt thiếu niên bên người một người khác, cái kia khuôn mặt trầm tĩnh thiếu niên áo xanh, mới là hàng thật giá thật tu đạo mỹ ngọc.

Lão giả không nhìn nữa cái kia kết cục nhất định thăm đạm thiếu niên, quay đầu nhìn về đối diện một vị hiểu rõ tu sĩ trẻ tuổi, lão nhân ánh mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Người sau nhạy cảm phát giác được sư môn trưởng bối ánh mắt, có chút lùi bước, chỉ là rất nhanh liền nhớ tới, chính mình tìm được chân chính lớn chỗ dựa, nay lúc không giống ngày xưa, liền thẳng tắp cái eo, còn thản nhiên cười giơ lên một chén rượu, lão nhân ngoài cười nhưng trong không cười mà làm như không thấy.

Lão nhân tu dưỡng tốt, nhưng hẳn bên cạnh hai vị người trẻ tuổi, thấy cảnh này, thì tại chỗ phần uất không thôi, đối với tên kia đặc ý vong hình sư môn phản đồ trợn mắt đối mặt.

Một thân một mình ngồi tại đối diện Linh Vận phái tu sĩ, chính là trước đó trận kia phong ba kẻ cầm đầu, tại diệt người đầy môn thăm án khâu cuối cùng, hẳn bị đi ngang qua tán tu gặp được, hẳn tại Linh Vận phái trong nội môn đệ tử, tư chất thường thường, càng không sở trường sát phạt, đối đầu tinh thông từng đôi chém giết tán tu, vô pháp đối đầu, liền hoá tốc trốn vào nội thành, về sau còn có nhàn hạ thoải mái, tại toà kia Thu Lô nhà trọ khoan thai ở bên dưới, trong đó đoán chừng cũng có cầm nhà trọ cùng Lưu phu nhân làm hộ thân phù ý đồ.

Bị tán tu tra ra hành tung sau, tên này trượng nghĩa làm việc tán tu, dù là

bốc lên bị Thu Lô nhà trọ coi là địch nhân phong hiểm, vẫn là khăng khăng xâm nhập, vung tay xuất thủ, cùng cây kia chính Miêu Hồng Linh Vận phái tu sĩ tái chiến một trận.

Kết quả đập nát bức tường kia thảng bề ngoài tường xây làm bình phong ở cổng không nói, còn bị Linh Vận phái tu sĩ cố ý mang hướng phụ cận chợ búa ngõ hẻm, người sau pháp bảo, thuật pháp một trận loạn vung, thương tới dân chúng vô tội không xuống hơn hai mươi người, từ đó cho quận thành hào phiệt hướng quan phủ tạo áp lực lấy cớ, tán tu bị nhận định là gây hấn phía trước, giết lại nói, về phần ẩn tình như thế nào, người đều chết rồi, không người lộ ra, mặc dù có một chút tin đồn gió nói, vậy liền chỉ là huyệt trống đến gió nha.

Những cái kia không muốn bị quan phủ ghi lại ở sách tán tu dã tu, luôn luôn không nhận các quốc gia chào đón, nên cũng không dám coi là chuột chạy qua đường kêu đánh, nhưng là đều hi vọng kính nhi viễn chi, ngàn vạn đừng đến nhà mình hạt cảnh giường oai quấy rối. Những này lực bình không rể, một khi cùng địa đầu xà lên xung đột, chỉ cần không phải tu vi thông thiên rồng sang sông, bản địa triều đình quan phủ cùng giang hồ thế lực, khăng định lựa chọn thiên về một bên hướng người quen.

Ở mức độ rất lớn tương đương phản xuất sư môn tu sĩ trẻ tuổi, lúc này nhìn thấy vị kia chính mình nguyên bản cực kỳ kính úy sư môn trưởng bối, cũng không cảm kích, tu sĩ trẻ tuổi mỉm cười, ngửa đầu uống một hớp hết hơn phân nửa chén rượu, lau khóe miệng sau, mà cúi thấp đầu, khoái ý cười nói: "Lão tử tại Linh Vận phái coi như khổ tu trăm năm, đều không hi vọng bước lên trong ngũ cảnh, bây giờ bị Thủy Thần lão gia mắt xanh tăng theo cấp số cộng, Đại Đạo có hi vọng, cho nên lão tử từ nhìn thấy vị kia quân sư từ lần đầu tiên gặp mặt, liền hạ quyết tâm muốn tự lập môn hộ, cơ hội ngàn năm một thuở, có thể ngộ nhưng không thể cầu! Còn quản điểm này không có trứng dùng sư môn thanh danh làm cái gì? Có thể làm cơm ăn sao? ! Coi như có thể làm cơm ăn, lại như thế nào? Lão tử ta nhưng cho tới bây giờ ăn không được đại đầu,

chỉ là các người bọn gia hỏa này còn lại phía dưới canh thừa thệt nguội thôi."

Tên này tu sĩ trẻ tuổi ợ rượu, phổi hợp cười rộ lên, không người trông thấy người này đáy mắt cái kia bôi bất đắc dĩ, hần chậm rãi kẹp lên một khối tươi mỹ ức hiếp, khoé mắt dư quang lờm một chút Đại Thủy phủ nho sam quân sự, người trẻ tuổi thì thào nói: "Người không vì mình trời tru đất diệt, hưởng chi lớn như vậy một cái cơ hội, bày ở trước mặt ta, ta một cái dưới ngũ cảnh tiểu tu sĩ, có mấy cái mạng đi cự tuyệt Thủy Thần lão gia khen thưởng ban ân ?"

Đối diện vị kia lão giả tóc trắng, là Linh Vận phái ngoại môn Đại trưởng lão, Linh Vận phái chia trong ngoài môn, lão nhân chương quản ngoại môn, kỳ thật nội môn rất nhiều thế tục sự vụ, cùng nhau giao cho người này phụ trách, lần này tham gia Hàn Thực Giang Thủy Thần tế tự lễ ăn mừng, là lão nhân dẫn đội xuống núi, chủ yếu là vì trợ giúp mấy tên đích truyền đệ tử đá mài tâm tính, đi đại khái hiểu rõ dưới núi thế đạo phong tục, cùng mượn cơ hội này tiếp xúc cái khác thế lực, có thể kết xuống một chút thiện duyên là tốt nhất.

Đêm nay đi theo lão nhân cùng nhau tham gia yến hội hai cái người trẻ tuổi, đều là Linh Vận phái tuổi trẻ nhân tài kiệt xuất, một người sau lưng có đầu kia hai trượng dài đỏ thẫm cự xà, cuộn mình thành đoàn, một người bên cạnh có to lớn hắc hổ phủ phục trên mặt đất.

Hai người lảng giềng mà ngồi, liền có một chút rỗng cuộn hổ ngồi không tục khí tượng.

Nhưng là ngay tại cơ hồ tất cả mọi người, đều coi là thiếu niên hần phải chết không nghi ngờ dưới tình huống, thiếu niên áo trắng biểu hiện, để cho người ta giật nảy cả mình.

Hần đứng tại nguyên chỗ, không nhúc nhích tí nào , mặc cho những cái kia kim ngọc dịch phân liệt mà thành rượu giọt nước kích xạ mà tới.

Nhưng là những cái kia khí thế hung hung giọt nước, đâm vào thiếu niên áo trắng trên quần áo, tựa như một hồi bông tuyết đọng vào một tòa lửa lớn rừng rực thiêu đốt hỏa lô, trong nháy mắt tiêu tán không thấy.

Áo xanh nam tử gạt đầu một cái, nói một mình nói: "Thủy pháp bất xâm, có chút ý tứ, khó trách tiến lên quấy rối."

Hắn thân thể hơi nghiêng về phía trước, nhìn về phía tên kia văn sĩ, cười hỏi nói: "Là trên người thiếu niên món kia áo choàng có huyền cơ, vẫn là có khác cổ quái?"

Bên dưới một bên nho sam văn sĩ từ trên người thiếu niên thu tầm mắt lại, quay đầu đáp nói: "Hắn không phải là áo choàng quan hệ, ta suy đoán là trên người người này có giấu Đạo gia thượng phẩm tị thủy phù lục, bình thường thủy pháp đạo thuật, rất khó đánh vỡ tấm bùa kia tự nhiên cấm chế."

Áo xanh nam tử nhin không được cười lên, "Sẽ không phải là cảm thấy có tờ phù lục này bàng thân, cái này tiểu oa oa liền có thể tại ta Đại Thủy phủ đệ hoành hành không sợ a?"

Nho sam văn sĩ cười nói: "Hơn phân nửa là còn có cái khác dựa vào."

Một mực bại hoại nhàm chán áo xanh nam tử thoáng ngồi thẳng thân thể, "Ước gì."

Sau đó hắn cười phân phó đầu kia rắn nước tinh quái, trong lời nói cũng không một chút trách cứ, nói: "Mất mặt xấu hổ a, cho phép người ra sân chém giết, nhưng là không thể sử dụng cái kia đối với thiết giản, tránh khỏi lại muốn xem đến cuối sọ bắn nổ tràng cảnh, người là thống khoái, nhưng là buồn nôn đến khách nhân, người nhưng chịu trách nhiệm không ở nổi."

Âm nhu nam tử cười tùm tùm đứng người lên, "Cám ơn lão gia ân thưởng."

Thiếu niên áo trắng lui lại mấy bước, nguyên lai là muốn ngồi tại ngưỡng cửa nghỉ ngơi, sau khi ngồi xuống, đối với cái kia quần ra kỷ án rần nước tinh quái khoát tay áo, "Đừng nóng vội đừng nóng vội, đừng vội, chờ ta trước nói hết lời."

Nhà chính Văn Hào cùng Biệt Giá hai mặt nhìn nhau.

Áo xanh nam tử càng là phình bụng cười to, nâng chén nâng ly.

Tân khách bên trong, có hai người thoải mái ngồi tại Linh Vận phái phản đồ trên đầu vị trí, niên kỷ đều tại chừng ba mươi, hăng hái, phong mang tất lộ.

Nhìn thấy thiếu niên áo trắng chiêu này phong thái sau, bọn hắn y nguyên chẳng thêm ngó tới.

Một người dù là uống rượu cũng gánh vác trường kiếm, một người thì gươm kiếm có trong hồ sơ, khoảng cách cầm kiếm tay phải, xa nhất bất quá vài thước khoảng cách.

Hai người này rõ ràng là hai tên đại danh đỉnh đỉnh kiếm tu, mặc dù nhìn không ra hai người riêng phần mình bản mệnh phi kiếm, phải chăng ôn dưỡng đến khí hậu đại thành, nhưng là kiếm tu công nhận là luyện khí sĩ ở trong sát lực lớn nhất, tu vi nhất là hậu tích bạc phát, cho dù là trong ngũ cảnh tu sĩ, cũng không dám khinh thường bất luận cái gì một tên dưới ngũ cảnh kiếm tu.

Bởi vì kiếm tu mỗi thăng một cảnh, phi kiếm liền sẽ uy lực điệp gia, tu vi tăng lâu dài thăng bình thường luyện khí sĩ.

Nhất là tại hạ ngũ cảnh bên trong, yếu ớt không chịu nổi bản mệnh phi

kiếm, một khi để kiếm tu thành công bước lên trong ngũ cảnh, liền sẽ nghênh đón long trời lở đất biến hóa.

Mỗi một vị đã bước lên hoặc là có hi vọng trở thành trong ngũ cảnh kiếm tu, nhất là tuổi quá trẻ kiếm tu, đều đưa là các phương thế lực thượng khách, ở trên núi lưu truyền một câu ai cũng thích lời nói nói, "Trong ngũ cảnh bên trong, một giáp lão luyện khí, trăm tuổi tiểu kiếm tu" .

Ngụ ý, chính là sáu mươi tuổi trong ngũ cảnh thần tiên, đã không tính là như thế nào nhân vật thiên tài, nhưng là trăm tuổi tuổi kiếm tu, vẫn là kinh tài tuyệt diễm luyện khí sĩ!

Cùng nhau báỉ phỏng Đại Thủy phủ cái này hai tên kiếm tu, một người là tán tu, tương truyền đạt được một vị vân du bốn phương cao nhân chân truyền, thuộc về Đạo gia một mạch, ban thưởng bên dưới một thanh chém sắt như chém bùn thần binh lợi khí, chữ triện vì "Chính tay đâm" .

Một vị là Phục Long Quan chương môn chân nhân bế quan đệ tử, Phục Long Quan đạo thống, thuộc về Đạo giáo Đan Đỉnh phái ngoại đan một mạch, thu thập thiên tài địa bảo, xây lò luyện đan, phục dược mỗi nhữ, trợ dài tu hành.

Trấn sơn chi bảo là một phương nghiên mực cổ, tên là Lão Giao Nghiễn, là Bảo Bình Châu thập đại tên nghiên mực một trong. Nghiên mực biên giới, có một đầu nhỏ bé tuổi gầy giao, chiếm cứ mà ngủ, tiếng ngáy rất nhỏ.

Tương truyền Thượng Cổ Thục Quốc, là giao long tứ phía địa phương, gây sóng gió, các nơi đều lưu lại tiên nhân chém giết yêu long ác giao truyền thuyết.

Nghe nói đầu này ngủ say tại nghiên mực cổ bên trên tiểu lão giao, chính là tránh thoát một kiếp còn sót lại cổ chủng.

Mà tên kia giờ kiếm có trong hồ sơ bên trên tuổi trẻ kiếm tu, thân là Phục Long Quan chương môn đệ tử, lần này tới này, là muốn đại biểu sư môn, cùng trong triều có người Hàn Thực Giang Thủy Thần âm thầm thương nghị, ý đồ đem Phục Long Quan từ "Xem" thăng cấp vì "Cung" .

Đạo gia tiên môn, nếu muốn thu hoạch được một cái "Cung" chữ xem như môn phái hậu tố, rất không dễ dàng, cái này giống một nước quân chủ sắc phong chân quân, số lượng là có định trán, sẽ không nước tràn thành lụt, không phải quân vương muốn có mấy vị chân quân thì có mấy vị, cũng không phải tùy tiện xách ra cái đạo sĩ, đạt được quân vương tán thành, liền có thể thu hoạch được phần này vinh hạnh đặc biệt danh hiệu, Bảo Bình Châu Đạo gia tông môn sẽ phái người đến đây xem xét khám định, xác định vị kia chân nhân có hay không tư cách đảm nhiệm một nước chân quân.

Cái kia từ đầu tới đuôi hành vi lộ ra cổ quái thiếu niên áo trắng, tăng hăng một cái, ngồi tại ngưỡng cửa cao giọng nói: "Ta hôm nay tới nơi này, là muốn dạy các người làm người, ân, còn có thuận tiện dạy các người làm thần làm quỷ. Ai, hơi mệt."

Thiếu niên vừa mới đem lời lên cái đầu, liền đầy mặt thái độ rã rời, chính mình người sớm giấc ngộ đến phát chán, đến mức sau một bên ba câu nói, nói đến hữu khí vô lực.

"Làm người, thì nắm một thanh hạo nhiên khí, đỉnh thiên lập địa đại trượng phu."

"Làm thần, tất nhiên tranh giành cái kia một nén nhang, liền muốn trách bị thương sinh, dù là thần đạo đã băng, ta liền muốn chứng minh hương hỏa không dứt, ta đạo không cô độc."

"Làm quỷ, thiên địa không cần ta sinh, ta hết lần này tới lần khác muốn tại cương phong sấm mùa xuân bên trong chứng trường sinh."

Vốn đang tính có như vậy chút nhai đầu lời nói hùng hồn, từ thiếu niên áo trắng miệng bên trong nói ra sau, liền thay đổi hoàn toàn vị, lộ ra mười phần không ồm mà rên.

Thiếu niên áo trắng thở dài, bĩu môi, nói một mình nói: "A Lương đại ca, lời này người nói vẫn được, ta là thật không được a."

Thiếu niên áo trắng thở dài phục thở dài, một lần nữa đứng người lên, "Được rồi, không đùa không đùa, vẫn là xử lý ta của chính mình chính sự đi."

Sau đó hần quay đầu nhìn về một chỗ địa phương không người, nói rằng: "Cái rắm lớn bản sự, liền dám học người khác hành hiệp trượng nghĩa ? Thật coi mình là A Lương a? Lần này tốt đi, hồn phi phách tán, đèn đuốc phiêu diêu, nếu như không phải đụng tới tinh thông thần hồn chi thuật ta, người này một lát ở nơi nào làm cô hồn dã quỷ đều không biết được, sáng mai năng lượng mặt trời không thể thấy, vẫn phải nhìn người mộ tổ giả hay không giả khói xanh, tội gì đến quá thay ?"

Thiếu niên áo trắng cái mông rời đi cánh cửa sau, liền đưa tay chỉ phía trước tất cả mọi người, "Thực không dám giấu giếm, trong mắt ta, các vị đang ngồi ở đây đều là sâu kiến."

Lặng ngắt như tờ.

Thiếu niên hỏi: "Không tin sao ?"

Sau một lát, áo xanh trong tay nam tử chén rượu âm âm vỡ vụn.

Cả tòa Đại Thủy phủ đệ, chỉ có tôn này sông nước chính thần, thấy được thiếu niên áo trắng sau lưng, phảng phất đứng thẳng có một tôn cao lớn mấy trượng Thánh Nhân tượng thần, hạo nhiên chi khí tràn ngập thiên địa, tượng thần đứng ở thần đàn phía trên, chính tại quan sát dưới chân chúng sinh sâu kiến.

Áo xanh nam tử bờ môi run rẩy.

Mười một lâu ?

Vẫn là mười hai lâu ?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
[wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Bách quái (Hạ)

Thật chẳng lẽ là một vị Nho gia Thánh Nhân, đại giá quang lâm Đại Thủy phủ đệ ?

Mà lại vị này Nho Thánh còn không phải đồng dạng thư viện Sơn chủ chi lưu ?

Ngồi cao chủ vị áo xanh nam tử căn chặt răng, kém chút đem răng đập nát.

Hắn tư thế ngồi cứng ngắc, thân thể căng cứng, vị này Hoàng Đình Quốc phương Bắc làm mưa làm gió mấy trăm năm Hàn Thực Giang Thủy Thần, giờ phút này nhất định phải song quyền nắm chặt, trùng điệp nện tại ghế dựa cầm trên tay, mới cố nén cổ kia đứng dậy cầu xin tha thứ, quỳ xuống đập đầu xúc động.

Hoàng Đình Quốc bất quá là Đại Tùy phiên thuộc nước một trong, trước mắt vị này túi da có vẻ như non nớt khách không mời mà đến, tuyệt không có khả năng là đất sinh đất nuôi ở đây nhân vật. Đối với Hoàng Đình Quốc đại lão luyện khí sĩ, hăn sớm đã nhớ kỹ trong lòng, ai có thể trêu chọc gỗ, ai nên lôi kéo lấy lòng, mấy trăm năm vất vả kinh doanh, áo xanh nam tử đối với đây hết thảy có thể nói đã tính trước.

Nho gia bảy mươi hai thư viện, mỗi một tòa thư viện Sơn chủ, ít nhất đều là mười cảnh tu vi, mới có tư cách chấp chương thư viện.

Bên trên ngũ cảnh đại thần thông luyện khí sĩ, thường thường thần long kiến thủ bất kiến vĩ, cho nên khoảng cách thế tục vương triều tương đối gần một chút mười cảnh luyện khí sĩ, thư viện Sơn chủ, liền đã có tư cách bị thế tục tôn xưng một tiếng Nho gia Thánh Nhân, ngoài ra còn có Phật gia Kim Thân La Hán, Đạo gia Lục Địa Thần Tiên, đều là triều

chính thông dụng kính xưng.

Cái này một năm đỉnh tiêm luyện khí sĩ, tựa như cái kia từ miếu bên trong tượng thần, thần vị đủ cao, nhưng lại không tính quá xa, thấp hương đập đầu, đều đã lạy đến, nếu không những cái này ẩn vào mây mù bên trên ngũ cảnh lão thần tiên nhóm, người dẫn theo heo đầu đều tìm không đến miếu.

Áo xanh nam tử hốc mắt dần dần đỏ bừng, vẫn vện tia máu, hiện ra một vòng nhật hào quang vàng óng, hắc vẫn là dốc hết toàn lực không nháy mắt con mắt, gắt gao tiếp cận thiếu niên áo trắng sau lưng Thánh Nhân tượng thần, trong tầm mắt, thần đàn phía trên, một vị khí thái uy nghiêm lão giả, thân mang một bộ tuyết trắng trường bào, đại phóng quang minh, từng tia từng sợi tia sáng, phảng phất ẩn chứa Đại Đạo chí lý.

Mỗi một tia sợi tia sáng, nhìn kỹ phía dưới, từ lóe lên một cái rồi biến mất vô số màu vàng kim văn tự liên tiếp chuyển lên, viết có từng đầu Nho giáo lễ nghi quy củ. Tôn này Thánh Nhân pháp tướng, cao quan bác đại, tay áo rộng lớn như chim cánh, không gió từ dao động, bên hông treo có một cái chiếu sáng rạng rỡ ngọc bội, phá lệ bắt mắt, như bỏ túi tiểu xảo một vòng nhân gian minh nguyệt.

Không giả được, thiên chân vạn xác Thánh Nhân khí tượng!

Áo xanh nam tử thân thể, kỳ thật rất có sâu xa, thuở nhỏ mưa dầm thấm đất, biết được rất nhiều bí văn nội tình, vừa lúc là một cái biết hàng, thế là nhìn thấy cái này một bức tràng cảnh, ngược lại càng thêm hoảng sợ. Nếu là đối thành sơn môn phổ thông trong ngũ cảnh tu sĩ, nói không chừng liền muốn làm thành là hãm hại lừa gạt một loại nào đó chương nhân pháp.

Áo xanh có thêu màu vàng kim đoàn long cao lớn nam tử, rốt cục chớp chớp con mắt, không thể không bị lệch ánh mắt, bởi vì nhói nhói sinh ra nước mắt, chậm rãi trượt ra hốc mắt, bất quá rất nhanh liền bị tiêu tán.

Hắn tự nhiên không muốn tại những thuộc hạ này tân khách trước mặt, toát ra lùi bước chút nào khiếp ý. Dài dằng đặc tu hành kiếp sống, hắn có thể đi đến hôm nay bước này, vững vàng ngồi ở cái này lưng lấy vị trí cao bên trên, chỉ dựa vào tốt căn cốt tốt cơ duyên, mà không có bèn gan vững chí tâm tính xem như chèo chống, chỉ sợ tất cả phong lưu, sớm đã bị Hàn Thực Giang cuộn cuộn sông nước xông lên mà tản.

Đã từng có người giáo dục qua hắn, Thánh Nhân học vấn, toàn chi di kiên. Thánh Nhân tượng thần, ngưỡng chi di cao.

Bây giờ toà này thiên hạ, Nho giáo Thánh Nhân ký xuống quy củ, càng ngày càng rườm rà kín đáo, nghi quỹ càng ngày càng vững chắc. Không còn là tại cái kia niên đại xa xưa không thể khảo chứng Thượng Cổ Thực Quốc, khi đó cổ đại Thực Quốc bản đồ phía trên, giao long đông đảo, không phục thiên địa quản thúc, truyền ngôn chỉ có sát lực kinh người viễn cổ kiếm tiên, mới ưa thích tới đây ma luyện mũi kiếm, ngự kiếm lật sông đảo nước, lấy chém giết giao long làm ngạo.

Tề Tĩnh Xuân không phải đã chết rồi sao ? Bây giờ cầm giữ Ly Châu động thiên Thánh Nhân, hắn là từ Phong Tuyết miếu đi ra ngoài Bình gia Nguyễn Cung.

Như vậy hắn đến cùng là thần thánh phương nào ?

Xem bộ dáng là kẻ thiện thì không đến người đến bất thiện tư thế.

Bất kể như thế nào, chính là Thiên Vương lão tử đến nhà mình địa bàn, chính mình cũng tuyệt không ngảnh cổ liền giết đạo lý.

Áo xanh nam tử cường ép xua tan trong lòng vẻ lo lắng, hít thở sâu một hơi, quyền trái có chút nâng lên, nhẹ nhàng vừa gõ ghế dựa nắm tay, nhìn như hơi hột, nhưng là cả tòa Đại Thủy phủ đệ đều tùy theo chấn động, cùng phủ đệ liền nhau đoạn kia Hàn Thực Giang, không có dấu hiệu nào mà đột nhiên nổi lên sóng lớn, tầng tầng lớp lớp, dùng sức đập hai bên

bờ.

Áo xanh nam tử võ một cái phía dưới.

Trong đường tất cả mọi người thân hình đều tùy theo nhoáng một cái, hai tên tuổi trẻ kiếm tu trong võ trường kiếm, càng là không chịu nổi gánh nặng, xuy xuy rung động, giấy dựa không thoi, làm chó cùng rút giậu.

Duy chỉ có thiếu niên áo trắng không nhúc nhích tí nào, sau lưng tôn này pháp thân tượng thần càng là vững như đồi núi.

Thiếu niên có chút ngẩng đầu, nhìn qua nơi xa ngời Bắc hướng Nam áo xanh nam tử, khoe miệng tràn đầy mỉa mai chi ý.

Đại Thủy phủ đệ mặc dù Lâm Giang xây lên, trên thực tế phủ đệ bên dưới, có huyền cơ khác, sớm đã tạc ra sâu rộng thủy đạo, cho nên cùng Hàn Thực Giang khí vận chặt chẽ tương liên, bản thân chính là một tòa cỡ lớn pháp trận, mặc dù nó không bằng một chút đỉnh tiêm Tiên gia hộ sơn đại trận, hoặc là vương triều kinh thành hộ thành đại trận, nhưng đạo hạnh cực sâu áo xanh nam tử, chỉ cần đứng hàng trong đó, không sợ trường tử rời đi khỏi địa giới, liền có thể có được cùng loại một phương tiểu thiên địa huyền diệu gia trì.

Có thể phá lệ làm đến điểm này, ngoại trừ cơ duyên bên ngoài, cùng áo xanh nam tử kỳ dị huyết thống, có lớn lao quan hệ.

Đồng dạng luyện khí sĩ, chỉ có bước lên mười cảnh sau, tỉ như trong đó nho thích đạo tam giáo, lại thêm một cái Binh gia, cái này tam giáo một nhà tứ phương thế lực, một khi tọa trấn sơn nhà, liền có thể có được thiên thời địa lợi nhân hòa, Nho giáo Học Cung thư viện, Phật giáo chùa miếu, cùng Đạo giáo ly cung, cùng Binh gia cổ chiến trường di chỉ, chẳng khác gì là phía kia tiểu thiên địa chủ nhân, tu sĩ khác tiến vào bên trong, tương đương ăn nhờ ở đậu xuống, liền không thể không nhập gia tùy tục, dựa theo chủ nhân quy củ làm việc.

Trong hành lang tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, bầu không khí quý quý.

Vị này Hàn Thực Giang Thủy Thần có thể nhìn thấy cửa ra vào bên kia dị tượng, thế nhưng là còn lại tất cả mọi người mơ mơ màng màng, từng cái chỉ cảm thấy như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, làm sao thiếu niên áo trắng kia khẩu xuất cuồng ngôn về sau, chúng ta vị này Thủy Thần lão gia liền bắt đầu ngăn người, khó nói cái kia không biết trời cao đất rộng tuần dật thiếu niên, kì thực xuất thân từ cùng Đại Thủy phủ đệ đời đời giao hảo Tiên gia hào phiệt ? Cho nên mới dám kiêu căng như thế ?

Âm nhu nam tử mặc dù đã đi ra thả đầy trân tu rượu ngon kỷ án, vốn nên đem thiếu niên kia bắt, nhưng lúc này cũng ngừng bước chân. Không có chút nhẫn lực kinh, như thế nào tại áo xanh nam tử lòng bàn tay bên dưới người hầu làm việc, vị này làm việc từ trước đến nay xảo trá gian xảo rắn nước tinh quái, đã ý thức được sự tình không quá bình thường.

Thân là chủ nhân áo xanh nam tử thủy chung không chịu mở miệng, trước đó một lần đập cái ghế, mặc dù âm thanh to lớn, nhìn qua là tại xao sơn chấn hổ, nhưng tựa hồ có chút phô trương thanh thế ý vị.

Mà thiếu niên áo trắng thủy chung đứng tại nguyên chỗ, một bộ người có bản lĩnh liền đến đánh ta đức hạnh, thì càng làm nổi bật lên Đại Thủy phủ đệ cổ quái tình cảnh.

Áo xanh nam tử rốt cục mở miệng cười nói: "Người tới là khách, xin hỏi có gì chỉ giáo ?"

Hắn lặng yên dẫn tới một đoạn Hàn Thực Giang ẩn chứa bộ phận sông nước khí thế, chấn động cả tòa phủ đệ khí thế, ý đồ dùng cái này đến xò xét tôn này tượng thần hư thực, dù sao lại như thế nào mắt thấy mới là thật, không tự tay nghiệm chứng một hai, liền muốn trong nhà mình

hướng một ngoại nhân cúi đầu, trời sinh tính kiêu căng áo xanh nam tử tuyệt đối làm không được.

Một khi tôn này tượng thần pháp tướng xuất hiện mảy may ba động, áo xanh nam tử không ngại tự tay đập nát thiếu niên đầu, dám can đảm ở Đại Thủy phủ đệ giả thần giả quỷ, lừa gạt đến trên đầu của hắn đến, không phải muốn chết là cái gì ?

Chỉ tiếc tôn này tượng thần bất động như núi, cái này khiến hắn chấn kinh sau khi, cấp tốc thu liễm tất cả may mắn tâm lý.

Trên con đường tu hành, đi ngược dòng nước, nên tiến bộ dũng mãnh không giả, gặp cường địch thì càng áp chế càng dũng, càng là lẽ phải, nhưng cũng không phải muốn người tu hành chết đầu óc, gian ngoan không hóa, nửa điểm không biết biến báo.

Thiếu niên áo trắng một tay phụ sau, một tay hư nắm đấm đầu đặt ở phần bụng, vẫn là một bộ cần ăn đòn đến cực điểm phách lối bộ dáng, giật giật khoe miệng, cười lạnh nói: "Người đã xuất thủ một lần. Hiện tại giờ đến phiên ta đi ?"

Áo xanh nam tử sắc mặt khó coi.

Cái kia rắn nước tinh quái thật sự là chịu không được thiếu niên này sắc mặt, nhanh chân hướng về phía trước, đưa lưng về phía nhà mình Thủy Thần lão gia, âm nhu nam tử nâng lên một tay, khống chế một chi thiết giản bay lượn đến, âm thanh mảnh khảnh nói: "Nhịn không được, không thể nhịn! Chính là lão gia người sau đó trọng phạt, thuộc hạ cũng phải đem tiểu tử này đầu mở ra được hoa, lại đem óc của hắn thu tập, lẫn vào chén rượu bên trong kim ngọc dịch, như vậy quỳnh tương ngọc dịch thuyết pháp này, coi như đầy đủ hết."

Áo xanh nam tử sắc mặt âm trầm, "Xanh, không được đối với khách nhân vô lễ, nhanh chóng lui về chỗ ngồi."

Cầm trong tay thiết giản âm nhu nam tử chẳng những không có nghe lệnh làm việc, ngược lại bộ pháp càng nhanh, "Lão gia chớ có lại Bồ Tát tâm địa, ác khách đến nhà, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, liền để thuộc hạ đến nói cho tiểu tử này, như thế nào làm chúng ta Đại Thủy phủ thượng khách!"

Tại Hàn Thực Giang Thủy Thần lên tiếng ngăn cản sau, rắn nước tinh quái liền hiểu được nhà mình lão gia chân chính tâm tư, nếu quả thật không muốn chính mình mạo phạm quý khách, lấy lão gia nhìn như nội liễm kì thực ngang ngược tính tình, đã sớm tiện tay một tay áo đem chính mình đánh ra ngoài cửa lớn, nơi nào sẽ cố ý nói những cái kia hư đầu ba não lời khách sáo.

Rắn nước tinh quái nghĩ thầm đêm nay vận khí không tệ, cho đầu kia xuân cá chép cướp đi đầu công, nhưng là mình nếu là có thể ở trước mặt mọi người, cho lão gia thêm thể diện, lấy nhà mình lão gia người ở bên ngoài trước mặt, một quán xuất thủ hào phóng tính tình, một vò Đại Thủy phủ đặc sản kim ngọc dịch, chạy không thoát.

Đầu này thật vất vả tu luyện thành hình người Thủy tộc tinh quái, khẳng định không biết, cái kia vị thượng phạt rõ ràng Thủy Thần lão gia, lần này có chủ tâm là muốn hãm chịu chết, chỉ vì tận lực hợp tình hợp lý mà lại thăm dò hư thực một lần.

Thoáng một cái, tất cả tân khách đều tràn ngập tò mò cùng mong đợi, trước đó như là mây che sương mù quần đánh lời nói sắc bén, để cho người ta thực sự không có chút hứng thú nào.

Dù là thiếu niên áo trắng chỉ là cái thêu hoa gối đầu, cũng không chuẩn bị ở sau, như vậy kiến thức một chút Thủy Thần lão gia dưới trưởng Đại tướng giết người tròng cảnh, cũng không tệ.

"Tích đất thành núi, gió mưa hứng thú chỗ này."

Thiếu niên áo trắng từ đầu tới đuôi đều chẳng muốn đi xem tên kia rần nước tinh quái, cười tủm tủm, giống như là ứng phó học thực tiên sinh dạy học đọc thuộc lòng kinh điển, lộ ra mười phần lười biếng tùy tính, chỉ nói là xong câu này không hiểu thấu lời nói sau, thiếu niên thần sắc bỗng nhiên ngưng trọng lên, từ một cái bất cần đời công tử phóng đảng ca, lắc mình biến hoá, trong nháy mắt biến thành một cái một cái khác cực đoan cổ hủ nho sinh, toàn thân tản ra đại nghĩa lẫm nhẫm khí tức.

Cuối cùng thiếu niên nâng lên một cước, trùng điệp sập bên dưới, hét lớn nói: "Tích nước thành uyên, giao long sinh chỗ này!"

Thiếu niên áo trắng sau lưng pháp tướng tượng thần, tùy theo cao cao nâng lên một cước, mãnh liệt giẫm bên dưới.

Áo xanh nam tử tại thời khắc này, không thể động đậy, hô hấp đều khó khăn, sợ xanh mặt lại, yết hầu khẽ nhúc nhích, nếu muốn nói ra cầu xin tha thứ mềm lời nói, nhưng một chữ đều vô pháp nói ra miệng.

Như gặp thiên địch.

Mặc cho người tu vi thâm thúy, cảnh giới cao xa, một khi gặp gỡ, đồng dạng không hề có lực hoàn thủ, chỉ có thể ngoan ngoãn khoanh tay chịu chết.

Cái kia vô cùng uy nghiêm trang trọng "Giao long sinh chỗ này" bốn chữ, như bên tai nổ vang sấm mùa xuân, một lần một lần tại áo xanh nam tử tai một bên lộp đi lộp lại bạo trán, tâm hồ phía trên, tức thì bị người trực chỉ lòng người, nhắc lên từng đợt vô pháp khống chế kinh đào hải lãng.

Áo xanh nam tử ngực màu vàng kim đoàn long, giống như là bị tiên nhân vẽ rồng điểm mắt, vậy mà biến thành vật sống đồng dạng, bắt đầu cấp tốc chuyển động du tẩu bắt đầu, món kia trường bào màu xanh thì

giống như là hồ nước màu xanh, nhưng là màu vàng kim du long điên cuồng loạn vọt, không có nửa điểm giao long du động nước thoải mái nhàn nhã, chỉ có điên cuồng cùng thống khổ.

Nửa cánh tay dài ngắn màu vàng kim giao long tại bốn phía đi loạn trong quá trình, nguyên bản sáng tỏ hào quang vàng óng, dần dần ảm đạm vô quang, mà lại không ngừng có màu vàng kim sợi tơ, như tinh tế lông vũ từ áo xanh phía trên bóc ra, tung bay rơi trên mặt đất, hóa thành tro tàn.

Thiếu niên áo trắng cười tiến về phía trước một bước, sau đó lại lần nhắc chân, "Nho nhỏ hồ nước loài bò sát, cũng dám lại nhiều lần thăm dò đại gia ta ? Trước người thăm dò hai lần, ta liền hai chân đưa người Hàn Thực Giang giẫm thành ba đoạn, nhìn người về sau làm sao thống ngự lớn nhỏ sông lớn mười sáu đầu."

Ngay tại thiếu niên sắp lần thứ hai giẫm đạp mặt đất trong nháy mắt, áo xanh nam tử cái mông bên dưới ghế ngồi ầm ầm vỡ vụn, hóa thành bột mịn, vị này không ai bì nổi Hàn Thực Giang chính thần lão đảo đứng dậy, một cái tay gắt gao che ngực đầu kia màu vàng kim giao long, không để cho tiếp tục giống một cái con ruồi không đầu đi loạn, cái tay còn lại cao cao nâng lên, gian nan vỗ một cái mà xuống, khoe miệng tràn đầy vết máu, khàn khàn mập mờ nói: "Ngỗ nghịch mệnh lệnh, mạo phạm quý khách, chết không có gì đáng tiếc!"

Ầm ầm một tiếng.

Rắn nước tinh quái đầu lâu cứ như vậy nổ bể ra đến.

Thi thể ngã xuống đất sau, khôi phục chân thân, là một đầu thân thể mảnh khảnh lộng lẫy rắn nước.

Chi kia tiên nhân di vật pháp khí thiết giản, rơi xuống mặt đất tiếng vang, tại trống rỗng trên đại sảnh, phá lệ thanh thúy mà lại chói tai.

Thiếu niên áo trắng bàn chân cách xa mặt đất, vẫn chưa tới nửa tấc.

Áo xanh nam tử không lo được lau khóe miệng, đứng thẳng thân thể, liền muốn xoay người bồi tội.

Nguyên bản đã ngừng lại giẫm đạp động tác thiếu niên áo trắng, ánh mắt rạng rỡ, làm một cái chậm rãi thu chân động tác.

Nhưng là trong một chớp mắt, thiếu niên lần nữa thâm độc nói: "Giao long sinh chỗ này."

Một cước đạp đất!

Gọn gàng mà dứt khoát.

Tượng thần tự nhiên mà vậy cũng là đi theo giẫm lên một cước.

Thiếu niên áo trắng một cước là giẫm tại Đại Thủy phủ đệ gạch xanh mặt đất.

Mà phía sau tượng thần một cước đi xuống, coi như là giẫm tại Hàn Thực Giang khí vận phía trên.

Áo xanh nam tử che màu vàng kim giao long năm ngón tay, đã đâm vào lồng ngực da thịt bên trong, dù là đau thấu tim gan, vẫn là không muốn buông tay.

Đây là hãn chứng đạo ánh rạng đông chỗ, đã là tâm chí nghị lực chi ngưng tụ, càng là khúc mắc chỗ máu chốt, chết cũng không buông tay!

Thiếu niên áo trắng buông hai tay ra nắm chắc nắm đấm, run lên tay áo, động tác vô cùng tiêu sái phiêu dật, chậm rãi tiến lên, vòng qua đầu kia đáng thương rắn nước tình quái thi thể, ngẩng đầu nhìn về phía chủ vị

bên kia, giơ chân lên giẫm tại chi kia thiết giản bên trên, dẫn đến món kia Tiên gia bình khí tại mặt đất lăn qua lăn lại, vui cười nói: "Vị này Thủy Thần lão gia, có phải hay không thật bất ngờ?"

Thất khiếu chảy máu.

Khuôn mặt thâm áo xanh nam tử, ổn định lung lay sắp đổ thân hình, lệch ra đầu phun ra một ngụm huyết thủy, sau đó buông xuống đầu lâu, liếc mắt trước ngực đầu kia gào thét không ngừng ám kim sắc giao long, chậm rãi nâng đầu lên sau, vị này cơ hồ có hai trăm năm thời gian, chưa từng tự mình ra tay giết địch Thủy Thần lão gia, ánh mắt hoảng hốt, thì thào nói: "Vị này Chân Tiên, liền không thể tha ta một mạng không? Tiên sư lại đến một cước, ta liền cùng chết không khác a."

Trong đường đám người, hoàn toàn không biết đến cùng phát xảy ra cái gì, từng cái ngây ra như phỗng.

Theo bọn hăn nghĩ gần như vô địch một tôn sông nước chính thần, cứ như vậy bị người đùa bỡn trong lòng bàn tay?

Thiếu niên áo trắng lại bắt đầu nhàm chán mà trái phải nhìn quanh, ánh mắt dừng lại tại tên kia nho sam văn sĩ trên người, người sau lập tức thờ dài hành lễ, thậm chí lâu dài thời gian cũng không dám thẳng lưng đứng dậy, không hổ là người đọc sách xuất thân, hiểu được xem xét thời thế, dè dặt làm nhỏ.

Thiếu niên nhìn về phía đầu kia chân thân vì cản sông cóc mập mập, người sau không nói hai lời quỳ xuống đất không dậy nổi, dùng sức đập đầu, lớn giọng nói hô nói: "Khấu kiến Chân Tiên!"

Duy chỉ có cái kia thân hình khôi ngô mặc giáp Lý Tinh, trừng lớn con mắt, cùng thiếu niên áo trắng thẳng tắp đối mặt.

Thiếu niên áo trắng không chờ áo xanh nam tử lên tiếng quát lớn thuộc

hạ, liền đã dẫn đầu cười nói: "Làm thật."

"Ta đếm ba tiếng, ba, một."

Mặc dù thiếu niên áo trắng cố ý giở trò lừa bịp, rõ ràng lại muốn đến một cước.

Điểm này, hẳn là cùng người nào đó học.

Không ngờ cái kia áo xanh nam tử càng thêm sát phạt quả đoán, dưới trướng số một mãnh tướng, nói đánh giết liền giết.

Chỉ gặp chớp mắt qua đi, hẳn liền đứng ở cá chép tinh sau lưng, chỉ có một cái bắt lấy cái trước trái tim bàn tay, từ sau lưng một mực lộ ra lồng ngực, hẳn chậm rãi rút về máu me đầm đìa cánh tay, đè lại chết không nhắm mắt khô ngô nam nhân cái đầu kia, nhẹ nhàng một nhóm, đem thi thể đẩy ra, trái tim kia rất nhanh biến thành một khối lớn bằng trứng thiên nga nhỏ bé đỏ thắm viên đan dược, bị áo xanh nam tử hướng miệng bên trong ném một cái, cấp tốc nuốt xuống.

Thiếu niên áo trắng coi như nói lời giữ lời, hậm hực thu hồi bàn chân kia.

Hắn cười nhìn về phía Linh Vận phái một lão hai nhỏ, "Có nhận hay không đến ta ?"

Linh Vận phái ngoại môn Trưởng lão bối rồi đứng dậy, ôm quyền cúi đầu nói: "Lúc trước là chúng ta có mắt không trông, mong rằng tiên sư thứ tội. Cả gan khẩn cầu tiên sư đi chúng ta Linh Vận phái làm khách. .
."

Không chờ lão nhân tóc trắng nói xong, thiếu niên lại bắt đầu ra lệnh, "Vậ liền đem trông mắt đào đi."

Sau một khắc, áo xanh trong tay nam tử liền nhiều một đôi tròng mắt, lão nhân hai tay bưng lấy khuôn mặt, không ngừng có máu tươi từ giữa ngón tay chảy ra, lão nhân đúng là dùng sức cắn môi, liều mạng không để cho mình la lên.

Thiếu niên áo trắng mắt liếc thấy cái kia hai cái sắc mặt tái nhợt Linh Vận phái tuổi trẻ tuấn ngạn, "Tính các người hai cái oắt con vận khí tốt, nơi này là Hoàng Đình Quốc, mà không phải tại Đại Ly bản đồ bên trên."

Hai vị tiền đồ rộng lớn tu sĩ trẻ tuổi, hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng là thiếu niên còn nói nói: "Nhưng là các người vận khí cũng có không tốt địa phương, Linh Vận phái từ chương môn đến một đám Trưởng lão, cơ hồ đều là toàn cơ bắp ngu xuẩn, quyết tâm muốn hiệu trung Hoàng Đình Quốc Hồng thị, cho nên các người chết chung đi."

Áo xanh nam tử xuất thủ, lần thứ nhất xuất hiện do dự.

Thiếu niên hai tay phụ sau, cười nhạo nói: "Các người Đại Thủy phủ đệ lần này thiết lập ván cục, ngoại trừ thăm dò bản địa quận thủ phải chăng đầy đủ thông minh bên ngoài, lại có là trong lòng người đã sớm có kết luận, Linh Vận phái, cùng Hoàng Đình Quốc Hồng thị hoàng đế có thiên ti vạn lữ quan hệ, thuộc về trên một sợi thừng châu chấu. Người lại không muốn bồi tiếp ngu không ai bằng Linh Vận phái cùng Hoàng Đình Quốc Hồng thị, cùng một chỗ táng thân Đại Ly gót sắt phía dưới, mới có ý mượn cơ hội này, cùng bọn hăn chặt đứt năm đó điểm này hương hỏa tình, tránh khỏi tương lai Đại Ly binh mã xuôi Nam, Hồng thị hủy diệt sau khi, liên lụy Đại Thủy phủ đệ bị chiến hỏa tai họa."

Thiếu niên chắc chắn nói: "Loại này vụng về thủ đoạn, cũng liền Linh Vận phái loại này để nhũn đồ ngọc nhìn không thấu, có mắt không trông, thật sự là có mắt không trông, nói hay lắm, bất quá vẫn là phải chết."

Áo xanh nam tử sắc mặt âm tình bất định, nhưng là lập tức cười ha ha,

tâm tình thoải mái rất nhiều, đem cái kia Linh Vận phái ba người một bàn tay một cái, trong nháy mắt đập nát đầu lâu, ba người đúng là nửa điểm thuật pháp thần thông cũng không kịp thi triển.

Thiếu niên áo trắng chậm rãi tiến lên, hướng đi đại đường chủ vị, trong lúc đó đi ngang qua hai tên tuổi trẻ kiếm tu phụ cận, bước chân không ngừng, quay đầu cười nói: "Một cái là lai lịch bất chính tán tu, sống hay chết, trước không vội, nhìn ta sau đó tâm tình tốt xấu. Còn có một cái là Phục Long Quan chưởng môn chân nhân bế môn đệ tử, thân phận thích hợp, miễn cưỡng có như vậy chút phân lượng, để ta ngẫm lại, người sở dĩ tới nơi này, nên vì cái kia 'Cung' chữ a? Bị ta đoán ra đáp án thật kỳ quái sao, tiểu tử người đừng một mặt ăn vào cứt biểu lộ, được hay không? Người còn như vậy, Thủy Thần lão gia liền muốn để người đầu nở hoa rồi."

Hai tên kiếm tu như ngồi bàn chông, chỗ nào được chứng kiến loại này kinh tâm động phách tràng cảnh, lúc này là coi là thật muốn tự tử đều có.

Thiếu niên áo trắng tiếp tục tiến lên, đột nhiên dừng bước không tiến, nhìn về phía tên kia cho người ta ấn tượng chính là nịnh nọt hai chữ Văn Hào, cười nói: "Người tại Lục Trúc Đình bính đẳng bí ngăn bên trên, tên thật hẳn là gọi Đường Cương, đúng không? Tính như vậy đến, tại Hoàng Đình Quốc ẩn núp rất nhiều năm, vất vả vất vả, xác thực không có gì công lao, cũng chỉ có chút có cũng được mà không có cũng không sao khổ lao. Ân, vậy liền đem người mới vừa lấy được cái kia phong gián điệp tình báo, đem trên đầu bố trí cho người nhiệm vụ, cùng người Thủy Thần lão gia nói một câu. Cái này các người hai anh em, mới tính chân chính là trên một cái thuyền huynh đệ."

Người sau giờ phút này lại không nửa điểm nịnh nọt thần thái, một thân khí thế không màng danh lợi trầm tĩnh, ôm quyền nói: "Lục Trúc Đình bính đẳng tử sĩ Đường Cương, gặp qua. . ."

Nói xong lời cuối cùng, vị này Đại Ly Lục Trúc Đình tử sĩ có chút xấu

hồ, không biết xưng hô như thế nào trước mặt cái này hô ra thân phận của mình đại nhân vật.

Có thể biết được Lục Trúc Đình loại quy cách này cơ mật, tại Đại Ly vương triều bên trong, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cho nên Đường Cương không còn che che lấp lấp, hướng chi lui 10 ngàn bước nói, thiếu niên áo trắng thật sự là Đại Ly tử địch, hắn Đường Cương tiết lộ thân phận, càng là một đầu ngỗ cụt, liền nhìn là được chết một cách thống khoái vẫn là thống khổ.

Thiếu niên áo trắng nản chí tiết khí khoát tay nói: "Được rồi, bây giờ hô ta cái gì đều không cái gì ý nghĩa."

Thiếu niên gắt gao tiếp cận cái kia hai chân run lên một châu Biệt Giá đại nhân, không nói một lời.

Biệt Giá phần lớn là bản địa quận vọng quyền quý xuất thân, Hồng thị hoàng đế cảm thấy lấy này mới có thể ngăn được từ bên ngoài đến làm quan thứ sử, song phương kiềm chế lẫn nhau, bất kỳ người nào đều vô pháp hình thành phiên trấn cát cứ cục diện, đây cũng là Hoàng Đình Quốc một cọc chuyện lạ.

Thiếu niên áo trắng hơi chút suy nghĩ, đưa tay chỉ hướng Biệt Giá đại nhân.

Người sau đã quỳ xuống đập đầu, "Chỉ cầu vị này Đại Ly tiên sư khai ân, tiểu nhân làm trâu làm ngựa đều nguyện ý, nếu có nửa điểm lời nói dối, thiên lôi đánh xuống!"

Thiếu niên Thôi Sàm dùng ngón tay điểm một cái người kia, "Đứng lên đi, người không cần chết, đi ra toà này Đại Thủy phủ đệ sau, người đi tìm cái kia tuổi tác lớn lão Thứ sử, người liền trực tiếp hỏi hắn, muốn không muốn tiếp tục làm Thứ sử đại nhân, chẳng qua là từ Hoàng Đình Quốc thứ sử, đổi lại chúng ta Đại Ly vương triều. Nếu như hắn biết bề

ngoài, gật đầu đáp ứng, tự nhiên là tốt nhất, về sau các người vẫn là đồng liêu, nếu như không đáp ứng, vậy người liền làm thịt hẳn, nhớ kỹ, đến lúc đó đem vị này lão Thứ sử đầu, mang đến toà này quận thành bên trong Thu Lô nhà trọ, tìm kiếm Tử Dương phủ tu sĩ Lưu Gia Hủy, người cái gì đều không cần nói, nàng tự nhiên sẽ minh bạch hết thảy."

Ai cũng biết rõ Đại Ly xuôi Nam, là chiều hướng phát triển.

Chỉ chẳng qua hiện nay thoáng tăng nhanh bộ pháp mà thôi.

Thiếu niên Thôi Sàm nhìn lấy tấm kia nước mắt nước mũi dán gương mặt Biệt Giá đại nhân, lắc đầu nói: "Thật sự là đáng thương, cút nhanh lên a, đừng ở chỗ này chướng mắt."

Người mặc quan phục nam nhân lập tức đứng dậy.

Thiếu niên đột nhiên hỏi: "Có vui vẻ hay không ?"

Nam nhân dọa đến mặt không còn chút máu, một cử động nhỏ cũng không dám.

Thiếu niên phất phất tay, ra hiệu tên kia xéo đi nhanh lên, sau đó không nhìn hẳn nữa, trực tiếp hướng đi chủ vị, ngồi tại đại án về sau, lắc một cái tay áo, trống rỗng xuất hiện một trương tạo công cổ phác bạch ngọc cái ghế.

Thiếu niên áo trắng ngồi tại bạch ngọc trên ghế.

Bị tu hù chiếm tổ chim khách Hàn Thực Giang Thủy Thần, tất cung tất kính đứng tại nhà chính.

Thiếu niên Thôi Sàm ánh mắt nhìn về phía bên ngoài cửa chính, uể oải nói: "Ngoại trừ tên kia khi sư diệt tổ Linh Vận phái tu sĩ, còn lại người không liên quan, so sâu kiến còn không bằng, phiền phức Thủy Thần lão

gia toàn giết, để bọn hăn trên hoàng tuyên lộ tốt làm bạn."

Thiếu niên áo trắng cầm lấy một bầu rượu, giơ tay lên, lung lay, "Đúng rồi, các người muốn hay không uống rồi một chén kim ngọc dịch, rồi lên đường ?"

Nhà chính có người rất cục lớn tiếng chửi rửa bắt đầu, có người dọa đến xụi lơ trên mặt đất, có người bắt đầu phi nước đại chạy trốn.

Thiếu niên Thôi Sàm bắt đầu ngửa đầu rót rượu.

Một tay nắm chặt bầu rượu.

Mặt khác cái tay kia gặt gao nắm chặt, lòng bàn tay truyền đến từng đợt toàn tâm nhói nhói.

Lần lượt quất, đều đánh vào thần hồn phía trên.

Thiếu niên tùy ý rượu dịch vung vãi, dù sao trên người hăn còn có tấm kia tị thủy phù lục, những cái kia rượu nước thuận áo trắng lẫn xuống mặt đất, tựa như là những cái kia tại trong mưa nghiêng lệch lá sen mặt lá.

Thiếu niên Thôi Sàm nhẹ nhàng hướng về phía trước ném ra ngoài bầu rượu, lưng tựa bạch ngọc ghế dựa, ngẩng đầu sau, khuôn mặt có chút vắn vẹo, hăn ở trong lòng thầm đọc nói: "Lão đầu tử, thối tú tài, lão bất tử đồ vật! Lão tử dù là hồn phách tách rời, vẫn là ta Thôi Sàm, người có bản lĩnh liền dứt khoát đánh chết ta à! Là ai nói nhân tính vốn ác ? Không phải là người sao ? !"

Hăn thay đổi cổ, giống như là đang cùng người đối thoại, giống nhau trước đó tại cánh cửa bên ngoài lần đầu lộ diện, "Ta không giết người cừu nhân, có phải hay không rất thất vọng ? Người cho rằng ta là muốn vì người vào tay công đạo, không nghĩ tới ta so với bọn hăn còn muốn

thập ác bất xá, có phải hay không càng thất vọng ?"

Thiếu niên áo trắng không chờ cái kia hồn phách cho ra đáp án, liền vung lên ống tay áo, đem còn sót lại hồn phách triệt để đánh tan.

Hắn từ khi tại Đại Ly biên cảnh Dĩ Phu quan dịch trạm lộ diện sau, cái này một đường đi tới, làm sao có thể là bồi tiếp một đám hài tử du sơn ngoạn thủy.

Nhà chính giết chóc nổi lên bốn phía.

Thiếu niên áo trắng bị đau cái tay kia, lặng yên đặt ở phần bụng, không việc gì tay kia, thì che miệng, ngáp một cái.

Giang sơn dễ đổi, bản tính cũng khó dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Một cái ngồi giếng một cái xem trời

Thu Lô nhà trọ, đình nghỉ mát cách đó không xa lão giếng nước.

Có cái giày cỏ thiếu niên an an tĩnh ngồi yên ở đó, giống như là đang chờ người.

Hắn chỗ ở trong phòng, hài tử Lý Hòe đã nằm ngáy o o, trên bàn cây đèn đã tắt.

Lúc trước thiếu niên thu hồi từng trường sơn hà hình thế đồ, có Đại Ly phương Nam châu quận, cũng có Đại Tùy bản đồ, đều là Nguyễn Tú chuyển tặng cho hắn.

Hắn đem những này địa đồ một lần nữa thả lại cái gói sau, ngồi tại bên cạnh bàn lại bắt đầu suy nghĩ cùng một vấn đề.

Nguyễn cô nương tuyệt đối không cần hoài nghi.

Thế nhưng là ấn đường có nốt ruồi thiếu niên, nha thự huyện lệnh Ngô Diên, đã từng cùng lúc xuất hiện tại thợ rèn cửa hàng.

Mà cái này chút địa đồ, nghe Nguyễn cô nương ngay lúc đó vô tâm chi ngữ, chính là huyện lệnh nha thự khẳng khái dâng lên.

Đoàn người mình một đường xuôi Nam, Dã Phu quan bên ngoài gặp lại, hai nhóm người tụ hợp, cùng một chỗ tiến vào Hoàng Đình Quốc, chứng kiến hết thấy, thần thần quái quái.

Cuối cùng Trần Bình An lại một lần nữa hướng đi đình nghỉ mát, đi vào

giếng nước, ngồi tại miệng giếng bọn người.

Đại Thủy phủ đệ, tình cảnh bi thảm, nhà chính đầy đất máu me đầm đìa.

Nguyên bản ca múa thái bình một tòa náo nhiệt đại đường, lúc này không có còn lại mấy cái.

Thiếu niên áo trắng vẫn như cũ ngồi cao bạch ngọc ghế dựa, thần du vạn dặm.

Áo xanh nam tử đứng tại nhà chính, đang lấy thủy pháp thần thông xua tan đầy người vết máu cùng mùi máu tươi. Những cái kia Đại Thủy phủ tuổi trẻ tỷ nữ, vô luận là Hàn Thực Giang rơi quỷ nước, vẫn là người sống, đều đã bị áo xanh nam tử giải quyết sạch sẽ. Quân không mật thì mất thần, sự tình không mật thì thất thân. Như thế chút đạo lý, áo xanh nam tử uy chấn Hoàng Đình Quốc Bắc Bộ mười tám đầu sông nước, đem khối này nhỏ giang sơn chế tạo thùng sắt một khối, đối với cái này đương nhiên thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ.

Hai tên tâm phúc ở trong, Đại Thủy phủ đệ quân sư, nho sam văn sĩ ngồi nghiêm chỉnh, cũng không uống rượu cũng không ăn thịt, giống một tôn không có chút nào tức giận Nê Bồ Tát. Vị kia đáng người công kênh cản sông cóc, vẻ mặt uể oải, thành thành thật thật ngồi tại vị trí bên trên, giống như là bị hôm nay cái này cái cọc thảm án dọa sợ.

Đại Ly Lục Trúc Đình tử sĩ Đường Cường ngồi tại tại chỗ, một tay cầm đũa một tay cầm chén, ăn lạnh dần món ngon, y nguyên say sưa ngon lành.

Bao nhiêu năm không có như vậy thống khoái ?

Hắn bộ này cái eo nếu như lại cong cái mấy năm, thật sự muốn triệt để

quen thuộc cho người làm chó săn cháu trai, đoán chừng dù là Đại Ly thiết kỵ móng ngựa, nghiền nát Hoàng Đình Quốc cương thổ, hẳn cũng đã không biết rõ như thế nào đường đường chính chính làm người đi ?

Cái kia mưu phản Linh Vận phái tu sĩ, mặc dù không chết, thế nhưng là đã mồ hôi như mưa rơi.

Trừ cái đó ra, còn có hai vị may mắn sống tiếp được.

Chính là cái kia hai vị xuất thân khác lạ tuổi trẻ kiếm tu, thiếu niên áo trắng lúc trước cho bọn hắn một cái sống sót cơ hội, trên đại sảnh còn có hai đầu Linh Vận phái tu sĩ lưu lại súc sinh, hai vị còn chưa bước lên trong ngũ cảnh kiếm tu, nếu như có thể không cần bội kiếm dưới tình huống, chỉ lấy bản mệnh phi kiếm riêng phần mình chém giết một đầu súc sinh, liền có thể từ đó trở thành Đại Thủy phủ chân chính quý khách.

Thiếu niên áo trắng thậm chí đáp ứng bọn hắn có thể cùng Hàn Thực Giang Thủy Thần xưng huynh gọi đệ, phần này vinh hạnh đặc biệt, không thể nghi ngờ lại trợ giúp hai người cá chép nhảy long môn, nhảy lên trở thành Hoàng Đình Quốc phương Bắc chạm tay có thể bồng quyền thế nhân vật, nhất là vị kia Phục Long Quan luyện khí sĩ, trước đó bất quá là chương môn chân nhân ái đồ một trong, từ nay về sau, hơn phân nửa là dự định đời tiếp theo chương môn, không người dám tranh.

Hai tên kiếm tu đều là ba cảnh đỉnh phong, bản mệnh uy thế của phi kiếm, còn mười phần lực yếu hụt hơi, cùng hai đầu súc sinh chém giết, hiểm tượng hoàn sinh, chỉ có thể coi là làm trắng thảm, đều bị thương không nhẹ, cũng may bản mệnh phi kiếm hao tổn không nhiều.

Thiếu niên áo trắng kinh ngạc xuất thần, không người dám can đảm quấy rầy.

Nhưng tổng thể ngắt như vậy cũng không phải vấn đề, áo xanh nam tử đành phải nhẹ giọng hỏi nói: "Chân Tiên ?"

Thôi Sàm hồi lại thần, nhìn một vòng, đối với hai tên kiếm tu nói rằng: "Tất nhiên thẳng, nói rõ ràng các người có tư cách tiếp tục hành tẩu Đại Đạo. Đi xuống trước dưỡng thương, Đại Thủy phủ sẽ cho các người tốt nhất đan dược, cùng cung cấp luyện kiếm cần thiết hết thảy tài liệu. Cái kia đã lộ kiếm tu, người về sau ngay tại Đại Thủy phủ làm một tên mặt các loại cung phụng tốt, về phần Phục Long Quan kiếm tu, người sau khi trở về, nói cho người cái kia tham tài háo sắc sư phụ, Phục Long Quan thẳng cung một chuyện, từ quận châu hai cấp quan trường đến Hàn Thực Giang phủ đệ, cùng nào đó mấy vị trong triều các lão, đều sẽ hỗ trợ, ở nhà các loại tin tức tốt chính là."

Hai người mừng rỡ như cuồng, mang ơn mà cáo từ rời đi.

Thôi Sàm quay đầu đối với Đường Cương nói rằng: "Trở về sau, không cần vẽ rắn thêm chân, người cùng còn lại gián điệp tử sĩ, tiếp tục ẩn núp là được."

Đường Cương cấp tốc đứng dậy lĩnh mệnh.

Hắn vừa muốn rời đi, chỉ nghe thiếu niên áo trắng kia tức giận nói: "Liên không biết được mượn gió bẻ măng, lấy đi mấy trên bàn lớn còn lại phía dưới Đại Thủy phủ kim ngọc dịch?"

Đường Cương có chút do dự.

Thôi Sàm không kiên nhẫn nói: "Coi như là Đại Ly thiếu người, ngu sao không cầm."

Đường Cương tấm kia không có chút nào lạ thường gương mặt bên trên, không khỏi tách ra một luồng khác thường thần thái, ôm quyền quay người, sải bước rời đi, vượt qua cánh cửa sau, đưa lưng về phía chủ vị thiếu niên áo trắng, người nam này người cao cao ôm quyền, cao hơn một bên đầu vai, thủy chung không dám quay người, đỏ lên con mắt nhìn

về phía phương xa, cao giọng nói: "Vị đại nhân này, Đại Ly từ trước tới giờ không thiếu Đường Cường mấy may! Dù là chỉ có thể nhìn xa xa ta Đại Ly phát triển không ngừng, thực lực quốc gia cường thịnh, chắc chắn phần này tư vị, tốt hơn cái kia kim ngọc dịch đâu chỉ gấp trăm ngàn lần ? !"

Thiếu niên cười mắng nói: "U a, cái này mộng ngựa công phu, thật là có chút lô hỏa thuần thanh a, chỉ tiếc lão tử không để mình bị đẩy vòng vòng, mau mau cắt."

Cánh cửa bên ngoài, cái kia sớm đã không còn tuổi trẻ Đại Ly nam nhân, tại tha hương nơi đất khách quê người, dưới chân sinh gió, cất tiếng cười to.

Thôi Sàm nhìn qua không thoải mái đại đường, nói rằng: "Ta họ Thôi, đến từ Đại Ly kinh thành."

Chân thân vì cảm sông cóc mập mạp một mặt mờ mịt.

Áo xanh nam tử có chút sợ run.

Tên kia âm vật quỷ mị xuất thân nho sam văn sĩ hoá tốc đứng dậy, kính cẩn thở dài nói: "Bái kiến quốc sư đại nhân!"

Áo xanh nam tử đầy cõi lòng chấn kinh, vui lòng phục tùng nói: "Nguyên lai là Đại Ly quốc sư đích thân tới hàn xá."

Hậu tri hậu giác cảm sông cóc lại một lần nữa phủ phục trên mặt đất, một mực đập đầu, phanh phanh rung động, thành ý mười phần.

Thôi Sàm hỏi: "Tên kia họ Ngụy quận thủ có hay không ẩn tàng bối cảnh ? Tương lai có khả năng hay không trở thành một khối đá cản đường ?"

Áo xanh nam tử lắc đầu nói: "Cái kia Ngụy Lễ chỉ là Hoàng Đình Quốc

phương Nam hàn tộc xuất thân, trên quan trường cũng không lớn chỗ dựa, nếu không cũng không trở thành tại bản quận cùng ta như thế lá mặt lá trái, chỉ có thể cố chấp lấy chính mình cổ này thư sinh khí thế, đến nịnh nọt Đại Thủy phủ."

Thôi Sàm một tay nâng quai hàm, một tay bấm tay đánh ghế dựa năm tay, chậm rãi nói: "Đại Ly trước đó chiếm đoạt Bắc Bộ các quốc gia, chú trọng một cái thế như chẻ tre, không người đầu hàng giết không tha, Tổng Trường Kính suất quân đồ thành, đào vạn người hồ sự tình không làm thiếu, đây là lập uy. Thế nhưng là kế tiếp xuôi Nam, liền không thể như thế một mực thống khoái, Hoàng Đình Quốc là cái thứ nhất khá lớn đá cản đường, cho nên không thể làm thành một cái thùng trăm ngàn lỗ cục diện rồi rầm, dù sao toàn bộ Bảo Bình Châu Quan Hồ thư viện phía Bắc, Đại Ly Dã Phu quan phía Nam vương triều Bang quốc, đều nhìn chằm chằm tình thế phát triển đây. Ngụy Lễ loại này trung thần hiếu tử, về sau sẽ càng ngày càng nhiều, mấu chốt liền nhìn là Ngụy Lễ cái này nhóm người, chiếm cứ một cái quốc gia miếu đường địa vị quan trọng càng nhiều, vẫn là vị kia Biệt Giá chi lưu càng nhiều, khác biệt tình huống, Đại Ly biên quân thế công, liền sẽ có nặng nhẹ, gấp chậm khác biệt."

Nhà chính nho sam văn sĩ có chút gật đầu.

Thôi Sàm đột nhiên nhìn về phía văn sĩ, "Người đến bình chút một chút Ngụy Lễ."

Văn sĩ cười nói: "Ngụy Lễ rất thông minh, lại không đủ thông minh. Nếu quả như thật đầy đủ thông minh, liền sẽ không lúc trước phong ba bên trong, ý đồ Đảo Cường Hồ hai bên nịnh nọt, đã nghĩ đến lương tâm trái qua phải đi, lại nghĩ đến số làm quan, dưới gầm trời cũng không có chuyện tốt như vậy, ít nhất ta Đại Thủy phủ hạt cảnh bên trong, không có."

Hắn đưa tay chỉ cái kia nơm nớp lo sợ Linh Vận phái phản đồ, "Người

này bị ta thoáng uy bức lợi dụ..."

Thôi Sàm cắt ngang vị này Hà Bá văn sĩ lời nói nói, cười nói: "Thoáng ? Lời nói này đến nhẹ nhàng linh hoạt, dù sao đồng dạng gạo dưỡng trăm loại người, cũng không phải ai cũng có thể giống người Tùy Bân, đối với cổ đô trung thành tuyệt đối, thẳng thắn cương nghị, đại nghĩa trước mắt, khẳng khái chịu chết, không những mình chết, còn muốn lôi kéo người cả nhà cùng chết."

Văn sĩ sắc mặt như thường, ôm quyền nói: "Quốc sư đại nhân quá khen rồi."

Thôi Sàm nhắc nhắc tay, ra hiệu văn sĩ tiếp tục lúc trước lời nói đề.

Văn sĩ nói liên tục, "Bản quận xem như Đại Thủy phủ hang ổ, cái này mấy trăm năm bên trong, phát sinh nhiều chuyện như vậy, tỉ như chúng ta âm thầm để đại thủy vỡ đê, nào đó quận phát sinh hạn úng tai hại vân vân, không những này họ Ngụy lòng dạ biết rõ, trước đó những cái kia Thứ sử cùng quận thủ, kỳ thật chưa hẳn liền không có hoài nghi, chỉ là một mực không có bằng chứng như núi chứng cứ, tăng thêm kiêng kỵ Thủy Thần lão gia uy thế, lúc này mới một mực bình an vô sự. Chỉ nói cái kia quận thủ dinh thự hồ sơ kho, long tẩu thủy rất nhiều lần, đại hỏa thiêu hủy đồ vật, bên trên vừa viết cái gì nội dung, dù sao chúng ta Đại Thủy phủ khẳng định là không nguyện ý đem ra công khai, cũng không phải sợ cái gì quan phủ vây quét, chỉ là truyền đi thanh danh bất hảo sau khi nghe xong."

Nói đến đây, văn sĩ quay đầu nhìn về áo xanh nam tử, mỉm cười nói: "Chúng ta lão gia, vẫn là yêu quý lông vũ."

Hàn Thực Giang Thủy Thần tức cười nói: "Người này Tùy Bân, cứ như vậy nói móc ân nhân cứu mạng của mình ? Năm đó người còn sót lại hồn phách du đãng tại nước sông phía trên, nếu như không phải ta đưa người âm hồn thu hồi, tái tạo thân thể, người này một lát cũng không biết rõ

đầu thai bao nhiêu lần."

Văn sĩ bất quá là cười làm ra xin khoan dung hình dáng, đúng là nửa điểm không sợ một phương Thủy Thần uy thế ngập trời.

Vị này sắc mặt đen xanh văn sĩ, tại thiếu niên áo trắng dưới mí mắt, xoay người cầm chén rượu lên, uống một hớp rượu, lúc này mới một lần nữa nói rằng: "Cái kia Ngụy Lễ có dã tâm lại có bản sự, dựa vào chính mình đi đến quận thủ vị trí cao, còn nguyện ý cúi đầu ẩn nhẫn, dạng này người, một khi thoát ly khống chế, làm Thứ sử, về sau vào kinh thành làm quan thăng chức làm một bộ chủ quan, nhất là Lễ Bộ, thành Hoàng Đình Quốc hoàng đế dòng chính tâm phúc, tăng thêm trước kia ở địa phương góp nhặt một bụng ủy khuất, liền không sợ hãi một phát hung ác, mâu thuẫn nhất chuyển, liền nhắm ngay chúng ta toà này Đại Thủy phủ đệ ? Cho nên ta nói cho Thủy Thần lão gia, loại này quan viên có thể dùng, chỉ cần người này lòng bên trong, còn có một thanh... Chính khí, liền quyết không nhưng đại dụng."

Thiếu niên áo trắng mắt liếc thấy nho sam văn sĩ, "Tốt một cái tru tâm. Người nếu như năm đó không phải làm quan, mà là đi trên núi tu hành, nói không chừng có hi vọng bước lên đệ thập cảnh."

Văn sĩ Hà Bá đột nhiên cười nói: "Thế gian khổ không hồi hận được a."

Thôi Sàm đứng người lên, run lên tay áo, từ trong cửa tay áo trượt ra một nửa hương.

Cái này khiến nhà chính nhân thần yêu quý cảm thấy buồn bực, vị này lấy thiếu niên hình tượng hiện thế Đại Ly quốc sư, cử động lần này là trong hồ lô bán cái gì được ?

Thiếu niên đem cái kia một đoạn thiêu đốt hơn phân nửa hương hỏa, đứng ở không trung, lơ lửng đứng im, sau đó vỗ tay phát ra tiếng.

Hương hỏa nhóm lửa, sương khói lượn lờ.

Những cái kia sương khói cũng không tiêu tán ở không trung, mà là tại không trung chậm rãi ngưng tụ thành một vị cô gái trẻ tuổi uyển chuyển thân hình.

Cái kia Hà Bá văn sĩ sắc mặt kịch biến, rốt cục vô pháp bảo trì lúc trước chỉ thủy tâm cảnh, "Làm sao có thể ? !"

Áo xanh nam tử nheo lại mắt, khoé mắt dư quang đánh giá tâm phúc quân sư, mặc dù kinh ngạc thiếu niên quốc sư huyền diệu thần thông, nhưng càng nhiều vẫn là bàng quan nhẹ nhõm tâm tính.

Nữ tử thân hình dần dần vững chắc, khuôn mặt càng rõ ràng, cuối cùng bay xuống tại nhà chính, là Hoành Sơn toà kia Thanh nương nương miếu bên trong chỗ tế tự nữ tử, từng theo Lâm Thủ Nhất chơi cờ qua, cuối cùng bị thiếu niên áo trắng yêu cầu Vu Lộc kính một nén nhang.

Cần biết thiếu niên quốc sư, liền tiểu trấn Dương lão đầu đều từ đáy lòng tán thưởng một câu "Tinh thông thần hồn chi thuật", bởi vậy tất nhiên là Thôi Sàm lấy độc môn bí thuật đem nữ tử kia "Trộm" đi ra.

Loại này không bị triều đình công nhận dân từ thần chỉ, nhất là nữ tử thần vị cực kỳ thấp, đạo hạnh nông cạn, dưới tình huống bình thường, là tuyệt đối không thể tự tiện rời đi địa giới.

Trước khi chết đã từng tên là Tùy Bân văn sĩ bỗng nhiên giận dữ, sắc mặt càng xám xanh, đưa tay chỉ hướng nữ tử kia, ngón tay run run rẩy rẩy, nho nhã khuôn mặt trở nên cực kỳ dữ tợn, "Không biết liêm sỉ nghiệt chướng, người còn có mặt mũi rời đi Hoành sơn ? Quên người lời thề sao ? Thật sự là nghiệt chướng, phụ gia quốc phụ trung hiếu, mọi loại cô phụ nghiệt chướng!"

Cô gái trẻ tuổi nhìn thấy văn sĩ sau, sợ xanh mặt lại sợ hãi, rụt rè nói:

"Cha..."

Hô lên chữ này sau, nữ tử liền xấu hổ không chịu nổi, che mặt khóc ò lên, đáng thương bất lực.

Thiếu niên áo trắng ngồi xếp bằng trên ghế, cười trên nỗi đau của người khác nói: "Ngoài ý muốn không ngoài ý muốn ?"

Hắn lập tức quay đầu nhìn về áo xanh nam tử, cười ha ha nói: "Ta xem qua một quyển « Thục Quốc Tỏa Toái Văn », trên đầu chỗ ghi lại chuyện lạ chuyện lạ, trong đó có viết đến Hoành sơn Thanh nương nương miếu, bên trên một bên nói là mang theo gia quyến một vị tiên triều đại thần, tại Hoành sơn cổ bách nơi đó, đền nợ nước tự vận, gia quyến không muốn cùng theo một lúc chết, liền trốn sạch sành sanh, chỉ có tiểu nữ nhi đi theo phụ thân, rút kiếm tự vẫn, máu tươi rơi vãi đến cổ bách thụ bên trên, có thể hồn phách sống nhờ trong đó, cuối cùng Thành Hoành Sơn Thanh nương nương, cái này cố sự xúc động lòng người, xúc động lòng người a."

Áo xanh nam tử chọn lấy một cái chỗ trống ngồi xuống, cười nói: "Lời đồn nhảm thôi, sự thật cùng nghe đồn vừa vặn tương phản, làm Tùy Bân quyết ý tại tòa miếu nhỏ kia không còn đào vong, muốn lấy cái chết làm rõ ý chí sau, nâng nhà đi theo vị này vong quốc thị lang tự vận mà chết, nữ quyến phần lớn treo cổ tự tử, còn lại có gặp trở ngại, nuốt vàng mà chết, duy chỉ có tiểu nữ nhi không muốn chết, chạy ra miếu nhỏ bên ngoài, bị Tùy Bân đuổi kịp, một kiếm đâm chết tại cổ bách thụ bên dưới, nàng trở thành một vị oán linh, bất quá một điểm linh quang không tiêu tan, sau khi chết coi như lương thiện, đối với phạm phu tục tử có nhiều âm che chở hộ, lúc này mới có thể tại quyển kia « Tỏa Toái Văn » bên trên có tên hay âm thanh."

Áo xanh nam tử uống một hớp rượu, "Về sau, nàng phụ thân thành ta dưới trướng quỷ mị, về sau tại ta đề cử bên dưới, làm tới Hoành sơn phụ cận một dòng sông Hà Bá, không biết là Tùy Bân sinh lòng áy náy, hay

là sao, nguyên bản đã nhanh muốn bị cương phong, mặt trời chói chang tách ra hồn phách oán linh, tại Tùy Bân âm thầm trợ giúp bên dưới, tìm người xây dựng một tôn tượng bần kim thân, lúc này mới có thể tồn tại đến nay."

Thiếu niên áo trắng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Hà Bá Tùy Bân tức giận càng sâu, "Không bằng cầm thú! Ta Tùy Bân cả đời quang minh lỗi lạc, ta Tùy thị gia phong thuần chính ba trăm năm, cuối cùng vì sao lại có người này a cái nghiệt chủng!"

Thiếu niên áo trắng khôi phục thân thể nghiêng lệch, tay nâng quai hàm lưỡi nhắc tư thái, nhìn lấy nhà chính cái kia đối với cha con trở mặt thành thù thể lương hình ảnh, đột nhiên nói rằng: "Tùy Bân, không sai biệt lắm là có thể."

Hà Bá văn sĩ tức giận phía dưới, không lo được thiếu niên cái gì quốc sư không quốc sư, phản bác nói: "Ta Tùy Bân bảo đảm nữ nhi, có gì không ổn ? !"

Thiếu niên lạnh nhạt nói: "Bởi vì ta cảm thấy đủ rồi, lý do này như thế nào ?"

"Tùy Bân, không được vô lễ! Người còn dám nhiều lời một chữ, ta liền đập nát hàm răng của người!"

Áo xanh nam tử tại đêm nay, là lần đầu tiên chủ động vì thuộc hạ cầu tình, lần nữa đứng dậy, đối với thiếu niên áo trắng cúi đầu khẩn cầu: "Khẩn cầu quốc sư đại nhân không cần cùng Tùy Bân chấp nhặt."

Thiếu niên áo trắng nhảy xuống cái ghế, duỗi lưng một cái, "Đi đi, không quay lại đến liền cũng bị người ngờ vực vô căn cứ đi."

Hắn vòng qua đại án, đi xuống bậc thang, đối với cái kia thủy chung

không dám ngẩng đầu thấy người nữ tử, thiếu niên hai tay giấu trong tay áo, cười hắc hắc nói: "Đừng nghe cha người hỗn trưởng lời nói, người này vậy số tuổi nữ tử yếu đuối, cũng không chính là học một ít cầm kỳ thư họa a, xuân tâm manh động liền trốn ở khuê trên lầu, vụng trộm suy nghĩ một chút tình lang a, này mới đúng mà. Cái gì sơn hà phá toái, gia quốc hủy diệt a, vốn chính là cha người dạng này nam nhân không có tác dụng, cho nên là hần Tùy Bân không biết xấu hổ, vậy mà còn không biết xấu hổ lôi kéo người cùng một chỗ chôn cùng, người xấu hổ cái gì, là cha người hần là xấu hổ đến treo ngược tự sát mới đúng. Yên tâm, về sau có Thủy Thần lão gia bảo kê người, cha người mạng người một câu, người liền để Thủy Thần lão gia rút hần một bàn tay."

Văn sĩ Hà Bá ngậy ra như phỗng.

Áo xanh nam tử đau cả đầu.

Nữ tử trág lên lá gan nâng đầu lên, nhanh chóng nhìn thoáng qua nho sam nam tử khuôn mặt, liền lại đầu lâu buông xuống, ô yết, nhỏ giọng nói: "Cha, là nữ nhi bất hiếu."

Thiếu niên áo trắng tức giận đến bước nhanh tới, một bàn tay đập vào nữ tử trên đầu, cười mắg nói: "Người cái không có tiền đồ."

Áo xanh nam tử mắt thấy vị kia Đại Ly quốc sư muốn ly khai, tranh thủ thời gian theo đuôi phía sau, nhẹ giọng hỏi nói: "Quốc sư đại nhân tối nay không ở nơi này nghỉ ngơi ?"

Thiếu niên áo trắng nói rằng: "Lớn như vậy sát khí, ta sợ hãi."

Áo xanh nam tử dở khóc dở cười.

Đi đến cánh cửa thời điểm, thiếu niên áo trắng trước mắt nhìn hai hai không lời cha con, mới đối với Hàn Thực Giang Thủy Thần nói rằng: "Người vận khí so với nàng tốt hơn nhiều, có cái không như thế cổ hủ

cứng nhắc cha ruột."

Áo xanh nam tử càng đê mi thuận nhân, "Quốc sư đại nhân đã gặp qua ta phụ thân rồi?"

Thiếu niên áo trắng gật đầu nói: "Hắn lão nhân gia, còn mời chúng ta ăn mấy trận rừng núi mùa món ngon, nói thật, so người thịt cá này phối hợp dong chi tục phẩn, muốn thật tốt hơn nhiều."

Áo xanh nam tử cười nói: "Ta sao dám cùng phụ thân đánh đồng."

Thiếu niên áo trắng dừng lại bước chân, vỗ vỗ vị này Thủy Thần bả vai, "Ta cái kia hai chân hao tổn, đợi đến Đại Ly ăn Hoàng Đình Quốc, sẽ chỉ đền bù tổn thất người càng nhiều. Tắm kia bạch ngọc cái ghế, đối với các người bộ tộc này coi như có chút tác dụng, đưa người."

Cúi đầu xoay người áo xanh nam tử trầm giọng nói: "Nguyện vì quốc sư đại nhân quên mình phục vụ!"

Vị này Đại Ly quốc sư hiển nhiên cũng không coi là thật, để áo xanh nam tử không cần đưa tiễn, một mình đi ra Đại Thủy phủ đệ, nhảy vào Hàn Thực Giang bên trong.

Thiếu niên áo trắng tại trong nước sông, không thấy tay chân bất kỳ động tác gì, liền có thể linh hoạt trườn, dáng người phiêu dật, giống một đầu thời đại thượng cổ liên sinh hoạt tại cổ Thực Quốc bản đồ bên trên giao long.

Hắn cuối cùng thuận dòng nước, đi vào lão thành hoàng địa điểm cũ toà kia giếng nước bên dưới, hắn không có lập tức đi hướng gần trong gang tấc Thu Lô nhà trọ, mà là ngừng thân hình, lâu dài thời gian không nhúc nhích.

Thiếu niên áo trắng hai tay phụ sau, đứng tại trong giếng ngẩng đầu xem

trời.

Miệng giếng bên kia, đột nhiên có người mở miệng hỏi thăm: "Người làm sao không lên đây ?"

Thiếu niên áo trắng cười nói: "Ta không dám."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Tro rơm rạ rần đây

Trên miệng giếng Trần Bình An nói rằng: "Người đi lên."

Đáy giếng thiếu niên áo trắng lắc đầu nói: "Ta không."

Trần Bình An ôn hoà nhã nhặn nói: "Chúng ta hảo hảo tâm sự, trước giảng đạo lý, sẽ không ngay từ đầu liền chém chém giết giết. Lại nói, ta liền sẽ như vậy một chút man lực, thật muốn đánh đỡ, đánh thắng được người Thôi Đông Sơn ?"

Bên dưới một bên thiếu niên Thôi Sàm dùng sức lắc đầu, "Ta liền không!"

Trần Bình An nhíu mày nói: "Vì cái gì ?"

Thôi Sàm lớn tiếng nói: "Ta sợ nóng, đáy giếng bên dưới hóng mát chút."

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, đứng người lên, vòng quanh giếng cổ chậm rãi đi.

Bên dưới một bên rất nhanh truyền đến tiếng nói, "Trần Bình An, người đừng giả bộ, người không nhận ta là học sinh, nhưng ta nhận định người là ta tiên sinh a, cho nên ta đánh không thể đánh người, giết không dám giết người, một khi người khẳng khẳng muốn động thủ, ta khẳng định ăn thua thiệt ngầm. Còn có, người cái kia một thân sát khí, đều nhanh đổ đầy khẩu này giếng cổ, ta cái này nếu là còn đi lên bị đòn lời nói, ta khờ a?"

Thiếu niên áo trắng cười ha hả nói chuyện, hẩn giẫm tại hơi dạng trên

mặt nước, thiếu niên áo trắng đưa tay hướng giếng cổ vách trong, u lục thanh rêu, mềm nhẵn lạnh buốt.

Mặc dù ngoài miệng lời nói nhẹ nhõm tùy ý, thế nhưng là tâm tình của hắn ở giờ khắc này, không có chút nào hài lòng, quả thực so với tại Đại Thủy phủ đệ giả bộ đại gia, càng thêm hao phí tâm thần cùng còn thừa không nhiều vốn liếng.

Bởi vì từ đáy sông dọc theo dưới mặt đất nước đi vào đáy giếng sau, Thôi Sàm lần thứ nhất ý thức được, bên trên một bên cái kia họ Trần tiểu tử, vậy mà thật sự có thể uy hiếp được tính mạng của hắn, mặc dù không rõ ràng Trần Bình An ẩn giấu đi cái gì kinh thế hãi tục thủ đoạn, nhưng là trực giác của hắn luôn luôn rất chuẩn.

Trần Bình An dưới chân tại đi vòng vèo, nhưng là không muốn cùng tên kia vòng quanh, gọng gàng dứt khoát hỏi: "Những cái kia xuất từ huyện nha thự hình thế đồ, ngươi có phải hay không để huyện lệnh Ngô Diên vụng trộm động tay chân ?"

Thôi Sàm hô nói: "Uy uy uy? Trần Bình An, ngươi nói cái gì, ta nghe không quá rõ ràng."

Trần Bình An gật đầu nói: "Vậy được rồi."

Thôi Sàm lập tức tức giận, "Cái gì ? Còn có đạo lý như vậy ?"

Trần Bình An hỏi: "Ta chỉ hỏi ngươi một vấn đề, ngươi sẽ sẽ không tổn thương Lý Bảo Bình bọn hắn ?"

Thôi Sàm không có trực tiếp trả lời vấn đề này, mà là hỏi lại nói: "Ta nói đáp án, ngươi sẽ tin tưởng ta sao ?"

Trần Bình An không chút do dự nói: "Không biết."

Thôi Sàm tức giận đến giờ chân, "Vậy người hỏi thăm cái rằm a!"

Bên trên một bên thiếu niên không còn nói.

Thôi Sàm vểnh tai nghe ngóng, không có động tĩnh, lập tức có chút bối rối, một bụng ủy khuất, thần sắc bi tráng, nghĩ thầm mẹ nó thật sự là hồ xuồng đồng bằng bị chó khinh a, đổi thành tối nay Đại Thủy phủ để, tùy tiện xách ra một con giun dế, nhét vào người Trần Bình An trước mặt, người lại phách lối như vậy thử nhìn một chút ?

Chỉ tiếc người tại mái hiên bên dưới, không thể không cúi đầu a, thiếu niên áo trắng tranh thủ thời gian rướn cổ lên ồn ào nói: "Trần Bình An Trần công tử Trần huynh đệ Trần đại gia Trần lão tổ tông! Người chết sống không vui đem ta tiên sinh, không làm liền không thích đáng, thế nhưng là chúng ta vô duyên vô cớ lại không oán không cừu, có thể hay không đừng như thế không nói đạo lý ? Không nói tình cảm, hai ta hơi giảng một điểm đạo nghĩa giang hồ cũng được a!"

Bên trên một bên rốt cục có đáp lại, "Ta đã đáp ứng Tề tiên sinh, muốn đem bọn hắc an toàn đưa đến Đại Tùy thư viện."

Giếng nước ngọn nguồn trên mặt nước, thiếu niên áo trắng triệt để trầm mặc đi xuống.

Bên giếng nước, tại câu nói này qua đi, cũng là như thế vô thanh vô tức.

Trần Bình An một mực không tín nhiệm thiếu niên áo trắng, đối với người này cảnh giác rất nặng.

Họ Thôi từ vừa mới bắt đầu liền lòng dạ khó lường, điểm ấy không thể nghi ngờ, mù lòa cũng nhìn ra được.

Tỉ như lần này vào ở Thu Lô nhà trọ, họ Thôi trước lấy toà kia Thành Hoàng Miếu làm dẫn tử, nước chảy thành sông mà liên lụy ra Thu Lô

nhà trọ, nhìn như hảo ý lời nói, kì thực dùng Lâm Thủ Nhất tu hành ném ra ngoài môi nhử, để hấn Trần Bình An chủ động yêu cầu tìm kiếm lão thành hoàng địa điểm cũ.

Ra Đại Ly Dã Phu quan sau, dọc theo con đường này, khách quan trước đó va va chạm chạm, thực sự quá trôi chảy. Lâm Thủ Nhất an tâm tu hành, Lý Hòe chính là không tìm không phôi, niên kỷ còn nhỏ. Lý Bảo Bình mặc dù ngoài miệng không nói cái gì, thế nhưng là Chu Hà Chu Lộc cái này đối với cha con sự tình, để tiểu nha đầu có chút thụ thương, mà lại nằng một đường đi tới, là phụ cấp du học nhất danh xứng với thực một cái, thường thường sẽ suy nghĩ một chút cổ quái kỳ lạ vấn đề, mà lại khách quan đã là luyện khí sĩ Lâm Thủ Nhất, cùng dị bẩm thiên phú Lý Hòe, Lý Bảo Bình mới là cầu học trên đường nhất chịu khổ đầu người kia.

Về phần Tạ Tạ cùng Vu Lộc, vốn là là thiếu niên áo trắng đưa vào đội ngũ, coi là chuyện khác.

Trần Bình An mặc dù suốt ngày so với ai khác đều bận rộn, ngoại trừ chiếu cố ba người ăn ở, đi đường thời điểm, yêu cầu không ngừng chạy cộc luyện quyền, có rảnh rỗi thời điểm, liền lấy đứng cái cộc kiếm lô tẩm bổ thân thể, khe hở bù đắp. Nhưng là Trần Bình An mặc kệ là tại Kỳ Đôn Sơn chém giết bên trong, vẫn là Chu Lộc tại Hồng Chúc trấn chằm đầu dịch bên trong âm hiểm ám sát, hoặc là tao ngộ áo cưới nữ quý sau thân hãm hiểm cảnh, cùng về sau Hoàng Đình Quốc bạt sơn thiệp thủy.

Trần Bình An từ đầu đến cuối không có quên một sự kiện, hấn là tại hộ tống Lý Bảo Bình ba người đi hướng Đại Tùy cầu học.

Tối nay tại đình nghỉ mát bên kia, Lâm Thủ Nhất trước khi rời đi, nhắc nhở một câu, nói Thôi Đông Sơn người này, nếu muốn từ người Trần Bình An trên người tìm lấy đồ vật, không nhất định không phải là vật thật, có thể là một chút rất lớn rất khoảng không đồ vật, dính đến người tu hành Đại Đạo.

Lý Bảo Bình đã từng trong lúc vô tình nói qua, họ Thôi đánh cờ, rất lợi hại, nàng cùng Lâm Thủ Nhất nhiều nhất thối toán sau một bên mấy bước cờ, nhưng là họ Thôi có thể tính được rất sâu xa, xa tới để cho nàng, Lâm Thủ Nhất, Tạ Tạ cùng Vu Lộc đều không cách nào tưởng tượng, cùng bọn hắn những người này đánh cờ thời điểm, họ Thôi vô cùng khả năng tại lên tay thời điểm, liền nghĩ đến trung bàn, thậm chí là thu quan.

Trần Bình An tại Lâm Thủ Nhất rời đi đình nghỉ mát sau, nhìn lấy chiếc kia giếng cổ, hắn lại càng thấy đến khúc mắc nan giải.

Trần Bình An nghĩ tới nghĩ lui, chẳng những không có vượt rõ ràng mạch lạc, ngược lại trong đầu một đoàn loạn ma, cuối cùng hắn thực sự không có cách, bắt đầu thử nghiệm đem tất cả rườm rà chuyện phức tạp đều tạm thời gác lại, đem hết thấy đều ngược lại đẩy trở lại ban đầu địa phương.

Nói thí dụ như quê quán tiểu trấn.

Lại nói thí dụ như lần thứ nhất gặp mặt.

Sau đó Trần Bình An nhớ tới một cái bảy người ngoài, huyện lệnh Ngô Diên.

Có huyện lệnh liền sẽ có công thự, mà trên người cái kia từng trương thật to nhỏ hình thể đồ, chân chính nơi phát ra, là toà kia nha thự, mà không phải Nguyễn Tú cô nương.

Trần Bình An trở lại gian phòng sau, bắt đầu mở ra những cái kia địa đồ, cái này vừa nhìn chính là rỗng rã một canh giờ.

Y nguyên tìm không thấy xác thực chân tướng, nhưng là mơ hồ ở giữa, Trần Bình An thấy được một đầu dây.

Đường dây này tại các bức bản đồ chung vào một chỗ, cố gắng đều không đủ một trượng chiều dài.

Nhưng là điểm ấy chiều dài, lại làm cho Trần Bình An bọn hăn tân tân khổ khổ đi lâu như vậy.

Thôi Sàm giơ hai tay lên, "Sợ người rồi. Ta thề với trời được hay không ? Ta Thôi Đông Sơn cam đoan sẽ không tổn thương Lý Bảo Bình, Lý Hòe, Lâm Thủ Nhất ba người bọn hăn tiểu thí hài!"

"Thôi Đông Sơn."

Trần Bình An do dự một chút, "Người là nghiêm túc ?"

Thôi Sàm đập vỗ ngực miệng giếng bên này đều có thể nghe được, "Tin tưởng ta một lần!"

Liền ở đây lúc, một cái thanh thúy tiếng nói vui sướng vang lên, "Tiểu sư thúc! Người quả nhiên ở chỗ này!"

Có cái áo bông màu hồng tiểu cô nương một cái mãnh liệt chạy nước rút, phần phật chạy như bay đến đình nghỉ mát, một cái lên nhảy bay vọt, hai đầu tinh tế cánh tay trên không trung dùng sức đong đưa, đông một tiếng, hai chân cơ hồ đồng thời rơi xuống đất, thẳng tắp đứng tại đình nghỉ mát bên ngoài, thân thể lệch ra đến ngã xuống, lưng la lung lay, cuối cùng đứng vững, cách lão giếng nước còn có chút khoảng cách, tiểu cô nương tiếp tục chạy vọt.

Trần Bình An há hốc mồm, không biết nên khóc hay cười, quen thuộc liền tốt, bước nhanh hướng nàng đi đến, hỏi: "Làm sao ngủ không được ?"

Lý Bảo Bình ông cụ non mà thở dài, "Cái kia Tạ Tạ đi ngủ ngáy ngủ, rất

âm ỉ."

Trần Bình An cười không nói lời nào.

Tiểu cô nương lập tức nói thực ra nói: "Tốt a, ta thừa nhận nàng đi ngủ không ngáy to, là chính ta làm ác mộng làm tỉnh lại."

Trần Bình An quay đầu liếc mắt miệng giềng, thu tầm mắt lại sau, cười hỏi nói: "Làm cái gì ác mộng ?"

Lý Bảo Bình lắc đầu nói: "Ta từ nhỏ đã cơ hồ mỗi ngày đều nằm mộng, nhưng sau khi tỉnh lại, xưa nay không nhớ kỹ làm cái gì mộng, chỉ nhớ rõ đại khái là tốt mộng vẫn là ác mộng."

Trần Bình An lôi kéo nàng đi trở về đình nghỉ mát ngồi xuống.

Tiểu cô nương thao thao bất tuyệt nói: "Tiểu sư thúc, chúng ta rời đi tiểu trấn, đi sắp có non nửa năm, căn cứ địa đồ biểu hiện, chúng ta lộ trình đã đi qua hơn phân nửa, thời gian đi được thật nhanh a, so ta chạy nhanh hơn, đúng không ?"

"Ai, Đại Tùy nếu như tại chúng ta Bảo Bình Châu nhất phía Nam liền tốt, ta còn có thể cùng Tiểu sư thúc nhìn xem biến cả quang cảnh."

"Tiểu sư thúc, người nói Thiết Phù Giang Tú Hoa Giang sông nước liền lớn như vậy, lớn như vậy biến nên bao lớn nước a? Nghe ta đại ca nói bên kia có tòa Lão Long thành, tại trên đầu thành nhìn phía Nam nhìn lại, cái kia sóng đầu cao đến mười mấy tầng lầu, người nói dọa không dọa người ?"

Trần Bình An cười nói: "Nếu như đi đến địa phương xa như vậy, muốn mài hồng rất nhiều rất nhiều song giày cỏ. Bất quá chúng ta lần này là đi Đại Tùy thư viện, nghe nói đến Đại Tùy cảnh nội, đường núi liền sẽ rất ít, đến lúc đó các người cũng không cần lại mặc giày cỏ, đều mua thoải

mái dễ chịu giày."

Lý Bảo Bình cúi đầu mắt nhìn chính mình trên chân dày đặc giày cỏ, nâng đầu lên, nhếch miệng cười nói: "Đến lúc đó ta cùng Tiểu sư thúc mặc đồng dạng giày, chính là lớn nhỏ khác biệt mà thôi. Chúng ta nói xong a."

Trần Bình An trêu ghẹo nói: "Thế nào, ghét bỏ Tiểu sư thúc không mặc giày, tiếp tục mang giày cỏ, đến lúc đó cho các người mắt mặt xấu hổ a?"

Tiểu cô nương một mặt kinh ngạc, trừng lớn con mắt, "Oa, Tiểu sư thúc người bây giờ đều sẽ cùng người nói giỡn!"

Trần Bình An ngẩn người.

Lý Bảo Bình ngồi tại trên ghế dài, tới lui cặp kia giẫm lên cỏ non giày bàn chân, ngẩng đầu, trong lúc vô tình phát hiện dưới mái hiên treo một chuỗi nhỏ chuông gió.

Tiểu cô nương không khỏi nói rằng: "Tiểu sư thúc, ta luôn cảm thấy tiên sinh tại tưởng niệm chúng ta."

Trần Bình An gật gật đầu.

Tiểu cô nương đầu tựa ở sơn son cột đình, nhắm lại con mắt, nghiêng tai lắng nghe.

Phảng phất là thế gian cuối cùng một sợi gió xuân, gợi lên lấy dưới mái hiên chuông lục lạc.

Leng keng leng keng đình đình đông...

Tiểu cô nương đợi rất lâu, kết quả đều không có thể đợi được thứ hai xuyên chuông gió âm thanh, bỗng nhiên nhảy xuống cái ghế, chạy vội

rời đi, một bên chạy một bên quay đầu phất tay: "Tiểu sư thúc, ta đi trước đi ngủ á!"

Trần Bình An cười khoát tay áo, sau đó trở về lão giếng nước bên kia.

Thiếu niên áo trắng thủy chung chờ tại nguyên chỗ, đã không có từ đáy giếng rời đi, cũng chưa từng xuất hiện tại miệng giếng.

—— ———

Long Tuyền phía Tây dãy núi kéo dài, trong đó có một ngọn núi đầu gọi Lạc Phách Sơn. Một vị tên là Phó Ngọc Văn Bí Thư Lang, xem như huyện lệnh Ngô Diên sở một tâm phúc, trước đó tại huyện thành cùng người ngoài lên phân tranh, Ngô Diên không muốn ở cái này bước ngoặt phức tạp, càng không hi vọng có người cầm thứ này làm văn chương, liền để Phó Ngọc phụ trách nhìn chăm chăm cái này ngôi miếu Sơn Thần kiến tạo, trên thực tế xem như tránh danh tiếng tới.

Tại một cái trăng sáng sao thưa đêm khuya, vị này Đại Ly gia tộc quyền thế xuất thân lại biến thành trọc lưu quan lại nhỏ kinh thành người trẻ tuổi, một thân một mình, tìm được một cái tại Lạc Phách Sơn dựng trúc lâu kỳ quái gia hỏa.

Vị kia nhìn thấy Phó Ngọc sau, cười hỏi nói: "Không phải là vị kia Thôi quốc sư học sinh, Ngô Huyền tôn thân tự tìm ta sao?"

Phó Ngọc sắc mặt lạnh nhạt, đi thẳng vào vấn đề giải thích nói: "Ngô Diên là nương nương xếp vào tại hãn tiên sinh bên người quân cờ, mà ta là quốc sư đại nhân xếp vào tại Long Tuyền huyện khiến bên người quân cờ."

Tuần lãng bề ngoài, con cháu thế gia phong phạm, hờ hững ánh mắt, cuối cùng tăng thêm lạnh như băng tìm từ, cùng Phó Ngọc tại nha thự một quán cho người ta ôn tồn lễ độ ẩn tượng, khác biệt một trời một vực.

Phó Ngọc một lời nói toạc ra thiên cơ sau, duỗi ra một cái bàn tay, mở ra tại đối phương trước mắt.

Người kia từ Phó Ngọc bàn tay cầm lấy một cái màu đen quân cờ, đưa tay ra hiệu Phó Ngọc ngồi tại một đầu trên ghế trúc, ý cười đầy mặt:
"Minh bạch, như vậy chúng ta liên một cái rao giá trên trời, một cái trả tiền ngay tại chỗ, tại cái này minh nguyệt thanh phong phía dưới, đi bè lũ xu nịnh sự tình ?"

Phó Ngọc nhìn lấy vị này năm đó Thần Thủy quốc Bắc Nhạc chính thần, gật đầu một cái, đối với Ngụy Bách châm chọc khiêu khích, không có thẹn quá hoá giận. Hắn thản nhiên ngồi tại ghế trúc nhỏ bên trên, quay đầu mắt nhìn trong bóng đêm xa chưa hoàn thành trúc lâu, trúc lâu không lớn, kéo dài đã lâu, lại chỉ xây dựng một nửa vẫn chưa tới, bởi vì Ngụy Bách cũng không dùng tiền thuê mượn tiểu trấn thanh niên trai tráng nam tử, cũng không muốn ý cùng Long Tuyền huyện nha thự chào hỏi, điều tạm một nhóm Lô thị hình đồ, thủy chung tự thân đi làm.

Bởi vì bây giờ chỉ có Lạc Phách Sơn ở bên trong vài toà đỉnh núi, không thiết núi cấm, tiểu phu thôn dân y nguyên có thể tiến vào Lạc Phách Sơn đồn cũi. Còn lại đỉnh núi đều có các lộ thần tiên tại để cho người ta chế tạo phủ đệ, nhiệt hỏa hướng lên trời, mỗi ngày trên đỉnh núi đều sẽ bụi đất tung bay.

Truyền ngôn Lạc Phách Sơn có sâu không thấy đáy vách núi thạch huyết, xung quanh một bên có thể nhìn thấy một đầu to lớn nghiền ép dấu vết. Tại Lạc Phách Sơn kiến tạo Sơn Thần từ miếu nha thự quan lại nhỏ cùng thanh niên trai tráng bách tính, rất nhiều người đều nói thấy qua một đầu thân thể thô như miệng giếng hắc xà, thường thường sẽ đi khe nước bên kia uống nước, gặp được bọn hắn, đầu kia quái vật khổng lồ cũng không e ngại lùi bước, cũng từ trước tới giờ không chủ động đả thương người, phối hợp cấp nước hoàn tất, trườn rời đi.

Ngụy Bách cho mình chế tạo một thanh tinh xảo thanh lịch trúc xương quạt giấy, ngồi tại trên ghế trúc, vểnh lên chân bắt chéo, nhẹ nhàng vỗ từng trận thanh phong.

Năm nay toàn bộ mùa hạ, cơ hồ không có mấy ngày nóng bức thời gian, bây giờ liền lập tức nhập thu, để cho người ta trở tay không kịp.

Phảng phất là Phúc Lộc Nhai cái kia áo bông màu hồng tiểu cô nương, ở trên mặt đất nhảy bút than vẽ ra đến phương cách, lập tức liền từ mùa xuân nhảy tới mùa thu.

Phó Ngọc do dự một chút, trước tiên nói một câu ngoài đề tài, xem như lời dạo đầu, "Mặc dù trận doanh khác biệt, nhưng Ngô đại nhân là người tốt, về sau càng biết là một cái quan tốt."

Ngụy Bách đầy mặt xem thường, cười, "VẬY cũng phải còn sống mới được."

Phó Ngọc sắc mặt có chút khó coi.

Ngụy Bách đối với cái này cố ý làm như không thấy, quạt nan chậm rãi lay động, núi gió chậm chậm mà đến, tóc mai sợi tóc bị thổi lật phất đến phiêu phiêu dang dang, thật sự là so thần tiên còn thần tiên.

Ngụy Bách uể oải nói: "Trong tay của ta đâu có thể lấy ra làm giao dịch đồ vật, cứ như vậy chút, không bằng người nói trước đi nói nhìn ta có thể được đến cái gì."

Phó Ngọc hít thở sâu một hơi, "Trở thành Đại Ly Bắc Nhạc chính thần!"

Ngụy Bách thần sắc ung dung, mỉm cười nói: "Nếu như ta không có nhớ lầm, các người Bắc Nhạc chính thần tại trận đại chiến kia về sau, y nguyên bình yên vô sự a, Đại Ly hoàng đế luôn không khả năng tùy tiện, liền lấy rơi như thế một cái trọng yếu nhân vật thần vị a?"

Phó Ngọc hạ thấp tiếng nói, "Trước đó bệ hạ đề nghị đem nơi đây Phi Vân Sơn, thăng làm mới Đại Ly Bắc Nhạc, về sau bị gác lại, nhưng là gần đây có mới tiến triển, bệ hạ quyết định đao to búa lớn mà tiến lên việc này."

Ngụy Bách hỏi: "Thật chứ?"

Phó Ngọc gật đầu, "Coi là thật."

Ngụy Bách nghiền ngẫm cười nói: "Có phải hay không gấp gáp chút ? Đừng nói Đại Tùy Cao thị, các người Đại Ly liên Hoàng Đình Quốc cũng còn không có cầm xuống, liền bắt đầu đem Bắc Nhạc đặt ở một nước bản đồ vùng cực nam ?"

Phó Ngọc kiên quyết trầm mặc, miệng rất kín, tuyệt không tùy tiện đánh giá hoàng đế bệ hạ ra quyết định.

Ngụy Bách thu hồi quạt xếp, suy nghĩ hồi lâu, cảm khái nói: "Đại Ly vẽ lên lớn như vậy một cái bánh cho ta à."

Hắn đứng người lên, dùng quạt xếp đập trong lòng bàn tay, quay đầu liếc mắt trức lâu.

"Ha ha, các người Đại Ly hoàng đế nhãn quang coi như không tệ, ta Ngụy Bách thế nhưng là bị A Lương thọc một đao, còn có thể nhảy nhót từng bừng tồn tại. Cho nên khi cái này Bắc Nhạc chính thần, dư xài."

Cuối cùng hắn nhìn chăm chú Phó Ngọc, híp mắt nói: "Tốt, người có thể nói một chút nhìn, rốt cuộc muốn ta làm cái gì ?"

Giờ khắc này Ngụy Bách.

Không còn là cái kia tại Kỳ Đôn Sơn bãi đá lần đầu lộ diện tóc trắng xoá

thổ địa gia.

Cũng không phải cái kia tay nâng vàng nhạt hộp gỗ thanh niên tuần mỹ.

Không phải cái kia tại trên sơn đạo cùng một vị thiếu nữ sát vai mà qua người đáng thương.

Phó Ngọc có chút khẩn trương.

Bởi vì trước mắt vị này, có thể là tương lai cả tòa Đông Bảo Bình Châu, nhất có phân lượng Bắc Nhạc chính thần, không có cái thứ hai.

—— ———

Hồng Chúc trấn hương tây hơn hai trăm dặm Tú Hoa Giang thượng du, sông nước chính giữa có một tòa tiểu cô sơn, tục xưng Man Đầu Sơn, Thổ Địa miếu hương hỏa chỉ có thể coi là thích hợp.

Một cái tướng ngũ đoản hán tử, "Đi ra" toà kia rơi sơn nghiêm trọng tượng bần tượng thần, sau khi hạ xuống, đưa tay từ lư hương bên trong cầm lên một cái áo đỏ đồng tử, thân cao mới cao bằng lòng bàn tay độ, là toà này Thổ Địa miếu sau khi chọn lọc hương hỏa đồng tử, hán tử đưa nó đặt ở chính mình đầu vai, bắt đầu đi ra ngoài, sông nước cuộn cuộn, hán tử trực tiếp đạp sông mà đi.

Còn buồn ngủ áo đỏ đồng tử ghé vào đầu vai, chửi ầm lên: "Người đại gia, làm gì đã quấy rầy đại gia đi ngủ ? ! Trước đó chuyển kia vậy quét không công mà lui, người cả người liền có điểm là lạ, có phải hay không thấy qua Hồng Chúc trấn nhà đồ nữ mê người, lại không tiền ngủ các nàng, đem người cho khô đến ?"

Hán tử khó được không có dọn dẹp cái này miệng thiếu hương hỏa tiểu nhân, ngữ khí ngọt ngào nói: "Chúng ta đi Hồng Chúc trấn tìm tới đầu kia cá chép tinh, đưa cho hán một khóa đến từ Ly Châu động thiên Xà Đám

thạch, hẳn chẳng mấy chốc sẽ trở thành Trùng Đàm Giang Thủy Thần. Người nếu là nguyện ý, về sau liền cùng hần lẫn lộn tốt, Thủy Thần từ miếu hương hỏa, làm sao cũng so ta chỗ này cái rằm lớn Thổ Địa miếu muốn tràn đầy..."

Áo đỏ đồng tử đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là giận dữ, nhảy người lên, một bàn tay một bàn tay hung hăng đánh vào hán tử gương mặt, chỉ là hơi lớn như vậy tiểu gia hỏa, đối phương tốt xấu là một vị hàng thật giá thật thổ địa gia, không khác gãi ngứa, vị này hương hỏa tiểu nhân một bên nhảy nhót, một bên chửi ầm lên nói: "Người đại gia, không cho phép vũ nhục đại gia ta!"

Áo đỏ đồng tử cuối cùng chán nản ngồi tại hán tử đầu vai, thương tâm ghen ngào.

Hán tử nhếch miệng cười nói: "Không muốn đi hưởng phúc coi như xong, ưa thích để ở nhà chịu tội, liền tiếp tục tại cô sơn ngồi ăn rồi chờ chết tốt, ta mới lười nhác quản người."

Áo đỏ đồng tử sau khi nghe lập tức lau nước mắt, nín khóc mím cười, "Ồ vàng ổ bạc không bằng nhà mình cỏ ổ nha, đúng, người nhưng đừng hiểu lầm, ta đối với người cùng toà kia miếu hoang không có nửa điểm lưu niệm, đại gia chỉ là không nhớ cái kia lư hương!"

Hán tử luôn luôn một từ.

Áo đỏ đồng tử trầm mặc một lát, nhẹ giọng hỏi nói: "Người là chúng ta châu nhậm chức thổ địa gia lâu nhất, rất nhiều cùng người bồi phận tương đương năm đó đồng liêu, bây giờ kém cõi nhất cũng là Thành Hoàng gia, người rõ ràng cùng quan hệ bọn hần không kém, thật nhiều người nếu muốn đến cô sơn bái phỏng, người vì sao chết sống không nguyện ý gặp bọn họ?"

Hán tử hiển nhiên không muốn nhắc lên cái này một gốc rễ, trầm mặc

không nói.

Cùng hăn sống nương tựa lẫn nhau hưởng hỏa tiểu nhân, lại không muốn cứ như thế mà buông tha chủ nhân của mình, lú lo không ngừng nói: "Chúng ta hàng xóm, cái kia Tú Hoa Giang phụ nữ có chồng lãng lợ, mỗi lần vụng trộm nhìn người, một đôi tròn mắt xuân ngập nước, liền đại gia ta đều nhanh cầm giữ không được, người vì sao hết lần này tới lần khác ý chí sắt đá ? Tay nàng bên dưới những cái kia lính tôm tướng cua, nếu là hiểu được người cũng là có nhiều như vậy quan hệ, nào dám suốt ngày khi dễ chúng ta, chỉ cần là thông linh tính Thủy tộc, cũng không có việc gì liền hướng chúng ta cô sơn bờ một bên nói ra nước, tức chết lão tử! Làm hại ta mỗi lần ra ngoài thành trấn bên kia dạo chơi, tộc loại cho tới bây giờ đều không yêu mang ta chơi, ghét bỏ ta xuất thân kém, là kẻ nghèo hèn người quê mùa, đều tại người!"

Hán tử tâm tình không tệ, cười nói: "Tử không chê mẫu xấu, liền người nói nhảm nhiều."

Áo đỏ đồng tử liếc mắt, hàm hừ nói: "Những năm này ta cũng nghe rất nhiều tin tức ngầm, có nói là người khi đó chọc giận Đại Ly kinh thành Lễ Bộ đại nhân vật, người ta mang nhà mang người đến cô sơn thấp hương tế tự thời điểm, người không hảo hảo cung phụng thì cũng thôi đi, còn đối bọn hăn rất không khách khí. Còn có nói là người tai họa cái nào đó Tiên gia phủ đệ hoàng hoa khuê nữ, khiến cho tình quan khổ sở, làm trễ nải Đại Đạo, môn phái chưởng môn liền cho Đại Ly triều đình tạo áp lực, muốn người trông coi miếu hoang làm cả đời thổ địa gia. Lại còn có..."

Hán tử cười nói: "Được rồi được rồi, chuyện xưa xưa xưa xưa sổ sách lung tung, ta đều đã quên, người đoán mò cái gì, hoàng đế không vội thái giám gấp."

Áo đỏ đồng tử một cái nhảy nhót chính là một cái tát ngã tại hán tử trên mặt, "Người nói ai thái giám đâu ?"

Hán tử đối với tiểu gia hỏa dĩ hạ phạm thượng, lơ dềnh, đột nhiên từ trong ngực móc ra một khóa trong suốt sáng long lanh non Lục Thạch tử, đặt ở trên vai, "Cái này là trong truyền thuyết Xà Đả thạch, để người kiến thức một chút. Thủy tộc, nhất là giao long chi thuộc Thủy tộc, một khi nuốt xuống bụng, chỉ cần có thể không no bạo chết, tu vi cảnh giới liền có thể đột nhiên tăng mạnh, mà lại không có hậu hoạn, giống như là Tiên gia nhất đẳng linh đan diệu dược."

Áo đỏ đồng tử tranh thủ thời gian hai tay đỡ tốt khối kia "Cao cỡ nửa người đá lớn", hiếu kỳ hỏi: "Ai cho ngươi? Vì sao hắn không trực tiếp đưa cho dùng tên giả Lý Cẩm đầu kia cá chép?"

Hán tử lắc đầu nói: "Lúc đó lười hỏi, hiện tại lười nhắc đoán."

Áo đỏ đồng tử hai tay nâng mặt, khóc không ra nước mắt, "Thương thiên lão gia a, ta làm sao bày ra như thế cái không biết tiến tới chủ nhân a, trời có mắt rồi, xem như đền bù tổn thất, thưởng cho ta một cái hoạt bát đáng yêu, quốc sắc thiên hương, có tri thức hiểu lễ nghĩa, xuất thân cao môn tiểu cô nương làm vợ a?"

Hán tử lấy đi Xà Đả thạch, trêu ghẹo nói: "Chỉ bằng ngươi? Kiếp sau đi."

Cái này áo đỏ đồng tử nổi giận đùng đùng mà bò lên trên hán tử đầu, ngồi tại rồi bời trong đầu tóc, an tĩnh một lát, liền bắt đầu uốn qua uốn lại.

Hán tử hỏi: "Ngươi làm gì?"

Áo đỏ đồng tử thở phì phì nói: "Ngươi lời nói mới rồi quá hại người, ta nghĩ đi tiêu tại trên đầu ngươi."

"Ba ngày không đánh nhảy lên đầu lật ngói!"

Hán tử dưới cơn nóng giận, nắm lên tiểu gia hỏa, liền hướng bờ bên kia đột nhiên ném ném ra đi.

Áo đỏ đồng tử trên không trung lẫn lộn, vui sướng cười to: "Oa a, cảm giác giống như là tiên nhân tại ngự kiếm phi hành ai!"

Đạp sông tiến lên hán tử tức cười nói: "Tiểu vương bát đản đồ chơi."

—— ———

Một đạo cuồn cuộn khói đen từ lòng đất tuôn ra, xuất hiện tại treo "Tú thủy cao phong" tấm biển rộng lớn dinh thự trước, ngưng tụ thành hình người.

Nguyên bản âm u đầy tử khí đại trạch, trăm ngàn ngọn đèn lồng đồng thời sáng lên, hồng quang ngút trời.

Một tên sắc mặt tuyết trắng nữ tử từ trong phủ bay lượn mà ra, lơ lửng tại tấm biển trước đó, tàn khốc vẻ giận dữ nói: "Người còn tới làm cái gì ? Làm sao, lúc trước người bị điên, kém chút hỏng ta chân núi nguồn nước, là không có đánh qua nghiệm, vẫn là như thế nào ?"

Chẳng biết tại sao, nữ quỷ đã không còn mặc món kia đỏ tươi áo cưới.

Âm Thần nói rằng: "Người có muốn hay không rời đi nơi này ? Nếu như muốn, người yêu cầu phải bỏ ra cái giá không nhỏ, tỉ như đổi để ta làm toà này phủ đệ chủ nhân mới."

Nữ quỷ một tay ôm bụng cười làm vợ cả cười hình dáng: "Bị điên, người này lần là thật sự bị điên."

Âm Thần mặt không biểu tình nói: "Người biết rõ ta không phải đang nói đùa. Người liền không muốn đi Quan Hồ thư viện, từ đây hồ vớt lên cổ

kia hài cốt ? Liền không muốn tìm tìm dấu vết để lại, báo thù cho hãn ? Đã kéo nhiều năm như vậy, lại mang xuống, đoán chừng năm đó cừu nhân, đều đã thư thư phục phục mà an hưởng tuổi già, sau đó từng cái lần lượt chết già rồi đi."

Nữ quỷ bỗng nhiên trầm mặc.

Nàng hỏi một cái vấn đề mấu chốt, "Coi như ta nguyện ý giao ra nơi đây, người bằng cái gì để Đại Ly triều đình tán thành thân phận của người ?"

Âm Thần qua loa đáp nói: "Ta tự có phương pháp, không cần phu nhân quan tâm."

Lơ lửng không trung nữ quỷ quay người nhìn về phía khối kia tấm biển, lại quay đầu nhìn về phương xa đường núi.

Từng bao nhiêu lúc, là ở chỗ này, có vị dáng người gầy gò người đọc sách, tại đêm mưa gánh vác lấy một cái cũ nát rương sách, tập tễnh mà đi, có lẽ là vì tăng thêm lòng dũng cảm, lớn tiếng đọc diễn cảm lấy Nho gia điển tịch nội dung.

Vào kinh đi thi nghèo thư sinh, mắt của hãn rất sáng.

Nàng lóe lên rơi xuống đất, hỏi: "Khối này tấm biển có thể không làm thay đổi sao?"

Âm Thần gật đầu nói: "Có gì không thể ? Nhiều nhất trăm năm, ta liền sẽ đem toà này phủ đệ còn nguyên mà trả lại phu nhân."

Nữ quỷ chậm rãi tiến lên, cùng Âm Thần sát vai mà qua, cứ như vậy hướng đi phương xa.

Nàng nói một mình nói: "Sơn thủy gặp lại, lại không trùng phùng."

Nàng quay đầu cười nói: "Phủ đệ đầu mỗi then chốt, ngay tại tấm biển. Ta đã bỏ đi đối với nó không chế, về sau có thể lấy được mấy phần sơn thủy khí vận, liền xem chính người bản sự."

Âm Thần nghi hoặc hỏi: "Người không hận Đại Ly vương triều ? Bọn hần vì để cho người tiếp tục tọa trấn nơi này khí vận, cố ý đối với người che giấu tình hình thực tế chân tướng."

Nữ quý không nói một lời, lóe lên đi xa.

—— ———

Có một tòa biệt thự, ẩn cư ở Hoàng Đình Quốc phương Bắc trong núi rừng, sơn thủy hiểm trở, bất quá bởi vì phụ cận có một chỗ phong cảnh thắng địa, bờ sông trên vách núi đá, có tối nghĩa nan giải chữ viết và tượng Phật trên vách núi khắc đá, mỗi một chữ đều to như mũ rộng vành, khiến cho du khách không ngừng, tăng thêm nhà này tòa nhà xây dựng một đầu có thể cung cấp xe ngựa thông hành rộng lớn đường núi, cho nên không tính là ít ai lui tới, lúc thỉnh thoảng liền sẽ có người đi ngang qua tá túc hoặc là nghỉ ngơi.

Biệt thự chủ nhân là một vị tinh thần khỏe mạnh thất tuần lão nhân, thân phận tương đương không tầm thường, là Hoàng Đình Quốc tiền nhiệm Hộ Bộ Thị Lang, lão nhân luôn luôn hiếu khách, vô luận đến nhà người là quan to hiển quý, vẫn là hương dã tiểu phu, đều sẽ nhiệt tình khoản đãi.

Tối nay trăng tròn, núi rừng cùng sông nước phía trên phủ kín ánh trăng.

Một năm đến cuối đều không người hỏi thăm một chỗ nhỏ Độ Khẩu, có dẫn theo một chiếc mờ nhạt đèn lồng lão nhân, vách bên dưới kẹp lấy một quyển ố vàng cổ tịch, một mình từ trạch viện đi ra, xuống núi đi vào cũng không một chiếc dã thuyền dò ngang Độ Khẩu, từ trong tay áo móc ra một cái ngón cái dài ngắn nhỏ thuyền gỗ khuôn mẫu, nhẹ nhàng ném

nhỏ vịnh nước bên trong, tại khoảng cách mặt nước còn có cao một trượng thời điểm, nhỏ thuyền gỗ đột nhiên biến lớn, cuối cùng trở nên cùng bình thường tàu thuyền không khác, nó âm vang nện ở mặt nước, tóe lên vô số bọt nước, tại yên tĩnh trong đêm khuya, âm thanh càng kinh người.

Lão nhân leo lên thuyền nhỏ, nhưng không có gỗ mái chèo có thể hoa thủy.

Lão nhân giơ tay lên bên trong đèn lồng, lỏng ngón tay ra sau, đi rút ra vách bên dưới sách vở, cái kia ngọn vốn nên rơi xuống đèn lồng, quý quyết mà lơ lửng trên không trung, tản mát ra nhu hòa khiết trắng ánh đèn.

Lão nhân ngồi xếp bằng, một tay nâng thư, một tay lật sách, thuyền nhỏ tự hành lái ra nhỏ vịnh nước, đi hướng dòng nước tương thông sông lớn.

Lão nhân lật sách tốc độ cực kỳ chậm chạp, tối nay sông nước lần đầu tiên mà phá lệ bình tĩnh, thuyền nhỏ cơ hồ không có bất kỳ cái gì lắc lư.

Làm lão nhân đi thuyền đi vào chỗ kia vách đá bên dưới, mới nâng đầu lên, nhìn về phía những cái kia không người có thể giải mở đáp án cổ lão vẫn tự.

Nói cho đúng đến, kỳ thật có người tại trước đây không lâu, cho ra câu trả lời chính xác, là một vị Đại Ly vương triều thiếu niên áo trắng, nhìn lấy bất quá mười lăm mười sáu tuổi, lại có thể một lời nói toạc ra thiên cơ, nói đó là "Lôi Bộ Thiên Quân tự tay khắc liền, Thiên Đế rắn dạy giao long chi từ" .

Dù là lão nhân thấy qua vô số lần xuân quang vinh thu khô, một khắc này nội tâm vẫn là kinh đào hải lãng, chỉ là sắc mặt không có toát ra đến mà thôi.

Lão nhân thu tầm mắt lại, tâm tình phức tạp, khẽ thở dài một tiếng.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Bị một chiếc thuyền con đè ép sông lớn mặt nước phía dưới, tất cả tôm cá rần cua rùa vân vân, hết thảy Thủy tộc vật sống, cơ hồ toàn bộ phủ phục tại đáy sông, run lẩy bẩy.

Lão nhân thu hồi đèn lồng cùng sách vở, người cùng thuyền cùng một chỗ tắm rửa tại tĩnh mạch ánh trăng bên trong.

Lão nhân lại biến ra một cái bầu rượu, không vội ở lập tức uống rượu, nhìn quanh bốn phía, thốn thức nói: "Thối tắt đọc sách đèn, một thân đều là thán."

"Xưa nay thánh hiền đều tịch tịch, duy có uống người lưu kỳ danh. Uống rượu uống rượu!" Lão nhân cười ha ha, bắt đầu uống rượu, một thanh tiếp một thanh, nho nhỏ bầu rượu, nhìn bất quá một cân nửa dung lượng, nhưng là lão nhân đã uống không dưới trăm miện rượu.

Cuối cùng lão nhân uống đến say mềm, đầu lão đảo, tiện tay đem bầu rượu kia ném vào sông lớn, liền ngã về phía sau, bịch một tiếng, trực tiếp nằm tại thuyền nhỏ bên trong, nằm ngáy o o.

Thuyền nhỏ tiếp tục đi ngược dòng nước, đột nhiên thuyền nhỏ đầu hơi nhếch lên, rời đi mặt nước, sau đó toàn bộ thuyền nhỏ cứ như vậy rời đi sông lớn, hướng không trung phiêu đảng mà đi.

Càng ngày càng cao.

Thuyền nhỏ xuyên phá một tầng lại một tầng biển mây, sông lớn sớm đã biến thành một sợi tơ, cả tòa Hoàng Đình Quốc biến thành một hạt đậu nành, Đông Bảo Bình Châu biến thành một tắc bình.

Lão nhân khoan thai tỉnh lại, đã không biết thuyền nhỏ rời đi đại địa có bao xa, khoảng cách bầu trời có bao nhiêu gần.

Thuyền nhỏ nhẹ nhàng lay động.

Lại là một đầu sông lớn, chỉ là không giống với nhân gian, đầu này sông lớn phẳng phất không có phần cuối, quần tinh sáng chói, xán lạn vô cùng.

Lão nhân vẻ mặt bi thương, bờ môi run rẩy, thì thào nói: "Rượu đâu?"

Thất tuần lão nhân một lần nữa ngửa mặt nằm bên dưới, nhắm lại con mắt, giống như là nhớ lại nhất không có thể hồi ức, đầy mặt thống khổ, một lần một lần lặp lại nỉ non, "Rượu của ta đâu, rượu của ta đâu, rượu đây..."

Say sau không biết thiên tại nước, cả thuyền thanh mộng ép tình hà.

—— ———

Một vị tiêu sái nho sĩ đứng tại sông lớn bờ trên vách đá, chờ đợi cái kia một chiếc thuyền con trở về.

Chính là Quan Hồ thư viện Thôi Minh Hoàng, xem như Bảo Bình Châu nổi tiếng nhất hai đại Nho gia quân tử một trong, hắn đã từng tự mình tham dự qua Ly Châu động thiên thu quan.

Hắn tại thu đến hai lá mật tín sau, liền chạy đến nơi này, muốn thay quốc sư Thôi Sầm cùng tiểu trấn Dương lão đầu, cùng một chỗ cùng đầu này lão giao làm cái mua bán.

Bởi vì Đại Ly bây giờ có được thế gian sau cùng nửa cái Chân Long.

Đây là lớn nhất thẻ đánh bạc, kỳ thật cũng là duy nhất thẻ đánh bạc.

Lão thành hoàng địa điểm cũ, Thu Lô nhà trọ.

Miệng giếng cùng đáy giếng.

Đứng đấy hai vị có vẻ như tuổi tác gần, nhưng là thân phận tuyệt đối cách xa thiếu niên.

Trần Bình An nhẹ nhàng cười trên miệng giếng bên bờ, hơi nghiêng về phía trước, nhìn về phía sâu kín giếng nước bên dưới, hô một tiếng: "Thôi Đông Sơn."

Thiếu niên áo trắng hai tay phụ sau, ngẩng đầu, cười tủm tỉm nói: "Thế nào, rốt cục nghĩ thông suốt ?"

Trần Bình An nói tiếp nói: "Chúng ta lần thứ nhất gặp mặt, người tự xưng cái gì ấy nhỉ ?"

Trong nháy mắt, thiếu niên Thôi Sàm đột nhiên cảnh giác, tê cả da đầu, tâm hồ sôi trào.

Ngay sau đó, một đầu tuyết trắng hồng quang từ miệng giếng đụng vào đáy giếng!

Kiểm khí như thác nước trút xuống, che kín cả tòa giếng nước.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Chỗ dựa cùng giúp đỡ

Một đầu thác nước phủ đầu nện xuống.

Thiếu niên áo trắng chấn kinh sau khi, bộ này túi da chính là độ tuổi huyết khí phương cương, bao nhiêu ảnh hưởng đến Thôi Sàm một bộ phận tâm tính, tăng thêm giếng cổ bên trong, thân thể hướng xuống chìm vào đáy nước tốc độ, nhất định không nhanh bằng kiếm khí ập lên đầu, Thôi Sàm sớm đã không thể lui được nữa, liền không có nửa điểm lùi bước, một tay trước người bấm niệm pháp quyết, một tay lòng bàn tay hướng miệng giếng, tế ra một phần có thể nói áp đáy hòm bảo mệnh phù.

Chỉ gặp thiếu niên khiết trắng như ngọc lòng bàn tay xuất hiện một chiếc gương, mặt kính gần so với miệng giếng hơi nhỏ một vòng, mặt kính phía trên, tản mát ra một tầng nhàn nhạt nhá nhem.

Có chút bạch hồng kiếm khí thuận mặt kính biên giới, đổ xuống mà xuống, giếng nước trong nháy mắt bốc hơi sạch sẽ.

Toàn bộ mặt kính thì ngăn trở tuyệt đại bộ phận kiếm khí, va chạm phía dưới, mặt kính tách ra chói lọi chói mắt điện ánh sáng.

Phanh một tiếng.

Thiếu niên áo trắng thân hình hướng xuống một rơi, thân hình tung tích nửa trượng có thừa, toàn bộ cánh tay không ngừng run rẩy, sau đó bị kiếm khí trấn áp đến chậm rãi uốn lượn bắt đầu, cuối cùng bàn tay dần dần hạ xuống đến cùng đầu ngang hàng.

Thiếu niên Thôi Sàm đầu bắt đầu nghiêng lệch, chuyển thành đầu vai

nâng lên cổ kính, đồng thời dùng hai tay dùng sức nâng tấm gương phía dưới, đầu có thể nghiêng lệch, nhưng nếu là tấm gương nghiêng về, bị kiếm khí tưới nước một thân lời nói, như vậy thì không chỉ là bị thiêu hủy một bộ giá trị liên thành vô cấu thân thể, mà là chính mình cái này "Thiếu niên Thôi Sàm", như vậy thân tử đạo tiêu, thế gian chỉ lưu bên dưới cái kia Đại Ly quốc sư Thôi Sàm.

Tự nhiên vốn liền một bộ tối thượng phẩm "Cành vàng lá ngọc" xương cốt thân thể, tất cả khớp nối đều phát ra đậu nành bạo liệt tiếng vang trầm trầm.

Thiếu niên Thôi Sàm khuôn mặt dữ tợn, đầu vai bị tấm gương dưới đáy mài chảy máu ngấn đến, sắc mặt tái nhợt không màu, đáy giếng thân hình bị từng tắc từng tắc hạ thấp xuống đi, vẫn là khàn giọng cười nói: "Lão tử cũng có hôm nay ? Lão tú tài, Tề Tĩnh Xuân, các người hai cái vương bát đản, hại người rất nặng! Một cái hại ta từ mười hai cảnh rớt xuống mười cảnh, một cái hại ta từ mười cảnh rớt xuống đệ ngũ cảnh! Có bản lĩnh liền để đồ đệ của các người cùng sư đệ, dứt khoát để ta Thôi Sàm triệt để biến thành phạm phu tục tử! Có bản lĩnh liền đến a! Ta không tin một võ phu hai cảnh thiếu niên dùng ra kiếm khí, liền có thể đánh vỡ cái này một cái Lôi Bộ Ti Ấn Kính!"

Lục địa kiếm tiên một kiếm sử ra, thường thường khí trùng Đấu Ngưu, bắt nguồn từ đại địa, quang diệu bầu trời.

Trần Bình An cái này một kiếm, bởi vì là hướng giếng nước bên dưới sử ra, tương đối không lộ liễu hạt sương, thế nhưng là đáy giếng thông hướng sông lớn thủy đạo, đã gặp lớn ương, liên lụy nơi xa bờ sông Đại Thủy phủ đệ, cũng bắt đầu khí vận lay động.

Thân là Hàn Thực Giang Thủy Thần áo xanh nam tử, vốn cho rằng tối nay tao ngộ, là nhân họa đắc phúc, đang cùng Hà Bá văn sĩ Tùy Bân, Hà Thần cảnh sông cóc hai vị tâm phúc uống rượu chúc mừng, kết quả trên trời rơi xuống tai vạ bất ngờ, tới như thế một chút, "Đại Thủy phủ" tấm

biến ba cái chữ vàng, đã bắt đầu rạn nứt ra từng tia vết nứt, làm hại áo xanh nam tử tranh thủ thời gian vút không đi vào cửa lớn miệng, đưa tay đỡ lấy tấm biển hai đầu, để tránh tấm biển chữ vàng như vậy vỡ nát, khiến cho trên người mình một sông khí vận, tùy theo lưu động ly tán.

Đáy giếng bên dưới, ẩn đường có nốt ruồi thiếu niên tuần mỹ, lấy vai chống đỡ kính, đầy mặt thống khổ nói: "Trần Bình An! Người này thứ yếu là giết không được ta, ta Thôi Sàm coi như liều mạng nửa cái mạng không cần, đi lên sau cũng phải tự tay làm thịt người! Dem hồn phách của người từng chút từng chút bóc ra ra, để người sống không bằng chết một trăm năm!"

Tại trên tiểu trấn, họ Thôi trộm qua Tổng Tập Tân nhà trên tường câu đối xuân, Trần Bình An về sau đến Dương gia cửa hàng hậu viện, từng theo Dương lão đầu nói qua Tú Hổ, sư bá những danh xưng này, nhưng là lão nhân cũng không nói chuyện, Trần Bình An liền không có truy vấn ngọn nguồn, chỉ coi là Dương lão đầu đối với cái này chưa quen thuộc, hoặc là hoàn toàn không có hứng thú.

Bởi vì ẩn đường có nốt ruồi thiếu niên, trước đó tại đền thờ dưới lầu tự báo tính danh thời điểm, thiếu niên nói hai chữ tính danh, thiếu niên chính mình còn nói thứ hai chữ rất tối nghĩa ít thấy, cho nên Trần Bình An từ đầu tới đuôi chỉ xác định một cái thôi chữ.

Về sau Trần Bình An nhớ tới một sự kiện, Ninh Diêu cô nương đã từng trong lúc vô tình nói qua, Đại Ly có một cái biệt hiệu Tú Hổ gia hỏa, đánh cờ rất lợi hại, là duy nhất có thể làm cho Đại Tùy Quốc tay coi là đại địch nhân vật.

Trần Bình An hỏi qua Lý Bảo Bình ba người, nhưng từng nghe nói qua "Tú Hổ", ba cái giống như hắc tại tiểu trấn lớn lên hài tử, đều là lắt đầu không biết. Trần Bình An về sau còn hỏi qua Âm Thần vấn đề này, thế nhưng là Âm Thần rõ ràng biết rõ đáp án, lại nói chính mình có quy củ muốn tuân thủ, không thể nói, một khi trái với những cái kia ước định,

liền sẽ đất bằng lên âm lôi, để hấn hồn phi phách tán. Trần Bình An đương nhiên không muốn ép buộc, liền đem vấn đề này gác lại.

Trần Bình An nhìn Âm Thần đối đãi họ Thôi thiếu niên thái độ, từ đầu tới đuôi, xa cách mà bình tĩnh, ít nhất không có đem thiếu niên áo trắng xem như địch nhân, Trần Bình An an tâm một chút, cảm thấy Thôi Đông Sơn cũng tốt, cờ sĩ Tú Hồ cũng được, mặc kệ ham chính mình cái gì, chung quy là "Giữa hai người từng đôi chém giết", dù là chính mình "Đánh cờ" thua, cùng lắm thì tể ra kiếm khí, đến cái ngọc thạch câu phần, một sợi không đủ, liền lại đến một sợi, vạn nhất hai sợi kiếm khí dùng sạch, đều giết không được thiếu niên áo trắng, cái kia Trần Bình An cũng chỉ thuận theo ý trời.

Nhưng khi Trần Bình An nhìn ra trên bản đồ cái kia một đầu dây sau, bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, rất sợ mở đầu tại nha thự đường dây này, kỳ thật còn muốn càng xa đầu nguồn, có Trần Bình An không cách nào tưởng tượng âm mưu. Tỉ như êm đẹp Tề tiên sinh, đột nhiên tạ thế, về sau học thực Mã phu tử, tại dẫn đầu Lý Bảo Bình bọn hấn đi hướng Sơn Nhai thư viện trên đường chết bất đắc kỳ tử. Mà hấn Trần Bình An cuối cùng ngược lại thành tiểu trấn nhất người có tiền, có được năm tòa đỉnh núi!

Họ Thôi thiếu niên áo trắng, tối nay tiến vào giếng nước trước đó, trong phòng, chính miệng nói qua một phương "Thiên hạ hoa đón xuân" con dấu, mà Trần Bình An trong tay vừa vặn có một cái Tề tiên sinh đưa tặng "Tĩnh tâm đặc ý" .

Nhất định cùng Tề tiên sinh có quan hệ.

Nhất định cùng Lý Bảo Bình ba người có quan hệ!

Nói không chừng chính là sẽ chết người đấy cục diện.

Trần Bình An tại tiểu trấn, liền đã tự mình trải qua người tu hành lãnh

khốc vô tình.

Trần Bình An thực sự không cách nào tưởng tượng, một khi đáng yêu Lý Bảo Bình, gan nhỏ bé Lý Hòe cùng thông minh Lâm Thủ Nhất, chết tại trước mắt mình bên cạnh, mà chính mình lại bất lực, đến lúc đó trong lòng mình sẽ có bao nhiêu hối hận ?

Trần Bình An đánh cờ trình độ, bên dưới đến lại chậm lại mất linh khí, tự nhận cho Lâm Thủ Nhất xách giày cũng không xứng.

Hắn mặc dù cuối cùng cũng không có chải vuốt ra hoàn chỉnh chân tướng, nhưng như là đã nghĩ đến xấu nhất kết quả, như vậy thì tuyệt đối không thể để đánh cờ lợi hại đến cực điểm "Tú Hổ", thậm trọng từng bước, đến lúc đó Trần Bình An sợ người này thu lưới thời điểm, hắn dù là thân phụ hai sợi kiếm khí, đều vô pháp cải biến kết cục.

Nếu như chỉ là mưu đồ hắn Trần Bình An trên người đồ vật, hoặc là Lâm Thủ Nhất cái gọi là hư vô phiêu miểu Đại Đạo, Trần Bình An không có lớn như vậy quyết tâm, tiên hạ thủ vi cường!

Giờ này khắc này, Trần Bình An sử ra cái này một sợi kiếm khí về sau, kiếm khí nghỉ lại toà kia khí phủ quét sạch sành sanh, không còn có cái gì nữa, thế là thân thể chính mình dựng dục khí thể nhân cơ hội mà vào, điên tuôn ra nhập trong đó, chuyển đi này vừa đến, kéo theo phụ cận khiêu huyết khí huyết, cùng lúc xuất hiện kịch liệt rung chuyển, để Trần Bình An tim xuất hiện một hồi quặn đau, đau đến thiếu niên ngã ngồi tại miệng giếng xuôi theo bên trên, tranh thủ thời gian ngậm lớn thở dốc.

Bởi vì nhận cổ kính ngăn cản, kiếm khí hồng quang tại giếng nước bên trong thật lâu không có tán đi.

Trần Bình An gắt gao tiếp cận giếng nước bên dưới, tranh thủ thời gian điều chỉnh hô hấp, ý đồ cưỡng đề nhắc một khẩu khí, thất bại, lần nữa ném thử, như thế lặp đi lặp lại,

Thiếu niên hai mắt đỏ bừng, hai tai ông ông tác hưởng, trái tim giống như nổi trống, thể nội tất cả kinh mạch, giống như là mưa to qua đi từng đầu sông lớn khe nước, cùng nhau tuôn trào bắt đầu, chỉ còn lại có một cái ý nghĩ thiếu niên, lung la lung lay đứng người lên, ở trong lòng nói với chính mình: "Lại đến, nhất định phải một lần nữa, nhất định phải làm cho cuối cùng cái này một sợi kiếm khí, làm đến tại khí phủ bên trong vận sức chờ phát động, bằng không một khi người kia vẫn còn dư lực phản công, sẽ hại chết tất cả mọi người! Ta đã đáp ứng Tề tiên sinh, bọn hắn một cái đều không thể xảy ra chuyện gì, ta nhất định phải nói được thì làm được. . ."

Ý thức mơ hồ giày cỏ thiếu niên nương tựa theo một luồng chấp niệm, đầu tiên là lung lay đứng người lên, sau đó vừa sải bước bên trên miệng giếng, ngay sau đó là một cái chân khác.

Mặc kệ thiếu niên nửa người trên như thế nào lắc lư, Trần Bình An hai cái chân như đâm rễ miệng giếng phía trên.

Đáng tiếc một màn này, không người nhìn thấy.

Thiếu niên hai ngón khép lại làm kiếm, run lấy bấy, chỉ hướng giếng nước bên dưới.

—— ———

Bảo Bình Châu phía Tây, một chỗ biển rộng gần bờ, có cái nghèo kiệt hủ lậu tú tài đang định rời đi Bảo Bình Châu, trở về cực kỳ xa xôi Trung Thổ Thần Châu, lâm thời cảm giác được một chỗ tình huống sau, bất đắc dĩ nói: "Người này oa nhi, thật sự là niên kỷ càng nhỏ càng tìm đường chết a. Dạy không nghiêm, sư chi biếng nhác, thôi thôi, chính mình kéo cút chính mình chùi đất."

"Để ta nhìn xem ở nơi nào, Hoàng Đình Quốc phía Bắc, còn chưa tới Đại

Tùy, a ? Cự ly này đầu sông rất gần nha, rất tốt rất tốt, trước đó trùng hợp đi qua toà kia Đả Lô Nhại, có thể tiết kiệm đi rất nhiều thời gian."

"Bản sự quá lớn, bản lĩnh quá nhiều, cũng không dễ a, làm lựa chọn thời điểm chính là phiền phức, cho ta suy nghĩ một chút, ân, liền dùng Đạo gia súc địa thành thốn tốt."

Lão tú tài xóc xóc phía sau bọc hành lý, rên rỉ thở dài, đuổi ra mũi chân, trước người túm ra một đồng cát đất, một phen nói lẩm bầm, sau đó một cước đem cái kia nhỏ đồng cát giẫm bằng.

Cùng lúc đó, lão nhân thân hình biến mất không thấy gì nữa.

Thoáng qua ở giữa, toà kia viết có "Thiên Đế răn dạy giao long chi từ" cổ Thục Quốc di chỉ, lớn sườn núi phía trên một cái lão tú tài lão đảo xuất hiện, trước sau chân nhẹ nhàng giẫm tại đỉnh núi, đứng vững sau mắt nhìn phương xa, vẻ mặt tràn đầy tự đắc, cảm khái nói: "Không có bộ này túi da làm vương vếu, là lợi hại hơn một chút."

Cả tòa núi sườn núi ầm ầm lay động, một đầu sông lớn chi thủy, càng là giống như một căn trái ở trên bàn tư lự, bị người một tay kéo lấy dùng sức run lên mấy run, phụ cận sông nước, cách mỗi mấy chục trượng khoảng cách, liền dâng lên cao tới mấy tầng lầu sóng lớn đầu,

Lão nhân không muốn bởi vậy hồng hai bên bờ phong thổ, tranh thủ thời gian đưa tay hạ thấp xuống ép.

Như có ác giao gây sóng gió sông nước, trong nháy mắt liền an tĩnh lại.

Lúc này, lão nhân mới phát hiện bờ sườn núi tít ngoài rìa địa phương, có một lần trước gần hai vị nho sĩ bộ dáng du khách, chính trường lớn con mắt nhìn về phía mình, lão tú tài đành phải xấu hổ cười nói: "Ánh trăng không sai, ánh trăng không sai, ta liền không đã quấy rầy các người thường thức phong cảnh, các người coi như ta chưa từng tới."

Lão tú tài lập tức nhìn về phương xa một chút, gật gật đầu, "Là ở đó, còn tốt không xa."

Lão tú tài một cước vừa muốn bước ra, để giày cách xa mặt đất chỉ kém mấy may, chỉ có như vậy đậu ở chỗ đó, nghèo kiệt hủ lậu lão nhân đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc bắt đầu, "A ?"

Lấy toà này bờ sông lớn sườn núi làm tâm điểm, ước chừng ngoài mười dặm tròn dây phía trên, từng sợi một đạo kiếm khí trống rỗng xuất hiện, thiên ti vạn lữ, không biết bao nhiêu kiếm khí tập kết mà thành, ngưng tụ thành một tòa kinh thể hải tặc to lớn hình tròn kiếm trận.

Chạm đến kiếm khí mấy may người, tất thành bột mịn.

Đây là Quan Hồ thư viện Thôi Minh Hoàng cảm giác đầu tiên.

Lôi trì tuyệt đối không thể vượt qua.

Đây là từ trong tinh hà trở về nhân gian lão nhân, lúc này trong đầu ý nghĩ.

Sau đó hai người đưa mắt nhìn nhau, đều là cười khổ cùng kinh nghi.

Đều nói thần tiên đánh nhau phạm nhân gặp nạn, nhưng hai người bọn họ đã coi như là hàng thật giá thật trên núi thần tiên, hiện tại lại tính chuyện gì xảy ra ?

Lão tú tài thở dài, có chút đau đầu, nói thầm nói: "Đây là làm cái gì rồi."

Có nữ tử cười nhạo tiếng nói vang lên, "Thế nào, chỉ cho các người có giúp đỡ có chỗ dựa, thì không cho nhà ta tiểu Bình An cũng có a?"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Mời phá trận

Chỗ này sườn núi có khắc Thiên Đế răn dạy giao long đỉnh núi, lúc này đứng đấy ba người, còn có kiếm kia thuật thông thần nữ tử, không biết người ở chỗ nào, chỉ nghe nó âm thanh không thấy nó mặt.

Trong đó lấy tu vi thấp nhất Quan Hồ thư viện Thôi Minh Hoàng nhúc đầu nhất, tại nơi khác, hắc Thôi đại quân tử làm sao đều nên nhất đẳng thần tiên, tôn làm thượng khách, a dua chi tử có thể nghe được lỗ tai lên kén. Đáng tiếc tại tối nay ở chỗ này, Thôi Minh Hoàng lại biến thành tầm thường nhất cái kia sâu kiến, thậm chí có thể là liên sâu kiến cũng không bằng.

Loại này hồngбет cảm giác, để quen thuộc cao cao tại thượng Thôi Minh Hoàng đầy bụng khí muộn, không thể không thâm độc Nho gia kinh điển, kiểm chế tạp niệm.

Hắn mắt nhìn vị kia đi thuyền từ trên trời tinh hà trở về nhân gian lão nhân, lão nhân bây giờ trên mặt bàn ngự trang thân phận là Hoàng Đình Quốc Tiền Thị Lang, sự thật thì là một đầu lớn tuổi đến dọa người lão giao.

Lão nhân lúc này so Thôi Minh Hoàng muốn trấn tĩnh rất nhiều, một tay vờ râu, có chút hăng hái mà quan sát toà kia kiếm khí lồng giam, nói một mình, tẩm tắc lấy làm kỳ lạ.

Thôi Minh Hoàng chuyển này là phụng quốc sư chi mệnh lặng yên xuôi Nam, muốn tới cùng nơi này ẩn núp lão giao thương nghị mật sự tình, Đại Ly quốc sư nếu muốn vị này tạm thời hóa thân thành Hoàng Đình Quốc Hộ Bộ Thị Lang lão nhân, đảm nhiệm kiến tạo tại Phi Vân Sơn thư viện mới người nhậm chức đầu tiên Sơn chủ, mà hắc Thôi Minh Hoàng sẽ vẫn như cũ là ước định khi trước phó sơn chủ, lại thêm một vị danh

vọng đầy đủ Đại Ly Văn Đàn Tông chủ, ba người cộng đồng chấp chưởng toà kia điền vào Sơn Nhai thư viện trống chỗ thư viện mới, tin tưởng lấy Đại Ly hoàng đế đã tâm cùng quyết đoán, còn chưa mệnh danh Phi Vân Sơn thư viện mới, nhất định sẽ so Tề Tĩnh Xuân Sơn Nhai thư viện càng thêm quy mô rộng lớn, văn khí ngào ngạt.

Về phần nguyên bản đáp ứng Quan Hồ thư viện thư viện mới Sơn chủ vị trí, nghe nói Đại Ly hoàng đế len lút bên dưới có khác đền bù tổn thất.

Thôi Minh Hoàng tại thu đến quốc sư Thôi Sầm mật tín trước đó, căn bản không biết rõ nhỏ Hoàng Đình Quốc, một tòa ao nước nhỏ, lại còn ẩn nấp lấy như vậy một đầu lớn giao, lấy giao long chi thuộc được trời ưu ái cứng cỏi thân thể, trời sinh năm giữ thủy pháp thần thông, cho dù là mười cảnh tu vi, chiến lực tuyệt đối không thua mười một cảnh luyện khí sĩ.

Quốc sư Thôi Sầm mật tín bên trong công bố, từ cái này trận kinh thiên địa khiếp quỷ thần trăm long chiến dịch về sau, lấy giao long đông đảo trú danh tại thế Thượng Cổ Thực Quốc, núi đồi sông lớn bên trong, máu chảy ngàn vạn dặm, khắp nơi là giao long tàn chi đoạn xương cốt, vô cùng thê thảm.

Sau đó tại dài dằng dặc tuế nguyệt trường hà bên trong, đầu này tuổi đến cực điểm lão giao ẩn nấp vô cùng tốt, một mực không ngừng huyền hóa tướng mạo, làm qua đem bề ngoài Công Khanh, người buôn bán nhỏ, võ tướng hào hiệp, có thể nói trải qua nhân thế muôn màu, sơn hà tang thương.

Lão giao đối với phồn diễn sinh sống cũng không có hứng thú, dòng dõi cực ít, toàn bộ Hoàng Đình Quốc xung quanh một bên sơn thủy, bất quá là một nữ hai con mà thôi, trong đó có ấu tử chính là Đại Thủy phủ Hàn Thực Giang Thủy Thần, mà trưởng nữ thì là Thu Lô nhà trọ Lưu Gia Hủy chỗ Tử Dương phủ khai sơn tổ sư, chỉ bất quá nàng thân phận chân thật, đối ngoại một mực bí không bày ra, cho dù là nàng Tử Dương phủ

đời thứ nhất đích truyền đệ tử, biết rõ việc này người cũng lác đác không có mấy, bây giờ theo những cái kia Tử Dương phủ lão tổ tạ thế, chân tướng sớm đã chôn vùi. Về phần lão giao trưởng tử, tính tình thuần lương, khác hẳn với giao loại, mà lại thuở nhỏ ưa thích vân du tứ phương, bây giờ bật vô âm tín, còn ở đó hay không Bảo Bình Châu cũng khó nói.

Cống bọc hành lý nghèo kiệt hủ lậu lão tú tài, mới vừa từ ven biển lấy Đạo gia súc địa thành thốn thần thông, tới chỗ này đỉnh núi, như thế nào cũng không nghĩ tới sẽ bị người cản trở, mấu chốt là phiền phức thật đúng là không nhỏ, cái này khiến lão tú tài càng sâu mi khổ kiếm, bởi vì bị phóng lên tận trời kiếm khí tường thành cản trở thiên địa khí thế, cho dù là lão nhân tạm thời đều vô pháp cảm ứng bên ngoài.

Lão tú tài vuốt vuốt cái cằm, "Ta giọt cái ai da, bây giờ bên ngoài bà di đều lợi hại như vậy à nha?"

Lão nhân thở dài, giơ tay lên cánh tay, bấm tay hư không một gõ, nhẹ giọng nói: "Định."

Thiên địa trong nháy mắt mọi âm thanh yên tĩnh, lại không sông nước cuộn cuộn âm thanh, cũng không từng trận núi gió đùng vào kiếm vách tường rất nhỏ vỡ nát âm thanh.

Cái này mười dặm sơn hà bên trong, thời gian không còn trôi qua.

Nho Thánh khí tượng, trùng trùng điệp điệp.

Thôi Minh Hoàng từ sợ hãi biến thành cuồng hỉ, bắt đầu ở trong lòng lớn tiếng đọc diễn cảm Thánh Nhân dạy bảo, dùng cái này gia tăng tự thân hạo nhiên chi khí.

Cái này đối với một vị chí tại thành thánh Nho gia quân tử tới nói, là ngàn năm một thuở gặp gỡ.

Giờ khắc này ngay cả kiến thức rộng rãi lão giao đều cho khiếp sợ đến, vô ý thức lui lại mấy bước, cùng cái kia bề ngoài xấu xí lão tú tài kéo dài khoảng cách, dù là điểm ấy khoảng cách căn bản không làm nên chuyện gì, nhưng lão giao vẫn làm, vì biểu lộ ra một cái khiêm cung thái độ.

Tại thời đại thượng cổ, trăm long trước đó, lão giao còn tuổi nhỏ thời điểm, nghe nói tộc loại trưởng bối nói lên, văn miếu thần vị khoảng chừng chí thánh tiên sư về sau một vị Nho giáo Thánh Nhân, từng theo tứ phương Long Vương ký xuống một đầu không thành văn quy củ, giao long tại trên bờ lục địa, yêu cầu gặp hiền thì tránh, gặp thánh thì lặn.

Từng có gần với tứ phương Long Vương đầm đại long, tự cao thân ở trong hồ lớn, ngay trước du lịch bờ một bên Thánh Nhân trước mặt, gây sóng gió, cố ý đem sóng đầu nâng lên đến so bờ biên thành ao ruộng tốt cao hơn bầu trời, đe dọa ven bờ bách tính thương sinh, dùng cái này khiêu khích Thánh Nhân, cử động lần này là ý nói ta chưa từng lên bờ, chưa từng trái với quy củ, người chính là Nho gia Thánh Nhân, có thể làm khó dễ được ta ?

Lúc đó còn tuổi nhỏ lão giao vừa mới cảm thấy cử động lần này đại khoái nhân tâm, kết quả là nghe trưởng bối trong lòng hơi ưu tư nói ra sau một bên thăm sự, vị kia Nho gia Thánh Nhân chính là duỗi ra một ngón tay, nói một câu cùng loại đêm nay lão tú tài sắc nói, lấy chỉ điểm giang sơn định phong ba quảng đại thần thông, đem đầu kia Chân Long định thân ở không trung, khiến hồ nước rút lui hơn mười dặm, thế là Chân Long liền đồng đẳng với tự tiện lên bờ, đồng thời gặp Thánh Nhân mà không lặn, cho nên Thánh Nhân đem rút gân lột da, trấn áp tại đáy nước một khối lớn như núi cao hồ đá phía dưới, phạt nó ẩn núp ngàn năm không được hiện thế.

Một lần kia, trưởng bối nói trọng tâm dài mà căn dặn tuổi nhỏ văn bối, những cái này Nho gia Thánh Nhân tính tình, nhất là tại văn miếu bên trong có thần đàn tượng thần, tính tình kỳ thật cũng không quá tốt, bằng

không vì sao lại có "Đạo mạo nhưng an" thuyết pháp này ?

Lão giao lúc đó nghi hoặc hỏi thăm, Nho gia Thánh Nhân này các loại hành vi, không phải không tuân thủ quy củ sao?

Trưởng bối phần uất trả lời, ngu xuẩn, người quên quy củ là ai tự tay ký xuống ?

Giờ phút này đỉnh núi lão giao không biết nhớ lại cái gì chuyện cũ năm xưa, có chút sầu não, thì thào nói: "Long Giao chi lưu, thể thiên hành đạo, hành vân bố vũ, cao quý không tả nổi, cơ hồ xem như nghe điều không nghe tuyên phiến trấn cát cứ, cuối cùng lưu lạc đến tận đây, cơ hồ tuyệt chủng, chẳng trách các Thánh Nhân, thật sự là đã tâm cho phép, gieo gió gặt bão."

Lão tú tài ồ lên một tiếng, quay đầu nhìn về thất tuần văn sĩ bộ dáng lão giao, mỉm cười gật đầu nói: "Biết qua có thể thay đổi, không gì tốt hơn. Khó trách lần trước đường tắt nơi này, nhìn qua tốt đẹp phong quang, vẫn là cảm thấy thiếu chút cái gì, nguyên lai duyên cớ là người. Ân, còn có vị quân tử, quân tử a, Tiểu Tề năm đó. . . Tốt a, gặp lại là duyên. . . Đáng tiếc tạm thời không để ý tới các người, đi."

Lão tú tài một phen nói một mình, sau đó tay chỉ nhẹ nhàng hướng ra phía ngoài một vòng.

Lão giao cùng Thôi Minh Hoàng bị cưỡng ép mang ra vách núi chi đỉnh.

Một người một giao rơi vào nơi xa trên mặt sông, riêng phần mình mở ra trong lòng bàn tay cúi đầu vừa nhìn, sau đó cơ hồ đồng thời bàn tay nắm chặt, ẩn nấp cho kỹ riêng phần mình lòng bàn tay những cái này màu vàng kim văn tự, đương nhiên không muốn đem ra công khai.

Vách núi trong kiếm trận lão tú tài nhìn quanh bốn phía, cười to nói: "Tàng tàng dịch dịch, có thể tính không được anh hùng hảo hán!"

Lão tú tài rất nhanh phát giác được chính mình lời nói này đến không có đạo lý, ngập ngà ngập ngừng, trong lúc nhất thời không biết rõ như thế nào cho mình giải bốn phía.

Vách núi lâm nước bên kia, xuất hiện một vị thân hình cao lớn bạch y nữ tử, trong tay chống đỡ một chi lớn lá sen, tạm thời có thể coi là là một cái hoa sen dù, bất quá lá sen hà chuôi đều là tuyết, cùng áo trắng trắng giầy hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, không nhiễm trần thế.

Lão tú tài nhìn thấy lá sen về sau, nhú nhú lông mi, cấp tốc bắt đầu tính nhẩm thôi diễn, cuối cùng thần sắc ảm đạm, bùi ngùi thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía trên trời, thật lâu không muốn thu tầm mắt lại, thì thào nói: "Cuối cùng một chuyến là đi nơi nào a? Nhớ năm đó cái kia hướng khí bộc phát thiếu niên, luôn mồm quân tử thẳng đường mà đi, thà bị gãy chứ không chịu cong, ngọc thạch câu phần, kết quả là. . . Khó khăn cho người."

Lão tú tài nhìn về phía cái kia cao lớn bạch y nữ tử, "Trần Bình An nếu như đánh chết thiếu niên Thôi Sàm, không phải chuyện tốt."

Nàng mỉm cười nói: "Dạng này a, nhưng ta không xen vào, người có bản lĩnh ra kiếm trận lại nói, đạo lý cái gì, cùng ta giảng vô dụng, người đi cùng nhà ta tiểu Bình An nói, khả năng còn có chút tác dụng."

Nàng lời nói dừng lại, cười lạnh nói: "Nhưng tiền đề vẫn là người đi trước phải đi ra ngoài. Cái kia hai tên gia hỏa có thể bị người thuận lợi đưa ra ngoài, là ta lười nhác cản mà thôi."

Lão tú tài bất đắc dĩ nói: "Ta khi còn tại thế, đánh nhau vốn là không sợ trường, bây giờ thì càng không nên việc, người làm gì ép buộc, lại nói Trần Bình An cùng thiếu niên Thôi Sàm, bây giờ một cái là ta. . . Nửa cái đệ tử a, một cái là nửa cái đồ tôn, người nói ta càng giúp ai ? Ta lần này đi bên kia, tuy nói là giúp đỡ Thôi Sàm mạng sống, nhưng cuối

cùng, còn không phải là vì Trần Bình An tốt ?"

Bạch y nữ tử gật đầu nói: "Đạo lý rất có đạo lý."

Lập tức nàng lắc đầu nói: "Nhưng ta lần này đi ra, căn bản cũng không phải là vì cùng người giảng đạo lý a."

Lão tú tài càng bất đắc dĩ, "Xem ở nhà người tiểu Bình An phân thượng, cho ta một cái ngoại lệ thôi ? Ta chính là một cái dạy học tượng, người không nghe đạo lý, ta liền chỉ có một thân bản sự không có đất dụng võ, mà người lại là bốn tòa thiên hạ nhất biết đánh nhau mấy người. . . Mấy thanh kiếm một trong, Thuyết Kiếm cũng không toàn đúng, được rồi được rồi, không xoắn xuýt xưng hô thế này, tóm lại dạng này đối với ta rất không công bằng a!"

Cao lớn nữ tử cầm trong tay cổ quái ô lớn, sắc mặt hờ hững, "Phá trận đi."

Lão nhân mọi loại bất đắc dĩ, đành phải cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Người biết ta là ai không ?"

Bạch y nữ tử khước miệng nhếch lên, "Biết rõ a, Văn Thánh nha."

Lão nhân ngạc nhiên, nghĩ thầm hóa ra là biết mình nội tình, còn không cho mặt mũi như vậy, cái này có chút quá mức a.

Bây giờ toà này hạo nhiên thiên hạ chí thánh, Lễ Thánh, Á Thánh.

Theo thứ tự là chỉ Nho giáo giáo chủ, vị này lão nhân gia, là dưới gầm trời tất cả Nho gia môn sinh tôn kính chí thánh tiên sư, ngồi tại văn miếu cao nhất nhất chính giữa.

Tiếp theo chính là tượng thần chia nhóm hai bên Nho giáo đời thứ hai giáo chủ, Lễ Thánh, cùng vì toàn bộ Nho gia văn mạch tiếp nối người

trước, mở lối cho người sau Á Thánh.

Cái trước thu hoạch được chí thánh tiên sư nhiều nhất khen ngợi cùng ngợi khen, bị Nho gia coi là đạo đức mẫu mực, lễ nghi chi sự, chế định Nho giáo nghiêm cẩn nhất rậm rạp trọn vẹn quy củ. Người sau công nhận học vấn chi sâu rộng, tiếp cận nhất chí thánh tiên sư, mà lại mở ra mặt khác, để Nho gia có thể thực sự trở thành dưới gầm trời duy nhất "Đế vương sư học" .

Tiếp theo, Văn Thánh chính là đứng hàng văn miếu thứ tư vị trí cao Nho gia Thánh Nhân.

Đương nhiên cái này đã là chuyện cũ năm xưa, bây giờ cái này vị trí đã không công bố thật lâu, bởi vì tượng thần lần lượt bị hàng Đê Vị đưa, cuối cùng văn miếu đều không tiếp tục thờ được nữa, bị dời ra ngoài, đường đường thứ tư Thánh Nhân, từ Nho gia đạo thống bên trong cuốn gói xéo đi, cái này thì cũng thôi đi, cuối cùng liên tượng thần đều không có thể bảo toàn, cho một nhóm tính tình bướng bỉnh cực đoan, lấy vệ đạo sĩ tự cho mình là Nho gia môn sinh, đem tôn này đã thê thảm đến yêu cầu ăn nhờ ở đậu xuống tượng thần cho đánh thành vỡ nát, lúc này mới nghênh ngang rời đi.

Lão tú tài đưa tay vây quanh sau lưng, vỗ vỗ bọc hành lý, bọc hành lý biến mất không thấy gì nữa.

Lão tú tài lại nhần nại tính tình hỏi: "Không phải chúng ta có chuyện hảo hảo nói ? Không đánh được hay không ?"

Nữ tử hơi chút suy nghĩ, gật đầu nói: "Cái kia ta liền khách khí một điểm ?"

Lão tú tài mừng rỡ gật đầu, cười ha hả nói: "Như thế tốt lắm."

Trong nháy mắt, toà kia kiếm trận kiếm khí càng nồng đậm bàng bạc, cổ

kia không thể địch nổi kiếm thế, quả thực có được cắt đứt thiên địa Đại Đạo dấu hiệu.

Tương truyền Thượng Cổ kiếm tiên đông đảo, hào kiệt xuất hiện lớp lớp, dám hướng tam giáo tổ sư không thấp đầu, tùy ý tung hoành các lớn thiên hạ, lấy chỗ tận cùng kiếm thuật, chí cảnh kiếm đạo, vô địch kiếm linh, cầm kiếm nhân gian.

Nữ tử giật giật khóe miệng, "Mời Văn Thánh phá trận! Nói như vậy, có phải hay không khách khí một chút ?"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Thiếu niên có việc hỏi gió xuân

Lão tú tài giậm chân một cái, thở phì phì nói: "Duy tiểu nhân cùng nữ tử khó nuôi vậy, cổ nhân thật không lừa ta!"

Cao lớn nữ tử vận chuyển gốc cây kia không biết nơi nào hái đến tuyết trắng lá sen, sát cơ trùng điệp, mặc dù trên mặt nàng ý cười còn tại, nhưng thấy thế nào đều hàn ý dày đặc, "Đánh không lại liền mắng người ? Người tìm gọt ? !"

Trước kia trải rộng tại ngoài mười dặm hình tròn kiếm trận, trong nháy mắt thu nạp, biến thành chỉ vậy khốn bờ sông vách núi điểm ấy địa phương, cùng lúc đó, kiếm khí càng lắng lệ kinh người, kiếm khí ngưng tụ mà thành kiếm trận vách tường, cứ thế ở giữa thiên địa vô hình lưu chuyển hư vô Đại Đạo,

Lão tú tài rút cổ một cái, linh quang chợt hiện, lập tức đã nắm chắc khí, lớn tiếng hỏi: "Đánh nhau có thể, nhưng là hai ta có thể hay không đổi một cái đấu pháp ? Người yên tâm, ta yêu cầu này, có thể thuận tiện mang lên Trần Bình An, cam đoan hợp tình hợp lý, hợp người tâm nguyện!"

Cao lớn nữ tử trầm mặc không nói, đột nhiên thấy lão nhân tại nhưng sức lực nháy mắt cho mình.

Nàng do dự một chút, gật đầu nói: "Có thể."

Trong khách sạn trên miệng giếng, thiếu niên hai ngón khép lại làm

kiếm, chỉ hướng đáy giếng.

Luồng thứ nhất kiếm khí tạo nên hồng quang, tại lão giếng nước bên trong dần dần nhạt đi hơn phân nửa, không còn là như vậy để cho người ta hoàn toàn không cách nào nhìn thẳng loá mắt chói mắt, mượn ánh sáng, Trần Bình An lơ mờ có thể thấy được cái này một sợi bị nói thành "Cực nhỏ" kiếm khí, rời đi khí phủ khiêu huyết sau, ngưng tụ thực chất, như là một trận mưa to, điên cuồng nện ở một khối "Mặt đất" bên trên, mà cái này khối tiếp nhận mưa to va chạm nện như điên mặt đất, tựa như là một khối kính tròn mặt kính.

Trần Bình An đương nhiên sẽ không biết rõ, gọi là Lôi Bộ Ti Ẩn Kính, lai lịch bất phàm, rất có sâu xa!

Tại Thượng Cổ một vị phụ trách lôi pháp Thiên Đế vẫn lạc sau, Lôi Bộ chư thần tùy theo thừa cơ mà lên, phân chia hết vạn pháp chi tổ lôi đình quyền thế, riêng phần mình nắm giữ một bộ phận lôi đình uy thế, lại sau này, liền càng thêm tình cảnh không chịu nổi, ngoại trừ ti chức báo xuân cái vị kia Lôi Bộ thần chỉ bên ngoài, còn lại đông đảo thần linh, sớm đã biến thành sơn thủy Hà Thần loại hình tồn tại, hoặc là thụ tam giáo Thánh Nhân ước thúc sắc lệnh, không được bước ra "Lôi trì", hoặc là thường thường bị cùng loại Phong Tuyết miếu Chân Võ Sơn chi lưu Binh gia thế lực, hoặc là một chút Đạo gia tông môn, lấy lôi pháp phù lục, thỉnh thần chi thuật, đem kêu thì tức đến vung thì liền đi.

Mà cái này khối Lôi Bộ Ti Ẩn Kính, chủ nhân từng là Lôi Bộ chính thần một trong, mặc dù liên tục gặp kiếp nạn, từ mặt kính đến bên trong, sớm đã rách nát không chịu nổi, bên trong lôi điện quang hoa cơ hồ làm hao mòn hầu như không còn, nhưng cũng không phải ân cùng trong ngũ cảnh tu sĩ có thể đánh vỡ.

Trong giếng cổ thiếu niên áo trắng, thân hình đã bị trấn áp hướng xuống dưới hơn một trượng, vẫn là dùng hai tay cùng bả vai gắt gao chống đỡ tấm gương dưới đáy, bị kiếm khí va chạm, mặt kính chấn động không

thôi, không ngừng sụp ra vỡ vụn, nhưng là rất nhanh liền bị trong gương ẩn chứa còn sót lại lôi điện, tự động chữa trị vì hoàn chỉnh nguyên trạng.

Kiểm khí công phạt như thiết kỵ đục trận, mặt kính chống cự như bộ tốt tử thủ.

Cả hai lẫn nhau làm hao mòn, liền xem ai sớm hơn khí thể suy kiệt.

Thiếu niên Thôi Sàm cắn chặt răng, đẩy mặt máu tươi, mơ hồ tấm kia tuần mỹ dung nhan, lúc này đã không có dư thừa sức lực đặt xuống ngoan thoại, chỉ có thể ở trong lòng thầm đọc nói: "Sống qua trận này kiểm khí mưa to, ta lên về phía sau nhất định gấp trăm lần hoàn trả! Nhất định có thể, mưa kiểm khí thể từ thịnh chuyển suy, ta chỉ cần kiên trì một hồi nữa, Trần Bình An người chờ!"

Mặc dù đáy giếng thiếu niên tâm khí không giảm, nhưng như vậy toàn thân đầm máu bộ dáng, thật sự là thê lương một chút.

Cho dù là phản xuất sư môn thâm đàm tuệ nguyệt, một đường du lịch, rời đi Trung Thổ Thần Châu, đi đi về phía Nam một bên toà kia lục địa, cuối cùng lựa chọn đặt chân tại cương vực nhỏ nhất Đông Bảo Bình Châu, năm đó Văn Thánh thủ đồ Thôi Sàm, đi xa không biết mấy cái ngàn vạn dặm, trên đường đi không phải là không tiêu điều tự tại, yêu ma quỷ quái, yêu ma quỷ quái, có ai có thể làm cho hấn chặt vật như thế ?

Phải biết, trở thành Đại Ly quốc sư trước đó du động sĩ Thôi Sàm, đã từng có câu khó mà đến được nơi thanh nhã thường nói, chỉ bằng yêu thích một phen trăm yêu trừ ma về sau, liền sẽ đến một câu "Trong nháy mắt tan tành mây khói, thật sự là sâu kiến cũng không bằng."

Khiêng tấm gương thiếu niên Thôi Sàm thân hình tiếp tục hạ xuống, chỉ là biên độ dần dần biến nhỏ.

Tấm gương còn có thể chống đỡ tiếp, thế nhưng là tấm gương bên ngoài bốn phía không ngừng có kiếm khí đổ xuống thẳng xuống, bị tiếp tục không ngừng kiếm khí thẩm thấu, thiếu niên thân thể đã lung lay sắp đổ.

Hắn đành phải tâm niệm nhất động, từ trong tay áo trượt ra một trương áp đáy hòm bảo mệnh phù lục, trân tàng nhiều năm, lúc này dùng ra, đau lòng đến khuôn mặt đều có chút dữ tợn.

Màu vàng kim phù lục đầu tiên là dính tại áo trắng ống tay áo phía trên, sau đó trong nháy mắt dung hóa, rất nhanh Thôi Sàm cái kia một bộ áo trắng mặt ngoài, liền chảy xuôi đầy phù văn màu vàng, lắng nghe phía dưới, lại có Phật môn phạm âm lượn lờ vang lên, áo trắng như gợn nước nhấp nhô, tôn lên thiếu niên Thôi Sàm dáng vẻ trang nghiêm.

Tờ phù lục này cực kỳ đặc thù, nếu nói vàng phẫn, chu sa là chủ yếu nhất vẽ bùa tài liệu, như vậy có một ít có thể ngộ nhưng không thể cầu tài liệu, một khi chế thành phù lục, phù lục ẩn chứa đủ loại hiệu quả, tuyệt không thể tả, tỉ như Thôi Sàm cái này một trương, chính là lấy một vị phương Tây Phật Quốc Kim Thân La Hán màu vàng kim máu tươi, xem như chủ yếu nhất vẽ bùa tài liệu, mà lại vị này đến nói cao tăng kém chút liền tạo thành Bồ Tát chính quả, bởi vậy huyết dịch bày biện ra màu vàng kim, đổ tại vàng phẫn bên trong, tại phù lục phía trên viết « Kim Cương Kinh » kinh văn, liền có thể hóa thành một trương Phật pháp vô cùng kim cương hộ thân phù, chính là lục địa kiếm tiên một kích đốc toàn lực, đều có thể ngăn cản xuống tới.

Thiếu niên Thôi Sàm làm sao có thể đủ không đau lòng ?

Tế ra trương này giá trị liền thành bảo mệnh phù sau, thiếu niên trong lòng hơi chút tính toán, liền nhẹ nhõm tính ra kiếm khí nhiều nhất để mặt kính vỡ nát, mà tấm gương bản thân sẽ không hư hao, về sau chỉ cần mỗi khi gặp đông tố chi dạ, đi hướng sấm chớp rền vang trong mây, tiếp dẫn lôi điện tiến vào mặt kính, qua không được mấy năm, chuỗi này Lôi Bộ Ti Ấn Kính liền có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Kể từ đó, Thôi Sàm trong lòng đại định, hơi nghiêng lệch cánh tay, lung tung lau lau rồi một chút trên mặt máu tươi, "Vô cùng nhục nhã, kém chút hổng ta bộ thân thể này cảnh vàng lá ngọc căn bản!"

Thôi Sàm nhắm lại con mắt, bắt đầu yên lặng súc thế.

Chỉ các loại cái này đạo kiếm khí sắp tán chưa toàn tán cái nào đó mấu chốt trong nháy mắt, chính là hấn giết tới miệng giếng thời cơ.

Hắn đương nhiên sẽ không chờ đợi kiếm khí toàn bộ tan hết.

Nếu là đợi đến kiếm khí triệt để tan biến, một khi đạp lên một bên Trần Bình An phát hiện mình không chết, cái kia Nê Bình ngô hém người quê mùa nói không chừng, thật là có đến tiếp sau ám chiêu hiểm chiêu.

Dù sao lúc này chính mình, vô luận là tu vi, vẫn là thân thể, đều chịu không được bất luận cái gì một điểm ngoài ý muốn "Cân nhắc".

Thật sự là Đại Đạo vững bền, gặp ghềnh khó đi!

Thiếu niên trong lòng đại hận.

Lúc trước tiểu trấn chuyển đi, là quốc sư Thôi Sàm tự nhận là thu quan chi chiến, bởi vì dính đến chứng đạo thời cơ, hắn không tiếc thần hồn chia đôi bóc ra, sống nhờ tại mặt khác một bộ thân thể túi da, lấy thiếu niên hình tượng thoải mái rời đi Đại Ly kinh thành.

Nguyên lai coi là dù là đoạn không xong Văn Thánh tiên sinh, sư đệ Tề Tĩnh Xuân cái này một mạch văn vận, cũng có thể lấy Nê Bình ngô hém thiếu niên xem như quan tưởng đối tượng, mượn đá ở núi khác có thể công ngọc, đá mài tâm tính, bổ đủ thiếu sót nhất tâm cảnh, từ đó trợ giúp chính mình một cỗ tác khí phá vỡ mười cảnh, liền có hi vọng một lần nữa trở về mười hai cảnh đỉnh phong tu vi, thậm chí mượn nhờ Đại Ly

mở rộng chính mình học thức, chỉ cần nắm nào chuyện của mình công học vấn, có thể khắp nửa châu bản đồ, có thể cố gắng tiến lên một bước, nếu là một châu địa phương Nho gia môn sinh, đều là ta Thôi Sàm chi môn sinh đệ tử, ích lợi chi phong, không cách nào tưởng tượng.

Tại lúc đó xem ra, bất kể như thế nào tính toán, Thôi Sàm đều có thể đứng ở bất bại địa phương, đơn giản là thu lợi lớn nhỏ khác biệt.

Nhưng là như thế nào cũng không nghĩ tới, Tề Tĩnh Xuân chân chính chọn trúng đích truyền đệ tử, không phải đưa ra xuân chữ ấn Triệu Diêu, không phải đưa ra còn sót lại sách vở Tổng Tập Tân, thậm chí không phải Lâm Thủ Nhất những thiếu niên này đọc sách hạt giống.

Mà là cái kia tên là Lý Bảo Bình tiểu cô nương, là một nữ tử! Nữ tử như thế nào kế thừa văn mạch? Nữ tiên sinh, nữ phu tử? Liền không sợ biến thành người trong thiên hạ trò cười? Không sợ bị Nho gia Học Cung thư viện bên trong những lão nhân kia, coi là số một dị đoan?

Càng không nghĩ đến Tề Tĩnh Xuân thay sư thu đồ, đem hãn Thôi Sàm cùng Tề Tĩnh Xuân hai người ân sư, Văn Thánh di vật, chuyển tặng cho thiếu niên Trần Bình An.

Kể từ đó, chẳng những văn mạch không có đoạn tuyệt, tân hỏa tương truyền đến Lý Bảo Bình thế hệ này, mà lại khiến cho nguyên bản khi sư diệt tổ phản xuất sư môn Thôi Sàm, một lần nữa bởi vì Trần Bình An, lần nữa cùng Văn Thánh buộc chung một chỗ.

Cái này khiến nghĩ lầm năm chắc thắng lợi trong tay Thôi Sàm, tâm cảnh trong nháy mắt triệt để phá toái, tăng thêm trong lúc vô hình văn vận dẫn dắt, một ngã liền ngã xuống đệ ngũ cảnh tu vi, nếu không có về sau cùng Dương lão đầu đạt thành minh ước, tập được một môn thất truyền đã lâu thần đạo bí thuật, bù đắp Thôi Sàm bản thân nghiên cứu một cốc bí thuật lỗ thùng, có thể nhanh chóng ôn dưỡng hồn phách, như cây khô gặp mùa xuân, tu vi bắt đầu chảy trở về dâng lên.

Nhưng loại bí pháp này, tồn tại một cái trí mạng khuyết điểm, góp nhặt mà thành tu vi, là "Giả tượng", sử dụng hết một lần liền sẽ bị đánh về nguyên hình. Trừ phi một hơi đột phá mười cảnh, bước lên trên ngũ cảnh về sau, liền có thể "Giả làm thật lúc thật cũng giả", hư thực không chừng, thật giả lẫn lộn, chính là mặt khác một phen thiên địa.

Đến toà này quận thành Thu Lô nhà trọ thời điểm, thiếu niên Thôi Sàm "Giả tượng" cảnh giới, kỳ thật đã một lần nữa tới gần cửu cảnh, cái này mới có cơ hội lấy Binh gia "Thỉnh thần" thủ đoạn, mời ra một tôn Nho gia Thánh Nhân kim thân pháp tướng. Cảnh giới là giả, thủ đoạn là thật. Cho nên này mới khiến Hàn Thực Giang Thủy Thần dọa đến sắp nứt cả tim gan, nếu không lấy áo xanh nam tử chỉ huy Bắc Địa thủy vận mấy trăm năm lịch duyệt cùng lòng dạ, không ăn đủ đau khổ, làm sao có thể bị Thôi Sàm thuần phục giống như đầu khe nước nhỏ niêm ?

Đáy giếng bên dưới.

Từ miệng giếng ngã xuống mưa to kiếm khí, vẫn cứ hùng hổ dọa người, kiếm quang bị mặt kính đậm đến vắng tứ phía.

Thiếu niên áo trắng cơ hồ đã hai chân giẫm tại đáy giếng thủy đạo dưới đáy, giếng nước cùng với sông lớn tương thông trong thành dưới mặt đất nước, đã sớm bị kiếm khí bốc hơi hầu như không còn.

Thiếu niên Thôi Sàm ở trong lòng bắt đầu đếm ngược.

Hắn không muốn giết Trần Bình An, thiên chân vạn xác, ít nhất tạm thời là như thế.

Bởi vì Thôi Sàm càng giống là tại kéo co, hi vọng đem thiếu niên kéo xuống chính mình trên đại đạo. Ít nhất ngắn hạn bên trong, Thôi Sàm chẳng những sẽ không tai họa Trần Bình An, ngược lại sẽ tận lực trợ giúp Trần Bình An tăng trưởng tu vi, nhiều nhất chính là lặng yên cải

biến Trần Bình An tâm tính, gió xuân hóa mưa, tiềm di lặng yên hóa, cuối cùng trở thành hắc Thôi Sàm người trong đồng đạo, vạn nhất Trần Bình An vận khí không tệ, tương lai có hi vọng kế thừa Thôi Sàm y bát, Thôi Sàm cũng sẽ không cự tuyệt.

Nhưng là Thôi Sàm là thật muốn giết Lý Bảo Bình.

Bởi vì một khi cái này tiểu cô nương về sau trưởng thành, mà Thôi Sàm dù sao cùng Trần Bình An vẫn còn liên luy, Lý Bảo Bình gặp bêu danh, xa lánh càng nhiều, Thôi Sàm Đại Đạo tu vi, hoặc nhiều hoặc ít sẽ chịu ảnh hưởng, đây đối với truy cầu tận thiện tận mỹ Thôi Sàm mà nói, là tuyệt đối không thể chịu đựng được sự tình.

Thiếu niên Thôi Sàm cảm thấy đây là căn bản chính là một trận tai bay vạ gió.

Ta dù là còn muốn một cái dụng ý khó dò người xấu, nhưng nếu là muốn giết người Trần Bình An, tội gì đến quá thay một đường ra vẻ đáng thương ? Rõ ràng người là vô hại.

Người Trần Bình An bằng cái gì bởi vì một điểm suy đoán, liền muốn đối với ta thống hạ sát thủ ? !

Bằng cái gì chính người cảm thấy ta sẽ đối với ba đứa hài tử rắc tâm hại người, liền có thể ra tay giết người, không chút nào dây dưa dài dòng ?

Vậy người tiểu tử tính cái gì chính nhân quân tử ? Cái kia Tề Tĩnh Xuân luôn luôn tôn sùng quân tử, vì sao bị Tề Tĩnh Xuân xem trọng người, hết lần này tới lần khác như thế không nói đạo lý ? Lão đầu tử lại bằng cái gì để ta theo người học làm người ? ! Ta Thôi Sàm từng là Văn Thánh thủ đồ, đã từng truyền thụ Tề Tĩnh Xuân học vấn, luận Nho gia đạo thống bên trong địa vị, ta Thôi Sàm cao hơn hiền nhân quân tử, đâu chỉ một bậc ? Mà người Trần Bình An như thế bằng tâm làm việc, lão đầu tử nhãn quang, thật sự là hoàn toàn như trước đây hồng bét a.

Tề Tĩnh Xuân giúp người chọn tới chọn lui, còn không phải tương đương giúp người chọn lấy cái thứ hai Thôi Sàm ?

Hai chân chạm đến phiến đá thiếu niên Thôi Sàm, tiếp tục ở trong lòng đếm ngược, tùy thời mà động.

Lòng dạ giữa đồng thời dâng lên một hồi khoái ý.

Ha ha, như thế càng tốt hơn, ý vị này ta thoát ly khốn cảnh sau, chậm rãi tra tấn người sau khi, ít nhất sẽ để cho người Trần Bình An tham sống sợ chết, giữ lại người một cái mạng, người về sau đi theo ta đi đầu kia Đại Đạo, sẽ đi đến càng thêm tự nhiên thông thuận. Nói như vậy, tiểu tử người vận khí không tính quá kém.

Còn nữa, lão già chết tiệt kia tại Thôi Sàm trên người trồng xuống văn tự giam cầm, chỉ nhằm vào Trần Bình An một người, không cho phép Thôi Sàm đối với Trần Bình An có bất kỳ ý đồ xấu, nếu không liền muốn thụ cái kia quất roi tru tâm nổi khổ, trừ cái đó ra, cũng không từng ước thúc cái khác hành vi. Cái này cùng lão đầu tử học vấn, miễn cưỡng xem như một mạch tương thừa, chú trọng mọi chuyện truy bản tố nguyên, bản chính Thanh Nguyên về sau, mới có thể tại đạo đức văn chương, làm người xử thế bên trên khai chi tán diệp.

Tương lai ta Thôi Sàm muốn người nhìn tận mắt Tề Tĩnh Xuân đích truyền, cái kia gọi Lý Bảo Bình tiểu cô nương, là như thế nào chết ở trước mặt người, đồng thời muốn người hiểu được cái gì gọi là Đại Đạo chi tranh, nàng lại là vì sao mà chết!

Thời cơ đã đến!

Thôi Sàm chống đỡ tấm gương hai tay sớm đã máu thịt be bét, sâu có thể thấy được xương, chỉ là không thềm để ý chút nào, "Kiếm khí như hồng đúng không ? Thác nước treo ngược đúng không ? Cho lão tử tránh ra!"

Thế nhưng là ngay tại Thôi Sầm tự cho là được như ý trước một khắc, cũng chỉ có ngần ấy chỉ trong gang tấc, hai chân đâm rể, đứng yên tại trên miệng giếng giày cỏ thiếu niên, rốt cục sức thể hoàn tất, mặc dù thần hồn đông đưa, ngũ tạng lục phủ không một chỗ không đau tận xương cốt, cho nên chỉ có thể nhẹ nhàng run giọng nói: "Đi."

Đạo thứ hai thác nước trút xuống mà xuống.

Người đại gia Trần Bình An, lão tử liền bị người hại chết ở chỗ này.

Đây là thiếu niên Thôi Sầm ngay lúc đó duy nhất ý nghĩ.

Trần Bình An tại trên miệng giếng lung lay sắp đổ.

Trước lúc này.

Trần Bình An tối nay lần thứ hai ngồi tại đình nghỉ mát, lúc đó hắn cùng làm ác mộng đánh thức Lý Bảo Bình, tại đình nghỉ mát ngồi đối diện, có một sợi vô duyên vô cớ thanh phong thổi lật phất Tiểu Lương đình.

Thiếu niên nhớ lại một chuyện, có chút lòng chua xót, đồng thời đi theo Lý Bảo Bình cùng một chỗ nhắm lại con mắt, cẩn thận lắng nghe dưới mái hiên Thiết Mã chuông gió âm thanh.

Thiếu niên lúc đó ở trong lòng yên lặng nói với chính mình, "Tề tiên sinh, nếu như dưới mái hiên chuông gió tiếng vang, là số chẵn, liền thả một chút, chịu đựng cái kia họ Thôi. Mà nếu quả là số lẻ, ta liền xuất thủ."

Leng keng, leng keng, đình đình đông.

Thứ bảy âm thanh về sau, không tiếng vang nữa.

Thế là tại áo bông màu hồng tiểu cô nương rời đi đình nghỉ mát sau, thiếu niên đứng ở miệng giếng bên bờ bên trên.

Tại sớm hơn thời điểm, tại giày cỏ thiếu niên rời đi tiểu trấn trước đó.

Lần kia tại Dương lão đầu nhắc nhở bên dưới, Trần Bình An cầm dù che mưa rời đi Dương gia cửa hàng, đi đem dù vị kia đến nhà bài phòng Dương lão đầu, cùng đưa cho hắc hai phương Sơn Thủy Ấn học thực tiên sinh.

Một lớn một nhỏ đi tại trên đường nhỏ.

"Quân tử có thể lẩn chi lấy phương. Câu nói này, người có thể nói cho Dương lão tiên bối bọn hắc nghe."

"Về sau gặp chuyện không quyết, có thể hỏi gió xuân. Ân, câu nói này, người chỉ cần lưu tại trong lòng liền tốt, về sau nói không chừng cần phải. Nhưng là ta hi vọng không cần đến."

Nói xong câu đó sau, song tóc mai sương trắng người đọc sách, khó được không giống tại học thực truyền thụ học vấn lúc như vậy cứng nhắc nghiêm túc, trừng mắt nhìn, nhìn về phía thiếu niên, ầm ầm cười.

Tại thiếu niên mang theo tiểu cô nương cùng rời đi tiểu trấn lúc.

Có một vị áo xanh nho sĩ một điểm cuối cùng hồn phách, tại đi qua thiên

ngoại thiên tòa nào đó lỗ lớn ngày sau, trở lại nhân gian, cùng giày cỏ thiếu niên cùng áo bông màu hồng tiểu cô nương, sóng vai mà đi một khoảng cách sau, liền ngừng bước chân, nhìn qua vị sư đệ kia cùng mình đệ tử bóng lưng, không còn đưa tiễn.

Người đọc sách cuối cùng yên lặng phất tay làm dừng thời điểm, theo làn này nhẹ nhàng vung tay áo, có một luồng gió xuân quanh quẩn thiếu niên bốn phía, lặng yên không một tiếng động, thật lâu không tiêu tan.

—— ———

Trong giếng.

Tính cả chuôi này Lôi Bộ Ti Ẩn Kính cùng một chỗ, thiếu niên Thôi Sàm bị hung hăng nện về đáy giếng, cả người cuộn tròn rúc vào một chỗ, nằm ở khô hanh đến cực điểm đá xanh sàn nhà bên trên, tận lực trốn ở mặt kính bên dưới.

Mặc dù dốc hết toàn lực, tại làm sau cùng vùng vẫy giãy chết, nhưng kỳ thật Thôi Sàm đáy lòng, đã vạn niệm đều thành tro.

Tấm gương rung mạnh không thôi, mang cho bên dưới một bên thiếu niên áo trắng, to lớn va chạm lực, cùng kiếm khí chảy xuôi qua mặt kính sau kiếm khí "Dòng nước", mang cho thiếu niên thân thể to lớn thiêu đốt cảm giác, đều để hấn bắt đầu ý thức mơ hồ.

Ngay tại nhắm mắt trong nháy mắt.

Lão tú tài lạc ẩn tại thiếu niên Thôi Sàm thần hồn phía trên giam cầm, vậy mà biến mất không thấy.

Thiếu niên áo trắng mừng rỡ, như người nắng hạn lâu ngày gặp trận mưa sau, phá lệ tinh thần sáng láng, Thôi Sàm nơi nào còn dám có lưu dư lực, lúc này không liệu mạng còn đợi khi nào, "Ha ha, trời cũng giúp ta! Lão

đầu tử, người vậy mà cũng sẽ xuất hiện loại này chỗ sơ suất sai lầm! Lão bất tử người cũng sẽ có biến khéo thành vụng một ngày, chân chân chính chính là trời trợ giúp ta Thôi Sàm, trời không tuyệt đường người!"

Chỉ gặp từng cái tràn ngập hạo nhiên chính khí chữ to màu vàng, bị đẩy mặt thông khổ vận vẹo Thôi Sàm, một chút xiu từ trong thần hồn bị bóc ra mà ra, loại này để cho người ta ý niệm không chỗ có thể trốn đau đớn, nhưng so sánh thiên đao vạn quả còn muốn tới kinh khủng.

Thế nhưng là Thôi Sàm đầu óc càng thanh minh, "Thánh Nhân dạy bảo, lấy văn tái đạo", thiếu niên áo trắng không chế những cái kia tạm thời vô chủ chữ vàng, đi va chạm cái kia đạo kiếm khí thác nước.

Chữ vàng cùng kiếm khí va chạm vào nhau.

Vậy mà không có nửa điểm âm thanh có thể nói, nhưng càng là như thế trầm mặc, càng khiến người ta kinh hãi ngạt thở.

Không còn là bất luận cái gì khí lực, uy thế chi tranh phạm vi, mà chỉ là một loại hình thức khác Đại Đạo chi tranh.

Đầu này thác nước.

Chung quy là một sợi "Cực nhỏ" kiếm khí thôi.

Mà những cái kia chữ vàng, cũng chỉ là bị người lâm thời mượn dùng mà thôi.

Cả hai giằng co không xuống, cuối cùng vậy mà giống như là muốn trùng hợp đánh ra một cái thế lực ngang nhau cục diện.

Tựa như hai quân đối chọi, rơi vào một cái lưỡng bại câu thương, đều là toàn quân bị diệt.

Thôi Sàm tại phát giác được kỳ ngộ về sau, sớm đã không còn khoan tay chịu chết, bắt đầu cẩn thận từng li từng tí ngồi dậy, sau đó từng chút từng chút ngồi chồm hồm lên, cuối cùng cuối cùng là bị hăn xoay người đứng thẳng.

Hăn hướng một bên dịch bước, mặt kính trong nháy mắt nghiêng lệch, đem cuối cùng kiếm khí toàn bộ đảo hướng miệng giếng vách trong khác một bên, thiếu niên áo trắng dứt khoát tiện tay ném đi thanh kia cổ kính, hai chân chút mà, cả người phóng lên tận trời, sau đó thân hình trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, chỉ có phần hân đến cực điểm âm trầm tiếng nói, không ngừng quanh quẩn tại giếng cổ bên trong: "Người bây giờ cho dù có đạo thứ ba kiếm khí, người cũng không kịp!"

Trần Bình An đứng tại miệng giếng, hai tay kiếm lô đứng cái cọc, tại cuối cùng một đạo kiếm khí rời đi về sau, liền chuẩn bị lấy quyền pháp nghênh địch.

Cái kia bộ Hám Sơn phổ, từng tại khúc dạo đầu lời tựa bên trong, rõ rõ ràng ràng nói rõ điểm chính: "Hậu thế tập ta Hám Sơn quyền người, dù là nghênh địch tam giáo tổ sư, nhớ lấy ta thế hệ quyền pháp có thể yếu, giành thắng lợi chi thế có thể thua, duy chỉ có một thân quyền ý! Tuyệt đối không thể lui!"

Cùng lúc đó.

Nhã tĩnh trong tiểu viện, áo bông màu hồng tiểu cô nương trong phòng lại lần nữa bừng tỉnh, không phải làm ác mộng, mà là bị một cái hộc kiếm gỗ cho đánh tỉnh.

Mơ mơ màng màng Lý Bảo Bình bỗng nhiên trừng lớn con mắt, trước đó

là phá cửa sổ mà vào kiếm gỗ, trên không trung cấp tốc lẳng không khắc hoạ một cái chữ tề, sau đó sừ một chút bay lượn hướng cửa ra vào, Lý Bảo Bình lấy sét đánh không kịp bưng tai chỉ thể nhảy xuống giường, giày cũng không xuyên qua, đi chân trần chạy, mở ra cửa phòng sau, đi theo kiếm gỗ đi vào Tiểu sư thúc ở gian phòng, bởi vì Trần Bình An còn chưa trở về, cho nên không có buộc môn, lúc trước liền bị phi kiếm lập tức phá tan, Lý Bảo Bình lúc này đi theo phi kiếm xông vào trong đó, nhìn thấy nó chỉ chỉ cái kia cái gùi.

Lý Bảo Bình cuối cùng ở phi kiếm chỉ trở phía dưới, móc ra một khối Tiểu sư thúc giấu đi con dấu, mở ra sau khi phát hiện là phương kia Tiểu sư thúc chỉ cấp nàng vụng trộm thăm một lần "Tĩnh tâm đặc ý" ấn, phi kiếm lúc này mới dùng sức "Gật đầu", mãnh liệt bay về phía ngoài phòng.

Tiểu cô nương nắm chặt cái này Phương tiên sinh đưa cho nàng Tiểu sư thúc tĩnh chữ ấn, đi theo lúc trước không hiểu thấu xuất hiện ở lưng cái sọt bên trong hộc kiếm gỗ, một đường chạy vội đến đình nghỉ mát, nàng quen thuộc mà nhảy ra đình nghỉ mát, chạy hướng Tiểu sư thúc đứng miệng giếng bên kia.

Trong một chớp mắt, Lý Bảo Bình trong tay con dấu, chính mình tránh ra khỏi lòng bàn tay của nàng, mãnh liệt lướt về phía miệng giếng bên kia, cao hơn nàng Tiểu sư thúc đầu, sau đó ngọt ngào đến cực điểm ba một chút.

Trên miệng giếng phương, có người tan nát tâm can: "Lại tới ? Tề Tĩnh Xuân ta làm người đại gia! Âm hồn bất tán, người mẹ nó có hết hay không ? !"

Liền thấy một cái không hiểu thấu xuất hiện tại trên miệng giếng khoảng không thiếu niên áo trắng, trên trán bị một phương con dấu đập âm âm bên trong, cả người bay rớt ra ngoài, ngã trên mặt đất.

Một thân tu vi một chút không dư thừa thiếu niên áo trắng, tại ngất đi trước một khắc, thì thào nói: "Tề Tĩnh Xuân, xem như người lợi hại, ta nhận thua."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 149: Ước chiến

Trần Bình An trừng lớn con mắt, chỉ gặp khối kia "Tĩnh tâm đặc ý" ẩn, đang đập bên trong thiếu niên áo trắng cái trán sau, đầu tiên là một cái phản bắn, sau đó trên không trung ngưng trệ bất động, cuối cùng giống như là bị người giật dây đồng dạng cho giật trở về, chỉ bất quá bên kia kéo sợi người sức lực nhỏ một chút, tĩnh chữ khắc ở không trung lão đảo, cao thấp, tốc độ không nhanh.

Trần Bình An truy tìm lấy nó quỹ tích, nhìn thấy chính mình cùng Lý Bảo Bình ở giữa, lơ lửng có chuôi này hộc kiếm gỗ, có cả người cao gót đầu ngón tay không sai biệt lắm áo vàng nữ đồng, tứ chi nằm sắp mở, trốn ở phi kiếm bên dưới một bên, tay chân gắt gao bóp chặt kiếm gỗ, lúc này thật vất vả bò lên, đứng người lên sau, bộ dáng kia linh lung đáng yêu áo vàng nữ đồng, đứng ở trên thân kiếm, nó đầu óc choáng váng, bước chân cùng hán tử say giống như lúc ẩn lúc hiện, xem ra lần này ngự kiếm phi hành kinh lịch, không tính là như thế nào mỹ hảo.

Phương kia tĩnh chữ ẩn rơi vào trên mộc kiếm, con dấu có chút chìm, một chút ép tới kiếm đuôi nhếch lên, áo vàng nữ đồng cả người trượt hướng con dấu, luống cuống tay chân.

Lý Bảo Bình trước đó đồng dạng không có phát giác được áo vàng nữ đồng tồn tại, lúc này thấy lấy, chỉ cảm thấy thú vị, liền bước chân vui sướng mà chạy gấp tới, hai đầu gối hơi ngồi xổm, hai tay nâng hộc kiếm gỗ đầu đuôi hai đầu, khoảng cách gần nhìn chăm chú cái kia ý đồ tránh né tiểu gia hỏa, áo vàng nữ đồng ngăn người, tựa hồ thiên tính mười phần ngưng ngung, đưa tay che khuôn mặt sau, hai chân khép lại, thẳng tắp nhảy nhót bắt đầu, sau khi hạ xuống vậy mà thân hình chui vào hộc kiếm gỗ, như vậy tan biến không thấy.

Trần Bình An không biết nội tình, không muốn đối với chuyện này dây

dưa không ngớt, khàn khàn nhắc nhở nói: "Bảo Bình, kiếm gỗ ném cho ta, con dấu người trước cất kỹ."

Lý Bảo Bình lập tức thu hồi lòng hiếu kỳ, biết rõ việc cấp bách, là thu thập cái kia họ Thôi gia hỏa, bắt lấy con dấu sau, khẽ quát một tiếng, hướng Tiểu sư thúc dùng sức ném ra hòe kiếm gỗ.

Chỉ là tiểu cô nương lực đạo, có chút nắm giữ không cho phép, hòe kiếm gỗ có chênh lệch chút ít đi Trần Bình An chỗ đứng vị trí.

"Xoay người sang chỗ khác!"

Trần Bình An cùng Lý Bảo Bình phân phó một câu, lập tức mũi chân điểm một cái, vừa sải bước hướng lão giếng nước bên trái miệng giếng, giảm tại miệng giếng bên bờ bên trên, tinh chuẩn nắm chặt kiếm gỗ sau, tiếp tục hướng phía trước một bước dài, sau khi hạ xuống, đối thiếu niên áo trắng tim chính là một kiếm đâm bên dưới.

Liên ở đây lúc, Trần Bình An trong tay hòe kiếm gỗ, lộ ra áo vàng nữ đồng nửa thân trên, lã chã chực khóc, tràn đầy hối hận áy náy, đối với hắc dùng sức lắc đầu khoát tay, phảng phất là muốn ngăn cản Trần Bình An giết người.

Thế nhưng là Trần Bình An từ tiếp kiếm đến xuất kiếm, cực kỳ quả quyết, một mạch mà thành, đợi đến áo vàng nữ đồng hiện thân một khắc này, kiếm gỗ mũi kiếm đã chống đỡ thiếu niên áo trắng tim, Trần Bình An bởi vì lâu dài đốt sứ kéo phôi nguyên nhân, đối với lực đạo không chế, có thể xưng tinh vi, dù là hữu tâm thu tay lại, thế nhưng là từ thể nội khí thể vận chuyển, cánh tay cơ bắp co duỗi đến kiếm gỗ mang theo quán tính bốc đồng, đều dung không được Trần Bình An vô pháp cải biến kết cục.

Một vị gánh vác vải bông bọc hành lý lão tú tài đột nhiên trống rỗng xuất hiện, "Còn tốt còn tốt, thật sự là kém chút liên cho người ta âm một cái."

Theo lão tú tài tại trong lúc ngàn cân treo sợi tóc hoành không xuất thế, thiếu niên Thôi Sàm giống như là bị người xách ở cổ hướng đằng sau kéo một phát, trong nháy mắt đứng vững, mặc dù vẫn là ngất trạng thái, lại cái eo thẳng tắp, đứng như cây tùng, thuận thế tránh thoát bị Trần Bình An một kiếm xuyên tim hạ tràng.

Lão nhân nhìn lấy cấp tốc lui lại giày cỏ thiếu niên, một tay giơ kiếm trước người, một tay đem Lý Bảo Bình bảo hộ ở phía sau mình, thiếu niên cầm kiếm thủ pháp, không thạo mà không được tự nhiên, đại khái tựa như là rừng núi tiêu phu nắm chặt bút lông a, thấy thế nào làm sao không thích hợp.

Lão nhân cảm khái nói: "Chính là người a."

Trần Bình An như lâm đại địch, không chút nào dám xem thường, nhẹ giọng nói: "Bảo Bình, mấy người bên dưới vừa có cơ hội liền chạy, không cần phải để ý đến ta."

Trần Bình An phát hiện Lý Bảo Bình giật giật tay áo của mình, lại nhiều lần, trong lòng có chút ngạc nhiên, nghiêng người cúi đầu nhìn lại, "Thế nào ?"

Tiểu cô nương sắc mặt cứng ngắc, giơ tay lên cánh tay, chỉ chỉ Trần Bình An sau lưng bên kia, há to miệng, khẩu hình giống như là đang nói hai chữ, "Có quỷ."

Hai mặt thụ địch ?

Trần Bình An tiếng lòng căng cứng, chờ hẩn nhìn lại, đầy mặt ngốc trệ, thiếu niên chớp chớp con mắt, lại chớp chớp, xác định chính mình không có nhận lầm sau, đưa lưng về phía lão tú tài cùng thiếu niên áo trắng, cũng không dám nói rõ cái gì, để tránh cho người ta nghe lén đi, ngược lại hại vị này thần tiên tỷ tỷ, nhưng hiện tại quả là sốt ruột, thiếu niên

muốn nói lại thôi, giống như là trên lò lửa con kiến.

Lý Bảo Bình vụng trộm nắm chặt Tiểu sư thúc tay áo, mắt nhìn cái kia về mặt ôn hòa lão nhân, lại quay đầu mắt nhìn cái kia xuất quỷ nhập thần nữ quý.

So với lần trước thấy cái kia áo cưới nữ quý, tối nay vị này người mặc áo trắng trắng giày, trong tay dẫn theo một gốc tuyết. . . Lớn lá sen ? Lý Bảo Bình có chút lăm băm, bên ngoài thế đạo nữ quý, đều như thế tươi mát thoát tục sao? Nhớ năm đó đại ca đã từng bị chính mình bức hiếp, bất đắc dĩ nói rất nhiều cái máu me đầm đìa chuyện ma, nơi đó một bên khô lâu, quý nước sông yêu các loại tinh quái quỷ mị, đây chính là động một tí mỡ người tim gan ăn máu người thịt, bộ dáng cùng làm dáng đều là cực kỳ dọa người kinh khủng.

Nơi nào sẽ giống trước mắt vị này a, so lúc trước vị kia áo cưới nữ quý còn muốn tới mỹ lệ làm rung động lòng người.

Nàng thân hình cao lớn, nhưng như cũ cho người ta thon thả tích chứa tự nhiên mỹ cảm, đầy đầu thác nước giống như đen bóng tóc xanh, từ phía sau quần đến trước ngực, dùng màu vàng kim khăn lụa xắn một cái kết, lộ ra càng nhã nhặn đoan trang.

Lý Bảo Bình chỉ cảm thấy trước mắt cao lớn nữ tử, thật sự là lại cao lại tốt nhìn, để cho nàng mười phần hâm mộ, tiểu cô nương lặng lẽ nhón chân lên, rất nhanh lại nắn chỉ tiết khí mà giẫm về mặt đất.

Cao lớn nữ tử trong mắt, phảng phất chỉ có Trần Bình An.

Nàng cười tủm tỉm nói: "Chờ chút chúng ta muốn cùng người đánh nhau, không cần sợ lão đầu tử kia, sẽ chỉ một điểm bị đánh công phu mà thôi."

"Yên tâm, vị tỷ tỷ này không phải người xấu, là chính chúng ta người!"

Trần Bình An trước an ủi bên cạnh Lý Bảo Bình, một lần nữa ngẩng đầu sau, rốt cục nhìn không được nhỏ giọng hỏi: "Không phải nói không thể rời đi tiểu trấn sao? Vạn nhất bị các phương Thánh Nhân phát giác, người làm sao bây giờ?"

Cao lớn nữ tử run lên cổ tay, trong tay chi kia lá sen nhẹ nhàng lắc lư, ngữ khí ôn hòa chậm chạp, nàng có một luồng làm cho lòng người an khí độ, "Người biết rõ có một nơi, gọi Liên Hoa động thiên sao?"

Trần Bình An đột nhiên nhớ lại Ninh Diêu, gật đầu nói: "Trước kia có người nói với ta về qua, nơi nào là Đạo giáo tổ sư gia giải sầu địa phương, mặc dù chỉ là ba mươi sáu tiểu động thiên một trong, nhưng là nơi đó lá sen, dù là nhỏ nhất một trương lá sen mặt lá, đều muốn so chúng ta Đại Ly kinh thành còn muốn lớn."

Nữ tử mỉm cười cười nói: "Không có khoa trương như vậy, giống trong tay của ta cái này gốc lá sen, nếu là hiện ra nó nguyên hình, chính là không sai biệt lắm phương viên mười dặm nhiều một ít diện tích, đương nhiên nơi đó lớn nhất lá sen, khẳng định so Đại Ly kinh thành lớn hơn rất nhiều. Những này lá sen, có thể che đầy thiên cơ, nói đơn giản đến, chính là để tam giáo Thánh Nhân cùng bách gia tông sư, đều không biện pháp phát hiện được ta động tĩnh."

Nàng nhìn thấy Trần Bình An đầy mặt nghi hoặc, mỉm cười giải thích nói: "Chúng ta gặp mặt lần kia, lúc đó trong tay của ta còn không có cái này đồ tốt, là Tề Tĩnh Xuân rời đi nhân gian trước đó, đi một chuyến thiên ngoại thiên, tìm tới Đạo tổ, cùng lão gia kia một phen cò kè mặc cả, mới giúp ta đòi hỏi cái này đem lá sen dù, về phần Tề Tĩnh Xuân bỏ ra cái gì, ta không rõ ràng, dù sao 'Tĩnh' cái này bản mệnh chữ, phạm vào kiêng kị, tại Đạo giáo đạo thống nội bộ, có rất nhiều người đối với cái này lòng mang bất mãn, cho nên có thể khẳng định, Tề Tĩnh Xuân rời đi tòa hạ thiên hạ, chuyến kia Liên Hoa động thiên chuyển đi, đại giới sẽ không nhỏ."

Nói đến đây, chính là cao lớn nữ tử, ánh mắt cũng xuất hiện một vòng hoảng hốt, có chút từ đáy lòng bội phục tên kia Nho gia môn sinh.

Tại Tề Tĩnh Xuân từ thiên ngoại thiên phản người Hồi giữa sau, bọn hắn từng có cuối cùng một trận nói chuyện phiếm.

"Trương này lá sen ?"

"Là ta đi một chuyến thiên ngoại thiên, từ toà kia Liên Hoa động thiên hái xuống, có thể trợ giúp người rời đi nơi này, đồng thời sẽ không quấy nhiễu thiên địa Đại Đạo, không cần lo lắng Thánh Nhân điều tra."

"Chuyện tốt là chuyện tốt. Nhưng là người liên không sợ Trần Bình An có ta mang theo một bên, trở nên không chút kiêng kỵ, đến mức biến thành người Tề Tĩnh Xuân không thích cái loại người này ?"

"Trần Bình An cái gì tâm tính, ta Tề Tĩnh Xuân lòng dạ biết rõ, cho nên từ trước tới giờ không lo lắng Trần Bình An ý thể hiếp người, người coi như từ đầu tới đuôi đều bảo hộ ở hắn bên cạnh, ta Tề Tĩnh Xuân đều không lo lắng."

"Người cứ như vậy xem trọng Trần Bình An ?"

"Người cứ nói đi, hắn nhưng là tiểu sư đệ của ta a."

"Người cùng Trần Bình An là ngang hàng, sau đó ta nhận hắn làm chủ nhân, cho nên người Tề Tĩnh Xuân ngụ ý là ?"

"Ha ha, không dám!"

Nghĩ tới những thứ này, cao lớn nữ tử ở trong lòng khẽ thở dài một cái.

Đáng tiếc giữa thiên địa thiếu đi cái Tề Tĩnh Xuân.

Không sợ trời không sợ đất Lý Bảo Bình, lần đầu tiên mà rụt rè nói chuyện: "Tỷ tỷ, người ngày thường thật là dễ nhìn."

Cao lớn nữ tử gật đầu cười nói: "Đúng vậy, dễ nhìn hơn người nhiều."

Chẳng những không chút nào khách khí, lời nói còn đả thương người!

Áo bông màu hồng tiểu cô nương có chút ngốc trệ không nói gì.

Trần Bình An đầy đầu mồ hôi lạnh.

Tại Trần Bình An sau lưng bên kia, đồng dạng là một trận trùng phùng.

Lão nhân trừng mắt đã tỉnh táo lại thiếu niên áo trắng, thiếu niên về trừng đi qua, nghĩ thầm lão tử hiện tại chân trần không sợ mang giày, còn sợ người làm gì ?

Lão nhân trước nhìn về phía cao lớn nữ tử, người sau gật đầu ra hiệu không sao.

Lão nhân lúc này mới nhìn về phía thiếu niên này, then quá hoá giận nói: "Người Thôi Sàm không phải rất thông minh sao? Vậy bây giờ hai ta đến phục bàn tốt, người có nghĩ tới hay không, vì sao ta lại đột nhiên mất đi đối với những cái kia văn tự khổng chế, để người có thể từ trong thần hồn tháo rời ra, lại vừa lúc cùng cái kia sọi kiếm khí ẩn chứa đạo ý, đánh cái lực lượng ngang nhau, lẫn nhau làm hao mòn hầu như không còn, khiến cho người coi lúc xông ra đáy giếng, có cơ hội đối với Trần Bình An sử dụng sát chiêu ? Người có nghĩ tới hay không, đến cuối cùng người có thể sẽ bị Trần Bình An một quyền đâm chết, Trần Bình An đồng thời lại bị người trọng thương ? !"

Thiếu niên Thôi Sàm sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng đổ khí đồng dạng bĩu môi, ra vẻ không quan trọng, "Đơn giản là Nho gia nào đó một mạch Thánh Nhân xuất thủ, có cái gì hiếm lạ. Ngay cả Tề Tĩnh Xuân đều

cam tâm tình nguyện chính mình đi vào cái kia tử cục, rơi vào một cái khoanh tay chịu chết, ta Thôi Sàm bị tính kế một lần thì thế nào."

Thiếu niên càng nói càng nổi giận, đưa tay chỉ hướng cái kia nghèo kiệt hủ lậu lão tú tài, "Lão đầu tử ngươi còn không biết xấu hổ nói những này ? Ngươi nhất ký thác hi vọng Tề Tĩnh Xuân chết rồi, tâm tính nhất không kiên định ngu xuẩn Mã Chiêm cũng đã chết, còn có cái kia họ Tả, liền dứt khoát hoàn toàn biến mất, ta Thôi Sàm đồng dạng lưu lạc đến tận đây, cuối cùng, còn không phải là bởi vì ngươi ? Dưới gầm trời liền ngươi văn chương viết tốt nhất, lập ý sâu nhất, Tế Thế lâu nhất, được rồi ? ! Ngươi ta Á Thánh, nghe kỹ đi, là Á Thánh, văn miếu thứ ba cao vị kia, hẳn đề xướng dân vi quý quân vi khinh, xã tắc thứ chi! Ngươi lợi hại a, càng muốn nói thiên địa quân thân sư. Á Thánh nói nhân tính bản thiện, được rồi, ngươi còn nói nhân tính vốn ác! Ngươi đại gia, Á Thánh làm sao trêu chọc ngươi rồi?"

Thiếu niên tức giận đến dậm chân, cái thói quen này tính động tác, kỳ thật cùng lão tú tài là một mạch tương thừa, ngón tay cơ hồ liền muốn chỉ vào lão nhân lỗ mũi, "Quá đáng hơn là, ngươi ta Á Thánh niên kỷ so ngươi lớn hơn không được bao nhiêu, ngươi ta nói không chừng còn chờ tại nhân gian, hảo hảo sống đây này, lão đầu tử ngươi làm sao lại như thế toàn cơ bắp đầu, ngươi bắt lấy chí thánh tiên sư hoặc là Lễ Thánh lão gia đi chửi nhau a, không chừng Á Thánh sẽ còn giúp đỡ ngươi không phải? Ngươi nhất định phải cùng Á Thánh chống đối, ta chịu phục!"

Lão tú tài giữ im lặng, chỉ là lau sạch nhè nhẹ thiếu niên phun hắt gương mặt nước miếng nước bọt.

Người trong nhà võ đài, làm trái lại, tiểu môn tiểu hộ, đóng cửa, cãi nhau mặt đỏ căn bản không tính cái gì.

Nhưng phải biết, một vị Á Thánh, một vị Văn Thánh, trận này kinh động cả tòa Nho môn, tất cả Học Cung thư viện "Ba bốn chi tranh", quá mức kinh đào hải lãng, hai Đại Thánh Nhân, nhất là tại văn miếu trước hai vị

sớm đã không xuất hiện thế tiền đề dưới, cơ hồ có thể nói, liền đại biểu cho toàn bộ Nho gia, cái kia làm một tòa hạo nhiên thiên hạ ký xuống quy củ Nho gia. Tuy nói chưa nói tới xuất hiện sụp đổ dấu hiệu, nhưng là mấy cái kia sát vách hàng xóm gia chủ, thấy mầm biết cây, thấy rõ vạn dặm, có thể không vụng trộm vui ?

Về sau, Nho gia nội bộ, xuất hiện một trận ẩn nấp đến cực điểm đồ ước. Kẻ thất bại, có chơi có chịu, tự tù tại Công Đức Lâm.

Lão tú tài thua, liền chờ tại nơi đó chờ chết , mặc cho chính mình đứng ở văn miếu tượng thần, lần lượt chuyển ồ, cuối cùng thịt nát xương tan.

Nhưng khi đặc ý nhất tên kia đệ tử đi xa Biệt Châu, lực khiêng Thiên Đạo, thân tử đạo tiêu, lão tú tài vì phá vỡ lời thề, không thể không cùng tất cả Thánh Nhân, mà không đơn thuần là Nho gia Thánh Nhân, làm một cái ai cũng không nghĩ đến ước định. Dù sao Thánh Nhân thệ ước, nếu là có thể tùy tiện đổi ý, như vậy toà này quy củ sâm nghiêm thiên địa, chỉ sợ sớm đã hoàn toàn thay đổi.

Lão tú tài chủ động từ bỏ cái kia một bộ thân thể túi da, từ bỏ Nho giáo Thánh Nhân rất nhiều thần thông, chỉ lấy thần hồn du tẩu giữa thiên địa.

Lão tú tài đợi đến thiếu niên hai tay chống nạnh, cúi thấp đầu thờ hồng hộc, hỏi: "Mãng xong rồi? Có phải hay không nên ta nói một chút đạo lý ?"

Thiếu niên áo trắng dựa vào một ngum ác khí thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng sau, nhớ tới cái này lão gia hỏa năm đó đủ loại sự tích, Thôi Sàm liền có chút chột dạ khiếp đảm, bắt đầu không nói một lời.

Lão tú tài thờ dài nói: "Tề Tĩnh Xuân đánh cờ là ai dạy."

Thôi Sàm lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, "Lão tử!"

Lão nhân mặt không biểu tình, chậm rãi nói: "Ta từng theo các người chỗ có người nói qua, cùng người phân rõ phải trái thời điểm, cho dù là cãi nhau, thậm chí là Đại Đạo biện luận, đều muốn ôn hoà nhã nhặn."

Thôi Sàm lập tức cảm như hén, thấp giọng nói: "Là ta. . . Hãn Tề Tĩnh Xuân đánh cờ không có ngộ tính, bại bởi ta mấy lần liền không chịu lại hạ."

Lão nhân lại hỏi, "Vậy người đánh cờ là ai dạy ?"

Thôi Sàm không muốn nói ra đáp án.

Lão tú tài hừ lạnh nói: "Lão tử!"

Thôi Sàm một bụng ủy khuất, hận đến nghiến răng, lão đầu tử người biết hay không cái gì gọi là làm gương tốt ?

Lão tú tài chậm chậm khẩu khí, "Người đang dạy Tề Tĩnh Xuân đánh cờ thời điểm, tài đánh cờ cùng ta so sánh, ai cao ai thấp ?"

Thôi Sàm miễn cưỡng nói: "Ta không bằng người."

Lão nhân hỏi: "Vậy người có biết rõ không Tề Tĩnh Xuân học xong đánh cờ, rất nhanh liền đánh cờ thắng nổi ta ?"

Thiếu niên ngạc nhiên.

Cũng không hoài nghi lão nhân lần này lời nói thật giả.

Lão nhân hỏi lại nói: "Biết rõ Tề Tĩnh Xuân ngầm bên dưới là nói như thế nào sao? Hãn nói với ta, 'Sư huynh là thật ưa thích đánh cờ, thắng bại tâm lại có chút nặng, ta lại không muốn đánh cờ thời điểm gạt người, nếu như sư huynh tổng bại bởi ta, vậy hãn về sau liền muốn mất đi một cái chuyện cao hứng.' "

Thiếu niên Thôi Sàm cứng ngắc lấy cổ nói rằng: "Liền xem như dạng này, lại như thế nào?"

Lão nhân giận nó không tranh buồn bã nó bất hạnh, răn dạy nói: "Người chính là con vẹt chết mạnh miệng. Cho tới bây giờ biết sai cực nhanh, nhận lầm cực chậm! Về phần sửa lại, hừ hừ!"

Thiếu niên Thôi Sàm giận nói: "Còn không phải người dạy dỗ!"

Lão nhân trừng mắt liếc hắt một cái, trầm mặc một lát, tiếc hận nói: "Mã Chiêm phản bội, khả năng so người Thôi Sàm mưu đồ, càng thêm để Tiểu Tề thất vọng đi."

Thôi Sàm cười nhạo nói: "Mã Chiêm loại người này, ta đều không hiểm có nói hắt, lòng cao hơn trời mệnh so giấy mỏng, nếu như nói ta tốt xấu là vì Đại Đạo thời cơ, vì hương hỏa văn mạch, vậy hắt đâu, liền vì như vậy chút sách gì sân Sơn chủ a, tương lai có hi vọng nắm giữ một tòa học cung a, vì như thế chút hư đầu danh lợi, liền bỏ được đồng môn tình nghĩa, cam tâm làm người khác quân cờ, cũng thật là đáng chết. Lão đầu tử, lúc trước người cho Tề Tĩnh Xuân một câu sắp chia tay lời khen tặng, 'Học không thể đã. Thanh thủ chi vu lam, nhi thanh vu lam.' câu nói này lưu truyền rộng rãi, ta là biết đến, nhưng là người cho Mã Chiêm cái gì?"

Lão nhân lạnh nhạt nói: "Thiên địa sinh quân tử, quân tử để ý thiên địa. Đáng tiếc."

Không biết là đáng tiếc câu nói này, vẫn là đáng tiếc Mã Chiêm người này.

Thôi Sàm mỉa mai nói: "Mã Chiêm mang theo những hài tử kia rời đi tiểu trấn sau, thoát đầu cùng ta một cái quân cờ trò chuyện với nhau thật vui, có chút thẳng thắn gặp nhau, liền nhắc tới liên quan tới rời đi Ly

Châu động thiên vẫn là tiếp tục lưu lại một sự tình, hẳn cùng Tề Tĩnh Xuân xuất hiện qua một trận tranh chấp, Tề Tĩnh Xuân cuối cùng đối với hẳn nói một câu rất kỳ quái, để Mã Chiêm có chút kinh hãi, 'Quân tử lúc cong thì cong, lúc duỗi thì duỗi.' Mã Chiêm thẳng ngu này, tại Tề Tĩnh Xuân long trời lở đất khẳng khái sau khi chết, còn thuận tư tâm, làm lấy một viện Sơn chủ xuân thu đại mộng, chỉ có đến sắp thời điểm chết, mới khai khiếu, cuối cùng xác định Tề Tĩnh Xuân lúc đó tại học thực, kỳ thật đã sớm biết rõ những gì hẳn làm, chỉ là một mực không muốn vạch trần mà thôi, vẫn là hi vọng hẳn Mã Chiêm có thể chiếu cố thật tốt những hài tử kia. Mã Chiêm thật sự là hậu tri hậu giác, hai lần bị kéo kéo dài qua loa sau, rốt cục biết rõ vạn sự đều yên, hẳn đời này cuối cùng duy nhất một lần, khơi dậy nhiều như vậy nam nhi huyết tính, lấy mất đi kiếp sau đời sau xem như đại giới, đả thương ta cái viên kia quân cờ, mới làm cho này hài tử có thể trở về tiểu trấn, cuối cùng thêm ra nhiều chuyện như vậy đến. . ."

Nói xong lời cuối cùng, thiếu niên áo trắng càng ngày càng hữu khí vô lực.

Lão tú tài thốn thức không thôi.

Ly Châu động thiên mọi người cùng sự tình, nhất là Tề Tĩnh Xuân trấn giữ gần nhất một giáp tử, thiên cơ bị ngăn cách đến càng thêm nghiêm mật, Tề Tĩnh Xuân, Dương lão đầu, cùng một chút nhân vật sau màn, nhao nhao âm thầm xuất thủ, khiến cho tòa này tiểu động thiên trở nên nhào sở mê đi, biến số rất nhiều, liền xem như lão tú tài đều rất khó diễn toán thôi diễn, không dám nói đẩy diễn xuất đến đích thực bề ngoài liền nhất định là chân tướng.

Cao lớn nữ tử ôn hòa tiếng nói nhẹ nhàng vang lên, "Nói chuyện phiếm xong ?"

Thôi Sàm phát hiện lão tú tài sắc mặt hơi khó coi, trùng điệp thở dài, khoé mắt dư quang thoáng nhìn nữ tử kia chính nhìn về phía mình, lão

nhân đành phải lằng nhằng mà hái xuống phía sau bọc hành lý, móc ra một bộ quyển trục sau, nhẹ nhàng giải khai trói chặt quyển trục thường bằng sợi bông.

Trần Bình An một đầu sương mù.

Nàng đi đến Trần Bình An bên cạnh, cười nói: "Chờ chút người có thể xuất kiếm ba lần."

Nàng nheo lại mắt, nhìn về phía lá sen bên ngoài bầu trời, chậm rãi nói: "Chờ chút ta sẽ khôi phục chân thân, người không cần kỳ quái."

Cuối cùng nàng giống như nhớ lại một chuyện, áy náy nói: "Quên nói hai chữ."

Trần Bình An nâng đầu lên.

Cao lớn nữ tử thu liễm lại ý cười, tất cung tất kính xưng hô nói: "Chủ nhân."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Đi mở núi

Áo bông màu hồng tiểu cô nương mặc dù xuất hiện ngắn ngủi nhụt chí, nhưng nàng là Lý Bảo Bình ai, rất nhanh liền ý chí chiến đấu sục sôi, bất động thanh sắc mà dịch chuyển khỏi bước chân, lén lút từ cao lớn nữ tử tay phải một bên vị trí, vây quanh phía sau nàng, lại đi đến nàng tay phải một bên, nhìn xem xiêm y của nàng, ngó ngó nàng lớn lá sen, Lý Bảo Bình cảm thấy vẫn là đẹp mắt, thật sự là mỹ.

Đã nghe qua Thôi Sàm chửi mẹ cùng lão nhân rắn dạy, Trần Bình An suy nghĩ ra một chút ý vị đến, nhưng vẫn là không dám tin tưởng, nuốt một ngụm nước miếng, đối với cao lớn nữ tử nhỏ giọng hỏi: "Vị lão tiên sinh này, là Tề tiên sinh tiên sinh ? Là cái kia cái gì Văn Thánh ? Nho gia Thánh Nhân ?"

Khó trách cái này một đường đi được như thế thoải mái chập trùng. Sẽ gặp phải mang mũ rộng vành A Lương, Phong Tuyết miêu lục địa kiếm tiên, đương nhiên còn có cái này họ Thôi.

Cao lớn nữ tử gật đầu cười nói: "Là như vậy."

Nữ tử chân thân, là đáy cầu đá vòm bên dưới chỗ treo cũ kiếm đầu, thai nghén mà ra kiếm linh, tại gần 10 ngàn năm dài đẳng đặc chờ đợi trong lúc đó, nàng đã từng thấy tận mắt một đầu cuối cùng Chân Long vẫn lạc, trận kia xúc động lòng người kết thúc chi chiến, tam giáo cùng chư tử bách gia đại luyện khí sĩ, cùng nhau xuất thủ, vẫn là tử thương vô số, chiến tử người thi thể như mưa rơi đại địa, hồn phách ngưng tụ không tiêu tan, tính cả Chân Long sau khi chết khí vận, lẫn lộn cùng một chỗ, cuối cùng sáng tạo ra Ly Châu động thiên, lại bị nàng coi là hài đồng đánh nhau, hài tử trò đùa.

Vị này kiếm linh từ đầu tới đuôi tất cả thờ ơ lạnh nhạt, ngẫu nhiên hai

mắt tỏa sáng, liền vụng trộm nhặt mấy món xinh đẹp đẹp mắt đồ vật, thần không biết quỷ không hay.

Nàng vốn cho là mình quãng đời còn lại, hoặc là ngay cả khi ngủ, hoặc là chính là ngáp, quan tưởng những khí thể kia rộng rãi viễn cổ di chỉ, ở trong đó trôi tới trôi lui, so cô hồn dã quỷ còn không bằng, liền một tí tẹo như thế tại thời gian trường hà bên trong nước chảy bèo trôi, chờ đợi linh khí tan rã hầu như không còn cái kia một ngày.

Nhưng là tại Ly Châu động thiên phá toái thời khắc, nàng chọn trúng Trần Bình An xem như đời thứ hai chủ nhân, không phải trời sinh đại kiếp tiên bại hoại Ninh Diêu, không phải lai lịch không tầm thường Mã Khổ Huyền, càng không phải là cái gì Tạ Thực, Tào Hi những này đất sinh đất nuôi tiểu trấn thiên tài.

Đây hết thủy, Tề Tĩnh Xuân công lớn lao chỗ này.

Đầu tiên là đêm hôm ấy, Tề Tĩnh Xuân một thân một mình khô tọa Lang Kiều đến thiên rõ ràng, ngay tại khối kia phong sinh thủy khởi dưới tấm biển một bên, vì cái gì nói đúng là phục nàng mở mắt nhìn một chút Nê Bình ngô hẻm thiếu niên, dù là một chút đều tốt.

Kỳ thật kiếm linh lần đầu tiên cảm giác, là không có cảm giác.

Nàng thật sự là gặp quá nhiều quá nhiều ngạc nhiên.

Cho nên nàng thờ ơ, đối nàng mà nói, Ly Châu động thiên phá toái hạ xuống cũng tốt, Thiên Đạo quay trở lại bách tính gặp nạn cũng được, đối nàng không có bất kỳ cái gì ảnh hưởng.

Nhưng nàng xác thực có một chút hiếu kỳ, Tề Tĩnh Xuân như thế một cái được ca tụng có hi vọng lập giáo xưng tổ người đọc sách, vì sao hết lần này tới lần khác chọn trúng một cái liền thư đều không đã học qua hài tử.

Cho nên nàng tại ngày kia về sau, nhìn nhiều thiếu niên vài lần, vẫn là không có cảm thấy thế nào.

Về sau nàng thực sự nhàm chán, rốt cục nhớ lại tại Tề Tĩnh Xuân rời đi thời điểm, bằng vào tiểu trấn Thánh Nhân thân phận, giữ lại hạ Ly Châu động thiên gần nhất hơn mười năm thời gian trường hà bên trong —— "Một bầu nước", nó bị Tề Tĩnh Xuân lấy đại thần thông vớt bắt đầu, đặt ở Lang Kiều bên dưới.

Thế là nàng có một ngày, trong lúc rảnh rỗi, dù sao cũng phải tìm một chút sự tình làm không phải? Liền bắt đầu hiện ra chân thân, lơ lửng tại Lang Kiều bên dưới trên mặt nước, nàng một bên chải vuốt đầu tóc, một bên xem nước.

Tất cả đều là cái kia Nê Bình ngô hẻm thiếu niên từng li từng tí.

Có phục bút ngàn dặm phía sau màn mưa đồ, có chợ búa ngô hẻm lông gà vỏ tỏi, có rắc tâm hại người việc thiện, có cử chỉ vô tâm tai họa, có chuyện nhà có bi hoan ly hợp, có tổn thương lòng có thành tâm, có nhân sinh có người chết.

Nàng cảm thấy thật có ý tứ, so nhìn một đám hài tử chém chém giết giết, vậy đánh một đầu tiểu trùng có ý tứ nhiều.

Tỉ như cái rằm lớn một đĩa bé, công không sai biệt lắm có hẳn hơn phân nửa người cao như vậy cái gui, nói là muốn đi lên núi hái dược, sau đó còn chưa lên núi, liền khóc đến gọi là một cái kinh thiên động địa.

Lại tỉ như hài tử đứng tại trên băng ghế nhỏ, tay cầm cái nồi nghi linh tinh, đêm nay nhất định phải đốt một bữa ăn ngon, không mặn không nhạt vừa vặn.

Vẫn còn so sánh như cái kia chạy trước rời đi mút quả bầy hài tử, một

bên chạy một bên lưu nước miếng, chỉ có thể cố gắng tưởng tượng thấy khi còn bé nếm qua tư vị.

Cuối cùng tỉ như đứa bé kia vì sống sót, giữa trưa đều tại nước suối chỗ sâu câu cá, hoàn toàn không biết thần tiên khó câu giữa trưa cá đạo lý, phơi so than đen còn đen hơn.

Kiểm linh biết rõ những này đều là cực khổ, nhưng là nàng lại xưa nay không cảm thấy đây là cái gì gian nan cực khổ.

Bởi vì kiểm linh từng theo theo chủ nhân của nàng, chinh chiến tứ phương, núi thây biển máu, đầy đất thần chỉ hài cốt, có thể chồng chất thành núi. Những cái kia đại yêu yêu đan, có thể duy nhất một lần xuyên thành mứt quả, bắt đầu ăn giòn. Những cái kia ngoài vòng giáo hoá thiên ma bóng người, che khuất bầu trời, một kiếm phá vỡ phá.

Cho nên Tề Tĩnh Xuân lần nữa tìm tới nàng sau, nàng vẫn là không muốn gật đầu. Chỉ là Tề Tĩnh Xuân như thế sẽ nói đạo lý thánh hiền, đều vô kể khả thi thời điểm, Tề Tĩnh Xuân một lần nữa thu hồi cái kia thời gian - nước, tại Lang Kiều bên trên nhẹ nhàng đổ vào Long Tu Khê nước, những hình ảnh kia chậm rãi chảy xuôi, từ khi đưa tin thân hình vội vã thiếu niên Trần Bình An, cuối cùng trở lại tại thần tiên mộ bên trong, khẩn cầu mẫu thân thân thể bình an hài tử Trần Bình An. Tề Tĩnh Xuân tại đổ nước trước tiên, liền quyết định không còn kiên trì thuyết phục kiểm linh.

Hắn bắt đầu hướng đi Lang Kiều một mặt, hoàn toàn là hắn thất vọng cuối cùng bước ngoặt, có một câu vô tâm chi ngữ, cuối cùng hơi dả động ý chí sắt đá kiểm linh, "Chúng ta đều với cái thế giới này rất thất vọng a."

Kiểm linh bất động thanh sắc, cái kia bầu nước sắp toàn bộ dung nhập nước suối, cuối cùng một màn là hài tử tại Nê Bình ngô hẻm cùng phụ thân cáo biệt, "Cha, ta năm tuổi mụ, là đại nhân á!"

Kiểm linh nhìn về phía cái bóng lưng kia, nói rằng: "Để hăn đi một chuyến Lang Kiều, nếu như hăn có thể kiên trì tiến lên, ta có thể cân nhắc."

Tề Tĩnh Xuân chấn kinh quay đầu, lập tức thoải mái cười to, dùng sức gật đầu, "Ta tin tưởng Trần Bình An, mời người tin tưởng Tề Tĩnh Xuân!"

Nam nhân nhanh chân đi bên dưới Lang Kiều bậc thang, hai cái tay áo tử sắc rõ lợi hại, phảng phất bên trong tràn đầy Tề Tĩnh Xuân thiếu niên thời gian.

Kiểm linh bị thiếu niên một câu tra hỏi cắt ngang suy nghĩ.

Thiếu niên cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Nếu là Tề tiên sinh lão sư, vậy chúng ta có thể hay không không đánh?"

Kiểm Linh Tùng mở trong tay tuyết trắng lá sen, nó đầu tiên là trôi hướng không trung, sau đó trong nháy mắt trở nên to lớn, tròn vẹn chống lên phương viên mười dặm rộng lớn màn trời.

Nàng lắc đầu nói: "Vì Tề tiên sinh, người nhất định phải đánh này một trận."

Trần Bình An cào đầu nói: "Mặc dù không biết rõ vì cái gì, nhưng tất nhiên cùng Tề tiên sinh có quan hệ, người lại nói như vậy, ta tin tưởng người. . ."

Thiếu niên dừng lại một lát, ánh mắt kiên nghị, nhìn chăm chú cao lớn nữ tử, nhếch miệng cười nói: "Đánh liền đánh!"

Nàng hiểu ý cười một tiếng, chuyển di ánh mắt, nhìn về phía cái kia còn tại kéo dài lão đầu tử, vì giải khai trói chặt quyền trục cái kia nút buộc,

liền xài hơn nữa ngày công phu, lúc này còn tại rì rà rì rầm đây.

"Ta đã từng chỉ biết rõ trốn ở trong thư trai làm học vấn, bỏ qua rất nhiều, đi ra Công Đức Lâm sau, liền muốn nếm thử một chút trước kia không dám tưởng tượng sinh hoạt, tỉ như thống khoái uống rượu, cùng người thô cổ cãi nhau, ăn thức ăn cay, cánh tay trần xuống nước bơi lội, cứ như vậy một đường đi qua rất nhiều nơi, được chứng kiến rất nhiều danh sơn sông rộng. . ."

Nàng trêu ghẹo nói: "Văn Thánh lão gia, vẫn chưa xong đâu, cổ dù sao chịu một đao, ân, là một kiếm, người này a kéo lấy không có chút ý nghĩa nào."

Lão nhân hậm hực nói: "Ta đây không phải chờ các người hai thay đổi chủ ý nha."

Nàng hí mắt lạnh giọng nói: "Lão gia hỏa, đừng được tiện nghi còn khoe mẽ!"

Lão tú tài cười ha ha, "Lão gia hỏa ?"

Nàng nụ cười càng ôn nhu, "Ta nhớ kỹ."

Lão nhân vò đã mẻ không sợ rơi ý tứ, "Đánh liền đánh, ai sợ ai. Thật sự cho rằng ta đánh nhau không được a, đây chẳng qua là so sánh ta cãi nhau bản sự."

Lão tú tài cuối cùng giải khai nút buộc, cổ tay rung lên, bức kia họa quyển ba một tiếng, ngang trải rộng ra, nghiêng nghiêng rơi xuống mặt đất, lão nhân một tay cầm họa quyển một phía này, này tấm sơn hà trường quyển là thật dài, trong nháy mắt cửa hàng giếng nước bốn phía mặt đất, Trần Bình An lúc trước nếu muốn dịch bước, bị cao lớn nữ tử đè lại bả vai, để hấn không cần động.

Gan to bằng trời Lý Bảo Bình dứt khoát liền ngồi xổm ở trên mặt đất, cẩn thận quan sát bắt đầu, không quên đưa tay nơi này đâm đâm nơi đó đâm đâm.

Tăng thêm đứng tại phía sau lão nhân thiếu niên Thôi Sàm, lúc này giúp lão tú tài bưng lấy bọc hành lý.

Lão nhân quát nhẹ nói: "Thu!"

Vẫn như cũ là lão giếng nước bên này, ngồi xổm ở trên mặt đất nghiên cứu những cái kia sơn sơn thủy thủy Lý Bảo Bình bỗng nhiên bừng tỉnh, trải tại trên đất họa quyền không có.

Mà lại Tiểu sư thúc cùng cái kia tính tình không tốt lắm nữ quý tử tử, cùng tiên sinh tiên sinh, nàng nên gọi là sư tổ lão nhân, cùng một chỗ biến mất không thấy.

Nàng nâng đầu lên nhìn lại, khôi phục thành một chi quyền trục, an an tĩnh tĩnh lơ lửng trên không trung.

Thiếu niên Thôi Sàm đối với cái này cũng không cảm thấy kỳ quái, đứng tại nguyên chỗ ngoan ngoãn bưng lấy bọc hành lý, một mặt bi thương tại tâm chết phần uất biểu lộ.

Nàng đột nhiên đứng người lên, giơ lên cao cao con dấu kia, lớn tiếng hỏi: "Họ Thôi, ta Tiểu sư thúc đâu ? ! Người không nói ta đập người a! Ta xuất thủ đánh người cho tới bây giờ không nặng không nhẹ, không cẩn thận đập chết người ta không phụ trách a!"

Thôi Sàm mắt nhìn tiểu cô nương, sắc mặt hờ hững, gật đầu nói: "Người chụp chết ta được rồi."

Khiêu khích đúng không ?

Bạch y nữ tử coi như xong. Người tên bại hoại này cũng tới ?

Lý Bảo Bình ngăn người, sau đó giận dữ, không nói hai lời liền một hồi nhanh chân chạy vội, vòng qua họa quyền sau, vóc dáng so thiếu niên áo trắng thấp nàng, một cái thân hình nhanh nhẹn nhảy vọt, trong tay con dấu ba một tiếng đập ầm ầm tại Thôi Sàm trên ót.

Thiếu niên Thôi Sàm đầy mặt không thể tưởng tượng, ánh mắt si ngốc, đưa thay sờ sờ càng thêm đỏ sừng cái trán, hắn đột nhiên liền ném đi bọc hành lý, ngồi xổm ở trên mặt đất, ôm đầu hô nói: "Thời gian này không có cách nào qua, ai cũng có thể khi dễ lão tử a!"

Tiểu cô nương không khỏi có chút áy náy, nắm chặt con dấu tay vây quanh sau lưng, đem công cụ gây án lặng lẽ giấu đi, sau đó liền bắt đầu đi nghiên cứu cái kia họa trục, hy vọng có thể đem Tiểu sư thúc tìm ra.

—— ———

Trần Bình An nhìn quanh bốn phía, có chút cùng loại lúc trước bị kiểm linh lần thứ nhất kéo vào "Đáy nước", bốn phía đều là mệnh mông hư vô, bởi vậy tôn lên một ít "Vật thật" lộ ra phá lệ "Thực sự", tỉ như trước mắt phương xa, có lấp kín tường cao, mặc kệ Trần Bình An làm sao rướn cổ lên, đều không nhìn thấy vách tường phần cuối.

Đứng tại hắn bên người bạch y nữ tử, đưa tay nắm chặt thanh kia bị màu vàng kim tia kết xoắn cùng một chỗ tóc xanh, cười nói: "Cái này đã là tại sơn hà quyền bên trong, cũng là tại Văn Thánh trong ý thức, nói đến tương đối phức tạp phiền phức, người chỉ cần biết rõ ở chỗ này xuất kiếm, người ta đều có thể không có nỗi lo về sau, đây cũng là tại sao phải đáp ứng lão đầu tử một nguyên nhân, bằng không lúc đó ngay tại bờ sông lớn trên sườn núi đánh."

Nàng cái tay còn lại đột nhiên đè lại Trần Bình An đầu vai, "Hiện tại nơi này là quá gần, cho nên người không nhìn thấy chân thân diện mạo, ta

mang người lui lại một chút, trước tiên lui cái tám trăm dặm tốt."

Trần Bình An cảm giác cả người đều tại nhanh như điện chớp, rút lui ra ngoài không biết rõ rất xa, cuối cùng đứng vững sau, thiếu niên không lo được thân thể khó chịu cùng khí phủ sôi trào, há to mồm, nhìn về phía "Ngọn núi kia", bên ngoài tám trăm dặm xa xa nhìn về nơi xa một ngọn núi, còn có thể thật lớn như thế ?

Quê quán Phi Vân Sơn cùng nó so ra, hẳn là tựa như là một cái nho nhỏ đồng đất ?

Cao lớn nữ tử sắc mặt trang nghiêm, "Còn có một cái nguyên nhân trọng yếu hơn, chính là Văn Thánh đáp ứng ở chỗ này đánh nhau, có thể cho người một điểm ngoài định mức đãi ngộ."

Trần Bình An đã bị chấn kinh đến tột đỉnh, có chút miệng đắng lưỡi khô, "Cái gì ?"

Nàng nhìn chăm chú thiếu niên cặp con mắt kia, "Ở chỗ này, người xuất kiếm thời điểm, sẽ có được cùng loại mười cảnh luyện khí sĩ tu vi. Đương nhiên, đây là giả tượng, nhưng là cực kỳ chân thực giả tượng. Ta hi vọng người đặt mình vào trong đó sau, có thể cẩn thận trải nghiệm, cái này đối người tương lai tu hành. . . Không có tác dụng gì."

Chính nàng bị chính mình chọc cười, buồn cười nói: "Tốt a, ta chỉ là muốn để người biết rõ một sự kiện, đừng chỉ cố lấy luyện quyền, nhất là luôn cảm thấy luyện quyền chính là vì mạng sống, vậy cũng thật không có tiền đồ, làm sao có thể chí hướng chỉ có hơi lớn như vậy ? Người muốn a, người là ai ?"

Trần Bình An ngơ ngác trả lời: "Trần Bình An ?"

Hỏi một đằng, trả lời một nẻo coi như xong, mấu chốt là người không phải Trần Bình An còn có thể là người khác ?

Nàng cúi người, vuốt vuốt thiếu niên đầu, "Ngoại trừ là Trần Bình An, còn là chủ nhân của ta a."

Thiếu niên có chút thẹn thùng.

Núi lớn chi đỉnh, có lão nhân tức giận nói: "Được rồi, trước đó sốt ruột cực kì, hiện tại không vội à nha?"

Kiểm linh hít thở sâu một hơi, chỉ chỉ ngọn núi kia ngọn núi, "Đó là Trung Thổ Thần Châu lớn nhất một tòa năm ngọn núi núi cao."

Trần Bình An gật gật đầu.

Nàng nhìn về phía phương xa đồi núi, ánh mắt cực nóng, "Như vậy nếu như đồi núi ngăn trở người Đại Đạo, người nên làm như thế nào?"

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Bò qua đi."

Khóe miệng nàng nhếch lên, cũng không nổi nóng, lại hỏi nói: "Nhưng khi người trong tay có kiếm đâu?"

Trần Bình An nhớ tới tay mình cầm đao bổ củi mở đường tràng cảnh, hỏi: "Khai sơn mà đi?"

Nàng cười to nói: "Đúng!"

Cao lớn nữ tử sải bước đi về phía trước ra, đứng tại Trần Bình An trước người, nàng duỗi ra khép lại ngón tay, trước người từ trái đến phải chậm rãi trôi qua.

Một điểm cực nhỏ cực nhỏ bé ánh sáng, tại nhất trái một bên vị trí, bỗng nhiên nổ tung.

Như mặt trời giữa trưa.

Sau đó một mực lan tràn phía bên phải một bên.

Chướng mắt đến cực điểm ánh sáng mỗi nhiều nở rộ một tắc, cao lớn nữ tử bóng người liền ảm đạm tan biến một phần.

Cuối cùng, Trần Bình An nhìn thấy phía trước lơ lửng có một cái không vỏ trường kiếm, giống như là bọn người cầm kiếm đã ngàn vạn năm.

Tia sáng đã tán đi.

Thiếu niên chậm rãi tiến lên, cầm trường kiếm chuôi kiếm.

Trong nháy mắt, nắm chặt trường kiếm giày cỏ thiếu niên chỉ cảm thấy long trời lở đất, tất cả khí phủ khiếu huyết đều đang chấn động, thân thể bốn phía khí lưu nhiễu loạn, thối lất phất đến thiếu niên cơ hồ trợn không ra con mắt.

Trần Bình An nhắm lại con mắt, tâm hữu linh tê nói: "Đồng hành!"

Trường kiếm điên cuồng chiến minh.

Như ve ở mùa thu tại cao nhất nhánh cây, đối với thiên địa lên tiếng!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Thiếu niên có kiếm chặt đồi núi

Lão tú tài đứng tại đỉnh núi một khối trên đá lớn, gió núi thổi lất phất, hai tay áo phiêu đảng, bay phất phới.

Lúc này đón gió cao đứng lão nhân tóc trắng, nơi nào còn có nửa điểm keo kiệt khí ?

Lão tú tài nhìn về phía tám trăm dặm có hơn, bỗng nhiên sáng lên cái kia một điểm quang mang, dù là cách khoảng cách xa như vậy, vẫn là để lão nhân cảm thấy có chút chướng mắt, lão nhân có chút gật đầu nói: "Đã nhiều năm như vậy, mặc dù mũi kiếm so với nghe đồn, muốn cùn rất nhiều, nhưng là bên trong ẩn chứa nhuệ khí, suy giảm đến không coi là nhiều. Lợi hại, thật sự là lợi hại, khoan thai vạn năm thời gian, thương hải tang điền, còn có thể có được như thế sức nặng tinh khí thần. Nhưng là. . ."

Lão tú tài rất nhanh cười nói: "Ta sẽ băng vào núi này, để cho các người biết khó mà lui. Đánh nhau loại chuyện này, chung quy là có thể ít đánh liền thiếu đi đánh, thương cùng khí nha."

Lão nhân dưới chân toà này bị hấn quan tướng đẹp như tranh đồi núi, tên tuổi lớn đến không thể lại lớn.

Chín đại châu bên trong bản đồ rộng nhất Trung Thổ Thần Châu, có núi lớn tên là Tuệ Sơn, thế núi bàng bạc, có thể nói nhố mà thông thiên, đỉnh núi có Chí Thánh tiên sư tự viết văn bia "Thiên hạ độc tôn", có Lễ Thánh sùng núi khắc "Ngũ nhạc chi tổ", có Đạo tổ tọa hạ thủ đồ lưu lại "Cương phong từ đến", có Binh gia Thánh Nhân lấy ngón tay khắc liền "Duy ta Vô Đương" bốn chữ.

Chỉ là các lục địa các đồi các đồi đế vương, tới đây phong thiện cáo thiên tế văn khắc đá, liền nhiều đến hơn một trăm tám mươi khối, có triệu lệ giai đều có, những này tràn ngập huyền cơ văn tự cùng vách đá, một mực từ Tuệ Sơn chi đỉnh Đăng Thiên Thai, hướng xuống kéo dài đến giữa sườn núi, danh thắng cổ tích, cơ hồ khắp nơi có thể thấy được.

Lão tú tài nhìn ra xa cái kia bồi sáng chói kiếm quang, có chút kinh ngạc, lúc trước lần thứ nhất xuất hiện tại giếng cổ miệng, thấy qua Trần Bình An cầm kiếm thủ thế, thật sự là khó coi, liền lão tú tài như thế đối với võ học không người ý tứ, đều nhìn không được. Nhưng là giờ khắc này, nhìn thấy thiếu niên giơ kiếm trước người cầm kiếm tư thái, lão nhân chỉ có một cái cảm giác.

Ổn.

Thiếu niên cầm kiếm tay rất ổn, lòng tham tĩnh, rất định, cho nên cả người thần hồn khí thế, càng ổn.

Cao lớn nữ tử đem tất cả kiếm ý quán chú nhập "Cũ kiếm đầu" về sau, sau một khắc, lấy càng thêm hư vô phiêu miểu dáng người, huyền diệu khó giải thích khí tượng, trực tiếp xuất hiện tại thiếu niên Trần Bình An tâm hồ phía trên, mắt vàng, chân trần, khi nàng mũi chân nhẹ nhàng chút ở trên mặt hồ, nổi lên gợn sóng từng trận, thế là thiếu niên liền vang lên một hồi tiếng lòng.

Nàng ấm áp tiếng nói, vang vọng thiếu niên nội tâm ở giữa, "Không cần phải gấp xuất thủ, trước thích ứng mười cảnh luyện khí sĩ cảm giác."

"Cái gọi là kiếm thuật chiêu thức, bất quá là như vậy mấy loại, biến không ra quá dùng nhiều dạng đến. Cái này là hậu thế giang hồ cùng trên núi Tiên gia khác biệt chỗ. Luyện khí sĩ luyện khí, dưỡng luyện hợp nhất, dựng dựng ra đến kiếm ý có ngàn ngàn vạn, sâu có nông có, cao có thấp có. Như người khác là giếng nước khe nước, người là cái kia đầm

sông lớn, tự nhiên thắng người khác nghìn lần gấp trăm lần."

"Kiếm khí dài ngắn, thì quyết định bởi tại thể phách khí phủ khai phá tình trạng, khí phủ mở rộng càng nhiều, tiềm lực đào móc đến càng sâu, người khác chỉ có một tòa hạ đẳng phúc địa, người lại có được toàn bộ động thiên phúc địa, cả hai chi kém, khác biệt một trời một vực! Kinh mạch như con đường, càng cứng cỏi rộng lớn, người khác là cầu độc mộc ruột dê đường, người là cái kia thông thiên Đại Đạo, làm sao có thể đủ tranh với người thắng?"

Nàng nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy thiếu niên những cái kia tâm cảnh cảnh tượng sau, vẻ mặt tươi cười, nhẹ giọng nói: "Nghe hiểu sao?"

Thiếu niên chính tại gian nan thích ứng mười cảnh tu vi cảm giác, tăng thêm thân thể bốn phía khí lưu nhiều loạn đến cực điểm, liền con mắt đều không mở ra được, càng đừng đề cập mở miệng nói chuyện, cũng may nàng nói cho hắn biết chỉ cần trong lòng thầm đọc là được. Thiếu niên thành thành thật thật nói cho nàng, "Nghe hiểu được, nhưng là không biết rõ như thế nào đi làm."

Nàng đúng là nửa điểm cũng không ngoài ý muốn, cười lên ha hả.

Trần Bình An không biết nội tình, tiếp tục đi kiệt lực thích ứng mười cảnh luyện khí sĩ chính mình.

Loại kia cảm giác cổ quái, nói không rõ nói không biết.

Tựa như bụng đói kêu vang đói khát người, đột nhiên trong bụng lấp kín thịt cá, nửa điểm khe hở đều không có lưu lại, tất cả khí phủ đều mở ra.

Cổ kia nguyên bản phảng phất là một đầu du tẩu hỏa long bản nguyên khí thể, lập tức từ kim khâu lớn nhỏ, lắc mình biến hoá, giống như là trưởng thành là hình thể khoa trương cá chạch lớn nhỏ, tại toàn thân kinh mạch mãnh liệt trườn, mạnh mẽ đâm tới, thông suốt, nửa đường không

ngừng lôi cuốn các tòa khí phủ khiêu huyết khí thể, quả cầu tuyết đồng dạng, tư thể kia, cảm giác không biến thành một đầu danh xứng với thực giao long liền không bỏ qua.

Thể nội trong suốt như lưu ly, thân thể kinh mạch mở rộng thư giãn như cành vàng lá ngọc.

Chân khí vô cấu, phản phác quy chân, dài xem lâu sinh.

Từng cái Lâm Thủ Nhất đã từng đề cập qua thuyết pháp, theo thứ tự hiện lên ở Trần Bình An trong lòng.

Tâm hồ phía trên, nàng nhẹ giọng nói: "Còn thiếu một chút ý tứ. Kiểm tu đến cùng không phải bình thường luyện khí sĩ."

Sau đó nàng ngẩng đầu, nhìn về phía phương xa, xuyên thấu qua toà này Trần Bình An đan thất tâm cảnh, trực tiếp nhìn phía đỉnh núi kia đá lớn phía trên, cười hỏi nói: "Người cứ nói đi ? Bằng không người mặt dạn mày dày mang ra toà này Tuệ Sơn đến ngăn địch, không khỏi quá mức thẳng mà không võ."

"Muốn các người thua tâm phục khẩu phục là được."

Lão tú tài ngẫm hiểu, cười mở cười to, làm sơ do dự, có chút thu liễm ánh mắt, nhãn quang tại cả tòa núi ngọn núi thượng du đời, cuối cùng ánh mắt ngưng tụ ở một tòa trên vách đá dựng đứng, bên trên một bên có viễn cổ kiếm tiên lấy dồi dào kiếm khí viết liền một bức kỳ quái "Bảng chữ mẫu", chính là tại Trung Thổ Thần Châu dẫn tới vô số kiếm tu quan sát, thậm chí không tiếc tại sườn núi bên dưới trúc lư cảm ngộ kiếm đạo "Phi kiếm thiếp" .

"Cầm lấy đi chính là, có thể cầm bao nhiêu đều nhìn người bản sự, Tả tiểu tử lúc trước cùng người đồng dạng, còn chưa chính thức học kiếm, trong lúc vô tình leo núi nhìn sườn núi xem chữ, cái này vừa nhìn, liền

bắt được sáu cái chữ. Tập kiếm thiên phú tư chất như thế nào, hiệu quả nhanh chóng, kiếm tu bên trong, thiên tài bối xuất, nhưng thiên tài cũng chia lớn nhỏ, năm chữ tất thành lục địa kiếm tiên, Trần Bình An, mà lại nhìn người căn cốt như thế nào!"

Chỉ gặp lão nhân vung tay áo, vách núi trên vách đá bảy cái cổ phác chữ lớn, bay ra vách đá, lướt về phía tám trăm dặm bên ngoài Trần Bình An, chớp mắt là tới Trần Bình An bên cạnh, đã biến thành lớn nhỏ cỡ bàn tay cổ triện, kim quang chói lọi, chiếu sáng rạng rỡ, từng cái chữ vây quanh Trần Bình An bốn phía nhanh chóng xoay tròn.

Chỉ là đến cuối cùng, đúng là một chữ đều không muốn tới gần Trần Bình An, khoảng cách càng kéo ra càng xa, rốt cục dứt khoát điều đầu bay lượn mà trở về. Lão tú tài thấy cảnh này sau, đã xấu hổ vừa xấu hổ day dứt, thì thào nói: "Lộng khéo thành vụng, tiểu Bình An, xin lỗi a. Ta chỗ nào nghĩ tới những thứ này chữ như thế không nể mặt mũi. . ."

Giảm tại Trần Bình An tâm hồ bên trên nữ tử hừ lạnh một tiếng.

Lão tú tài cười ngượng ngùng nói: "Khó giải quyết, thật khó giải quyết, phải làm sao mới ổn đây ? Không sao không sao, ta đổi lại một cái càng bớt lo dùng ít sức biện pháp chính là, không làm khó được ta, ta cùng Tuệ Sơn Sơn Thần đây chính là lão giao tình, hân có cái gì vốn liếng, ta rõ ràng nhất bất quá, thực sự không được, ta liền. . ."

"Cái kia bảy chữ chương mắt ta, ta không kỳ quái."

Liền ở đây lúc, Trần Bình An mở mắt ra một cái khe hở, không còn lấy tiếng lòng cùng cao lớn nữ tử đối thoại, mà là nói thẳng ra miệng, "Mà lại kỳ thật ta cũng không muốn bộn chúng, thật sự!"

Nàng chấn động trong lòng.

Thiếu niên tăng thêm lực đạo, nắm chặt trường kiếm trong tay, chậm rãi

nói: "Lúc ta luyện quyền, một mực có chủng cảm giác, chính là luyện đến cuối cùng, ra quyền sẽ rất nhanh, thậm chí cảm thấy phải là nhanh nhất. Hiện tại có người tại ta bên cạnh, ta cảm thấy đầy đủ, căn bản không cần chữ gì, kế tiếp cái này một kiếm sẽ rất nhanh! Tin tưởng ta, nhất định sẽ rất nhanh!"

Nữ tử gật gật đầu.

Lão tú tài cũng là ngẩn người, chặc chặc nói: "Một hơi này, thật giống tiểu Tề thiếu niên thời điểm."

Lão nhân trong mắt có ý cười, lại cố ý giật ra cuống họng hừ lạnh nói: "Ta ngược lại muốn xem xem, cái này một kiếm có thể làm cho tiểu tử người mười cảnh tu vi, là phát huy ra mười một cảnh vẫn là mười hai cảnh thực lực! Trần Bình An, nhưng đừng cản trở a, đến cuối cùng chỉ triển lộ ra bảy tám cảnh thực lực. Tới tới tới, cái này một kiếm lại không đưa ra đến, rau cúc vàng đều muốn mát á!"

Lão nhân trêu chọc xong thiếu niên sau, liền ngồi xếp bằng, nỉ non nói: "Thơ nhà có nói, mười năm mài một kiếm, sương lưỡi đao chưa từng thi. Hôm nay đem bày ra quân, ai có bất bình sự tình. Nhưng thiên hạ có nhiều như vậy chuyện bất bình, kiếm cũng chỉ có một cái a."

Lão tú tài bật cười lớn, đã không còn những này xuân đau thu buồn cảm xúc, cười trên nỗi đau của người khác nói: "Lại nói, người khác là mười năm mài một kiếm, Trần Bình An trong tay người thanh kiếm kia a, đến có một vạn năm đi."

Trần Bình An cơ hồ cùng cao lớn nữ tử cùng một chỗ trầm giọng nói: "Đi!"

Trần Bình An bắt đầu hướng về phía trước phi nước đại.

Thiếu niên đúng là kéo kiếm mà đi.

Đem đây hết thả thu vào đáy mắt lão tú tài chỉ là cười lắc đầu.

Thiếu niên ngẩng đầu bay về phía trước chạy.

Thiếu niên nhảy lên thật cao, một kiếm chém vào mà xuống.

Mọi âm thanh yên tĩnh.

Không có chiếu rọi thiên địa kinh người kiếm quang, không có khí thế như cầu vồng kiếm khí.

Nhưng là trong chớp nhoáng này, đỉnh núi trên đá lớn, nguyên bản ngồi Bắc hướng Nam lão nhân nghiêng người sang mà ngồi.

Tâm hồ trên mặt nước, nữ tử đột nhiên cứ như vậy rơi vào đáy hồ, nhắm lại con mắt chậm rãi nói: "Một vạn năm."

Cùng lúc đó, Thu Lô nhà trọ bên giếng nước một bên, một mực đang nghiên cứu họa trục Lý Bảo Bình, đột nhiên tròng lớn con mắt, kinh ngạc hô nói: "Họa trục làm sao đột nhiên thêm ra một cái khe à nha?"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Cao hơn thiên ngoại

Một mực ngồi ở trên mặt đất gần người Thôi Sàm nghiêng liếc một chút tiểu cô nương cùng họa trục, tức giận nói: "Coi như trời sập xuống, bức tranh này cũng sẽ không có mảy may hao tổn. Biết rõ cái gì gọi là trời sập xuống sao? Trung Thổ Thần Châu đã từng có cái người vô danh, một kiếm liền đem thiên hà đâm xuyên, trực tiếp đem một tòa Hoàng Hà động thiên vô tận dòng nước dẫn xuống tới, từ xa nhìn lại, tựa như màn trời phá vỡ một cái động lớn, nước ào ào rơi xuống,

Lúc này mới tạo ra được thiên hạ mười cảnh thứ hai 'Hoàng Hà chi thủy trên trời đến', cùng ở vào mây màu giữa Bạch Đế thành, Bạch Đế thành Thành chủ, vậy nhưng khó lường, là số ít mấy cái dám can đảm lấy Ma giáo đạo thống tự cho mình là kiêu hùng, phong lưu cực kì, ta đã từng may mắn tới đánh cờ, ngay tại Bạch Đế thành bên ngoài Thái Vân Hà bên trong, được ca tụng mây màu thập cực, thua nhiều thắng ít, bất quá tuy bại nhưng vinh, dù sao cái kia cán viết có 'Phụng tha thiên hạ cờ trước' cờ xí, đã tại Bạch Đế thành thành đầu cây đứng hơn sáu trăm năm, có tư cách cùng Thành chủ đánh cờ kỳ thủ, có thể đếm được trên đầu ngón tay. . ."

Tiểu cô nương không thích nghe những này có không có, tức giận nói: "Người nói nhiều như vậy khoe khoang cái gì đâu, ta nói họa trục phá chính là phá! Nếu như ta thắng, để ta đóng dấu chương tại người trên ốt lại đóng cái dấu ? Có dám đánh cược hay không ? !"

Đánh bạc ?

Thôi Sàm lập tức tới hào hứng, sa sút tinh thần vẻ mặt quét sạch sành sanh, đột nhiên đứng người lên, vỗ vỗ cái hông, cười hỏi nói: "Ta thắng như thế nào ?"

Lý Bảo Bình hào phóng nói: "Tiểu sư thúc nếu như từ trong bức tranh đi ra, vẫn là muốn kiên trì giết người, cái kia ta quay đầu giúp người nhất xác! Người nói đi, muốn táng ở nơi nào, chúng ta tiểu trấn thần tiên mộ bên kia như thế nào ? Ta thường thường đi, nơi đó đường tương đối quen, có thể tiết kiệm đi ta rất nhiều phiền phức. . ."

Thôi Sàm nghe răng trợn mắt, đưa tay nói: "Dừng lại dừng lại, nếu như thắng, người giúp ta thuyết phục Trần Bình An, chẳng những không thể giết ta, còn muốn thu ta làm đệ tử."

Trước đó rời đi giếng cổ trong nháy mắt, hắn bị Tề Tĩnh Xuân "Tĩnh tâm đặc ý" ấn đập ầm ầm bên trong cái trán, triệt để đánh tan bộ này túi da cuối cùng "Một điểm hạo nhiên khí", từ ngũ cảnh tu sĩ chân chân chính chính rơi xuống vì phạm phụ tục tử, quả nhiên như Tề Tĩnh Xuân ban đầu ở tiểu trấn Viên thị lão trạch nói, một khi không biết hối cải, tự có thủ đoạn để hắn Thôi Sàm chịu khổ đầu.

Nhưng là Đông Bảo Bình Châu đại thế như thế, Đại Ly xuôi Nam, tên đã trên đây không phát không được, hưởng hồ Thôi Sàm tự thân chỗ đi Đại Đạo, không có đường quay về, dung không được lùi bước nửa bước, bởi vậy dù là lúc đó liền xác định Tề Tĩnh Xuân có lưu chuẩn bị ở sau, Thôi Sàm vẫn là nên làm như thế nào giống như gì làm, nhiều nhất chính là làm việc nói chuyện càng thêm cẩn thận một chút.

Nhưng là bất kể như thế nào, thiếu niên Thôi Sàm cũng tốt, thân ở kinh thành quốc sư Thôi Sàm cũng được, bất kể như thế nào tính tình gian trá, khát máu thành tính, lòng dạ hậu hắc, có chơi có chịu điểm ấy khí lượng, xưa nay không thiếu. Điểm này, từ bá sư nhập môn, cầu học kiếp sống bắt đầu, đến luân lạc tới làm một cái nhỏ tiểu Bảo Bình châu phương Bắc man di quốc sư, Thôi Sàm không có vứt bỏ qua.

Lý Bảo Bình lắc đầu nói: "Dù là ta là tất thắng, cũng sẽ không đáp ứng người loại chuyện này."

Thôi Sàm nháy mắt mấy cái, "Loại này mua bán đều không làm, về sau làm sao trở thành Sơn Nhai thư viện tiểu phu tử, nữ tiên sinh ?"

Lý Bảo Bình một mặt xem thường mà nhìn xem cái này năm đó "Sư bá"? Tiểu cô nương nói qua mình, giống như là đánh chết chiếm cứ trong lòng trên đường chướng ngại vật, nàng thế nhưng là xưa nay không quản "Nhặt xác", một cái nhảy nhót liền đi qua, sừ một chút liền chạy tới không biết tên phương xa, đi tìm hạ cái đối thủ. Cho dù là tiên sinh Tề Tĩnh Xuân, đã từng đối với cái này cũng rất bất đắc dĩ.

Tiểu cô nương nâng tay lên cánh tay, lung lay trong tay phương kia óng ánh bạch ấn chương, "Có sợ hay không ?"

Thôi Sàm ha ha cười nói: "Rừng núi lớn lên tiểu nha đầu phiến tử, ta không cùng người chấp nhặt."

Lý Bảo Bình chậm rãi thu tay lại cánh tay, hướng con dấu chữ triện nhẹ nhàng a một hơi, có chuẩn bị tìm địa phương đóng mộc dấu hiệu.

Thôi Sàm nuốt nước miếng một cái, "Lý Bảo Bình, đừng như vậy, có chuyện hảo hảo nói. Tất cả mọi người là Nho gia môn sinh, quân tử động khẩu không động thủ. Chúng ta thế nhưng là có tình đồng môn. Lại nói, người liền không sợ Tiểu sư thúc nhìn người như thế ngang tàng, nửa điểm không có đại gia khuê tú hiền thực nhã tĩnh, về sau không thích người ?"

Lý Bảo Bình vui vẻ cười nói: "Tiểu sư thúc sẽ không thích ta ? Dưới gầm trời Tiểu sư thúc thích nhất người chính là ta!"

Thôi Sàm thờ dài, "Thế nhưng là luôn có một ngày, người Tiểu sư thúc sẽ có thích nhất cô nương."

Tiểu cô nương không chút do dự nói: "Vậy liền ưa thích thứ hai ta thôi, vẫn là chuyện rất đáng giá cao hứng a."

Thôi Sàm một mặt nhìn thần tiên quý quái biểu lộ, "Cái này cũng được?"

Tiểu cô nương đột nhiên lộ ra giống nhau như đúc biểu lộ, nhìn về phía Thôi Sàm sau lưng, Thôi Sàm quay đầu đi, tưởng rằng ra cái gì ngoài ý muốn, ngay sau đó hắc bộ thân thể này nhưng chịu không được nửa điểm giầy vò, nhưng là trong nháy mắt Thôi Sàm liền trong lòng biết không ổn, sau lưng không có vật gì, cũng không dị dạng.

Một phương con dấu lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thể đập vào hắc cái trán, đánh cho Thôi Sàm tại chỗ ngã ra sau ngã xuống.

Ngã xuống đất quá trình bên trong, thiếu niên Thôi Sàm bị phản gài chết, đây là lần thứ ba!

Ngửa mặt nằm trên mặt đất bên trên, Thôi Sàm giận nói: "Lý Bảo Bình, người còn dám cầm con dấu đánh lén ta, đánh một lần, người liền muốn từ ưa thích thứ hai rút xuống thứ ba, cứ thế mà suy ra, chính người ước lượng lấy xử lý! Ta Thôi Sàm tốt xấu làm qua Nho gia Thánh Nhân, nói chuyện làm sao đều nên còn lại chút phân lượng, đừng trách là không nói trước!"

Những này đương nhiên là ngoài mặt trong yếu gạt người lời nói, Nho gia Thánh Nhân xác thực có miệng ngậm thiên hiến thần thông, nhưng đối với truyền thừa văn mạch văn vận yêu cầu, cùng tự thân hao nhiên khí ôn dưỡng, cực kỳ hà khắc.

Bây giờ Thôi Sàm ngoại trừ cái kia Phương Thốn bảo vật bên trong trữ giấu vật ngoài thân, cùng một bộ cánh vàng lá ngọc túi da, còn lại chính là hai tay trống không, tuyệt thượng gia sương chính là, Phương Thốn vật tựa như là giữa thiên địa nhất hẹp động nhỏ thiên, cho dù là thần ý cùng Phương Thốn vật tương thông chủ nhân, đối với luyện khí sĩ cảnh giới là có yêu cầu, Thôi Sàm trên người cái kia, liền cần bản nhân là thấp

nhất ngũ cảnh tu vi, về phần những người khác cưỡng ép phá vỡ lời nói, thì cần mạnh hơn mười cảnh, tỉ như Binh gia kiếm tu chi lưu, về phần mười một cảnh tu sĩ, mở ra cũng rất dễ dàng.

Đạo lý rất đơn giản, Phương Thốn vật là mình nhà, nhưng là gia môn đã khóa lại, ngũ cảnh tu vi chính là chủ nhân trong tay chiếc chìa khóa đó, đồng dạng yêu cầu mở khóa tiến cửa.

Nếu như là đạo phi mâu tặc nếu muốn phá cửa mà vào, không phải làm không được, nhưng là độ khó rất lớn.

Ngay sau đó Thôi Sàm thể phách cực kỳ yếu đuối, thần hồn thân thể đều là như thế, liên bình thường nho nhã yếu ớt thiếu niên cũng không bằng, tương lai nếu như điều trị thoả đáng, mới có thể khôi phục người bình thường khí lực. Về phần tu hành một chuyện, liên thật muốn nghe theo mệnh trời, phải dựa vào đại cơ duyên cùng đại phúc vận, nhưng là Thôi Sàm cảm thấy lấy chính mình cái này một đường tao ngộ đến xem, có thể còn sống lên làm Trần Bình An đồ đệ, liên đã rất vừa lòng thỏa ý.

Mười hai cảnh Nho gia Thánh Nhân, ngã xuống mười cảnh tu sĩ, lại ngã xuống ngũ cảnh, cuối cùng ngã xuống không thể lại ngã phạm phụ tục tử.

Thôi Sàm cảm thấy nhân sinh của mình, thật sự là thay đổi rất nhanh tự nhiên rơi.

Còn dám uy hiếp ta ?

Gia hỏa này không nhớ đánh a, liên Lý Hòe cũng không bằng.

Lý Bảo Bình tức giận đến chạy gấp tới, ngồi xổm người xuống sau, đối thiếu niên Thôi Sàm đầu, chính là dừng lại mãnh liệt con dấu.

Lôi lệ phong hành, mưa giông chớp giật.

Để cho người ta trở tay không kịp a.

Ngay cả Thôi Sầm như vậy tâm tính cứng cõi nhân vật, tại thời khắc này đều cảm thấy sinh không thể luyến.

Dù sao đối thủ chỉ là một cái tiểu cô nương, mà không phải lão tú tài, Tề Tĩnh Xuân bọn gia hỏa này a.

Sơn hà trong bức tranh, vung cánh tay một kiếm chém vào đi xuống thiếu niên, rơi xuống đất thời điểm liền đã mất đi ý thức, bị khôi phục chân thân cao lớn nữ tử ôm vào trong ngực, nàng cẩn thận vịn Trần Bình An cùng một chỗ ngồi trên mặt đất, hai tay nhẹ nhàng ôm thân hình gầy gò thiếu niên, bởi vì tơ vàng kết kéo lại tóc xanh rũ xuống trước ngực, che lại thiếu niên gương mặt, nàng liền đưa tay vung ra phía sau, cúi đầu nhìn chăm chú khuôn mặt ngăm đen Trần Bình An.

Nàng đột nhiên nâng đầu lên, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Thuộc về một phương Thánh Nhân cấm chế địa giới trong bức tranh, xuất hiện một đạo cực kỳ cao lớn bóng người vàng óng, sừng sững đứng ở Tuệ Sơn chi đỉnh, giống như là đang cùng lão tú tài đối thoại. Chính là thường thấy trời đất bao la nữ tử, cũng cảm thấy vị này khách không mời mà đến, thật là không thể khinh thường. Lão tú tài đại khái là không nguyện ý đối thoại tiết lộ, ngăn cách cảm ứng, nàng đối với cái này lơ đãng, một lần nữa cúi đầu, nhìn lấy ngủ say thiếu niên, mỉm cười nói: "Nếu như về sau thành luyện khí sĩ, da thịt trắng trở về, kỳ thật cũng là thiếu niên lang đẹp trai, không tính là tuần mỹ, nhưng một cái 'Đoan chính linh tú' là chạy không thoát."

Núi lớn đỉnh núi.

Nguyên bản cao tới ngàn trượng pháp tướng màu vàng kim thần nhân, rơi vào đỉnh núi sau liền co lại thành cao một trượng khôi ngô nam tử, người khoác một bộ uy nghiêm trang trọng màu vàng kim áo giáp, kim giáp mặt ngoài khắc dấu có vô số kể phù lục, có chút sớm đã thất truyền cổ lão phù văn, tản mát ra chất phác hoang vu khí tức, không biết rõ truyền thừa mấy ngàn mấy vạn năm, có chút mặc dù trải qua ngàn năm vẫn như cũ mới tinh như hôm qua, tản mát ra thần thánh quang mang, từng cái phù lục khảm nạm tại áo giáp bên trong, trong câu chữ, giống như là từng đầu dòng sông màu vàng óng, những cái kia văn tự, thì như là từng tòa màu vàng kim đồi núi.

Lão tú tài có chút đuối lý, rụt cổ lại, cổ ý trái phải nhìn quanh.

Nam tử bộ mặt che giáp, tiếng nói ngọt ngào nói: "Từ ta đảm nhiệm Tuệ Sơn chính thần đến nay, đã đầy sáu ngàn năm chẵn, cái này là lần đầu tiên có người dám can đảm cầm kiếm khiêu khích ta Tuệ Sơn, tú tài, người liền không có cái gì muốn giải thích ? !"

Lão tú tài một mặt mờ mịt, "Nói cái gì đấy?"

Đối với lão tú tài tính nết, kim giáp nam nhân hiểu rõ, lười nhác nhiều lời cái gì, quay đầu nhìn về Trần Bình An bên kia, nhíu nhíu lông mi, "Khí tức trên người nàng rất có sâu xa, là thần thánh phương nào ? Chính là nàng tự mình xuất thủ chém vào Tuệ Sơn ?"

Lão tú tài nhỏ giọng nói: "Ta khuyên người chớ chọc nàng, cái này lão cô nương tính tình không tốt lắm."

Kim giáp nam nhân lạnh nhạt nói: "Ta tính tình liền tốt ?" Lão tú tài xem thường nói: "Đúng đúng đúng, các người tính tình cũng không tốt, liền ta tính tính tốt được rồi. Các người a, từng cái liền ưa thích cùng giảng đạo lý người không nói đạo lý. Tức chết lão tử!"

Kim giáp thần nhân không biết nhớ tới cái gì, nguyên bản gương cung

bạt kiếm bầu không khí lập tức tan thành mây khói.

Lão tú tài thở dài, "Chuyện này đi qua, ta liền không nói, dù sao cùng tiểu Tề có quan hệ, người liền giơ cao đánh khẽ một lần ?"

Nam nhân giữ im lặng.

Lão tú tài cười ha hả nói: "Coi như người chấp nhận, ai, người cái tên này cái gì cũng không tệ, chính là da mặt mỏng chút, ưa thích làm dáng, người nói hai ta cái gì giao tình, năm đó chúng ta thế nhưng là cùng đi nhìn trộm vị kia Sơn Thần nương nương hình dáng, không nghĩ tới nàng lúc đó chính tại tắm rửa thay quần áo, nếu không phải ta trượng nghĩa, một mình gánh chịu vị kia nương nương thao thiên giận dữ, cùng với nàng giảng ba ngày ba đêm thánh hiền đạo lý, cuối cùng dĩ lý phục nhân, thật vất vả mới khiến cho nàng chuyện cũ sẽ bỏ qua, bằng không người tấm mặt mo này hướng chỗ nào đặt. . ."

Nam nhân rầu rĩ nói: "Im miệng!"

Lão tú tài biết rõ sự tình thành, không còn được một tắc lại muốn tiến một thước, Tuệ Sơn Sơn Thần quy củ, nói là khuôn vàng thước ngọc đều không quá phạm, có thể làm cho cái này ngốc đại cá tử mở một con mắt nhắm một con mắt, lão tú tài cảm thấy mình vẫn là rất lợi hại, người liền có chút tung bay, chỉ hướng nơi xa, "Đúng rồi, nhìn thấy không, thiếu niên kia là tiểu Tề giúp ta thu bế môn đệ tử, người cảm thấy thế nào ? Là không là rất không tệ, ha ha, ta dù sao là ưa thích, tính tình cực kỳ giống năm đó ta, ưa thích cùng người giảng đạo lý, thực sự giảng không thông động thủ lần nữa, động thủ phong phạm, lại như năm đó tiểu Tề. Chắc chắn, trên người người có rượu hay không ?"

Kim giáp nam nhân xem kỹ ánh mắt tại trên người thiếu niên khẽ quét mà qua, "Không phải Tề Tĩnh Xuân điên rồi, chính là người mù."

Lão tú tài không tức giận, vui tươi hơn hớn nói: "Người đọc sách sự tình,

các người lớn quê mùa biết cái gì."

Kim giáp nam nhân nên tính là toà này hạo nhiên thiên hạ, địa vị cao nhất, thế lực lớn nhất ngũ nhạc đại thần, chỉ bất quá thực lực càng mạnh, cũng không có nghĩa là có thể hài lòng như ý, bởi vì bọn hắn cái này chiến lực trác tuyệt, địa vị cao cả thần linh, nhất là có thể không nhận hưởng hỏa ảnh hưởng dưới tình huống, tại hạo nhiên thiên hạ gặp quy củ ước thúc, thường thường lại càng lớn, lão tú tài đã từng có một đoạn thời gian, tại tượng thần bị bày nhập văn miếu trước đó, liền phụ trách nhìn chăm chăm Tuệ Sơn bên trong năm tòa núi lớn ngọn núi, cái này đã có thể nói là thanh thủy trong nhà môn ghẻ lạnh, một số thời khắc cũng có thể nói là khó lường hành động vĩ đại.

Tỉ như lão tú tài nổi tiếng nhất ba lần xuất thủ một trong, chính là lấy bản mệnh chữ đem một cả tòa Trung Thổ cỡ lớn ngũ nhạc, trấn áp đến hơn phân nửa lâm vào dưới mặt đất.

Vị kia chỗ dựa cực lớn ngũ nhạc chính thần tại chỗ kim thân vỡ nát, Đạo tổ hai đồ vì thế rất là tức giận, kém chút liền muốn phá vỡ màn trời, từ thiên ngoại thiên na một bên xông vào hạo nhiên thiên hạ.

Lúc đó còn không tính quá già tú tài, chẳng những không có tránh về Nho gia học cung, ngược lại đơn thương độc mã thẳng đến trên trời, tại hai nơi chỗ giao giới, cùng khí thế hung hăng Đạo tổ hai đồ ở trước mặt giằng co, người đọc sách rướn cổ lên, chỉ vào cổ của mình, tới tới tới, hướng nơi này chặt.

Cái kia một chuyến trên trời chuyến đi, người đọc sách hỗn bất lộn cực kì.

Cái này cũng có thể coi là tốt tính tình ?

Nếu thật là tính tình tốt tiên sinh, có thể dạy dỗ Tề Tĩnh Xuân, họ Tả, Thôi Sàm dạng này đệ tử học sinh ? Một cái có khả năng lập giáo xưng

tổ, một cái đi trải qua phản nói, một cái khi sư diệt tổ.

Kim giáp thần nhân đột nhiên hỏi: "Vì một cái hăn phải chết không nghi ngờ Tề Tĩnh Xuân, vì phạm lời thề rời đi Công Đức Lâm, liền Đại Đạo căn bản cũng không cần, cầu cái gì không?"

Hiền nhân vi quy, quân tử ngộ biện, đều có các thảm đạm kết cục. Tại Nho gia đạo thống bên trong, tự sẽ có Thánh Nhân phụ tử dựa theo quy củ giáo huấn.

Nhưng là Thánh Nhân trái lương tâm, hạ tràng thê thảm nhất.

Lão tú tài vì một cái hăn phải chết không nghi ngờ Tề Tĩnh Xuân, cũng thật sự là danh xứng với thực liều đi một đầu mạng già.

Cơ hồ không người có thể lý giải.

Biết rõ đại cục đã định, lại đi làm đánh nhau vì thể diện, không có chút ý nghĩa nào.

Cho nên tôn này kim giáp thần nhân dù là thường thấy sơn hà biến sắc, vẫn là cảm thấy không thể tưởng tượng.

Lão tú tài sờ lên đầu, thuận thuận đầu tóc, mỉm cười nói: "Ta đã từng có hỏi một chút, để Tề Tĩnh Xuân đi đáp. Tất nhiên Tề Tĩnh Xuân cho ra đáp án của hăn, ta cái này làm lão sư, đương nhiên không thể liền đệ tử cũng không bằng."

Tuệ Sơn đại thần cười lạnh nói: "Chớ đi theo ta những này mây che sương mù quẩn, trò giỏi hơn thầy, câu nói này chẳng phải là người nói sao? Tất nhiên đệ tử không cần không bằng sư, người này bộ lý do thoái thác giảng không thông."

Lão tú tài đưa tay điểm một cái kim giáp thần nhân, "Người a, chết đọc

sách. Tin hết thư không bằng không thư, hiểu được không ?"

Kim giáp thần nhân tức cười nói: "Lười nhác cùng người nói nhảm, đi, chính mình bảo trọng đi."

Hắn do dự một chút, "Thực sự không được, liền đến Tuệ Sơn."

Lão tú tài khoát tay nói: "Tuệ Sơn cái kia chỗ ngồi, kéo cái cút đều giống như tại khinh nhờn thánh hiền, ta mới không đi. Lại nói, bây giờ ta đúng là đã mất đi chứng đạo thời cơ, không có lúc trước năng lực, nhưng muốn nói ai muốn đối phó ta, hắc hắc, một mực phóng ngựa tới đây. Đáng tiếc đi, nếu như năm đó ta thì có phần này gặp gỡ, gặp gỡ cái kia lỗ mũi trâu lão nhị thời điểm, nhất định phải ôm lấy bắp đùi của hắn chặt ta đầu, không chặt ta còn không cho hắn đi, nơi nào sẽ sau đó dọa đến hai chân co giật."

Kim giáp thần nhân lung lay đầu, là thật không có nói chuyện hào hứng, hắn cũng không nguyện ý cùng người đọc sách này cãi nhảm chuyện cũ năm xưa, dù sao từ lúc nhận biết lão tú tài, cảm giác nhiều lần gặp phải gia hỏa này đều tất nhiên mất hứng, nhưng nhiều lần mất hứng qua đi, lại khó tránh khỏi mong đợi lần tiếp theo gặp lại.

Kỳ quái tai.

Lão tú tài đột nhiên hô nói: "Khoan hãy đi khoan hãy đi, có việc muốn nhờ. Lớn bằng hạt vừng nhỏ bé sự tình, người đừng sợ."

Kim giáp thần nhân không nói hai lời, một đạo kim quang đột ngột từ mặt đất nâng lên, liền muốn rời khỏi chỗ này địa giới.

Nhưng là sau một khắc, hắn đến gần ra nguyên hình, lơ lửng trên không trung.

Nguyên lai lão tú tài mặt dày mày dạn thò tay kéo lại mắt cá chân hắn, đi

theo hắn cùng một chỗ treo ở không trung.

Hắn đành phải một lần nữa rơi xuống đất, nhìn đứng ở một bên cười hì hì vỗ tay lão tú tài, nổi nóng nói: "Có nhục nhã nhận! Có rắm mau thả!"

Lão tú tài xoa xoa tay, "Ta đây không phải vừa thu cái bể môn đệ tử nha, cho người ta ấn tượng đầu tiên, đoán chừng không tốt lắm, liền nghĩ đến bù đắp bù, cho lễ gặp mặt cái gì, dù sao chẳng mấy chốc sẽ nói tạm biệt, thật sự là không có cơ hội dạy hắn đọc sách, ta cái này trong lòng áy náy a."

Kim giáp thần nhân cười nhạo nói: "Giúp người chuẩn bị đồng dạng lễ gặp mặt ? Có thể a, cái này đơn giản, ta Tuệ Sơn có thanh kia mất đi kiếm linh Trấn Nhạc Kiếm, muốn hay không tặng cho người đệ tử ? Có đủ hay không phân lượng ?"

Lão tú tài một mặt không hề có thành ý ngượng ngùng vẻ mặt: "Như vậy sao được, lễ vật quá nặng đi, ta chỗ nào có ý tốt thu. . . Đương nhiên như đã nói qua, tốt xấu là người này cái làm trưởng bối một phần tâm ý, người nếu là nhất định mạnh nhét đưa cho ta, ta có thể cho Trần Bình An qua cái một trăm năm lại đi lấy, nói không chừng đến lúc đó liền xách được lên. . ."

Kim giáp thần nhân hít thở sâu một hơi, người quen biết hắn đều biết rõ, đây là xuất thủ diêm báo.

Lão tú tài lập tức chứng chặc đàng hoàng nói: "Đốt cháy giai đoạn sao được, người này người thật là, hữu tâm liền tốt, liền không biết được đạo lý dục tốc thì bất đạt ? Ta cái này tiểu đệ tử là muốn phụ trách cầm kiếm du học, người tùy tiện cho một khối vô chủ kiếm phôi là được rồi, yêu cầu liền một điểm, lấy ra liền có thể dùng cái chủng loại kia, nhưng hắn là cái gì mười cảnh tu sĩ mới có tư cách dụng, kiểu gì ? Người này cái làm trưởng bối, ý tứ ý tứ ?"

Kim giáp thần nhân giễu cợt nói: "Ta nếu là không cho, người có phải hay không liền không cho ta đi rồi?"

Lão tú tài yên lặng xê dịch bước chân, tới gần kim giáp thần nhân, nắm chặt tay của hắn cánh tay, quang minh lâm liệt nói: "Làm sao có thể, ta là cái loại người này sao?"

Tuệ Sơn đại thần bất đắc dĩ lắc đầu, "Vì mấy cái này đệ tử, người thật sự là mệnh cũng không cần, da mặt cũng không cần. Được được được, ta lấy ta lấy!"

Hắn cổ tay rung lên, một khóa năm đấm lớn nhỏ, bạc khối bộ dáng đồ vật, lơ lửng tại trước người hai người.

Lão tú tài sắc mặt nghiêm túc bắt đầu, không có nóng lòng tiếp nhận, hỏi: "Người này lợi đến đây, có phải hay không có mưu đồ ? Bằng không thứ này, làm sao có thể tùy tiện liền mang ở trên người ? Mặc dù không phải cái gì khoa trương bảo bối, nhưng đối với người mà nói, ý nghĩa phi phạm, người nếu là không nói rõ ràng, ta sẽ không thu xuống."

Kim giáp thần nhân hai tay ôm ngực, nhìn về phía phía Nam, "Người cho rằng ta là thế nào lần theo dấu vết để lại đuổi tới ?"

Lão tú tài nhíu mày, "Không phải người đạo hạnh cao, lại cùng Tuệ Sơn khí vận tương liên, ta bên này động tĩnh hơi lớn một chút, lộ ra sơ hở, mới khiến cho người có cơ hội để lợi dụng được ?"

Kim giáp thần nhân quay đầu qua, hỏi: "Người thật không biết rõ, vẫn là giả bộ hồ đồ ?"

Lão tú tài nghi hoặc nói: "Người này lớn quê mùa chừng nào thì bắt đầu học được thừa nước đục thả câu rồi? Ta nơi này giả tượng Tuệ Sơn, tuy nói bị người một kiếm bổ ra, nhưng đối với người bên kia cũng sẽ không có cái gì tính thực chất ảnh hưởng."

Tính tình vừa đột nhiên kim giáp thần nhân rất cục nhẹn không được chửi ầm lên nói: "Mẹ nó! Cái kia một kiếm trực tiếp chém vào đến lão tử Tuệ Sơn đi! Người bây giờ cùng ta chưa có sự tình gì đều không có phát sinh ? ! Mặc dù người ở bên ngoài xem ra cái kia một kiếm xuất hiện thời điểm, đã là nỗ lực hết sức, thế nhưng là lão tử Tuệ Sơn, hộ sơn đại trận hạng gì thâm nghiêm, toàn bộ thiên hạ có mấy người, có thể chỉ bằng một kiếm liền xâm nhập đại trận bên trong ? Hiện tại toàn bộ Trung Thổ Thần Châu đều đang sôi nổi nghị luận, suy đoán có phải hay không là người cái gọi là lỗ mũi trâu lão nhị bên kia, là ám chỉ cái gì, hoặc là kiếm khí trường thành mấy cái lão bất tử đến đòi muốn công đạo."

Lão tú tài trợn mắt hốc mồm, "Như thế mãnh liệt ?"

Câu nói này, cho kim giáp thần nhân trên vết thương lại gắn một năm muối.

"Xéo đi!" Hắn tức giận đến một tay quét ngang, trực tiếp đem lão tú tài "Thân thể" cho đập bay ra ngoài mấy trăm dặm, hung hăng rơi xuống tại Tuệ Sơn phía sau núi trong nước sông.

Hắn hừ lạnh một tiếng, một chương võ bên trong viên kia không đáng chú ý bạc khối, lướt về phía lão tú tài rơi xuống nước địa phương.

Về sau, một đạo to như núi kim quang, ầm vang xông mở sơn hà bức tranh màn trời, trở về ở vào Trung Thổ Thần Châu Tuệ Sơn.

Tuệ Sơn phía sau núi sông lớn bên trong, lão tú tài một đường thoải mái nhàn nhã bơi chèo về trên bờ, bả vai lắc một cái, nguyên bản thẩm thấu nho sam trong nháy mắt khô ráo nhẹ nhàng khoan khoái, hắn mở ra trong lòng bàn tay, nhìn lấy khối kia nén bạc, sầm mi khổ kiếm nói: "Phỏng tay a."

Cơ duyên một chuyện, tiên sinh cho học sinh cũng tốt, sư phụ cho đồ đệ

cũng được, chú trọng một cái tiến hành theo chất lượng, xưa nay không là cho càng lớn càng tốt, mà là vừa vặn để cho người ta cầm được ở, khiêng nổi, ăn được xuống vì tốt.

Bằng không những cái này trên núi Tiên gia ngàn năm hào phiệt, góp nhặt nhiều như vậy hùng hậu vốn liếng, đời đời truyền lại, khai chi tán diệp, hôm nay đứa con trai này vừa mới trở thành luyện khí sĩ, liền ném cho hắn một cái phong mang vô cùng thần binh lợi khí, sáng mai cái tôn tử kia căn cốt không sai, liền tiến hắn một cái động một tí đoạn núi đồ thành pháp khí, kể từ đó, đã sớm muốn ngao ngao tạo phản, bằng cái gì toà này hạo nhiên thiên hạ, đều muốn nghe các người những này Học Cung thư viện duy trì quy củ ?

Còn nữa nhân quả dây dưa đáng ghét nhất.

Rất phiền phức.

Cho nên lão tú tài lúc đó mới có thể vụng trộm lấy đi cây kia ngọc trầm.

Trên thực tế, A Lương chỉ là không có nhìn ra nó chân chính môn đạo, lão tú tài đem giao cho Tề Tĩnh Xuân, tự nhiên thâm ý sâu sắc, vì cái gì chính là ứng phó xấu nhất kết quả, một khi Tề Tĩnh Xuân thật sự có một ngày tám mặt gây thù hằn, tốt xấu có thể có một cái an thân địa phương.

Chỉ tiếc Tề Tĩnh Xuân đến cuối cùng, đều lựa chọn không cần nó, ngoại trừ không hy vọng liên lụy đến Công Đức Lâm ân sư lão tú tài bên ngoài, chỉ sợ cũng là bảo hộ Trần Bình An chuẩn bị ở sau một trong.

Làm cho lão tú tài nhất định phải tự mình đi một chuyến Bảo Bình Châu, gặp một lần hãn Tề Tĩnh Xuân giúp tiên sinh thu lấy tiểu sư đệ.

Mà lúc kia hãn Tề Tĩnh Xuân đã chết, dù là chính mình tiên sinh ngàn dặm xa xôi chạy đến, đối với cái này bế môn đệ tử không hài lòng, nhưng nhìn tại hãn Tề Tĩnh Xuân trên mặt mũi, lấy lão tú tài tính tình,

hơn phân nửa là năm lỗ mũi đều sẽ nhận xuống, về sau nếu là Trần Bình An coi là thật có không vượt qua nổi khả năng, lão tú tài cho dù tự tù tại Công Đức Lâm, nhưng là hơi một hai câu ra ngoài, vẫn là có thể.

Nhưng là Tề Tĩnh Xuân tính sai một chút, chính là không có ngờ tới nhà mình tiên sinh, nhanh như vậy liền rời đi Công Đức Lâm.

Chính là vì hấn.

Giống nhau hấn vì Trần Bình An.

Chỉ sợ đây mới thật sự là người trong đồng đạo cùng một mạch tương thừa.

Lão tú tài vừa sải bước ra, liền đi tới đỉnh núi, cảm khái nói: "Tiểu Tề a, bao che khuyết điểm chuyện này, người nhưng so sánh tiên sinh mạnh hơn nhiều lắm. Ân, Trần Bình An cái này bế môn đệ tử, tiên sinh ta rất hài lòng. Càng nghĩ, ta cũng là tại Công Đức Lâm mới nghĩ thông suốt một sự kiện, ta chính là khiếm khuyết như thế một cái học sinh a."

Lão tú tài bỗng nhiên trừng lớn con mắt, "Người đâu?"

Lão tú tài gấp đến độ thẳng dậm chân, đột nhiên an tĩnh lại, một mặt cười xấu xa nói: "Ai nha thật là, ta cái này đệ tử số tuổi còn nhỏ, a a, giống như đã mười bốn mười lăm tuổi, không nhỏ, bên ngoài rất nhiều địa phương đều đã kết hôn sinh con. . ."

Bầu trời một chỗ, nữ tử mỉm cười nói: "Hai lần."

Lão tú tài giả vờ giả vịt mà nghiêng đi đầu vĩnh tai, "Cái gì, nói cái gì? Ta nghe không rõ ràng a, con người của ta chẳng những nặng tai, mồm miệng còn không rõ ràng lắm, nói chuyện luôn luôn để cho người ta hiểu lầm. . ."

Khó trách đã từng có thể dạy dỗ Thôi Sàm như thế cái đại đồ đệ.

Chỉ là tại âm thanh biến mất sau, lão nhân quay đầu nhìn về nào đó khối đá lớn, trên đầu khắc lấy "Thăng tới Thiên Đình" bốn chữ lớn.

Lão nhân thu tầm mắt lại, nhìn về phía dưới núi, "Ta vẫn là nếu muốn nhìn cho thật kỹ tốt đẹp non sông, một ngàn năm quá ngắn, một vạn năm không dài."

Làm Trần Bình An lúc tỉnh lại, phát hiện mình lần nữa ngồi ở toà kia kim hoàng sắc cầu hình vòm trên lan can, cầu hình vòm vẫn là như lần trước dài như vậy, không nhìn thấy đầu, không nhìn thấy đuôi, bốn chu toàn là mây Hải Đào sóng, để cho người ta mờ mịt thất thố.

Không cách nào tưởng tượng một khi trượt chân rơi xuống, sẽ là như thế nào hạ tràng, có thể hay không thịt nát xương tan ? Có thể hay không một mực hạ xuống đến vô tận vực sâu ? Có thể hay không bởi vì cách xa mặt đất đường xá quá mức xa xôi, nếu như có thể không chết đói, nguyên bản mười bốn tuổi thiếu niên ngã thời điểm chết, có thể hay không đã mười lăm tuổi rồi?

Trần Bình An kỳ thật vẫn cứ muốn một chút chuyện ly kỳ cổ quái.

Chỉ bất quá bởi vì không có đọc qua thư, lộ ra mười phần thổ khí thôi.

Bạch y nữ tử cùng Trần Bình An sóng vai mà ngồi, ôn nhu nói: "Nơi này đã từng là một chỗ chiến trường, đại chiến kết thúc thời điểm, đánh cho chỉ còn lại có toà này cầu hình vòm. Người nhìn nơi đó, trước kia có một tòa Đông Thiên môn đứng sừng sững ở bên kia, thật lớn, lúc đó ở nơi đó phụ trách thủ môn gia hỏa, là cái sắc mị mị hán tử, người khoác một tràng tên là 'Đại sương' ngân sắc bảo giáp, người cũng không hỏng, chính là miệng thối một chút. Ta đời thứ nhất chủ nhân, cùng cấp trên

của hắn đánh một trận, thắng, lúc đó người sau có mấy cái giúp đỡ ở phía xa quan chiến, thế nhưng là đánh cho tất cả mọi người không dám lộ diện hỗ trợ."

Trần Bình An thuận ngón tay của nàng, nhìn thấy một chỗ trống rộng địa phương, ngẫu nhiên có tỏa ra ánh sáng lung linh lóe lên một cái rồi biến mất.

Nàng nhẹ giọng nói: "Bây giờ cái gì đều không á."

Trần Bình An cảm giác có chút hướng về, cảm khái nói: "Dạng này a."

Nàng nhẹ nhàng lắc lư hai chân, hai tay chống tại trên lan can, cười nói: "Tu đạo tu hành, cực nhọc khổ tu xây trường sinh cầu, vì cái gì chính là tu được một cái lưu lại, không cần biến thành thời gian trường hà bên trong một hạt bụi, cho nên người người đều ưa thích tự xưng đi ngược dòng nước."

Trần Bình An ừ một tiếng, câu nói này vẫn là nghe hiểu, hảo hảo còn sống nha, ai không thích.

Nàng quay đầu cười hỏi nói: "Đi xa như vậy con đường, có mệt hay không?"

Trần Bình An nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Mệt ngã là không mệt, so với khi còn bé lên núi hái được đốt than, kỳ thật còn muốn nhẹ nhõm một chút. Chính là gặp được quá mức kỳ kỳ quái quái người và sự việc tình, luôn luôn không nở ngủ."

Trần Bình An quay đầu vui vẻ cười nói: "Bất quá vừa rồi cái kia ngủ một giấc đến liên rất an tâm. Trước kia tại tiểu trấn tuy nghèo, nhưng là mỗi ngày ngược lại đầu liền có thể ngủ, bây giờ bởi tiếp Bảo Bình bọn hắn cùng một chỗ đi xa, cũng không dám dạng này, liên sợ hãi xuất hiện cái gì ngoài ý muốn."

Nàng tiếp tục hỏi: "Liền không có lời oán giận ?"

Trần Bình An suy nghĩ một chút, học bên người thần tiên tỷ tỷ, hai tay chống lan can, lắc lư hai chân, nhìn về phía phương xa, nhẹ giọng nói: "Có a, tỉ như một cái gọi Chu Lộc nữ hài tử, tại sao có thể như vậy không thiện lương. Một người mặc áo cưới nữ quý, đơn giản là cảm thấy mình âu yếm nam nhân không yêu nàng, liền hại chết rất nhiều hơn đường thư sinh, nếu như lúc đó không phải Bảo Bình bọn hăn mang theo một bên, ta đã liền sử xuất một sợi kiếm khí giết chết nàng."

"Những chuyện khác, khó mà nói là lời oán giận a, chưa nói tới, nhưng vẫn sẽ có chút tâm phiền, tỉ như Lý Hòe đọc sách luôn luôn không dụng công, khuyên như thế nào cũng không nghe, thật không biết rõ lúc trước Tề tiên sinh sao có thể chịu đựng không đánh hăn. Còn có nếm qua ăn ngon sơn trân hải vị, bọn gia hỏa này liền từng cái không thích ăn ta nấu đồ ăn, ta kỳ thật rất buồn bực, dầu muối rất đắt a, còn có ta đi sông một bên câu cá, lại không thể chọn thời điểm, thường thường câu không đến mấy đầu, mỗi lần trở về nhìn thấy bọn hăn đầy mặt thất vọng, ta liền sẽ đặc biệt ủy khuất, nếu như không phải nghĩ đến không chậm trễ các người du học lộ trình, cho ta một hai ngày thời gian đi đánh xuống oa tử, trông coi đêm hảo hảo câu, bao lớn cá ta đều có thể câu lên đến."

"Gần nhất, chính là Lâm Thủ Nhất tức giận lần kia, kỳ thật ta rất chột dạ, tuy nói chủ yếu là vì tốt cho hăn tốt tu hành, thế nhưng là ta là có tư tâm, bởi vì có người nói cho ta biết trường sinh cầu gãy, đời này khả năng đều vô pháp tu hành, nhưng là ta không nguyện ý cứ như vậy từ bỏ, thứ nhất là đã đáp ứng thần tiên tỷ tỷ người về sau muốn trở thành bay tới bay lui tiên nhân, thứ hai là chính ta cũng rất hâm mộ A Lương bọn hăn, tựa như Lý Hòe nói đến như thế, giẫm lên một thanh kiếm, sừ sừ sừ bay tới bay lui, muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, nhiều suất khí nhiều uy phong, ta đương nhiên muốn a."

Cao lớn nữ tử yên tĩnh nghe xong thiếu niên tâm sự, trêu ghẹo nói: "U,

người cũng sẽ thay mình cân nhắc sự tình a."

Thiếu niên nheo lại mắt tận lực nhìn về phía phương xa, cười nói:
"Đương nhiên, cha mẹ ta sau khi qua đời, ta vẫn ở vì chính mình cân nhắc, muốn vì người khác cân nhắc đều rất khó. Nhưng thật ra là gặp được các người về sau, ta mới biến thành như vậy, cùng người đánh nhau, mua xuống đỉnh núi cùng cửa hàng, học chữ a, làm ruộng sách nhỏ a, chạy cọc luyện quyền a, dùng tiền mua sách a, chọn lựa lộ tuyến a, mài dao nuôi ngựa a, mỗi ngày đều rất bận rộn, nhưng là ta cũng không hối hận, ta rất vui vẻ!"

Trần Bình An thì thào nói: "Chính là có chút tưởng niệm bọn hã, không biết rõ bọn hã trôi qua có được hay không."

Nàng đồng dạng cảm khái thiếu niên nói qua câu nói kia, "Dạng này a."

Trần Bình An đột nhiên quay đầu thấp giọng nói: "Thần tiên tỷ tỷ, ta hiện tại có tiền, rất có tiền!"

Nàng nhin không được cười lên.

Chỉ là nhớ lại thiếu niên trưởng thành tuổi nguyệt, liền rất nhanh thoải mái.

Chỉ là ba mươi tết nhất định phải dán thiệp câu đối xuân, hơi lớn như vậy sự tình, liền có thể để thiếu niên nghĩ linh tinh lắm bữa nhiều năm như vậy, như vậy có tiền, đương nhiên là đỉnh chuyện vui.

Thiếu niên đột nhiên ánh mắt kiên định nói: "Thần tiên tỷ tỷ, người yên tâm, ta đáp ứng người sự tình, ta nhất định sẽ cố gắng làm được."

Bên nàng qua thân, đưa tay đặt ở thiếu niên trên đầu, ấm nhẹ nhàng nói: "Có thể gặp người, ta liền đã rất vui vẻ."

Nàng tựa hồ cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, dứt khoát xoay người cúi người, dùng cái trán chống đỡ thiếu niên cái trán.

Đơn thuần thiếu niên chỉ là có chút tự nhiên thẹn thùng, muốn cào đầu lại không dám.

Nàng cười thu hồi tư thế.

Cuối cùng, kiếm linh cùng thiếu niên một cái chân trần, một cái giày cỏ. Cứ như vậy cùng một chỗ nhìn qua phương xa, lay động hai chân.

Thời gian trôi qua, không hề hay biết.

Nếu như lấy hôm nay xem như thời gian trường hà một chỗ bến đò, hướng lên ngược dòng mà đi hai vạn năm, nếu bàn về kiếm linh sát lực to lớn, sát khí chi thịnh, duy nàng độc tôn, cao hơn thiên ngoại!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 153: Tâm cảnh

Lão tú tài mũi chân điểm một cái, một bước lướt qua tám trăm dặm sơn hà, lóe lên rơi vào trước đó Trần Bình An đưa kiếm địa phương, bắt đầu dạo bước, giơ tay lên cánh tay, ngón tay uốn lượn, nhìn như tùy ý mà gõ gõ đập đập, giống như là tại gõ vang cánh cửa, chỉ là không có đạt được bất kỳ đáp lại nào, lão tú tài thu hồi tay, bất đắc dĩ nói: "Không giảng cứu a, này các loại hành vi, không khác tại trong nhà người khác mắc lều bông, thôi thôi, ta chờ chính là."

Lão tú tài bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi kiếm linh hiện thân, dài dằng dặc chờ đợi, lão nhân đứng tại nguyên chỗ, suy nghĩ một nan đề, cũng không lộ ra nôn nóng.

Không trung hiện lên một hồi rất nhỏ gọn sáng, chỉ gặp cao lớn nữ tử một tay bắt lấy Trần Bình An bả vai, từ phiêu miểu hư không bên trong vừa rải bước ra.

Lão tú tài hồi lại thần, câu nói đầu tiên chính là "Ta nhận thua, không đánh, dù sao còn lại hai kiếm ra không ra, đã không trọng yếu, đúng không ?"

Kiếm linh giống như cười mà không phải cười, "Như vậy người hai lần khiêu khích đâu, tính thế nào ?"

Lão nhân cười ha ha nói: "Quá tam ba bận nha."

Nàng đưa mắt nhìn về phía Tuệ Sơn phương hướng, "Là tân nhiệm Tuệ Sơn đại thần ? Đảm nhiệm tôn này thần vị bao lâu ?"

Lão tú tài đáp nói: "Sáu ngàn năm chẵn, trước đó hơn ba nghìn năm, người vừa hát ta đang tràn, loạn thành một bầu, uy nghiêm mất hết, Tuệ

Sơn toà này Đông Nhạc, đối ba cái chủ nhân. Nhất loạn thời điểm, đã từng bị coi là Ma giáo đạo thống một mạch thế lực, trực tiếp cho tu hú chiếm tổ chim khách, chân chính là lễ nghi sụp đổ hỗn loạn thế cục. Đương nhiệm Tuệ Sơn đại thần có thể ngồi vững vàng sáu ngàn năm, tuy nói có vận khí thành phần, nhưng càng nhiều vẫn là bằng vào cá nhân hấn kinh khủng chiến lực, nắm đấm đủ cứng, lại là chân trần không sợ mang giày, ai không kiêng kị mấy phần."

Kiểm linh giễu cợt nói: "Lễ Nhạc sụp đổ ? Là các người tam giáo chia của không đồng đều ? Vẫn là hạo nhiên thiên hạ nội bộ xuất hiện chính tà giằng co ? Vị kia Lễ Thánh đâu, lấy hấn tính tình, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn ?"

Lão tú tài thở dài nói: "Một lời khó nói hết, không đề cập tới cũng được."

Cao lớn nữ tử hai tay phụ sau, xem thường vẻ mặt càng sâu, "Đại cục đã định, tự nhiên là muốn nội chiến, ha ha, tốt một cái Đại Đạo chi tranh, trăm nhà đua tiếng, náo nhiệt là náo nhiệt, kết quả như thế nào ? Thế đạo quả thật trở nên tốt hơn ?"

Lão tú tài liếc mắt áo trắng kiểm linh, cực kỳ cứng rắn mà gọn gàng dứt khoát nói: "Nho gia đạo thống nội bộ, tự nhiên không tính là trong suốt thấy đáy, cũng không phải là đều là chính nhân quân tử, nhưng ta Nho gia tiên hiền vì thế bỏ ra vô số tâm huyết, nói là dốc hết tâm huyết cũng không quá đáng, cho nên thủy chung vốn chính nguyên thanh, người tuyệt đối không thể một lời bác bỏ."

Kiểm linh nghiền ngẫm nói: "Đây coi là không tính lần thứ ba ?"

Lúc trước có chút già mà không đứng đần lão tú tài giờ khắc này, đúng là nửa điểm không nhượng bộ, lạnh nhạt nói: "Đối với chuyện này, người nếu là cảm thấy không đúng, ta có thể cùng người giảng trăm năm ngàn năm đạo lý, người dùng kiếm giảng đạo lý của người cũng không sao."

Nàng quan sát tỉ mỉ lấy dáng người cũng không cao lớn gầy gò lão nhân, "Người coi thật tan hết Thánh Nhân khí vận, chỉ còn lại bên dưới hồn phách, đem toà này người trong thiên hạ giữa xem như ký sinh chỗ ?"

Lão tú tài trầm mặc một lát, "Đúng."

Nàng thu hồi tự nhiên sinh ra cổ kia sát tính sát tâm, ánh mắt phức tạp, "Nhiều năm như vậy, cũng chỉ có các người hai cái làm đến, nhưng là ta rất hiếu kì, người là tôn sùng gia hoả kia lựa chọn ? Vẫn là có chút bất đắc dĩ ? Cái trước khả năng cực nhỏ, dính đến các người Đại Đạo, ta đoán chừng Nho giáo đạo thống bên trong lão đầu tử, dù là đây không phải cái gì mỹ soa làm, cũng sẽ không để người thành công."

Lão tú tài bình tĩnh nói: "Ganh đua, thiên kinh địa nghĩa."

Nàng suy nghĩ một lát, quay đầu mắt nhìn Trần Bình An, cười nói: "Chẳng những dự tính ban đầu đã đạt thành, còn vượt xa mong muốn, xem ở người làm ra cái lựa chọn này phân thượng, đương nhiên nhất chủ yếu vẫn là xem ở chủ nhân nhà ta phân thượng, còn lại hai kiếm, trước hết dư lấy ? Về sau ngày nào ta lại đột nhiên nhìn người không vừa mắt, nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt."

Một mực sắc mặt căng cứng lão tú tài chỉ một thoáng phá công, vỗ đùi, cười nói: "Dư lấy dư lấy, dư lấy tốt, lão bách tính người ta ba mươi tết thời điểm, đều hứng thú cái này, trong chén còn lại một điểm đồ ăn, cố ý dư lấy lưu cho sang năm, điềm báo đầu tốt, ngụ ý tốt."

Lão nhân thấy thế nào đều giống như một bộ sống sót sau tai nạn vui sướng bộ dáng.

Kiểm linh đối với cái này lơ đãng, lạnh giọng nói: "Mở cửa."

Lão nhân phẩy tay áo một cái, dẫn đầu nhanh chân đi đi, cao giọng nói: "Ngửa mặt lên trời cười to đi ra cửa."

Trần Bình An nhớ lại một chuyện, nhỏ giọng hỏi: "Ta lúc đó cái kia một kiếm, có phải hay không rất kém cỏi ? Toà kia núi lớn giống như động cũng không động. Lão tiên bối trước đó nói luyện kiếm thiên tư tốt xấu, liền nhìn có thể thu đến mấy chữ, mặc dù ta vốn là không nguyện ý tiếp nhận bọn hắn, nhưng bọn hắn cũng không vui lòng tới gần ta à, đây có phải hay không là nói rõ ta luyện kiếm thiên phú, cùng luyện quyền đồng dạng rất phổ thông ?"

Trần Bình An càng nói càng khổ sở, "Lão tiên bối còn nói ta nếu như cản trở, lúc đó dù là có được mười cảnh tu vi, cái kia một kiếm chém vào ra ngoài, cũng chỉ có bảy tám cảnh hiệu quả."

Lời nói hùng hồn có thể há miệng liền nói, nhưng dưới gầm trời việc khó, khó thì khó tại yêu cầu từng bước một đi.

Nê Bình ngô hém người quê mùa Trần Bình An, thực sự quá lý giải đạo lý này.

Kiểm linh đưa tay nhéo nhéo thiếu niên gương mặt, cười tủm tỉm nói: "Về sau ngươi sẽ biết."

Trần Bình An đỏ lên mặt, muốn nói lại thôi.

Nàng sớm đã cùng thiếu niên tâm hữu linh tê, kéo tay của thiếu niên, chậm rãi hướng đi cái kia phiến sơn hà bức tranh cửa lớn, ôn nhu nói: "Chủ nhân, biết rồi, sau này làm lấy một vị cô nương trước mặt, ta chắc chắn sẽ không làm càn như vậy, tránh khỏi nàng oan uổng ngươi, đem ngươi trở thành làm đứng núi này trông núi nọ tay ăn chơi."

Thiếu niên rục rĩ mà cười, đã có như trút được gánh nặng nhẹ nhõm, cũng có cùng với nàng trở thành thổ lộ tâm tình bằng hữu vui vẻ.

Cao lớn nữ tử đột nhiên quay đầu, có chút u oán, "Nhưng ngươi liền

không sợ thần tiên tỷ tỷ cảm thấy ủy khuất sao?"

Thiếu niên suy nghĩ một chút, chân thành nói: "Ta sẽ cùng người nói xin lỗi, nhưng là có một số việc, ta cảm thấy liền nên là cái đáng về kia."

Nàng mặt buồn rười rượi, lại có mấy phần lã chã chực khóc bộ dáng.

Trần Bình An mặc dù có chút chân tay luống cuống, nhưng là ánh mắt kiên định, nhếch lên bờ môi, không nguyện ý bởi vậy liền cải biến dự tính ban đầu.

Kiểm linh bỗng nhiên thoải mái mà cười, hướng thiếu niên duỗi ra ngón tay cái, tán thưởng nói: "Suất khí!"

Trần Bình An rụt rè hỏi: "Thật không tức giận?"

Nàng nắm tay của thiếu niên, dừng lại bước chân, đứng tại cái kia phiến cửa lớn miệng, đột nhiên xoay người ôm chặt lấy thiếu niên, nàng đầy mặt tràn đầy ấm nụ cười lười biếng, giống như là một cái thích nhất ngủ nướng gia hỏa, tại lớn mùa đông trốn ở ấm áp trong chăn, nằm ngáy o o, loại kia cảm giác hạnh phúc, thật sự là vô pháp nói nói. Nàng mới mặc kệ Trần Bình An là cái gì cảm thụ, vui sướng nói: "A... Nha nha, nhà ta tiểu Bình An, thật sự là đáng yêu chết!"

Thiếu niên trong nháy mắt như bị sét đánh, không nhúc nhích, trong đầu một mảnh chỗ trống, không hề suy nghĩ bất cứ điều gì.

Thần tiên tỷ tỷ.

Thần tiên chỉ là cảm giác đầu tiên, kỳ thật tỷ tỷ mới là Trần Bình An đáy lòng cảm giác.

Nàng cuối cùng buông ra Trần Bình An, đứng thẳng thân thể sau quay đầu nhìn lại, có cái xuất quỷ nhập thần trở về sơn thủy họa sĩ lão gia hỏa,

đưa lưng về phía hai người, ho khan nói: "Phi lễ chớ nhìn, yên tâm, ta cái gì cũng không thấy cái gì đều không nghe được, lúc trước chỉ là quên đi một vật, không thể không quay người thu hồi."

Tâm tình thật tốt cao lớn nữ tử mới lười nhác so đo những thứ này.

Lễ pháp, đạo đức, nhân quả ?

Những này cực lớn, cực cao, cực xa đồ vật, xưa nay không từng trói buộc chặt nàng.

Trên đại đạo, đã từng có người, thân không vật gì khác, chỉ có cầm kiếm thẳng đi.

Phàm là có vật ngăn cản, một kiếm mở đường.

Phàm là có bất bình sự tình, một kiếm mà bình.

Nàng yên lặng vạn năm về sau, rốt cuộc tìm được một người khác.

Hai người, khác biệt một trời một vực.

Nhưng là nàng không có cảm thấy thất vọng.

Nếu như nói ngay từ đầu là bởi vì tin tưởng Tề Tĩnh Xuân, mà lựa chọn tin tưởng một cơ hội, cực một cái khả năng cực nhỏ bé "Vạn nhất" .

Như vậy bây giờ dù là Tề Tĩnh Xuân sống tới, nói hăn sai, người không nên lựa chọn thiếu niên kia, mặc hăn nói toạc thiên đại đạo lý, nàng cũng sẽ không nghe.

Nàng buông tay ra, ra hiệu Trần Bình An đi đầu.

Thiếu niên dẫn đầu đi ra cửa lớn.

Kiểm linh nhìn về phía thiếu niên còn yếu đuối bả vai, theo sát phía sau.

Người đều có tâm cảnh, luyện khí sĩ gọi là đan thất, người thể tục gọi nội tâm.

Tâm hồ chỉ là một cái trong số đó.

Lúc đó nàng đứng tại thiếu niên tâm hồ phía trên, nhìn quanh bốn phía, một mảnh trắng xóa, sạch sẽ.

Sau đó nàng nhìn thấy một chỗ rất cục chẳng phải đơn điệu cảnh tượng, tìm được thiếu niên chính mình cũng chưa từng ý thức được "Tâm kính nguyên hình" .

Đó là một cái bốn năm tuổi lớn cô đơn hài tử, cuộn mình ngồi mà, hai tay ôm đầu gối, lẻ loi trơ trọi một người, chân một bên để đó một đôi cỏ non giày, thường thường liền ngồi như vậy ngẩn người.

Tại đứa bé này bên cạnh, là một tòa không có mộ bia nhỏ năm mồ.

Nhỏ năm mộ phụ cận, lại có hai tòa tương đối nhỏ năm mộ muốn nhỏ hơn "Đồng đất nhỏ", tình thế như là ngọn núi.

Mỗi khi hài tử Tử Hưu tức đủ rồi, liền sẽ xuyên qua cỏ non giày, chạy tới chỗ rất xa, đi đem một tòa núi nhỏ chuyển về mộ phần bên cạnh, rất cố hết sức, mỗi lần chỉ có thể di chuyển một đoạn ngắn khoảng cách.

Chạy tới dãi núi thời điểm, hài tử bên hông buộc treo một phương nhỏ con dấu, đeo lên cái kia đỉnh nhỏ mũ rộng vành.

Nhỏ con dấu sẽ cùng theo hài tử bước chân cùng một chỗ đứng đứng đưa đưa.

Kỳ quái là, không có tòa kia Nê Bình ngũ hẻm tổ trạch tâm kính trái

ngược với.

Đại khái tại tiểu hài tử ở sâu trong nội tâm, cha mẹ sau khi qua đời, nhà liền không có đi, cho nên thủy chung kiên trì trông coi toà kia nhỏ năm mộ.

Tiểu hài tử sắc mặt quật cường, thói quen cau mày đầu, nhếch lên bờ môi.

Nhưng là ngẫu nhiên, đứa bé này cũng sẽ cười một cái, hẳn là chân chính đáng giá chuyện vui, tỉ như hẳn lặng lẽ nói cho nhỏ năm mộ, bờ môi khẽ nhúc nhích, cũng không tiếng nói vang lên tại tâm cảnh, nhưng là cùng hẳn tâm hữu linh tê kiểm linh tự nhiên biết được im ắng lời nói nội dung.

"Mẫu thân, ta biết một vị thần tiên tử tử. Nàng lúc cười lên, cùng người nhưng giống."

Ngoại trừ dời núi "Về nhà", tiểu hài tử gần như không sẽ rời đi nhỏ năm mộ phụ cận, lúc thỉnh thoảng sẽ giống như là tại nắm tay, đi về phía Nam vừa đi một khoảng cách, giống như là nắm một vị tiểu cô nương tay nhỏ, chỉ là mỗi đi một khoảng cách, hài tử vẫn liền sẽ lặng lẽ nhìn về phía năm mộ bên kia, lộ ra lưu luyến không bỏ.

Duy chỉ có một loại tình huống, tiểu hài tử sẽ nhanh chân chạy vội ra ngoài rất rất xa, một mực cao cao vung lên cái đầu nhỏ, chuyên chú nhìn qua không trung, giống như là đang đuổi trực lấy không trung cách hẳn đi xa người nào đó.

—— ———

Tranh sơn thủy quyển bên trong, lão tú tài vẽ mặt trang nghiêm.

"Trò giỏi hơn thầy, chưa hẳn không có cơ hội này."

Lão nhân gật đầu nói: "Đại thiện."

Lão nhân trầm mặc hồi lâu, phát hiện toàn bộ thiên địa bắt đầu run nhẹ, bất đắc dĩ nói: "Đối với tiểu tử kia như thế có kiên nhẫn, liền không thể đối với ta cũng có chút tính nhẫn nại ? A đúng, bây giờ lại còn sẽ cười, nếu là Thượng Cổ kiếm tiên lưu truyền xuống nghe đồn là thật, người bây giờ bộ dáng này, lúc trước những cái kia bị người chém vào gần chết đại lão, nếu như tận mắt thấy, còn không phải ngạnh sinh sinh đem tròn mắt trừng ra ngoài ?"

Lão tú tài nhìn về phía toà này tiểu thiên địa bầu trời, phảng phất ánh mắt xuyên qua trùng điệp màn trời, đột nhiên tự giễu nói: "Thiên hành kiện, quân tử lấy không ngừng vươn lên. Nói thật là hay lắm, dù là tiếp qua vạn vạn năm đều không có sai. Khó trách lúc trước chúng ta Nho gia lão tổ tông muốn cùng người lão nhân gia thỉnh giáo học vấn, xem ra đạo lý một chuyện, chúng ta người đọc sách chẳng những giảng được đã chậm một chút, cũng xa xa không có nói xong giảng thấu a."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Lão tiên sinh ngồi mà luận đạo

Lão tú tài lần nữa đi ra tranh sơn thủy quyền thời điểm, nhìn thấy thiếu niên Thôi Sàm vẫn nằm ở trên mặt đất giả chết, hừ lạnh nói: "Còn thể thống gì."

Thôi Sàm thẳng tắp nhìn về phía màn trời, "Còn sống không có nửa điểm trông mong đâu, chết là xong."

Lão tú tài đi qua chính là một cước, "Bớt ở chỗ này giả bộ đáng thương, liên không muốn biết rõ vì sao tiểu Tề chỉ là muốn người ngã cảnh, mà không có trừ cho sướng?"

Thôi Sàm ánh mắt hoảng hốt, thì thào nói: "Lúc trước người bị đuổi ra văn miếu, Tề Tĩnh Xuân chẳng những không có bị người liên lụy, ngược lại tiếp tục cảnh giới tăng vọt, vốn là nói rõ rất nhiều vấn đề, hửn Tề Tĩnh Xuân sớm đã có tư cách tự lập môn hộ, cùng người Văn Thánh một mạch sớm đã bằng mặt không bằng lòng, cho nên hửn tự giác không có tư cách giết ta, hi vọng tương lai từ người đến thanh lý môn hộ."

Lão tú tài giận nó không tranh, lại là một cước, "Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nói chính là loại người như người! Ta đếm ba tiếng, nếu như vẫn chưa chịu dậy, người cứ như vậy nằm lấy chờ chết được rồi, Đại Đạo đừng có lại hy vọng xa vời, ba! Hai! Hai, hai. . ."

Thôi Sàm hạ quyết tâm không đứng dậy.

Đem lão tú tài cho xấu hổ đến rồi tinh rồi mù, đành phải quay người hướng Trần Bình An nháy mắt, hỗ trợ giải bốn phía.

Trần Bình An gật gật đầu, từ Lý Bảo Bình trong tay tiếp nhận hộc kiếm gỗ, nhanh chân tiến lên, đi vào Thôi Sầm bên cạnh về sau, nói mà không có biểu cảm gì cái "Một" chữ sau, đối thiếu niên áo trắng cổ chính là một kiếm đâm bên dưới.

Vừa nhanh vừa mạnh, mũi kiếm tinh chuẩn, khả năng Trần Bình An chính mình cũng không có phát giác được, đang vẽ quyển bên trong lãnh hội đến tâm ổn ý cảnh về sau, hai tay rốt cục theo kịp Trần Bình An tâm tư lưu chuyển, cho nên cái này một kiếm đâm vào không có chút nào yên hỏa khí, nhưng ngược lại càng phát ra lẳng lẹ tàn nhẫn, sát cơ trùng điệp.

Dọa đến Thôi Sầm lộn nhào vội vàng đứng dậy.

Trần Bình An thu hồi kiếm, đối với lão tú tài gật gật đầu, là ý nói lão tiên sinh người khẩn cấp đã bãi bình.

Lão tú tài thở dài, nhìn về phía Trần Bình An cùng cách đó không xa bạch y nữ tử, "Tìm một chỗ, nói một số chuyện."

Lão nhân quay đầu đối với Thôi Sầm trừng mắt nói: "Đuổi theo! Liên quan đến người Đại Đạo thời cơ, người lại giả vờ giả vịt, dứt khoát để Trần Bình An một kiếm chém chết chắc chắn."

Một đoàn người hướng đi sân nhỏ, lão tú tài nhìn quanh bốn phía, liếc mắt từ gốc cây kia tuyết trắng lá sen nâng lên "Nhỏ màn trời", ngón tay bấm niệm pháp quyết, do dự một chút, "Tìm gian phòng ốc đi vào trò chuyện, Trần Bình An, có hay không thích hợp chỗ ngồi, có thể nói chuyện là được, có hay không ghế cái ghế không quan trọng."

Trần Bình An liếc mắt Lâm Thủ Nhất phòng chính, đã tắt đèn, có thể là Lâm Thủ Nhất tại đình nghỉ mát tu hành quá lâu, tình trạng kiệt sức, đã nghỉ ngơi, đành phải từ bỏ căn này lớn nhất gian phòng, đối với lão nhân gật đầu nói: "Đi ta gian phòng bên kia tốt, chỉ có một cái gọi là Lý Hộc hài tử đang ngủ, đánh thức hẳn vấn đề không lớn, Lâm Thủ Nhất là

người trong tu hành, hẳn là sẽ có rất nhiều chú trọng, chúng ta liền không nên quấy rầy."

Kiểm linh ngồi tại sân nhỏ trên mặt ghế đá, cười nói: "Các người trò chuyện, ta không thích nghe những cái kia."

Cuối cùng, lão tú tài, Trần Bình An, thiếu niên Thôi Sàm, Lý Bảo Bình phân biệt ngồi tại bốn tờ trên ghế, quanh bàn mà ngồi, Lý Hòe nằm ở trên giường nặng nề ngủ say, là cái ngủ bề ngoài không tốt hài tử, đã biến thành hoành đi ngủ, đầu rũ xuống mép giường bên ngoài, còn có thể ngủ rất say,

Trần Bình An quen thuộc mà giúp hắn thân thể ngay ngắn, đem Lý Hòe tay chân đều để vào đệm chăn, nhẹ nhàng đệm tốt trái phải cùng chân bên kia bị sưng, để cho trong đệm chăn đầu nóng khí không dễ xói mòn, cuối cùng Lý Hòe tựa như là bị bao hết bánh chưng giống như.

Trần Bình An làm xong những này chuyện thiên kinh địa nghĩa, ngồi trở lại ghế, Lý Bảo Bình nhỏ giọng hỏi: "Tiểu sư thúc, người có phải hay không mỗi đêm cũng giúp ta nệm sưng a?"

Trần Bình An cười nói: "Người không cần, người ngủ so sánh Lý Hòe thật tốt hơn nhiều, ngược lại đầu liền ngủ, sau đó một ngủ mất, liền có thể không nhúc nhích tí nào mà một giấc ngủ tới hừng sáng."

Lý Bảo Bình rên rỉ thở dài, dùng năm đấm đập nện trong lòng bàn tay, tiếc nuối nói: "Sớm biết rõ từ nhỏ đã hẳn là ngủ bề ngoài không tốt, đều do ta đại ca, lừa gạt ta ngủ nhân tình liền có thể làm mỹ mộng."

Trần Bình An cười nói: "Về sau về đến cố hương, ta phải thật tốt cảm tạ người đại ca."

Một đường đi tới, Lý Bảo Bình nói lên nhiều nhất người nhà, chính là cái này đại ca, cho nên Trần Bình An đối với cái này ưa thích trốn ở trong

thư trai đọc sách người đọc sách, ấn tượng rất tốt.

Lão tú tài nhìn về phía tiểu cô nương, cười hỏi nói: "Người đại ca có phải hay không ở tại Phúc Lộc Nhai bên trên Lý Hi Thánh ?"

Lý Bảo Bình gật gật đầu, nghi hoặc nói: "Thế nào ?"

Lão tú tài cười ha hả nói: "Cái tên này lấy có chút lớn a."

Thôi Sàm nghe đến đó thời điểm nhin không được liếc mắt.

Lý Bảo Bình có chút lo lắng, "Danh tự quá lớn, có phải là không tốt hay không ?"

Lão tú tài càng vui vẻ, lắc đầu nói: "Lấy được lớn, chỉ cần đè ép được, chính là tốt."

Lý Bảo Bình là cái thích nhất chui sừng trâu tiểu cô nương, "Lão tiên sinh, làm sao mới tính đè ép được đâu ?"

Thôi Sàm lại lật xem thường, xong đời đi, cái này gãi đúng chỗ ngứa, thích lên mặt dạy đời lão đầu tử, khẳng định phải bắt đầu truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc.

Quả nhiên, lão nhân ngắm một chút bốn phía, không thấy được có thể nhắm rượu nát miệng thức ăn điểm tâm, có chút tiếc nuối, chậm rãi nói: "Bản tính thuần thiện, học vấn rất lớn, đạo đức rất cao, đi vạn dặm đường, liên đều đè ép được."

Tiểu cô nương trước đem con dấu kia đặt lên bàn, lay động thân thể, đập rơi cỏ non giày, ngồi xếp bằng trên ghế, hai tay ôm ngực, sầu mi khổ kiếm nói: "Nhưng ta đại ca không có lão tiên sinh nói như vậy không nổi a, không phải ta gửi thư về nhà, để hấn đổi cái tên ?"

Thôi Sàm không thể không lên tiếng nhắc nhở nói: "Lão đầu tử, chúng ta có thể hay không trò chuyện chính sự ? Đại Đạo, Đại Đạo!"

Lý Bảo Bình yên lặng cầm lấy con dấu, hướng con dấu đáy mặt bốn cái chữ triện a khẩu khí.

Thôi Sàm mau ngậm miệng.

Dù là lão đầu tử tu vi thông thiên, nhưng đến ngọn nguồn là ưa thích giảng đạo lý, mặt dày mày dạn cái kia một bộ đi đến thông.

Nhưng Trần Bình An cùng Lý Bảo Bình hai cái này bị Tề Tĩnh Xuân chọn trúng gia hỏa, một cái là căn bản không có đọc qua thư người quê mùa, một cái đọc sách đọc sai lệch cách xa vạn dặm, hắc Thôi Sàm bây giờ là long du chỗ nước cạn bị cá hí, đối đầu cái này một lớn một nhỏ, Thôi Sàm lại anh hùng hào kiệt đều vô dụng, ngoại trừ bị đánh chịu nhục không có cái khác kết quả, càng là cứng rắn xương cốt càng bị tội.

Lão tú tài biến ra một bầu rượu đến, ngửa đầu nhỏ nhấp một miếng, liếc mắt tiểu cô nương một lần nữa thả lại cái bàn con dấu, có chút thương cảm.

Thôi Sàm kỳ thật đêm nay kỳ quái rất nhiều, lão đầu tử trước kia mặc dù cũng có chân tình bộc lộ thời điểm, nhưng tuyệt đại đa số thời điểm, đều là một cái cứng nhắc cổ hủ gia hỏa, ngồi ở nơi nào đều giống như ngồi ngay ngắn thần đàn bên trên kim thân tượng thần, nhất là tại học vấn thụ nhất triều chính tôn sùng đoạn kia tuế nguyệt, lão đầu tử mỗi khi gặp nhập học truyền thụ kinh nghĩa nghi nan, nguy ngồi xuống phương, vĩnh tai lắng nghe "Học sinh", đâu chỉ ngàn người ? Đế vương đem bề ngoài, trên núi thần tiên, quân tử hiền nhân, trùng trùng điệp điệp, ngay cả phản xuất sư môn Thôi Sàm cũng sẽ không phủ nhận, thời điểm đó lão đầu tử, thật sự là sắc sỡ loá mắt, như nhật nguyệt huyền không, quang huy không phân ngày đêm, ép tới toàn bộ tinh hà thất sắc.

Nhưng hôm nay lại còn sẽ đập hấn hai chân, muốn nói Đại Đạo thời điểm, lại còn biết uống rượu ?

Thôi Sàm nhìn như hững hờ, kì thực tâm tình nặng nề.

Nói cho cùng, Thôi Sàm đối với bên cạnh cái lão nhân này tâm tư, cực kỳ phức tạp, đã sùng bái vừa đau hận, đã e ngại lại nhớ lại. Hấn Thôi Sàm cái này năm đó Văn Thánh thủ đồ, đối với nhà mình tiên sinh, làm sao không có giận nó không tranh buồn bã nó bất hạnh tình cảm ?

Giường chiếu bên kia, Lý Hòe nói chuyện hoang đường, "A Lương A Lương, ta muốn ăn thịt! Quý hạp hỏi A Lương, liền cho ta uống một ngụm tiểu hồ lô bên trong rượu chứ sao. . ."

Lý Bảo Bình nhân tình sáng lên, Lý Hòe cái này tai nạn xấu hổ, có thể làm mấy ngày trà dư tửu hậu đề tài nói chuyện.

Thôi Sàm nghe được A Lương xưng hô thế này, lặng lẽ liếc một cái lão nhân.

Lão tú tài tăng hắng một cái, mắt nhìn đang ngồi ba người, "Tốt, nói chính đề. Trần Bình An, Lý Bảo Bình, các người cũng đã biết rõ ta chính là Tề Tĩnh Xuân tiên sinh, mà Thôi Sàm đâu, đã từng là ta thủ đồ, Tề Tĩnh Xuân Đại sư huynh, lúc đó bởi vì ta vội vàng làm học vấn, cho nên Tề Tĩnh Xuân đọc sách, đánh cờ các loại, xác thực đều là Đại đệ tử Thôi Sàm giúp ta cái này tiên sinh truyền thụ cho. Cuối cùng Thôi Sàm phản xuất sư môn, làm ra khi sư diệt tổ đủ loại hoạt động, đến mức Tề Tĩnh Xuân tại Ly Châu động thiên qua đời, Thôi Sàm đều xem như một ván cờ trung bàn thế cục người đánh cờ, muốn nói hấn Thôi Sàm là sát hại hấn sư đệ Tề Tĩnh Xuân hung thủ, nửa điểm không quá phận, xem như ta ký danh đệ tử một trong Mã Chiêm, cũng là như thế, chỉ bất quá Mã Chiêm là cũng không phải là người đánh cờ, nhưng hấn là phía sau màn thủ phạm trước đây nước cờ trong cục, rất mấu chốt một cái vô lý tay. Tại ta đến nhà các người hương tiểu trấn trước đó, bộ thân thể này chỉ là

Thôi Sàm sống nhờ mượn chỗ ở, chân chính Thôi Sàm, là các người Đại Ly vương triều quốc sư, là một cái nhìn không thể so với ta tuổi trẻ lão gia này."

Lý Bảo Bình đầy mặt vẻ giận dữ, tức giận đến hốc mắt đỏ bừng, gắt gao tiếp cận Thôi Sàm.

Trái lại Trần Bình An, càng làm cho Thôi Sàm kinh hồn táng đảm, ánh mắt thấp liễm, thấy không rõ biểu lộ.

Căn người chó hoang không lộ răng.

Thôi Sàm thật sự là quá quen thuộc Trần Bình An tính tình, dù sao so với hãn Dương lão đầu càng thêm chú ý lưu tâm Nê Bình ngô hẻm thiếu niên trưởng thành kinh lịch.

Thôi Sàm tận lực bảo trì trấn định, nhưng là trong lòng thâm độc, chết chắc chết chắc, lão đầu tử người hại người rất nặng.

Lão tú tài chuyển đổi chủ đề, nhìn về phía Trần Bình An, "Có chuyện, trước cùng người lên tiếng kêu gọi, người nếu là đáp ứng ta làm tiếp, ta muốn ở trên thân thể người lấy ra một đoạn thời gian nước suối, yên tâm, không liên quan đến quá nhiều tư ẩn, đến xem như tối nay nói chuyện trời đất mở màn, người có nguyện ý hay không?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Có thể."

Lão tú tài duỗi ra một cái bàn tay, đối ngồi đối diện nhau Trần Bình An, run cổ tay quyền tụ, rất nhanh Trần Bình An bốn phía liền hiện ra từng tia từng sợi nước sương mù, chậm rãi chảy về tay của lão nhân tâm, cuối cùng biến thành một cái trong suốt sáng long lanh u lực thủy cầu, lão nhân lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay hướng xuống, tại thủy cầu bên trên nhu hòa một vòng, những cái kia dòng nước liền hướng chỗ thấp hướng chảy mặt bàn, một vài bức sinh động hoạt bát hình ảnh bởi

vậy trên bàn hiển hiện.

Lý Bảo Bình trừng lớn con mắt, đầy mặt chấn kinh, tranh thủ thời gian gục xuống bàn, "Oa, Tiểu sư thúc, đây là chúng ta gặp phải áo cưới nữ quỷ đầu kia trên sơn đạo, còn có ta ai! Ha ha, hay là của ta rường sách nhỏ nhất xinh đẹp, quả nhiên so rường thủ rường đáng vẻ ngo ngoe. . ."

Từ áo cưới nữ quỷ chống đỡ ô giấy dầu xuất hiện tại vũng bùn đường nhỏ, ngọn ngọn đèn lồng theo thứ tự sáng lên, rường núi ở giữa xuất hiện một đầu hùng vĩ hỏa long.

Đến Lâm Thủ Nhất tế ra phù lục vẫn là quỷ đả tường, chẳng những không có rời đi nữ quỷ địa giới, ngược lại bị lừa gạt đến toà kia treo "Tú thủy cao phong" phủ đệ trước đó.

Cuối cùng Phong Tuyết miếu kiếm tiên Ngụy Tấn một kiếm phá vạn pháp, tiêu sái đi đến, phá vỡ cục diện bế tắc, thành công mang theo một đoàn người rời đi nơi đó.

Lão tú tài hướng trên bàn một thảo, cái kia một đoạn thời gian dòng suối một lần nữa hội tụ thành đoàn, hướng Trần Bình An trên người đẩy, lại lần nữa tan rã quay về thiên địa.

Chiêu này dính đến Đại Đạo bốn nguyên vô thượng thần thông, không dựa vào Thánh Nhân tiểu thiên địa, không dựa vào huyền diệu pháp khí, lão nhân cứ như vậy hạ bút thành văn.

Lý Bảo Bình chỉ cảm thấy thần kỳ thú vị.

Thôi Sàm lại là biết hàng, trong lòng càng kinh ngạc, lão đầu tử đến cùng là thế nào, một thân Thánh Nhân tu vi rõ ràng mất ráo, vì sao còn có thể thần thông quảng đại như vậy ?

Lão tú tài nhẹ giọng nói: "Cái này nữ quỷ có thể hay không hận ? Đường

nhiên đáng hận, lạm sát kẻ vô tội, tội ác từng đồng. Đáng thương không đáng thương ? Cũng có mấy phần đáng thương, thân là quỷ mị, trước kia bản tính hướng thiện, tại triều đình, chẳng những có trấn áp khí vận chi công, với địa phương, có nhiều thiện hạnh việc thiện, càng cùng người đọc sách tương thân tương ái, vốn là một cốc ca tụng mới đúng, cuối cùng hai hai lưu lạc đến như vậy hoàn cảnh, thần tăng quỷ ghét, đều là Đại Đạo xa lánh, một thân nhân quả dây dưa, toàn thân dây dưa dài dòng, mấy đời đều hoàn lại không được khoản này hồ đồ nợ."

Lão tú tài thở dài, "Cho nên nói đáng hận người tất có đáng thương chỗ, đúng hay không?"

Thôi Sàm như lâm đại địch, không dám gật đầu cũng không dám lắc đầu.

Lý Bảo Bình rất mau tiến vào "Lên núi đánh chết chướng ngại vật" hình thức, nghiêm túc suy nghĩ một lát, nói: "Đáng hận càng nhiều."

Lão tú tài đối với tiểu cô nương gật đầu cười nói: "Như vậy đáng hận đáng thương , đáng hận thêm ra bao nhiêu ? Đáng thương lại chiếm nhiều ít ?"

Tiểu cô nương lại để tâm suy nghĩ một chút, "Hợp tình hợp lý hợp pháp, rút lui trở về, cần thận tính toán ?"

Lão tú tài lại cười mị mị hỏi: "Lý Bảo Bình, hợp pháp hợp pháp, đương nhiên không hỏng, có thể hỏi đề lại tới, người như thế nào xác định thế gian luật pháp, là thiện pháp vẫn là ác pháp ?"

Tiểu cô nương ngạc nhiên, tựa hồ chưa từng có vấn đề này, cũng không luống cuống, đối với lão nhân nói rằng: "Lão tiên sinh, chờ ta một lát a, vấn đề này, cùng lần trước Tiểu sư thúc cái kia đồng dạng, vẫn có chút lớn, ta phải nghiêm túc ngâm lại!"

Lão tú tài nụ cười hòa ái, gật đầu tán thưởng nói: "Tốt."

Thôi Sàm nhìn lấy lão nhân quen thuộc nụ cười, nhìn lấy tự tình hội thần xụ mặt tiểu cô nương, hừ lạnh một tiếng.

Không hổ là Tề Tĩnh Xuân tiên sinh cùng Tề Tĩnh Xuân đặc ý đệ tử, tâm hỏa tương truyền, một mạch tương thừa, ngay cả thụ nghiệp phân bốn phía, đều một cái đức hạnh!

Lão tú tài làm khó tiểu cô nương sau, quay đầu nhìn về ánh mắt trong suốt Trần Bình An, "Ta dĩ vãng làm học vấn muốn nan đề, ưa thích trước hướng chỗ xấu tưởng tượng, hôm nay cũng không ngoại lệ, đáng hận người tất có đáng thương chỗ, câu nói này bản thân không có vấn đề quá lớn, nhưng là thế gian rất nhiều tự cho mình là thông minh người, ưa thích bày ra đám người đều say ta độc tình tư thái, chỉ nói đáng thương chỗ, cố ý lược qua chỗ đáng hận."

"Có ít người thì thuần túy là lạm thi lòng từ bi cùng lòng trắc ẩn, tăng thêm 'Chỗ đáng hận' cũng không thực hiện tại tự thân, cho nên không có nhiều như vậy đau điếng người, ngược lại ưa thích khoa tay múa chân, khoanh tay đứng nhìn, muốn người một mực tha thứ. Trần Bình An, người cảm thấy vấn đề căn nguyên ra ở đâu? Nên biết rõ ta nói tới những người này, rất nhiều đọc qua thư, học vấn không nhỏ, nói không chừng còn có người là tán dóc cao thủ. Trần Bình An, người có ý nghĩ gì sao? Tùy tiện nói, nghĩ đến điều gì a liền nói cái gì."

Trần Bình An muốn nói lại thôi, cuối cùng nói rằng: "Không có cái gì muốn nói."

Thôi Sàm đã không để ý tới Trần Bình An trả lời là cái gì, bắt đầu yên lặng thôi diễn, suy nghĩ vì sao lão đầu tử nhắc tới chút.

Lão tú tài mắt nhìn trái phải Lý Bảo Bình cùng Thôi Sàm, chậm rãi nói: "Thị phi công tội có lòng người, thiện ác cân lượng hỏi Diêm Vương. Vì sao có nói vậy? Bởi vì mỗi người đạo đức tu dưỡng, trưởng thành kinh

lịch, tầm mắt lịch duyệt đều sẽ khác biệt, lòng người chấp trùng không chừng, có mấy người dám tự xưng lương tâm của mình, nhất là công chính ôn hòa ?"

"Thế là Pháp gia liền lấy một cái đường tắt phương pháp, đem đạo đức lễ nghi kéo đến thấp nhất một đầu dây, ở chỗ này, chỉ có cao như vậy, không thể lại thấp."

Lão nhân nói đến đây, duỗi ra một cái tay, tại mặt bàn vạch ra một đầu dây đến.

"Đương nhiên những này luật pháp, như ta lúc trước nói, tồn tại 'Ác pháp' khả năng, ở chỗ này, ta không làm diễn sinh khai triển, nếu không ba ngày ba đêm đều rất khó kể xong. Cho nên cuối cùng, pháp luật là chết, lòng người là sống, luật pháp không người chấp hành, càng là chết đến mức không thể chết thêm, cho nên vẫn là muốn hướng lên đi cầu giải."

Nói đến đây, lão tú tài lại duỗi ra tay, hướng nóc nhà chỉ chỉ.

Lão nhân quay đầu nhìn qua Thôi Sàm, "Biết rõ vì cái gì lúc đó người đưa ra vấn đề kia, ta trả lời nhanh như vậy sao?"

Hết chuyện để nói.

Thôi Sàm tức giận nói: "Bởi vì người càng ưa thích cũng càng coi trọng Tề Tĩnh Xuân, cảm thấy ta Thôi Sàm học vấn, đều là trong giỏ rác giấy lộn đoàn, muốn người này vị Văn Thánh đại nhân vò mở rải phẳng, đều ghét bỏ tay bẩn!"

Lão nhân lắc đầu nói: "Bởi vì người vấn đề kia, ta tại trước người, liền đã suy tư rất nhiều năm. Lúc đó mặc kệ ta như thế nào thôi diễn, chỉ có một cái kết luận: Ngàn dặm con dê bị hủy bởi tổ kiến, hồng thủy tràn lan, kết quả là đã xảy ra là không thể ngăn cản. Bởi vì chẳng những trị ngọn

không trị gốc, mà lại người tại học vấn nền tảng không đủ kiên cố tiền đề bên trên, cái này môn dự tính ban đầu cực tốt học vấn, ngược lại sẽ có vấn đề lớn. Như một tòa nhà cao tầng, người xây càng cao to hơn càng hoa mỹ, một khi nền tảng bất ổn, gió to thổi liền đổ sập, đả thương người hại người càng nhiều."

Thôi Sàm cứ thế ngay tại chỗ, nhưng vẫn có chút không chịu phục.

Lão nhân thở dài, bất đắc dĩ nói: "Các người phải biết, chúng ta Nho gia đạo thống là có bệnh chứng, cũng không phải là tận thiện tận mỹ, nhiều như vậy quy củ, theo thể gian chuyển dời, cũng không phải là có thể một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, vạn thể không đổi. Cái này cũng bình thường, nếu là đạo lý đều là sớm nhất người, nói đến nhất đối với tốt nhất, hậu nhân làm sao bây giờ ? Cầu học vì cái gì ?"

"Chí Thánh tiên sư cho ra biện pháp, nhất không rõ ràng cũng nhất thuần chính, cho nên ôn hòa mà lại ích lợi, là trăm lợi mà không có một hại ăn bổ, nhưng là ăn bổ tiền đề, là xây dựng ở tất cả mọi người ăn 'Nho gia' phần này lương thực, đúng không đúng?"

"Nhưng là một số thời khắc, tựa như một người, theo thân thể cơ năng suy giảm, hoặc là phơi gió phơi nắng quan hệ, liền sẽ có sinh bệnh thời điểm, ăn bổ đã vô pháp hiệu quả nhanh chóng, lại vô pháp cứu mạng trị người. Cái này yêu cầu được bổ."

"Nhưng là dùng được ba phần độc, yêu cầu cực kỳ thận trọng. Viễn cổ Thánh Nhân còn chỉ dám tại từng bách thảo về sau, mới dám nói người nào cỏ cây là được, người nào là độc."

"Người Thôi Sàm loại này tính nôn nóng, coi là thật nguyện ý hoa phần tâm tư này ? Sư đệ của người Tề Tĩnh Xuân đã sớm nhắc nhở qua người rất nhiều lần, người Thôi Sàm quá thông minh, lòng cao hơn trời, xưa nay không ưa thích tại chỗ thấp điệu bộ phu, như vậy sao được ? Người nếu là hài tử đùa giỡn, chỉ muốn làm cái thư viện Sơn chủ học cung đại

tế tửu, như vậy người mở đi ra sông nói, dù là đê đập trên thực tế thủng trăm ngàn lỗ, đến cuối cùng hồng thủy vỡ đê, có người cứu được. Nhưng là người học vấn, một khi tại Nho gia đạo thống trở thành chủ lưu, xảy ra vấn đề, ai tới cứu ? Ta ? Vẫn là Lễ Thánh, vẫn là Chí Thánh tiên sư ? Coi như cái này mấy vị xuất thủ cứu giúp, nhưng người Thôi Sàm lại như thế nào xác định, đến lúc đó thả nói hai giáo Thánh Nhân, không thêm phiền ? Không đem toà này hạo nhiên thiên hạ, biến thành mở rộng hai người bọn họ dạy giáo nghĩa thiên hạ ?"

Thôi Sàm vẫn cứ không muốn chịu thua.

Lão tú tài có chút mỗi một, "Người này môn công lao sự nghiệp học vấn, tuy là ta sớm hơn nghĩ đến, nhưng là người dốc lòng trong đó, về sau so ta nghĩ đến càng xa một chút. Cuối cùng ta cũng có vẻ xiêu lòng, cảm thấy có hay không có thể thử một lần, cho nên trận kia trốn ở mặt bàn bên dưới chân chính 'Ba bốn chi tranh ', là tại Trung Thổ Thần Châu hai đại vương triều, riêng phần mình mở rộng 'Lễ nhạc' cùng 'Công lao sự nghiệp ', sau đó nhìn sáu mươi năm về sau, riêng phần mình thắng bại ưu khuyết, đương nhiên, kết cục như thế nào, thiên hạ đều biết, là ta thua, cho nên không thể không tự tử tại Công Đức Lâm."

Thôi Sàm đầy mặt không thể tưởng tượng, đột nhiên đứng lên lúc, "Người gạt người!"

Lão nhân lạnh nhạt nói: "Lại quên rồi? Cùng người biện luận tranh chấp, tâm tình của mình muốn công chính ôn hòa, không thể hành động theo cảm tính."

Thôi Sàm thất hồn lạc phách mà chán nản ngồi trở lại ghế, thì thào nói: "Người làm sao lại cực cái này, ta làm sao lại thua. . ."

Lão tú tài quay đầu nhìn về sân nhỏ bên kia, "Chú ý a, ngàn ngàn vạn vạn đừng không xem ra gì a."

Cao lớn nữ tử lười biếng trả lời: "Biết rồi."

Lão tú tài lúc này mới uống một hớp rượu lớn, tự giễu nói: "Mượn rượu giải sầu cũng thế, rượu tráng sợ người gan càng đắng hơn."

Lão tú tài để bầu rượu xuống, chỉnh ngay ngắn vạt áo, chậm rãi nói: "Lễ Thánh tại chúng ta toà này chính khí thiên hạ, viết đầy hai chữ. Thôi Sàm, làm giải thích thế nào?"

Thôi Sàm căn bản chính là vô ý thức trả lời nói: "Trật tự!"

Thốt ra về sau, Thôi Sàm liền tràn ngập ảo não hối hận.

Lão nhân thần sắc trang nghiêm trang trọng, gật đầu trầm giọng nói: "Đúng, lễ nghi quy củ, tức là trật tự. Ta Nho gia đạo thống bên trong thứ hai Thánh Nhân, Lễ Thánh, hễ theo đuổi là một cái trật tự, thế gian vạn vật ngay ngắn trật tự, quy quy củ củ, những này quy củ đều là Lễ Thánh thiên tân vạn khổ từ Đại Đạo bên kia, quét ngang dựng lên một đầu một đầu 'Cướp về', lúc này mới dựng nhắc một tòa hễ lão nhân gia tự giễu 'Phá nhà tranh', vì thương sinh bách tính che chắn gió mưa, nhà tranh rất lớn, lớn đến cơ hồ tất cả mọi người cố gắng cả đời, học vấn chỗ sâu nhất, đều đi không đến vách tường bên kia, lớn đến tất cả người tu hành tu vi lại cao hơn, đều không đụng tới nóc nhà. Cho nên cái này là chúng sinh tự do cùng an ổn."

Thôi Sàm cười lạnh nói: "Cái kia Tề Tĩnh Xuân đâu, hễ học vấn lại đụng phải nóc nhà, A Lương đâu, tu vi của hễ liền đụng phải vách tường, lúc này nên làm thế nào cho phải? Những người này nên làm cái gì? Những người này giữa thiên chi kiêu tử, bằng cái gì không thể đi ra con đường của mình, mở ra cái kia phiến Lễ Thánh lão gia chế tạo cửa phòng, đi hướng nơi khác mặt khác kiến tạo một tòa mới tinh nhà tranh?"

Nói đến đây, Thôi Sàm vô ý thức đưa tay chỉ hướng căn phòng này cửa

phòng.

Thiếu niên áo trắng giờ này khắc này, đầy mặt phong mang, khí thế bức người.

Bởi vậy có thể thấy được, Thôi Sàm đã không tự chủ được mà toàn thân tâm đầu nhập trong đó, thậm chí có khả năng không đơn thuần là thiếu niên Thôi Sàm ý nghĩ, đồng dạng mang theo thần hồn chỗ sâu hoàn chinh nhất Thôi Sàm lặn ý thức.

Lão nhân cười nói: "Truy cầu trong lòng các người tuyệt đối tự do ? Có thể a, nhưng là người có cái gì nắm chắc, có thể bảo đảm các người cuối cùng đi là cái kia phiến môn, mà không phải một quyền đập nát vách tường, một đầu phá vỡ nóc nhà ? Khiến cho nguyên bản giúp các người che đậy gió mưa, trưởng thành đến cuối cùng cái kia độ cao nhà này nhà tranh, lập tức trở nên bấp bênh, tứ phía để lọt gió ?"

Thôi Sàm cười to nói: "Lão đầu tử chính người đều nói là tuyệt đối tự do, còn quản những này làm gì ? ! Người lại bằng quyết định gì chúng ta đánh vỡ cũ nhà tranh sau, kiến tạo lên mới gian phòng, không thể so với trước đó rộng lớn hơn càng vững chắc ?"

Lão nhân cười cười, "Ồ? Chẳng phải là về tới ta Đại Đạo nguyên điểm ? Người Thôi Sàm liền ta cách cũ đều chưa từng đánh vỡ, còn muốn đánh vỡ Lễ Thánh trật tự ?"

Thôi Sàm giận nói: "Cái này như thế nào chính là nhân tính vốn ác rồi? Lão đầu tử người nói bậy nói bạ!" Lão nhân lạnh nhạt nói: "Vấn đề này đừng hỏi ta, ta đối với người mở một mặt lưới, nhờ vào đó thần hồn hoàn chinh, cơ hội ngàn năm một thuở, hỏi người chính mình bản tâm đi."

Thôi Sàm ngây ra như phỗng.

Cuối cùng, phảng phất giữa thiên địa, chỉ còn lại có lão tú tài cùng Trần

Bình An hai người, một lần trước nhỏ, ngồi đối diện nhau.

Lão nhân mỉm cười nói: "Lễ Thánh muốn trật tự, tất cả mọi người hiểu quy củ, hi vọng tất cả mọi người giảng quy củ, về sau tản học vấn du động sĩ, làm du động sĩ trở thành thế gia vọng tộc, thì có để vương sư học, về sau lại có khoa cử, quảng thu lạnh thứ, hữu giáo vô loại, cung cấp cá chép nhảy long môn khả năng, hàn môn không còn không quý tử. Quy củ a, chu đáo, lao tâm lao lực, mà lại càng về sau, lòng người lưu động, càng tốn công mà không có kết quả. Nhân tính vốn ác nha, ăn no bụng liền để đưa xuống chửi mẹ người, trong nhân thế sao mà nhiều quá thay."

Lão nhân ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên, "Cho nên ta đây, bây giờ đang tìm hai chữ, trình tự."

Lão nhân nói một mình, "Ta chỉ muốn đem thế gian vạn vật vạn sự, vượt rõ ràng một cái trình tự. Tỉ như vậy nhưng hận đáng thương, vấn đề mấu chốt ở nơi nào, liền ở chỗ Lễ Thánh đã dạy dỗ thế nhân đủ nhiều 'Đáng hận', 'Đáng thương' phán định tiêu chuẩn, nhưng là thế nhân lại không đủ hiểu được một cái 'Trước sau phân chia'. Người liền 'Đáng hận' đều không có vượt rõ ràng, liền chạy đi quan tâm 'Đáng thương', sao được? Đúng không?"

Trần Bình An gật đầu một cái.

Lão nhân cười hỏi nói: "Vén vén nghe vào, trình tự hai chữ, có phải hay không so trật tự thuyết pháp này kém xa?"

Trần Bình An chau mày.

Lão nhân cười ha ha, cũng không Quán thiếu năm có thể nghĩ thông suốt bao nhiêu, tự giải trí, uống một hớp rượu, "Nếu như hai chữ này đặt ở Lễ Thánh phá nhà tranh bên trong, đương nhiên liền chỉ có thể coi là may may vá vá, ta căng hết cỡ chính là cái đạo đức lễ nhạc may vá tượng

thôi, nhưng là nếu như đem hai chữ này để vào càng rộng lớn hơn rộng lớn một chỗ, vậy coi như khó lường đi."

Trần Bình An hỏi: "Chỗ nào ?"

Lão nhân đem ấm rượu nhắc lên, đặt ở cái bàn trung ương, sau đó mở ra bàn tay, trên bàn tròng điệp một vòng, "Như thế xem ra, bầu rượu nhà này phá nhà tranh, bất quá là thời gian trường hà bờ một cái nghỉ chân địa phương mà thôi. Nhưng là."

Lão nhân hơi chút dừng lại, mỉm cười nói: "Đầu này thời gian trường hà là bậc nào tình thế, mấu chốt phải xem lòng sông, tuy nói cả hai hỗ trợ lẫn nhau, nhưng là đồng thời lại đích đích xác xác tồn tại 'Hữu vi pháp' . Thế gian có rất nhiều thuyết pháp, xuôi dòng mà xuống, thuận thế mà làm, cho nên ta muốn thử nhìn một chút."

Trần Bình An hỏi: "Lễ Thánh là muốn người tại quy củ bên trong, an an ổn ổn mà sống, một số thời khắc, không thể không hi sinh một một phần nhỏ người. . . Tuyệt đối tự do ? Mà lão tiên sinh người là hi vọng tất cả mọi người dựa theo người trình tự, tại người vẽ ra trên đại đạo, đi lên phía trước ?"

Lão nhân cười bổ sung nói: "Đừng cảm thấy ta là tại khoa tay múa chân, ta trình tự, là sẽ không hăng quá hoá dở, chỉ là tại Đại Đạo đầu nguồn phía trên nỗ lực công lực, về sau dòng nước mở rộng chi nhánh, riêng phần mình vào biển, hoặc là giữa đường tụ hợp, trở thành hồ nước cũng tốt, tiếp tục chảy xuôi cũng được, đều là riêng phần mình tự do."

Lão nhân thân thể nghiêng về phía trước, xuất ra bầu rượu, uống một ngụm rượu, cười hỏi nói: "Trần Bình An, người cảm thấy thế nào ? Có nguyện ý hay không dựa theo Tề Tĩnh Xuân an bài, đem ta đệ tử ?"

Trần Bình An lần thứ hai xuất hiện muốn nói lại thôi bộ dáng.

Lão nhân vẻ mặt mỉm cười, hòa ái dễ gần, lại một lần lặp lại nói: "Chỉ cần nói người nghĩ tới, không cần phải để ý đến sai đúng, nơi này không có người ngoài."

Thiếu niên hít thở sâu một hơi, thẳng tắp cái eo, song quyền chống tại trên đầu gối, đầu ra đẩy nói: "Bởi vì ta không có chân chính đọc qua thư, Lễ Thánh lão gia trật tự đến cùng là cái gì, ta không rõ ràng, lão tiên sinh trình tự, ta càng là lĩnh hội không đến trong đó tinh túy."

Lão nhân mỉm cười nói: "Tiếp tục, lớn mật nói là được. Ta khi còn sống gặp qua dưới gầm trời kẻ rất xấu, rất tồi tệ sự tình, tính tình đã rèn luyện rất tốt á."

Trần Bình An ánh mắt bộc phát sáng rực, "Tại trên tiểu trấn, ta vì mình giết Thái Kim Giản, ta vì bằng hữu Lưu Tiệp Dương đi cùng Bàn Sơn Viên liều mạng, về sau đáp ứng Tề tiên sinh, hộ tống Lý Bảo Bình bọn hắn đi cầu học, lại về sau, đáp ứng thần tiên tỷ tỷ muốn trở thành luyện khí sĩ, những chuyện này, ta làm được rất an tâm, gặt đầu, đi làm là được rồi, căn bản không cần suy nghĩ nhiều cái gì."

Trần Bình An tiếp tục nói: "Trước đó lão tiên sinh người nói rất nhiều, ta một mực đang nghiêm túc nghe, có chút nhớ nhưng qua về sau, ta cảm thấy rất có đạo lý, tỉ như đáng hận đáng thương cái chỗ kia, ta đã cảm thấy rất đúng, trình tự không thể sai, cho nên khi lúc ta liền muốn nói, cái kia áo cưới nữ quý, ta lúc đó liền rất muốn giết, hiện tại càng muốn giết hơn nàng, về sau nhất định sẽ giết nàng, ta nghĩ nói cho nàng, chính người có lớn hơn nữa ủy khuất, cũng không phải người đem thống khổ chuyển gả cho người vô tội lý do, ta nghĩ chính miệng nói cho nàng, người có người đáng thương chỗ, nhưng là người đáng chết!"

Cái này luôn luôn cho người ta cảm giác tính tình ôn hòa Nê Bình ngộ hẻm thiếu niên, giờ này khắc này, nhuệ khí vô cùng.

Trần Bình An ngữ khí càng kiên định, chậm rãi nói: "Nhưng những cái

kia ta nghĩ không hiểu sự tình, thậm chí khả năng cả một đời cũng không nghĩ đến xa như vậy sự tình, ta liền sẽ không đi lấy đến trong tay mình, bởi vì nếu như ngay cả chính ta đều cảm thấy làm không được, vì cái gì còn muốn đáp ứng người khác ? Cũng bởi vì không có ý tứ sao? Bởi vì không đáp ứng để cho người khác thất vọng sao? Có thể hỏi đề đáp án, rất đơn giản a, người đáp ứng, một mực không có lòng tin đi làm, về sau nếu như làm không được, người khác không phải càng thêm thất vọng sao?"

Lão tú tài thu liễm ý cười, đầy mặt nghiêm mặt, suy nghĩ một lát sau có chút thất thần, thói quen duỗi ra hai ngón tay, giống như là từ đồ ăn trong đĩa vơ lên một hạt hạt đậu phộng.

Trong tiểu viện, cao lớn nữ tử hí mắt mà cười.

Lúc trước nàng cố ý xếp đặt ra u oán thương tâm tư thái, thiếu niên không giống nhau nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt chính mình ?

Nếu là đổi lại Mã Khổ Huyền hoặc là Tạ Thực Tào Hi chi lưu ?

Vì một cái đã tại phía xa chân trời, quen biết bất quá một tháng thiếu nữ, liền đi mạo hiểm chọc giận một vị còn sống vạn năm, về sau yêu cầu sống nương tựa lẫn nhau kiếm linh ?

Đây là việc nhỏ sao?

Là chuyện nhỏ.

Nhưng lại tuyệt đối không phải việc nhỏ.

Đại Đạo chi tranh, tuế nguyệt dài đằng dặc, có chút chỗ rất nhỏ để tay lên ngực mà hỏi, quá kinh khủng, đây mới là nhất không thể dự đoán hiểm ác địa phương.

Mỗi khi một tên luyện khí sĩ tu vi càng cao, khoảng cách màn trời càng gần, tâm hần cảnh phía trên tì vết, liền sẽ bị vô hạn phóng đại, đánh cái so sánh, nếu là Đạo tổ một điểm tì vết, bất quá giới tử lớn nhỏ, một khi chuyển thành thực giống, chỉ sợ bị Hoàng Hà động thiên bị một kiếm đâm thủng lỗ hổng còn muốn to lớn.

Tỉ như tại đoạn kia nhìn như lông gà vỏ tỏi thời gian trường hà bên trong, nếu là cái kia Nê Bình ngô hẻm tiểu hài tử, ban đầu ở bán hàng rong "Thiện ý" mời bên dưới, hài tử lựa chọn này chuỗi không cần tiền mút quả, tiếp nhận tay đi, thật vui vẻ ăn, sau đó lanh lợi trở lại Nê Bình ngô hẻm tổ trạch, mút quả ăn đến sạch sẽ, thăm trúc tiện tay ném một cái, nhìn như không có cái gì phát sinh, nhưng thật sự không có cái gì phát sinh sao?

Thiếu niên Trần Bình An còn có thể có hôm nay gặp gỡ sao?

Trong phòng, Trần Bình An nhìn qua lão nhân kia, "Cho dù là Tề tiên sinh nếu muốn ta làm, nhưng chỉ cần ta cảm thấy làm không được, ta vẫn là sẽ không đáp ứng. Tựa như có một số việc, ta nghiêm túc nghĩ qua, cảm thấy vẫn là sai, như vậy dù là có người cầm đao, gác ở trên cổ ta, ta cũng như thế sẽ nói cho hẳn biết, chẳng cần biết hẳn là ai, cái này là sai."

Thiếu niên ngữ khí rất bình ổn.

Trần Bình An cuối cùng nói rằng: "Ta căn bản cũng không phải là loại kia có thể đem một môn học vấn làm đến rất xa người. Học chữ với ta mà nói, chính là một chuyện rất đơn giản, chính là vì có thể chính mình viết câu đối xuân, dán thiếp ở nhà cửa ra vào, về sau có thể cho cha mẹ ta viết mộ bia, nhiều nhất chính là đọc lên một chút đạo lý làm người, tuyệt đối không có quá nhiều ý nghĩ. Cho nên, lão tiên sinh, ta không biết làm người đệ tử."

Thôi Sàm nghe được sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa.

Ngay cả Lý Bảo Bình đều cảm thấy sự tình không ổn, lén lút từ mặt bàn cầm lấy con dấu kia, chuẩn bị lấy nó đập người, về phần là bại hoại Thôi Sàm, vẫn là tiên sinh tiên sinh, nàng mới mặc kệ, dưới gầm trời Tiểu sư thúc lớn nhất.

Lão nhân chỉ là vẻ mặt ôn hoà hỏi: "Đây là ý nghĩ của người bây giờ đúng không đúng? Nếu như về sau người cảm thấy lấy trước, là sai, sẽ sẽ không cải biến chủ ý, phản quay đầu lại cầu ta thu người làm đệ tử?"

Trần Bình An không chút do dự nói: "Đương nhiên! Nhưng là nếu như đến lúc đó người không nguyện ý thu ta làm học sinh, ta cũng sẽ không cưỡng cầu, hối hận, đại khái sẽ có, nhưng khẳng định không nhiều."

Lão nhân một mặt kỳ quái, "Ta đường đường Văn Thánh, đã từng thần vị xếp tại Nho gia văn miếu trước nhất một bên mấy cái Thánh Nhân, nếu muốn thu người làm đệ môn đệ tử, bao lớn phúc khí, đồ tốt đại cơ duyên, đột nhiên nện ở trên đầu người, chẳng lẽ không phải tranh thủ thời gian thu lại, trước rơi túi vì an mới đúng chứ? Vạn nhất có vấn đề, dù sao có nhà mình tiên sinh đề vào phía trước, người sợ cái gì? Thấy thế nào đều là trăm lợi mà không có một hại chuyện tốt."

Trần Bình An đột nhiên nói một câu nói, "Có chút trái lương tâm sự tình, một bước đều không phải đi ra ngoài."

Lão nhân búi ngùi thở dài, "Tất nhiên thời cơ chưa tới, ta liền không ép buộc."

Lão nhân ngược lại cười một tiếng, "Không làm được sư đồ, ta cái này lão gia hỏa rất thất vọng, bất quá chắc hẳn Tề Tĩnh Xuân lại là tuyệt không thất vọng, dạng này Trần Bình An, cường cực kì, cực kỳ giống Tề Tĩnh Xuân thiếu niên thời điểm, chỉ sợ đây mới là hãn ban đầu ở trong hẻm nhỏ, nguyện ý đối với người thở dài hoàn lễ nguyên nhân đi."

Trần Bình An nghe được không hiểu thấu.

Lão tú tài đã chậm rãi đứng dậy, nhìn lấy ba đứa hài tử, "Ngồi mà luận đạo, thật là tốt sự tình."

Lão tú tài cười nói: "Nhưng là đừng quên, lên mà đi chi, thì quan trọng hơn, nếu không hết thầy đạo đức văn chương liền không có lập thân chỗ."

Lão tú tài bỗng nhiên bắt đầu tự giải trí, tươi cười rạng rỡ, hai tay phụ sau, gật gù đắc ý mà đi ra khỏi phòng, chặc chặc nói: "Lão tiên sinh ngồi mà luận đạo, thiếu niên lang lên mà đi chi, thiện, đại thiện!"

Lý Bảo Bình giận nói: "Chỉ có thiếu niên lang, ta đây ? !"

Lão nhân mở ra cửa phòng, cười mở cười nói: "Đúng đúng đúng, còn có Bảo Bình Châu tiểu cô nương Lý Bảo Bình!"

Trần Bình An nghĩ thầm: "Ngồi mà luận đạo lên mà đi chi. Đạo lý này nói hay lắm, ta phải ghi lại."

Thiếu niên Thôi Sàm ngờ ngác ngồi tại nguyên chỗ, đột nhiên giật cả mình, sau khi lấy lại tinh thần đột nhiên đứng dậy thở dài, đối với Trần Bình An nói rằng: "Tiên sinh!"

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Người làm sao còn tới ?"

Thôi Sàm cười đùa tí tưng trêu ghẹo nói: "Tiên sinh trước đó muốn giết ta, có phải hay không có chủ tâm không muốn trả tiền a? Một ngàn lượng bạc đây."

Trần Bình An ôn hoà nhã nhặn nói: "Nếu như người tối nay bị ta giết, ta Trần Bình An về sau chỉ cần có bạc, liền khẳng định sẽ giúp người kiến tạo một tòa giá trị hai ngàn lượng bạc phần mộ."

Thôi Sàm sắc mặt xấu hổ, cuối cùng chỉ biết xuất một câu, "Ta cảm ơn người a."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Trò chuyện với nhau thật vui

Lý Hòe ngủ một cái lớn giấc thẳng, lớn mặt trời phơi đến cái mông cũng không muốn rời giường, thật sự là cái giường này trải rất thư thái, tựa như ngủ ở bông gòn đoàn bên trong, hài tử mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía, trong lúc nhất thời không có quay lại, thật vất vả mới nhớ lại cái này không phải là trong nhà cứng rắn tấm phản, cũng không phải rừng núi hoang vắng màn trời chiếu đất, hài tử cảm giác đầu tiên là có tiền thật tốt, cái thứ hai ý nghĩ là khó trách Trần Bình An muốn làm tham tiền.

Lý Hòe nhưng thật ra là còn muốn về một cái hồi lung giác, chỉ là mắt nhìn thấy Trần Bình An không ở phía sau một bên, chưa từng xuất hiện tại ánh mắt của mình ở trong, Lý Hòe liền có chút bối rối, đi đứng lưu loát mà mặc xong quần áo giày, đi lục trúc rương sách ôm hoa văn màu con rối liền xông ra gian phòng, nhìn thấy Lâm Thủ Nhất chính tại cùng một cái nghèo kiệt hủ lậu lão nhân đánh cờ, ngay cả trời sinh không mông Lý Bảo Bình, đều thành thành thật thật ngồi tại trên mặt ghế đá, cẩn thận chú ý ván cờ, Vu Lộc cùng Tạ Tạ đều đứng tại Lâm Thủ Nhất bên cạnh, cùng một chỗ giúp đỡ bày mưu tính kế.

Trần Bình An ngồi tại hai người Lý Bảo Bình đối diện, nhìn thấy Lý Hòe hậu chiêu ngoắc, đợi đến hài tử chạy đến bên cạnh, liền đem vị trí tặng cho Lý Hòe, Lý Hòe vừa muốn ngồi xuống, liền phát hiện vẫn đứng tại Trần Bình An sau lưng thiếu niên áo trắng, chính ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn mình chăm chăm, Lý Hòe suy nghĩ một chút, yên lặng đem hoa văn màu con rối đặt ở trên mặt ghế đá, chính hắn liền không ngồi, chỉ dám chống mông lên ghé vào bên cạnh bàn.

Ấn đường nốt ruồi son thiếu niên Thôi Sàm quay đầu nhìn về Vu Lộc

cùng Tạ Tạ, ẩm đậm ánh mắt như nước suối, tại hai người trên mặt lưu chuyển không chừng.

Thiếu nữ Tạ Tạ nhạy cảm phát giác được Thôi Sàm ánh mắt, không có ngẩng đầu cùng đối mặt, chỉ là trong lòng nghi hoặc, thường ngày vị này Đại Ly quốc sư âm trầm ánh mắt, một khi tập trung trên người mình, nàng da thịt liền sẽ nổi lên một hồi nổi da gà, nhưng là hôm nay không giống nhau, cũng chỉ phàm là tục phu tử ánh mắt mà thôi, không còn có lúc trước cái chủng loại kia cảm giác áp bách, là bởi vì thu Nhật Dương ánh sáng ấm áp nguyên nhân sao?

Vu Lộc thản nhiên nâng đầu lên, đối với vị này "Nhà mình công tử" mỉm cười.

Thôi Sàm trước duỗi ra ngón tay ngoắc ngoắc, "Vu Lộc, Tạ Tạ, các người hai cái tới đây."

Sau đó hần đối với Trần Bình An cười nói: "Có thể hay không đi ngừng bước đình bên kia tâm sự, có một số việc là yêu cầu thẳng thắn nói một chút."

Trần Bình An gật gật đầu, bốn người cùng đi hướng đình nghỉ mát, trước khi rời đi, Trần Bình An vỗ vỗ đồ hèn nhất Lý Hòe đầu, trêu ghẹo nói: "Lần này có thể yên tâm đang ngồi."

Đến đình nghỉ mát bên kia, Thôi Sàm liếc mắt dưới mái hiên Thiết Mã chuông gió, đối với Vu Lộc Tạ Tạ nói rằng: "Chính các người giới thiệu một chút thân phận chân thật, không cần tàng tàng dịch dịch, yên tâm, không có âm mưu quỷ kế gì, dù là không tin tưởng ta, các người dù sao cũng nên tin tưởng Trần Bình An a?"

Vu Lộc cùng Tạ Tạ hai mặt nhìn nhau, ai cũng không có nóng lòng mở miệng lên tiếng.

Ăn mặc mộc mạc thiếu niên cao lớn Vu Lộc xuất quan đến nay, một đường đảm nhiệm mã phu, chịu mệt nhọc, là trong đội ngũ hỗ trợ Trần Bình An nhiều nhất một người, may may vá vá thêu thùa, đều có thể cho thiếu niên làm được phá lệ khéo tay, thiếu niên có bệnh thích sạch sẽ, nóng lòng thanh tẩy quần áo, tắm rửa giày cỏ một chuyện, nhìn thấy ai quần áo giày cỏ dính bùn đất, hoặc là hành tẩu đường núi bị đâm ra lỗ rách, thiếu niên cao lớn liền toàn thân không được tự nhiên, thậm chí nhìn thấy Lý Hòe cái kia rương sách bên trong ngã bảy đổ tám bày đặt cách cục, một bên trong lúc vô tình nhìn thấy Vu Lộc đều sẽ đầy mặt lo lắng biểu lộ. Chỉ cần tại nguồn nước bên cạnh ngừng lại, xe ngựa liền sẽ bị thiếu niên cao lớn thanh tẩy đến không nhuốm bụi trần.

Đối với cái này cho dù là Trần Bình An đều cảm thấy không bằng, dưới gầm trời còn có như thế không yên tĩnh người ?

Về phần khuôn mặt ngăm đen cứng nhắc, dáng người thon thả thiếu nữ Tạ Tạ, Lý Bảo Bình lần đầu tiên có chút hài tử tâm tính, đối nàng cảm thù đến tận xương tuỷ, coi là thù khẫu, Lâm Thủ Nhất đối nàng ấn tượng thường thường, không tính là tốt bao nhiêu nhiều hỏng, nhiều nhất chính là nhàn hạ lúc đánh cờ mấy cục giao tình, Lý Hòe ngược lại là cùng với nàng rất thân thiện, hai người nóng lòng bài binh bố trận trò chơi.

Thôi Sàm tức giận nói: "Các người mở rộng trò chuyện, quay đầu ta đến kết thúc công việc."

Thiếu niên tuấn mỹ nhanh chân đi ra đình nghỉ mát, bốn phía tản bộ, xoay người nhặt lấy trên đất hòn đá nhỏ, một lớn nâng, buồn bực ngán ngẩm ngồi tại lão giếng nước bên kia, hướng bên dưới nện cục đá nghe tiếng nước.

Vừa nghĩ tới chính mình vậy mà thật sự như thế nhàm chán, Thôi Sàm ánh mắt mê ly, có chút phảng phất giống như cách một thế hệ.

Hắn mắt nhìn đen nhánh giếng nước, bây giờ là hàng thật giá thật nhục

nhân phạm thai, rồi cuộc vô pháp xem thấu bên dưới một bên cảnh tượng, giờ khắc này, Thôi Sàm kém chút nếu muốn một cái lệch ra thân, nhảy giếng tự vận được rồi.

Trong lương đình, Vu Lộc trước tiên mở miệng, "Ta là trước Lô thị vương triều Thái tử. Vu Lộc, trước đó ẩn thân ẩn nấp tại Lô thị di dân khai sơn đội ngũ ở trong, kỳ thật còn có mặt khác dùng tên giả, Dư Sĩ Lộc, trái lại đọc lời nói, ngụ ý vì ta là Lô thị dư nghiệt, người khác mỗi xưng hô ta một tiếng, liền có thể giúp ta tự xét lại một lần, đi qua liền trôi qua."

Thiếu nữ giận tím mặt, đột nhiên đứng dậy, chỉ vào thiếu niên cao lớn cái mũi giận dữ mắng mỗ nói: "Trôi qua ? ! Thái tử điện hạ người nói đến ngược lại là nhẹ nhàng linh hoạt, mây trôi nước chảy rất a, thật sự là so với chúng ta trên núi tu sĩ còn muốn thanh tâm quả dục, nhưng ta sư môn trên trên dưới dưới, mấy trăm đầu tính mệnh, vì người Lô thị ném đầu lâu vậy nhiệt huyết, đền nợ nước mà chết! Là như thế nào đi qua pháp ? !"

Thiếu nữ lệ rơi đầy mặt, run giọng nói: "Chính người sờ lấy lương tâm, dưới gầm trời có mấy cái chứng đạo trường sinh luyện khí sĩ, nguyện ý vì một nước quốc phúc lực chiến mà chết ? Chỉ có chúng ta! Đông Bảo Bình Châu từ khi có Bang quốc, vương triều đến nay, trong lịch sử cũng chỉ có chúng ta một người không lùi không hàng, liều mạng người người trường sinh cầu đứt đoạn, chỉ vì chứng minh các người Lô thị vương triều chính sóc!"

Vu Lộc thần sắc bình tĩnh, "Vậy người muốn ta như thế nào ? Ta là Lô thị Thái tử không giả, nhưng ta phụ hoàng luôn luôn chuyên quyền độc đoán, bất quá là sợ hãi những cái kia huyết tống đến gió sấm nói dân dao, lo lắng Đông Cung phát triển an toàn, liền muốn đem ta tiến đến địch quốc Đại Ly thư viện cầu học. Ta đã chưa bao giờ cầm quyền chấp chính, ta cũng chưa từng cùng miếu đường giang hồ có bất kỳ liên lụy, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền mà thôi. Tạ Tạ, người nói, người muốn

ta như thế nào ?"

Thiếu nữ bị Vu Lộc lãnh đạm tư thái kích thích càng thêm thất thổ, tức giận đến toàn thân run rẩy, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Ta họ Tạ, nhưng ta không gọi Tạ Tạ, ta gọi Tạ Linh Việt, là các người Lô thị vương triều nhất tuổi trẻ phá vỡ ngũ cảnh bình cảnh luyện khí sĩ! Là phong thần Tạ thị con cháu! Ta hận các người Lô thị hoàng thất hoa mắt ừ tai tầm thường, nhưng là ta hận người hơn cái này Thái tử điện hạ nước chảy bèo trôi, cho Đại Ly quốc sư cái này đại cừu nhân làm nô bộc, lại còn có da mặt cam tâm như di, nếu như các người Lô thị tổ tiên suối dưới có biết. . ."

Vu Lộc sắc mặt như thường, vẫn là nhẹ nhàng ngữ điệu, cắt ngang thiếu nữ chỉ trích, "Người Tạ Linh Việt nếu là có phong thần Tạ thị con cháu cốt khí, tại sao không đi chết ? Nếu như cảm thấy tự sát không đủ anh hùng khí khái, có thể quang minh chính đại ám sát quốc sư Thôi Sàm, bị chết oanh oanh liệt liệt, tốt bao nhiêu."

Vu Lộc quay đầu nhìn về cách đó không xa thờ ơ lạnh nhạt giày cỏ thiếu niên, cười hỏi nói: "Trần Bình An, ta có thể cùng người mượn một trăm lượng bạc ròng sao? Ta tốt cho Tạ nữ hiệp Tạ tiên tử xây một tòa phần mộ lớn, để bày tỏ trong nội tâm của ta kính nể chí tình."

Trần Bình An mắt nhìn thiếu niên cao lớn, lại nhìn mắt thon dài thiếu nữ, "Nếu như còn muốn hảo hảo còn sống, vì cái gì không hảo hảo sống đây này ?"

Trần Bình An suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: "Ta tùy tiện nói một điểm cảm thụ của mình a, khả năng không có đạo lý, các người nghe một chút liền tốt. Nếu có chút sổ sách tạm thời tính không rõ ràng, vậy trước tiên thả một chút, chỉ cần đừng quên là được rồi, tương lai luôn có một ngày có thể nói rõ ràng, làm minh bạch."

Trần Bình An nhìn lấy hai cái thân phận tôn quý Lô thị di dân, một cái là

kém chút ngòi long ý Thái tử điện hạ, một cái là vương triều bên trong thiên tài nhất trên núi thần tiên, Trần Bình An biết mình khuyên can lý do, bọn hãn khả năng nửa điểm cũng nghe không tiến lỗ tai, cái này không kỳ quái, bằng cái gì muốn nghe một cái tại Nê Bình ngô hẻm lớn lên để nhũ gia hỏa ?

Nhưng là Trần Bình An giờ phút này nhìn lấy chân tình bộc lộ hai người, Tạ Tạ không còn lạnh lùng như vậy xa cách, sẽ tức đến khóc nhè, Vu Lộc không còn như vậy hòa hòa khí khí, sẽ cầm lời nói đâm người. Trần Bình An mặc dù không phải cười trên nỗi đau của người khác, nhưng xác thực biết rõ lúc này, mới phát giác được đứng tại trước người mình hai tên gia hỏa, có chút người mình quen khí.

Cho nên cảm thấy mình nhất không sở trường giảng đạo lý Trần Bình An, dùng sức moi ruột gan, lúc này mới cố mà làm tăng thêm một câu: "Các người so ta học vấn lớn hơn, ta không biết rõ các người là thế nào suy nghĩ chuyện, giống ta, sợ nhất sự tình, chính là đem ta có một chút bản sự, có thể quyết định người khác vận mệnh thời điểm, nhất là sợ chính mình cảm thấy là đạo lý sự tình, kỳ thật không có đạo lý, không phải vạn bất đắc dĩ thời điểm, tỉ như sống chết trước mắt, cái gì đều không có lựa chọn khác, đó là không có cách nào khác, nên xuất thủ liền xuất thủ. Chỉ là tình huống khác bên dưới, ngàn ngàn vạn vạn đừng chỉ đi theo ngay sau đó tâm tư đi, bị 'Ta cảm thấy là như thế nào như thế nào' năm mũi dẫn đi, A Lương nói qua có sự tình gì đều muốn suy nghĩ nhiều một cái 'Vì cái gì', ta cảm thấy rất đúng."

"Cho nên ta muốn học chữ, kỳ thật ta biết, ta cùng Lý Bảo Bình Lâm Thủ Nhất lĩnh giáo học vấn thời điểm, hoặc là cùng Lý Hòe cùng một chỗ ở trên mặt đất luyện chữ thời điểm, các người hai cái đánh tâm nhãn xem thường ta. Ta muốn đọc sách, muốn từ trên sách học đạo lý, ta muốn nhìn càng nhiều người, đi qua càng nhiều địa phương, tựa như A Lương như thế, dám vỗ bộ ngực nói, ta xem qua sông lớn sông lớn so với các người ném qua muối còn nhiều, chỉ có dạng này, ta về sau. . . Ta chỉ nói là nếu như vạn nhất a, thật có như vậy một ngày, ta có Phong Tuyết miếu

Ngụy Tấn vị này lục địa kiếm tiên đồng dạng lớn nhỏ bản sự, cái kia ta xuất kiếm, giết người cũng tốt, cứu người cũng tốt, một kiếm đưa ra đi, nhất định rất nhanh! Hoặc là ta luyện kiếm không có tiền đồ, luyện quyền cũng tạm được, một quyền kia vung ra đi. . ."

Nói đến đây, Trần Bình An đầy mặt hào quang, giống là nghĩ đến chính mình "Cái kia một ngày" .

Nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly xuất kiếm, thống thống khoái khoái ra quyền!

Đã từng có cái mang mũ rộng vành hán tử, luôn luôn trêu ghẹo Trần Bình An, người là thiếu niên lang đẹp trai ai, mỗi ngày có chút khuôn mặt tươi cười được hay không ? Tâm tư nặng như vậy nhiều không tốt ?

Trần Bình An kỳ thật nhiều lần đều rất phiền muộn, rất muốn lớn tiếng nói cho gia hỏa kia, ta cũng muốn a, nhưng ta hiện tại làm không được.

Vu Lộc thủy chung ngồi tại nguyên chỗ, Tạ Tạ khí thế hùng hổ ngồi vào chỗ cũ, bất quá không có lúc trước muốn cùng Vu Lộc liều mạng tư thế.

Vu Lộc nhìn lấy ôn hoà nhã nhặn Trần Bình An, cười hiếu kỳ hỏi: "Trần Bình An, người không phải thật biết nói nha, làm sao cùng Lý Bảo Bình Lý Hòe bọn hăn từ trước tới giờ không giảng những này ?"

Trần Bình An trả lời nói: "Ta cùng bọn hăn quen, không cần giảng đạo lý gì." Ngụ ý, tự nhiên là ta Trần Bình An cùng các người không quen, cho nên mới cần nói những này có không có.

Vu Lộc lập tức kinh ngạc.

Tạ Tạ sắc mặt lạnh lùng, thế nhưng là khóe miệng có chút câu lên, lại bị nàng cưỡng ép đè cho bằng điểm này đường cong.

Tạ Tạ cẩn thận từng li từng tí liếc mắt ngồi tại miệng giếng ngăn người

Thôi Sàm, do dự một chút, chậm rãi nói: "Ta vốn là trong ngũ cảnh bên trong xem biến cảnh luyện khí sĩ, chỉ kém nửa bước liền có thể bước lên đệ bát cảnh Long Môn cảnh. Chỉ là biến thành di dân về sau, một vị tâm địa ác độc cung trong nường nường, nàng điều động các người Đại Ly một vị nổi tiếng kiếm tu, sử dụng bí pháp, tại ta mấy chỗ khiêu huyết đình vào khốn long đình, hại ta chỉ cần thúc đẩy chân khí liền sẽ đau đến không muốn sống, mà lại dù là liều mạng hậu hoạn vô tận, cũng chỉ có thể phát huy ra bốn năm cảnh thực lực."

Tạ Tạ nói xong những sự tình này quan vận mệnh trọng đại bí mật sau, gặt gao tiếp cận một bên giả câm Vu Lộc, người sau hỏi: "Làm gì ?"

Tạ Tạ cười lạnh nói: "Người bớt ở chỗ này giả ngu, người ta Trần Bình An có thể câu lên cá, là dựa vào tích lũy tháng ngày kinh nghiệm, dựa vào người chậm cần bắt đầu sớm. . ."

Nói đến đây, Tạ Tạ có chút dừng lại, khoé mắt dư quang phát hiện bị chính mình chọc lấy một đao thiếu niên, chẳng những không có tức giận, ngược lại có chút cười ngây ngô a, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói: "Nhưng người Vu Lộc nếu như không phải là bởi vì tu vi võ đạo, mới câu lên những cái kia cá bơi, ta theo họ người!"

Vu Lộc mỉm cười nói: "Há, người là nói cái này a, ta coi là điểm ấy thủ đoạn, các người ai cũng chướng mắt. Võ phu giang hồ cái gì, chỗ nào đáng giá lấy ra nói. Năm đó ta tại Đông Cung, bởi vì Thái tử thân phận, nhất định không được tu hành trường sinh chi pháp, cho nên cũng chỉ phải chạy tới lật xem những cái kia cung trong bí tàng võ học bí tịch, ta trước đó nói qua, ta phụ hoàng kiêng kỵ là những cái kia ca dao, mà không phải một cái ăn no rồi việc lấy đi quen thuộc võ đạo nhi tử."

Vu Lộc thu hồi ý cười, từ đáy lòng tự giấu nói: "Huống chi giang hồ cùng võ phu tình trạng như thế nào, người khác không rõ ràng, người Tạ Linh Việt sẽ không biết rõ ? Chân núi một tòa hồ nước thôi, bên trong cá lớn lại lớn, có thể lớn đi nơi nào ? Không nói nơi khác, chỉ nói chúng ta

đã từng Lô thị vương triều, cửu cảnh tu sĩ không nhiều, thế nhưng không ít a, nhưng là cửu cảnh võ nhân đầu, một cái đều không có. Cho nên ta lúc đầu tập võ, thuần túy là đùa giỡn, các người có thể sẽ cảm thấy ta là đứng đấy nói chuyện không đau eo, nhưng ta vẫn còn muốn nói một câu, tại ngọt ngọt không thú vị trong Đông Cung đầu, nếu là có vị dạy học tiên sinh không cẩn thận thả cái rắm, vậy cũng là đáng giá nói rằng nói rằng chuyện hiếm lạ."

Tạ Tạ cười lạnh nói: "Ồ? Nghe người ngữ khí, Võ Đạo cảnh giới còn không thấp nha."

Vu Lộc thở dài, ánh mắt chân thành, lắc đầu nói: "Không cao, mới đệ lục cảnh."

Tạ Tạ ánh mắt lộ ra một tia chấn kinh, sắc mặt có chút cứng ngắc.

Võ phu cảnh giới leo lên coi trọng nhất một bước một cái dấu chân, thường thường là hậu tích bạc phát, phần lớn là có tài nhưng thành đạt muộn chi tông sư, giống Đại Ly Phiên Vương Tổng Trường Kính quái thai như vậy, xem khắp cả tòa Bảo Bình Châu lịch sử, đem hình dung là trăm năm vừa gặp, không chút nào khoa trương. Cho nên tuổi quá trẻ cao cảnh giới tu sĩ, người bên ngoài sẽ hâm mộ nó thiên phú, cơ duyên vân vân, xưng là thiên tài, sau đó đã cảm thấy thiên kinh địa nghĩa, bởi vì thiên tài hai chữ, có thể đầy đủ giải thích hết thảy.

Nhưng là võ đạo không giống nhau.

Mười bốn mười lăm tuổi sáu cảnh võ nhân.

Là hàng thật giá thật quái vật!

Đừng quên, Lô thị Thái tử Vu Lộc, tại Đông Cung sống an nhàn sung sướng, vô cùng có khả năng chưa bao giờ có sinh tử chi chiến.

Độc sách nhìn ra một cái võ đạo đệ lục cảnh ?

Vu Lộc nhìn thấy thiếu nữ ánh mắt cùng sắc mặt sau, đem đến miệng một bên một câu lời nói, yên lặng nuốt về bụng.

Không sai biệt lắm liền muốn bước lên thất cảnh, nhiều nhất ba năm năm đi.

Vừa nghĩ tới cùng một cái sáu cảnh võ phu cách cách gần như thế, thiếu nữ Tạ Tạ liền toàn thân không được tự nhiên, luôn cảm thấy sẽ bị Vu Lộc bạo khởi hành hung, sau đó một quyền đập nát đầu lâu của mình.

Sáu cảnh luyện khí sĩ trình độ có thể rất lớn, nhưng là đối mặt thế gian thuần túy võ phu, tốt nhất đừng có này ý nghĩ.

Trần Bình An đứng người lên, đầu tiên là nhìn về phía ngăm đen thiếu nữ, mở thầm nghĩ: "Lâm Thủ Nhất cũng là luyện khí sĩ, tạ ơn cô nương, tuy nói người bây giờ tu vi nhận hạn chế, nhưng là tầm mắt vẫn còn, về sau làm phiền người nhiều cùng hãm tâm sự trên tu hành sự tình, ân, Lâm Thủ Nhất tính tình có chút lạnh, người nhiều gánh vác một điểm, đúng, Lâm Thủ Nhất là ăn mềm không ăn cứng, da mặt mỏng, chịu không được lời hứa ích thuyết phục, tạ ơn cô nương, nhiều mài mài hãm, tỉ như mượn đánh cờ nói chuyện phiếm tu hành sự tình, ta nhìn liền rất tốt."

Sau đó Trần Bình An nhìn về phía thiếu niên cao lớn, "Vu Lộc, người nếu là sáu cảnh cao thủ, về sau giặt quần áo xoát giày cỏ loại hình vụn vặt sự tình, ta liền không cần lo lắng mệt mỏi người, một mực mở miệng, quần áo bao no!"

Cuối cùng Trần Bình An cùng nơi xa Thôi Sàm hô một câu, "Ta cùng hai người bọn họ nói chuyện phiếm xong, người có thể trở về. Ân, dùng người đọc sách lời nói nói. . . Chính là trò chuyện với nhau thật vui!"

Trần Bình An cười rời đi đình nghỉ mát, bước chân nhẹ nhàng, hiển

nhiên là thật cao hứng.

Trong lương đình, thiếu niên thiếu nữ hai mặt nhìn nhau, luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào, lại muốn không ra một cái như thế về sau.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Thiếu niên đầu vai chọc lấy cỏ mọc én bay

Thôi Sàm từ lão giếng nước bên kia đi trở về đình, tại bên ngoài đình đứng đấy bất động, bởi vì Thu Lô nhà trọ không hy vọng có người tự tiện tìm tòi nghiên cứu giếng nước, cho nên đình chỉ có phía Tây một đầu ra vào thông đạo, đứng tại phía Đông Thôi Sàm có chút sững sờ, kinh ngạc xuất thần, cuối cùng khẽ cắn môi, hai tay treo ở đình nghỉ mát lan can, sử ra toàn bộ sức mạnh đầu mới leo đi lên, lật nhập trong đình ghế dài, nằm ở trên một bên ngum lớn thở dốc.

Vu Lộc cùng Tạ Tạ có chút cảnh giác, chỉ coi là Đại Ly quốc sư đang đặt mưu tìm thú vui, nhất định phải cẩn thận rơi vào bẫy rập.

Nói câu khó nghe, coi như Thôi Sàm cầm thanh đao giao cho cái này đối với thiếu niên thiếu nữ, đứng đấy bất động để bọn hăn hưởng trên người chặt, hai người cũng không dám động thủ, liên đao cũng sẽ không tiếp.

Tại Tạ Tạ xem ra, Trần Bình An sở dĩ có thể đối với Thôi Sàm lơ đãng, đó là Trần Bình An vô tri cho phép, bởi vì hăn căn bản cũng không có lãnh hội qua chân chính trên núi phong quang, không biết rõ sa trường chém giết, miếu đường tách nhập, chứng đạo trường sinh những thuyết pháp này hàm nghĩa.

Năm đó Văn Thánh thủ đồ, mười hai cảnh đỉnh phong luyện khí sĩ, Đại Ly quốc sư, tùy tiện cái nào thân phận đơn độc xách đi ra, đều là một tòa nguy nga đồi núi, có thể ép tới người không thở nổi.

Bây giờ thể phách yếu ớt không chịu nổi Thôi Sàm nằm tại trên ghế dài, mệt mỏi giống một con chó, đưa tay xóa đi cái trán mồ hôi, "Như các người nhìn thấy, ta lúc này chẳng những thảm tào tai vạ bất ngờ, làm hại

ta tu vi mất hết, trở nên tay trói gà không chặt, còn liên lụy ta liền Phương Thốn vật cũng không dùng tới, thành tay không tắc sắt kẻ nghèo hèn. Cho nên các người hai cái nếu là đối với tâm ta mang oán hận, hiện tại động thủ, là ngàn năm một thuở cơ hội tốt, qua thôn này mà không có tiệm này."

Nói đến đây, Thôi Sàm quay đầu nhìn về thiên sơn vạn thủy bên ngoài Đại Ly bản đồ, hữu khí vô lực mà chửi mẹ nói: "Phúc người hưởng, nời ta lưng, người đại gia Đại Ly quốc sư, a, vẫn là chính ta đại gia. . ."

Thôi Sàm phối hợp rì rà rì rầm, hùng hù hống hống, bất kể như thế nào, một đường đi tới, mặc dù chưa từng thành công bá sư học nghệ, nhưng là cùng Lý Hòe ở chung lâu dài, mắng lên người đến xác thực có thứ tự rất nhiều, cái này không ngay cả mình đều mắng lên.

Thiếu niên thiếu nữ quen thuộc Đại Ly quốc sư thần thần đạo nói, chẳng những không có cảm thấy Thôi Sàm đầu óc hỏng, ngược lại càng như giẫm trên băng mỏng.

Thôi Sàm ngồi dậy, lưng tựa rào chắn, hai tay đặt nằm ngang trên lan can, Vu Lộc cùng Tạ Tạ vừa vặn một trái một phải.

Thôi Sàm thở dài, "Các người cảm thấy Trần Bình An không biết núi cao bao nhiêu, nước sâu bao nhiêu, cho nên đối với ta không có chút nào sợ hãi, đây là. . ."

Thôi Sàm hơi ngưng lại, cười ha ha nói: "Đúng."

Thôi Sàm tiếp tục nói: "Nhưng là đâu, các người chỉ muốn đến một nửa, người không biết không sợ nha. Bất quá các người so ra kém Trần Bình An địa phương, là thân chính không sợ bóng nghiêng, các người hai cái, một cái không hiểu thấu đọc sách đọc lên đến đệ lục cảnh võ phu, sơn hà phá toái, chịu nhục, một cái là kinh tài tuyệt diệu lại thân phụ huyết hải thâm cừu luyện khí sĩ, luôn cảm thấy tương lai còn rất dài, cho nên Trần

Bình An dám nói giết ta liền giết ta, các người đâu, do do dự dự, lo lắng thấp thỏm lo lắng, ta nói như vậy có chút đứng đắn nói chuyện không đau eo hiềm nghi, dù sao ta là Thôi Sàm, các người có thể sống đều phải tạ ta."

Thôi Sàm vuốt vuốt eo, sần mi khổ kiếm nói: "Kỳ thật ta đau thắt lưng cực kì."

Thôi Sàm nhìn lấy Vu Lộc, "Các người về sau đừng hi vọng theo sát ta lẫn lộn a, kiểu gì?"

Vu Lộc mỉm cười nói: "Từ di dân hình đồ trong đội ngũ đi tới, ta liền theo quốc sư đại nhân lẫn lộn, mà lại cảm giác không sai, cái này một đường đi xa cầu học, cũng rất đặc sắc, so với tại Đông Cung làm bộ con mọt sách, mỗi ngày nghe những cái kia chi, hồ, giả, dã, thú vị nhiều. Nếu như quốc sư đại nhân có thể có thời gian rảnh, cho ta giảng giải một chút kinh nghĩa nan đề, ta sẽ cảm thấy nhân sinh rất viên mãn."

Thôi Sàm duỗi ra ngón tay điểm một cái thiếu niên cao lớn, "Người ta Trần Bình An cẩn thận chặt chẽ cùng ăn nói có ý tứ, là ếch ngồi đáy giếng đột nhiên nhảy ra giếng nước, trông thấy cái gì đều muốn lo lắng hãi hùng, người Vu Lộc thật là lòng dạ thâm trầm, một mặt gian nhân tướng mạo, ta một số thời khắc thật nghĩ một quyền đánh bệt, đập dẹp người trương này khuôn mặt tươi cười."

Vu Lộc bất đắc dĩ nói: "Ta cùng Trần Bình An so sánh, tốt hơn chỗ nào rồi? Không giống nhau là ếch ngồi đáy giếng sao?"

Thôi Sàm thuận miệng nói: "Phú quý thiêu thân lửa, gặp trắc trở mát lạnh tán. Câu này Thánh Nhân cảnh giới người đời danh ngôn, trắng đưa cho người, cầm lấy đi hảo hảo suy nghĩ."

Sớm liền đọc thuộc lòng vạn quyển sách Vu Lộc hiếu kỳ nói: "Là văn miếu vị nào thánh hiền dạy bảo?"

Thôi Sàm chỉ chỉ chính mình, "Ta à."

Vu Lộc càng thêm bất đắc dĩ.

Thôi Sàm từ trong tay áo móc ra một hạt cục đá, nhẹ nhàng đánh tới hướng dưới mái hiên Thiết Mã, một lần không trúng, hai lần không trúng, ba lần vẫn là không trúng.

Thôi Sàm liếc mắt thiếu nữ Tạ Tạ, giật giật khóe miệng, nói: "Thật nghĩ đem người ném ra bên ngoài, chuông lục lạc nhất định có thể vang."

Thiếu nữ giống một tôn Nê Bồ Tát xử tại bên kia, mặt không biểu tình.

Thôi Sàm cười nói: "Người đây, là thật nghĩ giết ta, nhưng cảm giác được cơ hội chỉ có một lần, nhất định phải có cái sách lược vẹn toàn, không nỡ uổng phí chết mất. Vu Lộc đâu, so người thông minh, cảm thấy giết hay không ta, ý nghĩa cũng không lớn."

Thôi Sàm thở dài, "Trần Bình An, Lý Bảo Bình, Lý Hòe, Lâm Thủ Nhất, bốn người. Vu Lộc trong lòng người hảo cảm trình độ, từ tốt đến hỏng, hẳn là Lâm Thủ Nhất, Lý Bảo Bình, Trần Bình An, Lý Hòe."

"Về phần tạ ơn cô nương a, hẳn là Lý Bảo Bình, Lý Hòe, Trần Bình An, Lâm Thủ Nhất."

Thôi Sàm cuối cùng duỗi ra ngón cái, chỉ hướng chính mình, "Ta đây, thì là Lý Hòe, Lý Bảo Bình, Lâm Thủ Nhất, Trần Bình An. Thích nhất người ngốc có ngốc phúc Lý Hòe, bởi vì đối với ta không có nhất uy hiếp. Lý Bảo Bình dạng này ánh nắng rực rỡ linh khí tiểu cô nương, nhất là giống ta loại này một bụng hồng nước gia hỏa, làm sao có thể chán ghét ? Nhìn lấy nàng liền ấm áp, trong lòng đều dễ chịu. Lâm Thủ Nhất, không phải là không tốt, chỉ là cái này thiên tài, ta gặp qua thực sự quá nhiều, không có chút hứng thú nào."

Thôi Sàm híp mắt cười nói: "Vu Lộc không thích nhất Lý Hòe, là bởi vì chán ghét loại kia ngồi ăn rồi chờ chết tính cách, cảm thấy dưới gầm trời tại sao có thể có loại này được chẳng hay chớ quý lười, đương nhiên, còn có lời thôi, không thích sạch sẽ. Thích nhất Lâm Thủ Nhất, là bởi vì người trong tiềm thức đem mình làm làm Lô thị vương triều Thái tử điện hạ, một cái quốc gia hưng thịnh, liền cần Lâm Thủ Nhất dạng này tích cực hướng lên nhân tài trụ cột. Tà Tà nhìn như cùng Lâm Thủ Nhất rất quen, thường thường đánh cờ, nhưng kỳ thật đều nhanh ghen ghét đến nổi điên, đồng dạng là tu đạo thiên tài, là người nào nhà Lâm Thủ Nhất thuận gió thuận nước, chính mình lại phải gặp kiện nạn này, vô cùng có khả năng như vậy Đại Đạo cách trở, vô vọng trường sinh ?"

Vu Lộc giữ im lặng.

Tà Tà sắc mặt khó xử đến cực điểm.

Thôi Sàm cười to nói: "Như vậy vì cái gì chúng ta đều không thích Trần Bình An đâu ? Nhưng là vì sao Lý Bảo Bình ba người bọn hắn mới ra đời hài tử, cùng ba người chúng ta tâm trí thành thực lớn tiểu hồ ly hoàn toàn tương phản, ngược lại lại thích nhất Trần Bình An ? Có phải hay không rất có nhai đầu ? Vu Lộc, Tà Tà, các người ai cho ra trong lòng ta câu trả lời chính xác, ta liền cho các người một cái dùng được đồ tốt."

Tà Tà chậm rãi nói: "Bởi vì bọn hắn ba người, quen thuộc mỗi khi gặp được long đong cùng lựa chọn thời điểm, vô ý thức đều sẽ nhìn về phía Trần Bình An, bọn hắn cảm thấy Trần Bình An làm sự tình nhất công đạo, mà lại nguyện ý nỗ lực. Mà Trần Bình An đối với ba người chúng ta tới nói, dứt bỏ quốc sư đại nhân người tư nhân mưu cầu không nói, loại này nhìn như dễ dàng ở chung, nguyện ý thiện chí giúp người phạm phụ tục tử, thực sự không đáng giá nhắc tới."

Vu Lộc lắc đầu nói: "Trần Bình An, không có tốt như vậy ở chung."

Thôi Sàm chặc chặc nói: "Hai người các người cái tám lạng nửa cân, thật sự là ngu xuẩn đến đáng yêu a. Không phải ta thẳng thắn để các người hai cái hôn phối, trai tài gái sắc. . . A không đúng, tạm thời là lang mạo nữ mới, như thế nào ?"

Vu Lộc cùng Tạ Tạ đều không có đáp lời, bởi vì đều biết rõ cái này là chuyện tiểu lâm.

Thôi Sàm hai ngón vuốt ve bên hông một cái khuyên tai ngọc, "Các người căn bản cũng không biết rõ, Trần Bình An là một chiếc gương, sẽ để cho người bên cạnh, so bình thường càng thấy rõ chính mình không tốt. Cho nên cùng hăn sớm chiều chung đụng lời nói, chỉ cần bản thân tâm cảnh có vấn đề người, sẽ xuất hiện vấn đề. Đã từng có một cái gọi Chu Lộc xuân nha đầu, cho tươi sống đưa vào tuyệt lộ. Nói nàng xuân, là bởi vì xuân mà không biết, làm chuyện xấu, trong lòng còn mơ hồ, cái này kêu là lại xuân lại hồng. Đồng dạng là nữ tử, so với chúng ta Đại Ly vị kia nương nương, kém quá xa, chúng ta vị kia nương nương a, nhất thông minh chỗ liền ở chỗ, 'Người cho rằng ta làm chuyện gì xấu, ta trong lòng mình không biết rõ sao ', năm đó chính là câu này vô tâm chi ngữ, để ta quyết định cùng với nàng hợp tác."

Thôi Sàm chỉ hướng chính mình, "Dựa theo Đạo gia một vị Đại chân nhân ẩn nấp thuyết pháp, người đều có hai cây tiếng lòng, một thiện một ác, liền treo ở chúng ta trong lòng. Tựa như Trần Bình An cho là như thế, có một số việc, đúng, nó chính là đúng, mà sai chính là sai, cho dù người là ai tới làm, ai đến giúp đỡ giải thích, đều không cải biến được."

"Có ý tứ chính là, thế sự chi gian nan, liền ở chỗ vì làm thành một cái lớn chuyện tốt, người khó tránh khỏi muốn làm rất nhiều nhỏ bé chuyện sai. Nho gia môn sinh, không muốn trái lương tâm, khả năng liền quan trường đợi không được, thậm chí ngay cả Học Cung thư viện đều chưa hăn leo cao, đến cuối cùng vậy liền đành phải trốn ở trong thư trai nghiên cứu học vấn, đóng cửa làm xe, đối với bên ngoài một mực đang cuộn cuộn tiến lên thế đạo, là cực ít ích lợi. Có chút gia hỏa, tại trong thư

traí ở lâu, một thân cổ hủ mốc meo khí tức, không thể gặp người khác có bất kỳ đạo đức tí vết, động một tí chỉ trích bài xích, ngược lại đối với những cái kia xấu triệt để miếu đường nhân vật, ngược lại thúc thủ vô sách, đến cuối cùng, cũng chỉ có thể là thế phong mặt trời lặn, lễ nhạc sụp đổ."

Thôi Sàm không nhìn tới hai cái như có điều suy nghĩ gia hỏa, đuổi ra một cái bàn tay, trước người một vòng, đổi một cái bàn tay, tại chỗ thấp lại một vòng, "Bên trên vì thiện bên dưới làm ác, lòng người hai cây dây, ta Thôi Sàm thiện dây, cực cao, cơ hồ các loại thiên, cho nên trong mắt ta không nhìn thấy mấy cái người tốt, ta Thôi Sàm ác dây, cực thấp, cho nên đối với ta mà nói, đều có thể kết giao cùng lợi dụng, không có bất kỳ cái gì gánh nặng trong lòng. Các người hai cái, không so được ta như thế cách xa, nhưng là hai cây dây ở giữa khoảng cách, đồng dạng sẽ không nhỏ."

Thôi Sàm thu hồi tay phải, ngón cái tay phải cùng ngón trỏ ở giữa, chừa lại một đoạn ngắn khe hở, cúi đầu híp mắt nhìn lấy cái kia hai ngón tay, "Trần Bình An thiện dây, rất thấp, cho nên làm việc tốt đối với hắc mà nói, là chuyện tự nhiên, đây chính là hắc bị xem như kẻ ba phải căn nguyên, nhưng là các người phải biết, thiện dây thấp, cũng không đại biểu hắc chính là thật sự dễ nói chuyện a. Bởi vì Trần Bình An ác dây, khoảng cách thiện dây rất gần, cho nên hắc nhận định một chút sự tình, quyết định muốn đi làm thời điểm, Trần Bình An sẽ cực kỳ quả quyết, tỉ như. . . Giết ta."

"Kỳ thật các người hai cái rất rõ ràng, mặc kệ các người như thế nào xem thường Trần Bình An, các người, đương nhiên còn có ta, đời này đều không làm được Trần Bình An bằng hữu."

Vu Lộc đột nhiên nói rằng: "Ta có thể ném thử một chút."

Tạ Tạ khóe miệng nổi lên cười lạnh.

Chẳng qua là khi nàng khoé mắt dư quang thoáng nhìn cái kia ngẩng đầu, chính diện thiếu niên quốc sư Vu Lộc, Tạ Tạ vừa nghĩ tới mình tại Hoành sơn, cành cây to đầu, bị Thôi Sàm bức hiếp, không thể không đi chủ động tìm tới Trần Bình An, vì hấn thô thiển giảng giải võ đạo phương pháp.

Thiếu nữ có chút thẹn đến hoảng.

Ngay sau đó nàng liền lại nghĩ tới cái kia sừng sững đứng nhánh cây gãy gò bóng người, đón gió mà đứng, trong núi gió mát nhè nhẹ.

Nàng đột nhiên có chút không hiểu thương cảm, chính mình đã từng như vậy tâm cảnh vô cầu, ánh mắt mãi mãi nhìn về phía phương xa.

"Ta nói nhiều như vậy, lãng phí một vạc lớn nước miếng, đến cùng là muốn biểu đạt cái gì đâu ?"

Thôi Sàm bắt đầu nấp hòm định luận, đứng người lên, cười ha hả nói: "Ý tứ nói đúng là a, về sau các người hai cái ngu xuẩn đồ đần, đối với ta Thôi Sàm tiên sinh, phát ra từ phế phủ mà thả tôn trọng một điểm, biết không ?"

Đây là Vu Lộc cùng Tạ Tạ hôm nay lần thứ hai hai mặt nhìn nhau.

"Hai cái không biết tốt xấu, không biết trời cao đất rộng đáng thương phá toái!"

Thôi Sàm vô duyên vô cớ liền giận tím mặt, sắc mặt âm trầm giống như nước, nhanh chân hướng về phía trước, đối Vu Lộc trước mặt chính là dùng sức một quyền, "Một cái biến thành hình đồ, suýt chút nữa thì ở trên mặt khắc chữ phá Thái tử, biết rõ ta Đại Ly làm thật hoàng đế, Hoàng tử có bao nhiêu sao? Còn nể thử, người này cái bây giờ liền dòng họ đều phản bội tổ tông hỗn trưởng, có tư cách này sao? !"

Vu Lộc trở tay không kịp, ngạnh sinh sinh chịu một quyền, không dám có bất kỳ hoàn thủ động tác, chỉ là có chút mộng.

Thôi Sàm xoay người, hướng đi ngăm đen thiếu nữ, đối nàng chính là một bàn tay ném đi, "Một cái sơn môn đều cho người ta đập nát nhỏ kỹ nữ, biết rõ ta tự mình làm rơi Lục Địa Thần Tiên có mấy cái sao?"

Trời sinh tính kiêu ngạo thiếu nữ vô ý thức duỗi ra tay, bắt lấy thiếu niên áo trắng cổ tay, không cho tai của hắn ánh sáng đánh vào chính mình trên gương mặt, nhưng là nàng sau một khắc liền cảm thấy hối hận, quả nhiên, Thôi Sàm cả người đều tản mát ra kinh khủng dữ tợn khí tức, gắt gao tiếp cận thiếu nữ, nàng dọa đến lập tức buông tay ra, Thôi Sàm cúi đầu mắt nhìn đỏ bừng hơi sưng cổ tay, hung hăng một bàn tay ngã tại trên mặt thiếu nữ, tàn khốc nói: "Các người hai cái cũng dám dù sao xem thường Trần Bình An ? Hắn là ta Thôi Sàm tiên sinh!"

Thôi Sàm liên tiếp ngã bốn năm cái cái tát tại trên mặt thiếu nữ.

Thiếu nữ thậm chí không dám dựa vào luyện khí sĩ tu vi đến tan mất kinh nói, rất nhanh đã bị đánh gương mặt sưng đỏ, khóe miệng chảy ra tơ máu.

Đầy người sát khí Thôi Sàm tựa hồ đánh cho còn không hết tức, liền muốn tìm chút vật gì tới làm hung khí, liền ở đây lúc, hắn quay đầu trông thấy một cái bước nhanh chạy tới thân ảnh quen thuộc, Thôi Sàm lập tức cố thể ngay tại chỗ.

Cái kia khách không mời mà đến vừa hô lên một chữ, "Ăn. . ."

Kết quả nhìn thấy Thôi Sàm động thủ đánh người một màn này, tên kia tranh thủ thời gian nuốt xuống cái kia "Cơm" chữ, bắt đầu phi nước đại, thẳng hướng Thôi Sàm.

Trên người thiếu niên cổ này khí thế, chỉ sợ càng giống sát khí.

Dọa đến Thôi Sàm không nói hai lời, liền bò mang nhào lộn qua đình nghỉ mát lan can, chạy hướng lão giếng nước bên kia, một bên hô một bên xoay đầu hô nói: "Trần Bình An, người làm gì ? ! Ta giáo huấn nhà mình nha hoàn nô bộc, liên quan gì đến người. . . Ai, có chuyện hảo hảo nói, ta nhận lầm còn không được sao? Chúng ta đều dừng lại, hảo hảo nói dóc đạo lý, được hay không ?"

Trần Bình An chạy vào đình nghỉ mát sau, mũi chân điểm một cái, cao cao nhảy ra, thân hình như phi tước nhanh chóng vượt qua lan can, rơi vào đình nghỉ mát bên ngoài, tiếp tục chạy về phía Thôi Sàm.

Thôi Sàm trong lòng biết khó thoát một kiếp, dứt khoát vò đã mẻ không sợ rơi, đứng tại lão miệng giếng bên trên, bi thương run giọng nói: "Trần Bình An, người nếu là hôm nay thật sự muốn đánh chết ta, ta liền nhảy giếng tự sát được rồi! Có tin hay không là tùy người!"

Trần Bình An tiếp tục vọt tới trước.

Thôi Sàm liền muốn nhảy vào giếng nước, Trần Bình An nhú nhú lông mi, đột nhiên dừng thân hình.

Thôi Sàm một cước bước ra, tại trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, thật vất vả mới thu hồi chân, thân hình lão đảo lắc lắc, mạng sống như treo trên sợi tóc.

Lấy hăn bây giờ thể phách, ngã vào giếng nước dưới đáy sau, bởi vì bên dưới một bên còn có kiếm khí còn sót lại, dù là không chết cóng chết đuối, cho Trần Bình An cứu lên đến, sợ rằng cũng phải thương tới căn bản, bỏ đi hơn phân nửa cái mạng.

Bởi vậy có thể thấy được, thiếu niên Thôi Sàm là thật sợ Trần Bình An.

Trần Bình An nhìn kỹ Thôi Sàm, sau một hồi lâu, nói rằng: "Ăn cơm."

Thôi Sàm cẩn thận từng li từng tí nhảy xuống miệng giếng, vẫn không dám lên trước, đứng tại nguyên chỗ bị phần giải thích nói: "Ta mới vừa rồi là vì người xấu giận, hai người bọn họ đánh tâm nhân xem thường người, ta bênh vực kẻ yếu, muốn bọn hăn về sau đối với người khác khí một điểm, cũng có sai ? Người này gọi tốt tâm coi như lòng lang dạ thú!"

Trần Bình An cười lạnh nói: "Người ít cầm ta làm ngựa trang lấy cớ, người chính là chó không đối được đớp cứt!"

Sau khi nói xong, Trần Bình An quay người rời đi, vòng qua đình nghỉ mát thời điểm, đối với cái kia đối với thiếu niên thiếu nữ, liền muốn ngửi khí hòa hoãn rất nhiều, "Lâm Thủ Nhất bọn hăn đã bên dưới xong tổng thể, ăn cơm đi."

Thôi Sàm không những không giận mà còn cười mà xa xa đi theo Trần Bình An sau đầu, chạy vừa đong vừa đưa, hai cái tay áo tử bay tới bay lui, lộ ra chân chó cực kì, "Không hổ là nhà ta tiên sinh, so cái kia hai cái ngu xuẩn thật sự là thông minh rất rất nhiều."

Qua đình nghỉ mát, Thôi Sàm đối mặt hai người, lập tức thay đổi một bộ sắc mặt, răn dạy nói: "Thất thần làm gì a ? Ăn cơm!"

Vu Lộc mỉm cười như thường, đi ra đình nghỉ mát, đi xuống bậc thang sau, quay người hỏi: "Người không sao chứ ?"

Tạ Tạ hốc mắt ướt át, lưng lay đầu.

Thiếu niên cao lớn chỉ chỉ miệng của mình sừng, thiếu nữ sau khi lấy lại tinh thần, quay đầu đi, đem khóe miệng vết máu lau sạch sẽ.

Một đoàn người nếm qua Thu Lô nhà trọ chuẩn bị phong phú bữa sáng,

Lý Hòe ăn đến bụng tròn vo, cái này không tim không phổi ranh con, hoàn toàn không có ý thức được trên bàn ăn quý dị phân bốn phía.

Lão tú tài đối với Trần Bình An cười nói: "Đi, dẫn người đi dạo chơi toà này quận thành cửa hàng sách, chúng ta tùy tiện tâm sự, nếu như có thể mà nói, mời ta uống rượu."

Lão tú tài nhìn về phía kích động tiểu cô nương, cười nói: "Cùng một chỗ ?"

Tiểu cô nương dùng sức gật đầu, "Ta trở về đọc rương sách nhỏ!"

Lâm Thủ Nhất lưu tại nhà trọ, tiếp tục lấy 《 Vân Thượng Lang Lang Thư 》 ghi lại bí pháp, tu tập thổ nạp. Lý Hòe là thực sự lười nhác động, không có đạo phổ dục vọng, chỉ là căn dặn Trần Bình An nhất định phải cho hắn mang ăn ngon trở về. Thôi Sàm nói mình có chút việc tư, muốn đi tìm nhà trọ lão bản, nhìn có thể hay không giá cả rẻ hơn một chút. Vu Lộc cùng Tạ Tạ riêng phần mình trở về phòng.

Cuối cùng chính là một lão một lớn một nhỏ, chỉ có ba người rời đi Thu Lô nhà trọ, đi qua đầu kia Hành Vân Lưu Thủy ngõ hẻm, tại lão tú tài dẫn đầu xuống đi tìm cửa hàng sách.

Tiểu cô nương một mực cùng lão nhân khoe khoang sách của mình rương, tại lão nhân bên cạnh vòng quanh chạy, hỏi thăm nàng rương sách nhỏ có đẹp hay không, lão nhân đương nhiên nói xong tốt tốt.

Trần Bình An ấp ủ thật lâu, rốt cục nhịn không được hỏi: "Văn Thánh lão gia, người có hay không sinh ta khí ?"

Lão nhân đều nhanh đem Lý Bảo Bình rương sách nhỏ khen ra một đóa hoa tới, sau khi nghe cười nói: "Người là nói cự tuyệt đem ta bế môn đệ tử sự tình sao? Không có không có, ta không tức giận, thất vọng là có một ít, nhưng là quay đầu ngẫm lại, dạng này ngược lại rất tốt, Tề Tĩnh

Xuân dự tính ban đầu, cùng A Lương về sau đi theo, không phải nhất định phải cho người Trần Bình An cái gì, cùng ta lên lần vụng trộm lấy đi người ngọc trân, nói cho cùng. . ."

Nói đến đây, lão nhân làm một cái bàn tay ngang cắt tư thế, "Là vì để người Trần Bình An, cũng chỉ là Trần Bình An mà thôi. Không có quá nhiều liên lụy, người chính là Ly Châu động thiên Nê Bình ngô hẻm bên trong thiếu niên, họ Trần tên bình an, sau đó mang theo Lý Bảo Bình bọn hắn đi xa cầu học, chỉ đơn giản như vậy."

Lão nhân cười nói: "A Lương cái này cà lơ phất phơ bại hoại hàng, khó được nghiêm chỉnh một lần, giúp người để Đại Ly vương triều những này thế tục tồn tại, không cho người cùng bọn nhỏ mang đến ngoài định mức gánh vác, trước đó Tề Tĩnh Xuân, đã làm được làm trên một bên. . . Đám gia hỏa, không đến khoa tay múa chân. Bởi vì ta đến, làm hại người vị kia tính tình tốt thần tiên tỷ tỷ lộ diện, thế là lại có một điểm phiền toái nhỏ, nhưng là không cần sợ, ta lão bất tử này, chút bản lãnh này vẫn phải có, tuyệt không cho các người thêm phiền phức, cùng người đọc sách giảng đạo lý nha, ta sở trường."

Lão nhân vỗ vỗ bả vai của thiếu niên, "Về sau liền thanh thản ổn định cầu học đi."

Lão nhân lại phối hợp cười tủm tỉm nói rằng: "Bả vai của thiếu niên, liền nên dạng này mới đúng chứ, cái gì nhà Quốc Cừu hận, hạo nhiên chính khí, cũng không được gấp, chọn trước lên Thanh Phong Minh Nguyệt, Dương Liễu Y Y cùng cỏ mọc én bay, thiếu niên lang đầu vai, vốn là nên tràn đầy sự vật tốt đẹp a."

Lý Bảo Bình nhãn tình sáng lên, đối với lão tú tài giơ ngón tay cái lên, tán thưởng nói: "Văn Thánh lão gia, lời này của người nói đến rất xinh đẹp a."

Lão nhân cười ha ha, bàn tay vỗ nhẹ bụng, "Cũng không phải, chứa một

bụng học vẫn đây."

Trần Bình An nhìn lấy lẫn nhau chọc cười lão tú tài cùng tiểu cô nương, hít thở sâu một hơi, đầu vai có cái gì, thiếu niên cảm giác không thấy, trong lòng ngược lại là đã ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Từ xưa thánh hiền đều tịch mịch

Hoàng Đình Quốc phương Bắc toà này phồn hoa quận thành, tại không buồn không lo tiểu cô nương xem ra, chính là náo nhiệt, là thật nhiều thật nhiều cái quē quán tiểu trấn chung vào một chỗ, cũng không sánh nổi.

Nhưng là đang nhìn lướt sơn hải lão tú tài trong mắt, đương nhiên sẽ nhìn càng thêm xa, càng hư, khả năng sớm liền thấy về sau thiết kỵ xuôi Nam, khói lửa nổi lên bốn phía thăm đậm quang cảnh, những cái kia hồi hả tiếng hoan hô cười nói, liền sẽ trở thành về sau tê tâm liệt phế căn nguyên, ngược lại là những cái kia quần áo tả tơi bên đường ăn mày, tương lai gặp thống khổ gặp trắc trở, sẽ càng nhẹ nhàng linh hoạt nhát nhẽo một chút, về phần những cái này du côn lưu manh, càng có khả năng tại trong loạn thế nhảy lên một cái, nói không chừng sẽ còn trở thành Hoàng Đình Quốc quan trường tân quý, binh nghiệp tướng lĩnh.

Chỉ bất quá lão tú tài trải qua tang thương, đương nhiên sẽ không đem loại tâm tình này biểu hiện tại trên mặt, để tránh hồng thiếu niên cùng tiểu cô nương dạo phố thật hăng hái.

Lão nhân mang theo bọn hăn một đường bảy queo tám rẽ, tìm tới một nhà lão cửa hiệu cửa hàng sách, chính mình bỏ tiền cho hai người mua mấy quyển thư, cửa hàng lão nhân là cái khoa cử không như ý lạc đệ Lão Thư Sinh, trong bình thường gặp ai cũng không xem ra gì, đụng phải miệng như treo sông nghèo kiệt hủ lậu lão tú tài, vậy coi như là anh hùng tương tích, tặng thêm bị lão tú tài học vấn đạo đức chiết phục, tiểu nhị mười lượng bạc thư tiền, sừng sốt mười lượng bạc coi như đếm, lão tú tài sau khi ra cửa, nhìn lấy đầy mặt khâm phục Trần Bình An cùng Lý Bảo Bình, cười nói: "Thế nào, đọc sách vẫn hữu dụng a ? Hôm nay liền giúp chúng ta kiếm tám lượng bạc hơn, cho nên nói a, trong sách tự có hoàng

kim ốc. . ."

Nói đến chỗ này, lão tú tài hạ thấp tiếng nói, thần thần bí bí nói: "Thật đúng là đừng nói, phía Nam có cái chỗ ngồi, dĩ nhiên không phải các người Bảo Bình Châu phía Nam, thuần nho Trần thị gia tộc, có cái cùng ta nhất không hợp nhau lão cổ bản, hẳn lúc còn trẻ, ngày ngày đọc sách hàng đêm đọc sách, đại khái mấy chục năm sau, ước chừng là chân thành chỗ đến, có ngày thật đúng là cho hẳn từ trong sách đọc lên một tòa hoàng kim ốc, cùng một vị Nhan Như Ngọc."

Trần Bình An trừng lớn con mắt, nuốt nước miếng một cái, "Toà kia hoàng kim ốc, lớn bao nhiêu?"

Lý Bảo Bình thì hiếu kỳ hỏi: "Vị kia Nhan Như Ngọc, đến cùng có bao nhiêu xinh đẹp?"

Lão tú tài cười ha ha, đưa tay chỉ cái này hai hài tử, "Về sau có cơ hội chính mình đi tận mắt nhìn một cái, ta cũng không nói cho các người biết, tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật nha. Tốt núi tốt nước tốt phong cảnh, trên sách là có miêu tả, nhưng so sánh không chiếm được mình thu vào đáy mắt."

Lý Bảo Bình đột nhiên hỏi: "Văn Thánh lão tiên sinh, người tại sao phải cho ta Tiểu sư thúc mua cái kia mấy quyển sách vở, thật sự rất thô thiển a, ngay cả ta cùng Lâm Thủ Nhất đều có thể dạy, không phải lãng phí tiền sao?"

Lão tú tài thu liễm ý cười, chững chạc dàng hoàng nói: "Không giống nhau, rất không giống nhau. Dưới gầm trời nhất có học vấn sách vở, nhất định là nhất nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, thích hợp nhất giáo hóa thương sinh thư, biết rõ những sách này vốn ngược lại bán được rẻ nhất sao? Cũng tỷ như Đạo tổ hẳn lão nhân gia cái kia bộ năm ngàn văn, bán được nhiều giá rẻ, chỉ cần muốn nhìn, ai cũng mua lấy, chỉ cần nguyện ý đọc, ai cũng có thể từ từ đó học được đồ vật."

Lý Bảo Bình tỉnh tỉnh mê mê nói: "In được nhiều, tăng thêm mua nhiều người thôi, cho nên liên nghi."

Lão tú tài gật đầu cười nói: "Đúng phân nửa đi, trên sách đạo lý, nếu như quá mắc, ai vui lòng bỏ tiền mua ? Làm gì không đi mua đồ ăn, còn có thể nhét đầy cái bao tử đây. Còn lại một nửa, thì là những cái kia cao cao tại thượng đạo đức các Thánh Nhân, nếu như muốn càng rộng khắp hơn mà truyền thụ chính mình học vấn, trở thành một châu một nước thậm chí là một châu, toàn bộ thiên hạ chính thống học vấn, chính mình tự mình truyền thụ đệ tử, có thể ra mấy cái ? Còn không bằng tới một cái rộng tung lưới, đem chính mình học vấn đạo lý liền khắc ở trong sách, cánh cửa thấp, đi tới người, liền có thêm. Cánh cửa quá cao, bò đều bò bắt quá đi, cuối cùng có thể có mấy cái đặc ý đệ tử, môn hạ học sinh ?"

Trần Bình An nhẹ nhàng thở dài.

Lão tú tài lo lắng hỏi: "Thế nào ? Cảm thấy rất không có ý nghĩa ? Cái này không thể được, thư vẫn là muốn đọc."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ta chính là cảm thấy cái này rất giống lão bách tính mở tiệm trải đoạt mỗi làm ăn, ở quê hương Kỳ Long ngõ hẻm bên kia, ta có hai gian bằng hữu hỗ trợ chiếu khán cửa tiệm, không biết rõ bây giờ là thua lỗ vẫn là kiếm lời."

Lão tú tài tựa hồ nhớ tới một điểm Trần hạt vừng chuyện xưa, có chút thốn thức, vung tay lên, "Đi, mang các người đi uống rượu, Trần Bình An nếu như thực sự thèm ăn, người có thể uống một chút, Bảo Bình niên kỷ quá nhỏ, còn không có thể uống rượu."

Canh giờ còn sớm, rất nhiều quán rượu còn chưa khai trương làm ăn, cũng may lão tú tài tại một con đường góc rẽ tìm tới nhà tửu quán, mờ đông lờ lờ thôi, cũng may ba người đều không giảng cứu cái này, nếu như Thôi Sàm Vu Lộc Tạ Tạ ba người ở đây, chỉ sợ cũng muốn nhúu mày

đầu, một cái tầm mắt cao, một cái bệnh thích sạch sẽ, một cái thuở nhỏ sống an nhàn sung sướng, đoán chừng đời này cũng sẽ không tại loại trường hợp này uống rượu.

Lão nhân điểm một cân tán rượu cùng một đĩa muối bột nước sinh, Trần Bình An y nguyên kiên trì người tập võ không thể uống rượu, Lý Bảo Bình kỳ thật có chút muốn uống, nhưng là có Tiểu sư thúc mang theo một bên, nào dám xách yêu cầu này, liền chỉ là có chút trông mà thèm mà nhìn chăm chăm vào lão tú tài uống rượu.

Cùng Trần Bình An ở chung lâu như vậy, từ Lý Bảo Bình đến Lâm Thủ Nhất cùng Lý Hòe, trên đường đi mưa dầm thấm đất, đối với cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, nói chung bên trên đều lòng dạ biết rõ, Lý Bảo Bình một số thời khắc kỳ thật cũng sẽ cảm thấy Tiểu sư thúc quá nghiêm túc, nhưng nhìn rương cùng dày đặc mềm mại cỏ non giày, liền không còn nói thêm cái gì.

Lâm Thủ Nhất bởi vì trở thành trên núi thần tiên, chí hướng cao xa, đối với Trần Bình An cũng không phải là không có biện pháp, nhưng là đứng nơi cao thì nhìn được xa, là cảm thấy dưới mí mắt điểm ấy lông gà vỏ tỏi, không đáng hấn phân tâm, cho nên xưa nay không nói cái gì.

Về phần Lý Hòe là nhất nguyện ý có cái gì nói cái gì, chỉ tiếc phần lớn là cố tình gây sự, không chờ Trần Bình An nói cái gì, liền đã bị Lý Bảo Bình chèn ép đến kịch liệt, cho nên cái này một đường cầu học, chưa bao giờ xuất hiện qua không thể điều cùng khác nhau, duy trì lấy một loại vi diệu cân bằng, về sau Chu Hà Chu Lộc cha con rời đi, tại Dã Phu quan bên ngoài, Thôi Sàm mang theo hai người xâm nhập đội ngũ, để trước đó bốn người càng cùng chung mối thù, ngược lại quan hệ trở nên càng thêm chặt chẽ.

Lão tú tài uống rượu, mới nửa cân cũng có chút trên đầu, đại khái là thấy cảnh thương tình, lại không có tận lực vận dụng thần thông, khó được như thế buông lỏng, liền từ lấy chính mình uống rượu giải sầu, lão nhân

nhìn quanh bốn phía, nhẹ giọng nói: "Ta có một cái từ nhỏ đã nhận biết bằng hữu, trong nhà nghèo, nửa đường nghỉ học, về sau đi mở một gian tửu quán, không sai biệt lắm cứ như vậy lớn cửa hàng nhỏ, hăn từ mười tám tuổi lấy vợ sinh con, đến sáu mươi lăm tuổi thọ hết chết già, mở gần bốn mươi năm tửu quán, bán gần bốn mươi năm rượu."

Lão tú tài nhẹ nhàng lay động bát rượu, "Ta chỉ cần trong túi quần vừa có tiền nhàn rồi, chỉ cần muốn uống rượu, liền ưa thích đi chỗ của hăn mua rượu uống, mặc kệ cách rất xa, nhất định sẽ đi."

Lão tú tài cười cười, có chút thương cảm, "Nhưng là cuối cùng có một ngày, cửa hàng đóng cửa, tìm hàng xóm láng giềng sau khi nghe ngóng, mới biết rõ ta cái kia bằng hữu chết rồi, tất nhiên ban đầu cửa hàng đóng, ta không thể làm gì khác hơn là đi nơi khác mua rượu, ta mới biết rõ hăn bán ta cái chủng loại kia rượu, bán được so những người khác quý."

Lý Bảo Bình tức giận nói: "Văn Thánh lão gia, người để người ta làm bằng hữu, nhưng người ta giống như không có đem người bằng hữu a."

Trần Bình An chưa hề nói cái gì.

Lão nhân uống một hớp rượu, "Nhưng lại qua rất nhiều năm, ta mới biết rõ, hăn bán cho rượu của ta, là hăn tự thân lên núi hái được những tạo nên rượu, bất kể phí tổn, tất cả đều dùng đồ tốt nhất, bán được thua lỗ."

Lý Bảo Bình há to mồm, tiểu cô nương trong lòng đầu lập tức tràn đầy áy náy.

Lão nhân vê lên một hạt hạt đậu phộng, để vào trong miệng tràn đầy nhai lấy, "Bốn mươi năm bên trong, ta từ một cái keo kiệt thư sinh, thật vất vả thi đậu tú tài công danh, về sau. . . Cũng có chút bản sự cùng danh khí. Cái kia bằng hữu mỗi lần nhìn thấy ta, cũng sẽ chỉ khuyên ta uống rượu chuyện như vậy. Xưa nay không xách hăn con cái cầu học sự tình, không đề cập tới hăn thê tử gia tộc gà bay chó chạy, chính là khuyên ta uống

rượu, mỗi lần hần liền ngồi tại tiểu Bảo Bình ngược vị trí, ngồi đối diện, vị trí đi ta xa nhất, nhưng là vừa nhắc đầu liền có thể nhìn lấy ta, mỗi lần đều dần dần cười."

Lý Bảo Bình suy nghĩ một chút, yên lặng rời đi tại chỗ, ngồi tại Trần Bình An đối diện, khẽ cười một tiếng.

Trần Bình An đối nàng làm cái mặt quỷ.

Lão tú tài chậm rãi nói rằng: "Lại về sau, ta mới biết rõ con gái của hần, hoặc là làm tới bản địa triều đình Hoàng tử Công Khanh, hoành hành ương ngạnh, họa quốc ương dân, hoặc là tuổi còn trẻ làm tới cáo mệnh phu nhân, động một tí đánh giết Thiếp Tỳ, vợ hần gia tộc, bỗng nhiên phú quý, trở thành quận vọng đại tộc, một nhà trên dưới, rất hư, chuyện gì xấu đều làm ra được, hại rất nhiều dân chúng vô tội."

Lão tú tài thẳng tắp nhìn qua đối diện cái kia không vị, "Nhưng người quả thực là tại cái kia quán rượu nhỏ, trông coi cái rách rưới cửa hàng, năm qua năm những lấy rượu, đợi cho chết già mới thôi."

Lý Bảo Bình lại há to mồm, đầy mặt không thể tưởng tượng nổi.

Lão tú tài thu tầm mắt lại, liền rượu mạnh ăn muối bột nước sinh, đối với Trần Bình An nói rằng: "Về sau hảo hảo tập võ luyện kiếm, không cần mọi chuyện đều giảng đạo lý, nhất là đừng ấn chiếu trên sách đạo lý đi làm, phải hiểu được biến báo, bằng không người sẽ rất mệt, khả năng đến cuối cùng bên cạnh cũng chỉ có một mình người, nửa cái bằng hữu cũng không có. Từ xưa thánh hiền, thần vị càng cao, chính là bởi vì làm gương tốt, không hợp tình lý sự tình làm được còn thiếu sao?"

Lão tú tài duỗi ra ngón tay trên bàn trượt ra một đầu dây, cuối cùng kéo thẳng cánh tay, tựa hồ nếu muốn tại mặt bàn bên ngoài đều vạch ra một con đường đến, "Người muốn a, có chút con đường, người một thân một mình đi đến một năm, có thể, mười năm đâu ? Trăm năm ngàn năm ?

Nhưng là vấn đề tới, có ít người chính là chết đầu óc, nhất định phải đi xuống, như vậy làm sao bây giờ ? Vậy liền nhất định phải tại thích hợp tuế nguyệt, làm thích hợp sự tình, chớ có quá mức ông cụ non, cái gì đều trải qua, về sau Đại Đạo độc hành thời điểm, liền sẽ không cảm thấy hối hận. Ngược lại sẽ cảm thấy. . ."

Lão tú tài là thật uống say rồi, duỗi ra ngón cái, chỉ hướng chính mình, "Ta đúng là mẹ nó trâu a!"

Nói xong câu này hào khí tung hoành lời nói sau, phanh một tiếng, lão tú tài đầu hướng phía trước khê đảo, đầu trùng điệp đập ở trên bàn.

Thiếu niên cùng chương quỹ thanh toán, trả nợ, công lão tú tài đi ra ngoài.

Tiểu cô nương vụng trộm vui cười.

Nguyên lai Văn Thánh lão gia đều sẽ say rượu a, hơn nữa còn sẽ rượu nói hết bài này đến bài khác.

"Trần Bình An! Người không phong lưu uống thiếu niên, nhất định phải uống rượu oa, uống rượu tốt!"

"Tiểu Bảo Bình, ngàn vạn nhớ kỹ đi, nhất định phải trân quý Trần Bình An cái này ngọc người tốt, không cần bởi vì hắn làm được quá tốt quá đúng, đã cảm thấy hắn bất cận nhân tình, ngược lại cùng hắn càng đi càng xa, không phải sớm muộn có một ngày, người người sẽ phải hối hận, Trần Bình An cũng sẽ biến thành cái thứ hai tiểu Tề, cuối cùng xảy ra chuyện thời điểm, hoặc là căn bản không ai biết rõ, hoặc là biết rõ, đều không lá gan ra tay giúp đỡ, cái kia đến có bao nhiêu thảm. . ."

"Tiểu Bình An, chúng ta giảng đạo lý, không phải là vì để cho mình ủy khuất, mà là chậm rãi tích lũy lấy, nếu có ngày nào, đột nhiên cảm thấy toàn bộ thiên hạ đều không giảng đạo lý thời điểm, người có phần kia lực

lượng cùng tâm khí, đi lớn tiếng cùng cái thế giới này nói, 'Các người đều là sai!' "

Lão nhân một bên tửu khí ngút trời, một bên dùng sức đập thiếu niên đầu.

Công lão tú tài Trần Bình An vẽ mặt đau khổ, đành phải liều mạng gật đầu.

Lão tú tài nắc rượu, thẳng lên cổ, tựa hồ tại tìm kiếm lục trúc rương tiểu cô nương, Lý Bảo Bình tranh thủ thời gian nhảy nhót một chút, "Ta ở đây này!"

Lão tú tài a ah xong hai tiếng, sau đó lại là hung hăng một bàn tay đập vào Trần Bình An trên đầu, "Tiểu Bình An, ta hỏi người, tương lai người đọc sách càng nhiều, cảm thấy trên sách đạo lý càng ngày càng có đạo lý, nhưng là nếu có một ngày, toàn bộ. . . Hoặc là nói nửa cái hạo nhiên thiên hạ người đọc sách, cũng bắt đầu chỉ trích tiểu Bảo Bình, mắng nàng không biết xấu hổ, vậy mà ưa thích chính mình Tiểu sư thúc, người làm sao xử lý ?"

Tiểu cô nương căn bản không có coi ra gì, thở phì phì nói: "Ta thích Tiểu sư thúc còn có sai a, những người này làm sao đọc sách!"

Thiếu niên thuở nhỏ ngay tại chợ búa tầng dưới chót vì sống sót mà gian nan còn sống, cho nên Trần Bình An muốn đến càng xa càng nhiều, biết rõ càng nhiều chuyện xấu xa, hẳn không chút do dự nói: "Nếu quả thật có như vậy một ngày, bọn hã muốn mắng Bảo Bình, trước tiên cần phải hỏi qua ta Trần Bình An năm dăm."

Trần Bình An quay đầu đối với tiểu cô nương cười nói: "Tiểu sư thúc ngoại trừ năm dăm, về sau còn có kiếm, cho nên nếu quả thật có như vậy một ngày, nhất định phải nói cho Tiểu sư thúc, Tiểu sư thúc coi như tại phía xa chân trời, cũng sẽ chạy đến che chở người!"

Lão nhân say khướt nói: "Cái kia nếu như tiểu cô nương cảm thấy người làm sao đều đánh không lại những người kia, sợ người thụ thương, cố ý không gọi người, người Trần Bình An sau đó mới biết rõ làm bộ đáng thương kết cục, người nên làm cái gì ? Việc đã đến nước này, chẳng lẽ lại người bắt lấy những người đọc sách kia giết lung tung một trận ?"

Trần Bình An dừng lại bước chân, nhìn về phía tiểu cô nương, "Bảo Bình, người là nghĩ đến Tiểu sư thúc sau đó vì người đại khai sát giới, bị người mạng chết đánh chết, vẫn là trước đó liền đường đường chính chính đi theo người giảng co, chúng ta cùng một chỗ đối mặt những tên bại hoại kia, cho dù chết cũng bị chết lẽ thẳng khí hùng, mà lại một chút cũng không có lưu lại tiếc nuối ?"

Tiểu cô nương có chút bối rối, "Tiểu sư thúc, nghe vào còn giống như là sau một bên lựa chọn, hơi tốt đi một chút ?"

Lão nhân cười ha ha, "Không có các người nghĩ đến thâm như vậy, người đọc sách vẫn là muốn chút da mặt, phân sinh tử còn không đến mức, chính là sẽ có chút long đong thôi."

Lão tú tài cuối cùng chặc chặc nói: "Trình tự nói chuyện, tiểu tử nhanh như vậy liền dùng tới, học để mà dùng, lợi hại lợi hại."

Trần Bình An cười nói: "Lão tiên sinh, người hù dọa chúng ta coi như xong, uống rượu giả say vì không trả tiền, có phải hay không có chút quá mức rồi?"

Lão tú tài đầu trong nháy mắt nghiêng một cái, tiếng ngáy như sấm.

Lý Bảo Bình còn có chút lòng còn sợ hãi, bắt lấy Trần Bình An tay áo.

Trần Bình An nói đùa nói: "Sợ cái gì, về sau người tốt nhất đọc sách, tranh thủ giảng đạo lý liền thẳng nổi bọt hân, nếu như cái này còn không

được, Tiểu sư thúc từ hôm nay trở đi liền sẽ càng thêm cố gắng luyện quyền luyện kiếm, đến lúc đó Tiểu sư thúc ngự kiếm phi hành, hừ một chút từ ngoài vạn dặm đi vào bên cạnh người, người muốn a, tất cả mọi người ngẩng lên đầu, trừng lớn con mắt nhìn lấy người Tiểu sư thúc, tựa như lúc đó chúng ta nhìn thấy Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn không sai biệt lắm, đến lúc đó người liền cùng người nói, đây là ta Tiểu sư thúc ai, suất khí không đẹp trai khí ? Có lợi hại hay không ?"

Tiểu cô nương dùng sức gật đầu, thoải mái cười to, nhảy nhót bắt đầu, "Oa, suất khí suất khí!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Ăn hết

Tiểu cô nương đã bắt đầu ước mơ lấy cái kia một ngày đến, chẳng những không có e ngại, ngược lại tràn đầy trẻ con khí mong đợi, chờ lấy Tiểu sư thúc giẫm lên phi kiếm, hừ một chút từ chân trời góc biển địa phương xa như vậy, rơi vào nàng bên cạnh, nói cho tất cả mọi người, hẳn là chính mình Tiểu sư thúc.

Về phần cái kia một ngày tích chứa sát cơ cùng nguy hiểm, Lý Bảo Bình nghĩ đến không nhiều, dù sao tiểu cô nương lại sớm thông minh, cũng không nghĩ ra những sách kia bên trên chưa từng miêu tả lòng người hiểm ác, nàng coi như muốn phá cái đầu nhỏ, đều nghĩ không ra những cái kia cuồn cuộn sóng ngầm, giấu ở cao quan bác đài về sau lãnh khốc sát cơ.

Kinh nghiệm sống chưa nhiều tiểu cô nương, chỉ là đơn thuần lựa chọn toàn tâm toàn ý tin cậy một người.

Ghé vào thiếu niên trên lưng nhẹ nhàng vui vẻ ngủ say lão tú tài, sở dĩ lựa chọn tiết lộ thiên cơ, chỉ sợ chính là trân quý phần này rất không dễ dàng hồn nhiên.

Lý Bảo Bình nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Tiểu sư thúc, nếu như đến lúc đó người nhao nhao bắt quá người khác, người lại đánh không lại người khác, chúng ta có thể chạy trốn."

Trần Bình An cười nói: "Đó là đương nhiên, chỉ cần người đừng ghét bỏ mất mặt là được."

Về sau Trần Bình An mang theo Lý Bảo Bình đi dạo mấy nhà cửa hàng tạp hóa, cho ba đứa hài tử đều mua mới tinh giày, Trần Bình An chính mình không có mua, cũng không phải móc môn đến nước này, thật sự là

mặc không quen, mặc thử thời điểm, toàn thân không được tự nhiên, quả thực liền bước đi cũng sẽ không.

Trừ cái đó ra trả lại ba người riêng phần mình mua hai bộ quần áo mới, dùng tiền như nước chảy, Trần Bình An nói không đau lòng khẳng định là giả, nhưng tiền nên hoa dù sao cũng phải hoa.

Lý Bảo Bình vẫn là chọn lựa lớn y phục, không đơn thuần là nhìn hỉ khí nguyên nhân, Trần Bình An rất sớm đã nghe tiểu cô nương phàn nàn qua, tựa như là khi còn bé có một vị đạo chơi đạo nhân đi qua Phúc Lộc Nhai, cho Lý gia ba huynh muội đo quá mệnh số, trong đó cho Lý Bảo Bình tính bát tự thời điểm, nhắc tới tiểu cô nương về sau tốt nhất người mặc quần áo, tránh được tà ma, Lý gia những năm này bất kể như thế nào cũng chiều cái này tiểu khuê nữ, đối với chuyện này không có thương lượng, Lý Bảo Bình mặc dù càng lớn lên càng phiền muộn, nhưng vẫn là làm theo, lần trước tại Hồng Chúc trấn dịch trạm thu đến người trong nhà ba phong thư, đều không ngoại lệ, theo phụ thân đến Lý Hi Thánh, Lý Bảo Châm hai cái ca ca, toàn bộ nhắc nhở qua tiểu cô nương, ngàn vạn đừng cầu mới mẻ liền đổi cái khác màu sắc quần áo.

Tiểu cô nương thường thường len lút bên dưới cùng Trần Bình An nói, về sau gặp được người đạo sĩ thú vị kia, nhất định phải đánh cho hấn một trận.

Đi dạo cửa hàng thời điểm, lão tú tài còn tại say bí tỉ ngủ say, Trần Bình An cũng chỉ có thể thủy chung công, cũng may không chìm, xem chừng vẫn chưa tới một trăm cân, Trần Bình An thật không biết rõ như thế cái lão tiên sinh, làm sao trong bụng liền giả bộ bên dưới nhiều như vậy học vấn ?

Trở về Thu Lô nhà trọ trên đường, Lý Bảo Bình rưng rức giả bộ tràn đầy, bất quá cái này một đường mấy ngàn dặm đi xuống, tiểu cô nương nhìn lấy càng ngăm đen gầy gò, nhưng dáng dấp rắn rỏi chắc chắn, khí lực cùng tinh khí thần đều rất tốt, Trần Bình An cũng không lo lắng điểm

ấy trọng lượng sẽ làm bị thương Lý Bảo Bình thân thể xương.

Đến đầu kia nước chảy mây trôi ngô hẻm, vẫn như cũ là mây mù bốc hơi huyền diệu tràng cảnh, Trần Bình An nhìn nhiều lần, vẫn là cảm thấy không thể tưởng tượng, mù mắt lão đạo sắp chia tay đưa tặng bức kia « Sư Sơn Đồ », mặc dù trên đầu hội họa thần thần quái quái, cũng rất ngạc nhiên quái dị, còn không phải không như ngay sau đó đặt mình vào trong đó tới rung động lòng người.

Đến có khắc hai tôn cao lớn hoa văn màu môn thần nhà trọ cửa ra vào, lão nhân đột nhiên tỉnh lại, hai chân rơi xuống đất trong nháy mắt, phía sau liền nhiều hơn cái kia bọc hành lý, nằm trong tay lấy một khối nén bạc, lão tú tài nhìn lấy hai cái đầy mặt mờ mịt gia hỏa, cười nói: "Thiên hạ không có không tiêu tan buổi tiệc, ta còn muốn đi rất nhiều nơi, yêu cầu một mực hướng tây một bên đi, không thể lại ở chỗ này tiếp tục trì hoãn."

Lão tú tài chậm rãi nói: "Trần Bình An, cái kia nửa cái Thôi Sàm đầu, thiện ác đã phân, mặc dù không triệt để, nhưng là đại khái rõ ràng, về sau liền giao cho người, tự thân dạy dỗ, trong đó giáo dục con người bằng hành động gương mẫu nặng như ngôn truyền, đây cũng là ta đem hắc đặt ở bên cạnh người nguyên nhân."

Lý Bảo Bình nhíu mày nói: "Cái kia gọi Thôi Sàm gia hỏa, là tên đại bại hoại ai, Văn Thánh lão gia người làm sao tổng che chở hắc a?"

"Không có cách nào a."

Lão tú tài có chút bất đắc dĩ, cười kiên nhẫn giải thích nói: "Ta đã triệt hồi trên người hắc cấm chế, nếu như lần tiếp theo người cảm thấy hắc hay là nên giết, vậy cũng không cần quản ta cái này hồng bút lão tử nghĩ như thế nào, nên như thế nào giống như gì, ta sở dĩ như thế thiên vị bao che khuyết điểm với hắc, một là hắc đi nhằm con đường, hơn phân nửa ở chỗ năm đó ta dạy bảo có sai, không nên như vậy chém đinh chặt sắt

toàn bộ phủ định, cho Thôi Sầm tạo thành một loại ta rất võ đoán hạ kết luận hiểu lầm."

Lão nhân thần sắc mỗi mệ, ngữ khí trầm thấp, "Huống chi ta lúc đó thật là không thể tách rời tâm, có cuộc chiến này nhất định phải thắng, cho nên căn bản không kịp cùng hãn hảo hảo giảng giải nguyên do, giúp hãn từng chút từng chút hướng về sau thôi diễn, cho nên sau một bên sự tình chính là như vậy, tiểu tử này một mạch phía dưới, dứt khoát liền phản xuất sư môn, lưu lại thật lớn một cái cục diện rối rắm, Mã Chiêm chính là một cái trong số đó. Vả lại, hãn chọn lựa đầu kia mới đường, nếu như mỗi một bước đều có thể đi được an tâm, xác thực có hi vọng ân trách thế đạo trăm năm ngàn năm, nói không chừng có thể cho chúng ta Nho gia đạo thống lại thêm bên trên một trụ hương hỏa. . . Những này đã thiên thu đại nghiệp lại cầu thí xúi quẩy sổ sách lung tung, khi các người về sau có cơ hội đứng cao nhìn xa, nói không chừng cũng sẽ đụng phải, đến lúc đó chớ học ta, suy nghĩ nhiều tưởng tượng, không cần vội vã làm quyết định, phải có kiên nhẫn, nhất là đối với người bên cạnh, chớ có dưới đĩa đèn thì tối, bằng không sẽ rất thương tâm."

Nói đến đây, lão nhân khô héo gầy gò bàn tay, sờ lên Trần Bình An đầu, lại vuốt vuốt Lý Bảo Bình cái đầu nhỏ, "Các người a, không cần luôn muốn nhanh lên lớn lên. Nếu thật là trưởng thành, thân bất do kỷ sự tình, sẽ càng ngày càng nhiều, mà bằng hữu có rất ít một mực bồi ở bên cạnh, quần áo giày những này là càng mới càng tốt, bằng hữu lại là càng già càng tốt, nhưng già già, liền sẽ có chết già ngày kia a."

Lý Bảo Bình hỏi: "Lâm Thủ Nhất nói luyện khí sĩ như thế trên núi thần tiên, nếu là tu đạo có thành tựu, có thể sống một trăm năm thậm chí là một ngàn năm đâu!"

Lão nhân cười hỏi nói: "Cái kia một trăm năm sau, một ngàn năm sau đâu ?"

Lý Bảo Bình thử thăm dò hỏi: "Cái kia ta đi trước ?"

Lão nhân bị tiểu cô nương tính trẻ con đồng thú làm vui, nhin không được cười lên nói: "Như vậy ngược lại, tiểu Bảo Bình người dạng này đỉnh cao cô nương tốt, nếu là có thiên người không ở nhân gian, vậy người bằng hữu được nhiều thương tâm a. Dù sao ta cái lão nhân này sẽ làm bị thương tâm đặc oa oa khóc lớn, đến lúc đó nhất định liền rượu đều uống không xuống miệng."

Lý Bảo Bình bưng tỉnh đại ngộ, con gà con mỗ gạo gặt đầu nói: "Đúng đúng, ai cũng không thể chết!"

Lão tú tài đưa tay đưa ra viên kia nén bạc, Trần Bình An nhìn lấy nó, hỏi: "Không phải là trùng bạc a? Thôi Sàm thì có một khóa."

Lão tú tài lắc đầu cười nói: "Cái kia đồ chơi nhỏ, cũng liền khi còn bé Thôi Sàm sẽ hiếm có, cảm thấy thú vị, đổi thành lão Thôi Sàm, không thêm liếc mắt nhìn lại. Viên này nhìn lấy giống như là nén bạc đồ vật, là một khối không có chủ nhân kiểm soát, so với Thôi Sàm giấu ở Phương Thốn vật bên trong khối đó, phẩm trật muốn cao hơn rất nhiều, mẫu chốt là sâu xa rất sâu, về sau người nếu là có cơ hội đi hướng Trung Thổ Thần Châu, nhất định phải mang theo nó đi trước Tuệ Sơn, nói không chừng còn có thể uống cái nào đó gia hỏa dừng lại rượu ngon, Tuệ Sơn hoa quả nhưỡng, thế gian nhất tuyệt!"

Lão tú tài duỗi ra ngón tay cái, "Thần tiên cũng phải say ngã."

Trần Bình An tiếp nhận nén bạc.

Lão nhân trêu ghẹo nói: "U, trước đó không vui làm ta đệ tử, ta nói niệm rách mồm cũng không chịu gặt đầu đáp ứng, hiện tại làm sao nhận."

Trần Bình An xấu hổ nói: "Cảm thấy nếu là cự tuyệt nữa hảo ý, liền tổn thương cảm tình."

Lý Bảo Bình nhỏ giọng nói: "Văn Thánh lão gia, là bởi vì thứ này giống bạc a, Tiểu sư thúc có thể không thích ?"

Trần Bình An một cái hạt dẻ gõ đi qua.

Lý Bảo Bình ôm đầu, không dám lại nói cái gì.

Lão nhân cười ha ha nói: "Tiểu Bảo Bình, lần sau gặp mặt, nhưng đừng hô ta cái gì Văn Thánh lão gia, người là Tề Tĩnh Xuân đệ tử, ta là Tề Tĩnh Xuân tiên sinh, người nên hô ta cái gì ?"

Lý Bảo Bình ngẩn người, "Sư tổ ? Sư công ?"

Lão nhân cười tủm tỉm gật đầu nói: "Này mới đúng mà, hai cái xưng hô đều được, tùy người ưa thích."

Tiểu cô nương vội vàng thở dài hành lễ, cong một cái lớn eo, chỉ là quên chính mình còn đeo một cái hơi có vẻ nặng nề rương sách, thân thể trọng tâm bất ổn, Lý Bảo Bình kém chút ngã chó đớp cứt, Trần Bình An tranh thủ thời gian hỗ trợ nhắc nhắc rương sách nhỏ.

Lão nhân thẳng tắp cái eo, không nhúc nhích, thản nhiên tiếp nhận phần này bái lễ.

Lão tú tài điên điên sau lưng bọc hành lý, thở dài, "Kiếm phôi tên là 'Tiểu Phong Đô ', cứ yên tâm thu xuống, kiếm phôi cấp trên nhân quả duyên phận, đã sớm bị chặt đứt đến không còn một mảnh, về phần làm sao khống chế sử dụng, rất đơn giản, chỉ cần dùng tâm, thuyền đến cầu đầu tự nhiên thẳng, nó liền sẽ tự động nhận chủ, nếu như không dụng tâm, người coi như bưng lấy nó một vạn năm, nó cũng sẽ không tỉnh lại, so một khối đồng nát sắt vụn còn không bằng."

Trần Bình An đưa nó cẩn thận thu hồi.

Lão tú tài gật đầu nói: "Đi đi."

Lão nhân quay người rời đi.

Lý Bảo Bình nghi hoặc lên tiếng nói: "Sư công ?"

Lão nhân quay đầu cười hỏi nói: "Thế nào ?"

Tiểu cô nương chỉ chỉ trên trời, "Sư công, người không phải muốn đi đường xa sao? Làm sao không hữu một chút, sau đó liền biến mất à nha?"

Lão tú tài buồn cười, gật đầu cười cười, quả thật sư một chút đã không thấy tăm hơi bóng người.

Trần Bình An cùng Lý Bảo Bình không hẹn mà cùng nâng lên đầu, nhìn về phía bầu trời, sớm đã không có thân ảnh của lão nhân.

Nhưng kỳ thật tại ở gần đường phố đầu kia nước chảy mây trôi ngõ hẻm, có cái lão tú tài, quay đầu nhìn về Thu Lô nhà trọ cửa ra vào bên kia, chậm rãi rời đi.

—— ———

Trở lại sân nhỏ, cao lớn nữ tử ngồi tại trên mặt ghế đá, chính tại ngửa đầu nhìn về phía màn trời, khóe miệng ngậm lấy nhu hòa ý cười.

Cùng một tòa viện, gần trong gang tấc, Vu Lộc cùng Tạ Tạ lại từ đầu tới đuôi cũng không biết rõ vị này kiếm linh tồn tại, mỗi khi nàng xuất hiện thời điểm, liền sẽ tại giữa song phương ngăn cách khí thế, khiến cho thiếu niên thiếu nữ nhìn không thấy nghe không đến, hoàn toàn vô pháp cảm giác được nàng.

Lý Bảo Bình bắt chuyện qua liền đi trong phòng bỏ đồ vật, Trần Bình An

ngồi tại kiếm linh bên cạnh.

Cao lớn nữ tử đưa tay ngang cắt, trong tay thêm ra cây kia treo gằm cầu vô số năm cũ kiếm đầu, đi thẳng vào vấn đề nói: "Sự tình đã có biến hóa, ta liền cũng thích hợp làm ra cải biến tốt. Nguyên bản chúng ta mua một cái trăm năm ước hẹn, hiện tại vẫn là không thay đổi, nhưng là ta kế tiếp sẽ tăng nhanh ma luyện kiếm đầu bộ pháp, tranh thủ tại một giáp tử bên trong, đem rèn luyện được khôi phục ban sơ tướng mạo bảy tám phần, cái này mang ý nghĩa người khối kia Trảm Long Thai sẽ không đủ, rất không đủ."

Trần Bình An một đầu sương mù, chính mình khối kia đột nhiên xuất hiện tại nhà mình trong viện nhỏ Trảm Long Thai, bị tự mình công đi thợ rèn cửa hàng bên kia mới đúng.

Nàng mỉm cười nói: "Còn nhớ hay không được bản thân có lần ngồi tại trên cầu nằm mộng, liền người mang cái gui cùng một chỗ ngã vào nước suối ? Một lần kia, kỳ thật ta liền lấy đi khối kia Trảm Long Thai, về sau người cho rằng là Trảm Long Thai tảng đá, bất quá là ta dùng chương nhân pháp phổ thông tảng đá, ân, nói là phổ thông cũng không quá chuẩn xác, hẳn là một khối tính chất tốt nhất Xà Đảm thạch, đầy đủ để một đầu nhỏ bò sát biến thành một đầu. . . Lớn loài bò sát ? Vì từ một trăm năm biến thành sáu chừng mười năm, trả ra đại giới, chính là ta yêu cầu ít nhất dùng xong trong núi sâu đầu toà kia cỡ lớn Trảm Long Thai, có lẽ dùng không xong toàn bộ dốc đá, nhưng là hơn phân nửa khẳng định chạy không thoát, bất quá người không cần lo lắng, ta tự có biện pháp đến man thiên quá hải, thực sự không được, ném cho cái kia cái gì Phong Tuyết miếu Chân Võ Sơn Bình gia các tu sĩ, mấy quyển bí tịch chính là, bọn hắn không những sẽ không cảm thấy cuộc mua bán này không có lời, nói không chừng sẽ còn vui đến phát khóc, từng cái ở nơi đó ôm đầu đau khóc."

Trần Bình An nghe thiên thư đồng dạng, kinh ngạc không nói gì, không lời nào để nói.

Nàng hướng bầu trời duỗi ra tay, trong lòng bàn tay thêm ra gốc cây kia cao vút ngọc lập tuyết trắng lá sen, "Bởi vì chua tú tài nguyên nhân, tăng thêm người cái kia một kiếm có chút không giống bình thường, cho nên lá sen chèo chống không được quá nhiều thời gian, đây cũng là ta sốt ruột chạy trở về một trong những nguyên nhân, lại có là tú tài đáp ứng ta, sẽ không bởi vì Thôi Sàm sự tình liên lụy đến chủ nhân, hắn sẽ đi trước một chuyến Toánh Âm Trần thị bên kia, cùng người nói xong đạo lý lại đi phía Tây, cho nên tiếp xuống, như hắn nói, thanh thần ổn định mang theo đám con nít kia cầu học chính là, có Thôi Sàm như thế cái bại hoại, còn có cái kia vô phu đệ lục cảnh Vu Lộc một bên hộ giá, ta tin tưởng dù là chủ nhân không có kiếm khí, chính là có chút long đong, cũng giống vậy có thể gặp dữ hóa lành."

Nàng trên trán có chút vẻ u sầu, "Nhưng đã đến Đại Tùy thư viện về sau, tiếp xuống cái này sáu mươi năm bên trong, ta yêu cầu họa địa vi lao, không thể tùy tiện rời đi, nếu không liền có khả năng thất bại trong gang tấc, người đã phải bảo đảm chính mình đừng chết, lại phải cam đoan cảnh giới tiếp tục tăng trưởng, sẽ có hơi phiền toái a."

Trần Bình An nói rằng: "A Lương đã từng trong lúc vô tình nói qua, mặc kệ là vô phu cảnh giới vẫn là luyện khí sĩ, đến ba cảnh tu vi, liền có thể thử một mình du lịch một nước, chỉ cần mình không muốn chết, hơn phân nửa không có vấn đề quá lớn, năm sáu cảnh, liền có thể đem nửa châu bản đồ đi xuống, điều kiện tiên quyết là không cần lung tung tham gia náo nhiệt, không cần hướng những cái kia nổi danh đầm hiểm địa đi, lại có là đừng nhiệt huyết trên đầu, gặp gỡ có sự tình gì đều cảm thấy có thể hành hiệp trượng nghĩa, hoặc là trảm yêu trừ ma, như vậy thì có thể trên đại thể bình yên vô sự, nếu như nói gặp gỡ tai họa bất ngờ, bởi vậy ngòm củ tỏi, vậy cũng chỉ có thể quái số mệnh không tốt, bết bát như vậy mệnh số, chờ tại trong nhà đồng dạng không an ổn, cho nên ra cửa không ra môn, kết quả đại khái là giống nhau."

Nàng gật đầu vui mừng nói: "Người có thể nghĩ như vậy là tốt nhất, là

nên như thế, bó tay bó chân, co đầu rút cổ, cả một đời cũng dừng nghỉ tu hành ra kết quả."

Nàng đột nhiên híp mắt nghiền ngẫm hỏi: "Vì cái gì đến bây giờ, ta nhanh muốn rời đi, người vẫn là không hỏi ta, thế nào giúp người kéo dài tính mạng, giải quyết hậu hoạn ? Tất nhiên chúng ta vui buồn có nhau, người liền không hiểu kỳ ta vì sao không giúp người chữa trị trường sinh cầu, để người thuận lợi đi đến con đường tu hành ? Về tình về lý, cái này đều không phải là cái gì không an phận thỉnh cầu a?"

Trần Bình An thẳng thắn nói: "Tối hôm qua trước khi ngủ ta liền nhớ lại giường hỏi những vấn đề này, nhưng là về sau nhin được."

Kiểm linh hỏi: "Vì sao ?"

Trần Bình An đầy mặt chân thành nói: "Không phải ta không có ý tứ mở miệng, vì mạng sống chuyện lớn như vậy, mặt ta da lại mỏng, cũng sẽ không then thùng. Mà là ta một mực rất tin Diêu lão đầu, cũng liền là ta lúc đó đốt sứ nửa cái sứ phụ, tin tưởng hẳn nói qua một câu. . ."

Kiểm linh cắt ngang thiếu niên lời nói, gật đầu nói: "Ta biết, tại cái kia bồi thời gian nước chảy thể hiện ra đến cảnh tượng bên trong, ta nhìn thấy cũng nghe đến. Rất có ý tứ một câu."

Nàng lập tức có chút nổi nóng, chống đỡ lá sen dù đứng người lên, "Biết rõ vì sao các người nhân gian có cái 'Phá bề ngoài' thuyết pháp sao? Đúng là chuyện thật, nhưng là phạm phu tục tử phá bề ngoài một chuyện, vốn là là tại mệnh lý bên trong, cho dù là cải danh tự, đều tại lớn quy củ bên trong, cho nên không có gì đáng ngại. Nhưng nếu như dính đến trường sinh cầu, thể nội rất nhiều khí phủ khiếu huyết cải biến, chính là một cọc đại sự."

"Tu hành vốn là là đi ngược dòng nước cử động, nói khó nghe chút, chính là tà đạo Thiên Đạo, luyện khí sĩ cái gọi là chứng đạo, kì thực là

chứng minh chính mình Đại Đạo, có thể làm cho Thiên Đạo cúi đầu, lão thiên muốn ta sinh lão bệnh tử, ta lại muốn tu thành vô cấu kim thân, phúc thọ kéo dài, vĩnh hưởng tự do, muốn lão thiên gia năm lỗ mũi thừa nhận chính mình trường sinh cửu thị, người ngấm lại xem, khó khăn cỡ nào."

"Nếu là có thể dễ như trở bàn tay dựng trường sinh cầu, những cái kia trên núi Tiên gia môn phiệt, chỉ cần lão tổ tông động động tay, chẳng phải là dễ dàng liền toàn môn tử tôn đều là thần tiên ? Bởi vì người chi kinh mạch, khí phủ cùng huyết thống, vốn là là dưới gầm trời nhất huyền diệu khó giải thích tồn tại, nên biết rõ Đạo gia tôn sùng 'Trong ngoài lớn nhỏ hai ngày mà ', toà này tiểu thiên địa, nói chính là người thân thể thể phách, ngoại trừ ngụ ý tự thân là tự nhiên động thiên phúc địa, mà trường sinh cầu ý nghĩa, chính là cấu kết hai tòa thiên địa cầu nối, cho nên việc này quả nhiên là khó như lên trời, không phải là không có người có thể làm được, nhưng là trả ra đại giới sẽ rất lớn, đối với sửa đường xây cầu người cảnh giới, yêu cầu cực cao, mà lại giới hạn tại Âm Dương gia, Y gia những này lưu phái đại luyện khí sĩ, đây cũng là những này học thuyết lưu phái sở dĩ không sở trường sát phạt, lại vẫn đứng vững không ngã nguyên do một trong."

Nhìn thấy thiếu niên mặc dù đáy mắt có chút thất lạc, nhưng cũng không uể oải, kiểm linh liền yên lòng, ranh mãnh cười nói: "Hiện tại bất kể như thế nào, tiểu Bình An người trước rèn luyện thể phách, đánh tốt cơ sở, khẳng định là chuyện tốt. Bằng không về sau, chờ ta ma luyện tốt kiểm đầu, người nếu là liền rút kiểm đều đề lên không nổi, vậy liền quá mất mặt. Nhưng đừng tưởng rằng rút kiểm một chuyện rất đơn giản, tại chưa tú tài sơn hà trong bức tranh đầu, đó là hãn cho người mười cảnh tu sĩ 'Giả tượng ', bình thường cửu cảnh tu sĩ thể phách, khả năng không so được năm sáu cảnh thuần túy võ phu, thế nhưng là chí tại đánh phá cửa hạm mười cảnh tu sĩ, liền không có một cái nào dám khinh thường tôi thể một chuyện ngu xuẩn, tuyệt đại đa số cũng sẽ ở cái này một tầng cảnh giới bên trong, dựa vào thực sự mài nước công phu, trở nên so thuần túy võ phu còn cần cù chăm chỉ, từng giờ từng phút mài giũa thân

thể cùng thần hồn, dung không được có nửa điểm tì vết lỗ thủng, cho nên lúc này mới sáng tạo ra thể gian mười cảnh luyện khí sĩ, tất cả đều là đày nước con rùa già thú vị cách cục."

Trần Bình An đem những này lời nói toàn bộ một mực ghi tạc trong lòng.

Bạch y nữ tử đứng ở trong sân, cười nói: "Tiểu Bình An, nhất định phải chờ ta sáu mươi năm a, còn có, đến lúc đó nhưng đừng biến thành một cái tóc trắng xoá lão đầu tử, thật sự là phá hư phong cảnh, cẩn thận ta không nhận người cái chủ nhân này."

Trần Bình An đứng người lên, vừa muốn nói chuyện.

Nàng đã hướng hần đi tới, xòe bàn tay ra, làm ra chặn đánh chưởng vì thề tứ thế.

Trần Bình An vội vàng cao cao giơ tay lên.

Chỉ là bàn tay hai người, cuối cùng trên không trung giao thoa mà qua.

Nguyên lai bạch y nữ tử đã tiêu tán không thấy, cứ thế mà đi.

Trần Bình An ngồi vào chỗ cũ, đột nhiên vỗ đầu một cái, nhớ tới thanh kia hộc kiếm gỗ, quên hỏi thăm nàng cùng Văn Thánh lão tiên sinh, cái kia trốn ở kiếm gỗ bên trong áo vàng nữ đồng đến cùng là cái gì!

Thôi Sàm tại Thu Lô nhà trọ một gian mật thất uống trà, nhà trọ hai đương gia, Lưu Gia Hủy, tại quận thành cao tầng đại danh đỉnh đỉnh Lưu phu nhân, tựa như một tên hèn mọn tỳ nữ, cẩn thận từng li từng tí nhìn mặt mà nói chuyện, cẩn thận đánh giá tên này biểu lộ thân phận Đại Ly quốc sư.

Nàng chỗ Tử Dương phủ, vốn là bị Đại Ly lôi kéo đi qua Hoàng Đình Quốc quân cờ, cái này cái cọc mình ước, là cực ít lộ diện khai sơn tổ sư, tự mình gặt đầu cho phép, Tử Dương phủ trên trên dưới dưới, tự nhiên không dám có chút phớt lờ. Nhất là giống Lưu Gia Hủy loại này tự nhận Đại Đạo vô vọng ngoại phái con cháu, đối với triều đình quan phủ cái này thế tục quyền thế biểu tượng, sẽ phá lệ để tâm.

Tuy nói Hoàng Đình Quốc Hồng thị hoàng đế, từ trước thừa hành tổ chế ưu đãi Tiên gia, chỉ tiếc một cái nhỏ nhỏ Hoàng Đình Quốc, có thể làm cho liên lụy cực sâu Linh Vận phái hết hy vọng sập mà, lại không biện pháp để Tử Dương phủ cái này môn phái thế lực hiệu trung, bởi vì hồ nước quá nhỏ, đáy nước bên dưới giao long hi vọng có được càng thêm rộng lớn địa bàn.

Tử Dương phủ so với cái kia chỉ muốn muốn một cái "Cung" chữ Phục Long Quan, dã tâm lớn hơn.

Lưu Gia Hủy không có ngọc đến ẩn đường có nốt ruồi tuần xinh xắn thiếu niên tự báo gia môn, liền nguyện ý tin tưởng, lý do chỉ có một cái, là đứng tại thiếu niên bên người cái kia áo xanh nam tử, biểu hiện được so với nàng càng giống một cái hạ nhân.

Lưu Gia Hủy nghĩ không ra Hoàng Đình Quốc có ai, có thể làm cho vị này tâm ngoan thủ lạt Hàn Thực Giang Thủy Thần, cam tâm tình nguyện mà đảm nhiệm nô bộc.

Thôi Sàm thuận miệng hỏi qua Tử Dương phủ nội bộ tình huống sau, đột nhiên cười hỏi nói: "Ngụy Lễ cái này quận thủ đại nhân, là Lưu phu nhân tình lang a, về sau chắc chắn sẽ trở thành Đại Ly đá cản đường, nếu như ta muốn người hôm nay tự tay giết hắn, phu nhân bỏ không bỏ được động thủ a?"

Lưu Gia Hủy đầu óc một mảnh chỗ trống, thân thể căng cứng.

Thôi Sàm vui tươi hơn hở nói: "Nhìn đem người bị hù, ta là loại kia bỗng đánh uyên ương người nha."

Lưu Gia Hủy có chút nâng lên ánh mắt.

Chỉ gặp vị kia thiếu niên áo trắng phối hợp gật đầu cười nói: "Đúng a, ta chính là loại người này."

Lưu Gia Hủy khóc không ra nước mắt, sắc mặt trắng bệch.

Thiếu niên khoát khoát tay, "Khéo hiểu lòng người" nói: "Nhưng là muốn người tự tay giết người, quá tàn nhẫn, huống hồ Tử Dương phủ bây giờ cùng Đại Ly kết minh, ta sẽ không để cho cần trọng lo liệu phần này gia nghiệp Lưu phu nhân khó xử, đằng sau ta vị này Thủy Thần lão gia, vốn là cùng cái kia Ngụy đại nhân quan hệ đồng dạng, từ hân tới giết tốt."

Lưu Gia Hủy kiệt lực nhịn xuống sắp tràn mi mà ra nước mắt, mà cúi thấp đầu, run giọng nói: "Quốc sư đại nhân, Ngụy Lễ nếu quả như thật muốn chết, ta tới giết là được! Không cần Thủy Thần lão gia động thủ."

Thôi Sàm tựa như trách trời thương dân mà thở dài một tiếng, nói một mình nói: "Như vậy, Lưu phu nhân nhất định đối với ta cùng Đại Ly ghi hận trong lòng, không bằng dạng này, người giết tình lang về sau, ta lại để cho Thủy Thần lão gia làm thịt người, các người ít nhất có thể làm một đôi bỏ mạng uyên ương. . ."

Phong tình vạn chủng phụ nhân nâng đầu lên, cặp kia câu hồn phách người hoa đào con người, tràn đầy nếu muốn ngọc đá cùng vỡ dầy đặc sát cơ.

Áo xanh nam tử nhẹ nhàng bước về phía trước một bước, nhẹ nhàng phát ra một tiếng cười nhạo.

Lưu Gia Hủy chi lưu, trong mắt hần không khác không biết lượng sức sâu kiến.

Phụ nhân đột nhiên bừng tỉnh, lui lại mấy bước.

Ngồi xếp bằng trên ghế Thôi Sàm về ở chén đóng, nhẹ nhàng vỗ trà nước vụ khí, mùi thơm ngát xông vào mũi, có chút say mê mà nhắm lại con mắt hít hà, sau đó chậm rãi mở ra con mắt, nhìn chăm chăm chính tại trong lòng thiên nhân giao chiến phụ nhân, Thôi Sàm nhoén miệng cười, chặc chặc nói: "Chúng sinh đều là khổ, hữu tình là nhất. Xem ở cái này chén trà ngon phân thưởng, ta liền bỏ qua Ngụy Lễ tốt, thật sự, không lừa người."

Phụ nhân thân thể mềm nhũn, kém chút ngã sấp xuống, nâng lên cuối cùng còn sót lại dừng khí, rụt rè ghen ngào hỏi: "Quốc sư đại nhân, thật sự không lừa gạt nô tỳ?"

Thôi Sàm buồn cười nói: "Lừa người bất cần đến mức nào nghĩ a?"

Lưu Gia Hủy đương nhiên không dám tin là thật, nguyên bản cực kỳ tinh minh một vị phụ nhân, lập tức thất hồn lạc phách.

Thôi Sàm tức giận nói: "Được rồi, ra ngoài đi, về sau nhớ kỹ nhìn chăm chăm Ngụy Lễ, đừng để hần làm ra cái gì không thể cứu được chuyện ngu xuẩn, tương lai người có thể hay không làm Đại Ly cáo mệnh phụ nhân, Ngụy Lễ có thể hay không tại Đại Ly quan trường thăng chức rất nhanh, đều xem người Lưu Gia Hủy bản sự."

Nói như vậy, Lưu Gia Hủy liền nghe đến minh bạch, bằng không Đại Ly quốc sư loại kia thiên mã hành không ý nghĩ, nàng là thật đuổi không kịp, e ngại cảm giác, đã thẩm thấu đến nàng thực chất bên trong.

Không đơn thuần là sợ một cái tâm tư khó dò, có vẻ như yếu đuối thiếu

niên, mà là sợ cái kia đánh đâu thắng đó Đại Ly đại quân, sợ dưới một người trên vạn người Đại Ly quốc sư.

Vừa nghĩ tới cùng hòa thuận hòa thuận lần đầu gặp mặt, phụ nhân chỉ cảm thấy là một cái chuyện cười lớn, còn yên tâm thoải mái mà thu hần hai ngàn lượng bạc.

Cái kia chỉ sợ là dưới gầm trời nhất phủng tay bạc.

Thôi Sàm gặp nàng còn cứ thế ngay tại chỗ, lạnh giọng nói: "Lăn ra ngoài."

Phụ nhân vội vàng cáo từ rời đi.

Đợi đến phụ nhân rời đi mất thất, áo xanh nam tử hỏi: "Quốc sư đại nhân, coi là thật không giết Ngụy Lễ ?"

Thôi Sàm một mặt cười xấu xa, "Người đoán ?"

Áo xanh nam tử có chút đầu lớn, cười khổ nói: "Thực sự đoán không ra quốc sư đại nhân ý nghĩ, dù sao ta một mực nghe lệnh làm việc."

Thôi Sàm thử trượt một chút uống ngụm lớn trà nước, sau đó đập lên chén trà, cùng một chỗ đặt lên bàn, chậm rãi cho ra chân tướng, "Không giết, Ngụy Lễ cùng người lòng bàn tay bên dưới cái kia Hà Bá, là ta Đại Ly về sau nguyện ý đại dụng nhân tài."

Áo xanh nam tử lần này là thật có chút trở tay không kịp. Trọng dụng Ngụy Lễ ? Đây là vì sao ? Một cái không có gia thế Hoàng Đình Quốc tử phẩm quan địa phương, có thể vào được Đại Ly quốc sư pháp nhãn ?

Thôi Sàm không để ý tới Hàn Thực Giang Thủy Thần nghi hoặc, một ngón tay nhẹ nhàng đánh mặt bàn, nói rằng: "Tiếp xuống, không phải sắp ngày mùa thu hoạch sao, các người Đại Thủy phủ đệ dựa theo quen tay

hay việc những cái kia lão biện pháp, để cái này quận toát ra một số việc cho nên, đến chút dân chúng lăm than thảm sự, tại sắp kêu ca sôi trào thời điểm, cho Lưu Gia Hủy một cái cơ hội, mang hộ lời nói cho Ngụy Lễ, liền nói người vị này Thủy Thần lão gia đáp ứng giúp hãn bãi bình những tình huống kia, ân, Ngụy Lễ khẳng định sẽ sinh ra lòng nghi ngờ, không quan hệ, người sẽ giả bộ cùng hãn đòi tiền nha, muốn hãn đi cùng Lễ Bộ đòi hỏi tấm biển nha, bởi như vậy, hãn dù là vẫn như cũ trong lòng còn có lo nghĩ, vì hạt cảnh bên trong lão bách tính, đồng dạng sẽ nơm nớp lo sợ gật đầu đáp ứng, về sau mãi cho đến Đại Ly đại quân sắp xuôi Nam, người liền thủy chung như thế đùa Ngụy Lễ, đợi đến Đại Ly binh lâm thành hạ, tại Ngụy Lễ trong lòng còn có tử chí, muốn tử thủ quận thành thời khắc mấu chốt, người liền có thể thả ra phong thanh, liền nói Ngụy Lễ cấu kết các người Đại Thủy phủ đệ, cố ý vì danh vọng tiếng tăm, mới từng bước một đi đến hôm nay cái này vị trí cao. Đến lúc đó ta ngược lại muốn xem xem một tòa quận thành tiểu nhị mười vạn bách tính, có mấy cái không mắng to hãn Ngụy Lễ không bằng heo chó, bên cạnh có mấy cái thân cận người còn dám tin tưởng hãn."

Áo xanh nam tử cẩn thận hỏi: "Đây là ?"

Thôi Sàm xem thường nói: "Cái này còn nhìn không ra ? Ta là muốn Ngụy Lễ sống không bằng chết a. Không phải ta nói người a, người so Lưu Gia Hủy thật thông minh không đi nơi nào."

Đường đường Hàn Thực Giang Thủy Thần, như là học võ lòng hài đồng, khiêm tốn thỉnh giáo nói: "Khẩn cầu quốc sư đại nhân chỉ điểm."

Thôi Sàm uể oải núp ở trong ghế, "Chân chính người đọc sách, biết rõ bọn hãn thụ nhất không được cái gì không ? Không phải làm quan, lại đụng phải một cái vương bát đản hôn quân, không thể không vì xã tắc thương sinh bênh vực lẽ phải, không tiếc liều chết can gián quân vương, sau đó bị răng rắc một chút chặt đầu, bởi vì dạng này là không then lương tri, nói không chừng sẽ còn lưu danh sử xanh. Thậm chí không phải sơn hà phá toái, lại không xử lý pháp lực xoay chuyển tình thế, trơ

mắt nhìn lấy gia quốc đều không, bởi vì dù là dạng này, cũng có thể trốn thiên xuất thế, hoặc là có thể quốc gia bất hạnh thơ nhà hạnh, viết chút bi phần thơ tới. Chân chính không thể nào tiếp thu được sự tình, là. . ."

Vị này thiếu niên áo trắng lung lay đầu, "Là Ngụy Lễ mấy cái này chân chính người đọc sách, thân là Nho gia môn sinh, vì một cái cái gọi là thiên hạ thái bình, dứt khoát nhập thế, tại quan trường sờ soạng lần mò, vết thương đầy người, nhưng là đến cuối cùng, hăn với cái thế giới này bỏ ra lớn nhất tâm huyết, nhiều nhất thiện ý, thế nhưng là lấy được lại không phải ngang hàng thiện ý, thậm chí ngược lại sẽ là đập vào mặt ác ý, hăn chân chính nếu muốn, một điểm, tí xiu, đều không có đạt được, chúng bạn xa lánh không nói, nhìn như hăn cô phụ quốc gia bách tính không nói, trên thực tế tất cả mọi người cũng đều cô phụ hăn. Ân, ta chính là nếu muốn để Ngụy Lễ ném thử cái này tư vị."

Áo xanh nam tử cảm khái nói: "Đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút, xác thực sống không bằng chết."

Hăn rất nhanh nhớ lại cái kia dùng tình rất sâu phụ nhân, thốn thức nói: "Giả sử Ngụy Lễ biết rõ có hôm nay mật thất nội tình, hăn nhất định hi vọng Lưu Gia Hủy hôm nay đáp ứng tự tay giết hăn."

Thôi Sàm đưa tay bao trùm ở chén trà, mặt không biểu tình nói: "Tại Ngụy Lễ triệt để tuyệt vọng về sau, tại một cái thời cơ thích ứng, ta sẽ để cho hăn sẽ biết, bởi vì lúc kia Lưu Gia Hủy chọn 'Tự sát', viết xuống một phong Di Thư, từ đầu chí cuối nói cho hăn biết tất cả chân tướng, nói nàng nhưng thật ra là Đại Thủy phủ thượng khách, là Đại Ly gián điệp, nói nàng rất áy náy, nói nàng có lỗi với hăn Ngụy Lễ, cuối cùng. . . Đại khái sẽ còn nói nàng rất yêu hăn Ngụy Lễ."

Áo xanh nam tử tại thời khắc này, thân là sơn thủy chính thần, vậy mà cơ hồ lông tơ đứng đẫy, trong lòng hàn khí ứa ra.

"Ngụy Lễ là khóa hạt giống tốt, nói không chừng tương lai chính là ta

môn sinh đặc ý một trong, cho nên người nhưng đừng chỉ cố lấy chế giễu, đến lúc đó hẳn nếu quả thật quyết tâm tự sát, người nhất định phải can lại."

Thôi Sàm cười đứng người lên, quay đầu nhìn về sắc mặt cứng nhắc Hàn Thực Giang Thủy Thần, trêu ghẹo nói: "Lại có là người sợ cái cái gì, người có cái tốt cha."

Nghe được câu này sau, áo xanh nam tử tâm tình cực kỳ phức tạp.

Thôi Sàm nhón chân lên, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, mỉm cười "An ủi" nói: "Người ở sâu trong nội tâm, là có sát cơ, người khả năng chính mình cũng không biết được, bất quá không quan hệ, người cùng cha người đối với ta Thôi Sàm mà nói, chính là lớn chỉ một chút sâu kiến, các người bị hoan ly hợp, cừu hận kính ý, ta tâm tình tốt thời điểm, sẽ chiếu cố một chút, giúp đỡ trấn an một chút, tâm tình không tốt thời điểm, nên biết rõ Thượng Cổ Thực Quốc, có một loại hiểm thấy giao long, trời sinh tính thích tốt đồng loại bề ngoài ăn, ta liền. . ."

Thiếu niên tuần mỹ đôi mắt, không có dấu hiệu nào xuất hiện một vòng quỹ quyết màu vàng kim, dựng thẳng đứng ở trong con mắt, hắn dùng cực kỳ nhỏ thấp giọng tiếng nói, đầy mặt thiên chân vô tà mà bổ sung đoạn dưới nói: "Ăn hết các người."

Áo xanh nam tử không nhúc nhích tí nào, nhưng là hầu kết khẽ nhúc nhích, lần này là thật sự mồ hôi đầm đìa.

Thôi Sàm kiễng gót chân một lần nữa trở về mặt đất, cười nói: "Nhìn đem người bị hù. Về người Đại Thủy phủ, về sau người cùng Ngụy Lễ đồng dạng, đều là chúng ta Đại Ly thượng khách, đầu các loại tân quý, đừng sợ a."

Áo xanh nam tử đánh chết đều không dịch bước, cũng không nói chuyện, chính là hạ quyết tâm đứng tại nguyên chỗ.

Lúc trước Lưu Gia Hủy bị gia hỏa này thưởng một câu "Nhìn đem người bị hù", nhìn như hữu kinh vô hiểm kết quả, kỳ thật đâu ?

Cái kia mình bây giờ nghe được một câu như vậy, "Nhìn đem người bị hù", bất quá là kém một chữ mà thôi, có cái gì khác biệt ?

Thôi Sàm ra vẻ giật mình, áy náy nói: "Người này lần là thật sự suy nghĩ nhiều."

Áo xanh nam tử chỉ là giơ tay lên cánh tay, lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

Thôi Sàm suy nghĩ một chút, xoay người đi cầm lấy chén trà, uống xong một điểm cuối cùng trà nước, nghĩ kế sách một lát, đặt chén trà xuống, nhẹ giọng nói: "Người về sau nếu là tại ta và người cha trợ giúp bên dưới, nếu như tương lai có thể thành công ăn hết 'Cái kia nửa cái ', cùng Đại Ly quốc phúc chặt chẽ trói buộc chung một chỗ, tin tưởng người liền có thể triệt để thoải mái tinh thần. Người hẳn là cũng rõ ràng, tại cái này cơ hồ so Đại Đạo còn muốn chuyện đại sự bên trên, cha người ngược lại không bằng người có ngày nhưng ưu thế, ta cũng giống vậy, đến lúc đó người mới có tư cách, chân chính cùng ta bình khởi bình tọa."

Áo xanh nam tử cứ thế ngay tại chỗ, về sau cúi đầu ôm quyền, ánh mắt cực nóng, không nói một lời, bởi vì hết thấy đều không nói bên trong.

Thôi Sàm phất tay đuổi người, "Cút đi."

Áo xanh nam tử như được đại xá, còn có chút mừng rỡ, cả người hóa thân một đoàn màu xanh nhạt nước sương mù, gào thét rời đi.

Thôi Sàm hai tay phụ sau, nhắm lại con mắt, tại rộng rãi hào hoa xa xỉ trong mật thất, từng vòng từng vòng lặp lại dạo bước.

Cuối cùng Thôi Sàm nâng đầu lên, ánh mắt trừng trừng nhìn về phía lấp

kín vách tường, phảng phất muốn nhìn thấy chỗ rất xa, "Lão gia hỏa, cuối cùng đi a."

Thôi Sàm híp mắt nở nụ cười, nhanh chân đi ra mật thất.

—— ———

Làm Thôi Sàm rón rén đi trở về sân nhỏ thời điểm, trên trán, còn có chút đặc chí vừa lòng.

Không có tu vi lại như thế nào ? Không giống nhau đem những thứ ngu xuẩn kia đùa bỡn trong lòng bàn tay ?

Trong nội viện, Trần Bình An đang cùng Lý Bảo Bình thỉnh giáo nhà giàu sang phần mộ kiến tạo tình huống, đến cùng có người nào chú trọng.

Bởi vì Trần Bình An một mực liền muốn về sau chính mình có tiền, phải đem liền khối mộ bia đều không có nhỏ năm mộ, tu kiến đến tận khả năng đỡ một ít.

Tất nhiên bây giờ khoảng cách Đại Tùy không xa, cái này mang ý nghĩa chẳng mấy chốc sẽ đập vào đường về, về đến cố hương về sau, khẳng định chuyện thứ nhất chính là cái này.

Tuy nói Trần Bình An mỗi lần lên núi rời núi, đều sẽ mang theo thối phùng thổ nhượng, làm cái kia vì cha mẹ năm mộ thêm thổ "Hậu Thổ" sự tình, nhưng cái này lần trước thế hệ đốt Từ Nhân truyền thừa lão quy củ, cuối cùng không bằng tu kiến một tòa đỡ một ít phần mộ, tới càng để cho người an tâm. Lần này ra cửa đi xa, Trần Bình An biết rõ rất nhiều trước kia không biết sự tình, tỉ như "Sự tình chết như sinh" thuyết pháp này, cái này càng để Trần Bình An áy náy.

Lý Bảo Bình biết đến không nhiều, mơ hồ nói chút, sau đó liền nói quay

đầu gửi thư cho đại ca hỏi một chút nhìn.

Trần Bình An cũng liền điếm đến là dừng, dù sao chỉ cần trong túi quần có tiền, kỳ thật đều tốt nói, trước kia thiên đại vấn đề, liền không coi vào đâu.

Trần Bình An trong lúc vô tình nhớ lại một chuyện, liền hỏi tiểu cô nương Thôi Sàm cái kia sàm chữ, đến cùng viết như thế nào tới.

Lý Bảo Bình biết rõ a, ngay tại trên bàn đá dùng ngón tay một bút một vẽ viết đi ra.

Trần Bình An liền tùy tiện cảm thán một câu, "Khó như vậy viết chữ a."

Sau lưng cách đó không xa bên kia, lần này đến phiên Thôi Sàm mồ hôi như mưa rơi, chỉ cảm thấy mình mới vừa vận làm chút tiểu phối sự tình, báo ứng có phải hay không tới quá nhanh một chút ?

Lão tú tài bất tài vừa mới xéo đi sao? Trần Bình An cái này so với chính mình càng tâm ngoan thủ lạt vương bát đản, liền muốn bắt đầu tay chuẩn bị cho mình dùng tiền tạo mộ phần, viết mộ bia à nha?

Trần Bình An quay đầu qua, nhìn thấy ngay người như phỗng thiếu niên áo trắng xử tại bên kia.

Thôi Sàm dọa đến xoay người chạy, vô cùng lo lắng tìm được trong lòng run sợ Lưu Gia Hủy, lôi kéo nàng đến một nơi yên tĩnh, tận lực vẽ mặt ôn hoà nói: "Lưu phu nhân a, ta vừa rồi suy nghĩ mình bạch một cái đạo lý, muốn thiện chí giúp người a, chỉ cần người đối với ta Đại Ly trung thành tuyệt đối, về sau cam đoan người cùng Ngụy Lễ cùng cùng mỹ mỹ, con cháu đầy đàn!"

Thôi Sàm lúc này mới vừa lòng thỏa ý xoay người rời đi, đuổi ra tay quơ quơ, không nhìn tới cái kia dọa đến bịch quỳ xuống phụ nhân, hùng hùng

hồ hồ nói: "Có tin hay không là tùy người! Mẹ nó lời nói dối nghe được hoan thiên hỉ địa, nói thật ngược lại không tin, dù sao người cùng Ngụy Lễ lần này xem như đứng đại vận, về sau những sức lực ân ái triền miên đi thôi! Lão tử chúc hai người các người bạch đầu giai lão a!"

Thôi Sàm lén lén lút lút trở lại sân nhỏ, nhìn thấy Trần Bình An tâm địa này ác độc gia hỏa ngồi một mình ở trên mặt ghế đá, đang dùng Trảm Long Thai ma luyện chuôi này Tường Phù lưỡi đao.

Thôi Sàm sắc mặt phát trắng, kinh ngạc nói: "Thế nào, còn muốn ta bỏ qua cho Đại Thủy phủ mới bỏ qua ? Không đến mức a, không được, loại chuyện này đánh chết không thể sửa đổi, tiện tay trở nên sự tình, có thể nhìn tâm tình, liên quan đến Đại Ly bá nghiệp sự tình, làm sao có thể cải biến dự tính ban đầu cùng bố cục. . ."

Trần Bình An quay đầu nhú mày hỏi: "Người đã hai lần tại bên ngoài lén lút, làm cái gì ?"

Thôi Sàm chỉ chỉ Trần Bình An trong tay hẹp đao, "Đây là làm cái gì a? Mài đao xoèn xoẹt, nhiều làm người ta sợ hãi."

Trần Bình An tức giận nói: "Kế tiếp người chỉ cần an phận thủ thường, chúng ta nước giếng không phạm nước sông."

Nếu là loại lời này, là mình loại người này nói ra miệng, Thôi Sàm đánh chết không tin, cần phải là Trần Bình An miệng bên trong nói ra, Thôi Sàm đương nhiên tin tưởng không nghi ngờ, chỉ là thoát đầu bước chân vẫn còn có chút phiêu hốt, bất quá càng chạy càng nhanh, càng ngày càng nhẹ nhàng, cuối cùng chạy chậm đến bên cạnh cái bàn đá, nằm sấp ở trên bàn, đè thấp giọng âm nói: "Tiên sinh, ta vừa rồi làm kiện trưởng thành chi mỹ chuyện tốt, thiên chân vạn xác! Người tin hay không ?"

Trần Bình An nâng đầu lên, nghiêm túc nhìn lấy gia hỏa này con mắt, cuối cùng gật đầu một cái.

Thôi Sàm tại thời khắc này, vậy mà kém chút cảm động đến rơi nước mắt.

Có thể nghĩ, lần này xuất quan chuyển đi, đối với thiếu niên Thôi Sàm mà nói, là như thế nào đến nhiều tai nạn.

Thôi Sàm nịnh nọt cười nói: "Tiên sinh, không phải ta giúp người mài dao ? Làm đệ tử, luôn luôn như thế chơi bời lêu lổng không làm việc đàng hoàng, ăn ngủ không yên a."

Trần Bình An liếc mắt nhìn hắn, "Lăn."

Thôi Sàm giả vờ giả vệt mà trùng điệp thở dài, thẳng lưng đứng dậy, tất cung tất kính thở dài hành lễ sau, lúc này mới cáo từ quay người, nghênh ngang đi trở về phòng mình, huyết sáo, tâm tình thật tốt.

Trần Bình An nhìn lấy tên kia tiêu sái bóng lưng, có chút không hiểu thấu, có phải hay không trước đó tại giếng nước bên dưới ở lâu, đầu óc cũng tiến nước ?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Đưa quân đã ngàn vạn dặm

Tại Thu Lô nhà trọ ở ba ngày, cuối cùng là Lâm Thủ Nhất nói ở nữa đi xuống đã ý nghĩa không lớn, đã hấp thu không đến quá nhiều linh khí, nhất là chẳng biết tại sao, mỗi lần tại đình thổ nạp lâu dài, sẽ cảm nhận được một luồng tựa như là lợi khí phát ra nhuệ khí, thể phách thần hồn lại có chút chịu đựng không được, Lâm Thủ Nhất khó được nói đùa, để Trần Bình An đi đáy giếng nhìn xem có hay không bảo bối.

Trần Bình An đại khái đoán ra chân tướng, nhất định là mình cùng Thôi Sàm trận kia giao thủ, cái kia hai sợi rời đi khí phủ kiếm khí, thương tổn tới chỗ này lão thành hoàng di chỉ sơn thủy khí vận, bởi vì dính đến kiếm linh, Trần Bình An không thể nhiều lời cái gì, đành phải rời đi nhà trọ thời điểm, nhìn lâu Thôi Sàm vài lần, người sau lúc đầu cái này hai ngày tâm tình cực tốt, bước đi mang gió, cho Trần Bình An nhìn qua sau, lập tức liền trung thực rất nhiều, Thôi Sàm có chút không nghĩ ra, bắt đầu tỉnh lại mình rốt cuộc là cái nào chuyện xấu gặp báo ứng.

Một đoàn người rời đi nhà trọ thời điểm, vừa vận có người chuẩn bị ngủ lại Thu Lô nhà trọ, Thôi Sàm nhìn không chớp mắt, nhưng là Lý Bảo Bình ba đứa hài tử đều rất cảm thấy ngạc nhiên, nguyên lai là trước đó vị kia Hoàng Đình Quốc lão thị lang, mang theo gia quyến nô bộc, một đường du ngoạn đi tới quận thành, ngoài khách sạn một bên trong ngõ nhỏ ngừng ba chiếc xe ngựa.

Tha hương ngộ cố tri, Hộ Bộ lão thị lang thoải mái cười to, nhất là nhìn thấy Lý Bảo Bình Lý Hòe mấy đứa bé đều đưa giày cỏ đổi thành giày, xuyên qua mới tinh y phục, hướng khí bừng bừng, lão nhân càng vui mừng, nhất định phải đưa bọn hăn ra khỏi thành.

Lão thị lang trong gia quyến đầu, một vị quần áo thanh lịch, khí thái ung dung nữ tử, một vị khí vũ hiên ngang áo xanh nam tử, làm người khác chú ý nhất, lão nhân giới thiệu nói là hãn trưởng nữ cùng ấu tử, nói là đọc sách đều không tiền đồ, nếu muốn dựa vào con cái vinh quang cửa nhà là hy vọng xa vời. Nghe phụ thân ở trước mặt người ngoài phàn nàn, áo xanh nam tử một mực mặt không biểu tình, cái kia thành thực nữ tử cười nhìn về phía những thiếu niên kia thiếu nữ cùng hài tử, cuối cùng chăm chú nhìn hướng Vu Lộc, nữ tử ý cười càng đậm, giống như là trong lúc vô tình tìm được một đạo vị ngon nhất đặc sản miền núi thịt rừng, nữ tử giống như là ho khan khó nhin, vội vàng nghiêng người cúi đầu, nâng lên tay áo che khuất màu đỏ tươi bờ môi, ho khan hai tiếng.

Rộng thùng thành ống tay áo bên trong, chân thực cảnh tượng, là nữ tử vụng trộm nuốt nước miếng một cái, duỗi ra đầu lưỡi liếm liếm khoe miệng.

Trần Bình An nhú nhú lông mi.

Đảm nhiệm mã phu thiếu niên cao lớn mỉm cười như thường, quay đầu nhìn về Thôi Sàm, "Công tử, chúng ta khi nào khởi hành ?"

Thôi Sàm hờ hững nói: "Khởi hành."

Lão thị lang cười ha ha nói: "Ta bộ này lão thân tử xương, trước đó ngẫu nhiên phong hàn, thật sự là chịu không được phơi gió phơi nắng đi, cùng Thôi công tử ngồi chung một xe tốt, vừa vận hướng Thôi công tử lĩnh giáo sườn núi khắc một chuyện. Các người hai cái, ở phía sau một bên đi theo, nếu là không muốn đi bộ ra khỏi thành, thừa không cưỡi xe ngựa theo chính các người."

Hai chiếc xe ngựa lái ra nước chảy mây trôi ngõ hẻm, phía trước bên trong xe ngựa, Thôi Sàm cùng lão thị lang ngồi đối diện nhau, bầu không khí nặng nề.

Mặt ngoài thân phận là Hoàng Đình Quốc thị lang lão nhân ôm quyền nói: "Lần này lão hủ không mời mà tới, hi vọng quốc sư đại nhân thứ tội."

Ăn đường một điểm chu sa thiếu niên áo trắng, hai ngón vuốt ve bên hông ngọc bội, rất không khách khí nhìn chăm chú lão nhân, lời nói càng là mạo phạm, "Là nhà người đầu kia tiểu tạp chủng xui khiến người đến tìm tòi hư thực ? Muốn nhìn một chút ta đến cùng có hay không năng lực đánh giết các người cha con ?"

Từng tại một đêm kia, say rượu chèo thuyền du ngoạn đi hưởng tình hà lão nhân, cũng không tức giận, vẻ mặt hòa ái nói: "Quốc sư đại nhân, ta cái kia ấu tử bản sự không lớn, tiểu tâm tư lại không ít, lần này thật là là lại sợ vừa vui, không có định lực, mới thông tri tại ta, hi vọng ta giúp đỡ hãn bày mưu tính kế, phải làm thế nào phối hợp quốc sư cùng Đại Ly, vậy làm sao có thể tính thăm dò ? Quốc sư đại nhân hiểu lầm, cũng coi trọng ta cái này ấu tử."

Thôi Sàm lắc đầu nói: "Ta làm việc từ trước tới giờ không quản các người nghĩ như thế nào, ta một mực xem các người như thế nào làm, cùng sau cùng kết quả, cho nên tất nhiên tên tiểu tạp chủng kia hỏng ta quy củ trước đây, ta tự có giáo huấn thủ đoạn của hãn ở phía sau, người này người làm cha lão loài bò sát, nếu là không chịu phục, dự định xé bỏ minh ước, không đi làm cái kia Phi Vân Sơn thư viện mới Sơn chủ, đây hết thấy, chúng ta không ngại chậm rãi tính kế, chỉ nhìn ai nói cao nhất thước ai ma cao nhất trượng."

Lão giao hóa thân lão thị lang sắc mặt âm trầm, "Quốc sư đại nhân, làm gì như thế hùng hổ dọa người, nhà ta ấu tử như thế làm việc, chính là có một chút qua giới, nhưng đối với tay cầm đại quyền quốc sư mà nói, chẳng lẽ không phải đại cục làm trọng sao? Khó nói ta chút mặt mũi này đều không có, không đáng quốc sư mở một mặt lưới, dàn xếp dàn xếp ?"

"Các người những này đem người lừa ta gạt xem như trà dư cơm rau dưa

gia hỏa, có thể sẽ cảm thấy loại này thăm dò, mới là bình thường, ta trước kia cũng là như thế, nhưng là tình huống bây giờ không giống nhau lắm." Thôi Sàm nheo lại con mắt, "Nhà ta tiên sinh, vừa mới dạy dỗ ta một cái đạo lý, một số thời khắc, người một bước đều không thể đi ra đi, nếu không là phải bị đánh."

Thôi Sàm thân thể nghiêng về phía trước, nhìn về phía tấm kia âm tình bất định tang thương khuôn mặt, mĩ mai cười lạnh nói: "Người thật sự coi chính mình có tư cách, cùng ta cười cùng một chiếc xe ngựa ? Vậy người có biết rõ không, người bản thể, Phục Long Quan phương kia trên nghiên mực lão gầy tiểu giao, bây giờ đã rơi vào trên tay của ta rồi?"

Lão nhân cười khổ nói: "Quốc sư đại nhân, làm sao đến mức này ? Minh hữu ở giữa, chính là có chút nhỏ tranh chấp, không cần Đại Đạo can bản a?"

Lão nhân thu liễm biểu lộ, đôi mắt lộ ra băng lãnh bản tính tàn khốc ý vị, "Lúc đầu một cục thiên đại chuyện tốt, quốc sư đại nhân liền không sợ lưỡng bại câu thương ? Song phương đều là giỏ trúc mức nước công đã tràn ?"

Thôi Sàm gắt gao nhìn chăm chăm lão nhân cặp kia còn chưa triệt hồi chướng nhãn pháp đôi mắt, tìm từ càng khí thế khinh người, nhưng là ngữ khí ngược lại cực kỳ nhẹ nhàng, như là thể gian rộng nhất mệnh môn sông nước, công lực tất cả mặt nước phía dưới, "Người không xứng cùng ta giảng các người bộ kia đạo lý, người phải dùng tâm phỏng đoán ta Thôi Sàm đạo lý, hiểu không ? Tiếp xuống, ta sẽ dùng Thượng Cổ lô đình chi pháp đập nện phương kia nghiên mực ngủ say lão Long, cũng liền là của người chân thân, thẳng đến không sai biệt lắm đánh tan người ba trăm năm đạo hạnh mới thôi. Cho nên người xem một chút, ta căn bản không cần tự mình để ý tới nhà người tiểu tạp chủng, đến cuối cùng người tự nhiên mà vậy liền sẽ giận lây sang hẳn."

Lão giao trong tầm mắt sát cơ trùng điệp, quát khẽ nói: "Thôi Sàm!

Người đừng khinh người quá đáng!"

Thôi Sàm cười to nói: "Khinh người quá đáng ? Người này đầu lão loài bò sát là người sao ? Các người một nhà đều không phải là người a. Nhìn xem người bộ này đức hạnh, nhìn nhìn lại người cái kia tạp chủng ấu tử, còn vinh quang cửa nhà ? Nhất là bên ngoài vị kia Tử Dương phủ khai sơn thủy tổ, gặp được thân phụ nông đậm long khí Vu Lộc, liền đường đều đi không được rồi a? Liền người này a toàn gia, ta coi như dám đem các người đến đỡ đến rất cao địa phương, nhưng các người ngồi ổn đứng được ở sao? !"

Thôi Sàm duỗi ra khép lại hai ngón, tại trước người mình lung lay, "Các người không được."

Không chờ lão giao nói chuyện, Thôi Sàm hai ngón chỉ ra ngoài cửa sổ, "Ra ngoài, nhìn lấy người ta bắn con mắt. Trong vòng ba ngày, ta nếu như không có thu đến một cái hài lòng đáp án, ta liền sẽ không cho người bất luận cái gì hồi phục, đến lúc đó người cứ tới giết ta."

Lão giao trầm mặc hồi lâu, rốt cục xoay người thở dài, rút lui ra ngoài.

Từ đầu tới đuôi, Thôi Sàm tâm hồ ở giữa, cơ hồ không có nổi lên bất luận cái gì gợn sóng, về phần ngoài mạnh yếu càng là chưa nói tới.

Làm xe ngựa hơi chút ngừng sau đó tiếp tục hướng về phía trước, Thôi Sàm nhắm lại con mắt, hăng hái.

Thôi Sàm khước miệng nhếch lên, thì thào nói: "Ba."

Trong xe, không có dấu hiệu nào mà gió mát hiu hiu, trên người thiếu niên một bộ tay áo áo trắng, mặt ngoài như nước suối chậm rãi chảy xuôi.

Con đường bên cạnh, thấy lão nhân rời đi xe ngựa sau, cùng bọn nhỏ nói

cười vài câu, liền một mình lưu lại, đưa mắt nhìn một đoàn người rời đi quận thành.

Sau một bên xe ngựa đi xuống áo xanh nam tử cùng ung dung nữ tử, hơi nghi hoặc một chút không hiểu.

Lão nhân một mực nhìn qua chiếc xe ngựa kia, đến cuối cùng, lão nhân chán nản thu tầm mắt lại, chẳng những không có tìm ra bất luận cái gì sơ hở, ngược lại thấy được không thể tưởng tượng kinh khủng một màn.

Nhảy cảnh giới!

Nho sam lão nhân quay đầu nhìn về một nữ một, cười tủm tỉm nói: "Chỉ thiếu một cái, xem như một nhà đoàn nhỏ tròn, vi phụ rất vui vẻ."

Thân là Tử Dương phủ khai sơn tổ sư gia nữ tử, hiển nhiên muốn càng thêm trực giác nhạy cảm, giao long chi thuộc, đối với cái khác chủng loại tâm hồ động tĩnh, đại khái là dính hồ chữ này ánh sáng, vốn là trời sinh có một loại nhìn trộm thần thông, nàng đã ý thức được lão giao tâm cảnh không thích hợp, không chút do dự, đột ngột từ mặt đất nâng lên, hóa thành một đạo hồng quang liền muốn thoát đi quận thành, nhưng là nàng quên đi, mình cùng vị này phụ thân chênh lệch, không chỉ là bối phận mà thôi.

Nho sam lão nhân hiển nhiên đã lửa giận thao thiên, căn bản không quản quận thành phương diện sẽ hay không bị tác động đến, còn nữa, đừng nói là một tòa nhỏ Tiểu Quận thành, chính là toàn bộ Hoàng Đình Quốc, lại có tư cách gì đàm ngọa hồ tàng long ? Mèo con tiểu xà ngược lại là thật có một chút, nhưng chỗ nào có thể để lão giao lau mắt mà nhìn. Bây giờ Đại Ly thiết kỵ xuôi Nam, đã thành định thế, hãn nguyên bản đã không cần quá mức ẩn nấp thân hình, nhưng đây là xây dựng ở hãn cùng Đại Ly kiến lập vững chắc minh ước tiền đề phía trên.

Lần này sở dĩ vẽ vờ cho thêm chuyện ra, khiến cho phức tạp, chọc giận

quốc sư Thôi Sầm, kỳ thật nói cho cùng, lão nhân đích thật là quá mức kinh dị, tâm cảnh chập trùng to lớn, mất phân tặc, so với Hàn Thực Giang Thủy Thần ấu tử, cũng không khá hơn chút nào, dù sao hẳn cùng Quan Hồ thư viện Thôi Minh Hoàng, tại sườn núi khắc chi đỉnh, tận mắt chứng kiến qua toà kia "Lôi trì", cùng vị kia vung tay áo liền để bọn hắn rời đi lôi trì lão tú tài, sau đó lòng bàn tay càng thêm ra hơn một chuỗi màu vàng kim văn tự.

Áo xanh nam tử gửi ra cái kia phong Đại Thủy phủ mật tín bên trong, vì phụ thân nói đến thiếu niên tướng mạo Đại Ly quốc sư, kỹ càng giảng thuật Thôi Sầm đủ loại sở tác sở vi, còn nói bây giờ cảnh giới hoàn toàn không có, tu vi nửa điểm không dư thừa, Hàn Thực Giang Thủy Thần trong lời nói, kỳ thật cũng không một chút ác ý, chỉ là hi vọng cha đến giúp đỡ thăm dò một hai, có thể hay không giúp đỡ Đại Thủy phủ vượt càng nhiều lợi ích, dù sao một tòa Đại Thủy phủ, nào dám cùng Thôi Sầm vật tay ? Chính là giết Thôi Sầm, có gì chỗ tốt ? Đại Ly xuôi Nam thời khắc, chẳng phải là Đại Thủy phủ hủy diệt thời điểm ?

Áo xanh nam tử run giọng hỏi: "Phụ thân, đây là vì sao ? Thế nhưng là đại tỷ làm chuyện sai lầm ?"

Lão nhân duỗi ra một cái khô héo bàn tay, năm ngón tay thành câu, từng chút từng chút hướng xuống dưới phui đi, sắc mặt lạnh lùng nói: "Cùng người tử quan hệ không lớn, chủ nếu là bởi vì người vẽ rắn thêm chân, hại ta uống phí ít đi ba trăm năm tu vi, làm hại kế tiếp thêm ra rất nhiều khó khăn trắc trở, vì phụ tâm tình không tốt lắm, lý do này có đủ hay không ? !"

Lão nhân năm ngón tay ở giữa tách ra từng đoá từng đoá màu đỏ tươi huyết hoa, nhìn lấy tiểu xảo đáng yêu, nhưng trên thực tế tuyệt không ôn nhu động lòng người.

Bởi vì trong không trung, không có sai biệt, trên người nữ tử bị vạch ra năm cái to lớn rãnh máu, quả thực so cái thớt gỗ bên trên thịt heo còn thê

thảm, một đao đi xuống, róc thịt ra sâu có thể thấy được xương vết thương.

Không chỉ như thế, lúc đầu đã thoáng qua chạy ra trăm trượng khoảng cách nữ tử, bị cấp tốc kéo về quận thành bên này.

Bất quá bởi vì tình huống bi thảm phát sinh ở vô thanh vô tức không trung, quận thành bách tính cũng không phát giác, ngoại trừ lác đác không có mấy vừa lúc ngẩng đầu nhìn lên trời, từng cái trợn mắt hốc mồm bên ngoài, còn lại cũng không nhắc lên quá lớn giọng.

Cuối cùng, nữ tử âm âm ngã lại mặt đất, toàn thân máu thịt be bét, một bộ nguyên bản phẩm cấp cực tốt phù lục pháp y, rách nát không chịu nổi, áo không đủ che thân, nữ tử co quắp tại trên mặt đất, thống khổ kêu rên, hướng lão giao đầu khổ cầu khẩn.

Đường đường Tử Dương phủ Phủ chủ, Hoàng Đình Quốc có thể đếm được trên đầu ngón tay luyện khí sĩ, có hi vọng bước lên mười cảnh tu vi đại thần tiên, cứ như vậy lăn lộn đây đất.

Nho sam lão nhân tiện tay vung lên, nữ tử toàn bộ thân hình hoành ngã hướng con đường cái khác cửa hàng, đụng gãy một căn cột nhà sau, bùn nhão giống như xụi lơ tại chân tường.

Áo xanh nam tử sắc mặt phát trắng, "Là người quốc sư kia tức giận ? Điểm ấy hơi không đủ nói thăm dò, chính là nhi tử xác thực sai, thế nhưng là đáng giá hẳn như vậy huy động nhân lực sao? Khó nói liên không sợ chúng ta dứt khoát đảo hướng Đại Tùy ?"

Nho sam lão nhân nhìn chăm chăm cái này sợ xanh mặt lại ấu tử, thở dài, phát tay áo rời đi, đúng là không có xuất thủ giáo huấn, chỉ là quăng xuống hai chữ, "Phế vật."

Vị kia Hàn Thực Giang Thủy Thần lão gia, ôm lấy lên hấp hối tử tử, trở

về xe ngựa, xa phu chính là vị kia Đại Thủy phủ dưới trướng Hà Bá văn sĩ, áo xanh nam tử vén rèm xe lên thời điểm, đưa lưng về phía văn sĩ, có chút hối hận nói: "Tùy Bân, người là đúng, ta không nên lỗ mãng như thế."

Văn sĩ huy động roi ngựa, chậm rãi giá động xe ngựa, trở về Thu Lô nhà trọ, nhẹ giọng nói: "Phúc họa tương y, cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, biết rõ vị quốc sư kia ranh giới cuối cùng, về sau đánh giao tế liền sẽ dễ dàng một chút, hiện tại ăn chút thiệt thòi nhỏ, dù sao cũng tốt hơn về sau Thủy Thần lão gia đặc ý vong hình, cho người ta làm thịt cũng không biết nguyên do."

Áo xanh nam tử đem tỷ tỷ đặt ở trong xe, ngồi tại văn sĩ sau lưng, then quá hoá giận nói: "Thiệt thòi nhỏ ? ! Cha ta thiếu đi ba trăm năm tu vi, liền cái kia tính xấu, kế tiếp ta có đắc tội thụ! Người khác không biết, người Tùy Bân không biết rõ ta cái kia bảy tám cái huynh đệ tỷ muội, là chết như thế nào ?"

Văn sĩ Tùy Bân lạnh nhạt cười nói: "Chết tốt, bị chết chỉ còn lại có chỉ còn lại có ba cái, còn sống liền không cần chết. Đối thành dĩ vãng, ta liền cần giúp Thủy Thần lão gia nhật xác, ân, nói không chừng còn cần chấp vá thi thể, Đông nhật một khối, Tây nhật một khối, có chút phiền phức."

Nếu như Tùy Bân vị này phía sau màn quân sự không ngừng mở lời an ủi, áo xanh nam tử có thể sẽ càng ngày càng lo sợ bất an, liền quận thành đều đợi không được, nói không chừng Đại Thủy phủ cũng dám lưu lại, muốn trước đi ra ngoài mấy ngàn dặm tránh tránh danh tiếng, bây giờ nghe Tùy Bân chối tai ngồi châm chọc, áo xanh nam tử ngược lại là an tâm mấy phần, liếc mắt vị này quý nước chi thân Hà Bá bóng lưng, nghĩ thầm khó trách sẽ cùng quận thủ Ngụy Lễ cùng một chỗ, bị thiếu niên kia quốc sư coi trọng.

"Người đừng mở miệng một tiếng Thủy Thần lão gia, ta không quen, nhiều năm như vậy, ta đối với người ngoài định mức mắt xanh tăng theo

cấp số cộng, người đối với ta cũng từ trước tới giờ không khúm núm, rất tốt, nhưng đừng cùng chung hoạn nạn mà không thể cùng phú quý."

Áo xanh nam tử cuối cùng giận dữ cảm khái nói: "Tùy Bân, người nói cha ta đọc nhiều năm như vậy, không thể so với Nho gia Thánh Nhân ít, tư gia thư lâu tàng thư chi phong, càng là có một không hai Hoàng Đình Quốc, làm sao tính tình vẫn là kém như vậy a."

Tùy Bân cười nói: "Cha người đối với những cái kia tuổi còn nhỏ người đọc sách, chẳng phải tính tính tốt cực kì, hơn nữa còn là thật sự tốt."

Áo xanh nam tử đối với cái này không thể làm gì.

Tùy Bân do dự một chút, "Kỳ thật cha người chỉ sợ dĩ như vậy nổi giận, chỉ sợ vẫn là dính đến Đại Đạo thời cơ quan hệ, mặc dù người tận lực che giấu cái này, nhưng vị kia Đại Ly quốc sư, liệu định cha người là cảm kích, nhìn thấy xa như vậy sự tình, chưa hẳn không có dùng cái này ly gián các người cha con quan hệ ý nghĩ."

Áo xanh nam tử trong lòng sợ hãi.

Trong xe, truyền ra một cái ngoài ý liệu tang thương tiếng nói, "Tùy Bân, người này a thông minh, chưa chắc là chuyện tốt a."

Tùy Bân cười ha ha nói: "Lão tiên sinh, ta đã từng là người đọc sách, ân, bây giờ biến thành đọc sách quý. Tất nhiên ta không sợ chết, làm sao lấy cái chết sợ chi?"

Xuất quỷ nhập thần lão giao mỉm cười nói: "Cái này bao cớ có người phụ tá, ta an tâm."

Áo xanh nam tử có chút ngạt thở.

Chim khôn biết chọn cây mà đậu a.

Nếu như nói trước kia là cha xem thường nhỏ nhỏ Hà Bá, hoặc là nói cần thận ẩn núp, cần bản không cần người ngoài, như vậy từ nay về sau liền muốn bắt đầu "Đánh giang sơn", lòng bàn tay bên dưới "Văn thần võ tướng" chẳng phải là càng nhiều càng tốt.

Tùy Bân tựa hồ xem thấu Hàn Thực Giang Thủy Thần tâm tư, mỉm cười, trêu ghẹo nói: "Yên tâm, ta cũng sẽ không phản bội, dù là làm quỷ, điểm ấy cốt khí vẫn phải có."

Ngồi tại trong xe lão giao lạnh lùng liếc mắt cuộn mình ngồi tại nơi hẻo lánh nữ nhi, quay đầu nhìn về rèm xe bên kia, liền đối lại phát ra từ phế phủ ấm áp nụ cười, "Người cái kia nữ nhi sự tình, ta nghe nói qua, muốn hay không ta ra thêm chút sức, giúp nàng trở thành Hoàn sơn Sơn Thần?"

Tùy Bân lắc đầu nói: "Cái kia không bằng heo chó nghiệt chủng, để tùy tự sinh tự diệt liền tốt."

Lão giao cười mở cười to, "Phần này tính tình giống ta."

Bên ngoài áo xanh nam tử cùng trong xe trọng thương nữ tử, đồng thời lòng tràn đầy thê lương.

Mọi nhà có nỗi khó xử riêng.

Hàn Thực Giang Thủy Thần cũng tốt, Tử Dương phủ khai sơn thủy tổ cũng được, khoảng cách mười cảnh tu vi chỉ có một bước xa, tại riêng phần mình địa giới, cao cao tại thượng, quyền sinh sát trong tay, so thế tục quân vương còn muốn tiêu diêu tự tại.

Thế nhưng là cái này lại như thế nào ?

Ra quận thành, đội ngũ cùng xe ngựa một đường hướng tây.

Thôi Sàm đi xuống xe ngựa, đi vào Trần Bình An bên cạnh, trước đối với Lý Hòe cười nói: "Có muốn hay không đi ngồi một chút ta xe ngựa kia ? Rộng rãi dễ chịu, nằm lấy đi ngủ đều được."

Lý Hòe kích động, nhưng là không dám tự tiện chủ trương, Trần Bình An hiểu ý cười nói: "Đi thôi."

Thôi Sàm thấp giọng nói: "Tiên sinh, học tập cách làm người của người xử thế, quả nhiên đối với ta hữu dụng, được ích lợi không nhỏ, yêu cầu ta làm sao cảm tạ sao?"

Trần Bình An gật gật đầu.

Thôi Sàm đại hỉ, "Tiên sinh nói thế nào ? Ta bây giờ mặc dù đánh không Khai Phương tắc vật bên trong bảo khố, tạm thời lấy không ra bất cứ vật gì, thế nhưng là lần trước vào thành, cùng cái kia cái bại gia tử mua gia sản của hắn, nhưng thật ra là có hai kiện hảo vật kiện, tỉ như cái kia lưu ly tiểu nhân nhi, kỳ thật ngăm giầu huyền cơ, chỉ cần hướng nó quán thân linh khí chân khí, liền sẽ uyển chuyển nhảy múa, sinh động như thật, nó còn có thể uyển chuyển ca khúc. . ."

Trần Bình An đối với hắn nói rằng: "Biến mất."

Thôi Sàm buồn phiền, yên lặng rời đi, chạy tới dây dưa Lâm Thủ Nhất cùng Lý Bảo Bình, kết quả đều ăn bế môn canh, cuối cùng đành phải hậm hực trở về thùng xe, nhìn thấy tại trong xe vui sướng lăn lộn Lý Hòe, Thôi Sàm ngồi xổm ở một bên, mở ra một cái bao, móc ra cái kia màu sắc ảm đạm lưu ly tiểu nhân, đối với Lý Hòe lung lay, "Có muốn hay không muốn ?"

Lý Hòe gắt gao tiếp cận cái kia tinh mỹ tuyệt luân lưu ly nữ tử, ước

chừng nửa thước, hài tử nói nghĩ một đằng nói một nẻo, "Một chút đều không muốn."

Thôi Sàm có chút tăng thêm lực đạo, lưu ly từ bên trong ra ngoài, một chút xiu tản mát ra nhu hòa hào quang, Thôi Sàm sau đó đưa nó đặt ở thùng xe sàn nhà bên trên, rất nhanh lưu ly mỹ nhân liền phát ra chi chi nha nha tiếng vang, một lát trầm tĩnh về sau, bỗng nhiên sống lại, lại còn là múa bắt đầu, dáng người thướt tha, đồng thời ngâm nga lấy một chi không biết tên cổ lão ca dao, cũng không phải là Đại Ly Đại Tùy tiếng phổ thông, cũng không phải Bảo Bình Châu chính thống lời tốt, cho nên Lý Hòe nghe không hiểu nàng đang hát cái gì, nhưng là một màn này thực sự cảnh đẹp ý vui, hài tử nhin không được ghé vào trên mặt đất, si ngốc nhìn qua lưu ly mỹ nhân uyển chuyển dáng múa.

Đợi đến tràn đầy tại lưu ly thể nội quang mang cời tận, lưu ly mỹ nhân quay về bình tĩnh, khôi phục thành cứng ngắt bất động tử vật tư thái.

Thôi Sàm hướng dẫn từng bước nói: "Tặng không cho người cũng không được ? Người sợ cái gì, người cùng Trần Bình An là bằng hữu, ta là Trần Bình An học sinh, quan hệ gần như vậy, ta cầu người cái gì ? Lại nói, trên người người có cái gì đáng giá ta ham, đúng không đúng?"

Lý Hòe thu tầm mắt lại, nhìn lấy Thôi Sàm, tức giận nói: "Thả người cái rắm, trên người của ta bảo bối có rất nhiều! Người có trùng bạc sao? Lại biến thành châu chấu chuồn chuồn nha!"

Thôi Sàm dở khóc dở cười, "Đó là ta đưa cho người a?"

Lý Hòe gật đầu nói: "Đúng a, hiện tại là của ta, cho nên người không có a?"

Thôi Sàm dựa vào xe vách tường ngồi xuống, phình bụng cười to, "Quả nhiên Ly Châu động thiên ranh con, nhất là các người mấy cái này dựa vào chính mình vận khí cùng phúc duyên, cuối cùng trở thành Tề Tĩnh

Xuân còn sót lại một nhóm thân truyền đệ tử gia hỏa, liền không có một cái là đèn đã cạn dầu. Thạch Xuân Gia cùng Đồng Thủy Tinh hai cái, còn kém một chút, so Vu Lộc Tạ Tạ cũng không khá hơn chút nào."

Thôi Sàm ngẩng đầu, nhìn về phía trên đỉnh đầu của mình phương, chắc chắc nói: "Tốt một cái từ nơi sâu xa tự có ý trời à."

Thôi Sàm thu tầm mắt lại sau, nhìn lấy nằm tại mặt đất bên trên ngấn người hài tử, hiếu kỳ hỏi: "Thật không cần ?"

Lý Hòe ừ một tiếng, "Từ bỏ, tối hôm qua trước khi ngủ, Trần Bình An nói với ta, về sau đến Đại Tùy thư viện, không thể tùy tiện tiếp nhận chỗ tốt của người khác."

Thôi Sàm trêu ghẹo nói: "Nhưng khoảng cách này Đại Tùy biên cảnh nhưng còn có tốt mấy trăm dặm đường đâu, dù là tiến vào Đại Tùy bản đồ, đến toà kia mới Sơn Nhai thư viện, đồng dạng còn có bảy, tám trăm dặm lộ trình, chung vào một chỗ chính là ít nhất ngàn dặm đường đồ. Lý Hòe người gấp cái gì ?"

Lý Hòe nhìn trần nhà, "Trần Bình An nói hẳn sẽ không lưu tại thư viện cầu học đọc sách, đưa chúng ta sau khi tới, hẳn liền sẽ quay người về nhà."

Thôi Sàm cười nói: "Cái này không phải là các người ngay từ đầu liền biết rõ sự tình sao?"

Lý Hòe hai tay gấp lại xem như gối đầu, nhẹ giọng nói: "Đi tới đi tới, ta liền quên a."

Thôi Sàm ngẩn người.

Hắn cười trên nỗi đau của người khác mà cười nói: "Không có việc gì, ta không đợi tại thư viện, đến lúc đó bồi Trần Bình An cùng một chỗ về

tiểu trấn, Lý Hòe, hâm mộ không hâm mộ ?"

Lý Hòe ngạc nhiên quay đầu, Thôi Sàm đầy mặt đắc ý.

Lý Hòe đột nhiên đứng dậy, rèm xe vén lên tử, đầy mặt ủy khuất, giật ra cuống họng rống nói: "Trần Bình An, Thôi Sàm gia hỏa này muốn lừa gạt ta tiên!"

Thôi Sàm tranh thủ thời gian luống cuống tay chân mà ôm lấy ranh con, không cho hắn tiếp tục ngậm máu phun người, đối Trần Bình An kêu rên nói: "Oan uổng a!"

Sau một lát, thẳng hướng thùng xe Trần Bình An mang theo Lý Hòe cùng rời đi xe ngựa. Lý Hòe cẩn thận từng li từng tí nói: "Trần Bình An, ta lừa gạt ngươi."

Trần Bình An thấp giọng nói: "Ta biết, chính là nhìn tên kia không vừa mắt."

Trong xe, sừng mặt sừng mũi thiếu niên áo trắng nằm tại thùng xe, nhe răng trợn mắt, chẳng những không có sa sút tinh thần vẻ mặt, ngược lại có chút ý cười.

—— ———

Hoàng Đình Quốc Tây Bắc biên cảnh, một đầu sông nước bờ nước, tại tham quan qua quy mô xa xa kém Hàn Thực Giang Thủy Thần miếu sau, một đoàn người lại đi ra hơn hai mươi dặm, bắt đầu nghỉ ngơi chỉnh đốn, chuẩn bị cơm trưa.

Bây giờ nhóm lửa nấu cơm có Vu Lộc, Tạ Tạ cũng không lại như vậy vạn sự không làm, có bọn hắn giúp đỡ hỗ trợ, Trần Bình An liền an tâm đi sông một bên câu cá. Xuân câu canh, hạ câu sâu, thu câu ấm, đông câu dương, đây là tiểu trấn lưu truyền xuống ngàn nói, cuối mùa thu thời tiết,

Trần Bình An một đường chạy chậm, chuyên tìm cái không lớn sông nước về gió vịnh, lúc này mới bắt đầu thả câu.

Một khắc đồng hồ sau, Trần Bình An thành công câu lên đuôi hơn một thước dài màu xanh sông cá, nhưng chỉ là đem cá kéo lên bờ, bởi vì sợ cần câu bẻ gãy hoặc là cá lớn thoát câu, liền lại tốn gần một khắc đồng hồ. Thôi Sàm vẫn ngồi xõm ở bên cạnh một bên nhìn không chuyển mắt nhìn lấy, lúc trở về, nhất định phải hỗ trợ dẫn theo cá, kết quả cái này bỗng nhiên bữa tối nhiều một nồi phong phú mỹ vị hầm cá, tự nhận công lao cao Thôi Sàm bên dưới đĩa như bay, cùng Lý Hòe tranh đoạt đến mặt đỏ tới mang tai.

Ăn cơm xong, cùng Vu Lộc cùng một chỗ thu thập tàn cục, nhàn rồi sau khi xuống tới, Trần Bình An liền bắt đầu dọc theo sông nước luyện tập chạy cộc.

Vu Lộc thì mượn cần câu, chính mình tìm kiếm địa phương câu cá.

Lâm Thủ Nhất cùng Tạ Tạ đánh cờ, Lý Bảo Bình đọc sách nhìn đến nhập thần, Lý Hòe rưng sách bên trong nhiều hơn một cái lưu ly mỹ nhân, là hẳn cùng Thôi Sàm đánh cược thắng đến, cái này thật đúng là không phải Thôi Sàm phóng thủy, hai người dựa vào đoán cờ vây Hắc Bạch Tử nhiều ít, công bằng lý do, đưa lưng về phía hai người Vu Lộc một trào nhắc lên, kết quả Thôi Sàm hai thắng ba thua, thua mất lưu ly mỹ nhân, Lý Hòe chẳng những bảo vệ viên kia trùng bạc, dưới trướng lại thêm ra "Một viên mãnh tướng" .

Trần Bình An một đường chạy cộc, đi ra ngoài rất xa, cuối cùng ngồi một mình ở bờ sông trên vách đá, đón sông gió, tại trên vách đá, phối hợp mười tám ngừng hô hấp pháp môn, thiếu niên thử nghiệm chậm nhất tốc độ luyện tập chạy cộc.

Động tĩnh ở giữa, khí định thần nhàn.

Rời đi đường thủy sau không bao lâu, ở một tòa rời xa người ở đỉnh núi, đụng phải một đám không chịu nổi một kích sơn tặc, Lâm Thủ Nhất lộ ra lộ một tay vừa mới nhập môn lôi pháp, kẻ xấu liền dọa đến té cứt té đái.

Trần Bình An một lần đêm câu, câu lên một đầu nửa người dài Đại Thanh cá, hạ nước mới thành công bắt được cái kia đuôi hiếm có cá lớn, Trần Bình An cao hứng trở lại bên cạnh đồng lửa sau, nhìn thấy gác đêm Vu Lộc liền nhếch miệng cười to, Vu Lộc nhìn về phía đây người ướm nhẹp gia hỏa kia, đuổi ra ngón tay cái.

Về sau đường tắt một tòa che kín lệ khí bãi tha ma, quỷ hồn bốn phía tấn công, lôi pháp dần dần thành Lâm Thủ Nhất đại hiển uy phong, mỗi lần xuất thủ, mơ hồ ở giữa có tiếng sấm, nhất là đầy mặt chiếu sáng rạng rỡ, lờ mờ có nhạt nhẽo tử khí lượn lờ toàn thân, giống như một tôn Lôi Bộ thần tướng. Âm hồn quỷ mị bị lôi pháp trấn sát mấy chục về sau, bãi tha ma chỗ sâu, có đèn đuốc sáng lên, nương theo lấy khiếp người tiếng hò hét, vừa nhắc bốn góc treo đèn lồng cực lớn cổ kiệu, âm khí âm u mà bỗng bình mà tới.

Tại Trần Bình An cùng Tạ Tạ cộng đồng hộ ở bên cạnh tình thế bên dưới, Lâm Thủ Nhất lấy cũng không thành thạo lôi pháp, một mình chèo chống một lát, vẫn là bù không được trong kiệu vị kia bãi tha ma địa đầu xà, một đầu tu hành trăm năm, ngừng tụ ra chân linh quỷ vật.

Kết quả bị chưa bao giờ xuất thủ Vu Lộc, bỗng nhiên hướng về phía trước lao đi, dễ dàng một quyền liền đánh tan quỷ vật toàn bộ linh khí, đánh cho nó tan thành mây khói.

Tại cái kia về sau, Lâm Thủ Nhất đọc qua 《 Vân Thượng Lang Lang Thư 》 liền càng tập nập.

Cứ như vậy, đám người rốt cục đi tới Đại Tùy Quan Nội, thuận lợi qua

toà kia cũng không hùng vĩ cao lớn quan ải cửa thành, Lý Hòe lăm bắm chỗ này thực tình không bằng bọn hãn Đại Ly Dã Phu quan, kém quá xa.

Nhưng là sau một khắc, quan ải bên trong trên đường phố, móng ngựa từng trận, từ xa đến gần, càng ngày càng rung động lòng người.

Trần Bình An làm cho tất cả mọi người đều chờ tại bên đường dừng nhúc nhích, nhường ra con đường.

Chỉ gặp có hơn hai mươi tinh kỵ nhanh như điện chớp mà tới, lấy ngân giáp cầm thương khôi ngô võ tướng cầm đầu, trừ cái đó ra, còn có một vị tiên phong đạo cốt lão đạo nhân, gánh vác lấy một đem kiếm gỗ đào, một vị da thịt trắng nõn không cần lão nhân, hai tay giấu trong tay áo bình yên ngồi tại trên lưng ngựa. Cái này hai vị thế ngoại cao nhân bộ dáng lão thần tiên, một trái một phải che chở một vị mặt như ngọc thiếu niên lang.

Trần Bình An nhìn thấy thiếu niên kia sau, chấn động trong lòng.

Sợ cái gì đến cái gì.

Cái kia đã từng xuất hiện tại tiểu trấn thiếu niên mặc áo gấm, nhìn thấy Trần Bình An một đoàn người sau, cười lớn một ngựa đi đầu xông ra kỵ đội, tại khoảng cách Trần Bình An bọn hãn còn có mười mấy bước thời điểm, liền sớm siết cương mà ngừng, động tác thành thạo mà tung người xuống ngựa, nhanh chân tiến lên, quét một vòng, cuối cùng đối với Trần Bình An cười nói: "Chúng ta lại gặp mặt!"

Thiếu niên tay cầm roi ngựa, gõ trong lòng bàn tay, phối hợp nói rằng: "Người có biết rõ không bởi vì đầu kia màu vàng kim cá chép, còn có cái kia chuyện ta sau mới biết rõ gọi 'Long Vương cái sọt' bảo bối, hại ta kém chút chết tại Đại Ly trên biên cảnh?"

Thiếu niên đột nhiên cười ha hả, "Nhưng là ta vẫn là rất cảm tạ người!"

Dù là ta lúc đó cho người một cái túi kim tinh đồng tiền, hiện tại xem ra, vẫn là ta chiếm người thiên đại tiện nghi. Ta đã thề, lần sau gặp mặt, ta nhất định phải cho người càng nhiều thù lao. . ."

Thiếu niên vỗ đầu một cái, có chút xấu hổ, tự giới thiệu nói: "Ta là Đại Tùy Đặc Dương quận Cao thị con cháu, người có thể trực tiếp hô ta Cao Huyền."

Tên kia đồng dạng gặp qua Trần Bình An không cần lão nhân đang muốn nói chuyện, tên là Cao Huyền thiếu niên khoát khoát tay, "Không sao, danh tự mà thôi, vốn chính là để cho người ta kêu."

Thiếu niên nhìn về phía bọn hắn, cười nói: "Ta là tới tự mình tiếp các người, đi hướng ta Đại Tùy Sơn Nhai thư viện."

—— ———

Từ ngày này trở đi, từ cao họ thiếu niên mang tới hơn ba mươi kỵ Ngự Lâm Quân, đến hơn hai trăm kỵ biên quân tinh nhuệ, đến cuối cùng hơn một ngàn người hộ giá đội ngũ, trùng trùng điệp điệp xuyên qua hai châu bảy quận bản đồ, nhanh chóng chạy tới Đại Tùy kinh thành.

Chi kia du học đội ngũ, rốt cục không còn từng bước một bạt sơn thiệp thủy, cho dù là Lý Hòe, đều công khai ngồi lên xe ngựa, xe ngựa hai bên cùng trước sau, đều là binh cường mã tráng Đại Tùy tinh kỵ, bốn phía ngẫu nhiên có một ít nhìn về phía xe ngựa ánh mắt, đều tràn đầy Lý Hòe xem không hiểu kính sợ cùng hâm mộ.

Sau đó một đường, thẳng đến có thể nhìn thấy Đại Tùy kinh thành tường thành hình dáng, Lý Hòe đều cảm thấy mình giống như là bị trở thành Bồ Tát cung phụng.

Ngay từ đầu Lý Hòe cảm thấy rất mới mẻ chơi rất vui, thế nhưng là càng ngày càng tới gần mục đích mà, Lý Hòe càng ngày càng không được tự

nhiên.

Lý Bảo Bình càng phát ra trầm mặc, mỗi ngày đều dính tại Trần Bình An bên cạnh.

Lâm Thủ Nhất đối với cái gì đều ngoảnh mặt làm ngơ, mỗi ngày trốn ở một thân một mình trong xe, an tâm tu hành.

Vẫn như cũ cho Thôi Sàm lái xe Vu Lộc, nhìn không ra tâm tình biến hóa.

Sau một bên trong xe Thôi Sàm buồn bực ngán ngẫm, mỗi ngày không phải ngủ nướng, chính là ngáp, mặt ủ mày chau, đành phải đem Tạ Tạ thét lên thùng xe cùng một chỗ đánh cờ.

Cuối cùng, chỉ có hơn trăm kỵ quân có thể lái vào kinh thành, Lý Hòe ngạc nhiên phát hiện đầu kia rộng lớn đến cực điểm Ngự Đạo phía trên, đứng đầy Đại Tùy bách tính, lít nha lít nhít, toà này kinh thành phẳng phất đã muôn người đều đổ xô ra đường, ăn no rồi việc lấy toàn đến xem bọn hăn náo nhiệt.

Lâm Thủ Nhất mở ra con mắt, không còn dốc lòng tu hành, vén rèm xe lên một cước, nhìn qua ngoài cửa sổ người người nhốn nháo cảnh tượng, thiếu niên thở dài một tiếng.

Nguyên lai xem như Tề tiên sinh thân truyền đệ tử, là như thế không giống bình thường.

Di chuyển đến Đại Tùy mới Sơn Nhai thư viện, xây dựng ở Đại Tùy kinh thành nhất phong quang tú lệ Đông Hoa Sơn, thư viện xuôi theo núi xây lên, dần dần tăng cao, quy mô hơn xa năm đó Đại Ly thư viện thời đại.

Nghe nói Cao thị hoàng đế chẳng những mời tới Đại Tùy nhất có học

vấn đại nho, còn hưởng tất cả cùng Đại Tùý giao hảo vương triều Bang quốc, sai phái ra lấy Tả Thị Lang cầm đầu nửa toà Lễ Bộ nha môn, tự mình đi hưởng các nơi đại danh鼎鼎 văn nhân, phát ra một phần phần long trọng mời, cuối cùng mời tới hơn ba mươi vị nào đó nước Văn Đàn Tông chủ, hưởng dự triều chính phu tử đại nho, đi vào Đại Tùý kinh thành Đông Hoa Sơn, đảm nhiệm thư viện mới thụ nghiệp tiên sinh.

Nhưng là từ Đại Tùý hoàng đế đến bình dân bách tính, đều biết rõ Sơn Nhại thư viện có hay không Tề Tĩnh Xuân, cơ hồ là hai tòa Sơn Nhại thư viện.

Bây giờ Sơn chủ Tề Tĩnh Xuân đã bật vô âm tín, nghe nói là bệnh qua đời, như vậy có hay không Tề Tĩnh Xuân đích truyền đệ tử "Tọa trấn" thư viện, liền thành trọng yếu nhất, nếu không liền sẽ danh bất chính, ngôn bất thuận, hoàn toàn khó mà phục chúng.

Hiện tại, bọn hắn tới, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi đồng dạng mà đi tới Đại Tùý kinh thành, cho nên Đại Tùý hoàng đế cảm thấy thế nào lễ nghi long trọng đều không quá phận.

Mặc dù chỉ có ba đứa hài tử, nhưng là đầy đủ!

Bọn hắn theo thứ tự là Lâm Thủ Nhất, Lý Hòe, Lý Bảo Bình.

Trừ cái đó ra, còn có hai cái cũng không phải là thân truyền học sinh, phân lượng tự nhiên muốn kém xa tí tắp ba người trước, bất quá cũng coi là đệ hoa trên gấm.

Vu Lộc, Tạ Tạ.

Thông hướng Đông Hoa Sơn đường phố sớm đã thanh không, không cho phép bất luận kẻ nào tự tiện hành tẩu, cho nên cho dù là hào phiệt con

cháu đều chỉ dám ở hai bên trên nhà cao tầng, nhìn xa xa chi kia ý nghĩa phi phạm đội xe.

Đại Tù Cao thị hoàng đế, người mặc chính thức nhất chính màu vàng long triều phục, đứng tại chân núi thư viện ngoài cửa, nụ cười hiền lành nhìn qua cái kia năm cái phân biệt đi xuống hai chiếc xe ngựa hài tử.

Hoàng đế sau lưng, là Đại Tù có quyền thế nhất một nhóm nhỏ người.

Cả tòa Đông Hoa Sơn, khí tượng sâm nghiêm.

Chỉ là nguyên bản sớm đã không tranh quyền thế mười cảnh luyện khí sĩ, Đông Hoa Sơn phụ cận thì có sáu vị nhiều, toàn bộ ẩn núp trong bóng tối, để phòng bất trắc.

Lý Bảo Bình hỏi: "Tiểu sư thúc đâu ?"

Tính cả Vu Lộc ở bên trong, tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau.

Thế là những hài tử này, cứ như vậy đem Đại Tù hoàng đế phơi tại bên kia.

—————

Đại Tù kinh thành nào đó con phố bên trên, một vị phong thần ngọc lãng thiếu niên áo trắng rút lui mà đi, nhìn qua cái kia công cái gùi người đồng lúa, hiếu kỳ hỏi: "Người cũng thay đổi y phục, xuyên qua giày, đứng lên cây trâm, vì cái gì không cùng bọn hã cùng một chỗ tiến thư viện đâu ?"

Rốt cục không còn mang giày cỏ thiếu niên, giữ im lặng, chỉ là quay đầu nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Thiếu niên đã biết sâu tư vị

Đối với những hài tử kia thất lễ, Đại Tù từ hoàng đế bệ hạ, đến sau lưng đem bề ngoài Công Khanh, không có ai cảm thấy không ổn, ngược lại từng cái trên mặt ý cười, cảm thấy có chút thú vị. Đại Tù vẫn phong cường thịnh, có thể thấy được lổm đổm.

Chỉ gặp cái kia phát đường xa mà đến bọn nhỏ, vây tại một chỗ khe khẽ nói nhỏ, ba cái lục trúc rương sách nhỏ lộ ra phá lệ chói mắt, có cái áo bông màu hồng tiểu cô nương nhất là chú mục, một bộ rất gấp bộ dáng, cái đầu nhỏ nhất đứa bé kia, không biết là chưa quen cuộc sống nơi đây, sợ hãi Đại Tù hoàng đế bày ra cái này chiến trận, tại chỗ ghen ngào khóc ồ lên.

Đại Tù hoàng đế chẳng những không có toát ra mảy may bức bối, đúng là quay đầu đi, cùng tóc trắng xóa Lễ Bộ Thượng Thư nói chuyện phiếm bắt đầu.

Đến cuối cùng, ngàn dặm xa xôi chạy đến Đại Tù kinh thành đi xa học tử, đồng thời quay người nhìn về phía đường phố phần cuối, chậm chạp không muốn yết kiến hoàng đế bệ hạ.

Tuy nói Đại Tù hoàng đế không thúc giục không nóng nảy, nhưng tổng như thế kéo lấy cuối cùng không phải chút chuyện, mới Sơn Nhai thư viện ba vị phó sơn chủ một trong một cái đại nho, Đại Tù vương triều Văn Đàn danh túc, không thể không cùng bệ hạ xin lỗi một tiếng, một mình đi ra đội ngũ, đi nhắc nhở những hài tử kia hẳn là tiến vào thư viện.

Cũng may về sau không có bất kỳ cái gì khó khăn trắc trở ngoài ý muốn, bọn nhỏ mặc dù không biết triều đình lễ nghi, nhưng là thắng ở đơn

thuần đáng yêu, Nho gia môn sinh thở dài hành lễ, ra dáng, cái này đã rất để Đại Tuyền hoàng Đế Long nhan cực kỳ vui mừng, tự tay ban thưởng năm cái hài tử nhân thủ một khối "Chính khí" ngọc bội cùng một hộp Kim Long thổi mực, tiến vào thư viện về sau, trừ bỏ nhất định phải tế bái Chí Thánh tiên sư bên ngoài, còn lại vốn nên giày vò nửa ngày lễ nghi phiền phức, hết thấy giản lược, cái này khiến như lâm đại địch Lý Bảo Bình ba người, như trút được gánh nặng, về phần Tạ Tạ cùng Vu Lộc thì tương đối tập mãi thành thói quen, không có bất kỳ cái gì khẩn trương.

Cuối cùng chính là phó sơn chủ tự mình dẫn bọn hắn đi hướng riêng phần mình học xá, giao phó sau này giảng bài công việc, năm người bị phân tại khác biệt học xá, bởi vì thư viện chiếm đất cực lớn, trừ bỏ xây dựa lưng vào núi, san sát nối tiếp nhau kiến trúc bên ngoài, kỳ thật cả tòa Đông Hoa Sơn đều bị Đại Tuyền thuộc Sơn Nhai thư viện tất cả, cho nên rất nhiều học xá ở giữa cách xa nhau cũng không tính quá gần.

Toà này bị Đại Tuyền ký thác kỳ vọng thư viện, không đến hai trăm học sinh, lại có được ba mươi vị đức cao vọng trọng, học vấn thâm thúy phụ tử tiên sinh.

Đại Tuyền Lễ Bộ Thượng Thư tự mình kiêm nhiệm Sơn chủ, nhưng là thuộc về Diêu Lĩnh, treo cái tên mà thôi, chấp chương cụ thể học vụ thủ tịch phó sơn chủ, là nguyên Sơn Nhai thư viện tiên sinh dạy học, năm đó Văn Thánh ký danh đệ tử một trong, tên là Mao Tiểu Đông, có cái hèm rượu cái mũi, chín mươi tuổi, bất quá khí sắc tốt, nhìn lấy chỉ có năm sáu mươi tuổi.

Lão nhân lần này cũng không lộ diện nghênh đón, lý do là muốn tại học đường thụ nghiệp, không thể chậm trễ học sinh bình thường bài tập, Đại Tuyền hoàng đế tự nhiên không có dị nghị.

Tương truyền vị này phó sơn chủ bên hông cài lấy một chi gỗ lim thước, khắc lấy quy củ hai chữ. Nghe nói có người tận mắt thấy qua, thước bên trên tại cái kia củ chữ trước đó, không biết là ai khắc lên "Không hơn"

hai cái chữ tiểu triện.

Lần này Đại Tùy thành công tiếp nhận Sơn Nhai thư viện lưu lại hương hỏa, ra ngoài ý định, đầu tiên Đại Ly hoàng đế nguyện ý cho đi, cực kỳ trọng yếu, nếu không hết thấy đều không bàn nữa, mặc kệ là vị kia hùng tài vĩ lược hoàng đế đối với Tề Tĩnh Xuân lòng mang áy náy, vẫn là có khác mưu đồ, Đại Tùy Triều dã trên dưới, đều cho rằng tiếp nhận thư viện, là một cộc chuyện tốt. Bất quá Sơn Nhai thư viện tiên sinh các học sinh, ban sơ tổng cộng hơn bốn mươi người, cuối cùng có thể thuận thuận lợi lợi rời đi Đại Ly bản đồ, vị lão nhân này cư công chí vĩ, một đường đi tới, cũng không phải là thuận buồm xuôi gió, ngược lại có thể nói hiểm tượng hoàn sinh.

Nếu như nói trước đó mới Sơn Nhai thư viện, tại Đại Tùy đầu nhập nhiều người như vậy lực vật lực tài lực về sau, vẫn bởi vì thư viện người sáng lập Tề Tĩnh Xuân thiếu thốn, cùng cũng không đủ "Chính thống" nhân vật tồn tại, lộ ra vạn sự sẵn sàng chỉ thiếu gió Đông.

Như vậy, từ hôm nay trở đi, theo năm cái đi xa học sinh đến, có thể nói gió Đông đã nhập Đông Hoa Sơn.

Đông Hoa Sơn giữa sườn núi, có một tòa văn chính đường, chính giữa treo Nho gia Chí Thánh tiên sư hình vẽ, hai bên trái phải theo thứ tự là một vị cổ ý biến mất tục danh trang nghiêm lão nhân, phải một bên là Sơn Nhai thư viện đời thứ nhất Sơn chủ Tề Tĩnh Xuân treo ảnh, trong đường, có một vị bên hông có khác gỗ lim thước lão nhân, tất cung tất kính hướng ba vị thánh hiền kính ba nén hương, cầm hương lúc, lão nhân cúi đầu yên lặng nói: "Dùng văn tái đạo, tân hỏa tương truyền."

Tề Tĩnh Xuân trấn giữ cũ Sơn Nhai thư viện, có đầu quy củ là bao ở, cũng không để ý cơ.

Bởi vậy Đại Ly thời đại Sơn Nhai thư viện, rất nhiều có thể bước lên thư viện cầu học Bắc Địa hàn môn con cháu, liền sẽ giúp đỡ thư viện sao chép kinh thư, dùng cái này kiếm lấy tiền ăn.

Bây giờ Đại Tùy vách núi, đầu này quy củ không có huỷ bỏ, nhưng là nhiều hơn rất nhiều lượt vòng chỗ trống, đến một lần bây giờ thư viện số người nhiều nhất Đại Tùy bản địa học tử, bởi vì là đệ nhất phát, Đại Tùy Triều đình lựa chọn lân cận lấy tài liệu, cho nên cơ hồ thuần một sắc tất cả đều là Đại Tùy thế gia vọng tộc con cháu, những người này không thiếu tiền, thứ hai thư viện mới ưu đãi học tử, chỉ là sách vở bút mực, nho sam quần áo ở bên trong rất nhiều thư viện đưa tặng, chính là một bút kinh người tài phú.

Lý Hòe tại trong đội ngũ niên kỷ nhỏ nhất, đến học xá chỗ ở sau, bởi vì cùng phòng còn tại đi học, còn chưa trở về, hài tử một người đứng tại trống rỗng gian phòng, mới tại chân núi khóc qua một lần Lý Hòe, đột nhiên ngồi xổm ở trên mặt đất khóc thút thít, chỉ cảm thấy mình không có cha mẹ lại không bằng hữu, dưới gầm trời làm sao có hãn như thế hài tử đáng thương, đáng thương trên người quần áo mới cho một cái nước mũi một cái nước mắt, khét lại dãn.

Cuối cùng Lý Hòe khóc mở ra rương sách, thay đổi cặp kia giày cỏ mới an tâm một chút, thế nhưng là lại sợ mang giày cỏ sẽ cho người xem thường, lần nữa thay đổi mới giày, như thế lặp đi lặp lại, bơ vơ không nơi nương tựa hài tử khóc vừa khóc, đem cái kia chính mình hạ quyết tâm lại cuối cùng không kịp hô lên một tiếng Tiểu sư thúc đồng hương thiếu niên, đem Trần Bình An tất cả tốt, suy nghĩ một lần lại một lần.

Lâm Thủ Nhất cất kỹ rương sách sau, liền một mình ra cửa tản bộ, sắc mặt lạnh lùng thanh tú thiếu niên, bước chân kiên định, cuối cùng bị hãn tìm tới một tòa cao ngất Tầng Thư Lô, bởi vì là mới xây mà thành, còn tản mát ra nhàn nhạt một hương.

Một đường đi tới, luôn có thể nghe được quen thuộc thư âm thanh leng

keng, so với ban đầu ở tiểu trấn học thực, tiếng đọc sách muốn nhiều rất nhiều.

Lâm Thủ Nhất hít thở sâu một hơi, hương đi thư lâu.

Nghe nói ở chỗ này, nhìn 10 ngàn quyển sách đều không cần hoa một viên đồng tiền.

Lâm Thủ Nhất đột nhiên có chút thương cảm, nếu như cái kia tham tiền cùng bọn hắn cùng một chỗ lưu lại lời nói, a, dù sao vậy thì đồng nghĩa với kiếm tiền a.

Lý Bảo Bình ngồi tại quanh quẽ học xá, mở ra rương sách sau, tìm được cái kia phong Tiểu sư thúc viết cho hắn tin, trên thư nói rất nhiều, nói hắn muốn về nhà, sẽ giúp nàng cùng trong nhà báo cái bình an, nhất định cùng với nàng đại ca nói nàng cái này một đường rất nghe lời rất chịu khổ. Nói cái viên kia kim tinh đồng tiền bị hắn đánh cái lỗ dùng dây đỏ mặc vào tới, về sau nhất định phải treo ở trong cổ, đừng ném, vạn nhất yêu cầu sốt ruột dùng đồng tiền lớn thời điểm, có thể lấy nó đi đổi bạc.

Trên thư còn nói hắn cho hắn còn có Lâm Thủ Nhất, Lý Hòe mỗi người đều chuẩn bị một cây trâm ngọc, xem như ly biệt lễ vật, phân biệt có khắc "Bảo Bình", "Thủ Nhất", "Hòe Ấm", dọc theo con đường này, hắn liền không có làm sao đã giúp đại ân, vậy liền coi là một điểm tâm ý, đừng ghét bỏ, nếu như cảm thấy không dễ nhìn, giấu đi chính là.

Lý Hòe lá gan nhỏ, về sau tìm thêm hắn chơi, đừng để hắn tại thư viện bị người khi dễ. Lâm Thủ Nhất tính tình lạnh, cũng phải tìm thêm hắn tâm sự, quan hệ cũng đừng liền xa như vậy. Vu Lộc quyền pháp rất lợi hại, Tạ Tạ kỳ thật cũng là trên núi thần tiên, thật có xung đột, Bảo Bình người ngàn vạn đừng nóng vội vội vàng một người vọt tới trước nhất đầu, có thể tìm hai người bọn họ hỗ trợ, không cần then thùng, dù là thiếu bọn hắn nhân tình, về sau Tiểu sư thúc giúp người trả là được.

Khối kia tên là Trảm Long Thai Ma Đao thạch, Tiểu sư thúc cho người lưu tại rương sách bên trong, nhưng là nhớ kỹ về sau mài đao thời điểm, tìm chỗ vắng người, đừng dọa đến các bạn cùng học. Còn có chính là nhớ kỹ cất kỹ cái kia ngân sắc tiểu hồ lô. . .

Trên thư cuối cùng nói, hãn người Tiểu sư thúc này cuối cùng không cáo mà biệt, không cùng các người cùng một chỗ tiến thư viện, muốn nói với các người một tiếng xin lỗi, đi xa như vậy con đường, lại không có thể trước sau vẹn toàn, là hãn người Tiểu sư thúc này không có làm tốt. Về sau các người đều phải cẩn thận, hảo hảo đọc sách, về sau có tiền đồ, Tiểu sư thúc tốt cùng người khoác lác, nói mình nhận biết Lý Bảo Bình, nhận biết Lý Hòe, nhận biết Lâm Thủ Nhất, hãn Trần Bình An đều biết.

Trên thư viết nhiều như vậy linh linh toái toái nội dung, nhưng là mỗi một chữ, đều viết cẩn thận tỉ mỉ, đâu ra đấy, cũng không linh khí, cũng không phiêu dật.

Tựa như cái kia Nê Bình ngô hẻm thiếu niên làm người cùng tâm tính.

Đúng chính là đúng, sai chính là sai. Tốt liền muốn trân quý, làm sao trân quý đều không đủ.

Đọc một chút, tên là Lý Bảo Bình tiểu cô nương trên mặt, nước mắt lạch cạch lạch cạch rơi xuống tại trên tờ giấy, giống như là hạ một trận nỗi buồn ly biệt Thu Vũ.

Không lớn không nhỏ, coi như là thương tâm.

Quạt cường tiểu cô nương còn không ngừng nói với chính mình, "Không khóc không khóc, Tiểu sư thúc nếu như nhìn thấy, muốn đả thương tâm chết rồi."

Đại Tùý kinh thành rộng lớn trên đường cái, thiếu niên áo trắng lúu lo không ngừng mà cười hỏi: "Tất nhiên như thế không bỏ được, làm sao lại như thế vụng trộm đi rồi?"

Rõ ràng là tại trên vết thương xát muối.

Trần Bình An tại lần kia lâu dài nhìn lại về sau, liền không lại tiếp tục, xụ mặt một mực đi trở về.

Thôi Sàm hỏi: "Người này cái làm Tiểu sư thúc, liền không sợ bọn họ tại thư viện cho người ta khi dễ a? Đến lúc đó cũng không có ai giúp bọn hắu chỗ dựa."

Trần Bình An thủy chung chính là không nói lời nào.

Đại Tùý kinh thành thực sự quá lớn, hai người thật vất vả mới đuổi tại đêm cấm trước đó đi ra cửa thành, Thôi Sàm trong tay nhiều một bầu rượu, vừa đi một bên uống, mỗi lần chỉ nhấp một ngụm nhỏ, ra khỏi thành ngược lại là còn chưa thấy đấy.

Một đội tinh kỵ thế như bôn lôi mà xông ra cửa thành, đuổi kịp trên đường cái hai người, người cầm đầu chính là Đại Tùý Hoàng tử Cao Huyền.

Lần này hắu bên cạnh không có tông sư, thần tiên hộ giá, Cao Huyền xuống ngựa sau, đi vào Trần Bình An bên cạnh, tức cười nói: "Liền thù lao cũng không cần ? Người này không phải hắu ta tại bất nhân bất nghĩa sao?"

Trần Bình An cười nói: "Nếu như có thể mà nói, giúp ta chiếu cố một chút bọn hắu, coi như là thù lao của người."

Cao Huyền lắc đầu nói: "Hai việc khác nhau, thư viện bên kia, ta liền không cùng người đánh mặt sưng mạp xưng mạp mạp, bởi vì cho dù là ta

đều không biện pháp dính vào, cho nên ta sẽ không đáp ứng người. Người cứ yên tâm, phụ hoàng khẳng định sẽ trong trăm công ngàn việc nhín chút thời gian, lúc thỉnh thoảng chú ý thư viện động tĩnh. Cho nên ta đáp ứng cho thù lao của người, nhất định phải cho, người nếu là không thu, cũng phải tiếp nhận đi lại ném."

Cao Huyền cố ý hung thần ác sát nói: "Trần Bình An, ta thế nhưng là đường đường chính chính Đại Tùy Hoàng tử, dù sao cũng phải có chút mặt mũi a?"

Trần Bình An gật đầu, duỗi ra tay nói: "Lấy ra."

Cao Huyền cười ha ha, duỗi ra một quyền, đột nhiên buông ra, tại Trần Bình An bàn tay trùng điệp vỗ một cái, "Từ hiện tại, người chính là ta Cao Huyền bằng hữu! Về sau tính đến Đại Tùy kinh thành, trực tiếp tìm ta Cao Huyền."

Trần Bình An có chút sững sờ, thu tay lại sau, vẫn là gật đầu một cái, "Tốt."

Cao Huyền không còn dây dưa dài dòng, một lần nữa trở mình lên ngựa, bởi vì trên cao nhìn xuống, Cao Huyền cúi người, nụ cười rực rỡ nói: "Đường xá xa xôi, ta giúp các người chuẩn bị một chiếc xe ngựa, chẳng mấy chốc sẽ đuổi tới, nếu như thực sự ưa thích đi bộ, bán đổi tiền cũng không sao, nhưng đừng bán đồ bán tháo, bảy tám trăm lạng bạc ròng khẳng định đáng giá."

Cao Huyền đến cũng vội vàng đi cũng vội vàng, mang theo cái kia đội tinh kỵ cấp tốc về thành, một màn này dẫn tới trên đường cái rất nhiều khách qua đường ghé mắt.

Trần Bình An cùng Thôi Sàm tiếp tục tiến lên, Thôi Sàm hỏi: "Có phải hay không không nghĩ ra một cái Hoàng tử điện hạ, vì cái gì đối với người Trần Bình An như thế khách khí nhiệt tình?"

Trần Bình An đáp nói: "Là nghĩ không minh bạch, liền không suy nghĩ nhiều."

Thôi Sàm không muốn như vậy bỏ qua, phối hợp giúp đỡ giải thích nói: "Kỳ thật không phức tạp, bởi vì Cao Huyền thân phận đặc thù, gần nước ban công, Hoàng Đình Quốc lại là Đại Tùy phiên thuộc, tăng thêm Đại Ly cảnh nội khẳng định cũng có bọn hãn gián điệp, không khó biết được các người lần này du học đại khái kinh lịch, còn nữa Bảo Bình thân phận của bọn hãn, so chính các người tưởng tượng được quan trọng hơn. Cho nên hãn mừng rỡ đối với người nỗ lực một điểm thân mật, thả dây dài câu cá lớn nha, dù là kết quả là câu không đến, dù sao không lỗ."

Thôi Sàm bĩu môi, "Nếu như Đại Ly hoàng đế đổi thành bất kỳ một cái nào khác vương triều quân chủ, nếu như Sơn Nhai thư viện đổi lại Tề Tĩnh Xuân bên ngoài bất kỳ một cái nào Sơn chủ, liền sẽ như là một căn bị sét đánh qua gỗ mục, thành thành thật thật nát chết tại nguyên chỗ tốt. Đương nhiên, Đại Tùy có đảm lượng đón lấy Sơn Nhai thư viện, xác thực đáng giá bồi phục, Đại Ly hoàng đế đổi với cái này cũng là tâm tình phức tạp, nói ra người khả năng không tin, Vu Lộc Tạ Tạ chỗ Lô thị vương triều, mặc dù tại hủy diệt trước đó, được công nhận Bảo Bình Châu phương Bắc đệ nhất cường quốc, thế nhưng là Đại Ly hoàng đế trong suy nghĩ địch nhân, chỉ có ba cái, Lô thị hoàng đế không ở trong đám này, ngược lại quốc lực hơi kém một chút Đại Tùy Cao thị hoàng đế, chiếm cứ nhỏ nhoi địa phương."

Tại Thôi Sàm tiết lộ những ngày này cơ thời khắc, Trần Bình An đang bận đổi lại giày cỏ.

Cái này khiến mị nhãn vứt cho mù lòa nhìn Thôi Sàm có chút thất bại.

Thôi Sàm thử thăm dò hỏi: "Tiên sinh, quay đầu cũng cho ta bận một đôi giày cỏ thôi, ruộng sách nhỏ cũng có thể có."

Trần Bình An cẩn thận thu hồi cặp kia giày, một lần nữa công lên lớn gió trúc lên đường, tức giận nói: "Mang giày cỏ không phải là vì chơi vui."

Thôi Sàm cười tủm tỉm nói: "Ta cảm thấy rất thú vị."

Trần Bình An dọc theo đường cái một bên đi thẳng về phía trước, nhìn thẳng phía trước, hỏi: "Đọc sách chơi vui sao?"

Thôi Sàm lần đầu tiên do dự, cuối cùng đem ấm rượu thắt treo ở bên hông, cùng cái viên kia ngọc bội trói buộc chung một chỗ, hai tay ôm lấy cái ót, "Đọc sách a, từ nhỏ đã cảm thấy không dễ chơi."

Đi ra ngoài rất xa, hoàng hôn bên trong, mượn một điểm cuối cùng tia sáng, Trần Bình An nhìn lại Đại Tùy kinh thành nguy nga tường thành.

Trầm mặc một đường Thôi Sàm bỗng nhiên cười ha hả, "Ha ha, ta liền biết rõ người sẽ nhịn không được!"

Trần Bình An không có để ý Thôi Sàm nói móc, nghiêm túc hỏi: "Ta có phải hay không hẳn là tại thư viện lưu mấy ngày, tốt xấu tận mắt qua Bảo Bình bọn hăn đọc sách lại đi?"

Thôi Sàm bị đột nhiên xuất hiện này vấn đề, hỏi được có chút trở tay không kịp, suy nghĩ một chút, "Sớm đi muộn đi đều như thế."

Thôi Sàm phát hiện Trần Bình An lờm chính mình một chút, một mặt "Ta hỏi hỏi không, người nói nói vô ích" ghét bỏ biểu lộ.

Thôi Sàm quả thực có chút buồn bực, đầy mặt ủy khuất nói: "Ta hảo ý cho tiên sinh bài ưu giải nạn, tiên sinh như vậy không tốt đâu?"

Trần Bình An mắt nhìn Thôi Sàm bên hông buộc treo bầu rượu, nhanh chóng thu tầm mắt lại, thở dài, sau đó tăng tốc bước chân tiến lên, vùi đầu đi đường.

Thôi Sàm sắc mặt không thay đổi, chỉ là một bụng chấn kinh, làm sao, Trần Bình An đều có muốn lúc uống rượu ?

Nha. Nguyên lai thiếu niên đã biết sâu tư vị.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Sơn thủy cuối cùng cũng có từ biệt

Cao Huyền đưa tặng chiếc xe ngựa kia khoan thai tới chậm, tại đã khuya giữa trời chiều, mới đuổi tới Trần Bình An bên này, mã phu là cái kia mặt trắng không râu lão giả, từng theo theo Đại Tùy Hoàng tử cùng đi hướng Ly Châu động thiên, cùng Trần Bình An từng có hai mặt duyên phận, chỉ là so với Cao Huyền thân thiện ân cần, lão nhân vẻ mặt lãnh đạm, giao qua xe ngựa sau, liền đi bộ trở về kinh thành, lão hoạn quan quay đầu nhìn nhiều mắt Thôi Sàm, Thôi Sàm vội vàng dò xét cái kia con tuấn mã phong thái, tấm tắc lấy làm kỳ lạ, đối với lão nhân xem kỹ ánh mắt, không hề hay biết.

Thôi Sàm nhảy lên xe ngựa, chủ động gánh vác phu xe chúc trách, đối với Trần Bình An ngoắc nói: "Tiên sinh, xe ngựa không có động thủ chân, hai ta an tâm lên đường."

Thôi Sàm cho mình một cái tát, "Cái gì lên đường, quá xúi quẩy, đi đường đi đường."

Trần Bình An nhìn quanh bốn phía, sắc trời lơ mờ, bởi vì kinh thành đêm cấm nguyên nhân, ban ngày như nước chảy đường cái lộ ra mười phần quanh quẽ,

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ta vừa vận luyện tập chạy cộc, người lái xe chính là, chỉ cần đừng quá nhanh, ta đều theo kịp."

Thôi Sàm biết rõ Trần Bình An bướng bỉnh tính cách, liền không còn lãng phí nước miếng, chậm rãi lái xe tiến lên, uống một hớp rượu, khoan thai cao giọng nói: "Trăm bận chuyện ngàn sự tình lo, kết quả là vạn sự đừng, trời lạnh khá lắm thu nha khá lắm thu!"

Trần Bình An yên lặng đi theo xe ngựa sau lưng, không ngừng lặp lại Hám Sơn quyền phổ sáu bước chạy cộc, chạy cộc đứng cái cộc hai sự tình, sớm đã nhớ kỹ trong lòng.

Hơn nửa đêm Thôi Sàm một mực nói bậy loạn nói, Nho gia kinh điển cũng đọc, thi từ khúc phú cũng niệm, ngũ hoa bát môn, miệng liền không có nhàn rồi.

Cuối cùng liền "Ta có một đầu con lừa già, cho tới bây giờ cũng không kỵ" cũng cho nhắc tới lên, nghe đến đó, giữ vững được gần một canh giờ Trần Bình An phun ra một ngụm trọc khí, ngừng lại chạy cộc, lên tiếng nói: "Ta lên xe nghỉ ngơi một lát."

Lên xe, đem cái gói đặt ở thùng xe, Trần Bình An lúc này mới phát hiện nơi hẻo lánh để đó chồng chất thành núi nhỏ bình bình lọ lọ, chỉ là tia sáng lơ mờ, thấy không rõ là vật gì, lái xe Thôi Sàm cười nói: "Có vài hũ tử rượu ngon, có Đạo gia luyện khí, chữa thương đan dược, liền sơn phấn bột nước đều có, cái này Cao Huyền cũng là thật tốt chơi, nói thật không nói địch ta trận doanh, đồng dạng là Hoàng tử điện hạ, Cao Huyền so người bằng hữu Tống Tập Tân thân đệ đệ, cũng liền là ta đã từng đệ tử, muốn càng. . . Lễ hiền hạ sĩ?"

Trần Bình An ngồi tại Thôi Sàm sau lưng, nghiêng người mà ngồi, hai chân treo ở bên ngoài, lắc đầu nói: "Tống Tập Tân xưa nay không là bằng hữu của ta bạn."

Thôi Sàm phá nói: "Cái kia bây giờ đã đổi tên là Tống Mục Tống Tập Tân, sẽ phải thương tâm đi. Hẳn rời đi Nê Bình ngõ hẻm trước đó, Tề Tĩnh Xuân đưa cho Triệu Diêu một phương 'Thiên hạ hoa đón xuân' con dấu, đưa cho hẳn Tống Tập Tân thì là sáu bản thư, ba quyển tạp thư, thuật tính 《Tĩnh Vi》, kỳ phổ 《Đào Lý》, văn xuôi tập hợp 《Sơn Hải Sách》, ba quyển Tề Tĩnh Xuân chọn lựa ra học vỡ lòng sách vở, 《Lễ Nhạc》, 《Quan Chỉ》, 《Tiểu Học》, Tống Tập Tân đâu, đổi

với tiên sinh thái độ của người rất phức tạp, hẳn đại khái vì cầu một cái an tâm, thời điểm ra đi trong phòng trên bàn lưu lại sau một bên ba quyển sách, bản ý là tặng cho người Trần Bình An, nhưng lòng người phức tạp liền ở chỗ, Tống Tập Tân kỳ thật lòng dạ biết rõ, dù là tiên sinh người lấy được nhét vào nhà người trong viện chìa khóa phòng, người cũng tuyệt đối sẽ không một mình lấy đi sách vở, lại không chậm trễ hẳn Tống Tập Tân lương tâm đi qua một cái nhỏ khảm, tiên sinh, gia hỏa này có phải hay không rất thông minh ?"

Thôi Sàm nói một đại thông bí mật không muốn người biết, nhưng là có một việc hẳn không nói ra miệng.

Hắn suy đoán thư sự tình, nhưng thật ra là Tề Tĩnh Xuân sớm liệu định, Tống Tập Tân sẽ không nhìn trúng cái kia ba quyển học vỡ lòng, chọn lưu lại đưa cho Trần Bình An.

Đánh cờ, bố cục, tính tâm cái này sự tình, Thôi Sàm trước kia tự nhận hơn xa Tề Tĩnh Xuân, bây giờ quay đầu lại nhìn, đương nhiên là lằm to.

Trần Bình An thấp giọng nói: "Tống Tập Tân một mực rất thông minh."

Thôi Sàm hiếu kỳ hỏi: "Người cùng hẳn quan hệ như vậy cương, là bởi vì hẳn lừa gạt tiên sinh người vi phạm lời thề ?"

Trần Bình An không nói lời nào.

Thôi Sàm cười nói: "Đừng trách ta lằm miệng, cũng không phải cố ý muốn vì Tống Tập Tân giải vây, ta chỉ nói cho người chút chuyện thực, bất luận đúng sai, Tống Tập Tân đối với chuyện này, là có nó căn nguyên, kỳ thật đạo lý rất đơn giản, Tống Tập Tân ăn ngon ăn mặc tốt ở thật tốt, mọi thứ đều so tiên sinh người mạnh, về sau còn có cái tỳ nữ hầu hạ sinh hoạt thường ngày, đọc sách đánh cờ thư pháp mọi thứ tinh thông, nhưng là càng như vậy, hẳn cái nào đó khúc mắc liền sẽ càng lớn."

Trần Bình An rớt cục mở miệng, "Lúc đó hắn bị hiểu lầm thành là Đốc Tạo quan con riêng, từ nhỏ đã bị hàng xóm láng giềng đâm sổng lưng xương, rất nhiều người phía sau mắng rất khó nghe."

Thôi Sàm gật đầu nói: "Cho nên a, Tống Tập Tân mỗi ngày nhìn lấy tiên sinh người người như vậy, liền sẽ muốn 'Bằng cái gì người Trần Bình An như thế cái kém chút chết đói nghèo kiệt hủ lậu người quê mùa, tốt xấu có thể có cha mẹ, mà ta Tống Tập Tân nhưng không có ? Thậm chí ngay cả mẫu thân dòng họ danh tự cũng không biết rõ ?' "

Thôi Sàm lung lay đầu, "Nhất làm cho Tống Tập Tân không chịu được một sự kiện, là tiên sinh thân người thế thế thâm như thế, nhưng là tại Tống Tập Tân người hàng xóm này trong mắt, giống như là mỗi ngày đều sống được so với hắn còn muốn khoái hoạt, ăn no rồi ngược lại đầu ngủ say, ngủ đủ rồi giường làm việc, cái này quả thực sẽ để cho Tống Tập Tân khó chịu, toàn thân không thoải mái. Cho nên a, hắn không thoải mái, liền nghĩ muốn người không thoải mái, hắn biết rõ người quan tâm nhất cái gì, liền muốn người mất đi cái gì."

Trần Bình An nhớ lại cái kia Nê Bình ngõ hẻm mưa to đêm, đó là hắn lần thứ nhất muốn giết người, lúc đó Tống Tập Tân kém chút liền bị hắn bóp chết ở trên vách tường.

Đi theo hắn cùng một chỗ từ Diêu nhà máy trộm đi đi ra Lưu Tiệp Dương, khả năng núp ở phía xa, không cẩn thận thấy được cái kia một cảnh tượng, cho nên về sau một tháng, Lưu Tiệp Dương đều không làm sao dám cùng hắn nói chuyện, để Trần Bình An phiền muộn thật lâu.

Thôi Sàm phối hợp cảm khái nói: "Có chút hài tử tâm tính, liên lụy đi ra sự tình, đã đáng sợ buồn cười, lại đáng hận đáng thương. Bởi vì không phải chỉ có hài tử, mới có hài tử tâm tính, rất nhiều quyền cao chức trọng đại nhân vật, đồng dạng sẽ tại một ít chuyện lớn bên trên ngây thơ đến không thể nói lý."

Trần Bình An hai tay bày ra kiếm lô cái cọc, cũng không luyện tập, thuần túy là tự nhiên mà vậy vì đó, sắc mặt bình tĩnh nói: "Chuyện này, ta đương nhiên hận chết Tống Tập Tân, nhưng là chân chính để ta không thích Tống Tập Tân sự tình, không phải cái này."

Thôi Sàm lấy làm kỳ, nhin không được quay đầu hỏi: "Nói thế nào ?"

Trần Bình An chậm rãi nói: "Lưu Tiệp Dương kém chút bị đánh chết lần kia, Tống Tập Tân vậy mà lại ngồi xổm ở trên đầu tường, châm ngòi thổi gió, hận không thể Lưu Tiệp Dương bị người đánh chết tươi, dạng này người, rất. . . Đáng sợ."

Thôi Sàm im lặng.

Trần Bình An nâng đầu lên, nhìn về phía phương xa, "Chúng ta lão gia bên kia có câu tiếng địa phương, gọi nhìn gồng gánh không mệt, ta cảm thấy cái này không có cái gì, nhưng là nếu như cũng bởi vì cảm thấy chơi vui, liền hồng đến hướng người trọng trách càng thêm tăng đá, loại người này, làm thế nào bằng hữu ?"

Thôi Sàm trêu ghẹo nói: "Tống Tập Tân lại không hướng người bả vai trọng trách càng thêm tăng đá, trên thực tế, Tống Tập Tân khả năng ở sâu trong nội tâm, rất hi vọng cùng người trở thành bằng hữu, bởi vì hắn đầy đủ thông minh, vô cùng rõ ràng hắn là cùng người nào làm bằng hữu, tỉ như hắn đánh tâm nhãn xem thường không bằng chính mình thông minh Triệu Diêu, nhưng đồng dạng sẽ chấp nối lời kéo làm quen."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ta không thích dạng này người."

Thôi Sàm không khỏi nói một câu nói thật lòng, lương tâm lời nói, "Người như người, về sau cũng sẽ có rất nhiều người không thích người."

Trần Bình An cười nói: "Ta muốn nhiều người như vậy ưa thích ta làm gì

a, một người ăn no cả nhà không lo, ta lại không màng người khác cái gì."

Thôi Sàm quay người hướng Trần Bình An duỗi ra ngón tay cái, "Tiên sinh người này gọi vách tường đứng thiên nhận, vô dục tắc cương! Học sinh ta bội phục bội phục!"

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Ta biết rõ người bộ ta lời nói, là muốn tìm tòi nghiên cứu một chút ta không biết đồ vật, bất quá không quan hệ, nói những này, trong lòng ta dễ chịu nhiều."

Thôi Sàm cười hắc hắc nói: "Tiên sinh người là đại trí giả ngu, học sinh ta là đại ngu nhược trí, hai ta lẫn nhau luận bàn học vấn, về sau liên thủ, nhất định vô địch tại thiên hạ."

Trần Bình An đột nhiên hỏi: "Người biết A Lương a? Con lừa già đoạn kia, A Lương trước kia liền ngâm nga qua."

Thôi Sàm sắc mặt biến hóa, ừ một tiếng, "Rất sớm đã quen biết, so Tề Tĩnh Xuân nhận ra còn sớm hơn một chút, so Mã Chiêm Mao Tiểu Đông chỉ lưu thì càng sớm, ta bồi tiếp lão đầu tử uống rượu giải sầu thời điểm, bọn hắn không chừng còn tại chỗ nào chơi bòn đây."

Trăng sáng sao thưa, gió mát quạt vào mặt.

Ẩn đường có nốt ruồi thiếu niên áo trắng, tấm kia tuần mỹ hoàn mỹ trên mặt, nổi lên nhàn nhạt vẻ u sầu, cười khổ nói: "Ta rời quê hương sau, cũng là giống các người như vậy đi xa cầu học, chỉ là so người đi được muốn xa nhiều lắm, bởi vì tâm cao khí ngạo, rốt cục hung hăng ném đi lần mặt, cuối cùng một mạch phía dưới, bái tại lão tú tài môn hạ, lúc đó lão tú tài thanh danh không hiện, học vấn cũng có bị coi là dị đoan mồm đầu, cho nên ta là hắn cái thứ nhất đệ tử."

"Họ Tả, Tề Tĩnh Xuân, những người này lục tục ngo ngoe tiến vào lão

đầu tử môn hạ, nhập thất đệ tử, kỳ thật không nhiều, lão tú tài là cái không rõ chi tiết đều muốn nói rõ ràng người, truyền thụ học vấn, vô cùng đơn giản một cái đạo lý, ba nói hai nói có thể giảng giải rõ ràng, hẳn có thể nói lên nguyên cả ngày, bây giờ không có tinh lực thu lấy quá nhiều thiếp thân đi theo đệ tử. Ký danh đệ tử, tương đối nhiều một ít, về phần không tiếc tự xưng Văn Thánh môn hạ chó săn những cái kia, coi như trùng trùng điệp điệp, như cá diếc sang sông, vô số kể."

"Mà A Lương đâu, lại so ta sớm hơn nhận biết lão tú tài. Ngay từ đầu A Lương là đến cửa muốn đánh lão tú tài, lão tú tài ai vậy, cái miệng đó da, rất lợi hại, mỗi một một giáp một giới nho thích đạo tam giáo biện luận, dưới gầm trời hung hiểm nhất sự tình, không có cái thứ hai! Có bao nhiêu phật tử đạo thai bởi vậy rơi vào bàn môn tả đạo, biến thành riêng phần mình đạo thống bên trong đáng thương dị đoan, trước đó chỉ phong ánh sáng, về sau sự thê thảm, cực kỳ bi thảm. Ta phản xuất sư môn trước đó, lòng tin tràn đầy mà đưa ra chính mình cái kia kiến giải, không phải là không nếu muốn giúp đỡ. . . Không nói cái này, hảo hán không đề cập tới năm đó dừng. Sự thật chính là cũng liền lão tú tài một người, trong lịch sử liên tiếp tham gia hai lần biện luận, mấu chốt là còn cho hẳn nhao nhao thắng hai lần, được rồi được rồi, tiên sinh người tạm thời không cần biết rõ cái này, dù sao lúc ấy lão tú tài, chặc chặc, nói là dưới gầm trời phần độc nhất đều không đủ, loại kia được ca tụng 'Một nhà chi học, minh nguyệt giữa trời' phong độ tuyệt thế, không phải người đọc sách, là tuyệt đối vô pháp lĩnh lược. Bằng không người cho rằng lão đầu tử bất quá làm bộ đáng thương tú tài công danh, có thể cho người ta mời đến văn miếu cung cấp ? Còn không ngừng hướng phía trước hướng lên chuyển vị trí ? Lão tú tài chỗ cái kia tiểu quốc, về sau đều nhanh hận không thể đem hẳn phong làm 'Trạng nguyên tổ tông', lão tú tài lịch không cần, nhưng sức lực kìm nén hỏng đây. Người cho rằng ?"

"Tóm lại lão gia hỏa một tới hai đi, liền đem A Lương nói đến mơ hồ, hai cái cừu gia ngược lại thành rượu ngon nhất bạn, lão tú tài địa vị càng ngày càng cao, A Lương tu vi càng ngày càng cao, hai người hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, quan hệ một mực rất tốt, A Lương cùng ta,

Tề Tĩnh Xuân, còn có họ Tả, ba người quan hệ tốt nhất, A Lương vì ba người chúng ta, không ít giày vò, nhất là vì Tề Tĩnh Xuân cùng họ Tả, đánh cho gọi là một cái long trời lở đất, rung động đến tâm can!"

Nói đến đây, Thôi Sàm hiểu ý cười nói: "Mỗi lần A Lương trở lại chúng ta trước mặt, liền muốn bắt đầu hít hà, cái gì 'Cho ba người các người thẳng ranh con chùi đít đều như thế mãnh liệt, ta A Lương là thật mãnh liệt a ', cái gì 'Các người là không biết, ta hôm nay đi đại sát tứ phương trong tông môn đầu, những cái này tiên tử từng cái chỉ hận tu vi không đủ cao, nếu không nhất định phải ăn sống nuốt tươi ta A Lương, ai, khó nhất tiêu thụ mỹ nhân ân, các người niên kỷ nhỏ, sẽ không hiểu' ."

Thôi Sàm uống một hớp rượu, "A Lương có một chút rất tốt, nói chuyện từ trước tới giờ không khoác lác, không giống chúng ta người đọc sách."

Thôi Sàm nói một hơi nhiều như vậy, cuối cùng đưa lưng về phía Trần Bình An cười nói: "Tốt, giống như người, trong lòng ta cũng thống khoái nhiều."

Trần Bình An sớm đã nhắm lại con mắt, yên lặng luyện tập kiếm lô cái cộc, nhưng là rõ ràng, tất cả lời nói nói, thiếu niên đều tử tế nghe lấy, không sót một chữ.

Thôi Sàm sắc mặt bình thản, "Mở rộng tán gẫu qua, không chậm trễ về sau ta hay là người xấu, người vẫn là người tốt."

Trần Bình An mở mắt ra, "Ta đi xuống tiếp tục luyện tập chạy cộc."

Thôi Sàm cười to nói: "Được rồi."

Trần Bình An nhảy xuống xe ngựa sau, tiếp tục yên lặng bước nhanh chạy cộc.

Thôi Sàm một chút xiu thu liễm ý cười, rảnh tay uống rượu xong ấm

cuối cùng một ngụm rượu, lần đầu tiên có chút thất thần, thì thào nói:
"Trần Bình An, người cho rằng loại người như người, liền không thể sợ
sao?"

Xe ngựa sau một bên có cái tiếng nói vang lên, "Ta nghe được."

Thôi Sàm cười ha ha, "Tiên sinh tốt Thính Lực, không hổ là ngàn năm
một thuở trăm năm khó gặp tập võ kỳ tài, về sau nhất thống giang hồ, vô
địch thiên hạ, ở trong tầm tay!"

Giày cỏ thiếu niên tức giận mà còn cho hãnh một câu, "Ta cảm ơn người
a."

—— ———

Trở lại hương trên đường, vẫn là đi qua núi lại đi qua nước.

Chiếc xe ngựa kia đã liền xe mang ngựa cùng một chỗ bán đi, Thôi Sàm
bán ra một ngàn năm trăm lượng giá cao, sau đó cho mình mua thêm một
cái tinh mỹ rượu sáo, đem nguyên bản trong xe đáng tiền đồ vật đều
cho đặt đi vào.

Khách quan trước đó cầu học đi xa, Trần Bình An có thể càng nhiều thời
gian nhàn hạ để luyện tập Hám Sơn quyền, cùng dùng mài nước công
phu đi đá mài mười tám ngừng vận khí pháp môn.

Chỉ cần không phải mưa to thời tiết, mỗi ngày sớm muộn hai lần, Trần
Bình An chạy cộc sẽ phá lệ chậm chạp, tựa như là vẫn mang theo Lý Bảo
Bình Lý Hòe bọn hãnh cùng một chỗ luyện quyền.

Bên cạnh sẽ đứng đấy một vị thiếu niên áo trắng, đi theo hãnh cùng một
chỗ đánh quyền, đánh cho so Trần Bình An càng thêm Hành Vân Lưu
Thủy, càng thêm thần tiên phong thái. Mỗi khi gặp núi cao cùng đại thủy,
Thôi Sàm liền sẽ lớn tiếng đọc diễn cảm thánh hiền điển tịch, Trần Bình

An mặc dù không ra, nhưng là sẽ vô ý thức đi theo ở trong lòng thầm đọc.

Hai người không còn giống đêm đó Đại Tùy bên ngoài kinh thành đường cái, nói như vậy lấy chân chính trong lòng nói, càng nhiều thời điểm, là suốt ngày hai hai không nói gì, Thôi Sàm thỉnh thoảng sẽ lặng yên rời đi Trần Bình An tầm mắt, trở về thời điểm tâm tình có tốt có xấu, Trần Bình An cũng từ trước tới giờ không truy cứu.

Cứ như vậy tại không nhanh không chậm bánh xe âm thanh bên trong, trên danh nghĩa sư đồ hai người, bình thân không có gì lạ mà từ mùa thu đi vào mùa đông.

Lộ tuyến theo tới lúc khác nhau rất lớn, là Thôi Sàm chọn lựa, Trần Bình An không có dị nghị.

Hai người cũng trùng hợp được chứng kiến một chút kỳ quái tin đồn thú vị chuyện bịa, hoặc xa xa đứng ngoài quan sát hoặc thân lâm kỳ cảnh, để từ Đại Ly đi đến Đại Tùy Trần Bình An, y nguyên sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng.

Tại Đại Tùy phía Đông một tòa hồ lớn, hai người đi đêm đi đường, ánh trăng bên dưới, có xa xa nhìn thấy một đám ngự phong lãng không phiêu dật tiên nhân, phân biệt cầm trong tay một căn to lớn xích sắt, cuối cùng hồ nước đại chấn, nhắc lên từng trận ngập trời sóng lớn, các tiên nhân đúng là từ đáy hồ nhắc lên một khối đá lớn, lớn như ngọn núi, cứ như vậy ngạnh sinh sinh từ trong hồ rút lên, huyền không chuyển đi nhà mình môn phái.

Thôi Sàm giải thích nói sơn thủy ở giữa, đều có rất nhiều linh tú chi khí oái tú chi vật, trên núi Tiên gia thế lực, một khi phát hiện, xưa nay ưa thích vận dụng thần thông đem cướp lấy, chuyển về tông môn bang phái bên trong, coi là độc chiếm, để mà trợ giúp trấn áp sơn thủy khí vận. Thôi Sàm còn cười nói, cổ kia Tiên gia thế lực coi như có chút lương

tâm, lựa chọn ban đêm làm việc, mà lại bỏ được bỏ tiền vốn, giá cao mua sắm tinh thiết xiềng xích, nếu là đồng dạng Tiên gia, chỗ nào quản những này, tùy tiện mua sắm đại lượng tiện nghi xích sắt, về phần ngọn núi nửa đường rơi mà, phải chăng có phàm nhân gặp nạn, bản địa quan phủ nào dám so đo, trừ phi là nện ở trong thành lớn, thực sự vô pháp giấu diếm, cuối cùng hơn phân nửa cũng là Tiên gia thế lực tượng trưng bồi thường tiền xong việc.

Tại Đại Tùy cùng Hoàng Đình Quốc chỗ giao giới hùng núi trùng điệp ở giữa, Trần Bình An nhìn thấy một đoàn cá trích bộ dáng loài cá, vậy mà dọc theo đường núi trùng trùng điệp điệp di chuyển, toàn thân vũng bùn cũng không vướng bận.

Thôi Sàm nói những cái kia là qua núi tức, có thể ra nước nửa tháng mà không chết, qua núi tức đối với đầm nước chất yêu cầu cực cao, một khi có từ lâu nghỉ lại mà nước chất biến hỏng, liền vô pháp còn sống, liền sẽ lập tức chủ động dọn nhà, linh khí càng là dư thừa nguồn nước, qua núi tức phần diễn sinh sống càng tốt, mà lại mỗi vạn đầu bên trong sẽ sinh ra một đầu toàn thân vàng óng ánh linh vật, cho nên đồng dạng trên núi thế lực, đều nguyện ý nuôi dưỡng vật này, để mà thấy mầm biết cây, tinh chuẩn phán định tông môn phủ đệ linh khí lưu tán khắp nơi tình huống.

Sau đó tại Hoàng Đình Quốc một tòa phồn hoa châu thành bên trong, phố xá sầm uất bên trong, có hai tên tuổi trẻ kiếm tu vậy mà không chế phi kiếm, đi mà bất quá nửa trượng, ở trong đám người nhanh chóng xuyên thẳng qua, tựa như là tại so đấu ai ngự kiếm tiêu chuẩn càng tốt hơn, hoàn toàn không để ý trên đường người đi đường gà bay chó chạy, một chút tránh không kịp lão bách tính, trực tiếp bị phong mang lãng lệ phi kiếm đâm bị thương, ngã xuống đất rên rỉ không thôi.

Ngự kiếm kiếm tu đi qua Trần Bình An phụ cận thời điểm, một vị bà lão dọa đến lão đảo ngã sắp xuống, trái phải tránh né hai lần, vừa vặn cùng đường kia dây làm ra chéch đi kiếm tu đụng thẳng, tuổi quá trẻ kiếm tu, không muốn bại bởi sau lưng vị kia gần trong gang tấc đồng bạn, mắt

thấy nếu là dừng liền sẽ bị vượt qua, đầy mặt nô khí, dứt khoát liền gia tốc trước cướp.

Nếu không có Trần Bình An đem một vị bà lão kéo qua, chỉ sợ cũng sẽ bị một kiếm đâm chết tại chỗ.

Kiểm kia tu chẳng những không có cảm kích, ngược lại quay đầu hung hăng trừng mắt liếc Trần Bình An.

Cao cao tại thượng hai tên kiếm tu, một trước một sau, cứ như vậy lóe lên một cái rồi biến mất.

Châu thành bên trong lão bách tính, đối với cái này mặc dù sợ hãi không thôi, nhưng là không có bất kỳ người nào nếu muốn truy cứu ý tứ, ngay cả hùng hùng hổ hổ, đều chỉ dám dè thấp giọng âm.

Khoanh tay đứng nhìn Thôi Sàm hơi hợt nói một câu, nếu như là còn lại còn không có bước lên trong ngũ cảnh luyện khí sĩ, vẫn là thật không dám như thế tại một nước châu thành bên trong, như thế hoành hành ương ngạnh, bởi vì thế gian luyện khí sĩ lấy kiếm tu nhất là quý giá hiếm có nha.

Trần Bình An tại vị kia cảm ân ái đức bà lão bối rồi sau khi rời đi, quay người nhìn về phía hai tên kiếm tu rời đi phương hướng, thật lâu không có thu tầm mắt lại.

Thôi Sàm lạnh nhạt nói: "Không quản được, lại nói lại có thể thế nào quản ? Đuổi theo, giết cái kia hai cái kiếm tu ? Người ta thế nhưng là từ đầu tới đuôi đều không giết người. Vẫn là cùng người ta giảng đạo lý, tận tình khuyên bảo khuyên bảo bọn hắn về sau ngàn vạn đừng hồ nháo như vậy ? Lui 10 ngàn bước nói, người năm trăm dặm đủ cứng, làm cho người ta ngoài miệng đáp ứng người, chờ người rời đi, sau đó như cũ, người lại có thể thế nào ? Bực mình không bực mình ? Ta nhìn rất sốt ruột."

Trần Bình An lắc đầu nói, "Ta bản sự chỉ có ngàn ấy, sẽ không đuổi theo."

"Ta ngược lại thật ra hi vọng tiên sinh đừng cái này náo nhiệt, ta cái này làm học sinh, một đường ăn uống miễn phí, ấy náy không chịu nổi, tốt xấu để ta vì tiên sinh bài ưu giải nạn nha."

Thôi Sàm nói không xuôi tai ngồi châm chọc, gặp nhà mình tiên sinh không đáp lời nói, truy vấn ngọn nguồn mà cười hỏi: "Đợi đến về sau bản sự đầy đủ đâu?"

Trần Bình An công lớn giỏ trúc tiếp tục đi đường, "Vậy liền đợi đến ngày kia lại nói."

Thôi Sàm bước nhanh đuổi theo, cười tủm tỉm truy vấn nói: "Tiên sinh, ngày kia là ngày nào?"

Trần Bình An trả lời một câu, "Dù sao không phải sáng mai."

Thôi Sàm hấp tấp đi theo sau đầu, "Nếu là ngày mốt là được rồi, học sinh ta đi theo mặt mũi có ánh sáng."

Trần Bình An ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, đột nhiên nhớ lại đợi đến chính mình về đến cố hương, cũng nên không sai biệt lắm bước sang năm mới rồi, liền nghĩ có phải hay không sớm làm mua mấy phó câu đối xuân, bọn hăn Đại Ly Hồng Chúc trấn bên kia, giống như những vật này không nhiều.

Liền ở đây lúc, Thôi Sàm đồng dạng ngẩng đầu, bất quá là nhìn về phía một chỗ cao lâu, ồ lên một tiếng, khóe miệng nhếch lên, "U a, có chút ý tứ."

Thuận Thôi Sàm ánh mắt, Trần Bình An nhìn thấy một tòa trong thành giống như một nhánh độc xinh xắn cao ngất lâu các, phụ cận gió mây ảm

đạm, chỗ càng cao hơn ô trong mây, mơ hồ sáng lên một đạo điện ánh sáng, cùng nơi khác sáng sửa phong cảnh khác nhau rất lớn, giống như là muốn chỉ ở cái này một khu vực nhỏ mưa xuống đáng vẻ.

Thôi Sàm quay đầu cười nói: "Tiên sinh, cái này náo nhiệt chúng ta nhất định phải dừng! Trước đó nói tốt, tiên sinh nếu là không muốn đi, chính ta đi, tiên sinh tại thành môn khẩu chờ ta là được."

Trần Bình An không nói hai lời liền hướng cửa thành bên kia bước đi, quăng xuống một câu, " "Nếu như đêm cấm trước đó người còn chưa hề đi ra, ta liền chính mình đi đường." "

Thôi Sàm sắc mặt đau khổ nói: "Tiên sinh thật tuyệt tình a."

Trần Bình An đưa lưng về phía Thôi Sàm, giơ tay lên cánh tay, duỗi ra một căn ngón giữa.

Thôi Sàm lập tức trở mặt, cùng Trần Bình An phất tay tạm dừng, "Tiên sinh càng ngày càng khô hài, học sinh ta công lớn lao chỗ này!"

Trần Bình An thu hồi ngón giữa, nắm chặt nắm đấm.

Thôi Sàm vội vàng thở dài nói: "Tiên sinh đi từ từ!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 162: Bị Đại Tùy khi dễ bọn nhỏ

Trần Bình An đi ra ngoài cửa thành, lành nghề người nối liền không dứt đường cái bên cạnh, đứng đấy nghỉ ngơi, cách đó không xa chính là một cái sạp trà.

Trần Bình An do dự một chút, đi mua một bát trà nước, ngồi uống trà.

Cơ hồ chưa bao giờ hối hận cái gì thiếu niên, bắt đầu có chút hối hận chính mình rời đi Đại Tùy kinh thành quá nhanh.

Tựa như Thôi Sàm nói, vạn nhất Bảo Bình bọn hăn cho người ta khi dễ, hăn lại không ở phía sau một bên, làm sao bây giờ ?

Trần Bình An khả năng tầm mắt không rộng, thế nhưng là đối với lòng người tốt xấu, cũng không phải là không có nhận biết. Bởi vì thuở nhỏ liền sống được không tính nhẹ nhõm, đã từng thật sự đơn thuần chỉ là vì sống sót, tuổi còn nhỏ liền sử xuất tất cả vốn liếng, cho nên Trần Bình An ngược lại so Lý Bảo Bình, Lý Hòe cùng Lâm Thủ Nhất ba cái, muốn hiểu rõ hơn nhân sinh không như ý, cùng lòng người xấu xí cái kia một mặt.

Nhất là đi theo Thôi Sàm đồng hành cái này một đường, thông qua cái tiện nghi này học sinh nói chuyện phiếm nói bậy, Trần Bình An càng phát ra mình bạch một sự kiện, không phải quan mủ lớn, người liền thông minh, cũng không phải học vấn lớn, người liền sẽ tốt.

Trần Bình An uống trà, nhìn về phía thành đầu, yên lặng quyết định.

Đông Hoa Sơn, Sơn Nhai thư viện, một tòa treo "Tùng đào" tắm biển đại đường, thế tục ưa thích xưng là phu tử sân hoặc là tiên sinh trạch.

Ngay sau đó trên danh nghĩa Sơn chủ, Đại Tùy Lễ Bộ Thượng Thư đại nhân đang uống trà, khó được tranh thủ thời gian, vẻ mặt nhẹ nhõm, đang ngồi bảy tám người đều là thư viện tiên sinh dạy học, lớn tuổi nhiều đều không nhỏ, ba vị phó sơn chủ đều ở đây, trong đó một vị mặt chữ quốc nho sam lão giả nhin một chút, rốt cục vẫn là không nhin được mở miệng phàn nàn nói: "Mấy hài tử kia cũng quá hồ nháo!"

Tựa hồ hồ nháo hai chữ bình nói sau khi ra, lão phu tử còn không hết tức, lại thêm một câu, "Ngang bướng không chịu nổi!"

Nên biết rõ vị này phó sơn chủ, chẳng những là thư viện mới chuyên trách phụ trách cỡ lớn giảng sẽ đại nho, vẫn là đường đường chính chính "Quân tử" thân phận, tên của ông lão, đã sớm tại Nho gia một tòa học cung ghi lại ở ngăn, cho nên hăn lời nói ra, so với bình thường cái gọi là Văn Đàn danh túc, sĩ lâm Tông chủ, muốn càng có phần hơn lượng.

Lễ Bộ Thượng Thư là vị người thấp nhỏ hòa ái lão nhân, dung mạo không đáng để ý, nếu không có cái kia một thân không kịp bỏ đi công phục, thực sự không cách nào tưởng tượng là một cái đứng hàng trung tâm chính nhị phẩm quan lớn, mà lại Đại Tùy Sùng Văn, tử như Đại Ly Thiên Quan danh hiệu, chia cho Lại Bộ Thượng Thư, Đại Tùy thì là Lễ Bộ.

Thấp bé lão nhân không cảm thấy phó sơn chủ lời nói hồng tâm tình, cười ha hả nói: "Nói một chút, đến cùng là thế nào cái ngang bướng."

Phó sơn chủ thở phì phì nói: "Lâm Thủ Nhất thiên tư vô cùng tốt, kinh nghĩa nội tình cũng đã có không sai, rất dày đặc, coi như là cái kia tính cách, ai, thường thường trốn học, đi thư lâu lật xem tạp thư, nhìn liên nhìn, vậy mà nửa bản Nho gia kinh điển cũng không có, ngược lại rất

nhiều bâng môn tả đạo Đạo gia bí tịch, như thế chút thời gian, liền cho hẳn mượn đọc hai ba mươi vốn, cái này còn thể thống gì, cũng không phải là Nho gia môn sinh liền không nhìn nổi Đạo gia sách, chỉ là tuổi còn nhỏ, nơi nào có tư cách đàm cái gì loại suy, nếu là ngộ nhập lạc lối, như thế nào cùng. . . Nguyên Sơn chủ giao phó ?"

Thấp bé lão nhân có chút gật đầu, uống trà tốc độ rõ ràng thả chậm.

Phó sơn chủ càng nói càng khí, "Còn có cái kia tiểu nha đầu Lý Bảo Bình, càng là vô pháp vô thiên, khi đi học, thường thường thần du vạn dặm, hoàn toàn không biết rõ tôn sư trọng đạo, không phải nhìn quyền kia lật nát sơn thủy du ký, chính là ở trong sách vẽ tiểu nhân nhi, hắc, được rồi, vẫn là cái kia võ phu mọi rợ quyền thuật tư thế!"

Thấp bé lão nhân nhin cười, từ chối cho ý kiến, mà cúi thấp đầu nhấp một ngụm trà nước.

Phó sơn chủ tiếp tục nói: "Niên kỷ nhỏ nhất Lý Hòe. . . Ngược lại là trung thực bản phận, không trốn học, không gây sự, tiên sinh bàn giao đi xuống việc học, nhiều lần đều làm, nhưng cái này ngộ tính thật sự là. . . Làm sao cảm giác giống như là cái đầu óc chậm chạp du mộc u cục ? Khi đi học ngay tại chỗ ấy ngủ gà ngủ gật, mơ mơ màng màng, đây bàn nước miếng, nơi nào có nửa điểm giống như là nguyên Sơn chủ thân truyền đệ tử, ai, sâu sát lão phu."

Một vị niên kỷ tương đối tuổi trẻ phó sơn chủ, trêu ghẹo nói: "Thượng Thư đại nhân, chúng ta Lưu Sơn chủ sơi râu, đều nắm chặt đoạn thật nhiều cây."

Mặt chữ quốc lão nhân chừng chặc đằng hoàng phản bác nói: "Chỉ là phó sơn chủ!"

Thấp bé lão nhân cười mở cười to, nghiêng người đặt chén trà xuống sau, hỏi: "Liền không có chút tin tức tốt ? Còn như vậy, lần sau ta nhưng

không dám tới."

Mặt chữ quốc lão nhân tâm tình hơi chuyển biến tốt đẹp, gật đầu nói: "Có, kỳ quái, ngược lại là Vu Lộc cùng Tạ Tạ hai cái này thiếu niên thiếu nữ, siêu quần bạt tụy, càng giống là chúng ta Nho gia thuần túy đọc sách hạt giống, đối nhân xử thế, đều rất bình thường, bình thường coi như tôn sư trọng đạo, nhất là Vu Lộc thiếu niên này, ấu lương cung kiệm, quả thực chính là chúng ta Đại Tù đỉnh tiêm hào phiệt bên trong tuần ngân con cháu, tựa hồ càng đáng giá trọng điểm vun trồng."

Thấp bé lão nhân y nguyên không vội mà kết luận, cười tủm tỉm nhìn về phía cái nào đó một mực vụng trộm ngó gật cao lớn lão nhân, "Mao lão, nói thế nào ?"

Bên hông có khác một khối dài mảnh gỗ lim cao lớn lão nhân, bị điểm tên sau, giật cả mình, mở mắt mơ hồ nói: "Cái gì ? Thượng Thư đại nhân cái này muốn đi à nha? Không ở lâu thêm ?"

Lễ Bộ Thượng Thư vẫn là cười tủm tỉm, "Tất nhiên Mao lão thịnh tình giữ lại, yêu cầu ta ở lâu thêm, cái kia ta liền ở lâu thêm ?"

Phu tử trong nội viện lập tức tràn ngập tiếng cười.

Thấp bé lão nhân nhẫn nại tính tình đem vừa rồi phó sơn chủ phàn nàn, cho giản rõ ràng nói tóm tắt nói một trận, họ mao cao lớn lão nhân sau khi nghe xong, một mặt giật mình, "Thì ra là thế, cái kia ta ngược lại thật ra thật có mấy câu muốn nói."

Thấp bé lão nhân trò đùa nói: "Chúng ta rửa tai lắng nghe."

Cao lớn lão nhân ngồi thẳng thân thể, hỏi: "Là Tề Tĩnh Xuân học vấn lớn, vẫn là các vị đang ngồi ở đây lớn ?"

Lặng ngắt như tờ.

Đây không phải nói nhảm sao?

Cao lớn lão nhân lại hỏi: "Như vậy là Tề Tĩnh Xuân nhân quang tốt, vẫn là chư vị tiên sinh tốt ?"

Đúng vậy, vẫn là nói nhảm.

Vị kia mặt chữ quốc phó sơn chủ suy nghĩ một lát, không có trực tiếp phản bác cái gì, mà là có chút hạ thấp tiếng nói, hỏi: "Mao lão, cái kia Ly Châu động thiên, bây giờ Đại Ly Long Tuyền huyện huyện thành, cứ như vậy lớn địa phương, nghe nói tổng cộng mới năm, sáu ngàn người, thích hợp học vỡ lòng hài tử, khẳng định không nhiều. Tề tiên sinh có phải hay không là ở nơi đó, bây giờ không có lựa chọn cơ hội ?"

Cao lớn lão nhân chính là thư viện Mao Tiểu Đông, lúc trước Đại Ly Sơn Nhai thư viện sáng tạo, chính là người này giúp đỡ Thánh Nhân Tề Tĩnh Xuân từng chút từng chút thiết lập đến, vô luận là tu vi, tư lịch bối phận, vẫn là đạo đức học vấn, đều là hoàn toàn xứng đáng thư viện đệ nhất nhân, cho nên tính cả Lễ Bộ Thượng Thư ở bên trong , bất kỳ người nào đều nguyện ý tôn xưng một tiếng Mao lão.

Mao Tiểu Đông nghe được lưu phó sơn chủ hỏi thăm sau, cười nói: "Đương nhiên là có khả năng, mà lại đây không phải cái gì 'Khả năng' , chính là thiên chân vạn xác sự thật!"

Một đám người toàn bộ mắt tròn tròn.

Mao Tiểu Đông nhìn quanh bốn phía, "Là các người Đại Tuyền yêu cầu mấy cái này hài tử, tốt nhất từng cái là thiên tài, rực rỡ hào quang, sẽ còn tranh thủ bọn hăn sau khi lớn lên, chủ động lựa chọn lưu tại Đại Tuyền miếu đường, làm tốt các người mặt dài, thuận tiện giúp các người đánh một trận Đại Ly mặt. Ta lại không những này nhảm chán ý nghĩ. . ."

Lễ Bộ Thượng Thư tranh thủ thời gian nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, sau đó nước chảy thành sông mà đi cầm lấy chén trà, cúi đầu uống trà.

Cao lớn lão nhân cũng không quan tâm những này, vẫn như cũ lời nói vô ky, "Nếu đổi lại là ta à, cái kia giúp Tề Tĩnh Xuân tự tay dạy dỗ lũ tiểu gia hỏa, nên ăn một chút nên hát hát, bọn hăn nếu là nguyện ý học thì học, nguyện ý lười biếng liền lười biếng, bọn hăn về sau có tiền đồ không có tiền đồ, ta mới lười nhác so đo, ta thân là thư viện cụ thể quản sự phó sơn chủ, lòng bàn tay bên dưới nhiều như vậy học sinh, về sau hàng năm sẽ chỉ càng nhiều, nơi nào có thời gian cùng tinh lực, tới nghe các người bức tức mấy cái này hài tử leo cây, trốn học, vẽ tiểu nhân nhi?"

Nhà chính chư vị hai mặt nhìn nhau.

Ngồi tại chủ vị thấp bé lão nhân tiếp tục an ổn uống trà, kỳ thật trong chén trà đã không có trà nước.

Cao lớn lão nhân cười đứng dậy, "Ta đi xem một chút Sùng Văn phòng khắc sách công việc, chuyện này đỉnh thiên đại, thật tốt sinh nhìn chăm chăm mới được, liền không bồi Thượng Thư đại nhân uống trà á."

Thấp bé lão nhân thuận thế đứng dậy, vẻ mặt ôn hoà nói: "Cái kia ta cũng liền không chậm trễ các vị các tiên sinh truyền đạo thụ nghiệp công phu."

Mao Tiểu Đông oán trách nói: "Thượng Thư đại nhân, uống trà xong rồi đi không muộn nha. . ."

Cao lớn lão nhân có chút nhón chân lên, liếc mắt chén trà, "Ai nha, uống xong a, đại nhân người thật là, lại uống một chén lại uống một chén, cho chúng ta thư viện một điểm mặt mũi, trúng hay không? Truyền đi còn tưởng rằng chúng ta không chào đón đại nhân đâu, vậy không tốt lắm, vạn nhất Hộ Bộ vì Thiên Quan đại nhân bệnh vực kẻ yếu, cố ý cắt xén

thư viện Sùng Văn thường khắc sách cần thiết ngân lượng, ta với ai kêu oan đi?"

Cơ hồ muốn so Mao Tiểu Đông thấp một cái đầu Thượng Thư đại nhân, vẻ mặt đau khổ chấp tay nói: "Mao lão, liền bỏ qua cho ta đi, coi như người là Sơn chủ ta là phó sơn chủ được hay không?"

"Không trúng!" Mao Tiểu Đông cười lớn quay người rời đi.

Đợi đến cao lớn lão nhân rời đi, thấp bé lão nhân một mặt không thể làm gì, hăm hừ nói: "Vốn là tránh thanh tĩnh tới, được rồi, kết quả là còn muốn chịu huấn, chúng ta nhưng vẫn là người trong nhà, về sau cũng không dám lại đến đi."

Phu tử trong nội viện vang lên một hồi cười to, ngay cả cái kia mặt chữ quốc phó sơn chủ cũng là buồn cười.

Bầu không khí hòa hợp.

—— ———

Đại Tùy trong kinh thành Đông Hoa Sơn, so sánh những cái kia ngũ nhạc, kỳ thật nửa điểm không tính nguy nga, chỉ là người lùn bên trong cất cao cái, mới lộ ra phá lệ thẳng tắp thanh tú.

Đỉnh núi có một gốc ngàn năm cây ngân hạnh, có cái áo bông màu hồng tiểu cô nương phát xong ngốc sau, quen thuộc mà tựa vào thân cây, lập tức liền tuột xuống.

Kết quả nàng nhìn thấy một cái ôm cây đợi thỏ lão học cứu, dáng người thật sự là cao lớn, chính híp mắt cười mờ ám lấy, lão đầu nhi nhìn lấy không giống như là người tốt.

Cao lớn lão nhân hỏi: "Cái giờ này, là lại trốn học à nha?"

Tiểu cô nương ngược lại là cái thành thật, "Ừm. Ta biết rõ thư viện có quy củ, ta nhận phạt."

Lão nhân cười hỏi nói: "Thế nào, Tề Tĩnh Xuân trước kia dạy các người thời điểm, cúp học liền muốn đánh đánh gậy ?"

Tiểu cô nương lắc đầu nói: "Cúp học cũng không đánh, tiên sinh từ không quan tâm những chuyện đó, nhưng là nếu như tiên sinh tại học thực lớp học dạy qua đồ vật, chúng ta nhớ lắm, lần thứ nhất sẽ nhắc nhở, lần thứ hai liền sẽ đánh."

Lão nhân ồ một tiếng, hiếu kỳ hỏi: "Ở trên một bên nhìn cái gì đấy ?"

Tiểu cô nương ngăn người, xem ở lão nhân lớn tuổi phân thượng, trả lời nói: "Phong cảnh a."

Lão nhân càng cảm thấy hứng thú, "Cái gì phong cảnh đẹp mắt như vậy, ta làm sao không biết rõ."

Tiểu cô nương chớp chớp con mắt, "Lão tiên sinh chính người leo đi lên nhìn chứ sao."

"Người đọc sách leo cây, có nhục nhã nhận."

Lão nhân đầu tiên là vội vàng khoát tay, lập tức rất nhanh giật mình, "U, là nghĩ đến chúng ta cùng một chỗ không tuân thủ quy củ, sau đó để cho ta không tố giác người đi ? Tiểu nha đầu, rất cơ linh a."

Tiểu cô nương ha ha cười cười, sau đó lại lắc đầu.

Lão nhân xem hiếu tiểu cô nương tâm tư, hỏi: "Thế nào, ta nói có nhục nhã nhận, chẳng lẽ không đúng không ?"

Tiểu cô nương phúi phúi quần áo, giải thích nói: "Trước kia ta đem chơi điều treo ở trên nhánh cây, vẫn là tiên sinh leo cây giúp ta lấy xuống đây, còn có một lần, ta đem Lý Hòe quần cộc ném đi đi lên, sau đó chính ta chạy về nhà, về sau nghe nói vẫn là tiên sinh giúp đỡ lấy xuống, các người thư viện nơi này người đọc sách, làm sao luôn luôn đối với chuyện như thế này mù chú trọng. . ."

Lão nhân hỗ trợ uốn nắn, "Không phải 'Các người thư viện', là 'Chúng ta thư viện'."

Lão nhân khom người, hai tay phụ sau, cười nhìn về phía tiểu cô nương hỏi: "Có phải hay không cảm thấy người tiên sinh, cái kia gọi Tề Tĩnh Xuân gia hóa, so với chúng ta nơi này dạy học tượng đều tốt hơn a?"

Tiểu cô nương thở dài.

Nghĩ thầm cái này lão tiên sinh vóc dáng là cao, nhưng làm sao tổng hỏi một chút dạng này không cao rõ ràng vấn đề đâu ?

Lão nhân van nài bà thầm nghĩ: "Tiểu cô nương ta nói cho người a, chúng ta nhiều quy củ, ngoại trừ học vấn không có người tiên sinh nhiều như vậy bên ngoài, cũng không phải không còn gì khác, là có nỗi khổ tâm, 'Tùy tâm sở dục, không vượt khuôn', câu nói này nghe nói qua chứ ? Phía trước là cái gì, biết không ?"

Tiểu cô nương gật đầu nói: "Là 'Mà mười bảy', càng phía trước là 'Để nghe mà mười sáu'."

Cao lớn lão nhân quả thực là sửng sốt nửa ngày, nói không ra lời.

Lão nhân học vấn độ cao, vượt quá tưởng tượng, cũng không phải không có nghe minh bạch ý tứ, chỉ là nghĩ không thông, tiểu cô nương viên kia cái đầu nhỏ bên trong, làm sao lại sẽ tung ra như thế cái cổ quái đáp án.

Tiểu cô nương phất phất tay, chuẩn bị đi, "Lão tiên sinh, ta gọi Lý Bảo Bình, là mới vừa vào học không bao lâu học sinh, ta cũng sẽ không trốn tránh trừng phạt, ta đã trước đem tất cả quy củ đều giải một lần a, biết rõ trong vòng ba ngày muốn sao chép một phần văn chương, đêm nay ta liền đi viết xong, quay đầu chính mình giao cho Hồng tiên sinh. Người nếu là không tin, có thể tự mình đi hỏi Hồng tiên sinh."

Lý Bảo Bình vỗ ngực một cái, "Yên tâm, ta viết chữ so chạy bộ còn nhanh!"

Lão nhân dở khóc dở cười, tranh thủ thời gian gọi lại một thân anh hùng khí khái tiểu cô nương, "Đạo lý còn không có kể xong đâu, người đừng vội, đã nghe qua đạo lý của ta, coi như người đã bị phạt."

Lý Bảo Bình hai tay đã bắt đầu làm ra chạy chạy nước rút tư thái, sau khi nghe đành phải dừng thân hình, trừng lớn con mắt nói: "Lão tiên sinh người nói, nhưng là nếu như đạo lý giảng được không tốt, ta vẫn là trở về chép sách được rồi."

Lão nhân bị cái này nha đầu lời nói nói ghen đến không được, "Người muốn a, Chí Thánh tiên sư đến số tuổi này, mới dám làm như thế, nếu như người bình thường vào xem lấy chính mình vui vẻ, cái gì đều không nói quy củ, là sẽ không không tốt lắm ?"

Tiểu cô nương gật đầu nói: "Đương nhiên không tốt."

Lão nhân thoải mái cười to, "Được thôi, ta đạo lý kể xong, người cũng không cần chép sách."

Lần này đến phiên Lý Bảo Bình sững sốt, "Cái này xong rồi ?"

Tiểu cô nương trùng điệp thở dài, mắt nhìn vị lão tiên sinh này, muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài, bắt đầu chuẩn bị chạy vội xuống núi.

Lão nhân cho tức cười, "Tiểu cô nương, người vừa rồi cái kia ánh mắt là ý gì, là cảm thấy ta niên kỷ so nhà người tiên sinh Tề Tĩnh Xuân càng lớn, ngược lại hiểu được đạo lý còn không bằng hãn nhiều, đúng không đúng?"

Lý Bảo Bình chậm rãi gật đầu, kiên quyết không gạt người, tất nhiên lão tiên sinh xem thấu, nàng đương nhiên không liệu sẽ nhận.

Lão nhân cười nói: "Vậy người có biết rõ không, ta chỉ là trông có vẻ già, Tề Tĩnh Xuân là lộ ra tuổi trẻ, kỳ thật niên kỷ của hãn còn lớn hơn ta! Cho nên hãn học vấn so ta càng lớn một chút, không hiểm lạ."

Lý Bảo Bình đầy mặt hoài nghi.

Lão nhân giống như có chút thẹn quá hoá giận, "Lừa người một cái tiểu cô nương làm gì!"

Lý Bảo Bình không vội mà xuống núi, hai tay ôm ngực, phía bên trái đi vài bước, lại hướng phải di động mấy bước, ngẩng đầu lên nhìn lấy cao lớn lão nhân, hỏi một cái không hiểu thấu vấn đề, "Coi như người niên kỷ so ta tiên sinh nhỏ, cho nên học vấn nhỏ, cái kia vì cái gì ta Tiểu sư thúc, niên kỷ so người càng nhỏ, học vấn vẫn là lớn hơn người đâu?"

Lão nhân chặc chặc nói: "Học vấn lớn hơn ta ? Cái kia ta thật là không tin."

Lý Bảo Bình có chút gấp, nghiêm túc suy nghĩ một chút, cẩn thận từng li từng tí nhìn quanh bốn phía sau, duỗi ra một cái tay nhỏ chường đặt ở miệng một bên, thấp giọng nói: "Ta cùng người giảng, người đừng nói cho người khác biết."

Sau đó nàng đưa tay tại đầu mình khoa tay một chút, "Nếu như ta tiên sinh học vấn, có cao như vậy lời nói, cái kia ta Tiểu sư thúc, học vấn chỉ ít có cao như vậy."

Lý Bảo Bình lại đưa tay tại chính mình đầu vai khoa tay một chút, cuối cùng chuyển qua chính mình tai một bên, "Đợi đến Tiểu sư thúc trên đường về nhà, nhiều nhận biết một ít chữ, học vấn rất nhanh liền có cao như vậy!"

Lão nhân trợn mắt hốc mồm, cuối cùng chỉ có thể phụ họa cùng nói: "Vậy người Tiểu sư thúc nhưng khó lường, khó lường!"

Lý Bảo Bình dùng sức gật đầu, "Còn không phải thế! Ta Tiểu sư thúc lợi hại vô cùng!"

Lão nhân đột nhiên cảm khái nói: "Lợi hại tốt, lợi hại tốt, lợi hại, tương lai liền có thể bảo vệ tốt chúng ta tiểu Bảo Bình."

Lý Bảo Bình có chút thần sắc âm đạm, gạt ra khuôn mặt tươi cười, hừ một chút liền lao ra thật xa, một bên chạy một bên quay đầu phất tay cáo biệt, "Ta đi a, ta cảm thấy lão tiên sinh người học vấn kỳ thật cũng không tệ, có cao như vậy. . ."

Tiểu cô nương nếu muốn đưa tay khoa tay một chút, chạy quá mau, mất thăng bằng, cứ như vậy rần rần chắc chắn ngã tại trên mặt đất, sau đó lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thể nhanh chóng đứng dậy, lấy càng nhanh tốc độ chạy xuống núi.

Cao lớn lão nhân vỗ vỗ bên hông, "Quy củ" thước tùy theo hiện ra nguyên hình, nhìn càng ngày nhỏ bé cái kia lau người bóng, lão nhân thở dài, "Tĩnh Xuân, sớm biết rõ hẳn là gặp một lần thiếu niên kia."

—— ———

Đông Hoa Sơn có một tòa hồ nhỏ, hồ nước trong suốt thấy đáy, trồng trọt có tràn đầy hoa sen, chỉ là bắt đầu mùa đông thời tiết, đều là đã là lá khô, lộ ra càng tiêu điều.

Có cái thiếu niên cao lớn cầm trong tay một cây lục trúc cần câu, ngồi tại bờ một bên thả câu, thảnh thơi có người chỉ trở, nhưng chính là không ai tới gần bắt chuyện.

Rốt cục có một cái bề ngoài xấu xí ngăm đen thiếu nữ, đi vào thiếu niên bên cạnh đứng vững, "Câu cá có ý tứ ?"

Vu Lộc gật đầu cười nói: "Có ý tứ a."

Tạ Tạ hỏi: "Thú vị ở nơi nào ?"

Vu Lộc cười cho ra đáp án, "Cá đã mắc câu biết mở tâm, dù là cuối cùng cá chạy, vẫn là biết mở tâm."

Tạ Tạ mơ hồ có chút nộ khí.

Vu Lộc nhìn chăm chú mặt hồ, nhin cười, một lời nói toạc ra thiên cơ, "Tốt tốt tốt, ta nói thật, ta là tại tập võ đây."

Vu Lộc chậm rãi giải thích nói: "Không nói đến cầm can, chỉ nói ta cái này tư thế ngồi, là có chú trọng. Muốn làm tĩnh như sơn nhạc, động như sông lớn. Về sau con cá chân chính cắn câu một khắc này, ta cả người động tĩnh chuyển đổi, chỉ trong nháy mắt, phù hợp Đạo gia âm dương điên đảo lẫn ranh huyền cơ. Có vốn võ học bí tịch bên trên, nói yên tĩnh thì không có không tĩnh, khẽ động bách hải đều là đi theo. Cho nên ta như thế câu cá, có thể nhu gân cốt, mao xương nguyên khí."

Tạ Tạ nửa tin nửa ngờ.

Vu Lộc từ đầu tới đuôi đều không có đi xem thiếu nữ, "Người muốn nói ta từ trước tới giờ không từng luyện võ, không có sai, ta chưa từng có luyện tập qua quyền thung tư thế, nhưng người muốn nói ta một mực đang tập võ, cũng không sai, ta lúc ăn cơm, lúc ngủ, bước đi thời điểm,

còn có hiện tại câu cá thời điểm, đều đang nghĩ những cái kia võ thuật trong sách quý đồ vật. Xuất thân tốt, có cái chỗ tốt liền ở chỗ trong nhà bí kíp, dù là phẩm trật sẽ không quá cao, nhưng sai lầm địa phương, tuyệt đối không nhiều, mà lại rất nhiều quyền pháp kiếm kinh bên trong, rất nhiều nhìn như từ bề ngoài chỗ mâu thuẫn, kỳ thật học vấn lớn nhất, phá lệ để cho người ta si mê."

Tạ Tạ ngồi ở trên mặt đất, ôm lấy đầu gối, nhìn về phía cây kia tinh tế thon dài cần câu, "Người không đi trên núi tu hành, thật là đáng tiếc."

Vu Lộc ủy khuất nói: "Uy uy uy, Tạ cô nương, không có người như thế bóc người vết sẹo đó a."

Tạ Tạ trầm mặc một lát, nói rằng: "Rốt cục vượt qua thời gian thái bình, trong lòng đầu ngược lại không an ổn. Người thì sao?"

Thiếu nữ tự hỏi tự trả lời, "Người Vu Lộc khẳng định ở nơi nào cũng không đáng kể, điểm này, ta đích xác kém xa người."

Vu Lộc không có dấu hiệu nào mà quay đầu qua, lắc đầu nói: "Ta thích một người đối đồng lửa gác đêm thời điểm."

Tạ Tạ nghi hoặc nói: "Vì cái gì?"

Vu Lộc một lần nữa quay lại đầu, nhìn chăm chăm mặt hồ, "Không biết rõ a, chính là ưa thích."

Tạ Tạ cười nói: "Vậy người có thích nàng hay không, cái kia kém chút trở thành Thái Tử Phi nữ tử?"

Vu Lộc đầu tiên là mặt không biểu tình, rất nhanh nhoẻn miệng cười, hỏi một đấng, trả lời một nẻo nói: "Tạ cô nương, ở chỗ này, chúng ta muốn nói cẩn thận, làm cẩn thận."

Tạ Tạ ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Lý Hòe trước đó đi tìm ta, khoe khoang hảnh cây kia ngọc trầm, người vậy mà không có?"

Vu Lộc mỉm cười nói: "Người không phải cũng không có, ta không có không kỳ quái a, nhưng người không có liền không đúng, xinh đẹp như vậy một cái đại cô nương ai."

Tạ Tạ mặt đen lên nói: "Mời nói cẩn thận!"

Vu Lộc đột nhiên run tay một cái cổ tay, cần câu cong ra một cái xinh đẹp đến cực điểm độ cong, thiếu niên cao lớn cười ha ha nói: "Mắc câu!"

Thiếu nữ đứng dậy rời đi, "Nam nhân liền không có một cái tốt!"

Vu Lộc một bên cẩn thận từng li từng tí lưu cá, một bên nhìn về phía thiếu nữ bóng lưng, "Ta là không là đồ tốt, khó mà nói, nhưng người nào đó là thật rất tốt, ân, chính là thoáng có chút bất công, rường sáo không có, cây trầm không có, cũng chỉ có ai cũng có giày cỏ, ai, quả thực để cho người ta có chút thất lạc."

Tạ Tạ xoay người, sai bước hướng đi Vu Lộc.

Vu Lộc tranh thủ thời gian mất bò mới lo làm chuồng, "Ta không có ý tứ gì khác, chúng ta đều như thế, không hoạn quả mà hoạn không đồng đều mà thôi, người đừng hiểu lầm. . ."

Thiếu nữ không có ý dừng bước, Vu Lộc ném đi cần câu, liền lên câu cá đều không để ý tới, nhanh chân liền chạy.

Tạ Tạ cầm lấy bờ một bên cây kia còn chưa bị cá kéo xa cần câu, dùng sức ném về phía hồ trung ương, lúc này mới vỗ vỗ tay rời đi.

Vu Lộc trợn mắt hốc mồm, lần này là thật sự có chút nổi trận lôi đình, thấp giọng tức giận nói: "Nếu đổi lại là Trần Bình An cần câu, người thử

nhìn một chút, người nếu là còn dám như thế mạnh mẽ ? Ta theo họ người!"

Lâm Thủ Nhất, trên búi tóc cài lấy một chi tính chất thường thường hoàng ngọc cây trầm, thiếu niên màu da hơi đen, nhưng là khó nén tuần lãng khuôn mặt, mặc dù tại Sơn Nhai thư viện cho người ta ấn tượng là tính tình lạnh lùng, ăn nói có ý tứ, thế nhưng là Lâm Thủ Nhất vẫn rất thụ nữ tử hoan nghênh, Đại Tùy nữ tử mặc dù vô pháp thi đậu công danh, nhưng là không chậm trễ các nàng có thể chính đại quang minh mà cầu học, lấy chồng trước đó, đều có thể chờ tại các đại thư viện.

Lâm Thủ Nhất vẫn như cũ giống thường ngày như thế, gặp được không thích chương trình học, liền đi Tàng Thư Lâu đọc sách.

Một đường bước đi, cực kỳ bắt mắt.

Mới Sơn Nhai thư viện đệ nhất phát học sinh bên trong, đất sinh đất nuôi Đại Tùy học tử, không phú thì quý, hoặc là đến từ kinh thành có mặt mũi gia tộc, hoặc là địa phương bên trên thâm căn cố đế hào môn, không có chỗ nào mà không phải là cuộc sống xa hoa, đời đời trâm anh phú quý con cái.

Lâm Thủ Nhất xuất hiện, phảng phất một luồng đến từ khe núi nước suối thanh lưu, để rất nhiều nữ tử si mê không thôi.

Lâm Thủ Nhất cự người ở ngoài ngàn dặm, càng khơi dậy những cái kia thế gia vọng tộc nữ tử đấu chí, nhìn Lâm Thủ Nhất làm cái gì đều cảm thấy đặc lập độc hành, tỉ như thiếu niên ăn mặc mộc mạc, áo cơm sinh hoạt thường ngày đơn giản đến cực điểm, cùng bình thường bên người quyền quý Vương Tôn, khác biệt một trời một vực, như vậy cái này là Lâm Thủ Nhất thuần nho phong thái.

Nếu như nói chỉ là những này nguyên do mà thân cận Lâm Thủ Nhất, chỉ là nông cạn nhận biết, như vậy có chút nhìn như không người chú ý chi tiết, thì là nện vững chắc loại này hảo cảm to lớn động lực,

Tỷ như Lâm Thủ Nhất thâm thụ đại nho đồng tĩnh coi trọng, vị này hưởng dự Đại Tùy triều chính lão giả, công nhận câu thông Nho Đạo hai môn học vấn. Đồng tĩnh thường thường hô Lâm Thủ Nhất đi hẳn đơn sơ nhà tranh, đơn độc truyền thụ học vấn.

Mỗi khi gặp đông tổ thời tiết, liền sẽ tự mình mang theo Lâm Thủ Nhất, đi hướng Đại Tùy trong kinh thành cao nhất Thiết Thụ núi, về phần nguyên do trong đó, thư viện người ngoài ngoài trừ xem náo nhiệt, cũng ý đồ nhìn thấy môn đạo. Dưới gầm trời không có không lọt gió tường, đồng tĩnh cũng có hảo hữu chí giao của mình, lại là có tiếng Tửu Phong Tử, rất nhanh mấy trận rượu ngon đi xuống, liền thổ lộ ra một chút dấu vết để lại, cái kia Lâm Thủ Nhất là trăm năm khó gặp tu hành thiên tài, một khi dưỡng dục ra hạo nhiên khí, dựa vào Ngũ Lôi Chính Pháp, tất nhiên là trong ngũ cảnh cất bước nhân vật thần tiên, mà lại có hi vọng tại 25 tuổi trước đó bước lên đệ lục cảnh.

Nói đơn giản một điểm, ý vị này Lâm Thủ Nhất cái này tu đạo thiên tài, có tư cách chạy nước rút một chút đệ thập cảnh, cái này đã thật to vượt qua tìm Thường Thiên mới phạm trù.

Đột nhiên một cái thở hồng hộc hài tử, một đường chạy đến Lâm Thủ Nhất trước mặt, là Lý Hòe, nhìn thấy Lâm Thủ Nhất sau, lập tức khóc đến thương tâm gần chết, nghẹn ngào nói: "Lâm Thủ Nhất, ta hoa văn màu con rối không thấy, có người trộm đi nó!"

Lâm Thủ Nhất hỏi: "Không phải ném đi ?"

Lý Hòe liều mạng lắc đầu, "Không có khả năng!"

"Người học xá bên kia ở mấy người ?"

"Thêm ta cùng một chỗ bốn cái."

"Có không có hoài nghi đối tượng ?"

Lý Hòe vẫn là lắc đầu.

Lâm Thủ Nhất cau chặt lông mày, cuối cùng hắn mang theo Lý Hòe trở về chính mình học xá, từ rương sách bên dưới xuất ra mấy trương ngân phiếu, đưa cho Lý Hòe, số tiền này, gia tộc của hắn lúc trước gửi đến Hồng Chúc trấn chằm đầu dịch, ngày kia Lâm Thủ Nhất thu đến thư nhà sau sắc mặt, có thể nói cực kỳ khó coi.

Lý Hòe bối rối nói: "Làm gì ? Ta chỉ cần hoa văn màu con rối, ta lại không muốn tiền!"

Lâm Thủ Nhất nói rằng: "Người trở lại học xá sau, liền cùng cùng phòng nói, người đem hoa văn màu con rối nhét vào. . . Tóm lại người tùy tiện nói cái địa phương, ai có thể giúp người kiếm về, người liền cho hắn số tiền này."

Lý Hòe mờ mịt nói: "Cái này đều có thể đi ?"

Lâm Thủ Nhất bất đắc dĩ nói: "Trước như thế thử nhìn một chút."

Ngày thứ hai, Lý Hòe hoan thiên hỉ địa tìm được Lâm Thủ Nhất, "Cái kia biện pháp thật đúng là đi!"

Lâm Thủ Nhất tức giận nói: "Về sau khóa kỹ cái rương, đừng tổng khoe khoang người những cái kia nhỏ rách rưới."

Lý Hòe giận nói: "Cảm tạ về cảm tạ, về sau ta khẳng định sẽ trả người tiền, nhưng là không cho phép người này nói gì bọn chúng!"

Lâm Thủ Nhất đưa tay một bàn tay đập vào cái này thẳng ranh con trên đầu, "Ít phiền ta, ta muốn đi thư lâu."

"Cẩn thận biến thành con mọt sách!" Lý Hòe hướng Lâm Thủ Nhất làm cái mặt quý, chạy như một làn khói.

Qua không được mấy ngày, Lý Hòe lại vẽ mặt cầu xin tìm tới Lâm Thủ Nhất, cụp xuống cái đầu, rụt rè không dám mở miệng nói chuyện.

Bị ngăn ở thư cửa lâu Lâm Thủ Nhất thở dài, "Chuyện gì xảy ra ? Hoa văn màu con rồi lại bị trộm ?"

Hài tử ốm yếu nói: "Không, lần này là bộ kia nhỏ tượng đất. . ."

"Cái rương khóa kỹ rồi?"

"Khóa kỹ, ta cam đoan! Hai thanh khóa đầu! Chìa khoá ta bất cứ lúc nào theo mà nhét vào trong ngực."

Lâm Thủ Nhất có chút đau đầu, đưa tay vuốt vuốt ấn đường, "Ta tìm kiếm Đồng tiên sinh, nhìn hắn có biện pháp nào không. Tổng dạng này cũng không phải cái biện pháp."

Lý Hòe đột nhiên nâng đầu lên, gượng ép cười nói: "Được rồi, chính ta tìm tiếp nhìn, nói không chừng bọn chúng chính mình liền chạy trở về á."

Không chờ Lâm Thủ Nhất giữ lại, Lý Hòe đã chạy ra ngoài, hô hài tử cũng không nghe.

Lý Hòe cùng Lý Bảo Bình hôm nay vừa vặn đi học chung, sau khi tan học Lý Bảo Bình tìm tới cố ý trốn tránh mình Lý Hòe, phát hiện hắn góc

miệng sưng đỏ nhin không được hỏi: "Thế nào ?"

Lý Hòe rứt cổ một cái, "Ngã một phát."

Lý Bảo Bình trừng mắt: "Nói!"

Lý Hòe mân mê miệng, liền muốn khóc thành tiếng, kiệt lực nhin xuống, càng đáng thương, "Cùng người cãi nhau, đánh không lại người ta."

"Ai!"

"Là ta cùng phòng. . . Bất quá ta là một người đánh ba cái, không cho người nhóm mất mặt!"

"Đi!"

Tiểu cô nương gọi là một cái gọn gàng mà dứt khoát, một câu nhiều nhất hai chữ.

Nàng đối với Lý Hòe ra lệnh, "Người đi chính mình học xá chờ lấy ta, nhanh! Ta sau đó liền đến!"

Lý Hòe thấp thỏm bất an trở về đến học xá, ba cái kia tuổi tác chỉ so với hăn hơi lớn cùng phòng, chính tại bão đoàn nói chuyện phiếm, hoàn toàn lơ đi hăn, chỉ là liếc nhìn Lý Hòe trong tầm mắt, tràn đầy mỉa mai xem thường, cái này đến từ Đại Ly Tiểu Thổ Miết, đọc sách không được, ăn nói thô tục, toàn thân trên dưới đều lộ ra cổ lỗ khí, sách nát rương còn tưởng là cái bảo, mấu chốt là rương sách bên trong lại còn cất giấu giày cỏ, không ngừng một đôi!

Lý Hòe yên lặng đi đến học xá cánh cửa đầu ngõ, ngồi xổm ở nơi đó vẽ vòng tròn, cũng không lâu lắm, Lý Hòe liền nhìn lấy khí thế hùng hổ chạy tới Lý Bảo Bình, trong tay mang theo thanh kia tên là Tường Phù hẹp đao. . .

Lý Hòe dọa đến kém chút không có thể đứng đứng dậy, thật vất vả đứng lên, có chút run chân, nuốt ngụm nước bọt, thấp giọng nói: "Bảo Bình, chúng ta đánh nhau yêu cầu đeo đao sao?"

Lý Bảo Bình trợn mắt đối mặt, đẩy ra Lý Hòe, một mình nhanh chân xông vào học bỏ, "Đánh nhau không cần, khó nói bị đánh yêu cầu ? Tránh ra!"

Lý Hòe mặc dù dọa đến ứa ra mồ hôi, vẫn là cắn răng một cái, bước nhanh đuổi theo nàng, hô nói: "Lý Bảo Bình, người chờ một chút ta à!"

Lý Bảo Bình nhìn lấy ba tên kia, giơ lên tay vò hẹp đao, lạnh giọng nói: "Ai trộm Lý Hòe tượng đất, lấy ra!"

Ba người thoát đầu có chút mắt trợn tròn, sau đó ồ ào cười to.

Lý Bảo Bình nộ khí càng tăng lên, "Ai đánh Lý Hòe, đứng ra!"

Ba người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó mãnh liệt mắt trợn trắng.

Lý Bảo Bình mang theo hẹp đao, đối với ba cái kia tiểu vương bát đản chính là dừng lại no bụng đánh.

Đừng nhìn Lý Bảo Bình vóc dáng không cao lắm, nhưng khí lực đó là từ nhỏ thật nấu đi ra, tăng thêm tốt xấu đi theo Trần Bình An một đường luyện quyền, cùng một chỗ bạt sơn thiệp thủy, đối phó mấy cái thù hoa gỏi đầu cũng không bằng người đồng lứa, dễ như trở bàn tay, tăng thêm hai quân đối chọi, khí thế rất trọng yếu, Lý Bảo Bình chiêu thứ nhất liền đầy đủ kinh thế hãi tục, xuất thủ cực nhanh, vò đao quét ngang, hung hăng vồ trúng một cái ước chừng mười tuổi đại nam hài gương mặt, trực tiếp đem hắn tạt đến nguyên chỗ đảo quanh, sau đó một đao vò phủ đầu bổ xuống, nên đến thứ hai con trùng đáng thương oa oa khóc lớn, cái thứ ba nào dám hoàn thủ, tranh thủ thời gian chạy, bị Lý Bảo Bình đuổi kịp,

bay lên thân đến, một cước đá vào hậu tâm, cả người vọt tới giường chiếu, vừa đau lại sợ, đứt khoát gục ở chỗ này giả chết.

Lý Bảo Bình ánh mắt quét tới, dùng vỏ đao phần đuôi chỉ hướng bọn hắn, "Hôm nay liền ngoan ngoãn đem bộ kia tượng đất mà cầm về, giao cho Lý Hòe! Về sau ai còn dám khi dễ Lý Hòe, ta đánh cho các người cha mẹ cũng không nhận ra! Ta Lý Bảo Bình nói được thì làm được!"

Lý Bảo Bình nhìn thấy một cái lạng lẽ ngẩng đầu nhìn về phía mình gia hỏa, nàng nâng tay lên cánh tay liền muốn một đao vỏ đập tới, dọa đến tên kia tranh thủ thời gian lui lại.

Lý Bảo Bình cười lạnh liên tục, phẫn mà quay người, kết quả nhìn thấy đứng tại cánh cửa bên trong Lý Hòe, giận không chỗ phát tiết, "Lý Hòe! Liền người này sợ dạng! Sau này chớ cùng ta cùng một chỗ hô Tiểu sư thúc, dám hô một lần ta đánh một lần!"

Thật giống như bị đâm trúng chỗ thương tâm, Lý Hòe ngồi xổm ở trên mặt đất, ôm đầu ô yết.

Nghiêng liếc một chút Lý Hòe, Lý Bảo Bình giống như là gần đây thời điểm càng thêm tức giận, cầm trong tay hẹp đao, cứ như vậy thở phì phì rời đi.

Trong phòng, một cái đầu sừng lên một cái bọc lớn nam hài tức hỗn hển nói: "Vấn đề này không xong! Ta muốn người này cái nhỏ bát phụ biết rõ người đánh ai!"

Hai ngày qua đi.

Phu tử trong nội viện, mặt chữ quốc phó sơn chủ vỗ một cái ghế dựa nắm tay, "Vô pháp vô thiên! Lẽ nào lại như vậy! Trước công chúng phía

dưới, từ nhỏ bé, đến lớn, dám ngang nhiên ẩu đả! Một cái đều không hạ xuống! Chuyện này, ai cũng không sân, mấy cái này Đại Tùy niềm hy vọng đọc sách hạt giống, đến cùng có thể hồng bát đến loại tình trạng nào!"

Những người còn lại đều nhìn về phía lần đầu tiên không có híp mắt ngủ gật cao lớn lão nhân, lão nhân suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Vậy cứ như thế."

Có người trág lên lá gan nhỏ giọng hỏi: "Mao lão, là loại nào a?"

Cao lớn sắc mặt lão nhân đậm mạc, phảng phất tại làm trò bí hiểm: "Chính là như vậy a."

Hắn như thế tỏ thái độ, chính là vị kia có được quân tử thân phận mặt chữ quốc đại nho, đều có chút trong cổ bốc lên hàn khí.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Sẽ thành thầy trò

Bạch y tung bay Thôi Sàm một đường mặc đường phố qua ngõ hẻm, rốt cuộc tìm được toà kia lầu các chỗ tòa nhà, quả nhiên là cao môn nhà giàu, hai tôn thạch sư tọa trấn, cánh cửa cực cao, dụng cụ cửa đóng kín, bất quá kỳ quái địa phương là nhà này tòa nhà treo "Chi lan" hai chữ, không phải cái gì Trương phủ Tiền phủ.

Trước đó Thôi Sàm nhìn thấy dị tượng tòa kia lầu các, hẳn là gia đình này tư gia Tàng Thư Lô, độ cao gần như không thua nội thành văn miếu Khôi Tinh Các, tất nhiên không phải bình thường nhà giàu sang.

Càng là tới gần toà này "Chi lan" phủ đệ, Thôi Sàm liền càng phát ra rõ ràng cảm nhận được gió mưa nổi lên, loại cảm giác này tựa như mưa to trước đó lớn âm thiên, để cho người ta khí muộn.

Giữa thiên địa, ngoại trừ Nho gia tôn sùng hạo nhiên chính khí, còn có rất nhiều vô hình chi khí, nói chung bên trên có thanh trọc phân chia, cái trước linh tú, ích lợi tu hành, người sau ô uế đục ngầu, tổn thương hồn phách, bãi tha ma, cổ đại kinh quan, chiến trường di chỉ loại hình địa phương, đều có huyền cơ, chưa hẳn tất cả đều là ô trọc chi khí.

Thế gian có trợ giúp tu hành động thiên phúc địa, tựa như là một tòa chi lan chi thất, thấm vào ruột gan.

Thôi Sàm hai tay phụ sau, thân nhiên đi đến bậc thang, một vị trung niên người gác cổng từ cửa hông đi ra, mắt thấy thiếu niên áo trắng khí độ bất phàm, không dám thất lễ, cung cung kính kính hỏi thăm thân phận.

Thôi Sàm nói hẳn là dựa vào trăm yêu trừ ma góp nhặt âm đức tán tiên, ở ngoài thành liền gặp được tòa nhà không thích hợp, có thể sẽ có họa sát thân, cho nên chuyên tới để tương trợ.

Người gác cổng chỉ coi là trò đùa lời nói, muốn nói thế gian tình mị quỷ quái đến cùng có hay không, người gác cổng biết là có, bởi vì nhà mình trong phủ liên nuôi dưỡng rất nhiều không có gì to tát tình mị, nhưng muốn nói có tà ma quỷ mị dám can đảm ở nội thành làm loạn, nhất là tại bọn hắc "Chi lan" phủ quấy rối, vậy thì thật là chuyện cười lớn. Ai chẳng biết rõ trong phủ cha con bốn người, đều là được công nhận người trong chốn thần tiên, nhất là ấu tử tào suối núi, nghe nói năm ngoái vừa mới trở thành trên một ngọn núi Tiên gia chương môn đích truyền, tinh thông phi kiếm cùng lôi pháp hai thuật.

Bị xem như lừa đảo Thôi Sàm cũng không giận, tiếp tục nhẫn nại tính tình giải thích nói: "Nhà các người tòa nhà tàng phong tụ nước làm tốt lắm, thư lâu cách cục lại là tốt nhất, là trận nhãn chỗ, tăng thêm đoán chừng tại tàng thư bên trong, có rất nhiều thánh hiền quân tử tự tay che lại tàng thư chương bản độc nhất bản tốt nhất, cho nên dần dần, liền dễ dàng tụ tập linh khí, bình thường yêu vật quỷ mị không dám tới đây tự chui đầu vào lưới, ngược lại là một chút trời sinh tính nhát gan ấm thiện, yêu thích hưởng người mà ở đồ chơi nhỏ, sẽ trở thành đáng đáp rất thuận lợi."

Người gác cổng vẻ mặt hơi không kiên nhẫn, để Thôi Sàm đi nhanh lên, nói hắc không có công phu nghe người thiếu niên lang nói bậy nói bạ.

Thôi Sàm đưa tay nhẹ nhàng đẩy ra người gác cổng xô đẩy bàn tay, mỉm cười nói: "Nhưng là nhà này phủ đệ thư lâu, quả thật có chút cổ quái, bên trong chiếm cứ một đầu đại mãng, có thể là ngay từ đầu thì có, lai lịch không biết, cũng có thể là về sau cho người ta thỉnh thần mời đến đi, nếu như ta không có đoán, hẳn là đầu hỏa mãng, gần nhất trong khoảng thời gian này, chính là nó thứ hai đếm ngược lần lột xác ngày, lần tiếp theo lột xác, liền nên đi nước mà thành, một khi thành công, sẽ trở thành một đầu lớn giao."

Thôi Sàm đưa tay chỉ hướng ngoài thành bên kia, "Nhưng là, trong nước

sông có đầu rắn nước, cảnh giới khách quan hỏa mãng cao hơn, chính tại đáy nước bên dưới tùy thời mà động, tuyệt sẽ không dễ dàng để cho các người nhà đầu này họ hàng gần tử địch thành công lột xác, thế gian giao long xà mãng chi thuộc, một khi khai khiếu xuất hiện linh trí, mặc kệ trước đó tính tình như thế nào, khai khiếu sau đều không vui đồng loại tới gần, cho nên các người phủ đệ nếu là không sớm làm chuẩn bị, hỏa mãng đang lột da suy yếu thời khắc, rắn nước tất nhiên rời đi mặt sông, lao thẳng tới nơi đây, ý đồ một kích trí mạng, thuận thế cướp đoạt hỏa mãng thể nội viên kia nửa đạo hỏa đan, chuyển hóa làm tự thân tu vi, thủy hỏa giao hòa, Đại Đạo gần vậy!"

Môn kia phòng ánh mắt phức tạp, bỗng nhiên giận dữ, đưa tay ý đồ đẩy ra mở thiếu niên áo trắng, "Mau mau rút, tuổi còn nhỏ, ăn nói bừa bãi!"

Thôi Sàm thở dài, nói một mình nói: "Tiên sinh, người xem một chút, đạo lý giảng không thông nha, thật là phiền phức, vẫn là dựa theo chính ta biện pháp tới đi."

Hắn vung tay áo, trung niên người gác cổng cả người bị một luồng thanh phong quét ngang ra ngoài mấy trượng, tại chỗ ngất đi.

Cửa hông bên kia rất nhanh tuôn ra năm sáu vị bưu hình đại hán, Thôi Sàm nhanh chân tiến lên, những cái này sơ cảnh hai cảnh võ phu hạ tràng so người gác cổng còn không bằng, còn không có thấy ấn đường có nốt ruồi thiếu niên tuần mỹ như thế nào vung tay áo, liền tự hành bay rút ra ngoài, ngổn ngang lộn xộn, toàn bộ ngã xuống đất rên rỉ.

Thôi Sàm một đường bước đi, lại có đông đảo hộ viện chen chúc mà tới, đều không có thể làm cho hắn dừng bước một chút.

Khi hắn đi vào toà kia thư lâu bên ngoài quảng trường, ngáp Thôi Sàm rốt cục có một chút hào hứng, nhìn về phía sóng vai mà đứng ba người, cha con bộ dáng. Trừ bọn họ, cũng không người ngoài, đoán chừng là không muốn bộc lộ ra thư lâu chân tướng, hoặc là không hy vọng thương

tới vô tội, đều không cho tới gần nơi đây.

Thôi Sàm ánh mắt rất nhanh vượt qua ba người, thư lâu chiếm đất cực lớn, cao tới sáu tầng lầu, mái nhà bầu trời ô mây dày đặc, tiếng sấm rung động âm âm, ngọt ngào đến cực điểm, điện ánh sáng xen lẫn lấp lóe. Súc đứng giữa thiên địa nhà này cao lâu, có một đầu dài đến hơn mười trượng to lớn măng xà, thân thể từ lâu các tầng dưới cùng hướng ra phía ngoài duỗi ra, uốn lượn mà lên, to như vạc nước đầu lâu, chính đối bầu trời lôi mây thổ lộ lưỡi rắn, tràn đầy trời sinh kính sợ, lại ẩn chứa tràn đầy đấu chí, thể gian yêu vật xuất thân, đối với lôi minh, cơ hồ ít có không sợ, đây là khắc sâu tại thực chất bên trong lạc ấn, đời đời truyền lại, ngàn vạn năm không dứt.

Tương truyền Viễn Cổ thời đại, chủ chương lôi đình một vị Thiên Đế, đã từng mang theo một đám Lôi Bộ thần linh cùng rất nhiều vũ sư, tuần thú du lịch các lớn thiên hạ, yêu ma không biết bỏ mạng bao nhiêu.

Thôi Sàm tiếp tục tiến lên.

Mặc giáp trụ một bộ màu đồng cổ áo giáp trung niên nam tử, duỗi ra tay, cảm bên dưới hai cái nếu muốn giáo huấn cái kia khách không mời mà đến nhi tử, ánh mắt ra hiệu bọn hắn an tâm chớ vội, không thể hành động thiếu suy nghĩ, hắn ôm quyền nói: "Tại hạ Tào Hổ Sơn, không biết quý khách đến nhà, có gì chỉ giáo?"

Thôi Sàm bước chân không ngừng, uể oải nói: "Ta thật tốt tính đều tại cửa lớn miệng bên kia sử dụng hết, hiện tại ta muốn lên lầu, các người nếu như quyết tâm cản trở, đừng trách ta cảnh cáo không nói ở phía trước, diệt các người toàn môn. . . Loại chuyện này ta hiện tại là không biết làm, nhưng là làm thịt các người cha con ba người, hủy thi diệt tích, cùng lắm thì quay đầu cùng nhà ta tiên sinh giải thích, liền nói các người là chết bởi xà măng chi chiến, ta vẫn là không có chút nào gánh nặng trong lòng, nói không chừng đến lúc đó ta trước đây trước mặt, còn muốn cho các người cốc một cái đồng tình nước mắt, ai, ai bảo ta có như

thế cái cứng nhắc tiên sinh đây."

Trung niên nam tử tay cầm bên hông trường đao chuôi đao, trên người áo giáp chảy xuôi theo một tầng vàng đất sắc nặng nề vàng sáng, tàn khốc nói: "Thật coi ta 'Chi lan' Tào thị là mặc người chém giết nhuyển đản ?"

Thôi Sàm xì một tiếng khinh miệt, "Còn dám tự xưng 'Chi lan'? Trong nhà rõ ràng trên tàng có nhiều như vậy sách hay, không cho tử tôn học tập cho giỏi Thánh Nhân dạy bảo, hết lần này tới lần khác từng cái múa thương làm bông, ghê tởm hơn chính là còn dám cùng yêu vật cấu kết, không tiếc để hãn chiếm đoạt thư lâu, hấp thu 'Thư hương chi khí', cái này thì cũng thôi đi, biết rõ đạo hỏa mãng lột xác ngày, chính là trong nước rắn nước liều mạng một lần thời điểm, các người không nhắc nhở nội thành bách tính tranh thủ thời gian rời tránh né, ngược lại cố ý sử dụng nhân pháp, che đậy lôi mây hạ xuống, hỏa mãng trèo lâu cảnh tượng, các người có biết rõ không, trận này đột nhiên xuất hiện thủy hỏa chi tranh, nói ít sẽ hại Tử Thành bên trong hơn ngàn người ?"

Thôi Sàm nói đến đây, có chút ủy khuất, nghĩ linh tinh niệm, "Tiên sinh, cái này đều tại người, ta cái này thật dễ nói chuyện thói quen, đều có chút nghiệm."

Một vị cao thiên niên lớn cầm trong tay ngân thương, nhẹ răng cười nói: "Cha, ít cùng gia hỏa này nói nhảm, từ ta giết chính là, dám can đảm hòng ta Tào thị xưng bá một châu trăm năm đại nghiệp, chết chưa hết tội!"

Thôi Sàm cười ha ha, đưa tay chỉ hướng cái kia cao thiên niên lớn, "Người này bạo tính tình, ta thích. . ."

Tiếng nói còn chưa kết thúc, thanh niên chỗ mi tâm liền xuất hiện không dễ dàng phát giác một giọt máu tử, cao thiên niên lớn đang muốn vận dụng thần thông gia trì trong tay pháp khí ngân thương, cũng chỉ cảm

thấy ấn đường có chút nhói nhói, vừa muốn đưa tay đi lau sạch, liền xụi lơ trên mặt đất, không có cái gì hấp hối, không có thống khổ gì kêu rên, trực tiếp chết hết.

Trung niên nam tử áo giáp quang mang càng sâu, cả người đều giống như bao phủ tại màu vàng trong mây mù.

Hắn một cái khác có chút thư quyển khí nhi tử, miệng tụng chú ngữ, ngón tay bấm niệm pháp quyết, chân đạp cương bộ, rất bận rộn, rất nhanh bên cạnh xuất hiện một chuỗi chiếu sáng rạng rỡ văn tự, sáng như tuyết, đầu đuôi dính liền, xâu chuỗi thành một vòng đầy thán, đem hắn bảo hộ ở trong đó, không chỉ như thế, không trung còn hiện ra một đầu toàn thân hỏa diễm quấn quanh lửa nhỏ mẫn, vòng quanh người trẻ tuổi nhanh chóng xoay tròn, còn có trên đầu cái kia đỉnh cổ phác cao quan, tách ra một luồng ngũ thái quang mang, sau đó như suối nước phun ra, bao phủ lại người trẻ tuổi bốn phía.

Trong trong ngoài ngoài, trên trên dưới dưới, tầng tầng phòng ngự, thủ đoạn xuất hiện nhiều lần.

Thôi Sàm cho cái kia người tuổi trẻ thủ đoạn bảo mệnh làm vui vẻ, "Tiểu tử người ngược lại là rất sợ chết, sợ chết tốt."

Vẫn như cũ là không thấy bất luận cái gì động tĩnh.

Sợ chết người trẻ tuổi ấn đường đồng dạng xuất hiện một hạt "Chu sa", trong nháy mắt khí tuyệt bỏ mình.

Thôi Sàm cười tủm tỉm nói: "Làm quỷ, về sau tự nhiên là không cần sợ chết rồi, đừng tạ ta."

Cái kia trung niên nam tử chạy vội mà chạy.

Thôi Sàm căn bản khinh thường truy sát, hắn hiện tại bại hoại cực kì, đến

mức liền đuổi tận giết tuyệt đều cảm thấy phiền phức.

Thôi Sàm không có gấp đi vào thư lâu, mà là tại ngoài cửa đứng vững, bên hông bầu rượu đính trầm, tràn đầy rượu nước.

Trên đường tới, Thôi Sàm lại mua hai cân tán rượu, bởi vì rời đi Đại Tùy kinh thành sau, uống xong cái kia bầu rượu, lúc đó trong xe ngược lại là còn có mấy cái bình rượu ngon, nhưng từ không thể mân mê cái mông đem đầu tiên vào vò rượu uống rượu, Thôi Sàm liền dứt khoát giữ lại bầu rượu không có vứt bỏ, dần dà, ngược lại là dùng ra một chút tình cảm, tại cái kia về sau vẫn tại bên đường tửu quán mua chút tán rượu, không có cách, bây giờ Thôi Sàm đến cùng Trần Bình An vay tiền, hẳn nhưng không có cái gì bạc vụn, chỉ có một tòa núi vàng núi bạc lại vào không được, tại trở thành ngũ cảnh luyện khí sĩ trước đó, Thôi Sàm đều chỉ tài giỏi trường mắt.

Thôi Sàm hái xuống bầu rượu nâng ly một miệng lớn, đi về phía trước nhập, vượt qua cánh cửa.

Đầu kia cảm giác được uy hiếp hỏa mãng đã lùi về thư lâu, trên bầu trời thiểm điện lôi mây liền yếu đi mấy phần khí thế.

Thôi Sàm hướng đi lầu một cầu thang, thở dài nói: "Thiếu niên không biết sâu tư vị, yêu thượng tầng lầu, lại thượng tầng lầu, lại thượng tầng lầu, càng thượng tầng lầu."

Làm Thôi Sàm đi đến tầng thứ năm thời điểm, liền không lại đi lên, ngồi tại trên bậc thang, vẻ mặt buồn bực, chết sống không muốn trèo lên đỉnh.

Bốn lầu ngũ lầu ở giữa, chậm rãi nhô ra một khóa tinh cực đại đầu lâu, hai mắt đen như mực, nó cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía vị kia thần thông quảng đại lại tâm ngoan thủ lạt thiếu niên áo trắng.

Thôi Sàm quay đầu nhìn về đầu kia hỏa mãng, tiếc hận nói: "Năm đó

trong nhà của chúng ta, nếu có người loại tồn tại này, có thể bồi ta trò chuyện giải buồn, như vậy ta có thể sẽ không phải hôm nay cái dạng này."

Hỏa mãng đem cầm nhẹ nhàng khoác lên sàn nhà bên trên, làm ra vẻnh tai lắng nghe khiêm tốn tư thái, rất thông nhân tính, mà lại so với chí hướng là "Tranh bá một châu địa phương" Tào thị cha con, hiển nhiên con súc sinh này muốn càng thêm có nhân lực.

Thôi Sàm cười hỏi nói: "Cắt ngang người con đường trường sinh, hại người bỏ qua lần này thiên thời địa lợi nhân hòa, người không tức giận?"

Hỏa mãng có chút lay động đầu lâu, toàn bộ ngũ lâu tùy theo chấn động, tro bụi nổi lên bốn phía.

Thôi Sàm gật đầu nói: "Người là có tuệ căn, nếu như người khẳng khẳng lột xác, trong nước rắn nước cơ hội thành công lớn hơn người rất nhiều, đến lúc đó người mấy trăm năm khổ khổ tu đi, liền biến thành chỉ là vì người khác làm quần áo cưới hạ tràng đi."

Tại Thôi Sàm ngồi xuống vị trí cao hơn trên bậc thang, có một vị ước chừng sáu bảy tuổi áo xanh đồng tử, đồng tử dựng thẳng đứng, hắc ngời xồm ở cầu thang cầm trên tay, nhìn về phía Thôi Sàm bóng lưng chặc chặc nói: "Oa, người này xứ khác tiểu tử, chẳng những xuất thủ rất cay tâm địa ác độc, mà lại nhân quang còn rất không tệ nha, còn hiểu được bản tôn lợi hại."

Hỏa mãng rất là kinh hãi, thật vất vả mới nhịn xuống tránh về lầu dưới xúc động, toàn bộ thân thể đều tại run nhè nhẹ.

Không có Tào thị cha con hộ giá hộ tống không nói, bây giờ không thể không cưỡng ép đoạn đi lột xác quá trình, chính là nhất là yếu đuối giai đoạn, mà tên kia lại còn tiềm nhập Tào gia, chính mình như thế nào là

đối thủ của hắn ?

Thôi Sàm quay đầu cười nói: "Nghịch ngợm."

Áo xanh hài đồng một mặt mờ mịt, duỗi ra móng tay sắc bén như nhỏ cái đuôi ngón tay, chỉ hướng chính mình, "Tiểu tử ngươi nói ta ?"

Sau một khắc, áo xanh hài đồng hai tay che cái trán, không ngừng có máu tươi chảy ra giữa ngón tay, từ thang lầu trên lan can rơi xuống đến ngũ lâu, lăn lộn đầy đất, cả tòa thư lâu cũng bắt đầu rung đưa.

Thôi Sàm từ trong tay áo móc ra một vật, tức giận nói: "Được rồi, đừng giả bộ, lại nghịch ngợm như vậy, ta liền thật làm cho ngươi đi gặp Diêm Vương gia."

Cái kia áo xanh hài đồng đột nhiên ngừng lại nhấp nhô thân hình, sau khi đứng dậy vỗ vỗ ống tay áo, hỏi: "Ngươi đến cùng nếu muốn như thế nào ? Ta thế nhưng là cùng ngoài thành cái vị kia sông nước chính thần quan hệ tâm đầu ý hợp, cùng hắn xưng huynh gọi đệ hơn hai trăm năm, so cái này liền Thành Hoàng gia cũng không dám gặp một lần tiểu nha đầu phiến tử, mạnh hơn rất rất nhiều, tiểu tử ngươi tu vi không sai, có tư cách đem ta trong phủ thượng khách, nếu như hôm nay giúp ta, để ta ăn hết nó, về sau cái này châu thành trong ngoài ngàn dặm, ngươi muốn giết ai thì giết. . ."

Áo xanh đồng tử tượng là yết hầu bị người bóp lấy, nửa chữ đều nói không ra miệng, gắt gao tiếp cận thiếu niên áo trắng kia vật trong tay, dọa đến thất hồn lạc phách, hai cái đuôi bắt đầu co giật, đầu kia hỏa mãng càng là biến thành một vị phấn váy nữ đồng bộ dáng, thân thể co quắp tại đầu bậc thang, run lấy bầy.

Thôi Sàm trong tay cầm một phương cổ lão nghiên mực, chiếm cứ có một đầu dài không quá hơn tấc già nua gãy giao, nếu là cẩn thận lắng nghe, lại có thể nghe được hàng thật giá thật rất nhỏ ngủ say âm thanh.

Đối với áo xanh đồng tử cùng thư lâu hỏa mãng mà nói, cái kia từng tiếng phàm tục phu tử không cảm thấy khác thường ngủ say âm thanh, rơi vào bọn chúng trong tai, quả thực so thiên lôi còn đáng sợ hơn.

Thôi Sàm cúi thấp đầu, hai ngón vờ ở một cái kim quang toả sáng "Tú hoa châm", tại nghiên mực cổ bên bờ ma sát, mang theo liên tiếp điện quang hỏa thạch, giống như là đang dùng nghiên mực đá mài phong mang.

Thôi Sàm đuổi ra nghiên mực, "Ngoan ngoan vào đi."

Hỏa mãng hóa thân phần váy nữ đồng lưng tựa vách tường, gian nan sau khi đứng dậy, không dám dịch bước.

Tiểu đồng áo xanh hỏi: "Có không có chỗ tốt?"

Thôi Sàm gật đầu cười nói: "Có a, tỉ như sống sót."

Áo xanh hài đồng trầm giọng nói một cái chữ tốt, sau đó. . . Liền đánh vỡ ngũ lâu cửa sổ, bay lượn ra ngoài.

Về sau thì là một sợi hai ba thước dài kim quang, chăm chú theo đuôi phía sau, xuyên thấu qua cửa sổ cùng một chỗ hướng thành Đông bên ngoài lao đi.

Sau một lát, ngoài thành phía Đông sông lớn bên trong, nhắc lên kinh đào hải lăng, lúc thỉnh thoảng có huyết thủy văng khắp nơi.

Chính tại thành môn khẩu uống trà Trần Bình An lập tức trả tiền tính tiền, chạy vội chạy tới nội thành.

Kết quả phát hiện "Chi lan" phủ đệ liền nhìn môn người đều không có, Trần Bình An một đường thông suốt, cuối cùng đi đến toà kia cao ngất

lâu các, vừa vận nhìn thấy Thôi Sàm tự tay nắm một cái phẩn váy nữ đồng đi tới, đại khái là vì ham hưởng thụ, Thôi Sàm đem rượu sách chuyển nhượng cho vóc dáng nho nhỏ, dáng người mảnh khảnh tiểu cô nương, chính mình hai tay trống trơn, chỉ có bên hông bầu rượu.

Thôi Sàm vỗ đầu một cái, để công rượu sách nữ đồng đi lấy mấy quyển linh khí đủ nhất cổ thư, sau đó ngồi tại thư lâu ngưỡng cửa, uống rượu, ngẩng đầu cười nói: "Tiên sinh, nói đi, ta nghe đây."

Trần Bình An hỏi: "Biết rõ vì cái gì để người cùng ta cùng một chỗ trở về Long Tuyên huyện sao?"

Thôi Sàm uống từng ngụm lớn lấy rượu, lấy tay lưng lau lau rồi một chút, "Biết rõ a, sợ ta không nhớ lâu, vẫn là lòng dạ khó lường, sẽ ở Đại Tùy mới Sơn Nhai thư viện náo ra yêu thiêu thân, người không yên lòng Lý Bảo Bình ba người bọn hắn. Cho nên thà rằng chính mình đi ngủ đều không yên ổn, cũng không muốn ý những hài tử kia ngoài ý muốn nổi lên."

Trần Bình An nhìn lấy Thôi Sàm.

Thôi Sàm bất đắc dĩ nói: "Uy uy uy, đoán ra loại này đáp án rất khó sao? Tiên sinh đừng có dùng loại này ánh mắt nhìn ta có được hay không, dù là chỉ có chút kinh ngạc, đều là đối với ta Thôi Sàm vũ nhục a."

Trần Bình An do dự một chút, cuối cùng nói rằng: "Nếu như người nguyện ý thành tâm thành ý bảo vệ bọn hắn, từ hôm nay trở đi, ta liền đáp ứng người coi ta học sinh."

Thôi Sàm cao cao vung lên bầu rượu, "Một lời đã định!"

Trần Bình An nhíu mày nói: "Thôi được rồi."

"Cũng bởi vì ta đáp ứng quá nhanh ?"

Thôi Sàm cười lạnh, "Chớ nóng vội đổi ý, ta đang cùng người vụng trộm rời đi xe ngựa một khắc này, ta liền đã đoán đến một bước này, ta cái này căn bản không gọi mừng rỡ, mà là nghĩ sâu tính kỹ đã lâu kết quả. Cho nên người đừng cảm thấy ta tại qua loa người Trần Bình An, nói ra người khả năng không tin, ta lưu tại Đại Tùy kinh thành, vốn chính là ta bản thân dự định một nước cờ, người cho rằng ta trên đường đi, chính mình cùng chính mình đánh cờ, chơi vui a? Nói ra ta sợ hù chết người, đây chính là Đại Ly đang cùng Đại Tùy đánh cờ! Ván cờ này, quan hệ hai đại vương triều quốc vận xu thế!"

Thôi Sàm thở dài, "Bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, lấy thân mạo hiểm, tại đầm rồng hang hổ bên trong sinh anh hùng, lúc đầu không phải phong cách của ta, nhưng là không có cách nào khác, nói cho cùng cái sợ là chính ta chọc ra đến, giao cho người khác thu thập cục diện rồi rảnh, ta chưa hẳn yên tâm."

Thôi Sàm vẽ mặt đau khổ nói: "Tiên sinh, nếu như ta thật sự tại Đại Tùy kinh thành ngóm củ tỏi. . ."

Trần Bình An chân thành nói: "Ta sẽ tranh thủ giúp người xây một tòa mộ chôn quần áo và di vật."

Thôi Sàm ngạc nhiên, nhỏ giọng thăm thì nói: "Mẹ nó mộ chôn quần áo và di vật đều biết rõ. . . Cái này một đường đi theo Lý Bảo Bình Lâm Thủ Nhất, thư thật không có trắng đọc! Ha ha, không hổ là ta tiên sinh, học được nhanh."

Trần Bình An hỏi: "Đúng rồi, trên bia mộ là viết Thôi Sàm, vẫn là Thôi Đông Sơn ?"

Thôi Sàm sợ xanh mặt lại, "Phi phi phi!"

Sau đó Thôi Sàm cười nói: "Biết rõ tiên sinh sẽ đi ra một bước này, cho

nên học sinh ta liền ly biệt lễ vật đều chuẩn bị xong. Vừa rồi cái kia nữ oa nhi là hỏa mãng xuất thân, thuở nhỏ liền hấp thu thư hương khí lớn lên, tính tình rất dịu dàng ngoan ngoãn, về sau cho tiên sinh làm nhỏ thư đồng, là không thể thích hợp hơn. Còn lại cái kia, không sai biệt lắm xuất thân, tính cách ngang ngược một chút, cái này một đường trở về Long Tuyền huyện thành, bên cạnh liền cần như thế cái có thể đánh nha, có thể giúp đỡ tiên sinh gặp núi khai sơn gặp nước qua nước. Ly Châu động thiên đối với nó nhóm mà nói, sức hấp dẫn còn là rất lớn, tương lai chờ nó nhóm tiến vào tiên sinh địa bàn, liền dung không được bọn chúng không nghe lời, bất quá yêu cầu tiên sinh hơi chờ một lát, đầu kia trong nước rắn nước, rất nhanh nó liền sẽ chính mình chạy đến nơi đây đến đập đầu nhận lầm."

Trần Bình An có chút tâm tình phức tạp.

"Người là người xấu, mà lại so ta thông minh quá nhiều, cho nên so ta biết chắc nói ứng phó người xấu, ta hi vọng người trở lại thư viện sau, thật sự có thể bảo vệ Bảo Bình bọn hầy."

Trần Bình An ánh mắt thành khẩn, hít thở sâu một hơi, liền lấy giang hồ khí mười phần ôm quyền tư thái nói rằng: "Nếu như người có thể làm được, cái kia ta ở chỗ này trước cảm ơn người!"

"Tiên sinh nguyện ý làm này quyết định, chính là thật sự công nhận học sinh, dù là chỉ có một chút mà thôi. Tiên sinh muốn học sinh làm cái gì, là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không cần nói cảm ơn?"

Thôi Sàm thoát đầu có chút cười đùa tí tưng, nhưng nhìn đến đầy mặt nghiêm chỉnh Trần Bình An sau, lập tức thu liễm trò đùa, run lên tay áo, trịnh trọng việc mà thở dài, tay áo rủ xuống bên dưới, như hạc rủ xuống cánh, tiêu sái tuyệt luân, trầm giọng nói: "Học sinh bái biệt tiên sinh! Tiên sinh đi đường cẩn thận!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Gần son thì đỏ

Phấn váy nữ đồng ôm một lớn nâng cổ thư chạy ra lâu các, thấy cảnh này sau, nhìn về phía Trần Bình An ánh mắt cũng có chút ý sợ hãi.

Cùng lúc đó, từ bầu trời ngã xuống một vị tiểu đồng áo xanh, quần áo tả tơi, chật vật không chịu nổi, tại hắc bên cạnh có một vết kim quang lưu chuyển không chừng, giống như là áp giải phạm nhân hung ác binh sĩ.

Tiểu đồng áo xanh nằm ở trên mặt đất thở hồng hộc, xóa đi trên mặt huyết thủy, quay đầu nhìn về đầu kia lai lịch không rõ ràng sang sông, trong đôi mắt lệ khí khó tiêu, cái này cũng không kỳ quái, ở ngoài thành sông lớn bên trong làm mưa làm gió mấy trăm năm, đột nhiên cho người ta đánh thành một đầu chó nhà có tang, lòng dạ ở giữa tự nhiên phần hận khó bình.

Thôi Sàm vỗ tay phát ra tiếng, cái kia bôi kim quang như yển về tổ, bay trở về hắc trong tay áo.

Nhìn thấy Trần Bình An hơi nghi hoặc một chút, Thôi Sàm cười nói: "Tiên sinh nhưng từng nhớ kỹ Dã Phu quan bên ngoài, ta cùng tiên sinh nói khoác lễ bái sư có bao nhiêu phong phú, thì có nói đến đây chuỗi tạm thời vô chủ bản mệnh phi kiếm, tên là 'Kim thu ', phẩm cấp không tầm thường, không cần quá cao cảnh giới liền có thể khống chế, vận chuyển như ý."

Thôi Sàm nhếch nhếch miệng, có chút đắc ý, "Phi kiếm tiền nhiệm chủ nhân, từng là một vị Trung Thổ Thần Châu hoàn toàn xứng đáng kiếm tiên, là cái cờ si, có lẽ là đầu óc cho cánh cửa kẹt đến, vậy mà nghĩ đến thay đổi lẽ lối, từ kiếm tu đi vào cờ đạo, làm sao kỳ nghệ không tinh, cùng ta đổ mệnh cược một trận, liền bại bởi ta thanh phi kiếm này, bất quá nói cho cùng, hắc cũng là nếu muốn đập nổi dìm thuyền, không

muốn cùng phi kiếm này có bất kỳ ngẫu đứt tơ còn liền."

Trần Bình An hiểu kỳ hỏi: "Như vậy cái này đem 'Kim thu ', Lâm Thủ Nhất có thể hay không dùng ?"

Thôi Sàm một hồi đau răng bộ dáng, "Tiên sinh, cũng không có người này vậy bất công, Lâm Thủ Nhất đương nhiên có thể sử dụng, nhưng từ hấn đến luyện hóa thúc đẩy, khẳng định phung phí của trời a, học sinh ta bỏ được cho tiên sinh, tuyệt đối không nỡ cho Lâm Thủ Nhất người ngoài này."

Phấn váy nữ đồng cùng tiểu đồng áo xanh tâm hữu linh tê mà liếc nhau, đều từ đối phương trong mắt nhìn ra chán kinh.

Trung Thổ, kiếm tiên, cờ đạo, đồ mệnh.

Những này từ ngữ nối liền nhau, đầy đủ kinh thế hải tục.

Trần Bình An nhìn quanh bốn phía, nhìn không ra khác thường, chuẩn bị rời đi, tiếp tục đi đường.

"Tiên sinh hơi chờ một lát, dung ta trước đem đạo lý giảng thấu, cũng tốt để tiên sinh tiếp xuống trở lại hương con đường, sẽ không bởi vậy tự nhiên đâm ngang." Thôi Sàm suy nghĩ một lát, lại lấy ra phương kia vốn là Phục Long Quan trấn sơn chi bảo nghiên mực, đối với Hoàng Đình Quốc này đôi hỏa mãng rắn nước hạ lệnh nói: "Tốc độ đem chân thân để vào trong đó, sự kiên nhẫn của ta không tốt lắm, ta quy củ là sự tình bất quá hai, nếu như còn dám kéo dài, đừng trách ta. . ."

Cái này còn chưa nói mấy chữ, Thôi Sàm liền sát tâm nổi lên bốn phía, chỉ muốn dứt khoát một bàn tay chụp chết cái kia tiểu đồng áo xanh, đến cái mắt không thấy tâm không phiền, dù sao dựa theo Long Tuyền huyện thành mưu đồ, có thể cùng đầu kia lão giao đáp lên quan hệ, cũng đã đầy đủ, trước mắt cái này hỏa mãng rắn nước, đạo hạnh không cao, hóa giao

cũng không hoàn thành, xa xa không so được Đại Thủy phủ Hàn Thực Giang Thủy Thần, nói cho cùng bọn chúng bắt được, bất quá là dẹt hoa trên gấm nhỏ tăng thêm mà thôi, ngay từ đầu là bây giờ Phương Thốn vật bên trong bảo khố mở ra không được, liền nghĩ cho "Nhà mình tiên sinh" hàng phục hai cái tiểu gia hỏa, dù là không có đại dụng, về sau nuôi dưỡng ở bên cạnh, hỗ trợ chăm sóc đỉnh núi, tăng thêm Ly Châu động thiên đặc thù xuất thân, miễn cưỡng có thể thực hiện.

Cho nên hẳn Thôi Sàm thật đúng là không quan tâm sống chết của bọn nó, bây giờ tiên sinh đã là tiên sinh, học sinh đã là học sinh, Thôi Sàm vô cùng rõ ràng Trần Bình An tính cách, thật sự là hằm càu bên trong tảng đá, vừa thú vị vừa cứng, không đồng ý chính mình, chính là cho hẳn 10 ngàn đầu hỏa mãng rắn nước đều vô dụng, bây giờ công nhận chính mình, không có hai cái không quan trọng gì tiểu gia hỏa, căn bản không có gì đáng ngại.

Nghĩ tới đây, Thôi Sàm có chút trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cùng Trần Bình An đánh giao tế, nói một mỗi đó là thật tâm một mỗi, cảm giác so di chuyển ngũ nhạc còn cố hết sức, nhưng khi chính mình vượt qua mưu đạo vô hình cánh cửa sau, liền lại có một loại rất cảm giác kỳ quái, vậy mà có thể sẽ để cho Đại Ly quốc sư như thế đa mưu túc trí người, sinh ra một chút. . . An tâm.

Mắt thấy kim quang đổ xuống - ra thiếu niên áo trắng ống tay áo, cái kia tiểu đồng áo xanh vội vàng đứng dậy, quỳ xuống đất đập đầu, "Khẩn cầu tiên sư tha mạng, nhỏ bé nguyện ý cho tiên sư môn xông pha khói lửa, lá gan nào bôi mà, dù chết dứt khoát!"

Tại toà này chi lan phủ Tàng Thư Lô nhìn lướt vạn quyển sách phần váy nữ đồng, có chút hồ thẹn cùng nhập bọn tâm tư, nàng không phải loại kia ăn nói lung tung yêu quái, ngập nga ngập ngừng, có chút không biết làm sao.

Thôi Sàm lười nhác cùng cái kia rắn nước oắt con nói nhảm, nâng lên

nghiên mực, "Ta đếm ba tiếng."

Phấn váy nữ đồng hơi chút do dự, từ chỗ mi tâm thoát ra một đầu mảnh như tơ dây hỏa diễm nhỏ măng, lướt vào nghiên mực, sau đó sắc mặt tuyết trắng, thân hình lão đảo muốn ngã.

Tiểu đồng áo xanh thấy thế, đành phải ông cụ non mà thở dài, càu nhàu "Thôi thôi, người thức thời vì tuần kiệt", chỉ gặp hấn giận sôi lên, cuối cùng ngưng tụ làm một đầu so hỏa măng hơi thô ô xanh tiểu xà, bay vào nghiên mực, một măng một răn tại trong nghiên mực cuộn mình bắt đầu, không dám chút nào động đậy.

Dù sao nghiên mực bên bờ, có đầu lão giao chiếm cứ ngủ say, đây chính là bọn hấn loại này yêu vật lão tổ tông, nói không chừng còn là cách mười tám đời xa như vậy.

Thôi Sàm thu hồi Đại Ly tử sĩ nửa đường đưa tới nghiên mực, cười lạnh nói: "Đừng không biết tốt xấu, bất quá là thụ chút ước thúc, liền có thể nhờ vào đó đá mài cảnh giới, nếu đổi lại là Biệt Châu giao long chi thuộc yêu vật, nếu là có hai người các người phần cơ duyên này bày ở trước mặt, đã sớm đau khổ cầu khẩn đến đem đầu đập phá."

Thuở nhỏ ngay tại thư lâu cái này Phương Thốn địa phương lớn lên phấn váy nữ đồng, thở dài cảm tạ.

Cho tới bây giờ liền tiêu dao phân tán, trời sinh tính tập quán lỗ măng tiểu đồng áo xanh bữu môi, xem thường.

Thôi Sàm đối với cái này làm như không thấy, nghiên ngẫm cười nói: "Đại Ly Long Tuyền huyện biết rõ a? Ly Châu động thiên phá toái hạ xuống sau cái chỗ kia, nhà ta tiên sinh là ở đó thổ tài chủ, có được năm tòa đỉnh núi, trả không ít linh khí sung mãn Xà Đản thạch, cái đồ chơi này, là thế gian một đầu cuối cùng Chân Long linh huyết ngưng tụ mà thành, giá trị của nó, chính các người cân nhắc một chút. Cho nên cái

này một đường, cực kỳ hầu hạ nhà ta tiên sinh."

Phấn váy nữ hài hai mắt tỏa sáng, đối Trần Bình An xoay người xá một cái, đầy mặt hỉ khí, "Nô tỳ nguyện ý đi theo tiên sinh."

Tiểu đồng áo xanh càng thêm gọn gàng mà dứt khoát, bịch một tiếng, quỳ xuống đập đầu, phanh phanh rung động, "Lão gia, thiếu không thiếu chần ăm mỹ phụ nha hoàn a, ta biết rất nhiều, chính là người trong tu hành đều không thiếu người, chỉ cần lão gia chút cái đầu, ta cái này cho lão gia bắt đoạt. . . A không, là cho lão gia dùng tám nhắc đại kiệu mời đi theo."

Trần Bình An vuốt vuốt cái trán, liếc mắt Thôi Sàm, chẳng lẽ là vật hợp theo loài ? Làm sao tận trên chọc mấy cái này hỗn bất lộn quái thai. Trái lại chính mình bên cạnh, Bảo Bình, Lý Hòe cùng Lâm Thủ Nhất, đều rất chính kinh.

Bị lão tú tài chặt đứt thần hồn liên hệ về sau, Thôi Sàm bây giờ mặc dù là thiếu niên túi da, mà lại thiếu niên tâm tính chiếm đa số, nhưng là tầm mắt, nhãn quang, lòng dạ đều còn tại, đối với Trần Bình An tâm tư, thông qua cái này thoáng nhìn, Thôi Sàm liền đoán cái bảy tám phần, có chút bất đắc dĩ, Lý Bảo Bình những hài tử này chỗ nào liền bình thường rồi? Lui 10 ngàn bước nói, người Trần Bình An liền bình thường ? Một cái phá quyền phổ phá kỹ năng, dưới gầm trời có mấy người một lòng nghĩ đánh trước nó cái một trăm vạn lần, lại đến đàm cái khác ?

Tiểu đồng áo xanh nâng đầu lên, "Lão gia, chi lan phủ Tào Hồ Sơn còn có cái ấu tử, lúc trước ở ngoài thành bờ sông phụ trách chăm chăm ta sao, cảnh giới không cao, đạo hạnh vẫn là không kém, thiên phú rất tốt, còn có cái Tiên gia phủ đệ làm chỗ dựa, lúc này xem chừng đã cùng hãn cha tụ hợp, nếu là buông xuôi bỏ mặc, về sau không thể thiếu phiền phức, muốn hay không ta. . ."

Tiểu đồng làm cái há to mồm ăn một miếng rơi tư thế.

Thôi Sàm cười nói: "Giải quyết hết các người, đạo lý của ta mới giảng một nửa, kế tiếp các người bồi tiếp tiên sinh một mực ra khỏi thành, ta lưu lại kết thúc công việc."

Trần Bình An gật đầu một cái, căn dặn nói: "Đừng lạm sát."

Thôi Sàm cười ha ha nói: "Tiên sinh lên tiếng, học sinh sao dám không nghe."

Giỏ trúc khê nhúc nhích, Trần Bình An quay đầu nhìn lại, thanh kia hòng kiếm gỗ một hồi có chút lay động, cái kia bỏ túi đáng yêu áo vàng nữ đồng, một đường thuận kiếm gỗ cùng cái gửi, đi vào Trần Bình An đầu vai, hướng hắt ngoắc, Trần Bình An ngẫm hiểu, nghiêng đi đầu, vị này một mực sống nhờ tại hòng kiếm gỗ bên trong cổ quái tinh mị, tại hắt tai một bên khe khẽ nói nhỏ, Trần Bình An nghiêm túc sau khi nghe xong, đối với Thôi Sàm nói rằng: "Nó nói cho ta, người nếu như đến Đại Tuyền thư viện, muốn người cùng Mao Tiểu Đông nói hai câu, một câu là 'Thiên nhân tương phân, hóa tính lên nguy', một câu là 'Lễ định luân, pháp đến bá'."

Thôi Sàm nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ánh mắt phức tạp.

Rõ ràng, một câu là lão tú tài cho mình sắp chia tay lời khen tặng, một câu hắt là Tề Tĩnh Xuân nguyên bản hi vọng mượn Trần Bình An miệng, chuyển tặng cho Mao Tiểu Đông làm chung di ngôn.

Thôi Sàm có chút nản chí tiết khí, đối với Trần Bình An chỉ chỉ đầu vai tiểu nhân nhi, "Đây là Ly Châu động thiên sau khi chọn lọc hương hỏa tiểu nhân, đã tố kim thân hơn phân nửa, rất khó được, tiên sinh Lạc Phách Sơn có ngôi miếu Sơn Thần, tôn này Sơn Thần, coi như đáng tin cậy, tương lai có thể đem cái này hương hỏa tiểu nhân, đặt ở cái kia từ miếu chăn nuôi, lấy lư hương vì lư, hương hỏa làm thức ăn."

Đứng tại Trần Bình An trên đầu vai áo vàng nữ đồng do dự, cuối cùng hít thở sâu một hơi, nhìn về phía Thôi Sàm, "Tề tiên sinh còn lưu lại câu nói, nhưng khi lúc tiên sinh nói người chưa chắc có cơ hội, hiện tại đã người nhận Trần Bình An làm tiên sinh, mặc dù người hay là người xấu, nhưng ta cảm thấy có thể nói cho người nghe nghe nhìn."

Thôi Sàm cứ thế ngay tại chỗ, trong lòng có chút khuấy động, chậm rãi nghiêm mặt nói: "Rửa tai lắng nghe."

Người mặc áo vàng hương hỏa tiểu nhân trẻ con âm thanh trẻ con khí nói: "Học sinh hỏi 'Cua sáu quỳ mà hai ngao ', làm giải thích thế nào ? Thế nhưng là lỡ bút ? Tiên sinh đáp nói, nghèo tú tài xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch."

Thôi Sàm phình bụng cười to, cười đến nước mắt đều chảy ra.

Tất cả mọi người cảm thấy không hiểu thấu.

Thôi Sàm một mình hương đi Tàng Thư Lâu, cười đến không dừng được, vừa đi một bên lau khoé mắt nước mắt, quay đầu qua cười nói: "Tiên sinh, ta liền không tiến á."

Thôi Sàm đi vào thư lâu, tại lầu hai cửa sổ, nhìn về phía Trần Bình An bóng lưng, cao giọng hô nói: "Tiên sinh, nếu là gặp được thiên đại nạn sự tình, có thể gây đường tìm kiếm vị kia Hộ Bộ lão thị lang, liền nói người là ta tiên sinh là được, nếu là có thể trái lương tâm nói người cùng lão tú tài, là nửa cái thầy trò quan hệ, thì tốt hơn!"

Trần Bình An quay đầu nói rằng: "Biết rõ, chính người cẩn thận."

Thôi Sàm phất tay, thì thào nói: "Lên mà đi chi, người ta cùng nỗ lực."

Thôi Sàm một đường trèo lên đỉnh, đi vào lầu sáu, lên cao trông về phía xa.

Trước đó sợ dĩ không muốn leo lên cái này một tầng, không phải nơi này có huyền cơ gì, mà là thiếu niên tâm tính lại tại quấy phá, để Thôi Sàm nhớ tới một chút không chuyện cũ không vui.

Văn Thánh thủ đồ cũng tốt, Đại Ly quốc sư cũng được, giống nhau là từ thiếu niên từ tuổi nhỏ tuế nguyệt đi tới.

Thôi Sàm đến tầng cao nhất, ngã về phía sau, tiện tay đem phương kia nghiên mực cổ để ở một bên, hoàn toàn không để ý tro bụi nhiễm áo trắng.

Hắn quay đầu qua, nhìn lấy nghiên mực, "Như là đã bắt đầu làm, không bằng một cổ tác khí, đem cái này Thượng Cổ Thực Quốc giao long nghiêm chỉnh một mẻ hốt gọn, toàn bộ nuôi dưỡng trong đó ?"

Thôi Sàm nhìn về phía mái nhà năm màu khung trang trí, điêu khắc có uy nghiêm đoàn long.

Cùng trong trí nhớ nhà mình thư lâu, không giống nhau lắm, tia sáng lơ mờ, cũng không có như thế xinh đẹp đẹp mắt phong cảnh.

Thôi Sàm nhắm lại con mắt, có chút mệt rãi rồi.

Còn nhớ rõ hắn tại tuổi nhỏ thời gian, thiên tư trác tuyệt, chỉ là tâm tính không chừng, liền bị ký thác kỳ vọng gia gia nhần tâm mà "Giám giữ" tại thư lâu tầng cao nhất lầu nhỏ bên trên, mang đi cầu thang, ba bữa cơm dùng dây thừng đưa tới hộp cơm, ăn uống ngủ nghỉ đều tại như vậy hơi lớn địa phương giải quyết.

Tự nhiên còn có cái bồn cầu, mỗi ngày đều sẽ đổi, hài tử vì phản kháng, biểu đạt chính mình phần uất bất mãn, thường thường xé xuống trang sách làm giấy vệ sinh, hoặc là gấp giấy vì nhỏ nhỏ con điều chim bay, từ một cái cửa sổ nhỏ ném ra lầu bên ngoài, thuận gió mà bay, sau đó mỗi

lần liền sẽ nghe được gia gia chống quai trượng tại lầu các bên dưới một bên chửi ầm lên.

Lúc kia, Thôi Sàm làm nhiều nhất một sự kiện, chính là đem lầu các tất cả sách vở lũy thế bắt đầu, đứng tại cao cao thư chông lên đầu, ghé vào cửa sổ nhìn ra xa ngoài thành sông nước, thường thường vừa nhìn chính là mấy canh giờ.

Năm đó Thôi Sàm còn không gọi Thôi Sàm, mà là Thôi Sàm sàm, sàm giải chữ làm tiếng nước, sàm thì giải chữ làm hùng núi trùng điệp.

Vì hấn lấy tên gia gia, lúc ấy đương nhiên là hi vọng đứa cháu này, sau khi lớn lên đạo đức phẩm hạnh, học văn tu dưỡng gồm cả danh sơn sông rộng chi mỷ, trí nhân song toàn, sơn thủy đều là linh tú, có thể trở thành đọc sách hạt giống, bước lên quân tử hiền nhân liệt kê. Thế nhưng là hài tử không linh tình, thật vất vả đi xuống lầu các sau, rất nhanh liền rời quê hương đi xa du động, đi ra gia quốc, đi ra một châu, cuối cùng đi thẳng đến Trung Thổ Thần Châu, chỉ hận đi được còn chưa đủ xa, đi cái kia bướng bỉnh lão đầu càng xa càng tốt, hơn nữa còn cố ý đem cái kia sàm chữ cho trừ đi, chỉ lưu hạ tương đối với ưa thích sàm chữ, tại về sau dài dằng dặc tuế nguyệt bên trong, thủy chung đối ngoại tự xưng Thôi Sàm mà thôi.

Dù là Thôi Sàm quay về Bảo Bình Châu, trở thành Đại Ly quốc sư, vẫn không có trở lại một lần quê quán.

Không muốn trở về.

Thôi Sàm mở ra con mắt, dùng tay áo lau đem mặt, "Nhìn cái gì vậy, chưa có xem lớn lão gia nhóm thương tâm a."

Tầng cao nhất xuất hiện một vị Âm Thần xuất khiếu đi xa nho sam lão nhân, chính là đầu kia lão giao, lão nhân nhìn chăm chăm phương kia nghiên mực, sắc mặt âm trầm.

Thôi Sàm không có đứng dậy, vung tay áo, đem nghiên mực phật hướng lão nhân, "Người ba trăm năm tu vi đã đánh rụng, sự tình lần trước coi như thanh toán xong. Kế tiếp người không cần phải gấp đi hướng Long Tuyền huyện, giúp đỡ bắt giao long chi thuộc còn sót lại nghiệt chủng, bất luận lão ấu lớn nhỏ, cùng nhau nhốt tại trong nghiên mực, nhà ta tiên sinh lưu lại rất nhiều phẩm cấp tốt nhất Xà Đả thạch, cũng không mang xuất gia hương, cũng may mà hãn không mang đi ra, không phải lấy tính tình của hãn, có trời mới biết có thể hay không làm tán tài đồng tử, sớm tiêu xài hầu như không còn, hiện tại vừa vặn, tương lai có thể vật tận kỳ dụng."

Thôi Sàm ngồi dậy, hững hờ mà run lên run đầu vai.

Lão giao thu hồi nghiên mực, rõ ràng cảm giác được thiếu niên khí tượng biến hóa, trong lòng tức giận trong nháy mắt tan thành mây khói, chuyển thành bất đắc dĩ cùng khâm phục, "Quốc sư không hổ là quốc sư."

Thôi Sàm thở dài, "Chưa từng đến ba, từ ba đến năm, không đáng ngạc nhiên, tại cái này nhỏ tiểu Bảo Bình châu, xem như hiểm thấy, cần phải là đối thành toà kia Trung Thổ Thần Châu, người tại bên kia đều không cần đợi một ngàn năm, ngăn ngủi trong một trăm năm, người liền sẽ phát hiện vô số kinh tài tuyệt diệu thiên tài, mãnh liệt quật khởi, sau đó trong nháy mắt vẫn lạc, thậm chí sẽ để cho người không kịp nhìn, đến cuối cùng, liền sẽ phát hiện chỉ có già mà không chết, đồng thời già bất hủ, mới thật sự là lợi hại."

Nho sam lão nhân, Tử Dương phủ khai sơn thủy tổ cùng Hàn Thực Giang Thủy Thần phụ thân, trên danh nghĩa Hoàng Đình Quốc từ quan thoái ẩn lão thị lang, lắc đầu cười nói: "Nơi đó không phải là chúng ta có thể đợi địa phương, một khi phát hiện, tám chín phần mười sẽ bị mấy cái kia đại vương triều, chộp tới rút gân lột da đi."

Thôi Sàm y nguyên ngồi ở trên mặt đất, sắc mặt ngây ngô nói rằng: "Sự

tình lại có biến hóa, Đại Ly kinh thành, có người cảm thấy người đảm nhiệm Phi Vân Sơn thư viện mới núi dài, không thể phục chúng, ta mặc dù phản đối, nhưng là hoàng đế bệ hạ đã quyết định, chỉ làm cho người đảm nhiệm phó sơn chủ, còn chưa hẳn có thể ngồi vững vàng đứng thứ hai, đây là ta Thôi Sàm thất sách trước đây, cho nên người nếu như đổi ý, ta không không có ý kiến."

Lão nhân thần nhiên cười nói: "Chỗ ngồi dựa vào sau phó sơn chủ ? Ta nhìn rất tốt, không cần làm ra chim rùng."

Thôi Sàm quay đầu nhú mày nói: "Hiện tại cùng ta khách khí, về sau tính đổi ý, ta nhưng là không còn dễ nói chuyện như vậy."

Lão nhân lắc đầu nói: "Cũng không phải là lời khách sáo."

Thôi Sàm cổ quái tính tình lại hiển lộ ra, chẳng những không có như trút được gánh nặng, ngược lại mĩa mai nói: "Khó trách người có thể sống lâu như thế."

Lão nhân đối với cái này lơ đãng, cảm khái nói: "Hiện tại chỉ hy vọng có thể sống đến lâu hơn một chút."

Thôi Sàm đứng người lên, không cần bất kỳ động tác gì, tất cả tro bụi liền từ áo trắng chấn động rớt xuống bay xa, "Tiếp xuống, làm phiền người đưa ta đi hướng Đại Tùy. Về sau người trở lại nơi này, đem chi lan phủ sự tình làm kết thúc, có thể thuận tiện xúi giục ngoài thành vị kia Thủy Thần."

Sắc mặt lão nhân cổ quái.

Thôi Sàm đi đến lão nhân trước người, cười ha hả nói: "Thế nào, cho người ta cười tại trên cổ không quen a? Cái này có cái gì ngượng ngùng, Viễn Cổ thời đại, thần nhân thừa long, liền cùng hôm nay kẻ có tiền cười ngựa cười lừa không sai biệt lắm, quá bình thường sự tình."

Nho sam lão nhân nổi lên cười khố, nhận mệnh nói: "Cái kia ta ở bên ngoài nhà chờ người ?"

Thôi Sàm gật gật đầu, lão nhân bóng người lóe lên một cái rồi biến mất.

Toà này châu thành trên đầu thành không, bỗng nhiên ở giữa phong khởi vân dừng, lớn mây rủ xuống, cơ hồ muốn chạm đến thư lâu đỉnh chóp.

Ngoài thành tôn này sông nước chính thần hóa thành thân người, đứng tại bờ nước, ngửa đầu nhìn lại, tràn ngập kính sợ.

Thành Hoàng Các và văn võ song miếu ba vị thần chỉ, cũng là như thế.

Thôi Sàm mũi chân điểm một cái, trôi hướng tầng cao nhất ngoài cửa sổ, xuyên qua biển mây, rơi vào một đầu lão giao đỉnh đầu, ngồi xếp bằng, lão giao cái đuôi lay động, ngự phong tiến lên.

Một vị ẩn đường có nốt ruồi thiếu niên áo trắng, như thần linh trong truyền thuyết ngồi cười Thiên Long.

Thôi Sàm hiểu ý cười một tiếng, nhắm lại con mắt, hai tay bấm niệm pháp quyết, đúng là buồn bực ngán ngẫm mà luyện tập kiếm kia lô đứng cái cộc.

Gần son thì đỏ.

—— ———

Thành môn khẩu bên kia, Trần Bình An quay đầu nhìn lại, bầu trời biển mây lẫn lộn.

Bên cạnh một trái một phải đi theo thư đồng bộ dáng hai đứa bé.

Cái kia tiểu đồng áo xanh vừa đi ra khỏi cửa thành, đã cảm thấy bản thân mãnh hổ về sơn giao long vào biển, nghênh ngang nói: "Lão gia, tên kia thế nhưng là đủ hung tàn."

Phấn váy tiểu cô nương liếc mắt không che đậy miệng tử địch, nàng mím chặt bờ môi, đánh chết không nói lời nào.

Trần Bình An duỗi ra một cái bàn tay, nhẹ nhàng đặt tại tiểu đồng áo xanh trên đầu, "Hắn là ta học sinh."

Tiểu đồng áo xanh dọa đến tranh thủ thời gian chạy đi.

Trần Bình An tiếp tục tiến lên.

Đây coi là không tính gần mực thì đen ?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Nếu như Trần Bình An ở chỗ này

Trên đường đi rất náo nhiệt, náo nhiệt đến kiên nhẫn như Trần Bình An tốt như vậy người, đều cảm thấy lỗ tai không có thanh tịnh.

Đây hết thấy quy công cho cái kia so Thôi Sàm còn lắm lời tiểu đồng áo xanh.

Một lớn hai nhỏ, đầu mùa đông thời gian, đã kết bạn đồng hành nửa tuần thời gian, ba người chậm rãi đi đi tại tiêu điều rét lạnh đường cái bên cạnh, tiểu đồng áo xanh lại bắt đầu dây dưa Trần Bình An, "Đến Long Tuyền huyện lão gia trong nhà, có thể hay không dừng để ta làm cái kia quét đất trải giường chiếu tạp dịch tiểu nhị a? Có chút mất mặt, nếu là không cẩn thận truyền về châu thành bên này, có thể cho bọn hăn trò cười mấy trăm năm, làm sao cho cái kia giúp yêu quái quỷ nước làm đại ca ? Lão gia người là không biết, ta ở chỗ này, muốn gió đến gió muốn mưa đến mưa, nhắc lên ta đại danh, ai cũng muốn đuổi ra ngón tay cái, đỉnh cao!"

Trần Bình An giả vờ như không thấy, bởi vì hăn biết rõ chỉ cần nói tiếp, cái kia chính là một trận tai nạn.

Tiểu đồng áo xanh phối hợp nói rằng: "Lão gia nếu không tin, lão gia có thể hỏi cái kia gốc rễ, chính là châu thành bên trong quan to hiển quý, đồng dạng đối với ta phụng như thần rõ ràng, cũng liền vị kia phiên để trong thành Vương gia, giá đỡ lớn hơn một chút, đối với ta chỉ có thể coi là khách khách khí khí, không đủ thân thiện. Bất quá cùng huynh đệ của ta quan hệ cũng không tệ lắm, thường thường cùng một chỗ khoái hoạt. Lão gia người cũng thật là, vì sao không thuận đường đi nhà ta ngồi một chút ? Thậm chí càn ta một tiếng chào hỏi đều không cho đánh, bằng

không không phải ta khoác lác, tất nhiên cho lão gia người một cái chiêm trống tiếng động lớn thiên, sông nước sôi trào long trọng nghi thức!"

Thông qua ngăm bên dưới cùng phẫn váy nữ đồng nói chuyện phiếm, Trần Bình An đại khái hiểu rõ đầu này sông nước đại xà tính nết.

Làm sự tình rất xúc động, thường thường bị Thủy Thần đẩy ra cản tai, rất nhiều cái oanh động Hoàng Đình Quốc triều chính tai họa, rõ ràng cùng hãn không dính một bên, Thủy Thần dùng lời nói kể khích tướng vài câu, liền đều là hãn đàn độn tiếp tục chống đỡ, còn tự giác anh hùng khí khái, có một chuyển bị Linh Vận phái một vị Thái Thượng trưởng lão truy sát, chạy trốn hơn hai ngàn dặm đường. Lúc đó xấu hổ tiểu nha đầu, cho tới nơi này, khó được thổ lộ nội tâm, nói nếu như cứ như vậy không trở lại, cũng là tốt.

Trần Bình An gặp hãn lại phải nói khoác năm đó công tích vĩ đại, thực sự nhẹn không được mở miệng chen vào nói nói: "Người là thật không biết rõ cái kia Thủy Thần, đem người trở thành làm tấm mộc ? Vẫn là biết lại không quan tâm ?"

Phẫn váy nữ đồng rất tán thành, vụng trộm gật đầu.

Tiểu đồng áo xanh không dám cùng Trần Bình An nói cái gì, thế nhưng là mắt sắc phát hiện cái kia nhỏ mãng động tác, cười lạnh nói: "Người một cái tiểu nương môn, hiểu cái gì huynh đệ nghĩa khí ?"

Nói đến đây, hãn dùng sức há to mồm, lộ ra khiết trắng hầu răng, đối với nữ đồng trương răng múa trảo nói: "Lại lải nhải, tại lão gia trước mặt hòng ta hình tượng, ta liền tìm một cơ hội ăn hết người! Sau đó đem người đi ị lòi ra đến. . ."

Phẫn váy nữ đồng ánh mắt u oán, nghĩ thầm ta rõ ràng cũng không nói gì a, người liền biết rõ nhặt quả hồng mềm bóp!

Trần Bình An điên điên cái gui, mặc dù Thôi Sàm trở về Đại Tùy kinh thành thư viện, nhưng hẳn vẫn là có chút không yên lòng, chỉ bất quá Trần Bình An biết rõ ngoại trừ lo lắng, chính mình cũng làm không được cái gì.

Trần Bình An nâng lên hai tay, a khẩu khí, ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời.

Mùa đông.

Chính là không biết rõ năm nay lúc nào sẽ tuyết rơi, tranh thủ ăn tết trước trở lại tiểu trấn. Nếu như thực sự không kịp, trước hết thả một chút chạy cộc, luyện nhiều tập kiếm lô đứng cái cộc chính là, có thể cho cái kia tiểu đồng áo xanh biến ra rắn nước chân thân, lộ tuyến tận lực tuyến chọn người ở hi hữu đến rừng núi hoang vắng.

Cái kia một khối nhỏ không biết Tề tiên sinh từ chỗ nào cắt đi Trảm Long Thai, Trần Bình An để lại cho Lý Bảo Bình. Mù mắt lão đạo nhân đưa tặng « Sưu Sơn Đồ », đưa cho Lâm Thủ Nhất.

Nhưng kỳ thật Trần Bình An gia sản vẫn là không ít, chỉ bất quá không chiếm địa phương mà thôi, bây giờ không cần chiếu cố những hài tử kia cầu học, cái gui bên trong có vẻ hơi trống rỗng, ngược lại để Trần Bình An không quá thích ứng.

A Lương lúc đó Kỳ Đôn Sơn, đem thổ địa gia Ngụy Bách cho đánh cướp một phen, cuối cùng Trần Bình An cầm tới một khóa khô quắt khô héo hoa sen vàng hạt giống, là tất cả mọi người chọn còn lại phía dưới, đến nay không biết có chỗ lợi gì.

Hồ kiếm gỗ ở đây lấy một vị hương hỏa tiểu nhân, tại toà kia châu thành hiện thân sau, lại trốn không gặp người.

Cho ba người đã làm lục trúc rương sách, còn lại bên dưới một chút linh linh toái toái trúc phiến, Trần Bình An cũng không có việc gì liền luyện tập khắc chữ, ghi chép bên dưới chính mình cảm thấy có học vấn những cái này danh ngôn lời răn.

Có vài cuốn sách, là Văn Thánh lão tiên sinh lúc đó tự mình chọn lựa.

Một căn chính mình tạo hình văn tự bạch ngọc cây trâm, Trần Bình An tại Đại Tùy kinh thành đã từng dừng lên búi tóc, bây giờ lại lấy xuống, cẩn thận từng li từng tí trâm tàng bắt đầu. Thôi Sàm cùng rời đi kinh thành sau, nói qua chân chính đáng tiền, nhưng thật ra là cái kia hộp gỗ, bất quá Trần Bình An lúc đó tính cả ba chi cây trâm cùng một chỗ lưu cho Lý Bảo Bình, đối với cái này Trần Bình An đương nhiên sẽ không cảm thấy đau lòng.

Một đôi Sơn Thủy Ấn, còn có cái viên kia ý nghĩa trọng đại "Tĩnh tâm đắc ý" ấn.

Cùng họ Lục tuổi trẻ đạo trưởng, viết có phương thuốc cái kia mấy tờ giấy, vì luyện chữ quan hệ, Trần Bình An y nguyên sẽ lúc thỉnh thoảng lấy ra lật qua nhìn xem.

Về phần khối kia lớn lên giống là nén bạc tiểu kiếm phiôi, nghe nói cùng Trung Thổ Thần Châu Tuệ Sơn có quan hệ, dị thường sáng như tuyết, ban đêm ánh sáng nhưng chiếu người.

Chẳng qua hiện nay cái gửi bên trong, có nhiều thứ là Trần Bình An không có nghĩ tới.

Ngoại trừ Thôi Sàm không biết khi nào viết xong để vào cái gửi một phong thư, còn có hai bức câu đối xuân, một cái chữ phúc. Thôi Sàm lại trên thư nói đây là học sinh một điểm tâm ý, mong rằng tiên sinh vui vẻ nhận, yên tâm, chữ cũng chỉ là chữ, không có tính kế.

Dùng cái này có thể thấy được, Thôi Sàm chẳng những đã sớm nghĩ kỹ muốn trở về Đại Tùy kinh thành, thậm chí ngay cả hãn Trần Bình An sẽ quyết định, hãn cái này học sinh đều đã đoán ra.

Đối với cái này Trần Bình An là có chút nghĩ mà sợ, chỉ là đồng dạng không có cách nào nói cái gì.

Trừ cái đó ra, cái gùi bên trong còn có hai bức bảng chữ mẫu, 《 Thanh Sơn Lục Thủy Thiếp 》, nội dung cũng viết về nho nhã, bức chữ này thiếp viết tương đối đường đường chính chính, còn có một bức liên rất phù hợp Thôi Sàm hoang đường tính tình, gọi « tiên sinh xin nhiều thả chút dầu muối thiếp », tất cả đều là tại oán trách Trần Bình An móc môn keo kiệt.

Chữ viết đến. . . Trần Bình An không thể nói môn đạo, chính là cảm thấy xác thực tốt, cảnh đẹp ý vui, chỉ là nhìn lấy bảng chữ mẫu, tựa như đứng tại đầu kia Hành Vân Lưu Thủy ngô hẻm.

Trên đường đi, tiểu đồng áo xanh tiếp tục nói liên miên lải nhải, hoàn toàn không biết mệt mỏi.

Phấn váy nữ đồng liền nhu thuận cùng tại Trần Bình An sau lưng, còn đeo Thôi Sàm cái kia rương sách, mặc kệ Trần Bình An khuyên như thế nào nói, tiểu nha đầu chính là chết sống không dám đem bất luận một món đồ gì, để vào hãn cái gùi bên trong.

Trần Bình An nghĩ lại, nhớ lại nàng là không biết sống mấy trăm năm hỏa mãng, cũng không phải Lý Bảo Bình, sẽ không mệt.

Nghĩ đến đây cái, thiếu niên liền hận không thể quay đầu đi đến một bước, liền có thể trực tiếp đi đến mới Sơn Nhai thư viện học thực bên ngoài, hãn đứng tại góc tường bên kia, nhìn lấy Lý Bảo Bình bọn hãn vô cùng cao hứng nghe tiên sinh giảng bài, không có bị người bắt nạt, sống rất tốt, để hãn Trần Bình An biết rõ dù là chính mình không tại bọn hãn

bên người, cũng sống rất tốt, càng tốt hơn.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, bắt đầu yên lặng chạy cộc.

—— ———

Mới Sơn Nhai thư viện, bây giờ thành Đại Tùy kinh thành trà dư tửu hậu trọng yếu đề tài nói chuyện, cơ hồ tất cả thế gia vọng tộc hào phiệt đều đang nghị luận việc này, bàng quan, vô cùng có ý tứ. Đương nhiên thân ở phong ba bên trong mấy cái kia gia tộc, tuyệt đối sẽ không cảm thấy thú vị. Tỉ như nam suôi Sở gia, kinh thành Thượng Trụ Quốc Hàn phủ, còn có Hoài Viễn Hầu Phủ, mấy cái này gia tộc các lão nhân liên đều tâm tình không tốt lắm, mỗi ngày vào triều thời điểm, từng cái trên mặt ô mây dày đặc.

Đại Tùy chữ dị thể không ức võ, nhưng võ nhân tại triều chính trên dưới, đến cùng vẫn là không bằng văn nhân nhĩ sĩ nổi tiếng.

Đại Tùy ngôn quan thanh quý mà lại thế lớn, gần nhất trên triều đình rất náo nhiệt, Ngự Sử Thai cùng Lục khoa cấp sự bên trong nhóm, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, nhao nhao liên thư viện học tử đánh nhau một chuyện, riêng phần mình đứng đội, lời nói tìm từ đó là một điểm không khách khí, đã đầy hứa hẹn Hàn lão Thượng Trụ Quốc, Hoài Viễn Hầu gia cái kia mấy vị bênh vực kẻ yếu, nói những cái này xứ khác học tử xuất thủ tàn nhẫn, không có nửa điểm văn nhân phong nhã, cũng có công kích những này Hoàng tử Công Khanh nhóm bảo đảm vô phương, những cái kia từ Đại Ly Long Tuyên đường xa mà đến hài tử cũng không sai lầm, cũng không thể để cho người ta khi dễ có trả hay không tay đi. Sau đó liên lại có cái trước phản bác, gọi thế nào khi dễ, người đọc sách ở giữa lời nói tranh luận, lại bình thường bất quá, như thế nào thượng cương thượng tuyển đến khi dễ hai chữ? Vì thế trích dẫn kinh điển, chậm rãi mà nói, nêu ví dụ trong lịch sử những cái này nổi tiếng biện luận, không thiếu được muốn thuận tiện tôn sùng vài câu Nam Giản quốc tán dóc chi phong, người sau cũng là không muốn chịu thua,

đối chọi tương đối, từng cái bác bỏ.

Cái này cái cộc dẫn tới vô số chú mục kinh thành phong ba, mở đầu tại thư viện một gian học xá bốn cái hài tử giữa tranh chấp, về sau một cái tên là Lý Bảo Bình xứ khác tiểu cô nương, cầm trong tay lợi khí đã thương người, trong đó bị đánh một đứa bé vừa lúc là Hoài Viễn Hầu gia nhi tử bảo bối, mà Hoài Viễn hầu cùng nam suôi Sở gia là thân gia, Sở gia đích trưởng tôn là lần này thư viện nhân tài kiệt xuất, mười sáu tuổi, riêng có thần đồng thanh danh tốt đẹp, là Đại Tùy công nhận quân tử chi khí.

Vị này sau khi lớn lên không phụ sự mong đợi của mọi người Sở thị trưởng tôn, nghe nói sau cũng không trước tiên lộ diện, nhưng là hấn hai cái thư viện đồng môn hảo hữu, Hàn lão Thượng Trụ Quốc ấu tôn, cùng Đại Tùy địa phương màu mỡ Hoa tộc một vị người trẻ tuổi, tìm kiếm tiểu cô nương kia phiền phức, đương nhiên sẽ không động thủ, nhưng là nói năng lỗ mãng là thật có việc, trùng hợp cho tiểu cô nương đồng hương Lâm Thủ Nhất gặp được, một tới hai đi, liền cuốn lên tay áo lớn đánh một trận.

Hai người ở đâu là đại nho đồng yên tĩnh ý đệ tử đối thủ, bị đánh đến té cút té đá, thê thảm vô cùng, cái này đồng dạng bị coi là "Tu đạo mỹ ngọc" Sở thị trưởng tôn, không có cách nào ngồi yên không lý đến, tìm tới Lâm Thủ Nhất, trận này đỡ đánh cho mười phần đặc sắc, một cái cầm lên tổ truyền pháp khí mây lôi đàn, lấy đại luyện khí sĩ sưu tập mà đến thiểm điện, lấy bí pháp luyện chế thành vì dây đàn, mỗi khi đánh đàn, tiếng sấm cuộn cuộn, khí thế phi phàm. Mà đã tại Đại Tùy kinh thành thanh danh lên cao xứ khác thiếu niên Lâm Thủ Nhất, đồng dạng biểu hiện không tầm thường, một tay hạo nhiên chính đại Ngũ Lôi Chính Pháp, đồng dạng là ba cảnh tu vi, dù là đối mặt có được thượng phẩm pháp khí Sở thị tuần ngạn, mặc dù hơi có vẻ hạ phong, nhưng vẫn như cũ đánh cho rất có chương pháp, một tiếng hét lên làm kinh người.

Nghe nói trận này đánh nhau vì thể diện đấu pháp, thậm chí kinh động

đến đại nho đồng tình cùng một giúp nghe hỏi tiến đến lão phu tử, xa xa quan chiến, đã là tham gia náo nhiệt, lại là phòng ngừa ngoài ý muốn nổi lên.

Sau cùng kết quả, là Sở thị trưởng tôn không tiếc đứt đoạn một căn lõi điện dây đàn, Lâm Thủ Nhất nhận đầy người vết thương nhẹ, không nặng, lại da tróc thịt bong, ăn đủ đau khổ.

Kỳ thật trong thư viện bộ cũng có trận doanh phân chia, hoàng đế bệ hạ đích thân tới thư viện thời điểm, mặc dù cũng không thấy tận mắt lớn như vậy chiến trận, nhưng là ngự tứ vật nặng cho những cái kia người xử khác, về sau thư viện phu tử các tiên sinh rõ ràng cực kỳ chú ý những người kia bài tập, cái này tự nhiên sẽ để Đại Tùý bản thổ học tử trong lòng biệt khuất, mà lúc trước đi theo phó sơn chủ Mao Tiểu Đông từ Đại Ly sách cũ sân di chuyển mà đến học sinh, đoán chừng là tại tha hương nơi đất khách quê người cầu học kiếp sống, đồng dạng thụ không ít khí, cho nên trừ bỏ có thể đếm được trên đầu ngón tay mấy người, tuyệt đại đa số làm việc nghĩa không chùn bước mà đứng tại Lâm Thủ Nhất Lý Bảo Bình bên này.

Kể từ đó, Sơn Nhai thư viện liền chia làm hai đại trận doanh, riêng phần mình cùng chung mối thù.

Trong thư viện tràn đầy giường cung bạt kiếm khẩn trương phân bốn phía.

Nhưng là rất kỳ quái, phu tử các tiên sinh đối với cái này làm như không thấy có tai như điếc, rất lớn trình độ lại trợ lớn bầu không khí như thế này lan tràn.

Tại thời khắc mấu chốt này, lại có người đứng dậy, lửa cháy đỏ thêm dầu.

Đã chết Đại tướng quân Phan Mậu trinh con trai, nguyên bản một cái với

ai đều không đánh giao tế quái gở thiếu niên, tìm tới sau khi khỏi hãn Lâm Thủ Nhất, liền đến bị người sau một lựu đạn pháp đập trúng, một quyền đánh cho Lâm Thủ Nhất bay rớt ra ngoài, lần này là thật sự bị thương nặng Lâm Thủ Nhất, nôn ra máu không ngừng, thật vất vả giãy dụa lấy đứng dậy, lại bị cái kia Phan họ thiếu niên một quyền đánh trúng đầu lâu, điều đứt dây giống như ngã xuống mặt đất, xuất thủ quả quyết như sa trường hãn tốt Đại Tùy đem hạt giống đệ, vẫn không quên hướng Lâm Thủ Nhất trên người nhổ nước miếng.

Sơn Nhai thư viện tiên sinh dạy học nhóm lúc này mới bắt đầu xuất thủ tham gia, không cho phép bất luận kẻ nào len lút bên dưới ầu đả.

Nhưng là danh tự cổ quái thiếu nữ Tạ Tạ, một người đáng mạo tầm thường kia ăn nói có ý tứ ngăm đen cô nương, thậm chí không có đi thăm viếng Lâm Thủ Nhất, ngày trước liền trực tiếp tìm được Phan họ thiếu niên, đánh cho người sau thất khiếu chảy máu, chỉ có thể nhanh chân đào mệnh, nếu không có một vị phu tử vội vàng xuất thủ, ngăn trở thiếu nữ truy kích, chỉ sợ nguyên bản tinh thông võ đạo đem loại thiếu niên liền muốn biến thành một cây ma bệnh.

Rốt cục trận này càng ngày càng nghiêm trọng nháo kịch, tại một vị thư viện học sinh sau khi xuất hiện, cuối cùng có thu quan dấu hiệu.

Tên này thư viện học sinh là một cái nhân vật truyền kỳ, hàn tộc xuất thân, còn chưa cập quan, liền công nhận có được đảm nhiệm thư viện trợ giáo học thức, hãn lúc trước rời đi Đại Tùy, chính là đi hướng Quan Hồ thư viện, thông qua chín vị hướng dự một châu quân tử cộng đồng khảo hạch, thu hoạch được chính thức Nho gia hiền nhân danh hiệu, lần này trở về Đại Tùy, có thể nói thẳng lợi trở về, áo gấm về quê.

Đại Tùy triều đình chuyên môn điều động Lễ Bộ Hữu Thị Lang ra khỏi thành mười dặm, tự mình đón về vị này tuổi quá trẻ Nho gia hiền nhân, càng khiến người ta cực kỳ hâm mộ không thôi còn tại sau đầu, hoàng đế bệ hạ để cung nội một vị Đại Điều Tự, cho vị này Đại Tùy tương lai

miếu đường đồng lương, đưa đi một bộ giá trị liên thành văn phòng tứ bảo, lấy đó khen ngợi.

Cho nên cái này tên là Lý Trường Anh thư viện học tử, là mang theo hiền nhân thân phận cùng Đại Tùy hoàng đế ngự tứ chi vật, đi vào Đông Hoa Sơn.

Hắn leo núi nhập viện chuyện thứ nhất, chính là tìm tới Lý Hòe xin lỗi.

Sau đó là thăm viếng bị bệnh liệt giường Lâm Thủ Nhất, cuối cùng là đứng tại thiếu nữ Tạ Tạ trước mặt, nói song phương cũng không được lại hành động theo cảm tính, Sơn Nhai thư viện chung quy là cầu học địa phương.

Tại Lý Trường Anh sau khi rời đi, Tạ Tạ từ đầu tới đuôi, không nói một lời.

Đại Tùy hoàng đế cũng không lấy chuyên cần chính sự quân chủ danh chấn một châu, nói chung nói đến, thanh danh không hiện, không bằng Đại Ly hoàng đế như vậy hùng tài vĩ lược, không bằng Nam Giản quốc quân vương như vậy tài văn chương phong lưu, thậm chí không bằng đã vong nước Lô thị hoàng đế như vậy nổi tiếng, bất quá Đông Bảo Bình Châu luôn luôn là phương Nam màu mỡ, phương Bắc hoang vu, Đại Tùy tại phương Bắc xem như riêng một ngọn cờ, ngay cả Nam Giản quốc quyền quý đều nguyện ý vì chi vãng lai, Đại Tùy Cao thị con cháu, cũng là Quan Hồ thư viện khách quen.

Đại Tùy hoàng đế cơ hồ rất ít tại tảo triều về sau, kêu lên lục bộ quan lớn ở bên trong Đại Tùy trụ cột, tại dưỡng tâm trai tổ chức nhỏ triều hội, nhưng hôm nay là ngoại lệ, bất quá Lễ Bộ Thượng Thư ở bên trong đông đảo đem bề ngoài Công Khanh, đều tâm lý nắm chắc, xem ra là thư viện traten kia phong ba, đến nhất định phải hoàng đế bệ hạ tự mình hỏi tới cấp

độ.

Cho nên cái kia kiêm nhiệm thư viện Sơn chủ thấp bé lão nhân, thành ánh mắt tiêu điểm, vị này lục bộ nha môn đệ nhất nhân Thiên Quan đại nhân, cùng miếu đường hảo hữu cùng nhau mà đi, trên mặt không thấy bất luận cái gì bối rối vẻ mặt. Dáng người thấp bé lại quyền cao chức trọng Lễ Bộ Thượng Thư, có thể nhìn đã tính trước, thế nhưng là Hàn lão trụ quốc ở bên trong mấy vị "Người trong cuộc", vậy liền không có gì hảo sắc mặt.

Nhỏ triều hội mở không nóng không lạnh, thậm chí còn không bằng trong phòng cái kia đối với bồn than nhỏ lửa than tràn đầy, bất quá là hoàng đế bệ hạ xuất ra một chút lớn triều hội chưa định công việc, đuổi việc hâm lại mà thôi, các vị đang ngồi ở đây, tại quan trường tu hành hơn nửa đời người, mọi người đối với cái này bình thường triều chính sự vụ, sớm đã rất quen trong lòng, rất nhanh liền theo thứ tự thông qua quyết nghị, tin tưởng chẳng mấy chốc sẽ cấp tốc từ trong kinh thành trụ cột truyền đạt tới chỗ.

Đợi đến đại sự kết thúc, hoàng đế bệ hạ nhấp một hớp còn ấm áp canh hạt sen, tất cả mọi người mừng rỡ, biết rõ trọng đầu hí cuối cùng muốn tới.

Hoàng đế bệ hạ thả xuống chén, nhìn quanh bốn phía, cười nói: "Thế nào, chư vị ái khanh, đều đang chờ nhìn quả nhân trò cười?"

Hàn lão trụ quốc mặc dù thất tuần tuổi, bất quá càng già càng dẻo dai, vẫn như cũ tinh thần khỏe mạnh, ngồi ngay ngắn trên ghế, không giận tự uy, nhưng là lúc này cũng có chút khó xử, thành gia lập thất chi niên Hoài Viễn Hầu gia càng là đứng ngồi không yên, giống hãn loại này thế tập công Hầu Tước vị Đại Tùy công huân về sau, lúc bình thường đều sẽ phai nhạt ra khỏi miếu đường tầm mắt, trừ phi trọng đại hạng mục công việc, cực ít chủ động tham gia tảo triều, đây là ước định mà thành quan trường quy củ, nhưng là hôm nay Hàn lão trụ quốc ở bên trong mấy vị

đại lão, đều cho hăn hảo tâm đưa cái tin tức, muốn hăn tốt nhất tham gia hôm nay tảo triều, tránh khỏi đến lúc đó xảy ra trạng huống lại không cơ hội giải thích.

Đại Tùy hoàng đế nhìn thấy mấy cái đồng thời nếu muốn đứng dậy thỉnh tội đại thần, cười đưa tay hướng xuống dưới lẳng không ấn xuống mấy cái, "Không cần đứng lên, ngồi nói chuyện chính là, quả nhân hôm nay không phải hưng sư vấn tội đến, chỉ là muốn biết rõ một chút chẳng phải nghe nhầm đồn bậy sự tình. Các người là không biết, huyền mà ở bên trong, tất cả mọi người gần nhất mỗi ngày đang khuyên học phòng trò chuyện cái này, việc học rồi tinh rồi mù, làm hại bọn hăn tổng sư phó phàn nàn không thôi, tức giận đến muốn bọn hăn dứt khoát đi Sơn Nhai thư viện đọc sách được rồi."

Vóc dáng nhỏ nhất lại là chức quan cao nhất Lễ Bộ Thượng Thư chậm rãi đứng dậy, đem đại khái đi qua gỡ một lần, nói đến không nghiêng không lệch.

Đại Tùy hoàng đế cười hỏi nói: "Là Mao lão tự mình mở miệng, nói không thêm quan tâm bọn nhỏ đùa giỡn?"

Lễ Bộ Thượng Thư gật đầu nói: "Xác thực như thế."

Đại Tùy hoàng đế ừ một tiếng, "Quả nhân biết rõ."

Sau đó hăn liền lâm vào trầm tư.

Trên thực tế đang ngồi Đại Tùy trọng thần, không có người ngây thơ đến coi là hoàng đế bệ hạ coi là thật cái gì đều không rõ ràng, thật coi Đại Tùy gián điệp tình báo là ăn chay?

Chỉ là vì ứng phó Đại Ly tử sĩ, gián điệp thâm thấu, Đại Tùy Hộ Bộ hàng năm bí mật chi tiêu, cái kia chính là như nước chảy đồng dạng, chính là không có tiếng vang thôi.

Trên thực tế nếu là Lô thị hoàng đế lúc đó nếu là nghe theo Đại Tùỳ khuyến cáo, chẳng phải tự chịu, tin tưởng Đại Tùỳ gián điệp tình báo cung cấp tin tức, chuẩn bị sớm, cho dù Lô thị giang sơn hủy diệt, kết cục vô pháp cải biến, nhưng là tuyệt đối sẽ không nhanh như vậy, nhanh đến toàn bộ Đại Tùỳ nho nhã quan văn, cũng nhịn không được chửi ầm lên Lô thị trên triều đình, toàn mẹ nó là giá áo túi cơm.

Quan văn còn như vậy, càng đừng đề cập Đại Tùỳ võ tướng.

Đại Tùỳ hoàng đế chậm rãi hồi lại thần, cười đối với Hàn lão trụ quốc ở bên trong mấy người nói rằng: "Vậy cứ như vậy đi, dừng ở đây. Tiểu hài tử ở giữa cãi nhau ầm ĩ, dù là không có cái gì xấu tâm, thế nhưng phải có cái phân tặc."

Đại Tùỳ hoàng đế nửa câu đầu, kỳ thật cùng lúc trước phu tử sân Mao Tiểu Đông lời nói, không có sai biệt.

Sau đó nhỏ triều hội cứ như vậy tán đi.

Đại Tùỳ hoàng đế đơn độc lưu lại Lễ Bộ Thượng Thư.

Thấp bé lão nhân nhìn thấy vị quân chủ này đứng người lên, đi hướng chậu than bên kia ngồi xồm xuống, tự mình cầm lấy kim sắt kích thích lửa than, giữ ở ngoài cửa hoạn quan cũng không có làm thay, lão nhân cũng không thấy đến kỳ quái.

Đại Tùỳ hoàng đế thả xuống tiểu thiết kim, đưa tay đặt ở lửa than phía trên, nhẹ giọng nói: "Xem khắp sách sử, áp lực ngoại trừ đến từ không chết không thôi nước láng giềng cường địch, cũng có nội bộ đánh lấy trung quân yêu dân cờ số người một nhà a."

Thiên Quan đại nhân hầu kết khẽ nhúc nhích, cái trán có mồ hôi chảy ra.

Đại Tùỳ hoàng đế tự giấu cười một tiếng, xoay người hướng lão nhân vẫy vẫy tay, Lễ Bộ Thượng Thư vội vàng bước nhỏ chạy tới, có chút xấu hổ mà bồi tiếp hoàng Đế Nhất lên ngồi xồm.

Đại Tùỳ hoàng đế cười hỏi nói: "Đại Ly vì sao vội vàng như thế xuôi Nam ? Nguyên Bản Quan hồ thư viện thái độ mơ hồ, không muốn cho câu lời rõ ràng, bây giờ ngược lại so với chúng ta còn gấp, cái kia gọi Lý Trường Anh người trẻ tuổi, hẩn hiên nhân danh hiệu, trước đó một mực cố ý trì hoãn không cho, nghe nói sau một bên Quan Hồ thư viện bên trong, liền trực tiếp cho Lý Trường Anh 'Quân tử' thân phận âm thanh đều có. Người nói xong cười không buồn cười ?"

Vấn đề này, là đánh chết cũng không thể tùy tiện trả lời.

Thấp bé lão nhân càng co quắp.

Hoàng đế hỏi: "Nếu như là đổi thành ngựa thượng thư bọn hẩn, tùy tiện cái nào, cũng sẽ không giống người này a nơm nớp lo sợ, sống lưng của bọn họ đều cứng đến nổi rất, vậy người biết rõ vì cái gì cuối cùng là người, mà không phải bọn hẩn Diêu Lĩnh Sơn Nhai thư viện Sơn chủ sao?"

Thấp bé lão nhân nhẹ giọng nói: "Bởi vì Vi Thần không có nhất văn nhân khí, đảm nhiệm thư viện mới Sơn chủ, bệ hạ không cần lo lắng cùng Mao Tiểu Đông lên bắn thủ."

Hoàng đế nhắc nhở nói: "Hô Mao lão."

Thấp bé lão nhân sợ hãi nói: "Đúng đúng đúng, là Mao lão."

Hoàng đế gật đầu, nói một mình nói: "Đại Ly có thể cho Tề tiên sinh bao nhiêu tôn trọng, quả nhân thậm chí có thể cho Mao lão ngang hàng kính trọng. Cái này là quả nhân cùng Đại Ly cái kia Tổng thị mọi rợ lớn nhất khác biệt."

Thấp bé lão nhân đang muốn nói cái gì.

Hoàng đế đã cười lắc đầu, "Thế nhưng là tác dụng không lớn."

Vị này Lễ Bộ Thượng Thư đã hoàn toàn luống cuống tâm thần.

Trên thực tế hoàng đế bệ hạ luôn luôn rất ít cùng thần tử nói như thế.

Trừ bỏ lão nhân tại mười năm trước, ngoài dự liệu mà đảm nhiệm Đại Tùý Thiên Quan một lần kia, đây là lần thứ hai.

Hoàng đế bệ hạ cảm khái nói: "Văn nhân khí thư sinh khí, các người người đọc sách đương nhiên đều phải có, nhưng chỉ là có văn nhân phong cốt, chỉ lấy đạo đức quản lý triều chính, chưa hẳn đối với giang sơn xã tắc hữu ích a."

Lão nhân không dám tiếp tục trầm mặc đi xuống, đành phải kiên trì, khô quắt xẹp trở về đáp nói: "Bệ hạ anh rõ ràng."

Đại Tùý hoàng đế quay đầu cười nói: "Người a, cái gì đều rất tốt, chính là quá cẩn thận chặt chẽ, về sau đừng có lại làm từ ô danh âm thanh sự tình, người mấy cái kia con cái cái gì phẩm hạnh, quả nhân sẽ không biết rõ ? Nào dám làm ra ngầm chiếm bách tính ruộng tốt hoạt động. Nhất là người cái kia ấu tử, tốt bao nhiêu đọc sách hạt giống, không nói một giáp ba tên là vật trong bàn tay, tiến sĩ cập đệ khoa cử chế nghệ, khẳng định không thiếu, người vì sao nhất định phải đè ép hấn ?"

Lão nhân bờ môi run rẩy, cuối cùng cắn răng một cái, đứng người lên lại quỳ đi xuống, nghẹn ngào nói: "Thần chỉ có thể dùng cái này vụng về thủ đoạn, vì bệ hạ phân ưu!"

Đại Tùý hoàng đế đem lão nhân đỡ lên thân, âm giọng nói: "Miếu đường phía trên, rất nhiều người đều nói người chỉ là cái Đảo Cường Hồ hảo

hảo tiên sinh, nhưng là quả nhân cảm thấy người dạng này thần tử, mới là Đại Tùỳ chân chính không thể thiếu đồng lương!"

Lão nhân lập tức nước mắt tuôn đầy mặt, chỉ cảm thấy mười mấy năm qua ủy khuất quét sạch sành sanh, sừng sốt lần nữa quỳ xuống đi xuống, "Thần có tài đức gì, thẹn đối với bệ hạ tín nhiệm!"

Đại Tùỳ hoàng đế nhẹ nhàng đạp lão nhân một cước, tức cười nói: "Đường đường Lễ Bộ Thượng Thư, còn chơi xấu lên ? Mau dậy, không tưởng nổi!"

Thấp bé lão nhân lúc này mới đứng dậy, tranh thủ thời gian lung tung lau đem mặt, "Để bệ hạ chê cười."

Hoàng đế ngồi vào chỗ cũ, phất phất tay, "Về đi."

Thấp bé lão nhân khom người cáo lui.

Hoàng đế từ một tòa sách nhỏ trong đồng rút ra vốn Nho gia kinh điển, từng tờ một vượt qua, cũng không ngừng đầu lên, thuận miệng hỏi: "Nghe nói thế gian có thật nhiều cổ quái gió, trong đó có một loại tên là lật sách gió ?"

Hoàng đế tiếng nói rất thấp, nhưng là nơi xa ngoài cửa cao đại hoạn quan y nguyên trả lời nói: "Hồi bẩm bệ hạ, xác thực như thế, cổ này thanh phong, bắt nguồn từ nơi nào, không theo nhưng tra, chỉ biết rõ nó yêu thích đọc qua sách vở, sách vở cũ mới không chùng, này Phong U hơi đến cực điểm, tu sĩ tầm thường cũng không nhưng điều tra. Nếu như bị người dẫn đường, thu nạp thể nội về sau, này gió liền sẽ tại ngũ tạng lục phủ ở giữa chậm rãi lưu động, nếu là thường thường lật sách đọc sách, liền có thể kéo dài tuổi thọ."

Hoàng đế nâng đầu lên, ngạc nhiên nói: "Tốt như vậy ? Vậy chúng ta Đại Tùỳ có hay không ?"

Lông tóc đều là trắng lão hoạn quan lắc đầu nói: "Lật sách gió luôn luôn vì Nho gia Học Cung thư viện sở độc hữu, nơi khác cũng không, cho dù là nói Giáo Tông môn, hoặc là Phong Tuyết miếu Chân Võ Sơn cái này thánh địa, đồng dạng tìm không thấy một tia một sợi."

Hoàng đế cảm thán nói: "Thiên địa tạo hóa, huyền diệu như thế. Chỉ tiếc quả nhân là cái hoàng đế a."

Lão hoạn quan mỉm cười nói: "Đây là bệ hạ một người chi bất hạnh, lại là Đại Tuyền bách tính chi vạn hạnh."

Người mặc long bào nam nhân thoải mái cười to, mặt rộng cực kỳ vui mừng.

Hoàng đế để quyển sách xuống, đột nhiên đối với ngoài cửa hoạn quan hỏi: "Có cần hay không để Cao Huyền đi Sơn Nhai thư viện cầu học?"

Lão hoạn quan cũng không một chút do dự, lắc đầu nói: "Lần trước Ly Châu động thiên chuyển di, mặc dù hung hiểm, nhưng thu hoạch cực phong phú, điện hạ cơ hồ xem như một người độc chiếm hai phần thiên đại cơ duyên, cầu học một chuyện, đã mất tất yếu. Huống chi điện hạ tất nhiên dám can đảm đáp ứng việc này, đi theo lão nô cùng một chỗ tiến về địch quốc Đại Ly phúc địa, bản này chính là một phần lớn lao Đại Đạo cơ duyên."

Hoàng đế gật gật đầu, thốn thức nói: "Như thế nói đến, huyền mà so quả nhân may mắn a."

Nhưng là hoàng đế vượt vượt huyết thái dương, đầu đầu nói: "Nhưng là chần mà chính là uống phí gặp một trận tai bay vạ gió, hắc mẫu hậu thật vất vả thuyết phục hắc đi Phiến Vương phong đất, rất vui mừng một chuyện tốt, kết quả Cao Huyền gia hỏa này, tại Ly Châu động thiên tự xưng Cao Chấn, làm hại bị cái kia trùng hợp qua đường cừu gia thiếu nữ,

mang theo mấy vị Biệt Châu kiếm tiên, trực tiếp từ trên trời giáng xuống, tìm được chốn, tuy nói nàng sau đó phát hiện nhận lầm người, liền cấp tốc xin lỗi rời đi, thế nhưng là chốn mà thuở nhỏ liền tính tình nhu nhược, cho dọa cho phát sợ."

"Đây là lão nô sai lầm. Sớm biết như thế, lúc đó tại Ly Châu động thiên trong hẻm nhỏ, không nên xúc động như vậy."

Cao đại hoạn quan có chút khom người, đầy mặt áy náy.

Đại Tùỵ hoàng đế khoát khoát tay nói: "Không có quan hệ gì với người, không cần suy nghĩ nhiều. Đúng, cô gái kia thân phận chân thật, nhưng từng tra ra ?"

Hoạn quan lắc đầu nói: "Khó, chỉ biết rõ là Đảo Huyền Sơn nhân vật bên kia, nói không chừng cùng cái kia đạo kiếm khí trường thành có quan hệ, quả thực khó giải quyết."

Đại Tùỵ hoàng đế thở dài nói: "Không tra được cũng đúng là bình thường, dù sao cùng cái kia phát Bắc Địa kiếm tu không phải một cái lục địa, một khi liên lụy tới Đảo Huyền Sơn cùng kiếm khí trường thành, thì càng giữ kín như bưng, cái kia hai cái địa phương, luôn luôn là chúng ta toà này thiên hạ tối kỵ."

Đại Tùỵ hoàng đế cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Thiên hạ lớn biết bao, mấu chốt còn không chỉ một toà."

—— ———

Lâm Thủ Nhất bây giờ đơn độc ở một toà học xá, còn lại Đại Tùỵ xuất thân cùng phòng, đều đã chuyển hướng nơi khác.

Hôm nay, nguyên bản vắng ngắt học xá, trở nên có chút náo nhiệt.

Lâm Thủ Nhất tựa ở trên gối đầu, nhắm mắt dưỡng thần.

Lý Bảo Bình ôm hẹp đao Tường Phù, mặt đen lên ngồi ở giường đầu.

Lý Hòe đứng tại hơi địa phương xa, một mặt muốn khóc không dám khóc đáng thương bộ dáng.

Đứa bé này nâng lên dừng khí, đi về phía trước ra mấy bước, nói rằng: "Nếu không ta đi cùng ba người kia xin lỗi ? Thư viện đều nói cái kia Lý Trường Anh là Nho gia hiền nhân, liền Đại Tùy hoàng đế đều rất coi trọng, hơn nữa còn nói hắn là trong ngũ cảnh thần tiên, chúng ta đánh không lại hắn."

Lý Bảo Bình giống như là bị giẫm trúng cái đuôi xù lông mèo rừng nhỏ, quay đầu gắt gao tiếp cận Lý Hòe, phẫn nộ nói: "Nói cái gì xin lỗi ? Lý Hòe ngươi làm sao đọc sách! Nếu như tiên sinh cùng Tiểu sư thúc ở chỗ này, muốn bị ngươi tức chết!"

Lý Hòe giật mình kêu lên, nhưng lần này không có trốn đi chính mình khóc, mà là cứng ngắc lấy cổ nghẹn ngào nói: "Hết thầy đều là bởi vì ta, mới làm hại Lâm Thủ Nhất thụ thương, ta biết rõ chuyện này không xong, ta không sợ bị người đánh chết. . . Thế nhưng là Lý Bảo Bình ngươi làm sao bây giờ, nếu như Trần Bình An biết rõ ngươi bởi vì ta bị thương, hắn nhất định sẽ hận chết ta, hắn khẳng định đời này cũng sẽ không để ý ta. . ."

Lý Hòe rốt cục lên tiếng khóc lớn lên, bất kể thế nào đưa tay lau, đều ngăn không được nước mắt.

Làm Lý Bảo Bình nhìn thấy Lý Hòe thương tâm bộ dáng, một chút đến miệng một bên nói nhảm, bị nàng nuốt về bụng, rầu rĩ không vui mừng mà nói: "Lý Hòe, vấn đề này ngươi không sai, ngươi cũng không cần xin lỗi, ngươi yên tâm, coi như ta ăn phải cái lỗ vốn, Tiểu sư thúc sẽ không trách ngươi. . ."

Nói đến đây, Lý Bảo Bình ánh mắt kiên nghị nhìn về phía Lý Hòe, "Bởi vì Tiểu sư thúc nếu như ở chỗ này, đồng dạng sẽ nói cho người, Lý Hòe, người là đúng!"

Nói chuyện đến vừa nghĩ tới Trần Bình An, Lý Hòe liền càng thêm thương tâm, ngồi xổm ở trên mặt đất gào khóc, khóc không thành tiếng nói: "Thư viện đều là người xấu, Trần Bình An ở đây, nhất định sẽ không để cho Lâm Thủ Nhất thụ thương, cũng không để Lý Bảo Bình người bị người mắng. . ."

Toàn thân thảo dược vị đạo Lâm Thủ Nhất, nhẹ nhàng thở dài, không có mở mắt, chỉ là lộ ra cười khổ.

Lâm Thủ Nhất biết rõ, chuyện này phía sau khẳng định có người tại trợ giúp, hẳn nghĩ không minh bạch những cái kia miếu đường bên trên dương mưu, gia tộc phía sau màn âm mưu, nhưng là nếu như Trần Bình An thật sự lưu tại thư viện, khả năng sự tình sẽ huyền ảo lớn hơn. . . Nhưng là cho dù là như thế, ít nhất trong phòng ba người, tuyệt sẽ không như thế mờ mịt, giống như là thiếu đi chủ tâm xương, làm cái gì tốt giống đều không đúng, bởi vì làm cái gì cũng biết cảm thấy trong lòng không chắc.

Bọn hắn quen thuộc Trần Bình An ở bên cạnh thời gian.

Mấy ngày nay Lâm Thủ Nhất nằm tại trên giường bệnh, suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Lâm Thủ Nhất cho tới bây giờ, mới minh bạch nhiều như vậy cái kinh tâm động phách lựa chọn, tỉ như Kỳ Đôn Sơn, tỉ như áo cưới nữ quý, tỉ như đối mặt Chu Lộc ám sát, Trần Bình An trên bờ vai chọc lấy cái gì phân lượng trọng trách, cũng minh bạch những cái này nhìn như không đến nơi đến chốn quyết định, so hiện nay thiên ai tới nhúm lửa nấu cơm, ai đến gác đêm, làm như thế nào chọn lựa lộ tuyến, người nào phong

cảnh danh thắng chúng ta nhất định phải đi nhìn một chút, vân vân vân vân, là bức nào rườm rà mệt nhọc.

Một cái trêu chọc tiếng nói tại cửa ra vào vang lên, "U, chúng ta Lý Hòe Lý đại tướng quân khóc đến như thế thương tâm a."

Lâm Thủ Nhất mở mắt nhìn lại, cười nói: "Người đã đến a."

Lý Bảo Bình nhìn thấy cái kia quen thuộc thân Ảnh Hậu, đầy mặt xoắn xuýt.

Lý Hòe quay đầu qua, kinh ngạc nhìn lấy dáng người thon thả ngăm đen thiếu nữ, hít mũi một cái, tiếp tục mà cúi thấp đầu nức nở.

Tạ Tạ dựa vào cửa phòng, "Đánh không lại liền chịu đựng thôi, bao lớn sự tình."

Lý Bảo Bình muốn nói lại thôi.

Tạ Tạ thở dài, "Không có cách, coi như người đem Tường Phù đao cấp cho ta, ta cũng đánh không lại cái kia gọi Lý Trường Anh ngụy quân tử."

Nói đến đây, nàng có chút bất đắc dĩ, nếu không có những cái kia âm hiểm độc ác khốn long đình, cầm cố lại nàng lớn bộ phận tu vi, nàng Tạ Linh Việt cũng không cần như thế bó tay bó chân.

Tạ Tạ đột nhiên quay đầu đi, hơi kinh ngạc.

Cái kia khách không mời mà đến chậm rãi đi tới, hai tay giấu trong tay áo, thiếu niên cao lớn cười tùm tùm đứng tại cửa ra vào, đem đứng bên người thiếu nữ Tạ Tạ, ngồi xổm Lý Hòe, ngồi Lý Bảo Bình, nằm Lâm Thủ Nhất, đều nhìn một lần, lúc này mới ôn nhu cười hỏi nói: "Đừng trách ta khoan thai tới chậm a, trước đó ta cảm thấy các người có thể ứng phó."

Lâm Thủ Nhất một lần nữa nhắm lại con mắt, hiển nhiên không quá chào đón ý định này thâm trầm Lô thị di dân.

Vu Lộc đối với cái này không có nổi nóng, bất quá thu liễm ý cười, "Ta lần này đến, chính là muốn hỏi một vấn đề, nếu như Trần Bình An ở chỗ này, hẳn sẽ làm thế nào ?"

Lý Hòe không khỏi nhớ tới Tú Hoa Giang dò ngang bên trên phong ba, thấp giọng nói: "Trần Bình An sẽ trước hảo hảo giảng đạo lý."

Lý Bảo Bình tinh thần phấn chấn, "Kể xong đạo lý, nếu như đối phương vẫn là nhìn như phân rõ phải trái kỳ thật căn bản không nói đạo lý, Tiểu sư thúc liền sẽ lại dùng năm đấm giảng đạo lý!"

Lâm Thủ Nhất khước miệng nhếch lên, bất động thanh sắc.

Vu Lộc ồ một tiếng, "Cái kia ta liền đã hiểu."

Thiếu niên cao lớn cứ như vậy quay người rời đi, mây trôi nước chảy.

Tạ Tạ nhú mày hỏi: "Người muốn làm cái gì ?"

Vu Lộc đưa lưng về phía thiếu nữ, khoát khoát tay, tiêu sái rời đi, "Trên đường tới, đều là Trần Bình An thủ đầu hôm, ta phụ trách sau nửa đêm, trước kia là như thế này, về sau cũng nên là như thế này."

Lý Hòe có chút mộng.

Lý Bảo Bình trừng lớn con mắt, nhìn về phía Lâm Thủ Nhất, "Vu Lộc không phải là tìm cái kia ngục quân tử phiền phức a?"

Lâm Thủ Nhất bán tín bán nghi nói: "Không đến mức đi."

Tạ Tạ buồn bực nói: "Nhưng ta cảm thấy lấy rất giống là gây chuyện đi đó a."

Lý Trường Anh ưa thích đọc sách, cũng sở trường đọc sách, chẳng những đã gặp qua là không quên được, mà lại có thể suy một ra ba, là chân chính đọc sách hạt giống.

Cho nên Sơn Nhai thư viện mới tinh Tàng Thư Lô, là hẳn thích nhất đợi địa phương.

Thư lâu cũng không đêm cấm, đêm nay, Lý Trường Anh một mình cầm đuốc soi đêm đọc, hăn đột nhiên nâng đầu lên, cười nói: "Người là Vu Lộc a? Tìm ta có việc sao?"

Vu Lộc hai tay lồng tại trong tay áo, thiếu niên cao lớn thói quen có chút xoay người, cười tùm tùm gật đầu, "Có a."

Một bộ nho sam ngọc thụ lâm phong Lý Trường Anh đứng người lên, ý cười đầy mặt, "Thỉnh giảng."

Vu Lộc từ trong tay áo đuổi ra một cái tay, cao cao vút cho Lý Trường Anh một cái cái túi, tràn đầy bạc.

Lý Trường Anh nghi hoặc nói: "Đây là ?"

Lý Trường Anh đột nhiên thân thể căng cứng, như lâm đại địch.

Chỉ gặp cái kia cho người ta ấn tượng, một mực là nho nhã lễ độ, người vật vô hại thiếu niên cao lớn, chậm rãi tiến lên, nụ cười rực rỡ, "Người mua được tiền, nếu như không đủ, dung ta trước thiếu a."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Tiên sinh có việc làm như thế nào

Lý Trường Anh nhìn thấy hướng mình đi tới thiếu niên cao lớn, mặc dù nội tâm tràn ngập cảnh giác, thể nội một luồng hạo nhiên khí tự nhiên sinh ra, dồi dào hai tay áo, có chút phồng lên, vị này Đại Tù nhất tuổi trẻ Nho gia hiền nhân, vẫn là vẻ mặt ôn hoà nói: "Ta biết rõ người cùng Lý Hòe bọn hắn là cùng một chỗ đi xa đồng hương học tử, người nếu như là vì bọn họ bênh vực kẻ yếu, có thể, nhưng là có thể hay không nói xong đạo lý lại đánh ? Người nếu là nói thẳng ta, ta chính là không hoàn thủ, mặc cho người đánh lên hai quyền, cũng cam tâm tình nguyện."

Nhưng là Vu Lộc vẫn như cũ bước chân không ngừng, khuôn mặt tươi cười không thay đổi, bất quá nói một chút để Lý Trường Anh không hiểu thấu lời nói, "Phụ cấp du học lúc gác đêm, từ trước đến nay là ta thủ sau nửa đêm, cho nên nói đạo lý chuyện này, trước để đó, về sau người nếu là có cơ hội, gặp Lý Bảo Bình Tiểu sư thúc, tự mình hỏi hắn sao, ta tối nay không cùng người giảng những thứ này."

Chỉ có năm bước chi cách.

Vu Lộc một bước giẫm ra, bộ pháp hơi lớn, đồng thời cười nói: "Đánh, cẩn thận một chút, đừng cho ta dễ dàng một quyền đánh cho gần chết, đến lúc đó hại ta ký số quá nhiều, cùng cái nào đó gia hỏa vay tiền, nếu muốn không trả, phải là hắn rất phải tốt bằng hữu mới được, ta còn chưa đủ tư cách."

Ương ngạnh đến cực điểm vừa dứt lời, theo Vu Lộc bước thứ hai đạp thật mạnh ra, Lý Trường Anh cảm giác được mặt đất truyền đến một chút tiếng vang trầm trầm, bởi vì kinh nói chỉ hướng dưới lòng đất thẩm thấu, hoàn toàn không tại mặt đất lưu tán khắp nơi, cho nên lộ ra trên

mặt bàn khí thể cũng không kinh người, nhưng càng là như thế, Lý Trường Anh càng cảm thấy rung động, một bước này, liền nhìn ra được trước mắt thiếu niên cao lớn cân lượng, tuyệt đối là một vị thấp nhất bốn cảnh thuần túy võ phu, không thể khinh thường.

Mặc dù tâm tư lưu chuyển, không chậm trễ Lý Trường Anh thể nội khí thể như hồng thủy vỡ đê, mãnh liệt trút xuống, luyện khí sĩ dưỡng khí, luyện khí cả hai hợp nhất, trời sinh có được võ đạo nội gia quyền ưu thế, gồm cả tu thân dưỡng khí, cho nên xa so với võ nhân trường thọ. Nhất là Lý Trường Anh thuở nhỏ liền có một cục đại phúc duyên, tiêm lộ cao chót vót sau, rất nhanh đến mức đến một vị Đại Tùy luyện khí sĩ tông sư ưu ái, thụ lấy trường sinh bí thuật, cảnh giới kéo lên tiến triển cực nhanh, bây giờ còn chưa cập quan, đã là đệ lục cảnh động phủ cảnh lỗi lạc tu vi, nếu như nói vách núi trong học viện Lâm Thủ Nhất, chỉ là một khối còn đợi nghiệm chứng, vẫn cần điêu khắc tốt nhất ngọc thô, như vậy Lý Trường Anh chính là một khối đã thành hình ngọc bích, trong ngoài trong suốt.

Luyện khí sĩ năm sáu, chín mười phần kém, võ phu ba bốn, sáu bảy khác biệt, đều là khoảng cách cực lớn.

Mắt thấy Vu Lộc giết tới trước mắt, Lý Trường Anh trước làm cái ẩn nấp thủ thế, sau đó tiêu sái lui lại mấy bước, hai ngón khép lại, đứng ở trước ngực, như kiếm tu bày ra đứng kiếm thức, vô cùng đơn giản một cái thủ thế, Lý Trường Anh dùng sau khi đi ra, mơ hồ ở giữa, đã có mấy phần tông sư phong phạm, cho người ta cảm giác, chính đại quang minh.

Không chỉ như thế, thư lâu bên trong, từng tia từng sợi nhạt xanh chi khí, đột nhiên sống lại, như cá đến nước, diên tuôn ra hướng Lý Trường Anh.

Đệ lục cảnh động phủ cảnh, tức là phủ cổng tò vò mở, tức khai khiếu nạp khí, bắt đầu từ giữa thiên địa hấp thu linh khí, cơ thể người ba trăm sáu mươi lăm cái khiếu huyết, tựa như ba trăm sáu mươi lăm tòa tự nhiên mà thành động thiên phúc địa, đây cũng là vì sao nói người là vạn linh chiêu

dài. Vì sao thế gian tình mị yêu quái, từng cái vót đến nhọn cả đầu trước biển ảo hình người, mới tiếp tục tu hành ?

Căn nguyên ở đây.

Trừ bỏ người sinh ra lúc liền tự nhiên mà vậy khai khiếu "Thất khiếu", nam tử chỉ cần lại mở chín cái khiếu huyết liền có thể bước lên kế tiếp cảnh giới, nữ tử lại yêu cầu khai khiếu mười hai mới có thể đi vào giai, rất nhiều nữ tử tu sĩ cảnh giới sẽ không quá cao, trong ngũ cảnh dựa vào sau số lượng tương đối thừa thớt, cũng bởi vì rất nhiều người bị ngăn tại nơi này, bất quá phúc họa tương y, nữ tử một khi ở đây cảnh giới khai khiếu nhiều, tại về sau trong ngũ cảnh ích lợi liền càng phong.

Lý Trường Anh nhẹ giọng nói: "Khởi trận."

Theo vị này thư viện hiền nhân lên tiếng, người trẻ tuổi bốn phía xuất hiện một cái đem trong suốt sáng long lạnh không vỏ trường kiếm, vờn quanh một vòng, cao thấp khác biệt, mười mấy đạo kiếm khí xoay chậm chậm, những này "Ba thước thanh phong" từ Lý Trường Anh linh khí ngưng tụ mà thành, mặc dù còn chưa ngưng là thật chất, nhưng đã là thương kích sâm nhiên, làm người ta nhìn mà phát khiếp.

Vu Lộc ứng đối đã đơn giản lại bá đạo, quyền đi thẳng tắp.

Như thiết kỵ đục trận.

Lý Trường Anh cười trừ, hai ngón chỉ hướng Vu Lộc.

Trước người ba đạo kiếm khí tùy theo nghiêng về, nếu muốn lấy kiếm nhọn chống lại thiếu niên cao lớn.

Trước đó biểu lộ ra bốn cảnh tu vi Vu Lộc bỗng nhiên gia tốc, một bước dẫm đến mặt đất tấm gạch vỡ nát, một quyền phá không.

Kiểm khí trong nháy mắt vỡ nát.

Ba đạo kiểm khí còn chưa kịp bày trận thị uy, ngay tại "Biến hóa trận hình" trên đường cho Vu Lộc ba quyền đập nát.

Lý Trường Anh trong lòng khẽ nhúc nhích, ngang dời đi mấy bước, y nguyên không vội không chậm, dịch bước ở giữa, tràn đầy Nho gia thư sinh thoải mái phong lưu, cùng lúc đó, còn thừa kiểm khí đồng thời bày trận tại bên cạnh thân,

Vu Lộc một cái đá ngang quét ngang mà tới.

Tất cả kiểm khí tại Lý Trường Anh bên trái đồng thời nổ tung, trong không khí gợn sóng lưu động, khiến cho Lý Trường Anh có chút ánh mắt mơ hồ, như là đối chọi búa búa tính việc nhà sử dụng thấp kém gương đồng.

Lý Trường Anh có chút nổi nóng, cái này Vu Lộc làm sao đến mức như thế thống hạ sát thủ, hùng hổ dọa người ?

Lý Trường Anh hừ lạnh một tiếng, tại Phương Thốn ở giữa chân đạp cương bộ, tại cái kia nhớ mãi liệt hung ác đá ngang quét trúng đầu vai trước đó, liền đã di hình hoán vị, đi tới lúc trước Vu Lộc cất bước địa phương, hai người vị trí điên đảo. Trên không trung thân hình xoay tròn một vòng Vu Lộc, khí hải chìm xuống, trong nháy mắt rơi xuống đất, mũi chân điểm một cái, chuồn chuồn lướt nước giống như bay về phía trước cướp, lặng yên không một tiếng động.

Tốc độ nhanh đến vượt quá tưởng tượng, đến mức Lý Trường Anh nếu muốn hướng thiên địa mượn khí thể đều thành hy vọng xa vời, đành phải tạm thời lấy thể nội tự thân dựng dục linh khí, không còn tránh né mũi nhọn, không lùi mà tiến tới, song quyền đánh phía cái kia không buông tha thiếu niên cao lớn, tuy là luyện khí sĩ, nhưng thời khắc này Lý Trường Anh khí thể như hồng, vô luận là sát phạt khí thể, vẫn là thể

phách hùng hậu, hoàn toàn không kém cõi bốn năm cảnh thuần túy võ phu một kích đốc toàn lực.

Lý Trường Anh đầu tiên là lấy kiếm tu thủ đoạn phòng ngự, lại lấy Đạo gia súc địa thần thông chuyển di, ngay sau đó dứt khoát lại lấy Binh gia quyền thuật chính diện nghênh địch, để cho người ta mở rộng tầm mắt.

Đi con đường, phảng phất là tập hợp bách gia chi trường, đúc nóng tại một lò.

Dã tâm rất lớn, chí hướng rất cao.

Giản dị tự nhiên hai quyền đụng nhau, năm đấm cứng đụng năm đấm.

Không trung chỉ có một tiếng vang thật lớn.

Vu Lộc lù lù bất động, Lý Trường Anh rút lui mấy bước, hai tay rủ xuống, sắc mặt hơi trắng, đầy mặt không thể tưởng tượng.

Vu Lộc tiếp tục lấn người mà gần, căn bản không có thấy tốt thì lấy dấu hiệu.

Thư lâu bên trong vang lên một tiếng già nua thở dài.

Khoảng cách nơi hai người giao thủ không gần, khoảng chừng hơn hai mươi trượng khoảng cách, cách rất nhiều giá sách, mở đầu tại lấp kín vách tường bên dưới.

Về sau một đạo tuyết trắng kiếm quang sáng lên, ba thước bạch quang cấp tốc tiến lên, vòng qua một loạt giá sách, tại đi nói từ bay về sau, lại vòng qua giá sách, nhanh như điện chớp mà vượt qua Lý Trường Anh bên cạnh thân, lao thẳng tới Vu Lộc.

Thiếu niên cao lớn bước chân không ngừng, tại trong lúc ngàn cân treo

sợi tóc cả người nghiêng người, tránh thoát thanh kia bạch hồng phi kiếm, lấy một loại quỷ quyết tư thế tiếp tục trước chạy,

Cái kia già nua tiếng nói lộ ra vẻ tức giận, "Còn không thu tay lại ?"

Cùng thiếu niên cao lớn sát vai mà qua ba thước hồng quang có chút đình trệ, cũng không thay đổi mũi kiếm, cứ như vậy lấy kiếm chuôi làm kiếm nhọn, rút lui mà bay.

Rõ ràng, tên kia thân hình ẩn nấp tại chỗ tối cao tuổi kiếm tu, biết rõ cho dù là hãn thành thạo như ý ngự kiếm thần thông, một khi quay lại phi kiếm, những này hứa thời gian trì hoãn, y nguyên rất có thể sẽ làm hỏng chiến cơ, làm hại tên kia Đại Tùy đọc sách hạt giống chân chính thụ thương, cho nên không lo được chú trọng cái gì kiếm thuật phong phạm, phi kiếm lấy càng nhanh chóng hơn độ lướt về phía thiếu niên cao lớn phía sau lưng.

Vu Lộc thân hình nhảy lên, một cước giẫm tại tay phải một bên trên giá sách, dựa thế hướng về phía trước, chẳng những tránh thoát phía sau thẳng tắp mà tới lảng lệ phi kiếm, đối Lý Trường Anh đầu chính là một quyền nện xuống.

Lý Trường Anh tại kiếm tu quả quyết xuất kiếm về sau, liền đã làm tốt chuẩn bị xấu nhất, trong lòng thầm đọc một câu xuất từ Lễ Thánh Nho gia kinh điển, tại Vu Lộc giẫm Trung Thư đỡ một khắc này, cái này một tầng thư lâu bên trong, rất nhiều giá sách đồng thời khẽ chấn động, vụn vặt lẻ tẻ, bốn phương tám hướng, tất cả ghi chép có câu kia Thánh Nhân dạy bảo cổ thư bên trong, toàn bộ bay ra một chuỗi văn tự, trong nháy mắt liền đến đến, văn tự hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc giai hoặc triện hoặc hành thư, trong một chớp mắt, toàn bộ đi vào Lý Trường Anh trước người.

Cuối cùng tại Lý Trường Anh trước người biến thành một đầu văn tự dòng suối, chậm rãi chảy xuôi, chiếu sáng rạng rỡ, nước suối mặc dù

nhỏ, lại tản mát ra thần thánh thật lớn khí tức.

Dáng người trên không trung mãnh liệt rơi xuống thiếu niên cao lớn, sắc mặt như thường, vẫn như cũ là phủ đầu một quyền.

Trực tiếp cắt ngang nước suối!

Một quyền đánh cho nước suối chặn ngang cắt đứt, đánh cho tất cả văn tự vỡ nát!

Vu Lộc một cước đạp trúng Lý Trường Anh phần bụng, vô luận học thức vẫn là tu vi, đều là thư viện học sinh công nhận đệ nhất nhân Lý Trường Anh, cứ như vậy bị một cước đạp bay ra ngoài ngoài mấy trượng, ngã tại hai hàng giá sách giữa qua nói, sau khi hạ xuống vẫn ngược lại trượt ra đi hơn một trượng, đủ để thấy một cước này lực đạo to lớn.

Một tên lão giả áo xám xuất hiện tại Lý Trường Anh bên cạnh thân, tên kia không công mà lui phi kiếm, tại lão nhân đầu vai phụ cận lơ lửng, mũi kiếm chỉ hướng qua nói đối diện hung thủ, lão nhân ngồi xổm người xuống, sắc mặt bối rối, tranh thủ thời gian vì Lý Trường Anh bắt mạch, bị thương không nhẹ, cũng may cũng không cần lo lắng cho tính mạng, nhưng ngã xuống đất không dậy nổi tuổi trẻ hiền nhân, thế nhưng là Đại Tùy trung tâm trọng thần đều muốn lấy lễ để tiếp đón mới xuất hiện chi xinh xắn, tương lai càng là không thể nghi ngờ Đại Tùy đồng lương!

Hắn nhìn không được nâng lên trợn mắt nhìn về phía cái kia thiếu niên cao lớn, "Tuổi còn trẻ, sao như thế tâm địa ác độc ? ! Người có biết rõ không. . ."

Lão nhân rất nhanh ngừng lại răn dạy.

Bởi vì cái kia thiếu niên cao lớn vẫn như cũ chậm rãi tiến lên, dù là đã thương người, dù là lão nhân đã hiện thân, vẫn không có dừng tay ý tứ.

Vu Lộc run lên cổ tay, tay áo hơi rung nhẹ, lúc này mới tiếp tục hai tay giấu trong tay áo, cứ như vậy đi bộ nhàn nhã tại trong lối đi nhỏ, mỉm cười nói: "Đạo lý a, ở chỗ Lý Hòe còn chưa tìm tới tượng đất, ở chỗ Lý Bảo Bình nghe lọt vào tai đó những cái kia nhục mạ, ở chỗ nên người nói xin lỗi, một cái rắm đều không có thả."

Vu Lộc hơi dừng lại, nhìn như bộ pháp chậm chạp, kì thực khoảng cách lấy cực nhanh tốc độ rút ngắn, "Mà không ở chỗ động phủ cảnh Lý Trường Anh một câu hơi hợt, cái gọi là chớ có làm đánh nhau vì thế diện, đương nhiên càng không ở chỗ xem lão tiên bối người này đem. . . Luôn luôn khoan thai tới chậm, chậm hơn một bước phi kiếm."

Lão nhân cho thiếu niên cao lớn những này hỗn trưởng lời nói khiêu khích lời nói, tức giận đến râu tóc đứng đấy, tranh thủ thời gian cho Lý Trường Anh ăn xuống một khóa đan dược, lúc này mới đứng người lên, giận quá mà cười, "Tốt tốt tốt, lão phu ngược lại muốn xem xem chờ chút tiểu tử người nằm trên đất, còn có đạo lý hay không muốn giảng."

Vu Lộc cười tủm tỉm lắc đầu nói: "Ta thua, đương nhiên sẽ không nói nhảm nửa chữ, đến lúc đó tự nhiên có cái gia hỏa đến giúp ta giảng đạo lý, ân, khả năng chính là sẽ chậm một chút một điểm, ai bảo hãn tạm thời không ở đây này."

Theo lão nhân đứng người lên, chuôi phi kiếm cũng là chậm rãi trèo cao, tiếp tục lơ lửng tại vị này Đại Tùy nổi tiếng kiếm tu vai bên cạnh.

Bất quá lão nhân tựa hồ vẫn là không quá yên tâm Lý Trường Anh, cúi đầu mắt nhìn, tràn ngập u buồn.

Thiếu niên quyền pháp cực kỳ cổ quái, thoát đầu Lý Trường Anh nhìn như không có thương tổn cùng gân cốt nguyên khí, chính là lão nhân đều cảm thấy không tính trọng thương, thế nhưng là làm ăn xuống viên kia phẩm cấp cực cao đan dược sau, mới chính thức gặp được huyền cơ, Lý Trường Anh khí hải đúng là vẫn không có chậm dần tốc độ, ngược lại có

càng mãnh liệt không thể khống chế dấu hiệu.

Nước biển chảy ngược, hung hiểm đến cực điểm!

Luyện khí sĩ động phủ cảnh giới, tu thành gian nan, củng cố bắt đầu càng khó, bởi vì một khi quyết định khai khiếu, liền mang ý nghĩa cơ thể người khiếu huyết muốn tiếp nhận bên ngoài cơ thể linh khí đồng thời, cũng sẽ hình thành một loại "Nước biển chảy ngược" hiểm trở cực diện —— bởi vì bên ngoài cơ thể linh khí cướp lấy, nhất định phải từ thiên địa vô số rườm rà khí thể bên trong hấp thu, khai khiếu tựa như là thể thể tục giới sa trường, thủ thành một phương từ bỏ chỉ có ưu thế, chủ động mở cửa nghênh địch, rất dễ dàng bị kẻ địch mạnh mẽ một kích mà bại.

Một khi xuất hiện nước biển chảy ngược, cơ thể người khiếu huyết cùng kinh mạch tựa như thành trấn cùng con đường, hãm sâu thủy tai, thổ địa hoang vu, từ đó không gượng dậy nổi. Cho nên động phủ cảnh giới, là trên con đường tu hành, đúng nghĩa đạo môn hạm thứ nhất, thậm chí so dưới ngũ cảnh phá cảnh bước lên đệ lục cảnh, còn muốn tới không dễ, rất nhiều tu sĩ, nhất là đã lộ tu sĩ, cùng không có chỗ dựa bối cảnh nhỏ tông môn luyện khí sĩ, bởi vì sợ động phủ sau khi thất bại, triệt để đánh mất thành tiên căn cốt, vẫn ngưng lại tại hạ ngũ cảnh cái cuối cùng cảnh giới bên trong.

Tu hành một chuyện, ngộ biện Thiên Đạo, đi ngược dòng nước, nhất là ngược dòng hai chữ, quả nhiên là thể hiện tất cả long đong cùng chua xót.

Lão nhân xem như Đại Tuyền triều đình điều động cho Lý Trường Anh bí mật thiếp thân tùy tùng, Lý Trường Anh cảnh giới bị hao tổn, hỏng Đại Đạo tiền đồ, hãn cái thứ nhất khó từ tội lỗi!

Vu Lộc cười hỏi nói: "Lão tiên bối có phải hay không thật khó khăn ? Là trước cứu Lý Trường Anh, vẫn là đánh ngã bên dưới ta ?"

Lão nhân tức giận đến nghiến răng, thiếu niên cao lớn vấn đề này, như đánh rần bầy tặc, để nhìn quen gió mưa lão nhân càng thẹn quá hoá giận.

Hắn là xem biển cảnh luyện khí sĩ, hơn nữa là một vị kiếm tu. Xem biển hai chữ, lấy từ "Ta lên lầu xem trăm sông, vào biển tức nhập ta mang" chi ý, thiên địa linh khí bắt đầu mở rộng cơ thể người kinh mạch, như là cuối cùng vào biển sông lớn, lại như đồng nhân giữa mở rộng dịch trạm đường cái, linh khí dần dần ngưng tụ, thăng hoa, bắt đầu trả lại nhục thân, từ đó khiến cho tu sĩ kéo dài tuổi thọ.

Bình thường này cảnh giới luyện khí sĩ có thể trường thọ đến trăm tuổi. Xem biển cảnh kiếm tu, tại Bảo Bình Châu một châu bên trong, đã xứng đáng kiếm đạo tông sư thanh danh tốt đẹp.

Tại Đại Tùy, dù là lục bộ thị lang cái này phẩm trật miếu đường quan lớn, có việc rời đi kinh thành, đều chưa hẳn sẽ có cái này cảnh giới kiếm tu hộ giá hộ tống.

Hắn hít thở sâu một hơi.

Lão nhân quyết định, cần phải đánh nhanh thắng nhanh, trong vòng ba chiêu phân thắng bại.

"Tất nhiên lão tiền bối không biết rõ lựa chọn như thế nào, ta đến giúp tiền bối lựa chọn chính là." Mà cái kia thiếu niên cao lớn càng thêm phách lối ngang ngược, vẫn là cần ăn đòn mỉm cười tiếng nói, sức thể ba bước bước ra, một lần so một lần âm thanh kinh người, gạch đá bị dẫm đến phát ra sụp ra rạn nứt tiếng vang.

Người không biết nên không nên đánh, ta Vu Lộc buộc người không thể không đánh, cứ như vậy gọn gàng dứt khoát.

Lão nhân đồng tử hơi co lại, tâm hồ đại động, chỉ gặp cái kia thiếu niên cao lớn vốn cũng không yếu khí thế, cố gắng tiến lên một bước, thần hồn

sự hùng tráng, phảng phất có cổ đại chiến trường sát thần anh linh tọa trấn trong đó.

Dù là trên mặt lão nhân đều lộ ra một vòng kinh hãi, "Lục cảnh võ phu?"

Luyện khí sĩ mười lăm cảnh, võ đạo cửu cảnh, luyện khí sĩ cùng thuần túy võ phu "Cùng cảnh" chi tranh, trừ bỏ kiếm tu cùng Bình gia tu sĩ hai loại luyện khí sĩ bên trong quái thai biến thái, nếu là lại bài trừ luyện khí sĩ một chút nghịch thiên pháp bảo, như vậy thắng bại cơ hồ không chút huyền niệm, thậm chí thấp hơn một tầng võ phu, trọng thương, đến mức đánh chết tươi cao hơn một tầng luyện khí sĩ, cũng có.

Nhưng là lão nhân chấn kinh thì chấn kinh, e ngại may mắn cũng chưa nói tới.

Bởi vì hắn là góp nhặt nhiều năm nội tình có chân rất kiếm tu, là luyện khí sĩ cảnh giới thứ bảy tầng xem biến cảnh!

Nếu như không lưu đường lui, khẳng khẳng giết người, cho dù đối mặt một vị lục cảnh võ nhân.

Quả nhiên là một chiêu mà thôi.

Cho nên lão nhân cười lạnh nói: "Người muốn tìm chết, ta trở ngại thư viện quy củ, sẽ không để cho người thật đã chết rồi, nhưng là để người chỉ còn lại có nửa cái mạng, không sao cả!"

Vọt tới trước thiếu niên cao lớn, nhìn như liều chết đánh cược một lần, kì thực ánh mắt nghiền ngẫm, ở trong lòng thầm đọc, "Ta cầu người lợi hại một chút."

Buông tha đường cái dịch trạm, Trần Bình An mang theo hai hài tử cùng một chỗ treo đeo lộ suối, nói cho đúng tới là cái kia tiểu đồng áo xanh hiện ra hơn mười trượng khổng lồ chân thân, chở đi Trần Bình An qua núi qua nước, niềm vui ngoài ý muốn là Trần Bình An phát hiện tại rãnh nước trên sông lưng, đồng dạng có thể luyện tập Hám Sơn phổ chạy cộc, ngay từ đầu thường thường lòng bàn chân trượt, đi được dờ dờ ương ương, dần dà, Trần Bình An đã có thể cho rãnh nước cố ý lắc lư thân thể, y nguyên có thể làm được như giày đất bằng.

Phấn váy nữ đồng cũng không có tư cách ngồi cưỡi rãnh nước, chỉ có thể công rương sách ở một bên chạy vội, vì nhà mình lão gia vỗ tay bảo hay.

Cái này một ngày Trần Bình An tìm cái đỉnh núi nghỉ ngơi, ba người cùng một chỗ ghé vào bên cạnh đồng lửa, tiểu đồng áo xanh lại bắt đầu lải nhải lẩm bẩm, "Lão gia, người niên kỷ cũng không nhỏ, muốn không cần thu mấy phòng tiểu thiếp mỹ tỷ, động phòng nha hoàn?"

Trần Bình An hai tay tới gần đồng lửa, hỏa quang chiếu rọi tại ngăm đen trên mặt, hần lắc đầu nói: "Không muốn."

Tiểu đồng áo xanh đưa tay thăm dò vào đồng lửa, đầu này rãnh nước bắt lấy một sợi hỏa diễm, sau đó từng chút từng chút bóp tắt, phát ra đậu nành vỡ nát thanh thúy tiếng nói, "Vì sao? Lão gia người yên tâm, người ta chẳng những không thu sính lễ, còn nguyện ý chính mình mang theo phong phú đồ cưới tới đây! Loại này mua bán, lão gia đều không động tâm?"

Trần Bình An cười nói: "Không động tâm."

Tiểu đồng áo xanh một đầu sương mù, bóp tắt một đám lửa, lại chộp tới một cái, "Đến cùng vì sao a?"

Trần Bình An cười không nói lời nào.

Tiểu đồng áo xanh chặc chặc nói: "Nguyên lai lão gia có cô nương yêu dấu a."

Trần Bình An trừng mắt liếc hắt một cái.

Tiểu đồng áo xanh nhỏ giọng thầm thì nói: "Lão gia người ưa thích cô nương, lại không mất mặt, ưa thích đàn ông mới khiến cho người sợ đến hoảng. . ."

Hắn đột nhiên đầy mặt dị sắc, kiêu vò làm ra vẻ, nhần nhần nhó nhó nói: "Lão gia, người nhìn ta kỳ thật mi thanh mục tú. . ."

Trần Bình An tê cả da đầu, vung tay lên một cái, ra lệnh nói: "Biến mất."

Tiểu đồng áo xanh một bên chạy hướng nơi xa, một bên đối với phần váy nữ đồng hung thần ác sát nói: "Ngốc nữ, có hay không vụng trộm mang theo son phấn bột nước, mượn ta dùng một chút!"

Trần Bình An đưa tay đỡ lấy cái trán, thời gian này có chút gian nan.

Về sau Trần Bình An giống thường ngày đồng dạng, tìm tới tiểu đồng áo xanh luận bàn võ đạo, để mà đá mài thể phách.

Đừng nhìn áo xanh nhỏ Đồng Ngôn đi cử chỉ không đứng đắn, nhưng là đối phó một cái võ đạo hai cảnh Trần Bình An, dư xài, dù là Trần Bình An cảnh giới hơn xa bình thường võ phu, nhưng đối với trời sinh thể phách cứng cỏi giao long chi thuộc mà nói, Trần Bình An đánh vào tiểu đồng áo xanh trên người hạt mưa năm dăm, không đến nơi đến chốn, ngược lại là hắt một quyền, một khi đánh trúng Trần Bình An, cái kia chính là sơn băng địa liệt hiệu quả, thoát đầu tiểu đồng áo xanh không có nắm tốt lực đạo, làm hại Trần Bình An bị một quyền đánh bay ra ngoài thật xa, trực tiếp đụng gãy một khóa lớn bằng bắp đùi cây cối, dọa đến tiểu đồng áo xanh cho là mình hắt phải chết không nghi ngờ, thế nhưng là đợi đến Trần Bình An khỏi hắt về sau, vẫn như cũ muốn tiểu đồng áo

xanh tiếp tục ăn quyền.

Hôm nay Trần Bình An vừa mới lên một cái quyền thế, còn chưa chân chính ra quyền, tiểu đồng áo xanh liền đã lăn lộn đầy đất, có thể một hơi lăn ra ngoài mấy chục vòng.

Tiểu đồng áo xanh đứng người lên, đập đầu người tro bụi, ca ngợi nói: "Lão gia tốt vừa đột nhiên quyền cương, quá dọa người."

Phấn váy nữ đồng ngồi xổm ở nơi xa, nhìn trợn mắt hốc mồm.

Chỉ nghe nói đầu này ngự sông địa đầu xà tính tình ngang ngược, ý nghĩ đơn giản, tu vi cao thâm, không nghe nói là như thế cái không biết xấu hổ gia hỏa a.

Trần Bình An tập mãi thành thói quen, thở dài, chân thành nói: "Đừng làm rộn."

Tiểu đồng áo xanh lập tức làm cái kim kê độc lập tư thế, hai tay loạn vung, trong miệng phát ra y y nha nha âm thanh quái dị.

Trần Bình An mặt đen lên, quay người ngồi trở lại đồng lửa.

Tiểu đồng áo xanh luống cuống tay chân mà chạy vội về hắc bên cạnh, cười lạnh nói: "Lão gia đừng tức giận, chờ chút ta nhất định nghiêm túc."

Trần Bình An khoát khoát tay nói: "Với người không quan hệ, ta chính là nghĩ đến một ít chuyện, tâm không an tĩnh được."

Tiểu đồng áo xanh ồ một tiếng, "Vậy liền các loại lão gia lòng yên tĩnh xuống tới lại nói."

Lúc đêm khuya, Sơn Nhai thư viện, Đông Hoa Sơn chân núi, có một vị thiếu niên áo trắng bắt đầu chậm rãi leo núi, không ngừng rên rỉ thở dài.

Có cái tiếng nói tại tâm hắc đầu lặng yên vang lên, "Người tới làm cái gì?"

Thôi Sàm tức giận nói: "Nhà ta tiên sinh có việc, đệ tử gánh vác lao động cho nó."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Ta pháp bảo nhiều a

Một vị bên hông cài lấy gỗ lim thước cao lớn lão nhân, đứng tại giữa sườn núi văn chính đường, híp mắt ngủ gật.

Đông Hoa Sơn tại hoàng đế bệ hạ lần kia ngự giá đích thân tới về sau, liền đã triệt hồi tất cả gián điệp mật thám, ngay cả một vị mười cảnh luyện khí sĩ, cũng chỉ là tại Đông Hoa Sơn chỗ gần ẩn tàng, không thể tùy tiện đặt chân thư viện, đây là Đại Tùy đối với Sơn Nhai thư viện cho tôn trọng, hoặc là nói là Đại Tùy hoàng đế đối với lão phu tử Mao Tiểu Đông tín nhiệm.

Văn chính đường bên trong, hương hỏa tế tự lấy Sơn Nhai thư viện cái này một mạch tôn kính ba vị Thánh Nhân, ở giữa tự nhiên là Chí Thánh tiên sư, dưới gầm trời tất cả Nho gia môn sinh cùng nhau quỳ bái lão tổ tông, sau đó chính là cố ý tại treo ảnh bên trên biển mặt thân phận Văn Thánh, cùng đời thứ nhất thư viện Sơn chủ Tề Tĩnh Xuân.

Thiếu niên áo trắng tại chân núi thư viện cửa ra vào đưa giao rồi thông quan văn điệp, một đường đi đến nơi đây, hướng trong hành lang thò đầu ra nhìn một phen, liền đánh chết không hướng đi vào trong, đứng tại cánh cửa đầu ngõ, thở phì phì nói: "Mao Tiểu Đông, ngươi là cố tình buồn nôn ta, vẫn là muốn hố hại ta ? Ngươi hôm nay quăng xuống một câu lời rõ ràng, nếu như ta không hài lòng, cái này phải mông một cái rời đi, về sau tính cũng không tới núi này đầu ngại ngươi mặt!"

Mao Tiểu Đông vẫn cứ nhắm con mắt, đầy mặt đạm mạc, mở miệng nói: "Ngươi hoặc là đi vào kính hương, hoặc là đem sự tình nói rõ ràng, nếu không ta chỉ cần nhìn ngươi một chút, ta chính là cháu trai."

Thôi Sàm đặt mông ngồi tại ngưỡng cửa, "Ngươi coi như nguyện ý cho ta làm cháu trai, vậy cũng phải nhìn ta có thu hay không a. Chắc chắc,

cũng không biết rõ năm đó là ai treo hai đầu con sên cùng ta học đánh cờ, sau đó đánh một vạn năm phổ, đến cuối cùng vẫn là ta để hai con, vẫn như cũ bị ta giết đến sắc mặt xám xanh, hai tay run rẩy, hận không thể do dự, kéo dài cái một trăm năm."

Mao Tiểu Đông lạnh nhạt nói: "Cờ vây chỉ là tiểu đạo."

Thôi Sàm giễu cợt nói: " 'Dịch chi số lượng, con số nhỏ cũng'? U a, ai chẳng biết rõ người Mao Tiểu Đông tại không thành tài cái kia phát ký danh đệ tử ở trong, học vẫn làm được hiểm rồi, nhưng nhất là tôn sư trọng đạo, phụng dưỡng lão tú tài so cha ruột còn thân hơn cha, làm sao bắt đầu tôn sùng nhà khác Thánh Nhân đạo lý rồi? Nhất là vị này Thánh Nhân, nhưng vẫn là lão tú tài chết đối đầu, làm sao, người cờ vây học ta, làm người cũng muốn học ta ?"

Thủy chung nhắm mắt dưỡng thần Mao Tiểu Đông cười lạnh nói: "Ta lại cùng người ngụy biện nửa câu, ta là con của người."

Thôi Sàm con người đảo một vòng, "Ta lần này đến Đông Hoa Sơn chính là không nhà để về, ở tạm mà thôi, người Mao Tiểu Đông bây giờ là cao quý thư viện Sơn chủ, mở một con mắt nhắm một con mắt liền đi qua, không muốn xem ta cũng đừng nhìn nha, người mắt không thấy tâm không phiền, ta cũng tiêu diêu tự tại, đều là đều vui vẻ."

Mao Tiểu Đông cười nhạo nói: "Liền người cái kia vô lợi không dậy sớm tính tình, ta sợ qua không được mấy ngày, thư viện liền bị người làm hại cho Đại Tùy hủy đi, người muốn cùng Đại Tùy phân cao thấp, ta không ngăn, nhưng là người đừng nghĩ lấy tại Đông Hoa Sơn nơi này giày vò, thư viện chính là thư viện, là làm đạo đức học vấn địa phương, không phải người Thôi Sàm có thể tùy tiện đi ị đi tiểu còn không chùi dít chỗ ngồi!"

Thôi Sàm nhú mày nói: "Người không có thu đến ta cái kia phong mật tín ? Chính là bên trong có một khóa quân cờ cái kia phong."

Mao Tiểu Đông gật đầu nói: "Thu đến là nhận được, nhưng là không có mở ra, tranh thủ thời gian ném trong lò lửa, sau đó chạy tới rửa tay, bằng không ta cũng không dám cầm lấy đĩa ăn cơm."

Lời nói này đến đầy đủ khó nghe, chỉ là Thôi Sàm nửa điểm không buồn, đứng dậy đến cao lớn lão nhân bên cạnh, cười đùa tí tởm nói: "Tiểu Đông a, ta lần này đến thật không phải là vì cái gì mưu đồ tới, chính là hảo hảo đọc sách, không có việc gì phoir nắng mặt trời, cùng người bên dưới đánh cờ, thuận tiện chiếu cố cái kia giúp Ly Châu động thiên đến hài tử."

Mao Tiểu Đông ha ha cười nói: "Tin người ? Cái kia ta chính là người tổ tông."

Thôi Sàm cái này có chút buồn bực, chỉ chỉ lỗ mũi mình, "Làm ta tổ tông thế nào ? Chuyện xấu sao? Người chiếm phần lớn tiện nghi ?"

Mao Tiểu Đông giật giật khóe miệng, "Là người tổ tông lời nói, còn không phải tức giận đến vách quan tài đều không lấn át được ? Ta tự nhiên không nguyện ý làm a."

Thôi Sàm giận nói: "Mao Tiểu Đông! Người không sai biệt lắm là có thể a!"

Cao lớn lão nhân nhắm con mắt lắc đầu nói: "Không thể."

Thôi Sàm ngón tay chỉ một chút Mao Tiểu Đông, "Muốn đánh nhau phải không ?"

Mao Tiểu Đông bỗng nhiên mở ra con mắt, khí thế kinh người, như trong chùa miếu một tôn nộ mục kim cương, "Đánh nhau tốt, trước kia tại Đại Ly, là đánh không lại người, hiện tại nha, ta chấp người một tay!"

Thôi Sàm chớp chớp con mắt, "Người bây giờ là cháu của ta, cháu trai đánh gia gia không thích hợp a?"

Mao Tiểu Đông đưa tay đè lại bên hông thước, "Đánh chết người về sau, thấp hương cho người là được."

Thôi Sàm tranh thủ thời gian duỗi ra một cái tay, "Dừng lại dừng lại, lão tú tài cùng Tề Tĩnh Xuân đều muốn ta mang hộ câu nói cho người, người nghe qua lại nói."

Mao Tiểu Đông nheo lại mắt, một thân sát khí dày đặc vô cùng, so với mở mắt trong nháy mắt ngược lại chỉ có tăng lên chứ không giảm đi, "Cẩn thận là người di ngôn."

Thôi Sàm bờ môi khẽ nhúc nhích.

Mao Tiểu Đông nghe qua tiếng lòng về sau, chăm chú tiếp cận một thân tu vi bất quá đệ ngũ cảnh thiếu niên áo trắng, nhất là Thôi Sàm cặp con mắt kia. Người chi hai mắt, sở dĩ được ca tụng linh khí chỗ chung, liền ở chỗ nếu nói tâm cảnh như hồ, như vậy đôi mắt giống như giếng sâu tuyền nhãn, thân chính thì thần khí thanh, tâm tà thì ánh mắt trọc.

Nếu như Mao Tiểu Đông là tại Đại Ly cũ Sơn Nhai thư viện, gặp gỡ Đại Ly quốc sư Thôi Sàm, như vậy Mao Tiểu Đông căn bản sẽ không vẽ vờ cho thêm chuyện ra, bởi vì hai người chênh lệch cảnh giới còn tại đó, hai cảnh chi kém, khác nhau một trời một vực. Để hẩn nhìn lại lâu, cũng nhìn không ra cái gì. Nhưng hôm nay tình thế điên đảo, đổi thành hẩn Mao Tiểu Đông tại tu vi bên trên trên cao nhìn xuống, đương nhiên cũng có chút chỗ dùng, mấu chốt là bọn hẩn đã từng ở vào cùng một cái Thánh Nhân văn mạch, tương đối sẽ nhìn càng thêm thêm rõ ràng.

Mao Tiểu Đông thu hồi ánh mắt, sai bước rời đi.

Thôi Sàm cười hỏi nói: "Người làm gì đi? Không còn tâm sự?"

Mao Tiểu Đông hừ lạnh nói: "Tranh thủ thời gian tẩy con mắt, bằng không đến mù!"

Thôi Sàm đưa tay gảy bản vật áo, đặc chí nói: "Ta bộ này thiếu niên túi da, đúng là khuynh quốc khuynh thành."

Mao Tiểu Đông dừng lại bước chân, liền muốn quay người động thủ đánh người, dù sao lão nhân muốn đánh chết cái này khi sư diệt tổ vương bát đản, đã không phải là mười năm hai mươi năm.

Thôi Sàm trong tay áo lướt đi một vòng rất nhỏ kim quang, vận sức chờ phát động, hần chấn kinh nói: "Người thật muốn động thủ đánh người a? Chúng ta Nho gia Thánh Nhân lấy đức hóa người, quân tử dĩ lý phục nhân, tuy nói người Mao Tiểu Đông bị sư môn liên lụy, cho tới bây giờ vẫn chỉ là cái hiền nhân thân phận, nhưng hiền nhân cũng vô dụng cuốn lên tay áo đánh nhau thuyết pháp a."

Mao Tiểu Đông bước nhanh mà rời đi.

Thôi Sàm bước nhanh đuổi theo, hai tay phụ sau, phiêu dật phi phàm, dây dưa không ngớt nói: "Lý Bảo Bình bọn hần tại bên này cầu học như thế nào ? Có hay không để thư viện gà bay chó chạy ?"

Mao Tiểu Đông tức giận nói: "Có."

Thôi Sàm sắc mặt âm trầm, "Sẽ không phải là có người muốn giết gà dọa khỉ a?"

Mao Tiểu Đông cười lạnh nói: "Ta còn tưởng rằng là quốc sư người âm thầm quấy phá đâu, ý đồ ly gián thư viện cùng Đại Tùy quan hệ, để Đại Tùy hoàng đế xuống đài không được, tốt triệt để gây mất Sơn Nhai thư viện văn mạch hương hỏa."

Thôi Sàm có chút xấu hổ, giơ tay lên cánh tay gãi gãi đầu, gượng cười nói: "Kinh thành lão gia hỏa làm ra được loại này hoạt động, ta cũng sẽ không. Ta bây giờ lúc lúc suy bụng ta ra bụng người, mọi chuyện thiện chí giúp người, sửa lại về tà. . . A không đúng, là cái tà quy chính rất lâu."

Mao Tiểu Đông thở dài, ngửa đầu nhìn về phía Đông Hoa Sơn chi đỉnh đình nghỉ mát, tiếng nói không nặng, nhưng là ngữ khí kiên định nói: "Thôi Sàm, người nếu như dám can đảm làm ra có hại thư viện sự tình, một lần, ta liền ra tay giết người."

Thôi Sàm hồn nhiên không để trong lòng, "Tùy người tùy người, người vui vẻ là được rồi. Người nói trước đi nói xem rốt cục chuyện gì xảy ra. Bây giờ ta so người thăm, thật không lừa người, dưới gầm trời ai dám cùng ta so thăm ? Tiểu Đông người lúc nào tâm tình không tốt, ta có thể cho người nói rằng nói rằng, đảm bảo người tâm tình thật tốt. Bất quá nhớ kỹ mang lên mấy bầu rượu, Đại Tùy hoàng đế là cái không hẹp hòi, khẳng định thưởng xuống tới không ít rượu ngon."

Mao Tiểu Đông ánh mắt cổ quái mà liếc xéo mắt thiếu niên áo trắng, lung lay đầu, tiếp tục tiến lên, sau đó đem đại khái tình huống nói một lần.

Nhất là cuối cùng một trận thư lâu chi chiến, Vu Lộc một người giao đấu hai người, kết quả song phương lưỡng bại câu thương, ba người dựng thẳng đi vào, một vị động phủ cảnh tuổi trẻ hiền nhân, một vị xem biển cảnh cũ kiếm tu, một cái võ phu đệ lục cảnh đỉnh phong thiếu niên cao lớn, đến cuối cùng toàn bộ hoành đi ra.

Thoáng một cái, liền xem như phó sơn chủ Mao Tiểu Đông đều ép không được cái này thiên đại tin tức.

Đêm đó người mặc công phục Đại Tùy Lễ Bộ Thượng Thư, cùng một vị người mặc đồ tươi mắng áo cung trong Điều Tự, tăng thêm vị kia tiềm

phục tại Đông Hoa Sơn phụ cận mười cảnh tu sĩ, ba người cùng nhau leo núi.

Chỉ bất quá Mao Tiểu Đông đối mặt ba người, chỉ nói chuyện này, hẳn tự sẽ cho Đại Tùy hoàng Đế Nhất cái giao phó, những người còn lại các loại, cho dù người là Phiên Vương vẫn là thượng thư, cũng không có tư cách đối với thư viện khoa tay múa chân. Ba người kỳ thật lên núi sau cũng không có nửa điểm khởi binh ý hỏi tội, thế nhưng là Mao Tiểu Đông vẫn như cũ bất cận nhân tình, thái độ cường ngạnh đến cực điểm, để ba người đụng phải một cái thiên đại cái đỉnh.

Tên kia mười cảnh luyện khí sĩ tại chỗ liền muốn động thủ, may mà bị Lễ Bộ Thiên Quan cản lại, cùng nhau hoá tốc xuống núi, tiến cung diện thánh.

Xuống núi trong đội ngũ, nhiều cũ kiếm tu cùng Lý Trường Anh hai người, lúc đó đã có thể đi, nhưng là khí sắc hồng bết, như bệnh nặng chưa lành.

Mao Tiểu Đông cuối cùng hỏi: "Người lấy thân phận gì đợi ở chỗ này?"

Thôi Sàm không chút do dự nói: "Nếu như người xem qua ta mặt tít, liền sẽ biết rõ Vu Lộc cùng Tạ Tạ hai người thân phận, có thể tiết lộ một người, tỉ như Lô thị vương triều trên núi đệ nhất đại môn phái Tạ Linh Việt, ta liền lấy nàng sư môn trưởng bối hiện thân tốt, nếu như là Vu Lộc, cái kia ta chính là Lô thị hoàng cung ẩn nấp người giữ cửa một trong, yên tâm, hai cái thân phận ta đều chuẩn bị sớm, giọt nước không lọt."

Mao Tiểu Đông vẫn là không quá yên tâm, lo lắng nói: "Đại Tùy gián điệp tình báo, cũng không so Đại Ly kém. Huống chi Đại Tùy cùng Lô thị vương triều đời đời giao hảo. . ."

Thôi Sàm một câu liền để cao lớn lão nhân không nói thêm gì nữa, "Ta là

ai ?"

Hai người phân biệt thời khắc, oán hận chất chứa đã lâu Mao Tiểu Đông nhìn không được mắng nói: "Người là ai ? Người là nhi tử ta!"

Thôi Sàm ai một tiếng, vui tươi hơn hở hô nói: "Cha!"

Mao Tiểu Đông ngấn người, tức giận đến cắn chặt răng, thân hình trực tiếp lóe lên một cái rồi biến mất.

Thôi Sàm hô nói: "Đám con nít kia ở chỗ nào đâu, cha người nói cho ta một tiếng a!"

Trời tối người yên, không người đáp lại.

Thôi Sàm liếc mắt, "Chính ta từng nhà gõ cửa tìm đi qua, ai sợ ai a."

Văn chính đường bên trong, Mao Tiểu Đông đi mà quay lại, đứng tại nhà chính, kính xong ba nén hương sau, thương cảm nói: "Tiên sinh, sư huynh, vì sao muốn như thế, ta như thế nào đều nghĩ không minh bạch! Ta biết rõ vô luận cái gì, cũng không sánh nổi các người hai vị, các người đã như vậy làm, tự nhiên có lo nghĩ của các người, nhưng. . ."

Cao lớn lão nhân nói đến đây, tang thương khuôn mặt mơ hồ có chút nước mắt, đau khổ nói: "Nhưng ta chính là trong lòng có chút không thoải mái."

Thôi Sàm đương nhiên sẽ không coi là thật phiền một cánh cửa một cánh cửa gỗ đi qua, mũi chân điểm một cái, cưỡi đến một tòa học xá nóc nhà, nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy có vài chỗ vẫn còn đèn đuốc ánh sáng, liền hướng gần nhất một chỗ lao đi, nhón chân lên ghé vào cửa sổ, không thấy nó mặt, đã nghe được ào ào tiếng nước, Thôi Sàm không vội

không chậm dậm thùng giấy cửa sổ, quả nhiên thấy được một bức "Mỹ nhân tắm rửa cầu", chỉ tiếc nữ tử kia đáng người thật sự là khó coi, tại Thôi Sàm cảm thấy mù chính mình mắt chó sau, trong phòng đứng tại trong thùng nước thiếu nữ âm thanh kêu to lên.

Thôi Sàm còn không đi, đứng tại nguyên chỗ phàn nàn nói: "Làm gì làm gì, là ta ăn thiệt thòi có được hay không!"

Ầm ầm một tiếng, trên cửa sổ bọt nước văng khắp nơi, nguyên lai là bầu nước đập tới.

Thôi Sàm đã xoa con mắt nhẹ lướt đi, lẩm bẩm: "Con mắt đau."

Phía sau là càng bén nhọn tiếng kêu to, phụ cận học xá không ngừng có đèn đuốc sáng lên.

Thôi Sàm bằng vào trí nhớ, từng tòa học xá tìm đi qua, cuối cùng cuối cùng tìm được muốn đi người, rất trùng hợp, Lý Hòe, Lý Bảo Bình, Lâm Thủ Nhất, Vu Lộc, bốn người đều tại.

Vu Lộc nghiêng người nằm ở trên giường, mặc dù sắc mặt tuyết trắng, thế nhưng là tinh thần không sai.

Lý Hòe ngồi ở giường đầu, cúi đầu nhìn lấy chính mình trên chân cặp kia giày cỏ, tâm sự nặng nề.

Lý Bảo Bình cùng Lâm Thủ Nhất tương đối ngồi tại bên cạnh bàn, riêng phần mình đọc sách.

Thôi Sàm đẩy cửa vào, cười to nói: "Hài lòng hay không, ngoài ý muốn không ngoài ý muốn?"

Lý Bảo Bình đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó mừng rỡ nói: "Tiểu sư thúc đâu?!"

Thôi Sàm vượt qua cánh cửa, dùng chân câu môn, âm âm đóng lại, ngồi tại Lý Bảo Bình cùng Lâm Thủ Nhất ở giữa trên ghế, xem thường nói: "Tiên sinh không có tới, liền ta lẻ loi hiu quạnh một người."

Lý Bảo Bình đứng dậy chạy tới cửa ra vào, mở ra cửa nhìn quanh nửa ngày, không có nhìn thấy Tiểu sư thúc bóng người, lúc này mới hữu khí vô lực mà ngồi vào chỗ cũ, gục xuống bàn, mặt ủ mày chau.

Lâm Thủ Nhất thả xuống quyển kia 《 Vân Thượng Lang Lang Thư 》 , cẩn thận từng li từng tí dùng cây kia màu vàng kim sợi tơ trói tốt, thu vào trong lòng sau, muốn nói lại thôi.

Thôi Sàm phối hợp rót một chén trà nước, một thanh nốc ừng ực uống ánh sáng, khoát tay nói: "Sự tình ta đều biết rõ."

Hắn đối với Lâm Thủ Nhất cười nói: "Đi đem Tạ Tạ gọi qua, liền nói nhà hắn công tử yêu cầu người bưng trà đưa nước."

Lâm Thủ Nhất do dự một chút, Thôi Sàm tức giận nói: "Làm gì, người vụng trộm ưa thích Tạ Tạ, sợ ta muốn nàng tối nay chăn ấm ? Là người mắt mù vẫn là mắt của ta mù a?"

Lâm Thủ Nhất bất đắc dĩ đứng dậy, rời đi học xá đi hô Tạ Tạ.

Thôi Sàm nhìn về phía ồm yếu Lý Hòe, mỉm cười nói: "Lý Hòe a, đừng thương tâm a, Trần Bình An nghe nói việc này sau, khen người đâu, nói người gan lớn, có đảm đương, là đầu nổi tiếng hảo hán."

Hài tử bỗng nhiên nâng lên đầu, "Thật sự sao? !"

Lý Hòe lập tức vui trạc nhan mở, nhếch miệng mà cười.

Lý Bảo Bình cười lạnh nói: "Người ngốc a, Tiểu sư thúc rời đi Đại Tù

kinh thành đã lâu như vậy, làm sao biết hiểu thư viện gần đây sự tình ?
Mà lại Tiểu sư thúc sẽ như vậy khích lệ một người sao?"

Lý Bảo Bình nâng đầu lên, "Nhất cười nhiều một chút, đã rất tốt a, nhiều nhất nhiều nhất chính là hướng người đuổi ra ngón tay cái."

Tiểu cô nương đột nhiên nâng người lên, hai tay vòng ngực, "Tiểu sư thúc tán thưởng ca ngợi, đều giữ lại cho ta đây!"

Lý Hòe có chút âm đạm.

Hắn do dự nửa ngày, cúi thấp đầu, giống như là tại đối với cặp kia giày cỏ nói chuyện: "Ta nếu không chuyển tới cùng Lâm Thủ Nhất ở a?"

Lý Bảo Bình quay đầu qua, "Lý Hòe người làm sao vẫn là như thế sợ ?
Bằng cái gì là người chuyển, muốn chuyển cũng là ba tên kia mang đi!"

Tiểu cô nương đột nhiên cũng mà cúi thấp đầu, một lần nữa gục xuống bàn, "Được rồi, ta không có tư cách nói những thứ này."

Vu Lộc gian nan đứng dậy, Lý Hòe tranh thủ thời gian giúp đỡ nâng, Vu Lộc lưng tựa vách tường, ngồi xếp bằng, áy náy nói: "Không có cách nào nghênh đón công tử."

Thôi Sàm không thèm quan tâm thiếu niên cao lớn, đánh giá học xá bên trong đơn giản trang trí, lại trầm mặc một lát sau, đối với Lý Bảo Bình nói rằng: "Lý Hòe chuyển đến nơi này là đúng, cái này cùng gan nhỏ gan lớn không quan hệ. Lý Hòe tiếp tục lưu lại bên kia, là hạ sách, chuyển đến nơi này là trung sách, chuyển đi Lý Trường Anh học xá mới là thượng sách."

Lúc này Lâm Thủ Nhất mang theo Tạ Tạ về tới đây, Lâm Thủ Nhất sau khi ngồi xuống, ngắm đen thiếu nữ nhìn thấy Thôi Sàm sau, hiển nhiên tràn đầy e ngại, chỉ dám đứng tại cửa ra vào bên kia.

Lý Bảo Bình nghi hoặc nói: "Vì sao là thượng sách, ta hiểu được. Hạ sách nói thế nào?"

Thôi Sàm ngón tay xoay tròn sứ trắng chén trà, chậm rãi nói: "Ăn cắp đồ vật, khi nhục Lý Hòe, đây là không hiểu chuyện hài tử nhân chi thường tình, mà lại thiếu niên huyết tính, nhất không phân rõ phải trái, các người không tiếp xúc qua chân chính giang hồ, những cái này cứ thế đầu xanh hiệp khách, một lời không hợp liền có thể giết người cả nhà, sau đó bị quan phủ bắt lại chặt đầu, đoán xem xem bọn hăn sẽ như thế nào? Tại pháp trường bên trên, đao phủ dù là đã nhìn chăm chăm cổ của bọn hăn, nghĩ đến như thế nào bên dưới đao nhưng, những cái này gia hỏa vẫn từng cái dương dương đắc ý, không có chút nào hối hận, người cho là bọn họ sợ chết sao? Giết người không nương tay, bị giết không thấp đầu, người ta chính là lợi hại như vậy."

Lý Hòe nghe được nhập thần, chỉ cảm thấy những người này đầu óc có phải hay không bị hư? Trên đời thật có như thế không thể nói lý người?

Thôi Sàm cười nói: "Cho nên những cái này hài tử dù là nhận sai, quay đầu lại cho các bậc cha chú đánh cái mông nở hoa, nói không chừng ngày nào một mạch phía dưới, cảm thấy phần uất khó bình, thủy chung kìm nén ngậm ác khí, cho người bên ngoài không có hảo ý mà kích hơn mấy câu nói, nói người nào đó nào đó thế nhưng là quốc công, Hầu gia con trai, như vậy biệt khuất, xứng đáng liệt tổ liệt tông trên trời có linh thiêng sao? Người thế nhưng là Đại Tùy khai quốc người có công lớn về sau, nhà các người bức kia tổ tông treo ảnh bây giờ còn treo tại Đại Tùy Tử Tiêu trong các đầu đây."

Vu Lộc có chút gật đầu.

Thân là Lô thị vương triều Thái tử điện hạ, đối với cái này cũng không lạ lẫm, có thể là trong phòng trong mọi người nhất lý giải Thôi Sàm thuyết pháp một cái.

Thôi Sàm ha ha cười hai tiếng, tiếp tục nói: "Sau đó bọn hăn đã cảm thấy đúng a, chúng ta tại nhà mình địa bàn còn như thế nhút nhát, về sau làm sao lẫn lộn ? Chẳng phải là liên lụy gia tộc cùng nhau biến thành toàn bộ kinh thành trò cười ? Thế là liền mỗi ngày hơn nửa đêm, trực tiếp cầm đao bơi mở Lý Hòe cái cổ. Khả năng ba cái kia cuộc sống xa hoa con cháu thế gia đệ, làm không được hiệp khách chết đến ập lên đầu, còn cảm thấy anh hùng hảo hán, thế nhưng là thật đến một bước kia, Lý Hòe đều ngỏm củ tỏi, bọn hăn đổi ý hay không, có phải hay không dọa đến tè ra quần, còn có ý nghĩa sao?"

Lý Hòe nghe được mặt không còn chút máu.

Vu Lộc đưa tay vỗ vỗ hài tử bả vai, lấy đó an ủi, hài tử quay đầu qua, chỉ tiếc nụ cười trên mặt so với khóc còn khó coi hơn.

Thôi Sàm đặt chén trà xuống, nhẹ nhàng một đập mặt bàn, "Về phần những cái kia chân chính hành động theo cảm tính bên ngoài, nhất định có rất nhiều bàn cây giao thoa lợi ích chi tranh, có người tìm tòi trước khi hành động, có người châm ngòi thổi gió, có người đục nước béo cò, đều có, nhưng là không quan hệ, ta tới nha, kế tiếp các người liền thanh thần ổn định cầu học, còn lại sự tình, đều không cần phải để ý đến."

Học xá bên trong tất cả mọi người tâm tình phức tạp.

Thôi Sàm cười ha ha nói: "Thế nào, không tin a? Là không tin ta có bản sự này đâu, vẫn là không tin ta có phần này hảo tâm ? Nếu như là cái trước, các người đại khái có thể rửa mắt mà đợi, nếu như là người sau. . . Tốt a, ta tiên sinh Trần Bình An bởi vì lo lắng các người sẽ bị khi dễ, cái này một đường đi được liền không có chân chính ổn định lại tâm thần, cho nên cùng ta làm một bút có lời mua bán, sân cầu học. Hiện tại dù sao cũng nên tin tưởng ta đi ?"

Thôi Sàm nhìn về phía Lý Bảo Bình, "Chân chính giang hồ hiệp khí, xưa

nay không ở chỗ sáng khoái nhất thời."

Lại nhìn phía Lâm Thủ Nhất, "Núi cao dòng nước, còn nhiều thời gian. Đời này cùng người kết thù, thật muốn cảm thấy không thoải mái, vậy trước tiên đối phó cừu gia, sau đó tiếp lấy khi dễ người ta nhi tử cháu trai tăng tôn tử nha. Quân tử báo thù mười năm không muộn ?"

Cuối cùng nhìn về phía Lý Hòe, "Nhớ kỹ đi, người tu hành báo thù cũng tốt, báo ân cũng được, một trăm năm cũng không tính là dài."

Thôi Sàm phối hợp vỗ tay một cái, "Tốt, chính sự ta đã nói xong."

Thôi Sàm vỗ đầu một cái, "Đúng rồi, tiểu Bảo Bình, ta cùng tiên sinh đi ngang qua một dãy núi thời điểm, vận khí tốt, gặp một đoàn dọn nhà qua núi tức, sau đó ta vị tiên sinh kia nghe nói vận cái qua núi tức bên trong, liền có khả năng xuất hiện một đầu toàn thân vàng óng ánh qua núi tức lão tổ tông, tiên sinh sửng sốt lôi kéo ta khờ hồ hồ ngồi xổm ở trên cây, cứ như vậy giương mắt nhìn, khổ đợi hơn một canh giờ, mới tìm lấy một đầu cổ ý lăn đầy bùn đất vàng óng ánh qua núi tức."

Lý Bảo Bình trừng lớn con mắt, đứng ở trên ghế, sau đó ngồi xổm xuống, giống như bời như vậy, liền có thể khoảng cách Tiểu sư thúc cùng đầu kia qua núi tức thêm gần một chút.

Thôi Sàm gật gù đặc ý nói: "Hắn hạ phía sau cây, một đường sờ soạng lần mò, thật vất vả bắt lấy cái này đuôi trân quý cá trích sau, vốn là nghĩ đến tranh thủ thời gian đưa cho người, thế nhưng là qua núi tức đi nước nhiều nhất nửa tháng, chính là trong tay cái kia một đuôi, căng hết cỡ cũng bắt quá hơn tháng, nếu là cùng dịch trạm người bên kia ăn ngay nói thật, xin bọn hắn năm thì mười họa thả vào trong nước chăn nuôi một thời gian, Trần Bình An thực sự không yên lòng dịch trạm, sợ bọn họ thấy hơi tiền nổi máu tham, lo lắng đưa đưa ngay cả người đều chạy, để người trắng hoạn hỉ một trận, cho nên hắn nói đến quê quán sau, đi bãi phóng người đại ca giúp người báo bình an thời điểm, trước đặt ở Lý Hi

Thánh bên kia nuôi."

Lý Bảo Bình hai mắt thả ánh sáng, nơi nào còn có lúc trước nửa điểm sa sút tinh thần về mặt, lập tức lại biến thành cái kia mới ra đời, phụ cấp du học tiểu cô nương.

Thôi Sàm thở dài nói: "Tiểu Bảo Bình a, nhà ta tiên sinh đối với người đó là thật tốt, vật gì tốt đều nhớ kỹ người. Hắc, ta liền không rõ, trước hết sinh cái kia thịt hầm nấu cá liền dầu muối cũng không chịu nhiều thả keo kiệt tính tình, đến các người bên này, thế nào cứ như vậy không đem chân chính bảo bối làm bảo bối ? Hắc cũng không ngốc a."

Thật sao.

Áo bông màu hồng tiểu cô nương dùng sức nhú lại khuôn mặt nhỏ, khoe miệng dùng sức hướng xuống, đây là muốn khóc.

Thôi Sàm tranh thủ thời gian giải thích nói: "Đừng khóc đừng khóc, qua núi tức là không thể thông qua dịch trạm đưa tới thư viện, thư vẫn là có thể, tại Đại Tuyền biên cảnh dịch trạm, Trần Bình An cho các người đều viết thư, xem chừng mười ngày nữa tháng liền có thể đến nơi này, đến lúc đó đúng đúng khóc là cười, các người những này tiểu tổ tông nhóm bản thân nhìn tâm tình."

Thôi Sàm cuối cùng không thể làm gì nói: "Trần Bình An còn nói a, ta học sinh Thôi Sàm đâu, vẫn là tên đại bại hoại, ngàn vạn đừng tin nhiệm hắc, nhưng là gặp gỡ sự tình, tìm hắc hỗ trợ là có thể."

Thôi Sàm lời nói này nói ra miệng sau, Lý Bảo Bình ba người liền tin hơn phân nửa, chính là Vu Lộc cùng Tạ Tạ đều tin bốn năm phần.

Lý Hòe đi theo Lâm Thủ Nhất đi học bỏ nghỉ ngơi. Lý Bảo Bình về chính mình, nửa đường cùng hai người mỗi người đi một ngã.

Thôi Sàm tại ba người sau khi rời đi, hơi chờ một lát, lại uống rồi một ly trà nước, lúc này mới mang theo Tạ Tạ rời đi Vu Lộc chỗ ở.

Thiếu nữ căng cứng tiếng lòng, cẩn thận từng li từng tí đi theo thiếu niên áo trắng sau lưng, nàng ngay sau đó so đối mặt cái kia "Chết cha Đại Tùy đem loại", còn muốn khẩn trương vạn phần.

Không có Lý Bảo Bình ba đứa hài tử ở đây, Thôi Sàm mặt không biểu tình, đầu cũng không chuyển, lạnh giọng hỏi: "Vì cái gì đối mặt Lý Trường Anh, không có xuất thủ ? Là không dám vẫn là không bỏ ?"

Tạ Tạ thành thật trả lời: "Hồi bẩm công tử, hai loại đều có."

Thôi Sàm dừng lại bước chân, đối thiếu nữ chính là hung hăng một cái tát, "Một đường ăn uống chùa, đến cuối cùng liền xuất thủ đánh cái Đại Tùy chết cha đem hạt giống đệ ? Người có tiền đồ a! Người này a tiền đồ, làm sao không lên trời ạ ?"

Gương mặt sưng đỏ thiếu nữ nâng lên dũng khí, cùng Thôi Sàm đối mặt, "Biết rõ không thể làm mà vì đó, ta tại sao phải làm! Công tử, người nói cho ta!"

Thôi Sàm lại là một cái tát ném đi, "Bởi vì mạng của người không đáng tiền, vẫn còn so sánh không lên Lý Hòe một ngón tay đầu trước đó! Trong mắt ta, người càng là không đáng một đồng!"

Thiếu nữ lòng tràn đầy thê lương, cắn chặt bờ môi, chảy ra tơ máu.

Thôi Sàm giơ tay lên cánh tay làm bộ muốn đánh, thiếu nữ lo sợ hấn đến cực điểm, không dám dịch bước, nhưng là quay đầu đi.

Thôi Sàm cười cười, đúng là thu tay lại, cuối cùng chậm rãi vươn đi ra, động tác nhu hòa mà vỗ vỗ thiếu nữ gương mặt, "Như thế sợ ta à, sự tình tốt, ta còn tưởng rằng một đoạn thời gian không thấy, người này cái

không biết xấu hổ nhỏ kỹ nữ cánh liền cứng rắn mấy phần, công tử ta là đã thất vọng lại vui mừng a."

Thiếu nữ thần sắc mất cảm giác.

Thôi Sàm tiếp tục quay người tiến lên, đột nhiên nói rằng: "Trong cơ thể người những cái kia một mực đình nhập hồn phách khốn long đình, ta có thể giúp người lấy ra một nửa, như vậy người rất nhanh liền có thể khôi phục đến động phủ cảnh."

Tạ Tạ thấp giọng hỏi nói: "Vì cái gì ?"

Thôi Sàm cũng không quay người, không có dấu hiệu nào mà một chân hướng về sau đá tới, đá trúng thiếu nữ phần bụng, trở tay không kịp thiếu nữ kém chút ngã ra sau ngã xuống, trong lúc nhất thời quặt đau khó nhìn.

Thôi Sàm vẻ mặt tự nhiên nói: "Vừa định thông một cái đạo lý, cùng Trần Bình An học, hắc đầu, trong tay nắm chặt một viên đồng tiền, hận không thể làm một lượng bạc đi mở tiêu, đã người là một lượng bạc, ta vì sao muốn xem như một viên đồng tiền tiêu hết ?"

Thiếu nữ hốc mắt nổi lên một chút trong suốt nước mắt.

Đồng tiền, bạc.

Thẳng thường tục khí thuyết pháp, hơn nữa còn là toàn bộ thân gia tính mệnh, vền vẹn cùng một viên đồng tiền, một lượng bạc móc nối.

Cái nào có thể hưởng dự vương triều tu hành thiên tài, vì cảnh giới kéo lên, tiêu xài rơi vàng bạc, không phải theo tòa, núi hai chữ đến tính toán ?

Thôi Sàm vừa đi một bên xoa cái cằm, lâm vào trầm tư, sau khi lấy lại

tin thần, quay đầu rức rờ cười nói: "Có muốn hay không xé toang tấm kia da mặt, lấy chân diện mục bày ra ? Công tử hôm nay tâm tình tốt, khó được lòng từ bi, về sau tên của người liền đổi lại Tạ Linh Việt tốt, thế nào, có phải hay không muốn đổi với công tử nhà người cảm động đến rơi nước mắt ?"

Một mực đánh không hoàn thủ mắng không nói lại thiếu nữ không biết từ đâu tới dừng khí, âm thanh nói: "Không muốn!"

Thôi Sàm dừng lại bước chân, xoay người, nhìn lấy cái kia thất hồn lạc phách thiếu nữ, phát ra liên tiếp chắc chắc chắc, "Sẽ còn then thùng a."

Thiếu nữ đầy mặt nước mắt mà quỳ gối trên mặt đất, đứt quãng nghẹn ngào nói: "Khẩn cầu công tử không muốn làm như thế. . . Ta nguyện ý tiếp tục làm phổ phổ thông thông Tạ Tạ. . . Không cần xé toang trương này da mặt, van người công tử. . ."

Thôi Sàm duỗi ra hai ngón tay, "Hai chọn một, xé toang da mặt, hoặc là công khai Tạ Linh Việt thân phận, chính người tuyển, tranh thủ thời gian, cẩn thận ta liền lựa chọn cũng không lưu lại cho người."

Thiếu nữ chậm rãi nâng đầu lên, giờ khắc này thê lương ánh mắt, như một đầu sắp chết tuổi nhỏ con nai, nàng run giọng nói: "Ta lựa chọn cái danh tự."

Thôi Sàm lắc đầu nói: "Xem đi, nói người là nhỏ kỹ nữ còn không thừa nhận, cái gì gia quốc sư môn, nguyên lai cũng không sánh bằng mặt của mình a. Đi, rất nhanh người chính là Lô thị vương triều đệ nhất Tiên gia phủ đệ Tạ Linh Việt. Tạ Tạ, nhanh lên Tạ Tạ công tử nhà người a."

Thiếu nữ đau khổ nói: "Đa tạ công tử."

Thôi Sàm bước nhanh hướng về phía trước, một cước đạp thiếu nữ nghiêng lệch ngã xuống đất, giận nói: "Phải nói Tạ Tạ đa tạ công tử!"

Thiếu nữ ghé vào trên mặt đất, đầu vai khẽ run, "Tạ Tạ đa tạ công tử."

Thôi Sàm liếc mắt, "Không có tí sức lực nào, chính mình trở về."

Hắn đường cũ trở về, một mình hướng đi Vu Lộc học xá, đem khóc không thành tiếng thiếu nữ một người phơi tại bên kia.

Nhưng là rời đi trước đó, Thôi Sàm quăng xuống một câu cổ quái lời nói, chỉ tiếc thiếu nữ đã nghe không vào, "Sửa lại danh tự chẳng khác nào sửa lại mệnh số, tiếp theo Tạ Linh Việt sẽ một đường đâm nhằm cứt chó, không tin, liền đi lấy nhìn, ha ha, bày ra ta như thế cái tán tài công tử, thật là người mười đời đã tu luyện phúc phận a."

Thiếu nữ si ngốc ngồi tại nguyên chỗ, thậm chí quên đi lau sạch nước mắt.

Mùa đông bên trong gió đêm mười phần băng lãnh.

Gió nổi lên tại Thanh Bình chi mật, chỉ là bất kể như thế nào, tại thiếu nữ bên này, thối tới thối đi, đều là tro tàn.

—————

Các loại Thôi Sàm trở lại học xá, Vu Lộc đã ngồi tại bên cạnh bàn, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, tinh thần toả sáng, nhìn thấy Thôi Sàm sau cười đứng dậy, "Công tử thứ tội."

Thôi Sàm nói rằng: "Ngồi đi, xem ở người so Tạ Tạ thông minh rất nhiều phân thượng, ân, thiên phú cũng tốt một chút, liền không so đo với người."

Vu Lộc ngoan ngoãn ngồi xuống, trả lại Thôi Sàm rót một chén trà, động tác tự nhiên, căn bản cũng không có nửa điểm trọng thương nằm trên

giường đáng vẽ.

Thôi Sàm tiếp nhận chén trà, cười hỏi nói: "Nói một chút, vì sao lại xuất thủ kết thúc công việc."

Vu Lộc ngồi ở chỗ đó, hai tay giấu trong tay áo, giống như là tại sưởi ấm, lại bởi vì chính mình thân hình cao lớn, mà đối diện thiếu niên áo trắng lại so với hăn thấp rất nhiều, cho nên liền có chút rũ cụp lấy đầu vai, lộ ra co lại thành một đoàn, hăn chậm rãi nói rằng: "Đầu một nguyên nhân, đương nhiên là nguyên bản cảm thấy còn sống không có trông mong đầu, nhưng là cái này một đường cầu học, đột nhiên cảm thấy có kiện sự tình, vẫn rất có ý tứ, cho nên vừa xung động, liền làm."

"Thứ hai, là nó sơn chi thạch có thể công ngọc, một đường đi tới, có chút không cam tâm, luôn muốn học để mà dùng, thế nhưng là Trần Bình An cảnh giới quá thấp, công tử giá đỡ quá lớn, những cái kia yêu ma quỷ quái đều cho Lâm Thủ Nhất thu thập hết rồi, kỳ thật đạo hạnh cũng không đủ nhìn, làm sao bây giờ ? Vừa vặn mượn cơ hội này, đem cái kia Đại Tùy kiếm tu, xem như chính mình trên võ đạo đi về phía trước một bước Ma Đạo thạch. Dù sao còn sống nhàm chán, nhìn một chút chỗ càng cao hơn phong quang, lại không ít một miếng thịt."

Thôi Sàm cười nói: "Bàn đạp càng xác thực một điểm."

Vu Lộc cười gật đầu, "Công tử nói đến đúng."

Thôi Sàm: "Tiếp tục."

Vu Lộc suy nghĩ một chút.

Thôi Sàm cười hỏi nói: "Không phải ta tới giúp người nói ?"

Vu Lộc cười khổ nói: "Ta chỉ cần không chết, về sau Trần Bình An liền sẽ cảm thấy nợ ta một món nợ ân tình."

Vu Lộc có chút khấn trương, nhưng không dám hy vọng xa vời mình có thể lừa dối qua ải, đành phải kiên trì nói rằng: "Công tử trước đó nói ta cùng Tạ Tạ, tính tình cùng Trần Bình An kém cách xa vạn dặm, cho nên đời này cũng làm không được Trần Bình An bằng hữu, ta biết rõ hơn phân nửa là đúng, nhưng lòng dạ vẫn còn có chút không tin, dù là công tử người bây giờ đứng tại ta trước mặt, ta vẫn là câu kia đại bất kính, muốn thử một chút nhìn. Nếu như có thể chứng minh công tử người là sai, liền tốt nhất rồi."

Vu Lộc đứng người lên, nhận mệnh nói: "Bây giờ không có nghĩ đến công tử sẽ đi mà phục trả, mời công tử trách phạt."

Thôi Sàm đưa tay ấn xuống theo, "Một công ba việc, làm được rất xinh đẹp a, ta có người dạng này nô bộc, cao hứng còn không kịp đâu, trách phạt cái gì."

Vu Lộc thoải mái ngồi xuống.

Đoán chừng đây chính là hãn cùng Tạ Tạ điểm khác biệt lớn nhất.

Cái kia thiếu nữ đồng dạng thông minh, chỉ là nàng nếu muốn rất nhiều khả năng cả một đời đều tranh thủ không đến đồ vật, trái lại vị này thiếu niên cao lớn, cái gì đều thả bên dưới, nếu muốn cầm lên đồ vật, cũng sẽ không quá nặng, mà lại cho tới bây giờ không quan hệ Thôi Sàm đại cục, cho nên trôi qua càng thêm nhẹ nhõm.

Đại Ly quốc sư Thôi Sàm, công nhận cờ thuật cực cao.

Vu Lộc cùng Tạ Tạ, cùng thiếu niên áo trắng sớm chiều ở chung, kì thực lúc không không mà không phải tại tới đánh cờ, Tạ Tạ đánh cờ bên dưới quá dùng sức, ngược lại sẽ để Thôi Sàm cảm thấy ngu không ai bằng, mí mắt đều chẳng muốn dừng một chút. Vu Lộc tựa như là chỉ ở không quan hệ đau khổ địa phương nhỏ, tiết lộ một chút hãn thông minh cơ trí, chơi

mấy tay Thôi Sàm đã sớm chơi chán nhỏ hình thái, dạng này liền sẽ để Thôi Sàm gật gật đầu, cảm thấy cũng tạm được.

Tạ Tạ trong lòng gánh vác quá nặng, nhìn đến quá xa, kỳ thật cực kỳ cứng cỏi khả kính, nhưng là mới trốn qua Đại Ly nương nương không chế, lại biến thành Thôi Sàm giật dây con rối, thì là nàng Đại Bất Hạnh.

Vu Lộc lại thấy rõ gần nhất chỗ rất nhỏ lòng người, sở cầu không nhiều, ngược lại sống được một thân nhẹ nhõm.

Thôi Sàm trong tay áo bay ra chuôi này hình dạng như mạch tuệ "Kim thu", vây quanh đèn đuốc phi tốc xoay tròn.

Vu Lộc mặt không đổi sắc, cười hỏi nói: "Công tử như thế đi vào thư viện, không sợ tiết lộ thân phận?"

Thôi Sàm cẩn thận nhìn chăm chăm chuôi phi kiếm, nhẹ giọng nói: "Dĩ Sát Chỉ Sát, lấy ác chế ác, biết rõ a?"

Vu Lộc gật gật đầu.

Thôi Sàm thủy chung nhìn chăm chú phi kiếm mang ra màu vàng kim quý tích, từng tia từng sợi, bởi vì bay lượn quá nhanh, kiếm khí tiêu tán tốc độ xa xa thấp hơn tạo ra tốc độ, quần quanh ở cùng một chỗ, cuối cùng giống như là một cái màu vàng kim viên cầu, nhất trung ương là viên kia đèn đuốc.

Thôi Sàm nói rằng: "Đạo lý giống nhau, cho Đại Tùy một cái nhìn như hoang đường lý do, một cái không đủ liền hai cái, chỉ cần quá tam ba bận, hai cái hẳn là vừa đúng."

Vu Lộc do dự một chút, cười khổ nói: "Cái thứ nhất, không phải đổi thành ta?"

Thôi Sàm nghiêng liếc nhìn hẩn một cái, "Thương hoa tiếc ngọc ?"

Vu Lộc thở dài một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Thôi Sàm cười nói: "Người thấy rõ ràng, là bởi vì quá gần, nhưng là người phải nhớ kỹ, ếch ngồi đáy giếng, chỉ thấy rõ sở một mảnh lá cây tất cả mạch lạc. . ."

Thôi Sàm không nói thêm gì nữa, nhắm lại con mắt, nói một câu để Vu Lộc ngoài ý liệu lời nói, "Nếu quả thật có thể nhìn thấu triệt nhỏ xíu chỗ sâu nhất, cũng rất tốt, tốt đến không thể tốt hơn. Phải biết, cái này kỳ thật chính là ta Đại Đạo. . . Một trong!"

Vu Lộc tựa hồ hoàn toàn không thể nào hiểu được, liền không suy nghĩ nhiều.

Thôi Sàm đứng người lên, im lặng rời đi học xá.

Tại Thôi Sàm rời đi thật lâu sau, Vu Lộc đuổi ra trong tay áo một cái tay, cúi đầu nhìn lại, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Vị kia Đại Ly quốc sư đã từng mỉm cười nói, dưới gầm trời đã lập giáo xưng tổ tam đại thế lực, riêng phần mình tôn chỉ căn bản, đơn giản là đạo pháp cực cao, quy củ cực lớn, phạt pháp cực xa.

Như vậy cái này cực nhỏ ? !

Thế nhân cái gọi là ếch ngồi đáy giếng.

Nếu là có người chân chân chính chính, triệt triệt để để thấy rõ ràng cái này một lá, coi là thật sẽ còn chương mắt ? !

Vu Lộc đột nhiên nâng lên một đầu cánh tay, mu bàn tay gắt gao chống đỡ cái trán, đầy mặt thống khổ, nỉ non nói: "Không cần nhớ, trước không

cần nhớ những thứ này."

Thôi Sàm đi vào trước đó đánh chết không đi nhập văn chính đường bên ngoài, trực tiếp vừa sải bước qua cánh cửa, cầm lấy một nén nhang, chỉ là một nén nhang, mà không phải dựa theo quy củ ba trụ.

Một tay cầm hương, cái tay còn lại vê động hương đầu, trong nháy mắt đem thiêu đốt thắp sáng.

Thôi Sàm không nhìn tới Chí Thánh tiên sư, mắt nhìn Tề Tĩnh Xuân treo ảnh, cuối cùng chuyển di ánh mắt, nhìn về phía cái kia lão tú tài hình vẽ, hai tay nâng hương tại cái trán, ở trong lòng thầm đọc.

Sau đó mở ra con mắt, Thôi Sàm nhưng không có nửa điểm thắp hương người thành kính trang nghiêm, cầm trong tay cái kia nén nhang cắm vào thần đàn bên trên lư hương, ngẩng đầu lên, đối bộ kia chân dung cười đùa tí tởm nói: "Lão đầu tử, cùng người mượn một chút mà thôi, nhưng đừng quá lòng dạ hẹp hòi a, không nhiều, liền ba cảnh, ba cảnh mà thôi, mà lại chỉ ở Đông Hoa Sơn có tác dụng, cái này được đi ? Ta bây giờ đã ngũ cảnh tu vi, bởi vậy có thể thấy được, đi theo người an bài cho ta tiên sinh bên cạnh, ta Thôi Sàm là có học thành, đúng không ? Bây giờ người đặc ý nhất đệ tử đặc ý nhất đệ tử, gặp được phiền phức, ta lại bị chính mình tiên sinh phó thác trách nhiệm, người không bày tỏ một chút, không thể nào nói nổi a?"

Thôi Sàm kiên nhẫn chờ lấy, không có động tĩnh, lư hương cái kia nén nhang sau khi đốt, đúng là nửa điểm chưa từng hướng xuống đốt đi.

Thôi Sàm chửi ầm lên nói: "Lão đầu tử, người coi thật nửa điểm mặc kệ ta rồi? ! Ngay cả báo lên Tề Tĩnh Xuân danh tự, đều vô dụng ? Người mẹ nó làm kiểu gì tiên sinh! Lão vương bát đản, uy uy uy, nghe thấy được sao? Ta mắng người đâu, người đại gia thật sự là vô tình vô nghĩa a. . ."

Không dùng được.

Thôi Sàm gặp đến độ xoay quanh, cuối cùng lại lần nữa nhắm lại con mắt, thử thăm dò lặp lại một bên, chỉ bất quá lần này tăng thêm "Trần Bình An" cùng "Lý Bảo Bình" hai cái danh tự.

Sau một lát, lư hương bên trong cái kia nén nhang, lấy cực nhanh tốc độ thiêu đốt hầu như không còn.

Thôi Sàm ngược lại giữ im lặng.

Hắn trầm mặt quay người rời đi.

Ra cửa thời điểm, từ Thôi Sàm vượt qua cánh cửa một khắc kia trở đi, cũng đã là luyện khí sĩ đệ cửu cảnh.

Cao hơn tận bốn cái cảnh giới, mà không phải Thôi Sàm trước kia đòi hỏi đệ bát cảnh Long Môn cảnh.

Mà là "Kết thành kim đan khách, mới là ta bối nhân" Kim Đan cảnh!

Thôi Sàm đứng tại cánh cửa bên ngoài dừng lại bước chân, ngửa đầu nhìn về phía không trung, kinh ngạc xuất thần.

Rất nhanh Thôi Sàm liền khôi phục biểu tình bất cần đời, làm cái tự đâm hai mắt động tác, tiếp tục tiến lên, "Lúc trước nhận người làm tiên sinh, tính ta Thôi Sàm mắt bị mù. Hôm nay lên, lão tử gọi Thôi Đông Sơn, chỉ là Trần Bình An học sinh!"

Trong lòng bàn tay đột nhiên truyền đến một hồi đau thấu tim gan, thẳng tới thần hồn kịch liệt đau nhức.

Đem Thôi Sàm cho đau đến tại chỗ nhảy dựng lên, sau đó cứ như vậy

một đường nhảy nhót lấy chạy xa, đợi đến hẵn chạy đến đỉnh núi sau, mới rút cục yên tĩnh xuống.

Thôi Sàm ngược lại quất lấy lãnh khí, toàn thân run rẩy, tại nguyên chỗ dùng sức vung vẩy cánh tay.

Cái này đem một buổi tối ngủ không yên, chạy tới đỉnh núi ngắm cảnh thư viện học sinh, cho nhìn đến ngày ra như phồng, nghĩ thầm cái này anh em là phát bị kinh phong a?

Thôi Sàm nghe răng trợn mắt, đối với cái kia tên gia hoả có mắt không trông giận nói, "Một bên hóng mát đi, bằng không lão tử XXX mẹ ngươi!"

Chưa từng nghĩ một người đáng mạo tầm thường kia anh em, cũng là nguyên ý giết địch một ngàn tự tổn tám trăm ngoan nhân, "Đi sớm thế."

Thôi Sàm vừa muốn một bàn tay phiến chết cái này tiểu vương bát đản, cao lớn lão nhân xuất hiện tại đỉnh núi, cái kia thư viện học sinh vội vàng đối với lão nhân thở dài, nhanh chóng xuống núi.

Thôi Sàm giận nói: "Họ mao, cái này thằng ranh con họ Thập tên Thập, nhà ở phương nào!"

Mao Tiểu Đông đánh giá Thôi Sàm, coi khí tượng, nhìn ra sâu cạn sau, xụ mặt đi xuống núi, cùng Thôi Sàm sát vai mà qua thời điểm lạnh giọng nói: "Đã như vậy, ngươi liền thành thật một chút tại thư viện đợi, ta Mao Tiểu Đông coi như bóp cái mũi chịu đựng phân xấu, đừng quên nơi này là Đại Tùy kinh thành, làm sự tình nghĩ lại mà làm sau!"

Thôi Sàm một bước bay lượn đến cây kia ngàn năm cây ngân hạnh nhánh cây, bốn phía nhìn ra xa một phen sau, chăm chú nhìn lại, cuối cùng đối Đông Hoa Sơn phụ cận một tòa u tĩnh tòa nhà, bắt đầu chửi ầm lên: "Cái kia gọi Thái Kinh Thần lão ô quy vương bát đản, đúng, chính là

gọi người đâu, mau tới nhận tổ quy tông! Người mười tám đời tổ tông ta hôm nay muốn cùng người nói một chút gia pháp tổ huấn! Nhanh lên tắm rửa thay quần áo, đập đầu nghe huấn!"

Mao Tiểu Đông hít thở sâu một hơi, bước nhanh xuống núi.

Thiếu niên áo trắng vẫn cứ hùng hùng hổ hổ, "Cháu trai Thái Kinh Thần, đừng làm con rùa đen rút đầu, nhanh lên về nhà kêu lên con của người cháu trai, cùng đi lên cho tổ tông đập đầu, nhanh, tổ tông ở chỗ này chờ lấy đầu!"

Đông Hoa Sơn phụ cận tòa kia tòa nhà, một đạo hồng quang đất bằng bạo khởi, thẳng đến cùng Đông Hoa Sơn đỉnh núi cân bằng không trung, một đạo khô ngô bóng người gầm thét nói: "Muốn chết!"

Thiếu niên áo trắng lấy càng lớn giọng nói trả lời chắc chắn nói: "Lão tổ tông ở chỗ này tìm quy tôn tử, không muốn chết!"

Khô ngô lão nhân rống nói: "Cút ra đây!"

Khi lão giả lên không về sau, lấy Đông Hoa Sơn vì trung tâm, bốn phía không ngừng có ánh đèn sáng lên, từ gần cùng xa, càng ngày càng nhiều.

Thiếu niên áo trắng tại vạn chúng nhìn tròng tròng phía dưới, cười hắc hắc nói: "Cháu ngoan người nhanh lên lăn tới đây!"

Lão nhân tựa hồ bị cái kia tên điên lời nói cho khiếp sợ đến, đúng là một lát có chút sững sờ.

Thiếu niên áo trắng thừa thắng truy kích nói: "Mẹ nó ai tiếp đưa cho người gan chó, dám khi dễ lão tử môn hạ đệ tử? Thái Kinh Thần, tay chân lưu loát chút, nhanh lên cầm đao chém chết chính mình, nhớ kỹ chém vào tâm thành một chút, chém ra mười cảnh tu sĩ nên có phong thái! Như vậy tổ tông ta coi như người nhận lầm, nói không chừng còn

có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua. . ."

Tên kia hưởng dự Đại Tùy khôi ngô lão giả, tiếng gầm gừ phẫn nộ, cơ hồ vang vọng phương viên mười dặm, "Mao Tiểu Đông! Các người thư viện mặc kệ tên khốn này tên điên, ta Thái Kinh Thần tới giúp người quản! Người một mực nhất xác chính là, bệ hạ bên kia, ta tự gánh lấy hậu quả!"

Lão nhân ngự phong mà đứng, mặt hướng Sơn Nhai thư viện, một cước đạp thật mạnh ra, vung cánh tay, cuối cùng làm ra một cái ném ném tư thế.

Một căn lôi điện xen lẫn tuyết trắng trường mâu, gào thét mà đi, thẳng đâm Đông Hoa Sơn chi đỉnh cây kia cây ngân hạnh.

Thiếu niên áo trắng kia cười ha ha, "Đến được tốt, cháu ngoan cuối cùng còn biết rõ hiếu kính nhà người tổ tông! Đến mà không trả lễ thì không hay, lão tổ tông khen thưởng, tôn nhi Thái Kinh Thần hảo hảo tiếp lấy!"

Điện mâu nhào về phía đỉnh núi đại thụ, rất nhanh xâm nhập thư viện địa giới trên không.

Toà này trải qua long đong mới Sơn Nhai thư viện, mặc dù đã không phải là Nho gia bảy mươi hai thư viện một trong, nhưng dù sao còn có Mao Tiểu Đông tọa trấn trong đó, rất lớn trình độ có được một phương Thánh Nhân tiểu thiên địa địa lợi ưu thế, bất quá không biết là thư viện tự giác đui lý, vẫn là Mao Tiểu Đông không muốn cùng Thái Kinh Thần đối địch, đúng là không chút do dự mà triệt hồi địa giới phòng ngự, mặc cho trên núi ngoài núi hai người, triển khai một trận công bằng công chính mà từng đôi chém giết.

Cây ngân hạnh bên này, cũng là có một vệt rất nhỏ kim quang giữa trời nổ lên, tương đối dài đến hai trượng, khí thế uy nghiêm to lớn điện mâu, điểm này kim quang thật sự là nhỏ đến không đáng kể.

Nhưng là ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề trông cửa nói.

Theo cái kia bơi kim quang bay ra đỉnh núi, đón lấy chi kia điện mâu, rất nhiều nguyên bản trong lòng còn có khinh thị người trong nghề, liền bắt đầu chân chính cẩn thận ngưng thần.

Chuôi này phá không mà đi bỏ túi phi kiếm, cắt đứt ra một đầu quỹ tích, bốn phía vậy mà xuất hiện lò mờ đến cực hạn khe hở, đây là trong truyền thuyết thế gian vật thật cùng thời gian trường hà khuấy động va chạm, phi kiếm vút không tốc độ, bản thân chất liệu trình độ bền bỉ, trong đó ẩn giấu kiếm ý hùng hậu, ba cái thiếu một thứ cũng không được.

Đến cái này tăng thứ bản mệnh phi kiếm, danh xưng kiếm quang lóe lên, vạn vật có thể trầm!

Quả nhiên, chi kia thăm dò ý vị quá nhiều một kích mất mạng điện mâu, bị kim quang trong nháy mắt đánh nát.

Không trung điện ánh sáng vắng khắp nơi, như một trận chói lọi hỏa vũ.

Thái Kinh Thần nhẹ răng cười nói: "Còn có chút đạo hạnh, lại đến!"

Lần này lão nhân rốt cục buông tay buông chân, từng chiếc một điện mâu mãnh liệt lướt về phía Đông Hoa Sơn.

Màu vàng kim kiếm quang tùy theo hiển lộ tài năng, tại đỉnh núi bên ngoài vạch ra từng vệt sáng chói lưu huỳnh.

Thôi Sàm ngồi xếp bằng tại cây ngân hạnh chỗ cao nhánh cây, thoải mái nhàn nhã, trong lòng bàn tay nâng cái ngay ngắn chỉnh tề ngọc tỷ.

Thôi Sàm không có nửa điểm đại chiến say sưa hưng phấn, ngược lại hơi có vẻ bại hoại nhàm chán, trong lòng cười lạnh không thôi.

Ta tiên sinh không nhiều, bây giờ liền một cái, sư huynh đệ để mắt không nhiều, cả đời tri kỷ bằng hữu không nhiều, vào mắt mỹ nhân không nhiều. . . Nhưng ta pháp bảo nhiều a!

Đêm hôm ấy, thật sự là đặc sắc xuất hiện, thoải mái chập trùng, cuối cùng non nửa tòa Đại Tùy người kinh thành nhà đều cho bùng tỉnh, khoác áo ra cửa, hoặc là trong sân nhìn về nơi xa Đông Hoa Sơn, hoặc là dứt khoát leo lên cây, tường đầu thậm chí là nóc nhà, một trận dài dằng dặc thần tiên đánh nhau, nhìn đến mười phần đã ngiễn, nhất là bọn nhỏ từng cái hoan thiên hỉ địa, chỉ hận trong nhà hạt dưa bánh ngọt không đủ ăn.

Hai vị thần tiên, một mực từ hơn nửa đêm đánh tới tảng sáng thời gian, làm hại một đêm không ngủ lớn nhỏ đám quan chức, cơ hồ người người là thần sắc uể oải mà đi tham gia triều hội.

Sau đó có cao nhân thống kê sơ lược, Đông Hoa Sơn vị kia lai lịch không rõ áo trắng tiên nhân, ngoại trừ ban đầu phi kiếm màu vàng óng, về sau chỉ là lộ diện pháp bảo, liền nhiều đến hai mươi sáu cái nhiều, không có chỗ nào mà không phải là tỏa ra ánh sáng lung linh, phẩm cấp kinh người, thật sự là nhiều lần xuất thủ đều không mang theo giống nhau!

Có kinh thành người hiểu chuyện, đã vụng trộm đem tôn xưng là Thái gia lão tổ tông.

Thái Kinh Thần chỗ cái kia kinh thành hào môn, từ lên tới bên dưới, giống như là thật sự vừa mới nhận một vị nhà mình lão tổ tông, ngày thứ hai liền không có ai có ý tốt ra cửa.

Ngày trước, Lý Hòe liền nhận được bộ kia mất tích đã lâu nhỏ tượng đất, cùng trước kia ba tên cùng phòng đến trễ đến cực điểm xin lỗi nhận lầm.

Một khắc này, gan nhỏ khiếp nhược hải tử, kỳ thật cũng liền là bảy tuổi

lớn Lý Hòe, đã không có vui đến phát khóc, cũng không có ngập ngà ngập ngừng.

Hài tử chính là có chút tưởng niệm cha mẹ cùng tỷ tỷ.

Lý Bảo Bình, Lâm Thủ Nhất, Vu Lộc, Tạ Tạ, tự xưng Thôi Đông Sơn thiếu niên áo trắng.

Hài tử từng bước từng bước cảm ơn đi qua.

Lâm Thủ Nhất lại đi thư lâu, học xá bên trong chỉ còn lại có hài tử một người, đây là lần thứ nhất cúp học, mặc dù đọc sách không được, nhưng trước đó mặc kệ thụ cái gì ủy khuất, dù là cho người ta đánh cho mặt mũi bầm dập, hài tử đều không có thiếu tiên sinh phụ tử nhóm việc học, nhưng là hôm nay Lý Hòe ngồi xồm ở học xá bên ngoài, không có đi học, mà là phơi mùa đông ấm áp mặt trời, nhẹ nhàng dùng nhánh cây viết người một nhà danh tự.

Hài tử lần này không có khóc.

—— ———

Đại Tùy kinh thành, ăn mặc khó coi một nhóm ba người hỏi đường, chậm rãi hướng Sơn Nhai thư viện đi đến.

Dáng người đầy đặn lại mặt mày mạnh mẽ phụ nhân, tại nữ nhi dùng sức sọ Đại Tùy tiếng phổ thông lại một lần nữa cùng người hỏi qua đường sau, tức giận đến một bàn tay đập vào nhà mình nam nhân trên đầu, "Vô dụng đồ chơi, đến thư viện, người ngay tại chân núi đợi a, tránh khỏi cho nhi tử mất mặt!"

Cái kia tướng ngũ đoản uất ức nam nhân, công một cái đại sự túi, khó được thoáng cứng rắn cùng nàng dâu phản bác một lần, "Vẫn là gặp gỡ đi, chúng ta cho nhi tử mang theo rất nhiều thức ăn đâu, các người công

lên núi, rất mệt mỏi."

Phụ nhân giận không chỗ phát tiết, chống nạnh giận mắng nói: "Lý Nhị, người cũng liên chút năng lực ấy! Được rồi, hai mẹ con chúng ta đều hung ác đến quyết tâm, nói đi là đi, người ngược lại tốt, một cái lớn lão gia nhóm, phút cuối cùng nói muốn gặp một lần nhi tử?"

Phụ nhân đuổi ra tay hung hăng vịn lấy nam nhân eo thịt, vịn nửa ngày không có động tĩnh, đành phải hậm hực coi như thôi, "Một thân cơ bắp, sức lực sẽ chỉ ở ban đêm khi dễ lão nương!"

Nam nhân cười hắc hắc.

Phụ nhân một cước đá đi, quyến rũ nói: "Chết dạng!"

Nam nữ bên cạnh, một vị dáng người tro trắng như tro liễu thướt tha thiếu nữ, không để ý tới không hỏi cha mẹ liếc mắt đưa tình, chỉ là ý cười nhu nhu, nghĩ đến lập tức liền có thể nhìn thấy chính mình đã khí đệ đệ, nàng liền có chút vui vẻ.

Phụ nhân đột nhiên lập tức đỏ lên con mắt, "Không biết rõ hờn mà là mập vẫn là gầy, nhưng ngàn vạn đừng cho người khi dễ, ta cái này làm mẹ, nhưng không dám ở nơi này mắng chửi người a."

Nam nhân thói quen giữ im lặng.

Cái tên này cha mẹ lấy được rất không dụng tâm hử nút nam nhân, cuối cùng nhìn về phía thư viện bên kia, nhếch miệng cười cười.

Khi dễ nhi tử ta ?

A, nếu quả thật có, cái kia ta Lý Nhị liền đi gặp một lần vị anh hùng kia hảo hán. Bao lớn sự tình.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 168: Thế gian phụ thân đều là anh hùng

A Lương đã từng trêu chọc Lý Hòe ranh con là trong ổ hoành, bên ngoài sợ. Điểm này, Lý Hòe tám chín phần mười là cùng mẹ hãnh học, cái này còn chưa tới Đông Hoa Sơn, còn nhìn thấy Sơn Nhai thư viện cổng chào, phụ nhân liền bắt đầu sợ, ở quê hương tiểu trấn chửi đồng ngõ hẻm Chiến Vô Định đáng vẻ bề bề, nửa điểm không có còn lại.

Ngược lại là nàng nam nhân y nguyên đi được bước chân kiên định, đuổi theo dưới núi nước không có khác biệt, nữ nhi Lý Liễu cũng không kém, nên hỏi đường hỏi đường, nên nói lời cảm tạ nói lời cảm tạ, chính là Đại Tùy kinh thành bách tính, tại Bảo Bình Châu phương Bắc là có tiếng mắt cao hơn đầu, gặp gỡ dạng này xinh đẹp ôn nhu thiếu nữ, vẫn là đưa cho lớn nhất thiện ý.

Sơn Nhai thư viện mặc dù dời xa Đại Ly, bị lấy xuống Nho gia bảy mươi hai thư viện một trong danh hiệu, nguyên khí đại thương, nhưng lạc đà gãy vẫn lớn hơn ngựa, tại Đại Tùy vẫn là vô số sĩ tử học sinh trong suy nghĩ thánh địa.

Mà lại thư viện bên này đối nhân xử thế, chọn không ra bất kỳ mao bệnh, chính là ba người ăn mặc keo kiệt, toàn thân bốc lên bùn đất khí, vừa nghe nói là thư viện học tử nhà bậc cha chú người sau, mười phần khách khí chu đáo, có người tự mình dẫn bọn hắn, đi thư viện chuyên môn dùng để phương xa khách nhân nơi ở, trước dàn xếp lại, sau đó lại dẫn bọn hắn đi thực đường tìm Lý Hòe, biết được Lý Hòe hôm nay thiếu khóa, liền lại trần trọc đến Lâm Thủ Nhất học xá, quả nhiên thấy cái kia ở trên mặt đất gãy nhánh cây hài tử.

Sở dĩ có thể thẳng đến nơi này, ở chỗ Lý Hòe cái này ba đứa hài tử, dù

sao cũng là nguyên Sơn chủ đủ Thánh Nhân đích truyền đệ tử, gần đây lại giầy vò ra lớn như vậy phong ba, Lý Hòe cái này nhóm người tại thư viện động tĩnh, tỷ như riêng phần mình tính cách như thế nào, phẩm hạnh như thế nào, học vấn lớn nhỏ, ở tại nơi nào, cơ hồ người người đều biết.

Đối với đại đa số không nắm quyền thư viện phụ tử các tiên sinh mà nói, đối với chuyện này, y nguyên đem so với so sánh nhạt, cũng không rõ ràng yêu ghét cảm xúc, càng nhiều vẫn là không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ dạy sách thánh hiền.

Làm Lý Hòe nghe được tiếng la, nâng đầu lên sau, nhìn thấy không thể quen thuộc hơn được ba cái bóng người, có chút mộng, chỉ coi là mình nằm mộng, hung hăng vuốt vuốt con mắt, lúc này mới ném đi nhánh cây đứng người lên, một đường chạy vội, trước cùng vị kia nói cười yển yển thư viện tiên sinh thở dài gửi tới lời cảm ơn qua, lúc này mới ngẩng lên đầu nhìn lấy cha mẹ tỷ tỷ, đỏ lên con mắt, nói không ra lời.

Cha mẫu thân người không ở phía sau một bên, có chút ủy khuất, sẽ cảm thấy liên như vậy, nhưng làm cha mẹ thật sự sau khi xuất hiện, ngược lại liên sẽ cảm thấy cái kia ủy khuất so thiên còn lớn hơn.

Chỉ bất quá Lý Hòe đến cùng là đi mấy ngàn đường đi xa người, dù là niên kỷ nhỏ, đi theo Trần Bình An thấy qua vô số núi lớn đại thủy, từ cuối xuân đi tới đầu mùa đông, hiểu được thu liễm cảm xúc, không có ở tiểu trấn như vậy trách trách hô hô, lập tức liền lại bắt đầu vui vẻ, lấy tay cánh tay lau con mắt, hỏi: "Cha mẹ, Lý Liễu, các người làm sao tới à nha? !"

Vị tiên sinh kia cười cáo từ rồi đi, không chậm trễ người một nhà đoàn tụ.

Phụ nhân tại vị kia nho nhã lễ độ tiên sinh dạy học sau khi đi, lập tức như trút được gánh nặng, ôm chặt lấy Lý Hòe, nghẹn ngào nói: "Nhà ta Hòe

tử làm sao đen như vậy gãy, ai u, mẫu thân tâm can cũng phải nát, đều tại người cha, lớn như vậy người, đều đi tới lão địa phương xa, đột nhiên nói không yên lòng người, sợ người không có tiền ăn cơm, sợ người sinh bệnh không ai chiếu cố, chúng ta ba hợp lại mà tính, liền nghĩ vẫn là thư đến sân nhìn xem người. . ."

Dáng người thấp bé rắn chắc hán tử tựa như một khối đen nhánh cứng rắn sắt, lúc này còn đeo một tòa núi nhỏ giống như bọc hành lý, gãi gãi đầu, sắc mặt xấu hổ nói: "Ta chỉ nói một câu, nói không biết rõ Hòe tử tại Đại Tùy thư viện có ăn hay không được đùi gà, mẹ người cùng tỷ người liền đều khóc lên, khuyên như thế nào đều vô dụng, sau một bên bọn hần hai mẹ con liền. . ."

Bị vạch trần chân tướng phụ nhân ngồi xổm ở trên mặt đất, quay đầu hung hăng trừng mắt liếc chính mình nam nhân, "Mau mau cút, liền người nói nhiều, người nếu là không muốn Hòe tử liền bản thân đi chân núi đợi."

Nam nhân cười khúc khích, đương nhiên không có dịch bước.

Phụ nhân ngồi xổm ở trên mặt đất, sờ sờ chính mình nhi tử bảo bối đầu, xoa xoa nhỏ mảnh cánh tay, đau lòng nói: "Làm sao gãy như vậy a, có phải hay không ăn không đủ no ngủ không ngon ?"

Lý Hòe lập tức đẩy người hào khí, nhếch miệng cười nói: "Ăn ngon ngủ được tốt, tốt lắm đây. Mẫu thân, ta cho người biết, lần này đến Đại Tùy thư viện cầu học, ta thế nhưng là đi theo Trần Bình An bọn hần sau đầu, chính mình một đường đi tới! Đi thật xa, mấy ngàn dặm đâu, từ chúng ta lão gia, đi trước đến Kỳ Đôn Sơn, Hồng Chúc trấn, Tú Hoa Giang, biên cảnh Dã Phu quan, lại xuyên qua Hoàng Đình Quốc. . . Nhìn thấy không?"

Hài tử lui lại một bước, nâng lên một cước, "Giày cỏ, Trần Bình An cho ta bện, lại rắn chắc lại dễ chịu, ta sau vừa nghĩ chính mình học được lấy,

Trần Bình An không có để. Mẫu thân, người đoán ta đổi bao nhiêu song giày cỏ ?"

Vấn đề này vừa ném ra đến, hoàn toàn để phụ nhân chống đỡ không được, khóc bù lu bù loa, nữ nhi Lý Liễu tranh thủ thời gian ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng nắm chặt mẫu thân tay.

Lý Hòe cũng có chút luống cuống thần, không biết rõ này làm sao liền để mẫu thân thương tâm. Nhí nha nhí nhảnh hài tử vội vàng thu hồi giày cỏ, tròn mắt tròn chuyển động bắt đầu, linh cơ khẽ động, lớn tiếng nói: "Mẫu thân, đi gian phòng, ta cho các người nhìn đồng dạng đồ tốt!"

Đến Lâm Thủ Nhất học xá, Lý Hòe ba một chút đem cái kia lục trúc rương sách nhỏ đặt lên bàn, học Lý Bảo Bình hai tay ôm ngực, nghiêng liếc một chút tỷ tỷ Lý Liễu, lại học lấy ấn đường có nốt ruồi thiếu niên áo trắng nói chuyện, dương dương đắc ý nói: "Kiểu gì, ta rương sách nhỏ a, đẹp mắt không dễ nhìn ? Hâm mộ không hâm mộ ?"

Lý Hòe còn không bỏ qua, rất quen mà cũng lên rương sách nhỏ, ăn mặc giày cỏ cũng rương trúc hài tử vòng quanh cái bàn đi một vòng, đem Lý Liễu cho nhìn đến lại đau lòng vừa buồn cười, vội vàng giúp đỡ hái xuống rương sách thả lại trên bàn, nước mắt mà tại nàng hốc mắt tử nhẹ nhàng đảo quanh, tấm kia phấn nhào nhào mặt trứng ngỗng bên trên thì trầm trầm ý cười, linh tú thiếu nữ đặc hữu ý cười, tựa như xuân sông nước ấm.

Hán tử đột nhiên hỏi: "Cái này một đường, không có bị người khi dễ a?"

Lý Hòe lắc đầu cười nói: "Không có đâu."

Phụ nhân vừa nghe đến cái này liền sẽ tức, "Nhi tử cho người ta khi dễ thì đã có sao, liền người cái kia uất ức dạng, tại lão gia lần nào mà Tử Thụ ủy khuất, không phải ta cái này làm mẹ mắng lại, người có thể làm cái gì ?"

Hán tử rút cổ lại nhỏ giọng nói: "Đây không phải là ở quê hương nha, hàng xóm láng giềng, phần lớn tâm không hồng, cũng không thể đa thương cùng khí, đến cuối cùng vẫn là nàng dâu người khó làm người."

Phụ nhân vỗ bàn một cái, "Còn dám cãi lại! Lý Nhị người là muốn tạo phản a? Vẫn là cảm thấy ra lợi cửa sân, thêm kiến thức, nếu muốn ném nhà con rơi, thay cái tuổi trẻ xinh đẹp nàng dâu rồi?"

Hán tử bất đắc dĩ nói: "Sao lại thế."

Phụ nhân giận dữ, "Đó là người có tặc tâm không có tặc đảm, biết rõ khác nữ tử căn bản không nhìn trúng người. Lần trước chúng ta gặp gỡ cái kia đôi chân dài yêu tinh, ăn mặc hồ bên trong mê thích nhất thời, vừa nhìn cũng không phải là cái nhà đứng đắn, người liền không có lén ? Thật sự là mất mặt xấu hổ, xú nường môn ngực liền hai lạng thịt đều không có, cũng dám cùng lão nương so tư sắc ?"

Hán tử muốn nói lại thôi, ngồi xổm ở trên mặt đất rên rỉ thở dài, sầu a.

Cái kia trên núi Lão Yêu Bà nhìn lấy là rất tuổi trẻ, nhưng thật ra là bảy tám trăm năm số tuổi, tốt xấu cũng coi như xưng bá một phương cửu cảnh đến nói yêu tu, ta nếu không nhìn nàng một chút, để cho nàng hiểu được nặng nhẹ lợi hại, nàng sẽ phải giết người ăn thịt. Nếu như hai mẹ con nhà người không ở phía sau một bên, ta đã sớm một quyền giết là được.

Nhưng những này ô yên chương khí đồ chơi, hắn nào dám cùng nhà mình nàng dâu nói a.

Ngồi xổm trên đất Hán tử, một mực quên cầm xuống bọc hành lý, cho nên tựa như dựa vào một tòa núi nhỏ.

Phụ nhân gầm thét nói: "Đồ vật còn không mau lấy ra, làm sao, không

nữ cho nhi tử ? Giữ lại cho bên ngoài hồ ly tinh a!"

Lý Nhị vội vàng đứng dậy, vội vàng mở ra bọc hành lý, đem một đồng thức ăn, quần áo, sách vở chồng đặt lên bàn.

Lý Hòe hiếu kỳ hỏi: "Ta nhà có tiền như thế ?"

Phụ nhân cười giải thích nói: "Cha ngươi người gốc có ngọc phúc, chúng ta lần này ra xa nhà, trên đường cha ngươi tìm được một chút thảo dược, cầm lấy đi một bán, đáng giá không ít tiền, mẫu thân còn là lần đầu tiên thấy vàng đấy, vàng óng ánh, nhìn cũng làm người ta sinh lòng hoan hỉ, bây giờ mẫu thân tích lũy bên dưới một chút vốn liếng, bất quá tiểu tử ngươi trước đừng nhớ thương, đây chính là tương lai giúp ngươi cưới vợ dùng."

Lý Hòe mắt nhìn một mực ngồi ở bên một bên không nói lời nào tử tử, "Trước cho tử ta làm đồ cưới thôi, ta lại không vội."

Phụ nhân thở phì phì nói: "Gả đi khuê nữ giới đi ra nước, sinh ra tới chính là bồi thường tiền, cho hãnh làm gì ?"

Thiếu nữ tập mãi thành thói quen, nửa điểm không tức giận, nàng đánh nhỏ chính là nghịch lai thuận thụ thật tốt tính, điểm này theo nàng cha, hoàn toàn không giống Lý Hòe, một nhà bốn miệng người, sống nương tựa lẫn nhau, nhi tử giống nương giống nữ nhi cha, cũng là thú vị.

Lý Hòe lắc đầu nói: "Nương, ngươi nếu như vậy, về sau tử ta coi như gả người tốt nhà, cũng không phải bị tức. Ngươi liền là vận khí tốt, tìm tới cha ta thành thật như vậy người, cái gì đều thuận ngươi, bằng không liền chúng ta cữu cữu những người kia, ngươi nếu quả thật bị cha ta khi dễ, người nhà mẹ đẻ đáng tin ? Cái kia chính là khí càng thêm khí, có thể cho nhân khí ra bệnh đến. Nương, ta nói đúng không ?"

Phụ nhân cho ghen phải nói không ra nửa chữ đến.

Thiếu nữ bờ môi nhếch lên, vụng trộm cười.

Phụ nhân duỗi ra ngón tay nhẹ nhàng chọc lấy chỉ một chút tử cái trán, hậm hực nói: "U, lớn lên a, liền không giúp nương nói chuyện ?"

Lý Hòe cười hắc hắc, quay đầu nhìn về bên người tử tử, cười xấu xa nói: "Lý Liễu, ta lần này ra cửa, giúp người tìm mấy cái tử phu. . ."

Thiếu nữ chớp chớp cặp kia thu thủy dài mắt, tựa hồ có chút mờ mịt.

Phụ nhân một bàn tay đập vào nhi tử trên đầu, tức cười nói: "Làm sao nói đâu! Tử người chỉ có thể gả một cái, đương nhiên nếu quả thật không có gả tốt, chịu không được ủy khuất, như vậy có thể rời đổi lại, nhưng là không có một nữ gả nhiều chồng đạo lý."

Lý Hòe cười xấu xa nói: "Lý Liễu, ta hiện tại cùng Lâm Thủ Nhất ngụ cùng chỗ nha."

Phụ nhân nghi hoặc nói: "Chính là cái kia cha tại đốc tạo nha thự làm quan Lâm Thủ Nhất ?"

Lý Hòe gật đầu nói: "Chính là hửn, cùng Đồng Thủy Tĩnh đoạt tử ta cái kia, bây giờ nhưng lợi hại, đối với ta cũng rất tốt, trước kia ở quê hương học thực a, ta vẫn rất chán ghét hửn, bây giờ mới phát hiện hửn kỳ thật người rất tốt, chính là tính tình lạnh một chút, kiên nhẫn không tốt lắm, không so được ta tương lai Tiểu sư thúc Trần Bình An."

Thiếu nữ giữ im lặng.

Phụ nhân ồ một tiếng, cười hỏi nói: "Người mở miệng một tiếng Trần Bình An, là ai ? Có phải hay không trong nhà càng có tiền hơn ? Không phải là người giúp người tử chọn lựa tử phu a?"

Lý Hòe lắc đầu nói: "Trần Bình An a, ta một trong những bằng hữu tốt nhất, cùng A Lương đồng dạng. Bất quá hãn không phải ta tỷ phu, niên kỷ kỳ thật vừa vặn, nhưng là Lý Liễu không xứng với hãn."

Phụ nhân lại một cái tát khen thưởng đi qua, "Cái gì gọi là Lý Liễu không xứng với hãn, có người này nói gì tỷ người sao ? Tỷ người chỗ nào không tốt, muốn bộ dáng có bộ dáng, tính tình cũng không kém, vừa nhìn chính là cái giúp chồng con đỡ đầu tốt nàng dâu, rõ ràng gả cho ai ai cũng không lỗ."

Hán tử ngồi tại đối diện, sắc mặt cổ quái.

Lý Hòe chừng chặc đàng hoàng nói hỗn trưởng lời nói: "Ta nói thật a, người nhìn tỷ ta a, dáng dấp. . . Cũng tạm được a, gia thế, ai, xách cái này tổn thương cảm tình."

Nói đến đây, hài tử cười nói: "Bất quá cha mẹ là ai, không phải do chúng ta, lại nói, nhà chúng ta nghèo là nghèo một chút, nhưng cha mẹ các người rất tốt a, Trần Bình An có lần cùng ta cùng một chỗ khắp nơi trên núi đi ị, hai chúng ta liền tùy tiện trò chuyện, Trần Bình An nói hãn cha mẹ đều phải đi trước, liền để ta nhiều nhớ kỹ các người tốt, ngay từ đầu ta cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ coi hãn là kéo không ra cứt đến, cùng ta ở nơi đó một thoại hoa thoại đâu, về sau cùng Trần Bình An đi một đường, mới hiểu được hãn nói là thật tâm lời nói. Nói với các người a, ta cùng Trần Bình An quan hệ khá tốt, các người cũng biết rõ ta sợ quý nhất, ban đêm không nín được, nhất định phải lôi kéo Trần Bình An cùng nhau, hãn chưa từng nói ta phiền, thật sự, ngay cả trong lòng đầu đều không cảm thấy ta phiền, dạng này người, tỷ ta không xứng với."

Phụ nhân hừ lạnh nói: "Cùng người đi ị đi tiểu chính là người tốt á."

Lý Hòe bắt đầu tách ra ngón tay, "Ngoại trừ cái này, Trần Bình An còn có cho ta làm ruộng sách nhỏ, biên giày cỏ, nấu cơm giặt giũ phục, giúp ta nuôi con lừa, ta phong hàn, hãn hơn nửa đêm đi ra ngoài mấy chục

dặm đường núi, cho ta hái được nấu được, dùng tiền mua cho ta thư, đưa ngọc trân, dạy ta đánh quyền, nói với ta về sau muốn hiếu thuận cha mẹ, xảy ra sự tình không mắng ta, ngược lại giúp đỡ ta, ngăn tại ta trước người, hung hăng đánh những tên bại hoại kia. . . Căn bản đếm không hết a, ta ngược lại thật ra hẳn muốn làm ta tử phụ tới, nằm mộng cũng nhớ."

Phụ nhân ngạc nhiên.

Hán tử nhìn lấy cái kia tinh thần phấn chấn đến có chút xa lạ nhi tử, có chút thốn thức, càng nhiều vẫn là cao hứng.

Phụ nhân cười xuất ra một đôi đế giày giày vải, "Đây là tử người cho người khe hở, khẳng định so ăn mặc giày cỏ dễ chịu."

Lý Hòe thở dài.

Phụ nhân nghi hoặc nói: "Thế nào ?"

Lý Hòe ánh mắt ưu thương nhìn qua mẫu thân, "Các người làm sao không nhiều sinh một cái tử tử, ngày thường càng đẹp mắt một chút, ta tốt đưa cho Trần Bình An, cái kia ta về sau muốn gọi hẳn tử phụ, hô Tiểu sư thúc liền đều có thể á."

Phụ nhân vặn lấy nhi tử lỗ tai, "Nào có người dạng này bán thi tử tử mình người, tức chết lão nương!"

Thiếu nữ cười đến nheo lại vành trăng khuyết,

Nàng đối với cái này thuở nhỏ liền vô pháp vô thiên đệ đệ, là thật đánh tâm nhãn ưa thích.

Mà lại nàng biết rõ, đừng quản cái này ngang bướng đệ đệ ngoài miệng nói như thế nào chính mình nói xấu, Lý Hòe đối nàng, chung quy là rất

tốt rất tốt, chỉ bất quá người ngoài không biết rõ mà thôi.

"Nhà người hai hài tử, nữ nhi có ngày tư, nhi tử có hồng phúc."

Đây là cha hấn tại Dương gia cửa hàng làm việc lúc lão sư phó, Dương lão đầu chính miệng nói, đương nhiên kỳ thật còn có nửa câu, thiếu nữ nghe qua liền quên, "Còn có cái mắng thiên mắng mà mắng Diêm vương bát phụ, là người Lý Nhị gia môn bất hạnh."

Cửa phòng miệng bên kia truyền đến tiếng bước chân.

Một vị dung mạo tuấn xinh xắn lạnh lùng thiếu niên xuất hiện tại cửa ra vào, ngần ngừ, sau đó lần đầu tiên có chút đỏ mặt.

Lý Hòe e sợ cho thiên hạ bất loạn, nhìn qua Lâm Thủ Nhất, chỉ chỉ tỷ tỷ mình, cười ha ha nói: "Tỷ ta Lý Liễu a, chính nàng đến nhà làm cho người nàng dâu tới rồi."

Phụ nhân nhìn Lâm Thủ Nhất là rất vừa mắt, có tri thức hiểu lễ nghĩa, không riêng gì làm quan nhà có tiền hài tử đơn giản như vậy, ngẫu nhiên mấy lần đến nhà, mặc dù lời nói không nhiều, đối nàng đều rất tôn kính, cũng sẽ không ghét bỏ nhà bọn hấn nghèo, mà lại phụ nhân đối với người đọc sách, luôn luôn có hảo cảm, luôn cảm thấy về sau gả nữ nhi, nhất định phải gả cái thư hương môn đệ, dù là con rể trong nhà không có tiền gì cũng không quan hệ.

Lý Hòe đứng tại trên ghế dài, trò đùa nói: "Lâm Thủ Nhất, người ngồi tỷ ta bên cạnh thôi, về sau dù sao chính là người một nhà á."

Phụ nhân vặn một cái hài tử, "Không cho phép nói bậy nói bạ."

Lâm Thủ Nhất hít thở sâu một hơi, đương nhiên không dám ngồi tại thiếu nữ bên cạnh, cùng Lý Hòe cha mẹ khách khách khí tức giận vấn an về sau, trong ngực bưng lấy thư ngồi ở thiếu nữ đối diện.

So sánh Lâm Thủ Nhất, đồng dạng là ưa thích nữ nhi của mình học thực hải tử, hán tử kỳ thật ngược lại càng ưa thích Đồng Thủy Tĩnh một chút, bất quá đối với Lâm Thủ Nhất, hán tử cũng là cảm thấy không sai, chỉ là không có Đồng Thủy Tĩnh như vậy hợp chính mình tính tình thôi. Trong nhà này, tương lai Lý Liễu lấy chồng, hẳn nói chuyện nhất không có tác dụng, thuộc về hạng chót, nàng dâu gặt đầu, Lý Hòe tán thành, Lý Liễu ưa thích, cuối cùng mới là hẳn Lý Nhị.

Về sau cho tới thư viện cùng Đông Hoa Sơn, biết rõ Lý Hòe cha mẹ ba người muốn tại bên này ở mấy ngày, Lâm Thủ Nhất liền đề nghị mang theo bọn hắn ra cửa dạo chơi.

Lý Hòe vụng trộm vui, "U, cái này coi như là bên trên con rể á."

Cho hẳn tử tử nhẹ nhàng vịn một cái cánh tay, cùng hẳn mẫu thân một chặt chẽ vững vàng hạt dẻ.

Đông Hoa Sơn phong cảnh vô cùng tốt, cái này một đi dạo liền đi ước chừng gần một canh giờ, hơn nữa còn chỉ đi dạo đến giữa sườn núi, ăn cơm trưa, thư viện hai vị tiên sinh chủ động đến nhà đi vào Lâm Thủ Nhất học xá, vẫn như cũ là hòa hòa khí khí, để phụ nhân một khóa nỗi lòng lo lắng cuối cùng thả xuống. Dù sao dưới cái nhìn của nàng, Tề Tĩnh Xuân chỉ là địa phương nhỏ nghèo kiệt hủ lậu dạy học tượng, người tốt thì tốt, nhưng hôm nay đến Đại Tuyền kinh thành, chân chính có thân phận người đọc sách, làm sao có thể không có chút tính tình ? Con trai mình làm sao tính tình, nàng cái này làm mẹ nhất quá là rõ ràng, nàng là thật sợ Lý Hòe cho các tiên sinh coi là đọc sách không có tiền đồ cái đinh trong mắt, mỗi ngày ngoại trừ quát lớn chính là đánh bằng roi, Lý Hòe làm sao chịu được ?

Tại một nhà bốn miệng bồi tiếp hai vị tiên sinh nói chuyện phiếm thời điểm, người ngoài Lâm Thủ Nhất an an tĩnh tĩnh ngồi ở bên một bên.

Lý Hòe trải qua cái này cái cọc so thiên còn lớn hơn phong ba sau, tính tình thay đổi rất nhiều, trầm ổn biết nhiều chuyện hơn.

Cái kia thiếu nữ, tựa như là tiếp qua một ngàn năm một vạn năm đều sẽ không thay đổi nhũn nhặn tính tình, nàng có một đôi đặc biệt đẹp đẽ con mắt, Lâm Thủ Nhất trăm xem không chán, đương nhiên là vụng trộm nhìn.

Lý Hòe mẫu thân, không có như vậy đại đại liệt liệt, nói chuyện nhỏ giọng mảnh khảnh, cùng tiểu trấn bên kia hoàn toàn khác biệt, còn lộ ra cực xúc bất an, điểm này, thậm chí không bằng con gái nàng tới đại khí. Đây cũng là Lâm Thủ Nhất ưa thích thiếu nữ nguyên nhân, thiếu nữ Lý Liễu không có được đi học thực, nhưng là sẽ thường thường đi học thực tiếp Lý Hòe tan học, cho dù là gặp gỡ tiên sinh Tề Tĩnh Xuân, thiếu nữ y nguyên sẽ không kiêu ngạo không tự ti, đối nhân xử thế, lộ ra một luồng tự nhiên tuệ căn linh tú, thiếu nữ đối với người nào đều sẽ khách khí mà lễ phép, cho Lâm Thủ Nhất nàng cách người rất gần nhưng lại rất xa cảm giác kỳ quái, đồng thời dù là nàng cách người rất xa, đang nhìn không thấy phương xa, nhưng lại phảng phất liên thanh tú động lòng người đứng tại chính mình trong lòng.

Cho nên Lâm Thủ Nhất rất thích nàng.

Dù là chỉ là như vậy vụng trộm nhìn lấy nàng, Lâm Thủ Nhất tâm tình liền sẽ nhất là bình tĩnh tường hòa.

Nhìn qua tầng tầng tú mỹ sơn thủy, nhưng chỉ cần nàng không ở nơi đó, liền đều không phải là tốt nhất sơn thủy.

Về phần Lý Hòe cha hấn, cái kia chất phác hán tử, đối với cái kia hai vị tiên sinh là khách tức tới cực điểm, hận không thể bưng trà đưa nước, lúc nói chuyện vẫn khom người, vốn là vóc dáng không cao, càng lộ ra thấp bé đôn hậu, so với đứng ngồi không yên nàng dâu còn không bằng, sẽ chỉ thuyết phục Lý Hòe các tiên sinh ăn cái gì, nhưng vấn đề là hai vị

tiên sinh mặc dù tại thư viện địa vị thường thường, khả năng đủ tại thư viện dạy học phụ tử, cái nào sẽ kém rồi? Thánh Nhân dạy bảo, ăn không ngại tình quá không ngại mảnh, trên bàn những cái kia thức ăn, người ta thật sự chưa hẳn nguyện ý ăn nhiều, hơi ăn một chút là cấp bậc lễ nghĩa không giả, nhưng nào có coi là thật đem chính mình ăn quá no lấy đạo lý.

Nếu như nếu đổi lại là trước kia, Lý Hòe nhìn thấy chính mình cha dạng này, sẽ cảm thấy mất mặt, nhưng là lần này, Lý Hòe không có.

Cha hẳn là không có bản sự, nhưng là cha hẳn đời này, đem có thể cho hẳn Lý Hòe, đã đều cho.

Bây giờ Lý Hòe cảm thấy cha hẳn mặc kệ làm cái gì, cũng sẽ không mất mặt.

Không quá nguyện ý cùng hẳn cùng Lâm Thủ Nhất nói cái gì nhàn thoại Trần Bình An, dạy qua Lý Hòe tương tự đạo lý, sau đó trên đường đi phát sinh nhiều chuyện như vậy, để Lý Hòe không xem ra gì nghe qua sau, lại tại trong lòng đại khái đã hiểu một chút. A Lương cũng từng len lút bên dưới trong lúc vô tình cùng Lý Hòe nói qua, kẻ có tiền tiện tay đưa người một ngàn bạc, cùng Trần Bình An đưa người mười lượng bạc, ai càng hảo ý, chính mình cân nhắc một chút. Người nếu như đối với cái trước tùy tiện mang ơn, có thể, là bởi vì người còn không có lớn lên, kiến thức không nhiều, vấn đề không lớn. Nhưng nếu như đối với người sau làm như không thấy, đó chính là người tiểu tử căn bản không có lương tâm, là gốc.

Nhìn lấy bạn trước bạn sau cười khúc khích nam nhân, Lý Hòe đột nhiên có điểm tâm chua, liền mở miệng để hẳn nghỉ ngơi một lát.

Hán tử thoát đầu là cảm thấy mình làm được không giảng cứu, thế nhưng là nhìn thấy nhi tử ánh mắt sau, phát hiện không phải chuyện như vậy, liền cười đứng ở một bên, nếu muốn ngồi xổm xuống, tựa hồ cảm thấy

dạng này rất thô bỉ không chịu nổi, ngồi xổm một nửa lại vội vàng đứng người lên, nhìn thấy con trai mình đưa lưng về phía hai vị phu tử hướng hẳn làm cái mặt quý, hán tử liền ngu ngơ nở nụ cười, xoa xoa tay, hẳn nguyên bản cùng chính mình hài tử tiên sinh ở chung, xác thực khăn trương, lúc này đã tốt lắm rồi.

Trò chuyện xong sau, hai vị tiên sinh liền rời đi, dù sao buổi chiều còn có giảng bài, một nhà bốn miệng tăng thêm Lâm Thủ Nhất, cùng một chỗ đưa đến ngoài cửa.

Lý Hòe buổi chiều có khóa, nhưng là hài tử nói hôm nay liền bồi bồi cha mẹ, hẳn cam đoan ngày mai bắt đầu hội đọc sách càng cố gắng dụng tâm hơn, sách vở tóm lại không có mọc chân, các tiên sinh trong bụng học vấn cũng chạy không thoát, chỉ cần hảo hảo đọc sách, khẳng định là có thể đọc trở về, nhưng là cha mẹ tại thư viện đợi không được mấy ngày, được nhiều bồi bồi.

Lần này nhu thuận hiểu chuyện lời nói, đem phụ nhân cho nói đến kinh ngạc xuất thần, nhìn lấy cái kia đầy mặt nghiêm túc hài tử, tại chỗ liền khóc lên, sau đó đối nam nhân chính là một trận dấm đá, oán trách hẳn nhất định phải đi địa phương xa như vậy, đem nhi tử một người lưu tại nơi này chịu khổ.

Hán tử đối với những này tai họa bất ngờ, đương nhiên là không rên một tiếng thụ lấy.

Lâm Thủ Nhất trảng lên lá gan, nhỏ giọng hỏi thăm Lý Liễu có muốn hay không đi thư lâu bên kia nhìn xem, kể chuyện sân nơi này tàng thư, là Đại Tùy vương triều phong phú nhất.

Thiếu nữ cười lắc lắc đầu, nói phải bồi đệ đệ. Kế tiếp toàn bộ buổi chiều, Lý Hòe ngay tại cha mẹ chỗ ở chơi đùa, chưa quên công lên cái kia ruộng sách nhỏ, thần thần bí bí mà móc ra cái kia hoa văn màu con rối, nói đây chính là hẳn trân tàng đã lâu bảo bối, sau đó cố ý một mặt đau

lòng mà đưa cho tỷ tỷ. Lý Liễu đương nhiên không chịu muốn, chỉ là cầm ở trong tay thưởng thức trong chốc lát, liền trả lại Lý Hòe, Lý Hòe hỏi nàng thật không cần, Lý Liễu gật gật đầu. Lý Hòe có chút buồn bực, nói nàng là đầu tóc mở mang hiểu biết ngẩn, không biết hàng.

Thiếu nữ sờ lên đệ đệ đầu.

Lâm Thủ Nhất không tốt ý tứ mặt dạn dày tiếp tục chờ đợi, đi thư lâu đọc sách, chỉ là làm sao đều nhìn không đi vào, sau đó liền dứt khoát để sách xuống, đứng ở cửa sổ khổ các loại, trông mong chờ lấy mặt trời lặn xuống phía tây.

Tối gần hoàng hôn, Lý Hòe đột nhiên nói muốn cùng cha nói chút chuyện, phụ nhân liền nói có sự tình gì không thể ở trước mặt nàng giảng, dù thế nào cũng sẽ không phải cho Lý Liễu tìm tỷ phụ, thuận tiện cho người cha cũng tìm mẹ kế a? Lý Hòe cười nói cha ta đến rơi trong hố đời này đều không leo lên được. Phụ nhân cười làm bộ muốn đánh, nhìn thấy một lớn một nhỏ hướng đi cửa phòng miệng bóng người, gian phòng không có nam nhân, phụ nhân lúc này mới thở dài, yên lặng rơi lệ, thiếu nữ mặc dù đáng dấp yếu đuối, lại không phải đa sầu đa cảm tính tình, nhưng nhìn đến mẫu thân dạng này, Lý Liễu cũng có chút khổ sở.

Các nàng đều không ngốc, không chân chính nếm qua đau khổ, Lý Hòe sẽ không giống như trong vòng một đêm liền trưởng thành, chỉ là đã đưa bé hiểu chuyện, không muốn nói những cái kia không chuyện vui mà thôi.

Lý Hòe mang theo hán tử đi ra cửa ra vào, ngoài cửa không bao xa chính là một tòa hồ nhỏ, hai người dọc theo hồ một bên đường nhỏ đi chậm rãi, Lý Hòe hỏi: "Cha, toà này Đông Hoa Sơn, có người đi qua lão gia những cái kia núi lớn sao?"

Hán tử cười nói: "So có chút lớn, so có chút nhỏ."

Đáp án cùng hán tử người đồng dạng không thú vị không thú vị.

Lý Hòe liếc mắt, ngồi xổm ở hồ một bên, nhặt lên một hạt cục đá ném vào trong hồ, "Cha, liên xô người đối với mẹ ta tốt như vậy, cũng rất tốt."

Hán tử bất thiện ngôn từ, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Lý Hòe đột nhiên thấp giọng nói: "Cha đối với ta cũng rất tốt. Trước kia, thật xin lỗi a."

Hán tử ngồi xổm người xuống, nhẹ giọng nói: "Nào có làm con trai cùng cha nói cái gì thật xin lỗi, không cần đến."

Hán tử rất nhanh vẽ mặt đau khổ nói: "Người này nói gì, cha trong lòng hoảng, không nữa."

Lý Hòe nhếch nhếch miệng, quay đầu nhìn cái này đã từng hại mình tại học thực bị đồng môn xem thường nam nhân, nhẹ giọng nói: "Cha, ta lá gan nhỏ, là tùy người tốt hơn theo mẫu thân a, theo lý thuyết người còn dám chính mình đi trên núi đầu, ta cũng không dám, trước kia cùng Trần Bình An cùng một chỗ thời điểm, không cảm thấy cái gì, trong nhà đợi đã quen, đã cảm thấy ai tốt với ta, không phải chuyện thiên kinh địa nghĩa à, hiện tại mới biết rõ căn bản không phải như thế vấn đề, bên ngoài bại hoại nhiều nữa đây. Trần Bình An mặc dù không thích nói chuyện, cùng cha người không sai biệt lắm tính tình, đối tốt với ai a, đó là thật hận không thể đem trên người tất cả đồ tốt đều lấy ra, ngoài miệng xưa nay không nói cái gì, cũng sẽ chỉ vui đầu làm việc. . ."

Lý Hòe nói đến đây, có chút thương cảm, "Trần Bình An duy nhất một lần đối với mình tốt đi một chút, là đáp ứng chúng ta cùng một chỗ tiến thư viện thời điểm, hắn sẽ xuyên qua quần áo mới, đổi đi giày cỏ, đáng tiếc hắn cuối cùng không có lộ diện, vụng trộm đi, ta rất muốn hắn a."

Hán tử duỗi ra thô ráp khoan hậu đại thủ, nhẹ nhàng đặt ở hán tử trên đầu, "Lớn lên á."

Lý Hòe đưa tay vuốt ve hán tử bàn tay, tức giận nói: "Không có đâu, rời nhà thời điểm là bảy tuổi, cái này còn không có ăn tết nha, cho nên vẫn là bảy tuổi."

Hán tử hai tay gấp lại đặt tại phần bụng, ngồi xổm nhìn về phía hồ nước, bắt đầu ngẩn người, cuối cùng áy náy nói: "Cha đời này không có gì bản sự, không có để cho các người ba vượt qua nửa ngày ngày tốt lành, nhất là còn để người cho người ta xem thường, đọc sách đọc đến không vui vẻ, cha trong lòng đau. . ."

Lý Hòe khoát khoát tay, cắt ngang hán tử lời nói, ông cụ non nói: "Cha không phải ta nói người a, bao lớn người, còn nói những này có không có."

Hài tử trầm mặc một lát, cụp xuống cái đầu, "Cha, kỳ thật nhìn thấy người trước đây bột sống trước cái dạng kia, ta rất khó chịu."

Làm bằng sắt hán tử cũng cho con trai mình câu này lời trong lòng, cho nói đến hung hăng vuốt vuốt gương mặt, luôn cảm giác mình là thật xin lỗi như thế đứa bé hiểu chuyện.

Lý Hòe cuối cùng đứng người lên, cười nói: "Cha, cái này hai ngày hảo hảo mang theo mẫu thân cùng tỷ tỷ cùng một chỗ dạo chơi Đại Tùy kinh thành, dù là mua không nổi đồ tốt, nhìn xem cũng tốt. Về sau chờ ta đọc sách có chút tiền đồ, quay đầu ta cho các người mua! Đi rồi đi rồi, mẫu thân lá gan nhỏ, không có chúng ta mang theo một bên, khẳng định phải lo lắng."

Lý Hòe rất chân thành nói: "Cha, về sau đối với nương nhất định phải tốt, nàng liền cái kia tính tình, nói chuyện là không xuôi tai, nhưng người

là nam nhân ai, nhiều đam đài chút thôi ?"

Hán tử dùng sức gật gật đầu, đứng người lên sau, lại nói một mình hăn đợi một hồi, nhìn xem phong cảnh.

Lý Hòe một đường chạy chậm trở về, lạnh lợi, không buồn không lo, rõ ràng còn đi tới mơ mơ hồ hồ quyền thung tư thế.

Hán tử đột nhiên gọi lại con trai mình.

Lý Hòe ở phía xa xoay người, buồn bực nói: "Cha, thế nào ? Muốn tìm nhà xí ?"

Hán tử hướng hăn đuổi ra ngón tay cái, "Tốt!"

"Còn muốn người nói ? !"

Hài tử lật ra cái lườm nguýt, chạy.

—— ———

Tại Lý Hòe sau khi đi, hán tử run lên cổ tay, nhìn quanh bốn phía sau, trầm giọng nói: "Họ Thôi, đi ra!"

Một vị ngọc thụ lâm phong thiếu niên áo trắng từ một cây đại thụ sau chậm rãi đi ra, cười làm lành nói: "Lý Nhị đại gia tới a, hạnh ngộ hạnh ngộ, trước đó âm thanh rõ ràng, bây giờ ta cũng không phải cái gì Đại Ly quốc sư, đã là Thôi Đông Sơn a, cùng người nhà nhi tử bảo bối Lý Hòe, xem như nửa cái đồng môn sư huynh đệ a, người cũng không thể lung tung đánh người."

Tên là Lý Nhị hán tử mặt không biểu tình, "Người liền nói chuyện gì xảy ra! Một, sự tình quá trình, đừng ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, hai, ta không bảo đảm sẽ không đánh chết người."

Thiếu niên Thôi Sàm, hoặc là nói Thôi Đông Sơn quan sát tỉ mỉ lấy hán tử, nhìn lấy vị này kém chút đánh chết tươi Phiền Vương Tổng Trường Kính thuần túy võ phu, thiếu niên tâm tình cực kỳ phức tạp, còn hơi xúc động, thở dài nói: "Vậy liền dung ta nói liên tục."

Lúc đó tại Ly Châu động thiên bên trong, cái kia một trận kinh thiên địa khiếp quỷ thần cửu cảnh đỉnh phong chi chiến, sau đó Tổng Trường Kính thành công phá cảnh, bước lên trong truyền thuyết võ phu mười cảnh, trở thành Đông Bảo Bình Châu vị thứ hai hàng thật giá thật chỗ tận cùng đại tông sư, mẫu chốt là Tổng Trường Kính như thế tuổi trẻ, dùng "Như mặt trời giữa trưa" để hình dung cũng không đủ, nhưng là vì sao Tổng Trường Kính có thể tại tuổi bốn mươi, liền thành công phá vỡ bình cảnh, ngoại giới căn bản không thể nào biết được.

Nhưng là võ nhân thất cảnh về sau phá cảnh, mỗi một lần đều là nói chết thì chết to lớn sinh tử quan, cơ hồ tất cả đều là tại sinh tử trong tuyệt cảnh nghịch thế phá vỡ, đây đã là thiên hạ võ đạo thường thức, mà ý vị này khối kia Ma Dao thạch, đối thủ kia, kém cỏi nhất cũng là lực lượng ngang nhau đỉnh cao cường giả.

Vì sao Tổng Trường Kính thăng nhập đệ thập cảnh, mà rõ ràng rõ ràng chiếm hữu Lý Nhị không có? Vì sao Dương lão đầu ngay từ đầu liền hạ quyết tâm có thể cùng Tổng Trường Kính buôn bán? Nên biết rõ hai vị cửu cảnh đỉnh phong thuần túy võ phu, một khi giao thủ, tất nhiên là long trời lở đất tràn diện, đánh tới cuối cùng, không phải ai muốn thu tay liền có thể thu tay lại. Lấy Dương lão đầu không thấy thỏ không thả chim ứng tính cách, vì sao muốn bốc lên Lý Nhị đánh chết Tổng Trường Kính, cùng toàn bộ Đại Ly vương triều trở thành tử địch phong hiểm? Cũng phải để Tổng Trường Kính bị ép tiếp nhận trận này không thể không tiếp nhận phá cảnh cơ duyên?

Đối với cái này Thôi Đông Sơn một mực rất kỳ quái.

Cho tới bây giờ khoảng cách gần nhìn thấy khí thể lộ ra ngoài Lý Nhị bản nhân, Thôi Đông Sơn mới có hơi minh ngộ.

Bởi vì Lý Nhị cứu cảnh nội tình, đánh cho so Tổng Trường Kính kiên cố hơn thực, càng thêm hùng hậu!

Cho nên Lý Nhị bước lên đệ thập cảnh, liên cần càng nhiều ma luyện. Một khi thành công, đồng dạng là đệ thập cảnh, mặc kệ Tổng Trường Kính như thế nào thiên phú dị bẩm, trận tiếp theo sinh tử chi chiến, tám chín phần mười, vẫn là sẽ thua bởi cái này cả tòa Đông Bảo Bình Châu cơ hồ không người nghe nói Lý Nhị!

Thôi Đông Sơn gần kỳ khó khăn trắc trở từng cái nói qua, từ đầu tới đuôi, hán tử sắc mặt nhìn không ra có chút biến hóa.

Thôi Đông Sơn cười nói: "Đại Tùy nội tình thâm hậu, không thể khinh thường, nhưng đừng làm ầu, lại nói, ta đã thay tất cả hài tử đi ra khí, dạy dỗ cái kia mười cảnh luyện khí sĩ Thái Kinh Thần, kế tiếp bọn hãn cầu học con đường, sẽ thuận buồm xuôi gió, mà lại có ta chiếu cố, không có bất cứ phiền phức gì."

Nhưng là Thôi Đông Sơn lại dụng ý khó dò mà lửa cháy đổ thêm dầu, "Nhưng mà, Lý Hòe ba cái cùng phòng, ba cái kia thẳng ranh con là nói xin lỗi, đồ vật cũng trả lại Lý Hòe, thế nhưng là nhà bọn hãn trưởng bối bây giờ còn không rên một tiếng đâu, dạng này là không tốt lắm, người nếu là thật tức không nhin nổi, ngược lại là có thể tìm nhà bọn hãn nói rằng nói rằng."

Hán tử nhìn hãn một cái.

Thiếu niên áo trắng tranh thủ thời gian giơ hai tay lên, vô cùng u oán nói: "Đây hết thầy, cùng ta Thôi Đông Sơn không có một viên đồng tiền quan hệ. Cho dù có, cũng là cùng kinh thành vị quốc sư kia có quan hệ, cũng tỷ như người này lần đến Đại Tùy kinh thành, ta không phủ nhận, có thể

là hân cùng Dương lão đầu ý tứ. Cho nên ta so với ai khác đều càng thêm ủy khuất a, bây giờ thần hồn tách rời, nói không chừng về sau còn muốn chính mình cùng chính mình đánh cờ đối đầu, người nói ta có tham hay không ? Người Lý Nhị nhăn tâm đối với ta xuất thủ ?"

Lý Nhị không kiên nhẫn nói: "Chớ đi theo ta một bộ này, các người làm sao mưu đồ, là chuyện của các người, chỉ cần chớ chọc ta, chớ chọc đến nhà ta, ta quản người nhóm đang suy nghĩ cái gì ? Nhưng là hiện tại, nhi tử ta cho người ta khi dễ thành dạng này, cho người ta khi dễ đến. . . Đều mẹ nó không dám cùng cha mẹ mình nói nửa chữ!"

Hán tử phun ra một ngụm nước bọt, như thế cái thiên đại hủ nút đồ bỏ đi, cười lạnh nói: "Chơi con mẹ người Đại Tù!"

Thôi Đông Sơn cảm thấy như có gai ở sau lưng.

Cửu cảnh chi đỉnh thuần túy võ phu, nhất là Lý Nhị loại này tại Ly Châu động thiên nhảy nhót từng bừng quái vật, dù là đứng đấy bất động để bình thường mười cảnh tu sĩ cuồng nện pháp bảo, cũng phải chặt lên hơn nửa ngày a, nói không chừng Lý Nhị không có như thế nào, luyện khí sĩ mình đã mệt đến ngất ngư.

Hán tử sai bước hướng đỉnh núi đi đến.

Thiếu niên áo trắng tranh thủ thời gian đi theo phía sau hân, hiếu kỳ hỏi: "Đây là muốn làm cái gì ?"

Hán tử quăng xuống một câu, "Đi đỉnh núi nhìn một vòng, tìm được Đại Tù hoàng cung, đi trước một chuyến, sau khi trở về thuận tiện thu thập cái kia Thái Kinh Thần."

Lời nói này đến. . . Tựa như là ta đi trước lộ nhà xí, trở về lại tẩy cái tay ?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Đến cái có thể đánh

Một trước một sau đến đỉnh núi, Mao Tiểu Đông thần sắc ngưng trọng mà đứng tại đình nghỉ mát bên ngoài.

Toàn bộ Đông Bảo Bình Châu, cửu cảnh võ phu so mười cảnh luyện khí sĩ ít hơn nhiều, đây cũng là vì sao Đại Ly xuất hiện một cái Tổng Trường Kính, liền có thể chấn nhiếp dãy núi lý do.

Cửu cảnh võ phu cơ hồ đã đem thể phách rèn luyện đến nhân gian cực hạn, danh xưng vạn pháp bất xâm, Mao Tiểu Đông mặc dù biết không ngoại giới nghe đồn như vậy khoa trương, dù sao còn có những cái kia bên trên ngũ cảnh tu sĩ, thần thông quảng đại, lực nhưng dời núi, khí có thể đảo hải. Thế nhưng là chỉ nhìn một cách đơn thuần bước lên bát cảnh về sau Phiên Vương Tổng Trường Kính, cái kia mấy trận cùng đỉnh tiêm tu sĩ sinh tử chém giết, xác thực xứng đáng cái này đánh giá, dù sao như Thần Long ẩn vào mây mù bên trên ngũ cảnh tu sĩ, sao mà hiếm thấy.

Thôi Đông Sơn cười ha hả giới thiệu nói: "Vị này lão phu tử tên là Mao Tiểu Đông, trước kia là Tề Tĩnh Xuân sư đệ, bây giờ là Sơn Nhai thư viện chân chính quản sự phó sơn chủ."

Nguyên bản Lý Nhị nhìn cũng không có nhìn một chút bên hông treo thước cao lớn lão nhân, sau khi nghe lập tức chủ động cười nói: "Mao phu tử, ta là Lý Hòe cha hân."

Lão nhân kinh ngạc, Thôi Đông Sơn đồng dạng kỳ quái. Lấy Lý Nhị loại kia thẳng tắp toàn cơ bắp tính xấu, đối với Sơn Nhai thư viện dù là không có lời oán giận, trong bụng hẳn là coi như có chút oán khí, dù sao thư viện lần này phong ba bên trong cái gì cũng không làm, nhìn như bên trong đứng công chính, nhưng thật ra là có chút bất cận nhân tình, đừng nói Lý Bảo Bình nhóm này người trong cuộc, ngay cả lúc đó đi theo

Mao Tiểu Đông cùng rời đi Đại Ly thư viện học sinh, đều cảm thấy không hiểu, vì Hà lão tiên sinh không có bênh vực lẽ phải, cùng Đại Tỳ triều đình đòi hỏi một cái thuyết pháp.

Tựa như lúc trước tọa trấn Ly Châu động thiên Tề Tĩnh Xuân, hăm sâu tử cục, tuyệt không còn sống khả năng rời đi, Đại Ly Tổng thị hoàng đế tuy nói không có đối với Tề Tĩnh Xuân bản nhân bỏ đá xuống giếng, thế nhưng không dám đối với những cái kia thế lực đưa ra bất luận cái gì dị nghị, sau đó để rất nhiều Sơn Nhai thư viện đi ra người đọc sách, đều cảm thấy thất vọng không thôi.

Lý Nhị đột nhiên cười nói: "Tại tiểu trấn bên kia, Tề tiên sinh có lần tìm ta uống rượu, liền đề cập tới Mao lão tiên sinh, Tề tiên sinh công nhận người đọc sách, ta Lý Nhị đã cảm thấy khẳng định là chân chính người đọc sách, cho nên chuyện lần này, ta tin tưởng lão tiên sinh trông coi lớn như vậy một tòa thư viện, khẳng định có chỗ khó xử của mình, ta Lý Nhị không có đọc qua thư, nhưng là điểm đạo lý này vẫn hiểu."

Xem ra không ở trong nhà, cái này thô phác hán tử không phải thật sự hủ nút

Xem chừng là có thể để hăn mở miệng nói chuyện người ngoài, không nhiều mà thôi.

Mà Mao Tiểu Đông hiển nhiên là dính sự huynh Tề Tĩnh Xuân ánh sáng.

Cao lớn lão nhân than thở một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Không dám nhận."

Lý Nhị lời khách sáo sau khi nói xong, liền bắt đầu nhìn quanh bốn phía, lăng lệ ánh mắt như nước thủy triều nước đồng dạng dừng mãnh lao tới, theo dòng nước dừng mãnh lao tới, chợt có mấy điểm bọt nước khuấy động mà lên, như trong nước sông trụ cột tảng đá, nhưng là rất nhanh liền nhao nhao trong lòng còn có kinh hãi mà cấp tốc yên tĩnh lại, tránh né mũi nhọn. Khoảng cách Đông Hoa Sơn gần nhất chỗ một vị tên là

Thái Kinh Thần mười cảnh luyện khí sĩ, cũng ở hàng ngũ này.

Lý Nhị tìm được toà kia chiếm đất rộng lớn kiến trúc hùng vĩ, tường đỏ lục ngói, long khí nồng đậm, điển hình hoàng gia khí phái.

Mao Tiểu Đông hỏi: "Người là nếu muốn tìm người lý luận ?"

Lý Nhị nguyên bản đã chuẩn bị rời đi tòa này đỉnh núi, lão nhân sau khi mở miệng liền ngừng lại thể nội khí thể vận chuyển, gật đầu nói: "Trực tiếp tìm Đại Tùy hoàng đế, hẳn nếu như dễ nói chuyện, liền để hẳn đem cái gì nam suối Sở gia, Thượng Trụ Quốc Hàn gia, Hoài Viễn Hầu mời đi ra, ta không khi dễ người, có thể đáp ứng để mỗi người bọn họ gia tộc biết đánh nhau nhất người ra mặt, là một người một người lên, vẫn là cùng tiến lên, tùy bọn hắn cao hứng."

Thấp bé khỏe mạnh hán tử sắc mặt trầm tĩnh, ngữ khí bình thản không có gì lạ.

Thôi Đông Sơn tấm tắc lấy làm kỳ lạ, hẳn cái này xem náo nhiệt, không sợ lão thiên bị chọc ra cái lỗ thủng.

Mao Tiểu Đông đau cả đầu, vừa muốn thuyết phục cái gì, hán tử kia nhếch nhếch miệng, lộ ra trắng ớn ớn răng, "Nếu như Đại Tùy hoàng đế không dễ nói chuyện, vậy liền càng đơn giản hơn, giảng đạo lý có giảng đạo lý đấu pháp, không nói đạo lý có không giảng đạo lý đấu pháp. Ta Lý Nhị hôm nay không hủy đi nửa toà Đại Tùy hoàng cung, về sau liền cùng Cao thị hoàng đế họ."

Thôi Đông Sơn một bụng hồng nước dập dờn, ở bên một bên dụng ý khó dò mà "Thiện ý nhắc nhở" nói: "Đại Tùy kinh thành toà kia hộ thành trận pháp, mặc dù mạnh tại phòng ngự công thành ngoại địch, đối nội thường thường, uy lực càng xa xa hơn không so được Đại Ly toà kia cả công lẫn thủ Bạch Ngọc Kinh Lâu, nhưng nơi này dù sao cũng là Đại Tùy bản đồ trung tâm trọng địa, hoàng cung càng là trọng yếu nhất, dù là người là

cửu cảnh chi đỉnh thuần túy võ phu, một khi lâm vào bốn phía tấn công bên trong, nhưng chưa hẳn có thể đủ tất cả thân trở ra a."

Lý Nhị giật giật khoe miệng, ánh mắt âm trầm mà tiếp cận thiếu niên áo trắng, "Đó là ta nên lo lắng sự tình, người không cần tại ta Lý Nhị tại một bên thổi cái này Tà Phong, người cũng không phải vợ ta, nàng có thể thổi gối đầu gió, người là cái thá gì. Cảnh cáo nói đằng trước, ta là không quan tâm các người những cái kia cầu thí xúi quẩy mưu đồ, nhưng cái này không có nghĩa là người có thể làm ta khờ tử."

Thôi Đông Sơn cười tủm tỉm nói: "Đúng vậy, hảo tâm xem như lòng lang dạ thú, Lý Nhị đại gia người làm sao tâm tình tốt làm thế nào, ta là bất kể."

Lý Nhị cười nói: "Bất quá vẫn là muốn làm phiền người cùng Lý Hòe nói một tiếng, liền nói cha hẳn ra ngoài cho bọn hắn nương ba mua chút đồ vật, tối nay hồi thư viện."

Mao Tiểu Đông lo lắng nói: "Đi từ từ một bước, thực không dám giấu giếm, lần này phong ba, ta xác thực có ý khác, hi vọng mượn cơ hội này, chân chính cho bọn nhỏ một cái an tâm cầu học hoàn cảnh, không nguyên ý Đại Ly cùng Đại Tùy ở giữa tranh đấu, tác động đến Sơn Nhai thư viện, lòng người muôn màu, ta vốn định gần đây liền sẽ tự mình đi một chuyến hoàng cung, cùng Cao thị hoàng đế đến cái giải quyết dứt khoát. . ."

Lý Nhị khoát tay nói: "Lão tiên sinh, đó là các người thư viện sự tình, ta không xen vào, ta lần này đi hoàng cung, là ta Lý Nhị nhà việc nhà, dù sao ta đáp ứng tuyệt sẽ không cho thư viện mang đến phiền phức, điểm này, lão tiên sinh người có thể yên tâm."

Mao Tiểu Đông cười khổ nói: "Nói câu khó nghe, người tại hoàng cung bên kia huyên náo càng lớn, kỳ thật đối với thư viện ngược lại càng tốt, nhưng là đơn thương độc mã giết vào một tòa vương triều hoàng cung,

thực sự quá hung hiểm, như không cần thiết, không hoàn toàn dùng cường ngạnh như vậy làm bừa, nếu như có thể mà nói, vẫn là để ta cái này làm thư viện phó sơn chủ, đi tự mình cùng Đại Tùy hoàng đế nói rõ ràng, để hấn cho những gia tộc kia tạo áp lực, nếu như đến lúc đó người Lý Nhị còn không hài lòng, lại xuất thủ không muộn, như thế nào ?"

Lý Nhị lắc đầu nói: "Lão tiên sinh hảo ý, ta Lý Nhị tâm lĩnh. Nhưng là bên ta mới nói, đây là nhà ta việc nhà, xem như nhất gia chi chủ. . ."

Lý Nhị tranh thủ thời gian dừng lại, đổi giọng nói: "Xem như trong nhà nam nhân, Lý Hòe cha hấn, ta dựa vào năm đám có thể giải quyết sự tình, liền tự tay giải quyết đi, không đi nghĩ nhiều như vậy."

Mao Tiểu Đông không thể không đối với thiếu niên áo trắng kia nháy mắt, hi vọng cái này miệng lưỡi dẻo quẹo gia hỏa có thể quần nhau một hai, đừng đem thế cục đi đến tử cục xấu hổ hoàn cảnh, chỉ tiếc tên kia hạ quyết tâm ngồi tại đỉnh núi nhìn đại thủy. Cao lớn lão nhân thở dài, đành phải đổi một cái chủ đề, hỏi một cái hấn một mực xác thực hiệu kỳ vấn đề, "Tề Tĩnh Xuân tại tiểu trấn dạy học, suốt ngày đối một đám học vớ lòng hài tử, trôi qua như thế nào ?"

Lý Nhị sửng sốt một chút, đại khái là không nghĩ tới lão nhân sẽ hỏi cái này, hơi chút suy nghĩ, "Tạm được. Tề tiên sinh đi qua nhà ta một chuyến, nói chuyện không tính quá nhiều, nhưng là Tề tiên sinh, ta là rất bội phục, chính là nhà ta bà nương như vậy mạnh mẽ. . . Như vậy không quá dễ nói chuyện người, đối với Tề tiên sinh đều khen không dứt miệng, nói đùa nói nàng nếu là lại tuổi trẻ người hai mươi tuổi, đảm bảo đối gả, sau đầu lại đáng tiếc nhà ta khuê nữ niên kỷ quá nhỏ tới."

Nói đến đây loại tai nạn xấu hổ, hấn tử lại còn cười đến thật vui vẻ, bổ sung một câu, "Ta cảm thấy Lý Hòe có Tề tiên sinh dạng này tiên sinh, mới là lớn nhất phúc khí."

Bởi vậy có thể thấy được, đối với người đọc sách Tề Tĩnh Xuân, Lý Nhị

là phát ra từ phế phủ tôn sùng.

Lần kia nàng dâu cho người ta cào đến máu me đầy mặt, mà gia tộc kia tại bên ngoài, vừa lúc lại là có trên núi thần tiên làm lão tổ tông, Lý Nhị dưới cơn nóng giận, công người nhà vụng trộm rời đi Ly Châu động thiên, đi một chuyến bên ngoài, từ chân núi đánh tới đối phương tổ sư đường, một đường hủy đi đi lên, liền tổ sư đường đều cho hủy đi đến nhào nhoẹt, cuối cùng cái kia từ đầu tới đuôi liền một chữ đều không nói, liền danh tự đều không báo tên diên, nghênh ngang rời đi, cái kia cuộc chiến này, đánh cho nửa toà Bảo Bình Châu đều ghé mắt tắc lưỡi.

Tại Lý Nhị trở về Ly Châu động thiên tiểu trấn sau, Tề Tĩnh Xuân tới cửa.

Bởi vì muốn rời khỏi Ly Châu động thiên, nhất định phải đi qua Thánh Nhân Tề Tĩnh Xuân đồng ý, xem như Lý Hòe tiên sinh, Lý Nhị đối với Tề Tĩnh Xuân vốn là tôn trọng, cho nên trước đó bắt chuyện qua, sau đó Tề Tĩnh Xuân đến nhà báỉ phỏng, Lý Nhị kỳ thật có chút không biết làm sao, liền sợ vị này học thực tiên sinh từ đó đối với Lý Hòe ấn tượng không tốt. Lúc đó trong nhà có một chút tán rượu, tề quá, Lý Nhị đều không có ý tốt lấy ra mặt mặt xấu hổ,

Kết quả Tề Tĩnh Xuân chủ động muốn uống rượu, hai người liền trong sân một người một bát, riêng phần mình ngồi tại trên băng ghế nhỏ, cái gọi là "Cái bàn", kỳ thật vẫn là một cái ghế ý tứ, bên trên một bên cách một đĩa nhà mình ướp gia vị rau ngâm, cùng một đĩa muối bột nước sinh.

Tề Tĩnh Xuân tán gẫu qua Lý Hòe việc học tình huống, cười nói:
"Cường giả rút đao hướng người mạnh hơn, người cùng ta một cái huynh trưởng bằng hữu rất giống."

Hán tử là cái sẽ không nói chuyện trời đất, rầu rĩ nói: "Ta không có đao."

Tề Tĩnh Xuân uống một hớp rượu, nói: "Cái kia chính là cường giả ra

quyền hưởng người mạnh hơn ?"

Hán tử lúc đó đó là thật khẩn trương, không đơn thuần là cái gì tọa trấn nơi này Nho gia Thánh Nhân thân phận, cũng không chỉ là nhi tử tiên sinh thân phận, mà là chính mình sư phụ sáu cái chữ đánh giá, "Có hi vọng lập giáo xưng tổ" . Lý Nhị loại kia khẩn trương, cũng không phải là e ngại, mà là thành tâm thành ý bội phục, trời đất bao la, võ đạo càng cao, tu vi càng cao, liền sẽ phát hiện chỗ càng cao hơn một ít người, hành tẩu đến hạng gì không tầm thường, đối với những này cô đơn chiếc bóng vĩ ngạn bóng lưng, Lý Nhị dù là không sợ không sợ trời mà, đồng dạng nguyện ý xuất ra đầy đủ phân lượng kính trọng.

Cho nên Lý Nhị lúc kia đành phải có cái gì nói cái gì, "Cái này miễn cưỡng dính chút một bên. . . Hài tử đánh nhau, ta cũng không thể xuất thủ, thế nhưng là tìm một chút phía sau bọn họ lão tổ tông nói dóc nói dóc, không khó."

Tề Tĩnh Xuân cầm chén cùng hán tử đụng phải một chút, cười hỏi nói: "Lần này ra cửa, cảm giác như thế nào ?"

Lý Nhị lắc đầu nói: "Tên tuổi rất lớn, nghe vào trách trách hô hô, kết quả là không có một cái có thể đánh."

Nói đến đây, Lý Nhị ngượng ngùng cười nói: "Rượu không tốt, Tề tiên sinh, xin lỗi a."

Tề Tĩnh Xuân lại là uống một hớp hết trong chén rượu mạnh, nhìn về phía phương xa bóng đêm, vẻ mặt hoảng hốt, híp mắt cười nói, "Để uống, ta tuổi trẻ lúc ấy, thường thường uống dạng này rượu nước, mà lại tính tình so người nhưng kém nhiều."

Cuối cùng Lý Nhị biết rõ, dù là Tề tiên sinh là thật muốn uống rượu, vẫn là cố ý để lại cho hán tử ấm, khăng khăng đứng dậy, đối với hán tử nói rằng: "Ta không dám nói đem Lý Hòa dạy được nhiều có học vấn, nhưng

là nhất định sẽ làm cho hấn làm người tốt, tâm tính không thể so với cha hấn kém. Điểm ấy Lý Nhị người có thể yên tâm."

Lý Nhị đứng dậy theo, "Tề tiên sinh, cái này như vậy đủ rồi!"

Lý Nhị đem Tề Tĩnh Xuân đưa đến gia môn miệng, vị kia nho sam nam tử một mình hành tẩu tại ngõ hẻm, bóng lưng cô đơn, cô đơn.

Một lần cuối cùng nhìn thấy Tề tiên sinh, là Lý Nhị vụng trộm trốn ở Dương gia cửa hàng bên cạnh phòng, ngày kia trên đường nhỏ rơi xuống mưa, một lần kia, Tề tiên sinh miễn cưỡng khen, cùng người sổng vai đồng hành, dù vốn là không lớn, còn nghiêng về cho cái kia gọi Trần Bình An Nê Bình ngõ hẻm thiếu niên, hai người trò chuyện thiên, thiếu niên nghiêng người ngẩng đầu, cười nói tốt, tiên sinh thì nghiêng người mà cúi thấp đầu, ý cười đầy mặt.

Lý Nhị từ trước tới nay chưa từng gặp qua như vậy không. . . Cô đơn Tề tiên sinh.

Giờ này khắc này, tại tha hương nơi đất khách quê người Đông Hoa Sơn chi đỉnh, Lý Nhị nhìn một chút bên cạnh thiếu niên cùng lão tiên sinh kia, cười cười, nói rằng:

"Dưới gầm trời người đọc sách, liền không có một cái hơn được Tề tiên sinh."

Lý Nhị nghĩ đến Tề Tĩnh Xuân, nghĩ đến Trần Bình An, cuối cùng nghĩ đến con trai mình Lý Hòe.

Người nam này lòng người ngực ở giữa, khuấy động không thôi, chỉ cảm thấy có mấy lời không nhả ra không thoải mái, nhưng còn nói không ra cái nguyên do, đã như vậy, vậy liền đánh! Chính hấn cũng chẳng biết tại sao, chính là cảm thấy năm đó thiếu Tề tiên sinh nửa bầu rượu, đến thống thống khoái khoái cùng người đánh một chầu, lại uống!

Lý Nhị cũng không thân hình cao lớn tại Đông Hoa Sơn cái này một bên bạo khởi, âm vang vút không mà đi, vạch ra một đạo to lớn độ cong, vượt ngang nửa toà kinh thành, rơi vào Đại Tù trong hoàng cung!

Đại Tù hoàng cung, thanh lịch đơn giản dường tâm trai, Đại Tù hoàng đế lần nữa triệu kiến Lễ Bộ Thượng Thư, nhíu mày hỏi: "Thư viện bên kia vẫn là không có động tĩnh?"

Thấp bé lão nhân lắc đầu nói: "Mao lão chỉ nói sẽ cho bệ hạ một câu trả lời thỏa đáng, chưa từng nói khi nào vào cung."

Người mặc long bào nho nhã nam tử bất đắc dĩ nói: "Là ta Đại Tù cho bọn hần thư viện một câu trả lời thỏa đáng mới đúng chứ. Thế nhưng là Mao lão không đến, quả nhân cũng không thể thúc giục thư viện đến đòi muốn công đạo a."

Thấp bé lão nhân cẩn thận tìm từ, đánh tốt nghĩ sẵn trong đầu sau, cân nhắc từng câu từng chữ nói: "Nếu nói Lý Hòe cùng học xá hài tử ở giữa xung đột đầu nguồn, là hài tử ở giữa mâu thuẫn, có thể lý giải, là chúng ta Đại Tù bên này đã làm sai trước, về sau một đường lớn nhỏ phong ba, thì là đúng sai chia năm năm, cuối cùng cái kia tên là Vu Lộc thiếu niên, xuất thủ liền quả thật có chút không có phân tặc. Mấu chốt là thiếu niên này chẳng những xuất thủ tàn nhẫn, mà lại tâm cơ thâm trầm, dựa theo vị kia kiếm tu thuyết pháp, Vu Lộc mấy lần xuất thủ, theo thứ tự là bốn cảnh võ phu, ngũ cảnh cùng lục cảnh thực lực, về sau thủy chung đặt ở lục cảnh tu vi bên trên, một lần cuối cùng mới lấy thất cảnh tu vi ngang nhiên xuất thủ, đả thương nặng kiếm tu."

Đại Tù hoàng đế gật đầu một cái, kỳ thật ngoài cửa vị kia măng phục Diêu Tự sớm đã giải thích qua, thiếu niên Vu Lộc hẳn là võ đạo lục cảnh đỉnh phong tu vi, nhưng là tại trận kia thư lâu đại chiến bên trong, đem

xem biển cảnh kiếm tu xem như Ma Dao thạch, nhờ vào đó nhất cử thành công phá cảnh, căn cốt, thiên phú, tâm chí, không thể nghi ngờ đều là nhân tuyển tốt nhất.

Cái này ngồi long ý nam nhân, trong mắt của hắn chỗ đã thấy người cùng sự, vô luận là người tốt xấu, nhưng là sự tình phát triển trạng thái, cùng vị này nơm nớp lo sợ Lễ Bộ Thiên Quan đều là không giống nhau.

Ngoài cửa lão hoạn quan đột nhiên đi vào Đại Tù hoàng đế bên cạnh, Lễ Bộ Thượng Thư chỉ cảm thấy trước mắt hoa một cái, liền thấy một bộ đồ thẩm mĩng phục ngăn tại Đại Tù hoàng đế trước người, hoàn toàn không để ý cái gì quân thần lễ nghi.

Đại Tù hoàng đế chỉ là có chút hiếu kỳ, cũng không tức giận, càng không sợ hãi.

Sau đó cả tòa hoàng cung liền truyền đến một hồi giống như địa ngục xoay người chấn động kịch liệt.

Chỉ nghe có người cao giọng hỏi: "Đại Tù hoàng đế ở đâu ?"

Đại Tù hoàng đế đứng người lên, cười hỏi nói: "Gia hỏa này lá gan thật to lớn, rốt cuộc mạnh cỡ nào ?"

Cao tuổi Điều Tự trầm giọng đáp nói: "Cửu cảnh võ phu, thậm chí có khả năng không phải bình thường võ đạo cửu cảnh, có thể nói là lợi hại đến cực điểm."

Đại Tù hoàng đế gật gật đầu, "Tựa như chúng ta đánh cờ chiếu bên trong, cửu đoạn quốc thủ cũng chia mạnh yếu, mạnh chín cùng yếu chín, nhìn như đẳng cấp giống nhau, kỳ thật chênh lệch rất lớn."

Nam nhân tại vị kia Đại Tù kinh thành thành người giữ cửa một trong hoạn quan hộ tống bên dưới, đi ra đường tâm trai, chậm rãi nói: "Vốn nên có

thập đoạn nói chuyện, đơn giản là truyền thuyết Trung Thổ Thần Châu Bạch Đế thành bên trong, có vị kia đại ma đầu tự xưng thập đoạn, trên đầu thành còn cây đứng lên một cây cờ xí, 'Phụng tha thiên hạ cờ trước', thế là không có cái nào vương triều, có lá gan vì nước bên trong cờ sĩ ban thưởng bên dưới thập đoạn danh xưng. Nói thật, Đại Tù thiên tài cờ sĩ xuất hiện lớp lớp, có một không hai Bảo Bình Châu, nhưng Đại Tù cũng là không dám phá này lệ, quả nhân là thật nghĩ đi cái kia Bạch Đế thành tận mắt nhìn a."

Hoạn quan nói rằng: "Trước hết để cho cung nội cao thủ thử nhìn một chút sâu cạn, bệ hạ lại hiện thân nữa không muộn."

Đại Tù hoàng đế cùng mãng phục Điều Tự mới mới vừa đi ra hành lang, thì có một vị tóc trắng xoá luyện khí sĩ tới đây bẩm báo tình hình chiến đấu.

Vũ Anh điện bên ngoài trên quảng trường, một vị thân là thất cảnh võ nhân Ngự Lâm Quân Phó thống lĩnh, đã cho người kia một quyền đánh hôn mê bất tỉnh, tạm thời không ai dám đi qua khiêng đi Phó thống lĩnh.

Ba người đi ra hơn trăm bước, lại có một vị người khoác kim giáp khôi ngô võ tướng tới đây bẩm báo.

Một vị lâu dài thủ hộ tại ngoài cung phụ cận mười cảnh luyện khí sĩ tông sư, hoá tốc vào cung sau, mới vừa vận tế ra pháp bảo, liền cho người kia một quyền ngạnh sinh sinh đánh rớt pháp bảo, đánh cho trực tiếp đập bay ra hoàng cung, lại là một quyền đem người tông sư kia đánh cho độn vào tường thành, lần này không có đã hôn mê, nhưng đã bất lực tái chiến.

Đại Tù hoàng đế ừ một tiếng, hỏi: "Cung trong trận pháp đã mở ra a?"

Kim giáp võ tướng gật đầu nói: "Đã mở ra! Tù thời có thể lấy vận dụng, trong kinh thành bên ngoài võ đạo tông sư cùng đại luyện khí sĩ, bây giờ

đều đã chạy tới hoàng cung."

Đại Tùý hoàng đế hỏi: "Người kia nhưng từng chủ động xuất thủ ?"

Võ tướng lắc đầu nói: "Chưa từng, chỉ nói là tới gặp bệ hạ, nếu không có chúng ta chủ động xuất thủ, hẳn liền đứng tại nguyên chỗ bất động."

Đại Tùý hoàng đế nói một mình nói: "Quá tam ba bận."

Mãng phục hoạn quan cười nói: "Bệ hạ lúc này liền chớ có chú trọng những thứ này, dung ta đi gặp một hồi hẳn, nếu là vẫn như cũ thua, bệ hạ lại lộ diện là đủ."

Đại Tùý hoàng đế trêu ghẹo nói: "Các người đồng dạng là đi võ đạo con đường người, nhưng đừng thua quá khó coi."

Lão hoạn quan địa vị cao cả, trước sau phụng dưỡng qua Đại Tùý ba nhiệm hoàng đế, cười nói: "Không phải vạn bất đắc dĩ, chúng ta là sẽ không mượn dùng kinh thành long khí."

Lão hoạn quan mũi chân điểm một cái, trong nháy mắt lướt qua một tòa cung điện nóc nhà, trên không trung chuồn chuồn lướt nước, cười gió mà đi, như tiên nhân Tiêu Diêu Du.

Thế gian võ nhân cảnh giới, đệ bát cảnh Vũ Hóa cảnh, liền có thể hư không lơ lửng, ngự phong đi xa, cho nên lại có Viễn Du cảnh thuyết pháp.

Mà thế tục sông Hồ Nhãn bên trong chỗ tận cùng, đệ cửu cảnh Sơn Điên cảnh, cũng đã là chỗ tận cùng đại tông sư, ý là dưới chân võ đạo đã đến phần cuối. Nhục thân mạnh mẽ, còn thắng Phật gia La Hán kim thân. Trong ngũ cảnh luyện khí sĩ, trừ bỏ mười cảnh tu sĩ, một khi bị nó tới gần, trong vòng mười trượng, một khi không có cực cao phẩm trật pháp bảo hộ thân, cơ hồ là hẳn phải chết hạ tràng.

Một bộ đồ thắm mẫm phục lão hoạn quan, lóe lên rơi vào Vũ Anh điện bên ngoài trên quảng trường, cùng cái kia bề ngoài xấu xí hán tử, cách hơn hai mươi trượng khoảng cách.

Tại vị này Đại Điều Tự xuất hiện trước đó, cả tòa hoàng cung mặt đất, nóc nhà, vách tường đều xuất hiện một tầng kim quang, như là màu vàng kim nước chảy cuộn cuộn mà động, che che đại địa hơi mỏng một tầng kim thủy bên trong, mơ hồ ở giữa có giao long bộ dáng hư ảo hình ảnh xuất hiện, trương răng múa trảo, khí thế kinh người.

Đại Tùy hoàng cung toà này trận pháp, tên là long vách tường.

Đại Tùy vương triều thái bình đã lâu, long vách tường đã hơn trăm năm chưa từng vận dụng.

Làm toà này trận pháp mở ra về sau, toàn bộ hoàng cung toả ra hào quang vàng óng, tự mình trải qua lần kia thảm liệt đại chiến lão hoạn quan, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

"Không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt."

Hoạn quan một tay phụ sau, một tay nắm đấm đặt ở phần bụng, "Trao đổi ba quyền, người nếu như thắng, liền có thể nhìn thấy chúng ta bệ hạ."

Ban đầu ở Ly Châu động thiên, chính là hán tử này một tay nhắc lấy Long Vương cái sọt, nếu muốn đem bên trong màu vàng kim cá chép bán cho một vị ngõ hẹp thiếu niên.

Sau đó bị lão nhân cùng Hoàng tử Cao Huyền cho nửa đường chặn được hai phần đại cơ duyên.

Lúc kia hán tử ẩn tàng cực sâu, tăng thêm Ly Châu động thiên thuật pháp áp chế, cho nên lão nhân đều nhìn không ra đối phương, là vị võ đạo đại

tông sư.

Hán tử kia mặt không biểu tình, căn bản không cùng mãng phục hoạn quan lôi kéo làm quen, dùng hơi có vẻ sứt sẹo Bảo Bình Châu châu chính thống lời tốt nói rằng: "Ta trước hết để cho người đánh lên hai quyền là được."

Lão hoạn quan nhường lông mày đầu, "Tốt!"

Hán tử không nói thêm gì nữa, dồn khí đan điền, cũng không bất kỳ động tác gì, Vũ Anh điện bên ngoài quảng trường, liền bắt đầu truyền ra băng liệt tiếng vang, hán tử như một ngọn núi cao nguy nga sừng sững đứng ở Đại Tuyền hoàng cung.

Lấy hân làm tâm điểm trong vòng mười trượng, trên mặt đất kim quang trong nháy mắt ảm đạm đi.

Lão hoạn quan hít thở sâu một hơi, bắt đầu lấy nửa bước hướng về phía trước, về sau mỗi một bước đều càng lúc càng lớn, một bước cuối cùng lướt đi hai trượng, khí thế như hồng, đi vào nam nhân trước người sau, một quyền đánh tới hướng bộ ngực của hân.

Một tiếng ầm ầm nổ vang.

Như hồng chung đại lý vang vọng hoàng cung.

Một đầu nguyên bản trườn tại Vũ Anh điện quảng trường trên mặt đất màu vàng kim giao long, bị cổ này bành bạc mãnh liệt khí thế va chạm, tại tầng kia màu vàng kim nước chảy bên trong trong nháy mắt hướng về sau lăn lộn trở ra, co quắp tại nơi xa tường cao góc tường, tình mạch bất động.

Hán tử rút lui ra ngoài ba bốn bước, lạnh nhạt nói: "Còn có một quyền."

Lão hoạn quan không nói một lời, một bộ đồ tươi mẫm phục bay phất phới, bước ra một bước, gầm thét một tiếng, lại là một quyền đưa ra, lần này đập vào hán tử cái trán.

Một quyền này, vô luận là ra quyền, vẫn là đánh trúng đối phương cái trán, vô thanh vô tức.

Nhưng là Đại Tù trong hoàng cung, vô số Ngự Lâm Quân cùng cung nữ hoạn quan đều gặp to lớn trùng kích, cái trước có tu vi nội tình, chỉ cảm thấy màng nhĩ kịch chấn, khí huyết khó bình, nhưng là người sau ở trong, rất nhiều người tại chỗ bay rớt ra ngoài, ngã xuống đất sau, hai lỗ tai đều rịn ra nhìn thấy mà giật mình tia máu đỏ thẫm.

Nam nhân bị cái này lão hoạn quan dốc sức một quyền đập bay ra ngoài, cả người bị nện nhập tường cao bên trong, nhưng là rất nhanh hắn liền hai tay chống tại biên giới, đem chính mình từ bên trong tường rút ra, nhẹ nhàng rơi xuống đất, hướng đi cái kia đi ra hai quyền cao tuổi hoạn quan, mặt không đổi sắc nói: "Người còn có một quyền, một mực xuất thủ, nhưng là ta cũng phải xuất thủ."

Từ trước đó thất cảnh võ nhân, đến về sau mười cảnh luyện khí sĩ, lại đến vị này Đại Tù kinh thành người giữ cửa một trong, nói cho cùng, hán tử chỉ xuất một quyền.

Liền một quyền.

Hán tử thật đúng là trung thực chất phác, không nguyện ý khi dễ người.

Cao tuổi hoạn quan hít thở sâu một hơi, "Xin chỉ giáo!"

Hán tử bắt đầu chạy nước rút, chất phác đơn giản thẳng tắp một quyền, nện ở lão hoạn quan ngực.

Vũ Anh điện trên quảng trường liền không có vị này Đại Tù Điều Tự

bóng người, chỉ là tường cao bên kia thêm ra một cái lỗ thủng lớn, hán tử chờ giây lát, không thấy có người từ bên kia đi tới, hăn lúc này mới nói rằng: "Đại Tùy hoàng đế, ngươi hoặc là tiếp tục trốn tránh, hoặc là liền lại đến cái có thể đánh, thực sự không được, làm cho tất cả mọi người cùng tiến lên!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Uống rượu ngon đại tông sư

Hoàng cung biên giới, có bảy tám đạo bóng người hoặc lơ lửng không trung, hoặc sừng sững đứng tường đầu, rục rịch, chỉ các loại hoàng đế bệ hạ một tiếng hạ lệnh, liền muốn liên thủ giết địch. Những này lão thần tiên cùng võ đạo tông sư, riêng phần mình ở giữa, hiểu rõ, phối hợp ăn ý, một đối một, tự nhận ai cũng không phải tên kia xứ khác hán tử địch, nhưng là dưới gầm trời thần tiên đánh nhau, kỳ thật cũng không tôn sùng từng đôi chém giết.

Vũ Anh điện quảng trường tường cao bên ngoài, lão hoạn quan trên người một bộ đồ tươi mắng phục, đã rách nát không chịu nổi, đứng người lên sau, bờ môi khẽ nhúc nhích.

Đại Tùy hoàng đế gật đầu nói: "Cẩn thận chút."

Cùng lúc đó, Đại Tùy kinh thành hoàng thành cùng Ngoại Thành ở giữa, rộng lớn khu vực bên trong, rất có huyền cơ, trong đó Khâm Thiên Giám có mười hai vị kim quang chói mắt kim giáp lực sĩ, từ bốn phương tám hướng phá đất mà lên, thân cao ba bốn trượng, thân phụ minh văn, riêng phần mình nắm giữ một cái hộ quốc thần binh.

Một chỗ chùa miếu có tiếng chuông vang lên, phạn âm lượn lờ; một tòa đạo quán lư hương bên trong có sương tím bốc lên, hương hỏa ngưng tụ thành một trướng to lớn phù lục; một tòa cầu đá vòm bên dưới, có Bạch Giao leo trèo cầu vách tường, tại lan can chỗ dò xét thủ mà ra. . .

Trong hoàng cung có long vách tường trận pháp, che chở Đại Tùy Cao thị long tử long tôn, bên ngoài hoàng cung, lại có một tòa muôn hình vạn trạng đại trận, đi qua Đại Tùy mấy trăm năm kinh doanh cùng thêm vào,

để mà bảo hộ cả tòa kinh thành an nguy, có thể không nhận trên núi thế lực phá vỡ phá uy hiếp.

Một khi tòa này hộ thành đại trận mở ra, có thể khiến cho kinh thành cảnh nội tất cả luyện khí sĩ cùng thuần túy võ phu, nhận Cao thị long khí áp chế, rơi xuống một đến hai cái cảnh giới, giả thiết một cái bên trên ngũ cảnh luyện khí sĩ, ý đồ tại Đại Tuyền kinh thành trắng trợn phá hủy, dù là cuối cùng bị hợp lực chém giết, đối với kinh thành tạo thành trùng kích, giống nhau là Đại Tuyền Cao thị gánh nặng không thể chịu đựng nổi.

Nhưng là nếu như đối mặt một cái bị áp chế đến mười cảnh thực lực bên trên ngũ cảnh tu sĩ, rõ ràng, Đại Tuyền kinh thành các mặt liền sẽ thành thạo, dù là tất cả mọi người ngã cảnh, nhưng cái này gọi mã kiến nhiều căn chết voi, một cái mười cảnh lực phá hoại, mặc cho người liều tính mạng không cần, không lưu đường lui mà đánh trời giáng mà, nội tình thâm hậu Đại Tuyền kinh thành như cũ không sợ.

Trận pháp tiếp cận một chuyện, tựa như là tại trường sinh trên cầu thiết trí cửa khẩu, khiến cho luyện khí sĩ cùng võ nhân khí thế lưu chuyển bị ngăn trở, không thể không chậm dần thông hành tốc độ.

Lúc trước trôi nổi tại Đại Ly bản đồ trên không Ly Châu động thiên, từ tứ phương Thánh Nhân cùng nhau chế tạo thành, danh xưng cấm tiệt tiểu động thiên bên trong hết thảy thuật pháp thần thông, một khi cưỡng ép thi pháp, phản công cực lớn, lúc trước Tiệt Giang chân quân Lưu Chí Mậu bất quá là thôi diễn một hai, liền vì thế giảm thọ mấy chục năm, trận pháp uy lực có thể thấy được lố mố.

Ly Châu động thiên không thể nghi ngờ là loại này trận pháp tổ sư gia.

Lão hoạn quan đứng người lên sau, song quyền trùng điệp hồ kích một lần, lông tóc nộ trương, gầm thét nói: "Đến!"

Hoàng cung long vách tường trận pháp tích chứa chín cái màu vàng kim

hư vô giao long, từ các nơi nhanh chóng tuôn hướng hoạn quan chỗ đứng vị trí, từng đầu kim quang leo trèo mà lên, sau đó biến thành một đầu ngón tay dài ngắn màu vàng kim tiểu xà, nhao nhao xuyên thấu qua lão hoạn quan thất khiếu, tiến vào thần hồn, hòa làm một thể.

Lão giả rất nhanh giống như là biến thành một tôn đến từ Thượng Cổ Thiên Đình thần linh màu vàng óng, nhanh chân đi hướng tường cao chỗ lỗ thủng, mỗi một bước đều ở trên mặt đất giẫm ra màu vàng kim gọn sóng, hắn cũng không cúi đầu xoay người, trực tiếp lấy tay đập nát vách tường, trực tiếp đi đến, quay về Vũ Anh điện quảng trường.

Văn thần võ tướng, phụ tá quân chủ, là vì chờ long, nội thị hoạn quan chỉ lưu, thì là lần nhất đẳng phụ họa long, song phương đối với đế vương long khí đều có một loại nào đó cảm ứng, nhưng là giống vị này Đại Tùy kinh thành người giữ cửa một trong cao tuổi hoạn quan, có thể khống chế đường đường hoàng hoàng Cao thị long khí, cho mình sử dụng, vẫn là không thể tưởng tượng, hoàng cung biên giới những cái kia luyện khí sĩ cùng võ đạo tông sư, hai mặt nhìn nhau, ánh mắt bên trong đều có chút sợ hãi.

Hiển nhiên ở trong đó tất có không thể cho ai biết trọng đại bí mật.

Lão hoạn quan đối với cái kia xử khác hán tử tàn khốc nói: "Tái chiến như thế nào ? !"

Nếu nói trước đó hắn là Đại Tùy đánh cờ chiếu bên trong yếu cừu quốc tay, như vậy ngay sau đó chính là danh xứng với thực tài đánh cờ tăng vọt, nhảy lên trở thành đỉnh tiêm mạnh cừu quốc tay.

Lý Nhị nhìn lấy lão nhân, có chút kinh ngạc, đối phương thể nội như là tưới nước đại lượng kim dịch, tựa như Bình gia hai tòa tổ đình thỉnh thần chi pháp, nhưng theo lý thuyết lại không nên.

Lý Nhị lười nhác suy nghĩ sâu xa, gật gật đầu, "Cái này còn tạm được."

Cùng Đại Ly Phiên Vương Tổng Trường Kính tại Ly Châu động thiên bên trong cái kia một trận đại chiến, Ma Dao thạch có hai khối, một khối là cửu cảnh đỉnh phong Tổng Trường Kính, khối thứ hai thì là Ly Châu động thiên bản thân, nhưng dù cho như thế, Lý Nhị vẫn là vô pháp thành công phá cảnh, ngược lại thành công đem Tổng Trường Kính đưa vào trong truyền thuyết mười cảnh, chân chính võ đạo chỗ tận cùng.

Muốn nói nửa điểm không thất lạc, khẳng định không có khả năng, cho nên Lý Nhị lúc này mới đáp ứng sư phụ Dương lão đầu, rời đi Đông Bảo Bình Châu, đi tìm kiếm mình chứng đạo thời cơ.

Lúc đó lão nhân tiết lộ qua thiên cơ, nói một câu, "Người Lý Nhị phá cảnh không tại giữa sinh tử."

Lý Nhị nhìn quanh bốn phía, đột nhiên có chút hiểu.

Vì sao Dương lão đầu muốn hãm cố ý áp chế Lý Hòe thiên phú căn cốt, lại vì sao Tề tiên sinh tại đêm đó đến nhà bái phỏng, lúc uống rượu, nhìn như thuận miệng hàn huyên những cái kia, "Cường giả rút đao hướng người mạnh hơn", như thế quay đầu lại nhìn, cái này căn bản chính là Tề tiên sinh công nhận hãm võ đạo, lúc đó Tề Tĩnh Xuân liền rõ ràng rành rành chút thối, hãm Lý Nhị chính mình một mực đang đi, đáng tiếc nhưng lại chưa bao giờ tự biết dưới chân Đại Đạo.

Hướng người mạnh hơn ra quyền, không có sai!

Cùng Tổng Trường Kính trận kia sinh tử chi chiến, Lý Nhị vốn là chiếm ưu, hãm kỳ thật đấu chí không cao, chẳng qua là ân sư phân phó, nghe lệnh làm việc mà thôi, tăng thêm cũng xác thực muốn biết mình võ đạo cân lượng, đến cùng có bao nhiêu, cho nên cuối cùng đánh cho coi như nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, nhưng ở sâu trong nội tâm, Lý Nhị cũng không có cảm thấy đó là mình muốn "Thở ra một hơi" .

Nhưng là bây giờ cùng toàn bộ Đại Tùy là địch, nếu nói nguyên nhân gây ra là vì nhi tử Lý Hòa bệnh vực kẻ yếu, như vậy hiện tại tám mặt gây thù hằn, thân hãm hổ lang nhìn chung quanh hoàn cảnh, Lý Nhị cười, thoải mái cười to.

Lý Nhị trước đó tại Đông Hoa Sơn chi đỉnh, hắc rõ ràng nếu muốn nói chút cái gì, nhưng hết lần này tới lần khác không biết nên nói cái gì, vậy cũng chỉ có thể đánh cái minh bạch.

Thế là tại Ly Châu động thiên uất ức cả đời Lý Nhị, nghĩ thông suốt, con trai mình như thế nghe lời hiểu chuyện, còn bị người bắt nạt, hắc cái này làm cha, nếu như cửu cảnh thực lực không đủ phân lượng, chưa hẳn đánh cho phục đối thủ, vậy liền phá vỡ mẹ nó cửu cảnh, đến cái mười cảnh lại nói!

Lý Nhị hít thở sâu một hơi, yên lặng cảm thụ được đến từ bốn phương tám hướng vô hình áp lực, ở trong lòng thầm đọc nói: "Đừng vội, cơm muốn từng miếng từng miếng một mà ăn, cái này Ma Dao thạch còn chưa đủ chìm."

Tay không tắc sắt chỉ có một đôi năm đấm Lý Nhị, cùng cái kia bằng vào Đại Tùy long khí tạo nên làm ra một bộ kim thân, cũng không cái gì thần binh lợi khí lão hoạn quan, bắt đầu đối với xông mà đi.

Võ đạo cực hạn, hoàn toàn không có nửa điểm mê thích nhất thời chiêu thức có thể nói, bất quá là nhanh chuẩn hung ác ba chữ, bằng nhanh nhất tốc độ, lớn nhất lực đạo, đánh tới trên người đối thủ yếu nhất địa điểm, lấy mài nước công phu lẫn nhau tiêu hao, xem ai có thể chèo chống đến cuối cùng, ai đứng đấy liền sinh, ngã xuống thì chết, chỉ đơn giản như vậy.

Hai vị cửu cảnh đỉnh phong thế gian cường đại nhất võ nhân, mỗi một lần ra quyền đụng nhau, lẫn nhau nện trên người đối thủ, đều để những cái kia hoàng cung khu vực biên giới luyện khí sĩ cùng võ nhân, tâm hồ

đại chấn, khí thế nhiễu loạn.

Lý Nhị cùng mãng phục Điều Tự chém giết, đã không khác trên núi thần tiên đánh nhau, cái này không so sát lực có hạn giang hồ chém giết, ngàn vạn lần đừng muốn xích lại gần xem náo nhiệt, đây là trên núi Tiên gia một đầu không thành văn quy củ.

Xem kịch xem kịch, sẽ thật sự đem tính mệnh nhìn rớt, về phần võ tay bảo hay hoặc là chỉ điểm giang sơn, cái kia càng là tối kỵ, luyện khí sĩ ở giữa tranh đấu, thường thường pháp bảo xuất hiện nhiều lần, lớn phạm vi tai bay vạ gió, càng là liều mạng, trần trọc xô dịch cực kỳ xa xôi, rất dễ dàng liền từ một chỗ chiến trường cướp đến trước đó chiến trường bên ngoài, tăng thêm một chút mất tập trung liền sẽ bao phủ phương viên vài dặm hơn mười dặm, động một tí sinh cơ hoàn toàn không có, cái này phải trả dám ham náo nhiệt, không phải muốn chết là cái gì ?

Sở dĩ những này đánh cho rung động đến tâm can đỉnh phong chi chiến, vẫn có người nguyện ý liều chết quan chiến, vậy cũng là cường giả gặp gỡ người mạnh hơn ở giữa chém giết, vì đá mài tâm tính, mượn đá ở núi khác công ngọc, ý đồ tra để lột bổ sung, hoàn thiện tự thân thuật pháp thiếu hụt lỗ thủng, nhưng không phải là vì lời bình một chiêu này đánh cho xinh đẹp một quyền kia trở ra xảo trá.

Cho nên cao tuổi hoạn quan tại sinh tử một đường ở giữa, thân là Đại Tù kinh thành người giữ cửa, vẫn là tại ra quyền khoảng cách, cùng Lý Nhị lập xuống một đầu quy củ, "Ra Vũ Anh điện quảng trường người thua!"

Có thể nói dụng tâm lương khổ.

May mà Lý Nhị gật đầu đáp ứng.

Hai người tại Phương Thốn ở giữa, đánh ra long trời lở đất hùng vĩ khí khái.

Lúc đầu chinh tề bằng phẳng Vũ Anh điện quảng trường, sớm đã gạch đá lật nứt, khe rãnh tung hoành, mảng lớn mảng lớn gồ ghề nhấp nhô.

Ngay cả hai bên màu son tường cao đều đã thêm ra mười mấy cái lỗ thùng lớn, Lý Nhị sau lưng bắt quá bốn năm cái, măng phục hoạn quan sau lưng tường cao phá toái càng nhiều, có một chỗ liên tiếp phá tan ba cái lỗ thùng, dẫn đến một đoạn vách tường toàn bộ sụp đổ, giống như là mở một cái cửa lớn, mỗi lần hai người đều chưa từng chân chính rời khỏi tường cao bên ngoài, cái này ý vị thắng bại chưa phân, còn có đến đánh!

Cao tuổi hoạn quan mặc dù thể yếu không nhỏ, thể nhưng là càng áp chế càng dũng, không có nửa điểm xu hướng suy tàn, biểu tượng quyền thế đỏ tươi măng phục càng phá toái, thể nhưng là bộ kia khó mà phá vỡ phá bất bại kim thân, không thấy mây may ảm đạm, dù sao ở đây tác chiến, vị này Đại Tùý Điều Tự chiếm hết thiên thời địa lợi, chẳng những từ yếu cửu biến thành mạnh chín, mà lại cùng Đại Tùý Quốc tộ ưu tư tương quan hoàng cung long khí, liên tục không ngừng tụ đến, để lão nhân đứng ở bất bại địa phương.

Thực sự trao đổi một quyền, kim thân lão giả một quyền đánh trúng Lý Nhị đầu lâu, Lý Nhị một quyền đập trúng lão giả lồng ngực.

Lý Nhị thân hình bay rút ra ngoài, một cước giẫm tại tường cao phía trên, dựa thể phản bắn, lấy càng thêm tấn mãnh tốc độ trước cướp, sau lưng vách tường ầm vang sụp đổ mảng lớn, lão hoạn quan trước đó chịu một quyền kia, một đường rút lui, càng về sau hai chân càng sâu hãm mặt đất, cày ra một đầu dài đến hơn mười trượng rãnh sâu, làm Lý Nhị vô giết mà tới thời điểm, đành phải hai tay đón đỡ tại đỉnh đầu.

Lý Nhị một quyền này nện đến lão nhân hãm sâu bên dưới hai trượng nhiều, trên mặt đất xuất hiện một cái hố to.

Lý Nhị còn không bỏ qua, cao cao vọt bên dưới, hai tay nắm chặt một

quyền, đối nửa quỳ tại đáy hố lão hoạn quan phủ đầu vung mạnh xuống.

Phanh phanh phanh!

Hố to bên trong, truyền ra một hồi tiếng vang trầm nặng, gấp gáp như thiết kỵ móng ngựa giẫm đạp mặt đất.

Dưới lòng đất mỗi một lần kịch chấn, hố to liền bắt đầu lan tràn ra phía ngoài, mặt đất không ngừng có tấm gạch vỡ nát văng khắp nơi.

Cái kia ngang ngược đến cực điểm hán tử, quả thực chính là tại đục giếng!

Đánh cho lão giả không hề có lực hoàn thủ, thân hình hạ xuống, một thân kim quang không ngừng bạo tạc.

Có một vị ngự kiếm lã không mười cảnh luyện khí sĩ cười khổ nói: "Mới biết rõ cửu cảnh đỉnh phong võ phu, như thế không nói đạo lý."

Trong lời nói, phi kiếm dưới chân có chút lay động, như sông nước mãnh liệt ở giữa cây rong lắc lư, nếu không có nhà dò tài công đầy đủ trầm ổn, đã sớm phiêu dăng đi xa.

Nếu như không phải chỗ chức trách, hẳn một cái hưởng dự triều chính đỉnh tiêm luyện khí sĩ, võ đạo chi tranh, đối tự thân tu vi không có chút nào ích lợi, làm sao đến mức ở chỗ này uống Tây Bắc gió.

Đại Tùy cung thành có một tòa ngăm giấu huyền cơ hành lang tường, có thể bí mật thông hướng các nơi, tỉ như Khâm Thiên Giám, lục bộ nha môn, còn có Đông Hoa Sơn mới Sơn Nhai thư viện. Hoàng đế bệ hạ có thể tại hành lang bên trong tường hành tẩu, mà không kinh động hoàng thành quan viên cùng Ngoại Thành bách tính, miễn cho mỗi lần xuất cung, lão bách tính đều cần tịnh thổ dạo phố.

Một vị bên hông treo thước cao lớn lão nhân, đi chậm rãi, bên cạnh là một vị cái trán chảy ra mồ hôi Tư Lễ Giám chấp bút thái giám, cùng Vũ Anh điện quang trường vị kia vì nước chiến đấu hoạn quan đồng dạng, người mặc đồ thẩm mĩ phục, chỉ bất quá hai người thân phận, phẩm trật tương đương, kì thực khác nhau một trời một vực.

Chấp bút thái giám đành phải lại một lần cẩn thận từng li từng tí thúc giục Mao lão nhanh đi vào cung, thế nhưng là rời đi Đông Hoa Sơn Mao Tiểu Đông ngoài miệng đáp ứng, bước chân vẫn là bước đến không vội không chậm, cái này nhưng đem hoạn quan gấp đến độ không được, hận không thể công lên lão nhân chạy hướng hoàng cung.

Đông Hoa Sơn Sơn Nhai thư viện, chính thức đổi tên là Thôi Đông Sơn thiếu niên áo trắng, rời đi đỉnh núi sau, uể oải hướng đi chính mình học xá, hần đơn độc có được một tòa yên lặng tiểu viện rơi, bây giờ hần vị này đánh nhau đánh ra đến Thôi gia lão tổ tông, thiếu nữ Tạ Tạ, hoặc là nói Lô thị vương triều thiên tài tu sĩ Tạ Linh Việt, liền thành hần danh chính ngôn thuận môn hạ đệ tử, cùng nhau chuyển đến sân nhỏ, hầu hạ sinh hoạt thường ngày.

Thôi Đông Sơn đi vào sân nhỏ, tiêu sái phẩy tay áo một cái, trên bàn đá thêm ra một bộ bàn cờ cùng hai hộp quân cờ, trên bàn cờ sớm có lạc tử, cờ đến trung bàn, hắc bạch quân cờ xen kẽ như răng lược, thế cục phức tạp.

Thôi Đông Sơn đứng đấy vờ lên một cái quân cờ, trầm ngâm không nói, nâng cờ không rời.

Đã rút ra một nửa khốn long đình thiếu nữ, luyện khí sĩ tu vi đã khôi phục lại ngũ cảnh, nếu là cẩn thận nhìn chăm chú, lờ mờ có thể thấy được nàng toàn thân trên dưới, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Thôi Đông Sơn thở dài một tiếng, đem quân cờ thả lại hộp cờ, không còn để ý không hỏi ván cờ, đi vào trong phòng, ngồi nghiêm chỉnh, đem một

quyển Nho gia kinh điển bày đặt ở trước người, hai tay mười ngón giao thoa đặt ở trên đùi.

Có luồng gió mát thổi qua sách vở, lật qua một trang ố vàng trang sách.

Thiếu nữ Tạ Tạ đứng tại cửa ra vào, ánh mắt đã có kính sợ cũng có cực kỳ hâm mộ.

Cái kia một hồi thanh phong, đúng là Nho gia Học Cung thư viện đặc hữu lật sách gió.

Thâm bất khả trắc, hỉ nộ vô thường.

Đây là nàng cùng Vu Lộc, đối với vị thiếu niên này túi da Đại Ly quốc sư, lớn nhất cảm nhận.

Người mãi mãi không biết rõ trong đầu của hắn đang suy nghĩ cái gì, bước kế tiếp sẽ làm cái gì.

Nàng đột nhiên nhớ tới cái kia một năm đến cuối ăn mặc giày cỏ ngô hẹp thiếu niên, hắn là làm sao làm được khắp nơi áp chế Đại Ly quốc sư ?
Thật chỉ là dựa vào một cái không hiểu thấu tiên sinh danh hiệu sao?

Tâm tính chi tranh, giống như kéo co, tất có thắng bại.

Thôi Đông Sơn không nhúc nhích tí nào , mặc cho lật sách gió lật qua lật lại trang sách, cúi đầu nhìn chăm chú những cái kia thánh hiền dạy bảo văn tự, mỉm cười nói: "A Lương đã từng có câu thường nói, gọi 'Lăn lộn giang hồ, chúng ta muốn lấy đức phục người, dĩ mạo thẳng địch ', nhà ta tiên sinh, tận đến chân truyền. Cho nên ta cái này làm đệ tử, thua vui lòng phục tùng a."

Thiếu nữ mặt mày thấp liễm, không dám tiết lộ thần sắc của mình.

Thôi Đông Sơn vẫn như cũ cũng không ngẩng đầu lên, tức giận nói: "Người quái dị cút xa một chút, cùng ta như vậy nhẹ nhàng mỹ thiếu niên chung sống một phòng, người chẳng lẽ sẽ không cảm thấy hổ thẹn sao? Ta nếu là người, đã sớm xấu hổ giận dữ tự vận!"

Thiếu nữ làm một cái vạn phúc, nhẹ giọng nói: "Nô tỳ cáo lui."

Thôi Đông Sơn bồi thêm một câu, "Muốn chết đừng chết trong viện, đỉnh núi có khóa cao cao to to cây ngân hạnh, đi bên kia treo ngược."

Thiếu nữ im lặng rời đi, đi vào sân nhỏ ngồi tại trên mặt ghế đá, nhìn lấy bộ kia ván cờ, nàng đột nhiên hai mắt tỏa sáng, giống như là vì chính mình tìm ra một con đường sống.

Cảm giác được thiếu nữ khác thường khí thế ba động, Thôi Đông Sơn trong phòng cười ha ha, cười đến tranh thủ thời gian che bụng, một bên lau nước mắt một bên lớn tiếng nói: "Chỉ bằng người cũng muốn làm ta sư nương? Mẹ nó lão tử muốn bị người tươi sống chết cười, tính người lợi hại, thật muốn chết cười công tử nhà người. . ."

Thiếu nữ trong nháy mắt lại lần nữa tuyệt vọng.

Trong phòng thiếu niên áo trắng kia đã cười đến lăn lộn đầy đất.

Đại Tùy hoàng cung, Vũ Anh điện trên quảng trường hố to bên dưới.

Lão hoạn quan lung lay đứng người lên, chín cái nhỏ xíu màu vàng kim giao long từ khiêu huyết rời khỏi tán đi, quay về lớn Địa Long vách tường trong trận pháp.

Lão nhân lập tức toàn thân đầm máu, nhưng là tinh thần dâng trào, tựa hồ tại trận này trong lúc giao thủ được lợi rất nhiều, mặc dù còn chưa

xuất hiện phá cảnh dấu hiệu, nhưng là tựa như cửu đoạn quốc thủ người yếu nhất, vững bước đề thăng làm trung du cửu đoạn mạnh mẽ tài đánh cờ, chỉ bất quá dù vậy, vẫn là không đối phó được trước mắt nam nhân, vậy hẳn liền không lại tiếp tục tiêu xài Đại Tùỵ Cao thị trân quý long khí.

Lão nhân nuốt xuống một thanh vọt tới yết hầu máu tươi, đột nhiên cười nói: "Chúng ta thua."

Lý Nhị ngẩng đầu nhìn lại, sương mù mù mịt bầu trời, mùa đông ngày ánh sáng xuyên thấu qua những cái kia mây mù sau, tựa hồ bóp méo rất nhiều, cái này rất không giống bình thường.

Lão nhân còn nói nói: "Nhưng người cũng thua."

Lý Nhị cười hỏi nói: "Là lấy trận pháp áp chế ta cảnh giới ? Dem ta ép đến bát cảnh ?"

Lão hoạn quan cũng không che đậy, thẳng thắn nói: "Nghiêng một thành chi lực, vậy đánh một cái cửu cảnh đỉnh phong cường đại võ phu, thẳng bại không có bất kỳ huyền niệm gì, thế nhưng là trả ra đại giới quá lớn. Nhưng là đối phó một cái bát cảnh võ nhân, sẽ nhẹ nhõm rất nhiều, mặc dù chỉ có một cảnh chi kém, nhưng Đại Tùỵ kinh thành trả ra đại giới muốn nhỏ rất nhiều, nhỏ rất nhiều."

Lão hoạn quan hiếm thấy thổ lộ tiếng lòng, nhìn về phía thực lực này kinh khủng võ đạo tông sư, "Người mặc kệ vì sao, nếu muốn yết kiến chúng ta bệ hạ, có thể, người có tư cách này, nhưng là tuyệt đối không nên như thế khinh thường. Dù sao chúng ta Đại Tùỵ triều đình là muốn mặt mũi."

Lý Nhị nhếch miệng cười nói: "Ý của người là cửu cảnh võ phu năm dặm, còn lớn hơn bất quá các người Đại Tùỵ mặt mũi, đúng không ?"

Lão hoạn quan ngấn người, cười khố nói: "Ngược lại là thật có thể nói như vậy."

Lý Nhị bình khí ngưng thần, khí hải chìm xuống, nhẹ nhàng bước ra một bước, một trận đại chiến không có bất kỳ cái gì chiêu thức hán tử, lần đầu tiên bày ra một cái cổ lão quyền giá.

Một thân quyền ý, tang thương cổ phác, vừa mãnh liệt vô cùng!

Đã ngã vào bát cảnh lão hoạn quan ngạc nhiên trừng mắt.

Theo bao phủ cả tòa kinh thành mây mù bắt đầu rủ xuống.

Trong kinh thành tất cả trong ngũ cảnh luyện khí sĩ, cùng lục cảnh phía trên thuần túy võ phu, rõ ràng cảm nhận được khí thế lưu chuyển trệ chậm không khoái.

Càng có một vị bừa bãi vô danh nghèo túng kể chuyện tiên sinh, mặt lộ vẻ kinh ngạc, do dự một chút, vẫn là để tay xuống bên trên kinh đường mộc, xin lỗi một tiếng, không để ý hùng hùng hổ hổ người nghe, đi ra lâm thời dựng kể chuyện lêu, lão nhân hướng hoàng cung bên kia ngẩng đầu nhìn lại, tâm tình có chút nặng nề, phụ trách vì kể chuyện tiên sinh bản tỷ bà thiếu nữ đi vào bên cạnh, nhẹ giọng hỏi nói: "Sư phụ, thế nào?"

Lão nhân nhẹ giọng nói: "Có cửu cảnh võ nhân xông vào ta Đại Tuyền hoàng cung, chỉ sợ sư phụ đến tự mình đi nhìn xem."

Thiếu nữ ôm ấp tỷ bà, nghiêng đầu, hồn nhiên ngây thơ nói: "Sư phụ, người là đường đường mười một cảnh đại tu sĩ ai, mà lại sư phụ là chúng ta Đại Tuyền thủ tịch cung phụng, có thể không nhận hộ thành trận pháp giam cầm, lấy mười một đánh tám, nhiều không có ý tứ nha?"

Hơi lưng còng lão nhân thở dài nói: "Ai nói nhất định là mười một đánh

tám, khó mà nói a, vạn nhất thật cho người kia phá vỡ bình cảnh, trận pháp hạn chế liền không tồn tại nữa, tăng thêm sự phụ cảnh giới tuy là mười một, nhưng cũng không phải cái kia tinh thông sát phạt kiếm tu cùng Binh gia, sự phụ ta xưa nay không tính chân chính sở trường chém giết, đây mới là phiền toái nhất địa phương."

Hiếu được rất nhiều tu hành nội tình thiếu nữ một mặt kinh hãi, sắc mặt tuyết trắng, run giọng nói: "Sự phụ kia người nhất định phải cẩn thận a!"

Kể chuyện tiên sinh ừ một tiếng, nhẹ nhàng dậm chân, cửa hàng bên này tro bụi nổi lên bốn phía, che khuất bầu trời, đợi đến tro bụi tán đi, còng xuống lão nhân đã không thấy bóng người.

—— ———

Lý Nhị từng bước một giẫm tại chỗ hư không, khỏe mạnh thân hình xuất hiện lần nữa tại Vũ Anh điện trên quảng trường.

Đầu tiên là từ bát cảnh đỉnh phong, một đường phá vỡ cái kia đạo giữa thiên địa vô hình Đại Đạo bình chương, quay về cửu cảnh!

Sau đó lại độ thẳng đến cửu cảnh đỉnh phong!

Cuối cùng làm hán tử nhắm lại con mắt, chậm rãi đưa ra một quyền, nhẹ giọng nói: "Lên cho ta mở!"

Bốn phía như có vô số gông xiềng đồng thời đứt đoạn, hán tử bên người hư không ở giữa, xuất hiện từng đầu cực kỳ đen kịt khe hở, giăng khắp nơi.

Lấy Lý Nhị làm tâm điểm, cương phong nổi lên bốn phía.

Cuốn lên vô số gạch đá bụi đất.

Vũ Anh điện trên quảng trường, đất bằng lên vòi rồng!

Làm Lý Nhị thu hồi quyền giá, thu tay lại đứng vững.

Đầu kia cao tới màn trời vòi rồng trong nháy mắt tiêu tán.

Sừng sững đứng ở quảng trường trung ương thấp bé hán tử, mở mắt sau, dùng lạng lẽ không thể nghe thấy tiếng nói thấp giọng nói: "Mười cảnh cảm giác, xác thực thoải mái, so với ăn nhĩ tử còn lại phía dưới đùi gà, tư vị là muốn mạnh lên một chút xiu."

Đứng tại mái hiên hạ đẳng đợi tin tức Đại Tùỳ hoàng đế, nhìn thấy Sơn Nhai thư viện cao lớn lão nhân bước nhanh đi tới, lớn tiếng nói: "Bệ hạ có thể thu tay lại."

Bên cạnh có luồng gió mát thổi qua, thân hình còng xuống kể chuyện tiên sinh đứng tại hoàng đế bên cạnh thân, nhẹ giọng thở dài nói: "Tiếp tục đánh xuống, trừ phi bỏ được hủy đi nửa toà kinh thành mới được."

Đại Tùỳ hoàng đế tâm hồ ở giữa, càng có mẫn phục hoạn quan vô cùng lo lắng tiếng nói kích thích gợn sóng, truyền lại tiếng lòng, "Người kia vậy mà mượn cơ hội phá cảnh bước lên võ đạo mười cảnh! Bệ hạ quyết không nhưng tiếp tục cứng đối cứng!"

Đại Tùỳ hoàng đế cũng không bối rối, chỉ là từ đáy lòng cảm khái nói: "Mặc dù tận mắt nhìn đến, nhưng là có thể nghĩ, Vũ Anh điện bên kia, hẳn là cảnh tượng hùng vĩ một màn a."

Đại Tùỳ hoàng đế quay người, đối với vị kia kể chuyện tiên sinh vậy mà cung cung kính kính thở dài hành lễ, cúi đầu nói: "Khẩn cầu lão tổ ra mặt mời người kia tới đây."

Mao Tiểu Đông nhanh chân đi gần, thuyết phục nói: "Bệ hạ, ta đi càng thỏa đáng chút, người kia là chúng ta thư viện một đứa bé phụ thân, là nghe nói con của hắc cho người ta khi dễ đến thăm rồi, lúc này mới tức không nhịn nổi, muốn tới hoàng cung cùng bệ hạ nói một chút đạo lý. Bệ hạ trước đó không nguyện ý gặp, bây giờ người ta bức cho đến phá cảnh, trở thành Bảo Bình Châu vị thứ ba võ đạo chỗ tận cùng đại tông sư, khí thế chính vào đỉnh phong, coi như chưa hắc nguyện ý thu tay lại."

Đại Tù hoàng đế cười nói: "Vậy liền làm phiền Mao lão đi một chuyến, quả nhân tại dưỡng tâm trai chờ lấy."

Đợi đến cao lớn lão nhân vút qua mà đi, vị kia kể chuyện tiên sinh nhẹ giọng nói: "Lần này làm việc, hợp lý lại không hợp tình, là người sai."

Đại Tù hoàng đế gật đầu nói: "Chuyện này là văn bối đã làm sai trước, trước đó phong ba, thì là Đại Tù đã làm sai trước, hai sai tăng theo cấp số cộng. . ."

Đại Tù hoàng đế đắng chát nói: "Lão tổ tông, lần này có chút gian nan a."

Một thân quần áo thanh tẩy đến hiện trắng cao tuổi kể chuyện tiên sinh, mỉm cười nói: "Tất nhiên việc đã đến nước này, hoặc là người thành tâm nhận lầm, hoặc là cùng hắc vừa đánh tới ngọn nguồn, đương nhiên không dùng ít sức, thế nhưng bớt lo, người liền không cần suy nghĩ nhiều."

Đại Tù hoàng đế hiểu ý cười một tiếng, "Vẫn là lão tổ tông nghĩ đến thông suốt rồi."

Lão nhân vỗ vỗ Đại Tù hoàng đế bả vai, an ủi nói: "Ngồi long ý mặc long bào, gánh buộc lên toàn bộ giang sơn, có chút chuyện sai là khó tránh khỏi. Nếu là ta ngồi tại người vị trí bên trên, không biết làm đến càng tốt hơn, người không cần tự trách, lúc trước ta lực bài chúng nghị,

tuyển người kế thừa đại thống, ta đến nay vẫn là cảm thấy rất đúng."

Đợi ngoài ý liệu lâu dài thời gian, đứng tại đường tâm trai bên ngoài dưới mái hiên hành lang Đại Tuyền hoàng đế, mới nhìn đến Mao lão bên cạnh đi theo một vị hình dáng không gì đặc biệt hán tử, cùng một chỗ nhanh chân đi đến.

Mao Tiểu Đông nụ cười cổ quái nói: "Bệ hạ, hắc gọi Lý Nhị, là chúng ta Sơn Nhai thư viện học sinh Lý Hòe phụ thân, hắc khẳng khẳng phải đi bộ đến đây gặp mặt bệ hạ, nói là tại trong nhà người khác bay tới bay lui, không phải cùng người giảng đạo lý nên có thái độ."

Đại Tuyền hoàng đế dờ khóc dờ cười.

Một mực tiếng lòng căng cứng kể chuyện tiên sinh thì như trút được gánh nặng.

Cùng đi nhập đường tâm trai, trong phòng chỉ có bốn người, riêng phần mình ngồi xuống, Đại Tuyền hoàng đế, kể chuyện tiên sinh, Sơn Nhai thư viện phó sơn chủ, Lý Hòe cha hắc Lý Nhị.

Lý Nhị mở miệng nói rằng: "Muốn gặp bệ hạ, không quá dễ dàng."

Trong nháy mắt bầu không khí ngưng trọng lên.

Đại Tuyền hoàng đế đều không biết trả lời như thế nào.

Cũng may Lý Nhị mình đã đi thẳng vào vấn đề nói: "Khi dễ nhĩ tử ta người, có Thượng Trụ Quốc Hàn gia, Nam Khê Sở thị, Hoài Viễn Hầu ở bên trong năm sáu đại gia đình, khẩn cầu bệ hạ để bọn hắc những gia tộc này lão tổ tông rời núi, ta Lý Nhị cùng bọn hắc từng cái đánh qua, nếu là bọn họ cảm thấy ta khi dễ người, không quan hệ, bọn hắc cùng một chỗ đăng tràng chính là, pháp bảo binh khí cái gì, có thể cùng bằng hữu nhiều mượn một chút. Chính là yêu cầu phiền phức bệ hạ tại kinh thành

tìm lớn một chút yên lặng địa phương, để cho chúng ta song phương buông tay buông chân. Thực sự không được, đi bên ngoài kinh thành cũng được."

Mao Tiểu Đông nín cười, kém chút không có cười trên nỗi đau của người khác mà cười lên tiếng.

Kể chuyện tiên sinh trừng mắt liếc hắt một cái, Mao Tiểu Đông về một cái xem thường.

Đại Tuyền hoàng đế có chút trợn mắt hốc mồm, nhẹ giọng hỏi nói: "Còn phải lại đánh một trận mới được ?"

Lý Nhị rầu rĩ nói: "Ta tới nơi này, vốn cũng không phải là đánh nhau với người, chỉ là người này hoàng đế bệ hạ không nguyện ý lộ diện, nhất định phải đánh, ta cũng chỉ có thể bồi tiếp các người đánh tốt. Ta chân chính muốn đánh nhau, ngay từ đầu chính là những cái kia khi dễ nhĩ tử ta, tuy nói hài tử đánh nhau, rất bình thường, nếu như chỉ là như vậy, dù là Lý Hòe cho học xá người đồng lứa hùn vốn đánh, ta cái này làm cha, lại đau lòng nhĩ tử, đồng dạng không biết nói cái gì, nhưng nơi nào có bọn hắt ngươi như vậy khí trùng thiên, ý vào gia thế đỡ một ít, đã cảm thấy có thể khi dễ người, xin lỗi cũng không có, liền trộm đồ vật cũng không còn ?"

Lý Nhị nói đến đây, trầm mặt nói: "Các người Đại Tuyền nếu như cảm thấy đạo lý tại chính mình bên này, vậy chúng ta liền tiếp tục đánh, ta biết rõ các người Đại Tuyền nội tình dày, không sợ giày vò, nhưng ta Lý Nhị liên kỳ quái, Đại Tuyền làm quan nếu như đều là cái này điều dạng, nhĩ tử ta Lý Hòe nếu như về sau liền ở loại địa phương này đọc sách, có thể đọc lên cái cái gì đến ?"

Lý Nhị tại chỗ liền nhìn về phía vị kia kể chuyện tiên sinh, "Lão tiên sinh người tính một cái có thể đánh, trước đó mặc đồ đỏ phục, chỉ tính nửa cái."

Còng xuống lão nhân đang uống trà, kém chút bị trà nước sặc đến.

Đại Tùy hoàng đế cười nói: "Cái kia đi, quả nhân có thể mang hộ lờn nói cho mấy cái kia gia tộc, để bọn hãn trưởng bối rời núi, chỉ là Hoài Viễn Hầu bên kia có chút vấn đề, Hoài Viễn Hầu tuy là khai quốc võ tướng công huân về sau, nhưng hãn gia tộc lão tổ sớm đã tạ thế, chính mình cũng chỉ là cái người bình thường, liền võ phu cũng không bằng."

Lý Nhị hiển nhiên đối với cái này đã sớm chuẩn bị, "Vậy liền để cái kia Hoài Viễn Hầu dùng tiền mời người, ta không so đo cái này."

Đại Tùy hoàng đế hỏi: "Yêu cầu những gia tộc kia hướng Lý Hòe công khai xin lỗi sao?"

Lý Nhị lắc đầu nói: "Một đám lão đầu tử lớn lão gia nhóm, cùng một đứa bé xin lỗi tính chuyện gì xảy ra, không cần, mà lại ta cũng không hi vọng nhi tử ta tại Sơn Nhai thư viện không có cách nào yên tĩnh đọc sách, chẳng qua là ta không quen nhìn những gia tộc kia làm việc tác phong mà thôi, tại đánh qua sau, tự có những cái kia lão về nhà giáo huấn nhỏ bé, cái này đủ."

Đại Tùy hoàng đế hơi thở phào nhẹ nhõm, "Lý Nhị tiên sinh, xác thực rõ ràng để ý, sớm biết như thế, quả nhân hẳn là sớm cùng người gặp nhau."

Lý Nhị tranh thủ thời gian khoát tay nói: "Ta cũng không phải cái gì tiên sinh, Mao lão mới là, trong thư viện truyền thụ Lý Hòe học vấn hai cái phu tử, còn chủ động cùng nhà chúng ta một nhà bốn miệng người hàn huyên hơn nửa ngày, cũng có thể tính là chân chính tiên sinh, đối với người nào đều khách khách khí khí, đó mới là người đọc sách."

Mao Tiểu Đông mỉm cười không nói.

Mặt mũi này cho đến so thiên còn lớn hơn đi.

Kể chuyện tiên sinh nghe đến đó, rốt cục mở miệng cười nói: "Lần này xem như không đánh nhau thì không quen biết, Lý Hòe có người này a cái giảng đạo lý cha, cùng Lý Hòe có thể tại Đại Tùy kinh thành cầu học, đều là chúng ta Đại Tùy chuyện may mắn, chuyện tốt a."

Lý Nhị ứng thanh ứng khí nói: "Lời khách khí ta không biết nói, ta dù sao hôm nay liền chờ ở tại đây, đợi đến những gia tộc kia người đi ra đánh qua một trận. Hoàng đế bệ hạ, trước đó nói tốt, ta phải sớm đi hồi thư viện, để những người kia đừng cố ý kéo lấy ta, đến lúc đó cũng đừng trách ta một nhà một hộ tìm tới cửa."

Đại Tùy hoàng đế cho Mao Tiểu Đông sử cái nhan sắc, sau đó đứng dậy nói: "Quả nhân cái này đi để cho người ta truyền lời."

Mao Tiểu Đông đi theo phía sau, rời đi dưỡng tâm trai, lưu lại Lý Nhị cùng kể chuyện tiên sinh.

Đại Tùy hoàng đế có chút vẻ u sầu, cùng cao lớn lão nhân sóng vai đi tại hành lang, "Mao lão dùng cái gì dạy ta ?"

Mao Tiểu Đông cười nói: "Rất đơn giản a, để những gia tộc kia người nói chuyện, mặc kệ có thể đánh vẫn không thể đánh. . . Tốt a, kỳ thật tại Lý Nhị trước mặt, liền không có một cái có thể đánh, toàn bộ một mạch tiến cung, sau đó đứng đấy bất động, cứ như vậy xử tại cái kia Lý Nhị trước mặt, chỉ cúi đầu nhận sai, bày ra một bộ bị đánh không hoàn thủ đáng thương tư thế, vấn đề này coi như một bút bỏ qua. Bệ hạ yên tâm trăm phần, Lý Nhị như vậy chất phác thuần phác tính tình, khẳng định sẽ không xuất thủ."

Đại Tùy hoàng đế dừng lại bước chân, then quá hoá giận nói: "Mao lão, người nói thật, có phải hay không ngay tại các loại hôm nay nhìn quả nhân trò cười ?"

Mao Tiểu Đông cười lớn lắc đầu nói: "Thực không dám giấu giếm, ta cũng không biết rõ Lý Hòe có như thế cái cha, biết sớm như vậy, ta liền sớm đi vào cung diện thánh, nơi nào sẽ náo ra động tĩnh lớn như vậy, bây giờ bệ hạ khẳng định tỉnh táo niệm niệm, không chừng tương lai ngày nào liền sẽ giận lây sang thư viện, được không bù mất a."

Đại Tùỳ hoàng đế tức cười nói: "Giận chó đánh mèo cái rắm, quả nhân dám sao?"

Mao Tiểu Đông đột nhiên thu liễm trò đùa ý vị, nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Bệ hạ, như bệ hạ trưởng bối nói, dưới mắt tuy là hao tổn mặt mũi chuyện xấu, nhưng là lâu dài đến xem, cái này tất nhiên là một chuyện tốt!"

Đại Tùỳ hoàng đế cười nói: "Quả nhân không có hồ đồ như vậy!"

Cao lớn lão nhân ranh mãnh nói: "Bệ hạ nếu quả thật hồ đồ, ta nào dám mang theo các học sinh đi vào Đại Tùỳ."

Đại Tùỳ hoàng đế đưa tới cung trong nội thị, truyền lời đi xuống sau, hỏi: "Lần này Lý Nhị nguyện ý chạm đến là thôi, Mao lão cầm nang diệu kế, cùng Lý Hòe hai vị tiên sinh, công lớn lao chỗ này, quả nhân cùng Mao lão người liền không khách sáo, cái kia hai vị tiên sinh, có cần hay không quả nhân để Lễ Bộ khen ngợi một phen?"

Mao Tiểu Đông vẻ mặt trang nghiêm, cự tuyệt nói: "Không cần!"

Đại Tùỳ hoàng đế nghi hoặc nói: "Vì sao?"

Mao Tiểu Đông trầm giọng nói: "Bệ hạ nên biết rõ một sự kiện, cái này là ta Sơn Nhai thư viện chân chính học vấn chỗ, không cần Đại Tùỳ tận lực ngợi khen? Về sau mười năm trăm năm, ta Sơn Nhai thư viện vẫn là sẽ như thế truyền đạo thụ nghiệp, giáo thụ dục nhân, vì Đại Tùỳ bồi dưỡng, che chở chân chính đọc sách hạt giống."

Đại Tùý hoàng đế chấn động trong lòng, phảng phất là lần đầu tiên nhận biết trước mắt cao lớn lão nhân.

Trong lòng cái kia một điểm để vương tâm tính khúc mắc, rốt cục quét sạch sành sanh.

Đại Tùý hoàng Đế Hậu lui một bước, là hôm nay lần thứ hai thờ dài hành lễ, "Trẫm vì Đại Tùý xã tắc, đi đầu cảm ơn Sơn Nhại thư viện!"

Cao lớn lão nhân không có tránh né, có mười phần đi quá giới hạn hiềm nghi, cứ như vậy công khai tiếp nhận một vị quân chủ long trọng tạ lễ, nghiêm túc nói: "Mao Tiểu Đông vì Sơn Nhại thư viện thân nhiên thụ chi."

—— ———

Lý Nhị rời đi hoàng cung thời điểm, cùng Mao Tiểu Đông cùng đi tại đầu kia ngự dụng hành lang tường bên trong, luôn cảm thấy cho bên cạnh lão nhân tính kế một cái, có chút rầu rĩ không vui.

Mao Tiểu Đông cười nói: "Nhận lầm là được, người thật đúng là muốn đánh đến bọn hãn từng cái năm lấy rời đi hoàng cung a, về sau con của người là muốn tại kinh thành thư viện cầu học thật lâu, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, bây giờ để bọn hãn tự nhận đuối lý, tặng thêm Đại Tùý hoàng đế, đều cảm thấy thiếu người Lý Nhị một cái thiên đại nhân tình, không rất tốt?"

Lý Nhị thờ dài, "Luôn cảm thấy những người này là không nhớ lâu, ta lại không thể lưu tại thư viện, về sau Mao lão người quan tâm Lý Hòe bọn hãn."

Mao Tiểu Đông gật đầu nói: "Hãn là. Lại nói, không phải còn có cái kia Dặc Dương quận Cao thị lão tổ nha, đúng không?"

Một vị còng xuống lão nhân hiện thân tại hành lang tường bên trong, gật đầu cười nói: "Đúng, Lý Nhị người này lần chủ động nhượng bộ một lần, Đại Tùy tự nhiên là nguyện ý xuất ra hai phần thành ý."

Lý Nhị gật gật đầu, "Hi vọng như thế đi."

Mao Tiểu Đông cười hỏi nói: "Lý Nhị, người tại Ly Châu động thiên chính là cứu cảnh võ nhân, làm sao còn sống được như vậy quần bách keo kiệt ? Bây giờ càng là mười cảnh võ nhân, toàn bộ Đông Bảo Bình Châu võ đạo ba vị trí đầu, mà lại chiến lực khẳng định còn muốn tại Tổng Trường Kính đăng trước. Liền không có nghĩ đến nói cho người trong nhà, tốt xấu để bọn hăn vượt qua ngày tốt lành nha."

Lý Nhị lắc đầu nói: "Há, cho vợ ta xuyên qua áo bông phục, đeo vàng đeo bạc, để Lý Liễu có một đồng lớn son phấn bột nước, Lý Hòe mỗi ngày thịt cá, liền thật sự là đối tốt với bọn họ ? Ta cảm thấy không phải."

Mao Tiểu Đông trêu ghẹo nói: "Vạn nhất vợ người con cái cảm thấy là đâu ?"

Lý Nhị vẫn là lắc đầu: "Có người để ta không cho phép làm như vậy, cái này là một mặt, thứ hai chính ta cũng là cảm thấy như vậy, trước kia tại trên tiểu trấn, liền vợ ta nhà hăn những điều kia thân thích, vậy còn không đến làm đủ trò xấu. Đến lúc đó ta làm sao bây giờ ? Đánh chết bọn hăn ? Cùng bọn hăn giảng đạo lý ? Người ta sẽ nghe ? Còn không phải ngoài miệng một bộ sau lưng một bộ. Cuối cùng khẳng định chỉ có vợ ta nhất thương tâm, nhà mình cùng nhà mẹ đẻ hai đầu khó làm người. Đương nhiên, tại Ly Châu động thiên bên trong một bên, gia cảnh cho dù tốt cũng không khá hơn chút nào."

Lý Nhị hoàn toàn thu liễm khí thế về sau, thật sự là so phổ thông hán tử còn không bằng, co đầu rút cổ bộ dáng, nhưng là trong lời nói mặt mày hớn hở, lại không như dĩ vãng tại tiểu trấn như vậy then lông mày đập

mắt uất uất ức ức, "Mặc dù một mực chờ tại cái rằm lớn địa phương, nhưng điểm đạo lý này ta vẫn là nghĩ đến thông. Người một nhà, an an ổn ổn, ai cũng đói không đến, nhi nữ nàng dâu muốn ăn liền đủ tiền trả thịt, thêm ăn ta cũng có thể uống đến trôi chảy rượu, so cái gì đều mạnh."

Lý Nhị nhìn về phía hành lang ngoài tường kinh thành phong cảnh, có câu nói để ở trong lòng, cũng không nói ra miệng.

Ta dù là thật là cái đồ bỏ đi, nhưng hôm nay tại nhi tử ta trong lòng, ta Lý Nhị đã là cái cũng không tệ lắm cha, không cho hấn mất mặt xấu hổ, các người biết rõ ta Lý Nhị biết rõ cái này sau, có bao nhiêu vui vẻ sao?

Lý Nhị nghĩ đến đây, liền cáo từ một tiếng, lóe lên một cái rồi biến mất, lửa thiêu mông mà chạy tới Đông Hoa Sơn thư viện.

Ngoại trừ tưởng niệm vậy mẹ ba, lại có là một cái liên quan tới nhi tử sự tình, hấn Lý Nhị bây giờ có thể xuất thủ.

—— ———

Mao Tiểu Đông cảm thán nói: "Lý Nhị xem như sống minh bạch, rất nhiều người thông minh kém xa tít tắp hấn."

Kể chuyện tiên sinh cười nói: "Một giáp trước đó mười cảnh võ phu, làm sao có thể thật sự là người ngu?"

Bất quá vị này còn xuống lão nhân thốn thức nói: "bất quá liền trước mắt xem ra, vẫn là trong ba người chiến lực yếu nhất Đại Ly Phiên Vương Tổng Trường Kính, có hi vọng nhất đạt tới cái kia cảnh giới, không đơn thuần là Tổng Trường Kính trẻ tuổi nhất đơn giản như vậy."

Mao Tiểu Đông gật đầu nói: "Tổng Trường Kính võ đạo tâm tính chuyện tốt, so tuổi còn trẻ còn muốn đáng sợ."

Còng xuống lão nhân cười hỏi nói: "Người là nói người kia chấm dứt đối với nghiền ép tư thái, xuất hiện tại Đại Ly hoàng cung sau, Tổng Trưởng Kính có can đảm thề sống chết không lùi a?"

Mao Tiểu Đông cười hỏi lại, "Người là muốn hỏi Đại Ly Bạch Ngọc Lâu, đến cùng là thật là giả a?"

Hai vị xem như sống lão hồ ly thành tinh sóng vai mà đi, ánh mắt không có bất kỳ cái gì giao hội.

—— ———

Lý Nhị trở lại chỗ ở thời điểm, nàng dâu bọn hắn đang dùng cơm, Lâm Thủ Nhất làm hai đại hộp cơm đồ ăn, tràn đầy cả bàn, phụ nhân cùng Lý Hòe ngồi một đầu trên ghế dài, Lý Liễu cùng Lâm Thủ Nhất ngồi đối diện nhau, còn có một đầu ghế để lại cho chậm chạp chưa về hán tử.

Hai tay trống không Lý Nhị đi đến cửa ra vào, mới nhớ lại quên mua chút đồ vật, bởi vì có Lâm Thủ Nhất ở đây, phụ nhân chỉ là ném đi cái chờ chút lại tính sổ với người ánh mắt, Lý Nhị xoa xoa tay sau khi ngồi xuống, phát hiện còn có một vò rượu, Lý Nhị mắt nhìn Lâm Thủ Nhất, hỏi: "Nếu không cùng uống chút ?"

Lâm Thủ Nhất do dự một chút, gật đầu nói: "Ta tửu lượng không tốt, liền bồi Lý thúc thúc hơi uống chút."

Lý Nhị nhếch miệng cười nói: "Tửu lượng không tốt sao được."

Phụ nhân giận nói: "Làm sao không được ? Trong nhà có một cái tửu quỹ còn chưa đủ ? !"

Lâm Thủ Nhất nhiều thông minh một người, lập tức tay run một cái, kém chút đem đưa tới tiếp rượu cái bát trắng lớn, cho ngã ở trên bàn, ngày

bình thường ăn nói có ý tứ lạnh lùng thiếu niên, tại thời khắc này cười đến như thế nào đều không ngậm miệng được.

Lý Nhị cũng cho phụ nhân dọa đến khê run rẩy, đồng dạng kém chút không có cầm chắc vò rượu.

Lý Hòe dùng sức gặm đầy mỡ lớn đùi gà, mơ hồ không rõ nói: "Cha, đến mai ta đi chân núi giúp người người mua vò rượu ngon, tiền ta cùng Lâm Thủ Nhất mượn, về sau trước hết để cho Trần Bình An giúp ta trả, người một mực uống."

Lý Nhị tươi cười rạng rỡ, trùng điệp ai một tiếng, giống như là từ nhi tử bên kia được một đạo pháp bên ngoài khai ân thánh chỉ, phụng chỉ uống rượu, tại nàng dâu trước mặt liền trong lòng không giả a.

Phụ nhân tại nhi tử bên này, cái kia luôn luôn là vẻ mặt ôn hoà nói chuyện, "Rượu có thể mua, mua rẻ nhất là được rồi, cha người uống rượu ngon, cái kia chính là chà đạp bạc."

Lý Nhị cho Lâm Thủ Nhất đổ hơn phân nửa bát rượu, lại rót cho mình một bát, gật đầu cười nói: "Đúng đúng, tiện nghi liền thành, không cần rượu ngon."

Lý Hòe xem thường nói: "Nương, người này a quản thiên quản địa, thật không sợ cha ngày nào cùng tiểu hồ ly tinh chạy a?"

Phụ nhân hướng ngời đối diện hán tử mị nhãn ném đi, ngầm giấu sát cơ, "Hắn dám ? Lại nói, vậy cũng phải có người muốn mới được, đúng không ?"

Hán tử tranh thủ thời gian uống xong một ngụm rượu lớn, gật đầu nói: "Vâng vâng vâng, không ai muốn."

Phụ nhân vỗ bàn một cái, "Không ai muốn là một chuyện, trong lòng

người có hay không ý niệm không chính đáng đầu lại là một chuyện, nói!
Có hay không ? !"

Hán tử lập tức thả xuống cái bát trắng lớn, thẳng tắp cái eo, cam đoan nói: "Tuyệt đối không có!"

Sau đó phụ nhân liền nghiêng liếc một chút ngời nghiêm chỉnh uống rượu Lâm Thủ Nhất, lại cười lấy đối với nữ nhi của mình nói rằng: "Liều Nhi, về sau muốn tìm cái người thành thật gả, biết rõ không, mới sẽ không thụ khi dễ."

Thiếu nữ có chút gật đầu, thủy chung cười mà không nói, chỉ là cúi người cho Lý Hòe trong chén kẹp một khối loại bỏ đi xương cá ước hiệp.

Lâm Thủ Nhất chỉ dám dùng khoé mắt dư quang vụng trộm nhìn lấy thiếu nữ, rượu mới uống một hớp nhỏ, có chút say khướt si ngốc nhưng.

Tựa như là thấy được thế gian nhất mỹ tranh sơn thủy quyền.

—— ———

Ngày thứ hai, Lý Hòe vụng trộm cho hãnh cha mua một bình rượu ngon, lôi kéo cha hãnh tại hồ một bên, ngồi xõm ở một bên nhìn lấy cha hãnh uống rượu, nhỏ giọng căn dặn nói: "Cái này ấm quý, cha người uống trước lấy, cái kia ấm tiện nghi thả trong phòng đầu, quay đầu trên bàn cơm lại uống, mẫu thân liền sẽ không nói người."

Lý Nhị cười gật đầu, dùng sức uống rượu.

Hán tử cảm thấy cái này so cái gì bước lên mười cảnh, cao hứng nhiều.

Hán tử ngu ngơ hỏi: "Lão đả a?"

Hài tử hai tay nâng quai hàm nhìn lấy chính mình cha, khuôn mặt tươi

cười rục rĩ, hỏi một đằng, trả lời một nẻo nói: "Cha, người yên tâm, ta tại thư viện trôi qua rất tốt, thật sự. Các người còn có thể đến xem ta một chuyến, ta nhưng cao hứng."

Hán tử gật gật đầu, chỉ dám cúi đầu uống rượu, kém chút quất ra nước mắt đến.

Hắn lúc này mới nhớ tới, ngày hôm qua trở về đến tương đối gấp, giống như quên còn có cái Thái Kinh Thần không thấy, các loại uống rượu rồi, lần này liền không đi giảng đạo lý, đánh một trận rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Dương liễu quyến rũ thiếu nữ

Mao Tiểu Đông xuất hiện tại nhã tĩnh tiểu viện, nhìn thấy cả lơ phất phơ khẽ hát thiếu niên áo trắng, chính ngồi xếp bằng tại trên mặt ghế đá, đối cái kia bàn cờ cục, hai tay mở ra, phân biệt đặt ở hắc bạch hộp cờ bên bờ bên trên, nhập tinh thần thi đồng thời, ngón tay vồ nhẹ đánh quân cờ, phát ra trọng trọng điệp điệp thanh thúy tiếng vang.

Tại cao lớn lão nhân sau khi xuất hiện, Thôi Đông Sơn nhẹ giọng hỏi nói: "Như thế nào ? Lý Nhị đại gia có hay không hủy đi nát hoàng cung ?"

Mao Tiểu Đông đi vào bên cạnh cái bàn đá, liếc mắt thẳng bại hướng tới sáng tỏ ván cờ, không nhìn ra quá lớn cái gì, liền không lại phí thần, ngồi ở một bên, "Người, hoặc là nói các người hai cái, đến cùng có cái gì mưu đồ ?"

Thôi Đông Sơn không quay đầu, chắc chắc nói: "Lúc này mới đến Đông Hoa Sơn không có mấy ngày, liền bắt đầu vì Đại Tùy giang sơn quan tâm à nha? Tiểu Đông a, thật không phải ta nói người, đứng núi này trông núi nọ không có gì, nhưng có mới nới cũ nhanh như vậy, coi như không phúc hậu đi."

Mao Tiểu Đông một chương võ tại trên bàn đá.

Tất cả quân cờ từ trên bàn cờ nhảy nhót bắt đầu, lơ lửng trên không trung, đen cao trắng thấp, giống như là hai bức trên dưới điệp gia bức họa, nhưng là mặc kệ Mao Tiểu Đông nhìn ngang nhìn dọc, bất luận như thế nào dò xét, đều nhìn không ra càng nhiều huyền cơ, hừ lạnh một tiếng, quân cờ trong nháy mắt trở về chỗ cũ, không kém chút nào.

Thôi Đông Sơn từ đầu tới cuối duy trì trước đó cổ quái tư thế, "Sơn Nhai thư viện nên như thế nào giống như gì, bất quá chính là binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn, lo chuyện bao đồng làm gì ? Khó nói Đại Ly chiếm đoạt Đại Tùy, Sơn Nhai thư viện liền không có à nha? Ta nhìn sẽ không nha, tất nhiên Đại Tùy đồng dạng không cho được các người bảy mươi hai thư viện một trong thân phận, về sau quay về Đại Ly, cùng lắm thì ăn nhờ ở đậu xuống, dù sao không sai biệt nhiều."

Mao Tiểu Đông tàn khốc nói: "Thư viện thư viện, nặng tại học sinh, nặng tại phu tử, mà không phải Sơn Nhai thư viện bốn chữ này! Không nói đến trong thư viện những cái kia Đại Tùy học tử, chính là đi theo ta rời đi Đại Ly cái kia phát hài tử, bây giờ lộ vẻ non nớt, bọn hắn tinh thần khí, như thế nào trải qua được nhiều lần giày vò!"

Thôi Đông Sơn chậm rãi thu tay lại, bất quá siết chặt một cái quân cờ, ở lòng bàn tay kéo kẹt rung động, quay đầu nhìn về giận tím mặt Mao Tiểu Đông,

Thôi Đông Sơn sắc mặt như thường, mỉm cười nói: "Nói đến rất hiên ngang lắm liệt, chỉ tiếc người Mao Tiểu Đông cuối cùng học vấn có hạn, suy nghĩ chuyện nghĩ đến quá nhỏ bé quá gần."

Cao lớn lão nhân cười lạnh nói: "Liền người Thôi mỗi người nghĩ đến nhiều tính được xa."

Thôi Đông Sơn đứng người lên, nắm chặt trong lòng bàn tay thanh kia quân cờ, quay chung quanh bằng ghế đá chậm rãi dạo bước, trêu ghẹo nói: "Chùa miếu không tại nhà sư tại, nhà sư không tại phật kinh tại, phật kinh không tại phật pháp tại, phật pháp không tại Phật tổ tại."

Thôi Đông Sơn ngẩng đầu lên, một tay phụ sau, một tay nhẹ nhàng vặn chuyển tay cổ tay, đi bộ nhàn nhã nói: "Hết thầy đây hứa hẹn, ứng tác như là xem a. Đợi đến người chừng nào thì thật sự nghĩ thông suốt thư

viện tồn tại ý nghĩa, Sơn Nhai thư viện mới tính chân chính tìm được một chỗ bất bại địa phương, về phần là ở đâu nhà cái nào họ nước nào cương thổ bên trên, cũng không sao cả."

Mao Tiểu Đông cười nhạo nói: "Làm Sơn Nhai thư viện là học cung a, mặc kệ gió táp mưa sa, ta từ sừng sững đứng không ngã?"

Thôi Đông Sơn dừng lại bước chân, cách một trương bàn đá một bộ bàn cờ, nhìn chăm chú cao lớn lão nhân, hỏi lại nói: "Có gì không thể?"

Thôi Đông Sơn nhẹ nhàng bước ra một bước, "Đi đi nhìn?"

Mao Tiểu Đông vẻ mặt nghiêm túc, lắc đầu nói: "Người này là đứng đấy nói chuyện không đau eo."

Thôi Đông Sơn cũng đi theo lắc đầu, chặc chặc nói: "Người thật nên nhìn một chút nhà ta tiên sinh Trần Bình An."

Đầu mùa đông mặt trời, treo thật cao trên không trung, ánh nắng ấm áp chiếu vào cao lớn trên người ông lão, lão nhân cười nói: "Có thể làm cho Tề Tĩnh Xuân phó thác trách nhiệm, Trần Bình An tự nhiên là không sai, nhưng người tất nhiên là chó không đổi được đớp cứt, tại tính toán cái gì."

Thôi Đông Sơn cười mắng nói: "Uy uy uy, tiểu Đông người học vấn đều đọc được câu thân đi lên, có thể, không có vấn đề, nhưng là đừng tùy tiện mang lên ta à."

Mao Tiểu Đông không muốn ở chỗ này cùng gia hỏa này lục đục với nhau, đứng người lên, "Liên người điểm này cầu thí học vấn, ném trên mặt đất, ven đường chó đều không hiếm có ngậm một thanh."

Thôi Đông Sơn cười ha ha nói: "Ghen ghét, ghen ghét."

Mao Tiểu Đông nhanh chân rời đi sân nhỏ, đưa lưng về phía Thôi Đông Sơn, "Lý Nhị lần này xông vào hoàng cung, hỏa hầu vừa vặn, người đừng được một tắc lại muốn tiến một thước, chỉ cần về sau dẫn xuất bất cứ phiền phức gì, ta lấy người là hỏi, đừng chuyện lạ trước không có đánh với người chào hỏi."

Thôi Đông Sơn nhìn về phía cái bóng lưng kia, xấu hổ nói: "Như vậy không tốt đâu ? Lý Nhị đại gia muốn làm cái gì, ta một cái cữu cảnh con kiến hôi, ngăn được ? Nếu như ta tiên sinh ở chỗ này, ngược lại là thật không khó, ôn hoà nhã nhặn giảng đạo lý, so với hăn ta sở trường."

Mao Tiểu Đông quay đầu nhìn về cái kia một mặt ra vẻ khó xử gia hỏa, "Ôn hoà nhã nhặn" nói: "Nếu như có thể mà nói, ta thật nghĩ đập nát người viên đầu kia, nhìn xem bên trong đến cùng chứa cái gì."

Thôi Đông Sơn duỗi ra một cái tay, nhếch lên tay hoa, ra vẻ then thùng nói: "Chán ghét."

Mao Tiểu Đông mặt đen lên quay người rời đi, lão nhân một mặt dẫm lên nát như cứt chó buồn nôn bộ dáng.

Thôi Đông Sơn tại Mao Tiểu Đông sau khi rời đi, một lần nữa ngồi trở lại băng ghế đá, nắm chặt quân cờ nắm đấm lơ lửng trên bàn cờ không, rò rỉ ra từng khỏa quân cờ, một hơi trên bàn cờ rơi xuống bảy tám khỏa quân cờ, thuần một sắc cờ trắng, cho nên ván cờ này bên dưới rất không hợp quy củ. Cuối cùng Thôi Đông Sơn hai tay trống trơn mà ngồi xồm ở trên mặt ghế đá, cái cằm gối lên trên đầu gối, không biết rõ đang suy nghĩ cái gì.

Tựa như Mao Tiểu Đông nói, dưới gầm trời thật không có mấy cái nghĩ ra được "Thôi Sàm" đang suy nghĩ cái gì.

Khả năng Tề Tĩnh Xuân là duy nhất ngoại lệ.

Cửa sân bên kia truyền đến rất nhỏ đều đặn nhanh tiếng bước chân, Tạ Tạn học trở về, thả xuống đồ vật sau, bắt đầu trong sân quét sạch lá rụng.

Cái chổi phát qua mặt đất, liền có từng trận hơi gió xoáy lên.

Thôi Đông Sơn nỉ non nói: "Đồng dạng là bắt nguồn từ không quan trọng, hùng phong quá cảnh, tiếng sấm rền rĩ, đá lăn đồn cũi, sao giết xanh tươi rậm rạp, mặc dù suy mà kiệt, ý vị vẫn còn. Con mái gió bất quá là mặc ngõ hẹp, động cát, thổi chết bụi, đục không chịu nổi, mặc dù chính vào cường thịnh, vẫn là không đáng giá nhắc tới. Tạ Tạn, người cảm thấy là Đại Ly tốt, vẫn là Đại Tùy tốt?"

Thiếu nữ cái này là lần đầu tiên bị Thôi Đông Sơn đường đường chính chính hỏi thăm vấn đề, nàng trong lúc nhất thời thụ sủng nhược kinh, ôm ấp cái chổi, lo sợ bất an. Cũng may nàng trời sinh tư duy nhanh nhẹn, trước đó lại hạ quyết tâm, cùng vị công tử này sớm chiều ở chung, tuyệt không suy nghĩ nhiều, dù sao lo ngại vô ích, còn không bằng gọn gàng dứt khoát, nghĩ đến điều gì liền nói cái gì làm cái gì, cùng lắm thì chịu một trận đánh chính là, tránh khỏi làm trò hề cho thiên hạ, thế là nàng trả lời nói: "Đại Tùy thích hợp an cư Định Nghiệp, ở chỗ này sinh hoạt rất dễ chịu. Đại Ly thích hợp kẻ dã tâm cùng âm mưu gia, bây giờ trong ngoài kiêm tu, cho nên càng thêm cường đại, sinh cơ bừng bừng, tràn đầy tiến tấn công tính, đáng sợ nhất là Đại Ly bây giờ bắt đầu dần dần khống chế bản đồ bên trong trên núi thế lực, càng ngày càng tiếp cận danh xứng với thực một nước chi chủ."

Thôi Đông Sơn gật gật đầu, chưa hề nói đối với hoặc là sai, nhưng là khó được không có mở miệng mỉa mai thiếu nữ.

Thiếu nữ trong lòng đại định, một bộ này vẫn là có tác dụng! Vu Lộc quả nhiên nói không sai, lúc này người ở chung, liền muốn ép buộc mình nghĩ trước mắt một chút, buộc chính mình ánh mắt thiên cận một chút.

Đột nhiên Thôi Đông Sơn hỏi: "Người làm sao còn không đi treo ngược a, ta chờ giúp người nhặt xác đã lâu lắm, đến lúc đó ta liền công thi thể của người xuống núi, một bên rơi thương tâm nước mắt, một bên lên án Thái Kinh Thần lão già chết tiết kia, quá vô sỉ, vậy mà chui vào thư viện, liền người này a tướng mạo trừ tà than đen thiếu nữ đều hạ thủ được, làm hại người xấu hổ giận dữ tự vận, đến lúc đó ta liền tốt cùng hấn lại đánh nhau một trận, báo thù cho người a."

Thiếu nữ ngậy ra như phồng.

Thôi Đông Sơn quay đầu cổ, "Bởi vì ngày kia ban đêm, đối ngoại tuyên bố người là ta môn hạ đệ tử, không thể không cho người mượn nhiều như vậy pháp bảo, công tử trong lòng ta cũng không thoải mái."

Bên hông treo chi kia lục trúc cây sáo thiếu nữ, bắt đầu tiếp tục vui đùa quét dọn sân nhỏ.

Thôi Đông Sơn liếc mắt thiếu nữ thướt tha tư thái, đột nhiên bổ sung nói: "Nếu như cháu của ta Thái Kinh Thần đêm hôm khuya khoắt leo núi, xâm nhập người gian phòng, hấn kỳ thật không lỗ a."

Thiếu nữ nâng đầu lên, thẳng tắp nhìn về phía Thôi Đông Sơn.

Thôi Đông Sơn nhìn chăm chú cặp kia xinh đẹp đôi mắt, tiếc hận nói: "Người cũng chỉ còn lại này đôi con người, xứng với Tạ Linh Việt cái tên này đi."

Thiếu nữ lã chã chực khóc, cúi đầu không nói, tiếp tục quét đất.

Thôi Đông Sơn ai thán một tiếng, nhẹ nhàng phất tay, đem bàn cờ hộp cờ cùng nhau thu nhập trong tay áo khối kia Phương Thốn vật ngọc tỷ, "Người ở đâu là quét đất, rõ ràng là quét công tử nhà người hào hứng. Thôi thôi, trở về phòng đọc sách."

Đến không thoải mái phòng chính bên trong, một trương lớn chiếu bên trên, để đó một khối cỏ tranh bồ đoàn, Thôi Đông Sơn vung tay áo, từ góc tường một tòa núi nhỏ trong đồng rút ra một quyển Nho gia điển tịch, an an tĩnh tĩnh nằm tại trước người hắn, sau đó liền có một hồi lật sách gió xuất hiện, vây quanh tuần xinh xắn thân dật thiếu niên áo trắng đảo quanh.

Lật sách gió bắt đầu lật sách.

Thôi Đông Sơn bắt đầu đọc sách.

Mỗi khi lúc này, thiếu nữ Tạ Tạ liền sẽ an an tĩnh tĩnh ngồi tại cửa ra vào, tâm cảnh tường cùng, bởi vì chỉ có lúc này, gia hỏa kia mới sẽ không nhắm vào nàng. Mà lại nàng chẳng những là lần đầu tiên tận mắt nhìn đến, thậm chí là chưa từng nghe nói qua, có ai vền vẹn đọc sách, có thể đọc lên dạng này một cái kỳ quái đại thiên thể giới.

Tựa như hôm nay.

Lật sách gió lật qua lật lại từ thứ nhất sau, theo Thôi Đông Sơn cực kỳ giàu có độc đáo vận luật nhẹ giọng đọc diễn cảm, lời nói giống như thực chất giọt mưa, bay xuống tại cái kia một trang sách trang bên trên, sau đó tại trang sách ở giữa, xuất hiện một gốc hoa sen, dáng dấp yếu điệu, linh động dị thường.

Từng từ một vượt qua, thời gian chậm rãi trôi qua.

Trang sách bên trên trong câu chữ, xuất hiện hai quân đối chọi hình ảnh, từng vị võ tướng sĩ tốt xa xa so hạt gạo còn muốn rất nhỏ, khí thế lại là kim qua thiết mã, lôi kéo khắp nơi, trang sách trên không Hoàng Vụ mê mang, như trên chiến trường thực sự nâng lên cát vàng vạn dặm.

Lại có bất quá hơn tấc cao nữ tử thướt tha, vác lấy lăng hoa, từ trang sách bên trong khoan thai mà đến.

Còn có lớn râu măng hán, hở ngực lộ bụng, làm gõ nhịp hát vang hình dáng.

Trang sách bên trên có bà lão đảo áo, vênh tai lắng nghe, quả thật có thể nghe được đôt đôt huyền diệu tiếng vang.

Có hài đồng hai hai, cười ngựa tre truy đuổi chơi đùa.

Có khô lâu cầm kiếm bội đao, hành tẩu ở phần mộ khô mộ.

Có phu tử ngồi nghiêm chỉnh, trầm ngâm vê râu, phảng phất tại cân nhắc văn tự.

...

Cửa ra vào thiếu nữ Tạ Tạ, mặc kệ nàng ở sâu trong nội tâm như thế nào cừu hận, e ngại cái này Đại Ly quốc sư, nàng không thể không thừa nhận, hết sức chuyên chú đọc sách lúc thiếu niên áo trắng, thật sự là một thân phong lưu, hai tay áo thanh phong.

Nàng hoàn toàn nghĩ không minh bạch một sự kiện, vì cái gì rõ ràng là hư hỏng như vậy một người, đọc sách lúc lại có thể có được một phen Thánh Nhân khí tượng ?

Tại Tạ Tạ kinh ngạc xuất thần thời điểm, nàng không có phát giác được hôm nay Thôi Đông Sơn, tại lật sách đến cuối cùng, sắc mặt hơi khác thường, ánh mắt cực nóng, nhưng là đầy mặt thống khổ cùng giãy dụa.

Nguyên lai hẳn đọc sách đọc lên một bức cảnh tượng, ba người đồng thời xuất hiện tại cùng một trang phía trên, ba người đều là thấy không rõ khuôn mặt, nhưng là tuổi tác cách xa.

Trường sam lão nhân tại sông lớn bên bờ, ngưng thần xem nước.

Phụ cận có vị trời sinh tính tiểu tụy người trung niên, thì nhìn về phía bờ bên kia, đẩy mặt trầm tư.

Có một vị thiếu niên cười thanh ngưu, ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời, sừng trâu treo thư, thiếu niên buồn ngủ.

Cuối cùng Thôi Đông Sơn bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, trang sách bên trên cảnh tượng kỳ dị tan theo mây khói.

Thiếu nữ sợ hãi nhìn về phía Thôi Đông Sơn.

Hắn mặt không biểu tình thò tay xóa đi vết máu, nói một mình nói:
"Không có cách nào a, kém đến thực sự quá xa."

Thiếu nữ Tạ Tạ lo lắng hỏi: "Công tử, không có sao chứ?"

Thôi Đông Sơn một tay che ở tim, một tay nắm thật chặt quyền, gian nan chát chát âm thanh nói: "Đi đem ta tạm cho người mượn bức kia 《Thủy Đồ》 lấy ra, nhanh."

Tạ Tạ vội vàng đứng dậy, đi phòng mình lấy ra một quyển cổ họa, mở ra sau khi bày đặt ở Thôi Đông Sơn trước người, lúc này mới đứng dậy chạy mau, trở lại cửa ra vào bên kia.

Thôi Đông Sơn yết hầu khẽ nhúc nhích, cảm kích giơ tay lên cánh tay, lấy tay lưng chống đỡ miệng, sau một hồi lâu, mới thả tay xuống, hít thở sâu một hơi, thế gian 《Thủy Đồ》 tổng cộng mười hai bức, phân biệt miêu tả có bốn tòa thiên hạ mười hai đầu lớn khinh, trước mắt cái này một bức, chính là 《Thiên Thượng Chi Thủy》, lấy từ "Một kiếm phá mở tiểu động thiên, Hoàng Hà chi thủy trên trời đến" kỳ cảnh.

Năm đó còn là Văn Thánh thủ đồ Thôi Sàm, cùng Bạch Đế thành Thành chủ tại mây màu ở giữa đánh cờ đánh cờ, Thôi Sàm tuy bại nhưng vinh,

vị kia đại ma đầu lợi dụng này tấm trần quý phi phạm bức tranh đem tặng, Thôi Sầm đối với vị này tọa trấn Bạch Đế thành ma đạo cự phách, cũng là tôn sùng đầy đủ.

Thôi Đông Sơn bình khí ngưng thần nhìn nước, nhưng trong lòng nghĩ đến núi.

Tưởng tượng năm đó, lão Thôi Sầm đã từng một người độc hành, mang giày trúc trượng, đi qua dưới gầm trời nhất gập ghềnh đường núi, leo núi khó mà lên trời.

Thiếu niên Thôi Đông Sơn vừa nghĩ tới này, kìm lòng không được thò tay đập đầu gối, cao giọng nói: "Y thử dài hi, nguy hồ cao quá thay!"

Đột nhiên hắt ngấn người.

Chỉ gặp nước mưa toan bên trên, trống rỗng xuất hiện một tòa hòn đá nhỏ sườn núi, không lắm thu hút, thế nhưng là trên vách đá, có một vị thân ảnh quen thuộc gầy gò thiếu niên, đón gió mà đứng, hắt lâm nước mà đứng, hai tay bấm niệm pháp quyết, nhìn về phương xa.

Nơi xa thiếu nữ Tạ Tạ thấy cảnh này sau, càng là khiếp sợ không thôi.

Trần Bình An làm sao chính mình mang theo một Phương Thạch sườn núi, vụng trộm chạy đến này tấm 《Thủy Đồ》 lên?

Thôi Đông Sơn sớm đã khôi phục bình ổn khí thế, lúc này chấp tay trước ngực, cười đùa tí tởm nói: "Tiên sinh ở trên, thụ học sinh cúi đầu."

Sau đó Thôi Đông Sơn ngã về phía sau, lại hoành đánh cái mấy cái lặn, miệng bên trong lầm bầm: "Vứt bỏ ta đi người, hôm qua ngày không thể lưu. Loạn tâm ta người, ngày hôm nay nhiều ưu phiền. Ưu phiền nha nhiều ưu phiền, ưu phiền cái đại gia ưu phiền u ~"

Thiếu nữ ngồi tại cửa ra vào bên kia, nhin không được ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, không giống như là muốn đánh lôi dáng vẻ, khá là đáng tiếc.

Một cái thấp bé khỏe mạnh hán tử đi ra Đông Hoa Sơn thư viện, một đường hành tẩu, tìm được phụ cận một tòa náo bên trong lấy tĩnh tòa nhà, bắt đầu gõ cửa.

Cũng không phản ứng.

Nhà này sân nhỏ sớm đã thuê ra ngoài, bình thường lão nhân thâm cư không ra ngoài, cơ hồ từ trước tới giờ không lộ diện, nhưng là ngày kia ban đêm một trận thoải mái chập trùng thần tiên đánh nhau, để hữu tâm người ý thức được nơi này có giao long chiếm cứ.

Tuy nói trận kia giao thủ, là tự xưng Thôi gia lão tổ tông thiếu niên áo trắng, tại Đông Hoa Sơn chi đỉnh xuất thủ, càng hơn một bậc, một cả đêm pháp bảo loạn oanh, có thể xưng chói lọi, nhưng là khôi ngô lão nhân đủ loại ứng đối, cũng là không tầm thường, cho dù là cảnh giới đầy đủ cao trong tay hành gia, tự nhận nếu là đứng tại lão nhân vị trí bên trên, tự mình giao đấu cái kia ném loạn pháp bảo tựa như ném nát cái trắng thiếu niên áo trắng, tuyệt đối chèo chống không đến hừng đông.

Hán tử một cước đá văng cửa lớn, sải bước đi vào, nhìn thấy một cái sắc mặt âm trầm khôi ngô lão nhân, chính là mười cảnh luyện khí sĩ Thái Kinh Thần, đứng ở trong sân, trên bàn có một bầu rượu, có thật nhiều tinh xảo đồ nhắm, thuần tửu món ngon. Đối với hãn loại này phạm phu tục tử trong mắt lục địa tiên nhân mà nói, điểm ấy có chút ít còn hơn không hưởng thụ, thực sự hơi không đủ nói.

Thái Kinh Thần là ngày hôm qua hoàng cung đại chiến người đứng xem một trong, lúc này nhìn thấy bước lên võ đạo chỗ tận cùng xứ khác hán

tử, tự nhiên không có nửa điểm lực lượng, thế nhưng là không nắm chắc khí, không đại biểu lão nhân liền muốn cúi đầu cúi người, vẻ mặt không kiêu ngạo không tự ti mà hỏi: "Ta cùng người không oán không cừ, người phá cửa mà vào, có gì muốn làm ?"

Lý Nhị gặp được Thái Kinh Thần, một chữ không nói, chính là mãnh liệt một quyền, đánh cho trở tay không kịp lão nhân đụng vào phòng trong, tại chỗ thổ huyết, đụng nát cửa phòng cùng cái bàn, tại đại đường dưới tấm biển góc tường bên kia, ngã xuống đất không dậy nổi.

Lý Nhị quay người rời đi.

Thái Kinh Thần có chút sững sờ, dựa vào vách tường ngồi dậy, vốn nghĩ tốt xấu muốn nói trước một hai câu động thủ lần nữa, cái gọi là một lời không hợp vung tay xuất thủ, tốt xấu còn có "Một lời" không phải? Nơi nào có hán tử kia như vậy không nói lý ? Đây không phải trận thể khinh người là cái gì ? Đường đường mười cảnh luyện khí sĩ, Đại Tùy hào phiệt Thái gia lão tổ tông, nhện không được chửi ầm lên nói: "Có bản lĩnh lại đến một trận!"

Sau đó hán tử kia liền từ đã không có cửa lớn che giấu cửa ra vào, lần nữa đi vào sân nhỏ, đứng ở nơi đó, nhìn về phía trong phòng Thái Kinh Thần.

Lão nhân nuốt ngụm nước bọt, "Ta đang cùng ngày đó thiếu niên áo trắng nói chuyện đâu, với người không quan hệ."

Câu nói này thốt ra sau, lão nhân hận không thể đào tìm cái lỗ chui xuống.

Hán tử bên hông treo một cái không bầu rượu, hỏi cái cổ quái kỳ lạ vấn đề, "Người trên bàn cái kia bầu rượu bán bao nhiêu tiền ?"

Tóc trắng xoá khô ngô lão nhân có chút mờ mịt, sau đó trong lòng bi

phần, nghĩ đến người tại mái hiên bên dưới không thể không cúi đầu, vẫn là thành thật trả lời nói: "Không biết cụ thể giá cả, ước chừng lấy ít nhất ba bốn mươi lượng bạc đi."

Lý Nhị suy nghĩ một chút, "Cái kia ta đem cảnh giới đặt ở đệ bát cảnh, hai ta lại đánh qua một trận."

Thái Kinh Thần triệt để nổi giận, lão tử uống bầu rượu mà thôi, làm sao lại trêu chọc người rồi?

Lão nhân đến cùng không phải mặc người ức hiếp không hoàn thủ tính tình, mà là Đại Tùy đại tu sĩ bên trong công nhận tính tình táo bạo, chiến lực trác tuyệt, đứng người lên sắc mặt giận dữ nói: "Đánh liền đánh, sợ người nường!"

Sau một lát, Lý Nhị rời đi sân nhỏ, trở về thư viện.

Lão nhân trong sân nằm lấy, dù chưa trọng thương, nhưng là nhất thời bán hội là nhất định không đứng lên nổi.

Lão nhân nhìn qua bầu trời, đời này lần đầu, như thế biệt khuất cùng chua xót, cảm thấy thời gian này không có cách nào qua.

Lão tử họ Thái, không phải đồ nhắm đồ ăn a.

Chờ chút tu dưỡng tốt, lão tử liền đi hoàng cung diện thánh, muốn rời khỏi cái này xúi quẩy Đông Hoa Sơn, cách Sơn Nhai thư viện xa xa, Đại Tùy kinh thành cũng không chờ đợi.

—— ——— Lý Nhị nói muốn chính mình tùy tiện dạo chơi thư viện, Lý Hòe liền đi về trước, kết quả phát hiện Lý Bảo Bình cùng Lâm Thủ Nhất đều tại, hai người vừa tới không bao lâu, Lý Bảo Bình đang cùng Lý Hòe hăng mẩu thân nói chuyện phiếm, "Thím, các người muốn tại thư viện đợi bao lâu ? Muốn hay không ta cùng các người đi dạo kinh thành ? Ta đã

cẩn thận nghiên cứu qua Đại Tùỳ kinh thành phong thuỷ cầu, thư lâu không dễ tìm, lật ra lão nữa ngày đâu, các người muốn đi nơi nào, ta đều biết rõ lộ tuyến."

Lý Bảo Bình đến thư viện sau, chuyện làm thứ nhất là trước hiểu rõ ràng thư viện rườm rà quy củ, làm cái gì nên như thế nào trừng phạt. Chuyện thứ hai chính là đi thăm dò duyệt Đại Tùỳ kinh thành bố cục, nghĩ đến về sau Tiểu sư thúc thư đến sân tìm nàng, liền có thể mang theo hắc cùng một chỗ dạo phố.

Phụ nhân cười tán thưởng nói: "Tiểu Bảo Bình chính là thông minh, nhà chúng ta Hòe tử may mắn mà có người, mới không làm cho người ta làm sao khi dễ."

Lý Hòe kém chút đem trông mắt trừng ra ngoài, cái này một đường là thuộc Lý Bảo Bình khi dễ chính mình nhiều nhất, không nói mình tại A Lương bên kia hô phong hoán vũ, cùng hắc xưng huynh gọi đệ, cho dù là tại Trần Bình An nơi đó, nhưng cũng chưa từng ăn thua thiệt,

Lại nói, Lý Bảo Bình sớm nhất ở quê hương học thực bên kia, là thế nào đem chính mình quần cộc ném trên cây đi, mẫu thân người không biết rõ ? Lúc đó người còn lôi kéo ta đi một chuyến Phúc Lộc Nhai, nếu muốn cùng Lý Bảo Bình trong nhà trường bối cãi nhau tới, chỉ là vừa nhìn thấy cái kia đối với Đại Sư tử, liền căn bản không dám đi gõ Lý gia cửa lớn thôi.

Lý Bảo Bình cùng hắc mẫu thân hàn huyên dừng lại có không có, tóm lại nghe được Lý Hòe đầu đau, hai người căn bản chính là nước đổ đầu vịt nha, vì sao còn có thể trò chuyện giống như là rất hợp duyên dáng vẻ ? Một cái hỏi Bảo Bình a người Phúc Lộc Nhai tòa nhà lớn đến cùng có bao nhiêu tòa nhà gian phòng a, một cái trả lời thư viện học xá nhưng nhiều, so nhà nàng gian phòng còn nhiều. . .

Thiếu nữ Lý Liễu bị đệ đệ phiền đến không được, đành phải đáp ứng

nắm chặt may một đôi mới giày vải, nàng yên tĩnh ngồi ở giường một bên, chính một châm một đường tinh tế dày đặc nạp lấy đế giày, ngẫu nhiên nghiêng lệch đầu căn rơi dây đầu, mới có thể cười nhìn về phía mẫu thân cùng đệ đệ, nếu là cùng Lâm Thủ Nhất ánh mắt giao hội sau, nàng liền cười gật gật đầu, thiếu niên liền sẽ mặt đỏ, trong lòng có chút vô pháp nói nói thẹn thùng.

Đây là thiếu niên kế uống rồi A Lương hồ lô say rượu, lần thứ hai như thế may mắn tự mình lựa chọn rồi đi tiểu trấn, đi theo Trần Bình An cùng Lý Bảo Bình cùng nhau phụ cấp du học.

Lý Nhị trở lại chỗ ở, Lý Bảo Bình vừa vặn rời đi, nhìn thấy hán tử sau, gió đồng dạng gào thét mà đi tiểu cô nương đột nhiên dừng thân hình, cười chào hỏi nói: "Lý thúc thúc tốt!"

Miệng kém cỏi Lý Nhị ai ai ai ứng với âm thanh, vui vẻ đến rất. Hẳn trước kia tại tiểu trấn, đi học thực số lần không nhiều, lúc ấy Lý Hòe sẽ phàn nàn hăn cái này cha mất mặt, Lý Nhị cũng không dám đi, nhưng là cái này lâu dài mặc quần áo váy tiểu cô nương, là một cái duy nhất thấy hăn sẽ hô một tiếng Lý thúc thúc học sinh.

Tiểu cô nương thở dài, có chút nản chí ỉu xiu, ý nghĩ của nàng một quán rất thiên mã hành không, nhìn như vô duyên vô cớ ấy náy nói: "Lý thúc thúc, thật xin lỗi a."

Lý Nhị chất phác lại không ngốc, lập tức liền suy nghĩ minh bạch áo bông màu hồng tiểu cô nương ý tứ, khẳng định là cảm thấy mình không có chiếu cố tốt Lý Hòe đâu, hán tử tranh thủ thời gian lắc đầu nói: "Nhưng đừng nói như vậy."

Lý Bảo Bình chân thành nói: "Lý thúc thúc, Lý Hòe bây giờ đọc sách kỳ thật so ta còn cần tâm, tiên sinh nói qua cần có thể bổ kém cỏi, có tài nhưng thành đạt muộn, cho nên đừng đối với Lý Hòe thất vọng a, đọc sách nha, là cả đời sự tình, không nên gấp!"

Nói đến đây, tiểu cô nương vung lên nắm đấm, tăng thêm ngữ khí nói:
"Không nên gấp a."

Lý Nhị vui vẻ đến không được, tiểu cô nương như vậy, thật sự là làm người khác ưa thích, hán tử gật đầu nói: "Lý Hòe đọc sách ta không vội."

Hán tử ở trong lòng im lặng niệm, nhưng là có kiện sự tình ngược lại là có thể làm, về phần nhi tử cuối cùng có thể đi tới một bước nào, chỉ có thể hết thảy dựa vào hãn chính mình.

Lý Bảo Bình nhếch miệng cười một tiếng, chạy vội rời đi.

Giống một cái vui sướng hoàng tước.

Lý Nhị ngừng chân nhìn lấy tiểu cô nương bóng lưng, đợi đến biến mất ở tầm mắt, lúc này mới cười quay người tiến lên.

Đến cửa ra vào, vừa vận dụng phải rời đi gian phòng Lâm Thủ Nhất, thiếu niên quát lên Lý thúc thúc liền cáo từ rời đi.

Đối mặt những người khác, cho dù là thiếu nữ Lý Liễu phụ thân, Lâm Thủ Nhất đồng dạng không biết rõ như thế nào nhiệt tình ứng đối.

Lý Nhị đi vào gian phòng, phụ nhân chính tại đối với nhi tử tận tâm chỉ bảo, "Tiểu cô nương này cũng không tệ lắm, chính là tính tình quá tùy tiện một chút, không giống như là sẽ chiều cố người, ta nhìn cái kia gọi Thạch Xuân Gia liền rất tốt, tuy nói trong nhà không bằng Lý Bảo Bình nhà đại phú đại quý, nhưng đến ngọn nguồn là trong nhà mình có lớn như vậy một gian cửa hàng, cùng nhà chúng ta miễn cưỡng xem như môn người cầm đồ đúng, Lý Hòe cưới Thạch Xuân Gia, về sau sẽ không thụ xem thường, Thạch Xuân Gia cái kia nha đầu, nhìn hỉ khí, hai cây bím tóc nhỏ đậm. . ."

Lý Nhị ha ha cười nói: "Ta vẫn là ưa thích Lý cô nương nhiều một ít."

Lý Hòe bất đắc dĩ nói: "Cha mẹ, các người có nghĩ tới hay không người ta có thích hay không ta à ?"

Phụ nhân tức giận nói: "Làm sao có thể không thích ? Cái kia hai tiểu cô nương lại không ngốc!"

Lý Hòe vỗ một cái cái trán, "Mẹ ruột của ta, loại lời này ngàn ngàn vạn vạn đừng đối ngoại nói, bằng không ta thật sự sẽ bị Lý Bảo Bình đánh chết tươi, Thạch Xuân Gia mặc dù không dám đánh ta, coi như nàng cái kia lổp bốp trong bụng tính toán nhỏ nhặt đánh, nhất định sẽ ghi hận ta cả một đời. Nàng nhất mang thù, nắm chặt nàng một lần bím tóc mà thôi, nàng liền có thể cùng Tề tiên sinh cáo trạng mười lần, mỗi lần đều cùng nói đến thật sự giống như, cái gì Lý Hòe hôm nay việc học không làm tốt, bị tiên sinh người tay chân tâm, cười nhạo ta hãnh, liền nắm chặt ta bím tóc, cái gì Lý Hòe hôm nay đến trễ, ta hảo tâm nói hãnh vài câu, hãnh liền nắm chặt ta bím tóc, còn có cái gì Lý Hòe đánh không lại Lý Bảo Bình, liền đến nắm chặt ta bím tóc. . . Ông trời của ta, Thạch Xuân Gia nha đầu phiền tử này nếu là làm vợ ta, ta phải khóc chết a."

Phụ nhân trêu ghẹo nói: "Vậy người đến cùng nếu muốn tìm dạng gì nàng dâu a?"

Lý Hòe suy nghĩ một chút, "Cưới vợ thật là phiền phức, ta vẫn là thôi đi, về sau lớn, ngày nào gặp gỡ nhìn vừa ý cô nương lại nói."

Phụ nhân cười tủm tỉm hỏi: "Đến lúc đó mẫu thân cho người tiểu tức phụ khi dễ, người sẽ giúp ai ?"

Lý Hòe hắc hắc nói: "Đương nhiên giúp ta nàng dâu a, người không phải có cha ta giúp đỡ người nha, còn chưa đủ a?"

Phụ nhân giả vờ giận nói: "Người cái không có lương tâm!"

Phụ nhân đứng dậy đưa tay liền muốn vặn nhĩ tử lỏng tai, Lý Hòe cả phòng chạy loạn.

Phụ nhân liếc mắt hán tử, "Đi đâu ?"

Lý Nhị thấp giọng nói: "Mắc tiểu, tìm nhà xí đi."

Phụ nhân mắt sắc, lập tức liền phát hiện hán tử bên hông bầu rượu, xích lại gần hít hà, giận nói: "Tè dầm yêu cầu lâu như vậy ? Người ngã xuống hố phân bên trong ? Mà lại hăm cầu bên trong không chứa cứt đá, ngược lại chứa rượu ?"

Lý Nhị ghen hòng nhìn trần trời, quay đầu nhìn về nhĩ tử, khẩn cầu giải bốn phía.

Lý Hòe bỏ đá xuống giếng nói: "Cha khẳng định là gặp được trang điểm lộng lấy tiểu hồ ly tinh."

"Nhìn người bộ kia có tật giật mình đức hạnh."

Phụ nhân trợn nhìn trong lòng run sợ hán tử một chút, lần đầu tiên không có truy vấn ngọn nguồn, ngồi tại thân nữ nhĩ bên cạnh, sờ lấy Lý Liễu tóc, thở dài, "Các người đều đã lớn rồi, cha mẹ cũng già á."

Lý Liễu thả xuống đế giày, nhẹ nhàng nắm chặt mẫu thân tay.

Lý Hòe vuốt mông ngựa nói: "Mẫu thân, người còn lão a, sinh ta thời điểm là dạng gì, hiện tại vẫn là dạng gì! Người nếu là cùng Lý Liễu đi ra môn, chưa chừng sẽ cho người xem như tử muội đây."

Phụ nhân cười đến nhánh hoa run rẩy, "Đi đi đi, loại lời này giữ lại tương lai đối với vợ người đi nói."

Lý Liễu đột nhiên nói rằng: "Nương, ta nghĩ đi mua một hộp son phấn."

Phụ nhân mặc dù nói liên miên lải nhải, ngoài miệng ghét bỏ nữ nhi là cái phá gia chi tử, vẫn là đứng dậy mang theo nữ nhi đi ra môn.

Trong phòng chỉ còn lại có hai cha con, Lý Nhị cười hỏi nói: "Nhi tử, muốn hay không bồi cha uống chút rượu?"

Lý Hòe trừng lớn con mắt, "Có thể uống rượu?"

Bất quá là uống nửa bát rượu, rất nhanh Lý Hòe liền chóng mặt, gục xuống bàn ngủ gà ngủ gật.

Lý Nhị đưa tay nắm chặt Lý Hòe cổ tay, hít thở sâu một hơi, nhắm lại con mắt, thầm đọc nói: "Thần quân khai sơn tạo động thiên!"

—— ———

Tại phụ nhân nắm Lý Liễu cùng một chỗ xuống núi thời điểm, tại chân núi đền thờ bên dưới cùng một vị thiếu niên áo trắng sượt qua người.

Thiếu nữ quay đầu nhìn lại, vừa vặn cùng thiếu niên đối mặt.

Một mực cho người ta ấn tượng chính là nhu nhu nhược nhược, dương liễu quyến luyến thiếu nữ, trong nháy mắt này, nàng cấp tốc thu liễm ý cười, đối vị kia nàng tại tiểu trấn liền từ sự công bên kia, đã nghe danh từ lâu Đại Ly quốc sư, vụng trộm làm một cái bí ẩn mà lại dọa người cảnh cáo động tác.

Tinh tế bàn tay trôi qua cổ.

Vốn là là cố ý tới đây gặp nàng một mặt Thôi Đông Sơn, tầm tắc lấy làm kỳ lạ, cảm khái nói: "Quái thai mỗi năm có, năm nay đặc biệt nhiều a."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Giang hồ trên đường gặp bất bình

Không có Thôi Đông Sơn trước sau hai lần cố ý dẫn dắt, Trần Bình An tại về sau cái này một đường đi, kỳ thật liền đi tại trong giang hồ, mà không phải thần thần quái quái trên núi.

Chỉ bất quá Trần Bình An hồn nhiên không biết, chỉ là có chút tiếc nuối, lại không thể gặp gỡ để cho người ta mở rộng tầm mắt những cái kia tình quái quỷ mị. Bây giờ đã không cần nhớ thương Lý Bảo Bình bọn hắn du học an nguy, bên cạnh lại hiểu được nói thành tình một đôi xà mãng hộ giá, Trần Bình An hi vọng nhiều đụng phải một chút cổ chuyện lạ, đương nhiên tiền đề tốt nhất là xa xa đứng ngoài quan sát, đã có thể mở mang hiểu biết, lại không cần thân hãm hiểm cảnh.

Đáng tiếc một mực sắp rời đi Hoàng Đình Quốc địa giới, vẫn là đi được mười phần bình thân không có gì lạ.

Cái này một ngày hoàng hôn, tại rắn nước trên sông lưng luyện qua chạy cộc, Trần Bình An ngay tại một đầu u Tỉnh Sơn bên đường trong miếu đồ nát nghỉ chân, bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Mặc dù Trần Bình An tận lực tuyển chọn rừng núi hoang vắng trở về Đại Ly, nhưng vẫn là gặp gỡ không ít hành tẩu ở xanh tươi rậm rạp giữa nam nam nữ nữ, phần lớn là lông chồn cấm y, đeo đao bội kiếm, một thân giang hồ khí khái, cũng có chút ngày thường có chút hung thần ác sát, đầy mặt dữ tợn, vừa nhìn cũng không phải là người chính đạo vật, nhưng là cũng may đụng phải Trần Bình An ba người sau, nhiều nhất mấy cái liếc mắt, cũng không chân chính phong ba.

Hành tẩu giang hồ, lão tăng đường nhỏ mỹ ni cô, gặp gỡ cùng loại những

này nhìn lấy dễ khi dễ mặt hàng, tốt nhất tất cả đều dừng trêu chọc, đây là vô số tại lật thuyền trong mương giang hồ tiền bối, đời đời truyền lại xuống đạo lý.

Trần Bình An là dính bên cạnh tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng ánh sáng, dù sao không có mấy người bình thường, sẽ mang theo hai cái rắc hài tử, mà lại một cái so một người đáng đập phấn điêu ngọc trác, sau đó ba người tại dã thú ẩn hiện rừng sâu núi thẳm bên trong đi lung tung dăng. Chỉ cần là hơi có chút đầu óc mặt hàng, liền sẽ không dễ dàng xuất thủ hành hung.

Kỳ thật trước đó gặp gỡ một đám chạy trốn phạm án mãng hán, xác thực lòng có ác ý, chỉ là chú ý cẩn thận mà truy tung ba người, nghĩ đến tìm đúng cơ hội lại xuất thủ, kết quả cuối cùng phát hiện cái kia nhìn một ngón tay đầu liền có thể nghiền chết tiểu đồng áo xanh, biến ảo ra kinh khủng chân thân, lấy trường xà chi thân trèo đèo lội suối, ven đường đại thụ nhao nhao đứt đoạn, cho cái kia nhóm người dọa đến từng cái kém chút tè ra quần.

Phấn váy nữ đồng giúp đỡ Trần Bình An nâng đến cành khô, không ngừng bận rộn, tiểu đồng áo xanh thì là cái bại hoại hàng, liền ưa thích cơm đến há miệng, ngồi xồm ở miếu hoang đầu ngõ ngáp, uể oải nói: "Lão gia, đường núi hai đầu đều có một nhóm người tương đối mà đi, chẳng mấy chốc sẽ đụng vào a, tay phải bên kia chém chém giết giết, giống như chơi rất vui đáng vẽ, tay phải bên kia từng cái tiên y nô mã, bên trong còn có cái đôi chân dài tuần tú nương môn đấy, lão gia người nếu là động tâm, ta cho người cướp tới làm áp trại phu nhân a, chơi qua liền thả nàng về nhà, cùng lắm thì ta đưa nàng chút tài bảo cơ duyên, nàng không chừng còn muốn đổi với lão gia mang ơn. . ."

Trần Bình An chính mê cái mộng, thổi lớn củi lửa trong đồng đóm lửa nhỏ, thuận miệng nói rằng: "Chờ chút đụng phải bọn hăn, người đừng sinh sự."

Tiểu đồng áo xanh buồn bực ngán ngẫm mà xoa gương mặt, thở phì phì nói: "Lão gia, ta lại không lỏng loét gân cốt, tay chân đều muốn mọc meo á."

Trần Bình An không còn phản ứng đến hần.

Miếu hoang đầu ngõ đường núi một đầu, tiếng la nổi lên bốn phía.

Có một đám chán nản nam tử, đuổi theo một vị vẻ mặt hoảng hốt mỹ phụ, một cái cao lớn trắng hán cười to nói:

"Tiện hóa, chạy! Tiếp tục chạy! Lần này cho đại gia bắt lấy đi, nhìn không đem ngươi lột được tinh quang, đến lúc đó một thân trắng bóng thịt mỡ, đại gia đến hảo hảo suy nghĩ một chút, trước từ nơi nào hạ miệng!"

Đầu trọc trắng hán bên cạnh năm sáu người, từng cái khoái ý cười to, ý cười dữ tợn, tràn đầy nhẹ nhàng vui vẻ cùng hận ý.

"Loại này lòng dạ rắn rết bà thối nường, trực tiếp vào nồi nấu ăn thịt chính là, lại đến mấy thanh hành tỏi hoa tiêu, chặc chặc, tất nhiên mỹ vị. Cái này một thân thịt làm sao đều có chừng trăm cân, đủ chúng ta thống thống khoái khoái ăn được mấy ngày lại."

"Các người chớ cùng ta đoạt a, ta đánh nhỏ liền thích ăn sữa bò câu!"

Tiểu đồng áo xanh nhăn tình sáng lên.

Trần Bình An để phấn vẩy nữ đồng giúp đỡ nấu cơm, tự mình đứng lên thân, đi vào miếu hoang cửa ra vào, tiểu đồng áo xanh kích động, bị Trần Bình An đè đầu, đành phải ngoan ngoãn đứng tại nguyên chỗ.

Mặt khác một bên đường núi, thì là móng ngựa từng trận, tiếng hoan hô cười nói, rất nhanh liền phát hiện trên đường khác thường, nghe nói cái

kia phát sơn tặc giống như hán tử ô uế lời nói thô tục sau, một tên gánh vác trường cung tuổi trẻ nữ tử, lập tức mặt như phủ băng, đầy mặt không vui. Nàng liếc mắt cái kia thất tha thất thểu nở nang phụ nhân, rất nhanh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía những cái kia múa đao huy kiếm phi nhân, hừ lạnh một tiếng, đùi thon dài thúc vào bụng ngựa, bỗng nhiên gia tốc, dẫn đầu thúc ngựa vọt tới trước ra ngoài, "Ta đi cứu người!"

Một vị bội kiếm hệ treo ngân sắc kiếm tuế người trẻ tuổi, lập tức đi theo nữ tử cùng một chỗ ra roi thúc ngựa, cùng nàng sánh vai cùng, đồng thời cười nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Lan Chi, trước đó có người ngoài tại, ta không thật nhiều nói cái gì, nhưng là căn cứ chúng ta quận phủ mật ngăn ghi chép, đầu này Ngô Công lĩnh dãy núi, luôn luôn có nhiều yêu vật tà ma làm loạn, thậm chí mấy lớn ngọn núi yêu vật, còn biết rõ tương hổ là ô dù, vốn là cực kỳ khó chơi, chỉ là mỗi lần quan phủ mời ra thần tiên vào núi lùng bắt, ngoại trừ một chút bất nhập lưu nhỏ tinh quái, đại yêu nhóm đều sớm nghe gió mà giấu, rất giáo hoạt. Nếu không có trước đó không lâu quan phủ mới dẫn người càn quét qua một lần Ngô Công lĩnh, ta là không dám đáp ứng các người lên núi."

Nữ tử ngoại trừ gánh vác một trường khắc dấu có cổ phác phù văn ngân sắc trường cung, bên hông treo một thanh ô vỏ hẹp đao, tay cầm chuôi đao, lạnh giọng nói: "Nếu thật là yêu quái ngược lại tốt, trăm yêu trừ ma, cũng không phải chỉ có trên núi thần tiên mới phải làm, như chúng ta có thể!"

Tuổi trẻ nam tử bất đắc dĩ mà cười, không nói thêm lời cái gì, phóng ngựa chạy vội, chỉ hy vọng lần này hành hiệp trượng nghĩa sẽ không xuất hiện cái gì yêu thiêu thân, không giống với rời đi sư môn mới ra đời nữ tử, hẳn là gia thế không tầm thường quan gia con cháu, đối với thế gian hiểm ác, có càng nhiều trải nghiệm.

Vị kia phụ nhân quần áo phá toái, áo không đủ che thân, phơi bày ra mảng lớn trắng nõn phần nộn da thịt, bộ dáng thô lương, tuy là cái người luyện võ, nhưng bị đuổi giết một đường, sớm đã là nỗ lực hết đà, bước

chân lỗ mãng, gặp được phóng ngựa mà đến nam nữ, liền cường đề một hơi, lớn tiếng kêu gọi nói: "Khẩn cầu hai vị nghĩa sĩ cứu mạng!"

Cô gái trẻ tuổi hái xuống khoác gió, vút cho phụ nhân, thành thạo không chế tuần mã, vừa vắn cùng phụ nhân sượt qua người, rút ra hẹp đao, siết cương dừng ngựa, khí thế hùng hổ mà trợn mắt đối mặt: "Cút xa một chút!"

Nam tử dừng ngựa tại phụ nhân bên cạnh thân, mỉm cười nói: "Phu nhân bị sợ hãi."

Phụ nhân đem khoác phong tráo ở thân thể mềm mại, ngum lớn thở dốc, sắc mặt tuyết trắng, lòng còn sợ hãi mà run giọng nói: "Công tử các người nhất thiết phải cẩn thận những cái kia rừng núi cường nhân, tự xưng người trong tu hành, xác thực biết một chút đạo pháp thần thông, công tử tốt nhất nhắc nhở người bằng hữu không nên tùy tiện làm việc, nếu là thực sự không được, công tử cùng vị cô nương kia giúp đỡ ta ngăn cản một hai là được, ta cái này tiếp tục đi đường, chỉ là cái này khoác gió, liền xin lỗi vị kia lòng hiệp nghĩa cô nương. . ."

Tuổi trẻ nam tử một mực đang âm thầm dò xét phụ nhân, nghe nói lần này lời nói sau, chưa từng phát hiện rõ ràng sơ hở, liền cười nói: "Phu nhân không cần vội vàng đào mệnh, dưới ban ngày ban mặt, lượng bọn hăn cũng không dám làm xằng làm bậy, nếu thật là cái kia làm đã quen giết người cướp của kẻ liều mạng, bọn hăn chính là trên núi tu hành qua, phu nhân cũng không cần quá nhiều lo lắng, chúng ta tự có so đo, phu nhân một mực thoải mái tinh thần là được."

Phu nhân muốn nói lại thôi, không còn phản bác giải thích cái gì, chỉ là điềm đạm đáng yêu nói: "Công tử vẫn là cẩn thận chút, dám kia kẻ xấu việc ác gì đều làm ra được, ác ngôn ác nói càng là chuyện thường ngày, trái tim nhỏ các vị lỗ tai."

Tuổi trẻ nam tử thoáng buông lỏng đề phòng, mỉm cười gật đầu, "Phu

nhân như thế thiện tâm, không nên bị kiện nạn này."

Phụ nhân nghe đến đó, gắt gao cắn môi, bỗng nhiên thần thương, cúi đầu, khóc không thành tiếng nói: "Chỉ là đáng thương phu quân ta nữ nhi, thực sự là. . . Ta nữ nhi kia mới mười hai tuổi lớn a, ta cũng không sống. . ."

Sau lưng mấy kỵ đã đi tới công tử trẻ tuổi cùng đáng thương phụ nhân bên cạnh, nghe được phụ nhân như thế lời nói, chỗ nào còn không hiểu được tao ngộ hạng gì cực kỳ bi thảm thảm sự. Hành tẩu ở núi nghèo nước ác, phi nhân cướp tiền cướp sắc, tại Hoàng Đình Quốc không coi là nhiều gặp, nhưng tuyệt không hiểm thấy.

Một vị tuổi còn trẻ lại cố ý súc cần như kích nam tử, lập tức nổi trận lôi đình, mặc dù tại tông môn cùng giang hồ, cũng không phải cái dễ nói chuyện chủ, chỉ là cuộc đời không nhìn được nhất ức hiếp nhỏ yếu, phần mà giờ roi tiếp tục vọt tới trước, "Chi Lan, ta đến giúp người! Cái này giúp đáng đâm ngàn đao phi nhân, tội đáng chết vạn lần!"

Phía trước, đám kia đại hán trước gặp lấy được xưng hô vì Chi Lan nữ hiệp, mắt thấy phụ nhân kia liền muốn chạy trốn, cầm đầu tráng hán liền gấp đến đỏ mắt, mắng to nói: "Mắt bị mù tiểu nương môn, gọi lão tử lần?"

Đại hán mắt thấy cái kia tiểu nương môn đầy mặt sát khí, tức cười nói: "Cút nhanh lên xa một chút, từng cái lông chưa có mọc dài không dứt sữa - nước con non, liền dám sính anh hùng? Đối thành các người sư môn trưởng bối ở chỗ này, lão tử đã sớm một bàn tay đập tới đi, nhanh chóng nhường đường, phụ nhân kia là làm ác trăm năm lão yêu, làm đủ trò xấu, chờ lão tử đưa nàng rút gân lột da, là người hay là yêu, tự nhiên phân hiểu!"

Đơn độc một ngựa phi nhanh mà tới râu quai nón người trẻ tuổi, rút ra trường kiếm, mũi kiếm chỉ hướng nhóm người kia, cười ha ha nói: "U a,

còn ác nhân cáo trạng trước lên ?"

Tráng hán sau lưng một vị lão giả áo xanh nhú mào nói: "Mũi kiếm chỉ người ? Là ai dạy cho người cấp bậc lễ nghĩa quy củ!"

Râu quai nón người trẻ tuổi trừng mắt nói: "Người tổ tông!" Lão giả áo xanh cười lạnh nói: "Lão Tống, các người đi trước bắt yêu bà, ta tới cấp cho cái này hậu sinh ghi nhớ thật lâu."

"Đừng quá kéo dài, lão yêu rõ ràng còn cất giấu đòn sát thủ đâu, yêu cầu người Hồi Xuân Thuật để phòng vạn nhất." Tráng hán sắc mặt nghiêm túc gật đầu sau, mang theo đám người thúc ngựa vọt tới trước ra ngoài, hoàn toàn không để ý tới cản đường nữ tử cùng người trẻ tuổi.

Đường núi cũng không rộng lớn, chỉ cung cấp ba kỳ sóng vai mà qua, khuôn mặt tú mỹ hẹp đao nữ tử tàn khốc nói: "Còn không chỉ bước ? !"

Tráng hán phóng ngựa từ hẹp đao nữ tử cùng râu quai nón giữa những người tuổi trẻ, vọt qua, nữ tử hoành đao chặn đường, bị hán tử kia tay cầm lưỡi đao nhẹ nhàng vừa nhắc, liền cho đẩy đi ra, tự cho mình võ đạo tiểu thành giang hồ danh môn nữ tử cứ thế ngay tại chỗ, đầy mặt ngạc nhiên. Đồng dạng vừa đao râu quai nón người trẻ tuổi tính tình càng thêm hỏa bạo, một đao mãnh liệt bổ xuống, cái kia tráng hán làm như không thấy, chỉ là gắt gao tiếp cận phía trước phụ nhân kia, tiện tay trao một cái, liền cái kia trường đao chộp vào trong lòng bàn tay, tiện tay ném đến dưới núi.

Hai vị xuống núi lúc hăng hái giang hồ nhi nữ, một trái một phải giống như là hai tôn ngơ ngác môn thần , mặc cho nhóm này rừng núi đạo tặc phóng ngựa chạy vội nghênh ngang rời đi.

Lưu tại sau cùng lão giả áo xanh chậm rãi ruỗi ngựa tiến lên, nhìn về phía đầy mặt kinh hãi tuổi trẻ đạo khách, cười nhạt nói: "Ba cảnh võ phu, cũng dám lỗ mãng ? Tiểu oa nhi không biết trời cao đất rộng, biết rõ

chết tại cái kia lão yêu bà lòng bàn tay bên dưới dưới ngũ cảnh luyện khí sĩ, có bao nhiêu sao? Một đôi tay đều đếm không hết, chỉ bằng người còn muốn che chở nàng ? Người ta không chừng tại trong bụng tính toán, như thế nào đem bọn người những này ân nhân cứu mạng, một chút xiu ăn sống nuốt tươi!"

Lão nhân giật giật khóe miệng, "Cái kia cũng khó nói, lão yêu bà sở trường một môn ác độc âm dương song tu, yêu thích từng bước xâm chiếm thanh niên trai tráng nam tử tinh huyết, như người loại này lớn ba cái chân ranh con, cũng coi như chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu."

Cái kia râu quai nón người trẻ tuổi đầy mặt đỏ lên, thẹn quá hoá giận nói: "Lão thất phu người khinh người quá đáng!"

Lão giả áo xanh nhắc cánh tay hư không té ra một bàn tay, cách cái kia râu quai nón người trẻ tuổi còn cách rất lớn một khoảng cách, thế nhưng là người sau trên mặt trùng điệp vang lên thanh thúy thanh vang, cả người liền bị đánh đến rời đi lưng ngựa, trên không trung xoay tròn hai vòng mới rơi xuống đất.

Chiêu này thần thông, nếu là đổi thành trên giang hồ nhận biết, cái kia ít nhất đều là bốn năm cảnh tiểu tông sư mới có thể có được bản sự. Sáu bảy cảnh, không có chỗ nào mà không phải là có tư cách tại một nước cảnh nội khai tông lập phái đại tông sư. Về phần trong truyền thuyết tám chín cảnh ? Muốn gặp cũng khó khăn, vị nào không phải thế tục vương triều hoàng đế quân vương thượng khách ? Cho nên đã sớm siêu thoát tại giang hồ.

Cái kia cô gái trẻ tuổi đến cùng tâm chí không kém, lập tức quay đầu nhắc nhở bằng hữu: "Cẩn thận phụ nhân kia!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thân che đậy khoác gió phụ nhân đột nhiên ngừng đầu, nhô ra một trảo, liền đem bên cạnh một vị người trẻ

tuổi kéo xuống lưng ngựa, gắt gao nắm chặt tay của hãn cánh tay, kiều mị cười nói: "Còn tưởng rằng tốt xấu có thể giúp đỡ cản bên trên cản lại, chưa từng nghĩ tất cả đều là chút phế vật sâu kiến, đã như vậy, liền giúp các người nhà mầm xanh núi phụ nhân một cái!"

Chỉ là phụ nhân vừa mới thôi động khí thế, hấp thu tuổi trẻ nam tử khí huyết hóa thành nàng khí phủ chất dinh dưỡng, khoé mắt dư quang phát hiện miếu hoang bên kia một mực thờ ơ lạnh nhạt giày cỏ thiếu niên, thân hình mạnh mẽ viễn siêu tưởng tượng, động như thỏ chạy, một cái tung người mà lên, một khi nàng quyền phủ đầu nện xuống. Phụ nhân quyền rũ mà cười, chỉ coi là cái tuổi nhỏ vô tri đồ ngốc, đối với một quyền kia căn bản làm như không thấy, cũng không tin nện trên người mình sau, có thể đánh ra cái quần áo nếp uốn.

Nhưng là nàng vừa mới hưởng thụ lấy thanh niên trai tráng khí huyết bổ sung khí phủ say mê khí tức, cái kia phủ đầu một quyền, như thiết chùy nện ở nàng một bên trên huyết thái dương, đánh cho phụ nhân toàn bộ đầu một cái trên phạm vi lớn lắc lư ra ngoài, huyết thái dương dù chưa bị một quyền nện phá, thế nhưng là da thịt chỗ truyền đến một hồi thiêu đốt đau đớn, phụ nhân nắm chặt tuổi trẻ nam tử cánh tay năm ngón tay thành câu, hung hăng định nhập nam tử cánh tay, đau đến người kia khàn giọng hét lên, như là hồn phách cho người ta xé rách đồng dạng.

Thiếu niên một kích thành công sau, dựa thế sau bắn, cùng phụ nhân thoáng kéo ra khoảng thời gian, hai chân sau khi hạ xuống, khí thế tại thể nội mãnh liệt lưu chuyển, thành thạo xông qua sáu ngừng đường tắt liên tiếp khí phủ, ra quyền đồng thời trầm giọng nói: "Đi ra tay!"

Tráng hán bị giày cỏ thiếu niên vượt lên trước một bước, đầu tiên là bị thiếu niên lôi lệ phong hành xuất thủ cho kinh đến, lại sợ chính mình phương này sát lực to lớn liên thủ cho thương tới vô tội, trong lúc nhất thời có chút lưỡng nan hoàn cảnh, đành phải làm thủ thế, để sau lưng đồng minh trước vây khốn cái kia lão yêu vật lại nói, tráng hán chính mình thì tiếp tục rút ngắn khoảng cách, miễn cho thiếu niên kia không

cẩn thận giết yêu không thành, ngược lại biến thành lão yêu bà lớn mạnh khí thế con mồi.

So sánh những cái kia lỗ mãng giang hồ vẫn bối, tráng hán đối với cái này nhìn như thờ ơ lạnh nhạt, nhưng là xuất thủ lẳng lẹ thiếu niên lang, muốn thuận mắt nhiều lắm.

Hành tẩu ở rừng núi đầm ở giữa, khó tránh khỏi tao ngộ yêu ma quỷ quái, có cũng không đủ nhãn lực kinh, thường thường so bản lãnh lớn nhỏ quan trọng hơn. Lớn bao nhiêu bản sự, liền làm bao lớn sự tình, bằng không cũng đừng mù thêm phiền, đây mới là trường mệnh trăm tuổi tiền vốn.

Tráng hán ngược lại là thường thức những cái kia nam nữ trẻ tuổi chân thực nhiệt tình, thế nhưng là thật là nổi nóng bọn hăn lỗ mãng vô tri.

Cái kia dung mạo yêu đã phụ nhân vẫn là không muốn buông ra nam tử cánh tay, thua thiệt qua sau, lần này không dám khinh thường, cấp tốc nghiêng người, mắt thấy vậy nhưng hận thiếu niên lại một quyền bổ tới, đối hăn chính là một cước đá tới, vừa nhanh vừa mạnh, lôi cuốn phong lôi chi thanh, chính là vách núi hòn đá cũng phải cấp nàng cái này một chân đá ra cái hố đến.

Thiếu niên khuôn mặt kiên nghị, bước chân càng nhẹ nhàng, không còn thẳng tắp hướng về phía trước, trong nháy mắt ngang dịch chuyển khỏi, né cái kia hung mạnh mẽ đập, đồng thời thân hình chìm xuống, một tay đứng lên trên vai đầu, để phòng phụ nhân quét ngang mà tới, tiếp tục hướng phía trước, quyền bổ phụ nhân.

Phụ nhân lúc này mới nhìn rõ ràng thiếu niên cổ quái nội tình, nguyên lai một quyền này nhìn như giản dị tự nhiên, kì thực lặng yên chảy xuôi theo quyền pháp chân ý, khó trách lúc trước có thể làm bị thương chính mình.

Cái kia tráng hán hét to nói: "Đừng muốn đả thương người!"

Chỉ gặp tráng hán một quyền lăng không nện xuống, một đạo quyền cương liên liệt không mà đi, từ nhào phụ nhân đầu lâu.

Lại có một đầu cũng không phải là thực chất tuyết trắng xích sắt, mở đầu tại tráng hán sau lưng một người trong tay áo, rầm rầm hoành treo lên đi.

Càng có một tên gánh vác kiếm gỗ đào nam tử, ngón tay khép lại, hướng phụ nhân hô một cái tạt chữ, vận sức chờ phát động kiếm gỗ đào liền ra khỏi vỏ, bay tới không trung, vạch ra một đầu đường vòng cung rơi hướng phụ nhân cái cổ.

"Thật coi lão nương dễ khi dễ sao ? ! Lão nương sở dĩ nhìn các người cái này hai trăm dặm đường núi, cầu cái gì ? !"

Phụ nhân tùy ý cười to, quả thật như giày cỏ thiếu niên sở liệu, một đập không thành, liền quét ngang hướng thiếu niên đầu vai, cùng lúc đó, sau lưng vậy mà hư ảo sinh ra ba đầu chồn cáo giống như màu đỏ tươi đuôi dài, phân biệt căn bên dưới tráng hán quyền cương, trong tay áo xích sắt cùng phá không mà tới kiếm gỗ đào, mặc dù đuôi dài vì thế máu me đầm đìa, đến cùng là chặn một vòng khí thế hung hung đủ tấn công.

Nàng tiện tay bỏ qua trong tay nam tử đầu kia thương có thể thấy được xương trắng cánh tay, triệt để rảnh tay, một tay nắm chặt thiếu niên kia năm đấm, nhìn xuống trong lòng bàn tay thiêu đốt nhói nhói, tay kia nhẹ nhàng một chỉ đâm về thiếu niên ấn đường, phụ nhân tức giận nghĩ đến một chỉ đâm ra thiếu niên óc đến mới giải hận, nàng đối với thiếu niên có chút cảnh giác, nhưng là chân chính sinh tử đại địch, vẫn không phải thiếu niên, nàng ánh mắt nhìn về phía rách nát miếu cổ về sau nơi xa, ngả ngón cười nói: "Tình nhân cũ, khó nói trơ mắt nhìn lấy người nữ nhân cho người ngoài khi dễ ? !"

Không ngờ thiếu niên kia giáo hoạt khó chơi cực kì, năm đấm bị phụ

nhân tóm chặt lấy hân thân thể ngửa ra sau ra ngoài, hai chân thăm dò tại phụ nhân phần bụng, một hồi có chút bị đau phụ nhân vô ý thức thu tay lại, cũng không truy sát thiếu niên kia, ngược lại mị nhãn ném đi, "Chờ một chút mà mới hảo hảo thu thập người, phu nhân ta nhưng là có tiếng Bồ Tát tâm địa, đảm bảo người dục tiên dục tử, trước khi chết chỉ hận không nhiều ra mấy cái mạng đến hưởng phúc!"

Tráng hán như trút được gánh nặng, nhin không được hưởng kia thiếu niên duỗi ra ngón tay cái, cười to tán thưởng nói: "Xinh đẹp!"

Trần Bình An toàn thân trở ra về sau, hít thở sâu một hơi, kỳ thật đã sớm xông ra rách nát miếu nhỏ phần váy nữ đồng, cơ hồ đều muốn khóc ra thành tiếng, "Lão gia lão gia, tên kia nói để ta bảo hộ người, hân đi đối phó cái kia lợi hại điểm, thế nhưng là ta thật sự không biết được như thế nào đánh nhau a, gấp rút chết ta rồi, lão gia xin lỗi a, đều là ta vô dụng. . ."

Trần Bình An thủy chung nhìn chăm chăm phụ nhân kia, nhưng là đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ phần váy nữ đồng đầu, an ủi nói: "Không có việc gì, lần sau chú ý là được."

Thuở nhỏ ngay tại thư lâu dốc lòng tu hành phần váy nữ đồng càng áy náy, lập tức oa oa khóc lớn.

Tráng hán nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Ngô Công lĩnh còn có đạo hạnh cao thâm yêu tu, chúng ta hành sự tùy theo hoàn cảnh, thực sự không được, tốt xấu bảo vệ những hài tử này lại rút lui."

Đám người gật đầu, mặc dù biết rõ một khi gặp gỡ loại kia xấu nhất kết quả, muốn làm đến điểm này, khó như lên trời, nhưng vẫn là cũng không dị nghị.

Nếu không có cái này một đường truy sát yêu vật, quá mức hung hiểm, nếu như không phải có lão giả áo xanh Hồi Xuân Thuật, đội ngũ đã sớm

xuất hiện thương vong, tăng thêm yêu vật kia tội ác thao thiên, bọn hắc những người này lại như thế nào sẽ ở đại cực đã định dưới tình huống, đối với phụ nhân "Nói năng lỗ mãng", thật sự là hận ý khó bình, quả nhiên là nếu muốn đưa nàng vào nồi nấu mới trút giận.

Phụ nhân dương dương đắc ý mà trêu chọc về sau, phát hiện nơi xa cũng không động tĩnh khác thường, theo lý thuyết lấy đầu kia xuân gấu phong cách hành sự, sớm nên lấy kinh thiên động địa long trọng phương thức đẳng tràng mới đúng, nàng lập tức có chút tức giận, âm thanh nói: "Người đâu ? !"

Miếu hoang sau một bên nơi xa núi rừng, một vị thân cao hơn trượng cầm trong tay hai lưỡi búa khôi ngô đại hán, nhìn qua vài chục bước bên ngoài tiểu đồng áo xanh, chính đối hắc nhe răng trợn mắt, lộ ra đối mỹ thực thèm nhỏ dãi ba thước buồn cười biểu lộ.

Hùng tráng như núi nhỏ sơn tinh đại yêu, nuốt một ngụm nước miếng sau, rơi đầu liền chạy, một đường phi nước đại, gặp núi khai sơn, gặp cây phạt cây, cuối cùng dứt khoát ném đi búa đầu, hiện ra nguyên hình, chỉ gặp một đầu cự hùng dùng cả tay chân, điên trốn như điên vọt.

Không có dựa theo mong muốn các loại đến chiến lực kinh khủng gấu tinh áp trận, tính sai phụ nhân lập tức luống cuống tâm thần, tại về sau tu sĩ chi chiến ở trong, không để ý liền cho tráng hán quyền cương bổ vào trên người, té ở trên mặt đất, sau đó cấp tốc bị cái kia đem kiếm gỗ đào đình nhập đầu vai, khóa sắt quấn thân, về sau tức thì bị một hồi thần thông đồ vật gia thân, cuối cùng cho cái kia quyền pháp thông thần tráng hán số chân đạp tại phụ nhân cái trán, cưỡng ép đánh tan phụ nhân khí phủ lưu chuyển, dẫn đến nàng toàn bộ đầu đều lâm vào đường đất bên trong đi.

Tráng hán cuối cùng tế ra một cái ngân sắc tiểu đao, hoàn toàn chinh chinh đâm vào phụ nhân tim, lúc này mới một tay xách ở cổ của nàng, đưa nàng gánh tại chính mình đầu vai, tiện tay nhét vào sau lưng ngựa,

tráng hán ánh mắt phức tạp mà liếc mắt cái kia ngồi xổm ở miếu hoang nóc nhà tiểu đồng áo xanh, cuối cùng nhìn về phía phấn váy nữ đồng bên cạnh gầy gò thiếu niên, ôm quyền cười nói: "Về sau công tử đi giang hồ, cũng cần cẩn thận chút, dù sao trên núi cũng không phải là đều là chúng ta những người này."

Trần Bình An rất nhanh liền muốn minh bạch hán tử kia lời nói ý tứ, nói là trên núi thần tiên, chỉ cần xem thấu bên cạnh xà mãng chân thân, chỉ sợ cũng sẽ không nói thanh lý mà xuất thủ, mà sẽ không giống bọn hắc dạng này không thấy việc ác tức không ra tay, Trần Bình An ôm quyền hoàn lễ nói: "Ta sẽ cẩn thận."

Tráng hán trở mình lên ngựa, quay đầu nhìn qua phụ nhân cũng không thức tỉnh dấu hiệu sau, đối với Trần Bình An cười to nói: "Quyền pháp không sai, không ngừng cố gắng!"

Trần Bình An coi là người kia là trêu ghẹo chính mình, then đỏ mặt cười nói: "Tiền bối quyền pháp mới là thật lợi hại."

Tráng hán cười mở cười to, không nói thêm gì nữa, lại lần nữa hướng thiếu niên kia ôm quyền, lúc này mới đẩy chuyển ngựa đầu, cùng đám người cùng một chỗ dọc theo đường cũ trở về. Bọn hắc lần này Trảm Yêu chuyển đi, cũng không thuận lợi, chỉ là dự định liền hao phí hơn phân nửa tháng thời gian, về sau một đường truy sát đến tận đây, càng là hai ngày hai đêm, chính là hắc vị này ngũ cảnh thuần túy võ phu thể phách, đều có chút tâm thần mệt mỏi, càng đừng đề cập trong đội ngũ còn lại luyện khí sĩ, nhanh đi hướng châu thành quan phủ bên kia giao nộp, không nói sau đó Hoàng Đình Quốc triều đình phong phú ban thưởng, trở về riêng phần mình sơn môn bang phái, cũng coi như thật to công đức một cộc.

Tráng hán cùng cái kia cô gái trẻ tuổi sát vai thời điểm, tức giận nói: "Người tốt người xấu, cũng sẽ không tại trên trán khắc hai chữ, cho các người nhìn. Về sau đừng lỗ mãng như vậy, tất nhiên lựa chọn xuống núi

lịch lãm, can đảm lắm, nhưng là bớt làm một chút yêu cầu sư môn hỗ trợ chùi dít chuyện ngu xuẩn."

Song phương nhân mã xin từ biệt.

Râu quai nón nam tử cũng đi tìm trở về chuôi này bội đao, cái kia bị phụ nhân bắt lấy cánh tay người trẻ tuổi thâm trầm nhất, dù là cho đập lên được đã ngừng lại máu, vẫn là kêu rên không thôi, một đầu cánh tay máu thịt be bét, mắt thấy hơn phân nửa là phế đi.

Có người sắc mặt phát trắng, không đành lòng lại nhìn bằng hữu tình huống bi thảm, đột nhiên thoáng nhìn quay người hướng đi miếu hoang thiếu niên, sau khi đứng dậy giận mắng nói: "Người này người chuyện gì xảy ra, vì sao không sớm một chút xuất thủ! Nếu là đã sớm nhìn ra cái này yêu vật chân ngựa, vì sao ngay cả nhắc nhở cũng không nguyện ý lên tiếng ? ! Thành tâm chờ lấy xem trọng hí không thành!"

Rất nhanh có người run giọng phụ họa cùng nói: "Là người hại Mã huynh đệ!"

Trần Bình An dừng lại bước chân, quay đầu qua, không nói một lời mà nhìn xem hai người kia.

Một người dọa đến lui lại mấy bước, một người cả gan trừng mắt nói: "Thế nào, người đuổi lý, còn muốn hành hung đả thương người ? !"

Trần Bình An vẫn là không nói lời nào, bất quá đưa tay chỉ đầu mình, cùng tim, lúc này mới quay người hướng đi đồng lửa, ngồi xổm ở nơi đó nhìn lấy nấu cơm cái nồi.

Người kia vẫn cứ không bỏ qua, rì rà rì rầm lấy quận thủ quan binh, vô pháp vô thiên, tướng quân kỵ quân lời nói, cuối cùng bị cái kia ngân sắc kiếm tuệ công tử trẻ tuổi ca ngán cản, lúc này mới không còn nhắc tới cái gì, một đoàn người nhao nhao lên ngựa, một người trong đó cùng cái

kia người bị thương cùng kỵ một ngựa, lấy dây thừng trói chặt hai người, để tránh người sau bởi vì đau xót mà rơi.

Đứng tại miếu miệng tiểu đồng áo xanh nhìn qua đám người kia đi xa bóng người, ánh mắt thanh quang rạng rỡ, hỏi: "Lão gia, vì sao không cho ta giáo huấn cái kia giúp tiểu bạch nhãn lang ? Ta đều muốn tức nổ tung, tức chết lão phu tức chết lão phu! Không được, ta phải tiêu tiêu khí!"

Tiểu đồng áo xanh sử một cái ngưng tụ hơi nước thần thông, tại đỉnh đầu xuất hiện một cái Đại Thủy Cầu, phủ đầu tưới xuống, chính mình đem chính mình chơi đùa giống chỉ ướt sũng.

Ngồi xổm ở Trần Bình An bên người phẫn váy nữ đồng, lần đầu tiên phụ họa cùng nói: "Là rất làm giận!"

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Người khác không nói đạo lý, không phải chúng ta đi theo không giảng đạo lý lý do, chính mình không then với lương tâm là được rồi."

Trần Bình An đột nhiên cười cười, "Về sau dù sao sẽ không thấy mặt, mà lại chúng ta cũng không phải bọn hăn cha mẹ, không nắm quyền sự tình nói rõ, ta rất nhiều cái vừa minh bạch đạo lý, thế nhưng là thật vất vả từ trên sách đọc đến, bằng cái gì giao cho bọn hăn."

Phẫn váy nữ đồng che miệng mà cười.

Tiểu đồng áo xanh vỗ tay phát ra tiếng, ướt nhẹp một bộ áo xanh lập tức trở nên khô ráo, quay người đi trở về trong miếu, đưa tay sưởi ấm, "Lão gia, ta không nói muốn cùng bọn hăn phân rõ phải trái a, nếu muốn ăn một miếng rơi bọn hăn. . ."

Nhìn thấy Trần Bình An ngẩng đầu trông lại ánh mắt, hăn tranh thủ thời gian cải biến khẩu phong, "Đương nhiên là không thể nào! Ai, lão gia, ta

chính là muốn nhỏ nhỏ giáo huấn bọn hăn một chút, tỉ như đánh cho bọn hăn từng cái mặt mũi bầm dập, cha mẹ cũng không nhận ra, ân, cái kia đôi chân dài cô nương coi như xong, vẫn là giữ lại cho lão gia người xem đó mà làm thôi."

Trần Bình An mở ra nắp nồi, cơm hương khí tràn ngập, phần vảy nữ đồng đã nhu thuận lạnh lợi mà truyền đạt môi cơm, còn có ba cái chồng lên nhau nhỏ trắng bát.

Ba người liền rau muối cùng một chỗ ngồi xồm ăn cơm, Trần Bình An không khỏi nhớ tới một cái thường thường dùng đĩa gỗ bát, hô hào muốn ăn thịt người, cùng hăn nói một phen, thế là đối với tiểu đồng áo xanh nói rằng: "Cường giả chân chính, nguyện ý lấy kẻ yếu tự do xem như biên giới."

Tiểu đồng áo xanh đào lấy trong chén cơm, nhìn lấy hăng say, lớp lớp rung động, kỳ thật từ đầu tới đuôi cũng chỉ ăn một miếng nhỏ, hăn trừng mắt nhìn, sau đó đẩy mặt chân thành nói: "Oa, lão gia cái này lòng dạ thật sự là so ngựa sông còn muốn rộng lớn, bội phục bội phục, cảm động thiên cảm động mà, may mà lão gia không phải người đọc sách, bằng không đã sớm là Học Cung thư viện khâm điểm quân tử."

Mặc dù nghe được tiểu đồng áo xanh trong lời nói mỉa mai ý vị, thế nhưng là Trần Bình An vẫn là thở dài, nghĩ đến chính mình sự tình, chậm rãi nói: "Câu nói này không phải ta nói."

Tiểu đồng áo xanh nào dám được một tắc lại muốn tiến một thước, tiếp xuống nịnh nọt liền muốn thực tình rất nhiều, cười ha ha nói: "Ta coi như là lão gia nói, lão gia có đức độ, hoàn toàn xứng với câu nói này!"

Trần Bình An cười nói: "Người chỗ nào học được nhiều như vậy mông ngựa lời nói, bình thường không tu hành sao?"

"Tu hành a, ta nghiêm túc tiến hành tu hành, ngay cả mình đều cảm thấy

đáng sợ. . ."

Tiểu đồng áo xanh hừ hừ nói, "Ta chăm chỉ đến rồi tình rồi mù, kỳ thật chính là ngẫu nhiên đi ra thẩu khẩu khí, cùng Thủy Thần huynh đệ uống rượu với nhau ăn thịt, người bên dưới đều nói như vậy ta đó a, ta bất quá là lấy ra mượn dùng một chút."

Tiểu đồng áo xanh nhìn lấy Trần Bình An, gật gù đặc ý nói: "Trước kia a, ta còn sẽ có ném một cái rớt hoài nghi, những cái kia tiểu gia hỏa có phải hay không thuần túy đòi hỏi ban thưởng, mới nói đến buồn nôn như vậy, nhưng là ta hiện tại quen biết lão gia về sau, đã cảm thấy bọn hắc hắc định là thật tâm, bởi vì ta đối với lão gia chính là thực tình đến không thể lại thực tình. Ai, sớm biết rõ lúc trước hắc hắc là nhiều thưởng một chút đồ tốt, dù là cùng Thủy Thần huynh đệ ký sổ cũng được a, ai, ta đây là rét lạnh chúng tướng sĩ tâm a. Đúng không, lão gia ? Người bên dưới một tấm chân tình, bên trên một bên người yêu cầu trân quý a!"

Hóa ra rẽ ngoặt góc quanh quay tới quay lui, lượn lớn như vậy một vòng, chính là chạy Trần Bình An trước mặt lấy thưởng tới ?

Trần Bình An cười ha hả, "Nếu muốn Xà Đảm thạch ? Ta lão gia bên kia xác thực có, còn không chỉ một khối, nhưng là không cho người."

Tiểu đồng áo xanh lập tức quỳ xuống, tay nâng bát cơm tại đỉnh đầu, "Trời xanh chứng giám a, lão gia người lão nhân gia liền thương xót một chút ta đi. Dọc theo con đường này, ta không có công lao cũng có khổ lao a, mỗi ngày cố nén không ăn đi cái kia ngọc nữ, rất vất vả a!"

Phấn váy nữ đồng hướng Trần Bình An bên cạnh né tránh.

Trần Bình An chậm rãi nói: "Được rồi, đến quê nhà ta, các người một người một khối Xà Đảm thạch."

Áo xanh nhỏ Đồng Mãnh nhưng nâng đầu lên, một mặt không cam lòng,

"Bằng cái gì nàng cũng có một khóa ? Lão gia, nếu như nhất định phải cho hẳn, vậy ta phải muốn hai khóa!"

Nàng không dám phản bác cái gì, chỉ là đầy mặt ủy khuất, lã chã chực khóc.

Trần Bình An đối với tiểu đồng áo xanh duỗi ra hai ngón tay, "Hai khóa đúng không ?"

Người sau con gà con mỗ gạo.

Trần Bình An thu tay lại chỉ, "Cũng bị mất."

Tiểu đồng áo xanh để chén cơm xuống tại chân một bên, sau đó một cái đánh ra trước, ôm lấy Trần Bình An bấp chân, khóc lóc om sòm lẫn lộn, "Lão gia, ta biết rõ sai, một khóa liền một khóa."

Trần Bình An lờ đi tiểu đồng áo xanh, nhìn về phía miếu nhỏ bên ngoài sắc trời, thì thào nói: "Sắp tuyết rơi a?"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Lữ quán

Có tụ cuối cùng cũng có tán, nhân sinh chính là từng tràng gãy liễu.

Tuế nguyệt trường hà bên trong, phảng phất tồn tại từng tòa dương liễu quyến luyến bến đò, mỗi một đoạn thời gian lữ quán ở trong, sẽ có người đi thuyền mà đi, có người lên thuyền làm bạn, sau đó tại hạ một tòa bến đò lại có mới tụ tán ly biệt.

Tựa như cái kia chịu một nhọc Nê Bình ngô hẻm thiếu niên, ở trên một tòa bến đò, liền đã rời xa đám người mà đi.

Tảng sáng thời gian, Lý Nhị một nhà ba người sớm đã chuẩn bị tốt bọc hành lý, tại Đông Hoa Sơn chân núi cùng một đoàn người cáo biệt, so với lần thứ nhất ở quê hương tiểu trấn cùng người thân tách ra, Lý Hòe lần này không còn không tim không phổi, sẽ không chỉ cảm thấy không có câu thúc, có thể cả ngày ăn kẹo hồ lô cùng đùi gà, mà là thêm ra mấy phần vẻ u sầu, hải tử đến cùng là trưởng thành.

Lý Bảo Bình, Lâm Thủ Nhất, Vu Lộc, Tạ Tạ, còn có nhẹ nhàng mỹ thiếu niên Thôi Đông Sơn, đều để đưa tiễn.

Phụ nhân đỏ lên con mắt, không muốn buông ra Lý Hòe tay, nói liên miên lải nhải nói trời lạnh thêm áo, ăn uống no đủ vụn vặt lời nói, Lý Hòe liền an an tĩnh tĩnh nghe. Lý Nhị thủy chung ngu ngơ ngốc đứng ở bên một bên, Lý Liễu cho Lý Hòe sửa sang đã đầy đủ mới tinh tề chỉnh quần áo sau, liền quay đầu nhìn về phía Sơn Nhai thư viện tắm biển, đối với Tạ Tạ cùng Vu Lộc hai cái người đồng lứa dò xét ánh mắt, thiếu nữ thờ ơ.

Phụ nhân cuối cùng bỏ được rời đi, đi lần này ra ngoài, liền ngoan trừ tâm không còn quay đầu. Lý Nhị vỗ vỗ Lý Hòe đầu, cười đuổi theo nàng

dâu bước chân, Lý Liễu vỗ vỗ đệ đệ đầu vai, sau đó đối với đám người làm một cái vạn phúc, khoan thai mà đi.

Lý Hòe nhẹ nhàng đá một cước Lâm Thủ Nhất, người sau trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi nắm chặt một phong thư, lạnh lùng thiếu niên lung lay đầu, nhìn qua thiếu nữ bóng lưng, nỉ non nói: "Lần sau đi."

Lý Hòe không muốn tại trước mặt bọn hắn toát ra tâm tình bi thương, cố nén ưu sầu, tìm cái thú vị chủ đề, cười hắc hắc nói: "Thôi Đông Sơn, nếu như nói người là Trần Bình An học sinh, chúng ta đều là Tề tiên sinh đệ tử, Bảo Bình lại hô Trần Bình An Tiểu sư thúc, người cùng chúng ta bồi phạt đến cùng thế nào tính?"

Thôi Đông Sơn hai tay phụ sau, ngọc thụ lâm phong, dương dương đắc ý nói: "Ta thế nhưng là nhà ta tiên sinh khai sơn đại đệ tử, bồi phạt rất cao, so cái này Đông Hoa Sơn cao hơn cách xa vạn dặm."

Lý Hòe sửng sốt một chút, "Chẳng lẽ lại đến hô người Đại sư huynh?"

"Đại sư huynh?"

Thôi Đông Sơn lập tức tức giận, "Cả nhà người đều là Đại sư huynh! Lão tử mới không cần làm Đại sư huynh, cái khác làm sao hô tùy các người."

Lý Hòe có chút mộng, "Cái kia gọi người tiểu sư huynh? Có chút khó đọc a."

Thôi Đông Sơn nhãn tình sáng lên, "Tiểu sư huynh tốt, đã tôn trọng huynh trưởng, lại lộ ra cổ thân thiết, về sau các người liền hô ta tiểu sư huynh a, Vu Lộc, Tạ Tạ, từ hôm nay trở đi, các người cũng không ngoại lệ, không cần hô công tử, quá sinh phân, liền theo Bảo Bình bọn hắn cùng một chỗ hô ta tiểu sư huynh."

Lý Bảo Bình hừ lạnh nói: "Ta cũng không có đáp ứng!"

Áo bông màu hồng tiểu cô nương xông ra cổng chào bên dưới, Lý Hòe hô nói: "Lý Bảo Bình, chờ chút còn có lớp đâu!"

"Phật chép văn chương, ta đêm qua đã khêu đèn viết xong, sợ cái gì! Ta muốn một người trước đi dạo hết nơi này, về sau tốt mang theo Tiểu sư thúc dạo phố." Lý Bảo Bình cao cao ngẩng đầu lên, một đường chạy vội, đuổi theo xanh thẳm trên bầu trời lướt qua một đám bồ câu, bồ câu tiếng còi liên tiếp, du dương réo rắt vang lên tại Đại Tuyền kinh thành.

Lý Hòe giật ra tiếng nói hô nói: "Cái kia mang lên ta cùng một chỗ a."

Lý Bảo Bình ngoảnh mặt làm ngơ, so với nàng cái kia rời xa thư viện cổng chào tinh tế bóng người, tiểu cô nương tưởng niệm càng đã tại phía xa ngoài ngàn vạn dặm.

—————

Chạy tới Hoàng Đình Quốc biên cảnh một dãy núi, Trần Bình An tại khe núi bên khe suối rửa mặt.

Không giống với chỉ công riêng lẻ vài người rương sách phấn vẩy nữ đồng, tiểu đồng áo xanh thân phụ một cái Phương Thốn vật, luôn có một đồng lớn cổ quái kỳ lạ đồ chơi, ngay từ đầu hẳn ngược lại là không nghĩ lấy tại lão gia trước mặt khoe khoang cái gì, về sau đối với Xà Đảm thạch lưu tâm, mỗi ngày nhớ đến không được, liền bắt đầu lấy ra, xin Trần Bình An cầm Xà Đảm thạch cho hẳn đổi bảo bối.

Tựa như việc này tiểu đồng áo xanh liền lại lấy ra một đồng cách thức bộ dáng bình nhỏ, ngồi xõm ở Trần Bình An bên cạnh, cho vị này lão gia giảng giải những này cái bình thú vị, rút ra trong đó một cái phần bình sứ nắp bình, hướng nước suối bên trong khe đào, rất nhanh liền từ bình sứ bên trong chảy ra một mảng lớn nhu hòa ánh trắng, chiếu xuống nước

suối bên trên, như mộng như ảo.

Tiểu đồng áo xanh cười hì hì nói: "Lão gia, đẹp mắt a, đây là người tu hành có chút ưa thích ánh trăng bình, trừ cái đó ra, còn có vân hà bình, ngày ánh sáng bình ở bên trong nhiều như rừng, chuyên môn từ ngũ nhạc núi lớn bên kia hái Vân Đào rắng màu, nhật nguyệt quang huy vân vân, trong đó ẩn chứa linh khí đâu, là không nhiều, tự nhiên không so được những cái kia động thiên phúc địa phong phú dồi dào mà lại mảnh dòng nước dài, thế nhưng là đánh không lại những này cái bình trút xuống - đi ra phong quang đẹp mắt nha, lão gia người cảm thấy thế nào ?"

Trần Bình An quả thật có chút chấn kinh, tươi tốt giữa núi rừng, lớn ban ngày vẫn là hơi có vẻ ảm ảm, lúc này nhìn lấy nước suối bên trên chậm rãi chảy xuôi ánh trăng, thật sự là cảm thấy thế gian xác thực không thiếu cái lạ.

Tiểu đồng áo xanh hướng dẫn từng bước nói: "Một cái bình nhỏ đối lấy lão gia Xà Đảm thạch, khẳng định không phúc hậu, ta chỗ này còn có gọi chung là nhiều lương bình ba cái cái bình, xưng hô bắt nguồn từ 'Dư âm còn vắng vắng bên tai, ba ngày không dứt', đều là tràn đầy giữa thiên địa các loại mỹ hảo thiên lại chi âm, tỉ như cái này trong bình ếch kêu, cái này triều cường tiếng nước, còn có cái này núi cao từng đào âm thanh, lão gia, người muốn a, lúc ngủ mở ra trong đó một cái cái bình, gối đầu bên cạnh một bên chính là thủy triều âm thanh, nhiều hài lòng a, liền vô tâm động ? Ta như thế Đa Bảo quý cái bình, mới đối với người một khóa Xà Đảm thạch! Chỉ đối một khóa! Lão gia chỉ cần chút cái đầu, cái này bảy, tám con cái bình liền lập tức toàn về lão gia người a, loại này mua bán không làm, phải gặp trời đánh ngũ lôi. . ."

Trần Bình An ở trong lòng thầm tính một chút tiểu trấn bên kia vốn liếng, phẩm cấp cực giai Xà Đảm thạch còn có không ít, gật đầu cười nói: "Được."

Phấn váy nữ đồng ở bên một bên dùng sức khoát tay, cho nhà mình lão

gia nháy mắt, nếu muốn khuyên can Trần Bình An không nên đáp ứng cuộc mua bán này.

Tiểu đồng áo xanh đem cái bình một mạch giao cho Trần Bình An, cao hứng nháy từng nháy loạn, đôi phấn váy nữ đồng đuổi ra hai ngón tay, vênh vang đắc ý nói: "Nhiều hơn người một khóa, bây giờ so người cao hơn một cái cảnh giới, đến lão gia quê quán, ăn hết tảng đá, đại gia liền muốn so người này ngốc nữa thêm ra hai cái cảnh giới, đến lúc đó chính người thức thời một điểm, đừng lưu tại lão gia bên cạnh ném lão gia người, lão gia có ta một cái nhỏ thư đồng liền đầy đủ, chỗ nào yêu cầu cái gì xuân nha hoàn. . ."

Phấn váy nữ đồng mân mê miệng, nhú lại phấn nhào nhào khuôn mặt nhỏ nhắn, gió mưa nổi lên.

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Người lại khi dễ nàng, ta liền đổi ý."

Tiểu đồng áo xanh lập tức tăng hăng một cái, đối nàng chững chạc dàng hoàng nói: "Về sau chiếu cố lão gia ăn ở, muốn nhiều dụng tâm, hiểu được không ? Tỉ như ném qua viên kia Xà Đảm thạch, tranh thủ thời gian biến thành một cái hoàng hoa đại cô nương tư thái dung mạo, đến lúc đó lão gia huyết khí phương cương, liền sẽ cảm thấy đêm dài đằng đẵng, người liền chính mình chủ động một điểm đi chăn ấm. . ."

Trần Bình An cất kỹ những cái kia chất liệu khác nhau trên quý bình nhỏ, đối tiểu đồng áo xanh đầu chính là nghiêm lặt, "Bớt ở chỗ này nói bậy nói bạ."

Tiểu đồng áo xanh giả vờ giả vệt mà thở dài nói: "Lão gia dạy rất đúng."

Trần Bình An một lần nữa ngồi xổm ở bên khe suối trên tảng đá, xuất ra một khối làm bánh nhai bắt đầu, thuận miệng hỏi: "Các người biết rõ Long Vương cái sọt là cái gì không ?"

Hai cái tiểu gia hỏa đồng thời sắc mặt hơi trắng, tiểu đồng áo xanh càng là thân thể cứng ngắc, đừng nói là nói chêm chọc cười, ngay cả đường đều đi không được rồi.

Phấn váy nữ đồng cẩn thận từng li từng tí nói: "Ta tại trong cổ thư gặp qua ghi chép, chỉ cần luyện khí sĩ đem ném vào sông lớn đại thủy, liền có thể bắt được giao long, địa phương đáng sợ nhất ở chỗ giao long chi thuộc, nguyên bản ở trong nước là chiếm hết địa lợi ưu thế, chính là đối địch cao hơn chính mình ra một hai cái cảnh giới luyện khí sĩ, khẳng định không thiết thòi, nhưng là nếu như đối phương có được Long Vương cái sọt, dù là cảnh giới so với chúng ta còn thấp hơn một hai cái cảnh giới, đồng dạng có thể cho chúng ta thúc thủ chịu trời."

Tiểu đồng áo xanh vô ý thức rời xa Trần Bình An mấy bước, ngồi xổm ở địa phương xa xa, "Không có nhẹ nhàng như vậy, một khi bị bắt nhập Long Vương cái sọt, không thể so với phạm nhân thân ở chảo dầu dễ chịu, thời thời khắc khắc thụ cái kia thiên đao vạn quả nỗi khổ, đây là Thượng Cổ Thục Quốc lớn nhất tông môn bí mật bất truyền, bọn hãn chuyên môn bên Long Vương cái sọt, bán cho những cái kia đường xa mà đến, ý đồ bắt được chúng ta tộc loại luyện khí sĩ."

Hắn tiếng nói run rẩy, nắm chặt nắm đấm, lưng lay, "Lớn như vậy nhỏ bé Long Vương cái sọt, liền có thể bắt lấy ta."

Trần Bình An duỗi ra hai tay, tại trước người mình khoa tay một chút, "Nếu như là lớn như vậy chứ?"

Lần này đừng nói hiểu được Long Vương cái sọt lợi hại tiểu đồng áo xanh, chính là phấn váy nữ đồng đều dọa đến không dám nói tiếp nữa.

Tiểu đồng áo xanh vẻ mặt cầu xin nói: "Lão gia, đừng nói gặp qua, ta nghe đều chưa nghe nói qua có lớn như vậy Long Vương cái sọt, người sẽ không phải có một cái a?"

Hắn cố nén không cần viên thứ hai Xà Đảm thạch xúc động, thử thăm dò nói rằng: "Nếu quả thật có khoa trường như vậy Long Vương cái sọt, cho dù người là hóa giao mấy ngàn năm lão tổ tông, cũng phải ngoan ngoãn cam chịu số phận đi. Lão gia, có phải hay không cảm thấy đồng kia cái bình kỳ thật khó coi ? Không có việc gì, lão gia lưu tại trong tay chơi chính là, nếu quả thật không thích, đến lão gia quê quán trả lại ta chính là, về phần Xà Đảm thạch, lão gia nhìn tâm tình có cho hay không. . ."

Trần Bình An dở khóc dở cười nói: "Ta không có Long Vương cái sọt, cho dù có, các người cũng không cần sợ cái gì."

Khó trách Đại Tùy Hoàng tử Cao Huyền, lúc trước mua đi vị kia màu vàng kim cá chép cùng Long Vương cái sọt sau, sẽ cảm thấy băn khoăn, ngoại trừ cho ra một cái túi kim tinh đồng tiền, lần này tại Đại Tùy kinh thành còn muốn biểu đạt cảm ơn.

Lúc đó tại tiểu trấn gặp được cái kia dẫn theo sọt cá bán cá hán tử, Trần Bình An liếc mắt liền nhìn ra không giống bình thường. Làm sao có thể cách bờ lâu như vậy, cá chép còn có thể nhảy nhót tung bừng. Nhưng một là thực sự không có tiền, ăn bữa hôm lo bữa mai thời gian, nào dám theo yêu thích dùng tiền ? Làm hầm lò công về sau, nhiều ít vẫn là có thể tích lũy bên dưới một chút đồng tiền, Trần Bình An chưa bao giờ có ngoài định mức chi tiêu, đối phó củi mét dầu muối liền đã cực kỳ gian khổ.

Hai là bị Cao Huyền cùng lão nhân nửa đường chặn xuống.

Trần Bình An ném đi một khóa cục đá đến nước suối bên trong, thiếu niên giờ phút này có chút ưu thương, không phải thất lạc cái gì ném đi thật lớn một cục phúc duyên cơ duyên, mà là cảm thấy mấy tòa núi vàng núi bạc cùng chính mình sát vai mà qua.

Cho nên nói đến cùng, vẫn để tâm đau tiền.

Trên thực tế Trần Bình An không biết rõ hán tử kia, chính là Lý Hòe phụ thân, Lý Nhị, Dương lão đầu đồ đệ một trong. Lúc đó Lý Nhị đã là võ đạo cửu cảnh đỉnh phong võ phu, không giống với phụ trách thu lấy kim tinh đồng tiền người giữ cửa, Lý Nhị đối với Trần Bình An cảm nhận rất tốt, về phần Lý Nhị lúc đó vì sao không trực tiếp đưa tặng Trần Bình An, là có lớn ý tứ, sư phụ Dương lão đầu trên con đường này người, từ trước tôn sùng "Công đạo" hai chữ, cho nên Lý Nhị lúc đó thuận miệng báo giá cả, là vì cùng Nê Bình ngô hẻm thiếu niên cò kè mặc cả, lộ ra càng thêm chân thực.

Chỉ tiếc nửa đường giết ra một cái Đại Tùy Cao thị Hoàng tử, vốn là hồng quy củ trước đây Lý Nhị lập tức trong lòng tỉnh táo, không còn dám mạnh kén đáo đưa cho Trần Bình An phần này thiên đại phúc vận, sau đó Dương lão đầu cũng răn dạy qua Lý Nhị, nói cho hẳn biết một cái tàn khốc chân tướng, nếu như Trần Bình An thật nhận sọt cá cùng cá chép, như vậy có thể hay không còn sống rời đi tiểu trấn đều khó nói. Trên tiểu trấn những này cuồn cuộn sóng ngầm, Trần Bình An đến nay còn chưa được biết toàn bộ.

Trên đại đạo, vĩnh viễn là phúc họa tương y, một việc, là bằng hữu tuyệt thượng gia sương, vẫn là địch nhân đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, trong thời gian ngắn ai cũng khó mà nói, cũng khó nói.

Ba người một lần nữa lên đường, nghỉ đêm đỉnh núi, mặc dù đã không cần Trần Bình An gác đêm, thế nhưng là Trần Bình An vẫn quen thuộc tại chạy cọc đứng cái cọc về sau ngủ trễ, trông coi đồng lửa một đoạn thời gian mới ngủ.

Đêm dài thời gian, đỉnh núi mọi âm thanh yên tĩnh.

Bên cạnh đồng lửa, tiểu đồng áo xanh hương trong đồng lửa thêm châm củi lửa, đôi phấn váy nữ đồng ngoắc ngón tay, "Ngốc nữ, người qua đây."

Nữ đồng ở phía xa lưng tựa Thôi Đông Sơn lưu lại rương sách, dùng sức lắc đầu, "Ta không."

Tiểu đồng áo xanh cười tủm tỉm nói: "Ta không ăn người chính là."

Nữ đồng đánh chết không tiến tới.

Tiểu đồng áo xanh giận nói: "Không đến, ta liền thật ăn người a! Người chuyện gì xảy ra, lời hứa ích không nghe, không phải bị đánh mới được?"

Phấn váy nữ đồng đành phải cả gan ngồi tại đồng lửa đối diện.

Hắn hỏi: "Người nói lão gia rất bình thường rất vô vị một người a, tại sao có thể có như vậy hung tàn đáng sợ như vậy đệ tử?"

Nàng suy nghĩ một chút, "Lão gia thiện tâm, người tốt có hảo báo."

Tiểu đồng áo xanh cười lạnh nói: "Người tốt có thể làm cơm ăn?"

Nàng rút cổ một cái.

Hắn mỉa mai nói: "May mà là ngũ cảnh tu vi yêu quái, hơn nữa còn có một chút đặc biệt bản sự khác, người có chút cốt khí được hay không?"

Nàng lần này thật là có một chút cốt khí, nhẹ giọng phản bác nói: "Người cho Linh Vận phái Thái Thượng trưởng lão ngự kiểm truy sát hai ngàn dặm, làm sao không thấy người có cốt khí?"

Tiểu đồng áo xanh lần đầu tiên không có nổi nóng, nhẫn nại tính tình giải thích nói: "Ta cũng không phải sợ cái kia cao tuổi rồi lão yêu bà, thật sự là không biết xấu hổ, lớn như vậy số tuổi, còn hướng trên mặt bôi lên son phấn mấy cân, đại gia ta à, là anh hùng nan địch song quyền, nếu là ăn hết lão yêu bà, liền muốn chọc giận toàn bộ Linh Vận phái, đến lúc đó

liên lụy ta Thủy Thần huynh đệ gặp nạn, ta cái này trong lòng băn khoăn."

Phấn váy nữ đồng lặng lẽ quay đầu qua, vụng trộm liếc mắt.

Nàng chỉ dám làm như thế.

Tiểu đồng áo xanh phần uất nói: "Người này gốc nữ mà là muốn tạo phản a? ! Ba ngày không đánh nhảy lên đầu lật ngói! Ý có nhà ta lão gia chỗ dựa, liền không đem nhà người đại gia đưa vào mắt đúng không ?"

Nàng dọa đến liền muốn lên tiếng hô Trần Bình An.

Tiểu đồng áo xanh tranh thủ thời gian khoát tay, ra hiệu nàng không nên khinh cử vọng động, thở dài, chuyển di chủ đề nói: "Chúng ta lão gia mới hai cảnh tu vi võ phu cảnh giới, tuy nói so với bình thường ba cảnh võ phu cũng không kém, nhưng người ta lòng dạ biết rõ, vẫn là rất yếu nhỏ, còn nữa nhìn hăn ăn ở, lời nói cử chỉ, căn bản không giống như là mọi người trong môn hộ đi ra hài tử, coi là thật ở quê hương ngồi bên kia ủng năm tòa đỉnh núi ? Còn có thể có nhiều như vậy Xà Đám thạch ? Có phải hay không là cái kia hung tàn gia hỏa, cố ý gạt chúng ta ? Nếu muốn đem chúng ta đưa đến khe núi nhỏ trong khe đầu đi a?"

Phấn váy nữ đồng cuộn mình bắt đầu, nhìn về phía những cái kia nàng trời sinh thân cận hỏa diễm, cả người cảm thấy ấm áp, thì thào nói: "Ta là không quan trọng a. Chi Lan phủ cái này hai đời Tào thị tử tôn, rắc tâm không tốt, có lỗi với bọn họ tổ bối vất vả kinh doanh đi ra thư hương môn đệ, ta vốn là không thích bọn hăn. Đi theo lão gia hồi hương, rất tốt."

Tiểu đồng áo xanh sắc mặt trang nghiêm, không còn gặp bình thường cười đùa tí tởng không có chính hành, nhẹ giọng cảm khái nói: "Tào thị xác thực đi đầu đường rẽ, bất quá không còn biện pháp nào, đổi thành người khác, cũng sẽ làm như vậy, có thể làm thần tiên, ai còn vui lòng

đần độn đọc sách khảo thủ công danh, cái gì bồi dưỡng đạo đức cá nhân trên thân câu thiện thiên hạ, đều là Nho giáo các Thánh Nhân gạt người, ta tại ngư sông ở nhiều năm như vậy, gặp nhiều người đọc sách bất hạnh, không nói cái khác, chỉ nói các đời Thử sử, quận thủ gặp ta cái kia Thủy Thần huynh đệ, so gặp được kinh thành đường quan còn chân chó, chỉ cần là người trong tu hành phạm tội, nhất định trong đêm đi cầu huynh đệ của ta hỗ trợ hòa giải, huynh đệ của ta nếu là tâm tình không tốt thời điểm, còn muốn đem bọn hăn phơi tại từ miếu bên ngoài mấy ngày, những cái này làm quan một cái rằm cũng không dám thả, không có tí sức lực nào."

Phấn váy nữ đồng muốn nói lại thôi, rốt cục vẫn là giữ im lặng.

Tiểu đồng áo xanh hì hì cười nói: "Lão gia đã ngủ, nhưng đại gia vẫn là đêm dài đằng đẵng, vô tâm giấc ngủ a. Xuân tiêu một khắc giá trị thiên kim a. . . Ngốc nữ, nếu không người cho ta làm nàng dâu a?"

Phấn váy nữ đồng lập tức đỏ lên con mắt, mắng nói: "Đồ lưu manh!"

Tiểu đồng áo xanh trừng mắt, "Cái gì đồ chơi ? Đây là thiên đại phúc phận a, người mộ tổ bốc lên khói xanh, hiểu được không ? ! Người cho rằng ta thật thích người ? Ta nếu không phải ham người viên kia còn chưa tới tay Xà Đảm thạch. . ."

Nàng đứng người lên, "Ta cùng lão gia đi nói!"

Hắn đành phải lần nữa nhượng bộ, dùng sức ngoắc nói: "Đừng như vậy đừng như vậy, chúng ta kết làm huynh muội như thế nào ? Kết nghĩa kim lan về sau, người đồ vật là ta, đồ của ta còn là ta. . ."

Nàng dứt khoát công rương sách chạy.

Tiểu đồng áo xanh đứng người lên, chống nạnh cười to, thu liễm ý cười sau, bĩu môi, thái độ rã rời, nói thầm nói: "Thật là một cái ngốc nữ."

Tiểu đồng áo xanh một đường chạy vội đến vách núi bờ, bỗng nhiên cao giọng nói: "Nhân sinh giữa thiên địa, người ta đều là lữ quán! Đại gia mang theo ngọc nữ mà đi theo lão gia về nhà đi!"

Nơi xa vốn nên đang ngủ say Trần Bình An nhếch lên khóe miệng, lúc này mới không còn vận hành cái kia mười tám ngừng kiếm khí lưu chuyển, bắt đầu chân chính thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Năm nay tuyết lớn có tuyết lớn

Một đầu đầu nguồn tại Đại Ly cảnh nội Hoàng Đình Quốc sông lớn bên bờ, Trần Bình An câu lên một đuôi ngoài dự liệu lớn cá trắm đen, phần vảy nữ đồng nấu ra một oa mỹ vị canh cá.

Một người hai yêu quái ba cái gia hỏa, ăn uống no đủ về sau bắt đầu nói chuyện phiếm.

Trần Bình An hỏi bọn hắc trên sách giảng thần tiên xan hà âm lộ, hấp thu sương chi khí cùng nhật nguyệt tinh hoa, có phải thật vậy hay không có rất nhiều tác dụng.

Chân thân là hỏa mãng phần vảy nữ đồng dùng sức gặt đầu.

"Có chút ít còn hơn không, tác dụng rất nhỏ."

Tiểu đồng áo xanh một bên xoay người đánh lấy thủy phiêu, một bên lắc đầu nói: "Chúng ta những này giao long chi thuộc, vẫn là muốn lên núi kiếm ăn dựa vào nước ăn nước, tan chân núi nuốt thủy vận, mới là Đại Đạo căn bản, cái khác những cái kia hư đầu ba não, không có gì ý tứ."

Trần Bình An cười hỏi nói: "Tất nhiên vẫn còn có chút dùng, vì cái gì bất thiện thêm lợi dụng ? Hai người các ngươi đều muốn hóa giao, về sau còn chỉ có thể là chọn lựa một đầu dài quá vạn dặm lớn khinh, đi nước vào biển, thành tựu cuối cùng Chân Long chi thân, mới tính được là nói. Chẳng lẽ không phải càng hắc là cần cù tu hành sao?"

Tiểu đồng áo xanh nhẹ nhàng ném ra cuối cùng một khối tảng đá, vỗ vỗ tay cười nói: "Tu hành a, dựa vào thiên phú, không dựa vào cố gắng."

Trần Bình An lại hỏi nói: "Nếu mà có được thiên phú, không phải càng hăn là cố gắng sao?"

Tiểu đồng áo xanh sừng sốt một chút, sau đó giả chết nói: "Lão gia, ta đột nhiên có chút đau đầu, có thể là thụ phong hàn ẩm ướt khí, ta đi ngủ đây a."

Trần Bình An cười nói: "Người một đầu răn nước. . ."

Tiểu đồng áo xanh thả người nhảy lên, nhảy vào trong nước sông, bóng người nháy mắt liền biến mất.

Một đầu quái vật khổng lồ răn nước tại đục ngầu đáy sông tùy tiện du đãng, như quân chủ dò xét quốc thổ.

Phấn váy nữ đồng thấp giọng nói: "Lão gia, hăn a, chính là lừa. Bất quá hăn tư chất xuất thân đều so ta muốn tốt, tiên thiên nhục thân liền càng thêm bền bỉ, ta dù là nhiều khổ tu hai ba trăm năm, cũng không sánh bằng hăn."

Trần Bình An an ủi nói: "Vậy liền chớ cùng so với hăn, trước cùng chính mình so, tranh thủ hôm nay so ngày hôm qua mạnh hơn một chút, sáng mai so hôm nay mạnh một chút."

Nàng lập tức ý chí chiến đấu sục sôi, "Lão gia nói đến đúng!"

Phấn váy nữ đồng thành tâm thành ý nói: "Khó trách lão gia mới võ phu hai cảnh, còn như thế cần cù luyện quyền, không có chút nào chịu lừa dối, nguyên lai là người chậm cần bắt đầu sớm a. . ."

Nói đến đây, phấn váy nữ đồng tranh thủ thời gian che miệng mình.

Nói nhiều tất nói hớ.

Trần Bình An bị chọc cười, "Người nói không sai, ta xác thực dần, cho nên muốn càng thêm dụng công."

Sau đó Trần Bình An dọc theo bờ sông bắt đầu chạy cộc.

Chính là tính tình yên ổn như phấn vẩy nữ đồng, nhìn nhiều lần như vậy, cũng cảm thấy có chút buồn tẻ nhàm chán.

Mấy ngày sau, Trần Bình An chống một căn trúc trượng chậm rãi leo núi, trong lúc đó trình trọng việc mà bắt thối phòng thổ nhượng, cẩn thận từng li từng tí chứa vào đã sớm chuẩn bị xong một cái nhỏ vải bông cái túi, từng túi các loại thổ nhượng, mẹt mội chung vào một chỗ, dần dần trở thành cái gùi bên trong trầm trọng nhất phân lượng. Đối với cái này tiểu đồng áo xanh cùng phấn vẩy nữ đồng đều ăn ý mà không đi hỏi thăm, chỉ coi là cái gì không thể cho ai biết tu hành mật sự tình.

Tiểu đồng áo xanh ngay từ đầu còn cảm thấy không cần chính mình chân thân mở đường, mười phần nhân tâm hài lòng, chỉ là chậm như vậy bưng bưng đi lâu dài, khó tránh khỏi cũng có chút phiền chán, nhưng là không dám đối với mình nhà lão gia hành trình khoa tay múa chân, đành phải một thoại hoa thoại nói: "Lão gia, trước đó đi ngang qua toà kia quận thành, chúng ta vì sao không tốn tiền phóng khoáng một chút đâu ? Lão gia trên người bạc không nhiều lắm, nhưng ta có tiền a, đừng sợ vung tay quá trán. Ta coi như hiện tại hoa hết trên người bạc, ta chỉ cần tùy tiện tìm đầu sông lớn, rất nhanh liền có thể vớt ra một chút bảo bối đến, đó cũng đều là tiền."

Trần Bình An nói rằng: "Ta nghe người ta nói qua tu hành chuyện này, nhất hao tổn vàng bạc. . ."

Tiểu đồng áo xanh lập tức đổi giọng nói: "Lão gia, ta là kẻ nghèo hèn, bên ta mới cùng người khoác lác đâu!"

Vì không nghe Trần Bình An bộ kia góp gió thành bão người quê mùa đạo lý, cũng coi như không từ thủ đoạn.

Tiểu đồng áo xanh đến cùng là không chịu nổi tịch mịch chủ, tại Trần Bình An sau khi trầm mặc, hẳn lại chủ động mở miệng khuyên nói: "Lão gia a, không phải ta nói người, chúng ta tu hành a, vì cái gì chính là thiên kim tan hết còn phục đến, một lời không hợp đại sát tứ phương, nhiều anh hùng hảo hán, nhiều khí khái phi phàm ? Nhưng không phải là vì bè lũ xu nịnh, uất uất ức ức, không phóng khoáng. . ."

Trần Bình An không có phản bác cái gì, chỉ là chậm rãi đi tại trên sơn đạo.

Không giống nhau.

Cho dù là đi tại cùng một con đường bên trên, nhất định sẽ tại nào đó một ngày nào đó một chỗ mở rộng chi nhánh ly biệt.

Đây là Trần Bình An lần này ra cửa, hộ tống Lý Bảo Bình bọn hắn đi xa cầu học lớn nhất tâm đắc một trong.

—— ———

Tại Hoàng Đình Quốc cùng Đại Ly giáp giới trên biên cảnh, Trần Bình An tạo ngộ một trận núi rung động địa chấn cực khác tượng, tại một đỉnh núi mắt thấy nơi xa nào đó mà bụi đất nổi lên bốn phía, vì thế Trần Bình An chuyên môn lôi kéo bọn hắn hưởng bên kia tiến đến, kết quả tại toà này Hoàng Đình Quốc trong thành nhỏ, nhìn thấy một phen nhân gian thảm kịch, tường thành, ốc xá cùng từ miếu, sụp đổ vô số, cơ hồ nửa thành bách tính đều thân mang đồ trắng, từng nhà cực kỳ bi ai, không ngừng có già trẻ đạo sĩ ra ra vào vào, bước chân vội vàng, đã có thiếu niên Đạo Đồng trách trời thương dân, cũng có lão đạo nhân tiền tài tới tay, hầu bao phình lên vui sướng thần sắc, chúng sinh muôn màu.

Cũng may nội thành trật tự cũng không đại loạn, chỉ cấp Trần Bình An bắt gặp một đám du côn lưu manh, muốn khi nhục một hộ cha mẹ vừa mới chết bởi dị tượng thiếu niên huynh muội, cho Trần Bình An ngăn lại, không cho bọn hăn cướp đoạt thiếu nữ đi bán mình, nhóm người kia vốn là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, căn bản không chiếm lý, cho Trần Bình An nhất quyền nhất cước đánh lui hai người sau, liền hậm hực chạy đi.

Trần Bình An cho bần hàn huynh muội lưu lại hai mươi lượng bạc liền rời đi, cuối cùng ở một tòa không người hỏi thăm Vũ Thánh miếu nghỉ chân, phát hiện toà này cho người ta đơn bạc cảm giác nhỏ từ miếu, vậy mà tại Đại Địa Chấn bên trong sừng sững đứng không ngã, lông tóc không tổn hao gì.

Một tôn hoa văn màu Võ Thánh đất nặn tượng, cao cao tại thượng, trường râu trợn mắt nhân gian.

Tiểu đồng áo xanh chỉ là liếc mắt Vũ Thánh giống, liền xem thấu huyền cơ, "Chỗ này hương hỏa không sạch, địa phương lại nhỏ, hương hỏa phân lượng rõ ràng không đủ, ăn không no liền muốn chết đói, nhân thần đều như vậy, cho nên tọa trấn phương này thần chỉ sớm liền không có, tự nhiên vô pháp che chở huyện thành, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì ở cái này một mẫu ba phần mà an bình."

Phấn váy nữ đồng không có tiểu đồng áo xanh nhãn lực cùng lịch duyệt, tâm tính càng thêm thuần triệt không rảnh, ngược lại là tất cung tất kính đối cái kia Tôn Vũ Thánh Tượng cúi đầu gửi lời chào, về sau nhìn thấy Trần Bình An đã bắt đầu quét sạch mặt đất, nàng lại giúp lau trên bệ thần tro bụi,

Tiểu đồng áo xanh không dám trào phúng nhà mình lão gia, đành phải đối nàng giễu cợt nói: "Người một đầu đọc điểm phá thư hỏa mãng, cùng cái này thần chỉ bộ cái gì gần như ? Lại nói, năm đó trận kia tác động đến tất cả thiên hạ đại chiến, thật lớn một lần thay trời đổi đất, chúng ta

xem như giao long chi thuộc, đây chính là thực sự phản đồ. May mà vị này nho nhỏ thần chỉ không có ở đây, bằng không người này cúi đầu, khẳng định sẽ bị coi là khiêu khích, nói không chừng thần linh lão gia liền sẽ chân thân xuất khiếu, lấy kim thân tư thái thần du nhân gian, sau đó một quyền đập nát đầu của người, phanh một tiếng, oa, ta đến lúc đó nhất định vỗ tay bảo hay."

Trần Bình An hiếu kỳ hỏi: "Vì cái gì các người giao long là phản đồ ?"

Tiểu đồng áo xanh tự biết nói lỡ, mau ngậm miệng, dùng sức lắc đầu.

Phấn váy nữ đồng càng là hai tay che miệng, tội nghiệp nhìn về phía Trần Bình An, một bộ lão gia người ngàn vạn đừng hỏi ta, ta biết rõ cũng không dám nói bộ dáng khả ái.

Chân trời bày khắp lửa đốt mây, Trần Bình An cùng phấn váy nữ đồng kế tiếp ngay tại trong miếu nhóm lửa nấu cơm, tiểu đồng áo xanh buồn bực ngán ngẫm mà chờ lấy ăn cơm, tại cao cao ngưỡng cửa đi tới đi lui, hăn đột nhiên nhảy đi xuống, bước nhanh đi xuống bậc thang, đi đến một đôi huynh muội trước mặt, thắm giọng một cái, năm giá đỡ nói: "Thế nhưng là có chuyện tìm nhà ta lão gia ? Nói đi, chuyện gì, nếu là vọng tưởng lão gia giúp các người càng nhiều, ta khuyên các người tranh thủ thời gian dẹp đường hồi phủ. Nếu là. . ."

Tiểu đồng áo xanh cười mờ ám hề hề đánh giá một chút tuổi trẻ thiếu nữ, ăn mặc keo kiệt, cùng nhà mình lão gia là người một đường, nàng nhan sắc bất quá trung nhân chi tư, nhưng là tiểu cô nương tư thái Tốt a, tuổi còn nhỏ thì có đầy đặn phụ nhân vận vị, nhiều khó khăn đến. Tiểu đồng áo xanh thu liễm ý cười, tiếp tục chững chạc dàng hoàng mà nói bậy nói bạ: "Nếu là cảm thấy đại ân cứu mạng khó mà báo đáp, có người muốn đối với nhà ta lão gia tự tiến cử cái chiếu, ta cái này giúp các người đi bẩm báo. . ."

Niên kỷ hơi dài thiếu niên có chút sắc mặt u ám, liền muốn phản mà

quay người, lại bị thiếu nữ nhẹ nhàng giữ chặt tay áo, mới phát hiện cái kia ân nhân đã đi ra Vũ Thánh miếu, cho tiểu đồng áo xanh một cái hạt dẻ sau, áy náy nói: "Các người đừng coi là thật, hẳn liền ưa thích nói đùa hù dọa người."

Thiếu nữ ngại ngùng nói: "Không sao, ca ca cùng ta sẽ không coi là thật."

Nguyên lai là hai huynh muội đưa tới một chút thức ăn, Trần Bình An sau khi nhận lấy, song phương đều là bất thiện ngôn từ, thiếu niên rất nhanh liền trở về, thiếu nữ không thạo sứt sẹo mà làm cái vạn phúc, lúc này mới cùng bèo nước gặp nhau ân nhân cáo từ rời đi.

Trần Bình An thở dài, đi trở về Vũ Thánh miếu, nhìn thấy tại ngưỡng cửa lạnh lợi tiểu đồng áo xanh, nhẹ giọng nói: "Ta biết rõ người không có ý xấu, nhưng là về sau không cần cùng chỗ có người nói chuyện đều không cái chính hành, một chút vô tâm lời nói, là sẽ làm bị thương đến người, có ít người sẽ nhớ thương rất nhiều năm."

Tiểu đồng áo xanh cặp kia nhìn kỹ phía dưới trần ngập quỹ quyết sâu trông mắt màu xanh, toát ra một chút không kiên nhẫn, chỉ là che giấu rất tốt, cúi đầu ồ một tiếng, liền không có đoạn dưới.

Trần Bình An cũng không lại nói cái gì, tại Vũ Thánh miếu bên trong ngồi luyện tập kiếm lô đứng cái cộc.

Ở tại Nê Bình ngô hẻm một mặt cuối Cổ Sán, tuổi còn nhỏ, liền nhớ kỹ mệnh môn nhiều "Cừu gia", cùng Trần Bình An len lút bên dưới chung đụng thời điểm, nói lên những tên kia, Cổ Sán lại luôn là nghiêng rằng nghiêng lợi, đả đả sát khí, như vậy hơi lớn hài tử, liền đã có vụng trộm bởi sạch người ta mộ tổ ý nghĩ.

Nơi này đầu thị phi đúng sai, rất khó nói rõ ràng.

Nhưng là dựa theo Văn Thánh lão gia thuyết pháp, nếu là dự theo thứ tự tới nói, kỳ thật rất nhiều Cổ Sán khúc mắc, khởi nguyên liền đến từ những cái kia nhìn như chung vào một chỗ còn chưa đủ một hai trọng châm chọc khiêu khích.

Tiểu đồng áo xanh nhìn lấy trong phòng bận rộn phần váy nữ đồng, cùng ngưỡng khí tinh thần Trần Bình An, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn đem lời nói nuốt xuống bụng, chỉ là giống như có chút tích tụ khó tiêu, tại ngưỡng cửa dạo chơi đến dạo chơi đi bộ pháp liền gấp rút một chút, cuối cùng hăn thật sự là cảm thấy không nhả ra không thoải mái, hai chân dính tại cánh cửa, thấp bé thân thể như bàn đu dây đồng dạng trên phạm vi lớn đung đưa, lập tức đảo hướng trong miếu, lập tức ngửa ra sau ngoài miếu, đối với Trần Bình An nói rằng: "Cái kia ngõ hẹp thiếu niên quá không biết điều, một hai câu nói đùa đều không chịu nổi, chết đi coi như xong số! Cái rắm lớn bản sự không có, tâm khí cao ngất, đáng đời thiếu niên kia cả một đời chịu khổ tao tai!"

Trần Bình An vẫn như cũ ngồi trên mặt đất, nhắm mắt luyện tập kiếm lô, chẳng quan tâm không nói không nói.

Tiểu đồng áo xanh trầm mặc một lát, tiếng nói trầm thấp, một đôi nổi lên băng lãnh nước sương mù đôi mắt thâm thúy, gắt gao nhìn chăm chú Trần Bình An, tận lực dùng đùa giỡn ngữ khí nói rằng: "Lão gia, chúng ta đi ra lăn lộn giang hồ, muốn bênh người thân không cần đạo lý, mới có thể ăn được ngon lẫn vào mở a. Huống chi ta nhưng không thể nào huynh muội bọn họ, lão gia lớn như vậy một phần ân tình, đồng dạng là huynh muội, muội muội chính là cái rõ lý lẽ, về phần thiếu niên kia sở dĩ đem phần uất hiện ra mặt, một mặt là cảm thấy ta đùa giỡn muội muội của hăn, ta hại hăn ném đi mặt mũi, kỳ thật càng nhiều vẫn là thực chất bên trong tự ti quấy phá, bởi vì hăn dưới đáy lòng biết mình chính là cái phế vật, dù là không phải thân ở loạn thế, đồng dạng bảo hộ không được muội muội của hăn, loại người này nếu như tương lai còn như thế chết cứng, không muốn nửa điểm cúi đầu, về sau sẽ chỉ ăn thiệt thòi càng lớn, cho nên lão gia a, ta đây là vì hai anh em gái bọn họ tốt."

Trần Bình An mở ra con mắt, ở trong lòng nghiêm túc sau khi tự định giá, gật đầu một cái, sau đó chậm rãi nói: "Người nói không có sai, nhưng là đúng sai phân trước sau, người không thể dùng một cái sau một bên đúng, đến phủ nhận phía trước đúng. Sai lầm càng là như vậy."

Tiểu đồng áo xanh song quyền nắm chặt tại trong tay áo, mặt mày thấp liễm, tựa hồ là sợ mình thần ý tiết lộ, bị Trần Bình An xuyên thấu qua "Giếng nước" nhìn ra chính mình tâm hồ gậy sóng gió, đầu này tại ngự sông dưới một người trên vạn người đến nói thủy yêu, chỉ cảm thấy nội tâm lửa giận thiêu đốt, hận không thể một quyền đâm chết vị kia không thú vị "Nhà mình lão gia", lại ăn một miếng rơi đầu kia hỏa mãng đến bồi bổ tu hành, trở thành chính mình Đại Đạo lên trời bàn đạp.

Tiểu đồng áo xanh xoay người sang chỗ khác, nhảy xuống cánh cửa, cười hắc hắc nói: "Thiếu gia, cái kia ta đi nói xin lỗi a."

Tiếng cười đã truyền vào Vũ Thánh miếu, nhưng là đưa lưng về phía từ miếu tiểu đồng áo xanh, thì là đầy mặt ngang ngược sát khí.

Tại tiểu đồng áo xanh đi xa về sau, phần váy nữ đồng rút rề nói: "Lão gia, hẳn thật sự rất tức giận, nếu như tại ngự sông, y theo tính cách của hẳn, không chừng liền muốn nước mạn hai bên bờ, dựa theo quận huyện địa phương chí ghi chép, cái này mấy trăm năm bên trong, xuất hiện qua thật nhiều lần hồng thủy tràn lan 'Thiên tai', ngự sông Thủy Thần không những sẽ không áp chế, ngược lại sẽ trợ giúp."

Trần Bình An sờ lên đầu của nàng, "Tất nhiên không muốn nghe, về sau không cùng hẳn giảng đạo lý chính là."

Trần Bình An nói không còn giảng đạo lý, cái kia chính là thật sự không còn cùng cái kia tiểu đồng áo xanh giảng những này nhảm chán đạo lý.

Vốn cho rằng một đường làm bạn mà đi, quan hệ thân mật, Trần Bình

An mới nguyên ý hơi nói một ít, tất nhiên hấn không thích nghe, như vậy Trần Bình An tuyệt đối sẽ không tự làm mất mặt, một lần nữa trở về nguyên điểm chính là, về sau tiểu đồng áo xanh chỉ cần không làm vượt qua Trần Bình An nội tình sự tình, hết thầy buông xuôi bỏ mặc, tựa như hôm nay chút chuyện nhỏ này, nếu như tại mới vừa quen mới bắt đầu, Trần Bình An khẳng định sẽ thờ ơ lạnh nhạt, chỗ nào sẽ còn nói những này lời trong lòng, Trần Bình An cùng Thôi Đông Sơn đi đường xa như vậy, lại giảng bao nhiêu ?

Phấn váy nữ đồng một mặt hồn nhiên ngây thơ, "Lão gia vậy người có thể cùng ta giảng, ta thích nghe những thứ này."

Trần Bình An hiểu ý cười một tiếng, "Có nói đến chỗ không đúng, người nhất định phải nói cho ta."

Nàng tại thời khắc này bỗng nhiên đột nhiên nảy ra ý tưởng, thốt ra nói: "Lão gia trình tự nói chuyện, nhà tranh bỗng nhiên thông suốt, nói đến rất đúng!"

Nàng rất nhanh có chút đỏ mặt, tranh thủ thời gian âm thanh rõ ràng nói: "Lão gia, ta không phải học hấn, không phải vượt môn ngựa!"

Trần Bình An nhìn lấy hỏa hầu, cơm liền muốn đun sôi, phấn váy nữ đồng tức giận nói: "Lão gia, chúng ta không cho hấn lưu, để hấn bị đói, lão gia một lòng vì hấn tốt, còn muốn nổi giận tức giận! Nếu như không phải thật sự thân giam giữ tại phương kia trong nghiên mực, hấn hôm nay thật sự sẽ đối với lão gia xuất thủ, vừa rồi ta đều nhanh hù chết."

Trần Bình An lắc đầu cười nói: "Cái này không thể được, cơm vẫn là muốn lưu."

Phấn váy nữ đồng rục rờ cười nói: "Ta nghe lão gia."

Trần Bình An vuốt vuốt đầu nhỏ của nàng.

Cái kia tiểu đồng áo xanh dĩ nhiên không phải đi cùng sâu kiến nói xin lỗi, chịu đựng không đồng nhất bàn tay đem huynh muội đập thành thịt nát, cũng đã là hãn tử tướng trong bụng có thể chống thuyền.

Tiểu đồng áo xanh hai tay phụ sau, rời xa Vũ Thánh miếu, mũi chân điểm một cái, nhảy lên một tòa nóc nhà, thấp bé bóng người hóa thành một đạo nhật nhẽo khói xanh, hướng ngoài thành bay lượn mà đi, một lần cuối cùng mãnh liệt cất cao, xông vào mây xanh, tại bầu trời vạch ra một cái cực kỳ to lớn độ cong, rơi vào một tòa thâm sơn sau, khôi phục chân thân rắn nước âm vang nện ở mặt đất, chấn động to lớn, ngay cả huyện thành đều có thể cảm nhận được rõ ràng rung động.

Rắn nước một đường vắn vẹo thân hình khổng lồ, quá cảnh chỗ, cây cối vỡ nát, núi đá lăn lộn, về sau dọc theo một đầu khe nước đi ngược dòng nước, bọt nước văng khắp nơi, cuối cùng đi đến một tòa giống như một nhánh độc xinh xắn bụi Bạch Sơn sườn núi, thân thể quay chung quanh vách núi, xoay quanh mà lên, lúc đầu lâu đi vào vách núi chi đỉnh sau, cái đuôi vẫn cứ khoác lên vách núi dưới đáy.

Trên vách núi vốn cũng không nhiều cây cối toàn bộ quấy nát, cuộn cuộn mà rơi.

Một thân bạo lệ khí diễm rắn nước, thân thể không ngừng tăng thêm lực đạo, cuối cùng đúng là đem trọn ngọn núi sườn núi đều cho đè ép đến đứt đoạn.

Hãn lúc này mới tại che khuất bầu trời trong bụi đất khôi phục chân thân, chậm rãi đi xuống núi, bước đi như bay, nhanh như bôn lôi.

Tiểu đồng áo xanh cũng không biết rõ hãn hết thủy sở tác sở vi, toàn bộ rơi vào hai người trong mắt, tại ngoài trăm dặm một chỗ đỉnh núi, nho sam lão nhân lâm gió mà đứng, trong tay nâng một phương lão giao ngũ say, tiếng hô như một nghiêng mực, chính là Hoàng Đình Quốc lão thị

lang, hoặc là nói là Thượng Cổ Thực Quốc sau khi chọn lọc giao long chi thuộc.

Lão giao trước được Văn Thánh lòng bàn tay chữ vàng sau, lại cùng Đại Ly quốc sư đã đạt thành một cốc bí mật minh ước, đem vị thiếu niên kia túi da Thôi Sàm đưa đến Đại Tuyền cảnh nội sau, lão nhân liền bắt đầu quay người tại Hoàng Đình Quốc cảnh nội, lặng lẽ bắt hết thầy giao long nghiệt chủng, toàn bộ câu tại trong nghiên mực, hãn quả nhiên là lấy đại thần thông cạo mà ba thước, vào nước ngàn trượng, trừ bỏ Thôi Sàm tự tay bắt được tiểu đồng áo xanh cùng phần váy nữ đồng, bây giờ trong nghiên mực, lại tăng thêm hơn mười đầu tiểu vật, trườn trong đó.

Giờ phút này lão nhân đứng bên người một vị lưng nhô lên lưng còng bà lão, chân thân chính là một đầu trưởng thành tại rừng núi Xích Luyện Xà, đạt được một cốc tu hành cơ duyên sau, lại cực nhọc khổ tu đi năm trăm năm, mới có hôm nay quang cảnh, vừa mới bước lên thất cảnh tu vi, lần này bị lão nhân tìm được chỗ ẩn thân, trực tiếp đục mở núi lớn trăm trượng sâu, bắt được bà lão chân thân, nàng cái này mới không thể không ăn nhờ ở đậu xuống, nhưng là thần phục với đại danh đỉnh đỉnh nho sam lão nhân, bà lão chẳng qua là cảm thấy không đủ tiêu dao khoái hoạt, cũng sẽ không cảm thấy ủy khuất uất ức.

Lão nhân lạnh nhạt hỏi: "Cảm thấy thế nào?"

Bà lão kính cẩn đáp nói: "Khởi bẩm lão tổ, đầu này rắn nước, đến cùng vẫn là ngang bướng tâm tính, bất quá hãn căn cốt huyết mạch, chính là ta cũng có chút hâm mộ."

Lão nhân gật đầu nói: "Xuất thân còn có thể, chỉ tiếc tư chất ngu dốt, tâm tính không chừng, không có tác dụng lớn, uống phí tiêu xài một trận bí ẩn lộ xác cơ duyên."

Bà lão kinh ngạc, không biết lão nhân vì sao như thế giảng.

Trước đó huyện thành toà kia hoang phế Vũ Thánh miếu bên trong đầu đuôi, hai người ở vào không trung đám mây, lão giao lấy một tay bốc nước xem trời mà thuật pháp, nhìn đến nhất thanh nhị sở.

Nếu như tiểu đồng áo xanh dám can đảm đối với Trần Bình An xuất thủ, dù là chỉ là khiêu khích, liền sẽ trong nháy mắt chết bất đắc kỳ tử, lão giao tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay.

Trên thực tế, lão giao đối với tiểu đồng áo xanh tiên thiên có chút chán ghét, cùng tính tình không quan hệ, thuần túy là huyết mạch bên trên xung đột, thể gian đông đảo giao long di mạch nghiệt chủng bên trong, tiểu đồng áo xanh cái này một mạch, thường thường tu hành mãnh liệt, có chút được trời ưu ái, nhưng là lại nhất bị chân chính giao long chỗ bài xích, tựa như trung đẳng thể gia vọng tộc bên trong toát ra đầu một cái con riêng, hết lần này tới lần khác mò cái không cao không thấp thân phận cử nhân, triển vọng lớn không có, lại rất chương mắt.

Bà lão đạo hạnh thấp, tầm mắt hẹp, cũng không có nhìn ra bất luận cái gì cái gì.

Về phần rắn nước điểm này táo bạo tính tình, bà lão càng sẽ không cảm thấy có sai lầm lớn, nàng sở dĩ lưng nhô lên, liền ở chỗ lần đầu khai khiếu về sau, còn lực yếu, đã từng bị rừng núi bắt xà nhân bắt được, vật lộn quá trình bên trong cho người kia đập bị thương nguyên khí căn bản, lúc này mới khiến cho nàng dù là hóa thành nhân hình, chính là trời sinh lưng còng tư thái, về sau nàng tìm tới vị kia bắt xà nhân hậu duệ tử tôn, một trận đến trễ hơn hai trăm năm huyết tinh trả thù, quận thành một vị trung đẳng môn hộ nhà, trong vòng một đêm liền toàn bộ chết bất đắc kỳ tử, mặc kệ phụ nữ trẻ em lão ấu, đều không có thể trốn qua một kiếp, triệt để đoạn tuyệt hương hỏa.

Bà lão sau đó vẫn cứ cảm thấy không hiểu khí, chỉ hận cái kia bắt xà nhân không phải người trong tu hành, nếu không nhất định để hấn nhăm nháp một chút sống không bằng chết tư vị.

Cho nên rắn nước có thể từ đầu tới đuôi đều ẩn nhẫn không phát, đối mặt cái kia lẽ mề chậm chạp nghèo kiệt hủ lậu thiếu niên, tiểu đồng áo xanh lúc đó không hề có một chữ nói lời ác độc, một mực xâm nhập hoang sơn dã lĩnh, mới bắt đầu phóng thích hung ác nham hiểm sát cơ, tại bà lão trong mắt, đã coi như là tu tâm dưỡng tính công phu tương đương không tầm thường.

Lão nhân lung lay đầu, "Người so đầu kia nhỏ rắn nước kém căn cốt, so với đầu nhỏ mãng càng kém ngộ tính cùng tuệ tâm, kém đến quá xa."

Bà lão hốt hoảng thất sắc.

E sợ cho lão nhân một cái không vui vẻ, liền đem chính mình giết.

Dù sao cái này một đường làm bạn, không phải là không có mắt không mở đồng loại, không muốn tiếp nhận ước thúc, đều không ngoại lệ toàn bộ cho lão nhân xuất thủ đánh chết, sau khi chết tất cả tinh Nguyên Hồn phách, căn bản không chỗ che thân, toàn bộ bị cướp lấy dung nhập nghiên mực cổ bên trong, biến thành một tầng mỏng manh "Nhật mực" mà thôi.

Lão nhân cảm khái nói: "Trên đại đạo, người người tranh lên trước, nhưng một bước chậm bước bước chậm, cố gắng người khác một mực ngủ gà ngủ gật lười biếng, vẫn là cảnh giới tiến triển cực nhanh, người không biết ngày đêm khổ tu, kết quả là vẫn là cái phế vật, tu hành chính là như thế bất đắc dĩ."

Bà lão tranh thủ thời gian mất bò mới lo làm chuồng nói: "Lão tổ, cái kia thiếu gia như thế khó lường ?"

Lão nhân bật cười nói: "Không phải thiếu niên bản thân như thế nào lợi hại, mà là thiếu niên người dẫn đường, quá thần kỳ. Nếu như thiếu niên chỉ là thiếu niên, mặc kệ hãn cố gắng như thế nào chăm chỉ, võ đạo cảnh

giới vẫn sẽ không quá cao, đại khái căng hết cỡ chính là lục cảnh thất cảnh đáng vẽ, chỉ thế thôi."

Đi sông hóa giao, vào biển vì long, là giao long chi thuộc tha thiết ước mơ hai lần lớn ma luyện, tại trong quá trình này, tất nhiên cực kỳ long đong gian khổ, tất nhiên máu thịt be bét không nói, còn muốn chịu đựng được thoát thai đổi xương dày vò, trước đó cảnh giới kéo lên lột xác, là vì nhỏ thuế, số lần đông đảo, về sau hai lần, mới có thể được ca tụng "Lớn thuế" .

Lão nhân cười gió mà đi, từng bước một đi tới đỉnh núi, bà lão đành phải hiện ra chân thân mới có thể đi theo, một đầu bảy tám trượng Xích Luyện Xà tại nho sam lão nhân bên cạnh lắc đầu lắc đuôi.

Lão giao cười nói: "Ta không phải nói thiếu niên con đường nhất định là đúng, có thể là đầu thông thiên trèo lên đỉnh Đại Đạo, cũng có thể là đầu không có lớn tiền trình đoạn hạng nhất, nhưng như đã nói qua, cho dù là đầu đoạn hạng nhất, cũng tuyệt đối đầy đủ để cái kia nhỏ rắn nước hóa giao, chỉ tiếc thân ở trong phúc không biết phúc, tự tuyệt con đường phía trước, trách không được lão thiên gia không thưởng cơm ăn, chỉ là thưởng, chính mình không có bản thân bưng ở bát cơm thôi."

Xích Luyện Xà miệng nói tiếng người, "Lão tổ tu vi thâm thúy, sớm đã nhìn khắp cả sơn hà biển sắc, thương hải tang điền, nhãn quang tự nhiên sâu xa, chúng ta chỉ cần dựa theo lão tổ tông phân phó đi làm, liền vừa lòng thỏa ý, đối với chúng ta mà nói, đây đã là một cốc lớn lao phúc duyên."

Nho sam lão nhân cười mà không nói.

Kỳ thật còn có rất nhiều lời, lão giao không cùng đầu này Xích Luyện Xà tiết lộ thiên cơ, thậm chí còn cố ý nói chút làm trái thân phận lời nói.

Thiếu niên kia võ đạo thiên phú xác thực không tính là siêu quần bạt tụy,

nhưng là tên là Trần Bình An tiểu gia hỏa, lão giao cũng không phải giống hần nói như vậy "Không đáng chú ý", ban đầu ở nhà mình dinh thự biệt thự, lần thứ nhất nhìn thấy đám kia đi xa học tử thời điểm, lão giao trong nhà lấy thần thông ánh mắt đầu tiên nhìn tới, Trần Bình An là cái cuối cùng rơi vào pháp nhãn người, nhưng nhìn nhìn lấy, lão giao liền phát hiện, tất cả mọi người vây quanh Trần Bình An đảo quanh, không đơn thuần là ngôn hành cử chỉ mà thôi.

Mà là một loại huyền diệu khó giải thích khí thế.

Lần kia trong đêm mưa, có phong thần ngọc lãng thiếu niên áo trắng, công rường sách nhỏ áo bông màu hồng tiểu cô nương, đã đi tại trên con đường tu hành lạnh lùng thiếu niên, căn cốt đặc sắc thon thả thiếu nữ, tu vi bí ẩn mà lại một thân long khí càng thêm mịt mờ thiếu niên cao lớn, khoẻ mạnh kháu khỉnh hài tử.

Rõ ràng cuối cùng mới là cầm trong tay đao bổ củi, dẫn đầu dẫn đường giày cỏ thiếu niên, chợt nhìn phía dưới, thật sự là tầm thường nhất tồn tại.

Thế nhưng là lão giao ngưng thần nhìn lại từng lần một, nhưng nhìn ra lớn không giống bình thường.

Như chúng tinh cùng nguyệt, lại như ngọn núi triều bá núi lớn.

Thiếu niên kia một đầu đi đầu, giống như đang nói các người yên tâm theo đuôi phía sau chính là.

Bởi vì trời đất bao la, ta đã một gánh vác chi.

—— ———

Tiểu đồng áo xanh trở lại Vũ Thánh miếu sau, lại khôi phục cười đùa tí tởng tính tình, Trần Bình An vẫn như cũ đã bình ổn thường tâm đãi chi.

Thoạt đầu tiểu đồng áo xanh còn có chút bận tâm Trần Bình An sẽ đổi ý, đem đáp ứng chính mình cái kia hai khóa Xà Đảm thạch cho không đáng kể, thăm dò hai lần, đạt được chuẩn xác trả lời chắc chắn sau, tiểu đồng áo xanh cũng có chút như trút được gánh nặng, chỉ là tại cái kia về sau ở chung trong quá trình, dù là Trần Bình An không có nửa điểm khác thường, nên đá mài võ đạo liền tiếp tục để hắc ăn quyền, nên ngồi cười đi đường liền tiếp tục để hắc hiện ra chân thân, đối với hắc khốc lóc om sòm lẫn lộn cùng cố tình gây sự, Trần Bình An vẫn là không thể làm gì, không có nửa điểm phiền chán.

Thế nhưng là tiểu đồng áo xanh luôn cảm thấy thiếu chút cái gì, đến cùng là cái gì, hắc còn nói không ra cái như thế về sau.

Theo khoảng cách lão gia quê quán càng ngày càng gần, tiểu đồng áo xanh chỉ biết rõ phần váy nữ đồng càng ngày càng vui vẻ, cái này để hắc càng ngày càng không vui vẻ.

Thế là hắc tại trèo đèo lội suối chính thức tiến vào Đại Ly quốc cảnh sau, tiểu đồng áo xanh sử xuất một phần áp đáy hòm đòn sát thủ.

Hoàng hôn bên trong, tại một đầu hoang phế vô số năm vách đá Sạn Đạo bên trên, ba người ở một tòa thoáng rộng rãi hang lõm nội sinh Hỏa Hiết chân, hắc cẩn thận từng li từng tí mà từ Phương Thốn vật bên trong tế ra một cái lớn bát sứ, trong chén có non nửa bát thanh thủy, linh khí tràn ngập, không giống với thế gian bình thường không rễ nước.

Phần váy nữ đồng chớp chớp thủy linh đôi mắt, lập tức liền nhìn ra môn đạo, nhưng lại không có ý tứ tiến tới gần nhìn, cũng may tiểu đồng áo xanh đã hấp tấp hai tay bưng bát, đi vào Trần Bình An bên cạnh ngồi xuống, thần thần bí bí nói: "Lão gia, cho người xem chút đồ tốt, cũng nhanh, còn lại chưa tới một phút."

Tiểu đồng áo xanh quay đầu đối với phần váy nữ đồng nhếch miệng cười

một tiếng, duỗi ra xòe tay ra chưởng, "Dạng này nước, ta bây giờ còn có năm bát, đến từ năm tòa khác biệt Tiên gia phủ đệ, trong đó còn có lấy Chính Dương Sơn Cồn Lô Đàm một bầu nước, biết rõ bỏ ra đại gia bao nhiêu tiền không ? Đem người cái này ngọc nữ bán đều không đủ. Ta nhiều nhất thời điểm, có bảy đại bát! Đương nhiên, người là hỏa mãng, cùng loại đồ vật, hẳn là một đoạn đặc thù bó củi, một nén nhang mới đúng, bất quá người khẳng định đồng dạng đều không có a?"

Trần Bình An nhìn lấy vênh vang đặc ý tiểu đồng áo xanh, còn có tự hành hổ thẹn phấn váy nữ đồng, hỏi: "Thông qua cái này chén nhỏ nước có thể nhìn thấy cái gì ?"

Tiểu đồng áo xanh chỉ là nhếch miệng cười, cố ý thừa nước đục thả câu.

Phấn váy nữ đồng nhỏ giọng giải thích nói: "Lão gia, ta tại thư lâu một chút tiền nhân đọc sách trong sổ thấy qua, trên núi tu hành, yêu cầu tiêu hao quá nhiều tiền tài, rất nhiều Tiên gia tông môn liền phát tài có đạo, thích hợp đối ngoại mở ra một chút thú vị hình ảnh, nói thí dụ như một ít có thể ngộ nhưng không thể cầu môn phái kỳ cảnh, còn có một số nổi tiếng tu đạo thiên tài sinh hoạt hàng ngày, hoặc là một chút tu hành trường bối ngự không phong thái, người ngoài không cần đi những môn phái kia đỉnh núi, liền có thể tại ngoài ngàn vạn dặm nhìn một cái không sót gì, bớt lo dùng ít sức, ân, chính là nửa điểm cũng không tiết kiệm tiền."

Phấn váy nữ đồng ngoài miệng lẩm bẩm, kỳ thật một mực vựng trộm nhìn lấy chén kia nước, trong đôi mắt tràn đầy cực kỳ hâm mộ, nắm chặt lấy đầu ngón tay nhẹ nói nói: "Lão gia, loại chuyện này thật sự rất thần kỳ, yêu cầu những cái kia Tiên gia lấy trước ra một chút sơn thủy khí vận độn vào nhau liền đồ chơi nhỏ, nói thí dụ như tạc ra một khối nhỏ tường xây làm bình phong ở cổng tảng đá, bên trong sơn môn chặt cây xuống linh tú cây cối, hoặc là cái này trắng bát gánh chịu Chính Dương Sơn đầm sâu chi thủy, tại có kỳ cảnh dị sĩ đối ngoại mở ra trước đó, sẽ xuất hiện một nhóm văn tự nhắc nhở người mua, về phần có nguyện ý

hay không tiêu hao đồ vật linh khí đến xa xa nhìn, người mua tự làm quyết định chính là. Nếu như nguyện ý, chỉ cần quán chú một điểm linh khí, liền có thể thông qua đối phương tông môn mở ra thuật pháp thần thông, để người mua nhóm nhìn thấy văn tự biểu hiện rất nhiều hình ảnh, thú vị cực kỳ!"

Phấn váy nữ đồng càng nói càng thất lạc, "Ta đã nằm tại trong sổ sau khi thấy, đã từng khẩn cầu Chi Lan Tào thị giúp ta trọng kim tìm kiếm một khối dạng này mảnh gỗ, chỉ là ta dựa theo ước định sớm cho bọn hăn chỗ tốt sau, về sau Tào thị liền một mực qua loa tắc trách ta, nói các loại lấy cớ kéo dài, cuối cùng ta liền không có ý tứ lại mở miệng, chỉ coi không có có chuyện này."

Tiểu đồng áo xanh dương dương đặc ý nói: "Đó là người bản sự thấp, đổi lại là ta, người nhìn Chi Lan Tào thị có dám hay không lấy tiền không kiếm sống?"

Sắc mặt nàng âm đạm.

Trần Bình An vỗ vỗ nha hoàn của nàng nhỏ búi tóc, ôn nhu an ủi nói: "Ăn thiệt thòi là phúc, thua thiệt ăn trước, muốn tin tưởng về sau sẽ không luôn luôn thua thiệt."

Phấn váy nữ đồng nâng đầu lên, gật đầu mà cười.

Tiểu đồng áo xanh lật ra cái lườm nguýt, một lớn một nhỏ hai cái đồ ngốc.

Sau một lát, hăn kinh hỉ nói: "Trò hay đến đi!"

Trong chén thanh thủy, nổi lên gợn sóng.

Tiểu đồng áo xanh vỗ tay phát ra tiếng, thanh thủy từ trong chén chậm rãi lên không, như suối nước dâng trào, cuối cùng biến thành một trường

lớn như núi nước bức tranh màn nước.

Màn nước bức tranh phía trên, đầu tiên là xuất hiện một tòa cao vót mây ngọn núi, bốn phía có quần phong vờn quanh.

Sau đó là một vị bạch y nữ tử ngự kiếm phá không mà tới, bóng hình xinh đẹp không có dấu hiệu nào xuất hiện tại trong bức họa, nữ tử bên hông buộc treo một chỉ cổ phác hồ lô, không chế phi kiếm mãnh liệt cất cao hướng đỉnh núi bay đi, tại màn nước bên trong ban sơ bất quá hạt gạo lớn nhỏ nhỏ bé bóng người, dần dần biến thành một vị cao bằng lòng bàn tay độ tiểu nhân nhi, dung nhan thanh lãnh, khí chất xuất trần.

Khoảng cách đỉnh núi còn có một đoạn ngắn khoảng cách, kiếm khí ngưng tụ thực chất, giống như mây không phải mây giống như sương mù không phải sương mù, cổ quái thần kỳ, tuyệt không thể tả, nữ tử tiên nhân không còn ngự kiếm lên cao, mà là đứng ở trên phi kiếm, bắt đầu nhìn ra xa những cái kia kiếm khí bên trong hàm súc dồi dào kiếm ý, cho dù là cách ngàn vạn dặm, cách cái này màn nước bức tranh, đỉnh núi kiếm ý ẩn chứa các loại kéo dài ý vị, vẫn là đập vào mặt, hoặc cổ lão tang thương, hoặc hương khí bừng bừng như một vòng mặt trời mới lên ở hướng Đông biển cả, hoặc dày đặc tích lũy đám như một trận như trút nước mưa to.

Tiểu đồng áo xanh phải xem những cái kia lộn xộn cái gì kiếm đạo khí thế, chỉ là đối vị kia ngự kiếm nữ tử chảy hôi dầu nước miếng, nhìn không chuyển mắt mà nhìn chăm chăm vào nàng, cười mờ ám nói: "Vị này Chính Dương Sơn Tô Giá tiên tử, thế nhưng là đại gia lòng ta đầu tốt, bài danh chỉ ở một vị tiên tử về sau, người ngó ngó, cái này tư thái khí chất này, ta cái kia Thủy Thần huynh đệ, thô bỉ không chịu nổi, mặc dù cũng ngưỡng mộ Tô Giá tiên tử, bất quá vẫn là ưa thích thân thể nở nang một chút tiên tử, ăn thịt người bỉ, thánh hiền nói chuyện, chính là nói trúng tim đen."

Ngón tay hằn nhất chuyển, còn đem hình ảnh thoáng thay đổi phương

hương, biến thành Chính Dương Sơn Tô Giá bóng lưng, sau đó nhẹ nhàng vờ một cái, tiên tử bóng lưng liền bỗng nhiên mở rộng, tiểu đồng áo xanh ha ha cười khúc khích, đưa tay lau miệng, hận không thể đem cả khuôn mặt dán tại Tô Giá công lên, nếu như không phải có người ngoài ở tại, đoán chừng sớm cứ làm như vậy.

Tiểu đồng áo xanh mặt mày hớn hở nói: "Bất quá ta số một cục cưng, vẫn là đạo cô Hạ Tiểu Lương! Đây chính là tiên tử bên trong tiên tử, thần tiên bên trong thần tiên, nếu là nàng cho ta sờ một chút tay nhỏ, ta chính là giảm thọ trăm năm cũng nguyện ý, tuyệt không gạt người, ai nếu là có thể giúp ta dẫn tiên, để ta cùng Hạ Tiểu Lương nói câu nói trước, ta cho hẳn làm con trai làm cháu trai đều thành a. . ."

Trần Bình An nhìn lấy những cái kia hóa thành mây mù kiếm đạo khí thế, bất kể như thế nào dùng tâm đi nhìn, chỉ cảm thấy muôn hình vạn trạng, nhưng đều nhìn không ra chân chính mảnh khoe, Trần Bình An rất nhanh liền thu hồi tâm tư, hi vọng từ màn nước bên trong tìm kiếm được một thân ảnh, đầu kia ở quê hương tiểu trấn hành hung Bàn Sơn Viên, chỉ tiếc bức tranh phía trên, thủy chung chỉ có Tô Giá một người, nếu như không có nhớ lầm, Phong Lôi Viên cái kia gọi Lưu Bá Kiều gia hỏa, vẫn vụng trộm thăm mến Tô Giá ?

Một nén nhang công phu qua đi, màn nước giảm đi, hương tới mơ hồ, ngưng tụ hạ xuống, cuối cùng một lần nữa biến thành một chén nhỏ thanh thủy.

Nhưng là trong chén thanh thủy rõ ràng mực nước giảm xuống một chút.

Tiểu đồng áo xanh thu hồi trắng bát cùng thanh thủy, xoa tay dạo bước, vui ha ha nói: "Lần này thưởng thức, bởi vì có Chính Dương Sơn chi đỉnh kiếm khí tràn cảnh, cho nên hao hụt thật nhiều, nhưng tuyệt đối không lỗ! Trước đó nhiều lần như vậy nghiêng nhìn Chính Dương Sơn các loại phong cảnh, Tô Giá tiên tử chỉ có nhìn thoáng qua xuất hiện qua mấy lần, lần này. . . Chắc chắn, Tô Giá tiên tử chưa từng nghĩ vẫn là tốt

sinh dưỡng, trước đó chỗ nào nhìn ra được. . ."

Trần Bình An im lặng đứng dậy, đi đến ngoài động Sạn Đạo bên trên, núi gió từng trận gào thét mà qua, thổi lật phất cho hắt quần áo một bên phiêu đảng ngã xuống.

Chẳng qua hiện nay vững chắc hai cảnh tu vi, tăng thêm lần lượt trèo đèo lội suối, lần lượt thu nhường nhập túi, để Trần Bình An giờ phút này thân hình bất động như núi, loáng thoáng ở giữa, phảng phất đã cùng sau lưng dốc đứng vách núi liền thành một khối.

Trần Bình An đột nhiên kinh hỉ nói: "Tuyết rơi!"

Hắn vươn tay ra, chờ lấy tuyết lớn rơi vào trong lòng bàn tay, bảo trì cái tư thế này, chỉ là đột nhiên quay đầu qua, đối với tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng vui sướng báo tin vui nói: "Các người mau đến xem, tuyết rơi!"

Một trận lông ngỗng tuyết lớn, không hẹn mà tới.

Năm nay cái đuôi bên trên, một năm hai mươi bốn tiết khí, đã một cái tiếp theo một cái đi, cho dù là ba người trở lại hương con đường bên trên, Tiểu Tuyết thời tiết, chỉ có gió mưa.

Nhưng là hôm nay vừa lúc là tuyết lớn thời tiết, thật có tuyết lớn.

Trần Bình An cùng bọn hắn bắt chuyện qua sau, tiếp tục đưa tay tiếp lấy bông tuyết, ngẩng đầu lên, vui vẻ thì thào nói: "Tuyết rơi tuyết rơi."

Phấn váy nữ đồng chưa bao giờ thấy qua vui vẻ như vậy lão gia, nàng vui sướng nhảy cà từng tiến tới.

Tiểu đồng áo xanh chưa bao giờ thấy qua như thế ngây thơ gia hỏa, hắn

lưu tại nguyên chỗ, ục ục thì thầm, cảm thấy nhân sinh thật là không có ý tứ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Sắc lệnh

Trần Bình An tiếp hai nâng tuyết trắng, lẫn nhau xoa xoa tay, cười trở lại nhỏ sườn núi động, đưa tay sưởi ấm về sau, rồi mới từ cái gùi bên trong xuất ra một quyển sách vở, bắt đầu mượn hỏa quang ngồi ngay ngắn đọc sách, là một quyển Văn Thánh lão tiên sinh đưa tặng Nho gia điển tịch, Trần Bình An trí nhớ rất tốt, một đường cần tại đọc qua, nội dung sớm đã nhớ kỹ trong lòng, chỉ là Trần Bình An vẫn là ưa thích giống ngay sau đó dạng này lật sách, nhẹ nhàng đọc.

Lý Bảo Bình đã từng nói, đọc sách trăm lần nó nghĩa từ gặp.

Trần Bình An cảm thấy câu nói này giảng được thực sự quá tốt.

Cho nên bây giờ mỗi lần dựa theo Hám Sơn phổ ghi chép, chạy cộc đứng cái cộc trước sau, liên hóa dụng này câu, ở trong lòng yên lặng nói với chính mình, đọc sách là như thế, nghĩ đến quyền pháp cũng kém không rời, nói không chừng luyện quyền trăm vạn, quyền ý liền sẽ từ trước đến nay. Dù sao như thế cần cù luyện quyền, ngày đêm không ngớt, mỗi ngày đều sẽ tiêu bên trên bảy tám canh giờ, may may vá vá trước kia pháp ốc phá cửa sổ giống như thế phách, hiệu quả rõ rệt, nhất là Dương lão đầu truyền thụ cho thổ nạp phương thức, phối hợp mười tám ngừng vận khí phương thức, Trần Bình An có thể rõ ràng cảm giác thể phách dần dần cường kiện, cho nên mạng sống đã không còn là duy nhất mục đích.

Trần Bình An nếu muốn đến càng nhiều một chút, tỉ như nếu có cơ hội gặp lại lần nữa, vì cái nào đó cô nương biểu hiện ra chạy cộc, nàng không đến mức giống tại Nê Bình ngô hẻm tổ trạch trong kia vậy một mặt si ngốc, phảng phất là nói dưới gầm trời tại sao có thể có đàn như vậy trứng, mà là sẽ hướng hân đuổi ra ngón tay cái, lại một lần nữa nói ra miệng hai chữ kia, "Suất khí" !

Trần Bình An quynh sách trên tay, bị từng tờ một chậm rãi vượt qua, nhìn đến cực kỳ nghiêm túc, chập chờn đồng lửa tỏa ra thiếu niên ngăm đen gương mặt, người bên ngoài nếu là nhìn lâu về sau, có khác thần thái.

Phấn váy nữ đồng tuy là hỏa mẫn chân thân, lại là hài tử tâm tính, tại Chi Lan Tào thị thư lâu, thâm cư không ra ngoài, không dám tùy tiện lộ diện, e sợ cho gặp tai vạ bất ngờ, lần này đi theo Trần Bình An trở lại hương, càng ngày càng khôi phục hoạt bát thiên tính, lúc này chính tại sạn đạo bên kia vội vàng đồng tuyết người, chỉ hận lão thiên gia không nhiều khen thưởng một điểm lông ngỗng tuyết lớn.

Tiểu đồng áo xanh tuy là rắn nước, trời sinh thân nước, nhưng là đối với một trận hiểm san bằng thường rét đậm tuyết lớn, thực sự không có chút hứng thú nào, mặt ủ mày chau mà núp ở bên cạnh đồng lửa một bên, sâu nào chính mình gặp người không hợp cùng mệnh đồ nhiều thăng trầm.

Phấn váy nữ đồng đồng cái nhà mình lão gia người tuyết, sinh động như thật, đang nghĩ ngợi cùng Trần Bình An tranh công, bỗng nhiên biến sắc, nhanh như chớp chạy về sườn núi động, vẻ mặt bối rối nói: "Lão gia lão gia, sạn đạo bên kia tới một đôi nam nữ, nam tử nhìn không ra cái gì, nhưng nữ tử thật lớn yêu khí, chúng ta làm sao bây giờ a?"

Tiểu đồng áo xanh dùng sức hít hà, lập tức tinh thần toả sáng, "U a, thật đúng là cái đại yêu, đây người hồ ly tao - vị, lão gia, ta nói cho người, thế gian yêu hồ yêu kiêu cho tuyết mỹ, nhìn ta, cái này cho người bắt cái chân ấm động phòng nha hoàn, đảm bảo so gầy cây gậy trúc giống như gốc nữ mà mạnh quá nhiều!"

Trần Bình An khép sách lại, nói rằng: "Bọn hăn nếu như chỉ là đi ngang qua, chúng ta liền để ra sạn đạo, nếu như muốn đả thương người, chúng ta lại xuất thủ không muộn."

Đầy cõi lòng nhiệt tình tiểu đồng áo xanh thở dài một tiếng, ngoan ngoãn

ngồi vào chỗ cũ, tiếc hận nói: "Lão gia ngược lại là cho ta một cái kiến công lập nghiệp cơ hội a."

Trần Bình An cười nói: "An an ổn ổn về đến cố hương, chính là đại công một cái."

Tiểu đồng áo xanh ủy khuất nói: "Cái này đều tiến vào Đại Ly quốc cảnh, một mực như thế vững vững vàng vàng, ta trâu năm ngựa tháng mới có thể để cho hai khóa biến thành ba khóa ?"

Tại trong vách núi cheo leo mở đi ra cổ lão sạn đạo bên trên, một nam một nữ một trước một sau hành tẩu ở trong gió tuyết, nữ tử người mặc gấm vóc cung trang, dáng vẻ thướt tha mềm mại, đầu đội màn mũ, che lấp dung nhan. Nam tử khuôn mặt thanh nhã, dáng người thon dài, người khoác một cái tuyết trắng lông chồn, eo treo một chỉ chu hồ lô rượu, cả người giống như là dung nhập thiên địa gió tuyết đêm.

Hai người đường tắt sườn núi động thời điểm, nữ tử quay đầu mắt nhìn trong động ba người, liền không còn nhìn nhiều.

Cái này hơi hột thoáng nhìn, liền để trước đó kích động tiểu đồng áo xanh như bị sét đánh, ngồi so Trần Bình An còn ngồi nghiêm chỉnh, ngược lại là đạo hạnh kém một bậc phần vấy nữ đồng, còn chưa biết rõ nặng nhẹ lợi hại, nhìn không được nhiều nhìn thoáng qua nam nữ. Trần Bình An thì đem sách vở đặt ở trên đùi, đưa tay sưởi ấm, vẻ mặt tự nhiên, nhìn không chớp mắt.

Nam Tử Lộ qua người tuyết thời điểm, híp mắt mỉm cười, cảm thấy có chút thú vị, do dự một chút, trực tiếp quay người hướng đi sườn núi động, lại không được một tắc lại muốn tiến một thước, tại "Cửa ra vào" bên ngoài dừng bước, trực tiếp nhìn về phía Trần Bình An, dùng thành thạo lưu loát Đông Bảo Bình Châu chính thống lời tốt hỏi: "Tuyết đêm đi đường, ta cùng thị nữ thật là mỗi một không chịu nổi, vị công tử này có thể hay không cho chúng ta nghỉ ngơi một lát ?"

Trần Bình An quay đầu nhìn lại, là một vị khí chất ôn hòa nam tử, Trần Bình An lòng dạ biết rõ, trận này ngộ hẹp gặp nhau, là phúc là họa thì tránh không khỏi, nếu như đối phương thật có ác ý, hấn chút không chút cái này đầu cũng giống như nhau, cho nên dứt khoát liền cười nói: "Có thể."

Nam tử đi vào, bị hấn gọi là thị nữ màn mũ nữ tử nhưng không có đi theo, đứng tại sườn núi động cửa ra vào, thẳng lưng túc đứng.

Nam tử thoải mái ngồi xếp bằng, đưa lưng về phía sườn núi động, hái xuống hồ lô rượu chuẩn bị uống rượu, uống rượu trước đó, mở thành bố công đạo: "Ta cái kia thị nữ là hồ yêu, trước đó nàng cảm giác được ba vị tồn tại, ta liền để cho nàng phóng xuất ra một chút yêu khí, xem như chào hỏi, để tránh phát sinh xung đột không cần thiết, chúng ta cũng vô ác ý."

Trần Bình An tại phát hiện tiểu đồng áo xanh câu nệ sợ hãi về sau, liền biết rõ sự tình không ổn, nhưng là việc đã đến nước này, Trần Bình An ngược lại không suy nghĩ nhiều cái gì, chỉ là bình khí ngưng thần, bất cứ lúc nào ứng đối nam tử cùng hấn thị nữ bạo khởi giết người. Trên núi thần tiên cũng tốt, tình mị yêu quái cũng được, tốt xấu khó dò, một khi đại địch trước mặt, thường thường sinh tử lập phán, Trần Bình An đối với cái này cũng không lạ lắm, hẻm nhỏ giảng co Thái Kim Giản, Lão Long thành Phù Nam Hoa, về sau cùng Bàn Sơn Viên dây dưa chém giết, tại thần tiên mộ cùng Mã Khố Huyền đánh một trận, Kỳ Đôn Sơn đối địch bạch mãng, chấm đầu địch đối mặt Chu Lộc ám sát, chờ một chút, một hệ liệt phong ba, Trần Bình An sở dĩ có thể sống đến bây giờ, tâm định hai chữ, cực kỳ trọng yếu.

Nam nhân uống một hớp rượu, ánh mắt thanh minh như nguyệt hoa, nhìn về phía Trần Bình An, đi thẳng vào vấn đề mà cười nói: "Công tử võ đạo cảnh giới không cao, quyền ý cũng rất vững chắc, đúng là không dễ, nếu là có thể kiên trì, chỗ tận cùng đều có thể."

Tiểu đồng áo xanh nuốt ngậm nước bọt, không dám động dảy.

Đại yêu đại yêu, đúng là mẹ nó lớn a, so thiên còn lớn hơn!

Nguyên nhân rất đơn giản, thế gian hồ yêu sở dĩ nổi danh, ngoại trừ giỏi về mê hoặc lòng người bên ngoài, một cái nguyên nhân trọng yếu nhất, chính là hồ yêu so sánh cái khác sơn yêu tinh quái, càng khó che lấp yêu khí, cho nên tu sĩ những cái này rộng vì truyền xưng trăm yêu trừ ma, đối tượng thường thường là không có thành tựu hồ yêu.

Theo lý thuyết, sườn núi ngoài động hồ yêu càng đi càng gần, một thân hồ yêu khí tức liền nên càng nồng đậm, nhưng là nàng đi ngang qua cửa động thời điểm, đã là một thân thuần chính nhân khí, cho tiểu đồng áo xanh cảm giác, quả thực so phạm phu tục tử còn nhục nhằn phạm thai, giống như là một ngón tay đầu liền có thể cắt đứt nàng uyển chuyển vòng eo, tiểu đồng áo xanh vốn là là thế gian yêu vật một trong, hóa thành hình người bất quá là núi trạch yêu tu đến nói bước đầu tiên, khoảng cách chân chân chính chính trở thành một người, còn cách Đại Tuyền đến Đại Ly như thế Dao khoảng cách xa.

Có thể làm cho hấn vị này tu vi lục cảnh, chiến lực có thể so với thất cảnh ngự sông địa đầu xà, đều cảm giác không đến bất luận cái gì khác thường, tiểu đồng áo xanh ước lượng một chút, cảm thấy ra vẻ đáng thương thích hợp nhất, nếu như vị này có vẻ như hòa hòa khí khí rỗng rang sông, cảm thấy cháu trai còn chưa đủ, tăng tôn tử đều được.

Tiểu đồng áo xanh phán định cái kia cung trang phụ nhân ít nhất cửu cảnh, thậm chí có khả năng đã là mười cảnh thông thiên đại lão, cũng may khả năng này cũng không lớn.

Hạo nhiên thiên hạ yêu vật, có thể hay không bước lên mười cảnh, là một đạo to lớn phong thủy lĩnh, không kém chút nào tu sĩ nhân tộc phá vỡ mười cảnh bình cảnh độ khó. Ý vị này đã bị toà này thiên hạ Đại Đạo

chỗ tán thành, khó khăn cỡ nào ? Trong đó cần muốn bao lớn cơ duyên cùng ma luyện, có thể nghĩ.

Cho nên đầu kia thân phận ẩn nấp lão giao, Hàn Thực Giang Thủy Thần phụ thân, mười cảnh tu vi, đã đầy đủ đẹp ngang mười một cảnh tu sĩ thực lực.

Trần Bình An không rõ ràng trong đó môn đạo, nhưng là nguy cơ ập lên đầu, không chậm trễ hẳn vận sức chờ phát động, nghe được nam nhân tán thưởng sau, không có bất kỳ cái gì phớt lờ, chỉ là khách sáo trả lời nói: "Cám ơn tiên sinh nói ngọt."

Nam nhân cái miệng nhỏ uống rượu, một lời nói toạc ra thiên cơ, "Công tử người này trường sinh cầu, đoạn đến có chút đáng tiếc, nếu muốn tu bổ, khó như lên trời, không bằng mở ra lối riêng, dứt khoát trùng kiến một tòa. . ."

Nói đến đây, nam nhân ồ lên một tiếng, tựa hồ có chút kinh ngạc, suy nghĩ một lát, liếc mắt thiếu niên trên đùi quyền kia sách vở, cười nói: "Tốt a, thật sự là vô xảo bất thành thư."

Nam nhân chậm rãi đứng dậy, cứ như vậy rời đi, đi đến sườn núi ngoài động, cung trang phụ nhân đã im lặng tiến lên dẫn đường.

Nam nhân quay đầu mắt nhìn trên khách sạn người tuyết, cười cười, cảm khái nói: "Vô xảo bất thành thư a."

Trong gió tuyết, nam nữ tiếp tục đi đường, cung trang phụ nhân không có quay đầu, tất cung tất kính nói: "Trăng lão gia, lần này ngẫu nhiên gặp, chẳng lẽ là hai bên Thánh Nhân âm mưu ?"

Nam nhân lắc đầu nói: "Lần này đi xa giải sầu, vô dục vô cầu, ta rất cần thận ẩn tàng dấu vết, chưa từng quấy nhiễu đến bất luận cái gì thế lực, nếu như vậy còn muốn tính kế tại ta, cái kia ta. . ."

Cung trang phụ nhân màn mũ bên dưới dung nhan, họa quốc ường dân, ánh mắt cực nóng.

Không ngờ nam nhân thở dài một tiếng, "Lại có thể thế nào đây."

Một trận tuyết lớn.

Thiên địa trắng xoá, sạch sẽ.

Tại sạn đạo đi ra trong vòng ba bốn dặm lộ trình sau, được tôn xưng là trắng lão gia nam nhân, dừng lại bước chân, ngửa đầu nhìn về phía màn trời, vẻ mặt tịch liêu.

Cung trang phụ nhân đành phải đi theo dừng lại bước chân, phát hiện nam nhân không có dịch bước dấu hiệu, cẩn thận từng li từng tí hô một tiếng, "Trắng lão gia ?"

Nam nhân thủy chung nhìn về phía bầu trời, nhẹ giọng nói: "Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, người nói người thuở nhỏ sinh trưởng tại hạo nhiên thiên hạ, tại sao phải tỉnh táo niệm niệm nghĩ đến đi qua Đảo Huyền Sơn ? Nếu là nhớ nhà sốt ruột, nghĩ đến lá rụng về cây, cái này rất hợp tình hợp lý, nhưng người ở ngay ở chỗ này a, đến cùng cầu cái gì đâu ? Thiên hạ hạo kiếp, thập thất cửu không, chơi rất vui sao?"

Cung trang phụ nhân dọa đến hồn phi phách tán, quay người quỳ rạp xuống đất, sát đất không ở nổi, nếu như trên cao nhìn xuống nhìn lại, nàng bộ kia sắc sỡ tư thái, như dãy núi chập trùng, nàng run giọng nói: "Trắng lão gia tha mạng!"

Nam nhân ngoảnh mặt làm ngơ, tự hỏi tự trả lời nói: "Ta cảm thấy không dễ chơi, không có chút nào thú vị."

Cung trang phụ nhân e ngại đến cực điểm, cắn răng một cái, trong nháy

mắt bộc phát ra bàn sơn đảo hải đồng dạng bằng bạc khí thể.

Sau một khắc, sạn đạo phía trên, xuất hiện một đầu lớn như núi đầu bát vĩ cự cáo, toàn thân tuyết trắng, leo lên tại trên vách đá dựng đứng, điên cuồng hướng đỉnh núi leo trèo mà đi, ý đồ rời xa người nam này người.

Nam nhân thờ ơ, nhẹ nhàng hô lên một cái tên, "Thanh Anh."

Ầm ầm một tiếng, một đoàn máu tươi như mưa to vậy xuống vách núi, đúng là một căn giấu đầu lòi đuôi tại chỗ nổ tung lên.

Vô số lông ngỗng tuyết lớn bị máu tươi nhuộm dần, nam nhân lập ra sạn đạo phụ cận cái này một mảnh thiên địa, biến thành một trận quỷ quyết kinh khủng màu đỏ tươi tuyết lớn.

Tương truyền thế gian đã từng có vô số yêu vật quấy phá các tòa thiên hạ, loạn tượng nhao nhao, phạm nhân đều không biết tính danh, thúc thủ vô sách, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, hậu thế có đạo đức Thánh Nhân đức đại đỉnh khắc họa vạn yêu tính danh, ghi chép nó sâu xa lai lịch, về sau sai người mô phỏng hơn ngàn tòa đại đỉnh, đặt ở các châu các tòa núi lớn chi đỉnh, lấy cung cấp dưới núi người nhớ nằm lòng, phạm tục phu tử không tiếc mạo hiểm leo núi, trải qua này lịch luyện, là vì trên núi tu sĩ tóc nhận.

Những cái kia núi lớn phần lớn trở thành hậu thế các quốc gia ngũ nhạc, hưởng thụ vô số quân chủ phạm tục quỳ bái.

Trên vách đá đầu kia quái vật khổng lồ, như một khóa sao chổi rơi vào vách núi.

Rõ ràng, không chỉ là gãy mất một đuôi, tu vi trọng thương đơn giản như vậy.

Lấy yêu vật tiên thiên ngang ngược tính tình, sắp chết hoặc là trọng

thương thời khắc, bạo phát đi ra hung tính, thường thường càng thêm đáng sợ.

Hết thầy huyền cơ, chỉ ở gọi thẳng tên huý "Thanh Anh" xưng hô thế này bên trên, cùng là ai đến báo ra cái này vốn tên là.

Trùng điệp ngã tại vách núi dưới đáy hồ yêu, văng lên vô số bông tuyết mảnh vụn, nó nhìn qua đã là hấp hối, từng ngum từng ngum thở ra huyết tinh vụ khí, khiến cho bốn phía tuyết đọng dung hóa không còn, hiển lộ ra một khối lớn tựa như vết sẹo vũng bùn mặt đất.

Nam nhân không biết khi nào đứng tại hồ yêu trước mặt, dẫn theo màu son hồ lô rượu uống một hớp rượu, hắt cùng đầu kia cuộn tròn rúc vào một chỗ to lớn hồ yêu so sánh, không khác một hạt con kiến đứng tại nhân loại trước mặt, vô cùng nhỏ bé.

"Tại một lần nữa tu luyện ra thứ tám cái đuôi trước đó, liền thành thành thật thật chờ tại ta bên cạnh, có một số việc, tạm thời không phải người có thể dính vào."

Nam nhân chậm rãi nói rằng: "Nếu như không phải nể tình lúc trước điểm này hương hỏa tình, người đã chết. Tất nhiên hiện tại còn sống, liền cố mà trân quý. Đi thôi, tiếp tục đi đường."

Nam nhân vung tay áo, triệt hồi bí ẩn thiên địa cấm chế, đem tiện tay cắt chém đi ra tiểu thiên địa trả về cho lớn thiên địa.

Yêu hồ dần dần biến trở về hình người, giãy dụa lấy đứng dậy, thất tha thất thểu cùng tại nam nhân sau lưng.

Cung trang phụ nhân vẽ mặt thê lương.

Một đuôi chi kém, khác biệt một trời một vực.

Trước đó đầy đủ để nó khinh thường đồng loại, bây giờ đã là phai mờ chúng vậy.

Nhưng là nó lại không có nửa điểm báo thù tâm tư.

Đối với đất sinh đất nuôi tại toà này thiên hạ bọn chúng mà nói, trắng lão gia hỉ nộ, chính là thiên uy hạo đẳng.

—— ———

Sườn núi trong động, tiểu đồng áo xanh sát cái trán mồ hôi, lòng còn sợ hãi nói: "Thật là đáng sợ, thật là đáng sợ. . ."

Phấn váy nữ đồng ngây thơ vô tri, "Vị kia tiền bối phu nhân rất lợi hại phải không ?"

Tiểu đồng áo xanh giơ chân mắng nói: "Ngốc nữu thật là khờ cô nàng, ít nhất cửu cảnh hồ yêu không đáng sợ, còn có cái gì mới tính đáng sợ ? Lại nói một cái thị nữ liền lợi hại như thế, cho hồ yêu làm lão gia nam nhân không phải càng biến thái ? !"

Phấn váy nữ đồng yếu ớt nói: "Nhà chúng ta lão gia liền không có chúng ta lợi hại a."

Trần Bình An buồn cười.

Tiểu đồng áo xanh nhăn tình sáng lên, "Ai ? Đúng nga."

Tiểu đồng áo xanh cười ha ha, sau đó ho khan vài tiếng, hậm hực nói: "Thất thố, thất thố, để lão gia bị chê cười a, người không phải thánh hiền ai có thể không qua nha, điểm ấy tì vết, liền để nó theo gió mà qua a, quên mất đều quên mất."

Trần Bình An tiếp tục xem thư, chỉ là không tinh tâm được, đành phải

thu hồi quyển kia Nho giáo điển tịch, suy nghĩ một chút sau, tìm ra tuổi trẻ họ Lục đạo trưởng cái kia mấy trương phương thuốc, tất cả đều là ngắn nắp quy quy củ củ chữ nhỏ viết liền, sau đó ôm cây nhỏ một chút nhánh cây, tại sườn núi động cửa ra vào tuyết đọng mặt đất, ngồi xổm vẽ viết chữ, vì không cho phương thuốc bị bông tuyết thấm ướt, đến cẩn thận từng li từng tí che chở, chỉ có thể nhìn một chữ viết một cái.

Đêm nay ném đi mặt mũi tiểu đồng áo xanh la hét ngủ một chút, phần váy nữ đồng thì vòng qua Trần Bình An, tiếp tục đem người tuyết kia chế tạo tận thiện tận mỹ.

Cuối cùng một cái toa thuốc cuối cùng, họ Lục đạo trưởng lúc đó từ trong tay áo còn móc ra một cái thanh ngọc con dấu, hướng trên giấy đóng bên dưới, cho nên là màu son ấn văn bốn chữ, "Lục Trầm sắc lệnh".

Tối nay luyện chữ, Trần Bình An từ đầu tới đuôi vẽ một lần, liền cuối cùng bốn cái ấn văn đều không có bỏ qua.

Làm sườn núi động bên này Trần Bình An, cẩn thận tỉ mỉ mà dùng nhánh cây viết ra "Lục Trầm" hai chữ.

Đã mười phần xa xôi vách núi dưới đáy, đi theo phía sau cung trang phụ nhân nam nhân, đột nhiên quay đầu qua.

Làm Trần Bình An cuối cùng viết xong "Sắc lệnh" hai chữ.

Trong một chớp mắt, phảng phất thiên địa lật đổ điên đảo một chút.

Nam nhân vẫn như cũ không nhúc nhích tí nào, vẻ mặt nghiêm túc. Nhưng này cung trang phụ nhân đã là kinh hãi thất sắc, cơ hồ muốn đứng không vững.

Hồ yêu lo sợ bất an, một loại gần như bản năng tự nhiên sinh ra sợ hãi

thăm thấu toàn thân, vô ý thức tới gần nam nhân, nhẹ giọng la lên nói:
"Trăng lão gia ?"

Nam nhân thu tầm mắt lại, đi về phía trước, "Không sao, đơn giản là nước giếng không phạm nước sông."

Ai là nhỏ Tiểu Tinh nước, ai là cuồn cuộn nước sông.

Có trời mới biết.

P/s: thánh nhân khủng bố thật

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Nhàm chán chính là không có trò chuyện

Lúc sáng sớm, ba người khởi hành đi đường, đón phong tuyết, đằng trước dẫn đường Trần Bình An đi đến một đoạn quyền thung, đột nhiên dừng lại bước chân.

Phấn váy nữ đồng nhẹ giọng hỏi nói: "Lão gia là tại tưởng niệm ai ?"

Tiểu đồng áo xanh uể oải nói: "Quý này thời tiết, lão gia có thể là muốn tìm cái núi xanh thủy tú địa phương được rồi chứ đâu, ít nhất sẽ không để cho cái mộng đông lạnh lấy."

Phấn váy nữ đồng tức giận nói: "Buồn nôn!"

Tiểu đồng áo xanh thở dài nói: "Lời thật thì khó nghe a."

Đạo sĩ danh sĩ hai phong lưu Nam Giản quốc, năm nay phá lệ náo nhiệt, một trận thật lớn buổi lễ long trọng vừa mới kéo há duy màn.

Nam Giản quốc biên cảnh, một tòa cao vót mây đồi núi phía sau, giữa núi rừng, đường mòn tĩnh mịch, có tuổi trẻ đạo cô đi chậm rãi, trong tay mang theo một căn xanh biếc cành trúc, ngón tay nhẹ nhàng vận chuyển, phía sau nàng đi theo một đầu linh động thần dị con nai.

Một vị treo đeo trường kiếm áo trắng nam tử cùng nàng sóng vai mà đi, vẻ mặt cô đơn.

Nàng bất đắc dĩ nói: "Đã nói với người rồi không chỉ một lần, không

phải người chỉ có dưới ngũ cảnh tu vi, ta liền nhất định không thích, nhưng cũng không phải người có bên trên ngũ cảnh tu vi, ta liền nhất định thích người. Ngụy Tấn, ta cùng người, thật sự không có khả năng, người vì sao chính là không muốn hết hy vọng ? Không phải người nói cho ta, như thế nào mới có thể hết hy vọng ?"

Muốn một vị đốc lòng tu đạo đạo cô nói ra ngay thẳng như vậy trần trụi lời nói, xem ra tên kia nam tử quả thực đối nàng dây dưa không rõ, để cho nàng có chút giận.

Nam tử chính là Phong Tuyết miếu Thần Tiên Thai thiên tài kiếm tu, Ngụy Tấn.

Trên núi người tu hành, cái gọi là thiên tài, kỳ thật cũng chia tam lục cửu đẳng, như thế tuổi trẻ mười một cảnh kiếm tu, Ngụy Tấn là hoàn toàn xứng đáng đệ nhất các loại, phá cảnh tốc độ, viễn siêu đồng bối.

Ngụy Tấn vẻ mặt uể oải, chỗ nào giống như là một cái vừa mới phá vỡ mười cảnh cánh cửa người phong lưu, cười khổ nói: "Là bởi vì người có người thích sao ? Nói thí dụ như các người trong tông môn người sư thúc kia ?"

Tuổi trẻ đạo cô dừng lại bước chân, quay đầu nhìn về cái này đã là danh chấn một châu Phong Tuyết miếu kiếm tu, tức cười nói: "Ngụy Tấn, người làm sao như thế không thể nói lý!"

Ngụy Tấn mặc dù mặt không biểu tình, nhưng trong lòng có chút ủy khuất, cũng không biết giải thích như thế nào cùng văn hồi, trong lúc nhất thời liền giữ yên lặng, cho dù là như thế nản lòng thoái chí Ngụy Tấn, quần áo nếp uốn, trong mắt người ngoài, mặc kệ hân tùy tiện đứng ở nơi nào, vẫn như cũ là dưới gầm trời nhất có hương khí một thanh kiếm.

Chỉ tiếc người ngoài này, không bao gồm Ngụy Tấn trước mắt tuổi trẻ

đạo cô.

Kiểm tâm trong suốt sạch như lưu ly, không nhất định liên thật sự thông hiểu rất quen đạo lí đối nhân xử thế, nhất là tình yêu một chuyện, vốn là là dưới gầm trời nhất không giảng đạo lý sự tình, càng làm cho người ảo não.

Ngụy Tấn nhẹ giọng nói: "Hạ Tiểu Lương, ta cuối cùng chỉ hỏi người một vấn đề."

Nàng gật đầu nói: "Người hỏi là được."

Ngụy Tấn do dự một chút, ánh mắt chuyển hướng nơi khác, tiếng nói khàn khàn nói: "Người coi trọng nhất duyên phận, như vậy nếu có một ngày, người rốt cục gặp gỡ cùng người hữu duyên nhân vật, dù là người nội tâm cũng không thích hấn, có thể hay không vì cái gọi là Đại Đạo, vẫn như cũ lựa chọn cùng hấn trở thành đạo侶?"

Mọi âm thanh yên tĩnh.

Phảng phất ngay cả giữa thiên địa vô hình từng sợi thanh phong, đều tại thời khắc này ngưng kết.

Tuổi trẻ đạo cô mỉm cười nói: "Sẽ."

Ngụy Tấn ánh mắt triệt để ảm đạm, vẫn như cũ không nhìn tới vị này vừa thấy đã yêu nữ tử, đỏ lên con mắt, "Dù là người cùng hấn thành trong mắt thế nhân thần tiên quyến lữ, thế nhưng là người sẽ không vui vẻ, Hạ Tiểu Lương, ta không lừa người, ta không hy vọng nhìn thấy người không vui vẻ đáng vẻ."

Tuổi trẻ đạo cô nhẹ nhàng thở dài một tiếng, mặc dù toát ra một tia thương cảm, nhưng đạo tâm vẫn như cũ cứng như tảng đá, "Ngụy Tấn, dù là thật có như vậy một ngày, ta gặp qua đến không vừa ý người, thế

nhưng là ta tuyệt đối sẽ không đổi ý, càng sẽ không xoay đầu lại thích người Ngụy Tấn."

Ngụy Tấn thì thào nói: "Như vậy phải không ?"

Tuổi trẻ đạo cô quay người rời đi.

Ngụy Tấn thật lâu không muốn dịch bước, nàng không hối hận, thế nhưng là hẳn đã hối hận, hối hận không nên hỏi ra cái này hại người hại mình xuẩn vấn đề.

Một tên tuổi trẻ đạo nhân từ chỗ rừng sâu đi ra, bên cạnh có một thanh một hồng hai đuôi cá lớn trên không trung trườn.

Ngụy Tấn thu tầm mắt lại, tại đạo cô Hạ Tiểu Lương sau khi đi xa, mới dám ngóng nhìn nàng càng đi càng xa bóng lưng.

Hắn không nhìn tới cái kia Đông Bảo Bình Châu đương đại kim đồng ngọc nữ bên trong kim đồng, lạnh giọng nói: "Người dám nói một chữ, ta liền dám xuất kiếm giết người."

Tuổi trẻ đạo nhân mặc dù đối với vị này mười một cảnh kiếm tu có chút kiêng kỵ, nhưng ngọn núi này rừng vào chỗ tại tông môn phía sau núi, hẳn tin tưởng Ngụy Tấn một lời không hợp liền dám rút kiếm giết người, chỉ là đạo nhân hoàn toàn không tin chính mình sẽ chết, cho nên hẳn cười nhạo nói: "Phong Tuyết miếu mười một cảnh kiếm tu, liền có thể tại chúng ta Thần Cáo tông quát tháo ?"

Tông chủ này, tuổi trẻ nói người đặc biệt căn chữ tăng thêm mấy phần.

Bảo Bình Châu có Đạo gia ba tông, trong đó lại lấy Nam Giới quốc Thần Cáo tông vi tôn, là một châu đạo thống ở giữa chủ hướng. Lần trước đi theo Hạ Tiểu Lương cùng nhau xuống núi, đi hướng Đại Ly vương triều toà kia Ly Châu động thiên, một đường Bắc thượng, chỗ

đến, vô luận là thế tục đế vương quân chủ, vẫn là các quốc gia chân quân, Lục Địa Thần Tiên, đều không ngoại lệ, đều đối với hãn cùng Hạ Tiểu Lương cái này một đôi kim đồng ngọc nữ, lấy lễ để tiếp đón, không dám chút nào lãnh đạm.

Thần Cáo tông ở vào Nam Giải quốc biên cảnh, độc chiếm bảy mươi hai phúc địa một trong Thanh Đàm phúc địa, Tông chủ Kỳ Chân, thân kiêm Tứ Quốc chân quân danh hiệu, đạo pháp thông thiên, là Đông Bảo Bình Châu có thể đếm được trên đầu ngón tay chân chính thần tiên, Thần Cáo tông tuy là bọn hãn cái này một mạch đạo thống hạ tông, nhưng là Kỳ Chân dù là đi hướng ở vào Trung Thổ Thần Châu toà kia đạo thống chính tông, y nguyên không hề nghi ngờ là nhất đẳng trọng yếu nhân vật.

Mà cái này vị kim đồng, vừa lúc chính là Tông chủ Kỳ Chân quan môn đệ tử.

Mà đồng môn sư tỷ Hạ Tiểu Lương, sư tòng tại Huyền Phù chân nhân, vị này không tranh quyền thế tiền bối chân nhân không giống với chương môn sư đệ Kỳ Chân, chỉ lấy lấy Hạ Tiểu Lương một người làm đồ đệ, lúc trước Hạ Tiểu Lương mới vừa tiến vào Thần Cáo tông, thanh danh không hiển hách, thiên phú không hiện, thân thể không hiện, chỉ có Huyền Phù chân nhân một chút chọn trúng nàng, sau đó chứng minh tất cả mọi người nhìn lầm, chỉ có Huyền Phù chân nhân bắt được một khối tuyệt thế ngọc thô, thậm chí không cần hãn người sư phụ này như thế nào tạo hình, phúc vận thâm hậu Hạ Tiểu Lương liền nhanh chóng quật khởi, phá cảnh nhanh chóng, cơ duyên chuyện tốt, để tông môn trên dưới ghen hòng nhìn trân trọng.

Mà Đông Bảo Bình Châu kim đồng ngọc nữ, kết làm đạo侶 khả năng cực lớn, dù là không tại cùng một tòa tông môn, cũng không ngoại lệ, riêng phần mình tông môn thường thường vui thấy kỳ thành.

Giống hãn cùng Hạ Tiểu Lương dạng này sư xuất đồng môn kim đồng ngọc nữ, tại Đông Bảo Bình Châu gần ngàn năm trong lịch sử, tính cả

hai người bọn họ ở bên trong, chỉ xuất hiện qua ba lần, toàn bộ trở thành cùng nhau bước lên trên ngũ cảnh Đại Đạo quyền lữ.

Cho nên hẳn không muốn chính mình trở thành thứ một cái ngoại lệ.

Ngụy Tấn quay đầu nhìn về cái kia tuổi trẻ đạo nhân, đột nhiên có chút thái độ rã rời, "Người không có tư cách để ta xuất kiếm, sư phụ người Kỳ Chân còn tạm được."

Mười một cảnh kiếm tu, chiến lực hoàn toàn có thể đồng đẳng với Binh gia bên ngoài mười hai cảnh luyện khí sĩ, đây là thường thức.

Huống chi Thần Cáo tông Tông chủ, kẹt tại mười một cảnh đỉnh phong đã rất nhiều năm, năm nay sở dĩ tổ chức lễ ăn mừng, chính là vì ăn mừng hẳn rất cực phá cảnh, cho nên Ngụy Tấn cùng Tông chủ Kỳ Chân, đều là riêng phần mình phá cảnh không bao lâu luyện khí sĩ, hai người nếu là chuyển sang nơi khác võ đài, thắng bại thật đúng là khó mà nói.

Bất quá đây là Thần Cáo tông địa bàn, các loại trận pháp tầng tầng lớp lớp, lại là một phương chân quân địa giới, chiếm hết thiên thời địa lợi người cùng Kỳ Chân, tuyệt đối không thể lấy coi là phổ thông mười hai cảnh sơ kỳ tu sĩ.

Tuổi trẻ đạo nhân cười nói: "Không có tư cách, thì sao ?"

Câu nói này, đối với lại một lần nữa bị đạo cô Hạ Tiểu Lương phủ đầu rót một chậu nước lạnh Ngụy Tấn mà nói, thật sự là đả thương người đến cực điểm.

Thế là Ngụy Tấn lạnh nhạt nói: "Tiếp hảo."

Tuổi trẻ đạo nhân căn bản không cách nào thấy rõ ràng Ngụy Tấn rút kiếm, một sợi dài không quá hơn tấc kiếm khí ngay tại hẳn đỉnh đầu bổ xuống.

Mắt thấy liền muốn mất đi một trường bảo mệnh phù tuổi trẻ đạo nhân, nhìn thấy một cái trắng nõn như ngọc ôn nhuận bàn tay, rời khỏi hân đĩnh đầu, thay hân bắt lấy cái kia sợi liệt không mà tới kinh khủng kiếm khí.

Sau đó không trung nổi lên một điểm huyết tinh khí, cùng toà này tĩnh mạch tường cùng núi Ringer nghiền cứu không vào.

Ngụy Tấn nhìn thoáng qua vị kia khách không mời mà đến, buông ra chuôi kiếm, chậm rãi rời đi, chỉ là quãng xuống một câu, "Tự giải quyết cho tốt."

Một vị mặt như ngọc đạo sĩ đứng tại Thần Cáo tông kim đồng trước người, thu hồi cái kia cán bên dưới Ngụy Tấn kiếm khí bàn tay, trong lòng bàn tay vết thương, sâu có thể thấy được xương.

Đạo sĩ âm giọng nói: "Hương nói người, tu tâm còn đến không kịp, làm gì sinh mệnh lười nhanh chóng."

Vị kia đạo thống kim đồng cung kính nói: "Sư thúc, ta biết rõ sai."

Vị kia ngọc thụ lâm phong tuấn dật đạo sĩ cười giáo huấn nói: "Biết sai liền đổi, nhưng vấp bên trên nhận lầm là được rồi."

Bên cạnh hai đuôi cá lớn trườn tuổi trẻ đạo nhân then đỏ mặt nói: "Sư thúc, thật biết sai a, ta nhất định đổi."

Được xưng là sư thúc đạo nhân, kỳ thật tuổi không lớn lắm, nhìn lấy vẫn chưa tới thành gia lập thất chi niên, mỉm cười nói: "Người nếu không muốn đổi, sư thúc cũng không có cách nào a, ai bảo người sư phụ là ta chưởng môn sư huynh."

Cái kia kim đồng đau cả đầu, hân liền sợ sư thúc cái dạng này cùng

người nói chuyện, trên thực tế chính là Tông chủ Kỳ Chân, chỉ sợ đều muốn chột dạ.

Hắn lập tức vẻ mặt đau khổ nói: "Sư thúc, ta cái này vậy lại viết một bộ xanh từ lục chương."

Đạo nhân gật gật đầu, "Có thể sao chép 《 Phồn Lộ Thiên 》 , ba ngày sau giao cho ta."

Kim đồng đáng thương mà bước nhanh rời đi, rõ ràng là ba ngày ba đêm mới đúng, khổ quá thay khổ quá thay.

Đạo nhân vừa sai bước ra, trong nháy mắt đi tới một tòa hồ sen bờ, đứng ở đạo cô Hạ Tiểu Lương bên cạnh, gọn gàng dứt khoát hỏi: "Đại Đạo, thường thường cùng gió thế tục tình trái ngược, dù sao nơi này là hạo nhiên thiên hạ, người có thể nghĩ tốt ?"

Hạ Tiểu Lương đưa tay vỗ nhẹ lấy bạch lộc mềm mại lưng, gật đầu nói: "Sư thúc, ta nghĩ tốt."

Tuổi trẻ đạo cô sắc mặt âm đạm.

Đạo nhân nhìn qua một hồ nước màu xanh biếc nồng đậm lá sen, trời đông giá rét thời tiết, ngoài núi sớm đã đóng sát vô số lá sen, nơi này vẫn như cũ từng cây cao vút ngọc lập, giống như giữa hè quang cảnh, hắn nhẹ giọng nói: "Thật đến một bước kia, sư thúc sẽ đứng tại bên cạnh người."

Hạ Tiểu Lương chẳng những không có bất luận cái gì cảm động đến rơi nước mắt, ngược lại cảm khái nói: "Đại Đạo thật vô tình."

Đạo nhân ừ một tiếng, "Xác thực như thế. Người có thể có này nghĩ, tại tu hành là chuyện tốt."

Hắn sờ dĩ đứng tại nàng Hạ Tiểu Lương bên này, lựa chọn đứng tại sư huynh Huyền Phù chân nhân mặt đối lập, không phải hắn cảm thấy Hạ Tiểu Lương đáng thương, mà là hắn đứng ở trên đại đạo, vừa lúc Hạ Tiểu Lương ở vào đầu này Đại Đạo mà thôi, nếu có một ngày đôi thầy trò này diên đảo vị trí, hắn đồng dạng sẽ làm ra lựa chọn tương đương.

Hạ Tiểu Lương thu hồi điểm này suy nghĩ, cười hỏi nói: "Sư thúc, cái kia chúng ta gọi đùa vì Lục tiểu sư thúc gia hỏa, đến cùng là thần thánh phương nào ? Hắn nhưng là tại Nam Giải quốc biên cảnh ngưng lại gần một năm."

Đạo nhân lắc đầu nói: "Ta tính không ra người kia lai lịch, tất nhiên hắn nguyện ý xưng hô ta là sư huynh, ta đánh cờ lại bại bởi hắn, cũng chỉ phải theo hắn. Ta chỉ tính ra hắn tại Ly Châu động thiên, là cái kia tử cục cái kia bế tắc, nhưng là Tề Tĩnh Xuân cách làm ngoài dự liệu, để hắn đến cuối cùng vẫn là không có cơ hội xuất thủ, cùng hắn cùng Thần Cáo tông bên trên một bên chính tông có chút sâu xa, chỉ thế thôi, lại nhiều coi như không ra."

Cho dù là Hạ Tiểu Lương đều có chút rùng mình.

Tề Tĩnh Xuân một lần cuối cùng xuất thủ, mặc dù rất nhanh liền bị các phương Thánh Nhân che đậy thiên cơ, nhưng là Hạ Tiểu Lương chẳng những tận mắt thấy qua trận đại chiến kia mở đầu, còn cảm nhận được trận đại chiến kia dư vị, dù là đợi đến nàng có chỗ lĩnh ngộ, đã là sóng lớn vỗ bờ khâu cuối cùng điểm này bờ một bên gợn sóng, liền đã để Hạ Tiểu Lương rất cảm thấy chấn kinh, cùng lúc đó, càng thêm kiên định Hạ Tiểu Lương hướng đạo chi tâm.

Thiên hạ như thế sự quảng đại, cao nhân như thế chi nguy nga, ta Hạ Tiểu Lương vì sao không chính mình đi đi nơi nào nhìn một chút ?

Đạo nhân mỉm cười nói: "Không cần suy nghĩ nhiều cái gì, máng xối tự nhiên đá ra."

Về sau vị này tại một châu địa phương đều tính bối phận cực cao đạo nhân, chậm rãi đi đi tại hồ sen bờ một bên, khoan thai suy nghĩ.

Đạo nhân suy nghĩ lấy thế gian nhất thiên kinh địa nghĩa một ít chuyện, tỉ như tại sao lại mưa xuống, tại sao lại lấy người vì tôn, tại sao lại có âm tình tròn khuyết, tại sao lại có động thiên phúc địa, mọi việc như thế, những này bị tất cả mọi người thành thói quen nhàm chán sự tình, sở dĩ nhàm chán, liền ở chỗ người nếu như cùng người trò chuyện những này, sẽ không có trò chuyện.

Hạ Tiểu Lương xa xa nhìn lại, cảm thấy không bằng.

Không quan hệ chênh lệch cảnh giới, không quan hệ bối phận chênh lệch.

Mà ở chỗ vị kia tuổi quá trẻ sự thúc, sớm đi tới Đại Đạo nơi xa, để cho người ta khó mà nhìn theo bóng lưng, cho nên liền sẽ tự ti mặc cảm.

—— ———

Tại đường phố một bên tửu quán mua qua một bầu rượu, Ngụy Tấn đổ chút ở lòng bàn tay, đầu kia con lừa cúi đầu uống đến nhanh chóng, cũng may nơi này lão bách tính đều là thấy qua việc đời, đừng nói là con lừa uống rượu, liền xem như con lừa mở miệng nói chuyện cũng sẽ không nhăn một chút lông mày.

Ngụy Tấn rút tay về, bắt đầu chính mình uống rượu, rời đi tửu quán, chẳng có mục đích mà tùy ý hành tẩu, con lừa liền hấp tấp đi theo hẩn sau đầu.

Đi ra toà kia ở vào Thần Cáo tông chân núi thành trấn sau, cho tới bây giờ chỉ đem mình làm người giang hồ Ngụy Tấn, y nguyên không muốn ngự kiếm phi hành, đem chính mình uống đến say khướt, lung la lung

lay ngồi tại con lừa cõng lên , mặc cho nó chở đi chính mình tùy ý dạo chơi.

Sơn sơn thủy thủy, trùng điệp phục phục.

Cuối cùng đi đến Nam Giải quốc quốc đô phong dương, Ngụy Tấn như người thường đồng dạng, tại thành môn khẩu nộp quan điệ, lúc này mới có thể dắt con lừa vào thành.

Đầy người tử khí chính là Ngụy Tấn dùng sức suy nghĩ một chút, nhớ kỹ mình tại phong dương có cái đối với tính tình giang hồ bằng hữu, tại bảy, tám năm trước từng có một trận kết bạn du lịch, người kia đã từng nói chính mình là phong Dương Thành bên trong một đại môn phái chưởng môn con trai, Ngụy Tấn liền hỏi đường đi hướng toà kia tên là hùng phong giúp môn phái, Ngụy Tấn nhớ kỹ lúc đó người kia còn tự giễu tới, nói hăn tổ tiên thật không có học vấn, lấy như thế cái không giảng cứu bang phái tên, Ngụy Tấn liền an ủi hăn, nói Bảo Bình Châu phía Nam có cái rất lớn Tiên gia phủ đệ, truyền thừa ngàn năm, nội tình thâm hậu, hùng cứ một phương, thế lực có thể so với một nước, lại bị khai sơn tổ sư gia lấy cái danh tự, gọi vô địch thần quyền giúp, đó mới gọi đáng thương, mỗi khi gặp thịnh hội, thần tiên tụ tập, môn hạ đệ tử từng cái cảm thấy không còn muốn sống.

Ngụy Tấn chậm rãi tiến lên, đường phố bên cạnh có cái gian hàng coi bói, một vị người mặc đạo bào đầu đội đạo quan tuổi trẻ đạo sĩ, sinh ý quạnh quẽ, chính nằm sắp trên bàn, đối một cái chảy nước mũi, tay cầm một quả tiểu hài thuyết giáo, "Cái này thế đạo rất tồi tệ, nhưng là người không thể bởi vì dạng này, đã cảm thấy những cái kia thiện chí giúp người, nguyện ý thua thiệt người tốt, là kẻ ngu."

Đạo nhân kia tăng thêm ngữ khí nói: "Kỳ thật người mới là đồ đần, biết rõ không ?"

Mặt không thay đổi hài tử hít mũi một cái, nguyên bản Thanh Long xuất

động hai đầu nước mũi trở về động phủ hơn phân nửa, sau đó liếm lấy miệng mút quả.

Đạo nhân có chút lo lắng, "Nói cho người chính sự đâu, ăn cái gì mút quả."

Hài tử y nguyên thờ ơ, nghiêng đầu ăn kẹo hồ lô.

Tuổi trẻ đạo nhân nói trọng tâm dài nói: "Ai, người này con non, thật sự là không có tuệ căn, bản đạo hảo ý giúp người tính một quả, rõ ràng tính ra người cùng hàng xóm tiểu cô nương là ông trời tác hợp cho, bản đạo đều không thu người đồng tiền, như thế vẫn chưa đủ trượng nghĩa ? Người thế nào liền không biết rõ cảm ân đâu ? Một chuỗi đường hồ lô mà thôi, đáng giá mấy văn tiền ? Vẫn còn so sánh không lên một cái tương lai nàng dâu ?"

Một mực chất phác ngơ ngác hài tử đột nhiên cười ha ha, "Người coi ta khờ a."

Sau đó hài tử liền xoay người vừa đong vừa đưa nhảy nhót rời đi, ngoài miệng la hét "Ăn kẹo hồ lô đi ~ "

Tuổi trẻ đạo nhân đau lòng nhức óc mà vỗ một cái mặt bàn, "Thế phong mặt trời lặn, lòng người không cổ oa!"

Ngụy Tấn cười một tiếng mà qua, bỗng nhiên hẫng dừng lại bước chân, nhưng không có quay đầu, hồi tưởng một lần vậy coi như mệnh đạo nhân trang phục, Ngụy Tấn có chút do dự.

Đạo nhân kia đã mở miệng cười nói: "Đã có duyên, sao không gặp nhau ?"

Ngụy Tấn dắt con lừa mà đi.

Tuổi trẻ đạo nhân đáng thương nói: "Thời gian gian nan, cái này Nam Giản quốc người thế nào liền từng cái tình như vậy đâu ? Dân phong cũng quá không thuần phác!"

Hắn tức giận ngồi trở lại ghế, trông coi trên bàn ống thẻ, hai tay ôm lấy cái ống, phờ mắt trời, cổ trước sau lắc lư, đỉnh đầu đạo quan đi theo lắc lư, nói một mình nói: "Nhàm chán a thật nhàm chán."

Có một vị tuần tú nữ tử rút rè đi tới, nổi lên dũng khí hỏi: "Đạo trưởng, có thể tính nhân duyên sao?"

Tuổi trẻ đạo nhân tranh thủ thời gian bày ngay ngăn tư thế ngồi, "Tuyệt đối có thể tính, không phải tốt ký bản đạo không lấy tiền!"

Chính vào tuổi trẻ nữ tử ngần người, sau đó quay đầu rời đi, nghĩ thầm đây không phải rõ ràng hồ tiền nha, khẳng định là cái không biết xấu hổ giang hồ phiến tử, nghĩ đến cũng là, chúng ta Nam Giản quốc đạo sĩ, nào có như thế nghèo túng, chính mình liền không nên ham món lời nhỏ, nhân duyên chuyện lớn gì, vẫn là phải đi bình phong Phong Hạng bên kia tìm kiếm chân chính đạo sĩ xem bói, giá cả quý liền đắt một chút, dù sao cũng tốt hơn bị người lừa gạt, nàng tùy theo có chút buồn bực, cái kia lừa đảo, kỳ thật dung mạo rất đẹp a, như thế nào là như thế cái không người đứng đắn ?

Tuổi trẻ đạo nhân hai tay dùng sức vò mặt, chán nản nói: "Thời gian này không có cách nào qua. Thật sự là lúc đến thiên địa đều là đồng lực, vận chuyển anh hùng không tự do, báo ứng xác đáng a."

Cuối cùng tuổi trẻ đạo nhân thở dài, "Tốt một cái quân tử có thể lẩn chi lấy phương. Đã người đều như thế thẳng thắn, bản đạo đương nhiên sẽ không khinh người quá đáng."

Lắm bận thu quán thu quán, công việc lu bù lên tuổi trẻ đạo nhân, thầm đọc nói: "Vậy chúng ta liền núi cao nước dài, sau này còn gặp lại ?"

Chỉ là hăn rất nhanh lắc đầu phủ định cái này ý nghĩ, "Khó."

Đại Ly phương Nam biên cảnh, phong tuyết gào thét, một lớn hai việc nhỏ đi tại một đầu trong hạp cốc.

Trần Bình An chạy cộc gian khổ, vì bảo trì chạy cộc một mạch mà thành, khiến cho hô hấp càng ngày càng khó khăn.

Mỗi lần hô hấp ở giữa, đều giống như vô số đao chui vào thất khiếu, khiến cho Trần Bình An sắc mặt có chút phát xanh.

Công sách lớn rương phấn váy nữ đồng hỏi: "Lão gia, cẩn thận hoàn toàn ngược lại a, trên sách nói dự tốc bất đạt, lão gia hôm nay chạy cộc đã so bình thường thêm ra thời gian rất lâu."

Trần Bình An chỉ là có chút lắc đầu, không nói gì, nếu không tích súc lên chiếc kia khí liền tản.

Tiểu đồng áo xanh cố ý rơi vào sau một bên, hô nói: "Ngốc nữ."

Phấn váy nữ đồng xoay đầu nhìn lại, nhìn thấy hăn hướng chính mình ngoắc, còn vụng trộm duỗi ra ngón tay làm cái im lặng thủ thế.

Nàng vốn định không để ý tới, nhưng là tiểu đồng áo xanh hung hăng trừng mắt, dọa đến nàng đành phải lặng lẽ thả chậm bước chân, rất nhanh liền biến thành hai người bọn họ sóng vai mà đi.

Tiểu đồng áo xanh vẻ mặt âm trầm, không nói một lời.

Phấn váy nữ đồng đi theo trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói: "Người nếu không cho lão gia nhận cái sai?"

Tiểu đồng áo xanh nổi trận lôi đình, không quên đè thấp giọng âm, giọng chân nói: "Nhận lầm ? ! Người này ngốc như hỏa mãng đầu óc, tràn vào một đầu sông nước a?"

Phấn váy nữ đồng dọa đến không dám nhiều lời cái gì.

Tiểu đồng áo xanh do dự về sau, hỏi: "Người nói lão gia có thể hay không mang thù ? Đối với tâm ta mang khúc mắc ?"

Nàng lắc đầu, "Lão gia sẽ không."

Hắn một mặt không tin, "Thật chứ?"

"Thật!"

Phấn váy nữ đồng ngay từ đầu lời thề son sắt, nhưng là rất nhanh liền vụng trộm tăng thêm hai chữ, "A ?"

Tiểu đồng áo xanh tức giận đến không được, toàn thân tản mát ra nộ nóng bất an khí tức, hận không thể hiện ra chân thân, đem sơn cốc hai bên vách núi đụng nát, nhưng là cuối cùng hắn cắn răng một cái, gạt ra một cái cứng ngắt khuôn mặt tươi cười: "Cái kia ta cùng lão gia đập đầu nhận lầm đi!"

Phấn váy nữ đồng một mặt mờ mịt, "Cái gì ?"

Rất nhanh tiểu đồng áo xanh liền trở về, ồm yếu.

Phấn váy nữ đồng nghi hoặc hỏi: "Thế nào ?"

Tiểu đồng áo xanh đè nén đầy ngập lửa giận: "Người đừng quản!"

Cuối cùng hắn đặt mông ngồi mà, vẻ mặt cầu xin nói: "Đại gia thậm chí

không dám mở miệng. Ta đều không rõ vì sao như thế, người nói làm giận không làm giận ?"

Phấn váy nữ đồng nhìn qua cái kia thủy chung chậm rãi tiến lên bóng lưng, lại về đầu nhìn về phía ngòi ở trên mặt đất tiểu đồng áo xanh, nàng ngòi xồm người xuống, "Ta đại khái hiểu được lão gia ý nghĩ, người muốn nghe không ? Nếu như không nghĩ, ta liền không nói. Nhưng là người nếu như muốn nghe, người nhất định phải cam đoan, nghe qua về sau không cho phép tức giận, càng không cho phép ăn ta!"

Tiểu đồng áo xanh hữu khí vô lực nói: "Đáp ứng, đều đáp ứng, người nói là được."

Phấn váy nữ đồng đầy mặt nghiêm túc, lén lút nói cho tiểu đồng áo xanh, "Nếu như người dự tính ban đầu, là để thiếu niên kia biết rõ thế đạo không dễ, vậy người chính là đúng, nói không chừng lão gia còn nguyện ý giải thích với người. Mà nếu quả dự tính ban đầu chẳng qua là cảm thấy chơi vui, liền theo miệng lời nói đả thương người, dù là những chuyện người làm, cuối cùng là tốt, như vậy lão gia vẫn là sẽ cảm thấy. . . Chẳng phải đúng. Những này đâu, là ta suy nghĩ lung tung, không làm được chuẩn, không nhất định là lão gia chân chính ý nghĩ, kỳ thật ta cảm thấy người tốt nhất là cùng lão gia chính mình trò chuyện."

Tiểu đồng áo xanh nghe được sửng sốt một chút, sau đó thì thào nói: "Ta đương nhiên là cảm thấy chơi vui a, thiếu niên kia về sau sống hay chết, Quan lão tử thí sự."

Phấn váy nữ đồng đầy mặt bất đắc dĩ, "Cái kia ta liền không có cách nào giúp người."

Tiểu đồng áo xanh đột nhiên hỏi: "Vậy người cảm thấy ta có sai sao?"

Nàng muốn nói lại thôi.

Hắn hừ lạnh nói: "Nói thật!"

Nàng đối phương hướng, dùng rương sách nhỏ đối nhà mình lão gia, chính nàng liền núp ở rương sách bên dưới, phảng phất dạng này liền có thể yên tâm nói chuyện, "Ta cảm thấy a, lão gia khẳng định là không có sai, nhưng là người cũng không cần quá quan tâm lão gia cách nhìn, kỳ thật lão gia cũng không quan tâm người có phải hay không quan tâm cái nhìn của hắn, nếu như có thể nghĩ như vậy, sự tình liền rất đơn giản nha."

Tiểu đồng áo xanh như có điều suy nghĩ, gật đầu nói: "Nói tiếp."

Phấn váy nữ đồng càng nhỏ giọng: "Lại nói, chúng ta đều tại tu hành, cảnh giới đã so lão gia còn phải cao hơn rất nhiều, người nếu như tu hành đến tốt hơn càng nhanh, nói không chừng lão gia ngày nào liền sẽ cảm thấy mình là sai, dù sao lão gia đã từng chính miệng nói cho ta, nếu như hắn có chỗ không đúng, liền muốn trực tiếp nói cho hắn biết, lão gia nhưng sẽ không cảm thấy đạo lý của hắn, liền nhất định vĩnh viễn là đúng. Đây là ta thích nhất lão gia địa phương!"

Nói xong lời cuối cùng, phấn váy nữ đồng thần thái sáng láng, đầy mặt hoan hỉ.

Tiểu đồng áo xanh xem thường nói: "Ta đã sẽ nói cho người biết, tu hành dựa vào thiên phú, không dựa vào cố gắng."

"Lại tới. Khó trách lão gia không thích người." Phấn váy nữ đồng đứng người lên, bước nhanh đuổi theo Trần Bình An.

Tiểu đồng áo xanh đuổi ra một cái tay, rất nhanh ngưng tụ ra một khóa tuyết cầu, bị hắn nhét vào miệng bên trong, hung hăng nhai lấy.

Hắn vừa đi một bên nghĩ.

Đã muốn một quyền đâm chết cái kia không thú vị đến cực điểm thiếu

niên lão gia, xong hết mọi chuyện, một sai đến cùng.

Nhưng là đồng thời lại muốn nắm lỗ mũi trái lương tâm mà nhận cái sai, nhưng hăn chính là không mở được khẩu này, không nguyện ý đi theo cái kia người quê mùa cùng một chỗ không thú vị.

Hăn nhịn không được quay đầu nhìn lại.

Tiểu đồng áo xanh tưởng niệm quê hương của mình.

Ở chỗ này, tăng thêm chính mình lẻ loi trợ trợ ba người, hăn không có một cái nào người trong đồng đạo.

Quê quán nơi đó có uống chén rượu lớn, ăn miếng thịt bự, nơi đó có khách quý chật nhà, khoái ý ân cừ.

Nơi đó không có quanh quẩn trái tim thị phi đúng sai, không có người xấu khẩu vị cầu thí đạo lý, không để cho hăn như thế không thoải mái không vui vẻ lão gia.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Phật xem một bát nước

Bảo Bình Châu từ trước đến nay ưa thích lấy Quan Hồ thư viện phân chia Nam Bắc.

Phương Bắc nhiều man di, phương Nam đều là giáo hóa.

Người Nam xem thường người Bắc, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cho dù là phương Bắc Đại Tùy Văn Hào, đối mặt Nam Giản quốc sĩ tử nhĩ sĩ, đều là muốn tự nhận người lùn một đầu. Cho nên phương Nam thể gia vọng tộc cao môn, lấy gả vào phương Bắc lấy làm hổ thẹn.

Tới gần cửa ải cuối năm, phương Nam một chỗ huyên náo trên chợ, có chân trần trung niên nhà sư nắm bát mà đi, khuôn mặt ngay ngắn cương nghị, đi chậm rãi.

Có gánh xiếc nghệ nhân sử ra tất cả vốn liếng, chiếm được từng trận âm thanh ủng hộ, nhà sư nhìn thấy một căn cọc gỗ buộc lấy một cái khi con, gầy khom, cho nên lộ ra con mắt cực lớn.

Nhà sư ngồi xổm người xuống, móc ra nửa khối cứng nhắc làm bánh, tách ra nát một điểm, đặt ở trong lòng bàn tay, vươn hương khô gầy khi con.

Nó lại bị nhà sư việc thiện cho kinh hải đến, thất kinh mà hướng về sau chạy trốn, xích sắt bị trong nháy mắt thẳng băng, một cái phản bắn, đầy người vết roi khi nhỏ lập tức ngã sấp xuống trên mặt đất, thân thể cuộn mình, tinh tế ô yết.

Nhà sư nhẹ nhàng đem tách ra nát làm bánh, đặt ở cọc gỗ phụ cận, đem

còn thừa nửa khối làm bánh lại tách ra nát một nửa, vụn vặt lẻ tẻ đặt ở trên mặt đất, sau đó lại đem bát sắt thả xuống, lúc này mới đứng dậy lui về phía sau, cuối cùng ngồi xếp bằng tại khoảng cách cọc gỗ cách ba bốn bước địa phương, bắt đầu nhắm mắt, bờ môi khẽ nhúc nhích, đọc thầm kinh văn giới luật.

Đi cũng tu hành, ngồi cũng tu hành, vạn dặm xa xôi, một mực khổ hạnh.

Đói khổ lạnh lẽo khi nhỏ thật là đói thảm rồi, tại nhà sư vào chỗ sau, rụt rè nhìn qua hăn nửa ngày, rốt cục nâng lên dũng khí đi tóm lấy một khối nát bánh, lui về nguyên chỗ cúi đầu gặm được sau, mắt thấy nhà sư thờ ơ, liền càng gan lớn, lại ăn trộm một khối, như thế lặp đi lặp lại, trong lúc vô tình phát hiện bát sắt bên trong lại có chút thanh thủy, liền đi nhắp một hớp, rét đậm thời tiết, bát bên trong thanh thủy lại có chút ấm áp, cái này khiến khi nhỏ có chút thoải mái, càng thêm không sợ cái kia nhà sư, lớn con mắt thẳng tắp nhìn về phía cái kia chân trần đầu trọc gia hỏa, phảng phất tràn đầy khó hiểu.

Nhà sư niệm xong một đoạn kinh văn sau, mở mắt đứng dậy, khi nhỏ liền lại tránh né bắt đầu, nhà sư chỉ là xoay người cầm lại bát sắt, cứ thế mà đi.

Khi nhỏ vịn cọc gỗ, nhìn về phía nhà sư bóng lưng, rất nhanh tan biến tại chen chúc biển người.

Nó lần đầu tiên đánh cái nhẹ nhàng ợ một cái, đưa tay gãi gãi gầy còm không thịt gương mặt, nháy lớn con mắt.

Chân trần nhà sư cúi đầu hành tẩu ở người đông nghìn nghịt bên trong, chính là bị người qua đường đụng bả vai, cũng từ trước tới giờ không ngẩng đầu, ngược lại tay phải ở trước ngực hành lễ, có chút sau khi gạt đầu, tiếp tục tiến lên.

Trên chợ có cái điên điên khùng khùng lão nhân, lông tóc thắt nút, lạp

bên trong lôi thôi, quần áo tả tơi, chỉ cần hăn gặp gỡ hài đồng, mặc kệ bọn nhỏ trường bối là phú quý vẫn là nghèo khó, đều muốn tiến tới hỏi thăm một cái đồng dạng vấn đề, đại đa số lão bách tính đối với cái này chuyện thường ngày ở huyện, phần lớn là năm hài tử bước nhanh rời đi, cũng có một chút sẽ cười mắng vài câu, một chút cái tính tình không tốt lắm xanh trắng hán tử, sẽ còn hướng lão già điên xô đẩy mấy lần, từ đầu tới đuôi, lão già điên cũng chỉ là lặp lại cái kia cổ quái vấn đề.

"Nhà người hài tử lấy tên hay chưa?"

Có đối với lão nhân hiểu rõ một đám tuổi trẻ tay ăn chơi, ngăn chặn lão nhân, trong đó có người một mặt cười xấu xa hỏi: "Nhà ta có tiểu hài nhi còn chưa lấy tên, người muốn thế nào?"

Lão nhân lập tức mặt mày hớn hở, cao hứng tay chân vũ đạo bắt đầu, nói rằng: "Ta tới lấy, ta tới lấy tên, lần này ta nhất định lấy tốt danh tự. . ."

"Lấy đại gia người!" Lão nhân bị cái kia người trẻ tuổi một cước đá vào phần bụng, đập cái ngửa ra sau ngã xuống đất, lão nhân tại trên mặt đất ôm bụng lăn lộn.

Có năm bát nhà sư ngồi xổm người xuống, nâng lão nhân đứng dậy, nắm kia tay ăn chơi cười vang lấy rời đi.

Lão nhân bị đỡ dậy sau lưng, đưa tay gắt gao nắm lấy nhà sư cánh tay, đối nhà sư vẫn như cũ hỏi cái kia cực kỳ bất kính vấn đề, "Nhà người hài tử lấy tên hay chưa?"

Trung niên nhà sư nhìn lấy si ngốc lão nhân, lưng lay đầu, giúp lão nhân vỗ tới bụi đất, lúc này mới tiếp tục tiến lên.

Lão nhân như trước đang trên chợ tự mình chuốc lấy cực khổ, chịu vô số xem thường cùng chửi rửa. Chiều tà Tây hạ, nhà sư năm bát ăn xin, bảy hộ về sau không còn hoá duyên, bát sắt bên trong đồ ăn rải rác, nếu

muốn một cái ấm no cũng khó khăn.

Nhà sư từ Bắc vào thành, từ nam ra khỏi thành, người đi đường như dẹt, nhà sư cúi đầu mà đi, nếu là gặp phải tiểu côn trùng, liền nhặt lên đặt ở đạo bên cạnh chỗ không người.

Cuối cùng nhìn thấy một tòa hoang phế đã lâu miếu cổ, nhà sư ở ngoài cửa một tay hành lễ, chậm rãi đi vào.

Tại đại điện bên ngoài dưới mái hiên hành lang, nếm qua bát bên trong đồ ăn, nhà sư bắt đầu ngồi xếp bằng, tiếp tục tu hành.

Giữa trời chiều, lão già điên lão đảo trở về, nhìn cũng không nhìn nhà sư, thẳng đến đại điện, té ở một đồng cỏ tranh bên trên, cuộn lên một khối phá toái không chịu nổi đơn bạc đệm chăn, tận lực che khuất tay chân, nằm ngáy o o.

Một đêm vô sự.

Ưa thích cho người ta mù đặt tên lão già hòm hèm, tại vào lúc giữa trưa mới tỉnh ngủ, tỉnh về sau rời đi miếu hoang, hướng trong thành đồng người đưng, đối với cái kia trung niên nhà sư, lão nhân căn bản làm như không thấy. Ngay từ đầu không phải không người suy đoán, lão già điên có phải hay không là tính tình cổ quái kỳ nhân dị sĩ, về sau mới phát hiện căn bản chính là cái lão phế vật, đánh không hoàn thủ mắng không nói lại, mà lại đánh đau sẽ kêu khóc, đánh nặng sẽ đổ máu, đến cuối cùng liền chỉ có một ít chơi bời lêu lổng tay ăn chơi, mới vui lòng cầm lão nhân chọc cười.

Lão nhân ở tại nơi này tòa hoang phế trong miếu đổ nát, đã rất nhiều năm.

Sau đó non nửa năm, ngày qua ngày, nhà sư ngay ở chỗ này ở tạm, thỉnh thoảng sẽ cùng lão nhân cùng đi hướng nội thành, năm bát hoá duyên,

cũng thỉnh thoảng sẽ cùng lão nhân cùng nhau ra khỏi thành, trở về chỗ ở. Hai người một mực không có lời nói giao lưu, thậm chí ngay cả ánh mắt giao hội đều cực ít, mỗi lần lão già điên thấy nhà sư, đều một mặt mờ mịt, không nhớ ra được cái gì.

Một đêm này mưa to mưa lớn, sấm sét vang dội.

Mưa giông chớp giạt bên trong, đoán chừng ngay cả gần trong gang tấc tiếng gọi âm ỉ đều nghe không chân thiết.

Núp ở cỏ tranh cửa hàng bên trên lão nhân, mỗi lần tiếng sấm vang lên liền sẽ sợ đến run lên một chút, ngủ say bên trong lão nhân, không biết là nhớ tới cái gì chuyện thương tâm, vẫn là lên làm ác mộng, hai tay nắm đấm, thân thể căng cứng, không ngừng lặp lại nỉ non: "Là gia gia đặt tên không tốt, là gia gia hại người, là gia gia hại người a."

Tấm kia khô héo già nua gương mặt, sớm đã không có bất kỳ cái gì nước mắt nhưng lưu, nhưng là hết lần này tới lần khác lộ ra phá lệ tan nát tâm can.

Theo gấp rút tiếng sấm trở nên đứt quãng, mặc dù nước mưa vẫn như cũ dày đặc, âm thanh dọa người, thế nhưng là lão nhân nói một mình đã giảm đi.

Nhưng lại tại lão nhân triệt để rơi vào trạng thái ngủ say thời khắc, nhà sư uốn lượn ngón tay, nhẹ nhàng một gõ.

Đông!

Như mõ tiếng vang triệt miếu cổ.

Như sấm mùa xuân vang lên tại hành lang bên dưới.

Lão nhân giật cả mình, đột nhiên ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía sau, đầu

tiên là mờ mịt, sau đó thoải mái, cuối cùng đau khổ, đứng người lên, hướng đại diện đi ra ngoài, quần áo tả tơi thấp bé lão nhân, trong lúc hành tẩu, khí thể hung hãn, như là hổ xuống núi, rồng sang sông. Chỉ là khí thể mặc dù kinh người, lão nhân thể phách vẫn là yếu đuối đến cực điểm.

Hổ chết không ngã đỡ mà thôi.

Lão nhân đi ra ngoài miếu, ngửa đầu nhìn lại, thật lâu không nói gì, cuối cùng chỉ còn lại có buồn vô cớ.

Nhà sư nhẹ giọng nói: "Hữu tình đều là khổ."

Lão nhân nhìn cũng không nhìn nhà sư, cười nhạo nói: "Khổ khổ gì! Lão tử vui lòng! Làm tuyệt tình ít ham muốn tiên nhân, làm sao lại tiêu dao ? Cầu thí trường sinh cửu thị, từng cái cao cao tại thượng, chỉ nhớ rõ tiên, quên người. . . Ha ha, lão bách tính làm người quên gốc muốn thiên lôi đánh xuống, thần tiên vong bản mất mới tính chân thần tiên, buồn cười thật buồn cười. . ."

Trung niên nhà sư lại nói: "Chúng sinh đều là khổ."

Lão nhân trầm mặc, ngồi xếp bằng, song quyền nắm chặt chống tại trên đầu gối, tự giễu nói: "Phảng phất giống như cách một thế hệ."

Tảng sáng thời gian, không biết thiếp đi lúc nào lão nhân đột nhiên bừng tỉnh, lần nữa mắt Thần Hồn trọc, sau đó tiếp tục hẩn ngơ ngơ ngác ngác một ngày.

Cứ như thế trôi qua một tháng có thừa, tại một cái Trung Thu đêm trăng tròn, lão nhân rốt cục khôi phục thanh tỉnh, chỉ là lần này cả người tinh thần khí, đã không lớn bằng lúc trước, dần dần già đi.

Hắn cùng nhà sư cùng một chỗ ngồi tại dưới mái hiên hành lang, nhìn về

phía cái kia vòng minh nguyệt, lão nhân tự quyết định, "Tôn nhi ta rất thông minh, là dưới gầm trời nhất thông minh đọc sách hạt giống, chỉ tiếc họ thôi, đã là bất hạnh, gặp gỡ ta như thế cái gia gia, càng là bất hạnh, không nên dạng này, không nên dạng này. . ."

Trung niên nhà sư vắng lặng im ắng.

Bảo Bình Châu Thôi thị từng có người nói: Có miếu không tăng gió quét đất, có hương không lửa thánng đốt đèn.

Bắt đầu mùa đông sau, tuyết lớn nhao nhao, lão nhân ngủ ở trong miếu, răng đánh nhau, sắc mặt xám xanh, giống như là muốn nhìn không quá cái này trời đông giá rét, nhà sư năm bát tiến vào, đưa cho lão nhân một cái ấm áp làm bánh, lão nhân kinh ngạc tiếp nhận tay sau, đột nhiên nhét vào trên mặt đất, ánh mắt khôi phục một chút thanh minh, sau đó nhìn cái kia một lần nữa nhặt lên làm bánh nhà sư, lại lần nữa đưa tay đưa qua làm bánh, lão nhân lắc đầu nói: "Ta sống chỉ muốn gặp tôn nhi một mặt, bằng không ta chết không nhắm mắt, khẩu khí này ta nuốt không xuống, đoạn không xong! Ta muốn nói với hân một tiếng xin lỗi, là gia gia có lỗi với hân. . . Ta không thể điên, ta muốn thanh tỉnh, hòa thượng người cứu ta!"

Lão nhân người đứng đầu gặt gao nắm chặt nhà sư cánh tay, "Hòa thượng, chỉ cần người để ta thanh tỉnh thấy tôn nhi, ta chính là làm trâu ngựa cho người cũng bó tay. . . Ta cái này cho người đập đầu, cái này cho người làm đồ đệ! Đúng đúng đúng, người này hòa thượng thần thông quảng đại, nhất định có thể giúp ta thoát ly Khổ Hải. . ."

Lần này tỉnh táo lại lão nhân, tinh thần khí đã khô như gỗ mục, xuất hiện đầu hết đèn tắt dấu hiệu, ý thức cũng không rõ ràng đi nữa.

Nhà sư lạnh nhạt nói: "Như thế nào đều thả không xuống chấp niệm ? Coi như người gặp được hân, việc đã đến nước này, lại có thể thế nào ?"

Lão nhân vẽ mặt đau khổ, "Như thế nào thả bên dưới ? Cũng không phải một mình ta sự tình, thả không xuống, đời này đều thả không xuống."

Trung niên nhà sư suy nghĩ một chút, "Tất nhiên thả không xuống, vậy trước tiên cầm lên."

Lão nhân si ngốc hỏi: "Như thế nào cầm ?"

Nhà sư đáp nói: "Đi Đại Ly."

Lão nhân gật đầu nói: "Đúng đúng, ta cái kia tôn nhi ngay tại Đại Ly."

Nhà sư lắc đầu nói: "Người tôn nhi tại Đại Tùy, nhưng là người tôn nhi tiên sinh tại Đại Ly Long Tuyền huyện."

Lão nhân lâm vào sợ hãi, thân hình lui về phía sau, chống đỡ vách tường, dùng sức lắc đầu nói: "Ta không cần gặp Văn Thánh. . ."

Sau một lát, lão nhân bỗng nhiên giận dữ, "Người nếu muốn hại ta, đánh chết ta chính là, người nếu là muốn hại tôn nhi ta, ta liền một quyền đập nát người kim thân! Chính là nhà người Phật tổ tới, ta cũng như thế ra quyền!"

Lời nói rơi xuống đất, lão nhân giãy dụa lấy đứng người lên, khí thế chi cương mãnh liệt hùng tráng, đúng là không thua Ly Châu động thiên bên trong giao thủ cái kia hai vị thuần túy võ nhân.

Nhưng cũng chỉ là còn lại chút phô trương thanh thế khí thế.

Nhà sư sắc mặt bình tĩnh, cúi đầu nhìn chăm chú trong tay bát sắt, bát bên trong có thanh thủy hơi dạng, "Phật xem một bát nước, 84,000 trùng."

Lão nhân nhíu mày nói: "Con lừa trọc, chó có cùng lão phu đánh lời nói

sắc bén!"

Nhà sư quay đầu qua, nhẹ nhàng nâng nhắc bát sắt, "Đây là nhà người cháu trai có ý tứ nhất địa phương, hẳn thấy được 'Nhỏ ', hẳn tăng cảm thấy có thể cùng hẳn tiên sinh nói rằng nói rằng."

Lão nhân ánh mắt kiên quyết, "Hòa thượng người tính toán quá lớn, lão phu tuyệt sẽ không đáp ứng người."

Nhà sư thở dài một tiếng, "Không rể chi thảo."

Nhà sư cứ như vậy đứng dậy rời đi.

Lão nhân nắm chặt thời gian ngồi xếp bằng, bắt đầu hô hấp thổ nạp, một thân nguyên bản chết héo da thịt, chậm rãi kim quang chiếu sáng rạng rỡ.

Sau đó hẳn ở lòng bàn tay lấy ngón tay khắc xuống "Đại Ly Long Tuyền huyện" năm chữ, máu thịt be bét, không ngừng nói với chính mình, "Đi hướng nơi này, phải đi hướng nơi này, chỉ nhìn không nói, không hỏi không làm", tâm hồ khuấy động, khắc họa tiếng lòng.

Lão nhân trở lại trong miếu, ngược lại đầu liền ngủ.

Ngoài miếu tuyết lớn càng liệt, chỉ là từng trận hàn khí vừa mới tới gần miếu môn, liền tự động tan rã.

P/s: hôm nay bận quá làm đc 2c :D

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Ta nhìn một ngọn núi

Trần Bình An lần này không đi qua Dã Phu quan tiến vào Đại Ly quốc cảnh, đi ra đầu kia sạn đạo cùng sơn cốc về sau, Trần Bình An ba người gặp một đội tinh kỵ.

Phong tuyết mênh mông, song phương giằng co.

Chi kia Đại Ly biên cảnh tinh nhuệ, nguyên bản phần lớn đã im lặng đẩy chuyển ngựa đầu, nhưng là đột nhiên một ngựa xông ra, phi nhanh đến Trần Bình An bên cạnh, là một trưởng tuổi trẻ kiên nghị gương mặt, tràn đầy canh gác cùng xem kỹ, tên này Đại Ly biên quan thám báo đôi mắt chỗ sâu, còn có một vòng Trần Bình An lúc đó không hiểu dứt khoát kiên quyết.

Làm cái này một ngựa đột ngột mà ra, còn lại đồng đội cũng là cẩn rằng đuổi theo, trong lúc nhất thời tuyết mảnh văng khắp nơi, đập vào mặt.

Trần Bình An dùng Đại Ly tiếng phổ thông hô nói: "Chúng ta là Long Tuyền huyện người, từ Hoàng Đình Quốc trở về, từ Ngưu Sách Lan nhập quan."

Cùng lúc đó, Trần Bình An từ trong ngực móc ra Long Tuyền huyện nha ban phát thông quan văn điệp, du học ngàn vạn dặm, đóng đầy các quốc gia các nơi các quan ải quan ấn, mắt thấy tên kia kỵ binh muốn tung người xuống ngựa, Trần Bình An ba bước làm một bước, chạy chậm tiến lên, đưa tay cao cao đưa tới, kỵ binh càng thân thể căng cứng, một cả đội thám báo đều là đồng tử hơi co lại, như lâm đại địch.

Tên kia thám báo xoay người nhận lấy quan điệp, cẩn thận xem về sau,

bỗng nhiên nụ cười rục rở, nguyên bản cầm thật chặt chuôi đao cái tay kia, ở sau lưng lặng lẽ đánh cái an toàn binh nghiệp thủ thế, kỵ binh vẫn là khăng khăng xuống ngựa, đưa trả văn điệp, tại Trần Bình An cẩn thận từng li từng tí thu hồi sau, tuổi trẻ kỵ binh cười nói: "Bết bát như vậy thời tiết, nếu là gặp gỡ phiền phức, có thể đi chúng ta ở tạm chính đồn, chuẩn bị tốt đồ ăn, đợi đến phong tuyết nhỏ một chút, lại đi đường không muộn."

Trần Bình An cảm nhận được kỵ binh phát ra từ phế phủ chân thành, lập tức ôm quyền cười nói: "Không có việc gì, ta vừa vặn mượn cơ hội này luyện tập quyền cung, gian nan là gian nan, nhưng là còn gánh vác được."

Đại Ly thượng võ, dân phong bưu hãn, danh chấn một châu.

Giày cỏ thiếu niên bền bỉ như vậy, rất nhanh liền thắng được cái này một đôi tinh kỵ thám báo hảo cảm, chính là một tên khuôn mặt thô phác, ăn nói có ý tứ biên quan lão ngũ trưởng, cũng hiểu ý cười một tiếng.

Song phương xin từ biệt, thám báo tiếp tục xuôi Nam điều tra, Trần Bình An tiếp tục Bắc thượng trở lại hương.

Biên kỵ ngũ trưởng quay đầu ngăm nhìn ba người Bắc về bóng lưng, thu liễm ý cười, quay đầu đối với cái kia dưới trưởng kỵ binh rắn dạy nói: "Sính cái gì anh hùng, không muốn sống nữa ? ! Không nói đến thiếu niên kia sâu cạn như thế nào, hãn bên cạnh hai cái áo quần đơn bạc thì nữ thư đồng, rõ ràng là đạo hạnh không kém người trong tu hành, nếu không như thế nào chịu được phần này thời tiết mài giũa, vừa rồi chúng ta tiếp xúc gần gũi, khí sắc chuyện tốt, người nhìn không ra ?

Như ba người thật sự là địch quốc gián điệp, người này lần mạo muội tiến lên tra hỏi, làm hại chúng ta toàn quân bị diệt không nói, sẽ còn trì hoãn gián điệp tình báo truyền lại!"

Tuổi trẻ kỵ binh ngấp ngà ngấp ngừng, vẫn là có chút không chịu phục, "Ngũ trưởng, chúng ta thân là biên quan ất đẳng thám báo, cái này còn tại Đại Ly cảnh nội, mặc kệ đến từ nơi nào luyện khí sĩ, cũng phải nói một chút chúng ta biên quân quy củ a? Thật muốn dám giết chúng ta, sau đó kiểm tra bắt đầu, nhất định phải bọn hãn chịu không nổi, lui 10 ngàn bước nói, không phải còn có Vương gia tại nha, ta liền tin ai có bản lĩnh cùng Vương gia vật tay."

Chinh chiến kiếp sống nửa đời người lão ngũ trưởng, tức giận đến một roi đánh tới, bất quá đánh vào tuổi trẻ kỵ binh đầu vai bên ngoài không trung, tiếng sấm mưa to chút nhỏ mà thôi, tức cười nói: "Nếu là đổi lại ta mới từ quân lúc ấy, người này các loại hành vi, chính là khiêu khích luyện khí sĩ lão gia, biết không? Chết như thế nào cũng không biết rõ, đừng phải cái phúc hậu trượng nghĩa tướng quân, nhiều nhất giúp người dò hỏi mấy chục lượng trợ cấp bạc, không phúc hậu, nhốt người chết sống!"

Có thể trở thành Đại Ly biên quân ất đẳng thám báo, không thể nghi ngờ là Đại Ly quân ngũ nhân tài kiệt xuất duệ sĩ, liền không có mấy cái là người ngu, tuổi trẻ kỵ binh tranh thủ thời gian mất bò mới lo làm chuồng nói: "Lão ngũ trưởng tiêu nguôi giận, về sau đánh tới cái kia Đại Tù Cao thị hang ổ, ta dùng quân công cho người lão nhân gia thay cái da mịn thịt mềm hào môn nương môn, hảo hảo hàng lửa. . ."

Lão ngũ trưởng cười mắng nói: "Xéo đi, liền người như vậy chút quân công, cho lão tử nhét không đủ để nhét kẻ rằng, khỏi phải nói nhảm, tiếp tục dò xét! Trên đầu lên tiếng, cẩn thận Hoàng Đình Quốc bên kia chó cùng rứt giậu, càng là loại này thời tiết càng phải chú ý, ngược lại là không sợ bọn họ một đầu tiến đụng vào đến tìm cái chết, thế nhưng là đánh nhiều năm như vậy cầm, đều là chúng ta móng ngựa hướng nhà khác giẫm đi, tuyệt đối không để cho người khác giẫm vào nhà chúng ta môn đạo lý."

Tuổi trẻ kỵ binh cười đùa tí tởng nói: "Hiếu rồi hiếu rồi, ta cái này đi đầu

một bước, đảm bảo một con ruồi cũng bay không tiến phía trước trâu lưng sơn cốc."

Tuổi trẻ kỵ binh hít thở sâu một hơi, lôi kéo hơi có vẻ cứng ngắt dày đặc chồn mũi, lắc rơi một chút vụn băng tử, chậm rãi trước chạy.

Một người trung niên thám báo nhin không được hỏi: "Ngũ trưởng, trước đó hai nước trên biên cảnh náo ra lớn như vậy động tĩnh, nghe nói Hoàng Đình Quốc cảnh nội long trời lở đất, chết thật nhiều người, chúng ta bên này ngược lại là không có tổn thất gì, ở trong đó có phải hay không có cái gì nói đầu ? Ngũ trưởng người tin tức ngầm nhiều, rất nhiều cái lão đồng đội bây giờ đều là Đô úy đại nhân, ta có biết rõ trước người chuyên môn tìm người từng uống rượu, có hay không có thể nói nói nói rằng ?"

Lão ngũ trưởng vẻ mặt nghiêm túc, không có tiết lộ thiên cơ, chỉ là nhếch miệng cười cười, ánh mắt cực nóng, ngữ khí âm trầm, "Không có gì có thể lấy nói rằng, chính là chúng ta rất nhanh liền có thịt ăn, chuyện tốt!"

Bên kia, đỉnh lấy phong tuyết tiến lên Trần Bình An chậm rãi nói: "Ta trước đó gặp qua Đại Tùy kỵ quân, hộ tống chúng ta từ biên cảnh đến kinh thành, cùng chúng ta Đại Ly kỵ quân so sánh, luôn cảm giác chỗ nào không giống nhau. . . Nói cụ thể không được."

Tiểu đồng áo xanh lưỡi nhác nói: "Lão gia, cái này nhiều đơn giản một chuyện, Đại Tùy kỵ quân, nuôi dưỡng ở nhà cao cửa rộng bên trong chó giữ nhà, nhìn lấy lợi hại mà thôi, đương nhiên thật nói đến đánh nhau, đoán chừng cũng có thể thích hợp. Thế nhưng là các người Đại Ly kỵ quân, nhất là biên quan kỵ quân, chính là một đám chó hoang, bốn phía cắn người, răng đã sớm cho mài sắc bén, nếu đổi lại là Hoàng Đình Quốc biên quan mậu binh, thấy ba người chúng ta, đã sớm chạy xa xa, nơi nào có lá gan tiến lên tra hỏi."

Tiểu đồng áo xanh ngáp một cái, thuận miệng nói rằng: "Trước kia tại

ngựa sông, nghe ta Thủy Thần huynh đệ nói qua một cốc mật sự tình, hơn mười năm trước, Đại Tùy phía Bắc có một chi biên quân, cùng một đám trên núi luyện khí sĩ lên xung đột, chủ tướng dưới cơn nóng giận, tận lên sáu ngàn tinh nhuệ, tính cả hãn cùng thuộc hạ trong quân dưới trướng Võ Bí Thư Lang, tăng thêm từ đồng đội bên kia điều tạm mà đến theo quân luyện khí sĩ, cùng một chỗ truy sát hơn tám trăm dặm, bốn tên hành hung luyện khí sĩ, sừng sốt cho bọn hãn làm thịt ba cái."

Phấn váy nữ đồng kinh ngạc nói: "Tại Hoàng Đình Quốc, vô luận là địa phương binh nghiệp, vẫn là dưới núi giang hồ, cũng không dám cùng trên núi luyện khí sĩ bực bội. Chi Lan Tào thị sở dĩ tận hết sức lực vun trồng ấu tử, chính là nghĩ đến một người đến nói gà chó thăng thiên, không cần yêu cầu khắp nơi phụ thuộc."

"Hoàng Đình Quốc Hồng thị, từ trên xuống dưới đều nát thối rữa, tương lai chiến tranh, nơi nào sẽ là Đại Ly mọi rợ đối thủ."

Tiểu đồng áo xanh buồn bực ngán ngẫm mà duỗi ra hai tay, lần lượt ngừng tụ ra trong suốt sáng long lạnh tuyết cầu, sau đó lần lượt ném hướng phương xa, "Đại Ly biên quân cũng gây tổn hại đến thất linh bát lạc, nhất là Võ Bí Thư Lang chiến tử hơn phân nửa, tóm lại huyền não rất lớn, Đại Ly hoàng đế bệ hạ mặt rồng tức giận, đem tên kia chính tam phẩm võ tướng triệu hồi kinh thành, một hơi đem biến thành tăng dưới chót sĩ tốt, này mới khiến cái kia bốn tên luyện khí sĩ phía sau sơn môn ngơ ngác. Chỉ là nghe nói không có qua mấy năm, tên kia trấn thủ Bắc quan sa trường võ nhân, liền xuất hiện ở phía Nam Dã Phu quan, mà lại rất nhanh liền khôi phục nguyên vẹn trước chức quan, trước đó chỗ chi kia biên quân, càng là thu hoạch được Đại Ly tân tấn 'Thiết kỵ' một trong vinh dự danh hiệu, biên quân nhân mã chẳng những cấp tốc khôi phục đủ quân số, còn gia nhập rất nhiều giáp đẳng lớn ngựa cùng giáp đẳng hãn tốt, bây giờ phong quang cực kì."

Trần Bình An nhớ tới Đại Tùy Sơn Nhai thư viện, nói một mình nói: "Ngàn vạn đừng đánh cầm a."

Tiểu đồng áo xanh hướng chỗ cao mãnh liệt ném ra ngoài một khóa tuyết cầu, sau đó dùng viên thứ hai tuyết cầu kích xạ mà đi, song phương âm âm vỡ vụn, "Tên đã trên dây không phát không được, ta nhìn trận này diệt quốc đại chiến, là trốn không thoát. Mấu chốt liền nhìn Đại Tù không chịu thua kém không không chịu thua kém, bất quá nếu như Đại Ly Bạch Ngọc Kinh thật có nghe đồn lợi hại như vậy, ta nhìn Đại Tù nguyên bản chiếm ưu trên núi thế lực, phần lớn chọn bo bo giữ mình, dù sao ai cũng không nguyện ý bị một cái từ Bạch Ngọc Kinh lướt đi phi kiếm, trong nháy mắt chém giết tại trận pháp chờ động phủ bên trong, vậy liền thật sự là chết không nhắm mắt đi, ai nguyện ý thử một lần Bạch Ngọc Kinh phi kiếm sát lực ? Cảnh giới càng cao, luyện khí sĩ càng tiếc mệnh sợ chết. Dù sao ta cái kia Thủy Thần huynh đệ liền nói, chỉ cần Bạch Ngọc Kinh phi kiếm có nghe đồn một nửa uy thế, hắn liền chủ động đầu hàng, lấy Đại Ly miếu đường phong cách hành sự, không chừng sẽ còn giữ lại hãn ngự sông Thủy Thần thần vị."

Phấn váy nữ đồng một mặt mờ mịt, "Bạch Ngọc Kinh là cái gì nha ? Sẽ còn chạy ra phi kiếm ?"

Tiểu đồng áo xanh cười ha ha, nhẹ nhàng trong nháy mắt, một hạt tuyết cầu đánh trúng phấn váy nữ đồng cái trán, "Sưu một chút, một thanh phi kiếm liền sẽ từ Đại Ly kinh thành Bạch Ngọc Kinh lướt đi, trở lên ngũ cảnh lục địa kiếm tiên ngự kiếm tốc độ, thoáng qua ở giữa bay qua thiên sơn vạn thủy, liền xuyên thủng người này ngốc nữ đầu lâu, chơi vui không ?"

Phấn váy nữ đồng hai tay che cái trán, cho dọa cho phát sợ.

Tiểu đồng áo xanh giễu cợt nói: "Liền người điểm này không quan trọng đạo hạnh, giết người còn cần dùng Bạch Ngọc Kinh phi kiếm ? Người là ngốc nữ không giả, nhưng Đại Ly triều đình lại không ngốc. Bạch Ngọc Kinh mười mấy thanh phi kiếm, bây giờ dẫn đầu nhắm vào luyện khí sĩ, toàn bộ là Đại Tù cảnh nội những cái này trốn ở đáy nước bên dưới lão

ô quy vương bát đản, ta đoán a, trong đó có tư cách lên bảng cái kia túm Đại Tùy luyện khí sĩ, khẳng định có người lạng lẽ rời đi Đại Tùy bản đồ, vì cái gì chính là tránh né mũi nhọn."

Trần Bình An mặc dù một mực không có chen vào nói, nhưng là đối với ngự sông nước rắn luận điểm cùng suy đoán, cảm thấy tuyệt đại đa số có lý có cứ, cho nên toàn bộ yên lặng nghe vào trong tai, nhớ ở trong lòng. Cho nên Trần Bình An càng nghĩ không minh bạch, như thế một cái nhìn vấn đề rất thông suốt thông minh gia hỏa, làm sao ở quê hương ngự sông bên kia, liền cam tâm tình nguyện cho vị kia dụng ý khó dò Thủy Thần công hắc oa ?

Chẳng lẽ là dưới đĩa đèn thì tối ?

Trần Bình An không có mở miệng hỏi thăm. Đây rốt cuộc là tiểu đồng áo xanh chuyện nhà mình.

Trần Bình An bắt đầu yên lặng chạy cộc, đón phong tuyết một lần lại một lần.

Tại đến gối tuyết lớn, Hám Sơn quyền phổ chạy cộc, không thể không cực kỳ chậm chạp, Trần Bình An từ vách núi sạn đạo một đường đi đến nơi này, hao phí khí lực cùng tinh thần, thời gian càng bền bỉ, càng về sau một bên, đúng đúng bình thường gấp mười gấp trăm lần nhiều.

Toàn thân trên dưới, từ bên ngoài đến bên trong, Trần Bình An cơ hồ đông lạnh thành một khối khối băng, đến mức đến cuối cùng, căn bản không cần Trần Bình An nhưng tận lực vận chuyển mười tám ngừng kiểm khí lưu chuyển, đầu kia giống như hỏa long tuần thú quan ải huyền diệu khí thể, liền sẽ tự hành nhanh chóng du tẩu, trong lúc vô hình trợ giúp Trần Bình An miễn cưỡng duy trì ở một thanh chân khí không ngã.

Mỗi một lần hô hấp thổ nạp, đều là một lần đau nhức thấu xương tủy bị tội.

Bại hoại tiểu đồng áo xanh nhìn đến đầu lớn, cảm thấy không thể nói lý, thiên phú kém liền nhận mệnh không tốt sao ? Người khác tại trên con đường tu hành tiến triển cực nhanh, người Trần Bình An mỗi ngày đều ở chỗ này làm nhiều công ít, nhiều mất mặt a.

Phấn váy nữ đồng thì nhìn đến sắp đau lòng muốn chết.

Nửa tuần qua đi, phong tuyết dần dần dừng, về sau đi đường không đến mức quá mức gian khổ khốn khổ.

Ba người trong lúc đó vòng qua hai tòa quan ải cùng mười mấy tòa thật to nhỏ nhỏ cao ngất khói lửa.

Trần Bình An vẫn là sẽ tự tìm khổ ăn, mỗi ngày luyện tập quyền thung sau khi, chủ động cùng tiểu đồng áo xanh luận bàn võ nghệ, thường thường bị người sau một quyền đánh cho lâm vào sâu tuyết bên trong không gặp người bóng.

Nhưng hai cảnh vẫn là làm bộ đáng thương hai cảnh, Trần Bình An võ đạo tiến giai, thật sự là bền lòng vững dạ.

Tiểu đồng áo xanh không biết là buồn bã nó bất hạnh, vẫn là giận nó không tranh, có mấy lần xuất thủ nặng, đánh cho thiếu tâm nhân toàn cơ bắp nhà mình lão gia điều đứt dây bay loạn ra ngoài, đến giây dựa rất lâu mới có thể đứng đứng dậy, một bên quan chiến phấn váy nữ đồng liền quay đầu đi, không đành lòng lại nhìn.

Tại dạng này liên miên bất tận trở lại hương trên đường, năm nay trận tuyết rơi đầu tiên như vậy kết thúc, ba người rốt cục đuổi tới một tòa tại dư đồ bên trên đánh dấu vì phong nhã huyện thành trấn, bởi vì Trần Bình An tuyển chọn một đầu thông hướng quê quán tây sơn đường về, cho nên sẽ không đi qua Tú Hoa Giang, Hồng Chúc trấn cùng Kỳ Đôn Sơn đường tuyến kia đường.

Trần Bình An nếu muốn nhiều đi qua một chút địa phương xa lạ.

Đọc mấy bộ thư, biết hơn ngàn chữ, đi vạn dặm đường, luyện trăm vạn quyền, cái này là Trần Bình An ngay sau đó tâm nguyện, tóm lại cũng phải cần từng bước một đi tới đến, Trần Bình An lần này trở lại hương hành trình, mỗi ngày đều trôi qua rất phong phú, đương nhiên đau khổ không ăn ít. So với đi Đại Tuyền thư viện du học con đường, có thể đưa ra càng nhiều thời gian, thông qua luyện quyền đến rèn luyện thể phách, lấy vận khí đến rèn luyện thần hồn, nước chảy đá mòn, chim én hàm bùn, từng li từng tí đều là bổ sung.

Tiểu đồng áo xanh sẽ cảm thấy hẫng là đang lãng phí thời gian, thế nhưng là Trần Bình An có thể rõ ràng cảm giác được một chút xú ích lợi tích lũy, loại cảm giác này, như là Nê Bình ngô hẻm đốt sứ thiếu niên, mỗi ngày cần mẫn khổ nhọc, tương đương với thêm ra mấy khóa đồng tiền nhập trướng, vốn liếng đang lặn lẽ gia tăng, người ngoài cảm thấy không thú vị, thế nhưng là Trần Bình An chính mình cảm giác không nên quá tốt!

Cửa ải cuối năm tới gần, vào hội hủ huyện thành phiên chợ, phong nhã trấn không giống với Đại Ly biên quan cái khác thành trì, thư hương khí càng nặng một chút, bởi vì rõ ràng cửa hàng sách nhiều hơn rất nhiều, đương nhiên bản độc nhất bản tốt nhất là đừng hy vọng xa vời, phần lớn là kém giá rẻ tư gia khắc bản, chữ sai để lọt chữ rất nhiều, tiểu đồng áo xanh cùng phần váy nữ đồng đều là tầm mắt cao, một cái là thân gia hùng hậu, thường thấy đồ tốt, một cái là thuở nhỏ cùng thánh hiền sách vở đánh giao tế.

Thế là chỉ có Trần Bình An tại cửa hàng sách đi dạo đến nghiêm túc, đối với trên giá sách một dài sắp xếp mười hai vốn nguyên bộ 《Ngọc Sơn Nhiên Tuyết Đàm》 yêu thích không buông tay, đáng tiếc cái gửi khe hở không nhiều, đã chứa không xuống như thế một bộ lớn bộ đầu, mà lại giá cả quá cao, liền đành phải lùi lại mà cầu việc khác, mua một quyển kí tên

trình nước Đông 《 Thiết Kiếm Kinh Đan Tập 》 .

Đã có tuổi chủ quán liền do trung tán thưởng công tử tốt nhân quang, sau đó giải thích nói vị này Hoàng Đình Quốc lão thị lang sáng tác, bây giờ bỏ vào trong túi, khẳng định kiếm bọn không lỗ, bởi vì chợ búa nghe đồn người kia chẳng mấy chốc sẽ một lần nữa rời núi, được mời đảm nhiệm Đại Ly một tòa thư viện mới phó núi dài.

Trong màn đêm, thẳng lợi trở về Trần Bình An tuyển một tòa đơn sơ nhà trọ, muốn hai gian liền nhau gian phòng, phần váy nữ đồng đơn độc ngủ một gian.

Tiểu đồng áo xanh đi theo Trần Bình An vượt qua cánh cửa, lập tức nhú lại cái mũi một mặt ghét bỏ, dùng sức tại trước mũi lắc lư bàn tay, xua tan những cái kia năm xưa đã lâu hôi chua vị, không hổ là tu luyện thành tinh rắn nước, những cái kia bất kể như thế nào lau đều khó mà tiêu trừ mùi, đều cho tiểu đồng áo xanh từng đợt khu trục đến ngoài cửa sổ.

Trần Bình An đóng lại cửa sau, trên bàn mở ra tấm kia Đại Ly phương Nam châu quận dư đồ, bởi vì những này bí không kỳ nhân địa lý hình thế đồ, luôn luôn vì quan phủ độc hữu, dân gian tư tàng chính là tội lớn. Trần Bình An nhìn lấy phong nhã huyện cùng Long Tuyền huyện ở giữa, cách xa nhau bất quá sáu trăm dặm lộ trình, một nửa là dễ dàng cho thương khách đi đường đường cái, một nửa là tương đối khó đi Trùng Đạm Giang đường thủy, so sánh chuyến đi này một lần dài dặc đường xá, sáu trăm dặm đường, có thể tính là gần trong gang tấc.

Trần Bình An ném qua đồ ăn, liền bắt đầu luyện tập kiếm lô.

Tại một bên lúc thỉnh thoảng vang lên một vị phụ nhân chửi rửa âm thanh, cùng nhà trọ chường quỹ tiếng cầu xin tha thứ.

Cùng quê quán Nê Bình ngô hẻm Hạnh Hoa ngô hẻm bên kia tràng cảnh, nhiều giống a.

Chỉ bất quá lúc ấy Cố Sán hẩn mẫu thân vẫn còn, miệng ác độc Mã bà bà còn chưa có đi thể, mỗi ngày đều sẽ có học thực tiếng đọc sách, xa xa truyền đến Thiết Tỏa Tỉnh bên kia.

Đợi đến lần này trở về, lão hòe thụ đã không có, người giữ cửa cũng đã không tại, Nê Bình ngô hẻm nhà hàng xóm cửa sân miệng, ba mươi tết ngày ấy, nhất định là sẽ không dán thiệp bên trên một bức mới tinh hỉ khí tân xuân liên.

Trần Bình An thở dài, thu hồi kiếm lô đứng cái cọc, đi vào cửa sổ, từ trong tay áo cố ý may vá mà thành nhỏ trong túi quần, móc ra viên kia kiếm nhỏ màu bạc phôi, nhẹ nhàng giữ tại trong lòng bàn tay, chậm rãi ma sát.

Tiểu đồng áo xanh không khỏi gầm thét một tiếng, "Muốn chết!"

Trần Bình An nghe tiếng quay đầu nhìn lại, chỉ gặp tiểu đồng áo xanh hai ngón vờ vờ một đoàn hư vô phiêu miểu sương khói, đột nhiên kẹp chặt, truyền ra một hồi rất nhỏ lộp bộp, bụi sương mù dần dần tiêu tán, mơ hồ ở giữa có kêu rên tê mình.

Nhìn thấy Trần Bình An nghi hoặc sắc mặt, tiểu đồng áo xanh vui sướng tranh công nói: "Lão gia, cái này không biết sống chết nhỏ tinh mị đã bị ta bóp nát! Còn dám đến lão gia địa bàn của người giường oai, thật sự là chán sống rồi!"

Tiểu đồng áo xanh chỉ chỉ đoàn kia bốn phía lưu tán khắp nơi vụ khí, "Nó tên là Chấm Biên Mị, cũng không thực thể, cái này đồ chơi nhỏ những nơi đi qua, mang theo điểm này gió, là thể gian đông đảo oai phong tà khí một trong, thích nhất truy đuổi những cái kia tâm địa ác độc chửi đồng bát phụ, mỗi khi các nàng đẩy môi lưỡi, loại này tinh mị mới có thể vụng trộm xuất hiện, đem cổ kia tập tục thu tập, có khả năng nhất ly gián thân nhân, nhất là quan hệ vợ chồng, giữa phố phường cái gọi là

gối đầu gió, chính là bọn chúng sở trường trò hay."

Trần Bình An thở dài, cười nói: "Về sau gặp gỡ cái này tinh mị, đuổi đi chính là, không cần chém chém giết giết."

Tiểu đồng áo xanh ồ một tiếng, nghiêng đầu, hỏi: "Lão gia, người không phải Bồ Tát tâm địa à, sao dụng phải loại này tà ma tinh mị, thế nào liền không thể thiên hành đạo à nha?"

Trần Bình An dở khóc dở cười nói: "Cái gì thể thiên hành đạo, ta không có lớn như vậy năng lực. . ."

Trần Bình An rất nhanh liền ngừng lời nói đầu, không còn nói cái gì.

Tiểu đồng áo xanh không khỏi trong lòng nổi lên một chút thất lạc.

Bởi vì không thể nghe được kẻ ba phải lão gia đại đạo lý.

Trước kia luôn cảm thấy nghe không thú vị phiền chán, lần kia Vũ Thánh miếu về sau, Trần Bình An về sau liền một lần đều không nói, vậy mà lại cảm thấy càng không thú vị.

Tiểu đồng áo xanh gục xuống bàn trong chốc lát, cảm thấy mình bệnh cũng không nhẹ, dứt khoát leo đến trên bàn, sau đó tay chân nằm sấp mở nằm lấy, âm u đầy tử khí nhìn trần nhà, thấy được một trương đã mất chủ nhân trấn giữ nhỏ mạng nhện, nhìn nữa ngày, tiểu đồng áo xanh bắt đầu ở trên bàn lật qua lật lại.

Phấn váy nữ đồng tại bên kia thu thập qua đệm chăn nệm, liền chạy tới này vừa cho lão gia thu thập, chưa quên hảo hảo công cái kia Thôi Đông Sơn rương sách, cái này một đường màn trời chiếu đất, nàng thời thời khắc khắc đều che chở rương sách, bởi vậy có thể thấy được, thiếu niên áo trắng ban đầu ở Chi Lan Tào thị thư lâu bên trong, cái kia một phen thi triển thần thông, đối nàng tạo thành bóng ma tâm lý lớn đến bao

nhiều.

Trần Bình An một lần nữa cất kỹ cái viên kia "Nén bạc", hướng đi cái bàn, tiểu đồng áo xanh tranh thủ thời gian ngồi trở lại ghế, Trần Bình An từ cái guì bên trong xuất ra quyển kia còn mang theo nồng đậm mùi mực 《 Thiết Kiếm Kinh Đan Tập 》 , tiểu đồng áo xanh tranh thủ thời gian chân chó ân cần mà bưng tới ngọn đèn, giúp đỡ nhóm lửa bắc đèn, chủ tớ ba người phân ngồi ba một bên.

Tiểu đồng áo xanh không dám đánh quấy đọc sách Trần Bình An, ngồi đối diện tại đối diện phẫn váy nữ đồng cười hỏi nói: "Lập tức liền có thể lấy ăn hết một khóa Xà Đảm thạch, bước lên trong ngũ cảnh, có phải hay không rất vui vẻ ?"

Có Trần Bình An mang theo một bên, phẫn váy nữ đồng muốn dùng khí tráng kiện rất nhiều, "Người đừng đánh ta viên kia Xà Đảm thạch chủ ý."

Tiểu đồng áo xanh cười hắc hắc nói: "Lão gia len lút bên dưới nói với ta, Xà Đảm thạch phân lớn nhỏ, phẩm trật có cao thấp, gốc rễ người trên đường đi không có công lao không có khổ lao, vô dụng nhất, cho nên chỉ cấp người một khóa nhỏ nhất kém nhất, ta bồi tiếp lão gia ăn quyền nhiều lần như vậy, cho nên ta lấy tới tay cái kia hai khóa, là lớn nhất tốt nhất, một khóa có người mười khóa lớn như vậy nha."

Phẫn váy nữ đồng lập tức quay đầu nhìn về Trần Bình An.

Trần Bình An lật qua một trang thư, mỉm cười nói: "Đừng nghe hắn nói mò."

Phẫn váy nữ đồng trừng mắt nhìn báo cáo sai quân tình tiểu đồng áo xanh.

Tiểu đồng áo xanh vỗ bàn một cái, "Tạo phản ? !"

Phấn váy nữ đồng hướng Trần Bình An ngồi bên kia ngồi.

Trần Bình An đối với cái này tập mãi thành thói quen, ngược lại là không có cố ý cho lửa nhỏ mẫn chỗ dựa nói chuyện, thủy chung yên tĩnh đọc sách.

Mượn cái kia chén đèn dầu mờ nhạt hỏa quang, Trần Bình An từng từ một vượt qua cái kia bộ đọc sách giấy bút, ở giữa còn lấy ra một khối Kỳ Đôn Sơn còn thừa thẻ tre, cùng lúc đó mua ngọc trâm chủ cửa hàng đưa tặng tiểu kiếm đao, đọc được một ít hai mắt tỏa sáng câu hay, liền một bút một vẽ khắc vào trên thẻ trúc.

Tiểu đồng áo xanh gương mặt dán tại trên bàn, phối hợp chuyển động tròn mắt, giả thần giả quỷ.

Phấn váy nữ đồng không dám cùng hăn đối mặt, liền ghé vào nhà mình lão gia bên cạnh, nhìn lấy Trần Bình An đọc sách hoặc là khắc chữ.

Trần Bình An đột nhiên chau mày, do dự một chút sau hỏi: "Trên sách nói phú quý phát đạt về sau, muốn sửa đường trái cầu, không thể tu Kiến Hào trạch đại mộ."

Tiểu đồng áo xanh đối với cái này khịt mũi coi thường, nhưng là không nói chuyện, bảo trì cái kia nửa chết nửa sống tư thế.

Phấn váy nữ đồng gật đầu nhẹ giọng nói: "Lão gia, một chút người đọc sách là có cái này chú trọng, hi vọng sau khi có tiền làm việc thiện tích đức, tạo phúc trong thôn."

Trần Bình An có chút bất đắc dĩ, hăn vốn chỉ muốn sau khi về nhà, liền đuổi tại cửa ải cuối năm trước đó, lập tức dùng tiền cho cha mẹ tu kiến một tòa phần mộ lớn, khí khí phách phách, không cần liền khối ra dáng mộ bia đều không có.

Tiểu đồng áo xanh nhin không được mở miệng nói: "Lão gia người bây giờ cũng không phải người đọc sách, chú trọng những này làm gì ? Lại nói, thật muốn lo lắng cái gì, cùng lắm thì sửa đường trái cầu cùng nhau làm, đến lúc đó ta tự mình hỗ trợ, chúng ta chẳng những bỏ ra tiền, còn tự thân xuất lực, lão thiên gia khẳng định không lời nói."

Trần Bình An giật mình, vừa mới thắt nút khúc mắc rất nhanh liền giải khai, quay đầu nhìn về tiểu đồng áo xanh, hướng hân duỗi ra ngón tay cái, mở thàm nghĩ: "Tốt! Nói đến đúng!"

Phấn váy nữ đồng đi theo nhà mình lão gia cùng một chỗ cao hứng trở lại.

Tiểu đồng áo xanh ngẩn người, sau đó tranh thủ thời gian cúi đầu, nước mắt kém chút rơi ra tới.

—— ———

Đi tới đi tới, đi qua đường cái cùng đường thủy, bầu không khí hòa hợp một lớn hai nhỏ, rốt cục thấy được một tòa hơi có vẻ lẻ loi trơ trọi núi cao hình dáng.

Trần Bình An dừng lại bước chân, đưa tay một trái một phải vỗ vỗ tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng đầu, sau đó đưa tay chỉ hướng toà kia núi lớn, hân cười nhìn về phía toà kia tên là Lạc Phách Sơn lớn ngọn núi, lần này Trần Bình An buồn cười đến không có chút nào hàm súc, "Đến nhà! Nhà ta!"

—— ———

—— ———

Quyển thứ hai « sơn thủy lang » kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Thêm thổ

Nhìn thấy nhà mình đỉnh núi sau, Trần Bình An liền bắt đầu nhanh chân phi nước đại, không quan tâm cái gì chạy cộc đứng cái cộc, không có nửa điểm gần hương tình e sợ đa sầu đa cảm. Trần Bình An một mực vùi đầu chạy, chiếm cứ lấy hơn phân nửa cái guì từng túi thổ nhượng, tầng tầng lớp lớp, theo đầu vai chập trùng không chừng, tất tiếng xột xoạt tốt rung động.

Tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng hấp tấp đi theo sau đầu, cái trước nhìn chung quanh, kỳ thật tới gần Đại Ly Long Tuyền huyện địa giới sau, hai vị đã sớm phát giác được khác thường linh khí, toàn thân thư thái, giờ phút này rơi vào trong tầm mắt toà kia lớn ngọn núi, để đầu này rần nước không ngừng nuốt nước miếng, quả thực chính là thèm nhỏ dãi ba thước, phảng phất nhìn thấy một bàn lớn rất phong phú nhất bữa ăn ngon.

Tiểu đồng áo xanh trước đó đã từng trong lúc vô tình đề cập, bọn hắn cái này giao long chi thuộc, xan hà ẩm lộ, chỉ là mặt các loại phương pháp tu hành, tiến triển chậm chạp, chỉ có tan chân núi nuốt thủy vận, mới là tiến bộ dũng mãnh Đại Đạo chính đồ.

Chỉ tiếc linh khí dư thừa danh sơn sông rộng, hoặc là bị Tiên gia tọa trấn cát cứ, coi là độc chiếm, hoặc là đã sớm cây đứng lên từng tòa triều đình sắc phong thần chỉ từ miếu, cho dù là tiểu đồng áo xanh loại này tu vi không tầm thường sông trạch đại yêu, cũng không dám tùy tiện nhúng chàm, một khi dính đến chứng đạo trường sinh, nhất là quý mị tinh quái, đừng nói trên con đường tu hành bằng hữu tri kỷ, chỉ sợ cũng liền cha mẹ đều không nhận.

Trái lại thuở nhỏ nhuộm dần thư hương khí tức hỏa mãng, liền muốn so tiểu đồng áo xanh rứt rứt rất nhiều, rõ ràng, cùng là giao long chi thuộc

bàng chi, hai người chứng đạo thời cơ, khác nhau rất lớn.

Tới gần Lạc Phách Sơn chân núi, Trần Bình An thả chậm bước chân, thị lực thật tốt hẳn phát hiện trên núi nhiều chỗ bụi đất tung bay, cái này khiến Trần Bình An tâm xiết chặt, theo lý thuyết Lạc Phách Sơn có Thánh Nhân Nguyễn sư phó hỗ trợ coi chừng, không nên có ngoài ý muốn mới đúng, Kỳ Đôn Sơn thổ địa gia Ngụy Bách, ngược lại là trước đó liền đáp ứng muốn tại trên ngọn núi này dựng trúc lâu, thế nhưng là một tòa nhỏ trúc lâu, làm sao đều nên dựng hoàn tất mới đúng, sau đó Ngụy Bách liền nên dẹp đường hồi phủ, tuyệt không sẽ lâu dài lưu lại, vì sao giờ này khắc này Lạc Phách Sơn bên trên vẫn là một bộ xây dựng rầm rộ cổ quái bộ dáng ?

Chẳng lẽ là đầu kia hắc mãng thói quen không thay đổi, tại nhà mình trên núi nhắm người mà phe, chộc giận huyện nha phái người vào núi vây quét ?

Trần Bình An đang muốn vội vã để tiểu đồng áo xanh biến ra chân thân, để nhanh chóng leo núi, đột nhiên nhớ tới gần nhất ở trong sách nhìn thấy một cái câu, là giảng thuật gặp chuyện chớ hoảng sợ đạo lý, lời nói nói đến rất xinh đẹp, chỉ là ngoài miệng nhiều đọc hai lần, liền có thể để Trần Bình An cảm thấy tục khí thiếu đi mấy phần, lúc trước hẳn còn cố ý khắc ở trên thẻ trúc, thế là Trần Bình An ngay sau đó liền hít thở sâu một hơi, cổ tự trấn định, yên lặng nói với chính mình, "Không nên gấp không nên gấp, trên sách giảng, kỳ thật cùng đốt sứ kéo phôi là một cái đạo lý."

Vừa muốn bắt đầu leo núi, Trần Bình An trước mắt hoa một cái, chăm chú nhìn lại, liền phát hiện một bộ áo trắng người quen cười mỉm đứng tại chân núi, thốt ra nói: "Ngụy Bách!"

Phấn váy nữ đồng nhện không được oa một tiếng, ngốc nữ mà rất cảm thấy kinh diễm, đây là nàng kế thiếu niên Thôi Sàm về sau, đời này thấy vị thứ hai nhân vật thần tiên, tuần tú đến không có thiên lý, nàng lập tức có chút thẹn đỏ mặt, núp ở lão gia Trần Bình An sau lưng.

Tiểu đồng áo xanh cứ thế ngay tại chỗ, sau đó khí thế hùng hổ quay đầu hỏi: "Lão gia, gia hỏa này là đoạt địa bàn ?"

"Dĩ nhiên không phải."

Trần Bình An lắc đầu mà cười, nhìn về phía một thân tiêu sái khí chất xa so với tại Kỳ Đôn Sơn càng thêm rõ rệt thổ địa gia, hiếu kỳ hỏi: "Làm sao còn tại Lạc Phách Sơn ? Các người Sơn Thủy thần linh, không phải là không tốt thời gian quá dài rồi đi chính mình địa giới sao?"

Ngụy Bách cười tủm tỉm nói: "Đúng dịp, bây giờ ta dọn nhà đến Phi Vân Sơn, cùng người làm hàng xóm, Trần Bình An, về sau nhất định phải nhiều hơn trông nom tại hạ nha."

Nói đến đây, vị này năm đó rơi xuống thần đàn Thần Thủy quốc Bắc Nhạc chính thần, bây giờ sắp liền muốn là Đại Ly Bắc Nhạc cộng chủ tôn vinh thần chỉ, lại còn trò đùa giống như cho Trần Bình An làm vái chào.

Trần Bình An không tốt ý tứ thụ cái này cúi đầu, nghiêng người sang tránh rơi, cười hỏi nói: "Trúc lâu tạo tốt a ?"

Ngụy Bách thẳng lưng gật đầu nói: "Làm tốt a, đảm bảo không có ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, ngay tại Lạc Phách Sơn bên trên, ta dẫn các người đi ngó ngó ? Lúc đầu chọn lấy khối dễ dàng nhất để nó đâm rể phong thủy bảo địa, thế nhưng là bị Lạc Phách Sơn Sơn Thần miếu cho chiếm đi, đành phải đổi khối địa bàn, bất quá cũng không kém, tầm mắt khoáng đạt, trời cao đất xa, phong cảnh rất đẹp, ta một năm này cũng không có việc gì liền đi bên kia đợi, người về sau nhưng không cho qua sông đoạn cầu, đuổi ta đi a."

Phấn váy nữ đồng cảm thấy kẻ trước mắt này dáng dấp lớn lên tốt, chưa từng nghĩ tính tình cũng tốt, sau đó tiểu nha đầu cũng có chút kiêu ngạo,

nhà mình lão gia chính là lợi hại, liền giao hảo bằng hữu đều như thế tiêu sái tuyệt luân.

Tiểu đồng áo xanh càng xem càng chột dạ, đột nhiên, áo trắng Ngụy Bách không có dấu hiệu nào mà trương rằng múa trảo, đối với hắn làm cái đe dọa tư thế, dọa đến tiểu đồng áo xanh hướng về sau lướt đi hơn mười trượng, Ngụy Bách cười mở to, "Tăng thêm trên núi đầu kia hắc mãng, chúng ta Lạc Phách Sơn muốn náo nhiệt đi."

Trần Bình An đầu ra đẩy uốn nắn nói: "Lạc Phách Sơn không phải là của người."

Ngụy Bách không thể làm gì nói: "Đúng đúng đúng, người Trần Bình An mới là chủ nhân, ta chỉ là khách nhân, được rồi ?"

Một đoàn người bắt đầu leo núi, Ngụy Bách khéo hiểu lòng người vì Trần Bình An giải thích nói: "Bây giờ tiểu trấn phía Tây những này thật to nhỏ đỉnh núi, đều tính danh hoa có chủ, toàn bộ tại phá thổ động công, vội vàng khai sơn công việc, ngoại trừ mở trên núi con đường, còn có kiến tạo đình nghỉ mát vân vân,

Lạc Phách Sơn dạng này có Sơn Thần miếu, càng thêm nhiệm vụ bận rộn, Đại Ly triều đình Công Bộ phụ trách ném một cái thiên kim, ngoại trừ Lô thị vương triều gần 10 ngàn hình đồ lưu dân, không cần tiền liền có thể thúc đẩy bên ngoài, Long Tuyền quận phủ cùng huyện nha hai tòa quan phủ, còn thuê thật nhiều các người bản địa thanh niên trai tráng, giúp đỡ chế tạo ra từng tòa Tiên gia phủ đệ, để yên ra nhân gian tiên cảnh không bỏ qua tư thế, có chút hao người tổn của a."

Ngụy Bách chỉ chỉ rộng lớn đất vàng mặt đất, "Về sau nơi này sẽ trải lên từ nơi khác vận đến phiến đá, dù sao so Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngõ hẻm đá xanh mặt đất, đành phải không kém."

Trần Bình An cẩn thận hỏi: "Không cần ta sẽ tự bỏ ra tiền ?"

Ngụy Bách cười chỉ hướng không trung, "Chỉ cần người không nghĩ trên không trung kiến tạo cầu giây, cùng nơi khác đỉnh núi nối liền cùng nhau, vậy cũng không cần chi tiêu một viên đồng tiền."

Trần Bình An chấn kinh nói: "Chẳng lẽ có người làm như vậy ?"

Ngụy Bách gật đầu nói: "Có a, còn không chỉ một hai nhà, tại phía Bắc mấy tòa đỉnh núi ở giữa, đã xuất động gia tộc cung phụng, hoặc là trọng kim thuê chuyên môn kiến tạo động thiên phúc địa luyện khí sĩ, bắt đầu dựng trường kiều, trong đó một tòa còn không phải dây xích gỗ Bản Kiều, mà là cầu đá, nghe nói tảng đá thuần một sắc là từ đầm bên trong vớt đi ra, xem chừng từ đầu tới đuôi, làm sao đều phải tốn ra ngoài chừng trăm vạn lượng bạch ngân. Bất quá hiệu quả khẳng định không thể chê, hành tẩu ở trên cầu đá, khói mù lượn lờ, lóe lên dục tiên, nhìn hôm đó ra ngày Lạc Vân quyển mây thư, ta đều muốn động tâm."

Trần Bình An chặc chặc nói: "Nguyên lai bọn hăn có tiền như vậy a."

Ngụy Bách trêu ghẹo nói: "Người nếu là vui lòng bán đi một tòa Thái Vân Phong hoặc là Tiên Thảo Sơn, lập tức chính là đỉnh có tiền phú gia ông, cũng có thể như thế cùng xa cực dục."

Trần Bình An tức giận nói: "Nghĩ gì thế, ta muốn những cái kia tiêu xài một chút giá đỡ làm cái gì, từng cái đỉnh núi mới là lập thân gốc rễ."

Ngụy Bách cười ha ha.

Tham tiền vẫn là tham tiền.

Hai cảnh vẫn là hai cảnh.

Giày cỏ đôi từng đôi, nhưng thiếu niên vẫn như cũ là thiếu niên kia a.

Tiểu đồng áo xanh thấy thế nào Ngụy Bách làm sao chán ghét, hận không thể một cước đá vào tên kia trên mộ, đập hẳn chó đớp cứt!

Một đường leo núi, nhìn thấy vài nhóm Lô thị vương triều hình đồ di dân, có lão có ấu, có thanh niên trai tráng có phụ nhân, phần lớn hình dung tiều tụy, vẻ mặt tiều tụy, nhưng là ở bên giám sát Đại Ly quân tốt, nên được đã đến triều đình bày mưu đặt kế, cũng không đối với mấy cái này vong quốc chi đồ tận lực làm khó dễ, một chút ngất đi già yếu, liền do lấy thân bằng hảo hữu nâng đến cháy hừng hực bên cạnh lò lửa, ăn hơn mấy cà lăm ăn một thanh nước nóng.

Ngụy Bách mây trôi nước chảy nói: "Ngay từ đầu cũng không có tốt như vậy quang cảnh, một chết chết cóng ngã chết Lô thị hình đồ, đương nhiên còn có đánh chết cùng không chịu nhục nổi tự vận, ngăn ngừa trong vòng hai tháng, liền nhiều đến hơn sáu trăm người, về sau là ngay tại chỗ thăng nhiệm Long Tuyền quận thủ Ngô Diên, không tiếc bóc lột vứt bỏ mũ quan tử phong hiểm, hưởng triều đình nộp một phong tấu chương, cái này mới ngừng được lưu dân nhân số chợt giảm xu thế."

Trần Bình An nghi hoặc nói: "Quận thủ ?"

Ngụy Bách đưa tay vẽ lên một vòng tròn lớn, "Trước kia Ly Châu động thiên phạm vi ngàn dặm rộng lớn địa giới, dù là bây giờ khu vực biên giới bị tới gần châu quận, giành đến đầu rơi máu chảy, riêng phần mình tại trên triều đình tìm người giúp đỡ nói chuyện cầu tình, sau đó chia cắt vẽ đi một chút, nhưng Long Tuyền nếu như vẫn chỉ là cái huyện, vẫn không quản được, liền xem như thăng cấp vì Long Tuyền quận, kỳ thật vẫn là có chút gượng ép."

Trần Bình An gật đầu một cái, cái này cùng nhau đi tới, liên quan tới các quốc gia châu quận huyện bản đồ lớn nhỏ, đã sớm có rõ ràng nhận biết, dù sao cũng là từng bước một đo đạc đi ra, hẳn hỏi: "Kỳ Đôn Sơn đầu kia hắc mãng đến nơi này, không có gặp rắc rối a?"

Ngụy Bách lắc đầu nói: "Một mực đang Lạc Phách Sơn thành thành thật thật tu hành, chưa từng đả thương người, bây giờ coi như nó ra ngoài tìm nước uống, bị người nửa đường gặp được, đều đã chuyện thường ngày ở huyện, bình an vô sự. Một chút cái gan lớn bản địa thanh niên trai tráng, đã dám cầm tảng đá xa xa ném nó, nó cũng chịu đựng."

Trần Bình An nhíu mày nói: "Cái này không thể được, ta phải tìm người nói rõ ràng, Ngụy Bách, biết rõ nơi này người nào chịu trách nhiệm sao? Mặc kệ kết quả, ta phải trước tiên nói minh bạch, không có lý do người khi dễ như vậy."

"Chỗ nào khi dễ 'Người', cái kia chính là đầu vừa mới khai khiếu rừng núi đại mãng."

Ngụy Bách đầu tiên là nhin không được cười lên, lập tức trêu chọc nói: "Lại nói hắc mãng da dày thịt béo, chính là cho người dùng sức chặt mấy dao, đều không đến nơi đến chốn, Trần Bình An, người không cần ngạc nhiên. Huống chi nếu như ta không có nhớ lầm, người đối với hắc mãng cảm nhận cũng không coi là tốt, làm sao bây giờ mới trở lại Lạc Phách Sơn, liền bắt đầu thiên vị lên nó?"

"Hắc mãng nếu như dám dẫn đầu đả thương người, ta lần này gặp mặt liền sẽ mời người đánh chết nó, dùng tiền mời ta đều nguyện ý."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Nhưng là nếu như nó nếu như không có, như vậy cái này cùng nó có ở đó hay không Lạc Phách Sơn, không quan hệ, đối thành bất kỳ chỗ nào, hắc mãng chỉ cần là an phận thủ thường lên núi xuống núi, sau đó cái này còn có người đi chủ động khiêu khích nó, cái này một chút cũng không tốt chơi, cái này gọi muốn chết. Ta nếu là dám làm như thế, chết sớm trong núi một trăm lần."

"Có đạo lý."

Ngụy Bách hí mắt mỉm cười nói: "Quay đầu chuyện này, ta giúp người

lên tiếng kêu gọi chính là, những này đỉnh núi lớn nhỏ quan hệ, ta đều rất quen."

Phấn váy nữ đồng hai tay khoác lên trước người rường trúc trên sợi dây, tràn ngập hiếu kỳ.

Lớn như vậy một ngọn núi đầu, đi lâu như vậy cũng chưa tới giữa sườn núi, vậy mà đều là nhà mình lão gia đó a.

Lão gia quả nhiên không có khoác lác, thật có tiền!

Tiểu đồng áo xanh nghe đã lâu đại đạo lý, có chút sáng khoái tinh thần. Dĩ nhiên không phải hẳn cảm thấy Trần Bình An nói đến như thế nào có lý, mà là phản bác cái kia nhìn không ra sâu cạn áo trắng thần tiên, để tiểu đồng áo xanh cảm thấy rất hăng hái.

Trần Bình An nhìn như hững hờ mà hỏi: "Ngụy Bách, người biết Nguyễn Tú sao? Là Long Tu Hà một bên tiệm thợ rèn một cô nương."

Ngụy Bách một mặt ra vẻ nghĩ kế sách hình dáng, sau đó bưng bình đại ngộ nói: "Người là nói Thánh Nhân Nguyễn Cung con gái ruột a, xa xa gặp qua mấy lần, nhà nàng toà kia Thần Tú Sơn, là bây giờ Đại Ly triều đình hoa lớn nhất khí lực đi chế tạo, nàng mấy lần lên núi đi xem tiến trình, đều sẽ tới đi dạo một vòng Bảo Lục Sơn a Thái Vân Phong a loại hình đỉnh núi, trúc lâu tạo tốt trước đó, nàng cũng đã tới một lần Lạc Phách Sơn, hai tay phía sau, cứ như vậy nhìn lấy ta tại trúc lâu trên đỉnh bận rộn, còn hỏi ta có cần giúp một tay hay không giúp đỡ tới, ta không có đáp ứng, tiểu cô nương cứ như vậy ngẩng đầu nhìn nửa ngày, làm hại ta quá ngưỡng ngùng, cuối cùng nàng không biết rõ lúc nào lặng lẽ đi."

Trần Bình An quay đầu đối với phấn váy nữ đồng cùng tiểu đồng áo xanh cười nói: "Nguyễn cô nương là ta rất khỏe bằng hữu, ta tại tiểu trấn có hai tòa cửa hàng, đều là nàng giúp ta quản lý, các người gặp được nàng, liền gọi nàng Nguyễn tỷ tỷ."

Phấn váy nữ đồng lập tức gật đầu, "Có ngay!"

Tiểu đồng áo xanh có chút không tình nguyện, "Số tuổi của ta, khi nàng lão tổ tông cũng không có vấn đề gì, bằng cái gì gọi nàng tử tử, uống phí rơi mất mười tám cái bồi phạt. . ."

Trần Bình An không mẫn không nhạt mà liếc qua, tiểu đồng áo xanh lập tức hai tay đấm ngực, cùng nổi trống giống như, nghĩa chính từ nghiêm nói: "Lão gia lên tiếng, ta gọi nàng mẫu thân đều được!"

Trần Bình An vui vẻ, khó được không móc môn một lần, nhiều tiền lắm của nói: "Quay đầu cho thêm các người hai một khóa phổ thông Xà Đảm thạch."

Phấn váy nữ đồng nhảy căng reo hò, nguyên chỗ nhảy nhót bắt đầu.

Tiểu đồng áo xanh kinh ngạc hỏi, "Lão gia, cái kia ta gọi nàng một tiếng phu nhân, có thể hay không lại nhiều cho một khóa Xà Đảm thạch?"

Trần Bình An vuốt vuốt cái trán, "Đến lúc đó Nguyễn cô nương muốn đánh chết người, ta sẽ không ngăn lấy nàng."

Tiểu đồng áo xanh sợ hãi cả kinh, đột nhiên nhớ lại Ngụy Bách thuận mồm nhắc lên "Thánh Nhân Nguyễn Cung con gái ruột", liên quan tới Chân Võ Sơn Thánh Nhân Nguyễn Cung phong cách hành sự, Hoàng Đình Quốc ngự Giang Đô sớm có nghe thấy, vậy thì thật là ương ngạnh đến cực điểm không nói đạo lý, nơi nào có đem người kéo vào nhà mình địa giới sau đó tại chỗ đánh giết Thánh Nhân ?

Tiểu đồng áo xanh lập tức gượng cười nói: "Ta đối với Nguyễn tử tử, nhất định sẽ khách khách khí khí, rất cung kính. Ta sẽ còn giúp đỡ lão gia nhìn chăm chăm ngốc nữ, để cho nàng đừng không cẩn thận tìm từ không thích đáng, chọc giận Nguyễn tử tử, đến lúc đó đưa tới họa sát

thân, cuối cùng để lão gia người khó làm người. . ."

Trần Bình An dùng sức nhìn cười, cố ý không đi giới thiệu vị cô nương kia ôn nhu tính tình, ngược lại xụ mặt ừ một tiếng, gật đầu nói: "Gặp mặt, muốn lễ phép khách khí."

Quần đi vòng cong, cuối cùng Ngụy Bách dẫn đầu đi tại một đầu đá xanh đường mòn, tự giễu nói: "Chúng ta dưới chân đầu này đường nhỏ là ta lâm thời trải đi ra, tùy tiện góp nhặt chút khe núi cục đá, Trần Bình An người quay đầu không ngại đổi."

Trần Bình An đi tại rãnh chắc tề chỉnh đường đá bên trên, cười nói: "Không đổi không đổi, cái này rất tốt."

Đám người tầm mắt rộng mở trong sáng, thấy được một tòa hai tầng trúc lâu, nhan sắc xanh ngắt ướt át, bộ dáng tinh xảo độc đáo, mẫu chốt là trúc lâu chính đối tốt đẹp sơn hà.

Trúc lâu tầng dưới chót, bày biện mấy trương linh lung đáng yêu ghé trúc nhỏ, trên đầu đệm lên nho nhỏ mao bồ đoàn.

Trần Bình An ánh mắt ngốc trệ, há to mồm, bị chấn động đến tột đỉnh.

Vốn cho rằng Ngụy Bách đáp ứng chính mình kiến tạo một tòa trúc lâu, trong tưởng tượng, không xiêu xiêu vẹo vẹo liền đã rất khá.

Chỗ nào có thể nghĩ đến là tốt như vậy.

Trần Bình An sau khi lấy lại tinh thần, nhẹ giọng hỏi nói: "Nó là của ta?"

Ngụy Bách cười nói: "Đương nhiên."

Trần Bình An ôm quyền nói: "Ngụy Bách, về sau Lạc Phách Sơn chính

là người nừa cái nhà, chỉ cần muốn ở liền tùy tiện ở."

Ngụy Bách cười nói: "U, cái này đổi giọng à nha? Lúc trước là ai nói Lạc Phách Sơn không phải 'Chúng ta' tới ?"

Trần Bình An ha ha cười nói: "Ngụy Bách, người đường đường Kỳ Đôn Sơn thổ địa gia, cùng ta chấp nhận nhiều hạ giá ai."

Ngụy Bách cười ha ha, đưa tay điểm một cái thiếu niên, "Đến cùng vẫn còn có chút biến hóa nha, lần này đi xa cầu học không có uống công."

Về sau Ngụy Bách nhìn lấy nhanh như chớp chạy đến trúc lâu lâu hai một đại nhị nhỏ, sau đó song song ghé vào trên lan can đưa mắt trông về phía xa, một khóa cao một chút đầu to, hai khóa thấp chút cái đầu nhỏ, từ Ngụy Bách nơi này nhìn lại, kỳ thật cũng rất giống một tòa núi nhỏ đầu.

"Lão gia lão gia, chỗ này phong quang vừa vặn rất tốt a, về sau chúng ta có thể ở chỗ này sao?"

"Đương nhiên có thể a."

"Lão gia, đem nơi này chia cho ta thôi, ta có thể ít đi một khóa phổ thông Xà Đảm thạch, kiểu gì ?"

"Không được."

Giống như là bị bọn hắn vui sướng cảm xúc cảm nhiễm, sớm đã không phải Kỳ Đôn Sơn thổ địa gia Ngụy Bách, quay người cùng nhau nhìn về phía phương xa sơn hà, cũng có chút ý cười.

Cùng người lương thiện cư, như vào Chi Lan chi thất, lâu mà tự phương vậy.

Trần Bình An mang theo bọn hăn xuống núi hướng tiểu trấn bên kia, Ngụy Bách xuất quỷ nhập thần, bóng người đã tan biến không thấy, tiểu đồng áo xanh nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Lén lén lút lút, vừa nhìn cũng không phải là cái gì hảo điều! Lão gia, về sau ít cùng tên kia đánh giao tế, ta đây chính là lão luyện thành thực chi luận a."

Trần Bình An không để ý tới không hỏi hăn.

Một đường quen thuộc mà trèo đèo lội suối, làm ba người xa xa nhìn thấy tiểu trấn phía Tây phòng xá thời điểm, Trần Bình An nhẹ nhàng thở dài.

Trước đó chuyên môn bò lên trên toà kia không đáng chú ý Chân Châu Sơn, Trần Bình An đã nhìn ra xa một lần quê quán, cho bên cạnh hai tên gia hỏa chỉ ra rất nhiều nơi đại khái vị trí.

Tỷ như nhà mình tổ trạch chỗ Nê Bình ngô hẻm, Tề tiên sinh năm đó dạy học học thực, có được hai gian cửa hàng Kỵ Long ngô hẻm, đưa tin nhiều nhất Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngô hẻm, ngoài trấn nhỏ một bên tiệm thợ rèn, phía Đông thần tiên mộ cùng nhất phía Bắc lão sử núi vân vân.

Duy chỉ có toà kia khôi phục nguyên bản diện mạo cầu đá, Trần Bình An chỉ là đang nhìn hướng thợ rèn cửa hàng thời điểm, khoé mắt dư quang thoáng nhìn mà qua, chẳng những không có giới thiệu cái gì tường tình, thậm chí ngay cả rõ ràng nhãn quang dừng lại đều không có.

Tận mắt chứng kiến qua bên ngoài thế đạo hiểm ác cùng thiên kì bách quái, nhất định phải cẩn thận nhiều hơn nữa.

Tiểu đồng áo xanh nghênh ngang nói: "Lão gia, chúng ta chờ chút là đi trước cái kia Kỵ Long ngô hẻm, nhìn xem Thảo Đầu cửa hàng cùng Áp Tuế cửa hàng?"

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Đi trước cha mẹ ta năm mộ."

Ba người không có mặc qua tiểu trấn, mà là dọc theo nước sông hướng hạ du đi đến.

Yên lặng đi qua toà kia đã không thấy cũ kiếm đầu cầu đá, đi qua súc đứng lên một tòa tòa nhà thấp bé nhà tranh, cao lớn kiếm lô thợ rèn cửa hàng, cuối cùng đi đến toà kia nho nhỏ năm mộ trước đó, Trần Bình An lấy xuống cái gùi, xuất ra những cái kia còn không bằng lớn chừng quả dấm vải bông cái túi, vì năm mộ thêm thổ.

Thiếu niên tấm kia ngăm đen trên mặt, đã không có thương tâm thương phôi bộ dáng, cũng không có áo gấm về quê thần sắc.

Đi qua núi đi qua nước đi qua ngàn vạn dặm thiếu niên, về đến cố hương sau chuyện thứ nhất, chỉ là yên lặng mở ra những cái kia cái túi, vì cha mẹ năm mộ tăng thêm một bồi bồi thổ nhượng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Thoáng như thần nhân

Một lớn hai nhỏ đi xuống núi, trở về tiểu trấn, tiểu đồng áo xanh kiến thức qua Lạc Phách Sơn cùng trúc lâu phú quý khí tượng, cảm thấy nhập gia tùy tục cũng không tệ, đồng thời người đối diện hương nhớ nhưng nhạt nhẽo một chút, vui mừng hớn hờ nói: "Lão gia, kế tiếp chúng ta đi thì sao? Nê Bình ngô hẻm tổ trạch ? Lão gia, không phải chúng ta đem toàn bộ Nê Bình ngô hẻm mua lại a, nếu như lão gia tình hình kinh tế căng thẳng, không quan hệ a, ta có tiền! Đồng tiền lớn không dám nói ngoa, những cái kia gia sản quy ra thành vàng bạc, mệnh mệnh nhiều oa, lão gia có thể cầm Xà Đảm thạch đến đổi, phổ thông liền thành!"

Trần Bình An cười nói: "Mua xuống Nê Bình ngô hẻm làm cái gì ? Không có như thế giày xéo bạc."

Tiểu đồng áo xanh không quá chịu phục, ngược lại là không dám cùng Trần Bình An mạnh miệng, luôn cảm giác mình tính toán nhỏ nhặt đánh cho lớp bối, tinh khôn rất, bản thân còn không phải hướng về phía Xà Đảm thạch đi ?

Nhìn thấy tiểu đồng áo xanh kinh ngạc, phấn vấy nữ đồng có chút vui vẻ, nàng cũng có chính mình tính toán nhỏ nhặt, nghĩ đến đến Nê Bình ngô hẻm, liền giúp lão gia đem tổ trạch dọn dẹp đến sạch sẽ, nhẹ nhàng thoải mái.

Đến từ Khê Thăng Hà Long Tu Hà ven bờ, Trần Bình An nói cho bọn họ chút trước đó liên quan tới đầu này nước suối cổ sự, tiểu đồng áo xanh nghe được không quan tâm, đột nhiên mở mắt nhìn hằm hằm nước sông một chỗ, nhảy lên mà đi, tiểu đồng áo xanh mặc dù không có hiện ra hung hãn chân thân, nhưng một tay ngự thủy thần thông, thi triển đến rất

có chương pháp.

Mỗi lần ra quyền đánh trúng mặt sông sau, liền cùng đục giếng giống như, đánh ra từng cái nước sông khuấy động to lớn vòng xoáy, nguyên bản một đầu chậm rãi chảy xuôi tường cùng nước sông, cho chơi đùa lật đổ vô thường, tiểu đồng áo xanh trên mặt sông như giày bình địa, giống như là đang đuổi trục ẩn nấp tại đáy sông vật gì đó, ngoài miệng la hét: "Không có mắt lính tôm tướng cua, cũng dám ngấp nghé đại gia mỹ mạo của ta ? !"

Trần Bình An không có ngăn cản, đến một lần tiểu đồng áo xanh xuất thủ không có dấu hiệu nào, đã tới không kịp, thứ hai bởi vì rời đi tiểu trấn trước đó, có lần hấn tại bờ vừa đi cái cọc, xác thực phát hiện trong sông giống như có cái gì nhìn chăm chú chính mình, để hấn cảm thấy sau một lúc sau lưng phát lạnh, lộ ra cổ để cho người ta không thoải mái khí tức âm u, chẳng qua là khi lúc Trần Bình An vừa mới luyện quyền, không dám truy vấn ngọn nguồn, chỉ có thể kính nhi viễn chi.

Lần nữa kiến thức đến tiểu đồng áo xanh ngang ngược tính tình, phần váy nữ đồng có chút đau đầu, nhỏ giọng nhắc nhở Trần Bình An, "Lão gia, Đại Ly triều đình có đối với đầu này Long Tu Hà sắc phong thần linh sao? Tỉ như Hà bà Hà Bá cái gì, nếu như phẩm trật cao hơn Hà Thần, chúng ta nhưng đừng như thế không buông tha, trên sách nói qua, "huyền quan bất như hiện quán", trên sách còn nói, bà con xa không bằng láng giềng gần. . ."

Cái này thật đúng là đem Trần Bình An đang hỏi, nhìn quanh bốn phía sau, nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Nếu như là Hà Thần, nên được có từ miếu a, cùng nhau đi tới, giống như không thấy được."

Trần Bình An trong lòng khẽ thở dài một cái, nhớ tới cái gửi bên trong một khối trên thẻ trúc, chính mình tự tay khắc dấu "Dục tốc bất đạt", liền quyết định từ bỏ loại này không đầu không đuôi nói bóng nói gió, đối với cái kia càng chiến càng mạnh tiểu đồng áo xanh hô nói: "Trở về!"

Dao Viễn Hà trên mặt vung tay xuất thủ tiểu đồng áo xanh, từ trong tay áo lướt đi từng đợt pháp bảo bay lượn mang theo tỏa ra ánh sáng lung linh, cười to nói: "Lão gia, hơi chờ một lát, liền trong chốc lát, ta lập tức liền có thể lấy bắt được đầu này trượt không lưu thu con lươn nhỏ! Cùng ta so liều thủy chiến công phu, thực sự là. . . Ai u, còn có chút gia sản ý tứ a, cái này pháp bảo phẩm cấp không tệ a, đáng tiếc đại gia chỉ cần dính lấy nước, liền trời sinh một bộ khổ luyện vô địch thể phách, thối bà tám, người chút bản lãnh này căn bản không đáng chú ý a, oa ha ha, bắt lại người sau, liền đem người hướng nhà ta lão gia trên giường ném một cái, bảo đảm Xà Đảm thạch tới tay!"

Tiểu đồng áo xanh cùng sông kia ngọn nguồn âm vật đánh cho có qua có lại, song phương pháp bảo xuất hiện nhiều lần, Long Tu Hà bên trên bảo quang rạng rỡ, đương nhiên đây là tiểu đồng áo xanh trong lòng còn có trêu đùa nguyên nhân, nếu không lấy hãn cường hoành thể phách cùng không tầm thường tu vi, dù là không dùng ra chân thân, đồng dạng có thể lấy man lực trọng thương đối thủ.

Sau một lát, tiểu đồng áo xanh quay người một đường chạy chậm hướng Trần Bình An, trong tay ngược lại dắt lấy một một số lớn. . . Mái tóc đen dài ?

Đến tới gần Trần Bình An cùng phẫn vấy nữ đồng bờ một bên, tiểu đồng áo xanh buông tay ra, dương dương đắc ý nói: "Lão gia, cái này bà nương dáng dấp không tệ, mông tròn vo, một cái có thể có ngốc nữ mà hai cái lớn đầu, không bằng thu làm nha hoàn a?"

Phẫn vấy nữ đồng đầy mặt đỏ lên, xấu hổ giận dữ không chịu nổi.

Tiểu đồng áo xanh chân một bên trên mặt sông, lộ ra một cái đầu cùng một đoạn trắng nõn cái cổ, vị này phụ nhân bộ dáng nước sông Âm Thần, khuôn mặt nở nang, vẻ mặt diễm đạm đáng yêu, một đầu quạ màu xanh thác nước đầu tóc, trải tán ở trên mặt nước, theo kịch liệt lắc lư

nước sông dập dờn chấp chờn.

Gặp được Trần Bình An, giống như vóc dáng hơi cao một chút, nghèo kiết hủ lậu vẫn như cũ, chính là không biết sao mộ tổ bốc lên khói xanh, vậy mà thu nạp tiểu đồng áo xanh lợi hại như vậy lâu la, phụ nhân ánh mắt âm đạm không biết, cấp tốc thu liễm phức tạp suy nghĩ, có chút rủ xuống bên dưới đầu, lã chã chực khóc nói: "Ta là Long Tu Hà tân tấn Hà Thần, theo thường lệ yêu cầu tuần tra tất cả đường tắt bờ sông các lộ đám người, chỗ chức trách, nếu là vô ý mạo phạm các vị, mong rằng ba vị thần tiên thủ hạ lưu tình, chớ có cùng ta chấp nhặt."

Trần Bình An để tiểu đồng áo xanh mau tới bờ, đối với này vị diện lỗ xa lạ Long Tu Hà thần ôm quyền nói xin lỗi nói: "Là chúng ta mạo phạm Hà Thần phụ nhân. Ta gọi Trần Bình An, chính là Long Tuyền người địa phương, không biết Hà Thần phụ nhân là phương nào nhân sĩ?"

Phụ nhân ánh mắt hiện lên một vòng cổ quái, rất nhanh rụt rè nói: "Tất nhiên làm một phương Sơn Thủy thần linh, nhất định phải chặt đứt tục duyên, cái này cùng tăng không nói tên nói không nói thọ, là đạo lý giống nhau, cho nên công tử chớ có hỏi thăm lai lịch của ta. Tóm lại ta chẳng những không có ý muốn hại người, ngược lại sẽ còn che chở đầu này Long Tu Hà một sông thủy vận."

Tiểu đồng áo xanh giận tím mặt, "Cho thể diện mà không cần đúng không, khi dễ nhà ta lão gia dễ nói chuyện đúng không?"

Trần Bình An đưa tay dè lại tiểu đồng áo xanh đầu, không cho hấn quay về trong nước cùng một vị đường đường Hà Thần vạch mặt, đối phụ nhân gật đầu cười nói: "Làm phiền Hà Thần phụ nhân."

Phụ nhân vội vàng nâng lên một đoạn Bạch Ngẫu giống như cánh tay, khoát tay nói: "Không dám nhận không dám nhận. Lần này là không đánh nhau thì không quen biết, Trần công tử không cần nhạy cảm, về sau nếu đang có chuyện, công tử để cho người ta đến sông một bên thông

báo một tiếng, ta nhất định sẽ không từ chối."

Trần Bình An không còn cùng vị kia Hà Thần tiếp tục cứng nhắc mà khách sáo hàn huyên, cái này vốn cũng không phải là hẳn cường hạng, mà lại đối phương luôn mồm Trần công tử, để Trần Bình An toàn thân không được tự nhiên, liền mang theo tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng bước nhanh rời đi, rất nhanh liền đến gần toà kia bờ sông thợ rèn cửa hàng, Trần Bình An do dự muốn đi cùng Thánh Nhân Nguyễn Cung cùng Nguyễn cô nương lên tiếng kêu gọi hỏi thăm tốt, vẫn là về trước tiểu trấn Nê Bình ngõ hẻm.

Từ Hà bà thăng làm Hà Thần lại không từ miếu hương hỏa phụ nhân, chậm rãi chui vào nước sông ngọn nguồn, ánh mắt âm trầm, đầy mặt lửa giận, một cước giết chết một cái đáy sông trong bùn nhão con rùa già, lại bổ sung một cước, dẫm đến mai rùa vỡ nát mới bỏ qua, tâm tính không chừng phụ nhân lập tức có chút hối hận, to bằng cái thớt nhỏ bé con rùa già, đã sống gần hai trăm năm, tăng thêm bây giờ Ly Châu động thiên tử tán tràn đầy, hoa cỏ cây cối, chim bay thú chạy, hết thảy cùng hưởng ân huệ, đã cho con rùa già sinh ra một tia linh tính, nói không chừng hai ba trăm năm sau, chỉ cần nó thành công khai khiếu, liền sẽ trở thành phụ nhân lòng bàn tay bên dưới một viên có thể dùng chi binh.

Phụ nhân ai thán một tiếng, xoay người đối đồng kia phá toái mai rùa, "Người muốn trách thì trách cái kia họ Trần nhỏ người quê mùa, là hẳn liên lụy người, hẳn mới là kẻ cầm đầu. Trần công tử, ta nhớ vào! Khắc chết cha mẹ tiểu vương bát đản, cùng người mới là kẻ giống nhau, làm sao không dứt khoát chết tại du học trên đường, cho người ta dẫm đến nhão nhoẹt. . ."

Phụ nhân trong lòng cực hận Nê Bình ngõ hẻm thiếu niên, hùng hùng hổ hổ, thân hình uyển chuyển hành tẩu tại đáy nước, sau lưng tha duệ dài đến một trượng có thừa tóc xanh, như là hào phiệt quý phụ dài dẳng đặc váy. Nàng bất tri bất giác hưởng hạ du dạo chơi mà đi, đợi đến nàng hồi lại thần, đã đi tới Long Tu Hà cùng Thiết Phù Giang chỗ giao giới, dưới

lòng bàn chân chính là tạt rơi mà rơi mãnh liệt thác nước.

Dọa đến nàng rơi đầu liền chạy.

Một năm này ở trong, Long Tuyền quận náo nhiệt nhao nhao, vô số yêu quái tinh mị từ bốn phương tám hướng tràn vào, chờ mong lấy có thể ở đây tu hành, hấp thu linh khí. Nếu như nói nàng cái này Long Tu Hà thần, nhiều nhất chỉ là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cùng yêu vật yêu cầu một ít phí qua đường, cho cháu trai giúp đỡ góp nhặt chút vốn liếng thôi, như vậy bên dưới một bên Thiết Phù Giang bên trong cái vị kia hung Thần Sát tinh, đường đường chính chính sông lớn chính thần, thật sự là thật lớn sát tâm thật nặng sát tính, chết tại tay nàng bên dưới dã tu tán tu, một đôi tay đều đếm không hết, kỳ quái là Đại Ly triều đình cùng Long Tuyền quận phủ, đối với cái này từ trước tới giờ không hỏi đến nửa câu, để phụ nhân cực kỳ hâm mộ, thế là càng nhớ lên toà kia chậm chạp không đến Hà Thần miếu.

Tiệm thợ rèn bên kia, Trần Bình An chính do dự muốn hay không đến nhà, lại nhìn thấy cầu đá vòm cái hướng kia, xuất hiện một vị áo xanh thiếu nữ bóng người.

Nàng nhìn thấy hắn, xác định không sai là hắn sau, nàng liền dừng lại bước chân một lát, lúc này mới tăng tốc bước chân.

Trần Bình An mang theo hai cái tiểu gia hỏa đón lấy nàng, cười xa xa chào hỏi nói: "Nguyễn cô nương!"

Nguyễn Tú một cái ai chữ ứng thanh, chạy chậm hướng Trần Bình An, đứng vững sau, ôn nhu nói: "Trở về a."

Trần Bình An gật đầu nói: "Trở về!"

Trong lúc nhất thời hai hai không nói gì nói.

Tiểu đồng áo xanh tròng lớn con mắt.

Oa, không hổ là Phong Tuyết miếu Thánh Nhân nữ nhi, đáng dấp thật sự là tuấn.

Đáng tiếc đáng tiếc, chính là người không thể mạo bề ngoài, giống như tính tình không phải rất tốt, vô cùng có khả năng một lời không hợp liền đánh chết chính mình, nếu không mình khẳng định phải hô một tiếng phu nhân.

Phấn váy nữ đồng nháy mắt mắt, tràn ngập hiếu kỳ cùng ngưỡng mộ, nghĩ thầm chính mình lớn lên về sau, cũng phải lớn lên giống trước mắt vị này nhu nhu nhược nhược áo xanh tỷ tỷ.

Nguyễn Tú dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc, mỉm cười nói: "Đi trước cửa hàng uống ngụm nước nóng, sau đó đặt ở nhà ta bên kia đồ vật, ta giúp người cùng một chỗ chuyển về Nê Bình ngô hẻm ?"

Trần Bình An ừ một tiếng.

Về sau Nguyễn Tú nói tiểu trấn vụn vặt sự tình, nói Nê Bình ngô hẻm tòa kia không biết chủ nhân là ai gian phòng, nàng đã giúp đỡ tu sửa tốt. Chỉ là Thảo Đầu cửa hàng cùng Áp Tuế cửa hàng sinh ý, không phải quá tốt, nàng sau khi nói đến đây, có chút áy náy cùng then thùng. Nàng còn tự tác chủ trương mà đem Trần Bình An nhà hàng xóm cái kia lồng gà mái cùng gà con, mang về thợ rèn cửa hàng bên này nuôi, nhưng là không cẩn thận cho mèo hoang ngậm đi hai cái, Nguyễn Tú nói lên cái này, liền càng thêm thất lạc. Dem Trần Bình An cho vui cười đến không được, tranh thủ thời gian an ủi nàng, lúc này mới bao lớn chút sự tình a, chỗ nào yêu cầu đế tâm, ngày khác giết gà mái nòi hầm cách thủy canh gà đều thành, hắn bây giờ đồ ăn tay nghề phóng đại, khẳng định ăn ngon. Dem Nguyễn Tú cho lo lắng, nói không thể giết không thể giết, bọn chúng ngoan cực kì, thật to nhỏ, bây giờ cũng đều có danh tự đây.

Trần Bình An cười đến không ngậm miệng được.

Lúc này mới hiểu được là Trần Bình An cố ý giở trò xấu, tính tình điệu dàng Tú Tú cô nương, nhẹ nhàng trừng mắt liếc hắt một cái.

Tiểu đồng áo xanh mới chợt hiểu ra, hóa ra lão gia ngay từ đầu liền cho mình đào cái hố to, vị tỷ tỷ này chỗ nào tính tình kém ? !

Thua thiệt lớn, tiểu đồng áo xanh cảm thấy viên này bỏ lỡ cơ hội Xà Đàm thạch, đừng nói khóc lóc om sòm lẫn lộn treo ngược ném nước, coi như trộm cũng phải trộm đến tay, bằng không tâm khí khó bình!

Đi vào toà kia ngay ngăn trật tự thợ rèn cửa hàng, nguyên bản bước đi phiêu hốt tiểu đồng áo xanh lập tức dọa đến sắc mặt tuyết trắng, phần váy nữ đồng càng là trốn ở Trần Bình An sau lưng.

Bảy miệng giếng nước.

Chi chút khắp nơi.

Mỗi một cái giếng nước, đều có kiếm khí bay vút lên trời.

Dù là chỉ là nhìn nhiều, liền để tiểu đồng áo xanh cùng phần váy nữ đồng cảm thấy hai mắt đau nhức, cơ hồ phải nhắm không được nhói nhói rơi lệ, hận không thể hiện ra chân thân, chống cự những cái kia vô hình uy áp cùng bàng bạc kiếm ý. Run lấy bấy hai cái tiểu gia hỏa, trước đó đến Long Tuyền cái chủng loại kia hưng phấn cùng kích động, lập tức tan thành mây khói, chỉ cảm thấy nơi này khắp nơi hung hiểm, quả thực chính là một tòa nhân gian lôi trì, nhất là trấn áp bọn hắc nhũn này giao long chi thuộc bàng chi di chủng.

Thẳng đến Trần Bình An để bọn hắc nhũn hai ngời tại một tòa nhà tranh trước trên ghế trúc, hắc cùng Nguyễn Tú đi cách đó không xa tòa kia bùn vàng phòng khuôn đồ, hai cái tiểu gia hỏa khôn ngoan từng một hơi, hai mặt

nhìn nhau, phát hiện đối phương cái trán đều là mồ hôi.

Tiểu đồng áo xanh nhếch lên chân bắt chéo, ra vẻ nhẹ nhõm, mĩa mai nói: "Ngốc nữ, đồ hèn nhát, không có tiền đồ!"

Phấn váy nữ đồng nhỏ giọng nói: "Người lại tốt hơn chỗ nào."

Tiểu đồng áo xanh hai tay ôm ngực, bình chân như vại nói: "Ta cái này gọi bày ra địch lấy yếu, người biết cái gì!"

Phấn váy nữ đồng nhìn thấy một cái nhanh chân đi đến trung niên hán tử, bề ngoài xấu xí, theo lễ phép, nàng tranh thủ thời gian đứng dậy nói: "Thúc thúc tốt, ta là lão gia Trần Bình An nhà tỳ nữ."

Hán tử gật gật đầu, dời cái ghế ngồi tại không nơi xa, nhìn về phía phòng đất bên kia, sắc mặt khó coi.

Tiểu đồng áo xanh dò xét một phen, không nhìn ra môn đạo, chỉ coi là thợ rèn cửa hàng thanh niên trai tráng lao lực, "Nhìn cái gì nhìn, ta nhưng cảnh cáo người, Tú Tú cô nương là nhà ta lão gia tình nhân cũ, người nếu là dám động ý đồ xấu, ta liền một quyền đâm chết. . . Được rồi, lão gia căn dặn ta muốn thiện chí giúp người, tính tiện nghi người, chỉ là một quyền đánh cho người gần chết!"

Hán tử sắc mặt càng khó coi, không nói chuyện.

Tiểu đồng áo xanh tự cho là nhìn ra một điểm mầm đầu, bởi vì ở giữa cách một cái chướng mắt phấn váy nữ đồng, hần nhô ra thân, xoay đầu qua nhìn qua hán tử, "Người thật đối với nhà ta lão gia chưa qua cửa phu nhân, có tưởng niệm hay sao? Mẹ nó người bao nhiêu tuổi, thật sự là tức chết ta rồi, đại gia hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, thật không có gặp qua người này a vô liêm sỉ bắn thiêu hán tử, tới tới tới, chúng ta so chiêu một chút, ta cho phép người lấy lớn lấn nhỏ. . ."

Trần Bình An sau lưng cái kia không đi hơn phân nửa cái gùi bên trong, hiện tại đã lấp nhập một cái nặng nề vải bông bọc hành lý, cùng Nguyễn Tú sóng vai đi tới.

Nhìn thấy trung niên nam nhân sau, Trần Bình An kính cẩn hô một tiếng Nguyễn sư phó, hán tử căn bản không có phản ứng.

Nguyễn Tú cười hô một tiếng cha, hán tử mới rầu rĩ không vui địa gật đầu.

Cha ?

Tiểu đồng áo xanh liền giống bị một cái sét đánh ngang tai nện ở trên đầu, không nói hai lời liền nhảy nhót bắt đầu, chạy đến trung niên hán tử trước người trên mặt đất, bịch một chút quỳ xuống đập đầu, "Thánh Nhân lão gia ở trên, thụ nhỏ bé ba đập chín bái!"

Đầu này ngự sông nước rần phanh phanh đập đầu, không chút do dự, chỉ là một bụng khổ nước, oán thăm không thôi, người một cái cao cao tại thượng Bình gia Thánh Nhân, tốt xấu có chút Thánh Nhân phong phạm được hay không ? Liền nên tại cái kia đồi núi chi đỉnh phun ra nuốt vào nhật nguyệt mới đúng a, bằng không tại đại thủy bên bờ ra quyền như sấm ? Kết quả không rên một tiếng, chạy tới ta bên cạnh ngồi cùng khối mảnh gỗ không có khác biệt, nào loại nào ?

Đường đường mười một cảnh Phong Tuyết miếu đại lão, tọa trấn Ly Châu động thiên Bình gia Thánh Nhân, hưởng dự Đông Bảo Bình Châu Chú Kiếm Sư, người không tại cái trán khắc lên Nguyễn Cung hai cái chữ to coi như xong, thế nào đáng dập còn như thế bình thường ? Lui 10 ngàn bước nói, bước đi tốt xấu muốn long cất cao bước đi mạnh mẽ uy vũ a? Ngồi liền muốn có uyên đình núi cao sừng sừng khí thế a?

Cảm thấy mình mù một đôi mắt chó tiểu đồng áo xanh đập xong đầu sau, vẫn là không dám đứng dậy, một bộ khăng khải hy sinh tư thái, chỉ là vẻ

mặt cầu xin, nước mắt ào ào hướng hạ lưu, khoé mắt dư quang lờm một chút nhà mình lão gia, chờ mong lấy lão gia có thể vì chính mình bênh vực lẽ phải một chút.

Hắn lần này là thật có ném nước tự vận tâm tư.

Hơi nghi hoặc một chút tiểu đồng áo xanh cổ quái làm dáng, Nguyễn Tú không biết nội tình, cũng không muốn hỏi nhiều cái gì, "Cha, ta bồi tiếp Trần Bình An đi trước tiểu trấn."

Nguyễn Cung nhần nhin nửa ngày, chỉ biết xuất một câu, "Về sớm một chút rèn sắt."

Nguyễn Tú hỏi: "Cha, khai lò đúc kiếm canh giờ không đúng, chuyện gì xảy ra?"

Hán tử đứng người lên, "Ta quyết định, người đừng hỏi nhiều."

Nguyễn Tú ồ một tiếng.

Thẳng đến Nguyễn Cung thân ảnh biến mất tại tầm mắt, tiểu đồng áo xanh lúc này mới có lá gan đứng người lên, lưng la lưng lay, lau sạch lấy đầy mặt nước mắt cùng mồ hôi lạnh trên trán, lòng còn sợ hãi, yên lặng lẩm bầm "Đại nạn không chết tất có hậu phúc" .

Một đoàn người đi ra rất có huyền cơ thợ rèn cửa hàng, đi qua ngàn năm lại ngàn năm vượt ngang nước sông toà kia cầu đá vòm, Trần Bình An đột nhiên cùng bên người áo xanh cô nương, nói một tiếng cảm ơn.

Nguyễn Tú quay đầu cười nói: "Trở nên như thế khách khí a."

Trần Bình An thành tâm thành ý nói: "Đến bên ngoài, mới biết rõ một ít chuyện, cho nên thật không phải ta khách khí."

Nguyễn Tú cười hỏi nói: "Là đang khen ta sao ?"

Trần Bình An nụ cười rục rờ, "Đương nhiên!"

Nguyễn Tú ngăm nhìn thiếu niên khuôn mặt tươi cười, thu tầm mắt lại sau, nhìn về phía tiểu trấn bên kia, nàng nói một câu để cho người ta đầu óc mơ hồ lời nói, "Không có đổi, thật tốt."

Chỉ sợ chỉ có Thánh Nhân Nguyễn Cung mới biết rõ câu nói này phân lượng cùng thâm ý.

Hoặc là một đời trước Thánh Nhân Tề Tĩnh Xuân biết rõ hết thảy, khả năng cái nào đó lão nhân cũng lơ mờ nhìn ra chút mách khéo, nhưng là cũng sẽ không nói cái gì.

Nguyễn Cung nữ nhi Nguyễn Tú, thuở nhỏ chính là thiên phú dị bẩm, chân chính ngàn năm không gặp, tuyệt đối không phải bình thường tu hành thiên tài có thể đẹp ngang, đến mức Nguyễn Cung không thể không tự lập môn hộ, thoát ly Phong Tuyết miếu, chạy đến Ly Châu động thiên bị tội, vì cái gì chính là mượn nhờ phương này thiên địa thuật pháp cấm tiệt, đến che lấp ẩn nấp Nguyễn Tú siêu quần bạt tụy, hoặc là nói là tại tận lực kéo dài nữ nhi "Cây có mọc thành rừng, phong tú tại núi" thời gian.

Vị này trên cổ tay có một đuôi Hỏa Giao hóa thành vòng tay chiếm cứ vờn quanh áo xanh thiếu nữ, không đơn thuần là Hỏa Thần chi thể đơn giản như vậy.

Bởi vì tại thiếu nữ trong mắt, nàng chỗ đã thấy thế giới cùng nhân sự, cùng tất cả mọi người khác nhau rất lớn.

Nàng có thể trực tiếp nhìn thấy lòng người hắc bạch, thấy rõ ràng nhân quả thiện ác, nhìn ra khí số sâu cạn.

Thiếu nữ trong mắt, giữa thiên địa, sắc thái lộng lẫy.

Ý vị này Nguyễn Tú chứng đạo con đường, sẽ càng thêm long đong khó đi, đương nhiên một khi chứng đạo, Nguyễn Tú thành tựu độ cao, Đại Đạo to lớn, căn bản chính là không thể đo lường.

Cho nên lúc ban đầu tại Thanh Ngưu Bối, Nguyễn Tú lần đầu tiên nhìn thấy bờ một bên thiếu niên, sở dĩ không có tránh lui biến mất, cũng là bởi vì thấy được Trần Bình An "Sạch sẽ" .

To như vậy một tòa Ly Châu động thiên, thế gian muôn màu, chỉ có cái này Trần Bình An, lẻ loi trơ trọi một người, không nhiễm trần thế, tựa như một mặt mới tinh tấm gương.

Cho nên Nguyễn Tú ưa thích cùng hân chờ tại cùng một chỗ, ưa thích vụng trộm quan sát Trần Bình An tâm hồ rất nhỏ chập trùng, lặng lẽ cảm thụ hân hỉ nộ ái ố.

Đối với vị này ăn hàng cô nương mà nói.

Thiếu niên tựa như một đạo món ngon nhất "Bánh ngọt", nàng rất ưa thích, thích đến không nỡ ăn cái chủng loại kia.

Nàng rất lo lắng Trần Bình An lần này ra cửa đi xa, lòng người sẽ biến, tâm hồ sẽ trở nên đục ngầu, mưu trí sẽ vững bền, nhiễm những cái kia không tốt tập khí cùng bề bộn nhân quả.

Hiện tại xem ra, Trần Bình An xác thực thay đổi một chút, nhưng vẫn rất tốt.

Nguyễn Tú như trút được gánh nặng đồng thời, liền càng thêm ưa thích Trần Bình An.

Xem đi, ta liền biết rõ hân chắc chắn sẽ không khiến người ta thất vọng!

Một đường đi đến Nê Bình ngõ hẻm, đi vào đầu kia chật hẹp âm u ngõ hẻm, cho dù tiểu đồng áo xanh đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, vẫn là nghẹn họng nhìn trân trối, nhà mình lão gia ngay tại đầu này rách rưới trong ngõ nhỏ lớn lên ?

Nguyễn Tú thành thạo mà mở khóa đẩy cửa, mở ra cửa sân về sau cửa phòng, tính cả Lưu Tiệp Dương cùng Tống Tập Tân hai nhà cùng một chỗ, tổng cộng ba xuyên chìa khoá, nàng cùng một chỗ đưa trả lại cho Trần Bình An.

Trần Bình An thu hồi sau, vượt qua cánh cửa, nhìn lấy không thể quen thuộc hơn được gian phòng, rất sạch sẽ, bộ cửa sổ bên kia lại còn thả một chậu không biết tên tiểu xảo cỏ cây, tại trời đông giá rét thời tiết màu xanh biếc buồn bực, để người đặc biệt niềm vui ngoài ý muốn.

Trần Bình An đang muốn mở miệng nói chuyện, Nguyễn Tú đã cười nói: "Nhưng đừng nói cảm ơn a."

Trần Bình An có chút xấu hổ, đem cái gì đặt ở trên mặt đất, đem cái kia nặng nề bọc hành lý xuất ra đặt tại trên bàn, ngồi xổm ở trên mặt đất, sờ sờ đòi đòi, lấy sau cùng ra một khối nhỏ thẻ tre, đứng người lên sau đưa về phía Nguyễn Tú, then đỏ mặt nói: "Không biết nên đưa người cái gì, bên ngoài thành trấn ăn đồ vật ngược lại là rất nhiều, nhưng ta sợ ép hỏng, thời gian thả lâu dài cũng không dễ, thực sự không có cách, liền làm cái này, đừng ghét bỏ a."

Nguyễn Tú ngẩn người, tiếp nhận khối kia lớn nhỏ cỡ bàn tay xanh đậm thẻ tre, vào tay thấm mát, cúi đầu nhìn chăm chú, phát hiện nguyên lai bên trên một bên khắc một hàng chữ nhỏ, "Sơn thủy có trùng phùng", viết đoạn đoạn chính chính, nghiêm túc.

Nguyễn Tú cười đến nheo lại đôi mắt, dùng ngón tay bụng nhẹ nhàng ma sát những cái kia khắc chữ, cúi thấp đầu nói rằng: "Ta rất ưa thích."

Tiểu đồng áo xanh một mặt ngực trệ, cái này đều được ?

Thánh Nhân độc nữ, cứ như vậy một khối chẻ tre giản, một nhóm chữ phá, liền ưa thích ?

Đại gia ta trước đó mấy trăm năm giang hồ, có phải hay không toi công lẫn lộn rồi?

Nhớ kỹ trước kia Thủy Thần huynh đệ, xem ra một vị mặt cao hơn đầu trên núi bà di, đưa cho nàng thành đồng tài bảo, chỉ là cùng chính mình liền mượn rất nhiều phẩm cấp không tầm thường pháp bảo, nhưng từ không gặp cô nương kia rồi một chút miệng a, đồ vật toàn bộ vui vẻ nhận, sắc mặt tốt một cái không có.

Ngay trước Nguyễn Tú đánh mặt mở bố nang, lộ ra một đồng lớn tảng đá, vụn vặt lẻ tẻ làm sao đều nên có tám chín mươi khóa, bên trong còn có một cái hơi nhỏ vài bông cái túi, mở ra về sau, vẫn là tảng đá, nhưng là màu sắc chói lọi khác nhau, lớn nhỏ khác biệt, chỉ có hơn mười khóa.

Phấn váy nữ đồng như bị sét đánh.

Tiểu đồng áo xanh hai mắt thả ánh sáng, cuồng nuốt nước miếng, hận không thể hổ đói vồ mồi, toàn bộ nuốt xuống bụng, nói không chừng về sau đi ra đầu này phá ngõ nhỏ, chính mình cũng đã là chân chính đại gia, như thế một tòa núi nhỏ Xà Đảm thạch, đừng nói là bát cảnh, cửu cảnh mười cảnh đều có hi vọng! Nhưng là vừa nghĩ tới bên cạnh còn đứng lấy một vị cha là Thánh Nhân cô nương, tiểu đồng áo xanh lúc này mới nhìn xuống giết người cướp của xúc động.

Trần Bình An tuyển chọn ra hai khóa sau khi lên bờ thủy chung chưa từng phai màu Xà Đảm thạch, một khóa màu sắc màu hồng, trong suốt sáng long lanh, một khóa ô xanh nặng nề, phân biệt đưa cho phấn váy nữ đồng cùng tiểu đồng áo xanh, sau đó lại xuất ra bốn khóa phổ thông Xà

Đảm thạch, chia đôi gửi cho như nhật được chí bảo hai cái tiểu gia hỏa.

Phấn váy nữ đồng còn đeo cái kia rương sách, lúc này một tay giữ được ba khóa Xà Đảm thạch sau, lập tức khóc, giơ tay lên lưng hung hăng lau hốc mắt.

Tiểu đồng áo xanh gắt gao tiếp cận trên tay Xà Đảm thạch, đầy mặt say mê cùng si mê.

Trần Bình An vỗ đầu một cái, cười lại đi lấy ra một đôi bộ dáng màu sắc không kém bao nhiêu thượng đẳng Xà Đảm thạch, toàn thân tươi non màu vàng, tính chất tinh tế tỉ mỉ như đóng băng lại mờ dề chất béo, vẫn như cũ là một người một khóa đưa tặng cho tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng.

Tiểu đồng áo xanh lúc này mới nhớ tới mình quả thật hẳn là có hai khóa, tiếp nhận tay sau, ngây ngô cười.

Phấn váy nữ đồng không dám đưa tay đón, "Lão gia, nói xong, ta chỉ có một khóa tốt Xà Đảm thạch a."

Trần Bình An vỗ vỗ đầu nhỏ của nàng, "Ta là ai, người lão gia ai, đưa người đồ vật còn cần lý do ? Tranh thủ thời gian cất kỹ."

Phấn váy nữ đồng cẩn thận từng li từng tí bắt được sau, càng khóc bù lu bù loa.

Tiểu đồng áo xanh một mặt mâu thuẫn vẻ mặt, đã có cuồng hỉ, cũng có u oán, thử thăm dò hỏi: "Lão gia, cũng nhiều khen thưởng ta một khóa thôi ?"

Trần Bình An cười nói: "Về sau nếu như không còn khi dễ nàng, ta liền đưa người."

Tiểu đồng áo xanh dùng sức gật đầu: "Ta hôm nay khẳng định không khi dễ ngốc nữ, sáng mai liền cho ta thôi ? Ngày mốt, trễ nhất ngày kia đưa ta, lão gia, được hay không ?"

Trần Bình An hỏi lại nói: "Người nói được hay không ?"

Tiểu đồng áo xanh cắn răng một cái, quay đầu đối với phần váy nữ đồng trịnh trọng việc nói: "Ngốc nữ, ta kể tiếp một tháng đều không khi dễ người."

Trần Bình An tức cười, một bàn tay đập vào đầu hấn bên trên, "Ít nhất thời gian một năm."

Tiểu đồng áo xanh ra vẻ ủy khuất, kỳ thật ở trong lòng vụng trộm vui, đối với chúng ta những này giao long chi thuộc mà nói, một năm tính cái gì, một trăm năm thời gian cũng không tính là dài.

Trần Bình An cũng không phải thật ngốc, chỉ là lười nhác so đo tiểu đồng áo xanh điểm này cong cong ruột mà thôi, dù sao cái này một đường đi tới, có bọn hấn làm bạn, đi được không có chút nào tịch mịch, Trần Bình An kỳ thật rất cảm kích hai người bọn họ, quay người một lần nữa cất kỹ lớn túi vải nhỏ sau, Nguyễn Tú cũng đã cất kỹ phần kia lễ vật, trong phòng hai đại hai nhỏ, vây quanh cái bàn các ngồi một phương.

Nguyễn Tú đề nghị nói: "Đi cửa hàng nhìn xem ?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Nhìn qua cửa hàng, ta vừa vặn đi trước Phúc Lộc Nhai Lý gia đại trạch, có cái đồ vật muốn tặng cho Lý Bảo Bình đại ca."

Là đầu kia màu vàng kim qua núi tức.

Khóa kỹ môn cùng rời đi sân nhỏ, đầu kia nhảy nhót từng bừng qua núi tức, chứa ở một cái tiểu Đào bình bên trong, bình gốm bên trong đầy

Nguyễn Tú từ Thiết Tỏa Tỉnh bên kia chọn đến giếng nước, qua núi tức cuối cùng là danh xưng với thực như cá đến nước, ở đâu đâu tùy ý du ngoạn, vui sướng dị thường, không ngừng bắn tung tóe ra bọt nước, tiểu đồng áo xanh vừa mới nuốt xuống một khóa phổ thông Xà Đảm thạch, liền muốn lấy biểu hiện tốt một chút chính mình, chủ động nâng qua bình gốm, bị bọt nước bắn tung tóe đến trên người sau, đột nhiên chân kinh nói: "Giếng này nước. . . Có chú trọng a."

Nguyễn Tú gật đầu nói: "Đáng tiếc Thiết Tỏa Tỉnh bây giờ bị ngoại hương nhân mua, lão bách tính đã không thể đi gánh nước, tới gần đều không được."

Nàng đi gánh nước, đương nhiên không có vấn đề.

Tiểu đồng áo xanh tại thợ rèn cửa hàng nhận qua kinh hãi sau, đã là thần hồn nát thần tính, không dám tiếp tục hoành hành không sợ, nghe nói tin dữ, suýt chút nữa thì đấm ngực dậm chân, đành phải vỡ nát oán trách Trần Bình An vì sao không sớm một chút mua xuống giếng nước.

Nguyễn Tú nhẹ giọng hỏi nói: "Không phải ta tìm kiếm người nói chuyện nhin ? Nếu như người nguyện ý, nói không chừng có thể mua xuống chiếc kia Thiết Tỏa Tỉnh."

Trần Bình An tranh thủ thời gian lắc đầu: "Không cần, mà lại ta bây giờ cũng không có tiền."

Nguyễn Tú muốn nói lại thôi, mắt thấy Trần Bình An vẻ mặt kiên quyết, đành phải bỏ đi trong lòng cái kia ý nghĩ.

Tới gần Kỵ Long ngõ hẻm, Trần Bình An nói rằng: "Có cái tên là Thạch Xuân Gia tiểu cô nương, giống như chính là trong đó một gian cửa hàng chương quỹ nữ nhi."

Nguyễn Tú có chút mơ hồ, "Ta không biết rõ a."

Thiếu nữ không thèm để ý sự tình, kỳ thật rất nhiều.

Làm hai gian cửa hàng tiểu nhị sư phó, nghe nói cửa hàng chủ nhân chân chính lộ diện sau, đều tới đây tham gia náo nhiệt, phần lớn là trung thực bản phận phụ nhân cùng thiếu nữ, thấy Trần Bình An sau, khó tránh khỏi có chút thất vọng, lục tục ngo ngoe trở về cửa hàng làm việc. Ngược lại là bọn hăn đối Nguyễn Tú hô chương quỹ, để thiếu nữ có chút ngưỡng ngùng.

Trần Bình An tại Áp Tuế cửa hàng ngồi trong chốc lát, uống trà nóng, có chút xấu hổ vô cùng, bởi vì căn bản không biết nên làm cái gì nói cái gì, ngược lại là Nguyễn Tú đầu vào đây mà hỏi thăm tương quan công việc, nhập trương bao nhiêu, lợi nhuận bao nhiêu, Trần Bình An nhìn lấy sắc mặt nghiêm túc áo xanh thiếu nữ, hăn gãi gãi đầu, bắt đầu cảm thấy mình lẽ vật, đưa quá qua loa không dụng tâm.

Khởi hành đi hướng Phúc Lộc Nhai trước đó, Nguyễn Tú mắt nhìn tiểu đồng áo xanh cùng phần váy nữ đồng, cùng Trần Bình An nhẹ giọng dặn dò một câu, "Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngõ hẻm bây giờ đại biến dạng, chuyển đến rất nhiều người xứ khác, trong đó Lý gia tương đối đặc thù, nhà bọn hăn lão tổ thành công bước lên mười cảnh, dựa theo Đại Ly Tiên Đế ban phát ân thưởng lệnh, hiện nay thiên tử cho Lý gia ban cho hai cái ân ấm danh ngạch, Lý thị tử tôn có thể trực tiếp thu hoạch được hai cái thanh lưu quan thân, chẳng biết tại sao, một cái tại kinh thành làm quan, để ở nhà cái kia, lại cự tuyệt, cho nên Phúc Lộc Nhai gần nhất bầu không khí có điểm lạ."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, để hai đứa bé lưu tại cửa hàng, chính mình bưng lấy bình gốm đi hướng Phúc Lộc Nhai, mà lại không có để Nguyễn Tú dẫn đường. Nguyễn Tú cũng không có kiên trì cái gì, trở về thợ rèn cửa hàng.

Thiếu nữ rời đi tiểu trấn, hướng đi không biết đi qua bao nhiêu lần cầu đá

vòm, Lang Kiều sớm đã mở ra, bây giờ cũ kiếm đầu đều đã tan biến không thấy, đã từng có người già chuyện ý đồ tìm kiếm, chờ mong lấy lại là một cọc có chút ít còn hơn không cơ duyên, chỉ là tổn công vô ích.

Đối với bận rộn, cuồn cuộn sóng ngầm Long Tuyền quận mà nói, chuyện kỳ quái phát sinh rất rất nhiều, yêu cầu mưu đồ thiên thu đại nghiệp lại là tầng tầng lớp lớp, chỗ nào lo lắng loại chuyện nhỏ nhặt này.

Nguyễn Tú đi tại trên cầu đá, tìm lòng không được mà móc ra khối kia thẻ tre, giơ lên cao cao.

Năm cái chữ nhỏ, trăm xem không chán.

Nàng đột nhiên cảm thấy nếu có thể ở mặt sau lại khắc lên một hàng chữ, thì tốt hơn.

Tỉ như "Trần Bình An tặng Nguyễn Tú"?

Trên tiểu trấn.

Trần Bình An lại một lần nữa giẫm tại tảng đá xanh trên đường, từng tòa cao môn hào trạch như dãy núi kéo dài, đem so với trước lần lượt đưa tin, bây giờ quay đầu lại nhìn, Trần Bình An tự nhiên mà vậy liền nhìn ra càng nhiều ý vị.

Trần Bình An lúc này mới vừa mới đi đến Lý gia cửa ra vào, liền thấy có cái áo xanh nam tử đứng tại bên kia, cười nhìn về phía mình.

Chẳng biết tại sao, nhìn thấy vị này đây người thư quyền khí tuổi trẻ nam tử, Trần Bình An liền sẽ nghĩ đến lần kia đi học thực đưa tin, quay đầu nhìn lại, lúc đó trong mắt nhìn thấy, đang đứng tại học thực cửa ra vào Tề tiên sinh.

Giống nhau như đúc phong thái.

Thoáng như thần nhân.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Không đáng

Luôn có một số người, liếc nhìn liền sẽ sinh lòng hảo cảm, đạo lý đều giảng không thông.

Trần Bình An nhìn thấy vị kia thư sinh về sau, đi qua nửa cái Phúc Lộc Nhai góp nhặt xuống nặng nề nổi lòng, quét sạch sành sanh, bưng lấy bình gốm bước nhanh về phía trước.

Tuổi trẻ thư sinh nụ cười ấm áp, không có đứng tại nguyên chỗ, mà là đối Trần Bình An đối diện đi đến, đồng thời trước tiên mở miệng nói rằng: "Người chính là Trần Bình An a, ta gọi Lý Hi Thánh, là Bảo Bình đại ca. Bảo Bình tại Sơn Nhai thư viện gửi ra mới nhất một phong thư nhà, ta đã nhận được, ta cái này làm ca ca, thật sự là không biết rõ như thế nào hồi báo, nghe nói người một mực đang đọc sách, về sau không ngại thường xuyên đến nhà ta, ta coi như có chút tàng thư, mời quân tự rước."

Không chỉ như thế, tuổi trẻ nam nhân từ Trần Bình An trong tay tiếp nhận bình gốm sau, còn xoay người cúi đầu, "Đành phải đại ân không lời nào cảm tạ hết được."

Cái này khiến Trần Bình An có chút chân tay luống cuống, đành phải chỉ vào cái kia bình gốm, vẻ mặt câu nệ nói: "Lý công tử, bình gốm bên trong lấy một đầu qua núi tức, là ta ở trên đường trở về, ở trên núi tìm được, đến đưa cho Bảo Bình."

Lý Hi Thánh cúi đầu nhìn thoáng qua bình gốm bên trong màu vàng kim cá bơi, tại tắc vuông địa phương vẫn cứ thoải mái nhàn nhã, hần nâng đầu lên, nhìn về phía Trần Bình An, cảm khái nói: "Từng tại tiên hiền giấy bút bên trong nhìn thấy qua qua núi tức thần kỳ miêu tả, màu vàng kim qua núi tức, vạn người không được một, không nghĩ tới đời này còn

có tận mắt chứng kiến cơ hội, yên tâm, ta nhất định sẽ cẩn thận chăn nuôi, đem Lai Bảo bình về nhà, nàng nhất định thật cao hứng."

Lý Hi Thánh vị này cao môn con cháu thế gia chân thành nhiệt tình, để Trần Bình An hoàn toàn không biết đáp lại như thế nào, tuy nói lúc đó kéo lấy Thôi Đông Sơn cùng một chỗ, trông mong nhìn chăm chăm đám kia trùng trùng điệp điệp qua núi tức, cuối cùng trông đến con mắt mỗi nhử, thật vất vả mới bắt được đầu này, cũng mặc kệ trên sách như thế nào ghi chép, mặc kệ Thôi Đông Sơn nói đến như thế nào huyền diệu, đối với Trần Bình An tới nói, thật chưa nói tới cái gì trân quý quý giá.

Chỉ cần là Trần Bình An nội tâm nhận định thân cận người, hẳn liền nguyện ý móc trái tim.

Trần Bình An thực sự không sợ trường thân thiện nói chuyện phiếm, gãi gãi đầu, cáo từ một tiếng, liền muốn quay người rời đi.

Lý Hi Thánh vội vàng gọi lại Trần Bình An, "Tại sao không đi trong nhà ngồi trong chốc lát, ta nay Thiên Tiên mang người đi một lần, về sau liền chính mình đến đến nhà đọc sách, ta sau đó sẽ cáo tri người gác cổng."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Lần sau đi."

Lý Hi Thánh bất đắc dĩ cười nói: "Cái kia tốt xấu để ta buông xuống qua núi tức, đem bình gốm trả lại cho người a?"

Lần này Trần Bình An không có khách khí, gật đầu nói: "Cái kia ta ở chỗ này chờ."

Lý Hi Thánh cười nói: "Hơi chờ một lát, ta đi một lát sẽ trở lại."

Hắn xoay người, bưng lấy bình gốm một đường chạy chậm.

Giờ khắc này tuổi trẻ nam nhân, không còn giống cái kia ở trong sách

nói đạo lý thánh hiền phu tử, mà là thật sự rất giống vị kia áo bông màu hồng tiểu cô nương đại ca.

Cũng không lâu lắm, Lý Hi Thánh liền bưng lấy bình gốm chạy về đến, hai bên vách bên dưới còn kẹp lấy mấy quyển sách, Trần Bình An tiếp nhận bình gốm sau, xoay người đặt ở trên mặt đất, dùng sức sát qua hai tay, lúc này mới tiếp nhận những cái kia sách vở, học theo kẹp ở vách bên dưới, cuối cùng động tác buồn cười mà cầm lấy bình gốm, "Ta xem xong liền đến trả sách."

Lý Hi Thánh cười như gió xuân, khoát tay nói: "Không cần phải gấp trả sách, từ từ xem chính là, bọn chúng so Bảo Bình khôn hơn, cũng sẽ không chính mình chạy tới chạy lui."

Lý Hi Thánh thu hồi trò đùa thần sắc, chậm rãi nói: "Trần Bình An, đừng cảm thấy ta mời người đến nhà đọc sách là lời khách sáo, ta là thật rất hi vọng người nhiều đến, Bảo Bình mặc dù rất thông minh, nhưng cuối cùng niên kỷ còn nhỏ, hài tử tâm tính, để cho nàng trong nhà an an tĩnh tĩnh đọc sách, vậy thì thật là so với lên trời còn khó hơn. Cho nên qua nhiều năm như vậy, cảm giác trong nhà giống như liền ta, cẩn thận suy nghĩ một chút, kỳ thật rất không có ý nghĩa."

Lý Hi Thánh nói một hơi rất nhiều lời trong lòng.

Nếu như nơi này có người Lý gia vật ở đây, nhất định sẽ coi là mặt trời mọc lên từ phía tây sao.

Bởi vì vị này thanh danh không hiện Lý gia Đại công tử, tại đệ đệ Lý Bảo Châm phụ trợ bên dưới, lộ ra thực sự quá gàn bướng không thú vị, mặc dù đối với người nào đều hòa hòa khí khí, nhưng là lời nói cực ít, ngọt ngọt không thú vị, mỗi ngày không phải trốn ở thư phòng vui đầu nghiên cứu học vấn, chính là tại đại trạch bên trong một mình tản bộ, mặt trời mọc mặt trời lặn cũng nhìn, phong tuyết minh nguyệt cũng nhìn, cái gì đều nhìn, quý biết rõ cái này có thể nhìn ra cái gì cái gì. Cũng may

Lý Hi Thánh đến cùng là Lý gia đích trưởng tôn, nhân duyên không kém, trong phủ không ai sẽ chán ghét một vị tính tình theo cùng tương lai nhất gia chi chủ, chỉ là so với đệ đệ Lý Bảo Châm, không lấy vui thôi.

Trần Bình An gật đầu nói: "Ta sẽ đến."

Lý Hi Thánh ừ một tiếng, cùng thiếu niên phất tay cáo biệt.

Nhìn lấy Trần Bình An từ từ đi xa bóng lưng, Lý Hi Thánh thì thào nói: "Ta gặp núi xanh nhiều quẩn rũ."

Hắn hiểu ý cười một tiếng, "Liệu núi xanh ứng như là ?"

Lý Hi Thánh quay người hướng đi cửa lớn, vượt qua cánh cửa, ý cười đầy mặt, nói một mình nói: "Lại là mỹ hảo một ngày."

Nhưng là Lý Hi Thánh vừa nghĩ tới kinh thành bên kia tin tức truyền đến, hắn liền thở dài, không có cách, mọi nhà có nỗi khó xử riêng, đi tới đi tới, hành lang qua tòa nhà, tuổi trẻ nam nhân lại phối hợp nở nụ cười, "Không chậm trễ hôm nay mỹ hảo."

Hành lang bên trong, một vị tuổi trẻ nha hoàn cùng hắn đánh cái đối mặt, chậm dần bước chân, nghiêng người làm một cái vạn phúc, kiều nhẹ nhàng nói: "Đại thiếu gia."

Lý Hi Thánh thói quen chậm dần bước chân, cười gật gật đầu, cũng không nói chuyện, cứ như vậy sát vai mà qua.

Tư sắc không tầm thường nha hoàn quay đầu nhìn lại, nàng khó tránh khỏi hối hận, trong lòng ai thán một tiếng, Đại công tử người là không sai, đáng tiếc không hiểu phong tình a.

Nếu là đối thành Nhị thiếu gia, nhất định dừng thân hình, cùng mình nói chuyện phiếm, sẽ còn khích lệ vài câu chính mình vừa mua xinh đẹp đồ

trang sức.

Nàng tự nhiên không biết.

Vị này Lý gia đích trưởng tôn, xác thực không hiểu nơi đây phong tình, nhưng lại am hiểu sâu nơi khác phong tình.

Như đột nhiên mưa rơi khô hà, gió xuân thổi thiết mã, mỹ nhân chiếu gương đồng, tướng quân đeo bảo đao, tuyết lớn đầy núi xanh.

Đều là người kia trong mắt nhân gian mỹ hảo.

Lý Hi Thánh trở lại chính mình sân nhỏ, trong nội viện có một tòa các loại đá cuội đắp lên ao nước nhỏ.

Lý Hi Thánh ngồi xổm ở bên bờ ao một bên, cúi đầu nhìn qua trong suốt ao nước, bên trong thì có cái kia đuôi màu vàng kim qua núi tức, lắc đầu vẩy đuôi, tiêu dao vong ưu.

Rất khó tưởng tượng, toà này hữu mô hữu dạng ao nước, tất cả đều là Lý Bảo Bình một người công lao, tiểu cô nương mỗi lần chuồn êm ra cửa, phần lớn sẽ đi Long Tu Khê bên kia nhặt lấy tảng đá, tích lũy tháng ngày, mấy khối mấy khối hướng trong nhà chuyển, về sau có ngày Lý Bảo Bình ý tưởng đột phát, nhìn lấy nơi hẻo lánh chông chất thành núi tảng đá, liền muốn cho đại ca chế tạo ra một tòa có thể nuôi cá nuôi con cua ao nước, Lý Hi Thánh đối với cái này ngăn cản không thành, đành phải giúp đỡ bày mưu tính kế, nhưng là từ đầu tới đuôi, làm việc tất cả đều là Lý Bảo Bình một người, Lý Hi Thánh cái này đại ca muốn giúp đỡ, nàng còn chết sống không vui.

Lý Hi Thánh trông thấy một tảng đá xanh tẩm bên dưới, có cái ngó dáo dác tiểu gia hòa, cười tủm tỉm nói: "Các người hai cái, hảo hảo ở chung, không cho phép đánh nhau."

Lý Hi Thánh đứng người lên, đi hướng treo tấm biển vì "Xây nhà" sách nhỏ trai, bắt đầu bày giấy mài nhẵn, nâng bút vẽ tranh.

Là một bức cổ ý nông đậm tuyết ép cây tùng cầu.

Thả xuống bút lông sau, Lý Hi Thánh run lên cổ tay, bắt đầu cúi đầu ngắm nghía bức họa này, mực nước chưa khô, mùi mực xông vào mũi.

Cuối cùng hần hướng phía bức họa kia nhẹ nhàng thổi một hơi.

Vẽ bên trong cây tùng như gặp mạnh mẽ cương phong, đúng là ào ào rung động, nhánh cây tuyết đọng trong nháy mắt tiêu tán.

—— ———

Nguyễn Tú vui sướng trở lại thợ rèn cửa hàng, không có ở kiếm lô tìm tới cha nàng rèn sắt bóng người, tìm một lần, phát hiện hần vậy mà tại dưới mái hiên trên ghế trúc uống rượu giải sầu.

Nguyễn Tú kỳ quái hỏi: "Cha, không rèn sắt sao?"

Trung niên hán tử lung lay đầu.

Đánh cái cái rằm sắt, hôm nay không nên đúc kiếm. Nhưng nếu như là đánh Trần Bình An, hán tử ngược lại là một trăm nguyện ý.

Nguyễn Tú ngồi ở một bên, "Cha, hôm nay quên cho người mang hộ bầu rượu trở về, sáng mai đi trên trấn, ta khẳng định mua cho người ấm tốt."

Tuyết thượng gia sương.

Thiếu nữ tự nhiên không biết rõ câu này lời vừa ra khỏi miệng, không khác tại cha nàng trên vết thương xát muối.

Nguyễn Cung thở dài, uống một hớp lớn rượu buồn, kinh ngạc nhìn về phía phương xa Long Tu Hà, thấp giọng hỏi nói: "Tú Tú a, người có phải hay không ưa thích Trần Bình An ?"

Nguyễn Tú cười nói: "Ưa thích a."

Nghe được khuê nữ của mình trả lời như thế gọn gàng, Nguyễn Cung ngược lại là thở phào nhẹ nhõm, xem ra còn có dũng cương trước bờ vực bổ cứu cơ hội, vị này Bình gia Thánh Nhân hỏi: "Biết rõ ta vì cái gì không đáp ứng thu Trần Bình An làm đồ đệ sao?"

Nguyễn Tú ngẩn người, buồn bực nói: "Cha, trước người không phải đã nói qua à, người nói đối với Trần Bình An ấn tượng không kém, chỉ tiếc không phải người trong đồng đạo, hai người các người không thích hợp làm sư đồ, điểm này ta là biết đến. Lại có là Trần Bình An. . . Không giống nhau lắm, cho nên cha lo lắng ta bởi vì cùng hăng đi được quá gần, sẽ hấp dẫn rất nhiều phía sau màn thế lực sự chú ý, cho nên nhìn thấy ta cùng Trần Bình An làm bằng hữu, người kỳ thật không quá cao hứng, ta là có thể hiểu được."

Cảm giác tất cả đạo lý đều cho khuê nữ sớm nói xong, Nguyễn Cung lập tức á khẩu không trả lời được, cố nén chạy đến miệng một bên lời nói, hung hăng uống một hớp rượu lớn.

Hán tử mượn rượu giải sầu càng sâu a, nghĩ thầm tất nhiên đạo lý đều hiểu được, vậy sau này liền thiếu đi cùng Trần Bình An tên kia pha trộn a, ngốc khuê nữ người lại không thiếu điểm này cầu thí cơ duyên, lại nói bây giờ Trần Bình An cũng đánh mất dẫn dụ "Thiên thân lao đầu vào lửa" bản sự, huống chi khuê nữ bản thân người chính là lớn nhất cơ duyên! Kết quả như thế nào ? Vừa nghe nói người ta hồi hương, liền từ Kỵ Long ngô hẻm một đường chạy vội đến cầu đá vòm bên kia, sau đó sẽ giả bộ nhàn nhã tản bộ, chậm rãi chậm rãi hướng đi nhà mình cửa hàng, người đến cùng lừa gạt ai đây ?

Nguyễn Cung để bầu rượu xuống, lạnh nhạt nói: "Tề Tĩnh Xuân vừa đi, chẳng khác nào thu quan, nhưng hôm nay toà này Long Tuyền quận, mặc dù không có cái gì lớn hung hiểm, Ly Châu động thiên lớn như vậy một khối thịt mỡ, từ trên trời đến rơi xuống, nói là sai lang vây quanh, không chút nào quá phận, rất nhiều chuyện không có người nghĩ đơn giản như vậy, cha vẫn là câu nói kia, Trần Bình An chính mình gây ra phiền phức, dễ giải quyết, người một dính vào, liền thật không tốt giải quyết."

Nguyễn Tú duỗi dài hai chân, thân thể ngửa ra sau tựa ở ghế trúc cồng lên, ánh mắt lười biếng nói: "Biết rồi. Tóm lại ta sẽ hảo hảo tu hành, đến lúc đó ta xem ai dám không thành thật, đều không cần cha người hỗ trợ, chính ta liền có thể giải quyết."

Lại là thật lớn một năm muối, tuyết rơi giống như rơi vào hán tử trên vết thương.

Làm hại Nguyễn Cung kém chút một ngụm lão huyết phun ra ngoài.

Vị này Binh gia Thánh Nhân thở phì phì đứng người lên, đi qua thân nữ nhi sau thời điểm, thưởng một cái hạt dẻ đi xuống, "Suốt ngày "lấy tay bắt cá" a!"

Thiếu nữ quay đầu qua, nhìn lấy cha nàng bóng lưng, khoe miệng nhếch lên.

Cũng không rèn sắt, lại không cần chiếu khán cửa hàng, thiếu nữ có chút không có việc gì, liền nhẹ nhàng lắc lư cổ tay.

Vòng tay "Sống" đi qua, đầu kia từ ngủ gật bên trong tỉnh táo lại nhỏ hỏa long, bắt đầu vây quanh thiếu nữ trắng nõn cánh tay, chậm rãi chuyển động.

Nguyễn Cung hướng đi một tòa mới trúc kiếm lô, bây giờ ngoại trừ số lượng đông đảo thanh niên trai tráng lao công, hẳn tại năm nay tân thu ba vị đồ đệ, tạm thời chỉ là ký danh, không tính nhập thất đệ tử, trong đó một vị tại giếng một bên thể ngộ kiếm ý trường mi thiếu niên, đột nhiên mở mắt ra, chạy chậm đi vào Nguyễn Cung bên cạnh, nhẹ giọng hỏi nói: "Sư phụ, muốn đánh sắt ?"

Nguyễn Cung lung lay đầu, thay đổi chủ ý, không đi kiếm lô, hướng đi Long Tu Hà, hẳn muốn đi tự mình cân nhắc một chút âm trầm nước sông phân lượng, nếu như đầy đủ, liền có thể dựa theo ước định khai lò rèn đúc thanh kiếm kia.

Song mi cực dài thiếu niên theo sát phía sau.

Sư đồ mặc dù có trước sau, thế nhưng là hai người cùng đi một đường.

—— ———

Trần Bình An trở lại Kỵ Long ngõ hẻm cửa tiệm, đem cái kia bình gốm giao cho tiểu đồng áo xanh, lại cái chìa khóa cùng sách vở giao cho phần váy nữ đồng, để bọn hắn về trước Nê Bình ngõ hẻm tổ trạch.

Hắn thì một mình đi tới Dương gia được điểm tử, mặc kệ gió táp mưa sa phơi nắng, năm qua năm, cửa hàng hai bên treo câu đối xuân hàng năm đều sẽ đổi, nhưng là viết nội dung chưa từng có sửa đổi, đều là "Chỉ mong thế gian người vô bệnh, thà rằng trên kệ được thành tro" .

Trần Bình An hỏi qua một vị khuôn mặt mới tuổi trẻ cửa hàng tiểu nhị, biết được Dương lão đầu ngay tại hậu viện, đi qua cửa hông, thấy lão nhân liền ngồi ở trong sân trên băng ghế nhỏ, khom người nghiêng chân, ở nơi đó nuốt mây non sương mù.

Trần Bình An không có mở miệng nói chuyện, có chút hiếm thấy đứng ngồi không yên.

Dương lão đầu đi thẳng vào vấn đề nói: "Là muốn hỏi người cha mẹ sự tình ? Có khả năng hay không cùng Cố Sán cha hắc đồng dạng, sau khi chết hồn phách còn có thể lưu tại tiểu trấn ?"

Trần Bình An trong nháy mắt hô hấp trở nên nặng nề.

"Không có."

Lão nhân phun ra một miệng lớn sương khói, gợn gàng dứt khoát mà cấp ra đáp án cùng nguyên do: "Bởi vì không đáng."

Thiếu niên mà cúi thấp đầu, càng không nói.

Trên mặt đất chỉ có cặp kia mài mòn lợi hại giày cỏ, nhìn không quá rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Đạo lý ngay tại vỏ kiểem bên trong

Trần Bình An trở lại Nê Bình ngô hẻm tổ trạch thời điểm, phấn váy nữ đồng tại mang theo cái chổi quét dọn sân nhỏ, tiểu đồng áo xanh ghé vào vại nước nhỏ bên bờ bên trên, đối mặt nước há to mồm, còn cách hai thước khoảng cách, lại có một đầu cột nước đi ngược dòng nước, bị hút vào tiểu đồng áo xanh miệng bên trong, bức tranh này, như long cấp nước.

Trần Bình An ngồi tại ngưỡng cửa, phấn váy nữ đồng phát hiện nhà mình lão gia hơi khác thường, khéo hiểu lòng người mà mở không có mở miệng quấy rầy. Kỳ thật sân nhỏ sớm đã bị Nguyễn Tú quét sạch rất sạch sẽ, chỉ là phấn váy nữ đồng luôn cảm thấy nếu như không làm chút cái gì, liền sẽ lương tâm khó có thể bình an, xin lỗi lão gia khẳng khái quà tặng Xà Đảm thạch.

Trần Bình An thần du vạn dặm, đột nhiên nhớ tới Thôi Đông Sơn nói qua Tổng Tập Tân sự tình, đứng người lên, xuất ra Tổng Tập Tân rời đi tiểu trấn thời khắc, vụng trộm nhét vào nhà mình sân nhỏ này chuỗi chìa khoá, chạy tới mở ra sát vách tòa nhà cửa sân cửa phòng, quả nhiên tại thư phòng trên bàn nhìn thấy ba quyển gấp lại sách vở, 《 Tiểu Học 》 , 《 Lễ Nhạc 》 , 《 Quan Chỉ 》 .

Trần Bình An chuyển đến cái ghế, ngồi đọc qua cái kia bộ 《 Tiểu Học 》 .

Lần này đi xa cầu học nửa đoạn sau, cùng Thôi Đông Sơn đồng hành, thường thường sẽ nghe hắn đọc kinh điển, mới biết rõ 《 Tiểu Học 》 không đơn giản, chỉ nhìn tên sách, chợt nhìn phía dưới, khả năng cảm thấy cái này là một môn "Rất nhỏ học vấn", có thể dựa theo Thôi Đông

Sơn nói chuyện phiếm lúc thuyết pháp, ở thế tục học thực cùng tiên sinh dạy học bên trong, 《Tiểu Học》 tuyệt sẽ không bị xem như học vờ lòng diễn tịch, đại khái cũng chỉ có Tề tiên sinh có thể đem như thế thâm thuý tối nghĩa thánh hiền tâm huyết, truyền đạo giải hoặc đến như thế xâm nhập cạn ra, đến mức Lý Bảo Bình bọn hắn chưa từng cảm thấy cái kia bộ 《Tiểu Học》 to lớn.

Trần Bình An không có đem ba quyển sách cầm lại nhà mình tổ trạch, vượt qua mười mấy tờ 《Tiểu Học》 về sau, cảm thấy chỉ dựa vào cái kia chút lông gà vỏ tỏi học văn công phu, kiến thức nửa vời đều làm không được, nếu là tận lực nghĩ sâu vào, chỉ cảm thấy tứ phương mờ mịt, đầu óc phình to, như rơi mây mù, không có đứng chù địa phương.

Trần Bình An đành phải khép lại sách vở, từ trong tay áo xuất ra viên kia ngân sắc kiếm phôi, nhẹ nhàng nắm ở trong lòng bàn tay, tiếp tục như lúc trước ngồi tại nhà mình ngưỡng cửa ngăn người.

Hai lần đi ngang qua cầu đá vòm, không có chút nào cảm ứng, từ nơi sâu xa, Trần Bình An ý thức được nàng thật sự sẽ biến mất cả một cái một giáp thời gian, dùng nửa toà Trảm Long Thai đi đá mài mũi kiếm. Về phần Trảm Long Thai sớm đã chia ra làm ba, bị Nguyễn Cung, Phong Tuyết miếu cùng Chân Võ Sơn tam phương thế lực chia cắt, nàng hết lần này tới lần khác như thế làm việc, có thể hay không rước lấy phiền phức, Trần Bình An không thể nào phỏng đoán, càng thêm vô pháp nhúng tay.

Ban đầu ở cái kia trời đông giá rét thời tiết gió tuyết đêm, thiếu nữ ngất tại nhà mình cửa sân miệng, Trần Bình An cứu được nàng, nàng cuối cùng lại trở thành Tống Tập Tân tỳ nữ, từ Vương Chu đổi tên là Trĩ Khuê, cuối cùng còn đi theo thân phận chân thật là Đại Ly Hoàng tử Tống Tập Tân, cùng đi hướng kinh thành.

Diêu Vụ Đốc Tạo quan nha thự, Lang Kiều thăm biển "Phong sinh thủy khởi", sâu không thấy đáy Tỏa Long tỉnh, mỗi một trương lá hộc đều ẩn chứa tổ ấm lão hộc thụ, thần tiên mộ lão sử núi. . .

Càng dừng đề cập trên tiểu trấn, còn có nhiều như vậy địa đầu xà cùng rồng sang sông.

Một đoàn loạn ma.

Khó trách Dương lão đầu sẽ nói, luôn có một ngày, người Trần Bình An sẽ phát hiện toà này tiểu trấn đến cùng lớn đến bao nhiêu.

Nghĩ đến cái kia tôn sùng công bằng mua bán được điểm lão nhân, Trần Bình An thần sắc ảm đạm, nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, vô ý thức nắm chặt lòng bàn tay kiếm phôi, đứng người lên sau, đem kiếm phôi giấu vào tay áo túi, rời đi tòa bị Tổng Tập Tân vứt bỏ tòa nhà. Trở lại nhà mình, Trần Bình An giao cho phần váy nữ đồng này chuỗi Lưu Tiệp Dương nhà chìa khoá, muốn hai người bọn họ chuyển đi ở tại bên kia, dù sao Nê Bình ngõ hẻm nhà này tòa nhà thực sự quá nhỏ.

Tiểu đồng áo xanh còn không có uống no bụng giếng nước, nói liên miên lái nhái mà từ vạc nước bên kia đứng lên, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Lão gia, người không phải dùng một khóa phổ thông Xà Đảm thạch, cùng ta đổi một đồng lớn rách rưới. . . Quý hiếm cái bình nha, đã người cùng Nguyễn cô nương quan hệ như thế thân cận, vì sao không tiền nạng những cái kia vân hà bình ánh trăng bình làm lễ vật ? Lão gia, lấy ta rong ruổi giang hồ mấy trăm năm phong phú kinh nghiệm đến xem, dưới gầm trời nữ tử, mặc cho người thân phận lại cao hơn, đều ưa thích loè loẹt đồ chơi, không thể so với một khối chẻ tre giản tốt hơn ?"

Tiểu đồng áo xanh tặc mi thử nhẩn cười hì hì nói: "Thế nào, chẳng lẽ là lão gia không nỡ đồng kia bảo bối cái bình, không nguyện ý đưa cho Nguyễn Tú ? Cái kia ta nhưng phải cả gan nói lão gia mấy câu, Nguyễn Tú thế nhưng là một vị Bình gia Thánh Nhân độc nữ, lão gia chính là một vạ con cái bình toàn bộ đưa ra ngoài, vẫn là một bút có lời mua bán!"

Trần Bình An giúp đỡ phần váy nữ đồng lưng sách hay rương, tức giận nói: "Người không nhìn ra Nguyễn sư phó không thích ta ?"

Tiểu đồng áo xanh cẩn thận hồi tưởng một chút tình cảnh lúc ấy, giống như cái kia im lìm miết giống như Thánh Nhân lão gia, xác thực đối với Trần Bình An lãnh đạm, tiểu đồng áo xanh bênh vực kẻ yếu nói: "Hắn mắt mù a, mới nhìn không ra lão gia tiền trình của người giống như gấm, lão gia người đừng tức giận, chọc tức thân thể không đáng. . ."

Đột nhiên nhớ lại cái kia Nguyễn Cung là phương này thiên địa chủ nhân, thân ở hạt cảnh bên trong, như hoàng đế ngồi long ỷ, cái kia chính là trong thiên hạ, đều là vương thổ, bởi vậy có được rất nhiều không cách nào tưởng tượng đạo pháp thần thông, tiểu đồng áo xanh tranh thủ thời gian ngã chính mình một cái tát, "Đồng ngôn vô kỵ đồng ngôn vô kỵ, Thánh Nhân lão gia ngủ gà ngủ gật, cái gì đều không nghe được, nghe được cũng chớ nên trách tội a. . ."

Tiểu đồng áo xanh lại hỏi nói: "Nhưng cái này đưa không tiền cái bình cho Nguyễn Tú, cùng Nguyễn Thánh Nhân có thích hay không lão gia có quan hệ gì ?"

Trần Bình An thuận miệng giải thích nói: "Ta muốn đưa cái bình, khẳng định một mạch đều đưa ra ngoài, đến lúc đó Nguyễn cô nương cất như thể một đồng lớn bình bình lọ lọ về nhà, chắc chắn sẽ bị Nguyễn sư phó phát hiện, ta liền sẽ càng thêm khiến người chán ghét, không chừng sẽ còn bị hắn nghĩ lầm rằng tâm không tốt, mà lại vạn nhất Nguyễn cô nương cùng nàng cha có tranh chấp, chung quy không tốt lắm."

Phần váy nữ đồng giật mình giật đầu nói: "Lão gia nghĩ đến thật chu đáo."

Tiểu đồng áo xanh đầy mặt chán kinh, "Lão gia, vì sao kêu nghĩ lầm rằng tâm không tốt, người đối với cái kia Nguyễn Tú, không phải rõ ràng dụng ý khó dò sao?"

"Nói mò cái gì!"

Trần Bình An một bàn tay đập vào tiểu đồng áo xanh trên ót, đập đến hần một cái lão đảo bước ra cánh cửa, tiểu đồng áo xanh thuận thế chạy đến trong viện, đứng tại cửa sân miệng bên kia, quay người cười đùa tí tưng nói: "Lão gia nhưng đừng giết người diệt khẩu, ta cam đoan thủ khẩu như bình, so Lý Bảo Bình còn bình, so nhiều lương bình còn bình!"

Trần Bình An đưa tay đỡ lấy cái trán, cảm thấy không mặt mũi gặp người.

Phấn váy nữ đồng nhìn về phía ngoài cửa viện Nê Bình ngô hẻm, lại một lần nữa cảm thấy mình mở rộng tầm mắt. Lần đầu tiên là cảm nhận được Long Tuyên quận dồi dào linh khí, lần thứ hai là tận mắt chứng kiến đến toà kia Lạc Phách Sơn tiềm ẩn đồi núi chi tứ, lần thứ ba là nhìn thấy tuần mỹ phi phạm Ngụy Bách, lần thứ tư là đi vào tòa kia có thể ngưng tụ sơn thủy khí vận xinh đẹp trúc lâu.

Hiện tại là lần thứ năm, rơi vào phấn váy nữ đồng trong tầm mắt, là một vị thần thái phiêu dật người đọc sách, đứng tại tia sáng âm u trong hẻm nhỏ, lúc này cảnh này, giống như ánh bình minh vừa ló rạng.

Cái kia áo xanh nam nhân cười tùm tùm hỏi: "Nhà ta Bảo Bình thế nào?"

Tiểu đồng áo xanh bỗng nhiên thân thể căng cứng, cứng ngắc quay đầu, nhìn thấy tuổi trẻ nam nhân sau, trái phải nhìn quanh, không người nào khác, đầy bụng hồ nghi, trước mắt cái này sĩ tử thư sinh, coi khí tượng, bình thản không có gì lạ a.

Phấn váy nữ đồng dùng sức trừng mắt nhìn, vị này trưởng thành tại Chi Lan Tào thị thư lâu hỏa mãng, giờ phút này phát hiện người đọc sách kia, giống như trong nháy mắt đã mất đi tất cả hào quang thần dị, bất kể thế nào nhìn, cũng chỉ là bình thường sĩ tộc nam tử.

Tiểu đồng áo xanh ngã một lần khôn hơn một chút, dù là không nhìn ra tuổi trẻ nam tử dấu vết để lại, vẫn là không có ăn nói lung tung, cười ha hả giả ngu đóng vai si, "Lý Bảo Bình là nhà ta lão gia tốt nhất bằng hữu, cho nên ta đối với vị tiểu cô nương kia nhưng ngưỡng mộ a, xin hỏi người là ?"

"Lý đại ca, sao người lại tới đây ?"

Trần Bình An đã để lộ đáp án, sợ tiểu đồng áo xanh náo ra yêu thiêu thân, đi đến cửa sân miệng.

Lý Hi Thánh mang theo áy náy nói: "Ta quên nói, lúc trước đưa người những sách kia, trang sách chỗ trống chỗ, có nhiều cá nhân ta cảm ngộ chú giải cùng nghi vấn, mực phê vì một số thô thiển chú giải và chú thích tâm đắc, chu phê thì là một chút rất hy vọng làm mất hỏi thăm thánh hiền vấn đề. Ta lần này đến, chính là muốn nói cho người, những này văn tự người tạm thời không cần phải để ý đến, có thể không nhìn cũng đừng nhìn, nhìn qua coi như xong, ngàn vạn đừng bởi vì ta ý nghĩ, hại người xuyên tạc một quyển sách vốn có tôn chỉ nghĩa gốc."

Trần Bình An gật đầu nói: "Ta nhớ kỹ."

Lý Hi Thánh cười quay đầu nhìn về tiểu đồng áo xanh, nhẹ giọng nói: "Nói đùa không quan hệ, nhưng là nhớ lấy nói nhiều tất nói hớ. Thế gian từng cái văn tự, là có sức mạnh. Chữ tổ hợp thành từ, từ ngữ xâu chuỗi thành câu, câu nói phù hợp thành văn chương. Đại Đạo ngay tại trong đó."

Tiểu đồng áo xanh ngẩng lên đầu nhìn không chuyển mắt, nhìn chăm chăm cái này không hiểu thấu chạy đến người đọc sách, một bụng châm chọc khiêu khích, chính là không có thốt ra, nhin được có chút vất vả. Nếu như không phải tại thợ rèn cửa hàng bên kia vừa mới nếm qua đau khổ, tiểu đồng áo xanh đều muốn mở miệng hỏi thăm người cái tên này

như thế thích lên mặt dạy đời, tại sao không đi Nho gia làm Học Cung thư viện làm Thánh Nhân a?

Lý Hi Thánh phảng phất liếc mắt xem thấu tiểu đồng áo xanh ý nghĩ, thậm chí trực tiếp nghe được tiếng lòng của hắn, nụ cười ấm áp, kiên nhẫn giải thích nói: Nói: "Phật gia có lần thứ mà nói, Đạo gia có trường sinh cầu từng bậc từng bậc, trèo lên Thiên Thê từng bước một cách nói, chúng ta Nho gia lại có tiến hành theo chất lượng quy củ, cho nên ta phải trước tham gia khoa cử, về phần về sau có thể trở thành hay không Nho gia Thánh Nhân, quá mức xa xôi, không dám hy vọng xa vời."

Tiểu đồng áo xanh như cha mẹ chết, không dám nhìn nữa người đọc sách kia, chỉ là quay đầu qua, xin giúp đỡ nhìn về phía Trần Bình An, vẻ mặt thê lương, sinh không thể luyện, đúng là một chữ cũng không dám nói.

Cảm giác giống như là đang cùng nhà mình lão gia tổ khổ, cái này Long Tuyền quận, thực sự thật là đáng sợ, tùy tiện một người đi tới ngồi tại trên ghế trúc, chính là cái Binh gia Thánh Nhân, lại tùy tiện một người chạy tới đứng trong ngõ hẻm, chính là có thể xem thấu chính mình tâm tư Nho gia quân tử ? Hiền nhân ?

Như vậy lần tiếp theo, có thể hay không còn có người tùy tiện liền một quyền đâm chết chính mình a?

Phấn váy nữ đồng đầy mặt đỏ lên, nổi lên dũng khí, lớn tiếng hỏi: "Tiên sinh, vì sao chúng ta đọc sách thời điểm, thường thường lại đột nhiên liền không nhận ra một ít văn tự rồi? Dù là bọn chúng ngay tại dưới mí mắt, không nhúc nhích chờ tại trang sách bên trên, thế nhưng là chúng ta chính là sẽ cảm thấy rất lạ lẫm ?"

Lý Hi Thánh hơi kinh ngạc, nhìn về phía kiều Tiểu Khả Ái phấn váy nữ đồng, trong lòng có chỗ hiểu rõ, toát ra một tia tán thưởng, vị này Lý gia người đọc sách cúi người, đôi nàng chớp chớp con mắt, nhẹ nhàng hạ thấp tiếng nói, nửa thật nửa giả nói: "Bởi vì tại nào đó lúc nào đó khắc,

một ít văn tự bị một ít Thánh Nhân vụng trộm mượn đi nha."

Phấn váy nữ đồng có chút tức giận, nàng tại sách vở học vẫn một chuyện bên trên, sẽ có một loại đặc biệt bướng bỉnh, đúng là lần đầu tiên giáo huấn lên người khác, "Tiên sinh nếu là không biết rõ câu trả lời chính xác, cũng không cần lung tung giải hoặc, dưới gầm trời nơi nào sẽ có loại này không thể nói lý sự tình! Mà biết vì mà biết không biết thì là không biết, là biết. . ."

Càng về sau, phấn váy nữ đồng khí thế càng yếu, tiếng nói càng ngày càng thấp, đến mức cuối cùng nhỏ bé yếu ớt ruồi muỗi, chỉ sợ liền chính nàng đều nghe không được.

Trần Bình An cười vỗ vỗ phấn váy nữ đồng cái đầu nhỏ, đối với Lý Hi Thánh nói rằng: "Lý đại ca, đừng tức giận, nàng lúc bình thường không dạng này."

Lý Hi Thánh cười mở cười to, thoải mái nói: "Như vậy mới phải."

Nghe nói Trần Bình An muốn đi hướng nơi khác, Lý Hi Thánh liền cùng theo một lúc rời đi Nê Bình ngõ hẻm.

Trần Bình An đột nhiên phát hiện phía trước trong ngõ nhỏ, đứng đấy một cái hai tay phụ sau tuổi trẻ. . . Kiếm khách ?

Tới gần Trần Bình An bọn hắc bên này kiếm khách bên eo, treo một thanh chỉ so với chủ thủ hơi dài đoản kiếm, mặt khác một bên, thì treo một cái xa so với bình thường trường kiếm càng dài bội kiếm.

Đoản kiếm vỏ kiếm tuyết trắng, trường kiếm vỏ kiếm đen kịt.

Tuổi trẻ kiếm khách bên mặt hình dáng âm nhu, khóe miệng tiên thiên thói quen nhếch lên, cho người ta cảm giác tựa như không giây phút nào đều đang mỉm cười, đến mức tướng mạo của hắc, rất giống một cái hồ

ly. Hăn lúc này nheo lại đôi mắt, ngắm nhìn tòa kia xa so với hăn tưởng tượng bên trong càng thêm hoàn chỉnh lão trạch, cái này khiến tuổi trẻ kiếm khách chẳng những không có cảm thấy may mắn mừng rỡ, ngược lại có chút không cao hứng.

Tuổi trẻ kiếm khách quay đầu qua, "Cười" nhìn về phía Trần Bình An một đoàn người, ngữ khí nhu hòa, tiếng nói ấm áp nói: "Biết là ai đã sửa xong nhà này tòa nhà sao?"

Trần Bình An sắc mặt nhìn không ra mảy may biến hóa, hỏi: "Làm sao vậy, phòng ở phá, không nên tu sao?"

Tuổi trẻ kiếm khách lắc đầu cười nói: "Tu được có được hay không, đã lâu không đi nói, nhưng là 'Động thủ trên đầu thái tử' thuyết pháp này, tại các người Đại Ly Long Tuyền quận, có hay không?"

Mặc dù cái kia tuổi trẻ kiếm khách một mực đang cười, thế nhưng là Trần Bình An không có chút nào dám xem thường, thậm chí cảm thấy đến trong lòng ứa ra hàn khí.

Cái này nhìn như rất dễ nói chuyện tuổi trẻ người xứ khác, rất nguy hiểm!

Lý Hi Thánh đột nhiên vừa sải bước ra, đưa tay ngăn lại sau lưng Trần Bình An ba người, nhẹ giọng nói: "Đứng tại đằng sau ta, kế tiếp đừng bảo là không cần làm, nhìn lấy chính là."

Tuổi trẻ kiếm khách ý cười càng đậm, hai tay đỡ lấy dài ngắn không đồng nhất bội kiếm chuôi kiếm, lắc lắc đầu, ý đồ tìm kiếm áo xanh người đọc sách sau lưng Trần Bình An, cuối cùng đứng vững, "Thế nào, trùng hợp như vậy, vừa vặn bị ta gặp được chính chủ à nha? Về phần người, là muốn làm cái gì, muốn chết?"

Lý Hi Thánh cười nói: "Đạo lý có thể hảo hảo giảng, kiếm, không nên

tùy tiện ra khỏi vỏ."

Tuổi trẻ kiếm khách nhún nhún vai, một mặt vô tội nụ cười, "Nhưng tại bên dưới đạo lý, ngay tại vỏ kiếm bên trong a."

Lý Hi Thánh mây trôi nước chảy mà ồ một tiếng, đưa tay chỉ chính mình, giật mình nói: "Nguyên lai ý không ở trong lời, tại ta ?"

Tuổi trẻ kiếm khách cười nói: "Không có người nghĩ phức tạp như vậy, ta liền người họ Thập tên Thập cũng không biết rõ. Ta chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy người, liền không vừa mắt, nghe người một trận nói bậy nói bạ về sau, càng thêm không thoải mái. Vừa vặn chó ngáp phải ruồi, nhất tiễn song điêu, liền người cùng cái kia tiểu gia hỏa cùng một chỗ dạy dỗ, há không mỹ quá thay ?"

Tuổi trẻ kiếm khách trong lòng bàn tay chống đỡ đoản kiếm chuôi kiếm, cười nói: "Yên tâm, ta Tào Tuấn xuất kiếm, rất ít giết người."

Lý Hi Thánh nhíu mày hỏi: "Nhà người tổ tiên là kiếm tiên Tào Hi ?"

Tuổi trẻ kiếm khách thở dài, hỏi một đặng, trả lời một nẻo nói: "Người người đọc sách này, tội gì đến quá thay, lấy ta Tào Tuấn thân phận tu vi, coi như nhìn thiếu niên kia không vừa mắt, còn có thể như thế nào khi dễ hãn sao ? Nhiều nhất nhiều nhất, bất quá là đập nát hãn điểm này võ đạo nội tình mà thôi, kết quả người nhất định phải làm chim đầu đàn, nếu là người bản sự đủ lớn, hoặc là quá nhỏ, còn dễ nói, nếu là bản sự không lên không xuống, chỉ thua ta một bậc nửa bậc, đến lúc đó thiếu niên bị ta giận chó đánh mèo, người không phải hại hãn sao?"

Tuổi trẻ kiếm khách nói xong những này, nhếch miệng, lộ ra khiết trắng hếu răng, "Tốt, không đi vòng vèo, ăn ngay nói thật a, ta Tào Tuấn thiên phú dị bẩm, có thể cảm giác được một ít kỳ quái tồn tại, tỷ như. . . Một khối kiếm phôi. Còn lại hết thảy, cái gì tự tiện động ta tổ trạch, cái gì nhìn người người đọc sách này chướng mắt, đều là. . . Thật sự. Bất quá

các người yên tâm, liên quan tới kiếm phiêu, ta sẽ ra giá, mà lại giá cả tuyệt đối không thấp. Về phần các người sẽ sẽ không cảm thấy ép mua ép bán, liên chuyện không liên quan đến ta."

Lý Hi Thánh hỏi: "Tại người chuẩn bị động thủ trước đó, ta có thể hay không hỏi người một câu, người bây giờ cảnh giới là ?"

"Nào có đánh nhau trước đó hỏi cái này, bất quá người tất nhiên thú vị như vậy, ta còn thực sự liên không ngại trả lời người." Tuổi trẻ kiếm khách híp mắt thành khe hở, cười nhạo lên tiếng, lời nói khinh bạc hẳn tại đề cập kiếm đạo cùng cảnh giới thời điểm, lập tức trở nên một chữ quý như vàng, "Kiếm, tám, chín, ở giữa."

Lý Hi Thánh gật gật đầu, "Biết rõ."

Trần Bình An trong tay áo khối kia kiếm phiêu, dần dần nóng bỏng, Trần Bình An đem tay phải vây quanh phía sau, vặn chuyển tay cổ tay, gắt gao nắm chặt nó.

—— ———

Nguyễn Cung gần nhất lúc thỉnh thoảng liền đến đến Long Tu Hà bờ, đưa tay vào nước, ước lượng trong nước sông ẩn chứa âm khí trọng lượng.

Trường mi thiếu niên thường thường đi theo hán tử sau lưng.

Nguyễn Cung hôm nay ngồi xổm ở bờ sông, đột nhiên khuynh đảo rơi trong lòng bàn tay nước sông, hừ lạnh một tiếng, "Ý có tốt tổ tông, liền dám phá hỏng ta quy củ ? Không biết sống chết."

Trên mặt sông, dần dần hiện ra Nê Bình ngô hẻm bên trong giăng co tràng cảnh.

Trường mi thiếu niên nhìn lấy cái kia treo đeo dài ngắn kiếm tuổi trẻ nam tử, đưa tay chỉ, "Sư phụ, là hắc sao?"

Nguyễn Cung gật gật đầu, tiết lộ thiên cơ nói: "Hắc tổ bối bên trong đi ra một cái tên là Tào Hi kiếm tiên, cùng người lão tổ tông Tạ Thực, xem như chúng ta Bảo Bình Châu có thể đếm được trên đầu ngón tay nhân vật, tại khác lục địa, đều có thể đứng vững gót chân, khai tông lập phái, cát cứ một phương, xác thực cao minh."

Trường mi thiếu niên đối với cái này tựa hồ không quá cảm thấy hứng thú, chỉ là nhìn chăm chăm nước sông bên trên hình ảnh, "Sư phụ, nói thế nào ? Người có muốn hay không ngăn cản cái kia Tào thị con cháu."

"Ngăn cản cái rắm!"

Nguyễn Cung cười lạnh nói: "Chờ hắc đả thương người, ta liền đánh chết hắc, lúc này mới hợp quy củ."

Trường mi thiếu niên hỏi qua trận này xung đột nguyên nhân, Nguyễn Cung mơ hồ sau khi nói qua, thiếu niên kinh ngạc nói: "Tại sư phụ người dưới mí mắt, cái kia Tào Tuấn thấy hơi tiền nổi máu tham, còn dám ép mua ép bán, người bên ngoài, đều như thế ngang ngược vô lý sao?"

Nguyễn Cung mặt không biểu tình nói: "Muốn tìm trên trời bảo, cần dùng thế gian tài. Có cái gì kỳ quái đâu, tất nhiên khối kia kiếm phôi, trước đó liền ta đều nhìn không ra huyền cơ, lại bị Tào Tuấn coi trọng như vậy, cái này nói rõ Tào Tuấn nhãn quang độc đáo, cùng khối kia kiếm phôi một khi hiển lộ chân dung, tất nhiên cực kỳ kinh thế hãi tục, nếu như không phải ở chỗ này, Tào Tuấn coi như có chỗ thu liễm, đừng nói ra giá, trực tiếp giết người liền đi."

Vừa mới đặt chân tu hành, leo núi không bao lâu trường mi thiếu niên, cảm thấy cái này thế đạo quá mức không thể tưởng tượng, hỏi: "Sư phụ, loại này ác nhân, như thế nào trở thành lợi hại như vậy luyện khí sĩ ?"

"Người lại không đọc qua thư, đàm cái gì thiện ác ? Nhớ kỹ, trên núi không nói một bộ này."

Nguyễn Cung đứng người lên, đặt xuống câu nói tiếp theo sau, thân hình lóe lên một cái rồi biến mất.

Lý gia đại trạch, một vị lão nhân đùa lấy cá chậu chim lồng, kỳ thật không quan tâm, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi ý cười, e sợ cho thiên hạ bất loạn, thì thào nói: "Tranh thủ thời gian đánh tranh thủ thời gian đánh, một cổ tác khí, cá chép nhảy long môn, thiên hạ người nào không biết quân. . ."

Phi Vân Sơn chi đỉnh, bạch y tung bay Ngụy Bách ngồi xếp bằng tại một đoàn mây mù phía trên, đi mà không đủ một trượng, Ngụy Bách ngủ say nặng nề, lúc thỉnh thoảng đầu liền hạ xuống một chút, tựa như con gà con mổ gạo.

Mây mù phía dưới, chật ních chim bay thú chạy, đều hi vọng tới gần đoàn kia mây mù, tận khả năng tiếp cận vị kia bên tai rủ xuống một cái màu vàng kim vòng tròn áo trắng thần linh.

Một đạo thân hình trùng điệp rơi xuống đất, đỉnh núi thật sự là bày biện ra chim thú tán.

Ngụy Bách còn buồn ngủ, một mặt mờ mịt, phát hiện hán tử kia thân Ảnh Hậu, mây mù tán đi, hần lóe lên rơi xuống đất, "Khách quý ít gặp khách quý ít gặp, vinh hạnh vinh hạnh."

Nguyễn Cung ngữ khí không thạo nói: "Chỉ là đề cập với người tình một

câu, kiếm tiên Tào Hi có khả năng tại tương lai không lâu, giết tới nơi này, đến lúc đó người có thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng là đừng châm ngòi thổi gió."

Ngụy Bách liếc mắt tiểu trấn Nê Bình ngô hẻm, "Là có người cố ý cầm Tào Hi tới làm người cùng Đại Ly văn chương ? Đại Tùy Cao thị ? Quan Hồ thư viện ? Nam Giản quốc ? Vẫn là có khác cao nhân ?"

Nguyễn Cung sắc mặt nghiêm túc.

Còn lại đều tốt, đơn giản là binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn, sợ là sợ là nhằm vào nữ nhi của hắn.

Nguyễn Cung nhìn về phía tiểu trấn, lại không phải đại chiến sắp đến Nê Bình ngô hẻm, mà là toà kia Dương gia cửa hàng.

Hắn thở phào nhẹ nhõm.

Nguyễn Cung đến cũng vội vàng đi cũng vội vàng.

Ngụy Bách ai oán nói: "Phiền chết rồi, tính kế đến tính kế đi, liên không có cái yên tĩnh."

Hắn cũng lóe lên một cái rồi biến mất, sau một khắc đi vào Lạc Phách Sơn trúc lâu, nằm tại lầu hai hành lang, tiếp tục nằm ngáy o o.

Tra ra manh mối, nguyên lai giao long chiếm cứ. Gió thổi cỏ lay, đã là nhìn chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 183: Hắc có xuân lá hạ lôi gió thu đông tuyết

Tới gần cửa ải cuối năm, trời giá rét mà đông lạnh, Nê Bình ngõ hẻm chật hẹp đường đất, trở nên mười phần cứng rắn.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, nhìn về phía cái kia bóng lưng cao lớn, nhẹ giọng hô nói: "Lý đại ca."

Lý Hi Thánh không có quay người, mỉm cười nói: "Không cần lo lắng, ta có thể ứng phó. Coi như ta không phải là đối thủ của hắc, tiểu trấn có tiểu trấn quy củ, sẽ không tùy theo hắc làm loạn."

Tự xưng Tào Tuấn tuổi trẻ kiếm khách cười ha hả nói: "Người là nói Đại Ly triều đình, vẫn là Bình gia Nguyễn Cung ? Nếu như là cái trước, ta khuyên các người dẹp ý niệm này, Đại Ly Tổng thị nếu quả thật có cốt khí, liền sẽ không làm con rùa đen rút đầu. Nếu như là Nguyễn Cung, ha ha, dung ta trước thừa nước đục thả câu, các người đại khái có thể rửa mắt mà đợi."

Tào Tuấn nhìn lấy vị kia mạo như quan ngọc áo xanh thư sinh, so sánh chính mình có vẻ như tuổi trẻ, đối phương là hàng thật giá thật tuổi còn trẻ, cái này khiến Tào Tuấn có chút khó chịu, hắc ngón cái chống đỡ bên hông đoản kiếm chuôi kiếm, "Thật muốn đánh ? Có chút thua thiệt, nhận liền nhận, nói không chừng sau đó phát hiện nhân họa đặc phúc."

Lý Hi Thánh mỉm cười nói: "Đã người nói người đạo lý, tất cả võ kiếm bên trong, cái kia ta có thể nghe một chút nhìn."

"Nghe nói Ly Châu động thiên trước đó thuật pháp cấm tiệt, bây giờ động thiên phá toái hạ xuống, mới một năm công phu, người liền đã

bước lên trong ngũ cảnh, rất tốt."

Tào Tuấn mắt lộ ra tán thưởng, nhưng là rất nhanh lắc lắc đầu, chặc chặc nói: "Đáng tiếc."

Lý Hi Thánh đuổi ra một cái bàn tay, "Mời."

Tào Tuấn buồn cười nói: "Ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao. Tất nhiên chúng ta không tính sinh tử chi chiến, cái kia ta liền đem cảnh giới ép một chút, tránh khỏi người cuộc đời trận chiến đầu tiên, thua quá mức không cam tâm."

Lý Hi Thánh cười mà không nói.

"Chờ người về sau ra miệng giếng, liền sẽ phát hiện nhân vật như ta, xứng đáng. . ." Tào Tuấn mũi chân điểm một cái, xoay người vọt tới trước, cười to lên, một khi lựa chọn xuất thủ, cái này cười không ngớt tuổi trẻ kiếm khách, khí thế đột biến, chặt hẹp chặt chội ngõ hẻm quanh quần lên đến tiếp sau lời nói, "Phúc hậu hai chữ a!"

Một đạo chói lọi bạch quang chợt nổ tung miệng, điên cuồng tứ tán kiếm khí, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ ngõ hẻm, tăng thêm Tào Tuấn thân hình quá mức mãnh liệt cấp tốc, khiến cho hắc thân ảnh mơ hồ dung nhập trong đó, không dễ dàng phát giác, để cho người ta sai coi là giống một đầu mưa to qua đi khe núi hồng thủy, lấy ngõ hẻm vì lòng sông, điên tuôn ra hướng ở vào hạ du Lý Hi Thánh một đoàn người.

Một mảnh trắng xóa, khí thế hung hăng kiếm khí nước chảy bên trong, lơ mờ có thể thấy được một vòng càng thêm ngưng tụ tuyết trắng hào quang, như một đuôi bạch ngư lặng yên du tẩu cùng nước suối.

Nước chảy đình trệ.

Lý Hi Thánh nhìn như không vội không chậm, nghiêng người sang, đưa

tay vung tay áo, vươn hướng cái kia đuôi phảng phất bạch ngư sáng như tuyết đoản kiếm.

Sau đó nhẹ nhàng tinh chuẩn cầm Tào Tuấn cầm kiếm cổ tay.

Tào Tuấn mỉm cười, lỏng ngón tay ra, khoảng cách Lý Hi Thánh lồng ngực còn có hai ba thước đoản kiếm, sừ một chút, thẳng đâm Lý Hi Thánh tim.

Lý Hi Thánh thần sắc ung dung, tay phải hai ngón khép lại tại trước người.

Đúng là tại trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, vừa vặn kẹp lấy đầu kia bạch ngư.

Bạch ngư xoay người nhấp nhô.

Lưỡi kiếm tùy theo vặn chuyển.

Lý Hi Thánh đành phải lui lại, Tào Tuấn lấn người mà gần, cầm kiếm chỉ thủ đã ra quyền, trực kích Lý Hi Thánh cái cổ.

Lý Hi Thánh lấy tay khuỷu tay chống đỡ Tào Tuấn nắm đấm đồng thời, cái kia đuôi bạch ngư đã kích xạ mà tới, Lý Hi Thánh run lên cái tay còn lại cổ tay, tay áo lay động.

Cái kia đuôi bạch ngư, tự chui đầu vào lưới.

Tào Tuấn cười nhạo một tiếng, một cước đạp trúng Lý Hi Thánh phần bụng, đạp áo xanh thư sinh lui lại bốn năm bước.

Hắn không có thừa cơ truy kích, thoải mái đứng tại nguyên chỗ, một tay phụ sau, một tay tiêu sái tuyệt luân.

Lý Hi Thánh ngừng lui lại xu hướng suy tàn, sắc mặt hơi trắng, Tào Tuấn tuy là kiếm tu, nhưng một cước này vừa nhanh vừa mạnh, không kém chút nào ngũ cảnh đỉnh phong thuần túy võ phu, bản này chính là kiếm tu cùng Binh gia tu sĩ chỗ kinh khủng, luyện khí tôi thể hai không lầm, cho nên Lý Hi Thánh chịu như thế một chút, cũng không tốt đẹp gì, thể nội khí thể lưu chuyển tất nhiên thụ tới trình độ nhất định tác động đến.

Lý Hi Thánh cái kia giữ được Tào Tuấn phi kiếm tay áo bên trong, phanh phanh rung động, liên miên bất tuyệt, sau đó phát ra nhỏ xíu lùa là xé rách tiếng vang, về sau từng tia từng sợi tuyết trắng kiếm quang, từ khe hở ở giữa thâm thấu mà ra.

Tay áo có càn khôn Lý Hi Thánh cái tay kia, năm ngón tay hoặc uốn lượn như cung, hoặc thẳng tắp như kiếm kích, nhanh chóng bóp ra một cái đạo gia pháp quyết, ở trong lòng thầm đọc một chữ: "Trấn!"

Nguyên bản đã phòng lên căng cứng, phân loạn dị thường ống tay áo, lập tức an tĩnh lại.

Phi kiếm hồi hải va chạm ống tay áo tiếng vang, biến thành run nhè nhẹ ong ong tê mình.

Tào Tuấn đối với cái này không ngạc nhiên chút nào, cười nói: "Bảy."

Lý Hi Thánh toàn bộ ống tay áo, từ khuỷu tay trở xuống, trong nháy mắt phá toái, cổ tay phụ cận, kiếm quang đại chấn.

Tựa như ánh trăng đầy tay tuyết mỹ phong cảnh, lại ẩn chứa lớn lao hung hiểm sát cơ.

Lý Hi Thánh bấm niệm pháp quyết năm ngón tay tùy theo biến hóa, trở thành danh xứng với thực năm quyết, tại tất cả mọi người bàn tay vô hình tâm, vận tay như dòng nước hơi rung nhẹ, cải biến quỹ tích.

Lý Hi Thánh cánh tay này trong nháy mắt toả ra một hồi sương mù mù mịt tím xanh hào quang.

Mũi kiếm điên cuồng quanh quần Lý Hi Thánh cánh tay đầu kia cá bơi, nó mang theo kiếm khí cùng Lý Hi Thánh tản ra tím xanh chi khí, lẫn nhau đánh ra thanh thúy kim thạch âm thanh, dày đặc tích lũy đám, điếc màng nhĩ người.

Đến mức Nê Bình ngõ hẻm một bên tường cao, cùng khác một bên lão trạch cửa sân tường thấp, không ngừng có tro bụi mảnh bùn vi vu mà rơi.

Tào Tuấn nguyên bản tế mị như khe hở cặp kia con mắt phượng, mở ra một chút, trêu chọc nói: "Có chút ý tứ, đạo gia pháp quyết danh xưng ngàn ngàn vạn, ta kiến thức qua liền không xuống hai trăm loại, chưa từng thấy qua người đơn giản như vậy lại tốt dùng. Họ Lý, người này lục cảnh tu vi, cũng quá dày đặc chút, cho tới bây giờ chỉ có lục cảnh kiếm tu khi dễ thất cảnh luyện khí sĩ, nơi nào có như người loại này lục cảnh luyện khí sĩ chọi cứng thất cảnh kiếm tu đạo lý, truyền đi, ta Tào Tuấn chẳng phải là muốn bị toàn bộ thiên hạ kiếm tu trò cười a."

Lý Hi Thánh tại trải qua sơ kỳ không thạo về sau, ngay sau đó đã lộ ra vẫn còn dư lực, thậm chí còn có thể mở miệng cười nói: "Có thể là đạo lý của người còn chưa đủ. . . Cao ?"

Tào Tuấn gật gật đầu, rất tán thành, cho nên ý cười đầy mặt mà nói ra một chữ, "Tám!"

Giống như linh hoạt bạch ngư phi kiếm, hướng chủ nhân Tào Tuấn bên kia ngược lại cướp trở về, sau đó đứng im lơ lửng, phi kiếm trong nháy mắt ảm đạm vô quang, đoản kiếm cũng chỉ là đoản kiếm, không có chút nào kiếm khí tràn đầy, không còn trước đó huy hoàng khí thế.

Cho lúc trước người quỷ quyết cảm giác âm lãnh kiếm ý, lắc mình biến

hoá, trở nên quang minh chính đại.

Phi kiếm trong một chớp mắt hư không tiêu thất.

Giữa hai người hẻm nhỏ một chỗ tường viện bên trên, xuất hiện cực kỳ nhỏ dấu vết, bất quá là chút bột phấn mảnh vụn bay xuống.

Lý Hi Thánh tay phải vươn ra hai ngón, ý đồ lần nữa nắm chặt chuôi này quăn ra một cái đường cong đoản kiếm.

Lý Hi Thánh đột nhiên uốn éo đầu.

Sau một khắc, phi kiếm tại Lý Hi Thánh bên trái tường cao bên trên chui ra một cái lỗ thủng.

Phi kiếm lại biến mất.

Nhưng là Lý Hi Thánh bên trái trên gương mặt, bắt đầu xuất hiện một giọt máu, sau đó dần dần mở rộng làm một đầu hơn tấc dài vết máu.

Quả nhiên là như nghe đồn đồn dạng, cùng kiếm tu chém giết, sinh tử chỉ ở một đường ở giữa.

Lý Hi Thánh trong lòng thầm đọc, "Nguyên lai cái này là tám, xác thực lợi hại."

Kiểm tu chi chiến lược, sở dĩ có thể được công nhận có một không hai tại bách gia luyện khí sĩ, liền ở chỗ một cái ôn dưỡng thoả đáng phi kiếm, lãng lệ chỗ ở chỗ "Chút", cùng nhiều nhất chính là một đầu dây.

Mặc kệ một ngọn núi cao như thế nào nguy nga, hạng gì hùng vĩ, nếu như muốn tại trên vách đá dựng đứng đỉnh nhập một khóa cái đỉnh, hoặc là tạc ra một đầu khe rãnh đến, kỳ thật không khó.

Đồng dạng là luyện khí sĩ ở trong dị loại, cho dù là đã tu thể phách, lại tu thần hồn Binh gia tu sĩ, cũng không bằng kiếm tu cùng người chém giết, tới gọn gàng mà dứt khoát.

Mặc cho người pháp bảo ngàn vạn, mặc cho người thần thông quảng đại, ta kiếm tu truy cầu một kích trí mạng, một kiếm phá vạn pháp.

Tào Tuấn từ đầu tới cuối duy trì một tay phụ sau tự chịu tư thế, một tay vỗ nhẹ trường kiếm chuôi kiếm, "Người dạng này tu đạo thiên tài, khẳng định là gia tộc ký thác kỳ vọng tồn tại, liền không có mấy món phòng thân bảo bối ? Ta cũng không tin. Trước đó nói tốt, mặc kệ người xuất phát từ loại nào mục đích, nếu như tiếp tục tàng tàng dịch dịch, không muốn đem ra công khai, sẽ thật sự người chết, bởi vì ta sợ chính mình không cẩn thận đánh cho thật cao hứng, thu lại không được tay, đến lúc đó người nhất định phải chết không nhắm mắt."

Đối mặt địch nhân châm chọc khiêu khích, Lý Hi Thánh cũng không tức giận, tiếng nói vẫn như cũ ôn thuận nhu hòa, "Trần Bình An, khả năng cần làm phiền người nhóm lui về sau nữa một chút, nếu như có thể thôi lui đến bốn năm trượng bên ngoài, là tốt nhất."

Tào Tuấn đưa tay dùng sức vỗ một cái cái trán, đầy mặt ủy khuất nói: "Đại địch trước mặt, còn có nhàn hạ thoải mái nói nhảm, ta rất tức giận."

Tuổi trẻ kiếm tu đang khi cười nói, ngấm giấu sát cơ.

Tại Tào Tuấn tay đập cái trán phát ra tiếng vang đồng thời, phi kiếm đã tại điểm này tiếng vang che lấp phía dưới, chân chính làm được lặng yên không một tiếng động, giết tới Lý Hi Thánh phía sau lưng.

Đình!

Một tiếng biến ảo khôn lường êm tai vang động, vang vọng Nê Bình ngõ hẻm.

Tào Tuấn sững sốt một chút, lập tức cười to nói: "Cái này cũng được ? Cái kia ta coi như thật không khách khí á."

Lý Hi Thánh phía sau hiện ra một mảnh xanh tươi lá trúc, chặn lại phi kiếm ám sát.

Đình đình đình đốt. . .

Trong hẻm nhỏ, Lý Hi Thánh bốn phía vang lên một nhóm lớn cùng loại động tĩnh.

Ngoại trừ từng trường lá trúc, còn có lá đào, lá liễu, lá hòe. . .

Các loại lá cây đều là xanh đậm.

Tào Tuấn híp mắt nhìn chăm chú chỗ kia chiến trường.

Lý Hi Thánh lù lù bất động, bốn chu toàn bộ là cao thấp, phiêu đảng chập trùng lá cây, tên là bạch ngư đoản kiếm thì xuyên thẳng qua trong đó, không ngừng phá trận, nhưng là nhiều lần không công mà lui.

Mặc dù không ngừng có lá xanh rơi mà, trong nháy mắt khô héo, thế nhưng là Tào Tuấn quả thực có chút bất đắc dĩ, bởi vì thô sơ giản lược đoán chừng người đọc sách kia lá cây, ít nhất cũng nên có hơn trăm trường.

Cho nên Tào Tuấn tâm tình không tốt lắm.

Người cái tên này trong nhà, là bán lá cây đó a ? Coi như bán, có người mua sao?

Tào Tuấn không muốn như vậy nửa đường bỏ cuộc, hắn cũng không tin một cái nho nhỏ lục cảnh luyện khí sĩ, có thể chèo chống đến cuối cùng.

Đồng thời không chế nhiều như vậy trương lá cây, vốn là không đơn giản, luyện khí sĩ yêu cầu hao phí tâm thần, cực kỳ có thể nhìn. Thế là Tào Tuấn âm thầm nói với chính mình, mặc dù thắng mà không võ, có thể miễn cưỡng xem như là một trận đá mài mũi kiếm vụng về khí lực sống tốt, hẳn ngược lại người có thể chèo chống bao lâu.

Chuôi này ngắn nhỏ lại lẳng lẹ phi kiếm, bắt đầu không chút kiêng kỵ mà mạnh mẽ đâm tới.

Trong hẻm nhỏ, lá rụng nhao nhao, rơi mà về sau liền do lực chuyển vàng.

Lý Hi Thánh đột nhiên lên tiếng nhắc nhở nói: "Chúng ta nếu như chỉ là đánh như vậy đi xuống, có thể đánh tới sang năm. Không phải người đã nói thanh kiếm này đạo lý, hãy nói một chút mặt khác thanh kia ? Nếu như có thể mà nói, cùng nhau tế ra bản mệnh phi kiếm tốt. Bất kể như thế nào, tốt xấu trước phân ra cái thắng bại. Bởi vì ta bằng hữu còn muốn đi đường."

Tào Tuấn bỗng nhiên trừng lớn con mắt, rốt cục không còn khuôn mặt tươi cười bày ra, "Người không khoát lác sẽ chết a?"

Lý Hi Thánh thở dài, không nói thêm gì nữa.

Hắn chỉ là run lên cái kia còn sót lại tay áo, từ trong tay áo chấn động rút xuống ra một đồng lớn không thể tưởng tượng đồ chơi.

Có chỗ thừa không nhiều xuân lá, nhưng là trừ cái đó ra, còn có từng hạt to bằng móng tay nhỏ bé hạ lồi, có từng sợi dài không quá ngón tay gió thu, có từng mảnh từng mảnh lông ngỗng lớn nhỏ đông tuyết.

Đối thủ có một kiếm có thể phá vạn pháp.

Làm sao bây giờ ?

Ta có hay không có thể góp nhặt ra 10 ngàn lẻ một pháp ?

Thế là cái này tên là Lý Hi Thánh tuổi trẻ thư sinh, dù là hắc bấy giờ bất quá là vừa mới bước lên trong ngũ cảnh, lại đã có xuân lá hạ lồi gió thu đông tuyết, huống chi hắc còn có cái khác, mà lại rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Có khác động thiên

Tào Tuấn nhìn lấy những cái kia loạn thất bát tao đồ chơi nhỏ, như là sa trường bên trên trọng giáp bộ tốt phương trận, đem chủ soái Lý Hi Thánh làm thành thùng sắt một khối.

Tào Tuấn nhìn ra một chút manh mối, bội phục nói: "Người đánh cờ nhất định rất lợi hại, mà lại khẳng định tinh thông Âm Dương gia bói quẻ."

Bởi vì lấy lực cảnh luyện khí sĩ tu vi, áo xanh thư sinh trừ phi là tam giáo thủy tổ cấp bậc trích tiên chuyển thế, mới có thể một hơi khống chế nhiều như vậy đồ vật, nhưng là trước mắt thư sinh rõ ràng là đầu cơ trục lợi, mỗi lần phòng ngự bạch ngư phi kiếm đâm xuyên, đều đại khái tính ra phi kiếm quỹ tích cùng đột phá khẩu, cho nên ngoại trừ duy trì luân lá, gió thu chư vật không ngã, thư sinh chân chính yêu cầu quán chú linh khí khu vực, cũng không tính quá lớn.

Cái này giống một trận thành trì công thủ chi chiến, Tào Tuấn một phương chiến lực cường hãn, nhưng là binh lực không đủ, chỉ có thể chuyên tấn công một mặt tường thành, thư sinh nhìn như tại tứ phía trên tường thành đều hiện đầy thủ thành giáp sĩ, kì thực ba mặt đều là cái thùng rỗng, hắn chỉ cần biết trước tiên tri, nhiều lần đoán ra Tào Tuấn phe tấn công hướng, phòng thủ bắt đầu liền lộ ra thành thạo.

Tào Tuấn tâm ý khế động, tuyết trắng phi kiếm rút khỏi chiến trường, trở lại chủ nhân trước người, Tào Tuấn nhẹ khẽ liếc mắt một cái, mũi kiếm cùng lưỡi kiếm đều có chút mài mòn, hao tổn so mong muốn muốn nhiều, cũng may bạch ngư đoản kiếm ẩn chứa kiếm ý, tại mấy trăm lần đá mài mài giữa phía dưới, kiếm ý có chỗ tăng lên, nói cho cùng vẫn là làm một bút kiếm tiền mua bán.

Tào Tuấn nội tâm có chút xoắn xuýt, Đại Ly hoàng đế là không dám vì

một cái Tề Tĩnh Xuân, cùng tam giáo phía sau màn thế lực vật tay, nhưng là vì một cái có hi vọng bước lên trên ngũ cảnh nhà mình luyện khí sĩ, cùng sớm đã tại Biệt Châu đâm rễ lập nghiệp Tào thị vạch mặt, hơn phân nửa nguyện ý.

Tào Tuấn lần đầu tiên có chút do dự, đem bạch ngư thu hồi vỏ kiếm, đồng thời cầm mặt khác một cái bội kiếm chuôi kiếm, kiếm tên mực ly.

Hắn cố ý một mặt nổi nóng, nói: "Có bản lĩnh đừng làm con rùa đen rút đầu!"

Lý Hi Thánh cười hỏi lại nói: "Người có bản lĩnh làm con rùa đen rút đầu ?"

Tào Tuấn bị nghẹn đến không được, hắn đã từng là bị một châu kiếm tiên ký thác kỳ vọng thiên tài kiếm tu, theo đuổi là thiên hạ vô cùng nhuệ khí cùng sát lực, đương nhiên không có bản sự cũng không hứng thú cùng trước mắt áo xanh thư sinh đồng dạng, đánh không hoàn thủ mạng không nói lại, liền dựa vào lấy một đồng lớn cổ quái kỳ lạ rách rưới hàng, tử thủ tường thành, kiên quyết không chủ động đánh ra.

Từng có hình người cho kiếm tu bản thân là khinh ky, tới lui như gió, nhanh như điện chớp, phi kiếm thì giống cung nỏ, cùng người ngô hẹp gặp nhau, quy mô nhỏ chém giết, thường thường vừa đối mặt, địch nhân liền chết. Về phần một vị bên trên ngũ cảnh lục địa kiếm tiên phi kiếm, đặt tại sa trường bên trên lực sát thương, tựa như là một khung bàn máy nỏ, dù là nó chỉ là bị yên tĩnh bày đặt tại thành đầu mà thôi, nhưng đối với địch nhân mà nói, chính là một loại to lớn lực uy hiếp.

Bình gia tu sĩ là trọng ky, một khi bị hắn đem khí thế cùng tinh khí thần tăng lên tới đỉnh phong, chẳng khác nào là triển khai công kích trọng ky binh, cả công lẫn thủ, phá trận vô địch.

Về phần bị trên núi coi là Đại Đạo vô vọng thuần túy võ phu, chỉ là công

kênh mà lại sát lực đồng dạng trọng giáp bộ tốt, cho dù là đệ bát cảnh Viễn Du cảnh tông sư, có thể cưỡi gió mà đi, nếu như tại cự ly ngắn bộc phát bên trong, không có thành công giết địch, như vậy một khi bị luyện khí sĩ kéo dài khoảng cách, lâm vào đánh lâu dài, xa xa vô pháp đẹp ngang luyện khí sĩ.

Lý Hi Thánh gặp Tào Tuấn không nói lời nào, đưa tay nhẹ nhàng kích thích, trước người một chút tiểu Lôi, gió thu chậm rãi xê dịch, khiến cho hắc tâm mắt sáng sủa, Lý Hi Thánh chủ động mở miệng nói: "Người này thanh kiếm giảng đạo lý, không có giảng thấu."

Ngụ ý, hắc nguyện ý nghe nghe xong thanh kia mực lý đạo lý.

Tào Tuấn hai tay nhẹ nhàng vuốt vuốt gương mặt, "Người người này nói thật sự là không xuôi tai, bất quá ta thừa nhận người có tư cách này, ta có cái đề nghị, người có thể cân nhắc một chút, chúng ta đến một trận sinh tử chi chiến, tất cả tự gánh lấy hậu quả, cùng gia quốc không quan hệ, như thế nào ? Có dám theo hay không ta cược một cái ?"

Lý Hi Thánh lắc đầu nói: "Người đã nhìn ra, ta căn bản cũng không sợ trường công phạt chi đạo, cho nên người kỳ thật từ đầu tới đuôi, đứng ở bất bại địa phương."

Không để ý chút nào tiết lộ nội tình.

Tào Tuấn bất đắc dĩ nói: "Người là thẳng thắn vẫn là thiếu tâm nhân a?"

Tào Tuấn nhìn lấy cái kia tuổi trẻ thư sinh, không khỏi nhớ tới một vị nam lượn quanh châu ghê gớm nhất người đọc sách, là thuần nho Trần thị thế hệ này gia chủ.

Nghe đồn vị kia đọc sách đọc lên lớn lao học vấn Trần thị lão nhân, hai tay áo giấu thanh phong, một vai khiêng minh nguyệt, một gánh vác mặt trời đỏ.

Tào Tuấn thu hồi suy nghĩ, quay đầu nhìn lại, chỉ gặp một cái toàn thân đỏ tươi tiểu hồ ly, hai chân từ đứng, đứng tại Nê Bình ngũ hém một tòa lão trạch trên mái hiên, đối với Tào Tuấn nói rằng: "Lão tổ tông để ta cho người biết, muốn người có chừng có mực, nếu để cho Nguyễn Cung đánh chết, hắn liền tùy tiện tại bên này tìm chỗ ngồi, giúp người táng, tốt xấu xem như lá rụng về cây."

Tào Tuấn một mặt ghét bỏ, "Cái gì ? Người lặp lại lần nữa!"

Tiểu hồ ly tăng hăng một cái, từ ôn tồn lễ độ bộ dáng, trong nháy mắt trở nên hung thần ác sát, bày ra hai tay chống nạnh hình dáng, hùng hùng hổ hổ, "Tào Hi lão già khốn kiếp kia, nói cho người cái này quy tôn tử, tranh thủ thời gian thu tay lại, nếu như chọc giận họ Nguyễn thợ rèn, bị đánh thành một bãi thịt nát, hắn sẽ không giúp người báo thù, có mấy trăm đích hệ tử tôn đâu, giúp không đến, còn nói đáng tiếc người cái kia nàng dâu còn không có cưới vào cửa, bằng không hắn liền sẽ không để ta khuyên người thu tay lại, cho người ta đánh chết tốt nhất, hắn tốt thừa cơ mà vào."

Tào Tuấn một mặt mây trôi nước chảy, gật đầu nói: "Cái này đúng rồi. Là lão vương bát đản khẩu khí."

Lý Hi Thánh không quan tâm những chuyện đó, "Nếu như không đánh, xin mời nhường đường."

"Không đánh, không đánh, ta đánh không chết người, người đánh không chết ta, rất chán."

Tào Tuấn cười nói: "Đi thợ rèn cửa hàng ngó ngó, chiêm ngưỡng chiêm ngưỡng Thánh Nhân."

Tào Tuấn thân hình đột ngột từ mặt đất nâng lên, bay thẳng mây xanh, sau đó hướng thợ rèn cửa hàng vội vã rơi xuống.

Về phần Long Tuyền quận bên trong, không được tự tiện ngự phong lãng không cầu thí quy củ, Tào Tuấn thật không để trong lòng.

Kết quả âm âm một tiếng vang thật lớn.

Tào Tuấn lập tức như là một khóa sao băng ngược lại lướt đi đi, cuối cùng chờ hẵn thật vất vả dừng thân hình, đã là ngoài mấy trăm dặm, trước đó đã tại trong mây lộn vô số lần, trên không trung ngồi xếp bằng, nôn ra máu không ngừng, Tào Tuấn mặt như giấy vàng, không có then quá hoá giận hoặc là tức hỗn hển, ngược lại nổi lên tấm kia theo thói quen khuôn mặt tươi cười, "Từ Phong Tuyết miếu đi ra gia hỏa, quả nhiên từng cái tính tình cũng không quá tốt. Chính là không biết rõ Thần Tiên Thai Ngụy Tấn, có thể hay không cho người ta kinh hỉ ?"

Cái kia da lông đỏ tươi hồ ly vòng quanh Tào Tuấn đảo quanh, cười trên nỗi đau của người khác nói: "Chịu khổ đầu a?"

Tào Tuấn cười nói: "Lại không chết."

Hồ ly chặc chặc nói: "Hiếp yếu sợ mạnh bản sự, ngược lại là theo Tào Hi."

Tào Tuấn nói rằng: "Không hiếp yếu sợ mạnh, chẳng lẽ còn muốn lẫn cứng rắn sợ mềm ? Đầu óc người có bị bệnh không ?"

Hồ ly lơ đãng, nâng lên một cái móng vuốt gãi cái cằm, nhón chân lên, nhìn ra xa tiểu trấn, "Khối kia không thể cướp đến tay cổ quái kiếm phiêu, thế nào nói ?"

Tào Tuấn mặt đen lên nói: "Người còn không biết xấu hổ nói ? Nếu như không phải người tại một bên giật dây ta giết người đoạt bảo, ta nhiều nhất chính là cùng thiếu niên kia công bằng mua bán."

Lửa Hồng Hồ ly sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn giáo huấn nói: "Làm người đâu, muốn thủ vững bản tâm, người tại bên ngoài như thế nào, đến nhỏ nhỏ Long Tuyền quận, liền nên tiếp tục bảo trì, bất quá chính là có cái mười một cảnh Binh gia Thánh Nhân, người cái môn sau đầu không phải cũng đi theo cái mười một cảnh kiếm tu lão tổ ? Một cái có thiên thời địa lợi, một cái có tiện tay thần binh, đều là luyện khí sĩ bên trong không giảng đạo lý mặt hàng, lực lượng ngang nhau, bọn hăn đánh một chầu, người ở bên quan chiến, nói không chừng còn có thể có chỗ minh ngộ, cứ sao mà không làm ?"

Tào Tuấn cười lạnh nói: "Liền Tào Hi cái kia tính tình, ta tính kế hăn một tấc, hăn có thể đòi lại đi một thước."

Lửa Hồng Hồ ly hết chuyện để nói, luận điệu cũ rích nặng bần nói: "Cùng lắm thì để hăn tương lai ngủ mấy lần vợ của người, sợ cái trứng ? !"

Tào Tuấn giữ im lặng, bảo trì mỉm cười, nhìn chăm chú cái kia hồ ly, tuổi trẻ kiêu khách khuôn mặt tươi cười không có nửa điểm ba động.

Hồ ly ra vẻ kinh ngạc nói: "Oa, thật tức giận a, cà lơ phất phơ một trăm năm Tào Tuấn, vậy mà cũng có tỷ đấu thời điểm ?"

Tào Tuấn mỉm cười nói: "Nhàn đến đánh ruồi muỗi, chợt nổi lên giết hết ruồi muỗi tâm."

Bạch ngư ra khỏi vỏ, hồng quang chợt hiện.

Lửa Hồng Hồ ly đầu lâu cao cao quăng lên, nhưng lại không thấy mây may máu tươi bắn tung tóe.

Cái đầu kia vẫn tại mở miệng nói chuyện: "Ai u, cái này xuất kiếm tốc độ, chậm cùng rùa đen dọn nhà giống như, còn thiên tài kiếm tu đâu, thật sự là mất mặt xấu hổ."

Không đầu chi thân thì nghênh ngang bước đi, uốn éo cái hông, căn bản không nhìn bạch ngư phi kiếm lần lượt xuyên thấu thân thể, không trung đầu lâu tiếp tục khiêu khích nói: "Người này tú hoa châm là gái ngựa ngựa a, "

Cái này một mảnh không trung, kiếm quang bắn tung, bạch hồng tung hoành.

Đừng nói bị cắt phân ra mười bảy mười tám khối thân thể, chính là cái đầu kia đều đã biến thành tám cánh, nhưng khi bạch ngư phi kiếm xuất hiện một tia ngưng trệ, trong nháy mắt hồ ly liền khôi phục hoàn chỉnh.

Như thế lặp đi lặp lại tuần hoàn.

Cuối cùng Tào Tuấn thở dài một tiếng, thu kiếm vào vỏ.

Hồ ly bẻ bẻ cổ, đi đến Tào Tuấn bên cạnh ngồi xuống, "Người trẻ tuổi, bao lớn bản sự, liền nói bao lớn khẩu khí lời nói."

Tào Tuấn gật đầu nói: "Có đạo lý. Nghe người."

"Đã như vậy, chờ người đem nàng dâu cưới vào cửa, mượn ta ngủ một giấc ? Dù sao nàng là nữ, ta là cái, ai chiếm ai tiện nghi còn khó nói đây."

Hồ ly lại bắt đầu làm yêu, mĩa mai nói: "Oa, chúng ta nam lượn quanh châu một trăm năm trước cái kia số một kiếm tiên bại hoại, bây giờ cừu cảnh đại kiếm tu, hôm nay đột nhiên như thế nghe lời ?"

"Tuổi còn trẻ" Tào Tuấn, nguyên lai sớm đã trăm tuổi tuổi, hẳn lúc này đưa mắt nhìn về nơi xa, bờ môi nhếch lên, đối với đầu kia hồ ly bên tai một bên nói móc, ngoảnh mặt làm ngơ.

Trần Bình An bước nhanh chạy đến Lý Hi Thánh bên cạnh, lo lắng nói:
"Không có sao chứ ?"

Lý Hi Thánh mỉm cười nói: "Lần đầu đánh nhau, thế là gặp được kiếm tu, kỳ thật trong lòng rất hoảng, bất quá kết quả cũng không tệ lắm."

Trần Bình An như trút được gánh nặng.

Trong tay áo cái viên kia nén bạc kiếm phôi đã khôi phục yên tĩnh, tại Tào Tuấn rời đi về sau, liền không lại nóng hổi rung động.

Tiểu đồng áo xanh đột nhiên một cái phi thân lao thẳng tới, ôm lấy Trần Bình An eo, "Thật là đáng sợ thật là đáng sợ! Quả nhiên đoán được không sai, không cẩn thận đi trên đường, liền bị người đánh chết, tiểu trấn đợi không được, đợi không được a, lão gia, người xin thương xót, thả ta lẫn đi Lạc Phách Sơn tu hành a, ta cam đoan, ta thề từ hôm nay trở đi, nhất định cần cù tu hành, ngày đêm không ngừng, đừng nói là xan hà ẩm lộ, chính là tại Lạc Phách Sơn ăn cỏ cây nhai bùn nhão, ta đều làm!"

Lý Hi Thánh buồn cười, vội vàng an ủi nói: "Tào Tuấn chi lưu, chung quy là số rất ít. Ta mặc dù chưa từng đi ra tiểu trấn, bất quá có thể xác định, Tào Tuấn dạng này tu vi cao, tính tình quái nhân vật, có thể đếm được trên đầu ngón tay, người không cần quá khẩn trương."

Tiểu đồng áo xanh không để ý đến Lý Hi Thánh, chỉ lo cùng Trần Bình An cầu khẩn không thôi, bị Trần Bình An đẩy ra đầu sau, liền chuyển thành gắt gao ôm lấy hấn một đầu cánh tay, thân thể nghiêng về phía sau ngã xuống, chết sống không cho Trần Bình An tiếp tục tiến lên, "Lão gia, phát phát thiện tâm, cầu người á! Cùng lắm thì ta trả lại người một khóa phổ thông Xà Đả thạch, được hay không ? ! Lão gia người không phải không biết, con người của ta cho tới bây giờ liền lá gan nhỏ, đi cái đường ban đêm đều sẽ hai chân run lên, kết quả lúc này mới đến tiểu trấn bao

lâu ? Chúng ta bắt quá là ra cái môn, kiếm khí liền sừ sừ sừ tán loạn, ta là thật sợ a. . ."

Trần Bình An đành phải dừng lại bước chân, bất đắc dĩ nói: "Người biết đi Lạc Phách Sơn đường ?"

Tiểu đồng áo xanh một cái nước mũi một cái nước mắt, khó được nhận một lần cháu trai, "Lão gia, đều lúc này, ta dù là không biết cũng chưa nhận biết a."

Phấn váy nữ đồng nhẹ giọng nói: "Lão gia, ta biết đường."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, "Cái kia các người hai cái đi Lạc Phách Sơn tốt, tạm thời ở tại trúc lâu nơi đó, nhưng là nhất định phải cùng ta cam đoan, không cho phép gây chuyện. Ta bên này mau chóng làm xong, liền sẽ ngay lập tức đi xem các người, tranh thủ năm trước liền chạy một chuyến Lạc Phách Sơn."

Tiểu đồng áo xanh xoay người cúi đầu nói: "Lão gia anh minh thần võ!"

Phấn váy nữ đồng nhẹ giọng nói: "Lão gia, ta đem hắc đưa đến liền gấp trở về."

Trần Bình An cười nói: "Không cần, trúc lâu thích hợp tu hành, người liền cùng theo một lúc chờ tại trên núi. Đừng sợ hắc, hắc nếu như dám đối ý trái với điều ước, vụng trộm khi dễ người, đến lúc đó ta tới thu thập hắc."

Tiểu đồng áo xanh giơ chân nói: "Lão gia, ngọc nữ, các người hai cái liền không thể niệm ta một điểm tốt ? Ta là loại kia lật lọng người sao ? Hoàng Đình Quốc triều chính trên dưới, ai chẳng biết rõ ngự kiếm Thủy Thần có cái nói là làm huynh đệ ? Nói cắt cỏ trừ tiêu diệt triệt để không lọt mất một cái, nói chơi hắc tổ tông tuyệt không giết hắc cháu trai. . ."

Trần Bình An ha ha cười nói: "Lợi hại như vậy a."

Tiểu đồng áo xanh lập tức xoay qua đầu, một mặt kiêu vò làm ra vẻ then đỏ mặt ngượng ngùng, đuổi ra một cái bàn tay nhẹ nhàng lắc lư: "Lão gia, ta cùng người khoác lác tăng thêm lòng dũng cảm đâu, ngàn vạn đừng coi là thật a."

Trần Bình An một tay đè lại đầu của hắn, một tay đuổi ra, "Lấy ra."

Tiểu đồng áo xanh có chút không rõ, nâng lên đầu, "Cái gì ?"

Phấn váy nữ đồng nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Người lúc trước đáp ứng lão gia, chỉ cần để người về Lạc Phách Sơn, liền giao ra một khóa phổ thông Xà Đảm thạch."

Tiểu đồng áo xanh gạt ra khuôn mặt tươi cười: "Lão gia người gia đại nghiệp đại, đừng như vậy."

Trần Bình An tịch thu tay.

Tiểu đồng áo xanh đành phải ngoan ngoãn móc ra một khóa nhỏ nhất Xà Đảm thạch, đặt ở Trần Bình An trên bàn tay.

Trần Bình An đem viên này Xà Đảm thạch đưa cho phấn váy nữ đồng, cười nói: "Đến trên núi, chỉ cần hắn không khi dễ người, đến lúc đó người có thể coi như ban thưởng, đưa cho hắn."

Phấn váy nữ đồng cẩn thận từng li từng tí thu hồi Xà Đảm thạch.

Tiểu đồng áo xanh kéo lại phấn váy nữ đồng cánh tay, vô cùng lo lắng nói: "Chúng ta nhanh đi Lạc Phách Sơn, nơi này không nên ở lâu!"

Hai cái tiểu gia hỏa vừa ngoặt ra Nê Bình ngô hẻm, tiểu đồng áo xanh liền đột nhiên ngừng lại, không đợi hắn mở miệng nói chuyện, phấn váy

nữ đồng liền lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thể đem viên kia Xà Đảm thạch vứt cho hẵn.

Tiểu đồng áo xanh thu hồi mất mà được lại Xà Đảm thạch, gật đầu cười nói: "Ngốc nữa người có mệt hay không a, ta giúp người đọc sách rường đi."

Phấn váy nữ đồng dùng sức lắc đầu.

Tiểu đồng áo xanh rên rỉ thở dài nói: "Người chính là lao lực mệnh, cũng may coi như người ngốc có ngốc phúc."

Phấn váy nữ đồng nhếch miệng cười một tiếng.

Tiểu đồng áo xanh ưỡn ngực, "Đi, dẫn đường! Dẹp đường hồi phủ!"

Nê Bình ngô hẻm bên kia, tất nhiên không cần đi Lưu Tiệp Dương nhà, Trần Bình An liền đem Lý Hi Thánh đưa đến cửa ngõ.

Lý Hi Thánh dừng thân hình, do dự một chút, vẫn là nói rằng: "Kể tiếp những lời này, khả năng bây giờ nói, hơi sớm, nhưng là liền cùng ta đưa người những sách kia bên trên phê bình chú giải, người chỉ cần nhìn qua coi như số, như vậy những lời này người cũng chỉ yêu cầu nghe qua là được."

Trần Bình An gật đầu nói: "Lý đại ca, người nói."

Lý Hi Thánh chậm rãi nói: "Bạch Mã không phải ngựa vụ án này, nhưng từng nghe nói qua ?"

Trần Bình An cào đầu nói: "Cầu học trên đường, Bảo Bình cùng Lý Hòe đã từng vì thế cãi nhau, ta càng nghe càng mơ hồ."

Lý Hi Thánh cười cười, suy nghĩ một lát, "Vậy trước tiên không làm suy

nghĩ sâu xa, ta đổi một cái thuyết pháp, một hạt hạt cát thêm một hạt hạt cát, là mấy viên ?"

Trần Bình An nghi hoặc nói: "Không phải hai hạt sao?"

Lý Hi Thánh cười nói: "Đương nhiên là. Như vậy một đồng hạt cát thêm một đồng hạt cát, là mấy chong hạt cát ?"

Trần Bình An thử thăm dò nói rằng: "Vẫn là một đồng a?"

Lý Hi Thánh vỗ vỗ Trần Bình An đầu vai, "Truyền ngôn Viễn Cổ Thánh Nhân phát rõ ràng văn tự thời điểm, giữa thiên địa quỷ thần vì đó sợ hãi thút thít. Đây đương nhiên là một cục lớn lao công đức. Nhưng là người muốn minh bạch một cái đạo lý, văn tự tại một số thời khắc, hoàn toàn lại là chúng ta quen biết cái thế giới này vô hình chướng ngại. Cho nên người về sau lúc đi học, không cần thời thời khắc khắc đều đi nghiền ngẫm từng chữ một, nếu là gặp bình cảnh, không ngại trước tiên lui một bước, lại lên cao mấy bước, tận lực thường đi chỗ cao vừa đi, không lên phong, không hiện đất bằng."

Trần Bình An nghe được mây che sương mù quẩn, trở nên đau đầu, liền cùng lúc trước đọc qua quyển kia 《 Tiểu Học 》 không sai biệt lắm, mang mang nhiên ở giữa, cảm thấy con đường phía trước đã mất, lui không thể lui.

Lý Hi Thánh an ủi nói: "Từ từ sẽ đến, không nên gấp."

Trần Bình An ừ một tiếng, "Minh bạch."

—— ———

Không có một cái tay áo Lý Hi Thánh, một mình đi trở về Phúc Lộc Nhai đại trạch, trong phủ nô bộc nha hoàn nhìn thấy vị đại thiếu gia này tình trạng quần bách sau, đều có chút không hiểu thấu. Đại thiếu gia đã

lớn như vậy, ngoại trừ đi theo trường bồi cùng tiến lên mộ phần bên ngoài, cơ hồ từ trước tới giờ không ra cửa, làm sao thật vất vả ra ngoài tản bộ, cứ như vậy long đong ? Dù thế nào cũng sẽ không phải cùng người đánh nhau a?

Lý Hi Thánh trở lại chính mình sân nhỏ, trước nhìn qua bình an vô sự con cua cùng qua núi tức, lại đi thay đổi một cái quần áo, sau đó "Xây nhà" thư phòng nhìn trong chốc lát thư, cuối cùng đi một gian thường thường khóa lại môn gian phòng, mở khóa đẩy cửa, làm Lý Hi Thánh cái chủ nhân này đưa mắt nhìn lại, trong tầm mắt, tất cả đều là thiếp tường dựng thẳng đứng từng cái cao lớn bách bảo các, mà bách bảo các trên đầu, không có bất kỳ cái gì đồ cổ trân ngoạn hoặc là Long Tuyền quận thừa thái tinh mỹ đồ sứ, mà là một phương phương cao thấp, lớn nhỏ không đều, chất liệu khác biệt con dấu.

Trong phòng ngoại trừ chất đầy con dấu bách bảo các, cũng chỉ có một cái bàn cùng một cái ghế. Mặt bàn thả có ba cái còn chưa hoàn thành con dấu, chất liệu theo thứ tự là gỗ, hoàng ngọc cùng thanh đồng. Cùng một hộp lớn chế tác tinh lương đao khắc, còn có mấy quyển chất liệu trân quý cổ lão sách vở.

Lý Hi Thánh nhẹ nhàng đóng lại cửa, ngồi tại sau cái bàn trên ghế, trên bàn tam phương con dấu, đều chỉ thiếu khuyết một chữ, đồng ấn khắc dấu có "Hàng phục bên ngoài", cuối cùng thiếu một cái chữ đạo. Hoàng ngọc con dấu khắc dấu có "Đô Thiên chủ", ở giữa thiếu một cái pháp chữ. Gỗ ấn khắc dấu có "Khí hoá sinh", ban đầu thiếu một cái thanh tự.

Khắc ấn như vẽ phù, chú trọng một mạch mà thành.

Lý Hi Thánh hiển nhiên không phải như vậy.

Hắn chẳng những không có làm văn hộ khắc chữ, ngược lại nhắm lại con mắt, bắt đầu đi ngủ, hô hấp kéo dài, như khe nước róc rách, mảnh dòng nước dài.

Căn phòng nhỏ, có khác động thiên.

Trần Bình An trở lại tổ trạch, phát hiện thanh kia để lên bàn hộc kiếm gỗ, xuất hiện một tia không rõ ràng rất nhỏ nghiêng về.

Trần Bình An mặc dù nội tâm chấn động, vẫn là bất động thanh sắc ngồi tại bên cạnh bàn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Kiểm phôi ở lòng bàn tay

Lúc trước Tề Tĩnh Xuân dùng Lý Bảo Bình chuyển đi nhánh hộc, vụng trộm gọt ra, lại lạng lẽ đặt ở Trần Bình An cái gùi bên trong thanh kia hộc kiểm gỗ, ở một vị lai lịch không rõ màu vàng kim hương hỏa tiểu nhân.

Chỉ là tại Thu Lô nhà trọ cùng Tào thị Chi Lan phủ hai lần ngăn ngừa hiện thân về sau, tính tình xấu hổ hương hỏa tiểu nhân liền không còn lại xuất hiện qua, Trần Bình An đối với cái này mặc kệ tự nhiên, cũng không bắt buộc cái gì.

Màn đêm thâm trầm, Dương gia cửa hàng, lão nhân bẹp bẹp quất lấy thuốc lá sợi, nhú nhú lông mi, duỗi ra một trảo, hương hỏa tiểu nhân từ chỗ hư không rơi xuống trên mặt đất.

Dương lão đầu lạnh lùng nói: "Tề Tĩnh Xuân bỏ bao công sức mà đem người giấu đi, nếu muốn làm cái gì?"

Nàng rụt rè đứng tại trên mặt đất, tựa hồ rất e ngại cái này lão đầu, hai tay gắt gao nắm lấy góc áo, bờ môi khê nhúc nhích.

Dương lão đầu càng nghe càng nhú lại mặt, trầm tư hồi lâu, "Ta đáp ứng."

Hắn cầm tẩu thuốc tử vừa gõ mặt đất, lăn ra một tòa miếu nhỏ, đứng sừng sững ở hương hỏa tiểu nhân trước người.

Hương hỏa tiểu nhân vui mừng nhảy nhót, đang muốn đi vào trong đó, đột nhiên nâng đầu lên, muốn nói lại thôi.

Dương lão đầu sắc mặt lạnh lùng nói: "Biết rõ tất cả mọi chuyện, đương nhiên là tốt nhất, nhưng là nếu như làm không được điểm ấy, liền dứt khoát cái gì cũng không cần biết rõ. Dạng này mới có thể hảo hảo còn sống."

Hương hỏa tiểu nhân tựa hồ vẫn còn có chút do dự, nếu muốn trở về một chuyến Nê Bình ngũ hém, tốt xấu cùng vị thiếu niên kia nói một tiếng dừng.

Dương lão đầu một lần nữa nhắc lên tẩu thuốc, phun ra nồng đậm sương khói, "Đem toàn bộ thông minh đặt ở trong bụng đầu, mới nghiêm túc thông minh. Người thật sự cho rằng tiểu tử kia vạn sự không nghĩ, ngoại trừ luyện quyền, suốt ngày liền biết rõ thích hay làm việc thiện, làm cái kia thiện tài đồng tử ? May mà người theo hãn một đường, người là thực ngọc, hãn cũng không ngọc."

Hương hỏa tiểu nhân mân mê miệng, có chút tiết khí, chẳng qua là khi nàng đi vào tòa miếu nhỏ kia sau, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Nàng như là một khóa nhỏ bé đến cực điểm hạt gạo, đưa thân vào một tòa vạc lớn bên trong.

Trong miếu nhỏ cao lớn trên vách tường, từng cái danh tự, chiếu sáng rạng rỡ, tản mát ra màu sắc khác nhau hào quang.

Hương hỏa tiểu nhân đỉnh đầu, quần tinh sáng chói, ánh sáng Minh Huy hoàng.

Lão nhân thu hồi tẩu thuốc, hai tay phụ sau, còng lưng đi ra được điểm, đi thẳng ra tiểu trấn, đi qua cầu đá vòm thời điểm, thở dài một tiếng, mạo xưng Mãn Di tiếc cùng không hiểu, chậm rãi hạ cầu đá, dọc theo Long Tu Hà đi vào thợ rèn cửa hàng bên ngoài, không có đi nhập trong đó, mà là đi vào sông một bên, nhẹ nhàng giậm chân một cái, Hà Thần phụ nhân

lập tức từ đáy sông một đường bay ngược mà đến, thần hồn chấn động, có chút đầu óc choáng váng, phát hiện là Dương lão đầu sau, lập tức nín nọt cười nói: "Đại tiên không cần vận dụng vô thượng thần thông, tùy tiện kêu lên một tiếng là được."

Dương lão đầu mặt không biểu tình nói: "Người lập tức đi Long Tu Hà đầu nguồn, chủ động tán đi một nửa kim thân, dung nhập nước sông, giúp đỡ Nguyễn Cung gia tăng thủy tính âm trầm phân lượng."

Phụ nữ trẻ ngây ra như phỗng.

Gọt sạch một nửa kim thân, lão nhân nói đến nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng vô luận là trong lúc đó gặp đau đớn, vẫn là Đại Đạo hao tổn, không thể đo lường.

Phụ nhân hận không thể chạy trốn tới cách xa vạn dặm bên ngoài.

Chỉ tiếc nàng trốn không thoát.

Dương lão đầu bổ sung nói: "Làm thành, quay đầu Nguyễn Cung khai lò đúc kiếm thành công, ta giúp người đòi hỏi một tòa Hà Thần miếu, nhiều nhất năm sáu mươi năm, người liền có thể khôi phục hoàn chỉnh kim thân, về sau trăm năm ngàn năm, hương hỏa không dứt, đây là một bút mảnh dòng nước dài ích lợi, người khẳng định lừa."

Phụ nhân khúm núm, âm thanh yếu không thể nghe thấy, "Đánh tan nửa phó kim thân, quá thống khổ, ta sợ đau a. . ."

Lão nhân không nói lời nào, chỉ là nhìn qua sóng gợn lăn tăn Long Tu Hà mặt.

Phụ nhân cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Đại tiên, ta có thể cự tuyệt sao?"

Dương lão đầu gật đầu nói: "Có thể."

Phụ nhân mừng thầm sau khi, cảm thấy ngoài ý muốn, lúc nào vị này đại tiên như thế thông tình đạt lý rồi?

Dương lão đầu cười lạnh nói: "Ta đập nát người toàn bộ kim thân, hiệu quả càng tốt hơn. Yên tâm, chờ người tối nay thần hồn tan thành mây khói về sau, tương lai của ta sẽ ở người tử tôn trên người làm ra đền bù tổn thất."

Phụ nhân có chút tuyệt vọng, một phen ước lượng về sau, run giọng hỏi: "Đại tiên, phúc báo chỉ rơi vào cháu của ta một người trên đầu, được hay không?"

Nội tâm của nàng tràn đầy may mắn, bởi vì nàng biết rõ, mặc kệ vị này đại tiên như thế nào làm việc công đạo, duy chỉ có đối với nàng cháu trai Mã Khổ Huyền, kỳ thật không giống nhau lắm.

Nhưng là Dương lão đầu vẫn như cũ tại chỗ cự tuyệt, "Không được."

Phụ nhân mặt xám như tro, đau thương nói: "Vậy ta vẫn đi hướng Long Tu Hà đầu nguồn đi."

Dương lão đầu từ chối cho ý kiến.

Hà Thần phụ nhân cắn răng một cái, bắt đầu dọc theo nước sông đi ngược dòng nước, xuyên qua toà kia lại không một chút thay đổi cầu đá vòm, thẳng đến thâm sơn mà đi.

Nguyễn Cung đi vào bờ một bên, đứng tại lão nhân bên cạnh, hỏi: "Giúp cái kia thiếu nữ đúc kiếm một chuyện, được hay không được, ta căn bản không nóng nảy, không cùng người buôn bán ý nghĩ."

"Đúc kiếm một chuyện, không phải mua bán."

Dương lão đầu lắc đầu nói: "Bất quá con gái của người thân phận chân thật, ta có thể giúp một tay che lấp ba mươi năm, nhưng là người muốn bảo đảm mau chóng chế tạo ra thanh kiếm kia, đây mới là ta muốn làm mua bán."

Nguyễn Cung vẻ mặt như thường, cười nói: "Thân phận chân thật?"

Lão nhân lạnh nhạt nói: "Người Nguyễn Cung chỉ cần gật đầu hoặc là lắc đầu."

Nguyễn Cung có chút biệt khuất, nhưng vẫn là gật đầu một cái.

Lão nhân cười cười, "Quay đầu lại nhìn, là đáng giá."

Nguyễn Cung hỏi một cái cổ quái vấn đề, "Cái kia cái gì xem như 'Không đáng'?"

Lão nhân cười nói: "Nguyễn Cung, nghe lén người khác nói chuyện, không phải cái gì tốt quen thuộc a."

Nguyễn Cung thoải mái thẳng thẳng nói: "Người, Lý gia đích trưởng tôn, Ngụy Bách, ba người các người, ta nhất định phải nhìn chăm chăm."

Lão nhân gật đầu một cái, lại lắc đầu nói: "Đem ta cùng Lý Hi Thánh vị trí điên đảo một chút, có thể sẽ càng tốt hơn."

Nguyễn Cung cười hỏi nói: "Một ngàn năm, vẫn là sau 10,000 năm?"

Lão nhân không nói thêm gì nữa.

Một khi tiến vào trăm nhà đua tiếng loạn thế, kiêu hùng hào kiệt, thiên tài dị đoan, liền sẽ giống mọc lên như nấm, điên cuồng mà phá đất mà lên, trong vòng một đêm, chính là thay trời đổi đất mới tinh cảnh tượng.

Lão nhân gặp qua bức kia âm âm sóng dậy hình ảnh, đồng thời không chỉ một lần.

Nguyễn Cung đến cùng chỉ là Binh gia Thánh Nhân, mà không phải Âm Dương gia cái này Thánh Nhân, mặc dù đã nhìn đến rất xa, tỉ như nữ nhi của hãn Nguyễn Tú trưởng thành, nhưng còn chưa đủ xa.

Lão nhân đột nhiên toát ra một câu, "Đương nhiên không đáng, hai cái phạm phu tục tử, thu nạp hồn phách để làm gì, yêu cầu vì đó trả ra đại giới, cũng không nhỏ. Nếu như nếu đổi lại là Mã Khố Huyền, đương nhiên hai chuyện."

Nguyễn Cung cười hỏi nói: "Tiền bối ngay từ đầu liền không coi trọng Trần Bình An ?"

Dương lão đầu mặt không biểu tình nói: "Có người xem trọng hãn là được rồi."

—— ———

Bắc thượng dịch trạm một lần nữa mở thông hành, khiến cho nguyên bản liền náo nhiệt Hồng Chúc trấn, càng thêm ca múa thái bình.

Ban đêm, một chiếc treo thanh trúc rèm thuyền hoa, khoan thai lái ra vịnh nước, lái về phía tiểu trấn, mới mới vừa tiến vào đầu kia đem tiểu trấn một chia làm hai nước sông, thì có sinh ý lâm môn, là một vị người mặc gấm vóc nhà giàu Ông lão người, cùng một vị vải thô Ma Y trung niên tráng hán, nhìn giống như là có tiền lão gia mang theo hộ viện gia đình, ra cửa đến uống hoa tửu.

Thuyền hoa thuộc về trung đẳng quy mô, có năm tên nhà dò nữ, hai người chống thuyền, hai vị đánh đàn nấu rượu, còn lại một vị tư sắc xuất chúng nhất mỹ kiều nương, ngồi tại lão nhân bên cạnh cẩn thận hầu hạ, như y như là chim non nép vào người, cái này khiến cảm y lão nhân

thoải mái cười to, đưa tay chỉ đối diện thô phác hán tử, "Thế nào, lão Tạ, người dựa vào ăn mặc phật dựa vào mạ vàng, chuyện xưa nói không sai chứ ?"

Hán tử kia không biết là thẹn quá hoá giận, vẫn là làm người ngay thẳng, từ nấu rượu nữ tử trong tay tiếp nhận một chén rượu, nói một tiếng cảm ơn sau, đối với lão nhân nói rằng: "Đừng lão Tạ lão Tạ, ta với người không quen."

Lão nhân là cái da mặt dày, tiếp nhận rượu nước thời điểm, thừa cơ sờ soạng một cái nhà đồ nữ mu bàn tay, vẫn không quên hưởng kia uyển chuyển nữ tử chớp mắt khiêu mi, đem thuyền kia nhà nữ cho ác tâm không được, chỉ là không thể không miễn cưỡng vui cười thôi, lão nhân mới không quan tâm những chuyện đó, có bản ra có vị mà uống một hớp rượu, "Người cùng ta không quen, nhưng ta cùng người quen a, người lão Tạ tên tuổi, thế nhưng là từ Đông Bắc một bên một mực truyền đến chúng ta phía Nam. Mỗi lần cùng lão hữu nói về người, bọn hân biết được người và ta là đồng hương sau, từng cái xin ta hỗ trợ dẫn tiến, nói là loại này đại anh hùng Đại Hào Kiệt, không thấy một mặt, thực sự tiếc nuối."

Hán tử chỉ là nhú mày không nói, cúi đầu uống rượu.

Lão nhân giữ lại hai phiết sợi râu, lúc này ngồi xếp bằng, đầu nghiêng lệch, nhìn về phía trên bờ xa hoa truy lạc, một tay xoay tròn chén rượu, một tay ngón tay vuốt ve sợi râu, này tẩm tôn dung, người bên ngoài thấy thế nào làm sao hèn mọn bỉ ổi, hưởng chi lão nhân ngồi xếp bằng, đầu gối cố ý chống đỡ bên cạnh nữ tử đầy đặn bờ mông, ngay cả vị kia nhìn quen Phong Hoa Tuyết Nguyệt nữ tử, đều có hậu hồi hận không có ngồi tại trầm mặc ít nói hán tử bên cạnh một bên.

Lão nhân nhắc cánh tay vuốt râu thời điểm, lộ ra một đoạn tay áo, thuyền hoa bên trong giới về nhìn mặt mà nói chuyện nhà đồ nữ môn, đều có chút thất vọng, nguyên lai lão nhân trên cổ tay buộc lên một căn u dây

thường dài, nếu là đeo tại hải đồng trên tay, coi như có mấy phần tinh tế đáng yêu, nhưng đeo tại lão đầu tử trên tay, thật sự là dở dở ương ương.

Lão nhân đột nhiên thu tầm mắt lại, hỏi thăm bên người cô gái xinh đẹp, "Các người hoan tràng nữ tử, tin hay không thề non hẹn biển ?"

Chẳng những là nàng không biết đáp lại như thế nào, còn lại nhà đồ nữ môn cũng đều có chút hai mặt nhìn nhau, không biết lão đầu tử trong hồ lô bán cái gì được.

Lão nhân cười ha ha, đưa tay chỉ hướng đối diện hán tử, "Tìm hán, thật có tác dụng. Hán nhưng là một vị sơn đại vương, trông coi rất nhiều núi lớn, thề non hẹn biển, thề non hẹn biển, nơi này đầu núi mình. . ."

Hán tử nhú mày không nói, chậm rãi uống rượu, không quan tâm.

Lão nhân chỉ chỉ chính mình, "Kỳ thật tìm ta cũng hữu dụng, dưới gầm trời có tòa rất cao rất cao lâu, danh tự lão bá khí, gọi Trấn Hải Lâu, tại biển một bên, nhà ta ngay tại Trấn Hải Lâu phụ cận."

Hán tử rất cục nịnh không được, đầy mặt không vui, "Họ Tào, người cùng với các nàng khoe khoang những này làm cái gì ?"

Lão nhân nhấp một hớp ít rượu, kẹp một đũa đồ nhắm, liếc mắt hán tử kia, "Chính là cùng nghe không hiểu cái gì các nàng trò chuyện cái này, mới có ý tứ. Cùng trên núi người khoe khoang những này, đó mới gọi không có tí sức lực nào."

Hán tử trên trán tràn ngập vẻ lo lắng, cầm đầu uống rượu.

Thề non hẹn biển, ở thế tục vương triều giữa phố phường, bây giờ nhiều bị hành tẩu tứ phương kể chuyện các tiên sinh nhắc lên, dùng nhiều tại giữa nam nữ tình yêu, nó chân thực hàm nghĩa, bình thường lão bách tính sớm đã không biết.

Trên thực tế thuyết pháp này, đối với trên núi người có chút trọng yếu, là chỉ người tu hành, có thể phân biệt đối với núi, biển phát thệ, lời thề có được tuyệt không thể tả lực ước thúc, so với dưới núi bách tính mua bán ở giữa giấy trắng mực đen, còn muốn có tác dụng.

Núi chỉ cần là quốc cảnh bên trong triều đình sắc phong ngũ nhạc chính sơn, liền có thể, luyện khí sĩ cảnh giới càng cao, đối với đồi núi phẩm trật yêu cầu liền sẽ càng cao, phần lớn là nước lớn ở giữa đồng minh, hoặc là trên phương diện làm ăn khế ước, theo thời gian trôi qua, môi chước hôn ước dần dần chiếm cứ đa số. Biển thề, thì đã mất đi tuyệt đại bộ phận ý nghĩa. Bởi vì theo thế gian một đầu cuối cùng Chân Long vẫn lạc, hạo nhiên thiên hạ năm sông bốn biển, Cửu Châu bên ngoài chín đại bản đồ, đều đã vô chủ, thế tục vương triều lại không có quyền lực sắc phong năm sông bốn biển chính thần, bởi vậy không còn danh chính ngôn thuận Thủy Thần, có thể ra mặt thống ngự cái kia năm tòa cự hồ, cùng cái kia bốn tòa rộng lớn vô biên mặt biển.

Tương truyền mặt trời mọc phương Đông mà hạ xuống Tây sơn, cái này mặt trời mọc địa phương, ngay tại Đông hải một chỗ.

Tào Tính lão nhân không để ý chút nào cùng hán tử cảm thụ, ăn đồ nhắm, nhai ra rất lớn tiếng vang, đưa tay đặt ở bên cạnh nữ tử trên đùi, cười tùm tùm hỏi: "Vị này mỹ nhân tử tử, hiểu được hùng trấn lâu a?"

Nữ tử lắc đầu.

"Như vậy sao được!" Lão nhân vỗ nhè nhẹ đánh nữ tử rắn chắc co dãn đùi, "Cho tiểu đệ ta nói với người nói nói rằng, chúng ta trong nhân thế này a, tồn tại chín tòa không biết rõ do ai kiến tạo khí vận cao ốc, phân biệt đứng sừng sừng ở chín cái địa phương. Theo thứ tự là trấn sơn, trấn quốc, Trấn Hải, trấn ma, trấn yêu, trấn tiên, trấn kiếm, trấn long, cái này tám tòa cao vót mây, cơ hồ thông thiên hùng vĩ cao lâu, đều là hai chữ tên, duy chỉ có cuối cùng một tòa, là ba chữ, là cổ quái nhất, gọi là. . ."

Hán tử vỗ một cái đũa, sắc mặt giận dữ nói: "Đủ rồi, Tào Hi người có hết hay không ? !"

Theo đũa đập trên bàn trà, cùng lúc đó, tất cả nhà đồ nữ đều lâm vào một loại cổ quái trạng thái, cũng không ảnh hưởng các nàng hô hấp, động tác trên tay cũng thành thạo không ngại, thế nhưng là giống như đối với trên thuyền gần trong gang tấc hai vị xử khác khách nhân, hoàn toàn làm như không thấy có tai như diếc.

"Tất nhiên đều đến nơi này, hai chúng ta thân phận chẳng mấy chốc sẽ bị nhìn xuyên, người Tạ Thực tốt xấu là từ Ly Châu động thiên đi ra nhân vật, nếu là tận lực ẩn nấp thân phận, ngược lại để cho người ta hoài nghi, còn không bằng giống như ta vậy, ngênh ngang đi vào tiểu trấn, nói không chừng còn muốn đánh một chầu, để Đại Ly kiến thức một chút, tránh khỏi bọn hăn không đem một vị lục địa kiếm tiên coi ra gì."

Tào Hi nói đến đây, mắt nhìn đối diện Hán tử, cười hì hì nói: "Đều nói đều Lô Châu Tạ Thực, quang minh lỗi lạc, như đỉnh đầu huyền không mặt trời nắng gắt, bình sinh không làm nửa điểm việc trái với lương tâm, làm sao, lần này cần phá lệ à nha?"

Tào Hi thân thể nghiêng về phía trước, từ một cái phẩn nhỏ đĩa sứ bên trong, kẹp lên một hạt ướp củ cải, ném vào trong miệng, "Chẳng phải một cái rách rưới đồ sứ nha, chỉ cần người mở miệng, lại chút cái đầu, ta giúp người ra mặt giải quyết. Tạ Thực a Tạ Thực, thật không phải ta nói người, người nói chúng ta tốt xấu lẫn lộn đến phân thưởng này, người làm sao còn cấp người năm mũi dẫn đi ? Không uất ức a?"

Hán tử cười nhạo nói: "Thật không sợ gió lớn chuồn đầu lưỡi ? Mua người bản mệnh sứ gia hòa, chính là cái gì dễ nói chuyện mặt hàng ?"

Tào Hi một mặt kinh ngạc nói: "Thế nào, lão Tạ người tin tức không đủ linh thông a, không nghe nói trong nhà của ta một cái văn bối, vừa mới

cùng thuần nho Trần thị một vị dòng chính nữ tử, mua một cộc cưới ? Trần thị mời một vị Lục gia cao nhân giúp đỡ tính một quẻ, người đoán thế nào, tám cái chữ lớn! Lương nhân mỹ quyến, ông trời tác hợp cho! Vấn đề này thật không phải ta nói khoác cái gì, tại chúng ta cái kia châu, thật không phải cái gì chuyện nhỏ."

Tạ Thực cười lạnh nói: "Loại chuyện này, người Tào Hi không xấu hổ thì thôi, làm sao còn có thể một mặt đặc ý ? Ai cho người da mặt ?"

Tào Hi da dày như tường, hỏi lại nói: "Thế nào liền mất thể diện ? Nhà ta tử tôn bằng bản lĩnh thật sự lừa gạt đến nàng dâu, ta cái này làm lão tổ tông, vì sao không vui a ?"

Tạ Thực hai tay vòng ngực, híp mắt trầm giọng nói: "Nói đi, đến cùng tại sao phải đem ta hô đến nơi đây ? Nếu như là liên quan tới món kia đồ sự sự tình, người không cần nói nữa, ta sẽ không đáp ứng người, chuyện nhà mình chính mình, huống chi ta không tin được người Tào Hi."

Tào Hi ai u một tiếng, đi vò con mắt, "Không hổ là hưởng dự một châu tạ Đại Hiệp, cái này một thân nghiêm nghị chính khí, thật sự là sắc sỡ loá mắt, ta phải tranh thủ thời gian xoa xoa con mắt, bằng không chịu đựng không được. . ."

Cái này nhìn như hoang đường lão đầu tử, trên cổ tay cây kia tơ thường lại lần nữa hiển hiện ra.

Nam lượn quanh châu đều biết, Tào Hi kiếm thuật tại lục địa kiếm tiên bên trong, không tính hàng đầu, thế nhưng là cái kia đem bội kiếm, xem như một cái pháp khí, đủ bước lên một châu mười vị trí đầu.

Tào Hi trên cổ tay kỳ thật hệ treo một đầu danh xứng với thực sông lớn chi thủy, cuộn cuộn mà chảy.

Đầu này sông nước, chính là Tào Hi bội kiếm.

Tạ Thực đối với những này không tính là bí văn Biệt Châu tin tức, sớm có nghe thấy, nhưng dù cho như thế, vẫn là trực tiếp hỏi nói: "Người là yêu cầu đánh một trận, mới có thể im miệng ?"

Tào Hi chỉ là dùng bữa uống rượu, gật gù đắc ý nói: "Lượn quanh châu đều nói ta Tào Hi hỉ nộ vô thường, tính tình quái đản. Tạ Thực, người có phải hay không cảm thấy ta loại người này, rất khó đánh giao tế ?"

Tạ Thực bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Mỗi khi thuyền hoa có khách lên thuyền sau, đàm lũng sinh ý về sau, nhà dò nữ liền sẽ hái xuống một chiếc treo móc ở mũi thuyền cố định vị trí đèn lồng, ra hiệu chiếc này thuyền hoa đầy ngập khách, không còn tiếp khách.

Tào Hi lung lay đùa, "Sai a, lắm to, trên đời khó khăn nhất đánh giao tế người, là người Tạ Thực loại người này, rất khó khăn thổ lộ tâm tình."

Tạ Thực nhắm con mắt, "Sự kiên nhẫn của ta có hạn."

Tào Hi xem thường nói: "Tốt a, nói chính sự. Có người không nhìn nổi Đại Ly Tống thị quật khởi, người Tạ Thực hết lần này tới lần khác chết đầu óc, hết lòng tuân thủ hứa hẹn, không thể không rời núi, đến mức cái kia Đảo Huyền Sơn chuyển đi, đều không thể không trì hoãn xuống tới."

"Không trùng hợp, thuần nho Trần thị không thể gặp Tề Tĩnh Xuân tốt, trước đó ngay tiếp theo đối với Đại Ly cũng ấn tượng cực kém, chỉ là bây giờ thay đổi chủ ý, nguyên nhân không biết, ta cũng không quan tâm, dù sao thuần nho Trần thị không những ở tiểu trấn, lấy Bảo Bình Châu Long Vĩ quận Trần thị danh nghĩa, xây dựng học thực, còn để ta đi chuyến này xa nhà, xem như cho nhà ta vị trí kia tôn ra lễ hỏi tiền, vì cái gì chính là cản xuống người Tạ Thực."

"Mặc dù không biết cụ thể mưu đồ, nhưng là ta tiếp tục xuất hiện ở đây, kế tiếp liền sẽ hảo hảo nhìn chăm chăm người."

Tạ Thực không có mở mắt, khóe miệng có chút mỉa mai, "Người xác định ngăn được ?"

Tào Hi cuối cùng đã ăn xong từng chiếc từng chiếc trong đĩa nhỏ các loại thức ăn, để đĩa xuống, đã tính trước nói: "Ta không xác định có thể hay không đánh qua người, nhưng là xác định ta ngăn được người."

Tạ Thực đột nhiên mở mắt ra, quay đầu nhìn lại.

Một vị tướng mạo tuổi trẻ kiếm khách, không có treo đeo trường kiếm, hoặc là gánh vác trường kiếm, mà là hoành thả trường kiếm ở sau lưng, hai tay khuỷu tay uể oải chống đỡ tại trên vỏ kiếm, cứ như vậy mỉm cười cùng Tạ Thực đối mặt.

Người này ở đâu treo "Tú thủy cao phong" tấm biển áo cưới nữ quý phủ đệ, ra khỏi vỏ bất quá hơn tấc, liền lấy một đầu bị hấn đem đến trước người bỏ túi dây núi, ngạnh sinh sinh cản bên dưới lục địa kiếm tiên Ngụy Tấn lăng lệ một kiếm.

Tại Hồng Chúc trấn, hấn cùng A Lương đã gặp mặt từng uống rượu. Tại Tú Hoa Giang dò ngang bên trên, hấn lại cùng Trần Bình An bắt chuyện qua, lúc đó còn giống như là Trần Bình An lần thứ nhất cùng người ôm quyền hành lễ. Cuối cùng cũng là hấn cùng một tên thuộc hạ Lưu Ngục, mang theo Kỳ Đôn Sơn Ngụy Bách đi hướng Long Tuyền.

Thần Tiên Thai Ngụy Tấn lúc đó đối với hấn xưng hô là "Mặc gia cái kia ai" .

Trần Bình An đối thanh kia hộc kiếm gỗ, trong phòng ngồi thật lâu, cuối

cùng hăn phát hiện như thế nào đều không tỉnh tâm được, đọc sách không được, luyện chữ không được, thậm chí ngay cả chạy cọc cùng kiếm lô đều không được.

Trần Bình An thế là công cái guì, sắp xếp gọn hòm kiếm gỗ, rời đi tổ trạch, đi ra Nê Bình ngõ hẻm sau, trực tiếp chạy tới Lạc Phách Sơn.

Đội đến hăn xuất hiện tại trúc lâu trước, tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng đều thất kinh.

Trần Bình An đi đến trúc lâu lầu hai, tâm lập tức liền yên tĩnh trở lại.

Phấn váy nữ đồng nếu muốn đuổi theo, bị tiểu đồng áo xanh bắt lấy cổ, hăn nhẹ giọng giáo huấn nói: "Người thật là khờ a, không có nhìn ra lão gia tâm tình không tốt lắm ?"

Phấn váy nữ đồng một mặt mờ mịt.

Tiểu đồng áo xanh dắt lấy nàng ngồi tại lầu một ghế trúc nhỏ bên trên, lời thề son sắt nói: "Liền chúng ta lão gia loại này tính tình, cũng chỉ có hai loại tình huống, mới có thể để cho hăn như thế không thích hợp."

Phấn váy nữ đồng vánh tai, nghiêm túc lắng nghe.

Tiểu đồng áo xanh duỗi ra một ngón tay, đè thấp giọng âm nói: "Một loại tình huống, là rút tiền, mà lại số lượng không nhỏ."

Phấn váy nữ đồng rất tán thành.

Tiểu đồng áo xanh cười xấu xa nói: "Lại có là lão gia thụ rất nặng tình thương, tỉ như một người trần trọc, gối đầu một mình khó ngủ, ý tưởng đột phát, chạy tới cùng Nguyễn Tú cô nương bày tỏ, kết quả bị nàng cự tuyệt. Hoặc là cùng âu yếm cô nương bày tỏ thời điểm, được một tắc lại muốn tiến một thước, muốn hôn cái miệng, hung hăng ôm một chút, sau

đó liền cho Nguyễn cô nương đánh một cái tát, mắng câu đồ lưu manh, làm hại chúng ta lão gia nổi giận trong bụng khí, đành phải đến trúc lâu bên này mát lạnh mát lạnh."

Phấn váy nữ đồng nửa tin nửa ngờ nói: "Lão gia không biết làm loại chuyện như vậy."

Tiểu đồng áo xanh ai thán một tiếng, "Người không hiểu chúng ta nam nhân a."

Trần Bình An tại lầu hai ngồi xếp bằng, xuyên thấu qua lan can khoảng cách nhìn về phía phương xa.

Hòe kiếm gỗ đặt nằm ngang trên đầu gối.

Hắn móc ra khối kia ngân sắc kiếm phôi, cúi đầu nhìn chăm chú nó, không giống với Nê Bình ngô hẻm bên trong khác thường động tĩnh, lúc này kiếm phôi yên tĩnh như chết vật.

Chẳng biết tại sao, Trần Bình An đã tâm cảnh tường cùng, thậm chí so bình thường luyện quyền thời điểm còn muốn tâm ổn, đầu óc thanh minh, suy nghĩ trong suốt.

Trần Bình An một lần nữa nâng đầu lên, nắm chặt lòng bàn tay kiếm phôi, ngữ khí bình tĩnh nói: "Không phải ta, dù là tại ta dưới lòng bàn chân, ta nhặt lên sau, sẽ chỉ chủ động tìm tới người mất, trả lại người khác. Là ta, chính là ta, người chỗ nào cũng không thể đi, coi như người chạy trốn tới chân trời, ta đều sẽ đem người bắt trở lại."

Ngân sắc kiếm phôi dần dần trở nên ấm áp, cũng không lâu lắm liền lặn nóng.

Trần Bình An cắn chặt răng, chỉ là một tay nắm chặt nó, tay kia nhẹ nhàng đặt ở hòe trên mộc kiếm, xem như một loại nào đó cảm xúc bên

trên chèo chống, càng về sau liền không thể không gặt gao nắm lấy thân kiếm.

Trong lòng bàn tay đã sớm bị thiêu đốt đến đỏ bừng một mảnh.

Đau thấu tim gan, thần hồn rung động.

Kiểm phiêu thiêu đốt mang tới đau đớn, ngoại trừ da thịt huyết nhục, càng nhiều là một loại cùng loại dung hóa đồng nước tươi nước ở tâm khảm bên trên kinh khủng.

Mười tám ngừng kiếm khí Vận Chuyển Chi Pháp, tự nhiên mà vậy bắt đầu chảy xuôi, lần lượt đánh thẳng vào những cái kia mệnh danh khác hẳn với hiện nay khí phủ khiếu huyết, liều chết chống cự lấy cổ kia nóng mang tới chấn động.

Trước đó Trần Bình An một mực đình trệ tại sáu bảy ở giữa, chết sống vô pháp đột phá ngưỡng cửa kia.

Vô luận Trần Bình An như thế nào luyện quyền luyện cái cọc, như thế nào cùng tiểu đồng áo xanh luận bàn rèn luyện thể phách, đều không được biện pháp, cho nên không được nó môn mà vào.

Trần Bình An vì tận lực giảm bớt đối với đau đớn cảm giác trình độ, thân thể run rẩy kịch liệt hẳn, bắt đầu không thể không kiệt lực phân tâm suy nghĩ nơi khác, suy nghĩ Thôi Đông Sơn lớn tiếng đọc diễn cảm thánh hiền trong điển tịch cho, suy nghĩ tuổi trẻ đạo nhân Lục Trầm phương thuốc, muốn Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn một kiếm phá không phá vạn pháp, tưởng tượng hôm nay Nê Bình ngô hẻm bên trong bạch hồng phi kiếm đánh xuân Diệp Thu gió cảnh tượng kỳ dị. . .

Từng kiện từng kiện sự tình, suy nghĩ vẫn như cũ đều là không có chút nào có ích.

Trần Bình An ngoại trừ trong lòng bàn tay máu thịt be bét, cùng kiếm phôi dính vào nhau, còn bắt đầu thất khiếu chảy máu, cái này còn không chỉ, toàn thân da thịt rất nhỏ lỗ chân lông, bắt đầu chảy ra tơ máu, cuối cùng ngưng tụ ra từng hạt nhìn thấy mà giật mình huyết châu.

Biểu tượng thê thảm, bên trong càng thêm không chịu nổi, thể nội khí phủ ở giữa kinh mạch, như là bị thiết kỵ móng ngựa chà đạp đến vũng bùn vắng khắp nơi.

Trần Bình An cuối cùng nghĩ đến một vị cô nương.

Hắn hiểu ý cười một tiếng.

Cũng chỉ có thể hiểu ý cười một tiếng.

Bởi vì Trần Bình An gương mặt, sớm đã vụn vụn ra một cái cứng ngắt cứng nhắc dữ tợn vẻ mặt, không có khả năng lại có may mắn biến hóa.

Trần Bình An vẫn còn đang yên lặng gặp lấy to lớn đau xót.

Từ đầu tới đuôi, không rên một tiếng.

Hắn đã ý thức mơ hồ, ngơ ngơ ngác ngác, trong mơ mơ màng màng, Trần Bình An nghĩ đến từng cái tên người, cười ngựa xem hoa, quen thuộc, cảnh tượng hình ảnh sẽ tương đối rõ ràng lâu dài một chút, không quen thuộc như vậy, liền sẽ lóe lên một cái rồi biến mất.

Có yêu mến, có ngưỡng mộ, có tôn kính, có e ngại, có chán ghét, có phản cảm, có thể yêu, có cừ hận, có nghi hoặc. . .

Đông đông đông. . .

Như có người đang dùng ngón tay gõ vang thiếu niên nội tâm.

Giống như là khắp nơi hỏi đến cái gì.

Cho đến bản tâm.

Cận tồn một tia ý thức chống đỡ lấy không muốn nhận thua thiếu niên, chỉ có thể lấy tiếng lòng đáp lại, đáp án liền chính hẵn cũng sẽ không biết rõ.

Sức người có tận lúc.

Trần Bình An rốt cục chống đỡ không nổi, ngã về phía sau, cái ót một đập lục trúc mặt đất, hơi thanh tỉnh mấy phần.

Ong ong ong.

Chỉ cảm thấy trong bụng truyền đến một hồi cổ quái động tĩnh.

Thân người tức là tiểu thiên địa, chợt nổi lên kiếm reo không thanh bằng!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Gác đêm

Tại Trần Bình An triệt để ngắt đi sau, tại một hai lâu ở giữa đầu bậc thang, tiểu đồng áo xanh rút cục buông ra phấn váy nữ đồng cánh tay, người sau chạy gấp tới, đầy mặt nước mắt, khóc thành một con mèo mướp nhỏ, nàng một bên vì Trần Bình An bắt mạch, xem xét thần hồn động tĩnh, một bên xoay đầu nức nở nói: "Người tại sao phải ngăn đón ta, người vong ân phụ nghĩa, lang tâm cầu phước. . . Nếu là lão gia chết rồi, ta liền cùng người liều mạng. . ."

Tiểu đồng áo xanh mặt trầm như nước, "Nói người ngốc nữu còn không chịu phục, lỗ mãng đã quấy rầy Trần Bình An khí thể vận chuyển, người sẽ bị cổ kia kiếm khí coi là địch nhân, đưa người đánh cái gần chết không nói, sẽ còn làm trễ nải Trần Bình An chứng đạo thời cơ, nói không chừng liền muốn hại chết hắn, lúc đầu thật tốt một cục cơ duyên, sừng sốt bị người biến thành một cục tai họa."

Phấn váy nữ đồng thương tâm ghen ngào nói: "Lão gia toàn thân đều là máu, lão gia đều nhanh chết rồi, lần này người thỏa mãn a? Ta không ngốc! Người chính là ham lão gia Xà Đám thạch, lão gia liền không nên mang người trở về, người thật không có có lương tâm, lão gia đối với chúng ta tốt như vậy. . ."

Tiểu đồng áo xanh nhẹ nhàng nhảy một cái, ngồi xổm ở thanh trúc trên lan can, tức giận nói: "Trần Bình An chết hay không, người nói không tính, liền người điểm này đạo hạnh, biết cái đích gì."

Phấn váy nữ đồng tiếng khóc càng ngày càng nhỏ, bởi vì nàng phát hiện Trần Bình An thể nội hai cổ khí thể, sơ kỳ lộ ra nhiều loạn mà lại nóng nảy, nhưng là dần dần hướng tới ổn định, như là một trận sơn thủy gặp lại, mặc dù ngay từ đầu nước đá tấn công, tóe lên ngàn cơn sóng, khuấy động không thôi, khí tượng hiểm trở, thế nhưng là theo thời gian trôi

qua, đã trở nên bình ổn an bình, bởi vì thống khổ mà run rẩy kịch liệt hồn phách thần ý, cũng là được vỗ yên xuống tới, bắt đầu từ kêu rên biến thành nghẹn ngào.

Trần Bình An buồn ngủ thâm trầm, tấm kia vắn vẹo dữ tợn ngăm đen khuôn mặt, từng chút từng chút khôi phục bình thường, cuối cùng đúng là như là trong tã lót hài nhi, ngủ được phá lệ thơm ngọt.

Phấn váy nữ Đồng Hân vui vắn phần, đầy mặt nước mắt, đối với tiểu đồng áo xanh thấp giọng nói rằng: "Lão gia không sao, chính là thật sự ngủ thiếp đi."

Tiểu đồng áo xanh liếc mắt, đứng người lên, đem lan can xem như qua nói, bắt đầu tản bộ.

Trần Bình An ngất sau, phấn váy nữ đồng triệt để không có chủ tâm xương, đành phải hướng tiểu đồng áo xanh xin giúp đỡ, "Kế tiếp làm sao bây giờ?"

Tiểu đồng áo xanh tại trên lan can đi tới đi lui, trầm ngâm không nói, nói thật hẩn chỉ mơ mơ hồ hồ biết rõ một thứ đại khái, về sau xử trí như thế nào Trần Bình An, thật đúng là không dám vọng bên dưới đoạn luận. Hẩn là thềm nhỏ dải Trần Bình An Xà Đảm thạch không giả, nhưng muốn nói để hẩn giậu đồ bìm leo, làm ra bỏ đá xuống giếng hoạt động, thật đúng là khinh thường hẩn vị này ngự sông Thủy Thần hảo huynh đệ, hẩn thà rằng chính diện một quyền đấm chết Trần Bình An sau, quang minh chính đại mà đoạt đồng kia núi nhỏ giống như Xà Đảm thạch, cũng sẽ không lén lút làm việc.

Đi ra lẩn lộn giang hồ, muốn giảng chút đạo nghĩa.

Cái này một mực là hẩn tuân thủ nghiêm ngặt giang hồ quy củ.

Thủy Thần huynh đệ từng tại một lần say mèm sau, đối với hẩn nói một

câu tặc có học vấn lời nói, "Đạo nghĩa giang hồ không thể quá nhiều, nhưng dù sao cũng nên có ít như vậy, nửa điểm không nói, chính là đầu Chân Long, sớm muộn cũng phải chết đuối trong giang hồ."

Tiểu đồng áo xanh tâm thần run lên, sau đó trước mắt tối sầm lại, ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện một vị áo trắng thần tiên đứng tại chính mình bên cạnh, một mặt cần ăn đòn ý cười, chính tại nhìn xuống chính mình.

Cái kia tên là Ngụy Bách gia hỏa, đối với tiểu đồng áo xanh mỉm cười nói: "Nhỏ răn nước, người không nghĩ giết người nhà lão gia, ta thật bất ngờ."

Tiểu đồng áo xanh thụ nhất không được gia hỏa này tấm kia anh tuấn khuôn mặt tươi cười, giống như hai người tự nhiên tương xung, nhất là làm Ngụy Bách lấy trên cao nhìn xuống giọng nhạo báng chính mình, hăn nhin không được chửi ầm lên nói: "Lão tử lúc trước không XXX người nường, ta rất hối hận!"

Ngụy Bách tay áo phù diêu, tiêu sái nhảy xuống lan can, trong lúc đó vồ nhẹ nhẹ một chút tiểu đồng áo xanh đầu, cười ha hả nói: "Nghịch ngợm."

Nhìn như hơi hợt vồ một cái, lại bị tiểu đồng áo xanh đập đến hai chân nằm sấp mở, đặt mông ngã ngồi tại trên lan can, đau đến hăn che đũng quần, nhe răng trợn mắt.

Nếu như đổi thành địa phương khác, chính là một tòa Đồng Sơn thiết sơn, cũng có thể cho hăn ngồi sập, nhưng toà này nhỏ trúc lâu là thật không phải đồng dạng rắn chắc kiên cố.

Ngụy Bách ngồi tại Trần Bình An bên cạnh, một tay dựng ở Trần Bình An cổ tay, mạch tượng trầm ổn, là tốt điềm báo đầu.

Phấn váy nữ đồng thấp giọng hỏi nói: "Ngụy tiên sư, bên ngoài trời lạnh, muốn hay không đem nhà ta lão gia đem đến trong phòng đầu?"

Ngụy Bách cười nói: "Người là giao long chi thuộc, tiên thiên đối với nóng bức giá lạnh có cực tốt chống cự, cho nên khả năng cảm giác không sâu, kỳ thật nhà này trúc lâu có một cái chỗ tốt, chính là đông ấm hè mát, cho dù là một cái thường nhân, ngày tuyết lớn tại trúc lâu lọt sạch quần áo, cũng sẽ không tổn thương do giá rét gân cốt. Cho nên tùy ý nhà người lão gia ở chỗ này nằm lấy đi ngủ, không đi động đến hăn mảy may, càng thêm thỏa đáng."

Phấn váy nữ đồng thở phào nhẹ nhõm, tranh thủ thời gian cho Ngụy Bách cúi đầu gửi tới lời cảm ơn.

Ngụy Bách đối với cái này lơ đãng, cười hỏi nói: "Trần Bình An có không mang theo thay đi giặt sạch sẽ quần áo?"

Phấn váy nữ đồng lắc đầu nói: "Lão gia lần này lên núi, hăn là không nghĩ đến đợi bao lâu, cái gửi bên trong chưa từng thả có quần áo."

Ngụy Bách nhíu nhíu lông mi, nhìn lấy Trần Bình An y phục trên người tựa như là huyết thủy bên trong ngâm qua, chờ chút tỉnh lại, còn ăn mặc như thế một thân, khẳng định không phải vấn đề, liền đề nghị nói: "Các người đi tiểu trấn bên kia mua quần áo cũng tốt, đi Nê Bình ngô hẻm cầm quần áo cũng được, nhanh đi mau trở về, Trần Bình An cũng không yêu cầu quá lâu liền sẽ thanh tỉnh."

Phấn váy nữ đồng ồ một tiếng, liền muốn rời khỏi.

Tiểu đồng áo xanh ánh mắt âm trầm, gắt gao tiếp cận Ngụy Bách, "Ta không tin được người."

Ngụy Bách suy nghĩ một chút, "Vậy người lưu lại."

Tiểu đồng áo xanh vứt cho phấn váy nữ đồng một khóa thoi vàng, "Ngoại trừ cho lão gia mua quần áo mới, cho hai chúng ta cũng chuẩn bị

mấy bộ."

Phấn váy nữ đồng cười nói: "Ta không cần."

Tiểu đồng áo xanh xụ mặt nói: "Ta liền cùng người khách khí một chút."

Phấn váy nữ đồng có chút thương tâm, nhanh như chớp chạy bên dưới trúc lâu, chạy vội xuống núi.

Về sau tiểu đồng áo xanh liền ngồi tại trên lan can, đưa lưng về phía nằm trên đất Trần Bình An, cùng ngồi Ngụy Bách, suy nghĩ ngàn vạn.

Trần Bình An tròn vẹn ngủ một ngày một đêm mới tỉnh lại, một phen thanh tẩy về sau thay đổi quần áo sạch, cả người sáng khoái tinh thần, không có mặc giày cỏ, hần chân trần đứng tại trúc lâu tầng hai hành lang bên trong, bàn chân hiện đầy một tầng dầy như sắt đá vết chai, tuổi nhỏ lúc sớm nhất vết chai, là bị thô ráp giày cỏ mài đi ra, về sau lại bị núi đá đất cát, cỏ cây bụi gai một chút xú thêm dày.

Trần Bình An búi tóc giữa, còn dừng lên chi kia bạch ngọc cây trâm, có hần tự tay khắc dấu tám cái chữ nhỏ.

Hần ôm trong ngực hộc kiếm gỗ, nhìn ra xa phương Nam, kinh ngạc xuất thần.

Ngụy Bách đi mà phục trả, mang theo một chút dược liệu, để phấn váy nữ đồng giúp đỡ nấu dược, để dùng cho Trần Bình An ấm bổ nguyên khí, Trần Bình An quen thuộc tất cả mọi chuyện đều tự mình giải quyết, liền nghĩ tự mình động thủ, nàng chết sống không cho, nhú lại một trượng đồ bưng khuôn mặt nhỏ nhắn, gió mưa nổi lên đáng thương bộ dáng, Trần Bình An chịu không nổi những này, đành phải hậm hực coi như thôi.

Tiểu đồng áo xanh chạy tới bốn phía dạo chơi, giống như là một nước

chi chủ tại dò xét bản đồ, hẵn hôm nay hướng trên núi đi đến, đỉnh núi bên kia có ngôi miếu Sơn Thần, thờ phụng một tôn hoàng kim đầu lâu kỳ quái Sơn Thần, từ miếu còn chưa làm xong, còn lại bên dưới kiểm nhận đuôi hạng mục công việc, cho nên bên kia có Đại Ly Công Bộ nha môn quan lại, nghe theo triều đình điều lệnh phụ trách hỗ trợ tu sĩ, tăng thêm tiểu trấn thanh niên trai tráng bách tính cùng hình đồ di dân, ngư long hỗn tạp.

Ngụy Bách giờ phút này đứng tại Trần Bình An bên cạnh, cười nói: "Như vậy một trận lung tung va chạm, tốt xấu không có uống phí bị tội, cuối cùng sắp ba cảnh."

Trần Bình An gật đầu nói: "So ta tưởng tượng bên trong phải nhanh rất nhiều, vốn cho rằng ít nhất ít nhất còn muốn cái ba năm năm."

"Khó trò chuyện, không có tí sức lực nào, đi."

Ngụy Bách nhin không được cười lên, gật gù đặc ý mà đi, lần này không có bay tới bay lui, từng bước một đi xuống cầu thang, hoảng du du rời đi.

Trần Bình An tại Ngụy Bách thân ảnh biến mất sau, vỗ vỗ nơi ngực, nói một mình nói: "Ta biết rõ người có không cam tâm, không quá tình nguyện cùng ta chờ tại cùng một chỗ."

Trần Bình An thấp giọng nói: "Cái kia kiểm tu Tào Tuấn, nhất định có chỗ hơn người, mới có thể để người kích động như vậy. Xác thực bình thường, bát cảnh cửu cảnh kiểm tu, lớn như vậy một vị trên núi thần tiên, đương nhiên so ta muốn mạnh hơn nhiều lắm. Nhưng là không có cách, người là Văn Thánh lão gia đưa cho ta, cho nên tại ta trước khi chết, người chỗ nào cũng không thể đi. . ."

Trần Bình An tim truyền đến một hồi khoan tim thống khổ, hầu kết khẽ nhúc nhích, liền muốn phun ra một ngụm máu tươi.

Trần Bình An cắn chặt răng, cưỡng ép nuốt xuống chiếc kia máu tươi, mơ hồ không rõ nói: "Ta mặc dù không biết rõ chân tướng như thế nào, nhưng là ta đại khái đoán được, người có thể dễ dàng giết ta, nhưng là bởi vì một ít nguyên nhân, không thể giết ta. Cho nên tình cảnh của người rất xấu hổ, đúng không ?"

Sau một lát, Trần Bình An xòe bàn tay ra xóa đi lỗ mũi chảy xuôi mà ra hai đầu vết máu, "Không sao, trên núi ta còn có mấy thân quần áo sạch, mà lại ta tiểu nha hoàn là đầu hỏa mãng, cởi quần áo lập tức rửa đi, liền có thể tại chỗ phơi khô, tiếp tục mặc. Người có bản lĩnh liền tiếp tục tại khí phủ ở giữa tán loạn, điểm ấy đau khổ, ha ha, ta Trần Bình An thật không phải cùng người khoác lác, thật không tính cái gì, ta năm tuổi thời điểm liền nếm qua lợi hại hơn."

Một hồi phần bụng quặn đau, phiên giang đảo hải.

Chân trần đứng tại hành lang Trần Bình An, chỉ là ôm lấy trong ngực hộc kiếm gỗ, ánh mắt kiên nghị, chỉ là tiếng nói khó tránh khỏi khẽ run, "Ta nếu là hô ra miệng một tiếng đau nhức, về sau người chính là ta tổ tông."

Mười tám tòa khí phủ, mười tám tòa quan ải, trong đó tại sáu bảy ở giữa, mười hai, mười ba ở giữa, phảng phất tồn tại hai đạo không thể vượt qua lạch trời.

Trước đó Trần Bình An vận chuyển khí tức, chỉ có thể một hơi đi qua sáu tòa khiêu huyết, mặc dù khí thể còn không có đạt tới nỗ lực hết đà cấp độ, nhưng là tựa như đã không có con đường phía trước, chỉ có thể đụng đầu vào trên vách tường, nhiều lần không công mà lui. Lần này không hiểu thấu đem ngân sắc kiếm phôi từ tay dung nhập trong lòng về sau, vẫn là vô pháp một mạch mà thành chạm đến thứ bảy tòa hùng quan cửa ải hiểm yếu, nhưng là tại sáu bảy ở giữa, tựa hồ một loại nào đó bình cảnh có chỗ buông lỏng.

Tựa như có người tại căn trọng sửa đường trải cầu, bờ bên kia quang

cảnh, bắt đầu lơ mơ có thể thấy được, một lần so một lần càng thêm tiếp cận.

Mà lại so với luyện quyền chạy cộc rèn luyện thể phách, kiếm khí tại thể nội tùy ý tung hoành, hiệu quả càng thêm rõ rệt, có chút khiến cho Trần Bình An không thể không nội ngoại kiêm tu ý tứ.

Tựa như một tòa núi lớn, Trần Bình An trước đó vẫn muốn khai sơn tạo đường, nhưng là không có chỗ xuống tay, vượt mọi chông gai, tiến triển cực chậm.

Kết quả kiếm phiêu nhập khiếu sau, tựa như tiểu đồng áo xanh hiện ra chân thân, du tẩu cùng dãy núi ở giữa, tự nhiên mà vậy liền xuất hiện một đầu thô ráp không chịu nổi "Đường núi", Trần Bình An chỉ cần đi theo nó cái mông sau đầu, không ngừng xây một chút bồi bổ, đào đào lấp lấp là được rồi.

Trần Bình An không sợ chịu khổ, nhưng là dưới gầm trời không có mấy người thật thích ăn khổ, Trần Bình An đương nhiên không ngoại lệ.

Mà nếu quả chịu khổ có thể đổi lấy chỗ tốt, Trần Bình An sẽ không chút do dự mà tự mình chuốc lấy cực khổ.

Bởi vì nhiều năm như vậy một thân một mình, tân tân khổ khổ còn sống, Trần Bình An minh bạch một cái đạo lý, người sống một đời, rất nhiều người làm rất nhiều chuyện, chịu khổ chính là chịu khổ, chỉ là chịu khổ mà thôi.

Chia ra canh vân ? Phải xem ưa thích ngủ gật lão thiên gia có đáp ứng hay không.

Vẫn là muốn đem lớn bộ phận gia sản, đặt ở Nguyễn cô nương nhà thợ rèn cửa hàng, Lạc Phách Sơn người quá tạt, Trần Bình An thực sự không yên lòng.

Trước đó nếu như không phải Lý Hi Thánh, Trần Bình An cho dù là tại Nê Bình ngõ hẻm nhà mình cửa ra vào, chỉ sợ cũng phải bị thua thiệt.

Khó trách tiểu đồng áo xanh cũng không có việc gì liên nhắc tới câu kia thường nói, giang hồ hiểm ác a.

Trần Bình An đầu hướng mặt bên nhoáng một cái đặng, đột nhiên đưa tay che miệng lại, máu tươi từ giữa ngón tay thẩm thấu mà ra.

Trần Bình An ngậm lớn hô hấp, mở ra trong lòng bàn tay, một bãi máu đỏ tươi.

Trần Bình An tức giận nói: "Kế tiếp ta phải xuống núi, đi cho cha mẹ ta tu kiến phần mộ, trong khoảng thời gian này, chúng ta tạm thời ngưng chiến, như thế nào?"

Nguyên bản đang muốn lần nữa va chạm một tòa khí phủ khiêu vách tường kiếm phôi, chậm rãi bình tĩnh lại, giống như là chấp nhận Trần Bình An thỉnh cầu.

Về sau Trần Bình An một mình xuống núi, cống cái gùi, chứa lớn bộ phận đồ vật, tại thợ rèn cửa hàng tìm tới Nguyễn Tú, không thể không lần nữa để cho nàng hỗ trợ, giúp đỡ đem đồ vật thả lại tòa kia bùn vàng trong phòng.

Nghe nói Trần Bình An muốn xây lại mộ sau, Nguyễn Tú muốn giúp đỡ, Trần Bình An lắc đầu không có đáp ứng, nói sự tình không lớn, hãn dùng tiền mời chút công tượng là đủ rồi, mà lại số tiền kia xuất ra nổi.

Nguyễn Tú ngược lại là không có kiên trì, chỉ nói nếu như yêu cầu hỗ trợ, liền thông báo một tiếng, không cần khách khí.

Trần Bình An cười khổ mà nói, nếu quả thật cùng với nàng khách khí,

liền sẽ không chạy lần này.

Thiếu nữ cười.

Trần Bình An không còn nổi lo về sau, liền mang theo bạc đi tiểu trấn, rất nhanh liền tìm tới người, về sau cùng lão công tượng hỏi qua một chút liên quan tới xây lại mộ quy củ cùng lễ tiết, đàm tốt giá cả, chọn lấy cái Hoàng Đạo Cát Nhật, liền bắt đầu khởi công. Trần Bình An từ đầu tới đuôi đều nhìn chăm chăm, có thể giúp đỡ giúp đỡ thì giúp một tay, không tiện dính vào tuyệt không nhúng tay, hết thấy nghe theo lão thợ thủ công nhóm phân phó an bài.

Ước chừng là thiếu niên cho bạc đủ nhiều, mà lại bình thường ở chung lao động từng li từng tí, thiếu niên cho thợ thủ công nhóm cảm giác, tâm cũng đầy đủ thành, cho nên hết thấy thuận lợi, cũng không gợn sóng gậy.

Cuối cùng tỉ mỉ, nhỏ nhỏ tâm tâm sửa xong phần mộ, không thể so với tầm thường nhân gia càng tốt hơn, chưa nói tới như thế nào hào hoa xa xỉ, mà lại trên bia mộ chữ, đều là Trần Bình An chính mình suốt đêm thức đêm khắc lên.

Kết xong sổ sách sau, Trần Bình An cùng đám người kia xoay người cảm tạ.

Người cuối cùng mang theo tế phẩm quay về năm mộ, Trần Bình An đặt mua tế phẩm thời điểm, do dự một chút, tiện thể lên một bình rượu ngon, tại năm mộ cho cha mời rượu thời điểm, nhìn về phía mẫu thân bên kia năm mộ, gãi gãi đầu nói: "Nương, cha giống như không say rượu, người để hân uống một lần."

Sau đó có chút quay đầu, đối với tiếp giáp mặt khác một ngôi mộ đầu cười nói: "Cha, nếu như uống không quen rượu, hoặc là gây mẫu thân không cao hứng, liền nhờ cái mộng cho ta, lần sau liền không cho người mang rượu tới."

Trần Bình An ngược lại xong cái kia bầu rượu, lau đem mặt, nhếch miệng nói: "Cha, mẹ, các người không nói lời nào, cái kia ta coi như các người đáp ứng a."

Tại cái kia về sau, Trần Bình An đi một chuyến thần tiên mộ, quen thuộc mà bái một cái mấy tôn thần tượng.

Trần Bình An không có trắng trộn sửa đường trái cầu, mà là lựa chọn toà này thần tiên mộ, lấy Nguyễn Tú danh nghĩa, thuê mượn công tượng tu sửa những cái kia ngổn ngang lộn xộn rách nát tượng thần, hẩn xuất tiền, nàang ra mặt. Nguyễn Tú chẳng biết tại sao, nhưng cũng không có truy vấn cái gì, chỉ là gật đầu đáp ứng. Tại trải qua lần trước hạo kiếp về sau, lần kia trong màn đêm, tất cả tiểu trấn bách tính đều có thể nghe được thần tiên mộ tiếng bạo liệt vang, liền cùng pháo băng liệt không sai biệt lắm. Tượng thần càng thừa thốt, cũng càng thêm tàn phá, Trần Bình An nghe theo Nguyễn Tú đề nghị, lần này đại quy mô tu sửa, trên nguyên tắc là tu cũ như trước, tận lực bảo trì nguyên trạng, nếu là vô pháp cam đoan trở lại như cũ, cũng chỉ bảo đảm một lần nữa dựng đứng tượng thần, sẽ không lại lần sụp đổ, tuyệt không tùy ý xuyên tạc, cho nên vì thế lâm thời xây dựng từng tòa trúc lều, che thiết bị chắn gió mưa.

Ngẫu nhiên Trần Bình An sẽ đi Kỳ Long ngõ hẻm hai gian cửa hàng ngồi một chút, sau đó cứ như vậy mang mang lục lục, tại ba mươi tết trước đó, Trần Bình An chuyên tiến vào một chuyến Lạc Phách Sơn, tìm kiếm tiểu đồng áo xanh cùng phần váy nữ đồng.

Nguyễn Tú biết được tin tức này sau, nói là vừa vặn muốn đi nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm Thần Tú Sơn kiến phủ công việc, thế là cùng Trần Bình An cùng nhau lên núi, sau đó cũng không mỗi người đi một ngã, mà là nửa đường thay đổi chủ ý, nói là muốn đi xem Trần Bình An nhà trúc lâu, lần trước nhìn đến viết ngoáy chút, nếu muốn lại ngó ngó. Trần

Bình An đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Tại Trần Bình An cùng Nguyễn Tú xuất hiện tại chân núi thời điểm, tiểu đồng áo xanh liền đứng tại trên lan can tấm tắc lấy làm kỳ lạ, "Hai ngọn núi hùng vĩ giăng co, phong cảnh tuyệt mỹ hùng vĩ."

Phấn váy nữ đồng nhón chân lên, nhìn về phía phương xa, buồn bực nói: "Lạc Phách Sơn phía Nam, không có gì ngọn núi a."

Tiểu đồng áo xanh quay đầu liếc mắt nàng, một mặt cười xấu xa nói: "Người còn nhỏ nha."

Hai tay của hắn ôm lấy cái ót, hai chân dậm rể bất động, thân thể tại trên lan can trước sau lắc lư tạo nên bàn đu dây, thì thào nói: "Dạng này cô nương tốt, đi chỗ nào tìm đi? Rõ ràng là thiên hạ trên mặt đất phần độc nhất! Lão gia người nếu như không biết rõ trân quý, sẽ gặp trời phạt. Thật sự, lời này ta nói đến xứng đáng được lương tâm."

Phấn váy nữ đồng rất tán thành nói: "Tú Tú cô nương, là thật rất tốt."

Trần Bình An cùng Nguyễn Tú chậm rãi leo núi, Nguyễn Tú nói nàng trước đó nhận được chằm đầu dịch đưa tới tin, về sau xác thực có mù mắt lão đạo nhân mang theo què chân thiếu niên cùng mặt tròn tiểu cô nương, tiến vào tiểu trấn, đến Kỵ Long ngõ hẻm cửa hàng đi tìm nàng, nhưng là sư đồ ba người rất nhanh liền tiếp tục Bắc thượng, nói là muốn đi Đại Ly kinh thành đụng đụng vận khí.

Trần Bình An nhớ lại vị kia đã từng cùng chung hoạn nạn lão đạo nhân, liền nghĩ đến Lâm Thủ Nhất, cùng hắn tu hành 《 Vân Thượng Lang Lang Thư 》 , liền cùng với nàng hỏi một chút có quan hệ Ngũ Lôi Chính Pháp sự tình, chỉ tiếc Nguyễn Tú đối với mấy cái này cho tới bây giờ không có hứng thú, biết đến không nhiều, chỉ có thể nói chút tin đồn đồ vật.

Một đường nói chuyện phiếm bên trong, Trần Bình An biết được Nguyễn sư phó tại năm nay thu ba vị ký danh đệ tử, một vị trường mi thiếu niên, họ Tạ, mặc dù đời đời cư trú ở Đào Diệp ngô hẻm, nhưng đã đến hẳn cái này một hệ, gia cảnh sa sút, nếu như không phải tiến vào thợ rèn cửa hàng, liền muốn bán đi tổ trạch, chuyển hướng còn lại ngô hẻm. Hẳn còn có một cái tỷ tỷ cùng một cái đệ đệ.

Một vị không thích nói chuyện tuổi trẻ nam tử, trẻ nhất trở thành Nguyễn Tú cha nàng ký danh đệ tử.

Tại bắt đầu mùa đông trận đầu tuyết lớn, liền quỳ gối bên giếng nước một ngày một đêm, khẩn cầu Nguyễn Cung thu đồ đệ. Hẳn không nhúc nhích tí nào, đây người tuyết trắng.

Có thể là chân thành chỗ đến sắt đá không dời, Nguyễn Cung đáp ứng hẳn tiến vào cửa hàng đúc kiếm rèn sắt.

Tại họ Tạ thiếu niên về sau, một cái đến từ Phong Tuyết miếu thiếu nữ, trở thành hạng thứ hai đệ tử. Dựa theo Nguyễn Tú thuyết pháp, cái cô nương kia tại Phong Tuyết miếu bên trong, thuộc về thiên tư thường thường, giống như phạm vào sai lầm lớn, bị khu trục xuất sư môn, đã tìm được từ đứng đỉnh núi Nguyễn sư.

Sau đó Nguyễn Cung nói nàng kỳ thật tâm chí không chùng, làm chuyện gì, vô ý thức đều muốn tìm được trước một con đường lùi. Nàng có thể lưu lại, thậm chí có thể chỉ điểm nàng kiếm thuật, nhưng là sẽ không thu nàng làm đồ.

Nàng tại thợ rèn cửa hàng làm thật lâu tạp dịch, có một ngày, chính mình chém đứt tay cầm kiếm một căn ngón tay cái.

Sắc mặt nàng trắng bệch mà tìm tới Nguyễn Cung, nói nàng từ hôm nay trở đi, bắt đầu tay phải luyện kiếm, làm lại từ đầu.

Nói lên những này, Nguyễn Tú thủy chung thần sắc bình tĩnh, tựa như là nói gà mái cùng cái kia ổ lông xù gà con.

Trần Bình An dưới đĩa đèn thì tối, cũng không có ý thức được điểm ấy, tại hắn trong ấn tượng, vị cô nương này rất tốt, tốt đến để cho người ta tìm không ra nửa điểm mao bệnh.

Trần Bình An lúc đó càng nhiều là đang tự hỏi có quan hệ "Trên núi" sự tình.

Trần Bình An biết rõ, chỉ cần có thể trở thành người trong tu hành, liền không có ai là thật đơn giản.

Chính hắn bên cạnh thì có Lâm Thủ Nhất.

Vu Lộc, Tạ Linh Việ, cái kia càng là thiên chi kiêu tử.

Nhưng là thông qua Thôi Đông Sơn chỉ ngôn phiến ngữ, cùng Nguyễn Tú nói chuyện phiếm ở trong, Trần Bình An nói chung bên trên hiểu rồi một việc, cho dù là thành công lên núi, làm lão bách tính trong mắt thần tiên, kỳ thật vẫn sẽ bị phân ra tam lục cửu đẳng , đẳng cấp sâm nghiêm.

Nguyên lai tu hành một chuyện, mở khó lúc đầu, ở giữa khó, sẽ một mực khó đến sau cùng.

Đối với cái này, Trần Bình An gần nhất coi như có chút trải nghiệm.

Bởi vì tại xây xong năm mộ về sau, kiếm phôi liền bắt đầu làm chuyện xấu.

Càng thêm khí thế hung hung, tại Trần Bình An khiêu huyết bên trong, quả thực chính là mạnh mẽ đâm tới, thế như chẻ tre.

Cho nên tại tiểu trấn Nê Bình ngô hẻm bên này, liền thêm ra một cái

thường thường bước đi lão đảo gia hỏa, giống như là uống say, hoặc là không hiểu thấu liền ngồi xổm ở thần tiên mộ bên kia ho khan, bằng không chính là tại tổ trạch bên trong bế môn không ra, tại giường cây bên trên lăn lộn.

Tới gần trúc lâu, Nguyễn Tú hỏi: "Ba mươi tết, ngươi cũng ở trên núi qua sao?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Sẽ không, khẳng định phải đi Nê Bình ngô hẻm bên kia ăn tết, cái kia Thiên Tiên bên trên xong mộ phần, trở lại tổ trạch còn muốn thiếp câu đối xuân, chữ phúc, môn thần, nếm qua cơm tất niên, chính là gác đêm, sáng sớm bắt đầu thả pháo, mà lại Kỵ Long ngô hẻm hai gian cửa hàng, cũng giống vậy yêu cầu dán thiếp, có quá nhiều chuyện muốn làm, đến lúc đó khẳng định sẽ rất bận bịu."

Nguyễn Tú hỏi: "Ta tới giúp ngươi ?"

Trần Bình An cười lắc đầu, "Không cần không cần, chỉ là nghe vào bề bộn nhiều việc, kỳ thật sự tình rất đơn giản."

Tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng nghe nói phải xuống núi đi Nê Bình ngô hẻm ăn tết, không có ý kiến gì.

Trần Bình An thu thập hành lý thời điểm, đột nhiên hỏi: "Tại nhà này trúc lâu thiếp câu đối môn thần, có thể hay không rất khó coi ?"

Tiểu đồng áo xanh chém đinh chặt sắt nói: "Đương nhiên khó coi! Đồ phối lục, quả thực chính là tục không chịu được. Lão gia, chuyện này ta kiên quyết không đáp ứng!"

Phấn váy nữ đồng cũng nhẹ nhàng gật đầu, công nhận tiểu đồng áo xanh cách nhìn.

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Ta liền thuận miệng nói, các ngươi không

thích thì thôi."

Tiểu đồng áo xanh thử thăm dò nói: "Nhiều nhất thiếp cái xuân chữ hoặc là ngược lại phúc."

Trần Bình An cười nói: "Coi như vậy đi."

Tiểu đồng áo xanh có chút chột dạ, "Lão gia người không có nhớ ta thù a? Nếu quả thật muốn chơi đùa đến có chút năm mùi vị, chúng ta có thể hảo hảo thương lượng, tỉ như lão gia người chỉ cần đưa ta một khóa chẳng phải phổ thông Xà Đảm thạch, ta liền chủ động hỗ trợ thiếp câu đối xuân, trúc lâu trên trên dưới dưới, trong trong ngoài ngoài dán đầy cũng không có vấn đề gì!"

Trần Bình An thưởng một khóa hạt dẻ đi qua, "Ta cảm ơn người a."

Sau khi xuống núi, Nguyễn Tú cùng bọn hã phân biệt, đi hướng Thần Tú Sơn.

Bất tri bất giác, cũng đã là ba mươi tết.

Cùng đi qua năm mộ, trở lại Nê Bình ngô hẻm, hướng cửa ra vào dán thiếp câu đối xuân thời điểm, tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng một cái nói thiếp sai lệch, một cái nói không có lệch ra, để Trần Bình An có chút luống cuống tay chân.

Ăn cơm tất niên thời điểm, làm một bàn phong phú đồ ăn Trần Bình An, không quên cho bọn hã một người một khóa phổ thông Xà Đảm thạch, tiểu đồng áo xanh không nói hai lời liền ném vào miệng bên trong, cắn đến giòn, cười thành một đoá hoa.

Phấn váy nữ đồng rút rè dưới đất thấp đầu ăn, đầy mặt hạnh phúc.

Ban đêm, cái bàn bên dưới để đó một chậu than củi đầy đủ lò lửa nhỏ, ba

người đều đưa chân gác ở chậu than bên bờ bên trên, mà lại tất cả đều đổi lại tiệm quần áo mới.

Trên bàn bày biện một đồng lớn nhà mình cửa hàng lấy ra thức ăn bánh ngọt, Trần Bình An trước người để đó một quyển sách, thẻ tre cùng dao khắc.

Hắn muốn gác đêm.

Năm qua năm, đều là như thế. Chỉ là năm nay, không giống nhau lắm, Trần Bình An không còn là một người.

Phấn váy nữ đồng gặm lấy hạt dưa, tiểu đồng áo xanh hai tay nâng quai hàm, nhìn về phía Trần Bình An, cười hỏi nói: "Lão gia lão gia, gần sang năm mới, người có thể hay không một cao hứng, liền lại thưởng cho ta một khóa Xà Đảm thạch ?"

Trần Bình An mượn so những năm qua muốn càng thêm sáng tỏ, cũng không ngẩng đầu lên, "Không biết."

Tiểu đồng áo xanh không có ảo não, ngược lại cười đến thật vui vẻ, lại hỏi nói nói: "Lão gia, sáng mai thả pháo, để cho ta tới thôi ?"

Trần Bình An nâng đầu lên, cười gật đầu, "Tốt."

Hắn quay đầu nhìn về phấn váy nữ đồng, nàng tranh thủ thời gian thả tay xuống bên trong hạt dưa, làm cái hai tay che lỗ tai hoạt bát tư thế.

Trần Bình An hướng nàng làm cái mặt quỷ sau, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Hai cái tiểu gia hỏa nhìn nhau cười một tiếng, sau đó tâm hữu linh tê mà cùng một chỗ nhìn về phía thiếu niên đỉnh đầu.

Nơi đó có khác một chi không đáng chú ý cây trâm, viết tám cái chữ nhỏ, nội dung cùng người đọc sách có quan hệ.

Liên quan tới cái này, tựa như câu đối xuân đến cùng thiếp sai lệch không có đồng dạng, giữa bọn hăn ngằm bên dưới là có tranh chấp, tiểu đồng áo xanh cảm thấy cùng lão gia nửa điểm không đáp, phần váy nữ đồng thì cảm thấy không thể lại thích hợp.

Qua tử lúc, chính là một năm mới.

Tiểu đồng áo xanh sớm đi trên giường ngược lại đầu ngủ say, phần váy nữ đồng tại Trần Bình An thuyết phục dưới, về sau cũng gục xuống bàn ngủ gà ngủ gật.

Trần Bình An cứ như vậy một mình gác đêm, trong phòng chỉ có rất nhỏ tiếng lật sách.

Ngày trước mà giữa xuất hiện luồng thứ nhất hướng ánh bình minh.

Trần Bình An nhẹ nhàng đứng dậy, đi mở ra cửa phòng, ngửa đầu nhìn về phía phương Đông.

Đột nhiên nhin không được nhẹ nhàng tăng hăng một cái, sau đó Trần Bình An há mồm phun một cái, liền bị hăn phun ra một vòng dài ước chừng hơn tấc tuyết trắng hồng quang.

Nguyên lai là một thanh nho nhỏ trong treo phi kiếm.

Nó an an tĩnh tĩnh lơ lửng trong sân.

Phong mang tất lộ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Năm mới bên trong các lão nhân

Cái này một thanh phi kiếm, không còn là một khóa nén bạc thô tục bộ dáng, ngoại trừ cực kỳ tiêm nhỏ bên ngoài, cùng kiếm không khác, chỉ là nó xen vào hư ảo cùng thực chất ở giữa, trong suốt sáng long lanh, tiên khí dạt dào.

Tại ánh bình minh chiếu rọi phía dưới, tiểu xảo tinh xảo phi kiếm lóe ra tầng tầng vàng sáng, sắc sỡ loá mắt.

Trần Bình An sửng sốt nửa ngày, rốt cục mở miệng nói rằng: "Làm gì, năm mới, người là nếu muốn chạy đến thấu khấu khí ? Làm sao, các người phi kiếm cũng chú trọng ngày lễ ngày tết ?"

Nó mũi kiếm khê nhúc nhích, xoay chậm chậm.

Trần Bình An tiếng lòng căng cứng, bất cứ lúc nào chuẩn bị chạy trốn.

Nó chuyển động một vòng sau, mũi kiếm có chút nhếch lên, chuôi kiếm hạ xuống, giống như là tại nhận biết cái này có chút thế giới xa lạ.

Trong phòng truyền đến tiểu đồng áo xanh rời giường ngáp tiếng vang, phi kiếm sừ một chút, từ cướp Trần Bình An chỗ mi tâm, tốc độ chi khoái, đến mức nguyên chỗ còn giữ nó tàn ảnh, trên không trung lôi kéo ra một vòng tinh tế như dây thừng dài hào quang, vượt xa Trần Bình An tưởng tượng, căn bản chính là muốn tránh cũng không được, sau một khắc, Trần Bình An chỉ cảm thấy ấn đường mát lạnh, đưa tay đi sờ, chẳng những không có cho phi kiếm đâm ra một cái lỗ thủng, ngay cả nửa điểm dấu vết đều không có.

Lướt vào thân thể, quay về khiêu huyết, dễ như trở bàn tay.

Phảng phất một tên lục địa kiếm tiên tại sa trường bên trên cầm kiếm mở đường, như vào chỗ không người.

Trần Bình An dự định quay đầu lại hỏi hỏi Nguyễn cô nương, thế gian phi kiếm phải chăng đều là huyền diệu như thế.

Cửa ra vào bên kia, kích động tiểu đồng áo xanh, ôm trong ngực đã sớm chuẩn bị xong một bó lớn ống trúc, cùng còn buồn ngủ phẫn váy nữ đồng cùng một chỗ bước ra cánh cửa, hẩn nhẹ nhàng đập nàng một cước, phẫn váy nữ đồng tranh thủ thời gian vỗ vỗ, đây chính là lão gia mua cho nàng quần áo mới, sau đó đối với hẩn trợn mắt đối mặt, "Làm cái gì ?"

Tiểu đồng áo xanh đứng ở trong sân, thở dài nói: "Người ngốc hay không ngốc, người thân là một đầu hỏa mãng, tiên thiên tinh thông lửa thuật thần thông, cho nên tranh thủ thời gian châm lửa đốt pháo a?"

Phẫn váy nữ đồng trừng con mắt nhìn, nguyên lai lửa thuật thần thông còn có thể như thế dùng ?

Cái này một đường đi tới, nấu cơm nấu canh, lão gia nhiều lần đều là chính mình nhóm lửa, cho dù là đêm mưa, gió tuyết đêm đều là như thế, cho nên nàng chưa từng có nghĩ đến cái này một gốc rễ.

Trần Bình An là xưa nay không xách, nàng là căn bản nghĩ không ra. Tiểu đồng áo xanh đoán chừng là lừa nói.

Tại hai cái tiểu gia hỏa hợp tác bên dưới, nhóm lửa pháo, từng tiếng từ cũ tuổi.

Nê Bình ngô hẻm bên này rất nhanh liền khác biệt chỗ vang lên pháo âm thanh, hô ứng lẫn nhau.

Tiểu đồng áo xanh chơi đến làm không biết mệt, phấn vảy nữ đồng đợi đến cuối cùng một chi trúc tiết đốt xong, liền muốn đi gian phòng cầm cái chổi, chuẩn bị quét đất, Trần Bình An cười tiếp nhận cái chổi, tựa vào vách tường, đem thanh kia cái chổi đứng đấy bắt đầu. Nguyên lai dựa theo Long Tuyền tiểu trấn tập tục, ngày đầu tháng giêng ngày này, từng nhà cái chổi ngược lại đứng, biểu thị hôm nay có sự tình gì cũng sẽ không làm, chính là nghỉ ngơi.

Trần Bình An đứng tại tường một bên, nhìn lấy vắng ngắt sát vách sân nhỏ, tâm tình phức tạp. Hắn do dự một chút, vẫn là đi lấy ra nhà mình thêm ra một bức câu đối xuân cùng hai cái chữ phúc, đi sát vách dán lên.

Tiểu đồng áo xanh cười hỏi nói: "Là lão gia rất phải tốt bằng hữu ?"

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Hi vọng không phải cừu gia liền tốt."

Trở về nhà mình sân nhỏ, Trần Bình An đứng tại cửa ra vào trong ngõ nhỏ, nhìn về phía trên cửa cái kia hai tấm hoa văn màu môn thần, một văn một võ, văn cầm ngọc hốt, võ cầm thiết giản, Trần Bình An cảm thấy thấy thế nào làm sao kỳ quái, dĩ vãng tiểu trấn tại cửa ải cuối năm buôn bán giấy chất môn thần, đủ loại màu sắc hình dạng, ngoại trừ văn Vũ Môn thần, còn có tài thần môn thần ở bên trong đông đảo "Thần tiên", nhưng là năm nay tiểu trấn tất cả môn thần, hết thảy là cái này quy chế, nghe cửa hàng chương quỹ nói là nha thự bên kia ký xuống quy củ, mà lại tương lai tiểu trấn mới xây văn miếu miếu Quan Công, bên trong cung phụng kim thân lão gia, chính là trên giấy hội họa cái này hai vị.

Trần Bình An nhớ tới Dương lão đầu nói qua câu nói kia, cảm xúc càng ngày càng sâu.

Trần Bình An quét tới trong lòng vẻ lo lắng, ngồi ở trong sân bắt đầu phơi mặt trời, cái gì đều không đi nghĩ.

Phấn vảy nữ đồng tiếp tục ngồi trên băng ghế nhỏ gặm hạt dưa, tiểu đồng

áo xanh hai tay phụ sau, trong sân đầu vòng, đầy côi lòng hùng tâm tráng chí, la hét năm nay hẳn phải chăm chỉ tu hành, nhất định phải làm cho lão gia cùng ngốc nữ lau mắt mà nhìn, như vậy đến cuối năm, hẳn liền có thể tại tiểu trấn đi ngang, cũng không tiếp tục sợ cái gì tám chín cảnh cầu thí kiểm tu.

Nói xong lời cuối cùng, tiểu đồng áo xanh nịnh nọt cười nói: "Lão gia, người chỉ cần lại cho ta mấy khóa tốt một chút Xà Đảm thạch, đừng nói cuối năm, sáng mai ta liền có thể đánh khắp tiểu trấn không địch thủ, đến lúc đó lão gia người mang theo ta lên đường phố đi khi nam phách nữ, làm cái kia vô pháp vô thiên thối hào thân sĩ vô đức, thấy nhà ai cô nương xinh đẹp, liền kéo đến Nê Bình ngô hẻm, oa ha ha ha ha, lão gia, có phải hay không suy nghĩ một chút liền vui vẻ ? !"

Trần Bình An từ phần váy nữ đồng bên kia bắt một cái hạt dưa, gật đầu nói: "Người vui vẻ là được rồi."

Tiểu đồng áo xanh ước mơ khuôn mặt tươi cười, lập tức đổ đi xuống, thở dài thở ngắn ngồi tại Trần Bình An bên cạnh, cùng phần váy nữ đồng một trái một phải, giống như là hai tôn nhỏ môn thần, chỉ là hẳn cảm thấy năm nay năm mới ngày thứ nhất, không có mở một cái tốt đầu, có chút xúi quẩy, cho nên hẳn móc ra một khóa phổ thông Xà Đảm thạch, cờ rộp dát băng cắn bắt đầu ăn, chỉ có thể chính mình cho mình lấy một cái tốt đặt cược.

Ngay lúc này, Trần Bình An đột nhiên từ trong tay áo xuất ra hai cái tinh mỹ cái túi nhỏ, là nhà mình Kỵ Long ngô hẻm Áp Tuế cửa hàng mua bán đồ tết một trong, đưa cho hẳn nhóm hai, trêu ghẹo nói: "Đều cầm, lão gia cho các người tiền mừng tuổi."

Tiểu đồng áo xanh không có cảm thấy sẽ có cái gì kinh hi, kết quả vừa mở ra, tròn mắt trừng đến không thể lại tròn, lại là một khóa phẩm cấp thật tốt Xà Đảm thạch, sắc thái chói lợi như ánh nắng chiều.

Phấn váy nữ đồng trên tay viên kia cũng là cực tốt Xà Đảm thạch.

Tiểu đồng áo xanh lúc đó nhìn đến rõ rõ ràng ràng, trừ bỏ tám chín mười khóa phổ thông tảng đá, Trần Bình An trở lại nhà này tổ trạch sau, lúc đó trong bao còn lại bên dưới mười một khóa giá trị liên thành Xà Đảm thạch, sau đó lập tức liền cho bọn hắn một người hai khóa, cái này là không có bốn khóa, bây giờ lại móc ra hai khóa, chẳng phải là rầm rầm lập tức một nửa không có ?

Trần Bình An người thật coi mình là rộng kết thiện duyên đưa tài đồng tử a?

Mặc dù gắt gao nắm chặt trong tay Xà Đảm thạch, thế nhưng là tiểu đồng áo xanh thực sự nhịn không được mở miệng nhắc nhở nói: "Lão gia, người này a tặng đồ, tích lũy không ra một phần phong phú của cái, về sau cưới vợ làm sao xử lý ?"

Phấn váy nữ đồng hai tay dâng "Tiền mừng tuổi", cúi thấp đầu trầm mặc không nói, phấn nộn trắng nõn khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên, nước mắt cộp cộp rơi xuống.

Tiểu đồng áo xanh nhần nhần nhó nhó, thật sự là không nhả ra không thoải mái, hỏi: "Lão gia, người liền không sợ ta ăn cái này ba khóa Xà Đảm thạch, tu vi tăng vọt, kết quả lão gia người này đời cũng không đuổi kịp ta ?"

Trần Bình An hỏi lại nói: "Nếu như người có cái bằng hữu, hẳn trôi qua tốt, người có thể hay không cao hứng ?"

Tiểu đồng áo xanh gật đầu nói: "Đương nhiên cao hứng, đời ta kết giao bằng hữu huynh đệ, đều không phải là ngoài miệng nói một chút cái chủng loại kia."

Trần Bình An lại hỏi nói: "Cái kia nếu như người bằng hữu, trôi qua so

người tốt rất nhiều, người có thể hay không cao hứng ?"

Tiểu đồng áo xanh có chút do dự.

Trần Bình An gặm lấy hạt dưa, cười nói: "Ta sẽ càng cao hứng."

Tiểu đồng áo xanh tại thời khắc này, có chút vẻ mặt hoảng hốt, đột nhiên cảm thấy chính mình lẫn lộn mấy trăm năm toà kia giang hồ, tựa hồ cùng Trần Bình An căn bản cũng không phải là một tòa, là mình giang hồ quá sâu ? Vẫn là Trần Bình An giang hồ quá nhỏ bé ?

Trần Bình An nói qua về sau, liền không có suy nghĩ nhiều cái gì, vốn là là thuận miệng một trò chuyện mà thôi.

Ngược lại là tiểu đồng áo xanh một mực rầu rĩ không vui, phần váy nữ đồng thu tảng đá sau, cũng có chút trầm mặc.

Trần Bình An có chút hối hận, khó nói khoản này tiền mừng tuổi đưa sai rồi? Hoặc là hẳn là muợn một chút đưa ra tay ?

Sầu a.

Ngay tại đầu này Nê Bình ngô hẻm, đi Tổng Tập Tân Trĩ Khuê, Cổ Sán cùng hẩn mẫu thân, lại thêm ra một hộ người mới nhà, tại năm trước liền chủ động lấy ra một phần tổ tiên khế nhà, chạy tới giao cho Long Tuyền huyện nha, nha môn bên kia còn muốn cẩn thận khám nghiệm một phen, bởi vì bây giờ tiểu trấn tắc đất tắc vàng, bên ngoài không biết rõ có bao nhiêu người nếu muốn chui vào, cho dù vô pháp mua phòng xá, đều nguyện ý tại bên này phòng cho thuê ở bên dưới, cho nên huyện nha Hộ Phòng liền nghĩ nhất định phải thận trọng, ngàn vạn đừng cho gian xảo hạng người chui chỗ trống.

Nhưng là rất nhanh, từ Long Tuyền huyện đời thứ nhất huyện lệnh thăng làm Long Tuyền quận người nhậm chức đầu tiên Thái Thú Ngô Diên, tự

mình giết tới huyện nha, toàn bộ tiếp nhận việc này.

Rất nhanh Nê Bình ngõ hẻm liền thêm ra một cái tên là Tào Tuấn người trẻ tuổi, tổ bối từ đó mà di chuyển ra ngoài, bây giờ hồi hương dốc sức làm.

Tào Tuấn thâm cư không ra ngoài, cơ hồ từ trước tới giờ không lộ diện, hàng xóm láng giềng đối với cái này rất là tò mò, bởi vì khai sơn kiến phủ một chuyện, tiểu trấn dân chúng địa phương, có nhiều tham dự, mà lại xuất từ huyện nha, quận phủ một phần phần điều lệ công nhiên bày tỏ, đối với trên đời thật có thần tiên một chuyện, Long Tuyền bách tính đã không thể không tin tưởng, ngay từ đầu cũng suy đoán dung mạo tuấn mỹ, khác hẳn với phạm nhân Tào Tuấn, sẽ không phải tiên nhân một trong, chỉ là nghĩ lại, ở tại Nê Bình ngõ hẻm thần tiên ? Không khỏi quá không đáng giá chút.

Sau đó hôm nay Nê Bình ngõ hẻm tới hai vị người xa lạ.

Một vị tay triền ti dây thừng nhà giàu Ông lão người, một vị sau lưng hoành thả trường kiếm người trẻ tuổi, cùng đi hướng Nê Bình ngõ hẻm, từ Cổ Sán nhà cửa bên kia đi vào, cho nên đường tắt Tống Tập Tân cùng Trần Bình An hai nhà sân nhỏ, tường viện thấp bé, lão nhân liếc mắt tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng, ý cười có chút nghiền ngẫm.

Phấn váy nữ đồng có chút ngây thơ, không có coi ra gì. Tiểu đồng áo xanh nhìn như hững hờ, kỳ thật ở trong lòng cầu nguyện thầm độc, sẽ không lại là cái nào đó lão thần tiên đại yêu quái a?

Tuổi trẻ kiếm khách cười đưa tay chào hỏi: "Trần Bình An, chúng ta lại gặp mặt."

Trần Bình An đứng người lên mở ra cửa sân, cười hỏi nói: "Là đến chúng ta bên này cùng người chúc tết ?"

Tuổi trẻ kiếm khách lắc đầu nói: "Có chút việc phải xử lý, bất quá thuận tiện bái bai năm cũng là có thể."

Lão nhân cười tủm tỉm lên tiếng nói: "Nghe nói là tiểu tử người làm hại nhà ta tổ trạch, cho một đầu Bàn Sơn Viên giẫm đạp nóc nhà, sau đó lại là người giúp đỡ xuất tiền sửa xong?"

Kiếm tu Tào Tuấn gia tộc trường bối?

Trần Bình An tâm xiết chặt, xin lỗi nói: "Lão tiên sinh, không có ý tứ, chuyện này xác thực quái ta."

Lão nhân khoát khoát tay, "Ta tâm lý nắm chắc, cứ như vậy một tòa phá tòa nhà, lại không tu khẳng định liền muốn chính mình sập. Nói cái gì xin lỗi, hẳn là chúng ta Tào gia cảm tạ người mới đúng. Trước đó Tào Tuấn gia hoả kia nếu muốn đoạt người đồ vật, đúng không? Người yên tâm, ta cái này đi giáo huấn hẳn. . . Ha ha, quên nói, chúc mừng năm mới chúc mừng năm mới."

Nói xong lời cuối cùng, hòa ái dễ gần lão nhân vậy mà chủ động ôm quyền chấp tay, có chút lay động, xem như chúc tết lễ.

Trần Bình An tranh thủ thời gian hoàn lễ.

Tuổi trẻ kiếm khách nhú nhú lông mi, bất động thanh sắc mà tiến lên một bước, vừa vặn ngăn tại lão nhân cùng Trần Bình An ở giữa, ôm người sau bả vai, cười hướng đi cửa sân, quay đầu đối với lão nhân nói rằng: "Tào lão tiên sinh, người về nhà trước, ta sau đó đến nhà bái phỏng."

Lão nhân híp mắt gật đầu, đối với cái này lơ đãng, một mình chậm rãi rời đi, không biết rõ trải qua mấy cái một trăm năm về sau, rốt cục trở lại chốn cũ.

Trên cửa viện hai tôn hoa văn màu môn thần, tại Trần Bình An cùng tuổi trẻ kiểm khách vượt qua cánh cửa sau, nhục nhãn phàm thai nhìn không ra cái kia một chút xú linh quang, đã tan thành mây khói.

Tuổi trẻ kiểm khách tiến cửa sau, nhẹ giọng nói: "Về sau hành tẩu giang hồ, ôm quyền hành lễ, nhớ kỹ nam tử yêu cầu tay phải ôm lấy tay phải, cái này gọi cát bá, trái lại thì phạm vào kỵ húy, dễ dàng làm hại đối phương sờ rui ro."

Trần Bình An đột nhiên nhìn về phía tuổi trẻ kiểm khách, hẩn nhìn như mạn không trải qua thâm nghĩ: "Những này chú trọng, ghi ở trong lòng liền tốt."

Trong nhà liền ba đầu ghế đầu, phấn váy nữ đồng liền mau để cho ra, tuổi trẻ kiểm khách không có gấp ngồi xuống, cười nói: "Đầu năm mừng một đến nhà, tay không không tương nổi, liền đưa hai món đồ chơi nhỏ mà tốt."

Hẩn duỗi ra tay, trong lòng bàn tay gấp lại lấy hai khối không có chữ ngọc bài, nhưng là ngọc bài bốn góc, khắc dấu có Đại Ly Tổng thị đặc hữu mây lục hoa văn, "Bọn chúng gọi thái bình vô sự bài, bình thường có thể treo bên hông, đối với các người hai cái tương lai đặt chân ở chỗ này, xem như có chút tác dụng. Nếu như ra xa nhà, như vậy hành tẩu ở Đại Ly bản đồ, sẽ dễ dàng hơn một chút."

Tiểu đồng áo xanh có chút trông mà thèm, bởi vì hẩn biết rõ thứ này trân quý.

Phấn váy nữ đồng không biết nội tình, chỉ là nhìn về phía Trần Bình An, có thu hay không, phải xem nhà mình lão gia ý tứ.

Trần Bình An do dự một chút, vẫn là gật đầu nói: "Thu cất đi."

Phấn váy nữ đồng cùng tiểu đồng áo xanh tiếp nhận tay sau, đồng thời

hướng tuổi trẻ kiếm khách cúi đầu gửi tới lời cảm ơn.

Tuổi trẻ kiếm khách đưa qua lễ gặp mặt, liền lập tức cáo từ rời đi.

Trần Bình An không biết như thế nào giữ lại, đành phải đưa đến cửa sân miệng.

Tại Tào gia lão trạch bên kia, ông nhà giàu đứng ở trong phòng bên bờ ao một bên, nóc nhà sân vườn trên lỗ hồng, ngồi một cái hồ ly, Tào Tuấn vênh lên Nhị Lang hảnh ngồi trên ghế, mắt liếc thấy nhà mình lão tổ, hảnh một tiếng chào hỏi đều chẳng muốn đánh.

Tuổi trẻ kiếm khách đi vào sau, lão nhân cười hỏi nói: "Người cùng thiếu niên kia quan hệ không tệ?"

Tuổi trẻ kiếm khách cười nói: "Lấy Tào lão tiên sinh tu vi cùng địa vị, lại còn sẽ đối với một tên ngô hạp thiếu niên xuất thủ?"

Tào Hi cười ha ha nói: "Hơi thi mỏng trừng phạt mà thôi, nhiều nhất bất quá là một năm xúi quẩy quẩn quanh gia môn, không tính cái gì, chính là tổ ấm hơi nhiều, dương khí hơi vượng một chút phạm phu tục tử, đều chịu nổi. Lại nói, người không phải cũng từ đó cản trở, giúp đỡ thiếu niên loại trừ điểm này tai ách nha."

Tuổi trẻ kiếm khách lung lay đầu, không nói thêm gì nữa.

Thế sự chính là hoang đường như vậy, đồng dạng là Ly Châu động thiên đi ra đại nhân vật, Tạ Thực tính cách trung hậu, thanh danh truyền khắp mấy cái lục địa, được công nhận tông sư phong phạm, có thể tại kiếm tu khắp nơi, Đạo gia sự suy thoái đều Lô Châu, trổ hết tài năng, có hi vọng trở thành một vị phân lượng mười phần Thiên Quân, cho dù là Tạ Thực đối địch tu sĩ, đều sẽ trong lòng còn có khâm phục. Trái lại Tào Hi, tính cách cổ quái, thanh danh một mực không tốt, đều nói người này cay nghiệt thiếu tình cảm, chỉ là cơ duyên quá tốt, mới một đường kéo lên,

thế không thể đỡ.

Nhưng hết lần này tới lần khác là đã lộ xuất thân kiếm tiên Tào Hi, bây giờ lựa chọn cùng Đại Ly đứng tại cùng một chiến tuyến, Tạ Thực lại muốn làm ra một cái không quá hào quang sự tình.

Tào Tuấn đứng người lên, mỉm cười nói: "Ta biết rõ ngươi, là Mặc gia hứa yếu. Tại Trung Thổ Thần Châu hành tẩu giang hồ nhiều năm, danh khí rất lớn, hữu nhân gian giao long thanh danh tốt đẹp, ta cảm thấy Bảo Bình Châu Ngụy Tấn, sở dĩ lâu dài pha trộn giang hồ, không thích chờ tại trên núi, nói không chừng là học ngươi lúc tuổi còn trẻ."

Kiểm khách nhớ tới Phong Tuyết miếu tên kia hăng hái tuổi trẻ kiếm tiên, lắc đầu cười nói: "Hắn không có học ta."

Tào Hi đột nhiên nhớ lại một chuyện, nhảy vào khô cạn ao nước, lật qua lật lại một tảng đá xanh tấm, bên trong một bên có giấu một cái vết rỉ loang lỗ phổ thông đồng tiền, vị này hưởng dự một châu lục địa kiếm tiên, cười mở cười to, thu hồi đồng tiền kia nhập tay áo, chặc chặc nói: "Điền tốt đầu, điền tốt đầu."

Tào Hi ngẩng đầu nhìn về phía tuổi trẻ kiếm khách, "Muốn ta nhìn a, năm đó cái kia bị đánh nát bản mệnh sứ, là các người Đại Ly cùng Long Tuyền đã làm sai trước, dẫn đến ra chỗ sơ suất, bất quá đương sơ Đại Ly liền làm ra đền bù tổn thất, đối phương cũng tiếp nhận, theo lý tới nói, chuyện này coi như kết xong sổ sách thanh toán xong, bây giờ lại từ cái kia người mua hướng phía sau màn tầng tầng tiến dần lên, cuối cùng mang ra Tạ Thực tôn này Đại Bồ Tát tới dọa người, sự tình làm được không mà nói, tương đương không giảng cứu. Kỳ thật rất tốt giải quyết, một cổ tác khí đánh chết Tạ Thực, có ta ở đây, người tại, tăng thêm Thánh Nhân Nguyễn Cung, ba người chúng ta liên thủ, Tạ Thực chẳng những thất bại, chính là muốn chạy đều chạy không thoát. Tạ Thực chính mình muốn chết, chẳng trách người khác."

Tuổi trẻ kiếm khách hỏi: "Coi như đánh chết Tạ Thực, nhưng toà này phá toái hạ xuống Ly Châu động thiên, cho triệt để đánh không có, chúng ta Đại Ly làm sao bây giờ?"

Tào Hi đứng đấy nói chuyện không đau eo, "Đánh chết một cái Tạ Thực, xao sơn chấn hổ hiệu quả, quá tốt rồi, không thể so với chế tạo ra một tòa Bạch Ngọc Kinh kém."

Tuổi trẻ kiếm khách không đáp lời nói.

Tào Hi tiếp tục mê hoặc nhân tâm, "Các người Đại Ly không phải lập tức sẽ xuôi Nam sao? Đánh chết Tạ Thực về sau, người xem một chút Đại Tùy cảnh nội mười cảnh cùng bên trên ngũ cảnh con rùa già, đến lúc đó còn có thể còn lại mấy con? Ta dám đánh cược tuyệt đối sẽ không vượt qua một cái tay. Ta Tào Hi nếu như thua, thêm ra con rùa già, toàn bộ giao cho để ta giải quyết, như thế nào?"

Tuổi trẻ kiếm khách nghi hoặc nói: "Người cùng Tạ Thực có thâm cừu đại hận?"

Tào Hi lắc đầu nói: "Không có a, chỉ là đồng hương mà thôi, cùng hãn cũng không phải một hệ người, chưa từng thấy mặt, hai nhà tổ tiên cũng không có gì gút mắc. Ta chính là không quen nhìn Tạ Thực ý vào tu vi khi dễ Đại Ly mà thôi, quá quên gốc, tốt xấu là Đại Ly xuất thân, không niệm lấy dưỡng dục chi ân thì cũng thôi đi, còn cùng Đại Ly đối nghịch, loại người này, ta Tào Hi thấy ngứa mắt."

"Thả người nường rắm thúi!"

Trên nóc nhà lửa Hồng Hồ ly một lời nói toạc ra thiên cơ, giễu cợt nói: "Nam lượn quanh châu thuần nho Trần thị, là năm đó Trung Thổ Thần Châu chi nhánh một trong, chân chính Trần thị bản gia, cùng Đạo gia một mực không hợp nhau, đánh chết một cái Tạ Thực, chính là dưới gầm trời lớn nhất lẽ hỏi, đừng nói là đem thuần nho Trần thị dòng chính nữ tử

gả cho Tào Tuấn, chính là Trung Thổ bản gia lại gả một nữ tử cho hãn Tào Hi cũng bó tay."

"Người này cái nát miệng bà di." Tào Hi cười mắng một câu, đưa tay vung tay áo.

Lửa Hồng Hồ ly âm âm nổ tung, hóa thành bột mịn.

Nó khôi phục hoàn chỉnh nguyên trạng thời gian, rõ ràng trước đó so với bị Tào Tuấn phi kiếm phân thân, muốn dài rất nhiều.

Nó nhấc lên một khối mảnh ngói, hung hăng ném về phía Tào Hi, nhanh như bôn lôi, sau đó nó rơi đầu liền chạy.

Tào Hi nhẹ nhàng tiếp được mảnh ngói, hướng lên ném đi, ném vào trước kia vị trí.

Kỳ thật khối kia mảnh ngói đã rời ra phá toái.

Tên là hứa yếu Mặc gia hào hiệp, cự tuyệt Tào Hi đề nghị, "Loại chuyện này, không phải ta có thể tự tiện làm chủ."

Tào Hi xem thường nói: "Vậy các người Đại Ly đến cùng ai có thể làm chủ ?"

Hứa yếu cười nói: "Hoàng đế bệ hạ, Phiên Vương Tổng Trưởng Kính, quốc sư Thôi Sàm, liền cái này ba cái."

Tào Hi tức giận nói: "Cái kia ngược lại là tới một cái a, người hứa yếu tới chỉ xem hí không ra tay, có ý gì ? Tạ Thực lần này tất nhiên dám can đảm độc thân chạy đến, khẳng định có chỗ dựa vào, một cái vạn nhất, ba người chúng ta liên thủ đều sẽ để hãn chạy mất, đến lúc đó cho hãn đạt thành mục đích, còn cho hãn chạy về đều Lô Châu, đến lúc đó ba người chúng ta kẻ đáng thương, tăng thêm các người Đại Ly Tổng thị, toàn bộ

xong đời!"

Hứa nhược điểm đầu nói: "Sẽ đến."

Tào Hi trong nháy mắt trầm mặc đi xuống.

Bởi vì hắn cho tới bây giờ ưa thích lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, rất sợ Đại Ly thu thập Tạ Thực, lại đến thu thập mình.

Huống chi Đại Ly Tống thị, cũng không phải quân tử.

Một vị chân chính quân tử, một cái so với hắn Tào Hi tăng thêm Tạ Thực đều muốn lợi hại gia hỏa, đã chết đến mức không thể chết thêm.

Liên chết ở chỗ này.

Chuyện này đương nhiên trách không được Đại Ly vương triều không trượng nghĩa, chẳng trách Tống thị hoàng đế làm con rùa đen rút đầu.

Nhưng là Tào Hi chính là cảm thấy quá xúi quẩy, điềm xấu.

Tăng thêm trên đường tới, thu đến Đại Ly liên quan tới Ly Châu động thiên gián điệp tình báo, trong đó có đề cập hắn tổ trạch sụp đổ tu sửa một chuyện, liền để Tào Hi càng thêm tâm tình không vui sướng.

Nếu như không phải thuần nho Trần thị mở miệng, hắn kỳ thật căn bản không nguyện ý làm cái này rỗng sang sông.

Nhất là Tào Hi bây giờ vẫn không có suy tính ra, Tề Tĩnh Xuân trận kia tình thế chắc chắn phải chết bế tắc chỗ, cái này khiến hắn vừa đi nhập Long Tuyền quận liền toàn thân không được tự nhiên.

Cho nên hắn hi vọng Tạ Thực cái chết, có thể đem câu dẫn đi ra, đến lúc đó cho dù là phỏng đoán bên trong cái kia xấu nhất kết quả, còn có Đại

Ly Tống thị, Thánh Nhân Nguyễn Cung cùng phía sau Phong Tuyết miếu, cùng phía sau mình thuần nho Trần thị, Trung Thổ bản gia Trần thị, cùng đi lên gánh vác phong hiểm.

Cầu phú quý trong nguy hiểm.

Dưới núi trên núi đều như thế.

—— ———

Tạ gia lão trạch tại Đào Diệp ngô hẻm, gia tộc dòng dõi chưa nói tới cảnh lá rậm rạp, đến rồi một đời, kỳ thật đã gia cảnh sa sút, nếu như không phải trường mi thiếu niên trở thành Nguyễn Cung ký danh đệ tử, đã sớm tới yêu cầu bán đi tổ trạch duy trì kiếm sống thăm đạm cấp độ.

Một cái trung niên hán tử bắt đầu gõ cửa.

Là một vị thiếu nữ mở môn, hỏi: "Người là ?"

Hán tử đường đường chính chính trả lời nói: "Là người tổ tông."

Mi thanh mục tú thiếu nữ nhìn như uyển chuyển hàm xúc, kỳ thật tính tình mạnh mẽ, lập tức giận nói: "Đầu năm mừng một, người làm sao mở miệng liền mắng người đâu ? Tin hay không ta lấy cái chổi quét người ?"

Hán tử vẻ mặt như thường, "Người đi lật qua gia phả, tìm tới cái kia bộ Giáp Tuất vốn, bên trên một bên sẽ có cái gọi Tạ Thực người, chính là ta. 'Thực' chữ thiếu một điểm."

Sau một nén nhang, Tạ gia trên dưới, toàn bộ quỳ rạp xuống gia tộc từ đường bên ngoài trên mặt đất.

Tạ Thực lờ đi những cái kia nơm nớp lo sợ gia tộc văn bối, không nói một lời mà đẩy ra từ đường cửa lớn, đi vào đốt đi ba nén hương.

Sau đó hần trầm giọng nói: "Cái kia lông mày so với thường nhân lâu một chút, có thể tiến đến thắp hương, những người còn lại đều trở về, dù sao các lão tổ tông thấy các người, không cần các người thắp hương, thì có nổi giận trong bụng khí tức."

Từ đường bên ngoài một vị phụ nhân đầy mặt kinh hãi, kích động đến lệ rơi đầy mặt, một phát bắt được bên cạnh tay của con trai cánh tay, một tay che miệng, không để cho mình khóc thành tiếng.

Trường mi thiếu niên hít thở sâu một hơi, tại hần mẫu thân buông tay ra sau, đứng người lên, nơm nớp lo sợ vượt qua từ đường cánh cửa, từng bước một hướng đi cái bóng lưng kia.

—— ———

Ngoài trấn nhỏ một bên dịch trạm bên trên, một chiếc xe ngựa đi chậm rãi.

Mã phu là tại Kỳ Đôn Sơn ngăn cản Qua mỗ vị kiếm khách Lưu Ngục, trong xe ngồi một vị lão phu tử bộ dáng nho nhã lão giả, cùng một vị mặt mày tự nhiên thanh lãnh lẫm liệt thiếu nữ.

Quốc sư Thôi Sàm, cung nữ Trĩ Khuê.

Hoặc là nói là lão Thôi Sàm, cùng Vương Chu ?

—— ———

Trong tiểu viện, tiểu đồng áo xanh lại bắt đầu ôm đầu kêu rên.

Làm sao ngọn núi này bên dưới tiểu trấn như thế đáng ghét a, mới năm mới ngày thứ nhất, liền lại tới chạy tới hai cái nhìn không ra sâu cạn nhân vật lợi hại, dùng đầu gối cái mộng nghĩ, cũng biết rõ là loại kia có

thể một quyền đâm chết chính mình nhân vật đáng sợ. Tiểu đồng áo xanh trước kia luôn cảm giác mình tốt xấu là gặp qua sóng to gió lớn, bây giờ đến nơi này, mới biết rõ trước đó sóng gió, quả thực cũng không sánh bằng ngoài cửa Nê Bình ngõ hẻm bên trong một bãi vũng nước nhỏ a.

Hắn bắt đầu từ đáy lòng bội phục Trần Bình An, có thể sống đến hôm nay, quá khó khăn! Quả nhiên có thể trở thành hãn lão gia, không phải là đơn giản người, khó trách lúc trước bên cạnh đi theo một cái như vậy hung tàn đệ tử.

Thế là tiểu đồng áo xanh hai mắt đâm lệ lượn quanh mà bắt lấy Trần Bình An tay, phát ra từ phế phủ nói: "Lão gia, về sau ta khẳng định đối với người tốt một điểm."

Trần Bình An đẩy ra đầu của hắn, cười nói: "Liên người sợ nhất sự tình, mất mặt hay không."

Tiểu đồng áo xanh khoé mắt dư quang đánh giá không tìm không phổi ngọc nữ, cảm thấy mình là rất mất mặt, yên lặng ngồi trở lại băng ghế sinh khó chịu.

Phấn váy nữ đồng xác thực so với hắn càng thêm tâm lớn, bưng lấy khối kia tinh tế tỉ mỉ ôn nhuận thái bình vô sự bài, yêu thích không buông tay.

Đương nhiên tâm lớn nhất, vẫn là bọn hắn lão gia Trần Bình An.

Hắn mang ra từng khối có khắc văn tự thẻ tre, đặt ở hai nhà giữa sân bùn vàng tường thấp bên trên, xem như phơi thư từ đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Lớn quy lớn củ cùng lông gà vỏ tỏi

Thẻ tre nhóm an an tĩnh tĩnh nằm tại tường viện bên trên, cùng chủ nhân cùng một chỗ phơi đầu mùa xuân thời gian ấm áp ánh nắng.

Sau đó tới một cái khách không mời mà đến.

Đồng Thủy Tĩnh.

Lúc trước không nguyện ý đi theo Lý Bảo Bình ba vị đồng môn, cùng một chỗ đi xa Đại Tuyền thiếu niên chất phác, Đồng Thủy Tĩnh lựa chọn lưu tại tiểu trấn, mà Thạch Xuân Gia, cái kia buộc bím tóc sừng dê tiểu cô nương, thì lựa chọn đi theo gia tộc cùng một chỗ dời đi Đại Ly kinh thành.

Lưu tại Tề tiên sinh học thực cuối cùng năm người, như vậy mỗi người đi một ngả, Thiên Các Nhất Phương.

Nhìn thấy là Đồng Thủy Tĩnh sau, Trần Bình An mau để cho hấn tiến sân nhỏ ngồi xuống, phấn vẩy nữ đồng tay chân lạnh lợi mà mang ra một chút tâm thức ăn, Đồng Thủy Tĩnh có chút câu nệ, còn có chút thẹn thùng, giống như là cái phạm sai lầm mộng đồng, ngồi tại học thực chờ đợi tiên sinh trách phạt.

Trần Bình An thật không có cảm thấy Đồng Thủy Tĩnh lúc đó lưu tại tiểu trấn, chính là sai.

Đi xa trên đường, có lần ban đêm bị nhất gan Lý Hòe gọi lên cùng một chỗ đi ị, nghe Lý Hòe nói chuyện phiếm nói qua Đồng Thủy Tĩnh thân thế, đều nói sở dĩ đặt tên là Đồng Thủy Tĩnh, là bởi vì hấn mẫu thân

mang hẵn thời điểm, nâng cao bụng lớn đi Thiết Tỏa Tĩnh bên kia gánh nước, kết quả khê cong eo liền đem Đồng Thủy Tĩnh cho sinh ra xuống tới, bởi vậy biến thành học thực các bạn cùng học trò cười, Đồng Thủy Tĩnh xưa nay không tận lực giải thích cái gì, người khác nói cười liền theo bọn hẵn đi.

Về phần Đồng Thủy Tĩnh cùng Lâm Thủ Nhất đều ưa thích Lý Hòe tỷ tỷ sự tình, Trần Bình An càng là nhất thanh nhị sở, về phần thật giả, Trần Bình An không quá cảm thấy hứng thú.

Sát vách Tổng Tập Tân sớm nói qua, tiểu trấn giống bọn hẵn lớn như vậy gia hỏa, Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngô hẻm bên kia các thiếu gia, đã sớm có động phòng nha hoàn, Kỵ Long ngô hẻm Hạnh Hoa ngô hẻm bên kia, nói không chừng bà mỗi đều đã giúp đỡ tìm kiếm đối tượng, lại lớn cái một hai tuổi liền thành cha, tại tiểu trấn đúng là bình thường. Về phần Nê Bình ngô hẻm cái này tận dưới đáy tầng khốn cùng ngô nhỏ, nam nhân cô độc đến ba bốn mươi tuổi cũng có thể.

Đồng Thủy Tĩnh đơn giản hàn huyền một chút tiểu trấn mới học thực sự tình, Trần Bình An liền theo nói chút du học chuyện lý thú, không dám nói quá kỳ quái sự tình, sợ Đồng Thủy Tĩnh suy nghĩ nhiều, dù sao người trung thực, không đại biểu chính là thiếu tâm nhãn.

Đồng Thủy Tĩnh biết được nhỏ Trấn Tương đến sẽ có chính mình dịch trạm, hẵn liền cùng Trần Bình An đòi hỏi Đại Tùy Sơn Nhai thư viện gửi thư địa chỉ, thiếu niên thật cao hứng, nói nhất định phải cho Lý Bảo Bình ba người bọn hẵn viết thư. Trần Bình An có chút do dự, hẵn biết rõ dịch trạm gửi thư một chuyện, gửi chính là thư nhà thư tín, càng là chân kim bạch ngân, Đồng Thủy Tĩnh bây giờ bơ vơ không nơi nương tựa, chưa hẵn gánh chịu nổi, nhưng là Trần Bình An cuối cùng vẫn là chưa hề nói cái gì, chỉ là đem chuyện này yên lặng ghi ở trong lòng.

Đồng Thủy Tĩnh vui vẻ rời đi.

Tiểu đồng áo xanh chặc chặc nói: "Cái này ngốc đại cá tử coi như không tệ, ta còn tưởng rằng là chạy đến tìm lão gia ăn nhờ ở đậu. Nếu là hăn dám mở miệng. . ."

Hăn vô ý thức nhìn về phía Trần Bình An, đem lời đến khoe miệng nuốt về bụng, đổi giọng nói: "Cái kia ta liền tốt nói khuyên bảo, nhất định hảo hảo cùng hăn giảng đạo lý, nói làm người muốn suy bụng ta ra bụng người."

Trần Bình An cười vỗ vỗ tiểu đồng áo xanh đầu, "Khó khăn cho người."

Chính đầu tháng hai, tiểu trấn phong tục là bắt đầu chúc tết thăm người thân.

Trần Bình An không có thân thích có thể đi, liền dẫn theo hai cái tiểu gia hỏa đi hướng Lạc Phách Sơn.

Lạc Phách Sơn ở vào quận lớn Long Tuyền tây nam phương hướng, phụ cận ba tòa đỉnh núi lớn nhỏ không đều, chỉ là quy mô đều xa xa không sánh bằng Lạc Phách Sơn, phân biệt gọi Khiêu Ngư Sơn, Phù Diêu Lặc cùng Thiên Đô Phong, riêng phần mình bị Đại Ly bên ngoài Tiên gia thế lực mua xuống, vì tạo nên có một phong cách riêng phủ đệ, tại năm ngoái mặt đêm trừ tịch trước đó, vẫn là nhiệt hỏa hướng lên trời, ngày đêm không thôi.

Hôm nay Trần Bình An ba người đi ngang qua Thiên Đô Phong thời điểm, ngọn núi cuối cùng an tĩnh.

Cái này thời gian một năm bên trong, các lớn ngọn núi, từng tòa phủ đệ ly cung, đình đài lâu tạ, đình viện gác cao, đỉnh núi ngắm cảnh lớn bãi, trôi nổi tại giữa hai ngọn núi đường cáp treo trường kiều, chờ một chút, khắp nơi thiên hình vạn trạng hào hoa xa xỉ kiến trúc, tại giữa núi rừng đột ngột từ mặt đất nâng lên, để cho người ta nhìn mà than thở.

Về phần Trần Bình An danh nghĩa Lạc Phách Sơn khai sơn, bởi vì cơ hồ tất cả đều là Đại Ly Công Bộ cố định chi tiêu, tăng thêm hản vị này Sơn chủ, cũng không có ngoài định mức kiến tạo yêu cầu, cho nên mặc dù núi lớn mà lớn, ngược lại lộ ra tương đối tịch liêu, có Sơn Thần trấn giữ Lạc Phách Sơn, còn như vậy, như vậy Bảo Lục Sơn cùng Thái Vân Phong, Tiên Thảo Sơn liên càng không cần nhắc tới, âm u đầy tử khí, để phụ cận đỉnh núi phụ trách giám sát các nhà tu sĩ, mỗi lần nhìn ra xa hàng xóm, đều cảm thấy buồn cười.

Có đồng tiền lớn mua núi, không có tiền trình khai sơn, đây cũng quá hoang đường.

Tại Trần Bình An bọn hản tới gần nhà mình đỉnh núi sau, Ngụy Bách lại xuất quỷ nhập thần xuất hiện.

Trần Bình An đưa cho Ngụy Bách một cái túi nhỏ, bên trong chứa một khóa thượng đẳng Xà Đảm thạch, để Ngụy Bách hỗ trợ đưa cho đầu kia đến từ Kỳ Đôn Sơn hung hãn hắc xà. Ngụy Bách cười thu xuống khoản này tiền mừng tuổi, nói nhất định đưa đến, tuyệt không tham ô.

Cùng một chỗ leo núi, Trần Bình An hỏi Ngụy Bách liên quan tới học thực sự tình, Ngụy Bách đương nhiên so Đồng Thủy Tĩnh nên biết rõ càng nhiều nội tình, nói liên tục, nguyên lai là Long Vĩ Khê Trần thị xây dựng gia tộc học thực, bất quá đối với tất cả mọi người mở ra, mà lại không thu lấy bất luận cái gì phí tổn, chính là rất nhiều tuổi nhỏ Lô thị hình đồ di dân, đều có thể tiến vào học thực đọc sách, thứ này cũng ngang với lập tức cứu vãn mấy chục cái tính mạng, nếu không những cái kia thể phách yếu đuối hài tử, có thể hay không vượt đi qua năm trời đông giá rét, thật đúng là khó mà nói.

Theo Long Tuyền quận phát triển không ngừng, còn có đại lượng từ phụ cận châu quận di chuyển mà đến gia tộc, phần lớn là không thiếu tiền không thiếu người quận vọng đại tộc, tại tiểu trấn cùng xung quanh một bên trắng trơn mua sắm trạch phòng, thổ địa, ném một cái thiên kim,

Phúc Lộc Nhai, Đào Diệp ngô hẻm đại trạch viện, đương nhiên là chọn lựa đầu tiên, bây giờ ngay cả Kỳ Long ngô hẻm, Hạnh Hoa ngô hẻm một vùng, rất nhiều lão trạch đều nhao nhao thay đổi chủ nhân.

Ngắn ngủi thời gian một năm, học thực thì có hơn một trăm vị học tử, tiên sinh dạy học đều là danh vọng cao Văn Hào đại nho.

Nói đến đây, Ngụy Bách cười hỏi nói: "Có phải hay không cảm thấy giết gà chỗ này dùng mổ trâu đao ? Những cái kia bình thường giá đỡ cực lớn người đọc sách, vì sao nguyện ý ly biệt quê hương, chạy tới nơi này chịu khổ đầu, mà lại bọn hăn truyền đạo thụ nghiệp đối tượng, vẫn chỉ là một đám hài tử cùng thiếu niên ?"

Trần Bình An gật đầu một cái, hỏi: "Là Long Vĩ Khê Trần thị bỏ ra rất nhiều tiền ?"

Ngụy Bách cười ha ha, khoát tay nói: "Thật đúng là không phải chuyện tiền bạc, những cái kia đọc đủ thứ thi thư tiên sinh ở trong, hiền nhân thì có hai cái, làm sao có thể cầu tiền. Bọn hăn a, là chờ mong lấy tiến vào Phi Vân Sơn, bởi vì trên núi sắp xuất hiện một cái tên là Lâm Lộc thư viện thú vị địa phương."

Tiểu đồng áo xanh ở một bên ngắt lời hỏi: "Trước người nói ở tại Phi Vân Sơn, sẽ không phải là Lâm Lộc thư viện làm việc lật vạt a ?"

"Đi đi đi, một bên đợi hóng mát đi, ta cùng người nhà lão gia nói chuyện phiếm hạ lớn sự tình đây."

Ngụy Bách làm ra vung tay áo xua đuổi tư thái, sau đó tiếp tục cùng Trần Bình An nói rằng: "Kỳ thật mù lòa cũng nhìn ra được, Đại Ly tính toán quá lớn, Lâm Lộc thư viện rõ ràng là muốn cùng Đại Tùy Sơn Nhai thư viện chống đối, một khi Đại Ly xuôi Nam thuận lợi, Đại Tùy Hồng thị hủy diệt vong tộc, Quan Hồ thư "Cho nên càng sớm tiến vào Lâm Lộc thư viện, liền càng có khả năng bước lên vì 'Tòng long chi thần' ."

"Không có cách, người đọc sách nếu muốn thi triển khát vọng, kinh quốc tế dân, người đến tại miếu đường bên trên có một cái ghế. Nếu không liền tất cả đều là đàm binh trên giấy. Đương nhiên, chen không tiến quan trường, lui một bước, nghèo thì bồi dưỡng đạo đức cá nhân trên thân, làm tốt học vấn cũng không kém, ở địa phương truyền đạo thụ nghiệp, giáo hóa bách tính, dẫn đạo dân phong, cũng được, nhưng so với cái trước, dù sao tịch mịch chút."

Sân bên ngoài, Bảo Bình Châu tòa thứ hai Nho gia bảy mươi hai thư viện một trong danh ngạch, tất nhiên phải rơi vào Lâm Lộc thư viện trên đầu."

Ngụy Bách một lời nói nói đến mây trôi nước chảy, leo núi thời điểm, hai cái tay áo lay động không thôi, như hai đóa trắng mây tung bay hướng đỉnh núi.

Nhìn đến công rương sách phấn vấy nữ đồng nhìn không chuyển mắt, nàng tưởng tượng thấy về sau nhà mình lão gia cũng sẽ là như vậy phong thái lỗi lạc.

Trần Bình An đột nhiên hỏi: "Ngụy Bách, người bây giờ là Sơn Thần sao?"

Ngụy Bách hiểu ý cười nói: "Trần Bình An, ta một mực đang chờ người hỏi vấn đề này."

Tiểu đồng áo xanh bữu môi, đầy mặt khinh thường.

Sơn Thần ?

Ta còn có một cái thống ngự sông lớn Thủy Thần huynh đệ đây.

Ngụy Bách đưa tay chỉ hướng Phi Vân Sơn bên kia, "Ta bây giờ tạm thời là Phi Vân Sơn Sơn Thần."

Cùng phấn váy nữ đồng sóng vai mà đi tiểu đồng áo xanh, vụng trộm gạt gù đặc ý, làm yêu tác quái.

Ngụy Bách bổ sung một câu, "Nếu như không có ngoài ý muốn, Phi Vân Sơn rất nhanh sẽ đặc biệt thăng làm Đại Ly Bắc Nhạc."

Trần Bình An dừng lại bước chân, hỏi: "Bắc Nhạc ? Không phải Nam Nhạc sao?"

Ngụy Bách lắc đầu, "Chính là Bắc Nhạc."

Phấn váy nữ đồng oa một tiếng, ánh mắt bên trong toát ra tràn đầy ngưỡng mộ, ngũ nhạc chính thần, vậy thì thật là thật lớn một tôn thần, hưởng chi vẫn là Đại Ly vương triều núi lớn thần linh.

Tiểu đồng áo xanh nuốt một ngụm nước miếng, thắm giọng một cái sau, bước nhanh đi đến Ngụy Bách bên cạnh, ngẩng đầu mỉm cười nói: "Ngụy tiên sư, bước đi có mệt hay không a, có cần hay không ngồi xuống nghỉ ngơi ? Ta giúp người lão nhân gia xoa xoa bả vai gõ gõ chân ?"

Ngụy Bách cười tủm tỉm nói: "U a, làm sao không cùng ta tranh cãi à nha?"

Tiểu đồng áo xanh một mặt chính khí nói: "Ngụy tiên sư! Người là nhà ta lão gia tốt anh em hảo huynh đệ, ta cùng lão gia là người một nhà, như vậy hai ta chính là nửa cái bằng hữu, nói như vậy phù hợp không thích hợp, Ngụy tiên sư ?"

Ngụy Bách đưa tay vịn lấy đầu này nhỏ rần nước gương mặt, kinh nói không nhỏ, "Nghịch ngợm."

Tiểu đồng áo xanh nụ cười cứng ngắc, không dám phản kháng.

Không có cách nào khác, nếu như Ngụy Bách không có gạt người, như vậy bây giờ hẳn cùng lão gia đều xem như ăn nhờ ở đậu xuống, dù là Trần Bình An có được đỉnh núi lại nhiều, chỉ cần vẫn là thân ở Long Tuyền quận, đồng dạng yêu cầu phụ thuộc. Xem như cao cao tại thượng đòi núi chính thần, hắt cái xì hơi cũng có thể làm cho hạt cảnh bên trong ngọn núi run lắc một cái, giữ lại linh khí, đào móc chân núi vân vân hành vi, hạ bút thành văn, có thể làm được thần không biết quỷ không hay.

Ngụy Bách cười hỏi nói: "Thần Tú Sơn bên kia, động tĩnh rất lớn, dù là hôm nay còn chưa có gián đoạn khai sơn công việc, Trần Bình An, người có muốn hay không đi nhìn vài lần, rất có ý tứ."

Trần Bình An có chút mong đợi, dùng sức gật đầu nói: "Tốt, trước đó vẫn muốn đi nhìn."

Ngụy Bách thổi một tiếng huýt sáo, rất nhanh trên núi truyền đến một hồi tiếng vang, động tĩnh càng lúc càng lớn, cuối cùng một đầu phần bụng sinh ra một căn kim tuyến to lớn hắc xà, trườn mà tới, ra hiện tại bọn hắn tầm mắt ở trong, tiểu đồng áo xanh cùng phần váy nữ đồng đều có chút khẩn trương, giao long chi thuộc, đồng loại tương tàn không thể bình thường hơn được, mà lại đầu này hắc xà đã là danh xứng với thực tiệp lộ đầu sừng, thể hiện ra đi sông hóa giao tư chất.

Hệ thống gia phả bề bọn giao long chi thuộc di chủng, rất nhiều tu ra thân người đồng thời bước lên bảy tám cảnh, thậm chí là cửu cảnh cường hãn đại yêu, thậm chí ngay cả nửa điểm hóa giao dấu hiệu đều không có.

Tiểu đồng áo xanh thường thường nhắc tới bọn chúng tu hành dựa vào thiên phú, cũng không phải là tất cả đều là tự thân lười biếng lấy cớ, hẳn ít nhất có một nửa là đúng.

Ngụy Bách đem cái kia cái túi vứt cho hắc xà, "Trần Bình An tặng cho người tiền mừng tuổi, không cần phải gấp gáp ăn vào bụng. Kế tiếp

người chở chúng ta đi hướng Thần Tú Sơn."

Hắc xà một đôi trông mắt cực kỳ bình tĩnh, không có nửa điểm giây dựa kháng cự, chậm rãi gục đầu xuống, biểu hiện ra đầy đủ ôn thuận thiện ý.

Một nhóm bốn người đứng tại hắc xà trên thân thể, vượt qua Lạc Phách Sơn, từ chân núi phía Bắc xuống núi, trong lúc đó hắc xà cẩn thận từng li từng tí vòng qua Sơn Thần miếu.

Rời đi Kỳ Đôn Sơn đến Lạc Phách Sơn về sau, tính tình ngang ngược hắc xà đã thu liễm quá nhiều.

Rõ ràng, Ngụy Bách công lớn lao chỗ này.

Một đường mãnh liệt tiến lên, bạch y tung bay Ngụy Bách chỉ vào nơi xa chân núi một đám người, cười giải thích nói: "Những cái kia là tinh thông cơ quan thuật Mặc gia con cháu, còn có mấy cái sở trường phong thủy phong thủy Âm Dương gia thuật sĩ, đều được mời mời đến đến Long Tuyền quận trong núi lớn. Cái này hai giúp người thường thường cùng lúc xuất hiện, phối hợp đến thiên y vô phòng, là khai sơn lập phái, chế tạo thần tiên phủ đệ nhất định phải dùng được nhân vật mẫu chốt."

Về sau tại một chỗ giữa sườn núi, bọn hắn nhìn thấy mấy đầu quái vật khổng lồ cóc, bụng túi phình lên, tuyết trắng một mảnh, chính tại chậm rãi hướng về trên núi xê dịch.

Nguyên lai bọn chúng là có thể tại trong bụng dung nạp mấy chục ngàn cân sông lớn chi thủy nuốt sông cóc, đến trên núi, chỉ cần đối mở hoàn tất ao nước, mở ra miệng rộng, nguồn nước liền sẽ liên tục không ngừng mà tràn vào hồ nước.

Còn có một loại hình thể hơi nhỏ con cóc, được xưng hô vì mở đường thiềm, cái bụng cứng cỏi đến cực điểm, một đường bò, có thể nghiền ép ra một đầu độ rộng thích hợp vuông vức đường núi.

Bất quá Ngụy Bách nói tới cái kia mấy đầu Đại Ly triều đình nuôi dưỡng tuổi nhỏ Bàn Sơn Viên, không thể nhìn thấy.

Sau đó tại hoàng hoa phong một vùng, Trần Bình An bọn hắn gặp một đám đạo sĩ, chính chỉ huy từng tôn thân cao hai trượng Hoàng Cân lực sĩ, khai sơn chui từ dưới đất lên, vận chuyển đá lớn.

Nguyên lai chế tạo động thiên phúc địa, cơ hồ không vòng qua được Đạo gia phù lục phái tu sĩ, trong tay bọn hắn, từng trương lá bùa rơi xuống đất tức hóa thành khôi lỗi, linh trí hơi mở, có thể nghe theo một chút nông cạn nhất chỉ lệnh đơn giản, nghe lệnh làm việc, không cần nghỉ ngơi đi ngủ, thẳng đến hao hết linh khí mới thôi, liền tự động biến thành một đồng lá bùa tro tàn.

Ngụy Bách mang theo Trần Bình An đi một chuyến Ngô Đồng Sơn, cho dù là tại chân núi xa xa nhìn lại, vẫn là sẽ cho người cảm thấy úy vi tráng quan, bởi vì đầu này dãy núi chạy dài ra toàn bộ đỉnh núi, đều bị tiêu diệt. Đợi đến hắc xà chở bọn hắn leo lên khối kia bụi đất tung bay lớn bãi, nghe người ta giới thiệu, mới biết rõ khối này núi bãi chiếm đất đến có phương pháp tròn bốn năm dặm, tương lai sẽ trở thành một tòa "Bến đò", chỉ là dưới núi bách tính bến đò, là đi thuyền hiện nước, trên núi tu sĩ bến đò, phần lớn là hiện biển, biển mây biển. Về phần "Thuyền lớn" là vật gì, Ngụy Bách cố ý bán một cái cái nút.

Qua Ngô Đồng Sơn, khoảng cách Thần Tú Sơn liền không xa, ở giữa chỉ cách lấy một tòa treo ở Trần Bình An danh nghĩa Bảo Lục Sơn, cùng một vị Nam Giản quốc tu sĩ mua Ngưu Giác Sơn, Ngưu Giác Sơn không cao, thế núi lộ ra rất đôn hậu, từ chân núi đến đỉnh núi, một tòa tòa nhà kiến trúc theo thứ tự kéo dài tiến dần lên.

Ngụy Bách nhảy xuống hắc xà lưng, để Trần Bình An đều xuống tới, sau đó phân phó hắc xà lưu tại chân núi chớ lộn xộn.

Chân núi đền thờ treo "Bao phục trai" ba chữ tấm biển, kim quang chói mắt.

Ngụy Bách là bên trong người trong nghề , vừa đi vừa nói: "Nơi đây đã là hăng cầm đồ, lại là tiệm bán đồ cổ, không thiếu cái lạ, cái gì đều có thể bán, cái gì đều có thể mua, chỉ cần giá cả đằm lũng, một tay giao tiền, một tay giao hàng. Người sáng lập sớm nhất là cái nghèo kiệt hủ lậu dã tu, chỉ có thể công cái bao phục, chứa một đồng rách rưới các nơi bên ba, buôn đi bán lại, kiếm lấy chênh lệch giá, thắng chức rất nhanh về sau, liền dứt khoát lấy tên gọi bao phục trai. Ngưu Giác Sơn là bọn hăn một nhà cửa hàng chi nhánh, mỗi tòa nhà bán ra đồ cổ trân ngoạn, chủng loại cũng khác nhau. Bây giờ lâu đắp lên không sai biệt lắm, chính là hàng hóa mới vận đến một phần rất nhỏ, hăn là các loại Ngô Đồng Sơn bên đồ xây thành, mới tốt đại quy mô vận chuyển."

Ngưu Giác Sơn trên trên dưới dưới, mặc kệ là bao phục trai thực quyền quản sự, vẫn là tới đây du lịch xem ánh sáng tán tu dã tu, gặp được vị này sắp trở thành Đại Ly đòi núi đại thần áo trắng nam tử sau, tất cung tất kính, khách khí đến gần như nịnh nọt hèn mọn. Cho nên một đường thông suốt, bao phục trai thậm chí chuyên môn đi ra một vị khí thái ung dung phụ nhân, tự thân vì bọn hăn dẫn đường, giảng giải một tòa tòa nhà bảo tàng lâu trân ngoạn.

Trần Bình An mở rộng tầm mắt, tại "Một mảnh lâu" bên trong, trong đó đặt thả có một loại đặc thù xanh từ thơ văn bình, khắc dấu có xuất từ Đạo gia điển tịch xanh từ văn chương, có bảy cái, cao ước chừng có cao cỡ nửa người, thấp cũng có một tay dài, nghe nói bên trong trang bị nước suối, toàn bộ là từ thiên hạ trăm đại danh suối bên trong hấp thu mà đến, nước suối trong suốt như ngọc, chảy xuôi như hồng, thích nghi nhất pha trà đãi khách.

"Người có thể một ngày không cốc, không thể một ngày không nước, nước làm thức ăn tinh. Cho nên thế nhân cái gọi là nhập gia tùy tục, uống nước đệ nhất."

"Chúng ta bao phục trai, có chuyên môn tu sĩ đi tinh chuẩn đo đạc các nơi nước suối, dùng làm bằng bạc nhỏ phương đấu, cùng một cây nhỏ cái cân, xứng nó trọng lượng, nhẹ, thanh, ngọt, ba cái có, mới có thể thu nạp trữ giấu tại những này xanh từ bình, không dám nói là quỳnh tương ngọc dịch, nhưng là có thể cam đoan linh khí dồi dào, mỗi một cân nước suối, đều là tuyệt không lưu vào thế tục."

Phụ nhân mặc dù không dung mạo tuyệt mỹ, nhưng là tiếng nói ôn nhu, giống như nước suối leng keng, dễ nghe êm tai.

Tại "Hùng vĩ lâu" bên trong, bọn hắn vừa mới bước vào cánh cửa, liền thấy một tổ cao bằng người bức tranh tấm bình phong, bên trên một bên vẽ có mười hai vị tuyệt sắc mỹ nhân, đều là tuyển chọn một châu hoặc là một nước địa phương tuyệt sắc mỹ nhân, xuất từ đàn thanh thánh thủ bút bên dưới, càng thêm lạ thường địa phương, ở chỗ những cái kia mỹ nhân rất sống động, hoặc cúi đầu đánh đàn, tay áo như nước chảy, hoặc chống cằm ngóng nhìn mà đến, hoặc cầm phiến nhào điệp, hồn nhiên động lòng người.

Liếc nhìn lại, đầy bình phong tuyệt sắc, mỗi người mỗi vẻ, đẹp không sao tả xiết.

Còn có vẽ có hai mươi tiết khí khí hậu tấm bình phong, bức kia Kinh Trập, tức là sấm chớp rền vang cảnh tượng, thanh minh thời tiết, thì mưa nhỏ nhao nhao, Trung Thu thời gian đầy tháng huyền không, quang huy làm khiết.

Đủ loại kỳ tư diệu tượng, để người đứng xem nhìn không được vỗ án tán dương.

Bởi vì có Ngụy Bách tại, phụ nhân phá lệ mang theo Trần Bình An bọn hắn đi thăm tư gia linh phố, lúc đó còn có giấu trong lòng kỳ hoa dị thảo nhà nông tu sĩ, chính tại đồng ruộng lao động. Bồi dưỡng linh phố một

chuyện, ngoại trừ có thể buôn bán quý báu hoa cỏ cây cối bên ngoài, còn có thể lưu lại sơn thủy khí vận, đồng thời có thể cảnh đẹp ý vui, cho nên từ trước bị Tiên gia thế lực thanh thải.

Nhìn qua những này không thể tưởng tượng hình ảnh, Trần Bình An mới biết rõ cái gì gọi là chân chính có tiền.

Cùng vị kia một mực không có tự báo gia môn phụ nhân cảm tạ cáo từ, xuống núi đi ra đền thờ lâu, Ngụy Bách trước hết để cho Trần Bình An quay đầu nhìn về Ngưu Giác Sơn, đưa tay tại trước mắt hắt vỗ tay phát ra tiếng, cười nói: "Nhìn nhìn lại, có cái gì khác biệt."

Trần Bình An ngưng thần nhìn lại, phát hiện cả tòa Ngưu Giác Sơn bao phủ tại một tầng xanh vụ khí ở trong, lúc thỉnh thoảng có từng tia tuyết trắng điện quang bay lượn mà qua.

Ngụy Bách giải thích nói: "Cái này là cái gọi là hộ sơn đại trận, Ngưu Giác Sơn toà này trận pháp, xuất từ trận đồ ở trong nổi tiếng 《 Khí Chưng Vân Mộng Trạch 》, vốn là một vị Nho gia Thánh Nhân tranh sơn thủy, về sau bị người không ngừng thôi diễn hoàn thiện, cuối cùng biến thành một bức trận đồ, ngoại trừ đưa đến che chở đỉnh núi, chống cự thể công tác dụng, còn gồm cả bày đặt phong thủy đá công hiệu, ngăn cản tà uế sát khí, đem trọc khí chuyển thành thanh khí."

Trần Bình An cảm thán nói: "Thật lợi hại."

Ngụy Bách cười nói: "Có phải hay không lập tức cảm thấy mình quá nghèo?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không có cảm thấy nghèo, nhưng là sẽ cảm thấy không giàu có."

Ngụy Bách thoải mái cười to, một đoàn người một lần nữa nhảy lên hắc xà lưng, tiếp tục đi hướng Thần Tú Sơn.

Ngụy Bách nói cho Trần Bình An, trên núi giao dịch, chân kim bạch ngân không phải là không có, nhưng trên cơ bản chỉ là một cái số lượng mà thôi. Bởi vì trừ phi song phương đều có được trân quý hiếm thấy Phương Thốn vật, Chỉ Xích vật, nếu không quá phiền phức, cái này pháp bảo tám mươi vạn lượng hoàng kim, làm sao xử lý ? Quy ra thành bạch ngân, nhất định càng thêm khoa trương. Cho nên trên núi đại tông mua bán, sẽ có chuyên môn "Tiền tệ" .

Bọn hắn rất nhanh liền khoảng cách gần thấy được toà kia Thần Tú Sơn.

Thần Tú Sơn quá cao.

Nếu không có còn có một tòa Phi Vân Sơn, là thuộc toà này núi cao nhất là thẳng tắp tuần mỹ, đủ để lực áp dãy núi.

Trần Bình An hỏi: "Nguyễn cô nương ở trên núi sao?"

Ngụy Bách lắc đầu nói: "Không tại."

Thần Tú Sơn có một mặt dốc đứng vách núi, tại biển mây cuộn cuộn che lấp bên trong, có khắc bốn chữ lớn, "Thiên khai Thần Tú" .

Trừ phi ngự phong phi hành, cho dù là luyện khí sĩ ngẩng đầu ngưỡng mộ, chỉ sợ đều vô pháp nhìn thấy chân dung.

Bởi vì Nguyễn sư lúc trước ký xuống bên dưới quy củ, tại Long Tuyền quận hạt cảnh bên trong, bất luận cái gì người tu hành, không được tự tiện ngự phong vút không . Khiến cho đến Đại Ly xung quanh một bên luyện khí sĩ lãng không thêm ra rất nhiều phiền phức, nói là tiếng oán hờn khắp nơi, đều không đủ.

Lúc trước Bảo Bình Châu bên ngoài xa xôi phương Bắc, trùng trùng điệp điệp kiếm tu xuôi Nam, đi ngang qua ngay lúc đó trên tiểu trấn không,

vẫn là hạ thấp độ cao, lấy đó thiện ý.

Ngoại trừ đối với Chú Kiếm Sư Nguyễn Cung biểu thị tán thành, càng nhiều là tôn trọng toà này hạ thiên hạ hai chữ, quy củ.

Cái này trong lúc vô hình vì Nguyễn Cung tăng lên một tầng uy thế, cái kia đẩy đi hướng Đảo Huyền Sơn kiếm tu bên trong, lục địa kiếm tiên cũng không chỉ một vị, còn như vậy, cho nên Nguyễn Cung tại Đại Ly vương triều địa vị, nước lên thì thuyền lên, một chút vốn là giọng nói không lớn dị nghị, hoàn toàn biến mất.

Tại toà này thiên hạ, một khi tu thành trên núi thần tiên, đương nhiên có thể mười phần tiêu dao, có thể không tuân thủ rất nhiều thế tục lễ nghi.

Nhưng là đừng quên còn có Nho giáo tam đại học cung, bảy mươi hai toà thư viện, cùng chín tòa ngục Hùynh Trấn Lâu tồn tại.

Sơn hải yêu ma kiếm tiên, chín tòa Hùynh Trấn Lâu, không gì không thể trấn chi vật.

Nguyễn Cung người ký xuống quy củ, dù là hẳn là Phong Tuyết miếu xuất thân, cũng không phải là Nho giáo môn sinh, nhưng chỉ cần phù hợp càng lớn quy củ, phù hợp Nho gia Đại Đạo tôn chỉ, như vậy Nho gia thống trị lực, trái lại liền sẽ quà tặng Nguyễn Cung, cuối cùng trợ giúp Nguyễn Cung nhỏ quy củ, hình thành một loại không lời uy hiếp, song phương hỗ trợ lẫn nhau, cuối cùng hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Cái này là lúc trước Lễ Thánh tự mình ký xuống thiên địa lớn quy củ.

Nhìn không thấy sờ không được, nhưng lại ở khắp mọi nơi.

Ngụy Bách không có leo núi, mà là để hắc xà đường cũ trở về, ngồi xếp bằng, cảm khái nói: "Tựa như nơi này, bất kỳ một cái nào vương triều

bản đồ bên trên, đỉnh núi rừng đứng, từng tòa Tiên gia phủ đệ, từng cái bang phái tông môn, tại núi vì núi dài, tại nước vì Long Vương. Có quân vương, đem coi là vương triều bờ dậu, có hoàng đế, trong lòng cho rằng là nghe tuyên không nghe giọng cát cứ thế lực, là từng vị dị họ Vương, Thổ Hoàng Đế, đuôi to khó vẫy, chỉ là trở ngại trên núi thế lớn, không thể không lá mặt lá trái. Nhưng là cuối cùng, trên núi dưới núi, có thể đại khái bảo trì một cái bình an vô sự, vẫn là quy công cho vị kia Lễ Thánh tạo hóa chi công."

Trần Bình An ngồi tại Ngụy Bách bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Những này đi ta quá xa."

Ngụy Bách cười cười, "Nói xa rất xa, nói gần rất gần."

Trần Bình An nhìn lại Thần Tú Sơn, thì thào nói: "Dạng này a."

—— ———

Nê Bình ngô hẻm, một vị áo xanh thiếu nữ đứng tại Trần Bình An tổ trạch bên ngoài, nhìn lấy cửa viện đóng kín tràng cảnh, nàng đánh giá vài lần câu đối xuân cùng môn thần, liền định quay người về nhà.

Sau đó có ba vị phụ nhân bước nhanh đi tới, bên cạnh còn kéo lấy hai cái mười mấy tuổi hài tử, các nàng nhìn thấy thiếu nữ sau, cười nói: "Tú Tú cô nương cũng tới a."

Nguyễn Tú ngoảnh mặt làm ngơ, không có để ý, kỳ thật nàng đáy lòng có chút phiền chán.

Chợ búa chúng phụ nhân lơ đãng, các nàng mặc dù không biết rõ thiếu nữ cha, tiệm thợ rèn cái kia Nguyễn sư phó, đến cùng là thần thánh phương nào, nhưng là đại khái hiểu được Nguyễn sư phó khó lường, rất nhiều thần thần bí bí tin tức ngầm, cái gì huyện lệnh lão gia đều cùng hán tử kia bình khởi bình tọa, dù sao các nàng không phải không tin,

nhưng chỉ chịu tin một nửa.

Chỉ bất quá rất nhiều lần đi Kỵ Long ngô hẻm cái kia hai gian cửa hàng, cùng thiếu nữ đánh giao tế nhiều, liền từ lúc mới bắt đầu lo sợ bất an, biến thành yên tâm thoải mái, không có cảm thấy nàng như Hà Tiểu Thư tính tình, chính là không có gì khuôn mặt tươi cười thôi.

Nguyễn Tú rất muốn cùng thường ngày, nhin xuống không nói lời nào, nhưng hôm nay như thế nào cũng nhin không được, nhìn về phía các nàng, lạnh giọng nói: "Các người đi cửa hàng trắng mua đồ coi như xong, ta có thể không nói cho Trần Bình An, giúp các người tính tại ta trường mục của mình, nhưng các người làm sao còn tới Trần Bình An trong nhà nào ?"

"Ai u, ta Tú Tú cô nương ai, người là không biết được chúng ta cùng tiểu Bình An quan hệ, chúng ta mấy cái phụ đạo nhân gia, lúc còn trẻ cùng hẳn mẫu thân quan hệ vừa vặn rất tốt a, cho nên tiểu Bình An cha mẹ đi về sau, không nói cái khác, chỉ là hai trận tang lễ, chúng ta ai không phải có tiền xuất tiền, mạnh mẽ xuất lực ? Về sau tiểu Bình An lẻ loi trợ trợ một người, nếu như không phải chúng ta những này hảo tâm hàng xóm láng giềng giúp đỡ lấy, như vậy hơi lớn hài tử, đã sớm chết đói, nơi nào có hôm nay đại phú đại quý quang cảnh u. . ."

"Chính là chính là, tiểu Bình An thấy ta, vẫn phải hô một tiếng nhị thẩm đấy, năm đó ở nhà ta ăn chực, ta thế nhưng là thịt cá không nở chính mình ăn, không nở chính mình oa nhi ăn, đều muốn kẹp đến tiểu Bình An trong chén đi, phần ân tình này, là không đáng tiền, nhưng hôm nay tiểu Bình An phát đạt, chẳng những có hai gian lớn như vậy cửa hàng, nghe nói Liên Sơn đầu đều có mấy tòa, cũng không thể qua sông đoạn cầu a? Liền không niệm lấy chúng ta những này thẩm a di a tốt a ? Cái kia được nhiều không có lương tâm mới làm ra được. . ."

"Tú Tú cô nương, chúng ta biết rõ người là đại hộ nhân gia, chúng ta đối với người cũng là khách khách khí khí, người không thể phủ nhận a?

Nhưng là Tú Tú cô nương người thật sự là không biết rõ chúng ta nghèo khổ người ta khó xử, oa nhi muốn lên học thực, long diêu bên kia lại không cảnh khí, chúng ta khổ a, lại nói chúng ta cũng không phải cùng tiểu Bình An muốn mấy ngàn mấy vạn lượng bạc, cái này không năm mới, cho oa nhi nhóm hưởng tiểu Bình An cái này làm ca ca, đòi hỏi mấy mươi lượng bạc tiền mừng tuổi, Tú Tú cô nương, người sờ lấy lương tâm nói, cái này không quá phận a?"

Nguyễn Tú sắc mặt lãnh đạm, trực tiếp quẳng xuống một câu, "Ta cảm thấy rất quá đáng."

Lúu rú cái hẻm nhỏ, bầu không khí lập tức xấu hổ vô cùng.

Một vị phụ nhân vỗ đùi, "Tú Tú cô nương, cũng không thể nói như vậy a, tiểu Bình An lần trước rời đi tiểu trấn sau, Tú Tú cô nương là sai người cho chúng ta đưa chút tạ lễ, chúng ta cũng không che giấu lương tâm nói chuyện, đúng, là bao nhiêu thu vài thứ đồ vật, nhưng những món kia mà đổi không được đồng tiền a, nhà nghèo khổ sinh hoạt, không có tiền mua mét, đói, sống thế nào a, chúng ta những này đại nhân còn chưa tính, nhưng hài tử còn như thế nhỏ, Tú Tú cô nương, người ngó ngó, nhi tử ta cái này cánh tay mảnh, một điểm không thể so với tiểu Bình An năm đó tốt, người làm sao nhin tâm ?"

Nguyễn Tú xụ mặt gật đầu nói: "Ta nhẫn tâm."

Chúng phụ nhân từng cái ngây ra như phỗng.

Một vị phụ nhân hồi lại thần, nhẹ giọng nói: "Chúng ta không cùng với nàng trò chuyện, tìm Trần Bình An, nếu là hắc có ý tốt móc móc lục soát, chúng ta liền đâm sống lưng của hắc xương, nhìn hắc còn muốn hay không danh tiếng."

Còn lại hai vị phụ nhân gật gật đầu, cái này biện pháp khẳng định có thể thực hiện, một người mặt mày hớn hở, đè thấp giọng âm cười nói: "Trần

Bình An sợ nhất người khác nói hấn cha mẹ không xong, cái này quản dụng nhất."

"Cút!"

Nguyễn Tú duỗi ra một ngón tay, chỉ hướng Nê Bình ngỗ hêm một mặt, mặt không biểu tình nói: "Bằng không ta liền đánh chết các người."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189:

Nguyễn Tú sau lưng truyền tới một già nua tiếng nói, "Đánh chết các nàng làm cái gì, không chê tay bẩn a?"

Chúng phụ nhân nguyên bản lần thứ nhất thấy nổi giận Tú Tú cô nương, có chút kinh hãi, trong lúc các nàng nhìn thấy lão nhân kia lộ diện về sau, liền thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng là cái tiểu trấn bách tính đều khuôn mặt quen thuộc, bao nhiêu năm qua đi, từng nhà vô luận sang hèn, đều yêu cầu cùng lão nhân đánh giao tế, hoặc là nói cùng lão nhân chỗ Dương gia được điểm tử đánh giao tế, dù sao liền xem như Diêm Vương gia muốn thu người, muốn trước hỏi qua Dương gia cửa hàng lang trung nhóm có đáp ứng hay không, coi như là lấy tiền hung ác chút, để cho người ta không thích.

Nguyễn Tú quay đầu mắt nhìn lão nhân, không nói lời nào.

Dương lão đầu từng ngậm từng ngậm quất lấy thuốc lá sợi, nhìn lấy những cái này người nhiều chuyện, tâm địa ác độc không tính là, nhưng muốn nói lương thiện hạng người, vậy thì thật là bản đại bác cũng không tới, Trần Bình An tuổi nhỏ gặp rủi ro, không có song thân, kém chút sống không nổi lúc ấy, ra tay giúp đỡ nhà hàng xóm xác thực không ít, dù sao Trần Bình An cha mẹ làm người phúc hậu, lòng người đều là thịt dài, tỉ như Cổ Sán mẫu thân, còn có bây giờ đã qua đời mấy ông lão, liền đều thường thường lôi kéo hài tử đi nhà mình ăn cơm, đồ ăn không tốt, trời đông giá rét liền đưa chút cũ quần áo, may may vá vá, nhưng tốt xấu có thể giúp đỡ thật sự kéo dài tính mạng.

Chỉ là thế sự có nhai đầu địa phương, chính là ở đây, thực tình giúp đại ân, sau đó đều không nghĩ đến thu lấy hồi báo, nhìn thấy thiếu niên tiền đồ, chỉ là từ đáy lòng có chút cao hứng, nguyện ý cùng nhà mình vẫn bồi nhắc tới vài câu người tốt có hảo báo, nói xem đi, lão thiên gia là mở

mắt, cái này không cái kia đối với tuổi trẻ vợ chồng nhi tử, bây giờ tất cả phúc báo liền đều rơi vào trên người con trai.

Ngay tiếp theo bọn hắn đối với cuộc sống đều có chút trông mong đầu cùng hi vọng, nghĩ đến nhà mình về sau cũng có thể tốt như vậy vận khí.

Ngược lại là lúc trước không chút xuất tiền xuất lực, đoán chừng còn không có nói ít ngồi chiêm chọc, tại Nê Bình ngô hẻm thiếu niên phát tích về sau, vậy thì thật là liều mạng công phu sư tử ngoạm, từng cái đem mình làm làm cứu khổ cứu nạn Bồ Tát, tỉ như trước mắt ba người, liền thường thường đi Kỵ Long ngô hẻm lấy không ăn không, còn mang nhà mang người cùng đi, thiếu nữ Nguyễn Tú chịu đựng, không nguyện ý Trần Bình An bị người nói nhàn thoại, lại không nguyện ý cửa hàng sinh ý tại trong sổ sách làm kém, cũng chỉ phải xuất ra của cải của nhà mình bạc, đến lấp bên trên lỗ thủng, số lượng không tính quá lớn, không sai biệt lắm một năm xuống tới, đến có bốn năm trăm lạng bạc ròng.

Nhưng số tiền kia, đặt tại Nê Bình ngô hẻm Hạnh Hoa ngô hẻm loại này nghèo khổ địa phương, một năm đến cuối đều sò không được mấy viên bạc vụn chợ búa tầng dưới chót, thật không nhỏ.

Dương lão đầu nhìn về phía trong đó một tên không có dây lưng nữ đến phụ nhân, mở miệng nói: "Đi cùng người cái kia tại huyện nha người hầu hán tử nói một tiếng, lại để cho hắn cùng người sau lưng nói một câu, người đang làm thì trời đang nhìn, làm người buồn nôn sự tình, muốn có chừng có mực, cẩn thận về sau sinh nhi tử không có cái rắm - mắt, thật thành tai họa, ai cũng che không được."

Phụ nhân kia có chút chột dạ, "Dương lão đầu, người đang nói cái gì đâu ? Ta làm sao nghe không hiểu."

"Nghe không hiểu là xong."

Lão nhân phun ra một ngụm sương mù mù mịt vòng khói, "Cái kia ta

liền nói câu các người đều nghe hiểu được, về sau đi cửa hàng bốc được, lấy tiền hết thảy gấp bội, gấp gờ cái muốn chết người bệnh nặng, Dương gia cửa hàng lang trung trực tiếp không lên các người ba nhà cửa lớn, trực tiếp chuẩn bị quan tài tốt."

Chúng phụ nhân lập tức ngạc nhiên.

Dương lão đầu liếc mắt một cái mặt mày thanh tú, căn cốt cứng rắn hài tử, rụt rè đứng tại hần mẫu thân bên cạnh, lắc đầu thở dài nói: "Đáng tiếc, cho người nương một trăm lạng bạc ròng, ngành sinh sinh gãy mất con đường trường sinh. Về sau vô pháp tại phía Tây trong núi lớn đặt chân, rồi quê quán lang bạt kỳ hồ thời điểm, nghĩ thêm đến ta hôm nay nói câu nói này."

Lão nhân trực tiếp rời đi, "Tú Tú cô nương, kế tiếp nếu như các nàng còn chưa cút, vậy liền thật có thể đánh chết các nàng, hợp tình hợp lý hợp quy củ, ai cũng tìm không ra mao bệnh. Đánh chết về sau, không cần nhật xác, chỉ cần nhớ kỹ ném ra bên ngoài Nê Bình ngô hẻm, tay bắn về sau, đi Long Tu Hà tắm một cái chính là."

Nguyễn Tú lúc trước đối với Dương lão đầu cảm nhận không sai, chỉ là chưa nói tới tốt bao nhiêu, luôn cảm thấy mây che sương mù quần nhìn không rõ ràng, cho nên còn có chút kiêng kỵ, nhưng là hiện tại hảo cảm đột nhiên tăng, cười nói: "Lần sau ta cùng Trần Bình An cùng đi cửa hàng chúc tết."

Dương lão đầu ừ một tiếng, gật gật đầu, không có cự tuyệt. Lão nhân đi tại ngô hẻm bên trong, đi qua một tòa tòa nhà cũ kỹ trạch viện, phần lớn là như Tào thị tổ trạch như vậy rách nát không chịu nổi đã vô chủ, nhưng cuối cùng như Tào gia cây khô gặp mùa xuân tòa nhà, đến cùng là ít, rất nhiều dòng dõi tàn lụi, hương hỏa đoạn tuyệt, một ngôi nhà nói không có liền không có.

Lão nhân vừa nghĩ tới Lý Nhị nhà cái kia mạnh mẽ nàng dâu, lại về đầu

nhìn xem dạng này thông tình đạt lý tiểu cô nương, lão nhân tâm tình cũng có chút phức tạp, tốt xấu nửa nọ nửa kia.

Cái trấn nhỏ này, chỉ sợ cũng liền vị kia thiếu tâm nhân ngu muội phụ nhân, có bản lĩnh cũng có lá gan cùng lão nhân miệng đầy phun phân, mẫu chốt là lão nhân còn mắng bất quá nàng.

Lão nhân có lần thật sự là bị phụ nhân chặn lấy môn mắng thảm rồi, thực sự nhịn không được, để Lý Nhị hảo hảo quản quản chính mình nàng dâu cái miệng thúi kia, kết quả Lý Nhị nhẫn nhịn nửa ngày, trả lời một chút để Dương lão đầu càng nổi trận lôi đình hỗn trưởng lời nói: Sư phụ người nếu là thật tức không nhịn nổi, đánh ta một trận tốt, nhớ kỹ đừng đánh mặt, bằng không về đến nhà cho nàng dâu nhìn thấy, nàng lại được đến mắng người.

Nếu như không phải xem ở Lý Nhị nhà nha đầu phân thượng, Dương lão đầu thật nghĩ một bàn tay đem phụ nhân kia đập thành thịt nát.

Trong ngõ nhỏ ba vị phụ nhân không dám đợi tiếp nữa, thừa hứng mà đến mất hứng mà về, ra ngõ nhỏ còn lên nội chiến, riêng phần mình trách tội đối phương bắt đầu, hùng hùng hổ hổ, xô xô đẩy đẩy.

Cái kia bị Dương lão đầu đơn độc xách đi ra nói hài tử, tại mẫu thân cùng người khóc lóc om sòm chửi rửa thời điểm, thủy chung sắc mặt trầm tĩnh, hài tử quay đầu nhìn về chật hẹp thật sâu ngõ hẻm, chỉ cảm thấy trong lòng đầu không thoải mái, nói không ra nguyên nhân, giống như là đã mất đi cái gì vật rất trọng yếu, tỉ như phụ nhân nấu đồ ăn thiếu đi muối, tiều phu lên núi ném đi đao bổ củi.

Nguyễn Tú tại chúng phụ nhân xám xịt sau khi rời đi, phát hiện Trần Bình An nhà hai tôn hoa văn màu môn thần, chẳng biết tại sao đã mất đi cái kia một điểm chân linh.

Cái này rất kỳ quái, cho dù là trên chợ buôn bán chào hàng phổ thông

trang giấy môn thần, chỉ cần vẽ ra môn thần cũng không tan biến tại thời gian trường hà, kim thân còn tại, hương hỏa vẫn còn, như vậy thì đều sẽ ẩn chứa một điểm linh khí, chỉ là điểm ấy linh khí chẳng mấy chốc sẽ bị gió táp mưa sa tán đi, chống cự không được quá nhiều tà phong sát khí, cho nên mỗi khi gặp năm mới liền cần thay đổi mới tinh môn thần, không đơn thuần là tân xuân gia khánh bằng thêm hỉ khí đơn giản như vậy.

Nhưng là Nguyễn Tú trong mắt cái này hai bức môn thần hội họa văn võ thánh hiền, là Đại Ly vương triều Viên, Tào hai đại trụ quốc dòng họ người tạo lập, bây giờ tại Đại Ly càng là môn đình thịnh vượng, hương hỏa cường thịnh, theo lý tới nói không nên mới dán lên liền chân linh tan biến, Nguyễn Tú cau mày đầu đi lên trước, xòe bàn tay ra tại kém giấy màu bên trên nhẹ nhàng bơi qua, trên giấy rất nhanh liền kim quang chảy xuôi, quang minh lẫm liệt, bất quá nhục nhãn phạm thai vô pháp trông thấy thôi.

Áo xanh thiếu nữ lúc này mới vừa lòng thỏa ý rồi đi, về phần sát vách Tổng Tập Tân nhà sân nhỏ môn thần quang cảnh như thế nào, nàng căn bản nhìn cũng không nhìn một chút.

Nàng một đường tản bộ đến Lưu Tiệp Dương nhà ngõ nhỏ, thổi một tiếng huýt sáo, rất nhanh liền có một đầu Thổ Cầu vui sướng thoát ra, tại thiếu nữ bên cạnh quay chung quanh đảo quanh, nàng cười ném xuống một khóa hương khí tràn ngập lửa viên đan dược, lão cầu rất nhanh ăn vào bụng, đi theo bím tóc đuôi ngựa thiếu nữ sau lưng, bước chân nhẹ nhàng linh hoạt vô thanh vô tức, nhẹ nhàng lay động cái đuôi.

Một người đến nói gà chó thảng thiên.

Nếu nói là người so với người làm người ta tức chết, mà nếu quả có luyện khí sĩ thấy cảnh này, cái kia chính là so một con chó, đều có thể tức chết người.

Không thể thấy muốn gặp người, Nguyễn Tú nguyên bản có chút thất lạc tâm tình, giờ phút này bắt đầu một lần nữa cao hứng trở lại.

Xem đi, hần muốn chính mình chiếu cố, mặc kệ là cái kia lồng gà con mà vẫn là con chó này, nàng đều chiếu cố rất tốt nha.

Áo xanh thiếu nữ đi tại màu xanh đường lát đá bên trên, một đầu xanh tóc mai tia xanh tuyệt đậm ra bím tóc đuôi ngựa, trời cao đất xa, phong cảnh bên này tuyệt đẹp.

—— ———

Đưa Trần Bình An trở lại Lạc Phách Sơn sau, Ngụy Bách lại biến mất, chỉ là không có trở về toà kia Phi Vân Sơn, mà là đi thẳng đến Lạc Phách Sơn đỉnh núi, trong tầm mắt, là một tòa khí thế hùng vĩ Sơn Thần miếu, quảng trường hùng vĩ, dùng một loại hình như bạch ngọc chất như tinh thiết xa xỉ Kỳ Thạch lát thành, trong miếu kim thân đã tổ, chỉ là còn chưa chính thức tiếp nhận bách tính hương hỏa.

Ngụy Bách tay áo nước chảy, tiêu sái tiến lên, một vị phong trần phó phó Đại Ly Công Bộ Viên Ngoại Lang, nghe hỏi sau tranh thủ thời gian tới đây vấn an, Ngụy Bách nhìn lấy vị kia đây mặt mệt mỏi, mười ngón nứt da Đại Ly thanh lưu quan viên, Ngụy Bách liền một bên tán bộ, một bên cùng quan viên vẽ mặt ôn hoà mà giao lưu công trình tiến triển, nội tâm khó tránh khỏi cảm khái, Đại Ly Tổng thị có thể từ một cái Lô thị vương triều phụ thuộc tiểu quốc, từng bước một quật khởi xưng bá phương Bắc, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào hư vô phiêu miếu vận thế.

Viên Ngoại Lang không có đi nhập Sơn Thần miếu, chỉ là lưu tại cánh cửa bên ngoài, Ngụy Bách một mình vượt qua cánh cửa sau, quan viên liền lập tức bước nhanh rời đi, tiếp tục đi tự mình nhìn chăm chăm kiến tạo công việc, sự vụ lớn nhỏ, việc phải tự làm.

Đại Ly quan trường, hai tay áo thanh phong, tiêu dao khoái hoạt giống

như thần tiên, đây là hình dung thanh quý siêu nhiên Lễ Bộ quan viên.

Ăn miếng thịt bự, khoái đao giết người, thiết kỵ phá trận khai cương thác thổ, đây là nói Binh Bộ võ nhân.

Ăn đất hít bụi uống Tây Bắc gió, đây là nói Công Bộ quan viên.

Nhưng là thân là một tên thực quyền nắm chắc Viên Ngoại Lang, đồng thời xuất thân hào phiệt thế gia vọng tộc, như thế căn trọng, vẫn là còn lại vương triều khó có thể tưởng tượng tràn cảnh.

Ngụy Bách nhẹ nhàng vung tay áo, đóng lại cửa lớn, Sơn Thần từ miếu bên trong có một luồng lương tài mỹ gỗ thắm người mùi thơm ngát.

Đại điện cung phụng Lạc Phách Sơn Sơn Thần, viên kia trên cổ đầu lâu vì thuần vàng chế tạo, có chút cổ quái.

Một vị nho sam bộ dáng nam tử hiện ra kim thân, từ tượng nặn bên trong phiêu đảng mà ra, trên cổ, một khuôn mặt hiện ra nhật vàng, chỉ là không bằng tượng nặn như vậy đột ngột bắt mắt.

Sơn Thần vì Tổng Dục Chương.

Chính là tiền nhiệm Long Tuyền Diêu Vụ Đốc Tạo quan, tại tiểu trấn sinh sống hơn hai mươi năm, Nê Bình ngô hẻm thiếu niên Tống Tập Tân, đã từng bị ngộ nhận là con tư sinh của hắn, toà kia treo "Phong sinh thủy khởi" tấm biển Lang Kiêu, chính là Tống Dục Chương tự mình đốc tạo. Cuối cùng Tống Dục Chương rời đi nơi này, trở về kinh đi nhậm chức, lại tại trở lại Long Tuyền tiểu trấn trong lúc đó, bị vị kia Đại Ly nương nương phái người bẻ gãy cổ, tư tàng đầu lâu chứa vào trong hộp. Giết người diệt khẩu, tá ma giết lừa, không ngoài như thế.

Tống Dục Chương biết được quá nhiều Đại Ly Tống thị lời đồn xấu nội tình, hắn kỳ thật ngay từ đầu liền biết mình hắn phải chết không nghi

ngờ, thậm chí ban đầu ở trở về kinh trên đường, vị này xứng đáng xương cá hai chữ Đại Ly quan văn, liền làm xong chết bất đắc kỳ tử trên đường chuẩn bị, trung thành tuyệt đối, khẳng khái chịu chết, cũng là không gì hơn cái này.

Cho nên khi lúc bị Đại Ly nương nương điều động giết người diệt khẩu Vương Nghị Phủ, vị kia Lô thị vong quốc Đại tướng, mới có thể phát ra từ phế phủ mà nói ra câu kia nấp hòm kết luận.

Nguyên lai người đọc sách cũng có tốt đẹp đầu lâu.

Tổng Dục Chương xem như Lạc Phách Sơn Sơn Thần, đối trước mắt vị này tương lai Bắc Nhạc chính Thần Tác vái chào hành lễ, "Tiểu thần bái kiến đại thần."

Ngụy Bách nhin không được cười lên, dịch bước nghiêng người, khoát tay nói: "Tổng tiên sinh không cần dạng này."

Tổng Dục Chương đi theo chuyển di bái lễ phương hướng, "Quy củ như thế, không thể ngoại lệ."

Ngụy Bách đành phải hoàn toàn thụ cái này thi lễ, bất đắc dĩ nói: "Các người người đọc sách, đủ ngốc, khi còn sống sau khi chết đều như thế."

Tổng Dục Chương ngồi dậy, thản nhiên cười một tiếng.

Ngụy Bách cười hỏi nói: "Lễ Bộ cùng Khâm Thiên Giám người, có hay không đã nói với người đảm nhiệm Sơn Thần chú ý hạng mục?"

Tổng Dục Chương tự giễu nói: "Bọn hăn không dám nhiều lời cái gì, phong thần điển lễ sau khi hoàn thành, liền sớm xuống núi rời đi, không có đem ta xem như Sơn Thần, ngược lại là coi ta là làm một tôn Ôn Thần. Vẫn là làm phiến Bắc Nhạc chính thần vì nhỏ Thần Giải nghi ngờ."

Ngụy Bách gật đầu một cái, để Tống Dục Chương đứng tại bên cạnh mình, dùng sức vung tay áo, trong đại điện sơn thủy vụ khí bay lên, bốn phía tràn ngập.

Trên mặt đất, rất nhanh liền xuất hiện một tòa Lạc Phách Sơn hạt cảnh địa giới toàn cảnh, sơn thủy không phân biệt, mặc dù một vị Sơn Thần, thống quản lý căn bản chỉ là đỉnh núi, nhưng là phát nguyên tại trên núi khe nước hoặc là chân núi đi ngang qua dòng sông, Sơn Thần đều có được trình độ không đồng nhất quyền quản hạt, thế gian sông nước chính thần, nhất là phẩm trật thấp hơn Hà Bá Hà bà, thường thường không bằng núi lớn chính thần nổi tiếng, cái trước thường thường yêu cầu hướng về sau người chủ động lôi kéo quan hệ, căn nguyên ngay ở chỗ này.

Ngụy Bách chỉ vào trên mặt đất toà kia Lạc Phách Sơn đỉnh núi từ miếu, "Cảnh cáo nói ở phía trước, chúng ta Sơn Thủy thần linh, kỳ thật không có quá bất cần nghĩ, chính là nằm tại công lao sổ ghi chép bên trên hưởng phúc, ăn hưởng hóa, không cần tu lực không cần tu tâm, một chút xíu góp nhặt âm đức là được rồi, giúp đỡ triều đình duy trì một chỗ sơn thủy khí số, khách quan trước mười năm, hạt cảnh bên trong thiên tai nhân họa là nhiều vẫn là ít, nhân khẩu số lượng có hay không tăng giảm chập trùng, có phải hay không toát ra đầu mấy cái cử nhân tiến sĩ, có hay không tu sĩ di chuyển cảm rở ở này, xuất hiện qua một loại nào đó tường thụ dấu hiệu, tự nhiên càng tốt hơn, cái này là thần linh công đức, làm quan chiến tích."

Tống Dục Chương là quan viên xuất thân, Ngụy Bách lấy quan trường sự tình nói thần linh sự tình, Tống Dục Chương rất nhanh liền bình tĩnh đại ngộ, rất dễ lý giải.

Ngụy Bách cười nói: "Tóm lại hết thầy công tội được mất, đều rõ rõ ràng ràng ghi lại ở triều đình quan phủ trong sổ sách, vừa xem hiểu ngay. Đừng tưởng rằng làm Sơn Thần, cũng chỉ yêu cầu đánh với ta giao tế,

trên thực tế, người chân chính yêu cầu hiểu đối tượng, vẫn là Đại Ly triều đình. Long Tuyền quận tổng cộng ba ngôi miếu Sơn Thần, ta chiếm cứ Phi Vân Sơn đồi núi đại diện, người tại Lạc Phách Sơn, còn có một tòa xây ở phía Bắc khu vực, cái này tại địa phương khác, rất ít gặp, thuộc về mật ít ruồi nhiều, về sau người sẽ rất đau đầu, bởi vì yêu cầu tranh đoạt thiện nam thiện nữ tín đồ hương hỏa, đương nhiên, người cùng ta tranh không đến. . ."

Tổng Dục Chương trò đùa nói: "Ta nào dám, cái này gọi dĩ hạ phạm thượng. Trước kia còn sống, còn có thể nói với chính mình sợ cái rằm, cùng lắm thì từ quan không làm, lớn nhất cùng lắm thì, bất quá chính là vừa chết, bây giờ không thể được, muốn chết cũng khó khăn đi."

Nói đến đây, Tổng Dục Chương lại lần nữa thở dài xin lỗi, trong lời nói mang theo ý cười, "Đồi núi đại thần nhiều lần đại giá đến Lạc Phách Sơn, tiểu thần đều không có ý tốt lộ diện, thực sự sợ hãi, hẳn là tiểu thần chủ động đi Phi Vân Sơn bái phỏng mới đúng."

Tốt xấu là một vị tại tiểu trấn đâm rễ nhiều năm như vậy tầng dưới chót quan viên, mà lại ưa thích tự thân đi làm, lâu dài chờ tại cái kia hơn ba mươi tòa long điều bên trong, Tổng Dục Chương trên người quan khí đã sớm cho sạch sẽ, đừng nói là nói chêm chọc cười, chính là lời nói thô tục đều biết rõ không ít.

Ngụy Bách bất đắc dĩ nói: "Được rồi, Tổng tiên sinh lập tức liền từ một cái quan trường dung nhập một cái khác quan trường, ngộ tính rất cao."

Tổng Dục Chương cười hỏi nói: "Phía Bắc vị kia ?"

Một núi không thể chứa hai hổ, phật còn muốn tranh một nén nhang đầu, huống chi là bọn hản những này dựa vào hương hỏa sống sót Sơn Thủy thần linh.

Trong đó quanh co khúc khuỷu, bẽ lủ xu nịnh, không thể so với thể tục

quan trường kém.

Ngụy Bách suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: "Không phải loại lương thiện, khi còn sống là chiến công chói lọi Đại Ly võ tướng xuất thân, tính tình rất thú vị, bất quá người ta cùng Văn Xương Các Võ Thánh miếu bên trong hai vị, nghe nói quan hệ rất tốt."

Tống Dục Chương trêu ghẹo nói: "Như thế làm quan không thể được, không bái chính thần bái bàng môn, tiến sai miếu, thắp hương đốt sai, là sẽ chịu khổ đầu."

Ngụy Bách cười mở cười to, duỗi ra ngón tay cái, "Lời nói này đến làm cho ta trút giận a."

Ngụy Bách duỗi ra ngón tay nhẹ nhàng nhấc lên, sơn thủy vụn khí ở trong Lạc Phách Sơn càng ngày càng cao, cuối cùng lộ ra một chỗ một bức rõ ràng rành mạch hình ảnh.

Tại khe nước trên mặt nước, có người kéo thẳng một sợi dây thừng, hai đầu thắt ở hai cái cây bên trên, một cái bình nhỏ tại đánh mở cái nắp sau, treo trên sợi dây đầu.

Bờ một bên một cái cây bên dưới, có một vị phẫn váy nữ đồng lúc thỉnh thoảng liền sẽ nhẹ nhàng nhảy lên, lay động một chút dây thừng, trên mặt sông cái bình liền theo chi hoảng đặng.

Ngụy Bách giải thích nói: "Đây là một cái phẩm cấp còn có thể nhiều lương bình, bọn chúng có thể thu nạp thế gian rất nhiều mỹ diệu âm thanh, nơi này cái này cái bình, cần phải có người ở bên nhẹ nhàng lay động dây thừng, giúp đỡ bình nhỏ càng có thể thu nạp tiếng nước, nếu không có như thế, tiêu hao thời gian nhiều rất nhiều, mới có thể lấp đầy âm thanh."

Tống Dục Chương hỏi: "Là Sơn chủ Trần Bình An cái bình ?"

Ngụy Bách gật đầu nói: "Đúng thế. Người đối với Trần Bình An ấn tượng như thế nào ?"

Tống Dục Chương không chút do dự nói: "Bởi vì Tống Tập Tân. . . Bởi vì diện hạ quan hệ, ta đối với Trần Bình An trưởng thành nhất thanh nhị sở, cho nên ấn tượng rất tốt, có thể tại Lạc Phách Sơn trở thành Sơn Thần, ta cảm thấy rất không tệ."

Ngụy Bách đột nhiên quay đầu nhìn chăm chăm tôn này bên dưới quản lý Sơn Thần, lần thứ nhất đem Tống Dục Chương gọi là Tống đại nhân, sau đó cười tủm tỉm nói rằng: "Người đừng nói cho ta, không nghĩ tới một loại tình huống, Đại Ly là yêu cầu người giám thị lấy Trần Bình An, nói không chừng mỗi ngày liền lại phải người làm ra vi phạm lương tâm chuyện xấu xa."

Tống Dục Chương đột nhiên cười nói: "Đương nhiên là có suy đoán, ta Đại Ly vì thế nỗ lực nhiều như vậy tâm huyết, vì kiến tạo ra toà kia Lang Kiêu, chết bao nhiêu vị Đại Ly Hoàng tộc con cháu, chắc hẳn người đã biết rõ, cho nên bây giờ Trần Bình An khổ tận cam lai, vận may phù đầu, ta Đại Ly làm sao có thể hoàn toàn không phòng bị dụng tâm bên ngoài ?"

Ta Đại Ly!

Khi còn sống coi đây là quang vinh, sau khi chết vẫn là không thay đổi. Đại khái cái này kêu là chết cũng không hối cải ?

Ngụy Bách trầm mặc thật lâu, đem những cái kia vụ khí thu nạp về tay áo bên trong, như một mồi chim về rừng, lại có thể để Tống Dục Chương cảm nhận được bọn chúng vui sướng khí tức.

Ngụy Bách cười cười, "Tốt, cái kia ta đã biết."

Ngụy Bách như vậy thân hình tan biến.

Tổng Dục Chương một mình lưu tại Sơn Thần miếu bên trong, thở dài một tiếng, chính mình thật chẳng lẽ chính là không thích hợp làm quan, khắp nơi long đong, khi còn sống sau khi chết đều là như thế.

Ngụy Bách vị này áo trắng thần tiên mang theo thiếu niên Trần Bình An đi dạo tứ phương, ngụ ý, ai không rõ ràng ?

Tổng Dục Chương đương nhiên biết rõ, phía Bắc vị kia Sơn Thần miếu bên trong tượng nặn, đồng dạng rõ ràng, tất cả mua xuống đỉnh núi Tiên gia thế lực, cái nào không là sống thành nhân tinh, càng là lòng dạ biết rõ.

Ngụy Bách cố ý mang theo thiếu niên hành tẩu ở các lớn ngọn núi, không thể nghi ngờ là tại thẳng thường không sai mà hiển lộ rõ ràng một sự thật.

Trần Bình An là ta Ngụy Bách bảo bọc, các người những này nơi khác lão, mặc kệ là cái gì lai lịch, chỉ cần muốn tại trên địa bàn của ta lấy một bát cơm ăn, liền phải cân nhắc một chút một tôn mới Bắc Nhạc chính thần phân lượng. Bởi vì hãn Ngụy Bách không phải cái gì phổ thông đòi núi đại thần, tương lai có thể là Quan Hồ thư viện phía Bắc, Bảo Bình Châu nửa bên giang sơn, lực lượng, địa bàn, quyền thế lớn nhất một vị Bắc Nhạc chính thần. Không có cái thứ hai!

Mới ngày mồng ba tết, thì có người bắt đầu ra cửa du lịch sơn thủy.

Tiểu trấn phía Tây quần sơn trong, một vị nho sam người trẻ tuổi mang theo một vị thư đồng bộ dáng thiếu niên, riêng phần mình cầm trong tay một căn trúc trượng, cùng một chỗ liên quan nước vượt đèo, hướng đi toà kia Lạc Phách Sơn.

Thư sinh công một rường thư.

Thư đồng thiếu niên khuôn mặt tuyết mỹ, không thua mỹ nhân, không tỳ vết chút nào.

Hắn cùng theo nam tử, là tiểu trấn người địa phương, bây giờ tại Long Vĩ quận Trần thị xây dựng học thực ở trong, đảm nhiệm trợ giáo, thanh danh rất nhỏ, kém xa tít tắp những cái kia hưởng dự tứ phương đại nho Văn Hào, cho nên còn đảm đương không nổi tiên sinh phu tử xưng hô, nhưng là học thực bọn nhỏ lại thích nhất hắn, ưa thích nghe hắn giảng thuật những cái kia đặc sắc xuất hiện kỳ nhân dị sự, tỉ như những cái kia hồ mị ưa thích thư sinh kiều diễm động lòng người cổ sự. Thiếu niên càng là như vậy, không tiếc quần quít chặt lấy, mới khiến cho hắn đáp ứng làm chính mình tiên sinh.

Thiếu niên trời sinh vạn sự hiếu kỳ, một thân một mình ở tại tiểu trấn tòa kia Viên thị tổ trạch bên trong, lúc này hỏi: "Tiên sinh, Đạo gia Thánh Nhân có nói, ta sinh cũng có nhai, mà biết cũng không bờ. Lấy có bờ theo không bờ, đãi vậy. Phải làm sao mới ổn đây ?"

Nho sam nam tử nghĩ đến sự tình, trong lúc nhất thời không có trả lời chắc chắn.

Thiếu niên sớm đã quen thuộc tiên sinh thần du vạn dặm, tiếp tục phối hợp hỏi: "Vị kia Thánh Nhân lại nói, nhân sinh giữa thiên địa, như trắng câu chi tội khe hở, bỗng nhiên mà thôi. Rõ ràng là bằng chứng cái trước, như thế nào cho phải a?"

Nam tử rốt cục hồi lại thần, mỉm cười nói: "Cho nên muốn tu hành a, mỗi vượt qua một cái ngưỡng cửa, liền có thể trường thọ mười năm trăm năm, liền có thể nhìn càng nhiều thư."

Thiếu niên vẫn cảm thấy không có hoàn toàn giải hoặc, "Nhưng chúng ta

Nho gia mặc dù cũng tôn sùng tu hành, đọc sách càng nhiều là vì nhập thế, vì để cho cái này thế đạo càng tốt hơn, xưa nay không giống như Đạo gia như vậy, chỉ truy cầu người xuất thế cùng chứng đạo, cái này lại như thế nào cho phải a?"

"Không tinh không thành, không thể động lòng người."

Nam tử cười nói tám chữ, đứng tại nguyên chỗ, nhìn ra xa bốn phía cảnh tượng, núi xanh thủy tú, sau đó lại nói tám chữ, "Chân đạp thực mà, tự nhiên mà vậy."

Thiếu niên nghe được "Tự nhiên mà vậy" bốn chữ, liền tự nhiên mà vậy nghĩ đến tại Đông Bảo Bình Châu vô cùng hưng thịnh Đạo gia, hăn thở dài, "Ta tại một quyển sách bên trên nhìn thấy, nói loạn thế, Đạo gia xuống núi nhập thế cứu người. Phật gia bế môn gõ mõ. Trị thế, Đạo gia lên núi tự học thanh tịnh, Phật gia mở cửa thu ngân tử. Tiên sinh, nghe vào Đạo gia thật sự không tề ai, Phật gia hòa thượng liền không được tốt lắm, khó trách bọn hăn tại chúng ta châu không nổi tiếng, phật pháp không thế."

Nam tử lắc đầu cười nói: "Đây chỉ là một ít người đọc sách phần uất cực đoan chi ngôn, không phải hoàn toàn không có nửa điểm đạo lý, chỉ là đạo lý nói đến ít, vơ đũa cả nắm, ngược lại không đẹp, không bằng không nói. Tam giáo có thể lập giáo, đương nhiên đều có các chỗ lợi hại, mà lại tam giáo đạo thống, đều rất phức tạp, khai chi tán diệt rất nhiều, mạch lạc hỗn tạp, cho nên khi người nếu muốn nhận rõ ràng ba Giáo Tông chỉ, nhất định phải truy bản tố nguyên, mới có thể đánh giá một hai, nếu không có biết da lông liền ăn nói lung tung, gặp được một cái hoặc là mấy cái đạo sĩ thói hồng hòa thượng, liền giảng một gậy chết tươi tất cả, dạng này thật không tốt."

Nho sam nam nhân nhìn về phía nơi xa một tòa núi lớn đỉnh núi, "Tam giáo có biện luận, sẽ có ba người riêng phần mình trình bày lập giáo căn bản, tam phương đạo lý sâu xa yếu ớt, người bên ngoài không cách nào

tưởng tượng, cho nên hung hiểm nhất."

Thiếu niên nghi hoặc không hiểu, "Tiên sinh, ba người riêng phần mình nói chuyện, làm sao lại hung hiểm ?"

Nam nhân từ chỗ cao thu tầm mắt lại, nhìn thẳng nhìn về phía phương xa, mỉm cười nói: "Nếu là biện luận, người ngoại trừ biết mình giáo nghĩa chi dài ngắn, còn cần hiểu rõ người khác chi ưu khuyết, mới có thể thành công thuyết phục đối phương hai người, tán thành đạo lý của mình. Kể từ đó, liền sẽ có người tại nghiên cứu nhà khác học vấn thời điểm, hoặc hoàn toàn tỉnh ngộ, hoặc cảnh tỉnh, biện luận còn chưa bắt đầu, liền dứt khoát đã thay đổi địa vị, đi đến một đầu nhà khác con đường."

Dung mạo tinh xảo thiếu niên kiến thức nửa vời, mơ mơ màng màng.

Nam nhân cười nói: "Đừng nghĩ trước nhiều như vậy, đi về phía trước."

Thiếu niên dùng sức gật đầu.

Hắn gọi Thôi Tứ, danh tự là chính hắn lấy, nhà ở tiểu trấn Viên gia tổ trạch, lại không phải người nhà họ Viên.

Đi ở phía trước nho sam thư sinh, chính là Lý Hi Thánh, ngoại trừ cầm trong tay dễ dàng cho hành tẩu đường núi trúc trượng, bên hông còn treo hai khối phiến gỗ hợp cùng một chỗ bùa đào, cổ phác thanh lịch.

Treo ở bên hông hắn, không có gì thích hợp bằng.

Thôi Tứ nhin không được lại hỏi cái vấn đề, "Tiên sinh, chúng ta lên núi đến cùng là vì cái gì ?"

Lý Hi Thánh trả lời nói: "Bởi vì ta cảm thấy có kiện sự tình, có ít người làm được rất không đúng. Nếu là sai, liền không thể mắc thêm lỗi lầm

nữa. Ta yêu cầu làm chút khả năng cho phép sự tình."

Thôi Tứ nụ cười rực rỡ nói: "Tiên sinh luôn luôn đúng!"

Lý Hi Thánh lắc đầu nói: "Trên sách những cái kia kéo dài lưu truyền quý giá đạo lý, mặc kệ là cái nào một giáo cái nào một nhà, đều không thể rơi tại chỗ trống."

Thiếu niên do dự.

Lý Hi Thánh trêu chọc nói: "Hôm nay người còn có thể hỏi một vấn đề cuối cùng."

Thiếu niên nhảy cẫng nói: "Ta tại một quyển khác văn nhân giấy bút bên trên nhìn thấy, dưới gầm trời có chín tòa Hùng Trấn Lâu, vì sao cuối cùng một tòa, danh tự số lượng từ không giống nhau?"

Lý Hi Thánh suy nghĩ một chút, "Người là nói toà kia tên là 'Trấn Bạch Trạch' Hùng Trấn Lâu? Bởi vì Bạch Trạch là một cái. . . Gia hỏa danh tự a, nếu như tên là trấn trắng lâu, trấn trạch lâu, nhiều không thích hợp."

Thiếu niên cào tâm cào phổi, vẻ mặt đau khổ, nếu muốn hỏi lại một vấn đề, lại không dám hỏi.

Lý Hi Thánh buồn cười nói: "Hỏi lại chính là, hôm nay thời tiết rất tốt, sơn thủy tú mỹ, có thể hỏi nhiều mấy cái."

Thiếu niên hoan thiên hỉ địa, trước đây ruột một bên lạnh lợi, "Hùng Trấn Lâu trấn áp cái kia Bạch Trạch, cùng luyện khí sĩ cơ hồ nhân thủ một quyển Bạch Trạch cầu, có quan hệ sao?"

Lý Hi Thánh gật đầu nói: "Có, chính là cùng một cái tên."

Thiếu niên chắc chắn nói: "Lão gia, ở trong đó nhất định có rất nhiều học

vấn a?"

Lý Hi Thánh bất động thanh sắc nâng lên đầu, hướng một cái phương vị ấy náy cười một tiếng, sau đó đối với thiếu niên căn dặn nói: "Nho gia thánh hiền khuyên bảo chúng ta vì trường giả hủ, không chỉ là đối đãi văn miếu bên trong những cái kia các Thánh Nhân, đối với tam giáo bách gia thánh hiền, đồng dạng áp dụng. Cho nên tương lai người một mình hành tẩu ở núi đồi đầm, không cần lung tung trực tiếp hô lên tục danh của hã."

Thiếu niên buồn bực nói: "Bạch Trạch ?"

Lý Hi Thánh cười đánh một chút đầu của hã, "Người cứ nói đi ? !"

Thiếu niên cười ha ha, lơ đãng.

Hai người tiếp tục bạt sơn thiệp thủy, đi hướng toà kia Lạc Phách Sơn.

Đông Bảo Bình Châu Tây Hải chi tân, có lông chồn nam tử đứng ở bờ sườn núi, tâm tư khẽ nhúc nhích, quay đầu hướng phía đông nhìn lại, hã nhíu nhíu lông mi.

Hã đứng bên người một vị đầu đội màn che cung trang phụ nhân, chính là vị kia tại sạn đạo gió tuyết đêm rơi xuống vách núi hồ mị.

Nàng cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Là có Bảo Bình Châu một vị Thánh Nhân đối với lão gia nói năng lỗ mãng ? Có cần hay không nô tỳ đi giáo huấn gõ một chút ?"

Nam nhân thu tầm mắt lại, lạnh nhạt nói: "Chỉ là Đại Ly một vị lục cảnh luyện khí sĩ. Tốt một cái 'Thiên hạ chưa loạn bình trước đối' ."

Phụ nhân ghen hòng nhìn trân trối, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, ở trong lòng tranh thủ thời gian khuyên bảo chính mình nói ít thì tốt hơn.

Ngụy Bách tại trúc lâu tìm tới Trần Bình An, hẳn lúc đó chính tại khoảng trống địa phương, tại chiều tà bên dưới luyện tập kiếm lô đứng cái cọc.

Tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng, thì so lão gia còn lão gia ngồi tại trên ghế trúc ăn nát miệng thức ăn.

Ngụy Bách đi vào Trần Bình An đứng bên người, không có lên tiếng đã quấy rầy, thẳng đến Trần Bình An thu hồi kiếm lô cái cọc, Ngụy Bách mới quay người để phấn váy nữ đồng giúp khuân đến hai cái ghế trúc, nói là muốn cùng với nàng nhà tiên sinh nói chút chuyện đứng đắn.

Không chờ phấn váy nữ đồng xuất thủ, tiểu đồng áo xanh liền đã chân chó mà một tay một cái ghế, chạy như bay đến, thả xuống ghế trúc sau, không quên xoay người vênh lên cái mũi, dùng tay áo dùng sức lau ghế dựa mặt.

Hắn trở lại phấn váy nữ đồng đứng nơi đó, phát hiện đến nàng ghét bỏ ánh mắt, tiểu đồng áo xanh lễ thẳng khí hùng nói: "Người hiểu cái gì, cái này gọi đại trượng phu co được dẫn được!"

Ngụy Bách cùng Trần Bình An song song ngồi tại ghế trúc nhỏ bên trên, trước tiên mở miệng nói: "Đừng trách ta lúc đó nhìn lên trúc lâu phát sinh cảnh tượng, người coi lúc cùng khối kia kiếm phiêu đánh nhau vì thể diện, tình thế hiểm trở vượt xa tưởng tượng của người, rất dễ dàng liền nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì bị mất mạng tại chỗ."

Trần Bình An gật đầu một cái, thuận thế giải khai cái này cẩn thận kết.

Ngụy Bách chậm rãi nói: "Kiếm tu có hai sự tình, luyện kiếm cùng luyện kiếm, luyện là kiếm thuật kiếm pháp, luyện tập chi luyện, luyện chính là bội kiếm bản thân cùng bản mệnh phi kiếm, là đức luyện chi luyện."

Ngụy Bách giản rõ ràng nói tóm tắt mà một phen nói rõ điểm chính về sau, hơi chút dừng lại, có thể thấy được hần đối với hôm nay ngôn luận coi trọng trình độ, "Bởi vì người khối kia kiếm phi, ta nhìn không ra phẩm trật sâu cạn, không tốt vọng bên dưới khẳng định, nhưng là một chút chung đạo lý, ta có thể nói đơn giản nói, tỉ như ma luyện một cái vật thật phi kiếm, hoặc là rèn luyện cùng ôn dưỡng một thanh bản mệnh phi kiếm, yêu cầu tiêu hao thiên tài địa bảo, vô số kể. Cho nên ta mang người đi một chuyến từng cái đỉnh núi, là muốn người minh bạch một sự kiện, trên núi tu hành, là muốn ăn hết núi vàng núi bạc, chân núi bên dưới kẻ có tiền, phú giáp một phương, tài phú có thể hình dung là mấy đời cũng xài không hết, nhưng là ở trên núi, không có ai có được đời này tiền tiêu không hết, khả năng. . . Tam giáo lão tổ mới có thể ngoại lệ ?"

Sau một bên phẫn váy nữ đồng ngồi nghiêm chỉnh, vểnh tai lắng nghe.

Cùng thân là một đầu hỏa mãng nàng là không có nửa điểm quan hệ, nhưng cùng với nàng nhà lão gia có lớn lao quan hệ a, nàng tại sao có thể không dụng tâm nghe giảng, vạn nhất lão gia nghe lọt, nàng sau đó liền có thể giúp đỡ bổ sung.

Tiểu đồng áo xanh nghe được buồn bực ngán ngẫm, mắt trợn trắng.

Trần Bình An đương nhiên rất chân thành nghe Ngụy Bách nói những này, nếu như Ngụy Bách hôm nay không nói, hần chẳng mấy chốc sẽ xuống núi tìm Nguyễn Tú hỏi.

Ngụy Bách hai tay lồng tại trong tay áo, điểm này cùng thiếu niên Thôi Sầm có chút tương tự, chậm rãi nói: "Có hay không trở thành kiếm tu tư chất, là luyện khí sĩ đạo môn hạm thứ nhất, trở thành kiếm tu, có tiền hay không tu luyện phi kiếm, là đạo thứ hai cánh cửa, mà lại ngưỡng cửa này không có chút nào thấp bé. Một thanh kiếm trình độ bền bỉ, quyết định bởi tại thân kiếm mật độ, cho nên yêu cầu Chú Kiếm Sư thiên chuy bách luyện, lại có là kiếm sắc bén trình độ, yêu cầu không ngừng đá mài, cái

này là cái kia phiến Trảm Long Thai vách núi, vì sao đáng tiền như vậy nguyên nhân, đến mức Thánh Nhân Nguyễn Cung một người cũng không dám độc chiếm, nhất định phải lôi kéo Phong Tuyết miếu cùng Chân Võ Sơn cùng một chỗ chia cắt, mới có thể phòng ngừa người khác ngấp nghé."

Trần Bình An trong lòng cảm khái, nguyên lai một phương Thánh Nhân cũng có bất đắc dĩ sự tình.

Ngụy Bách tiện tay chỉ hướng sau lưng, tại chỗ rất xa một ngọn núi đầu, nơi đó liền tồn tại một mảnh to lớn Trảm Long Thai, "Chỉ cần là thần binh lợi khí, đối với mài đá yêu cầu liền sẽ cực cao, đây cũng là Trảm Long Thai vì sao giá trị liền thành nguyên nhân, có tiền mà không mua được, đầu cơ kiếm lợi, bởi vì chỉ cần lưu tại trong tay, làm sao đều là lừa. Trừ phi vạn bất đắc dĩ, nhu cầu cấp bách cứu mạng tiền, mới có người nguyện ý tuột tay. Cái này nếu là tại bao phục trai, thả ra tin tức nói có một khối bàn tay lớn nhỏ Trảm Long Thai muốn bán, ta đoán chừng toàn bộ Ngưu Giác Sơn đều là người người nhốn nháo tràn cảnh."

Nói đến đây, Ngụy Bách duỗi ra ngón tay điểm một cái thiếu niên, "Trần Bình An a Trần Bình An, người những cái kia làm rau cải trắng tiện tay tặng người Xà Đảm thạch, vì sao đáng tiền, ở chỗ thể gian là được ba phần độc, bình thường đan dược lại linh, phẩm cấp lại cao hơn, đều sẽ đối tự thân khí phủ tạo thành nhất định ảnh hưởng, rất khó trừ tận gốc, ngay từ đầu có thể áp chế, góp nhặt tại thể nội một ít tích xa khí phủ bên trong, thể nhưng là theo luyện khí sĩ tu vi càng cao, điểm này đóng liền sẽ càng rõ ràng, ở bên trong xem thần thông phía dưới, điểm này tì vết liền sẽ lộ ra càng lúc càng lớn, là sẽ ảnh hưởng đến Đại Đạo, mười cảnh luyện khí sĩ liền có thể bị thể tục xưng là Thánh Nhân, nhưng là bọn hăn vì sao từng cái co đầu rút cổ bất động ? Là ưa thích làm con rùa già ? Dĩ nhiên không phải, mà là bọn hăn tại từng giờ từng phút mà gian nan loại trừ vết bẩn."

Tiểu đồng áo xanh có chút lo lắng hải hùng, lập tức ngồi thẳng cái eo,

không nhúc nhích tí nào, không dám tiếp tục cà lơ phất phơ mà nhìn chung quanh.

Phấn váy nữ đồng cũng có chút áy náy, kỳ thật nàng vẫn muốn viên thứ ba thượng đẳng Xà Đảm thạch, là mình giúp đỡ lão gia bảo tồn mà thôi, nàng sẽ không ăn.

Ngụy Bách nghiêm mặt nói: "Ta sau đó phải nói cho người một chút bí sự, ngay cả ta muốn biết rõ những cái kia, đều là nỗ lực không nhỏ đại giới, Trần Bình An, hi vọng người không nên tùy tiện nói ra."

Trần Bình An gật đầu nói: "Người yên tâm, bây giờ ngoại trừ Nguyễn cô nương cùng Lý đại ca, ta tại tiểu trấn đã không có gì tốt nói chuyện trời đất người."

Ngụy Bách lúc này mới nói tiếp nói: "Đảo Huyền Sơn, nghe nói qua sao?"

Trần Bình An biến sắc, không nói lời nào, cũng không gật đầu không lắc đầu.

Ngụy Bách tưởng rằng cái kia mũ rộng vành hán tử nói qua, cũng không kỳ quái, "Đảo Huyền Sơn, xuất từ Đạo tổ tọa hạ ba vị đệ tử một trong thiên đại thủ bút, có thể nói là thế gian lớn nhất một ngọn núi chữ ẩn, lấy bành bạc đạo pháp gia trì, không thể phá vỡ. Nơi này là hạo nhiên thiên hạ cùng Man Hoang thiên hạ chỗ giao giới, là tòa thứ nhất hùng quan cửa ải hiểm yếu. . . Cũng có thể là cuối cùng một tòa."

Trần Bình An hỏi: "Vì sao là cuối cùng một tòa ?"

Ngụy Bách cười khố nói: "Một khi hồng thủy vỡ đê, sau một bên làm sao cản ?"

Ngụy Bách ngẩng đầu, lưng tựa thành ghế, thốn thức nói: "Cho nên

không riêng gì thừa thãi kiếm tu Bắc Câu Lô Châu, chính là lần trước lướt qua Bảo Bình Châu những tiên nhân kia, tại các người tiểu trấn còn giảm xuống ngự kiếm độ cao, ngăn ngui lộ mặt qua, còn lại thiên hạ kiếm tu, lần này đều bị chiêu mộ đi hướng Đảo Huyền Sơn, phải xuyên qua Đảo Huyền Sơn, đi một cái tên là kiếm khí trường thành địa phương, chống cự mặt khác một tòa thiên hạ Yêu tộc xâm lấn."

"Mỗi khi gặp Yêu tộc làm loạn, nhắc lên chiến sự, đều sẽ triệu tập tiến về Đảo Huyền Sơn, qua núi vào thành, tại bức tường kia tường cao phía trên, tại thời khắc sinh tử đá mài kiếm đạo."

"Kiếm khí trường thành, nơi đó hội tụ dưới gầm trời nổi tiếng nhất kiếm tiên, số lượng nhiều nhất kiếm tiên, làm lấy dưới gầm trời nguy hiểm nhất hành động vĩ đại, nhưng là người biết rõ bên kia thiếu nhất cái gì không?"

Ngụy Bách quay đầu nhìn về Trần Bình An.

Trần Bình An đương nhiên chỉ có thể lắc đầu.

Ngụy Bách cho ra đáp án, "Thiếu kiếm!"

"Bởi vì nơi đó chiến sự quá tập nập, mà lại quá khốc liệt, rất nhiều bị ngoại giới kiếm tu mang theo đi qua tuyệt thế thần binh, có tư cách bước lên một châu pháp khí hàng đầu danh kiếm, thân kiếm đoạn đoạn, kiếm ý nát nát, kiếm chủ vẫn lạc, tử thương vô số. Cho nên bên kia đất sinh đất nuôi kiếm tu, có được một thanh kiếm tốt, vô cùng khó khăn."

"Tăng thêm Yêu tộc bên trong cũng có số lượng khả quan kiếm tu, ưa thích thu thập vơ vét danh kiếm hài cốt, một tới hai đi, kiếm khí trường thành chống cự Yêu tộc kiếm tu, liền cần đại lượng kiếm, thậm chí yêu cầu không ngừng thông qua Đảo Huyền Sơn cùng ngoại giới mua kiếm cùng cầu kiếm. Đảo Huyền Sơn bên ngoài tụ tập thương nhân, cố ý nâng giá, treo giá, vô số người vì vậy mà phát nhanh."

Trần Bình An muốn nói lại thôi.

Ngụy Bách phảng phất biết rõ Trần Bình An ý nghĩ, giễu cợt nói: "Người cho rằng tất cả mọi người là người a? Kẻ ba phải một cái, tiện tay đưa bảo bối ? Đưa xong lo lắng người ta cầm có nặng hay không, muốn hay không người hỗ trợ dẫn theo ?"

Tiểu đồng áo xanh sắc mặt xấu hổ, néo néo cái mũi, cảm thấy mình có phải hay không hẳn là lương tâm phát hiện, về sau đối với Trần Bình An thật sự đỡ một ít ?

Trần Bình An giữ im lặng.

"Trần Bình An, ta những này hỗn trưởng lời nói, người chớ để ở trong lòng a, nói thật, ta kỳ thật rất bội phục người."

Ngụy Bách có chút áy náy, thật dài hô thở ra một hơi, giống như là góp nhặt tại trong bụng quá dài, không nhả ra không thoải mái, sau đó ánh mắt chuyển thành lảng lệ, cười lạnh nói: "Toà kia thiên hạ đại yêu bên trong, vền vẹn liền ta bây giờ biết tin tức, thì có ba vị thành danh đã lâu tuyệt thế kiếm tiên, chiến lực độ cao, sát lực to lớn, không cách nào tưởng tượng. Bây giờ đã nhiều năm như vậy, số lượng là nhiều vẫn là ít, liền không biết rõ đi."

Ngụy Bách vỗ đầu một cái, "Kém chút quên nói, về phần Yêu tộc vì sao chăm chỉ không ngừng mà tiến đánh kiếm khí trường thành, rất đơn giản, hoàn cảnh sinh hoạt thực sự quá ác liệt, linh khí mỏng manh, bất lợi cho tu hành, bọn chúng nhục thân cường hoành, tinh thông chém giết, một tòa thiên địa tựa như một tòa khổng lồ nuôi cổ trăn, cường giả chiếm cứ tuyệt đại đa số đỉnh núi địa giới, tu hành tài nguyên cùng đông đảo dòng dõi. Mà bọn ta toà này hạo nhiên thiên hạ, chính là một khối lớn thịt mỡ, không tại miệng một bên, nhưng nhìn đạt được, chính mình trong chén canh thừa thịt nguội, người khác trong chén thịt cá, làm sao có thể đủ

không thêm nhỏ dãi ba thước ?"

Ngụy Bách sắc mặt dần dần khôi phục lại bình tĩnh, "Kỳ thật muốn nói đúng sai, một cái vì tự thân sinh tồn cùng khuếch trương, cùng vì để cho đời đời con cháu sống được càng tươi nhuận. Một cái vì thủ vệ gia môn, thề sống chết bảo vệ biên cảnh. Nếu như đổi thành cả người chỗ đứng ngoài quan sát vị trí bên thứ ba, đối đãi việc này, khả năng liền không có mãnh liệt như vậy thiện ác chi phân. Những này nội tình, ta cũng là tiến vào Phi Vân Sơn sau, đáp ứng trở thành đôi núi chính thần, xem như cùng Đại Ly Tổng thị kết thành một cục rất lớn minh ước, mới có thể biết rõ những thứ này. Tiếp xuống một ít chuyện, người có thể chỉ coi thiên thư cùng cổ sự tới nghe, không cần quá để ý."

"Nghe nói trước đó có trận cực kỳ bi thảm đại chiến, mười mấy vị đại yêu cùng nhau đi vào kiếm khí trường thành bên dưới, Nhân Tộc đình phong tu sĩ, từng có một trận thương nghị, hi vọng đổi lấy Đảo Huyền Sơn phụ cận một khối Đông Bảo Bình Châu lớn nhỏ thổ địa, xem như ngưng chiến điều kiện. Chỉ là chúng ta đương nhiên sẽ không đáp ứng, được một tắc lại muốn tiến một thước, tiểu hài tử đều biết rõ đạo lý."

"Trận đại chiến kia về sau, xuất hiện một trận đồ chiến, mười ba đối với mười ba. Kỳ thật ngay tại trước đó không lâu, mấy năm trước sự tình. Yêu tộc cùng kiếm khí trường thành, riêng phần mình sai phái ra mười ba vị, bảy thắng sáu phụ. Yêu tộc nếu là thắng, liền có thể một binh không phát, chiếm cứ toà kia kiếm khí trường thành, nếu là chúng ta thắng được, liền có thể thu hoạch được Yêu tộc thiên hạ tất cả kiếm khí!"

Nói đến đây, Ngụy Bách kim lòng không được mà đứng người lên, "Đánh! Chúng ta vì sao không dám đánh cái này mười ba trận đồ!"

"Biết không ? !"

Ngụy Bách hăng hái mà duỗi ra ngón tay, chỉ hướng phương Nam, "Chỉ là song phương trận doanh xuất chiến thứ tự một chuyện, chúng ta hạo

nhiên thiên hạ liền vắt hết óc, danh xưng Âm Dương gia nửa bên giang sơn Trung Thổ Lục thị, có một vị lão tổ vì thế, bỏ ra giá cả to lớn, mới đại khái thôi toán ra Yêu tộc cao thủ xuất chiến trình tự!"

"Trận này tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả đại chiến đỉnh cao, song phương bài trừ rời riêng phần mình ba vị trí đầu nhất cao thủ mạnh mẽ, để tránh từng cái đánh cho quên hết tất cả, đem hai tòa thiên địa biên giới đánh xuyên qua, đánh cho hai tòa thiên địa đều nhiễu loạn bất ổn, được không bù mất. Cứ như vậy, trận này công bằng quyết đấu liền không có bất cứ ý nghĩa gì."

Nhưng là kiếm khí trường thành bên này, lúc trước bảy trận, trừ bỏ trận đầu, đã thắng sáu trận, nắm vững thắng lợi tốt đẹp tình thế bên dưới, trận thứ tám, thua. Mà lại nữ tử kia kiếm tiên, trở thành vị thứ nhất bị Yêu tộc trận chém ở sa trường bên trên nhân vật. Về sau là binh bại như núi đổ, một mực thua đến thứ mười hai trận, mà cái kia một trận, kiếm khí trường thành bên này cho rằng là sẽ tất thắng, bởi vì tên kia đại kiếm tiên, công nhận chiến lực trác tuyệt, trải qua bách chiến, chưa từng thua trận!"

"Thế nhưng là hãn vẫn thua, trở thành vị thứ hai chiến tử kiếm tu."

"Tại cái kia về sau, chúng ta hạo nhiên thiên hạ đều có chút tuyệt vọng, bởi vì tất cả mọi người cảm thấy thua không nghi ngờ. Không phải kiếm khí trường thành vị cuối cùng xuất chiến kiếm tu không đủ cường đại, hoàn toàn tương phản, hãn rất cường đại, cường đại đến để cho người ta cảm thấy vô địch, nhưng là Yêu tộc vị cuối cùng,

Là toà kia thiên hạ đã qua vạn năm, công nhận sát lực ba vị trí đầu cường giả, chỉ là nó mới vừa đi ra sinh tử quan, trước đó bế quan ngàn năm, cho nên không tại cái kia bài trừ bên ngoài trước ba vị trí đầu, kể từ đó, Âm Dương gia Lục thị cao nhân liễu tính mạng, nghìn tính vạn tính, đều không có thể tính tới điểm này. Rõ ràng, Yêu tộc nhất định bỏ ra cái giá không nhỏ, đến che đậy cái này cái cộc thiên cơ."

"Tôn này đại yêu, là kiếm tu! Mười ba cảnh đỉnh phong kiếm tu!"

"Trong lịch sử, Yêu tộc vô số lần công thành chi chiến, nó nhiều lần người thứ nhất giết lên thành đầu, cái cuối cùng rời khỏi thành đầu."

Sau một bên tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng, đã nghe được sắc mặt tuyết trắng.

Ngay cả tâm chí kiên định viễn siêu thường nhân Trần Bình An, đều song quyền nắm chặt, trùng điệp đặt ở trên đầu gối, mồ hôi đầm đìa mà không biết.

Ngụy Bách không có dấu hiệu nào mà cất tiếng cười to, sải bước tiến lên, tay áo kịch liệt lật dao động, hất một tay chỉ hướng xa xôi phương Nam, quay đầu qua, một tay nắm đấm nâng lên, "Nhưng là chúng ta thắng."

"Làm thịt kiếm kia tu đại yêu nam nhân, tất cả mọi người gọi hắc A Lương! Tất cả mọi người không biết rõ hắc từ đâu tới đây, hắc muốn đi đâu. Chỉ biết rõ hắc tại kiếm khí trường thành, giết nhiều nhất Yêu tộc!"

Ngụy Bách sững ý cực hạn, hung hăng lay động cánh tay, đối thiên địa cao giọng nói: "Hắc liền gọi A Lương!"

Trần Bình An chậm rãi quay đầu, nhìn về phía tòa kia bị cái nào đó gia hỏa tự mình đặt tên là mãnh liệt chữ lâu nhỏ trúc lâu.

Quạt cường thiếu niên nước mắt lập tức liền chảy xuống.

Nhớ kỹ lần thứ nhất gặp mặt.

Có cái mang mũ rộng vành trung niên hán tử, nắm con lừa vác lấy đao, cười đối với thiếu niên tự giới thiệu.

Ta gọi A Lương, hiền lành lương.

Ta là một tên kiếm khách.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Ta là một tên kiếm khách

Ngụy Bách lại chậm đến là thôi mà hàn huyền một chút, liền không muốn tiết lộ càng nhiều, tranh chữ có lưu trắng, nói chuyện nói chuyện phiếm là giống nhau.

Một bộ áo trắng ngự phong lẳng không, tại biển mây núi trong gió lóa lên mà đi.

Ngụy Bách rời đi Lạc Phách Sơn sau, chậm dần tốc độ, tiện tay vê lên từng đoàn từng đoàn mây khí, bóp tuyết cầu giống như, không ngừng gia tăng trọng lượng, cuối cùng hai tay ôm ở cùng một chỗ, hung hăng đè ép, cuối cùng Ngụy Bách trong lòng bàn tay thêm ra một khóa to bằng trứng ngỗng nhỏ bé bi trắng, hắt trên không trung tìm tới tiểu trấn Long Tu Hà đầu nguồn một trong, đối trong núi khe nước nhẹ nhàng ném đi, bi trắng rơi vào trong đó, rất nhanh liền có một đuôi cá trắm đen đem nuốt vào trong bụng, sau đó xuôi dòng hướng xuống dưới, rời núi, Thanh Ngưu Bối, cầu đá vòm, thợ rèn cửa hàng, lại từ Long Tu Hà cùng Thiết Phù Giang chỗ giao giới thác nước, theo mảnh liệt dòng nước cùng một chỗ ngã bên dưới.

Nước sông cuộn cuộn, thời gian trôi qua, bốn bề vắng lặng Thiết Phù Giang bờ, cây kia trụ cột ngang ra mặt nước lão liễu thụ bên trên, tên là Dương Hoa Thiết Phù Giang Thủy Thần đang ngồi ở dương liễu thụ bên trên, nhắm mắt ngưng thần, che giáp che lấp dung nhan nữ tử Giang Thần, đột nhiên mở mắt ra, vẫy tay, một đuôi nhảy nhót từng bừng cá trắm đen bị nàng bắt chiếm được vào trong tay, nàng lấy một ngón tay đến lưỡi đao, xé ra cá trắm đen phần bụng, sau đó phát hiện viên kia linh khí dư thừa bi trắng, nàng ngón cái nhu hòa một vòng, trước đem đầu kia "Gửi thư" cá trắm đen phần bụng một lần nữa khâu lại, từ trong lòng bàn

tay nàng trượt vào sông nước, cá trắm đen vào nước về sau, vui sướng dị thường, một thân vảy cá tựa hồ thêm ra chút thần nhuận sáng bóng.

Dương Hoa cúi đầu nhìn chăm chú trong lòng bàn tay bi trắng, trong đó xen lẫn có từng tia từng sợi cây mây khí tức, trân quý dị thường, đối với bất luận cái gì sông lớn chính thần, đây đều là vật đại bổ, Sơn Thủy thần linh trong mắt, cũng có chính mình sơn trân hải vị, thủy tinh cây mây các loại, đều do hư vô phiêu miểu sơn thủy khí số ngưng tụ thành thực chất, đi vu tồn tinh, cái này giống Trảm Long Thai chi tại thần binh lợi khí, Xà Đàm thạch chi tại giao long chi thuộc nghiệt chủng di chủng, ý nghĩa phi phạm.

Dương Hoa nâng đầu lên nhìn lại, trong mây mù, loáng thoáng, có một vị áo trắng nam tử đứng tại dãy núi chi đỉnh, một bên lơ tai rủ xuống lấy một cái màu vàng kim vòng tròn.

Nàng trước đó ngay ở chỗ này, thấy tận mắt người này cùng Đại Ly người giữ cửa một trong Mặc gia hào hiệp hứa yếu, cùng nhau ngồi cười lấy đầu kia đạo hạnh thường thường hắc xà, dọc theo sông nước nghịch hành, đi hướng trong núi lớn. Nhưng là Dương Hoa không nghĩ tới, cái này Ngụy Bách vậy mà lại nhảy lên trở thành Đại Ly Bắc Nhạc chính thần, phẩm trật xa xa phía trên nàng.

Dương Hoa chẳng biết tại sao Ngụy Bách muốn hướng chính mình biểu hiện ra thiện ý, địa vị bất ổn, cho nên yêu cầu lôi kéo người tâm ?

Dương Hoa cười lạnh không thôi, nắm chặt nắm đấm, không chút do dự mà đưa tay tâm bi trắng bóp nát, linh khí toàn bộ chảy vào nhập trong cơ thể nàng, sợi tóc bay lên, dưới chân sông nước dậy sóng, tựa hồ tại là chủ nhân tu vi tăng lên mà cảm thấy vui sướng.

Ngụy Bách thu hồi trông về phía xa Thiết Phù Giang ánh mắt, trở về nơi ở của hãn Phi Vân Sơn.

Ngự phong đi ngang qua các tòa đỉnh núi, dưới chân chột có luyện khí sĩ cao giọng vấn an, Ngự Bách dĩ vãng đều cười sẽ trả lời, hôm nay nhưng không có cái tâm tình này.

Hắn chỉ là đi vào một đạo treo móc ở hai tòa đỉnh núi khóa sắt cầu giây, còn chưa hoàn thành, độ rộng đầy đủ hai chiếc xe ngựa thông hành, khe núi cương phong lại lớn, cũng chỉ sẽ có chút lay động cầu giây, gió lớn bao nhiêu, cầu giây tùy theo lắc lư biên độ lớn nhỏ, phụ trách kiến tạo cầu nổi Mặc gia luyện khí sĩ thợ thủ công, cơ quan sư, đều sẽ có một cái cứng nhắc yêu cầu, tuyệt sẽ không ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu. Trái mặt cầu Thanh Ô gỗ, cực kỳ cứng cõi, dưới ngũ cảnh kiếm tu dốc sức một kích, nhiều nhất tại mặt cầu đâm ra một cái lỗ thủng, khóa sắt càng là thượng phẩm tinh thiết đúc thành.

Dù sao tại dưới núi, trăm năm lão cửa hiệu cửa hàng, chính là một khối biển chữ vàng, mà tại trường sinh từ từ trên núi, 500 năm trở lên, mới dám đàm lão cửa hiệu.

Làm vị này áo trắng Sơn Thần hành tẩu tại màu đen nhánh cầu nổi bên trên, so sánh tươi rõ ràng, càng để cho người ta sinh ra "Nguy nguy hồ cao quá thay" cảm khái.

Ngự Bách dừng lại bước chân, một tay đỡ lấy cầu cột, ngửa đầu nhìn lại.

Hắn biết mình sở dĩ có thể bước lên vì Đại Ly Bắc Nhạc chính thần, ít nhất có một nửa duyên cớ, là bởi vì cái kia mang mũ rộng vành đeo trúc đao hán tử.

Bởi vì Đại Ly phát hiện mình là đang cùng người kia gặp lại về sau, mới không hiểu thấu mà đánh vỡ cấm chế, từ tình cảnh thê lương thổ địa gia quay về Kỳ Đôn Sơn Sơn Thần.

Là cái kia một cái trúc đao công lao, Ngự Bách chính mình cũng là sau

đó thật lâu mới minh bạch. Theo thời gian trôi qua, Ngụy Bách dần dần lãnh hội đến chính mình bộ này kim thân không giống bình thường.

Một cái chén đĩa, có thể chứa đến bên dưới một vạc nước ? Đương nhiên không được. Dù là hắn đã từng là Thần Thủy quốc Bắc Nhạc chính thần, vốn là là một vị có thể dung nạp không ít hương hỏa thượng đẳng thần chỉ, chỉ là về sau bị đánh cờ tiên nhân lấy vô thượng thần thông giam cầm mà thôi, nhưng là muốn tiếp nhận một cái Đại Ly Bắc Nhạc địa giới toàn bộ hương hỏa cùng linh khí, Ngụy Bách vừa mới rời đi Kỳ Đôn Sơn lúc ấy, chính mình cũng cảm thấy không có khả năng, quá không biết tự lượng sức mình, khó mà nói kiến càng lay cây, nhưng tuyệt đối là hài đồng vung mạnh đập sắt, sớm muộn sẽ tổn thương gân cốt, hỏng nguyên khí căn bản.

Nhưng là bây giờ, Ngụy Bách đối với hơn ba mươi tòa đỉnh núi thống quản lý khổng chế, quả thực chính là hạ bút thành văn.

Cho nên Ngụy Bách nguyện ý đối với Trần Bình An cho chính mình lớn nhất thiện ý, nguyện ý mang theo hắn hành tẩu sơn thủy, cùng loại tại trên người thiếu niên dán lên Đại Ly Bắc Nhạc ký văn.

Một là Trần Bình An không làm cho người ghét, hai là vì báo ân A Lương, ba là A Lương có khả năng quay về nhân gian.

Nguyên nhân thứ ba, lớn nhất.

Ngụy Bách rất sợ A Lương vạn nhất thật sự trở lại toà này thiên hạ, một khi cảm thấy mình làm được không đủ thỏa đáng, như vậy Kỳ Đôn Sơn một cái trúc đào có thể làm cho chính mình cảnh giới ngàn vạn dặm kéo lên, chỉ sợ Phi Vân Sơn bên dưới một cái trúc đào, liền muốn đem chính mình đánh về nguyên hình. Nếu như là tại Kỳ Đôn Sơn Ngụy Bách, có thể không có để ý như vậy, thế nhưng là bây giờ Ngụy Bách, không làm được.

Bởi vì cái kia tại Đại Ly Trường Xuân Cung tu hành thiếu nữ.

Ngụy Bách quay đầu Bắc Vọng, nhìn về phía xa xôi Đại Ly phương Bắc, neho lại đôi mắt, nhỏ giọng nỉ non nói: "Nhất định phải trôi qua tốt, đời này chớ có lại ưa thích người đọc sách, người đọc sách nhất phụ si tâm người."

Lạc Phách Sơn bên trên trúc lâu bên ngoài, nghe nói qua tại phía xa chân trời cổ sự, tiểu đồng áo xanh liền nghĩ ăn khỏa phổ thông Xà Đảm thạch, dùng để đè ép sợ.

Tiểu đồng áo xanh một bên nhai lấy Xà Đảm thạch, liền tưởng đến trước đó Trần Bình An quay đầu nhìn về trúc lâu thê thê bộ dáng, nhịn không được chặc chặc nói: "Không nghĩ tới chúng ta lão gia sẽ còn rơi lệ, thật sự là tính tình bên trong người a, chỉ là nghe một cái việc không liên quan đến mình cổ sự giống như này động dung, tin tưởng lão gia về sau lăn lộn giang hồ, nhất định sẽ rất đặc sắc. Gặp chuyện bất bình liền một tiếng rống a, cứu được nhỏ nương tử nàng liền lấy thân báo đáp a, lão gia lắc mình biến hoá thành sóng bên trong nhỏ trắng đầu a. . ."

Tiểu đồng áo xanh đã đem Trần Bình An giang hồ, tưởng tượng vô cùng hương diễm kiều diễm, càng nghĩ càng vui vẻ, vừa nghĩ tới Trần Bình An như thế cường mà không thú vị gia hỏa, mỗi ngày bị giang hồ nữ hiệp chủ động ôm ấp yêu thương tràn cảnh, thật thú vị cực kỳ.

Phấn váy nữ đồng còn đắm chìm trong lúc trước là rung động ở trong, nàng ánh mắt phức tạp, nội tâm lo sợ bất an, đối với tiểu đồng áo xanh nhẹ giọng hỏi nói: "Người nói toà kia thiên hạ Yêu tộc tàn nhẫn như vậy bạo ngược, vì sao chúng ta tại hạo nhiên thiên hạ bên này, còn có thể cùng trên núi thần tiên bình an vô sự ? Luyện khí sĩ vì cái gì không dứt khoát đem chúng ta đuổi tận giết tuyệt ?"

Tiểu đồng áo xanh suy nghĩ một chút, thuận miệng trả lời nói: "Đại khái là cảm thấy chúng ta chính là ven đường một đồng cút chó, đập ghét bỏ giày bắn tử đi."

Phấn váy nữ đồng nửa tin nửa ngờ, nàng lại muốn không ra có thể thuyết phục chính mình độc đáo kiến giải, đành phải tạm thời đem phần này sâu lo cùng bất an để ở trong lòng.

Ngụy Bách đã rời đi, Trần Bình An không có vội vã đứng dậy trở về trúc lâu, một mình yên tĩnh ngồi tại ghế trúc nhỏ bên trên, đầu mùa xuân núi gió vẫn như cũ lạnh thấu xương, thối lất phất đến thiếu niên tóc mai sợi tóc tùy ý bay lên.

Ngụy Bách trước khi đi mỉm cười nói, "Truyền ngôn A Lương đang tìm một thanh kiếm, một cái xứng với hãn thực lực kiếm."

Trần Bình An rõ ràng nhớ kỹ lần đầu gặp mặt tại Thiết Phù Giang một bên, có người một tay cầm mũ rộng vành, một tay vỗ nhẹ trúc chuôi đao, rất có khoát lác hiem nghi mà nói một câu, "Tạm thời tìm không thấy xứng với kiếm của ta, dùng để nhục nhã thiên hạ dùng đao người."

Ngụy Bách còn nói, "Có người nói hãn là mười ba cảnh đỉnh phong kiếm tu, lúc đó cùng đại yêu một trận chiến, sử dụng chi kiếm, không tính là tốt nhất, chỉ là hãn dùng đã quen, một mực không bỏ được đổi. Vỡ nát về sau, hãn tự nhiên là yêu cầu đổi một cái, tốt hơn kiếm!"

"Thử nghĩ một chút, nếu là có thể tìm tới một cái để A Lương đều cảm thấy tiện tay binh khí, thậm chí là tìm tới nào đó thanh kiếm, có thể trợ giúp chủ nhân tăng lên một cái cảnh giới chiến lực, một cái là đủ rồi, cũng chỉ yêu cầu tăng trưởng một cái cảnh giới. Như vậy hãn chính là mười bốn cảnh đỉnh phong chiến lực! Xem như một tên kiếm tu, đến lúc đó nói không chừng đối mặt cái kia tam giáo tổ sư gia, Đạo tổ Phật tổ, Chí Thánh tiên sư, cũng có thể một trận chiến!"

"Không cách nào tưởng tượng, tìm được thanh kiếm kia về sau, khi đó A Lương, sẽ là như thế nào A Lương ?"

Ngụy Bách nói xong cuối cùng câu nói này, liền đi, tràn đầy mong đợi cùng ngưỡng mộ, như sườn núi nhỏ ngưỡng mộ một tòa nguy nga núi lớn.

Đi vào qua Văn Thánh lão gia bức họa sơn thủy kia quyền, Trần Bình An bỏ ra qua cái kia một kiếm.

Trần Bình An hiện tại mới biết rõ, A Lương bỏ cái gì.

Ngày kia đêm mưa cùng A Lương cùng đi xuống núi đầu.

"Người cầm đi ta cũng như thế tưởng rằng vật trong túi đồ vật."

"Người nếu là về sau không có bản sự ở nơi đó khắc xuống hai ba cái chữ, nhìn ta không gọt người."

Trần Bình An lúc đó không nghĩ minh bạch, những này bị mũ rộng vành hán tử mây trôi nước chảy nói ra khỏi miệng lời nói nói, mang ý nghĩa cái gì. Bởi vì A Lương nói đến vô cùng nhẹ nhàng linh hoạt, cho nên thiếu niên hoàn toàn không biết rõ chân chính phân lượng.

Thiếu niên lúc đó căn bản không biết rõ thanh kiếm kia, đến cùng tốt bao nhiêu.

Căn bản không biết rõ A Lương, lúc đó rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Nếu như tại ly biệt trước đó, bị Trần Bình An sớm biết rõ những này, vậy hẳn tại A Lương trước khi đi, nhất định sẽ đi trước hỏi vị kia kiếm linh hóa thân thần tiên tỷ tỷ, hỏi nàng có thể hay không, đổi một vị chủ nhân, cái kia nam nhân gọi A Lương, là một tên kiếm khách, người rất tốt.

A Lương không nói, thiếu niên không biết rõ.

A Lương đi, thiếu niên mới biết rõ.

Dạng này A Lương.

Nhiều ngốc a.

Hắn bằng cái gì chửi mình là kẻ ba phải ?

Trần Bình An kinh ngạc xuất thần thời gian rất lâu, mới đứng người lên, hướng đi trúc lâm, tiểu đồng áo xanh nhỏ giọng hỏi: "Lão gia, người không sao chứ ? Bị Ngụy Bách nói cố sự bị dọa cho phát sợ à nha? Thật không cần sợ những cái kia, cái gì Đảo Huyền Sơn kiếm khí trường thành, cái gì A Lương a đại yêu kiếm tiên a, cùng chúng ta cách hoàn mỹ ngàn cái cách xa vạn dặm đâu, trời sập xuống còn không sợ, Nho gia các Thánh Nhân cũng không phải mồm mép lợi hại mà thôi, đánh nhau bản sự cũng không kém. Lại nói, cái tên đó cổ quái kỳ lạ kiếm khách, lợi hại hơn nữa cùng chúng ta không có nửa viên đồng tiền quan hệ nha, loại người này, nhất định là ba đầu sáu tay, hung thần ác sát, gặp thần sát thần, gặp tiên trăm tiên, dù là có cơ hội cùng loại người này gặp mặt, ta cũng không cần gặp, thật là đáng sợ, đoán chừng tùy tiện hắt cái xì hơi, liền có thể một thanh cương phong thổi đến ta hình tiêu xương đứng đi. ."

Trần Bình An vỗ vỗ nói liên miên lắc nhai tiểu đồng áo xanh đầu, cười nói: "Ta không sao."

Hắn đi vào lầu hai, nắm chặt chuôi này hộc kiếm gỗ, đi đến dưới mái hiên hành lang, hướng về màn trời mái vòm giơ lên cao cao, ở trong lòng nói hai câu nói.

"Ta là một tên kiếm khách."

"VẬY CỨ THỂ QUYẾT ĐỊNH."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Buôn bán cũng là tu hành

Trần Bình An mặc dù trường sinh cầu đã đứt, tạm thời khẳng định vô pháp tu hành, nhưng là trên giang hồ còn nhiều kiếm khách, càng có danh xưng kiếm thuật thông thần đại tông sư, chính là đối đầu bàn sơn đảo hải luyện khí sĩ, đồng dạng có thể tách ra vật tay.

Thế gian thuần túy võ phu, tiêu sái nhất phiêu dật, vĩnh viễn là kiếm khách. Thực lực thân phận, dung mạo khí độ đều tương đương hai tên võ đạo cao thủ, một cái dùng năm đấm, một cái dùng trường kiếm, tóm lại là người sau càng lấy vui.

Dùng năm đấm, hoặc là quyền quyền đến thịt, đánh cho đối thủ da tróc thịt bong, thậm chí là trực tiếp một quyền đánh cho người khác đầu lâu bạo liệt, bụng nở hoa, chỗ nào so ra mà vượt dùng kiếm ?

Tồn tại vạn phu dũng, mang đời này hùng phong. Cười tận một chén rượu, giết người trong đô thị.

Kiếm thuật đã thành quân đem đi, có giao long xử trăm giao long.

Tiêu sái không tiêu sái ? Phong lưu không phong lưu ? Đương nhiên!

Ngay cả Trần Bình An như vậy không thú vị cứng nhắc người, nghe được Thôi Đông Sơn tại lớn sườn núi đại thủy bên bờ ngâm tụng này thơ, cũng nhin không được tâm thần hướng tới.

Trước đó Trần Bình An luyện quyền, tốt xấu còn có một bộ Hám Sơn phổ, dù là Ninh cô nương chương mắt, tóm lại cho Trần Bình An chỉ rõ một đầu tập võ con đường.

Như vậy luyện kiếm, cũng nên có kiếm kinh loại hình đồ vật, bằng không Trần Bình An cảm thấy liền chính mình điểm ấy ngộ tính thiên phú, đoán chừng luyện đến thiên hoang địa lão, đều không luyện được hoa đầu đến.

Cái này khiến Trần Bình An có chút phát sầu.

Trúc lâu bên ngoài, có người xa xa đi tới, cầm trong tay trúc trượng, lưng đeo bùa đào, hân cao giọng hô nói: "Trần Bình An."

Tại lầu hai phát sầu Trần Bình An quay đầu nhìn lại, lớn tiếng hồi phục: "Lý đại ca, sao ngươi lại tới đây?"

Trần Bình An một đường chạy vội xuống lầu.

Lý Hi Thánh mang theo xem như nửa cái đệ tử thiếu niên Thôi Tứ, cố ý leo lên Lạc Phách Sơn tìm kiếm hỏi thăm Sơn chủ Trần Bình An.

Lý Hi Thánh hái xuống bên hông bùa đào, đi thẳng vào vấn đề nói: "Ta có có thể muốn rời đi tiểu trấn, cho nên tranh thủ thời gian tới đây, đưa ngươi một vật, tránh khỏi đến lúc đó vội vàng, lời nói đều nói không rõ ràng."

Trần Bình An không có đưa tay đón, cũng không phải gánh tâm nhãn trước nam tử rắc tâm hại người, mà là quen thuộc vô công bất thụ lộc, thật sự là không có uống phí cầm đồ vật da mặt.

Lý Hi Thánh nói rằng: "Đệ đệ ta Lý Bảo Châm, ngươi biết a?"

Trần Bình An gật đầu một cái.

Lý Hi Thánh nói rằng: "Chu Lộc tại chằm đầu dịch ý đồ hành hung một chuyện, là hân thăm chỉ sử, hân đương nhiên là sai, ta biết rõ thời điểm,

đã không ngăn trở kịp nữa. Lý Bảo Châm từ nhỏ đã không phải nguyện ý nhận làm người, nhưng là không có cách, hễ là Bảo Bình nhị ca, ta là hễ đại ca, người một nhà chính là người một nhà, tất nhiên hễ làm sai chuyện lại không nguyện ý hối cải, cũng chỉ phải ta đến thay đền bù."

Lý Hi Thánh nhìn thấy trầm mặc như trước thiếu niên ngăm đen, cười nói: "Người yên tâm, luận sự, khối này bùa đào, chỉ cùng ám sát một chuyện có quan hệ, về sau ta rời đi tiểu trấn, người muốn chính mình cẩn thận Lý Bảo Châm, nếu như là người vững vàng chiếm cứ thượng phong, Trần Bình An, ta khẩn cầu người có thể cho hễ một lần sống sót cơ hội, cho hễ tẩy tâm cách diện cơ hội, một lần, liền một lần."

"Đương nhiên, nếu là thế lực ngang nhau, người chết ta vong hiểm trở tình thế, người không cần thủ hạ lưu tình, vạn sự lấy tự vệ là hơn."

Trần Bình An cẩn thận suy nghĩ một lát, chậm rãi nói: "Tốt!"

Lý Hi Thánh đưa ra bùa đào, nụ cười ấm áp, "Đã như vậy, liền an tâm thu xuống. Vật nhỏ mà thôi, không đáng giá nhắc tới."

"Lý đại ca, người không cần đưa ta đồ vật, mà lại người yên tâm, ta đáp ứng người sự tình, liền nhất định sẽ làm đến."

Trần Bình An khoát khoát tay, cười nói: "Có thể làm cho Lý đại ca đuổi xa như vậy con đường, chuyên đến tặng đồ vật, khẳng định rất trân quý. Mà lại. . ."

Nói đến đây Trần Bình An liền không nói thêm lời cái gì.

Trên thực tế, A Lương đã từng đề cập qua đầy miệng, nói Ly Châu động thiên chân chính đại cơ duyên, còn lưu tại Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngõ hẻm.

Trực giác nói cho Trần Bình An, khả năng cùng Lý Hi Thánh khối này

bùa đào có quan hệ.

Lý Hi Thánh nhìn thấy thiếu niên dị thường kiên trì, do dự một chút, "Có thể hay không đơn độc trò chuyện?"

Long Tuyền từ huyện thăng quận về sau, nguyên bản Long Tuyền huyện cái này dính lấy long khí đặc thù huyện tên, liền sửa chữa vì tương đối phổ thông Hòe Hoàng huyện, quận phủ thiết trí tại núi lớn phía Bắc khu vực, huyện nha vẫn như cũ ở vào tiểu trấn phía trên, huyện lệnh là một vị họ Viên tuổi trẻ quan viên, không giống với tự thân đi làm tiền nhiệm quan phụ mẫu Ngô Diên, Viên huyện lệnh cực ít lộ diện, nhưng kỳ quái là Ngô Diên Ngô Quận canh giữ ở thăng quan trước đó, rất nhiều trì trệ không tiến rất nhiều công việc, tỷ như tuyên chỉ vì lão sứ núi cùng thần tiên mộ văn võ hai miếu kiến tạo, đã đầu vào đấy triển khai, cho nên rất nhiều người đều cảm thấy Ngô Diên cái này tiêu hoa gối đầu nhảy lớp thăng quan, rất không có đạo lý.

Tân nhiệm Diêu Vụ Đốc Tạo quan, là một vị cùng Tào huyện lệnh số tuổi tương đối người trẻ tuổi, họ Tào, đồng dạng là một cái Thượng Trụ Quốc dòng họ, tỉ như thần long kiến thủ bất kiến vĩ Viên huyện lệnh, Tào đốc tạo càng thêm nguyện ý xuất đầu lộ diện, chẳng những chủ động đến nhà báai phòng Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngõ hẻm phú quý môn đình, Long Vĩ quận Trần thị sáng lập học thực, cũng thường thường có thể nhìn người nọ bóng người, nhất là học thực trợ giáo Lý Hi Thánh giảng bài, Tào đốc tạo chỉ cần vừa được nhàn liền sẽ đi dự thính, thoát hạ quan phục, thay đổi nho sam, công khai ngồi tại học đường cuối cùng, cùng một đồng lớn mông đồng trẻ con cùng ở một phòng, từ trước tới giờ không cảm thấy mất mặt xấu hổ.

Hòe Hoàng huyện phía Đông dịch trạm, nhất tới gần huyện thành tiểu trấn dịch trạm, tên là Hòe Trạch dịch trạm, quy mô không lớn, nhưng là chim sẻ mặc dù nhỏ ngũ tạng đều đủ, năm thốt dịch ngựa đều là ất đẳng

chiến mã, đây đối với cái khác quận huyện nhỏ dịch trạm mà nói, quả thực chính là nằm mộng cũng đừng nghĩ.

Hôm nay Hòe Trạch dịch trạm tới từng tốp từng tốp quý khách, lúc sáng sớm, quận thủ Ngô Diên liền từ phía Tây quận phủ đi giá mà đến, chỉ dẫn theo hai tên tâm phúc văn Võ Bí Thư Lang, sau đó là Viên huyện lệnh đón xe đuổi tới, gặp được chờ tại dịch trạm bên cạnh thượng quan Ngô Diên, cho nên ngay cả chào hỏi đều không vui, trực tiếp đi vào dịch trạm, muốn một bình trà nước, ngồi ở kia một bên uống một mình tự uống.

Về sau là Tào đốc tạo một mình thúc ngựa mà đến, đầy người tửu khí, lung la lung lay tung người xuống ngựa, nấc rượu, dẫn ngựa mà đi, hơn phân nửa là đêm qua say rượu, sáng nay lại mượn rượu tỉnh rượu. Nhìn thấy Ngô Diên sau, tranh thủ thời gian giấu đầu lòi đuôi dùng sức vỗ vỗ quần áo, xua tan mùi rượu, dẫn ngựa đi đến quận thủ đại nhân trước người, cười ha hả thở dài hành lễ, "Hạ quan Tào Mậu bái kiến quận thủ đại nhân."

Ngô Diên thẳng lên quan lớn, lại không có bất kỳ cái gì xuân phong đặc ý tư thái, nho nhã lễ độ nói: "Tào đốc tạo là Lễ Bộ nha môn thẳng quản lý quan, nhìn thấy bản quan kỳ thật không cần đi bái lễ."

Diêu Vụ Đốc Tạo quan Tào Mậu một mặt ý cười, mặt như ngọc, dáng người thon dài, không hổ là phong thái tiêu sái "Tào gia ngọc thụ", lời nói cử chỉ để cho người ta như một cơn xuân gió, "Như vậy sao được, mũ quan tử nhỏ bé thấy mũ lớn, liền phải cung kính chút, lại nói, Ngô đại nhân về sau nếu là thành Viên gia rể hiền, cái kia chính là vừa gặp gió mây biến hóa long, tại trên quan trường càng thêm thế như chẻ tre, ta cũng không dám có nửa điểm lãnh đạm."

Tào Mậu tư thái bày đặt rất thấp, nhưng là lời nói vô ky, những lời này nói đến rất không hợp quan trường quy củ, đối với Ngô Diên vị này trông coi một cái quận lớn Đại tướng nơi biên cương, kỳ thật cũng không

có quá nhiều tôn kính.

Cái này cũng không kỳ quái, Tào Mậu xem như Tào gia ký thác kỳ vọng trường phòng con trai trưởng, đối với Ngô Diên vị này Viên thị con rể, có đầy đủ lý do không thích.

Kinh thành Viên Tào hai đại Thượng Trụ Quốc dòng họ, vốn là quan hệ tâm đầu ý hợp quan hệ thông gia thế giao, gần đến nay trăm năm lại trở nên thủy hỏa bất dung, giúp đỡ hai cái gia tộc vinh quang cửa nhà riêng phần mình tổ bối, từng là cả một đời kề vai chiến đấu kiên định minh hữu, càng là Đại Ly quật khởi mẫu chốt trụ cột, tăng thêm Tào Hăng, Viên Dối hai vị Thượng Trụ Quốc là đồng hương người, cho nên bị sách sử ca tụng là "Sương một mạch, văn võ song bích", Đại Ly hương dã chợ búa ở giữa, đến nay còn có rất nhiều truyền kỳ sự tích, lưu truyền rộng rãi.

Bây giờ Long Tuyên quận quản lý bên trong tất cả môn thần, hết thảy thống nhất quy chế, treo cái kia đối với văn võ môn thần, kỳ thật chính là Viên Tào hai nhà tổ bối Tào Hăng, Viên Dối chân dung.

Về phần hai nhà riêng phần mình để dòng chính con cháu tới đây làm quan, phải chăng có trên núi cao nhân chỉ điểm, hoặc là trong lòng còn có tiếp nhận một ít tổ ấm ý nghĩ, liền không được biết rồi. Dù sao cây kia lão hòe thụ đã sụp đổ, thân cành hủy hết, lá hòe tan hết, toà này Viên Tào hai họ "Long hưng chi địa", còn có thể hay không còn lại chút tổ tông Hòe Ấm, thật khó mà nói.

Rất nhanh lại có mấy người cùng nhau mà tới, tất cả đều là tuổi tác lớn lão giả.

Có cầm trong tay quả trượng Triệu gia bà lão, cháu của nàng Triệu Diêu, xem như Tề Tĩnh Xuân thư đồng, tại tiểu trấn biến cố trước đó, liền đã cười xe bò, rời xa quê quán.

Còn có thần ý nội liễm Lý gia lão tổ tông, tại Ly Châu động thiên cấm chế tiêu tán sau, lão nhân thành công bước lên mười cảnh, vì gia tộc giãy đến hai cái ân ảm quan thân, nhưng là đích trưởng tôn Lý Hi Thánh cự tuyệt, Lý Bảo Châm thì lựa chọn tiếp nhận, tại Đại Ly kinh thành thuận thế bước lên thanh lưu quan viên liệt kê.

Còn lại một cái danh ngạch cũng chỉ phải "Dư lấy", dù sao có thể lưu cho có tiền đồ Lý thị hậu nhân.

Còn có ở tại Đào Diệp ngõ hẻm góc đường một tòa nhà thấp bé lão nhân, mặt mũi hiền lành, lúc trước Trần Bình An giúp đỡ gửi đi thư nhà, lão nhân còn muốn mời thiếu niên đi trong nhà uống nước, chỉ là xuất thân từ Nê Bình ngõ hẻm người quê mùa không dám đáp ứng mà thôi.

Còn lại mấy vị lão giả, đồng dạng là tiểu trấn bốn họ thập tộc gia chủ, tay cầm số lượng khác nhau long diêu, đại lượng lương Điền Hòa bình thường đỉnh núi, là chân chính tiểu trấn thổ tài chủ.

Một vị đỉnh đầu cao quan nho sam lão nhân, nhẹ nhàng nhấc lên rèm xe, đi xuống xe ngựa, lão nhân hí mắt nhìn quanh bốn phía, lập tức liền làm cho tất cả mọi người cảm thấy một luồng đập vào mặt ngạt thở uy thế.

Người có tên cây có bóng.

Vị lão nhân này, có vô số cái ẩn chứa lực lượng khổng lồ danh hiệu, Văn Thánh thủ đồ, Tề Tĩnh Xuân Đại sư huynh, Đại Ly quốc sư, Nho gia Thánh Nhân, cùng Bạch Đế thành Thành chủ tại mây mù giữa đánh cờ cờ vây quốc thủ. . .

Đông Bảo Bình Châu là thiên hạ chín đại châu bên trong một cái nhỏ nhất, nhưng là quốc sư Thôi Sàm xuất hiện, trợ giúp cái này Tiểu Châu hấp dẫn rất nhiều phía sau màn đại nhân vật ánh mắt.

Thôi Sàm xuống xe đứng vững sau, tất cả mọi người đều không hèn mà

cùng mà thở dài hành lễ.

Đợi đến đám người chậm rãi đứng dậy ngẩng đầu, mới kinh ngạc phát hiện quyền cao chức trọng phía sau lão nhân, cùng đi theo ra một vị cung nữ trang phục mỹ lệ thiếu nữ, cái này khiến một chút người biết chuyện trở tay không kịp.

Thôi Sàm ngữ khí lạnh nhạt nói: "Tất cả mọi người trở về."

Không có bất kỳ người nào dám can đảm đưa ra dị nghị, thậm chí không dám toát ra chút nào phản uất.

Thôi Sàm hai ngón vuốt ve bên hông một cái ngọc bội, hướng đi Hòe Trạch dịch trạm, thiếu nữ sắc mặt hờ hững mà theo sát phía sau.

Thôi Sàm tại một cái bàn bên cạnh ngồi xuống, để dịch trạm cầm ba hũ rượu đến, dịch trạm tiện tay bên dưới bưng lấy vò rượu hướng bên này thời điểm ra đi, từng cái miệng đắng lưỡi khô.

Thôi Sàm phất phất tay, không cho những người kia ở bên hầu hạ, chính mình mở ra rượu phong, đồng thời bàn tay ấn xuống, ra hiệu tức đứng ở bên cạnh bàn thiếu nữ ngồi xuống chính là, cười nói: "Không cần quá mức câu nệ, lần này xuất hành, ta chỉ là cho người hộ giá hộ tống mà thôi, người mới là toà này tiểu thiên địa chủ nhân."

Thôi Sàm nhắc lên cái bát trắng lớn, nhấp một hớp tư vị thường thường hương dã rượu mạnh, đối với cái này lơ đãng, năm đó phản xuất sư môn, một người một kiếm hành tẩu thiên địa tứ phương, khổ gì đâu chưa ăn qua, Thôi Sàm một mực tự nhận chịu được khổ, cũng hưởng được phúc, cho nên mới có thể sống đến hôm nay.

Thôi Sàm nhìn về phía cục xúc bất an thiếu nữ, cười hỏi nói: "Trĩ Khuê, người cùng Khâm Thiên Giám nói những nội dung kia, ghi lại trong danh sách, từng chữ ta đều nhìn kỹ, như vậy còn có hay không người

không có nói nhỏ cố sự ? Lông gà vỏ tỏi đều được, tỉ như Tạ Thực Tào Hi hai người tại lúc tuổi nhỏ thay mặt, bọn hăn bên cạnh có hay không không sai biệt lắm thú vị người đồng lứa ? Lại tỉ như có ai tao ương lại đại nạn không chết, có ai từ nhỏ đã đặc biệt cô đứng ?"

Nguyên lai thiếu nữ là Đại Ly Hoàng tử Tống Tập Tân tỷ nữ, Trĩ Khuê, bản mệnh Vương Chu, chân thân cổ quái, lại là thế gian một đầu cuối cùng Chân Long hồn phách ngưng tụ mà thành hạt châu.

Trĩ Khuê suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Không có."

Thôi Sàm nhin không được cười lên, ngược lại là không có nổi nóng, tiếp tục một mình uống rượu.

Cũng không lâu lắm, thì có ba người đi vào dịch trạm, ông nhà giàu Tào Hi, chất phác hán tử Tạ Thực, Mặc gia du hiệp hứa yếu.

Hai vị từ Ly Châu động thiên đi ra đại nhân vật, nhìn thấy thiếu nữ về sau, xác định trên người nàng cổ khí tức kia, Tào Hi hơi sửng sốt, sau đó phình bụng cười to, đưa tay chỉ hướng thiếu nữ, "Mẹ nó mất mặt ném đến nhà bà ngoại, năm đó dọa đến lão tử gần chết gia hỏa, nguyên lai là như thế cái nhu nhu nhược nhược tiểu cô nương a."

Tạ Thực hai tay ôm quyền, hướng thiếu nữ xoay người nói: "Đào Diệp ngô hém Tạ Thực, cảm tạ cô nương hai lần ân cứu mạng!"

Trĩ Khuê mặt lạnh lấy, chỉ là đối với Tạ Thực gật gật đầu mà thôi, về phần Tào Hi, nàng căn bản là không có nhìn một chút.

Hứa yếu hai tay vòng ngực, nghiêng dựa vào cửa ra vào, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Sự tình hôm nay, nếu như đàm lũng, liền không có quan hệ gì với hăn, nếu như đàm phán không thành, đoán chừng liền quan hệ lớn.

Tào Hi tiếng cười không ngừng, đặt mông ngồi tại thiếu nữ đối diện, một bộ gặp được bảo bối cần ăn đòn biểu lộ, hắc hắc nói: "Lúc trước ta đứng tại Thiết Tỏa Tinh trên lỗ hồng, hướng xuống một bên đi tiểu, kết quả mới nửa phao nước tiểu đi xuống, khóa sắt rầm rầm rung động không nói, toàn bộ giếng nước lập tức liên tràn đến chân một bên, dọa đến ta nửa phao nước tiểu cũng không dám vung xong, quần cũng không xách, tình cảnh lúc ấy, thật sự là danh xứng với thực té cút té đái a, ta Tào Hi đời này náo ra tai nạn xấu hổ rất nhiều rất nhiều, nhưng là cái này một cái, khẳng định có thể bước lên ba vị trí đầu!"

Trĩ Khuê rốt cục tấm không được mặt, trợn mắt nhìn nhau, "Nếu không phải người trốn được nhanh, để người uống giếng nước uống đến nứt vỡ bụng!"

Tào Hi duỗi ra một ngón tay bôi qua sợi râu, cười trên nỗi đau của người khác nói: "Ta nhớ được sau một bên rông rã một tháng, ta đều đứng cách lấy Thiết Tỏa Tinh hai trượng địa phương xa, dùng sức đi đến đầu ném tảng đá, có hay không nện vào qua người a? Một lần dù sao cũng nên có a?"

Trĩ Khuê trừng mắt, cười nhạo nói: "Trời sinh hồng loại, hối hận không có đem người chết đuối trong suối!"

Tào Hi không những không giận mà còn cười, "Khi còn bé xác thực có như vậy chút ngang bướng, ha ha, hài tử tâm tính nha, bất quá chính là cùng người đồng lứa xuống nước du động nước thời điểm, thường thường đánh rắm mà thôi, không có cách, ta đánh nhỏ liền thích nhìn từng cái bong bóng từ phía sau lưng nổi lên mặt nước. Bất quá ta tính hậu đạo, hướng giếng nước đi tiểu lần kia, ta thật sự là cho bị dọa đến hồn phi phách tán, làm hại trong nhà trưởng bối còn mời người cùng ta chiêu hồn tới, ném chết người, từ Nê Bình ngô hẻm một mực khu a chiêm gõ trống đến Thiết Tỏa Tinh, hô một tiếng Tào Hi, ta liền phải đáp ứng một tiếng, người là không biết, sau đó ta tại học thực cho đồng

môn chê cười đã nhiều năm. . ."

Nói đến đây, Tào Hi cười ha ha, rót cho mình một chén rượu, thở dài nói: "Những cái kia đồng môn, bây giờ dưới lòng đất xương cốt đều nát không có a, bất quá những tên kia danh tự, ta cũng còn nhớ kỹ."

Trĩ Khuê cười lạnh nói: "Là ai hơn nửa đêm vụng trộm hưởng Thiết Tỏa Tinh bên trong đồ hơn nửa thùng máu chó đen ?"

Tào Hi gượng cười nói: "Ta không phải nghe lão nhân nói máu chó đen có thể trừ tà nha."

Trĩ Khuê nhìn thấy gia hỏa này liền phiền, Tào Hi khi còn bé là như thế, già về sau càng là như vậy.

Tạ Thực một mực trầm mặc không nói.

Trĩ Khuê do dự một chút, "Các người đến cùng ai làm lên chân quân ? Ai trở thành kiếm tiên ?"

Tào Hi nâng lên trắng bát, chỉ hướng ngời tại Đại Ly quốc sư đối diện Tạ Thực, "Hắn là đều Lô Châu chân quân, lập tức liền muốn trở thành Đạo gia thiên quân, mấy cái vương triều ngũ nhạc đều có cái kia một mạch tông môn phủ đệ, toàn bộ đều Lô Châu, Đạo giáo phe phái, là thuộc hắn một nhà độc đại, còn lại đều là không có thành tựu bàng môn tả đạo, những cái được gọi là chương môn chân nhân, một nước chân quân, cho chúng ta tạ chân quân xách giày cũng không xứng. Tại chúng ta vị này đồng hương Tạ Thực trước mặt, toàn bộ đều là cháu trai, một cái đều không ngoại lệ."

Tạ Thực sắc mặt âm trầm, "Im miệng."

Tào Hi xin tha nói: "Tốt tốt tốt, không nói thì không nói, ai bảo người là Đạo môn thiên quân, mà ta chỉ là một giới dã tu, không thể trêu vào a."

Vương triều bên trong, Đạo giáo một nước chân quân nhận mệnh, ngoại trừ yêu cầu hoàng đế quân chủ đề danh tiến cử, càng cần hơn một châu đạo thống đạo chủ thừa nhận, tỷ như Đông Bảo Bình Châu Thần Cáo tông Tông chủ Kỳ Chân, chính là đạo chủ. Về sau yêu cầu một châu bên trong nhiều hơn phân nửa thiên quân gặt đầu, cuối cùng lại đòi hỏi đến Trung Thổ Thần Châu cái nào đó tông môn một tờ sắc lệnh, mới tính danh chính ngôn thuận.

Mà đều Lô Châu đạo chủ chính là Tạ Thực, chỗ tông môn tức là ở giữa chủ hương, tăng thêm đều Lô Châu kiểm tu hưng thịnh, Phật gia hương hỏa xa xa vượt trên Đạo gia, khiến cho một vị thiên quân đều chưa từng xuất hiện, chỉ tính có nửa cái, cái kia chính là Tạ Thực bản nhân.

Đương nhiên Bảo Bình Châu cũng không khá hơn chút nào, xem như chín đại châu ở trong bản đồ một cái nhỏ nhất, dù là Đạo gia thế lực vượt xa Phật môn, Bảo Bình Châu thiên quân vẫn chỉ có một người, hơn nữa còn là vừa mới phá cảnh bước lên mười hai cảnh mới thiên quân, chính là Nam Giản quốc Thần Cáo tông Kỳ Chân, cùng Tạ Thực đồng dạng, tất cả chân quân nhân tuyển, thuần túy là một cái châu một người một lời quyết chí.

Nhưng là tại khác lục địa, Trung Thổ Thần Châu không cần nhiều lời, tỷ như cương vực rộng lớn nam lượn quanh châu, Đạo gia thiên quân thì có một đôi tay số lượng.

"Nói ngắn gọn."

Tạ Thực gọn gàng dứt khoát nói rằng: "Món kia bị đánh nát bản mệnh sứ, chúng ta có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua. Nhưng là ta muốn cùng các người Đại Ly đòi hỏi ba người."

Thôi Sàm thả ra trong tay bát rượu, mỉm cười nói: "Hơi chờ, cái gì gọi là chuyện cũ sẽ bỏ qua ? Trần Bình An bản mệnh sứ phá toái một chuyện,

tuy là chúng ta Đại Ly Diêu Vụ đốc tạo nha thự thất trách trước đây, thế nhưng là, đầu tiên, lúc trước Trần Bình An tư chất khám nghiệm, mua sứ người là sớm xác nhận qua, cũng không chỗ đặc thù, thuộc hạ thiên tư trung bình, việc này xác nhận không sai. Hai, bản mệnh sứ bị người đánh vỡ, ta Đại Ly lúc đó liền nên truy trách truy trách, nên bồi thường bồi thường, mua sứ người đồng dạng gật đầu công nhận, bồi thường cũng thống khoái nhận. Tạ Thực, người cái gọi là chuyện cũ sẽ bỏ qua, căn bản là chân đứng không vững."

Tạ Thực lạnh nhạt nói: "Mua sứ người đương nhiên không có tư cách hung hăng càn quấy, thế nhưng là mua sứ người về sau thế lực, thì có tư cách cùng các người Đại Ly không giảng đạo lý."

Thôi Sàm cười ha ha, đúng là không chút do dự địa gật gật đầu, một lần nữa bưng chén lên, uống rượu một thanh, chặc chặc nói: "Thế sự nhiều bất đắc dĩ a."

Tào Hi nhe răng.

Trĩ Khuê ánh mắt lấp lóe, tựa hồ nghe đến cảm thấy hứng thú sự tình.

Thôi Sàm hỏi: "Như vậy nếu như Đại Ly không đáp ứng ?"

Tạ Thực không có chút nào thân hãm trùng vây giác ngộ, nói tiếp nói: "Đại Ly xuôi Nam, đã thành định cư. Nếu như các người không đáp ứng, liền muốn lo lắng nội bộ mâu thuẫn."

Nỗi lo về sau ? Đại Ly Bắc Bộ bản đồ, đã đến phía Bắc biển rộng gần bờ,

Tào Hi vẻ mặt nghiền ngẫm, xem ra ba người này, đều Lô Châu nào đó chút ít đại nhân vật nhóm, cho rằng là tình thế bắt buộc. Nếu không sẽ không như thế hùng hổ dọa người.

Rõ ràng, Tạ Thực ngụ ý, là đều Lô Châu tu sĩ, sẽ thừa dịp Đại Ly thiết kỵ

xuôi Nam chinh phạt thời điểm, ngang nhiên vượt Hải Nam bên dưới, tập kích quấy rối Đại Ly phương Bắc quốc cảnh.

Cái kia tên là Trần Bình An thiếu niên, hãn bản mệnh sứ bị đánh phá, kỳ thật cuối cùng, chính là một cục đã nắp hòm kết luận hạt vừng việc nhỏ, chỉ là một ít người một cái sứ sẹo lấy có.

Bởi vì làm các đại nhân vật bắt đầu lên đài mưu đồ thiên hạ đại thế thời điểm, việc nhỏ liền không nhỏ.

Thôi Sàm nhẹ nhàng thở dài, trên núi người không giảng đạo lý thời điểm, chính là như vậy, cùng con nít ranh đùa giỡn không sai biệt lắm, tính tình vừa lên đầu, liền muốn dùng hết khí lực đả sinh đả tử, rất hù dọa người, nhưng lại không phải đang hù dọa người.

Không phải Thôi Sàm cảm thấy lạ lẫm, hoàn toàn tương phản, Thôi Sàm tự mình trải qua rất nhiều lần, cho nên lộ ra phá lệ lạnh nhạt.

Thôi Sàm đành phải dẫn đầu lui nhường một bước, chuyển thành hỏi thăm nói: "Người nếu muốn mang đi cái nào ba người ?"

Tạ Thực uống sau khi ngồi xuống cái thứ nhất rượu, "Hạ Tiểu Lương, Mã Khổ Huyền, Lý Hi Thánh. Trọng yếu thứ tự, chính là bài danh. Các người Đại Ly có thể giao ra mấy người, liền có thể cầm tới đem đối ứng khác biệt hồi báo."

Thôi Sàm cười ha ha nói: "Hồi báo ? Là lời đình tức giận mới đúng chứ ?"

Tạ Thực giữ im lặng.

Lý Hi Thánh là Đại Ly Long Tuyền người, thuộc về tốt nhất thương lượng một cái.

Mã Khổ Huyền đã là Chân Võ Sơn đệ tử, gần gũi thời gian một năm, liền đã thanh danh lên cao, sát tính cực lớn, thiên phú cực cao, tiến triển cực nhanh.

Hạ Tiểu Lương càng là Thần Cáo tông môn sinh đặc ý, thiên tư kinh người, phúc duyên càng là dọa người. Nổi danh không nổi danh nhờ sinh Lý Hi Thánh, còn lại hai người đều là sư môn niềm hy vọng, một cái Bình gia tổ đình một trong, một cái Đạo gia thánh địa, Đại Ly dù là đã chiếm cứ nửa bên giang sơn, đều chưa hẳn nguyện ý cùng trong đó một phương trở mặt, huống chi bây giờ liền Đại Tùy đều không có hủy diệt.

Một khi Thần Cáo tông cùng Chân Võ Sơn vung cánh tay hô lên, Đại Ly liền cần đổi mặt Bảo Bình Châu một nửa Bình gia tu sĩ, cùng hơn phân nửa đạo sĩ địch ý,

Cuộc mua bán này làm sao đều là thua thiệt.

Thôi Sàm cảm thấy cái này cái cục mua bán không có nói chuyện.

Đoán chừng trở về Đại Ly kinh thành về sau, Bạch Ngọc Kinh bổ sung phi kiếm một chuyện, yêu cầu làm ra xấu nhất quyết định kia.

Nhưng là Tạ Thực đột nhiên nói rằng: "Chỉ cần các người đáp ứng việc này, ta liền sẽ dẫn người đi hướng tới gần Quan Hồ thư viện Tị Thử Sơn, giúp các người chấn nhiếp thư viện cùng toàn bộ phương Nam thế lực, yên tâm, cũng không phải làm đáng một chút. Tựa như các người không đáp ứng, chúng ta đều Lô Châu tu sĩ xuôi Nam tiến đánh Đại Ly Bắc cảnh, cũng không phải nói đùa, như vậy các người Đại Ly chỉ cần gạt đầu, đồng dạng sẽ không để cho các người ăn nửa điểm thua thiệt. Đây là đều Lô Châu mấy vị đỉnh tiêm tu sĩ hứa hẹn, cũng bao quát ta Tạ Thực ở bên trong."

Tào Hi ngạc nhiên.

Có chút ý tứ.

Nếu như Tạ Thực thật nguyện ý dẫn người tử thủ Tị Thử Sơn, mà không phải cố lộng huyền hư, như vậy cái này vừa dứt, liền để Đại Tùy còn chưa cùng Đại Ly khai chiến, liền chặt rơi mất nửa cái mạng.

Thậm chí có thể nói, Đông Bảo Bình Châu nửa bên giang sơn, đã hơn phân nửa khả năng rơi vào Đại Ly Tổng thị chi thủ.

Thôi Sàm cảm khái nói: "Nguyên lai là lớn như vậy một cái đánh cược, thật có chút ra ngoài ý định, ta phải cùng chúng ta bệ hạ lên tiếng kêu gọi mới được."

Tạ Thực gật đầu nói: "Hợp tình lý, ta có thể các loại, nhất hơn nửa tháng, các người Đại Ly hoàng đế nhất định phải cho ta trả lời chắc chắn."

Thôi Sàm đột nhiên chỉ chỉ Trĩ Khuê, "Nàng hai lần ân cứu mạng, người Tạ Thực liền không có một chút biểu thị?"

Tạ Thực cười mở cười nói: "Đương nhiên, các người không đáp ứng việc này, xuôi Nam tập kích quấy rối một chuyện, ta Tạ Thực sẽ không tham dự trong đó. Nếu là đáp ứng việc này, ta sẽ thu lấy hai đến ba tên Đại Ly xuất thân đích truyền đệ tử, trọng điểm vun trồng, tuyệt không mập mờ. Các người hẳn là rõ ràng, không ngại trước tiên nói một câu, ta Tạ Thực chẳng mấy chốc sẽ tấn thăng thiên quân, lấy tuổi của ta, tại tất cả Cửu Châu Đạo gia thiên quân ở trong, chỉ có thể coi là thanh niên trai tráng, nói một câu không biết xấu hổ, liền là chân chính đại đạo khả kỳ, mà lại ta Tạ Thực tại khai tông lập phái ngàn năm tuế nguyệt ở trong, chỉ có ba tên đích truyền đệ tử!"

Thôi Sàm chỉ chỉ Trĩ Khuê, "Nàng tính một cái?"

Tạ Thực lắc đầu nói: "Nàng không tính. Nhưng là chỉ cần nàng nguyện ý, danh ngạch không tại cái kia hai ba trong đó."

Thôi Sàm trầm ngâm không nói.

Trĩ Khuê có chút không quan tâm.

Nàng có chút nóng nảy, nghĩ đến về sớm một chút Nê Bình ngõ hẻm sân nhỏ nhìn một chút, dù là cái kia lông lông xù gà con mà đã chết đói, nàng cũng phải tận mắt thấy thi thể của bọn nó mới hết hy vọng.

Vạn nhất bọn chúng còn sống, như vậy lần này gặp được nhất định phải tự tay bóp chết bọn chúng, xem như nàng chăn nuôi đi ra vật nhỏ, tương lai chết tại dã mèo chó hoang miệng bên trong, nhiều không tưởng nổi ?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Hạ bút như có thần

Hai người đi đến trúc lâu tầng hai, đứng cao nhìn xa.

Thiếu niên Thôi Tứ cùng hai tiểu gia hỏa tại dưới lầu lẫn nhau trừng mắt.

Lý Hi Thánh hỏi: "Biết rõ Phúc Lộc Nhai cùng Đào Diệp ngô hẻm ngụ ý sao?"

Trần Bình An lắc đầu, hắn chỉ biết rõ bên kia ở người, có tiền, rất có tiền, tảng đá xanh đường, sư tử đá, ngay cả hoa văn màu môn thần đều giống như càng thêm thần khí một chút.

Lý Hi Thánh nhắc lên trong tay khối kia bùa đào, "Phúc lộc là phù lục hài âm, phúc kỳ thật đại biểu cho phù tự, Đào Diệp ngô hẻm thì là bùa đào chi đào, đảo ngược, chính là bùa đào."

Trần Bình An bưng tỉnh đại ngộ.

"Đây là tiểu trấn rất lớn một cục cơ duyên, so với màu vàng kim cá chép ở bên trong ngũ hành chi vật, khối này bùa đào, khả năng chỉ có hơn chứ không kém."

Lý Hi Thánh nói liên tục, "Ta tại cuối năm, làm một cái cổ quái mộng, mơ hồ nhớ kỹ thấy được rất nhiều rất nhiều người sự tình, nhưng là sau khi tỉnh lại lại đều quên, tựa như là với ai hạ tổng thể, lại có là nhớ kỹ bùa đào nội tình, trong đó khúc chiết, huyền diệu khó giải thích, thực sự vô pháp nói tỉ mỉ."

Lý Hi Thánh chỉ chỉ trúc lâu phương hướng, "Ta vốn là nếu muốn đem khối này bùa đào treo ở trúc lâu trên cửa, vạn tà lui tránh, vạn pháp bất xâm, nói như vậy khả năng hơi cường điệu quá, nhưng là nó thật sự có

thể cho nhà này vốn là mười phần thần kỳ trúc lâu, trở nên càng không thể phá vỡ, mà lại lâu dài treo bùa đào, có thể thúc đẩy sinh trưởng ra đủ loại kỳ dị thảo mộc chi tinh. . ."

Nói đến đây, Lý Hi Thánh cười trêu ghẹo nói: "Trần Bình An, thật không cần ? Qua thôn này mà nhưng là không còn tiệm này."

Trần Bình An không chút do dự nói: "Tất nhiên tốt như vậy, Lý đại ca liền chính mình giữ đi, không phải muốn ra xa nhà sao? Ta vừa mới đi qua một chuyến bên ngoài, thiên kì bách quái, hung hiểm vạn phần, khẳng định cần phải có một cái pháp khí bâng thân."

Lý Hi Thánh cười tùm tùm hỏi cái vấn đề, "Người cảm thấy ta thiếu pháp khí sao?"

Trần Bình An ngẩn người, bởi vì hắc nhớ lại Nê Bình ngô hẻm, Lý Hi Thánh cùng kiếm tu Tào Tuấn đấu pháp tràng diện, nhưng là hắc linh cơ khê động, nhớ tới trên sách một cái thuyết pháp, nói: "Càng nhiều càng tốt!"

Lý Hi Thánh không thể làm gì, đành phải thu hồi bùa đào, một lần nữa treo ở bên hông, tiếc nuối nói: "Lúc đầu treo trúc lâu trên cửa, rất dựng."

Lý Hi Thánh thậm chí quay đầu qua, nhìn về phía sau lưng trúc môn, "Treo ở bên này, thật sự rất dựng a."

Nhưng thật ra là có chút hài tử tức giận.

Cho nên Trần Bình An muốn cười lại không có ý tứ cười, đành phải kìm nén.

Trước đó bởi vì Lý Hi Thánh là Lý Bảo Bình ca ca, cho nên ngay từ đầu liền nguyện ý sinh lòng thân cận, mấy lần ở chung xuống tới, Trần Bình An càng ngày càng ưa thích người đọc sách này, không phải là bởi vì Lý

Hi Thánh có một bụng hạo nhiên khí, không phải hấn xem như luyện khí sĩ, mới ra đời, liền có thể trực tiếp cùng Tào Tuấn đánh cho tám lạng nửa cân, mà là người nam này người cùng cái thế giới này chung đụng từng li từng tí, sẽ cho người cảm thấy dễ chịu.

Tỉ như A Lương hướng tại kiếm khách. Tề tiên sinh chỉ tại người đọc sách.

Dù là A Lương từ đầu tới đuôi đều không đề cập qua kiếm, Tề tiên sinh từ đầu đến cuối đều chưa từng cùng Trần Bình An nói qua trên sách đại đạo lý, nhưng là Trần Bình An chính là sẽ cảm thấy, bọn hấn chính là tốt nhất kiếm khách, nhất có học vấn người đọc sách.

Trần Bình An tại ở sâu trong nội tâm, hi vọng chính mình trở thành người như vậy, nhưng là liên quan tới những này lời trong lòng, Trần Bình An không cùng ai nói lên qua, bởi vì sợ bị cho rằng không biết lượng sức.

Lý Hi Thánh đột nhiên quyết định, "Không nên không nên, thật là là lương tâm khó có thể bình an, ta không thể cứ như vậy rời đi!"

Trần Bình An vừa muốn nói chuyện.

Lý Hi Thánh đột nhiên đưa tay đặt tại Trần Bình An trên bờ vai, thần sắc nghiêm túc nói: "Trần Bình An, ta lắm miệng nói một câu, về sau cùng người ở chung, tuyệt đối không nên lấy chính mình hành vi chuẩn tắc, tới yêu cầu tất cả mọi người. Tỉ như người sẽ cảm thấy cự tuyệt thu xuống bùa đào một chuyện, là chuyện thiên kinh địa nghĩa, bởi vì người là tại vì ta Lý Hi Thánh cân nhắc, cho nên không thẹn với lương tâm, đúng không đúng? Đúng, rất đúng. Nhưng là, người phải biết, thế gian đồng dạng gao dưỡng trăm loại người, chính người an tâm về sau, cũng phải suy nghĩ nhiều một bước, nghĩ đến tận lực như thế nào để người bên cạnh, giống như người yên tâm thoải mái."

Lý Hi Thánh vỗ vỗ Trần Bình An bả vai, "Coi như ta là ép buộc, người không cần suy nghĩ nhiều. Nếu như đổi thành người khác, ta căn bản sẽ không mở cái miệng này, nhưng là người Trần Bình An không giống nhau, ta cảm thấy người rất tốt, mà lại có thể càng tốt hơn. Một số thời khắc, người thậm chí sẽ để cho người bên cạnh cảm thấy tự ti mặc cảm, biết không ?"

Trần Bình An một mặt mờ mịt.

Ta có tốt như vậy ?

Lý Hi Thánh thoải mái cười to, đi đến lan can bên kia, đối với lầu dưới thư đồng Thôi Tứ ngoắc nói: "Đem bọc hành lý mang lên, ta hiện tại phải dùng."

"Được rồi, tiên sinh chờ lấy."

Dung mạo tinh mỹ như thế đồ sứ thiếu niên tranh thủ thời gian chạy lên lầu, động tác thành thạo mà hái xuống phía sau bao phục, bên trong một bên có văn nhân sống nơi đất khách quê người thiết yếu trăm Bảo Hạp, trang bị trọn bộ bút mực giấy nghiên, đều là đồ vật cũ, phú quý khí không nồng.

Lý Hi Thánh xuất ra một chi bút lông, phảng phất là dùng để chuyên viết chữ nhỏ chữ tiểu triện, hơi có vẻ tiểu xảo. Ống bút trên nửa đoạn, khắc dấu có "Phong tuyết nhỏ chùy" bốn chữ, ống bút vì trúc chế, nhưng là đời đời truyền thừa, đi qua dài dằng dặc tuế nguyệt tích lũy, tản mát ra một loại chu mực mà sáng bóng. Càng thêm kỳ quái là ngòi bút cứng rắn hào, là màu vàng kim nhạt, thẳng như mũi nhọn.

Đợi đến Lý Hi Thánh cầm qua bút, Trần Bình An xích lại gần vừa nhìn, mới phát hiện ống bút bên dưới nửa đoạn, nguyên lai còn có không dễ dàng phát giác bốn cái cực nhỏ chữ nhỏ.

"Hạ bút có thần."

Lý Hi Thánh hiển nhiên cũng phát hiện Trần Bình An thấy được cái kia bốn chữ, có chút nhắc lên bút lông, cười giải thích nói: "Đọc sách trăm lần nó nghĩa từ gặp, đọc sách phá vạn quyền hạ bút như có thần, còn có các người luyện quyền, cũng có tương tự thuyết pháp, gọi thần không đến, quyền không ổn. Nghe vào rất hư, kỳ thật nửa điểm không giả, nói chính là một cái cần chữ, quen tay hay việc, xảo ra huyền diệu, tiến hành theo chất lượng, liền biết rõ, biết rõ nhất pháp, nhất pháp thông vạn pháp thông, vạn pháp đều thành."

Thôi Tứ trong chớp nhoáng này, linh quang chợt hiện, tựa như bắt được cái gì mầm đầu, vò đầu bứt tai, vội vã không nhịn nổi.

Thuở nhỏ đọc đủ thứ thi thư phần vấy nữ đồng ngơ ngơ ngác ngác, chỉ cảm thấy giống như là uống một vò lão tửu, say khướt.

Duy chỉ có tiểu đồng áo xanh, ngồi tại trên lan can móc cái mũi, không để ý, chỉ là gặp lấy hai tên gia hỏa khác thường sau, mới bắt đầu sững sờ.

Trần Bình An ngược lại là không có quá nhiều cảm xúc, chỉ là đem những đạo lý này yên lặng ghi ở trong lòng.

Lý Hi Thánh đối ngòi bút nhẹ nhàng a một hơi, màu vàng kim cứng rắn hào tựa hồ tại thời khắc này trở nên ôn nhuận bắt đầu, mặc dù phong mang vẫn như cũ, ngòi bút như đao chùy, lại có linh khí.

Lý Hi Thánh mỉm cười nói: "Thụ người lấy cá không bằng thụ người lấy cá, đã người không thu bên dưới bùa đào, cái kia ta dù sao cũng phải xuất ra một điểm bản lĩnh giữ nhà đi ra, ta Lý Hi Thánh đọc sách, còn chưa đọc lên lớn học vấn, nhưng là tự nhận coi như tinh thông khắc dấu cùng vẽ bùa, hôm nay ta ngay tại trúc lâu những này trúc phiến bên trên viết chữ vẽ bùa, yên tâm, viết qua sau, sẽ không lưu lại bất kỳ một cái nào mắt trần có thể thấy văn tự, cho nên sẽ không phá hư trúc lâu chính

thể mỹ quan, nhưng là tương lai có một ngày, có khả năng sẽ hiển lộ ra một chút cảnh tượng, đến lúc người không cần kỳ quái là được. Hôm nay chủ yếu vẫn là dạy người vẽ bùa một chuyện, người chừng nào thì cảm thấy bắt lấy điểm này ý tứ, ta mới ngừng bút, người không cần phải gấp, ta chậm rãi viết, người chậm rãi trải nghiệm."

Trần Bình An then đỏ mặt nói: "Ta tương đối dần, Lý đại ca người chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Lý Hi Thánh nhẹ nhàng dịch bước, đối mặt trực lâu như diện bích, một tay phụ sau, một tay cầm bút, tìm kiếm đặt bút chỗ, mỉm cười nói: "Nếu như thiện chí giúp người là dần, cần cù cứng cỏi là dần, nói như vậy rõ ràng chúng ta cái này thể đạo là có vấn đề. Trần Bình An, ta hi vọng người tiếp tục kiên trì loại này không thông minh."

Trần Bình An gãi gãi đầu, từ nhỏ đã bị Diêu lão đầu mắng quen thuộc, quen thuộc nhìn thấy người khác đặc sắc nhân sinh, kết quả hôm nay Lý Hi Thánh như thế khích lệ hẳn, thật sự là không quá thích ứng.

Lý Hi Thánh suy nghĩ một chút, quay đầu nói rằng: "Vẽ bùa một chuyện, từ trước đến nay lấy Đạo gia phù lục một mạch vi tôn, kỳ thật chúng ta vẽ bùa, không cần quá câu nệ đạo thống phe phái, Thế Gian Chí Lý, cuối cùng chạy không khỏi một cái hóa mục nát thành thần kỳ, tựa như người luyện quyền. . ."

Nói đến đây, Lý Hi Thánh hiểu ý cười một tiếng, "Liền rất tốt đẹp a."

Có thiếu niên luyện quyền, có núi lúc nhìn núi, có nước lúc xem nước.

Lý Hi Thánh cảm thấy thế gian không có so đây càng có ý thơ bức tranh.

Lý Hi Thánh nhẹ nhàng lắc lắc đầu, bình khí ngưng thần, nghiêm túc nói: "Vẽ bùa yêu cầu lá bùa, lá bùa có thể là thế gian vạn vật, nhưng là người trước mắt vẫn là yêu cầu làm từng bước, thành thành thật thật trên

giấy vẽ bùa, quay đầu ta sẽ tặng cho người một lớn chồng chất phẩm cấp không sai lá bùa, cùng một bộ nhập môn phù lục đồ phổ. Người tạm thời có thể không cần lo lắng mua sắm lá bùa chi tiêu, nhưng là sử dụng hết về sau, người liền cần chính mình lo lắng phí dụng, đây là không có cách nào, tu hành chi nạn, trong đó một điểm liền ở chỗ quá háo tiền tài, kiếm tu rèn luyện phi kiếm, Phù Sư hao tổn lá bùa, ắt không thể thiếu."

"Một điểm chân khí, quán chú ngòi bút, sau đó một mạch mà thành, như ngẫu đứt tơ còn liền, chữ như đoạn, thần ý không thể đoạn, nhất định phải xa xa hô ứng, như hai tòa núi lớn chi đỉnh, lẫn nhau hô to, tất có tiếng vọng."

"Trần Bình An, nhìn kỹ."

Lý Hi Thánh đột nhiên cầm trong tay "Phong tuyết nhỏ chùy" bút, trao đổi đến một cái tay khác, rảnh rồi cái tay kia tại tay áo bên trên xoa xoa, làm xong về sau, lúc này mới đổi lại, đối với Trần Bình An cười nói: "Đây là học người, đối với một ít sự tình, phải có kính ý, trước kia ta không bằng người, ganh đua."

Lần thứ nhất tại Phúc Lộc Nhai Lý thị đại trạch cửa gặp mặt, Trần Bình An từ Lý Hi Thánh trong tay tiếp nhận sách vở trước đó, trước thả xuống bình gồm, sát qua tay mới dám tiếp thư.

Trần Bình An chỗ nào nghĩ đến như thế cái trong lúc vô tình động tác, liền để Lý Hi Thánh trịnh trọng như vậy việc.

Lý Hi Thánh rốt cục bắt đầu vẽ bùa, kỳ thật càng giống là người đọc sách nghiêm túc viết chữ.

Lâu quan thương hải nhật.

Lý Hi Thánh, rất công chính ôn hòa, nhưng là so với đạo sĩ Lục Trầm mấy trường phương thuốc bên trên, loại kia "Nhật nhẽo vô vị", giống

như, lại thần không giống.

Nhưng Trần Bình An nói không nên lời nguyên do trong đó, chỉ là một loại tuyệt không thể tả cảm giác mà thôi.

Lý Hi Thánh về sau viết từng câu hẩn tự nhận là "Mỹ hảo" câu thơ, thánh hiền dạy bảo, Đạo gia kinh điển, bách gia học vấn tôn chỉ tinh túy.

Lý Hi Thánh sẽ nhón chân lên viết tại chỗ cao, sẽ cúi người viết tại chỗ thấp, sẽ lần lượt dịch bước, sẽ lần lượt a bút nhuần hào. Viết đến nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly thời điểm, thậm chí sẽ để cho thư đồng Thôi Tứ từ dưới lầu chuyển đến ghế trúc, đứng trên ghế viết khoái ý lâm ly, sẽ làm giòn liền ngòi tại trên mặt đất, viết tùy tiện đại dương mệnh mông.

Hẩn viết không dám cao giọng nói, sợ kinh thiên thượng nhân. Hẩn viết phá núi bên trong tắc dễ, phá trong lòng tắc khó.

Hẩn viết người là chưa tỉnh phật, phật là đã tỉnh người. Hẩn viết bì bõm một tiếng sơn thủy lục. Còn viết phụ tử chi đạo, Trung Thứ mà thôi vậy.

Lý Hi Thánh tại Trần Bình An chưa hề nói "Ta đã hiểu" trước đó, vẫn tại viết, chăm chỉ không ngừng, không ngại phiền phức.

Từng chữ đều sẽ rất nhanh viết xong, viết xong về sau, trúc trên vách kim quang tức tán, thế nhưng là ý vị trường tồn, liên tục không dứt.

Tiểu đồng áo xanh đã nhảy xuống lan can, tại phấn váy nữ đồng tai một bên thấp giọng hỏi nói: "Viết cái gì?"

Phấn váy nữ đồng đề thấp giọng âm nói: "Nhìn hiểu chữ, nhưng nhìn không rõ ý tứ. . . Quá lớn."

Tiểu đồng áo xanh cười ha hả nói: "Người đàn nha."

Thôi Tứ quay đầu trừng mắt, giáo huấn nói: "Không cho phép đã quấy rầy ta tiên sinh viết chữ!"

Tiểu đồng áo xanh bữu môi nói: "Đây là nhà ta, tiểu tử người lại lải nhải, cần thận ta để người cuốn gói xéo đi."

Thôi Tứ phản uất nói: "Người có mắt không biết vàng khảm ngọc, uống công tiên sinh khổ tâm."

Tiểu đồng áo xanh hai tay vòng ngực, lưng tựa lan can, giễu cợt nói: "Người quản ta ? Nhà ta lão gia mới có tư cách giáo huấn ta những thứ này."

Lý Hi Thánh viết chữ, Trần Bình An nhìn chữ, đối với sau lưng nhỏ vun ồ ào, ngoảnh mặt làm ngơ.

Sắc trời đã tối, Lý Hi Thánh đã đứng ở hành lang một mặt phần cuối, ngừng lại bút, cười hỏi nói: "Như thế nào ?"

Trần Bình An cười khổ lắc đầu.

Lý Hi Thánh âm giọng nói: "Không có việc gì, chúng ta đi dưới lầu."

Thế là một đoàn người đến trúc lâu lâu một, phấn váy nữ đồng cùng thiếu niên Thôi Tứ giúp đỡ cầm ngọn nến, cầm đuốc soi chiếu chữ.

Tiểu đồng áo xanh mặc dù ngoài miệng lải nhải lẩm bẩm, thế nhưng là vẫn như cũ nhìn đến có chút nghiêm túc, nhìn không chuyển mắt.

Tử tại xuyên trong đó viết, thế giả như tư phù, làm ngày cày đêm.

Hôm nay chính là như thế.

Thôi Tứ cầm nến chi thủ, đột nhiên lắc một cái, nguyên lai là ngọn nến

đốt sạch, đốt tới tay chỉ.

Tú mỹ thiếu niên giữ im lặng mà thay đổi một chi ngọn nến.

Làm Lý Hi Thánh viết đến "Đốt phù phá tử" bốn chữ, Trần Bình An đột nhiên thốt ra nói: "Không đúng."

Lý Hi Thánh ngừng lại bút, quay đầu nhìn về thiếu niên, cười ha ha, "Cái này đúng rồi!"

Vị này nho sam thư sinh, sắc mặt hơi trắng, đầy mặt mồ hôi, nhưng là thần thái sáng láng.

Lý Hi Thánh hít thở sâu một hơi, duỗi lưng một cái, cầm trong tay bút lông đưa cho thiếu niên, "Trần Bình An, chi này phong tuyết nhỏ chùy, liền đưa cho người, ta tin tưởng người sẽ không bôi nhọ nó."

Trần Bình An lúc này mới nhớ kỹ vấn đề chỗ mấu chốt, "Ta vô pháp tu hành, không làm được luyện khí sĩ, vẽ bùa yêu cầu linh khí chèo chống, như thế nào viết ra một tờ linh phù?"

Lý Hi Thánh cười tiết lộ thiên cơ, chậm rãi giải thích nói: "Ta về sau giao cho người cái kia bộ phù lục đồ phổ, linh phù chủng loại phong phú, nhưng là cũng sẽ không phẩm trật quá cao, cho nên rất nhiều cái phù lục đối với linh khí yêu cầu không cao, nhưng là đem đối ứng khí phủ sẽ có nhất định phải cầu, người vẽ bùa chẳng khác nào một trận kiếm tẩu thiên phong võ đạo tu hành, võ nhân cũng có chân khí, chính là bởi vì nó cùng luyện khí sĩ vận khí căn bản, hoàn toàn tương phản, liền biến thành mỗi một lá phù tức là một trận ngăn ngại khảo nghiệm, là một trận sa trường bên trên đánh giáp lá cà, hiệp lộ tương phùng dừng giả thắng, người nhất định phải bằng nhanh nhất tốc độ, nhất ổn ngưng khí, viết xong một tấm phù lục, nếu không dù là chỉ thiếu một chút, vẫn là vô pháp thành tựu phù lục, chỉ cần người chịu kiên trì, dần dà, nước chảy đá mòn, vẽ bùa không chỉ là vẽ bùa, trong lúc vô hình lại trợ giúp người rèn luyện thể

phách, đá mài thần hồn."

Trần Bình An tiếp nhận bút lông sau, gật đầu nói: "Minh bạch!"

Màn đêm thâm trầm.

Lý Hi Thánh quay đầu nhìn về ngoài núi, "Trái qua này từ biệt. . ."

Lý Hi Thánh còn chưa nói hết suy nghĩ trong lòng, xua tan trong lòng điểm này vẻ u sầu, cười nói: "Ta vốn là muốn đi bên ngoài nhìn xem, bất quá là sớm một chút, không hỏng."

Về sau Lý Hi Thánh không có lựa chọn lưu tại Lạc Phách Sơn, mà là mang theo thiếu niên Thôi Tứ cùng một chỗ đi đêm xuống núi.

Thư sinh thậm chí không có đáp ứng Trần Bình An đưa đến chân núi.

Trần Bình An đứng tại trúc lâu bên ngoài, thất vọng mất mát.

Tiểu đồng áo xanh cười hì hì nói: "Lão gia, gia hỏa này thật sự không tệ, đạo pháp cao, nhân phẩm tốt, giáo trình khí, ta thích! Có tư cách trở thành huynh đệ của ta."

Trần Bình An tức giận nói: "Người nguyện ý, người ta nguyện ý?"

Tiểu đồng áo xanh đầy mặt chắc hẳn phải vậy vẻ mặt, ngạo khí nói: "Dưới gầm trời còn có người không nguyện ý trở thành huynh đệ của ta? Hẳn ngốc hay không ngốc?"

Trần Bình An cười nói: "Người ta ngốc hay không ngốc ta không biết, người ngốc hay không ngốc ta là biết đến."

Tiểu đồng áo xanh đắc ý cười to, "Lão gia, ta đương nhiên là tuyệt đỉnh thông minh."

Phấn váy nữ đồng nhìn về phía bên cạnh đồng bạn ánh mắt, có chút thương hại, trước kia chỉ cảm thấy hãn làm việc tàn nhẫn, tính tình ngang ngược, hiện tại đột nhiên cảm thấy hãn kỳ thật rất trì độ.

Tiểu đồng áo xanh nhạy cảm phát hiện mắt của nàng thần, kêu gào nói: "Ngốc nữ, không chịu phục ? Chúng ta đơn đấu!"

Phấn váy nữ đồng trốn ở Trần Bình An sau lưng.

Nàng lại không ngốc.

—— ———

Ánh trăng mờ lung, Lý Hi Thánh mang theo thiếu niên chậm rãi xuống núi, đi ra Lạc Phách Sơn địa giới sau, tại một chỗ khe nước bốc nước rửa mặt, giúp đỡ thanh tỉnh thần trí, dù sao mỗi một bút đều tự tình hội thần mà viết chữ, cực kỳ hao phí tâm lực.

Lý Hi Thánh nâng đầu lên, nhìn thấy khe nước đứng đối diện một vị lão nhân, ngậm lớn quất lấy thuốc lá sợi.

Lý Hi Thánh đứng người lên, hành lễ nói: "Lý Hi Thánh gặp qua Dương lão tiên sinh."

Lão nhân bất động thanh sắc mà nghiêng người sang, tránh thoát tuổi trẻ thư sinh bá lễ.

Đợi đến Lý Hi Thánh ngồi dậy, dượt điểm Dương lão đầu mới nói nói: "Ta yêu cầu người hỗ trợ vì Trần Bình An tính một quẻ , có thể hay không ?"

Lý Hi Thánh không có chút gì do dự, gật đầu nói: "Đương nhiên không có vấn đề."

Dương lão đầu ừ một tiếng, "Sau đó ta tự có hồi báo."

Lý Hi Thánh đối với cái này chưa hề nói cái gì, trực tiếp cho ra đáp án, "Đại Đạo thẳng đi, có núi khai sơn, có nước qua nước. Nghi nhanh chóng đi xa, lợi tại phương Nam."

Dương lão đầu cười nói: "Ta tin được người."

Lý Hi Thánh tuy có nghi hoặc, nhưng là cũng không hỏi thăm.

Dương lão đầu liếc mắt tuổi trẻ thư sinh bên hông bùa đào, phức tạp ánh mắt, lóe lên một cái rồi biến mất, bóng người cũng là tan theo mây khói, nguyên lai lão nhân chỉ là một sợi màu tím sương khói.

Hai người tiếp tục đi đường.

Thôi Tứ hỏi: "Tiên sinh, nếu như người muốn đi xa, có thể hay không mang lên ta à ?"

Lý Hi Thánh cười nói: "Có thể a."

Thiếu niên rất là chần kinh, "A?"

Lúc đầu coi là muốn trước sinh đáp ứng việc này, so với lên trời còn khó hơn, chỗ nào nghĩ đến so xuống núi còn dễ dàng ?

Lý Hi Thánh nhẹ giọng nói: "Bởi vì có người muốn người đi theo ta, mà ta đâu, không cảm thấy cái này có cái gì không tốt."

Thiếu niên trầm mặc hồi lâu, mà cúi thấp đầu, cảm xúc có chút thất lạc, "Tiên sinh, ta nghĩ biết rõ ta từ nơi nào đến."

Lý Hi Thánh thở dài, "Cái kia cũng không dễ dàng, không ngại trước hết

nghe rõ ràng đi về nơi đâu đi."

Thiếu niên bỗng nhiên bắt đầu vui vẻ, "Ta còn có thể đi nơi nào, một mực đi theo tiên sinh đi thôi, tiên sinh đi nơi nào ta liền đi nơi đó!"

Lý Hi Thánh cười mà không nói.

Trăng sáng sao thưa, sáng khoái tinh thần, đã gặp vua tử, lại là mỹ hảo.

Thiếu niên rõ ràng cảm giác được tiên sinh tâm tình, cũng cao hứng theo bắt đầu, xuống núi con đường, bước chân nhẹ nhàng, tràn ngập vui sướng.

—— ———

Tại gần ngủi trong vòng một đêm, Lạc Phách Sơn bị ép tới chậm rãi sụp đổ một thước có thừa.

Ngụy Bách vẫn tại phụ cận tòa nào đó trên đỉnh núi, nhìn chăm chăm Lạc Phách Sơn từng điểm từng điểm hạ xuống.

Nguyên lai thế gian chân chính vẫn tự, là như vậy nặng nề.

Ngụy Bách cười nói: "Lợi hại, thật sự là lợi hại. Liền ta đều có chút hiểu kỳ, Lý Hi Thánh người đến cùng là thần thánh phương nào. Khó nói cây kia Trần thị giai cây, coi là thật không có quan hệ gì với người ? Vậy người lại có thể là ai ?"

Ngày đêm giao thế thời khắc, Ngụy Bách kìm lòng không được mà lần nữa nhìn về phía tòa kia trúc lâu.

Hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, nhật nguyệt cùng sáng.

—— ———

Trúc lâu bên ngoài, tất nhiên không có ý đi ngủ, Trần Bình An ba người liền song song ngồi tại trên ghế trúc, cùng một chỗ chờ lấy hừng đông.

Trần Bình An đột nhiên đối với tiểu đồng áo xanh hỏi: "Một khóa phổ thông Xà Đảm thạch, đổi với người một vạn lượng bạc. Bán được quý không quý ?"

Tiểu đồng áo xanh một mặt mặt ngốc trệ.

Trần Bình An thấp thỏm nói: "Quá đắt ?"

Tiểu đồng áo xanh một cái nhảy nhót bắt đầu, "Mới một vạn lượng ? Lão gia người là tại nhục nhã ta sao ? !"

Trần Bình An thả lỏng trong lòng, "Vậy liền một vạn một ngàn hai ?"

Tiểu đồng áo xanh thở phì phì nói: "Lão gia người còn như vậy, ta liền muốn rời nhà đi ra ngoài!"

Trần Bình An đương nhiên sẽ không coi là thật, hiếu kỳ hỏi: "Trên núi người tu hành, làm giao dịch mua bán, dùng tiền gì ?"

Tiểu đồng áo xanh cười hắc hắc, "Lão gia, người chờ, ta cho người ngó ngó trên núi thần tiên dùng tiền tài a. Nhà ta ngọn nguồn dày đâu!"

Tiểu đồng áo xanh vung tay áo, hần mang theo người cái kia Phương Thốn vật bên trong, rất có huyền cơ, rầm rầm hạ một trận mưa, trên mặt đất toàn bộ là chồng chất thành núi trong suốt ngọc thạch, toàn bộ tạo hình thành đồng tiền bộ dáng, đại khái có ba loại, lớn nhỏ khác nhau.

Hần ngồi xổm ở trên mặt đất, bắt đầu cho Trần Bình An giảng giải mỗi một loại ngọc thạch nơi phát ra, cùng riêng phần mình giá trị khác biệt.

Đây chính là thần tiên dùng tiền!

Thần giữ của Trần Bình An mau chóng rời đi cái ghế, ngồi xổm ở tiền bên cạnh ngọn núi một bên, dụng tâm lắng nghe tiểu đồng áo xanh cẩn thận giảng giải.

Cuối cùng Trần Bình An đột nhiên toát ra một câu, "Ta nghĩ đem Bảo Lục Sơn đưa cho Nguyễn cô nương, các người cảm thấy thích hợp sao?"

Phấn váy nữ đồng trường con mắt nhìn, không biết làm sao.

Tiểu đồng áo xanh bịch một tiếng quỳ gối trên mặt đất, "Lão gia, người chẳng lẽ không đau lòng sao? Nhất định khắc chế, muốn khắc chế a! Cầu người lão nhân gia ngàn vạn đừng xúc động, Tú Tú cô nương là dưới gầm trời tốt nhất cô nương, điểm ấy ta tuyệt không phủ nhận, nhưng nàng dù sao còn không có bị lão gia cưới vào gia môn a!"

Trần Bình An không so đo cái gì có cưới hay không hỗn trưởng lời nói, chỉ là lắc đầu nói: "Ta không đau lòng."

Tiểu đồng áo xanh quỳ khóc sùi tru nói: "Nhưng là tâm ta đau a!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 193: Cùng họ khác biệt mệnh

Tiểu trấn học thực có cái thấp bé lão nhân, tuy là phu tử tiên sinh, lại quần áo lôi thôi, tên là Trần Chân Dung, thích uống rượu, say rượu về sau, liền sẽ đối không khí duỗi ra ngón tay, tùy tiện vẽ phác thảo, uốn lượn vắn vẹo, không người biết nói đến cùng tại viết cái gì hoặc là vẽ cái gì. Lời say hết bài này đến bài khác, không phải là Đại Ly tiếng phổ thông, cũng không phải Bảo Bình Châu lời tốt, tóm lại ai cũng nghe không hiểu.

Lão nhân mặc dù họ Trần, lại không phải xuất thân Long Vĩ quận Trần thị, nhưng là thân phận tôn quý Trần Tùng Phong, đối với lão nhân lại kính trọng có thừa, học thực phu tử nhóm đối với này cá tính tình quái gỡ lão già hóm hèm, kỳ thật cảm nhận không tốt.

Hôm nay, lôi thôi lão hán uống rượu, say khướt đi qua cầu đá vòm, hướng đi thợ rèn cửa hàng, dùng nhà mình tiếng địa phương lớn tiếng lẩm bẩm "Đỡ sông ngân, sờ núi lớn, kỳ nguyên khí, du động quá hư, mây chừng mưa bay, thiên rủ xuống biển đứng, trắng quá thay!"

Lão hán đến cửa hàng bên ngoài, cuối cùng không có cứ như vậy xông vào, hiểu được chạy tới Long Tu Hà rửa mặt, đại khái là mấy nâng nước lạnh tẩy không rõ men say, lão nhân dứt khoát liền ghé vào trên mặt đất, đem toàn bộ đầu để vào băng lãnh trong nước, dùng sức lay động, cuối cùng đột nhiên nâng lên, cười ha ha: "Thư thả một chút!"

Lão hán đứng người lên, thành linh thở dài, bởi vì nhớ tới trên tiểu trấn rất nhiều Trần thị con cháu tham đậm quang cảnh, vậy mà cho nhà khác dòng họ làm nô làm tỳ, mặc dù lão nhân cùng bọn hán cũng không sâu xa, cũng biết rõ thế đạo gian khổ, chẳng trách ngay sau đó những cái kia

vứt sạch tổ tông mặt mũi Trần thị con cháu, mà dù sao là cùng một họ thị, lão nhân thật sự là tích tụ khó tiêu, đành phải mở ra bầu rượu, do dự, một phen thiên nhân giao chiến về sau, nhìn chung quanh một phen, lúc này mới lần nữa như làm tặc, lén lén lút lút nho nhỏ uống một hớp rượu, nói thầm nói: "Nếu là ở Nam Bà Sa Châu, chỉ cần là có theo nhưng tra Trần thị hậu duệ, chính là lại chán nản không chịu nổi, nơi nào sẽ luân lạc tới cho người ta làm trâu làm ngựa, rốt thế nhưng là thuần nho Trần thị da mặt."

Lão nhân nói đến đây, không hiểu thấu cho mình một cái tát, "Lão cái thứ không biết xấu hổ, lại không quản được miệng, nói xong không uống còn hát!"

Lão nhân đánh qua cái tát, cười hắc hắc, dứt khoát vò đã mẻ không sợ rơi, lại uống hai ngụm, chỉ bất quá cho mình ngã hai phát không đến nơi đến chốn cái tát.

Uống rồi hai đại miệng từ mỹ phụ trong tay mua được thuần tửu, lão nhân cuối cùng vừa lòng thỏa ý, trực tiếp đi vào thợ rèn cửa hàng, lớn tiếng la hét Nguyễn Cung danh tự, rất nhanh Nguyễn Cung liền từ một tòa kiếm lô đi ra, lấy xuống bên hông da trâu váy, tiện tay ném cho sau lưng trường mi thiếu niên.

Lão nhân vừa thấy được vị này xuất thân Phong Tuyết miếu Nguyễn gia Thánh Nhân, liền bắt đầu đập phá quán, "Nguyễn Cung, người không bằng Tề Tĩnh Xuân oa, thật sự kém xa tít tắp Tề Tĩnh Xuân..."

Nguyễn Cung đối với cái này lơ đãng, giống như là sớm đã thành thói quen, đúng là cùng lão nhân liền hô một tiếng chào hỏi đều không đánh, trầm mặc như trước ít nói, ngược lại là sau lưng vị kia trường mi thiếu niên, nhúu nhúu lông mày, chỉ là ẩn nhẫn không phát.

Nguyễn Cung phía trước vừa đeo đường, lão nhân cùng hắc sủng vai tiến lên, còn không nguyện ý buông tha Nguyễn Cung lỗi tai, như cái chợ búa

bà đi như vậy nghĩ linh tinh lắm lắm, lần này lão nhân lại dùng tới Bà Sa Châu chính thống lời tốt, có khác phong vận, "Nguyễn Cung, người nhìn một cái Tề Tĩnh Xuân, chỗ văn mạch như thế bị chúng ta nhằm vào, lại nguyện ý lấy ơn báo oán, hỗ trợ coi chừng lấy cây kia giai cây."

"Nếu đổi lại là ta, trước hết để Trần Đối cái kia nha đầu gặp được nắm mộ cây cối, quay đầu lại một cước đạp nát, để cho chúng ta không hoan hỉ một trận, há không thống khoái ? Chỉ tiếc Tề Tĩnh Xuân là chính nhân quân tử, không làm loại sự tình này."

"Cho nên người nào đó tìm kiếm chúng ta lão tổ tông giảng đạo lý thời điểm, dù là bị hãm trộm đi lão tổ trên đầu vai một vòng ngày đầu, lão tổ vẫn là không muốn vạch mặt, tùy theo hãn 'Mượn dùng' trăm năm."

"Người nhìn nhìn lại người, thật không phải ta nói người, khí thể tinh thần sa sút, đạo hạnh tu vi nửa bước chưa tiến, kết quả là thu tiểu miêu tiểu cầu hai ba con làm khai sơn đệ tử, liền nói cái này nhỏ trường mi, dựa vào gia tộc khí số, có thể có bao nhiêu năm tốt quang cảnh ? Một trăm năm, vẫn là hai trăm năm ?"

Lão nhân nói đến đây, hướng kia trường mi thiếu niên nhoẻn miệng cười, nghe được mơ mơ hồ hồ thiếu niên nguyên bản còn có chút nổi nóng, ghét bỏ lão nhân không đủ tôn kính sư phụ mình, nhưng khi lão nhân đối với hãn lộ ra trường bối hiền lành vẻ mặt, ăn mềm không ăn cứng Tạ gia thiếu niên đành phải có chút gật đầu, căn bản không biết rõ cái lão hồ ly này một bụng hồng nước, kỳ thật chính nói hãn nói xấu đây.

Lão nhân đi theo Nguyễn Cung đi vào một chỗ mái hiên bên dưới, song song để đó mấy con xanh biêng biếc ghế trúc nhỏ, ba người sau khi ngồi xuống, lão nhân hừ lạnh nói: "Thiếu đi ngón cái tiểu nha đầu, vụng về đến rồi tinh rồi mù, làm thật là của người người trong đồng đạo ?"

"Cuối cùng cái kia càng là buồn cười, một cái lợn rừng tinh, hết lần này tới lần khác huyền hóa thành một vị anh tuấn công tử trẻ tuổi ca, ha ha,

Nguyễn Cung a Nguyễn Cung, lão tử đều nhanh muốn bị người cười đến rụng răng, người không cảm thấy mất mặt, ta đều thay người mất mặt!"

Nguyễn Cung rốt cục mở miệng nói chuyện, "Nói xong chưa ? Nói xong liền mời người uống rượu."

Nguyễn Cung để Tạ gia thiếu niên đứng dậy đi lấy rượu đến.

"Mời ta uống rượu ? Cái này có thể a, lại không phải mình muốn uống, ta chỉ là nhập gia tùy tục, khách theo chủ liền, là người này vị Thánh Nhân đãi khách chi đạo, loại rượu này, uống đến, thật to uống đến!"

Lão nhân ngồi tại trên ghế trúc, thay đổi hướng Nguyễn Cung, "Nhưng là uống rượu về uống rượu, thu đồ đệ về thu đồ đệ, đã người rồi đi Phong Tuyết miếu ngọn núi nhỏ kia đầu, rốt cục muốn khai sơn lập phái, bây giờ đỉnh núi đã có, liền nên thương nghị khai sơn đại đệ tử sự tình, thực sự không được, lão tử cho người tìm ba cái đồ đệ, đối, toàn đối! Dù là chỉ là ta Bà Sa Châu một châu Trần thị con cháu ở trong sàng chọn, ta đều cam đoan so người coi bên dưới ba cái ký danh đệ tử mạnh hơn."

Nguyễn Cung bất vi sở động, "Ta thu đệ tử, không nhìn thiên phú, không nặng căn cốt, chỉ tuyển tâm tính."

Lão nhân tức giận nói: "Liền biết là như thế cái hồn trưởng tìm từ, người Nguyễn Cung chính là khối hằm cầu bên trong thối tạng đá."

Nguyễn Cung lần đầu tiên cười nói: "Vậy người Trần Chân Dung còn cùng ta làm bằng hữu ?"

Lúc trước Nguyễn Cung có thể lấy Bình gia thân phận, tiếp nhận Nho gia Tề Tĩnh Xuân chương quản Ly Châu động thiên, cố nhiên cùng Nguyễn Cung cảnh giới rất chiều cao quan, nhưng là thuần nho Trần thị tại phía sau màn kỳ thật xuất lực không nhỏ.

Nguyễn Cung đối với cái này từ trước tới giờ không phủ nhận cái gì.

"Lão tử vui lòng, người quản được sao người ? !"

Lão nhân thở phì phì xoay người, kêu la nói: "Rượu đâu, đã nói xong đãi khách rượu làm sao còn chưa tới, tiểu tử kia chuyện gì xảy ra, có phải hay không thành tâm khí ta..."

Nguyễn Cung nhìn thấy một đường trách trách hô hô lão bằng hữu, cười hỏi nói: "Thế nào, đến Long Tuyền quận, gặp được tiểu trấn hai chi Trần thị con cháu cảnh ngộ, trong lòng không thoải mái ? Không phải ta nói người, cùng người cùng thuần nho Trần thị đều bắn đại bác cũng không tới quan hệ, người khí cái gì ?"

"Không đề cập tới cái này, nén giận."

Lão nhân thở dài, liếc mắt lườm một chút Nguyễn Cung, "Người đây, vì Tú Tú, vốn nghĩ tránh thanh tĩnh, giờ có khỏe không, ngược lại thành một khối thị phi địa phương, người còn tốt đó chứ?"

Nguyễn Cung lắc đầu nói: "Không sao, sai có lỗi chiêu."

Lão nhân cười nhạo nói: "Xương cốt cứng rắn có thể, nhưng ngàn vạn đừng mạnh miệng."

Nguyễn Cung nhẹ giọng nói: "Nếu có phiền phức, ta khẳng định không cùng người khách khí."

Lão nhân khoé mắt dư quang thoáng nhìn từ đằng xa đi tới áo xanh thiếu nữ, cùng nàng bên người Tạ gia thiếu niên, cùng một chỗ đưa rượu tới.

Lão nhân lập tức mặt mày hớn hở, hướng thiếu nữ vung vẩy cánh tay, "Tú Tú, tới tới tới, ai ? Làm sao quay đầu đi a, chớ đi a, Tú Tú, có hay không ngưỡng mộ trong lòng nam tử a? Nếu như không có, ta tới giúp

người tìm, dừng ở Bảo Bình Châu như thế cái rằm lớn địa phương chọn nam nhân, chim không thềm ị man di địa phương, có thể có cái gì hảo nam người, Phong Tuyết miêu Ngụy Tấn cùng Đại Ly Tổng Trường Kính, ngược lại là cũng không tệ lắm, nhưng đến ngọn nguồn lớn tuổi chút, cho nên nói muốn tìm ngay tại chúng ta Nam Bà Sa Châu tìm... Ai, Tú Tú đi xa a."

Lão nhân rũ xuống đầu ỉu xiu, cũng may có trường mi thiếu niên đưa tới hai bầu rượu, một bình đặt ở chân một bên, một bình mở ra, ngửa đầu rầm rầm ngầu ầm.

Nguyễn Cung nhận lấy bầu rượu, lại không uống rượu dự định, "Các người thuần nho Trần thị, tìm tới tìm lui, còn không phải chỉ tìm cái Tào Tuấn ? Nếu như ta không có nhớ lắm, hẳn đều đã trăm tuổi ra mặt a?"

Lão nhân tức giận nói: "Tào Tuấn thế nào, ta nhìn liền rất tốt, nếu như không phải trước kia bị người hãm hại, không thể so với Ngụy Tấn kém, trong lịch sử có tài nhưng thành đạt muộn đại kiếm tiên, cũng không chỉ một hai cái. Ai, muốn trách thì trách hẳn cái kia lão tổ tông Tào Hi, bản sự không đủ lớn, nếu đổi lại là chúng ta Trần thị con cháu, có này thiên phú tư chất, nhìn xem ai dám chơi ngáng chân ?"

Nguyễn Cung không nói lời nào, hẳn đối với Tào Tuấn ấn tượng cực kém.

Lão nhân thốn thức nói: "Ta liền kỳ quái, đồng dạng một cái dòng họ, tiểu trấn bên này người, làm sao lại lẫn vào thảm như vậy. Như vậy những cái kia khí vận đều chạy đi đâu ? Cái này một hai ngàn năm bên trong, có họ Trần, tại Bảo Bình Châu hoặc là Biệt Châu thăng chức rất nhanh ?"

Nguyễn Cung suy nghĩ một chút, "Giống như không có."

Lão nhân đột nhiên tưởng tượng, "Dạng này là được rồi. Nhưng là để

phòng vạn nhất..."

Nguyễn Cung như lâm đại địch, gần như trách cứ nói: "Người Trần Chân Dung lúc nào trở nên như thế là lạ ? !"

Lão nhân duỗi ra một cái bàn tay, nguyên lai năm ngón tay một mực đang run rẩy không ngừng, "Vẽ không được Chân Long a, chỉ có thể vẽ chút mềm oặt thăn lắn, thật đúng là cho, ta nhìn về sau đổi tên giả cho mới đúng."

Hắn uống một hớp rượu, bất đắc dĩ nói: "Chuyện này, nếu là lúc trước, ta nói chuyện còn có thể có chút dùng, hiện tại không được."

Nguyễn Cung giận nói: "Đường đường thuần nho Trần thị..."

Lão nhân cắt ngang Nguyễn Cung lời nói, "Gia tộc nào không phải bùn cát đều bên dưới, Nho gia đạo thống bên trong, còn không có Thánh Nhân quân tử hiền nhân, cái này không còn có cái phân chia cao thấp ? Huống chi chuyện này không có người nghĩ đến xấu xa như vậy."

Nguyễn Cung im lặng, tâm tình nặng nề, như núi lớn đặt ở trong lòng.

Sức người có cuối cùng thời điểm, Thánh Nhân cũng là.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: Hàng yêu cùng trừ ma

Mặc dù không cần thăm người thân, nhưng gần sang năm mới, một mực chờ tại vắng ngắt Lạc Phách Sơn bên trên, tóm lại không phải vấn đề, cho nên Trần Bình An liền mang theo hai tiểu gia hỏa đi ra núi lớn, trở về hồi hải tiểu trấn, đã náo nhiệt đến không thua Hoàng Đình Quốc bất luận cái gì một tòa quận thành, chỉ là không có khóa sắt Thiết Tỏa Tỉnh, không có lão hòe thụ phố cũ, không có Tề tiên sinh học thực, nhân khí lại vượng, năm mùi vị lại đủ, vẫn là để Trần Bình An cảm thấy có chút thất lạc.

Tới gần hẻm nhỏ, tiểu đồng áo xanh oán trách nói: "Lão gia, nếu như lần này đi Nê Bình ngô hẻm, trên đường trả lại ta gặp được hung thần ác sát, chính là loại kia một quyền đầu có thể đánh chết ta cái chủng loại kia, không phải ta đặt xuống ngoan thoại, ta về sau coi như thật không còn xuống núi về lão trạch! Đến lúc đó không cho phép quái ta không nói nghĩa khí a."

Kết quả mới vừa đi tới Nê Bình ngô hẻm cửa ngõ, Trần Bình An nhìn thấy một cái thân ảnh quen thuộc, tinh tế thướt tha, giống một nhánh gió xuân bên trong non cảnh liễu, nàng hai tay chính dẫn theo một cái thùng nước, hẳn là vừa rồi Hạnh Hoa ngô hẻm bên kia giếng nước trở về, hơi có vẻ cố hết sức, dứt khoát ngã xuống nước thùng, sau đó thiếu nữ tại bên kia xoay người thở dốc, thùng nước trùng điệp rơi mà, tràn ra không ít bọt nước, chỉ là thiếu nữ hoàn toàn không thèm để ý điểm ấy tí vết.

Tổng Tập Tân tỳ nữ, Trĩ Khuê, hoặc là nói là Vương Chu.

Vén vén liền trở thành ai tỳ nữ một chuyện, là hẳn vẫn là sát vách hàng xóm Tổng Tập Tân, Trần Bình An không oán trách thiếu nữ, bởi vì trong

sách vở nói, chim khôn biết chọn cây mà đậu.

Cái kia Thiên Phong đêm tuyết bên trong, thiếu nữ hấp hối té ở tuyết đọng bên trong, dùng hết sau cùng sức lực, đưa tay vỗ nhẹ vang cánh cửa.

Có cứu hay không người, là Trần Bình An chính mình sự tình. Người khác phải chăng có ơn tất báo, thì là chuyện của người khác.

Chỉ là lần nữa trùng phùng, so trong tưởng tượng phải nhanh rất nhiều, Trần Bình An tâm tình phức tạp.

Trĩ Khuê cũng nhìn thấy Trần Bình An, lấy tay lưng lau mồ hôi trán nước, nhìn về phía Trần Bình An, giày cỏ vẫn là giày cỏ, chỉ là búi tóc dừng lên cây trâm, vóc dáng tựa hồ cũng cao một chút, không còn lẻ loi hiu quạnh đi một mình đến đi đến, mà là bên cạnh nhiều hai cái nhỏ bình đầu.

Thiếu nữ không nói chuyện.

Trần Bình An vừa muốn chào hỏi, liền phát hiện tiểu đồng áo xanh dùng sức nắm lấy cánh tay của hắn, không tiếp tục để hắn đi lên phía trước, không riêng gì hắn, phấn váy nữ đồng đều núp ở phía sau mình, gắt gao nắm chặt tay áo của hắn, hai cái tiểu gia hỏa cùng một chỗ răng run lên, thở mạnh không dám thở.

Tựa như là gan nhỏ bé phàm phu tục tử, cuộc đời sợ quỷ nhất, sau đó coi là thật ban ngày thấy ma.

Tiểu đồng áo xanh trong lòng hối hận, hận không thể cho mình một cái miệng rộng, để người miệng quạ đen!

Phấn váy nữ đồng tại Trần Bình An phía sau nhỏ giọng nghẹn ngào nói: "Lão gia, ta sợ hãi, so sợ chết còn sợ."

Trần Bình An thờ dài, "VẬY các người đi tiểu trấn nơi khác dạo chơi, tỈ như chúng ta tại Kỵ Long ngô hẻm bên kia cửa hàng, các người hỗ trợ nhìn một chút sinh ý, quay đầu ta tìm các người."

Hai cái tiểu gia hỏa như được đại xá, chạy vội thoát đi.

Trần Bình An một mình hướng đi Nê Bình ngô hẻm, giống qua nhiều năm như vậy giống nhau như đúc quang cảnh, thiếu niên giúp thiếu nữ cầm lấy thùng nước, cùng đi nhập ngô nhỏ.

Trĩ Khuê hỏi: "Cái kia hai tên gia hỏa, là người tân thu thư đồng nha hoàn ?"

Trần Bình An cười nói: "Người thấy ta giống là làm lão gia người sao ? Bọn hắN hô hào chơi."

Trĩ Khuê ồ một tiếng.

Đi qua Tào gia tổ trạch thời điểm, cửa sân mở rộng, lão Tào Hi ngồi xồm ở cửa ra vào gặm hạt dưa, nhỏ bé Tào Tuấn ngồi xồm ở trên đầu tường, vẫn là gặm hạt dưa.

Rõ ràng, cùng một chỗ xem náo nhiệt tới.

Tào Hi cười ha hả nói: "Nhỏ cô nắI nắI, vị này là người Tiểu Tình Lang a? Sáng sớm bên trên liên khanh khanh ta ta, để ta cùng Tào Tuấn hai cái lớn lão gia nhóm thật hắM mộ."

Ưa thích híP mắt nhìn người Tào Tuấn nự cười vẫn như cũ, bên hông treo đeo cặp kia dài ngắn kiếm, gậT đầu nói: "HắM mộ, hắM mộ."

Trĩ Khuê hừ lạnh nói: "Thượng bất chính hạ tắc loạn! Khó trách tổ trạch đều sẽ sậP."

Đường đường Nam Bà Sa Châu lục địa kiếm tiên, một tòa Trấn Hải Lâu nửa cái chủ nhân, Tào Hi đúng là nửa điểm không buồn, ngược lại nụ cười càng đậm, "Nhỏ cô nãi nãi giáo huấn đến đúng, chính là không biết rõ vì sao qua nhiều năm như thế, chúng ta lão Tào nhà hương hỏa tiểu nhân, vì sao một cái đều không có, theo lý thuyết ta tại lượn quanh châu lẫn vào phong sinh thủy khởi, bên này làm sao đều là cửa nhà quang diệu, ban đêm sinh huy cảnh tượng, thế nào liền gia cảnh sa sút đến như vậy ruộng đồng rồi?"

Trĩ Khuê bước chân không ngừng, quay đầu nhìn về Tào Hi, nụ cười thiên chân vô tà, "Trời gây nghiệt còn nhưng tha thứ, tự gây nghiệt thì không thể sống thôi, chẳng lẽ lại còn có người ăn các người nhà hương hỏa tiểu nhân a, lại nói, tiểu trấn thuật pháp cấm tiệt, nếu muốn dựa vào gia tộc tổ ấm, ôn dưỡng ra một cái hương hỏa tiểu nhân, so với lên trời còn khó hơn, nói không chừng các người Tào gia cho tới bây giờ liền không có qua hương hỏa tiểu nhân đây. Đúng không ?"

Tào Hi cười ha ha, "Có đạo lý có đạo lý. Nhỏ cô nãi nãi chậm một chút đi, ngõ nhỏ cũ nát, cẩn thận đừng trượt chân."

Trĩ Khuê đưa lưng về phía lão già khốn kiếp kia, sắc mặt âm trầm.

Từ đầu tới đuôi, Trần Bình An không nói một lời.

Tào Tuấn cười hỏi nói: "Lão Tào, chuyện ra sao ? Tại lượn quanh châu bên kia, lấy thành tựu của người, hương hỏa tiểu nhân số lượng, đều có thể tại cửa nhà, tắm biển bên trên tụ tập chiến tranh đi ?"

Tào Hi lơ đãng nói: "Ly Châu động thiên rất khó ra hương hỏa tiểu nhân là một chuyện, nàng không có nói láo, bất quá lấy ta cùng Tạ Thực thành tựu, vẫn là phải còn lại một hai vị, tỉ như Đào Diệp ngõ hẻm Tạ gia, chính là dựa vào một đôi hương hỏa tiểu nhân, duy trì gia phong mấy trăm năm, mới miễn cưỡng bảo vệ hương hỏa dòng dõi, bằng không đã

sớm cùng nhà chúng ta nhà này phá phòng ở đồng dạng, người đều chết hết."

Tào Tuấn chặc chặc nói: "Cho cái kia thiếu nữ giày vò không có à nha? Vậy người còn như thế hòa hòa khí khí ? Người cũng không phải là muốn ngủ nàng a?"

Một cái lửa đỏ hồ ly từ nóc nhà nhảy nhót đến Tào Tuấn trên đầu, vui cười nói: "Ngủ nàng ? Lão Tào nào có lá gan này, cái kia thiếu nữ bây giờ là vạn chúng chú mục tồn tại, cho lão Tào lại cao hơn ra một cái cảnh giới, hắn cũng không dám đối nàng chân tay lóng ngóng, nhiều nhất chính là miệng tiêu xài một chút mấy lần, ngân thương sập cán đầu, trông thì ngon mà không dùng được."

Tào Hi quay đầu qua, cười nói: "Cút xa một chút, một thân cáo tao - vị, ảnh hưởng ta thỏa thích hô hấp cổ hương khí tức."

Đứng tại Tào Tuấn đỉnh đầu hồ ly duỗi ra một cái móng vuốt, chỉ hướng chính mình lòng bàn chân, vẫn không quên dùng sức dậm chân một cái, "Tới tới tới, có bản lĩnh tể ra trên cổ tay thanh kia bản mệnh kiếm, hướng ta chỗ này chặt, Tào Hi người không chặt chính là cháu của ta. Người một mực vào chỗ chết chặt, ta nếu là tránh một chút, ta chính là tôn nữ của người!"

Tào Tuấn lung lay đầu, không có đem cái kia hồ ly ném ra, bất đắc dĩ nói: "Hai người các người bức bội về bức bội, có thể hay không chớ liên lụy ta. Nói câu lời công đạo a, lão Tào Phi qua là cưới thứ ba mươi tám phòng mỹ thiếp mà thôi, nếu như thực sự nhịn không được khẩu này ác khí, liền dứt khoát lột da của nàng túi tới làm người quần áo mới a, loại chuyện này người lại không bớt làm, nhiều quen thuộc, vì sao hết lần này tới lần khác muốn bắt ta vùng khí."

Lửa đỏ hồ ly cười nhạo nói: "Lão vương bát đản liền ưa thích đít lớn mông tròn, nhiều năm như vậy liền không có nửa điểm tiến bộ, thật là

khiến người buồn nôn."

Tào Hi một lần nữa ngồi tại cửa lớn bên trên, gặm lấy hạt dưa, "Ngàn vàng khó mua ta thích. A đúng, phụ nữ có chồng lãng lơ, ăn tết mời người ăn hạt dưa a."

Phanh một tiếng.

Lửa đỏ hồ ly tại Tào Tuấn đỉnh đầu vỡ nát ra, sau đó tại trên nóc nhà hiện ra nguyên hình, chỉ là trong nháy mắt nó liền lại nổ tung lên, như thể lập đi lập lại, từ Tào gia lão trạch nóc nhà đến nhà cách vách, một đường dọc theo đi, mãi cho đến rời đi Nê Bình ngô hẻm, lửa đỏ hồ ly mới không có gặp nạn, một đôi tròng mắt thần thái ảm đạm, nghiêng răng nghiêng lợi ngồi xếp bằng tại một chỗ vãnh lên trên mái hiên, nó bắt đầu hô hấp thổ nạp.

Tào Hi đã không có hạt dưa, vỗ vỗ tay đứng người lên, đi trở về sân nhỏ, đối với Tào Tuấn phân phó nói: "Gần đây đừng nôn nôn nóng nóng, Đại Ly vương triều bây giờ đã là một khối tất tranh địa phương, không có người nghĩ đến đơn giản như vậy."

Tào Tuấn uể oải nói: "Biết rồi."

" 'Biết , nói,?'"

Tào Hi một phen nghiêng ngẫm từng chữ một, cuối cùng cười lạnh nói: "Ba chữ này, há lại người có tư cách nói ra khỏi miệng."

Tào Tuấn bất cần đời nói: "Hiếu được á."

Tào Hi nhanh chân đi vào gian phòng, oán hận nói: "Cửu cảnh phế vật!"

Tào Tuấn vẻ mặt tự nhiên.

Trần Bình An đến sát vách cửa sân trước, đem thùng nước đưa trả lại cho thiếu nữ, thuận miệng hỏi: "Tổng Tập Tân chưa có trở về ?"

Nàng hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Nhà ta cái kia lồng gà mái cùng gà con chút đấy ?"

Trần Bình An một mặt mờ mịt nói: "Ta không biết rõ a."

Thiếu nữ quan sát tỉ mỉ lấy thiếu niên, nàng đột nhiên tươi sáng cười một tiếng, không còn truy vấn ngọn nguồn, nhưng là nàng duỗi ra hai ngón tay, khoa tay một chút, "Hiện tại Tổng Mục cao hơn người nhiều như vậy."

Trần Bình An ồ một tiếng, liền xoay người đi trở về chính mình sân nhỏ.

Trần Bình An vừa mở khóa tiến vào viện, thành linh nhìn thấy nhà mình cửa phòng phía trên cái kia ngược lại "Phúc" chữ, không cánh mà bay, giận tím mặt, không nói hai lời trực tiếp đi đến tường viện bên kia, "Trĩ Khuê, nhà ta chữ phúc ở đâu? !"

Sau đó hắn giận quá mà cười, nguyên lai cái kia chữ phúc, liền dán tại phòng cách vách trên cửa một bên.

Cái này tặc nên được thật sự là gan to bằng trời.

Thiếu nữ tại nhà bếp bên kia cất kỹ thùng nước, khoan thai đi ra, một mặt vô tội nói: "Ta không biết rõ a."

Cùng Trần Bình An cho lúc trước ra đáp án, không có sai biệt.

Trần Bình An giận nói: "Trả lại ta!"

Trĩ Khuê mở lớn con mắt, "Vậy ta còn cố ý đem người gỗ lưu tại nhà bếp, người rõ ràng động tới, ta đều không nói người cái gì."

Trần Bình An lập tức yên lặng, quả thật có chút đuối lý.

Trĩ Khuê đột nhiên hỏi: "Tề Tĩnh. . . Tề tiên sinh học thực bên kia, người thiếp câu đối xuân sao ?"

Trần Bình An ngẩn người, gật đầu nói: "Dán, câu đối xuân cùng chữ phúc đều không hạ xuống."

Trần Bình An không nguyện ý tiếp tục cùng với nàng dây dưa không rõ, trực tiếp đi trong phòng xuất ra còn sót lại một cái còn sót lại chữ phúc, chính mình đỡ cái thang dán lên một cái mới ngược lại phúc.

Thiếu nữ đứng tại tường viện bên kia, nhắc nhở nói: "Sai lệch."

Trần Bình An bất vi sở động, dùng ngón tay nhẹ nhàng nện vũng chắc giấy đỏ cùng bột nhão.

Thiếu nữ lo lắng nói: "Thật sự, lừa người làm cái gì. Người Trần Bình An người làm sao không biết tốt xấu, nếu như chữ phúc thiếp sai lệch, điềm xấu."

Trần Bình An đi xuống cái thang, chính mình ngẩng đầu nhìn lại, xác định không có lệch ra.

Thiếu nữ y nguyên lú lo không ngừng nói: "Thật sai lệch, không tin người để Tào Hi bọn hãnh những này người trong tu hành đến xem, liền biết rõ ta không có lừa người, người là nhục nhã phạm thai, nhục lực cho dù tốt, cũng không bằng chúng ta."

Trần Bình An đi vào gian phòng, ba một chút trùng điệp đóng lại cửa.

Ước chừng sau một nén nhang, thiếu niên rón rén mở ra cửa, lặng yên không một tiếng động mà vượt qua cánh cửa, trừng lớn con mắt, gắt gao

tiếp cận cái kia Trương Phúc chữ.

Không có lệch ra a.

Trĩ Khuê xuất quỷ nhập thần mở ra khe cửa, thò đầu ra, xụ mặt nói rằng: "Thật sai lệch."

Trần Bình An có chút biệt khuất, bưng đầu băng ghế tại cửa ra vào phơi mặt trời, một lát sau, bắt đầu luyện tập kéo phôi.

Trĩ Khuê đứng tại tường viện bên kia, nhìn lấy không còn đốt sứ thiếu niên, nhìn trong chốc lát, cảm thấy có chút nhàm chán, liền trở về phòng mình đi ngủ.

Nàng nằm ở trên giường, nuốt một ngụm nước miếng, Tào gia tổ trạch cửa nhà bên trong, chỉ dẫn sinh ra một cái hương hỏa tiểu nhân, phẩm cấp rất cao, vàng óng ánh, chỉ thiếu một chút xiu tì vết liền toàn thân màu vàng kim, chỉ tiếc còn chưa đủ nàng nhét kẽ răng.

—— ———

Sát vách Trần Bình An thành thạo luyện tập kéo phôi, lòng yên tĩnh như nước.

Lúc nghỉ ngơi, Trần Bình An bắt đầu dự định tương lai của mình, Bảo Lục Sơn, Thái Vân Phong cùng Tiên Thảo Sơn, đều tại Nguyễn Cung nhà đỉnh núi phụ cận, bởi vì dựa theo ước định, vốn là sẽ không thường thuê cho Nguyễn Cung, liên miên một mảnh, chẳng khác nào giúp đỡ Nguyễn Cung chiếm cứ phía Tây lớn nhất một khối rộng lớn địa giới, Nguyễn Cung vì thế thì cần muốn giúp đỡ Trần Bình An chiếu khán năm tòa đỉnh núi, miễn cho Trần Bình An có mệnh có tiền mất mạng dùng tiền, đối với chuyện này, Trần Bình An đối với Nguyễn Cung lòng mang cảm ân.

Chân Châu Sơn không đi nói nó, như vậy hơi lớn địa phương, thuộc về không bột đổ gột nên hồ, đừng nói chế tạo ra một tòa động thiên phúc địa, căng hết cỡ chính là ở trên một bên đóng một tòa nhà tranh, đoán chừng cũng chỉ có Trần Bình An nguyện ý tiêu xài một khóa kim tinh đồng tiền.

Nhưng là Lạc Phách Sơn kinh doanh, xác thực cần dùng tâm.

Trúc lâu không giống bình thường, Trần Bình An lòng dạ biết rõ. Lạc Phách Sơn lại có Sơn Thần miếu giúp đỡ tọa trấn sơn thủy, là thật sự phong thủy bảo địa, hơn nữa còn có một đầu chí tại đi Giang Thành giao hảo xà, làm ra trông nhà hộ viện chức trách, bây giờ thêm ra hai cái giao long chi thuộc tiểu gia hỏa, cho nên hẳn mới có thể nghĩ đến dùng phổ thông Xà Đảm thạch cùng tiểu đồng áo xanh đổi bạc, không nói để Lạc Phách Sơn biến thành một cái tụ bảo bồn, tốt xấu có thể tại tương lai thời kỳ, có như vậy chút trợ cấp gia dụng hi vọng.

Trần Bình An yêu tiền, là bởi vì thuở nhỏ biết rõ kiếm tiền không dễ dàng, không đại biểu Trần Bình An có tiền về sau, liền sẽ gặt gao che túi tiền.

Kiểm, muốn luyện, nhưng là tại xác định nên như thế nào luyện kiếm trước đó, lại sốt ruột đều vô dụng.

Hám Sơn quyền đương nhiên muốn tiếp tục siêng năng khổ luyện, dù sao đã nói xong một trăm vạn quyền còn sớm.

Vẽ bùa một chuyện, bởi vì bản thân chẳng khác nào là một loại phương thức khác võ đạo tu hành, cái trước nặng tại thể phách rèn đúc, người sau khuynh hướng khí phủ khiếu huyết nội tại rèn luyện, song phương cũng không xung đột, ngược lại là hỗ trợ lẫn nhau chuyện tốt, Trần Bình An đơn giản là đem chạy cộc đứng cái cộc một bộ phận thời gian, chuyển cho vẽ bùa, nhưng là vẽ bùa liền cần lá bùa, lá bùa chính là chân kim bạch ngân, cái này khiến Trần Bình An khó tránh khỏi có chút chột dạ

phạm sợ hãi.

Nói cho cùng, tiền vẫn là giấy đến ít.

Trừ đó ra, Trần Bình An ngay sau đó trong lòng tiếc nuối lớn nhất, là tạm thời vô pháp giá Ngự Kiếm linh đưa tặng món kia Phương Thốn vật, tuy nói đem lớn bộ phận vốn liếng đặt ở thợ rèn cửa hàng cũng yên tâm, nhưng chung quy là không tiện, Thôi Đông Sơn cùng tiểu đồng áo xanh Chỉ Xích vật, Phương Thốn vật, để Trần Bình An thấy được cái này bảo bối trân quý thực dụng, khó trách trên núi thần Tiên Đô không phải người nào đều có.

Trần Bình An nhìn về phía phía Nam, không biết rõ Nguyễn sư phó đúc kiếm như thế nào.

Nguyễn Cung đã đáp ứng Ninh cô nương, muốn giúp nàng chế tạo ra một cái thần binh lợi khí.

Nếu như ngày nào rèn đúc thành công, nàng thì có một thanh tiện tay bội kiếm, chính hẳn lại có một cái hòm kiếm gỗ.

Trần Bình An cảm thấy đem bọn chúng đặt tên là "Hàng yêu" "Trừ ma", rất không tệ.

Tặng thêm cái viên kia kiếm phôi, tuy nói Văn Thánh lão gia nói là gọi là "Tiểu Phong Đô", nhưng là Trần Bình An cảm thấy đổi tên là "Lần đầu tiên" hoặc là "Buổi sáng" càng thỏa đáng, dù sao nó là tại ngày đầu tháng giêng vừa sáng sớm, nó lần thứ nhất lấy phi kiếm tư thái đi vào cái thế giới này nha.

Làm Trần Bình An trong đầu sinh ra như thế cái ý nghĩ, nguyên bản yên lặng thật lâu kiếm phôi tại trong khí hải, lập tức bắt đầu gây sóng gió.

Trần Bình An trong một chớp mắt liền trở nên đỏ bừng cả khuôn mặt,

bắt đầu tao tội.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, không kịp đi hưởng trong phòng, đành phải lấy kiếm lô đứng cái cọc ứng đối kiếm phôi mãnh liệt trả thù.

Khổ không thể tả.

—— ———

Khoảng cách tiểu trấn gần nhất dịch trạm bên kia, Đại Ly vương triều quốc sư Thôi Sàm, gần nhất một mực đang này ngủ lại, đã không có trắng trợn tuyên dương, cũng không có tận lực ẩn nấp hành tung.

Hôm nay quốc sư đi ra dịch trạm, không cho kiếm khách hứa yếu đi theo, một mình đi xa.

Thôi Sàm mỗi bước ra một bước, chính là trong vòng ba bốn dặm đường bên ngoài, cuối cùng hẳn đứng tại một đầu ruột dê đường nhỏ ở giữa, ngăn cản một vị quần áo tả tơi lão nhân.

Chật vật không chịu nổi chân trần lão nhân, si ngốc nhìn về phía một bộ nho sam Đại Ly quốc sư, ánh mắt đục ngầu, vẫn không có tỉnh táo lại, lão nhân chỉ là băng vào còn sót lại một chút linh tê, hỏi một cái vấn đề kỳ quái, "Người không phải cháu của ta, cháu của ta đâu?"

Thôi Sàm ánh mắt phức tạp, muốn nói lại thôi.

Đầy người vụn cỏ bùn đất lão nhân tiếp tục hỏi: "Cháu của ta đâu, ta không cần gặp người, ta muốn gặp cháu của ta."

Thôi Sàm hai tay phụ sau, mười ngón giao thoa, run nhè nhẹ.

Thần chí không rõ chân trần lão nhân đột nhiên phần nô hô nói: "Cháu của ta ở đâu? ! Người đem hẳn giấu đi nơi nào! Nhanh đem Sàm nhi trả

lại ta!"

Nói đến đây, lão nhân khí thế bỗng nhiên rơi xuống đáy cốc, thì thào nói: "Ta muốn cho cháu trai cải danh tự, đổi một cái tốt hơn danh tự. . ."

Thôi Sàm vẻ mặt đau khổ, tự giễu nói: "Phảng phất giống như cách một thế hệ, không phải phảng phất giống như, rõ ràng chính là a."

Quần áo rách nát lão nhân đưa tay đẩy ra Thôi Sàm bả vai, trực tiếp đi thẳng về phía trước, "Người tránh ra, đừng chậm trễ ta tìm Sàm nhi, ta muốn tìm hãn tiên sinh, hỏi hãn ta mới lấy danh tự, đến cùng có được hay không."

Thôi Sàm đứng tại nguyên chỗ, không có ngăn cản.

Thôi Sàm nhìn về phía phương xa, có một vị khuôn mặt cương nghị trung niên nhà sư, chậm rãi đến.

Khổ hạnh tăng lấy hai chân đo đạc thiên địa, là vì Phật môn hành giả.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Trấn Kiếm Lâu

Tại cách lấp kín tường viện Trĩ Khuê trong mắt, Trần Bình An ngồi tại trên băng ghế nhỏ, lưng la lung lay, giống như là đang ngủ gà ngủ gật.

Nhưng tại kiếm tu Tào Tuấn bên kia cảm giác bên trong, Trần Bình An thần hồn kịch liệt chấn động, sông nước cuộn cuộn, một chiếc thuyền con, bất cứ lúc nào đều có nguy cơ bị lật úp.

Lửa đỏ hồ ly đứng tại Tào Tuấn đầu vai, trêu chọc nói: "Khối kia kiếm phôi mặc dù không biết lai lịch, nhưng là có thể xác định, phẩm trật cực cao, chính là ta đều muốn trông mà thèm, người bất quá là ăn một chút thiệt thòi nhỏ, liền từ bỏ ? Cái này cũng không giống như người Tào Tuấn phong cách hành sự."

Tào Tuấn hướng sát vách sân nhỏ ném ra qua tử xác, lắc đầu nói: "Không đoạt, lão Tào nói đến đúng, gần đây nghi tĩnh không nên động, người chết trứng hướng lên trời, mất mạng, hết thảy không tốt."

Lửa đỏ hồ ly mê hoặc người thâm nghĩ: "Quá tam ba bận, còn có một cơ hội, liệu một phen, ngựa không cỏ dại không mập, người không tiền của phi nghĩa không giàu, người Tào Tuấn tất nhiên trước kia ngã cái đại ngã nhào, cho người ta đem người tâm hồ quấy thành một bãi bùn nhão đường, hại người tu vì cản trở không tiến, bây giờ không kiếm tẩu thiên phong, làm sao thành đại sự ?"

Tào Tuấn giữ im lặng, chỉ là cúi đầu gặm hạt dưa, ánh mắt âm đạm.

Tào Tuấn từ khi ra đời lên, liền được hưởng đại danh, vốn là Nam Bà Sa Châu trăm năm vừa gặp đại kiếm tiên bại hoại, trong lòng hồ bên trong, tiên thiên tạo ra từng sợi thuần túy kiếm khí, cao vút ngọc lập, đúng như đầy hồ hoa sen, chỉ cần chờ đợi nụ hoa chớm nở một ngày. Chỉ là về sau

tao ngộ một trận biến cố, bị một vị cường giả tối đỉnh ngành sinh sinh đập nát tâm hồ, kiếm khí tàn lụi đến bảy tám phần, biến thành khô hà.

Từ đó Tào Tuấn liền biến thành cả tòa Nam Bà Sa Châu trò cười, năm đó bị hắt xa xa để qua sau lưng đồng bối kiếm đạo thiên tài, bây giờ từng cái siêu việt Tào Tuấn.

Lửa đỏ hồ ly ai thán một tiếng, dùng móng vuốt vồ vồ Tào Tuấn đầu, "Đáng thương em bé. Kiếm đạo căn cơ vỡ nát, tiền đồ hủy, nhiều năm như vậy, ngay cả cùng lão thiên gia vật tay tâm khí cũng không có."

Tào Tuấn hơi kinh ngạc, xoay đầu nhìn về phía thiếu niên tổ trạch, "Gia hỏa này tâm tính rất không tệ a, trước đó vậy mà nửa điểm nhìn không ra, vậy mà cho hắt tìm tới chính mình thuận tiện pháp môn."

Thế gian rất nhiều chuyện, đối với kiến thức rộng rãi trên núi thần tiên mà nói, sẽ không dọa người, nhưng đồng dạng sẽ cảm thấy có ý tứ.

Lửa đỏ hồ ly cũng là có chút kinh ngạc, một cái nhảy nhót, nhảy tới Tào Tuấn trên đầu, rướn cổ lên nhìn lại, ngưng thần quan sát thiếu niên cùng kiếm phôi tại thể nội giác đấu khí tượng, nhẹ giọng nói: "Ừm, cùng loại Phật gia buộc ngựa trụ, giúp đỡ thiếu niên thần hồn thuyền nhỏ, làm ra mỏ neo thuyền tác dụng. Thiếu niên này thân thể rách nát, may may vá vá, có thể đi đến một bước này, rất không dễ dàng. Nhưng là có thể hàng phục khối kia kiếm phôi, còn chưa đủ. Tào Tuấn, người đang bị người hại trước đó, quá mức trôi chảy, về sau lại quá mức long đong, nói không chừng thiếu niên hôm nay kinh lịch, sẽ trở thành người trên con đường tu hành một điểm dẫn dắt. . ."

Tào Tuấn không còn mỉm cười bày ra, thu liễm toàn bộ nụ cười, sắc mặt nghiêm túc bắt đầu,

Tu hành, thiên phú lớn nhỏ, tựa như tổ sư gia thưởng cơm ăn cái kia bát, cho dù có ít người bát rất lớn, mà nếu quả bên trong thịnh phóng cơm

quá ít, vẫn là ăn không đủ no thăm đạm quang cảnh, thành tựu tự nhiên có hạn.

Cái này một đường đi xa, từ muôn hình vạn trạng Nam Bà Sa Châu, đuổi tới man di địa phương Đông Bảo Bình Châu, Tào Tuấn trên đường đi ngược lại ích lợi tương đối khá, từng li từng tí, đều là ích lợi.

Cùng kiếm phiêu đấu sức trong quá trình, thiếu niên mặc dù tâm trí cứng cỏi, lại có mỏ neo thuyền giúp đỡ chìm quyết tâm, không đến mức để thần hồn nước chảy bèo trôi, thế nhưng là kiếm phiêu tinh khí thần thực sự quá cường thịnh, khí thế hùng hổ, mạnh mẽ đậm tới, là nhất lực hàng thập hội ngang ngược con đường,

Lửa đỏ hồ ly móng vuốt lẫn nhau bề ngoài đập, cười trên nỗi đau của người khác nói: "Phải thua, thăm thăm thăm, nói không chừng muốn tại trên giường bệnh nằm lên mười ngày nữa tháng đi. Kiếm phiêu rõ ràng vừa mới sinh ra linh tính, không biết được vận dụng tự thân ẩn chứa thiên phú thần thông, nếu không thiếu niên chèo chống không đến lúc này."

Tào Tuấn mặc dù tu vi không bằng đỉnh đầu hồ mị, thế nhưng là khác nghề như cách núi, hẳn xem như đã từng có hi vọng trèo lên đỉnh kiếm tu, tự có nó độc đáo nhãn quang, "Chưa hẳn."

Lửa đỏ hồ ly kinh ngạc lên tiếng: "A ? Thiếu niên kia thể nội, có ba tòa thật sâu lòng dạ, chẳng lẽ còn là cái không sai kiếm tu bại hoại ? Không đúng không đúng, hẳn là ngày một mở mà thành, bất quá tự nhiên mà thành, thủ bút thật lớn, khó trách sẽ để cho ta nhìn sai rồi."

Lòng dạ thâm trầm, phần lớn là thể tục thuyết pháp, hình dung người nào đó mưu tính sâu xa, mang theo nghĩa xấu.

Thế nhưng là ở trên núi, lại là rất lớn ca ngời, khiêu huyết như thành trì phủ đệ, tự nhiên là càng cao càng lớn càng hùng vĩ.

Lửa đỏ hồ ly nhẹ nhàng thờ dài, "Như thế cái không đáng chú ý thiếu niên, đều có không thể khinh thường cổ quái, Tào Tuấn, người vẫn là ngoan ngoãn nghe lão vương bát đản, gần nhất đừng giày vò, toà này phá toái Ly Châu động thiên, tuy là ốc nước ngọt trong vỏ làm đạo tràng, nhưng tàng long ngọa hổ, làm việc xác thực không nên quá mức phách lối."

Tào Tuấn gật gật đầu, "Là muốn cụp lại cái đuôi mà đối nhân xử thế."

Lửa đỏ hồ ly tức giận đến một cước giẫm tại Tào Tuấn trên đầu, "Nuôi không quen tiểu vương bát đản, hảo tâm nhắc nhở người, làm sao còn mắng chửi người đâu!"

Thiếu niên khí tức dần dần hướng tới ổn định, chiếm cứ thượng phong kiếm phiêu chẳng biết tại sao, đột nhiên minh vàng thu binh, ở một tòa nguy nga khí phủ bên trong yên tĩnh trường.

Tào Tuấn không còn nhìn trộm bên kia cảnh tượng, ranh mãnh cười nói: "Nghe nói người có cái muội muội gọi Thanh Anh, cùng người đều là Hồ tộc lão tổ một trong, có hi vọng sinh ra thứ chín cái đuôi, lão Tào thêm nhỏ dãi mỹ mạo của nàng rất nhiều năm, thật sự rất xinh đẹp không?"

Lửa đỏ hồ ly nhắc lên cái đuôi của mình, xem như cây quạt nhẹ nhàng vỗ thanh phong, nhẹ nhàng nói: "Đẹp mắt cái rắm, lớn một trương mặt chết, từ nhỏ đã không yêu cười, còn mắt cao hơn đầu, vừa nhìn liền biết là cái không có phúc khí. Liền lão vương bát đản loại kia nhãn quang, cho dù là đầu heo mẹ, chỉ cần là đít lớn, đều cảm thấy xinh đẹp thiên tiên."

Tào Tuấn do dự một chút, nhẹ giọng hỏi nói: "Nghe nói nàng tại toà kia Hùng Trấn Lâu phụ cận, bồi hồi trăm năm, chẳng lẽ là chờ mong lấy trở thành gia hoả kia thị thiếp?"

Lửa đỏ hồ ly buông ra cái đuôi, phình bụng cười to, phảng phất nghe được dưới gầm trời buồn cười nhất trò cười, "Bạch lão gia sẽ xem ra nàg ? Bạch lão gia xem như tất cả thiên hạ, tồn thế lâu nhất đại yêu chi vương một trong, đã từng đi khắp hai tòa thiên hạ sừng nơi hẻo lánh rơi, cái gì con mái mẫu chưa từng thấy ? Sẽ xem ra như vậy cái hiểm san bằng thường tiểu hồ ly ?"

Trần Hải Lâu đứng sững ở Bà Sa Châu Nam Hải chi tân, mà Tào thị vừa lúc là người giữ cửa một trong, cho nên Tào Tuấn biết được rất nhiều nội tình.

Lửa đỏ hồ ly tiếng nói trầm thấp, "Tam giáo Thánh Nhân, đối đãi chúng ta Bạch lão gia bất công! Rõ ràng là Bạch lão gia giúp đỡ. . ."

Trong phòng Tào Hi hét to nói: "Xú bà nương muốn chết ? Còn không im miệng!"

Lửa đỏ hồ ly đột nhiên hồi thần, tự biết nói lỡ, đúng là ngựa đầu nhìn về phía bầu trời, chấp tay trước ngực, cúi đầu xoay người, giống như là tại thành kính mà thở dài bồi tội, tránh cũng không tránh , mặc cho thân thể túi da bị Tào Hi trong nháy mắt một sợi kiếm khí cho nổ tung.

"20 chữ, ngoan ngoãn chịu phạt!"

Tào Hi liên tiếp sử ra hai mươi sợi lăng lệ kiếm khí, lửa đỏ hồ ly một lần đều không có tránh né, đến cuối cùng, Tào Tuấn hai tay ôm lấy hấp hối nó, đi trở về gian phòng.

Tào Hi vẫn là lửa giận chưa tiêu, chỉ vào Tào Tuấn trong ngực hồ ly chửi ầm lên nói: "Muốn chết liền hướng Nguyễn Cung kiếm lô nhảy một cái, Nguyễn Cung còn có thể niệm tình người một điểm tốt, đừng tại đây một bên mù ồn ào, liên lụy ta Tào thị cùng người cùng một chỗ chôn cùng! Trời đất bao la, ba vị giáo chủ có thể không so đo, như vậy bọn hăn tọa hạ đệ tử môn sinh đâu, không nói cái khác, chỉ nói Đảo Huyền Sơn chủ

nhân, tính tình như thế nào, người không biết rõ ? ! Người cái bại gia nường môn!"

Lửa đỏ hồ ly nghiêng đầu một cái, bất tỉnh đi.

Tào Tuấn nhẹ giọng nói: "Không sai biệt lắm là có thể. Không có nó, liền không có người Tào Hi hôm nay. Người xấu ác nhân, là có thể làm, nhưng là dù sao cũng phải giáng một điểm lương tâm."

Tào Hi bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt âm trầm, gắt gao tiếp cận cái này không có khuôn mặt tươi cười tử tôn.

Tào Hi một mặt ghét bỏ chán ghét, vung tay áo nói: "Lăn đi nói cho cái kia gọi Tào Mậu oắt con, để hăn chở cùng Viên thị chấp nhật, hạt gạo lớn nhỏ tầm mắt, chỉ nhìn chăm chăm Đại Ly một tòa miếu đường được mất, một đám phế vật, tại sao không đi chết! Còn có mặt mũi tới gặp lão tổ, để hăn xéo đi!"

Tào Tuấn ôm hồ ly, sắc mặt hờ hững xoay người rời đi.

Tào Hi một thân một mình lưu tại tổ trạch, bắt đầu vây quanh sân vườn chậm rãi tản bộ.

Từng bao nhiêu lúc, nơi này có cái ma bệnh lão nhân, một năm đến cuối năm tại tia sáng phòng mờ mờ bên trong, có cái không hiểu thuận nát tửu quỹ hán tử, suốt ngày đều đau đầu về sau xử lý việc tang lễ chi tiêu, có cái ngập nga ngập ngừng không có chút nào chủ kiến phụ nhân, dậy sớm sờ soạng, đã muốn làm lấy việc nhà, còn muốn vội vàng trong đất sống, ba mươi tuổi, liền so Nê Bình ngũ hém cái khác bốn mươi tuổi nữ tử còn muốn trông có vẻ già.

Nhưng là vào lúc đó, có cá tính tình ngang bướng keo kiệt thiếu niên, không sợ trời không sợ đất, mỗi ngày đều hi hi ha ha, thư cũng không đọc, sự tình cũng không làm, chính là làm lấy ban ngày mộng, luôn cảm

giác mình sớm muộn có một ngày, sẽ ở Phúc Lộc Nhai bên kia mua xuống một tòa lớn nhất tòa nhà. Về phần cho dù thật có chịu ra mặt một ngày, gia gia cùng cha mẹ đến lúc đó có còn hay không là còn sống, thiếu niên lúc đó vội vàng chơi bởi lâu lống cùng si nhân nằm mộng, căn bản không nghĩ tới những cái kia.

Sớm đã không phải cái gì thiếu niên lão nhân, móc ra cái viên kia vết rỉ loang lỗ cổ lão đồng tiền, cao cao nâng qua đỉnh đầu, xuyên thấu qua vuông vức đồng tiền lỗ thủng, lại xuyên thấu qua vuông vức nóc nhà sân vườn.

Tưởng tượng năm đó, tựa hồ từng có như thế một trận đối thoại.

"Nương, về sau chờ ta thăng chức rất nhanh, liền để người ngủ ở núi vàng núi bạc bên trong."

"Ai!"

"Mẫu thân, ta nói cho người thật sự đâu!"

"Nhanh thu hồi đồng tiền, cho người cha nhìn thấy, lại muốn bắt đi."

...

Tào Hi thu hồi suy nghĩ, nhìn quanh bốn phía, tự giễu nói: "Thành tiên, nhân khí, đều không á."

—— ———

Trần Bình An khóa kỹ môn, rời đi Nê Bình ngô hẻm, đi vào Kỵ Long ngô hẻm Áp Tuế cửa hàng, tiểu đồng áo xanh ngồi tại ngưỡng cửa ngăn người, gặp được Trần Bình An, cũng chỉ là hữu khí vô lực mà quát lên lão gia, Trần Bình An vượt qua cánh cửa, phát hiện phấn váy nữ đồng đứng tại một đầu trên ghế đầu, vẻ mặt trang nghiêm nghiêm túc, chính

tại sau quầy một bên, đối trên bàn bày thả sổ sách đánh lấy bàn tính, hai tay mười ngón như bướm bướm quần hoa, để cho người ta hoa mắt, lớp lớp, thanh thúy êm tai, bên cạnh vây quanh mấy vị tiểu trấn xuất thân phụ nhân thiếu nữ, tràn đầy chấn kinh cùng bội phục.

Tính tình chất phác phụ nhân cùng các thiếu nữ, nhìn thấy Trần Bình An thân Ảnh Hậu, đều cười gọi là "Trần chương quỹ."

Phấn váy nữ đồng nghe tiếng ngẩng đầu, nói: "Lão gia, ta tại giúp cửa hàng tính sổ đâu, rất nhanh liền tốt."

Trần Bình An cười gật gật đầu, vây quanh sau quầy, để cho người ta mang giấy bút tới, bắt đầu viết một phần danh mục quà tặng, lúc trước rời đi tiểu trấn trước đó, hẳn để Nguyễn Tú giúp đỡ cho rất nhiều hàng xóm láng giềng đưa hành lễ vật, năm đó Trần Bình An tại đi long diêu đốt sứ trước đó, xem như ăn bách gia mét lớn lên, tỉ như thường thường đi Cổ Sán nhà ăn chực, cũng thường thường có thể thu đến một chút nhà khác thiếu niên mặc không xuống cũ kỹ quần áo, những cái kia đối với Trần Bình An mà nói, mỗi một bữa cơm, mỗi một bộ y phục, đều là cứu mạng sống sót ân tình lớn, hẳn lúc đó liền cùng Nguyễn Tú nói qua, về sau chỉ cần mình còn sống, hàng năm đều sẽ từng nhà đưa qua, mỗi lần đồ vật sẽ không quá nhiều, nhưng đối với Nê Bình ngô hẻm phụ cận tiểu môn tiểu hộ mà nói, bảy tám hai đến hai mươi lượng bạc khác nhau các loại đồ vật, tuyệt đối không tính ít.

Nguyễn Tú lúc đó hỏi qua, vì cái gì không đồng nhất khẩu khí nhiều đưa một điểm bạc, sẽ càng thêm nhẹ nhàng khoan khoái, còn có thể để những người kia cảm ân.

Trần Bình An nói như thế là không được, hẳn thuở nhỏ sinh lớn ở phố phường tầng dưới chót, đối với lòng người cùng thế đạo, kỳ thật không phải không hiểu, chỉ nói là không ra trên sách đạo lý thôi, tỉ như đấu mét ân gánh mét thù, tỉ như nhìn như lông gà vỏ tỏi vụn vặt việc nhỏ, nhất làm hao mòn hiếu tâm thiện tâm. Cho nên hẳn tỉ mỉ cho Nguyễn Tú nói

rõ hẵn đường nhỏ để ý, tại tiểu trấn bên này, từng nhà quang cảnh, kỳ thật cùng đất hoa màu không sai biệt lắm, đều có tết ngày tết ông Táo phân chia, có tử tôn tiền đồ, phát đạt, không thiếu tiền. Có đột gặp biến cố, nguyên bản coi như giàu có gia đình, khả năng lập tức liền sụp đổ. Cho nên hẵn Trần Bình An chuẩn bị những vật kia, có thể ăn có thể mặc, thật có nhu cầu cấp bách chỗ cần dùng tiền, thậm chí còn có thể đem những vật kia quy ra thành bạc, đưa cho trong tay dư dả gia đình, người ta sẽ cao hứng, đưa cho khó khăn môn hộ, người ta càng biết trân quý.

Mặc kệ là dật hoa trên gấm, vẫn là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Đều là chuyện tốt.

Chỉ bất quá cái này, là Trần Bình An học chữ về sau, mới minh bạch chính mình vì sao làm đúng.

Nguyễn Tú lúc đó sau khi nghe, cười đặc biệt vui vẻ, nói trên núi dưới núi không giống nhau lắm.

Năm nay danh mục quà tặng nhân số, so với lần trước muốn ít một chút, ân tình phân nhiều ít nặng nhẹ, có chút bạc cha chú lưu lại giao tình, bất quá là gặt đầu chi giao, kỳ thật chưa nói tới ân tình, Trần Bình An còn không đến mức hào phóng đến mỗi năm tặng lễ, nhưng là một chút tuổi tác lớn lão hàng xóm, Trần Bình An dù là cùng bọn hẵn chưa nói tới giao tình, vẫn là lựa chọn lưu tại danh mục quà tặng bên trên.

Ai tiền đều không phải là trên trời đến rơi xuống. Cái này cùng một người trong túi quần có bao nhiêu tiền, không quan hệ.

Trần Bình An nghĩ đến về sau có cơ hội, vẫn là muốn làm cầu sửa đường.

Phấn váy nữ đồng đối với sổ sách hoàn tất, liền bắt đầu hỏi đến cửa hàng

kinh doanh tình huống, Trần Bình An không dính vào những này, suy nghĩ một chút, liền đem danh mục quà tặng đưa cho nàng, để cho nàng không cần phải gấp mua vật phẩm. Phấn váy nữ đồng trịnh trọng việc mà thu xuống danh mục quà tặng, cam đoan nhất định cho lão gia làm được thỏa đáng. Trần Bình An vuốt vuốt đầu nhỏ của nàng, đi vào tiểu đồng áo xanh bên cạnh ngồi xuống, người sau lo lắng, thở dài thở ngắn, không ngừng lặp lại giang hồ hiểm ác bốn chữ.

Tên là Thôi Tứ tú mỹ thiếu niên công bộc hành lý tìm tới cửa hàng, nói là nhà hãn tiên sinh ở nhà đi không được, liền nhờ hãn đến tặng đồ, muốn Trần Bình An đừng không xem ra gì, thu xuống sau cực kỳ. Tiểu đồng áo xanh liền không chào đón thiếu niên này, liếc mắt nhìn ông cụ non Thôi Tứ, giận không chỗ phát tiết, đột nhiên đứng người lên, "Nhà người tiên sinh cùng lão gia nhà ta, đó là ngang hàng tương giao, người một cái nhỏ thư đồng, thả tôn trọng một điểm, cũng không phải lão gia nhà ta được cái gì thiên đại ban ân, người phách lối cái cái gì sức lực?"

Thôi Tứ đầy mặt đỏ lên.

Trần Bình An hoà giải nói: "Thôi Tứ, cùng người nhà tiên sinh nói một tiếng, đồ vật ta nhận, sẽ hảo hảo luyện tập vẽ bùa."

Thôi Tứ xụ mặt gật gật đầu, quay đầu nhìn về tiểu đồng áo xanh hừ lạnh một tiếng, quay người bước nhanh mà rời đi.

Tiểu đồng áo xanh đối thiếu niên bóng lưng, cách thật xa khoảng cách, đùa nghịch một trận quyền đấm cước đá Vương Bát Quyền, lúc này mới thoáng trút giận, ngồi trở lại cánh cửa, đầy mặt vẻ u sầu nói: "Lão gia, tiểu trấn như thế cái cùng hung cực ác đầm rồng hang hổ, người là sống thế nào đến hôm nay a? Nếu đổi lại là ta cùng gốc nữ, chỉ sợ sớm đã bị người rút gân lột da."

Trần Bình An cảm khái nói: "Không biết rõ a."

Phấn váy nữ đồng đi vào cánh cửa, lòng còn sợ hãi nói: "Lão gia, cái kia xách thùng nước tiểu tỷ tỷ, là ai a? Thật là đáng sợ, ta cảm thấy một điểm không thể so với lão gia học sinh kém."

Tiểu đồng áo xanh dùng sức lắc đầu nói: "Nê Bình ngô hém ta là đánh chết đều không đi, sẽ dê vào miệng cạp!"

Trần Bình An chuyển hướng chủ đề, "Ta cho hòe kiếm gỗ, còn có mặt khác một cái Nguyễn sư phó chính tại chế tạo kiếm, đặt tên là trừ ma hàng yêu, như thế nào?"

Hắn đề thấp giọng âm, "Khối kia kiếm phôi, ta cảm thấy 'Lần đầu tiên' hoặc là 'Buổi sáng', tương đối phù hợp."

Hai cái tiểu gia hỏa hai mặt nhìn nhau.

Trần Bình An cười nói: "Ta đặt tên vẫn là có thể a?"

Tiểu đồng áo xanh khước miệng co giật, sau đó gạt ra một cái khuôn mặt tươi cười, duỗi ra ngón tay cái, "Lão gia cái này đặt tên bản lĩnh, rất sâu, thâm bất khả trắc, phản phác quy chân, lớn tục tức phong nhã, so người đọc sách còn có học vấn!"

Phấn váy nữ đồng muốn nói lại thôi, nàng sờ lên ngực, suy nghĩ một chút, vẫn là che giấu lương tâm không nói lời nào a, chính giữa tháng, không thể quét lão gia hứng thú.

Trần Bình An mắt nhìn phấn váy nữ đồng, nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ không phải đặc biệt tốt? Như vậy thích hợp luôn có a?"

Phấn váy nữ đồng ngậm kín miệng, không nói lời nào đã trái lương tâm, nếu như mở miệng nói xong, nàng không qua được tâm khảm cửa này.

Tiểu đồng áo xanh tức giận bất bình nói: "Lão gia, thế nào, không tin

tướng mắt của ta ánh sáng? Cái kia nói rõ người nhân quang thật sự không được!"

Trần Bình An thử thăm dò hỏi: "Lấy tên không ra thế nào ?"

Tiểu đồng áo xanh ồn ào một tiếng, rốt cục nhìn không được muốn bênh vực lẽ phải, đứng người lên, hai tay chống nạnh, đồng dục nói: "Lão gia! Hàng yêu, trừ ma, cái nào hãm hại lừa gạt đạo sĩ không niệm lăm bẫm cái này ?'Buổi sáng'? Ta còn giữa trưa, ban đêm đâu ? Lần đầu tiên ? Mừng mười mười lăm đâu ? ! Lão gia, cái này ba tất cả đều là nát đường cái danh tự a. Không đơn giản không có khí thế, mà lại không có chút nào mới lạ a! Nhìn xem nhà khác kiếm tên, lão gia người cái kia học sinh, vàng tuệ, đã phù hợp hình tượng, lại không lưu vào thế tục, còn có cái kia Tào Tuấn bạch ngư, mực ly, nhìn nhìn lại lão gia người, hàng yêu trừ ma lần đầu tiên buổi sáng, ta nếu là khai khiếu kiếm linh, đến một ngụm lão huyết phun ra ngoài."

"Tán thành ý kiến."

Trần Bình An cẩn thận suy nghĩ nửa ngày, "Danh tự không thay đổi!"

Tiểu đồng áo xanh vỗ một cái cái trán, van nài bà thăm nghĩ: "Chúng ta Bảo Bình Châu phía Nam, có một tòa uy danh lan xa Tiên gia phủ đệ, bị khai sơn tổ sư gia lấy cái vô địch thần quyền giúp tên tuổi, đều bị chê cười đã bao nhiêu năm, lão gia, người lấy tên có dị khúc đồng công chi diệu. Bất quá cũng may lão gia người không giống như là cái thiên tài kiếm tu, đoán chừng tương lai bội kiếm danh tự, căn bản sẽ không có mấy người nghe nói, cho nên lão gia người vui vẻ là được rồi."

Trần Bình An vừa muốn nói chuyện, tiếng lòng run lên, bất động thanh sắc mà đứng người lên, "Các người tại Kỵ Long ngũ hẻm đợi, ta đi địa phương khác tùy tiện đi một chút."

Trần Bình An đi vào Dương gia cửa hàng hậu viện.

Dương lão đầu tại Trần Bình An sau khi ngồi xuống, chậm rãi nói:

"Trước tiên nói chút chuyện nhỏ, người cái môn sau đầu đi theo hai đầu tiểu xà mãng, để bọn chúng mau chóng rời đi tiểu trấn đi hướng Lạc Phách Sơn, kế tiếp Nguyễn Cung muốn khai lò đúc kiếm, âm thanh sẽ rất lớn, Long Tuyền quận địa giới bên trên hết thấy yêu vật quý mị tinh quái, chỉ sợ đều sẽ gặp nạn, nhẹ thì bị đúc kiếm rèn sắt tiếng vang, cho đánh tan vất vả góp nhặt xuống trăm năm đạo hạnh, thậm chí sẽ bị đánh về nguyên hình, đứt khoát liền hồn phi phách tán. Kế tiếp Long Tuyền quận phủ cùng Hòe Hoàng huyện nha, đều sẽ thông tri tất cả ghi lại ở sách yêu vật, hoặc là tạm thời rời đi nơi này, hoặc là đi hướng văn võ hai miếu, trong núi lớn lánh nạn, bởi vì cái này mấy nơi tàng phong nạp nước, linh khí dồi dào, có thể giúp đỡ ngăn cản Nguyễn Cung đúc kiếm dư ba. Nhà người cái kia hai cái vật nhỏ, đừng ý có khối thái bình vô sự bài, liền thật sự cho rằng có thể thái bình vô sự."

Trần Bình An sắc mặt nặng nề, "Tốt, ta trở về liền thông tri hai người bọn họ."

Dương lão đầu quát lấy thuốc lá sợi, tựa hồ tại ấp ủ tìm từ.

Trần Bình An ngồi nghiêm chỉnh, lo sợ bất an.

Dương lão đầu rốt cục mở miệng nói: "Tề Tĩnh Xuân tư tàng một cái hương hỏa tiểu nhân, là ta cầu mãi thứ không tìm thường, ân, chính là trước đó ở tại người thanh kia hòe kiếm gỗ bên trong tiểu gia hỏa, bây giờ đã thuộc về ta, xem như thù lao, ta yêu cầu che chở người một lần, chính là lần này. Bây giờ tiểu trấn phong vân biến ảo, cũng không phải người có thể xuất đầu lộ diện, cho nên nơi này không nên ở lâu, ta lại tìm người giúp người tính một quẻ, đợi đến Nguyễn Cung đúc kiếm thành công, người liền xuôi Nam đi xa, về phần đi nơi nào, nhìn người tâm tình của mình, là du sơn ngoạn thủy, vẫn là hành tẩu giang hồ, hoặc là đi sa trường ma luyện võ đạo, hết thấy nhìn người Trần Bình An lựa chọn của mình. Tóm lại, trong vòng năm năm, không nên quay lại."

Trần Bình An có chút há to mồm.

Dương lão đầu nói tiếp nói: "Nê Bình ngô hẻm tổ trạch, Lạc Phách Sơn ở bên trong năm tòa đỉnh núi, Kỵ Long ngô hẻm cửa tiệm, chờ một chút, người cũng không cần lo lắng, sẽ chỉ so chính người lo liệu càng tốt hơn."

Trần Bình An bờ môi khẽ nhúc nhích.

Dương lão đầu cười cười, "Người trong bằng hữu, không phải có cái gọi Ninh Diêu tiểu cô nương sao? Ta không ngại nói cho người, nàng đến từ Đảo Huyền Sơn, nói cho đúng tới là kiếm khí trường thành, tại nàng quê quán chỗ ấy, thiếu nhất một thanh tiện tay hảo kiếm, người nếu có đảm lượng, liền đi bên kia một chuyến, giúp nàng đưa một lần kiếm."

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, hỏi: "Muốn ta khi nào thì đi ?"

Dương lão đầu suy nghĩ một lát, "Dọn dẹp một chút, đợi đến Nguyên Cung xuất ra thanh kiếm kia, người nắm bắt tới tay sau, lập tức đi ngay."

Trần Bình An hỏi: "Nếu như không đi, sẽ như thế nào ?"

Lão nhân mỉa mai nói: "Như thế nào ? Còn có thể như thế nào, ngòm củ tỏi, thật vất vả góp nhặt đi ra điểm này vốn liếng, vì người khác làm quần áo cưới, một đám người ngồi xuống, người phân đỉnh núi ta lấy kiếm phôi hăn nuôi xà mãng, chia cắt hầu như không còn, đều là đều vui vẻ, người đây, xem chừng để cho người ta nhạt xác đều rất khó. Nhưng mà này còn không phải xấu nhất kết quả, tệ hơn, ta hiện sẽ nói với người, không phải chuyện gì tốt."

Trần Bình An duỗi ra hai tay, hung hăng xoa gương mặt, đột nhiên hỏi một cái giống như cùng chính sự không dính một bên vấn đề, "Lão tiên sinh trước đó nói qua, tiểu trấn to lớn, không phải ta có thể tưởng tượng,

ta nghĩ lắm miệng hỏi một câu, tiểu trấn đến cùng lớn đến bao nhiêu."

Dương lão đầu từng ngậm từng ngậm phun vòng khói thuốc, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Nếu như ta không có đoán sai, đã từng gặp qua toà kia trên trời trường kiêu đi ?"

Trần Bình An lập tức sợ hãi, tâm hồ gợn sóng từng trận.

Dương lão đầu lạnh nhạt nói: "Xem ở màu vàng kim hương hỏa tiểu nhân phân thượng, ta có thể tiết lộ cho người một chút thiên cơ, tỉ như bên trong tòa miếu nhỏ kia đầu, năm đó trời xui đất khiến viết lên chính mình danh tự tiểu trấn hài tử, bây giờ phần lớn vẫn lạc, nhưng là sống sót, đều không ngoại lệ, đều là hùng cứ một phương hào kiệt kiêu hùng, tỉ như đều Lô Châu thiên quân Tạ Thực cùng Bà Sa Châu kiếm tiên Tào Hi. Mà ta đầu, chính là cái thu tô, năm qua năm, chỉ cần nhìn chăm chăm trong ruộng thu hoạch là được."

"Lại tỉ như toà kia các người tục xưng là con của đền thờ địa phương, kỳ thật tương đương với một phần giấy khế ước, đồ long chiến dịch, mọi người theo thứ tự ngồi xuống, luận công hành thưởng. Sớm nhất ở đây ký kết minh ước, tam giáo một nhà tổng cộng bốn vị Thánh Nhân, Mã Khổ Huyền cùng trong đó một vị có quan hệ. Trừ cái đó ra, kỳ thật đền thờ lâu chân chính công dụng, sớm đã không muốn người biết, nó hẳn là gọi là Trấn Kiếm Lô, là dưới gầm trời chín tòa Hùng Trấn Lô một trong, về phần trấn cái gì kiếm, người trong lòng ta biết rõ là được rồi. Bất quá vì che giấu tai mắt người, Kim Giáp Châu cũng từng từng đang đứng một tòa Trấn Kiếm Lô, mặc dù toà kia lâu phỏng chế đến dĩ giả loạn chân, mà lại trấn áp chi kiếm, cũng vô cùng ghê gớm, nhưng đến cùng vẫn là cái giả. Bất quá cái này mật sự tình, người có thể chỉ coi là cố sự tới nghe, chưa từng nghe qua không quan hệ, đã nghe qua cũng vô dụng."

Dương lão đầu nheo lại mắt, nhìn về phía bầu trời, "Nói là Trấn Kiếm Lô, kỳ thật sớm nhất thời điểm, nơi này xem như một chỗ phi thăng đài.

Bất quá đó là rất xa xưa lão hoàng lịch, nhiều lời vô ích."

Dương lão đầu thu tầm mắt lại, thản nhiên nói rằng: "Bởi vì người tồn tại, trong lúc vô hình làm ra đáp cầu dắt mối tác dụng, ta mấy năm nay đã làm nhiều lần khoản buôn bán, kiếm lời không ít. Năm đó truyền thụ cho người môn kia thổ nạp thuật, giống nhau là bởi vì ta làm thành nào đó khoản buôn bán lợi nhuận, cho nên người không cần đối với cái này lòng mang cảm ân, không cần thiết, sinh ý chính là sinh ý, nói không chừng tương lai có một ngày, có cừu gia của người ngồi ở chỗ này, xuất ra đầy đủ thẻ đánh bạc, ta cũng như thế sẽ cùng hắn nói chuyện làm ăn, đem người đi bán."

Trần Bình An giữ im lặng.

Có chút thương cảm.

Cuối cùng vẫn là thiếu niên, nếm qua lại nhiều đau khổ, đi qua lại xa đường núi, thiếu niên đều là thiếu niên kia, qua hết năm mới mười lăm tuổi mà thôi.

Dương lão đầu chỉ chỉ Trần Bình An đỉnh đầu cây trâm, "Mặc dù chỉ là phổ thông cây trâm, nhưng là ta thích một bên văn tự, cho nên ta chuẩn bị cũng cùng người làm cái mua bán nhỏ, người liền dùng chi này cây trâm, cùng ta đổi lấy đồng dạng Phương Thốn vật, dù là chỉ là hai cảnh võ phu, cũng có thể khống chế, chỉ dựa vào điểm này, liền so trên đời tuyệt đại đa số Phương Thốn vật, Chỉ Xích vật càng hiếm có. Người kế tiếp một mình xuôi Nam, không so với một lần trước, là thật không chỗ nương tựa, không có một chút chân chính bàng thân đồ vật, đi không xa."

Trần Bình An nghẹn họng nhìn trần trời.

Dương lão đầu yên tĩnh chờ đợi đáp án.

Trần Bình An nhẹ giọng hỏi nói: "Nếu có một ngày ta nghĩ đem cây trầm chuộc về, có thể chứ ?"

Dương lão đầu cười nói: "Người khác hơn phân nửa không được, người Trần Bình An, giúp đỡ ta kiếm lời nhiều lần như vậy, có thể nho nhỏ phá lệ một lần. Bất quá cảnh cáo nói ở phía trước, đến lúc đó coi như không phải một cái Phương Thốn vật, có thể chuộc về đi."

Trần Bình An hái xuống ngọc trầm, đưa cho lão nhân.

Lão nhân tiếp nhận chi kia phổ thông chất liệu bạch ngọc cây trầm, nhìn cũng không nhìn, thu nhập trong tay áo.

Sau một khắc, không chờ Trần Bình An thu tay lại, trong lòng bàn tay liền nhiều hơn một thanh dài không quá hơn tấc bích ngọc đoản kiếm, Dương lão đầu cười nói: "Ta cảm thấy người cho kiếm phù lấy tên không sai, lần đầu tiên, rất tốt điềm báo đầu, là cái kia hai cái tiểu gia hỏa không thức thời. Nói đến trùng hợp, chuỗi này bỏ túi phi kiếm, đã có thể ôn dưỡng làm một đem phẩm trật không thấp bản mệnh phi kiếm, lại có thể xem như Phương Thốn vật sử dụng, tên là 'Thập Ngũ' ."

Trần Bình An thấp giọng hỏi nói: "Nó rất trân quý a?"

"Một mực thu xuống."

Dương lão đầu giật giật khóe miệng, "Nhà ai ăn tết còn không ăn bữa sủi cảo."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Ta thế hệ võ phu

Lòng bàn tay nắm bích lục tiểu kiếm, tên Thập Ngũ.

Trần Bình An thế nào cảm giác đặt tên so với chính mình còn qua loa.

Trần Bình An rõ ràng cảm nhận được một luồng hơi lạnh khí tức, thấm vào da thịt, nhưng là về sau ngược lại để cho người ta cảm thấy ấm áp, toàn thân ấm áp, giống như là phơi mùa đông mặt trời. Trần Bình An phát giác được cổ kia huyền diệu khí tức dọc theo thể nội kinh mạch, chậm rãi chảy qua từng tòa khí phủ khiếu huyết, cuối cùng lúc trước ẩn tàng một sợi kiếm khí địa phương, lựa chọn ngừng, lướt vào trong đó, tại trống trải "Dinh thự" bên trong khoan thai đảo quanh, cùng ngân sắc kiếm phiêu nghi lại mặt khác một tòa khiếu huyết, hô ứng lẫn nhau.

Dương lão đầu phun vòng khói thuốc, gật đầu nói: "Vượt quá dự liệu của ta, thanh kiếm này cùng người coi như hữu duyên, lúc đầu không nên như thế thông thuận, ta còn muốn lấy đưa phật đưa đến Tây, giúp người một lần, đem thanh phi kiếm này trước hàng phục tại người một chỗ khiếu huyết bên trong, về sau dựa vào người nghị lực chịu cho nó nghe lệnh làm việc."

Lão nhân vận dụng thần thông, nhìn thấy Trần Bình An khí phủ bên trong chuôi này dị thường ôn thuận an tường phi kiếm, do dự một chút, hỏi: "Ta thực sự có chút hiếu kỳ, hỏi người hai vấn đề, nguyện không nguyện ý trả lời, người xem đó mà làm. Trần Bình An người luyện quyền thời gian dài như vậy, mới một chân giẫm tại ba cảnh ngưỡng cửa, lấy có nóng nảy hay không? Lại có là người luyện quyền, có phải hay không thoát ra qua cái gì ý nghĩ, chống đỡ lấy người đi đến hôm nay?"

Trần Bình An thành thật trả lời nói: "Sẽ nóng nảy, nhưng là biết rõ sốt ruột vô dụng, bởi vì cùng đốt sứ kéo phiêu đồng dạng, càng sốt ruột càng

phạm sai lầm, cho nên liền không suy nghĩ nhiều, một số thời khắc thực sự ngăn không được ý nghĩ, liền để đầu mình chạy không, bằng vào bản năng đi chạy cộc, hoặc là chính là chọn một cái tầm mắt khoáng đạt địa phương, luyện tập kiếm lô, nếu như vẫn chưa được, ta liền sẽ đọc sách luyện chữ, lại không được, ta liền không có triệt, dứt khoát liền suy nghĩ lung tung, tỉ như suy nghĩ một chút chính mình ngay sau đó có bao nhiêu tiền. . ."

Nói đến đây, Trần Bình An có chút thẹn đỏ mặt.

Dương lão đầu sắc mặt như thường, "Nói tiếp vấn đề thứ hai."

Trần Bình An vô ý thức thẳng tắp cái eo, không nghĩ lấy giấu diếm, căn bản cũng không ngần ngại ngần dịch dịch, tựa như là một cái nhà chỉ có bốn bức tường kẻ nghèo hèn, tại khoe khoang trong nhà đáng giá nhất đồ vật, tràn đầy không giảng đạo lý tự tin, "Ta tại Tú Hoa Giang bên trên cùng người đánh một trận, càng xác định một sự kiện, cái kia chính là đem ta cảm thấy mình là đúng, mặc kệ đối thủ là ai, mỗi lần ra quyền, ta đều có thể rất nhanh! Mỗi một cái lần tiếp theo, sẽ chỉ càng nhanh!"

Dương lão đầu hỏi: "Rất nhanh ? Cho người đánh 10 ngàn quyền mười vạn quyền, người đánh cho đến ta góc áo sao?"

Trần Bình An không có chút nào nhụt chí, tự nhiên mà vậy thốt ra nói: "Ta trước cùng chính mình so, chính mình cảm thấy không thẹn với lương tâm, lại cùng những người khác so!"

Dương lão đầu ừ một tiếng, "Nghĩ như vậy, đối với người mà nói không sai."

Đồng dạng là tiểu trấn xuất thân Mã Khổ Huyền, thì là mặt khác một con đường bên trên cực hạn, theo đuổi là chân chân chính chính trên vạn người, lãnh tụ đồng bối. Đây không phải Mã Khổ Huyền quá mức tự chịu, mà là thiên tư của hắn căn cốt thực sự quá tốt, không dám nghĩ như

vậy, mới là phung phí của trời. Thiên cho không lấy, phản thụ tội lỗi.

Về phần trước mắt cái này vừa mới lấy xuống ngọc trâm ngô hẹp thiếu niên, hẳn là tại mặt khác một con đường bên trên, mới nhìn không đáng chú ý, lại nhìn vẫn là không thấy được, mặc kệ nhìn bao nhiêu lần, nhiều nhất chính là cảm thấy cũng không tệ lắm, kỳ thật không có ngu như vậy dần không chịu nổi, vẫn có chút hoa đầu, sau đó đại đa số người liền sẽ không còn để ý.

Dương lão đầu nghiêm mặt nói: "Ta dạy cho người hai bộ không chế 'Thập Ngũ' khẩu quyết, một bộ dùng làm ôn dưỡng kiếm nguyên, một bộ dùng để mở khóa cùng đóng cửa Phương Thốn vật."

Trần Bình An sớm hỏi: "Đồng thời có hai thanh phi kiếm tại thể nội ôn dưỡng, không có xung đột sao?"

Dương lão đầu cười nhạo nói: "Nguyễn Cung không thì có hai thanh bản mệnh kiếm, đây là hẳn vì đức kiếm cầu đạo, nhất định phải tiêu hao đại lượng thiên tài địa bảo, cùng một ít chuyện riêng mà phân tâm, nếu không lấy hẳn tư chất Hòa gia ngọn nguồn, lại nuôi hai thanh đều vô sự. Bản mệnh phi kiếm, phải xem cơ duyên, thời điểm không đến, một trăm năm đều không khổ cầu được, canh giờ đã đến, cản đều ngăn không được. Chỉ là bản mệnh kiếm vật này, không phải sa trường điểm binh, càng nhiều càng tốt, kiếm tu tha thiết ước mơ cảnh giới, danh xưng một kiếm phá vạn pháp, vì sao không nói 'Hai kiếm ba kiếm'? Liền ở chỗ chân chính đến đạo đích đỉnh phong kiếm tu, có được một cái phù hợp tâm ý phi kiếm, như vậy đủ rồi, lại nhiều ngược lại là vướng víu. Về phần người Trần Bình An, luyện quyền là xâu mệnh, luyện kiếm vì sao, ta lười nhắc đoán, nhưng là bên ngoài đỉnh núi, pháp bảo chi lưu, người liền cùng tích lũy đồng tiền giống như, ngại nhiều tiền, chứa ở trong túi quần quá mệt mỏi ? Người biết sao ?"

Trần Bình An có chút xấu hổ, gãi gãi đầu nói: " 'Thập Ngũ' Phương Thốn chi địa, đến cùng lớn bao nhiêu, có thể chứa bao nhiêu thứ ?"

Dương lão đầu cười nói: "Cùng người thanh kia hòng kiếm gỗ, không sai biệt lắm các loại dài các loại rộng các loại cao, vẫn được, so với bình thường Phương Thốn vật, đã tốt hơn một chút. Một tòa núi vàng núi bạc là chứa không xuống, nhưng là ít nhất không cần người công lớn giỏ trúc đi giang hồ. Nhớ kỹ, sống đồ vật, đừng để vào Phương Thốn vật, tỉ như khối kia kiếm phôi lần đầu tiên, một khi bị người cường ép thu hút trong đó, liền sẽ hỏng 'Động thiên phúc địa' một ít quy củ, liền muốn ngọc thạch câu phần, đến lúc đó người liền đau lòng đi thôi."

Về sau Dương lão đầu truyền thụ cho Trần Bình An hai bộ khẩu quyết, lặp lại hai lần, tại Trần Bình An ghi nhớ trong lòng sau, lão nhân liền tiếp tục quát lấy thuốc lá sợi, sương khói bốc lên, lượn lờ dâng lên.

Từ nơi sâu xa, Trần Bình An giống như là cùng toà kia khí phủ bên trong bích ngọc tiểu kiếm, xây dựng lên một tòa cầu độc mộc, có thể tới đối thoại, cái loại cảm giác này, tuyệt không thể tả.

Trần Bình An tâm niệm nhất động, thần hồn khẽ run, phi kiếm không trở ngại chút nào mà thấu thể mà ra, nhưng là một cái hãm không được, đúng là thẳng đến Dương lão đầu mà đi, Dương lão đầu mắt cũng không nháy một chút, bích lục trong suốt bỏ túi phi kiếm tựa như là đụng phải lớp kín tường cao, chóng mặt phản bắn về Trần Bình An, lóe lên một cái rồi biến mất, cấp tốc lui về khí phủ, giống như là một vị sinh khó chịu hài đồng, chết sống không nguyện ý phản ứng Trần Bình An tâm ý kêu.

Trần Bình An có chút thất kinh.

Dương lão đầu cảm thấy có chút buồn cười, chậm rãi nói: "Thập Ngũ trước đó các đời chủ nhân, cái nào không phải danh khí thật lớn nhân vật, chưa từng đụng phải người này a khờ đần chủ nhân, ngự kiếm như thế hỏng bét, tự nhiên để nó cảm thấy mất mặt xấu hổ, liền không muốn đi ra xuất đầu lộ diện. Không có việc gì, chỉ cần siêng năng luyện tập, về sau các loại giữa các người liên hệ, liền sẽ càng thêm chặt chẽ, đợi đến

thắng được nó chân chính tán thành, người cái chủ nhân này liền sẽ nắm giữ càng nhiều quyền chủ đạo, dù là muốn nó tự hành vỡ nát, tiêu tán ở giữa thiên địa, cũng không phải việc khó."

Trần Bình An gật gật đầu, thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể dựa vào vùi đầu làm việc, liền có thể làm được càng tốt hơn, Trần Bình An liền còn không sợ.

Hắn sợ chính là những cái kia mặc kệ chính mình cố gắng như thế nào, đều làm chuyện không tốt, tỉ như đốt sứ.

Dương lão đầu đột nhiên nói rằng: "Biết rõ vì sao Thập Ngũ biết rõ người tư chất đồng dạng, còn nguyện ý lựa chọn cùng người vinh nhục cùng hưởng sao? Bởi vì người nghĩ ra một cái cực kỳ trọng yếu 'Nhanh' chữ. Cái này cùng Thập Ngũ kiếm ý căn bản, là tự nhiên tương thông. Thập Ngũ thanh phi kiếm này, chính là nhanh, phải nhanh đến để tất cả đối thủ trở tay không kịp, chiếm hết tiên cơ, tiên cơ vô địch."

Trần Bình An bừng tỉnh đại ngộ, đồng thời nghĩ đến thanh kia vốn tên là "Tiểu Phong Đô" kiếm phiêu, sở dĩ cùng chính mình xung đột, đoán chừng là chính mình còn chưa ngộ ra kiếm ý của nó.

Dương lão đầu phát phát tay, "Gần nhất ít đi lại, yên tĩnh chờ lấy Nguyễn Cung tin tức là được."

Trần Bình An muốn nói lại thôi.

Lão nhân tức giận nói: "Chúc tết lễ ? Không nói đến ta có nguyện ý hay không phá lệ thu, tiểu tử người cầm được nhượng lại ta nhìn trúng mắt đồ vật ? Lui một bước giảng, cho dù có ta để mắt, người nguyện ý cho ? Đi đi đi, nói xong chính sự, liền tranh thủ thời gian về Lạc Phách Sơn đợi. Về phần người đặt ở thợ rèn cửa hàng bên kia gia sản, ta sẽ cho người mang cho người đi qua, người bây giờ hiện thân kiếm lô phụ cận, quá chói mắt, không thích hợp."

Trần Bình An hiểu được lão nhân tính tình, không có dây dưa dài dòng, đứng dậy rời đi căn này Dương gia được điểm tử.

Chỉ là vừa bước ra được điểm cửa lớn, Trần Bình An nhìn không được lại xoay người lại, qua bên cạnh phòng, nhìn thấy cái kia ngồi tại nguyên chỗ nuốt mây nôn sương mù lão nhân, Trần Bình An hướng lão nhân bái.

Dương lão đầu thần nhiên thụ chi.

Tại Trần Bình An lần nữa sau khi rời đi, lão nhân gõ gõ chi kia màu sắc ố vàng cây gậy trúc thuốc lá sợi, suy nghĩ nhẹ nhàng.

Tại dài dằng dặc tuế nguyệt bên trong, lão nhân âm thầm làm vô số cái cộc mua bán, cho dù là cho đến ngày nay, hầy y nguyên không phải quá xem trọng thiếu niên kia. Có người thật sự mệnh tốt, tốt đến có thể hình dung là hồng phúc tề thiên, thường thường liền sẽ một mực tốt đi xuống, thẳng đến một lần số mệnh không tốt đến, sơn băng địa liệt, xúc động lòng người. Nhưng là mệnh cứng rắn, vẫn như cũ rất khó bốc lên đầu, lên lên xuống xuống, tự nhiên lên lên, thật muốn đi lên cao bao nhiêu, khó, rất dễ dàng liền bị những cái kia thiên chi kiêu tử nhóm kéo dài khoảng cách, chỉ có thể đi theo người khác cái môn sau đầu hít bụi bụi.

Trần Bình An tựa như là lão nhân dưới mí mắt, khối kia đất hoa màu bên cạnh một gốc cỏ dại, trong mưa gió lần lượt bị đè sập bên dưới, kéo dài hơi tàn, khả năng một đầu Thổ Cầu đi tiểu đều không dựa vào một bên, chỉ là mỗi khi gió xuân thổi, nhiều lần năm mới tình cảnh mới.

Cho nên Dương lão đầu nguyện ý thuận thế mà làm, không ngại áp lên một chút, áp ở cái này nguyên bản nhất không xem trọng trên người thiếu niên, đánh cược nhỏ di tình, thua không thương cân động cốt, thẳng là ngoài định mức kinh hi.

Tốt số, liền muốn một cổ tác khí.

Mệnh cứng rắn, có càng nhiều phía sau.

Nhưng là Dương lão đầu biết rõ đại thế hướng đi, đại tranh thế gian, trăm nhà đua tiếng, quần hùng cùng nổi lên, lại là một cái thiên tài hiện lên "Tết phần", ngàn năm không gặp.

Trên con đường tu hành, một bước chậm bước bước chậm, người Trần Bình An thật sự rất khó trở hết tài năng a.

—— ———

Trần Bình An đi tại trên đường nhỏ, nói một mình nói: "Thập Ngũ, không có ý tứ a, để người mất mặt. Về sau ta nhất định cố gắng luyện tập ngự kiếm khẩu quyết, tranh thủ sẽ không lại giống hôm nay dạng này xấu mặt."

Trần Bình An quả thật có chút áy náy.

Làm người khác đối với mình cho thiện ý thời điểm, nếu như hãn vô pháp làm chút cái gì, Trần Bình An liền sẽ lương tâm khó có thể bình an.

Toà kia khí phủ bên trong bí lục phi kiếm có chút nhảy một cái, tựa hồ trong nháy mắt tâm tình tốt chuyển, tha thứ Trần Bình An lúc trước làm trò hề cho thiên hạ sứt sẹo ngự kiếm.

Trần Bình An kìm lòng không được cười cười, nghĩ thầm so với tính khí nóng nảy lần đầu tiên, đồng dạng là bản mệnh phi kiếm, Thập Ngũ thật sự là ôn nhu nhiều.

Kết quả Trần Bình An vừa mới toát ra như thế cái ý nghĩ, kiếm phiêu lần đầu tiên liền bắt đầu rời đi hang ổ, phiêu giang đảo hải, đau đến Trần Bình An còn xuống bắt đầu, đứng tại nguyên chỗ, một bước đều vượt không đi ra.

Thập Ngũ phát giác được khác thường, sừ một chút lướt đi khí phủ, một đường trườn, nhanh chóng xuyên qua trùng điệp quan ải, cuối cùng đi vào lần đầu tiên "Gia môn miệng", lơ lửng giữa không trung, nhẹ nhàng đảo quanh, tựa hồ tại do dự muốn hay không đến nhà bái phỏng.

Trần Bình An thực sự vô pháp bình thường tiến lên, đành phải gian nan dịch bước, tại đường phố chỗ rẽ trên bậc thang ngồi.

Đại khái là bị bay Kiếm Thập Ngũ hấp dẫn sự chú ý, kiếm phiêu lần đầu tiên buông tha Trần Bình An.

Hai thanh "Gặp người không hợp" bản mệnh phi kiếm, riêng phần mình lơ lửng tại khí phủ trong môn ngoài cửa, giống như là khí thể hung hăng giằng co, lại như là do dự gặp lại.

Trần Bình An thừa dịp cái này khoảng cách, tranh thủ thời gian ngậm lớn thở dốc, hơi chút chỉnh đốn, liền chạy chậm hướng Kỳ Long ngũ hẻm, kêu lên tiểu đồng áo xanh cùng phần váy nữ đồng, quay về Lạc Phách Sơn.

Lần đầu tiên không thấy Thập Ngũ.

Tan rã trong không vui.

Tới gần Chân Châu Sơn, trong lúc đó lần đầu tiên lại giày vò gõ Trần Bình An một lần, để Trần Bình An kém chút lặn lộn đầy đất, đành phải cắn chặt răng ngồi xồm ở trên mặt đất, mồ hôi đầm đìa, cơ hồ liền muốn hai mắt tối sầm ngất đi. Trần Bình An chỉ có thể liều mạng vận chuyển mười tám ngừng phương pháp hô hấp, bởi vì bây giờ phá vỡ sáu bảy ở giữa lớn bình cảnh, để Trần Bình An đang cùng kiếm phiêu kéo co trong quá trình, có thể lơ mờ bảo trì lại cái kia một điểm linh tê thanh minh, nhưng là vì thế trả ra đại giới, chính là rõ rõ ràng ràng cảm giác được tất cả thần hồn chấn động mang tới to lớn thống khổ, phần này tra tấn,

không thua kém một chút nào lột da nổi khỗ, lằng trề thống khỗ.

Thập Ngũ đối với cái này rục rịch, bất quá vẫn là không hề rời đi nghỉ lại địa phương, giống như là đang quyết định trước đó, tạm thời vẫn là dự định bàng quan.

Đợi đến lần đầu tiên vừa lòng thỏa ý mà khôi phục lại bình tĩnh, Trần Bình An cả người vừa trong nước mới vọt ra không sai biệt lắm, đi lại tập tễnh mà tiếp tục đi đường, chạy cộc đi được thất tha thất thểu, lưng la lung lay, nhưng là ngay cả Trần Bình An đều không có ý thức được, trong lúc vô hình ở trên người hắt chảy xuôi phần kia quyền ý, càng nện vững chắc hùng hậu.

Trong núi lớn, có một vị quần áo tả tơi chân trần lão nhân, ánh mắt đục không chịu nổi, như là một cái con ruồi không đầu chạy tán loạn khắp nơi, lão đảo, không ngừng lặp lại lấy "Sầm sầm tiên sinh đâu, nhà ta sầm sầm tiên sinh đây. . ."

Trong một chớp mắt, diên lão nhân bỗng nhiên ánh mắt sáng tỏ mấy phần, nhìn quanh bốn phía sau, cũng không có đột ngột từ mặt đất nâng lên, càng không có ngự phong bay lượn, mà là hít thở sâu một hơi, nhắm lại con mắt, cẩn thận dò xét dãy núi xu thế, sau đó vừa sải bước ra, liền trực tiếp đi tới một nhóm ba người trước đó, lão nhân nhìn về phía cái kia mồ hôi đầm đề chạy cộc thiếu niên, hỏi: "Người có phải hay không gọi Trần Bình An?"

Trần Bình An thân thể căng cứng, gật đầu nói: "Đúng vậy, lão tiên sinh tìm ta có việc sao?"

Tiểu đồng áo xanh ánh mắt ngốc trệ, tâm chết như bụi.

Làm sao, rời đi tiểu trấn, vốn cho rằng là trời cao mặc chim bay, sau đó đi tại trong núi lớn đầu hoang vắng trên đường nhỏ, cũng bắt đầu có một quyền đâm chết chính mình thần tiên yêu quái rồi?

Lão nhân vẻ mặt lộ ra vô cùng lo lắng, vội vàng hỏi: "Ta là Thôi Sàm sàm. . . Ta là Thôi Sàm gia gia, người bây giờ thế nhưng là hãn tiên sinh ?"

Trần Bình An sửng sốt một chút, càng chú ý cẩn thận, "Xem như."

Lão nhân ngữ tốc cực nhanh, "Hãn bây giờ trôi qua thế nào? Sẽ hay không bị người khi dễ ?"

Trần Bình An suy nghĩ một chút, rất khó trả lời vấn đề này. Bởi vì thiếu niên quốc sư Thôi Sàm, hoặc là đi nói hướng Sơn Nhai thư viện Thôi Đông Sơn, chuyển kia đi xa, thời gian trôi qua thật không được tốt lắm. Trần Bình An không muốn lừa gạt cái này tự xưng Thôi Sàm gia gia nghèo túng lão nhân, nhưng lại không dám ăn ngay nói thật, lặn ý thức ở trong, Trần Bình An cảm thấy trước mắt lão nhân, cùng trước đó Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên, khí thế rất giống, nhưng là chỗ khác biệt, chỉ ở tại cả hai tu vi có cao thấp, về phần là đầu kia Bàn Sơn Viên cao hơn, nhưng là trước mắt lão nhân cao hơn, Trần Bình An đạo hạnh quá thấp, hoàn toàn nhìn không ra sâu cạn.

Lão nhân chỉ là một cái nhú mày, liền để Trần Bình An cùng hai cái tiểu gia hỏa cảm thấy một hồi hít thở không thông cảm giác áp bách, lão nhân hừ lạnh nói: "Mặc dù người là tôn nhi ta tiên sinh, ta nên kính người, thế nhưng là liền ba cảnh cũng chưa tới thuần túy võ phu, như thế nào làm tôn nhi ta thụ nghiệp ân sư ? ! Về sau tôn nhi ta gặp phải phiền toái, người này cái làm tiên sinh, khó nói cũng chỉ có thể thúc thủ vô sách, ở phía xa xem kịch sao? ! Không được, tuyệt đối không được!"

Lôi thôi lão nhân ánh mắt sắc bén như đao, gắt gao tiếp cận Trần Bình An, "Mang ta đi một cái người cho rằng địa phương an toàn, ta muốn giúp người một cái!"

Không chờ Trần Bình An gật đầu lắc đầu, lão nhân liền đứng ở Trần

Bình An bên cạnh thân, nắm ngón tay như câu bắt lấy Trần Bình An đầu vai, "Mau nói! Thời gian không chờ ta, ta nhiều nhất thanh tỉnh một nén nhang công phu, đừng lãng phí thời gian!"

Trần Bình An một đầu sương mù.

Nhưng là lão nhân tùy tiện một nắm đầu vai, chẳng những Trần Bình An đau thấu tim gan, ngay cả lần đầu tiên cùng mười lăm lượng thanh phi kiếm đều ông ông tác hưởng, gào thét không thôi. Dù sao bọn chúng có thể phát huy ra uy thế, cùng Trần Bình An cảnh giới tu vi ưu tư tương quan, cho nên khi bên dưới căn bản là vô pháp ra ngoài ngăn cản lão nhân hùng hổ dọa người.

Tiểu đồng áo xanh cùng phần váy nữ đồng không dám động dậy, không phải là không muốn, mà là không thể.

Tương truyền thế gian treo lên đỉnh thuần túy võ phu, tỷ như cái kia đệ cửu cảnh Sơn Diên cảnh, khí thế ngưng tụ, ngoại phóng như kiếm khí trút xuống, thế không thể đỡ, chỉ là một tiếng gầm thét, liền có thể chấn vỡ địch nhân đảm phách hành động vĩ đại, vô luận là tại giang hồ vẫn là tại sa trường, cũng không hiếm thấy.

Lão nhân gầm thét nói: "Mau nói! Lại lắng nhà lắng nhặng, lão phu quản người có đúng hay không nhà mình tôn nhi tiên sinh, một quyền cắt ngang tay người chân!"

Trần Bình An ánh mắt kiên nghị, cắn răng vận khí, chuẩn bị liều mạng một lần, vì chính mình tranh thủ một chút hi vọng sống.

Lão nhân cùng chi đối mặt, cười ha ha, buông ra thiếu niên đầu vai, lui lại một bước, cao giọng cười to nói: "Tiểu oa nhi, có chút môn đạo, không tệ không tệ, là khối tốt liệu! Rơi vào khác cầu thí võ đạo tông sư trong tay, lại tổn tâm tư đi tạo hình người, người cũng không thành được khí hậu, nhưng là ta không giống nhau!"

Ngụy Bách một bộ áo trắng, lóe lên đục tiên xuất hiện tại trên sơn đạo, trầm mặc một lát sau, đối với Trần Bình An mở miệng cười nói: "Không ngại mang theo vị lão tiên sinh này đi trúc lâu. Nếu như người đáp ứng, ta đến mang đường."

Lão nhân nhìn về phía Ngụy Bách, "U a, rất lâu không thấy như thế dạng chó hình người Sơn Thần, thú vị thú vị, các loại lão phu khôi phục một chút khí lực, có cơ hội nhất định phải tìm người luận bàn một chút."

Ngụy Bách cười nói: "Lão tiên sinh cũng đừng tìm ta so tài, hảo hảo mài giũa con cháu của người tiên sinh võ đạo cảnh giới, đoán chừng liên rất bận việc."

Lão nhân đầy mặt mỉa mai ý cười, "Bớt nói nhiều lời, mang ta đi Trần Bình An địa bàn, gọi là cái gì Lạc Phách Sơn tới, ta biết rõ bên kia có một chỗ thích hợp mài đao địa phương, dẫn đường!"

Ngụy Bách đối với lão nhân khí thế khinh người, căn bản không buồn lửa, cười tủm tỉm gật đầu, vỗ tay phát ra tiếng, sơn thủy đảo ngược, một đoàn người trong nháy mắt xuất hiện tại Lạc Phách Sơn trúc lâu bên ngoài.

Trần Bình An nhìn về phía Ngụy Bách, người sau nhẹ nhàng gật đầu.

Lão nhân một phát bắt được của hấn đầu vai, nhẹ nhàng nhảy lên liền đến đến lầu hai, mang theo Trần Bình An đẩy cửa vào, lão nhân hơi nhíu mày lại đầu, khoái ý cười to nói: "Nơi tốt, thật sự là nơi tốt! Một ngày ít nhất có thể thanh tĩnh cái đêm canh giờ, thật sự là nửa điểm không thua bởi động thiên phúc địa. Cuối cùng có chút nhà ta sàm sàm tiên sinh khí độ."

Lão nhân lui lại mấy bước, "Trần Bình An, có thể ăn được hay không khổ?"

Từ đầu tới đuôi đều không hiểu thấu Trần Bình An, vô ý thức gật đầu nói: "Có thể ăn."

Lão nhân lại hỏi: "Có ăn hay không đến hạ lớn đau khổ?"

Trần Bình An không dám trả lời vấn đề này.

Lão nhân có chút không cao hứng, hùng hùng hổ hổ nói: "Như cái tiểu nương môn giống như, được thì được, không được thì không được, bao lớn sự tình! Quá khó chịu bèn, đổi lại người khác, lão phu thật không vui hầu hạ!"

Trần Bình An yên lặng nói với chính mình, vị lão nhân trước mắt này đầu óc không quá linh quang, không cần để ở trong lòng, tùy theo hắn nói chính là.

Lão nhân hướng về phía trước bước ra một chân, bày ra một cái một quyền hướng về phía trước huyền không, một quyền thu liễm thiếp ngực cổ phác quyền giá, vô cùng đơn giản, nhưng là trong nháy mắt liền trở nên khí thế kinh người.

Lão nhân trầm giọng nói: "Ăn đến Khổ Trung Khổ mới là người trên người, ta thế hệ võ nhân, nếu muốn đi lên, tại trèo lên đỉnh trước đó, liền muốn đi làm một con đường một bên kiếm ăn cầu sống chó hoang! Muốn nói với chính mình, muốn đau nhức thống khoái khoái hoạt lấy, nhất định phải cùng thiên địa Đại Đạo tranh! Cùng cầu thí thần tiên tranh! Cùng đồng bối võ phu tranh! Cuối cùng còn muốn cùng chính mình tranh! Tranh cái kia một hơi!"

"Cái này một hơi phun ra thời điểm, muốn gọi thiên địa biến sắc! Muốn gọi thần tiên quỳ xuống đất đập đầu, muốn gọi thế gian tất cả võ phu, cảm thấy người là trời xanh ở trên!"

Giờ khắc này, hình tượng rõ ràng so tên ăn mày còn không bằng lão nhân tóc trắng, khí thế sự hùng tráng, tinh thần chí cường thịnh, không gì sánh kịp!

Lão nhân phảng phất tại rõ ràng uống phỉ nói cho thiếu niên một cái đạo lý.

Người trước mắt, vô địch thiên hạ!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Trần Bình An uống rượu

Trần Bình An hô hấp lập tức vì đó trì trệ.

Đây là một loại bản năng, tựa như tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng gặp phải Trĩ Khuê, thậm chí cùng cảnh giới cao thấp đều quan hệ không lớn, thuần túy chính là một loại khí thể bên trên cường đại trấn áp.

Thuần túy võ phu, đại khái trình độ nào đó, thuần túy hai chữ tinh túy ngay ở chỗ này.

Phiên Vương Tổng Trường Kính từng tại tiểu trấn nha thự bên trong, đồng dạng cũng không có làm gì, liền có thể để cảnh giới không tầm thường kiểm tu Lưu Bá Kiêu, đều cảm thấy toàn thân da thịt đang bị kim đâm.

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn.

Trần Bình An vừa muốn hành động, để phòng bất trắc, kết quả cả người liền đã bay rớt ra ngoài, hung hăng đâm vào trúc lâu trên vách tường, xụi lơ trên mặt đất, vùng vẫy hai lần, chỉ có thể lưng tựa tường cây, như thế nào đều không đứng dậy nổi, khóe miệng có máu tươi chảy ra.

Một cước đạp trúng Trần Bình An phần bụng lão nhân, hai tay ôm ngực, trên cao nhìn xuống nhìn qua cái kia thê thảm giày cỏ thiếu niên, cười lạnh nói: "Cùng người giăng co, còn dám phân tâm! Thật sự là muốn chết!"

Trần Bình An đưa tay lau khóe miệng, phun ra một ngụm trọc khí, đứng tại vách tường bên kia, như lâm đại địch.

Lão nhân lạnh nhạt nói: "Thế gian chỉ nói võ đạo có cửu cảnh, không biết cửu cảnh phía trên còn có gió to ánh sáng. Người tạm thời mới sở ba cảnh cánh cửa, kỳ thật liền hai cảnh nền tảng đều đánh cho đồng dạng, nếu là lão phu không xuất hiện, người vì truy cầu phá cảnh tốc độ, một khi bước lên ba cảnh, chỉ sợ cũng muốn hồng tương lai cửu cảnh thành tựu căn bản, võ đạo một đường, tuyệt đối dung không được nửa điểm xinh đẹp khoe khoang khoáng lác, người lúc trước làm coi như không tệ, nhưng là còn thiếu rất nhiều! Bởi vì người tại đệ nhất cảnh tán khí, liền làm được kém!"

Trần Bình An hô hấp dần dần thông thuận bắt đầu, đến cùng là rèn luyện thể phách chưa từng lười biếng một lát thiếu niên, nội tình đánh cho rất tốt, nên biết rõ trước mắt lão nhân trong miệng "Đồng dạng", "Coi như không tệ", là cao bậc nào đánh giá. Chu Hà chỉ lưu thế tục võ phu, nếu là có thể đạt được đánh giá như vậy, sợ rằng sẽ tại chỗ kích động đến lệ rơi đầy mặt.

Trần Bình An còn chưa lý giải những này khúc chiết nội tình, chỉ là run giọng nói: "Thụ giáo."

Lão nhân bước ra một bước, cả tòa trúc lâu tùy theo hơi chao đảo một cái, Lý Hi Thánh những cái kia vẽ bùa tại lục trúc phía trên vô hình văn tự, có chút hiện hình, chảy ra một hồi không dễ dàng phát giác làm khiết quang huy, như lúc trước cái kia ánh trắng bình trút xuống tại khe nước trên mặt nước tràn cảnh, càng động lòng người.

Lão nhân tâm tư khế động, nhưng là không có để ý những này ngoại vật, gắt gao tiếp cận Trần Bình An, nói toạc ra thiên cơ: "Nê Phôi cảnh, ở chỗ tìm tới cái kia một thanh tiên thiên chi khí, dụng võ đạo nhà tranh dần giáo, khí vì đồng lương, khí vì tường cao! Nhưng là một mạch mà thành trước đó, lại muốn tán khí tán đến triệt để, đem ngày một góp nhặt xuống tất cả ô uế chi khí, thậm chí là thiên địa linh khí, cùng nhau bài trừ! Thuần túy võ phu, cái gì gọi là thuần túy, chính là tinh khiết túy túy, đến

cùng cái này thiên địa so sánh bên trên một kinh! Chớ có học cái kia trên núi luyện khí sĩ, lén lén lút lút, kết quả là chỉ là làm phụ thuộc trông cửa chó săn!"

Trần Bình An nghe được kiến thức nửa vời, mà lại ở sâu trong nội tâm, cũng không toàn bộ tán thành lão nhân thuyết pháp.

Lão nhân khoe miệng nhếch lên, cười lạnh nói: "Đệ nhị cảnh tục xưng Mộc Thai cảnh, ta ngược lại thật ra cảm thấy Khai Sơn cảnh nói đến càng tốt hơn, trên núi thần tiên trên núi thần tiên, võ phu hết lần này tới lần khác liền muốn một quyền bổ ra ngọn núi này! Đây cảnh rèn luyện gân cốt, cơ sở đánh tốt, tương lai thành tựu, căn bản sẽ không bại bởi Phật gia Kim Cương Bất Bại chi thân, hoặc là Đạo gia Lưu Ly Vô Cấu chi thể, ta thể hệ võ phu đồng dạng có thể rèn luyện ra vững chắc cực hạn thể phách. Về phần Binh gia, ha ha, dở dở ương ương, chỗ lấy chi pháp, giống như mâu tặc lại đi đường tắt, buồn cười đến cực điểm!"

Binh gia thật có một đầu thông thiên đường tắt, ngoại trừ có thể thành thần xuống núi, thần linh phụ thể, còn có thể tại khí phủ bên trong ôn dưỡng một tôn chiến trường anh linh, anh linh là một loại tiên thiên cường đại, chết mà không tiêu tan âm hồn, một khi cùng tu sĩ thần hồn thành công giao hòa, tự thân thể phách, như là Đạo giáo Đan Đỉnh lò luyện, thủy hỏa giao hòa, thuộc về một con đường khác, là một loại cực kỳ cường đại pháp môn, nhưng là ở cái này lôi thôi lão nhân miệng bên trong, Binh gia đường lối, quả thực chính là không đáng giá nhắc tới, khẩu khí to lớn, thật sự là dọa người.

Lão nhân hướng Trần Bình An ngoắc ngón tay, "Tới tới tới, lão phu liền đem cảnh giới áp chế ở ba cảnh bên trên, người dùng sức toàn bộ khí lực, đánh cho đến chết, có thể đem lão phu đánh cho xê dịch nửa bước, coi như người thắng!"

Trần Bình An có chút do dự.

Hắn căn bản cũng không có làm rõ ràng tình huống, từ lão nhân không hiểu thấu xuất hiện, tự xưng là Thôi Sàm gia gia, đến bây giờ không hiểu thấu mà muốn đánh, Trần Bình An một đầu sương mù, lấy Thôi Sàm bây giờ thân phận địa vị, yêu cầu chính mình cái này hữu danh vô thực gà mờ tiên sinh đi bảo hộ ? Mà lại lão nhân chính mình cũng nói, võ đạo một đường, không có đường tắt có thể đi, chính mình thiên tư lại, đời này có thể đi hay không đến Thôi Sàm một nửa độ cao, Trần Bình An cũng không dám hy vọng xa vời, lão nhân thuyết pháp, chẳng phải là tự mâu thuẫn ?

Lão nhân không vui nói: "Liên người loại này tâm tính, thật sự là không thú vị đến cực điểm, muốn người đánh liên đánh, sao, còn già hơn phu quỳ xuống đi cầu người ra quyền ?"

Trần Bình An tính cách quật cường chết cường một mặt, rốt cục triển lộ ra, vẫn như cũ bảo trì phòng ngự tư thái, không nhúc nhích tí nào.

Lão nhân ánh mắt chỗ sâu, âm đạm không biết, "Lão phu chỉ hỏi người một câu, có muốn hay không bước lên ba cảnh, hơn nữa là dưới gầm trời số một số hai ba cảnh ? !"

Trần Bình An gật đầu, không chút do dự nói: "Muốn!"

Lão nhân có chút nghiêng đi đầu lâu, duỗi ra ngón tay, chỉ hướng đầu mình, vẻ mặt ương ngạnh đến cực điểm, "Vậy liên hướng nơi này đánh! Tiểu tử người tính tình tính tình, rất không đối với lão phu khẩu vị, nhưng nhìn tại sàm sàm phân thượng, lại nhiều cho người một cơ hội, nếu như đánh cho có chút khí thế, ta liền dìu người một cái, cho người đi tự mình trải nghiệm một chút chân chính ba cảnh phong thái."

Trần Bình An chậm rãi nói: "Vậy nhưng rõ ràng rồi? Ta ra quyền sẽ không lưu thủ!"

Lão nhân cười ha ha nói: "Bớt nói nhảm, tiểu nương môn! Nhà người

làm sao ra người này a cái không dừng cảm ? Trong đũng quần mang không mang đem ? Cha mẹ người nhất định là đồ hèn nhát a?"

Trần Bình An một luồng nộ khí tự nhiên sinh ra.

Nhìn như thiện chí giúp người, tâm địa mềm mại người, tất nhiên có một khối cứng rắn như sắt tâm cảnh thổ nhượng, tại cực khổ trong đời, gặt gao chống đỡ lấy phần kia nhìn như ngu xuẩn thiện ý.

Nê Bình ngô hèn thiếu niên chính là như thế.

Một đường đi xa ngàn vạn dặm, luyện quyền ngày đêm không ngừng nghỉ.

Trần Bình An một bước hướng về phía trước, trong nháy mắt liền bộc phát ra kinh người tốc độ, đi vào lão nhân trước người, tay phải một quyền liền đánh trúng lão nhân cái trán.

Nhìn như một quyền, lại cuối cùng vang lên phanh phanh hai tiếng.

Nháy mắt về sau, Trần Bình An rút lui mấy bước, hai tay chán nản rũ xuống, sau đó vừa lui lại lui.

Nguyên lai quyền thứ nhất đập trúng lão nhân cái trán về sau, to lớn phản bắn kính đạo liền để Trần Bình An cánh tay trái kịch liệt đau nhức, nhưng là hăn chơi liều cùng lúc đó tán phát ra, sức lực càng lớn quyền trái theo sát phía sau, lại đập vào lão nhân trên đầu.

Chỉ tiếc hai quyền về sau, lão nhân không nhúc nhích tí nào, ngáp, một bộ buồn bực ngán ngẩm đáng giận bộ dáng, nhìn cách đó không xa thiếu niên bối rối, lão nhân mỉa mai nói: "Toàn lực của người ra quyền chính là gãi gãi ngứa a? Lão phu là vợ người, vẫn là người là vợ ta ? Lúc trước nói người là cái không mang theo đem tiểu nương môn, đúng là không sai. Lão phu nếu là cha mẹ người, không phải tươi sống tức chết."

Trần Bình An sắc mặt âm trầm.

"Thế nào, cha mẹ người đã chết ?"

Lão nhân ồ một tiếng, ra vẻ giật mình nói: "Cái kia càng tốt hơn, nhất định sẽ bị người tức giận đến sống tới."

Kịch liệt đau nhức về sau, Trần Bình An hai tay đã triệt để mất cảm giác mất đi tri giác, nhưng là Trần Bình An y nguyên bước nhanh hướng về phía trước, lần này nhảy lên thật cao, vận chuyển thân eo, một cái đá ngang đánh vào lão nhân đầu trái, ngoại trừ tiếng vang trầm trầm, lão nhân vẫn là không có chút nào khác thường, Trần Bình An dựa thế trên không trung chuyển hướng, đòn thứ hai đá ngang lắc tại lão nhân phía bên phải đầu lâu.

Lần này Trần Bình An sau khi hạ xuống, hai chân mềm nhũn, đầu vai một cao một thấp, mấy lần mới đứng vững thân hình.

Lão nhân một mặt nhìn thẳng ngốc ánh mắt nhìn chăm chăm người thọt thiếu niên, hỏi: "Tất nhiên chân trái đã ăn đủ đau khổ, vì sao lần thứ hai đùi phải còn muốn xuất lực càng lớn, người không biết rõ đau không ?"

Trần Bình An không nói gì, sắc mặt tuyết trắng, đầu vai chập trùng không chừng, hai chân thụ thương khẳng định không nhẹ.

Lão nhân gật gật đầu, "Xem ra cái này liền là của người bình cảnh, thật là khiến người ta thất vọng."

Trần Bình An lần thứ ba vọt tới trước, lấy Hám Sơn quyền lục bộ chạy cộc hướng về phía trước, mặc dù tốc độ so hai lần trước đều muốn chậm hơn vố một cái, nhưng là khí thế không giảm chút nào. Lão nhân hơi sững sờ, đứng tại nguyên chỗ, dù bận vẫn ung dung mà yên tĩnh chờ đợi.

Vô số lần chạy cộc, Hám Sơn quyền cổ kia thần ý sớm đã dung nhập Trần Bình An thần hồn, cho dù là tay chân thụ thương, khi hấn bắt đầu chạy cộc, vẫn như cũ khí thế như hồng.

Sắc mặt trắng bệch lại kiên nghị thiếu niên tại thành thạo đi đến quyền thung về sau, mũi chân điểm một cái, nhảy lên thật cao, ngẩng đầu lên, đột nhiên hướng xuống dưới một chùy, đập ầm ầm ở trên trán của ông lão.

Thiếu niên té ngựa về phía sau, ngã tại trên mặt đất, ngum lớn hô hấp, ánh mắt bên trong tràn đầy bất đắc dĩ.

"Người thông minh, sẽ biết khó mà lui, tiểu tử ngươi nhưng kém xa. Nhưng là! Không thông minh, cái này đúng rồi. Muốn làm thuần túy võ phu, liền không cần quá thông minh, thông minh quá sẽ bị thông minh hại. Vì thế lão phu liền. . ."

Lão nhân lúc này mới lướt qua một vòng tán thưởng vẻ mặt, từng bước tiến lên, ý cười đầy mặt, ngoài miệng nói: "Thưởng ngươi một cước!"

Một cước thiểm điện đá ra, biên độ cực nhỏ, vừa vặn đầy đủ đá trúng trên mặt đất Trần Bình An huyết thái dương một bên.

Trần Bình An dốc hết toàn lực nâng lên một đầu cánh tay, đón đỡ ở cái kia tàn nhẫn hung hiểm một cước.

Cuối cùng cánh tay kề sát đầu lâu, cả người bị một cước đập đâm vào chân tường cây, co quắp tại nơi đó, toàn thân không một chỗ không đau đớn.

Lão nhân đứng tại nguyên chỗ, trên cao nhìn xuống nhìn lấy đáng thương thiếu niên, "Người võ đạo nội tình, ta đã triệt để thăm dò rõ ràng, mới là khai vị thức nhắm, kế tiếp mới là thật đau khổ. Người đi trước bên ngoài lên tiếng kêu gọi, gần đây chuẩn bị kỹ càng bồn nước lớn, tốt

nhất âm bổ được liệu, tốt nhất kim sang được, đương nhiên tốt nhất cũng chuẩn bị kỹ càng một bộ quan tài, ha ha, lão phu sợ người một cái nghĩ quần liền lên treo cổ tự sát. Cũng tốt, một nhà trong lòng đất bên dưới đoàn viên."

Trần Bình An nghỉ dưỡng sức trọn vẹn một nén nhang công phu, mới có thể miễn cưỡng đứng dậy một cà nhắc rẽ ngang mà đi ra khỏi phòng, tại ngoài phòng hành lang, nhìn thấy hai mặt nhìn nhau tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng, còn có vị kia hơi có vẻ cười trên nỗi đau của người khác áo trắng thần tiên, Ngụy Bách nhìn thấy chật vật không chịu nổi Trần Bình An sau, nhin cười nói: "Ta cái này đi chuẩn bị ngay thượng đẳng dược lộ, dược liệu cao dược linh đan loại hình, không cần lo lắng, Ngưu Giác Sơn bao phục trai cái gì cũng có, về phần tiền nha, ta trước giúp người đệm lên, lúc nào có tiền lúc nào còn, không nóng nảy, bất quá bằng hữu về bằng hữu, tại thương nói thương nha, lợi tức vẫn là muốn thu một điểm."

Trần Bình An gạt ra so với khóc còn khó coi hơn khuôn mặt tươi cười, gật gật đầu, đợi đến Ngụy Bách biến mất sau, đặt mộng ngồi tại hành lang, lưng tựa vách tường.

Tiểu đồng áo xanh nhẹ giọng hỏi nói: "Lão gia, luyện quyền có khổ hay không?"

Trần Bình An ngồi liệt ở trên mặt đất, thân thể tại kim lòng không được mà run nhè nhẹ, đắng chát nói: "Khổ chết rồi."

Trần Bình An tại trong gió tuyết chạy cộc đứng cái cộc, tiểu đồng áo xanh toàn bộ nhìn ở trong mắt, tự nhận lấy Trần Bình An hai cảnh vô phu thể phách, tiếp nhận phần kia dày vò, hẳn là như thế nào đều làm không được, quá đau khổ, không phải soạt một chút cánh tay cho người ta chém đứt loại kia, máu me đầm đìa, oa oa khóc lớn. Mà là một loại khác đao cùn tử cắt thịt, hô hấp một thanh đều là uống cương phong, ăn đao tử cảm giác.

Mà nếu quả liền Trần Bình An đều cảm thấy chịu khổ đầu, tiểu đồng áo xanh không cách nào tưởng tượng phần kia dày vò.

Phấn váy nữ đồng quay đầu qua, yên lặng ghen ngào.

Ước chừng sau nửa canh giờ, trong phòng ngồi xếp bằng lão nhân đứng người lên, trầm giọng nói: "Trần Bình An, bắt đầu luyện quyền!"

Trần Bình An thở dài, đẩy cửa vào, tiểu đồng áo xanh nuốt một ngụm nước miếng, giúp đỡ nhẹ nhàng đóng lại cửa, liền cũng không dám nhìn cái kia lão già hóm hèm một chút.

Tiểu đồng áo xanh đóng cửa về sau, nhảy lên lan can ngồi, mười phần phiền muộn.

Muốn ta tại ngự sông quát tháo giang hồ mấy trăm năm, tại toàn bộ Hoàng Đình Quốc đều là nổi tiếng hào kiệt, hô phong hoán vũ, khách quý chật nhà, vì cái gì đến rồi cái rắc lớn một tòa Long Tuyền quận, liền khắp nơi vấp phải trắc trở ? Đại gia ta gần nhất vận khí cũng quá củ chuối đi a? Về sau có thể hay không ra cửa tè dầm, đều sẽ không cần thận tung tóe đến lộ nào thần tiên, sau đó cho người ta một quyền đâm chết ?

Cái này không phù hợp lão tử hành tẩu giang hồ nên đại sát tứ phương mong muốn a!

Tiểu đồng áo xanh vẻ mặt cầu xin, hai tay dùng sức đập lan can, nổi nóng chết rồi.

Phấn váy nữ đồng tại lầu một, cùng Sơn Thần Ngự Bách cùng một chỗ giúp đỡ nhóm lửa, nấu một vạc lớn thuốc thang, mùi thơm nức mũi.

Cái này một vạc lớn tử dược liệu, không quý, quy ra thành bạch ngân,

cũng liền hao phí Ngụy Bách tám vạn hai Đại Ly bạc ròng.

Nghèo học văn giàu học võ, cổ nhân thật không lừa ta.

Đương nhiên, thế gian tuyệt đại đa số võ phu, chắc chắn sẽ không giống Ngụy Bách như thế ném một cái thiên kim, nếu không hùng hậu đến đâu vốn liếng cũng phải cấp móc sạch.

Trúc lâu lâu hai trong phòng, lão nhân liếc mắt tinh thần còn có thể thiếu niên, "Lão phu ngoại trừ giúp người triệt để tán khí, sẽ còn đồng thời rèn luyện người thể phách thần hồn, chỉ cần người kiên trì đến cuối cùng, hai cảnh phá ba cảnh, nước chảy thành sông, vận khí tốt, bước lên bốn cảnh đều không phải là không thể nào."

Vận khí tốt.

Trần Bình An nghe được câu này sau, đã cảm thấy ván đã đóng thuyền không đùa.

Lão nhân mỉm cười nói: "Hôm nay tiếp xuống, lão phu sẽ chú ý mỗi lần xuất thủ lực đạo, sẽ không để cho người ngay từ đầu đã cảm thấy khó có thể chịu đựng, bất quá đến sau cùng tư vị, ha ha, đến lúc đó người tự hành trải nghiệm."

Trần Bình An có một loại dự cảm bất tường.

Lão nhân thu liễm ý cười, tâm cảnh lập tức giăng cổ không gợn sóng, chậm rãi bày ra một cái cổ phác tang thương quyền giá, "Lão phu tuổi quá trẻ thời điểm, ưa thích đi xa tứ phương, từ trước tới giờ không mang theo thần binh lợi khí, chỉ dựa vào một đôi năm dấm đánh khắp trên núi dưới núi, từng xem trời sư lô vang báo xuân trống! Tương truyền thời đại viễn cổ, Lô Thần lái xe nổi trống, chấn nhiếp thiên hạ tà ma, gạn đục khơi trong."

Sắc mặt lão nhân bình tĩnh, "Lão phu một lần quan sát về sau, liền có rõ ràng cảm ngộ, ngộ ra được cái này một thức, tên là thần nhân nổi trống thức!"

Trần Bình An vểnh tai lắng nghe, một chữ không dám lọt mất.

Lý do rất đơn giản, khổ không thể ăn không!

Lão nhân tàn khốc nói: "Tiểu tử đứng vững vàng, ăn trước mười quyền!"

Trúc lâu trong phòng vang lên một hồi pháo băng liệt thanh thúy tiếng vang.

Liên miên bất tuyệt mười quyền, theo thứ tự đập vào Trần Bình An trên người mười cái địa phương, lực thông khí phủ, khiến cho khí thể khuấy động bất bình, như cái chổi lướt qua, tro bụi nổi lên bốn phía.

Thu quyền về sau, lão nhân ý cười cổ quái.

Làm tốt xấu nhất dự định Trần Bình An, thoát đầu còn hơi kinh ngạc, cảm thấy lão nhân ra quyền cũng không nặng nề, đánh vào người hoàn toàn có thể tiếp nhận.

Sau đó trong nháy mắt, Trần Bình An bỗng nhiên thất khiếu chảy máu, ngã xuống đất không dậy nổi, bắt đầu lăn lộn.

Trần Bình An gắt gao cắn môi, không để cho mình đau khóc thành tiếng.

Luyện quyền thời điểm, ngoại trừ nghe Chu Hà nói qua luyện võ sơ kỳ, không thể uống rượu thương thân bên ngoài, còn từng nhiều lần nghe nói một hơi không thể rơi, Trần Bình An thật vất vả biết một chút quyền lý, vô cùng trân quý, thẳng đến hôm nay, vẫn là kiên trì không ngừng. Dù là sau đó nghe Lâm Thủ Nhất biết rõ A Lương cái kia trong bầu rượu đại phúc duyên, Trần Bình An cũng từ trước tới giờ không hối hận cái gì.

Lão nhân trơ mắt nhìn lấy thiếu niên bốn phía lẫn lộn, cười nhạo nói: "Như thế nào, tư vị không sai a? Quyền này tinh túy, ở chỗ quyền thế có thể nhiều lần gấp bội thêm vào, chính là được ca tụng kim thân không phá Đại La Kim Tiên, người chỉ cần ra quyền đầy đủ nhanh, số lần đủ nhiều, đồng dạng cho người phá vỡ phá đến vỡ nát!"

Lão nhân nói xong những này, thần sắc có chút hoảng hốt.

Năm đó ở vào võ đạo đỉnh phong thời điểm, hắn vẫn muốn biết rõ một việc.

Nếu là Đạo tổ Phật Đà nguyện ý không hoàn thủ, như vậy bị chính mình cái này một thức không ngừng tích lũy, cuối cùng có thể chèo chống mấy trăm quyền ? ! Mà chính mình lại có thể đưa ra mấy trăm quyền ? !

Lão nhân rất nhanh hồi lại thần, giải thích nói: "Yên tâm, lão phu cái này mười quyền dùng xảo kình, không thương tổn thân thể túi da, chỉ nện ở hồn phách của người phía trên. Người khê căn môi, hơn phân nửa là có thể vượt đi qua."

Thiếu niên ở trên mặt đất trọn vẹn lẫn nửa nén hương, sau đó ngồi ở trên mặt đất dựa vào Dương lão đầu truyền thụ cho hô hấp thổ nạp, cùng A Lương giao cho chính mình vận khí pháp môn, lúc này mới tại sau một nén nhang chậm rãi đứng dậy, đầy người mồ hôi, giống như là mới vừa lên bờ ướt sũng.

Lão nhân gật đầu cười nói: "Xem ra mười quyền vẫn được, vậy liền ăn xuống mười năm quyền lại nói."

Sau một lát, Trần Bình An tiếp tục lẫn lộn trên mặt đất, lần này đụng phải chân tường cây, đến mức đầu gặp trở ngại mà không biết.

Trần Bình An rờn rã nằm ở trên mặt đất hai nén nhang, đều không có

thể ngồi dậy, càng đừng nói đứng người lên cùng lão nhân đặt xuống cái gì ngoan thoại.

Lão nhân tĩnh quan thiếu niên thể nội khí thể rất nhỏ biến hóa, nói tiếp nói: "Võ đạo võ đạo, cũng là Đại Đạo! Luyện khí sĩ luôn luôn xem thường thuần túy võ phu, chỉ nói võ học mà không nói võ đạo, cho rằng võ học mãi mãi vô pháp đạt tới 'Đạo' độ cao, lão phu lệch không tin tà!"

"Lão phu liền đi xem khắp bách gia điển tịch, mỗi ngày đọc đến một đoạn nội dung, trang sách bên trên còn miêu tả có một vị thướt tha nữ tử, dáng người dung mạo khuynh quốc khuynh thành, văn tự nói là vị nữ tử này vũ sư, tâm thất thương sinh, không tiếc đi quá giới hạn, trái với thiên điều, tự tiện hạ xuống trời hạn gặp mưa, nàng kim thân liền bị bắt áp ở một tòa đánh trên bệ thần, cả ngày lẫn đêm tiếp nhận cái kia, Thiên Đế răn dạy chiếu thư ở trong, có cái kia 'Tự làm tự chịu' bốn chữ, lão phu lúc đó liền vỗ bàn đứng dậy, mắng to hỗn trưởng! Nội khí khó bình, liền đi tới bên ngoài, chính vào mưa to mưa lớn, lão phu một quyền liền đánh cho màn mưa hướng lên thổi lui hơn mười trượng!"

"Cho nên lão phu một quyền này, tên là mây chùng đầm lầy thức!"

Lão nhân lặng yên không một tiếng động mà đứng tại thiếu niên bên cạnh, một cước giẫm tại Trần Bình An phần bụng, cười lạnh nói: "Dậy không nổi, nằm lấy là được! Lão phu đồng dạng có thể để người biết được một quyền này diệu dụng!"

Trần Bình An trong khí hải, ầm vang một tiếng, phảng phất nghênh đón một trận long trời lở đất kịch biến.

Hắn lúc đó đi theo Thôi Đông Sơn từ Đại Tùy trở về Hoàng Đình Quốc, đường tắt một tòa đại thủy địa phương, vụ khí bốc lên, mười phần hùng vĩ, từ Thôi Đông Sơn vẽ nho nhã trong lời nói, biết rõ gọi là mây chùng đầm lầy Ngụy nguy khí tượng. Nhưng là cảnh đẹp là cảnh đẹp, đã nhận lấy lão nhân một lần kia mãnh liệt giẫm đạp, ở trong cơ thể mình chịu

đứng bức tranh này mang tới thoải mái chập trùng, vậy thì thật là danh xứng với thực "Dục tiên dục tử", lão nhân một cước dẫm đến Trần Bình An ở vào dưới đan điền toà kia khí hải, tăng vọt nổi lên, Trần Bình An cảm giác ruột gan đứt từng khúc, sau một khắc liền muốn đem ngũ tạng lục phủ toàn bộ đều phun ra yết hầu.

Thế nội khí hải mỗi một lần nước sương mù bốc lên, Trần Bình An tựa như là bị người hướng lên quăng lên một lần, thân thể từ trên mặt đất bắn lên, sau đó rơi xuống mặt đất, như thế lặp đi lặp lại.

Cuối cùng lão nhân tựa hồ cảm thấy thân thể bật lên thiếu niên, mười phần chương mắt, lại là một cước giẫm bên dưới, "Cho ta định!"

Trần Bình An bị một cước kia gắt gao giẫm trên mặt đất, thiếu niên tứ chi run rẩy, khuôn mặt dữ tợn, ánh mắt đục ngầu.

Chỉ gặp Trần Bình An toàn thân trên dưới, vô số hạt cực kỳ nhỏ bé huyết châu, từ da thịt trong lỗ chân lông chậm rãi chảy ra, cuối cùng ngưng tụ liên miên.

Lão nhân gầm thét nói: "Trần Bình An! Nghe cho kỹ! Võ đạo chi mở đầu chiếc kia khí, vậy mà đã sớm bị người tìm được, chẳng lẽ là lấy ra làm bộ dáng hay sao? ! Người không thể động, lại như thế nào ? ! Duy chỉ có cái này một hơi không thể ngừng rơi!"

Trần Bình An tại ngơ ngơ ngác ngác bên trong, mơ mơ hồ hồ nghe được lão nhân gầm thét, gần như bản năng mà trong lòng trong hồ, yên lặng phát ra tiếng, xem như ra lệnh, để đầu kia khí như hỏa long huyền diệu khí thể, để nó tự hành vận chuyển, muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, bởi vì hẳn thực sự đã không cách nào khống chế thân thể tứ chi, ngay sau đó một ngón tay đầu đều khống chế không được.

Lão nhân cúi đầu ngưng thần nhìn lại, trong tầm mắt, một đầu phẩm chất bất quá sợi tơ, giống như hỏa long khí thể, bắt đầu ở lồng ngực bên trong

kinh mạch điên cuồng loạn vọt, cười to nói: "Tốt!"

Lão nhân thu hồi bàn chân kia, một tay phụ sau, một tay đối Trần Bình An nắm tay nhẹ bần, "Từng tại đỉnh núi quan sát hai quân đối chọi, thật sự là đặc sắc, phảng phất là long tượng đấu lực, long vì trong nước khí lực lớn nhất người, tượng vì lực địa khí lực lớn nhất người, trận chiến kia có thể nói sa trường trăm năm chi tuyệt xướng! Lão phu vì đó ngộ có một quyền, tên là thiết kỵ đục trận thức!"

Lão nhân mỗi một lần hơi hột trong nháy mắt, Trần Bình An liền muốn ngạnh sinh sinh đoạn đi một căn sườn xương.

Đây là Trần Bình An lần thứ nhất bởi vì thống khổ, mà kêu rên lên tiếng.

Bởi vì chân chính đau khổ, không chỉ ở nhục thân thể phách, càng là tại thần hồn chỗ sâu.

Hành lang bên ngoài ngồi tại trên lan can tiểu đồng áo xanh, kinh hồn táng đảm, kém chút té xuống. Lầu dưới phấn vấy nữ đồng, thất hồn lạc phách, đột nhiên ngồi xồm ở trên mặt đất ôm lấy đầu, không còn dám nghe.

Cuối cùng nhìn lấy triệt để đã hôn mê thiếu niên, lão nhân mặt không biểu tình mà hướng đi cửa phòng, mở ra cửa sau, đối với cái kia run lấy bấy tiểu đồng áo xanh nói rằng: "Nhắc hẳn đi dưới lầu, trực tiếp ném đến thùng thuốc bên trong ngâm, quần áo giày cỏ đều không cần thoát, chớ xem thường như thế chút phân lượng, đối với ngay sau đó Trần Bình An mà nói, nếu muốn vững chắc cảnh giới, lại không thể động bọn chúng. Còn có, nhớ kỹ nói cho cái kia đáng dấp rất son phấn khí Sơn Thần, đừng vẽ rắn thêm chân, đi đến đâu thêm cái gì linh đan diệu dược, không phải lão phu là không quan trọng, nhưng là tiểu tử này hôm nay đau khổ, liền xem như uống phí hưởng thụ."

Nhìn thấy lão nhân sau, đã nghe qua phân phó, dọa đến tiểu đồng áo

xanh căn bản không dám đi cầu thang, trực tiếp một cái nhảy nhót liền đi xuống. Chỉ dám để phần váy nữ đồng đến di chuyển Trần Bình An, chính hẳn căn bản không dám cùng lão nhân sát vai mà qua.

Bất quá đến dưới lầu, vẽ vờ cho thêm chuyện ra cùng Ngụy Bách một phen nhắc nhở về sau, sau đó hẳn không nói hai lời, một đường chạy chậm hướng ngoài cửa phần váy nữ đồng, tiểu đồng áo xanh căn rằng một cái, mũi chân điểm một cái lướt đi, lại một điểm, lóe lên lên lầu hai, đoạt tại nàng trước đó, kiên trì đi vào trong phòng, công lên huyết nhân một cái Trần Bình An.

Đem Trần Bình An cẩn thận từng li từng tí mà để vào thùng thuốc,

Đầy mặt nước mắt phần váy nữ đồng nhỏ giọng hỏi: "Ngụy Sơn thần, lão gia nhà ta thật sự không có chuyện gì sao ?"

Ngụy Bách mắt nhìn hôn mê bất tỉnh Trần Bình An, "Nếu như có thể kiên trì đến cuối cùng, liền không sao, nếu như bỏ dở nửa chừng, không đơn thuần là thất bại trong gang tấc, sợ rằng sẽ lưu lại rất nhiều di chứng, tỉ như cả một đời ngưng lại tại võ đạo hai, ba cảnh, bởi vì nội tình đánh cho quá rắn chắc, còn muốn chinh thể cất cao cảnh giới, không khác hài đồng xách ụ đá, làm không được."

Phần váy nữ đồng có chút mộng.

Tiểu đồng áo xanh một mình đi ra khỏi phòng, ngồi tại ngoài phòng trên ghế trúc, hai tay nâng lên quai hàm, kinh ngạc ngắm người.

Hoàng hôn bên trong, trước đó ngâm tại thùng thuốc bên trong Trần Bình An, giống như là làm ác mộng mà vô pháp tỉnh lại người đáng thương, dù là ngủ say, đồng dạng khí tức nhiễu loạn đến cực điểm, hiện tại rốt cục hướng tới bình ổn, phần váy nữ đồng nhón chân lên, đầu đầy mồ hôi mà ghé vào thùng nước bên trên, sợ hãi lão gia đau chết, sợ hãi lão gia chết đuối, sợ hãi lão gia cái này ngủ một giấc đi qua liền sẽ không

ting lại, nàng cứ như vậy trờng lớn con mắt, nhưng kỳ thật nàng căn bản không làm được cái gì.

Màn đêm buờng xuống, phấn váy nữ đồng hơi yên tâm mà đi ra lầu một, ngồi tại tiểu đồng áo xanh bên người trên ghế trúc.

Hai hai trờm mặc hồi lâu, tiểu đồng áo xanh đột nhiên nhẹ giọng nói: "Ngốc nữ, ta quyết định, ta thật sự thật sự phải thật tốt tu hành."

Phấn váy nữ đồng không hăng hái lắm, hữu khí vô lực nói: "Vì sao ? Người không phải nói chúng ta tu hành chỉ dựa vào thiên phú à, còn nói người nằm lấy, liền có thể cảnh giới sư sư sư hướng lên tầng vọt."

Tiểu đồng áo xanh lần đầu tiên mà cụp xuống cái đầu, "Ta không muốn nhiều lần xuống núi vào núi, đều gặp được có thể một quyền đâm chết ta gia hỏa."

Phấn váy nữ đồng cảm thấy cái này rất khó. Nhưng là hôm nay nhà mình lão gia đã thảm như vậy, nàng không nguyện ý lại đả kích bên cạnh gia hỏa này, dù sao hiện tại vẫn là năm mới chính giữa tháng đây.

Hắn vung lên đầu lâu, giọng cao năm dặm, "Ta muốn tranh thủ những tên kia, hai quyền mới có thể đánh chết ta!"

Phấn váy nữ đồng có chút khó chịu, luôn cảm thấy là lạ.

Chỉ hướng cao xa ? Giống như không quá đúng. Ánh mắt thiện cận ? Giống như cũng không đúng.

Tiểu đồng áo xanh chính mình cho mình bơm hơi cổ vũ, "Ta như thế cái chú trọng đạo nghĩa giang hồ anh hùng hảo hán, không hy vọng nhiều lần gặp được những tên kia, chỉ có thể trốn ở Trần Bình An sau lưng, rất xin lỗi ta 'Ngự sông hiệp nghĩa tiểu lang quân' danh hào. Ta muốn để Trần Bình An hiểu được, ta là thật giáo trình khí, không phải ngoài

miệng nói một chút!"

Lần này phấn váy nữ đồng thành tâm thành ý mà đuổi ra một cái nhỏ năm dăm, nhẹ nhàng huy động nói: "Ứng hộ!"

Cho đến giờ phút này, đánh tâm nhãn xem thường hỏa mãng tiểu đồng áo xanh, đáy lòng đột nhiên có chút cảm xúc, cô nàng ngốc này, vụng về là vụng về một chút, nguyên lai vẫn là rất khả ái lấy vui.

Hắn một chút Tử Khôi phục cười đùa tí tởm đức hạnh, tiện hề hề cười hỏi: "Ngốc nữ, lần trước nói qua sự tình, người nghĩ kỹ a ? Làm ta tiểu tức phụ thôi, cũng không có việc gì cùng một chỗ lẫn ỗ chần ? Ta dù là hiện tại không thể nào thích người, thế nhưng là thế tục vợ chồng, môi chúc chi ngôn, lòng bàn tay chi cưới, tình cảm cũng có thể bồi dưỡng nha. Chỉ cần người ưa thích ta là được rồi, sau đó chân thành chỗ đến sắt đá không dời, luôn có một ngày, ta sẽ trở nên cùng người ưa thích ta như thế thích người, nghĩ đến cái này người liền mỹ tư tư, đúng không ?"

Phấn váy nữ đồng lã chã chực khóc, "Người không biết xấu hổ! Ta muốn cùng lão gia cáo trạng đi!"

"Chúng ta lão gia đi ngủ đâu, mới không để ý tới người."

Tiểu đồng áo xanh vui tươi hơn hờ nói: "Trên trời rơi cái lớn đĩa bánh tại trên đầu người, đều không biết được tiếp được, coi như vậy đi coi như vậy đi, thật là một cái ngốc nữ! Cũng liền Trần Bình An không có thấy qua việc đời, mới đem người trở thành cái bảo, đổi thành ta, cho người tối đa là một khóa thượng đẳng Xà Đảm thạch."

Phấn váy nữ đồng nâng lên quai hàm, thở phì phì nói: "Mời người hô lão gia!"

Tiểu đồng áo xanh lập tức trầm mặc đi xuống, hai tay ôm lấy cái ót, nhìn về phía phương xa, nhẹ giọng nói: "Đúng vậy a, Trần Bình An là lão gia

chúng ta."

Trần Bình An là tại hơn nửa đêm bên trong tỉnh lại, hành tẩu không ngại, nhưng là thể nội khí tượng có thể xưng thảm liệt, chỉ là chẳng biết tại sao gây mất sườn xương đều đã nổi liền, đương nhiên còn chưa khỏi hẳn, nhưng đủ để thấy Ngụy Bách tiêu xài cái kia tám vạn hai, thật không tính đồ xuống sông xuống biển, trên thực tế, nếu như đổi thành người khác đi hoá trang phục trai mua sắm, mười sáu vạn lượng bạc đều chưa hẳn cầm được xuống tới, cái này là núi Bắc chính thần giá trị bản thân.

Trần Bình An đổi lại một thân mới tinh quần áo, không dám đi ra nhà này trúc lâu, phần váy nữ đồng khéo hiểu lòng người mà chuyển đến một đầu ghế trúc nhỏ, Trần Bình An ngay tại cánh cửa phụ cận yên tĩnh ngồi.

Hắn không nói lời nào, một mực ngồi vào mặt trời mới lên ở hướng Đông, luyện tập một chút kiếm lô đứng cái cọc, lúc này mới đứng dậy đi lâu một giường nhỏ trải nằm bên dưới đi ngủ.

Xế chiều hôm đó, lão nhân mở mắt ra đứng người lên, trầm giọng nói: "Bắt đầu luyện quyền. Hôm nay chỉ chùy Luyện Hồn Phách, cho người đi vu tồn tinh."

Trần Bình An tùy theo mở mắt tỉnh lại, thở dài, im lặng đi đến lầu hai trong phòng.

Về sau lại bị tiểu đồng áo xanh công rời đi lầu hai, lần nữa tại nửa đêm sau khi tỉnh lại, ăn một bữa cơm, dù là không có nửa điểm khẩu vị, Trần Bình An vẫn là cưỡng ép nuốt xuống, nhìn lấy nhà mình lão gia cầm đĩa tay một mực đang run rẩy, kẹp mấy lần đồ ăn đều rơi về đồ ăn đĩa, phần váy nữ đồng lập tức liền đầy mặt nước mắt.

Tiểu đồng áo xanh chỉ là vui đùa đùa cơm.

Lần này Trần Bình An hơi chút nghỉ ngơi, tại cửa ra vào ngồi bên kia, hai tay run rẩy mà luyện tập kiếm lô, rất nhanh liền đi ngủ.

Ròng rã một tuần thời gian, ba ngày rèn luyện thần hồn, một ngày đánh thể phách.

Lão nhân mỗi lần xuất thủ, nắm đến vừa đúng, cam đoan sẽ để cho Trần Bình An lần lượt đều so trước một ngày càng thêm bị tội, cho nên căn bản không tồn tại cái gì quen thuộc, thích ứng phần kia đau đớn khả năng.

Trần Bình An càng trầm mặc, thường thường nguyên cả ngày lúc thanh tỉnh, đều không nói câu nào.

Ngẫu nhiên phần váy nữ đồng hỏi thăm cái gì, hoặc là nếu muốn để nhà mình lão gia vui vẻ một chút, Trần Bình An thoát đầu là cười lắc đầu cái gì, về sau chính là cau mày đầu, cuối cùng có một lần đúng là đầy mặt tức giận, mặc dù nhìn ra được, Trần Bình An tại khắc chế kiềm chế, nhưng là tiểu đồng áo xanh cùng phần váy nữ đồng đều bị sợ đến tốt đỉnh.

Lúc đó Trần Bình An muốn nói lại thôi, bờ môi khẽ nhúc nhích, thế nhưng là từ đầu đến cuối không có nói cái gì, đi trên giường nằm lấy, nhắm lại con mắt, không biết là ngủ là tỉnh, thậm chí sẽ cho người cảm thấy không biết sống hay chết.

Tiểu đồng áo xanh đã từng thử thăm dò hỏi thăm Ngụy Bách, đến cùng Trần Bình An tại bị đòn thời điểm, có bao nhiêu thống khổ.

Ngụy Bách suy nghĩ một chút, nói Trần Bình An ngày thứ nhất gặp khổ sở, đại khái là đồng dạng phạm phu tục tử, bị người từng đao băm mười ngón a, liền xương cốt mang thịt cùng nhau chặt thành thịt vụn cái chủng loại kia, hơn nữa còn đến làm cho chính mình tận lực bảo trì thanh tỉnh.

Về sau mỗi ngày liền nghiêm trọng hơn.

Ngày thứ nhất mà thôi.

Tại cái kia về sau, tiểu đồng áo xanh liền không còn hỏi loại vấn đề này.

Hắn bắt đầu tu hành.

Trở nên so phần váy nữ đồng còn muốn cần cù.

Cái này một ngày, Trần Bình An tại trong màn đêm ngồi tại trên ghế trúc, co quắp tựa lưng vào ghế ngồi, Ngụy Bách chậm rãi đi tới, đứng tại hắn bên cạnh, bồi tiếp hắn cùng một chỗ nhìn lấy treo ở trong trời đêm cái kia vòng minh nguyệt.

Trần Bình An khàn khàn hỏi: "Ngụy Bách, có thể hay không phiền phức giúp ta hỏi một tiếng, Nguyễn sư phó cái gì đức kiếm thành công?"

Ngụy Bách lần này cười không nổi, chỉ là thở dài một tiếng, gật đầu nói: "Ta đi hỏi một chút nhìn, trước đó nói tốt, Nguyễn Cung lần này khai lò đức kiếm, là hắn rời đi Phong Tuyết miếu sau lần thứ nhất xuất thủ, tất nhiên rất xem trọng, cho nên Nguyễn Cung hơn phân nửa không muốn phân tâm, chưa hắn có thể hồi phục ta."

Trần Bình An ừ một tiếng.

Trần Bình An đã không lo được hoa gì tiền như chảy nước, sớm nhất mấy ngày, hắn sẽ còn ở trong lòng yên lặng ký sổ, về sau liền hoàn toàn mất hết phần tâm tư này.

Gần nhất phần váy nữ đồng cùng tiểu đồng áo xanh hữu ý vô ý, đều để Trần Bình An một chỗ, cũng không đi đã quấy rầy hắn.

Trần Bình An đứng dậy thời điểm, nhẹ giọng nói: "Giúp ta cùng bọn hắn

nói một tiếng, thật xin lỗi, ta không phải cố ý, chính là một số thời khắc, thật sự nhịn không được."

Ngụy Bách hỏi: "Làm sao không tự mình đi nói ?"

Trần Bình An sừng sốt một chút, cười khổ nói: "Ta cũng không biết rõ vì cái gì, giống như chỉ là nghĩ đến việc này, liền sẽ rất mệt mỏi, ta sợ nói câu nói kia, sáng mai luyện quyền liền sẽ không chịu đựng nổi."

Ngụy Bách gật đầu nói: "Có chút mơ hồ, nhưng là ta miễn cưỡng có thể lý giải. Yên tâm đi, ta sẽ giúp người nói, bọn hắn cũng sẽ thông cảm."

Dưới gầm trời võ đạo tu hành, chỉ sợ thật không có mấy cái võ phu, một lần mấy lần, khoảng cách lấy, rất bình thường, nhưng yêu cầu mỗi ngày liên tục ăn loại khổ này đầu, khẳng định không nhiều.

Lão nhân lặng yên không một tiếng động mà đứng tại lầu hai dưới mái hiên, nghe được hai người đối thoại sau, chỉ là cười cười, liền xoay người lại trong phòng ngồi xuống.

Ngụy Bách vô pháp triệt để lý giải, rất bình thường, bởi vì lão nhân ra quyền, bản thân chính là một loại không ngừng thêm vào "Thần nhân nổi trống thức", là tâm tính bên trên càng sâu càng thứ một loại ẩn nấp rèn luyện.

Rèn luyện thể phách, thanh tẩy kinh mạch, phạt tử sinh xương là bước đầu tiên, tráng nó gan hùng kỳ hồn, mới là bước thứ hai, chân chính nhất khảo nghiệm, vẫn là khoan tim, lão nhân tựa như là lần lượt lấy bén nhọn lớn chùy, hung hăng đình nhập thiếu niên nội tâm, trong đó tư vị, có thể nghĩ.

Lão nhân kỳ thật cũng rất kinh ngạc, một là thiếu niên đến nay còn không có bị điên, còn tại cắn răng ráng chịu đi, đánh chết không muốn nói câu kia "Ta không luyện quyền" . Hai là nhà này trúc lâu huyền diệu,

thật sự là tuyệt không thể tả.

Trần Bình An nằm ở giường trái lên, cuộn lên đệm chần sau, cả người cuộn mình bắt đầu, mặt hướng vách tường, một cái tay dùng sức che miệng.

Khe hở ở giữa, có tiếng nghẹn ngào.

Lại là một tuần.

Cái này một tuần, gặp kiếp nạn, trở nên càng thêm cực kỳ bi thảm.

Trong đó lão nhân thì có yêu cầu Trần Bình An chính mình lột da cùng rút gân, chính mình tự tay đi làm!

Có ngày trong đêm, băng bó giống như là cái bánh chưng Trần Bình An ngồi tại trên ghế trúc, đột nhiên đứng người lên, thân hình có chút lay động, hướng đi ngoài cửa vách núi bên kia.

Hắn tựa hồ nếu muốn luyện tập thật lâu không có luyện tập chạy cộc, chỉ là một lần về sau, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Trần Bình An ngơ ngác quay đầu nhìn về tiểu trấn phương hướng, bờ môi run rẩy, muốn khóc không khóc.

Hắn đột nhiên hỏi: "Ngụy Bách, ta biết rõ ngươi tại phụ cận, ngươi có thể hay không mang cho ta một bầu rượu?"

Ngụy Bách gật gật đầu, "Trên người của ta thì có."

Một cái đã mở ra bầu rượu tại Trần Bình An trước mắt chỗ cao chậm rãi hạ xuống, Trần Bình An đưa tay sau khi nhận được, quay đầu nhìn về trúc lâu, "Có thể uống sao?"

Lầu hai truyền tới một tiếng cười lạnh, "Uống cái rượu tính cái gì, có bản lĩnh về sau cùng Đạo tổ Phật Đà tách ra vật tay, mới tính hào khí!"

Trần Bình An quay lại đầu, trăng sáng sao thưa, nhìn về phía xa xôi phương Nam sơn sơn thủy thủy, hần mà cúi thấp đầu ngửi một chút mùi rượu.

Hần đã từng công một cái say rượu lão tú tài, lão nhân dùng sức đập của hắn đầu vai, la hét "Thiếu niên lang muốn uống rượu oa!"

Vẻ mặt khuôn mặt cô quạnh đã lâu thiếu niên, bỗng nhiên nụ cười rực rỡ, hung hăng ực một hớp rượu mạnh, ho khan không ngừng, giọng lên cao cao bầu rượu, kiệt lực hô nói: "Uống rượu liền uống rượu! Luyện quyền liền luyện quyền!"

Sau một lát, thiếu niên nhắm nhin nữa ngày, vẫn là không nhìn được cho cái kia một miệng lớn rượu mạnh sắc ra nước mắt, nhỏ giọng phàn nàn nói: "Rượu thật là khó uống. . ."

Nhưng là thiếu niên vẫn là lại buộc chính mình uống một hớp lớn, một bên ho khan một bên cao giọng nói: "Trên sách nói, mỹ nhân tặng ta vàng sai đao, dùng cái gì báo chi anh quỳnh dao! Rượu không tốt uống, nhưng là câu nói này, thật sự là cực kỳ xinh đẹp!"

Cuối cùng thiếu niên không hiểu thấu mà có chút đỏ mặt, không biết là uống rượu, vẫn là then thùng, hần nhẹ nhàng hướng phương xa uy một tiếng.

Thiếu niên giống như là đang lặng lẽ hỏi thăm một vị để hắn ưa thích thiếu nữ, giống như là đang nói, uy, người đã nghe chưa ?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Thiếu niên nếu muốn đi xa

Thánh Nhân có mây, thiên tướng hàng chức trách lớn tại tư nhân vậy. Trước phải khổ nó tâm chí, cực khổ nó gân cốt.

Ngụy Bách cơ hồ mỗi ngày đều sẽ hưởng Lạc Phách Sơn chạy, cho Trần Bình An mang theo từ bao phục trai mang tới trần quý được liệu.

Ngụy Bách đối với Trần Bình An cái này hai tuần thời gian thâm cảm cảnh ngộ, mặc dù nói làm không được cảm động lây, nhưng là Trần Bình An tính bền dẻo, cùng lão già kia tâm ngoan thủ lạt, đều để Ngụy Bách cảm thấy kinh ngạc.

Cái này cần là bao lớn "Chức trách lớn", mới yêu cầu bị kiện nạn này ? Tổng không đến mức để Trần Bình An thiếu niên này, ngày trước hạ lớn biến thời điểm, Đảo Huyền Sơn truyền đến tin dữ, sau đó yêu cầu vị thiếu niên này, đi một kiếm từng làm trăm vạn sư ?

Làm cái này ý nghĩ hiện lên trong lòng sau, Ngụy Bách chính mình cũng cảm thấy hoang đường.

Thiên sao mà cao xa, mà sao mà rộng lớn, nên biết rõ Bảo Bình Châu mới là hạo nhiên thiên hạ Cửu Châu bên trong, nhỏ nhất cái kia, hưởng chi khoảng cách Đảo Huyền Sơn gần nhất lục địa, vẫn là toà kia xinh xắn gỗ như rừng, cành lá rậm rạp Bà Sa Châu, tỷ như Tào Hi chi lưu, đã là chiến lực cực cao lục địa kiếm tiên, thế nhưng là tại Nam Bà Sa Châu, y nguyên khó xưng đứng đầu nhất, chân chính sẽ làm lên đỉnh cao nhất tu sĩ, là Toánh Âm Trần thị lão tổ chi lưu.

Lạc Phách Sơn Sơn Thần Tổng Dục Chương, trong lúc đó chủ động cầu

kiến qua Ngụy Bách một lần, Ngụy Bách chỉ là không mặn không nhạt cùng hần hần huyên vài câu, kém xa tít tắp lần thứ nhất gặp mặt như vậy khách khí thân thiện, nguyên do trong đó, song phương lòng dạ biết rõ. Tổng Dục Chương muốn làm thuần thần, muốn ngu trung, hết thảy lấy Đại Ly lợi ích đầu mục, ban đầu ở đỉnh núi Sơn Thần miếu, liên quan tới Trần Bình An một chuyện, Tổng Dục Chương cho dù là ngay trước Ngụy Bách trước mặt, cũng nói đến đi thẳng vào vấn đề, Ngụy Bách lại không phải là không có nửa điểm hỏa khí Nê Bồ Tát, liền có chút tan rã trong không vui.

Ngụy Bách hôm nay mang theo bao phục, thoải mái nhàn nhã chậm rãi leo núi mà đi, đi vào trúc lâm, phát hiện hôm nay tại lầu hai trong phòng đối luyện trước đó, đứng tại lan can phụ cận Trần Bình An, vừa mới luyện tập xong kiểm lô đứng cái cọc, lại còn có hào hứng chủ động chào hỏi hần, Ngụy Bách đem giá trị mười vạn lượng bạch ngân bao phục nhẹ nhàng vứt cho phấn váy nữ đồng, liếc mắt ngồi xếp bằng tại bờ sườn núi tiểu đồng áo xanh, bước chân nhẹ nhàng mà chạy chậm lên lầu hai, phát ra liên tiếp đặng đặng đặng tiếng vang, không giống như là cái gì sắp màu vàng kim sắc mệnh trong người núi Bắc chính thần, giống như là cái chạy đường cửa hàng tiểu nhị.

Trần Bình An mặc dù lập tức liền muốn "Đi pháp trường", vẫn là mỉm cười nói: "Vất vả Ngụy tiên sư."

"Không khổ cực không khổ cực, chỉ mấy bước đường mà thôi, mỗi ngày còn có thể dạo chơi ngắm cảnh, lại nói tốt xấu là Sơn Thần, vốn là thân phụ tuần thú chức trách."

Ngụy Bách khuỷu tay dựa vào lan can, quay đầu nhìn về thiếu niên, "Uống non nửa bầu rượu mà thôi, cứ như vậy có tác dụng ?"

Trần Bình An thẹn đỏ mặt nói: "Ta cũng không biết rõ vì sao, uống rồi, tâm tình liền rất khác nhau."

Ngụy Bách gật đầu nói: "Sự tình tốt."

Lão nhân hùng hậu tiếng nói truyền ra, "Tiến đến hưởng phúc!"

Trần Bình An bất đắc dĩ cười một tiếng, cùng Ngụy Bách cáo từ, Ngụy Bách cũng là cười khổ không nói, hưởng phúc ? May mà lão nhân nói ra được.

Gỡ giáp một từ, nghe vào rất có ý tứ chứ, nhưng sự thật như thế nào ? Là muốn Trần Bình An chính mình xé mở tầng ngoài da thịt, nhấc lên móng tay!

Kéo tơ thuyết pháp này, thì là yêu cầu Trần Bình An chính mình co rúm gân mạch!

Loại này tàn ngược thủ pháp, chân chính khảo giáo lòng người chỗ, ở chỗ cố ý để Trần Bình An tự mình động thủ, vẫn phải trừng lớn con mắt, động tác còn không thể nhanh, từng chút từng chút, cứ như vậy chính mình cho mình "Cẩn thận thăm dò" .

Nhưng là Ngụy Bách tại tê cả da đầu sau khi, cũng đúng Trần Bình An võ đạo cảnh giới tràn đầy mong đợi.

Dạng này rèn luyện đi ra ba cảnh, nội tình đến cùng hùng hậu đến mức nào, ngày sau cùng người đối địch chém giết thời điểm, chiến lực rốt cuộc mạnh cỡ nào ?

Trần Bình An thoát giày cỏ đi vào trống rỗng gian phòng, đóng cửa sau, phát hiện lão nhân chính ngồi xếp bằng, tại bên kia đọc qua 《 Hám Sơn Phổ 》 , nhìn đến lão nhân nhú chặt mày.

Hôm nay lão nhân tại Trần Bình An luyện tập kiếm lô thời khắc, ý tưởng đột phát, nói muốn nhìn một chút kiếm lô cái này đứng như cọc gỗ quyền phổ, Trần Bình An một phen giải thích về sau, không ở ngoài lúc

trước cùng Ninh cô nương nói không sai biệt lắm, quyền phổ là thể hệ đảm bảo, không phải hãn Trần Bình An tất cả, quyền phổ chỗ ghi lại quyền pháp cùng đồ phổ, không thể truyền ra ngoài, mọi việc như thế, đem lão nhân cho phiên đến kém chút liền muốn làm trận giáo huấn thiếu niên.

"Cái này là cái kia bộ Hám Sơn quyền phổ ?"

Lão nhân tiện tay đem quyền phổ ném trả lại thiếu niên, ha ha cười, đầy mặt mỉa mai nói: "Quyền pháp khúc dạo đầu có nói, 'Quê quán có tiểu trùng tên là kiến càng, cuối cùng cả đời, khác hẳn với nơi khác đồng loại, đều là tại vận chuyển núi đá vào nước.' ha ha ha, nguyên lai là đều Lô Châu Đông Nam bên kia giang hồ võ nhân, người nghe một chút những này không phóng khoáng lời nói, thổ mùi tanh mười phần, có thể nghĩ, viết ra bộ này quyền phổ quyền sư, cả một đời có thể lớn bao nhiêu tiền đồ ?"

"Tốt tại gia hỏa này coi như có chút tự mình hiểu lấy, hiểu được tại quyền phổ bên trong rõ ràng uống phí viết một câu, 'Một mực chưa từng bước lên đương thời quyền phổ chi thanh lưu cao phẩm ', bằng không lão phu thật muốn mắng hãn một câu không biết xấu hổ."

" 'Quyền pháp của ta, phân sinh tử bất phân thắng bại, trọng quyền ý không nặng chiêu thức ', chắc chắn, câu nói này, thật sự là nói đến con cóc há miệng, liền muốn thôn thiên nôn mà, thật lớn khẩu khí. Trần Bình An, người biết rõ vì sao quyền phổ như thế trình bày sao? Rất đơn giản, bởi vì phân thắng bại, luôn luôn thua nhiều thắng ít, cho nên mới lăm lăm phân sinh tử, cùng lắm thì cái chết chi nha."

Trần Bình An rầu rĩ không vui mừng mà nói: "Quyền phổ không chịu được như thế, lão tiên bối còn nguyện ý đem trong sách quyền lý nhớ kỹ rõ ràng như vậy ?"

Lão nhân cười ha ha, "Chứa đựng quyền pháp là thật hiếm rồi, nhưng là

cái này anh em nói chuyện không sợ lóe đầu lưỡi, lão phu nhìn lấy rất vui cười, làm một quyền loạn thất bát tao sơn thủy du ký đối đãi là được rồi."

Trần Bình An không có phản bác cái gì, nhưng là có chút không cao hứng.

Hắn rất trân quý bộ này quyền phổ, vô cùng trân quý!

Đối với Hám Sơn quyền lòng mang cảm ân, Trần Bình An ở sâu trong nội tâm, thậm chí không so kiếm linh ba sợi kiếm khí kém.

Một cái là cứu mạng được, một cái là bảo mệnh phù. Không có chia cao thấp, cũng không nên có. Hám Sơn quyền phổ ưu khuyết, kỳ thật Trần Bình An đại khái nắm chắc, bởi vì Ninh Diêu đã cảm thấy rất đồng dạng, làm từng bước học luyện quyền có thể, nhưng là nàng không cảm thấy lớn bao nhiêu thành tựu. Về sau Chu Hà cũng tận mắt chứng kiến qua Trần Bình An chạy cộc đứng cái cộc, đồng dạng không có nửa điểm kinh diễm cảm giác.

Thế nhưng là Trần Bình An mặc kệ những thứ này.

Dù là Trần Bình An tiếp qua mười năm, một trăm năm, mặc kệ hắn khi đó võ đạo thành tựu cao bao nhiêu, đối với « Hám Sơn quyền » ưa thích, sẽ chỉ càng nhiều, sẽ không giảm bớt!

Lão nhân cười hỏi nói: "Tại hôm nay luyện quyền trước đó, lão phu hỏi người một cái vấn đề nhỏ, nếu như đáp đúng, thì có kinh hỉ, nếu như đáp sai, hắc hắc."

Trần Bình An nuốt ngụm nước bọt, có chút phạm sợ hãi.

Lão nhân thu liễm ý cười, trầm giọng hỏi: "Người cảm thấy quyền phổ bên trong, dứt bỏ quyền chiêu quyền giá, người thích nhất câu nào?"

Trần Bình An không có chút gì do dự, nói rằng: "Hậu thế tập ta Hám Sơn quyền người, dù là nghênh địch tam giáo tổ sư, nhớ lấy ta thế hệ quyền pháp có thể yếu, giành thắng lợi chi thế có thể thua, duy chỉ có một thân quyền ý! Tuyệt đối không thể lui!"

Lão nhân đột nhiên đứng người lên, "Luyện quyền!"

Tiểu trấn phía Nam thợ rèn cửa hàng bên kia, có vị thiếu nữ tại oán trách cha nàng, "Đức kiểm chuyện này, vì cái gì không cần ta hỗ trợ?"

Hán tử liếc mắt toà kia mới tỉnh kiểm lô phương hướng, "Biết rõ cha cái gì đáp ứng vị kia thiếu nữ, cho hẳn chế tạo thanh kiếm này sao?"

Thiếu nữ gật đầu nói: "Biết rõ a, nàng đưa cho chúng ta lớn như vậy một khối Trảm Long Thai, đầy đủ mua thanh hảo kiếm."

Nguyễn Cung lắc đầu nói: "Không chỉ như vậy, cha là hi vọng, ta Nguyễn Cung khai tông lập phái đệ nhất thanh kiếm, mặc kệ là vì ai rèn đức, đều có thể một tiếng hét lên làm kinh người, để toàn bộ Bảo Bình Châu, thậm chí là đều Lô Châu kiếm tu, đều hiểu được thanh kiếm này sắc bén vô cùng!"

Nói đến đây cái, ngay cả tiểu trấn cô rượu phụ nhân cũng dám trêu chọc vài câu đánh thiết hán tử, toàn thân trên dưới tản mát ra một luồng khác thường hào quang, như phu tử cao đàm khoát luận, như đạo nhân luận nói, nhà sư thuyết pháp, ngồi trên ghế nam nhân tay cầm năm đấm, nhẹ nhàng đánh đầu gối, mắt Thần Phong mang, nơi nào còn có bình thường loại kia thô phác chất phác cảm giác, "Như vậy đưa ai thích hợp nhất? Lúc đầu xuất thân Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn, nửa cái người trong nhà, về tình về lý đều phù hợp, chỉ tiếc tại Ninh Diêu xuất hiện trước đó, Ngụy Tấn một mực đang bế quan, tất nhiên Ninh Diêu chủ động yêu cầu

đúc kiếm, còn lấy ra Trảm Long Thai, ta đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Qua Đảo Huyền Sơn bên kia, nhưng so sánh đều Lô Châu vài toà kiếm tu thánh địa, càng ghê gớm, càng có thể thăng thiên hạ kiếm tu nhân quang."

Đảo Huyền Sơn tồn tại, được ca tụng thế gian lớn nhất chữ Sơn ấn, vốn là một cái tiểu xảo con dấu, từ trên trời giáng xuống về sau, liền trở thành một tòa nguy nga đồi núi, cái này rõ ràng là buồn nôn Nho gia các Thánh Nhân, vị kia đạo đình tại nơi khác thiên hạ Đạo tổ tọa hạ nhị đệ tử, không những ở hạ thiên thiên hạ đình hạ như thế khóa cái đình, còn muốn cầu tất cả thông qua Đảo Huyền Sơn đi hướng kiếm khí trường thành các châu luyện khí sĩ, nhất định phải ký kết một cọc "Núi minh" .

Người bình thường là không biết rõ Đảo Huyền Sơn cùng kiếm khí trường thành tồn tại, dù sao chỗ ấy cơ hồ chính là hạ thiên thiên hạ út ngoài rìa, tỷ như Bảo Bình Châu bình thường trên núi môn phái, ở chệch một góc, tiểu môn tiểu hộ, vẫn thật là cả một đời cũng sẽ không nghe nói hai cái này xưng hô. Lại hướng lên, chính là nghe nói qua, sau đó sơ lược, lại là một cái rất khó sâu nói chuyện chủ đề, đến một lần tin tức ngăn trở, còn nữa dù sao cách thiên sơn vạn thủy, việc không liên quan đến mình treo lên thật cao. Nhưng cho dù là Phong Tuyết miếu loại này nhất đỉnh núi Bảo Bình Châu tông môn, đối với chỗ kia quang cảnh, vẫn là cảm thấy mây che sương mù quẩn, ngấm hoa trong màn sương cuối cùng cách một tầng, bởi vì cách toà kia Đảo Huyền Sơn, càng bởi vì đó là Đạo tổ hai đồ thủ bút, giống như "Kiến tạo" tại toà này thiên hạ tư gia đình viện.

Quả nhiên là ương ngạnh đến cực điểm.

Toàn bộ hạ thiên thiên hạ đều là người Nho gia môn hộ, bản đạo liền hết lần này tới lần khác muốn tại trong nhà người, độc đứng mở ra một tòa tiểu hoa viên.

Khó trách Văn Thánh còn chưa thành thánh trước đó, lúc trước chạy đến

hai tòa thiên hạ giáp giới chỗ, đối vị kia Đạo tổ hai đồ chửi ầm lên, sẽ trở thành lúc đó thiên hạ Nho gia môn sinh đáng tự hào nhất hành động vĩ đại một trong.

Dựa theo một chút lưu truyền đã lâu thuyết pháp, nói là người đi đến Đảo Huyền Sơn về sau, có thể tùy tiện nhìn, có thể tùy tiện đi, nhưng là một ít sự tình, người không được truyền ra ngoài. Người truyền, hạo nhiên thiên hạ tự nhiên có vị kia Đạo giáo chương giáo một trong đồ tử đồ tôn, đến tính sổ với người. Mà lại liên quan đến việc này, Nho giáo ba học cung bảy mươi hai thư viện, thường thường sẽ không thái quá dính vào nhúng tay, nhiều nhất ở giữa điều đình mấy câu mà thôi.

Về phần vì sao văn miếu bên trong có tượng thần các Thánh Nhân, đối với cái này lựa chọn làm như không thấy, cái kia đoán chừng chính là dính đến cực lớn nội tình.

Ba chữ, "Thiên" hiểu được.

Nguyễn Tú buồn bực nói: "Cha, người nói nhiều như vậy, cùng không cho ta giúp người rèn sắt đúc kiếm, có quan hệ sao?"

Nguyễn Cung gật đầu nói: "Thanh kiếm kia phẩm cấp quá cao, chất liệu quá tốt, người bây giờ cảnh giới đã đầy đủ, cha sợ vạn nhất người đánh ra chân hỏa đến, quá dọa người. Bây giờ tiểu trấn ngư long hỗn tạp, có chút gió thổi cỏ lay, liền sẽ là nửa cái Bảo Bình Châu đều biết rõ sự tình."

Nguyễn Tú càng thêm kỳ quái, "Ta chẳng phải đánh cái sắt, còn có thể đánh ra khối hoa đào bánh ngọt a?"

Nguyễn Cung hừ lạnh nói: "Nếu như chỉ là đánh ra một khối hoa đào bánh ngọt, cha cái kia ngược lại là bớt lo dùng ít sức."

Nguyễn Tú hơi có vẻ xấu hổ mà "A" một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Gần nhất một năm, bánh ngọt ăn không nhiều, vừa nhắc tới đến liền muốn lưu nước miếng, có chút thẹn thùng.

Nguyễn Cung nhăn nhin nửa ngày, vẫn là không nhìn được, "Tiểu tử kia nghe nói là cho Ninh Diêu đưa kiếm về sau, không nói hai lời đáp ứng, ngay cả Bảo Bình Châu khoảng cách Đảo Huyền Sơn đến cùng có bao xa, đều không hỏi, con cóc muốn ăn thịt thiên nga, không biết trời cao đất rộng!"

Nguyễn Tú quay đầu, nhẹ giọng nói: "Cha, chỉ là ưa thích một cô nương mà thôi, còn chú trọng môn người cầm đồ đúng a. Cũng không phải kết hôn thành thân, đến lúc kia, chú trọng một cái xuất thân, miễn cưỡng còn có chút đạo lý, bây giờ chỉ là ưa thích ai mà thôi, thiên mặc kệ mà mặc kệ."

Nguyễn Cung ngăn người, "Người biết rõ hẳn ưa thích Ninh Diêu?"

Nguyễn Tú trừng lớn con mắt, "Ta lại không mắt mù, mà lại cha người cũng không phải không biết, ta nhìn thấy lòng người a, cho nên sớm biết rõ á."

Nguyễn Cung tức giận đến một chữ đều nói không nên lời, chỉ hận không được một bước đi đến Lạc Phách Sơn trúc lâu, sau đó một quyền đâm chết cái kia Nê Bình ngô hẻm nhỏ người quê mùa.

Không có khi dễ như vậy nhà mình khuê nữ.

Nguyễn Tú đột nhiên nở nụ cười, "Cha, người sẽ không phải là coi là ta thích Trần Bình An a? Ân, ta nói loại này ưa thích, là tình yêu nam nữ cái chủng loại kia ưa thích."

Nguyễn Cung có chút không nghĩ ra, mặc dù trong lòng chột dạ, vẫn là ra vẻ nhẹ nhõm, mạnh miệng nói: "Người làm sao có thể ưa thích tiểu tử

kia, cùng xuất thân không quan hệ a, cha cũng là nghèo khổ trong môn hộ đi ra tiểu tử nghèo, điểm ấy không cần nhiều lời cái gì, thế nhưng là cái kia Trần Bình An dung mạo cùng thiên phú, còn có tính cách tính tình, cha là thật không thích, chỗ nào xứng với nhà ta Tú Tú."

Nguyễn Tú ồ một tiếng, hai tay cánh tay duỗi thẳng, mười ngón giao thoa, nhìn về phía phương xa, "Nguyên lai cha người không thích a."

Đường đường Binh gia Thánh Nhân, kém chút cho nhà mình khuê nữ như thế câu nói cho tức chết.

Nguyễn Cung kiên trì hỏi: "Vậy còn người, Tú Tú ?"

Nguyễn Tú trả lời, có vẻ hơi gió trâu ngựa không liên quan, lại như là tránh nặng tìm nhẹ, "Trần Bình An sẽ chỉ ưa thích một cô nương, ta so với ai khác đều biết rõ."

Sau khi nói đến đây, thiếu nữ cười đến có chút vui vẻ.

Cái này khiến Nguyễn Cung có chút không rõ, không làm rõ được Tú Tú đến cùng là nghĩ như thế nào, hẳn dù sao không phải Tú Tú nàng mẫu thân, những này tình tình yêu yêu vấn đề, hẳn một cái đại lão gia, thực sự không tốt đánh vỡ nồi đất hỏi đến tột cùng.

Nguyễn Tú nheo lại cặp kia nước Nhuận Thủy nhuận linh khí đôi mắt, cười hì hì nói: "Hoa đào bánh ngọt ăn ngon thật nha."

Nguyễn Cung đột nhiên đứng dậy, rầu rĩ nói: "Cha đến tiểu trấn mua cho người đi."

Nguyễn Tú nhu nhu nhược nhược nói: "Được rồi."

Nguyễn Cung vừa đi một bên tức giận, đồ chó hoang Trần Bình An, làm hại nhà ta Tú Tú hơn nửa năm vào xem lấy tham ăn, không ăn đồ ăn vật

điểm tâm!

Ta khuê nữ đều gây!

—— ———

Thánh Nhân Nguyễn Cung khai lò đúc kiếm một chuyện, những cái kia tại năm ngoái nhập cảnh yêu vật dã tu, đều đã bị bí mật thông tri, mặc kệ tình nguyện không tình nguyện, đều chạy tới phía Tây núi lớn, về phần có thể hay không hao tài tiêu tai, thành công tiến vào đỉnh núi, mượn sơn thủy khí vận chống cự về sau kiếm lô phát ra kiếm ý, vẫn phải nhìn những cái kia trên núi thể lực sắc mặt làm việc, cho nên tuyệt đại đa số tới đây đâm rẽ các loại yêu vật, sắc mặt đều khó coi, một chút cái không có đem việc này coi ra gì yêu vật, nghĩ đến chính mình đạo hạnh cao thâm, sao lại bị tại phía xa Long Tu Hà bờ đúc kiếm kinh sợ, bởi vậy khẳng khẳng muốn lưu tại tiểu trấn mới sắm đưa mà đến tòa nhà, đến từ quận Phủ Nha thực hai cái địa phương hợp lý mà quan lại, cũng không miễn cưỡng, chỉ là đem cái này danh sách giao cho cảnh nội Đại Ly gián điệp.

Đại Đạo huyền bí chỗ, liền ở chỗ Nguyễn Cung lần này đúc kiếm, có chút cổ quái, tuyên bố chỉ đối với Yêu tộc rất có ảnh hưởng, Nhân tộc luyện khí sĩ cũng không sao ngại, cho dù là tương đối thân thể yếu đuối chợ búa phàm nhân, đồng dạng sẽ không nhận Nguyễn Cung đúc kiếm dư vị tác động đến.

Khó trách có chuyện xưa lưu truyền tại Tiên gia "Chân núi" : Không vào núi này, không hưởng đại phúc, nhưng là đồng thời cũng có thể ít đi rất nhiều phiền não. Tỷ như Ly Châu động thiên thuật pháp cấm tiệt một chuyện, trước đó từ Thánh Nhân Tề Tĩnh Xuân đến Lý Hòe, lại đến Lý thị lão tổ cùng tất cả bình thường luyện khí sĩ, kỳ thật toàn bộ đều là tại bị tội, trái lại lão bách tính, căn bản không có chút nào phát giác.

Sau đó gần trăm vị ẩn vào tiểu trấn chợ búa dã tu, tại lên núi đường xá ở

trong, giữa lẫn nhau lên mấy cái cọc xung đột, một lời không hợp liền đã sinh đã tử, Đại Ly triều đình đối với cái này cũng không nhúng tay, chỉ cần song phương chém giết, không phá hỏng đỉnh núi phong thủy, toàn bộ mở một con mắt nhắm một con mắt. Ngược lại là một vị tại tiểu trấn không muốn dịch bước lục cảnh yêu vật, trước mặt đi thông báo huyện nha quan lại xảy ra tranh chấp, hung tính bùng bùng phần chấn, một quyền đánh cho tên kia quan lại nôn ra máu không thôi, còn đem một vị tùy hành tùy tùng Võ Bí Thư Lang cùng nhau đã thương, kết quả không đến một nén nhang công phu, phi kiếm đưa tin đến núi lớn phía Bắc mới xây quận phủ, quận thủ Ngô Diên tự mình hạ lệnh, đem tên kia yêu vật tại chỗ chém giết.

Từ đầu đến cuối, quận phủ không có sử dụng tiểu trấn mấy cái kia đại tộc lão tổ tu sĩ, càng không có thúc đẩy những cái kia ăn nhờ ở đậu xuống, hấp thu linh khí cái khác yêu vật, mà là điều động ba vị phẩm trật tương đối cao Võ Bí Thư Lang, phối hợp hai trăm tinh nhuệ Đại Ly quân tốt, tại một tên võ tướng suất lĩnh xuống, đem Yêu tộc chỗ dinh thự vây khốn đến chật như nêm cối, nóc nhà phía trên, đều là thể lực siêu quần cung nỗ thủ, từng trường cường cung kinh nỗ, sử dụng tên nỗ càng là Công Bộ một tòa bí mật nha môn đặc chế, cuối cùng đem tại chỗ giao sát.

Danh chấn Trung Thổ Mặc gia hào hiệp hứa yếu, cùng dưới trưởng tâm phúc Lưu Ngục, ngay tại cách đó không xa một tòa nóc nhà bên trên, sóng vai mà đứng, khoanh tay đứng nhìn, không có bao biện làm thay.

Lúc đó xa xa người quan chiến, còn có rất nhiều mua xuống đỉnh núi từ bên ngoài đến thể lực.

Nếu như Đại Ly là sai phái ra một vị cường đại tu sĩ, nghiền ép trấn sát cái kia không tuân thủ quy củ yêu vật, đối với những cái kia quan chiến người trùng kích, kỳ thật muốn xa xa nhỏ hơn bọn hắn nhìn thấy một màn kia —— Binh gia tu sĩ xuất thân Đại Ly Võ Bí Thư Lang, phối hợp sa trường bách chiến hãn tốt, người người tiến thoái có thứ tự, đầu vào

đấy, thành thạo mà cường sát yêu vật, phân thuộc tại trên núi dưới núi hai nhóm người, lại có thể phối hợp đến thiên y vô phòng.

Đây mới là Đại Ly vương triều chân chính chỗ đáng sợ.

—— ———

Hôm nay luyện quyền, chỉ là rèn luyện thần hồn, nhưng Trần Bình An càng thêm chịu tội gặp nạn.

Bị tiểu đồng áo xanh lưng đi ra thời điểm, tay chân run rẩy, miệng sùi bọt mép, dù là bị để vào lầu dưới đại dược thùng về sau, vẫn là thê thảm như thế.

Đợi đến Trần Bình An leo ra thùng thuốc, thay đổi một thân sạch sẽ quần áo, lại là lúc đêm khuya, cầm lên cái kia bầu rượu, phun ra một ngụm trọc khí, đuổi lưng một cái, ngồi tại tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng ở giữa, Trần Bình An nhấp một hớp rượu mạnh, vẫn cảm thấy sắc mỗi người uống, nhưng là cảm giác rất tốt, so lần thứ nhất uống còn tốt hơn.

Trần Bình An ngụm nhỏ ngụm nhỏ uống rượu, nheo lại mắt, có chút hơi say rượu.

Hắn mượn tửu kinh, hỏi: "Ta biết rõ trên đời có Đường Kiếm Hồ Lô, các người nói bao phục trai bên kia có bán không?"

Hai cái tiểu gia hỏa hai mặt nhìn nhau.

Tiểu đồng áo xanh thở dài, "Lão gia, thật không phải ta không nguyện ý cho vay người, lại không túi xách phục trai có bán hay không, coi như thật có, thứ nhất, lão gia người chưa hẳn giành được đến, thứ hai, ta coi như táng gia bại sản, đập nồi bán sắt, cũng chưa chắc mua được một cái bình thường nhất Đường Kiếm Hồ."

Trần Bình An có chút chấn kinh, "Đắt như thế?"

Tiểu đồng áo xanh dùng sức gật đầu, "Không có đắt nhất, chỉ có quý hơn! Quý đến để tất cả trong ngũ cảnh luyện khí sĩ đều cảm thấy thịt đau!

Tiểu đồng áo xanh đứng người lên, tăng thêm ngữ khí nói: "Liên nói ta cái kia ngự sông Thủy Thần huynh đệ, đời này mơ ước lớn nhất, chính là tay phải một cái Dưỡng Kiếm Hồ, tay phải một cái Dưỡng Kiếm Hồ, hắc, hết lần này tới lần khác hắc còn không phải kiếm tu, không phải tươi sống tức chết những cái kia mắt cao hơn đầu kiếm tu. Kết quả đến bây giờ, hắc mới tích lũy ra một cái phẩm cấp rất thấp Dưỡng Kiếm Hồ, đương nhiên, cái này cùng hắc vung tay quá trán dùng tiền có quan hệ, chỉ là vị kia tiên tử, liên để hắc tiêu xài rơi bốn năm trăm năm góp nhặt xuống vốn liếng, còn có rất nhiều ái mộ hắc, hắc cũng hầu như là vì các nàng ném một cái thiên kim, ai, hồng nhan họa thủy a, cho nên nói lão gia người coi là tốt, không có gì số đào hoa nha, không cần sầu những thứ này."

Phấn váy nữ đồng tranh thủ thời gian phản bác nói: "Không đúng! Nguyễn tử tử liên yêu thích chúng ta lão gia!"

Trần Bình An cười nói: "Đó là Nguyễn cô nương người tốt, không phải nàng ưa thích ta. Loại lời này về sau chớ nói lung tung, nếu không Nguyễn tử tử chân khí, ta cũng không giúp các người."

Nói chuyện đồng thời, Trần Bình An âm thầm tắc lưỡi, nguyên lai Dưỡng Kiếm Hồ Lô như thế giá trị liên thành a, như vậy quay đầu xuống núi chuyện thứ nhất, chính là đi dịch trạm gửi thư cho Lý Bảo Bình, muốn nàng hảo hảo thu cái kia bạc Dưỡng Kiếm Hồ, ngàn vạn đừng đập lấy dụng. Hắc nhưng rõ ràng Bảo Bình cái kia nha đầu chơi tâm lớn dêu, nói không chừng ngày nào liên sẽ vung lấy dây đỏ tiểu hồ lô khắp núi chạy, nói không chừng hữu một chút tiểu hồ lô liên cho đập ra ngoài.

Hai cái tiểu gia hỏa lẫn nhau trừng mắt, đều kìm nén không nói lời nào.

Trần Bình An cẩn thận suy nghĩ một chút, bổ sung nói: "Nguyễn cô nương cùng người bình thường không giống nhau lắm, cụ thể, ta nói không rõ ràng. Nếu như nói Nguyễn cô nương ưa thích ta, cái kia ta cũng ưa thích Nguyễn cô nương a, nhưng là loại này ưa thích, không phải là các người coi là cái chủng loại kia."

Tiểu đồng áo xanh như trút được gánh nặng.

Lúc trước hẳn có chút lo lắng, cái kia không thích nói chuyện không giống Thánh Nhân trung niên hán tử, mỗi ngày sẽ khí thế hùng hổ giết tới Lạc Phách Sơn, một quyền đâm chết Trần Bình An, lại một quyền đâm chết chính mình.

Phấn váy nữ đồng thì có chút thất lạc.

Nàng đương nhiên thích nhất nhà mình lão gia, sau đó cũng ưa thích Nguyễn tử tử, nếu như nàng ưa thích hai người, có thể lẫn nhau ưa thích, chẳng phải là rất tốt ?

Như vậy lão gia đến cùng ưa thích là ai ?

Phấn váy nữ đồng biết rõ, lão gia là vựng trộm thích một vị cô nương.

Tỉ như hiện tại nàng vựng trộm nhìn lấy lão gia bên mặt, nhìn lấy Trần Bình An ánh mắt cùng sắc mặt, liền biết rõ lão gia lại bắt đầu tưởng niệm vị cô nương kia.

Trần Bình An tâm thần đi xa ngoài ngàn vạn dặm.

Có cái cô nương, mà như núi xa.

Nàng nhìn rất đẹp bên ngoài, nàng còn rất tốt.

Nàng dù là chỉ là ngồi tại Nê Bình ngõ hẻm phòng rách nát bên trong, lời gì đều không nói, liền có thể để thiếu niên đối với tương lai tràn ngập hi vọng.

Nhưng là Trần Bình An cũng biết rõ, có thích nàng hay không, là chính mình sự tình, nàng có thích hay không chính mình, là chuyện của nàng.

Bất kể như thế nào, Trần Bình An cảm thấy mình phải ngay mặt nói với nàng một chút.

Tựa như nàng lúc trước rõ ràng đã đi xa, chỉ là đột nhiên cảm thấy muốn cùng hắn nói một tiếng dừng, nàng liền sẽ rơi đầu ngựa kiếm mà đến, ở trước mặt cùng hắn cáo biệt.

Trần Bình An không dám nói đời này chỉ thích một cô nương, nhưng là tuyệt đối sẽ không đồng thời ưa thích hai cái cô nương.

Cho nên hắn nếu muốn vì chính mình đi xa một chuyến.

Đây là thiếu niên lần thứ nhất nghĩ như vậy muốn vì tự mình làm chút cái gì.

————

Ngày thứ hai luyện quyền, Trần Bình An đang luyện quyền trước đó, thuận miệng hỏi một câu luyện kiếm có cần hay không tìm một bộ tốt kiếm kinh.

Kết quả lão nhân giận dữ, nguyên bản cố định rèn luyện thể phách, biến thành rèn luyện thần hồn, mà lại ở trước đó, lấy "Luận bàn" danh nghĩa đến khám nghiệm luyện quyền hiệu quả, lấy thần nhân nổi trống thức, trọn vẹn 25 quyền, đem Trần Bình An đánh cho kém chút kêu cha gọi

mẹ.

Hấp hối Trần Bình An nằm ở trên mặt đất, nửa chết nửa sống.

Hắn nhiều lần lầm cho là mình thật sự liền phải chết.

Lão nhân trên cao nhìn xuống, cười lạnh hỏi: "Lòng tham không đáy, quyền còn không có luyện tốt, liền nghĩ phân tâm luyện kiếm ? !"

Đầy mặt máu tươi thấy không rõ khuôn mặt Trần Bình An bị phần gần chết, một bên nôn ra máu, một bên khàn khàn đáp nói: "Ta là muốn hỏi luyện quyền về sau, phải làm thế nào luyện kiếm. . ."

Lão nhân rất rõ ràng sững sờ một chút, phát hiện ánh mắt bắt đầu bốc hỏa thiếu niên, lão nhân xấu hổ cười một tiếng, một cước đem thiếu niên giẫm ngất đi.

Hỗ trợ rèn luyện thể phách nha, ngất vẫn là thanh tỉnh, khác biệt không lớn.

Kết quả ngày kia ban đêm, Trần Bình An ra thùng thuốc đổi quần áo, thì ở lâu một đổi lâu hai chửi ầm lên, sắc mặt xám xanh, nghiêng răng nghiêng lợi.

Mắng thật đúng là nghiêm túc, không hổ là Nê Bình ngô hẻm xuất thân chợ búa thiếu niên.

Tiểu đồng áo xanh cùng phần váy nữ đồng tại ngòi bên cạnh gặm hạt dưa, ngay cả tiểu đồng áo xanh cũng bắt đầu bội phục bắt nguồn từ gia lão gia, luyện quyền lâu như vậy, không nói những cái khác, chỉ nói phần này can đảm khí phách, liền hiệu quả lớn lao oa.

Về sau Trần Bình An ngồi tại trên ghế trúc, rầu rĩ uống rượu, còn lại non nửa bầu rượu trực tiếp uống cạn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Hoàng Tước đi lại trở về

Năm mới qua đi, Bảo Bình Châu phát sinh mấy cái cọc đại sự.

Một là Thần Cáo tông vị kia tuổi còn trẻ lại bối phận cực cao đạo sĩ, tại chưởng môn sư huynh "Thiên quân" Kỳ Chân kiệt lực tiến cử phía dưới, được mời Thần Cáo tông thượng tông, ở vào Trung Thổ Thần Châu toà kia Đạo giáo đại tông môn, trở thành toà kia thượng tông tân nhiệm chưởng thư chân nhân, chưởng quản cái kia bộ trân quý dị thường Đạo giáo kiệt tác 《 Động Huyền Kinh 》, cuốn sách này được ca tụng "Đạo pháp chi kỷ cương" .

Tin tức này, so với lúc trước Thần Cáo tông ăn mừng Kỳ Chân được sắc phong thiên quân lễ ăn mừng, không kém cõi chút nào.

Hai là Binh gia tổ đình một trong Chân Võ Sơn, tại năm ngoái tân thu lấy một tên đệ tử, trong vòng một năm liên phá ba cảnh, khiến cho nguyên bản âm thanh hơi thua Phong Tuyết miếu Chân Võ Sơn, lập tức âm thanh phóng đại, mơ hồ có vượt trên Phong Tuyết miếu dấu hiệu, nên biết rõ đây là xây dựng ở Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn bước lên lục địa kiếm tiên tiền đề dưới, bởi vậy có thể thấy được tên thiếu niên kia thiên phú độ cao.

Ba là một cái tin tức ngầm, nói là phương Bắc man tử Đại Ly vương triều, bị diên muốn tại cương vực phía Nam tòa nào đó ngọn núi, thăng cấp làm một nước núi Bắc, lập tức nghị luận âm ỉ, phần lớn là mĩa mai chế giễu, nói cái kia đế nhũn Tống thị chẳng những học vấn nông cạn, nguyên lai liền Đông Nam Tây Bắc đều không rõ ràng. Duy chỉ có Quan Hồ thư viện, nghiêm cấm thư viện học tử nghị luận việc này, đáng giá nghiên ngầm.

Còn lại mấy món sự tình, không so được ba vị trí đầu cái cọc kinh người như vậy, mà lại phần lớn là nghe đồn bầy tin tức ngầm, tạm thời thật giả khó dò, tỷ như một châu nhất phía Nam Lão Long thành, Thiếu thành chủ Phù Nam Hoa muốn cùng Nam Giản quốc một vị hào phiệt nữ thông gia, nữ tử chỗ gia tộc, là Bảo Bình Châu tách ra ngón tay liền phải tính đến đại tộc, nhưng là nghe đồn nữ tử kia xấu vô cùng, là cái ba mươi tuổi lão cô nương.

Lại tỉ như phía Bắc Đại Tùy, rung chuyển bất an, không ngừng có đại tu sĩ lặng yên rời đi quốc cảnh, lựa chọn hướng nam "Du lịch", nghe nói là vì tránh né mũi nhọn, tránh né Đại Ly toà kia hư hư thực thực Bạch Ngọc Kinh Phi Kiếm Lâu.

Về phần bị lấy xuống bảy mươi hai thư viện danh hiệu Sơn Nhai thư viện, năm ngoái tại Đại Tùy kinh thành đâm rễ, không tính là cái gì lớn tin tức.

Còn có Đại Tùy đối ngoại tuyên bố, thêm ra một vị kinh thế hải tặc mười cảnh võ phu, Bảo Bình Châu phương Nam đều cho rằng là Đại Tùy Cao thị một lần vụng về chương nhãn pháp.

Tết Nguyên Tiêu mới đi qua không có mấy ngày, liền đã phát sinh nhiều như vậy đại sự, Đông Bảo Bình Châu giống như chưa bao giờ náo nhiệt như vậy qua.

Theo Ngụy Bách mỗi ngày đi hướng Lạc Phách Sơn giải sầu tản bộ, tòa này đỉnh núi đi theo náo nhiệt lên, phụ cận ba tòa đỉnh núi Tiên gia, lúc đầu chỉ đem chậm chạp không muốn kiến tạo phủ đệ Lạc Phách Sơn, làm cái trò cười đối đãi, hiện tại liền bắt đầu thường thường hướng Lạc Phách Sơn chạy, hoặc là cùng núi Bắc đại thần ngẫu nhiên gặp, hoặc là đi đỉnh núi Sơn Thần miếu cung phụng một chi hương hỏa.

Hành động này thật không đơn giản, Tiên gia vào miếu thắp hương, là có

lớn quy củ lớn thuyết pháp, tiên nhân thường thường không đặt chân thần miếu, càng sẽ không dễ dàng thắp hương, trừ phi là xấp xỉ tại kết minh "Đầu hương", tỷ như ta ở một tòa đỉnh núi kiến tạo phủ đệ, trên núi có triều đình sắc phong từ miếu, như vậy mới có thể đi đốt một nén nhang, mà không phải ba nén hương, xem như lên tiếng chào hỏi, nếu là hương hỏa nhóm lửa đốt sạch, liền mang ý nghĩa từ miếu bên trong sơn thủy thần linh gặt đầu tán thành, nếu là cắm vào lư hương hương hỏa đốt không đi xuống, nói rõ ràng "Hỏa hầu không đến", về phần về sau Tiên gia là muốn vạch mặt, vẫn là muốn càng thêm lung lạc, phải xem riêng phần mình lực lượng, hoặc là nói đến nhìn dưới núi vương triều cánh tay có bao nhiêu thô, nắm đấm lớn đến bao nhiêu.

Chỉ bất quá nhỏ tiểu Bảo Bình châu, đến cùng không phải trăm hoa đua nở Trung Thổ Thần Châu, tương truyền bên kia từng có một tòa sừng sững đứng ngàn năm cường đại vương triều, mỗi khi thực lực quốc gia suy bại thời khắc, tất ra hùng tài vĩ lược minh quân cùng ngàn cơ sóng dữ văn thần võ tướng, cái kia vương triều, cực lực tôn sùng thuần túy võ phu, từng làm qua một cục tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả hành động vĩ đại, một vị kém chút gây mất quốc phúc hoa mắt ù tai quân vương, giận dữ vì hồng nhan, lấy cử quốc chi lực bốn phía tấn công một tòa núi lớn, ngoại trừ trong nước luyện khí sĩ pháp bảo, kiếm tu phi kiếm vân vân, còn có vô số thuần túy võ phu cường cung kinh nổ, sáu ngàn đồ có khắc họa Đạo gia Vân Triện phù lục máy ném đá, càng bày xuống gần hơn 10 ngàn trương đi qua Mặc gia cơ quan sư đặc chế to lớn bàn máy nổ, lấy ra vương triều tất cả dự trữ, mỗi một nhánh bàn máy tên nổ, đều là thô như đại điện đồng lương. . . Cuối cùng ngành sinh sinh đem toà kia núi lớn biến thành một cái nhím.

Long Tuyền trên tiểu trấn vẫn như cũ náo nhiệt, nhưng là cái này hai ngày phía Tây trong núi lớn, an tĩnh dị thường thà cùng, đừng nói là đặt chân ở chỗ này xứ khác Tiên gia, chính là những cái kia kiệt ngạo bất tuân yêu tinh quỷ quái, toàn bộ không dám thở mạnh một cái, bởi vì Đại Ly quốc sư Thôi Sàm bắt đầu tuần sơn.

Nghe nói đây là nho sam lão giả lần thứ nhất đặt chân Long Tuyền quận, lão nhân ăn nói có ý tứ, chỉ đem lấy hai tên tùy tùng, từ Bắc đi về phía Nam đi, từ phía Bắc quận thủ phủ bắt đầu lên núi.

Bởi vì lão nhân cũng không có cố ý muốn cải trang vi hành, trước cho hân môn sinh đặc ý, đảm nhiệm quận thủ Ngô Diên đánh qua chào hỏi, bởi vậy các lớn ngọn núi, đều sớm nhận được nha môn thông tri, yêu cầu tại đoạn thời gian gần nhất bên trong làm tốt tiếp giá chuẩn bị, quốc sư lúc nào cũng có thể sẽ lên núi ngắm cảnh,

Cũng không phải ép buộc, nhất định phải mang sang cái gì gan rỗng phượng tủy, làm cái gì loè loẹt tịnh thổ đạo phố, nhưng là trên mặt mũi dù sao cũng phải có một ít, chủ nhà nhân vật, dù sao cũng nên ít nhất có một cái tại đỉnh núi đợi dừng loạn đi dạo, bằng không quốc sư lên núi sau, thuận miệng hỏi một chút chính là ba không biết, vậy liền không ổn.

Tại cái này ở trong, Nguyễn Cung danh nghĩa Thần Tú Sơn, bao phục trai chỗ Ngưu Giác Sơn, khẳng định là trọng yếu nhất, Ngô Diên không thể không đến làm cho phân biệt đảm nhiệm huyện lệnh cùng Diêu Vụ Đốc Tạo quan Viên, Tào hai vị Đại công tử, phân biệt đi đầu vào ở hai nơi, để tránh chiêu đãi bất chu, ra chỗ sơ suất.

Về phần Phi Vân Sơn, lại càng không cần phải nói, rất nhanh hoàng đế bệ hạ liền sẽ ngự giá đích thân tới, quả nhiên, quốc sư Thôi Sầm tại Phi Vân Sơn bên kia ngăn ngừa cư ngụ hai ngày, nhìn qua núi Bắc từ miếu cùng thư viện mới tuyên chỉ, trong lúc đó một khuôn mặt xuất hiện, toàn bộ hành trình cùng đi tại quốc sư bên cạnh, dẫn phát sóng to gió lớn, lại là Hoàng Đình Quốc lão thị lang "Trình Thủy Đông", cái này rước lấy rất nhiều phỏng đoán, khó nói xem như Đại Tùy phụ thuộc phiên quốc Hoàng Đình Quốc Hồng thị, đã chối bỏ mình ước ?

Cuối cùng Thôi Sầm đi đến nhất phía Nam Lạc Phách Sơn, leo lên Sơn Thần miếu, Tống Dục Chương hiện ra kim thân, Tống Dục Chương tại tuổi nhỏ cầu học thời điểm, liền đối với vị quốc sư này tôn sùng đến cực

điểm, bây giờ chẳng những phải lấy nhìn thấy khoảng cách gần chân dung, còn có thể trò chuyện vài câu đạo đức học vấn, cái này khiến đã thành Sơn Thủy thần chích Tống Dục Chương vẫn là kích động vạn phần.

Từ Sơn Thần miếu rời đi, Thôi Sầm để Tống Dục Chương đi hướng Phi Vân Sơn, cùng Ngụy Bách thương nghị yêu vật vào núi một chuyện, để bên cạnh hai vị tùy tùng Hứa Nhược cùng Lưu Ngục trở về tiểu trấn, tiếp tục nhìn chăm chăm Tạ Thực Tào Hi. Trong hoàng hôn, Đại Ly quốc sư một mình chậm rãi xuống núi, đi đến một đầu u tĩnh đường nhỏ, cuối cùng đi vào một tòa trúc lâu trước, tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng một cái tại bờ sườn núi tu hành, một cái tại dưới mái hiên gặm hạt dưa ăn bánh ngọt, kết quả thấy được lão nhân sau, phấn váy nữ đồng nháy nháy đôi mắt, lão gia lại hôn mê tại thùng thuốc bên trong, nàng cũng không dám tự tiện đóng cửa cự khách, lại không dám tùy theo lạ lẫm lão nhân tự tiện xông vào trúc lâu.

Tiểu đồng áo xanh gần nhất tu hành cần cù, dốc lòng ngồi xuống, ngày đêm không ngừng, ngoại trừ lưng Trần Bình An rời đi lâu hai, cơ hồ liền không hề rời đi qua vách núi bờ, hai tai không nghe thấy ngoài núi sự tình. Kết quả cái này vừa mở mắt, liền thấy một vị tu vi sâu không thấy đáy Lão Nho sinh, nhìn lấy vẫn là tính tình không tốt lắm cái chủng loại kia, tiểu đồng áo xanh nếu muốn nhảy núi tự vận tâm tư đều có, đi tiểu trấn đường phố hoặc là Nê Bình ngõ hẻm trên đường, gặp phải một quyền đâm chết chính mình, thì cũng thôi đi, đi trở về Lạc Phách Sơn rừng núi hoang vắng trên đường, lại gặp phải, nhịn, thế nào, lão tử tại nhà mình cửa ra vào yên tĩnh tu hành, liền cửa ra vào, cũng phải chạy đến cái một quyền đâm chết chính mình ?

Tiểu đồng áo xanh vẻ mặt mất cảm giác, không sợ chết thì có lớn khí phách, đối với lão nhân kia nói rằng: "Lão gia nhà ta gần nhất không đãi khách, người nếu là không cao hứng, không ngại một quyền đâm chết ta, dù sao muốn trước từ thi thể của ta bên trên nhảy tới."

Lão nhân gật gật đầu, sắc mặt hờ hững, "Người muốn chết đúng không ?"

Tiểu đồng áo xanh vừa muốn nói chuyện, phẫn váy nữ đồng đã trẻ con âm thanh trẻ con khí hỏi: "Lão tiên sinh, người muốn tìm ai ?"

Thôi Sàm quay đầu qua, mỉm cười nói: "Ta tên là Thôi Sàm, là Đại Ly quốc sư. Không tìm nhà người lão gia, muốn tìm lâu hai người kia."

Tiểu đồng áo xanh cùng bị sét đánh đồng dạng, sau đó trong nháy mắt mắt trợn trắng, một cái tay đè đầu, một cái tay luống cuống giống như loạn vung, "Ta mới vừa nói cái gì, ta làm sao không nhớ rõ, vì sao lại dạng này. . ."

Lâu hai có lão nhân đứng tại lan can bên cạnh, đối với phẫn váy nữ đồng nói rằng: "Để hăn đi lên. Người mang theo đầu kia nhỏ rửa nước, đi trước địa phương khác chơi. Yên tâm, cùng lão gia các người Trần Bình An không quan hệ."

Quốc sư Thôi Sàm ôm hai đầu cái ghế, đi đến lâu hai, nhẹ nhàng đặt ở hành lang, một người một đầu gối.

Lão nhân hỏi: "Chuyện như vậy ?"

Thôi Sàm lạnh nhạt nói: "Vì mình Đại Đạo, ta tìm một bộ Thượng Cổ lột xác đại tiên túi da, phân ra một nửa hồn phách chứa vào trong đó, một phân thành hai, lấy thiếu niên tướng mạo hành tẩu Ly Châu động thiên, kết quả tính kế Tề Tĩnh Xuân không thành, ngược lại bị hăn làm hại giảm lớn cảnh giới, thần hồn bất ổn, về sau cùng nơi này một vị sống cực kỳ đã lâu dư nghiệt hình đồ, làm khoản buôn bán, học được một môn bí thuật, cái này mới thật không dễ dàng ổn định tâm thần. Về sau lão tú tài tới lợi nơi này, hăn chọn trúng thiếu niên túi da ta, bỏ thân ở Đại Ly kinh thành ta, chặt đứt thần hồn liên hệ, triệt triệt để để một phân thành hai, trên đời liền có hai cái Thôi Sàm. . ."

Lão nhân cũng là vẻ mặt lạnh lùng, hai tay nắm đấm đặt tại trên đầu gối, nhìn về phương xa, "Sai, là Thôi Sàm sàm."

Thôi Sàm đối với cái này từ chối cho ý kiến, "Ta là Thôi Sàm, từ rời quê hương một khắc kia trở đi, chính là như thế. Về phần cái kia phân đi ta một nửa hồn phách thiếu niên, bây giờ ngược lại là lựa chọn một cái cùng núi có liên quan tên mới, Thôi Đông Sơn, ta nghĩ xem thôi sàm mới chuẩn xác. Thôi Sàm, thôi sàm, sơn thủy không phân biệt, sơn thủy có trùng phùng, còn có thể lấy tốt điền báo đầu."

Lão nhân quay đầu qua, "Người làm sao trở nên già như vậy rồi?"

Thôi Sàm tự giễu nói: "Hai mươi tuổi rời nhà, hai mươi bốn tuổi đi hướng Trung Thổ Thần Châu, về sau hơn trăm năm giữa, thay đổi rất nhanh, phản xuất sư phía sau cửa lại lang thang hơn ba mươi năm, dạo chơi thiên hạ, quay về Bảo Bình Châu sau, tại cái này Đại Ly vương triều còn chờ đợi nhiều năm như vậy, hai trăm tuổi người, không trẻ."

Lão nhân lắc đầu nói: "Đây không phải ta trong ấn tượng sàm sàm."

Thôi Sàm cười cười, mây trôi nước chảy nói: "Gia gia, biết không, người cho tới bây giờ đều là cái dạng này, cái gì đều là 'Ta cảm thấy ', giống như dưới gầm trời tất cả mọi người cùng tất cả đạo lý, đều tại vây quanh người đi đạo. Chỉ sợ chỉ có người điên rồi về sau, mới không dạng này. Ta mặc dù không rõ ràng cái này nguyên do trong đó cùng biến cố, vì sao Thôi thị không có đưa người giam cầm lại, nhưng là ta không lấy vì người lần này tìm đến ta, người tại ta có nửa điểm ý nghĩa."

Lão nhân vẫn là lắc đầu, "Ta là tới tìm các người tiên sinh."

Thôi Sàm giễu cợt nói: "Lão tú tài ? Hẳn sớm đã rời đi Bảo Bình Châu, đi một chuyến Bà Sa Châu, náo ra động tĩnh rất lớn, liên Toánh Âm Trần thị lão tổ đầu vai một vòng mặt trời, cũng cho lão tú tài trộm đi, bây giờ

huyền não toàn bộ thiên hạ đều sôi trào dương dương, chỉ là lão tú tài hiện tại ai cũng không xen vào, rất tiêu sái."

Lão nhân cười nói một câu nói, "Khi còn bé sàm sàm, sẽ không nói lời như vậy. Hẳn sẽ nói người nào đó nói xấu, nhưng là mỗi lần cuối cùng, đều sẽ tăng thêm một câu, nhưng là người kia đối người nhà hảo hảo, nhưng là người kia thì từ là thật tốt, nhưng là. . ."

Thôi Sàm hừ lạnh nói: "Đủ rồi! Chuyện xưa xưa xưa xưa nợ cũ, lật tới lật lui, tất cả đều là tro bụi."

Lão nhân cười ha ha, "Không hổ là làm Đại Ly quốc sư, nắm giữ nửa châu xu thế đại nhân vật."

Thôi Sàm thở dài.

Lão nhân tự giễu nói: "Khó trách lúc đó không nhận ra người đến, ta trong trí nhớ sàm sàm, cùng người hiện tại quá không giống nhau."

Thôi Sàm đứng người lên, một tay đỡ lấy lan can, nói: "Lòng người giống như nước, nếu là bất động, chính là nước đọng."

Lão nhân chậm rãi đứng dậy, "Nhìn ra được, trừ bỏ bên cạnh người kiếm khách, tiểu trấn bên kia còn có hai cái nhân vật lợi hại, làm sao, là nhắm vào người tới ? Cái kia có cần hay không ta làm cái gì ?"

Thôi Sàm do dự một chút, nửa thật nửa giả hỏi: "Cái kia trước tiên cần phải nhìn người có dám hay không làm thật một cái đều Lô Châu Đạo giáo thiên quân."

Lão nhân ha ha cười hai tiếng.

Thôi Sàm quay đầu qua, nhìn về phía lão nhân này, giống như đúc, lúc tuổi nhỏ trí nhớ, lão nhân cùng hiện tại đồng dạng hoàn toàn khác biệt,

thời điểm đó Thôi thị lão tổ, chống quái trượng, tuổi già sức yếu, mà lại một thân nho nhã thư quyền khí.

Lão nhân nhắm lại con mắt.

Bắt đầu tìm kiếm tiểu trấn người nào đó khí thế.

—— ———

Tiểu trấn Đào Diệp ngô hẻm, Tạ gia lão trạch.

Tào Hi đến nhà bái phỏng.

Tạ Thực lười nhác giới thiệu thân phận, Tào Hi lại không muốn từ chối từ nâng, Tạ gia trên dưới liền không có có thể biết rõ vị này ông nhà giàu, đúng là Bà Sa Châu lục địa kiếm tiên.

Tạ Thực một mực đang các loại Đại Ly hoàng đế tin tức xác thật, ba người, Thần Cáo tông Hạ Tiểu Lương, Chân Võ Sơn Mã Khổ Huyền, tiểu trấn Lý Hi Thánh, cuối cùng đến cùng có thể giao ra mấy cái.

Mặc dù không rõ ràng nhất Tào Hi nội tình, nhưng nếu là Tạ Thực vị này lão tổ tông "Bằng hữu", Tạ gia vẫn là không dám mảy may lãnh đạm.

Tại đại đường, Tào Hi uống trà nước, liếc mắt liếc nhìn một đôi linh lung đáng yêu hương hỏa tiểu nhân, liền trốn ở tấm biển bên trong, hướng hắc thò đầu ra nhìn.

Tạ Thực không kiên nhẫn Tào Hi làm dáng, vừa muốn chuẩn bị đuổi người, hai người cơ hồ đồng thời nhìn về phía tây nam phương hướng.

Tào Hi nheo lại mắt, có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Tạ Thực sắc mặt tự nhiên, nhưng là đáy lòng đã có chút rung động.

Cửu cảnh đỉnh phong võ phu khí thế.

Từ Tây Nam núi lớn bên kia một nơi nào đó, có người lấy không chút kiêng kỵ phương thức, "Dò xét" cả tòa tiểu trấn.

Cuối cùng gắt gao tiếp cận Tạ Thực.

Ngồi đối mặt nhau kiếm tiên Tào Hi, trên cổ tay còn buộc lên một đầu sông nước xem như bản mệnh phi kiếm.

Còn có một vị không biết khi nào lặng yên xuất hiện tại Đào Diệp ngõ hẻm "Tuổi trẻ" kiếm khách, chính là Mặc gia hào hiệp Hứa Nhược, giờ kiếm tại sau lưng, khoan thai tản bộ.

Hắn tại Bảo Bình Châu thanh danh không hiện.

Nhưng là tại Trung Thổ Thần Châu, lại là đại danh đỉnh đỉnh. Nhưng cho dù là Trung Thổ Thần Châu, thế nhân vẫn phần lớn chỉ biết rõ Mặc gia hào hiệp Hứa Nhược kiếm, nặng phòng ngự mà không nặng thể công, kiếm chiêu cổ phác, kiếm khí sâu xa, kiếm ý nặng nề, để phòng ngự trứ danh tại thế, nhưng là cũng không rõ ràng, Hứa Nhược thông thần kiếm thuật, đến cùng vẫn là dùng tới giết địch, làm sao có thể là vì "Cầm kiếm tức bất bại"?

Mặc gia du hiệp, hoành hành thiên hạ, mặc dù tôn chỉ là vì trừ bạo giúp kẻ yếu, nhưng vô luận là giang hồ vẫn là sa trường, Mặc gia con cháu, sát lực tuyệt đối không thấp. Cho nên Binh gia bên ngoài, Mặc gia là thụ nhất chiến trường võ tướng chỗ coi trọng ỷ lại bách gia tu sĩ một trong.

Hiện tại đột nhiên toát ra một cái ít nhất cửu cảnh đỉnh phong thuần túy võ phu, rục rịch, đối với Tạ Thực không có hảo ý.

Lại thêm một cái tạm thời lập trường không rõ Thánh Nhân Nguyễn

Cung.

Tạ Thực nhấp một ngụm trà nước, nhìn quanh bốn phía.

Tại Tạ Thực liền muốn đem chén trà kia thả lại mặt bàn trước một khắc.

Từ sân vườn chỗ, một cái nhỏ Hoàng Tước sừ một chút phá không mà tới, nóc nhà sân vườn bên kia gợn sóng từng trận, rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh.

Tiểu xảo đáng yêu Hoàng Tước, đứng ở Tạ Thực đầu vai, nhẹ mỗ hán tử quần áo.

Cái này Hoàng Tước, Trần Bình An gặp qua, Tề Tĩnh Xuân gặp qua, trên thực tế rất nhiều tiểu trấn bách tính đều gặp.

Tào Hi mặt lộ vẻ nghi hoặc, lập tức đột nhiên biến sắc, cuối cùng cái trán chảy ra mồ hôi, khuôn mặt tươi cười trắng bệch, đã kính sợ, lại có một tia may mắn.

Hứa Nhược thở dài một tiếng, buông lỏng ra nắm chặt chuôi kiếm cái tay kia, cảm thấy mình kiếm, ra không ra, kết quả cũng giống nhau, vẫn là quá chậm.

Nguyễn Cung chỉ là rèn sắt động tác thoáng ngừng, liền lập tức tiếp tục vùi đầu đúc kiếm.

Duy chỉ có Lạc Phách Sơn trúc lâu, lão nhân cất tiếng cười to, chiến ý ngang nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 200: Tử cục cái chết kết chỗ

Tại Hoàng Tước ngừng vai về sau, Tạ Thực liền đặt chén trà xuống, như là triệt để thả lỏng trong lòng, cười vang nói: "Cái này là Đại Ly đãi khách chi đạo ?"

Tào Hi hậm hực, có chút xấu hổ.

Hắn là muốn làm thối rơi cái này Tạ Thực không giả, sau đó thuận tiện liên lụy ra Tạ Thực phía sau một vị Đạo giáo đại lão, đến lúc đó loạn thành một nồi, Bà Sa Châu Toánh Âm Trần thị, nơi này Thánh Nhân Nguyễn Cung, cùng Phong Tuyết miếu, Chân Võ Sơn hai tòa Bảo Bình Châu Bình gia tổ đình, Đại Ly tòa kia không biết sâu cạn Bạch Ngọc Lâu, lòng dạ thâm hậu Đại Ly quốc sư Thôi Sàm, vân vân các loại, Tào Hi đã có thể hoàn thành thuần nho Trần thị ước định, thành công khống chế chính mình cái kia bản mệnh sứ, đồng thời thông gia trở thành thân gia, về sau tìm một cơ hội thoát thân rời đi, thư thư phục phục bâng quan, trời sập xuống chung quy có người cao đỉnh lấy, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, cùng lắm thì về sau đều trốn ở Trấn Hải Lâu bên kia.

Thế nhưng là Tào Hi lại không nghĩ làm ra chim rùng, đầu tiên cùng Tạ Thực cứng đối cứng.

Tại cảm giác được cái kia Hoàng Tước sau khi xuất hiện, kiến thức rộng rãi Hứa Nhược, lúc đầu đã từ bỏ xuất kiếm ý nghĩ, nghe nói Tạ Thực câu nói này sau, ngược lại sinh lòng không vui, một lần nữa nắm chặt chuôi kiếm, vị này tại Đào Diệp ngõ hẻm tản bộ Mặc gia hào hiệp, chậm rãi hướng đi Tạ gia lão trạch bên kia , vừa đi vừa nói nói: "Đại Ly đãi khách như thế nào, không cần ta Hứa Nhược nhiều lời cái gì, nếu là thật sự là quyết tâm gây bất lợi cho người, thiếu nữ Trĩ Khuê căn bản sẽ không

xuất hiện tại tiểu trấn, hiểu chi lấy động tình chi dùng lý, Đại Ly làm được không tính kém. Ngược lại là người Tạ Thực tại dịch trạm trên bàn, khẩu khí không nhỏ, hoàn toàn không đem Đại Ly để ở trong mắt. Làm sao, bây giờ ý có nhà người tổ sư gia bên kia chỗ dựa, liền muốn tiếp tục tiết lộ uy phong ? Đi, ta Hứa Nhược hôm nay cũng chỉ lấy Hứa Nhược thân phận, cùng người đến một trận sinh tử chi chiến."

Hứa Nhược đi đến Tạ gia cửa ra vào, cười nói: "Yên tâm, ta Mặc gia con cháu, hứa một lời thiên kim, ta Hứa Nhược như chuyện hôm nay, chỉ ở người ta thời khắc sinh tử giải quyết xong, về sau Đại Ly cũng tốt, Mặc gia sư trưởng cũng được, cũng sẽ không tìm người Tạ Thực bất cứ phiền phức gì."

Thôi Sàm, Tào Hi, Nguyễn Cung, Hứa Nhược, người vô danh võ phu. Tiểu trấn rồng cuộn hổ ngồi, lấy năm người này vi tôn, cấu thành một trường liên thủ vây quét Tạ Thực vô hình lưới lớn. Theo lý tới nói, Hứa Nhược là sẽ không nhất cái thứ nhất nhân vật xuất thủ, không hề nghĩ tới cuối cùng ngược lại là vị này cùng ai cũng dễ nói chuyện Mặc gia hiệp khách, nếu muốn dẫn đầu xuất kiếm, từng đôi chém giết, một mình lĩnh giáo một vị Đạo giáo thiên quân thông thiên bản sự.

Tạ Thực nhíu nhíu lông mi, nhìn về phía đại trạch cửa ra vào bên kia, trầm giọng nói: "Hứa Nhược, người coi thật muốn xuất thủ ?"

Hứa Nhược vỗ vỗ chuôi kiếm, đột nhiên cười nói: "Chưa từng hoàn chinh đưa ra một kiếm, đã một giáp thời gian, ta vì thế ôn dưỡng hai ba kiếm, vẫn tính được tạm tạm, tin tưởng tuyệt sẽ không để tạ thiên quân thất vọng."

Tạ Thực lần đầu tiên có chút cười hổ khó xuống, nếu là ân oán cá nhân, tại đều Lô Châu, hẳn Tạ Thực vẫn thật là muốn buông tay buông chân, nhưng là lần này vượt châu xuôi Nam, nhưng không có đơn giản như vậy. Có thể làm cho hẳn Tạ Thực làm những này không hợp ý sự tình, bản thân cái này liền rất có thể nói rõ vấn đề, xem như một châu đạo chủ,

làm sao có thể vẹn vẹn là bị người uy hiếp lấy bản mệnh sứ, liền nén giận, xuôi Nam trở lại hương ?

Tào Hi có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Hứa Nhược người này, là có tiếng ăn mềm không ăn cứng, thuộc về thể gian du hiệp phòng trong tính tình tốt nhất cái kia một túm, Hứa Nhược bản lãnh lớn nhỏ, tu vi sâu cạn, chỗ dựa cao thấp, bởi vì xuất thủ cực ít, cho nên một mực là bí mật, nhưng là trên núi dưới núi, đều tin phụng một sự kiện, có thể sống qua dài dằng dặc tuế nguyệt, thẳng được to như vậy danh hào, như vậy càng là tính tính tốt người trong tu hành, tính tình không tốt thời điểm, nhất định rất kinh người.

Liền ở đây lúc, một cái già nua tiếng nói như hồng chung đại lữ vang vọng Tạ gia lão trạch, "Hứa Nhược, người không cần cùng lão phu tranh đoạt, Tạ Thực đúng không, cứ giao cho lão phu đến luyện tay một chút, vừa vặn ăn mừng lão phu quay về võ đạo mười cảnh, đối thủ không đủ mạnh, đánh cho sẽ không tận hứng! Nếu là Tạ Thực cảm thấy lão phu là trận thế khinh người, lấy nhiều khi ít, không quan hệ, lão phu liền cùng người người giật dây, nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly đánh nhau một trận, cùng Hứa Nhược bình thường đạo lý, ân oán cá nhân, sinh tử tự chịu!"

Một mực đứng tại Tạ Thực trên đầu vai phẫn nộ Hoàng Tước, riu rít hót vang, uyển chuyển êm tai.

Tạ Thực vểnh tai lắng nghe, hiểu ý cười một tiếng, ôm quyền nói: "Lão nhân gia nói, lúc trước là ta Tạ Thực thành ý không đủ, không có như thế ép mua ép bán đạo lý! Cho nên hãn lão nhân gia lần này đang chạy về Long Tuyền quận trên đường, còn nói tự mình trợ giúp các người Đại Ly vương triều, lừa gạt. . ."

Tạ Thực dựa theo nguyên thoại tuần tự mà nói đến đây, vẻ mặt hơi cứng ngắc, nghĩ đến là Tôn giả hủy, tranh thủ thời gian đổi giọng nói: "Mời tới Bảo Bình Châu đạo thống 'Ngọc nữ' Hạ Tiểu Lương, miễn đi các người

Đại Ly ngày sau cùng Thần Cáo tông trở mặt, để bày tỏ thành ý. Cho nên các người Đại Ly Tổng thị chân chính cần dùng tâm địa phương, chỉ ở Chân Võ Sơn một chỗ."

Tào Hi suy nghĩ một chút, luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào. Nhưng là từ Tạ Thực trong lời nói, hết lần này tới lần khác tìm không ra mao bệnh.

Tạ Thực nhìn về phía đại trạch cửa ra vào phương hướng, ôm quyền cười nói: "Nếu là muốn giao thủ, đợi đến chuyện này xong xuôi, ta Tạ Thực nhất định phụng bồi!"

Sau đó hần chếch đi phương hướng, mặt hướng Tây Nam trong núi lớn, chính là Lạc Phách Sơn trúc lâu chỗ, "Nếu muốn cùng lão gia nhà ta giao thủ, đồng dạng muốn trước cùng ta Tạ Thực đánh qua mới được, mong rằng lý giải. Nếu là người cảm thấy là ta Tạ Thực xem thường người. . ."

Tạ Thực thu hồi năm đấm, hai tay phụ sau, cười lạnh nói: "VẬY coi như là ta Tạ Thực xem thường người đã khỏe!"

Hứa Nhược quăng xuống một câu, "Chuyện chỗ này, nhất định phụng bồi."

Lạc Phách Sơn bên kia, lão nhân quay đầu cười nhìn về phía Thôi Sàm, nói: "Như thế nào, ta hần là lúc nào xuất thủ ? Đối lại bình thường, thật nhịn không được."

Thôi Sàm vẻ mặt như thường, ngón cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng ma sát, tựa hồ tại cân nhắc lợi hại, chậm rãi nói: "Không vội. Vốn chính là nói chuyện làm ăn, hần Tạ Thực rao giá trên trời, ta liền nghĩ mượn người võ đạo cừu cảnh, trợ giúp hoàng đế bệ hạ ngay tại chỗ trả tiền mà thôi. Tất nhiên phía sau màn đại lão lộ diện lên tiếng, nhượng bộ một bước dài, Đại Ly không cần thiết cùng Tạ Thực vạch mặt, a, về sau vẫn phải Tạ Thực ngồi Trấn Quan hồ thư viện phía Bắc đỉnh núi, cũng không thể làm bị thương vị này thiên quân lão gia, ta rời núi về sau, còn muốn thuyết

phục Hứa Nhược tạm thời không cần hành động theo cảm tính, có chút đau đầu, Hứa Nhược loại người này, vô dục tắc cương, hẳn nhận định sự tình, ai, đau đầu."

Chân trần đứng tại hành lang lão nhân, nhìn qua Thôi Sàm bên mặt, thờ dài, "Sàm sàm, người không nên biến thành như vậy."

Thôi Sàm chỉ chỉ phương xa, giễu cợt nói: "Ta là Thôi Sàm, tôn tử của người Thôi Sàm tại Đại Tùy, chẳng những là thiếu niên bộ dáng, còn mang theo ngây thơ thiếu niên tâm tính, hẳn là tùy người yêu thích."

Thôi Sàm tâm tình phá hỏng, đột nhiên tàn khốc nói: "Đi ra!"

Cái này âm thanh gầm thét, dọa đến tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng giật cả mình, tiểu đồng áo xanh càng là dọa đến hai cổ run run, làm sao, tại trong bụng vụng trộm mắng vài câu nương đều không được ? Cái này cũng có thể nghe thấy ? Nho gia Thánh Nhân lúc nào thần thông quảng đại như vậy rồi?

Cũng may rất nhanh trúc lâu bên ngoài đầu kia u tĩnh đường mòn chỗ, đi ra một vị thon dài như ngọc nam tử, ước chừng hơn ba mươi tuổi, anh khí bừng bừng phấn chấn, người mặc áo đen, toàn thân tràn ra một cỗ vụn băng tử giống như cứng nhắc khí chất, vừa nhìn chính là cái không tốt chung đụng nhân vật. Hắn bộ pháp kiên định mà đi đến trúc lâu bên ngoài, hướng lâu hai cúi đầu ôm quyền nói: "Thôi thị ghế chót cung phụng Tôn Thúc Kiên, bá kiến Đại Ly quốc sư, bá kiến lão tổ tông!"

Thôi Sàm ánh mắt không vui, "Cái kia năm bát nhà sư cản trở qua người một lần, tương đương cứu được người một mạng, người còn dám lên núi tới đây ? !"

Lúc đó Thôi Sàm lặng yên rời đi dịch trạm đi gặp lão nhân, kỳ thật đã sớm phát giác được núp trong bóng tối nam tử, lúc kia Thôi Sàm liền lên sát tâm, chỉ là nhà sư đi đầu xuất thủ, ngăn tại Thôi Sàm cùng vị kia Thôi

gia cung phụng ở giữa, Thôi Sàm không muốn phức tạp, mới không có ra tay giết người.

Tôn Thúc Kiên sắc mặt kiên nghị, bảo trì ôm quyền tư thế, nhưng là nâng đầu lên, cùng Đại Ly quốc sư đối mặt, "Thôi thị tổ trạch chuyên môn có người phụ trách tiếp cận lão tổ, cách mỗi mười năm liền đổi một người theo dõi, phòng ngừa có người âm thầm gia hại lão tổ, mười năm này chính là tại hạ. Lão tổ lần này tự tiện rời đi phương Nam, cũng chính là tại hạ hỗ trợ truyền lại sai lầm gián điệp tình báo, lão xứng lão tổ y nguyên ngưng lại tại phương Nam một vùng."

Thôi Sàm híp mắt cười nói: "Cho nên người này là cùng ta lấy thưởng tới ?"

Nam tử mặc dù lắc đầu, nhưng không che giấu chút nào chính mình ánh mắt cực nóng, cao giọng nói: "Không dám! Ta Tôn Thúc Kiên chỉ hy vọng có thể hướng lão tổ học quyền! Dù là thiên tư có hạn, chỉ có thể học được một điểm lông gà vỏ tỏi, dù chết không tiếc!"

Chân trần lão nhân cười nói: "Ta tại cái này nghèo túng trăm năm tuổi nguyệt bên trong, ngẫu nhiên lúc thanh tỉnh, nhớ kỹ rất nhiều người kẻ như vậy, bọn hắn phần lớn tu vi cao hơn người, nhưng toàn bộ là thêu hoa gổ đầu, nói lên thiên phú cùng chiến lược, thật đúng là không bằng người này a cái đã lộ xuất thân lục cảnh võ phu, người không cần tự coi nhẹ mình, nói không chừng người lựa chọn tự nguyện bị giáng chức đến ta bên cạnh, đốt một cái lạnh trăm năm lạnh lò, cũng là người Tôn Thúc Kiên tư tâm mưu đồ, đúng không đúng?"

Tôn Thúc Kiên rất có vài phần chân tiểu nhân phong phạm, gật đầu nói: "Đúng là tâm ta tồn may mắn, chờ mong lấy mượn nhờ lão tổ ưu ái, một bước lên trời!"

"Ồ? Đã tâm bưng bưng, ta bên cạnh vị này Đại Ly quốc sư, nói không chừng sẽ thích người."

Lão nhân chỉ chỉ bên người Thôi Sàm, sau đó chỉ chỉ chính mình, cuối cùng chỉ hướng lầu dưới vị kia thuần túy võ phu, "Vong ân phụ nghĩa đồ chơi, tất nhiên còn biết rõ ta là Thôi thị lão tổ, còn dám như thế làm việc, tiểu tử người thật sự là gan mập. Người liền không sợ ta lúc thanh tỉnh, một quyền đưa người đánh thành bùn nhão ?"

Tôn Thúc Kiên ánh mắt kiên nghị, "Ta chỉ biết rõ không liều một phen, đánh cược một cược, ta khẳng định sẽ hối hận cả một đời!"

Thôi Sàm nheo lại đôi mắt, lần thứ nhất quan sát tỉ mỉ cái này tuổi trẻ vẫn bối.

Có chút ý tứ.

Lão nhân khoé mắt dư quang đem Thôi Sàm biểu lộ thu hết vào mắt, cười cười, nhẹ nhàng vọt bên dưới lầu hai, lóe lên đứng vững sau, phía sau lão nhân chính là đại môn đóng chặt trúc lâu lâu một, bên trong đại được trong thùng còn nằm lấy cái thể thảm thiếu niên, lão nhân tiếp cận bấp thịch cả người căng cứng gia tộc mặt lưu cung phụng, "Muốn theo lão phu học quyền, không có chút bản lĩnh thật sự không thể được, có dám hay không tiếp lão phu một quyền ? Tiếp nhận, không nói cừu cảnh, bát cảnh chính là người Tôn Thúc Kiên vật trong bàn tay, không tiếp nổi, vậy liền không có quyền thứ hai sự tình."

Cơ duyên to lớn đang ở trước mắt, Tôn Thúc Kiên vẫn không có đánh mất lý trí, gợn gàng dứt khoát hỏi: "Xin hỏi lão tổ, là lấy thứ mấy cảnh tu vi ra quyền ?"

Lầu hai Thôi Sàm mỉm cười, xác thực có tư cách làm chính mình quân cờ.

Lầu một lão nhân tùy ý cười to, vui sướng đến cực điểm, "Người là lục cảnh, lão phu không khi dễ người, chỉ lấy ngũ cảnh thưởng người một

quyền, như thế nào ?"

Nam tử một cước trước đạp, một cước triệt thoái phía sau, bày ra chính mình quyền giá, một luồng quyền ý như khe nước nước suối, chảy xuôi toàn thân, tự nhiên mà thành.

Rõ ràng, tại trên võ đạo, tự học thành tài Tôn Thúc Kiên chẳng những có đại nghị lực, càng có được làm không tầm thường Đại Ngộ Tính, lấy hấn dã tu thân phần, vô cùng có khả năng vì đi đến hôm nay độ cao này, lực cảnh đỉnh phong võ phu, một châu bên trong hoành hành giang hồ võ đạo tông sư, bỏ ra rất nhiều người ngoài không cũng biết tâm huyết.

Tôn Thúc Kiên bình khí ngưng thần, mơ hồ ở giữa, đã có mấy phần đại gia phong phạm, "Cho mời lão tổ ra quyền!"

Thôi Sàm đột nhiên không khỏi thở dài một tiếng.

Chân trần lão nhân bước ra một bước, một quyền đập tới.

Thô phác tự nhiên một quyền, đánh vào Tôn Thúc Kiên trên trán.

Căn bản không kịp ngăn cản lão nhân Tôn Thúc Kiên, trong nháy mắt bay rớt ra ngoài hơn mười trượng, nằm trong vũng máu, tứ chi run rẩy, thất khiếu không ngừng có máu tươi tuôn ra, thời khắc sắp chết, cái này lòng cao hơn trời tuổi trẻ võ phu, trừng lớn con mắt nhìn về phía bầu trời, ánh mắt bên trong tràn đầy nghi hoặc không hiểu, không cam lòng cùng phần uất.

Phấn váy nữ đồng che con mắt, không dám nhìn một màn này.

Tiểu đồng áo xanh nuốt một ngụm nước miếng, nhìn một cái, cũng không chính là một quyền đâm chết người ?

Lầu hai Thôi Sàm lên tiếng hỏi: "Vì sao muốn như thế ?"

Lão nhân quay người nhảy về lầu hai dưới mái hiên, "Loại người này căn bản không xứng học ta quyền pháp."

Tất nhiên người đã chết, mặc dù dù sao cũng hơi tiếc hận, có hi vọng bát cảnh thậm chí cố gắng tiến lên một bước thuần túy võ phu, là một khóa không thể khinh thường trọng yếu quân cờ, nhưng là Thôi Sàm rất nhanh liền từ bỏ điểm ấy cảm xúc, người đều chết rồi, suy nghĩ nhiều vô ích, cũng may là người khác địa bàn, không cần hấn nhát xác.

Thôi Sàm hiếu kỳ hỏi: "Giết hẳn lại là vì sao ?"

Lão nhân ngồi trở lại băng ghế, "Không phải cho người xem, là cho dưới lầu gia hoả kia nhìn."

Phúc họa không cửa, duy người từ triệu.

Thôi Sàm cúi đầu nhìn lại.

Lầu một trúc lâu bên ngoài, đứng đấy một cái sắc mặt khó coi thiếu niên, chính tại giữa đầu hướng bọn họ trông lại.

Bất quá thiếu niên từ đầu đến cuối không có nói chuyện.

Bầu không khí cực lạnh.

Sau một lát, lão nhân không có đứng dậy, thiếu niên cũng không có rời đi.

Thôi Sàm cảm thấy có chút nhàm chán.

Dù là dưới lầu bên dưới người kia, là một "chính mình" khác tiên sinh.

Nhưng là Thôi Sàm đối với những này, thực sự không có chút hứng thú

nào, nếu như không phải người nào đó còn có thể trở lại nhân gian, tất nhiên thần hồn chia đôi, thân thể đều đã tách rời, như vậy đối với mình đã không có nửa điểm ích lợi Nê Bình ngõ hẻm Trần Bình An, Thôi Sàm không ngại đưa thiếu niên này đoạn đường, chướng mắt không nói, còn có thể sẽ sinh ra rất nhiều biến cố, cái này khiến quen thuộc không chế toàn cục Thôi Sàm rất không thích, về phần "Thiếu niên Thôi Sàm" Đại Đạo như thế nào, sẽ hay không bởi vậy gặp khó, chúng sinh vô vọng quay về đỉnh phong, quản hãn quốc sư Thôi Sàm chuyện gì ?

Chung quy là hai người.

Lão nhân ngồi tại trên ghế trúc, cười lạnh nói: "Sao, tiểu tử ngươi ghét bỏ lão phu lạm sát kẻ vô tội, muốn vì cái kia chết không nhắm mắt gia hỏa, cùng lão phu đòi hỏi công đạo ?"

Trần Bình An đi đến cổ thi thể kia bên cạnh một bên, ngồi xổm xuống, phát hiện đã chết hết.

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Ta không biết rõ ngươi vì sao mà đến, ta cũng không biết rõ hãn vì sao giết ngươi, cho nên ta có thể làm, chính là giúp ngươi hạ táng, về sau nếu là biết rõ quê hương của ngươi, tận lực giúp cho ngươi hài cốt lá rụng về cây."

Đã là nói cho người chết nghe, cũng là nói cho lâu hai hai người nghe, càng giống nói là cho mình nghe.

Lão nhân bỗng nhiên ở giữa quát to một tiếng, trên mặt toát ra giận dữ, dữ tợn kinh khủng, khí thế như hồng nói: "Trên đời người tốt tuyệt đối ngàn, như ta như vậy thuần túy vô phu, dưới gầm trời có thể đếm được trên đầu ngón tay! Trên đời tu sĩ sao mà nhiều, ngươi cho rằng trèo lên đỉnh người, sẽ phân cái gì tốt hỏng thiện ác ? ! Trần Bình An, ngươi cùng lão phu là học luyện quyền, vẫn là học làm người ? !"

Trần Bình An đứng người lên, ngoắc để tiểu đồng áo xanh tới đây hỗ trợ

xử lý hậu sự, nhìn về phía lầu hai, nói rằng: "Chỉ học quyền!"

Lão nhân đứng người lên, thoải mái cười to, "Tốt tốt tốt! Khi nào luyện quyền?"

Trần Bình An im lặng hướng đi trúc lầu, leo lên cầu thang.

Lão nhân quay người đi vào gian phòng, "Có việc một mực hô ta."

"Người yên tâm."

Thôi Sàm thì quay người đi về phía thang lầu, chém đinh chặt sắt nói: "Sẽ không!"

Lão nhân bước chân có chút dừng lại, rất nhanh liền sải bước vượt qua cánh cửa, cửa lớn ầm ầm.

Thôi Sàm tại đầu bậc thang tử bên trên dừng bước, Trần Bình An đi đến một nửa, gặp hăn không để cho ra con đường ý tứ, liền dừng thân hình.

Vị này nho sam lão giả trên cao nhìn xuống, nhìn qua thiếu niên, mỉm cười nói: "Trước kia tại còn chưa hạ xuống phá toái Ly Châu động thiên bên trong, liền số người Trần Bình An đáng thương nhất, khí số đơn bạc, gần như tại không, cho nên chỉ có thể cùng hết thầy cơ duyên sát vai mà qua, biến thành những người khác mỗi câu.

Bây giờ không có những này huyền diệu cấm chế, thậm chí còn có chút khổ tận cam lai ý vị, như vậy trên trời rơi bên dưới lớn như vậy một cái đĩa bánh, liền hảo hảo tiếp được, gặt gao tiếp nhận, tay bị nện đoạn, chân bị ép gãy, chính là dùng miệng ngậm đến răng vỡ vụn, cũng phải dùng hết cuối cùng một hơi đi tranh thủ, gặt gao bắt được đi!"

Thôi Sàm đi xuống dưới, nói rằng: "Những lời này, là thay cái kia lão gia hỏa nói cho người nghe, hăn cho tới bây giờ liền không thích thật dễ nói

chuyện, làm cái gì nói cái gì, đều là một bộ thiên kinh địa nghĩa đức hạnh, kỳ thật làm cho người ta ghét. Nếu như là chính ta, lần này căn bản sẽ không tới gặp người. Sinh tử của người, bây giờ kỳ thật đã không trọng yếu, người đây đến cảm tạ Tề Tĩnh Xuân, ta người sư đệ kia. Đương nhiên, nếu như người Trần Bình An chính mình không không chịu thua kém, Tề Tĩnh Xuân liền bị chết oan uổng."

Nói đến đây, Thôi Sàm ý cười phức tạp, "Không thể không thừa nhận, điểm này, mắt của ta ánh sáng so Dương lão đầu muốn tốt, nhưng là so Tề Tĩnh Xuân phải kém."

Cuối cùng hai người sát vai mà qua, riêng phần mình thoáng nghiêng người nhường ra con đường.

Vào lúc đó, Thôi Sàm có chút dừng bước, nhỏ giọng nói: "Người biết rõ người này đời thời khắc hung hiểm nhất, là cái nào một lần sao?"

Thiếu niên cơ hồ đồng thời chậm dần bước chân.

Thôi Sàm thấp giọng nói: "Là một vị 'Người hảo tâm' muốn đưa cho người cái kia chuỗi đường hồ lô. Người nếu như lúc đó tiếp nhận, vạn sự đều là không."

Trần Bình An trong lòng chấn kinh đến tột đỉnh.

Rất nhiều chuyện cũ cười ngựa xem đèn, rõ mồn một trước mắt.

Quốc sư Thôi Sàm tiếp tục đi xuống dưới đi, khi hần bước ra cấp bậc cuối cùng cầu thang trong nháy mắt, bóng người tiêu tán, lóe lên một cái rồi biến mất.

Cái này một ngày luyện quyền, đã rèn luyện thể phách lại rèn thần hồn, so với ngày hôm qua dày vò, có thể nói làm tâm trọng thêm.

Mặc kệ Trần Bình An như thế nào cản rằng chèo chống, vẫn là mấy lần bất tỉnh đi, nhưng lại bị lão nhân ngạnh sinh sinh đánh cho tỉnh táo lại, năm lần bảy lượt, chân chính là sống không bằng chết.

Tiểu đồng áo xanh khiêng Trần Bình An rời đi gian phòng thời điểm, kém chút tưởng rằng hôm nay lần thứ hai nhật xác, giật mình kêu lên, lúc đó Trần Bình An khí tức đã rất nhỏ như dây tóc, hô hấp so với gần đất xa trời lão hủ người còn muốn yếu đuối.

Đến mức Ngụy Bách đều không thể không đi lần hai gõ vang cánh cửa, nhắc nhở vị lão nhân kia hăng quá hoá dở.

Lão nhân cách một cánh cửa, tức giận trả lời nói: "Lão phu dạy ai luyện quyền, dưới gầm trời còn không có mấy người có tư cách khoa tay múa chân!"

Ngụy Bách thở phì phì mà xuống lầu, thực sự không yên lòng, đành phải tự mình nhìn chăm chăm thùng thuốc bên trong Trần Bình An hô hấp, để phòng ngoài ý muốn nổi lên.

Trong màn đêm, tinh thần uể oải Trần Bình An thay đổi quần áo đi ra cửa lớn.

Tiểu đồng áo xanh tại bờ sườn núi tu hành, phẫn váy nữ đồng chuyển đến ghế trúc nhỏ.

Trần Bình An ngồi tại trên ghế trúc, sờ lên đầu của nàng, cười nói: "Ta không sao."

Phấn váy nữ đồng gạt ra một cái khuôn mặt tươi cười, học tiểu đồng áo xanh vuốt móng ngựa, "Đương nhiên a, lão gia nhà ta lợi hại nhất."

Trần Bình An hướng nàng làm cái mặt quỷ.

Rốt cục đem tiểu nha đầu làm vui vẻ.

Trần Bình An về sau liền an an tĩnh tĩnh ngồi trên ghế, hai tay tùy ý đặt ở trên đùi, tư thế ngồi lười biếng, cũng không tận lực.

Nhưng là.

Hiện tại Trần Bình An, rốt cục có một cỗ vô pháp nói nói phong mang, dù là hắn không nói lời nào, vô luận là hắn ngồi nằm lấy đứng đấy, hắn một thân đổ xuống như mãnh liệt hồng thủy quyền nói chân ý, đều có thể để quyền pháp người trong nghề cảm thấy chói mắt, cảm thấy chói mắt!

Phấn váy nữ đồng sẽ cảm thấy lạ lẫm, tiểu đồng áo xanh càng là như vậy, cho nên hắn mới có thể mỗi ngày liều mạng đi tu đi.

Lần này luyện quyền, khó có nhất chỗ, ở chỗ lão nhân đối với Trần Bình An rèn luyện, vô luận như thế nào hung ác tàn bạo, đều chưa từng cải biến thiếu niên nguyên bản tâm tính mảy may. Vô luận là trên núi dưới núi, đều áp dụng một đầu quy củ, liên quan tới truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc, danh sư phía trên là minh sư, lão nhân không thể nghi ngờ là đệ nhất chờ võ đạo minh sư. Minh sư, chưa chắc là đỉnh tiêm cao thủ, như Lý thị lão tổ đã cảm thấy bất quá ngũ cảnh võ phu Chu Hà, là hoàn toàn xứng đáng minh sư, nhưng là vị này mỗi ngày đem chính mình khóa tại trúc lâu lão nhân, nếu như không phải võ đạo tông sư, đó mới là chuyện lạ.

"Cửu cảnh phía trên còn có gió to ánh sáng", loại lời này ai có thể nói ra ? Tỉ như Chu Hà thậm chí tin tưởng vững chắc cửu cảnh Sơn Diên cảnh, chính là võ học chỗ tận cùng cùng con đường cuối.

Phấn váy nữ đồng vụng trộm hỏi: "Lão gia, người hôm nay là không phải không mấy vui vẻ ?"

Trần Bình An hỏi: "Người là nói lão tiên bối bạo khởi giết người một

chuyện ?"

Phấn váy nữ đồng rút rè quay đầu liếc mắt lườm hai, sợ mình cho lão gia rước lấy phiền phức.

Trần Bình An không có cho ra rõ ràng đáp án, mà là nhẹ giọng nói: "Lần trước đi xa thời điểm, ta từng tại một nơi gặp một vị áo cưới nữ quý, ưa thích một cái người đọc sách, rất thích. . . Ta không biết rõ nói thế nào, nhưng là nàng vì thế giết rất nhiều vô tội qua đường thư sinh, ta cảm thấy nàng sai chính là sai, mà lại không phải đồng dạng sai lầm nhỏ, không phải có thể bù đắp loại kia. Nhưng là ta có thể làm sao đâu, lúc đó Bảo Bình Lý Hòe bọn hãnh đều tại ta bên cạnh, ta cũng không thể tùy theo tính tình làm việc, mà lại ta lúc đó cũng muốn, có phải hay không ta nghĩ cặn, cũng không dám xác định."

Phấn váy nữ đồng hiếu kỳ hỏi: "Lão gia, vậy người bây giờ cảm thấy thế nào ?"

Trần Bình An hai tay nắm đấm, chống tại trên đầu gối, ánh mắt trong suốt, cười nói: "Cái kia chính là sai a. Lần tiếp theo gặp mặt, ta đoán chừng vẫn là không có cách nào giảng đạo lý, nhưng là không quan hệ, bên dưới lần sau! Bên dưới bên dưới lần sau, kiểu gì cũng sẽ có cơ hội!"

Phấn váy nữ đồng mỉm cười.

Dạng này lão gia, so lấy trước kia cái buồn buồn lão gia, không giống nhau lắm, nhưng là càng tốt hơn một chút.

Trần Bình An ở trong lòng yên lặng nói với chính mình.

Muốn trước còn sống.

Màn đêm nặng nề, có vị đầu đội mũ hoa sen tuổi trẻ đạo sĩ, đẩy một chiếc xe một bánh, cầm đoán mệnh bày cũng sẽ có dọa người cờ bảng hiệu, đi tại thông hướng Hòe Hoàng huyện đại lộ bên trên, bánh xe nghiền ép tại trên đường, kệt kệt làm vang lên không ngừng.

Chính là lúc trước cái kia tại trên tiểu trấn, làm rất nhiều năm sứ sẻo thầy bói họ Lục tuổi trẻ đạo nhân.

Một cái Hoàng Tước lẳng không phá vỡ màn đêm, từ gợn sóng bên trong chui ra, một cái dừng, đứng tại tuổi trẻ đạo nhân đầu vai, dùng mỏ chim thân mật vuốt ve đạo nhân gương mặt.

Tuổi trẻ đạo nhân nụ cười rực rỡ, đưa ra một cái tay, vỗ nhẹ Hoàng Tước cái đầu nhỏ, "Biết rồi biết rồi, trước đó là vất vả người đi, muốn người đem từng mai từng mai đồng tiền chọc tới mỗ đi, giúp đỡ khám nghiệm văn vận, không có cách nào khác nha, Tề Tĩnh Xuân đánh cờ lợi hại như vậy, người nhìn, cuối cùng hai người chúng ta không phải cũng không có tính ra Tề Tĩnh Xuân chuẩn bị ở sau ? Được rồi, cái này thua, đường nhỏ ta vẫn là chịu phục. Ai bảo lão sư bắt công đâu, rõ ràng là ta tên đồ đệ này đánh cờ xem bói kém cỏi nhất, cùng người đánh nhau kém cỏi nhất, kết quả đến cuối cùng, không lấy vui khổ sai sự tình, toàn bộ muốn để ta làm, đây không phải gây khó cho người ta nha."

Tuổi trẻ đạo nhân giống như là nát miệng chợ búa phụ nhân, oán trách cái này nhắc tới cái kia, không có nửa điểm thần tiên khí độ.

Hoàng Tước đột nhiên mỗ một chút tuổi trẻ đạo nhân vành tai.

Tuổi trẻ đạo nhân phảng phất thấy rõ Hoàng Tước tâm ý, cười ha ha, "Tiên nhân sao cũng không phải là người à nha?"

Tuổi trẻ đạo nhân nhãn tình sáng lên, cười hắc hắc, học cái kia nhà sư đơn chương dựng thẳng đứng ở ngực, hướng nhẹ nhàng linh hoạt nói là dờ dờ ương ương, buồn cười buồn cười mà thôi, nhưng nếu là hướng lớn

nặng nói, cái kia chính là ngỗ nghịch đạo thống.

Tuổi trẻ đạo nhân không có chính kinh, nhẹ giọng lẩm bẩm: "Phật tổ Bồ Tát nhóm phù hộ a, để đường nhỏ lần này quay về tiểu trấn, hòa khí sinh tài, nhất định muốn hòa khí sinh tài. Ân, lần trước cầu các người, vẫn hữu dụng nha, cuối cùng chẳng phải không có cùng Tề Tĩnh Xuân đả sinh đả tử ? Cho nên lần này lại chiếu cố chiếu cố đường nhỏ ? Trước là sau quen, về sau mọi người sẽ là bằng hữu!"

Tuổi trẻ đạo nhân đưa mắt nhìn lại.

Bóng đêm bên dưới tiểu trấn, trong mắt hắt, rõ ràng rành mạch.

Vô luận là Ly Châu động thiên hạ xuống về sau, đã mất đi đại trận bảo vệ, vẫn là phá toái trước đó, thuật pháp cấm chế hoàn chỉnh, đối với tuổi trẻ đạo nhân mà nói, kỳ thật giống như đúc, cũng không sai đùng.

Tuổi trẻ đạo nhân duỗi ra một ngón tay, nhẹ nhàng gõ cái kia đỉnh cổ phác đạo quan, tựa hồ tại suy nghĩ một cái làm người đau đầu vấn đề.

Tên là Lục Trầm tuổi trẻ đạo nhân.

Chính là Tề Tĩnh Xuân mặc kệ lúc trước có rời hay không Ly Châu động thiên, đều phải chết thì chết kết chỗ.

Chỉ là Tề Tĩnh Xuân ngoài dự liệu lựa chọn lui một bước dài, tuổi trẻ đạo nhân liền đi theo lui một bước nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Nếu không có nhân sự treo trong lòng

Ưu thích tùy tiện nói chuyện Tào Hi sau khi đi, tạ trạch lập tức liền lần nữa khôi phục thanh tịnh, một nhà trên dưới, từ đương gia làm chủ phụ nhân, đến một đôi con cái, lại đến mấy vị lão bộc bà lão, bước đi đều muốn rón rén, e sợ cho quấy nhiễu đến Tạ Thực nghỉ ngơi. Đoạn này thời gian, người Tạ gia người trôi qua rất không chân thực, đột nhiên từ cái kia bộ giáp tuất bản tộc phổ bên trên, đi ra một vị sống sờ sờ lão tổ tông, sống không biết bao nhiêu cái xuân quang vinh thu khô.

Chỉ sợ cũng chỉ có vị kia thuở nhỏ ít nói trường mi thiếu niên, tâm cảnh tương đối an ổn, bởi vì Tạ Thực đại khái cùng hắn giải thích qua bên ngoài thế giới, đồng thời để thiếu niên tạm thời đi theo Nguyễn Cung đúc kiểm rèn sắt chính là, cơ duyên một chuyện, không phải đi theo nhà mình lão tổ làm mưa làm gió liền sẽ càng tốt hơn. Trường mi thiếu niên tâm tính cứng cỏi, dù là biết được lão tổ Tạ Thực lập tức liền là phía Bắc đều Lô Châu đầu tiên thiên quân, vô luận tu vi hay là địa vị, kỳ thật đều muốn siêu xuất sư cha Nguyễn Cung một bậc, thiếu niên vẫn là không có toát ra mấy may thay đổi địa vị ý nghĩ, cái này khiến Tạ Thực ở trong lòng có chút tán thưởng, đây mới là Tạ gia tử tôn nên có mức độ lượng.

Thiếu niên nhất định sẽ không biết được, nếu là hắn vị này trường mi mà thoáng tâm chí không chừng, Tạ Thực liền sẽ từ bỏ vun trồng hắn ý nghĩ, thậm chí sẽ chủ động đối với Nguyễn Cung lời nói một hai, miễn cho gia môn bất hạnh, di họa kéo dài.

Cái này mang ý nghĩa trường mi, cơ hồ triệt để đã mất đi chứng đạo trường sinh cùng trọng chấn môn phong khả năng.

Trên núi tiên sư thu lấy đệ tử, nhất là Đạo giáo Lục Địa Thần Tiên, cực

kỳ coi trọng tu tâm, thường thường không phải mấy năm liền có thể đã định sự tình, càng nhiều là vân du tứ phương hơn mười năm, mới có thể tìm được một cái có thể kế thừa hương hỏa hài lòng đệ tử. Trong lúc này, rất nhiều tiên sư đều sẽ cho đủ loại khảo nghiệm, phú quý, sinh tử, tình yêu, rất nhiều thế tục đầu các loại sự tình, đều là tu đạo lên trời quan ải, tiếp tục chờ tại sông lớn bên trong làm tạp ngữ, vẫn là cá chép nhảy long môn, khả năng chỉ trong một ý nghĩ lấy hay bỏ.

Đại Đạo từ từ, mỗi một cái bước lên mười cảnh, nhất là bên trên ngũ cảnh luyện khí sĩ, đều không ngoại lệ, đều là kinh tài tuyệt diệu hạng người.

Chỉ bất quá Đại Đạo ba ngàn, đường lên núi cũng vô định số, cho nên đều có các duyên phận, thiên quân Tạ Thực không thích tính tình, rơi vào nhà khác thánh hiền hoặc là bàng môn tả đạo trong mắt, liền có khả năng là một khối lương tài ngọc thô. Cho nên chuyện xưa lại có thiên vô tuyệt nhân chi lộ thuyết pháp.

Đương nhiên, Tạ Thực địa vị cao thượng, nhãn quang tự nhiên cao xa, kỳ thật lấy trường mi thiếu niên tư chất thiên phú, tại Bảo Bình Châu Tiên gia môn phái ở trong, cũng sẽ là cực kỳ quý hiếm tu đạo bại hoại, cái gì đều mặc kệ, khẳng định trước thu làm đệ tử lại nói, sơn môn bên trong mỗi thêm ra một vị trong ngũ cảnh thần tiên, vô luận là dùng đến chấn nhiếp thế tục vương triều để vương đem bề ngoài, vẫn là cùng xung quanh một bên trên núi "Quê nhà" quan hệ vi diệu, cũng sẽ là cực lớn trợ lực, nơi nào sẽ như tạ thiên quân như vậy xoi mói.

Tạ Thực chậm rãi uống rượu, mặt có vẻ u sầu.

"Lão tổ tông, có tâm sự phải không?" Trường mi thiếu niên ngồi ở bàn đối diện, một đôi phẩm cấp cực cao hương hỏa tiểu nhân, mắt thấy không có người ngoài ở nhà, liền từ đại đường tám biển vọt bên dưới, tại thiếu niên đầu vai, trên đầu truy đuổi đùa giỡn, vui sướng chơi đùa. Trường mi thiếu niên đối với cái này sớm đã thành thói quen.

Tạ Thực uống vào rượu buồn, "Vấn tâm hồ thẹn thôi."

Trường mi thiếu niên kinh ngạc nói: "Lão tổ tông lợi hại như vậy, còn cần làm trái lương tâm sự tình?"

Tạ Thực cười cười, "Người về sau đồng dạng sẽ như thế khó chịu, không cần đến ngạc nhiên. Tính tình của người, chân chất nhiều hơn linh động, học kiếm rất tốt, Đạo gia tu thanh tịnh, nghe vào là một cái đầm nước động tính tình, kỳ thật không phải, cần nhất để tay lên ngực tự hỏi, từng cái từng cái nói nói, cũng không nhẹ nhõm."

Tạ gia trường mi gật gật đầu.

Tạ Thực nhìn lấy hơi có vẻ non nớt gương mặt, trong lòng than thở.

Loạn thế sắp tới, quần hùng tranh giành, nhất định sẽ đặc sắc xuất hiện, nhưng tương tự sẽ thêm ra rất nhiều không thể làm gì sinh ly chết đừng, trên núi dưới núi xấp xỉ.

Tạ Thực phát phát tay, ra hiệu thiếu niên có thể rời đi.

Một đôi hương hỏa tiểu nhân nhi nhảy về tắm biển đợi, lẫn nhau dựa sát vào nhau, khe khẽ nói nhỏ.

Tạ Thực nhắm mắt dưỡng thần, hô hấp liên tục, tọa vong thần du.

—— ———

Tào Hi rời đi Đào Diệp ngõ hẻm sau, tùy tiện tản bộ bắt đầu, hành tẩu tại phố lớn ngõ nhỏ, cười híp mắt ông nhà giàu, người ngoài không biết hẳn hiển hách thân phận, Tào Hi ngược lại là với ai đều có thể tán gẫu vài câu. Nếu không có bây giờ Ly Châu động thiên bảo bối đều đã vơ vét hầu như không còn, lấy Tào Hi tại Bà Sa Châu "Ngổng qua nhố lông"

tính tình, còn không phải đem tiểu trấn lật cái đáy hương lên trời mới tận hứng, Tào Hi trong lòng đại hận, nổi nóng Đại Ly vương triều trước đó ép mua ép bán, dựa theo Đại Ly Tào thị con cháu mật tín nói, Đại Ly chuyển kia chỉ thấy lợi trước mắt giống như sư tập pháp bảo, thật đúng là thu hoạch tương đối khá, dù là tu vi cao như Tào Hi, đều có chút trông mà thèm.

Đồ long chiến dịch, tam giáo bách gia các tiên hiền ở đây huyết chiến một trận, đánh cho long trời lở đất, thi thể như tuyết nhao nhao rơi, sau đó bốn vị Thánh Nhân từ trên trời giáng xuống, họa địa vi lao, tất cả bảo bối cứ như vậy lưu tại tiểu động thiên bên trong, một giáp tử một lần mở cửa đón khách, đều bằng bản sự, bỏ tiền tiến cửa, dựa vào nhân lực nhặt nhanh chỗ tốt, có nhiều sau khi ra ngoài cảnh giới bỗng nhiên tăng vọt may mắn.

Tào Hi do dự một chút, nói một mình nói: "Con cháu tự có mà Tôn Phúc cái rắm, không đề cập tới chút vài câu, ta nhìn nguy hiểm."

Hắn đi vào Đốc Tạo quan nha thự, người gác cổng là cái nhân lực kinh không tốt, lại không tư cách biết được Tào thị gia sự cùng trên núi sự tình, khí thế hùng hổ đem Tào Hi ngăn tại ngoài cửa, Tào Hi cũng không tức giận, cười ha hả đứng tại nha thự ngoài cửa cùng người gác cổng nói chuyện phiếm, một tới hai đi, vẫn rất nhiệt lạc. Kết quả mang ra Tào thị tổ trạch tới đây tạm cư Tào Tuấn, phát giác được khác thường sau, cho Đốc Tạo quan Tào Mậu nói ra đầy miệng, Thượng Trụ Quốc Tào thị thế hệ này đích trường tôn, dọa đến lập tức chạy đến cửa lớn miệng, gặp được mong nhớ ngày đêm lão tổ tông, không nói hai lời liền đổ ngã tại trên đất, phanh phanh đập đầu.

Đem cái kia người gác cổng quan lại nhỏ dọa cho đến hồn phi phách tán.

Đừng nhìn Tào Mậu tại quận thủ Ngô Diên bên kia chuyện trò vui vẻ, trong lòng căn bản không có đem Ngô Diên cái này lạnh con thứ thân quốc sư đệ tử, như thế nào để vào mắt, càng là Đại Ly kinh thành nổi

danh quý công tử, hôm nay đến Tào Hi trước mặt, thật sự là không chút nào mập mờ, cái này trách không được Tào Mậu mất phân tấc, Tào Hi, gia tộc lớn nhất lão tổ tông, so vì gia tộc thắng được Thượng Trụ Quốc danh hiệu tổ tông, còn tới đến cao cao tại thượng, Tào thị chỉ có mỗi một thời đại con trai trưởng, mới có tư cách biết được cái này cái cộc thiên đại mật sự tình, để mà tại thời khắc nguy cấp tiết lộ đi ra, nhà mình lão tổ, Bà Sa Châu lục địa kiếm tiên, Trấn Hải Lô nửa cái chủ nhân, đây chính là so miễn tử thiết khoán còn có tác dụng bảo mệnh phù.

Tào Hi đi đến Tào Mậu bên cạnh, dùng chân đạp một chút, "Đứng lên đi, bớt ở chỗ này mất mặt xấu hổ."

Tào Mậu liền vội vàng đứng lên, liền quan phục bên trên tro bụi đều không bỏ được đạp một chút, người trẻ tuổi kích động đến hốc mắt đỏ bừng, phát ra từ phế phủ.

Bên trên ngũ cảnh nhân vật thần tiên, há lại muốn gặp liền có thể nhìn thấy ? Huống chi còn là nhà mình gia phả bên trên rõ ràng rành rành viết lên đại danh tổ bối!

Có như thế một tòa lớn chỗ dựa, về sau Tào thị con cháu đừng nói là tại Đại Ly vương triều cái này một góc địa phương, chính là tại cả tòa Bảo Bình Châu, không thể đi ngang ?

Tào Hi hỏi: "Liên quan tới Trần Bình An nguyên quán, đã điều tra xong ?"

Tào Mậu tất cung tất kính nói: "Khởi bẩm lão tổ, đã điều tra xong, cũng không đặc thù, hướng lên truy bản tổ nguyên mấy trăm năm, đều là tiểu trấn tầm thường nhân gia, thậm chí ngay cả một vị có theo những tra luyện khí sĩ cũng không xuất hiện."

Tào Hi ừ một tiếng, "Cái kia ngay sau đó chuyện này liền đơn giản. Chỉ là đây là rất kỳ quái kỳ quặc một sự kiện. Hoặc là Long Vĩ Khê Trần thị

động tay chân, hoặc là một vị lão tổ khí vận thực sự quá 'Độc', thu không đủ chi, dự chi số Thập Đại con cháu phúc duyên. Được rồi, những này không cần phải để ý đến, lông gà vỏ tỏi việc nhỏ mà thôi."

Tào Mậu khom người, nếu muốn dẫn lão tổ tông đi hướng nha thự đại đường, Tào Hi tức giận nói: "Cái rắm lớn quan thân, ta ngồi ở kia trong đại đường đầu đều ngại e lệ."

Tào Mậu có chút chân tay luống cuống.

Như thế nào cùng thần Tiên Tổ tông đánh giao tế, hẳn thật là không có nửa điểm kinh nghiệm, đoán chừng gia gia của hắn, Đại Ly Thượng Trụ Quốc Tào thị đương đại gia chủ ở chỗ này, đồng dạng sẽ tiến thoái mất theo.

Tào Hi đứng tại nha thự quảng trường đèn thờ dưới lầu, cười lạnh nói: "Tào Tuấn, ngươi rút ra đây cho ta."

Cũng không lâu lắm, treo đeo dài ngắn song kiếm Tào Tuấn uể oải đi tới, nhìn thấy Tào Hi cũng không có chính hình, cười nói: "Thế nào, tại tạ trạch bên kia thụ khí, nghĩ đến coi ta là nơi trút giận, thật xa chạy tới, liền vì đem ta xách đi ra mắng một trận?"

Tào Hi liếc một cái Tào Tuấn, "Điều dạng!"

Tào Tuấn ha ha cười nói: "Không có cách nào khác, theo tổ tông."

Tào Mậu ở sâu trong nội tâm, có chút hâm mộ chỉ biết tính danh, xuất thân đồng tộc tuổi trẻ kiếm khách, vậy mà dám can đảm dùng loại này cà lơ phất phơ khẩu khí cùng lão tổ nói chuyện.

Tào Hi trầm mặc một lát, nhìn kỹ mắt nha thự bố cục cùng phong thủy lưu chuyển, không có dấu hiệu nào mà hỏi: "Nha thự có phải hay không vừa mới đổi mới qua? Ai cho ra chủ ý?"

Tào Mậu nhìn quanh bốn phía, lúc này mới thấp giọng nói: "Là gia gia cầm nha thự bản vẽ, đi khẩn cầu một vị kinh thành Lục thị cao nhân, hỗ trợ chỉ điểm vài câu. Lão tổ tông, làm sao vậy, không ổn sao?"

Tào Hi sắc mặt âm trầm không chừng, "Không ổn ? Thỏa đáng cực kì, so với trước đó càng thêm tàng phong tụ nước, thêm chút cải biến, chính là vẽ rồng điểm mắt xinh đẹp thủ bút, chắc chắn sẽ trở thành người Tào Mậu long hưng chi địa. Ân, đừng hiểu lầm, người không may mắn như thế làm Chân Long thiên tử, người này đời không có gì bất ngờ xảy ra, căng hết cỡ chính là thế tập võng thế Thượng Trụ Quốc tước vị, vận khí tốt, tương lai có thể là gia phả bên trên bên trong hứng thú chi tổ."

Tào Mậu cuồng hỉ, như thế nào đều không che giấu được.

Tào Tuấn thói quen hí mắt mà cười.

Tào Hi lại có chút bất đắc dĩ, chính mình thật vất vả làm vóc dáng tự tươi tốt đại gia tộc, làm sao kết quả là đều là chút đồ bỏ đi lớn bao cỏ, một cái vương triều Thượng Trụ Quốc, liền có thể cười đến không ngậm miệng được ?

Tào Hi trong lúc nhất thời tâm tình lớn ác, chỉ là không có biểu hiện tại trên mặt.

Tào Hi không khỏi nhớ tới đi qua người khác tu sửa qua tổ trạch, cùng trong trí nhớ là có chút không giống, tỉ như mưa to thời tiết bên trong, hẳn khi còn bé rách rưới tòa nhà, mái hiên sân vườn chỗ giọt nước năm qua năm, sớm đã rách nát không chịu nổi, lại không tiền đi may vá, vừa đến trời mưa xuống, trên mặt đất liền sẽ bắn tung tóe đến đầy đất nước mưa, mà giàu có trong môn hộ sân vườn, vô luận mưa tuyết, "Tài vận phúc khí" đều hướng nhà mình sân vườn bên dưới một bên trong ao lọt vào đến, cũng sẽ không để cho sân vườn bốn phía mặt đất trở nên ẩm ướt, gọi là sạch sẽ tiếp nhận phong thủy, dựa theo tiểu trấn lần trước thế

hệ thuyết pháp, tổ tiên tích đức, thường bên dưới một trăm hạt cơm, tử tôn liền có thể dùng trên mặt đất ao nước cái này chén lớn, nửa điểm không kém mà tiếp được toàn bộ một trăm hạt mét, mà không phải giống Tào Hi khi còn bé gian phòng như thế, nhiều nhất đón lấy nửa bát cơm.

Bây giờ sập lại tu tổ trạch, ngược lại là nhân họa đắc phúc, nếu là tin cái kia thần thần đạo nói thuyết pháp, xem như tiếp được toàn bộ tổ ấm.

Tào Hi thì thảo nói: "Tích thiện nhà tất có Dư Khánh, có phải hay không bao nhiêu muốn tin tưởng một điểm?"

Một cái ngồi tại đèn thờ trên lầu lửa đỏ hồ ly mị mai nói: "Người khác tin cái này coi như xong, người Tào Hi cũng tin? Người nếu là thật tin, căn bản đi không đến hôm nay!"

Tào Hi không ngẩng đầu, cười lạnh nói: "Đó là ta Tào Hi mệnh cứng rắn, năng lực lớn, cho nên có thể không tin, nhưng là Bảo Bình Châu như thế một chi không có tiền đồ Tào thị, ta nếu như không hơi chút, sợ bọn họ ngày nào nói không có liền không có."

Tào Tuấn trêu chọc nói: "Thật tin a? Thế nào, lão tổ muốn làm việc thiện tích đức hay sao? Đây thật là mặt trời mọc lên từ phía tây sao."

Tào Hi quay đầu nhìn về Tào Tuấn, "Viên kia kiếm phôi, người không cần động tâm tư, nếu như trong lòng khó, quay đầu ta tự mình đèn bù tổn thất cho người."

Tào Tuấn ý cười hướng tới lãnh đạm, "Vì sao?"

Tào Hi quẳng xuống một câu: "Ta là người tổ tông."

Tào Tuấn bỗng nhiên cười to, "Quyết định như vậy! Người tốt có hảo báo, lão tổ tông nhất định trường mệnh vạn tuế!"

Lửa đỏ hồ ly đứng tại cổng chào bên trên, dùng sức vỗ trảo Tử Khánh chúc, nhưng là ngoài miệng có thể nói cảm lạnh gió sừ sừ ngồi châm chọc, "Oa, phụ tử tử hiếu giống như hình ảnh, lão tổ tông xuất thủ xa xỉ, làm con cháu hiếu thuận, thật ấm áp, không nên không nên, mắt của ta nước mắt đều muốn chảy xuống. . ."

Tào Hi hừ lạnh một tiếng, mặc kệ không hỏi cái kia miệng thối hồ ly, quay người ngã tay áo, bước nhanh mà rời đi.

Làm lão nhân đi ra nha thự, trời u u ám ám, thật đúng là muốn trời mưa.

Hắn trở lại Nê Bình ngô hẻm tổ trạch, tí tách một trận mưa xuân, bất ngờ tới, càng xuống càng lớn.

Tào Hi một chỗ, ngồi tại nho nhỏ đại đường, không có tấm biển, thật vất vả toát ra hương hỏa tiểu nhân, từ lâu cho người ta ăn hết.

Chính là một tòa lẻ loi trợ trợ bại tòa nhà.

Tào Hi đột nhiên đứng dậy, đi nhà bếp bát tử xuất ra một cái cái bát trắng lớn, đi đến sân vườn đối ứng ao nước một bên, liền ngồi xổm ở bên bờ bên trên, hai chân giẫm tại ao nước nhỏ bên trong phủ lên đá cuội bên trên, dùng trắng bát tiếp nhận nước mưa.

Lắp non nửa bát nước mưa sau, Tào Hi nhấp một hớp, liền lập tức rải vào ao nước, oán trách nói: "Người đọc sách sẽ chỉ nói mò nhạt, cái này cổ hương nước, nơi nào có uống rượu ngon."

Tào Hi thở dài, kinh ngạc xuất thần.

Cuối cùng lão nhân bưng bát nước, quay đầu nhìn lại, như có một vị vẻ già nua phụ nhân trong phòng lao động, giống như là nàng dừng động tác lại, ôm ấp cái chỗi, an an tĩnh tĩnh đứng tại bên kia, cười nhìn về phía con của mình. Tử muốn nuôi mà thân không đợi, làm mẫu thân, không

thể hưởng lấy nửa điểm phúc, nhưng chỉ cần nhi tử tiền đồ, chính là không có quan hệ.

Sớm đã hưởng hết nhân gian vinh hoa phú quý lão nhân, đã không biết rõ mấy cái một trăm năm, không có thương cảm như vậy, hai mắt đầm lệ mông lung, nhẹ giọng nỉ non: "Mẫu thân u, ta ngốc mẫu thân u."

Phi Vân Sơn Nam Lộc, Lâm Lộc thư viện đã phá thổ động công, phảng phất mỗi ngày đều tại một tòa nhà cao lầu đột nhiên nổi lên, Đại Ly đối với toà này thư viện coi trọng, Tống thị hoàng đế hoàn toàn đồng đẳng với núi Bắc chính thần miếu kiến tạo, chỉ là thánh chỉ liền hạ xuống hai đạo, phân biệt cho Châu Phủ cùng quận thủ phủ.

Dùng tên giả vì Trình Thủy Đông Hoàng Đình Quốc lão giao, một bộ vừa người áo xanh, hoàn toàn chính là phu tử thuần nho khí chất bộ dáng.

Tính cả Đại Ly hoàng đế cùng quốc sư Thôi Sầm cực ở bên trong, biết rõ lão giao thân phận nhân vật, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cho nên dù là Trình Thủy Đông sáng tác lưu truyền có phần rộng, tại Bảo Bình Châu phía Bắc khu vực hưởng dự nổi danh, nhưng là để một vị Hoàng Đình Quốc nho nhỏ thị lang, đảm nhiệm Lâm Lộc thư viện phó núi dài, vẫn là tại Đại Ly triều chính rước lấy rất nhiều chỉ trích, miếu đường bên trên là cảm thấy Trình Thủy Đông tại Nho gia học thống bên trong cũng không hiển hách danh hiệu, phân lượng quá nhẹ, vô pháp phục chúng, vô thần càng là rất là bất mãn, một cái Hoàng Đình Quốc lão già hóm hèm, có thể sống cũng không tệ rồi, lại còn muốn làm Đại Ly độc sách hạt giống nhóm tiên sinh ?

Lão giao cùng Ngụy Bách sóng vai mà đứng, cùng một chỗ nhìn qua nhiệt hỏa hướng lên trời, bụi đất tung bay thư viện địa chỉ, cái này vẫn là bọn hắn hai vị lần thứ nhất len lút bên dưới gặp mặt.

Lão giao thốn thức nói: "Người Ngự Bách nhiều lần tro tàn lại cháy, ngoài dự liệu."

Đầu tiên là là cao quý Thần Thủy quốc núi Bắc chính thần, sau đó bị Đại Ly đánh vỡ kim thân, chìm vào đáy nước, về sau thật vất vả bị người giúp đỡ chắp vá ra tàn phá kim thân, miễn cưỡng duy trì hương hỏa không ngừng, chưa từng nghĩ họa trời giáng, đột nhiên lại cho hai vị đánh cờ tiên nhân lấy xuống kim thân, biến thành tặn dưới đáy tầng thổ địa công, so với đồng dạng Hà bà Hà Bá còn muốn không bằng, nhưng là kết quả là, lại là hãn nhất cử thăng làm Phi Vân Sơn núi Bắc chính thần.

Đoán chừng Đại Ly vốn có đôi núi chính thần, nếu muốn cùng Ngự Bách liều mạng tâm tư cũng không thiếu.

Lão giao trước kia đi xa các nơi, cùng Ngự Bách nhưng thật ra là quen biết đã lâu.

Trên trời rơi ra mưa nhỏ, bụi đất bị ép về đại địa.

Lão giao cùng Ngự Bách đương nhiên không cần lo lắng nước mưa xối tại trên người.

Ngự Bách duỗi ra một cái bàn tay, nhẹ nhàng lay động, trước người màn mưa tùy theo hoảng đặng, mỉm cười nói: "Bằng không thể nhân đều ao ước thần tiên tốt ? Huống chi vẫn là thần phía trước, tiên ở phía sau nha."

Lão giao nhẹ giọng hỏi nói: "Đại Ly hoàng đế thật muốn xuôi Nam Long Tuyền quận ?"

Ngự Bách không có tàng tàng dịch dịch, vui cười nói: "Đúng a, gần đây là muốn đi một chuyến, đến lúc đó người này đầu lão giao yết kiến Chân Long thiên tử, nhất định chơi rất vui. Người lễ gặp mặt, chuẩn bị đến

như thế nào ?"

Lão giao cười nói: "Chuẩn bị xong, không đáng giá nhắc tới."

Ngụy Bách đưa tay chỉ hướng tiểu trấn bên kia, hỏi: "Đánh không đánh cho đứng lên, nếu như đánh nhau, người có thể hay không xuất thủ ?"

Lão giao do dự một chút, không muốn đem vị này tương lai đòi núi đại thần làm đồ đần, "Lên phải thuyền giặc, còn có thể như thế nào ?"

Ngụy Bách có chút đau đầu, "Nhưng đừng đánh hỏng ta Phi Vân Sơn liên tốt."

Lão giao cười to nói: "Nhanh như vậy liền đem chỗ này đương gia ?"

Ngụy Bách cười hắc hắc, "Con người của ta, vui mới không ngại cũ."

Lão giao đưa tay điểm một cái bên cạnh áo trắng thần nhân, "Không ngại cũ đến người tình trạng này, thế gian hiếm thấy."

Ngụy Bách cười mở cười to, "Vậy khẳng định là người kiến thức còn chưa đủ nhiều."

Nghe dây cung biết nhã ý, lão giao lập tức thu liễm ý cười, nhắc nhở nói: "Có một số việc, người khác có thể làm, chúng ta không thể nói."

Ngụy Bách gật gật đầu, nhớ lại một chuyện, "Ta phải đi trước Lạc Phách Sơn, không bồi người mắc mưa."

—— ———

Long Tu Hà bên trên, hạt mưa lộp bộp dùng sức nện trên mặt sông.

Cầu đá vòm bên dưới, một vị tóc xanh mậu như rong phụ nhân, lơ lửng

tại đáy sông bên trên một bên, ô ghen ngào nuốt, nàng nhớ tới nhà mình cháu trai, lại liên tưởng đến chính mình một nửa kim thân huỷ bỏ thể thảm cảnh ngộ, liền càng thương tâm, tại nhà mình cửa ra vào đều như vậy khó lẫn lộn, huống chi là cháu trai tại phía xa Chân Võ Sơn, tại như vậy nhiều thần tiên tinh quái bên trong tu hành ?

Nàng trước đó còn mỗi ngày thật vui vẻ dò xét Long Tu Hà, nghĩ đến chính mình dựa vào cáo mượn oai hùm chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, cùng không biết xấu hổ hù dọa người, thật vất vả tích lũy bên dưới nhiều như vậy đáng tiền cùng chẳng phải bảo bối đáng tiền, nghĩ đến luôn có một ngày đều sẽ toàn bộ giao cho cháu trai, để hẳn không đến mức tại trên con đường tu hành vì tiền mà phiền não, nhưng hôm nay thừa nhận to lớn thống khổ, tại nước sông đầu nguồn nơi đó tự hủy kim thân, để vị này còn không thần miếu hương hỏa Hà Thần phụ nhân, thật sự rõ ràng hiểu rồi Thiên Đạo khó dò, tu hành gian khổ đạo lý, nàng gần nhất mỗi ngày liền trốn ở toà này cầu đá vòm bên dưới lấy nước mắt rửa mặt.

Sau đó phụ nhân bỗng nhiên ngừng lại ghen ngào, chịu đựng trong lòng kinh hãi, cấp tốc trườn đi tới gần bờ một bên địa phương, ngoan ngoãn cho một vị cấp trên nhường ra sông nói.

Phụ nhân đương nhiên nhận ra vị kia Thiết Phù Giang chính thần, tên là Dương Hoa, có thể là Đông Bảo Bình Châu nhất tuổi trẻ cao phẩm trật Giang Thần, nàng dài chừng một trượng mái tóc dài vàng óng, trên mặt che có mặt nạ, ôm ấp một thanh trường kiếm, tính tình cực kém, chết trên tay nàng qua đường tinh quái, mệnh mỏng nhiều.

Long Tu Hà là Thiết Phù Giang thượng du nước đoạn, đương nhiên lệ thuộc vào Thiết Phù Giang vùng nước, cho nên Dương Hoa dò xét sông nói, là đề bên trong phải có chi nghĩa, chỉ là Dương Hoa thắng Nhâm Giang thần về sau, từ trước tới giờ không leo lên đầu kia sông lớn địa giới thác nước, hôm nay là đầu một lần. Khi còn sống tên là Mã Lan Hoa phụ nhân Hà Thần, dù là thành thần chỉ, y nguyên vẫn là bộ kia co đầu

rút cổ chợ búa đức hạnh, cúi đầu rút rè nói câu lời khách sáo, lại nâng đầu lên, Dương Hoa sớm đã mãnh liệt đi xa thượng du hơn mười dặm bên ngoài.

Phụ nhân trong lòng tức giận, cảm thấy cái này tuổi trẻ bà di thái không biết làm người, cho dù là chính mình đỉnh trên đầu quan, nhưng một tiếng chào hỏi đều không đánh, cũng quá không giảng cứu chút.

Thế là phụ nhân liền lại bắt đầu hối hận, cảm thấy là mình cho người ta khi dễ.

Cuối cùng phụ nhân liền sợ hãi cháu của mình, tại bên ngoài cũng cho người như vậy không xem ra gì, phụ nhân một tay che tim, một tay lau nước mắt, sau đó như cá chép vẩy đuôi, nhanh chóng bơi về phía nơi ở của mình, đi nhìn vài lần gia sản các bảo bối, nghĩ đến bọn chúng tương lai cũng sẽ là cháu trai phong phú sinh lễ, nàng mới có thể cao hứng mấy phần, mới có thể cảm thấy phần này chết còn muốn bị tội cực khổ thời gian, tốt xấu còn có cái trông mong đầu.

Dịch trạm bên ngoài, ngừng lại một cỗ trang bị xem bói sạp hàng xe cút kít, tuổi trẻ đạo nhân sạp hàng đều không mở ra, liền bắt đầu cho một vị tin số mệnh dịch đình nhìn tay bề ngoài đoán mệnh, rơi vào khác dịch trạm quan lại nhỏ trong mắt, cái kia chính là một cái nói bậy nói bạ một cái con gà con mỗ gạo, buồn cười đến cực điểm. Cuối cùng tuổi trẻ đạo nhân không thu người đồng tiền, kỳ thật cái kia dịch đình cũng không nghĩ lấy phải bỏ tiền, cũng may đạo nhân rất thức thời, chỉ đòi hỏi một bát nước nóng, đứng tại bên cạnh xe rầm rầm uống từng ngụm lớn nước, rất là thống khoái.

Tuổi trẻ đạo nhân lau một cái miệng, khuôn mặt tươi cười rực rỡ cùng dịch trạm phất tay cáo biệt, tiếp tục xe đẩy tiến lên.

Dịch trạm bên kia, có người dùng sức vuốt vuốt con mắt, a ? Sao đoán mệnh lừa đảo sau lưng, bỗng dưng nhiều hơn một vị đạo cô trang phục nữ tử ?

Diện mạo đạo cô ôn nhu hỏi nói: "Tiểu sư thúc, người nói người đoán mệnh cùng đánh cờ cũng không tính là lợi hại nhất, vậy ai lợi hại nhất ?"

Tên là Lục Trầm đạo nhân cười nói: "Người chân chính Tiểu sư thúc, bản đạo sư huynh, một cái tương lai đánh cờ so bản đạo tốt, sẽ bên dưới thắng Bạch Đế thành cái kia ma đầu, một cái đoán mệnh so bản đạo tốt, sẽ để cho. . . Ai, không nói cái này, tổn thương cảm tình. Tóm lại cái này 'Một cái thêm một cái vẫn là một cái, lại thêm một cái càng là một cái' sư huynh, cho tới bây giờ liền so bản đạo lợi hại."

Đạo cô chính là bị Lục Trầm từ Thần Cáo tông lừa gạt mà đến Hạ Tiểu Lương, cái kia để Phong Tuyết miêu Ngụy Tấn uống một bình ấm đoạn tràng tửu tuyệt tình nữ tử.

Nàng kỳ thật trước đó đã từng lấy ngọc nữ thân phận, cùng kim đồng cùng một chỗ đại biểu Bảo Bình Châu đạo thống tới đây, thu hồi tổ sư gia lưu tại Ly Châu động thiên món kia áp thắng pháp bảo. Thời điểm ra đi, bọn hắn không thể thành công mang đi Mã Khố Huyền, nàng ngược lại thêm ra một khối xinh đẹp Xà Đảm thạch, không có cách, phúc duyên của nàng chi thâm hậu, một châu chú mục, giống như là tùy tiện đi ở nơi nào, đồ tốt đều ưa thích chủ động hướng trên người nàng đựng, cảm cũng đỡ không nổi.

Đạo cô do dự một chút.

Nàng muốn hỏi thăm một cái Thần Cáo tông vị Tiểu sư thúc kia đều không có thể nghĩ thấu triệt vấn đề.

Vì sao bên cạnh người này, lại là Tề Tĩnh Xuân thân hãm tình thế chắc chắn phải chết chân chính bế tắc chỗ.

Bằng cái gì!

Nên biết rõ Tề Tĩnh Xuân lúc đó biểu hiện ra tu vi, nếu không có không muốn đánh cho Đông Bảo Bình Châu đều sụp đổ vào biển, không muốn liên lụy tiểu trấn chúng sinh, chỉ tuyển chọn lấy hai cái bản mệnh chữ nghênh địch, mà là dốc sức xuất thủ, cái này thần thần đạo nói tuổi trẻ đạo nhân, coi là thật có thể chống lại ? Thậm chí là có thể cam đoan đánh giết Tề Tĩnh Xuân ? !

Đánh thẳng một cái bên trên ngũ cảnh, cùng đánh chết một cái bên trên ngũ cảnh, là khác biệt một trời một vực. Cùng bên trên ngũ cảnh trong lòng biết hẳn phải chết về sau, bạo phát đi ra kinh khủng lực phá hoại, không cách nào tưởng tượng.

Trừ phi là có cao hơn một đến hai cái cảnh giới tiên nhân, kiệt lực khổng lồ chế chiến trường, hoặc là có người có thể mang ra một tòa tiểu động thiên xem như lồng giam.

Tạ Thực vì sao dám can đảm đơn thương độc mã đi vào tiểu trấn, chính là đạo lý này.

Ta Tạ Thực có thể chết tại Long Tuyền huyện, nhưng là người Đại Ly trước tiên cần phải ước lượng một chút hậu quả.

Lúc đó Lý Nhị tại Đại Tùy hoàng cung, cũng là đồng lý.

Lục Trầm cũng đã tính ra vấn đề của nàng, mỉm cười nói: "Đạo khả đạo phi thường đạo, ý tứ là cái gì đây, chính là lời nói văn tự, có thể dùng đến nói chuyện, nhưng dùng để giảng giải Đại Đạo, phân lượng là còn thiếu rất nhiều. Về phần bản đạo ý tứ đâu, kỳ thật chính là người muốn hỏi vấn đề, bản đạo không có trả lời."

Hạ Tiểu Lương cười khổ không thôi.

Cái này không hiểu thấu xuất hiện tại Thần Cáo tông "Tiểu sư thúc", dọc theo con đường này nói vô số kỳ nói quái nói, nàng thường thường trăm mỗi vẫn không có cách giải, về sau liền dứt khoát không đi nghĩ sâu xa, hẩn nguyện ý nói, liền sẽ lải nhải lẩm bẫm không ngừng, người đóng chặt lỗ tai, thậm chí đóng lại nội tâm cửa lớn đều vô dụng, như cũ sẽ ở trong lòng vang lên thanh âm của hẩn, nhưng làm hẩn không muốn nói thời điểm, có thể mười ngày nửa tháng không nói một lời.

Lục Trầm nhìn về phía tiểu trấn bên kia, lại bắt đầu nói nhảm hết bài này đến bài khác, "Thế nhân đều ao ước thần tiên tốt, thần tiên có được hay không, tự nhiên là tốt, nhưng người Ngụy Bách vì sao không hâm mộ, bởi vì người cho tới bây giờ liền không phải chân chính thần tiên nha."

"Để tay lên ngực tự hỏi, hồ thẹn a, hồ thẹn, thẹn chữ, tức là trong lòng có quỷ. Tiếp theo thiên quân con đường, người sẽ có chút khó đi a."

"Chắc chắc, nhà người tôn nhi trả lại người khi dễ ? Hẩn không khi dễ người khác coi như trạch tâm nhân hậu a, hẩn tiền đồ lớn đi, chính là cái kia tính tình thực sự để cho người ta không thích, bất quá không có cách, tốt số chính là tốt số."

"Nói đến kỳ diệu, đồng dạng là một cái trấn nhỏ đi ra người, đồng thời về đến cổ hương, Tạ Thực làm cả một đời tốt thần tiên, lại muốn đi làm một cái việc trái với lương tâm. Tào Hi làm cả một đời vương bát đản, lại làm một cái phúc hậu sự tình."

Nói đến đây, tuổi trẻ đạo nhân đột nhiên quay đầu nhìn về sau lưng Hạ Tiểu Lương, cười hỏi nói: "Phàm tục phu tử tâm tâm niệm niệm, người nghe thấy sao?"

Hạ Tiểu Lương bất đắc dĩ nói: "Mười cảnh luyện khí sĩ mới có thể lơ mơ nghe nói, ta bây giờ chỗ nào làm được."

Tuổi trẻ đạo nhân ồ một tiếng, "Vậy người xác thực yêu cầu hảo hảo tu hành a."

Hạ Tiểu Lương đành phải cười khổ.

Tuổi trẻ đạo nhân cảm thấy cái này có thể nói, liền mở ra máy hát, mặc kệ Hạ Tiểu Lương cảm giác không có hứng thú, ống trúc ngược lại lên hạt đậu, "Bần đạo nói cho người a, loại chuyện này rất mơ hồ, nhưng kỳ thật lại một điểm không mơ hồ, một loại là tâm thành đến cực điểm, bởi vì cái gọi là chân thành chỗ đến sắt đá không dời, cho nên Thánh Nhân có nói, duy tinh duy thành có thể động lòng người. Phàm phu tục tử, một ít thời khắc, đồng dạng có thể dẫn tới thần linh cảm ứng."

"Một loại khác đương nhiên là tu vi cực cao, hoặc là thiên phú dị bẩm, tiếng lòng của bọn họ, tự nhiên mà vậy càng thêm vang dội. Tỉ như bần đạo nếu muốn nói chuyện với người, người muốn nghe không muốn nghe, liền đều nghe được."

"Bất quá a, ta cảm thấy cái này cùng bần đạo tu vi không quan hệ, vẫn là duy tinh duy thành cho phép, người cảm thấy thế nào?"

Hạ Tiểu Lương cũng sẽ không nịnh nọt, "Ta cảm thấy là Tiểu sư thúc đạo pháp cao thâm quan hệ."

Lục Trầm có chút thất lạc, lại không muốn nói chuyện.

Cùng loại Lý Hi Thánh lúc đó tại vào núi trên đường, gọi thẳng Bạch Trạch hai chữ, lập tức liền có thể để vị kia tại phía xa Bảo Bình Châu Tây Hải chi tân Bạch lão gia nghe thấy, mà bên cạnh học sinh Thôi Tứ chỉ sợ hé miệng, chửi ầm lên một trăm lần, Bạch lão gia đều nghe không được, hoặc là nói nghe thấy được cũng không để ý. Đương nhiên, vạn nhất hãn một cái chăm chú, cách cách xa vạn dặm, Thôi Tứ tất nhiên sẽ "Vô duyên vô cớ" chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.

Cái này thiên chi kiêu tử, phảng phất là từng khóa lấp lóe trên đất bằng sáng chói tinh thần, đương nhiên càng thêm hấp dẫn ánh mắt. Đừng nhìn thể tục thói quen mang theo "Thánh Nhân" danh hiệu mười cảnh luyện khí sĩ, lẫn mất cùng ngàn năm rùa đen vương bát đản giống như, kỳ thật tại một ít một thân tu vi thông thiên triệt địa đại lão trong mắt, ngược lại so thể tục thường nhân càng thêm nhìn một cái không sót gì.

Đương nhiên, thần nhân chương xem sơn hà, "Ngồi yên", không có đơn giản như vậy, một nước một châu địa phương, tự có nó vô hình bình chương tồn tại, cản trở lấy nơi khác quăng tới ánh mắt, động thiên phúc địa địa giới mà nói, căn nguyên chính là ở đây, nếu như cách một tòa thiên hạ, còn muốn nhìn trộm nội tình, cần thiết tu vi, vậy thì thật là yêu cầu cảnh giới cao đến bầu trời.

Tiểu trấn phía Nam, lúc thỉnh thoảng có kim thạch thanh âm vang vọng mây xanh, loại kia cực kỳ chấn nhiếp lực tiếng vang, thường nhân ngược lại không chút nào biết, nhưng là đối với luyện khí sĩ tới nói, động tĩnh không nhỏ, trên thực tế, Nguyễn Cung tại kiếm lô bên trong rèn sắt thanh âm, rơi vào Yêu tộc trong tai, có thể so với bên tai sấm mùa xuân từng trận.

Những cái kia trong lòng còn có may mắn ngừng lại tại tiểu trấn yêu vật, từng cái hiện ra nguyên hình, khí hải kịch chấn, sống không bằng chết, điên phát cuồng. Sau đó bị đã sớm chuẩn bị Đại Ly luyện khí sĩ cùng thuần túy võ phu, trước liên thủ chế phục, sau đó ném vào trong núi lớn, phần nhân tình này, không khác ân cứu mạng.

Cùng lúc đó, Nguyễn Cung đúc kiếm khí tượng, không khỏi để người bên ngoài cảm khái một câu, Thánh Nhân chính là Thánh Nhân.

Nhưng là Hạ Tiểu Lương có chút kinh ngạc, "Đúc kiếm đã tới gần khâu cuối cùng, vì sao động tĩnh còn như thế lớn, khiến cho địa giới bên trong, chân núi thủy vận đều có chút lắc lư. Chẳng lẽ là thanh kiếm này phẩm cấp độ cao, có thể danh chấn thiên hạ ?"

Lục Trầm cười mà không nói.

Các Thánh Nhân đồng dạng cũng muốn làm mua bán a.

Chỉ là tất nhiên Tề Tĩnh Xuân cùng sư phụ thỏa đàm, vậy hẳn liền tuyệt sẽ không lại cầm tay việc này.

Cái này đã là tôn sư trọng đạo, càng là đối với vị kia người đọc sách biểu đạt một phần của mình kính ý.

Tưởng tượng năm đó.

Thầy bói Lục Trầm đưa lưng về phía học thực bên kia, cho người ta đoán chữ xem bói.

Phía sau là một vị Nho gia Thánh Nhân tại vì mộng đồng trẻ con nhóm truyền đạo thụ nghiệp.

Về phần vì sao Tề Tĩnh Xuân phải chết.

Dính đến một cái rất lớn Đại Đạo.

Tề Tĩnh Xuân tại Ly Châu động thiên bên trong, lượt lãm tam giáo điển tịch.

Tề Tĩnh Xuân "Có hi vọng lập giáo xưng tổ", đứng cái gì dạy ?

Mặc kệ là cái gì, tóm lại hẳn cùng người nào đó nghĩ đến cùng một chỗ đi, như vậy Lục Trầm xem như người kia sư đệ, nhất định phải tự mình xuống tới nơi này.

Lục Trầm nhìn về phía bầu trời.

Đã từng có cái người đọc sách liền ngồi ở chỗ đó, lấy sức một mình, đối kháng tam giáo tiên nhân.

Bội phục thì bội phục, kính trọng về kính trọng.

Che giấu lương tâm sự tình vẫn phải làm a.

Về sau hẩn thuận thế mà làm, đại khái thôi diễn tính ra Tề Tĩnh Xuân chân chính chuẩn bị ở sau, liền cho thiếu niên kia lưu lại bốn chữ, nói là để hẩn luyện chữ, đây là sự thực, nhưng là lớn nhất ý nghĩa, vẫn là chơi đùa đồng dạng, hi vọng mượn thiếu niên vẽ cái kia bốn chữ thời điểm, tại mỗi ngày tính ra một bước mẫu chốt nhất cờ, thuần túy là đánh cờ cao thủ hiệu kỳ mà thôi.

Nhưng là rất kỳ quái, thiếu niên chỉ cấp Lục Trầm một cơ hội.

Mà lại Lục Trầm cũng căn bản tính không ra quá nhiều.

Đối với cái này Lục Trầm cũng không chú ý cái gì, dù sao đại cục đã định, hẩn thật đúng là sẽ không ở Tề Tĩnh Xuân sau khi chết bỏ đá xuống giếng.

Tuổi trẻ đạo nhân đã từng chính miệng đối với thiếu niên mỉm cười nói, "Nhìn như hảo tâm việc thiện, chưa chắc là người tốt sự tình tốt."

Là có thâm ý, đã là nói cái kia mấy trương phương thuốc cái kia bốn chữ, càng là nói cái kia một chuỗi mưu đồ đã lâu mất quả.

Lục Trầm buông ra xe cút kít nhược điểm, đuổi lưng một cái, cười nói: "Nếu không có nhàn sự treo trong lòng, sau một câu là cái gì tới."

Tuổi trẻ đạo cô mỉm cười nói: "Chính là nhân gian tốt thời tiết."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 202: Chính là nhân gian tốt thời tiết

Gần nhất hai ngày luyện quyền, chân trần lão nhân xuất thủ càng lăng lệ, mặc dù không tiếp tục để Trần Bình An làm cái kia rút gân lột da tàn nhẫn hành vi, nhưng là lấy thần nhân nổi trống thức, từng quyền nện ở Trần Bình An thân thể hoặc là thần hồn bên trên, tầng tầng thêm vào, thật là làm cho Trần Bình An dục tiên dục tử.

Trúc lâu bên ngoài phấn váy nữ đồng gặm hạt dưa, không quan tâm, đều đập đến cắn nát môi cũng không tự biết, về phần bờ sườn núi khô tóa tu hành tiểu đồng áo xanh, thủy chung vẻ mặt nghiêm túc, đã muốn bằng mượn tiên thiên mà thành cường hoành thể phách, liều mạng tiêu hóa trong bụng viên kia thượng đẳng Xà Đả thạch, lại phải ngưng tụ thần ý, tận lực không bị trúc lâu khiếp người động tĩnh chỗ đã quấy rầy, ngay cả đầu này ngự sông nước rắn chính mình cũng không rõ ràng, cái này kỳ thật không khác một trận tâm lực đều là tu đại cơ duyên, đã dưỡng khí cũng luyện khí, thể nội khí thể cảnh tượng, như đại thủy trùng kích trong sông trụ cột, có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Ngẫu nhiên phấn váy nữ đồng thực sự đứng ngồi không yên, liền sẽ đi đưa tay ma sát trúc lâu, lúc trước nho sinh Lý Hi Thánh viết xuống văn tự, mặc dù không tại trúc lâu trên vách tường hiển hiện, nhưng là nàng toàn bộ một mực ghi nhớ trong lòng, văn tự nội dung thậm chí là bút họa phác họa, đều nhất thanh nhị sở, nàng thủ không được trên lầu nhà mình lão gia kêu rên hoặc là gặp trở ngại tiếng vang, liền sẽ ép buộc chính mình đi thăm đọc trên tường thi từ văn chương.

Đây cũng là tu hành.

Liên quan tới Xà Đả thạch, tự nhiên là càng nhiều càng tốt, là dưới

gầm trời tất cả giao long chi thuộc tha thiết ước mơ bảo bối, nhưng là cũng tuân thủ nghiêm ngặt một đầu "Mười hàng trăm vạn" tiềm ẩn quy củ.

Ngụy Bách đối với cái này tiết lộ qua thiên cơ, cho hai cái tiểu gia hỏa giải thích qua nguyên do trong đó, viên thứ nhất trợ giúp phá cảnh thượng đẳng Xà Đảm thạch, đại khái một năm liền có thể bị giao long chi thuộc hỗn tạp di chủng cho tiêu hóa, hỏa mãng nữ đồng thể chất không mạnh, kéo dài hơi dài, khả năng yêu cầu mười ba mươi bốn cái tháng, trái lại tiểu đồng áo xanh cũng chỉ yêu cầu hơn nửa năm, nhưng là viên thứ hai liền không có nhẹ nhàng như vậy, yêu cầu mười năm khổ công phu đi nuốt, viên thứ ba thì cần muốn trăm năm thời gian mài nước công phu, viên thứ tư là dài đằng đặc ngàn năm, thứ năm khóa yêu cầu vạn năm! Kỳ thật có hay không thứ năm khóa phẩm cấp thật tốt Xà Đảm thạch, ý nghĩa đã không lớn, dẹt hoa trên gầm cũng không tính, nhiều nhất là vốn liếng trong bảo khố một cái trân quý đồ cất giữ thôi.

Cho nên trước đó tiểu đồng áo xanh tay cầm ba khóa tốt nhất Xà Đảm thạch, liền quay đầu qua bắt đầu thềm nhỏ dãi lên phổ thông Xà Đảm thạch, vô pháp cam đoan phá cảnh, nhưng là có thể mười năm mười năm diện tích đất đai tích lũy tu vi, không ngừng nện vững chắc ngay sau đó cảnh giới độ dày, ăn cái gì liền trưởng tu vi, giòn, há không mỹ quá thay ? Lúc kia tiểu đồng áo xanh một môn tâm tư tưởng lấy đại gia ta nằm lấy hưởng phúc, mỗi ngày phơi mặt trời, nhìn xem phong hoa tuyết nguyệt liền có thể cảnh giới kéo lên, nhiều hài lòng!

Thẳng đến Trần Bình An tại trúc lâu luyện quyền về sau, tiểu đồng áo xanh mới cải biến ý nghĩ, vui đầu khổ tu, đối với toàn cơ bắp một căn ruột ngũ tạng sông nước rắn tới nói, ý nghĩ không phức tạp, hẳn cũng không muốn gặp lấy ai cũng bị một quyền đâm chết, càng không muốn bị Trần Bình An cái này người quê mùa lão gia vượt qua cảnh giới, cái kia rất không mặt mũi ?

Trời đất bao la, chúng ta lăn lộn giang hồ anh hùng hào kiệt, mặt mũi lớn

nhất!

Trong trúc lâu, chân trần lão nhân hai tay ôm ngực, quan sát trên mặt đất cuộn mình lên thiếu niên, đau đớn đến bắp thịt toàn thân đều đang phát ra đậu nành bạo liệt tiếng vang, lão nhân lúc trước hai mươi tám Quyền Thần người nổi trống thức, đánh vào Trần Bình An hai mươi tám tòa khí phủ trên cửa chính, đánh cho Trần Bình An bộ này hấp hối thảm đạm quang cảnh.

Lão nhân cười lạnh nói: "Mới hai mươi tám quyền mà thôi, liền như là người chết, thật sự là khó coi! Không chịu nổi ba mươi quyền, cái này ba cảnh không coi là thiên hạ mạnh nhất ba cảnh!"

Đầy người huyết tinh khí Trần Bình An căn bản không lo được cãi lại, dựa vào Dương lão đầu truyền thụ cho hô hấp thổ nạp, cùng thể nội chính mình tìm tới đầu kia giống như hỏa long chân khí, lại thêm A Lương nói là "Vô số kiếm tiên mây mù mà ra" mười tám ngừng vận khí pháp môn, ba cái cùng một chỗ, mới khó khăn lắm để cho mình căn răng chịu đựng lấy lão nhân hai mươi tám quyền.

Lão nhân một cước đá ra, đập trúng Trần Bình An phía sau lưng, Trần Bình An cả người đâm vào trên tường, trùng điệp ngã rơi trên mặt đất, nguyên bản thật vất vả hướng tới ổn định khí hải, phí công nhọc sức, lại lần nữa gây sóng gió, nằm dưới đất Trần Bình An giống như là phạm vào bị kinh phong.

Lão nhân cười to nói: "Một tên thuần túy võ phu, nếu muốn sừng sững đứng ở dãy núi chi đỉnh, dựa vào cái gì ? Liền dựa vào một hơi, ngạnh sinh sinh mài chết những cái kia có thể tùy ý mượn dùng thiên địa linh khí luyện khí sĩ! Người một hơi này, nếu là ăn chút nhỏ đau khổ, liền đánh mất ra quyền năng lực, còn muốn lấy co đầu rút cổ bắt đầu chữa thương đối khí ? Người ra quyền người sẽ cho người cơ hội này sao? Cho nên người Trần Bình An góp nhặt đi ra cái này một hơi, còn còn thiếu rất nhiều!"

Nhỏ đau khổ.

Máu me đầy mặt Trần Bình An căn bản nói không nên lời một câu phản bác.

Lão nhân mặc dù ngoài miệng ác độc, cực điểm cay nghiệt nói móc khả năng, nhưng là nếu như cùng lão nhân từng có sinh tử chi chiến võ đạo đại tông sư, hoặc là trọng thương, mất mạng tại trên tay lão nhân trên núi thần tiên, nhất định sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng, lão nhân ngoại trừ quyền pháp thông thiên bên ngoài, lại có là có tiếng mắt cao hơn đầu.

Đỉnh phong thời điểm, lấy Đông Bảo Bình Châu một vị duy nhất mười cảnh võ phu thân phận, chỉ bằng một bộ nhục thân, một đôi năm dặm tung hoành ba châu địa phương! Ra quyền trước đó, lão nhân không báo họ tên, ra quyền về sau, cũng không Báo Thân phần, đến cũng vội vàng đi cũng vội vàng, cuộc chiến này đánh qua liền đi, không cần thận đánh chết ai, bọn đồ tử đồ tôn có lá gan có bản lĩnh, một mực tìm hãn báo thù chính là, cho dù người là mười người trăm năm vây đánh, mặc cho người pháp bảo xuất hiện nhiều lần cơ quan tính toán tường tận, hãn một mực dựa vào song quyền đón lấy!

Lúc ấy, ba châu chỉ biết rõ vị này tính tình cổ quái người vô danh thần nhân, cực ít đối với bại tướng dưới tay đáp lại tôn trọng, cho dù là một vị lực lượng ngang nhau đối thủ, lão nhân đồng dạng không xem ra gì, càng thêm không có hơn phân nửa kiểm nhận đồ ý nghĩ.

Nhà này Lạc Phách Sơn trúc lâu rất có huyền cơ, họ Thôi lão nhân mỗi ngày có thể thanh tỉnh một canh giờ, bây giờ theo từng bước một quay về đỉnh phong, tại một nửa thời gian bên trong đều có thể bảo trì đầu óc thanh minh. Vị này Đại Ly quốc sư Thôi Sầm gia gia, từ đỉnh phong rơi vào đáy cốc về sau, đối với gia tộc sớm đã triệt để mất đi hảo cảm, năm đó bởi vì cháu trai một chuyện, đã từng bị gia tộc cái kia giúp nịnh nọt quy tôn tử thương thấu tâm, càng không một chút hương hỏa tình, bây

giờ đến Lạc Phách Sơn, mỗi ngày chờ tại trúc lâu, lúc thỉnh thoảng đứng tại lầu hai trông về phía xa sơn thủy, lão nhân bắt đầu có chút ưa thích như thế cái thanh tịnh chỗ ngồi, không chỉ có trúc lâu là phúc của mình mà đơn giản như vậy.

Ngụy Bách đi đến trúc lâu bên ngoài, vừa vặn nghe được lão nhân gầm lên giận dữ, "Trần Bình An, nắm lấy tính chuyện gì xảy ra! Đứng không dậy nổi, bò cũng phải đứng lên!"

"Người có biết rõ lão phu đời này đi xa, ra quyền giết người đã thương người vô số, duy nhất kính trọng người, là ai chẳng ? !"

"Là một cái bây giờ ta liền danh tự đều quên bát cảnh võ phu, người này thời khắc sắp chết, bị lão phu một cước giẫm tại trước mặt phía trên, bát cảnh võ nhân trước khi chết, kiệt lực nâng lên năm đấm, hướng lão phu đưa ra cuộc đời cuối cùng một quyền, dù là một quyền kia đã yếu đuối đến so hài đồng phụ nhân còn không bằng, nhưng là một quyền kia, lại là dưới gầm trời tất cả mười cảnh võ nhân, thậm chí là truyền thuyết mười một cảnh Vũ Thần, cũng phải tôn trọng bội phục một quyền!"

"Một quyền kia, mới là ta thế hệ võ phu chân chính thần ý chỗ!"

Phanh phanh phanh từng đợt kịch liệt tiếng va đập, rõ ràng, là thật vất vả sau khi đứng dậy Trần Bình An, lại đánh cho nhiều lần đụng ở trên vách tường.

"Trần Bình An, lại đến! Điểm ấy đau đớn tính là cái gì chứ, người nếu là cái đàn ông, liền đứng lên lại ăn một quyền. . ."

Lão nhân yên tĩnh một lát, sau đó bỗng nhiên giận dữ, hùng hùng hổ hổ, rất nhiều mắng chửi người lời nói, kỳ thật đều là cùng Nê Bình ngô hém thiếu niên học được.

Nguyên lai Trần Bình An tiếng lòng kém chút kéo căng gây mất.

Hăng quá hoá dở.

Trần Bình An không muốn chịu thua, không dựa vào lấy chiếc kia khí ráng chống đỡ, thậm chí trong lúc vô tình vận dụng hư vô phiêu miểu "Tâm khí", sau đó bị lão nhân một quyền đánh bay về sau, tâm khí đều cùng nhau hạ xuống, là chân chính sinh tử một đường ở giữa, đây cũng là lão nhân dạy quyền về sau lần thứ nhất ngoài ý muốn nổi lên.

Ngoài miệng không buông tha lão nhân sớm đã ngồi xổm người xuống, tranh thủ thời gian một chưởng che thiếu niên tim, cúi đầu nhìn lại, là thiếu niên một trương thống khổ đến vận vẹo ngăm đen khuôn mặt, còn có thiếu niên một đầu đặt ở trên lồng ngực cánh tay, nắm đấm nắm chặt, thuần túy là theo bản năng bản năng động tác.

Lão nhân duỗi ra cái tay còn lại, nhẹ nhàng nắm chặt thiếu niên da thịt phun nứt, lộ ra xương trắng nắm đấm, lần đầu tiên lộ ra một vòng hiền lành vẻ mặt, nhẹ giọng cười nói: "Tiểu tử, không sai. Quyền chiêu tại chỗ thấp thực chỗ, quyền ý tại hư chỗ chỗ cao, quyền pháp ở trong lòng chỗ sâu, người chạy tới chân chính võ đạo."

Chỉ là ở đây lúc, không biết là trong mộng vẫn là mơ hồ, Trần Bình An nỉ non nói mắng chửi người thô tục.

Lão nhân ngẩn người, không những không giận mà còn cười, "Xú tiểu tử."

Ngày thứ hai, Trần Bình An ngạnh sinh sinh chịu hai mươi chín quyền mới ngất đi.

Sau khi tỉnh lại chuyện thứ nhất, Trần Bình An chính là gian nan đi đến lầu hai, hỏi một câu lời nói, "Lần tiếp theo ba mươi quyền, ta có thể hay

không bị người đánh chết ?"

Lão nhân tại trong phòng mở mắt ra, "Không biết."

Sau đó Trần Bình An liền đứng tại lầu hai dưới mái hiên, bắt đầu hùng hùng hổ hổ, Cổ Sát hãn mẩu thân đã từng danh xưng tiểu trấn chủ đồng đệ nhất nhân, mắng liền Hạnh Hoa ngô hẻm Mã bà bà đều phải về nhà tổng kết kinh nghiệm, hấp thu giáo huấn về sau, vẫn là khi thắng khi bại. Như vậy Trần Bình An xem như thường thường dự thính mắng chiến gia hỏa, mưa dầm thấm đất, thật muốn mở rộng mắt lên, công lực đương nhiên không kém.

Sáng mai luyện quyền sau khi bắt đầu, khẳng định là không có cơ hội mắng.

Hôm nay trước mắt lại nói.

Dù sao nên chịu khổ đầu, không nên bị tội, đều ăn đủ ăn no rồi, lão gia hỏa lại không thể đánh chết chính mình, vậy hã Trần Bình An sợ cái gì.

Không mắng một mắng, Trần Bình An thật sợ đem chính mình tươi sống nín chết, quyền không có luyện được triển vọng lớn, trước đem chính mình nén giận chết rồi, cái này không đi!

Lão nhân đối với cái này căn bản lơ đãnh.

Trên thực tế đây mới là chuyện tốt.

Bởi vì hoàn toàn cái này là luyện quyền một tầng ý nghĩa trọng yếu chỗ.

Nê Bình ngô hẻm thiếu niên góp nhặt quá đa tình tự bên trên tạp chất, tựa như là bị Trần Bình An chính mình từng chút từng chút quét vào chân tường cây rác rưởi, không nhiều không ít, không ngại tâm cảnh, bởi vì "Mắt không thấy tâm không phiền", nhưng là một khi tương lai võ đạo

leo lên, không ngừng hướng lên lên cao, như vậy điểm ấy thì vết liền sẽ không ngừng bị phóng đại, hai ba cảnh thời điểm, bị lão nhân lấy đủ loại quyền pháp thần thông rèn luyện gõ, có thể tương đối nhẹ nhõm mà loại trừ, nếu là đến sáu bảy ở giữa võ đạo cửa lớn, hoặc là chín mười phần giữa lạch trời, còn muốn quay đầu nhổ quét sạch, liền khó như lên trời.

Thế nhưng là lão nhân cũng không phải Nê Bồ Tát, chỗ nào chịu được không dứt mắng chửi người lời nói, gầm thét nói: "Xéo đi, nói nhảm nữa nửa câu, gọi ngay bây giờ chết người."

Trần Bình An cười ha hả đi, rất vừa lòng thỏa ý.

Lão nhân tại trong phòng thấp giọng cười mắng nói: "Cùng sàm sàm khi còn bé, thật đúng là giống."

Nói đến đây, lão nhân liền có chút vẻ mặt hoảng hốt.

Khi còn bé, đối với sàm sàm, chính mình cái này làm gia gia, có phải hay không quá khắc nghiệt vô tình, quá đốt cháy giai đoạn rồi?

Nho gia thứ Tam Thánh, từng có lời lẽ chí lý, truyền lưu thế gian, "Nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn."

Lão nhân thở dài.

Trận kia kinh tâm động phách ba bốn chi tranh, hắn đã từng tự mình lĩnh giáo qua, hạ tràng như thế nào, chính là hiện tại bộ dáng. Đây là lão nhân bước chân không sâu nguyên nhân.

Lúc trước hắn có một lần du lịch vô danh núi lớn, ngẫu nhiên gặp một vị nho sam lão giả, ánh bình minh vừa ló rạng, lão giả tại đỉnh núi đảo quanh tản bộ, chậm rãi mở rộng gân cốt, tựa như là tại vẽ vòng tròn, nhưng là lấy hắn mười cảnh võ phu nhãn quang đến xem, nhìn ra được, cao tuổi người đọc sách nhìn như tại nguyên chỗ đảo quanh, kỳ thật mỗi

một lần khoanh tròn vòng, đều sẽ thoát hướng bên ngoài một bên hơi phát triển.

Hắn liền hiếu kỳ hỏi thăm: "Lão tiên sinh vì sao không đồng nhất sai bước ra ngoài ?"

Nho sam lão nhân mỉm cười trả lời: "Hồng quy củ, khó mà làm được."

Một phen thiên Nam địa Bắc tâm tình, tại cái kia về sau, hắn liền không còn có gặp qua cao tuổi người đọc sách bóng người.

—— ———

Ngày thứ ba, lão nhân tại luyện quyền trước đó, đối với Trần Bình An cười nói: "Như là đã tại ba cảnh đứng vững bước chân, vậy chúng ta tiếp tục, lão phu đem người bốn cảnh võ đạo nội tình cho đánh vững chắc. Đi xa một chuyện, không chậm trễ mấy ngày nay công phu."

Trần Bình An lắc đầu nói không được, đi xa một chuyện, chỉ cần Nguyễn sư phó đức kiếm thành công, nhất định phải lập tức đi.

Lão nhân tiếp tục dụ hoặc Trần Bình An luyện quyền, "Lúc trước vì sao lão phu lấy ngũ cảnh tu vi một quyền ra ngoài, lục cảnh đỉnh phong Tôn Thúc Kiên liền đánh chết ? Liền ở chỗ đồng dạng cảnh giới, khác nhau một trời một vực, cho nên cho dù là khó khăn nhất vượt qua cảnh giới giết người võ đạo một đường, lão phu vẫn có thể nhẹ nhõm đánh chết cao nhất tầng Tôn Thúc Kiên, bởi vì hắn nội tình đánh cho quá lỏng lẻo."

"Tỉ như khoa cử một chuyện, đồng dạng là bước lên thi đình người đọc sách, vì sao có người chính là cao quý không tả nổi Trạng Nguyên Lang Thám Hoa Lang, còn lại chính là tiến sĩ, thậm chí còn có những cái kia làm bộ đáng thương đồng tiến sĩ xuất thân ? Toà kia Kim Loan Điện, chính là một cái cảnh giới, nhưng là đồng đẳng cảnh giới bên trong, vẫn là muốn phân ra một cái tam lục cửu đẳng."

"Trần Bình An, người phải biết, võ đạo ba cảnh bốn cảnh, chênh lệch cực lớn. Không khác luyện khí sĩ dưới ngũ cảnh cuối cùng một cảnh, cùng trong ngũ cảnh đệ nhất cảnh, tồn tại một đạo to lớn đường ranh giới. Có hay không lão phu giúp người phác họa, người ăn nhiều như vậy đau khổ, ích lợi lớn nhỏ, chính người hẳn là rõ ràng nhất. Nếu như có thể một cổ tác khí, phá vỡ bốn cảnh, chỉ cần phá vỡ bình cảnh, về sau bốn cảnh võ đạo đường xá, chính là vùng đất bằng phẳng, há không thống khoái ?"

Trần Bình An không chút do dự, vẫn là lắc đầu.

Dương lão đầu tất nhiên nói nơi này không nên ở lâu, lấy được kiếm nhất định phải rời đi đỉnh núi, một mực xuôi Nam, Trần Bình An liền tuyệt đối sẽ không kéo dài một nén nhang.

Kỳ thật ở sâu trong nội tâm, đối với ba cảnh phía trên luyện quyền, Trần Bình An vẫn còn có chút kinh hồn táng đảm, nói không sợ đó là lừa mình dối người.

Lão nhân gật gật đầu, "Trải qua được dự hoặc, cũng coi như chuyện tốt. Tôn Thúc Kiên chi lưu, thiên tư không kém, có thể trúng đồ chết yếu người, vô số kẻ, liền chết tại lòng tham hai chữ bên trên. Cái kia ngày phu liền phá lệ khen thưởng người một lần, đem ba mươi quyền, đổi thành ba mươi một quyền tốt. Yên tâm, đảm bảo sẽ không chết người, giúp người đem ba cảnh hảo hảo nện vững chắc kiên cố, người không cần đối với lão phu cảm động đến rơi nước mắt, ai bảo người là sàm sàm tiên sinh. . ."

Lão nhân mặt ngoài nói đến vẻ mặt ôn hoà, thế nhưng là trong lời nói đằng đằng sát khí, hàn ý thật sâu, Trần Bình An sao lại không biết ?

Ngày hôm qua mắng một chập người, là mắng nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, kết quả hôm nay liền muốn bị báo ứng ?

Kết quả ba mươi một quyền về sau, Trần Bình An đầu về tại đại dược trong thùng ngủ một ngày, sau đó ở giường trải lên bất tỉnh thiên tối mà mà ngủ suốt cả đêm.

Tảng sáng thời gian, Trần Bình An đi ra khỏi phòng, Ngụy Bách cùng hai cái tiểu gia hỏa đều ngồi tại dưới mái hiên.

Nhìn thấy Trần Bình An sau, Ngụy Bách ngồi tại trên ghế trúc, ngẩng đầu, hai tay ôm quyền, vui mừng hơn hờ nói: "Chúc mừng chúc mừng."

Trần Bình An ôm quyền hoàn lễ, cười khố nói: "Một lời khó nói hết."

Phấn váy nữ đồng đem ghế trúc tặng cho nhà mình lão gia, Ngụy Bách tại Trần Bình An đề thấp giọng âm sau, "Nguyễn Cung tại cái này hai ngày liền sẽ khai lò, trước đó cùng tiểu xà nói chuyện phiếm, nghe nói người muốn mua một cái Dương Kiếm Hồ, cái kia ta liền tự tiện chủ trương, đem Đại Ly triều đình nguyên bản một ngọn núi đầu đưa tặng một phần lễ hỏi sự tình, cho quy ra năm kiện pháp bảo không cần, chỉ lấy một cái hồ lô, Trần Bình An, người nếu là cảm thấy thua lỗ, có thể sửa đổi, tiếp tục thu xuống Đại Ly ban đầu năm kiện pháp bảo chính là."

Phấn váy nữ đồng cùng tiểu đồng áo xanh cùng một chỗ nháy mắt, thuyết phục Trần Bình An đừng mở heo làm tâm trí mê muội, lấy năm bỏ một.

Trần Bình An cười nói: "Ta đương nhiên muốn cái kia Dương Kiếm Hồ Lô."

Ngụy Bách cười mở cười to, tiện tay vung lên tay áo, trong một chớp mắt một cái chu tinh xảo tiểu hồ lô, liền bị nâng ở trong lòng bàn tay.

So với A Lương treo bên hông ngân sắc tiểu hồ lô, hơi nhỏ một chút, màu sắc ôn nhuận, kiểu dáng cổ phác, để cho người ta vừa thấy đã yêu.

Trần Bình An đầy mặt kinh hãi, cẩn thận từng li từng tí hai tay cầm lấy chu Hồng Hồ Lô, trừng lớn con mắt, xịch lại gần cẩn thận xem xét.

Ngụy Bách cười giải thích nói: "Cái này Dưỡng Kiếm Hồ Lô chỉ có thể coi là phẩm cấp trung đẳng, không tính là chân chính thần tiên vật, nhưng đã rất hiếm thấy, dù sao cũng là tại Đông Bảo Bình Châu, không so được kiếm tu hoành hành đều Lô Châu, bất quá coi như cầm lấy đi đều Lô Châu, cái này tiểu hồ lô, đồng dạng có thể làm cho trong ngũ cảnh kiếm tu thêm nhỏ dải ba thước."

Ngụy Bách chỉ chỉ tiểu hồ lô dưới đáy, "Khoản vì 'Khương ẩm', cùng hành tẩu giang hồ giang hồ hải âm, rất vui, mà lại hơn phân nửa là một vị họ Khương kiếm tu trân ái di vật, mới có thể khắc lên cái tên này. Có thích hay không?"

Trần Bình An cười đến gọi là một cái vui vẻ, liên tục không ngừng ứng thanh nói: "Vui hoan hỉ vui mừng! Làm sao lại không thích! Dưỡng Kiếm Hồ ai!"

Phấn váy nữ đồng che miệng mà cười, tiểu đồng áo xanh liếc mắt, vỗ một cái cái trán.

Được rồi, mẫu chốt vẫn là biết hàng, hiểu được Dưỡng Kiếm Hồ Lô giá trị liên thành, mới như vậy sinh lòng hoan hỉ, lão gia tham tiền tập tính, thật sự là không đổi được.

Trần Bình An đột nhiên hỏi: "Có thể chứa rượu không?"

Ngụy Bách gật đầu cười nói: "Tự nhiên là có thể, lắp đặt mười mấy cân rượu không có vấn đề, không trở ngại ôn dưỡng phi kiếm, nhưng là nhớ lấy, Dưỡng Kiếm Hồ bên trong, không thể ôn dưỡng khí thể trái ngược phi kiếm, cũng không chú trọng cái gì càng nhiều càng tốt, nếu không sẽ trì hoãn dưỡng kiếm tiến trình, tốt nhất là đồng thời dưỡng dục hai ba

đem. . ."

Nói đến đây, Ngụy Bách tự giễu nói: "Nếu là có thể đồng thời ôn dưỡng hai thanh phi kiếm, đã đủ dọa người. Trước không nói thu hoạch được thượng thừa phi kiếm cơ duyên, cái này cần cần muốn bao lớn tài lực vật lực a."

Trần Bình An yên lặng nhớ xuống.

Sau đó sừ sừ hai lần, vốn tên là "Tiểu Phong Đô" lần đầu tiên, cùng Dương lão đầu đổi cho Trần Bình An màu xanh biếc "Thập Ngũ", một trước một sau từ Trần Bình An hai tòa khí phủ lướt đi, lóe lên một cái rồi biến mất, chui vào chu Dưỡng Kiếm Hồ Lô, hai thanh phi kiếm tựa hồ cực kỳ khoái hoạt, ở trong đó bốn phía tán loạn, không ngừng đâm vào trong hồ lô trên vách, đến mức tiểu hồ lô tại Trần Bình An trong tay có chút lay động.

Ngụy Bách trừng lớn con mắt, chỉ cảm thấy không nể mặt, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Được rồi, đem ta không nói gì."

Tiểu đồng áo xanh cùng có vinh yên, hàm hừ nói: "Biết rõ lão gia nhà ta tài lực hùng hậu a?"

Ngụy Bách không có cùng đầu này tiểu xà so đo, vui tươi hơn hờ nói: "Biết rồi biết rồi."

Ngụy Bách cuối cùng cười nói: "Đúng rồi, trong hồ lô lấp rượu, liền người Trần Bình An điểm này tửu lượng, cứ việc uống."

Ngụy Bách sau khi rời đi, Trần Bình An mang theo một đầu ghế trúc ngồi tại bờ sườn núi bên kia, một mình ngậm nhỏ ngậm nhỏ uống rượu.

Phấn váy nữ đồng nếu muốn đi theo đi qua, kết quả bị tiểu đồng áo xanh bắt lấy cánh tay, lắc đầu ra hiệu đừng đi tham gia náo nhiệt.

Trần Bình An thư thư phục phục tựa lưng vào ghế ngồi, hai chân duỗi thẳng, hai tay bưng lấy tạm thời làm lên bầu rượu tiểu hồ lô, mấy ngụm rượu hạ bụng, đã cảm thấy gương mặt lửa nóng, yết hầu nóng hổi, cả người đều đi theo ấm áp lên.

Trần Bình An nhìn về phía xa xôi phương Nam, tràn đầy ước mơ.

Giống như bên kia sơn sơn thủy thủy, chính là trong tay Dương Kiếm Hồ Lô hài âm giang hồ.

Đây là Trần Bình An chưa bao giờ nghĩ tới sinh hoạt.

Có thể hảo hảo còn sống, thật tốt.

—— ———

Nê Bình ngô hẻm cô nhi, cha mẹ đều sau khi qua đời, năm tuổi đến bảy tuổi thời điểm, gian nan nhất.

Một số thời khắc đói bụng đến ruột thắt nút thời điểm, đó là thật có thể đói bụng đến hận không thể đi đào bùn đất ăn, mỗi khi lúc ăn cơm, Nê Bình ngô hẻm phụ cận đều là từng nhà khói bếp lượn lờ, dù là chỉ là đi trong ngô hẻm, hài tử đều có thể nghe những cái kia mê người mùi cơm chín mùi đồ ăn, hài tử mặc trên người cha mẹ lưu lại quần áo, chính mình cắt may thành chính mình có thể mặc lớn nhỏ kiểu dáng, một bên bên góc góc đều ném không được, từng khối từng khối góp nhặt bắt đầu.

Hài tử lần thứ nhất ăn được nhà khác đồ ăn, là vốn liếng hao hết về sau, trong nhà có thể bán đồ vật đều bán, sáu tuổi hài tử, tại một cái lớn mùa đông, lại vô pháp lên núi hái được kiếm chút đồng tiền, triệt để không có kiếm sống, lại không muốn đi trộm, đói khổ lạnh lẽo, giống một cái nho nhỏ cô hồn dã quỷ, đi trong ngô hẻm, từ nơi này một đầu đi đến một đầu kia, đi thẳng đến trong hoàng hôn, đến khói bếp dâng lên thời điểm, hài

tử căn bản không biết rõ sống sót bằng cách nào.

Trước đó có người hảo tâm nói tiểu Bình An, đi nhà ta ăn cơm. Hài tử kiểu gì cũng sẽ cười nói không cần, trong nhà còn có mét. Sau đó liền tranh thủ thời gian chạy ra.

Thế nhưng là cái kia một ngày, hài tử là thật cái gì cũng bị mất, ban ngày đi trước lợi Dương gia cửa hàng, nếu muốn cùng lão nhân ký sổ, lão nhân căn bản cũng không nguyện ý gặp hân.

Sau đó tại cái kia hoàng hôn bên trong, hài tử liền ủy khuất nghĩ đến, sẽ có hay không có người thấy chính mình, có thể hay không cười nói, tiểu Bình An, tiến đến ăn cơm.

Nhưng là cái kia một ngày, không có người mở cửa, đại môn đóng chặt, bên trong một bên có tiếng hoan hô cười nói, có hùng hùng hổ hổ.

Hài tử cuối cùng bị đói trở lại chính mình sân nhỏ, nằm đang đệm chăn đơn bạc băng lãnh ván giường bên trên, yên lặng nói với chính mình, không đói bụng không đói bụng, ngủ thiếp đi liền không đói bụng, muốn một chút cha mẹ liền không đói bụng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 203: Tửu quỷ thiếu niên lang

Chân trần lão nhân không biết đi khi nào ra trúc lâu, đứng tại bờ sườn núi, đi vào Trần Bình An bên cạnh, cười hỏi nói: "Thế nào, chịu đựng qua một cái đại quan ải, tại ức khổ tư ngọt ?"

Trần Bình An bị đánh gãy suy nghĩ, sau khi lấy lại tinh thần, uống một ngụm rượu, quay đầu cười nói: "Dạng này có phải hay không không tốt lắm ?"

Lão nhân ăn mặc một bộ làm trắng áo gai, lộ ra phá lệ nhẹ nhàng khoan khoái lưu loát, "Không tốt lắm ? Rất tốt, người sống không có hi vọng, rất không tư vị. Chịu được khổ, hưởng được phúc, mới là chân anh hùng. Chịu khổ đầu thời điểm, đừng thấy người liên cùng người nhắc tới ta thật đáng oa, cùng cái tiểu nương môn giống như, hưởng phúc thời điểm, liền cứ yên tâm thoải mái thụ lấy, tất cả đều là chính mình dựa vào bản sự kiếm tới tốt lắm thời gian, bằng cái gì chỉ có thể trốn ở trong chốn vụng trộm vui ?"

Trần Bình An gật gật đầu, "Có thể có chút lại nói đi ra, lão tiền bối sẽ không quá cao hứng, nhưng đúng là lời trong lòng của ta, lão tiền bối, nguyện ý nghe sao? Ta một mực không có cùng người khác nói qua, cho dù là ta tốt nhất bằng hữu, Lưu Tiệp Dương đều chưa từng nghe qua."

Chân trần lão nhân ngồi xổm ở ghế trúc cùng thiếu niên bên cạnh, "Ồ? Khi còn bé điểm này thê thê thăm thăm rách rưới sự tình ? Có thể a, nói ra để lão phu vui a vui a."

Trần Bình An uống một hớp rượu, không có nổi nóng, đưa tới màu son hồ lô, lão nhân khoát khoát tay nói là ghét bỏ rượu kém, Trần Bình An

liền mở ra nội tâm, chậm rãi nói rằng: "Ta dù là luyện quyền, mỗi ngày đau đến ngao ngao gọi, còn vụng trộm khóc mấy lần, cảm thấy thật muốn bị lão tiên bồi đánh chết tươi, nhưng cho tới bây giờ, ta vẫn cảm thấy đời này khó chịu nhất thời điểm, là lúc nhỏ, một lần là đầu về tự mình một người lên núi hái dược, ta nhớ được rất rõ ràng, trên trời thật lớn mặt trời, ta liền khiêng một cái không sai biệt lắm có chúng ta cao như vậy lưng rộng cái sọt, lúc đó tâm lớn, nghĩ đến cái guì lớn, liền có thể chứa bên dưới rất nhiều rất nhiều dược liệu, mẫu thân liền sẽ càng nhanh tốt, sau đó đi tới đi tới, liền mài hồng trên bờ vai da, cho mặt trời nhất sái, mồ hôi nhất lưu, nóng bỏng đau, mấu chốt là lúc kia ta mới mới vừa đi ra tiểu trấn, vừa nghĩ tới muốn như thế đau nửa ngày, một ngày, thật sự là muốn tự tử đều có."

Lão nhân cười nhạo.

Lại không phải trò cười Trần Bình An, mà là nhớ tới Thôi thị con cháu ăn sung mặc sướng, đời đời trâm anh, là Bảo Bình Châu đỉnh tiêm hào phiệt, sau đó cái kia thằng nhãi con nhóm luyện quyền thời điểm, mới đứng như cọc gỗ mà thôi, liền từng cái cùng thụ bao lớn ủy khuất giống như, trở lại nhà mình liền bắt đầu cùng cha mẹ cáo điệu trạng, hoặc là xuân hàn đông đông thời gian, bọc lấy áo lông chồn cùng khóa bánh chưng không sai biệt lắm, trước dạy học tại nhà tảo khóa, liền cảm thấy mình ăn dưới gầm trời lớn nhất đau khổ, đêm trừ tịch liền nghĩ cùng mấy vị tổ tông đòi hỏi một phong thật to may mắn tiền, lão nhân không quen nhìn những này, nhưng là còn lại mấy vị đồng bối phần huynh đệ, vẫn thật là dính chiêu này, sẽ khóc hài tử có đường ăn nha.

Trần Bình An nói tiếp nói: "Lần thứ hai, là đói, trong nhà vại gạo thấy đáy, có thể bán đồ vật toàn bán, đói bụng nguyên cả ngày, lại không da mặt đi cầu người, liền trong ngõ hẻm đi tới đi lui, nghĩ đến người khác chủ động lên tiếng kêu gọi, hỏi ta muốn hay không thuận tiện ăn một bữa cơm. Năm đó lớn mùa đông, là thật lạnh quá a, hạ thu thời tiết không có việc gì, trong nhà lại nghèo, thiếu mặc quần áo lại không quan hệ, mà lại lên núi hái dược có thể kiếm chút đồng tiền, mỗi lần hái dược còn có thể

thuận tiện mang về nhà rau dại, trái cây, hoặc là cùng hàng xóm láng giềng mượn sắt lang đầu, đi dòng suối nhỏ bên trong gỗ hòn đá, liền có thể đem trốn ở bên dưới một bên cá con đánh cho bất tỉnh, về nhà thiếp ở trên vách tường nhất sái, hoàn toàn không cần trám dầu muối, phơi khô liền có thể ăn, còn tốt ăn. Nhưng là năm đó mùa đông, là thật sự không cách nào tử, không cầu người liền muốn chết đói, làm sao bây giờ, ngay từ đầu da mặt mỏng, không ngừng nói với chính mình, Trần Bình An, người đã đáp ứng chính mình mẫu thân, về sau sẽ hảo hảo còn sống, tại sao có thể cha mẹ mới đi một năm, liền cùng ăn mày không sai biệt lắm ? Cho nên khi lúc nằm ở giường trải lên, cảm thấy chịu một chịu, liền có thể đem cổ kia đói kinh chịu không có, chỗ nào biết rõ đói chính là đói, không có đói ngất đi, ngược lại càng đói càng thanh tỉnh, không có cách, bò lên giường đi ra sân nhỏ, lại đến trong ngõ nhỏ tản bộ, mấy lần nếu muốn gõ cửa, cũng đều rút tay về, chết sống không mở được như vậy miệng. Về sau ta liền nói với chính mình, cuối cùng đi một chuyến Nê Bình ngõ hẻm, từ một đầu đi đến cuối cùng một đầu, nếu như vẫn là không ai mở môn, nói với ta tiểu Bình An, đã trẻ thế như vậy ăn cơm không, không có, tiến đến tùy tiện ăn một chút. Cái kia ta liền thật đi gõ cửa cùng người cầu, chỉ là tại trong bụng yên lặng thề, ta lớn lên về sau, nhất định hảo hảo báo đáp cái kia hộ nguyện ý cho ta cơm ăn người ta. Cuối cùng ta liền từ Tào gia tổ trạch đầu kia ngõ nhỏ bắt đầu đi, kết quả đi thẳng đến Cổ Sán nhà hẻm ngõ nhỏ phần cuối, vẫn không có người nào mở cửa."

Lão nhân cười ha ha, không có nửa điểm lòng trắc ẩn, "Thế nào, cuối cùng gõ cái nào gia đình cửa lớn ? Người ta nguyện ý thu lưu người ăn chực không?"

Trần Bình An nói đến đây, vốn cũng không có bao nhiêu uế oải đau khổ vẻ mặt, càng thần thái sáng láng, giống như là uống một ngụm uống ngon nhất rượu ngon, "Ta cũng chỉ phải khóc cái mũi đi trở về, nhưng là không đi ra ngoài mấy bước, sau lưng cửa sân một tiếng cọt kẹt mở ra, ta ngay từ đầu không dám quay đầu, nhưng có người chủ động cùng ta chào hỏi, ta liền tranh thủ thời gian lau đem mặt, quay đầu nhìn lại, nhìn

thấy một vị hàng xóm trong tay mang theo một cái lửa thông, chính là bên trong một bên đồng bì bên ngoài hàng tre trúc lò lửa nhỏ, có thể xách trong tay tùy tiện đi dạo loại kia, nàng thấy ta giống như cũng thật bất ngờ."

Lão nhân chắc chắn nói: "Trời không tuyệt đường người, tiểu tử người cứ như vậy ăn chực một bữa cơm no à nha?"

Trần Bình An hung hăng lau đem mặt, tất cả đều là nước mắt, nhưng là ý cười đầy mặt, "Không có đâu, cái kia hàng xóm suy nghĩ một chút, cười hỏi ta, tiểu Bình An, người thật sự sẽ lên núi hái dược, những dược liệu kia thật nhận ra? Ta đương nhiên nói nhận ra, mà lại ta thật không có khoác lác, ta cái kia hai năm cơ hồ năm thì mười họa liền sẽ lên núi hái dược, đều nhanh so Nê Bình ngô hẻm còn quen thuộc. Nàng liền cười, đối với ta vẫy tay, lớn tiếng nói 'Cái kia dược a, tiểu Bình An, người qua đây, ta cùng người cầu chuyện, ta thân thể xương chịu không được lạnh, yêu cầu mấy vị thảo dược nấu canh bổ thân thể, thế nhưng là Dương gia cửa hàng bên kia quá xấu bụng, quá đắt, ta cũng không mua nổi, tiểu Bình An người có thể hay không đầu xuân về sau đi trên núi đầu hái dược, ta cho người đồng tiền, nhưng là giá cả nhất định phải thấp một chút.' "

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Ta đi qua, cùng với nàng thương lượng sự tình, nàng liền thuận tay đem chính mình lửa thông đưa cho ta, nói xong rồi sự tình sau, nàng nhìn ta không có dịch bước, liền cười hỏi, làm sao, chưa ăn cơm, còn muốn hết ăn lại uống a? Không được, trừ phi tính tại dược liệu tiền bên trong, không phải ta cũng không để người tiến cái này môn!"

Trần Bình An cười nhìn về phía phương xa, "Ta tại cha mẹ sau khi đi, dạng gì nhân quang chưa từng thấy, rất nhiều người đồng lứa, mắng ta là khắc cha chết nướng mầm hoa, dù là ta nhìn xa xa bọn hắn thả con diều, xuống sông mò cá, đều sẽ bị một số người cầm tảng đá nện ta. Còn có một số đại nhân, ưa thích mắng ta là tạp chủng, nói ta loại này tiện bại

hoại, coi như cho nhà giàu sang làm trâu làm ngựa đều ngại bẩn, so lão sứ núi phá mảnh sứ vỡ còn vương bận. Nhưng là ngày ấy, cái kia nữ nhân như vậy cùng ta trò chuyện thiên, nói phải bỏ tiền ăn cơm mới được, lão tiền bối người nhất định không biết, ta lúc đương thời nhiều vui vẻ. Vào nhà bên trong đang ăn cơm thời điểm, nước mắt lập tức lại không không chịu thua kém mà đầy mặt đều là, nàng liền nói đùa nói, u, tiểu Bình An, thủ nghệ của ta là quá tốt vẫn là quá kém a, còn có thể đem người ăn ra nước mắt đến ? Ta lúc ấy cũng chỉ dám cúi đầu đào cơm, nói ăn ngon."

Lão nhân ừ một tiếng, nhắc nhở nói: "Vậy người có nghĩ tới hay không, cái kia hàng xóm nhưng thật ra là muốn giúp người ? Bất quá đối cái biện pháp tốt hơn."

Trần Bình An gật đầu nói: "Ngay từ đầu không nghĩ tới, về sau ăn cơm tính tiền nhiều lần, rất nhanh liền hiểu."

Cái kia hàng xóm, chính là về sau Cố Sát mẫu thân.

Cho nên mỗi lần Cố Sát mẫu thân cùng người cãi nhau, Trần Bình An đều ở bên vừa nhìn, mấy lần cãi nhau làm cho hung ác, nàng liền sẽ bị một đám bảo đoàn phụ nhân xông đi lên cào mặt nắm chặt đầu tóc, Trần Bình An lúc kia liền sẽ chạy lên đi, che chở nàng, cũng không hoàn thủ , mặc cho chúng phụ nhân đem khí rơi tại trên đầu mình.

Cho nên Trần Bình An xưa nay không cảm thấy mình là kẻ ba phải.

Nếu như Cố Sát mẫu thân dạng này người tốt, mặc kệ nàng tại Nê Bình ngô hẻm Hạnh Hoa ngô hẻm tiếng tăm có bao nhiêu kém, đối với hãn Trần Bình An, chính là ân nhân cứu mạng, nếu như cái này đều không nghĩ hảo hảo báo đáp, Trần Bình An cảm thấy mình đều không phải là người.

Đưa cho Cố Sát một đầu con lợn nhỏ làm sao vậy, biết rõ nó là một cộc

đại cơ duyên, thì thế nào.

Trần Bình An căn bản không đau lòng.

Làm cái thế giới này cho chính mình thiện ý thời điểm, nhất định phải biết quý trọng, muốn tiếc phúc, vô luận lớn nhỏ.

Cho nên đốt hầm lò nửa cái sư phó, Diêu lão đầu nói qua câu nói kia, Trần Bình An lúc đó đã cảm thấy là dưới gầm trời tốt nhất đạo lý.

Là người liên hảo hảo bắt lấy, không phải người liên không nên suy nghĩ nhiều.

Dưới gầm trời không có ai là thiếu người, nhưng là người thiếu người khác, cũng đừng không xem ra gì.

Về sau Trần Bình An đối đãi Lưu Tiệp Dương, cũng là như thế.

Lên núi hái dược cuối cùng không phải kể lâu dài, là Lưu Tiệp Dương dạy cho Trần Bình An như thế nào gài bẫy tử bắt thịt rừng, như thế nào chế tạo thổ cung, như thế nào câu cá, đến long diêu đốt sứ, vẫn là niên kỷ hơi dài Lưu Tiệp Dương tại che chở Trần Bình An.

Trần Bình An khổ như vậy hề hề từ hài tử sống đến thiếu niên, sống đến có thể chính mình nuôi sống chính mình, tuy nói rất nguyện ý giảng đạo lý, nhưng là nếu như liên lụy đến Cố Sán hoặc là Lưu Tiệp Dương, tỷ như Bàn Sơn Viên lần kia, Trần Bình An giảng cái rắc đạo lý, chỉ cần bản sự đầy đủ, vậy liền làm chết vì thế.

Trần Bình An đã từng đối với một vị xử khác cô nương nói qua, nếu như về sau chính mình tìm được giống mẫu thân làm người tốt như vậy cô nương, dù là nàng cho cái gì Đạo tổ khi dễ, hấn đồng dạng muốn cuốn lên tay áo đánh nhau, có đánh thắng được hay không là một chuyện, có nguyện ý hay không vì nàng dâu đánh trận này đỡ, lại là một chuyện.

Cưới tốt như vậy nàng dâu, không biết được đau lòng, Trần Bình An đuổi lý.

Đương nhiên, như thế cô nương tốt, Trần Bình An cảm thấy tìm được, thế nhưng là còn chưa nói ra miệng, cho nên mới muốn đi kế tiếp chuyển kia giang hồ.

Hắn nhất định phải công chính mình vụng trộm lấy tên "Hàng yêu" "Trừ ma" hai thanh kiếm, đi đến trước gót chân nàng, nâng lên dừng khí lớn tiếng nói cho nàng, "Ninh cô nương, Ninh Diêu! Mặc kệ người có thích hay không ta, ta đều thích người, rất ưa thích!"

Về phần là chịu bàn tay, vẫn là liền bằng hữu đều làm không được, mặt dạn mày dày nói với nàng lại nói!

Lão nhân từ Trần Bình An trong tay đoạt lấy Đường Kiếm Hồ, ngừng đầu rút một miệng lớn, lại không có lập tức ném trả lại Trần Bình An, tức giận nói: "Rượu này thật không ra thế nào, người nói tiếp, lông gà vò tỏi bắn thiu sự tình, cũng liền chỉ xứng làm cái này ấm rượu mạnh đồ nhắm."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, hai tay lồng tãi trong tay áo, "Năm đó mùa đông vượt đi qua sau, ta giống như khai khiếu, da mặt liền tăng thêm, đói đến thực sự không được, liền đi cầu người ăn chực, sau đó lần lượt đều ghi tạc trong lòng, nghĩ đến khai băng về sau, có thể lên núi, kiếm đồng tiền liền còn cho bọn hắn, cũng sẽ có hảo tâm lão nhân chủ động đưa ta quần áo cũ, ta sẽ không lại cảm thấy thẹn thùng, nói trong nhà không thiếu đồ vật, đều thành thành thật thật thu. Cái kia trong vài năm, ta liều mạng lên núi hái dược, nhưng là kiếm tiền vẫn là rất ít, thật sự là sức lực quá nhỏ, Dương gia cửa hàng rất nhiều dược liệu lại khó tìm, cái này cũng rất bình thường, dễ tìm dược liệu, chỗ nào có thể làm cho ta kiếm số tiền này, đúng không ? Cho nên ta liền cho các hàng xóm láng giềng hỗ trợ, buổi sáng liền giúp bọn hắn đi Thiết Tỏa Tinh xách nước, vừa có việc nhà nông, liền đi trong ruộng hỗ trợ, đêm hôm khuya

khoắt sẽ ngồi xồm ở bên kia, giúp bọn hăn đoạt nước, miễn cho cho người khác cắt đứt mương nước, ta không dám cứng ngắc lấy làm, yêu cầu núp ở phía xa, đợi đến những cái kia thanh niên trai tráng nhóm rời đi, mới dám vụng trộm đào lên, đem nguồn nước dẫn vào nhà hàng xóm ruộng nước mới được, đợi đến trông coi đêm, nhìn thấy ruộng nước đầy nước, mới đi đem cổng rãnh nhỏ đập một lần nữa lấp trở về, vì thế ta còn bị người đuổi theo đánh qua rất nhiều lần, cũng may ta niên kỷ nhỏ, nhưng là chạy nhanh a, chân chính thua thiệt số lần không nhiều."

Chân trần lão nhân khoan thai uống rượu, ngoài miệng nói rượu không được, kỳ thật một thanh tiếp lấy một thanh, thật không có uống ít, trong lỗ tai nghe chuyện xưa xưa xưa xưa chợ búa việc nhỏ, lão nhân ngược lại là cũng không có cảm thấy thế nào tâm phiền.

Trần Bình An không có chút nào ngăn cản mà nói qua lời trong lòng, cảm thấy thống khoái nhiều, liền đưa tay đi lấy bầu rượu, lão nhân khuỷu tay vừa nhắc, vuốt ve tay của thiếu niên chương, không khách khí nói: "Chờ một chút."

Lão nhân hai ngón vờ ở hồ lô rượu, chậm rãi nói: "Trần Bình An, người nói nhiều như vậy cầu thí xúi quẩy chuyện nhỏ, muốn nghe hay không lão phu giảng một chút không quá mức tác dụng đại đạo lý ? Những lời này, chính là lão phu năm đó đỉnh phong, đã đứng trên thế gian võ phu đỉnh điểm, người nói lão phu tầm mắt như thế nào ? Đủ cao đi, cũng cảm thấy không đáng một đồng. Có muốn nghe hay không nghe nhìn ?"

Trần Bình An cười nói: "Nói, ta liền ưa thích nghe người ta giảng đạo lý."

Lão nhân đứng người lên, "Lão phu từng tại một tòa Trung Thổ Thần Châu đỉnh núi, ngẫu nhiên gặp một vị khí thái nho nhã lão thư sinh, lúc đó không biết thân phận, về sau đại khái đoán ra một chút, chỉ là không có linh hội hăn lão nhân gia dụng tâm lương khổ, mới có về sau biến thành diên lão hán thê thăm ruộng đồng. Lúc đó cùng lão thư sinh nói

chuyện phiếm, đừng nhìn lão phu là thuần túy võ phu, luôn miệng nói lấy quyền lý, nhưng thật ra là đường đường chính chính người đọc sách xuất thân, đã học qua thư, rất nhiều. Cùng lão thư sinh nói chuyện phiếm đến cuối cùng, liền hướng hẳn thỉnh giáo một chút không nghĩ ra sự tình, sau đó lão thư sinh liền đại khái nói một chút đạo lý của hắn."

Chân trần lão nhân mang theo bầu rượu, bắt đầu tản bộ, vòng quanh mà đi, "Cái kia lão thư sinh nói, chúng ta sống ở một cái rất phức tạp thế đạo bên trong, rất nhiều người nói chuyện hành động, cho dù là học vấn cực cao người đọc sách, vẫn là sẽ tự mâu thuẫn, chúng ta đã thấy nhiều không lắm đạo lý sự tình, khó tránh khỏi sẽ hỏi, có phải hay không trên sách đạo lý, là sai, hoặc là nói, là những đạo lý kia còn không có nói hết, chưa hề nói toàn."

"Như vậy vấn đề tới, làm sao bây giờ đâu ? Chúng ta nên ý kiến gì cái này rất nhiều ngoài miệng giảng đạo lý, làm việc không có đạo lý thế giới ? Biện pháp là có, một loại là sống được thuần túy, ta nắm đấm rất cứng, kiếm thuật rất mạnh, đạo pháp rất mạnh, liền dùng những này đến đánh vỡ một ít gì đó. Phức tạp vấn đề cho đơn giản giải quyết hết, chỉ cần ta vui vẻ là được rồi. Thiên địa có quy củ ước thúc ta, ta liền một quyền đánh vỡ, thế gian có Đại Đạo ép ta, ta có một kiếm phá vạn pháp. Dù là tạm thời làm đến như thế nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, nhưng luôn luôn nghĩ như vậy, kiên định không thay đổi, một mực hướng cái phương hướng này đi tại trên đường. Loại người này có thể có, nhưng là không thể người người như thế."

Nói đến đây, lão nhân dừng lại bước chân, nhìn về phía Trần Bình An, tự giễu nói: "Lão phu chính là loại người này."

"Lão thư sinh nói tiếp nói, một loại là sống được rất thông minh, làm sao bớt lo dùng ít sức làm sao tới, quy củ hai chữ, chính là dùng để chui lỗ thủng. Người đọc sách nếu là như vậy, chính là kẻ khuyến nho. Hoặc là tại hợp tình hợp lý ở giữa làm lấy hay bỏ, lựa chọn hợp chính mình tình, không hợp thế gian để ý, đến mức hồi hã, đều là lợi lai lợi vãng, nếu là

có thể đem cái này 'Lợi' đổi thành 'Lẽ' chữ, thế đạo thì tốt biết bao ?"

"Cuối cùng một loại là sống được rất không có tí sức lực nào, đem phức tạp vấn đề hướng phức tạp hơn nghĩ, tách ra nát đạo lý, cẩn thận chải vuốt, chậm rãi suy nghĩ.

Cuối cùng muốn mình bạch một cái vì cái gì. Khả năng làm sự tình, tha một vòng tròn lớn, vậy mà phát hiện chỉ là về tới nguyên chỗ, nhưng là thật sự vô dụng sao? Vẫn phải có, nghĩ thông suốt về sau, trong lòng của mình đều, sẽ rất dễ chịu. Tựa như. . . Tựa như uống một ngụm ủ lâu năm lão tửu, ấm áp, mỹ tư tư."

"Chúng ta người đọc sách tôn sùng Nho gia các Thánh Nhân, kỳ thật cả đời người nghĩ đến như vậy Chí Thiện đến mỹ, là nhân vị mười phần, nhưng là Nho gia chân chính học vấn, lại cũng tuyệt không phải như vậy không chịu nổi, dù là không tán đồng nhân tính bản thiện bốn chữ, không quan hệ, nhưng đến ngọn nguồn là có thể khuyên người hướng thiện."

Chân trần lão nhân từng vòng từng vòng tản bộ, cuối cùng dừng lại bước chân, "Lão phu không dám xác định cái kia lão thư sinh, có phải hay không người kia, nhưng là bây giờ hồi tưởng lại, nếu thật là người kia, già như vậy thư sinh nguyện ý cùng ta ôn hoà nhã nhặn nói những này, không dễ dàng. Dù sao lão phu lúc đó thế nhưng là chạy tới Trung Thổ Thần Châu, nên người ta tròng tử đi."

Lão nhân giơ tay lên cánh tay, hung hăng rót một miệng lớn rượu mạnh, tiện tay đem cái kia Đường Kiếm Hồ Lô vứt cho thiếu niên, đối phương xa cao giọng cười to: "Năm đó đi xa tứ phương, một bụng lời nói hùng hồn, không nhả ra không thoải mái!"

Lão nhân đứng tại bờ sườn núi, một cước bước ra, nhìn về phía bầu trời, "Đem ta hành tẩu ở giữa thiên địa, nắng gắt mặt trời chói chang, minh nguyệt giữa trời, phải hỏi ta một câu, giữa thiên địa đầy đủ sáng sủa hay không?"

Lão nhân quay đầu, cười hỏi nói: "Trần Bình An! Người cảm thấy có đủ hay không ? !"

Trần Bình An vừa muốn cúi đầu uống một hớp rượu, nghe được vấn đề sau, đành phải nâng đầu lên, mơ mơ màng màng nói: "Không quá đủ ?"

Lão nhân cười ha ha, đưa tay chỉ hướng phương xa, "Đem ta hành tẩu ở trên giang hồ, sông lớn cuộn cuộn, nước sông cuộn cuộn, phải hỏi ta một câu, sông lớn chi thủy đầy đủ giải khát hay không?"

Trần Bình An dành thời gian vội vàng uống một hớp rượu, nghe được lão nhân hào ngôn về sau, không khỏi cũng đi theo có chút hào khí tức, một tay nắm hồ lô rượu, một tay nắm đấm nện tại trên đầu gối, đi theo tham gia náo nhiệt mù hăng say, lớn tiếng nói: "Chưa đủ!"

Lão nhân lại nói, "Đem ta hành tẩu ở dãy núi đỉnh, quỳnh lâu ngọc vũ, biển mây tiên nhân, phải hỏi ta một câu, đỉnh núi cương phong đầy đủ hóng mát hay không?"

Mặt đỏ bừng Trần Bình An lại uống rồi ngậm lớn rượu, mượn phía sau mười phần tửu kinh, đầy mặt hào quang, lần đầu tiên mà làm càn cười to nói: "Không đủ chưa đủ! Còn thiếu rất nhiều! Rượu không đủ, sông nước núi gió chưa đủ! Đều không đủ!"

Trúc lâu bên kia, hai cái tiểu gia hỏa hai mặt nhìn nhau.

Phấn váy nữ đồng có chút bận tâm nhà mình lão gia, có thể hay không cứ như vậy biến thành một cái tiểu tửu quý a?

Tiểu đồng áo xanh thì đầy bụng nói thầm, lão gia đây là điên rồi đi ? Chẳng lẽ là luyện quyền luyện choáng váng ? Hắc, cái kia ta có phải hay không không cần như vậy cần cù tu hành ? Không bằng lười biếng mấy ngày ?

Cuối cùng của cuối cùng, Trần Bình An liền người mang cái ghế, cùng một chỗ say ngủ.

Từ đó nhân gian giang hồ, thêm ra một cái tửu quỷ thiếu niên lang.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 204: Cổ nhân đến đưa kiếm đi

Đi mà quay lại tuổi trẻ đạo nhân, để rất nhiều tiểu trấn thiếu nữ phụ nhân tình tảo niệm niệm gia hoả kia, lại bắt đầu tại lúc đầu vị trí bày quầy bán hàng, chỉ là bây giờ tiểu trấn náo nhiệt phi phạm, vậy mà sát vách thì có đoạt mỗi làm ăn người trong đồng đạo, người mặc một thân mới tinh đạo bào, tuổi thất tuần số tuổi, lại sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, mười phần đạo cốt tiên phong.

Lão đạo nhân ngồi tại một cái bàn lớn sau, một luồng thần tiên khí liền đập vào mặt, trên bàn đặt một cái bóng loáng sáng bóng lớn ống thẽ, bên trong chứa tu bổ chỉnh tề xinh đẹp thăm trúc, bên cạnh bàn cắm một cây hào hoa xa xỉ khí phái vải tơ phướn gọi hồn, bên trên vừa viết lấy một bộ câu đối, "Biết âm dương hiểu bát quái, biết thiên văn rõ ràng địa lý, một chi lá thăm sự tình; có thể hao tài tiêu tai, có thể góp nhặt công đức, mấy văn tiền mà thôi."

Trương này gian hàng coi bói, sinh ý hỏa bạo, rút quẻ coi bói tiểu trấn bách tính, nổi liền không dứt, đều nói linh nghiệm, một truyền mười mười truyền trăm, tăng thêm mới đến thầy bói bày ra tốt quang cảnh, bây giờ Long Tuyền quận huyện tận mắt nhìn thấy chính tai nghe thấy, xác định trên đời thật có thần tiên, liền càng tâm thành, nói là mấy văn tiền một chi lá thăm, nhưng lại nghèo môn hộ người ta, cũng nguyện ý móc ra một một số lớn đồng tiền, thơm lây lão thần tiên hỉ khí.

Tuổi trẻ đạo nhân bên này sạp hàng sinh ý quạnh quẽ, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, quả nhiên là danh xứng với thực trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, tại sạp hàng bày lúc thức dậy, thì có một cái Hoàng Tước từ đằng xa bay lượn mà tới, sau đó xoay quanh rồi đi. Tuổi trẻ đạo nhân có chút thương tâm, tội nghiệp nhìn qua một chút cái tuổi trẻ thiếu

nữ, đã từng đều là thân thiện tán gẫu qua thiên quen thuộc gương mặt, chỉ là những cái kia nghe hỏi mà đến các thiếu nữ, phần lớn là tốp năm tốp ba tập hợp một chỗ, khe khẽ nói nhỏ, cố ý trở mặt nhìn lấy anh tuần đạo nhân bối rối, ngược lại càng vui vẻ.

Cái này khiến tuổi trẻ đạo nhân cũng có chút thương tâm, cuối cùng thực sự nhàm chán, mắt thấy sát vách sạp hàng tạm thời không có cái gì rút quẻ coi bói người, liền dứt khoát mặt dạn mày dày đi ngồi tại trên ghế, lão đạo nhân mặc dù đầy mặt chính khí, nhìn không chớp mắt, kỳ thật trong lòng đầu tương đương chợt dạ, quyền sợ trẻ trung, thật muốn vì sinh ý động thủ, chính mình cái này tay chân lấm cấm, nhưng chịu không được trước mặt vị này tuổi trẻ tiểu hỏa tử ba lượng quyền hầu hạ, lão đạo nhân đoán mệnh là học chút da lông bản sự, mồm mép đánh nhau, rất sợ trường, thật động thủ đánh nhau, đảm bảo quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Đỉnh đầu mũ hoa sen tuổi trẻ đạo nhân sau khi ngồi xuống, cười tủm tỉm không nói lời nào.

Lão đạo nhân khoé mắt dư quang lờm một chút, là dĩ vãng chưa thấy qua một đỉnh mũ hoa sen, bọn hã Bảo Bình Châu cùng Đông Nam bên kia lục địa, ngoại trừ lác đác không có mấy vài toà cỡ lớn đạo quán, trên núi dưới núi các lộ đạo sĩ, cơ hồ tất cả đều là đuôi cá quan, cái này nhưng loạn không được, dính đến một giáo đạo thống chuyện lớn, ai dám loạn mang ? Không cần đạo quán ra mặt, liền sẽ bị quan phủ bắt lại ăn cơm tù.

Lão đạo nhân trong lòng đại định, tám chín phần mười là cái liên nhập môn quy củ cũng đều không hiểu chim non, tin đồn đến một chút thô thiển nghi quỹ, liền làm như thế đỉnh dờ dờ ương ương đạo quan mang theo, nói không chừng còn đắc chí đâu, cảm thấy mình hạc giữa bầy gà, không cùng tục cùng. Lão đạo nhân tính toán một chút sạp hàng khoảng cách huyện nha lộ trình, cảm thấy mình nắm vững thắng lợi, khí thế bỗng nhiên lắc mình biến hoá, mắt lộ ra tinh quang, trong nháy mắt khôi phục thể ngoại cao nhân diễn xuất, thẳng tắp nhìn chăm chăm một bộ

tướng mạo thật được tuổi trẻ đạo nhân, rất có thể dọa người.

Tuổi trẻ đạo nhân quả nhiên toát ra lo sợ thần sắc bất an, "Lão tiên dài, khó nói chỉ nhìn mặt bề ngoài, liền phát hiện đường nhỏ lần này đi xa không trôi chảy rồi?"

Nường đẩy, đừng phải cái thiếu tâm nhãn. Cái này rất tốt, nếu thật là cái cứ thể đầu xanh, ngược lại không mỹ. Dựa vào bản thân cái này ba tấc không nát miệng lưỡi, đảm bảo ba câu nói, liền lấy bên dưới cái này mới vừa vào làm được văn bối.

Lão đạo nhân trong lòng vụng trộm vui, nghĩ thầm liền tiểu tử người sát vách sắp hàng sinh ý, có thể trôi chảy ?

Lão đạo nhân ra vẻ cao thâm, "Xem ở người là văn bối hậu sinh phân thượng, rút một chi lá thăm a, không thu đồng tiền, miễn phí giúp người tính một quẻ."

Tuổi trẻ đạo nhân ha ha cười nói: "Chỗ nào có ý tốt làm phiền lão tiên dài, chỉ là tới đây tâm sự ngày mà thôi, một trận bèo nước gặp nhau cũng là duyên nha. . ."

Tuổi trẻ đạo nhân ngoài miệng nói lời khách sáo, lại sớm đã xoay người nghiêng về phía trước, liền muốn đưa tay đi bắt lấy một chi thăm trúc.

Lão đạo nhân nhướng lông mày, đưa tay đặt tại thăm trúc phía trên, tuổi trẻ đạo nhân hậm hực thu tay lại, nhẹ nhàng huy động, cười ngượng ngùng nói: "Ha ha, đường nhỏ nhìn lão tiên dài thăm trúc dính chút tro bụi, liền muốn giúp đỡ phủi nhẹ."

Lão đạo sĩ ngoài cười nhưng trong không cười lấy, rõ ràng là muốn không liên quan môn liền từ chối tiếp khách.

Bởi vì cách đó không xa có phụ nhân mang theo hài đồng chính hướng

sạp hàng chạy đến, sinh ý đến nhà, lão đạo nhân nơi nào có công phu cùng một cái sứť sẹo đồng hành tiêu xài thời gian.

Tuổi trẻ đạo nhân đành phải ngoan ngoãn đứng người lên, trở về chính mình sạp hàng, hai tay ôm lấy cái ỏt, thân thể ngửa ra sau, nhìn về phía xanh thẳm bầu trời.

Càng xa xôi, một cái trung niên hán tử mang theo trường mi thiếu niên chậm rãi đến, thiếu niên trước khi đến, chỉ nghe lão tổ tông nói là "Hắn cái này một mạch lão gia", dù là tâm chí hơn xa thường nhân Tạ gia trường mi, vẫn là trong lòng bồn chồn không ngừng, chỉ muốn nhất định là một vị đẳng vân giá sương mù lão thần tiên, tóc trắng xoá, nói không chừng bên cạnh còn có linh vật đi theo, không phải Tiên Hạc chính là giao long, tóm lại tất nhiên là tiên khí xông mây xanh đại nhân vật.

Nhưng làm trường mi mà thấy là tấm kia nửa sống nửa chín khuôn mặt sau, lập tức mộng.

Tuổi trẻ đạo nhân tại tiểu trấn bách tính bên này không xa lạ gì, sẽ cho tiêu phu hàm lò công xem bói, sẽ cho cô nương phụ nhân nhìn tay bề ngoài, sẽ giúp người viết thư nhà, cái gì cũng biết làm, một chút cái có thể ăn nhờ ở đậu đỏ trắng việc vui, tuổi trẻ đạo nhân cũng không mập mờ, đơn giản chính là hỗ trợ nhắc tới vài câu may mắn lời nói, sau đó liền bắt đầu chén lớn ăn thịt uống chén rượu lớn, so với lên núi xuống nước xanh trắng hán tử, không chút thua kém, quả thực có thể làm cho đau lòng đỏ ăn tiền.

Trường mi mà mẫu thân, vị kia có tri thức hiểu lẽ nghĩa tạ trạch đương gia phụ nhân, đã từng liền mang theo thiếu niên mà tính quá mệnh, rút ra một chi thượng xăm, nói một trận hư đầu ba não lời hữu ích, đem hắn mẫu thân cho vui mừng đến quay đầu sang chỗ khác lau nước mắt, kết quả tuổi trẻ đạo nhân được một tắc lại muốn tiến một thước, nói muốn cho hắn mẫu thân cũng nhìn xem tay bề ngoài, một mặt ý cười dáo dác, trường mi mà tức giận đến tại chỗ liền lôi kéo mẫu thân về nhà, nghĩ

thầm nào có như thế vô liêm sỉ sắc phôi, năm mẫu thân sau khi rời đi, thiếu niên lúc đó còn quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn tuổi trẻ đạo nhân.

Tạ Thực vừa muốn cung kính hành lễ, tuổi trẻ đạo nhân có chút lắc đầu, đưa tay lẳng không ấn xuống hai lần, ra hiệu Tạ Thực ngồi xuống chính là, Tạ Thực liền thành thành thật thật ngồi ở kia cây trên ghế dài, trường mi thiếu niên nuốt một ngụm nước miếng, đứng tại Tạ Thực bên cạnh, cúi thấp đầu, trong đầu một đoàn bột nhão.

Lão đạo nhân liếc mắt thoáng nhìn, phát hiện có người đi hướng sát vách sập hàng, suýt chút nữa thì mắt trợn trắng, lại còn có mắt người mù tìm miệng kia bên trên không - lông hậu sinh đoán mệnh ? Không phải giày xéo đồng tiền là cái gì ?

Tạ Thực không biết như thế nào mở miệng, thiên quân danh hiệu đã là vật trong túi một châu đạo chủ, đúng là đứng ngồi không yên.

Tuổi trẻ đạo nhân không để ý tới Tạ Thực, có chút ngẩng đầu nhìn về phía cúi đầu trường mi, trêu ghẹo nói: "Bần đạo năm đó không có lừa gạt người chứ, người chi kia thượng xăm, hàng thật giá thật, già trẻ không gạt."

Thiếu niên chẳng biết tại sao, liền muốn quỳ xuống đập đầu, chỉ là hết lần này tới lần khác như thế nào đều quỳ không đi xuống.

Tại Trần Bình An bên kia tự xưng họ Lục tên Trầm tuổi trẻ đạo nhân, cười nói: "Không cần khẩn trương như vậy, năm đó người lại không làm sai cái gì, chột dạ thật tốt không có đạo lý, làm sao, đơn giản là bối phận so nhà người lão tổ tông cao một chút, người liền cảm thấy mình sai rồi? Vậy người đời này coi như có sầu đi, càng đi trên núi đi, càng là thấy ai liền cảm thấy mình sai, tội gì đến quá thay, lẳng phí một cách vô ích bần đạo một chi thượng xăm."

Thiếu niên dĩ vãng tại trước chân rất lạnh lợi hiểu chuyện một hài tử, làm sao đến thời khắc mấu chốt ngược lại rụt rè, cái này khiến Tạ Thực có chút nổi nóng, chỉ là vừa muốn lên tiếng răn dạy, liền bị tuổi trẻ đạo nhân vừa trừng mắt, dọa đến Tạ Thực cảm như ve mùa đông, im miệng không nói.

Tạ Thực thầm cười khổ, nguyên lai bản thân so với trường mi, cũng không khá hơn chút nào.

Lục Trầm cười khẽ nói: "Thật không có ý định lưu tại bên cạnh tạo hình?"

Tạ Thực ngồi nghiêm chỉnh, hít thở sâu một hơi, vận dụng thần thông chỉnh ngay ngắn bản tâm, không còn như lúc trước như vậy bó tay bó chân, trả lời nói: "Đại thụ che chở phía dưới, đã là phúc khí, cũng là chuyện xấu, rất khó mọc ra cây thứ hai cây cao."

Lục Trầm gật đầu nói: "Chính xác."

Sau đó Lục Trầm vuốt vuốt cái cằm, chặc chặc cười nói: "Quay đầu bần đạo có thể đem câu nói này đi cùng sư phụ nói một câu, để hắc lão nhân gia đừng tổng lải nhải làm đồ đệ không ra gì, làm sư phụ ít nhất có một nửa sai nha."

Tạ Thực thật vất vả bình ổn tâm tư, lập tức một đoàn loạn ma, về mặt đau khổ không nói một lời.

Còn muốn ngày trước quân, sợ không phải liền cái chân nhân danh hào đều không gánh nổi a?

Nhà mình lão gia sư phụ, đương nhiên không đến mức vì thế tức giận, nhưng là ai chẳng biết rõ nhà mình lão gia Nhị Sư Huynh, cái kia khó mà phỏng đoán tính tình. . .

Vị kia nếu là động nóng tính, ai gánh vác được ?

Lục Trầm đối với trường mi thiếu niên vẫy tay, "Tới tới tới, giúp bản đạo nhìn lấy sạp hàng, bản đạo tùy tiện đi một chút, gặp một lần người quen đi."

Trường mi nào dám tu hú chiếm tổ chim khách, thật sự đi ngồi ở kia a cái vị trí bên trên, đánh chết không dịch bước.

Tạ Thực như trút được gánh nặng, hẳn là thật sợ trường mi mà dần dần đi đặt mộng ngồi xuống.

Lục Trầm cũng lơ đãng, đối với liên vôi vàng đứng lên Tạ Thực phân phó nói: "Những người khác bản đạo đã không thấy tăm hơi, người cùng bọn hắn lên tiếng kêu gọi, để bọn hắn dừng nhiệt tình mà bị hờ hững, bản đạo gần nhất tâm tình không tốt lắm, sợ đến lúc đó một cái thu lại không được tay, ha ha. . . Còn có a, về sau bản đạo nếu là muốn gặp nhà người tử tôn, chỗ nào yêu cầu người vẽ vôi cho thêm chuyện ra mà dẫn tới đây, hẳn chính là trốn ở bên dưới một bên phúc địa bên trong, bản đạo đồng dạng cũng có thể thấy, đúng không đúng, cho nên lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

Tạ Thực đè thấp giọng âm, gật đầu nói: "Cẩn tuân pháp chỉ!"

Lục Trầm tăng hắng một cái, cười tủm tỉm hỏi: "Đứa nhỏ này hẳn mẫu thân đâu, làm sao có việc không có tới a? Bên trên sẽ mà tay bề ngoài cũng không kịp nhìn đây."

Lần thứ nhất tận mắt nhìn đến "Vốn mạch lão gia" Tạ Thực, ngật ngà ngật ngừng, bây giờ nói không ra một chữ đến.

Tại rất nhiều thiên quân, Đại chân nhân ở giữa vụng trộm lưu truyền những cái này nghe đồn, nguyên lai toàn mẹ hắn là gạt người!

Trường mi nhi đã triệt để ngốc trệ.

Lục Trầm nghênh ngang rời đi, đi qua sát vách sạp hàng thời điểm, đây mặt hâm mộ nói: "Lão tiên dài thật bận bịu a."

Lão đạo sĩ nhẹ nhàng gật đầu cười một tiếng, trong lòng thì oán thầm, xéo đi nhanh lên!

Lục Trầm một đường dạo chơi, bước sau cùng nhập Nê Bình ngô hẻm, đi qua Tào gia tổ trạch thời điểm, đại môn đóng chặt, Bà Sa Châu lục địa kiểm tiên, Tào Hi trong phòng yên lặng thở dài hành lễ, lửa đỏ hồ ly ghé vào trên mặt đất, làm ra đầu rạp xuống đất thành kính tư thái, run lẩy bẩy.

Lục Trầm đối với cái này thờ ơ, đi thẳng tới một tòa sân nhỏ trước, nhảy cà tưng nhìn quanh trong viện cảnh tượng.

Đang ngồi ở sát vách sân nhỏ phơi mặt trời thiếu nữ đứng người lên, cau mày đầu, "Người làm gì đâu?"

Lục Trầm ánh mắt chếch đi, ngón tay chỉ mình cái mũi, cười ha ha nói: "Cô nương, người nhận không ra bản đạo à nha? Năm ngoái ta tại bên này đợi qua, chúng ta nhận biết a, lại nói, người cùng thiếu gia của người còn tại bản đạo sạp hàng có lợi quá mệnh đâu, không nhớ rõ à nha?"

Thiếu nữ giả vờ giả vệt mà làm bộ dụng tâm suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu nói: "Không nhớ rõ!"

Lục Trầm đi đến Trần Bình An sát vách tường viện bên ngoài, nhón chân lên đào tại trên đầu tường, dùng sức khịt khịt mũi, "Cô nương chính nấu cơm đâu, hương a. Bản đạo ở chỗ này đều nghe được gặp mùi cơm chín."

Trĩ Khuê vẫn là một mặt thiên chân vô tà, lắc đầu nói: "Không có a."

Lục Trầm cười, có chút lệch ra đầu, đưa tay điểm một cái thiếu nữ, "Bần đạo cái mũi linh đây, cô nương người không lừa được người."

Thiếu nữ ồ một tiếng, đi nhà bếp, đem thổ lò bên trong bó củi toàn bộ kẹp đi ra, một cái nguyên bản nóng nấu cơm thổ lò, lập tức tắt máy, thành một nồi cơm sống.

Thiếu nữ đi đến nhà bếp cửa ra vào, vỗ vỗ tay hỏi: "Hiện tại thế nào?"

Lục Trầm đuổi ra ngón tay cái, "Xem như người lợi hại!"

Thiếu nữ hoàn toàn không có coi ra gì, hỏi: "Người tìm Trần Bình An ? Chuyện gì ? Ta có thể giúp người mang hộ lời nói."

Lục Trầm cười nói: "Bần đạo chính mình tìm hắc là được, không dám phiền phức cô nương, không phải bần đạo sợ hãi đến mai sạp hàng liền bày không nổi nữa."

Trĩ Khuê nói rằng: "Nói đi, ta cùng Trần Bình An rất quen."

Nói xong câu đó, nàng đưa tay chỉ cửa phòng trên đầu dán thiếp lấy chữ phúc, "Người nhìn, cùng hắc nhà giống nhau như đúc, Trần Bình An tặng cho ta."

Tiểu cô nương, không có người như thế mở mắt nói lời bịa đặt, thật coi bần đạo sẽ không tính a.

Lục Trầm nhin không được khoe miệng co giật, thật không biết rõ Tề Tĩnh Xuân năm đó làm sao lại chịu được cái này nha đầu, còn nguyện ý che chở trăm bề nàng.

Lục Trầm thở dài, "Kỳ thật bần đạo hôm nay không tìm Trần Bình An, là tới tìm người, Vương Chu."

Trĩ Khuê mặt không biểu tình mà nhìn xem tuổi trẻ đạo nhân, "Mặc dù công tử nhà ta tạm thời không tại tiểu trấn, nhưng là người nếu như dám khi nhục ta, quay đầu Trần Bình An sẽ giúp ta báo thù, còn có, ta biết Tề Tĩnh Xuân, hẳn nhưng là Nho gia Thánh Nhân, liền không sợ hãi chết lại đột nhiên sống tới, đánh chết người ?"

Lục Trầm duỗi ra hai tay, vuốt vuốt gương mặt, bất đắc dĩ nói: "Không nói đến Trần Bình An có thể hay không giúp người báo thù, Tề Tĩnh Xuân chết chính là chết rồi, không sẽ sống tới đây."

Trĩ Khuê gảy nhẹ lông mày.

Như dương liễu quyến luyến, bị gió xuân thổi lật phất mà nghiêng.

Lục Trầm một lần nữa hai tay đào tại trên đầu tường, cười nói: "Vương Chu, bản đạo có một cục cơ duyên nếu muốn đưa tặng cho người, người có dám hay không thu xuống ?"

Hai cái màu xanh đào bào tay áo, cứ như vậy trầm trầm trải tại bùn vàng tường viện bên trên.

Như rồng cuộn hổ ngồi.

Trĩ Khuê hai tay ôm ngực, giống như là tại bảo vệ chính mình, cười lạnh nói: "Sắc phiêu, vô lại, đồ dê xồm, tay ăn chơi!"

Lục Trầm thu hồi tay, phình bụng cười to.

Tưởng tượng năm đó, thế gian vẫn còn Chân Long ngàn ngàn vạn, luận công hành thưởng về sau, phụ trách tọa trấn tất cả thiên hạ đầm sông lớn, trong đó có nổi danh nhất một đầu Thụ Long, thân phận đã tính cao quý không tả nổi, đối với mình là hạng gì si tình ? Trong mắt thế nhân, chính mình lại là hạng gì tuyệt tình ?

Tuổi trẻ đạo nhân kém chút cười ra nước mắt được.

Đại Đạo lại lớn, có thể dung không xuống nhi nữ tình dài.

Chỉ ao ước yên ương không ao ước tiên, trên sách có, trên núi có, đỉnh núi không có.

Lục Trầm nhìn trước mắt vị này vốn không nên xuất hiện trên đời này thiếu nữ, nhớ kỹ chính mình lúc trước đã từng chính miệng hỏi qua sư phụ, vì sao lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, lại có Ly Châu động thiên tồn tại.

Lão đầu tử chỉ cười nói hai câu nói.

"Nhưng mà khó lọt tức là chỗ mấu chốt, thừa hành Thiên Đạo chi pháp, đã không đủ để lập thân, cho nên sụp đổ."

"Đại Đạo năm mươi, thiên diễn tứ cửu, người độn nó một, cả đời vạn vật."

Lúc đó lão đầu tử ngồi xổm ở toà kia Liên Hoa động thiên hồ nước bên cạnh, vốc lên thối phồng nước, hướng một trương hơi nghiêng về lá sen bên trên vung đi, vẩy vào chỗ cao, thuận thế mà xuống, dần dần phân lưu, cuối cùng toàn bộ quay về ao nước.

Sau đó lão đầu tử hướng Lục Trầm cao cao nâng lên một cái bàn tay, nguyên lai trong lòng bàn tay vẫn còn một hạt giọt nước, làm bàn tay nghiêng lệch, giọt nước liền bắt đầu thuận nhỏ xíu lòng bàn tay đường vân chậm rãi chảy xuôi, xiêu xiêu vẹo vẹo, không ngừng mở rộng chi nhánh, mỗi một lần hơi chút dừng lại sau cải biến phương hướng, đều mang ý nghĩa đi tại con đường khác bên trên, nếu là đem viên kia không đáng chú ý giọt nước, đổi thành nhân gian hành tẩu tại thời gian trường hà bên trong người nào đó, tiện ý vị lấy trở thành người khác nhau.

Một ý nghĩ sai lầm, một bước khác biệt, liền có tam giáo bách gia, có đem bề ngoài Công Khanh, người buôn bán nhỏ.

Lục Trầm thu hồi suy nghĩ, tường viện bên ngoài tuổi trẻ đạo nhân, đối với tường viện bên trong thiếu nữ nhoẻn miệng cười, "Bần đạo cho cơ duyên của người, người không cần cũng phải muốn."

Thiếu nữ cười lạnh nói: "Người biết ta là ai không ?"

Lục Trầm hỏi lại nói: "Người biết ta là ai không ?"

Trĩ Khuê sắc mặt âm trầm, "Người một cái thói đạo sĩ mũi trâu, gánh được trách nhiệm ?"

Lục Trầm mỉm cười nói: "Bần đạo tên tục Lục Trầm, đã đầy đủ nói rõ hết thấy."

Trĩ Khuê lần này là thật sự nghe không hiểu, "Người nói cái gì ?"

Lục Trầm khôi phục bình thường vẻ mặt, ghé vào tường đầu, vui cười nói: "Cô nương, muốn không để bần đạo nhìn xem tay bề ngoài ? Khi nào hôn phối thành thân, có thể hay không sớm sinh quý tử, có phải hay không lương nhân mỹ quyến, bần đạo cũng có thể coi là."

Trĩ Khuê chớp chớp con mắt, hỏi: "Có thể hay không chỉ ăn cơm ? Không nhìn tay bề ngoài ?"

Lục Trầm xoay người vượt qua tường đầu, vỗ tay phát ra tiếng, "Bên trong!"

Trĩ Khuê lại hỏi nói: "Cơm sống, không ngại a?"

"Chú ý, ta đến đốt lò là được." Tuổi trẻ đạo nhân liếc mắt, thoải mái đi

vào nhà bếp, bắt đầu một lần nữa tăng thêm bó củi, cầm lấy thồi lửa ống, nâng lên quai hàm bắt đầu dùng sức thồi khói.

Trĩ Khuê đứng tại nhà bếp cửa ra vào, rất muốn quét qua cây chổi hương phía tuổi trẻ nói đầu người bên trên hung hăng đập xuống.

Thợ rèn cửa hàng một tòa kiến trúc bên trong, Nguyễn Cung rèn sắt động tác không có ngừng, âm thanh so với trước đó đều muốn kinh người, lần lượt tia lửa tung tóe, to như vậy một gian phòng ốc, rực rỡ huy hoàng, lít nha lít nhít đốm lửa nhỏ, tích lũy dần cùng một chỗ đốm lửa nhỏ không ngừng tích lũy, không có chút nào từng tiêu tán, càng sẽ không đổ xuống đến ngoài phòng đi, khiến cho trong phòng cơ hồ không có đặt chân địa phương,

Nhưng là hôm nay chẳng những Nguyễn Tú vào phòng, ngay cả Ngụy Bách đều tại, không gian có hạn, một người một Sơn Thần, chỉ có thể sống vai mà đứng, Nguyễn Tú trong tay ôm trong ngực một thanh không vỏ trường kiếm, lưỡi kiếm cũng không khai phong, nhìn qua không chút nào đều không thấy được, chỉ sợ rơi vào trong ngũ cảnh kiếm tu trong mắt, đều chẳng qua là một căn mới tinh kiếm đầu mà thôi.

Nguyễn Cung một bên vung mạnh nện, một bên quay đầu đối với Ngụy Bách trầm giọng nói: "Làm phiền người đem Tú Tú mang đến Lạc Phách Sơn, Dương lão tiên bối cũng đã che đậy thiên cơ, sẽ không có ngoài ý muốn."

Nguyễn Cung sau đó đối với Nguyễn Tú căn dặn nói: "Đến Lạc Phách Sơn, đưa kiếm sau, tuyệt đối không nên nhiều lời cái gì, chỉ cần để hãn tranh thủ thời gian đi theo Ngụy Bách đi hướng Ngưu Giác Sơn, cười cái kia chiếc 'Đò ngang' đi đi về phía Nam phương, thanh kiếm này đang bị Trảm Long Thai khai phong trước đó, sẽ không hiện ra mấy may cao chót vót, nhưng là nếu như gặp phải đại yêu, vẫn là sẽ lộ ra chân ngựa,

cho nên để cái kia họ Trần tiểu tử, xuôi Nam con đường, chớ tự mình muốn chết, cùng những cái này núi trạch đại yêu không hợp nhau, lấy hẳn bây giờ võ đạo cảnh giới, chỉ cần không muốn chết, là có cơ hội còn sống đi đến Đảo Huyền Sơn."

Ngụy Bách cân nhắc càng thêm chu đáo, "Tay ta một bên còn giữ một căn thô nhánh hộc, đến Lạc Phách Sơn, ta đưa Trần Bình An đi Ngưu Giác Sơn bao phục trai trên đường, có thể thuận tiện giúp hẳn làm hai thanh vỏ kiếm."

Nguyễn Cung muốn nói lại thôi.

Ngụy Bách hiểu ý cười một tiếng, "Yên tâm, cái kia Dưỡng Kiếm Hồ Lô, ta đã sử dụng chương nhãn pháp, bình thường chỉ có mười cảnh luyện khí sĩ mới có thể xem thấu, vấn đề không lớn."

Nguyễn Cung tiếp tục vui đầu làm việc, rèn sắt như sét đánh.

Vị này Bình gia Thánh Nhân đã sớm nổi giận trong bụng khí, hận không thể thẳng ranh kia tranh thủ thời gian cuốn gói xéo đi.

Ngụy Bách lần này không dám khinh thường, chẳng những trong lòng thầm đọc, hoàn thủ chỉ bấm niệm pháp quyết, lặng yên vận chuyển chính mình hạt cảnh bên trong sơn thủy khí vận.

Hai người rất mau ra hiện tại Lạc Phách Sơn trúc lâu lâu hai.

Trước đó nhận được tin tức Trần Bình An đã chuẩn bị kỹ càng hành lý, bởi vì có phi kiếm Thập Ngũ xem như Phương Thốn vật, cho nên không cần công cái gửi, so bất kỳ lần nào lên núi, đều muốn càng thêm khinh trang thượng trận, ngược lại để Trần Bình An có chút không thích ứng, trong tay đầu cầm đã quen khai sơn mở đường đao bổ củi, bây giờ chỉ cất giấu hai thanh nhẹ nhàng phi kiếm, thực sự không quen.

Nguyễn Tú đưa kiếm, nói qua nàng cha giao phó lời nói, cuối cùng nàng đưa ra một cái thêu hoa cái túi, cười nói: "Trần Bình An, tặng cho người, hoa đào bánh ngọt."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 205: Đeo kiếm Nam độ

Long Tu Hà bờ kiếm lô, khí trùng đấu ngư, rèn sắt thanh âm, rơi vào Yêu tộc trong tai, rung động âm âm, sắp nứt cả tim gan.

Gần đây Long Tuyền quận bên trong, cơ hồ tất cả tu sĩ ánh mắt, đều tìm lòng không được mà nhìn về phía thợ rèn cửa hàng, đỉnh núi mới xây đình đài lầu các, giữa hai ngọn núi nguy hồ cao quá thay cầu giây, thường thường sẽ có luyện khí sĩ tụ tập, ngóng nhìn ngoài núi kiếm lô bên kia đúc kiếm khí tượng, chính là Lô thị vương triều hình đồ, cùng giám sát cái này phát vong quốc di dân Đại Ly tướng sĩ, đều tại nhàn hạ lúc nghị luận âm ỉ, phỏng đoán một khi Thánh Nhân Nguyễn Cung đúc kiếm thành công, có thể hay không rước lấy một phen thiên địa dị tượng.

Theo hôm nay bên kia đúc kiếm âm thanh bỗng nhiên tăng vọt, tăng thêm trên núi dã Tu Yêu tộc tâm phiền ý loạn, thậm chí còn có một chút đạo hạnh không đủ núi trạch yêu quái, dù là có nơi này sơn thủy khí vận vô hình che chở, vẫn chỉ cảm thấy đưa thân vào lò luyện bên trong, dày vò khó nhin, bởi vậy tất cả mọi người cảm thấy khẳng định là đến khẩn yếu bước ngoặt, thanh kia thần binh được hay không được, ở đây nhất cử.

Lạc Phách Sơn trúc lâu, Trần Bình An sớm đã chuẩn bị thỏa đáng, chuẩn bị chính thức xuất phát, đi hướng Ngô Đồng Sơn toà kia bến đò, lần trước Ngụy Bách dẫn bọn hắn đi dạo bên dưới quản lý địa giới, gặp qua toà kia Ngô Đồng Sơn, cả tòa núi đều bị gọt sạch, phương viên bốn năm dặm đất trống, Ngụy Bách lúc đó thừa nước đục thả câu, không có giải thích cận kề tu sĩ để mà khoan thai đi xa bến đò, chiếc thuyền lớn kia đến cùng là vật gì.

Nguyễn Tú sắp chia tay lễ vật, là một bọc hoa đào bánh ngọt, Trần Bình An đương nhiên không có cự tuyệt hảo tâm của nàng hảo ý. Kỳ thật hẳn

lúc trước phó thác Ngụy Bách, đi Nguyễn Cung bên kia nhắc lên đưa tặng Bảo Lục Sơn cho Nguyễn Tú một chuyện, kết quả Ngụy Bách trở lại trúc lâu thời điểm đầy bụi đất, rất chật vật, nói Nguyễn Cung nghe nói sau, giận chó đánh mèo phía dưới, khen thưởng cho hãnh Ngụy Bách một chữ, lẩn. Sau đó cho Trần Bình An trả lời chắc chắn số lượng từ hơi nhiều, "Để tiểu tử kia có bao xa lẩn rất xa" .

Trần Bình An đành phải coi như thôi. Biết rõ chuyện này nghĩ lắm, dù sao chân chính ủi thiếp lòng người hảo ý, cũng không phải mong muốn đơn phương liền có thể làm tốt sự tình. Cho nên liền tạm thời gác lại, tiểu đồng áo xanh luôn nói bọn hãnh lẩn lộn giang hồ, ân oán tình cừ, đều chú trọng một cái núi xanh lục nước, còn nhiều thời gian. Trần Bình An cảm thấy câu nói này nói đến thật sự là "Tuần tú còn có để ý", nghĩ đến tương lai luôn có báo đáp Nguyễn gia cha con thời điểm, liền không vội ở nhất thời.

Bất quá Trần Bình An vẫn là bỏ ra một chút lo lắng, cùng tiểu đồng áo xanh cùng phẫn váy nữ đồng rất đường đường chính chính mà thương lượng một phen, cảm thấy vấn đề không lớn, lúc này mới quyết định chủ ý, lẩn nữa phiền phức Ngụy Bách, để vị này núi Bắc chính thần đi thuê hai vị tay nghề tinh xảo cao điểm sư phó, chờ hãnh rời đi Long Tuyền quận sau, xin mời đến Kỳ Long ngũ hẻm Áp Tuế cửa hàng thu hút sinh ý, cuối cùng để hai cái tiểu gia hỏa cùng Nguyễn Tú cô nương lên tiếng kêu gọi, liền nói về sau muốn ăn nhà mình cửa hàng bánh ngọt, hoàn toàn không thu tiền.

Liên quan tới xuôi Nam đi xa một chuyện, tiểu đồng áo xanh cùng phẫn váy nữ đồng đều muốn theo theo, một cái là sợ không có Trần Bình An bảo bọc, đến mai liền cho người đó một quyền đánh nổ đầu lâu, đợi đến Trần Bình An lần sau trở về quê quán, liền phải cho hãnh viếng mồ mả thấp hương. Lại có là đã phá vỡ một cảnh ngự sông nước rảnh, hi vọng quay về giang hồ tiêu dao khoái hoạt, nếu muốn đem hãnh tại Long Tuyền huyện ném sạch mặt mũi cùng anh hùng khí khái, toàn bộ từ bên ngoài thế giới tìm trở về.

Phấn váy nữ đồng thì là hoàn toàn đem mình làm làm tiểu nha hoàn, lo lắng nhà mình lão gia một năm đến cuối không ai hầu hạ, nàng lưu tại Lạc Phách Sơn không có việc gì, sẽ rất áy náy.

Chỉ là Trần Bình An đều không có đáp ứng.

Tiểu đồng áo xanh một khóc hai nháo ba treo ngược bốn nhảy núi năm quỳ xuống, toàn bộ dùng qua, Trần Bình An nói hết lời, mới khiến cho tiểu đồng áo xanh tiếp tục lưu lại trúc lâu tu hành, cũng may bây giờ tiểu đồng áo xanh cùng đầu kia Kỳ Đôn Sơn hắc xà quan hệ không tệ, thường thường chạy tới khoác lác đánh cái rắm, còn mạnh hơn đi nhận hắc xà làm huynh đệ mình, tuy nói hắc xà một mực không có huyễn hóa hình người, nhưng vô luận là lòng dạ vẫn là chí hướng, đều không phải là tiểu đồng áo xanh có thể đẹp ngang, nói cho cùng đầu này ly biệt quê hương ngự sông nước rãn, mặc dù thiên phú dị bẩm, nhưng tuổi tác đặt tại giao long chi thuộc bên trong, bất quá là thiếu niên mà thôi, vẫn là không có "Gia giáo", tương đối ngang bướng cái chủng loại kia, chưa bao giờ từng gặp phải minh sư chỉ điểm cùng tông môn vun trồng, chính là hắc tôn sùng những cái kia giang hồ nghĩa khí, đang học hơn vạn quyển sách phấn váy nữ đồng trong mắt, cũng sẽ hơi có vẻ ngậy thơ tùy hứng.

Chỉ bất quá ở chung lâu như vậy, tiểu đồng áo xanh vẫn là mài đi rất nhiều góc cạnh, tăng thêm bản tâm không hỏng, Trần Bình An đối với hắc coi như yên tâm, chỉ là căn dặn hắc không cho phép khi dễ phấn váy nữ đồng, tiểu đồng áo xanh vỗ bộ ngực phanh phanh rung động, đại lão gia một cái, khi dễ tiểu nha đầu phiến tử tính cái gì.

Vạn sự sẵn sàng.

Ngụy Bách vụng trộm chỉ chỉ lầu hai trong phòng, cười hỏi nói: "Không sai biệt lắm ? Muốn hay không cùng lão tiên bối cáo biệt một tiếng ?"

Trần Bình An gật gật đầu, xoay người đi gõ gõ cửa phòng, "Đi."

Chân trần lão nhân tại trong phòng ngồi xếp bằng, trong lời nói mang theo phần uất, "Không lại suy nghĩ một chút ?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không thể trì hoãn, nhất định phải lập tức đi."

Lão nhân hừ lạnh nói: "Nhút nhát!"

Trần Bình An không thể làm gì, quay đầu đối với Ngụy Bách nói: "Chúng ta khởi hành đi Ngô Đồng Sơn đi."

Nguyễn Tú đứng tại lan can bên cạnh, nhẹ nhàng phất tay.

Trần Bình An vẫn là ăn mặc quen thuộc nhất giày cỏ, trong ngực ôm vải bông bao khóa kín chuôi này mới đúc trường kiếm, bên hông buộc lấy chu Dưỡng Kiếm Hồ, công một cái hộc kiếm gỗ, lại không cái khác đồ vật.

Hắn đối với Nguyễn Tú nếu muốn nói những gì, chỉ là đều cảm thấy dư thừa, liền gãi gãi đầu, nhẹ giọng nói: "Nguyễn cô nương, bảo trọng a."

Áo xanh thiếu nữ lông mi khẽ run, mỉm cười gật đầu.

Trần Bình An đối với hai cái tiểu gia hỏa căn dặn nói: "Về sau ngay tại Lạc Phách Sơn hảo hảo tu hành, nếu như gặp phải sự tình, không nên vọng động, đỉnh núi cái gì, chúng ta ngoại trừ mua lại bỏ ra tiền, còn lại đều không cái gì chi tiêu, không cần làm sao đau lòng. Ta cùng Ngụy Sơn thần nói qua, thực sự không được, liền vận dụng thần thông đem trúc lâu di chuyển đến Phi Vân Sơn, các người trốn ở bên trong một bên, không có việc gì. Mà lại lão tiên bối sẽ giúp đỡ chăm sóc trúc lâu, cho nên các người không cần quá lo lắng cái gì."

Dông dài như vậy Trần Bình An, lần thứ nhất để tiểu đồng áo xanh chán

ghét không nổi.

Phấn vẩy nữ đồng năm chặt nhà mình lão gia tay áo, phấn nộn khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên, đổ rào rào rơi lệ, lưu luyến không bỏ cực kỳ.

Trần Bình An quay đầu nhìn lại, lần này đi được quá vội vàng, không có cách nào đi Nê Bình ngõ hẻm tổ trạch, thậm chí ngay cả cha mẹ năm mộ không có không tốt đi, Trần Bình An nếu nói trong lòng không có tiếc nuối, khẳng định là giả, nhưng là chuyện không có cách nào khác, chính là không có cách nào. Trần Bình An biết rõ nặng nhẹ.

Muốn biết mình lần này ra cửa xuôi Nam đưa kiếm, xem như Dương lão đầu, Nguyễn Cung cùng Ngụy Bách ba người liên thủ bố cục, trong đó Dương lão đầu là màu vàng kim hương hỏa tiểu nhân duyên cớ, cùng Trần Bình An, hoặc là nói nói cho đúng tới là cùng Tề tiên sinh làm một cọc mua bán, muốn giúp đỡ Trần Bình An rời xa thị phi địa phương, về phần nguyên do trong đó, cái gì gọi là "Thị phi", bởi vì lúc trước thì có Lý Hi Thánh "Nơi này không nên ở lâu" thuyết pháp, Trần Bình An đối với cái này tin tưởng không nghi ngờ.

Ngụy Bách đưa tay đè lại Trần Bình An đầu vai, "Có thể sẽ có chút choáng đầu."

Trần Bình An cười nói: "Tốt."

Trải qua ba cảnh rèn luyện về sau, Trần Bình An mỗi ngày đều tại Quỷ Môn Quan đảo quanh, đối với chịu khổ một chuyện, thật sự là trở thành chuyện thường ngày.

Tựa như vừa nghĩ tới hôm nay sáng mai, về sau đều không cần luyện quyền, đã có một tia nhân chi thường tình may mắn, nhưng càng nhiều vấn đề tâm bên trong không thoải mái.

Trần Bình An nhìn về phía Nguyễn Tú cùng hai cái tiểu gia hỏa, "Đi!"

Ngụy Bách cùng Trần Bình An thân hình bỗng nhiên tan biến không thấy, vô thanh vô tức, thậm chí ngay cả một hồi thanh phong đều chưa từng xuất hiện tại dưới mái hiên hành lang.

Lan can bên cạnh một bên, phẫn váy nữ đồng nhẹ giọng nói: "Nguyễn tử tử, lão gia nhà ta khẳng định sẽ tưởng niệm ngươi."

Tiểu đồng áo xanh ném đi phổ thông khóa Xà Đảm thạch hướng miệng bên trong nhai lấy, chừng chặc đàn hoàng mà nói bậy nói bạ: "Đúng thế, lão gia mỗi ngày nằm mộng cũng phải gọi Tú Tú cô nương, xấu hổ chết người."

Nguyễn Tú đương nhiên sẽ không coi là thật, nhưng vẫn là vui vẻ cười.

—— ———

Ngụy Bách cùng Trần Bình An xuất hiện tại Ngô Đồng Sơn chân núi một chỗ Tích Tinh sơn rừng, Ngụy Bách để Trần Bình An hơi chờ một lát, rất nhanh liền đi mà phục trả, mang theo một cái kỳ quái hộc kiếm gỗ vỏ, có thể đồng thời cầm thả hai thanh kiếm, là một hộp song kiếm kiểu dáng, để Trần Bình An đem trong ngực trường kiếm cùng phía sau hộc kiếm gỗ đều để vào trong đó.

Thế là Trần Bình An liền biến thành gánh vác song kiếm hiệp khách, bên hông cài lấy một cái hồ lô rượu, thật có mấy phần giang hồ khí.

Ngụy Bách vòng quanh Trần Bình An đi một vòng, cười nói: "U, thật đúng là đẹp mắt."

Trần Bình An nhếch miệng mà cười.

Đi theo Ngụy Bách cùng một chỗ leo núi.

Bởi vì ba mươi Quyền Thần người nổi trống thức biến thành ba mươi một quyền, thêm ra một quyền kia, ngược lại để Trần Bình An một thân quyền ý dần dần trở nên nội liễm trầm ổn.

Như kiếm vào vỏ là đạo lý giống nhau.

Ngụy Bách vẫn như cũ là một bộ tay áo áo trắng, Trần Bình An đeo kiếm dừng hồ lô, một cái thần tiên phiêu dật, một thiếu niên hiệp khí.

Trần Bình An nhin một chút, cuối cùng vẫn không nhin được, "Ngụy Bách, tiểu trấn có phải hay không rất nguy hiểm ?"

Ngụy Bách gật đầu nói: "Thử nghĩ một chút, thật nhiều giao long đồng thời tràn vào một tòa ao nước nhỏ, đương nhiên tùy tiện bày đầu lắc đuôi, liền sẽ nhắc lên sóng lớn ngập trời. Tùy tiện một cái sóng đầu nện xuống đến, liền có thể trong ngũ cảnh luyện khí sĩ thịt nát xương tan. Người đây, mặc dù không phải một ít đại lão trọng điểm chú ý nhân vật, nhưng chỉ cần tại trận này ván cờ bên trong, cho dù là trên bàn cờ lại không thu hút một cái quân cờ, vẫn là sẽ xảy ra chết không khỏi mình, cho nên Dương lão đầu để người lập tức rời đi Long Tuyền quận, là đúng. Người có thể nghĩ đến thông, không phản đối, rất tốt."

Trần Bình An cười nói: "Ta vốn là muốn đi ra ngoài đi đi, vừa vặn mượn cơ hội này ma luyện võ đạo, tranh thủ dựa vào chính mình tìm tới phá cảnh thời cơ."

Ngụy Bách hiếu kỳ hỏi: "Trong trúc lâu lão tiền bối còn mọc lên khó chịu, có phải hay không là người cự tuyệt cái gì ?"

Trần Bình An không muốn nói tỉ mỉ, dù sao dính đến lão nhân tư ẩn, nhưng Ngụy Bách đoạn này thời gian bôn ba lao碌, tăng thêm có A Lương quan hệ, cùng Ngụy Bách thẳng thắn, Trần Bình An không ngại có thể chọn một chút có thể nói, nhẹ giọng nói: "Ta chỉ biết rõ tiểu trấn tới một cái khó lường Đạo giáo thần tiên, lão tiền bối nói muốn muốn

đưa ta một trận thiên đại cơ duyên, ở bên quan chiến hẳn cùng cái kia thần tiên đối chiến, lĩnh ngộ quyền ý chân đế, có thể lĩnh ngộ mấy phần liên mấy phần, nói không chừng có thể một cỗ tác khí bước lên bốn cảnh, hơn nữa còn có thể đánh bên dưới bền chắc nhất bốn cảnh nội tình."

Trần Bình An dừng lại một lát, "Ta hỏi lão tiên bối có mấy phần thắng, lão tiên bối rất thẳng thắn, nói cửu tử nhất sinh đều không có, thua không nghi ngờ, bởi vì hẳn bây giờ vẫn không có thể quay về võ đạo đỉnh phong, dù là đến, đồng dạng không có phần thắng chút nào. Ta lúc đó liên rất kỳ quái, tất nhiên tất thua, vì sao còn muốn đi đánh trận này đỡ, tiên bối nói hẳn đời này nguyện vọng lớn nhất, chính là tìm một vị danh xưng biết đánh nhau nhất đỡ đạo nhân đánh nhau một trận, mới tính nhân sinh không tiếc. Tất nhiên vị kia khách không mời mà đến, cùng cái kia 'Thật vô địch' đạo nhân quan hệ rất gần, trước hết đánh qua, cân nhắc một chút cân lượng của mình, để biết được giữa song phương chênh lệch, đến cùng lớn đến bao nhiêu. Về phần trợ giúp ta bước lên bốn cảnh, đưa tặng cơ duyên, lão nhân cũng nói là nhân tiện."

Trần Bình An tự giễu nói: "Ta đương nhiên có tư tâm, không dám bởi vì trận này đỡ, đánh ra quá lớn phong ba, làm hại người cùng Dương lão đầu Nguyễn sư phó toi công bận rộn một trận, càng không hi vọng. . . Không hy vọng Tề tiên sinh thất vọng. Cho nên ta liên cũng cùng lão tiên bối nói thẳng ý nghĩ của mình, lão nhân tức giận về tức giận, nhưng là ngược lại không có đánh ta, chỉ là mắng lá gan của ta so hạt gạo còn nhỏ. Hẳn mắng hẳn, ta khuyên ta, khuyên hẳn bất kể như thế nào, trở về võ đạo đỉnh phong đánh nhau nữa không muộn, bằng không sẽ chưa hết hứng. Lão tiên bối những này là nghe lọt, mặc dù hẳn trên miệng không nói, trong lòng hơn phân nửa cảm thấy nếu như không có cách nào toàn lực ra quyền, mới thật sự là tiếc nuối. Cho nên cuối cùng hẳn liền từ bỏ đánh nhau ý nghĩ, bất quá không cho ta sắc mặt tốt nhìn chính là, trước đó tại trúc lâu, người cũng nghe đến, còn tại nổi nóng đây."

Trần Bình An đột nhiên hiểu ý cười một tiếng, "Kỳ thật lão tiên bối cùng

Lão ngoan đồng không sai biệt lắm."

Ngụy Bách lau đem mồ hôi lạnh trên trán, cái này nếu là đánh nhau, vẫn thật là toàn bộ xong đời.

May mà Trần Bình An không có tham luyện cái kia bốn cảnh thời cơ, không phải Ngụy Bách dùng cái mông muốn đều biết rõ kết cục, lão nhân chết cũng không tiếc, toà này phá toái Ly Châu động thiên, đất rung núi chuyển, tiết lộ ra rất nhiều không thể cho ai biết bí mật, sau đó chính là một trận tinh phong huyết vũ đục nước béo cò, vốn là là ván cờ "Trực tiếp" Trần Bình An, tuyệt đối không có kết quả gì tốt.

Về phần hãn Ngụy Bách, Đại Ly quốc sư Thôi Sàm, Nguyễn Cung, Tạ Thực Tào Hi, Mặc gia Hứa Nhược, Lâm Lộc thư viện lão giao Trình Thủy Đông, chờ một chút, nhất định không có một cái chạy trốn được, toàn bộ lòi cuốn trong đó, sống hay chết, cùng ngay sau đó Trần Bình An một cái đức hạnh, thân bất do kỷ, đều xem thiên ý cùng vận khí.

Về phần hơn ba mươi tòa đỉnh núi, đến cuối cùng có thể còn lại vài tòa, khó mà nói, nhưng là cây lớn chiêu gió, chỉ thiếu chút nữa chính là Đại Ly núi Bắc Phi Vân Sơn, thì ván đã đóng thuyền sẽ sụp đổ hầu như không còn, tiên nhân chân chính thần thông, bàn sơn đảo hải, cũng không phải lời ca tụng.

Lòng vẫn còn sợ hãi Ngụy Bách dừng thân hình, trùng điệp đập một chút Trần Bình An đầu vai, "Trần Bình An, biết sớm như vậy, được liệu tiền liền không thu lấy người nửa đồng tiền!"

Trần Bình An ngẩn người, lập tức nụ cười rục rờ nói: "Hiện tại trả ta tiền, còn kịp."

Ngụy Bách giả vờ giả vệt ở nơi đó lật ống tay áo.

Trần Bình An liền an an tĩnh tĩnh chờ lấy hãn bỏ tiền, nửa điểm thoái

thác ý tứ đều không có.

Ngụy Bách tức cười nói: "Trần Bình An, cái này không có tí sức lực nào a!"

Trần Bình An cười ha ha, vỗ vỗ bên hông hồ lô rượu, "Cái này đủ!"

Ngụy Bách một cái ôm chầm Trần Bình An đầu vai, cứ như vậy leo núi, "Ta đã nói rồi, người Trần Bình An đối với mình bằng hữu từ trước tới giờ không móc môn hẹp hòi."

Trần Bình An nhẩn nhẩn nửa ngày, chỉ biết xuất nhiều nếp nhăn "Cảm ơn" hai chữ.

Ngụy Bách ra vẻ khuê các nữ tử u oán hình dáng, "Giữa bằng hữu xách tạ chữ, nhiều tổn thương cảm tình, cái này cùng giữa nam nữ đàm một cái chữ Tiền, là giống nhau."

Trần Bình An bưng tỉnh đại ngộ.

Cảm thấy đạo lý này được thật tốt nhớ kỹ, quay đầu liền khắc vào trên thẻ trúc.

Về sau đến Đảo Huyền Sơn gặp được Ninh cô nương, tuyệt đối đừng nhắc đến tiền gì không tiền.

Cái này gọi học để mà dùng.

Ngụy Bách bây giờ là người qua đường đều biết lưng lẩy tồn tại, tăng thêm chân chính tay cầm quyền bính trên núi thần tiên, có mấy cái như Ngụy Bách như thế dễ nói chuyện? Cho nên nhân duyên vô cùng tốt, ngay cả Trần Bình An đều nhìn ra những cái kia cùng Ngụy Bách chào hỏi luyện khí sĩ cùng khai sơn tu sĩ, đều đối với Ngụy Bách sinh lòng thân cận, mà lại phát ra từ phế phủ.

Một đường leo núi, chào hỏi không ngừng, Ngụy Bách không chút dừng bước, nhưng là đều sẽ cười xã giao vài câu trêu ghẹo vài câu, rước lấy tiếng cười không ngừng.

Trong lúc đó còn có một cái nhỉnh nọt không thể so với tiểu đồng áo xanh công lực yếu dã Tu Yêu quái, chết sống muốn cho Ngụy đại Sơn Thần dẫn đường, kết quả bị Ngụy Bách cười mắng lấy một cước đạp xa, cái kia dã tu không chút nào buồn bực, ngược lại vẫn lấy làm kiêu ngạo, nhìn qua áo trắng Sơn Thần tiêu sái bóng lưng, đầy mặt vui mừng.

Nhưng là tới gần Ngô Đồng Sơn đỉnh bến đò thời điểm, Ngụy Bách nhẹ giọng cười nói: "Trần Bình An, loại này nhìn như rất chân thành hòa hòa khí khí, kỳ thật đều là giả, có thể không cự tuyệt, nhưng là đừng quá coi là thật. Nếu như ta Ngụy Bách vẫn là Kỳ Đôn Sơn thổ địa gia, nếu muốn cùng bọn hắn nói câu nói trước cũng khó khăn. Đương nhiên, có thể như thế một đoàn cùng khí, chung quy là chuyện tốt."

Trần Bình An yên lặng ghi ở trong lòng.

Ngô Đồng Sơn bến đò khu vực biên giới, là một tòa vừa mới kiến tạo hoàn thành đài cao, lấy thuần một sắc khiết đá bạch ngọc trúc tạo mà thành, đã tụ tập mấy chục số cách ăn mặc khác nhau luyện khí sĩ, còn có một số trang phục sáng rõ phụ nữ trẻ em lão ấu, người sau cũng đều là mua xuống đỉnh núi sau, đến đây quan sát Tiên gia thế lực, bây giờ liền muốn dẹp đường trở về phủ, hai nhóm người thấy được Ngụy Bách cùng Trần Bình An, vẫn là chủ động tiến lên thân thiện chào hỏi, Ngụy Bách đối với mỗi người tính danh, gia tộc thuộc như lòng bàn tay, đối nhân xử thế, giọt nước không lọt, để cho người ta như mặc xuân gió.

Trần Bình An một mực không có tận lực nói chuyện, chỉ là đem từng li từng tí nhìn ở trong mắt, trong lòng có chút hâm mộ cùng khâm phục, loại này thiện chí giúp người cùng trò chuyện với nhau thật vui, cũng không phải Ngụy Bách nói mình là "Núi Bắc Sơn Thần" có thể giải thích

hết thấy.

Liên quan tới Trần Bình An xuôi Nam đi xa, Ngự Bách dùng hơi hột ngữ khí sơ lược, nói là Trần Bình An tại phía Nam có cái thân thích, thuận tiện đi thăm viếng mấy cái bằng hữu, tỉ như Nam Giản quốc Thần Cáo tông Hạ Tiểu Lương, còn có Phong Lô Viên Lưu Bá Kiêu. Trần Bình An nghe được đầy đủ mồ hôi lạnh, cái này cái nào cùng cái nào a, nếu như nói bái phỏng thân thích là cái đang lúc ngụy trang, tùy tiện như vậy cùng cái kia hai vị đạo cô cùng kiếm tu kết giao tình, Trần Bình An thật sự là then thùng, cùng chúc tiên sư tại Thanh Ngưu Bối bên kia là có duyên gặp mặt một lần, nhưng hãn chỉ bất quá đưa nàng một khối Xà Đám thạch, cùng Lưu Bá Kiêu hơi quen thuộc một điểm, cùng Trần Đối cùng Trần Tùng Phong cùng một chỗ vào núi, Lưu Bá Kiêu tính tình rất hướng ngoại, còn ưa thích cùng người xưng huynh gọi đệ, nhưng tình huống thật, chỉ sợ bản đại bác cũng không tới hai người, liền chút đầu chi giao đều không được xưng, kết quả Ngự Bách như thế khoe khoang tù và, Trần Bình An hãn lại không tốt phá, kém chút biệt xuất nội thương.

Nói người vô ý người nghe hữu tâm, Hạ Tiểu Lương cùng Lưu Bá Kiêu là một châu nổi danh thiên tài tuần ngạn, nhất là Hạ Tiểu Lương đây chính là một châu đạo thống ngọc nữ, chỉ lần này một người, cùng với nàng có chút hương hỏa tình, coi như là thiên đại phúc duyên. Trên núi dưới núi, ai dám không bái Thần Cáo tông bằng hữu mặt mũi ? Huống chi còn có cái Phong Lô Viên Lưu Bá Kiêu, cho nên những cái kia đặt tại quê quán vương triều đều không thể khinh thường nhân vật, đối với hãn mạo xấu xí đeo kiếm thiếu niên, từng cái càng nhiệt tình, thậm chí còn có người chủ động nộp chế tác hoa mỹ tên điệp, đem Trần Bình An then đến hận không thể đào tìm cái lỗ chui xuống.

Ngự Bách vui thấy kỳ thành, cười đến cao thâm mạt trắc.

Liên quan tới Ngự Sơn thần tiện tay nắm năm tòa đỉnh núi bản thổ thiếu niên ở giữa, đến cùng là cái gì sâu xa giao tình, không người biết hiểu,

đông đảo xông xáo.

Đột nhiên có người hô to một tiếng, "Côn thuyền tới."

Trần Bình An thuận tầm mắt mọi người nhìn lại, một đầu quái vật khổng lồ từ trong mây phá vỡ, chậm rãi hướng Ngõ Đồng Sơn bên này trượt xuống.

Trần Bình An há to mồm, cái kia sinh ra vậy cá đại gia hỏa, đúng là vật sống, mà lại thật không phải đồng dạng lớn, giống như là một tòa nguy nga núi lớn từ trên trời giáng xuống, hướng Ngõ Đồng Sơn bên đó bên này vượt trên đến, theo "Côn thuyền" không ngừng hạ xuống, mang cho Trần Bình An một luồng to lớn cảm giác áp bách, càng cảm giác mình nhỏ bé.

Trần Bình An nhận không được cảm khái, không hổ là thần tiên cười đồ ngang, quả nhiên không giống bình thường, khí thế kinh người.

Một chiếc côn thuyền, có thể vượt châu phù du ngàn vạn dặm, mà lại cái này "Ngàn vạn dặm" cũng không phải hư chỉ. Tại Long Tuyền quận Ngõ Đồng Sơn xây thành tòa này mới tinh bến đó trước đó, toàn bộ Bảo Bình Châu phương Bắc cũng không có tư cách để côn thuyền hạ xuống cập bến, chỉ có Nam Giải quốc cùng Bảo Bình Châu vùng cực nam Lão Long thành hai nơi, có bến đó lấy cung cấp côn thuyền cập bờ.

Một chút cái quốc lực hùng hậu vương triều, đương nhiên cũng có gánh chịu luyện khí sĩ đi xa tứ phương bến đó, nhưng là "Đồ ngang" nhiều hình thể so sánh nhỏ, lên thuyền hành khách có hạn, hàng hóa phun ra nuốt vào lượng xa kém xa loại này Bắc Câu Lô Châu đặc hữu côn thuyền, côn thuyền mang người chỉ là phát tài có đạo nhỏ đầu, chủ yếu vẫn là buôn bán từ các nơi sưu tập mà đến thiên tài địa bảo, còn sẽ có các loại kỳ trân dị thú. Mà côn thuyền cũng chia tam đẳng, đệ nhất chờ côn thuyền, Côn Ngư lưng to lớn, có thể cực lớn đến đẹp ngang một tòa Đại Ly quận thành khoa trương cấp độ, tại Mặc gia cơ quan sư ở bên trong

rất nhiều lưu phái luyện khí sĩ tỉ mỉ chế tạo phía dưới, có thể có núi có nước, có phủ đệ cao lầu, có đường phố phường thị, cái gì cần có đều có, hàng ngàn hàng vạn luyện khí sĩ, có thể quanh năm sinh hoạt tại bên trên một bên, mà sẽ không cảm thấy có chút nào không tiện.

Ngụy Bách nhẹ giọng cười nói: "Côn Ngư tính tình ôn thuận, tại trải qua chuyên môn luyện khí sĩ huấn luyện về sau, dù là gặp công kích trọng thương, cũng có thể chịu đựng dày vò mà không bay nhảy, cho nên côn thuyền so với cái khác một chút cỡ lớn đồ ngang, tương đối bình ổn an toàn, một chút cái núi Nhạc Quy, nuốt bảo kính, cũng là đồ ngang thượng giai lựa chọn, chỉ là đến một lần số lượng thừa thớt, thứ hai vẫn sẽ có một chút chính mình tính tình, trong lịch sử không phải là không có núi Nhạc Quy tự tiện chui vào đáy biển thảm kịch."

Trần Bình An há to mồm một mực liền không có hợp lại.

Côn Ngư trên sống lưng, không chỉ bằng phẳng rộng lớn, lại còn có một vòng rào chắn, có một tòa nhà cao lầu lóng giềng xây lên. Mà cái này chiếc cơ hồ chiếm cứ hơn phân nửa đỉnh núi bên đồ côn thuyền, cũng không thiếp trên mặt đất, mà là đi mà cao mấy trượng độ, lơ lửng không trung, vây cá hơi rung nhẹ, liền phiến nhắc một từng trận núi gió, bụi đất tung bay, cũng may bên đồ lên thuyền đài cao, vừa vặn ở vào vây cá ở giữa, cũng không dị dạng, tự nhiên không đến mức bị một hồi gió to cho thổi tới chân núi đi.

Tại côn thuyền triệt để lơ lửng ổn định về sau, từ rào chắn chỗ lỗ hổng, hạ xuống một tòa rộng như Đào Diệp ngô hẻm đường phố bậc thang, bậc thang dưới đáy vừa vặn vặn khảm vào đài cao một chỗ lõm xuống trong cơ quan, khiến cho bộ này treo khoảng không bậc thang, cho người ta vững như bàn thạch tốt đẹp cảm giác. Trên cầu thang đi xuống một nhóm người, cùng Ngô Đồng Sơn bên này bên đồ người chủ sự, một phen nói chuyện với nhau về sau, liền đối với Ngụy Bách một đoàn người dùng thuận chính Bảo Bình Châu lời tốt cười nói: "Chư vị, các người lên thuyền về sau, Ngưu Giác Sơn Bao Phục Trai hàng hóa vắng lai, sẽ ở côn

thuyền bên kia hai khung trên cầu thang, hao phí nửa canh giờ, nếu là có chút đến trễ, vô pháp chuẩn lúc phát thuyền, chúng ta 'Lập đàn làm phép núi ', xem như đều Lô Châu một nhà sừng sững đứng ngàn năm lão môn phái, liền sẽ trả về các vị tất cả đi thuyền chi tiêu."

Nói xong những này, cầm y lão nhân nhìn về phía Ngụy Bách, "Thế nhưng là Ngụy Sơn thần ?"

Ngụy Bách cười tủm tỉm nói: "Không dám nhận không dám nhận."

Lão nhân cười mở cười to, ôm quyền nói: "Côn thuyền một năm một lần đi tới đi lui ba châu, chỉ có thể sớm chúc mừng Ngụy đại Sơn Thần! Lần sau nếu là vô pháp chuẩn lúc đến nhà chúc mừng, sau đó cũng tất nhiên sẽ hơi chuẩn bị lễ mọn, còn hi vọng Ngụy đại Sơn Thần đừng chối từ a."

Ngụy Bách hai tay giấu trong tay áo, nụ cười nồng đậm, trò đùa nói: "Không chối từ không chối từ, mà nếu quả phát hiện lễ vật nhẹ, lần sau liền đến bên này khóc lóc om sòm, muốn các người vô pháp chuẩn lúc phát thuyền."

Cầm y lão nhân cười ha ha, "Nhẹ không được! Bái sơn đầu bái sơn đầu, lớn như vậy một ngọn núi đầu, há có thể không xem ra gì! Lui 10 ngàn bước nói, môn phái nếu là xuất thủ hẹp hòi, lão phu đều sẽ chính mình bổ sung một phen!"

Ngụy Bách cười gật đầu, "Cái này tình cảm tốt."

Sau đó hắc võ võ Trần Bình An đầu vai, "Ta tốt nhất bằng hữu, gọi Trần Bình An, là chúng ta nơi này thổ tài chủ, hắc tại Nam Giản quốc xuống thuyền, mong rằng chủ thuyền giúp đỡ chiếu cố, Trần Bình An ở này chiếc côn trên thuyền tất cả chi tiêu, toàn bộ ghi tạc ta Ngụy Bách trên đầu, lần sau ta lại cùng các người tính tiền."

Lão nhân vung tay lên, "Kết cái gì sổ sách, bao tại trên người ta."

Ngụy Bách cười tủm tỉm nói: "Như thế khách khí a?"

Lão nhân vẫn là cười to.

Lần này tròng cảnh, tiện sát người bên ngoài.

Trần Bình An đi theo đám người lên thuyền trước đó, tại bậc thang miệng bên kia, quay người đối với Ngụy Bách ôm quyền hành lễ, chưa hề nói cái gì.

Ngụy Bách ôm quyền, có chút xoay người.

Hết thầy đều không nói bên trong.

Một màn này, rơi vào nơi xa cùng người thương nghị chuyện đứng đắn vụ cấm y lão nhân trong mắt, liền càng thêm trong lòng hiểu rõ.

Trần Bình An cuối cùng một thân một mình, chậm rãi đi tại trên cầu thang.

Gánh vác song kiếm, hàng yêu trừ ma.

Lưng đeo Dưỡng Kiếm Hồ, lần đầu tiên Thập Ngũ chờ tại trong đó.

Dùng một chi phổ thông ngọc trâm đổi lấy phi kiếm "Thập Ngũ", xem như có thể ngộ nhưng không thể cầu trân quý Phương Thốn vật, không đáng chú ý "Phương Thốn" ở giữa, dài rộng cao đều cùng thanh kia đặt tên là "Hàng ma" hộc kiếm gỗ không sai biệt lắm, Trần Bình An thích đến rồi tinh rồi mù, bây giờ lấy tâm ý ngự kiếm hơi rất quen, chứa đồ vật lấy đồ vật, đã quen tay hay việc, loại kia lòng bàn tay lằng không thêm ra đồ vật cảm giác, đã để Trần Bình An cái này người quê mùa tiểu tửu quỷ, cảm thấy so uống rượu hơi say rượu cảm giác còn tốt hơn.

Phương Thốn vật bên trong bây giờ chứa hạ Tề tiên sinh đưa tặng tỉnh chữ ấn, cùng một đôi Sơn Thủy Ấn.

Một bộ Hám Sơn quyền phổ, thuộc về tạm thời giúp đỡ Cố Sán đảm bảo.

Văn Thánh lão tú tài đưa tặng mấy quyển Nho gia điển tịch.

Lý Hi Thánh đưa tặng chi kia ống trúc bút lông, khắc dấu có "Phong tuyết nhỏ chùy" cùng "Hạ bút có thần" bốn chữ, ngoại trừ bút lông, còn có Lý Hi Thánh năm đệ tử Thôi Tứ đưa tới đại lượng chỗ trống lá bùa, đại khái phân ba loại, số lượng nhiều nhất giấy vàng, vẽ có Vân Triện màu vàng kim lá bùa, cùng số lượng là thừa thớt nhất ố vàng trang sách giống như lá bùa. Còn có một bộ nhập môn phù lục đạo thư.

Tuổi trẻ đạo sĩ Lục Trầm lưu lại cái kia mấy trương phương thuốc.

Một lớn chồng chất Bảo Bình Châu các quốc gia cương vực dư đồ, là Ngụy Bách chuyển tặng, xem như Trần Bình An lấy Xà Đám thạch hoàn lại được liệu tiền một điểm nhỏ tặng thêm.

Mấy trăm miếng ngọc chất "Đồng tiền", Trần Bình An dùng còn thừa phổ thông Xà Đám thạch, cùng tiểu đồng áo xanh hồi đoái mà đến, những này dưới núi chợ búa tuyệt đối không nhìn thấy tiền tệ, là trên núi thần tiên buôn bán dùng. Chỉ bất quá đương nhiên không có kim tinh đồng tiền như vậy giá trị liên thành, nhưng lão bách tính cái gọi là chân kim bạch ngân, tại những này sẽ chỉ chứa ở luyện khí sĩ túi tiền bên trong ngọc tệ trước mặt, không đáng giá nhắc tới.

Một chút còn chưa khắc chữ nhỏ thẻ tre, tiểu kiếm đao.

Còn có một cái túi trắng mét, cùng nấu cơm bình bình lọ lọ, chứa dầu muối. Một một số lớn lưỡi câu, một cái vừa mua khai sơn đao bổ củi, thay đi giặt quần áo, hai cặp tân biên giày cỏ các loại rải rác đồ vật.

Đương nhiên còn có bạc vụn cùng vàng lá cây, ra cửa bên ngoài, một văn tiền khó chết anh hùng hán đạo lý, Trần Bình An tại chuyển thứ nhất đi xa Đại Tùy thời điểm, liền cảm xúc rất sâu.

Trần Bình An đi đến một nửa, lại nhìn không được quay đầu nhìn lại.

Một mực đứng tại nguyên chỗ áo trắng Sơn Thần, cười phất tay.

Trần Bình An phất tay làm dừng, tiếp tục đi lên đi, chỉ là tháo xuống màu son hồ lô, yên lặng uống một ngụm rượu mạnh.

Giày cỏ thiếu niên vô cùng hi vọng lần sau trùng phùng, cổ hương bằng hữu cùng sơn thủy đều không việc gì.

Đều bình an.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 206: Nguyệt nhi tròn Nguyệt nhi cong

Sáng sớm chim chóc có trùng ăn, ngựa không lén ăn cỏ ban đêm thì không mập.

Quản lý cái này để ý, nói thì nói như thế, đáng thương dậy sớm sờ soạng tuổi trẻ đạo nhân, dù là gian hàng coi bói mở so sát vách đồng hành sớm, rút lui trễ, vẫn là đã không có ăn, càng không mập.

Bởi vì bây giờ tiểu trấn bách tính càng tin tưởng đỉnh đầu đuôi cá quan lão đạo nhân, mới thật sự là thần tiên, đoán mệnh chuẩn, còn sẽ không vừa có cơ hội liền đến nhà ăn nhờ ở đậu, mà lại vô luận đến đây rút quẻ người, đối tượng vô luận là tuổi trẻ thiếu nữ vẫn là diện mạo phụ nhân, lão chân nhân cho tới bây giờ nhìn không chớp mắt, đây người chính khí, càng sẽ không giống một vị, suốt ngày thay đổi biện pháp lừa hài đồng bánh ngọt thức ăn.

Làm ăn, cũng không chính là sợ nhất hàng so hàng.

Cho nên tuổi trẻ đạo nhân gần nhất mấy ngày này, có thể nói ném cả tình người ấm lạnh, đừng nói phát tài, đoán chừng đều nhanh đói, ngay cả trước kia trò chuyện rất đầu cơ chúng tiểu cô nương, chẳng những không nhìn tay bề ngoài, mỗi lần đi qua sạp hàng thời điểm, sẽ còn làm bộ không biết.

Tuổi trẻ đạo nhân đành phải tự an ủi mình, những này dính lấy hương đã cỏ cây mùi hương đáng yêu chúng tiểu cô nương, dù là mặt ngoài đối với mình rất xa lạ, có thể không không phải là ngưỡng ngừng nguyên nhân, không có ý tứ cùng chính mình chào hỏi mà thôi, kì thực tình đậm tràn đầy đâu, bằng không mỗi lần đi ngang qua, mỗi lần trên người xinh đẹp

quần áo mới đều không mang theo giống nhau ? Tuổi trẻ đạo nhân nhiều lần cũng không nguyện ý cô phụ những này thiếu nữ tình hoà, mắt sắc hẳn, kiểu gì cũng sẽ liền tên mang họ mà khen hơn mấy câu hôm nay cái trâm cài đầu thật là dễ nhìn nha, y phục nhưng vừa người á. . . Các cô nương phần lớn bước chân bồi rồi mấy phần, bước nhanh đi ra. Về phần một chút cái gan lớn phụ nhân, hoặc là về ném một cái mị nhãn, hoặc là chửi một câu chết dạng, chỉ tiếc chính là không có ai chiếu cố gian hàng coi bói sinh ý.

Cái này khiến tuổi trẻ đạo nhân có chút ưu thương, mỗi ngày khô tọa tại sạp hàng sau một bên, không phải dùng tay áo lau ống thề, chính là đối thăm trức a một thanh nóng khí, nếu không chính là ôm cái ống trước sau lắc lư, hoặc là dứt khoát gục xuống bàn, bên cạnh đầu nhìn về phía sát vách sạp hàng vô cùng náo nhiệt, người so với người tức chết người.

Cũng may tuổi trẻ đạo nhân suốt ngày ăn không ngồi chờ, ngược lại là không có thẹn quá hoá giận, lúc thỉnh thoảng liền chủ động cùng lão đạo sĩ phiếm vài câu có không có, cái này khiến suy nghĩ có phải hay không muốn đổi cái phong thủy bảo địa lão đạo nhân, thoáng thoải mái tinh thần, cuối cùng ngay cả lão đạo sĩ đều cảm thấy có chút không đành lòng, có chút đau lòng như thế cái thiếu tâm nhãn vẫn bồi hậu sinh, nghĩ đến lần này tiểu trấn chuyển đi, thu hoạch tương đối khá, không sai biệt lắm đầy đủ nửa năm chi tiêu, liền nghĩ chỉ điểm vài câu, tại không có trên phương diện làm ăn môn khoảng cách, ngoắc để mũ hoa sen đạo sĩ đi qua ngồi, người trẻ tuổi hấp tấp chạy tới ngồi tại trên ghế dài, đầy mặt nóng gỏi cùng mong đợi, "Lão tiên trưởng dùng cái gì dạy ta ? Thế nhưng là có cấm nang diệu kế tương thụ ?"

Lão đạo nhân nhắc lên tay một bên bình trà nhỏ, nhấp một hớp trà lạnh, thở dài, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Người có phải hay không mới vừa vào đi không bao lâu ?"

Tuổi trẻ đạo nhân sầm mi khổ kiếm nói: "Không tính ngắn a, chính là sinh ý một mực làm được không bằng người khác."

Đạo gia đạo thống lại phân tam giáo, Đạo tổ tọa hạ ba vị đệ tử, các làm một giáo chương giáo, đồng nguyên mà khác biệt lưu, không những ở tòa nào đó thiên hạ khai chi tán diệp, thế lực to lớn, giống như hạo nhiên thiên hạ Nho gia độc tôn, cho dù là Đại Ly vương triều chỗ tòa này hạo nhiên thiên hạ, Đạo gia tam giáo diễn sinh ra đến các đại tông môn, cũng là thâm căn cố đế, thiên hạ đạo quan rừng đứng, hương hỏa tràn đầy, các châu đều có đạo chủ, thiên quân cùng chân nhân chiếm cứ lấy động thiên phúc địa,

Lão đạo nhân lấy tay điểm một cái vị này đầy mặt xúi quẩy dạng "Văn bối", sau đó chỉ chỉ chính mình đỉnh đầu, "Người nhập hành còn không ngăn ? Vậy người thật sự là mạng lớn, vậy mà bây giờ còn không có bị chộp tới ăn quan gia cơm tù! Bần đạo hỏi người, mang theo như thế cái mũ hoa sen làm gì ? Người hiểu không biết được, chúng ta Bảo Bình Châu có tư cách mang như thế cái kiểu dáng đạo quan đạo quan môn phái, có thể đếm được trên đầu ngón tay! Cầm đầu chính là Nam Giới quốc Thần Cáo tông, chương môn chân nhân chính là một châu đạo chủ kỳ lão thần tiên, năm ngoái vừa mới tấn thăng thiên quân lão gia! Còn lại vài tòa đạo quán, cái nào không phải bản địa nhất đẳng Tiên gia phủ đệ, cái nào yêu cầu xuống núi làm thầy bói, sau đó ở chỗ này bày biện rách rưới sạp hàng, cùng một đám toàn thân thổ mùi tanh hương dã thôn phu chợ búa phụ nhân đánh giao tế ? Sao, tiểu tử người chẳng lẽ lại là Thần Cáo tông Ngọc Diệp thần tiên, vẫn là cái kia vài tòa đại đạo quan trong danh sách đạo sĩ ?"

Tuổi trẻ đạo nhân khoát tay nói: "Đều không phải là, đều không phải là."

Tên là Lục Trầm hấn, đương nhiên không phải là.

Lão đạo nhân giận không chỗ phát tiết, đang muốn hảo hảo răn dạy vài câu cái này mạo thất quỷ, đột nhiên ồ lên một tiếng, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc, nguyên lai sát vách sạp hàng bên kia đứng đấy một đại nhất ít hai người, trung niên nam tử mặc dù sắc mặt thần sắc có bệnh, nhưng là khí

thế có đủ, vừa nhìn tựa như là cái làm quan, có quan uy! Thiếu niên áo trắng đai lưng ngọc, mặt như ngọc, vừa nhìn chính là phú quý môn đình bên trong hun đúc đi ra công tử ca.

Hai người an an tĩnh tĩnh đứng tại bên kia sạp hàng, giống như là tại kiên nhẫn chờ đợi tuổi trẻ đạo nhân.

Lão đạo nhân điểm này lòng thương hại, lập tức quét sạch sành sanh, lại nhìn cái kia gặp vận may tuổi trẻ đạo nhân, liền lần cảm giác chướng mắt.

Tuổi trẻ đạo nhân cười nói lời cảm tạ cáo từ, đi trở về nhà mình sạp hàng sau một bên ngòai, "Thế nào, là rút quẻ vẫn là nhìn tướng ?"

Nam nhân ngồi tại trên ghế, lắc đầu cười nói: "Cũng không rút thăm cũng không nhìn bề ngoài, dù sao việc đã đến nước này, không cần đến."

Nam nhân nhìn qua vị này tuổi trẻ đạo nhân, do dự một chút, vẫn là lấy ra cuộc đời lần đầu ôm quyền lễ, thản nhiên nói: "Ta là nhân gian quân vương, dựa theo hạo nhiên thiên hạ lễ pháp, có thể không quỳ bất luận cái gì tiên nhân. Chưởng giáo chân nhân đại giá quang lâm chúng ta Đại Ly Long Tuyền, ta cũng không dùng quỳ xuống đập đầu, lại không thể dùng Nho gia vái chào lễ đón lấy, liền xem như là dưới núi giang hồ một trận bèo nước gặp nhau, ta cả gan lấy người giang hồ phương thức, nghênh tiếp lục chưởng giáo, mong rằng lục chưởng giáo đừng nên trách."

Lục Trầm cười hỏi nói: "Kỳ quái, người một cái hoàng đế, vì sao không tự xưng trẫm, hoặc là quả nhân ?"

Nam nhân cười khổ nói: "Chân nhân phía trước, thật là không dám."

Lục Trầm trêu ghẹo nói: "Bần đạo còn tưởng rằng Đại Ly Tống thị hoàng đế, là không sợ trời không sợ đất anh hùng hảo hán, lúc trước A Lương

một đường giết tới các người hoàng cung Bạch Ngọc Lâu trước, người lá gan không cũng rất lớn nha, chính là không quỳ xuống. Bần đạo lúc đó tại Nam Giản quốc bên kia xa xa xem kịch, cũng nhìn không được muốn thay người bóp một vết mồ hôi lạnh."

Đại Ly hoàng đế tự giễu nói: "Cái quỳ này, Đại Ly Tống thị liệt tổ liệt tông góp nhặt xuống tinh thần khí, liền sẽ toàn bộ sụp đổ mất, ta làm sao có thể quỳ ? Cho nên chết cũng không thể quỳ xuống."

Lục Trầm gật đầu một cái, đột nhiên cười nói: "Người là bởi vì tự tiện mô phỏng Bạch Ngọc Lâu một chuyện, đến cùng bần đạo chó vầy đuôi mừng chủ đầu, hay là bởi vì Lục gia thuật sĩ hồ người một cái, tới nơi này hưng sư vấn tội ?"

Đại Ly hoàng đế cười nói: "Đương nhiên đều không phải là, một cái không nguyện ý, một cái không có can đảm. Ta vốn là yêu cầu vì sắc phong Đại Ly núi Bắc một chuyện, tự mình lộ diện, kỳ thật đến trên nửa đường, Mặc gia Hứa Nhược liền không tiếc lấy bản mệnh phi kiếm đưa tin, khuyên ta tốt nhất dừng tại chương giáo chân nhân xuất hiện trước mặt, quốc sư cũng là không sai biệt lắm ý tứ, hai người lời nói được đều rất trực tiếp, nửa điểm không khách khí, nhất là chúng ta vị kia Đại Ly quốc sư, rõ ràng nhất ta tính tình, sợ ta một cái vò đã mẻ không sợ rơi, liền mạo phạm chương giáo chân nhân."

Lục Trầm tùy ý đánh giá một chút bệnh nguy kịch Đại Ly hoàng đế, chắc chắc nói: "Bần đạo rất ngạc nhiên một việc, A Lương một quyền kia cắt ngang người trường sinh cầu, đã giúp người thoát khỏi khỏi lỗi vận mệnh, nhưng cũng để người không còn sống lâu nữa, người là cảm kích, vẫn là oán hận ?"

Đại Ly hoàng đế thẳng thắn nói: "Cả hai đều có, thậm chí không thể nói cảm kích nhiều vẫn là oán hận nhiều. Hạo nhiên thiên hạ, từ xưa thì có quy củ ước thúc quân vương, trong ngũ cảnh luyện khí sĩ hết thấy không được đảm nhiệm một nước chi chủ, dưới ngũ cảnh luyện khí sĩ, không

thể ngồi long ý vượt qua một giáp tử. Tăng thêm làm hoàng đế người, xác thực tiên thiên liên không thích hợp tu hành, cho nên ta lúc đầu chịu không được dụ hoặc, bị vị kia hỗ trợ chế tạo Bạch Ngọc Lâu Lục thị tiên sinh chỗ mê hoặc, đi bằng môn tả đạo đường tắt, vụng trộm tu hành đến mười cảnh, kỳ thật vốn chính là lầm to, bởi vì ta quá muốn quá muốn chính tai nghe được Đại Ly tiếng vó ngựa, tại Lão Long thành bên ngoài Nam Hải chi tâm vang lên."

Đại Ly hoàng đế nói đến đây, thần thái toả sáng, như hồi quang phản chiếu lão hủ bệnh nhân, "Nếu quả thật có như vậy một ngày, ta tin tưởng nhất định sẽ so trên trời sấm mùa xuân âm thanh còn muốn vang!"

Lục Trầm đối với cái này từ chối cho ý kiến, "Người có thể trong thời gian ngắn như vậy thanh lý môn hộ, còn có quyết đoán cự tuyệt Trung Thổ Thần Châu Lục thị gia tộc, rất không dễ dàng. Đương nhiên, cái này cùng Mặc gia chủ chi đột nhiên tuyên định các người Đại Ly vương triều, có lớn lao quan hệ, nhưng bất kể nói thế nào, người vị hoàng đế này làm. . . Rất là thoải mái chấp trùng a."

Đại Ly hoàng đế không ngạc nhiên chút nào, mặc dù tiên nhân xuống tới, đồng dạng yêu cầu tuân thủ nghiêm ngặt lúc trước Lễ Thánh ký xuống phức tạp quy củ, nhưng là trước mắt vị này tuổi trẻ anh tuấn đạo nhân, cũng không phải đồng dạng trên ý nghĩa tiên nhân.

Đại Ly lần này sở dĩ khẳng khẳng đến đây tiểu trấn, muốn tận mắt gặp một lần "Tuổi trẻ" đạo nhân, không phải là không trong lòng còn có kính sợ cùng ngưỡng mộ, là một loại đơn giản nhất thuần túy nhất cảm xúc.

Ngưỡng mộ núi cao, cảnh hành hành chỉ. Mặc dù không thể đến, trong lòng mong mỏi.

Nếu quả như thật có thể đi đến trước mặt, tận mắt nhìn lên một cái, cũng là nhân sinh một cốc thiên đại chuyện may mắn.

Đại Ly hoàng đế đột nhiên toát ra một tia may mắn cùng thấp thỏm, "Chương giáo chân nhân ở đây, ta có thể hay không trốn qua một kiếp ?"

Lục Trầm cười lắc đầu, "Chảy xuôi ở nhân gian sáng chói trong tình hà, người vốn là thuộc về tương đối sáng tỏ cái chủng loại kia, bản đạo đương nhiên có thể kéo dài tuổi thọ của người, đừng nói là mười năm trăm năm, ngàn năm đều không khó, nhưng là chỉ cần bản đạo xuất thủ cải biến mệnh số, chỉ sợ người liền phải từ bỏ tổ nghiệp, đi theo bản đạo đi hướng nơi khác thiên hạ, mới có thể thật sự mạng sống, nếu không người thật coi Lễ Thánh quy củ là bài trí, văn miếu bên trong những cái này tượng thần, từng cái tất cả đều là người chết ?"

Đại Ly hoàng đế thở dài một tiếng, thật lâu không nói gì.

Lục Trầm liếc mắt dò xét vị kia vẻ mặt cứng nhắc thiếu niên, cười ha hả nói: "Tổng Tập Tân, hoặc là gọi người Tổng Mục ? Trùng hợp như vậy, hai ta lại gặp mặt a, như vậy người có biết rõ không, Tề Tĩnh Xuân rất coi trọng người ? Lúc trước kế thừa văn mạch hương hỏa nhân vật mẫu chốt, người là có một phần ? Nhưng không đơn thuần là Tề Tĩnh Xuân đối với bản đạo thi triển chương nhãn pháp, đơn giản như vậy, nếu không nhà ta chim tước, tuyệt sẽ không ngậm đi người ném ra đồng tiền kia. Chỉ tiếc, mạng của người không sai, kém một chút vận khí, cứ như vậy ném một cái ném."

Lục Trầm duỗi ra uốn lượn ngón cái ngón trỏ, chỉ lưu ra một cái khe hở, mỉa mai nói: "Tề Tĩnh Xuân đưa cho người vài cuốn sách, chân chính một mạch văn vận chỗ, người vậy mà một quyển cũng không nguyện ý mang đi, người phải biết, thiên địa có chính khí, nhưng hư vô phiêu miểu chính khí, đó là tự có Kỳ Linh tính, người khác cho người đồ vật, chính người hai tay không tiếp nối, chẳng trách ai vậy."

Tổng Tập Tân tâm cảnh đại loạn, mồ hôi đầm đìa.

Đại Ly hoàng đế nhẹ giọng quát nói: "Tổng Mục!"

Tống Tập Tân cuối cùng khôi phục một tia thanh minh, nhưng vẫn là toàn thân run rẩy, lưng lay sắp đổ.

Lục Trầm tiếp tục trêu chọc nói: "Tiểu tử, cái này hoảng à nha? Hồi hận xanh ruột rồi? Tống Tập Tân, vậy người có nghĩ tới hay không, hai tay bưng lấy đồ tốt, người gánh chịu nỗi phần kia hậu quả sao? Ly Châu động thiên một chuyện, Tề Tĩnh Xuân vì sao mà chết, dứt bỏ người Tề tiên sinh chính mình cầu chết bên ngoài, không muốn trốn toà kia lão tú tài lưu cho hãn động thiên, những này không đề cập tới, chủ yếu nhất là Thiên Đạo phản công. Tiểu tử người chỉ cần dính vào một điểm, liền mang ý nghĩa rất dài tuổi nguyệt bên trong, không được an bình. Coi như người làm tới Đại Ly hoàng đế, lại như thế nào ? Coi như Đại Ly thiết kỵ tiếng vó ngựa đem Nam Hải chi tân đập nát, lại có thể thế nào ?"

Đại Ly hoàng Đế Nhất một tay trùng điệp đè lại bả vai của thiếu niên, trầm giọng nói: "Không nên suy nghĩ nhiều cái gì!"

Lục Trầm không còn hùng hổ dọa người, uể oải nói: "Thế nhân luôn luôn ưa thích hồi hận sát vai mà qua chuyện tốt, vội vàng hãm mộ người khác gặp gỡ cùng phúc duyên, ha ha, thật sự là buồn cười lại tốt chơi."

Đại Ly hoàng đế thu về bàn tay, trong lòng bàn tay sớm đã tràn đầy mồ hôi, sắc mặt càng trắng bệch, "Lục chương giáo, có thể hay không buông tha Đại Ly một ngựa ?"

Lục Trầm sững sờ, đột nhiên vỗ bàn một cái, cười to nói: "Một lời thành sấm!"

Lục Trầm đầu tiên là nhìn quanh bốn phía, cuối cùng hí mắt nhìn về phía chỗ cao, mỉm cười nói: "Như thế nào ? Đây cũng không phải là bần đạo ép buộc. Yên tâm, về sau như thế nào, liền dựa vào 'Thuận theo tự nhiên' bốn chữ, bần đạo không có công phu tại bên này vô ích thời gian, nói câu khó nghe, nếu như không phải Tề Tĩnh Xuân, bần đạo mới

không vui tại địa bàn của các người ăn nhờ ở đậu xuống."

Sát vách sạp hàng lão đạo nhân, mơ mơ màng màng, từ lúc tuổi trẻ đạo nhân tại chính mình sạp hàng sau khi ngồi xuống, lão đạo nhân liền một mực đang mệt rũ rời ngủ gật, mà lại cũng không có sinh ý lâm môn, cho nên lão nhân cứ như vậy một mình ngồi, chỉ là lão đạo nhân chính mình cũng không rõ ràng, lòng bàn tay đường vân lạng yên sửa đổi, tuổi thọ theo một đầu đường vân lạng yên kéo dài bung ra tăng trưởng, cái này tức là hồn nhiên không biết phúc duyên gia thân.

Bởi vì tuổi trẻ đạo nhân bị Lục gia đưa đến hồngбет tâm tình, tại hôm nay cuối cùng có chuyển biến tốt đẹp, liền tiện tay "Ngoài vòng pháp luật khai ân" một lần.

Đại Ly hoàng đế mang theo Tổng Tập Tân cáo từ rời đi, nam nhân trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không dám quay đầu nhìn lại.

Lục Trầm không khỏi cảm khái một câu, "Thiên địa tạo hóa, tuyệt không thể tả."

Tam giáo cùng chư tử bách gia các Thánh Nhân, cùng ngàn năm hào phiệt bên trong hào kiệt kiêu hùng, kỳ thật đều bề bộn nhiều việc, vì cái này sắp đến đại tranh thế gian, riêng phần mình lạc tử bố cục.

Đây hết thầy, gió xuân hóa mưa, thế tục bách tính tắm rửa trong đó, thiện ác có báo, phúc họa từ chiêu.

Tuổi trẻ đạo nhân vỗ tay phát ra tiếng, thiên địa thanh minh, quay đầu nhìn về phía Tây núi lớn phương hướng, "Đi thôi đi thôi, về sau hết thầy đều không liên hệ gì tới người."

Lão đạo nhân giật cả mình, lau miệng dấu khẩu nước, một mặt mờ mịt mà nhìn chung quanh, cũng không có phát hiện khác thường, liền thốn thức số tuổi đến cùng lớn, không chịu nhận mình già không được, chịu

không nổi này cũng xuân hàn lạnh gió đông lạnh xương đi. Sau đó lão đạo nhân phát hiện cái kia cái người trẻ tuổi lại cười hì hì ngồi tại sạp hàng trước trên ghế dài, một bộ rửa tai lắng nghe cần ăn đòn bộ dáng, lão đạo nhân nghĩ đến lúc trước thật lớn một chuyện làm ăn cho chó ngậm đi, chỗ nào lại nguyện ý cho cái này hậu sinh truyền thụ lời vàng ngọc, há không phải mình cho mình đào hố, về sau cho đoạt sinh ý tìm ai khóc đi, liền rất không kiên nhẫn mà huy động tay áo, "Mau mau rút, tiểu tử người không có gì tuệ căn ngộ tính, bản đạo không dạy được người, mau để cho mở, đừng chậm trễ bản đạo làm ăn!"

Lục Trầm hai tay gắt gao đề lại sạp hàng, mặt dạn mày dày nói: "Đừng a, lão tiên trưởng cho nói rằng nói rằng, về sau đường nhỏ xong đi nhà mình địa bàn gào to."

Lão đạo nhân cau chặt lông mày, lập tức giãn ra, mỉm cười nói: "Ngàn vàng khó mua lão nhân nói, quy củ biết hay không?"

"A?"

Lục Trầm kinh ngạc lên tiếng, "Có thể hay không trước thiếu?"

Lão đạo nhân mắt thấy bốn phía không người, liền không lo được tiên phong đạo cốt, trừng mắt nói: "Xéo đi!"

Lục Trầm một mặt đau đầu mà móc ra một hạt bạc vụn, thực sự bạc mà thôi, đặt lên bàn, "Lão tiên trưởng, người này cũng quá không người trong chốn thần tiên, làm sao còn có hơi tiền khí đâu?"

Lão đạo nhân nắm lấy thu nhập trong tay áo, tăng hăng một cái, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói đến kinh nghiệm giang hồ, chỉ chọn hư giảng, lớn mà Vô Đương, nghe cũng không có cái rắm dùng, kiên quyết không nói hành tẩu giang hồ thật đang cần người trong nghề lời nói. Chỉ bất quá bàn đối diện cái kia tuổi trẻ hậu sinh, phảng phất hoàn toàn không có nghe mình bạch, nghe lão đạo nhân ba hoa chích choè, còn rất nhất kinh

nhất sạ, đầy mặt kính ý, rất tán thành. Lúc thỉnh thoảng tuổi trẻ đạo nhân sẽ còn đột nhiên vỗ đùi, bày ra được ích lợi không nhỏ giết mình hình dáng, đem lão đạo nhân cho dọa cho phát sợ.

Bất tri bất giác, lão đạo nhân nguyên bản đã cải biến lòng bàn tay đường vân, lần nữa khôi phục nguyên trạng, một tia không kém.

Thế gian đến cùng mất, không biết cũng không thấy.

—————

Đại Tùy kinh thành tết nguyên tiêu, toàn thành đèn đuốc, sáng như ban ngày.

Sơn Nhai thư viện cầu học người đọc sách, đêm đó cơ hồ đều nhao nhao xuống núi tham gia náo nhiệt, thư viện phụ tử các tiên sinh đối với cái này cũng không ghét. Người trẻ tuổi tổng chờ tại trong thư trai gật gù đắc ý, liền không có hướng khí, không có dạng này truyền đạo thụ nghiệp, nếu là quá mức câu nệ cứng nhắc, giữa ruộng tốt đọc sách hạt giống, là quả quyết vô pháp khỏe mạnh trưởng thành là đại thụ che trời.

Lý Hòe nếu muốn đi, kết quả gọi tới gọi lên, chỉ hô động Vu Lộc một người, Lý Bảo Bình nói Đại Tùy kinh thành xó xỉnh đều đi khắp, lúc này đi dưới núi ở đâu là nhìn đèn, rõ ràng là nhìn người, không có tí sức lực nào, lại nói nàng còn thiếu thụ nghiệp tiên sinh mấy thiên phạt chép văn chương, nàng đến khêu đèn đánh đêm!

Lâm Thủ Nhất nói hửn, Tạ Tạ bây giờ thành Tạ Linh Việt, còn lắc mình biến hoá, thành Thôi Đông Sơn đồ tử đồ tôn, cát tinh cao chiếu, một đồng lớn thần tiên mới có thể sử dụng pháp bảo, Lý Hòe dây dưa không ngớt, Tạ Tạ liền lấy ra cho hửn nhìn qua, Lý Hòe thật sự sau khi xem, đã cảm thấy vậy liền như thế thôi, còn không bằng chính mình hoa văn màu con rối đáng yêu đâu, hửn liền nửa điểm không cực kỳ hâm mộ. Tạ Tạ đêm đó nói muốn tu hành, cũng không có cách nào bởi Lý Hòe đi xem

hội đèn lồng.

Đến cuối cùng, cũng chỉ có tốt nhất nói chuyện lại nhất không có sự tình làm Vu Lộc, đi theo Lý Hòe cùng một chỗ xuống núi.

Kết quả chân núi gặp Đại Tùy Hoàng tử Cao Huyền, ba người kết bạn mà đi, Cao Huyền trước đó liền thường xuyên đến Sơn Nhai thư viện dạo chơi, trò chuyện đến trò chuyện đi, Cao Huyền thực sự theo không kịp áo bông màu hồng tiểu cô nương mạch suy nghĩ, Lâm Thủ Nhất lại là vắng ngắt tính tình, mà Tạ Tạ thường thường bị vị kia "Thái gia lão tổ tông" đến kêu đi hét, bưng trà đưa nước, giặt quần áo quét đất, chỗ nào giống như là một cái tu hành thiên tài nên có đãi ngộ, quả thực so nha hoàn tỳ nữ còn không bằng, thế là Cao Huyền liền cùng Vu Lộc quen thuộc nhất, lúc thỉnh thoảng sẽ bồi tiếp Vu Lộc cùng một chỗ tại hồ một bên câu cá.

Đại Tùy cái này tết nguyên tiêu, quân thần cộng vui mừng, phổ thiên cùng vui.

Lý Hòe vì thế chuyên dừng lên cây kia có khắc "Hòe Ấm" ngọc đen cây trầm, bước đi thời điểm cao cao ưỡn ngực, vênh vang đắc ý.

Vu Lộc cùng Cao Huyền một trái một phải bảo hộ ở Lý Hòe bên cạnh, cũng không phải sợ hãi bây giờ còn có người khi dễ Lý Hòe, bất quá là Lý Hòe cái này ranh con, giống như trời sinh thì có một loại kỳ quái độc hữu khí chất, để nhũn về để nhũn, coi như là vận khí tốt, tỉ như giống bây giờ, có thể làm cho một vị năm đó Lô thị vương triều Thái tử điện hạ, một cái bây giờ Đại Tùy Hồng thị Hoàng tử, vì hãn hộ giá hộ tống.

Lý Hòe đèn này sẽ nhìn đến đáng giá.

Sơn Nhai thư viện thư lâu bên trong, Lâm Thủ Nhất khêu đèn đêm đọc sách, đột nhiên có chút tâm thần có chút không tập trung, thờ dài một tiếng, để quyển sách xuống, đi đến cửa sổ, nhớ tới một vị dương liễu

quyến luyến động lòng người thiếu nữ.

Lâm Thủ Nhất yên lặng nói với chính mình, phải thật tốt đọc sách, hảo hảo tu hành, tương lai. . .

Vừa nghĩ tới một ít mỹ hảo tràng cảnh, ngày bình thường ăn nói có ý tứ Lâm Thủ Nhất, cả khuôn mặt đều tràn lên ăm áp ý cười.

Anh tuấn thiếu niên càng anh tuấn.

Áo bông màu hồng tiểu cô nương chỗ học xá, cũng đang đốt đèn, chỉ bất quá nàng ngoại trừ đọc sách, còn cần chép sách, trám trám mực nước sau, Lý Bảo Bình đầy mặt trang nghiêm, cao cao nhắc lên cầm bút cánh tay, khê quát một tiếng, lấy thế lôi đình vạn quân mãnh liệt khởi công! Bá bá bá, có thể đem giai thể tự viết nhanh như vậy như bôn lôi, cũng đủ có thể, chép ra rất quen kỹ xảo gia hòa, viết đầy một trang giấy sau, nàng liền sẽ tiện tay bôi mở ra một bên, thăm đọc "Đi người" hai chữ.

Một vị phụ trách tối nay dò xét thư viện lão phu tử đứng ở cửa sổ, thấy cảnh này sau, dở khóc dở cười, tức bất đắc dĩ lại đau lòng, lão phu tử vừa vặn là tiểu cô nương thụ nghiệp ân sư một trong, lặng lẽ quay người rời đi, không có đánh quấy tiểu cô nương chép sách đại nghiệp, chỉ là lão nhân nghĩ đến về sau có phải hay không để tiểu Bảo Bình ít chép chút thư ?

Thư viện phó sơn chủ Mao Tiểu Đông, chính tại trong phòng của mình yên lặng học đánh cờ, kỳ thật nhiều năm như vậy lang bạt kỳ hồ, lão nhân hận nhất chính mình mấy món sự tình một trong, chính là không nỡ ném đi phần này yêu thích. Nhiều lần giới xuống cờ nghiệm đầu, nhưng mỗi lần trong lúc vô tình nhìn thấy người bên ngoài đánh cờ, liền chuyển không ra bước chân, ở bên quan chiến, thường thường sẽ càng xem càng khó, vụng trộm oán thầm chiêu này bên dưới đến thật thối, nhìn thấy diệu thủ, càng là lòng ngứa ngáy, vừa trở về liền không nhịn được phục bàn toàn cục, sau đó liền tiếp tục vừa mắng chính mình không có định

lực, một bên khoái trá hạ cờ, một chút cái nhiều năm bạn đánh cờ luôn yêu thích cầm cái này nói đùa, đem Mao Tiểu Đông giới cờ treu chọc vì "Bế quan", tái xuất vì "Xuất quan" .

Mao Tiểu Đông tối nay cự tuyệt hoàng đế bệ hạ mời, không có đi hoàng cung quan sát trận kia đèn đuốc rực rỡ hội đèn lồng, yên lặng học đánh cờ.

Lão nhân đánh cờ, là cái nào đó họ Thôi vương bát đản dạy, càng tức người là bất kể hãn cố gắng như thế nào, tìm kiếm đứng đầu nhất kỳ phổ, cùng quốc thủ luận bàn kỳ nghệ, dốc lòng nghiên cứu từng cái lưu phái cờ để ý, có thể làm đều làm, thế nhưng là cờ trưởng đến vẫn là chậm rãi, làm sao đều bên dưới bất quá Thôi Sàm.

Lão nhân thu hồi kỳ phổ cùng quân cờ, hái xuống bên hông thước, tinh tế ma sát.

Lấy thiếu niên túi da kỳ nhân thư viện Thôi Sàm, lúc trước đi tìm hãn nói chuyện một lần, lại đi tìm Đại Ly hoàng đế nói chuyện một lần, cuối cùng tìm tên kia kể chuyện tiên sinh mười một cảnh luyện khí sĩ nói chuyện một lần, tìm Mao Tiểu Đông thời điểm, lão nhân khuyên hãn không cần si tâm vọng tưởng, sớm như vậy liền tiết lộ thân phận, cẩn thận chết tại Đại Tùy kinh thành, đến lúc đó liên lụy thư viện bị tai bay vạ gió, Mao Tiểu Đông nói đến rất trực tiếp, nếu như Đại Tùy nghĩ làm Sơn Nhai thư viện tham dự trong đó, sau đó song phương không thể đàm lũng, như vậy hãn Mao Tiểu Đông cái thứ nhất ra tay giết người, đem Đại Ly quốc sư giảo sát tại Đại Tùy Quốc cảnh bên trong.

Mao Tiểu Đông than thở nói: "Người đọc sách, làm sao lại thành người làm ăn đâu ?"

Một tòa u tĩnh trong biệt viện, thiếu niên áo trắng Thôi Đông Sơn ngồi tại dưới mái hiên, nghe mới treo lên một chuỗi dưới mái hiên thiết mã, tại yên tĩnh tường cùng gió xuân trong màn đêm, leng keng rung động.

Thôi Đông Sơn đột nhiên quay đầu nhìn về quỳ ngồi ở một bên thiếu nữ Tạ Tạ, "Người có gia gia sao?"

Thiếu nữ ngạc nhiên, vấn đề này trả lời thế nào ? Khó nói ngầm giấu huyền cơ ? Bằng không dưới gầm trời ai sẽ không có gia gia ?

Nàng cảm thấy khẳng định là một trận khảo nghiệm tâm chí bất rập, đang lúc thiếu nữ cẩn thận ấp ủ tìm từ thời điểm, Thôi Đông Sơn cười ha ha nói: "Nguyên lai người cũng có a?"

Tạ Tạ có chút không có gì để nói.

Lạnh quá trò cười.

Cuối cùng hai người cùng một chỗ ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm.

Trung thu minh nguyệt, hào môn có, bần gia cũng có.

Cực an ủi lòng người.

—— ———

Xem như Lý gia bà chủ, gia chủ Lý Hồng thê tử, cũng liền là Lý Hi Thánh ba huynh muội mẹ, không tính là như thế nào dễ nói chuyện, nhưng là thường phạt rõ ràng, trong gia tộc vô cùng có uy tín, đã là mười cảnh thần tiên Lý thị lão tổ, đối với vị này trì gia hữu đạo con dâu, cũng từ trước tới giờ không năm giá đỡ, tìm không ra mao bệnh.

Phú quý mà lại nội liễm Lý gia trong đại trạch, nô bộc nha hoàn đông đảo, các loại dòng họ cuộc sống gia đình tử đều có, đời này qua đời khác đều là Lý thị thể mình người, mà lại Lý thị các đời gia chủ, đối với hạ nhân cho tới bây giờ đều thương cảm có thừa, lúc trước Chu Hà Chu Lộc cái này đối với cha con, chính là một ví dụ, đến mức có trong phủ lão

nhân trêu ghẹo Chu Lộc là nha hoàn thân thể, tiểu thư mệnh.

Gia chủ Lý Hồng là vạn sự không chú ý người, ưa thích mảnh sứ vỡ cùng đọc sách chú giải và chú thích, ngoại trừ cùng trưởng tử Lý Hi Thánh ngẫu nhiên nói chuyện phiếm, không quá lộ diện, lo liệu gia tộc sự vụ lớn nhỏ đương gia phụ nhân, nàng không đọc sách nhiều, nhận biết chữ, bởi vì yêu cầu kiểm toán. Lý gia có cái truyền thừa đã lâu tập tục, chính là mỗi khi ngày lễ ngày tết, mông đông số tuổi hài tử, liền muốn học bằng cách nhớ mang cái nào đó chữ thành nói tục nói, nếu là Lý gia trưởng bối nhìn thấy thời điểm hỏi, bọn nhỏ có thể thông thuận trở về đáp đi ra, liền có thể cầm tới một phong tiền mừng, năm ngoái giao thừa là gia chữ, năm nay nguyên tiêu thì là đào chữ.

Đương gia phụ nhân tại tết nguyên tiêu ngày này, để thiếp thân nha hoàn cầm một chồng hồng bao tiền mừng, trên đường gặp "Ôm cây đợi thỏ" hài tử, liền sẽ mở miệng cười hỏi, sau đó thì có bọn nhỏ đã sớm chuẩn bị xong đáp án, từng cái trẻ con âm thanh trẻ con khí, thanh thúy êm tai, để khí độ ung dung phụ nhân mỉm cười không thôi, tỉ như đào lý không nói bên dưới tự thành hề, nét mặt vui vẻ ôn tồn, má đào hạnh mặt, chờ một chút, đều là rất tốt đẹp động lòng người thuyết pháp, dù là có một đứa bé, thốt ra một cái không biết từ nơi nào nghe được "Phàm đào tục lý", là một cái rất nghĩa xấu thành nói, phụ nhân cũng không có tức giận, đồng dạng cười cho ra tiền mừng.

Chẳng qua là khi phụ nhân nghe được có qua có lại thời điểm, nụ cười tựa hồ có chút gượng ép, nghe được thay mặt đối đào về sau, rõ ràng là một cái mang theo ca ngợi lí do thoái thác, mặc dù ngụ ý không tính là như thế nào mỹ mãn, nhưng so với phàm đào tục lý, kỳ thật vẫn là muốn mạnh hơn một chút, nhưng phụ nhân đầy mặt nộ khí, dọa đến đứa bé kia không biết làm sao, ngữ khí cứng nhắc hỏi qua hài tử dòng họ sau, họ Trần, phụ nhân mặc dù cuối cùng vẫn là để nha hoàn cho hài tử tiền mừng, thế nhưng là rời đi thời điểm, sắc mặt nàng lạnh như băng sương, cũng không phổ biến.

Lý gia trên dưới, đều biết rõ gia chủ Lý Hồng nhất thiên vị ấu nữ Lý Bảo Bình, hoàng đế yêu trưởng tử, bách tính yêu con út nha.

Đối với trưởng tử Lý Hi Thánh cùng thứ tử Lý Bảo Châm, bọn hạ nhân nhìn không ra rõ ràng tư tâm, Lý Hồng cũng cùng Lý Hi Thánh, cũng cùng Lý Bảo Châm không có lớn không có nhỏ uống rượu với nhau. Bất quá Lý Hồng thê tử khả năng bởi vì Lý Bảo Châm là tiểu nhi tử nguyên nhân, tăng thêm Lý Bảo Châm lại là trời sinh lấy vui tính tình, đối với người nào đều biết lạnh biết ấm, trái lại Lý Hi Thánh thì trầm mặc cứng nhắc rất nhiều, từ nhỏ đã không quá thích nói chuyện, cho nên phụ nhân cùng Lý Bảo Châm liên muốn thân cận rất nhiều.

Từ khi Lý Bảo Châm rời nhà đi xa kinh thành sau, phụ nhân liên thường thường gửi thư đi hướng kinh thành, hỏi thăm khi nào về nhà, thư nhà vắng lai tập nập, mỗi khi Lý Bảo Châm nói đến kinh thành chuyện lý thú, phụ nhân cầm thư liên sẽ cười ra tiếng, chỉ là mỗi khi để sách xuống tin sau, lại sẽ phiền muộn lo lắng, tổng lo lắng tiểu nhi tử sẽ ở Đại Ly kinh thành như vậy cái lớn địa phương thụ ủy khuất. Từng phong từng phong thứ tử gửi về đến nhà thư, đều sẽ chỉnh chỉnh tề tề gấp lại tại sơn hồng hộp nhỏ bên trong, Lý Hồng vì thế còn trêu chọc qua thê tử, liên Bảo Châm như vậy thông minh hài tử, dù là ra cửa bên ngoài, cũng là tuyệt đối không ăn thiệt thòi, người lo lắng đừng người mới đúng.

Hôm nay Lý Hi Thánh từ học thực trở về, trở lại chính mình sân nhỏ, phát hiện gia gia đứng tại cạnh ao nước nhỏ, giống như là đợi một hồi lâu, vội vàng bước nhanh tới.

Lão nhân dẫn đầu hướng đi trong phòng, "Đi người thư phòng nói."

Đến bố trí làm khiết "Xây nhà" sách nhỏ trai, lão nhân ra hiệu Lý Hi Thánh cùng nhau ngồi xuống nói chuyện, cười nói: "Bảo Châm tính tình quá nhảy thoát, rời quê hương xa như vậy, lại là tiểu nhi tử, người mẫu thân lo lắng hẳn là nhân chi thường tình, người đừng cảm thấy nàng bất công, vì thế thương cảm."

Lý Hi Thánh mỉm cười nói: "Đương nhiên không biết."

Lão nhân chậm rãi nói: "Cái kia Tà Thực điểm danh muốn ba người, trong đó có người, ta cũng không kỳ quái, cha người không biết được thiên phú của người, đó là hấn mắt mù, ta thậm chí cảm thấy được người nửa điểm không thể so với cái kia Thần Cáo tông Hạ Tiểu Lương kém, một châu đạo thống ngọc nữ làm sao vậy, không tầm thường a? Cháu của ta cũng chính là không có tông môn vun trồng, nếu không nói không chừng người chính là kim đồng, đến lúc đó kết thành thần tiên quyến lữ, ha ha, cái này cũng không tệ. . ."

Nói xong lời cuối cùng, lão nhân chính mình vui vẻ.

Lý Hi Thánh có chút bất đắc dĩ. Gia gia cái này ưa thích cùng người so tài tính tình, là sửa không được. Vì trở thành Ly Châu động thiên tử đại họ thập tộc ở trong, vị thứ nhất mười cảnh tu sĩ, lần này phá cảnh quá trình kỳ thật tương đương hung hiểm, thế nhưng là ai khuyên đều vô dụng, Lý Hi Thánh đồng dạng không khuyên nổi, nếu không có vụng trộm xem bói, tính ra một cái thượng trung quẻ, Lý Hi Thánh thật đúng là không dám liên từ lấy gia gia một đầu đụng vào, bế sinh tử quan.

Lão nhân cười lạnh nói: "Về phần Mã Khố Huyền tiểu tử kia, thật không phải sau lưng ta nói người nói xấu, nhà hấn vốn chính là một tổ tử tặc phôi hỏng loại, hừ, ta cũng không cảm thấy hấn có triển vọng lớn, thượng thiện nhược thủy, chí cương dễ gãy, từ xưa mà nhưng, nửa điểm không hiểu được giấu dốt, phong mang tất lộ, một năm phá ba cảnh thế nào, có bản lĩnh đến xem biến cảnh sau, một lần nữa liên phá ba cảnh!"

Lý Hi Thánh trầm mặc không nói.

Lão nhân đột nhiên hỏi: "Người làm sao đem chi kia 'Phong tuyết nhỏ chùy' cùng những cái kia lá bùa, cùng nhau đưa cho Trần Bình An rồi?"

Lão nhân tức cười nói: "Người ngược lại là lưu một nửa cho mình a! Người tin hay không, tiểu tử kia căn bản cũng không biết rõ những cái kia giấy bút quý giá?"

Lý Hi Thánh cười nói: "Xem ra gia gia kỳ thật còn không tính đau lòng Bảo Bình."

Lão nhân kinh ngạc, thẹn quá hoá giận nói: "Ai nói ? ! Ta không đau lòng tiểu Bình tử ai đau lòng ? Đi, đưa liền đưa, ta bất quá chính là thuận miệng nhắc lên, người nhìn ta sẽ để cho người đem đồ vật muốn trở về sao?"

Lý Hi Thánh hiểu ý cười một tiếng.

Lão nhân nhìn thấy đích trưởng tôn ý cười, duỗi ra ngón tay lẳng không điểm hai lần, "Bảo vật gia truyền nói đưa liền đưa, gia gia không ngăn, cũng sẽ không ép lấy người đối ý, nhưng là không chậm trễ ta mắng người một câu bại gia tử."

Lý Hi Thánh khóe miệng tràn đầy ý cười.

Lão nhân hai tay đặt ở ghế dựa cầm trên tay, có chút mỏi mệt, cảm khái nói: " "Gia gia chỉ có ngăn ấy bản sự, lúc trước liều mạng không cần, cũng mới mạo hiểm vạn phần mà bước lên mười cảnh, bên trên ngũ cảnh căn bản không cần hy vọng xa vời, hi thánh, về sau gia gia liền không có biện pháp vì người làm cái gì."

Lý Hi Thánh tranh thủ thời gian đứng người lên, nhẹ giọng nói: "Gia gia, đừng nghĩ như vậy. Đã làm được không thể tốt hơn."

Lão nhân đứng người lên, vòng qua cái bàn, giúp đỡ cái này đích dài Tôn Chính chính vạt áo, "Bất kể có phải hay không là đi đều Lô Châu, mặc kệ người về sau có phải hay không sẽ vứt bỏ nho tử nói, người cũng là gia gia tốt cháu trai, dưới gầm trời đạo lý làm người giảng không hết,

nhưng ta tin tưởng cháu của ta, làm người sẽ rất chính, vẫn cứ!"

Lý Hi Thánh có chút con mắt cảm thấy chát, dùng sức gật đầu một cái, lui lại hai bước, xá dài đến cùng, cao giọng nói: "Tự thân dạy dỗ, thành tâm chính ý, ta Lý gia không thua bất luận kẻ nào!"

Lão nhân thì thảo nói: "Người đương nhiên là, tiểu Bình tử cũng thế."

Duy chỉ có đã bỏ sót một cái công nhận thông tuệ nhất Lý Bảo Châm.

—— ———

Đại Ly Trường Xuân Cung, đây là Đại Ly vương triều một cái duy nhất nữ tử tu sĩ chiếm đa số đỉnh tiêm môn phái.

Cho nên vị kia đã từng đại quyền trong tay Đại Ly nương nương, lựa chọn ở đây kết mao tu hành, thâm cư không ra ngoài, Hoàng tử Tống cùng bồi bạn tả hữu.

Đại Ly hoàng đế dòng dõi số lượng cũng không lạ thường, con cái hơn mười người, cũng không tính nhiều, cũng không cần lo lắng hương hỏa. Từ khi Đại Ly hoàng hậu chết bệnh sau, hoàng đế bệ hạ vẫn bỏ không hoàng hậu vị trí, đối với cái này triều chính trên dưới không phải là không có dị nghị, nhất là Lễ Bộ quan viên, ngầm dưới có qua vài lần gián ngôn, nhưng toàn bộ bị hoàng đế tiện tay gác lại có trong hồ sơ đầu, tăng thêm những năm này Đại Ly biên quân nam chinh bắc chiến, đánh đâu thắng đó, ở mức độ rất lớn dời đi miếu đường văn võ sự chú ý, cho nên ngoại trừ lăm ta lăm tăm ngôn luận, liên quan tới Đại Ly hoàng hậu cùng Thái tử nhân tuyển, trên triều đình từ đầu đến cuối không có đại quy mô nghị luận.

Nhưng là theo xuôi Nam chi thế đã thành kết cục đã định, Bảo Bình Châu nửa bên giang sơn, Đại Ly văn võ không dám nói dễ như trở bàn tay, nhưng là xác thực có tư cách suy nghĩ tưởng tượng, như vậy lựa

chọn sử dụng hoàng hậu sách đứng Thái tử hai chuyện, liền khó tránh khỏi để cho người ta lòng người phật phò lên. Cái này đã là vì Đại Ly giang sơn xã tắc cân nhắc, cũng là một cục cực lớn đánh cược, ai nhân quang càng chuẩn, càng sớm áp đối với chú, ai tại tương lai Đại Ly miếu đường bên trên, liền có thể chiếm cứ trọng yếu nhỏ nhoi địa phương.

Nhưng là bây giờ Đại Ly Tổng thị việc nhà, thật sự là có chút khó bề phân biệt, đến mức nhất khôn khéo già dặn miếu đường lão hồ ly, đều không dám tùy tiện xuất thủ.

Phiên Vương Tổng Trưởng Kính vốn là trong quân đội uy vọng cực cao, bây giờ vậy mà đều công khai "Giám quốc", vẫn là bệ hạ chính mình ý tứ, cái này quả thực chính là để cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng.

Chẳng lẽ lại hoàng đế bệ hạ là dự định nhường ngôi cho đệ đệ, mà không truyền vị bất luận một vị nào Hoàng tử ?

Nhưng là bệ hạ những năm này tuy nói không tính như thế nào việc phải tự làm, cần cù chấp chính, rất nhiều trọng yếu chính vụ cùng việc quân cơ đại sự, nguyện ý phân quyền đi xuống, nhưng tuyệt đối không phải cái gì lười biếng triều chính bại hoại hôn quân, nếu ai dám nghĩ như vậy, không phải tên điên chính là đồ dân. Mà quần tình hội tụ Đại Ly trên triều đình, thật đúng là không có một cái nào điên đồ dân.

Sau đó tại năm mới vị đạo còn rất nồng nặc chính tháng mười lăm, ngay tại tết nguyên tiêu ban đêm, tại muôn người đều đổ xô ra đường, từng nhà ra ngoài đuổi hội đèn lồng Gia Khánh thời tiết, Đại Ly kinh thành nghênh đón một trận không có dấu hiệu nào biến cố, cung thành, hoàng thành, nội thành, ngoại thành, toàn bộ Đại Ly kinh thành, tại một chút cái phú quý hoa lệ hào phiệt trạch ngoài cửa, một chút cái không đáng chú ý chợ búa bách tính nhân gia, còn có rất nhiều lão cửa hiệu quán rượu, cửa hàng cùng đạo quán, cơ hồ đồng thời hiện ra từng tốp từng tốp Đại Ly tinh nhuệ tướng sĩ, sở trường cận thân bác sát cao phẩm Võ Bí Thư

Lang, Lễ Bộ nha môn bí mật nuôi dưỡng tử sĩ, cùng Khâm Thiên Giám ở bên trong đông đảo luyện khí sĩ, mỗi một chỗ đều là cùng nhau xuất hiện, cường ép xâm nhập, nếu có người dám can đảm ngăn cản, giết không tha, trăm lập quyết, nếu là không người lộ diện, ngay tại Khâm Thiên Giám quan viên chỉ điểm bên dưới, bắt đầu mở ra các loại đồ vật, cao cao súc đứng đèn thờ, treo ngoài cửa bùa đào, cửa ra vào sư tử đá, từ đường tắm biển, bài vị, chờ một chút, ngũ hoa bát môn, cái gì cũng có.

Phiên Vương Tống Trường Kính đêm hôm ấy, từ màn đêm buông xuống đến hừng đông thời gian, tự mình tọa trấn tại ngoại thành cười ngửa trên đường, thả cái ghế dựa, đại mã kim đao ngồi ở chỗ đó nhắm mắt dưỡng thần.

Tống Trường Kính bên cạnh còn đứng lấy vị kia rời đi Bạch Ngọc Lâu Mặc gia cự tử.

Tống Trường Kính đêm đó duy nhất một lần xuất thủ, là chặn giết ý đồ lẫn trốn một vòng hồng quang, Đại Ly Phiên Vương một quyền nện tan cái kia đạo bạch hồng.

Về sau Tống Trường Kính cùng cái kia lau người bóng tại Tây Bắc ngoại thành một vùng, đánh nhau kịch liệt một trận, quyền cương rộng lớn, từng đợt bảo quang nổi lên bốn phía, chiếu khắp màn đêm, thậm chí so với ngàn vạn đèn đuốc chung vào một chỗ còn muốn quang minh, một trận chiến qua đi, phòng ốc kiến trúc hủy đi hơn ngàn tòa nhà, tử thương gần 10 ngàn người, kêu rên khắp nơi.

Trận này kinh thiên động địa sau đại chiến, hoàng đế bệ hạ đã đi hướng Phi Vân Sơn Đại Ly kinh thành, trở nên bầu không khí vi diệu đến cực điểm, e là cho dù ngày trước Phiên Vương đột nhiên phái người chiêu cáo toàn thành, ngay hôm đó lên ta Tống Trường Kính chính là Đại Ly tân đế, cũng sẽ không có quá nhiều trung tâm trọng thần cảm thấy rung động.

Kinh thành bên trong, người người cảm thấy bất an.

Khoảng cách Đại Ly kinh thành cũng không xa Trường Xuân Cung, lục tục ngo ngoe có tổ sư bối phận đại luyện khí sĩ, từ kinh thành trở về trong môn, mặc dù một thân mùi máu tươi cùng hung thần khí, nhưng là người người vẻ mặt tự nhiên, cho nên Trường Xuân Cung trên đại thể vẫn như cũ an tường như trước. Một tòa núi cao chỗ giữa sườn núi trong túp lều, một vị bỏ đi một bộ lông lấy cung trang phụ nhân, nhìn qua một đạo bay lượn bóng người rơi vào Trường Xuân Cung các nơi, nàng có chút ai oán cùng phần uất, là ai oán chính mình từ đánh cờ người biến thành người đứng xem, hơn nữa còn là loại kia rời xa bàn cờ cái chủng loại kia người đáng thương, càng phần uất chính mình vậy mà bỏ qua cái này cái cục nhất định sẽ danh lưu sách sử thịnh sự.

Phụ nhân nghiêng răng nghiêng lợi, một vị phong độ nhẹ nhàng thiếu niên lang cười đi đến nàng bên cạnh, nhẹ nhàng nắm chặt tay của nàng, an ủi nói: "Nương, bên ngoài gió lớn như vậy, trong phòng mới ấm cùng, đợi đến gió nhỏ, nhìn nhìn lại cũng không muộn."

Phụ nhân trở tay nắm chặt tay của con trai, nheo lại cặp kia tràn ngập phong mang nhuệ khí xinh đẹp đôi mắt, thấp giọng nói: "Cùng, mẫu thân nhất định đem vốn nên thứ thuộc về người, gấp bội cầm về!"

Thiếu niên có một trương phẳng phất trời sinh trẻ con khí thuần chân dung nhan, nhìn như thiên chân vô tà nói: "Thế nhưng là mẫu thân, bộ hạ không phải nói cho chúng ta biết, đồ vật mặc kệ lớn nhỏ, chỉ có hãn có muốn hay không cho, không có chúng ta có muốn hay không cầm phần sao?"

Phụ nhân bờ môi khẽ run, tựa hồ tại đau khổ muốn khóc, trường mi gánh lên, lại như là ước mơ vui sướng.

Đồng dạng là Trường Xuân Cung, tại mặt khác một ngọn núi đầu cao lâu bên trong, một vị nhà đồ nữ xuất thân ti tiện thiếu nữ, chính tại nghe sư phụ giảng thuật Đại Ly trong kinh thành vừa mới phát sinh thảm liệt tình hình chiến đấu.

Thiếu nữ nâng quai hàm, nằm sấp trên bàn, nghe được tụ tinh hội thần, trên bàn đặt một cái bình sứ, trang bị thiếu nữ mới từ trên cây kéo bên dưới hai ba chi đào hoa.

Thế nhưng là cuối cùng, thiếu nữ chẳng biết tại sao, liền nghĩ tới ở quê hương gặp phải cái vị kia áo xanh độc sách lang, hình dạng của hắn sạch sẽ, giống như là hàng đêm sinh ca, xa hoa truy lạc Hồng Chúc trấn lớn vũng bùn trên mặt nước, thối qua một mảnh xuân lá.

Nhưng nàng cũng muốn lên Kỳ Đôn Sơn trên đường nhỏ, cùng chính mình sát vai mà qua áo trắng nam tử, chỉ nhớ rõ lúc đó giống như hắn đi được chút bị thương.

Thiếu nữ không quan tâm, sau đó bị Trường Xuân Cung cái vị kia Thái Thượng trưởng lão, nhẹ nhàng gõ một chút cái trán, có thuật trú nhan phụ nhân mỉm cười nói: "Tưởng niệm quê quán rồi?"

Thiếu nữ có chút chột dạ, liền đỏ mặt.

Mặt người hoa đào tôn nhau lên đỏ.

Tại Bảo Bình Châu cùng đều Lô Châu ở giữa rộng lớn biển cả bên trên, có cá lớn hiện nước Bắc thượng.

Nguyên bản tại chợ búa ngô hẻm tầm thường nhất một nhà ba người, bây giờ thân ở trên núi thần tiên tụ tập vượt biển cá lớn phía trên, dù là chỉ là ở đơn sơ nhất mặt các loại lữ xá, vẫn là tương đương chói mắt, tăng thêm

mẹ con hai người, một cái thân thể nở nang, là chín thể tục phụ nhân, thiếu nữ dáng vẻ thướt tha mềm mại, đôi mắt linh khí, dù là không làm được cưới hỏi đàng hoàng, yêu cầu thê non hẹn biển thần tiên đạo lý, tại đồng dạng tông môn làm cái nha hoàn người hầu khăng định dư xài.

Cho nên chiếm đất rộng lớn như một cái trấn nhỏ cá lớn trên sông lưng, dù là một nhà ba người cơ hồ từ trước tới giờ không ra cửa thường thức cảnh biển, vẫn là để một chút bất nhập lưu đã tu tán tu, lên lòng mơ ước, vượt qua hai châu lý trình tương đương dài dằng dặc, nếu là có thể tìm một chút chuyện lý thú, sao lại không làm ?

Cũng may nhiều người phức tạp, bởi vì đầu này gánh chịu lấy vô số hàng hóa vượt châu cá lớn, lại có một vị cửu cảnh tiên sư cùng thất cảnh vô phu cùng nhau tọa trấn, cho nên một chút cái rục rịch thanh niên trai tráng luyện khí sĩ, ăn bề ngoài không dám quá mức khó coi, ngay từ đầu nghĩ đến tiền tài động nhân tâm, thấy thế nào cái kia một nhà ba người đều không giống có bối cảnh, cho dù là một vị tiên sư thân thích gia quyến, hơn phân nửa cũng là bất nhập lưu tiểu môn tiểu phái, nếu không cũng không trở thành ở giá rẻ nhất gian phòng, bởi vậy có người liền mượn khách sáo hàn huyên cơ hội, gõ vang cửa phòng, ngồi xuống uống trà thời điểm, tiết lộ ra một chút mịm cười ám chỉ, kết quả đem phụ nhân kia dọa đến sắc mặt trắng bệch, ngược lại là phụ nhân nữ nhi, đầy mặt cười lạnh, nói đợi nàng cha trở lại hẵng nói.

Lúc đó ngoài cửa hành lang còn đứng lấy rất nhiều cái người trong đồng đạo, trong đó còn có một vị trong ngũ cảnh thâm niên luyện khí sĩ, hơn nữa còn là giặt kiếm bên hông kiếm tu! Loại chuyện này đương nhiên không cần hấn tự mình ra mặt, quá giảm giá, về phần hai đĩa rau dại cái thứ nhất, khăng định là hấn đến nhăm nháp, về phần về sau như thế nào, nhìn hấn tâm tình, muốn hay không thưởng cho bên người chân chó bang nhàn nhóm.

Kết quả đợi đến đi mua thức ăn chất phác hấn tử trở về, nghe được như thế chút chuyện sau, đã không có nơm nớp lo sợ, cũng không có vỗ bàn

trừng mắt, thả xuống chứa đơn giản nhất cơm trưa hộp cơm sau, chỉ nói ra ngoài trò chuyện.

Phụ nhân khóc không ra nước mắt, thiếu nữ nắm chặt mẫu thân tay, nói không có chuyện, có cha ở đây.

Phụ nhân lập tức liền khóc lên, nói câu để thiếu nữ lòng chua xót lời nói, "Ta là sợ người cha cho người ta đánh a."

Hán tử vượt qua cánh cửa sau, nhẹ nhàng đóng lại cửa, bắt gà con non giống như, một tay nắm chặt người kia cái cổ, xách trên không trung, từng bước hướng đi cái kia phát sắc mặt biến hóa đều Lô Châu luyện khí sĩ, tên kia nhất bất động thanh sắc lực cảnh kiếm tu bên cạnh, có người vừa muốn nói chút đe dọa lời nói, lại phát hiện mình yết hầu nóng hổi, giống như là bị nhét vào một khối lửa than, đây mặt đỏ lên, hai tay che cổ, ô ô nha nha, một chữ đều nói không nên lời.

Hán tử tùy tiện ném đi hấp hối trong tay luyện khí sĩ, đối với tên kia kiếm tu hỏi: "Nhà người lão tổ tông họ Thập tên Thập, tông môn danh tự là cái gì?"

Kiếm tu cười lạnh nói: "Chúng ta thế nhưng là cái gì cũng không làm, tự tiện gây sự tư đấu, dựa theo chiếc này đòn ngang quy củ, người là sẽ bị ném xuống biển."

Hán tử căn bản lười nhác nói nhảm, một quyền cắt ngang tên kia kiếm tu trường sinh cầu, đem thanh kia căn bản không kịp ra chiêu bản mệnh phi kiếm, cường ép "Trừ tận gốc ra" khí phủ, ở lòng bàn tay nhẹ nhàng nắm đấm, đem trong nháy mắt bóp nát.

Kiếm tu thất khiếu chảy máu mà ngã xuống đất không dậy nổi.

Còn lại tu sĩ cơ hồ đồng thời quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Nhưng là hết thấy động tĩnh tiếng vang, đã sớm bị hán tử vận dụng võ đạo thần thông, toàn bộ ngăn cách tại toà kia phòng ốc ngoài cửa.

Hán tử lạnh nhạt nói: "Đem tên này kiểm tu lai lịch lai lịch, còn có các người riêng phần mình tính danh bang phái cùng một chỗ báo lên, ném qua ta một quyền về sau, ta về sau tự sẽ tìm các người lão tổ tông phiền phức."

Có tâm tư người khê nhúc nhích, cố ý nói bậy nói nhăng nói cuội một cái tên bang phái, hán tử tu vi võ đạo gần như thông thần, đối với luyện khí sĩ tâm hồ gợn sóng, xem như động lửa, nhất thanh nhị sở, tại chỗ liền một quyền đánh nát tên kia luyện khí sĩ trường sinh chứng đạo căn bản, hán tử tức giận nói: "Ta tất nhiên có thể một quyền đâm chết người, còn nguyện ý hảo hảo nói chuyện với người, vậy các người liền hảo hảo nghe."

Những người còn lại mỗi người như cha mẹ chết.

Tọa trấn đồ ngang cưỡi cảnh tu sĩ cùng thất cảnh võ phu cấp tốc chạy đến.

Tu sĩ là một vị khí thế uy nghiêm lão giả. Cưỡi cảnh vì luyện khí sĩ Kim Đan cảnh, trên núi tục nói, "Kết thành kim đan khách, mới là ta bối nhân", là thành công phá vỡ bát cảnh Long Môn cảnh thiên chi kiêu tử, cho nên Kim Đan cảnh lại bị ca tụng là cá chép nhảy long môn sau, hóa mục nát thành thần kỳ "Vẽ rồng điểm mắt chi bút", cả tòa khí hải ngưng tụ áp súc làm một khóa quay tròn xoay tròn các nơi khí phủ kim đan, kết đan thể nội ý cảnh, giữa các tu sĩ các có sự khác biệt. Có chút thiên tài tu sĩ, kết đan lúc khí thế to lớn, thậm chí sẽ dẫn tới thiên địa dị tượng.

Kim Đan cảnh đại tu sĩ riêng phần mình "Đan thất" ở giữa, lớn nhỏ có to lớn khác biệt, ưu khuyết cũng có khác nhau một trời một vực. Nhưng cũng tồn tại "Lớn mà không", "Nhỏ lại diệu" các loại tình huống đặc biệt, thiên ý khó dò, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Thất cảnh thuần túy võ phu thì là một vị thân cao tám thước khôi ngô lão nhân, treo đeo một thanh lớn yêu đao.

Kim Đan cảnh lão tu sĩ nhìn lấy hành lang để ý tình huống bi thảm, giận tím mặt, đang muốn cầm quy củ đề người.

Thất cảnh võ phu nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Hồng lão, người này ít nhất bát cảnh võ phu."

Khôi ngô lão nhân vẫn không quên tăng thêm ngữ khí, lặp lại hai chữ, "Ít nhất!"

Lão tu sĩ cấp tốc quan sát một chút mình cùng hán tử kia khoảng thời gian, dù sao tuyệt sẽ không vượt qua mười trượng, cái này khiến hán tử có chút khó khăn.

Trong vòng mười trượng, cùng một vị ít nhất bát cảnh thuần túy võ phu chém giết liều mạng, không có chút nào thú vị.

Cũng may hán tử không có hùng hổ dọa người, mà là đem sự tình mơ hồ nói một lần.

Sau đó có tên gia hỏa có mắt không trông cảm thấy đã nắm chắc tử, bi phần hô to nói: "Hồng lão thần tiên, trên mặt đất kiếm tu là mạ non nhọn đường hưu phong, hán bản mệnh phi kiếm đều cho cái kia tên điên, từ đường hưu phong thể nội ngạnh sinh sinh rút ra, cho triệt để bóp nát! Đây là sinh tử đại thù, mạ non nhọn sẽ không bỏ qua cho hán!"

Nếu là không có cái này nhắc nhở, Kim Đan cảnh lão tu sĩ còn không tốt quyết định, kết quả kiểu nói này, tranh thủ thời gian đánh giá một chút trên mặt đất kiếm tu thảm đạm khí tượng, lão tu sĩ nuốt một ngụm nước miếng, cái này rốt cục có thể xác định, cái kia xuất thủ tàn nhẫn hán tử, chẳng những là ít nhất bát cảnh Viễn Du cảnh võ đạo tông sư, hơn nữa

còn ít nhất là bát cảnh đại thành chi cảnh, vô cùng có khả năng sờ Sơn Điên cảnh cánh cửa, nếu không vô pháp đem một tên trong ngũ cảnh kiểm tu bản mệnh phi kiểm nhẹ nhõm hủy đi.

Lão tu sĩ hành lễ nói: "Yên tâm, việc này chúng ta theo lẽ công bằng xử lý, nhất định cho tiền bồi một cái công đạo."

Hán tử gật gật đầu, sau đó suy nghĩ một chút, đối với những cái kia ngay người như phỗng gia hỏa nói rằng: "Một quyền kia trước thiếu, ta quay đầu tìm các người lão tổ tông thu sổ sách tốt."

Hán tử nhìn về phía lão tu sĩ cùng cùng đạo vũ phu, nhú mày nói; "Các người nhưng đừng giết người diệt khẩu, chuyện này, ta tự có so đo."

Lão tu sĩ bất đắc dĩ cười nói: "Chúng ta sẽ không như thế làm việc."

Hán tử không nói thêm gì nữa, đi trở về chính mình trước cửa phòng, gõ gõ nữ nhi cố ý cài chốt cửa, dùng để an ủi mẫu thân cửa phòng, nói rằng: "Liều Nhi, là cha."

Thiếu nữ bước chân nhẹ nhàng mà mở cửa phòng, hán tử vào nhà sau liền mang theo môn, phụ nhân bước nhanh về phía trước, trên mặt còn có nước mắt, "Lý Nhị, thế nào, không có bị người khi dễ a? Có hay không chỗ nào bị đánh ? Có cần hay không xoa chút dược cao ?"

Hán tử gãi gãi đầu, ngu ngơ cười nói: "Không có đâu, trên thuyền bên kia quản sự tình người vừa vắn đi ngang qua, ta liền tranh thủ thời gian đem sự tình cùng người ta nói chuyện, hắc, người đoán làm gì, người ta rất giảng đạo lý, liền đem những người kia đuổi đi, còn muốn bọn hản về sau không cho phép tới gần chúng ta ba, cho nên không sao, ta đã nói rồi, ra cửa bên ngoài, vẫn là nhiều người tốt một chút."

Thiếu nữ Lý Liều nín cười.

Cha lần này đi xa không có uống công, đều học được miệng đầy nói dối.

Phụ nhân lúc này mới có chút thả lỏng trong lòng, dùng sức vỗ bộ ngực, run run rẩy rẩy, "May mắn may mắn."

Hán tử chỉ là cười, an an tĩnh tĩnh nhìn chăm chú vợ của mình.

Phụ nhân nghĩ sai, hung hăng vắn một cái hán tử bên hông cứng rắn thịt, thấp giọng oán trách nói: "Nữ nhi còn ở đây, cũng không quản được mắt chó!"

Hán tử hậm hực, vẫn là cào đầu.

Ban đêm, trên biển sinh minh nguyệt.

Thiếu nữ Lý Liễu đứng tại lan can bên cạnh, trông về phía xa cái kia vòng tròn tháng.

Dương lão đầu đã từng nói, nàng thiên tư tốt, Lý Hòe có hồng phúc.

Cái gì gọi là thiên tư ?

Cái kia chính là Lý Liễu sinh ra đã biết.

Nàng ban đầu ở Sơn Nhai thư viện đối với Đại Ly quốc sư làm ra cái kia khiêu khích động tác, không phải thiếu nữ không biết trời cao đất rộng, mà hoàn toàn là thiếu nữ nhất biết rõ trời cao đất rộng.

Tại thiếu nữ đơn độc gian phòng sát vách.

Phụ nhân cũng là tâm lớn, sự tình qua đi sau, lập tức liền không có cảm thấy cái gì ủy khuất, nên ăn ăn nên ngủ ngủ, lúc này liền đã nằm ngáy o o.

Lý Nhị nằm tại nàng bên cạnh, nghe nghe phụ nhân tiếng ngáy như sấm, nhẹ nhàng nắm chặt tay của nàng.

Hán tử chậm rãi nhắm lại con mắt. Xưa nay sẽ không nói cái gì ngán người lời tâm tình, hẳn cũng nói không nên lời những cái kia, cũng may nàng dâu cũng không thích nghe những cái kia.

Nàng dâu tốt, nhi tử tốt, nữ nhi tốt, chính là hẳn cái này làm cha không ra thế nào, hán tử nhắm con mắt cười rộ lên, vụng trộm vui đây.

—— ———

Lấy linh khí dồi dào trứ danh tại thế Thư Giản Hồ, sóng biếc vạn dặm, phong cảnh hợp lòng người, trong hồ có hơn ngàn hòn đảo, chi chít khắp nơi, ước chừng một nửa đều có phẩm trật cao thấp không đồng nhất luyện khí sĩ chiếm cứ hoặc là thuê, mà lớn nhất một tòa Thanh Hạp Đảo, là Tiệt Giang chân quân Lưu Chí Mậu phủ đệ chỗ.

Lưu Chí Mậu tu chính là bàng môn đạo pháp, hẳn chân quân danh hiệu, mặc dù không phải vương triều chính thống sắc phong mà đến, chỉ là trên núi bằng hữu thối phồng, nhưng là Lưu Chí Mậu đạo pháp cao thâm, sớm đã tại lần lượt sinh tử đại chiến ở bên trong lấy được chứng minh, bởi vì Lưu Chí Mậu tiếng tăm thực sự không chịu nổi, cái gọi là trên đường bằng hữu có rất nhiều, lại chỉ có thể coi là hời hợt chi giao, mà trong môn đệ tử, tốt xấu lẫn lộn, cũng không toát ra có thể nâng lên đại lương tuổi trẻ tuần ngàn, nhưng Lưu Chí Mậu vẫn có thể chiếm cứ Thư Giản Hồ Thanh Hạp Đảo, hoàn toàn có thể nói là lấy sức một mình, tại hồ lang nhìn chung quanh ở trong, sừng sững đứng không ngã.

Lưu Chí Mậu tại chuyến kia Bắc thượng đi xa về sau, có thể nói xuân phong đắc ý.

Bởi vì hẳn mang về một vị đối ngoại tuyên bố là quan môn đệ tử tiểu gia hỏa, cái răng lớn một đứa bé, khoẻ mạnh kháu khỉnh, ngay từ đầu ai cũng

coi hăn là làm một cái gặp vận may tiểu thổ miết, hài tử cũng hi hi ha ha, phảng phất không hề hay biết những cái kia hoặc xem thường hoặc âm thầm ánh mắt ánh mắt. Nhất là Lưu Chí Mậu khai sơn đại đệ tử, đối với người sư phụ này quan môn đệ tử, nhất là không vừa mắt.

Về sau Thanh Hạp Đảo trên trên dưới dưới, cùng hài tử ở chung lâu dài, mới biết rõ là cái một bụng hồng nước tiểu phôi loại, chẳng những tuổi còn nhỏ liền sở trường chứa si đóng vai ngọc, mà lại cực kỳ mang thù, rất có sư phụ Lưu Chí Mậu phong phạm, nghiệm câu cách ngôn kia, thượng bất chính hạ tắc loạn.

Tại năm ngoái cuối năm, Thanh Hạp Đảo liền chọn tới một cộc kinh động toàn bộ Thư Giản Hồ đại họa sự tình, mà đứa bé này chính là kẻ cầm đầu một trong.

Thanh Hạp Đảo bên trên mặc dù là Lưu Chí Mậu một nhà độc đại, nhưng là cũng có mấy cái phụ thuộc tiểu môn phái, trừ cái đó ra, Tiết Giang chân quân còn thịnh tình mời một chút ngư tằm ngư, mã tằm mã khách khanh cung phụng, quanh năm hưởng lạc, chỉ khi nào xuất thủ, tất nhiên cắt cỏ trừ cây.

Về phần phụ cận mấy hòn đảo Đảo chủ, cũng là một nhóm chính tà không chừng tàn nhẫn mặt hàng, tất cả đều là ngạnh sinh sinh giết ra đường máu dã tu tán tu, tên là Cố Sán hài tử bên cạnh, còn đi theo hăn mẫu thân, là cái tư chất thường thường, vô pháp tu hành bình thường phụ nhân, nhưng là ngày thường thật là mê người, thế là Lưu Chí Mậu khách khanh ở trong, thì có người lên hoa hoa tâm tư, nếu muốn thu lấy phụ nhân làm động phòng nữ tử, tên kia xấu xí tuổi già khách khanh, chiến lực cực mạnh, hơn trăm năm kinh doanh lôi kéo, mơ hồ ở giữa tự thành đỉnh núi, chính là Lưu Chí Mậu đều muốn nhường nhịn ba phần.

Này nhân sinh bình thích nhất lấy mỹ phụ hai ngọn núi xem như sưởi ấm hỏa lô, cho nên hăn tỳ nữ, mặc quần áo cùng nàng nữ tử cũng không giống nhau, vạt áo chỗ cổ áo mở cực lớn, để hăn đưa tay đi vào, những

cái kia quấy rầy nữ tử, bị cười xưng là "Mở vạt áo tiểu nương" .

Lưu Chí Mậu đối với cái này biểu hiện được thập phần vi diệu, cũng không cự tuyệt cũng không có tán thành, liền giả câm vờ điếc.

Sau đó một ngày mượn tửu kinh, người này nhanh chân xâm nhập phụ nhân chỗ trạch viện, một cước đá văng cửa lớn, vào gian phòng, nâng lên phụ nhân sẽ phải về nhà mây mưa khoái hoạt một phen, tùy ý cười to, không người dám can đảm ngăn trở.

Lúc ấy, Lưu Chí Mậu Đại đệ tử, vừa vặn tìm cái cái cớ đem phụ nhân con trai độc nhất Cố Sán đẩy ra, lừa gạt đến Thanh Hạp Đảo phía sau núi, nói là muốn tại thác nước chỗ thay thầy truyền nghề, muốn truyền thụ cho hãn một môn mật không truyền ra ngoài Đạo gia cao thâm khẩu quyết.

Kết quả làm tên kia lão khách khanh vừa khiêng mỹ phụ nhân trở về hào trạch đại viện, đang muốn đem nhục cảm mười phần mỹ nhân ném đến trên giường ăn sống nuốt tươi.

Một khắc này, không chỉ là hãn, thậm chí không riêng gì Thanh Hạp Đảo, toàn bộ Thư Giản Hồ đại luyện khí sĩ, đều đã nhận ra khác thường.

Trong lúc nhất thời hồ nước bốc lên, sóng lớn đập thiên, khí thế nhiễu loạn, cực kỳ kinh người.

Đến mức hai vị bề quan đã lâu cửu cảnh tu sĩ, đều không thể không phá quan mà ra, đi thăm dò xem rốt cục là thần thánh phương nào, dám không tiếc phạm nhiều người tức giận, gây sóng gió, xáo trộn Thư Giản Hồ hùng hậu dị thường sơn thủy đại khí vận.

Sau đó tất cả luyện khí sĩ đều trợn mắt hốc mồm nhìn về phía Thanh Hạp Đảo bên kia, tâm thần rung động.

Một đầu toàn thân long khí giao long chi thuộc, từ Thư Giản Hồ Thanh Hạp Đảo phụ cận chậm rãi nâng lên một khóa to lớn đầu lâu, gắt gao nhìn chăm chú tòa nào đó trạch viện.

Thanh Hạp Đảo đỉnh núi, có cái đầy mặt lệ khí hài tử, cùng hần hần là tôn xưng một tiếng nhị sư tử nữ tử sóng vai mà đứng, hài tử ánh mắt tràn đầy hận ý, nhìn về phía đầu kia lần đầu phù nước ra mặt kinh khủng giao long, ra lệnh nói: "Con lươn nhỏ! Ăn ăn ăn, đem bọn hần toàn bộ ăn! Một cái cũng không được lưu, một cái cũng không được chạy trốn! Ta mẫu thân nếu là thụ chút ủy khuất, ta liền đánh chết người!"

Sau đó ngày ấy, cái kia khách khanh ở bên trong một tòa hào trạch đại viện, tính cả hơn mười vị kiều mị động lòng người mở vạt áo tiểu nương, hơn trăm người, toàn bộ bị đầu kia thổ hoàng sắc giao long cho nuốt vào trong bụng, đầy đất máu tươi, vô số kẻ tàn chi đoạn xương cốt, quả thực chính là nhân gian luyện ngục. Đường đường cửu cảnh đại tu sĩ khách khanh, ngay từ đầu còn không tin tà, tại trên tòa phủ đệ không cùng đầu kia quái vật khổng lồ một phen liều chết chống cự, vẫn là lực chiến không địch lại, pháp bảo ra hết, đúng là vô pháp rung chuyển đầu kia súc sinh may mắn, chỉ rước lấy súc sinh càng thêm táo bạo sát ý, cuối cùng đem trọn đầu thân thể nhảy ra hồ nước, lướt về phía bầu trời, đem tên kia ý đồ chạy trốn khách khanh cắn một cái đoạn thân thể, chặn ngang cắt đứt nửa người trên thân thể kêu thảm rơi vào trong hồ, lại bị theo đuôi mà tới màu vàng đất giao long há mồm cắn, cuối cùng thân thể của nó hơn phân nửa chui vào hồ nước, đầu lâu cùng cái cổ nổi lên mặt nước, miệng rộng chậm rãi nhắm nuốt, phát ra từng đợt khiếp người tiếng vang, động tác này, đối với cả tòa Thanh Hạp Đảo đều tràn đầy khiêu khích.

Nó cái kia một đôi so đèn lồng còn muốn lớn bằng lãnh trong đôi mắt, tản mát ra xấp xỉ nhân loại ranh mãnh ý cười.

Đỉnh núi hài tử nhe răng cười nói: "Tốt tốt tốt, con lươn nhỏ, lại đi đem tên vương bát đản kia Đại sư huynh cùng nhau ăn, ai dám ngăn cản

người, cùng nhau ăn hết!"

Cho dù là cho Cổ Sán thông phong báo tin nữ tử, đứng tại hài tử bên cạnh, cũng cảm nhận được rùng cả mình, bị tiểu sư đệ Cổ Sán sát tính to lớn, cho rần rần chắc chắn hù dọa.

Tiết Giang chân quân Lưu Chí Mậu đột nhiên xuất hiện tại đỉnh núi, về mặt ôn hoà nói: "Người Đại sư huynh mặc dù có lỗi, nhưng là sư phụ sẽ hảo hảo trách phạt hần, người liền thả hần một con đường sống a?"

Cổ Sán cười, "Sư phụ, người hoặc là đánh chết ta, sau đó tùy theo con lươn nhỏ ở chỗ này hồ nháo, hoặc là liền thiếu đi cái đồ đệ mà thôi, sư phụ người lão nhân gia đệ tử mười mấy cái, kém một cái không tính cái gì đó, về sau ta có giúp đỡ sư phụ dương danh lập vạn, đừng nói là chết cái Đại sư huynh, chính là nhị sư tỷ cùng một chỗ không có, cũng không trọng yếu nha."

Khuôn mặt tươi cười rực rỡ hài tử, cao cao ngẩng đầu lên, thẳng tắp cùng lão nhân đối mặt, cười hỏi nói: "Sư phụ, người cứ nói đi ?"

Lưu Chí Mậu sắc mặt âm trầm không chừng, cuối cùng bỗng nhiên cười ha ha, sắc mặt hiền lành mà sờ lên hài tử đầu, "Người này hài tử, có sư phụ năm đó phong thái, tốt, rất tốt."

Cổ Sán cười nheo lại mắt, "Yên tâm, sư phụ, người về sau nếu muốn giết ai, ta là người quan môn đệ tử, khẳng định đều nghe sư phụ, dù sao con lươn nhỏ cũng thích ăn người, nhất là trên núi thần tiên, bắt đầu ăn đặc biệt đại bổ, con lươn nhỏ rất cao hứng đây. Ai, con lươn nhỏ cũng thật là, ra quê quán liền dáng dấp nhanh như vậy, ngay cả sư phụ người lão nhân gia cái kia cái bát trắng lớn cũng ở không được, chỉ có thể nuôi thả tại trong hồ lớn, sư phụ, người còn có hay không cày lớn bát a?"

Lưu Chí Mậu cười lắc đầu.

Hài tử ha ha nhu thuận cười.

Duy chỉ có cái kia nhị sư tỷ, rùng mình.

Bị Cố Sán biệt danh vì con lươn nhỏ quái vật khổng lồ, sau đó lại đem đau khổ cầu khẩn Thanh Hạp Đảo Đại sư huynh ăn hết, thân thể khổng lồ ở trên đảo cày ra một đạo khe rãnh, giao long chẳng những ăn hết người kia, phụ cận một chút không sợ chết quần chúng, hoặc là không kịp chạy trốn nô bộc nha hoàn, cùng một chỗ ăn hết, ước chừng là ghét bỏ một chút phàm phu tục tử không thể ăn, xé nát thân thể sau liền ném ở một bên, nó tận hưởng mà về, đúng đưa trở về Thư Giản Hồ, miệng đầy máu tươi chảy xuôi, tích tấp rơi trên mặt đất.

Một đêm kia, hài tử bồi tiếp kinh hồn táng đảm phụ nhân cùng một chỗ trong sân thưởng nguyệt.

Cố Sán ăn bánh trung thu, mơ hồ không rõ nói: "Nương, đừng sợ a, về sau không ai dám khi dễ người."

Phụ nhân nhìn quanh bốn phía một phen, sau đó mặt mày thấp liễm, đem hài tử ôm chầm ôm vào trong ngực, đè thấp giọng âm nói: "Sán Sán, về sau cùng người con lươn nhỏ nói chuyện, đừng như vậy hung."

Cố Sán rúc vào mẫu thân ấm áp trong lồng ngực, chỉ có ở thời điểm này, hài tử mới có thể không có như vậy lệ khí âm trầm, mới thoáng như cái bình thường hài tử, nhếch miệng cười nói: "Yên tâm, con lươn nhỏ cùng ta tâm ý tương thông, ta đối với nó tốt, nó hiểu được, chúng ta quan hệ tốt đây. Liền xem như họ Lưu. . ."

Phụ nhân tranh thủ thời gian đưa tay che hài tử miệng, một tay cầm lên bánh trung thu, ôn nhu nói: "Ăn bánh trung thu, ít nói chuyện."

Cố Sán vỗ vỗ bụng, "Mẫu thân, thật ăn không xuống a, ta cũng không phải con lươn nhỏ, cả ngày liền nghĩ ăn ăn ăn, cùng một cái lớn thùng

cơ giống như."

Phụ nhân trầm trầm cười, nhẹ nhàng vuốt ve hài tử đầu, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, phụ nhân hốc mắt có chút ướt át, "Sán Sán lớn lên a, có thể bảo hộ mẫu thân á."

Hài tử đột nhiên có chút ủy khuất, mân mê miệng, nói một mình nói: "Trần Bình An, ta đã nói rồi, trong tiểu trấn cùng ngoài trấn nhỏ, ngoại trừ người, đều là người xấu, người còn không tin!"

Cố Sán tránh ra khỏi phụ nhân ôm ấp, nhảy đến trên mặt đất, hai tay vòng ngực, ông cụ non nói: "Mẫu thân! Ta thế nhưng là đã đáp ứng Trần Bình An, muốn cho hã tìm mười bảy mười tám cái Trĩ Khuê như vậy bộ dáng nữ tử, lần sau hã đến Thanh Hạp Đảo, ta liền cùng một chỗ đưa cho hã, mẫu thân, người có chịu không?"

Nhớ tới cái kia Nê Bình ngô hẻm thiếu niên, đáy lòng đã hồ thẹn lại có ấm áp phụ nhân, che miệng yêu kiều cười, quyến rũ động lòng người, "Tốt tốt tốt, người cao hứng liền tốt."

Cố Sán lập tức ôm yếu không có lúc trước khí thế, "Mẫu thân, nếu như Trần Bình An chẳng những không có cao hứng, ngược lại tức giận, ta làm sao xử lý a?"

Phụ nhân trêu ghẹo nói: "U, nhà ta Sán Sán còn có người sợ a?"

Cố Sán đỏ mặt, hừ hừ nói: "Ta cũng không sợ Trần Bình An, ta là. . ."

Nói đến đây, đến cùng vẫn là hài tử Cố Sán, lập tức đỏ lên con mắt, cúi thấp đầu, hung hăng lau con mắt ghen ngào nói: "Chính là cảm thấy Trần Bình An ở đây, mới sẽ không để cho người ta khi dễ chúng ta. . . Ta chính là muốn Trần Bình An, hã cái gì cũng biết giúp đỡ ta, dưới gầm trời cũng chỉ có Trần Bình An là người tốt. . ."

Phụ nhân không biết an ủi ra sao nhi tử, bởi vì chính nàng cũng ô nghen ngào nuốt khóc lên.

Nguyệt nhi cong cong chiếu cửu châu, mấy nhà sung sướng mấy nhà sầu.

Thiên hạ đèn thờ thu lại thành người, Toánh Âm Trần thị là vậy. Đến mức thiên hạ Nho gia đem "Thuần nho" hai chữ, vền vẹn cho Toánh Âm Trần thị.

Cái này một chi từ Trung Thổ Thần Châu dời đi Nam Bà Sa Châu Trần thị, tại lúc trước trận kia trùng trùng điệp điệp áo mũ bốn độ bên trong, kỳ thật cũng không chú mục, bởi vì lúc đó cái này một chi Toánh Âm Trần thị, chỉ là Trung Thổ "Nghĩa môn Trần thị" tám chi một trong, mà lại cảnh lá ít nhất, đây hết thấy đợi đến đêm rằm Bà Sa Châu sau, nhất là làm vị kia hai tay áo thanh phong, gánh vác nhật nguyệt lão tổ hoành không xuất thế, nghênh đón long trời lở đất biến hóa.

Một tòa học cung, một tòa thư viện, toàn bộ kiến tạo tại Toánh Âm Trần thị gia tộc thổ địa phía trên.

Từng tòa đèn thờ lâu, theo nhiều đời Toánh Âm Trần thị con cháu siêu quần bạt tụy, kiến công lập nghiệp, lấy thư Lập Ngôn, có thể liên miên bất tuyệt mà súc đứng lên.

Cho nên mỗi một vị tiến vào Toánh Âm Trần thị khách nhân, hoặc là du học đến đây người đọc sách, hoặc là mộ danh mà đến đại nho Văn Hào, hoặc là ngủ lại ở đây để vương đem bề ngoài, tất nhiên muốn đầu tiên đi qua đầu kia che kín đèn thờ lâu con đường, đều không ngoại lệ, đối mặt phần này huy hoàng gia nghiệp, đều sẽ cảm thấy rung động, thậm chí là

tự ti.

Toánh Âm Trần thị con cháu tự hào, tự hào đến dù là lão tổ tông chính miệng truyền bên dưới, hần đọc sách đọc lên đến cái kia vòng đầu vai mặt trời, cho người ta mượn đi trăm năm, vẫn là không một người cảm thấy mất mặt.

Một vị quê quán tại phía xa Bảo Bình Châu thiếu niên cao lớn, liền ở đây cầu học, là gia tộc dòng chính nữ tử Trần Đối tự mình mang tới, gia tộc trên dưới, không có người bởi vì thiếu niên bần hàn xuất thân mà chế giễu, thậm chí không có biết được thiếu niên nguyên lai thiên phú dị bẩm sau, mà tận lực nhiệt tình, từ đầu tới đuôi, ôn hoà nhã nhặn, lấy lễ để tiếp đón.

Cái này khiến họ Lưu thiếu niên cao lớn an lòng mấy phần.

Thiếu niên chính là Lưu Tiệp Dương, cái kia đã từng đối tốt nhất bằng hữu, tuyên bố muốn nhất định không muốn chết ở quê hương như vậy địa phương nhỏ ánh nắng thiếu niên. Sau đó hần rời quê hương sau, quả thật rất nhanh liền thấy giống như so thiên cao hơn núi lớn, mệnh môn xanh thăm biển cả, sẽ có vô số sinh ra cánh năm màu cá chuồn tại trên biển bay lượn, sẽ có các loại tinh quái ẩn hiện tại trong mây, thậm chí còn có trùng trùng điệp điệp ngự kiếm tiên nhân, trên không trung tiêu sái đi xa.

Hần ngay từ đầu không phải là không có lo lắng, lo lắng cái này cái gì thuần nho Trần thị, là cùng Thanh Phong Thành Hứa thị, Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên đồng dạng, âm thầm thềm nhỏ dải hần cái kia bộ kiếm kinh, cái kia bộ có thể làm cho hần tỉnh cũng luyện kiếm, mộng cũng luyện kiếm kỳ quái kiếm kinh.

Nhưng là Lưu Tiệp Dương rất nhanh liền bỏ đi cái này ý nghĩ, bởi vì khi hần đặt chân Trần thị gia tộc sau, một vị khí độ nho nhã lão nhân, nghe nói là Toánh Âm Trần thị chương bảo lão tổ, liền một hơi đưa cho hần

một cái từ Thanh Thần Sơn Thần Tiêu Trúc chế tạo thành quạt xếp, loại này Thần Tiêu Trúc trân quý đến cực điểm, là tốt nhất đuổi tà ma roi tài liệu một trong. Chỉ cần là thể gian sinh trưởng tại bên dưới tinh quái quý mị, toàn bộ e ngại Thần Tiêu Trúc chế thành pháp khí.

Một cái phẩm cấp cực cao ăn mực, vật này bị thế gia vọng tộc Tiên gia chăn nuôi tại đồ rửa bút bên trong, ăn mực mà sống. Trăm năm phía sau lưng sống lưng sinh ra một đầu tơ vàng sống lưng dây, năm trăm năm sau có nhìn trở thành Mặc Long, trở thành người đọc sách tha thiết ước mơ "Mặc bảo", cơ hồ tất cả thư hương môn đệ đều sẽ nuôi dưỡng vật này, nhưng là ăn mực đối với mực nước yêu cầu cực cao, nếu không thà rằng chết đói chính mình cũng không muốn chiều theo.

Cuối cùng còn có một sợi lật sách gió.

Lưu Tiệp Dương rõ ràng nhớ kỹ, lúc đó cho dù là mắt cao hơn đầu gia tộc đích nữ Trần Đới, khi nhìn đến cái kia sợi thanh phong sau, cũng rất là ngoài ý muốn, thậm chí còn có chút nhàn nhạt ghen ghét.

Đối với những này, Lưu Tiệp Dương đương nhiên rất ưa thích, nhưng là xa xa chưa nói tới mừng rỡ như cuồng.

Lưu Tiệp Dương biết mình đặt chân gốc rễ, vẫn là cái kia bộ kiếm kinh, cho nên Lưu Tiệp Dương mỗi ngày ngoại trừ theo lúc đi Trần thị học thực nghe giảng bài, chính là chờ tại trong trạch viện tu hành kiếm pháp.

Thiếu niên cao lớn tất nhiên thấy qua núi cao cùng đại thủy.

Bước kế tiếp, hẳn liền muốn dựa vào bản lĩnh của mình, đi ngự kiếm vượt qua núi lớn chi đỉnh, đi ngự kiếm đi đến đại thủy phần cuối!

Hắn luôn có một ngày, sẽ gặp lại cái kia họ Trần gia hỏa, có thể cùng hắn nói khoác bên ngoài trời đất bao la.

Lưu Tiệm Dương một số thời khắc sẽ có chút bận tâm, nếu như mỗi ngày chính mình về tới toà kia tiểu trấn, Trần Bình An có thể hay không đã là một cái đã có tuổi anh nông dân, sớm đã lấy vợ sinh con ? Lưu Tiệm Dương đương nhiên sẽ không như vậy liền không nhận hấn người huynh đệ này, nhưng là Lưu Tiệm Dương rất sợ rất sợ lúc kia, hai người có thể là ngồi tại Thanh Ngưu Bối bên trên, trò chuyện một chút, tán gẫu qua mà lúc tai nạn xấu hổ, cuối cùng liền trở nên không phản đối.

Có chút lời trong lòng, lúc đó Lưu Tiệm Dương cố ý đi được rất vội vàng, cố ý tránh ra Trần Bình An, bởi vì sợ mình tại lúc chia tay, sẽ không không chịu thua kém mà chảy nước mắt, cho Trần Đới những người ngoài này trò cười, sẽ xem thường hấn Lưu Tiệm Dương, mà lại những cái kia lời trong lòng, là một chút chịu thua lời nói, Lưu Tiệm Dương lúc đó vẫn còn có chút khó chịu, cho nên đến cuối cùng cũng không nói gì.

Hiện tại Lưu Tiệm Dương rất hối hận.

Hấn hấn là thoải mái nói cho Trần Bình An, ngoại trừ đốt sứ một chuyện, người không bằng ta, còn lại ta Lưu Tiệm Dương giao cho người Trần Bình An nhiều như vậy loạn thất bát tao sự tình, câu cá, cung gỗ, lên núi gài bẫy tử, trèo đèo lội suối, cái nào một việc, người Trần Bình An cuối cùng đều so ta Lưu Tiệm Dương làm tốt hơn ?

Toánh Âm Trần thị gia tộc, phương viên trăm dặm to lớn, Lưu Tiệm Dương có thời gian rảnh, liền sẽ đi một hơi đi đến đầu kia con đường, đi qua từng tòa đền thờ lâu, đi đến một đầu sông lớn bên bờ, tại một chỗ cùng loại Thanh Ngưu Bối trên vách đá, ngồi một mình ngắm người, ngồi xuống liền có thể ngồi lên nửa ngày thời gian, đây đối với hăng hái luyện kiếm thiếu niên cao lớn mà nói, thật sự là rất xa xỉ một sự kiện.

Ngày này trong hoàng hôn, Lưu Tiệm Dương lại khô tọa hai canh giờ, đột nhiên hồi thần sau, dự định đứng dậy trở về, đường về còn có hơn mười dặm đường muốn đi, mà lại phạm vi ngàn dặm bên trong, nếu như không có ngoài ý muốn, không cho phép bất luận kẻ nào ngự phong lãng

không, đem bề ngoài Công Khanh yêu cầu xuống ngựa mà đi, đầu này bền lòng vững dạ Trần thị quy củ, đã truyền thừa ngàn năm lâu.

Ra gia tộc, khả năng vẫn sẽ có một chút Trần thị con cháu, tại bên ngoài có kiêu căng chi khí, thậm chí sẽ làm một chút vi phạm lễ nghi chuyện xấu, dù sao gia tộc quá lớn, khó tránh khỏi ngư long hỗn tạp, nhưng chỉ cần là trong gia tộc, toàn bộ không dám có chút vượt qua quy củ. Nhất là hàng năm tế tổ thời gian, vô số Trần thị tử tôn nhao nhao chạy về, trên đường, tất cả đều là người đi đường, đúng, chính là người đi đường, mà lại đại nhân cơ hồ tất cả đều là người đọc sách nho sam, lưng đeo ngọc bội, thật đơn giản trang phục.

Lưu Tiệp Dương xa xa thăm một lần, ngọc bội đánh, âm thanh leng keng.

Cái này khiến thiếu niên mở rộng tầm mắt, so với nhìn thấy núi cao đại thủy, còn muốn tới rung động lòng người.

Lưu Tiệp Dương vừa đứng người lên, liền phát hiện một vị dáng người gầy gò tóc trắng nho sĩ chậm rãi đi đến dốc đá, Lưu Tiệp Dương thở dài hành lễ, nhìn không ra phải chăng quân tử, hiền nhân thân phận Lão Nho sinh, đứng vững sau cười hoàn lễ. Nếu là ở Bà Sa Châu địa phương khác, quân tử hiền nhân đó là tương đương hiếm có tồn tại, nhưng tại người này mới xuất hiện lớp lớp Toánh Âm Trần thị, nếu là không có một cái hiền nhân chi thân, quả thực liền muốn không có ý tứ ra cửa cùng người chào hỏi.

Lão nhân đứng tại Lưu Tiệp Dương bên cạnh, nhìn về phía sông lớn cuộn cuộn mà chảy, nhẹ nhàng dậm chân, giẫm tại trên vách đá, mở miệng cười nói: "Biết rõ khối này dốc đá danh tự sao?"

Lưu Tiệp Dương đành phải dừng lại bước chân, lắc đầu nói: "Không biết."

Lão nhân cười nói: "Trên sách ghi chép, Toánh Âm Trần thị sông sườn núi có đá, hình dáng rất quái, tên là Sơn Quỷ. Đã từng có một vị Thi Tiên ở đây ngâm qua thi từ, chỉ tiếc không có lưu truyền ra đến, thật là việc đáng tiếc. Một chén ai nâng ? Cười ta say hô quân, cao ngất chưa lên, núi chim che chén đi. Bốn canh Sơn Quỷ thối đèn rít gào, kinh ngược lại thế gian nhi nữ. . ."

Lão nhân phối hợp ngâm tụng ngày đó chưa từng truyền thế thi từ, đầy mặt phiền muộn, tràn đầy nhớ lại ý vị, " 'Thần thổ lộ tâm tình hứa, đợi vạn dặm mang theo quân, quất roi Loan Phượng, tụng ta đi xa phú.' kỳ thật bản này thi từ, tại vị kia Thi Tiên đông đảo thơ ở trong, không tính là thượng thừa nhất, thế nhưng là ta lúc đó liền đứng ở chỗ của người, Thi Tiên liền đứng tại ta chỗ này, ta lúc ấy niên kỷ nhỏ nha, nghe qua về sau, đã cảm thấy thật sự là tốt, dù là đã nhiều năm như vậy, vẫn cảm thấy tốt."

Lưu Tiệp Dương cũng không có nghe ra cái gì tốt hỏng, lại không muốn hỏng lão nhân hào hứng, đành phải trầm mặc.

Hết lần này tới lần khác lão nhân quay đầu cười hỏi nói: "Người cảm thấy thế nào ?"

Lưu Tiệp Dương đành phải thành thật trả lời: "Không biết rõ."

Lão nhân cười gật đầu.

Lưu Tiệp Dương tiếp tục trầm mặc.

Lão nhân lại hỏi, "Người là ở chỗ này cầu học a? Cảm thấy phân bốn phía như thế nào ?"

Lưu Tiệp Dương suy nghĩ một chút, "Rất tốt."

Lão nhân vẫn là hỏi, "Tốt chỗ nào ?"

Lưu Tiệp Dương có chút bất đắc dĩ, qua loa nói: "Cái gì cũng tốt."

Lão nhân thoải mái cười to.

Lưu Tiệp Dương mắt nhìn sắc trời, thật phải trở về, vừa muốn hành lễ cáo biệt, lão nhân giống như cái dưới gầm trời thích nhất hỏi vấn đề người, "Ta nhìn người là luyện kiếm chi nhân, như vậy luyện kiếm nhưng có nghi hoặc chỗ ?"

Lưu Tiệp Dương ngược lại là không chút sợ hãi cùng ngờ vực vô căn cứ, dù sao nơi này là Toánh Âm Trần thị địa bàn, nhưng là thân thiết với người quen sơ là kiêng kị, đúng mọi nơi mọi lúc, cái này hẳn đương nhiên hiểu được, cho nên cười lắc đầu: "Không từng có."

Lão nhân mỉm cười nói: "Tốt."

Nói ra cái chữ này sau, lão nhân hơi xúc động, chính mình xem như vô số kẻ Á Thánh môn sinh một trong, nói lời ấy, là chuyện thiên kinh địa nghĩa, gia hoả kia bây giờ đem cái này chữ xem như thường nói, cái kia thật liền có chút hoang đường, hết lần này tới lần khác nói thật giống như so với chính mình còn có thứ tự.

Lưu Tiệp Dương cáo từ rời đi.

Lão nhân đưa mắt nhìn thiếu niên cao lớn rời đi, thu tầm mắt lại sau, nhìn về phía sông nước, hai tay áo có thanh phong, có chút phù điêu.

Đã từng là thiếu niên lang đẹp trai, đã từng cầm kiếm đi xa tha hương.

Màn đêm buông xuống, trăng lưỡi liềm treo nhánh cây.

Lão nhân đầu vai cũng có một vòng nho nhỏ minh nguyệt.

Lão nhân họ Trần tên thuần an.

Lấp kín cao vót mây tường thành bên trong, một cái lấy kiếm khí khắc liền chữ lớn, nó quét ngang chính là một đầu rộng rãi Đại Đạo.

Tại đầu này "Con đường" bên trên, dấy lên một đồng hừng hực đồng lửa, vây quanh sáu vị người trẻ tuổi, lớn nhất bất quá là cập quan chi niên, càng nhiều chỉ có thể coi là thiếu niên thiếu nữ.

Đều không ngoại lệ, toàn bộ là kiếm tu, hoặc là treo đeo bên hông, hoặc là giơ kiếm tại đầu gối, hoặc là gánh vác sau lưng.

Hỏa quang chiếu rọi ra từng trường khuôn mặt trẻ tuổi, người người thần thái toả sáng, mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng là người người kiếm khí đồ sộ, một thân không che giấu được mãnh liệt sát ý.

Trong đó xuất sắc nhất chính là một nam một nữ, nam tử chính là số tuổi lớn nhất kịp quan thanh niên, cả người đầy vết máu loang lổ trường sam, lại cho người ta làm Khiết Chi cảm giác, mặc dù không tính là anh tuấn phi phạm, nhưng là sạch sẽ ôn hoà hiền hậu khí chất, phối hợp cơ hồ ngưng tụ như thật đầy người kiếm khí, để cho người ta lần cảm giác kinh diễm.

Ít Nữ Anh khí bừng bừng, mày như hẹp đao, phong mang tất lộ.

Nàng ngồi xếp bằng, giơ kiếm tại đầu gối, một tay nâng quai hàm, nhìn ra xa tường cao phía Nam, ánh mắt lẫm lẫm.

Song phương đại chiến tạm thời có một kết thúc.

Trận tiếp theo công thủ, tất nhiên sẽ càng thêm thảm liệt.

Một vị mập mạp thiếu niên kiếm tu, tròn vo gương mặt, cười rộ lên hai

mắt liền sẽ híp thành một tia khe hở, nhìn như người vật vô hại, nhưng là sát khí chi trọng, thuộc hãn dày đặc nhất, uống vào rượu mạnh, tiện tay đưa cho bên cạnh cụt một tay thiếu nữ sau, lau miệng cười nói: "Nếu như không phải A Lương ném qua đến sáu thanh kiếm, chúng ta lần này chưa hẳn sống được xuống tới, hắc hắc, lần sau chính là A Lương muốn ta chẵn ăm, tiểu gia ta cũng rửa sạch sẽ cái mông đáp ứng!"

Mập mập thiếu niên trùng điệp đập một chút bên hông bội kiếm, thân kiếm khắc dấu có hai chữ kiếm tên, Tử Điện, xuất kiếm thời điểm, Tử Điện quanh quẩn, sắc bén vô cùng, cực kỳ bất phàm.

Còn lại năm thanh, phân biệt tên là Kinh Thư, Trấn Nhạc, Hạo Nhiên Khí, Hồng Trang, Vân Văn.

Mập mập bên người vị kia, vẻ mặt chất phác tay cụt thiếu nữ, im lặng uống rượu, tinh tế đáng người lại công một cái đại kiếm, nàng không có chọn lựa thanh kia danh tự thanh tú, thân kiếm cũng xinh đẹp "Trang sức màu đỏ", mà là lựa chọn rộng nhất dày to lớn "Trấn Nhạc" .

Niên kỷ nhất dài cái vị kia, không giống kiếm tu càng giống là người đọc sách gia hỏa, thì là lựa chọn vừa thấy đã yêu "Hạo Nhiên Khí" .

Cụt một tay thiếu nữ đem ăm rượu vớt cho ngồi tại đối diện thiếu niên, sắc mặt hãn ngăm đen, đầy mặt vết sẹo, hãn treo đeo lấy thanh kia "Trang sức màu đỏ" .

Khuôn mặt dữ tợn xấu xí thiếu niên tiếp nhận bầu rượu, ngửa đầu ực một hớp, lại uống một hớp lớn, lập tức bị một cái khuôn mặt tuấn mỹ thiếu niên mắng nói: "Họ Đồng, XXX mẹ ngươi đấy, cho ngươi tổ tông chừa chút được hay không ?"

Thiếu niên xấu xí còn cưỡng lên, liền muốn đánh tính uống cái thứ ba, bên cạnh cái kia thiếu niên tuấn mỹ tức giận đến liền muốn đánh thưởng một cái quả đấm, hãn là một cái duy nhất có được hai thanh bội kiếm gia

hỏa, một cái Kinh Thư, một cái Vân Văn, cùng nhau gấp lại tại trên đùi, chỉ là Vân Văn kiếm giống như đã mất đi vỏ kiếm.

Thiếu niên xấu xí nâng lên cánh tay, ngăn trở năm đấm, thế nhưng là bị một quyền đập trúng sau, thân thể lay động, đổ đầy mặt rượu nước, lập tức liền hung tính bộc phát, quay đầu trợn mắt nhìn nhau, thiếu niên tuần mỹ cũng là đối chọi tương đối, "Thế nào, nếu muốn đánh nhau ? ! Muốn mẹ nó không phải người phế vật, tiểu Khúc Khúc sẽ vì người chết tại phía Nam ?"

Thiếu niên xấu xí trong nháy mắt đỏ lên con mắt, tức giận đến bờ môi xám xanh.

Mày như hẹp đao thiếu nữ quát nhẹ nói: "Tất cả câm miệng!"

Khi nàng lên tiếng sau, thiếu niên xấu xí cùng thiếu niên tuần mỹ cũng sẽ không tiếp tục gây chuyện, cái trước còn yên lặng đem ấm rượu đưa cho người sau.

Thiếu nữ đứng người lên, lạnh giọng nói: "Vân Văn cùng bầu rượu cùng một chỗ cho ta."

Thiếu niên tuần mỹ hậm hực đưa tới kiếm cùng rượu.

Nàng đi đến "Con đường" biên giới, bên dưới một bên chính là vách núi vạn trượng, cương phong mãnh liệt, tràn ngập giữa thiên địa nhiễu loạn kiếm khí, hung hãn kiếm ý, càng là ở khắp mọi nơi.

Mà lại tại toà này nhân nghĩa đạo đức không có nửa điểm dùng Man Hoang thiên hạ, không trung treo ba cái mặt trăng, có tròn thán, có nửa thán, còn có trăng lưỡi liềm, cho nên nói ở chỗ này, đạo lý là giảng không thông.

Hết thủy chỉ dựa vào kiếm trong tay!

Thiếu nữ một tay cầm không vỏ trường kiếm, một tay nhắc cánh tay dẫn theo bầu rượu, miệng bình hướng xuống, tưới vào thanh trường kiếm kia trên người, nhẹ giọng nói: "Tiểu Khúc Khúc, uống rượu."

Thiếu nữ sau lưng năm người, cơ hồ đồng thời ở trong lòng thầm đọc nói: "Tiểu Khúc Khúc, uống rượu!"

Thiếu niên tuần mỹ thương cảm về sau, rất nhanh liền xua tan trong lòng vẻ u sầu.

Ở chỗ này, chỉ cần chiến sự nổ ra, ngày nào không chết người ? !

Hắn thử thăm dò hỏi: "Ninh Diêu, lúc trước chúng ta một người một thanh kiếm, sáu người vừa vặn, bây giờ tiểu Khúc Khúc đi, người có muốn hay không cầm thanh kia Vân Văn ?"

"Không cần." Bờ môi khô nứt lại khó nén dung nhan thiếu nữ, cầm trong tay uống qua rượu trường kiếm ném trả lại thiếu niên tuần mỹ, nàng mặt hướng phương Nam, một đường đi về phía Nam, chính là đàn châu châu đồng dạng Yêu tộc đại quân, không ngừng từ nơi này tủa thiên hạ chen chúc mà tới, trú đóng ở cùng một chỗ, mà lại chẳng mấy chốc sẽ đối với cái này bức tường cao triển khai vòng tiếp theo thế công.

Thiếu nữ đột nhiên nhớ tới một sự kiện, lần đầu tiên nở nụ cười.

"Người tốt, cha ta họ Trần, mẹ ta cũng họ Trần, cho nên. . . Ta gọi Trần Bình An!"

A, tên ngu ngốc này.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Trên trời rơi tới...

Người

Dính Ngự Bách ánh sáng, Trần Bình An ở tại một chỗ hiển thị rõ hào hoa xa xỉ địa phương, điều lương ngọc đồng, gian phòng nhiều, trang trí chi tinh, để Trần Bình An cảm thấy chẳng lẽ hoàng đế lão gia ở chỗ ngồi, cũng không gì hơn cái này ?

Trừ cái đó ra, còn thuyền bên kia còn an bài hai vị tỳ nữ, tên là Xuân Thủy, Thu Thực, một cái thân thể nở nang, một cái tinh tế thon thả, hoàn toàn khác biệt tư thái, lại là ruột thịt tỷ muội, có giống như mà lại rất giống dung nhan.

Các nàng phụ trách hầu hạ quý khách Trần Bình An ăn ở, đề mi thuận nhãn, lời nói nhu hòa, để Trần Bình An mười phần khó chịu, Trần Bình An chỗ nào hưởng thụ nổi phần này mỹ nhân ân, vẫn là mọi chuyện tự gánh vác, mặc kệ hai vị thiếu nữ như thế nào thuyết phục, Trần Bình An vẫn kiên trì ý mình, đến mức màn đêm buông xuống, Trần Bình An đòi hỏi rửa chân bồn, đem che kín vết chai hai chân để vào nóng hơi nước nóng ở trong, hai vị thiếu nữ liền đứng tại không nơi xa, ánh mắt u oán, Trần Bình An chỉ cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, nói hết lời mới thuyết phục các nàng đi bên ngoài gian phòng nghỉ ngơi, Trần Bình An như trút được gánh nặng, giẫm tại rửa chân trong chậu, nhìn quanh bốn phía.

Hai vị thiếu nữ ngồi bên ngoài phòng, xích lại gần đầu, nhẹ nhàng nhu nhu líu ríu, dùng đều Lô Châu quê hương tiếng địa phương, mềm nhũn nhu nhu nói khuê phòng lời nói, hiếu kỳ suy đoán thiếu niên thân phận, vì sao có thể làm cho quân sự lão gia như thế lau mắt mà nhìn, ban thường hạ một khối chữ Thiên hiệu lệnh bài; nói tin đồn mà đến Đại Ly phong thổ, cùng dưới chân toà này Đông Bảo Bình Châu tại năm nay tân

xuân bên trong kỳ nhân chuyện lý thú; nói một ít phủ đệ tiên tử năm nay lộ diện lúc, mặc trên người y phục khăn quàng vai, Thanh Thần Sơn áo xanh, là như thế nào phù hợp khí chất của các nàng , đỉnh đầu mang theo Long Cung sản xuất châu trâm, thật sự là châu quang bảo khí, là thế nào cái đẹp mắt.

Trên bàn đặt một cái sứ men xanh bồn, tầng tầng lớp lớp tràn đầy mới mẻ dưa quả, mùi thơm ngát tràn ngập, đến từ Bắc Câu Lô Châu các lớn ngọn núi, giá cao mua hàng, còn tản mát ra nhàn nhạt linh khí.

Phong vận khác lạ sinh đôi thiếu nữ, chỉ dám trộm liếc vài lần, tuyệt đối không dám tự tiện đưa tay đi lấy.

Làm Trần Bình An tiếng bước chân vang lên, Xuân Thủy, Thu Thực hai vị thiếu nữ lập tức đứng người lên, cung kính túc đứng , chờ đợi phân phó, thoáng nhìn thiếu niên vẫn là giẫm lên cặp kia giày cỏ, dù là trong phòng vẫn là không muốn hái xuống phía sau Kiếm Hạp, thiếu nữ khoe mắt dư quang có chút giao hội, song phương khoe miệng đều có chút ý cười, thú vị mà thôi, cũng không dám mĩa mai.

Lại nói, chiếc này lập đàn làm phép côn thuyền, hàng năm mang người chở vật vượt qua ba châu, đi tới đi lui một chuyến, hai vị thiếu nữ xem như chữ Thiên phòng đầu các loại nha hoàn, gặp nhiều kỳ kỳ quái quái luyện khí sĩ lão gia, các nàng thậm chí sẽ cảm thấy thiếu niên dung mạo Đại Ly quý khách, nói không chừng chính là bốn mươi năm mươi tuổi tuổi tác, cái này ở trên núi thực sự quá phổ biến, ra cửa đi xa, nhìn niên kỷ càng nhỏ bé nhân vật, càng phải cẩn thận, ngàn vạn đừng tùy tiện khiêu khích.

Thu Thực đi bưng lên rửa chân bồn ra cửa đổ nước, Xuân Thủy cười hỏi thăm Trần Bình An phải chăng đi nghe đàn, tối nay côn thuyền có một vị sư môn cùng lập đàn làm phép núi đồi giao hảo Hoàng Lương các tiên tử, sẽ đáp ứng lời mời đánh đàn, chữ Thiên phòng quý khách không cần dùng tiền liền có thể đi hưởng đơn độc sương phòng. Trần Bình An

ngay sau đó còn đeo thanh kia Nguyễn Cung chế tạo "Hàng yêu", đương nhiên không muốn xuất đầu lộ diện, nói khéo từ chối. Cái này khiến Xuân Thủy có chút thất lạc, dù sao nếu là quý khách Trần Bình An nguyện ý khởi hành, dù là học đòi văn vẻ cũng tốt, nàng cùng muội muội Thu Thực thể nhưng là thật sự ưa thích những cái kia vị tiên tử Cầm Khúc, liền có thể thuận thể "Rửa tai".

Đều Lô Châu Hoàng Lương các phần lớn là nữ tử tu sĩ, cơ hồ người người sở trường cầm kỳ thư họa trà, đem nào đó một môn tay nghề nghiên cứu đến tinh tuyệt cảnh giới tiên tử, liền sẽ thu hoạch được "Mắt sáng" "Thanh tâm" "Rửa tai" vân vân thanh danh tốt đẹp, còn trên thuyền vị tiên tử này tiếng đàn, liền có thể "Rửa tai", một là khen ngợi tay nàng ngọn nguồn hạ lưu cuộn cuộn mà ra tiếng đàn, dễ nghe êm tai, hai là "Rửa tai" một chuyện, hàng thật giá thật, tiếng đàn lọt vào tai, xác thực có thể tẩy địch tai bộ khiếu huyết năm xưa đóng.

Xuân Thủy cùng Thu Thực bước chân tu hành đã bảy năm, thụ giới hạn trong tư chất thường thường, bây giờ chỉ là hai cảnh luyện khí sĩ, thậm chí không tính lập đàn làm phép núi ký danh đệ tử, cho nên dù là tiếng đàn "Rửa tai" hiệu quả nhỏ bé, nhưng là hai vị thiếu nữ vẫn là không muốn bỏ lỡ một tia góp nhặt tu vi cơ hội.

Trần Bình An không biết các mẫu chốt trong đó, hoặc là nói lấy hấn cẩn thận tính cách, cho dù biết rõ tình hình thực tế, hơn phân nửa cũng sẽ không bởi vậy đi nghe cái gì tiếng đàn, hấn một cái liền cổ cầm cũng chưa thấy qua thuần túy võ phu, lại có trọng bảo mang theo, nào dám rêu rao khắp nơi.

Hai vị thiếu nữ chuyện gì đều không cần làm, nhưng là lại yêu cầu ở tại nơi này giữa chữ Thiên hiệu phòng một tòa sương phòng, sau đó ba người cứ như vậy hai mặt nhìn nhau, Trần Bình An liền càng hâm mộ Ngụy Bách, nếu là hấn ngồi tại chính mình vị trí bên trên, song phương nhất định chuyện trò vui vẻ, nơi nào sẽ có lúng túng như vậy phân bốn phía.

Kỳ thật Xuân Thủy Thu Thực cũng không xấu hổ, ngược lại cảm thấy mới mẻ, dù sao thiếu niên trước mắt loại này khách nhân, vẫn là hiếm thấy, dĩ vãng khách nhân cũng có quái, nhưng thuộc về loại kia tính tình quái đản hẻo lánh quái, tỉ như có khách quái đến yêu cầu chính mình đi quét dọn mỗi cái phòng ốc chết sùng, đồng lương cũng lau, gầm giường cũng lau, bận rộn, còn không nguyện ý các nàng hỗ trợ, giống như có một chút tro bụi, đều sẽ rơi vào trong tâm khảm.

Còn có khách nhân rất sợ tối, sẽ tự mình từ Phương Thốn vật bên trong móc ra từng khóa cực đại sáng châu, trên bàn cũng bày, trên giường cũng thả, tia sáng sáng lên đến chướng mắt.

Càng có khô héo lão tẩu, mang theo một đám thối khí hun thiên thây khô, thây khô đều là phụ nhân, hết lần này tới lần khác từng cái mặc đồ đỏ mang lục, bơi lên son phấn, hành động tự nhiên, chỉ là sẽ không lời nói. Tràn cảnh vô cùng khiếp người, dọa đến hai vị tỷ nữ ngủ ở trong sương phòng, một đêm không dám nhắm mắt đi ngủ, sợ một chút mất tập trung, hừng đông thời gian mình trở thành thây khô một trong.

Trần Bình An luôn cảm thấy giường mắt nhìn không phải sự tình, lại không tốt ngay trước người ngoài luyện tập kiếm lô đứng cái cọc, đành phải kiên trì dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc, dùng cũng không lưu loát Bảo Bình Châu lời tốt hỏi: "Xuân Thủy, Thu Thực cô nương, các người lập đàn làm phép núi tại đều Lô Châu chỗ nào?"

Vừa mở máy hát, Trần Bình An liền phát hiện bầu không khí hòa hợp rất nhiều, bởi vì cái kia hai vị thiếu nữ phảng phất trời sinh chính là sở trường nói chuyện phiếm, về sau cơ hồ liền không tới phiên hẳn xen vào, chỉ cần vênh tai lắng nghe là được rồi, đến mức Trần Bình An khách khí mời các nàng cầm dưa quả giải khát, thiếu nữ đều đỏ mặt đáp ứng, một cái cúi đầu bên mặt ăn, một cái khác liền cho Trần Bình An giải thích lập đàn làm phép núi, một cái nói mệt mỏi, một vị khác thiếu nữ liền nối liền lời nói đầu, để Trần Bình An nghe được say sưa ngon lành.

Nguyên lai lập đàn làm phép núi là đều Lô Châu bản thổ đại phái, ở vào phía tây nam, mặc dù bây giờ cũng vô thượng ngũ cảnh đại luyện khí sĩ tọa trấn, dài đến hai một giáp thời gian, đến mức dựa theo quy củ, chính mình lấy xuống tông chữ danh hiệu, từ lúc tiểu tông xuống làm tổ sư khai sơn lúc lập đàn làm phép núi, nhưng là lập đàn làm phép núi tổ tiên là chân chính rộng rãi qua, đỉnh phong thời kì, đã từng có hai vị bên trên ngũ cảnh thần tiên, hô phong hoán vũ, danh chấn một châu, mặc dù hai vị trong tông môn hứng thú tổ sư gia, đều là bên trên ngũ cảnh đệ nhất cảnh ngọc phác cảnh, tức tạc xưng mười một cảnh tu sĩ, nhưng bất kể như thế nào, một tông hai ngọc phác, vẫn là cực kỳ quang diệu tồn tại.

Hai vị thiếu nữ mặc dù không tính chính tông lập đàn làm phép đệ tử, nhưng lại có cực kỳ tràn đầy vinh dự cảm giác, cùng Trần Bình An nói rất nhiều tông môn tổ sư truyền kỳ sự tích, có người tại vượt châu hành trình quá trình bên trong, gặp gỡ thành quần kết đội biến sâu hưng thú, lực chiến lui chi, kiếm quang rực rỡ, vượt qua trên biển minh nguyệt. Trong lịch sử còn có một vị tổ sư gia am hiểu nhất lô pháp, từ Tây Nam một đường đi xa đến đều Lô Châu Đông Bắc biên cảnh, thăng được "Thần Tiêu thiên quân" biệt hiệu, trăm yêu trừ ma vô số, đến nay đều Lô Châu còn có vô số bách tính cảm ân, trong nhà dựng thẳng đang đứng công đức bài vị, đời đời hương hỏa không ngừng.

Trần Bình An đối với những cái kia quang huy sự tích, nghe qua coi như xong, hơi có hướng về mà thôi, cũng không sâu nghĩ, nhưng là đối với mười một cảnh ngọc phác cảnh thuyết pháp này, cảm thấy rất hứng thú, liền không nhịn được mở miệng hỏi thăm. Bởi vì tông môn xuất hiện qua bên trên ngũ cảnh, tỷ nữ Xuân Thủy cho dù là hai cảnh luyện khí sĩ, vẫn là hiểu được rất nhiều sự tình, nàng liền nói chút tự mình biết nói nội dung, nói truyền thuyết kia bên trong ngọc phác cảnh ngọc phác cảnh có thể nói luyện khí đại thành, phản phác quy chân, thân thể thể phách hướng tới viên mãn, hoàn toàn giống kim ngọc chi tư, không cần pháp bảo bàng thân, tự nhiên có thể thủy hỏa không sợ, tà ma bất xâm, dưới tình huống bình thường, tuổi thọ từ năm trăm năm đến ngàn năm không

giống nhau.

Cho nên nhân gian vương triều thay đổi, sơn hà biến sắc, đối với ngọc phác cảnh tu sĩ mà nói, thực sự rất khó dẫn lên hứng thú.

Xuân Thủy nói đến đây, ăn xong một khóa xanh biếc dưa quả Thu Thực, không cần thận ợ một cái, sắc mặt đỏ lên, ngượng ngùng không chịu nổi, cho tỷ tỷ Xuân Thủy nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, vì lấy, Thu Thực tranh thủ thời gian tiếp lấy vì Trần Bình An giải thích nói: "Trần công tử, nô tỳ còn nghe người ta nói đến, bước lên trên ngũ cảnh về sau, luyện khí sĩ đã không cần lo lắng rời đi động thiên phúc địa, bị giữa thiên địa ô trọc chi khí, lấy sông lớn chảy ngược phương thức ăn mòn thể phách, tự thân linh khí tích lũy dần dần đạt tới một cái bình cảnh, cho nên trên núi tu hành dưới núi tu hành, đã không có khác biệt lớn, xa so với đệ thập cảnh Nguyên Anh cảnh giới tu sĩ 'Bất động như núi', muốn càng thêm linh hoạt tùy ý."

Nói đến đây, Thu Thực ánh mắt si mê nói: "Thế gian tất cả nữ tử luyện khí sĩ, nhất mơ ước bước lên cái này cảnh giới a, bởi vì chỉ cần đến thứ mười một cảnh, liền có thể có được một lần cải biến, hoặc là nói mỹ hóa nguyên trạng cơ hội, đồng thời cam đoan 'Không hỏng khí số', cho nên rất nhiều nguyên bản mười cảnh nữ tử, dù là vốn là tóc trắng xoá bà lão phụ nhân, đều có thể quay về tuổi trẻ, mà lại về sau thanh xuân thường trú, dung nhan đến chết không thay đổi."

Trần Bình An hiểu kỳ hỏi: "Vì cái gì lão bách tính kiêng kỵ phá bề ngoài, ngọc phác cảnh liền có thể cam đoan 'Không hỏng khí số'?"

Tỷ nữ Thu Thực không có gì để nói. Nàng là biết thế nào mà không biết tại sao, bên trên ngũ cảnh phong quang, ở đâu là nàng một cái hai cảnh luyện khí sĩ có thể biết đến.

Tỷ tỷ Xuân Thủy tâm tư càng thêm tinh tế tỉ mỉ, cũng càng nguyện ý suy nghĩ nhiều một cái vì cái gì, liền cười nói: "Trần công tử, chân tướng như

thế nào, nô tỳ không dám khẳng định, nhưng là nô tỳ có chút ý nghĩ, nói ra chỉ cung cấp công tử tham khảo, thế tục phàm nhân, từ từ trong bụng mẹ lên liền trở thành 'Hình thái' mặt bề ngoài, xác thực dính đến một người khí số, cho nên chân núi bên dưới thế tục lão bách tính, kiêng kỵ phá bề ngoài, cũng không phải là không có lý do gì. Nhưng là luyện khí sĩ phá bề ngoài, tại bước lên trong ngũ cảnh sau, kỳ thật liền đã không quá dễ dàng xuất hiện. Về phần ngọc phác cảnh vì sao có thể cải biến mặt bề ngoài, mà không phá hỏng khí số mệnh lý, ta cảm thấy là. . ."

Nói đến đây, tỳ nữ Xuân Thủy duỗi ra hai tay, trên bàn làm một cái dựng phòng ốc tư thế, "Nô tỳ cùng Thu Thực dạng này dưới ngũ cảnh tu sĩ, luyện khí tựa như dựng gian phòng, chỉ có một hai cây đồng lương, vạn sự mới mở đầu, nếu là 'Phá bề ngoài', chẳng khác nào là gãy mất một căn cột nhà, phòng ốc sụp đổ đều sẽ có khả năng."

Sau đó Xuân Thủy làm một cái gợn sóng từng trận thủ thế, "Thế nhưng là trong ngũ cảnh cùng bên trên ngũ cảnh các thần tiên, bọn hã đã xây xong một tòa kiên cố phòng ở, thậm chí là như nhân gian hoàng cung đồng dạng khu kiến trúc, như vậy một lần phá bề ngoài, cho dù gãy mất mấy cây phòng ốc đồng lương, chắc hẳn cũng là ảnh hưởng không lớn. Mà ngọc phác cảnh nữ tử luyện khí sĩ cải biến dung nhan, khả năng tựa như là sửa chữa lại một lần kiến trúc bề ngoài, hoặc là giống như là tại nóc nhà bao trùm lên một tầng mới tinh ngói lưu ly, liền càng xinh đẹp hơn. Nô tỳ nói như vậy, Trần công tử có thể lý giải sao?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Nói thông được."

Xuân Thủy có chút ngượng ngùng, "Những này chỉ là nô tỳ suy nghĩ lung tung, để công tử chê cười."

Trần Bình An cười nói: "Ta cảm thấy rất có đạo lý."

Thu Thực nháy mắt mắt, đầy mặt tiếc nuối nói: "Thế nhưng là ngọc phác cảnh lão thần tiên, nô tỳ cùng tỷ tỷ đời này đều không có thể thấy một

lần đầu, cho dù là xa xa nhìn một chút cơ hội, đều chưa từng có."

Xuân Thủy ánh mắt có chút thâm trầm, "Không thấy khá mới tốt. Bên trên ngũ cảnh thần tiên một khi nói đến đánh nhau, cho dù là trong ngũ cảnh, so phàm phu tục tử cũng không khá hơn chút nào."

Thu Thực ngoác miệng ra, "Xa xa nhìn một chút liền tốt nha."

Xuân Thủy bất đắc dĩ nói: "Chúng ta nhân lực cứ như vậy chút, tổng xa không vượt qua ngũ cảnh thần tiên pháp bảo uy lực a? Không cẩn thận, chết đều không biết mình là làm sao tan thành mây khói."

Đối với cái này Trần Bình An không có chen vào nói, người đều có yêu thích ước mơ, mà lại quan hệ một điểm không quen, không cần thiết khoa tay múa chân.

Côn thuyền mũi thuyền bên kia, đột nhiên có người bỗng nhiên há to mồm, đưa tay chỉ hướng thiên hạ cực Tây phương hướng, sau khi lấy lại tinh thần, tranh thủ thời gian chào hỏi các đồng bạn, kiệt lực ồn ào nói: "Mau nhìn mau nhìn!"

Hạo nhiên thiên hạ màn trời phía trên, bị cưỡng ép phá vỡ một cái không biết lớn nhỏ lỗ thủng, có cái gì rơi xuống, giống như là bị người một quyền từ trên trời đánh hạ.

Mặc dù hạ xuống tốc độ cực nhanh, nhanh hơn bất luận cái gì thượng thừa pháp bảo, nhưng là bởi vì màn trời mái vòm khoảng cách lục địa thực sự quá cao, cho nên chỉ cần trong lúc vô tình nhìn về phía người bên kia, đều có thể phát hiện cái này kinh thế hãi tục hùng vĩ một màn.

Tựa như một khỏa sao chổi tha duệ sáng chói sáng như tuyết đuôi dài, cấp tốc phóng tới nhân gian đại địa.

Cả tòa Côn Ngư đồ ngang đều oanh động, đến mức Thu Thực đi ra ngoài

hỏi một chút về sau, trở lại gian phòng liền vô cùng lo lắng nói cho Trần Bình An, nhanh đi chứ Thiên phòng tự mang quan cảnh đài bên kia đi xem một chút, ngàn vạn không thể lấy bỏ lỡ. Trần Bình An liền dẫn Xuân Thủy Thu Thực xuyên qua thư phòng, đẩy cửa đi vào bên ngoài quan cảnh đài, quả nhiên thấy được Dao Viễn Tây phương, cái kia bồi vô cùng chói lóa mắt rơi xuống sao băng.

Màn trời phá vỡ chỗ, có một cái to tiếng nói mang theo vô cùng thoải mái chi ý, trùng điệp vang lên, chậm rãi truyền khắp nhân gian luyện khí sĩ tâm hồ ở giữa, "A Lương ? Bần đạo một quyền này như thế nào ? !"

Những này lời nói, các người hạo nhiên thiên hạ muốn nghe cũng phải nghe, không muốn nghe cũng phải nghe.

Thật sự là bá khí.

Tin tưởng trên đời vô số luyện khí sĩ, yêu ma quỷ quái cùng Sơn Thủy thần chích, tại thời khắc này, đều sẽ ngược cổ lên, ngoặt về phía phía Tây, chấn kinh cái kia "Bần đạo" đạo pháp độ cao, một quyền kia mạnh.

Trần Bình An đồng dạng há to mồm.

Làm sao, A Lương người cho người ta đánh xuống rồi?

Cái kia bồi sao băng tại phía Tây tòa nào đó lục địa đại địa đụng lên ra một cái to lớn hố to, sau đó một cái phản bắn, bởi vì một quyền kia kính đạo to lớn, đến mức lần này phản bắn độ cao, cơ hồ muốn cùng Trung Thổ Thần Châu núi lớn Tuệ Sơn các loại cao, cái thân ảnh kia trên không trung đỉnh điểm chỗ, giống như là đang tìm kiếm phương hướng, cuối cùng lóe lên một cái rồi biến mất, giữa thiên địa cơ hồ không người có thể bắt được bóng người. Có thực lực theo dõi bóng người người, là danh xứng với thực có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng đều không ngoại lệ, đối với cái này chuyện thường ngày ở huyện, toàn bộ lười nhác so đo, nhiều nhất là đang yên lặng thôi diễn thiên cơ biến số.

Gánh vác song kiếm thiếu niên thì thào nói: "Một quyền này, có chút. . .
Mãnh liệt ?"

Kết quả có người một bàn tay đập vào thiếu niên trên đầu, tức hỗn hển
nói: "Mãnh liệt cái rắm mãnh liệt!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
[wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Đi

Trần Bình An quay đầu qua, nhìn thấy một trương khuôn mặt quen thuộc.

Nam nhân không có mũ rộng vành.

Trần Bình An ngơ ngác nhìn lấy người nam này người, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Xuân Thủy Thu Thực hai vị tỷ nữ giật mình kêu lên, trong lúc nhất thời có chút nổi nóng người này không nói quy củ, quá làm ẩu.

Côn thuyền chính là một tòa "Tiểu thiên địa", là có chính mình quy củ, tỉ như không thể tư đấu, nếu có tranh chấp, nhất định phải thông báo côn thuyền chấp sự; không thể tự tiện vận dụng thuật pháp thần thông; nếu có phạm tục phu tử lên thuyền, không thể tùy ý khi nhục, vân vân. Khuôn sáo, được xưng tụng là lễ nghi phiền phức, chỉ bất quá có thực lực mua côn thuyền tiến hành vượt châu thương mậu môn phái, đều không ngoại lệ, đều là đứng hàng đầu trên núi thế lực, mỗi chiếc đồ ngang bình thường đều an bài có tu sĩ cấp cao cùng thuần túy võ phu, đồng thời thuê mướn số lớn sở trường chém giết tán tu, cái này mới là trọng yếu nhất, cuối cùng, quy củ là chết, năm dặm là sống.

Bởi vậy các đầu hành lang bên trong, trên vách tường có trang trí bộ dáng phấn cây xanh nhánh, nghỉ lại có một loại tên là thời gian ve linh vật, ngày đêm không ngủ, có thể đem bắt được cảnh tượng trừ giấu đi, cực kỳ nhỏ khí thể gọn sòng, đều chạy không khỏi bọn chúng cảm giác, nếu là thời gian ve bị người đánh chết, sẽ tách ra chói tai thê lương bi ai ve kêu, cho nên côn thuyền để mà giám sát mâu tặc tiểu thảo.

Nên biết rõ luyện khí sĩ ở trong, cũng là ngư long hỗn tạp, huống hồ tu

hành một chuyện, tâm hồ gợn sóng bị vô tận mở rộng, nếu là đã tu tán tu, không có thượng thừa chính thống pháp quyết ngưng thần tĩnh tâm, thường thường sẽ thiện ác đều là cực đoan, chỉ bằng yêu thích tùy ý làm việc. Lại thêm tu hành vốn là một cái động không đáy, núi vàng núi bạc cũng phải móc sạch, người không tiền của phi nghĩa không giàu, lại đến một cái cầu phú quý trong nguy hiểm, tự nhiên không thiếu người tâm nham hiểm.

Trần Bình An hắc một tiếng, sau đó vui vẻ nở nụ cười.

Hắn chính là A Lương.

Nam nhân phong trần phó phó, chân trần, tay áo cuộn lên, có chút mệt mỏi vẻ mặt, nhưng là ánh mắt rạng rỡ, ý chí chiến đấu sục sôi.

Cái này cùng lúc đó năm con lừa eo đeo trúc đào cái kia nam nhân, rất không giống nhau, lúc ấy tự xưng A Lương nam nhân, cà lơ phất phơ, nói không đứng đắn lời nói, tổng cho người ta ưa thích khoác lác, không dựa vào được vô lại cảm giác. Mà giờ này khắc này, nam nhân không có hành tẩu giang hồ mũ rộng vành, không có ngân sắc Đường Kiếm Hồ, thậm chí ngay cả trúc đào cũng không có, khi hắn đột ngột xuất hiện tại Trần Bình An trước người, hai cảnh thời điểm, Trần Bình An nhìn không ra A Lương sâu cạn, thậm chí sẽ cảm thấy Chu Hà cùng A Lương đều có thể so chiêu một chút.

Nhưng là hai cảnh đến ba cảnh, chỉ là thuần túy võ phu một cảnh chi kém, lại đến nhìn A Lương, Trần Bình An cảm thấy trước mắt A Lương, so với trong trúc lâu khí thế rung động Thôi Sầm gia gia, chỉ mạnh không yếu, nhưng là đến cùng A Lương mạnh hơn bao nhiêu, Trần Bình An vẫn nhìn không ra.

Bất quá cái này lại có quan hệ gì đâu ? Có thể nhanh như vậy lại lần nữa nhìn thấy A Lương, Trần Bình An cười đến. . . Rất muốn uống rượu.

A Lương đứng tại tầm mắt khoáng đạt dài ngăm cảnh bên trên, nhìn thấy Xuân Thủy Tạ Thực cái này một đôi tỷ muội song sinh, nhân tình sáng lên, lập tức dựa vào lan can, bày ra một cái tự nhận tiêu sái tuyệt luân tư thế, đưa tay đề lại cái trán, sau đó hướng lên một vòng, vuốt vuốt đầu tóc, "Cô nương, các người tốt, ta gọi A Lương, ta là một tên kiếm khách."

Xuân Thủy tính tình trầm ổn, không nói một lời, muội muội Thu Thực lại là mạnh mẽ một chút tính tình, mà lại là trước mắt nam nhân trái lệ phía trước, tên là "Thu Thực" lại dáng người mảnh khảnh thon thả thiếu nữ, lực lượng mười phần, cau mày đầu hỏi: "Ta chẳng cần biết người là ai, chúng ta chiếc này côn thuyền, trừ phi tại trong mây gặp phải đột phát tình huống, nếu không không cho phép bất luận cái gì hành khách sử dụng thuật pháp, càng không cho phép tự tiện xông vào người khác gian phòng!"

Nói xong những này, thiếu nữ cười nhạo nói: "Còn A Lương, sao, người chính là trên trời đến rơi xuống cái kia đại thần tiên nha, nếu thật là, người có đáp ứng hay không thu ta làm đồ đệ đệ ? Ta cầu người a."

A Lương cười xấu xa nói: "Ta hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, thật đúng là không thu qua một cái chân chính đệ tử, không có cách, kiếm thuật cao chút, xác thực dễ dàng để cho người ta tự ti mặc cảm, liền cùng ta bái sư học nghệ tâm tư đều không sinh ra đến, tiểu cô nương, người là đầu một cái trực tiếp như vậy mở miệng, ta thích!"

Thu Thực vừa muốn mở miệng mĩa mai, bị tỷ tỷ Xuân Thủy một cái nhẹ nhàng nắm chặt cánh tay, Thu Thực đến cùng là dạy dỗ có thứ tự chữ Thiên hiệu phòng tỷ nữ, mặc dù tức giận trước mắt nam tử không tuân thủ quy củ cùng miệng đầy lếu cá, nhưng vẫn là cứng rắn đột nhiên ngừng lại chạy đến miệng một bên lời nói. Xuân Thủy so với Thu Thực muốn tâm tư kín đáo rất nhiều, trước mắt nam tử, tốt xấu là quý khách Trần Bình An bằng hữu, lại không làm chuyện thương thiên hại lý gì, quy củ một chuyện, các nàng lập đàn làm phép Sơn Côn Thuyền đương

nhiên muốn giảng, nhưng tuyệt sẽ không giảng được rất cứng nhắc cứng nhắc, nếu không lập đàn làm phép núi khoản này chất béo mười phần sinh ý đã sớm cho nhà khác cướp đi, ra cửa bên ngoài, hòa khí sinh tài, là nghiêng ngả không phá đạo lý.

Xuân Thủy trước nhìn về phía Trần Bình An, cười hỏi nói: "Công tử, vị này. . . A Lương là người bằng hữu a? Là ở tại côn thuyền nơi khác gian phòng khách nhân sao ?"

Nói đến A Lương thời điểm, Xuân Thủy trong lòng cũng có chút khó chịu.

Về phần nói này A Lương chính là kia A Lương, Xuân Thủy đánh chết đều không tin, cái này giống tràn đầy phân gà cắt chó một đầu chợ búa ngô hẻm, tới cái cùng một châu nhà giàu nhất cùng tên gia hỏa, có ngày đi vào ngõ nhỏ đến nhà làm khách, ai sẽ cảm thấy hãnh là cái kia cao không thể chạm thủ phủ ?

Trần Bình An chỉ nói là nói: "Là ta bằng hữu."

Phát hiện Xuân Thủy còn tại chờ đợi một cái khác vấn đề mấu chốt đáp án, Trần Bình An linh quang lóe lên, cười nói: "Hãnh cùng chúng ta Đại Ly núi Bắc chính thần Ngụy Bách cũng là bằng hữu."

Đặt ở hai vị thiếu nữ đáy lòng cái kia câu đố, rộng mở trong sáng.

Nguyên lai là Bảo Bình Châu Đại Ly vương triều núi Bắc chính thần đáp cầu dắt mối, khó trách lập đàn làm phép núi đều muốn bán mặt mũi.

Bởi vì Đại Ly chiếm đoạt toàn bộ Bảo Bình Châu phương Bắc cương vực, triển lộ ra bá chủ chi tư, chính là đều Lô Châu đều có rất nhiều nghe nói, tăng thêm côn thuyền tại Đại Ly Ngô Đồng Sơn thiết lập bến đỗ trước đó, cũng phải đi qua Đại Ly bản đồ phía trên, Xuân Thủy Thu Thực xem như lập đàn làm phép sơn tinh tâm bồi dưỡng ra thiếu nữ,

càng nhiều không phải tại tu hành phương diện, mà là xem như lập đàn làm phép núi bề ngoài một trong, để mà giọt nước không lọt mà đối nhân xử thế, rộng kết thiện duyên, nói không chừng ngày nào liền sẽ bị vị nào trên núi thần tiên chọn trúng, một khi thu làm mỹ thiếp, song phương môn phái thì có một cốc hương hỏa tình, đây cũng là lập đàn làm phép núi dự tính ban đầu một trong.

Cho nên Xuân Thủy đối với Đại Ly vương triều tình thế, hiểu khá rõ.

Đối với Đại Ly núi Bắc chính thần phân lượng, chẳng những Xuân Thủy biết rõ nặng nhẹ, tính tình nhậy thoát muội muội Thu Thực đồng dạng rõ ràng.

Đã có như thế một mối liên hệ, như vậy côn thuyền vốn là co dẫn khá nhiều quy củ, liền có thể càng thêm buông lỏng, Xuân Thủy lôi kéo Thu Thực làm cái dáng vẻ thướt tha mềm mại vạn phúc, cùng một chỗ cáo từ đi hướng chính sảnh, đem đài ngắm cảnh tặng cho Trần Bình An cùng cái kia khách không mời mà đến. Thu Thực tại bước ra thư phòng cánh cửa sau, nhẹ giọng hỏi nói: "Tỷ, muốn hay không cho Mã quản sự thông báo một tiếng?"

Xuân Thủy lắc đầu nói: "Không cần. Đừng vẽ rắn thêm chân, nếu như Mã quản sự cảm thấy phần quan hệ này có thể vận hành, khẳng định sẽ giống trống khua chiêng, cái kia nam nhân nếu thật là Đại Ly núi Bắc chính thần bằng hữu, cùng chủ thuyền lão gia có thể sẽ trò chuyện với nhau thật vui, nhưng là chắc chắn sẽ ghét bỏ hai ta không hiểu chuyện, người muốn a, ai ưa thích phía sau nói bậy người?"

Thu Thực nghe được nói bóng gió, rầu rĩ nói: "Tỷ, người có phải hay không muốn rời khỏi lập đàn làm phép núi a?"

Xuân Thủy ánh mắt ôn nhu, cười nhéo nhéo muội muội tinh xảo vành tai, "Nước chảy chỗ trũng, người thường đi chỗ cao, về sau chính mình tiền đồ, mới có thể nhiều báo đáp một chút tông môn dưỡng dục chi ân,

nếu không suốt ngày cho kỳ kỳ quái quái người bưng trà đưa nước, xếp chăn giặt quần áo, tóm lại không phải chút chuyện. Khó nói người quen, chúng ta cũng là luyện khí sĩ a."

Thu Thực đẩy mặt phát sầu, nằm sấp trên bàn, ai thán một tiếng: "Tỷ, dù sao ta nghe người, ta lười nhác nghĩ nhiều như vậy."

Xuân Thủy cúi người tại muội muội bên tai khe khẽ nói nhỏ, không biết là cái gì then thùng lời nói, nói đến Thu Thực lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt, xấu hổ nàng nâng người lên, đi cào tỷ tỷ kéo kẹt ồ, tỷ muội hai người liền chơi đùa rùm beng, lúc thỉnh thoảng quay đầu nhìn về thư phòng bên kia, để tránh bị vị kia Trần công tử nhìn thấy các nàng hồ nháo, này đôi tỷ muội cho dù là chân tình bộc lộ, vẫn là nhẹ nhàng sợ hãi, ôn nhu giống như nước.

Đài ngắm cảnh bên kia.

A Lương tại cửa ra vào thò đầu ra nhìn, tựa hồ tại tìm kiếm cái kia đối với tỷ muội thiếu nữ mê người bóng người, qua xem qua nghiên cũng tốt nha.

Trần Bình An nín cười, hỏi: "Cùng người đánh nhau đâu ?"

A Lương ừ một tiếng, "Đúng a, một cái không biết xấu hổ gia hỏa, là Đạo giáo bên trong ngoại trừ Đạo tổ, biết đánh nhau nhất một cái con rùa già, ta nhốt vào, ỷ vào thiên thời địa lợi cùng pháp khí hộ thân mà thôi, không có việc gì, ta cái này trở về trả lại hãn một quyền!"

Trần Bình An góp nhặt một bụng lời trong lòng, toàn bộ bị dọa trở về.

A Lương thu hồi lén lén lút lút ánh mắt, quay người đi đến lan can bên cạnh, đánh giá một phen Trần Bình An, chặc chặc nói: "Tiểu tử, lúc này mới mấy ngày không gặp mặt, đều nhanh có ta A Lương một phần ngàn phong thái rồi! Có thể có thể, lợi hại lợi hại!"

Trần Bình An không biết rõ nói cái gì, thật vất vả nhẫn nhịn một lời nói khách sáo, "Có rảnh thường xuống tới chơi a?"

A Lương kinh ngạc, tức giận nói: "Đại gia người a. . ."

Không có người tiểu tử như thế không coi trọng ta A Lương, thế nào, trong lòng của người, cũng chỉ có ta A Lương bị đánh phần ? Người là không biết rõ cái kia người mặc vũ y thối lỗ mũi trâu lão đạo, lúc trước bị ta một quyền đánh cho đâm chết vô số đầu ngoài vòng giáo hoá thiên ma, chỉ là những này nội tình, A Lương không tốt ý tứ nói, dù sao ngay sau đó một quyền là thua, hửn A Lương cũng không phải cái kia lão tú tài, không da mặt nói những này có không có. Hết thấy chờ hửn đánh thắng đối thủ lại nói!

Đến lúc đó liền cùng tiểu tử này chỉ nói một câu, nhớ năm đó ta đánh cho một vị chưởng giáo lão đạo té cút té đại, Trần Bình An, thật không lừa người, ta A Lương từ trước tới giờ không khoác lác nha.

Như đã nói qua, cái kia không biết xấu hổ lão đạo nhân, thật đúng là thu nhận "Thật vô địch" danh hiệu Đạo tổ nhị đệ tử, hửn A Lương không quen nhìn về không quen nhìn, nói đến đánh nhau, đó là thật tìm không ra mao bệnh, nhìn hửn A Lương không mang kiếm, liền cũng bỏ thanh kia tứ đại tiên kiếm một trong thần binh lợi khí, hai người liền thuận túy lấy năm đấm cùng đạo pháp so chiêu, tại thiên hạ chỗ càng cao hơn, một bên lẫn nhau đánh nhau, một bên chém giết thiên ma, xác thực thống khoái!

Sớm muộn có ngày, hửn muốn đánh đến cái kia thối lỗ mũi trâu lão đạo tự nhận "Thật có địch" mới được.

A Lương thoáng nhìn Trần Bình An bên hông màu son hồ lô rượu, cười ha ha nói: "U, bây giờ sẽ còn uống rượu à nha?"

Trần Bình An gật đầu một cái, "Vẫn là không quá có thể uống, mỗi lần chỉ có thể uống một điểm."

A Lương liếc mắt trên trời, "Trần Bình An, chúng ta còn có thể trò chuyện trong chốc lát, người chọn lựa trọng yếu nói."

Sau đó Trần Bình An đại khái nói tình hình gần đây.

A Lương duỗi ra ngón tay cái, "Đã như vậy, cứ yên tâm xuôi Nam, lần này giang hồ, hảo hảo đi tới. Tranh thủ thời gian trở nên mạnh hơn, tương lai lên trên trời chơi, nhân gian rất tốt, trên trời trên trời, cường địch như rừng, cũng rất đặc sắc!"

Trần Bình An có chút áy náy, "A Lương, ta mặc dù công kiếm, nhưng ta còn chưa bắt đầu chính thức luyện kiếm."

A Lương nhếch miệng cười nói: "Luyện quyền đến cực hạn, chẳng khác nào là đang luyện kiếm, chớ gấp!"

Trần Bình An muốn nói lại thôi.

A Lương vỗ vỗ Trần Bình An bả vai, "Đừng nghĩ như vậy, cầu đá vòm cũ kiếm đầu một chuyện, sớm nhất đúng là Tề Tĩnh Xuân mang hộ tin tức cho ta, nhưng là về sau hăn lại đổi ý, nói mặt khác tuyển một cái so ta người càng thích hợp hơn, ta ngược lại thật ra không tức giận, Tề Tĩnh Xuân cái gì tính tình, dưới gầm trời ta rõ ràng nhất, nhưng là không tức giận, ta đương nhiên cũng kỳ quái a, là thần thánh phương nào, có thể làm cho Tề Tĩnh Xuân cái này du mục u cực khai khiếu, cho nên mới có hậu một bên chúng ta chuyển kia gặp lại, sau đó ta cũng liên bình thường trở lại, bởi vì ta suy nghĩ mình bạch một sự kiện, e là cho dù ta đi tới các người tiểu trấn toà kia cầu đá vòm, nàng cũng không nhất định sẽ tuyển ta, lúc đó tại sườn núi nhỏ bên trên, ta nói cho người 'Vật trong bàn tay' bốn chữ, là ta A Lương khoát lác!"

Trần Bình An ngơ ngác.

A Lương cũng sẽ khoác lác ?

A Lương cười đến nheo lại mắt, cả khuôn mặt đều nhét chung một chỗ, giống như là đem một đoàn ấm áp ánh nắng gây chồng chất lên nhau, thoải mái cười to nói: "Thế nào, còn không cho phép ta khoác lác một lần a? Tựa như lần này ta cho người ta một quyền đánh rớt nhân gian, mất mặt hay không ? Mặc cỡ chết người! Nhưng ta A Lương còn không phải tới gặp người Trần Bình An ? Vì sao ?"

Trần Bình An một đầu sương mù, "Vì sao ?"

A Lương chỉ chỉ trên trời, "Cường giả chân chính không ở chỗ cái gì vô địch, mà ở chỗ còn sống, thua lại thảm đều đừng chết, mà là mỗi lần đều có thể đứng lên, lần nữa giận dữ ra quyền xuất kiếm!"

A Lương chỉ chỉ phương Nam, cười ha hả nói: "Qua thối lỗ mũi trâu lão đạo Đảo Huyền Sơn, tại kiếm khí trường thành bên kia, ta A Lương tại bên kia đá mài kiếm đạo rất nhiều năm, người cho rằng nhiều lần phong quang vô hạn, đánh đâu thắng đó sao? Tuyệt đối không phải, cho người ta đuổi cho so chó nhà có tang cũng không bằng số lần, nhiều đi! Đường nhiên, một chọi một từng đôi chém giết, ta A Lương không sợ thiên hạ bất luận kẻ nào, gánh không được những cái này đại yêu không biết xấu hổ mà vây đánh lão tử nha, ta liền nên chạy trốn, nên mẫn mẫn, thật vất vả chạy ra tìm đường sống, sau đó vụng trộm giết trở về, hái được đầu lâu, nghênh ngang rời đi, đem đại yêu đầu hướng trường thành cái kia giúp ranh con trước mặt ném một cái, đều không cần ta A Lương nói cái gì, từng cái liền đã ngao ngao kêu, người là không biết được bên kia tiểu cô nương cùng xinh đẹp phụ nhân, cái kia ánh mắt có thể ăn người oa! Ta khó trách vì tình. . ."

Trần Bình An nhin không được phá nói: "Trước đó, ta đều tin. Nhưng là cuối cùng cái này, ta là không tin lắm."

A Lương xấu hổ nói: "Khám phá không nói toạc nha."

Trong lúc nhất thời, có chút trầm mặc.

A Lương ngẩng đầu nhìn về phía phía Tây màn trời phá vỡ lỗ lớn, chính tại chậm rãi hợp lại.

Trần Bình An đột nhiên cao giọng hỏi: "A Lương, uống không uống rượu ? !"

A Lương ngẩn người, cười ha ha nói: "Trước thiếu!"

"Vậy trước tiên dạng này, ngày nào chờ người đi tới kiếm khí trường thành bên kia, nếu có thẳng ranh con cầm cái này cái cốc tai nạn xấu hổ trò cười ta, người nhớ kỹ nói cho hã biết, liền nói A Lương cam đoan chẳng mấy chốc sẽ một quyền đánh cho cái kia đạo lão nhị, cả người nhập vào thiên hạ!"

A Lương khẽ quát một tiếng, "Đi vậy!"

Côn thuyền kịch chấn một chút, chậm rãi chìm xuống hơn mười trượng mới thật không dễ dàng ngừng hạ xuống xu thế.

Trên không truyền ra một hồi rung động âm âm, sau đó cái kia bãi hồng quang thẳng lên đến côn thuyền luyện khí sĩ đều nhìn không thấy đỉnh điểm, bộc phát ra một hồi âm thanh càng thêm kinh người tiếng nổ tung, đến mức mấy trăm dặm biển mây toàn bộ vỡ nát không còn, A Lương cứ như vậy hoàn toàn biến mất, sau một khắc xuất hiện ở Bảo Bình Châu cùng Trung Thổ Thần Châu vùng biển trên không, lại một lần tiếng vang, liền một cổ tác khí lướt qua Trung Thổ Thần Châu Đông hải chi tân, cùng toà kia nguy nga thông thiên Tuệ Sơn, có ngòi xếp bằng tại hư không bên trong kim giáp thần linh mở mắt ra: Còn có đi ngang qua Hoàng Hà tiểu động thiên bên ngoài mây màu giữa Bạch Đế thành, có

một vị ma đạo cự phách đứng ở thành đầu, nhìn về phía chợt lóe lên bóng người;

Như thế lặp đi lặp lại, tại màn trời lỗ rách phía dưới, mãnh liệt dâng lên, tại màn trời khép lại trước một khắc, A Lương đến mà phục đi, như vậy phá không mà đi.

Trần Bình An đứng tại đài ngắm cảnh bên trên, thật lâu không muốn dịch bước.

A Lương vô địch không phải vô địch, tạm thời khó mà nói, tiêu sái là thật tiêu sái.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 209: Cũng là kiếm gỗ

A Lương lần này đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng, Trần Bình An chẳng những không có cảm thấy A Lương cho người ta một quyền đánh rớt nhân gian, cũng không phải là trong suy nghĩ cái kia mãnh nhân, ngược lại cảm thấy dạng này A Lương, đặc biệt suất khí.

Chỉ là Trần Bình An vẫn còn có chút tiếc nuối, đến nay còn cũng chưa từng thấy tận mắt A Lương xuất kiếm.

Trần Bình An thu tầm mắt lại sau, hái xuống tên là khương ẩm Dưỡng Kiếm Hồ, nhẹ nhàng uống một hớp rượu, không tự chủ được mà cảm khái nói: "Luyện quyền trăm vạn về sau, là hẳn là nắm chặt luyện kiếm."

Một lần nữa cất kỹ hồ lô rượu, Trần Bình An không còn như vậy câu nệ, hít thở sâu một hơi, ý cười đầy mặt, đúng là liền như vậy thoải mái bắt đầu luyện tập kiếm lô đứng cái cọc.

Trùng trùng điệp điệp đi qua trên tiểu trấn khoảng không ngự kiếm tiên nhân, ngự phong lãng không, nhìn ở trên bầu trời gió to, giẫm kiếm đi xa, nhìn cái kia thủy triều lên xuống; họ Thôi lão tiên bối một quyền ra ngoài, đất rung núi chuyển, Phong Tuyết miếu kiếm tiên Ngụy Tấn, người chưa đến kiếm tới trước, thiên địa đại phóng quang minh. . .

Một chút mỹ hảo sự tình, nếu như là tại trên thân người khác lưu lộ ra ngoài, hâm mộ qua đi, vậy liền đi học, về phần có học hay không được đến, cố gắng về sau lại nói.

Nhiều sự tình đơn giản.

Lâu các loại không đến, tăng thêm trước đó chấn động kịch liệt, rước lấy cơn thuyền từ trên xuống dưới thấp thỏm lo âu, Xuân Thủy sợ hãi đài

ngắm cảnh bên kia ngoài ý muốn nổi lên, bốc lên rước lấy quý khách ác cảm phong hiểm, xuyên qua thư phòng đi vào cánh cửa phụ cận, phát hiện vị kia cùng Đại Ly núi Bắc chính thần giao hảo tu sĩ, đã biến mất không thấy gì nữa, Xuân Thủy nhin không được oán thăm, gia hỏa này thật sự là xuất quỷ nhập thần.

Phát hiện Trần Bình An giống như tại tu hành, Xuân Thủy tranh thủ thời gian yên lặng quay người, không rên một tiếng, trở về chính sảnh thời điểm còn có ý thả nhẹ bước chân.

Đã quấy rầy một tên luyện khí sĩ hoặc là thuần túy võ phu tu hành, là trên núi dưới núi tối kỵ.

Các châu đại luyện khí sĩ bế quan, cũng sẽ là cả tòa tông môn đầu các loại đại sự, nhà mình lập đàn làm phép núi tại hơn trăm năm trước, liền chọc tới một cốc sóng gió ngất trời, một vị cửu cảnh bế quan ý đồ phá vỡ mười cảnh bình cảnh "Tuổi trẻ" Trưởng lão, tại trong lúc bế quan, lập đàn làm phép núi nhất thời sơ sẩy, hoặc là nói rằng cao nhất thước ma cao nhất trượng, bị tử địch chui vào đỉnh núi, hồng Đại Đạo căn bản, đời này chỉ có thể ngưng lại tại Kim Đan cảnh, tại cái kia về sau cũng không lâu lắm, tâm cảnh mục nát, đến mức triệt để sụp đổ, nguyên bản tiếng tăm cực tốt một vị trước sơn môn bối phận, trở nên vô cùng ngang ngược, động một tí ngược sát thị thiếp tỳ nữ, thậm chí còn đem một vị xem biển cảnh đặc ý đệ tử đánh thành tàn phế, kém chút gãy mất trường sinh cầu, cuối cùng luôn luôn đối với hắc mắt xanh tăng theo cấp số cộng, coi là mình ra chương luật tổ sư, không thể không tự mình xuất thủ, đem giam giữ tại hậu sơn lao ngục.

Sau đó trăm năm chưa từng xuống núi chương luật tổ sư gia, làm một cái kinh thế hãi tục quyết định, nàng đi tổ tông từ đường nhận lập đàn làm phép núi khai sơn thủy tổ bội kiểm, cầm kiểm xuống núi, xâm nhập cừu nhân tông môn, đại khai sát giới, tự tay huyết nhận thù khẩu về sau, trong lúc cười to trọng thương mà trở lại, trở lại tông môn không đến một năm, liền đột ngột mất.

Liên quan tới việc này, nhất là chương luật tổ sư gia báo thù, có đáng giá hay không, lập đàn làm phép giả sơn đệ chỉ dám len lút bên dưới thảo luận, nhưng là chương luật tổ sư gia cổ này phóng khoáng khí khái, cho dù là lập đàn làm phép núi bên ngoài tông môn Tiên gia, đồng dạng tán thưởng có thừa, cảm thấy vô cùng có lập đàn làm phép núi khai sơn thủy tổ phong phạm, tại cái kia về sau, đối với đã bị hái đi "Tông" chữ lập đàn làm phép núi, có nhiều thiện ý tiến hành.

Phụ trách chữ Thiên phòng hết thầy công việc Mã quản sự, là một vị mập mạp lão giả, trên tay mang đầy đủ các loại màu sắc nhẫn ngọc, hẳn yêu cầu tự mình cùng mỗi cái gian phòng quý khách giải thích một phen, nói chắc như đinh đóng cột nói cho bọn hắn côn thuyền khác thường động tĩnh, cũng không phải là gặp công kích, chỉ là Côn Ngư tình cờ tình nghịch chơi đùa thôi, trăm năm khó gặp.

Về phần còn lại gian phòng khách nhân, lập đàn làm phép núi còn khinh thường đi lãng phí nước miếng giải thích cái gì.

Thu Thực mở môn, nghe nói Trần Bình An tại đài ngắm cảnh tu hành sau, cười híp mắt Mã quản sự liền để thiếu nữ mang hộ lời nói, quay đầu đừng quên là được.

Đứng tại cửa ra vào Mã quản sự rời đi trước đó, ánh mắt vượt qua trước mắt thiếu nữ tinh tế đầu vai, nhìn phía dáng người càng thêm nở nang tỷ tỷ Xuân Thủy, cao vút ngọc lập đứng tại bên cạnh bàn, cho dù là chính diện, đều có thể nhìn thấy thiếu nữ - bờ hông độ cong phong cảnh, lão nhân lưu luyến không bỏ mà thu hồi ánh mắt, nói đùa nói: "Thu Thực a, người ăn nhiều chút, nhìn đem người gầy, nữ hài tử quá gầy cũng không dễ, nếu là không nở chi tiêu, không có việc gì, Mã lão ca chút tiền lẻ này vẫn phải có, cứ việc tìm ta, cùng các người Mã lão ca khỏi phải khách khí, biết không?"

Thu Thực cười nhẹ nhàng đáp ứng.

Đợi đến nàng đóng lại cửa, ngồi tại tử tử bên cạnh, nhin không được xem thường nói: "Lão sắc côn một cái, cho hăn nhìn trúng một chút, liền cùng con sên nơi tay lưng bò qua giống như, sên sệt, thật buồn nôn! Còn Mã lão ca đâu, tử, ta thật nghĩ một quyền đánh mù hăn mắt chó."

Xuân Thủy ôn nhu trêu ghẹo nói: "Chính mình đáng dập dẹp mắt, còn không cho người khác nhìn nhiều a, người tốt lớn tiểu thư tính tình, thật đem mình làm Tiên gia trong tông môn đầu tiên tử à nha? Liền không biết rõ Thu Thực tiên tử, cùng trên thuyền vị kia Hoàng Lương các Liễu tiên tử, có phải hay không khuê trung mật hữu a? Có thể hay không giúp nô tỳ dẫn tiến dẫn tiến ?"

Thu Thực trừng mắt, thở phì phì nói: "Tử, nào có người này a giễu cợt ta!"

Xuân Thủy đột nhiên nói rằng: "Vị này Đại Ly Long Tuyền Trần công tử, ngược lại là một vị dễ nói chuyện."

Thu Thực nháy thủy linh đôi mắt, "Thế nào, người sẽ không phải thật nghĩ tự tiến cử cái chiếu a, vẫn là cái rắm đại hài tử đâu, tử người để ý ?"

Xuân Thủy bất đắc dĩ nói: "Mù nói cái gì đó."

Thu Thực vui cười nói: "Ta biết rõ ta biết, người ưa thích chúng ta lập đàn làm phép núi cái vị kia Hàn tiên sư nha, cũng đúng, chương môn đích truyền đệ tử, thiên tư tốt, người cũng đẹp mắt, mẫu chốt đối với người nào đều cùng khí, hai lần xuống núi ma luyện đều xông bên dưới to như vậy danh hào, ba năm một lần lập đàn làm phép núi lễ ăn mừng, người xa xa nhìn qua hăn cùng người luận bàn kiếm pháp ánh mắt, chắc chắn, vậy nhưng thật sự là gió xuân thổi, tuyết nước tan rã đây này. . ."

Xuân Thủy thân thể nghiêng về phía trước, trong lúc vô tình bộ ngực tại mép bàn ép ra một cái kinh người đường cong, đưa tay đập một chút

muội muội cái trán, "Người là hai cảnh, ta là hai cảnh, hai ta cộng lại đều không bằng người ta cảnh giới cao, người ta tại ba năm trước đây coi như là động phủ cảnh, nói không chừng chúng ta lần này trở về, hẳn chính là xem biến cảnh."

Thu Thực cười một phát bắt được tử tử tay, học Mã quản sự ngữ khí thần thái, nói không đứng đắn đùa giỡn lời nói, "U, Xuân Thủy cô nương nha, cái này tay nhỏ thật sự là trắng, thật sự là thiên sinh lệ chất, nhà khác tiên tử, một năm đến cuối mười ngón không dính dương Xuân Thủy, đều chưa hẳn người sẽ biết tay đây. . ."

Xuân Thủy một tay bị muội muội nắm lấy không thả, một tay che miệng yêu kiều cười.

Đường núi khó đi, nhưng tổng vẫn còn có chút vui vẻ sự tình, tỉ như tử muội hai người sống nương tựa lẫn nhau, thuở nhỏ trải qua trên đại thể thái bình không lo sinh hoạt, nhàn hạ lúc, còn có thể vụng trộm nghĩ đến một chút cao cao tại thượng người cùng sự.

Trần Bình An nguyên bản chạy tới thư phòng cùng chính sảnh giáp giới cánh cửa bên kia, thấy cảnh này sau, không muốn đã quấy rầy phần kia ấm áp, lặng yên rút về đài ngắm cảnh.

Từ đầu tới đuôi, vô thanh vô tức, hai cảnh luyện khí sĩ tử muội đúng là căn bản không có phát giác.

Trần Bình An dứt khoát tại đài ngắm cảnh bên trên luyện tập chạy cộc.

Hắn cho mình ký xuống mục tiêu, luyện quyền trăm vạn, không phải một lần ra quyền coi như một lần, mà là một lần hoàn chỉnh sáu bước chạy cộc, mới tính.

Nếu là một mực cầu nhanh, dù là không gọi được ở trong tầm tay, lần này xuôi Nam chuyển đi, nếu là mỗi ngày có thể tiêu tốn nửa ngày, tức

khoảng sáu canh giờ, đến chẩm chỉ không ngừng mà luyện tập chạy cộc, tăng thêm Đại Tùy đi xa một năm kia góp nhặt xuống số lần, đại khái còn có thời gian hai năm rưỡi.

Thế nhưng là như thế Trần Bình An tại chuyển thành cầu chậm, bởi vì A Lương truyền thụ cho mười tám ngừng, tại phá vỡ sáu ngừng quan ải sau, cùng trước sáu ngừng là hoàn toàn cảnh tượng bất đồng, về sau như sông nước chảy xuôi, chậm chạp mà hùng hậu, dung không được Trần Bình An làm ầu, vả lại dục tốc bất đạt thuyết pháp này, là trên sách nhiều lần xuất hiện đạo lý, Trần Bình An không dám không xem ra gì.

Cho nên không ngoài dự liệu, chỉ sợ thành công đến Đảo Huyền Sơn bên kia, là như thế nào đều làm không được luyện quyền trăm vạn mục tiêu.

Cái này khiến Trần Bình An có chút bất đắc dĩ.

Vốn còn nghĩ lần sau gặp mặt, chính mình tốt xấu làm thành một việc.

Trần Bình An bây giờ chạy cộc, đã có thể có chút nước chảy thành sông ý tứ, dù là trong lòng suy nghĩ sự tình, đều không chậm trễ quyền giá rèn luyện thể phách, ích lợi thần hồn.

Luyện quyền như đọc sách.

Đọc sách phá vạn quyển hạ bút như có thần, trên sách đạo lý, không hổ là Thánh Nhân dạy bảo, thật không gạt người.

Trần Bình An tại hơi chút lúc nghỉ ngơi, ghé vào trên lan can, trông về phía xa biển mây, chiều tà Tây hạ, biển mây giống như là trải lên một tầng màu vàng kim áo ngoài, kim quang lẫn lẫn, úy vi tráng quan, khiến cho người tâm thần thanh thản. Trước đó hai vị thiếu nữ giới thiệu phòng ốc các nơi, lúc ấy Trần Bình An trong mắt biển mây, giống như là thật to trắng bông gòn, mà lại phân ra cao thấp hai tầng, cơn thuyền đi thuyền trong đó, phảng phất thiên không cao mà cũng không xa, rất thú vị.

Trần Bình An chậm rãi thu tầm mắt lại, hần chỗ nhà này lâu cao nhất đứng thẳng, còn lại vài toà đều muốn thấp hơn một mảng lớn, một chút nhà lầu dài ngấm cảnh bên trên, còn thừa thớt đứng đầy đồng dạng thường thức ánh nắng chiều biển mây luyện khí sĩ, tại cao lầu bên ngoài bốn phía, cao lớn kiên cố lan can trong vòng, sẽ còn có nhiều người hơn đang tản bộ, một chút đứa bé tại trường bối chăm sóc bên dưới, bốn phía chạy, phát ra từng đợt tiếng hoan hô cười nói.

Sau đó Trần Bình An thấy được một cái bóng lưng, lấy trước mắt hần nhãn lực, có thể rõ ràng nhìn thấy người kia phía sau nghiêng vác lấy cái bao phục, bao phục bên dưới, là một thanh kiếm gỗ, người mặc cũ kỹ đạo bào, búi tóc cài lấy gỗ trầm, cái kia tuổi trẻ nam nhân chậm rãi nghiêng người, quan sát lục địa, xòe bàn tay ra che tại mặt mày chỗ, vẻ mặt hoảng hốt.

Mặc dù có vô hình trận pháp che chở Côn Ngư trên sống lưng địa giới, rào chắn tản mát ra không dễ dàng phát giác nhàn nhạt gợn sóng, nhưng vẫn có luồng gió mát thổi qua, hình dáng không gì đặc biệt tuổi trẻ đạo nhân bờ môi khô nứt, gió phất qua hần tóc mai, nhẹ nhàng phiêu đăng.

Đồng dạng gánh vác lấy một cái kiếm gỗ.

Nê Bình ngô hẻm thiếu niên, đứng tại chỗ cao đài ngấm cảnh, ở chữ Thiên hiệu gian phòng, tỳ nữ trong lời nói, sẽ nói lấy ngọc phác cảnh thần tiên cổ sự, dưới lòng bàn chân khối này hạo nhiên thiên hạ nhỏ nhất lục địa, khả năng rất nhiều tiểu môn tiểu phái luyện khí sĩ, nhất là giấy dựa tại núi đồi đầm dã tu tán tu, như lục bình không rễ, nước chảy bèo trôi, cả một đời cũng không biết rõ bên trên ngũ cảnh đến cùng là cái nào ngũ cảnh.

Mà không biết đến từ phương nào tuổi trẻ đạo nhân, yên lặng đứng tại tận dưới đáy tầng lan can, bụng đói kêu vang, chính tại ước lượng lấy túi tiền bên trong tiền dư, có thể hay không chèo chống đến Nam Giản quốc

xuống thuyền.

Trần Bình An rút về mấy bước, tiếp tục luyện quyền.

Tự nhiên tự tại, quyền ý cổ phác.

Trần Bình An một mực đang đài ngẩng cảnh luyện quyền chạy cộc, luyện đến màn đêm thâm trầm, mãi cho đến trắng sáng sao thưa.

Khi hăn cuối cùng trở về chính sảnh thời điểm, phát hiện tỳ nữ Thu Thực gục xuống bàn ngủ gật, Xuân Thủy nhả nhận mà ngồi ở một bên, cười nhìn về phía thư phòng bên kia, cùng Trần Bình An đối mặt sau, nàng tranh thủ thời gian đưa tay vỗ đánh muội muội đầu vai, lại bị Trần Bình An khoát khoát tay ra hiệu không quan hệ, Xuân Thủy do dự một chút, vẫn là đem Thu Thực đánh tỉnh, thiếu nữ thanh tỉnh sau tranh thủ thời gian quay đầu đi, lau miệng, để tránh tại khách nhân trước mặt lộ ra trò hề.

Côn thuyền quy củ, đối với Đại Ly núi Bắc chính thần bằng hữu, rất có lượng vòng chỗ trống, đối với các nàng những tỳ nữ này nhưng nửa điểm không khách khí.

Trần Bình An ngồi tại bên cạnh bàn, từ sứ men xanh bồn nâng lên một cái xanh biêng biếc mới mẻ hoa quả, cùng loại chưa thành thực cam quýt, nhưng là lột ra về sau bắt đầu ăn càng ngọt, sau đó lại đưa cho các nàng một người một khóa, Xuân Thủy muốn cự tuyệt, không muốn tiếp nhận, nàng như thế, Thu Thực đành phải hậm hực cùng một chỗ cự tuyệt, lại bị Trần Bình An cưỡng ép đặt ở các nàng trước người trên mặt bàn, các nàng liền không còn kiên trì, dù sao như thế một khóa đều Lô Châu tươi cỏ núi đặc sản Trường Xuân Quất, ăn vào trong bụng sau, liền bù đắp được các nàng một tuần khổ tu góp nhặt linh khí.

Tu hành không đường tắt, đó là nói cho thiên tài luyện khí sĩ nhóm nghe, muốn bọn hăn không kiêu không ngạo, chân đạp thực mà, từng bước lên

trời.

Nhưng là tu hành rõ ràng lại khắp nơi là đường tắt, là tất cả đã tu tán tu, tư chất thường thường Tiên gia ngoại môn đệ tử chung nhận thức, chỉ cần có tiền, ăn cơm đều là tu hành, có gia thế có ngày phú, ở linh khí dồi dào, "Không mời mà tới" động thiên phúc địa, đi ngủ đều là tu hành.

Tựa như Xuân Thủy Thu Thực, mỗi tháng vất vả góp nhặt xuống cùi nước, hoặc là đổi lại Trường Xuân Quất tương tự Linh Quả, đề phẩm đan dược, mỗi một chiếc đều ăn đến lòng chua xót, hoặc là nhân quang thả càng lâu dài một chút, năm qua năm, cần cù chăm chỉ tu hành luyện khí sau khi, còn muốn đi ngàn nghĩ trăm nghĩ, đem gia sản vung lên mà không, khê căn môi, hung ác quyết tâm vì chính mình mua một cái tiện tay pháp khí, mà lại tuyệt sẽ không là loại kia trợ dài sát phạt pháp bảo, thứ nhất nhất định mua không nổi, thứ hai không có chút ý nghĩa nào, mà là có thể gột rửa trọc khí linh khí, từng li từng tí, thiên tài luyện khí sĩ là một cổ tác khí bay lượn lên núi, năm thì mười họa liền phá cái cảnh, làm người ta cực kỳ hâm mộ, mà các nàng là từng bước một trèo lên trên, thuộc về chỉ có thể cực kỳ hâm mộ vai tuồng của người khác, sợ hãi thán phục vài tiếng, sau đó tiếp tục khổ hê hê mà vui đầu tu hành.

Nhưng khi nhìn qua chân chính bên trên một bên bao la hùng vĩ phong quang về sau, ai nguyện ý đi chân núi bên dưới làm cái ông nhà giàu, hoặc là trì gia hữu đạo phụ nhân ?

Đương nhiên một chút triệt để nản lòng thoái chí luyện khí sĩ, xác thực sẽ xuống núi, cũng quả thật có chút người lẫn vào coi như phong sinh thủy khởi, có bản ra có vị, cái này giống như là thế tục vương triều trên quan trường vàng cử nhân bạc tiến sĩ, so với cao cao không tới, thấp không xong trên núi luyện khí sĩ, chỉ nói sống được có hay không áp lực, cái trước xác thực càng thoải mái hơn, tỉ như hạ sơn, bị triều đình quan phủ chiêu an, tìm một khối núi xanh thủy tú địa phương, chiếm núi làm vua, hoặc là tại trong thành lớn cho người ta trông nhà hộ viện, đảm nhiệm khách khanh cung phụng, đương nhiên không sai.

Nhưng những này nhìn như phong quang uy phong luyện khí sĩ, cuối cùng vẫn là thất ý người, so với khoa cử không thành, ẩn vào núi rừng người đọc sách, cũng không khá hơn chút nào.

Xuân Thủy nhẹ nhàng nhai lấy Trường Xuân Quất, có chút xuất thần, đáng vẻ không thua thư hương môn đệ bên trong đại gia khuê tú, không giống muội muội Thu Thực, thật vui vẻ, chỉ cảm thấy ăn chùa thì ngu sao mà không ăn, có tiện nghi không chiếm là đồ ngốc.

Trần Bình An dẫn đầu ăn xong, phát hiện Thu Thực trông mong nhìn thấy trên bàn quýt da, hỏi: "Quýt da còn hữu dụng chỗ ?"

Thu Thực tùy tiện trả lời nói: "Trần công tử, xào rau thời điểm, xé rách mấy khối quýt da ném vào, những hương á!"

Trần Bình An nhãn tình sáng lên, nghĩ thầm cái này ta thích a, thủ nghệ của ta là thật không kém, lúc trước đi xa Đại Tùy, bất quá là trên đường đi không bột đổ gột nên hồ, bằng không Lý Bảo Bình bọn hăn nơi nào sẽ cả ngày nghĩ tới vị kia lão thị lang gia yến, cho dù là uống canh cá, cũng mặt ủ mày chau.

Trần Bình An cười nắm lên hai cái quýt, lại đưa cho Xuân Thủy Thu Thực, "Các người ăn quýt, nhớ kỹ quýt da lưu cho ta."

Xuân Thủy Thu Thực hai mặt nhìn nhau, không nghĩ minh bạch nơi này đầu nhân quả, chẳng lẽ lại vị này tay cầm côn thuyền chữ Thiên hiệu ngọc bội thiếu niên, không làm việc đàn ông đến ưa thích tự mình xuống bếp cấp độ ? Nho gia các thánh hiền ân cần dạy bảo quân tử tránh xa nhà bếp, đều không giảng cứu à nha? Trần Bình An cũng mặc kệ người khác nhãn quang, thu hồi ba phần quýt da, để vào tay áo, không dám thu nhập Phương Thốn vật Thập Ngũ, sau đó thúc giục tỷ muội tranh thủ thời gian ăn.

Tất nhiên quý khách đều như thế "Không giăng cứu", dù là Xuân Thủy ăn Trường Xuân Quất cũng bị mất gánh vác, càng đừng đề cập không tìm không phổi đã quen muội muội Thu Thực.

Trần Bình An khẽ mỉm cười.

Xuân Thủy đột nhiên trong lòng đầu có chút ấm áp.

Nguyên lai là dạng này a.

Nguyên lai là một vị gió xuân ấm áp ấm lòng người thiếu niên lang a.

—— ———

Cuối cùng Trần Bình An tay áo chứa quýt da, đi hướng phòng ngủ đi ngủ, hai vị tỷ nữ thì tại thư phòng một bên sương phòng nghỉ ngơi, chỉ cần Trần Bình An kéo vang đầu giường bằng bạc chuông lục lạc, các nàng liền sẽ theo gọi theo đến. Mà lại này chuỗi chuông lục lạc, cũng không phải tục vật, nếu là có ô uế tà phong để lọt vào giữa phòng, chuông lục lạc liền sẽ tự hành vang lên.

Trần Bình An lúc này mới hái xuống trang bị hàng yêu trừ ma hộp kiếm, đặt ở giường dựa vào tường bên trong một bên, thẳng tắp nằm tại dễ chịu đến để hẳn không thích ứng trên giường, nhưng là một cái bàn tay vẫn là đặt tại hộp kiếm phía trên, sau đó bắt đầu có ý thức mà chậm dần hô hấp, dùng Dương lão đầu truyền thụ cho thổ nạp phương pháp,

Kỳ thật Dưỡng Kiếm Hồ bên trong hai thanh phi kiếm, lần đầu tiên cùng Thập Ngũ, đều là đã khai khiếu, sinh ra linh trí, dù là Trần Bình An ngủ được rất chết, gặp gỡ nguy cơ tình huống, không cần giấc ngủ bọn chúng, đồng dạng có thể tự hành ngăn địch, nhưng là Trần Bình An vẫn là không dám ngủ được quá chết. Cứ như vậy buồn ngủ nhật nhèo mà ngủ một giấc đến tảng sáng thời gian, làm Xuân Thủy rón rén mà mặc quần áo rời giường, nhẹ nhàng mở ra nàng bên kia cửa phòng, Trần Bình

An liền trước tiên trợn mở con mắt.

Bởi vì Trần Bình An đã sớm phát hiện, Xuân Thủy cùng Thu Thực bước chân, là có rất nhỏ khác biệt.

Ra cửa bên ngoài, làm sao chú ý cẩn thận đều không đủ.

Tỳ nữ Xuân Thủy không có tới gõ cửa đánh thức Trần Bình An, tại bên ngoài đầu vào đẩy mà quét dọn phòng ốc.

Thẳng đến Thu Thực rời giường, vang lên tiếng bước chân, Trần Bình An mới ngừng lại kiểm lô đứng cái cọc, xuyên qua giày cỏ, vừa xuống giường đi ra ngoài mấy bước, yên lặng lui về giường một bên, có chút tăng thêm bước chân lực đạo, hướng đi cửa phòng, kéo ra phía sau cửa, hôm nay đối một thân y phục Xuân Thủy làm cái vạn phúc, hơi nghiêng người thời điểm, y phục liền càng ụp thiếp nàng nở nang vóc người, đem Trần Bình An nhìn đến sững sờ, ngay sau đó liền có chút đỏ mặt, cũng may làn da ngăm đen, không quá nhìn ra được, cũng không phải hẳn có cái gì hoa hoa tâm tư, chẳng qua là cảm thấy Xuân Thủy cô nương cái này thân y phục, đẹp mắt là đẹp mắt, tựa như là gọi là gấm tơ lụa a, nhưng đây cũng quá hiển lộ rõ ràng tư thái chút. . .

Tại thời khắc này, Trần Bình An âm thầm hạ quyết tâm, nếu là ta về sau tìm được nàng dâu, ra cửa cũng không thể mặc như thế, quá bị thua thiệt.

Xuân Thủy để Thu Thực đi phòng bếp bưng tới hộp cơm, nên bữa sáng điểm, nàng thì hỏi thăm Trần Bình An hôm nay là không muốn ra môn đi đi, nàng thuận tiện giới thiệu chiếc này đồ ngang một chút cái du ngoạn chỗ, Côn Ngư trên sông lưng, tòa kia cơ hồ dưới gầm trời mỗi chiếc vượt châu đồ ngang cũng sẽ có son phấn phấn hoa mà, nàng hữu ý vô ý lược qua, trừ cái đó ra, có các loại cửa hàng, có quán rượu chiếu bạc, có cửa hàng binh khí, có phi kiếm đưa tin dịch trạm, nhiều như rừng, ngũ hoa bát môn, có thể nói chim sẻ mặc dù nhỏ ngũ tạng đều đủ, nghe được Trần Bình An một hồi tắc lưỡi, nửa điểm không thể so với quê quán tiểu

trần kém a.

Ba người cùng một chỗ ăn phong phú bữa sáng, Trần Bình An vẫn là không có ý định ra ngoài dạo chơi, cảm thấy luyện quyền sau khi, có thể chờ tại toà kia trong thư phòng đọc sách.

Đối với cái này Xuân Thủy Thu Thực đương nhiên không có dị nghị, bất quá Thu Thực vẫn còn có chút tiếc nuối, kỳ thật nếu là gian phòng khách nhân ở côn thuyền mua sắm, các nàng là có tiền thưởng, lập đàn làm phép núi côn thuyền thương mại trong lịch sử, từng có qua một lần ghen hòng nhìn trần trời hành động kinh người, có một vị tỷ nữ bởi vậy một đêm chợt giàu, nàng lúc đó chiêu cố khách nhân bất quá là ngủ lại tại mặt chờ khách phòng, nhưng nàng y nguyên tận tâm tận lực, cẩn thận chu đáo, nửa điểm không có lãnh đạm, cuối cùng chưa từng nghĩ vị kia không đáng chú ý người trẻ tuổi, đúng là cái một tòa đỉnh tiêm Tiên gia hào phiệt đi ra ma luyện dòng độc đỉnh, tại sắp xuống thuyền trước một ngày, hẳn mang theo tỷ nữ đi ngang qua từng gian cửa hàng, liền cửa đều không đi vào, liền như thế một hơi mua cái kia chiếc đầu các loại côn thuyền tất cả cửa hàng toàn bộ hàng hóa, mí mắt đều không nháy mắt một chút, chỉ là chia lãi rút thành, chính là một món khổng lồ tài phú.

Vậy đại khái chính là nhân sinh vô thường, lại không chỗ không núi xanh.

Trần Bình An cứ như vậy trải qua buồn tẻ nhàm chán thời gian, Xuân Thủy y nguyên như trước, Thu Thực lại có chút nhàm chán, người công tử kia ca thật là không thú vị, mỗi ngày hoặc là tại đài ngắm cảnh đi kỳ quái quyền giá tử, tới tới lui lui, nhẹ nhàng chậm rì rì, một điểm không có khí thế nha, nhìn đến để cho nàng mệt rã rời, hoặc là đứng ở nơi đó đối xa xa biển mây, hoặc là mặt trời mọc mặt trời lặn, không nhúc nhích, có thể đứng lên một canh giờ không dịch bước.

Nhiều nhất chính là tại thư phòng đọc sách luyện chữ, Thu Thực ngay từ đầu sẽ còn giúp đỡ mài nhẵn, chỉ là nhìn lâu Trần Bình An đâu ra đấy,

thật sự là không có chút hứng thú nào, ngược lại là tỷ tỷ Xuân Thủy, thủy chung đứng tại thiếu niên bên cạnh, ngẫu nhiên đứng được chân đau, liền ngồi tại bàn đọc sách cách đó không xa, Thu Thực vì thế còn ngâm bên dưới trò cười qua tỷ tỷ, cái này gọi hồng tự thêm hương bàn tay trắng nõn mài nhẵn, đặt tại tài tử giai nhân bên trong, một tới hai đi, liền nên lưỡng tình tương duyệt cùng một chỗ quyến ố chẵn đi. Dem tỷ tỷ Xuân Thủy tức cười đến hung hăng vắn nắn một cái.

Trần Bình An mỗi ngày lúc ăn cơm, đều sẽ hỏi qua hôm nay còn thuyền ở đâu cái vương triều bản đồ trên không, sẽ còn để Xuân Thủy Thu Thực giúp đỡ giới thiệu những cái kia vương triều phong thổ, đi qua các nàng kỹ càng giảng thuật về sau, mới biết rõ nguyên Lai Bảo Bình Châu cho dù là hạo nhiên thiên hạ chín đại châu bên trong nhỏ nhất cái kia, nhưng vẫn sẽ để cho Trần Bình An cảm thấy quốc gia rùng rùng, chỉ là hoàng đế dòng họ, cũng đã đem cái kia bộ Bách Gia Tính bên trên dòng họ một mẻ hốt gọn.

Mà Nam Giải quốc ở vào Bảo Bình Châu trung bộ, khoảng cách Nho gia bảy mươi hai thư viện một trong Quan Hồ thư viện, cũng không tính xa xôi.

Nói đến Nho gia học cung cùng thư viện, Trần Bình An thuận tiện kỳ hỏi thăm vì sao Bảo Bình Châu tăng thêm Sơn Nhai thư viện, cũng mới hai tòa mà thôi.

Thu Thực một tay phình bụng cười to, mừng rỡ không được, một tay đưa tay chỉ ngây thơ thiếu niên, một lời nói toạc ra thiên cơ, "Bởi vì các người Bảo Bình Châu thực sự quá nhỏ a, chúng ta đều Lô Châu, thì có sáu tòa nhiều, càng đừng đề cập mệnh mệnh Trung Thổ."

Xuân Thủy lặng lẽ trừng mắt liếc muội muội, Thu Thực vẫn là không nhìn được cười, "Trần công tử vấn đề này, xác thực buồn cười nha."

Trần Bình An ngồi tại bàn đọc sách sau một bên thẳng cào đầu.

Nguyên lai hạo nhiên thiên hạ lớn như vậy a.

Cái này một ngày, Trần Bình An tại đài ngắm cảnh chạy cộc về sau, chẳng có mục đích nhìn qua mây cuốn mây bay, đột nhiên lại thấy được cái kia gánh vác kiếm gỗ tuổi trẻ đạo sĩ.

Xuân Thủy đi vào Trần Bình An bên cạnh, thuận hăn ánh mắt nhìn lại, ôn nhu nói: "Nhìn đạo bào kiểu dáng, hẳn là tổ đình ở vào Trung Thổ Thần Châu Long Hồ Sơn Trương gia đạo sĩ, nhưng rào chắn bên kia đạo nhân, khẳng định là một vị ngoại môn đệ tử, nếu không sẽ không như thế trang phục."

Xuân Thủy vốn muốn nói "Nếu không sẽ không như thế keo kiệt nghèo túng", chỉ là lời nói đến miệng một bên, liền nói không nên lời.

Cái này một tuần thời gian sớm chiều ở chung, bên cạnh vị này chữ Thiên hiệu phòng quý khách Trần công tử, kỳ thật cũng rất keo kiệt, mà lại Xuân Thủy có thể xác định, thiếu niên là đường đường chính chính nghèo khổ xuất thân, cũng không phải là loại kia "Cải trang vi hành, Vân Du Tứ Hải" hào phiệt con cháu, phú quý khí loại vật này, yêu cầu mưa dầm thấm đất, huống chi thiếu niên cũng cho tới bây giờ không có làm bộ cái gì phú quý, đối với cái này tâm trí trưởng thành sớm tỳ nữ, trên mặt nàng không có cái gì bộc lộ, nhưng là ở sâu trong nội tâm, thật có một chút không thể giải thích thất lạc.

Nàng tiếp tục cười nói nói: "Có một câu ai cũng thích tục nói, truyền khắp hạo nhiên thiên hạ, trên núi dưới núi đều không ngoại lệ: Phàm có yêu ma quỷ phá chỗ, tất có gỗ đào Trương Thiên Sư."

Trần Bình An ừ một tiếng.

Quỷ thần xui khiến, tên kia gánh vác kiếm gỗ đào nghèo túng đạo sĩ, quay đầu trông lại.

Nhìn về phía chỗ cao phong quang, đạo hạnh ít ỏi tuổi trẻ đạo nhân, lơ mờ thấy được kiếm gỗ thiếu niên, cùng bên cạnh động lòng người tỳ nữ, hẳn có chút thất hồn lạc phách.

Nghèo, đói.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Sơn thủy gặp lại cũng trùng phùng

Trần Bình An định lấy khách quý danh hiệu, lại không phải cái gì quý giá yếu ớt nhân vật, cho nên không cần hai vị tỳ nữ chân chính như gì hầu hạ, thiếu nữ Thu Thực liền đem ý nghĩ đặt ở bên ngoài, mỗi ngày tựa như là cái tin tức linh thông tai báo thần, nói cơn trên thuyền gần đây phát sinh kỳ nhân chuyện lý thú, về phần Trần Bình An yêu hay không yêu nghe, nàng cũng mặc kệ, dù sao đến từ Đại Ly keo kiệt thiếu niên là cái dễ nói chuyện.

Thiếu nữ líu ríu, nói chiếu bạc bên kia có người đồ thạch, cược ra hiếm thấy mỹ ngọc, thai nghén có hiếm có ngọc tủy, mổ ra về sau, huỳnh quang lập lòe, sắc sỡ loá mắt, ít nhất giá trị ba vạn bông tuyết ngọc, phát đại tài á.

Tại Lưu Đại mặt rỡ mở cửa hàng binh khí bên kia, gặp được hai nhóm ném một cái thiên kim hào khách, coi trọng cùng một đem linh khí, bởi vì bức bội, phân cao thấp lên, giá cả một đường kéo lên, cuối cùng là từ Đại Ly Ngô Đồng Sơn bến đò lên thuyền gia hỏa kia, xuất thủ càng thêm xa xỉ, nguyên bản chào giá tám ngàn bông tuyết ngọc một cây Phương Thiên Họa Kích, quả thực là bỏ ra gần hai vạn bông tuyết ngọc, cái này khiến thiếu nữ đã hâm mộ lại đau lòng, nào có như thế vung tay quá trán tiêu tiền, thật coi tiền là gió lớn thổi tới nha.

Còn có người tại hạnh hoa phường bên kia mượn rượu làm càn, gào khóc, tan nát tâm can hô hào một vị cô nương danh tự, đem phụ cận rất nhiều khách nhân làm cho không được, cuối cùng cho hạnh hoa phường quản sự kéo đi, rầm rầm chắc chắc đánh một trận, kết quả ngày thứ hai lại đi, ngược lại là không dám ồn ào, liền ngồi xổm ở hạnh hoa phường bên ngoài đường phố một bên gặm làm bánh, si ngốc nhìn về phía ngưỡng

một trong lòng cô nường lâu các, nước mắt nước mũi một một số lớn, vừa vắn liền làm bánh cùng một chỗ ăn.

Là một vị bốn cảnh tu sĩ trẻ tuổi, nguyên lai là hao tổn quang bản quán vốn liếng, chọn trúng một vị Bạch Liên Hoa giống như xinh đẹp thanh quan nhi, gần nhất hai tháng đều tổn tại bên kia phong hoa tuyết nguyệt, ân ái triền miên, đây không tính là cái gì, nghe đồn tu sĩ kia vẫn là cái si tình loại, đến nay còn không có sờ qua thanh quan nhi tay, cũng thật sự là đủ chính nhân quân tử.

Thu Thực nói lên những này, thao thao bất tuyệt, thêm mắm thêm muối, so kể chuyện tiên sinh còn đặc sắc, chỉ là Trần Bình An cũng liền là nghe qua coi như.

Trần Bình An càng nhiều hứng thú, không trên thuyền, vẫn là dưới chân.

Một ngày giữa trời chiều, tăng thêm cơn thuyền tao ngộ mạnh mẽ cương phong, nhất định phải hạ xuống hàng nói độ cao, khiến cho Trần Bình An phát hiện một khối lục địa bản đồ bên trên, liệt hỏa cháy hừng hực, khói lửa nổi lên bốn phía, từng chiếc một cột khói phiêu đảng trên không trung, giống như là mảnh vườn bên trong từng cây từng cây cây giống, xiêu xiêu vẹo vẹo. Xuân Thủy biết được hứa Đa Bảo Bình Châu nội tình, tại thư phòng tìm đọc qua địa lý dư đồ, rất nhanh liền đạt được đáp án, nguyên lai đó là một trận liên quan đến song phương quốc vận huyết chiến, đời đời trở mặt hai đại vương triều, đi qua dài đến mấy trăm năm kéo dài chiến sự về sau, rốt cục được ăn cả ngã về không, nghiêng cử quốc chi lực, đồng thời xuất động đại lượng luyện khí sĩ.

Qua chiến dịch này, song phương tất nhiên nguyên khí đại thương, kể từ đó, toàn bộ Bảo Bình Châu lấy Quan Hồ thư viện làm ranh giới tây phương Bắc khu vực, trừ bỏ văn vũ đều trọng Đại Tùy Cao thị, kỳ thật có thể cùng Đại Ly Tống thị man tử chống lại vương triều, càng thừa thốt.

Xuân Thủy nhìn về phía sinh linh đồ thán đại địa, nhẹ giọng cảm khái nói: "Nếu là đánh cho thảm rồi, nói không chừng Bảo Bình Châu liền muốn thêm ra một tòa cổ chiến trường di chỉ. Một trăm năm sau, đợi đến khi thế ổn định lại, hẳn là liền sẽ có Chân Võ Sơn hoặc là Phong Tuyết miếu Thánh Nhân tọa trấn trong đó, trở thành một chỗ mới tinh Bình gia địa giới."

Trần Bình An nhìn về phía lúc thỉnh thoảng sáng lên hào quang óng ánh mặt đất, trong lúc đó còn ra phát hiện ra dù là đài ngắm cảnh bên này nhìn lại, còn có to bằng móng tay nhỏ bé vàng bạc giáp sỡ, cùng từ bên trong lòng đất nát đất mà ra cự thú tiến hành giác đấu.

Trần Bình An suy đoán hẳn là thân phụ thần thông luyện khí sĩ tại chém giết lẫn nhau.

Trừ cái đó ra, còn có rất nhiều để Trần Bình An cảm thấy đầu óc một mảnh chỗ trống phong cảnh.

Có một đám Tiên Hạc huyết dài, chậm rãi kéo lên, từ trong mây nổi lên, vỗ cánh bay vào cao hơn biển mây, giống một bức lưu động bức tranh.

Còn có ngỗng trời kết trận bay về phía nam, lại có một căn cuộn cuộn vân trụ, thiểm điện lôi minh, ngự không phi hành luyện khí sĩ lơ lửng vân trụ bên ngoài, lấy độc môn pháp khí hấp thu lôi điện, đem bỏ vào trong túi. Còn có cười Thanh Loan đại luyện khí sĩ, vút không tốc độ hơn xa côn thuyền, lóe lên một cái rồi biến mất, một thân bảo quang lưu chuyển.

Trần Bình An nghe nói côn thuyền có một tòa chuyên môn lấy phi kiếm đưa tin "Tin trái", công dụng cùng loại nhân gian dịch trạm, liền viết hai phong thư, phó thác Thu Thực đi gửi, bởi vì trong thư viết cũng không bí sự, nhất lại còn là cùng người báo một tiếng bình an, nói một ít từ Thu Thực bên kia nghe được kỳ kỳ quái quái, dù là cho người ta nhìn lại cũng không đáng kể, chỉ là tin trái giá cả thực sự đắt đỏ, một phong gửi hướng

Đại Ly Long Tuyền huyện thư tín, muốn thu lấy trên núi thần tiên chuyên dụng mười văn bông tuyết ngọc tiền, gửi đi Đại Tùy Sơn Nhai thư viện thư tín, quý hơn, đến hai mươi văn, dọa đến Trần Bình An đành phải từ bỏ nhân thủ một phong thư ý nghĩ, Đại Ly người nhận thư vì Ngụy Bách, Đại Tùy thư viện người nhận thư thì là Lý Bảo Bình, để cho hai người giúp đỡ truyền lời.

Trần Bình An đứng tại đài ngắm cảnh bên trên, tại Xuân Thủy chỉ điểm phía dưới, phát hiện tới gần rào chắn một tòa độc tòa tiểu lâu, lúc thỉnh thoảng sẽ có tinh quang lóe lên, lăm ta lăm tã, không dễ dàng phát giác, Xuân Thủy cười kiên nhẫn giải thích nói: "Chuột có chuột đường, chim có chim nói, phi kiếm truyền tin cũng là như thế. Tại bầu trời nào đó một tầng, thích nghi nhất phi kiếm đi xa, lực cản cực nhỏ, liền có dùng cái này xem như lập thân gốc rễ luyện khí sĩ, tại độ cao này bên trên, cần cù chăm chỉ, mở ra từng đầu chuyên môn thông đạo, thế gian truyền tin phi kiếm tại lên không sau, đều sẽ đi hướng đầu này 'Đường hẹp quanh co', chỉ cần là lớn hơn một chút môn phái đệ tử, đều biết rõ đầu này quy củ, cho nên một khi ngự phong đi xa, liền sẽ chủ động tránh đi."

Thu Thực vừa mới trở về thư phòng, tựa ở cánh cửa bên kia, vui cười nói: "Không phải là không có dần dần lộ luyện khí sĩ, thật vất vả vừa học xong lảng không phi hành, vừa nghĩ tới trời cao mặc chim bay đâu, kết quả một đầu đụng vào, liền cho lớp bớp đụng cái mặt mũi bầm dập, cái này coi như vận khí tốt, vận khí lưng, bị đâm xuyên tròng mắt, cái cổ, từ trên cao ngã xuống đi xuống, bị mất mạng tại chỗ, biến thành một bãi bùn nhão, đáng thương thật đáng thương."

Trần Bình An hỏi một cái rất thường dân vấn đề, "Trên đời liền không có người ăn no rồi việc lấy, đi chặn đường đưa tin phi kiếm sao?"

Thu Thực gật đầu nói: "Đương nhiên là có a, luyện khí sĩ bên trong đầu óc không rõ ràng gia hỏa, có nhiều lắm, chỉ bất quá phi kiếm đầu này đường hẹp quanh co, bị tục xưng là 'Vân Văn đường mòn', chuyên môn

có Vân Văn tu sĩ nhìn chăm chăm cái này một khối, liền trông cậy vào dựa vào cái này phát tài đâu, ước gì có đồ dần tới làm cướp đường mâu tặc, mấy thanh gửi thư phi kiếm giá trị không được mấy đồng tiền, nhưng là một khi bắt được mâu tặc, liền có thể cưỡng ép yêu cầu một bút giá trên trời bồi thường, mâu tặc là nghèo rớt mồng tơi lời nói, liền cùng hãnh trên danh nghĩa thế tục vương triều đòi hỏi, nếu là chưa từng ghi lại ở hồ sơ dã tu, lại người không có đồng nào, vậy liền không có cách nào khác a, chỉ có thể nhận thua, dù sao tổn thất cũng không lớn."

Nói đến đây, Thu Thực một mặt hâm mộ nói: "Vị kia chương quản Vân Văn đường môn luyện khí sĩ, từng cái mập chầy mỡ! Bọn gia hỏa này mỗi lần lên thuyền đi xa, kém cõi nhất kém cõi nhất, đều sẽ ở tại trung đẳng trong phòng đầu."

Xuân Thủy ôn nhu nói: "Kỳ thật chân chính truyền thừa hơn ngàn năm Tiên gia môn phiệt, đồng dạng cũng sẽ không sử dụng phi kiếm truyền tin, trên đời có rất nhiều huyền diệu bí thuật, có thể để người ta phảng phất mặt đối mặt nói chuyện phiếm, tỉ như một đôi Tử Mẫu quả du, người lấy thuật pháp ma sát về sau, mở miệng nói chuyện nữa, đặt đặt ở nơi khác mặt khác một cái quả du, liền sẽ tự động rung động phát ra tiếng, đối phương liền nghe đạt được."

Trần Bình An tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Thu Thực nhìn vẻ mặt nghiêm túc, cẩn thận lắng nghe Trần Bình An, nghĩ thầm như thế cái tiểu tử nghèo, làm sao lại cùng Đại Ly núi Bắc chính thần trèo giao quan hệ? Cái kia đến đập trúng bao lớn một đồng cứt chó mới được a?

Cũng may Trần Bình An nghèo chính là nghèo, kiến thức thiên cận liền hỏi nhiều vấn đề, từ trước tới giờ không đánh mặt sưng mào xưng mập mạp, ngược lại để thiên tính đơn thuần Thu Thực cảm thấy dạng này rất tốt, nếu là không có tiền còn ưa thích phô bày giàu sang, cái gì cũng đều không hiểu ngược lại ra vẻ hiểu biết, đó mới là để cho người ta đáng

thương lại chán ghét.

Nói chuyện phiếm nhiều, tỷ muội hai người khó tránh khỏi sẽ nhắc lên quê hương của mình, Bắc Câu Lô Châu.

Đều Lô Châu nhiều kiếm tu, thậm chí không có cái thứ hai.

Kiểm tu sát lực to lớn, tự nhiên là nhiều ương ngạnh hạng người, ương ngạnh đến trình độ nào, nâng một cái đơn giản nhất ví dụ, Bà Sa Châu ở vào phương Nam, Bảo Bình Châu ở vào phương Nam, liền tục xưng là nam lượn quanh, Đông Bảo bình, đều Lô Châu rõ ràng là hạo nhiên thiên hạ phía đông bắc, lại vẫn cứ tự xưng là Bắc Câu Lô Châu, cái này khiến phía chính bắc vị trắng như tuyết châu, cũng chỉ có thể là trắng như tuyết châu, sừng sốt vứt bỏ cái kia Bắc chữ.

Cho dù là tính tình uyển chuyển hàm xúc Xuân Thủy, nói tới đều Lô Châu như thế nào như thế nào thời điểm, cũng sẽ hơi có vẻ kiêu căng tự đắc, chỉ là chính nàng đều không có phát giác thôi. Thu Thực đương nhiên càng là như vậy, ưa thích nói "Chúng ta" Bắc Câu Lô Châu như thế nào như thế nào, các người Bảo Bình Châu làm sao không ra thế nào, nói đến đây chút thời điểm, thiếu nữ đầy mắt thả ánh sáng, thần thái sáng láng, giống như là một cái kiêu ngạo nhỏ Hoàng Oanh.

Sau đó có một ngày, Trần Bình An rốt cục chuẩn bị rời đi tòa chữ Thiên hiệu phòng.

Cái này khiến Xuân Thủy đều có chút mừng rỡ, Thu Thực càng là vui vẻ đến nhảy nhót bắt đầu, luôn mồm hô hào Trần công tử, đối với hân thờ dài gửi tới lời cảm ơn.

Cái này khiến Trần Bình An có chút áy náy.

Nguyên lai Thu Thực truyền đến một tin tức quan trọng, đêm nay tại cồn thuyền mũi thuyền bên kia, sẽ xuất ra một bức lập đàn làm phép núi tổ

truyền hoa điều tranh hoặc chữ viết, có thể nhìn từ xa ngoài vạn dặm tràng cảnh. Trần Bình An đối với cái này không có cảm thấy quá nhiều ngạc nhiên, bởi vì lúc trước cái kia gió tuyết đêm, tiểu đồng áo xanh liền mang sang một cái bát nước, màn nước bên trong, có thể thấy rõ tiên tử Tô Giá ngự kiếm dáng người.

Trần Bình An không phải là vì mở mang hiểu biết mà đi, mà là không thể không đi, bởi vì hoa điều tranh hoặc chữ viết sắp hiện ra người và sự việc, đều cùng Trần Bình An có quan hệ.

Chính Dương Sơn cùng Phong Lô Viên, song phương muốn công khai một cuộc chiến sinh tử, tin tức này xảy ra bất ngờ, trước đó không có dấu hiệu nào, để toàn bộ Bảo Bình Châu đều cảm thấy trở tay không kịp.

Mà lại dù là chỉ là chỉ ngôn phiến ngữ truyền ra một châu Nam Bắc, liền đã để cho người ta cảm thấy từng cơn ớn lạnh.

Hai tòa Bảo Bình Châu đứng đầu nhất kiếm tu đại phái, lão bên trong xanh ba đời kiếm tu, riêng phần mình xuất trận một người, từng đôi chém giết.

Tuổi trẻ tuổi ngàn một hệ, chỉ phân thắng bại, không phân sinh tử.

Trung kiên một đời, có thể phân thắng bại, cũng có thể phân sinh tử, hết thấy nhìn giao thủ song phương ý tứ, nhưng là Bảo Bình Châu ai chẳng biết rõ, hai phái người một khi tại ngoài sơn môn đụng đầu, cũng có thể trực tiếp đánh cho người chết ta sống, đến rồi trận liên quan đến sơn môn vinh nhục thời khắc mấu chốt, lấy Chính Dương Sơn cùng Phong Lô Viên tính tình, hơn phân nửa là muốn phân ra sinh tử.

Mà niên kỷ nhất dài hai phái lão tổ, thì là chỉ phân sinh tử!

Đằng đằng sát khí.

Phảng phất còn chưa xuất kiếm, liền để quan chiến người người được nồng đậm huyết tinh khí.

Mà Chính Dương Sơn tuổi trẻ một hệ xuất chiến kiếm tu, chính là tiên tử Tô Giá, có được một cái thượng phẩm Dưỡng Kiếm Hồ tu đạo thiên tài.

Phong Lôi Viên bên kia, thì là một vị Viên Chủ đích truyền đệ tử, thanh danh không hiện, có thể nói là bừa bãi vô danh, thậm chí còn không bằng người sư đệ kia Lưu Bá Kiêu, nhưng là loại này một châu chú mục đại chiến đỉnh cao, Phong Lôi Viên sao lại trò đùa ?

Trần Bình An mang theo các nàng đi xuống lầu, đi hướng mũi thuyền.

Lập đàn làm phép núi tổ truyền xuống hoa diêu dài bức, có các loại sinh động như thật màu mực Phi Cầm, tại bức tranh phía trên bay tới bay lui, sẽ còn phát ra các loại tiếng vang, thanh thúy biến ảo khôn lường, làm tranh hoặc chữ viết hoàn toàn kéo vờn ra đến, treo móc ở mũi thuyền trên không trung, dài đến năm sáu trượng, rộng chừng hai trượng, gần nhìn cực kỳ to lớn, nhưng nếu là chờ tại cao nhà lầu giữa đứng xa nhìn, dù là đồ ngang luyện nhiều khí sĩ, vẫn như cũ thấy rõ ràng, vẫn sẽ cảm thấy chưa hết hứng.

Còn nữa kiếm tu xuất kiếm, nhanh như bôn lôi, rất nhỏ như phát, lôi đình vạn quân,

Kiểm đạo ẩn chứa tinh vi khí thế, nháy mắt liền biến mất, đương nhiên là khoảng cách gần quan sát mới là tốt nhất tuyển.

Thế là vị trí liền phân ra tam lục cửu đẳng, ba tòa độc môn độc tòa nhà trạch viện, tại hàng thứ nhất vị trí bên trên, chẳng những chuẩn bị đưa quả điểm tâm, còn có đồ ngang tốn nhiều tiền mời một ít bàn môn bang phái dạy dỗ, bồi dưỡng ra mỹ tử, cùng hạnh hoa phường mấy vị đang hot hoa khô, về phần cái kia ba nhóm người có nguyện ý hay không cảm kích, hai chuyện.

Về sau là Trần Bình An dạng này chữ Thiên khách trọ người, tâm tình tốt, có thể mang theo trong phòng tỳ nữ, một thân một mình đơn độc tiến về, tự nhiên càng không gì không thể.

Bởi vì không thể tự tiện vận dụng thuật pháp thần thông, mà lại thân hình huyền không, quá không ra gì, ai cũng muốn chiếm cứ lấy cao hơn tầm mắt, sẽ loạn hơn, nói không chừng liền muốn chọc ra cái sọt, cho nên đối với cái này đồ ngang nghiêm lệnh không cho phép khách nhân ngự phong lên không, không có thương lượng.

Cho nên đại đa số người đều xách cái ghế ghế, kỳ thật cùng chợ búa phiên chợ bách tính tham gia náo nhiệt nhìn hội chùa, không có gì khác biệt.

Xuân Thủy Thu Thực tuổi không lớn lắm, lại là rất quen việc này, còn có Lãnh Sự giúp đỡ mở đường, thông suốt mà đến chỗ ngồi, vị trí vô cùng tốt.

Khiến cho hình dáng không gì đặc biệt giày cỏ thiếu niên, trong lúc nhất thời rước lấy rất nhiều hiếu kỳ ánh mắt.

Chẳng lẽ là cái tính tình quái đản, ưa thích giả nghèo hào phiệt đích truyền ?

Bằng không người mặc như vậy một đôi giày cỏ, là muốn bên dưới mà làm cỏ vẫn là hạ điền cấy mạ a?

Ba đem cây tử đàn đại ý, cái ghế hai hai ở giữa có một trương bàn trà, để đó một đĩa nhỏ tên là khổ tước lưỡi đều Lô Châu đặc sản trà nổi tiếng, không cần nước sôi pha trà, sinh nhai lá trà là được, nhập miệng hơi chát chát, dần dần phát khổ, nhin đến ước chừng đốt nửa nén nhang, đúng là hồn nhiên nhất biến, ngọt thanh liệt hơn xa trà nước, cho nên bị cười xưng là "Nửa nén hương trà" .

Đại chiến còn chưa kéo ra màn che, ba người trong lúc rảnh rỗi, Xuân Thủy liền đối với nhai lấy lá trà Trần Bình An giảng giải diệu dụng.

Thì ra là như vậy vật có thể thanh lá gan mắt sáng, là ba châu hào phiệt thế gia vọng tộc trong lòng tốt, không thiếu tiền Văn Hào đại nho ở giữa, thích nhất quà tặng loại này linh trà, đến mức tại một chút cái tôn trọng trà đạo vương triều quốc gia, trà này thúc đẩy một luồng nhã hối chi phong, vậy coi như không phải mấy lượng nửa cân khổ tước lưỡi, mà là một hộp lớn tặng lễ, mà quan viên bị giáng chức, hảo hữu tiền đưa, càng là đập nồi bán sắt cũng phải kiếm ra chút khổ tước lưỡi, xem như ký thác "Khổ tận cam lai" mỹ hảo ngụ ý.

Trừ này còn có các loại tinh mỹ bánh ngọt cùng linh vật dưa quả, giá cả không ít, chỉ là so với một hai khó cầu khổ tước lưỡi, liền muốn kém rất nhiều.

Trên núi dưới núi liên hệ, so Trần Bình An trong tưởng tượng cần phải chặt chẽ rất nhiều, giữa hai bên khả năng tồn tại rãnh trời, nhưng là phía trên đỡ có san sát cầu nối, đủ loại có qua có lại, trong đó đều là bạo lợi.

Trần Bình An một bên vểnh tai lắng nghe Xuân Thủy lời nói, một bên bất động thanh sắc quan sát bốn phía, nhất chủ yếu vẫn là phía trước ba nhóm khách nhân, không chút huyền niệm, là trên núi thần tiên bên trong kẻ có tiền.

Đò ngang từ đều Lô Châu mà đến, mặc dù cũng có đi tới đi lui buôn bán khả năng, nhưng hơn phân nửa vẫn là đều Lô Châu bản thổ người, bởi vì cơ hồ cho dù là hài đồng cũng là như thế, chỉ bất quá trường kiếm đối thành đoàn kiếm mà thôi,

Nhưng là vô luận phụ nữ trẻ em lão ấu, chỉ cần là bội kiếm, liền tuyệt không xinh đẹp, cơ hồ không có bất kỳ cái gì dư thừa trang trí, vỏ kiếm không có khảm nạm kỳ trân dị bảo, càng không kéo một căn hoa mỹ

kiếm tuệ.

Tại Trần Bình An ngay phía trước, là cả một nhà, dáng người cực cao phụ nhân, ngồi tại chủ vị, xương gò má cao ngất, tư sắc tuyệt đối không gọi được mỹ nhân, nhưng là khí thế khinh người, thói quen bờ môi nhếch lên, ưa thích híp mắt xem người.

Nàng bên cạnh là một vị ân cần chân chạy văn nhã nam tử, tướng mạo đường đường, mặt như ngọc, nhưng là chỉ cần là cùng phụ nhân nói chuyện, liền ý cười đầy mặt, cánh cung xoay người, không giống như là cái gì nhất gia chi chủ, nếu không có cái môn bên dưới chỗ ngồi không lừa được người, ngược lại là càng giống lang thang quý phụ len lút bên dưới nuôi dưỡng tiểu bạch kiếm.

Trong ngực hân ôm một cái bốn năm tuổi lớn hài tử, bộ dáng theo nam nhân, phần điều ngọc trác, có chút lấy vui, khí độ thì là hoàn toàn theo phụ nhân, liền không như vậy đáng yêu.

Một vị tóc bạc da mồi bà lão, là gia tộc giáo tập ma ma, bên cạnh đi theo một cái xinh đẹp nha hoàn, khí chất cùng bà lão không có sai biệt, rất lạnh.

Còn có một vị thân hình cao lớn tráng kiện trung niên nam tử, ngồi ngay ngắn ở phụ nhân tay phải một bên trên ghế, chợt có quay đầu, nhìn về phía cái kia ân cần nam tử, khóe miệng liền chảy ra một tia trào phúng. Nếu là nhìn thẳng hân, nam tử không những sẽ không che lấp ý khinh thường, ngược lại công khai mà giật ra khóe miệng, mà vị kia nhất gia chi chủ thân phận nam tử, vậy mà chủ động gật đầu cười theo.

Trần Bình An mượn thường thức bức họa kia quyển cơ hội, đem tất cả chi tiết thu nhập tầm mắt.

Thu Thực nhin không được thẳng tắp nhìn nhiều mấy lần, rất nhanh liền bị Xuân Thủy vắn một chút cánh tay, chưa từng nghĩ tên nam cao lớn kia

tử thân thể ngửa ra sau, quay đầu qua, ngoài cười nhưng trong không cười mà nhếch nhếch miệng, lộ ra một thanh trắng ớn ớn răng, dọa đến Thu Thực tranh thủ thời gian cúi đầu, thở mạnh cũng không dám.

Tại nam nhân quay lại đầu về phía sau, Xuân Thủy tức giận đến hung hăng đập Thu Thực một cước, đau đến người sau ngược lại rút một ngụm lãnh khí, đầy mặt ai oán nhìn về phía tỷ tỷ.

Nhất trái một bên, lẻ loi trơ trọi ngời một cái nho sam lão nhân, đầu đội một đỉnh cũ kỹ chồn mũ, thoát giày ngời xếp bằng, núp ở rộng thùng thành trên ghế, có chút buồn cười buồn cười.

Phải một bên, hai tên tuổi trẻ kiếm tu, một nam một nữ, nhìn số tuổi cũng không lớn, hai mươi tuổi ra mặt, về phần chân thực số tuổi, khó nói.

Tuổi trẻ nam tử giờ kiếm tại đầu gối, vỗ nhẹ nhẹ đánh vỗ kiếm.

Nữ tử ngoại trừ treo đeo trường kiếm, búi tóc ở giữa, không cắm châu trâm, đúng là một thanh Vô Phong tiểu kiếm, chỉ là tiểu Kiếm Kiếm chuôi, treo bên dưới một hạt đậu nành lớn nhỏ tuyết trắng hạt châu, chiếu sáng rạng rỡ, chính đại quang minh.

Cái này không bày rõ ra chiêu cáo thiên hạ, ta người mang dị bảo sao?

Chỉ sợ cái này là kẻ tài cao gan cũng lớn a, Trần Bình An chỉ có thể như thế giải thích.

Tóm lại trước nhất một bên chiếm cứ lấy tốt nhất vị trí ba nhóm người, không có một phương giống như là dễ trêu.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, bình khí ngưng thần, nhìn không chuyển mắt nhìn về phía bức họa kia quyền.

Chính Dương Sơn, hộ sơn Bàn Sơn Viên. Cừu gia một trong.

Mà lại là loại kia nhất định phải báo thù đại cừu gia.

Phong Lôi Viên Lưu Bá Kiêu, cũng coi như quen biết cũ. Giống như hết lần này tới lần khác thích Chính Dương Sơn tiên tử Tô Giá. Lúc đó Ninh cô nương còn hỏi một cái để Lưu Bá Kiêu rất khó chịu vấn đề.

Trần Bình An ngồi ngay ngắn ở trên ghế, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, mở miệng để Xuân Thủy Thu Thực ăn cái kia khổ tước lưỡi lá trà.

Nhưng là lần này, ngay cả Thu Thực đều dùng sức lắc đầu.

Xuân Thủy lặng lẽ chỉ chỉ đứng tại phía trước vòng ngoài côn thuyền chấp sự, Trần Bình An trong lòng hiểu rõ, liền hỏi nói: "Ta có thể cầm một chút trở về sao ? Vẫn là nói chỉ có thể ngồi ở chỗ này dùng trà ?"

Xuân Thủy khuôn mặt ửng đỏ, rụt rè nói: "Công tử, mang đi là có thể mang đi, vừa vặn rất tốt giống không ai từng làm như thế."

Trần Bình An nhếch miệng, thoải mái, bắt một hai hai trà Diệp Phóng nhập tay áo túi, có chút tăng thêm tiếng nói, "Tốt như vậy lá trà, về sau ta phải trở về nhà tử, lại nhai kỹ nuốt chậm, ăn thật ngon lần trước."

Trần Bình An yên tĩnh chờ đợi trận đại chiến kia đến.

Chỉ là liền ở đây lúc, tâm hồ ở giữa, có nửa sống nửa chín một cái tiếng nói trầm trầm vang lên, hô hẩn một tiếng, "Trần Bình An."

Trần Bình An vô ý thức liền muốn nhìn chung quanh, nhưng là rất nhanh khắc chế cảm giác kích động này, trí nhớ cực tốt hẳn rất nhanh nhớ tới một người.

Lúc đó ở quê hương Thanh Ngưu Bối bên kia, lần thứ nhất nhìn thấy,

Trần Bình An đã cảm thấy nàng cùng bên cạnh một vị đồng bạn, giống như là từ vẽ bên trong cùng nhau đi ra một đôi thần tiên, kim đồng ngọc nữ, thần tiên mỹ quyến.

Nàng phải gọi Hạ Tiểu Lương.

Vị này nghe nói là Thần Cáo tông đại danh鼎鼎 đạo cô tiên tử, vẫn là tiểu đồng áo xanh cực kỳ ngưỡng mộ cảm mến tiên tử, so với Tô Giá còn muốn ưa thích, đã từng nói một câu nửa trêu tức nửa thật lòng lời vô vị, nếu là có cơ hội cho hắn sờ một cái Hạ tiên tử tay, hẳn chính là giảm thọ trăm năm đều không chút do dự.

Cái kia tiếng nói tiếp tục nhu hòa vang lên tại Trần Bình An nội tâm ở giữa, "Người có thể hay không bây giờ trở về đến một chuyến, ta có việc thương lượng, bình thường nhiều người phức tạp, chỉ có thể mượn cơ hội này hàn huyên với người trò chuyện."

Trần Bình An một phen cân nhắc lợi hại, liếc mắt bên hông chu hồ lô rượu, ở trong lòng thầm đọc nói: "Tốt."

Trần Bình An đứng dậy, cùng Xuân Thủy nói là muốn về gian phòng một chuyến, đi một lát sẽ trở lại.

Xuân Thủy nếu muốn giúp đỡ dẫn đường, Trần Bình An cười nói không cần, như thế một đoạn ngắn lộ trình, nơi nào sẽ đi nhầm.

Trần Bình An từ trong tay nàng tiếp nhận chìa khoá, yên lặng rời đi đám người.

—— ———

Băng ghế cái ghế, người đông nghìn nghịt.

Cuối cùng một bên, đứng đầy một cái gánh vác kiếm gỗ đào nghèo túng

đạo sĩ, bây giờ không có khí lực đi tranh đoạt địa bàn, lại là không tranh quyền thế ngại ngừng tính cách, ngơ ngác đứng tại cuối cùng một bên, thúc thủ vô sách, trong tay hãn cũng bưng cái băng ngồi, chỉ là lại phát hiện tầng tầng lớp lớp ghế dài cái ghế, đứng đầy quần chúng, còn có người trên đầu vai cười hài đồng hài tử, hãn dù là đứng tại trên ghế, chỗ nào có thể thấy được bức họa kia quyền nửa điểm quang cảnh ?

Hãn bất quá là khó khăn lắm bước lên ba cảnh, xa xa không có đạt tới trong ngũ cảnh cái gọi là hút gió uống lộ, không ăn ngũ cốc chịu phục ích cốc, côn thuyền từ đều Lô Châu vượt châu xuôi Nam, lữ trình dài dằng dặc, nếu muốn xuống thuyền cũng khó khăn, chỉ có trong ngũ cảnh động phủ cảnh luyện khí sĩ, mới có thể bắt đầu miễn cưỡng cười gió mà đi, nếu muốn từ côn trên thuyền nhảy lên mà xuống, tiêu dao ngự phong rơi xuống đất, chỉ sợ đồng dạng xem biển cảnh đều lực chỗ chưa đến, chỉ có đệ bát cảnh Long Môn cảnh đại tu sĩ, mới có thể không bị thiên địa chỗ câu thúc, có thể đứng nghĩa thuận gió mà đi.

Hãn lần này dò ngang xuôi Nam chuyển đi, chi sở dĩ như vậy quần bách, là ra một điểm ngoài ý muốn, một là đầu óc phát sốt, mua hai tấm đối với hãn mà nói mười phần đắt đỏ đốt tiền phù lục, hai là thật vất vả dựa vào hiểm tượng hoàn sinh một trận chém giết, trăm yêu trừ ma có được một hạt Bảo Châu, nếu muốn tuột tay bán cái công đạo giá cả, không hề nghĩ tới côn trên thuyền, không có đàm lũng giá cả, cửa hàng nguyện ý mua, nhưng là ra giá quá thấp, tuổi trẻ đạo sĩ vốn chỉ muốn dựa vào phần này thu nhập, hủy đi tường Đông bố Tây tường, vượt qua cửa ải khó, nếu là hơi có lợi nhuận, nói không chừng còn có thể khó được rộng rãi khí một lần, ở lại một gian trung đẳng phòng.

Thật sự là người tính không bằng trời tính a.

Đồng tiền khó chết anh hùng hán, hưởng chi hãn liền anh hùng đều không tính là, chỉ là cái một lòng nghĩ trăm yêu trừ ma, lại không như mong muốn kẻ đáng thương thôi.

Chân chính "Trương gia Thiên Sư", sao lại thu tiền bạc, đáp ứng người ta đi bắt yêu, lại làm hại hạo hạo một hộ giàu có môn hộ, luân lạc tới cửa nát nhà tan cấp độ ?

Gia đình kia cuối cùng sống sót hai đứa bé, chất phác ngây thơ, không trách bản lãnh của hã không tốt, thế nhưng là tuổi trẻ đạo nhân sẽ tự trách mình.

Nghĩ đến đây cái, hốc mắt ửng đỏ tuổi trẻ đạo nhân thả xuống ghế, ngồi ở kia một bên, hai tay chống tại trên đầu gối, cũng một đêm kiếm gỗ đào người trẻ tuổi có chút mờ mịt. Đột nhiên cảm thấy chính mình lúc trước buông tha khoa cử công danh, một lòng thăm tiên hỏi, cuối cùng bá sư học nghệ, học nghệ chưa tinh liền hứng thú bưng bưng xuống núi, nghĩ đến thanh trừ yêu ma, có phải hay không kỳ thật ngay từ đầu liền sai rồi?

Nghĩ đến chân chính chỗ thương tâm, áy náy khó chống chọi tuổi trẻ đạo nhân đỏ lên con mắt, nâng lên một tay, nắm đấm nhẹ nhàng đánh lấy tim, giống như dạng này mới có thể dễ chịu một chút.

Sau đó hã đột nhiên phát hiện trước mắt có một cái tay, trên tay bày để đó một khối có khắc "Lập đàn làm phép núi chữ Thiên hiệu" tinh mỹ ngọc bội, hã nâng lên ánh mắt, nhìn thấy một trương màu da ngăm đen, nhưng cũng đoan chính thiếu niên khuôn mặt, người kia cười nói: "Ta là ở tại chữ Thiên hiệu gian phòng, người nếu quả thật muốn đi vào nhìn bức tranh, có thể cho người mượn dùng một chút, đến hàng thứ hai sau, tìm kiếm tên là Xuân Thủy Thu Thực cô nương chính là, liền nói. . . Người là Trần Bình An bằng hữu, các nàng rất dễ dàng nhận ra, bởi vì là ruột thịt tỷ muội, dáng dấp rất giống."

Tuổi trẻ đạo nhân há hốc mồm, đần độn ở lại không nói lời nào.

Trần Bình An đem ngọc bội hướng trong ngực hã bịt lại, quay người chạy chậm rời đi, quay đầu cười nói: "Tại ngồi bên kia sau đó, nhớ kỹ trả ta a."

Trần Bình An một bên chạy một bên nghĩ, cái này tuổi trẻ đạo sĩ cũng quá nghĩ quẩn, bất quá là không có cách nào khác thấy rõ ràng hoa điều dài bức hình ảnh mà thôi, cứ như vậy thương tâm thương phổi ? Đem lúc trước vừa lúc đi qua Trần Bình An cho nhìn đến sừng sốt một chút, lớn như vậy một cái nam nhân, lại còn bơi lên nước mắt, chẳng lẽ lại cùng Lưu Bá Kiêu cùng tiểu đồng áo xanh đồng dạng, cũng là vị kia Tô Giá tiên tử người ái mộ ?

Nhưng là những này, đều không phải là Trần Bình An đưa ra ngọc bội nguyên nhân thực sự.

Trần Bình An chỉ là nhớ tới chính mình năm tuổi thời điểm, cái kia mùa đông hoàng hôn bên trong, một lần một lần đi tại từng nhà đại môn đóng chặt Nê Bình ngô hẻm, cũng giống như vậy vụng trộm khóc.

Dù sao tất cả mọi người tại đồ ngang bên trên, cái này nhìn so với chính mình còn nghèo kiệt hủ lậu đạo sĩ, như thế nào đều chạy không thoát, mà lại lui 10 ngàn bước nói, coi như thật ném đi một khối ngọc bội, cùng lắm thì tạm thời ghi tạc Ngụy Bách trương mục, lần sau hẳn trả lại tiền cho Ngụy Bách chính là, tin tưởng lập đàn làm phép núi đã cho như vậy đại nhân tình, cũng không chú ý lại nhiều cho một điểm.

Thực sự không được, hẳn Trần Bình An tại Phương Thốn vật "Thập Ngũ" bên trong, có tiền!

Trần Bình An ở tạm phòng ốc trong thư phòng, có một vị người mặc rộng rãi đạo bào tuổi trẻ nữ quan, ngồi tại sau cái bàn, nhẹ nhàng lật qua một trang trang tràn ngập chữ Khải trang giấy.

Dung nhan cực mỹ.

Đạo cô một tay nâng quai hàm, một tay vượt qua trang giấy, dung mạo lờ mờ biếng.

Lúc này nữ tử, khả năng mới là nhất làm cho Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn động tâm, mới có thể để một vị Bảo Bình Châu nhất tuổi trẻ kiếm tiên, uống một bình rượu ngon lại một bình rượu mạnh, thủy chung đều vô pháp giải ưu, mượn rượu giải sầu sầu càng sầu, sầu đến một vị đi khắp giang hồ, nhìn hết sơn hà tiêu sái kiếm tiên, đều muốn gan ruột đứt đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Ông trời tác hợp cho

Tuổi trẻ đạo nhân lòng tràn đầy mồ hôi mà nắm cái viên kia ngọc bài, hướng chen chúc biển người chui vào, trên đường đi rước lấy chửi rửa vô số, đợi đến một vị đứng tại chữ Thiên hiệu phòng chỗ ngồi phụ cận lập đàn làm phép núi chấp sự, phát hiện có như thế cái cứ thế đầu xanh, xụ mặt đi đến, đang muốn lên tiếng thét hỏi, lại nhìn thấy tên kia người trẻ tuổi mở ra tay, lộ ra có khắc chữ Thiên phòng Ất số tinh mỹ ngọc bài, chấp sự lập tức lộ ra vẻ mặt ôn hòa khuôn mặt, thấp giọng hỏi thăm nói: "Thế nhưng là Ất số phòng ở khách ?"

Bởi vì lớn nửa tháng trôi qua, lập đàn làm phép Sơn Côn Thuyền đối với chữ Thiên phòng khách quý đại khái dung mạo, đều có hiểu rõ, chấp sự mới có vấn đề này.

Tuổi trẻ đạo nhân nâng lên dừng khí nói: "Đường nhỏ trường núi, bây giờ vân du bốn phương lịch luyện, tuy là Long Hồ Sơn Trương thị xa chi, nhưng là còn chưa chính thức ghi vào đều Lô Châu Long Hồ Sơn Hạ Tông, Thanh Từ Tông trong danh sách đạo điệp, cùng ngụ ở đâu tại Ất số phòng Trần Bình An là. . . Bằng hữu. Có việc tới chậm, cái này muốn đi tìm Xuân Thủy Thu Thực hai vị cô nương."

Lại nói sau khi ra, người trẻ tuổi liền có chút hối hận, cảm thấy mình thực sự quá xúc động cùng đường đột, không nên tiếp ngọc bài còn không biết tốt xấu, người trẻ tuổi tâm tư cẩn thận, cảm xúc nội liễm, suy nghĩ vấn đề liền ưa thích để tâm vào chuyện vụn vặt, trong lúc nhất thời lại có chút ngây dại, cảm thấy mình giống như mọi chuyện đều là như thế, học nghệ là dạng này nhiệt huyết trên đầu, trăm yêu trừ ma cũng là hành động theo cảm tính, bây giờ vẫn là.

Ở lưng phụ kiếm gỗ đào người trẻ tuổi hối hận sợ hãi thời khắc, tên kia đã chấp sự yên lòng, ý cười càng đậm, nghiêng người sang đuổi ra một

tay, ra hiệu tuổi trẻ đạo nhân có thể đi về phía trước, trung niên chấp sự lời nói cung kính nói: "Mời Trương tiên sư đi theo ta."

Về sau từ đi đến chỗ ngồi phụ cận, nghe qua tình huống sau, Xuân Thủy chủ động nhường ra cái ghế, lập đàn làm phép núi lại tăng thêm một cái cây tử đàn ghế dựa, tuổi trẻ đạo nhân ngồi xuống, đều giống như tại làm mộng.

Bởi vì vị kia thân thể thướt tha tỳ nữ vừa mới rời đi cái ghế, tại hân sau khi ngồi xuống, còn có lưu còn sót lại ấm áp, cái này khiến tuổi trẻ đạo nhân đứng ngồi không yên, da mặt rất mỏng hân có chút đỏ mặt, tranh thủ thời gian xê dịch cái mộng, chỉ dám ngồi tại cái ghế bên bờ, giống như chính mình không làm như vậy, chính là tiết độ vị cô nương kia.

Thu Thực thấy cảnh này sau, có chút buồn cười.

Xuân Thủy mặc dù trong lòng kỳ quái, Trần Bình An làm sao lại cùng vị này nghèo túng đạo sĩ có quan hệ, nhưng trên mặt nàng không có toát ra cái gì, ngồi tại tuổi trẻ đạo nhân bên cạnh mới tăng trên ghế, xem như Tiên gia đại phái xuất thân tỳ nữ, học được nhìn mặt mà nói chuyện là nhập môn công phu, Thu Thực nhìn thấy, Xuân Thủy đương nhiên càng sẽ không lọt mắt, nàng có chút nhếch lên miệng, không khỏi đem vị này lúc trước tại đài ngắm cảnh gặp qua nhiều lần Long Hồ Sơn biên giới đạo sĩ, cùng khách nhân Trần Bình An làm so sánh, giống nhau là bần hàn xuất thân cùng đi thuyền đi xa, giống nhau là đầu hên gặp lại đến sự kiện lớn, niên kỷ càng nhẹ Trần Bình An, rõ ràng liền muốn thân nhiên rất nhiều, tuyệt sẽ không như thế cục xúc bất an.

Tuổi trẻ đạo sĩ lo sợ bất an, đột nhiên nhớ lại một chuyện, liền vội vàng xoay người đưa qua cái viên kia ngọc bội, "Cô nương, đây là Trần Bình An ngọc bài, trả lại cho người."

Xuân Thủy không có tự tiện thu xuống cái viên kia ngọc bài, ôn nhu nói: "Trần công tử đi một lát sẽ trở lại, làm phiền Trương tiên sư chính mình

trả lại đi."

Cho cặp kia Xuân Thủy dạng dạng đôi mắt, khoảng cách gần như vậy nhìn chăm chú, kiểm gỗ đào đạo nhân lại một lần đỏ mặt dị thường, ngập ngà ngập ngừng thu tay lại, đại gia phong phạm, tiên sư khí độ, là nửa điểm không có.

Tuổi trẻ đạo nhân khát nước dị thường, đáng tiếc chỉ nhìn thấy một đĩa lá trà mà không trà nước, lại không có ý tứ mở miệng hỏi thăm đòi hỏi, đành phải kìm nén.

Vẫn cảm thấy cái này tuổi trẻ đạo sĩ chơi vui thiếu nữ Thu Thực, nàng liền nắm lên một mảnh khổ tước lưỡi trà lạnh, để vào trong miệng, ranh mãnh nói: "Trương tiên sư, trà này lá chính là như thế ăn, không cần hỏa lô pha trà phiền toái như vậy."

Xuân Thủy có chút bất đắc dĩ, nhưng khi bên dưới không tốt giáo huấn muội muội vô lễ lỗ mãng.

Nhưng là nàng vô cùng rõ ràng, nếu là cái tính tình nhỏ hẹp cực đoan nhân vật, sẽ phải mang thù.

Cũng may tuổi trẻ đạo nhân là tính cách ấm lương, chỉ là đầy mặt đỏ lên, đưa tay hai ngón vê lên hai mảnh lá trà, để vào trong miệng, nhẹ nhàng nhai bắt đầu.

Sau đó người tuổi trẻ sắc mặt, đặc sắc dị thường.

Giống như là hài đồng lần thứ nhất ăn chua quýt hoặc là thuốc đắng, hận không thể toàn thân run rẩy mấy lần.

Thu Thực che miệng yêu kiều cười, đùa cái này tuổi trẻ đạo sĩ, quá thú vị.

Xuân Thủy thì hơi nghi hoặc một chút.

Tuổi trẻ đạo nhân trong lúc vô tình tiết lộ ra ngoài một cái chi tiết, hai ngón vê vật, ngón trỏ tại hạ, ngón giữa ở trên, rõ ràng là lâu dài đánh cờ nhật tử động tác, mới có thể như thế tự nhiên mà vậy, không hề hay biết.

Nếu là người nghèo môn hộ đi ra tăng dưới chót luyện khí sĩ, chỉ sợ liền nhìn một chút bàn cờ cơ hội đều không có, dù sao cầm kỳ thư họa, đều là nhà giàu sự tình, dù là trở thành trên núi người, nhưng đánh cờ một chuyện, coi trọng nhất tự tinh hội thần, mà lại sâu không thấy đáy, một cái dưới ngũ cảnh luyện khí sĩ, trừ phi thuở nhỏ yêu thích, nếu không tuyệt sẽ không phân tâm đi học cờ, là đào dã tình thao trọng yếu ? Vẫn là nước chảy đá mòn, tăng trưởng tu vi trọng yếu ?

Thấy mầm biết cây, Xuân Thủy trong lòng hiểu rõ, nàng cảm thấy đây mới thực sự là thú vị địa phương.

Ở tại chữ Thiên hiệu phòng Trần Bình An, là chợ búa ngõ hẻm đi ra thiếu niên, lại có thể mỗi ngày đứng khắp nơi đài ngắm cảnh, luyện quyền nhìn biến mây.

Mà cái này cái ngại ngừng ngưỡng ngừng tuổi trẻ đạo nhân, hơn phân nửa là thư hương môn đệ nhuộm dần nhiều năm sĩ tộc đệ tử, thế tục thân phận không tính quá kém, đáng tiếc tại thần tiên tự tập trên núi, lại hoàn toàn không đủ dùng, cuối cùng chỉ có thể ở côn thuyền boong thuyền thượng tán bước.

Xuân Thủy trong lúc vô tình nhìn thấy hàng phía trước vị trí bên trên, cái kia bị nhất gan nam tử ôm vào trong ngực hài tử, quay đầu đối nàng cười cười.

Xuân Thủy lễ tiết tính đáp lại mỉm cười.

Nàng nghĩ đến dưới gầm trời đệ nhất cái cộc đại khảo, hẳn là chính là

đầu thai a?

Mà hài tử thì nghĩ đến, như thế một vị đẹp mắt tiểu tử tỷ, thật nên mua về trong nhà, cho mình làm thiếp thân nha hoàn, mùa đông lật sách tay lạnh, liền để nàng hỗ trợ che che.

Tướng mạo theo cha hài tử giật giật phụ nhân tay áo, phụ nhân mặc dù bình thường vẻ mặt kiêu căng, thế nhưng là tại hài tử bên này lại cực kỳ cưng chiều, cười cúi đầu tiến tới, hài tử nhẹ nói ra ý nghĩ.

Phụ nhân quay đầu mắt nhìn sau lưng Xuân Thủy, ánh mắt hờ hững, sau đó đối với con trai mình cười nói: "Tư chất quá kém, trong ngũ cảnh không cần nghĩ, dù là chồng lại nhiều thiên tài địa bảo cho hă, cũng là vọng tưởng. Không có việc gì, chờ ở Lão Long thành bên kia hạ thuyền, mẫu thân cho người tìm một cái động phủ cảnh nữ tử làm nha hoàn."

Phụ nhân ngoài miệng nói, muốn trong ngũ cảnh nữ tử làm tỳ nữ, chẳng những hài tử tin tưởng, bên cạnh đám người ai cũng không có cảm thấy hoang đường.

Phụ nhân lời nói cũng không tàng tàng dịch dịch, Xuân Thủy sắc mặt trắng bệ.

Cả đời vô vọng bước lên trong ngũ cảnh.

Cái này khiến nàng cảm thấy tuyệt vọng.

Phụ nhân đột nhiên lần nữa quay đầu qua, liếc mắt Thu Thực, "U, cái này tiểu nha đầu còn có chút hi vọng, bất quá vừa nhìn cũng không phải là mẩn đê, không bằng lúc trước cái kia nhìn vui mừng, nhi tử, cái này thích không ? Ưa thích, mẫu thân có thể cùng lập đàn làm phép núi mở miệng mua lại."

Hài tử thuận phụ tầm mắt của người quay đầu nhìn lại, một mặt ghét bỏ

nói: "Gầy khom, cùng mẫu thân không sai biệt lắm, ta cũng không thích."

Thân hình cao lớn lại khô gầy phụ nhân, đúng là nửa điểm không buồn, vượt vượt hài tử đầu, vui sướng cười to, như đêm hào tại nhánh cây kêu rên, khiếp người kinh khủng.

Thu Thực một mặt mờ mịt.

Tỷ tỷ Xuân Thủy thấp liềm mặt mày, năm ngón tay như hành xinh đẹp hai tay chấp trên đầu gối, gân xanh hiển hiện.

—— ———

Mặc dù đối với vị đạo cô kia ấn tượng rất tốt, nhưng là Trần Bình An vẫn là vận dụng tâm ý, chủ động liên hệ Đường Kiếm Hồ bên trong lần đầu tiên Thập Ngũ.

Đạt được đáp lại sau, lúc này mới tâm tư hơi định.

Trên trời là đến rơi xuống đĩa bánh, vẫn là rơi tảng đá, đều muốn cắn thận.

Đã từng Diêu lão đầu mỗi lần từng uống rượu, liền ưa thích nói chút lúc đó đệ tử đám học đồ đều thích nghe lời nói, thần thần đạo nói, lúc ấy, Lưu Tiệp Dương sẽ cảm thấy không kiên nhẫn, lão nhân còn lại đệ tử, chẳng qua là cảm thấy lời say hết bài này đến bài khác lão gia hỏa, so với bình thường sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn huấn người muốn hòa ái dễ gần, về phần nói cái gì nội dung, đều sẽ không để ý.

Mỗi người đều có mạng của mình số, dày, là Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngõ hẻm đường lát đá, đừng nói là cạo gió mưa xuống, chính là trên trời nện xuống đao, còn không sợ đi không được đường, mỏng, chính là trong hẻm nhỏ đường đất, hơi bên dưới chút nước mưa, liền muốn lầy lội

không chịu nổi, mỏng hơn, chính là một lớp giấy, nói toạc liền phá, chính là lão thiên gia ban thưởng đồ tốt, cũng thành xấu sự tình, bởi vì bắt không được.

Trần Bình An mỗi lần đều sẽ ngồi tại nơi xa nhất, yên lặng ghi ở trong lòng.

Có ý tứ chính là, Diêu lão đầu ngày bình thường không nguyện ý nhất cùng học đồ Trần Bình An giảng cái gì, nhưng là lời hăn nói, ngược lại là Trần Bình An nhất nghe lọt, cũng nhất nguyện ý làm thật.

Người xấu làm một lần chuyện tốt, nhiều hiểm có, có mấy người chờ đến đến ? Vừa vận rất tốt người làm một lần chuyện xấu, chỉ cần rơi vào trên đầu mình, hơn phân nửa muốn khóc cũng không kịp.

Trần Bình An không hy vọng lần này gặp mặt, là âm mưu quỷ kế gì.

Nếu như là một cái không thể trốn đi đâu được chuyện xấu, như vậy hăn suy đoán, có thể là phía sau hộc kiếm gỗ trong hộp thanh kiếm kia, cho dù Ngụy Bách, Nguyễn Cung cùng Dương lão đầu tam phương liên thủ che lấp, vẫn là lộ ra dấu vết để lại.

Trần Bình An chậm rãi lên lầu, mở cửa mà vào, chính sảnh cũng không Thần Cáo tông đạo cô bóng người, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng thấy được đứng tại thư phòng bên cạnh bàn nữ tử.

Diện mạo đạo cô người mặc đạo bào, lại hái đi lúc trước lâu dài không đổi đuôi cá quan, biến thành một đỉnh mũ hoa sen. Nàng chỗ Thần Cáo tông, tại Đạo giáo đạo thống nội bộ, là một cái có chút quái đản tồn tại, đạo thống phức tạp hỗn tạp, truyền thừa hỗn loạn, Đạo gia tam giáo đều có hương hỏa, là một bút sổ sách lung tung.

Hạ Tiểu Lương một tay đỡ tại trên thư án, đi thẳng vào vấn đề nói: "Trần Bình An, ta lần này tới tìm ngươi, là nhận ủy thác của người. Lục

chương. . ."

Cái kia "Dạy" chữ, kém chút liền muốn thốt ra, Hạ Tiểu Lương sắc mặt như thường mà đổi giọng nói: "Lục Trầm, cũng liền là đã từng đi qua Nê Bình ngô hẻm cái vị kia đạo nhân, hắn bây giờ ngay tại Long Tuyền tiểu trấn, chỉ là không tiện gặp người, liền muốn ta tới lấy về một cái toa thuốc, chỉ là cuối cùng tấm kia, đóng có bốn chữ chu ẩn tấm kia, trừ cái đó ra, còn muốn ta trả lại cho người. . ."

Nói đến đây, Hạ Tiểu Lương mỉm cười, "Một khóa Xà Đả thạch. Từ đó về sau, người cùng hắn xóa bỏ. Người đi người dương quan đạo, hắn đi hắn cầu độc mộc. Hắn chính miệng nói, 'Ngày sau chúng ta nếu là còn có cơ hội gặp nhau, đại khái có thể ngồi xuống, đào lý gió xuân một chén rượu.' "

Trần Bình An đã thở phào nhẹ nhõm trở về bụng, lại nhắc lên một hơi ngắn ở cổ họng.

Không phải là vì Nguyễn Cung chế tạo thanh kiếm kia, mà là đơn Đan Trùng lấy chính mình đến.

Hạ Tiểu Lương mỉm cười nói: "Hắn cuối cùng còn muốn ta chuyển cáo người, từ nay về sau, tự giải quyết cho tốt, nhớ kỹ nhất định phải tại Nam Giản quốc ngừng bước xuống thuyền."

Trần Bình An gật đầu nói: "Tốt."

Hạ Tiểu Lương chỉ chỉ chính sảnh cái bàn, hai người ngồi đối diện nhau, Hạ Tiểu Lương suy nghĩ một chút, bàn tay một vòng, trên bàn xuất hiện một phương vong quốc về sau lưu lạc dân gian truyền quốc ngọc tỷ, ngắn ngủi, tính chất thì mờ đông mượt mà, đây là một cái Chỉ Xích vật, so với đã tương đương trân quý Phương Thốn vật, càng thêm khó gặp, thiếu niên Thôi Sàm tùy thân mang theo có một cái, ban đầu ở Đại Tùy thư viện đông sơn chi đình, chính là từ giữa đầu móc ra mấy chục kiện

pháp bảo, một đêm qua đi, đánh ra "Thái gia lão tổ tông" danh hào.

Sau đó Hạ Tiểu Lương lại duỗi thân tay nhắc nhắc, Chỉ Xích chi vật ngọc tử phía trên, lơ lửng có một cái có khắc Vân Triện nghiên mực cổ, về sau nghiên mực cổ bên trong chạy đến một quyển ngọc chất cổ thư, cuối cùng trong sách xưa, bay ra khỏi một trường sông nhỏ lá, cuối cùng của cuối cùng, mới là từ Phương Thốn vật lá sen ở trong, lẫn xuống ra một khóa Xà Đảm thạch, chính là Trần Bình An giao cho Hạ Tiểu Lương chuyển tặng Lục Trầm viên kia.

Đồng dạng Chỉ Xích vật, ba kiện Phương Thốn vật.

Cái này gọi im ắng khoe của.

Mà lại khoe của huyến đến một mạch mà thành.

Khả năng dưới gầm trời bất luận một vị nào mười cảnh luyện khí sĩ, nhìn thấy cái này, đều sẽ đem tròn mắt trừng ra ngoài.

Người khác nhiều nhất là năm lấy kiếm tiền, Hạ Tiểu Lương lại là năm lấy tiếp nhận phúc duyên.

Hạ Tiểu Lương một lần nữa thu hồi lá sen, ngọc thư, nghiên mực cổ cùng ngọc tử, sau đó đem viên kia Xà Đảm thạch nhẹ nhàng đẩy hướng Trần Bình An bên kia.

Nhìn thấy Trần Bình An tựa hồ không dám thu xuống Xà Đảm thạch, Hạ Tiểu Lương thẳng thắn nói: "Yên tâm, lần này Lục Trầm sẽ không lại động tay chân, tựa như hãn chính miệng cam đoan người ta ở giữa lần này gặp mặt, mặc kệ ta làm cái gì nói cái gì, cũng sẽ không vận dụng thần thông thăm dò, hãn chỉ cần chính miệng nói, người ta liền có thể tin tưởng."

Trần Bình An lúc này mới khống chế Thập Ngũ, từ giữa đầu bay ra một

cái toa thuốc, ẩn có "Lục Trầm sắc lệnh" bốn chữ.

Hạ Tiểu Lương không có đưa tay đi lấy, chỉ là vận dụng thuật pháp, đem thu nhập chính mình Phương Thốn vật lá sen ở trong.

Làm qua việc này, Hạ Tiểu Lương vẻ mặt rõ ràng dễ dàng rất nhiều, thậm chí cầm lên một cái tên là hỏa lê Linh Quả, nhẹ cắn nhẹ, cười nói: "Tốt, công sự đã xong, kế tiếp chính là việc tư, Trần Bình An, người chớ khẩn trương."

Trần Bình An bất đắc dĩ cười khổ, ta có thể không khẩn trương sao được ?

Hạ Tiểu Lương hỏi: "Người có nghe nói hay không, ta đã rời đi Thần Cáo tông ?"

Trần Bình An lắc đầu.

Hạ Tiểu Lương tự giễu nói: "Xem ra vẫn là đạo hạnh quá thấp, danh khí quá nhỏ."

Hạ Tiểu Lương cười cười, không vội mà mở miệng nói chuyện, có bắn ra có vị ăn hỏa lê, vật này có thể chống cự hàn ý, để cho người ta toàn thân thư thái, về phần một khóa hỏa lê ẩn chứa linh khí, không đáng giá nhắc tới, kém xa tí tắp Trường Xuân Quất, cho nên giá bán không quý, thường thường là dưới núi đem bề ngoài Công Khanh, tại Đông Xuân lúc đãi khách thiết yếu chi vật.

Nhưng là tại sứ men xanh mâm đựng trái cây bên trong, lại là Trường Xuân Quất càng nhiều, hỏa lê có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nếu như không phải cùng Xuân Thủy Thu Thực hỏi qua giá cả, Trần Bình An tuyệt đối sẽ coi là số lượng thừa thớt hỏa lê, giá cả quý hơn.

Kỳ thật đây chính là lập đàn làm phép núi cái này Tiên gia đình núi nội

tình, không không phóng khoáng.

Hạ Tiểu Lương ăn hỏa lệ, thoải mái nhàn nhã, vẻ mặt thanh thản.

Trần Bình An cứ như vậy ngồi nghiêm chỉnh, không biết rõ vị này tiên sư trong hồ lô đến cùng bán cái gì được.

Đông Bảo Bình Châu, một châu đạo thống ngọc nữ, Hạ Tiểu Lương chẳng biết tại sao tuyên bố thoát ly Thần Cáo tông. Có người nói là len lút bên dưới ái mộ vị kia đi hướng Trung Thổ Thần Châu, phụ trách chương quản thưởng tông đạo kinh Tiểu sư thúc, tuổi trẻ đạo cô rất cực xuân tâm sinh sôi, thiên lôi dẫn ra địa hỏa, đã xảy ra là không thể ngăn cản, đúng là muốn học cái kia Phu Xướng Phụ Tùy, buông tha tông môn sư ân cùng trường sinh Đại Đạo đều cùng nhau từ bỏ.

Hạ Tiểu Lương từ nhiệm ngọc nữ, Bảo Bình Châu có Đạo gia ba tông, tân nhiệm ngọc nữ trở hết tài năng, không còn là có được thiên quân trấn giữ Thần Cáo tông, mà là thu Thủy tông một vị thanh danh không hiện thiếu nữ đạo cô. Ngoại giới phỏng đoán đây là Hạ Tiểu Lương hành vi, tại một châu đạo thống nội bộ khiêu khích công phần, mới làm hại Thần Cáo tông đã mất đi "Kim đồng ngọc nữ đều tại một tông" cục diện thật tốt. Mà Hạ Tiểu Lương ân sư, càng là giận tím mặt, công khai tuyên bố muốn thanh lý môn hộ, kém một chút liền muốn tự mình xuống núi truy tìm Hạ Tiểu Lương hành tung, thiên quân Kỳ Chân thật vất vả mới cản trở xuống tới.

Thế nhân đều biết Hạ Tiểu Lương truyền đạo ân sư, đối nàng ký thác kỳ vọng, cảm mến vun trồng, cơ hồ coi như con gái ruột.

Cái này tại Thần Cáo tông đều là rõ như ban ngày sự thật.

Bởi vậy lão thần tiên vì thế thương thấu tâm, cũng là hợp tình lý.

Nhưng là khó tránh khỏi sẽ có người hồ nghi, sao không phải nói cái kia

Hạ Tiểu Lương, phúc duyên chi sâu, có một không hai một châu sao? Tại sao lại luân lạc tới như thế hoàn cảnh ?

Chẳng lẽ nói là nàng buồn bực thanh âm phát đại tài, vớt đến càng lớn cơ duyên ? Đến mức ngay cả sư phụ tông môn đều có thể vứt bỏ ? Nhưng là đạo thống bên trong, quy củ thâm nghiêm, không thể so với Nho gia Học Cung thư viện kém, Hạ Tiểu Lương coi như đến Thần Cáo tông trên trung thổ tông, gánh vác lấy lớn như vậy bêu danh, coi là thật có thể tướng mạo tư canh giữ ở vị kia chương trải qua đạo sĩ bên cạnh ?

Cũng may Chính Dương Sơn cùng Phong Lôi Viên một trận chiến, dời đi ánh mắt.

Oanh oanh liệt liệt đã sinh đã tử, so với nhu ruột bách chuyển yêu hận gút mắc, tựa hồ càng có lực hấp dẫn.

Trần Bình An nhìn lấy Hạ Tiểu Lương ném qua một cái viên hỏa lệ, giống như vẫn là không có mở miệng nói chuyện ý tứ, đành phải nhỏ giọng hỏi: "Chúc tiên sư, người tìm ta có chuyện gì ?"

Suy nghĩ bay xa Hạ Tiểu Lương thu hồi tâm thần, vẫn là không nói gì, ngược lại quan sát tỉ mỉ lên Trần Bình An.

So với lần thứ nhất gặp lại tại Ly Châu động thiên Thanh Ngưu Bối, thiếu niên vóc dáng hơi cao, màu da hơi trắng, mặt mày ở giữa, cũng có một tia linh tú đặc sắc.

Thân là một giáo chương giáo đạo sĩ Lục Trầm, tại Hạ Tiểu Lương đi hướng Ngô Đồng Thụ lặng lẽ lên thuyền trước đó, thì có qua một phen thẳng thắn lời nói.

Ngoại trừ Hạ Tiểu Lương nói cho Trần Bình An nghe, kỳ thật còn có rất nhiều "Nói không chừng, không thể nói" nội tình, tỉ như Lục Trầm lúc đó liền thân ở Nê Bình ngô hẻm thiếu niên tổ trạch sát vách, ngồi tại trước

bếp lò trên băng ghế nhỏ, cầm thồi lửa ống, thân là khách nhân lại phải bận rộn lấy nấu cơm. Mà thân là chủ nhân thiếu nữ Trĩ Khuê, lại uể oải ngồi ở trong sân phơi mặt trời, lúc thỉnh thoảng sẽ còn xoay đầu nhìn về phía nhà bếp, thúc giục Lục Trầm, có thể hay không nhanh một chút.

Hạ Tiểu Lương lúc đó ngồi tại Lục Trầm phụ cận, tại biết rõ vị này tuổi trẻ đạo nhân thân phận chân chính sau, Hạ Tiểu Lương chẳng biết tại sao, tâm như chỉ thủy, cái này khiến chính nàng đều cảm thấy kỳ quái.

Lúc đó Lục Trầm một bên mang theo tự đắc, ngoài miệng thì oán giận nôn khổ nước, "Lúc đó người Tề Tĩnh Xuân loạn chút uyên ương phổ, vứt cho bản đạo một cái thiên vấn đề khó khăn không nhỏ. Đến mà không trả lễ thì không hay, bản đạo liền dứt khoát làm về dặt dây đỏ Nguyệt Lão, xem rốt cục là ai cờ cao một nước."

Lục Trầm nói những này hỗn trưởng lời nói thời điểm, đầy mặt cười xấu xa.

Chỉ là Hạ Tiểu Lương thờ ơ, từ trong ra ngoài, đều là như thế.

Cái này khiến Lục Trầm cảm thấy rất không có tí sức lực nào.

Tính tình của nàng rất giống Đại sư huynh, nếu là giống Nhị Sư Huynh như thế, mới có thú, nhưng là thú vị về thú vị, ở chung bắt đầu tuyệt đối không thoải mái.

Tỉ như tiểu trấn đi ra Hạnh Hoa ngõ hẻm thiếu niên, Mã Khổ Huyền.

Lục Trầm tại kiên nhẫn chờ lấy gạo nấu thành cơm trong lúc đó, thẳng thường không sai mà nói cho Hạ Tiểu Lương, Trần Bình An đưa ra tay hai khóa Xà Đám thạch, hẳn cùng nàng đều chiếm nó một, cái này như là một con sông hai bên bờ, mà cái kia mấy trương phương thuốc, nhất là "Lục Trầm sắc lệnh" bốn cái chu ấn, thì là một tòa cầu nối.

Mặc dù đây là Lục Trầm một cục sâu xa tính kế, kỳ thật chưa nói tới cái gì ác ý.

Hoàn toàn tương phản, đây mới là Trần Bình An rời đi tiểu trấn về sau, khí vận một chuyện, có thể khổ tận cam lai một nửa nguyên nhân, một nửa là bản mệnh sứ phá toái, nhiều lần hấp dẫn cơ duyên lại nhiều lần bỏ lỡ, chỉ là dựa vào thiên sinh mệnh cứng rắn, dựa vào một cỗ trong bụng mẹ mang ra kiên cường, hoặc là nói xem như mấu chốt quân cờ thân phận đặc thù, ngạnh sinh sinh nhịn đến đại cục kết thúc, chờ đến đến tiếp sau từ nơi sâu xa, một chút trong lúc vô hình Thiên Đạo đền bù tổn thất.

Về phần một nửa kia, chính là hấn Lục Trầm số lượng.

Khả năng Tề Tĩnh Xuân sớm đã xem thấu, nhưng là nguyện ý thuận nước đẩy thuyền, tin tưởng Trần Bình An người hiền tự có thiên bề ngoài, hiểu được lấy hay bỏ, cho nên vui thấy kỳ thành, nhìn không thấy người, như Trần Bình An chính mình, tự nhiên không có chút nào phát giác.

Bởi vì cầu nổi dựng mà lên về sau, Trần Bình An cùng Hạ Tiểu Lương xuất hiện một loại huyền diệu khó giải thích liên lụy, phúc họa tương y, cùng một chỗ gánh vác.

Cho nên nói, Trần Bình An phân đi Hạ Tiểu Lương trọn vẹn một nửa phúc duyên!

Như đã nói qua, người bình thường tiếp nhận phần cơ duyên này sau, nói không chừng đã sớm chết bất đắc kỳ tử.

Nếu là bạc mệnh như tờ giấy, đừng nói là mưa rào tầm tã, một giọt nước mưa liền cho đánh xuyên qua.

Hoặc là dù là mệnh rất cứng, lại khư khư cố chấp, cái gì cũng dám cầm cũng dám muốn, có chút nhìn như rất nhỏ nhân quả, cuối cùng tới bài

sơn hải đảo, đừng nói là Phúc Lộc Nhai tảng đá xanh đường, chính là phía Tây núi lớn đều sẽ bị phá hủy đến nửa điểm không dư thừa.

Lục Trầm dự tính ban đầu cũng vô ác ý, nhưng là về phần Trần Bình An có thể hay không bị cho ăn bể bụng, bởi vì phúc sinh họa, Lục Trầm là hoàn toàn không quan tâm.

Sau đó chứng minh Tề Tĩnh Xuân đã nhìn lầm người mà thôi.

Đã nghe qua một vị Đạo gia chương giáo tiết lộ thiên cơ.

Hạ Tiểu Lương vào thời khắc ấy, thủy chung tâm như chỉ thủy tâm cảnh, rốt cục bắt đầu xuất hiện sơ hở, như mặt gương xuất hiện vết nứt.

Nàng lòng dạ biết rõ, cả đời trôi chảy, hồng phúc tề thiên cái kia Hạ Tiểu Lương, đi tới một chỗ bờ sườn núi, là phù hợp Đại Đạo đi ngược dòng nước tôn chỉ, gương vỡ lại lành, từ đó một bước lên trời, vẫn là vừa sai bước ra ngoài, rơi vào vách đá vạn trượng, thịt nát xương tan, chỉ ở nàng tiếp xuống một bước ở giữa.

Mà lại dù là tuyển đúng, cũng chưa chắc có thể giống trước đó tu hành, như vậy tiến triển cực nhanh, không trở ngại chút nào.

Lúc đó đã là nàng Vạn Sự Như Ý trong đời, nhất là hiểm trở thời khắc.

Nhất là loại kia thân bất do kỷ, biến thành quân cờ cảm giác, hồng bút đến cực điểm.

Tu hành, nhưng không phải là vì đi làm một đại nhân vật giết dây khô lỗi, dù là cái này đại nhân vật là Lục Trầm, là Thanh Minh thiên hạ một giáo chương giáo!

So với trước đó một lần kia, còn muốn cho Hạ Tiểu Lương cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Tại nàng mười bốn tuổi năm đó, nàng thành công chặt đứt Xích Long một ngày kia trở đi, thiếu nữ Hạ Tiểu Lương liền phát hiện sự phụ đối đãi chính mình ánh mắt, thay đổi.

Theo thời gian trôi qua, đơn thuần thiếu nữ bắt đầu biết rõ, loại kia sẽ để cho nàng cảm thấy một tia không thoải mái ánh mắt, đã không đơn thuần là trường bối nhìn vẫn bối hiền lành, mà là xen lẫn nam nhân đối đãi nữ nhân ý vị.

Nhưng khi lúc chuông giáo Kỳ Chân đang lúc bế quan, Thần Cáo tông trên dưới khẩn trương vạn phần,

Tại nàng rời đi Thần Cáo tông đi hướng Ly Châu động thiên trước đó, lão nhân liền gợn gàng dứt khoát cùng nàng nói, mở ra cửa sổ nói một phen nói thẳng, muốn nàng làm một đôi đạo lữ!

Lão nhân còn nói, hãn vì nàng, thậm chí có thể rời đi Thần Cáo tông, làm một đôi tiêu dao khoái hoạt tại núi cao đầm lầy, không cần so đo thế tục nhân quang dã uyên ương, nếu là Hạ Tiểu Lương không muốn lang bạt kỳ hồ, vậy cũng không sao, cùng lắm thì tiếp tục làm mặt ngoài sư đồ, âm thầm kết làm đạo lữ, lão nhân cam đoan cái kia bộ trình bày song tu Đại Đạo tàn quyền, có thể cho sư đồ hai người đều bước lên trên ngũ cảnh, tuyệt không phải vụng về bỉ ổi thuật phòng the, thái âm bổ dương chi lưu.

Hạ Tiểu Lương không nguyện ý.

Mà lại không có bất kỳ cái gì lá mặt lá trái, nếu không có lúc đó lão nhân không có nắm chắc vô thanh vô tức mà cầm xuống nàng, chỉ sợ sớm đã xuất thủ.

Lúc này mới có đi hướng Ly Châu động thiên chuyến kia đi xa.

Bởi vì có chút phong cảnh, Hạ Tiểu Lương chỉ muốn một mình đi đến đỉnh núi, tận mắt đi xem.

Kỳ thật đối với cái gì trong mắt thế nhân phương pháp song tu, cái gì ngộ biện phong tục sư đồ đạo lý, Hạ Tiểu Lương cũng không phải là coi trọng như vậy, cũng không có bao nhiêu thành kiến.

Hạ Tiểu Lương chỉ nặng Đại Đạo!

Đạo gia chân chính thừa song tu bí thuật, kỳ thật xa xa không phải phạm phu tục tử nghĩ lầm như vậy không chịu nổi,

Là tính mệnh song tu một cái bàng chi, thậm chí sẽ không bị tính vào "Cũng là nói" rất nhiều bàng môn tả đạo ở trong.

Bàng môn tả đạo, sở dĩ nghe vào nghĩa xấu, kỳ thật ở trên núi luyện khí sĩ mà nói, đơn giản là vô pháp thăng tới bên trên ngũ cảnh mà thôi, giống nhau là không tầm thường leo núi Đại Đạo.

Tại Hạ Tiểu Lương từ Đại Ly trở về sau, vị kia thụ nghiệp ân sư, triệt để xé đi hiền lành trường bối ngụy trang, hướng dẫn từng bước, lời nói bức hiếp, phần uất đê đoạ, thủ đoạn chồng chất.

Hạ Tiểu Lương bình đến tướng chẵn, nước đến đất chặn, ứng đối đến ung dung không vội, nhưng là ở sâu trong nội tâm, nàng cảm thấy có chút thật đáng buồn, bởi vì nàng biết rõ cái này là lão nhân lựa chọn Đại Đạo, nhưng là quá nhỏ, quá lệch rồi, nàng không nguyện ý bồi tiếp lão nhân, đi đầu này nơi cuối cùng phong cảnh còn thiếu rất nhiều tráng lệ chật hẹp con đường.

Về sau, Phong Tuyết miêu lục địa kiếm tiên Ngụy Tấn tiến vào Nam Giản quốc, lão nhân tưởng lầm là Hạ Tiểu Lương mời tới viện thủ, trong lúc nhất thời thu liễm rất nhiều, chưa từng nghĩ Hạ Tiểu Lương cự tuyệt Ngụy Tấn, Ngụy Tấn ngờ ngờ ngác ngác, say rượu cười lừa đi xa giang

hồ, cái này khiến lão nhân chỉ cảm thấy liễu ám hoa minh hựu nhất thôn, nhưng là làm việc tốt thường gian nan, cái kia cùng hắc bối phạm tương đương tuổi trẻ đạo sĩ, tu vi không cao, lại dám che chở Hạ Tiểu Lương, cùng hắc ở trước mặt khiêu chiến, còn quăng xuống một câu làm người ta lưng phát lạnh ngoan thoại, lại để cho lão nhân không vào được không lui được, mười phần khó xử. Có thể nói đến buồn cười, gia hỏa kia rất nhanh liền vội vàng chạy tới Trung Thổ Thần Châu, vội vàng đến chỉ có thể cùng Hạ Tiểu Lương từng có một trận len lút bên dưới nói chuyện, bất kể như thế nào, Hạ Tiểu Lương cũng không phải là giống ngoại giới suy nghĩ như vậy, phụ thuộc vào Tiểu sư thúc, mà là lựa chọn câu rơi Thần Cáo tông trong danh sách nói tịch, cái này khiến lão nhân cảm thấy liễu ám hoa minh hựu nhất thôn, cơ hội tốt cuộc đã đến, nhưng là chương giáo Kỳ Chân đối với cái này có chút tha thứ, lực bài chúng nghị, không truy cứu Hạ Tiểu Lương phản bội tông môn, còn lại một đám Thần Cáo tông Trưởng lão, mặc dù cơ hồ người người phản uất, cảm thấy tông môn nuôi một đầu nuôi không quen bạch nhãn lang, nhưng là tất nhiên chương môn thiên quân đều lên tiếng, cũng đành phải thôi, chỉ có Hạ Tiểu Lương sư phụ, nếu muốn xuống núi "Vận hồi" nàng, y nguyên bị Kỳ Chân khuyên về sơn môn.

Nói là khuyên về.

Kỳ thật lúc đó đã đi theo Lục Trầm đi hướng Đại Ly Hạ Tiểu Lương, nghe nói tin tức sau, nàng so với ai khác đều rõ ràng, chương môn Kỳ Chân nhất định là cưỡng ép cản trở lão nhân, nói không chừng còn là vung tay xuất thủ, mới đưa lão nhân đánh về chính mình phủ đệ.

Bởi vì một khi không có nàng, lão nhân đầu kia nguyên bản sớm đã bấp bênh, rách nát không chịu nổi Đại Đạo, liền muốn triệt để đoạn tuyệt.

Lấy lão nhân cố chấp tính cách, tuyệt đối sẽ không như vậy bỏ qua.

Nhưng là nhất định hết thả phí công.

Bởi vì nàng đứng phía sau chòm nghim.

Là một cái có thể đối với thiên quân Kỳ Chân tùy ý ra lệnh tồn tại.

Hạ Tiểu Lương suy nghĩ ngàn vạn.

Một mực không có trả lời Trần Bình An vấn đề.

Trần Bình An liền đành phải yên tĩnh chờ lấy.

"Lục Trầm lại mưu tính sâu xa, cũng bất quá là thuận thế mà làm." Hạ Tiểu Lương đột nhiên nhãn tình sáng lên, đột nhiên đứng người lên, tựa hồ giải khai trong lòng cái nào đó bế tắc, "Nguyên lai duyên đến, chính là ông trời tác hợp cho."

Nhưng là Hạ Tiểu Lương lại bỗng nhiên tâm thần run rẩy lên.

Nàng nhớ mang máng, lần thứ nhất nhìn thấy thiếu niên, chỉ đã nhìn ra hữu duyên lại duyên cạn.

Đây mới là nàng Đại Đạo bản tâm.

Nhưng là vì sao bây giờ lại sẽ cảm thấy duyên đến duyên sâu ? Thậm chí còn có thể cảm thấy là "Ông trời tác hợp cho"?

Đây là Lục Trầm vị này Đạo gia chương giáo thôi diễn tính toán!

Quả nhiên, tâm hồ bên trong, có cái uể oải tiếng nói mang theo ý cười, "Không sai, có thể muốn minh bạch điểm này, nói rõ qua chiến dịch này, để tay lên ngực tự hỏi về sau, người giao ra chính xác bài thi, tâm của người kính vết nứt đã đến bù đầy đủ, cho dù là tương lai lại có trọng thương, cũng không trở thành giống trước hôm nay, vô cùng có khả năng hờ ra tức nát, tiếp xuống, người có thể đi hướng đều Lô Châu xông xáo."

"Trước đó nói rõ, bần đạo nhưng không có nghe lén nhìn lén, chỉ là trước đó sớm tại người tâm hồ chôn xuống một chút đồ vật, làm người đạt được đáp án sau, liền sẽ giải khai, bần đạo liền có thể biết được."

"Không nói những này, như vậy cuối cùng, bần đạo lại có hỏi một chút yêu cầu các người tự vấn lòng, người ứng nên xử trí như thế nào Trần Bình An đâu ?"

"Ừm, nói như vậy có chút vẻ nho nhã, không phải bần đạo một quán phong cách, không bằng đổi thành 'Hạ Tiểu Lương, sờ lấy người cái kia thâm tàng bất lộ bộ ngực, hỏi một chút lương tâm của người, muốn hay không cắt cỏ trừ cây, đưa người trước mắt cái này tạm thời không biết duyên là thiện ác. . . Người hữu duyên, một chương vỡ chết, để tránh khúc mắc thành bế tắc, hồng tương lai Đại Đạo căn bản?'"

Dung nhan cực mỹ tuổi trẻ đạo cô, nhìn về phía ngồi thiếu niên.

Nàng khuôn mặt ửng hồng, nàng đôi mắt băng lãnh.

Trần Bình An cùng nàng đối mặt.

Như rót vào hàm băng.

Bên hông Dưỡng Kiếm Hồ bên trong, lần đầu tiên cùng Thập Ngũ vận sức chờ phát động.

Giết hay không thiếu niên ?

Giống như cũng sẽ là Lục Trầm trong dự liệu, tính kế bên trong.

Lần thứ nhất, là Hạ Tiểu Lương muốn qua chính mình một cửa ải kia, lần này, thì là muốn qua Đạo gia chương giáo tự tay bố trí một cửa, đương nhiên Lục Trầm sẽ không dốc sức mà làm, nếu không liền cùng trực tiếp giết người không khác, hãn hiển nhiên đối với Hạ Tiểu Lương là ký thác

kỳ vọng, không về phần tự mình đánh mình cái tát.

Diện mạo đạo cô lần thứ hai để tay lên ngực tự hỏi, rét lạnh ánh mắt, dần dần trở nên mị nhãn như tơ, lại càng không cần phải nói gương mặt ửng đỏ, để cho nàng tấm kia nguyên bản đoan trang dung nhan, trở nên dễ cho người ta cảm thấy cực kỳ lạ lẫm.

Chỉ là tâm hồ phía trên, gợn sóng đại chấn, kinh đào hải lãng, khổ không thể tả.

Trần Bình An không nói một lời, gắt gao tiếp cận vị kia nói chuyện hành động cổ quái Thần Cáo tông đạo cô.

Thậm chí có chút hoài nghi, có phải hay không trong truyền thuyết giỏi về mê hoặc lòng người hồ yêu, biến ảo thành Hạ Tiểu Lương bộ dáng, nếu không làm sao có thể tưởng như hai người ?

Nhưng là trực giác nói cho hẳn biết, giữa bọn hắn, sinh tử một đường.

Hạ Tiểu Lương kìm lòng không được hai tay đỡ lấy mặt bàn, chảy ra mồ hôi, tóc mai tóc xanh nhiễu loạn.

Hạ Tiểu Lương nội tâm ngoài cửa, thở dài một tiếng, nhẹ nhàng vang lên, giống như là cưỡng ép đè xuống Hạ Tiểu Lương tâm hồ hồng thủy, "Hạ Tiểu Lương, kỳ thật bản đạo đã sớm cho ra đáp án, chỉ là người bị Đại Đạo che đậy tâm cảnh, người giết cũng tốt, bản đạo sẽ ngăn lại, không giết cũng được, bản đạo cũng không cưỡng cầu, đều có thể thông qua cái này liên quan, hết lần này tới lần khác người đã cầm không nổi, lại thả không xuống, ngờ ngợ ngác ngác, cuối cùng còn làm một cái dự tính xấu nhất, vậy mà nếu muốn giết Trần Bình An, sẽ cùng chi minh hôn, đã có thể trăm nhân quả, lại tự nhận không then, thật sự là buồn cười đến cực điểm, như thế hiệu quả và lợi ích thủ đoạn, thật có thể giúp người thông hướng đỉnh núi ? Người có nghĩ tới hay không, người ta Trần Bình An vì chuyện gì sự tình long đong, lại có thể sống đến hôm

nay, người mọi chuyện trôi chảy, tư chất trác tuyệt, hết lần này tới lần khác liền cái này dễ dàng nhất bước qua cánh cửa, đều đi bất quá đi ?"

Hạ Tiểu Lương vị này tại một châu bên trong cao không thể chạm chân chính tiên tử, chán nản ngồi tại trên ghế, đầu nằm sấp ở trên bàn, mặt như xuân triều, ngum lớn thở dốc, cặp con mắt kia bên trong, lại có chút hơi nước, sương mù mù mịt nhìn về phía đối diện thiếu niên.

Trong ánh mắt, đã u oán vừa xấu hổ day dứt.

Sát ý hoàn toàn không có.

Nhìn đến Trần Bình An một đầu sương mù.

Làm sao ?

Ta không có khi dễ người a, cái này không Dương Kiếm Hồ bên trong phi kiếm còn không có ra đây.

Lại nói, liền trước mắt Hạ Tiểu Lương lớn như vậy một vị luyện khí sĩ, mình coi như lần đầu tiên Thập Ngũ ra hết, thậm chí là tăng thêm làm bộ dáng hàng yêu trừ ma, cũng là một cái thua chữ cùng một chữ "chết".

Hạ Tiểu Lương thật lâu hồi thần, vụ khí dần dần không, xuân triều dần dần lui, tâm thần đại định, nàng đứng người lên, đối với thiếu niên cười cười, nàng cuối cùng biến thành Trần Bình An bắt đầu thấy cái kia thần tiên nữ tử, bạch lộc làm bạn, tiên khí lượn lờ.

Nàng chém đinh chặt sắt nói: "Trần Bình An, đợi đến người ngày nào chết rồi, liền sẽ là ta Hạ Tiểu Lương lang quân!"

Nàng cuối cùng, đúng là kiên định một nửa bản tâm, làm ra sớm nhất quyết định kia một nửa.

Không giết người, lại kết duyên.

Tâm hồ phía trên, Lục Trầm tiếng nói trầm thấp hùng hậu, mang theo không còn che giấu tán thưởng, chậm rãi vang lên, "Phúc sinh vô lượng thiên tôn. Hạ Tiểu Lương, lập tức lên, người đã nhập bần đạo Lục Trầm môn hạ, vì đích truyền đệ tử thứ sáu, nhưng tại đều Lô Châu khai tông lập phái."

Trần Bình An ngây ra như phỗng, vô ý thức thốt ra: "Chúc tiên sư, người nói cái gì ? Có phải hay không ta nghe lầm, không phải người lặp lại lần nữa ?"

Cái gì chết cái gì lang quân.

Trần Bình An càng xác định, trước mắt cái này "Hạ Tiểu Lương", hơn phân nửa là ưa thích quấy rối đùa giỡn rừng núi hồ mị.

Hạ Tiểu Lương có chút ngượng ngùng nổi nóng, trừng mắt liếc chiếm chính mình tiện nghi Trần Bình An.

Nàng thật sâu nhìn một cái Trần Bình An, sau đó cứ thế mà đi.

Trần Bình An thủy chung ngồi tại nguyên chỗ, chau mày.

Nửa thật nửa giả, như mộng như ảo.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 212: Đạo cao một thước

Long Tuyền tiểu trấn, một tòa đã bỏ đi không dùng cũ kỹ học thực bên trong, đỉnh đầu mũ hoa sen tuổi trẻ đạo nhân, ngồi một mình ở một trường sách nhỏ sau cái bàn, nhìn về phía Tề Tĩnh Xuân đứng một giáp tử cái kia vị trí, đạo nhân trầm mặc không nói, ngón tay vô ý thức ở trên bàn nhẹ nhàng cắt tới xóa đi.

Hồi lại thần, Lục Trầm giơ tay lên cánh tay, sau đó một trảo, từ cơn thuyền ngự phong rời đi Hạ Tiểu Lương, vậy mà trực tiếp bị hắt từ cuộn cuộn trong mây, "Vớt" đi ra, cho dù là Hạ Tiểu Lương dạng này Kim Đan cảnh luyện khí sĩ, ngàn vạn dặm đường đồ chớp mắt là tới, đều cảm thấy đầu váng mắt hoa, lão đảo một chút, mới đứng vững thân hình.

Hạ Tiểu Lương nghiêm túc, chỉnh vạt áo, thanh thoi hồ ngưng thần hồn, lui lại ba bước, sát đất lễ bái, "Đệ tử Hạ Tiểu Lương, bái kiến sư phụ."

Từ một châu đạo thống ngọc nữ, nhảy lên trở thành Đạo gia một giáo giáo chủ đích truyền đệ tử, không khác cá chép nhảy long môn.

Lục Trầm gật gật đầu, đưa tay ra hiệu Hạ Tiểu Lương có thể đứng dậy, "Đứng lên đi, tại bần đạo môn hạ, không cần câu nệ bái sư nghi quỹ, tâm ý đến thế là được. Người bây giờ hơn phân nửa không tin, về sau ở chung lâu dài, chờ người gặp qua còn lại năm vị sư huynh sư tỷ, tự sẽ minh bạch. Đại Đạo bên ngoài, đều là hư ảo."

Đối với Nho gia bộ kia thế tục lễ nghi, thậm chí là chính mình đạo thống bên trong khuôn vàng thước ngọc, sinh tại hạo nhiên thiên hạ mà chân chính trưởng thành tại Thanh Minh thiên hạ Lục Trầm, thủy chung cũng không quá để ý, hoặc là nói trước khi phi thăng, hẳn chính là như thế một cái rời bỏ thế tục nhân vật, cho nên sống được rất khoáng đạt không bị cản trở, lưu lại văn chương, cũng lấy "Tiêu dao" hai chữ trừ danh tại thế.

Không giống với Đại sư huynh chu đáo, Nhị sư huynh phân tặc hỏa hầu, hắt người tiểu sư đệ này dù là tại sư phụ trước mặt, đồng dạng không quá giảng quy củ, vì thế còn bị Đại sư huynh khuyên qua, thậm chí là bị Nhị sư huynh đánh qua, về sau Lục Trầm vẫn như cũ là làm theo ý mình, cũng may ngẫu nhiên xuất hiện tại Tiểu Liên Hoa động thiên sư phụ, đối với cái này cũng không ngại.

Lục Trầm nhìn lấy hơi có vẻ cực xúc tuổi trẻ đạo cô, mỉm cười nói: "Thế nào, một năm bị răn cấm mười năm sợ dây thừng, luôn cảm thấy bần đạo cái này làm sư phụ, mỗi ngày nghĩ đến lấy cho người ta gài bẫy ? Cho nên ta nói mỗi câu lời nói, người cũng phải cẩn thận suy nghĩ, cẩn thận ước lượng ? Vậy người liền sai, hăng quá hoá dở, không tốt, người này lợi sở dĩ có thể trở thành bần đạo đích truyền, ở chỗ người liền qua ba tòa để tay lên ngực quan, thứ nhất, đã nhận ra bần đạo tính kế, quyết định thật nhanh, tranh thủ thời gian quay lại truy vấn bản tâm của mình, đẩy ra 'Ông trời tác hợp cho' giả tượng, bắt lấy 'Duyên cạn' chân tướng. Cái này liên quan thoáng qua một cái, người mới sẽ không tại đều Lô Châu quá sớm chết yếu, nếu không đến chỗ kia kiếm tu khắp nơi, nhiều vô số kể địa phương, hết thảy chỉ dựa vào Khoái Kiếm cùng năm dặm thuyết pháp, tương lai người cuối cùng gặp được tổn thất nặng nề, một khi tâm cảnh lộ ra sơ hở, bởi vì người này đòi quá mức trôi chảy, sẽ vỡ nát đến cực kỳ triệt để, bần đạo đều không cần người tìm kiếm đời sau."

Lục Trầm duỗi ra ngón tay điểm một cái Hạ Tiểu Lương, mỉm cười nói: "Người phải biết, lần này Tạ Thực cùng Đại Ly đòi hỏi ba người, Lý Hi Thánh đã lâu không đi nói hấn, Mã Khổ Huyền là ta Nhị sư huynh chọn trúng may mắn, một lần trước nhỏ, nguơu tầm nguơu, mã tầm mã, về phần có hay không cái khác nội tình, đạo thống bên trong tự có quy củ, không Hứa sư huynh đệ ba người ở giữa lẫn nhau thôi diễn diễn toán. Mà người Hạ Tiểu Lương, thì là bần đạo chọn trúng nhân tuyển, bởi vì đạo tâm của người, cùng bần đạo lúc trước tu hành lịch trình rất giống, phá vỡ mê chướng, trực chỉ bản tâm. Cho nên so trong tưởng tượng của người cái gì quân cờ khôi lỗi, cái gì Đạo gia tại toà này thiên hạ bách gia chi tranh bố

cục, muốn đơn giản hơn nhiều, bản đạo chỉ là nhìn người thuận mắt, liền tuyển người làm đệ tử."

"Người thật sự cho rằng văn miếu bên trong những lão đầu tử kia, sẽ không gặt gao nhìn chăm chăm bản đạo nhất cử nhất động ? Cho nên nói, cái này là đường đường chính chính dương mưu, người Hạ Tiểu Lương về sau có thể hay không tại đều Lô Châu đứng vững gót chân, hảo hảo sống đến cuối cùng, chỉ nhìn người năng lực của mình, bản đạo đi xa Thanh Minh thiên hạ về sau, sẽ không tận lực trông nom đệ tử, Nho gia các Thánh Nhân sẽ không cố ý hại người, mà lại người còn có một vị tại Trung Thổ Thần Châu dạo chơi sư huynh, cùng tại trường kiếm trường thành bên kia lịch luyện sư tỷ, thật xảy ra sự tình, người có thể tìm bọn hắn hỗ trợ, đã các người bây giờ đã là người trong đồng đạo, có tình đồng môn. . . Liền muốn cho bản đạo cái này làm sư phụ, tranh một hơi nha."

Nói đến đây, Lục Trầm mỉm cười nói: "Yên tâm, bản đạo cũng không phải người tại Thần Cáo tông sư phụ, sẽ không cần người làm cái gì song tu đạo lữ."

Hạ Tiểu Lương lại biến thành cái kia khí chất mát lạnh diện mạo đạo cô, Đại Đạo bên ngoài đều là vật ngoài thân. Nàng hỏi một cái suy nghĩ đã lâu vấn đề, "Chúng ta nói giáo chủ chương hết thầy Thanh Minh thiên hạ, phải chăng cũng có Nho gia Thánh Nhân âm thầm bố cục ?"

Lục Trầm cười ha ha, "Đây là đương nhiên, chỗ nào đều như thế, ai cũng rất bận rộn. Người có thể hay không coi là Mã Khố Huyền, Ngụy Tấn, Tống Trường Kính chi lưu, chính là đứng đầu nhất thiên chi kiêu tử à nha?"

Lục Trầm cười đến rất vui vẻ, "Vậy người về sau thật nên đi Trung Thổ Thần Châu nhìn xem, hoặc là tương lai đi hướng Thanh Minh thiên hạ Bạch Ngọc Kinh, người liền sẽ minh bạch, một núi luôn có một núi cao."

Hạ Tiểu Lương ngồi tại không nơi xa một tủ sách sau, vòng eo vặn chuyển, cứ như vậy cùng Lục Trầm đối mặt, nàng sau khi nghe nhủu mà, tựa hồ có chút nghĩ không minh bạch.

Lục Trầm nghiền ngẫm hỏi: "Người là muốn hỏi vì sao tam giáo vì sao không dứt khoát hẹn xong, chỉ ở nhà mình trên địa bàn phát triển thế lực, xa lánh cái khác giáo phái học thuyết ? Tránh khỏi như thế bức mình ?"

Hạ Tiểu Lương gật gật đầu, đây chính là nàng suy nghĩ trong lòng.

Lục Trầm cảm khái nói: "Bởi vì bây giờ cái này từng tòa địa bàn, hoàn toàn chính là lớn nhất mấy chỗ cổ chiến trường, đây chính là các tiên hiền dùng tính mệnh đổi lấy thành quả, chúng ta cũng sợ hậu thế thiên địa biến sắc nha. Nếu là lựa chọn bảo thủ, hoặc là để người bên dưới cảm thấy Đại Đạo ngăn trở, là như thế nào một cái hạ tràng, hiện nay từng tòa thiên hạ, chính là bằng chứng tốt nhất."

Lục Trầm tiện tay một chỉ, là tiểu trấn thần tiên mộ phương hướng, "Sơn hà vẫn như cũ, nhưng là đã từng cao cao tại thượng chủ nhân, đã biến thành bùn nhão trong đất một đồng tàn chi đoạn xương cốt."

Hạ Tiểu Lương có chút minh ngộ.

Có chút quá mức xa xôi sự tình, tối nghĩa khó rõ ràng, người biết không muốn nói, lại không viết ở trong sách, người hậu thế, đương nhiên mờ mịt.

Rất rất nhiều phỏng đoán suy đoán, nhà trợ giúp, thiên mã hành không văn nhân giấy bút, ra vẻ cao thâm nói bại quan dã sử, vô số kể, năm qua năm bùn cát đều bên dưới, chỉ sợ chợt có một chút xú chân tướng nổi lên mặt nước, cũng đều bị cấp tốc bao phủ trong đó, cuối cùng ngược lại bị trở thành sai lầm.

Lục Trầm cười cười, "Kéo xa, trở lại chính đề. Người cửa thứ hai, ở chỗ

bần đạo yêu cầu xác định người này lợi đi hướng đều Lô Châu, là để người phụ thuộc vào thiên quân Tạ Thực, vẫn là tùy theo người tự lập môn hộ, khai tông lập phái. Cho nên cố ý thiết trí một cái bẫy cho người, để người cho là mình, vậy mà bỏ hai cái đều đúng lựa chọn, hết lần này tới lần khác tuyển một cái sai nhất đích quyết định, để người nghĩ lầm liền muốn cùng Đại Đạo sát vai mà qua, muốn người sinh lòng hối hận, nghi vấn chính mình Đại Đạo bản tâm."

Hạ Tiểu Lương thân nhiên nói: "Chỉ là dựa vào trong đầu còn sót lại một tia thanh minh, mới có thể qua ải."

Lục Trầm cười nói: "Liên quan tới điểm này, bần đạo cuối cùng dùng làm thu quan, để giải thích người cùng Trần Bình An vì sao có thể kết duyên. Trước tiên nói cái kia cửa ải cuối cùng, tương đối phức tạp một chút, là một tòa liên hoàn quan ải. Tình một chữ này, có thể làm mọi loại giải."

"Giữa nam nữ, thì dễ nhất động tâm, cho nên bần đạo sớm tại người tâm hồ ở giữa, gieo một hạt tình chủng, trong lúc vô tình, nó vừa gặp cơ duyên chi nước mưa, liền sẽ sinh cọng mầm, mãnh liệt vô cùng, đây vốn là bất nhập lưu phương pháp tốc thành, nhưng là đối với người Hạ Tiểu Lương ngược lại có tác dụng, huống chi lại bất nhập lưu pháp môn, bần đạo sử ra, đồng dạng nhập lưu."

"Có sư đồ chi ân Thần Cáo tông sư phụ, kinh tài tuyệt diệu người cùng thế hệ Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn, Nê Bình ngô hẻm chợ búa thiếu niên, trước cả hai người thuận lợi xông qua, thành công khác thủ bản tâm, không nhúc nhích chút nào. Duy chỉ có cửa ải cuối cùng, bởi vì bần đạo tận lực làm khó dễ, giúp đỡ trải đường bắc cầu, mới khiến cho người Hạ Tiểu Lương lâm vào lưỡng nan hoàn cảnh, người nếu là. . ."

Lục Trầm đứng người lên, ngón tay uốn lượn, nhẹ nhàng gõ lấy cái kia đỉnh biểu tượng chương giáo thân phận mũ hoa sen, nói tiếp nói: "Mơ mơ màng màng, đạo tâm bị Lục Trầm hai chữ rung động, liền lựa chọn

đi tại bần đạo giúp người mở ra đến con đường bên trên, như vậy bần đạo y nguyên sẽ cho phép người tại đều Lô Châu khai tông lập phái, nhưng là tuyệt đối sẽ không thu người làm đồ."

"Thu đồ đệ một chuyện, sao mà khó."

Lục Trầm thu liễm ý cười, "Muốn trở thành Lục Trầm đệ tử, liền nên có cuối cùng sẽ có một ngày, ta đạo pháp so Lục Trầm cao hơn, con đường so Lục Trầm còn muốn dài ý nghĩ. Đi trải qua phản nói ? Cách cái gì trải qua, trải qua bất quá là tiên hiền viết mà thôi, phản chính là cái gì nói ? Nói bất quá là tiên hiền chỗ đi đường thôi, vì sao không tự mình đi thử nhìn một chút ?"

Dù là Hạ Tiểu Lương như vậy tính tình lương bạc nhân vật, đáy lòng đều thân nhiên sinh ra sợ hãi cùng kính ý.

Nàng đứng người lên, đối với Lục Trầm tất cung tất kính hành lễ nói: "Hi vọng cuối cùng sẽ có một ngày, đệ tử Hạ Tiểu Lương có thể cùng sư phụ cùng bàn mà ngồi, ngồi mà luận đạo."

Lục Trầm chặc chặc nói: "Có chút khó."

Hạ Tiểu Lương một lần nữa ngồi xuống, hỏi: "Sư phụ cái gọi là 'Thu quan' làm giải thích thế nào ? Đệ tử cùng Trần Bình An kết duyên, cũng có thâm ý ?"

Lục Trầm gật đầu nói: "Đương nhiên. Nếu là người bình thường, người không phải Hạ Tiểu Lương, hẳn không phải Trần Bình An, như vậy bần đạo lần này tâm tâm khổ khổ làm Nguyệt Lão dặt dây đỏ, nửa điểm nhìn không ra cao minh. Tề Tĩnh Xuân loạn chút uyên ương phổ, là cho trọng trách, hi vọng một ngày nào đó, thiếu niên có thể lấy lòng người chọn đôi núi, mà bần đạo trong tay dây đỏ hai đầu, là hai người, càng là hai mặt sáng vô cầu tấm gương, lẫn nhau chiếu rọi, mà không chỉ là để Trần Bình An gánh vác phúc duyên của người, lấy thêm Trần Bình An giúp

người vượt qua tình quan mà thôi."

Lục Trầm quay đầu nhìn về Hạ Tiểu Lương hiện thân trước đó phương hướng, "Trần Bình An tâm tính, thiên hạ kỳ nhân quái nhân tuyệt đối ngàn, bần đạo cũng nhìn qua ngàn ngàn vạn, chưa chắc có thêm ra kỳ, nhưng là vừa lúc cùng người Hạ Tiểu Lương tâm tính, tương tự mà không nói hòa, từ nơi sâu xa có chút phù hợp, cho nên liền các người lần đầu gặp lại, hai người thân phận cách xa, người vẫn là nhìn ra 'Duyên cạn', kỳ thật người không phải duyên cạn, mà là người tu vi có hạn, nhìn cạn."

Hạ Tiểu Lương nhẹ giọng hỏi nói: "Sư phụ, đây cũng là khảo nghiệm sao?"

Lục Trầm cười ha ha, "Người cũng đã làm bần đạo đệ tử, còn muốn cái gì khảo nghiệm? Làm sao, muốn một cổ tác tức thành vì Đạo tổ lão gia đích truyền, cùng Lục Trầm bình khởi bình tọa, mới bỏ qua?"

Hạ Tiểu Lương ánh mắt trong suốt, lắc đầu cười nói: "Không muốn làm này nghĩ."

Lục Trầm cười tủm tỉm nói: "Tất nhiên làm sư phụ, liền nên đưa mới đệ tử một phần lễ gặp mặt. Phần này lễ, cũng không nhỏ, vẫn là sư phụ người xuống tới trước đó, thật vất vả mới từ sư tổ người bên kia có được một điểm 'Đạo'."

Hạ Tiểu Lương sững sốt một chút.

Mới vừa vặn tại côn trên thuyền chặt đứt cùng Trần Bình An toà kia "Cầu nối", chính mình liền lại biến thành cái kia hồng phúc tề thiên Hạ Tiểu Lương rồi?

Lục Trầm tựa như xem thấu diện mạo đạo cô suy nghĩ trong lòng, cất tiếng cười to, một chương vỗ tại mặt bàn, "Bần đạo dẫn người đi đi một

chuyển thời gian trường hà, đi ngược dòng nước!"

Một tòa Ly Châu động thiên, dù là thuật pháp cấm tiệt, nhưng tự nhiên vẫn là khó thoát Thiên Đạo ở giữa lớn quy củ, tử như Xuân Hạ Thu Đông, sinh lão bệnh tử.

Sau đó tại trường giáo Lục Trầm đại thần thông phía dưới.

Đông thu Hạ Xuân, chết bệnh lão sinh.

Vẫn là đặt mình vào ở giữa thiên địa học thực, lại phảng phất cùng thiên địa tạm thời không liên quan Hạ Tiểu Lương, nhìn lấy bên cạnh kỳ quái từng màn rút lui mà đi, diện mạo đạo cô ánh mắt rạng rỡ.

Đây chính là nàng nếu muốn đi con đường!

Lục Trầm mỉm cười nói: "Đi theo bản đạo sau lưng, đi hướng một nơi, dẫn người gặp hai người."

Hai người cất bước rời đi, phía sau là càng ngày càng mới tinh học thực cùng bọn nhỏ leng keng tiếng đọc sách, học vỡ lòng hài đồng nhóm danh xứng với thực mà đọc ngược như chảy, chỉ là đại khái là một loại nào đó cấm chế, hoặc là nói là Tề Tĩnh Xuân cùng Đạo tổ làm qua giao dịch quan hệ, hài đồng nhóm dung mạo, rõ ràng rành mạch, âm thanh, rõ ràng lọt vào tai, nhưng là bọn hắn đối mặt vị kia tiên sinh dạy học, đã cũng không tồn tại, phảng phất hoàn toàn tan biến tại thời gian trường hà bên trong.

Một đường mặc đường phố qua ngõ hẻm, Hạ Tiểu Lương đi sát đằng sau tại mũ hoa sen đạo nhân sau lưng, sợ mình một cái đi nhầm, liền sẽ mê thất trong đó.

Cuối cùng Lục Trầm dừng lại bước chân, nói hơi chờ một lát, Hạ Tiểu Lương không dám động dậy, đứng tại nguyên chỗ.

Lục Trầm vung tay áo, càn khôn đảo ngược, hết thủy khô phục bình thường trật tự, tuế nguyệt trường hà bắt đầu xuôi dòng mà xuống.

Về sau Lục Trầm mới mang theo nàng đi vào một tòa sạp hàng phụ cận, Hạ Tiểu Lương không biết rõ vị này chương giáo sư cha vì sao muốn mang chính mình tới đây, khó nói cái kia sạp hàng có gì đó quái lạ ? Hạ Tiểu Lương ngưng thần nhìn lại, là một vị có vẻ như chất phác thật thà trung niên nam nhân, chính tại chào hàng mứt quả.

Sau đó Hạ Tiểu Lương nhìn thấy một cái ngăm đen gầy gò hài tử chậm rãi đến, liền đứng tại nàng bên cạnh, lặng lẽ nhìn về phía sinh ý bận rộn sạp hàng, nuốt một ngụm nước miếng, đợi đến sinh ý quạnh quẽ một chút, hài tử liền yên lặng đi ra.

Lục Trầm vỗ tay phát ra tiếng, ban ngày màn đêm nháy mắt liền biến mất.

Bán hàng rong ngày qua ngày làm lấy bình thường sinh ý, đưa bé kia hoặc là lên núi hái dược trở về, hoặc là đi bên suối bắt cá trở về, hoặc là giúp đỡ hàng xóm láng giềng xách đường thủy qua, lần lượt đi qua sạp hàng.

Rốt cục có một ngày, vốn nên đi lên núi hái dược đổi tiền hài tử, dù là đã công cái sọt giỏ đi tới Nê Bình ngô hẻm trên lỗ hồng, thế nhưng là vừa nghĩ tới trước đó chuyển kia vận khí tốt, hái đến mấy vị đáng tiền thảo dược, trong nhà Tiểu Mễ vạc, lần đầu tiên tràn đầy hơn phân nửa, ít nhất về sau một tuần thời gian đều không cần lo lắng bị đói, thế là hài tử liền ngẩng đầu nhìn một chút âm trầm sắc trời, tựa hồ tại nói với chính mình thiên muốn hạ lớn mưa, coi như đi trên núi, cũng hơn nửa sẽ nửa đường trở về.

Thế là hài tử chạy về tổ trạch sân nhỏ, đem cái sọt vừa để xuống, từ chân tường cây một cái tiểu Đào bình bên trong lấy ra mấy khóa đồng tiền,

sau đó nhanh chóng chạy tại Nê Bình ngô hẻm, đi hướng toà kia sạp hàng.

Nhưng khi hài tử khoảng cách sạp hàng càng ngày càng gần thời điểm, bước chân liền càng ngày càng nặng nặng, chạy càng ngày càng chậm, đến mức cách còn nơi rất xa, hài tử đứng tại nguyên chỗ, một mặt thiên nhân giao chiến buồn cười bộ dáng, gắt gao nắm chặt nắm đấm, nắm cái kia thừa ra mấy khóa đồng tiền.

Cuối cùng hài tử đến gần mấy bước, ngồi xổm người xuống, cứ như vậy ngẩng đầu si ngốc nhìn lấy những cái kia đỏ tươi đỏ tươi bằng đường hồ lô.

Lục Trầm cùng Hạ Tiểu Lương liền đứng tại đứa bé kia bên cạnh.

Lục Trầm cười hỏi nói: "Nếu như đặt mình vào hoàn cảnh người khác, người cảm thấy hài tử đang suy nghĩ cái gì, mới tính nhân chi thường tình?"

Hạ Tiểu Lương không chút do dự nói: "Nghĩ đến nếu là có thể ăn mút quả, mà không cần dùng tiền liền tốt."

Lục Trầm cười gật đầu, "Rửa mắt mà đợi."

Về sau, bán hàng rong làm xong sinh ý, tại lúc nghỉ ngơi, tựa hồ trong lúc vô tình nhìn thấy cái kia lần lượt đi ngang qua chính mình sạp hàng, nhưng xưa nay không mua mút quả hài tử, hán tử suy nghĩ một chút, ngồi tại trên ghế không có lên tiếng, cuối cùng phảng phất thật sự là lên lòng trắc ẩn, đứng người lên, đối với đứa bé kia ngoắc cười nói: "Đến, ta cái này muốn thu sạp hàng trở về, còn lại bên dưới chút mút quả bán không được, người muốn ăn, ta có thể đưa người một chuôi, không cần tiền!"

Hán tử cười đến cực kỳ chất phác bản phận, cùng anh nông dân không

khác, rút ra một chuỗi đường hồ lô, đối thiếu niên kia lung lay, "Cầm đi đi."

Thế nhưng là hài tử tranh thủ thời gian đứng người lên, cười lắc đầu, cứ như vậy chạy ra.

Hạ Tiểu Lương hơi nghi hoặc một chút, nếu như cái này là khi còn bé Trần Bình An, làm ra lựa chọn như vậy, nàng kỳ thật cũng không kỳ quái.

Lục Trầm đưa tay chỉ hướng cái kia bán mút quả hán tử, "Người này, là Trung Thổ Thần Châu một vị ở thế tục ở trong, thanh danh không hiện Âm Dương gia, trên thực tế lấy sức một mình liền có thể chống lại toàn bộ Âm Dương gia Lục thị, tương đương không ở nổi một cái quái nhân, ngay cả Đại sư huynh đều vô pháp hoàn toàn đoán được người này ý nghĩ."

Hạ Tiểu Lương càng nghi hoặc.

Lục Trầm cười nói: "Những này đều không phải là mấu chốt, kế tiếp mới là."

Lục Trầm xòe bàn tay ra, từ bên trên hướng xuống chậm rãi một vòng, Hạ Tiểu Lương bên cạnh xuất hiện một cái nhỏ "Trần Bình An" .

Đứa bé này, chạy tới nhận này chuỗi không cần tiền mút quả, lanh lợi trở về Nê Bình ngô hẻm, rất vui vẻ, ném qua mút quả, liền thềm ăn nghiện, cách mấy ngày, lần thứ hai lại đi sạp hàng, lại nắm bắt tới tay một chuỗi không tốn tiền mút quả. Cái này vừa mới quen thuộc chịu khổ nghèo khổ hài tử, biếng nhác tâm dần dần lên, lúc thỉnh thoảng liền sẽ nhớ tới những cái kia mút quả, lên núi hái được liền so thường ngày ít bắt. . . Như thế ngày qua ngày, năm qua năm, thiếu niên cũng không biến thành cái gì xấu người, nhưng là tại Hạ Tiểu Lương trong mắt, đích đích xác xác, đã không còn là cái kia Thanh Ngưu Bối lần đầu gặp lại giày cỏ

thiếu niên.

Tại cái này về sau, trở lại nguyên chỗ, Lục Trầm lại là bàn tay một vòng, tiểu Bình An xuất hiện lần nữa, lần này hẳn không có lựa chọn trắng thu mứt quả, mà là lựa chọn dùng tiền mua sắm, tại cái kia về sau, hài tử càng nguyện ý chịu khổ, liều mạng kiếm tiền, nhưng là chán ăn mứt quả, có lần lại thích bánh ngọt, coi như hài tử mỗi năm trưởng thành là thiếu niên, tại Hạ Tiểu Lương trong mắt, giống như cái này Trần Bình An, cũng không thích hợp.

Theo Lục Trầm lần lượt giơ bàn tay lên, Hạ Tiểu Lương nhìn qua từng cái Trần Bình An, mỗi loại xuất hiện vì điều sai lầm nhân sinh cảnh ngộ.

Hạ Tiểu Lương đến cuối cùng, lâm vào trầm tư.

Lục Trầm cười cười, "Trở về."

Một trước một sau, hướng đi học thực.

Lúc này cảnh này, kỳ thật rất giống chân thực chảy xuôi hơn người thế gian đầu kia tuế nguyệt trường hà bên trong, lúc trước Tề Tĩnh Xuân mang theo thiếu niên đi hướng lão hộc thụ, đòi hỏi một trương lá hộc.

Lục Trầm hai tay phụ sau đi tại phía trước, hỏi: "Suy nghĩ minh bạch cái gì không?"

Hạ Tiểu Lương nhẹ giọng trả lời nói: "Chỉ có thủ tâm, mới là một người."

Lục Trầm ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Hạ Tiểu Lương hỏi: "Khó nói đệ tử nghĩ lắm, vẫn là nhìn đến không đủ cao không đủ xa?"

Lục Trầm đột nhiên quay đầu cười nói: "Không có không có, nghĩ đến rất tốt, duy nhất không được hoàn mỹ, chính là người này cái đệ tử cũng không thể dưới đĩa đèn thì tối, nhìn không ra nhà mình sư phụ đạo pháp thông thiên a."

Tại Lục Trầm mang theo Hạ Tiểu Lương nhìn lướt nhân sinh muôn màu thời điểm, tại nào đó một đoạn thời gian trường hà khúc sông ở giữa, có một vị song tóc mai hơi sương nho sĩ, đang lừa đồng sau khi tan học, ngồi trong phòng một mình học đánh cờ, khuôn mặt rõ ràng, không còn mơ hồ, tại Lục Trầm cùng Hạ Tiểu Lương "Ngay sau đó", hoặc là nói Ly Châu động thiên "Năm đó", Tề Tĩnh Xuân xoay người nhặt lên một cái quân cờ, mỉm cười nói: "Chỉ thường thôi."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Ước mơ

Làm Trần Bình An đi xuống cao lầu, trở về chỗ ngồi thời điểm, vậy mà đã bỏ qua hai trận đại chiến.

Sát vách trên ghế đạo sĩ Trương Sơn gặp được Trần Bình An, liền vội vàng đứng lên chấp tay nói lời cảm tạ, Trần Bình An đành phải ôm quyền hoàn lễ, nhận lấy ngọc bài.

Trận này công khai tử địch chi chiến, công bằng lý do, chiến trường không có thiết trí tại Phong Lô Viên hoặc là Chính Dương Sơn, mà là Phong Tuyết miếu sáu mạch một trong Thần Tiên Thai, Phong Tuyết miếu xem như Bình gia thánh địa, so với Chân Võ Sơn, càng thêm giao hữu rộng khắp, tăng thêm phong cách hành sự xa so với Chân Võ Sơn điệu thấp, tông môn đệ tử xuống núi, nhiều du hiệp mà không phải sa trường võ tướng, cho nên cùng hai nhà quan hệ cũng không tệ, sẽ không thiên vị bất kỳ bên nào.

Về phần Phong Tuyết miếu vì sao lựa chọn Thần Tiên Thai, thứ nhất là Thần Tiên Thai ở vào núi cao chi đỉnh, tầm mắt khoáng đạt, phong cảnh hợp lòng người, văn vẻ liền cảm nhận mà nói, là Phong Tuyết miếu tiên khí thịnh nhất một chỗ phong thủy bảo địa, thứ hai Thần Tiên Thai đệ tử thừa thốt, hương hỏa tàn lụi, cơ hồ chỉ dựa vào Ngụy Tấn một người chèo chống, mà Ngụy Tấn bởi vì ân sư quan hệ, lại đối với tông môn cũng không thân cận, chắc hẳn Phong Tuyết miếu cũng có mượn cơ hội này, chờ mong lấy vì Thần Tiên Thai gia tăng hương hỏa.

Trần Bình An từ Thu Thực miệng bên trong đạt được kết quả sau, giật nảy cả mình, lúc trước hai trận đại chiến, Phong Lô Viên vậy mà đều thua, một vị tổ sư cùng một vị bối phận ở giữa nổi tiếng kiếm tu, trước sau chết tại Chính Dương Sơn đối thủ dưới kiếm, trận thứ hai tổ sư đại chiến, kỳ thật là đồng quy vu tận, nhưng bởi vì Chính Dương Sơn lão tổ

liều mạng cuối cùng một hơi, so Phong Lôi Viên kiếm tu càng muộn nuốt xuống, Phong Tuyết miếu dựa theo quy củ phán định Chính Dương Sơn chiến thắng.

Chiếm đất rộng lớn Thần Tiên Thai bên trên, cũng chưa từng xuất hiện người người nhốn nháo cảnh tượng, số lượng thừa thớt kiến trúc dày đặc bao vây tại Đông Bắc sườn, chỉ có thân phận địa vị cùng thực lực tu vi gồm nhiều mặt Bảo Bình Châu luyện khí sĩ, mới có tư cách lên lầu quan chiến, còn lại tu sĩ, chỉ có thể ở Phong Tuyết miếu nơi khác ngọn núi đứng xa nhìn.

To như vậy một tòa Thần Tiên Thai, phảng phất chỉ lưu cho giao chiến song phương.

Đi qua nói chuyện với nhau về sau, Trần Bình An mới phát hiện đạo sĩ Trương Sơn chỉ tại trước đây, thậm chí chưa từng nghe nói qua Chính Dương Sơn cùng Phong Lôi Viên, cái này cũng không kỳ quái, đều Lô Châu luyện khí sĩ từ trước đến nay tự cao tự đại, đối với cửu châu bên trong nhỏ nhất Bảo Bình Châu, một mực xem thường, khả năng cũng chỉ có Sơn Nhai thư viện, Quan Hồ thư viện, Đại Ly Thôi Sầm, võ phu Tổng Trường Kính cùng kiếm tiên Ngụy Tấn, mấy cái này địa danh tên người, có thể vào đều Lô Châu tu sĩ pháp nhãn.

Còn nữa lấy đạo sĩ Trương Sơn tu vi cùng tầm mắt, lại không tại một cái lục địa, rất quen Bảo Bình Châu phong thổ mới là chuyện lạ.

Phong Lôi Viên cùng Chính Dương Sơn là thù truyền kiếp, nâng châu đều biết, bắt nguồn từ Phong Lôi Viên vườn chỗ sâu nhất, toà kia thử kiếm trên trận, có một bộ Chính Dương Sơn nữ tử tổ sư thi thể, chiến tử sau bị bộc phôi đến nay, Phong Lôi Viên lúc trước không những không muốn trả lại thi thể, để Chính Dương Sơn đệ tử giúp đỡ nhập thổ vi an, thậm chí ngay cả thanh kia đâm vào đầu lâu Phong Lôi Viên chế thức trường kiếm, đều chưa từng rút ra, cứ như vậy tùy ý trong môn đệ tử cùng nhập vườn khách nhân tùy ý quan sát, đã ba trăm năm.

Cái gì gọi là vô cùng nhục nhã ? Cái này là!

Chính Dương Sơn xem như một châu kiếm đạo đỉnh điểm, kiếm khí lăng tiêu, gần nhất ba trăm năm, phát triển không ngừng, vẹn vẹn liên nhất tuổi trẻ ba đời con cháu ưu tú trình độ mà nói, kỳ thật đã vượt qua Phong Lôi Viên.

Chính Dương Sơn tại cái kia về sau, cơ hồ mỗi một một giáp liền sẽ có người tiến về Phong Lôi Viên khiêu chiến, ý đồ "Mời" về tổ sư hài cốt, để cho nàng chết mà nhắm mắt. Nhưng khi lúc chém giết Chính Dương Sơn nữ tử kiếm tu Phong Lôi Viên viên chủ, tại cái kia về sau lại còn sống ba trăm năm, dù là Chính Dương Sơn trong ba trăm năm, thiên tài bối xuất, nhưng là ở trước mặt hắn, vẫn là vô pháp thủ thắng, hắn đối với về sau khiêu chiến người, ngược lại là không có như vậy xuất thủ tàn nhẫn, nhưng cũng không thể coi là nhân từ, hoặc đoạn trường sinh cầu, hoặc hủy bản mệnh kiếm, khả năng đối với Chính Dương Sơn kiếm tu tới nói, kỳ thật sống không bằng chết, còn không bằng oanh liệt chiến tử tới thống khoái.

Cái này là Đông Bảo Bình Châu "Phong Lôi Viên lấy một người ép một núi" điển cố tồn tại.

Bây giờ Phong Lôi Viên viên chủ cuối cùng chết rồi, ngay tại năm mới xuân, nghe đồn lạng lẽ binh giải chuyển thế, lại đúng lúc gặp ước định mà thành một giáp chi chiến, mặc dù Phong Lôi Viên đã nghiêm phòng tử thủ, hi vọng bí mật này không cần tiết ra ngoài, nhưng là Chính Dương Sơn không biết từ chỗ nào biết được, một núi đỉnh phong đều là chấn động, quần tình xúc động, có người mang nhà mang người viếng mồ mả thắp hương mời rượu, có kéo dài hơi tàn mục nát lão nhân say mềm say bí tỉ, Chính Dương Sơn tuổi trẻ kiếm tu, càng là chiến ý ngang nhiên, ba trăm năm khuất nhục phần uất, rốt cục có cơ hội phun một cái mà rỗng.

Trên thực tế, hai trận sau đại chiến, Chính Dương Sơn đích đích xác xác thắng, mà lại thắng được rất xinh đẹp, mặt mũi lớp vải lót đều kiếm cái châu đầy bát doanh, đến mức cuối cùng trận kia nhất tuổi trẻ một hệ phân thắng bại, đánh cùng không đánh, đều thành dư thừa.

Tỳ nữ Thu Thực có chút bận tâm, cảm thấy cuối cùng một trận hơn phân nửa là đánh không thành, cái kia gọi Phong Lôi Viên môn phái, đã thua trận hai trận, tốt xấu trận thứ hai Phong Lôi Viên lão tổ, chỉ là kém một hơi, tốt xấu vẫn hồi một chút mặt mũi, nếu là trận thứ ba lại thua, cái kia chính là thua liền ba trận, truyền đi Phong Lôi Viên thanh danh coi như triệt để hủy.

Phong Lôi Viên hiện tại ngừng bước, còn có thể vớt một cái có chơi có chịu an ủi.

Trần Bình An nhớ tới cái kia cùng nhau vào núi tìm kiếm giai cây kiếm tu Lưu Bá Kiêu, đột nhiên nói rằng: "Trận thứ ba, Phong Lôi Viên nhất định sẽ đánh."

Lưu Bá Kiêu đối với Trần Bình An tới nói, không phải bằng hữu cũng không phải địch nhân, tại cái kia phát từ bên ngoài đến thần tiên ở trong, lưu cho Trần Bình An ấn tượng thật sâu.

Trần Bình An đơn thuần cảm thấy có thể dạy dỗ Lưu Bá Kiêu tông môn, sẽ không cứ như vậy lùi bước.

Quả nhiên.

Phong Tuyết miếu, Chính Dương Sơn cùng Phong Tuyết miếu tam phương, một phen bí mật thương lượng về sau, mặt như hài đồng, người thấp nhỏ vị kia Phong Tuyết miếu Tông chủ, mang theo một nam một nữ đi đến Thần Tiên Thai trung ương, tuyên bố trận thứ ba đại chiến sắp bắt đầu.

Chính Dương Sơn xuất chiến một phương, vì Tô Giá, nữ tử treo đeo trường kiếm, eo đeo một cái Đường Kiếm Hồ, tư thế hiên ngang, có thể nói khuynh quốc chi tư.

Phong Lôi Viên xuất chiến một phương, vì viên chủ quan môn đệ tử, tên là Hoàng Hà, gánh vác một cái to lớn hộp kiếm, không biết là có giấu đại kiếm, vẫn là có được nhiều thanh trường kiếm.

Tại cơ hồ tất cả mọi người đang chăm chú hai vị tuổi trẻ kiếm tu thời điểm, Trần Bình An lại tại lặng yên vận chuyển thể nội chân khí, ngưng thần nhìn lại, tìm kiếm những cái kia trong lầu các cái nào đó bóng người, mặc dù dài bức họa quyền cứ như vậy lớn, nhưng là việc này sở dĩ vang dội thiên hạ, liền ở chỗ luyện khí sĩ cùng thuần túy võ phu nhân lực đều vượt xa thường nhân, thể nhân gặp giới tử tức là giới tử, Đạo tổ lại giống như là thấy được một tòa thiên hạ, phàm tục nhìn hoa một cái một lá tức là hoa lá, Phật tổ lại có thể nhìn thấy một cái tiểu thiên thế giới.

Trần Bình An ánh mắt lập tức ảm đạm bắt đầu, bắt vài miếng tước lưỡi trà để vào trong miệng, nhẹ nhàng nhai.

Một tòa cao lầu tầng cao nhất hành lang bên trong, một vị áo trắng khôi ngô lão giả, hai tay ôm ngực, chính tại quan sát Thần Tiên Thai quảng trường, có được mạo tinh xảo nữ đồng cười tại lão nhân trên đầu.

Lão giả vị trí ở giữa lệch phải, lan can về sau cái này một tầng, đều là Chính Dương Sơn tổ sư gia, nam nữ đều có, từng cái khí vũ bất phàm, kiếm khí tụ tập, như sông lớn vào biển, khí trùng đấu ngư.

Trần Bình An gắt gao tiếp cận cái kia áo trắng lão nhân, sau một lát, chuyển di ánh mắt, mặt khác một tòa cao lầu, là Thần Tiên Thai lưu cho Phong Lôi Viên ngắm cảnh chút, từ trên xuống dưới, chỗ đứng kiếm tu số lượng thừa thớt, so với Chính Dương Sơn trong ngũ cảnh kiếm tu dốc hết toàn lực, Phong Lôi Viên lần này tùy hành người, có thể đếm được

trên đầu ngón tay, mà lại phần lớn là dung mạo tuổi trẻ văn bối, tỷ như cà lơ phất phơ ngồi tại trên lan can Lưu Bá Kiêu, tư thế ngồi bất nhã, nhưng là hai trận chiến đều thua sau, Lưu Bá Kiêu vẻ mặt nghiêm túc.

Nghèo kiết hủ lậu đạo sĩ nhìn đến thần sắc chuyên chú, thì thào nói: "Bắt đầu."

Thu Thực cười nói: "Lúc trước hai trận so kiếm, đều là chạy đánh chết đối thủ đi, trận này đỡ không cần phân thắng bại, mà lại không quan hệ đại cục, ta đoán chừng sẽ đánh đến người tới ta đi, sẽ không lại như lúc trước như vậy huyết tinh."

Trần Bình An không làm lời bình.

Tâm tư của hắn, chủ yếu vẫn là đặt ở đầu kia Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên trên người.

Trần Bình An yên lặng nhớ kỹ Chính Dương Sơn chỗ lầu các từng trương dung nhan, biết người biết ta, mới có thể bắn tên có đích. So với tương lai nói bóng nói gió cùng tin đồn, hiện tại trong mắt nhìn thấy bức tranh này, nhất là trực quan chân thực, tương lai những người này, nói không chừng liền sẽ là cản trở chính mình leo núi nói rõ lý lẽ tiềm ẩn đối thủ, đương nhiên cự ly này một ngày, còn rất xa xôi, ngay sau đó Trần Bình người mới ba cảnh võ phu, dù sao mạnh hơn ba cảnh, cũng vền vền ba cảnh.

Đỉnh đầu chồn mũ nho sam lão nhân, chặc chặc nói: "Vị này tên là Tô Giá nữ oa oa, có chút treo đi."

Một câu nói trúng.

Nhất phải một bên tuổi trẻ kiếm tu thói quen võ nhè nhẹ đánh vỏ kiếm, "Nàng thua, đáng tiếc cái kia Dương Kiếm Hồ, gặp người không hợp, chỉ sợ đều Lô Châu đều tìm không ra cái thứ ba."

Một lời thành sấm.

Ba chiêu mà thôi, Tô Giá ra bội kiếm, ra Đường Kiếm Hồ bên trong bản mệnh phi kiếm, vẫn là bị đối phương cái kia tên là Hoàng Hà tuổi trẻ kiếm tu, đánh cho ngã xuống đất không dậy nổi, nguyên lai nam tử phía sau lớn trong hộp, tràn đầy tiểu kiếm, cùng công một cái tổ ong vò vẽ không sai biệt lắm, cũng không phải là cái gì bản mệnh phi kiếm, chỉ là sở trường phân tâm khống chế phi kiếm, đánh cho Tô Giá căn bản là không thể nào phản kích, một lần bị phi kiếm xuyên thủng cầm kiếm chi thủ cánh tay, một lần bị chặt đứt bên hông treo Đường Kiếm Hồ dây đỏ, một lần cuối cùng bị hai thanh phi kiếm đỉnh nhập tay trái tay phải cổ tay, ngã trong vũng máu Chính Dương Sơn tiên tử, đã bất tỉnh đi.

Bảo Bình Châu chân chính để cho người ta phục chúng tiên tử, kỳ thật số lượng không nhiều, Thần Cáo tông ngọc nữ Hạ Tiểu Lương là hoàn toàn xứng đáng đệ nhất nhân, về sau là Tô Giá cùng ba, bốn người được xưng tại Bảo Bình Châu, là vô số tuổi trẻ luyện khí sĩ trong suy nghĩ thần nữ, ái mộ đã lâu. Thậm chí có người nói đùa, tại Tô Giá thành danh về sau, Chính Dương Sơn mỗi mười năm thu lấy đệ tử số lượng, so với lúc trước nhiều hơn ba thành.

Kiếm tu Hoàng Hà đứng tại Tô Giá bên cạnh, nâng lên một chân, giẫm tại cái kia phẩm cấp thật tốt Đường Kiếm Hồ phía trên, bàn chân nhẹ nhàng vé động.

Vị này Phong Lôi Viên tuổi trẻ kiếm tu, khước miệng bứt lên một cái đường cong, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng quay đầu nhìn về Chính Dương Sơn tổ sư gia song song mà đứng tòa kia cao lâu.

Từ hắc chỗ mi tâm, lướt đi một thanh đen như mực bản mệnh phi kiếm, ông ông tác hưởng, làm thanh phi kiếm này chiến minh về sau, cả tòa Thần Tiên Thai xung quanh một bên biển mây núi gió, từ mây trôi nước chảy trở nên vô cùng nhiễu loạn.

Ngang nhiên thị uy khiêu khích về sau, người trẻ tuổi thu hồi bản mệnh phi kiếm, hướng toà kia cao lâu cao giọng nói: "Sáu mươi năm sau, ta Hoàng Hà sẽ trèo lên đỉnh Chính Dương Sơn thử kiếm, lại hái đi một cái đầu lâu đặt ở Phong Lô Viên."

Tầng cao nhất một vị tóc trắng xoá Chính Dương Sơn tổ sư, râu tóc khoe khoang, trợn mắt đối mặt, nhin không được muốn đi xuống nên chết cái này xuất khẩu cuồng ngôn tiểu vương bát đản.

Phong Lô Viên kiếm tu chỗ cao lâu tầng cao nhất, đột nhiên đại môn mở ra, đi ra một vị dung mạo tuấn mỹ áo đen kiếm tu, cười nhìn về phía vị kia rục rịch Chính Dương Sơn tổ sư, "Chu Hạc, cây già lên mặt, thật không tốt, không phải ta đến bồi người chơi đùa ?"

Ở cái này kiếm tu đi ra sau đại môn, không đơn thuần là tóc trắng tổ sư gia, Chính Dương Sơn tòa kia trên nhà cao tầng bên dưới, đều là chi ngạc nhiên, rung động sau khi, còn xen lẫn có một tia không muốn thừa nhận tuyệt vọng.

Người này chính là Phong Lô Viên viên chủ Lý Đoàn Cảnh, kinh tài tuyệt diệu, bốn mươi tuổi thời điểm liền bước lên mười cảnh, nhưng là về sau dài đằng đặc mấy trăm năm tuế nguyệt ở trong, một mực chưa từng phá cảnh, không thể tưởng tượng, nhưng là dù là không có bước lên trên ngũ cảnh, Lý Đoàn Cảnh là công nhận Đông Bảo Bình Châu mạnh nhất mười cảnh kiếm tu, không có cái thứ hai!

Ngụy Tấn tại phá cảnh bước lên mười một cảnh lục địa kiếm tiên trước đó, đồng dạng tự nhận vô pháp địch nổi người này.

Không phải đã nói Lý Đoàn Cảnh binh giải bỏ mình sao?

Lý Đoàn Cảnh không còn để ý không hỏi những cái kia kinh nghi bất định Chính Dương Sơn lão tổ, nâng đầu lên, giống như là đang mỉm cười

nhìn qua tất cả quan sát trận chiến này phía sau màn người, hẩn một tay phụ sau, một tay hai ngón khép lại, nhẹ nhàng xoay tròn, một sợi thanh phong quanh quần ở giữa, cổ tay rung lên, Lý Đoàn Cảnh hơi cười nói ra một chữ: "Trảm."

Cái kia một sợi thanh phong rời đi áo đen kiếm tu về sau, trong nháy mắt hóa thành một đạo khí thể khổng lồ to lớn kiếm khí, tại Thần Tiên Thai trên không, xoay tròn một vòng, tại chỗ chặt đứt Phong Tuyết miếu Thần Tiên Thai cùng ngoại giới liên hệ.

Trong bức họa người, trợn mắt hốc mồm.

Bức tranh bên ngoài, hai mặt nhìn nhau.

Trong bức tranh, Thần Tiên Thai, trên nhà cao tầng, Lý Đoàn Cảnh đã không có tìm ai phiền phức, cũng không có quăng xuống ngoan thoại, cứ như vậy đứng đấy kinh ngạc xuất thần, nhìn về phương xa khôi phục tản ra tư thái biến mây.

Cái này khiến Phong Tuyết miếu như trút được gánh nặng.

Lý Đoàn Cảnh xem như mạnh nhất mười cảnh kiếm tu, sát lực to lớn, rõ như ban ngày.

Làm một tên luyện khí sĩ được ca tụng cái nào đó "Nhất" lúc, nhất là tại một châu phạm vi bên trong, tất nhiên là nhân vật hết sức đáng sợ.

Tỉ như nhất tuổi trẻ cửu cảnh thuần túy võ phu, Đại Ly Phiên Vương Tổng Trưởng Kính, tại kinh thành vây quét một trận chiến ở trong, đã triển lộ ra trong truyền thuyết mười cảnh võ phu thực lực.

Đánh vỡ Lý Đoàn Cảnh ghi chép, trở thành nhất tuổi trẻ mười cảnh kiếm tu, Ngụy Tấn, bây giờ đã là bên trên ngũ cảnh thần tiên, cao cao tại thượng.

Gánh vác hộp kiếm Phong Tuyết miếu Hoàng Hà chậm rãi trở về cao lâu.

Chính Dương Sơn bên kia thì bắt đầu để cho người ta tranh thủ thời gian nghĩ cách cứu viện Tô Giá.

Lý Đoàn Cảnh hai tay phụ sau, trên mặt ý cười.

Dù là ta chỉ còn lại có cuối cùng một hơi, cũng phải bóp lấy các người Chính Dương Sơn cổ, dù là để người hài cốt, sau đó sẽ bị bọn đồ tử đồ tôn mang rời khỏi Phong Lô Viên, có thể sau vẫn là nửa điểm thống khoái không được.

Người xem một chút.

Ba trăm năm trước, người phụ một mình ta thực tình, ta liền dạy các người toàn bộ Chính Dương Sơn, ròng rã ba trăm năm không ngừng đầu được lên.

Người làm hại những cái này may mắn trở thành kiếm tiên sơn môn văn bối, đều không có da mặt tổ chức lễ ăn mừng, chỉ có thể trốn ở đỉnh núi trong mây, rên rỉ thở dài.

Dù là ta bây giờ phải chết, lại như thế nào ?

Cái này, người hài lòng a?

Lý Đoàn Cảnh thu hồi suy nghĩ, quay người hướng đi xuống lầu cầu thang, bàn tay vỗ nhẹ lướt lan can.

Lý Đoàn Cảnh đi đến bên dưới lầu một, đi vào một vị người trẻ tuổi bên cạnh.

Thật vất vả chờ đến đại chiến kết thúc Lưu Bá Kiêu, bờ môi run rẩy.

Lý Đoàn Cảnh cười nói: "Bá Kiêu, nhìn thấy âu yếm nữ tử chịu nhục, trở mặt nhìn lấy nàng kiếm tâm sụp đổ, bởi vì đối địch trận doanh vô pháp xuất thủ cứu giúp, lại cảm động lây, khó kìm lòng nổi, có phải rất là khó chịu hay không?"

Lưu Bá Kiêu đột nhiên hồi thần, liền muốn nhảy xuống lan can, lại bị Lý Đoàn Cảnh đưa tay cản xuống, "Ngồi là được."

Lưu Bá Kiêu áy náy nói: "Viên chủ. . ."

Lý Đoàn Cảnh mỉm cười nói: "Không có việc gì không có việc gì, thích một cái không nên nhất ưa thích nữ tử mà thôi, không tính cái gì, trời sập không xuống. Càng không cần vì thế áy náy."

Lưu Bá Kiêu không biết đáp lại như thế nào, cũng không nguyện nói trái lương tâm khinh người lời nói, lại cảm thấy thẹn đối với tông môn thẹn đối với viên chủ.

Lý Đoàn Cảnh hỏi: "Tô Giá từ đó trầm luân, đoán chừng Dương Kiếm Hồ đều muốn bị Chính Dương Sơn lấy đi, kiếm tâm một hủy, vị này lúc đầu để cho các người những này oa nhi tự ti mặc cảm tiên tử, cả người tinh thần khí coi như sụp đổ mất, về sau coi như không phải cái gì tiên tử đi, nói không chừng liền Chính Dương Sơn ký danh nữ tu cũng không bằng. Bá Kiêu, ta chỉ muốn biết rõ, người sẽ còn thích nàng sao?"

Lưu Bá Kiêu ghen ngào nói: "Đời này đều ưa thích. Viên chủ, ta có phải hay không rất không có tiền đồ?"

Lý Đoàn Cảnh cảm khái nói: "Tiểu tử ngọc, rất tốt a."

"Vậy liền như thế một mực ưa thích đi xuống đi. Nhưng là đừng chậm trễ luyện kiếm a. Nên biết rõ người một mực là ta rất xem trọng người,

không thể so với Hoàng Hà kém. Trước kia không nói cho người những này, nói là vô dụng, sở dĩ hiện tại có thể nói, cũng là bởi vì không có về sau cơ hội."

Lưu Bá Kiêu quay đầu qua, "Viên chủ ?"

Lý Đoàn Cảnh đột nhiên hỏi: "Luyện thật giỏi kiếm, về sau tranh thủ đem ta hài cốt, cùng cổ kia hài cốt táng cùng một chỗ. Bá Kiêu, nếu là Phong Thủy Luân Lưu Chuyển, Chính Dương Sơn lúc kia như mặt trời giữa trưa, ép tới chúng ta Phong Lôi Viên từng cái cụp lại cái đuôi mà đối nhân xử thế, người phải làm thế nào làm ?"

Lưu Bá Kiêu không còn da mặt cùng lá gan ngồi tại trên lan can, đứng tại hành lang bên trong, nghiêm túc nói: "Kiếm tu đương nhiên lấy kiếm nói đạo lý."

Lý Đoàn Cảnh trêu ghẹo nói: "U, cực kỳ giống lúc còn trẻ ta."

Sau đó Lý Đoàn Cảnh nhìn về phương xa, ha ha cười nói: "Nhớ kỹ, giữa nam nữ, bộ này không làm được, về sau nhưng chớ có cảm thấy mình kiếm thuật cao, liền mọi chuyện như thế. Cùng âu yếm nữ tử nói chuyện, vẫn là muốn. . ."

"Phải ôn nhu a, vẫn là cần nói một chút lời tâm tình."

Lý Đoàn Cảnh quay đầu qua, nhìn về phía từ cửa thang lầu chậm rãi đi tới bế quan đệ tử, Hoàng Hà.

Nhìn về phía hai vị người trẻ tuổi, vị này Bảo Bình Châu mạnh nhất mười cảnh luyện khí sĩ, đột nhiên cười nói: "Sau khi ta chết, về sau Phong Lôi Viên, cứ giao cho các người hai cái đi nâng lên đại lương."

Hoàng Hà sắc mặt lạnh lùng, "Sư phụ, một mình ta là đủ."

Lưu Bá Kiêu cười đùa tí tởm nói: "Cái này tình cảm tốt, người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm, không cần ta gồng gánh tử."

Lý Đoàn Cảnh thoải mái cười to, đưa tay chỉ hướng Hoàng Hà, "Kiếm tu chi sát lực vô tận, danh chấn thiên hạ, về ngươi."

Sau đó tay chỉ chuyển hướng Lưu Bá Kiêu, "Kiếm tu chi tiêu sái tuyệt luân, thuần tửu mỹ nhân, về ngươi."

Lý Đoàn Cảnh cuối cùng khoan thai tự đắc nói: "Tóm lại, tất cả thuộc về chúng ta Phong Lô Viên."

—— ———

Đi hướng Nam Giải quốc côn trên thuyền, phụ nhân bên người khô ngô nam tử mỉa mai nói: "Ngoại trừ cuối cùng ra sân cái kia áo đen kiếm tu, coi như có chút bản lĩnh thật sự, còn lại ba trận đại chiến đánh cho đồng dạng, nếu là đặt ở chúng ta đều Lô Châu, nơi nào có da mặt bày ra lớn như vậy chiến trận."

Phụ nhân gật đầu cười nói: "Cái kia Đường Kiếm Hồ là coi như không tệ, không biết có cơ hội hay không mua lại."

Chấp tay tức đứng lão ma ma mỉm cười nói: "Phụ nhân chỉ cần báo lên môn số, chắc hẳn không khó cầm xuống Đường Kiếm Hồ."

Nhất trái một bên chỗ ngồi, cái kia đầu đội chồn mũ nho sam lão nhân, thực sự chịu không được sát vách phần kia ồn ào, cùng không có cuối chỉ điểm giang sơn, từ trận đầu đại chiến bắt đầu, phụ cận những tên kia ngay tại xoi mói, nơi này không được nơi đó không tốt, phiền muốn chết, lão nhân liền méo một chút đầu, hướng trên mặt đất hung hăng nhổ ra một cục đàm, "Ba người kiếm thuật, là không so được chúng ta đều Lô Châu kiếm tiên, nhưng ba trận đại chiến, đánh cho khí thế mười phần, nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, còn muốn kiểu gì?"

Cao lớn nam tử tàn khốc nói: "Lão gia hỏa muốn chết ?"

Lão nhân cười lạnh nói: "Muốn chết lại như thế nào ? Không bằng đặt trước cái giấy sinh tử, xem hết Phong Lô Viên cùng Chính Dương Sơn náo nhiệt, chúng ta cũng làm cho người khác nhìn cái náo nhiệt ? Thua, lão tử nhận thua. Thằng, ta làm người cái kia nhân tình ba ngày ba đêm, kiểu gì ?"

Tuyệt không cãi nhải, nói làm liền làm.

Phụ nhân bên cạnh cái kia nhĩ nhận nho nhĩ nhất gan nam nhân, làm Đảo Cường Hồ người hoà giải, "Có chuyện hảo hảo nói, hảo hảo nói. . . Ra cửa bên ngoài, mọi người cũng đều là đều Lô Châu người, làm gì đã thương cùng khí. . ."

Dáng người khô quắt cao gầy phụ nhân, chẳng những không có tức giận, ngược lại có chút háng hái quay đầu nhìn lại, cười nói: "Đáng tiếc già chút, đoán chừng liền người cái kia eo, chịu không được lão nương ba lượng bên dưới giày vò. Giường bên dưới đánh nhau cùng trên giường đánh nhau, rất khác nhau nha. Đúng không, lão thịt khô ?"

"Ta nhõ vào!"

Lão nhân lại nhõ một ngụm nước bọt, "Đừng nói là người này cây gậy trúc nương môn, lão tử liền người cái kia tiểu bạch kiếm nam nhân làm một trận!"

Trần Bình An nghe được trợn mắt hốc mồm.

Làm sao cảm giác giống như là một lần nữa về tới Nê Bình ngô hẻm Hạnh Hoa ngô hẻm ?

Nhất phải một bên tuổi trẻ kiếm tu quay đầu qua, không kiên nhẫn nói:

"Muốn đánh liền tranh thủ thời gian đánh, ít tại nơi đó khua môi múa mép đấu khẩu với nhau., đừng ô uế lỗ tai của chúng ta!"

Được rồi, lại tới cái tính khí nóng nảy, không những không khuyên giải đỡ, còn vào chỗ chết đổ dầu vào lửa.

Trần Bình An có chút đau đầu, sẽ không phải rõ ràng đứng lên đi ?

Lấy tiểu kiếm dừng phát búi tóc nữ tử kiếm tu, đối với cái này thờ ơ, chỉ là ngẩng đầu nhìn về phía bức tranh, tựa hồ tại dư vị ba trận tử chiến ẩn chứa tinh khí thần.

Cũng may vị kia lúc trước cùng Ngụy Bách đã từng quen biết chủ thuyền, cười đi qua, ánh mắt đảo qua đám người, từ nho sam lão nhân xem như mở đầu, mỗi nhìn thấy một người, liền ôm quyền hô lên một cái xưng hô: "Kiếm vò tiên sinh, xanh xương phu nhân, Học Luật công tử, có thể hay không bán ta một bộ mặt, hôm nay cứ tính như vậy ?"

Tam phương đại khái có thể không bán vị chủ thuyền này mặt mũi, thậm chí bán hay không cho lập đàn làm phép núi một điểm chút tình mọn, cũng không đáng kể, nhưng khi chủ thuyền báo ra thật đơn giản ba cái danh hào sau, sự tình liền đơn giản.

Biệt hiệu kiếm vò nho sam lão nhân, là đều Lô Châu phương Nam một vị cực kỳ nổi danh quái đản kiếm tu, cảnh giới không tính quá cao, Kim Đan cảnh, không môn không phái, nhưng là sở trường dưỡng kiếm tại cổ trong hũ, mà lại thường thường không ràng buộc trợ giúp trong ngũ cảnh kiếm tu ôn dưỡng phi kiếm, cho nên giao hữu lượt thiên hạ.

Xanh xương phu nhân, không phải kiếm tu, lại có một cái mười cảnh kiếm tu Kiên Đa, bao che cho con đến cực điểm, mà lại có được một cái cực kỳ không giảng đạo lý thần binh lợi khí, tặng thêm phụ nhân bản thân cũng là thất cảnh võ đạo tông sư, tinh thông cận thân chém giết, hung danh hiển hách.

Về phần tuổi trẻ kiểm tu họ kếp Học Luật, tại đều Lô Châu càng là lừng lẫy đại danh, duy nhất cái này một nhà không còn chi nhánh.

Trong gia tộc có một vị lục địa kiếm tiên Ngọc Phác cảnh lão tổ tông, chính là lúc trước dẫn đội tiến về Đảo Huyền Sơn kiếm tiên một trong, tính cách cảnh trực, cùng một châu đạo chủ Tạ Thực là tương giao tâm đầu ý hợp hảo hữu. Học Luật đương đại gia chủ, là đều Lô Châu đông bộ một cái lớn nhất vương triều Đại đô đốc, bởi vì tiên thiên không thích hợp tu hành, là một cái tay trái gà không chặt nho nhã yếu ớt thư sinh, lại cuối cùng tay cầm ba mươi vạn hùng binh, dưới trướng thu nạp gần ngàn hơn...kiểm tu, có "Thiên kiếm văn suất" thanh danh tốt đẹp.

Lập đàn làm phép núi ngược lại là chưa nói tới sợ hãi tam phương, không phải nói thực lực đầy đủ cùng Học Luật gia tộc vật tay, mà là trời cao đất xa, ngoài tầm tay với. Về phần ưa thích nuôi dưỡng trai lơ xanh xương phu nhân, cùng một giới tán tu kiếm vò tiên sinh, lập đàn làm phép núi đương nhiên thì càng không sợ, nhưng là người tới là khách, nơi nào có làm ăn làm thành cừu gia đạo lý.

Lão nhân ai u một tiếng, thân thể nghiêng về phía trước, nhô ra thân thể, xoay đầu nhìn về phía tên kia tuổi trẻ kiểm tu, lớn tiếng hỏi: "Họ Học Luật tiểu tử, Học Luật Ngân Tử là gì của ngươi ?"

Tuổi trẻ kiểm tu tức giận nói: "Là ta tiểu thúc, bế quan rất nhiều năm. Ngươi biết ?"

Lão nhân một bàn tay đập vào trên đùi, "Ha ha, Học Luật Ngân Tử lúc tuổi còn trẻ, tặc không có tí sức lực nào một cây đầu u cục, đầu về bên trên kỹ viện khai trai, vẫn là lão tử mang theo hãnh đi! Cái kia về sau, chặc chặc chặc, ba ngày hai đầu đi theo lão tử cái môn sau đầu, mẹ nó chỉ nghe nói dưới gầm trời có ăn nhờ ở đậu, giống người tiểu thúc như vậy cợt chơi gái, lão phu sống đến một một số lớn số tuổi, cuộc đời gặp vên vên một người!"

Tuổi trẻ kiếm tu mặt đỏ lên, tranh thủ thời gian cẩn thận từng li từng tí liếc mắt bên cạnh nữ tử kiếm tu, cũng không dị dạng sau, mới thoáng thờ phào, đối với cái kia hồngбет lão đầu nghĩa chính từ nghiêm nói: "Ta tiểu thúc không phải loại người này!"

Nho sam lão nhân liếc mắt, "Lão tử cùng người tiểu thúc, đó là lẫn nhau giúp đỡ đẩy cái môn chắc chắn giao tình, người một đứa con nít biết cái gì!"

Tuổi trẻ kiếm tu như bị sét đánh.

Nữ tử kiếm tu rốt cục không thể nhịn được nữa, gầm thét nói: "Im miệng!"

Lão nhân vui cười nói: "Oa, thật hung nhỏ bà nương, đúng vậy, tiểu tử người có nể mùi đau khổ đi."

Tuổi trẻ kiếm tu trong lòng biết phải gặp, chỉ là căn bản không kịp lên tiếng nhắc nhở.

Nữ tử kiếm tu đã mặt như phủ băng, "Nói năng lỗ măng, không che đậy miệng, liền đánh nát người Cầu Nha!"

Để mà quán ở tóc xanh, chuôi này nay đã cực nhỏ bé "Cây trâm" phi kiếm, thân kiếm vô phong, linh lung tinh tế.

Nhưng là rời đi chủ nhân đỉnh đầu tóc xanh thời khắc, kiếm đuôi liền tách ra một tia sáng như tuyết bạch mang, phi kiếm quỹ tích, trên không trung kéo duỗi ra một đầu cực dài chói mắt bạch tuyến.

Thế gian phi kiếm, vốn là lấy mãnh liệt hối hả, khó mà phòng ngự trừ danh tại thế, nhưng là nữ tử này tiểu kiếm, càng là nhanh đến không thể tưởng tượng cảnh giới.

Quá nhanh!

Mở rộng tầm mắt.

Trần Bình An tâm tư khẽ nhúc nhích.

"Ai u má ơi, đau chết lão tử!"

Nho sam lão nhân che miệng, máu tươi chảy ròng, lời nói mơ hồ không rõ.

Nguyên lai phi kiếm đâm rách môi, trực tiếp đánh nát lão nhân một khóa răng cửa.

Lão nhân không những không giận mà còn cười, thống khoái đến cực điểm, hai tay đập chân, phun đầy miệng máu tươi nước bọt, dùng sức ồn ào nói: "Tốt một thanh 'Điện Xế', không hổ là ta đều Lô Châu nhanh nhất phi kiếm một trong, danh bất hư truyền, danh bất hư truyền a!"

Chính là xanh xương phu nhân đều có chút sợ hãi.

Lại là một vị lão tổ thân là bất thể xuất kiếm tiên hậu đại.

Mà lại so với thế lực khổng lồ Học Luật gia tộc, chuỗi này "Điện Xế" tiền nhiệm chủ nhân, thuộc về thế đơn lực không tề, chiến lực cực kỳ cường hoành vô cùng.

Đã từng một mình cầm kiếm hành tẩu ở tàng long ngoạ hổ Trung Thổ Thần Châu, bội kiếm tên là "Hổ Hủy", phi kiếm vì "Điện Xế" .

Mặc dù Trần Bình An không biết rõ những cái kia đều Lô Châu chỗ đỉnh núi cơ mật nội tình, huống chi bọn hắn đều dùng đều Lô Châu lời tốt đối thoại, Trần Bình An căn bản nghe không hiểu, nhưng đây là một trận gió

mưa nổi lên thần tiên đánh nhau, không thể nghi ngờ.

Cho nên hẩn thành thành thật thật ngồi tại nguyên chỗ, làm xong thấy thời cơ bất ổn liền theo lúc chạy trốn chuẩn bị.

Cũng may đoạn này thời gian nói chuyện phiếm, đi qua Xuân Thủy Thu Thực giảng giải về sau, cũng rõ ràng ở đây chiếc vượt qua ba châu còn trên thuyền, gặp được cái gì thần tiên đều không cần quá kỳ quái.

Về phần còn đáy thuyền bên dưới, toà kia Bảo Bình Châu chợ búa giang hồ, kỳ thật không có nhiều như vậy kinh thế hãi tục tồn tại, chẳng những là nhỏ nhỏ Đông Bảo Bình Châu là như thế, cho dù là đất rộng của nhiều, giang hồ kiếm khách nhiều vô số kể đều Lô Châu, cũng giống vậy.

Nữ tử kiếm tu ở phi kiếm trở vào bao về sau, đánh nhau tiểu núi chủ thuyền áy náy cười một tiếng, người sau trong lòng đại định.

Kỳ thật có nàng giúp đỡ giải quyết dứt khoát, sự tình ngược lại sẽ không phức tạp, sẽ chỉ sớm kết thúc.

Quả nhiên, tam phương riêng phần mình an tĩnh xuống, không có lúc trước giương cung bạt kiếm khẩn trương bốn phía.

Giờ khắc này, Trần Bình An tại tiểu trấn hoặc là Lạc Phách Sơn, kỳ thật đều không cảm thấy thế nào giang hồ hiểm ác, xa xa không có tiểu đồng áo xanh loại kia tuyệt vọng đến mất cảm giác tâm cảnh.

Nhưng nhìn qua hoa điều tranh hoặc chữ viết bên trong kiếm tu chi chiến, lại nhìn lấy gần tại Chỉ Xích thần tiên so chiêu, Trần Bình An tại nội tâm nói với chính mình: Trần Bình An, đừng chỉ cố lấy uống rượu, luyện quyền lại cần cù một chút mới được a, sớm một chút luyện kiếm.

Trần Bình An vô ý thức quay đầu nhìn về còn thuyền bên ngoài bầu trời,

ngự kiếm phi hành, mặc mây qua mưa, cùng chim bay làm bạn, cái này khiến hân mưới phần ước mơ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 214: Gió đêm mưa đi

Lập đàn làm phép núi tựa như dùng tới cùng loại thác bi thủ pháp, đem hoa điều trường quyền bên trên tràng cảnh toàn bộ cho bảo tồn lại, từng tầng từng tầng xé xuống sa mỏng giống như giấy trắng, tổng cộng mười lần, sau đó bắt đầu công khai bán.

Chủ thuyền điểm danh Xuân Thủy Thu Thực đôi tỷ muội này đi lên lộ mặt, giúp đỡ lập đàn làm phép núi kêu giá.

Trần Bình An nguyên bản không có cảm thấy cái gì, trong lúc vô tình nhìn thấy Thu Thực đứng tại bên kia, cùng tỷ tỷ đều cầm một mặt, Xuân Thủy khí độ ung dung, giọt nước không lọt, báo giá kêu giá đều rất quen thuộc, Thu Thực là cái không tim không phổi, thẳng tắp nhìn về phía Trần Bình An, nhìn thấy hấn ánh mắt sau, lúc này mới vừa lòng thỏa ý, có chút hất cằm lên, lộ ra một trương kiêu ngạo dung nhan.

Giống như cho đến giờ phút này, Thu Thực mới cảm thấy mình cùng Trần Bình An ngồi ngang hàng với một lần ?

Trần Bình An không phải rất có thể hiểu được tâm tư của thiếu nữ, liền đem sự chú ý đặt ở những cái kia thác bi trên tờ giấy trắng, mười lần thác ẩn, càng về sau, linh khí càng mỏng manh, tràng cảnh hình ảnh cũng càng thêm mơ hồ, cuối cùng một trương, càng là chỉ có thể quan sát một lần mà thôi, giá cả đương nhiên hạng chót, chỉ cần ba mươi khóa Tuyệt Hoa Ngọc tiền.

Chế tạo tiền tệ cổ ngọc, tên là Tuyệt Hoa Ngọc, là phương Bắc Ngai Ngai Châu đặc sản mỏ ngọc, chủ yếu phân bố tại hai tòa động thiên phúc địa, đem loại này trên núi thịnh hành "Đồng tiền" đặt ở mặt trời bên dưới, có thể chiếu rọi đưa ra bên trong trong suốt, như hoa tuyết phiêu đảng. Lại tên Tiểu Tuyệt tiền, chính diện khắc dấu có "Năm được mùa

điềm lành" bốn chữ, mặt sau khắc dấu có "Nhỏ tuyết phong đất" bốn chữ.

Bởi vì Tuyết Hoa Ngọc sản lượng to lớn, linh khí hàm lượng lại tương đương không tầm thường, tại dài dằng dặc tuế nguyệt ở trong, bông tuyết tiền, liên dần dần trở thành cừu châu dùng chung trên núi tiền, lưu thông rộng khắp, là tầng dưới chót cùng giữa sườn núi luyện khí sĩ ra cửa thiết yếu chi vật, bông tuyết tiền tất nhiên có thể hối đoái vàng bạc, vàng bạc chưa hẳn có thể quy ra thành bông tuyết tiền.

Đạo lý rất đơn giản, dưới núi quan to hiển quý, các phương cát cứ thế lực, cung phụng trên núi thần tiên, không có khả năng đưa một xe ngựa một xe ngựa bạc, cũng không thuận tiện cũng quá chói mắt, nếu là bên trên cung cấp một hộp tử bông tuyết tiền, liền rất lịch sự, nếu là đựng tiền hộp nói lại cứu một chút, là một chút linh tú vật liệu gỗ, kia liền càng văn nhã.

Trần Bình An khẽ căn môi, mua cuối cùng một bức giấy trắng bức tranh, ba mươi văn Tiểu Tuyết tiền, bởi vì là cuối cùng một bức, lập đàn làm phép núi chủ thuyền tự mình giao cho Trần Bình An, Thu Thực không bằng tỷ tỷ Xuân Thủy ổn trọng, đối với vị chủ thuyền này cũng chưa nói tới như thế nào kính sợ, giống chỉ nhỏ Hoàng Oanh vây quanh nhánh cây lú rú.

Cũng may chủ thuyền là nhìn lấy này đôi tỷ muội lớn lên, tăng thêm Thu Thực thiên tư so với Xuân Thủy muốn càng tốt hơn, không phải là không có hi vọng bước lên trong ngũ cảnh, cho nên lập đàn làm phép núi chủ thuyền đối với Thu Thực kiên nhẫn, kỳ thật rất tốt, cái này gọi thả dây dài câu cá lớn, ở trên núi nâng bát cơm kiếm ăn, nhãn quang thật đúng là phải xem lâu dài, không đơn giản nhìn thấy trên bàn, trong nồi, nói không chừng còn phải xem đến trong ruộng.

Tại một tay giao tiền, một tay giao hàng sau, chủ thuyền trêu cợt Thu Thực, từ đàn ghế dựa một bên bàn trà mâm đựng trái cây bên trong, nắm

lên một khóa hỏa lô đưa cho vị này tỳ nữ, sau đó nghênh ngang rời đi. Trần Bình An không biết nội tình, lại chịu Thu Thực hung hăng một cái nhãn quang, nguyên lai viên kia hỏa lô, chính là Thu Thực hỗ trợ lập đàn làm phép núi bán đi một bức họa rút thành, chỉ là Thu Thực trừng mắt về sau, phối hợp nở nụ cười, nâng tay lên bên trong hỏa lô, đối với tỷ tỷ lung lay, dương dương đắc ý.

Nhân sinh vô thường, tụ tán không chừng.

Phong Lô Viên cùng Chính Dương Sơn đại chiến kết thúc sau, Trần Bình An cùng Long Hồ Sơn bên ngoài đường núi sĩ tách ra, cùng Xuân Thủy Thu Thực trở về chữ Thiên hiệu Ất phòng, sớm chiều ở chung, nhưng khi chiếc này côn thuyền chậm rãi rơi vào Nam Giản quốc cảnh nội bến đò trên không, liền biến thành Trần Bình An cùng đạo sĩ Trương Sơn trùng hợp trùng phùng, cùng một chỗ lựa chọn ở chỗ này xuống thuyền, cùng Xuân Thủy Thu Thực cái kia đối với tỳ nữ phát tay cáo biệt, từ đó trời Nam đất Bắc.

Nam Giản quốc bến đò, kiến tạo tại cùng Cổ Du Quốc giáp giới hai nước biên cảnh, là một tòa hồ lớn phía trên.

So với Đại Ly Long Tuyền vừa mới mở ra đến Ngô Đồng Sơn, toà này bến đò phải lớn hơn rất nhiều, có thể đồng thời bỏ neo năm chiếc lập đàn làm phép Sơn Côn Thuyền.

Cùng Xuân Thủy Thu Thực tách rời, chưa nói tới lưu luyến tiếc dừng, tại đoạn này thời gian, Trần Bình An mặt dạn mày dày cùng lập đàn làm phép núi muốn rất nhiều dưa quả, hai vị thiếu nữ bởi vậy dính ánh sáng, lập đàn làm phép phía sau núi đến cũng bắt đầu oán thầm cái kia Đại Ly thiếu niên, cái gì là cái hốc mắt cạn, không có thấy qua việc đời, lại là cái ưa thích chiếm món lời nhỏ, Trần Bình An coi như biết rõ, khẳng định cũng sẽ không để ý, ngược lại là Thu Thực nghe những cái kia âm dương quái khí lời nói, có chút không vui vẻ, rầu rĩ không vui, cuối cùng biến thành Xuân Thủy đi cùng côn thuyền phòng bếp đòi hỏi dưa quả.

Trần Bình An xuống thuyền thời điểm, mang theo rất nhiều ngọc ngạch hột.

Bởi vì tại Nam Giải quốc xuống thuyền người không nhiều, cho nên Trần Bình An cùng kiếm gỗ đào đạo sĩ lập tức liền gặp được, kết bạn mà đi.

Tại mũi thuyền lan can bên kia, Thu Thực hừ lạnh nói: "Tỷ, người nhìn gia hỏa kia, xuống thuyền một chút cũng không có ly biệt thương cảm, nói không chừng đang nghĩ ngơi dưới núi thế gian phồn hoa đây."

Xuân Thủy bất đắc dĩ nói: "Trần công tử ngay cả hạnh hoa phường đều không có hứng thú, làm sao lại đối với thanh lâu gái hát có ý tưởng. Người cũng không phải không biết, bao nhiêu nhìn quen việc đời đem bề ngoài Công Khanh, hào phiệt công tử, đến còn trên thuyền, tại hạnh hoa phường đồng dạng lưu luyến quên về, dù sao trong phường rất nhiều khúc ý nịnh nọt bọn hãnh nữ tử, thế nhưng là thế tục trong mắt thần Nữ Tiên tử, say rượu về sau, những cái kia nam nhân từng cái trò hề lộ ra, ai, dưới núi nam nhân, nếu là cũng giống như Trần công tử dạng này liền tốt."

Thu Thực có chút không chịu phục, "Đó là Trần Bình An niên kỷ còn nhỏ, về sau cũng sẽ biến thành như thế ô yên chương khí đồ hư hỏng, nói không chừng lần sau lại lên thuyền, Trần Bình An liền muốn miệng tiêu xài một chút, đối với chúng ta táy máy tay chân."

Xuân Thủy nheo lại đôi mắt, liếc mắt muội muội bên hông thêu túi, "Người thật cảm thấy như vậy ?"

Thu Thực bỗng nhiên quay đầu qua, làm bộ đối với trên hồ một cảnh tượng làm như không thấy.

Xuân Thủy nhìn lại, mới phát hiện Trần Bình An chính tại đối với các

nàng tỷ muội ôm quyền cáo biệt, rất giang hồ khí, không hổ là một vị cần cù chăm chỉ luyện quyền thuần túy võ phu.

Xuân Thủy tranh thủ thời gian giờ tay lên cánh tay, phất phất tay.

Đợi đến Trần Bình An quay người rời đi, Thu Thực lúc này mới quay đầu qua, tức giận hoát bát bộ dáng, Xuân Thủy trêu ghẹo nói: "Người này ra sao khổ đến quá thay, cùng người ta cách xa như vậy, khách khách khí khí nói cái đừng, lại không ít mấy lượng thịt."

Thu Thực nghiêng liếc một chút tỷ tỷ bộ ngực, nín cười, "Tỷ, người thiếu đi mấy lượng thịt, là không sợ, dù sao nội tình dày, ta không thể được."

Tỷ muội hai người rùm beng.

Lúc tuổi nhỏ, luôn cho là ly biệt là lần tiếp theo trùng phùng bắt đầu.

Trần Bình An cùng đạo sĩ Trương Sơn một khi bắt chuyện, mới biết rõ lẫn nhau đều muốn xuôi Nam, Trần Bình An là bởi vì một cái không hiểu thấu lý do, Lục Trầm cùng Dương lão đầu đều muốn hãm tại Nam Giản quốc xuống thuyền, không dám ham bớt việc, đi hướng Lão Long thành tòa tiếp theo bến đò, mà kiếm gỗ đào đạo sĩ là đói khổ lạnh lẽo, thật sự là không ngồi nổi chiếc này đò ngang, thật sự nếu không xuống thuyền, đoán chừng liền muốn cho con thuyền làm việc lật vật mới có thể kiếm miếng cơm ăn.

Hai người tính tình hợp nhau, liền hẹn xong cùng một chỗ xuôi Nam, về phần khi nào phân nói mà đi, tạm thời không để ý tới.

Hai người xuống thuyền bến đò, ở vào Nam Giản quốc phương Nam cùng Cổ Du Quốc Bắc Bộ biên cảnh, đạo sĩ Trương Sơn hơi biết Bảo Bình Châu lời tốt, liền cho Trần Bình An giải thích lên Cổ Du Quốc hương thổ, nguyên lai Cổ Du Quốc hoàng đế vì Sở thị, quốc danh lai lịch, cũng có thuyết pháp, tương truyền thời đại thượng cổ, có một vị phụ

trách báo xuân một chuyện nữ thần, đồng thời chưởng quản thiên hạ cỏ cây sinh sôi khô khốc, duy chỉ có Cổ Du Quốc cảnh nội có một cây đại thụ, thu lục xuân khô héo, luôn luôn chậm hơn vỏ một cái, để nữ thần nổi nóng không thôi, liền sắc lệnh này cây, trời sinh đầu óc chậm chạp, rất khó trở thành tinh mị. Cái này là hậu thế "Du mộc u cục" nơi phát ra.

Đạo sĩ Trương Sơn là ba cảnh luyện khí sĩ, cảnh giới còn chưa vững chắc, bất quá trèo đèo lội suối một chuyện, xem như Long Hồ Sơn đạo thống bên trong đạo nhân, mặc kệ ký danh vẫn là không ký danh, đều không thể quen thuộc hơn được.

Gánh vác kiếm gỗ đào tuổi trẻ đạo nhân, tại vào núi trước đó, còn từ trong bao quần áo xuất ra một cái chuông đồng, thắt treo ở kiếm gỗ đào phần đuôi, cùng Trần Bình An giải thích nói: "Đây là nghe yêu linh, tại Đạo môn bên trong nhất là thịnh hành, cùng loại luyện khí sĩ nhân thủ một bức Bạch Trạch Đồ, bản đạo xâu này chuông lục lạc phẩm cấp thấp nhất, chỉ có thể coi là nhập môn hàng yêu đồ vật, quán chú linh khí về sau, tại mấy canh giờ bên trong, chỉ có thể cảm giác được cao hơn bản đạo một cái cảnh giới núi trạch yêu quái, bản đạo bây giờ mới ba cảnh, cái này ý vị đệ ngũ cảnh đại yêu, liền không thể nhận ra cảm giác đến."

Trần Bình An muốn nói lại thôi.

Nào có người cùng người gặp mặt không bao lâu, liền chính mình báo lên tu vi sâu cạn ?

Lại có là "Đệ ngũ cảnh đại yêu"?

Trần Bình An có chút không chắc, chẳng lẽ mình cùng vị này Long Hồ Sơn Ngoại Sơn đệ tử, lẫn vào không phải một tòa thiên hạ, một tòa giang hồ ? Nhà mình cái kia hai cái tiểu gia hỏa, tiểu đồng áo xanh cùng phần váy nữ đồng, đều là trong ngũ cảnh luyện khí sĩ, tại quê hương mình bên kia, tiểu đồng áo xanh còn không phải mỗi ngày la hét tranh thủ không bị người một quyền đâm chết ?

Trần Bình An mặc dù một bụng nghi hoặc, thế nhưng là đối với tuổi trẻ đạo sĩ cảm nhận, lại tốt mấy phần.

Tuổi trẻ đạo sĩ không có chú ý tới Trần Bình An nghi hoặc, chính ở chỗ này an ủi bên người "Trần công tử", "Bất quá Trần công tử yên tâm chính là, chúng ta trên núi có cái thuyết pháp, bất luận cái gì một tòa môn phong chính phái tông chữ đầu Tiên gia, hạt cảnh ngàn dặm bên trong, tuyệt không đại yêu quấy phá, đạo lý rất đơn giản, đại yêu nhóm không có cái kia lá gan làm hại nhân gian. Một khi bị trong ngũ cảnh tiên sư biết được, nói không chừng ngày trước liền muốn chặt đầu, đúng không?"

Trần Bình An cười gật đầu nói là.

Người đọc sách vào núi thăm tiên, một mực là các đời văn nhân giấy bút bên trong trọng đầu hí, thần tiên cải trang cách ăn mặc, dạo chơi nhân gian, trêu đùa thế nhân, cũng là.

Trên núi ngoài núi, giữa hai bên, ngẫu đứt tơ còn liền.

Trần Bình An cũng là lên thuyền về sau, mới biết rõ bao quát Bảo Bình Châu ở bên trong ba châu bản đồ, giống Long Tuyền chỗ như vậy, ít càng thêm ít, rất nhiều lão bách tính, cuối cùng cả đời, cực khổ lao碌碌, đều chưa từng nhìn thấy qua một lần cái gọi là trên núi thần tiên.

Đạo sĩ Trương Sơn là cái mà mà nói nói lòng nhiệt tình, nói chuyện phiếm về sau, nghe nói Trần Bình An ra cửa bên ngoài, thậm chí ngay cả một quyển Bạch Trạch Đồ đều không có mang theo, liền chết sống phải đem chính mình cái kia quyển Bạch Trạch Đồ đưa cho Trần Bình An, nói này tấm quyển trục bất quá bỏ ra hai ba văn Tiểu Tuyết tiền, mà lại cùng cái kia nghe yêu chuông lục lạc không có sai biệt, là nhất nhập môn giá rẻ đồ vật, xuất từ một tòa tư gia tác phường, thô ráp không chịu nổi, khắc bản qua loa, chính là tặng lễ đều khó coi, đã người Trần Bình An là nhu

cầu cấp bách một bức, chuẩn bị bất cứ tình huống nào, vậy liền vừa vặn cầm lấy đi trước dùng đến, dù sao hẳn Trương Sơn sớm đã nhớ kỹ trong lòng.

Vậy đại khái chính là cái gọi là thiện tài đồng tử gặp gỡ tán tài đồng tử ?

Trần Bình An không dám trắng thu, tiện tay nhập trong tay áo, che lấp tung tích, sau đó khống chế Phương Thốn vật Thập Ngũ, lấy ra hai cái Tiểu Tuyết tiền, giao cho đạo sĩ Trương Sơn, người sau do dự một chút, liền chỉ lấy một văn Tiểu Tuyết tiền, còn nói cũ kỹ như vậy vật kiện, một văn tiền đều bán đắt. Kỳ thật lúc trước tao ngộ vị kia áo cưới nữ quý, mù mắt đạo nhân liền đưa tặng có một bức sư môn tổ truyền « Sưu Sơn Đồ », so với Trương Sơn này tấm Bạch Trạch Đồ, xác thực tốt không biết gấp trăm ngàn lần, bất quá Trần Bình An chuyển giao cho Lâm Thủ Nhất, mà lại Trần Bình An một bên leo núi một bên lật xem Bạch Trạch Đồ, đồng dạng nhìn đến say sưa ngon lành, nhất là có chút tình quái quỷ mị hình vẽ, là bức kia « Sưu Sơn Đồ » chưa từng ghi chép hội họa, càng làm cho Trần Bình An cảm thấy thu hoạch tương đối khá.

Vào núi một chuyện, đạo sĩ Trương Sơn chỉ sợ lại bạt sơn thiệp thủy mười năm, đều chưa hẳn hơn được người quê mùa Trần Bình An.

Cho nên Trần Bình An đi được rất đi bộ nhàn nhã, kiếm gỗ đào đạo sĩ mặc dù không đến mức thở hồng hộc, nhưng cũng không dễ dàng.

Trần Bình An không có giống côn trên thuyền như vậy cẩn thận chặt chẽ, thời thời khắc khắc, tận lực tăng thêm hành tẩu thời điểm bước chân động tĩnh, thứ nhất là Trần Bình An tại trúc lâu luyện quyền về sau, minh bạch một cái đạo lý, tiếng lòng yêu cầu lỏng có độ. Thứ hai chạy tại biển mây côn thuyền, cùng côn thuyền bên dưới một bên nước Thổ Sơn sông, khác biệt một trời một vực, Trần Bình An không cần cẩn thận quá mức, chính là bình thường ba cảnh vô phu, đơn thương độc mã du lịch hành tẩu ở một nước cương vực, cũng sẽ không có quá lớn uy hiếp, cuối cùng, một cái nguyên nhân trọng yếu nhất, là Trần Bình An đối với đạo sĩ

Trương Sơn rất yên tâm, loại này mới quen đã thân cảm giác, Trần Bình An cực kỳ tin cậy, tựa như trước đó nhìn thấy đứng tại học thực bên ngoài Tề tiên sinh, đứng tại Lý thị gia môn miệng Lý Hi Thánh.

Trần Bình An tin tưởng trực giác của mình.

Theo hai người cùng một chỗ gặp núi qua núi gặp nước liên quan nước, rất nhanh liền đi qua hai tuần thời gian, trên đường đi thuận gió thuận nước, cũng không gợn sóng gầy, Trần Bình An cùng tuổi trẻ đạo sĩ cũng càng quan hệ thân cận, Trần Bình An sẽ không che giấu chút nào mà tu hành sáu bước chạy cộc, dừng bước nghỉ ngơi khoảng cách liền sẽ luyện tập kiếm lô, mà đạo sĩ Trương Sơn tu hành lại là ngũ Lôi chi pháp, bởi vì Lâm Thủ Nhất cùng mù mắt đạo nhân nguyên nhân, Trần Bình An đối với cái này cũng không lạ lẫm, Trương Sơn thường thường bày ra kỳ quái tư thế, kim kê độc lập, lấy tay nắm đấm trọng kích phần bụng một chỗ khí phủ, phát ra cực có quy củ tiếng thét, hoặc là khuỷu tay uốn lượn, ngón tay chống đỡ cái cổ kinh mạch, một cái tay khác, hai ngón khép lại làm kiếm, ngậm kín miệng, bụng như tiếng sấm, phát ra buồn buồn y thở dài âm điệu.

Đây là Trần Bình An lần thứ nhất gặp được đối đãi tu hành, chăm chỉ không ngừng, so với chính mình luyện quyền không kém chút nào nhân vật.

Cái này chỉ sợ cũng là hai người có thể một mực kết bạn xuôi Nam nơi mẫu chốt.

Đều ăn đến khổ, còn có thể thích thú.

Ngẫu nhiên màn đêm buông xuống, hai người tìm kiếm được một chỗ che gió che mưa chỗ ở, hoặc miếu cổ hoặc sơn động, dấy lên đồng lửa, tuổi trẻ đạo sĩ sẽ cùng Trần Bình An nói đều Lô Châu kiếm tu lợi hại, nói bên kia đạo sĩ bị người khác khinh khỉnh, đồng dạng là một cái pháp bảo linh khí, kiếm tu xuất thủ mua sắm, mười văn Tiểu Tuyết tiền liền có thể

mua đi, đạo sĩ đi mua, khả năng liền muốn ra gấp đôi giá cả, tính tình ôn hòa tuổi trẻ đạo sĩ, sau khi nói đến đây, mới có thể lần đầu tiên lộ ra tức giận bất bình về mặt, nói về sau nếu là có thể, hẳn nhất định phải sửa đổi một chút những này quy củ.

Tuổi trẻ đạo sĩ trước đó xác định Trần Bình An là người luyện võ sau, kỳ thật trăm mối vẫn không có cách giải, nếu nói luyện khí tu tiên, là dưới gầm trời lớn nhất động tiêu tiền, như vậy tập võ chính là hoàn toàn xứng đáng thứ hai, giống nhau là muốn ăn rơi vàng bạc vô số. Hãn Trương Sơn từ lúc sau khi xuống núi, liền không có vượt qua một ngày dễ chịu thời gian, chợt có đoạt được, đều tại trăm vậy cân nhắc về sau, đổi thành từng trương có thể bằng thân bảo mệnh phù lục, một hai kiện thích hợp nhất hàng yêu trừ ma pháp khí, liền giống với đơn giản nhất một trương Thần Hành Phù, có thể trợ giúp tuổi trẻ đạo sĩ tại tao ngộ đại yêu hiểm trở thời khắc, nhanh chóng thoát ly chiến trường, đi hướng vài dặm địa ngoại, liền muốn hao phí Trương Sơn ba mươi văn bông tuyết tiền, một văn bông tuyết tiền, ít nhất giá trị trăm lượng bạc ròng, ý vị này Trương Sơn tại chợ búa bách tính nhân gia, phải dựa vào bản sự của mình kiếm đến cực kỳ ít ba ngàn lượng bạc, mới có thể mua được một trương Thần Hành Phù.

Thế nhưng là tuổi trẻ đạo nhân ba cảnh tu vi, ở trên núi kiếm tu, dưới núi kiếm khách nhiều vô số kể đều Lô Châu, một đường gian khổ xuôi Nam, dựa vào lần lượt sát se hàng yêu trừ ma, hàng yêu, kỳ thật đều là ngang bướng tinh quái chiếm đa số, trừ ma, càng là chưa mở linh trí mộ hoang quỷ vật thôi, kiếm tiền kiếm được rất không dễ dàng, một số thời khắc gặp gỡ cái thực lực cường hãn hai cảnh yêu mị, tuổi trẻ đạo nhân nói không chừng còn muốn lấy lại một chút vốn liếng đi vào, chân chính kiếm tiền đại đầu, vẫn là Thủy Lục đạo tràng cùng đỏ trắng việc vui, nhất là một chút cái cần đại lượng đạo sĩ cho đủ số tiểu sẽ, đến tiền nhanh nhất dễ dàng nhất, chỉ tiếc cái này chuyện tốt, có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Thế là Trương Sơn nghe nói Bảo Bình Châu tôn trọng Đạo giáo về sau,

không thể so với đều Lô Châu như thế xem thường đạo nhân, liền muốn lấy vượt châu xuôi Nam, tới này vừa nhìn nhìn có thể hay không có chút cơ duyên, kết quả lên thuyền không bao lâu, thiếu chút nữa chết đói, cái này khiến tuổi trẻ đạo nhân đối với lần này Bảo Bình Châu chuyển đi, trong lòng tràn đầy vẻ lo lắng.

Cổ Du Quốc cương vực không lớn, hai người qua rất nhanh đường biên giới, đi vào y phục rực rỡ quốc cảnh bên trong, ban đêm đi đường, đột gặp mưa to, kỳ quái là, hai người tiến vào một đầu ít ai lui tới dãy núi sau, đi hơn mười dặm đường núi, bốn phía đều không có một chỗ thích hợp địa phương tránh mưa, quái thạch khí phách, nhiều trần trụi dốc đá, mà lại trên núi chột có đại thụ, cũng nhiều chết héo, một chút khó được mang theo màu xanh biếc cây cối, cũng xa còn lâu mới được xưng là cảnh lá rậm rạp, cho nên đậu nành lớn nhỏ hạt mưa nện ở trên thân hai người, liên miên bất tuyệt, có thể nện đến để cho người ta đầu khó chịu, Trần Bình An tại Lạc Phách Sơn trong trúc lâu, võ phu ba cảnh rèn luyện đến có thể xưng biến thái, đương nhiên mặt không biến sắc tim không đập, thế nhưng là đạo sĩ Trương Sơn bước lên ba cảnh không bao lâu, luyện khí sĩ thể phách trình độ bền bỉ, vốn là trời sinh không dường như cảnh thuần túy võ phu, mà lại hãn ba cảnh nội tình, đánh cho đồng dạng, cho nên tuổi trẻ đạo nhân sắc mặt trắng bệch, bờ môi xám xanh, Trần Bình An biết rõ cố gắng nhịn đi xuống, Trương Sơn coi như chống nổi đêm nay đêm mưa, sáng mai chỉ sợ cũng sẽ một bệnh không ở nổi.

Trần Bình An dừng lại bước chân, võ võ Trương Sơn bả vai, lớn tiếng nói cho Trương Sơn tại nguyên chỗ bất động, tận lực bảo trì bình ổn hô hấp, hãn đi tăng tốc bước chân, một mình đi tìm một chút đường ra, mặc kệ giống như kết quả, một nén nhang bên trong, khẳng định sẽ trở về tìm hãn. Trương Sơn ngăn người, bị mưa to tầm tã nện đến có chút choáng tuổi trẻ đạo nhân, bờ môi khê nhúc nhích, tiếng nói yếu ớt ruồi muỗi, mưa to thời gian, dù là Trần Bình An đều không nghe rõ ràng hãn đang nói cái gì, chỉ là mắt thấy Trương Sơn thân thể càng yếu đuối, không thể tiếp tục như thế cho mưa to đập xuống, Trần Bình An liền không do dự nữa, hướng hãn lộ ra một cái khuôn mặt tươi cười, quay người bước

nhANH tiến lên.

Tuổi trẻ đạo sĩ ngồi xếp bằng, bắt đầu kiệt lực chống cự rét thấu xương hàn ý.

Luyện khí sĩ dưới ngũ cảnh, được xưng là leo núi ngũ cảnh, dẫn dắt cơ thể người bên ngoài thiên địa nguyên khí, đến kiêu trúc, đá mài cơ thể người da thịt gân cốt máu. Thứ nhất, hai cảnh vì đồng bì cảnh cùng cỏ cây cảnh, có thể làm cho luyện khí sĩ da thịt cứng cõi, huyết khí tràn đầy, theo lý tới nói, một trận mưa to mà thôi, dù là lại lớn, bước lên đệ tam cảnh liễu gân cảnh tuổi trẻ đạo nhân, đã có thể Dẫn Khí rèn luyện gân cốt, nhưng là vị này gánh vác kiếm gỗ đào Long Hồ Sơn ngoại gia đệ tử, đi là Đạo giáo phù lục phái đường lối, càng nặng ngoại vật, tỷ như Thần Hành Phù, kiếm gỗ đào cái này pháp khí, nhục thân rèn luyện hiệu quả, cũng không xuất sắc, còn nữa trận này mưa xuân, quá mức gấp gáp mà lại "Âm trầm", khiến cho tuổi trẻ đạo sĩ tại trong lúc bất tri bất giác, thể nội chân khí tiêu hao cực nhanh.

Sắc mặt tuyết trắng tuổi trẻ đạo nhân ánh mắt mơ hồ, đang xoắn xuýt muốn hay không hái xuống bọc hành lý, từ bình sứ bên trong móc ra một khóa bổ khí đan dược, nhưng là một khóa tên là "Về dương" đan dược, phẩm cấp lại kém, cũng là thực sự một văn bông tuyết tiên, tuổi trẻ đạo nhân chỗ nào bỏ được, liền cắn răng đau khổ kiên trì, chờ mong lấy thiếu niên kia võ phu có thể đi sớm về sớm, đồng thời thành công tìm gặp một chỗ địa phương tránh mưa.

Đến trên núi, một ít thời điểm liền muốn nhận được trên núi khổ.

Điểm này, Long Tuyền tiểu trấn yêu vật chính là ví dụ, chợ búa bách tính không hề hay biết, Nguyễn Cung đúc kiếm âm thanh, lại để bọn chúng dục tiên dục tử.

Trần Bình An đang nhanh chóng đi ra nửa dặm địa ngoại, không còn ẩn tàng ba cảnh tu vi, cấp tốc vọt tới trước.

Khi hần nhìn thấy phía trước một gốc còn sót lại cành khô đại thụ, mấy bước chạy lấy đà, liền giẫm lên thân cây một chuỗi hướng lên giẫm đạp, bắt lấy một căn mục nát cành cây, nhẹ nhàng kéo một cái, thân hình bay lên, cành cây băng gãy rơi mà, Trần Bình An cũng đã cố gắng tiến lên một bước, đứng ở đại thụ chỗ cao, đưa tay che tại cái trán, đưa mắt nhìn ra xa, không thấy đèn đuốc, nơi cuối cùng lại có một tòa không cao nhỏ đỉnh núi, Trần Bình An nhẹ nhàng nhảy lên, hai chân tại trên cành cây đột nhiên một đạp, dựa thế bay lượn mà đi, sau lưng đại thụ âm vang ngã xuống đất.

Thân thể nghiêng về hướng xuống dưới, như là một mũi tên mũi tên thoát ra Trần Bình An sau khi hạ xuống, đưa tay một chưởng vỗ tại bùn nước vắng khắp nơi trên mặt đất, cả người hướng về phía trước lảo không lảo lộn, hai chân rơi xuống đất đồng thời, liền mũi chân điểm một cái, mèo eo vọt tới trước, cực kỳ linh hoạt, rất mau tới đến ngọn núi nhỏ kia đầu, trèo lên đỉnh về sau, tầm mắt khoáng đạt, nhưng là vẫn không thể nhìn thấy dù là một điểm đèn đuốc, cái này khiến Trần Bình An cảm thấy có chút phiền phức, thực sự không được, cũng chỉ có thể tại trên đường trở về, lâm thời chém vào cây cối, dựng ra một tòa thô ráp lều vải, nhưng nhìn cái kia Trương Sơn thần thái khí sắc, dù là trốn ở trong lều vải, một khi đốt không ở nổi đồng lửa, hơn phân nửa vẫn là sẽ phong hàn xâm thể, cảm lạnh sinh bệnh.

Trần Bình An kỳ thật đáy lòng cũng có chút buồn bực, cái này một mảng lớn thấp bé uốn lượn dãy núi, xác thực lộ ra chút cổ quái, hần đi qua sơn thủy cũng không tính ít, thật đúng là không có như thế cho người ta khô héo bại hoại cảm giác địa phương, nếu là âm khí âm u mộ hoang phần mộ ở giữa, hoang vu như vậy thì cũng thôi đi, nhưng sao như thế trận mưa to đều bên dưới đến so nơi khác rét lạnh ?

Ngay tại Trần Bình An dự định quay người đi tìm tuổi trẻ đạo sĩ thời điểm, đột nhiên phát hiện nhãn lực cuối cùng chỗ, lờ mờ xuất hiện một chút ánh sáng, tại hướng phương Bắc chậm rãi di động, ánh sáng tại màn

mưa bên trong có chút lay động, như một chiếc thuyền con tại kinh đào hải lãng bên trong chập trùng, bất cứ lúc nào cũng sẽ lật thuyền dập tắt. Trần Bình An suy nghĩ một chút, nhớ kỹ điểm này đèn đuốc đi phía trước hướng, cấp tốc quay người, đường cũ trở về, tìm được lung lay sắp đổ tuổi trẻ đạo nhân, đỡ lên hắc, nói phía trước có người đồng dạng đang đuổi đường ban đêm, nhìn xem có thể hay không tụ hợp, nếu là dân bản xứ thị, nói không chừng sẽ biết rõ địa phương tránh mưa.

Tuổi trẻ đạo sĩ mừng rỡ, Trần Bình An không nói hai lời công lên hắc, chạy vội tiến đến.

Trần Bình An công hộc kiếm gỗ hộp, đồng thời công một cái công kiếm gỗ đào tuổi trẻ đạo nhân, tại trong đêm mưa nhanh chân phi nước đại, trèo núi qua lĩnh, như giày đất bằng.

Theo tuổi trẻ đạo sĩ càng ngày càng buồn ngủ, viên kia đèn đuốc càng ngày càng sáng đường.

Trần Bình An thoáng chậm dần tốc độ, ngẩng đầu nhìn lại, hắc một mực đang quan sát bên kia tình cảnh, trong mưa to, đồng dạng là hai người kết bạn mà đi, thư sinh bộ dáng hai cái người trẻ tuổi, gánh vác rương sách, một người banh ra dù, một người cầm lửa đêm, mặc dù cùng Trần Bình An bọn hắc đồng dạng chán nản không chịu nổi, nhưng là so với tuổi trẻ đạo nhân thâm đạm, hai vị nho sam người đọc sách trên mặt ý cười, đang nói cái gì, tựa hồ đều không cảm thấy gió mưa chặn đường, là khổ gì sự tình, ngược lại là một cái đáng giá vui vẻ may mắn sự tình.

Hai người giống như đều không có phát giác được Trần Bình An lặng lẽ tới gần.

Điều này cũng làm cho Trần Bình An có chút yên tâm, gió trong đêm mưa rừng núi hoang vắng, sự tình ra vô thường tất có yêu, một khi gặp bất trắc, lại không thể bỏ qua công lên đạo sĩ, tất nhiên là một cuộc ác chiến.

Trần Bình An tại cách một khoảng cách chỗ, dùng Bảo Bình Châu lời tốt lớn tiếng gọi hàng.

Hai vị người đọc sách không có nghe được, tiếp tục tiến lên.

Trần Bình An lại một lần thở phào nhẹ nhõm, cho dù là luyện khí sĩ hoặc là rừng núi yêu vật, đạo hạnh cũng sẽ không cao, đương nhiên giai đoạn trước là đối phương không có cố ý giấu dốt.

Thẳng đến khoảng cách mười mấy bước bên ngoài, hai cái nho sam người trẻ tuổi mới phát hiện Trần Bình An.

Bọn hăn tranh thủ thời gian dừng bước, đối với Trần Bình An tranh thủ thời gian ngoắc, một phen nói chuyện với nhau sau, nhìn lấy tuổi trẻ đạo nhân trắng bệch sắc mặt, trong đó một vị y phục rực rỡ nước người đọc sách chỉ hướng một chỗ, an ủi nói: "Ta cuộc đời yêu thích du sơn ngoạn thủy, thường thường một mình phụ trách đi xa, nhớ kỹ nơi đây người ở hoang vu, nhưng là ước chừng ngoài ba bốn dặm, có một chỗ trạch viện, có thể là ẩn sĩ sở kiến, ta cùng Lưu huynh chuyển này chính là tiến về nơi đây, các người không ngại cùng chúng ta đồng hành."

Mặt khác bung dù một vị người đọc sách cười khổ nói: "Chúng ta nguyên bản tại một dặm địa ngoại dốc núi ngủ ngoài trời, chỗ nào nghĩ đến sẽ bên dưới lớn như vậy một trận mưa to, nếu như không phải Sở huynh hiểu được đường xá, thật là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay."

Trần Bình An vội vàng nói lời cảm tạ.

Hai vị bèo nước gặp nhau người đọc sách, một người giúp đỡ bung dù tại năm trước đạo nhân đỉnh đầu, chính mình xối mưa, công đến run lấy bấy.

Nguyên bản cầm trong tay lửa đem người đọc sách sắc mặt âm đạm, bởi

vì không có dù che mưa che chắn về sau, dù là lửa đem sử dụng dầu, không phải phàm vật, vẫn là tại mưa to hắt vầy phía dưới, cho dập tắt, thực sự không nở vút bỏ, liền nâng ở trong ngực.

Người đọc sách chỉ có thể dựa vào lần lượt thiểm điện lôi mình chiếu sáng, bằng vào trí nhớ gian nan tiến lên.

Thật đúng là bị bọn hăn tìm được một tòa trạch viện.

Giống như là châu quận chi thành bên trong giàu có môn hộ, tuy có thạch sư tọa trấn cửa lớn, nhưng là lộ ra tiểu xảo không lớn khí, chỉ là chẳng biết tại sao, tức không treo câu đối xuân, cũng không dán thiếp môn thần.

Cuối cùng còn có thể có cái dưới mái hiên tránh mưa thở dốc cơ hội.

Thu hồi dù che mưa người đọc sách tranh thủ thời gian dùng sức gõ cửa, không lo được cấp bậc lễ nghĩa bất lễ đếm.

Kết quả hồi lâu sau, cửa lớn mới chi chi nha nha mở ra, vừa vặn bầu trời một đạo thiểm điện bổ sáng lên màn đêm, lộ ra một trương tiểu tụy kinh khủng già nua khuôn mặt.

Dọa đến người đọc sách một cái lão đảo, kém chút ngã nhào về phía sau.

Đột nhiên xuất hiện tấm kia bà lão khuôn mặt, tại bỗng nhiên mà sáng lên màn mưa bên trong, đừng nói là dũng khí không tráng người đọc sách, ngay cả gặp nhiều sơn thủy thần quái Trần Bình An giật nảy mình.

Đám người chỉ cảm thấy trạch viện bên trong, chưa hăn so bên ngoài gió trời mưa mà tới sống yên ổn ấm áp.

Mà hàng yêu trừ ma một chuyện ở giữa nhất làm được đạo sĩ Trương Sơn, đã rất không nói nghĩa tức giận mê man đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 215: Hoạ mi

Mặt không có chút máu bà lão thân hình còng xuống, kinh ngạc nhìn qua ngoài cửa bốn người.

Gỗ cửa người đọc sách lá gan rất nhỏ, gặp được âm trầm khiếp người bà lão, đúng là không dám tự cho mình, trốn ở đồng bạn sau lưng, chỉ cảm thấy lên trời không đường nhập mà không cửa, khổ quá thay khổ quá thay.

Vị này thư sinh tuổi nhỏ yêu thích đọc bách gia điển tịch, thường thường có thể từ những cái kia rảnh rỗi ngẫu gửi đọc sách giấy bút bên trên, lật đến một chút không thiếu cái lạ quý mị tinh quái, cổ nhân cổ sự, trên đại thể phân hai loại, một loại son phấn kiều diễm, cùng loại hồ mị yêu thư sinh, lại có là trước mắt loại này, quý khí âm trầm, cho dù trời tối lúc vào ở, thế nào nhìn đình viện thật sâu, rường cột chạm trổ, may mắn sống đến lúc trời sáng rời đi, liền sẽ biến thành cáo thỏ ẩn hiện mộ hoang buồn bã mộ phần.

Bắp bệnh, trời đông giá rét, tay nâng lửa đem người đọc sách, so với đồng bạn muốn càng thêm gan lớn, điên điên phía sau sách lớn rường, một bên xoa tay sưởi ấm, một bên cười khổ nói: "Lão thẩm có thể hay không cho chúng ta ở nhờ một đêm ? Bên ngoài mưa thực sự quá lớn, chúng ta có bằng hữu bạn không nhịn được đông lạnh, đã ngất đi, nếu là lại không ấm cùng chỗ ngồi, có thể hay không sống qua tối nay cũng khó nói, mong rằng lão thẩm giúp đỡ chút, coi như là cứu người một mạng, còn hơn xây bảy cấp phù đồ."

Bà lão xụ mặt, nói khó đọc khó hiểu địa phương tiếng địa phương, tựa như là đang chất vấn cái gì.

Thư sinh đầy mặt đắng chát, đành phải dùng hết ầu đồng dạng tiếng địa

phương giải thích một phen.

Bà lão có chút chuyển động cặp kia mắt cá chết, tiếp cận Trần Bình An, đúng là đột nhiên dùng tới Bảo Bình Châu lời tốt, "Người tập võ ?"

Trần Bình An gật gật đầu.

Bà lão nhìn về phía Trần Bình An cũng tuổi trẻ đạo sĩ, lộ ra kiếm gỗ đào chuôi kiếm, tại mê man về sau, đạo sĩ Trương Sơn hô hấp ngược lại so với thanh tĩnh thời gian, càng thêm kéo dài trầm ổn, vậy đại khái chính là luyện khí sĩ chỗ thần kỳ, khắp nơi phản phác quy chân, ngoài dự liệu. Bà lão phát hiện chuôi này kiếm gỗ đào sau, híp mắt lại, "Người bằng hữu là người tu đạo ?"

Trần Bình An tiếp tục gật đầu.

Bà lão cuối cùng nhìn về phía cái kia sợ hãi rụt rè cầm dù người đọc sách, "Đọc sách người ?"

Bên hông treo một cái dương chi ngọc đeo thư sinh lắc đầu nói: "Còn không khoa cử công danh, không tính là người đọc sách."

Bà lão giật giật khóe miệng, đầu vai nhoáng một cái nhoáng một cái mà nhường ra con đường, "Tất nhiên đều là nhà đứng đắn, vậy thì mời tiến a, nhớ kỹ sau khi vào cửa, tại riêng phần mình gian phòng nghỉ ngơi chính là, không nên tùy tiện đi loạn, đã quấy rầy chủ nhân nhà ta, tự gánh lấy hậu quả. Trong phòng có chậu than hỏa lô, chư vị công tử hết thấy tự tiện, không cần hỏi thăm, người tới là khách, chủ nhân nhà ta còn không đến mức vì thế tính toán chi li."

Bà lão đóng cửa thời điểm, nhìn chung quanh một phen, sau đó cấp tốc đóng lại cửa lớn, nặng nề cửa lớn tại bà lão trong tay, phảng phất nhẹ như lông hồng, âm âm.

Nhà này tòa nhà thật không nhỏ, hẳn là bốn nhà sân nhỏ, Trần Bình An ở bên trong bốn người được an bài tại thứ hai tiến đại viện, liền bị cáo tri không thể đi hướng về sau một bên đình viện. Tòa nhà vểnh lên mái hiên nhà điêu khắc có thụy thú, hoa điêu cùng sơn thủy Vân Văn, giấy cắt hoa tinh mỹ, sân nội địa mặt dùng xanh đỏ hai màu gạch đá lát thành, chủ thứ con đường rõ ràng, ngay ngắn trật tự.

Khoanh tay hành lang kết nối lấy chính phòng sương phòng, để tại ngay sau đó loại này trời mưa, tự do hành tẩu.

Bà lão bóng người chui vào dính liền hai ba tiến sân nhỏ chật hẹp hành lang, một mảnh đen kịt, bỗng nhiên một cái thiểm điện, hai vị thư sinh còn chưa thu tầm mắt lại, vừa vặn nhìn thấy bà lão trắng bệch khuôn mặt tươi cười, dọa đến hai người hồn phi phách tán, vội vàng đi hướng liền nhau sương phòng, riêng phần mình họ Sở, lưu hai vị thư sinh, không dám riêng phần mình chìm vào giấc ngủ, đành phải tạm thời tụ tại một gian phòng ốc, họ Lưu thư sinh thả xuống ô giấy dầu sau, khêu đèn đêm đọc sách thánh hiền, dùng cái này tăng thêm lòng dũng cảm.

Họ Sở người đọc sách lá gan hơi lớn, nếu không cũng sẽ không biết được nơi này có tòa nhà, hẳn buông xuống lửa đèn, bắt đầu chơi đùa chậu than, từ rương sách bên trong xuất ra giấy dầu bao khóa kín cây châm lửa, rất nhanh lên một chút đốt lửa than, phòng ốc rất nhanh liền ấm áp lên. Hắn nhìn quanh bốn phía, đưa tay đề lên giường chiếu, đệm chần hiện ra nhàn nhạt ẩm ướt mùi nấm mốc, chỉ là cái này cũng không thể tránh được, y phục rực rỡ nước tại năm nay vào xuân về sau, mưa dầm liên tục, cơ hồ không có cái gì lớn mặt trời, ngược lại không tốt đối với chuyện như thế này trách móc nặng nề chủ nhân, huống chi có cái nghỉ chân địa phương, đã là vạn hạnh trong bất hạnh.

Họ Sở người đọc sách đầu buộc màu xanh khăn vuông, dáng người thon dài, tướng mạo đường đường, trên trán, có một luồng nghiêm nghị chính khí, hắn nhìn quanh bốn phía, phát hiện cửa sổ nghiên cứu hay thay đổi, kiểu dáng tinh xảo mà lại ngụ ý mỹ hảo, điêu khắc có con dơi, cá chép

cùng linh chi các loại, bình thường chỉ có thư hương môn đệ mới có này tâm tư. Hắn đột nhiên xích lại gần cửa sổ, ngưng thần nhìn lại, phát hiện hai phiến cửa sổ ở giữa hơi rộng cây gỗ bên trên, giống như có một ít sơn son dấu vết, chữ viết pha tạp, mơ hồ không rõ, lơ mơ nhìn ra là một chút phù lục văn tự.

Theo trong phòng dần dần ấm áp, họ Lưu người đọc sách lá gan cũng lớn một chút, liền thả ra trong tay sách vở, nhìn thấy đồng bạn giống như đang ngó chừng cửa sổ nhìn, liền thuận hẳn ánh mắt ngẩng đầu nhìn lại, kết quả nhìn thấy ngoài cửa sổ một bên một mảnh đỏ bừng, chiếu rọi ra một trương già nua khuôn mặt, khàn khàn lên tiếng nói: "Sắc trời đã tối, mong rằng hai vị công tử sớm đi nghỉ ngơi a."

Đốt đèn lồng tuần tra ban đêm bà lão lần này đột nhiên xuất hiện, đem hai cái thư sinh kém chút cho dọa chết tươi.

Bà lão mới vừa từ sân nhỏ đối diện sương phòng đi tới, bên kia lưng hộp thiếu niên đồng dạng là khêu đèn đọc sách, đồng dạng là nhìn về phía cửa sổ, liền không có như vậy thất kinh, bà lão lung lay đầu, tập tễnh đi xa, ha ha cười nói: "Người đọc sách lá gan, đến cùng là nhỏ một chút."

Đối diện sương phòng.

Trần Bình An nghiêng đứng ở cửa sổ phụ cận, nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Vợ bà đi."

Nguyên lai tuổi trẻ đạo sĩ khi tiến vào tòa nhà trước đó, liền tỉnh táo lại, nuốt xuống một khóa Hồi Dương Đan, liền Trần Bình An cái kia trong giang hồ rượu mạnh, lập tức liền tinh thần toả sáng, nguyên bản hẳn không nguyện ý lãng phí một khóa đan dược, nhưng là hắn đột nhiên cảm thấy có yêu khí lóe lên một cái rồi biến mất, không còn dám keo kiệt đan dược, một văn Tiểu Tuyết tiền, cuối cùng không sánh bằng tính mạng mình. Đạo sĩ Trương Sơn từ trên giường ngồi dậy, phủ thêm một cái mới tinh đạo bào, xoay người ngồi tại chậu than bên cạnh một bên,

đưa tay sưởi ấm sưởi ấm, dè thấp giọng âm nói: "Trần Bình An, tối nay hai ta thay phiên gác đêm a, không phải thật sự là không yên lòng, luôn cảm thấy nơi này không thích hợp."

Trần Bình An cười nói: "Người chỉ cần đem buộc lên nghe yêu linh kiểm gỗ đào, treo ở cửa sổ phụ cận là được rồi, ta đối với yêu quái tinh mị không có gì giải, cho nên vẫn là yêu cầu chuông lục lạc giúp đỡ nhắc nhở, về phần gác đêm, ta rất sợ trường, người yên tâm đi ngủ, thật có sự tình, ta không đến nỗi ngay cả thông tri người cũng làm không được."

Đạo sĩ Trương Sơn suy nghĩ một chút, tìm cái lý do, "Treo tốt kiểm gỗ đào cùng nghe yêu chuông lục lạc, đường nhỏ lại sấy một chút lửa, ngang tử xương ấm thấu ngủ tiếp không muộn."

Tuổi trẻ đạo sĩ tại treo chéch kiểm gỗ thời điểm, Trần Bình An nói rằng: "Cửa sổ nghiên cứu bên kia đã từng có người vẽ bùa, bất quá thời gian lâu dài, đã nhìn không quá rõ ràng, nhưng hẳn là các người Đạo gia phù lục, người có nhận hay không đến ?"

Tuổi trẻ đạo sĩ nguyên bản không có chú ý, tại Trần Bình An lên tiếng nhắc nhở sau, cẩn thận xem xét, lúc này mới phát hiện dấu vết để lại, không khỏi bội phục Trần Bình An can đảm cẩn trọng, tinh tế dò xét về sau, sắc mặt của hắn càng ngày càng nặng nặng, cuối cùng duỗi ra ngón tay nhẹ nhàng bôi qua sơn son dấu vết, tại chóp mũi hít hà, trầm mặc ngồi trở lại cái ghế, "Nếu quả thật như đường nhỏ suy nghĩ, liền có chút phiền phức, cửa sổ nghiên cứu bên trên vẽ chi phù, chính là để mà đuổi quỷ đỏ thư, coi tàn tích, nên là Thần Cáo tông xanh từ phù một loại, lấy đặc thù sơn son viết liền thần tiên xanh từ, uy lực to lớn, mà lại nếu là Thần Cáo tông cao nhân tiên bối thủ bút, thậm chí cơ hồ viết đầy hơn phân nửa cửa sổ, mà lại đặt bút gấp rút, có thể nghĩ, vị kia tiên bối cần phải đối mặt tà ma quỷ vật, tất nhiên đạo hạnh không cạn."

Tuổi trẻ đạo nhân ai thán một tiếng, hồi hận nói: "Sớm biết như thế, đường nhỏ lúc trước liền không nên tiết kiệm viên kia Hồi Dương Đan,

sớm ăn xuống, cũng không trở thành tới gần tòa nhà thời điểm, vẫn là hôn mê bất tỉnh, không phải đường nhỏ đối với phong thủy phong thủy một đường, hơi có tâm đắc, ở phía xa thêm chút dò xét, liền có thể đại khái nhìn ra nhà này tòa nhà tàng phong tụ nước, nói chung bên trên là cái gì lưu phái, cùng tụ lại phong thủy căn bản chi pháp, là dương còn thuần âm, phải chăng chệch hướng chính đạo, chỉ cần nhận ra đại khái mạch lạc, liền có thể thôi toán ra rất nhiều chuyện. . . Trần Bình An, thật xin lỗi, là tiểu đạo hại thân người hãm hiểm cảnh. . ."

Trần Bình An nghe tuổi trẻ đạo sĩ tự trách lời nói, chưa hề nói cái gì lời an ủi, chỉ là trêu ghẹo nói: "Mở lớn thiên sư, trừ ma vệ đạo, không phải người sở trường trò hay sao?"

Tuổi trẻ đạo sĩ vội vàng khoát tay, "Đừng đừng đừng, đường nhỏ nhưng không đảm đương nổi 'Thiên sư' xưng hô thế này."

Nói đến đây, Trương Sơn liền có chút ước mơ, nhẹ giọng nói: "Chân chính thiên sư, là Long Hồ Sơn Thiên Sư phủ Trương thị dòng chính con cháu, từng cái mặc màu vàng khoát tím, là thế tập mấy ngàn năm trên núi tế tướng, trừ cái đó ra, bước lên trong ngũ cảnh họ khác thiên sư, cũng có tư cách thu hoạch được 'Thiên sư' ban thưởng số, nhưng tương tự là Long Hồ Sơn Thiên Sư, cũng chia thật nhiều loại, đầu nhất đẳng thiên sư, là tiến vào Long Hồ Sơn tổ sư đường hưởng thụ hương hỏa bên trên ngũ cảnh lão thần tiên, lại hưởng xuống chính là sinh ra chính là Hoàng tử quý nhân Trương thị đích truyền, một người trong đó, tương lai sẽ phụ trách 'Thiên Sư Ấn' cùng một cái tiên kiếm, lại hưởng xuống, chính là tại Long Hồ Sơn kết mao tu hành rất nhiều họ khác thiên sư, Long Hồ Sơn xem như một tòa tự nhiên phúc địa, đối ngoại mở ra, chỉ cần những cái kia luyện khí sĩ, đáp ứng tu đạo có thành tựu về sau, xuống núi trăm yêu trừ ma là được, đến lúc đó Long Hồ Sơn sẽ ban thưởng bên dưới một thanh gỗ đào chế thành kiếm gỗ, đây cũng là Long Hồ Sơn khí lượng chỗ, để cho chúng ta những này Biệt Châu đạo sĩ, đều muốn vô cùng tâm thần hướng tới."

Trần Bình An nghe được cẩn thận, cảm thấy cái này Long Hồ Sơn cùng Trương Thiên Sư nhóm, thật là không tệ.

Mưa to mưa lớn.

Nhà này tòa nhà cửa ra vào hai tòa tiểu xảo thạch sư, lúc thỉnh thoảng phát ra một hồi rất nhỏ băng liệt tiếng vang.

Bà lão đứng tại thứ ba tiến sân nhỏ chính phòng bên ngoài, giẫm tại một đầu trên băng ghế nhỏ, đem cái kia ngọn đèn lồng treo ở cột trụ hành lang lồng trên kệ, đèn đuốc lơ mờ, theo gió phiêu diêu.

Phốc một chút, đèn đuốc dập tắt, nguyên lai là bên trong một bên ánh đèn đã đốt hết.

Bà lão ho khan một lần nữa đứng lên băng ghế, hái xuống đèn lồng, từ trong tay áo lấy ra một cái đồ tươi như máu mới tinh ánh nển, nếu là nhìn kỹ, lại không bắt đèn, bà lão xoay người đưa lưng về phía sân nhỏ, từ trên đầu nhổ xuống một căn tóc trắng, đột nhiên cắm vào ánh đèn trung tâm, phảng phất là dùng cái này xem như bắt đèn tài liệu, sau đó bà lão đối ánh nển nhẹ nhàng a một hơi, ánh đèn trong nháy mắt nhóm lửa, để vào đèn lồng về sau, lại lần nữa treo ở cột trụ hành lang bên trên.

Chiếc đèn này lồng, cứ như vậy có chút lay động, đèn đuốc lập loè tại đại trạch bên trong.

Nếu là sáng sửa bóng đêm, tất nhiên sẽ rước lấy thiêu thân lao đầu vào lửa, chính là không biết cái này rừng núi hoang vắng trong đêm mưa, nó tồn tại, ý nghĩa ở đâu.

Tuổi trẻ đạo sĩ không có ý đi ngủ, Trần Bình An ngậm nhỏ ngậm nhỏ uống vào màu son hồ lô rượu bên trong rượu mạnh, nghe Trương Sơn nói lúc trước hẳn mấy lần tao ngộ yêu ma mạo hiểm kinh lịch, Trần Bình An làm cái im lặng thủ thế, tuổi trẻ đạo sĩ vô ý thức nhìn về phía cửa sổ

kiếm gỗ đào, chuông lục lạc yên tĩnh, cũng không dị dạng.

Rất nhanh cửa phòng bên kia truyền đến tiếng đập cửa, nguyên lai là cái kia hai vị người đọc sách cùng nhau bái phỏng, Trần Bình An tay cầm hồ lô rượu, đi qua mở ra cửa, ngoài cửa tiếng mưa rào thế vẫn như cũ dọa người, mà lại oai phong nghiêng mưa, đến mức hành lang mặt đất đều không có một chỗ khô ráo địa phương, họ Sở thon dài thư sinh cầm trong tay dù che mưa, một tay mang theo bầu rượu, mặt mỉm cười, họ Lưu người đọc sách hai tay ghé vào miệng một bên, a khí sười ầm, cười nói: "Sở huynh lần này ra cửa, mang theo mấy bình rượu ngon, bây giờ còn lại một bình, nói ra không sợ các người trò cười, ta tối nay là không dám vào ngủ, liền nghĩ có thể hay không mượn tửu kình, sau khi trở về đến cái ngược lại đầu liền ngủ, Sở huynh liền nói độc vui vui mừng mừng không bằng chúng vui vui mừng mừng, nếu là hai vị nguyên ý uống rượu mấy ngụm, chúng ta cộng ầm một phen ? Trước đó nói tốt, tửu lượng của ta là ít nhất nửa cân mới ngược lại, cho nên các người chỉ có thể thoáng uống một chút, thứ lỗi thứ lỗi."

Trần Bình An nhắc lên trong tay chu hồ lô rượu, cười nói: "Chính ta đã mang rượu, các người có thể ba người phân một bình."

Lúc đó cho Trần Bình An cùng tuổi trẻ đạo nhân bung dù họ Lưu người đọc sách, nhanh chân đi vào gian phòng, cởi mở cười to, "Như thế rất tốt, như thế rất tốt."

Họ Sở người đọc sách cười theo đuôi phía sau, đem dù che mưa đặt ở chân tường cây, bốn người ngồi vây quanh chậu than, nướng rượu một lát, họ Lưu thư sinh vỗ đầu một cái, "Chén rượu quên cầm."

Sau đó hần cười khổ nhìn về phía đồng bạn, "Sở huynh, ta là không dám đi cầm."

Họ Sở thư sinh cười đứng dậy, bất đắc dĩ nói: "Nếu là thế gian thật có quỷ thần, chẳng phải là không cần sợ chết rồi? Là chuyện tốt mới đúng."

Lại nói, người đọc sách trong bụng tự có hạo nhiên chính khí, chắc hẳn quỷ thần cũng phải kính sợ mấy phần, người sợ cái gì."

Người càng nhiều, ngồi trên ghế họ Lưu thư sinh thì có tức giận, trò đùa nói: "Ta liền nho nhỏ cử nhân đều thi không trúng, nói rõ trong bụng hạo nhiên chính khí không có bao nhiêu cân lượng, đương nhiên sợ hãi, Sở huynh lại là tiến sĩ chi tài, hơn xa tại ta, đương nhiên có thể không cần sợ hãi."

Họ Sở thư sinh cười lắc đầu, bước nhanh mà rời đi, thân ảnh của hắn rất nhanh liền xuất hiện tại đối diện sương phòng, sau đó đẩy cửa đóng cửa, bước nhanh đi trở về, lấy ra bốn cái chén rượu, chén rượu vách trong, vẽ có hai cái hùm dũng oai vệ khí phách hiên ngang năm màu gà trống, đạo sĩ Trương Sơn tiếp nhận một cái ly uống rượu, thử thăm dò hỏi: "Sở huynh, Lưu huynh, cái này sẽ không phải là y phục rực rỡ nước đặc hữu gà chọi chén a?"

Họ Lưu thư sinh nhàn tình sáng lên, "Đạo trưởng cũng đã được nghe nói chúng ta y phục rực rỡ nước gà chọi chén ?"

Trên bàn đèn đuốc không đủ sáng tỏ, tuổi trẻ đạo nhân liền hai ngón vẽ ở chén rượu, đem nghiêng về, mượn chậu than lửa than ánh sáng, tử tế quan sát lấy hai cái năm màu gà trống, cảm khái nói: "Đại danh đỉnh đỉnh, đại danh đỉnh đỉnh a, tự nhiên sớm có nghe thấy, đường nhỏ đến từ phía Bắc đều Lô Châu, hành tẩu giang hồ thời điểm, đã từng thấy qua hai vị võ lâm hào khách vì thế ném một cái thiên kim, mượn gà chọi đến đánh bạc, rất thần kỳ, nghe nói chỉ cần chén rượu đổ vào hơn phân nửa rượu nước, lại hướng chén vách tường rót vào một sợi linh khí, hai cái gà trống liền sẽ tự hành đánh nhau, không chết không thôi, mà lại cho dù là trong ngũ cảnh thần tiên bên trong mười cảnh các Thánh Nhân, đều chưa hẳn nhìn đến chuẩn thẳng bại hướng đi, cho nên gà chọi chén chỉ cần ra các người Bảo Bình Châu, giá cả chính là gấp trăm lần nghìn lần hướng lên tăng vọt, Nam Giản quốc toà kia bến đò, y phục rực rỡ nước gà chọi chén, chính là lên thuyền trọng yếu hàng hóa một trong."

Họ Lưu thư sinh sắc mặt rất có tự đắc, gật đầu cười nói: "Cái gì linh khí mất linh tức giận, ta cũng không rõ ràng, chỉ biết rõ chúng ta y phục rực rỡ nước giang hồ tông sư, ưa thích dùng cái này tìm niềm vui, hưởng trong chén đổ vào rượu nước sau, dù sao bọn hân chỉ cần hai ngón bóp, liền có thể để gà chọi chén sống tới, sau đó tranh đấu không ngớt, thẳng đến phân ra thắng bại. Về phần vì sao huyền diệu như thế, ta từng tại các nơi huyện chí bên trên, thấy qua một chút ghi chép, nói là nung gà chọi chén năm màu thổ, là dưới gầm trời phần độc nhất thú vị chi vật, mà lại tương truyền này thổ một khi rời đi y phục rực rỡ quốc cảnh bên trong, rất ngắn thời gian liền sẽ thay đổi mùi, cùng bình thường thổ chất lại không khác biệt, cho nên mới khiến cho gà chọi chén thành chúng ta độc hữu đồ sứ."

Đạo sĩ Trương Sơn tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nghĩ thầm ai nếu là có thể lũng đoạn gà chọi chén đất sét trắng, chẳng phải là ngày thu đấu vàng, một đêm chột giàu ?

Trần Bình An tin tưởng thuyết pháp này, bởi vì đối với thổ nhượng thuộc tính, Trần Bình An bởi vì đốt sứ nguyên nhân, tiếp xúc rất sâu, Long Tuyền hầm lò công đời này qua đời khác đều là hầm lò công, đốt sứ liền cần cùng thổ đánh giao tế, cho nên Trần Bình An nghe nói qua không ít thần thần đạo nói thuyết pháp, tỉ như Diêu lão đầu đã từng nói qua, bùn đất rời mà, cuối cùng là tổ thành Nê Bồ Tát, ăn hương hỏa; vẫn là đốt tạo thành đồ sứ, đưa vào hoàng đế trong nhà; hoặc là thành lão bách tính trong nhà phá bình nát bình, khó thoát dùng lửa đốt nước thấm, đều là có nó lai lịch, đều có các mệnh, cùng người tương tự.

Họ Lưu thư sinh uống rồi ba lượng rượu, đỏ bừng cả khuôn mặt, vừa vặn hơi say rượu, là trạng thái tinh thần tốt nhất thời khắc, có chút lắc đầu, cười hỏi nói: "Đạo trưởng gánh vác kiếm gỗ đào, vừa nhìn chính là người trong chốn thần tiên, có thể hay không để cái này gà chọi chén 'Sống' tới đây ? Nếu là có thể, chúng ta không ngại đánh cược một keo, tìm một chút việc vui, đánh cược nhỏ di tình, chúng ta cược chút cái gì

?"

Vị này người đọc sách trên mặt toả ra một luồng khác thường thần thái, rõ ràng, có uống hay không rượu, hoàn toàn chính là hai người, mà lại bao nhiêu còn có chút cợt tính.

Họ Sở thư sinh thở dài một tiếng, nhẹ giọng khuyên nói: "Lưu huynh, uống rồi nửa cân rượu, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi."

Đạo sĩ Trương Sơn cũng liền vội vàng nói: "Một cái gà chọi chén, có thể đáng rất nhiều tiền bạc, làm gì tiêu xài."

Họ Lưu thư sinh uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, vung tay lên, cầm trong tay cái kia chén rượu hung hăng nện ở trên vách tường, ngã nát bấy, cười ha ha nói: "Từ xưa thánh hiền đều tịch mịch, duy có uống người lưu kỳ danh, lưu kỳ danh người lại chết tận, chỉ có vật này trăm ngàn năm, thật sự là hoang đường, một cái gà chọi chén, tại y phục rực rỡ trong nước có thể đáng giá mấy đồng tiền ? Hai lượng bạc thôi, một cái tiến sĩ đáng giá mấy đồng tiền ? Vậy coi như quý đi, dù sao ta lưu đạt đến mua không nổi. . ."

Họ Sở người đọc sách sắc mặt xấu hổ, giải thích nói: "Lưu huynh say rượu về sau, liền ưa thích nói mê sảng, khẩn cầu đạo trưởng cùng công tử thông cảm nhiều hơn."

Trần Bình An cười cười, yên lặng uống rượu.

Cuối cùng lời say hết bài này đến bài khác lưu đạt đến bị đồng bạn nâng trở về, Trương Sơn đưa đến cửa ra vào.

Trần Bình An liếc mắt cửa ra vào bên kia, từ đầu đến cuối không có đứng dậy dịch bước.

Trong mưa to, có một vị lớn râu đao khách, xuyên qua trùng điệp màn mưa, sải bước hướng đi tòa nhà, gõ vang cửa lớn.

Bà lão đứng tại cánh cửa bên trong, khàn khàn hỏi: "Có gì muốn làm ?"

Hán tử hô nói: "Tránh mưa!"

Bà lão thâm trầm nói: "Người này hán tử, nói chuyện trung khí mười phần, không phải yêu cầu tránh mưa người."

Hán tử tức giận nói: "Sao, quý phủ liền một cái đặt chân chỗ ngồi đều không à nha? !"

Bà lão cười hắc hắc nói: "Đặt chân chỗ ngồi ngược lại là còn có chút, chính là người này hán tử khí thịnh, chủ nhân nhà ta sợ là sẽ không thích, nếu là chọc giận tính tình không tốt chủ nhân, đừng nói là chỗ đặt chân, chính là đặt thả 170 tám cân tinh thịt chỗ ngồi, đều sẽ có."

Đao khách cái kia một mặt râu quai nón, chuẩn bị cứng rắn tựa như thương kích, một tay đề lại chuôi đao, mở mắt trừng trừng cái kia cửa lớn, "Thế này nói nhảm! Tranh thủ thời gian mở cửa, cái này mưa rơi thật tốt sinh tà khí, ta không tránh mưa sao được, về sau còn thế nào đi dạo thanh lâu, chẳng phải là cho những cái kia một nhọc tiểu yêu tinh tươi sống chê cười chết ?"

Cửa lớn từ từ mở ra, bà lão nhẹ giọng thở dài nói: "Cho người khác chê cười chết, dù sao cũng tốt hơn thật đã chết rồi a."

Lớn râu đao khách có chút nghiêm nghị, nhưng là rất nhanh liền cười ha ha nói: "Lão tử bộ này đồng tử chi thân, góp nhặt hơn ba mươi năm dương khí, sợ cái trứng! Đừng nói là yêu ma quỷ quái, chính là tổ tông của bọn nó gặp được ta, cũng phải chủ động né tránh."

Thô lệ hán tử đi vào sân nhỏ, mắt thấy bức tường kia tường xây làm bình phong ở cổng, nhú nhú lông mi.

Bà lão lần nữa trùng điệp đóng lại cửa lớn.

Ngoài cửa một tôn sư tử đá, răng rắc một tiếng, nguyên lai là đầu lâu rơi mà, ngã thành vỡ nát.

Chỉ là điểm ấy động tĩnh, đã sớm bị tiếng mưa rào che giấu đi qua.

—— ———

Bảo Bình Châu phương Nam một ít quốc gia đại tộc bên trong, nữ tử ở thêm tại đặc hữu khuê các tú lâu, một chút gia phong hà khắc sĩ tộc, thậm chí sẽ hủy đi trên dưới thông hành cầu thang, đem khuê nữ nữ tử như sách vở đồng dạng "Đem gác xó", chờ đợi ra gả ngày.

Cuối cùng tiến sân nhỏ liền có một tòa tú lâu, lầu hai mỹ nhân dựa vào chỗ, màn đêm thâm trầm, lại có nam tử tại vì nữ tử hoạ mi, trong tay lông mày bút nhẹ nhàng rơi vào nữ tử trên mặt, nữ tử kia máu thịt be bét, mục nát không chịu nổi, nhiều chỗ phơi bày ra bạch cốt sâm sâm, thậm chí còn có trắng giòi lăn lộn, lại lơ mơ có thể thấy được nụ cười của nàng dạt dào.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Xuất thủ

Trương Sơn đưa mắt nhìn hai vị thư sinh đi hướng đối diện sương phòng, đứng tại hành lang, đưa tay hướng ra phía ngoài, tiếp một vốc nhỏ nước mưa, ước lượng một phen, che tay rửa qua về sau, trở về gian phòng, đóng lại cửa sau, dùng khô ráo cái tay kia, lấy ra một trương phổ thông giấy vàng phù lục, Trương Sơn nhẹ giọng nói: "Nơi đây quả nhiên có vấn đề, nước mưa có chút 'Âm trầm', vô cùng có khả năng ẩn chứa sát khí, đường nhỏ tờ phù lục này, tên là bốc cháy đốt sát phù, rất là bình thường, nhưng là lưu truyền rộng rãi, cũng bởi vì nó có khả năng nhất cảm giác được sát khí tồn tại. . ."

Tuổi trẻ đạo nhân hai ngón vờ vờ lá bùa, lặng yên niệm chú nói, sau đó hướng trong lòng bàn tay ướm nhẹ cái tay kia mãnh liệt vừa kề sát, giấy vàng phù lục ngay tại Trương Sơn trong lòng bàn tay ầm vang bốc cháy lên, rất nhanh liền hóa thành tro tàn, tuổi trẻ đạo nhân sắc mặt nghiêm túc, đem tro tàn cạo nhập chậu than ở trong.

Trần Bình An hỏi: "Tờ linh phù này, bao nhiêu tiền?"

Đạo sĩ Trương Sơn một điểm không có cảm thấy kỳ quái, nghiêm túc trả lời nói: "Cái này linh phù bất nhập lưu phẩm, như quan trường quan lại nhỏ không vào thanh lưu, là đạo lý giống nhau. Cho nên giá cả rẻ tiền, phí tổn chỉ là một tờ giấy vàng, tăng thêm một vị dưới ngũ cảnh luyện khí sĩ sao chép công phu, một cái bông tuyết tiền có thể mua gần hơn ba mươi tấm đốt sát phù, quy ra thành bạc, cũng liền là ba lượng bạc một trương, thật là không đắt lắm."

Trần Bình An gật gật đầu.

Liên quan tới vẽ bùa một chuyện, hắn đã từng tận mắt chứng kiến qua Phá Chương phù huyền diệu, lúc đó tại trên sơn đạo bị áo cưới nữ quý

chỗ mê hoặc, đám người đi tại "Hoàng Tuyền Lộ" bên trên, lâm vào cùng loại quỷ đả tường nguy hiểm hoàn cảnh, Lâm Thủ Nhất liền không chế một trương lệ thuộc vào Sơn Thủy phù Phá Chương phù, dẫn dắt trước mọi người đi.

Về sau tại Lạc Phách Sơn trúc lâu, Lý Hi Thánh tại trúc lâu trên vách tường vẽ "Chữ" phù, chữ thành thì phù thành, kỳ thật thuộc về cực cao tạo nghệ cùng cảnh giới, cuối cùng hẩn nẫm thư đồng Thôi Tứ đưa cho Trần Bình An một quyển Đạo gia phù lục nhập môn sách vở, một lớn chồng chất chất liệu khác nhau lá bùa. Đương nhiên còn có chi kia "Phong tuyết nhỏ chùy" bút, khiến cho Trần Bình An nếu như muốn khẩn cấp vẽ bùa, căn bản không cần sơn son mực đóng dấu, hướng ngòi bút a một hơi liền có thể nhuận khai bút chùy.

Nhưng là Trần Bình An lật qua lật lại, nhìn kỹ mấy lần quyển kia sách mỏng tử « đan thư bút tích thực », ngược lại là học xong trên sách ghi lại năm sáu loại nông cạn nhất phù lục, mà lại dựa theo sách vở nói, thế nhân vẽ bùa tức "Viết đan thư", phân Cửu Phẩm, bên trên ngũ cảnh luyện khí sĩ viết một hai ba "Ba thượng phẩm" đan thư, trong ngũ cảnh viết bốn năm Lục Trung tam phẩm đan thư, dưới ngũ cảnh viết bảy tám chín bên dưới tam phẩm đan thư, Trần Bình An mặc dù không phải luyện khí sĩ, thế nhưng là dựa vào cái kia mười tám ngừng kiếm khí vận chuyển "Một hơi", một mạch mà thành, cũng có thể viết thành một chút « đan thư bút tích thực » bên trên nhập môn phù lục, phẩm trật lại hướng lên phù lục, đối với ngay sau đó Trần Bình An tới nói, chính là hy vọng xa vời.

Lý Hi Thánh đã từng nói, vẽ bùa tức luyện kiếm, đây cũng là Lý Hi Thánh không phải thụ người lấy cá, mà là thụ người lấy cá dự tính ban đầu chỗ.

Nhưng là Trần Bình An một đường xuôi Nam, vẫn là hi vọng hết sức chuyên chú luyện quyền, liền chỉ dành thời gian viết ba loại phù lục, Súc Địa phù, Dương Khí Thiêu Đẳng phù, Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, các hai,

ba tấm, để phòng bất trắc mà thôi.

Súc Địa phù có thể làm cho Trần Bình An tại thoảng qua ở giữa, súc địa thành thốn, bước ra một bước có thể đi hướng phương viên trong vòng mười trượng tùy ý một chỗ; Dương Khí Thiêu Đẳng phù là sơn thủy Phá Chương phù một loại, đưa thân vào bãi tha ma cổ di chỉ, nếu là lần nữa tao ngộ quỷ đả tường tình cảnh, liền có thể đi theo khêu đèn phù thuận lợi đi ra mê chương; Bảo Tháp Trấn Yêu Phù thì là sát lực khá lớn một loại phù lục, lá bùa vừa ra, liền có thể trống rỗng xuất hiện một tòa Linh Lung Bảo Tháp, đem yêu tà tạm thời giam giữ trong đó, bên trong uẩn lôi đình chi uy, có thể quất hồn phách.

Ba cái đều thuộc về « đan thư bút tích thực » chứa đựng, bình thường nhất cái kia phạm trù, đánh giá không cao, chỉ là xem như một loại nào đó phù lục lưu phái điển hình, mới bị ghi chép trong đó.

Đạo sĩ Trương Sơn uống rượu rồi, tửu lượng không tốt, nghĩ đến có Trần Bình An hỗ trợ gác đêm, tăng thêm vì tiết kiệm một khóa Hồi Dương Đan nguyên nhân, ám toán chìm mưa to gõ một đường thân thể, sớm đã mỗi một không chịu nổi, liền chóng mặt thiếp đi.

Trần Bình An đối với gác đêm, đó là không thể quen thuộc hơn được, ngum nhỏ ngum nhỏ uống rượu, tại Trương Sơn ngủ say về sau, đột nhiên quay đầu, nhìn về phía cửa phòng bên kia chân tường cây.

Bên kia, nghiêng để đó một cái thất lạc tại này dù che mưa.

Cái này đem ô giấy dầu, sớm nhất là họ Lưu thư sinh trong tay chống lên, tiến vào tòa nhà về sau, là họ Sở người đọc sách bung dù tới đây.

Dù che mưa an an tĩnh tĩnh tựa ở chân tường cây, mưa nhọn hướng mà, cán dù hướng lên trên.

Cho dù là như thế đặt thả ô giấy dầu, nhưng là trên mặt đất, cơ hồ không

có vệt nước.

Cái này không hợp lý.

Mà lại Trần Bình An đã nhận ra một tia âm hàn chi khí, để cho người ta lưng phát lạnh.

Thế là Trần Bình An đứng người lên, giống như là uống rượu quá nhiều, bước chân lay động bất ổn, vừa đi một bên nói thầm oán trách: "Nào có dù che mưa như thế ngược lại đứng đặt thả, quê quán bên kia, dám làm như thế, là phải bị lão nhân mạng chết. . ."

Đến góc tường bên kia, Trần Bình An còn ợ rượu, đưa tay đi bắt cán dù, liền muốn đem ô giấy dầu đảo ngược, chỉ là bỗng nhiên ở giữa, một tấm phù lục trượt ra tay áo, Trần Bình An ánh mắt nghiêm nghị, nào có nửa điểm đục ngầu say rượu, hai ngón thiểm điện vờ ở tấm kia giấy vàng, chính là Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, ba một chút đặt tại cán dù phía trên, một tòa lưu ly bảy màu bảo tháp hiện lên không trung, bảo quang vừa vạn bao lại ô giấy dầu, mặt dù đường vân vện vện, lập tức phát ra một hồi xì xì tiếng vang, như thịt mỡ vào nồi đồng dạng.

Huyền không bảo tháp hào quang ảm đạm đi, rất nhanh liền tan thành mây khói.

Trần Bình An hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, miễn cho chính mình học nghệ không tinh, vẽ bùa phẩm trật quá thấp, dẫn đến thác thất lương cơ, dứt khoát đem còn lại hai tấm Trấn Yêu phù cùng nhau tế ra, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế, dán thiếp tại ô giấy dầu mặt dù phía trên, sau đó không cần như thế nào cưỡng đề một hơi, võ đạo ba cảnh đỉnh phong Trần Bình An khí tùy tâm ý lưu chuyển, một thân quyền ý bỗng nhiên bộc phát, lấy khoảng cách rất gần, lực bộc phát cực lớn Thốn Quyền, liên miên bất tuyệt mà nện ở ba tấm Trấn Yêu phù phía trên, quyền cương không hủy dù che mưa mảy may, mãnh liệt quyền ý lại cơ hồ toàn bộ thẩm thấu dù che mưa bên trong.

Cái này là bình thường võ phu ba cảnh, cùng họ Thôi lão nhân dạy dỗ nên ba cảnh, giữa hai bên khác nhau một trời một vực.

Trần Bình An làm xong đây hết thầy sau, trong tay nắm chặt màu son Đường Kiếm Hồ, bất cứ lúc nào chuẩn bị để lần đầu tiên, Thập Ngũ đi ra ngăn địch.

Nhưng là dù che mưa một hồi run rẩy lay động về sau, mang theo một luồng mùi hôi thối khói đen lượn lờ dâng lên, dần dần tiêu tán về sau, liền triệt để yên tĩnh im ắng.

Trần Bình An có chút mộng, cái này xong ?

Cái này đem khăn định ngằm giấu huyền cơ cổ quái ô giấy dầu, liền không có chút chuẩn bị ở sau sát chiêu ?

Tỉ như khói đen cuộn cuộn, găm thét chấn thiên, chạy đến một đầu dữ tợn kinh khủng tà ma âm vật ?

Lúc trước trong núi đường nhỏ tao ngộ áo cưới nữ quý, để Trần Bình An ký ức vẫn còn mới mẻ, khắp nơi nắm cái mũi của bọn hắn đi, tinh thông loi pháp mù mắt đạo nhân căn bản không phải là đối thủ của nàng, nếu không có Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn một kiếm phá mở địa giới, hiển thị rõ kiếm tiên phong thái, chỉ sợ Trần Bình An lúc đó liền bị khiến cho ra hai sợi kiếm khí, liền sẽ không cũng có sau cùng thiếu niên Thôi Sàm tại miệng giếng giếng co cơ hội.

Trần Bình An ngồi xổm ở trên mặt đất, kinh ngạc nhìn chăm chăm ô giấy dầu, uống một hớp rượu sau, vẫn không quên nhắc lên dù che mưa run lên mấy lần, dù bên trong có vi vu tro tàn trút xuống rất nhỏ tiếng vang.

Trần Bình An ngồi xổm ở nơi đó cào đầu, uống rượu, trong lòng cảm giác có chút không thoải mái, tại Lạc Phách Sơn trúc lâu quen thuộc mỗi

ngày chết đi sống lại, bây giờ tựa như. . . Uống quen rượu mạnh, lại đi uống nước ?

Bất quá Trần Bình An yên lặng tự an ủi mình, mặc kệ cái này đem ô giấy dầu cùng cái nào thư sinh có quan hệ, vẫn là tiến vào tòa nhà về sau mới bị âm vật ẩn nấp trong đó, dù che mưa bên trong điểm ấy nhỏ cổ quái, khẳng định chỉ là dò đường qua sông tốt mà thôi. Cho nên ngàn vạn không thể phớt lờ, thế là Trần Bình An đứng người lên, ngồi tại bàn một bên, mượn đèn đuốc, từ Phương Thốn vật bên trong không chế ra chi kia phong tuyết nhỏ chùy bút, a khẩu khí, bắt đầu vẽ bùa, phù lục vẫn là Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, nhưng là lá bùa không còn là giấy vàng, mà là đổi thành một trương màu vàng kim tính chất lá bùa.

Vẽ xong một trương lá bùa, Trần Bình An thói quen giơ tay lên một bên hồ lô rượu, ngửa đầu rót một ngụm rượu lớn, hơi chút chỉnh đốn về sau, đợi đến khi tức bình ổn, mới dám hạ bút.

Gió đêm mưa, phong tuyết bút, hơi chênh choáng say Trần Bình An, hạ bút như có thần.

Tay một bên là một cái chu Dưỡng Kiếm Hồ, cùng trong hộp gỗ hai thanh hàng yêu trừ ma.

Đương nhiên còn có trên giường, đạo sĩ Trương Sơn tiếng lẩm bẩm làm bạn.

Mưa giông chớp giật, ngẫu nhiên bị sấm sét vang dội xé mở màn đêm, khoảng cách cổ trạch bên ngoài một tòa núi nhỏ sườn núi bên trên, có một vị tay nâng phất trần trung niên đạo nhân, vẻ mặt u ám, buông tay nhìn lại, một cái tạo hình cổ phác thanh đồng dùng tiền, đột nhiên vỡ nát ra, trung niên đạo nhân sắc mặt âm trầm không chừng, chịu đựng đau lòng, nhìn như hững hờ mà tiện tay vứt bỏ, hừ lạnh nói: "Một đôi người

không ra người quý không ra quý cầu nam nữ, còn muốn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, tăng thêm thống khổ thôi."

Trung niên đạo nhân bên cạnh đứng đấy một vị áo quần đơn bạc cao lớn nam tử, mày rậm mắt to, mặc cho nước mưa sợ đánh toàn thân, trong đôi mắt, chợt có một tia kim sắc quang mang hiện lên, bên hông treo có một cái lớn chừng quả đấm ẩn hộp, mắt thấy đạo nhân ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo, uống phí tổn thất một viên tâm phúc ái tướng, liền hơi không kiên nhẫn, cười lạnh nói: "Nếu là còn cứng hơn xông vào, như vậy sau khi chuyện thành công, coi như không phải chia năm năm trường mục!"

Đạo nhân không muốn tị trên việc này dây dưa không ngớt, buông tha đến hỏi: "Cái kia lớn râu đạo khách là thần thánh phương nào, vì sao vừa lúc tại tối nay đến thăm cổ trạch?"

Cao lớn nam tử cười nhạo nói: "Nghe nói năm ngoái mặt y phục rực rỡ nước tới cái nơi khác du hiệp, ý có đem Hảo Đạo, thu thập mấy đầu không có thành tựu hương dã âm vật, liền bạo đến đại danh, thấy nó làm đi tại trận này trong mưa to triển lộ ra thần ý, nhiều lắm là chính là một vị bốn cảnh võ phu, nếu là nơi khác, còn muốn kiêng kị mấy phần, bây giờ tại ta địa giới bên trên, không đáng giá nhắc tới. Đến lúc đó người ta cùng nhau thu thập, người đại khái có thể cầm lấy đi chế thành khôi lỗi, ta quyết không ngăn cản, nhưng là đạo phải thuộc về ta."

Trung niên đạo nhân vùng lên phất trần, toàn thân vụ khí bốc lên, bị nước mưa thấm thấu đạo bào đúng là trong nháy mắt khô ráo, cười nói: "Cứ quyết định như vậy đi."

Cao lớn nam tử do dự một chút, vẫn là hỏi: "Cái kia cổ trạch chủ nhân chỗ dựa, coi là thật đã tại Thần Cáo tông nội bộ thất thế?"

Trung niên đạo nhân gật đầu cười nói: "Người này vị Sơn Thần tin tức, không khỏi cũng quá ngăn trở."

Cao lớn nam tử đầy mặt vẻ lo lắng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Còn không phải quái tòa kia tòa nhà xuất hiện, làm cái Thần Cáo tông mật không truyền ra ngoài rách rưới trận pháp, một chút xiu từng bước xâm chiếm phương viên trăm dặm linh khí, làm hại ta cái này đến nay trăm năm, kim thân dần dần hủ hỏng, bây giờ ai còn nguyện ý coi ta là Sơn Thần đối đãi, lẫn vào so nơi khác thổ địa gia còn không bằng. Thù này không báo, nan giải mối hận trong lòng ta!"

Trung niên đạo nhân gật đầu nói phải, an ủi một phen.

Trên thực tế, nơi đây Sơn Thần miếu, cũng liền là cung phụng nam tử kim thân địa phương, vốn là là không bị y phục rực rỡ quốc triều đình sắc phong một tòa dân từ, tăng thêm khắp nơi bãi tha ma, uế khí che trời, cao lớn nam tử tiếp nhận hương hỏa, may mắn trở thành Sơn Thủy thần chích về sau, vì tu hành, không tiếc chỉ thấy lợi trước mắt, gia tốc sơn thủy khô bại tiến trình, cổ trạch xem như trận nhãn trận pháp vận chuyển, chỉ hấp thu âm sát chi khí, mà không hao tổn núi thủy linh khí, ngược lại duy trì sơn thủy cân bằng mới đúng, nhưng là những này nội tình, nhiều lời vô ích, rơi vào ma đạo trung niên đạo nhân cùng không đi chính đạo nơi này Sơn Thần, song phương lòng dạ biết rõ, dù sao ai cũng không phải kẻ tốt lành gì.

Cao lớn nam tử đột nhiên tàn khốc hỏi: "Ta là vì đoạt lại toàn bộ địa bàn, người là thềm nhỏ dải đầu kia nữ quý thân thể, một khi vì người không chế thúc đẩy, tất nhiên như hổ thêm cánh, như vậy gia hỏa kia, lại là mưu đồ cái gì ? Khó nói cái này trong nhà cổ, còn có ta chưa từng biết được trân quý pháp bảo ?"

Trung niên đạo sĩ cười hắc hắc nói: "Cái này ta nhưng cũng không rõ ràng, quay đầu chúng ta cùng một chỗ hỏi một chút hắc ?"

Cao lớn nam tử trong lòng hiểu rõ, "Như thế rất tốt!"

Đạo nhân nhìn quanh bốn phía, bùn đất bên ngoài, phần lớn là từng mảnh từng mảnh vách núi trắng bệch quang cảnh, cây xanh rải rác, nhưng là hẳn lại biết được cái này còn phải quy công cho tên kia nữ quý "Nhàn hạ thoải mái", thổ địa bên trên mới có thể có cái này điểm điểm xuân ý.

Tên kia nữ quý, vô luận là cơ duyên vẫn là tính tình, đúng là hiếm thấy, đạo nhân đích thân tới nơi này sau, càng nhất định phải được.

Đạo nhân nhìn ra xa toà kia cổ trạch, chặc chặc nói: "Này cây lượn quanh, sinh ý tận vậy."

Chưa từng nghĩ dân từ Sơn Thần cũng là đọc qua thư, cười nói: "Cây giống như này, người làm sao chịu nổi."

Một tu sĩ một thần chỉ, bèn nhìn nhau cười.

—— ———

Cổ trạch nhị tiến sân nhỏ, một bên sương phòng đã một mảnh đen kịt, hai vị thư sinh hẳn là đều đã chìm vào giấc ngủ, nhưng là lưng hộp thiếu niên cùng tuổi trẻ đạo sĩ gian phòng, đèn đuốc vẫn sáng, không chờ bà lão gõ vang cửa phòng, thích rượu như mạng hán tử, liền đã ngửi thấy mùi rượu vị, phối hợp dùng sức đập cửa phòng, "Nhưng còn có uống rượu ? Nếu là có, vậy coi như là đổi mệnh rượu, đảm bảo người kiếm bộn không lỗ!"

Bà lão không có ngăn cản, chỉ nói là nói: "Các người tự hành an bài gian phòng."

Trần Bình An dừng rượu ngon hồ lô, mở cửa phòng, nhìn thấy một cái dung mạo thô kệch lạ lẫm hán tử.

Lớn râu đao khách liếc mắt Trần Bình An, tùy tiện hỏi: "Tiểu oa nhi, nghe người hành tẩu cùng hô hấp, cũng hẳn là người tập võ ? Bây giờ có

hay không hai cảnh ?"

Trần Bình An cười nói: "Thuở nhỏ đi theo trưởng bối học võ, đây là lần đầu hành tẩu giang hồ, còn không biết cảnh giới phân chia."

Quay đầu nhìn lại, đạo sĩ Trương Sơn đã bị đánh thức, đang ngồi ở giường một bên mặc giày.

Lớn râu đao khách nhanh chân vượt qua cánh cửa, đặt mông ngồi trên ghế, chặc chặc nói: "Không biết cảnh giới phân chia ? Cái kia chính là xuất từ thâm sơn cùng cốc đi ? Cái kia vì sao lần này ra cửa đi xa, chúng ta Bảo Bình Châu lời tốt nói đến như thế thông thuận ? Bình thường tiểu quốc hương dã địa phương, có thể học không đến cái đồ chơi này! Nói, tiểu tử ngươi có phải hay không cái kia hất lên da người quỷ mị ? !"

Đao khách rút đao ra khỏi vỏ hơn phân nửa, đao quang chướng mắt, trợn mắt nhìn nhau, rống nói: "Nhanh chóng xưng tên ra, ta Triệu mỗ người đao bên dưới không trăm vô danh chi quỷ!"

Trần Bình An cùng đạo sĩ Trương Sơn hai mặt nhìn nhau.

Chẳng lẽ là bởi vì bên ngoài mưa lớn, cho nên cái này anh em trong đầu tiến nước ?

Quỷ mị ?

Luyện khí sĩ ở trong, đã lộ tán tu vô số, lai lịch hỗn tạp, cho dù là yêu quái cỏ cây thành tinh, mặc dù kỳ thị khó tránh khỏi, nhưng là xa còn lâu mới được xưng là bị đánh ép truy sát, thế nhưng là quỷ tu, lại là ngoại lệ, một khi phát hiện, cơ hồ người người kêu đánh kêu giết, nếu nói sinh lão bệnh tử là Thiên Đạo tuần hoàn, như vậy luyện khí sĩ chứng đạo trường sinh, thuộc về nghịch thiên hành sự, như vậy người chết nhập thổ vi an, tức là người nói, quỷ tu thì vi phạm này để ý, thuộc về người người có thể tru diệt tà môn ngoại đạo.

Tiên vì sống tu, thần vì chết thụ.

Quý tu, vừa lúc là ngoại lệ, không phải là tại thế thời điểm sinh tu, cũng không phải sau khi chết triều đình sắc phong, trao tặng kim thân sơn thủy thần linh.

Cho nên Long Hồ Sơn chân chính đạo pháp cao thâm thiên sư, kiếm gỗ đào chỉ đối tượng, bốn phía quấy phá ác sát quỷ mị, muốn xa xa nhiều hơn giấu kín tại giữa phố phường tinh quái.

Tinh quái cái từ ngữ này, càng là tại người đến người đi, thương mại phần hoa đầu mỗi then chốt khu vực, liền càng không có rõ ràng ca ngợi nghĩa xấu phân chia.

Trên thực tế, một chút lớn quốc gia, nhất là trên núi thế lực thâm căn cố đế cường thịnh vương triều, cho dù là lão bách tính, đều quen thuộc cùng những cái kia thiên hình vạn trạng tinh mị, chung sống tại nhân gian.

Tương truyền có cái kia rất nhiều trợ giúp phụ nhân tẩy đầu trang điểm, bôi lên son phấn, chong chất quần áo tiểu xảo tinh mị, bọn chúng sinh ra cánh, bay tới lao đi, rất quen đến cực điểm, mà lại đời đời kiếp kiếp, cùng chủ nhân tương thân tương ái.

Trần Bình An căn bản không có giải thích cái gì, hái xuống hồ lô rượu, yên lặng uống một hớp rượu.

Lớn râu hán tử ngấn người, yết hầu khê nhúc nhích, hiển nhiên là trong bụng con sâu rượu quấy phá, khí thể chợt hạ xuống, mặt dạn mày dày đưa tay nói: "Chỉ cần mời ta uống rượu rồi, người chính là quỷ vật, ta cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần không bị ta tại chỗ gặp được hành hung làm ác, hết thấy dễ nói."

Trần Bình An lung lay đầu, không cho.

Lớn râu đao khách bụi ngùi thở dài nói: "Người này tiểu tử, không thành thật, quá gian xảo, rõ ràng khi dễ ta là loại kia chính phái cao thủ a!"

Đạo sĩ Trương Sơn vội vàng ngồi xuống, giúp đỡ hoà giải, cùng lớn râu hán tử dùng Bảo Bình Châu lời tốt nói chuyện phiếm bắt đầu.

—— ———

Trong nhà cổ tú lâu mỹ nhân dựa vào bên kia, nam nữ rúc vào với nhau, nữ tử người mặc xanh đen váy, váy to lớn, không lộ hai chân cùng giày thêu.

Hai người thân mật cùng nhau, nam tử nhẹ giọng nỉ non nói: "Nguyện nương tử xuân hàn áo ấm, nguyện nương tử cau mày giãn ra, nguyện nương tử nhiều lần đẩy cửa sổ chính là minh nguyệt giữa trời, lục nước núi xanh. . ."

Khuôn mặt xấu xí đến cực điểm nữ tử y y nha nha, ô yết, như khóc như tố, nửa người dưới váy lẫn lộn như bọt nước.

Bà lão đi tạt đèn kịt hành lang bên trong, lặng lẽ thở dài, cuối cùng ngồi tại treo đèn lồng cột trụ hành lang bên cạnh, năm như một năm, nhật phục một năm, bà lão sờ lấy chính mình khô héo khuôn mặt, nàng sớm đã quên, chính mình có bao nhiêu năm không có chiếu qua cái gương ?

Nàng là như thế, chắc hẳn trăm năm thời gian chưa từng rời đi tú lâu nửa bước tiểu thư, càng là như vậy đi.

—— ———

Hán tử cùng tuổi trẻ đạo sĩ trò chuyện một chút, đột nhiên tay đề chuôi đao, không còn gặp trước đó trò đùa vẻ mặt, trịnh trọng việc nói: "Quả như phụ cận toà kia tiểu trấn truyền ngôn, yêu khí đến từ cổ trạch hậu

viện! Thật nặng yêu khí, nơi này phong thủy, khó trách sẽ làm hao mòn hầu như không còn, nói không chừng chính là đệ lục cảnh lão yêu bà, hai cái tiểu oa nhi, ta cái này chém yêu đi, các người hai cái thấy thời cơ bất ổn liền rút lui, đừng không xem ra gì, nơi đây hung hiểm dị thường, tuyệt không phải là các người hai cái có thể lợi nước đục!"

Lớn râu đao khách suy nghĩ một lát, "Cũng là không cần hiện tại liền rút lui, miễn cho bị cổ trạch lão yêu dẫn đầu để mất tới, ta dù là lạc bại, cũng sẽ tận lực ngăn chặn bọn hắn, đến lúc đó nghe tin tức ta, muốn các người chạy thời điểm đừng do dự!"

Sau đó vị này chỉ gặp lớn râu đao khách hít thở sâu một hơi, rút đao ra khỏi vỏ, đao quang chợt hiện, chỉ gặp hán tử đưa tay đẩy ra trong chậu than tro bụi, nắm lên một khối cháy hừng hực than lửa, giữ tại trong lòng bàn tay, sau đó lau thân đao, tia lửa tung tóe, tôn lên chuôi này bảo đao càng phong mang vô cùng.

Dù là phần thắng không cao, hán tử lúc này đầy người khẳng khái khí thế, có thể nói anh hùng khí khái.

Trần Bình An đưa tới bầu rượu, vẻ mặt trang nghiêm, "Tráng sĩ?"

Hán tử cười lắc đầu, cầm trong tay bảo đao, đột nhiên đứng dậy, "Nói chuyện phiếm lúc uống cái rượu, đỡ thèm mà thôi, kỳ thật chém giết đại yêu, trừ ma vệ đạo, so uống rượu thống khoái gấp trăm ngàn lần!"

Trong đêm mưa, hán tử cầm đao đẩy cửa mà đi, hướng hậu viện nhanh chân mà đi, lắc một cái cổ tay, đao quang nở rộ, chiếu sáng bốn phía, lớn râu đao khách ngẩng đầu nhìn về phía nơi xa, cao giọng nói: "Từ Viễn Hà ở đây, xin chỉ giáo!"

Đạo sĩ Trương Sơn cầm lấy hệ có treo nghe yêu chuông lục lạc kiếm gỗ đào, đối với Trần Bình An trầm giọng nói: "Ta đi trợ hãn giết yêu! Trần Bình An, người là thuần túy võ phu, tại bước lên bốn cảnh trước đó,

không thích hợp đối phó đại yêu âm vật chi lưu, người liền lưu tại nơi này, nếu quả thật có cần, ta sẽ lên tiếng gọi người."

Trần Bình An gật đầu nói: "Được."

Tại năm trước đạo sĩ thân hình nhẹ nhàng mà lướt đi gian phòng sau, Trần Bình An hơi chờ một lát, không có lựa chọn chờ tại nguyên chỗ, tĩnh quan kỳ biến, mà là đi ra sương phòng gian phòng, cách một đạo màn mưa, tay không, nhìn về phía đối diện sương phòng, "Ta biết rõ là người."

Tắt đèn đã lâu bên kia sương phòng, từ từ mở ra một cánh cửa, đi ra vị kia họ Sở người đọc sách, dáng người thon dài, cầm trong tay chi kia lúc trước bị mưa to giội tắt lửa đèn, trên mặt ý cười, cùng Trần Bình An đối mặt sau, người đọc sách giật giật khóe miệng, giơ tay lên cánh tay, trong lòng bàn tay tại lửa đèn đầu trên ma sát, trong nháy mắt nhóm lửa lửa đèn, phần đuôi nhẹ nhàng hướng hành lang trên cây cột đâm một cái, liền đem cả chi lửa đèn đỉnh nhập trong đó, "Người ít nhất, nhưng là nhất thông minh, đương nhiên, bản sự cũng không nhỏ, có thể diệt trừ bạch lộc đạo nhân đồng tiền quý vật. Chỉ bất quá ba cảnh quý vật, nói cho cùng cũng liền như vậy, thiếu niên lang chớ có bởi vậy kiêu ngạo tự mãn a. . ."

Trần Bình An không nói một lời, gầy gò thân hình không có dấu hiệu nào mà tan biến tại nguyên chỗ.

Người đọc sách kia có chút kinh ngạc.

Một bóng người tại điện quang hỏa thạch thời khắc, liền lướt qua sương phòng ở giữa màn mưa, lao thẳng tới mà đến, có chút khinh thường người đọc sách thậm chí không kịp hồi thần, liền bị quyền cương như bạch hồng treo khoảng không một quyền, mãnh liệt nện ở đầu lâu bên trên, cả người ngược lại xô ra đi, liền cửa phòng mang vách tường cùng nhau đánh xuyên qua, ngã vào bên ngoài khoanh tay hành lang người

đọc sách, cuối cùng đâm vào một căn trảng kiện cột trụ hành lang bên trên, phía sau lưng cột trụ hành lang ầm ầm rạn nứt ra một trường nhỏ mạng nhện, người đọc sách lúc này mới khó khăn lắm ngừng lui lại bóng người, nôn ra máu không ngừng, thần hồn kịch chấn, đầy mặt kinh hãi.

Không đơn thuần là quyền pháp kính đạo to lớn, làm người nghe kinh hãi, mà là quyền ý cùng quyền cương tương giao tan, đánh ở trên người hấn, thật sự là như tiên nhân trong tay đuổi tà ma roi, hung hăng quất roi âm vật đồng dạng, trời sinh khắc chế.

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn.

Lần này là một quyền đánh trúng cái cổ.

Liên người mang cột trụ hành lang cùng một chỗ hướng về sau sụp đổ.

Người đọc sách bị cái này hai quyền đánh cho gọi là một cái huyết lệ mơ hồ, khuôn mặt dữ tợn, quần áo băng liệt, liên muốn hiện ra nguyên hình chân thân, lại cũng không lo được cái gì bố cục không bố cục.

Sau đó hấn liền nghe đến một cái cổ quái thuyết pháp, "Lần đầu tiên."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Kiểm tiên

Lăn lộn giang hồ lâu dài, ai còn không có một chút bản lĩnh cuối cùng cùng pháp bảo.

Làm họ Sở thư sinh nghe được "Lần đầu tiên" xưng hô thế này sau, liền không có lý do tiếng lòng đại chấn, trong lòng biết không ổn, nói không chừng chính là tên thiếu niên kia đòn sát thủ, nhưng lại vô pháp cảm giác được cổ kia nguy cơ, mở đầu tại nơi nào, chặt vật không chịu nổi họ Sở thư sinh tâm tư gấp chuyển, cắn răng một cái, từ trong tay áo trượt ra một khỏa xanh viên cầu, tỏa ra ánh sáng lung linh, vừa nhìn cũng không phải là tục vật.

Họ Sở thư sinh năm ngón tay nắm chặt về sau, viên kia viên cầu như ngọn nến gặp lửa dung hóa, sền sệt như thủy ngân chất lỏng, nhanh chóng từ tay hắt cánh tay chỗ lan tràn ra, cấp tốc bao trùm toàn thân, sau một khắc, thon dài nam tử vậy mà mặc vào một bộ khiết trắng như tuyết áo giáp, trung ương hộ tâm kính, tinh quang lập loè, là quang minh khái kiểu dáng, thể thể tục giới đạo quan chùa miếu bên trong, Thiên Vương Linh Quan tượng thần nhiều mặc này giáp, ẩn chứa quang minh chính đại chí ý.

Nếu như không phải phát giác được tính mệnh đều nhận uy hiếp, họ Sở thư sinh dù là khôi phục chân thân, cũng không muốn sử ra viên này giá trị liên thành "Giáp hoàn", giáp hoàn là Bình gia chí bảo, gấp đôi tôn sùng, giá cả không có đắt nhất chỉ có quý hơn, đồng thời luôn luôn có tiền mà không mua được, bọn chúng đồng dạng từ Mặc gia cơ quan sư cùng Đạo gia phù lục phái liên thủ rèn đúc, bình thường thu liễm vì lớn chừng quả đấm viên đan dược bộ dáng, không chiếm địa phương, thuận tiện mang theo, vừa lên chiến trường liền có thể tưới nước chân khí, trong nháy mắt bảo giáp hộ thân, không thể phá vỡ.

Họ Sở thư sinh có giáp hoàn bảo giáp hộ thân, áo giáp mặt ngoài tản mát ra một tầng có chút nhộn nhạo khiết bạch quang choáng, như tuyết lớn đầy đất đêm trăng cảnh tượng, người đọc sách đứng người lên, so với trước đó nhiều hơn mấy phần thông dong, cười khổ nói: "Thiếu niên lang, người thế nhưng là đem ta hại thảm. Nguyên bản cái này quang minh khải, là vì dự phòng xuất hiện chia của không đồng đều kết quả, đến lúc đó liền có thể dùng để chống cự bạch lộc đạo nhân cùng Sơn Thần liên thủ thế công, hiện tại sớm lộ ra chân tướng, bọn hắn nhất định sẽ càng thêm cẩn thận đề phòng, phải làm sao mới ổn đây ?"

Mặc dù lời nói nhẹ nhõm, nhưng là thư sinh không có chút nào phớt lờ, ngay sau đó còn có chút trầm mĩm vẫn không có cách giải, sao thiếu niên hô lên "Lần đầu tiên" về sau, liền không có đoạn dưới ? Tức không bảo kiểm ra khỏi vỏ, rời đi hộp gỗ, từ đối diện sương phòng bên kia bay lượn mà tới, cũng không có cái gì ẩn núp trong bóng tối viện thủ vô giết mà đến.

Họ Sở thư sinh nghi hoặc không hiểu.

Trước mắt cái này trầm mặc ít nói thiếu niên lang, tuyệt đối không phải cái ưa thích đùa giỡn gia hỏa.

Hai quyền thiếu chút nữa đánh cho chính mình hiện ra nguyên hình, chỉ sợ cái kia lỗ mãng đi chém giết đại yêu lớn râu đao khách, lấy hắn bốn cảnh thực lực, đều làm không được.

Mặc dù "Lần đầu tiên" không có xuất hiện.

Nhưng là họ Sở thư sinh y nguyên có thể kết luận, cái này lần đầu tiên chỉ cần lộ diện, tất nhiên là không thể khinh thường cao thủ, hoặc là sát lực to lớn công phạt pháp bảo.

Trần Bình An thì là có chút nổi nóng, trùng điệp đập một chút bên hông Dưỡng Kiếm Hồ.

Bây giờ trong hồ lô thanh kia "Lần đầu tiên", không hiểu thấu liên tính tình đại biến, trước đó là tính khí nóng nảy, động một tí muốn Trần Bình An chịu khổ bị tội, nhưng từ lúc rời đi Lạc Phách Sơn sau, liền thành cái bại hoại hàng, cả ngày tỉnh mạch bất động, thậm chí cùng Trần Bình An phát tính tình tâm tư cũng bị mất, tại Trần Bình An chụp lại Đường Kiếm Hồ về sau, vẫn như cũ không nhúc nhích tí nào, lơ lửng tại Đường Kiếm Hồ Lô bên trong giữa hư không.

Ngược lại là bích lục sâu kín phi kiếm Thập Ngũ, ông ông tác hưởng, tại chủ động cùng Trần Bình An tiến hành cảm xúc bên trên thô thiển giao lưu, đại khái là muốn nói lần đầu tiên không muốn xuất chiến, nó Thập Ngũ có thể làm thay.

Hai thanh phi kiếm, khai khiếu về sau, giống như là còn sẽ không mở miệng lời nói hài đồng, linh trí đã có, nhưng là không cao, càng nhiều vẫn là bằng vào bản năng làm việc, Trần Bình An tiếng lòng cùng tâm ý, bọn chúng có thể rõ ràng cảm giác, nhưng là song phương thường thường câu thông không khoái, mà lại Trần Bình An chỉ có thể lơ mơ biết được tâm tình của bọn nó tốt xấu, bắt đầu giao lưu vẫn là không dễ dàng.

Nhìn thấy Trần Bình An động tác này về sau, họ Sở thư sinh lập tức ngưng thần nhìn lại, chỉ nhìn thấy cái kia chu hồ lô rượu, hào quang âm đạm, cũng không dị dạng, nhìn không ra nửa điểm khí tượng thần dị mảnh khỏe, kỳ thật trước lúc này, tại cổ trạch bên ngoài trong mưa to gặp lại sơ kỳ, họ Sở thư sinh liên quan sát tỉ mỉ qua lưng hộp thiếu niên cùng tuổi trẻ đạo sĩ, lúc đó đã cảm thấy không nên là cái gì thế ngoại cao nhân mới đúng. Y phục rực rỡ nước triều chính, núi không cao nước không sâu, nằm không được hổ, cũng giấu không được long. Bạch lộc đạo nhân chi lưu, đã là uy chấn một phương tông sư thần tiên.

Không có gì bất ngờ xảy ra, họ Sở thư sinh mới là đầu kia gây sóng gió rồng sang sông, như thế mới hợp tình để ý.

Hắn lần này rời đi phủ đệ, từ Cổ Du Quốc xuôi Nam y phục rực rỡ nước, vì nhà này trong nhà đồ vật, hao tổn tâm cơ, dù là nắm vững thắng lợi, vẫn là chậm chậm mưu toan, trước lời kéo bạch lộc đạo nhân cùng Dâm Từ Sơn Thần, tam phương theo như nhu cầu, sau đó kết giao họ Lưu con cháu thế gia đệ, dụ dỗ hắn tới đây núi du lịch, cùng cái kia hai cái mình hữu nói là chính mình không tiếc tự mình mạo hiểm, đi đâu dò xét hư thực, nương tựa theo họ Lưu thư sinh thuở nhỏ nhuộm dần một thân quan nha khí cùng thư quyền khí, dùng cái này che lấp trên người hắn điểm này mờ nhạt yêu khí, mục đích thực sự, vẫn là khảo sát trận pháp chỗ theo địa mạch, để đại chiến bên trong, đục nước béo cò, trộm món kia pháp bảo, liền không cùng bạch lộc đạo nhân cùng Sơn Thần quá nhiều dây dưa, dựa vào năm ngoài dự tính giáp hoàn hộ thân, cao chạy xa bay, trở về Cổ Du Quốc tiếp tục dốc lòng tu hành.

Về phần tên kia lớn râu đao khách xuất hiện, bất quá là hắn lâm thời khởi ý, liền tại phụ cận thành trấn tản lời đồn, trợ giúp, đem cổ trạch phủ lên đến càng yêu phong tà khí, trên thực tế đến nay trăm năm, cổ trạch âm khí dày đặc là thật, nhưng giết hại bách tính, bạo ngược một phương thật đúng là không có. Vì cái gì chính là để toà này hồ nước chi thủy càng thêm đục ngầu, có lợi cho hắn nhẹ nhõm thoát thân, dù là lớn râu đao khách tiêu hao một chút cổ trạch chủ nhân đạo hạnh, cũng là chuyện tốt, nếu là có thể chèo chống đến bạch lộc đạo nhân cùng Sơn Thần chạy đến loạn chiến, càng là chuyện tốt.

Mà vị kia chân thực nhiệt tình lớn râu đao khách, chỗ nào hiểu được những này nội tình, lần theo những cái kia tin đồn gió nói, tại gần nhất một cái trấn nhỏ uống rồi hai bát lớn rượu mạnh, liền nhiệt huyết trên đầu, vừa vặn cảm thấy trận kia mưa to cổ quái, liền hoả tốc khởi hành chém yêu mà đến.

Trong đó Sơn Thần tự mình bôi lên dầu cao lửa đem, bạch lộc đạo nhân có giấu đồng tiền quý vật ô giấy dầu, đều là không đáng chú ý, cũng rất tổn tâm tư đồ vật.

Một cái là hỗ trợ này địa danh nghĩa bên trên chủ nhân, Dâm Từ Sơn Thần khoảng cách gần xem xét trong nhà cổ bộ khí thế, một cái là giúp đỡ bạch lộ đạo nhân bố trí cơ quan, tìm cơ hội hiện thân, từ trong ra ngoài, hủy đi cổ trạch những cái kia dùng để chống cự ngoại địch thủ đoạn, tỉ như những cái kia tàn bại không chịu nổi Thần Cáo tông xanh từ phù văn, lưu lại có một sợi Đạo gia chính tông ý vị tường xây làm bình phong ở cổng, những thủ pháp này, giúp đỡ bấp bênh cổ trạch, đỡ được nhiều lần âm hiểm tập kích.

Kết minh tam phương, không có một cái nào là đèn đã cạn dầu.

Bất quá lúc này mới bình thường, nếu không có như thế, tại nhược nhục cường thực rừng núi tu hành, chỉ sợ sớm đã thân tử đạo tiêu, biến thành còn lại hung ác tu sĩ bàn đạp.

Không tranh quyền thế luyện khí sĩ có hay không ? Đương nhiên là có, tỉ như nhà này cổ trạch, nam nữ chủ nhân cùng bà lão, chủ tớ ba người đến nay trăm năm, thâm cư không ra ngoài, hạ tràng như thế nào, chính là làm hạ nhân người mơ ước thâm hoàn cảnh.

Không muốn phức tạp, họ Sở thư sinh lựa chọn chủ động lui nhường một bước, mỉm cười nói: "Trần công tử, người ta kỳ thật cũng không thù oán, làm gì sinh tử tương kiến, chỉ cần Trần công tử tối nay nguyện ý rời khỏi cổ trạch, tương lai chỉ cần đi ngang qua Cổ Du Quốc, ta Sở mỗ người nhất định lấy rượu ngon khoản đãi công tử, chính là công tử nếu muốn đi Cổ Du Quốc hoàng cung uống rượu, tỷ như chọn lựa một cái gió tuyết đêm, Sở mỗ người liền có thể cùng Trần công tử mang theo rượu, ngồi cao tại hoàng cung đại điện nóc nhà phía trên, thoải mái uống rượu thưởng tuyết chính là, hoàn toàn không cần lo lắng Cổ Du Quốc hoàng đế sẽ động giận đuổi người."

Nói thật, họ Sở thư sinh tuy là lai lịch bất chính tinh mị xuất thân, nhưng là tu ra thân người về sau, không biết đã trải qua cái gì, khí thái không

tầm thường, hơn người, quả thực so với cuộc sống xa hoa hào phiệt tuần
ngạn, còn muốn có phú quý khí. Bằng dày ba thước không phải do chỉ
một ngày lạnh, nghĩ đến tất nhiên là có nó độc đáo cơ duyên, mới có thể
có hôm nay phong độ độ lượng rộng rãi.

Trần Bình An rốt cục mở miệng nói chuyện, hỏi: "Nghe nói Cổ Du Quốc
hoàng đế họ Sở, người cũng họ Sở, có quan hệ ?"

Họ Sở thư sinh do dự một chút, tựa hồ là vì biểu đạt thành ý của mình,
gật đầu mỉm cười nói: "Quan hệ có một ít, nhưng là không có cái gì quan
hệ máu mủ, tóm lại lẫn nhau phụ thuộc, đồng thời lẫn nhau đề phòng,
tương đối phức tạp, một lời khó nói hết."

Sở chữ, bên trên rừng bên dưới sơ, sơ chữ có thể làm "Đủ" chữ giải,
song gỗ vì rừng, cây dưới có đủ, họ Sở thư sinh dùng cái này làm vì
mình dòng họ, không cần nói cũng biết, hơn phân nửa là cố thụ thành
tinh.

Chỉ bất quá Trần Bình An học chữ, bây giờ vẫn là dừng lại "Hơi hiểu
viết văn, chợt có hiểu ý" mặt ngoài công phu bên trên, xa xa không có
đạt tới có thể chuẩn xác "Giải" chữ tinh thâm cấp độ, dù sao kém xa tí
tắp Thôi Sầm hoặc là Ngụy Bách như thế học văn rộng lớn.

Trần Bình An đánh giá một chút họ Sở thư sinh trên người bộ khôi giáp
kia, hạ quyết tâm, trước không sử dụng Thập Ngũ, vừa mới mượn cơ hội
này, thử một chút nhìn quyền pháp của mình cân lường, tốt xác định
chính mình ba cảnh cảnh giới sâu cạn, liền lại hỏi nói: "Người là luyện
khí sĩ thứ mấy cảnh ?"

Họ Sở thư sinh cười nói: "Đệ ngũ cảnh mà thôi."

Đây đương nhiên là khiêm tốn chi từ.

Chỉ thiếu chút nữa chính là trong ngũ cảnh thần tiên, làm sao có thể là

"Mà thôi"? Nên biết rõ những cái kia tông chữ đầu Tiên gia hào phiệt, trong ngũ cảnh tu sĩ giống nhau là thân phận cực kỳ quý giá tồn tại, không phải địa vị thanh quý Trưởng lão cung phụng, chính là phụ trách một phương thực quyền chấp sự, tông môn còn như vậy, lại càng không cần phải nói Cổ Du Quốc, y phục rực rỡ nước những này tựa như chỗ nhỏ bé địa phương tiểu quốc.

Nhưng là họ Sở thư sinh mang theo tự đắc chí ý khiêm tốn, tại toàn cơ bắp Trần Bình An nghe tới, cái kia chính là hàng thật giá thật "Mà thôi". Cái này là đạo sĩ Trương Sơn trong miệng đệ ngũ cảnh "Đại yêu"? Trần Bình An cổ tay nhẹ nhàng thay đổi, nhếch miệng cười một tiếng, áo cưới nữ quý đánh không lại, trước mắt vị này ăn mặc xác rùa đen gia hỏa, thật đúng là có thể đem ra luyện tay một chút, có thể đánh chết là tốt nhất, đánh không chết chính mình cũng không thua thiệt, dù sao còn có phi kiếm bàng thân, không phải một cái, là hai thanh!

Lúc trước Trần Bình An vừa mới luyện quyền không có mấy ngày, liền dám dắt chó đồng dạng đùa Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên, thực lực không đi nhiều lời, vền vền liền đảm lượng khí phách mà nói, xác thực mạnh hơn thế gian võ phu quá nhiều. Đương nhiên một khi lựa chọn liều mạng, thận trọng từng bước, chú ý cẩn thận, cũng là Trần Bình An cường hạng.

Họ Sở thư sinh bất đắc dĩ nói: "Vì sao còn muốn đánh?"

Trần Bình An cho cái thẳng thường không sai đáp án, "Không đánh qua người, ta bằng hữu cùng cái kia đạo khách sẽ rất nguy hiểm."

Họ Sở thư sinh ánh mắt âm trầm, Nê Bồ Tát còn có ba phần hỏa khí, huống chi là hãn như thế cái thường thấy nhân gian vinh hoa cường thế địa đầu xà, "Thiếu niên lang, người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đi? Ta thế nhưng là rõ ràng uống phí nói cho người, cổ trạch đầu ngũ, còn có hai vị nhìn chăm chăm, người coi thật muốn dính vào? Thật coi ta sợ người?"

Trần Bình An trả lời chắc chắn, để cái kia họ Sở thư sinh nổi trận lôi đình, "Người có sợ hay không ta, đánh với ta không đánh người, không quan hệ."

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, sở dĩ kéo dài lâu như vậy thời gian, cũng không phải Trần Bình An vì tiết lộ uy phong, mà là hẳn muốn trước xác định Đường Kiếm Hồ bên trong cái kia hai vị tiểu tổ tông ý tứ.

Này lại quyết định hẳn ứng phải đánh thế nào trận này đờ.

Vốn tên là tiểu Phong Đô phi kiếm lần đầu tiên, ban đầu ở Nê Bình ngũ hém tổ trạch hiện thân, như một đầu nho nhỏ bạch hồng treo ở không trung, mặc dù thân kiếm tinh tế, nhưng là tràn đầy đường đường chính chính khí thế bàng bạc, phong mang tất lộ, không có bất kỳ cái gì che che lấp lấp.

Mà cùng Dương lão đầu lấy vật đổi vật phi kiếm Thập Ngũ, thì phải khí thế hơi dị, phi kiếm thần ý càng thiên hướng về u tĩnh, tại Đường Kiếm Hồ bên trong động tĩnh, cũng đều là bỗng nhiên mà ngừng bỗng nhiên bay lượn, tới lui vội vàng, cực kỳ mau lẹ, mỗi lần cũng sẽ ở Đường Kiếm Hồ vách trong chỗ khẩn cấp lơ lửng, chỉ kém mảy may liền muốn đụng vào, cùng lần đầu tiên tại Đường Kiếm Hồ bên trong bốn phía đi loạn, điên cuồng vấp phải trắc trở, hoàn toàn khác biệt.

Cho nên Trần Bình An đại khái kết luận, tiểu Phong Đô, hoặc là nói bị hẳn tự tiện đặt tên là lần đầu tiên Bạch Hồng phi kiếm, so Thập Ngũ càng thêm sắc bén, mà lại càng chắc chắn hơn, nhưng là thiếu hụt cũng rất rõ ràng, chính là kiếm nhanh chậm, lại không dễ dàng bị Trần Bình An hoàn toàn khống chế, sở dĩ phải dẫn đến mỗi lần xuất kiếm, không đủ tinh chuẩn. Nếu là giằng co không xuống giằng co thế cục, nhất là hơi chiếm thượng phong tốt đẹp tình thế bên dưới, đại khái có thể để lần đầu tiên lộ diện, dừng lại đi loạn, dù sao không sợ đập hỏng đụng hỏng, nhưng là tình hình chiến đấu hiểm trở tình hình bên dưới, vẫn là yêu cầu

dịu dàng ngoan ngoãn mà lại hồi hả Thập Ngũ đến giúp đỡ một kích trí mạng, để mà giải quyết dứt khoát.

Bản mệnh phi kiếm đương nhiên rất cường đại, đây chính là thiên hạ kiếm tu tha thiết ước mơ lập thân gốc rễ, một khi may mắn có được, càng là trân như tính mạng trong lòng tốt, cũng là để cho dư bách gia luyện khí sĩ vô cùng nhức đầu tồn tại. Thế nhưng là tùy ý một cái bản mệnh phi kiếm, đều có hai vấn đề, một là được không dễ, luyện kiếm cần thiết thiên tài địa bảo, vô số kẻ, hai là lấy sát lực kinh người trừ danh tại thế, không ra khí phủ thì có một loại không lời lực chấn nhiếp, nhưng là một khi xuất khiếu giết địch, chỉ cần xuất hiện chút hao tổn, tỷ như lưỡi kiếm toác ra lỗ hổng, thân kiếm hiện lên vết nứt vân vân, tu đường một cái không trọn vẹn bị hao tổn bản mệnh kiếm, lại là một cọc thiên đại chi tiêu.

Cho nên mới sẽ có một câu ngạn nói lưu truyền trên núi, giàu cũng kiếm tu, nghèo cũng kiếm tu, trong vòng một đêm táng gia bại sản cũng là kiếm tu.

Cái này là Trần Bình An trước hô lần đầu tiên xuất chiến nguyên nhân chỗ, lo lắng Thập Ngũ lần đầu chính thức đăng tràng giết địch, sau đó liền nhanh chóng kết thúc.

Song phương đều có các kiên trì, tất nhiên không thể đồng ý, cũng chỉ có thể xem hư thực.

Chân thân vì cổ thụ tinh mị họ Sở thư sinh, duỗi ra một ngón tay, gõ gõ chiếu sáng rạng rỡ trước ngực họ tâm kính, "Người năm dặm không phải rất cứng à, đến, cứ việc hướng nơi này đánh, bộ này giá trị ba ngàn bông tuyết tiền trân quý giáp hoàn, là Cổ Du Quốc hoàng gia chữ Địa số khổ tàng, họ Trần, đánh nát tính người bản sự!"

Trần Bình An nơi nào sẽ cùng hãn khách khí.

Mũi chân điểm một cái, đất gạch đúng là trong nháy mắt vỡ vụn, đủ để thấy vọt tới trước xu thế chi mãnh liệt.

Ngạn ngữ nói cây chuyển người chết chuyển sống, không phải là không có đạo lý, Thụ Tinh thư sinh mặc dù là ngũ cảnh luyện khí sĩ, thể phách không yếu, nhưng xác thực không tinh thông trần trọc xê dịch cùng cận thân chém giết, cho nên lúc này mới bỏ ra to lớn đại giới cướp lấy giáp hoàn, xem như thời khắc mấu chốt bảo mệnh phù.

Họ Sở thư sinh, tiên thiên thân thể cứng cỏi, tăng thêm bảo giáp che thân, tụ khí ngưng thần, dù bận vẫn ung dung mà nghênh đón thiếu niên ra quyền.

Một quyền qua đi, vừa nhanh vừa mạnh, đến mức hộ tâm kính lồm xuống hơn tấc, họ Sở thư sinh cả người bay rớt ra ngoài, đâm vào cổ trạch nhất bên ngoài tường viện phía trên, nhưng là lần này lại không nửa điểm chặt vật tư thái, ngược lại là phía sau bức tường ầm vang vỡ vụn, lộ ra kinh thể hải tặc một màn khiếp người tròng cảnh, bên trong tường không phải gạch đá, mà là dây dưa chiếm cứ rễ cây, chính tại chậm rãi nhúc nhích.

Họ Sở thư sinh vỗ vỗ đầu vai bụi đất, mỉa mai cười nói: "Liên chút năng lực ấy à nha? Nếu không có một khóa lục cảnh anh hùng gan, dù là Sở mỗ người từ đầu tới đuôi đứng đấy bất động, mặc cho người đánh lên trăm quyền ngàn quyền, Trần công tử nếu muốn một cổ tác khí đánh nát giáp hoàn, vẫn là rất khó a."

Võ phu bốn, năm, sáu cái này ba cảnh, không còn cực hạn tại tôi thể, mà là lên cao đến luyện khí võ học độ cao, bởi vậy được ca tụng tiểu tông sư cảnh, mỗi tầng cảnh giới ứng đối hồn, phách, gan ba vật, một khi đại thành, võ phu chiến lực liên sẽ tầng tầng cất cao, trả lại nhục thân không nói, giảng co luyện khí sĩ cũng có càng nhiều lực lượng, nhất là đối phó tinh quái quỷ vật, càng là làm ít công to, nhiều lần xuất thủ, quyền cương chỗ đến, như mặt trời chói chang thiêu đốt, vạn tà lui tránh.

Một quyền đạt được, đánh trong dự liệu thực chỗ, Trần Bình An sở dĩ không có truy kích, không phải nỗ lực hết đà, hoàn toàn tương phản, một quyền này chỉ là đồ nhắm đĩa mà thôi, Trần Bình An chủ yếu là bị thư sinh sau lưng cổ quái bức tường làm chấn kinh, khó nói cả tòa cổ trạch bên trong vách tường, đều là như thế, thâm căn cố đế ?

Hậu viện bên kia, lúc thỉnh thoảng có quang mang nổ rộ, lóe lên một cái rồi biến mất, chiếu rọi màn đêm, trong lúc đó xen lẫn có lớn râu đao khách tiếng hò hét.

Ba tấm giấy vàng Bảo Tháp Trấn Yêu Phù đã sử dụng hết, nhưng là còn có hai tấm màu vàng kim chất liệu Trấn Yêu phù, giấu ở Trần Bình An trong tay áo.

Cùng hai tấm Súc Địa phù.

Trần Bình An thầm đọc một tiếng, có thể.

Trước đó mấy lần ra quyền, đều dựa vào thân hình mạnh mẽ, kỳ thật đều là đi thẳng về thẳng đường lối.

Sau đó Trần Bình An lần này không đồng dạng, bày ra một cái cực kỳ cổ ý quyền giá, bước ra một bước, hai tay giãn ra, chậm rãi năm dậm, nước chảy mây trôi.

Trong nháy mắt, Trần Bình An quyền ý như hồng thủy trút xuống, chân chân chính chính có thể đâm người đôi mắt, rơi vào đối diện họ Sở thư sinh trong mắt, quả thực chính là một vòng mặt trời bắt nguồn từ Đông hải, cực kỳ kinh người.

Thần nhân nổi trống thức!

Họ Sở thư sinh nuốt ngụm nước bọt, nghĩ thầm có phải hay không lại

ngồi xuống tâm sự ?

Vì sao cảm giác bảo giáp hộ thân đều chưa hẳn an ổn ?

Thiếu niên trước mắt rõ ràng còn chưa bước lên võ đạo luyện khí ba cảnh!

Tại sao lại có như thế không thềm nói đạo lý hùng hậu quyền ý ?

Họ Sở thư sinh sinh lòng thoái ý, ít nhất cũng cần phải tránh né mũi nhọn, không cần dẫn động tùy ý năm đấm nện ở trên người mới là, khi hẳn vừa muốn chuyển di vị trí trong nháy mắt, thiếu niên kia đúng là hư không tiêu thất, thoáng qua ở giữa liền đi tới thư sinh trước mặt, một quyền nện ở giáp hoàn che che sườn bộ, khí thế hùng hổ, lực đạo rất lớn, đánh cho họ Sở thư sinh hướng một bên đảo lảo đảo lướt ngang ra ngoài, nhưng là đồng thời để hẳn thở phào nhẹ nhõm, bày ra đường đường chính chính quyền giá về sau, thiếu niên quyền ý dọa người thì dọa người, nhưng là khí lực tựa hồ tăng trưởng không nhiều.

Chân trần lão nhân từng tại Lạc Phách Sơn trúc lâu mỉm cười nói, lão phu cái này thần nhân nổi trống thức, nặng tiên cơ quyền thứ nhất, quyền thứ nhất đến, thần ý dẫn dắt, đầu đuôi tương liên, về sau mười quyền trăm quyền liền tự nhiên mà vậy đến, cho nên quyền thứ nhất nhất định phải đập trúng đối thủ, về sau có thể đưa ra bao nhiêu quyền, liền dựa vào một hơi có thể chống đỡ tới khi nào hạ xuống.

Cho nên Trần Bình An vì quyền thứ nhất không thất bại, không tiếc sử dụng một trương Súc Địa phù.

Về sau, Trần Bình An ra quyền càng lúc càng nhanh, lực đạo chỉ là so trước đó hơi nặng một chút, nện tại họ Sở thư sinh các nơi khí phủ, giáp hoàn bảo giáp quang mang chảy xuôi, Trần Bình An năm đấm nện ở nơi nào, hào quang ngay tại nơi nào đột nhiên sáng lên, không hổ là Cổ Du Quốc đứng hàng đầu trân tàng pháp bảo.

Mỗi lần ý đồ tránh né, đều giống như chỉ kém nửa bước, hết lần này tới lần khác chính là trốn không thoát một quyền kia, không hề có lực hoàn thủ họ Sở thư sinh, tại rắn rẫn chắc chắn chịu thứ mười quyền về sau, sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch một mảnh.

Đầu vai, ngực, sườn xương, phần bụng, phía sau lưng, đầu lâu huyết thái dương, ấn đường, khuỷu tay, đầu gối.

Không một chỗ không phải thiếu niên năm dăm "Đặt chân địa phương" .

Trần Bình An ra quyền nhanh như bôn lôi, mấu chốt là tại họ Sở thư sinh trong mắt, thiếu niên thủy chung ánh mắt bình tĩnh, hô hấp trầm ổn, tâm thái định, mỗi một bước cùng mỗi một quyền phối hợp, vừa đúng, tự nhiên mà thành, quả thực là sống mấy trăm năm lão quái vật.

Mười năm quyền về sau, Trần Bình An năm dăm đã máu thịt be bét, lộ ra một chút xương trắng, nhưng là Trần Bình An đối với điểm ấy không đến nơi đến chốn da thịt nổi khỗ, sao lại để ý ?

So với phảng phất thiết chùy một chút xúu gõ nát mười ngón huyết nhục, từng khúc đập nát xương cốt nổi khỗ, so với tự mình động thủ rút gân lột da nổi khỗ, Trần Bình An đều muốn cảm thấy điểm ấy đau đớn, cũng có thể coi là là tại thư thư phục phục hưởng phúc.

Họ Sở người đọc sách đã hiện ra một nửa chân thân, trở nên thân cao một trượng, đôi mắt xanh đậm, một khuôn mặt che kín gân xanh, bảo giáp phía dưới có thể thấy được cơ bắp cổ trướng dấu hiệu, như cây già cầu khúc.

Hai cánh tay hăn đón đỡ tại khuôn mặt trước đó, lần lượt bị đánh bay ra ngoài, kiệt lực hô to nói: "Bạch lộ đạo nhân, Tần Sơn thần, sự tình có biến, mau tới trợ ta!"

Cổ trạch bên ngoài chỗ kia dốc núi, Dâm Từ Sơn Thần nghe tiếng sau hơi biến sắc.

Lúc trước họ Sở thư sinh cầm ở cột trụ hành lang bên trên chi kia lửa đem, hỏa hoa rất nhanh liền từ hỏa diễm tách ra đi, lăm ta lăm tấp hỏa diễm, bốn phía phiêu đảng, mặc dù lớn nhiều rất nhanh tiêu tán, nhưng là cũng có một chút lửa nhỏ đoàn, lục tục ngo ngoe thông qua khoanh tay hành lang trôi hướng ba tiến sân nhỏ bên kia, có thể làm cho Sơn Thần thông qua như là chính mình đôi mắt hỏa diễm, quan sát trong nhà cổ cảnh tượng.

Cho nên họ Sở thư sinh cùng thiếu niên giao thủ quá trình, Sơn Thần nhìn đến nhất thanh nhị sở, cái này khiến hắn có chút khó khăn, không phải làm khó xuất thủ tương trợ, mà là khó xử hắn là khi nào ra trận, mới có thể vượt tốt đẹp nhất chỗ. Cái kia Cổ Du Quốc thư sinh tại bảo giáp phá toái trước đó, hắn mới lười đi đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, làm thịt thiếu niên, giúp đỡ thư sinh bảo vệ bộ kia giáp hoàn bảo giáp, không phải tìm cho mình không thoải mái nha.

Tay nâng phát trần trung niên đạo nhân đột nhiên nói rằng: "Râu ria xồm xoàm đao khách cây bảo đao kia, sắc bén trình độ, vượt quá tưởng tượng, bản đạo nếu là lại không xuất thủ, chỉ sợ cũng muốn đả thương cùng nữ quý chân thân, nói thế nào, Tàn Sơn thần là theo bản đạo cùng đi, vẫn là tiếp tục đứng ngoài quan sát áp trận ?"

Dâm Từ Sơn Thần cười ha hả nói: "Nếu là người ta là minh hữu, liền nên cộng tiến thoái, nào có lâm trận lùi bước đạo lý."

Đạo nhân cười ha ha, hướng về phía trước ném ra ngoài chuôi này tuyết trắng phát trần, sắp rơi xuống đất thời điểm, huyền phát ra một đầu thân hình cao lớn bạch lộ, đạo nhân vút qua mà đi, ngời cười lấy bạch lộ nhanh chóng trước chạy, đạo bào tay áo phình lên đung đưa, cũng may mà phụ cận không có tiêu phu bách tính, nếu không đoán chừng liền muốn nạp đầu liền bá, hô to thần tiên.

Dâm Từ Sơn Thần không chút sử dụng thuật pháp, chỉ là vô cùng đơn giản vừa sải bước ra, liền đi tới bạch lộ cùng đạo nhân bên cạnh thân.

Bạch lộ chạy như gió, rất nhanh liền đi vào cổ trạch bên ngoài, trung niên đạo nhân thân hình vọt lên, bạch lộ trong nháy mắt một lần nữa hóa thành phát trần, lướt về phía chủ nhân trong tay, đạo nhân cười to nói: "Sở huynh, bần đạo đến giúp người giết địch!"

Trần Bình An tại đưa ra hai mươi quyền sau, đã là cực hạn, chỉ tiếc vẫn là vô pháp đánh nát bộ kia giáp hoàn bảo giáp.

Mặc dù họ Sở thư sinh bị đánh đến thất khiếu chảy máu, hồn phách chấn động, chân thân triệt để bại lộ, cơ hồ toàn bộ khoanh tay hành lang đều bị hai người hủy hoại hầu như không còn, nhưng là họ Sở thư sinh chỉ là đã mất đi sức đánh một trận, dựa vào thiên phú dị bẩm cùng quang minh khái, tự vệ còn có dư lực, không đến mức bị thiếu niên kia quyền cương đánh chết tươi.

Sau đó tay cầm phát trần bạch lộ đạo nhân liền từ đó trên trời rơi xuống.

Trần Bình An vừa mới thu hồi một quyền, nhẹ nhàng vỗ một cái bên hông Dưỡng Kiếm Hồ.

Một sợi bạch hồng lướt đi màu son tiểu hồ lô, thẳng đâm vừa mới bị đánh đến lồm xồm đi vào bảo giáp hộ tâm kính.

Giáp hoàn cơ hồ tất cả hào quang lưu huỳnh đều tụ tập tại hộ tâm kính bên trên.

Bảo giáp phát ra đồ sứ vỡ vụn rất nhỏ tiếng vang.

Cái kia sợi bạch quang phản bắn trở ra, lóe lên một cái rồi biến mất, chẳng biết đi đâu.

Hấp hối họ Sở thư sinh kinh hoảng đến cực điểm, nhưng là rất nhanh liền đầy mặt cuồng hỉ, bảo giáp cũng không bị đâm xuyên, chính mình còn chưa chết!

Nhưng là sau một khắc, hần liền chỉ cảm thấy chỗ mi tâm mát lạnh, khôi ngô thân thể chán nản ngửa ra sau ngã xuống, hần tại thời khắc hấp hối, tức hỗn hển mà quăng xuống một câu ngoan thoại: "Liên tiếp hồng ta Đại Đạo căn bản, hãy đợi đấy!"

Nói xong câu đó sau, ngã xuống đất không dậy nổi Sở thị thư sinh, vậy mà biến thành một mảng lớn màu xanh cây gỗ khô, mục nát thành tro, mất đi chủ nhân bảo giáp cũng khôi phục thành sáng đến có thể soi gương viên cầu bộ dáng.

Trần Bình An nhú nhú lông mi.

Nguyên lai là tại lần đầu tiên về sau, trong hồ lô lại có một tia u lực quang mang lướt đi, lấy nhanh hơn lúc trước cái kia đạo bạch hồng kiếm quang rất nhiều tốc độ, một trước một sau, bắt lấy bảo giáp ngưng tụ linh khí phòng ngự hộ tâm kính khoảng cách, chuôi thứ hai phi kiếm dễ như trở bàn tay liền chui thấu họ Sở thư sinh ấn đường.

Đứng tại cổ trạch tường cao bên trên Dâm Từ Sơn Thần kinh hô nói: "Bản mệnh phi kiếm!"

Quay đầu chính là một bước dài bước ra đi, thân hình rất mau ra hiện tại mười bên ngoài mấy dặm, âm phong thổi qua, mồ hôi đầm đìa.

"Nương đấy, kiếm tiên!"

Cái kia hai chân vừa mới chút mà, bay xuống tại hành lang ở trong bạch lộ đạo nhân, mũi chân điểm một cái, đột ngột từ mặt đất nâng lên, không nói hai lời liền chạy, trên không trung đột nhiên ném ra phát trần,

bạch lộc rơi xuống đất, đạo nhân ngồi cười ở lưng sống lưng bên trên, hốt hoảng trốn xa.

Trần Bình An có chút ngạc nhiên, đứng tại nguyên chỗ, một đầu sương mù, nghĩ thầm ta một cái luyện quyền còn không có hai năm thường dân, làm sao lại thành kiếm tiên rồi? Ta liền kiếm tu cũng còn không phải a.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 218: Tiên sư giá lâm

Cổ trạch hậu viện, tú lâu bên ngoài, đại chiến say sưa.

Đi xa đến tận đây chỉ vì chém yêu lớn râu đao khách, mặc dù võ đạo cảnh giới không tính quá cao, mạnh mẽ bốn cảnh, nhưng là trong tay chuôi này bảo đao, lại là phẩm cấp cực cao thần binh lợi khí, quán chú chân khí về sau, xuất đao thời khắc, hồng quang nở rộ, mơ hồ có phong lôi âm thanh, thế không thể đỡ.

Lúc trước canh giữ ở ba tiến sân nhỏ bà lão, lại là một vị thâm tàng bất lộ ba cảnh luyện khí sĩ, chỉ là tuổi thọ đã cao, tinh lực không tốt, vẫn là không địch lại lớn râu hào hiệp cùng chuôi này bảo đao, mười mấy cái hiệp liền bị đại hán lấy sống đao kích choáng, một cước chọn đập, đụng vào trong sương phòng, ngã đi.

Nguyên bản bà lão không đến mức không chịu được như thế, chỉ là lâu tại lồng chim bên trong, bị trận pháp tụ lại tới đây âm sát chi khí nhuộm dần đã lâu, mặc dù không phải không thể gặp ánh sáng âm vật quỷ tu, nhưng cũng tự nhiên e ngại chuôi này bảo đao dương cương chi khí. Mà lại lớn râu đao khách du lịch tứ phương, chém giết kinh nghiệm cực kỳ phong phú, bà lão cấp tốc lạc bại, xác thực hợp tình hợp lý.

Cuối cùng tiến sân nhỏ, thoát đầu cổ trạch nam chính người lựa chọn một mình lui địch, từ mỹ nhân dựa vào bên kia bay xuống trong viện, chọn lấy một cái phủ bụi đã lâu trường kiếm, thân kiếm mát lạnh như nước, cùng đao khách đối địch, kiếm đi nhẹ nhàng, cũng không cùng bảo đao cứng đối cứng, mỗi lần xuất kiếm, thẳng đâm lớn râu hán tử máu chốt khí phủ, mũi kiếm thổ lộ kiếm khí màu xanh, tại màn mưa ở trong mang theo từng tia thê mỹ lưu huỳnh.

Lớn râu đao khách xuất thủ, rất có sa trường hân tốt phong thái, thô phác

tự nhiên, mỗi một lần xuất đao bao nhanh mà mãnh liệt, chiêu thức cũng không phức tạp, cũng chưa nói tới như thế nào tinh diệu, đao đao gọn gàng mà dứt khoát, thu phóng tự nhiên, một đao không trúng thì đã, một trung tất trọng thương. Giao đấu vị kia áo đen nam tử thượng thừa kiếm thuật, lớn râu đao khách vẫn còn dư lực.

Cho hắn nhìn ra một chút dấu vết để lại, hán tử xuất đao càng thêm mãnh liệt, bởi vì có mấy phần chân hỏa, mắng to nói: "Người này Điều Nhân, rõ ràng xuất thân Tiên gia chính đạo, thật tốt Đại Đạo trường sinh không đi tranh thủ, vì sao muốn tự cam đoạ lạc ? ! Kết quả là biến thành nửa người nửa Trành Quý, thiên vị cái này nữ quý, tai họa đến nơi đây phương viên mấy trăm dặm, hoang tàn vắng vẻ ? ! Người nói người có nên hay không chết!"

Lớn râu hán tử gầm thét một tiếng, hai tay cầm đao, trùng điệp trăm xuống, một đao chém vào người kia trên thân kiếm, chém vào cả người mang kiếm đều cho toác ra đi mấy trượng, khuôn mặt tuổi trẻ lại tóc trắng xoá cổ trạch chủ nhân, một đường ngược lại trượt, dưới chân nước mưa văng khắp nơi, thật vất vả đứng vững thân hình, nuốt xuống một thanh vọt tới yết hầu máu tươi, thần sắc tiêu tụy nam tử cổ tay vặn một cái, run lên một cái kiếm hoa, trong nháy mắt xoắn nát mũi kiếm phụ cận vô số giọt mưa, tiếng vỡ vụn vang giống như ngày xuân pháo.

Lớn râu hán tử một cước hướng về phía trước đạp thật mạnh ra, một tay nhắc đao, bảo quang lưu chuyển, chiếu sáng nguyên cả cánh tay đều bao phủ tại quang huy bên trong, đại hán một tay đưa tay chỉ hướng cái kia nam nhân, trợn mắt đối mặt, "Phật gia nói quay đầu là bờ, người này cái khi sư diệt tổ hỗn trưởng đồ chơi, còn không thu tay lại lui bên dưới ? ! Thật coi ta Từ mỗ người không dám liên người cùng nhau chém giết ? !"

Cái kia nam tử là tối nay lần thứ nhất mở miệng nói chuyện, đại khái là bụng có thi thư khí từ hoa, mặc dù tiếng nói khàn khàn, như đá mài đao cùn, nhưng là khí chất thanh nhã, thần sắc ung dung, chẳng những không có nói lời ác độc, ngược lại là trêu ghẹo nói: "Phật gia còn nói bỏ xuống

đồ đao, lập địa thành phật."

Lớn râu đao khách nhìn quanh bốn phía, ngẩng đầu liếc mắt đại môn đóng chặt lầu hai mỹ nhân dựa vào, thu tầm mắt lại sau, giễu cợt nói: "U, còn có tâm tình cùng ta tại cái này khuê môi múa mép đấu khẩu với nhau., xem ra là có chút dựa vào, cũng đúng, bằng xuất thân của người, cùng phần này ngũ cảnh hạng chót luyện khí sĩ tu vi, nói không chừng tại cái này trăm năm ở giữa, sớm đã kinh doanh to như vậy một phần dơ bẩn gia nghiệp, nếu không phụ cận Sơn Thủy thần chích cũng sẽ không đối người sở tác sở vi, làm như không thấy. Nếu như ta không có đoán sai, người mặc dù khẳng định là không da mặt đi nhận tổ quy tông, nhưng là tại bên ngoài, không làm thiếu xé da hổ đại kỳ hoạt động, mới có thể hù đến người ngoài không dám động tới người may mắn."

Nói đến chỗ này, đại hán đã giận dữ, khuôn mặt như chùa chiền tượng nặn bên trong Thiên Vương trợn mắt, quát như sấm mùa xuân nói: "Có phải thế không? !"

Cầm trong tay trường kiếm nam nhân mỉm cười không nói, đôi mắt chỗ sâu có chút buồn vô cớ.

Lớn râu hán tử tàn khốc nói: "Cho người một lần nữa làm người cơ hội, chính mình không cần, vậy liền chớ trách Từ mỗi người chém yêu vô tình!"

Nam nhân tại hán tử xuất đao trước đó, than thở một tiếng, có chút áy náy, sau đó căn phá ngón tay, tại trên thân kiếm vẽ bùa viết chữ, lấy tự thân tinh huyết viết liền một phong xanh từ đan thư.

Xanh từ bảo cáo, là Đạo giáo khoa dụng cụ một trong, tương truyền tại thời đại viễn cổ liền có thể thượng thư thần linh, thẳng tới Thiên Đình, cầu kết thiên địa, một khi chân thành chỗ đến, bị thần linh tiếp nhận, liền có đủ loại thần thông giáng lâm tại thân, tỷ như viết cho Lôi Bộ thần linh xanh từ, một khi hiển linh, thậm chí có thể tay cầm lôi điện, kim thân hộ

thể, trong thời gian ngắn như là đến nhân gian Lôi Bộ thần tướng, tuyệt không thể tả.

"Khó trách tường xây làm bình phong ở cổng bên kia có lưu thượng đẳng xanh từ còn sót lại ý vị, người này Điều Nhân lại là Thần Cáo tông chính thức đệ tử, thật sự là chết trăm lần không hết tội!"

Lớn râu hán tử tức đến cơ hồ muốn giơ chân, một đao bổ ra, dốc sức mà vì đó bên dưới, quang hoa bạo tạc, tôn lên cả tòa sân nhỏ đều sáng như ban ngày.

Đối với hăn mà nói, yêu ma quỷ quái, quấy phá nhân gian, bọn chúng bạo ngược hành vi, lại làm người ta giận sôi, thường thấy cổ chuyện lạ cùng thâm sự tình lớn râu hán tử, đều sẽ không thái quá chấn kinh, bởi vì cái kia chính là yêu ma quỷ quái thiên tính, nếu là bọn chúng thiện chí giúp người, đó mới là kỳ chuyện lạ tình, cho nên lớn râu hán tử cho tới bây giờ đều là kiệt lực đánh giết chính là, sẽ không giống hôm nay dạng này như thế phần uất.

Thế nhưng là một vị luyện khí sĩ sửa lại về tà, ý thể hiếp người, mới là nhất làm cho lớn râu hán tử phần hận cử động.

Nổi giận phía dưới lớn râu đao khách, khí thể kinh người, khí thịnh thì đao mạnh, hướng chi cây bảo đao kia, vốn là là một cái giang hồ tông sư đều muốn thêm nhỏ dải ba thước thần binh, trong lúc nhất thời trong sân, đao quang chói lọi, cương khí khuấy động, khiến cho bất hạnh rơi vào tiểu viện nước mưa, còn chưa chạm đến gạch xanh mặt đất, liền đã trên không trung hóa thành bột mịn.

Mặc dù sử xuất sư môn tuyệt học, thế nhưng là cổ trạch nam tử quá mức tinh thần uế oải, túi da mục nát, như gần đất xa trời lão nhân, cảnh giới miễn cưỡng duy trì tại ngũ cảnh ngưỡng cửa, nhưng là khí thể sớm còn thừa không có mấy, như lòng sông rộng lớn lại không có bao nhiêu nguồn nước khe nước, cơ hồ liền muốn khô cạn thấy đáy, cái này cũng

khiến cho trên thân kiếm xanh từ bảo cáo, vì trường kiếm gia tăng công phạt cường độ, hiệu quả quá mức bé nhỏ.

Tú lâu lâu hai, người mặc áo xanh váy xanh nữ quý, rốt cục nhìn không được hiện thân, nàng một tay che mặt, một tay đỡ lấy cột trụ hành lang.

Theo sự xuất hiện của nàng, tường viện bên kia, còn có trong viện mặt đất, hành lang cây cột, từng chiếc một thô như cánh tay cây cối sợi rễ, như sàng nỏ mũi tên kích xạ mà tới.

Nguyên bản đã ổn chiếm được gió lớn râu đao khách, lập tức hiểm tượng hoàn sinh, vẫn là không hề sợ hãi, thân hình ở trong viện trần trọc xê dịch, tránh thoát từng nhánh rễ cây mũi tên, thuận tiện từng đao chặt đứt sượt qua người ám khí, hán tử khí khái phóng khoáng, thân hăm hiểm cảnh, lại cất tiếng cười to nói: "Lão yêu bà quả nhiên là Thụ Tinh quý mị! Đến được tốt, Từ mỗi người liên chặt đứt người toàn bộ sợi rễ, đến lúc đó lưu người một hơi, muốn người tại mặt trời chói chang bên dưới bộc phơi mà chết!"

Một vị tuổi trẻ đạo nhân từ hành lang chạy như bay đến, trên bàn chân dán thiếp có một đôi giấy vàng phù lục, khiến cho hắn chạy như một hồi thanh phong, để cho người ta hoa mắt, gánh vác kiếm gỗ đào tuổi trẻ đạo sĩ một bên chạy, một bên hô to nói: "Từ Đại Hiệp, đường nhỏ đến giúp người giết yêu!"

Lớn râu đao khách bị một đầu rễ cây đâm vào đầu vai, cao lớn thân hình mượn to lớn bốc đồng, trên không trung xoay tròn một vòng, một đao chém đứt cây kia cây, ngã xuống mặt đất rễ cây vẫn cứ bay nhảy không ngừng, mà lùi về vách tường cái kia đoạn rễ cây, chỗ đứt có máu đen chảy ra, tản mát ra hơi thở tanh hôi, tăng thêm âm trầm nước mưa, khiến cho sân nhỏ chướng khí mọc lan tràn, cũng may đại hán một thân võ đạo chân ý lưu chuyển không ngừng, tương đương hùng hậu, như một tầng kim quang che chở thể phách, mắt thấy tuổi trẻ đạo nhân tới đây tham gia náo nhiệt, lớn râu hán tử phun ra một ngụm huyết thủy, tức cười nói:

"Tiểu đạo sĩ, hảo ý tâm linh! Nhưng là chớ có làm trở ngại chứ không giúp gì, mang lên người bằng hữu mau mau rời đi tòa nhà! Một mực đi toà kia tiểu trấn chuẩn bị tốt rượu ngon, khao Từ mẫu người, cái này là giúp thiên đại bạn rộ!"

Tuổi trẻ đạo sĩ lại là không muốn cứ thế mà đi, chém giết yêu ma, vì dân trừ hại, nghĩa bất dung từ!

Thân là Long Hồ Sơn Thiên Sư phủ một mạch bàng chi đệ tử, dù là quan hệ lại xa lánh, dù là cách toà kia Đạo giáo thánh địa, cách thiên sơn vạn thủy, hãn Trương Sơn, dù là lại bừa bãi vô danh, đạo pháp ít ỏi, đó cũng là Trương gia chính thống thiên sư ngàn vạn người dự bị!

Tuổi trẻ đạo nhân hai chân chỗ thiếp phù lục, chính là trọng kim mua sắm Thần Hành Phù, có thể chèo chống ước chừng thời gian một nén nhang, Thần Hành Phù, lại tên giáp ngựa phù, tên như ý nghĩa, có thể trợ giúp người sử dụng hành tẩu như tuấn mã, phảng phất Thượng Cổ thần nhân ngự phong tuần thú. Thần Hành Phù bởi vậy có thể bước lên phù lục đan thư cửu giai lưu phẩm ở trong đệ thất phẩm, dù là lại đắt đỏ, đối với chiến lực khiếm khuyết, thể phách yếu đuối tuổi trẻ đạo nhân tới nói, đáng giá.

Bắt giặc trước bắt vua.

Đạo sĩ Trương Sơn hai ngón kết kiếm quyết, bôn tẩu tại hành lang ở trong, ngẩng đầu nhìn về phía tú lâu lầu hai, nói: "Cấp cấp như luật lệnh, đi!"

Phía sau kiếm gỗ đào sừ một chút, từ tuổi trẻ đạo nhân phía sau bay lượn mà ra, theo kiếm quyết hai ngón rất nhỏ lay động, nhưng cũng không phải thẳng tắp thẳng hướng tú lâu cột trụ hành lang bên kia Thụ Tinh nữ quỷ, mà là lượn một vòng lớn, vạch ra một cái tinh diệu đường cong, cuối cùng vòng qua cột trụ hành lang, từ mặt bên đâm về nữ quỷ khuôn mặt.

Nữ quỷ chẳng những muốn trợ giúp dưới lầu phu quân áp chế lớn râu đao khách bảo đao phong mang, giờ phút này còn muốn phân tâm đối phó chuôi này phá không gào thét mà đến kiếm gỗ đào, liền không lo được một tay che lấp xấu xí dung nhan, nguyên lai nàng nửa gương mặt bàng huyết nhục hư thối, giòi bộ nhúc nhích, xương trắng đau thương, còn sót lại hé mở thoáng hoàn chỉnh dung nhan, cũng là như đồ sứ bằng vết rạn, bộ này làm người ta buồn nôn buồn nôn dung mạo, lá gan nhỏ một chút phạm tặc phu tử, chỉ sợ cũng muốn làm trận hù chết.

Số to bằng ngón tay cái mảnh màu xanh nhánh cây từ cột trụ hành lang bên trong vỡ tan mà ra, kéo chặt lấy chuôi này chỉ kém hơn tắc liền muốn đình nhập khuôn mặt kiếm gỗ đào,

Trong một chớp mắt, kiếm gỗ đào bên trên sáng lên một hạt đậu nành lớn nhỏ ngân sắc phù ánh sáng, tại trên thân kiếm bên dưới nhấp nhô di chuyển, một điểm linh quang tức phù gan, làm cho này nhánh cây như gặp liệt hỏa, xì xì thiêu đốt, khói xanh từng trận.

Nữ quỷ như bị sét đánh, tan nát tâm can mà kêu rên một tiếng, tranh thủ thời gian xoay qua cổ, không dám nhìn nữa điểm này linh quang, bỗng nhiên vung lên ống tay áo, cơ hồ muốn bị đốt thành than cốc nhánh cây lôi cuốn kiếm gỗ đào, cùng một chỗ bị ngã nhập tú lâu trong khuê phòng, nữ quỷ quay đầu về sau, bởi vì động tác quá lớn, trên mặt cục máu cùng giòi bộ cùng một chỗ vung rơi vào mỹ nhân dựa vào, nữ quỷ nhẹ nhàng ô yết, không biết là đau đớn, vẫn là khó xử.

"Oanh Oanh!"

Cầm kiếm nam tử thấy cảnh này sau, thở nhẹ ra âm thanh, khó kìm lòng nổi, hô lên nữ quỷ khuê danh, nam tử đau lòng không thôi, buồn bã nói: "Các người khinh người quá đáng! Vì sao muốn cùng Dâm Từ Sơn Thần cấu kết với nhau làm việc xấu, như thế bức bách chúng ta vợ chồng ? ! Chuyết kinh tuy là quỷ mị tinh quái chi thân, nhưng từ vô hại người tiến

hành, hơn trăm năm đến, ta ngoại trừ lấy tự thân khí huyết duy trì chuyển kinh sinh cơ, bất quá là lấy cổ trạch là trận nhãn, thu nạp phương viên ba trăm dặm âm khí uế khí mà thôi, ngược lại là cái kia Dâm Từ Sơn Thần, đoạt sơn thủy khí vận vì tự thân tu vi, các người một cái tự khoe là hào hiệp, một người thân là đạo nhân, vì sao không đi tìm hắc gây phiền phức, ngược lại tới đây hùng hổ dọa người ? !"

Nói đến đây, cầm kiếm nam nhân bi phần cười to nói: "Liên bởi vì chúng ta vợ chồng không phải 'Người', họ Tần là cao quý Sơn Thần, các người liên cảm giác chính tà rõ ràng rồi?"

Túi da mục nát, khí huyết gần như không cầm kiếm nam nhân, giơ kiếm ở trước ngực, cúi đầu nhìn chăm chú cái kia bôi sáng như tuyết kiếm quang, từng bao nhiêu lúc, tông môn nguy nga, núi xanh lục nước, Tiên Hạc huyết dài, động thiên phúc địa, hắc đã từng tại bên kia tu tập kiếm thuật, đọc thuộc lòng từng quyển từng quyển xanh từ bảo cáo, đã từng là một vị có hi vọng bước lên trong ngũ cảnh tuổi trẻ tuần ngàn, chỉ là đột nhiên một phong thư nhà gửi đến sơn môn, nói là cùng hắc thanh mai trúc mã mà lại môi chúc chi ngôn cô nương, bệnh nặng quần thân, quận thành nổi danh nhất lang trung cũng đã bất lực hồi thiên, thư nhà muốn hắc an tâm tu hành chính là, bởi vì dù là xuống núi, cũng hơn nửa không kịp gặp được nữ tử một lần cuối, thư nhà cuối cùng, phụ thân còn ám chỉ hắc, cái này môn hôn sự, tuyệt sẽ không trở thành hắc về sau tại Thần Cáo tông đi lên trở ngại.

Hắc thiêu hủy thư nhà, cầm kiếm xuống núi.

Về đến cổ hương thời điểm, nữ tử đã chết đi.

Hắc khư khư cổ chấp, lấy Thần Cáo tông một môn bí thuật, lấy trong lòng Huyết Thư viết một trương chiêu hồn phù, mang theo nữ tử thi thể, dẫn dắt nàng lưu lại hồn phách, đi suốt đêm hương rừng sâu núi thẳm, mặt trời mọc thì ẩn thân tại hang động, mặt trời lặn thì vội vàng đi đường, ý đồ tìm kiếm một chỗ âm khí dày đặc địa phương, hy vọng có

thế trợ giúp nàng Hoàn Hồn về dương, về sau hơn trăm năm giữa, hắc hoa ánh sáng vốn liếng, phí hết tâm tư, hao hết tu vi, kiến tạo ra cổ trạch, trộm lấy Cổ Du Quốc một gốc tổ tông con mái du gỗ tâm, lấy Di Hoa Tiếp Mộc tà môn bí thuật, đem nữ tử hồn phách cùng gỗ tâm dung hợp lại cùng nhau, nàng quần áo phía dưới, sớm đã không đủ, chỉ có rễ cây, cả tòa cổ trạch, đã là giúp nàng kéo dài tính mạng, cũng là họa địa vi lao. . .

Bọn hắc tại trên mặt tú lâu, cùng một chỗ bái thiên địa, Dao bái cha mẹ cao đường, cuối cùng Phu Thê Đối Bái, từ đó sống nương tựa lẫn nhau.

Chỉ có nữ tử thiếp thân nha hoàn, đối bọn hắc không bỏ không rời, từ tóc xanh thiếu nữ biến thành tóc trắng bà lão.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Cầm kiếm nam nhân thì thảo nói: "Nếu là thế đạo như thế, chúng ta vợ chồng sống tạm cũng không quá mức ý tứ."

Lớn râu đao khách ngừng lại bảo đao, duỗi ra một cái tay, giơ lên cao cao, làm ra ngưng chiến tư thái, trầm giọng hỏi: "Trong lúc đó thế nhưng là có cái gì ẩn tình?"

Nam nhân cười thầm nói: "Dâm Từ Sơn Thần ngấp nghé cổ trạch đã lâu, ta tại năm nay đầu xuân liền biết rõ, chính mình còn lại phía dưới điểm này tu vi, rất khó chống cự những cái kia lén lút hạng người âm hiểm thăm dò, liền không thể không vi phạm lương tâm cùng lời thề, viết một phong mật tín đi hướng tông môn, hi vọng tông môn có thể điều động một vị trong ngũ cảnh thần tiên, đến giúp đỡ chấn nhiếp cái kia ngôi miếu Sơn Thần, chỉ là trâu đất xuống biển, đến nay không có tin tức truyền về, cái này cũng bình thường, tông môn không đối với ta đuổi tận giết tuyệt, cũng đã đầy đủ hết lòng quan tâm giúp đỡ, ai còn nguyện ý dính vào loại này bản thủ sự tình, nếu là đối thành ta ở trên núi, nghe nói loại này tông môn chuyện xấu, đoán chừng đều hận không thể xuống núi

thanh lý môn hộ đi."

Đạo sĩ Trương Sơn đi vào lớn râu đao khách trước người, thấp giọng giải thích nói: "Đường nhỏ trên đồi Thần Hành Phù, còn thừa thời gian không nhiều lắm. Nếu là bọn họ chơi lừa gạt, đường nhỏ coi như thật muốn dẫn lấy bằng hữu cùng một chỗ rút lui."

Chỉ là đạo sĩ Trương Sơn bỗng nhiên cười một tiếng, "Bất quá đường nhỏ cảm thấy cái kia nam tử nói không giả."

Lớn râu đao khách có chút khó khăn, lòng người nham hiểm, khuôn mặt tươi cười quỷ quái, thế sự khó liệu a.

Nếu là thật sự có Thần Cáo tông đệ tử nguyện ý tới đây, dù là chỉ là một cái hai ba cảnh ngoại môn tu sĩ, đều có thể chứng minh cổ trạch Trình Quỷ nam tử cùng cây Quỷ Nữ tử thanh bạch.

Thần Cáo tông xem như Bảo Bình Châu Đạo gia người đứng đầu người, lại có một vị thiên quân xem như định hải thần châm, nói câu không quá phúc hậu, cho dù là cái quét dọn sơn môn bậc thang tạp dịch đệ tử, chỉ sợ nói chuyện so bên ngoài tiểu môn phái chương môn còn muốn có tác dụng.

Ở đây bốn vị, mặc dù lớn chiến có một kết thúc, nhưng vẫn là không dám có chút phân tâm.

Nhất là chiếm đoạt cổ du tổ thụ gỗ tâm tú lâu nữ tử, trước đó, một mực bị cổ trạch nam chủ nhân bảo hộ rất khá, trận đại chiến này, lại bị lớn râu đao khách chém đứt vô số sợi rễ, càng bị cái kia đem kiếm gỗ đào kinh dọa cho phát sợ, mặc dù ở sâu trong nội tâm, nàng biết rõ sớm muộn sẽ có như thế một ngày, nhưng khi cái này một ngày coi là thật đến thời điểm, vẫn là để cho nàng thất kinh, chỉ cảm thấy mình vĩnh viễn là phu quân vương vớ, trong lòng áy náy, càng ngày càng nghiêm trọng.

Nàng tâm như loạn ma.

Trăm năm như thế.

Liền ở đây lúc, nhị tiến sân nhỏ bên kia, xuất hiện hai đạo âm thanh kinh người khí tức cường đại, một người người mặc đạo bào, từ trên trời giáng xuống, chẳng biết tại sao, không phải lao thẳng tới tú lâu, mà là lựa chọn rơi vào bên kia. Mặc dù chi Tiên Cổ trạch nam nữ liền nghe nghe bên kia đánh nhau động tĩnh, nhưng là thật là đại địch trước mặt, vội vàng ứng phó lớn râu đao khách, thật sự là không rảnh phân tâm đi tìm tòi hư thực, chỉ coi là thân là tỳ nữ bà lão, đã khôi phục thanh tỉnh, chính tại ngăn cản chui vào cổ trạch âm hiểm tiểu nhân.

Sau đó rất nhanh liền có Dâm Từ Sơn Thần cùng Bạch Lộc đạo nhân, đến cũng vội vàng, đi càng vội vàng.

Càng nói cái gì "Bản mệnh phi kiếm" cùng "Kiếm tiên" nói nhảm, giống như là gặp gỡ chân chính trên núi thần tiên, căn bản không dám ra tay, liền vội vàng rút lui trốn xa.

Lớn râu đao khách nhẹ giọng nói: "Tiểu đạo sĩ, đi ngó ngó."

Đạo sĩ Trương Sơn ngăn người, mặc dù lớn râu hán tử nói đến mây trôi nước chảy, nhưng là ánh mắt để lộ ra ý tứ, lại là muốn hăn mau chóng rời đi đây là không phải địa phương.

Tuổi trẻ đạo nhân nói không ra lời, tâm tình khuấy động, vừa thương xót mát.

May mắn chính mình rất cục gặp được người trong đồng đạo, nguyện ý không tiếc tính mệnh, trừ ma vệ đạo, tại đầm rồng hang hổ cũng là khí khái như trước, đây chính là hăn đời này khát vọng nhất trở thành nhân vật, bi ai chính là mình luôn luôn như vậy vô dụng, tầm thường vô vi.

Tuổi trẻ đạo nhân không nói gì, yên lặng khống chế kiếm gỗ đào từ tú lâu cướp về, tiếp trong tay, dựa vào trên đùi Thần Hành Phù một điểm cuối cùng thời gian, quay người đi nhanh.

Trong viện cầm kiếm nam tử nhíu mày suy nghĩ sâu xa, không biết bên kia biến cố vừa mừng vừa lo.

Chẳng lẽ là Thần Cáo tông thật sự điều động trong môn đệ tử xuống núi đến tận đây ?

Nữ tử lo lắng hấn thân thể, vốn là là nỗ lực hết đà, lần này đại chiến càng giống là một trận đòi mạng trống, nàng lại cũng không lo được cái gì đáng vẻ, chậm rãi hướng về phía trước, bị màu xanh quần áo cùng cao lớn tú lâu cùng một chỗ che đậy thân hình khổng lồ, lần thứ nhất hiển hiện, lần hai mỹ nhân dựa vào bị ở trong phá vỡ, giống như là đứng tại to lớn trên gốc cây nữ tử nghiêng về rơi vào trong viện, phía sau là một mảng lớn hoành tà trên không trung già nua rễ cây.

Nàng run run rẩy rẩy duỗi ra hai tay, đỡ lấy nam tử khuôn mặt, y y nha nha, nàng chỉ hận chính mình vô pháp lời nói.

Nam tử nhẹ giọng an ủi nói: "Chớ sợ chớ sợ, nói không chừng thật sự là tông môn phái người cứu viện tới."

Lớn râu đao khách thấy tình cảnh này, thở dài một tiếng, trường đao trụ mà, nghĩ thầm trước mắt hai vợ chồng, dù là thật sự là tâm tư ác độc quỷ vật, nhưng chút tình ý này, không giả được.

Trần Bình An tại dọa lùi Dâm Từ Sơn Thần cùng Bạch Lộc đạo nhân về sau, liền nhặt lên viên kia giáp hoàn viên cầu, thu nhập Phương Thốn vật ở trong, sau đó lặng yên không một tiếng động mà đuổi tới ba bốn tiến sân nhỏ hành lang, bất cứ lúc nào chuẩn bị khống chế hai thanh phi kiếm phân biệt giết địch, Thập Ngũ đi thuận sát tên kia cầm kiếm nam tử, lần đầu tiên phụ trách đi kéo dài, mài chết cây mị nữ quỷ, nhưng là tại Trần

Bình An vừa muốn để hai thanh phi kiếm lướt đi Dưỡng Kiếm Hồ thời điểm, phát hiện đại chiến ngừng, song phương tạm thời nhạt giọng nói mệnh ý tứ, Trần Bình An nghe tên kia cổ trạch nam tử tựa như chân tình bộc lộ lời từ đáy lòng, liền có chút không chắc thật giả, thế là bắt đầu bình khí ngưng thần, yên lặng đứng tại một căn che đậy bóng người cột trụ hành lang về sau.

Làm lớn râu đao khách để đạo sĩ Trương Sơn rời đi thời điểm, Trần Bình An hơi chút suy nghĩ, mũi chân điểm một cái, thân hình cất cao, sau đó giẫm tại cột trụ hành lang phía trên, hướng ba tiến sân nhỏ bắn ra đi, thân hình tại khoanh tay hành lang chỗ cao, lóe lên một cái rồi biến mất, hai tay tại phía trước trên xà ngang nhẹ nhàng vỗ một cái, thân hình hướng lên tựa như cá bơi phù nước đồng dạng, từ đó thông thuận xuyên qua, rất nhanh liền từ ba tiến trở lại nhị tiến sân nhỏ, lóe lên rơi xuống đất, đứng tại trước kia chỗ ở sương phòng cửa ra vào, ngồi tại ngưỡng cửa, tại Trần Bình An cái mộng vừa mới ngồi vững trong nháy mắt, tuổi trẻ đạo sĩ liền một đầu xông lại.

"Trần Bình An!"

Đạo sĩ Trương Sơn vô cùng lo lắng nói, "Chúng ta cầm lên đồ vật đi nhanh lên, từ hiệp sĩ muốn chúng ta nhanh đi hướng tiểu trấn, sự tình khúc chiết, ta nhất thời bán hội nói không rõ ràng. . ."

Trần Bình An đứng người lên, đột nhiên chỉ hướng cổ trạch cửa lớn bên kia, "Có người xông vào."

Có một đoàn người tại sau khi vào cửa, nhao nhao thu hồi ô giấy dầu, vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, gầy nhập hành lang ở trong, hướng bọn hắn toà này sân nhỏ nhanh chân mà đến.

Đoàn người này, đều là người mặc một bộ thanh lịch Cao Khiết tinh xảo đạo bào, đỉnh đầu Đạo gia tam giáo một trong đuôi cá quan, năm tên đạo sĩ, lão ấu nam nữ đều có, khí thế phi phàm.

Cầm đầu lão đạo hần là người dẫn đầu, tại trong màn đêm, vẫn là ánh mắt sáng ngời, tinh quang bắn ra bốn phía, vừa nhìn chính là tu đạo có thành tựu người trong chốn thần tiên.

Còn lại bốn người, có nhược quán tuổi tác thanh niên đạo nhân, cầm trong tay chuông đồng, gánh vác ô vô trường kiếm, kiếm tuệ làm một chuỗi dài kim hoàng sắc tia kết, dị thường chú mục.

Có một đôi tướng mạo giống quá thiếu niên thiếu nữ, vẻ mặt kiêu căng, một người bên hông treo uốn lượn lên đen kịt dây thừng dài, một người bên hông nghiêng đeo một căn xanh vàng giao nhau xinh đẹp trúc roi.

Còn có một cái khuôn mặt tươi cười hì hì hài đồng, bởi vì hần cái đầu nhỏ nhất chân ngắn nhất, liền lộ ra càng bước đi mang gió, nghênh ngang, trong tay mang theo một căn không đáng chú ý dài mảnh khối gỗ, lại khắc dấu có "Vạn quý cúi đầu" chữ cổ.

Thanh niên đạo nhân nhẹ giọng cười nói: "Sư phụ, là người không phải yêu."

Lão đạo nhân gật gật đầu, liền không tiếp tục để ý đứng tại sương phòng cửa ra vào Trần Bình An cùng Trương Sơn, đi thẳng về phía trước, sau một bên nam nữ cùng bọn hần lướt qua người thời điểm, đối với gánh vác hộp gỗ song kiếm Trần Bình An đều không hứng thú gì, chỉ là đánh giá vài lần đạo sĩ Trương Sơn đạo quan cùng đạo bào, giống như đều cảm thấy có chút mới mẻ.

Năm tên đạo sĩ cứ như vậy đem hai người phơi tại sau lưng, lão đạo nhân tại bước vào ba tiến sân nhỏ về sau, bỗng nhiên gầm thét nói: "Nghịch chương Dương Hoảng! Còn chưa rút đi ra nhận tội!"

Tú lâu bên dưới cầm kiếm nam tử nghe nói cái này quen thuộc tiếng nói sau, lập tức nửa vui nửa buồn.

Vui chính là, cái kia lão đạo nhân là không thể nghi ngờ Thần Cáo tông nội môn đệ tử, ý vị này chính mình cái kia phong thư cầu cứu, làm ra tác dụng, tông môn mặc dù sớm đã loại bỏ chính mình đạo sĩ gia phả, nhưng y nguyên không có ý định bỏ mặc, mà là thật sự phái người xuống núi điều tra việc này, ý vị này họ Tần Dâm Từ Sơn Thần, nhất định chịu không nổi.

Nhưng là nam nhân đáy lòng cũng nổi lên càng lớn sầu lo, lão đạo nhân cùng hắn là người trong cùng thế hệ, là cùng một năm tiến vào Thần Cáo tông thiên chi kiêu tử, đồng thời riêng phần mình sư phụ là sư huynh đệ, sư tổ cùng là cùng một người, nhưng là quan hệ của hai người, lại cực kỳ ác liệt, tại Thần Cáo tông tu hành thời điểm, hai người liên thủy hỏa bất dung, bây giờ một cái là cao không thể chạm tiên sư, một cái là người không ra người quý không ra quý ti tiện Trần Quý, nếu là cái kia lão đạo công báo tư thù, hắn có thể như thế nào ?

Lão đạo nhân sau lưng, mà không phải hắn Dương Hoảng sau lưng, là có được một châu đạo chủ tọa trấn sơn môn Thần Cáo tông.

Cầm kiếm nam nhân để nữ tử trốn ở phía sau mình, hắn nhẹ nhàng đem trường kiếm đâm vào mặt đất, không còn cầm kiếm, mặt hướng hành lang, xá dài đến cùng, "Dương Hoảng nguyện ý tiếp nhận tông môn trách phạt."

Lão đạo nhân hăng hái mà bước vào tú lâu quảng trường, giật giật khoe miệng, "Dương Hoảng, trăm năm không thấy, lần vào rất phong sinh thủy khởi a."

Lớn râu đạo khách quay đầu nhìn lại, thấy rõ ràng năm tên đạo sĩ trang phục sau, không phải lên trước trèo giao Thần Cáo tông chư vị tiên sư, mà là hướng vị kia thờ dài nam tử ôm quyền nói: "Tối nay là Từ mẫu người mạo phạm Hiền Kháng Lệ, ở đây thành tâm bồi tội! Nếu có yêu cầu, Từ mẫu người ồ thỏa đứng ra."

Lớn râu hán tử hành tẩu giang hồ hai mươi năm, nhãn lực hạng gì cay độc, liếc thấy mặc Dương Hoảng cùng Thần Cáo tông tên kia lão đạo nhân không hợp nhau.

Phúc họa tương y, không ngoài như thế.

Những cái này bà ngoại nho nhỏ ngăn nắp đạo sĩ, chỉ kém không có ở trên trán có dán "Chính phái nhân sĩ" bốn chữ.

Để đạo sĩ Trương Sơn cảm khái một câu "Không hổ là Bảo Bình Châu đạo sĩ", nhìn lại mình một chút gia sản cách ăn mặc, đến từ đều Lô Châu tuổi trẻ đạo nhân liền có chút tự ti mặc cảm, bất quá yên tâm không xuống lớn râu đao khách, liền lôi kéo Trần Bình An xa xa đi theo, cuối cùng tại hành lang lan can bên cạnh ngồi xõm.

Thần Cáo tông lão đạo sĩ đã mang theo bốn tên xuống núi lịch lãm đồng môn văn bối, đi vào rách nát không chịu nổi quảng trường, thả lỏng phía sau bàn tay, lặng lẽ làm cái tông môn đặc hữu thủ thế, còn lại bốn người lập tức bay lượn ra ngoài, đều chiếm vị trí, vây khốn cổ trạch nam nữ, trong đó đeo kiếm nam tử, còn đứng ở tường cao phía trên, nhìn điệu bộ này, cũng không giống như là dựa vào núi đến nên có phô trương.

Tên là Dương Hoảng nam tử, đưa tay nắm chặt xấu xí nữ quý tay, nhẹ giọng nói: "Nguyện đời đời kiếp kiếp, kết làm phu thê."

Nữ quý y nguyên miệng không thể nói, ô ô nha nha, nhưng là ở đây tất cả mọi người biết rõ, nàng là nói câu kia "Nguyện đời đời kiếp kiếp, kết làm phu thê."

Cứ như vậy một chút.

Nguyên bản định thờ ơ lạnh nhạt giầy cỏ thiếu niên, nước mắt soạt một chút liền chảy xuống.

Ngay cả chính hắn đều có chút mờ mịt.

Mà lúc trí nhớ sớm đã mơ hồ, rất nhiều chuyện đều đã nhớ kỹ không quá rõ ràng.

Nhưng là có một màn, Trần Bình An đến nay còn rõ rõ ràng ràng nhớ kỹ, cha hắn là một cái bất thiện ngôn từ chất phác tính tình, khả năng cả một đời cũng chỉ nói qua một câu lời tâm tình, "Kiếp sau chúng ta còn có thể hay không tiếp tục cùng một chỗ a?"

Lúc đó chính tại may vá y phục nhả nhận nữ tử, chỉ là cười hỏi lại, "Làm sao lại sẽ không ở cùng một chỗ?"

Lúc đó Trần Bình An liền rúc vào nữ tử trong ngực, đối với những này liên quan đến sinh sinh tử tử lời nói, niên kỷ quá nhỏ, không có cái gì cảm xúc, nhưng là cha mẹ lúc đó một khắc này dung mạo thần sắc, hết lần này tới lần khác liền để hải tử nhớ kỹ.

Theo thời gian trôi qua, cha mẹ đi sau, càng về sau, Trần Bình An liền sẽ càng cảm thấy, nếu như chân chính ưa thích một người, giống như cả một đời là không đủ.

Thế là thì có như thế vừa ra trận cảnh.

Đạo sĩ Trương Sơn trong lúc vô tình phát hiện Trần Bình An khác thường, lau chính mình gương mặt, hơi nghi hoặc một chút, mưa rơi đến lại lớn, cũng không trở thành đầy mặt là nước mưa a? Huống chi trận này mưa to tầm tã, cho tới bây giờ đã biến thành liên tục mưa phùn, chính là không bung dù cũng bó tay.

Trương Sơn có chút bận tâm, hỏi: "Trần Bình An, không có sao chứ?"

Trần Bình An tranh thủ thời gian lung tung lau mặt một cái, gạt ra cái

khuôn mặt tươi cười, lắc đầu nói: "Không có việc gì không có việc gì, đêm nay nhiều như vậy cổ cổ quá quá, quá dọa người, con người của ta tương đối hậu tri hậu giác, trước đó không để ý tới kinh hãi, hiện tại không sao, mới dám buông ra khóc."

Đạo sĩ Trương Sơn một mặt bội phục biểu lộ, đưa tay vỗ vỗ Trần Bình An bả vai, quay đầu đi, nhin cười nói: "Người coi như ta không thấy được."

Thần Cáo tông lão đạo nhân nhìn quanh bốn phía, cuối cùng cười nhìn về phía thẳng lưng đứng yên cổ trạch nam tử, chặc chặc nói: "Cảnh còn người mất mọi chuyện đừng a, tốt một đôi số khổ uyên ương. Dương Hoảng, người cảm thấy bản đạo sẽ xử trí như thế nào các người ? Người nói là dựa theo tông môn khuôn vàng thước ngọc, chiếu quy củ xử theo pháp luật đâu ? Vẫn là dựa theo người ta ở giữa tư nhân giao tình, không theo quy củ làm việc đâu ?"

Cổ trạch nam nhân cắn chặt răng, giữ im lặng.

Chỉ là cuối cùng, hắn liền muốn quỳ xuống cầu tình, chỉ cầu cái này Thần Cáo tông tiên sư ngoài vòng pháp luật khai ân.

Lớn râu đao khách đang muốn mở miệng nói chuyện, hắn nhất định phải bênh vực lẽ phải, không nhả ra không thoả mái!

Lão đạo nhân quay đầu đi, ánh mắt âm trầm, quát to một tiếng, "Người không liên quan các loại, ngoan ngoãn im miệng! Thần Cáo tông thanh lý môn hộ, không phải do người khác khoa tay múa chân!"

Lớn râu đao khách cho tức giận đến con mắt chảy ra tơ máu, hận không thể một đao vung liền chém vào đi qua.

Nhưng là cuối cùng cũng chỉ có thể chán nản thở dài.

Loại này tông môn đại phái việc nhà, người ngoài dám can đảm dính vào, thật sự là chết cũng chết vô ích.

Giang hồ như thế, trên núi cũng thế.

Đi ở nơi nào đều như thế, chỗ nào đều để người kìm nén một thanh khó chịu.

Liền ở đây lúc, Trần Bình An quay đầu lặng lẽ đưa cho đạo sĩ Trương Sơn một khóa viên cầu, "Trương Sơn, từ giờ trở đi, hai chúng ta liền xem như không nhận ra. Thứ này người thu xuống. . ."

Đạo sĩ Trương Sơn một cái đẩy về, đựng qua đầu nhẹ giọng nói: "Trần Bình An, người nhưng ngàn vạn đừng làm ẩu, chỉ cần người động thủ trước, liền hoàn toàn chiếm không được sửa lại, đối phó những này chính đạo tiên sư, đường nhỏ hiểu được như thế nào đối phó, khẳng định so đánh nhau có tác dụng, nhớ kỹ, chờ chút ta bị người đánh thời điểm, người đừng ra tay giúp đỡ, nếu không liền sẽ phí công nhọc sức."

Trần Bình An hỏi: "Cái này cũng được ?"

Tuổi trẻ đạo sĩ khuôn mặt tươi cười rực rỡ nói: "Thử nhìn một chút, nếu như không được, người lại trên đỉnh chứ sao."

Nói xong câu đó, đạo sĩ Trương Sơn có chút vui cười, Trần Bình An căng hết cỡ bắt quá ba cảnh võ phu, đi lên cũng là bị đòn phân a, vẫn là tam giáo lão tổ ở trên, phù hộ đồ tử đồ tôn Trương Sơn Phong lần này xuất mã, nhất định phải được a!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Đạo sĩ ngâm thơ

Tuổi trẻ đạo sĩ đứng người lên, sửa sang quần áo, nhanh chân đi vào tú lâu quảng trường, một bộ khăng khải hy sinh bộ dáng, lớn tiếng nói: "Chư vị trước hết nghe tiểu đạo một lời!"

Mọi người tại đây nhao nhao nhìn về phía vị này xứ khác đạo sĩ, vẻ mặt khác nhau, Thần Cáo tông thiếu niên đạo nhân, bên hông trói chặt có một đoàn đen nhánh dây thừng, thiếu niên nhìn thấy đạo sĩ Trương Sơn sau, liền có chút sắc mặt không vui, tháo xuống dây thừng tiện tay ném đi, dây thừng tựa như một đầu linh xà, trên không trung tự hành giãn ra, trong nháy mắt đem tuổi trẻ đạo nhân cho trói lại, bánh chưng giống như Trương Sơn đứng đưa, kém chút té ngã, thật vất vả mới đứng vững thân hình.

Thần Cáo tông thiếu niên cười lạnh nói: "Bằng cái gì phải nghe người nói nhảm ? Một cái lai lịch không rõ giả đạo sĩ, còn dám ồn ào, liền trực tiếp đưa người ném ra sân nhỏ."

Đạo sĩ Trương Sơn phẫn nộ nói: "Tiểu đạo họ Trương tên Sơn, đến từ đều Lô Châu, sư tông Lăng Tiêu phái Hỏa Long chân nhân, tiểu đạo càng là gia phả có theo nhưng tra Long Hồ Sơn Trương gia con cháu! Lần này đi xa tứ phương, đi vào Bảo Bình Châu ma luyện đạo tâm, là vì hoàn thành Long Hồ Sơn sơn môn khảo nghiệm, chỉ cần tiểu đạo trở về quê quán, liền có thể trở thành Thiên Sư phủ kim ngọc gia phả trong danh sách đạo sĩ! Các người Thần Cáo tông, thật lớn uy phong, dám như thế khi nhục Long Hồ Sơn người Trương gia!"

Kinh nghiệm giang hồ không đủ Thần Cáo tông thiếu niên có chút mộng, trong lúc nhất thời không có ương ngạnh đáng vẻ bề bề.

Rõ ràng, là cho "Long Hồ Sơn Thiên Sư phủ" cho chấn nhiếp đến. Cầm

Thần Cáo tông tới vật tay, thật đúng là không có lực lượng.

Người có tên cây có bóng, thanh danh có thể lưu truyền đến Bảo Bình Châu tông môn, liền không có một cái nào là dễ trêu.

Trung Thổ Thần Châu Long Hồ Sơn, càng là hiển hách đại danh, không lệ thuộc vào Đạo gia tam giáo bất luận cái gì một mạch, là tự lập môn hộ một phương đạo thống, Thần Cáo tông thiếu niên đạo sĩ đương nhiên sớm có nghe thấy, nhưng cũng chỉ giới hạn trong một chút thần quỷ chí quái truyền thuyết, phần lớn là kiến thức nông cạn lậu chợ búa bách tính nghe nhầm đồn bậy, bình thường trên núi luyện khí sĩ đều sẽ không coi là thật, chỉ coi là trò cười tới nghe, bất quá Thần Cáo tông đến cùng là tông chủ đầu Tiên gia môn phiệt, đối với Long Hồ Sơn Thiên Sư phủ chân chính nội tình, hiểu xa so với người khác càng nhiều, Trương gia thiên sư một tay chưởng ấn, một tay cầm tiên kiếm, đạo pháp vô biên, sát lực vô tận, vậy thì thật là tại thần nhân xuất hiện lớp lớp Trung Thổ Thần Châu, cũng có thể bước lên mười vị trí đầu liệt kê bên trên ngũ cảnh tiên nhân, cái này có chút cùng loại Thần Cáo tông chưởng môn, thiên quân Kỳ Chân tại Đông Bảo Bình Châu địa vị siêu phàm, cho nên Thần Cáo tông rất dễ hiểu Long Hồ Sơn tiên khí ngút trời.

Đạo sĩ Trương Sơn thừa thắng xông lên, một mặt chính khí, gắt gao tiếp cận cái kia ánh mắt âm tình bất định dẫn đầu lão đạo, "Dương Hoảng xem như Thần Cáo tông trước đệ tử, làm một cái chữ tình, lưu lạc đến tận đây, chính là tiểu đạo những người ngoài này xem ra, cũng cảm thấy xúc động lòng người, muốn vì vợ chồng hai người cú một cái đồng tình nước mắt, Thần Cáo tông xem như Bảo Bình Châu đạo thống đứng đầu, chắc hẳn cũng nên có tới xứng đôi khí độ mới đúng?"

Niên kỷ nhỏ nhất, cầm trong tay cổ mộc dài mảnh Thần Cáo tông Tiểu Đạo Đồng, nhẹ nhàng giật giật ít Nữ Đạo Sĩ tay áo, lặng lẽ hỏi: "Sư tỷ, ta cảm thấy cái kia Trương Thiên Sư nói đến rất đối với ai, người cảm thấy thế nào?"

Bên hông có khác một nhánh xanh vàng trúc roi thiếu nữ lắc đầu nói:
"Hư đầu ba não lời khách sáo, đừng coi là thật."

Trần Bình An mở rộng tầm mắt.

Nhưng là cùng lúc đó, hắc khoé mắt dư quang liếc nhìn tú lâu nóc nhà bên kia, hơi nghi hoặc một chút.

Đạo sĩ Trương Sơn nếu muốn đuổi ra ngón tay, chỉ vào cái kia lão đạo nhân cái mũi, dùng cái này gia tăng lời nói khí thế, nhưng là phát hiện mình bị trói đến rắn rẫn chắc chắn, liền dứt khoát hướng về phía trước nhảy nhót một bước, cười lạnh nói: "Huống chi lão tiên trưởng càng là Dương Hoảng năm đó đồng bối sư huynh đệ, có bao nhiêu năm đồng môn tu hành tình nghĩa, hôm nay gặp nhau, tha hương ngộ cố tri, vì sao là đao binh gặp nhau, mà không phải cầm tay ngôn hoan ? Làm sao, ta Trương gia thiên sư, mặc kệ trong danh sách vẫn là ký danh, chỉ cần vân du bốn phương tứ hải, chỉ cần lẫn nhau gặp gỡ, tất nhiên mới quen đã thân, hết lần này tới lần khác các người Thần Cáo tông liền không có loại này bốn phía ? Lại nói, tiểu đạo tuy là Long Hồ Sơn Trương gia con cháu, cũng là leo núi người tu đạo, nhưng cũng hiểu được pháp không có gì hơn nhân tình dễ hiểu đạo lý."

Tuổi trẻ đạo sĩ cuối cùng thay đổi ngữ khí, cười ha hả nói: "Lão tiên trưởng, sẽ không phải là cùng Dương Hoảng có thù cũ, bởi vậy không để ý tông môn khí độ, nhất định phải đem cái này đối với vợ chồng hướng tử lộ bên trên bức a? Bất quá tiểu đạo cảm thấy khả năng này không lớn, lão tiên trưởng vừa nhìn chính là lòng dạ rộng rãi người, chuyện chỗ này, tiểu đạo Trương Sơn tất nhiên sẽ vì lão tiên trưởng cùng Thần Cáo tông dương danh, cho dù là tương lai đến tổ đình chính tông Long Hồ Sơn, chỉ cần đề cập Thần Cáo tông, đều muốn đuổi ra ngón tay cái!"

Hai tay phụ sau lão đạo nhân nheo lại mắt, cười mà không nói.

Đứng tại trên đầu tường thanh niên đạo nhân, đột nhiên nói một trận ai

cũng nghe không hiểu lời nói, đạo sĩ Trương Sơn có chút rơi vào mơ hồ, không ngờ cái kia đeo kiếm gỗ chuông thanh niên đạo nhân, quay lại Bảo Bình Châu lời tốt, trên cao nhìn xuống, đưa tay chỉ hướng đạo sĩ Trương Sơn, giận dữ nói: "Người này lừa đảo, bản đạo lấy đầu Lô Châu tiếng phổ thông tra hỏi người, vì sao một vấn đề cũng đáp không được ? ! Tại Đông Bảo Bình Châu dám can đảm giả mạo Long Hồ Sơn Trương gia con cháu, chính là tà đạo một châu đạo thống, người biết rõ Thần Cáo tông đồng dạng có tư cách đưa người cầm xuống sao? ! Còn không quỳ xuống nhận lầm!"

Không nghĩ tới đụng phải một cái so với chính mình còn có thể khoe khoang tù và vương bát đản, đạo sĩ Trương Sơn giận tím mặt, bắt đầu dùng chân chính đầu Lô Châu lời tốt mắng to người thanh niên kia đạo sĩ, sau đó quay lại Bảo Bình Châu lời nói, "Ăn nói bừa bãi, điên đảo hắc bạch, tốt một cái Thần Cáo tông, tốt một cái Bảo Bình Châu đạo chủ!"

Chưa từng nghĩ tường kia trên đầu thanh niên đạo sĩ, căn bản lơ đi đạo sĩ Trương Sơn, đã quay đầu nhìn về lão đạo nhân, cười tủm tỉm đề nghị nói: "Sư phụ, đã sơ bộ phán định người này cũng không phải là đến từ đầu Lô Châu, về phần có phải hay không Long Hồ Sơn Trương gia đệ tử, còn cần chậm rãi xác định, không bằng đem đi đầu cầm xuống, ném ở một bên, chúng ta đi đầu thanh lý môn hộ, xử trí cái kia đối với Thành Quỷ cây quỷ tài đàm cái khác ?"

Lão đạo nhân tựa hồ có vẻ xiêu lòng, đang muốn mở miệng nói chuyện ở giữa, lớn râu đao khách Từ Viễn Hà, rốt cục nhìn không được lòng dạ giữa ngậm kia ác khí, quả thật như lúc trước nói tới như vậy, cầm trong tay bảo đao, đứng ra, đi về phía trước ra một bước, cười to nói: "Tại hạ chỉ là vô danh tiểu tốt, không có cách nào muốn Thần Cáo tông tiên sư bán cái gì mặt mũi, nhưng nếu là chư vị tiên sư nếu muốn trách phạt Dương Hoảng, theo nếp làm việc, Từ mỗi người liền rửa tai lắng nghe, lĩnh giáo một Hạ Tông chữ đầu Tiên gia khuôn vàng thước ngọc, đến cùng có vô pháp độ mà theo, nhưng nếu là không cho cái thuyết pháp, liền muốn đánh giết Dương Hoảng vợ chồng, Từ mỗi người chính là liều

mạng hơn một trăm mười cân thịt không cần, chỉ bằng trong tay một cây đao, cũng muốn lĩnh giáo một chút chư vị tiên sư thông thiên đạo pháp!"

Sử ra một tay Phục Yêu Tác Thần Cáo tông thiếu niên đột nhiên hỏi: "Người tất nhiên tự xưng xuất thân từ Long Hồ Sơn ở vào đều Lô Châu nhỏ tông môn phái, vậy nhưng có thông quan văn điệp ? Có thể chứng minh người đến từ đều Lô Châu, mà lại là Trương gia con cháu ? Nếu là chứng minh không được, giả mạo Long Hồ Sơn Trương Thiên Sư một chuyện, người sẽ phải chịu không nổi."

Đạo sĩ Trương Sơn mặt lộ vẻ khó khăn, toát ra một chút do dự.

Lớn râu đao khách có chút đau đầu, nghĩ thầm nếu thật là tiểu đạo sĩ hành động theo cảm tính, giả mạo Long Hồ Sơn bên trên Hoàng tử quý nhân họ hàng xa, đây chính là tội danh không nhỏ, rơi vào có quyền lợi đốc tra một châu đạo thống Thần Cáo tông trong tay, muốn ăn lớn đau khổ. Một châu đạo chủ, chỗ chức trách, cuối cùng chỉ là bốn chữ, nhưng phân lượng cực nặng, gọi là "Bản chính Thanh Nguyên" .

Đạo sĩ Trương Sơn hít thở sâu một hơi, quay đầu nói: "Trần Bình An, hỗ trợ từ trong bao quần áo lấy ra thông quan văn điệp."

Cổ trạch Trần Quý Dương Hoảng cười khở một tiếng, quay đầu mắt nhìn nàng, nàng tựa hồ nhìn ra phu quân tâm tư, gật đầu một cái, Dương Hoảng lúc này mới xoay người, cao giọng nói: "Từ hiệp sĩ, Trương đạo trưởng, hảo ý của các người, Dương Hoảng tâm lĩnh, nếu có đời sau, sẽ làm hồi báo! Hôm nay Thần Cáo tông là lấy công pháp định tội, vẫn là lấy tư oán báo thù, Dương Hoảng cùng Chuyết Kinh toàn bộ gánh chịu chính là, chỉ là từ hiệp sĩ, Trương đạo trưởng, còn có vị kia họ Trần nhỏ ca, nhưng đừng tưởng rằng ta Thần Cáo tông người tu đạo, đều là như thế người a, tuyệt không phải như thế, tuyệt không phải như thế!"

Nói xong lời cuối cùng, Dương Hoảng tiếng cười tùy ý, tựa như trăm năm sống tạm, tâm tình chưa từng như này nhẹ nhõm khoái ý, đuổi ra

ngón cái, chỉ hướng chính mình, "Ta Thần Cáo tông!"

Hơi chút dừng lại, Trình Quỷ Dương Hoảng ngón tay chỉ hướng cái kia lão đạo nhân, "Như người loại này tu đạo không tu tâm ngu xuẩn, chung quy là số ít, khó trách trăm năm thời gian trong nháy mắt mà qua, người Triệu Lưu vẫn là cái ngũ cảnh tu vi, ha ha, trăm năm trước đó, ta Dương Hoảng đã là ngũ cảnh luyện khí sĩ, nếu như không có nhớ lầm, người Triệu Lưu lúc đó mới ba cảnh liễu gân cảnh ? Tốt một cái 'Lưu Nhân cảnh', lưu lại nhiều nhất, chính là như người loại này lòng mang ý đồ xấu vương bát đản!"

Một phen nói, cổ trạch nam nhân nói đến không chút kiêng kỵ, nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, lại làm cho lão đạo nhân lòng bàn tay bên dưới cái kia phát tông môn văn bối nghe được hai mặt nhìn nhau, khá khó xử có thể. Nhất là danh xưng kia lão đạo sư phụ thanh niên đạo sĩ, sát cơ lộ ra, phía sau trường kiếm tại trong vỏ rục rịch, lại là một tên kiếm tu.

Bất quá Dương Hoảng lời nói, vừa lúc đâm bên trong lòng của người này ồ, sư phụ Triệu Lưu tại ba cảnh ngưng lại nhiều hơn mười năm, tuổi trẻ kiếm tu ở đây cảnh giới đồng dạng đình trệ đã lâu, từng bước một từ kinh tài tuyệt điểm kiếm tu bại hoại, biến thành có hi vọng trong ngũ cảnh lương tài mỹ ngọc, chậm rãi biến thành tiền đồ xa vời thiêu hoa gổ đầu, cơ hồ cả đời vô vọng luyện ra một thanh bản mệnh phi kiếm chủ nghĩa hình thức, hãn tại Thần Cáo tông địa vị, cũng tại ngăn ngủ trong vòng mười năm, liền rớt xuống ngàn trượng.

Tưởng tượng năm đó, hãn thậm chí có thể cùng cặp kia hưởng dự một châu kim đồng ngọc nữ, ngẫu nhiên trò chuyện một hai câu.

Đây là hạng gì vinh hạnh đặc biệt ? !

Nhất là vị kia bên cạnh thường thường có thần dị bạch lộc nương theo đạo cô nữ quan, năm đó nói chuyện phiếm thời điểm, nàng còn từng lộ ra qua vẻ tươi cười.

Đây cũng là hạng gì hiếm có mỹ cảnh ? Cho dù là lễ tiết tính ý cười, lại như thế nào ?

Phải hiểu nàng thế nhưng là một vị lục địa kiếm tiên đều không khổ cầu được nữ tử. Mà lại vị kia Phong Tuyết miếu kiếm tiên, vẫn là Bảo Bình Châu ngàn năm trong lịch sử nhất tuổi trẻ bên trên ngũ cảnh kiếm tu.

Kết quả là, bây giờ hẳn lại chỉ có thể đi theo một cái Đại Đạo vô vọng sự phụ, mang theo bọn này tiểu thí hài tại chân núi bên dưới bùn nhão đường bên trong, sờ soạng lần mò, lấy tên đẹp lịch luyện tu tâm, trên đường đi chém giết chút linh trí chưa mở âm vật, hàng phục mấy đầu còn chưa huyền hóa hình người sơn tinh - thủy quái, sau đó cùng lộn xộn cái gì tông môn nghiệt đồ, thụ yêu nữ quỷ dây dưa không ngớt, đây coi là cái chuyện gì ?

Hắn dưới cơn nóng giận, liền muốn xuất kiếm.

Dù sao giết đến cũng là Trình Quý Thụ Tinh, chết không có gì đáng tiếc, chính mình dầu gì, cũng là ba cảnh kiếm tu, cùng mấy vị Trưởng lão cùng một chỗ, chưởng quản Thần Cáo tông ngoại môn sự vụ cái vị kia kim đồng, dù sao năm đó còn góp nhặt bên dưới chút gặt đầu chi giao hương hỏa tình, chắc hẳn cho dù có trách phạt, cũng bất quá là diện bích chép sách loại hình, sợ cái gì ?

Một cái ranh mãnh tiếng nói không có dấu hiệu nào vang lên, "Kiếm cũng không thể tùy tiện ra khỏi vỏ."

Đám người lần theo âm thanh, không hẹn mà cùng ngẩng lên đầu nhìn lại, bên kia màn đêm gợn sóng từng trận, nhẹ nhàng dập dờn, vị kia khách không mời mà đến, tựa hồ là dùng thượng thừa Ấn Thân Phù lục, kỳ thật vẫn ở nóc nhà bên kia bàng quan, giờ phút này chậm rãi hiện ra thân hình, là một vị dáng người chẳng phải thon thả thiếu nữ, cũng là chưa nói tới công kênh mập mạp, nàng một trương hồng nhuận

phơn phớt mặt tròn, người mặc đồ gấm vóc y phục, rất có phúc khí bề ngoài.

Lão đạo nhân có chút kinh hoảng, vội vàng chấp tay thở dài nói: "Triệu Lưu bá kiến Phó sư thúc."

Giảm tại một thanh trường kiếm phía trên mặt tròn thiếu nữ nghi hoặc nói: "Người nhận ra ta ?"

Lão đạo nhân vẻ mặt tươi cười, "Thần Cáo tông con cháu, vô luận nội môn ngoại môn, sao lại có người không biết Phó sư thúc, vậy cũng quá mức cô lậu quả văn."

Mặt tròn thiếu nữ đột nhiên mặt đen lên, cười lạnh nói: "Thế nào, ta cùng kim đồng cáo bạch thất bại tai nạn xấu hổ, cả tòa tông môn đều đã biết rõ chuyện này ? Là cái nào người nhiều chuyện hoặc là nhàn tản hán nói cho người, nói ra nghe một chút, ta trở lại tông môn sau, nhất định phải hảo hảo cảm tạ một phen."

Chẳng những là lão đạo nhân một đầu sương mù, kỳ thật tất cả mọi người như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Bọn hăn sở dĩ nhận được vị này Phó sư thúc tổ, cũng không phải cái gì cáo bạch không cáo bạch, mà là vị này bối phận cực cao thiếu nữ kiếm tu, tại Thần Cáo tông chỗ dựa kinh người, bình thường thích nhất nhanh chóng ngự kiếm, ở một tòa ngọn núi ở giữa mạnh mẽ đêm tối, hơn nữa còn là cái cô gái mập nhỏ, một năm đến cuối như thế bay tới bay lui, thích nhất làm một việc, chính là thẳng tắp ngự kiếm xông vào vân hà, sau đó từ trăm trượng cao ngàn trượng không một đầu đụng bên dưới, chỉ ở ước chừng đi mà hai ba trượng độ cao, khẩn cấp ngự kiếm kéo lên độ cao, thiếp mà phi hành, tiêu sái đi xa, bình thường kiếm tu ai dám như thế không muốn sống ? Ai sẽ không nhớ kỹ vị này tiểu tổ tông ?

Lại nói, thiếu nữ tại hai năm trước ý đồ tại đi mà một trượng độ cao

chuyển hướng, kết quả là như vậy một đầu đập vào mặt đất, cả người mang kiếm một cái dứt khoát đến cực điểm ngã lộn nhào tư thế, cứ như vậy lè loi tro rơi xử tại bên kia, nhìn đến nguyên bản vỗ tay bảo hay đứng ngoài quan sát con cháu, từng cái ngậm miệng im ắng.

Cuối cùng là cùng nàng quan hệ cực tốt ngọc nữ Hạ Tiểu Lương, đối nàng một phen rắn dạy, mới khiến cho vị này tiểu tổ tông thu liễm rất nhiều.

Thiếu nữ tại cái kia về sau cũng không lâu lắm, liền từ ngũ cảnh phá vỡ bình cảnh, thành công bước lên trong ngũ cảnh động phủ cảnh, sau đó liền lại bắt đầu ngự kiếm Thần Cáo tông, mỗi ngày tại các ngọn núi lão thần tiên động phủ gia môn miệng dạo chơi, để quen thuộc thanh tịnh tu hành tông môn các trưởng bối từng cái không ngại phiền phức, nhưng là thiếu nữ quá ông ngoại, khi còn sống từng là Thần Cáo tông đương nhiệm chương giáo Kỳ Chân truyền đạo ân sư, cho nên luôn luôn tính tình lãnh đạm thiên quân Kỳ Chân, duy chỉ có đối đãi vị này ân sư hậu duệ, thậm chí so đối đãi kim đồng ngọc nữ còn muốn thiên vị.

Cái kia thiếu nữ vừa nhìn đám người biểu lộ, lập tức liền biết mình nghĩ lầm, đồng thời còn nói lỡ miệng, hận không thể tại chỗ liền ngự kiếm đi xa ngàn vạn dặm, nhưng là vừa nghĩ tới Hạ tỷ tỷ cùng cái kia cầu thí kim đồng giao phó, đành phải chịu đựng lửa giận cùng xấu hổ giận dữ, xụ mặt đứng tại nóc nhà bên trên, bắt đầu ấp ủ tìm từ, sớm đuổi cái kia đối với không quan trọng gì cổ trạch nam nữ.

Thần Cáo tông cùng rất nhiều môn phái đồng dạng, chia trong ngoài môn, tại Hạ Tiểu Lương thoát ly Thần Cáo tông trước đó, kim đồng ngọc nữ đồng xuất một tông, là một cộc cực kỳ hiếm thấy thịnh sự, vì lịch luyện hai vị thiên chi kiêu tử, chương giáo Kỳ Chân chuyên môn để hai vị văn bối nhúng tay ngoại môn sự vụ, dĩ nhiên không phải trực tiếp ném cho bọn hắn lớn như vậy một cái sạp hàng, tùy theo bọn hắn độc đoán chuyên quyền, mà là cùng loại thế tục vương triều Ngự Sử Thái giám quan, có được đốc tra bách quan quyền lực, mà lại Hạ Tiểu Lương bọn

hắn một số thời khắc, cũng sẽ bị giao phó toàn quyền xử lý một ít ngoại môn tục sự nhiệm vụ, sẽ có chu phê quyền lực, chính là tại lấy bút son viết như thế nào chỗ quản lý vụ cụ thể đề nghị, sau đó giao cho ngoại môn chuyên môn phụ trách dưới núi thể tục sự vụ tông môn đệ tử, xem như lịch luyện một trong, cuối cùng thành quả như thế nào, Hạ Tiểu Lương hai người lại có khám nghiệm đánh giá quyền lực.

Cho nên nói Hạ Tiểu Lương vị này Bảo Bình Châu đạo thống ngọc nữ, hoàn toàn chính xác thâm thụ tông môn vun trồng, lại dứt khoát kiên quyết chọn rời đi Thần Cáo tông, đừng nói là người ngoài không hiểu, chính là Thần Cáo tông nội bộ, rất nhiều Trưởng lão tổ sư gia đều cảm thấy không thể tưởng tượng, mới có giận dữ mắng to Hạ Tiểu Lương là nuôi không quen bạch nhãn lang một chuyện.

Thật là là Thần Cáo tông trên dưới, đối với phúc duyên có một không hai một châu Hạ Tiểu Lương, quá coi trọng, bởi vì cái gọi là yêu chi thâm hận chi thiết.

Dương Hoảng gửi hướng sơn môn mật tín, Thần Cáo tông tại năm mới sơ kỳ thật đã sớm nhận được, lúc đó Hạ Tiểu Lương còn chưa rời đi tông môn, cùng kim đồng còn chuyên môn liên phong thư này lên xung đột, kim đồng đi đầu nâng bút chu phê, nội dung đại khái cho thỏa đáng xử lý thỏa đáng đưa, không cần quá mức trách móc nặng nề Dương Hoảng, đúng là tình có thể hiểu. Hạ Tiểu Lương lại là trực tiếp cho tương phản ý kiến, chu phê tìm từ cực kỳ nghiêm khắc, là giảng Dương Hoảng thân là Thần Cáo tông đệ tử, vậy mà biến thành Trành Quỷ, nên nghiêm trị không tha, lấy rắn đe hiệu quả.

Bất quá Hạ Tiểu Lương hai người đối với tên kia nữ quỷ xử trí, ngược lại là không sai biệt lắm, lựa chọn hờ hững.

Bởi vì song phương tranh chấp, cho nên Dương Hoảng phong mật thư này liền bị tạm thời gác lại, Thần Cáo tông ngoại môn, liên quan tới việc này, về tình về lý, cùng còn có không thể nói nói đại thể, càng nhiều vẫn

là có khuynh hướng ngay lúc đó Hạ Tiểu Lương, nhưng là ai cũng không nghĩ tới Hạ Tiểu Lương đột nhiên cũng không phải là Thần Cáo tông đệ tử, liền một châu ngọc nữ thân phận đều bỏ qua không cần, vị kia ái mộ Hạ Tiểu Lương nhiều năm kim đồng, phảng phất là cảm thấy cái kia phong mật tín quá mức xúi quẩy, không nguyện ý lại để ý tới nửa điểm, mà lại tay hãn một bên yêu cầu xử lý sự tình, vô số kể, tiện tay ném cho ngoại môn một vị Chấp Pháp trưởng lão, chỉ nói là giao cho xuống núi lịch lãm đệ tử, tùy cơ ứng biến chính là, không cần cân nhắc bên trên một bên tự mâu thuẫn chu phê nội dung.

Đến tiếp sau sự tình liền rất rõ, Triệu Lưu bắt lấy cơ hội này, tự mình xuống núi báo thù riêng.

Nhưng là họ Phó mặt tròn thiếu nữ, không biết từ nơi nào nghe nói việc này sau, liền lén lút một đường đi theo, vừa vặn có thể giải sầu, không cần tại Thần Cáo tông suốt ngày nghĩ đến cái kia cầu thí kim đồng, nàng ngự kiếm bay qua thiên sơn vạn thủy, biết bao thống khoái, trên đường đi chợt có phong ba, vừa nghe nói là Thần Cáo tông nội môn đích truyền về sau, từng cái kiệt ngạo bất tuân võ đạo tông sư, rừng núi đại tu, hận không thể xem nàng như Bồ Tát cung phụng.

Phó họ thiếu nữ lời nói có thể làm bộ, nhưng là cái kia đình cũng không dám đi quá giới hạn hiểm có mũ hoa sen, cùng cùng bên hông cái viên kia chói mắt vàng óng ánh ngọc bội, không lừa được người.

Mặt tròn thiếu nữ xuất hiện về sau.

Lớn râu đao khách cùng đạo sĩ Trương Sơn, liền đều rõ ràng Bạch Dương lắc vợ chồng vận mệnh, đã không phải là bọn hắn có thể nắm trong tay, nói lại nhiều lời nói đều không có ý nghĩa.

Một vị Thần Cáo tông "Trưởng bối", chỉ nói câu nào là đủ rồi.

Dương Hoảng nắm chặt nữ quý tay, ngẩng đầu nhìn về phía vị kia thiếu

nữ, thân nhiên cười nói: "Nghiệt chương Dương Hoảng cùng Chuyết Kinh, toàn bằng Phó sư thúc xử lý, mặc kệ sinh tử, cần tuân sư thúc pháp chỉ."

Mặt tròn thiếu nữ liếc mắt cái kia đối với vợ chồng, một cái tiêu tụy, một cái xấu xí, bộ dáng thật sự là để cho người ta không thích, đương nhiên cũng chưa nói tới chán ghét. Nàng vừa nghĩ tới mặt tín bên trên hai phần chu phê, thiếu nữ thở dài, nghĩ thầm dù sao Hạ tử tử đều đã không phải là Thần Cáo tông người, vậy liền dựa theo cái kia cầu thí kim đồng ý tứ xử lý ?

Nàng hắng giọng một cái, ra lệnh nói: "Triệu Lưu dẫn đội, đi giải quyết toà kia dân tử, về phần là tự mình động thủ, vẫn là cùng bản địa triều đình quan phủ liên hệ, chính các người nhìn lấy xử lý. Dương Hoảng vợ chồng, cứ như vậy đi, về sau chỉ cần không đánh lấy Thần Cáo tông cờ số làm chuyện xấu, tóm lại, kể từ hôm nay, các người vợ chồng hết thảy sở tác sở vi, đều cùng Thần Cáo tông không quan hệ."

Tất nhiên xem hết náo nhiệt, mặt tròn thiếu nữ liền không muốn lại chờ tại cái này sơn thủy lợi hại địa phương quý quái, mãnh liệt ngự kiếm, phá không mà đi, tốc độ cực nhanh. Người khác ngự kiếm phi hành, đều là dọc theo một cái đường cong chậm rãi đi lên, cuối cùng tiến vào không trung, phó họ thiếu nữ lại là hận không thể thẳng tắp một căn thẳng tắp, bay thẳng mây xanh, nhìn đến để cho người ta kinh tâm động phách, luôn cảm thấy nàng sẽ sơ ý một chút liền ngã lại mặt đất.

Dương Hoảng nhớ lại một chuyện, lớn tiếng nói: "Cám ơn Phó sư thúc lúc trước lui địch chi ân!"

Lão đạo nhân Triệu Lưu chấp tay thở dài, cung tiễn thiếu nữ rời đi, tại cái kia về sau, hừ lạnh một tiếng, không nói một lời xoay người rời đi.

Dương Hoảng không có đặc ý vong hình, ngược lại đối với lão đạo nhân sư đồ bên ngoài các vị Thần Cáo tông Tiểu Tiên sư, ôm quyền áy náy

nói: "Dương Hoảng một thân ô uế, không dám đưa tiền chư vị tiên sư."

Thu hồi Phước Yêu Tác thiếu niên đạo sĩ, cùng eo treo đuổi tà ma trúc roi ruột thịt tỷ tỷ, do dự một chút, đều có chút gật đầu.

Cái kia cầm trong tay Trấn Yêu Mộc nhỏ Đạo Đồng, nghênh ngang rời đi, đột nhiên quay đầu qua, làm cái mặt quý, đối với cái kia cây mị nữ quý cười nói: "Người quái dị nha người quái dị!"

Nguyên bản cười không ngớt nữ quý, lập tức vẽ mặt buồn bã, chậm rãi nghiêng đầu đi, hai tay che khuôn mặt, không dám tiếp tục gặp người.

Trong một chớp mắt.

Nhỏ Đạo Đồng đột nhiên dừng lại bước chân, cứ như vậy thẳng tắp đứng tại nguyên chỗ, không nhúc nhích tí nào, không phải hần không muốn động, mà là không dám động dấy.

Ở giữa đoàn người, kỳ thật chân chính thụ nhất tông môn coi trọng đệ tử, là hần cái này trời sinh trực giác lỗi lạc tu đạo lương tài, mà không phải anh em sinh đôi kia tỷ đệ, thậm chí không phải cái kia "Ghé vào ba cảnh bên trên phơi thật nhiều năm mặt trời" ngu xuẩn kiếm tu.

Hần cấp tốc quay đầu nhìn lại.

Tiểu đạo sĩ nắm chặt khối kia khắc dấu có "Vạn quý cúi đầu" Trấn Yêu Mộc, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, hần chậm rãi chếch đi ánh mắt, người quái dị nữ quý không đi nói, ma bệnh Trần Quý Dương Hoảng, chỉ dựa vào một cái thần binh khoe oai gió lớn râu đao khách, có thể là Long Hồ Sơn Trương Thiên Sư đều Lô Châu đạo sĩ, cuối cùng mới là cái kia mặt không thay đổi lưng hộp thiếu niên,

Khuôn mặt non nớt tiểu đạo sĩ, làm như thế, rơi vào trong mắt người khác, chỉ coi là hài tử tâm tính chơi đùa.

Chỉ có Trần Bình An duỗi ra hai ngón tay, lặng lẽ làm cái hướng về phía trước đâm một cái kỳ quái thủ thế.

Tiểu đạo sĩ tranh thủ thời gian trừng mắt nhìn, nuốt ngụm nước bọt, cuối cùng gượng ép cười một tiếng, hắt cùn cái kia trực giác để hắt cảm thấy cực kỳ nguy hiểm gia hỏa, khách khách khí tức giận phát tay cáo biệt.

Tiểu đạo sĩ một bên chạy vội một bên ai oán, má ơi, gia hỏa này một thân lẳng lẹ khí thế, làm sao như vậy giống là trong ngũ cảnh lão quái vật ? Hơn nữa còn là loại kia thường thường xuống núi chém giết, trải qua bách chiến tu sĩ.

Tiểu đạo sĩ ngược lại là không nghĩ lấy thượng cương thượng tuyến, giật dây Triệu Lưu sư đồ giết một cái hồi mã thương, bởi vì không có chút ý nghĩa nào.

Trên con đường tu hành, cầu đạo bên ngoài, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cũng không phải lời vô ích gì.

Tiểu đạo sĩ chạy trước chạy trước, lại có chút nụ cười, tâm tình lập tức âm chuyển đa tình.

Oa, quả thật như chính mình sư phụ nói giống như đúc, dưới núi cũng là có thể ngoại cao nhân! Cái này không liên cho mình đụng phải ? Sau khi trở về, nhất định phải cùng sư phụ nói, chính mình gặp phải cái vị kia, ít nhất là Kim Đan cảnh lão quái vật, nói không chừng còn là một vị mười cảnh Địa Tiên đâu, không biết xấu hổ, làm bộ thiếu niên bộ dáng, dọa đến hắt kém chút té cút té đài. . .

Tiểu đạo sĩ vui sướng chạy, còn tới một cái nhảy nhót, cao hứng nói: "U a, lần này xuống núi không lỗ."

Phía trước khoanh tay hành lang bên trong tỷ đệ tâm hữu linh tê cùng lúc quay đầu.

Tiểu đạo sĩ lập tức bình khí ngưng thần, sau khi hạ xuống, ông cụ non mà tiếp tục vững bước tiến lên.

Tú lâu bên kia, một trận phong ba qua đi, mặc dù cổ trạch nam nữ từ đầu tới đuôi đều tại lo lắng hãi hùng, nhưng cuối cùng là sống sót sau tai nạn, vợ chồng hai người nắm tay, bèn nhìn nhau cười, hết thấy đều không nói bên trong, chỉ cảm thấy đạt được ước muốn, gánh vác tẩn tẩn, khổ tận cam lai.

Đạo sĩ Trương Sơn đối với Trần Bình An cười nói: "Kiếm tiên kiếm tiên, thấy không, như thế tuổi trẻ kiếm tiên, lợi hại a?"

Trần Bình An có chút bất đắc dĩ.

Mưa đã ngừng, tuổi trẻ đạo sĩ nhìn về phía không trung màn đêm, cảm khái nói: "Thật nghĩ ngâm một câu thơ a."

Lớn râu đao khách cười ha ha, thống khoái thống khoái.

Bất kể như thế nào, sự tình cuối cùng có cái viên mãn kết cục.

Cái này so ngày bình thường thế thiên hành đạo, chém yêu thành công, nâng ly rượu ngon, còn muốn cho lớn râu hán tử cảm thấy vui sướng.

Ngã xuống đất không dậy nổi bà lão tại ba tiến sân nhỏ bên kia, rốt cục chậm rãi tỉnh lại tới đây, lập tức bay lượn mà đến, kết quả nhìn thấy bình an vô sự nam nữ chủ nhân, có chút thả lỏng trong lòng, Dương Hoảng đối với bà lão nhẹ giọng cười nói: "Đều đi qua, về sau không cần lại lo lắng những cái kia lén lút tiểu nhân."

Bà lão đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó vui đến phát khóc, khóc không

thành tiếng.

Khuê danh Oanh Oanh nữ quý chậm rãi xê dịch thân thể, "Du đãng" đi qua, nhẹ nhàng kéo lại bà lão đầu vai, ôn nhu an ủi nói: "Không sao không sao."

Vô sự một thân nhẹ, lại không nửa điểm tiêu tụy sa sút tinh thần vẻ mặt, Trình Quỷ Dương Hoảng cười to nói: "Từ đại hiệp, Trương tiên sư, còn có Trần công tử! Nếu là không chê, liền để chúng ta, tận tận tình địa chủ hữu nghị ? Chuẩn bị bên trên một bàn rượu ngon thức ăn ngon ? Uống một phen ?"

Lớn râu đao khách Từ Viễn Hà cười gật đầu, đối với đạo sĩ Trương Sơn cùng Trần Bình An hỏi: "Ý như thế nào ?"

Đạo sĩ Trương Sơn cười nói: "Có gì không thể ?"

Trần Bình An cũng là cười gật đầu, vỗ vỗ bên hông hồ lô rượu, "Nếu như có thể mà nói, ta nghĩ cùng các người mua một điểm rượu."

Dương Hoảng vung tay lên, giống như khôi phục năm đó cái kia Thần Cáo tông đệ tử hăng hái, sáng khoái nói: "Cái gì mua rượu ? Trong nhà tự nhượng hằm giấu thổ đốt, không tính là thuần tửu, nhưng là tư vị thực là không tồi, ăn khuya về sau, ăn uống no đủ, Trần công tử một mực mang đi!"

Đám người tiếng cười sáng sủa, cổ trạch lại không nửa điểm dày đặc âm khí, chỉ có còn chưa uống rượu liền say lòng người giang hồ hào khí tức.

Tại cái này về sau, bà lão liền tươi cười rạng rỡ, vẫn là không ngừng cúi đầu lau nước mắt, bước nhanh tới nhà bếp nấu đồ ăn.

Vợ chồng hai người tại ba tiến sân nhỏ chính phòng đãi khách, cùng lớn râu đao khách nói chuyện phiếm chuyện giang hồ.

Đạo sĩ Trương Sơn do dự một chút, vẫn là kêu lên Trần Bình An, đi vào sân nhỏ hành lang bên cạnh, áy náy nói: "Trần Bình An, tiểu đạo kỳ thật vốn tên là Trương Sơn Phong, cũng không phải là Trương Sơn, xin lỗi, xem như bằng hữu, lại dấu điểm người này lâu như vậy, không quá phúc hậu."

Trần Bình An ngồi tại trên lan can, tiểu đạo: "Hành tẩu giang hồ, cần thận chạy được vạn năm thuyền. Cái này có lỗi gì không sai."

Tuổi trẻ đạo nhân nhần tình sáng lên, ha ha tiểu đạo: "Người cũng không phải dùng vốn tên là hành tẩu giang hồ ? Đúng không đúng? Liền nói đi, Trần Bình An cái tên này mặc dù ngụ ý rất tốt, nhưng đến ngọn nguồn vẫn còn có chút tục khí. . ."

Trần Bình An liếc mắt: "Là vốn tên là!"

Tuổi trẻ đạo sĩ lập tức có chút xấu hổ, trầm mặc một lát, hắn nghĩ tới một chuyện, thấp giọng hỏi nói: "Lúc trước người đưa tiểu đạo một khóa viên cầu làm cái gì ?"

Trần Bình An tại nội tâm nói một tiếng xin lỗi, sau đó cười nói: "Kỳ thật lúc trước đối diện sương phòng bên kia, đánh nhau động tĩnh rất lớn, ta liền ra cửa bàng quan một trận ác chiến, họ Sở thư sinh nguyên lai là một đầu thụ yêu, bị. . . Kiếm tiên chém giết về sau, ném xuống viên kia tựa như là gọi giáp hoàn pháp bảo, vị kia kiếm tiên không nhìn thấy mắt, trực tiếp đi, ta liền đi vụng trộm nhặt lên."

Trần Bình An đưa tay đưa tới viên kia viên cầu.

"Kiếm tiên hắn là chính là vị kia Thần Cáo tông thiếu nữ." Tuổi trẻ đạo sĩ giật mình, tiếp nhận tay sau ước lượng một chút, cũng không nặng nề, cúi đầu nhìn kỹ, ở lòng bàn tay nhẹ nhàng chuyển động, lơ mơ trông thấy có một đầu rất nhỏ vết nứt, tên là Trương Sơn Phong đều Lô Châu

đạo sĩ sắc mặt trang nghiêm, đưa trả lại cho Trần Bình An, "Xác thực cùng trong truyền thuyết Binh gia giáp hoàn rất giống, nhưng là viên này giáp hoàn hẳn là từng bị trọng thương, dẫn đến bên trên một bên xuất hiện một chút kẽ hở, nhưng là lui 10 ngàn bước nói, giáp Hoàn Đô là cực kỳ trân quý đắt đỏ bảo bối, mặc dù tiểu đạo không biết rõ giá cả đến cùng cao bao nhiêu, nhưng khẳng định là giá trị liên thành đều không khoa trương đồ tốt, người tốt nhất thu lại, ngàn vạn đừng cho người ngoài nhìn thấy, chỉ cần về sau tìm cao nhân may vá tu sửa, liền có thể yên tâm mặc lên người, tương đương với nhất đẳng hộ thân phù!"

Viên này Binh gia giáp hoàn, dựa theo họ Sở thư sinh chính mình thuyết pháp, là Cổ Du Quốc hoàng gia khố tàng bên trong chữ Địa số pháp bảo, giá trị ba ngàn Tuyết Hoa tiền.

Trần Bình An không có giấu vào trong tay áo thuận thế thu vào Phương Thốn vật, mà là thử thăm dò nói rằng: "Người cũng biết rõ, ta là người tập võ, mà lại ta sở học quyền pháp, chú trọng thẳng tiến không lùi, không thể quá mức dựa vào ngoại vật, nếu không ngược lại sẽ dễ quyền ý của chính mình không đủ nhanh nhẹn, cho nên viên này giáp hoàn, ta giữ lại tác dụng không lớn, bán cho người đi, ba trăm Tuyết Hoa tiền, kiểu gì?"

Tuổi trẻ đạo sĩ dùng sức lắc đầu, tự giễu cười nói: "Đừng nói là ba trăm Tuyết Hoa tiền, chính là một ngàn ngàn Tuyết Hoa tiền, như thế cái có thể ngộ nhưng không thể cầu bảo bối, tiểu đạo chỉ cần có cái nhà này ngọn nguồn, đập nồi bán sắt đều sẽ mua xuống, mà lại con mắt đều không nháy mắt một chút, nhưng là tiểu đạo bây giờ nghèo đến đỉnh đương vang, nếu không cũng không trở thành tại côn trên thuyền ăn bữa cơm no cũng khó khăn."

Trần Bình An đem viên cầu nhẹ nhàng vứt cho đạo sĩ Trương Sơn Phong, cười nói: "Vậy coi như người thiếu ta ba trăm Tuyết Hoa tiền, chớ nóng vội cự tuyệt, người muốn a, liền người này cái bị mưa gặp một chút liền ngất đi thân thể xương, về sau hai chúng ta nếu như gặp lại yêu

ma quỷ quái, còn thế nào cùng người đánh ? Người nếu như xuyên qua giáp hoàn, nói không chừng hai ta phần thắng liền muốn lớn hơn rất nhiều, một khi có thu hoạch, liền tất cả thuộc về ta, làm người trả tiền, được hay không ?"

Tuổi trẻ đạo sĩ thở dài, cẩn thận từng li từng tí thu xuống cái viên kia dĩ vãng năm mộng cũng không dám hy vọng xa vời giáp hoàn, cùng Trần Bình An vai sóng vai ngồi tại hành lang trên lan can, cùng một chỗ nhìn về phía bầu trời, nhẹ giọng hô một tiếng: "Trần Bình An. . ."

Sau đó liền không có đoạn dưới, giống như rất nhiều lời nói đều nói không ra miệng.

Trần Bình An hai tay chống tại trên lan can, "Người nhìn ta lần này từ đầu tới đuôi, đều không giúp đỡ được gì, người cũng không có ghét bỏ ta cản trở a."

Tuổi trẻ đạo nhân gãi gãi đầu, kiểu nói này, giống như hơi tâm rộng mấy phần, Trần Bình An đem mình làm bằng hữu, chính mình cũng là coi hắn là bằng hữu, giữa bằng hữu, có phải hay không cũng đừng như vậy quy củ củ, mọi chuyện để ý ?

Hắn đột nhiên cười to nói: "Gió nhẹ râu như kích, hào hiệp mang bảo đao."

Trần Bình An cười cười, đúng vậy, đây là đang khích lệ lớn râu hán tử Từ Viễn Hà.

Tuổi trẻ đạo nhân còn nói nói: "Khí văn du hải nhạc, vất vả kiếm toàn chân."

Được rồi, hắn là đang nói chính hắn.

Đạo sĩ Trương Sơn Phong quay đầu nói: "Trần Bình An, hiện tại không

nghe tới liên quan tới người thi từ, chờ sau này tiểu đạo biểu lộ cảm xúc, nhất định sẽ có, yên tâm, tiểu đạo cam đoan nhất định rất phóng khoáng!"

Trần Bình An dở khóc dở cười, không tốt đả kích hăng hái của hắn, đành phải gật đầu phụ họa cùng nói: "Tốt tốt."

Trần Bình An nhảy xuống lan can, chạy hướng nhà bếp, quay đầu hô nói: "Ta đi hỗ trợ nấu đồ ăn."

Đạo sĩ Trương Sơn Phong ừ một tiếng, ngồi tại nguyên chỗ, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Chính phòng bên kia, lúc thỉnh thoảng truyền ra lớn râu hán tử cười mở cười to.

Tuổi trẻ đạo sĩ đổi một cái tư thế ngồi, lưng tựa cột trụ hành lang, hai tay ôm ngực, nhớ tới quê quán toà kia núi cao, hắn liền nhắm lại con mắt, ngâm nga nhắc một thủ tự chế từ khúc tiểu điều nhi, gật gù đắc ý, thoải mái nhàn nhã.

Cuối cùng mở ra con mắt, tuổi trẻ đạo nhân nhẹ giọng thì thào nói: "Muốn hỏi này ca người nào làm ? Trên núi Võ Đang Trương Sơn Phong!"

Trần Bình An kỳ thật nghĩ đến sự tình.

Lúc trước cùng họ Sở thư sinh một trận chiến, chính mình võ đạo ba cảnh cân lường, Trần Bình An trong lòng đại khái nắm chắc, chân trần lão nhân truyền thụ cho rất nhiều quyền pháp bên trong, thần nhân nổi trống thức, đã là uy lực lớn nhất một loại, Trần Bình An lúc đó băng vào Súc Địa phù, một quyền đánh trúng, về sau khẩn thiết bên trong, nhưng dù cho như thế, cái kia Cổ Du Quốc Thụ Tinh người đọc sách, tuy nói là có giáp hoàn biến thành quang minh khải bàng thân hộ thể, nhưng là

Trần Bình An kỳ thật quyền pháp cực hạn, cũng liền là cái kia hai mươi quyền thần nhân nổi trống thức, nhiều không ra dù là một quyền, cho nên nếu như không phải Dương Kiếm Hồ Lô bên trong phi kiếm giết địch, chỉ sợ cũng sẽ bị cái kia thứ sinh hao hết chính mình khí lực, một khi thần nhân nổi trống thức dùng hết một hơi, hẳn có thể rảnh tay, nếu là sử dụng ra một hai kiện công phạt pháp bảo, hẳn Trần Bình An làm sao bây giờ ?

Trốn ngược lại là không khó lắm, có thể nghĩ muốn thắng được đồng thời giết địch, thật khó khăn.

Bất quá có thể đem quyền pháp của mình, cùng lần đầu tiên mười lăm lượng thanh phi kiếm đánh ra, phối hợp lại, thậm chí còn có một chút như vậy thiên y vô phòng ý vị, cũng là một cộc thu hoạch.

Nhưng Trần Bình An ở sâu trong nội tâm, vẫn cảm thấy không đủ nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, chung quy là kém một chút ý tứ.

Tựa hồ chân chính đáp án, lại cực kỳ đơn giản, vẫn là hẳn Trần Bình An ra quyền không đủ nhanh! Không đủ mãnh liệt!

Trần Bình An thu hồi suy nghĩ, luyện quyền cũng tốt, tương lai luyện kiếm cũng được, không vội vàng được, tóm lại một bước một cái dấu chân, chân thật đi lên phía trước chính là.

Hắn vỗ vỗ bên hông Dương Kiếm Hồ Lô, nhẹ giọng cười nói: "Lần này cảm ơn a."

Trong hồ lô có cảm ứng, Thập Ngũ bắt đầu bay tới lao đi, mười phần nhảy cẫng.

Trần Bình An đột nhiên nói rằng: "Nhưng là về sau hai người các người đăng tràng thời điểm, có thể hay không dừng như vậy. . . Sặc sỡ loá mắt ? Ta ba cũng không phải cùng người luận bàn võ đạo, xuất thủ trước đó

yêu cầu báo cái danh hào, sáng lên cái binh khí cái gì. Ra trận giết địch, chúng ta liền không giăng cứu những thứ này a? Lén lút chuồn ra Đường Kiếm Hồ liền tốt, các người cảm thấy có phải hay không cái này để ý ?"

Thập Ngũ trong nháy mắt lơ lửng, đứng im bất động, tựa hồ có chút sinh khó chịu.

Lần đầu tiên càng là lướt đi Đường Kiếm Hồ Lô, xâm nhập Trần Bình An khí phủ bên trong, gây sóng gió.

Cũng may Trần Bình An bây giờ đối với điểm ấy đau đớn, mây trôi nước chảy cực kì, đầy mặt cười ha hả mà chạy chậm hướng về phía trước, đi nhà bếp bên kia hỗ trợ.

Khống chế bản mệnh phi kiếm, chỉ là tiêu hao tâm thần, không cần vận dụng chân khí, nhưng là phi kiếm giết địch, tồn tại khoảng cách hạn chế, cùng kiếm tu cảnh giới, hoặc là nói thần hồn ngưng kết trình độ có quan hệ trực tiếp, nếu muốn đánh vỡ phi kiếm khoảng cách bình cảnh, cũng không đường tắt có thể đi, đối với kiếm tu chính là cảnh giới lên cao, đối với Trần Bình An cái này vừa mới thăng được "Kiếm tiên" thanh danh tốt đẹp võ phu mà nói, liền cần mười tám ngừng kiếm khí vận chuyển cái kia một thanh chân khí, một cổ tác khí xông qua ven đường càng nhiều khí phủ.

Lần đầu tiên lộ trình bình cảnh là phương viên mười trượng, Thập Ngũ thì là tám trượng.

Cách đó không xa chính là nhà bếp, lò mờ có chút ánh sáng.

"Trương Sơn Phong cái tên này, chỗ nào liền so Trần Bình An tốt ?"

Trần Bình An chậm dần bước chân, nghĩ tới đây, liền có chút không chịu phục, chỉ là đột nhiên nhếch miệng, phối hợp vụng trộm vui, "Ha ha, kiếm tiên!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Sơn Thủy Ẩn

Bà lão chính tại nhà bếp bận rộn, nhìn thấy Trần Bình An bóng người sau, có chút kinh ngạc, quân tử tránh xa nhà bếp, đây chính là Thánh Nhân dạy bảo, mặc dù cũng có ăn không ngại tinh quái không ngại mảnh chú trọng, nhưng không có nghĩa là quân tử hiền nhân nhóm, sẽ tự mình động thủ xuống bếp. Bất quá bà lão rất nhanh thoải mái, thiếu niên trước mắt đi xa tứ phương, màn trời chiếu đất, còn nữa nhìn lấy cũng không giống là thư hương môn đệ hài tử, nhưng là bà lão thật đúng là không cảm thấy Trần Bình An có thể giúp đỡ đại ân, liền để hã giúp đỡ làm chút nhặt rau công việc, thuận tiện giúp đỡ nhìn chăm chăm hầm món ăn hỏa hâu, Trần Bình An không có kiên trì cái gì, lại giúp làm việc lật vớt, cuối cùng ấm áp nhà bếp bên trong, cái thớt gỗ bên trên phát ra bà lão thành thạo thái thịt lúc thanh thúy thanh vang, đốt đốt đốt, Trần Bình An ngồi tại trên băng ghế nhỏ lột măng mùa xuân, mang theo tươi mát cỏ cây mùi thơm.

Bà lão thuận miệng hỏi: "Trần công tử, người tay phải thế nào ?"

Trần Bình An liếc mắt bằng bó có vải bông tay phải, cười nói: "Không cần thận ngã rồi té, không có gì đáng ngại."

Bà lão khó được có người cùng chính mình nói chuyện phiếm, liền cười nói: "Trời mưa mà trượt, hại công tử thụ thương. Chúng ta nhà này tòa nhà a, vốn là có chút năm tháng, lúc trước lại là hổ lang nhìn chung quanh gian nan tình cảnh, lại không dám trắng trợn khoe khoang, nhiều nhất chính là tường viện may may vá vá, ban đêm cũng rất ít đèn treo tường lồng, nhiều năm như vậy, sợ dọa lão bách tính, không dám mời gạch ngói thợ thủ công tới đây hỗ trợ, đều là ta lung tung chơi đùa, tay nghề đương nhiên rất kém cỏi, rất nhiều cái đá xanh đất gạch, mấp mô, liền vuông vức cũng không tính, cái này nếu là tại châu quận bên trong tòa thành lớn mọi người trong môn hộ đầu, không nói người trong nhà

nhìn chường mắt, nếu để cho nhà khác người trông thấy, sẽ bị chê cười chết, phía sau khẳng định phải nói vậy, cái gì lời khó nghe đều sẽ có, cũng may lão gia cùng phu nhân xưa nay không so đo cái này, đây là phúc phần của ta."

Bà lão ngừ khí nhẹ nhàng, như tĩnh dòng nước sâu, trăm năm thời gian, hỉ nộ ái ố, bi hoan ly hợp, đều một chút xiu lắng đọng trong lòng ruộng.

Đây là phúc phần của ta.

Đây chính là bà lão nhất cuộc đời mình nắp hòm kết luận.

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Tòa nhà có thể có vợ bà người bạn trước bạn sau, cũng là bọn hăn vợ chồng hai người phúc khí."

Bà lão sừng sốt một chút, mang theo ý cười, quay đầu trêu ghẹo nói: "Người này hài tử, nhìn chất phác bản phận, làm sao cũng như thế biết nói chuyện ?"

Trần Bình An đã đem tất cả lột tốt mặng mùa xuân, đều đặt ở một cái sạch sẽ trong giỏ trúc, ngẩng đầu nói: "Vợ bà, ta thực sự nói thật a."

Bà lão nhìn lấy thiếu niên cặp kia trong suốt có thần đôi mắt, ừ một tiếng, xoay người sang chỗ khác, trên mặt ý cười càng nhiều một chút, thuận miệng nói: "Trần công tử, có hay không ưa thích cô nương a, chúng ta y phục rực rỡ nước Yên Chi quận thành bên kia nữ tử, nhưng là có tiếng đẹp mắt xinh đẹp, nếu là không nóng nảy đi đường, có thể đi bên kia dạo chơi hội chùa cái gì, nói không chừng thì có một đoạn mỹ hảo nhân duyên đi. Lại nói công tử người mặc dù võ đạo cảnh giới không cao, nhưng tại Yên Chi quận như vậy không chính thần không Địa Tiên địa phương nhỏ, thật không tính kém, nếu là nguyện ý đâm rể ở đây, làm cái tướng quân Đô úy cái gì, dư xài, đến lúc đó kết hôn với một thư hương môn đệ bên trong đại gia khuê tú, không phải cũng rất tốt."

Trần Bình An có chút ngượng ngùng, ngập ngà ngập ngừng, không dám đáp lời lời này đây.

Bà lão quay đầu qua, liếc mắt mặt mày có chút đoan chính tú khí thiếu niên lang, hiểu ý cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Biết rõ đi, Trần công tử khẳng định là có cô nương yêu dấu."

Trần Bình An nhẩn nhin nửa ngày, đỏ mặt hỏi: "Vợ bà, nếu như ta thích cái cô nương kia, đã từng hỏi ta có thích nàng hay không, ta lúc đó nói không thích, kết quả hiện tại tìm kiếm nàng, lại nói với nàng ta thích nàng, người nói nàng sẽ sẽ không cảm thấy ta là lương gạt a?"

"Trần công tử lời này của người nói đến thật là quẩn."

Bà lão kìm lòng không được cười ra tiếng, một nỗi đồ ăn buồn bực, nàng liền ngồi tại bếp lò cái khác ghế nhỏ bên trên, cười hỏi nói: "Vậy người lúc đó vì cái gì không nói thích nàng ? Lá gan nhỏ, thẹn thùng ? Vẫn cảm thấy gạt đầu nói là, sẽ ở cô nương trước mặt ném đi mặt mũi, cho nên cố ý sính anh hùng ?"

Trần Bình An tự tin nghiêm túc mà suy nghĩ một chút, cho ra một cái thành tâm thành ý đáp án, "Ta khờ chứ sao."

Bà lão cái này là thật bị chọc cười, cười đến cả trường già nua khuôn mặt đều nhu hòa, "Ta cảm thấy người ưa thích cái cô nương kia, hẳn là sẽ không tức giận. Một cô nương, nếu có bị người ưa thích, mà lại người kia thích đến sạch sẽ, làm sao đều là một chuyện tốt đẹp tình."

Trần Bình An có chút buồn rầu, đem một trúc rỗ măng mùa xuân bưng đến bếp lò bên cạnh một bên, "Thế nhưng là cái cô nương kia đã nói với ta, nàng chỉ thích đại kiếm tiên. . ."

Bà lão nhin cười, "U, vậy nhưng thật sự là khó khăn cho người, đại kiếm tiên, làm sao đều nên đệ lục cảnh thần tiên, công tử nhà ta thiên tư tốt

bao nhiêu, đã từng còn tại Thần Cáo tông như thế cao cao tại thượng động thiên phúc địa tu hành, cũng chưa từng bước lên trong ngũ cảnh, đạt tới trong truyền thuyết động phủ cảnh, Trần công tử, bà bà cho người một cái đề nghị, người liền cùng cái cô nương kia thương lượng một chút, nhìn không thể thanh đại kiếm tiên yêu cầu này, biến thành Tiểu Kiếm Tiên, đồng dạng kiếm tiên ? Tỉ như động phủ cảnh quá cao, bốn cảnh ngũ cảnh thế nào? Nên biết rõ dưới gầm trời kiếm tu, cảnh giới lại thấp, vẫn là rất ăn ngon, bốn cảnh ngũ cảnh đã rất đáng gờm."

Trần Bình An muốn nói lại thôi.

Ninh cô nương cái gọi là đại kiếm tiên, khẳng định ít nhất ít nhất cũng là mười hai cảnh a!

Dù là Ninh Diêu thật cho dù tốt thương lượng, đáp ứng chính mình cho hướng xuống hàng vừa giảm, đoán chừng làm sao cũng phải là Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn loại kia kiếm tiên cảnh giới a?

Trần Bình An thở dài, đột nhiên nhắc nhở nói: "Bà bà, đồ ăn tốt."

Bà lão tranh thủ thời gian đứng dậy, xốc lên nắp nồi, rất nhanh một đạo sắc hương vị đều đủ đặc sản miền núi thịt rừng liền tiến vào đồ ăn bàn, để Trần Bình An bưng cái kia bàn đồ nhắm, đưa đi ba tiến sân nhỏ chính phòng đại đường, còn để hân đưa xong cái này đĩa đồ ăn cũng không cần trở về, ngay tại bên kia dùng bữa uống rượu, về sau nàng đến bưng thức ăn đưa rượu chính là, Trần Bình An nhanh như chớp chạy tới lại chạy về, nhìn thấy bà lão giả bộ tức giận bộ dáng, Trần Bình An cười hỏi nói: "Vợ bà, ta tới bắt rượu, mà lại ta cùng Dương lão gia chào hỏi, hân đáp ứng đưa ta uống rượu. . ."

Nói đến đây, Trần Bình An hái xuống hồ lô rượu, lung lay, nụ cười rực rỡ nói: "Đổ đầy mới thôi."

Bà lão từ một cái sơn hồng cũ kỹ tú bát xuất ra rượu thìa, sau đó cười chỉ

chỉ tường cây mấy con lớn bình rượu, "Chuyển một vò không có mở đi qua, bên cạnh có một vò là mở bần phong, còn lại bên dưới non nửa cái bình tự nhường thổ rượu trắng, người có thể chứa hồ lô rượu bên trong, làm sao đều đủ."

Sau đó bà lão liền mặc kệ ngồi xõm ở góc tường muôi rượu nhập hồ lô thiếu niên, phối hợp xào rau, cuối cùng Trần Bình An lên tiếng chào hỏi, liền bưng lấy một vò rượu rời đi nhà bếp.

Bà lão cười quay đầu mắt nhìn, thiếu niên bên hông chu hồ lô rượu, cũ kỹ bình thường, cũng không thu hút, đứa nhỏ này tuổi còn nhỏ, chính là cái tửu quỷ à nha?

Liền không biết rõ gặp được vị kia ngưỡng mộ trong lòng cô nương sau, là biến thành một hồ lô rượu mừng, vẫn là đoạn tràng tửu đi.

Bất quá bà lão đương nhiên vẫn là hi vọng thiếu niên có thể đạt được ước muốn, như công tử tiểu thư như vậy trở thành lão gia phu nhân.

Ba tiến sân nhỏ chính phòng, vui vẻ hòa thuận.

Cổ trạch nam nữ chủ nhân, Trình Quỷ Dương Hoảng cùng tên là Oanh Oanh thụ mị nữ quỷ, ngồi tại tay phải một bên, râu quai nón đao khách được mời vì thượng tọa, Từ Viễn Hà là hào sảng tính tình, cũng lười từ chối, đạo sĩ Trương Sơn Phong ngồi bên phải một bên, Trần Bình An bưng thức ăn đưa rượu đi qua sau, liền bắt đầu uống, nữ quỷ liền có chút tức cười, cực dài rễ cây từ tú lâu bên kia như dây leo lan tràn, từ cửa phòng quần nhập chính đường, vì không mất hứng, nàng còn có ý mang theo dày đặc mạng che mặt che lấp dung mạo.

Râu quai nón đao khách lúc trước từng hỏi qua phải chăng có cái gì Tiên gia pháp thuật, có thể trợ giúp vị kia đáng thương nữ Tử Khôi phục dung nhan, Dương Hoảng cười khổ lắc đầu, cũng không che đậy chân tướng, nói rõ chi tiết qua nguyên do trong đó, nguyên lai dính đến Thần Cáo

tông xanh từ bảo cáo, một cốc bâng môn tả đạo trận pháp bí thuật, cùng Cổ Du Quốc tổ tông cây du gỗ tâm, cực kỳ hỗn tạp nhiễu loạn, mẫu chốt nhất ở chỗ cổ trạch trận pháp cùng cổ du mộc tâm hòa làm một thể, vô pháp xê dịch, mà nơi này phương viên mấy trăm dặm sơn thủy khí số, vốn là là một chỗ bãi tha ma, hai trăm năm trước y phục rực rỡ nước gặp gỡ một cốc đáng sợ ôn dịch, mười mấy vạn người nhiễm bệnh chết bất đắc kỳ tử, phần lớn lung tung tùy ý táng tại Yên Chi quận nơi này, các đời y phục rực rỡ Quốc hoàng đế đô hi vọng cải biến nơi này phong thủy, nhưng là dù là lúc trước một vị Quan Hải cảnh Đạo gia thần tiên, đạo chơi đi qua y phục rực rỡ nước, bị hoàng đế triệu kiến, đích thân tới nơi này, rất nhiều bố trí, chỉ là hai lần la thiên đại tiểu, liền hao phí gần trăm vạn lượng bạc, chỉ tiếc đã khôi chưa mấy năm, liền lại khôi phục thành chướng khí mọc lan tràn, quỷ hồn du đảng thâm lương trảng cảnh, thật sự là thần tiên đều thúc thủ vô sách.

Rễ còn ở lại chỗ này chỗ địa giới phong thủy phía trên, đã là nữ quỷ cứu mạng được, cũng không khác uống rượu độc giải khát, cuối cùng cũng có một ngày sẽ rơi vào ác quỷ, điểm này Trình Quỷ Dương Hoàng thăng thần, nữ quỷ cũng là thân nhiên, nguyên lai vợ chồng hai người sớm đã hẹn xong, thật đến cái kia một ngày, liền song song tự vận, để tránh tai họa một phương bách tính.

Kỳ thật cổ du mộc tâm trời sinh sạch sẽ, chỉ là hắn lúc đó sốt ruột đối lưu lại nữ quỷ Oanh Oanh hồn phách, tăng thêm về sau cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, mới khiến cho nàng chỉ có thể từng bước một hồn phách chuyển biến xấu, nếu là có thể tiếp tục hấp thu thiên địa thanh linh chi khí, kỳ thật nàng có hi vọng khôi phục linh tính, thậm chí trả lại bản địa khí vận, trở thành cùng loại Dâm Từ Sơn Thần tồn tại, nhưng là nàng thần chỉ bản tính, bởi vì cổ cây du quan hệ, tất nhiên cùng họ Tần hoàn toàn khác biệt, nàng là tạo phúc một phương, họ Tần Sơn Thần lại chỉ có thể là hư sơn thủy.

Cuối cùng Dương Hoàng rộng rãi mỉm cười nói, nhiều nhất lại có ba mươi năm, nhà này tòa nhà liền nên không người không rượu cũng

không thức ăn, cho nên hi vọng Từ Viễn Hà ở bên trong ba người, tốt nhất trước lúc này nhiều tới đây mà, tốt xấu còn có thể có cái sạch sẽ sương phòng đệm chăn xem như nghỉ chân địa phương, còn có thể bây giờ đêm như vậy thiên Nam địa Bắc, trò chuyện với nhau thật vui.

Dính đến một chỗ mấy trăm dặm sơn thủy bàng đại khí vận, râu quai nón đao khách cùng đạo sĩ Trương Sơn Phong đều không có gì để nói. Thực sự không bỏ ra nổi hành chi hữu hiệu biện pháp, bởi vì chỉ có mười cảnh luyện khí sĩ, mới có tư cách đối với cái này "Khoa tay múa chân", mười cảnh có thể xưng thánh, là một đầu không thành văn quy củ, sớm nhất là thế tục vương triều lấy lòng nịnh nọt, bởi vì bên trên ngũ cảnh thần tiên thực sự quá hiếm thấy, mười cảnh tu sĩ lại yêu cầu một mực chiếm cứ linh khí dư thừa động thiên phúc địa, yêu cầu thời gian dài góp nhặt tu vi, diện bích phá cảnh, ngẫu nhiên cũng sẽ cùng dưới núi để vương đem bề ngoài đánh một chút giao tế, bởi vậy Nho gia Thánh Nhân, Đạo gia Lục Địa Thần Tiên, Phật gia Kim Thân La Hán, những này tục xưng, đều ở đây liệt.

Trần Bình An bây giờ thích uống rượu không giả, nhưng là mỗi lần uống đến sẽ không quá nhiều, râu quai nón đao khách lại là uống chén rượu lớn ăn miếng thịt bự tính cách, đạo sĩ Trương Sơn Phong tửu lượng so Trần Bình An còn không bằng, hết lần này tới lần khác da mặt mỏng, bị Dương Hoảng cùng Từ Viễn Hà một khuyên hai khuyên, liền nửa bát nửa bát uống một hơi cạn sạch, khiến cho Trần Bình An cuối cùng chỉ dám mỗi lần cho hẩn ngược lại một chút rượu trắng, dù vậy, gánh vác kiếm gỗ đào tuổi trẻ đạo sĩ vẫn là lung la lung lay, đầy mặt hồng quang, nói chuyện tiếng nói cũng lớn hơn rất nhiều, cùng râu quai nón hán tử trò chuyện giang hồ kiến thức, cùng sĩ tộc xuất thân Trần Thành Quỷ Dương Hoảng trò chuyện thi từ, rất là vui vẻ.

Bà lão năm thì mười họa liền sẽ bưng tới một bàn thức ăn, gắp một vò rượu rỗng, lại đi dời một vò tới đây.

Chủ khách đều vui mừng.

Tại thứ hai vò rượu cũng nhanh sắp thấy đáy công phu, một tiếng kêu rên bỗng nhiên vang lên, "Sở huynh Sở huynh! Người bên trên đi nơi nào, chớ có ném xuống ta một người ở đây a!"

Rất nhanh lại có giọng nghẹn ngào vang lên, "Tiểu đạo sĩ, họ Trần, các người sao cũng không thấy, chẳng lẽ là cho ác quỷ yêu ma bắt ăn hết sao? Không cần a, trong nhà yêu quái, các người muốn ăn thịt người, liền cùng một chỗ ăn a, không cần cuối cùng đơn độc ăn ta à. . ."

Bà lão lúc đó chính đoan đến một bàn đồ ăn, liền muốn đi trấn an cái kia họ Lưu quan gia con cháu, giải thích nguyên do.

Trần Bình An tranh thủ thời gian đứng dậy nói hăn đi tốt, bà lão tưởng tượng cũng đúng, nếu là nàng đi, đoán chừng cái kia đáng thương thư sinh liền muốn dọa đã hôn mê.

Họ Lưu thư sinh bị Trần Bình An lôi kéo đi vào ba tiến sân nhỏ thời điểm, hai chân run rẩy, bờ môi xám xanh, nhìn thấy râu quai nón đao khách sau, hơi chuyển biến tốt đẹp, chẳng qua là khi hăn sau khi nhìn thấy môn quán nhập chính đường kinh khủng rể cây, hai mắt khê đảo trắng, kém chút liền muốn ngất, bị Trần Bình An tăng thêm lực đạo nắm chặt cánh tay, lập tức cho đau tỉnh lại, thư sinh vẻ mặt cầu xin phàn nàn nói: "Để ta ngất đi liền tốt a."

Trần Bình An tức giận nói: "Thực sự không được, liền uống rượu tăng thêm lòng dũng cảm đi, say chết thì thôi, chút can đảm này dù sao cũng nên có a?"

Họ Lưu thư sinh khổ hề hề nói: "Có thể không có sao ?"

Trần Bình An cho tức cười, chém đinh chặt sắt nói: "Không thể!"

Cẩn thận từng li từng tí nhìn lấy thiếu niên sắc mặt, không giống như là

nổi giáo cho giặc, họ Lưu thư sinh ai thán một tiếng, cho mình bơm hơi nói: "Uống thì uống! Chính là đoạn đầu rượu cũng là rượu!"

Lên bàn rượu, họ Lưu thư sinh liền cúi đầu không dám gặp người, một mực uống rượu.

Râu quai nón đao khách cười hỏi nói: "Người thư sinh này, vận khí làm sao đen đui như vậy, giao như vậy cái không mà nói tinh quái bằng hữu ? Còn một đường du sơn ngoạn thủy, đem người lừa gạt tới nơi này, bắt quá người có thể sống đến bây giờ, cùng chúng ta uống rượu với nhau, cũng coi như người phúc lớn mạng lớn, nhìn người xuyên qua, là y phục rục rờ nước con nhà giàu đệ ?"

Họ Lưu thư sinh run giọng nói: "Gia phụ là Yên Chi quận Thái Thú, nhưng là trong nhà thực sự hết tiền, không tính là con nhà giàu đệ."

Râu quai nón đao khách dờ khóc dờ cười, "Thế nào, ta Từ mỗ người như là loại kia giặc cướp giặc cỏ ? !"

Người đọc sách nâng đầu lên liếc mắt râu quai nón hán tử, nghĩ thầm không thể càng giống hơn.

Râu quai nón đao khách không còn hù dọa cái này nho nhã yếu ớt thư sinh, đột nhiên có chút lo lắng, "Dương huynh, lão đạo sĩ kia coi là thật sẽ giải quyết Dâm Từ Sơn Thần ? Có thể hay không cố ý buông tha, lưu lại buồn nôn các người ?"

Nam nhân lắc đầu cười nói: "Đã vậy sự tình có vị kia Phó sứ thúc nhìn chăm chăm, Thần Cáo tông ngoại môn bên kia liền nhất định sẽ truy xét đến ngọn nguồn, huống chi mỗi một phát ngoại môn con cháu xuống núi ma luyện, cuối cùng kết quả khám nghiệm đánh giá, cực kỳ kín đáo nghiêm cẩn, dung không được Triệu Lưu tự tiện chủ trương."

Dương Hoảng đột nhiên sắc mặt biến hóa, "Ta hiện tại chỉ lo lắng Dâm

Từ Sơn Thần tại quan phủ bên kia có chỗ dựa, nếu là Triệu Lưu công công ruột, đánh lấy không muốn ỷ thế hiếp người nguy trang, sau đó cùng châu quận quan lớn thương nghị việc này, nói là thương nghị, nhưng thật ra là len lút bên dưới tương thụ, đoán chừng liên treo. Một khi Triệu Lưu cuối cùng thuyết phục y phục rứt rờ quốc triều đình cùng Lễ Bộ, chủ động yêu cầu lưu lại toà kia dân từ, thậm chí dứt khoát chuyển thành chính thống Sơn Thần, trở thành một phương sơn thủy chính thần, liền sẽ rất khó giải quyết. Tuy nói y phục rứt rờ nước ngũ nhạc chính thần, không so được nước lớn vương triều đồng loại, chỉ là lục cảnh luyện khí sĩ tu vi, tại nhà mình trên địa bàn, mới có thể phát huy ra Quan Hải cảnh thực lực, nơi này họ Tần cái vị kia, dù sao cũng là tổ có kim thân Sơn Thần, chỉ cần Triệu Lưu từ đó cản trở, giúp đỡ hãn danh chính ngôn thuận thu hoạch được hoàng đế sắc mệnh, nói không chừng có được động phủ cảnh thực lực. Đến từ Thần Cáo tông tiên sư, tùy tiện nói mấy câu, y phục rứt rờ Quốc hoàng đế đô sẽ hảo hảo ước lượng."

Nói xong những này, râu quai nón đao khách, đạo sĩ Trương Sơn Phong cùng Trần Bình An, cơ hồ đồng thời nhìn về phía cái kia nơm nớp lo sợ người đọc sách.

Người đọc sách có chút mờ mịt, cái gì ngũ nhạc chính thần, Dân Từ Sơn Thần, cái gì động phủ cảnh Quan Hải cảnh, hãn một cái đều nghe không rõ, rụt rè nói rằng: "Cha ta chỉ là cái tứ phẩm quận thủ, cái gì Sơn Thần không Sơn Thần, cha ta đoán chừng nghe nói đều chưa nghe nói qua, hãn giúp không được gì a."

Râu quai nón đao khách cười nói: "Yên tâm, không phải muốn cha người hỗ trợ, chỉ là phòng ngừa hãn làm trở ngại chứ không giúp gì mà thôi, sáng mai sáng sớm, ta liền bồi người trở về Yên Chi quận thành, ra roi thúc ngựa đi bá kiến quận thủ lão gia, làm sao đều đừng để cái kia Triệu Lưu nhanh chân đến trước, tin tưởng chỉ cần Triệu Lưu tại quận thủ phủ gặp được ta Từ mỗi người, liền sẽ tâm lý nắm chắc, hiểu được hãn bản tính đánh không vang, chính là vang dội, cũng phải cẩn thận chúng ta đi Thần Cáo tông náo, học cái kia lão bách tính tại quan nha môn miệng

kêu oan đánh trống, miệng hô trời xanh đại lão gia muốn vì dân làm chủ a."

Nói xong lời cuối cùng, râu quai nón đao khách chính mình cười ha hả.

Trần Quỳnh Dương Hoảng đứng người lên chấp tay nói: "Vậy trước tiên đi cảm ơn Từ huynh!"

Râu quai nón đao khách đột nhiên sắc mặt cổ quái, uống một hớp rượu, râu rĩ nói: "Từ cái gì huynh, ta cái này số tuổi cho người làm cháu trai đều ngại lớn!"

Dương Hoảng cười ha ha nói: "Anh hùng không hỏi xuất thân, bằng hữu bất luận số tuổi!"

Chính là vị kia nữ quỷ, đều có chút rất nhỏ tiếng cười từ sau mạng che mặt chảy ra.

Đem thật vất vả góp nhặt ra một điểm đàm khí nho nhã yếu ớt thư sinh, lại cho "Tan nát thiên miên" tiếng cười dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Đêm đó, tuổi trẻ đạo sĩ uống say rồi, tên là Lưu Cao Hoa người đọc sách không dám mở rộng uống, sợ cái này một say ngã liền lại cũng không nhìn thấy sáng mai mặt trời. Cuối cùng bốn người cùng ở nhị tiến sân nhỏ, Trần Bình An cùng Trương Sơn Phong sát vách sương phòng, người đọc sách cùng râu quai nón đao khách trở thành hàng xóm.

Một đêm vô sự.

Hừng đông thời gian, đạo sĩ Trương Sơn Phong rời giường đẩy cửa, nhìn thấy Trần Bình An đã trong sân luyện tập chạy cộc, so với lần đầu gặp lại thời điểm, cảm giác giống như là càng ngày càng chậm.

Ném qua bà lão chuẩn bị bữa sáng, bốn người liền cùng một chỗ cáo từ

rời đi, bởi vì ngày đầu thắng chức, mà cổ trạch nam nữ chủ nhân bởi vì không thích ánh nắng, liền không có ra cửa tiễn đưa, đứng tại tú lâu bên kia, xa xa phát tay.

Râu quai nón hán tử ngáp, híp mắt nhìn lấy càng ngày càng chói mắt ngày đầu, uể oải nói: "Lại là mới một ngày."

Đạo sĩ Trương Sơn Phong đang cùng thư sinh Lưu Cao Hoa trò chuyện Yên Chi quận phong thổ, Lưu Cao Hoa đang đi ra nhà này cổ trạch sau, cả người tinh thần khí liền hồn nhiên nhất biến, liền cùng như điên cuồng, thao thao bất tuyệt, cùng tuổi trẻ đạo nhân trò chuyện quên cả trời đất.

Trần Bình An đột nhiên quay người đi đến cánh cửa bên kia, đối với bà lão nhẹ nói nói: "Vợ bà, nếu như, ta nói là nếu mà có được phiến toái sự tình, người có thể gửi thư đến nhất phía Bắc Đại Ly Long Tuyền huyện, gửi cho Phi Vân Sơn một cái gọi Ngụy Bách. . . Người, liền nói Dương Hoảng đại ca là bằng hữu của ta bạn, Trần Bình An thiếu các người tốt nhiều rượu đây."

Bà lão cười gật đầu, mặc dù không có coi là thật, nhưng vẫn là không có cự tuyệt phần hảo ý này.

Có chút thiện ý, liền cùng xuân hàn se lạnh ánh nắng đồng dạng, tuy nói tại cùng không tại, khác biệt không phải rất lớn, nhưng tại sao phải cự tuyệt đâu ?

Trần Bình An duỗi ra tay, đưa tới bảy tám khóa Tuyết Hoa tiền, "Đại Ly Long Tuyền cùng y phục rứt rờ nước, đường xá xa xôi, đây là đến lúc đó vợ bà người gửi thư tiền."

Nhà này tòa nhà, sớm đã hao hết Dương Hoảng tất cả vốn liếng, khắp nơi giết gấu vá vai, cho nên liền rượu nước đều là tự nhường, thức ăn đều là bà lão đi chỗ xa ngắt lấy mà đến.

Bà lão do dự một chút, vẫn là nhận cái kia mấy cái Tuyết Hoa tiền.

Gửi thư đi hướng Bảo Bình Châu nhất phía Bắc Đại Ly vương triều, đương nhiên dùng tiền không ít, nhưng lại cũng tuyệt đối không cần hao phí bảy viên Tuyết Hoa tiền khoa trường cấp độ.

Nhưng là thiếu niên một cái tiền tệ đưa qua, bọn chúng liền cùng giữa phố phường đồng tiền giống như, cứ như vậy một nhỏ đem, không nhiều không ít. Giống như cự tuyệt, hoặc là cố ý ít thu mấy khóa, hơi có vẻ bất cận nhân tình, hoặc là già mồm, cho dù thoải mái nhận, cũng không trở thành như thế nào thiếu bên dưới nhân tình to lớn.

Bà lão trong lúc nhất thời có chút thốn thức, niên kỷ như thế nhỏ, liền hiểu được chiều cỡ người khác cảm thụ, cũng không hiểu được khi còn bé ăn bao lớn khổ, mới có phần này phân tắc hỏa hầu.

Đạo sĩ Trương Sơn Phong cười chào hỏi nói: "Trần Bình An, đi rồi!"

Trần Bình An ai một tiếng, cùng bà lão cáo biệt, đi ra ngoài một khoảng cách sau, đột nhiên quay người nhìn về phía tú lâu bên kia, lớn tiếng hô nói: "Trên sách nói, nguyện hữu tình người sẽ thành thân thuộc!"

Tú lâu bên kia Trình Quý nữ quý, nhìn nhau hiểu ý cười một tiếng.

Mặc dù vợ chồng hai người sớm đã không phải "Người", nhưng là cái này lại có quan hệ gì đây.

Gánh vác hộp kiếm lưng đeo hồ lô thiếu niên, cứ như vậy lui về chạy tới, lại một lần nữa cùng bà lão phát tay cáo biệt, "Bà bà, măng mùa xuân xào thịt làm được tốt ăn cực kỳ! Lần sau ta còn tới a!"

Bà lão đứng tại cửa ra vào, nụ cười ấm áp, nhìn lấy cái kia tắm rửa tại ánh nắng bên trong thiếu niên, nhẹ nhàng ai một tiếng.

Một đoàn người đến Yên Chi quận thành phủ Thái Thú, quận thủ đại nhân chính tại quan thính bên kia xử lý chính vụ, râu quai nón đao khách cùng đạo sĩ Trương Sơn Phong ngồi tại thanh lịch đơn giản phòng khách, uống vào tỳ nữ đưa tới trà nước, Lưu Cao Hoa thì mang theo Trần Bình An một đường đi hướng cha hẩn thư phòng, như làm tặc, bởi vì Trần Bình An cùng hẩn đòi hỏi một bức Yên Chi quận phong thủy đồ, mà lại nhất định phải là triều đình đóng mộc loại kia địa đồ, Lưu Cao Hoa mặc dù không biết nội tình, nhưng là nghĩ đến lần này có thể hoặc là rời đi cổ trách, còn tận mắt chứng kiến qua tình quái quỷ mị, còn mẹ nó cùng với nàng ngồi tại một trương trên bàn rượu uống rượu, nghĩ đến đây cái, Lưu Cao Hoa liền hào khí trùng thiên, xem ai ai thuận mắt, liền vỗ ngực đáp ứng, muốn giúp Trần Bình An trộm ra một bức y phục rực rỡ nước Yên Chi quận phong thủy đồ, kết quả Trần Bình An không nói hai lời cho hẩn năm mươi lượng bạc, Lưu Cao Hoa vốn là muốn nói một trận hoạn nạn chi giao, đàm tiền tổn thương cảm tình, kết quả vừa nhìn những cái kia trĩu nặng nén bạc, lập tức cảm thấy tổn thương cảm tình liền tổn thương cảm tình a, dù sao về sau trùng phùng cơ hội gặp mặt cũng không lớn.

Lưu Cao Hoa rón rén dẫn Trần Bình An đi vào thư phòng, đóng lại cửa sau, một hồi lục tung, thật vất vả rút ra một bức cũ kỹ quyển trục, chính là cổ kính một bức Yên Chi quận phong thủy đồ, là một bức dự khuyết cầu, cái này cũng bình thường, cái này triều đình Khâm Thiên Giám vẽ hình thế đồ, hai bức chính tuyển cầu, một bức tất nhiên treo ở quan nha đại đường, một cái khác bức thì là giao cho bản địa võ tướng đảm bảo, chỉ có này tấm dự khuyết cầu mới có thể thả bắt đầu hít bụi bụi.

Trần Bình An xác nhận không sai sau, gật đầu nói: "Là cái này."

Hẩn phải tổn năm mươi lượng bạc, đến mua một cái cực nhỏ cực nhỏ bé khả năng.

Tề tiên sinh đã từng nói, nếu như nhìn thấy nhìn thoải mái hình thế đồ, liền có thể xuất ra cái kia một đôi Sơn Thủy Ấn, hướng lên đắp một cái, không cần mực đóng dấu là đủ.

Trần Bình An hỏi qua thư sinh tòa kia cổ trạch tại trên địa đồ phương vị sau, liền tìm cái cố, để Lưu Cao Hoa đi giá sách bên kia chọn mấy quyển sơn thủy du ký sách vở, thừa dịp thư sinh xoay người sang chỗ khác, Trần Bình An trong lòng bàn tay trong nháy mắt thêm ra một đôi tựa như "Sơn thủy gặp lại" đối với chương, chính là Tề Tĩnh Xuân điêu khắc chữ triện mà thành, con dấu tính chất, thì là tốt nhất Ly Châu động thiên Xà Đản thạch.

Trần Bình An hướng phía hai cái con dấu, trùng điệp a một hơi, sau đó nhắm ngay cổ trạch chỗ vị trí, ba một chút nhẹ nhàng ép xuống.

Sau đó không nhìn ra hoa gì đâu khác thường, Trần Bình An liền cuộn lên hình thế đồ, kẹp ở vách bên dưới, đối với Lưu Cao Hoa nói rằng: "Được rồi, chúng ta đi nhanh lên đi, miễn cho cha người phát hiện, đến lúc đó ta cũng mặc kệ, đã cho tiền, sẽ không trả lại người, người bị quận thủ đại nhân đánh cho gần chết, ta nhiều nhất thanh toán được liệu tiền."

Lưu Cao Hoa tùy tiện cầm hai quyển thư ném cho Trần Bình An, cùng rời đi thư phòng.

Trần Bình An lặng lẽ thở dài, cảm thấy mình suy nghĩ trong lòng cái mưu kia vẽ, hơn phân nửa là không thành, bất quá cái này cũng bình thường, nào có tùy tiện đóng cái con dấu, liền có thể đổi biến số trăm dặm phong thủy khí vận sự tình, chính mình cũng không phải thần tiên.

Chỉ là Trần Bình An tính sai một chút.

Hắn dĩ nhiên không phải thần tiên.

Thế nhưng là khắc dấu con dấu cái vị kia tiên sinh dạy học.

Là thần tiên bên trong thần tiên.

Thế là, lấy cổ trạch vì trung tâm phương viên mấy trăm dặm, sơn thủy diên đảo, ô uế lui tán, chuyển thành thanh linh.

Dâm Từ Sơn Thần chỗ cái kia ngôi miếu Sơn Thần, trong nháy mắt sụp đổ, họ Tần Sơn Thần kim thân vỡ nát.

Dù là Thần Cáo tông lão đạo nhân đã tha hãn một mạng, cùng hãn len lút bên dưới gặp gỡ, truyền thụ cấm nang diệu kế, cái này khiến Sơn Thần mừng rỡ, chỉ cảm thấy thật sự là khổ tận cam lai, chính mình rốt cục muốn đi đại vận! Không còn là cái kia kéo dài hơi tàn dâm từ nhỏ Sơn Thần, lập tức liền sẽ trở thành Thần Cáo tông thần tiên dốc sức đến đỡ một phương chính thần!

Cho nên khi hãn kim thân nát bấy một khắc này, thủy chung không nghĩ mình bạch nguyên do, chỉ là kinh ngạc ngồi cao tại trên bệ thần, cứ như vậy tan thành mây khói.

Thần Cáo tông Triệu Lưu lúc đó chính mang theo một nhóm tiểu tổ tông rời đi tiểu trấn, trong nháy mắt cảm giác được lần này thiên địa biến sắc khác thường.

Lão đạo nhân Triệu Lưu ngậy ra như phỗng.

Chẳng lẽ là tông môn kim đồng tự thân xuất mã ?

Chỉ sợ kim đồng bây giờ cũng chưa chắc có loại này thần thông a?

Còn lại Thần Cáo tông văn bối càng là thấp thỏm lo âu.

Chỉ có cái kia nhìn như sợ hãi tiểu đạo sĩ, mà cúi thấp đầu, trong đôi mắt tràn đầy ý cười, hài tử chính tại khe khẽ tự hỉ vụng trộm vui, "Mẹ nó mẹ

nó, ta cứ nói đi, tên kia là đã sống mấy trăm tuổi lão vương bát đản, chuyện này khẳng định là hăn làm, ha ha, đến lúc đó trở lại sơn môn thấy sư phụ, ta nhất định phải cùng hăn lão nhân gia nói khoác, lần này ta gặp được bên trên ngũ cảnh tiên nhân mới được!"

Tú lâu bên kia, Trình Quỷ Dương Hoảng không lo được cái gì dương quang phổ chiếu, thiêu đốt thần hồn, mãnh liệt bay lượn đi vào tú lâu nóc nhà phía trên, ngưng thần nhìn lại, bốn phía đều là sinh cơ dạt dào, linh khí từ bốn phương tám hướng từng tia từng sợi tụ đến, nam nhân đầy mặt chấn kinh cùng cuồng hỉ.

Nữ quỷ càng là trực tiếp phá vỡ nóc nhà , mặc cho quần áo bên dưới một bên xấu xí thân thể bại lộ tại ánh nắng phía dưới, nàng hít thở sâu một hơi, đến nay trăm năm, lần thứ nhất cảm thấy nội tâm tươi mát, hô hấp thông thuận.

Dương Hoảng đỏ lên con mắt, vô cùng kích động nói: "Tất có Thánh Nhân tương trợ! Nói không chừng cũng là bởi vì Phó sư thúc xuất hiện, nơi đây cảnh tượng, đã rơi vào Thần Cáo tông một vị lão thần tiên pháp nhãn, liền bố thí đại ân xuống tới. Bất kể như thế nào, đây đều là thiên đại hảo sự, năm mộng đều không dám nghĩ chuyện tốt a. . ."

Nam tử ghen ngào, đột nhiên bừng tỉnh, lập tức quỳ đi xuống, hướng tứ phương riêng phần mình dập đầu ba cái vang đầu.

Nữ quỷ quỳ không đi xuống, liền hướng bốn Phương Càn thành thử dài.

Đứng tại ba tiến sân nhỏ bà lão cũng là bái một cái thiên địa tứ phương.

Đời này cơ hồ từ không uống rượu bà lão, không khỏi nhớ tới đi cho mình rót một chén rượu, khó uống liền khó uống a, đời này sống được đầy đủ lâu dài, đã là của người khác hai đời.

Bà lão đi nhà bếp chân tường cây, một tay bưng rượu bát, một tay cầm rượu muôi, thìa thăm dò vào một cái sấm đã mở bưng phong vò rượu, rượu nước làm sao chỉ còn lại có như thế điểm, không có đạo lý a. Bà lão ngẩn người, hơi nghi hoặc một chút, sau đó cau chặt lông mày, cuối cùng đúng là một hồi tê cả da đầu, bà lão ném đi bát rượu ngã rượu muôi, đột nhiên đứng người lên, thì thào nói: "Làm sao có thể, làm sao có thể!"

Nàng lau cái trán mồ hôi, đột nhiên nở nụ cười, một lần nữa đi múc non nửa bát rượu nước, sau đó đi ra nhà bếp, ngồi tại hành lang trên ghế dài, nhìn qua an an tĩnh tĩnh chiếu xuống trên mặt sân ánh nắng, bà lão ngậm nhỏ ngậm nhỏ uống rượu, tóc trắng xóa bà lão, khó được rảnh rỗi như vậy vừa vô sự, trong tay vô sự, trong lòng cũng vô sự.

Trước đó cũng là như vậy ánh nắng ấm áp thời kỳ, có cái tên là Trần Bình An phương Bắc thiếu niên, công hợp gỗ, lui về chạy chậm, cười cùng bà lão phất tay cáo biệt.

Bên hông treo cái màu son tiểu hồ lô, bên trong có rượu có kiếm có giang hồ.

Nguyên lai là một vị Tửu Quỷ Kiếm Tiên thiếu niên lang.

Bà lão uống rượu, cười nghĩ đến, tốt như vậy một vị thiếu niên, như vậy hẳn thích thiếu nữ, phải là tốt bao nhiêu cô nương a?

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Xem não nhiệt

Yên Chi quận, Thái Thú phủ đệ.

Trộm qua nhà mình lão cha một quận phong thủy hậu tuyển đồ, ăn trộm Lưu Cao Hoa có chút chột dạ, cảm thấy năm mươi lượng bạc có chút phỏng tay, liền muốn lấy bổ cứu một hai, liền đem râu quai nón đao khách ba người phơi ở phòng khách, chính mình chạy tới cha hẩn xử lý chính vụ quan thính, nói là chính mình lần này ra cửa du lịch, gặp được trong sách vở người trong chốn thần tiên, trong đó dùng đao râu quai nón hán tử, là một vị danh chấn giang hồ giang hồ hào hiệp, chính là quận bên trong đệ nhất cao thủ, đều chưa hẩn là hẩn ba hợp chi địch, tuyệt đối lãnh đạm không được. Còn có một vị Long Hồ Sơn Trương thiên sư, gánh vác một đem kiếm gỗ đào, gia học uyên thâm, giết yêu hàng ma, dễ như trở bàn tay. Vị cuối cùng họ Trần, càng là không tầm thường, đừng nhìn thiếu niên bộ dáng, nhưng thật ra là tám chín mươi tuổi cao linh, chỉ là "Tu đạo có thành tựu, nhan như ít đồng" mà thôi.

Nhi tử Lưu Cao Hoa lần này thiên hoa loạn trụ thối phòng, đem quận thủ đại nhân cho nói đến nửa tin nửa ngờ, mang theo lấy một tia thấp thỏm, mang tới một vị kiến thức rộng rãi phủ đệ phụ tá, cùng nhau đi tới phòng khách chiêu đãi quý khách, kết quả Lưu quận thủ thất vọng, nam nhân xác thực chưa thấy qua rất nhiều thần tiên ma quái tinh mị, thế nhưng là nhìn người nhân quang, thật không kém cỏi, bắt chuyện qua về sau, ngồi xuống uống chén trà, liền không hứng lắm, để Lưu Cao Hoa cực kỳ khoản đãi ba vị quý khách, tìm cái cái cớ trở về quan thính.

Trên đường đi, Lưu quận thủ lắc đầu nói: "Cái gì hào hiệp thiên sư, hữu danh vô thực, hãm hại lừa gạt đến nhà ta trong phủ, thật sự là gan to bằng trời, nếu là về sau dám can đảm đưa ra không an phận yêu cầu, bản quan nhất định để bọn hẩn ngồi tù mục xương, vững chãi ngục cơm ăn no bụng."

Lão phụ tá nhẹ giọng cười nói: "Ăn uống miễn phí ngược lại cũng không trở thành, tuổi trẻ đạo sĩ cùng lưng hộp thiếu niên khó mà nói, tên kia đạo khách là thật có mấy phần bản lĩnh thật sự, trong phủ hộ viện khẳng định không phải là đối thủ, Lưu đại nhân, nên biết rõ ta nhập phủ trước đó, đã từng du lịch giang hồ hơn hai mươi năm, được chứng kiến mấy vị đại danh đỉnh đỉnh giang hồ tông sư, tại chúng ta y phục rực rỡ nước phương Nam, đều là có thể đếm được trên đầu ngón tay đỉnh tiêm cao thủ, vền vẹn luận khí độ, râu quai nón hán tử không chút thua kém, mắt lộ ra tinh quang, khí độ thâm nghiêm."

Quận thủ gật đầu một cái, "Như thế nói đến, thật là có mấy phần đạo lý."

Lão phụ tá nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Lưu đại nhân, người thử tưởng tượng, đóng giữ bản châu vị tướng quân kia đại nhân, được công nhận bốn cảnh đại tông sư, chúng ta từng tại buổi tiệc bên trên quan sát từ đằng xa, lúc đó đã cảm thấy dù là uống rượu đàm tiếu, nhưng cũng có một luồng không giận tự uy khí khái, rất là dọa người, cẩn thận hồi tưởng, vị kia tự xưng họ Từ người giang hồ, có phải hay không tới giống nhau đến mấy phần ?"

Lưu quận thủ nhíu nhíu lông mi, "Nghe người ý tứ, là muốn hảo hảo lôi kéo một phen ? Thế nhưng là nghe nói người giang hồ đánh giao tế, đều là ném một cái thiên kim mới tính anh hùng khí khái, nếu là chỉ xuất ra mấy lượng bạc làm lộ phí cái gì, không phải khách sáo tình nghĩa, ngược lại là nhục nhã, sẽ đắc tội cái kia giúp giang hồ mẫn phu, bản quan từ trước đến nay làm quan thanh liêm, cũng không lợi nhuận, có thể xuất thủ, phải làm sao mới ổn đây ? Chẳng lẽ lại còn muốn cùng quận thành phú hào mượn bạc ?"

Nói đến đây, một quận quan phụ mẫu vẻ mặt có chút không vui, "Nếu là như vậy tràn đầy hơi tiền khí quan hệ, bản quan không cần cũng được."

Người đọc sách đối đãi giang hồ hán, nhất là có triều đình quan thân

người đọc sách, kỳ thật đáy lòng vẫn là không lọt nổi mắt xanh.

Lão phụ tá trong lòng thở dài, chính mình đưa đến cửa giang hồ quan hệ, vị này Lưu quận thủ đều không tiếp nổi, cũng chẳng trách một tay giỏi văn chương lại chỉ là tứ phẩm quan, huống chi Lưu quận thủ tọa sư phòng sư, bây giờ vẫn là y phục rực rỡ nước Công Khanh quan lớn. Nếu như đổi thành hãn là quận thủ, đừng nói là cùng phú nhân vay tiền, chính là đập nồi bán sắt cũng sẽ không tiếc, giả thiết vị kia râu quai nón đao khách, là một vị ba cảnh tiểu tông sư giang hồ cao thủ, chỉ cần quan hệ đến, như vậy mặt bàn bên dưới có thể làm sự tình, nhiều đi. Lại nói, nhân tình nhân tình, không có người tình vãng lai làm sao có tình, nghĩ đến mọi chuyện người khác cầu mình, cũng không phải làm quan chi đạo a, cùng quận thành hào phiệt đại tộc có chút vãng lai, mượn mấy trăm lạng bạc ròng mà thôi, thật là người Lưu quận thủ ném đi mặt mũi ? Sai rồi, là người cho gia đình kia mặt mũi đây. Chỉ là những chuyện này, Lưu quận thủ không thích nghe, cảm thấy có nhục nhã nhận, lão phụ tá lần một lần hai sau khi nói qua, liền tâm lý nắm chắc.

Nghĩ đến đây, lão phụ tá lại có chút nản lòng thoái chí, quan trường như thế quanh co khúc khuỷu, trên giang hồ không phải là không như thế ? Hãn tại mai danh ẩn tính trước đó, trên thực tế đã từng làm một vị y phục rực rỡ nước phương Nam giang hồ minh chủ đảm nhiệm tâm phúc mưu sĩ, khoái ý ân cừ là có, nhưng càng nhiều vẫn là nhân gian mảnh có nhiều việc như lông, mặc cho người anh hùng cái thế, đầy ngập khí thế, không dùng đến mấy năm liền sẽ bị mài mòn hầu như không còn. Nhớ năm đó lão minh chủ hạng gì hào khí làm mây, cuối cùng không giống nhau rơi vào cái thê ly tử tán cửa nát nhà tan ?

Lưu quận thủ lãnh đạm rời đi sau, Lưu Cao Hoa có chút xấu hổ, tăng thêm một tòa quận thủ phủ đệ, vậy mà keo kiệt đến mấy gian phòng trọ đều chẳng không ra, râu quai nón đao khách liền để Lưu Cao Hoa mang theo đi hướng gần nhất nhà trọ đặt chân, chỉ cần cái kia Thần Cáo tông lão đạo nhân tiến vào quận thành phủ đệ, liền tranh thủ thời gian thông tri ba người bọn họ, Lưu Cao Hoa liên tục ứng xuống.

Bởi vì khu vực tốt, lại là lão cửa hiệu, nhà trọ sinh ý thịnh vượng, cũng may quận thủ con trai trưởng mặt mũi còn giá trị ít tiền, quả thực là lấy ra ba gian phòng trọ đi ra, mà lại không dám cố ý nâng giá, mà Lưu Cao Hoa từ đầu tới đuôi cũng lĩnh phần nhân tình này, hoàn toàn không có ý thức được nhà trọ chương quỹ đau lòng cắt thịt, cái này khiến râu quai nón đạo khách nhìn đến buồn cười, ngay cả đạo sĩ Trương Sơn Phong đều thẳng lắc đầu.

Đạo lí đối nhân xử thế, cũng là học vấn. Những này học vấn, sách thánh hiền bên trên dạy không nhiều, nhưng là trong giang hồ đâu có, Trần Bình An liền nhìn ở trong mắt, ghi ở trong lòng.

Kỳ thật trước đó Nê Bình ngô hẻm Hạnh Hoa ngô hẻm dạng này giữa phố phường, cũng có.

Ba người tại râu quai nón hán tử gian phòng nói chuyện phiếm, tự nhiên mà vậy trò chuyện lên lần này cổ trạch chuyển đi, nói đến Trương Sơn Phong tẩm kia Thần Hành Phù, Từ Viễn Hà hỏi qua giá cả về sau, biết được vậy mà như thế đắt đỏ, liền cảm giác có chút xin lỗi vị này đều Lô Châu đạo sĩ, mỉm cười nói bên dưới lợi trăm yêu trừ ma, nhất định phải có chút thu hoạch mới được, Trương Sơn Phong tuy nghèo sợ, nhưng là không có chút nào oán trời trách đất, như thế để Từ Viễn Hà lau mắt mà nhìn, hán tử thế nhưng là biết rõ trên con đường tu hành, luyện khí sĩ góp nhặt vốn liếng, hạng gì trọng yếu, đối với một chút cái trên núi Tiên gia môn đạo quy củ, xông xáo nam bắc Từ Viễn Hà biết rất tường, luyện khí sĩ đã tu luyện tu đi, tu tâm tu lực, tu càn là chân kim bạch ngân, nếu như tuổi trẻ đạo sĩ một mực như thế nhập không đủ xuất, khẳng định rất khó thường đi chỗ cao, cho dù tốt tâm tính, đều chịu không được loại này đao cùn tử cắt thịt.

Đi qua nói chuyện phiếm, Trần Bình An lần thứ nhất cụ thể hiểu rõ luyện khí sĩ dưới ngũ cảnh phong quang.

Trước đó lần kia cùng "Đệ tử học sinh" Thôi Sàm làm bạn từ Đại Tùy trở về, bởi vì lúc đó Lâm Thủ Nhất đã là nửa cái trên núi thần tiên, Trần Bình An liền có chút hiếu kỳ những này, một lần khó được hai người nói chuyện phiếm, Trần Bình An phá thiên Hoang chủ xin hỏi lên tu hành luyện khí sự tình.

Kết quả thiếu niên Thôi Sàm lúc đó mắt trợn trắng, quăng xuống một câu, dưới ngũ cảnh ? Đều là rác rưởi a, trò chuyện cái kia rất chán, quả thực chính là có hại tiên sinh núi cao nước chảy, tiên sinh, chúng ta đến tâm sự bên trên ngũ cảnh a? Nhớ năm đó học sinh ta tốt xấu là mười hai cảnh. . .

Lúc đó Trần Bình An đối với hãn thành kiến rất sâu, liền không muốn nghe thiếu niên áo trắng ba hoa chích choè, đứng dậy đi chỗ xa luyện tập đứng cái cọc kiếm lô.

Trần Bình An bây giờ nghĩ đến, có phải hay không rất thương Thôi Sàm tự tôn ? "Tốt xấu" đã từng làm qua mười hai cảnh tiên nhân, còn cùng Bạch Đế thành Thành chủ tại mây màu giữa chơi cờ qua. . .

Trần Bình An gãi gãi đầu, cúi đầu nhấp một ngụm trà, nhưng là trong lòng suy nghĩ, lại là hối hận tính cả tin cùng một chỗ gửi cho "Thôi Đông Sơn" cái kia hai ngàn lượng ngân phiếu, cùng làm qua tiên nhân học sinh đệ tử như thế khách khí, không giảng cứu, đây không phải vũ nhục người nha.

Luyện khí sĩ dưới ngũ cảnh, leo núi ngũ cảnh, đồng bì cảnh, cỏ cây cảnh, liễu gân cảnh, cốt khí cảnh, trúc lư cảnh, trong đó trước bốn cảnh, phân biệt tu Luyện da thịt gân cốt, nói là luyện khí sĩ, kỳ thật dưỡng dục làm ra một bộ cứng cỏi thể phách, cũng rất xem trọng, đạo lý cũng là dễ hiểu, thân người nếu là một cái bát nước, luyện ra một cân khí, nếu là bát nước chỉ có thể chứa bên dưới tám lượng, còn lại hai lượng liền thành nói sông. Cuối cùng một cảnh, thì là hoà hợp quán thông, đúc nóng một lò, là vì thân người cổ này luyện khí chi khí đại thành chi cảnh, đại khái ý tứ

giống như là đang nói, có thể chính thức leo núi.

Bởi vì Trình Quỷ Dương Hoàng nhiều lần đề cập liễu gân cảnh, nói thành là "Lưu Nhân cảnh", râu quai nón hán tử liền cường điệu cho Trần Bình An cái này ngoài nghề giải thích một phen, nói đến say sưa ngon lành, tràn đầy thuần túy võ phu đối với trên núi thần tiên trêu chọc, để vừa vận đình trệ tại ba cảnh tuổi trẻ đạo sĩ mười phần bất đắc dĩ.

"Đã từng có một vị kinh tài tuyệt diệu họ Liễu tu sĩ, chỉ bằng vào luyện gân một chuyện, liền trực tiếp trèo lên bên trên ngũ cảnh, thành tựu vô thượng tiên thân, có thể xưng tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả. Cho nên chuyên môn lấy liễu gân mệnh danh này cảnh. Lại có Lưu Nhân cảnh thuyết pháp, bởi vì rất nhiều hy vọng xa vời đi đường tắt tu sĩ, ngộ nhập lạc lối, ở cái này cảnh giới bên trên đối với họ Liễu tu sĩ còn sót lại không trọn vẹn bí tịch, đi để tâm vào chuyện vụn vặt, trì hoãn quá lâu, làm hỏng chung thân."

Râu quai nón hán tử uống trà cũng có uống rượu đồng dạng phóng khoáng, trong lời nói rất nhiều trêu chọc, "Chúng ta võ nhân tổng bị trên núi tu sĩ xem nhẹ, nhưng có một điểm làm sao đều so luyện khí sĩ mạnh, chính là từng bước vững chắc, không có cái kia loạn thất bát tao đường tắt có thể đi, nhất là chân đạp thực mà, cho nên cái này liễu gân cảnh, lưu lại dưới gầm trời không biết bao nhiêu lòng mang may mắn tu sĩ trẻ tuổi, mà lại dưới ngũ cảnh luyện khí sĩ, chỉ cần không phải Bình gia cùng kiếm tu chi lưu, gặp được chúng ta đệ tam cảnh thuần túy võ phu, nhưng chiếm không được nửa điểm tiện nghi!"

Tuổi trẻ đạo sĩ thân là đang ngồi một vị duy nhất luyện khí sĩ, râu rĩ nói: "Các người võ phu bước lên luyện khí ba cảnh, chúng ta luyện khí sĩ bước lên trong ngũ cảnh về sau, lại đến so tài một chút nhìn ? Khẳng định là chúng ta luyện khí sĩ phần thắng lớn hơn."

Râu quai nón hán tử cười hắc hắc nói: "Chúng ta chỉ làm cùng cảnh chi tranh, đệ cửu cảnh Kim Đan cảnh luyện khí sĩ, đủ thần tiên a? Gặp gỡ

chúng ta Sơn Điền cảnh thuần túy võ phu thử nhìn một chút ? Cái kia Đại Ly Phiên Vương Tổng Trường Kính, mấy người các người mười cảnh luyện khí sĩ dám ở trước mặt hãn hoành ? Cái này Tổng Trường Kính, là chúng ta Bảo Bình Châu thuần túy võ phu bên trong cái này!"

Râu quai nón hãn tử đuổi ra ngón tay cái.

Hãn thủy chung không muốn thu hồi ngón tay cái, rất là tán thưởng nói: "Loại này võ phu, mới là thế gian chân hào kiệt, thân ở dưới núi, lại có thể khinh thường trên núi, chỉ hận ta Từ Viễn Hà không thể gặp hãn một lần, nếu không mặt dày mày dạn cũng phải kính hãn một chén rượu!"

Trần Bình An sắc mặt cổ quái.

Phiên Vương Tổng Trường Kính, cũng không chính là Tổng Tập Tân thân thúc thúc, từng tại Nê Bình ngõ hẻm đi ngang qua, Trần Bình An còn cùng Tổng Trường Kính còn đánh qua đối mặt tới.

Lại nói, cùng Tổng Trường Kính không sai biệt lắm cảnh giới thuần túy võ phu, chỉ là quê quán tiểu trấn, liền còn có Lý Hòe cha hãn, càng đừng đề cập còn có Thôi Sàm gia gia. . .

Trần Bình An đành phải yên lặng uống trà.

Về sau ba người đi nhà trọ lâu một ăn cơm, đại đường trên bàn rượu nghị luận âm ỉ, nguyên lai có vị lão thần tiên, sắp đại giá quang lâm Yên Chi quận, một tay thần thông, biến hóa khó lường, trên sách thần tiên nhưng Isaac đậu thành binh, hãn thì là có thể ném giấy vì mỹ nhân, những cái này đáng vẻ muôn phương thốt tha nữ tử, tại từng trương giấy vàng rơi xuống đất hiện thân về sau, từng cái cùng người sống sờ sờ hoàn toàn không khác, giới ca múa, đối đáp trôi chảy.

Lão thần tiên cái này một đường xuôi Nam, đã để y phục rực rỡ nước ven đường các nơi quan to hiển quý, cũng nhịn không được nhìn mà than

thở, cho nên lão thần tiên còn chưa giá lâm Yên Chi quận, toà này lấy mỹ nữ trứ danh tại thế y phục rực rỡ nước quận thành, liền đã mong mỗi cùng trông mong, nam tử chờ đợi những cái kia từ trang giấy biến hóa mà đến thần dị mỹ nhân, phải chăng có khác vận vị, có chút tư sắc nữ tử, thì là đều lên lòng háo thắng, há có một tờ giấy mỏng vượt qua các nàng chân nhân đạo lý ?

Trần Bình An hứng thú không lớn.

Râu quai nón hán tử cùng đạo sĩ Trương Sơn Phong thì là kích động, nói là nhất định phải đi ngó ngó, một cái lời thề son sắt, nói cái kia lão thần tiên nói không chừng chính là hất lên da người tinh quái yêu ma, một cái dùng sức gật đầu phụ họa cùng, nói quyết không cho phép yêu ma mê hoặc nhân tâm.

Trần Bình An nhìn lấy hai cái đầy người chính khí gia hỏa, nghĩ thầm các người hai cái có thể hay không lau sạch sẽ nước miếng lại nói tiếp, chẳng phải là muốn nhìn xinh đẹp nữ nhân sao, nói thẳng a, ta cũng sẽ không trò cười các người.

Ai, nói cho cùng bọn hán chính là chưa thấy qua chân chính đẹp mắt cô nương, điểm này, Trần Bình An lực lượng rất đủ.

Bởi vì hán cảm thấy mình đã gặp dưới gầm trời đẹp mắt nhất cô nương.

Nàng mày như núi xa a.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: Có chút ly biệt có thể gặp lại

Lạc Phách Sơn, trúc lâu sau một bên mới mở ra một phương nhỏ hồ nước, nước chí thanh mà lại không có cá, trống rỗng hồ nước, không biết là muốn làm cái gì. Ngụy Bách lại thường thường ở đây ngồi xồm, vừa nhìn liền có thể xem ra nửa canh giờ, còn muốn tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng gần nhất nửa năm, hảo hảo nhìn chăm chăm hồ nước, không cần thiết để người ngoài tới gần, ước chừng là không quá yên tâm hai người này, Ngụy Bách thậm chí để đầu kia bụng ra đời ra kim tuyến hắc xà, từ hang động hang ổ mang ra, ngay tại trúc lâu phụ cận chiếm cứ chờ đợi.

Trần Bình An rời đi về sau, tiểu đồng áo xanh không có so sánh, hướng chi xuân hàn dần dần lui, mỗi ngày ngày đầu ấm áp, tu hành liền lười biếng xuống tới, phấn váy nữ đồng nhắc nhở hai lần, tiểu đồng áo xanh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, cái này gọi lòng có độ, hậu tích bạc phát, cũng không gọi ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới.

Hôm nay Ngụy Bách lại đi tới trúc lâu sau, tiểu đồng áo xanh hấp tấp đi theo sau đầu, trước đó bất kể như thế nào hỏi thăm, Ngụy Bách chỉ nói để hẩn rửa mắt mà đợi, chính là không muốn nói toạc ra chân tướng, làm hại tiểu đồng áo xanh cả ngày cào tâm cào phổi, hận không thể hiện ra chân thân, nhảy vào hồ nước vén cái đáy hương lên trời, chỉ là kiêng kị Ngụy Bách thân phận tu vi, cùng vị này đòi núi đại thần cái kia tiểu lý tàng đao âm nhu tính nết, đầu này ngự sông nước rắn mới ngạnh sinh sinh ép xuống lòng hiếu kỳ, miễn cho ăn nhờ ở đậu xuống đồng thời, còn muốn bị làm khó dễ.

Ngụy Bách hôm nay vẫn là ngồi xồm ở hồ nước một bên, cẩn thận nhìn chăm chú hồ nước bên trong rất nhỏ dòng nước, nhìn như nước đọng

một cái đầm, kì thực không phải, dưới chân toà này Lạc Phách Sơn sơn thủy khí vận chi căn bản, kỳ thật không tại đỉnh núi Sơn Thần miếu, chân núi ở chỗ trúc lâu, thủy vận ở chỗ trước mắt hồ nước. Sơn Thần Tổng Dục Chương vốn là giao ác vị này núi Bắc chính thần, tăng thêm lại là thuần thần bản sắc, hết hy vọng sập vì Đại Ly Tổng thị bán mạng, liên tuần tự đem cái này cái cọc mật sự tình bẩm báo cho Lễ Bộ cùng Khâm Thiên Giám, lấy được trả lời chắc chắn lại là để hấn thủ khẩu như bình, không cho phép tiết lộ chút nà. Nếu là Đại Ly triều đình ý chỉ, Tổng Dục Chương cũng liền không lại dây dưa, về phần tự thân tu vi bởi vậy nhận giam cầm ước thúc, vô pháp hoàn chỉnh thống quản lý Lạc Phách Sơn, Tổng Dục Chương ngược lại nhìn đến rất nhạt.

Bất quá Tổng Dục Chương cùng người lãnh đạo trực tiếp Ngụy Bách quan hệ, xem như càng đi càng xa.

Tiểu đồng áo xanh đồng dạng ngồi xổm ở hồ nước một bên, hấn thậm chí không biết rõ cái này một hồ nước thanh thủy, là từ đâu vận chuyển tới đây, bất quá lấy Ngụy Bách thân phận, chỉ cần là "Đại Ly núi Bắc" hạt cảnh bên trong, dời núi vận nước, thực sự dễ như trở bàn tay.

Tiểu đồng áo xanh trông mong trừng mắt hồ nước thanh thủy, chỉ hận vô pháp nhìn ra một chút dấu vết, hấn hoàn toàn không có phát giác bên cạnh ngồi xổm Ngụy Bách, tại nhà mình trên địa bàn, đúng là sắc mặt căng cứng, cái trán chảy ra mồ hôi, đầu vai như phụ đồi núi, nếu muốn đứng dậy cũng không có cách nào.

Thời gian như dòng nước trôi qua, buồn bực ngán ngẫm tiểu đồng áo xanh ngáp một cái, lúc này mới phát hiện Ngụy Bách đứng bên người cái người xa lạ, chính khom người, hai tay phụ sau, cười tủm tỉm nhìn chăm chú hồ nước, hấn người mặc đạo bào, đỉnh đầu mũ hoa sen, tuổi còn trẻ, dáng dấp vẫn rất tuấn, chính là cười rộ lên không quá chính kinh, vừa nhìn tựa như là sẽ giả tá nhìn tay bề ngoài ngụy trang, thừa cơ trộm đạo các cô nương tay nhỏ, nếu là ngày trước tại ngự sông phụ cận, liền tiểu đồng áo xanh cái kia hỏa bạo tính tình, đã sớm để cái này tuổi trẻ đạo sĩ

có bao xa lẫn rất xa, bây giờ tại Long Tuyền quận gặp nhiều gió gió mưa mưa, tiểu đồng áo xanh thu liễm rất nhiều, chỉ là vừa nghĩ tới bên cạnh có một tôn kim thân lập lòe núi Bắc chính thần, trong trúc lâu đầu còn có một vị đáng sợ đến cực điểm võ đạo đỉnh phong đại tông sư, ta cái này còn sợ cái gì ?

Tiểu đồng áo xanh tranh thủ thời gian đứng người lên, thấm giọng một cái, "Uy uy uy, người này đạo sĩ, thế nào như thế không mà nói đâu, không lên tiếng kêu gọi liền xông vào ? Người hiểu không biết được lão gia nhà ta Trần Bình An, là cả tòa núi đầu chủ nhân ? Mà lại trúc lâu phụ cận thì có đầu tặc hung đại hắc răn, thích ăn nhất người, người có thể còn sống sót, may đại gia ta mỗi ngày tận tình khuyên bảo, khuyên đầu kia đại hắc răn muốn ăn trai muốn ăn trai, nếu không người này một lát, hừ hừ!"

Tiểu đồng áo xanh hai tay ôm ngực, lỗ mũi hướng lên trời.

Cười to trong lòng, oa ha ha, biệt khuất lâu như vậy, cuối cùng đụng phải cái mình có thể răn dạy vài câu phạm phu tục tử! Không dễ dàng a, nghĩ đến đây cái, tiểu đồng áo xanh liền càng xem cái kia tuổi trẻ đạo nhân càng thuận mắt, hận không thể liền muốn cùng hắc xưng huynh gọi đệ một phen.

"Dạng này a, như thế nói đến bần đạo nhờ hồng phúc của người, trốn qua một kiếp." Tuổi trẻ đạo nhân nụ cười rực rỡ, vội vàng nói lời cảm tạ.

Lạ lẫm đạo nhân bộ này diễn xuất, rơi vào tiểu đồng áo xanh trong mắt, so với Ngụy Bách loại kia trong bông có kim âm trầm nụ cười, cái này anh em coi như thật thành nhiều lắm, bất quá tiểu đồng áo xanh tại này cầu thí Long Tuyền quận, một năm bị răn cấm mười năm sợ dây thừng, lẫn vào có chút thần hồn nát thần tính, liền lần nữa quan sát tỉ mỉ một phen đạo nhân, xác định không có nửa điểm luyện khí sĩ khí tượng sau, kích động đến kém chút lệ nóng doanh tròn, một đường lắc lư đi qua, nhảy dựng lên ngay tại tuổi trẻ đạo nhân trên đầu vai vỗ một cái, "Tạ cái

gì, lão gia nhà ta Trần Bình An xuống núi trước đã nói, hắn không lúc ở nhà, ta liền muốn gánh lên gánh nặng, đương gia làm chủ, người xem như khách nhân, nào có để người bị kinh sợ đạo lý."

Trúc lâu cửa sau bên kia, chân trần lão nhân thấy cảnh này sau, cười ha hả nói: "Người có bản lĩnh lại đập một chút vị này đạo nhân đầu vai."

Tiểu đồng áo xanh sinh lòng cảnh giác, ngẩng đầu nhìn về phía cái kia tuổi trẻ đạo nhân, lại nhìn mấy lần lầu hai cửa sổ bên kia Phong Lão Đầu, lại nhìn đạo nhân đầu đội lấy mũ hoa sen, thử thăm dò hỏi: "Chúng ta có chuyện hảo hảo nói a, người là Đạo gia mười cảnh đại chân nhân, vẫn là mười một mười hai cảnh thiên quân?"

Tuổi trẻ đạo nhân cười lắc đầu, "Đều không phải là."

Tiểu đồng áo xanh bán tín bán nghi, thấp giọng nói: "Vị nhân huynh này, chúng ta hành tẩu giang hồ, vô luận bối phận cao thấp tu vi sâu cạn, đều chú trọng một cái lấy chân thành đối người, nhưng không cho gạt người a?"

Tuổi trẻ đạo nhân gật đầu nói: "Thật không lừa người."

Mười cảnh trở xuống, tại Lạc Phách Sơn chính mình dù là đánh không lại, cái này không còn có Ngụy Bách cùng Phong Lão Đầu nha, cái này phải trả sợ hãi rụt rè, liền thật không nói được!

Tiểu đồng áo xanh cấp tốc ước lượng một phen, cảm thấy mình đã đứng ở bất bại địa phương, lập tức mặt mày hớn hở, lại là nhảy dựng lên đập một chút đạo nhân bả vai, "Ta vừa nhìn người liền căn cốt thanh kỳ, đừng nản chí, Đạo gia Nguyên Anh cảnh Lục Địa Thần Tiên mà thôi, người cố gắng cái mấy trăm năm, tóm lại vẫn có chút hi vọng, thực sự không được, về sau cho người ta khi dễ, liền báo lên tên của ta số, liền nói người nhận biết. . . Ngự sông sóng bên trong tiểu bạch điều, hoặc là Lạc Phách Sơn tiểu Long Vương, hai cái này biệt hiệu thế nào? Một cái

phong lưu, một cái uy phong. . ."

Lầu hai lão nhân tùy ý cười to, hướng tiểu đồng áo xanh đuổi ra ngón tay cái, "Nhỏ rắn nước, tính người bản sự, nếu là hôm nay không chết, về sau đủ người nói khoác cả đời!"

Tiểu đồng áo xanh nuốt một ngụm nước miếng, con người đảo một vòng, tăng hăng một cái, cụp xuống cái đầu liền muốn rút lui, ngoài miệng lẩm bẩm "Tu hành đi tu bước đi, hôm nay tu hành cũng không thể chậm trễ" .

Tuổi trẻ đạo nhân cười cười, gật đầu ấm giọng nói: "Tu hành là không thể lười biếng, Đi đi đi, bản đạo đối với tu hành hơi có tâm đắc, người hỏi ta đáp, có thể giúp người tham mưu tham mưu."

Sau đó tiểu đồng áo xanh trước mắt hoa một cái, đột nhiên phát hiện có người cùng chính mình sóng vai mà đi, cái này cũng chưa tính kỳ quái, kỳ quái là Ngụy Bách bên kia, cũng có người ngồi xổm ở bên kia, kỳ quái hơn chính là lầu hai cửa sổ, còn có người cùng chân trần Phong Lão Đầu tương đối mà đứng, mà tại trúc lâu bên kia hướng bên này ngó dáo dác ngốc nữu sau lưng, còn có người bồi tiếp nàng cùng một chỗ lén lén lút lút nhìn sang.

Từng cái tất cả đều là cái kia đầu đội mũ hoa sen tuổi trẻ đạo nhân!

Tiểu đồng áo xanh nhắm lại con mắt, làm bộ mù lòa hướng phía trước một bên sờ soạng, "Ta cái gì đều nhìn không thấy, cái gì đều nhìn không thấy. Ta tại mộng du, ta lại tại mộng du. . ."

Trúc lâu bên kia, phẫn váy nữ đồng nháy thủy linh mắt to mắt, so với tiểu đồng áo xanh bất kính trước đây, nàng hiếu kỳ nhiều hơn e ngại, đứng tại nàng bên người "Một cái kia" tuổi trẻ đạo nhân, hai tay giấu trong tay áo, nhìn lấy trên vách tường hiển hiện ra từng cái phù lục văn tự, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói: "Chữ vẫn là như vậy có ý tứ, không hồ là giúp đỡ. . . Ha ha, thiên cơ không thể tiết lộ."

Lầu hai bên kia, tuổi trẻ đạo nhân dựa vào bệ cửa sổ, cười hỏi nói: "Nghe nói người nếu muốn đánh nhau ?"

Chân trần lão nhân trước lấy Nho gia xá dài, lấy Thôi thị người đọc sách thân phận cung kính thi lễ một cái, sau đó ngồi dậy, lui lại hai bước, dùng võ phu thân phận ôm quyền hành lễ, lại không nửa điểm kính sợ, ánh mắt cực nóng nói: "Mong rằng lục chương giáo chỉ giáo một hai!"

Tuổi trẻ đạo nhân ra vẻ giật mình cùng thoải mái, cười ha hả nói: "Dễ nói dễ nói, chỉ là một hai liền tốt, lĩnh giáo ba bốn năm sáu, bản đạo thật đúng là khó xử, dù sao bây giờ thân ở các người hạo nhiên thiên hạ, hai cái đùi cùng lợi bần giống như, đi không vui, nhảy không cao."

Hồ nước bên cạnh một bên, tuổi trẻ đạo nhân cùng Ngụy Bách sóng vai ngồi xổm, hỏi: "Ngụy đại Sơn Thần, có thể hay không nói cho bản đạo, cái này trong hồ nước tích nước, cùng bên trong trồng xuống viên kia kim liên hạt giống, đều là lai lịch gì ?"

Ngụy Bách vẫn là vô pháp đứng dậy, đành phải cười khổ nói: "Hồi bẩm chương giáo lão tổ, nước là Thần Thủy quốc hủy diệt trước giờ, ta vụng trộm để cho người ta lấy ra ba vạn cân nước suối. Viên kia kim liên hạt giống, thì là Thần Thủy quốc Hoàng Khố bên trong lão cổ hủ, năm đó ngay cả hoàng thất cùng Khâm Thiên Giám lão nhân đều nói không rõ ràng, chỉ là nhiều đời đều xem như trân tàng truyền thừa xuống, Thần Thủy quốc vong quốc về sau, chạy nạn đi qua Kỳ Đôn Sơn, bị ta gặp gỡ, cuối cùng liền có viên này hạt giống. Liền muốn lấy có thể hay không dựa vào linh tuyến chi thủy, dựng dựng ra một gốc trong truyền thuyết chỉ có Tiểu Liên Hoa động thiên, mới có loại kia tử kim liên hoa."

Bởi vì Ngụy Bách là núi Bắc chính thần, là tất cả dãy núi chủ nhân, vận mệnh một thể, nhưng cái này đã là thiên thời địa lợi nhân hòa, nhưng một số thời khắc thiên tai địa họa, liền sẽ trở thành sơn thủy chính thần gánh vác, làm bên cạnh cái này mẫu hoa sen đạo nhân sau khi xuất hiện,

Ngụy Bách liền bị đạo nhân một cước dẫm đến vô pháp nhúc nhích, dù là đạo nhân chỉ là giẫm tại Lạc Phách Sơn bên trên mà thôi, kỳ thật lại cùng giẫm tại Ngụy Bách đỉnh đầu không khác.

Nếu như đạo nhân một cước dẫm đến Lạc Phách Sơn sụp đổ, như vậy Ngụy Bách khả năng tại Phi Vân Sơn chi đỉnh tôn này kim thân, liền sẽ gãy mất hơn phân nửa cái cánh tay.

Tuổi trẻ đạo nhân lắc đầu phản bác nói: "Không phải chỉ có Tiểu Liên Hoa động thiên mới có, Trung Thổ Thần Châu Long Hồ Sơn Thiên Sư phủ, cũng có ba cây phẩm cấp cực tốt tử kim liên hoa, mọc cũng không tệ lắm, cao tới hơn mười trượng đây."

Ngụy Bách không có gì để nói.

Đạo nhân chính là Đạo giáo trấn giữ Thanh Minh thiên hạ, Đạo tổ tọa hạ tam đệ tử chìm chìm.

Thanh Minh thiên hạ Đạo giáo lại phân tam giáo, cái này tam giáo chương giáo, địa vị chi cao thượng siêu nhiên, tương đương với hạo nhiên thiên hạ Lễ Thánh, Á Thánh, Văn Thánh.

Lục Trầm vỗ vỗ tiểu đồng áo xanh đầu, mỉm cười nói: "Được rồi, đừng giả câm vờ điếc, bản đạo nếu là thật sự muốn đem người thế nào, người cảm thấy dạng này hữu dụng không?"

Tiểu đồng áo xanh cho đến bây giờ, còn không biết rõ Lục Trầm thân phận, nhưng là chỉ dựa vào mũi hoa sen đạo nhân chiêu này thần thông, mấu chốt là ngay trước Ngụy Bách cùng lão già điên mặt thi triển đi ra, tiểu đồng áo xanh liền hiểu được chính mình lại đụng vào thiết bản, mà lại vô cùng có khả năng, lần này so lúc trước bất kỳ lần nào đều muốn cứng rắn.

"Vị này" Lục Trầm bồi tiếp tiểu đồng áo xanh cùng đi hướng bờ sườn

núi, cười hỏi nói: "Bị tai mà đi trộm chuông cái này điển cố nghe nói qua sao?"

Tiểu đồng áo xanh giơ tay lên lưng, xoa xoa cái trán, ghen ngào nói: "Nghe nói qua."

Lục Trầm lại hỏi nói: "Cảm thấy thế nào ? Nói lời trong lòng."

Tiểu đồng áo xanh nức nở nói: "Chẳng qua là cảm thấy thú vị."

Lục Trầm cảm khái nói: "Trẻ con là dễ dạy."

Tiểu đồng áo xanh đột nhiên ngồi xổm người xuống, hai tay ôm lấy đầu, si ngốc nhìn về phía phương xa, đầy mặt sinh không thể luyện đáng thương bộ dáng.

Có chút tưởng niệm Trần Bình An, hẳn nếu như mang theo một bên, dù là lão gia này cảnh giới căn bản không đáng chú ý, thế nhưng là tiểu đồng áo xanh chính là sẽ cảm thấy càng an tâm một chút.

Lục Trầm lộ ra một vòng lần đầu tiên hiền lành vẻ mặt, nghiêng người cúi đầu nhìn về phía ngơ ngác tiểu gia hỏa, nhẹ giọng hỏi nói: "Nhỏ rần nước, có muốn hay không đi theo bần đạo đi hướng Thanh Minh thiên hạ ?"

Tiểu đồng áo xanh nâng đầu lên, đầy mặt nước mắt, nhú lại khuôn mặt trắng, khóe miệng bên dưới phiết, khổ hề hề nói: "Nếu như ta cự tuyệt, người có phải hay không liền sẽ nâng lên một cước đạp nát đầu của ta ?"

Lục Trầm cười lắc đầu, "Đương nhiên sẽ không, bần đạo sẽ chỉ mang đi toà kia hồ nước, bởi vì bên trong nước suối cũng tốt, kim liên hạt giống cũng được, đều xem như bần đạo còn sót lại tại toà này thiên hạ đồ vật, như vậy Trần Bình An coi như mất đi một cục rất lớn cơ duyên. Người không phải thường thường tự khoe là anh hùng hảo hán à, cái này một

đường ăn uống miễn phí, không nói chút nghĩa khí ? Tốt xấu vì Trần Bình An làm chút cái gì ?"

Tiểu đồng áo xanh chậm rãi lắc đầu, hai mắt đắm lệ mông lung, "Ta không nói nghĩa khí một hai lần, Trần Bình An cũng sẽ không trách ta."

Lục Trầm đỡ lấy cái trán, đụng tới như thế cái đầu óc chậm chạp ngốc hàng, cũng là không có cách, thôi, cơ duyên chưa tới, trước hết như vậy đi.

Hắn thở dài, đối với tiểu đồng áo xanh nói rằng: "Quay đầu cùng Trần Bình An nói một tiếng, hồ nước một chuyện, hãn nợ ta một món nợ ân tình, về sau là phải trả. Về phần người, đi sông hóa giao thời điểm, có thể đi hướng xuyên qua đều Lô Châu đồ vật đầu kia lớn khinh, nếu như có thể chống đỡ lấy đi đến một nửa, coi như người thành công. Đến lúc đó có thể cho Trần Bình An giúp người hộ giá hộ tống, ân, đây chính là hãn yêu cầu trả lại bản đạo nhân tình."

Tiểu đồng áo xanh thử thăm dò hỏi: "Tiên trưởng vì sao đối với ta tốt như vậy ?"

Lục Trầm xem thấu tiểu gia hỏa tâm tư, tức giận nói: "Một, bản đạo không phải người thất lạc nhiều năm cha ruột hoặc là lão tổ tông. Hai, bản đạo đối với người hóa giao về sau giao long túi da không để vào mắt. Ba, bản đạo sở dĩ chút hóa người một lần, là bởi vì xuất thân của người tương đối đặc thù, mà lại về sau nói không chừng còn muốn hỏi người một lần nữa, muốn hay không đi hướng Thanh Minh thiên hạ."

Cái này Lục Trầm lóe lên một cái rồi biến mất.

Tiểu đồng áo xanh đứng dậy nhìn lại, ngốc nữ cùng Ngụy Bách bên cạnh cũng đều không có mũ hoa sen đạo nhân.

Trong nháy mắt nín khóc mỉm cười, nghênh ngang hướng đi trúc lâm bên

kia phần váy nữ đồng, vênh vang đắc ý nói: "Ngốc nữ, hiểu được không! Lão tiên trưởng khen ta thiên phú quá tốt rồi, kém chút liền muốn quỳ xuống đến thu ta làm đồ đệ, còn nói muốn dẫn ta đi cái kia cái gì thiên hạ ăn ngon uống say! Ta ai vậy, tất nhiên nhận Trần Bình An làm lão gia, liền muốn giảng chút đạo nghĩa giang hồ đúng không đúng? Liền không chút do dự cự tuyệt, người là không thấy được lão tiên trưởng lúc đó trong mắt, lóe ra trong suốt nước mắt, ai, đáng thương lão tiên trưởng một mảnh chân thành chi tâm, muốn trách đều do Trần Bình An vận khí quá tốt, thu ta như thế cái nhỏ thư đồng, cũng trách ta quá giảng nghĩa khí! A đúng, ngốc nữ, lão tiên trưởng nói cho người cái gì?"

Phần váy nữ đồng vung lên một cái tay nhỏ, bên trên một bên kim quang chiếu sáng rạng rỡ, nàng xấu hổ nói: "Lão tiên trưởng cùng ta hàn huyên chút viết chữ quy củ, cuối cùng nói người nhất định sẽ nói bậy nói bạ, muốn ta làm thay, thưởng người một cái tát."

Thanh thúy êm tai ba một chút.

Tiểu đồng áo xanh bị kim quang sáng chói trong lòng bàn tay hung hăng ngã tại trên mặt, cả người trên không trung xoay tròn mấy vòng mới rơi mà, tiểu đồng áo xanh ghé vào trên mặt đất, đứt khoát giả chết được rồi.

Ngụy Bách đứng tại hồ nước một bên, nhìn về phía tĩnh mịch trúc lâu lâu hai, lo lắng.

—— ———

Cổ Du Quốc, một tòa tên là "Đại Mậu phủ" tư nhân phủ đệ, một vị thân hình cao lớn anh tuấn thư sinh, mang trên mặt mấy phần bệnh trạng tái nhợt, chính tại ăn một đuôi hấp đi ra hoa đào cá mè, tay phải một chi đặc chế ngân câu, tay phải một đôi lục trúc đĩa, chậm rãi ăn bữa ăn này mùa mỹ vị, tay một bên còn có một bình Cổ Du Quốc cống phẩm rượu ngon, lúc thỉnh thoảng liền để đĩa xuống, uống một ngụm.

Nho nhã thư sinh trước bàn ăn, đứng đấy bốn vị Cổ Du Quốc đứng đầu nhất võ đạo tông sư cùng luyện khí sĩ, danh chấn một phương,

Một vị võ đạo bốn cảnh đỉnh phong kiếm đạo tông sư, tự học thành tài, sát tâm cực nặng, tại Cổ Du Quốc cùng xung quanh một bên mấy cái quốc gia trên giang hồ, chê khen nửa nọ nửa kia, công nhận người này có công cao mà không đức, người sùng bái thì tin tưởng vững chắc vị tông sư này, chỉ cần là đối đầu bất luận một vị nào tông môn bên ngoài dưới ngũ cảnh kiếm tu, có thể nắm vững thắng lợi.

Một vị bốn cảnh thích khách, cũng không che mặt, là một vị không đáng chú ý thô phác hán tử, nhưng là rõ ràng trên mặt che là giả da mặt, người này là Cổ Du Quốc mua độc lâu Lâu chủ, mua độc lâu là danh chấn mấy nước thích khách cơ cấu, ý là giá cả công đạo, cổ chủ chỉ cần hoa một hộp tiền, liền có thể thu đến Minh Châu hồi báo.

Hắn đã từng tự mình đón lấy một đơn sinh ý, ám sát trong ngũ cảnh luyện khí sĩ, kém chút liền thành công, nếu không có đối phương có được một cái mật không truyền ra ngoài sư môn pháp bảo, chỉ sợ hắn liền muốn đắc thủ. Tại cái kia về sau, mua độc lâu đựng phải một vòng lôi đình vạn quân trả thù, kém chút liền muốn mai danh ẩn tích, bất quá trong lúc này, mua độc lâu cũng thể hiện ra đầy đủ giang hồ huyết tính, không tiếc đại giới, chuyên môn ám sát toà kia Tiên gia xuống núi du lịch đệ tử, dài đến hơn hai mươi năm dài dằng dặc dây dưa, một cái gần như hủy diệt, một cái thương cân động cốt, cuối cùng tại Cổ Du Quốc quốc sư tự mình điều đình bên dưới, song phương ngưng chiến.

Như thế nói đến, giang hồ môn phái, không chỉ có kéo dài hơi tàn cùng phụ thuộc, cũng có như vậy bỏ được một thân quả cảm đem thần tiên kéo xuống núi hùng bước khí khái.

Còn lại hai tên luyện khí sĩ, sắc sở phụ nhân là tán tu xuất thân, sở trường dùng độc, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, để cho người ta khó lòng phòng bị, có thể khiến người thần hồn mục nát, vô luận là giang hồ võ

phu vẫn là trên núi thần tiên, đều không muốn trêu chọc vị này "Rắn rết phu nhân" .

Nhưng là một vị khác luyện khí sĩ, thì là một trưởng chưa bao giờ tại Cổ Du Quốc triều chính hiện thân khuôn mặt xa lạ.

Có thể làm cho bốn vị này đại nhân vật tề tụ một đường, nguyên nhân rất đơn giản, vị kia nhìn giống như là vào kinh đi thi thư sinh người trẻ tuổi, là Cổ Du Quốc quốc sư.

Ném qua mặt mỹ tươi hương cái kia bàn hoa đào cá mè, hắn từ trong tay áo móc ra ba tấm giấy, riêng phần mình vẽ có một bức nhân vật chân dung, uốn lượn ngón tay, gõ gõ ở giữa một vị gánh vác hộp gỗ thiếu niên, cười nói: "Trong quốc khố có một cái Huyền tự số pháp bảo, ai thành công chặn giết người này, liền có thể cùng nhau lấy đi. Trước đó nói tốt, vị thiếu niên này có thể là lục cảnh kiếm tu, ba cảnh thuần túy võ phu chỉ là giả tượng, tuyệt đối không nên bị hấn che đậy. Ta một mực thu lấy đầu lâu, về phần là thế nào giết, ta không quan tâm. Còn lại hai người, nếu là giết, cũng sẽ có chút đặt cược, chứ vị cứ việc yên tâm."

Ba người trước sau rời đi, chỉ còn lại có vị kia thanh danh không hiện luyện khí sĩ.

Hắn giễu cợt nói: "Sở Quốc sư, của người phúc ta, không tốt lắm đâu ?"

Thư sinh mỉm cười hỏi nói: "Là người ý tứ, vẫn là hoàng đế ý của bệ hạ ?"

Người kia trầm mặc không nói.

Thư sinh cười nói: "Chỉ cần là người cầm lại đầu lâu, không được sao ? Đồ vật vẫn về Sở thị quốc khố, bất quá là ở ta nơi này một bên chuyển một tay mà thôi."

Người kia hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi.

Tại Nam Giản quốc hơi dừng lại về sau, cái kia chiếc lập đàn làm phép Sơn Côn Thuyền tiếp tục lên không, ngự phong xuôi Nam.

Côn thuyền đi thuyền tại Bảo Bình Châu trung bộ lệch nam trên không, vẫn là vân đạm phong khinh tốt thời tiết.

Cái này một ngày hoàng hôn, vị kia đập rơi một chiếc răng chồn mũi lão nho sinh, đi ra độc môn độc tòa nhà hào hoa xa xỉ sân nhỏ, đi vào mũi thuyền, tầm mắt đi tới, mặt trời rơi vào phương Tây, cảnh tượng bao la hùng vĩ.

Lão nho sinh một mực nhìn như vậy lấy, bất tri bất giác, bên cạnh đứng đấy một vị đồng dạng là ra cửa tản bộ nữ tử, lấy chuỗi này danh chấn đều Lô Châu tiểu xảo phi kiếm "Chớp", xem như cây trâm, nàng cũng thật sự là kỳ tư dị tưởng, đương nhiên càng là vô cùng xa xỉ đại thủ bút.

Chớp phần đuôi có treo một hạt châu hoa tai, lý do kỳ quái hơn, là nữ tử phụ thân, sợ chớp tốc độ quá nhanh, nữ nhi vô pháp khống chế, cho nên mới tìm đến một hạt từ tòa nào đó Long Cung bí cảnh ở trong lấy được ly châu, vì thế hấn không tiếc một lần nữa luyện kiếm một phen, để thùng treo châu, để mà trệ chậm bay lượn tốc độ.

Lão nho sinh không có quay đầu nhìn về trước đó không lâu mới "Kết thù" cô gái trẻ tuổi, trên mặt lão nhân cười ha hả, bờ môi bất động, chỉ là lặng lẽ truyền lại tiếng lòng: "Tiểu nha đầu, ngươi không nên tới gặp ta, cẩn thận lộ ra chân ngựa, đến lúc đó cha ngươi lại càng chiều ngươi, cũng khinh xuất tha thứ không được."

Cô gái trẻ tuổi sắc mặt lạnh lùng, lấy tiếng lòng trả lời chắc chắn nói: "Kiếm vò tiên sinh, ngươi vì sao muốn như thế làm việc, ngươi vô thân

vô cố, cũng không có con nối dõi, cũng không đệ tử môn sinh. . ."

Lão nho sinh đưa tay vuốt vuốt chồn mũi, lần này không còn che che lấp lấp, trực tiếp lấy lời nói lên tiếng, cười nói: "Tiểu cô nương, nếu là thật sự không thích vị kia Học Luật công tử, chính là nói thẳng, không cần cảm thấy một cái nam nhân là người tốt, liền nhất định phải ưa thích. Về sau nếu là gặp được ưa thích nam nhân, cũng không nhất định là hồng nam nhân, liền không phải sẽ không yêu thích."

Cô gái trẻ tuổi sắc mặt đỏ lên.

Lão nhân cảm khái nói: "Điên bá cả một đời, bốn biển là nhà, phút cuối cùng ngược lại cảm thấy vẫn là cái này côn trên thuyền tiểu viện rơi, có thể làm cho lòng người tĩnh, may mà lên thuyền trước đó mang theo một cái rương thư, mỗi ngày đẩy mở cửa, chính là cái này biển mây cuộn cuộn, sơn hà nhật nguyệt, cảnh đẹp ý vui a. Trở về đóng lại cửa, chính là cả bàn sách vở, đạo đức văn chương, có thể tu tâm. . ."

Cô gái trẻ tuổi nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Lần này xuôi Nam du lịch, là cha nàng an bài, nói là muốn nàng ra cửa giải sầu.

Ngay từ đầu coi là cha là nếu muốn tác hợp nàng cùng vị kia Học Luật công tử, thẳng đến Đại Ly vương triều Ngô Đồng Sơn bến đò, mới biết rõ căn bản không có đơn giản như vậy.

Ngay tại ngày hôm qua, nàng mới biết rõ chân chính nội tình, mới biết rõ vị này kiếm vò tiên sinh, lại là cái viên kia mẫu chốt quân cờ.

Thật lớn tổng thể.

Nàng thậm chí đều muốn cho là mình đều sẽ biến thành con rơi.

Chồn mũ lão nhân phất phất tay, "Đi thôi đi thôi, ta cũng không phải cái gì tuần tiểu tử, người một cái hoàng hoa đại khuê nữ, bồi tiếp một cái hồngбет lão đầu tại nhìn bên này mặt trời lặn, người không cảm thấy xấu hổ, ta còn cảm thấy không được tự nhiên đây."

Cô gái trẻ tuổi im lặng rời đi, trở về sân nhỏ, bình khí ngưng thần, yên tĩnh chờ đợi tình thế hỗn loạn đến.

Biệt hiệu làm kiếm vò tiên sinh đều Lô Châu lão tu sĩ, đập đi đập đi miệng, hái xuống chồn mũ, trùng điệp đập hai lần, tiện tay ném ra cơn thuyền bên ngoài, theo gió mà qua, "Đi thôi, lão tiểu nhị."

Lão nhân quay đầu nhìn về phía phương Bắc, lúc tuổi nhỏ từng là đều Lô Châu quân tử tư chất đọc sách hạt giống, nhưng là tính tình quá thúi, cậy tài khinh người, suốt ngày, một năm đến cuối, đều tại hù hù hù hù, mắng triều thần ngồi không ăn bám, là mắng võ tướng giá áo túi cơm, mắng hoàng đế là cái hôn quân, mắng đến mắng đi, còn không phải chửi mình cực kỳ vô dụng là thư sinh.

Về sau đợi đến gia quốc đều không, lão nhân liền rút cuộc không mắng được.

Không có chồn mũ lão nho sinh trở về tiểu viện, trên đường đi lập đàn làm phép núi chấp sự tạp dịch đối với hần tất cung tất kính, lão nhân trong lòng có chút áy náy, bất quá nụ cười trên mặt như thường, chào hỏi, vui đùa, để cho người ta lần cảm giác thân thiết, so với ăn nói có ý tứ Học Luật công tử, tính tình hung ác nham hiểm xanh xương phu nhân, vị này kiếm vò tiên sinh, thực sự muốn "Đáng yêu" nhiều.

Trong hoàng hôn, lão nhân trở lại gian phòng, cầm vốn Nho gia điển tịch ngồi ở trong sân, cũng không đi lật sách đọc sách, chỉ là nhắm lại con mắt, bắt đầu ngủ gật.

Côn thuyền phía dưới Bảo Bình Châu bản đồ, làm một cái chu huỳnh

vương triều cường thổ, là Bảo Bình Châu kiểm tu nhiều nhất một cái cường đại vương triều, tương truyền Phong Tuyết miếu lục địa kiểm tiên Ngụy Tấn năm đó lần thứ nhất hành tẩu giang hồ, tại chu huỳnh vương triều lưu lại thời gian lâu nhất, mấy lần sinh tử chém giết, đối thủ đều là cùng chu huỳnh vương triều thành danh kiểm tu.

Chu huỳnh vương triều là Bảo Bình Châu trung nam bộ số một cường thịnh thế lực, phiên thuộc tiểu quốc nhiều đến mười mấy, vền vẹn liền quốc thổ diện tích mà nói, gần với phương Bắc chiếm đoạt Lô thị vương triều Đại Ly, mà chu huỳnh Lão Hoàng Đế rất nhiều long tử long tôn ở trong, chỉ là sớm quyết ý bỏ qua hoàng vị cửu cảnh kiểm tu thì có hai người, tứ đại hoàng gia cung phụng ở trong, một tên mười cảnh kiểm tu, đã từng cùng vị kia danh xưng Bảo Bình Châu bên trên ngũ cảnh chi bên dưới đệ nhất nhân Phong Lô Viên Lý Đoàn Cảnh, ba lần giao thủ, ba lần lạc bại, nhưng là chênh lệch có hạn, nếu không Lý Đoàn Cảnh cũng sẽ không đáp ứng sau một bên hai lần khiêu chiến.

Lúc trước Quan Hồ thư viện phía Bắc hai đại vương triều, liền chết ác chiến, song phương đều là đại thương nguyên khí, phía Nam cách đó không xa chu huỳnh vương triều, bàng quan, triều chính trên dưới, rất là cười trên nỗi đau của người khác.

Bảo Bình Châu quốc gia rừng đứng, thế nhưng là danh xưng với thực "Vương triều", hai tay số lượng mà thôi.

Phương Bắc Lô thị vương triều, đã là thoáng qua như mây khói, nghe nói Hoàng tộc con cháu treo ngược treo ngược, nhảy giếng nhảy giếng, sống sót cũng đều biến thành hình đồ di dân, bị buộc lấy cho Đại Ly Tổng thị đi mở núi ăn đất. Đại Tùy Cao thị một bàn tay không vỗ nên tiếng, lại hướng nam, chính là cái kia hai cái đánh cho nhiệt hỏa hướng lên địch nhân vốn có vương triều, liền lão tổ tông lưu lại cuối cùng điểm này vốn liếng đều đầu nhập vào chiến trường, liền mạng cái lường bại câu thương, thân ngang khắp đồng, máu chảy ngàn dặm, hai nước quyết chiến địa phương, chú nhất định phải trở thành một tòa ghi vào sử sách

chiến trường di chỉ.

Nam Giải quốc cùng Quan Hồ thư viện phía Bắc Bảo Bình Châu phương Bắc, giết đến rất náo nhiệt.

Phía Nam vẫn như cũ ca múa thái bình.

Nhưng là hôm nay trong hoàng hôn, chu huỳnh vương triều cảnh nội một tòa không biết tên trên đỉnh núi, bỗng nhiên phun nứt tách ra ngàn vạn sợi kiếm khí, chiếu sáng phương viên hơn mười dặm đều sáng như ban ngày, kiếm khí bay thẳng mây xanh, như thác nước từ dưới lên trên lao thẳng tới, vừa vạn mãnh liệt trút xuống hướng về phía một chiếc lơ lửng cơn thuyền.

Trong nháy mắt, vượt châu đi xa không lồ cơn thuyền liền thủng trăm ngàn lỗ, mấy trăm người bị mất mạng tại chỗ, bị thương nặng Côn Ngư kêu rên, kịch liệt bốc lên, để mà vững chắc Côn Ngư trên sông lưng rất nhiều kiến trúc trận pháp, vốn là tại kiếm khí trùng kích phía dưới hủy hoại chỉ trong chốc lát, Côn Ngư như thế nhoáng một cái dang, tuyệt thượng gia sương, tăng thêm trên trời mạnh mẽ cương phong thổi lật phất, lại có mấy trăm người trực tiếp bị ngã bên dưới cơn thuyền lưng, ngã chết tại chu huỳnh vương triều đại địa bên trên.

Cơn thuyền hủy diệt, đã là định cư, chủ thuyền ở bên trong lập đàn làm phép núi luyện khí sĩ, thúc thủ vô sách, chỉ có thể trơ mắt nhìn lấy vùng vẫy giãy chết Côn Ngư, không ngừng phóng tới mặt đất.

Trong lúc đó không ngừng có đại tu sĩ thất kinh mà dang không mà lên, xanh xương phu nhân một đoàn người liền ở đây liệt.

Dáng người thon dài khô gầy xanh xương phu nhân sắc mặt xám xanh, đôi mắt hẹp dài, nheo lại về sau càng là như phong mang đồng dạng, nàng một tay bưng lấy nhi tử, một tay bắt lấy trượng phu cổ, gắt gao nhìn chăm chăm cái kia chiếc mãnh liệt hạ xuống cơn thuyền, sau đó ánh mắt

lướt về phía những cái kia kiếm khí nơi mở đầu, tựa hồ nếu muốn tìm ra kẻ cầm đầu.

Giống như hạt gạo tu sĩ không ngừng lên không, hoá tốc rời đi cơn thuyền.

Thế nhưng là những cái kia vô pháp ngự không bay lượn luyện khí sĩ, nhất định nghe theo mệnh trời, mà lại đầu kia Côn Ngự nếu là xoay người đụng vào đại địa, tất nhiên toàn bộ mất mạng, căn bản không có còn sống khả năng.

Liền ở đây lúc, từ phương Bắc không trung treo lên một đạo cực kỳ dài dằng dặc màu vàng kim trường hồng.

Màu vàng kim hồng quang đi vào Côn Ngự đầu bên dưới.

Đúng là một vị khuôn mặt cương nghị trung niên nhà sư, chỉ gấp hăn hai tay chống ở Côn Ngự, một tiếng gầm thét, hai đầu gối hơi ngồi xổm, dưới chân hiện ra một mảng lớn hoa sen vàng.

Thế nhưng là cơn thuyền hạ xuống chi thể, cường đại cỡ nào, quả thực chính là đồi núi áp đỉnh.

Nhà sư bị ép tới thân hình không ngừng chìm xuống, dưới chân hoa sen vàng nhao nhao vỡ nát, sự xuất hiện của hăn, mặc dù hơi trệ chậm Côn Ngự hạ xuống tốc độ, có thể dựa theo cái này xu thế, nhà sư chỉ sợ vẫn muốn bị Côn Ngự đầu lâu trực tiếp đụng vào dưới mặt đất hơn mười trượng.

Trung niên nhà sư thất khiếu chảy ra huyết thủy, nhưng không phải tươi hồng nhan sắc, mà là kim hoàng sắc.

Lại là một tôn Phật môn Kim Thân La Hán.

Nhà sư không có chút nào từ bỏ ý nghĩ, quát lên một tiếng lớn, đột nhiên xoay người sang chỗ khác, cong lưng lên sống lưng, như khiêng vật trước chạy, đưa ra đến hai tay bắt đầu ở ngực kết ấn.

Vị này Phật môn hành giả tay phải căng tay giờ lên dựng thẳng lên, ngón tay hướng lên giãn ra như san sát núi non, trong lòng bàn tay hướng ra phía ngoài.

Chính là Phật gia Vô Úy Ấn.

Trung niên nhà sư một thân màu vàng kim máu tươi chảy xuôi, nhưng vẫn như cũ khuôn mặt trầm tĩnh, đối với tự thân gặp to lớn thống khổ, cùng vất vả gập nhặt mà đến tu vi trôi qua, phảng phất hoàn toàn thờ ơ, không hề hay biết.

Làm nhà sư hai chân chạm đến đại địa thời điểm, côn thuyền chìm xuống xu thế đã hướng tới bình ổn, nhưng là nhà sư cuối cùng vẫn bị ép tới thân hãm đại địa, làm côn thuyền ầm ầm đổ thời điểm, nhà sư đã không thấy bóng người, qua hồi lâu, thổ nhưỡng buông lỏng, đây người bụi đất cùng màu vàng kim máu tươi nhà sư mới đào lên bùn mà, đi ra Côn Ngư dưới đáy, trung niên nhà sư đầy mặt thương xót, xoay người, chắp tay trước ngực, cúi đầu phật xá một tiếng A Di Đà phật.

Trong màn đêm, nhà sư hành tẩu tại đã tử vong Côn Ngư trên sống lưng, kiến trúc sụp đổ, gạch ngói vụn phế tích, đều là thi thể cùng tàn tật.

Nhà sư từng cái đem hết khả năng mà chiếu cố đi qua, cuối cùng hẩn đi vào một vị máu me đầy mặt thiếu nữ trước người, nhà sư thở dài một tiếng, gập nàg cũng không, chắp tay trước ngực, yên lặng rời đi.

Hai mắt vô thần thiếu nữ, trong ngực ôm một vị cùng tuổi thiếu nữ, cổ kia thấy không rõ khuôn mặt thi thể, bên hông chán nản treo một cái thật xinh đẹp thêu túi.

Còn sống thiếu nữ, vỗ nhè nhẹ lấy thi thể phía sau lưng, lập lại nỉ non nói: "Chớ sợ chớ sợ."

Thải Y Quốc, Yên Chi quận.

Mặt trời chói chang, quận thành bên trong lớn nhỏ đường phố hồi hải, thành Ngoại Quan trên đường thương nhân lữ nhân như dệt.

Lão thần tiên ngủ lại tại quận thủ phủ cách đó không xa một tòa đại trạch, chủ nhân phú giáp một phương, rộng phát thiệp mời, mời nội thành lớn nhỏ quyền quý đi trong nhà hân làm khách. Vì thế chuyên môn tại giữa hồ xây dựng một tòa đài cao, không chờ trời tối, đã là đèn màu treo trên cao, lục tục khách nhân nối đuôi nhau mà vào, mang nhà mang người, đoán chừng không xuống ba trăm người.

Dính quận thủ con trai trưởng từ cao hoa ánh sáng, Trần Bình An ba người có thể tiến vào bên trong, chỉ là vị trí không tốt, tại hồ một bên một đầu bên trong hành lang, an bài hai đầu ghế dài, bất quá tốt xấu có một trương bái phỏng đưa quả điểm tâm Tiểu Án mấy, so với phụ cận những cái kia chỉ có chỗ ngồi mà không khoản đãi khách nhân, vẫn là muốn phong quang mấy phần, bàn trà là bởi vì từ cao hoa không đi bởi tiếp quận thủ đại nhân, muốn cùng bằng hữu chờ tại cùng một chỗ, trong phủ mới có thể lâm thời mua thêm.

Trần Bình An vốn định luyện tập kiếm lô, chỉ là lo lắng quá mức đáng chú ý, liền đành phải hái xuống hồ lô rượu chậm rãi uống rượu.

Từ cao hoa ngồi tại râu quai nón hán tử cùng đạo sĩ Trương Sơn Phong ở giữa, cùng hai người nhỏ giọng nói gia đình này tài lực hùng hậu, cùng cùng Thải Y Quốc một vị đại tướng quân thiên ti vạn lữ quan hệ bí ẩn.

Lão thần tiên cùng hân giấy vàng mỹ nhân đứng hẹn mà tới, đầu tiên là

từ đằng xa một tòa cao lâu bay lượn mà tới, chậm rãi bay xuống tại giữa hồ trên đài cao, rơi xuống đất thời điểm, tựa như chuồn chuồn lướt nước, tay áo lật dao động, hiển thị rõ tiên nhân phong thái, chiêu này liền thẳng đến vang động trời lớn tiếng khen hay, vỗ tay bảo hay âm thanh, tại hồ một bên liên tiếp.

Lão thần tiên đầy mặt hồng quang, gầy gò nho nhả, một bộ tán dóc danh sĩ trang phục, sau khi rơi xuống đất, cũng không nói nhảm, ngay cả cùng quận thủ đại nhân cùng trú quân võ tướng khách sáo đều bớt đi, cổ tay rung lên, khép lại hai ngón liền thêm ra một trường màu vàng phù lục, nếu là nhân lực tốt giang hồ tông sư, liền có thể vừa ý một bên vẽ có nữ tử bộ dáng đường cong, xa xa không tính là sinh động như thật.

Lão thần tiên nhẹ nhàng trong nháy mắt, giữa ngón tay tấm kia giấy vàng bắn ra, chạm đến mặt đất thời điểm, nổ ra một đoàn màu xanh sương khói, chậm rãi lan tràn ra.

Một vị thân mang y phục rực rỡ thướt tha nữ tử, từ khói xanh bên trong khoan thai đi ra, hướng chủ yếu quý khách chỗ một tòa nhà thủy tạ, làm một cái vạn phúc.

Râu quai nón đao khách cùng tuổi trẻ đạo sĩ nhìn đến tấm tắc lấy làm kỳ lạ, Lưu Cao Hoa càng là liêu mạng vỗ tay bảo hay.

Trần Bình An lại đột nhiên nâng lên ánh mắt.

Vừa vặn có người đồng thời nhìn sang.

Người kia nửa ngồi ở phía xa đình viện trên đầu tường, chính hướng phía Trần Bình An nhếch miệng mà cười.

Trần Bình An bất động thanh sắc mà đứng người lên, cùng Trương Sơn Phong đi nói tìm nhà xí, tuổi trẻ đạo sĩ để hăn đi nhanh về nhanh, nhưng đừng bỏ qua đặc sắc hình ảnh, Trần Bình An cười gật đầu.

Làm Trần Bình An đi ra hành lang đi xuống bậc thang thời điểm, cái kia cùng Trần Bình An không sai biệt lắm số tuổi thiếu niên mặc áo đen, cũng đi tại trên đầu tường.

Khoảng cách song phương không ngừng rút ngắn.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, như lâm đại địch.

Có chút ly biệt, liền không hy vọng chạm mặt nữa, nhưng thường thường tại trong lúc lơ đãng liền không hẹn mà gặp.

Tỉ như Trần Bình An cùng cái kia tên là Mã Khổ Huyền gia hỏa.

Có chút rõ ràng Minh Hi nhìn có thể gặp lại phân biệt, lại vẫn cứ không có gặp lại, tỉ như Trần Bình An cùng cái kia tên là Thu Thực thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 223: Đường nhỏ một trận chiến

Giữa hồ trên đài cao, giấy vàng phù lục rơi xuống đất mà thành y phục rực rỡ nữ tử, nhìn quanh bốn phía, mặt mày linh động, nhìn quanh truyền thần, nàng ở đâu là cái gì khôi lỗi tử vật, rõ ràng là đại hoạt người mới đúng.

Đứng tại bên cạnh đài cao lão thần tiên, vạn chúng nhìn trừng trừng phía dưới, từ trong tay áo móc ra một cái phẫn màu bình sứ nhỏ, mở ra nắp bình, tiện tay ném về phía đài cao trung ương, lăn xuống tại y phục rực rỡ nữ tử chân một bên, một lát yên tĩnh qua đi, liền có đàn âm thanh từ bình sứ ở trong du dương truyền ra, quả thực tựa như là có gảy hồ cầm cao thủ ở đây đánh đàn, nếu là có này nói cao thủ, liền có thể nghe ra tiếng đàn lấy chậm sừng điều đi chỉ, mà y phục rực rỡ nữ tử theo tiếng đàn, chậm rãi giãn ra dáng người, tay áo dài như bảy màu lưu vân.

Tiếng đàn hơi ngừng lại, y phục rực rỡ nữ tử tùy theo dừng thân hình, bảo trì một cái vênh lên chân hoạt bát tư thế.

Cái kia màu hồng giày thêu nhẹ nhàng kiễng, như sông nhỏ lộ ra nhón sừng.

Về sau tiếng đàn từ chậm chuyển nhanh, mỹ nhân dáng múa liền theo chi gia tốc, vòng eo vạn chuyển như gió, một cái ngoái nhìn, phong tình vạn chủng.

Làm tiếng đàn trở nên tiếng chói tai nhất thiết, như một lớn nâng hạt châu khuynh đảo tại ngọc bàn bên trong,

Lão thần tiên mỉm cười, đột nhiên nâng lên hai tay áo, mỗi cái tay áo

phân biệt bay ra bốn tờ giấy vàng phù lục, sau khi rơi xuống đất khói xanh tràn ngập, đem vị kia y phục rực rỡ nữ tử bao phủ trong đó, đám người chỉ nghe tiếng đàn càng gấp rút, nhưng không thấy mỹ nhân bóng người, liền có chút nóng nảy, càng mong đợi.

Trong một chớp mắt, tiếng đàn bỗng nhiên cao, như bình bạc chột phá.

Liền trong khoảnh khắc đó, chỉ gặp hư vô phiêu miểu trong sương khói, có tám vị bạch y tung bay tuổi trẻ nữ tử, không có dấu hiệu nào mà mãnh liệt hiện thân, lấy y phục rực rỡ nữ tử vì trung tâm, hướng bốn phương tám hướng nhảy lên mà ra, cầm trong tay trường kiếm, cùng lúc đó, những cái kia thân hình nhẹ nhàng áo trắng cầm kiếm nữ tử, cùng nhau phát ra một tiếng hô quát, cùng loại cổ lão man di tế tự thần linh lúc âm thanh quái dị, nhưng là chẳng những không có hao tổn các nàng phong thái, ngược lại sinh ra một loại bậc cân quắc không thua đấng mày râu độc đáo khí thế.

Lâm Hồ nhà thủy tạ bên trong, cầm quân đóng tại Yên Chi quận phụ cận trung niên võ tướng, hai mắt tỏa sáng, rất là ngoài ý muốn, hẳn nguyên bản được mời tới đây, chỉ là lo ngại mặt mũi mà thôi, giờ phút này tận mắt nhìn thấy một màn này sau, kim lòng không được mà vỗ tay tán thưởng nói: "Tốt một cái thiết kỵ xông ra! Nhất là mấy cái nữ tử cầm kiếm vọt tới trước, liền có này khí thế, rất không dễ dàng."

Quận thủ Lưu đại nhân vuốt râu mà cười, gật đầu phụ họa cùng nói: "Xác thực không tầm thường."

Về sau tiếng đàn càng thẳng vào mây xanh, như sấm mùa xuân tại biển mây lẫn lộn, mà tám vị cầm kiếm áo trắng thiếu nữ thủy chung vây quanh ở giữa y phục rực rỡ nữ tử, nhanh chóng xoay tròn, xuất kiếm như hồng, y phục rực rỡ nữ tử thì cố ý chậm dần trần trọc xê dịch tốc độ, cùng nhanh như bôn lôi cầm kiếm thiếu nữ, hình thành sự chênh lệch rõ ràng, mà lại rất nhiều lần cầm kiếm thiếu nữ ngửa ra sau xuất kiếm, mũi kiếm khoảng cách y phục rực rỡ nữ tử bất quá hơn tấc mà thôi, thật sự là

hiếm lại càng hiếm, y phục rực rỡ nữ tử thủy chung nét mặt tươi cười như hoa.

Giữa hồ đài cao bức tranh này, đã có nước chảy mây trôi mỹ cảm, lại có kinh tâm động phách mị lực.

Lão thần tiên mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Thu!"

Tại đài cao thiếu nữ dáng người có thể xưng nhanh như kinh hồng thời điểm, một mảng lớn sáng chói tuyết trắng kiếm quang, nhao nhao hướng tứ phương bắn tung tóe ra ngoài, lúc thỉnh thoảng chiếu rọi tại hồ vừa nhìn khách nhóm trên mặt, rất nhiều người dọa đến tranh thủ thời gian che khuôn mặt. Sau đó liền ở đây lúc, làm lão thần tiên nói ra cái kia "Thu" chữ sau,

Tám vị áo trắng thiếu nữ bỗng nhiên ngừng, biến thành từng trương giấy vàng phù lục, lơ lửng trên không trung, lão thần tiên vẫy tay, giấy vàng liền cướp về lão thần tiên tay áo bên trong, như yến về tổ.

Y phục rực rỡ nữ tử xoay người nhặt lên cái kia bình sứ, khoan thai mà đi, ở trước mặt đưa cho lão thần Cass, hướng nhà thủy tạ chủ vị bên kia nở nụ cười xinh đẹp, lúc này mới cùng áo trắng thiếu nữ không có sai biệt, một lần nữa biến thành một trương phù văn thô ráp giấy vàng, bị lão thần tiên cẩn thận từng li từng tí giấu ở trong tay áo.

Đường xa mà đến lão thần tiên chiêu này, kỹ kinh tứ tọa, tại chỗ chấn nhiếp rồi Yên Chi quận tất cả chạy đến tham gia náo nhiệt kẻ có tiền, để một chút cái lúc trước trong lòng còn có khiêu khích bản thổ "Tiên sư", thật sự là không có mặt kia da khen ngược.

Tuổi trẻ đạo sĩ vòng qua ở giữa quận thủ con trai trưởng, nhẹ giọng hỏi nói: "Từ đại ca, nhìn ra nội tình không? Có phải hay không yêu ma quỷ quái ? Dù sao ta nghe yêu chuông lục lạc là không có động tĩnh."

Râu quai nón hán tử ngoảnh mặt làm ngơ, xoa cái cằm nói thầm nói: "Bên trong một cái khố miệng có nốt ruồi áo trắng thiếu nữ, dáng người tựa hồ không thể so với y phục rực rỡ nữ tử kém."

Lưu Cao Hoa tại đắm chìm trong tâm thần rung động ở trong, nói một mình nói: "Thật sự là thần thông quảng đại, khó trách đọc sách giấy bút bên trên luôn có người muốn vào núi thăm tiên, ta nếu là học xong cái này thần Tiên Thuật pháp, về sau chỗ nào cần phải đi thanh lâu uống hoa tửu."

Râu quai nón hán tử hồi lại thần, đối với tuổi trẻ đạo sĩ hỏi: "Trần Bình An còn chưa có trở lại ? Sẽ không ngã xuống hố phân bên trong a?"

Tuổi trẻ đạo sĩ bất đắc dĩ nói: "Trần Bình An đối với mấy cái này không có hứng thú gì, nói không chừng liền vụng trộm chạy tới luyện tập quyền thung."

Râu quai nón hán tử gật đầu một cái, rất tán thành nói: "Loại này phá hư phong cảnh sự tình, Trần Bình An tuyệt đối làm ra được. Kỳ thật quay đầu để Lưu đại công tử mời chúng ta đi trước sơn phần bột nước ỗ, đảm bảo Trần Bình An lần sau gặp lại chuyện tốt như vậy, hận không thể ngồi xổm ở giữa hồ bên trên đài cao."

Lưu Cao Hoa khó xử nói: "Từ đại hiệp, ta nhưng nghèo đến nhà chỉ có bốn bức tường, nhà ta trong phủ quang cảnh, các người cũng không phải không thấy được, dĩ vãng chợt có phong hoa tuyết nguyệt, cũng là bị bằng hữu lôi kéo đi, nói câu khó nghe, ngay từ đầu các cô nương còn đọc ta là cái gì quận thủ con trai, nguyện ý nói lên vài câu lời nịnh nọt, chủ động ôm ấp yêu thương, người đến sau người phía sau mắng ta là vắt chà ra nước thiết công kê, chỉ kém không cho mặt ta sắc nhìn."

Râu quai nón hán tử trêu chọc nói: "Hảo hảo một cái quan lại con cháu, vậy mà xem như người này cái chim dạng, cũng coi như người Lưu Cao Hoa bản sự. Thế nào, đọc sách không có tiền đồ, vô pháp kế thừa cha

nghiệp, lại khỏi bị mất mặt phát tài có đạo, đến cuối cùng hai đầu không dựa vào, cứ như vậy suốt ngày du sơn ngoạn thủy, không làm việc đàng hoàng ?"

Lưu Cao Hoa sắc mặt âm đạm, tự giễu nói: "Nếu như không phải trong nhà liền ta như thế một căn dòng độc đinh, cha còn muốn lấy ta truyền thừa hương hỏa, không phải ta chết tại trong nhà cổ đầu, hắc tối đa cũng chính là viết ra một phần danh chấn sĩ lâm tế tử bản thảo a, văn tự nhất định viết huyết lệ khoan tim, kì thực tình cha con, cũng liền như vậy."

Râu quai nón hán tử lột khóa cam quýt, đưa cho Lưu Cao Hoa một nửa, cũng không nói cái gì an ủi chi nói.

Áo cơm không lo thái bình tuế nguyệt bên trong, người trẻ tuổi mới có thể cảm thấy mọi chuyện không như ý.

Đợi đến chân chính sự tình ập lên đầu, mới có thể biết rõ trước đó đủ loại bất hạnh, cũng là vạn hạnh.

Tuổi trẻ đạo sĩ có chút không yên lòng Trần Bình An, liền muốn đứng dậy tìm kiếm, chỉ là hành lang chi trung nguyên đến sớm đã người người nhốn nháo, chật như nêm cối, đành phải coi như thôi.

—— ———

Đến yên lặng địa phương, Trần Bình An đứng tại tường cây bên dưới, cách tòa nhà tường ngoài còn có bảy tám bước khoảng cách, liền không càng đi về phía trước.

Thiếu niên mặc áo đen ngồi xổm ở trên đầu tường, ánh mắt nghiền ngẫm, đánh giá Trần Bình An, dùng mà mà nói nói Long Tuyền tiếng địa phương nói rằng: "Trước kia tại bên suối, nhìn không ra quyền ý của người sâu cạn, bây giờ trở về đầu lại nhìn, thần tiên mộ cái kia một khung, ta đúng là đánh cho chủ quan, thua không tính quá oan uổng."

Tha hương nghe giọng nói quê hương.

Thế nhưng là Trần Bình An không có chút nào cao hứng.

Gia hỏa này, chính là Hạnh Hoa ngõ hẻm Mã Khố Huyền, bị Bảo Bình Châu Bình gia tổ đình một trong Chân Võ Sơn, thu làm đệ tử.

Lúc đó tại thần tiên mộ, Mã Khố Huyền một lòng nếu muốn thông sát hai người, cố ý tụ lực, hi vọng một hơi đem hắc cùng Ninh Diêu đều giải quyết hết, mới bị Trần Bình An nắm lấy cơ hội, kém chút lấy Ninh Diêu tạm mượn Áp Quần Dao làm thịt gia hỏa này. Chỉ là Chân Võ Sơn cao nhân lúc đó xuất thủ ngăn cản, Trần Bình An không thể thành công.

Mã Khố Huyền trong tay bưng thối phòng muối nước đậu nành, từng khóa ném vào trong miệng, ăn đến say sưa ngon lành.

Hắc nguyên bản tại Chân Võ Sơn, còn lo lắng cái này Nê Bình ngõ hẻm gia hỏa, sẽ chết vĩnh viễn lên vĩnh viễn, hoặc là biến thành không đáng giá nhắc tới phạm tục phụ tử, như vậy thần tiên mộ thù, tương lai liền sẽ báo rất không có tí sức lực nào. Hơn một năm nay đến, hắc Mã Khố Huyền, đi theo đời thứ hai sư phụ đi hướng Chân Võ Sơn tu hành, lên núi về sau xuất trần danh tiếng, không dám nói danh chấn một châu, Chân Võ Sơn xung quanh một bên lớn nhỏ mấy chục nước, ai chẳng biết rõ Chân Võ Sơn có cái hiếm có thiên tài, hoành không xuất thế ? Trên núi những cái này Bình gia lão tổ lão quái vật, ai dám ỷ vào cảnh giới cao bối phận cao liền liếc mắt nhìn hắc ?

Ngăn ngủi một năm phá ba cảnh, thế như chẻ tre, bây giờ đã là đệ ngũ cảnh trúc lữ cảnh đỉnh phong, hù chết người.

Chân Võ Sơn bên trên, cùng cảnh chi chiến, thật to nhỏ mười sáu trận đờ, hắc Mã Khố Huyền không một lần bại.

Chỉ tiếc lần này xuống núi trả thù, khoái ý ân cừu, miễn cưỡng có thể tính, nhưng là vẫn không thể phá vỡ ngũ cảnh bình cảnh, nhất cử bước lên trong ngũ cảnh, cho nên Mã Khổ Huyền tâm tình không tốt lắm, để vị kia cùng đi chính mình xuống núi sư phụ đi đầu về núi, hắn nói muốn trên giang hồ giải sầu một chút, tìm mấy cái luyện khí ba cảnh giang hồ tông sư luyện tay một chút, nhìn có thể hay không mượn đá ở núi khác công ngọc, thành công phá cảnh. Nhưng là dù là không cần Chân Võ Sơn ban thưởng, ban thưởng, cực thắng mà đến rất nhiều pháp bảo, Mã Khổ Huyền một mình đi khắp năm sáu tiểu quốc dưới núi giang hồ, sừng sốt không tìm được một cái danh xứng với thực tông sư, phần lớn là bốn cảnh ngũ cảnh võ phu, mua danh chuộc tiếng, căn bản chịu không nổi hắn mấy quyền.

Mã Khổ Huyền ăn thanh kia muối nước đậu nành, cười ha hả nói: "Trần Bình An, nhìn dáng vẻ của ngươi, là quyết tâm muốn đi thuần túy võ phu đường lối ? Kỳ thật cũng không quan trọng, vận khí tốt, lục cảnh võ phu liền có thể để chúng ta Đại Ly thấy vừa mắt, đến lúc đó vớt cái có chút thực quyền sa trường võ tướng đương đương, ngươi Trần Bình An cũng coi như quang tông diệu tổ."

Trần Bình An gợn gàng dứt khoát hỏi: "Ngươi tìm đến ta ? Vẫn là đi ngang qua ?"

Mã Khổ Huyền phảng phất nghe được một cái chuyện cười lớn, cười đến không ngậm miệng được, thật vất vả ngừng lại tiếng cười sau, đem còn sót lại đậu nành một cái ném vào trong miệng, giễu cợt nói: "Đi ngang qua mà thôi, ngươi Trần Bình An cũng quá đề cao bản thân. Ta đây, là bởi vì lúc trước nghe nói Thái Y Quốc có một vị bất thế ra kiếm thần, quy ẩn núi rừng ba mươi năm, người người đều nói hắn kiếm thuật thông thần, so trên núi thần tiên còn muốn lợi hại hơn, cái gì trong tay không có kiếm trong lòng có kiếm, thối phòng rất lợi hại, ta bỏ ra thật lớn khí lực mới tìm được hắn, kết quả hắn không muốn xuất thủ, nói là đã rời khỏi giang hồ, đem ta cho làm tức chết, tìm hắn hơn phân nửa tháng, nào có một câu đem ta đuổi đi đạo lý, nhưng là mặc kệ ta như thế nào xuất

thủ, hẳn chỉ là tránh lui không chiến, một mực trốn xa, dù là ta đuổi theo một quyền đâm chết hẳn, cũng đã mất đi ta tìm người so tài dự tính ban đầu, ta liền muốn cái biện pháp, đi trên giang hồ tìm tới con cháu của hẳn, dẫn theo hai cái đầu tìm kiếm vị này kiếm thần, cuối cùng nguyện ý cùng ta đánh một trận. Chỉ bất quá một tên dùng kiếm ngũ cảnh võ phu, như thế nào xứng đáng 'Kiếm thần' hai chữ, người nói có đúng hay không, Trần Bình An ?"

Mã Khổ Huyền tại Chân Võ Sơn bên trên, kỳ thật trầm mặc ít nói, cũng không phải như vậy thao thao bất tuyệt nhân vật, ngoại trừ chợt có sở ngộ, hoặc là phá cảnh tăng lên, liền ra cửa tìm người từng đôi chém giết, thời gian còn lại vẫn luôn đang bế quan khổ tu, trừ bỏ trên danh nghĩa người sư phụ kia không đề cập tới, Chân Võ Sơn bên trên chỉ là cho hẳn ăn quyền cùng truyền thụ Binh gia chân ý lão tổ, thì có hai cái, một vị là Chân Võ Sơn tông môn an bài, một vị là đối với Mã Khổ Huyền mắt xanh tăng theo cấp số cộng, chủ động hiện thân, đem Mã Khổ Huyền coi là nhà mình y bát kế thừa người.

Mã Khổ Huyền chính mình cũng không rõ ràng, vì sao ở cái này Nê Bình ngộ hẻm người đồng lứa trước mặt, liền thật muốn nói chuyện, đương nhiên nói xong lời muốn nói về sau, còn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm.

Tỉ như lại đánh một trận!

Mã Khổ Huyền từ leo núi về sau, liền lập xuống lời thề, cùng cảnh chi tranh, vô luận là cùng luyện khí sĩ vẫn là thuần túy võ phu, cần phải toàn thắng, không chút huyền niệm dưới ngũ cảnh là như thế, sắp đến trong ngũ cảnh cũng nên như thế, về sau bên trên ngũ cảnh càng phải như thế!

Cho nên quê quán thiếu niên Trần Bình An, chính là một cái nho nhỏ khúc mắc chỗ, Binh gia tu hành, cái này điểm tâm kết xa xa không tính là cái gì, nhưng là làm người buồn nôn a, Mã Khổ Huyền trong lòng đương nhiên không thoải mái, tại thần tiên tụ tập Chân Võ Sơn bên trên

đều có thể đại sát tứ phương, lúc trước vậy mà bại bởi một cái biết chút võ phu nát kỹ năng nhỏ người quê mùa ?

Trần Bình An hỏi: "Gặp mặt, có phải hay không muốn đánh một khung ?"

Mã Khổ Huyền xoa xoa tay, cười hắc hắc nói: "Không có việc gì, cho dù là lấy ba cảnh đối với ba cảnh, không khi dễ người Trần Bình An, đáng tiếc tại tình đồng hương phân thượng, ta vẫn là sẽ tận lực dừng tay, tranh thủ đừng không cẩn thận đánh chết người. Dù là người đêm nay đã thương tàn phế, sau này tuế nguyệt bên trong, chờ ta từng bước một trèo lên đỉnh bên trên ngũ cảnh, thần tiên mộ một trận chiến, liền đầy đủ để người vẫn lấy làm kiêu ngạo, chỉ bất quá ta ở chỗ này trước khuyên người một câu, người ở trong lòng đặc chí là được rồi, nếu như tiết ra ngoài, bị ta nghe được một điểm tin đồn gió nói, coi như không cùng người khách khí."

Mã Khổ Huyền cúi đầu nhìn lấy bên dưới một bên cái kia vẻ mặt tự nhiên người đồng lứa, trong lòng ầm ầm không vui, u a, còn học xong ra vẻ trấn định, xem ra lần này ra cửa đi xa, một đường đi đến cái này Thái Y Quốc, vẫn là có chỗ lịch luyện, Mã Khổ Huyền trên mặt y nguyên mang theo ý cười, nói với chính mình sau đó mấy quyền đem đánh ngã bên dưới, tiểu tử này cũng liền hiểu được trời cao đất rộng.

Mã Khổ Huyền vừa muốn đứng dậy nhảy xuống tường đầu, Trần Bình An đã nói rằng: "Đi bên ngoài đánh."

Ngồi xổm ở tường đầu Mã Khổ Huyền một cái ngửa ra sau, cứ như vậy biến mất bóng người, giống như là ngã xuống tại ngoài tường trên đường phố.

Trần Bình An nhìn quanh bốn phía, sau đó mũi chân điểm một cái, lướt lên tường đầu, nhìn thấy Mã Khổ Huyền chậm rãi đi đi tại không có một ai trên đường phố, hướng chính mình ngoắc ngón tay.

Làm Trần Bình An hai chân giẫm tại mặt đường bên trên, Mã Khố Huyền một tay phụ sau, một tay cào đầu, liếc mắt Trần Bình An sau lưng hộp kiếm, cười tùm tùm nói: "Người có thể tùy tiện sử dụng binh khí, không tính người chiếm tiện nghi."

Trần Bình An không nói hai lời, lấy Hám Sơn quyền sáu bước chạy cộc "Chậm rãi" tiến lên.

Nước sâu tất nhiên im ắng.

Võ nhân quyền ý cũng là như thế. Thần khí nội liễm, phản phác quy chân, quyền lý tức đạo lý.

Mã Khố Huyền mặc dù nhìn như lời nói ngả ngớn, một mực đem Trần Bình An xem như một cái ếch ngồi đáy giếng, nhưng là thật coi hăn tiềm hạ tâm lai, chính thức nghênh địch thời điểm, thiếu niên mặc áo đen khí thế hồn nhiên nhất biến, một tay nắm đấm dán tại phần bụng, một tay mở ra bàn tay thả lỏng phía sau, nắm đấm chi thủ, thói quen đầu ngón tay nhẹ nhàng dăm ở lòng bàn tay.

Song phương mười mấy bước chi cách.

"Chỉ có quyền ý không thể được, người quá chậm!"

Mã Khố Huyền đột nhiên bước ra một bước, để giày tẩm mặt đường chỗ, khê chấn động, kính đạo hướng xuống thăm thấu cực sâu, lại không có nửa điểm hướng xung quanh một bên lưu tán khắp nơi dấu hiệu, thiếu niên mặc áo đen thoáng qua liền đến đến Trần Bình An trước người, tay phải phủ đầu một quyền.

Trần Bình An lại là hai tay cùng lúc đưa ra, đầu nghiêng về, tay phải vượt ve Mã Khố Huyền nắm đấm phải đầu, một tay nắm chặt đối phương xảo trá nghiêng vẩy đấm móc, đồng thời thân thể nghiêng về phía trước,

lấy tay phải khuỷu tay vọt tới Mã Khố Huyền trước mặt.

Chưa từng nghĩ Mã Khố Huyền nâng lên đầu gối, đột nhiên bắn ra một chân, chặn Trần Bình An vọt tới trước xu thế, đồng thời thân thể ngửa ra sau, thuận thế kéo ra khoảng cách song phương, tránh thoát khuỷu tay kích, nhưng là ngay tại Mã Khố Huyền sắp bộc phát thốn kinh một khắc này, một cước này rắn rắn chắc chắc cho hắc đá ra lực đạo, chỉ sợ cũng thật sự là gan ruột đứt đoạn, hành tẩu giang hồ đoạn này thời gian, khiêu chiến tứ phương tông sư, cho dù là ngũ cảnh võ phu, một khi bị tột thế còn thẳng thuần túy võ phu Bình gia tu sĩ Mã Khố Huyền đánh trúng, vô luận là quyền đá vẫn là chân đá, cơ hồ đều muốn ọe ra mấy hai máu tươi.

Nhưng là Mã Khố Huyền lại không có thể được sính, phát hiện Trần Bình An tay phải đi đầu bắt hắc lại chân, lập tức liền đem hắc hoành ngã văng ra ngoài.

Mã Khố Huyền cả người trên không trung cấp tốc thay đổi tư thái, cuối cùng hai chân giẫm ở trên vách tường, thậm chí cứ như vậy thân thể cùng mặt đường ngang hàng, bảo trì một cái quỷ quyết tư thế, đi về phía trước đi, như giày đất bằng.

Trần Bình An cùng hắc "Sóng vai mà đi", cũng không truy kích, lấy song quyền nện hướng Mã Khố Huyền cái đầu kia.

Càng chưa hề dùng tới họ Thôi lão nhân tại trúc lâu truyền thụ cho mấy chiêu quyền pháp.

Lần đầu thăm dò, song phương cũng không biết rõ chân chính nội tình, cho nên lần thứ nhất xuất thủ càng nhiều vẫn là tự lực, càng nhiều vẫn là ước lượng đối thủ cân lượng, mà không phải đem hết toàn lực, vừa lên đến liền đánh cho thẳng thắn thoải mái, Trần Bình An cẩn thận như vậy cẩn thận, cũng không kỳ quái, nhưng Mã Khố Huyền tại Chân Võ Sơn thấy qua trên núi phong quang, cũng tại giang hồ lĩnh giáo qua võ đạo tông sư thực lực, vẫn là như thế bảo thủ, liền có chút ý tứ, rõ ràng, Mã

Khổ Huyền đối đãi một cái duy nhất thẳng nỗi chính mình Trần Bình An, ở sâu trong nội tâm, có khó nói lên lời kiêng kỵ.

Đến rồi!

Mặt tường bị Mã Khổ Huyền giẫm ra hai cái cái hố.

Thiếu niên mặc áo đen như một nhánh lẳng lệ mũi tên kích xạ mà tới, Trần Bình An một thanh chân khí chìm xuống đan thất, một cước vạch ra đường cong, hướng về sau nhẹ nhàng đi vòng quanh, sau đó đột nhiên phát lực, âm âm một tiếng, chân một bên mặt đường bụi đất tung bay, giày cỏ chạm đến mặt đất chỗ sâu, càn là gạch đá vỡ vụn.

Mã Khổ Huyền ra quyền như mưa to, Trần Bình An vừa đánh vừa lui, cứng đối cứng, quyền đối với quyền, Mã Khổ Huyền ra quyền vừa nhanh vừa mạnh, mà lại liên miên bất tuyệt, khí tức dính liền, một đường kéo dài phẳng phất không có phần cuối, dù là thân thể huyền không, hai chân không có điểm đặt chân, thế nhưng là Mã Khổ Huyền đồng dạng đánh ra vừa mãnh liệt đến cực điểm hùng hậu khí tượng.

Giữa hai người không trung âm âm rung động.

Tựa như có người tại giữa hai người điên cuồng nổi trống.

Trần Bình An bị thiếu niên mặc áo đen một cỗ tác khí đánh lùi mười mấy bước, đánh cho Trần Bình An cơ hồ liền muốn lưng tựa bên kia vách tường.

Thế nhưng là trong lúc vô hình chiếm địa lợi Trần Bình An, có thể không ngừng từ mặt đất mượn lực cùng tá lực, từng li từng tí, liền góp nhặt ra vi diệu ưu thế, này tiêu kia dài, chính là lúc này, tại cái này thứ hai hiệp vẫn giữ có thừa lực, để phòng bất trắc Trần Bình An, một cước dậm đại địa, như thế vẫn chưa đủ, lại là một cước đâm rễ mặt đất, căn bên dưới Mã Khổ Huyền một quyền sau, gấp bội còn lấy nhan sắc, một quyền âm

vang đánh trúng Mã Khổ Huyền gương mặt, đánh cho thiếu niên mặc áo đen bay tứ tung ra ngoài.

Nhưng là ngay tại Trần Bình An chuẩn bị đổi lấy một thanh mới khi đồng thời, bay tứ tung đi ra Mã Khổ Huyền một chân quét ngang mà tới, một thù trả một thù, cũng là trùng điệp quất tại Trần Bình An trên cổ.

Một cái bị Trần Bình An đánh cho bay tứ tung ra ngoài, thân hình điên đảo phương hướng, hai chân sờ mà, chỉ là thân hình vẫn là hướng về sau ngược lại trượt ra đi.

Một cái bị Mã Khổ Huyền bị đá cả người xoay tròn một vòng, hai đầu gối hơi ngồng xồm, đứng vững thân hình sau, lập tức lui về phía sau, giống như là yêu cầu điều chỉnh hô hấp.

Mã Khổ Huyền nhếch miệng mà cười, răng trắng dày đặc, đại khái rõ ràng Trần Bình An quyền pháp nặng nhẹ, ra quyền tốc độ cùng vận chuyển chân khí lộ trình, một cái trước cướp, nhanh đến giống như là dùng tới Đạo gia phù lục ở trong Thần Hành Phù.

Trần Bình An bị ép bày ra một cái có vẻ như phòng ngự quyền giá, Mã Khổ Huyền đồng tử hơi co lại, ngay tại song phương sắp đụng nhau thời điểm, Mã Khổ Huyền thân hình nhất chuyển, bước chân gấp rút chặt chẽ mà từng chút từng chút giảm ra, như con quay đồng dạng vây quanh Trần Bình An chuyển động, thân thể thủy chung nghiêng về phía sau, muốn ngã không ngã, cùng Trần Bình An kéo ra một tay nửa khoảng cách.

Trần Bình An cũng không tùy tiện đưa ra một quyền kia.

Tại quán ra một vòng tròn về sau, Mã Khổ Huyền đứng thẳng thân thể, lần nữa vây quanh Trần Bình An lóe lên du tẩu, hiếu kỳ hỏi: "Một quyền này, rất nguy hiểm a, nổi danh đầu thuyết pháp sao?"

Trần Bình An đương nhiên sẽ không mở miệng nói chuyện, nhẹ nhàng xô dịch bước chân, thủy chung cùng Mã Khổ Huyền mặt đối mặt, hai tay quyền giá vẫn như cũ, quyền ý chảy xuôi toàn thân, thể nội một luồng chân khí như hỏa long du tẩu.

Mã Khổ Huyền không có đợi đến đáp án, bước chân không ngừng, tiêu sái du đăng tại Trần Bình An phụ cận, đột nhiên phối hợp cười rộ lên, "Là ta ngu xuẩn, không trách người không trách người, nói đến buồn cười, ta lần này hành tẩu giang hồ, kiến thức đến rất nhiều cái gọi là hào hiệp tông sư, đối chiến thời điểm, đánh cho người tới ta đi, còn có vô số đồ dân ở bên một bên vỗ tay bảo hay, đánh cho cùng con gà con lẫn nhau mổ giống như, xuất thủ trước đó, còn luôn yêu thích ồn ào ăn ta một chiêu này, hoặc là chính là dân đen tự bộc chiêu thức tên, hận không thể đối thủ không biết rõ cái kia một kiếm hoặc là một quyền kia lai lịch cùng tinh túy."

Mã Khổ Huyền cười đến nheo cặp mắt lại, ý cười lười biếng.

Thế nhưng là nói xong chỉ phân thắng bại thiếu niên mặc áo đen, giờ phút này sát tâm chi trọng, đã không thua bởi thần tiên mộ chi chiến.

Mã Khổ Huyền đứng vững, hỏi: "Chúng ta tổng như thế giảng co không ra tay, cũng không phải chút chuyện, ta ba cảnh vậy mà đánh với người cái ngang tay, Trần Bình An, người có muốn hay không đánh cho càn có ý tứ một điểm ?"

Trần Bình An giật giật khóe miệng, "Người trực tiếp dùng ngũ cảnh, không tính người chiếm tiện nghi."

Trước đó Mã Khổ Huyền nói qua lời tương tự, hiện tại Trần Bình An cái này hủ nút, trực tiếp ném trả lại tâm cao khí ngạo Mã Khổ Huyền, quả thực liền so một quyền nện bên trong Mã Khổ Huyền đầu còn muốn đáng hận.

Mã Khổ Huyền ha ha cười.

Thiếu niên mặc áo đen khuôn mặt tươi cười rực rỡ, trong lòng giận dữ, một cái tay không ngừng nắm đấm lại buông ra, năm ngón tay ở giữa, có từng đầu tuyết trắng thiểm điện quanh quần dính liền, xì xì rung động.

Nguyên lai trước đó trận này ba cảnh chi chiến, Mã Khổ Huyền từ bỏ Binh gia luyện khí sĩ thân phận, cho nên đánh cho rất giang hồ khí, rất không cao rõ ràng.

Trần Bình An đúng là không có chút nào khiếp ý, ngược lại quyền ý tùy theo mãnh liệt kéo lên, như nước thủy triều nước tăng vọt.

Chỉ bất quá lần này đem cái kia thần nhân nổi trống thức cổ lão quyền giá, đổi lại phong mang tất lộ thiết kỵ đục trận thức.

Cuối cùng Trần Bình An nói một câu để Mã Khổ Huyền quyết tâm muốn đánh chết hẳn.

"Mã Khổ Huyền, tính ta van người, đánh nhau liền đánh nhau, đừng lải nhải cái không xong."

Mã Khổ Huyền hít thở sâu một hơi, đã không còn bất luận cái gì lười nhác vẻ mặt, ánh mắt yên tĩnh, tức không kiêu căng, cũng không hỉ nộ.

Mã Khổ Huyền sắc mặt bình tĩnh, đưa tay chỉ, "Có dám hay không tại ta vừa rồi đi ra vòng thứ hai ở trong, phân ra thắng bại ? Dẫn đầu rời khỏi vòng tròn người, tính thua."

Trần Bình An gật đầu một cái.

Mã Khổ Huyền không chút do dự mà một bước hướng về phía trước, đi vào cái kia vòng tròn địa giới.

Nê Bình ngô hẻm Trần Bình An, Hạnh Hoa ngô hẻm Mã Khổ Huyền.

Kỳ thật hai người lòng dạ biết rõ, Mã Khổ Huyền chẳng những muốn phân thắng bại, càng phải phân sinh tử.

Trần Bình An thì là không nguyện ý trốn tránh, hoặc là nói một khi sinh ra thoái ý, chính là chết. Mà lại đánh chết Mã Khổ Huyền loại này cảnh giới càng cao, giết người càng nhiều vương bát đản, Trần Bình An không lỗ tâm.

Tối nay tại nước khác tha hương gặp lại, là ngẫu nhiên.

Hai người trong lúc vô hình Đại Đạo chi tranh, sớm tại quê quán chính là tất nhiên.

Huống chi còn có Mã Khổ Huyền biết được, Trần Bình An còn chưa biết đến một cục bậc cha chú thù hận.

Bảo Bình Châu Thái Y Quốc, Yên Chi quận nội thành đầu này yên tĩnh trên đường phố.

Trần Bình An lấy thiết kỵ đục trận thức đối địch, dẫn đầu xuất thủ, trong tay áo Phương Thốn phù sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời có thể coi là chân chính sát chiêu, thần nhân nổi trống thức, đến một trận đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Ngũ cảnh Binh gia tu sĩ Mã Khổ Huyền, hai tay lòng bàn tay giữa ngón tay, đều là rất có sâu xa Chân Võ Sơn "Lôi đình" .

Chỉ Xích ở giữa, Phương Thốn chi địa.

Đều là hai vị thiếu niên dồi dào quyền ý cùng kinh người lôi điện.

Trận này cận thân chém giết.

Chỉ luận cảnh giới, một cái ba cảnh đỉnh phong thuần túy võ phu, một cái ngũ cảnh đỉnh phong luyện khí sĩ, nếu như dùng Mã Khổ Huyền lời nói nói, kỳ thật cũng coi là con gà con lẫn nhau mờ.

Nhưng là nếu như lại nhìn một phương võ đạo quyền ý, cùng một phương khác sớm thai nghén mà ra Bình gia hồn phách, đừng nói là dưới núi giang hồ, chính là đặt tại trên núi Tiên gia, đều là làm người nghe kinh hãi.

Mã Khổ Huyền trước đánh tan Trần Bình An còn chưa ngừng tụ ra quyền lý chân ý thiết kỵ đục trận thức.

Nhưng là Mã Khổ Huyền rất nhanh liền rần rần chắc chắn ăn đủ mười năm quyền thần nhân nổi trống thức, đánh cho thiếu niên mặc áo đen đầy mặt nổi lên màu vàng kim nhạt, không thể không lấy Chân Võ Sơn Bình gia bí thuật cường ép cắt đứt cái kia cổ quái quyền thế xuôi dòng thẳng xuống, sau đó Mã Khổ Huyền liền đánh cho Trần Bình An huyết thái dương chảy ra tơ máu, khuôn mặt Bàn Quang là bị điện giật ánh sáng Lôi Cầu liền đập hai lần, phần kia tư vị, như sấm mùa xuân vang vọng bên tai, như đại chùy đập trúng trước mặt. Chỉ là Trần Bình An tại Lạc Phách Sơn trúc lâu, ăn tận đau khổ, đối với cái này quen thuộc nhất bất quá!

Mã Khổ Huyền càng chiến càng mạnh, điên đại đồng dạng.

Hai vị đồng hương người người đồng lứa, thường thường là trao đổi quyền chân, thắng tới thắng lui, chỉ cầu một cái chữ nhanh, cùng truy cầu "Giết địch một ngàn tự thương hại tám trăm" cái kia hai trăm "Lợi nhuận", lấy hai cái thiếu niên phân biệt cứng cỏi cùng tàn nhẫn đều tới cực điểm tâm tính, đừng nói là hai trăm lừa đảo, chính là hai mươi, đều sẽ không bỏ qua.

Đến mức rõ ràng có thể một quyền cắn bên dưới đối phương năm đấm,

vẫn là khăng khăng lựa chọn người đánh ta một quyền trước đó, ta một quyền này đánh trước đến người!

Trần Bình An sớm đã ngũ tạng lục phủ chấn động không thôi, thất khiếu chảy máu.

Mã Khổ Huyền cũng là khí thế nhiễu loạn, đau nhức như tâm giao, trên tay Chân Võ Sơn lôi đình đã còn thừa không nhiều,

Nhưng là song phương ngược lại càng tâm thần trầm ổn.

Các vì mài đá, đá mài Đại Đạo.

Hai người một lần cuối cùng lấy thương thế trao đổi thương thế, là Trần Bình An tâm hữu linh tê, lấy tâm bổ thần hồn đứng cái cọc kiếm lô, lâm thời biến thành thế công, hai tay tháo gỡ ra đến, nhưng là một mạch tương liên, một tay hai ngón đâm bên trong Mã Khổ Huyền ấn đường, một tay hai ngón uốn lượn, gõ tại Mã Khổ Huyền tim.

Trần Bình An chính mình thì bị Mã Khổ Huyền song quyền một trước một sau nện ở ngực chỗ.

Hai người hoàn toàn đồng thời lão đảo lui lại, làm Mã Khổ Huyền giảm tại ngoài vòng tròn thời điểm, nuốt xuống một ngụm máu tươi, nhe răng cười nói: "Trần Bình An, lần này là người thua, hai ta một thắng một thua!"

Trần Bình An giữ im lặng, nhéo nhéo mũi chân, gắt gao tiếp cận Mã Khổ Huyền, giơ tay lên lưng chậm rãi lau trên mặt máu tươi, không dám có chút che lấp ánh mắt.

Liền ở đây lúc, trên tường thành, có người mỉm cười nói: "Rất tốt."

Mã Khổ Huyền thở dài, xoay người rời đi, quay đầu đưa tay điểm một

cái Trần Bình An, "Lần sau, thắng bại sinh tử sẽ cùng một chỗ phân ra."

Xoay người sang chỗ khác, thiếu niên mặc áo đen chậm rãi tiến lên, đầy mặt thống khổ, cắn chặt răng, tuyệt không để cho mình phát ra nửa điểm âm thanh.

Trần Bình An đứng tại nguyên chỗ, ngẩng đầu nhìn về phía cái kia thân ảnh quen thuộc.

Chân Võ Sơn Bình gia tu sĩ, mang theo Mã Khổ Huyền rời đi thần tiên mộ người.

Tại thần nhân nổi trống thức thứ mười năm quyền bị cưỡng ép cắt ngang về sau, Trần Bình An kỳ thật liền ý thức được người kia tồn tại, hoặc là nói là người kia cố ý để hắn biết rõ.

Cho nên Trần Bình An không có sử dụng hai thanh bản mệnh phi kiếm.

Người kia lấy tiếng lòng nói cho Trần Bình An, không cần lo lắng phân ra sinh tử, chỉ cần toàn lực đối chiến là được, hắn sẽ bảo đảm hai người chỉ phân ra thắng bại, mặc kệ là Trần Bình An có cơ hội giết chết Mã Khổ Huyền, vẫn là Mã Khổ Huyền sắp giết chết Trần Bình An, người kia đều sẽ cản trở.

Vị kia làm Sơ Đại thay Chân Võ Sơn đi hướng Ly Châu động thiên nam nhân, bước ra một bước, cùng đầu đến đầy mặt nước mắt Mã Khổ Huyền sóng vai mà đi, nam nhân quay đầu đối với Trần Bình An nói rằng: "Vi biểu áy náy cùng lòng biết ơn, ta đã giúp người giải quyết hết một tên trốn ở trong tối thích khách, nếu không người tiếng lòng buông lỏng, trong thời gian ngắn lại khó kéo căng lên, rất dễ dàng bị tên kia thích khách chui chỗ trống."

Trần Bình An gật đầu một cái.

Cái gọi là lòng biết ơn.

Là bởi vì người kia nhìn ra Trần Bình An giẫm ra vòng tròn một cước kia, kỳ thật cũng không chân chính chạm đến mặt đất, mà là lơ lửng không trung, chẳng qua là khi lúc Mã Khổ Huyền là nỗ lực hết đà, không thể nhìn ra chân tướng.

Về phần vì sao cẩn thận như vậy.

Bởi vì Trần Bình An căn bản không tin được cái kia Chân Võ Sơn Bình gia thần tiên.

Tề tiên sinh chỉ có một cái, A Lương cũng chỉ có một cái.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Tài tử giai nhân

Giữa hồ đài cao bên kia, lão thần tiên lại chiêu thần kỳ, lấy bốn tờ giấy vàng phù lục biến hóa ra bốn vị mỹ nhân, vòng mập yếm gầy, mỗi người mỗi vẻ, dung mạo khí độ, không thua lúc trước vị kia y phục rực rỡ nữ tử.

Sau đó để đã sớm chuẩn bị tòa nhà tạp dịch, chuyển Thượng Cổ đàn, đàn bàn, cờ đôn hộp cờ, cùng sách lớn án cùng rực rỡ muôn màu văn phòng tứ bảo.

Phạm phu tục tử, là củi mét đầu muối tương dấm trà, danh sĩ phong lưu, đương nhiên là cầm kỳ thư họa, mười ngón không dính dương Xuân Thủy, tay áo tay áo thanh phong.

Lão thần tiên chỉ chỉ nhả nhận ngôi tại bàn cờ trước nữ tử, ôm quyền cao giọng nói: "Yên Chi quận nội thành nhưng có cờ vây cao thủ ? Chỉ cần bên dưới thẳng nàng, giá trị thiên kim cờ đôn cùng hai hộp quân cờ, liền có thể lấy đi."

Nhà này trong nhà đồ vật, nhưng không có hàng tiện nghi rẻ tiền sắc.

Dám can đảm ngay trước một quận phú hào lấy ra đồ vật, đương nhiên tuyệt vật phi phạm.

Thái Y Quốc Yên Chi quận văn phong có phần thịnh, nóng lòng đánh cờ đánh cờ cao thủ, không thiếu người, rất nhanh liền có một vị áo xanh lão nhân đứng dậy, hướng đi giữa hồ đài cao, làm lão nhân lộ diện về sau, một chút cái tự cao tự đại đánh cờ vây tay thiện nghệ, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xuống, bởi vậy có thể thấy được, áo xanh lão nhân tất nhiên được công nhận Yên Chi quận cờ đàn đệ nhất nhân.

Lão thần tiên cùng áo xanh lão nhân lẫn nhau gật đầu thăm hỏi, người sau trực tiếp hướng đi cờ đôn trước ngòi xuống, đánh cờ trước đó, song phương yêu cầu đoán trước, lão nhân không biết là tự chịu thất phẩm đẳng cấp, vẫn là cùng đoạn ở giữa trường giả làm đầu, việc nhân đức không nhường ai mà nắm lên một cái bạch tử, giấy vàng biến thành đánh cờ nữ tử ý cười nhàn nhạt, xoay người về lên hai khóa hắc tử, kết quả là lão nhân đi đầu.

Âm thanh ủng hộ lập tức vang vọng hồ một bên.

Lão giả áo xanh xem như Thái Y Quốc có thể đếm được trên đầu ngón tay dịch Lâm Quốc tay, vốn là là Yên Chi quận bản thổ kiều ngạo, quần chúng vì hân lớn tiếng khen hay, cũng hợp tình hợp lý, người trong nhà đương nhiên giúp đỡ người trong nhà.

Sau đó lão thần tiên chỉ hướng ngòi ngay ngắn ở trước thư án hai vị nữ tử, chỉ vào tay phải một bên vị kia, "Nghe nói quận thủ đại nhân gần nhất tại lo lắng một chuyện, mới xây thành chùa miếu, còn thiếu một bức câu đối. Nàng viết xong về sau, dùng cùng không cần, quận thủ đại nhân một tay rực rỡ văn chương, hưởng dự triều chính, nhân quang độc đáo, đại khái có thể nhìn qua nội dung làm tiếp định đoạt."

Quận thủ đại nhân vuốt râu gật đầu mà cười, rụt rè mà lại vui mừng.

Lão thần tiên thấy lại hướng nhà thủy tạ bên trong ngòi tại Lưu quận thủ bên cạnh võ tướng, cười to nói: "Mã Tướng quân, là công huân cao sa trường hân tướng, từng là Thái Y Quốc biên quan trụ cột một trong, bách chiến mà trả, lão phu tuy là phương ngoại chi nhân, cũng là vô cùng kính nể, cố ý để cho nàng bêu xấu, là quân vẽ một bức tuyết lớn căng dây cung cầu!"

Võ tướng uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, tùy ý cười to nói: "Nếu là vẽ thật tốt, coi là thật có thể vẽ ra sa trường chi mệnh mông khí, lão thần tiên ra khỏi thành ngày, ta Mã mỗ người tự thân vì lão thần tiên

tiền đưa ba mươi dặm!"

Lão thần tiên ôm quyền đi đầu cảm ơn võ tướng, cuối cùng đi đến đàn đài trước đó, từ trong tay áo trượt ra một nén nhang, tại trống rỗng đồng thau lư hương bên trong chen vào, tự tay nhóm lửa, hương sương mù lượn lơ, tử khí quanh quẩn.

Đối với cái kia đánh đàn nữ tử gật đầu một cái, người sau nở nụ cười xinh đẹp, bắt đầu cúi đầu ấp ủ cảm xúc.

Làm du dương không linh tiếng đàn vang lên thời điểm, mấy trăm người nghe tâm thần tùy theo trở nên ung dung.

Man Hoang Viễn Cổ, Thánh Nhân tạo đàn, lấy chính thiên hạ âm. Bởi vì cái gọi là đàn lấy cấm chế âm tà, chính nhân tâm.

Bên trong hành lang, râu quai nón hán tử gặm lấy hạt dưa, chặc chặc nói: "Hoa văn thật nhiều a, chỉ là nguội nuốt, kém một chút ý tứ."

Hắn đối với cầm kỳ thư họa không có gì chú trọng, không hứng lắm, vẫn là càng muốn nhìn nữ tử múa kiếm, y phục rực rỡ mỹ nhân cùng áo trắng các thiếu nữ cái kia eo nhỏ mà xoay, cái kia như ẩn như hiện mờ hình, mới là hắn thích xem mỹ cảnh.

Thư sinh Lưu Cao Hoa cũng là cờ si, rất ngạc nhiên áo xanh lão nhân cùng vị nữ tử kia đánh cờ thế cục, chỉ hận chính mình là cái không có tiền đồ hoạn quan con cháu, không có cơ hội tận mắt đi giữa hồ đài cao nhìn một chút.

Đạo sĩ Trương Sơn Phong là thật gấp, trái các loại nhìn phải, Trần Bình An chính là không có xuất hiện, cũng không thể là thật rơi vào hầm cầu bên trong, liền không lo được cho người ta xem thường, cùng hai người thông báo một tiếng, liền đứng dậy tìm kiếm Trần Bình An.

Lão thần tiên ngồi yên mà đứng, nụ cười không màng danh lợi, lộ ra cao thâm mạt trắc, hắn đem cái kia hồ một bên cảnh tượng thu vào đáy mắt, biết mình cái này cái cộc mưu đồ, đã thành hơn phân nửa.

Trên đường nhỏ, Mã Khố Huyền lấy ra một cái bình sứ, đổ ra hai hạt ngân sắc đan dược, ném vào trong miệng sau, bất đắc dĩ nói: "Sư phụ, người rất âm hồn bất tán ai."

Xem ra lần này giang hồ du lịch, sư phụ ngay tại âm thâm theo dõi, cái này khiến Mã Khố Huyền rất là bất đắc dĩ, bên cạnh nam tử tính tình, hắn đại khái hiểu rõ, là thối hãm cầu bên trong tảng đá, vừa thú vị vừa cứng, nhận định sự tình, liền sẽ một con đường nhỏ đi đến đen. Mã Khố Huyền cũng không từng chột dạ cái gì, Chân Võ Sơn một vị truyền thụ Binh gia bí pháp, còn ban thưởng bên dưới pháp bảo trọng khí lão tổ, liền cùng Mã Khố Huyền giải thích qua tông môn quy củ, Chân Võ Sơn ngoại trừ Sơn chủ lệnh, còn lại đều không phải chân chính quy củ, nhưng là Chân Võ Sơn Tông chủ bế quan trăm năm, cho nên liền càng lỏng lẻo tùy ý.

Nam tử không nói một lời.

Lần này xuống núi, là hộ tống Mã Khố Huyền đi tìm Hải Triều thiết kỵ chủ soái phiên phúc, dính đến Mã Khố Huyền nãi nãi cái chết, mà Hải Triều thiết kỵ chỗ vương triều, vừa vặn cùng tử địch đại chiến một trận, song phương đánh cho long trời lở đất, một phương ngay cả trăm triệu kim thân thần linh đều vận dụng, một phương khác cũng xuất động một tôn trấn quốc địa ngưu, nguyên lai là thời đại thượng cổ, tiên nhân để mà trấn áp lớn khinh thủy vận nước một bên Thiết Ngưu. Hải Triều thiết kỵ tại trận này chiến sự bên trong, hao tổn nghiêm trọng, Mã Khố Huyền chui vào trong đó, trong vòng một đêm, ám sát ba vị trung tầng võ tướng, nghênh ngang rời đi.

Về sau Mã Khổ Huyền nói muốn xông xáo giang hồ, lấy giang hồ Ma Dao thạch đá mài thể phách, nam nhân không có cự tuyệt, nhưng vẫn vụng trộm theo đuôi, để phòng bất trắc.

Mã Khổ Huyền đưa tay xóa đi nước mắt, trùng điệp phun ra một ngụm trọc khí, hai tay ôm lấy cái ót, hỏi: "Nếu như, ta nói là nếu như a, Trần Bình An có cơ hội giết ta, sư phụ người có thể hay không ra tay giết hắn?"

Nam nhân rốt cục nói chuyện, "Ta không dám giết hắn, cũng không muốn giết hắn."

Không dám, là bởi vì đã từng có người đi hướng Đại Ly hoàng cung, để phi kiếm Bạch Ngọc Lâu tổn thất nặng nề, mà người kia, hiển nhiên cùng Trần Bình An quan hệ không tầm thường. Nếu như chỉ là như thế, theo thời gian trôi qua, vẫn sẽ có người rục rịch, nhưng là không nghĩ tới, Phi Thăng Chi Hậu bên trên ngũ cảnh kiếm tu, đã vậy còn quá nhanh liền trở về nhân gian một chuyến, tuy nói là cho Đạo tổ nhị đệ tử, vị kia "Thật vô địch" một quyền đánh về hạ thiên hạ, nhưng là nói câu khó nghe, dưới gầm trời ai mấy người, có tư cách trúng vào nói lão nhị dốc sức một quyền?

Không nghĩ, là bởi vì nam nhân đối với Trần Bình An ấn tượng không tệ, nếu như không phải tông môn quy củ cho phép, hắn cảm thấy sớm ngộ ra quyền pháp chân ý Nê Bình ngô hẻm thiếu niên, kỳ thật càng thích hợp làm chính mình đệ tử.

Chỉ là thu lấy Mã Khổ Huyền xem như đích truyền đệ tử, là Tông chủ tại cực kỳ trọng yếu trong lúc bế quan, phát ra một đạo tìm từ nghiêm khắc pháp chỉ, muốn Chân Võ Sơn trên dưới nghiêm túc đối phó, không thể xuất hiện mảy may chỗ sơ suất, bằng không hắn xuất quan thời khắc, chính là vấn trách thời điểm. Cho nên Chân Võ Sơn mới có thể điều động hắn đi Ly Châu động thiên, cùng Thần Cáo tông kim đồng ngọc nữ tranh đoạt Mã Khổ Huyền trong quá trình, nam nhân thủy chung nửa

bước không lùi, thậm chí có chút hùng hổ dọa người, lộ ra cực kỳ kiệt ngạo.

Bất quá nam nhân bị coi là Mã Khổ Huyền trên danh nghĩa sư phụ, kỳ thật đối với cũng không đúng, Phật gia có giảng kinh sư, khổ hành tăng, còn có truyền pháp tăng, hộ pháp tăng vân vân, mà hãn thân phận chân thật, là người hộ đạo, là Chân Võ Sơn đệ tử Mã Khổ Huyền Đại Đạo hành trình chăm sóc người. Về phần Mã Khổ Huyền con đường, cùng hãn có phải hay không nhất trí, không trọng yếu.

Nam nhân đột nhiên nói rằng: "Nhưng là người có thể giết Trần Bình An, điều kiện tiên quyết là người có thể làm được."

Cái này dĩ nhiên không phải nam nhân tại giật dây lòng người, mà là tại trần thuật một sự thật.

Mã Khổ Huyền cười nhạo nói: "Làm đến ? Ta làm sao lại không làm được! Một cái Chỉ Xích vật, bên trong pháp bảo có bao nhiêu, người khác không rõ ràng, sư phụ người còn không rõ ràng lắm ?"

Nam nhân cười nói: "Người có, người khác liền không có ?"

Mã Khổ Huyền nhếch miệng, đầy mặt khinh thường, "Coi như hãn cũng có, có thể cùng ta so ? Một bộ Chân Võ Sơn tổ truyền kim thân tiên thuật lại không xách, chỉ nói trong cơ thể ta cái kia hai tôn anh linh tọa trấn thần hồn, chính là sát lực lớn nhất kiếm tu, chỉ cần chưa từng bước lên trong ngũ cảnh, mặc hãn phi kiếm đâm ta trăm ngàn lần, có thể thương ta mấy may ?"

Nam nhân hỏi: "Vậy sao người không cần, nhất định phải cho người ta đánh cho thảm như vậy ?"

"Trận này đánh nhau, so với Chân Võ Sơn bên trên cái chủng loại kia tiểu đả tiểu nháo, có ý tứ nhiều lắm, ta chỗ nào bỏ được ý vào cầu thí

pháp bảo, để gia hoả kia thua chết không nhắm mắt. Cái này không đối ta tính tình, ta cũng không muốn ý khi dễ như vậy hửn Trần Bình An. Cho nên ta muốn tại hửn tự cho là mạnh nhất địa phương, triệt triệt để để đánh bại hửn. Hửn không phải thuần túy võ phu à, có được thể phách bên trên tiên thiên ưu thế à, ta cũng chỉ lấy Binh gia rèn luyện mà thành nhục thân, cùng hửn cứng đối cứng, sư phụ, người thật coi ta họa địa vi lao, là không biết rõ Trần Bình An một quyền kia cổ quái ?"

Mã Khổ Huyền cười nói, "Ta biết rõ, nếu không sớm nhất một lần kia, cũng sẽ không cố ý lách qua Trần Bình An, tránh né mũi nhọn. Nhưng là nghĩ lại, ba cảnh võ phu, ta đều muốn vòng qua, về sau lục cảnh, cửu cảnh Sơn Điên cảnh đại tông sư, thậm chí là Tổng Trường Kính chi lưu chỉ cảnh tông sư, ta dù là chiếm cảnh giới ưu thế, có phải hay không cũng phải quẩn khê quẩn ?"

Nam nhân hỏi: "Như vậy đáp án của người là cái gì ?"

Mã Khổ Huyền quay đầu nhìn lại, sư đồ hai người đi ra ngoài rất xa, lập tức liền muốn đến thành môn khẩu, sớm đã không nhìn thấy lưng hộp thiếu niên bóng người, Mã Khổ Huyền thu tầm mắt lại, ánh mắt kiên nghị, "Tương lai giao đấu những người khác, có thể nhìn tình huống, quyết định phải chăng vòng qua bọn hửn tối cường thủ, chỉ cần ta cuối cùng thắng thế là được. Nhưng là gia hoả kia, không được! Ta chính là muốn lấy ngũ cảnh luyện khí sĩ thể phách, cùng ba cảnh võ phu thể phách, hung hăng đánh nhau một trận!"

Nam nhân từ chối cho ý kiến.

Mã Khổ Huyền nhíu mày hỏi: "Trần Bình An ba cảnh thể phách, vì sao bền bỉ như vậy ? Ta mặc dù rèn luyện thể phách một chuyện, làm được không tốt, càng nhiều công phu vẫn là dừng tại thu hút Chân Võ Sơn tổ tông anh linh một chuyện bên trên, nhưng là ta cái gọi là không tốt, chỉ là tương đối chính mình mà nói, Trần Bình An là thế nào có như thế không giảng đạo lý thể phách ?"

Nam nhân lắc đầu nói: "Đều có cơ duyên, dưới gầm trời chuyện tốt, không có khả năng bị người Mã Khố Huyền một người chiếm hết."

Mã Khố Huyền cười nhạo nói: "Chỉ cần ta tầm mắt đi tới, sự tình tốt đồ tốt, liền nên là ta Mã Khố Huyền một người độc chiếm!"

Nam nhân cười trừ.

Rất nhiều đạo lý không nói, không phải Mã Khố Huyền làm được đúng. Rất nhiều khích lệ không nói, cũng không phải Mã Khố Huyền làm không tốt.

Người hộ đạo, chỉ cần cam đoan chính mình hộ tống người dưới chân Đại Đạo, đi được cao hơn càng xa, tuyệt đối không thể nửa đường chết yếu.

Mà Mã Khố Huyền, nhất định sẽ đi rất cao rất xa.

Về phần đến cùng có thể đi tới một bước nào, có thể cùng trong lịch sử người nào sóng vai mà đứng, bây giờ Bảo Bình Châu rất nhiều phía sau màn đại nhân vật, kỳ thật đều tại rửa mắt mà đợi.

Đi tới đi tới, thiếu niên mặc áo đen đưa tay một tay che phần bụng, một tay đỡ lấy gương mặt, hùng hùng hổ hổ nói: "Mẹ nó thật đau!"

—— ———

Trần Bình An cưỡng đề một hơi, không để cho mình tinh thần khí nồng rộng đi xuống, sau đó tại tìm kiếm khắp nơi cái kia cái gọi là thích khách, trên đường phố cũng không cổ thi thể kia tung tích, đành phải lướt lên tường đầu, gập cong mà chạy, bỗng nhiên dừng lại bước chân, hướng xuống bay xuống mà đi, ngay tại hân cùng Mã Khố Huyền giằng co tường đầu phía dưới, có mở ra tro tàn, bên trong an an tĩnh tĩnh đặt

một cái nhỏ trắng bát, cùng một đoạn nhỏ than cốt giống như cây mun, Trần Bình An không có tới gần, đứng tại nguyên chỗ chăm chú nhìn lại, tiểu xảo trắng bát bên ngoài vẽ có ngũ nhạc thật hình cầu, cây mun cái này nhìn không ra mảnh khoe.

Tên này thích khách hẳn là bị vị kia Bình gia tu sĩ trong nháy mắt chém giết, sau đó bị Chân Võ Sơn bí pháp thiêu thành tro tàn, chỉ là cái kia nam nhân cố ý lưu lại thích khách tùy thân trân tàng hai kiện bảo bối, không có cùng nhau tiêu hủy, chẳng lẽ lại đây chính là hãn biểu đạt ý này phương thức ? Trần Bình An do dự một chút, vẫn là đi qua ngòi xồm xuống, cầm lấy cái kia đoạn bất quá hơn thước dài cây mun, vô cùng có phân lượng, lại có nặng tám, chín cân, lấy thêm lên nhỏ trắng bát, ngón tay vặn chuyển chén nhỏ, cẩn thận nhìn chăm chú, trắng bát vẽ ra năm tòa núi ngọn núi, nhìn danh tự, nếu như Trần Bình An không có nhớ lầm, hẳn là Cổ Du Quốc Ngũ Nhạc Đồ.

Thích khách thân phận, Trần Bình An kỳ thật không khó suy đoán, hơn phân nửa là cổ trạch Sở thị thư sinh tử hạ, người kia trong lời nói, chính là Cổ Du Quốc hoàng đế đều phải cùng hãn bình khởi bình tọa, trước khi chết thân thể lại hóa thành gỗ mục, rõ ràng là dùng chết thay chi pháp, càng quăng xuống ngoan thoại, muốn tìm hãn Trần Bình An phiền phức, về sau Thành Quỷ Dương Hoảng trò chuyện lên thê tử con mái Du Mộc Tâm một chuyện, cái này rất đơn giản rõ, Sở thị thư sinh Đại Đạo căn bản, một là một đoạn cổ du chỗ hóa thân thân thể, hai là cổ trạch nữ quỷ con mái Du Mộc Tâm, cho nên cái kia thụ yêu tinh mị dùng "Liên tiếp" hai chữ.

Nếu là cừu gia tử địch di vật, Trần Bình An cầm được yên tâm thoải mái, không chỉ như thế, còn có chút oán trách tên này thích khách vốn liếng, cũng quá mỏng chút, làm sao liền mấy chục khóa Tuyết Hoa tiền đều không mang theo ở trên người ?

Trần Bình An đem nhẹ nhàng linh hoạt chén nhỏ cùng nặng nề cây mun cùng nhau thu nhập Phương Thốn vật bên trong, thật sự là đi không được

đường, tập tễnh đi ra mười mấy bước, đi vào một gốc tường một bên tráng kiện cây hạnh bên dưới, lưng tựa vách tường, chậm rãi ngồi xuống, từ phi kiếm Thập Ngũ ở trong lấy ra một cái sạch sẽ quần áo, cẩn thận lau vết máu.

Cũng không thể cùng người đi nói lời nhà xí, sau đó chạy lúc trở về máu me khắp người, không nói râu quai nón hán tử cùng tuổi trẻ đạo sĩ sẽ nghi ngờ, chỉ sợ toàn bộ hành lang đều muốn ồn ào, hôm nay như thế cái náo nhiệt thời gian, Trần Bình An không hy vọng chính mình trở thành tiêu điểm, càng không nguyện ý bởi vậy cho Lưu Cao Hoa gây phiền toái.

Trần Bình An có thể chịu được cực khổ gánh đau, nhưng không có nghĩa là phần này tư vị dễ chịu, cùng Mã Khổ Huyền tại vòng tròn bên trong liều chết một trận chiến, Trần Bình An nội tạng thụ thương không nhẹ, hiện tại cũng chỉ muốn ngồi như vậy, cái gì đều không cần suy nghĩ nhiều, giữa hồ đài cao bên kia, còn chưa hạ màn, âm thanh ủng hộ không ngừng, tầm mắt bị một đầu hành lang cùng chen chúc quần chúng che chắn, Trần Bình An tại nhìn bên này không đến cái gì, liền đành phải ngẩng đầu ngăm nhìn.

Bên cạnh hắc cái này khóa lão cây hạnh, quan lớn nhánh mậ, hạnh hoa thịnh phóng, chiếm hết gió xuân.

Người với người, quá không giống nhau.

Đồng dạng là tiểu trấn xuất thân, Mã Khổ Huyền không quan tâm sự tình, sẽ phá lệ không quan tâm, tỉ như người khác mắng hắc là kẻ ngu, giẫm bẩn giày của hắc, nhưng là tại hắc quan tâm sự tình bên trên, Mã Khổ Huyền không thể gặp người khác tốt hơn hắc nửa điểm.

Lưu Tiện Dương sẽ ở Trần Bình An làm được tốt hơn hắc sự tình bên trên, trực tiếp lựa chọn từ bỏ, tỉ như làm trúc cung, gài bẫy tử vân vân.

Nê Bình ngô hẻm con sên Cỗ Sán, thì ước gì Trần Bình An làm được càng tốt hơn, như vậy hẳn Cỗ Sán cũng chỉ yêu cầu đi theo cái mông sau đầu dính hết.

Đương nhiên, những này ngoại trừ trời sinh tính tình bên ngoài, cũng cùng xa gần thân sơ có quan hệ.

Trần Bình An hái xuống Đường Kiếm Hồ Lô, rót miệng rượu mạnh, cái này khiến thể nội khí phủ thiêu đốt cảm giác, càng tuyết thượng gia sương, nhưng là thể sự chính là như thể kỳ quái, rõ ràng đau đến không được, nghe rằng trợn mắt Trần Bình An, ngược lại càng nghĩ uống rượu, không còn uống từng ngụm lớn rượu, liền ngụm nhỏ ngụm nhỏ uống vào, xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch túi quý, hẻm rượu đều là nhân gian mỹ thực, huống chi Trần Bình An hồ lô rượu bên trong rượu trắng, vị đạo vốn là rất tốt.

Hôm nay đường nhỏ một trận chiến, biệt khuất có không ít, thống khoái càng nhiều.

Mặc dù Mã Khố Huyền lần này vẫn là khinh thường, hai người mới miễn cưỡng đánh cái ngang tay, nhưng là Trần Bình An đối với thắng bại, luôn luôn nhìn không nặng, tựa như A Lương nói, ngàn vạn đừng chết, muốn trước còn sống, mới có thể hảo hảo còn sống. Trần Bình An cảm thấy A Lương câu nói này, thật sự là lời nói cầu thả để ý không cầu thả.

Thế là Trần Bình An nhắc lên hồ lô rượu, giơ lên cao cao, cao hơn đỉnh đầu, lung lay, sau đó sừng sốt một chút, vẻ mặt cầu xin, hậm hực thu hồi bầu rượu, đến mức một chút cái sắp thốt ra lời nói hùng hồn, đều nuốt về bụng.

Nguyên lai là rượu không có.

Trần Bình An cúi đầu tại bên hông đường rượu ngon hồ lô, đột nhiên nhớ lại một chuyện, cùng phi kiếm Thập Ngũ tâm ý tương thông, rất người

nhanh nhen bên trong liền thêm ra một cái thêu hoa cái túi, mở ra sau khi, bên trong có ba khối hoa đào bánh ngọt, Trần Bình An cúi đầu hít hà, nửa điểm không có hỏng, Phương Thốn vật thật sự là thần kỳ, qua lâu như vậy, bánh ngọt vẫn là cùng Lạc Phách Sơn tiếp nhận cũng không kém nhiều lắm mới mẻ.

Trần Bình An một tay nâng cái túi, một tay vơ lên một khối bánh ngọt, để vào trong miệng, tinh tế nhấm nuốt, đầu dựa vào vách tường, ngửa đầu nhìn về phía khắp cây hạnh hoa.

Ném qua một cả khối bánh ngọt, liền không nỡ lại ăn, cẩn thận gói kỹ thêu túi.

Trần Bình An ý cười đầy mặt, nghĩ thầm nhà mình cửa hàng hoa đào bánh ngọt, chính là ăn ngon!

Hắn cái thứ nhất ý nghĩ, chính là nếu muốn để Ninh cô nương ném thử xem, tưởng tượng thấy lần sau gặp mặt tràng cảnh, Trần Bình An phối hợp cười ngây ngô a trong chốc lát, đột nhiên cho mình một cái tát, "Người ngốc a."

Không có Ngụy Bách tử mĩ phối hợp thùng thuốc có thể ngâm, ngay sau đó Trần Bình An thân thể khỏi hẳn tốc độ, quả thực chính là ngự kiếm cùng đi bộ chênh lệch, bất quá nghỉ ngơi một lát sau, bình thường hành tẩu không có bất kỳ cái gì chương ngại, ngay tại Trần Bình An chuẩn bị đứng dậy trở về hành lang chỗ ngồi thời điểm, nơi xa một hồi thật lửa thừa tiếng bước chân vang lên, một sâu một cạn, hơn phân nửa là nam nữ.

Trần Bình An suy nghĩ một chút, liền lựa chọn tiếp tục ngồi tại chân tường cây, có cây hạnh che lấp, chỉ cần đợi đến sau khi bọn hắn rời đi lại cử động thân không muộn.

Nhưng là để Trần Bình An trợn mắt hốc mồm sự tình phát sinh, nam nữ hai người, tựa hồ nam tử không phải Thái Y Quốc người, song phương lợi dụng Bảo Bình Châu lời tốt đối thoại, đến tia sáng mờ tối cây hạnh phụ cận, liền bắt đầu ôm nhau, nam nữ đập thô khí, nữ tử mềm mại từ chối nhả nhận, muốn cự vẫn còn ngênh, nam tử ngược lại là cái da mặt dày, đối nữ tử gương mặt dừng lại điên cuồng gặm, đoán chừng hai cánh tay cũng không có an phận thủ thường.

Trần Bình An có chút đứng ngồi không yên, cái này làm sao xử lý ? Lên tiếng nhắc nhở một chút cái kia đối với dã uyên ương ? Vẫn là ngóng trông bọn hắn thấy tốt thì lấy, không sai biệt lắm liền rời đi nơi này ?

Loại này náo nhiệt vẫn là đừng tiếp cận, vạn nhất bị người phát giác, liền thật sự là trong đống quần rơi bùn vàng, không phải cứt cũng là phân.

Trần Bình An làm sơ do dự, vẫn là quyết định đứng dậy, tăng hăng một cái.

Cây hạnh cái kia một bên cô gái trẻ tuổi hét lên một tiếng, sau đó núp ở phía sau nam tử.

Nam nhân sỏi bước vòng qua cây hạnh, trừng lớn con mắt, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt mơ hồ Trần Bình An, vừa nhìn là đối thủ tử không cao, thanh thanh thiếu niên gầy teo lang, lập tức dừng khí mười phần, "Đừng sợ a, loại này ngấp nghé người sắc đẹp hái hoa tặc, chính là hắn đánh chết ta, ta cũng sẽ không bỏ người đi xa, tóm lại hắn nếu muốn chiếm tiện nghi của người, liền từ thi thể của ta bên trên nhảy tới!"

Nữ tử lã chã chực khóc, không biết là sợ hãi, vẫn là cảm động, đầu vai rúc vào nam tử rộng lớn ấm áp trên lưng, si tình nỉ non nói: "Liều Lang, người thật tốt."

Trần Bình An cứ thế ngay tại chỗ, chưa nói tới tức giận, chẳng qua là

cảm thấy dở khóc dở cười, nghĩ thầm các người hai giờ sau đó cũng bị cái đuôi trâu nện qua à?

Cứ như vậy giăng co không xuống cũng không phải vấn đề, Trần Bình An liền tìm cái cớ, ra vẻ ngượng ngùng nói: "Công tử, tiểu thư, các người khả năng hiểu lầm, ta so với các người tới trước nơi này, bởi vì lần thứ nhất tiến vào tòa nhà, không biết rõ nhà xí ở nơi nào, đành phải. . ."

Chưa từng nghĩ cái kia nam tử quát to một tiếng, "Đồ dê xồm, hái hoa tặc, còn không đem dây lưng quần buộc lên, người này là muốn làm cái gì, có buồn nôn hay không, thế gian lại có người này các loại sắc mê tâm khiêu hạng người!"

Cùng lúc đó, hắc vẫn không quên an ủi sau lưng hoa dung thất sắc nữ tử, "Lưu cô nương, trốn ở đằng sau ta chính là, chớ bị loại người này ô uế con mắt."

Cuối cùng nam nhân vụng trộm hương Trần Bình An nháy mắt ra hiệu, thật đặc ý vẻ mặt, một mặt cần ăn đòn biểu lộ, giống như viết đầy "Lão tử hôm nay liền muốn đến một lần anh hùng cứu mỹ, vừa vặn rèn sắt khi còn nóng, cầm xuống cái này tiểu nương môn, có gan người tiểu tử đến đánh ta à!"

Trần Bình An nhìn lấy hắc.

Rất anh tuấn một tuổi trẻ nam nhân, dáng người thon dài, mặt như ngọc, điển hình nho nhã yếu ớt thư sinh. Khó trách râu quai nón hán tử thường thường nhắc tới, người đọc sách không có mấy cái thứ tốt, dưới gầm trời đại gia khuê tú cùng tiểu gia bích ngọc, cũng không có mấy cái là không mắt mù, vậy mà không nhìn trúng hắc Tử mỗi người, ngược lại từng cái ưa thích những cái kia ma bệnh giống như thư sinh.

Sau đó Trần Bình An liền vừa sai bước ra, trong nháy mắt đi đến cái kia thư sinh trước mặt, một bàn tay đập tới đi, đánh cho hoành ngã xuống

đất, thẳng tắp ngất đi.

Cô gái trẻ tuổi đứng tại nguyên chỗ, há to mồm, ánh mắt ngốc trệ, nếu muốn thét lên, lại không dám, đau khổ kiềm chế, e sợ cho cái này xuất thủ hành hung kẻ xấu, ngay cả mình cùng nhau giết, đến lúc đó mình cùng mới vừa quen không bao lâu mến yêu Liễu Lang, chẳng phải là thật thành một đôi bỏ mạng uyên ương ? Thế nhưng là tài tử giai nhân trên sách, không đều là hần là cha mẹ phản đối, đủ loại long đong, thoải mái chập trùng, nhưng cuối cùng tất nhiên là khổ tận cam lai, lương nhân mỹ quyến sao? Không có quyến sách kia bên trên viết thư sinh giai nhân sẽ cho phi người đánh chết tươi a.

Trần Bình An sai bước rời đi, điên điên phía sau hộp kiếm, cũng không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 225: Đường ban đêm

Trần Bình An trở lại hành lang chưa ngồi được bao lâu, không thấy được Trương Sơn Phong, râu quai nón hán tử là cái thích nói giỡn lời nói, liền nói rằng sĩ cùng một vị tuổi trẻ giai nhân đối đầu mắt, Dạ Du đi. Lưu Cao Hoa đi theo mù ồn ào, Trần Bình An đương nhiên không tin, bất quá giờ phút này nhìn lấy quận thủ con trai trưởng khuôn mặt, Trần Bình An ánh mắt có chút cổ quái, nghĩ thầm dưới gầm trời không có trùng hợp như vậy sự tình a, do dự một chút, hỏi: "Người có hay không đã hôn phối tử muội?"

Lưu Cao Hoa một đầu sương mù, "Không có a, tử muội các một người, bây giờ ta không có cưới vợ, các nàng không có lấy chồng, tất cả trong nhà ăn uống miễn phí lấy, cha ta cả ngày oán trách chúng ta là một đám giá áo túi cơm, bỗng lộc đều cho chúng ta ba giày xéo, nhất là chuẩn bị đồ cưới sính lễ, làm hại hấn rất nhiều năm không có mua án đầu thanh cung cấp."

Trần Bình An thở phào nhẹ nhõm, không có cưới gả liền tốt, nếu không cái kia tướng mạo cùng Lưu Cao Hoa giống nhau đến mấy phần nữ tử, nếu thật là Lưu Cao Hoa tử muội, như vậy nàng một nhánh hồng hạnh xuất tường đi, nói cùng không nói, Trần Bình An đều rất khó xử.

Đình giữa hồ đài cao bên kia rất nhanh liền hạ màn kết thúc, tiếng vỗ tay như sấm động, Lưu quận thủ cùng Mã Tướng quân không có ý vào quan thân, tự mình đi ra nhà thủy tạ, đi hướng đài cao cùng lão thần tiên hỏi han ân cần, lão thần tiên đối đáp vừa vặn, một văn một võ hai vị quan phụ mẫu, đều cảm thấy như mộc xuân gió, trong lúc đó còn có một cái sĩ tộc đệ tử bộ dáng người trẻ tuổi, chết sống muốn cùng lão thần tiên bái sư học nghệ, kết quả rất nhanh liền bị trong nhà đầu quân sự tạp dịch kéo đi.

Đạo sĩ Trương Sơn Phong so Trần Bình An muện trở về mấy bước, nhìn thấy Trần Bình An liền bình an ngồi tại nguyên chỗ, như trút được gánh nặng, trò đùa nói: "Ta còn tưởng rằng người ngã xuống hố phân bên trong."

Trần Bình An không muốn tiết lộ đường nhỏ một trận chiến, thấp giọng nói: "Không có tìm được hãm cầu, lại không có ý tứ đến hỏi trong nhà quản sự, liền nghĩ vụng trộm tìm yên lặng chỗ ngồi, kết quả tìm thật lâu, trở về thời điểm gặp hành lang nhiều người, không có ý tứ chui vào, ngay tại bên ngoài đợi trong chốc lát."

Râu quai nón hán tử ranh mãnh hỏi: "Hung hăng hướng chỗ tối tìm chui, liền không có thấy chút khanh khanh ta ta hình ảnh ? Ta nhưng nói cho người, cái này Thái Y Quốc nhất là Yên Chi quận, thư sinh mỹ nhân nhiều nhất, trong lúc rảnh rỗi, liền đều thích xem chút điểm tục sách cấm, đã thấy nhiều, cũng không cứ dựa theo trên sách viết con đường. .
."

Hán tử nói đến đây, Lưu Cao Hoa buồn cười, dùng sức gật đầu nói: "Tựa như nhà ta cái kia tiểu nha đầu, mười ba tuổi mà thôi, cũng bởi vì nhìn lén mấy quyển khói liễu thư, cũng là không phải nhìn nam nữ tình yêu, tính tình đã vậy, từ nhỏ đã hướng tới giang hồ hiệp nghĩa, tổng la hét Yên Chi quận nam tử đều là nường môn, không lạnh lẽ, nàng chỉ học trên sách những cái kia chuồn êm ra tú lâu, đỡ cái thang leo tường thủ đoạn, cũng may nàng khôn khéo, ta mẫu thân so với nàng tinh ranh hơn rõ ràng, tiểu nha đầu phiến tử liền không có một lần là đắc thủ."

Râu quai nón hán tử hai mắt tỏa sáng, vỗ ngực nói: "Hướng tới giang hồ tốt, Từ mỗi người chứa một bụng giang hồ nước, tùy tiện xách ra một hai cái cổ sự, đều là dưới gầm trời tốt nhất đồ nhắm!"

Lưu Cao Hoa xem thường nói: "Đừng a, muội muội ta số tuổi còn nhỏ, Từ đại hiệp, thế nào hai anh em giao tình thì giao tình, chỉ trong giang hồ đàm, lại nói, thành em rể ta, người bối phận không lỗ ?"

Hán tử cười tủm tỉm nói: "Người còn không có người tử tử ?"

Lưu Cao Hoa không dám nhiều lời cái gì, tựa hồ có khó ngôn chi ẩn.

Trần Bình An muốn nói lại thôi.

Râu quai nón Hán tử cười ha ha, một bàn tay đập vào Lưu Cao Hoa trên bờ vai, "Nhìn đem người bị hù, ta Tử tử người xông xáo giang hồ nhiều năm như vậy, hồng nhan tri kỷ một đôi tay đều đếm không hết, đối với tú lâu khuê các bên trong nữ tử, cho tới bây giờ không có hứng thú!"

Buổi tiệc tán đi, tại trong dòng người đi ra tòa nhà, ba người trở về nhà trọ, Lưu Cao Hoa bị phụ thân phái người bắt đi xã giao quan hệ, mặc dù nhi tử không nên thân, chế nghệ không tinh, trên cơ bản gây mất họa lộ tiền đồ, nhưng đến ngọn nguồn là con trai độc nhất trong nhà, Lưu quân thủ hay là hi vọng Lưu Cao Hoa tương lai có thể chống lên bề ngoài, lẫn vào đừng quá khó coi.

Trên đường trở về, bởi vì tới tay hai kiện đồ vật, Trần Bình An liền cùng Tử Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong hỏi thăm pháp bảo một chuyện.

Muốn trách thì trách Trần Bình An trước kia gặp gỡ người, quá không giang hồ, A Lương bên hông liền tùy tiện đeo đem trúc đao, về phần thiếu niên Thôi Sầm ngẫu nhiên trò chuyện lên cảnh giới cùng pháp bảo, khẩu khí lớn đến dọa người, giống như bên trên ngũ cảnh cùng trong ngũ cảnh luyện khí sĩ, cùng bọn hắn mang theo pháp bảo, đều là trẻ con chơi bòn nhão, không đáng giá nhắc tới. Trong trúc lâu chân trần lão nhân, càng gợn gàng dứt khoát, nói ta thế hệ võ phu, nếu là ý vào vật ngoài thân, mới có thể hành tẩu thiên hạ, còn không bằng chờ tại trong nhà bên dưới mà làm việc, làm cái anh nông dân tốt.

Trần Bình An cũng rất bất đắc dĩ.

Cũng may đi qua Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong giới thiệu, mới đại khái hiểu rõ "Pháp bảo" phân chia, nguyên lai đồng dạng đẳng cấp thâm nghiêm, không thể so với quan trường phẩm trật kém bao nhiêu. "Pháp bảo", là một cái rất không rõ ràng thuyết pháp, tận dưới đáy bên dưới đồ vật, là tượng khí, chỉ có thể coi là rèn đúc tinh lương tử vật, thối tóc tóc đứt, chém sắt như chém bùn những này giang hồ thuyết pháp, phần lớn là hình dung phạm vi này bình khí, cùng trên núi Tiên gia tượng trưng ban cho nhập môn đệ tử đồ vật, thường thường là bán bề ngoài không sai tượng khí, tựa như đạo sĩ Trương Sơn Phong cái kia đem kiếm gỗ đào.

Đương nhiên nếu như là Long Hồ Sơn Thiên Sư phủ ban cho xuống núi thiên sư kiếm gỗ đào, coi như xa hoàn toàn không chỉ như thế.

Tượng khí lại hướng lên là trọng khí, giang hồ tông sư thần binh lợi khí, phần lớn lệ thuộc loại này, chất liệu hiếm có, đồng dạng luyện khí sĩ, nhất là lục bình không rẻ, không có sư môn truyền thừa dã tu tán tiên, bị coi là Đại Đạo thường dân thuần túy võ phu, trên con đường tu hành sườn núi người, vận khí tốt, thì có một hai kiện "Trọng khí", đúng là không dễ, giống đạo sĩ Trương Sơn Phong, liền đối với trọng khí tha thiết ước mơ, chờ mong lấy về sau có thể có được một cái tiện tay pháp kiếm.

Râu quai nón hán tử thanh kia bội đao, kỳ thật chính là trọng khí ở trong người nổi bật.

Tiếp theo linh khí cùng pháp khí, mới thật sự là "Pháp bảo", linh khí phân tiên thiên ngày một, tiên thiên linh khí, càng thêm trân quý, thiên địa chỗ chung tình, dựng dục ra dư thừa linh khí, để người tu hành thao túng, làm ít công to. Thời khắc mấu chốt, còn có thể lấy hủy hoại căn cơ đại giới, trả lại chủ nhân. Tiểu Tuyết tiền kỳ thật miễn cưỡng có thể tính loại này, chỉ là một khóa Tuyết Hoa tiền ẩn chứa linh khí, quá mức thừa thớt, có thể bỏ qua không tính, không có luyện khí sĩ dần dần đến hấp thu Tiểu Tuyết tiền linh khí, đến trợ dài tu hành cảnh giới.

Hậu thiên linh khí, tỷ như cao phẩm bề ngoài giấy vàng phù lục, cùng một chút bị luyện khí sĩ điêu khắc, chế tạo thành thần dị đồ vật, tỉ như Lão Long thành Thiếu thành chủ Phù Nam Hoa cái viên kia ngọc bội, tên là "Lão Long Bối Vũ", chính là linh khí bên trong đầu các loại vật kiện, giá trị liên thành, còn có hãn từ Tổng Tập Tân bên kia mua sắm mà đến "Sơn Tiêu Hồ", càng là trân quý dị thường.

So sánh "Lão Long Bối Vũ Bội" cùng "Sơn Tiêu Hồ", Thần Cáo tông những cái kia luyện khí sĩ mang theo người Phục Yêu Tác, Trấn Yêu Mộc, Đả Quỷ Trúc Tiên các loại, mặc dù đồng dạng là hậu thiên linh khí, vô luận là giá cả vẫn là giá trị, đều là khác biệt một trời một vực.

Linh khí phía trên là pháp khí.

Pháp, cho tới bây giờ đều là một cái rất lớn chữ.

Nếu không liền sẽ không có đạo pháp phật pháp mà nói.

Pháp khí, ẩn chứa thiên địa Đại Đạo vô hình quy củ.

Chuyên môn để mà ôn dưỡng phi kiếm Dưỡng Kiếm Hồ, vững vàng chiếm cứ nhỏ nhoi địa phương. Đương nhiên A Lương từ Ngụy Tấn bên kia mang tới ngân sắc Dưỡng Kiếm Hồ, còn có Chính Dưỡng Sơn Tô Giá bên hông treo cái viên kia hồ lô, là Dưỡng Kiếm Hồ ở trong Thiên Hoàng quý tộc, tương truyền là Đạo tổ trước khi phi thăng tự tay cầm xuống một chuỗi dây hồ lô, kết xuất sáu viên hồ lô, lại bị đỉnh núi cao nhân chế tạo thành sáu cái dưỡng kiếm vật chứa, tự nhiên không phải bình thường Dưỡng Kiếm Hồ có thể đẹp ngang.

Pháp khí phía trên còn có tiên binh.

Tám chín phần mười trên núi luyện khí sĩ, cuối cùng cả đời, đều vô pháp tận mắt thấy một cái tiên binh. Cho dù là tông chủ đầu Tiên gia phủ đệ,

đều chưa hẳn mỗi một cái đều có được tiên binh tọa trấn đỉnh núi. Một châu đạo thống người đứng đầu người Thần Cáo tông, chương môn Kỳ Chân lân này phá cảnh thành công, bước lên thiên quân, mới bị Trung Thổ Thần Châu thượng tông ban thưởng bên dưới một cái tiên binh.

Nam Bà Sa Châu kiếm tiên Tào Hi, cổ tay chỗ hệ thanh kia bản mệnh phi kiếm, là hẳn gặp gỡ một trận cơ duyên to lớn tế hội, lấy một đầu sông lớn chi thủy luyện hóa mà đến, có thể xem như một cái nửa tiên binh, đây mới là Tào Hi làm người kiêng kỵ nhất địa phương.

Nhưng là thế gian nổi trội nhất tiên binh, không có chỗ nào mà không phải là tràn ngập sắc thái truyền kỳ tồn tại, có được người, càng là địa vị cao cả, hưởng dự hạo nhiên thiên hạ, tỉ như Long Hồ Sơn Thiên Sư phủ Thiên Sư Ấn cùng thanh kia tiên kiếm, còn có Toánh Âm Trần thị lão tổ lúc tuổi nhỏ du lịch thiên hạ, ngẫu nhiên đoạt được một cái đỉnh nhỏ đồng thau, tương truyền từng là Viễn Cổ Thánh Nhân treo bên hông Sơn Hà Đỉnh hàng nhái.

Mà vốn đã phượng mao lân giác tiên binh bên trong, lại có một loại càng thêm truyền kỳ, đi qua dài dằng dặc tuế nguyệt tích lũy, dựng dục ra có được từ ta ý thức "Thần linh" .

Này thần linh, tuyệt không phải là thế tục triều đình sắc phong sơn thủy chính thần chi lưu, cái gọi là chính thần bất hủ kim thân, tại loại này cao cao tại thượng "Thần linh" trước đó, chỉ sợ cũng là liền gà đất chó sành cũng không bằng.

Trần Bình An trong lòng hiểu rõ.

Dù là dứt bỏ năm tòa đỉnh núi không nói, chính mình vẫn rất có tiền!

Chính mình ngay sau đó cái này một thân gia sản, giàu có!

Đêm nay mới vừa từ bên đường "Lấy không đến" bát sứ cùng cây mun.

Hòe làm bằng gỗ thành kiếm gỗ "Trừ ma" .

Lục Trầm thông qua Hạ Tiểu Lương còn cho hắc viên kia Xà Đả thạch, dù là bỏ qua một bên thế gian giao long chi thuộc trong lòng yêu không đề cập tới, cũng khẳng định thuộc về trên nhất chờ linh khí chất liệu.

Mà Tề tiên sinh lưu cho mình tam phương con dấu, đều là tốt nhất Xà Đả thạch khắc dấu mà thành.

Lý Hi Thánh quà tặng phong tuyết nhỏ chùy bút, cùng một lớn chông chất chất liệu trân quý lá bùa.

Bên hông cái viên kia tại pháp khí bên trong cực vì đặc thù Đường Kiếm Hồ, là tuyệt đại đa số trong ngũ cảnh kiếm tu đều muốn thêm nhỏ dải ba thước bảo bối.

Hai thanh tạm thời tán thành hắc với tư cách chủ nhân bản mệnh phi kiếm, lần đầu tiên cùng Thập Ngũ.

Cho nên Trần Bình An một mình đi trở về gian phòng thời điểm, dưới chân mang gió, cực kỳ giống không có ở trên đường gặp phải nào đó nào đó nào đó tiểu đồng áo xanh.

Mặc dù tạm thời vô pháp kết luận

Uống rượu uống rượu!

Đường Kiếm Hồ Lô đã không có rượu, Trần Bình An liền đi cùng nhà trọ cửa hàng tiểu nhị hỏi thăm rượu nước giá cả, nghe xong kém nhất Yên Chi quận thổ nhượng, một cân ít nhất cũng phải tám tiền bạc, về phần nhà trọ chiêu bài sơn phấn rượu, một cân chào giá mười lượng, mà lại tuyệt không trả giá! Trần Bình An hồ lô rượu có thể chứa bên dưới tầm mười cân rượu nước, mười cân đắt nhất sơn phấn rượu, cũng mới

một trăm lạng bạc ròng mà thôi! Cũng không phải một trăm khóa trên núi thần tiên chuyên dụng Tuyết Hoa tiên, không uống rượu ngon như vậy, xứng đáng trên người mình cái kia từng tòa núi vàng núi bạc linh khí pháp khí ?

Thế là Trần Bình An quả quyết muốn mười cân thổ nhượng rượu trắng.

Nguyên bản ba người đã riêng phần mình trở về phòng, kết quả Lưu Cao Hoa lại tới nhà trọ, trước gõ Trương Sơn Phong cửa phòng, vị này Yên Chi quận chữ Thiên hiệu quan lại con cháu, lúc đó đầy mặt xấu hổ, sau lưng còn đi theo một đôi trai tài gái sắc nam nữ trẻ tuổi, nữ tử khuôn mặt cùng Lưu Cao Hoa có chút tương tự, đoán chừng chính là tỷ hân. Dem sự tình cùng Trương Sơn Phong nói chuyện, nguyên lai là cùng bọn hân đến đòi muốn một điểm giang hồ thanh niên chấn thương được, nói là Liễu công tử tối nay đi xem lão thần tiên, quá nhiều người, lại là đường ban đêm, liền không cẩn thận ngã một phát, đập đến đầu, đầu óc đến bây giờ còn chóng mặt, quận thành bên trong được điểm sớm đã đóng cửa, tỷ hân thực sự không yên lòng Liễu công tử, nghe nói đệ đệ nhận biết giang hồ hào kiệt cùng trên núi thần tiên sau, liền nghĩ hỗ trợ nhìn xem, ngàn vạn đừng hạ xuống bệnh căn tử, hết thầy chi tiêu, nàng tới đỡ tiền.

Đạo sĩ Trương Sơn Phong liền dẫn ba người đi Từ Viễn Hà gian phòng, râu quai nón hán tử cũng thoải mái khí, cho vị kia nho nhã yếu ớt thư sinh nhìn một chút, nói không có gì đáng ngại, nhìn nữ tử kia không quá tình nguyện, hán tử hạ gò cay độc, liền cười từ trong bao quần áo móc ra vừa kề sát mát lạnh cao, để họ Liễu thư sinh dán tại trên huyệt thái dương, cam đoan thuốc đến bệnh trừ, mà lại tuyệt không di chứng.

Nữ tử lúc này mới yên lòng lại, ngồi tại trên ghế, nhu nhu ánh mắt, si ngốc nhìn về phía người đọc sách, tràn đầy yêu thương thương yêu. Thư sinh liền an ủi hân không cần lo lắng, nghiền ngẫm từng chữ một, vẻ nho nhã.

Râu quai nón hán tử thụ nhất không được những này, nhìn đến thẳng ghé

răng.

Trương Sơn Phong mặc dù là người xuất gia, nhưng là tham gia náo nhiệt một điểm nghiêm túc, độc vui vui mừng mừng không bằng chúng vui vui mừng mừng, lập tức chạy tới đem Trần Bình An kéo tới đây. Nói là Lưu Cao Hoa tỷ tỷ, bộ dáng rất đoan chính một cô nương, tối nay mang theo cái nhả nhận người đọc sách, xem chừng chẳng mấy chốc sẽ là quận thủ phủ rể hiền. Trần Bình An vừa ngược lại xong rượu, đổ đầy Dưỡng Kiếm Hồ, một phòng mùi rượu cùng không bầu rượu, gặp Trương Sơn Phong không đem chính mình chộp tới xem trọng hí liên thề không bỏ qua tư thế, bởi vì không muốn tại rượu sự tình bên trên lộ ra chân ngựa, cũng chỉ phải từ bỏ luyện tập kiếm lô ý nghĩ, đi theo hẵn đi hướng Từ Viễn Hà gian phòng, các loại Trần Bình An đi vào, thàng bên dưới hện hò cái kia đối với tài tử giai nhân, liền không hện mà cùng mà ngược lại rút một ngụm lãnh khí.

Địch không động ta không động.

Trần Bình An làm bộ cái gì cũng không biết rõ, đặt mông ngồi tại bên cạnh bàn, hái xuống hồ lô rượu bắt đầu uống rượu.

Họ Liễu thư sinh đứng cũng không được ngồi cũng không xong, Lưu Cao Hoa tỷ tỷ, cái kia bị tài tử giai nhân độc còn không nhẹ nữ tử, càng là chột dạ, dù sao một cái phú quý môn đình bên trong hoàng hoa đại khuê nữ, cùng lạ lẫm nam tử tư định chung thân chỉ thiếu chút nữa, thấy thế nào đều không phải có thể lấy ra nói rằng nói rằng chuyện tốt, tuy nói Yên Chi quận dân phong mở ra, thế nhưng là một quận Thái Thú đích trưởng nữ cùng xứ khác thư sinh ấp ấp ôm một cái, cho người ta đụng thẳng, nếu là người quen, chỉ sợ sáng mai nửa toà quận thành đều muốn truyền ra.

Lưu Cao Hoa buồn bực nói: "Thế nào, ba các người nhận biết?"

Vẫn là họ Liễu thư sinh sẽ nói bừa, tăng hăng một cái, giải thích nói:

"Tối nay ta cùng người tử tử tại hồ một bên tản bộ, vừa lúc gặp được vị công tử này, gánh vác hộp kiếm, chân chân chính chính là long cất cao bước đi mạnh mẽ uy vũ, khí khái phi phàm, lập tức bị công tử khí độ tin phục, tự nhiên xem qua khó quên, lúc này gặp lại, vinh hạnh đã đến!"

Thư sinh đối với Trần Bình An chấp tay hành lễ, trong ánh mắt tràn đầy khẩn cầu cùng đáng thương. Lúc đó hẳn bất quá là gặp cây hạnh bên dưới thiếu niên, cánh tay nhỏ mảnh chân, liền muốn lấy lão thiên gia ban thưởng bên dưới cơ hội ngàn năm một thuở, để cho mình anh hùng cứu mỹ, nếu là bỏ lỡ, chẳng phải là uổng phí Nguyệt Lão dặt dây đỏ ? Thế là thì có như vậy một trận kết cục không tươi đẹp lắm "Hiếu lâm" .

Trần Bình An đối với người này chưa nói tới quá nhiều hi ác, hảo cảm khẳng định là không có, liền cười ha ha, ngược lại là không có vạch trần thư sinh nội tình, xem như lưu lại luyến vòng chỗ trống.

Nói cho cùng, Trần Bình An hay là không muốn dính vào Lưu Cao Hoa việc nhà.

Cái này cái cọc nhân duyên là tốt là xấu, là lương nhân mỹ quyến, ông trời tác hợp cho, vẫn là nhất định một trận hạt sương duyên ương nghiệt duyên, không có quan hệ gì với hẳn.

Bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, nếu như Lưu Cao Hoa đổi thành bị Trần Bình An xem như chân chính bằng hữu đạo sĩ Trương Sơn Phong, Trần Bình An khẳng định phải thẳng thắn, dù là không ngay mặt nói toạc, ngầm bên dưới cũng sẽ cùng Trương Sơn Phong nhắc nhở một tiếng, liền nói người tương lai tử phụ, làm người không quá mà nói, không giống như là thư hương môn đệ đi ra công tử văn nhã.

Đến cuối cùng, nghe nói là một đường đi xa cầu học đến tận đây, cái này họ Liễu thư sinh, tại một trận hội chùa ngẫu nhiên gặp Lưu cô nương nghèo túng học trò nghèo, đúng là nghèo kiết hủ lậu đến muốn cùng người cọ ở phân thượng, bởi vì nhà trọ đã thực sự chẳng ra không

gian phòng, Lưu Cao Hoa ngay tại bên kia cười làm lạnh mặt, xin râu quai nón hán tử cùng Trương Sơn Phong bọn hăn thu lưu, cái này khiến Từ Viễn Hà mở rộng tầm mắt, làm em vợ làm đến phân thượng này, cũng coi như hiếm thấy, chẳng những không có ghét bỏ họ Liễu thư sinh gia thế, ngược lại giúp đỡ tỷ tỷ giấu diếm đoạn này "môn bất đương hộ" không đúng tình cảm.

Họ Liễu thư sinh không dám cùng Trần Bình An ở một gian phòng ốc, cũng không muốn ý cùng râu quai nón hán tử đợi cùng một chỗ, luôn cảm giác mình da mịn thịt mềm, râu quai nón hán tử cái này ăn mặn vốn không kị bộ dáng, quá dọa người. Liền chọn lấy cái kia bình thường nhất vừa mắt nhất tuổi trẻ đạo sĩ, Trương Sơn Phong đối với cái này ngược lại là không có ý kiến.

Lưu Cao Hoa mang theo lưu luyến không thôi tỷ tỷ rời đi nhà trọ.

Tỷ đệ hai người đi tại sắp đêm cấm tịch liêu trên đường cái, Lưu Cao Hoa tại nhanh đến quận phủ gia môn miệng thời điểm, nhẹ giọng nói: "Tỷ, ta không quá ưa thích người kia, nhưng là đã người ưa thích hăn, ta có thể làm đều sẽ làm. Nếu có một ngày người phát hiện sai, cũng đừng cảm thấy có cái gì, trời sập không xuống, cha đánh chửi cũng tốt, tức giận làm ra quá mức sự tình cũng được, đến lúc đó người cũng đừng sợ, có ta đây, ta là đệ đệ người nha."

Nữ tử nhẹ nhàng đá một cước đệ đệ, then quá hoá giận nói: "Lưu Cao Hoa! Người liền không thể niệm một điểm tỷ tỷ tốt, nói cái gì xúi quẩy lời nói!"

Lưu Cao Hoa quay đầu làm cái mặt quỷ.

Nữ tử ra vẻ kinh hãi hình dáng, la hét quỷ nha, cầm lên váy, nát bước chạy hướng quận thủ phủ cửa lớn.

Lưu Cao Hoa thở dài, bước nhanh đuổi theo.

Lưu Cao Hoa đột nhiên dừng lại bước chân, bỗng nhiên quay đầu đi, không thoả mái đường phố, lại nhìn quanh bốn phía, vẫn là không thấy được bất kỳ khác thường gì, hấn lung lay đầu, tiếp tục tiến lên.

Bởi vì vừa rồi giờ khắc này, hấn cảm thấy cổ sau một bên cùng lưng đều lạnh sừ sừ.

Lưu Cao Hoa trong lòng không ngừng tự an ủi mình, sợ cái gì, chính mình là cùng cha cùng một chỗ gặp qua lão thần tiên người, còn cùng vị kia tiên phong đạo cốt lão tiên trưởng ở trước mặt tán gẫu qua vài câu thiên, dính nhiều như vậy tiên khí, coi như thế gian thật có ô uế mấy thứ bẩn thỉu, tỉ như trong nhà cổ thụ yêu như vậy, bây giờ khẳng định cũng không tới gần được.

Tại tạp dịch đóng lại phủ đệ cửa hông một khắc này, nơi xa một đầu yên lặng trống trải trên đường phố, vừa vặn có tuần tra ban đêm phu canh bắt đầu gõ càn, chỉ là chẳng biết tại sao, rõ ràng là ba canh thiên canh giờ, lại đánh lấy bốn canh thiên cái chiêng.

Tại toà này Yên Chi quận quận bên trong trên đường, khàn khàn tiếng vang sâu kín vang lên, "Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa."

Tuần tra ban đêm nhiều năm mù mắt lão phu canh, cầm trong tay đồng la, vốn nên nên mang theo một vị phụ trách cầm bang gõ càn cầm điếu đồng bạn, nhiều năm phối hợp, rất quen đến cực điểm.

Nhưng là lão phu canh cũng không biết, đồng bạn đổi thành một vị bạch y nữ tử, nàng lần lượt gõ cái chiêng, cái chiêng trên mặt đều sẽ có máu tươi văng khắp nơi, nhưng là không chờ máu tươi rơi xuống nước tại mặt đường, liền hóa thành từng sợi khói đen, cấp tốc tán đi.

Mù mắt lão phu canh vẫn là từng tiếng khàn giọng hô hào trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 226: Hộp có hai kiếm, hàng yêu trừ ma

Nhà trọ bên này một đêm vô sự.

Trần Bình An một mình ở tại hành lang cuối gian phòng, trước khi ngủ, luyện tập sáu bước chạy cộc cùng kiếm lô đứng cái cộc các một canh giờ, lấy sau cùng ra cái kia vẽ có ngũ nhạc chân hình cầu bát sứ, cùng đốt thành than cốc giống như cây mun, lật tới ngã xuống, cẩn thận nghiên cứu nửa ngày, cũng không có nhìn ra nửa điểm mặt mày.

Chờ mong lấy hai dạng đồ vật có thể giá trị một hai một trăm khóa Tuyệt Hoa tiền, Trần Bình An thu hồi trĩu nặng cây mun, đem Đường Kiếm Hồ Lô bên trong thổ đốt rượu mạnh đổ vào nhỏ trắng bát, sau đó tại đèn bên dưới lật xem Lưu Cao Hoa đưa cho chính mình hai quyển sơn thủy du ký, lúc thỉnh thoảng uống rượu mấy ngụm, cũng là có bản ra có vị.

Tắt đèn sau khi lên giường, Trần Bình An nhắm lại con mắt, bắt đầu dư vị cùng Mã Khổ Huyền đường nhỏ một trận chiến, tỉnh lại mỗi một quyền được mất lợi và hại, chân trần lão nhân truyền thụ cho mấy chiêu quyền pháp, Trần Bình An lúc đó nào dám tàng tư, đại chiến nhẹ nhàng vui vẻ, thời thời khắc khắc sinh tử một đường, đành phải dốc túi ra hết, trong lúc vô hình đối với thiết kỵ đục trận ở bên trong cái kia mấy thức quyền pháp, cảm ngộ càng sâu một tầng. Đáng tiếc nhất là chỉ đánh ra mười năm quyền thần nhân nổi trống thức, trực giác nói cho Trần Bình An, nếu như lại để cho chính mình một hơi đánh ra hai mươi quyền, tựa như cổ trạch đối phó người khoác giáp hoàn quang minh khả thụ yêu thư sinh, Mã Khổ Huyền vô cùng có khả năng sớm liền muốn nhận thua.

Nhưng là, Trần Bình An càng nghĩ, đều cảm thấy để cho Mã Khổ Huyền tự cho là thắng hiểm một chiêu, là lúc đó lựa chọn tốt nhất.

Bất quá cùng vị này Chân Võ Sơn thiên chi kiêu tử, miễn cưỡng xem như đánh cái ngang tay, Trần Bình An kỳ thật không có quá nhiều thắng bại bên ngoài cảm xúc, thứ nhất là căn bản không biết rõ Mã Khổ Huyền một năm phá ba cảnh ý nghĩa, thứ hai Mã Khổ Huyền chán ghét Nê Bình ngô hẻm Trần Bình An, Trần Bình An không phải là không chán ghét cái này Hạnh Hoa ngô hẻm người đồng lứa.

Giữa người và người xác thực chú trọng duyên phận, có ít người liếc nhìn lại, liền sẽ sinh lòng hảo cảm, tựa như xuân hàn ngày đông giá rét bên trong ánh nắng, tỉ như Tề tiên sinh, Lý Hi Thánh cùng Trương Sơn Phong; có ít người liếc nhìn lại, thì là nóng bức thời tiết ngày đầu, thấy thế nào làm sao chướng mắt, tựa như Mã Khổ Huyền, còn có Lão Long thành Phù Nam Hoa, Thanh Phong Thành Hứa thị phụ nhân.

Trần Bình An trước khi ngủ một khắc này ý nghĩ, là thần nhân nổi trống thức khẳng định là mình trước mắt nhất áp đáy hòm quyền chiêu, chỉ là không biết rõ nếu như một hơi có thể đánh ra năm mươi quyền, một trăm quyền, có thể hay không một đầu sông lớn đều sẽ bị chặn ngang chặt đứt, bổ ra con đường ? Có thể hay không một tòa núi lớn đều bị ngạnh sinh sinh mở ra một đầu hẻm núi ?

Thiên Mông được sáng lên, Trần Bình An liền rời giường trong phòng luyện tập sáu bước chạy cộc, cũng không lâu lắm, phát hiện có người ở một tòa hòn non bộ có cây xanh đình viện đọc diễn cảm, chính là cái kia họ Liễu thư sinh, rất có vài phần học hành gian khổ phong phạm, trầm bổng du dương, chỗ đọc nội dung đều là Thánh Nhân dạy bảo.

Trần Bình An tiếp tục luyện quyền, không ngoài dự liệu, quả nhiên rất nhanh liền có khách sạn từng cái gian phòng ở khách, bắt đầu chửi ầm lên, một chút cái tính khí nóng nảy giang hồ hào khách, dứt khoát liền thân trần nhảy xuống giường, cầm trên bàn rượu bát nước đĩa đẩy ra cửa sổ đi, liền đập xuống. Gà bay chó chạy, cái kia họ Liễu người đọc sách cũng lên cường tính tình, nhảy cả tứ phía trốn tránh, trong miệng

đọc chậm thánh hiền kinh điển giọng nói càng lúc càng lớn, lần này liền chọc nhiều người tức giận, rất nhiều dùng đệm chần che kín đầu đều vô dụng khách nhân, hùng hùng hổ hổ mặc quần áo rời giường, tại cửa sổ bên kia bắt đầu cùng họ Liễu thư sinh tổ tông mười tám đời đánh giao tế.

Gà bay chó chạy.

Sau một nén nhang, Trần Bình An cùng râu quai nón hán tử ngồi tại Trương Sơn Phong trong phòng, tuổi trẻ đạo sĩ chính tại giúp đỡ họ Liễu thư sinh băng bó đầu.

Nhà trọ chưởng quỹ vừa mới mặt đen lên đi ra ngoài, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bày ra dạng này không rõ ràng vương bát đản khách nhân, còn đánh chửi không được, dù sao cũng là quận thủ con trai mang tới quý khách, người cầm ăn hoàng liên, thật sự là một bụng biệt khuất. Vấn đề ở chỗ ngủ lại toà này nhà trọ nhân vật, thân phận đều không đơn giản, không phải eo quần bạc triệu các nơi thương nhân, chính là hành tẩu giang hồ các lộ hào hiệp, toàn bộ là không thể khinh thường rộng sang sông, cho người đọc sách này như thế sáng sớm giầy vò, về sau sinh ý còn thế nào làm ? Còn muốn hay không khách hàng quen rồi?

Họ Liễu thư sinh tên là Liễu Xích Thành, là Bạch Sơn Quốc người, thư sinh giới thiệu quê hương mình thời điểm, cường điệu nói "Quan Hồ thư viện phụ cận" sáu cái chữ, giống như cái này so Long Vĩ Khê Trần thị cái kia tiền tổ còn muốn vinh quang.

Về sau bọn hán tử tại nhà trọ trong lúc rảnh rỗi, Liễu Xích Thành vẫn là sẽ lén lút chuồn đi, không cần nghĩ cũng là cùng Lưu Cao Hoa tỷ tỷ hẹn hò du xuân, râu quai nón hán tử mang theo Trần Bình An cùng Trương Sơn Phong đi hướng quận thành bên trong danh thắng cổ tích, Văn Võ miếu là tất đi địa phương, Yên Chi quận Thành Hoàng Các hội nghị cũng muốn đi, trở về thời điểm Từ Viễn Hà trên trán có chút vẻ lo lắng, Trương Sơn Phong hỏi cũng chỉ nói là đi đường mệt mỏi.

Lần này Nam Giải quốc bến đò xuống thuyền, xuôi Nam lộ trình, đạo sĩ Trương Sơn Phong là muốn hướng Lão Long thành đi, cùng Trần Bình An một đường, râu quai nón hán tử là muốn đi hướng Bảo Bình Châu Đông Nam Thanh Loan nước, nói là cho bằng hữu hộ tống một vật, vị kia bằng hữu là trong giang hồ nhận biết, rất hợp duyên, cùng hai người tạm thời cùng đường, về phần song phương khi nào phân nói, phải xem chỗ tiếp theo Tiên gia bến đò đò ngang đi hướng.

Tại Yên Chi quận đợi chừng ba ngày, cũng không có đợi đến Thần Cáo tông đám kia xuống núi lịch lãm già trẻ tiên sư, ngược lại là chờ đến vị kia cổ trạch bà lão, nàng một đường tìm được quận thủ phủ đệ, gặp được Lưu Cao Hoa, sau đó Lưu Cao Hoa dẫn đường đi vào nhà trọ, cho đám người báo tin vui, nguyên lai chẳng biết tại sao cổ trạch xung quanh một bên sơn thủy khí vận, tựa như thiên địa xoay chuyển, càn khôn điên đảo, ô trọc chi khí toàn bộ đổi thành thanh linh chi khí, bây giờ nữ chủ nhân chẳng những vĩnh viễn trừ hậu hoạn, không cần lo lắng dọa vì ác quỷ, thân thể da thịt cũng bắt đầu khôi hân, trả lại Trần Quý thân phận Dương Hoảng về sau, thuận tiện lấy nam chủ nhân cũng bắt đầu ấm bổ thần hồn, cảnh giới dần dần kéo lên, lại có một tia phá vỡ bình cảnh bước lên trong ngũ cảnh hi vọng, thật sự là chuyện tốt liên tục.

Về phần nguyên do trong đó, bà lão chỉ nói suy đoán là Thần Cáo tông một vị lão tổ tông âm thầm xuất thủ.

Râu quai nón hán tử cùng tuổi trẻ đạo sĩ cảm thấy trừ cái đó ra, thực sự tìm không ra lý do.

Trần Bình An từ đầu tới đuôi nghe, mặc dù một bụng kinh đào hải lãng, thế nhưng là sắc mặt như thường.

Bà lão trước khi đi, nói là giúp Trần Bình An ôm một vò trên đường mua rượu ngon, hai người liền trở lại Trần Bình An gian phòng, Trần Bình An vừa đóng lại cửa, nước mắt tuôn đầy mặt bà lão liền muốn quỳ xuống,

dọa đến Trần Bình An tranh thủ thời gian nâng lên bà lão, chết sống đều không nhận một đại lễ này. Bởi vì lúc đó tại nhà bếp chứa rượu nhập hồ lô quan hệ, Trần Bình An cố ý tiết lộ thiên cơ, cho nên bà lão biết được một chút nội tình, sinh ra một chút phỏng đoán, cũng không kỳ quái.

Bà lão không có hỏi nhiều cái gì, Trần Bình An cũng không có nhiều lời cái gì.

Bà lão chỉ là tại rời đi trước đó, móc ra một bọc dùng tấm lụa bao khóa đồ vật, cẩn thận từng li từng tí đặt lên bàn, nhẹ giọng giải thích nói: "Họ Tần Dâm Từ Sơn Thần kim thân vỡ nát hầu như không còn, từ đó thế gian liền không có vị này tai họa một chỗ sơn thủy thần chỉ, đương nhiên là thiên đại hảo sự. Lão gia nhà ta lúc đó tranh thủ thời gian nghe hỏi tiến đến, đuổi tại cái kia giúp Thần Cáo tông tiên sư đến trước đó, vụng trộm nhặt được họ Tần Sơn Thần hơn phân nửa kim thân mảnh vỡ tới đây, lớn nhỏ tổng cộng tám khối, dựa theo lão gia thuyết pháp, một tôn Dâm Từ Sơn Thần kim thân di vật, không nên có nhiều như vậy mới đúng, nghĩ đến họ Tần khi còn sống cũng có qua một phen cổ quái cơ duyên, bất kể như thế nào, những này kim thân mảnh vỡ nhưng là đồ tốt, có thể ngộ nhưng không thể cầu, chính là một nước triều đình mật kho, đều chưa hẳn có quá nhiều trân tàng, Trần công tử một mực thu xuống, xem như chúng ta chủ tớ ba người báo ân."

Nói đến đây, bà lão lại đỏ cả vành mắt, "Trên thực tế công tử đại ân đại đức, ở đâu là mấy khối kim thân mảnh vỡ có thể hoàn lại, chỉ là tòa nhà bây giờ thực sự không có cái gì vốn liếng, phu nhân nhà ta liền vì Trần công tử đứng lên sinh từ bài vị, khẩn cầu công tử về sau chỉ cần đi ngang qua Thái Y Quốc, nhất định phải đi trong nhà ngồi một chút. . ."

Trần Bình An đành phải gật đầu.

Bà lão cuối cùng nhỏ giọng nói: "Phu nhân bây giờ tương đương với nửa cái Dâm Từ thần linh, đứng xa nhìn Yên Chi quận thành khí tượng, phát hiện cái này hai ngày, mỗi đêm luôn có từng sợi âm khí tại trong thành

lượn lơ dang lên, để phu nhân tâm thần có chút không tập trung, mong rằng công tử sớm một chút ra khỏi thành, mặc kệ công tử như thế nào thần thông quảng đại, lão gia thường thường nhắc tới, trên con đường tu hành, cẩn thận chạy được vạn năm thuyền, chớ có mọi chuyện dính vào, dù là nhiều lần hữu kinh vô hiểm, mà dù sao khó tránh khỏi chậm trễ tu hành, luôn luôn không mỹ."

Trần Bình An không chút do dự liền đáp ứng.

Đem bà lão đưa đến nhà trọ cửa ra vào, bà lão cười nói: "Duy nguyện công tử đi xa trôi chảy, bình an."

Từ đầu đến cuối, bà lão đều không có đi xem Trần Bình An bên hông chu hồ lô rượu.

Trần Bình An đưa mắt nhìn bà lão thân ảnh biến mất tại biển người, quay người chạy chậm về râu quai nón hán tử gian phòng, kêu lên Trương Sơn Phong, Trần Bình An đem bà lão phát hiện Yên Chi quận nội thành khí tượng khác thường, đại khái nói một trận. Hán tử nắm chặt bên hông chuôi đao, gật đầu nói: "Đây cũng là ta lo lắng nhất địa phương, lúc trước không nói cho các người biết, là sợ các người hai cái người trẻ tuổi nhiệt huyết trên đầu, nhất định phải lợi cái này nước đục, nếu thật là yêu ma quỷ phá, dám can đảm ngang nhiên tại quận thành bên trong hành hung, hoàn toàn không đem Thành Hoàng Các cùng Văn Võ miếu ở bên trong ba vị thần linh để ở trong mắt, tất nhiên là không tầm thường đại ma đầu, lấy người ta ba người đạo hạnh, nói không chừng cho người ta bữa ăn ngon đều không đủ nhét kẽ răng, bất quá một nước quận thành, địa bàn lớn như vậy, thường thường tàng long ngọa hổ, càng có cao thủ tọa trấn, nếu là đánh thật, chiếm cứ thiên thời địa lợi, chưa hẳn không có phần thắng. Nói cho cùng, vẫn là muốn nhìn Thái Y Quốc triều đình cùng trên núi quan hệ như thế nào."

Trần Bình An hỏi: "Khoảng cách Yên Chi quận thành gần nhất Giang Hà Thủy Thần, cùng Sơn Nhạc thần chích, có chừng rất xa ? Thật xảy ra sự

tình, bọn hân có thể trước tiên đuổi tới sao?"

Râu quai nón hán tử hơi chút suy nghĩ, tính toán một phen, "Thủy Thần cách xa nhau nơi này ba trăm dặm, Nam Nhạc chính thần có chừng bảy trăm dặm. Chỉ là Thái Y Quốc Sơn Nhạc thần chích, tu vi cũng sẽ không quá cao, dù sao cương vực quá nhỏ, xa xa không so được những cái kia bản đồ bát ngát vương triều, chỉ sợ căng hết cỡ chính là trong ngũ cảnh bên trong động phủ cảnh."

Trương Sơn Phong nhíu mày nói: "Như vậy một khi rời đi đồi núi địa giới, chiến lược há không liền chỉ tương đương với đệ ngũ cảnh luyện khí sĩ?"

Từ Viễn Hà bất đắc dĩ nói: "Thiên địa quy củ chính là như thế, không có cách nào."

Trương Sơn Phong hỏi: "Có thể hay không thông tri một chút Lưu Cao Hoa phụ thân, tốt xấu là quận thành Thái Thú, trước đó vị kia trú quân tại quận thành phụ cận Mã Tướng quân, nhìn lấy cũng là người trong tu hành. Nếu như chuẩn bị sớm, nói không chừng có thể làm cho âm thầm ẩn núp yêu ma tà ma biết khó mà lui."

Từ Viễn Hà thở dài, "Cũng không phải là ta hù dọa các người, cũng tuyệt không phải ta Từ mỗi người tham sống sợ chết, chuyện này rất khó giải quyết, không nói đến quận thành bên kia nhất định sẽ không tin tưởng, dù là Thái Thú cùng tướng quân đều tin, nguyện ý bốc lên báo cáo sai quân tình, sau đó bị lấy xuống mũ quan tử to lớn phong hiểm, hoả tốc thông tri triều đình, như vậy các người có biết rõ không, từ quận thành tin tức truyền lại đến Thái Y Quốc kinh thành, lại đến lục bộ nha môn xét duyệt, ngự thư phòng quyết nghị, cuối cùng đến triều đình ban bố thánh chỉ, bí mật hiệu lệnh sơn thủy thần linh cứu viện quận thành, trong thời gian này yêu cầu hao phí bao lâu thời gian? Lui thêm bước nữa nói, thánh chỉ hạ, phụ cận trên núi luyện khí sĩ, sơn thủy thần linh đều rời đi địa bàn chạy đến, một khi có chỗ gió thổi cỏ lay, quận thành cho đạo

pháp thâm hậu yêu ma sớm hành động, lớn cướp một phen, giường dài rời đi, như vậy đến cuối cùng, thu được về tính số, tính ai trưởng ?"

Từ Viễn Hà chỉ chỉ tuổi trẻ đạo sĩ cùng hộp gỗ thiếu niên, "Các người tin hay không, đến lúc đó ba người chúng ta, sẽ bị xem như cùng yêu ma thông đồng một mạch đồng đảng ? Vạch trần vạch tội ta đích nhân vật của chúng ta, không phải Lưu quận thủ, chính là vị kia Mã Tướng quân, tề hơn kết quả, là yêu ma ngay từ đầu liền có khác mưu đồ, là muốn điều hổ ly sơn, đến lúc đó chúng ta bên này gió êm sóng lặng, cái nào đó Tiên gia môn phái, hoặc là nơi khác châu quận thành lớn cho xốc cái đáy hướng lên trời, ba người chúng ta chỉ sợ đều không cần người khác vạch trần, tại chỗ liền sẽ biến thành Thái Y Quốc giết không tha tặc nhân."

Đạo sĩ Trương Sơn Phong một mặt ngốc trệ, có chút không dám tin tưởng.

Từ Viễn Hà rót một chén rượu, cảm khái nói: "Không nên cảm thấy ta là tại nói chuyện giật gân, như vậy để cho người ta khóc không ra nước mắt sự tình, ta chẳng những thấy tận mắt, đã từng tự mình kinh nghiệm bản thân qua, mấy cái bằng hữu liền chết bởi 'Hảo tâm' hai chữ trên đầu. . ."

Từ Viễn Hà chỉ chỉ cách đó không xa bao phục, lạnh nhạt nói: "Chuyện cụ thể liền không nói, dù sao bốn cái bằng hữu, cuối cùng chỉ sống được một người Từ Viễn Hà, một người trong đó liền thi thể cũng bị mất, còn lại hai người tốt xấu còn có thể để ta giúp đỡ nhật xác, hai cái tro cốt đàn, một cái đã đưa cho hãn người nhà, còn dư kế tiếp, chính là ta lần này đi hướng Thanh Loan nước nguyên nhân."

Khó trách lúc đó cổ trạch, râu quai nón hán tử hai lần để Trương Sơn Phong cùng Trần Bình An mau chóng rời đi.

Trần Bình An đột nhiên hỏi một vấn đề, "Từ đại hiệp, người hối hận lần kia lựa chọn sao?"

Hán tử cúi đầu rầu rĩ uống một hớp rượu, nâng đầu lên sau, giật giật khóe miệng, "Người đã chết, không biết, dù sao còn sống, đều nhanh muốn hồi hận muốn chết."

Khả năng này là vị này đầy ngập hào khí đao khách, lần đầu như thế không hào khí.

Trần Bình An không có thẳng thừng không sai mà mở miệng nói lưu lại, hoặc là rời đi.

Lúc trước mang theo Lý Bảo Bình bọn hãn viễn phó Đại Tùy du học, Trần Bình An mọi chuyện làm quyết định, là yêu cầu hãn làm như thế, dung không được hãn toát ra chút nào nhất gan cùng do dự.

Bây giờ một thân một mình du lịch giang hồ, đã không cần Trần Bình An nhất định phải vì người khác đi làm cái gì.

Trương Sơn Phong hiển nhiên thúc thủ vô sách, trái phải nhìn quanh, hỏi: "Vậy làm thế nào?"

Từ Viễn Hà lâm vào trầm mặc, từng ngụm uống rượu không ngừng.

Trần Bình An lại hỏi nói: "Nếu như lưu lại, gặp gỡ sự tình, ba người chúng ta cưỡng ép ra mặt, có phải hay không vô cùng có khả năng tự vệ cũng thành vấn đề?"

Từ Viễn Hà cẩn thận châm chước tìm từ, chậm rãi nói: "Sợ là sợ đối phương nội ứng ngoại hợp, lấy hữu tâm thắng vô tâm, nếu đối lại là ta, nhất định sẽ nghĩ cách áp chế văn võ hai miếu thần linh, hướng chi xem ra, nơi này văn Vũ Thần linh thụ cổ trạch trận pháp cùng Dâm Từ Sơn Thần ảnh hưởng, sớm đã thực lực không đủ, rất dễ dàng xuất hiện chỗ sơ suất, cũng may trước đó ta tiến vào Thành Hoàng Miếu, coi hương hỏa, kiến trúc cách cục và khí tượng, tựa hồ không kém. . ."

Trần Bình An hỏi: "Chúng ta có thể hay không trực tiếp tìm tới vị này Thành Hoàng gia ? Đem sự tình nói với hắn rõ ràng ? Quận thủ cùng tướng quân không hiểu rõ những này thần thần quái quái lợi hại, mà lại thật gặp gỡ sự tình, đoán chừng có thể sử dụng trên quan trường bộ kia từ chối trách nhiệm, thế nhưng là vị này Thành Hoàng gia thế nhưng là cùng quận thành an nguy ưu tư tương quan, nói câu khó nghe, lưu Thái Thú có thể trốn đi, Mã Tướng quân có thể án binh bất động, Thành Hoàng gia là tuyệt đối chạy không thoát, mà lại yêu ma nếu là thật sự có mưu đồ, khẳng định sẽ cái thứ nhất nhắm vào bản địa Thành Hoàng gia, cho nên Thành Hoàng gia khẳng định so làm quan càng để bụng hơn."

Râu quai nón hán tử hai mắt tỏa sáng, trùng điệp vỗ đùi, trầm giọng nói: "Có thể thực hiện!"

Đạo sĩ Trương Sơn Phong cười hướng Trần Bình An duỗi ra ngón tay cái.

Liên ở đây lúc, tiếng đập cửa vang lên, Trần Bình An mở cửa sau, nhìn thấy họ Liễu thư sinh cùng Lưu Cao Hoa tỷ đệ ba người vẻ mặt hoảng sợ, Lưu Cao Hoa đặt mâm sau khi ngồi xuống, đổ tràn đầy một chén rượu, "Các người nói có kỳ quái hay không, vừa rồi Thành Hoàng Các bên kia thiên quan tượng nặn, vậy mà hơn nửa người đều rách ra, còn chảy ra máu tươi đến, trôi một chỗ, không chỉ như thế, Thành Hoàng Miếu bên trong một bên, đầy đất rắn chuột bọ cạp, buồn nôn người chết, bây giờ cha ta đã phái người đóng Thành Hoàng Miếu cửa lớn, miễn cho hù đến lão bách tính."

Râu quai nón hán tử đầy mặt ngưng trọng, giữ im lặng, cùng Trần Bình An cùng Trương Sơn Phong liếc nhau.

Trần Bình An hỏi: "Văn võ hai miếu có tình huống gì sao?"

Lưu Cao Hoa ngẩn người, lắc đầu nói: "Cái này ngược lại là không quá rõ ràng. Bên kia chúng ta dân bản xứ đều không yêu đi, không có gì đẹp

mắt."

Đối mặt Trần Bình An, nữ tử vẫn còn có chút không được tự nhiên, chỉ dám ngồi tại khoảng cách Trần Bình An xa nhất Liễu Lang bên cạnh, tiếng nói nhu nhẹ nhàng nói: "Một lần bưng trà đưa nước, ngẫu nhiên nghe phụ thân cùng một vị đến trong phủ làm khách lão đạo dài dài nhắc qua, hai miếu hương hỏa mặc dù cường thịnh, nhưng lại là thuộc về có người cung phụng không có ai ăn, lão đạo dài cũng có chút bất đắc dĩ, nói triều đình đối với cái này cũng là thực sự không có cách nào khác, Thái Y Quốc chỉ có ngần ấy phần trán, không có khả năng lại nhiều ra một tôn đồi núi chính thần tọa trấn nơi này, còn nói nếu là Yên Chi quận có thể xuất hiện một vị đọc sách hạt giống, thành công tiến vào Quan Hồ thư viện, nơi đây phong thủy, nói không chừng có thể có chỗ đổi mới. Cha ta liền thở dài thở ngắn, thẳng lắc đầu, nói đọc như vậy thư hạt giống, ở đâu là Yên Chi quận có thể cầu đến."

Liễu Xích Thành một mặt mờ mịt, nghi hoặc nói: "Các người đang nói chuyện cái gì ? Cái gì Văn Võ miếu cái gì đồi núi chính thần ? Quan Hồ thư viện ta ngược lại thật ra quen thuộc, ngay tại chúng ta Bạch Sơn Quốc biên cảnh nha, ta còn đã từng mấy lần đi vào du lãm qua, cái kia ta có thể hay không tính nửa cái đọc sách hạt giống ? Lưu cô nương, người yên tâm, Quan Hồ thư viện hàng năm đều sẽ từ Bạch Sơn Quốc tuyển nhận một tên người đọc sách, xem như đối với Bạch Sơn Quốc ưu đãi, nói không chừng ngày nào ta Liễu Xích Thành là được rồi. . ."

Lưu Cao Hoa xem thường nói: "Người nhưng đẹp đi a, liền bụng của người trong kia chút mực nước, so ta nhiều không được mấy lượng."

Liễu Xích Thành hậm hực không nói thêm gì nữa.

Hắn những cái kia loạn thất bát tao Tạp Gia học vấn, đối phó nữ tử có tác dụng, đối phó người đọc sách không quá có tác dụng.

Nói chuyện phiếm về sau, tỷ đệ hai người rời đi, trước khi đi, Lưu Cao

Hoa nhớ lại một chuyện, nhắc nhở nói: "Tại Thành Hoàng Các bên kia, nghe cha ta ý tứ, bắt đầu từ ngày mai Yên Chi quận thành liền muốn bắt đầu giới nghiêm, ra khỏi thành dễ dàng vào thành khó. Nhưng là chưa chừng ngày một ngày cả ra khỏi thành cũng khó khăn, cho nên Liễu Xích Thành dự định hôm nay liền rời đi, ba người các người đâu ? Trước đó nói tốt, nếu quả như thật giới nghiêm, khẳng định là Mã Tướng quân bên kia tự mình nhúng tay, đến lúc đó ta cái này quận thủ con trai, cũng không có bản sự giúp các người mở một mặt lưới, muốn đi trễ nhất sáng mai liền đi."

Liễu Xích Thành đã mang theo Lưu Cao Hoa tỷ tỷ rời đi gian phòng, tại Trương Sơn Phong gian phòng bên kia lưu luyến tiếc đừng, cũng may có Lưu Cao Hoa ở bên một bên chờ lấy, cái này đối với nam nữ trẻ tuổi không dám như thế nào khanh khanh ta ta.

Từ Viễn Hà đóng lại cửa sau, ngón tay khẽ chọc mặt bàn, "Thành Hoàng Các tám chín phần mười là đã xảy ra vấn đề. Xem ra cái này giúp tà ma ngoại đạo tính toán quá lớn a, chính là không biết rõ Yên Chi quận tôn này Thành Hoàng gia, trước mắt là tu vi hạ xuống, cho người ta dùng bí ối thủ đoạn câu thúc tại Thành Hoàng Các bên trong, vẫn là đã triệt để gặp độc thủ. Hiện tại tình thế ác liệt, nhưng là cũng hướng tới sáng tỏ, quận thủ phủ cùng phụ cận trú quân hẳn là có chỗ cảnh giác, chúng ta nếu như lúc này mật báo, có độ tin cậy liền sẽ cao hơn rất nhiều."

Tuổi trẻ đạo sĩ nhìn về phía Trần Bình An, thử thăm dò hỏi: "Không phải chúng ta thông báo một tiếng quận thủ phủ, lại rời đi quận thành ?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Vậy người cùng Từ đại hiệp cùng một chỗ đuổi theo Lưu Cao Hoa bọn hắn, cùng đi hướng nhà hắn, ta đi một chuyến Thành Hoàng Các, tìm kiếm hư thực, càng sớm biết rõ chân tướng, dù là chỉ là một một phần nhỏ, đều lợi cho chúng ta làm ra quyết định chính xác."

Trương Sơn Phong không nghi hoặc vì sao muốn mỗi người đi một ngã,

mà là nghĩ không minh bạch vì sao không phải mình thay thế Trần Bình An, đi hướng nguy cơ trùng trùng Thành Hoàng Các.

Trần Bình An cười giải thích nói: "Người cùng Từ đại hiệp một cái cần phải ra đao, tốt nhất là cương phong từng trận, tốt biểu hiện chính mình tông sư phong phạm, một cái yêu cầu khổng chế kiếm gỗ đào bay loạn, tỏ rõ chính mình là Long Hồ Sơn am hiểu nhất hàng yêu trừ ma Trương thiên sư, ta đi làm cái gì ? Đánh quyền cho Thái Thú đại nhân nhìn a?"

Râu quai nón hán tử cười ha ha, Trương Sơn Phong cũng muốn thông quan tiết, nói là để Trần Bình An hơi chờ, sau đó đứng dậy đi gian phòng bao phục lấy ra ba tấm phù lục, hai tấm là phẩm cấp thấp nhất, lại nhất là thực dụng tà phong châm lửa phù, vừa có tà ma âm sát chi khí, giấy vàng liền sẽ tự hành bốc cháy lên. Dưới cùng một bên tấm kia thì là lại tên giáp ngựa phù Thần Hành Phù, tưới Quán Linh khí hoặc là chân khí, một nén nhang bên trong liền có thể chạy vội như ngựa, cười gió mà đi, không hao tổn thể lực.

Trần Bình An không có cự tuyệt, đem ba tấm phù lục thu nhập trong tay áo, trêu ghẹo nói: "Liền không sợ ta trực tiếp chạy ?"

Tuổi trẻ đạo sĩ trừng mắt nói: "Trần Bình An, ngươi cũng không thể chạy!"

Trần Bình An tranh thủ thời gian khoát tay.

Trương Sơn Phong phối hợp cười rộ lên.

Trần Bình An một mình chạy trốn, đạo sĩ Trương Sơn Phong không phải không đau lòng tấm kia giá cả không ít Thần Hành Phù, nhưng là hấn đau lòng nhất, vẫn là chính mình thiếu một tốt bằng hữu.

Ba người tại nhà trọ cửa ra vào tách ra, Từ Viễn Hà mang theo Trương Sơn Phong, đi theo Lưu Cao Hoa đi hướng quận thành phía Tây quận thủ

phủ đệ.

Trần Bình An vừa vặn cùng hướng hiện lên ở phương đông thành họ Liễu thư sinh tiện đường, chỉ bất quá một cái trực tiếp đi thành cửa Đông, một cái đi hướng Đông Bắc một bên Thành Hoàng Các.

Không có Lưu cô nương ở đây, họ Liễu thư sinh liền không có đọc sách lòng người gánh nặng, cúi đầu cúi người đi theo Trần Bình An bên cạnh, hiếu kỳ hỏi: "Trần công tử ? Người có phải hay không trong truyền thuyết võ đạo tông sư ? Mặc dù tuổi còn trẻ, mới ra đời, nhưng là bởi vì thiên tư quá tốt, xuất thân danh môn, cho nên kỳ thật trên giang hồ đã là có thể đếm được trên đầu ngón tay cao thủ ? Cho nên đêm hôm ấy một cái tát kia, mới có thể như vậy hư vô phiêu miểu, để ta nhìn cũng chưa từng nhìn gặp người xuất thủ, nửa điểm yên hỏa khí đều không có, có tính không đạt đến tại hóa cảnh ?"

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Chỉ cần là cái người luyện võ, đánh người một quyền, người cũng không nhìn thấy đối phương xuất thủ."

Họ Liễu thư sinh cảm thấy nhận lấy vũ nhục lớn lao, "Không có khả năng! Trần công tử người nhất định là ẩn vào chợ búa giang hồ tông sư, muốn ta suy đoán a, nói không chừng người chính là vị kia hưởng dự mấy nước Thái Y Quốc kiếm thần, là hắc lão nhân gia quan môn đệ tử, bằng không ai sẽ lúc ra cửa mang theo hai thanh kiếm ? Trong đó một cái chính là vị kia kiếm thần năm đó hành tẩu giang hồ bội kiếm 'Nền dương', đúng không đúng? Cho ta kiểm tra thôi ?"

Trần Bình An có chút bội phục người này sức tưởng tượng, không muốn dây dưa với hắc không ngớt, xụ mặt gật đầu nói: "Đúng đúng đúng, chính là nền dương, người nhưng phải cẩn thận, trong vỏ tràn đầy lăng lệ kiếm khí, chỉ cần người nhổ một cái xuất kiếm vỏ, liền sẽ lập tức bị kiếm khí gọt đến da tróc thịt bong, người có sợ hay không ?"

"Không sợ."

Liễu Xích Thành lắc đầu nói, vốn là muốn kiểm tra hộp kiếm hai tay, giờ phút này đã ngoan ngoãn đặt ở sau lưng.

Hai người sau khi tách ra, Liễu Xích Thành tiếp tục dọc theo đường phố đi hướng cửa thành, vị này nho nhã yếu ớt thư sinh đột nhiên ngẩng đầu, liếc mắt đứng tại trên cổng thành một vòng bóng người, chính là giữa hồ trên đài cao cái vị kia lão thần tiên, lão thần tiên giờ phút này bên cạnh còn đứng lấy người khoác áo giáp Mã Tướng quân, cùng hai vị số tuổi đều không nhỏ khuôn mặt xa lạ, lão thần tiên chính tại đối diện thành chỉ trở.

Liễu Xích Thành chặc chặc nói: "Dẫn tặc nhập thất mà không biết a."

Bên kia, Trần Bình An rất nhanh liền đến Thành Hoàng Các bên ngoài quảng trường, ngưng thần nhìn lại, bởi vì không phải luyện khí sĩ, nhìn không ra cái gì khí tượng mãnh khỏe, nhưng là thuần túy võ phu trực giác, nói cho Trần Bình An, tòa kia tường đỏ lục ngói, Long Hỏa Lưu Ly đỉnh Thành Hoàng Các, so với lúc trước du lịch thời điểm yên tĩnh tường cùng, nhiều hơn một tia huyết tinh âm trầm, tựa như ngày tuyết rơi nặng hạt trên mặt đất, có người ném đi một khối than củi đi lên, khả năng đường thường người sẽ không chú ý, nhưng chỉ cần người đi đường nhãn lực thật tốt, liền có thể nhìn thấy, mà lại vô cùng chói mắt.

Thành Hoàng Các cửa ra vào có nha thự binh sĩ bộ khoái trông coi, đã không cho phép khách hành hương tiến vào.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm một chỗ tương đối yên lặng tường cao, lặng lẽ đi đến, đồng thời vê ra một trương tà khí châm lửa phù.

Đến bên kia, thừa dịp bốn bề vắng lặng, mũi chân điểm một cái, Trần Bình An vượt qua tường đầu, xoay người rơi vào bên trong tường, hai chân mới rơi xuống đất, đầu ngón tay phù lục liền thiêu đốt hầu như

không còn.

Cái này rõ ràng là không cần như thế nào thăm dò hư thực, đã là thực sự yêu ma quấy phá.

Trần Bình An một tay hái xuống Đường Kiếm Hồ, uống một hớp lớn rượu trắng.

Một tay vòng qua đầu sau, vỗ vỗ sau lưng hộp gỗ, hộc kiếm gỗ bị đặt tên là trừ ma, Nguyễn sư phó chế tạo thanh kia, tạm thời mệnh danh là hàng yêu.

Không Quản Thanh Y tiểu đồng cùng phần váy nữ đồng làm sao không lọt nổi mắt xanh, nói cái gì nát đường cái a tục không chịu được a, Trần Bình An vẫn cảm thấy hàng yêu trừ ma hai thanh kiếm này mệnh danh, rất tốt.

Tất nhiên chính mình lấy tốt như vậy danh tự, cũng không thể cô phụ.

Trần Bình An một cước nhẹ nhàng đẩy ra mãnh liệt vọt mà đến rắn độc, nhìn như hơi hột đẩy ra, con độc xà kia trên không trung liền đã thịt nát xương tan.

Trần Bình An càng nhiều sự chú ý, vẫn là nơi xa đứng sững ở sơn son ngoài cửa lớn hai tôn thiên quan tượng bần hoa văn màu tượng thần, một trái một phải, đầy người máu tươi chảy xuôi không thôi, còn có vô số sắc thái sắc sỡ rắn độc quần quanh nhúc nhích, càng có to như bàn tay bọ cạp, đứng ở tượng thần đỉnh đầu hoặc là trên cánh tay, toàn thân đen như mực, điều võ dương oai, thậm chí còn có chuột từ phá toái tượng thần phần bụng, gương mặt tiến vào chui ra, lớn mặt đến cực điểm.

Trần Bình An không khỏi nhớ tới quê quán thần tiên mộ thăm dặm quang cảnh, lập tức nổi trận lôi đình, dọc theo tường cây đi chậm rãi, tận lực để cho mình đầu óc thanh minh, hô hấp đều đặn, dù sao ra quyền

mạnh yếu, cùng một thân chân khí độ dày cùng vận chuyển nhanh chậm, cùng trong bụng hỏa khí lớn nhỏ, không có nửa viên đồng tiền quan hệ.

Trần Bình An vừa đi một bên ở trong lòng thầm đọc: "Trần Bình An, xác định đánh không lại, liền muốn chạy đầy đủ nhanh!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 227: Xuất kiếm

Yên Chi quận Thành Hoàng Các cung phụng Thành Hoàng gia tên là Trần Ôn, khi còn sống từng là Thái Y Quốc Ngự Sử Thai đại phu, lấy cương trực công chính hưởng dự triều chính, lưu lại qua "Sinh vì trung thần, chết vì trực quỷ" danh ngôn, trong ba trăm năm một mực hương hỏa cường thịnh.

Bởi vì lúc trước cùng Từ Viễn Hà Trương Sơn Phong tới qua một chuyến Thành Hoàng Các, Trần Bình An quen thuộc, Yên Chi quận Thành Hoàng Các phân bốn điện, hai tôn nguyên bản uy phong lẫm lẫm hoa văn màu tượng bần thiên quan giống, đứng ở dụng cụ môn trước đó, chẳng qua là khi bên dưới đã vô cùng thâm, rắn chuột thành hoạ.

Trần Bình An dọc theo tường vây đi mấy chục bước, Thành Hoàng Các quảng trường vẫn là không có tà ma chi vật lộ diện, Trần Bình An liền không do dự nữa, tế ra một trường trong tay áo chỗ giấu Dương Khí Thiêu Đăng phù, giấy vàng phù lục tại Trần Bình An trước người một tay khoảng cách bên ngoài lơ lửng, có chút phiêu đăng, làm Trần Bình An bước ra một bước sau, nó liền tự động hướng dụng cụ cửa bên kia chậm rãi bay đi, Trần Bình An trong lòng đại định, Thành Hoàng Các mặc dù gặp, cả tòa quảng trường hoàn toàn thay đổi, nhưng là Thành Hoàng Các phía sau kiến trúc, khẳng định còn có linh khí còn sót lại, nếu không khêu đèn phù sẽ không tiến lên, nhất định sẽ hướng tường cao bên kia thối lui.

Khêu đèn phù tản mát ra nhàn nhạt mờ nhạt vàng sáng, làm khiết quang huy đem Trần Bình An cả người bao phủ trong đó, hai chân những nơi đi qua, trên mặt đất những cái kia con rết bọ cạp ở bên trong ngũ độc chi vật, nhao nhao tránh tán, đi qua dụng cụ môn thời điểm, đại khái là bị tấm kia khêu đèn phù tia sáng gợn sóng tác động đến, trái phải cái kia hai tôn Đạo gia thiên quan thân tượng bên trên rắn chuột bọ cạp, toàn bộ từ

chính diện vây quanh tượng bùn tượng thần phía sau, hoặc là trốn trống rỗng phần bụng.

Trần Bình An bình khí ngưng thần, tiếp tục chậm rãi tiến lên, dụng cụ môn về sau là đại điện, treo chữ vàng tấm biển, đại điện tế tự thần linh không phải Thành Hoàng gia, mà là Thái Y Quốc một vị khai quốc công huân võ tướng tượng ngồi, trái phải là văn võ phán quan cùng tổng cộng tám vị chúc quan. Khỏi kia Thái Y Quốc Tiên Đế thân bút đề danh tấm biển, giờ phút này vàng sơn bong ra từng mảng hơn phân nửa, có một đầu cờ khoảng cái chén ăn cơm màu đen đại xà, uốn lượn trên đó, thân thể bên dưới treo, nhô ra đầu lâu hướng Trần Bình An phun ra lưỡi rắn, xì xì rung động, giống như là đang thị uy cùng cảnh cáo.

Làm Trần Bình An vượt qua cánh cửa, hắc xà đột nhiên nhảy lên mà tới, mở ra miệng to như chậu máu, bị Trần Bình An cũng không ngẩng đầu lên mà xoay eo nghiêng người, lấy năm ngón tay nắm lấy hắc xà đầu lâu, cổ tay nhẹ rung, đầu này sức sinh lập tức rã rời không xương, khi nó bị ném ra sau trùng điệp ngã rơi trên mặt đất, sớm đã mất mạng.

Trần Bình An đi theo hoảng hoảng du du khêu đèn phù tiếp tục tiến lên, qua đại điện, lại là một mảnh quảng trường, chỉ là chiếm đất so sánh nhỏ, cổ thụ dày đặc, sức đang đứng một khối bia đá, là Thái Y Quốc hoàng đế sắc phong một nước thành hoàng thần linh cáo văn khắc đá, lúc đó Trần Bình An còn chuyên đứng tại bia trước đánh giá nửa ngày, cuối cùng đạt được một cái kết luận, chữ viết thật đồng dạng, thậm chí không so được thiếu niên Thôi Sàm.

Cũng may mà đã đổi tên là Thôi Đông Sơn Đại Ly quốc sư không ở phía sau một bên, nếu không khẳng định phải tức giận đến không nhẹ.

Quảng trường trái phải đều có Tài Thần Điện cùng Thái Tuế Điện, một cái thắp hương đập đầu, khẩn cầu tài nguyên rộng tiến cầu, một tuần lễ bản mệnh Thái Tuế, hi vọng vô tai không họa, cho nên lão bách tính ở chỗ này đập đầu, tựa hồ so tại đại điện lễ bái tới càng thêm thành kính.

Khêu đèn phù thẳng tắp bay về phía trước cướp, Trần Bình An liền đi sát đằng sau, không làm mây may dừng lại.

Trần Bình An đột nhiên quay đầu nhìn lại, khối kia đứng sừng sững ở cổ bách thụ bên dưới cao lớn bia đá, tựa hồ có bóng trắng lóe lên một cái rồi biến mất.

Hai bên Tài Thần Điện Thái Tuế Điện, lờ mờ truyền ra oanh oanh yến yến nữ tử tiếng nói, cực kỳ nhỏ, tựa hồ tại lẫn nhau trêu chọc, quyến rũ phía sau, lộ ra một luồng âm hàn, tựa như là âm phủ nữ quỷ tại hưởng mặt trời giữa phát ra tiếng, tiếng cười liên một chút như vậy thấm qua Âm Dương giới dây, mượn có cổ thụ bóng cây che đậy, từ hai điện xuyên thấu qua cửa sổ, tiến vào quảng trường, chỉ là bị thật lửa thừa ánh mặt trời chiếu, như tuyết tan rã, khinh đạm rất nhiều, nhưng vẫn là truyền vào Trần Bình An lỗ tai.

Trần Bình An nhú nhú mày, quay đầu tiến lên.

Chỉ cần càng đi về phía trước mười mấy bước, liền có thể đi vào toà này Thành Hoàng Các chủ điện, cung phụng có trước Ngự Sử đại phu Trầm Ôn thành hoàng điện.

Trừ bỏ tạm thời chỉ là làm bộ dáng hộp gỗ song kiếm, Dương Kiếm Hồ Lô bên trong hai thanh phi kiếm, có thể nói một thân quyền pháp bên ngoài tuyệt đối chủ lực.

Nhưng là ngoại vật ở trong, cùng Dương Khí Thiêu Đẳng phù đồng dạng, xuất từ Lý Hi Thánh đưa tặng quyền kia cổ tịch, « đan thư bút tích thực », Trần Bình An còn có hai tấm màu vàng kim chất liệu Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, là ban đầu ở cổ trạch tiêu diệt ô giấy dầu bên trong đồng tiền âm vật về sau, Trần Bình An sợ có ngoài ý muốn, lâm thời vẽ bùa mà thành, về sau cùng họ Sở Cổ Du Quốc thụ yêu một trận chiến, chưa kịp dùng ra, liền đã bị Sơ Nhất Thập Ngũ trước sau hai kiếm mất mạng,

đánh chết một đoạn cổ cây du hóa thân.

Lại có là còn lại một Trương Dương khí khêu đèn phù cùng ba tấm Súc Địa phù, người sau chủ yếu là phối hợp thần nhân nổi trống thức, đương nhiên dùng để chạy trốn đào mệnh, khẳng định không thể so với đạo sĩ Trương Sơn Phong cho hẳn mượn Thần Hành Phù kém.

Tại Trần Bình An quay đầu trong nháy mắt.

Trên tấm bia đá, liền xuất hiện một vị bạch y nữ tử, ngồi tại bia đá đỉnh chóp, tóc tai bù xù, một đầu tóc xanh che che khuôn mặt, thấy không rõ khuôn mặt.

Nhưng là nàng duỗi ra một ngón tay, chỉ còn xương khô mà không máu thịt, xương tay nhẹ nhàng đánh bia đá đỉnh, trong nháy mắt xuất hiện một cái máu tươi dâng trào tuyến nhân, hướng hạ lưu trôi trượt xuống, rất nhanh trên tấm bia đá một bên lưu loát hơn ngàn chữ cổ phác văn bia, liền phẳng phất biến thành một phong đỏ tươi Huyết Thư.

Nhưng kỳ quái là, nữ tử một bộ áo trắng vẫn như cũ không nhiễm trần thế, không có dính vào dù là một giọt máu tươi.

Nữ tử nâng đầu lên, vẫn như cũ là tóc xanh che mặt, bắt đầu uyển chuyển ca hát, không biết phải chăng là một bài Thái Y Quốc sớm đã thất truyền cổ đồng hương dao, y y nha nha, bạch y nữ tử một bên thấp giọng hát, một bên giơ tay lên cánh tay, duỗi ra hai cây xương trắng ngón tay, vê lên một quyển tóc xanh, nhẹ nhàng lay động, hai chân không mang giày giày, cốt nhục giao nhau, ngược lại là so với ngón tay muốn nhiều ra chút huyết nhục đến, hai chân lắc lư, tóe lên từng đợt trên tấm bia đá chảy xuôi theo huyết hoa.

So với trái phải hai điện tiếng hoan hô cười nói mơ hồ, bạch y nữ tử tiếng ca rõ ràng có thể nghe, đỉnh đầu cổ bách theo gió ào ào rung động, giống như là tại tới hát hòa.

Nữ tử tựa như hát đến vui vẻ chỗ, lại nâng lên một cái xương khô bàn tay, nhu hòa xoay chuyển.

Hai bên Tài Thần Điện Thái Tuế Điện đóng chặt cửa phòng, ba một chút mở ra, riêng phần mình lung la lung lay đi ra một vị nam tử, Tài Thần Điện bên kia đi ra nam tử, tuổi còn trẻ, một đầu cánh tay bị sóng vai chém đứt, không biết tung tích, nhưng là đã cầm máu, còn thừa cái tay kia kéo lại lấy một cái thanh phong trường kiếm, sắc mặt tuyết trắng, hai mắt không thần.

Thái Tuế Điện bên kia đi ra trung niên áo xanh nam tử, cụp xuống cái đầu, một cà nhắc rẽ ngang vượt qua cánh cửa, nhìn kỹ phía dưới, người này đúng là cho người ta tại trên cổ lấy lợi khí chém vào, đầu lâu chỉ dựa vào một điểm da thịt liên lụy mới không hề rời đi thân thể.

Theo trên tấm bia đá bạch y nữ tử cổ tay chuyển động, hai vị đi lại tập tễnh nam tử, trong một chớp mắt, động tác trở nên linh hoạt mạnh mẽ, bắt đầu ở trên quảng trường nhảy múa. Nguyên lai bạch y nữ tử xương khô ngón tay đầu ngón tay, có từng tia trong suốt tia sáng treo ở không trung, như là từng chiếc một tuyết trắng tơ nhện, tơ nhện quấn chặt lấy hai tên đã chết nam tử tứ chi, khống chế bọn hắn mỗi một cái rất nhỏ động tác.

Mở cửa hai tòa trong đại điện, không ngừng có bạch y nữ tử tha duệ cuộn cuộn khói đen, tại cửa ra vào phụ cận cấp tốc phiêu đảng, nhìn về phía nam tử bộ dáng, các nàng ăn một chút mà cười, tràn đầy mỉa mai cùng cừu hận, chỉ là ngoài cửa ánh nắng chiếu rọi, như là một đạo lạch trời, làm cho các nàng không dám tùy tiện bước ra, nhưng là vẫn có bốn năm vị bạch y nữ tử theo thể nào không được, mang theo từng trận khói đen, mãnh liệt xông ra, vây quanh hai tên nam tử thi thể lượn vòng, không ngừng dùng ngón tay trêu chọc nam tử trắng bệch khuôn mặt, từ bọn hắn phía sau vòng qua, từ nách bên dưới bay lên trên cướp, nhưng là các nàng cũng vì cái này nhất thời chi vui thích, bỏ ra ánh nắng bọc phôi

về sau, triệt để tan thành mây khói đại giới.

Trần Bình An đứng tại chủ điện cánh cửa bên ngoài, cái kia Trương Dương khí khêu đèn phù giống như là đụng phải lấp kín vách tường, lần lượt va chạm lắc lư, ngừng bước không tiến.

Giấy vàng phù lục ẩn chứa dương khí dần dần tan biến.

Trần Bình An vươn tay ra, bàn tay giống như là dán tại một tầng mùa đông dòng sông trên mặt băng, có chút tăng thêm lực đạo, vẫn là không cách nào phá mở.

Trần Bình An hai ngón khép lại, xoay người đồng thời cổ tay đột nhiên vặn một cái, linh khí còn thừa không nhiều tấm kia khêu đèn phù, vội vã bay lượn hướng quảng trường, tại hai tên khôi lỗi thi thể đỉnh đầu đi vòng một vòng, hai vị nam tử cách cách một tiếng, nặng nề ngã xuống đất, trên người tia sáng từng chiếc một kéo căng đoạn, thi thể ngã xuống đất sau, máu tươi chảy ngang.

Bạch y nữ tử thu tay lại, cũng không tức giận, ngược lại là hai trong điện những cô gái kia trương răng múa trảo, nhìn về phía Trần Bình An trong tầm mắt tràn đầy khắc xương hận ý.

Chỉ cần rơi vào ác quỷ, mặc cho người khi còn sống như thế nào lòng từ bi, liền lại không Nho gia Á Thánh cái gọi là nhân tính bản thiện, gió trúc mức nước, cuối cùng một chút không dư thừa.

Cái này là từ nơi sâu xa tự có thiên ý.

Trần Bình An nhìn về phía bia đá nữ tử bóng lưng, nhẹ giọng nói: "Vị này tiểu thư, người chết vì lớn, mặc kệ các người khi còn sống có cái gì ân oán, cứ định như vậy đi ?"

Bạch y nữ tử ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục ca hát, lần này dùng tới Bảo

Bình Châu lời tốt, Trần Bình An nghe hiểu được.

"Hình như khô héo xương cốt, tâm như tro tàn. . . Thật kỳ thật biết, không lấy cho nên tự kiềm chế. Môi môi hối hối, vô tâm mà không thể cùng mưu. Kia người nào quá thay. . ."

Nữ tử âm điệu nhẹ nhàng, vậy mà mang theo một điểm bình tĩnh tường cùng chi ý, nghe không ra nửa điểm phần uất hận ý.

Trần Bình An nghe hiểu được văn tự đại khái, lại nghe không rõ trong đó ẩn chứa thâm ý.

Trần Bình An cũng không tâm tư đi phỏng đoán những này, bây giờ bị Thành Hoàng Các chủ điện cùng bên ngoài bị một loại nào đó thuật pháp ngăn cách, hẳn là Thành Hoàng gia bị bắt áp trong đó, không được ra ngoài tuần thú quận thành, trợ giúp Yên Chi quận vượt qua trận này sắp đến họa kiếp.

Trần Bình An phía sau bên trong đại điện, chính là cung phụng Thành Hoàng gia Trầm Ôn ở bên trong ba vị tượng thần thành hoàng điện, Trầm Ôn tượng thần cao tới ba trượng có thừa, yêu cầu khách hành hương du khách ngược đầu nhìn lên, trái phải văn Vũ Thần giống cũng có cao hai trượng, phân biệt cầm trong tay thiết giản cùng quan ấn.

Nghe đồn tại hai trăm năm trước, có một vị Biệt Châu họ Trương đạo sĩ du lịch đến tận đây, có cảm giác tại Yên Chi quận dân phong thuần phác, trở về quê quán sau, rất nhanh Long Hồ Sơn đương đại thiên sư liền ban thưởng thêm một viên tiếp theo "Thải Y Quốc Yên Chi quận thành hoàng lộ ra phù hộ bá ấn", lúc kia mọi người mới biết được, nguyên lai tuổi trẻ đạo sĩ đúng là Long Hồ Sơn Thiên Sư phủ Hoàng tử quý nhân, cái này cái cộc ca tụng, nửa châu đều biết, chợ búa truyền ngôn, cái viên kia lai lịch hiển hách vàng chất con dấu, đã sớm bị Thải Y Quốc hoàng đế bí mật trân tàng tại quốc khố ở trong.

Bên trong còn có một bức to lớn bích họa, vẽ có chín chín tám mươi một vị tay áo bay múa mỹ nhân.

Bị hậu thế ca tụng là "Mực màu như sinh, thối khí như sống" .

Trần Bình An gặp bạch y nữ tử kia thờ ơ, liền không nói thêm lời cái gì, lặng lẽ vỗ vỗ bên hông Dương Kiếm Hồ Lô.

Quay người chính là một quyền nện ở tầng kia "Mặt băng" bên trên, từng cơn sóng gợn dập dờn mà lên, cánh cửa bên trong Thành Hoàng Các ba tòa tượng thần đều giống như tại lay động.

Trần Bình An lấy sáu bước chạy cộc chậm rãi đi đi, từng quyền từng quyền nện ở trên mặt băng, chính là thần nhân nổi trống thức.

Đương nhiên còn muốn đề phòng bia đá bên kia nữ tử bạo khởi hành hung.

Thở dài một tiếng tại một gốc tham ngộ thiên cổ thụ bên trên một bên vang lên, là thiếu nữ tiếng nói, "Đồ ngốc, đó là hai vị ngũ cảnh đại tu sĩ liên thủ bày ra trận pháp, chính là sư phụ ta nhất thời bán hội đều không làm gì được, nếu không thành hoàng lão gia làm sao có thể ra không được. Người một cái võ kỹ năng, cũng muốn ngạnh sinh sinh chùy phá ? Tiết kiệm chút khí lực đi, thừa dịp cái kia nữ quỷ đối với người còn không có nổi sát tâm, sớm một chút rời đi nơi này, không phải lần tiếp theo lại có đồ ngốc xông tới, người chính là phiên phiên khởi vũ giết dây con rồi."

Có thể là Trần Bình An đánh quyền đánh cho quá mức "Tùy tâm sở dục", cho nên hiển lộ rõ ràng không ra nửa điểm uy thế.

Để trốn ở trên cây kỳ quái thiếu nữ khó tránh khỏi trong lòng còn có khinh thị.

Cùng Mã Khổ Huyền tại đường nhỏ một trận chiến sau, bây giờ Trần Bình An quyền ý càng nội liễm, bình thường luyện quyền chạy cộc chậm hơn, càng thêm phù hợp "Ôn dưỡng" hai chữ, đồng dạng giang hồ tăng dưới chót võ kỹ năng, ngoại gia quyền sở dĩ sẽ xuất hiện "Chiêu tà quỷ nhập vào người" kết quả, chính là không được biện pháp, không có đường nhập thất, đến mức luyện quyền càng chịu khó, càng thương thế phách thần hồn.

Bất quá Trần Bình An mặc dù chạy cộc chậm, luyện tập đứng cái cộc kiểm lô lúc khí thể vận chuyển tốc độ, lại là nhanh vô số, nếu như trước kia chỉ có thể là bình thường dịch trạm đưa tin, ra roi thúc ngựa, như vậy bây giờ chính là tám trăm dặm khẩn cấp.

Loại này "Thu lại" huyền diệu trạng thái, không phải mạnh mẽ sáu bảy cảnh võ đạo tông sư, tuyệt đối nhìn không ra sâu cạn.

Bạch y nữ tử bỗng nhiên ngừng lại tiếng ca, quay đầu đi, gặt gao tiếp cận Trần Bình An thứ mười tám quyền.

Một quyền đi xuống, như hồng chung đại lữ, cả tòa quảng trường khí thể đều âm vang mà động, bị máu tươi thấm thấu văn bia bia đá, lập tức phát ra rạn nứt tiếng vang.

Nàng hét lên một tiếng, đâm rách màng nhĩ, như tướng quân ra lệnh, tại hai trong điện phiêu đảng bọn nữ tử hóa thành hai đạo cuồn cuộn khói đặc, một đạo dung nhập tầng kia mặt băng, coi bọn nàng còn sót lại âm vật thần hồn gia cố toà kia ô uế trận pháp, một đạo khói đen lao thẳng tới Trần Bình An, kiệt lực cắt ngang Trần Bình An liên miên quyền ý, không cho hắn đưa ra thần nhân nổi trống thức thứ mười chín quyền.

"Bị người này cái mạo thất quỷ hại chết! Nếu như ta hôm nay chết ở chỗ này, đến lúc đó hai ta cùng đi tại trên hoàng tuyền lộ, nhìn ta không đem người mạng chết. . . Chết cũng đã chết rồi. . . Bản cô nương còn chưa có chết, liền đã phiền chết!"

Cổ thụ trên đỉnh, thiếu nữ thờ hồng hộc oán trách hoàn tất, không do dự nữa, thoát ra một đạo uyển chuyển bóng người, phát ra liên tiếp đỉnh đỉnh thùng thùng thanh thúy thanh vang, theo tiếng vang quanh quần thân thể bốn phía, cũng mang theo từng vòng từng vòng nhạt đóa hoa màu vàng óng, dáng người chi thướt tha, có thể xưng cảnh đẹp ý vui.

Bạch y nữ tử bị nồng đậm tóc xanh che lấp bên dưới tấm kia khuôn mặt, khóe miệng có chút nhếch lên, ánh mắt mang theo lạnh lùng mỉa mai.

Nàng duỗi ra hai cái xương khô bàn tay nhẹ nhàng vỗ một cái.

Toà kia Thành Hoàng Các chủ điện bên trong, theo tùy tùng tại Thành Hoàng gia trái phải văn Vũ Thần giống, chi chi nha nha, giống như là sống lại, chấn động rớt xuống ra to lớn vắng khắp nơi bụi đất, đồng thời bước ra một bước Thần Thai, ầm vang giẫm tại chủ điện đá xanh sàn nhà bên trên, sau đó hai tôn cao tới hai trượng tượng bùn tượng thần sai bước phóng tới cánh cửa, trong đó cầm trong tay thiết giản tượng thần một giản đối ra quyền thiếu niên phủ đầu nện xuống, mặt khác một tôn cầm trong tay tinh thiết quan ấn quan văn tượng thần thì không có chút nào ngưng trệ mà vừa sai bước ra cửa hạm, tay nắm to lớn sắt ấn, chụp về phía thiếu nữ.

Nguyên bản đánh phá trận pháp, liền có thể để Thành Hoàng gia khôi phục thân thể tự do, đây mới là hợp tình hợp lý tình thế phát triển. Chỗ nào nghĩ đến chân chính sát cơ, căn bản không tại thành hoàng ngoài điện quảng trường, không tại âm khí âm u bạch y nữ tử, mà tại niềm hy vọng thành hoàng trong điện ? Như vậy vốn nên có được thần chỉ kim thân Thành Hoàng gia Trầm Ôn, đến cùng đi nơi nào ?

Thành hoàng trong điện, ở giữa toà kia cao nhất Đại Uy Nghiêm tượng thần, nguyên bản kim quang rạng rỡ Thành Hoàng gia, giờ phút này ảm đạm vô quang, đầy đất màu vàng kim mảnh vụn, chỉ còn lại có một đôi tròng mắt bên trong, lăm ta lăm tăm hào quang vàng óng. Bất kỳ một cái

nào Yên Chi quận người địa phương, đều không dám tin tưởng đây là tôn này vẫn lấy làm kiêu ngạo Yên Chi quận "Kim Thành hoàng" .

Bởi vì căn cứ Yên Chi quận huyện chí ghi chép, dùng gần một trăm lượng hoàng kim lá vàng thiếp che tôn này tượng thần, cái kia một đời quận thủ đại nhân, vì thế cùng quận bên trong quyền quý giàu có cầu gia gia cáo nãi nãi, quyền tiền sau khi thành công, còn chuyên môn khắc dấu một khối người lương thiện bia, ghi chép bên dưới tất cả bỏ vốn người tính danh gia tộc.

Đây người lá vàng mười không còn một Chủ Thần giống, gian nan lên tiếng, khàn khàn tiếng nói truyền đến cánh cửa bên kia, "Các người hai cái đi mau, những này lai lịch không rõ tà ma ngoại đạo, nhân số đông đảo, nơi này chỉ là áo trắng quỷ mị một vị mà thôi, các người nếu là có thể chạy ra tìm đường sống, nhất định phải đi tìm Thần Cáo tông tiên sư, hoặc là Quan Hồ thư viện quân tử hiền nhân, liền nói Thái Y Quốc có đại nạn, một khi diệt quốc, Cổ Du Quốc ở bên trong xung quanh một bên Lục Quốc, không một may mắn thoát khỏi!"

Nguyên lai toà này vốn nên che chở một quận bách tính Thành Hoàng Các, rõ ràng là Nê Bồ Tát qua sông, tự thân khó bảo toàn.

Chủ điện cánh cửa bên ngoài,

Đầu tiên là cánh tay mắt cá chân đều hệ có ngân sắc chuông lục lạc thiếu nữ, giúp đỡ Trần Bình An chặn cái kia đạo khói đen, bốn cái chuông lục lạc tiếng vang chỗ, tách ra vô số kể nhật đoá hoa màu vàng óng, hoa mắt, nguyên bản khí thể hung hăng khói đen bị cắt chém vỡ nát, nhưng là thiếu nữ cũng bị từng tia từng sợi nhiễu loạn khói đen đụng vào trên người mấy chỗ, ọe ra máu tươi, nhưng vẫn là khăng khăng không lùi, đứng tại cái kia mạo thất quỷ phụ cận, cổ tay lay động, tiếng chuông từng trận, kim hoa cánh cánh, tiếp tục một chút xiu đánh tan những cái kia xen lẫn kêu rên khói đen.

Trần Bình An thì mây trôi nước chảy mà đánh ra thứ mười chín quyền.

Sau đó chính là còn thừa một đạo khói đen, điên tuôn ra nhập ngăn cách trong chủ điện bên ngoài "Mặt bằng", giúp đỡ trận pháp tan mất thần nhân nổi trống thức mười chín quyền thêm vào chi uy.

Lại có là hai tôn "Làm phản" tượng bùn tượng thần, một vị huy động thiết giản đánh tới hướng Trần Bình An đầu lâu, một người cầm trong tay tinh thiết quan ấn chụp về phía thiếu nữ cái ót.

Trần Bình An vẻ mặt tự nhiên, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế đưa ra thứ hai mươi quyền, đánh cho toà kia trận pháp kịch liệt lắc lư, mặc dù còn chưa đánh vỡ, nhưng là đã lung lay sắp đổ, nhiều nhất chỉ kém một quyền mà thôi. Nhưng là Trần Bình An trong lòng bất đắc dĩ, thần nhân nổi trống thức, là không có cách nào đưa ra thứ hai mươi một quyền, nhưng là hắn cũng không thể trơ mắt nhìn lấy vị kia thiếu nữ, cho xông ra cánh cửa quan văn tượng thần một ấn chụp chết, bằng không hắn là có cơ hội đưa ra cuối cùng một quyền.

Trần Bình An dưới chân phiến đá băng liệt, cả người trong nháy mắt biến mất, tránh thoát võ tướng tượng thần phủ đầu nện xuống cái kia nhớ thiết giản, trong nháy mắt liền đến đến quan văn tượng thần mặt bên, lấy thiết kỵ đục trận thức một quyền nện ở tượng thần phần eo, một quyền này là vì cứu người tính mệnh, cho nên Trần Bình An không dám có bất kỳ che đậy, đến mức ra quyền thời điểm, cánh tay còn quần tuyết trắng dồi dào quyền ý, quyền cương đại chấn, mơ hồ có trùng trùng điệp điệp phong lôi âm thanh.

Một tôn cao hai trượng tượng bùn tượng thần, sừng sốt bị Trần Bình An một quyền đánh cho lướt ngang ra ngoài, khổng lồ tượng thần hai chân, trên mặt đất cày ra một đầu khe rãnh.

Thiếu nữ nghe được sau lưng động tĩnh, quay đầu nhìn lại, mới đại khái đoán ra nguyên do, lại hướng hướng một người đáng mạo tằm thường

kia phụ hộ thiếu niên, liền có chút ánh mắt ngốc trệ.

Trần Bình An cũng mặc kệ thiếu nữ suy nghĩ trong lòng, hai tay cánh tay dừng lại, nhìn như là muốn ra quyền, nhưng thật ra là từ hai tay áo trượt ra hai tấm màu vàng kim chất liệu Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, lặng yên dán tại trong lòng bàn tay, cầm trong tay thiết giản võ tướng tượng thần một chiêu thất bại sau, nện đến mặt đất gạch đá nổ tung, nâng người lên sau lại độ hướng Trần Bình An huy động thiết giản, Trần Bình An lần này xuôi Nam du lịch, đi vô số lần chậm chạp quyền thung, nhưng làm hẳn phải nhanh thời điểm.

Đó là thật nhanh!

Thiết giản y nguyên thất bại, Trần Bình An không biết khi nào liền đã đi tới võ tướng tượng thần trước người, mũi chân điểm một cái, thân hình nhảy lên, trong lòng bàn tay trùng điệp đập vào tượng thần chỗ trán.

Kim quang rực rỡ!

Võ tướng tượng thần bốn phía, trống rỗng xuất hiện một tòa so với nó hơi Cao Lược lớn Kim Sắc Bảo Tháp, lôi điện lấp lóe như du long.

Tượng thần tựa như là bị "Cung phụng" tại toà này bảo tháp bên trong.

Nhưng cụ thể tư vị như thế nào, từ tượng thần thân thể khổng lồ từng khúc vỡ nát liền nhìn ra được, mặc kệ nó gãy giụa như thế nào, như thế nào huy động thiết giản gõ mãnh kích, Bảo Tháp Trấn Yêu Phù thủy chung đem một mực trấn áp trong đó.

Trần Bình An tại tế ra tờ thứ nhất màu vàng kim chất liệu Bảo Tháp Trấn Yêu Phù sau, lúc đó hai chân tại võ tướng tượng thần ngực một điểm, dựa thế phản bắn ra đi, lại là lóe lên một cái rồi biến mất, lấy càng nhanh tốc độ đi vào hồi hải chạy về phía thiếu nữ quan văn tượng thần trước

mặt, lại là ba một chút, vừa vặn đem màu vàng kim phù lục dán tại tinh thiết quan ấn phía trên.

Cao đại thần tượng như sơn nhạc áp đỉnh, hai đầu gối uốn lượn, chỗ đầu gối không ngừng có mảnh vụn bay xuống, kém chút liền muốn lão đảo ngã sắp xuống.

Trần Bình An hai chân vẫn là không có rơi xuống đất, tế ra kim quang nở rộ phù lục về sau, thân hình tiếp tục kéo lên, tại tượng thần đỉnh đầu giảm mạnh, nhìn về phía đã đứng thẳng ở bia đá đỉnh chóp bạch y nữ tử, hai hai giằng co.

Trần Bình An không có bất kỳ cái gì đình trệ, ngự phong lãng không đồng dạng, hướng cổ bách thụ bên dưới bia đá xông lên mà đi, trên không trung đưa tay vỗ nhẹ hộp kiếm, nhẹ giọng nói: "Trừ ma!"

Hộp kiếm gỗ bắn ra hộp gỗ, bị Trần Bình An một tay nắm chặt.

Một kiếm mà đi.

Một mạch mà thành, có chút tiêu sái.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 228: Sơ Nhất Thập Ngũ, theo ta trừ ma

Trần Bình An cầm trong tay hộc kiếm gỗ, đối trên tấm bia đá bạch y nữ tử một kiếm bổ xuống.

Không nói kiếm pháp chiêu thức, trên mộc kiếm một bên, cũng cũng không đủ chấn nhiếp âm vật nồng đậm linh quang.

Tóc xanh che mặt bạch y nữ tử giật giật khóe miệng, mặc dù trong lòng còn có khinh thị, nhưng là tất nhiên thiếu niên kia có thể thành công trấn áp hai tôn tượng thần, nàng cũng không muốn ý quá mức khinh thường, cùng hăn chơi đùa cũng tốt, dù sao Thành Hoàng Các nơi đây, giữ vững là tốt nhất, ném đi cũng không sao, tự có cao nhân sẽ lần nữa đoạt lại.

Chỉ gặp nàng đưa tay tại bên hông cấp tốc một vòng, hiện ra một cái không vỏ trường kiếm, thân kiếm bày biện ra tinh, tràn đầy làm người ta buồn nôn mùi huyết tinh, trước đó nàng hăn là sử dụng chương nhãn pháp.

Khi nàng xương khô trong lòng bàn tay tại bôi qua trường kiếm thời điểm, tiếp xúc đến lưỡi kiếm, phát ra một chuỗi hỏa thạch điện quang. Không chỉ như thế, cổ tay nàng bên trên chảy xuống một cái bích lục vòng tay, quay tròn vây quanh nàng phi tốc xoay tròn, không có chút nào quỹ tích mà theo, cực kỳ nhanh chóng, đến mức trong nháy mắt liền không nhìn thấy vòng tay, chỉ có thể nhìn thấy từng đợt màu xanh biếc lưu huỳnh.

Thế gian tu sĩ, pháp bảo đồ vật đương nhiên là càng nhiều càng tốt, cái này cùng lão bách tính ai cũng không chê tiền ép tay là một cái đạo lý, mà dù sao danh xưng với thực linh khí pháp khí, quá mức trân quý hiểm

thấy, nếu như có thể may mắn có được hai kiện, bình thường đều là tận khả năng truy cầu cả công lẫn thủ, một cái dùng để sát phạt lui địch, một cái dùng để phòng thân bảo mệnh, tiến nhưng tấn công lui có thể thủ, vạn vô nhất thất.

Tỷ như cổ trạch họ Sở thụ yêu viên kia Bình gia giáp hoàn, có thể hóa thành một bộ quang minh khải, chính là phòng ngự pháp bảo bên trong người nổi bật.

Bạch y nữ tử màu đỏ tươi bội kiếm, cùng bích lục vòng tay, một tấn công một thủ, chính là này để ý.

Từ gánh vác hộp kiếm xứ khác thiếu niên, lấy phẩm cấp cực cao cổ quái phù lục, trấn áp thô bạo quan văn tượng thần, lại đến giẫm tại tượng thần đỉnh đầu, cầm trong tay thanh kia ra hộp kiếm gỗ vồ giết mà đến, kỳ thật chỉ là một cái nháy mắt công phu.

Hòe kiếm gỗ chớp mắt là tới.

Bạch y nữ tử mãnh liệt rút kiếm, vô cùng đơn giản một kiếm quét ngang, tại nàng đỉnh đầu liền xuất hiện một đạo màu đỏ tươi kiếm khí, nếu là thiếu niên không tránh kịp, liền bị kiếm khí chặn ngang chặt đứt.

Nhưng là thiếu niên kia đột nhiên không thấy.

Phương Thốn phù!

Bạch y nữ tử trong lòng biết không ổn.

Đỉnh!

Một điểm kim thạch âm thanh không có dấu hiệu nào mà vang vọng quảng trường.

Về sau là liên tiếp tiếng đánh vang, tỉ mỉ gấp rút như mưa to giọt nước nện ở nóc nhà bên trên.

Bạch y nữ tử sắc mặt biến hóa, vòng eo vận động, cấp tốc bay khỏi bia đá đỉnh chóp. Áo trắng hồng kiếm, một đỏ nhất bạch, vây quanh cây kia màu xanh biếc nồng đậm cổ bách xoay tròn hướng lên, tựa hồ tại tránh né cái gì. Nữ tử đã tận lực cùng bích ngọc vòng tay kéo dài khoảng cách, ước chừng hai trượng, đã có thể tùy tâm khống chế, lại có thể tránh cho bị tai bay vạ gió.

Là phi kiếm!

Thiếu niên đúng là một tên có thể phi kiếm giết địch kiếm tu!

Cái gì kiếm gỗ cái gì trừ ma, đều là mê hoặc lòng người ngụy trang! Chân chính sát chiêu, là thanh kia còn chưa hiện ra chân thân âm hiểm phi kiếm.

Tuổi còn nhỏ, tâm tư ngược lại là kín đáo mà lại ác độc! Khó trách có thể trở thành luyện khí sĩ bên trong khó khăn nhất tu ra kết quả kiếm tu.

Bằng vào những cái kia liên miên bất tuyệt tiếng vang, bạch y nữ tử đau lòng không thôi, vòng tay lại có linh tính, cũng chịu không được một thanh phi kiếm như vậy như thế khi dễ, không khác một trận lạt thủ tồi hoa.

Tên là "Băng nhu" vòng tay, là lão tổ tông tự mình ban thưởng bên dưới một cái thượng đẳng linh khí, cũng không lấy cứng cỏi kiên cố sở trường, chủ yếu vẫn là vì chống cự những cái được gọi là chính đạo tiên sư xuất kỳ bất ý đòn sát thủ, dù sao lão tổ sớm có dự ngôn, lần này mưu đồ bí mật chiếm lấy Thái Y Quốc trấn quốc chi bảo, tất nhiên là một trận thương vong thảm trọng huyết chiến, danh môn Tiên gia luyện khí sĩ, chém giết liều mạng lá gan không lớn, nhưng huyền diệu khó giải thích bí thuật thần thông, cùng đòi đòi truyền lại pháp bảo đồ vật, tầng tầng

lớp lớp, không thể không phòng.

Bạch y nữ tử tạm thời vô pháp thôi toán ra thanh phi kiếm kia quỹ tích, lại không dám thu hồi vòng tay, cái này khiến nàng phần uất đến cực điểm, lần thứ nhất sinh ra thao thiên lửa giận, nếu là vòng tay như vậy vỡ nát, như vậy lần này Thái Y Quốc chuyển đi, không nói còn lại mình hữu, nàng là nhất định được không bù mất, dù là cuối cùng đại công cáo thành, luận công hành thưởng, nàng cầm tới tay ban thưởng, chỉ sợ còn không bằng chiếc vòng tay này đáng tiền.

Bạch y nữ tử một đầu tóc xanh đen cuồng bay múa, lộ ra chân dung.

Đúng là đêm đó giữa hồ trên đài cao, dẫn đầu đăng tràng y phục rực rỡ nữ tử, nàng lúc đó không biết để bao nhiêu Yên Chi quận nam tử kinh động như gặp thiên nhân, chỉ hận vô pháp ôm vào trong ngực trù mẩn một phen.

Như thế nói đến, cái mới nhìn qua kia rất tiên phong đạo cốt lão thần tiên, ít nhất là chủ mưu một trong.

Nhưng là nhóm người này như thế rêu rao khắp nơi, Thái Y Quốc liền không có một cái nào tu sĩ xem thấu chân tướng ?

Đứng tại trên quảng trường Trần Bình An sửng sốt một chút, tâm tình nặng nề, đem hộc kiếm gỗ thả lại hộp gỗ, thói quen hái xuống hồ lô rượu uống một hớp rượu.

Nhìn thấy thiếu niên vậy mà còn có tâm tình uống rượu, bạch y nữ tử giận quá mà cười, tay áo bông bành, lộ ra cổ tay cùng mắt cá chân, đều là xương trắng. Chắc hẳn áo trắng bên dưới một bên "Thân thể mềm mại", cũng là như thế quang cảnh.

Duy chỉ có một khuôn mặt, huyết nhục đều tại, mà lại xinh đẹp dị thường.

Nguyên lai là một vị xương khô mỹ nhân, không đúng, là xương khô diễm quý tài là.

Đại khái xác định phi kiếm vô pháp đột phá vòng tay, cận thân dây dưa chính mình, bạch y nữ tử trong lòng hơi định, vậy liền bắt giặc trước bắt vua, trước làm thịt thiếu niên kia lang lại nói, chính hắn muốn chết, chẳng trách người khác. Vốn còn nghĩ đùa hắn trong chốc lát, chỗ nào nghĩ đến là như thế cái khó giải quyết hàng cứng.

Kiểm tu lại như thế nào, chỉ cần không phải loại kia hư vô phiêu miểu đại kiếm tiên, cho dù là trong ngũ cảnh dựa vào tiểu kiếm tiên, tại toà này Yên Chi quận thành, chỉ cần dám lộ đầu liền đều phải chết!

Trong lúc vô hình, thành hoàng ngoài điện toà này quảng trường nhỏ, chia cắt thành ba khu chiến trường, hai tấm màu vàng kim chất liệu Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, chính tại một chút xú tiêu hao hai tôn tượng bần tượng thần ma khí, mảnh vụn văng khắp nơi, bụi đất tung bay, không ngừng truyền ra tiếng vỡ vụn, vô luận hai tôn tượng thần như thế nào gào thét gào thét, Trấn Yêu phù hiển hiện ra bảo tháp, thiểm điện xen lẫn, như Lôi Bộ thiên quân cầm trong tay roi điện, quất roi tà ma, thủy chung vững vàng đưa bọn chúng áp thẳng trong đó.

Lại có là Trần Bình An mời xuống núi phi kiếm Sơ Nhất, lần này cuối cùng không giảng cứu rời đi Dưỡng Kiếm Hồ phô trương, lặng yên không một tiếng động mà bay lượn mà ra, thần không biết quỷ không hay, chỉ tiếc bạch y nữ tử có vòng tay hộ thân, giúp nàng đỡ được một kiếm xuyên thấu đầu lâu tai ương. Sơ Nhất không biết là đánh ra chân hỏa, vẫn là ngang bướng hài đồng tìm được thú vị đồ chơi, cũng không tiếp tục để ý tới Trần Bình An tâm ý, hết sức chuyên chú dây dưa cái kia bích lục vòng tay, rèn sắt giống như, một chút một chút, phi kiếm còn cố ý thả chậm bay lượn tốc độ, mỗi lần dính dấp vòng tay vận chuyển phạm vi.

Cuối cùng đương nhiên là sát cơ trùng điệp bạch y nữ tử, quyết ý muốn trước giải quyết hết Trần Bình An vị này "Kiếm tu" .

Tay nàng cầm tươi đẹp ướt át màu đỏ tươi trường kiếm, vồ giết mà xuống, trước đó, hướng hai tòa trắc điện gầm thét một tiếng, sớm đã rục rịch âm vật nữ quý chen chúc mà ra, trong lúc nhất thời khói đen cuộn cuộn, che khuất bầu trời, toàn bộ tuôn hướng một thân một mình đứng thẳng quảng trường Trần Bình An. Tay chân đều hệ treo ngân sắc chuông lục lạc thiếu nữ, vốn định ra trận cứu viện, lại bị Trần Bình An ngay đầu tiên liền ánh mắt ra hiệu, muốn nàng dừng dấn vào.

Thiếu nữ không có hành động theo cảm tính, thành thành thật thật đứng tại chỗ thứ nhất chiến trường, chỉ là khoa tay múa chân, không ngừng lay động ra trận trận thanh linh tiếng chuông, dốc hết toàn lực, để đóa hoa màu vàng óng không ngừng bay ra đại điện mái hiên, dù là nàng mặt không có chút máu, vẫn kiên trì giúp đỡ Trần Bình An có thể tiêu diệt một đầu nữ quý là một đầu.

Đối với Trần Bình An tới nói, thiếu nữ có thể làm như thế, cũng đã đủ rồi.

Trần Bình An hai tay mãnh liệt vùng mạnh, hai tay quyền cương mãnh liệt chảy xuôi, sáng chói quang minh, chính là họ Thôi lão nhân truyền thụ cho một chiêu kia mây chừng đầm lầy thức, trong nháy mắt tiết ra ngoài dồi dào khí thế, chấn động bốn phía, mười mấy đầu xông ra trắc điện dữ tợn nữ quý lập tức bị quét sạch sành sanh, các nàng vốn là đỉnh đầu mặt trời, thiêu đốt lợi hại, tăng thêm một quyền này, đi là một người đã đủ giữ quan ải ương ngạnh con đường, không khác tuyết thượng gia sương, các nàng dài như ngón tay bén nhọn móng tay, căn bản vô pháp tới gần Trần Bình An trong vòng một trượng.

Trần Bình An cũng không phải chỉ có một quyền năng lực, thân thể nghiêng về phía sau, mũi chân điểm một cái, lập tức ngược lại lướt đi đi mấy trượng, tránh thoát áo trắng điểm quý bay xuống xuống cái kia một

kiếm, xương khô điểm quỷ cũng là như là giò trong xương, mũi chân thậm chí không có chạm đến mặt đất, chỉ vào không trung, chuồn chuồn lướt nước, thân thể nghiêng về phía trước, đi theo Trần Bình An, một kiếm thẳng tắp đâm ra.

Nhưng là ở cái này khoảng cách ở trong, Trần Bình An lại là song quyền vung mạnh, bày ra lúc trước cái kia cổ ý vô song quyền giá, lập tức lại đem mười mấy đầu tán loạn âm vật ác quỷ, tại chỗ đánh cho hồn phi phách tán.

Đầy đầu tóc xanh tùy ý phát phơ áo trắng điểm Quỷ Lệ sắc nói, hai chân lẳng không hơi bước, càng lúc càng nhanh, "Người thật là đáng chết!"

Trường kiếm trong tay của nàng chỉ kém mấy tấc liền muốn đâm vào Trần Bình An tim.

Trần Bình An mũi chân vịn một cái, học cái kia đường nhỏ một trận chiến Mã Khổ Huyền, thân thể như đà chân vệt dời đi chỗ khác đến, trùng hợp tránh thoát cái kia một kiếm không nói, còn thừa cơ lấn người mà gần, một quyền đánh tới hướng xương khô điểm quỷ bên mặt, người sau đúng là có thể trong nháy mắt hóa thành sương trắng tiêu tán tứ phương, sau một khắc xuất hiện tại ngoài mấy trượng, năm ngón tay kéo một cái, không cùng theo nàng cùng một chỗ biến mất màu đỏ tươi trường kiếm, xoay tròn nửa vòng, cắt vào Trần Bình An cánh tay.

Trần Bình An không chút do dự mà dùng xong cuối cùng một Trương Phương tắc phù, trong một chớp mắt lại lần nữa đi vào điểm quỷ bên cạnh thân, một thân bàng bạc quyền cương như năng gắt, để cái kia xương khô điểm quỷ thống khổ hét lên một tiếng, không lo được dẫn dắt khổng chế nơi xa thanh trường kiếm kia, lập lại chiêu cũ, lần nữa sương trắng lượn lờ, nhanh chóng tan biến.

Trần Bình An sắc mặt kiên nghị, trong lòng thầm đọc, "Sơ Nhất!"

Mặc dù không tình nguyện, phi kiếm Sơ Nhất vẫn là thoát ly trước kia chiến trường, một vòng bạch hồng vạch phá bầu trời, thẳng đâm vừa mới hiện ra nguyên hình xương khô diễm quý, bích lục vòng tay cùng màu đỏ tươi trường kiếm tại nàng lần thứ hai biến mất trong nháy mắt, vốn là xuất hiện một tia không dễ dàng phát giác ngưng trệ, giống như là mất đi chủ nhân tâm ý liên hệ, liền có chút do dự,

Làm phi kiếm Sơ Nhất đâm về nàng chỗ mi tâm, diễm quý rất cực triệt để thất kinh, hai tay bảo vệ khuôn mặt, một đầu tóc xanh điên cuồng cuộn ngược, che che ở trên mặt.

Chuôi này tuyệt bỏ túi phi kiếm an an tĩnh tĩnh lơ lửng tại trước mắt nàng, không có tiếp tục vọt tới trước.

Nhưng là.

Nàng cái ót mát lạnh.

Xương khô diễm quý tượng là bị tiên nhân thi triển Định Thân Thuật, đứng tại nguyên chỗ, không nhúc nhích, đầy mặt không thể tưởng tượng, cứng ngắc quay đầu, si ngốc nhìn về phía cái kia xông về phía mình thiếu niên, người là kiếm tu thì cũng thôi đi, tại sao lại có hai thanh phi kiếm ? Lại vì sao làm bộ là một vị thuần túy võ phu ?

Trốn được Sơ Nhất, tránh không khỏi Thập Ngũ!

Bất quá cho dù nàng đã bị phi kiếm Thập Ngũ từ sau một bên xuyên qua, Trần Bình An vẫn là không có nửa điểm phớt lờ, cũng không tiếp tục quản những cái kia âm vật dây dưa , mặc cho các nàng cận thân xuất thủ cũng không quản, Trần Bình An chỉ là bằng nhanh nhất tốc độ đi vào xương khô diễm quý trước người, quyết định thật nhanh, chính là gọn gàng mà dứt khoát một quyền thần nhân nổi trống thức, một quyền đến, khẩn thiết đến, về sau hai mươi quyền, đánh cho áo trắng phía dưới xương khô từng chiếc một vỡ nát.

Cuối cùng xương khô điểm quý tính cả thân thể cùng áo trắng cùng một chỗ nổ bể ra đến, sau đó không trung bay xuống một trường vẽ có nữ tử thân thể bùa vàng.

Khi nàng vừa chết, những cái kia âm vật lập tức đã mất đi chủ tâm xương, nhao nhao trốn hai bên trong điện, tương đương một bộ phận còn chưa trốn về, liền đã bị mặt trời bộc phơi triệt để tiêu vong, lần này trong gian điện phụ không còn quấy rầy tiếng cười truyền ra, chuyển thành từng tiếng nghẹn ngào.

Màu đỏ tươi trường kiếm rơi xuống trên mặt đất, cái kia bích lục vòng tay như là lạc đường người, tại xương khô điểm quý biến mất địa phương, không ngừng xoay chậm chậm.

Trần Bình An đứng tại nguyên chỗ, đã không có gấp đi bắt được vòng tay, không có đưa tay đón tấm kia bùa vàng.

Nhìn quanh bốn phía, lại không khác thường, Trần Bình An vỗ vỗ Đường Kiếm Hồ, Sơ Nhất cùng Thập Ngũ lướt vào trong đó.

Ngồi xổm người xuống, Trần Bình An cẩn thận nhìn chăm chú tấm kia bùa vàng.

Trần Bình An về ra Trương Sơn Phong đưa tặng một cái khác trường tà khí châm lửa phù, phóng tới mặt đất bùa vàng phụ cận, lung lay, châm lửa phù không phải là không có động tĩnh, nhưng là động tĩnh cực nhỏ, chỉ là đốt rụi phù lục một góc, liền không lại thiêu đốt.

Trần Bình An lúc này mới đem tấm kia bùa vàng về lên, chân chính đem bùa vàng bóp tại đầu ngón tay, Trần Bình An mới phát hiện không phải phổ thông giấy vàng phù lục, trang giấy tính chất, cực kỳ tinh tế tỉ mỉ mềm nhẵn, mà lại tính bền dẻo thật tốt, đoán chừng còn không sợ thanh niên trai tráng nam tử dùng sức xé rách.

Trần Bình An suy nghĩ một chút, vẫn là đem trường này mỹ Nhân Phù lục thu nhập trong tay áo, kì thực là giấu ở Phương Thốn vật ở trong.

Phương Thốn vật sở dĩ trân quý, một cái nguyên nhân rất trọng yếu, chính là có thể ngăn cách cùng ngoại giới cảm ứng, tuy nói không có gì tuyệt đối, nhưng trên đại thể vẫn là như thế cái quy củ.

Làm Trần Bình An thu hồi bùa vàng thời điểm, cái kia bích lục vòng tay cũng chủ động dính đi lên, Trần Bình An một tay cầm châm lửa phù, phát hiện không có nửa điểm động tĩnh, liền thuận thế nắm chặt vòng tay, cùng nhau bỏ vào trong túi. Chỉ là đi nhặt lấy thanh kia màu đỏ tươi trường kiếm thời điểm, châm lửa phù hơi tới gần, liền cháy hừng hực hầu như không còn, Trần Bình An có chút do dự, thanh kiếm này nhất định có thể bán không ít tiền, nhưng là lo lắng hơn tùy tiện thu nhập Phương Thốn vật, có thể hay không cho phi kiếm Thập Ngũ tạo thành ảnh hưởng.

Cuối cùng Trần Bình An cầm lấy trường kiếm, trái phải nhìn quanh một phen, ngẩng đầu nhìn bia đá bên cạnh cây kia cổ bách, chạy lấy đà hướng về phía trước, mũi chân điểm một cái, lướt về phía cổ bách, tạm thời đem trường kiếm giấu ở cành cây cao bóng cây ở trong.

Thiếu nữ rụt rè hô nói: "Vị này thần tiên. . ."

Trần Bình An cúi đầu nhìn lại, thiếu nữ chỉ chỉ chân một bên trên mặt đất, tượng bùn tượng thần đã âm vang sụp đổ vỡ nát, chông chất ra một cái nhon đồng đất nhỏ, có mấy cái ngân sắc mảnh vỡ tại bùn đất ở trong chiếu sáng rạng rỡ, mười phần chói mắt, càng thêm ngoài dự liệu, là một trường Bảo Tháp Trấn Yêu Phù cứ như vậy an an tĩnh tĩnh phiêu phù ở đồng đất bên cạnh, ngoại trừ hào quang màu vàng óng hơi ảm đạm bên ngoài, cũng không một chút tổn hại.

Mặt khác một chỗ đồng bùn cũng là không sai biệt lắm quang cảnh,

nhưng là không giống với võ tướng tượng thần trong tay thiết giản, tại lõi điện phía dưới tan rã hầu như không còn, quan văn tượng thần bên kia ngoại trừ màu vàng kim Trấn Yêu phù, ngân sắc mảnh vỡ bên ngoài, vương vãi tinh thiết quan ấn không có, lại thêm ra một cái cổ phác tự nhiên màu xanh hộp gỗ nhỏ, hài đồng năm ngón tay vừa lúc có thể nắm chặt.

Trần Bình An trong lòng nổi lên kinh hãi, cấp tốc bay xuống đi xuống, trước đem hai tấm màu vàng kim phù lục cùng tổng cộng sáu cái ngân sắc mảnh vỡ thu nhập Phương Thốn vật, cuối cùng cẩn thận từng li từng tí nhắc lên cái kia tản mát ra ấm áp khí tức hộp gỗ màu xanh, dù là chỉ là nhẹ nhàng nắm chặt, Trần Bình An đều cảm thấy có một loại không hiểu thấu an tâm.

Đem không biết trang bị vật gì hộp gỗ nhỏ thu nhập trong tay áo, nhưng không có giấu vào Phương Thốn vật, Trần Bình An thở phào nhẹ nhõm.

Một bên thiếu nữ thủy chung trừng lớn con mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vị này trăm yêu trừ ma, đại triển thần thông "Kiếm tiên" .

Âm thầm dạy nàng tiên thuật sư phụ nói qua, trên đời có rất nhiều tu đạo đại thành, nhan như hài đồng lão thần tiên, đây mới thực sự là tiêu dao tiên nhân, hoàn toàn không bị thiên địa câu thúc.

Hôm nay thấy qua nhiều quái sự đi, liền số trước mắt vị này nhìn lấy là thiếu niên lang bộ dáng thần tiên, trên người chuyện lạ nhiều nhất.

Nói thí dụ như dưới gầm trời còn hữu dụng xong thu hồi đi phù lục ?

Nàng sư phụ mặc dù là hơn phân nửa người trong giang hồ, gần phân nửa trên núi thần tiên, dưới núi trên núi sự tình đều nói qua không ít, thật đúng là chưa nghe nói qua loại chuyện này.

Trần Bình An đối với thiếu nữ ẩn tượng không tệ, vừa đi về phía thành

hoàng điện chính môn, muốn lấy thần nhân nổi trống thức triệt để đánh vỡ thuật pháp cấm chế, một bên quay đầu nhẹ giọng hỏi nói: "Nơi này rất nguy hiểm, trước kia tại sao phải tiến đến ?"

Oa, thần tiên nói chuyện với ta!

Mẫu chốt là vẫn rất cùng khí.

Thiếu nữ vô cùng vui vẻ, lung lay cổ tay, chuông lục lạc âm thanh du dương vang lên, "Thần tiên lão gia, trên người của ta cái này bốn ngọn chuông lục lạc, có thể bảo hộ ta, sư phụ nói qua, cho dù là động phủ cảnh thần tiên muốn giết ta, ta cũng có thể chèo chống nhất thời nửa khắc. Nhưng là có cái vấn đề lớn nhất. . ."

"Loại này liên quan đến pháp bảo chuyện bí mật, đừng đối với người nào đều nói." Trần Bình An tranh thủ thời gian khoát tay, cắt ngang thiếu nữ dần dần lời nói, nhắc nhở nói: "Nơi này không nên ở lâu, người mau chóng rời đi a, mà lại tốt nhất lập tức ra khỏi thành."

Thiếu nữ lắc đầu nói: "Cha mẹ ta đều tại quận thành bên trong, ta chỗ nào cũng sẽ không đi, ta tất nhiên học được tiên thuật, liền muốn bảo vệ bọn hân."

Trần Bình An đành phải coi như thôi, không còn miễn cưỡng, chỉ là để thiếu nữ lần mất xa một chút, sau đó bắt đầu đối cái kia đạo bí thuật cấm chế mãnh liệt ra quyền,

Hai mươi một quyền về sau, "Mặt băng" âm âm nổ tung, khói đen lẫn lộn, trong đó xen lẫn vô số kêu rên, u oán, phản uất cùng cừu hận cảm xúc, Trần Bình An toàn bộ lấy mây chưng đầm lầy thức khuấy động quyền cương, đem quét sạch sạch sẽ, chợt có cá lọt lưới, cũng có sau một bên chuông lục lạc thiếu nữ hỗ trợ giao sát.

Trần Bình An đột nhiên quay đầu nhìn về phía Đông tường thành, mặc

dù thấy không rõ bên kia Thành Lâu cảnh tượng, nhưng tựa hồ trong nháy mắt cảm nhận được bên kia một loại nào đó nhìn chăm chú.

Hơn phân nửa là Thành Hoàng Các nơi này trận pháp hủy hoại, một cái tác động đến nhiều cái, bị phía sau màn chủ mưu đại yêu ma đầu, phát hiện chính mình tồn tại.

Trần Bình An cẩn thận lý do, vượt qua cánh cửa trước đó, tể ra còn sót lại một Trương Dương khí khêu đèn phù. Trần Bình An vừa nhắc chân, phát hiện bên người thiếu nữ muốn nói lại thôi, Trần Bình An không thể không hỏi: "Làm sao vậy, người biết rõ bên trong một bên có gì đó quái lạ?"

Thiếu nữ có chút thẹn thùng, tựa hồ cảm thấy mình quá ngây thơ, nhưng tất nhiên thần tiên lão gia hỏi, đành phải kiên trì rầu rĩ nói: "Cha mẹ ta nói qua, tiến cửa chùa miếu đạo quán thắp hương, nam trái nữ phải, các người nam nhân là chân trái bước vào cánh cửa, chúng ta là chân phải."

Trần Bình An cười nói nói: "Tốt, Tạ Tạ a."

Hắn liền chân trái vượt qua cánh cửa, đi theo tấm kia phiêu phiêu dang dang khêu đèn phù, đi đến Thành Hoàng gia Trần Ôn tượng thần phía dưới, chỉ là không chờ Trần Bình An mở miệng nói chuyện, Thành Hoàng gia liền uy nghiêm mở miệng, nói một câu để thiếu nữ giận tím mặt lời nói nói. Chỉ là thực sự kính sợ thành hoàng lão gia mấy trăm năm xây dựng ảnh hưởng, thiếu nữ giận mà không dám nói gì, đành phải tại trong bụng oán thầm không thôi.

Vẩy xuống mặt đất một chút xú màu vàng kim mảnh vụn, toàn bộ bay ngược hồi thần thân tượng bên trên, từ Trần Bình An đánh phá trận pháp cấm chế, đến đi đến nơi này, tượng thần kim thân đã bổ sung bảy tám phần lá vàng, tượng thần một đôi tròn mắt, tản mát ra màu vàng kim nhàn nhạt hào quang, giống như một tôn cao tới ba trượng thần nhân, chính tại quan sát một quận chúng sinh.

Vị này Thành Hoàng gia câu nói đầu tiên, liền không quá khách khí,
"Người trẻ tuổi, nhanh lên đem tinh thiết quan ấn giao ra!"

Trần Bình An sắc mặt bình tĩnh, liền muốn từ trong tay áo móc ra cái kia bên ngoài tinh thiết quan ấn dung tan đi hộp gỗ màu xanh, đồng thời giải thích nói: "Quan ấn đã bị bùa chú của ta tan rã. . ."

Trần Bình An chỉ mới nói nửa câu.

"Chớ có nói bậy!"

Tôn này Thành Hoàng gia tượng thần liền tức giận mà động, từng đợt tro bụi lắc tán, theo trên mặt đất màu vàng kim mảnh vụn cơ hồ toàn bộ may vá hoàn chỉnh, tượng thần một thân màu vàng kim, không hổ là hưởng dự mấy nước "Kim Thành hoàng", chỉ gặp tượng thần một cước cao cao nâng lên, tàn khốc trầm giọng nói: "Thật sự cho rằng thu thập mấy con nhỏ phá toái, liền có thể tại bản quan trước mặt tùy ý vọng vi ? ! Nếu không phải đối phương ba người liên thủ, tăng thêm chúc quan làm phản, nội ứng ngoại hợp, mới đưa bản quan áp chế ở thành hoàng trong điện, há có bọn hăn càn rỡ cơ hội, mau giao ra tinh thiết quan ấn, chớ có lãng phí thời gian, tình thế nghiêm trọng, bản quan còn muốn đi nội thành trấn áp Quần Ma!"

Tại trận pháp bị phá ra trước đó, Thành Hoàng gia Trầm Ôn vội vàng duy trì một điểm cuối cùng linh Quang Thần tính bất diệt, mà lại tăng thêm cái kia đạo trảm ngập ô uế thuật pháp ngăn cách thiên địa, thành hoàng trong điện vô pháp biết được bên ngoài phát sinh sự tình, hăn thấy, đi ba đầu đại yêu cùng ma đạo cự phách, đối phương không biết nơi này chân chính huyền cơ, liền sẽ không lưu lại trọng yếu chiến lược. Cho nên cái kia phụ hợp thiếu niên duy nhất để Thành Hoàng gia cảm thấy ngoài ý muốn sự tình, là như thế nào phá vỡ cửa ra vào trận pháp, chẳng lẽ là một vị tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp cùng Tiên gia trận pháp tông môn con cháu ?

Chỉ bất quá mặc kệ như thế nào, Thái Y Quốc giang sơn xã tắc, Yên Chi quận nội thành mười mấy vạn trăm họ sinh tử, đều cùng toà này Thành Hoàng Các món đồ kia chặt chẽ tương liên, dung không được có chút chỗ sơ suất.

To lớn tượng thần một cước trùng điệp bước ra Thần Thai, một cước giẫm tại Trần Bình An trước người một trượng chỗ, dẫm đến đá xanh sàn nhà vỡ vụn không chịu nổi, xoay người đưa tay, "Mau giao ra quan ấn!"

Trần Bình An không nhúc nhích tí nào, hỏi: "Người khác giúp người, nói tiếng Tạ Tạ rất khó sao?"

Tượng thần rõ ràng sững sờ, nhãn nhin nửa ngày, thở dài một tiếng, gật đầu nói: "Là bản quan quá vội vàng, làm được không đúng, việc này đúng là muốn cảm ơn người."

Trần Bình An móc ra cái kia hộp gỗ màu xanh, "Tình thiết quan ấn tan chảy, cùng quan văn tượng thần bần đất hóa thành một thể, nhưng là lộ ra cái này hộp gỗ nhỏ. Không biết có phải hay không là thứ người muốn?"

Tượng thần chậm rãi gật đầu một cái.

Trần Bình An cao cao quăng lên hộp gỗ, tôn này Thành Hoàng gia tượng thần đưa tay tiếp được, mỉm cười nói: "Chính là vật này."

Trần Bình An xoay người rời đi, thiếu nữ vội vàng đuổi theo.

Sau lưng phong thanh bỗng nhiên gào thét mà đến, Trần Bình An trong lòng biết không ổn, trong nháy mắt vận chuyển khí thể, chân khí như hỏa long, một mạch lưu chuyển mấy trăm dặm đường xá, đi qua từng tòa khí phủ khiếu huyết.

Mới vừa đi tới cánh cửa phụ cận thiếu nữ ngậy ra như phỗng.

Quay đầu qua, chỉ gặp Thành Hoàng gia một đầu tượng thần đùi, hung hăng giẫm tại vị kia phụ hộp kiếm tiên trên lưng, thiếu niên bị ép loan liễu yêu, cơ hồ liền muốn quỳ xuống, ráng chống đỡ lấy một hơi, mới không có bị ba trượng tượng thần một cước dẫm đến lâm vào mặt đất.

Trần Bình An đầy mặt đỏ lên, run giọng nói: "Người đi trước!"

Thiếu nữ không dám có bất cứ chút do dự nào, tranh thủ thời gian lướt đi cánh cửa, rơi vào trên quảng trường, quay đầu nhìn lại, chỉ gặp Thành Hoàng gia tượng thần bốn phía, quanh quẩn lấy từng đầu đen như mực khói đặc, từ tượng thần bộ mặt thất khiếu ra ra vào vào, mà tôn này Thành Hoàng gia hai mắt, cũng thay đổi làm quỷ quyết Âm Kim nhan sắc.

Thiếu nữ hét la nói: "Cẩn thận, Thành Hoàng gia nhập ma!"

Trần Bình An hai đầu gối hơi ngồi xổm, cắn răng khom lưng, trên sống lưng là không ngừng tăng thêm lực đạo tượng thần lớn đủ, hắt một chút xíu đứng thẳng cái eo, đưa tay cấp tốc vỗ một cái Dưỡng Kiếm Hồ, đồng thời trong tay áo trượt ra hai tấm màu vàng kim chất liệu Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, phân biệt kẹp ở giữa ngón tay, cúi đầu trong lúc vô tình nhìn thấy chính mình trên chân cặp kia giày cỏ, Trần Bình An lập tức cảm thấy thật sự là thống khoái, lần này dưới núi nhân gian đi được thật sự là đặc sắc, cười to nói: "Sơ Nhất, Thập Ngũ, theo ta trừ ma!"

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 229: Chạy theo như vịt

Lúc đó Trần Bình An đi Thành Hoàng Các tìm tòi hư thực, Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong liền đi quận thủ phủ, hai người đã làm tốt vấp phải trắc trở chuẩn bị tâm lý.

Chưa từng nghĩ tại nhi tử Lưu Cao Hoa dẫn tiến bên dưới, mặt râu rử Lưu quận thủ, rất nhanh liền ở phòng khách tiếp kiến râu quai nón hán tử cùng tuổi trẻ đạo sĩ, chẳng những không có hạ lệnh trục khách, thậm chí không có yêu cầu Từ Viễn Hà lộ mấy tay bá khí đao pháp, cũng không có để Trương Sơn Phong khống chế kiểm gỗ đào đầy sân bay loạn, đã nghe qua hai người bọn họ mật báo sau, hơi chút do dự, liền để hai người bọn họ theo chính mình đi hưởng chính sảnh, hai người giật nảy cả mình, trong chính sảnh ngồi bảy tám người, đã có án đao mà ngồi mặc giáp võ nhân, cũng có tại quận thành phong thủy đồ bên trên chỉ trở cao tuổi quan văn, còn có mấy cái tinh thần sung mãn, khí thái um tùm nam nữ, vừa nhìn chính là người trong tu hành, nếu như không có tận lực ẩn tàng khí tượng cùng hô hấp, cũng đều là ba cảnh bốn cảnh luyện khí sĩ.

Lưu thái thú đại khái giới thiệu một vòng, phần lớn là Yên Chi quận bản địa thể ngoại cao nhân, cũng có nghe hỏi chạy tới người xứ khác, cùng Từ Viễn Hà bọn hắn không sai biệt lắm.

Từ Viễn Hà cường điệu quan sát một vị bộ dáng bình thường hán tử, khí thế trầm ổn, hẳn là vị không ra tay thì thôi, vừa ra tay tất nhiên lôi đình vạn quân cao thủ.

Trương Sơn Phong thì nhìn nhiều mấy lần "Sùng Diệu đạo nhân", lão đạo nhân chính tại khoan thai uống trà, đứng phía sau hai tôn thân cao một trượng đồng thau lực sĩ, "Lực sĩ" là Đạo gia phù lục phái riêng một ngọn cờ tiêu chí, nhiều không linh trí, sẽ chỉ nghe theo chủ nhân một chút nhất chỉ lệnh đơn giản, tỷ như giết địch. Cao phẩm bề ngoài đồng

thau lực sĩ, chiến lực có thể đẹp ngang ba cảnh võ phu, không thể khinh thường, tuyệt đối không thể coi là kém ngu xuẩn khô lồi.

Lưu thái thú trước cho sau đến Từ Viễn Hà Trương Sơn Phong đại khái nói qua sảng khoái bên dưới tình thế, sau đó hơi xúc động, ôm quyền chân thành nói: "Cảm tạ chư vị nghĩa sĩ tương trợ, nếu có thể bình yên vượt qua kiếp nạn này, Yên Chi quận nhất định vì các vị đứng bia, viết nhập địa phương chí."

Cơ hồ tất cả người đang ngồi đều đứng người lên hoàn lễ, nói chút nghĩa bất dung từ lời khách sáo.

Lưu thái thú đi đến bên cạnh bàn, bên trên một bên đặt thả có hai tấm địa đồ, một trương là quận thành hình thế đồ, một trương là tính cả Yên Chi quận ở bên trong Thái Y Quốc sáu quận cầu, Lưu thái thú đưa tay chỉ Yên Chi quận cùng lân cận quận ở giữa nào đó mà, "Vừa rồi đạt được một cái tin tức tốt, Mã Tướng quân cùng lão thần tiên tại thành đầu bên kia tự mình nhìn chăm chăm, sáu trăm tinh kỵ đã rời đi trú Địa, Hỏa nhanh hướng chúng ta quận thành xuất phát, trễ nhất hôm nay tuất lúc liền có thể vào thành chờ lệnh, hai ngàn bộ tốt hãn là tại tử lúc về sau mới có thể đến đạt ngoài thành."

Lưu thái thú là lần đầu tiên xử lý cái này sự cố, gấp đến độ cổ họng đều đang bốc khói, tăng thêm trước đó nơi đây bốn ba, cả ngày đều ở nơm nớp lo sợ, lúc này lúc nói chuyện tiếng nói khàn khàn, tranh thủ thời gian tiếp nhận phụ tá lão nhân bưng tới đây một chén trà nóng,

Tại quận thủ phủ bày mưu tính kế nhiều năm phụ tá lão nhân, liền thay thay Lưu thái thú, đứng tại bên cạnh bàn, một chỗ một chỗ chỉ điểm đi qua, "Đông Bắc Thành Hoàng Các, thành chính bắc thôn hoa ngô hẻm, phía Nam Mã Đầu Kiều, phía Tây Thùy Đồng Tháp, ở giữa khu vực Triệu phủ, trước mắt phát hiện cái này sáu nơi địa phương, đều có gì đó quái lạ, Thành Hoàng Các đã khẩn cấp, chui vào trong đó hai vị tiên sư, đến nay còn chưa đi ra. Thôn hoa ngô hẻm chết bất đắc kỳ tử sáu người,

dân chúng địa phương ba mươi hai gia đình, toàn bộ đều đã dời ra. Mã Đầu Kiều bên dưới một bên xuất hiện ăn thịt người thủy yêu, không biết bây giờ phải chằng dọc theo nước sông chạy trốn đến nội thành nơi khác, tương đương khó giải quyết. Nguyên bản dùng để cùng trên núi tiên gia cảnh báo Thủy Đồng Tháp, bây giờ đã sụp đổ, trông coi bảo tháp lão nhân cũng chết bất đắc kỳ tử, về phần Triệu phủ trên dưới điên rồi hơn mười người, không hiểu thấu liền phát tác, tựa như ôn dịch đồng dạng, ngay cả đi vào xem xét tình huống nha dịch, đều điên rồi hai cái, đến mức chúng ta. . ."

Nói đến đây, Lưu thái thú nhẹ nhàng tặng hăng một cái, lão phụ tá liền không tiếp tục nói nữa.

Dù sao truyền đi, không dễ nghe, có thể sẽ ảnh hưởng quận thủ đại nhân danh dự quan thanh.

Bởi vì Triệu phủ đã cùng Thành Hoàng Các đồng dạng, bị quan phủ phái người nghiêm mật phong bế ra miệng, không cho phép trong phủ nhân sĩ ra ngoài.

Đạo hào Sùng Diệu lão đạo nhân đặt chén trà xuống, cười nói: "Can hệ trọng đại, Lưu đại nhân sở tác sở vi, vô cùng có quyết đoán, là vì quận thành mười mấy vạn lê dân bách tính cân nhắc, tin tưởng Triệu phủ sau đó, chỉ cần hơi có chút lương tri, đều sẽ cảm ân Lưu đại nhân hôm nay quyết định."

Kim đao đại mã ngồi trên ghế mặc giáp võ tướng, nghiêng liếc một chút Sùng Diệu đạo nhân, giật giật khóe miệng, tràn đầy mỉa mai.

Lưu thái thú có chút xấu hổ, nhẹ giọng nói: "Không cần cảm ân, nếu là có thể thông cảm một hai, bản quan liền rất an ủi."

Hắn rất nhanh chuyển di chủ đề, thốn thức nói: "May mà lão thần tiên vừa vắn đi ngang qua chúng ta quận, đêm xem Thiên Tượng, phát hiện

quận thành phía trên âm khí tràn ngập khác thường, nếu không chúng ta khẳng định hiện tại vẫn chưa hay biết gì, đến lúc đó một khi chuyện xảy ra, bị đám kia yêu ma đánh một trở tay không kịp, hậu quả khó mà lường được, thiết tưởng không chịu nổi a!"

Từ Viễn Hà hỏi: "Toà kia Thùỵ Đồng Tháp, tác dụng thế nhưng là như là biên quan khói lửa, có thể hưởng phụ cận trên núi tiên gia truyền lại tin tức số?"

Mặc giáp võ tướng đầy mặt vẻ lo lắng, gật đầu nói: "Đúng là như thế, chỉ là yêu ma thâm độc xảo trá, hạ độc thủ, khiến cho quận thành cùng khoảng cách quận thành chín trăm dặm toà kia tiên gia Linh Tê Phái, đã mất đi liên hệ, Thùỵ Đồng Tháp nguyên bản để mà đưa tin bí thuật, mười phần huyền diệu, nhiều nhất một nén nhang công phu, liền có thể để Linh Tê Phái biết được, bây giờ phi kiếm đưa tin, ha ha, tốc độ còn có thể, chính là giá cả mắc tiền một tí."

Mặc giáp võ tướng liếc mắt cái kia đặc chí Sùng Diệu đạo nhân, thật sự là thấy thế nào làm sao cần ăn đòn.

Một lần nhất phi kiếm bình thường đưa tin, vậy mà mở miệng chào giá mười vạn lượng bạch ngân, thật coi chính mình không biết rõ trên núi dịch trạm giá thị trường?

Đoán chừng mời ra cái kia hai tôn thanh đồng lực sĩ, ngằm bên dưới cũng không ít để Lưu thái thú bỏ tiền.

Võ tướng là Mã Tướng quân phó thủ, cùng một chỗ tại biên quan rong ruổi sa trường nhiều năm, mặc dù dĩ vãng một mực không quen nhìn Lưu thái thú như thế cái con một sách, nhưng là lần này đại nạn ập lên đầu, nhìn lấy cái này Thái Y Quốc nổi tiếng cán bút chạy đi về trước sau, chẳng những không có dọa đến trốn ở gầm giường, còn kiệt lực duy trì đại cục, để hẳn đối với cái này quan văn ấn tượng đối mới rất nhiều, ngược lại là đối với cái kia nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của lão đạo

nhân, ấn tượng kém tới cực điểm, người một ngôi nhà nội tình đều tại Yên Chi quận nội thành bằng môn đạo sĩ, bằng cái gì cố ý nâng giá ? Quận thành phá diệt, coi như người Sùng Diệu đạo nhân có thể chạy trốn, buông tay mặc kệ người nhà đệ tử cùng tổ tông cơ nghiệp, không sợ đến cuối cùng nhà chỉ có bốn bức tường ?

Từ Viễn Hà hỏi: "Lưu thái thú, xin hỏi Linh Tê Phái tiên sư, khi nào có thể chạy đến Yên Chi quận ? Đại khái sẽ có mấy người chạy đến ?"

Quận thủ đại nhân cười cười, "Vạn hạnh Linh Tê Phái bên trong sơn môn, có một đầu ngàn năm tuổi màu loan, nó từng là Linh Tê Phái khai sơn lão tổ tọa kỵ, lão tổ đi về cõi tiên sau, màu loan chưa từng rời đi đỉnh núi, các đời chưởng môn đều có thể xin nó làm vài việc, màu loan cũng lên có thể gánh chịu năm sáu vị tiên sư thuận gió mà đến, nếu là phi kiếm đưa tin không có ngoài ý muốn, tin tưởng Linh Tê Phái đại khái tại ngày mai vào lúc giữa trưa, giá lâm quận thành trên không."

Lưu thái thú thở dài, bỗng nhiên đề cao giọng nói, khích lệ đám người lớn tiếng nói: "Cho nên yêu cầu dựa vào các vị, trợ giúp quận thành chống đến Linh Tê Phái tiên sư chạy đến, ít nhất phải kiên trì đến trưa mai!"

Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong ánh mắt giao hội, sắc mặt cũng không tính là nhẹ nhõm.

Trương Sơn Phong lo lắng hơn Trần Bình An Thành Hoàng Các chuyển đi, sẽ sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn.

Yên Chi quận cửa Đông có Thành Lâu cao ngất, hai tầng, tam trọng mái hiên nhà nghỉ núi thức, có rồng cuộn hổ ngồi chi thế.

Mã Tướng quân người khoác áo giáp, cũng không mới tinh sáng rõ,

ngược lại mười phần cũ kỹ, bên trên một bên che kín đao kiếm vết cắt, rõ ràng, là vị này Thái Y Quốc biên quan võ tướng mến yêu chi vật, gần trăm năm Thái Y Quốc biên cảnh chiến sự không nhiều, chỉ là cùng phía Bắc Cổ Du Quốc chợt có xung đột, cho nên sa trường võ phu đối đãi quân công, từ trước coi trọng, thường thường trở thành trong quân tiến giai, miếu đường kéo lên mẫu chốt, nếu không có vị này Mã Tướng quân trong triều không người hỗ trợ nói chuyện, chỉ sợ sớm đã trở thành tuổi quá trẻ binh bộ đại lão.

Thành Lâu tầng cao nhất, Mã Tướng quân đột nhiên nhìn thấy lão thần tiên nhìn về phía Thành Hoàng Các cái hướng kia, thật lâu không có thu tầm mắt lại, coi là lại có đột phát tình huống, hỏi: "Hoàng Lão, thế nhưng là bên trong yêu ma bắt đầu hiện thân quấy phá?"

Tay áo bông bành lão thần tiên vuốt râu cười nói: "Không sao, ta tự có áp thẳng chi pháp, chúng ta chân chính yêu cầu lưu thần địa phương, còn tại trong thành tâm Triệu phủ, nơi này khoảng cách quận thủ phủ quá gần, một khi có biến, hậu quả nghiêm trọng. Cũng may ta lần này xuôi Nam, gặp được hai vị hảo hữu chí giao, đều là trên núi chính đạo tiên gia hạng nhất nhân vật, bọn hãn vốn là muốn cùng đi Quan Hồ thư viện du lịch, cùng phu tử nhóm luận nói, bây giờ sự cấp tòng quyền, không để ý tới có thể hay không chậm trễ bọn hãn hành trình, ta đã đưa tin cho hai người bọn họ, muốn bọn hãn nhanh chóng tiếp viện Yên Chi quận, đoán chừng bọn hãn rất nhanh liền có thể ngự phong chạy đến, đến lúc ta cùng Mã Tướng quân liên thủ giữ vững thành cửa Đông, hai vị lão bằng hữu một người trong đó nhìn chăm chăm Triệu phủ, thuận tiện che chở quận thủ phủ an nguy, lại có một người đi thành Tây tọa trấn, tăng thêm quận thủ phủ bên trong tu sĩ cùng giang hồ hào hiệp, tin tưởng lần này yêu ma làm loạn, không đến Vu Mi nát quận thành."

Mã Tướng quân chấp tay ôm quyền, cảm kích nói: "Nếu không có Hoàng Lão phát hiện sớm nhất dấu vết để lại, tranh thủ thời gian cáo tri chúng ta, lần này quận thành bách tính nhất định phải gặp đại nạn. Hoàng Lão còn nguyện ý lấy thân mạo hiểm, trượng nghĩa xuất thủ, ta

Mã mỗ người là cái cầu thả người, không hợp ý nhau lời hay, nhưng tuyệt đối ghi nhớ trong lòng!"

Lão thần tiên cười lắc đầu nói: "Nếu là trên núi tu hành, chính là vì chính mình một người Đắc Đạo Phi Thăng, mặc kệ chúng sinh khó khăn, cái kia còn tu cái gì thần tiên ? Muốn cái gì trường sinh bất hủ ?"

Mã Tướng quân lấy quyền trọng chùy ngực áo giáp, sau đó duỗi ra ngón tay cái, từ đáy lòng bội phục nói: "Hoàng Lão, chỉ bằng câu nói này, người liền thật sự là tại tu đạo!"

Nói đến đây, vị này trung niên võ tướng tức giận bất bình nói: "Về phần Thái Y Quốc một ít cái sẽ chỉ mua danh chuộc tiếng tiên sư, nhất là trong kinh thành đầu cái kia nhóm người, hừ, thật sự là chẳng biết xấu hổ, suốt ngày chính là cùng triều đình đưa tay đòi tiền, xây tiên các tạo cao lầu, hao người tốn của. . . Ai, không nói cũng được, càng nói càng khí!"

Lão thần tiên hai tay phụ sau, lạnh nhạt cười nói: "Dưới gầm trời đầu nào sông lớn không phải bùn cát đều bên dưới ? Mã Tướng quân không cần quá mức oán hận, tất nhiên thế sự đều là như thế, trước làm tốt chính mình là được rồi."

Võ tướng gật gật đầu, rất tán thành, đáy lòng đối với bên cạnh vị này đạo pháp cao thâm, đồng thời còn trách trời thương dân lão thần tiên, càng kính nể.

Thần tiên không chỉ là trên núi động thiên phúc địa có a, dưới núi cũng có.

Lão thần tiên lần nữa vận dụng thần thông, híp mắt kiệt lực nhìn về phía Thành Hoàng Các bên kia, bởi vì cách quá xa, cụ thể cảnh tượng, nhìn đến mơ hồ không rõ. Nếu là Mễ lão ma ở đây liền tốt, hẳn biết một chút chưởng xem sơn hà da lông, một đoạn như vậy khoảng cách mà thôi, hẳn là có thể nhìn đến nhất thanh nhị sở.

Bất quá Thành Hoàng Các bí thuật trận pháp bị phá một chuyện, hắn vừa rồi sinh lòng cảm ứng, xác định không sai, nhất định là có người không biết tự lượng sức mình tại sảnh anh hùng, không có quan hệ, hắn tại bên kia sớm có an bài chuẩn bị ở sau, Kim Thành hoàng cùng hai bên văn Vũ Thần giống, đã sớm đều bị Mễ lão ma âm thầm động tay chân, không tiếc hao phí to lớn đại giới, lấy kéo dài hơn hai mươi năm đặc thù hương hỏa, để bọn hắc bất tri bất giác mà nhuộm dần nhập ma. Vì thế Mễ lão ma còn cùng ba người bọn họ mặt dày mày dạn, yêu cầu ba kiện linh khí mới bằng lòng bỏ qua.

Cho nên nói Thành Hoàng Các một chút gợn sóng, không ảnh hưởng tới một đầu sông lớn sông lớn cuối cùng hướng chảy.

Gần ba mươi năm mưu đồ bí mật, tứ phương thực lực hợp lực làm việc, làm sao có thể thất bại trong gang tấc ?

Trừ phi là một vị mười cảnh Lục Địa Thần Tiên từ trên trời giáng xuống, đột nhiên tuyên bố muốn bảo đảm bên dưới toà này Yên Chi quận thành, bọn hắc mới có thể thu tay lại.

Thế nhưng là Thần Cáo tông cùng Quan Hồ thư viện, còn có mấy đại tiên nhà sơn môn động tĩnh, bọn hắc sớm đã mò được nhất thanh nhị sở, tuyệt đối không thể có cái gì mười cảnh luyện khí sĩ hoành không xuất thế, huống chi bước lên Nguyên Anh cảnh đại lão, cho tới bây giờ thần long kiến thủ bất kiến vĩ, nói câu khó nghe, chính là thật gặp được bên này quang cảnh, chỉ cần không phải xuất thân danh môn chính phái, mà lại một thân chính khí tổ sư gia, có nguyện ý hay không dính vào cũng còn hai chuyện.

Đại thế đã thành, đại cục đã định!

Lão thần tiên trong lòng mỉm cười không thôi, hắc kỳ thật rất muốn quay đầu qua, vỗ vỗ vị kia chân chất võ tướng bả vai, cười trêu ghẹo hắc, "Mã

lão đệ, người ánh mắt không dễ dùng lẫn a. Ta cũng không phải cái gì chính đạo tiên sư, mà là các người trong miệng người người có thể tru diệt tà ma ngoại đạo. Người cái gọi là Thái Y Quốc kinh thành tiên sư, trong đó hai cái danh khí lớn nhất, đều là ta đích truyền đệ tử."

Bọn hăn những này ngoại đạo dã tu, vốn chính là ruộng đồng trong bùn nhão tặc chuột, cầu chính là một cái ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm!

Việc này qua đi, món kia pháp bảo tới tay, cùng lẫn thì lại bế quan hai ba mươi năm, đi hướng càng phía Nam địa phương, bí mật mưu đồ càng lớn mua bán, về sau lại là một đầu hảo hán. Nói không chừng có một ngày, có có thể trở thành Trung Thổ Thần Châu Bạch Đế thành như thế tồn tại, tuy là thiên hạ đều biết người trong ma đạo, thế nhưng là ai dám ở trước mặt gọi hăn một tiếng ma đầu ? Thế gian tuyệt đại đa số bên trên ngũ cảnh đại tu sĩ, đồng dạng không dám!

Bất quá loại này chuyện tốt, lão thần tiên cũng liền chỉ là muốn tưởng tượng, cầu cái vui cười mà thôi.

Lão thần tiên mắt nhìn phương Nam, lại quay đầu nhìn về phía Bắc, có chút do dự, sau khi chuyện thành công đi về phía Nam lánh nạn, khẳng định an ổn nhất, nếu là dựa theo ước định đi phương Bắc, liền muốn cầu phú quý trong nguy hiểm, nhưng là chỉ cần sống đến cuối cùng, cái kia chính là một phần thao thiên phú quý.

Dựa theo vị kia phó họ tiểu tổ tông yêu cầu, Thần Cáo tông một đoàn người tìm kiếm toà kia Dâm Từ Sơn Thần miếu, kết quả đi đến nửa đường, sơn thủy khí vận đại biến, từ trục chuyển thanh, dẫn đầu lão đạo nhân Triệu Lưu rất là kinh ngạc, quyết định đi trước Sơn Thần miếu, kết quả phát hiện họ Tàn Sơn Thần đã kim thân vỡ nát, triệt để tiêu vong, niềm vui ngoài ý muốn, là đám người vậy mà tại phế tích bên trong nhặt

được kim thân mảnh vỡ, chính là Triệu Lưu đều cảm thấy chấn kinh, đi đầu đảm bảo kim thân mảnh vỡ, cẩn thận cất kỹ, mặc dù nhất định nộp lên trên tông môn, nhưng là lúc không có chuyện gì làm kiểm tra, nghiên cứu một chút, cũng là một cái thư thái sự tình.

Về sau lão đạo nhân trở lại tiểu trấn, do dự nửa ngày, quyết định một mình đi hướng cổ trạch, cùng biến thành Trình Quỷ Dương Hoảng tu sửa quan hệ.

Một khi Dương Hoảng vợ chồng mượn cơ hội này, đã có Phó sư thúc giúp bọn hắn giải quyết dứt khoát, không cần lo lắng bị Thần Cáo tông thu được về tính sổ, bây giờ còn bảo vệ cổ trạch trận pháp không nói, càng có hi vọng hơn cảnh giới kéo lên, nói không chừng lấy Dương Hoảng trác tuyệt tư chất, thụ mị nữ quỷ không còn là gánh nặng của hắn về sau, ngày nào liền nhảy lên trở thành trong ngũ cảnh tán tu, hắn hoàn toàn có thể đoán được tương lai từng bước một cảnh tượng, tỉ như Dương Hoảng tính tình cũng không cổ hủ, trước kia tại Thần Cáo tông liền nhân duyên vô cùng tốt, mà lại là Thái Y Quốc bản thổ người, thêm chút vận hành, nói không chừng Dương Hoảng hoặc là hắn thê tử, liền có thể thuận thế trở thành triều đình sắc phong chính thống Sơn Thần, nếu như là người sau, vậy coi như dọa người, hai vợ chồng, đều là động phủ cảnh tồn tại, ai không nịnh bợ, vô cùng có khả năng Thần Cáo tông đều sẽ thuận nước đẩy thuyền, cho tiện ý!

Đến lúc đó hắn Triệu Lưu làm sao bây giờ ?

Đến lúc đó cho người ta đập đầu nhận lầm đều vô dụng, còn không bằng hiện tại liền hạ thấp tư thái, chủ động lấy lòng.

Triệu Lưu tâm ý đã quyết, trong lòng liền lại không nhần nhó, thoải mái đi một chuyến cổ trạch, chúc mừng hai vợ chồng khổ tận cam lai, cùng người ta nhận sai, bồi tội uống phạt rượu ba chén, cho một cái phẩm cấp rất thấp nhưng là rất lấy vui Tiểu Linh khí, Dương Hoảng cũng là diệu nhân, mới vạch mặt không bao lâu, bây giờ hắn Triệu Lưu chịu đòn nhận

tội, đúng là khách khí nhiệt tình cực kì, nói uống rượu liền uống rượu, ngay cả món kia linh khí đều nhận, nhưng là uống rượu về sau, uống nửa say, Dương Hoảng lại bắt đầu chửi ầm lên Triệu Lưu, cuối cùng liền nữ quỷ đều nhìn không được,

Khuyên nữa ngày, Dương Hoảng chính là không nghe, Triệu Lưu tại trên bàn rượu lời gì đều không nói, đều thụ lấy.

Về sau Triệu Lưu tại cổ trạch ở bên dưới, đưa tin cho trên tiểu trấn Thần Cáo tông đệ tử, sau đó một đoàn người lại ở thêm một ngày.

Hòa hòa khí khí, hoà thuận vui vẻ hoàn toàn.

Triệu Lưu rời đi thời điểm, biết rõ Dương Hoảng hết thầy sở tác sở vi, đều là làm bộ dáng thôi, trong lòng đối với mình sẽ chỉ càng xem thường, Dương Hoảng càng nhiều vẫn là thà mắng quân tử, không gây tiểu nhân người thông minh ý nghĩ. Bất quá Triệu Lưu cũng coi như không uống công chuyển này, hai người quan hệ có thể dạng này liền rất thỏa mãn, bằng hữu xa xa không tính là, đời này đều đừng hy vọng xa vời, nhưng là đã sẽ không trở thành địch nhân, về sau kinh doanh thật tốt, dùng nhiều chút tâm tư, tới này tòa Yên Chi quận chạy chạy, thậm chí có cơ hội trở thành trên mặt mũi không có trở ngại gặt đầu chi giao.

Triệu Lưu tâm tình phức tạp khu vực đội Bắc về, chỉ là vừa đi ra mấy chục dặm đường núi, Triệu Lưu liền phát hiện Yên Chi quận bên kia không thích hợp, nhưng là vị này Thần Cáo tông lão tiên sư trầm mặc không nói, chỉ là đi đường.

Ngày trước ban đêm, đám người ngủ ngoài trời đỉnh núi, vị kia ba cảnh kiếm tu tuổi trẻ đệ tử tìm tới đứng tại bờ sườn núi lão đạo nhân, nhẹ giọng hỏi nói: "Sư phụ, Yên Chi quận thành bên kia rõ ràng có yêu khí tràn ngập, âm thanh không nhỏ, dám ở quận thành bên trong như thế trắng trợn, khẳng định không phải bình thường yêu ma, chúng ta muốn hay không đuổi đi qua nhìn một chút ?"

Triệu Lưu ha ha cười nói: "Liền người cũng nhìn ra bên kia yêu khí ngút trời, sư phụ cũng không phải mắt mù."

Người trẻ tuổi cẩn thận nhai nhai nuốt sư phụ lời nói tư vị, thử thăm dò hỏi: "Vậy chúng ta phi kiếm đưa tin cho tông môn ? Liền nói yêu cầu tiếp viện."

Lão nhân híp mắt nhìn ra xa Yên Chi quận trên thành phương bầu trời đêm, chậm rãi nói: "Phó sư thúc muốn chúng ta trấn áp họ Tần Dâm Từ Sơn Thần, bây giờ Sơn Thần miếu đều sập, chúng ta cũng thu hồi ba khối kim thân mảnh vỡ, lần này xuống núi du lịch, các người thành quả tương đối khá, hơn xa đồng bối, nhiều như vậy một phương sơn thủy chính thần kim thân mảnh vỡ, có mấy cái dưới ngũ cảnh luyện khí sĩ, thấy tận mắt ? Lần này ngoại môn khám nghiệm, khẳng định có thể xuất ra một cái 'Bên trên' bình, vận khí tốt, nói không chừng chính là tốt nhất bình."

Lão nhân quay đầu qua, nhẹ giọng nói: "Rộn ràng bình a, cần biết thế gian chuyện tốt, phải tránh hăng quá hoá dở a. Một khi người ta sư đồ lựa chọn phi kiếm đưa tin, sau đó tông môn phái người đi vào Thái Y Quốc, cẩn thận kiểm tra thực hư việc này, thời gian vừa so sánh, chúng ta co vòi, rất dễ dàng liền sẽ bại lộ. Những lời này đâu, chỉ bởi vì người là ta đặc ý nhất đệ tử, vì sư mới nguyện ý cùng người móc tim móc phổi, nhớ kỹ không truyền Lục Nhĩ."

Tuổi trẻ kiếm tu vui lòng phục tùng, dè thấp giọng âm nói: "Sư phụ anh rõ ràng, tính toán không bỏ sót!"

Triệu Lưu quay đầu mắt nhìn nơi xa bên cạnh đồng lửa, ba tên Thần Cáo tông đệ tử đều tại ngai xếp bằng mà ngủ, trong đó niên kỷ nhỏ nhất cái kia, mê man thời điểm, hô hấp thổ nạp ở giữa, mơ hồ có từng tia từng sợi vụ khí rủ xuống bên tai mũi, trái lại sớm hơn tiến vào tông môn tỷ đệ hai người, khí tượng liền kém xa tít tắp. Lão nhân nhú mày thấp giọng nói:

"Chuyện này, vẫn phải cùng cái kia tiểu thí hải toàn diện khí, đứa nhỏ này cảm ứng nhạy cảm, chớ nhìn hắn làm bộ cái gì cũng không biết rõ, kỳ thật chúng ta lừa qua cái kia đôi tỷ đệ, duy chỉ có không gạt được hắn. Nếu như không nói rõ ràng, cho hắn trở lại tông môn nói lộ ra miệng, vẫn là một cọc tai họa."

Tuổi trẻ kiếm tu gặt đầu một cái.

Triệu Lưu quay đầu cười nhìn qua đích truyền đệ tử, vẻ mặt ôn hoà nói: "Rộn ràng bình a, muốn ngăn chặn cái kia ranh ma quỷ quái oắt con, cũng không dễ dàng, người không phải trộm ẩn giấu một khối kim thân mảnh vỡ nha, cái này vốn là không hợp quy củ, một khi phát hiện, tông môn bên kia là muốn trùng điệp trách phạt, lấy ra, sư phụ giúp người đưa cho hắn, liền nhìn hắn có dám hay không thu xuống viên này năng thủ sơn dự, nhận, về sau liền người ta sư đồ hai người, chính là người một đường, trở lại trên núi, về sau giữa lẫn nhau còn có thể chiếu ứng lẫn nhau, sư phụ cũng coi là giúp người trải đường bắc cầu, nếu là không thu, ha ha, sư phụ thế nhưng là các người lần lịch lãm này người dẫn đường, vốn là thân phụ điều tra chức trách, sau đó là muốn hướng ra phía ngoài môn đưa giao văn thư, tại quy củ bên trong, ta buồn nôn hơn một chút đứa bé kia chỗ dựa, ai cũng tìm không ra mao bệnh."

Sau đó lão đạo nhân mở ra bàn tay, vươn hướng tuổi trẻ kiếm tu, "Lấy ra đi."

Tuổi trẻ kiếm tu trong nháy mắt sắc mặt xám xanh, chỉ là cấp tốc gạt ra nụ cười, không có tàng tàng dịch dịch, càng không có nửa điểm bất đắc dĩ vẻ mặt, rất nhanh liền đem một cái lớn nhất màu vàng kim mảnh vỡ đưa cho lão đạo nhân.

Triệu Lưu thu hồi màu vàng kim mảnh vỡ, cười nói: "U, cái đầu còn không nhỏ, một khối có thể đỉnh hai khối, xem ra tiểu tử kia vận đạo chân không sai, lấy không lớn như vậy một cái tiện nghi."

Tuổi trẻ kiếm tu sắc mặt cứng ngắc, gương ép cười nói: "Vốn là nhớ lại đến tông môn, tại sư phụ hạ cái tháng ngày đại thọ, đệ tử xem như chúc Thọ Lễ."

Lão đạo nhân ừ một tiếng, vỗ vỗ tuổi trẻ kiếm tu bả vai, "Có lòng."

Về sau tuổi trẻ kiếm tu lặng yên trở về đóng lửa phụ cận, ngồi xếp bằng bên dưới, nhắm lại con mắt, thủy chung mặt mỉm cười.

Lão đạo nhân một thân một mình ngồi tại bờ sườn núi, thổ nạp luyện khí, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nhỏ giọng tự giễu nói: "Đại Đạo vô vọng, cũng chỉ có thể tiết lộ những này nhỏ cơ linh. Ha ha, thật sự là sao một cái thảm chữ đến."

Thư sinh Liễu Xích Thành từ cửa Đông ra khỏi thành, dọc theo đường cái một đường đi bộ, đi ra ngoài mười dặm sau, tại dịch trạm bên ngoài nghỉ chân, không có có công danh trên người lão bách tính, cũng không có tư cách đi vào ngồi xuống. Dịch trạm ngoài có một tòa trà bầy, thư sinh liền muốn một bát nóng hổi cháo bột, uống vào ấm dạ dày, thấp giọng nỉ non, giống như là tại nói một mình nói: "Người không phải tổng nói khoác chính mình bao nhiêu lợi hại nha, thật mặc kệ lớn như vậy một cái cục diện rồi rắm ? Vị kia lưu tiểu thư, rất tốt một cô nương, lại cho ta tiền tiêu, bỏ tiền thời điểm đều không mang theo chớp mắt, lại cho ta ấp ấp ôm một cái, giải ta bao lớn khẩn cấp, không phải người thật muốn ta làm ăn mày, vẫn là đi bán cái mông a? Ta đói chết rồi, người cũng không khá hơn chút nào!"

"Cái gì, bày ra ta như thế một cái chủ nhân, là người gặp vận đen tám đời ? Người thế nào không nói nếu như không phải ta ngộ nhập mộ hoang, trong lúc vô tình phá toà kia ngàn năm trận pháp, đem người cái này đại gia từ trong lao ngục giải cứu ra, mới có cơ hội lại thấy ánh mặt trời ? Người có biết rõ không, bởi vì người tồn tại, ta bây giờ rong ruổi bụi

hoa, cũng không dám thi triển Thập Thành Công Lực, chỉ dám mò ra tay nhỏ, thân cái miệng nhỏ, nếu không chẳng phải là tiện nghi người này cái hồngбет lão đầu ?"

"Cầu thí tiên nhân! Giấu đầu giấu đuôi, chó nhà có tang, liền ta cho người ta một quyền quật ngã ở trên mặt đất, cũng không dám mạo hiểm đầu, liền người vẫn là cái gì ngọc phác phía trên tiên nhân, lão tử vẫn là cái kia kim đan tiên nhân đâu! Nghe nói người ta vàng Đan Thần tiên, đây mới thực sự là thần tiên có được hay không, mỗi ngày không có sự tình liền bay trên trời đến bay đi, ngẫu nhiên rơi xuống đất uống cái rượu, để vương đem gặp nhau lấy, đều muốn cung cung kính kính."

Trà bà lão bản ở phía xa nhìn lấy, lo lắng, cái kia nghèo kiệt hủ lậu thư sinh sẽ không phải là cái kẻ ngu a? Huyền thuyên, chính mình nói chuyện với chính mình ? Đồ dân không sao, nhưng ngàn vạn đừng trên người không mang tiền!

Thư sinh trừng mắt nói: "Cái gì ? Kim Đan cảnh là cái rắm ? Người tin hay không lão tử uống trà xong canh, biệt xuất một cái rắm, liền đem người thả ? Về sau hai ta ai đi đường nấy ?"

"Măng chửi người không vạch khuyết điểm a, con riêng thế nào. . . Lại có cha sinh không có mẹ nuôi, cũng tốt hơn người một cái lão biến thái, một một số lớn số tuổi, còn chết sống phải mang theo món kia màu hồng đạo bào, chặc chặc chặc, thật sự là không biết xấu hổ không biết thẹn, người thế nào không cầu ta giúp người mua mấy hộp son phấn bột nước. . . Đại gia người. . . Lại tới. . ."

Thư sinh vốn là yếu ớt ruồi muỗi tiếng nói, đến cuối cùng cơ hồ liền chính hăn đều lạng lẽ không thể nghe thấy, đôi mắt của hăn dần dần trở nên đục không chịu nổi, lại sau đó lại trong nháy mắt trở nên sáng ngời có thần, như thần linh phụ thể, cả người từ bên trong ra ngoài, khí thế khác lạ, lại không là cái kia đây người nghèo kiệt hủ lậu tức giận đến học trò nghèo, càng giống là một vị cải trang vi hành. . . Đế vương.

Họ Liễu thư sinh ý cười đầy mặt, duỗi ra tay, run run rẩy rẩy giơ lên cái kia bát trà, uống xong cuối cùng một miệng trà canh, đứng người lên, móc ra một một số lớn đồng tiền bỏ trên bàn, nhanh chân rời đi, ngay từ đầu bước chân có chút lay động bất ổn, uống cái trà cùng uống rượu ngon rượu ngon giống như, ánh mắt cũng có chút say say nhưng, nhưng là đi tới đi tới, bước chân liền càng ngày càng nặng ổn, cuối cùng thư sinh từ đường cái xóa nhập cây cải dầu hoa đua nở đồng ruộng, bốn bề vắng lặng, lắc một cái bả vai, bao phục nút buộc tự hành mở ra, từ trên người tróc ra, lơ lửng trên không trung, từ trong bao quần áo bay ra một cái thêu công tinh xảo tuyệt mỹ đạo bào.

Quả thật là màu hồng!

Thư sinh trên người áo ngoài cũng chính mình giải khai rút đi, cùng món kia màu hồng đạo bào vừa lúc đổi cái vị trí, ngoan ngoãn nằm nhập trong bao quần áo.

Ngoại trừ không hợp thể tục quy củ hoa mỹ đạo bào, trong bao quần áo còn có một chi cây trâm màu vàng óng, chậm rãi trôi hương thư sinh đỉnh đầu, chính mình dừng ở trên búi tóc.

Sau đó bao phục lóe lên một cái rồi biến mất, hiển nhiên là chui vào Phương Thốn vật.

Đương nhiên cũng có thể là Chỉ Xích vật, thậm chí là trong truyền thuyết được ca tụng "Diệu Tiểu động thiên" Phương Trượng vật.

Thư sinh mở ra hai tay, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, nụ cười say mê, màu hồng đạo bào vậy mà cho người ta một loại vật sống nháy căng cảm giác, soạt một chút bỗng nhiên trải rộng ra, đi vào thư sinh sau lưng, như có tỳ nữ phục thị, căn bản không cần thư sinh động thủ, đạo bào cứ như vậy mặc ở trên người hẳn.

Vốn là tướng mạo anh tuấn thư sinh Liễu Xích Thành, xuyên qua cái này đạo bào về sau, xác thực ngọc thụ lâm phong.

Phong lưu phóng khoáng thư sinh nhanh chân tiến lên, bước chân lẫm lẫm không, tiêu dao ngự phong, từng bước lên trời, thẳng vào mây xanh, lớn tiếng ngâm xướng nói: "Một bên trong một ngàn năm, trên đời cũng ngàn năm."

Dưới chân đại địa phía trên, nở đầy tha hương hoàng hoa.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Hàng phục

Quận thủ phủ, lão phụ tá lôi kéo Lưu Cao Hoa đi đến dinh thự cửa sau, Lưu Cao Hoa nhìn thấy một chiếc xe ngựa sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, giống như là muốn ra xa nhà, lão tiên sinh xòe bàn tay ra, cười tủm tỉm nói: "Công tử, mời lên xe."

Có vị nữ tử vén rèm lên, nước mắt như mưa bộ dáng, thấy là đệ đệ Lưu Cao Hoa sau, hơi an tâm, thả xuống rèm, lưng tựa xe vách tường, nàng tưởng niệm lên vị kia Liễu Lang.

Lưu Cao Hoa một đầu sương mù, "Tổng thúc thúc, đây là muốn làm cái gì?"

Lão tiên sinh đầu ra đẩy nói: "Quận thủ đại nhân muốn ta hộ tống các người ra khỏi thành."

Lưu Cao Hoa tức giận, "Lúc này ra khỏi thành làm cái gì? Khó nói Yên Chi quận thật có đại nạn ập lên đầu? Tổng thúc thúc, càng như vậy, ta càng không thể rời đi nơi này a, cha xảy ra sự tình làm sao bây giờ?"

Tại quận thủ phủ nhiều năm lão phụ tá cười nói: "Thật muốn xảy ra sự tình, người một cái tay trói gà không chặt người đọc sách, còn có thể làm sao?"

Lưu Cao Hoa á khẩu không trả lời được.

Lão nhân thúc giục nói: "Công tử, đi thôi, Đại tiểu thư vẫn chờ đây."

Lưu Cao Hoa lắc đầu nói: "Ta dù sao không đi! Muốn đi để ta tỷ đi một mình. . ."

Lưu Cao Hoa nói còn chưa dứt lời, liền đột nhiên hướng về sau môn chạy tới, nhưng là trước mắt hoa một cái, vậy mà phát hiện lão nhân không biết khi nào đã ngăn tại cửa ra vào, các loại Lưu Cao Hoa dừng lại bước chân, lão nhân cười, giống một đầu lão hồ ly, đánh giá trước mắt người trẻ tuổi, "Tổng thúc thúc tốt xấu lẫn lộn qua gian hồ, biết một chút khoa chân múa tay, ngươi là chính mình lên xe ngựa đâu, vẫn là lựa chọn bị ta một quyền đánh ngất xỉu khiêng lên xe ngựa ? Nói thật, Tổng thúc thúc cũng một cái lão xương cốt, công người chạy tới chạy lui, ngươi nhẫn tâm ?"

Lưu Cao Hoa cứng ngắc lấy cổ, "Đánh ngất ta đi!"

Lão phụ tá thở dài, "Cha ngươi hiểu được ngươi tính xấu, lúc đầu có lời muốn ta chuyển cáo ngươi, ta trước đó sợ đả thương các người cha con tình cảm, liền cố ý giấu đi không đề cập tới, hiện tại ngươi bộ này đức hạnh, ta cũng chỉ phải nói thật, cha ngươi nói cho ngươi, 'Lưu Cao Hoa, ngươi này chừng hai mươi năm, liền không có làm qua một cái để lão tử thư thái sự tình, cũng đừng lưu tại trong phủ chướng mắt vương bản, được hay không ?' "

Lưu Cao Hoa đỏ lên con mắt, bờ môi run rẩy.

Lưu Cao Hoa trầm mặc một lát, hữu khí vô lực nói: "Muội muội ta đâu ?"

Lão phụ tá lắc đầu nói: "Tạm thời không để ý tới, ngươi cùng Đại tiểu thư đi trước chính là, ta đã để cho ngươi ta tìm kiếm hai tiểu thư."

Lưu Cao Hoa lại phải phạm bướng bỉnh, gầy gò lão nhân cũng gấp, giậm chân một cái, tức giận nói: "Ta Lưu đại công tử, thật không phải ta nói ngươi, một cái đại lão gia, lễ mễ chậm chạp, thành quá lớn sự tình!"

Lưu Cao Hoa ủy khuất nói: "Cha mẹ mặc kệ, muội muội cũng không quản, ta loại này không tim không phổi vương bát đản, có thể thành quá

lớn sự tình mới là lạ!"

Lão nhân cho câu nói này nghẹn đến không được, thở phì phì nói: "Đi đi đi, đi nhanh lên."

Lưu Cao Hoa có chút mờ mịt thất thố, luôn cảm giác mình giống như làm cái gì, đều là sai.

Lúc này, hắn mới phát giác được trước kia ở trong lòng đầu trĩu nặng gánh vác, tỉ như phụ thân bề bộn nhiều việc quan trường vãng lai cùng đạo đức văn chương, ưa thích cùng người ngoài cao đàm khoát luận, nguyện ý cùng trong phủ môn khách đánh cờ đến trưa, đối với tất cả thế giao hảo hữu con cái, cho tới bây giờ đều không tiếc ca ngợi, duy chỉ có đối với hắn cái này con ruột lãnh đạm, nhất là đối với hắn khoa cử mong đợi thất bại sau, sẽ còn cầm lời nói đâm hắn vài câu. . .

Hiện tại mới phát hiện những việc này, nguyên lai cũng không tính là sự tình a.

Lão nhân thở dài nói: "Đi thôi, người lưu tại nơi này, sẽ chỉ thêm phiền, làm hại cha mẹ người uống phí lo lắng."

Lưu Cao Hoa đau thương cười một tiếng, "Vậy thì đi thôi."

Lão nhân gật gật đầu, đợi đến Lưu Cao Hoa ngồi vào thùng xe, lão nhân điều khiển xe ngựa, chậm rãi lái ra từng nhà đại môn đóng chặt đường phố, móng ngựa từng trận, một đường đi hướng thành Nam.

Trên đường trái phải nhìn quanh lấy quận thành cảnh tượng, đại đa số đường phố vẫn là phồn hoa vẫn như cũ, du khách như dật, cửa hàng rùng đứng, náo nhiệt phi phàm, hoàn toàn không biết nguy cơ đã bao phủ cả tòa thành trì, ở lần ranh sinh tử. Dựa theo Mã Tướng quân thuyết pháp, yêu ma như thế giống trống khua chiêng, nhất định đến có chuẩn bị, nếu là xấu nhất tình huống, vậy coi như không phải chết vài trăm người,

trong lịch sử Thái Y Quốc rất nhiều trận triều đình định nghĩa vì ôn dịch tai nạn, tai họa bách tính mấy chục ngàn người, trong đó có ma đạo cự phách tà pháp đại trận, hoặc là một chút ô uế pháp bảo mất đi khổng chế, chết bởi cái này sự cố ở trong lão bách tính, thường thường hài cốt đều có thể mặc kệ bọc phơi, mà không dám nhật xác hạ táng, năm đó tai họa Yên Chi quận ở bên trong trận kia ôn dịch, đã là như thế, mới có chỗ kia phương viên mấy trăm dặm cỡ lớn bãi tha ma.

Ngây thơ muốn sập bên dưới, ngây thơ vô tri lão bách tính ai chạy rồi? Trừ phi là có người cao đứng vững, chịu không được, cũng chỉ có thể chờ chết.

Lão nhân trong lòng hơi xúc động, lần này quận thủ phủ cùng Lưu thái thú sở tác sở vi, để hẳn cái này lão phụ tá đều muốn lau mắt mà nhìn.

Lưu thái thú dùng tiền mời Sùng Diệu đạo nhân phi kiếm đưa tin, không giả, Linh Tế Phái nhất định sẽ phái người cứu viện, không giả, màu loan có thể mang người ngự phong, nhanh chóng xuôi Nam, vẫn là không giả.

Nhưng là làm sao một cái nhanh, Lưu thái thú nói hoang, màu loan một mình phi hành, quả thật có thể tại trưa mai đến Yên Chi quận trên không, nhưng nếu là chở hai, ba người, chỉ sợ ban đêm đều chưa hẳn tới gần Yên Chi quận Bắc cảnh.

Lưu thái thú vì sao nói láo ? Bởi vì xem như mục thủ một phương một quận thủ quan, Lưu thái thú cần phải có người tại nguy nan thời khắc, đứng ra, những người này có thể chèo chống đến màu loan mang người mà tới, đó là tốt nhất kết quả, nếu như có thể chống đến sáng mai giữa trưa, như vậy đã xuất đầu lộ diện, cùng yêu ma kết xuống thù riêng tất cả mọi người, kỳ thật liền đã không có đường lui, chỉ có thể đi theo quận thành cùng tồn vong.

Nếu là ẩn núp nội thành đại yêu ma đầu, một mực án binh bất động, đợi đến trưa mai còn không làm loạn, cũng không có việc gì, đến lúc đó Lưu

thái thú đồng dạng có biện pháp buộc đối phương hiện thân.

Nếu như Yên Chi quận chủ động tuyên chiến, yêu ma còn có thể nhẫn nại tính tình nhịn đến ngày mốt, càng không quan trọng, lúc ấy quận thành đã là bát phương tiếp viện tốt đẹp tình thế, nhất là Linh Tê Phái tiên sư thật sự sắp đến. Lưu thái thú thì càng không lo lắng thế cục.

Cho nên nói a, người đọc sách cùng đường mặt lộ thời điểm, khởi xướng hung ác đến, một bụng hồng nước có thể chết đuối người.

Đây cũng là lão nhân lần thứ nhất chân chính nhận biết mình chủ mưu Lưu thái thú, lão nhân chẳng những không có thất vọng, ngược lại cảm thấy đáng giá nâng ly một phen,

Chỉ tiếc cơ hội chỉ sợ không lớn.

Đem công tử Lưu Cao Hoa lừa gạt đến cửa sau trước đó, lão nhân cùng Lưu thái thú từng có một phen lời từ đáy lòng.

Lưu thái thú nói thẳng nếu là Yên Chi quận thành trận này kiếp nạn, chết cái một hai trăm người liền kết thúc, hẳn nhất định có thể chạy liền chạy. Nhưng nếu là muốn chết rất nhiều rất nhiều dân chúng vô tội, liền không chạy.

Lúc đó một thân quan phục người đọc sách chỉ chỉ ngực của mình, nói nơi này khó.

Còn nói hẳn đọc nhiều như vậy sách thánh hiền, cùng nó nhóm có thể nói là quen biết nhiều năm bạn cũ, nếu là lần này sống tạm nhân thế, sợ là về sau liền không có mặt mũi đi lật sách, không thể gặp những cái kia lão bằng hữu.

"Ta nếu là đời này không nhìn nữa thư, còn sống còn có cái gì vui vị?"

Cả một đời chưa bao giờ trải qua chiến sự cùng khói lửa Yên Chi quận quan phụ mẫu, nói những cái kia chân thành lời nói thời điểm, kỳ thật răng run lên, sắc mặt phát trắng, hai chân co giật, làm sao che giấu đều không che giấu được.

Để lão phụ tá nhìn cái nhất thanh nhị sở.

Lấy loại này đồ hèn nhát tư thái nói lời nói hùng hồn,

Có vẻ như rất buồn cười.

Nhưng là lão phụ tá cười không nổi, cũng không thấy đến buồn cười.

Có chút làm quan người đọc sách, cùng những cái kia tự nhận có tài nhưng không gặp thời, sinh không gặp lúc toan nhò nghèo tú tài, hoàn toàn chính xác không giống nhau lắm.

Sung làm mã phu lão nhân thu hồi suy nghĩ, tăng tốc móng ngựa ra khỏi thành.

Lão nhân nhin không được quay đầu nhìn thoáng qua, chính mình vụng trộm thu lấy cái kia ngoan Liệt Đồ đệ, cũng không biết rõ đi đâu một bên quây đi, làm sao tìm được cũng không tìm tới, chỉ cầu ngàn vạn đừng gặp rắc rối, lần này Yên Chi quận đại nạn, cũng không phải nàng có thể đảo bột nhào.

Lão nhân lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Giang hồ nước đục, trên núi gió lớn, chỗ nào cũng không tốt lẫn lộn a, lấy miệng sống yên ổn cơm ăn, là khó khăn như thế sao?"

Yên Chi quận thành Bắc có nhà vừa gạo, mở chừng hai mươi năm, cửa hàng chủ nhân là cái cao cao gầy teo lão nhân, quanh năm trầm mặc ít

nói, trong tiệm hai cái đi theo lão nhân cùng một chỗ đâm rẽ quận thành tiểu nhị, cũng không quá yêu nói giỡn, bất quá thường thường đi Thành Hoàng Các thấp hương, cái này khiến các hàng xóm láng giềng thêm ra một chút hảo cảm, tăng thêm gạo cửa hàng bán gạo cùng đặc sản miền núi tạp hoá, hàng đẹp giá rẻ, cho nên sinh ý cũng không tệ lắm.

Hôm nay vừa gạo tới hai cái người xứ khác, một đôi nhìn lấy chất phác bản phận vợ chồng trung niên. Cửa hàng sớm đóng cửa không tiếp tục kinh doanh. Một cái vừa gạo năm ngoái cuối đông mới tuyển nhận thiếu niên tiểu nhị, giải thích nói là Mễ chương quý tới phương xa thân thích, cũng không có ai cảm thấy kỳ quái. Nhiều năm như vậy không có xuyên môn thân thích, gặp mặt về sau nhiều tâm sự mới bình thường.

Cửa hàng đóng cửa sau, cửa hàng chủ nhân cùng vợ chồng hai người ngồi tại bên cạnh bàn, cả bàn phong phú đồ ăn, mùi thơm nức mũi, ba cái cửa hàng tiểu nhị xa xa tụ cùng một chỗ gặm hạt dưa, hiển nhiên là không có tư cách ngồi xuống.

Đường xa mà đến nam tử đưa tay trực tiếp nắm lên một cái dây mỡ đùi gà, điên cuồng gặm bắt đầu, một tay cầm bầu rượu, ngửa đầu rót rượu thời điểm có thể tràn ra một nửa.

Phụ nhân có chút lệch ra đầu qua, hai ngón tay vờ ở cái chỗ da thịt, nhẹ nhàng linh hoạt xé ra, vậy mà xé xuống một trương mỏng manh da mặt, bị nàng trùng điệp ngã tại trên bàn, lúc này mới lưng tựa cái ghế, trùng điệp hô thở ra một hơi, "Này cấu thí đồ chơi, mang theo thật sự là bị tội, hô hấp đều không trôi chảy, lại còn muốn ba mươi mai Tuyết Hoa tiền. . ."

Nơi xa ba cái cửa hàng tiểu nhị ngược lại rút một ngụm lạnh khí, xé toang ngực trang da mặt phụ nhân, đáng dấp thật sự là xấu!

Ba vị sư huynh đệ nhìn nhau cười một tiếng, cảm thấy tấm kia da mặt ba mươi Tuyết Hoa tiền, phụ nhân mua đến thực sự quá có lời.

Phụ nhân vừa nói vừa duỗi ra cái tay còn lại, xé xuống tấm thứ hai da mặt, hướng trên bàn hất lên.

Ba người lập tức ngạc nhiên, nuốt một ngụm nước miếng.

Cái này lão nương môn dáng dấp đẹp mắt a, ba người bắt đầu không hện mà cùng khẩn cầu chớ có có tấm thứ ba da mặt, thế là làm phụ nhân lần nữa giơ tay lên cánh tay, trong lòng ba người yên lặng kêu rên, đúng vậy, kỳ thật vẫn là cái người quái dị, không ngờ dung mạo yêu diễm phụ nhân liếc mắt đưa tình cho bọn hắn, nũng nịu nói: "Không có a, tỷ tỷ liền dài dạng này, mỹ không mỹ?"

Vừa gao chủ nhân tức giận nói: "Tranh thủ thời gian chính sự."

Nam nhân giương lên cái cằm, ra hiệu phụ nhân nói sự tình, hăn vội vàng nhậ nhệ.

Phụ nhân xuất ra một cái cái gương nhỏ, trong gương chính lý tóc xanh tóc mai, uể oải nói: "Mẽ lão ma, chúng ta lần này tới là vì cùng người chia của."

Lão nhân kẹp một đũa đông rau muối, nhai ở trong miệng giòn tan, nhúu mày nói: "" tang vật còn chưa tới tay, liền nghĩ chia của ? Vợ chồng các người hai cái có phải hay không đầu óc có hồ ?

Phụ nhân có chút hạ thấp tấm gương, mị tiếu nói: "Người cùng Lưu Ly tiên ông thân cận, quan hệ tâm đầu ý hợp, là hơn trăm năm bạn cũ, vợ chồng chúng ta đương nhiên biết rõ. Chỉ là thuyền lớn đem chìm, Mẽ lão ma, người cũng không thể bồi tiếp hăn cùng một chỗ chìm nước mà chết a?

Được xưng hô vì Mẽ lão ma lão nhân ngừng lại đũa, "Nói thế nào?"

"Thật mỹ, không hổ là chào giá tám mươi Tuyết Hoa tiền hàng thượng đẳng, chính là lá gan quá nhỏ, ta ra giá hai trăm văn Tuyết Hoa tiền, cũng không dám giúp ta chế tạo một trường cùng Hạ Tiểu Lương bảy tám phần tương tự da mặt." Phụ nhân thả xuống tấm gương sau, lại xé xuống một trường da mặt, lộ ra đầy mặt tàn nhang vẻ già nua dung nhan.

Hán tử miệng đầy chảy mớ, cười hì hì nói: "Chính là chính là, nếu là có thể giống Hạ Tiểu Lương, hoặc là Tô Giá, giống bọn hăn bảy tám phần, đừng nói là hai trăm Tuyết Hoa tiền, năm trăm, ta đều nguyện ý ra. Trời vừa tối, ôm cái Hạ tiên cô hoặc là Tô tiên tử lăn ổ chăn, chặc chặc chặc, thật sự là thần tiên thời gian, lão tử có thể một đêm không tắt đèn!"

Phụ nhân liếc một cái hán tử, nói tiếp chính sự, "Một cái họ Phó Thần Cáo tông tiểu kiếm tiên, cũng gia nhập Linh Tê Phái xuôi Nam đội ngũ. Tuổi không lớn lắm, giá đỡ so thiên còn lớn hơn, xuôi Nam đường xá ở trong, Linh Tê Phái hai vị lão tổ, đều đem tiểu cô nương làm Bồ Tát cúng bái."

Cửa hàng lão nhân để đưa xuống, sắc mặt nặng nề, "Thật chứ?"

Phụ nhân gật đầu nói: "Nếu không có như thế, vợ chồng chúng ta chính là muốn muốn sớm giải tán, phiết bên dưới các người, có thể có chỗ tốt gì ? Tổn nhân bất lợi kỷ sự tình, chúng ta nhưng không làm, buôn bán quá không giảng cứu, sinh ý khẳng định không làm được lâu dài lão cửa hiệu."

Lão nhân hỏi một cái vấn đề mấu chốt, "Các người làm sao biết rõ Thần Cáo tông nhân sâm cùng bên trong ? Linh Tê Phái có các người nằm vùng gián điệp ? Mà lại bối phận còn không thấp ?"

Phụ nhân hỏi lại nói: "Cái này thật kỳ quái sao ?"

Lão nhân cười lạnh một tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Nguyên lai làm ăn đều làm đến trên núi đi, bội phục bội phục."

Hán tử đem đùi gà bộ xương ngã tại trên mặt đất, tùy tiện xen vào nói: "Làm đến đỉnh núi đi, đó mới lợi hại a? Chúng ta điếm ấy tiểu đả tiểu nháo, tính là cái gì chứ."

Phụ nhân gọn gàng dứt khoát nói: "Mẽ lão ma, sự tình chính là như thế cái sự tình, người cho câu lời chắc chắn, nếu là quyết tâm cùng Lưu Ly tiên ông buộc chung một chỗ, chúng ta vợ chồng không nói hai lời, cơm nước xong xuôi liền đi, Linh Tê Phái cái kia tờ đơn cũng đủ chúng ta kiếm một khoản lớn. Nếu là người nguyện ý cùng chúng ta một lòng, vậy liền hảo hảo bàn bạc bàn bạc, xử lý Lưu Ly tiên ông về sau, sớm mở ra trận pháp, thừa dịp loạn chiếm món kia pháp bảo liền chạy."

Cao gầy lão nhân có chút do dự.

Hán tử lau một cái miệng, "Làm thịt Lưu Ly tiên ông, chẳng những hãm Lưu Ly Trản về người, người này cái lão bằng hữu trên người tất cả gia sản, người có thể tìm tới bao nhiêu đều tính người, nhưng là con dấu kia, nhất định phải quy chúng ta."

Mẽ lão ma trầm ngâm một lát, "Hơi chờ."

Hắn quay đầu nhìn về cái tuổi đó nhỏ nhất đệ tử, "Ném đồng tiền, tính một quẻ cát hung."

Thiếu niên tiểu nhị mặt mày tuấn xinh xắn, môi đỏ răng trắng, nụ cười rục rịch, móc ra một cái đồng tiền, nắm ở trong lòng bàn tay, ngồi xổm ở trên mặt đất, nâng đầu lên hỏi: "Lão mét, có chỗ tốt không?"

Lão nhân lạnh nhạt nói: "Mỗi ngày ban đêm không cần mặc những cái kia phụ nhân quần áo."

Còn lại hai tên đệ tử sắc mặt như thường, nhìn nhau cười một tiếng, thiếu niên có chút đỏ mặt, mềm mại nhăn nhó nói: "Đây coi là chỗ tốt gì. Lão

mét người đổi một cái thôi ?"

Lão nhân suy nghĩ một chút, "Phân người một thành chỗ tốt."

Tiếng nói âm nhu thiếu niên hỏi: "Được chỗ tốt, đệ tử còn có mệnh hoa không ?"

Mẽ lão ma lạnh lùng liếc qua hai vị nhập môn đã lâu đệ tử, đối với thiếu niên gật đầu nói: "Có."

Thiếu niên nụ cười quyến rũ, cắn phá ngón tay, tại đồng tiền bên trên từng cái xoa vết máu, cuối cùng một cái vung xuống, tường tận xem xét một lát, ngẩng đầu kinh hỉ nói: "Đại cát!"

Mẽ lão ma như trút được gánh nặng, nhìn về phía vợ chồng hai người, "Ta để đệ tử sớm mở ra trận pháp, chúng ta ba người cùng một chỗ đối phó Lưu Ly tiên ông, đánh nhanh thắng nhanh, như thế nào ?"

Phụ nhân ánh mắt từ tú mỹ trên mặt thiếu niên chậm rãi thu hồi, tâm tình thật tốt, "Có thể nha."

Hán tử đột nhiên thâm trầm hỏi: "Mẽ lão ma, người cùng Lưu Ly tiên ông trăm năm giao tình, thật nhẫn tâm hạ thủ được ?"

Mẽ lão ma kẹp một dưa đỏ ăn, "Cho người một cái tiên nhân di vật Lưu Ly Trản, để người làm thịt vợ người, người có làm hay không ?"

Hán tử hậm hực.

Phụ nhân ngược lại là nửa điểm không thương tổn tâm, lại móc ra gương đồng trái xem phải xem, "Ta nếu là ở cái này tên không có lương tâm trong mắt, có thể đáng một cái Lưu Ly Trản, đời này coi như sống được không lỗ đi."

Thành Hoàng Điện bên ngoài, thiếu nữ nơm nớp lo sợ đứng tại tòa thứ nhất đại điện cửa sau, thậm chí không dám đứng tại Tài Thần Điện cùng Thái Tuế Điện ở giữa trên quảng trường nhỏ.

Bởi vì phía trước toà kia Thành Hoàng Điện bên trong, đánh cho long trời lở đất.

Trong mắt của nàng thần tiên lão gia, đầu tiên là bị nhập ma Thành Hoàng gia Trầm Ôn một cước đạp trúng phía sau lưng, sau đó nhìn tuổi trẻ thần tiên lão gia càng là lợi hại, trong nháy mắt ngạnh sinh sinh thẳng sống lưng, khiến cho Thành Hoàng gia lui lại hai bước, về sau tôn này đại danh鼎鼎 Thải Y Quốc Kim Thành Hoàng, bộc phát ra kinh người chiến lực, tại rộng rãi trong đại điện bước nhanh như bay, đuổi theo phụ hợp kiếm tiên bốn phía tán loạn.

Trong lúc đó một thức hai mươi một quyền, vẫn là cái kia đánh vỡ thuật pháp cấm chế kỳ quái quyền giá, rõ ràng đã đánh cho rơi vào ma đạo Kim Thành Hoàng, một thân vàng phấn hóa thành mảnh vụn phiêu tán tại đại điện, tượng bần tượng thần xuất hiện vô số khe nứt, chảy ra từng tia từng sợi khói đen, nhưng là Kim Thành Hoàng hét lớn một tiếng, kết một cái thiếu nữ nhận không ra cổ quái thủ ấn, chẳng những vàng phấn toàn bộ một lần nữa tụ tập tại tượng thần mặt ngoài, ngay cả những cái kia vỡ vụn khe hở đều trong nháy mắt hợp lại phục hồi như cũ.

Thành Hoàng gia ngoại trừ một đôi tròng mắt đen như mực, tản mát ra khí tức âm trầm, tối đối mặt, sẽ cho người cảm thấy lưng phát lạnh, nhưng là trừ cái đó ra, vẫn như cũ kim thân lập lòe, chói lóa mắt, cao ba trượng độ, mỗi một quyền đều nện đến vách tường lõm xuống, mỗi một chân đạp đạp đều đạp mạnh đến đất gạch vỡ nát, quả thực chính là một tôn tọa trấn Thiên Đình uy nghiêm thần linh, chính tại nhân gian hàng yêu trừ ma.

Chuông bạc thiếu nữ lòng tràn đầy sầu lo, như thế vô địch chi tư Kim Thành Hoàng, thật có thể bị người đánh bại sao?

Nàng cũng hơi nghi hoặc một chút không hiểu, vì sao kiếm tiên lão thần tiên không tể ra cái kia hai tấm màu vàng kim phù lục ? Thậm chí ngay cả phi kiếm đều không muốn sử ra ? Ngược lại chỉ là cùng Thành Hoàng gia cận thân vật lộn, cái này đều đã đổi nhiều loại quyền pháp, nhiều lần nàng tận mắt thấy phụ hợp thần tiên, từ Thành Hoàng Điện một bên cho đánh bay đến một cái khác đầu, nghe thanh âm, hẳn là cho Kim Thành Hoàng quét vào trong vách tường, sau một bên Thành Hoàng gia dứt khoát liền mở ra một căn đại điện đồng lương, căn bản không quản Thành Hoàng Điện có thể hay không sụp đổ, xem như trong tay vũ khí, tùy ý quét ngang đập chém.

Thật sự là thần tiên đánh nhau, đất rung núi chuyển.

Thiếu nữ nhìn đến kinh tâm động phách, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, yên lặng lẩm bẩm ủng hộ ủng hộ.

Lão thần tiên mặc dù tạm thời ở vào hạ phong, thế nhưng đánh cho tư thế oai hùng bưng bưng.

Tỉ như hai cánh tay hẳn đón đỡ tại đỉnh đầu, ngạnh kháng bên dưới một căn đại lương hợp lý đầu nện xuống, cột nhà âm vang bẻ gãy, hai đầu gối tại chỗ chui vào dưới mặt đất.

Thiếu nữ tranh thủ thời gian đóng lại một con mắt nghiêng đi đầu, không đành lòng lại nhìn, nghĩ thầm cái này nhất định rất đau đi.

Lại có một lần, hẳn bị một cước đá ra đại điện, cả người tại trên quảng trường lộn mười mấy vòng, Kim Thành Hoàng liền đứng tại đại điện cánh cửa sau, đầy mặt cười lạnh, hướng Trần Bình An ngoắc ngón tay, Trần Bình An sau khi đứng dậy lại xông vào đại điện.

Không đến một nén nhang công phu, Thành Hoàng Điện liền bị Thành Hoàng gia Trần Ôn cho hủy đi nát, năm sáu cây đại lương một hủy đi, trải qua mấy trăm năm gió gió mưa mưa đại điện liền triệt để sụp đổ, bụi đất che trời, Kim Thành Hoàng rút ra cuối cùng một căn sơn hồng đại lương, tay phải một bên vách tường không giống phải một bên tường cao phá toái không chịu nổi, mà là một cả mặt tường hướng ra phía ngoài ngã xuống, Trần Bình An liền đứng ở trên tường, hai tay áo sớm đã hiểm nát, quay đầu nhẹ nhàng phun ra một ngụm huyết thủy.

Trần Bình An đem tôn này Kim Thành Hoàng xem như cái thứ hai Mã Khổ Huyền, thông qua đại chiến, để mà ma luyện chính mình thể phách thần hồn.

Chỉ dựa vào một đôi năm dặm, hẳn là đánh không lại.

Tựa hồ tôn này tượng thần tại toà này Thành Hoàng Điện, bất kể như thế nào đánh trọng thương, đều có thể rất nhanh khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, cái này quá không giảng đạo lý.

Trần Bình An khoé mắt dư quang lướt qua phế tích, hồi tưởng một chút Kim Thành Hoàng từ đầu tới đuôi đứng thẳng vị trí, trong lòng hiểu rõ.

Phương Thốn vật được ca tụng Diệu Tiểu động thiên, ủng có dị khúc đồng công chi diệu.

Các phương Thánh Nhân lại có địa giới nói chuyện, tỷ như Tề tiên sinh cùng Nguyễn sư phó đưa thân vào Ly Châu động thiên, chỉ cần Nho gia Thánh Nhân tại Học Cung thư viện, Binh gia Thánh Nhân tại cổ chiến trường di chỉ vân vân, cùng người chém giết giao thủ, liền đều sẽ có được thiên thời địa lợi.

Chắc hẳn vị này Yên Chi quận Thành Hoàng gia ở chỗ này, cũng phù hợp điểm ấy.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, tiếp tục vọt tới trước, trước câu dẫn vị này Thành Hoàng gia rời đi tòa Thành Hoàng Điện thử nhìn một chút, nếu như có thể được lời nói, có thể dụ dỗ hẳn rời đi toàn bộ Thành Hoàng Các địa vực là tốt nhất.

Nhưng là thế sự không bằng người nguyên, Kim Thành Hoàng mặc dù nhập ma, linh trí hỗn độn, nhưng là bằng vào bản năng, chết sống không muốn rời đi đã biến thành phế tích Thành Hoàng Điện có từ lâu địa bàn, dù là Trần Bình An hai lần không tiếc lấy thụ thương xem như mỗi nhử, té ra Thành Hoàng Điện bên ngoài, Kim Thành Hoàng tối đa cũng chỉ là lấy từng đoạn từng đoạn cột nhà xem như vũ khí, điên cuồng đánh tới hướng Trần Bình An mà thôi.

Trần Bình An không muốn tiếp tục ở chỗ này hao phí thời gian, vẫn là đến mau chóng đi phủ Thái Thú, vạch trần vị kia giả thần giả quỷ chủ mưu.

Trận đại chiến này chân chính nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, tại thời khắc này mới hoàn toàn thể hiện ra đến.

Trần Bình An ra quyền không ngừng, cùng lúc đó, Dương Kiếm Hồ Lô bên trong Sơ Nhất Thập Ngũ, cũng đều đã hướng Kim Thành Hoàng bay lượn mà đi.

Thành Hoàng Điện phế tích phía trên, bạch hồng Sơ Nhất, bích lục Thập Ngũ, hai thanh phi kiếm, phối hợp Trần Bình An ra quyền khoảng cách, quanh quẩn cao lớn Kim Thành Hoàng tượng thần.

Nhìn đến chuông bạc thiếu nữ hoa mắt, trợn mắt hốc mồm.

Cuối cùng Trần Bình An tế ra một trường màu vàng kim chất liệu Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, lấy một trường màu vàng kim phù lục triệt để ảm đạm vô quang đại giới, lúc này mới đem trấn áp trong đó, kim thân thốn liệt, cuối cùng chỉ còn lại có mười mấy mai kim thân mảnh vỡ, cùng cái

kia màu xanh hộp gỗ nhỏ.

Trần Bình An yên lặng thu hồi những vật kia, vuốt mặt một cái bên trên vết máu, đi vào thiếu nữ bên cạnh, cười hỏi nói: "Người tên là gì ?"

Thiếu nữ kinh ngạc lên tiếng, "Lưu Cao Hình!"

Trần Bình An nói: "Cao hứng ?"

Thiếu nữ có chút đỏ mặt, giải thích nói: "Chỗ cao cao, ấm áp hình. Không phải cao hứng hứng thú."

Cha mẹ đặt tên thời điểm, ngụ ý là tương lai của nàng, có thể một nhánh độc xinh xắn, mà lại tại chỗ cao nhất vẫn còn hương thơm.

Thiếu nữ dung nhan mỹ lệ, tâm cảnh thuần nhiên.

Nàng không muốn đối với việc này dây dưa, trước mắt vị này thần tiên lão gia cùng nhập ma Kim Thành Hoàng đại chiến hoàn tất, chính yêu cầu điều dưỡng khí cơ.

Trần Bình An lúc đầu muốn nói danh tự lấy được thật tốt, sang hèn cùng hưởng, cùng tên của mình rất giống a.

Kết quả không phải "Cao hứng", đành phải đem lời nuốt về bụng.

Trần Bình An đột nhiên có chút lấm bầm, nghi hoặc hỏi: "Người sẽ không phải là Lưu Cao Hoa muội muội a?"

Thiếu nữ hai mắt tỏa sáng, "Thế nào, thần tiên lão gia cũng nhận biết ta ca ?"

Trần Bình An cười nói: "Mới quen không bao lâu, vừa vặn, ta muốn tới quận thủ phủ, nói cho người cha cái kia lão thần tiên, mới là kẻ cầm

đầu."

Thiếu nữ đêm đó không có đi xem giữa hồ đài cao náo nhiệt, cho nên chưa thấy qua lão thần tiên cùng y phục rực rỡ nữ quý khuôn mặt. Trần Bình An đã lướt về phía tường cao, thiếu nữ liên tục không ngừng theo sát phía sau, hai người một trước một sau vượt nóc bằng tường, thiếu nữ mặc dù cũng có thể phách rèn luyện, nhưng đến cùng kém xa tít tắp Trần Bình An, rất nhanh liền thở hồng hộc, Trần Bình An liền đứng tại một chỗ nóc nhà vênh lên mái hiên nhà, để cho nàng nghỉ ngơi một lát.

Lưu Cao Hình cẩn thận từng li từng tí nói: "Cũ kiếm tiên, người làm sao không ngự kiếm phi hành a, có thể mang ta cùng một chỗ ngự phong lãng không đi hướng nhà ta, sẽ nhanh hơn một chút."

Lung tung xưng hô kiếm tiên thì cũng thôi đi, còn "Lão" kiếm tiên ?

Trần Bình An dở khóc dở cười, dứt khoát lờ đi nàng, các loại thiếu nữ hô hấp khôi phục bình ổn, lại bắt đầu dẫn đầu tại quận thành từng tòa nóc nhà phía trên, vui đùa phi nước đại.

Thiếu nữ nghĩ thầm vị này kiếm tiên lão thần tiên, thật sự là không đi đường thường.

Huống chi tính tình còn lão tốt!

Nàng trước đó mượn cơ hội nói chuyện, vụng trộm yên lặng nhìn hân mấy lần, bộ dáng vẫn rất tuấn tú đấy, thật không thấy già!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 231: Đen mây ép thành

"Việc lớn không tốt!"

Trên cổng thành, quan sát quận thành, khổng chế toàn cục lão thần tiên lên tiếng kinh hô, hần quay đầu đối với đầy mặt kinh nghi Mã Tướng quân giải thích nói: "Thành Hoàng Điện bên kia xảy ra đại vấn đề, xem ra, đúng là có đại yêu ma đầu hung tính đại phát, trực tiếp hồng Thành Hoàng gia bắt hủ kim thân, ta nhất định phải tự mình đi nhìn một chút mới có thể yên tâm, Kim Thành Hoàng liên lụy đến Yên Chi quận khí số, Trầm Thành hoàng nếu là kim thân triệt để sụp đổ, dù là lúc này vượt qua kiếp nạn, Yên Chi quận vẫn là nguyên khí đại thương!"

Lão thần tiên nhìn về phía Thành Hoàng Các phương hướng, lo lắng, than thở một tiếng, cười lạnh nói: "Thôi! Chính là đầm rồng hang hổ, hôm nay cũng phải xông vào một lần! Nói không chừng muốn liều mạng một thân đạo hạnh, thử nhìn một chút có thể hay không đem trọng thương Thành Hoàng gia cứu ra. Chưa từng nghĩ lần này quấy phá yêu ma như thế thể lớn, vốn cho là chỉ là lấy trận pháp kiềm chế Thành Hoàng gia, chỗ nào nghĩ ra được là muốn diệt tuyệt một thành thủ đoạn tàn nhẫn, Mã Tướng quân, không có cách, thành cửa Đông tạm thời cũng chỉ có thể giao cho người một người coi chừng."

Mã Tướng quân trầm giọng nói: "Có cần hay không điều động mười mấy vị tinh nhuệ võ tốt, trợ Hoàng Lão một chút sức lực? Quận thủ phủ bên trong còn có mấy chục nhánh đặc thù mũi tên, có thể nhất tru sát yêu ma."

Lão thần tiên khoát khoát tay nói: "Không còn kịp rồi, mà lại ý nghĩa cũng không lớn, "

Mã Tướng quân đến cùng là sa trường hần tướng xuất thân, không có

dây dưa dài dòng, ôm quyền nói: "Cầu chúc Hoàng Lão thắng ngay từ trận đầu!"

"Vây liền mượn Mã Tướng quân cát ngôn!" Lão thần tiên ôm quyền hoàn lễ, mỉm cười, thân hình như bay chim cướp bên dưới thành đầu, rơi vào bên ngoài hơn mười trượng một chỗ nóc nhà bên trên, lóe lên đứng dậy, lần nữa bay tới đằng trước, mười mấy lần tiêu sái phiêu dật lên lên xuống xuống, cuối cùng thân hình nhỏ như hạt gạo, rơi vào cát bụi dần dần dừng Thành Hoàng Các bên trong.

Vị này Mễ lão ma cùng vợ chồng hai người trong miệng Lưu Ly Tiên Ông, không có thắng đến Thành Hoàng Các, mà là rơi vào tường cao bên ngoài đại điện quảng trường, chậm rãi tiến lên, phát ống tay áo một cái, phiêu đảng ra một lớn chông chất giấy vàng phù lục, trên không trung liền sương khói cuồn cuộn, trong nháy mắt thì có mười mấy vị cầm kiếm áo trắng thiếu nữ xông ra sương khói, từng vị Lăng Ba Vi Bộ, thân hình uyển chuyển mà nhào về phía toà kia cung phụng có Thái Y Quốc khai quốc người có công lớn tăng thứ nhất đại điện.

Lão thần Tiên Kinh qua hai tôn tàn phá thiên quan tượng thần thời điểm, ngũ độc chi vật đều đã lui tán sạch sẽ, đi vào đại điện, toà này trong đại điện tượng bần pho tượng, phần lớn bảo trì hoàn chỉnh, lão nhân đương nhiên biết được nguyên nhân, không có thần linh tọa trấn trong đó, mấy cái này nhìn như uy phong lẫm lẫm tượng thần, kỳ thật cũng chỉ là một cái thợ thủ công chế tạo bần quần áo thôi, Mễ lão ma đương nhiên sẽ không tại bọn chúng trên người động tay chân, lãng phí hãn đặc chế hương hỏa.

Từng tại giữa hồ trên đài cao lộ diện những cái kia cầm kiếm thiếu nữ, bước chân nhẹ nhàng, nhanh chóng lướt vào Tài Thần Điện Thái Tuế Điện ở giữa quảng trường nhỏ, trong đó một tên thiếu nữ bờ môi khẽ nhúc nhích, giống như là nhẹ nhàng hô hoán ai, cũng không đáp lại. Lão thần tiên vượt qua cửa sau, đứng tại nguyên chỗ, nhìn quanh bốn phía, nhíu mày nói: "Không cần hô, các người y phục rực rỡ tỷ tỷ đã sớm bị

đánh về nguyên hình, ngay cả ta đều cảm giác không đến nàng còn sót lại hồn phách, người xuất thủ, đạo hạnh rất cao a."

Lão nhân giơ tay lên cánh tay đột nhiên vẫy tay một cái, giấu ở cổ bách cành cây cao bóng cây giữa thanh kia màu đỏ tươi trường kiếm, trong nháy mắt bị hắt năm trong tay, hắt cúi đầu hít hà thân kiếm, thoáng yên tâm, cũng không có chút nào ma khí còn sót lại, như vậy cũng tốt, không phải Mễ lão ma phát hiện dấu vết để lại, dẫn đầu cướp đi cái viên kia có vẻ như trang trí "Tinh thiết quan ấn", tiện tay ném cho trường kiếm vút cho một vị khố miệng có nốt ruồi áo trắng thiếu nữ, lão nhân chậm rãi hướng về phía trước, mặc dù trước mắt tình thế hướng đi, không có đi đến bất nhất hoàn cảnh, thế nhưng là cũng không khá hơn chút nào, Thành Hoàng Điện đã hủy, Kim Thành Hoàng Trầm Ôn đã biến thành một chỗ bùn đất, hai tôn văn võ chúc quan tượng thần là kết quả giống nhau, tinh thiết quan ấn không biết tung tích.

Lão nhân vẻ mặt âm trầm, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ là trùng điệp phía sau màn vị đại nhân vật kia, đối với cái này mai thành hoàng lộ ra phù hộ bá ấn cũng có hứng thú ? Cho nên giấu diếm được chính mình, để cho người ta nhanh chân đến trước ? Lão nhân lập tức bỏ đi cái này ý nghĩ, không đến mức, cũng không về phần, lấy vị kia chân chân chính chính đứng tại Bảo Bình Châu chi đỉnh lão thần tiên thân phận mà nói, cái này pháp bảo, đối với trong ngũ cảnh luyện khí sĩ mà nói, đương nhiên là giá trị liên thành đồ tốt, có thể liều mạng đi đoạt cái đầu rơi máu chảy, nhưng đối với người kia tới nói, xa xa không đáng hấn vì thế bội bạc, mạnh mẽ bắt lấy hoành đoạt.

Người kia toan tính mưu, quá tốt đẹp lớn, là một trận Thái Y Quốc Cổ Du Quốc ở bên trong năm nước đại hỗn chiến, là Bảo Bình Châu trung bộ bản đồ nổi trống từng tiếng, khói lửa nổi lên bốn phía.

Vị này bàng môn tả đạo tán tiên lão nhân, trầm mặt đi vào Thành Hoàng Điện phế tích, cuối cùng đi đến lấp kín cả mặt sụp đổ trên mặt đất vách tường bên cạnh một bên,

Mặc dù bức tường duy trì hoàn chỉnh, chưa từng xuất hiện quá lớn vết nứt, nhưng là nhỏ xíu tổn hại rất nhiều, lão nhân quan sát tỉ mỉ đi qua mỗi cái chi tiết, bích họa phía trên vẽ ra chín chín tám mươi một vị bay lên trời mỹ nhân, ngay sau đó chỉ còn lại có hơn ba mươi vị phẩm cấp hơi tốt nữ tử, lão nhân giậm chân một cái, rất là thương tiếc nói: "Phung phí của trời a!"

Lão nhân xác định bốn phía không người sau, vẫn là để những cái kia cầm kiếm áo trắng thiếu nữ đi hướng các nơi tường đầu nhìn chăm chăm, lúc này mới ngồi xổm người xuống, tay phải móc ra một cái lưu vân li màu tinh mỹ nhỏ ngọn, bảy màu sắc, óng ánh triệt ánh sáng, này ngọn bị lão nhân cẩn thận từng li từng tí xuất ra tay áo sau, lập tức chiếu sáng bốn phía nổi lên một hồi màu sắc rực rỡ, đẹp không sao tả xiết.

Lão nhân tranh thủ thời gian vung lên tay phải tay áo, có chút ép xuống những cái kia chảy xuôi đầy đất bảy màu sắc, trong miệng thầm đọc, bích họa bên trên các loại mỹ nhân, bắt đầu đường cong chậm chậm lưu động, từng vị phiêu đăng rời đi vách tường, nhao nhao tràn vào lưu ly nhỏ ngọn bên trong, ba mươi vị dung mạo, trang phục phẩm cấp tốt nhất bích họa nữ tử, trước hết tiến vào nhỏ ngọn, về sau là mười mấy vị diện cho hoàn chỉnh, tứ chi quần áo hư hao nữ tử, cuối cùng trên vách chỉ lưu phía dưới dung thân đoạn đều hủy cô gái trong tranh, hình như có từng đợt rất nhỏ tiếng nghẹn ngào, như khe nước thanh tuyền chảy xuôi qua đá.

Lão nhân còn không nguyện như vậy bỏ qua, liền chính bức hoa văn màu bích họa nội tình đều cho rút ra, thu nhập nhỏ ngọn, những cái kia tựa như mất đi đình viện chỗ ở tàn phá nữ tử, càng réo rắt thảm thiết ai oán, ở trên không tự nhiên trên vách tường như khóc như tố.

Lão nhân thu hồi nhỏ ngọn, sau khi đứng dậy nhìn xuống trên vách tường vụn vặt lẻ tẻ còn sót lại nữ nhân, lại lắc lắc đầu, đau lòng không thôi, nâng lên tay áo, một chương trùng điệp vỗ xuống, bức tường kia

vách tường trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Vừa gao lần nữa mở cửa, nhưng không phải một lần nữa làm ăn, ba cái cửa hàng tiểu nhị riêng phần mình đi hướng quận thành một chỗ, nhất là cái kia tuần xinh xắn thiếu niên đi ra ngoài thời điểm, đầy mặt hỉ khí.

Vừa gao chương quỹ lão nhân thì mang theo vợ chồng hai người, đi tại một đầu yên lặng ngõ hẻm bên trong, phụ nhân hỏi: "Thành Hoàng Các Kim Thành Hoàng, đã biến thành người Mễ lão ma khô lồi, dù là tu vi có chút hạ xuống, làm sao có thể đột nhiên liền kim thân nổ tung rồi? Nho nhỏ một tòa Yên Chi quận, chẳng lẽ còn có giấu trong ngũ cảnh cao nhân?"

Mễ lão ma tâm tình không tốt, lớn nhất đòn sát thủ cùng hộ thân phù, cứ như vậy không hiểu thấu không có, đổi lại ai cũng không tốt tâm tình.

Hắn suy nghĩ một chút, mở ra trong lòng bàn tay, vẫn là có ý định mạo hiểm ném thử một chút chương xem sơn hà thần thông, loại này thượng thừa thuật pháp, một mực bị có thể đếm được trên đầu ngón tay chính đạo tiên gia chỗ trân tàng, bí không bày ra, Mễ lão ma cũng là bởi vì duyên trùng hợp, đạt được một quyển không trọn vẹn ngoại đạo bí tịch, tài học một chút da lông, bởi vì không trọn vẹn bí tịch thiếu đi một nửa vận khí khẩu quyết, mỗi lần sử dụng, đều muốn hao phí hắn một giọt tâm đầu huyết, đại giới cực lớn, mà lại xa xa nhìn trộm quan sát địa phương, nếu là cảnh giới tương đương luyện khí sĩ ở đây, rất dễ dàng liền sẽ phát giác, vô cùng có khả năng lần theo dấu vết để lại liền một đường giết tới, thế là hảo hảo một môn vô thượng thần thông, cũng bởi vì không trọn vẹn không đủ, trở nên vô cùng gân gà.

Trên núi tiên gia môn phiệt, sở dĩ thâm căn cố đế, ở mức độ rất lớn, liền ở chỗ bọn hắn có được đời đời truyền lại bí quyết tâm pháp, không có bất kỳ cái gì di chứng, thông qua một đời đại tổ sư gia không ngừng hoàn thiện, hướng tới viên mãn, mà không tỳ vết lỗ thủng, cho nên căn

bản không cần hậu thế cùng đặc ý cao đồ, đi chính mình mây mò dây vào vách tường, nghe đồn một chút thượng thừa nhất tông môn bí pháp, thậm chí có thể làm cho tu tập người, có hi vọng bước lên trên ngũ cảnh, mà lần nhất đẳng bàng môn tả đạo, cũng là có thể trợ giúp bước lên trong ngũ cảnh ánh nắng Đại Đạo.

Trái lại thế gian có bao nhiêu đã tu tán tu, bởi vậy tẩu hỏa nhập ma ? Vô số kể!

Mễ lão ma thủ tâm chảy ra một giọt màu đỏ tươi nồng đậm máu tươi, đột nhiên âm âm nổ tung, huyết vụ tràn ngập, lão nhân lòng bàn tay rất mau ra hiện một bức cảnh tượng, chính là toà kia Thành Hoàng Các, lão nhân híp mắt nhìn lại, thấy được vị kia "Lão thần tiên" cùng áo trắng bọn thị nữ bóng người, lão nhân có chút lung lay lòng bàn tay, nguyên bản bao quát cả toà Thành Hoàng Các cảnh tượng, rất nhanh trở nên chỉ còn lại có một toà Thành Hoàng Điện phế tích, bởi vậy lão thần tiên ngồi xổm ở trên đất dáng người càng thêm rõ ràng.

Mễ lão ma ha ha cười nói: "Trời cũng giúp ta! Trần lão nhi không chịu nổi tính tình, tự mình đến này xem xét, hắc đây là tự chui đầu vào lưới!"

Phụ nhân ánh mắt tỏa sáng, gắt gao tiếp cận hình vẽ bên trong Lưu Ly Tiên Ông trên tay lưu ly nhỏ ngọn, "Cái kia chính là tiên nhân di vật Lưu Ly Trản ?"

Mễ lão ma bỗng nhiên nắm chặt nắm đấm, trong lòng bàn tay đoàn kia huyết vụ một lần nữa trở lại thể nội, quay đầu cười lạnh nói: "Thế nào, muốn cùng ta đoạt ?"

Phụ nhân sáng mắt lưu chuyển, mỉa tiểu nói: "Nô gia nào dám nha."

Mễ lão ma không để ý tới cái này Yêu Phụ giả vờ giả vịt, trong lòng nhanh chóng cân nhắc lợi hại,

Trần lão nhi lần này sở cầu, ngay từ đầu chính là bức kia Kim Thành Hoàng dưới mí mắt bích họa, hẳn trên miệng nói là ham bức kia bích họa tinh khí thần, trải qua hơn trăm năm hương hỏa hun đúc, uẩn dưỡng ra chân chính có tiên khí mỹ nhân nhi, mà lại tại bãi tha ma thu tập được nữ tử hồn phách sau, còn có thể đem bích họa xem như các nàng mới cư trú chỗ, nhất cử lưỡng tiện, nói không chừng có thể nhiều nuôi ra mấy cuối cùng y nữ tử nữ quý âm vật.

Mẽ lão ma việc này mới tại trong lòng bưng tỉnh, nói không chừng. . . Cái viên kia đến từ Long Hồ Sơn Thiên Sư phủ con dấu, căn bản cũng không tại quận thủ phủ đệ hoặc là Triệu phủ, mà liền tại cái kia Thành Hoàng Các! Mà cái này cái lão bằng hữu ngay từ đầu liền nghĩ muốn độc chiếm tất cả chỗ tốt, căn bản là không có nghĩ tới phải đem bọn hắn sư đồ đau khổ mưu đồ nhiều năm con dấu lưu lại.

Tốt một cái Lưu Ly Tiên Ông Trần lão nhi!

Lão tiểu nhi, người bất nhân cũng đừng trách ta bất nghĩa!

—— ———

Yên Chi quận trên thành phương nguyên bản trời trong vạn dặm sắc trời, chậm rãi trở nên âm u bắt đầu, ô Vân Tông tứ phương bay tới, đến mức trở nên đen mây ép thành, để cho người ta lòng buồn bức không thôi.

Một chiếc xe ngựa bình yên lái ra thành Nam cửa lớn, lão phụ tá một tay cầm dây cương, một tay từ bên cạnh cầm lấy sớm chuẩn bị xong một bình rượu ngon, vừa muốn uống rượu, liền thấy cách đó không xa đường cái bên đường, có cái nghèo thư sinh ở nơi đó dùng sức ngoắc, lớn tiếng la hét "Lão Tống lão Tống, ta là nhà người Đại tiểu thư bằng hữu, nàng ở trên xe ngựa sao?"

Gầy gò lão nhân tâm xiết chặt, chẳng lẽ là yêu ma đã sớm để mắt tới quận thủ phủ ? Quyết ý muốn chém cỏ trừ cây ? Liền công tử cùng Đại

tiểu thư đều không buông tha ?

Nữ tử tranh thủ thời gian xoay người rềm xe vén lên tử, vui sướng nói: "Tổng thúc, là ta bằng hữu, hăn gọi Liễu Xích Thành, là Bạch Sơn Quốc du học sĩ tử."

Lại có một cái đầu nhô ra đến, nghi hoặc hỏi: "Liễu Xích Thành, người không phải đã sớm ra khỏi thành sao, làm sao mới đi đến nơi đây ? Trên đường lại đùa nhà ai cô nương tiểu thư à nha?"

Lão nhân do dự một chút, vẫn là ngừng lại xe ngựa.

Là phúc thì không phải là họa, là họa trốn không thoát.

Chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

Nghe được Lưu Cao Hoa cái này tương lai em vợ trêu chọc, Liễu Xích Thành liếc mắt, hấp tấp hướng phía trước chạy chậm, mặc dù không biết rõ vì sao lão yêu quái muốn đột nhiên từ bầu trời hạ xuống, còn đem thân thể tạm thời còn cho mình, nhưng Liễu Xích Thành cũng lười quản những thứ này, dù sao lão gia hỏa cùng chính mình cam đoan, chỉ cần nói phục chiếc xe ngựa này rơi đầu về thành, hăn liền có thể chỉ dùng một ngón tay đầu giải quyết hết tất cả phiền phức.

Bất quá lúc này Liễu Xích Thành trên người còn ăn mặc món kia màu hồng đạo bào, nhưng là lão gia hỏa nói mười cảnh trở xuống luyện khí sĩ, bao quát cầu thí vàng Đan Thần tiên ở bên trong, tất cả đều không có cách nào nhìn ra hăn thi triển tinh diệu chương nhãn pháp.

Liễu Xích Thành đứng tại bên cạnh xe ngựa, thở hồng hộc, hỏi: "Thế nào, các người cũng phải chạy trốn a? Lưu Cao Hoa, người đưa con bất hiếu này, nhăn tâm đem cha người nương ném trong nước sôi lửa bỏng ? Nội thành nhiều như vậy gây sóng gió yêu ma, người thân là quận thủ con trai, liền nên thân trước sĩ tốt a, ít nhất cũng nên vung tay hô to, giữ

vững quận thủ phủ cửa lớn, thề sống chết không lùi mới đúng. Ta cái này không đi ra thành rất xa, vẫn cảm thấy không thể cứ như vậy rời đi, người thử tưởng tượng, cho dù là ta như thế một cái người xứ khác, đều sẽ cảm giác đến đại nghĩa trước mắt, ta thế hệ người đọc sách liền nên khẳng khái chịu chết. . ."

Lão phụ tá tức giận đến nghiêng răng, hận không thể một bàn tay hướng cái này nghèo thư sinh trên mặt đập tới đi.

Lưu Cao Hoa một mặt nhìn thẳng ngốc ánh mắt nhìn lấy nghèo thư sinh.

Tỷ hân đã ánh mắt mê ly, hai mắt đắm lệ mộng lung, hai tay giao thoa nâng ở tim, cảm thấy nàng Liễu Lang, nhất định là vì thấy mình một mặt.

Lưu Cao Hoa xem thường nói: "Muốn về chính người về, ta muốn cùng tỷ ta đi tránh nạn."

Liễu Xích Thành trong lòng lăm bằm, lão đầu nhi, làm sao xử lý, cái này em vợ không có gì anh hùng khí khái, ta đây là đàn gảy tai trâu a.

Đột nhiên, Liễu Xích Thành phát hiện mình không quản được chân của mình, một cước "Nhẹ nhàng" giẫm tại trên quan đạo.

Ầm ầm nổ vang.

Toàn bộ trên quan đạo, vung lên từng trận bụi đất, từ thành đầu bên kia xem ra, tựa như là trống rỗng xuất hiện một đầu dài đến vài dặm màu vàng giao long.

Liễu Xích Thành nuốt một ngụm nước miếng, tăng hăng một cái, hai tay phụ sau, tận lực để cho mình nhiều một ít cao nhân phong phạm, "Thực không dám giấu giếm, ta Liễu Xích Thành, là một vị thâm tàng bất lộ Kim Đan cảnh thần tiên!"

Lão phụ tá ngạc nhiên thất sắc, trong lúc nhất thời kinh ngạc không nói gì.

Chỉ sợ chỉ có Thái Y Quốc đứng đầu nhất giang hồ đại tông sư, tỷ như vị kia ẩn cư thế ngoại cũ kiếm thần, mới có thể có một cước này chi uy a?

Khó nói trước mắt cái này không đứng đắn nghèo thư sinh, thật sự là dạo chơi nhân gian trên núi thần tiên ?

Liễu Xích Thành thử nghiệm một đi cà nhắc nhón, nghĩ đến bay thẳng đến trên xe ngựa, nhưng là thân thể không nhúc nhích tí nào, đành phải chính mình xám xịt mà leo lên xe ngựa, xâm nhập thùng xe sau, ngồi tại hai mặt nhìn nhau tỷ đệ ở giữa, ngồi xếp bằng, Liễu Xích Thành quay đầu nhìn về vị kia kích động vạn phần nữ tử, mỉm cười nói: "Lưu tiểu thư, tâm thành thì linh, đúng không ?"

Trần Bình An cùng chuông bạc thiếu nữ đi vào phủ Thái Thú phụ cận một tòa nóc nhà bên trên, Trần Bình An dừng thân hình, thiếu nữ đang muốn mở miệng hỏi lời nói, Trần Bình An chỉ chỉ phủ đệ tường đầu cùng cao lâu, thiếu nữ thuận phương hướng nhìn lại, trong lòng run lên, là từng trường Mặc gia đặc chế cường cung, đầu mũi tên cùng nhau hướng hai người, mười mấy vị giường cung lực sĩ, hết thấy mặc giáp trụ Thái Y Quốc quân đội chế thức áo giáp, thiếu nữ nhú mày nói: "Tựa như là Mã Tướng quân lưu tại trong phủ thân quân, chưa hẳn nhận ra ta, không phải ta hô to vài tiếng ? Chỉ cần ta lộ diện giải thích một phen, là được, sợ là sợ trên quan trường một phen hỏi ý, phải hao phí không ít thời gian."

Trần Bình An ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, làm sơ do dự, "Phân đầu hành động, người không cần phải gấp xông đi vào, bị cản xuống sau không ngại trước cùng bọn hãn giải thích, nhưng ta nhất định phải lập tức tìm tới các bằng hữu."

Thiếu nữ cũng là lôi lệ phong hành tính tình, gật đầu nói: "Tốt! Liên nghe lão thần tiên!"

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, nhảy lên một cái, một mũi tên mũi tên mãnh liệt mà tới, Trần Bình An thân hình bỗng nhiên cất cao, giẫm tại mũi tên trên người, nhẹ nhàng điểm một cái, bay thẳng quận thủ phủ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Lại gặp Thành Hoàng gia

Trần Bình An xông vào, nghênh đón từng tốp từng tốp tinh chuẩn có thứ tự mũi tên cản trở, Mã Tướng quân xếp vào tại quận thủ phủ những này dòng chính thân quân, đều là từ biên quan mang về đầu các loại duệ sĩ, thể lực kinh người, mà lại trải qua sa trường khảo nghiệm, dù là đối mặt một vị trên núi người, vẫn là phối hợp ăn ý, Trần Bình An từ bên kia nóc nhà đứng dậy bay lượn, đến rơi vào quận thủ phủ chỗ sâu, ở cái này mấy cái chớp mắt công phu mà thôi ngăn ngừa quá trình bên trong, không thể không lấy tay đẩy ra hai chi khí thể hùng hổ mà lại chuẩn đầu thật tốt mũi tên.

Chuông bạc thiếu nữ cao giọng hô nói: "Ta là quận thủ chi nữ Lưu Cao Hinh, lão thần tiên là đến trợ trận minh hữu, khẩn cầu chư vị để cung tên xuống!"

Trần Bình An thân hình rơi vào dinh thự chính sảnh cửa lớn miệng, đầu cũng không chuyển, nghiêng người lướt ngang hai bước, đưa tay nắm chặt một nhánh từ phía sau lưng kích xạ mà tới mũi tên, tiền thân khắc dấu có cổ phác vân văn, mà lại đục có ba đạo rất nhỏ lỗ khảm, trong lúc đó hào quang lưu động, Trần Bình An tiện tay ném một cái, đem mũi tên đặt trước xuống mặt đất, trầm giọng nói: "Từ đại hiệp, Trương Sơn, các người có ở đó hay không đại đường ? Đêm đó tại giữa hồ đài cao hiển lộ thần thông lão giả, là lần này Thành Hoàng Các gặp chủ sử sau màn người!"

Râu quai nón hán tử dẫn đầu phi thân mà ra, mặc giáp võ tướng cùng đạo sĩ Trương Sơn Phong theo sát phía sau.

Một tôn hơn trượng cao đồng thau lực sĩ sải bước âm vang vọt tới, không

nói hai lời đối Trần Bình An chính là một quyền nện xuống, Trần Bình An đành phải xòe bàn tay ra, ngăn trở cái kia năm đấm, Sùng Diệu đạo nhân tỉ mỉ vẽ bùa chế tạo thành tôn này đồng thau lực sĩ, thực lực không tầm thường, mặc dù phẩm cấp không cao, nhưng là chiến lực đủ để đẹp ngang hai cảnh đỉnh phong thuần túy võ phu, nhưng bị Trần Bình An năm ngón tay ngăn trở năm đấm sau, thân thể chỗ khớp nổi rung động kịch liệt, phát ra trện trện tê minh thanh, nhưng thủy chung vô pháp tiến lên mấy may.

Lưu thái thú cũng bước nhanh chạy ra cửa lớn, ngửa đầu nhìn lại, gặp được vị kia đứng tại trên đầu tường chuông bạc thiếu nữ, lập tức hô to nói: "Là nữ nhi của ta, là nữ nhi của ta Lưu Cao Hình, chớ vị mãnh sĩ chớ có đã ngộ thương nàng!"

Râu quai nón đao khách cũng cùng người bên ngoài tranh thủ thời gian giải thích nói: "Là chúng ta bằng hữu, tên là Trần Bình An, trước đó đi hướng điều tra Thành Hoàng Các hư thực."

Mặc giáp võ tướng gật đầu một cái, giơ tay lên cánh tay làm một cái trong quân thủ thế, tiềm phục tại các nơi cung tiền thủ, không có lập tức thu hồi trong tay từng cái cường cung, chỉ là mũi tên hướng xuống đè ép, căng cứng như đầy tháng độ cong, đồng thời lùi về cung nguyệt hình hình dáng, không có sai biệt, cơ hồ liền đường cong biến hóa đều không kém chút nào.

Du lịch qua rất nhiều quốc gia Từ Viễn Hà, tâm tư tỉ mỉ, tại nhìn thấy một màn này sau, lập tức rất là thần phục, chưa từng nghĩ Thái Y Quốc như vậy thư quyển khí tràn ngập địa phương, còn có như thế một chi nghiêm chỉnh huấn luyện hồ lang chi sư. Vị kia bây giờ phụ trách tọa trấn thành cửa Đông Mã Tướng quân, tất nhiên là một vị trị quân có phương pháp đại tài.

Sùng Diệu đạo nhân bấm niệm pháp quyết triệu hồi tôn này xuất sư bất lợi đồng thau lực sĩ, sắc mặt khó coi, cười lạnh nói: "Hoàng lão thần tiên

là chủ mưu ? Ha ha ha, người này lời trẻ con răng trắng thiếu niên lang, ta ngược lại thật ra cảm thấy người mới là nếu muốn đục nước béo cò kẻ xấu!"

Đạo bào sáng rõ lão đạo nhân quay đầu, đối với Lưu thái thú cùng võ tướng nói rằng: "Nếu là đạo pháp thông thiên Hoàng lão thần tiên, là cái kia dụng ý khó dò chủ mưu, cái kia chúng ta còn ở nơi này mưu đồ cái gì, dứt khoát chờ chết tốt. Lại nói, vàng luôn hung thủ sau màn, làm gì cời quần đánh rắm, chủ động cho chúng ta cảnh báo ?"

Lưu thái thú trầm ngâm nói: "Đạo lý nói là không thông."

Võ tướng ngược lại là vì thiếu niên kia nói một câu lời công đạo, "Tà ma ngoại đạo, am hiểu nhất Trường Bình đi nước cờ hiểm, không thể lẽ thường ước đoán. Chúng ta trước mắt tốt nhất ai cũng không cần dễ tin, không ngại trước hết nghe thiếu niên kia nói thế nào."

Thiếu nữ Lưu Cao Hình nhảy xuống tường đầu, một đường chạy vội mà đến, thân pháp tràn ngập linh khí, nhất là bằng bạc chuông lục lạc đình đình thùng thùng, bên cạnh dập dờn ra trận trận màu vàng kim gợn sóng, rõ ràng là đang đường nhập thất người trong tu hành, Lưu thái thú không lo được suy nghĩ sâu xa vì sao nữ nhi biến thành bay tới bay lui thần tiên, đợi đến tiểu nữ nhi đi vào bên cạnh, lập tức gấp nói: "Có hay không chỗ nào thụ thương ? Người này cái xú nha đầu, hiện tại quận thành loạn như vậy, chạy lung tung cái gì, hồ nháo!"

Lưu Cao Hình chỉ chỉ Trần Bình An, "Lão thần tiên. . ."

Nàng đột nhiên ý thức được mình nói sai, bởi vì lúc trước đi đường thời điểm, một tay phi kiếm thuật kinh thiên động địa lão thần tiên, chuyên môn nói cho nàng không cần nói nhiều Thành Hoàng Các trận kia chiến sự, trước mắt hẳn còn không nguyện ý tiết lộ thân phận, để tránh quận thủ phủ cũng có quấy phá yêu ma Nội Ứng, sớm lên cảnh giác.

Lưu Cao Hình vội vàng mất bò mới lo làm chuồng, "Ta cùng Trần Bình An Trần thiếu hiệp, tại Thành Hoàng Các tao ngộ một vị xương khô nữ quỷ, chính là đêm đó giữa hồ đài cao dẫn đầu lộ diện y phục rực rỡ phù lục mỹ nhân, nàng chính là tai họa quận thành yêu ma một trong, ta cùng Trần thiếu hiệp thật vất vả đem chế phục, không ngờ Thành Hoàng gia cùng hai tôn văn võ chúc quan tượng thần đều nhập ma, thất khiếu bên trong khối đen cuộn cuộn, liền muốn đem chúng ta đánh giết, may mà có vị sẽ phi kiếm lão thần tiên hoành không xuất thế, đã cứu chúng ta, chỉ là lão thần tiên người cũng bị thương nặng, muốn chúng ta tới trước báo tin, vị kia họ Hoàng gia hỏa, cùng minh hữu trăm phương ngàn kế mưu đồ một cái pháp bảo, muốn ta mang hộ lời nói cho cha, chúng ta tuyệt đối không cần dẫn sói vào nhà! Lão thần tiên còn nói thời khắc tất yếu, hẳn điều dưỡng tốt khí hải cùng bản mệnh phi kiếm sau, nhất định sẽ lại lần nữa xuất thủ, trợ giúp chúng ta trăm yêu trừ ma!"

Trần Bình An vẻ mặt tự nhiên, ở trong lòng thì làm thiếu nữ linh cơ ứng biến tán thưởng một tiếng.

So với Kỳ Đôn Sơn Chu Lộc, cùng lúc trước rách nát chùa miếu trước, đám kia tiên y nô mã giang hồ nhi nữ, tên là Lưu Cao Hình chuông bạc thiếu nữ, xác thực muốn mạnh hơn nhiều lắm.

Đám người cùng một chỗ bước nhanh trở về chính sảnh, không chờ ngồi xuống, thì có một thân vết máu mặc giáp duệ sĩ tiến vào, nói là quận thành bên trong, nhiều chỗ xuất hiện như là lâm vào ma chướng bách tính, bắt đầu điên cuồng sát người, vô luận là thân bằng hảo hữu vẫn là hàng xóm láng giềng, cũng không thể may mắn thoát khỏi, những này tựa như thuần túy võ phu tẩu hỏa nhập ma quận thành bách tính, có một cái điểm giống nhau, chính là hốc mắt chảy ra máu tươi, mà lại thân hình có chút mạnh mẽ, cực kỳ khó giải quyết, đã có thật nhiều quan phủ bình sĩ cùng bộ khoái thụ thương.

Không chỉ như thế, quận thành có ít chỗ địa phương, đã có du khách như dẹt cầu đá vòm, cũng có yên lặng ngõ hẻm, cơ hồ đồng thời xuất hiện

trình hồng quang mang, phương viên hơn mười trượng bên trong, cỏ cây khô héo, cá bơi lật lên bụng trắng.

Trong chính sảnh bầu không khí ngưng trọng, Lưu thái thú cố tự trấn định, bắt đầu bài binh bố trận, ngoại trừ phái người hoả tốc tiến về thành cửa Đông, thông tri Mã Tướng quân cẩn thận vị kia Hoàng lão thần tiên bên ngoài, trong sảnh đám người hai người tạo thành một đội, liên thủ đi hướng các nơi cổ quái, để phòng bất trắc, chỉ cần phát hiện ma chương bách tính hoặc là yêu đầu âm vật, có thể trăm lập tức hành quyết.

Trừ cái đó ra, quận thủ phủ bên trong tất cả quan lại nhỏ đều phải rời dinh thự, thông tri nội thành bách tính lập tức quay lại gia trang, tạm thời không được ra cửa, một khi phát hiện, lấy phạm đêm cấm luật từ trọng xử đưa. Râu quai nón đao khách Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong một đường, một vị thuần túy võ phu, một vị đạo sĩ, vừa vận phối hợp. Sùng Diệu đạo nhân cùng vị kia mặc giáp võ tướng một đám, tại Lưu Cao Hình kiệt lực yêu cầu dưới, nàng đi theo Trần Bình An, Lưu thái thú lại đại công vô tư, chỗ nào yên tâm chính mình bảo bối khuê nữ đi mạo hiểm, cũng may vị kia giang hồ võ nhân nghĩa sĩ chủ động xin đi giết giặc, hiệp trợ Trần Bình An đi hướng Triệu phủ cửa ra vào, Lưu thái thú lúc này mới dặn đi dặn lại, muốn Lưu Cao Hình không cho phép xúc động, hết thấy nghe theo hai vị cao nhân phân phó.

Lưu Cao Hình đương nhiên hoan thiên hỉ địa, miệng đầy đáp ứng, Lưu thái thú sợ nàng không chú ý, lại giữ chặt nàng cản dặn một phen.

Thiếu nữ liền hơi không kiên nhẫn, đột nhiên bên cạnh vị kia không thấy già "Cũ kiếm tiên" nói ra đầy miệng, "Lưu tiểu thư, đừng cho Thái Thú đại nhân lo lắng."

Lưu Cao Hình sửng sốt một chút, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Trần Bình An không phải là tức giận nổi nóng, cũng không phải cật già lên mặt, tựa như là vô cùng đơn giản, muốn nàng đem ngay sau đó chuyện này làm được càng tốt hơn một chút. Lưu Cao Hình mặc dù không biết nội

tình, vẫn là nhẫn nại tính tình cùng phụ thân cáo biệt, cam đoan chính mình sẽ không hành động theo cảm tính, Lưu thái thú lúc này mới hơi yên tâm, cuối cùng hướng Trần Bình An cùng vị kia võ nhân ôm quyền gửi tới lời cảm ơn, thành khẩn nói: "Tiểu nữ làm phiền hai vị hiệp sĩ chiếu cố nhiều hơn."

Hai người hoàn lễ.

Ba người hoá tốc đi hướng khoảng cách dinh thự chỉ cách xa hai con đường Triệu phủ.

Vị kia họ đậu võ nhân ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, lắc lắc đầu, cảm khái nói: "Trên núi thần tiên cũng tốt, yêu ma cũng được, thực chất bên trong kỳ thật cho tới bây giờ không đem mạng người coi ra gì, không nên như thế."

Trần Bình An không biết đáp lại như thế nào, đành phải trầm mặc không nói.

Ba người đến Triệu phủ ngoài cửa, đã có mắt vành mắt rướm máu ma chướng nam nữ xông ra ngoài giết, trương răng múa trảo, chạy mau lẹ, bên ngoài đao khách cùng cung tiễn thủ phần lớn là quận thành bộ khoái cùng dinh thự nha dịch, ngày thường tử nhiều nhất là cùng Giang Dương Đại Đạo cùng tiểu mâu tặc đánh giao tế, chỗ nào được chứng kiến lần này hình ảnh, phần lớn sắc mặt tuyết trắng, cung tiễn chuẩn đầu khó coi, mà lại những cái kia ma chướng Triệu phủ gia đình tỳ nữ, dù là thân trúng mũi tên, vậy mà y nguyên có thể tiếp tục hướng phía trước, Trần Bình An tận mắt thấy một vị đầy mặt máu tươi thiếu niên, bị một chi vừa nhanh vừa mạnh mũi tên tại hai mươi bước trong khoảng cách - bắn trúng ngực, cả người đều bị to lớn xuyên qua lực mang bay ra ngoài, ngửa ra sau ngã xuống đất sau, một cái giầy dựa liền đứng người lên, ngực còn cắm hơn phân nửa mũi tên, một bên nôn ra máu, một bên tiếp tục hướng phía trước vọt tới.

Cung thủ cùng bộ khoái đao khách kém trận hình, cơ hồ là bị xông lên liền tan nát, đành phải cùng những cái kia không sợ chết ma chướng cận thân vật lộn, nếu không có Trần Bình An ba người vừa vận đuổi tới, liên tục không ngừng tuôn ra Triệu phủ người, chỉ sợ cũng muốn chạy trốn các nơi, hình thành một luồng cùng loại đàn châu châu tai họa. Trần Bình An không biết ma chướng phải chăng có hóa giải chi pháp, càng nhiều vẫn là lấy quyền cước đem những cái kia Triệu phủ ma chướng đánh bay về cửa lớn phụ cận, Lưu Cao Hình chuông lục lạc đại chấn, kim hoa đoá đoá phiêu tán tứ phương, những cái kia ma chướng chỉ cần bị đoá hoa màu vàng óng đánh một bên, liền sẽ toàn thân thối rữa, biến thành mở ra máu tươi mủ nước, tanh hôi ngút trời.

Họ đập đao khách rút đao ra khỏi vỏ sau, thân đao tách ra chướng mắt tuyết trắng quang mang, mỗi một đao hạ xuống, liền trực tiếp đem ma chướng Nam Nữ Lão Ấu một đao chém thành hai khúc, vị này võ nhân đao pháp cực kỳ không tầm thường, rõ ràng đã đến phản phác quy chân tông sư cảnh giới, gọn gàng dứt khoát, chiêu thức thẳng tới thẳng lui, không chút nào dây dưa dài dòng, nhưng là so với râu quai nón đao khách Từ Viễn Hà đao pháp, người này xuất đao thiếu đi sa trường thô lệ khí tức, nhiều hơn mấy phần xuất thần nhập hóa khí tượng, có thể là một vị bốn cảnh võ phu đi lên võ đạo tông sư, bởi vậy có thể thấy được, tại dinh thự chính sảnh bên kia không lộ liễu không lộ nước, càng nhiều vẫn là trên giang hồ cái gọi là chân nhân không lộ bề ngoài.

Lưu Cao Hình ngăn trở một đợt Triệu phủ ma chướng sau, phát hiện mình chung quanh, là đầy đất máu tươi cùng tàn chi đoạn xương cốt, đột nhiên ngửi thấy mùi người xuống, nôn mửa liên tu.

Trong Triệu phủ hồng quang lóe lên một cái rồi biến mất, tản mát ra nồng đậm u ám khí tức.

Trần Bình An mắt thấy Triệu phủ cửa ra vào tạm thời không có nguy hiểm, mũi chân điểm một cái, người nhẹ như yến cấp tốc lướt qua tường cao, thẳng đến hồng quang mở đầu địa phương.

Lần theo cái kia bơi hồng quang dấu vết để lại, Trần Bình An đi vào một tòa nhà tĩnh đình viện, có ba tầng cao tư gia Tàng Thư Lô, có một vị công tử áo trắng ca ngời ở bên ngoài nhà trên bậc thang, tư thế ngời lười biếng, khuỷu tay chống đỡ tại ghế dựa cầm trên tay, một tay chống cằm giúp, một tay nâng cổ thư, ngáp.

Tuấn dật phi phàm công tử ca, liếc mắt Trần Bình An, mỉm cười nói: "Làm sao muộn như vậy mới đến ? Vị công tử này khí vũ bất phàm, là trên núi tu đạo tiên sư ? Vẫn là hành tẩu giang hồ tông sư con cháu ?"

Ngồi thẳng thân thể, Triệu phủ công tử ca đưa tay chỉ dánh một hồi nước miếng, nhẹ nhàng lật qua một trang sách vở, lập tức trang sách ở giữa, lại có tinh hồng quang sáng lên chột lóe lên.

Hồng quang hội tụ thành một đầu dây thừng lớn, giống một con rắn mãng trên không trung vắn vẹo lật dao động, tại sân nhỏ tường cao bên kia hơi chút nấn ná, liền muốn xông vào phủ đệ nào đó mà, ý đồ bám vào trong phủ trên thân mọi người.

Trần Bình An vỗ một cái bên hông Dưỡng Kiếm Hồ.

Đầu kia màu đỏ tươi xà mãng bị một trảm mà đứt.

Công tử áo trắng ca nhú mày, "U a, vẫn là vị tiểu kiếm tiên ? Không tầm thường không tầm thường, nghe nói dưới ngũ cảnh kiếm tu sát lực to lớn, nhưng là rất dễ dàng thể lực không tốt, mấy ngụm kiếm khí phun một cái, hào quang chói mắt, nhưng là rất dễ dàng liền không có đoạn dưới, chính là không biết rõ người có phải hay không lợi hại hơn một chút ?"

Công tử áo trắng ca một tay cầm thư, một tay rầm rầm đem một quyển cổ thư từ đầu lật đến đuôi.

Mấy chục đầu thô như ngón cái màu đỏ tươi tiểu xà, từ thư lâu bên này phóng lên tận trời, liền muốn hướng bốn phương tám hướng tán đi, nhưng là công tử áo trắng ca lại nhìn thấy cái kia muốn treo màu son hồ lô rượu thiếu niên lang, vậy mà còn có tâm tình hái xuống bầu rượu rượu vào miệng, không chờ vị này Triệu phủ quý công tử giễu cợt lên tiếng, hắn liền không cười được.

Bởi vì trên bầu trời những cái kia tên là xích luyện Tiểu Hồng xà, trong một chớp mắt liền bị một vòng giăng khắp nơi bạch hồng, toàn bộ cắt chém hầu như không còn.

Sau đó hắn ấn đường mát lạnh, bỗng nhiên tròng lớn con mắt, phảng phất ban ngày thấy ma đồng dạng, chết không nhắm mắt.

Nguyên lai bị phi kiếm từ ấn đường đâm thủng đầu lâu không nói, còn bị rút vào thể phách thần hồn cái kia sợi kiếm khí, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thể trong nháy mắt xoắn nát tất cả sinh cơ.

Trần Bình An rượu ngon hồ lô thời điểm, Sơ Nhất cùng Thập Ngũ hai thanh phi kiếm, ung dung trở về Đường Kiếm Hồ bên trong.

Tường viện bên kia, họ đậu đao khách đứng tại trên đầu tường, thấy cảnh này sau, hướng Trần Bình An ôm quyền hành lễ.

Trần Bình An tâm tư khê động, đối với hắn nói rằng: "Cùng Lưu Cao Hình nói một tiếng, ta phải lập tức đi một chuyến Thổ Địa miếu, đi một lát sẽ trở lại."

Đao khách cười mở cười nói: "Nơi này đã không có trở ngại, tiểu miêu tiểu cầu hai ba con thôi, Trần tiên sư cứ yên tâm đi."

Trần Bình An có chút bất đắc dĩ, vốn nghĩ đánh nhanh thắng nhanh, chưa từng nghĩ vẫn là bị người đánh vỡ chính mình phi kiếm giết địch một màn, hắn đối với tên kia giang hồ hào hiệp sau khi gật đầu, mũi chân

điểm một cái, bóng người rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa.

Trần Bình An một đường chạy vội, phóng qua tường đầu, cuối cùng dựa theo tâm hồ thỉnh thoảng nổi lên gợn sóng "Tiếng nói", dựa theo "Người kia" chỉ thị, đi vào một tòa bốn bề vắng lặng Thổ Địa miếu, ngẩng đầu nhìn lên, Thổ Địa miếu bên trong bên kia, có một vị nho nhã văn sĩ chính tại đối với hắn ngoắc, trên mặt ý cười, chỉ là bóng người phiêu diêu, như một điểm cuối cùng đèn đuốc, thoáng gió thổi tức dập tắt.

Trần Bình An làm sơ do dự, vút qua mà đi.

Vị này thần linh đứng tại tia sáng mờ tối cánh cửa bên trong, Trần Bình An đứng tại hơi sáng tỏ cánh cửa bên ngoài.

Văn sĩ trước thở dài hành lễ, sau khi đứng dậy mỉm cười nói: "Đây là chúng ta lần thứ hai gặp mặt, bản quan Trầm Ôn, chính là Yên Chi quận thành Thành Hoàng gia, nhìn lấy tòa thành trì này đã hơn mấy trăm năm. Hôm nay quả, là ngày xưa bởi vì, là bản quan thất trách trước đây, nếu không có người phá cấm chế, thành công ngăn trở bản quan rơi vào ma đạo, nói không chừng đường đường chính chính Thái Y Quốc Kim Thành Hoàng, đến cuối cùng còn muốn nổi giáo cho giặc, biến thành tai họa hạt cảnh bách tính hung thủ. Bản quan muốn cảm ơn người."

Nói đến đây, văn sĩ đột nhiên cười nói: "Trước đó nhập ma sắp đến mà không biết, cho nên đủ loại hành động, đều để Tiểu Tiên sư chê cười. Lần này cảm tạ, đã cảm ơn người giúp bản quan, không đến mức ra ngoài tổn thương lê dân bách tính, tại trên sử sách để tiếng xấu muôn đời, còn muốn cảm ơn người tấm lòng son, trước đó nguyện ý chủ động trả lại cái kia hộp gỗ màu xanh."

Lúc trước bước vào Thành Hoàng Điện, thiếu niên trả lại hộp gỗ, là một thiện, là việc thiện.

Rõ ràng người mang Phương Thốn vật, đưa ra hộp gỗ thời điểm, lại không phải từ Phương Thốn vật bên trong lấy ra, mà là trực tiếp từ trong tay áo xuất ra. Ý vị này trước mắt xử khác thiếu niên, ngay từ đầu nhất định hộp gỗ là Thành Hoàng Điện chi vật.

Đây cũng là một thiện, là thiện tâm.

Trần Bình An nhìn kỹ vị này Trầm Thành hoàng, lại nhìn không ra vào ma dấu vết để lại, hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn do dự một chút, ôm quyền nói: "Trước đó tại Thành Hoàng Điện bên trong, vì cầu tự vệ, có chút bất đắc dĩ, hồng Thành Hoàng gia kim thân. . ."

Không còn là lấy Kim Thành Hoàng tượng thần kỳ nhân Thành Hoàng gia, khoát khoát tay, đổi một cái chủ đề, hỏi: "Tiểu Tiên sư, thế nhưng là người đọc sách ?"

Trần Bình An có chút xấu hổ, lắc đầu nói: "Không tính người đọc sách, bây giờ chỉ là sẽ lật sách làm bút ký, hi vọng nhiều nhận biết một ít chữ, nhiều học một chút trên sách đạo lý làm người."

Trầm Thành hoàng cười hỏi nói: "Có biết rõ kim thân mảnh vỡ tác dụng ?"

Trần Bình An vẫn là lắc đầu, xác thực không biết.

Trầm Thành hoàng nhẹ giọng nói: "Những cái kia kim thân mảnh vỡ, cần phải hảo hảo đảm bảo, thế gian hưởng thụ tế tự hương hỏa thần linh, vô luận là sơn thủy chính thần, vẫn là chúng ta những này thành hoàng cùng văn võ hai miếu, đều có kim thân nói chuyện, đầu tiên là triều đình sắc phong, tạo nên tượng thần, sau đó là thần linh tự thân ôn dưỡng cái kia một điểm linh quang thần tính. Chỉ bất quá kim thân cũng chia phẩm trật

cao thấp, cùng quan trường tương tự, bình thường đều lấy ngũ nhạc đại thần kim thân phẩm cấp cao nhất, sau đó là sông lớn Thủy Thần, cùng kinh thành Thành Hoàng gia chi lưu, cứ thế mà suy ra."

"Cái kia hộp gỗ màu xanh, bên trong chứa, là Long Hồ Sơn Thiên Sư phủ một đời nào đó lớn thiên sư, tự mình khắc dấu ban thưởng bên dưới 'Thải Y Quốc Yên Chi quận thành hoàng lộ ra phù hộ bá ần', là một cái ấn chứa cuộn cuộn thiên uy cực mạnh pháp khí, chỉ là yêu cầu phối hợp ngũ lôi tâm pháp mới có thể sử dụng, bản quan mặc dù thân là đương nhiệm Yên Chi quận Thành Hoàng gia, nhưng là xem như một phương thần linh, là vô pháp sử dụng đạo thống lôi pháp, trên thực tế lúc trước Thiên Sư phủ ban thưởng vật này, vốn là là ý nghĩa tượng trưng càng nhiều, trợ giúp che chở một quận phong thủy, cũng không phải khiến Thải Y Quốc luyện khí sĩ hoặc là Thành Hoàng gia, chương ấn thị uy. Nếu không có phương này nhỏ Thiên Sư Ấn trong lúc vô hình chấn nhiếp quần ma, ngoài thành toà kia bãi tha ma tại hình thành sáng sớm, oán khí rất nặng, đã sớm muốn xông vào Yên Chi quận thành."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, hỏi: "Cần muốn ta giúp người giao cho Lưu thái thú sao? Vẫn là giao cho các người Thải Y Quốc hoàng đế?"

Thành Hoàng gia Trầm Ôn nhìn kỹ cặp kia trong suốt đôi mắt, vung tay áo, cười vang nói: "Thánh Nhân dạy bảo, thiên địa thần khí, chỉ có đức người cầm chi!"

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 233: Hàng tháng bình an

Kim Thành Hoàng câu nói này nói đến phân lượng rất nặng.

Chính là Nho gia Học Cung thư viện khám định quân tử hiền nhân, chỉ sợ cũng không dám tự xưng "Người có đức", người đọc sách tam bất hủ, lập đức lập công lập ngôn, lấy lập đức cầm đầu, gian nan nhất, tuyệt đại đa số người đọc sách, cuối cùng cả đời, chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, thậm chí sẽ vừa lùi lại lui.

Nhưng là Trần Bình An bây giờ trong bụng mực nước, còn thấp, còn không thể nào hiểu được Thái Y Quốc Trầm Ôn lấy người đọc sách thân phận, mà không phải Thành Hoàng gia thân phận nói ra câu nói này tầng sâu ý nghĩa. Đối với cái kia vừa chạm vào sờ đến liền an tâm hợp gỗ màu xanh, Trần Bình An đương nhiên ưa thích, bây giờ hiểu được bên trong chứa một cái Long Hồ Sơn chưởng ấn thiên sư tự mình khắc dấu con dấu, liền càng thích, dưới gầm trời ai không thích đồ tốt ? Trần Bình An rất thích!

Nhưng là ưa thích là một chuyện, không phải là liền có thể đoạt người chỗ tốt, cái này cùng Trần Bình An ra quyền có bao nhanh, võ đạo cảnh giới cao bao nhiêu, phi kiếm có mấy thanh, không có quan hệ, cái này kỳ thật chính là Nho gia tôn sùng khắc kỷ phục lễ, chỉ là Trần Bình An tạm thời không biết rõ "Đạo lý" mà thôi.

Trầm Ôn mỉm cười nói: "Con dấu người cầm là được."

Nhìn thấy trước mắt vị này tiểu tiên sư có chút mơ hồ, Thành Hoàng gia Trầm Ôn càng thêm vui vẻ, mấy trăm năm hương hỏa nhuộm dần, gặp nhiều khách hành hương nhóm đủ loại khẩn cầu, yêu cầu cùng ngu muội, cũng có cực khổ, thành kính cùng thể sự bất đắc dĩ, Trầm Ôn từ một cái khi còn sống chỉ biết xưng cá Báo Quốc thuần túy văn thần, trở nên

càng hiểu rõ tình đời, ngẫu nhiên thậm chí Nê Bồ Tát đều sẽ sinh ra một chút hỏa khí, tức giận những cái kia chỉ biết thấp hương cầu thần mà không tự cầu nam nữ, nổi nóng những cái kia một bụng bẩn thỉu giàu có điêu dân, cũng sẽ buồn bã nó bất hạnh giận nó không tranh, rất nhiều sự tình mọi người, tại chính mình sắp tan thành mây khói thời khắc, từng cái hiện lên trong lòng, Kim Thành Hoàng Trầm Ôn nhìn đứng ở ngoài cửa xứ khác thiếu niên lang, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Trầm Ôn đột nhiên cứng rắn nhắc lên một hơi, tan rã phiêu miểu bóng người thoáng vững chắc mấy phần, nói: "Trầm Ôn cuối cùng có một thỉnh cầu, làm hay không làm, người có thể chính mình cân nhắc, Trầm Ôn không dám cưỡng cầu."

Trần Bình An gật đầu nói: "Thành Hoàng gia nói thẳng là được."

Trầm Ôn hỏi: "Nếu như Thái Y Quốc tương lai xuất hiện anh minh quân chủ, người có thể hay không trợ giúp một hai ? Cho dù là một chút xíu chuyện nhỏ, tỷ như đại hạn hoặc là hồng thủy, người cách này không xa, có thể hay không thi triển thần thông, trợ giúp Thái Y Quốc bách tính bình yên vượt qua thiên tai ? Một lần, một lần liền tốt."

Trần Bình An gật đầu nói: "Thành Hoàng gia yên tâm, vô luận Thái Y Quốc hoàng đế phải chăng hiền rõ ràng, ta chỉ cần nghe nói Thái Y Quốc có khó, nhất định chủ động tới đây. Nhưng là trước đó nói tốt, ta chỉ làm khả năng cho phép sự tình, mong rằng Thành Hoàng gia lý giải."

Trầm Ôn đầy mặt vui mừng, thì thảo nói: "Rất khá, cái này cũng rất tốt a."

Kỳ thật vị này Kim Thành Hoàng trong lòng là hồ thẹn, bởi vì hãn tại tính kế lòng người, Trầm Ôn tin tưởng vững chắc thiếu niên trước mắt, chỉ cần tu hành trên đại đạo, không xuất hiện lớn chỗ sơ suất, tương lai nhất định tiền đồ rộng lớn, đến lúc đó chỉ cần thiếu niên đối với Thái Y Quốc có mang tình cảm, càng muện xuất thủ, cảnh giới càng cao, đối với

Thải Y Quốc liền càng có ích lợi.

Trầm Ôn nhìn hướng Thổ Địa miếu bên ngoài âm trầm sắc trời, trong lòng có chút đắng chát, ta Trầm Ôn cũng chỉ có thể vì Thải Y Quốc làm đến bước này.

Trầm Ôn hồi lại thần, cười nói: "Lúc trước kim thân mảnh vỡ một chuyện, chỉ nói phân nửa, nói sâu xa cùng phẩm trật, về phần tác dụng, có chút cùng loại. . . Đồ long kỹ, tác dụng cực lớn, nhưng cánh cửa rất cao, đối lại người bình thường, nằm trong tay mấy chục trên trăm mai kim thân mảnh vỡ, chỉ sợ cũng không một chút ý nghĩa, mà nếu quả có được mảnh vỡ người, có bằng hữu bạn là đi thần đạo con đường, cái kia chính là hàng thật giá thật vô giới chi bảo, là dưới gầm trời tiên thiên linh khí bên trong, cực kỳ trân quý quý giá một loại, hoặc là nhất quốc chi quân, để mà ban cho nhà mình sơn hà bên trong Sơn Thủy thần chích, tất nhiên xem như thế gian đầu các loại ân thưởng. Lui một bước nói, về sau đến tới gần đỉnh núi địa phương, bán cho yêu cầu vật này biết hàng người, tỉ như Kim Đan cảnh Nguyên Anh cảnh đại tu sĩ, đại khái có thể rao giá trên trời, làm sao ra giá đều không quá phận!"

Trần Bình An vẻ mặt nghiêm túc, từng cái ghi ở trong lòng.

Trầm Ôn mỉm cười nói: "Mời đưa tay."

Trần Bình An có chút mờ mịt, duỗi ra tay.

Trầm Ôn duỗi ra tay, hướng bộ ngực mình chỗ sờ mó, nắm chặt nắm đấm sau vườn hướng Trần Bình An, buông ra nắm đấm, đem một kiện đồ vật nhẹ nhàng đặt ở Trần Bình An trong lòng bàn tay.

Đúng là một khóa lớn bằng trứng thiên nga nhỏ bé màu vàng kim vật phẩm.

Trần Bình An nâng đầu lên, chớp chớp con mắt.

Trầm Ôn cười nói: "Cổ đại chiến trường di chỉ, vô số Binh gia tu sĩ vất vả tìm kiếm sa trường âm hồn, tìm nhưng thật ra là anh liệt, các chiến thần anh linh anh hồn, ta Trầm Ôn là người đọc sách xuất thân, sau khi chết bị Thái Y Quốc hoàng đế sắc phong vì thế mà Thành Hoàng gia, một bộ kim thân, phẩm cấp còn có thể, không so được đại vương triều trong kinh thành Thành Hoàng gia, nhưng là viên này kim thân. . . Văn đảm! Không thua một châu bất luận cái gì thành hoàng!"

Giờ khắc này Trầm Ôn, giống như là quay về tuổi mới hai mươi, học hành gian khổ mười mấy chữ, cá chép nhảy long môn, hưởng vì ruộng đất và nhà cửa lang, mộ trèo lên thiên tử đường, hăng hái, lấy trạng nguyên chi thân, đi đầu đi tạt trong hoàng cung, vì cái gì không phải một nhà một họ chi làm rạng rỡ tổ tông, vì bách gia dòng họ đều nộ cười.

Văn sĩ thư sinh Kim Thành Hoàng, Trầm Ôn giao ra viên kia kim thân văn đảm về sau, giống như là như trút được gánh nặng, mấy trăm năm cần trọng che chở một phương phong thủy, bây giờ rốt cục có thể nghỉ ngơi thật tốt. Trần Bình An thật lâu không có thu tay lại, Trầm Ôn cười ha ha, đưa tay một ngón tay, tại viên kia văn đảm phía trên, nhẹ nhàng điểm một cái, mỉm cười nói: "Thân vô thái phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông. Tiểu tiên sư, về sau nhiều đọc sách!"

Trần Bình An trịnh trọng việc mà thu hồi kim thân văn đảm, tính cả hộp gỗ màu xanh, cùng một chỗ để vào Phương Thốn vật ở trong.

Thiếu niên lấy người đọc sách văn bối thân phận, cúi đầu thi lễ.

Trầm Ôn lại lấy đồng bối người đọc sách thở dài hoàn lễ.

Trần Bình An nhớ lại một chuyện, vừa bước một bước vào Thổ Địa miếu, xuất ra cái kia đối với Sơn Thủy Ấn, nhẹ giọng nói: "Thành Hoàng gia, ta gọi Trần Bình An, đến từ Đại Ly Long Tuyền quận, có vị Tề tiên sinh đưa tặng cho ta cái này đối với con dấu, nói là gập sơn sơn thủy

thủy, có thể tại phong thủy đồ bên trên con dấu, lúc trước bãi tha ma bên kia, âm khí rất nặng, ta liền từ quận thủ phủ sai người cầm một bộ địa đồ, hướng lên vẽ một cái, kết quả giống như thật sự sơn thủy khí vận điên đảo, như vậy hiện tại yêu ma tại Yên Chi quận nội thành lấy tà pháp quấy phá, còn hữu dụng sao? Có thể áp chế bọn hắc chế tạo ra yêu tà chi khí sao?"

Trầm Ôn vẽ mặt trang nghiêm, hỏi: "Ta có thể cầm một chút không ?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Đương nhiên."

Trầm Ôn hai tay cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận cái kia đối với Sơn Thủy Ấn, sau đó một tay một khối, cao cao nâng qua đỉnh đầu, nhìn con dấu dưới đáy chữ triện cùng có chút thẫm sắc chính hồng chu ấn, Trầm Ôn hít thở sâu một hơi, thả tay xuống cánh tay, hỏi: "Vị tiên sinh kia có không có nói cho người biết, dạng này một đôi giá trị không thể đo lường vô thượng pháp khí, tồn tại một cái thiếu hụt, chính là mỗi kiểm ấn một lần, linh khí liền sẽ tiêu tán một điểm, thẳng đến cuối cùng linh khí sử dụng hầu như không còn, biến thành bình thường nhất một đôi con dấu ?"

Trần Bình An gãi gãi đầu, nhếch miệng cười nói: "Tề tiên sinh không nói với ta những thứ này."

Trầm Ôn lại hỏi nói: "Người liền không sợ người lần này kiểm ấn đi xuống, linh khí tổn hao nhiều ?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Cái này có gì phải sợ, ta cũng không phải lung tung tiêu xài. Lúc trước ta từ một quyển Yên Chi quận khắc bản sơn thủy du ký bên trên, nhìn thấy tám chữ, gọi 'Thiên hạ thái bình, lúc cùng tuổi phong ', ta đặc biệt ưa thích, còn chuyên môn khắc ở trên thẻ trúc. Mà lại ta cảm thấy đây cũng là Tề tiên sinh đưa ta con dấu dự tính ban đầu, nếu như Tề tiên sinh ở chỗ này, khẳng định đồng dạng sẽ làm như vậy."

Trầm Ôn than thở một tiếng, "Chỉ tiếc lần này yêu ma quấy phá, càng nhiều là lấy tà pháp mê hoặc nhân tâm, cùng ôn dịch lan truyền, cái này đối với sơn thủy chương kiềm ấn, ý nghĩa phi phạm, lại đối với ngay sau đó hiểm trở thời cuộc, tác dụng không lớn. Trần Bình An, cất kỹ con dấu, ta vẫn là câu nói kia, nếu là tương lai Thái Y Quốc có Minh Chủ, người đi ngang qua Thái Y Quốc thời điểm, có thể cùng vị hoàng đế kia đòi hỏi một bức kinh thành hình thế đồ, hướng lên một bên đắp một cái, liền có thể ít nhất ân trạch trăm năm. Nhận lấy đi, nhớ lấy nhớ lấy, hảo hảo trân tàng. Không nên tùy tiện lấy ra, để cho người ta nhìn thấy."

Trần Bình An có chút thất lạc, đành phải một lần nữa thu hồi con dấu.

Một màn này, nhìn đến Trầm Ôn dở khóc dở cười, nào có như thế "Thiếu tâm nhân" hài tử, trên núi người là từng cái người làm ăn, đều đang theo đuổi một vốn bốn lời, hoặc là không so đo trước mắt được mất, nhưng cũng mưu tính sâu xa, bố cục ngàn vạn dặm cùng trăm ngàn năm, cuối cùng, vẫn là muốn kiếm lớn.

Trầm Ôn bóng người càng hư vô phiêu miểu, tan rã không chừng, trầm giọng nói: "Trần Bình An, lần này yêu ma quấy phá, tựa như chính người nói, 'Khả năng cho phép', như vậy đủ rồi."

Trần Bình An gật gật đầu, hái xuống hồ lô rượu, cùng Thành Hoàng gia cùng một chỗ ngẩng đầu nhìn về phía bên ngoài bầu trời.

Trầm Ôn đột nhiên hỏi: "Đại Ly Long Tuyền quận ? Bảo Bình Châu châu quận huyện, bình thường đều sẽ không mang cái long chữ mới đúng."

Trần Bình An cười nói: "Quê nhà ta trước kia là toà kia Ly Châu động thiên, về sau tiểu động thiên phá toái rơi mà, mới đổi tên là Long Tuyền quận."

Trầm Ôn khẽ giật mình, thử thăm dò hỏi: "Người nói vị kia Tề tiên sinh, thế nhưng là Sơn Nhai thư viện Tề tiên sinh, Văn Thánh đặc ý nhất đệ tử?"

Trần Bình An ừ một tiếng, thần sắc âm đạm, "Chính là vị kia Tề tiên sinh."

Trầm Ôn ngạc nhiên nhìn lấy đến từ Đại Ly thiếu niên lang.

Giày cỏ, hồ lô rượu, phi kiếm, con dấu, tấm lòng son, tên là Trần Bình An.

Trầm Ôn có chút miệng đắng lưỡi khô, "Trần Bình An, vậy người thế nhưng là Tề tiên sinh đích truyền đệ tử?"

Trần Bình An do dự, cuối cùng quyết định vẫn là nói thật, "Tề tiên sinh không muốn thu ta làm đệ tử, nhưng là về sau gặp được Văn Thánh lão gia, giống như Tề tiên sinh là muốn thay sư thu đồ, bất quá ta lúc đó cảm thấy mình liền người đọc sách đều không phải là, liền không có đáp ứng Văn Thánh lão gia làm đệ tử của hãn tử, Văn Thánh lão gia cũng không có tức giận, chính là uống say rồi, ta cũng hãn thời điểm, lão nhân liền khiến cho kinh vỗ đầu của ta, khuyên ta uống rượu. . ."

Trần Bình An cười giơ lên hồ lô rượu trong tay, nụ cười rục rờ nói: "Cho nên hiện tại ta uống rượu."

Người đọc sách Trầm Ôn chỉ cảm thấy trời đánh ngũ lôi, còn không phải dừng lại thiên lôi nện ở trên đầu, là từng cơn sóng liên tiếp.

Tề Tĩnh Xuân! Tề Tĩnh Xuân tiểu sư đệ! Văn Thánh lão gia! Văn Thánh lão gia bế môn đệ tử!

Thiếu niên cự tuyệt, cự tuyệt. . .

Trầm Ôn ngậy ra như phồng.

Trần Bình An kinh ngạc nhìn lấy Thành Hoàng gia, chẳng lẽ lại là mình nói sai, đành phải vụng trộm uống một hớp rượu, đè ép sợ.

Trầm Ôn bỗng nhiên cười to, phình bụng cười to, kém chút cười ra nước mắt, đưa tay dùng sức đập thiếu niên lang bả vai, "Tốt tốt tốt! Chúng ta người đọc sách sự tình, người khác khẳng định không rõ! Lúc này mới đúng, lúc này mới đúng!"

Trầm Ôn thu tay lại, hai tay phụ sau, nhanh chân bước ra Thổ Địa miếu cánh cửa, "Thống khoái thống khoái, người đọc sách người đọc sách. . ."

Trầm Ôn quay đầu cười một tiếng, duỗi ra ngón tay cái, "Khô đến xinh đẹp!"

Kim Thành Hoàng Trầm Ôn tại bước ra sau đại môn, một điểm cuối cùng thần Tính Linh ánh sáng cũng làm hao mòn, cứ như vậy cười lớn tiêu tán ở trong thiên địa, cả người bóng người âm âm vỡ nát.

Trần Bình An có chút thương cảm, dừng rượu ngon hồ lô tại bên hông, đổi vị kia Thái Y Quốc người đọc sách biến mất địa phương, nhẹ giọng nhắc tới: "Toái toái bình an, hàng tháng bình an."

Triệu phủ tại công tử áo trắng ca bị đánh giết về sau, liền lại không trong phủ người lâm vào ma chướng, chuông bạc thiếu nữ Lưu Cao Hình mặc dù buồn nôn không ngừng, vẫn là không muốn lui về thái bình vô sự quận thủ phủ, bồi tiếp vị kia họ Đậu giang hồ tông sư tìm kiếm cá lọt lưới, khi bọn hắn đi vào một chỗ kho củi, đại môn đóng chặt, đao khách nhú nhú lông mi, một cước đá văng, phát hiện bên trong một bên có cái nam hài, 8, 9 tuổi, sau lưng chính là củi lửa chồng, đao khách lạnh nhạt nói: "Tránh ra! Nhập ma về sau, liền không thể cứu được."

Nam hài bờ môi nhếch lên, dùng sức lắc đầu.

Đao khách sắc mặt lạnh lùng, nhanh chân hướng về phía trước, đè lại nam hài đầu hướng về sau hất lên, nam hài liền đâm vào vách tường bên kia, đao khách lấy trường đao đẩy ra hai bó củi chụm, bên trong một bên có cái xanh xao vàng vọt nữ đồng, bị dây thừng chằm chú trói lại, một con mắt vành mắt chính tại rướm máu không ngừng, một cái khác hốc mắt lại cùng thường nhân không khác, nữ đồng bờ môi xám xanh, run nhè nhẹ.

Đao khách nâng đao liền muốn bổ xuống, nam hài giãy dụa lấy đứng dậy, cầm lấy một cái đao bổ củi vọt tới nữ đồng trước người, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người dám giết hãn, ta liền giết ngươi!"

Vậy mà dùng rõ ràng một châu lời tốt mở miệng nói chuyện, Triệu phủ không hổ là Yên Chi quận đệ nhất lớn hào môn, chính là trong phủ nô bộc hài đồng, cũng có thể thông hiểu một châu lời tốt.

Đao khách mỉm cười nói: "Không biết tốt xấu đồ vật, có biết rõ không ngươi hôm nay điểm ấy cầu thí nhân từ, có khả năng sẽ hại chết thành trên ngàn trăm người."

Nam hài dáng người gầy gò, quần áo đơn bạc, ánh mắt kiên nghị nói: "Ta mặc kệ, ta muốn bảo vệ Loan Loan!"

Đao khách một cước đạp bay cầm trong tay đao bổ củi nam hài, một vòng đao cương mãnh liệt bổ về phía vị kia đáng thương nữ đồng.

Chuông bạc vang lên, đao cương chém nát lượn vòng mà tới đóa đóa đóa hoa màu vàng óng, đao khách động tác trên tay hơi chút dừng lại, nhưng lưỡi đao vẫn là tại nữ đồng chỗ trán, hướng xuống dưới vạch ra một đầu hơn tấc dài rãnh máu.

Một đao bị ngăn cản, đao khách không hề tức giận, chỉ là quay người nhìn chăm chăm thiếu nữ, hỏi: "Lưu Cao Hình, người có thể cứu nàng ? Nhập ma một chuyện, người khác không biết rõ lợi hại, người thân là tu đạo có thành tựu luyện khí sĩ, sẽ không rõ ràng ? Làm sao, đến không thể cứu vẫn cục diện, là người tự tay xử quyết tên này nữ đồng ?"

Lưu Cao Hình sắc mặt tuyết trắng, bờ môi run rẩy, "Ta không đành lòng."

Đao khách a một tiếng, "Chắc là lúc trước Triệu phủ ngoài cửa, những cái kia nhập ma gia hỏa bị ta chém giết quá nhanh, lưu Đại tiểu thư không thể nhìn thấy bọn hăn gặm cắn bách tính huyết nhục tràng cảnh."

Lưu Cao Hình

Nam hài lần nữa giãy dụa đứng dậy, toàn thân đau nhức hăn cầm đao đều đã bất ổn, mũi đao run run rẩy rẩy, nam hài hướng phía đao khách tan nát tâm can nói: "Vương bát đản, có bản lĩnh người trước giết ta!"

Đao khách cười lạnh nói: "Giết người có gì tài ba ?"

Hăn liền muốn lần nữa vung đao bổ xuống.

Lưu Cao Hình đỏ lên con mắt, quay đầu qua, không đành lòng lại nhìn.

Ngoài cửa có người nói nói: "Hơi chờ."

Đưa lưng về phía cửa ra vào đao khách suy nghĩ một chút, đúng là dứt khoát thu đao vào vỏ, quay người hướng kia người ôm quyền cười một tiếng, "Nếu là tiên sư lên tiếng, cái kia ta liền không vẽ vờ cho thêm chuyện ra."

Nguyên lai là một lần nữa trở về Triệu phủ Trần Bình An, hăn hướng đao khách gật đầu thi lễ.

Trần Bình An bước nhanh đi vào kho củi, ngồi xổm ở nữ đồng trước mặt, phát hiện hài tử giống như đang cật lực đối kháng thể Nội Ma chương, mà lại dù là hốc mắt rướm máu, đau thấu tim gan, vẫn là gắt gao quan trọng bờ môi, không rên một tiếng, nữ đồng kiệt lực mở ra cái kia bình thường đôi mắt, ánh mắt bên trong tràn đầy khẩn cầu, người nếu có thể sống, ai muốn chết, nhất là lớn như vậy hài tử.

Trần Bình An nhìn lấy quật cường nữ đồng, động tác nhu hòa mà vỗ vỗ đầu của nàng, âm giọng nói: "Chớ sợ chớ sợ, đau liền khóc lên, không có chuyện gì, không có chuyện gì."

Nữ đồng ngẩng đầu, hé mở máu tươi chảy xuôi khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn về phía cái kia mỉm cười lạ lẫm thiếu niên, oa một chút liền khóc thành tiếng.

Có chút ủy khuất, vô luận lớn nhỏ, chỉ có nhận qua đồng dạng ủy khuất người, mới có thể chân chính trải nghiệm.

Nếu không người bên ngoài cho dù tốt thiện tâm thiện ý, chỉ sợ đều không cách nào làm cho người chân chính an tâm.

Trần Bình An giúp nàng cời dây, lưng xoay người, ngồi xổm quay đầu nói: "Đến, ta công ngươi đi một cái địa phương an toàn, để cho người ta cứu ngươi."

Tại hai cái lạnh buốt tay nhỏ đặt ở đầu vai sau, Trần Bình An đối với cái kia cầm trong tay đao bổ củi nam hài cười nói: "Làm phiền ngươi dùng dây thừng đem chúng ta buộc chung một chỗ, ta sợ vạn nhất trên đường sẽ có sự tình, sẽ chiếu cố không đến nàng, ngươi động tác phải nhanh, làm được sao?"

"Có thể!" Nam hài ném đi đao bổ củi, lung tung lau một cái nước mắt, tranh thủ thời gian chạy đến Trần Bình An cùng nữ đồng bên cạnh, động

tác lưu loát mà giúp hai người buộc chung một chỗ.

Trần Bình An chậm rãi đứng người lên, đối với Lưu Cao Hình cùng đệ họ đao khách nói rằng: "Ta trước mang tiểu cô nương đi hướng phủ Thái Thú, không thể lại trì hoãn, nhìn xem bên kia có hay không cao nhân có thể cứu chữa, các người mang lên nam hài kia, nếu như Triệu phủ còn có vấn đề, Lưu Cao Hình, người có thể cho đem hãn an trí tại Triệu phủ ngoài cửa. Có thể chứ?"

Đao khách cười nói: "Loại chuyện nhỏ nhặt này, để lưu tiểu thư dẫn hãn đi ra ngoài trước, một mình ta tìm kiếm Triệu phủ là được rồi."

Trần Bình An quay đầu đối với nam hài nói rằng: "Chính mình cẩn thận, mặc kệ kết quả như thế nào, ta đều sẽ tới nói cho người, được hay không?"

Nam hài giơ tay lên cánh tay lau nước mắt, dùng sức gật đầu.

Trần Bình An công lạnh cả người nữ đồng lướt đi kho củi, nhảy lên tường đầu, mấy lần chuồn chuồn lướt nước đồng dạng tiêu sái phiêu đãng, rất nhanh liền rơi xuống quận thủ phủ đệ tường cao, lần này quen biết Trần Bình An khuôn mặt, ẩn núp trong đó tinh nhuệ thân quân không có gương cung kính xạ , mặc cho Trần Bình An tiến vào dinh thự, cấp tốc đi hướng nghị sự chính sảnh.

Lưu Cao Hình mang theo nam hài đi ra Triệu phủ cửa lớn, nam hài thấp thỏm bất an mà hỏi: "Thần tiên tỷ tỷ, người bằng hữu thật có thể cứu Loan Loan sao?"

Lưu Cao Hình vẫn là lần đầu được người xưng hô vì thần tiên tỷ tỷ, có chút không thích ứng, gạt ra nụ cười nói: "Ta cũng không phải cái gì thần tiên tỷ tỷ, yên tâm đi, vị kia thần tiên lão gia mới thật sự là trên núi tiên nhân, nhất định sẽ cứu xuống tiểu cô nương, nhưng là. . . Nhưng là nếu như không có cứu được, người cũng không có thể trách hãn, biết không

?"

Nam hài khóc gật đầu.

Lưu Cao Hình vuốt vuốt nam hài đầu, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Trần Bình An tiến vào chính sảnh sau, ngoại trừ Lưu thái thú đang ngồi, còn có hai vị phụ trách áp trận trung tâm luyện khí sĩ, một vị tay nâng trường kiếm bà lão, bên hông treo một cái túi vải, không biết trang bị vật gì. Một vị bên hông treo một chi ngân sắc bút lông lão nhân, nghe nói đều là Yên Chi quận phụ cận tán tu, ba cảnh tu vi, cả một đời chưa từng bước lên tiên gia dòng dõi, chỉ dựa vào cơ duyên cùng cố gắng mới đi đến hôm nay một bước này.

Ba cảnh tu vi luyện khí sĩ, khả năng tại Long Tuyền quận bước đi cũng không dám thở đại khí, lại đầy đủ để bọn hăn tại tiểu quốc châu quận bên trong quét tháo gió mây.

Trần Bình An cùng Lưu thái thú ba người nói qua đại khái nguyên do, đã cởi dây, đem nữ đồng căn thận đặt ở trong một cái ghế, hỏi: "Có biện pháp nào không cứu đứa bé này ?"

Bà lão đầy mặt không vui, nhưng nhìn đến Lưu thái thú không có lên tiếng, nàng cũng không dễ giọng khách át giọng chủ, chỉ là hừ lạnh một tiếng, thủy chung đứng tại nguyên chỗ, dứt khoát nhắm lại con mắt, lựa chọn làm như không thấy.

Ngược lại là tên lão giả kia bước nhanh đi đến cái ghế bên cạnh, ngồi xổm người xuống, đưa tay chống ra nữ đồng cái kia thăm Huyết Nhân mắt mí mắt, ngữ khí trầm trọng nói: "Tiểu khuê nữ là tốt tư chất, trời sinh một đôi Âm Dương Nhân, một chút có thể nhìn dương gian linh khí lưu chuyển, một chút có thể gặp ban đêm quỷ mị âm vật, nguyên bản đều có hi vọng đạp vào con đường tu hành, chỉ là minh châu bị long đong, không có gặp gỡ Bá Nhạc, mới gặp kiện nạn này, cái này âm nhân biến

thành nòng đậm ma chướng nghỉ lại nơi chốn, tựa như một tòa nhỏ bé bãi tha ma, chướng khí mọc lan tràn, cho dù là dương khí cường thịnh xanh trắng hán tử, đều muốn đau đến oa oa gọi, đáng thương tiểu oa này mà."

Lão giả một bên giúp đỡ nữ đồng bắt mạch, một bên ngẩng đầu cẩn thận nhìn chăm chú hốc mắt của nàng vết máu, "Tiểu oa oa cầu sinh chi tâm, rất mãnh liệt, hiện tại nhu cầu cấp bách dương khí dư thừa linh đan diệu dược. . . Không đúng, cho dù là đối chứng hạ dược thượng phẩm đan dược, nuốt mà xuống, cũng vô pháp loại trừ cái này âm nhãn tích tụ chướng khí, khó làm khó làm, trên người của ta trước mắt chỉ có một khóa bồi bổ cố nguyên Xuân Phong Đan, chỉ có thể tạm thời trợ giúp nàng duy trì sinh cơ, thật đang cần là. . . Linh phù, mà lại nhất định phải là phẩm trật cực cao linh phù, có thể dẫn dắt dương mắt linh khí, độ nhập âm nhãn, Âm Dương tương tế, tiểu oa oa dựa vào chính mình nghị lực cùng vận khí, mới có hi vọng sống sót, nhưng dạng này linh phù đi nơi nào tìm, tiểu oa oa mặc dù có ta đan dược kéo dài tính mạng, cũng đã kéo dài ghê gớm."

Lão giả trong lúc nói chuyện, liền từ trong tay áo móc ra một cái cây tử đàn hộp nhỏ, mở ra sau khi, lộ ra một khóa mùi thơm ngát xông vào mũi màu xanh viên đan dược, không chút do dự liền ăn nữ đồng ăn xuống.

Ngồi xổm ở một bên Trần Bình An nhẹ giọng hỏi nói: "Lão tiên bối, Dương Khí Thiêu Đẳng phù, dược hay không ?"

Lão giả đầu tiên là kinh hỉ, lập tức cười khổ nói: "Được, làm sao không được! Dưới gầm trời phù lục ngàn ngàn vạn, cái này Dương Khí Thiêu Đẳng phù phẩm cấp cực cao, chính là nhất là đối chứng hạ dược linh phù một trong, mà lại hiệu quả nhanh chóng, nhưng là người coi thật có ? Mà không phải hàng giả ? Nên biết rõ thế gian có thật nhiều mỡ heo dược tâm luyện khí sĩ, đối với loại bùa chú này hàng nhái rất nhiều, theo thứ tự hàng nhái, phần lớn là lấy 'Mượn dương phù' cho đủ số, bán đi gấp trăm lần giá cả. . ."

Trần Bình An trầm giọng nói: "Tay ta đâu có một trượng!"

Trần Bình An đứng người lên, "Ta rất nhanh liền trở về."

Lão giả không hề thấy quái lạ, chỉ là nhắc nhở nói: "Phải nắm chặt."

Luyện khí sĩ hiển lộ vốn liếng, nơi nào sẽ ở trước mặt người ngoài.

Lưu thái thú cúi đầu xoay người, nhìn qua nữ đồng tham trạng, rất nhanh liền thu tầm mắt lại, đi hướng bên cạnh bàn quan sát hình thế đồ.

Ôm ấp trường kiếm bà lão mở mắt ra, liếc mắt thiếu niên bóng lưng, cười nhạo một tiếng.

Trần Bình An tranh thủ thời gian tìm một chỗ yên lặng hành lang, lưng tựa cột trụ hành lang, ngồi xếp bằng, từ phi kiếm Thập Ngũ cái này đem Phương Thốn vật bên trong, bay ra Lý Hi Thánh đưa tặng chi kia "Phong tuyết nhỏ chùy" cùng một trượng màu vàng kim chất liệu phù lục.

Từ Mã Khổ Huyền đường nhỏ một trận chiến, lại đến Thành Hoàng Điện đại chiến xương khô diễm quý, cùng về sau nhập ma Kim Thành Hoàng, Trần Bình An kỳ thật ngay sau đó thể phách cùng thần hồn, tạm thời đã là nổ mạnh hết đà, tựa như Lưu Cao Hình suy nghĩ như vậy, cần nhất nghỉ ngơi lấy sức, tỷ như hành tẩu đường núi nửa trước trình, bước chân nhẹ nhõm, càng về sau tự nhiên sẽ càng khó khăn nặng nề, đến cuối cùng đoạn lộ trình kia, dù là chỉ là nhiều đi một bước, khả năng chính là vai kháng ngọn núi, đi lại duy gian hoàn cảnh.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, cúi người, cầm trong tay khắc dấu có "Hạ bút có thần" chi kia phong tuyết nhỏ chùy, ánh mắt có chút mơ hồ, Trần Bình An nhẹ nhàng lung lay đầu, nhớ năm đó ở quê hương làm long diêu học đồ, đốt sứ kéo phôi một chuyện, sợ nhất xuất hiện một tờ một hào sai sót, một điểm sai lầm, khả năng liền mang ý nghĩa trong tay

món kia đồ sứ, là trở thành hoàng đế lão gia nhà bài trí, vẫn là một đồng bần nhão không bằng lão sứ núi phá toái mảnh sứ vỡ.

Trần Bình An tận lực bình ổn hô hấp, bắt đầu dựa vào một thanh võ nhân chân khí đi vẽ bùa, luyện khí sĩ khí thể có thể sinh sôi không ngừng, tuần hoàn không ngừng, vẽ bùa một chuyện, mặc dù cũng là chú trọng một mạch mà thành, nhưng là so với thuần túy võ nhân vẽ bùa, vẫn là phải đơn giản rất nhiều. Mà trường sinh cầu sớm đã đứt đoạn nát bấy Trần Bình An, muốn vẽ ra một trường linh tính mười phần phù lục, yêu cầu tiêu hao đại lượng tâm thần, nửa điểm không thể so với liên tiếp không ngừng hai mươi một quyền thần nhân nổi trống thức nhẹ nhõm.

Đặt bút vẽ bùa, nhanh không đạt được hào, chậm không được một chút.

Tại không người biết hiểu yên lặng hành lang.

Thiếu niên cầm trong tay phong tuyết nhỏ chùy, xoay người vẽ bùa, đặt bút trầm ổn, chỉ là thất khiếu chậm rãi đổ máu.

Về phần làm một cái vốn không che mặt nữ đồng, hao phí một trường hãn đã đại khái biết rõ giá trị màu vàng kim phù lục, có đáng giá hay không đến, Trần Bình An không có nghĩ qua.

Sau đó sẽ sẽ không đau lòng vì, thần giữ của Trần Bình An, chắc hẳn khẳng định sẽ có, nhưng là đó cũng là sau đó sự tình, đến lúc đó lại nói, cùng lắm thì uống rượu giải buồn chính là.

Một trường vẽ ở màu vàng kim lá bùa phía trên dương khí đốt đèn phù, xong rồi!

Trần Bình An lau sạch sẽ vết máu, bước chân trôi nổi mà chạy về phía dinh thự chính sảnh, khi hãn cầm trong tay phù lục giao cho lão giả, lão nhân ngẩn ngơ, một mặt không thể tưởng tượng hai tay tiếp nhận phù lục, phần kia trĩu nặng dạt dào linh khí, cơ hồ đều nhanh muốn xông ra

màu vàng kim lá bùa, lão giả dùng không quá chắc chắn ngữ khí, hỏi:
"Cái kia ta liền dùng ?"

Trần Bình An gật đầu cười nói: "Dùng!"

Lão nhân ngồi xổm người xuống, hai ngón kẹp lấy cái kia Trương
Dương khí khôu đèn phù, quát nhẹ nói: "Lên phù!"

Màu vàng kim phù lục không nhúc nhích tí nào, không có nửa điểm
động tĩnh.

Lão nhân xấu hổ không chịu nổi, mặt đỏ lên, điều động thể nội tất cả khí
thể, lần nữa quát nói: "Lên!"

Màu vàng kim phù lục lúc này mới ầm vang bốc cháy lên, lại không phải
đốt thành tro bụi, mà là hiện ra một đại đoàn màu vàng kim linh quang.

Nhìn đến không biết rõ chân chính huyền diệu Lưu thái thú tấm tắc lấy
làm kỳ lạ, càng nhìn đến cái kia nâng kiếm bà lão kém chút đem tròn
mắt trừng ra ngoài.

Lão nhân không dám có nửa điểm thư giãn, lần nữa ráng chống đỡ lấy
vận chuyển khí tức, nâng lên cái tay còn lại, hai ngón khép lại, chỉ hướng
đoàn kia như dòng nước trôi nồng đậm kim quang, bờ môi khẽ nhúc
nhích, "Phân âm dương, tan thủy hỏa, đi!"

Kim quang một điểm đi hướng nữ đồng không ngừng rướm máu âm
nhân, tuyệt đại bộ phận kim quang trùng trùng điệp điệp dung nhập nữ
đồng dương mắt.

Sau đó rất nhanh liền có thể rõ ràng nhìn thấy, tại hai mắt ở giữa, như có
một đầu màu vàng kim sợi tơ dựng nhắc một tòa cầu nhỏ xà nhà, kim
quang từ mắt trái chậm rãi hướng chảy mắt phải.

Nữ đồng đau đến răng cắn phá bờ môi, hai tay gắt gao đè lại cái ghế nằm tay, toàn bộ gầy nhỏ thân thể kịch liệt lắc lư, khuôn mặt vặn vẹo đến cực điểm, Trần Bình An nhẹ nhàng bắt lấy nữ đồng một cái tay, mặc kệ nàng có thể hay không nghe thấy mình nói, thủy chung nhẹ giọng an ủi nói: "Kiên trì, nhất định có thể sống sót, sống sót so cái gì đều trọng yếu, tin tưởng mình chỉ phải sống sót, cái gì cũng biết có. . ."

Bà lão kìm nén không được lòng hiếu kỳ, đi đến lão nhân cùng Trần Bình An sau lưng, cúi đầu cẩn thận nhìn chăm chú nữ đồng mũi bên kia, đầu kia màu vàng kim sợi tơ lưu động.

Bà lão mỉm cười nói: "Quả nhiên là một vị tu đạo đại thành kiếm tiên."

Bà lão da mặt nếp uốn như da gà, già nua không chịu nổi, nhưng là giờ phút này cặp con mắt kia, hết lần này tới lần khác quyến rũ giống như là một vị sắc sỡ phụ nhân, phong tình vạn chủng.

Nàng đã phát giác được phụ hợp thiếu niên trong nháy mắt biến hóa.

Nhưng là nàng cười lớn ngược lại lướt đi đi, trực tiếp đem trong ngực thanh trường kiếm kia ném đi không cần, tại cửa ra vào bên kia dừng thân hình, hái xuống bên hông túi, nâng tay lên sau nũng nịu nói: "Vị này kiếm tiên, có phải hay không cảm thấy thể nội khí thể ngưng trệ không tiến thêm ? Hì hì, chớ khẩn trương, chỉ là nô gia chuyên vì người tử mị chế biến ra đến 'Tuyệt lớn ủng quan ', không thối vô vị, Long Môn cảnh phía dưới, rất dễ dàng trúng chiêu, không mất mặt! Huống chi chỉ là nửa nén hương thời gian, khí hải ngưng kết, khí thể không nhận không chế mà thôi, ân, còn muốn tăng thêm thần hồn như là kết băng, lại vô pháp lấy tâm thần không chế phi kiếm, đương nhiên, chỉ cần nhìn đến lâu chừng đốt nửa nén nhang, liền có thể tiếp tục làm người kiếm tiên á."

Lão giả xem như ba cảnh luyện khí sĩ, trong khoảng cách ngũ cảnh Long Môn cảnh chênh lệch cách xa vạn dặm, sớm đã trúng chiêu, mặt như giấy vàng, vô cùng thảm đạm, tại "Bà lão" ngược lại lướt đi đi trong

nháy mắt, liền đã nghiêng đầu một cái, ngã xuống đất không dậy nổi, ngất đi.

May mà nữ đồng một chuyện đã kết thúc, nếu không chỉ sợ cũng muốn hai hai chịu chết, đây đương nhiên là vị kia "Bà lão" cực kỳ cẩn thận cẩn thận kết quả, nàng chân chính mục tiêu, là âm hộ thiếu niên.

Một khóa kiếm tiên thiếu niên trên cổ đầu lâu, đổi lấy một cái Cổ Du Quốc hoàng gia khố tàng Huyền tự số pháp bảo!

Vững vững vàng vàng tới tay.

Bà lão xé đi che che ở trên mặt da mặt, sền sệt một trướng, bị nàng ném xa, lộ ra một trướng thành thực mỹ phụ dung nhan, không chỉ như thế, thân thể vận vẹo một phen sau, khôi phục bình thường thân thể, đáng vẻ thướt tha mềm mại, chính là Cổ Du Quốc luyện khí sĩ, rắn rết phu nhân, am hiểu nhất dùng độc.

Nàng quay đầu cười nói: "Đậu huynh đệ, đến lượt người xuất thủ, nô gia người yếu, không thể so với người Mãi Độc Lâu Lâu chủ khoẻ mạnh thể phách, chính là bị kiếm tiên phi kiếm đâm bên trên hai kiếm, đều gánh vác được. Dù là kiếm kia tiên bây giờ đã là người bình thường, nhưng vận nhất còn cất giấu cái gì đòn sát thủ, nô gia nhưng không chịu nổi."

Họ Đậu giang hồ tông sư chậm rãi đi đến cánh cửa.

Tên này đao khách nhìn về phía bên kia đứng người lên phụ hộ thiếu niên, mặt không biểu tình nói: "Trần Bình An, xin lỗi, chúng ta quốc sư muốn đầu lâu của người dùng một lát, nếu chỉ là gặp lại tại giang hồ, người ta nói không chừng còn có thể uống một bữa rượu. Bây giờ không được. Liền người ở bên trong, trong phòng ba người, đều phải chết."

Trần Bình An nhìn lấy cửa ra vào một nam một nữ, giật giật khoe miệng, không nói gì.

Tựa như là đang nói trước người chính miệng giảng thuật, trên núi không đạo nghĩa, quen thuộc xem mạng người như cỏ rác. Bất quá các người dưới núi lại tốt hơn chỗ nào.

Hán tử cười trừ, rút đao ra khỏi vỏ, nhanh chân bước vào cánh cửa, "Người bên hông bầu rượu rượu nước, ta quay đầu sẽ giúp người uống hết."

Lưu thái thú mờ mịt thất thố.

Đây cũng là chuyện gì xảy ra ?

Trần Bình An vẫn như cũ đứng tại nguyên chỗ.

Trước đó bị Mã Khổ Huyền sư phụ, Chân Võ Sơn tên kia kiếm tu, giết chết một tên Cổ Du Quốc thích khách, hiện tại là một hơi tới hai cái, chính là không biết rõ còn có hay không người thứ tư.

Trần Bình An mở miệng nói: "Tất nhiên sớm bị người thấy được vốn liếng. . ."

Hơi chút dừng lại, Trần Bình An đột nhiên nở nụ cười, "Sơ Nhất, Thập Ngũ, lúc này ra sân, chúng ta có thể đẹp một chút."

Lòng dạ rắn rết Cổ Du Quốc mỹ phụ nhân chặc chặc nói: "Vị này kiếm tiên, người còn muốn vùng vẫy giãy chết nha, người có biết không chúng ta vị này danh xưng thiên diện Mãi Độc Lâu Lâu chủ, đối phó trong ngũ cảnh trên núi thần tiên, tâm đắc nhất, bình thường chưa hẳn lấy được tiện nghi, nhưng hôm nay nửa nén hương bên trong, bẻ gãy cổ của người, thật không khó."

Trần Bình An mặc kệ không hỏi âm dương quái khí phụ nhân, an an tĩnh tĩnh điều dưỡng khí cơ.

Một vòng sáng chói bạch hồng, một vòng u lục hào quang, trước sau lướt đi Đường Kiếm Hồ, lơ lửng tại Trần Bình An một tả một hữu đầu vai phụ cận.

Phụ nhân kinh hãi, run giọng nói: "Làm sao có thể! Người làm sao còn có thể tế ra phi kiếm!"

Chính là thường thấy sóng to gió lớn tên kia đao khách, đều không thể không dừng lại bước chân, một tay cầm đao, biến thành hai tay cầm đao.

Trần Bình An nhìn quanh trái phải, hướng hai thanh phi kiếm cười hỏi nói: "Vậy chúng ta cùng một chỗ, đi một cái ? Trước hết giết lời nói nhiều nhất, ít nói, ta tới trước đối phó."

Lấy ám sát trứ danh tại mấy nước Mãi Độc Lâu Lâu chủ, không muốn mạo muội tiến lên.

Trần Bình An đã khởi hành vọt tới trước, một cước bước ra, chính là một chỗ vỡ vụn.

Cùng lúc đó, rửa sạch trắng một u lục tại chính sảnh không trung vạch ra hai đạo mỹ diệu đường cong, trong nháy mắt vượt qua đao khách.

Phụ nhân hét lên một tiếng, mũi chân điểm một cái, vọt hướng không trung, liền muốn trốn xa nơi này, nàng đời này cũng không nguyện ý gặp lại thiếu niên kia bộ dáng quái vật.

Phụ nhân trên không trung uyển chuyển dáng người, xuất hiện một trước một sau hai lần vi diệu đình trệ, lại về sau, liền chán nản ngã trên mặt đất.

Trong lòng nàng chỗ, chỗ mi tâm, đều có máu tươi từng li từng tí chậm chạp chảy ra.

Đao khách quát lên một tiếng lớn, hai tay cầm đao, khí thế nhảy lên tới đỉnh điểm nam nhân, không tiến ngược lại thụt lùi, hai chân bấp chần chỗ đột nhiên linh quang lóe lên, cả người ngửa ra sau bay rớt ra ngoài, thân thể trực tiếp đâm vào ngoài cửa bên kia tường xây làm bình phong ở cổng bên trên, ầm vang đùng xuyên lấp kín vách tường, một thân bụi đất đỉnh tiêm thích khách, lòng bàn tay chiếu sáng rạng rỡ, cũng là có phù lục gia trì, trùng điệp vỗ một cái mặt đất, thân hình trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Trần Bình An thả chậm thân hình, đi đến cánh cửa phụ cận, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng chỉ hướng nơi xa một cái phương hướng, "Ở nơi đó."

Thiếp mà bay lượn Sơ Nhất cùng Thập Ngũ, cơ hồ đồng thời bay về phía Trần Bình An ngón tay phương vị.

Rõ ràng là cứng rắn gạch xanh mặt đất, lại xuất hiện một hồi bọt nước lẫn lộn gợn sóng, sau một lát, rốt cục khôi phục lại bình tĩnh.

Trần Bình An lúc này mới đưa tay che miệng, bả vai dựa vào cánh cửa, nuốt xuống chiếc kia vọt tới yết hầu máu tươi, hái xuống Dưỡng Kiếm Hồ, hai thanh phi kiếm bay trở về trong đó, Trần Bình An nhẹ nhàng uống một hớp rượu, chính là tám tiền một cân thổ đốt, vị đạo coi như không tệ, chính là không biết rõ mười lượng bạc một cân Yên Chi quận đặc sắc rượu ngon, là cái gì tư vị.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 234: Nghỉ đêm chùa cổ có yêu khí

Trần Bình An ba người vẫn là bị quận thủ phủ cưỡng ép giữ lại ba ngày.

Lưu Cao Hoa trải qua này phong ba, giống như thoát thai đổi xương, không còn bắt đầu thấy lúc cái chủng loại kia đòi bại hình thái, thường thường tìm kiếm cha hẩn lĩnh giáo học vấn, đã có đạo đức văn chương, cũng có trải qua thế tế dân, nghĩ đến điều gì a liền hỏi cái gì, Lưu thái thú vẫn là không chào đón đứa con trai này, thế nhưng là Lưu Cao Hoa sẽ không đi cha hẩn nhất lưu lộ ra không kiên nhẫn, liền trong lòng chột dạ, liền sẽ nửa đường bỏ cuộc, dù sao cái này hai ngày đem Lưu thái thú cho phiền đến không được.

Càng nhiều thời điểm, Lưu Cao Hoa vẫn là dính tại râu quai nón hán tử cùng đạo sĩ Trương Sơn Phong bên cạnh, lại có là giống như phòng tắc chăm chú nhìn cái kia nghèo thư sinh Liễu Xích Thành, hẩn không ngại vị này Bạch Thủy Quốc học trò nghèo cưới hẩn đại tỷ, nhưng là tại đem hẩn tỷ dùng tám nhắc đại kiệu cưới vào gia môn trước đó, liền muốn bàn tay heo ăn mặn chiếm tiện nghi, Lưu Cao Hoa nhưng sẽ không đáp ứng.

Nếu là cùng chung hoạn nạn bằng hữu, quan lại con cháu Lưu Cao Hoa liền không có chú ý nhiều như vậy ước thúc, đem một vài Thái Y Quốc miếu đường sự tình, quan trường sự tình xem như đồ nhắm, ngầm bên dưới nói cho Trần Bình An bọn hẩn nghe.

Yên Chi quận thành trận này tai họa thiên gia vạn hộ kiếp nạn, mặc dù lớn yêu ma đầu đã nhao nhao mai danh ẩn tích, hoặc bị trấn áp đánh giết, hoặc là trốn xa ẩn núp, nhưng là đối với Yên Chi quận những cái kia bách tính nhân gia ảnh hưởng, sâu xa mà lại kéo dài, lòng người bàng hoàng, rất nhiều phú quý môn đình, cũng bắt đầu vụng trộm lấy tay

chuẩn bị dời xa quận thành, đi hướng châu thành, thậm chí là Thái Y Quốc kinh thành, dù là không phải nâng nhà di chuyển, những này có tiền có thể môn hộ, cũng đều nghĩ đến tuyệt không thể đem trứng gà đặt ở một cái trong giỏ xách, bản này chính là tình đời lẽ thường.

Nghe nói Thái Y Quốc triều đình bên kia, biết được tin tức sau, đã có Lễ Bộ cùng Binh Bộ người, quan nhi cũng không lớn cái chủng loại kia, chậm rãi rời đi kinh thành nha môn, xuôi Nam Yên Chi quận, nói là điều tra tình tiết vụ án, cùng trấn an lòng người. Bất quá tại quan trường sờ soạng lần mò nửa đời người Lưu thái thú, biết rõ đây bất quá là vị hoàng đế kia bệ hạ làm dáng một chút thôi, cấp phát chẩn tai Hộ Bộ ngân lượng, đó là một hai bạc ròng đều không cần hy vọng xa vời, Yên Chi quận cái này cục diện rối rắm, dinh thự tồn bạc không đủ hai ba phần mười, mà hãn cũng không phải loại kia sưu cao thuế nặng vô lương quan viên, cho nên vẫn phải dựa vào hãn cái này quận thủ râu quai nón, dựa vào một gương mặt mo đi cầu người, dựa vào cái gì ghi vào địa phương huyện chí mỹ danh, văn tự đứng bia lấy cung cấp hậu nhân chiêm ngưỡng, dựa vào những này đến cùng nội thành quận vọng thân hào nhóm cầu bạc, mà lại nhất định phải đuổi tại kinh thành hai bộ nha môn những cái này khâm sai đại nhân tiến vào quận thành trước đó, đem bạc chuyện đã định, ngàn vạn đừng cho hoàng đế bệ hạ trong lòng ngọt ngào, càng đừng cho vốn là thời gian gian nan Hộ Bộ nha môn thêm phiền phức, hãn cái này Thái Thú mũ quan tử mới có thể giữ được.

Nhân sinh có lên có rơi, quan trường thương trường, cùng trên con đường tu hành, có người người sinh rơi, liền có khả năng là người khác nhân sinh lên.

Tỉ như lần này Trần Bình An ba người xuất thủ, mặc kệ là xuất phát từ lòng căm phẫn, vẫn là lòng trắc ẩn, đại khái là người tốt có hảo báo một lần, râu quai nón đao khách cùng đạo sĩ Trương Sơn Phong cuối cùng hợp lại mà tính, vậy mà riêng phần mình thu hoạch tương đối khá.

Từ Viễn Hà mới được một cái thần binh lợi khí, là một cái Mễ lão ma đại

đệ tử thất lạc đoản đao, chủ nhân ban đầu là hàng thật giá thật người trong ma đạo, chưa từng nghĩ cái này đem đoản đao ra khỏi vỏ về sau, cũng là đao khí sáng như tuyết, quang minh huy hoàng, không có chút nào tà ma khí tức. Lại có là Mã Tướng quân phó tướng, tên kia mặc giáp võ nhân, hai trận kề vai chiến đấu sau, mới quen đã thân, quả thực là "Báo mất đồ" một Trương Quân bên trong đầu các loại cường cung, cùng dinh thự khổ tòng năm nhánh Mặc gia đặc chế mũi tên, cùng một chỗ vụng trộm đưa tặng cho Từ Viễn Hà.

Từ Viễn Hà thoát đầu không muốn tiếp nhận, quân pháp như núi bốn chữ này, Thái Y Quốc nơi khác khó mà nói, nhìn cái kia Mã Tướng quân mang binh trị quân, hơn phân nửa là nghiêm túc, tên kia phó tướng hán tử biết rõ lo lắng sau, cười ha ha, cùng râu quai nón hào hiệp thật sự là tính tình tương hợp, dứt khoát liền tiết lộ thiên cơ, nói bản này chính là Mã Tướng quân gật đầu đáp ứng, ngay từ đầu chính hãn chỉ dám muốn một mũi tên mũi tên, là Mã Tướng quân trước cùng Lưu thái thú thông khí, lên tiếng chào hỏi, về sau vung tay lên, đem phần kia đưa giao cho triều đình Binh Bộ bẩm báo chiến tổn quan văn, tại mũi tên một hạng, trực tiếp từ mười sáu biến thành hai mươi một.

Trương Sơn Phong đoạt lại đến hai kiện phẩm cấp không tốt linh khí, một cái tổn hại lợi hại, là một cái mỏng như mảnh sứ vỡ bạch ngọc chén rượu, có thể tự hành hấp thu thiên địa linh khí, cuối cùng mỗi nửa tuần thời gian liền có thể ngưng tụ làm một hạt linh khí sung mãn Lộ Châu, Trương Sơn Phong bỏ vào trong túi thời điểm, chén rượu cho đập ra một lỗ hồng, chắc hẳn sẽ trình độ nhất định ảnh hưởng ngưng khí tốc độ.

Còn có một cái là song trong truyền thuyết Thanh Thần Sơn dưa trúc, bởi vì một căn dưa khắc dấu có "Thanh Thần Sơn", mặt khác một căn thì khắc dấu có "Thần Tiêu Trúc", ít nhất vừa nhìn chính là có chút tuế nguyệt năm tháng đồ vật cũ, nhưng về phần có phải thật vậy hay không lấy từ Thanh Thần Sơn, tạm thời không biết thật giả, nhưng là dưa trúc xác thực ẩn chứa dồi dào linh khí.

Bất kể như thế nào, bọn chúng đều là tất cả dưới ngũ cảnh luyện khí sĩ, người người tha thiết ước mơ linh khí.

Trần Bình An không có lấy ra hộp gỗ màu xanh cùng vàng bạc hai màu kim thân mảnh vỡ, can hệ trọng đại, phúc họa tương y, những vật này, cũng không phải nằm đó ở quê quán tiểu trấn, bắt được núi rùa hoặc là đuổi kịp bắt rắn ứng, có thể cùng Lưu Tiệp Dương dạng này bằng hữu cùng một chỗ vui cười. Trần Bình An chỉ là lấy ra cái kia đoạn than cốc giống như cây mun, cùng vẽ có ngũ nhạc chân hình cầu trắng bát.

Từ Viễn Hà không nhìn ra trắng bát môn đạo, nhưng là đối với khối kia trĩu nặng mảnh gỗ tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nói đây là sét đánh gỗ, không phải bình thường lôi điện bổ trúng cây cối liền có thể tạo ra, nhất định phải là một ít ẩn chứa thiên uy đặc thù ngũ lôi chi thuộc, mà lại bị sét đánh trúng cây cối, nhất định phải còn sống sót, không thể là chết gỗ, bởi vì chết gỗ căn bản là lưu không được phần kia huyền diệu khó giải thích lôi pháp thiên uy, Từ Viễn Hà ước lượng trong tay nhìn như than củi cây mun, cười nói: "Trần Bình An, người tin hay không, chỉ cần đưa cho nhà nông luyện khí sĩ, người ta quay đầu liền có thể giúp người biến thành một gốc sinh cơ bừng bừng Tiểu Thụ Miêu ?"

Trần Bình An lập tức đã hiểu.

Là đáng tiền hàng!

Quận thủ phủ còn tượng trưng vì bọn họ những này "Hào hiệp nghĩa sĩ", tặng cho năm trăm lạng bạc ròng, xem như khao công lao thưởng vàng.

Râu quai nón hán tử không muốn thu, đạo sĩ Trương Sơn Phong cũng không muốn, duy chỉ có Trần Bình An nhận, vì thế Trương Sơn Phong còn trêu chọc Trần Bình An thật sự là tham tiền, Trần Bình An cười không quan trọng.

Triệu phủ đưa bé trai kia gọi Triệu Thụ Hạ, nữ đồng gọi Loan Loan, bây

giờ nhân họa đắc phúc, đều thoát ly tiện tịch, đi theo vị kia biệt hiệu "Ngư ông tiên sinh" lão giả, nữ đồng Loan Loan càng là thành lão nhân quan môn đệ tử.

Trần Bình An mỗi sáng sớm sáng sớm tại chỗ ở trong viện luyện tập chạy cộc, nam hài liền ngồi xổm ở cửa sân miệng, nâng quai hàm nhìn kỹ.

Trần Bình An cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, đây là Hám Sơn trên quyền phổ đồ vật, hẳn vốn là không có đem quyền phổ xem như đồ vật của mình, càng không thể tùy tiện truyền thụ người khác quyền pháp.

Nhưng là nam hài Triệu Thụ Hạ hữu tâm "Học trộm học nghệ", Trần Bình An kỳ thật cảm thấy không phải chuyện gì xấu.

Đứa bé này, tâm rất tốt.

Cho nên Trần Bình An liền cố ý thả chậm sáu bước chạy cộc, một lần lại một lần.

Cuối cùng một ngày, ngày đầu cao chiếu. Lập hạ đã tới, vạn vật trưởng thành.

Trần Bình An trong bóng chiều, đối với nam hài nói rằng: "Triệu Thụ Hạ, có thể hay không đem cái kia chạy cộc quyền giá, nghiêm túc luyện tập một trăm. . ."

Trần Bình An tranh thủ thời gian đổi giọng, "Luyện tập một trăm ngàn lần ?"

Nam hài dùng sức gật đầu.

Trần Bình An căn dặn nói: "Không thể cầu nhanh, chỉ có thể cầu ổn, đồng thời mỗi lần đều không thể xuất hiện sai lầm, sau đó một lần thêm

một lần, tại ba năm trong vòng năm năm, luyện tập mười vạn quyền, sáu bước đi đến chỉ tính một quyền. Nhớ kỹ, nếu có một bước nào cảm thấy đi ngỗ khác, liền muốn làm lại từ đầu một lần, không thể có nửa điểm mập mờ."

Trần Bình An hoặc là không nói lời nào, hoặc là liền lễ mễ chậm chạp, điểm này bây giờ thân ở Lạc Phách Sơn tiểu đồng áo xanh cùng phần váy nữ đồng, hẳn là nhất cực kỳ quen thuộc.

Trần Bình An cẩn thận tự định giá một phen, tiếp tục nói: "Luyện quyền là. . . Rất dần sự tình. Triệu Thụ Hạ, người người có thể thông minh, đương nhiên người xác thực rất thông minh, so với ta mạnh hơn nhiều, nhưng là quyền muốn luyện đến càng dần càng tốt. Biết không ?"

Nam hài ánh mắt kiên nghị, hai tay nắm đấm nói: "Biết rõ! Ăn đến Khổ Trung Khổ, mới là người trên người!"

Cái này thiên tư thông minh khổ hài tử, là hiểu biết chính xác sao.

Trần Bình An bị chọc cười, hỏi: "Làm người trên người, muốn làm cái gì ?"

Nam hài không chút nghĩ ngợi liền thốt ra: "Cho Loan Loan mua rất nhiều mùa đông mặc lên người đều ấm cùng tốt y phục!"

Trần Bình An lại hỏi: "Vậy chính người đâu ?"

Nam hài lau miệng, ước mơ nói: "Ngừng lại ăn được cơm no!"

Trần Bình An thu liễm ý cười, khẽ nhú mày, "Cứ như vậy ?"

Nam hài là tầng dưới chót nghèo khổ xuất thân, am hiểu nhất nhìn mặt mà nói chuyện, ngay sau đó liền có chút thẹn thùng, sợ hãi vị này Đại Ân Nhân cảm thấy mình không có tiền đồ, nhưng hẳn là thật không có cái gì

tạp niệm, hài tử thủy chung không muốn lừa gạt Trần Bình An, liền cụp xuống cái đầu, áy náy nói: "Thật không có."

"Ăn được cơm no làm sao đủ?"

Trần Bình An cố ý bản khởi sắc mặt, một chút Tử Nhu cùng rất nhiều, vuốt vuốt hài tử đầu, trêu ghẹo nói: "Vẫn phải Xan Xan có thịt!"

Nam hài lập tức nhếch miệng cười ngây ngô a.

Đạo sĩ Trương Sơn Phong, Lưu Cao Hoa, Liễu Xích Thành, ba người vai song vai song ngồi xõm ở hành lang trên ghế.

Loan Loan bị Lưu Cao Hoa tử tử ôm vào trong ngực, đi ba cái đại lão gia thoáng có chút xa.

Thấy cảnh này sau, đều buồn cười.

Trận này bèo nước gặp nhau, tuy có khó khăn trắc trở, thế nhưng là tốt tự mà lại tốt tán, rất không dễ dàng.

Ngày này vào lúc giữa trưa, thư sinh Liễu Xích Thành đi theo Trần Bình An bọn hần cùng rời đi quận thành, Lưu Cao Hoa cùng hần đại tử, còn có Triệu Thụ Hạ cùng Loan Loan, cùng vị kia nho sĩ xuất thân ngư ông tiên sinh đều để đưa tiễn, một mực đưa đến ngoài thành ngoài năm dặm bên đường đi đình, đi đình phụ cận dương liễu quyến luyến.

Liễu Xích Thành cùng Lưu cô nương tại bóng cây bên dưới lưu luyến tiếc dừng, không biết nói cái gì lời tâm tình, nữ tử mặc dù thương cảm, nhưng cũng có chút ý cười, ánh mắt bên trong rõ ràng mang theo rất nhiều tưởng niệm cùng hi vọng.

Trần Bình An đơn độc tìm được ngư ông tiên sinh, giao cho hần năm trăm lượng ngân phiếu, còn có một trương màu vàng kim chất liệu lá

bùa, nói những này là giúp đỡ Triệu Thụ Hạ cùng Loan Loan lễ bái sư, khẩn cầu tiên sinh cần phải thu xuống. Lão nhân cũng là rộng rãi tính tình, không chút nào nể nhó mà nhận, cười nói để Trần Bình An yên tâm, hẳn nhất định đem cây bên dưới cùng Loan Loan hai đứa bé coi như mình ra, tuyệt sẽ không ủy khuất bọn hắn. Trần Bình An cuối cùng ôm quyền nói: "Tiên sinh chi phong, núi cao nước dài."

Đây là Trần Bình An lời từ đáy lòng.

Cho nên Trần Bình An lần đầu đem lời nói đến vẻ nho nhã, lại không chút nào thẹn thùng.

Lão tiên sinh một tay nắm một đứa bé, đưa mắt nhìn bốn người đi bộ đi xa, nhẹ giọng cười nói: "Tiên khí hiệp nghĩa gồm cả, thật Quốc Sĩ."

Lưu Cao Hoa lấy cùi chỏ nhẹ nhàng đẩy một chút đại tỷ cánh tay, cười hỏi nói: "Tỷ, Liễu Xích Thành đổ cho người cái gì thuốc mê, vậy mà có thể để người kìm nén không khóc?"

Nữ tử mỉm cười nói: "Liễu Lang nói chờ hẳn công thành danh toại, nhất định sẽ trở về cưới ta, đến lúc đó nhất định phải cùng cha vợ cầm tay ngôn hoan, để cho chúng ta cha tại trên bàn rượu mở miệng một tiếng Hiền Tế."

Lưu Cao Hoa nghe rằng nhếch miệng, "Người đọc sách nói nhảm, người thật tin a?"

Nữ tử hai tay nâng ở tim, si ngốc nhìn về phía cái kia đỉnh đầu cành liễu vòng hoa thư sinh bóng lưng, thì thào nói: "Trên sách đều là nói như vậy nha."

Lưu Cao Hoa bất đắc dĩ nói: "Một cái đại lão gia, bao nhiêu tuổi người, mang theo cái cành liễu vòng hoa cũng không ngại e lệ, loại này nghèo tú tài có thể có cái gì tiền đồ?"

Nữ tử một cước giẫm tại đệ đệ mu bàn chân bên trên, tức giận nói:
"Không cho phép nói như vậy người tử phụ."

Lưu Cao Hoa đau đến tranh thủ thời gian lùi về chân, đứng xa một chút, hai tay ôm lấy cái ót, thoải mái nhàn nhã.

Kết quả ba một chút, đầu cho người ta trùng điệp một bàn tay vỗ xuống.

Lưu Cao Hoa quay đầu liền muốn chửi ầm lên, kết quả cả người giống như là cho người ta kéo lấy cổ, chết sống không mở miệng được, đỏ lên mặt nhẩn nhin nửa ngày, hậm hực hô nói: "Cha."

Nữ tử càng là khẩn trương vạn phần.

Thoát quan phục thay đổi một thân văn sĩ áo xanh Lưu thái thú, đứng tại hai vị nữ tử ở giữa, "Người cùng Trần Bình An là bằng hữu?"

Lưu Cao Hoa nhất thời bán hội không chắc lão cha danh sĩ tính tình cùng lời nói thâm ý, cẩn thận từng li từng tí nói: "Xem như?"

Lưu thái thú liếc mắt nữ tử, cười ha ha, không còn thêm ra một chữ, quay người hướng đi ngư ông tiên sinh, cùng lão nhân một đường trò chuyện lên đạo đức văn chương.

Nữ tử vụng trộm vỗ tim, như trút được gánh nặng.

Lưu Cao Hoa nhẹ giọng hỏi nói: "Tỷ, ta lại nói sai lời nói à nha?"

Nàng cười trên nỗi đau của người khác nói: "Nợ nhiều không ép thân, cứ như vậy, người sợ cái gì."

Lưu Cao Hoa một tiếng kêu rên.

Tỷ đệ hai người không dám tiến đến phụ thân bên cạnh đi, sợ bị xem thường, càng sợ tự chui đầu vào lưới, ngay tại sau một bên không xa không gần đi theo.

Nam hài Triệu Thụ Hạ đột nhiên lặng lẽ thả chậm bước chân, đi vào Lưu Cao Hoa bên cạnh, lặng lẽ nói: "Lưu đại ca, nhà ta tiên sinh khen người tốt đâu, nói người có hiếu tâm, bản tính thuần thiện, cha người nói đâu có đâu có, miễn miễn cường cường không có nhục gia phong mà thôi."

Kết quả Lưu Cao Hoa lớn như vậy một cái đại lão gia, mới vừa ở phía sau nói Liễu Xích Thành không có tiền đồ, hiện tại chính mình bước nhanh chạy hướng sông vừa nói là rửa cái mặt đi.

Một đoàn người khó được tranh thủ thời gian, dọc theo đường cái chậm rãi đi trở về Yên Chi quận thành, trước sau cùng một cái thiếu niên tuần mỹ sát vai mà qua.

Trong tay thiếu niên vung lấy một một số lớn cành liễu, chỗ mi tâm có một vết đỏ thẫm dấu ấn.

Dáng dấp thật sự là xinh đẹp.

Ba ngày sau màn đêm, Trần Bình An bốn người tại đi hướng chải Thủy Quốc một đầu Tích Tĩnh sơn trên đường, đặt chân tại một gian rách nát trong chùa cổ. Lưu thái thú trước đó nói qua một sự kiện, nghe nói chải Thủy Quốc Địa Long Sơn, có một chỗ không thấy ở quan phủ ghi lại cổ quái "Bến đò", vô cùng có khả năng chính là Trần Bình An nếu muốn tìm loại địa phương kia, là trên núi thần tiên đi thuyền tại biển mây bên trong ngự phong đi xa điểm xuất phát.

Từ Viễn Hà đến lúc đó sẽ ở nơi đó cùng hai người cáo biệt, một mình đi hướng Bảo Bình Châu Đông Nam Thanh Loan nước, đem bằng hữu hũ

kia tro cốt đưa về nhà hương.

Từ Viễn Hà ưa thích đi bộ du lịch núi đồi, hơn nữa còn ưa thích viết sơn thủy du ký, ghi chép những cái kia kỳ hiểm hùng quái phong cảnh hình dạng mặt đất, cho nên một mực không nguyện ý cười tiên gia đồ ngang. Liễu Xích Thành thì là muốn đi một cái Bảo Bình Châu Tây Nam khu vực, là một cái ai cũng chưa từng nghe qua địa danh, ngay cả kiến thức rộng rãi Từ Viễn Hà đều chưa bao giờ nghe thấy.

Ban đêm toà này hoang phế đã lâu chùa cổ, có chút làm người ta sợ hãi, Phật gia tứ đại Thiên Vương tượng thần đều đã ngã xuống đất, mà lại chùa miếu chiếm đất rất lớn, trống rỗng, âm phong từng trận, phòng ngoài gió qua hành lang gió cùng một chỗ, tăng thêm giữa núi rừng chột có đêm hào âm thanh chột vang lên, dọa đến Liễu Xích Thành mồm mép thẳng run lên, dù là đốt lên một đồng lửa, vẫn là liều mạng hướng râu quai nón hán tử bên cạnh dựa vào, luôn cảm thấy cái này anh em đáng dập hung nhất, khẳng định có thể trấn được quỷ mị âm vật, liền Trần Bình An cùng Trương Sơn Phong ít như vậy năm, hơn phân nửa không đáng tin cậy.

Về phần tạm cư nghỉ lại tại trong cơ thể hắc cái kia "Son phấn lão quỷ", Liễu Xích Thành xưa nay không cảm thấy hắc có bao nhiêu lợi hại, liền Kim Đan cảnh thần tiên đều không phải là, sẽ chỉ trốn đi khoác lác, thật lợi hại, sẽ cho người trấn áp nhiều năm như vậy, còn cần hắc Liễu Xích Thành đi cứu xuống tới ? Cho nên có thể mạnh đến mức nào ? Lại nói, chân chính thần tiên, cái nào không phải tiên phong đạo cốt, ai mẹ nó phủ thêm một cái màu hồng đạo bào râu rao khắp nơi ? Dù sao hắc Liễu Xích Thành thẹn đến hoảng.

Liễu Xích Thành chứng kiến hết thấy, bị hắc lấy cái "Son phấn lão quỷ" biệt hiệu gia hỏa, nhất thanh nhị sở.

Nhưng là lão quỷ phủ thêm màu hồng đạo bào lâu dài hiện thế sau, Liễu Xích Thành mấy lần đều là triệt để mất trí nhớ, thẳng đến lão quỷ

nguyện ý trả về thân thể mới thôi.

Cái này khiến Liễu Xích Thành hận nghiêng rằng, về sau chính mình cưới nghiêng nước nghiêng thành nàng dâu, có một phòng phòng như hoa như ngọc mỹ thiếp, thêm từng cái vòng mập yến gây động phòng nha hoàn, vạn nhất chính mình mới vừa lên giường, cái này còn sờ lấy tay nhỏ, mắt tối đen, cái gì cũng không biết, mắt vừa mở, lớn ban ngày chính mình cũng mặc quần áo tử tế xuống giường, vậy coi như là như thế nào phá sự ? Mấu chốt loại này dưới gầm trời phần độc nhất thua thiệt ngẫm, hẳn Liễu Xích Thành tìm ai tố khổ đều vô dụng.

Liễu Xích Thành mân mê cái mộng gối xồm, đưa tay sờ ả ỉm ỉm, đầy mặt vẻ u sầu, thật sự là một cái sầu a.

Chùa cổ tại màn đêm bao phủ bên dưới, Liễu Xích Thành ngẩng đầu lên trái xem phải xem, càng đáng sợ, cũng may Từ Viễn Hà đang uống rượu, tiểu Trương đạo sĩ tại bên kia rút ra kiếm gỗ đào, luyện tập kiếm thuật, để Liễu Xích Thành hơi an tâm mấy phần. Trần Bình An thì đi nơi xa tìm nhóm lửa nấu cơm bó củi cành khô, Liễu Xích Thành xác thực bội phục cái này họ Trần thiếu niên, không sợ trời không sợ đất, mà lại đặc biệt toàn cơ bắp, mỗi ngày luyện tập cái kia hai cái quyền giá, tới tới lui lui, bền lòng vững dạ, Liễu Xích Thành cảm thấy mình nếu là đọc sách có thể có Trần Bình An luyện quyền một nửa cố gắng, sớm mẹ hẳn là Quan Hồ thư viện đọc sách mằm móng.

Liễu Xích Thành rất mau nhìn đến Trần Bình An một đường chạy chậm trở về, ngoại trừ một lớn nâng cành khô, còn ôm cao bốn, năm thước cổ lão đồ vật trở về, hỏi thăm đến cùng là cái gì, có đáng tiền hay không. Liễu Xích Thành nhìn đến mắt trợn trắng, tức giận nói: "Chính là cái dài kền, thả ngọn đèn, nghèo khổ môn hộ chỉ có ngắn kền, cũng không có chú ý như thế. Dựa theo một chút bại quan đã sử ghi chép, tại trước đây thật lâu, Phật gia rừng cây chùa miếu, từng là tốt Đa Bảo Bình Châu vương triều có tiền nhất, so hoàng đế lão tử còn có tiền, đây không phải phản thiên là cái gì, thế là thì có mấy lần diệt phật. Trong tay người cái

này dài kèn, mới tinh lời nói cũng tạm được, hiện tại chính là đồng nát sắt vụn, không đáng mấy văn tiền."

Trần Bình An có chút tiếc hận, thả xuống càn khô sau, hấp tấp đem dài kèn lại lần nữa cho cầm lại nguyên chỗ để đó.

Liễu Xích Thành sờ lấy cái trán, cảm thấy mình cùng như thế số một dễ nhũ hành tẩu giang hồ, rất mất mặt xấu hổ.

Đồ ăn nấu nóng sau, Liễu Xích Thành chọn ba lấy bốn nếm qua bữa tối, liền bắt đầu thu thập đệm chăn chuẩn bị làm xuân thu đại mộng.

Râu quai nón hán tử uống đủ rượu, hướng về sau khê đảo, liền bắt đầu nằm ngáy o o, tiếng ngáy như sấm.

Nay Thiên Đạo sĩ Trương Sơn Phong phụ trách thủ đầu hôm, Trần Bình An thủ sau nửa đêm.

Trần Bình An đầu tiên là giúp đỡ những cái kia Bồ Tát Thiên Vương rách nát tượng thần thu nạp bắt đầu, phân biệt chõng chất tại có thể che chắn gió mưa nơi hẻo lánh. Làm xong những này, liền bắt đầu tại ổ gà lờm chờm khoảng trống địa phương luyện tập chạy cộc.

Bây giờ Trần Bình An quyền, dựa theo Liễu Xích Thành lời nói nói, chính là một chuyển ra quyền chậm có thể làm cho hãn ngữ đủ một giấc.

Trần Bình An tối nay luyện quyền hậu kỳ, đột nhiên bắt đầu tăng tốc, cuối cùng nhanh như bôn lôi, thân thể bốn phía gào thét thành gió, sau một lát, Trần Bình An lại bắt đầu thả chậm tốc độ.

Trương Sơn Phong đi qua nhìn trong chốc lát, cười hỏi nói: "Thế nào, có điểm tâm thiền ?"

Trần Bình An đứng vững thu hồi quyền giá, bất đắc dĩ nói: "Mò tới một

điểm cánh cửa, coi như là không bước qua được, không trên không dưới, đã cảm thấy có chút không thoải mái."

Trương Sơn Phong cười nói: "Tiểu tử người đây là muốn phá cảnh ý tứ a, hai mươi tuổi trở xuống võ đạo bốn cảnh tiểu tông sư, chính là tại chúng ta Bắc Câu Lô Châu giang hồ, đều rất sinh mãnh."

Trần Bình An thở dài, "Trước khi ra cửa có người nói cho ta, đến Lão Long thành trước đó, tốt nhất có thể bước lên thuần túy võ phu Luyện Khí cảnh."

Đột nhiên.

Nơi xa Trương Sơn Phong đặt đặt ở bọc hành lý bên trên một bên nghe yêu linh, chấn động kịch liệt bắt đầu, tiếng chuông đại chấn.

Trương Sơn Phong tâm xiết chặt, "Có yêu khí tiếp cận chùa miếu!"

Trần Bình An gật gật đầu, "Người trước đem nghe yêu linh thu lại, miễn cho đánh rần động cỏ."

Râu quai nón hán tử cấp tốc ngồi dậy, cười to nói: "Ta ba thật sự là sinh ý thịnh vượng a, tài vận tới, cản cũng đỡ không nổi!"

Sau khi cười xong, Từ Viễn Hà một vòng râu quai nón, hai tay riêng phần mình đè lại bên hông dài ngắn đao chuôi đao, trầm giọng nói: "Nhưng là nhớ lấy, trăm yêu trừ ma, vẫn là bảo mệnh đệ nhất."

Trần Bình An cùng Trương Sơn Phong nhìn nhau cười một tiếng, tuổi trẻ đạo sĩ hắc hắc nói: "Ta còn có một trương Thần Hành Phù."

Trần Bình An ghen trong chốc lát, rầu rĩ nói: "Ta chạy nhanh!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 235: Cỗ hương hoa cúc vàng

Long Tuyền quận, tiểu trấn Tạ gia.

Một vị trong tay cầm vài cuốn sách trường mi thiếu niên chạy vào sân nhỏ, mở thềm nghĩ: "Lão tổ tông, hôm nay ta học cùng sư phụ học được một môn kiếm mới quyết."

Thiên quân Tạ Thực gật đầu một cái, thả ra trong tay sách vở.

Cùng người lời nói thời điểm, cho dù là thiếu niên dạng này cách vô số bối phận văn bối, Tạ Thực vẫn là biết cái này vậy trịnh trọng việc, tuyệt sẽ không nhìn trái phải lắc, không quan tâm.

Thiếu niên bây giờ còn không biết rõ phần khí độ này ý nghĩa chỗ, càng nhiều vẫn là nghĩ đến lão tổ tông Đạo gia thiên quân danh hiệu, nghĩ đến lần này xuôi Nam trở lại hương thiên thu đại nghiệp, cùng đắm chìm trong Tạ gia tất nhiên quật khởi cự Đại Hỉ Duyệt ở trong, đối với cái này việc nhỏ không đáng kể, dù sao tuổi nhỏ, ngược lại không có quá cảm thấy cảm giác.

Tạ Thực tiếp nhận cái kia vài cuốn sách, đặt ở trên bàn đá, đưa tay ra hiệu thiếu niên ngồi xuống.

Ít trẻ măng sau khi ngồi xuống, hỏi: "Lão tổ tông, có thể nhập đến pháp nhân?"

Tạ Thực nhẹ nhàng vỗ vỗ sách vở, cười nói: "Làm sao lại nhập không được, ta nếu là đi khảo thủ công danh, thi hội tư cách đều nguy hiểm."

Tạ Thực mặc dù tướng mạo thô phác, cùng tiểu trấn anh nông dân chênh lệch không khác, nhưng trên thực tế lại là đọc nhiều toàn thư, thông hiểu tam giáo học vấn, chờ tại Tạ gia lão trạch đoạn này thời gian, chính là tại tiểu viện đọc sách, trường mi mà mỗi ngày tại Nguyễn gia cửa hàng bên kia rèn sắt, đúc kiếm trở về, đều sẽ tiện thể mấy quyển tiểu trấn mới mở cửa hàng sách mua sắm mà đến sách vở, Tạ Thực đã sớm nói cho trường mi mà thiếu niên, bất tất câu nệ tại Đạo gia điển tịch, sách gì đều có thể mua.

Tạ Thực đột nhiên đứng người lên, trường mi thiếu niên tự nhiên mà vậy đứng dậy theo, một lớn một nhỏ cứ như vậy đứng ước chừng nửa nén hương công phu.

Thiếu niên mới kinh hãi phát hiện mình mẩu thân, nói cười yển yển mà dẫn một vị "Tuổi trẻ đạo sĩ" đi vào sân nhỏ.

Đợi đến phụ nhân sau khi rời đi, Tạ Thực đang muốn nói chuyện, liền bị đến nhà bái phỏng mũ hoa sen đạo nhân đưa tay ra hiệu ngồi xuống.

Lục Trầm đặt móng ngồi tại trên mặt ghế đá, dùng bàn tay làm cây quạt, chậm rãi vỗ thanh phong, giống như là cùng người kéo việc nhà đồng dạng, cùng Tạ Thực phân phó nói: "Đợi đến Bảo Bình Châu chuyện, người trở về đều Lô Châu về sau một giáp tử, Hạ Tiểu Lương bên kia người nhìn nhiều lấy chút, cũng không cần như thế nào giúp nàng, chỉ cần cam đoan nàng đừng chết thế là được. Đợi nàng đứng vững gót chân, khai tông lập phái, lúc kia người ngược lại là có thể dật hoa trên gấm, người cũng tốt, tiền cũng được, pháp bảo đồ vật đều được, càng nhiều càng tốt, các người hai cái cũng coi như kết xuống một cộc thiện duyên."

Tạ Thực lần nữa đứng dậy, chấp tay hành lễ nói: "Cẩn tuân chương giáo pháp chỉ!"

"Người này cứng nhắc tính tình, thật sự là không lấy vui a."

Lục Trầm trêu chọc một câu, quay đầu đối với thiếu niên cười tủm tỉm nói: "Trường mi, tới tới tới, cho người đồng dạng sắp chia tay lễ vật."

Trường mi thiếu niên nơm nớp lo sợ, đã có nhảy cẫng cũng có kính sợ, tranh thủ thời gian nhìn về phía lão tổ Tạ Thực.

Tạ Thực gật đầu một cái, ra hiệu hân yên tâm thu xuống ban thưởng là được.

Bên trên ngũ cảnh Ngọc Phác cảnh tu sĩ, kỳ thật cũng không quá dám tùy tiện bố thí phúc duyên cho ai.

Nhưng là chương giáo Lục Trầm, tặng người đồ vật đương nhiên là tốt là xấu, sớm có định số, tuyệt không sai lầm.

Ngay trước Tạ Thực trước mặt, đưa cho trường mi thiếu niên đồ vật, còn có thể là xấu sự tình ?

Nhất định là dưới gầm trời nhất đẳng chuyện may mắn!

Vậy cũng là thiếu niên lớn lao phúc khí.

Lục Trầm cổ tay xoay chuyển, trong lòng bàn tay rất nhanh thêm ra một tòa tinh xảo đặc sắc bảy màu bảo tháp, hào quang lưu chuyển, tuyệt không thể tả.

Nếu là nhìn kỹ, có thể phát hiện bất quá nửa thước độ cao nho nhỏ bảo tháp, chỉ là các nơi treo tấm biển, liền nhiều đến ba mươi sáu khối.

Tạ Thực vừa mới ngồi xuống, lại một lần đột nhiên đứng dậy, đối với thiếu niên trầm giọng nói: "Còn không quỳ xuống tạ ơn!"

Lần này Lục Trầm ngược lại là không có miễn cưỡng, tùy theo mang nâng tiểu tháp thiếu niên mơ mơ màng màng quỳ đi xuống, phanh phanh

phanh dập đầu ba cái vang đầu.

Lục Trầm mỉm cười nói: "Biết rõ người là ôn hòa tính tình, không cần lo lắng người ỷ thế hiếp người, toà này tiểu tháp, có thể trấn áp thế gian tất cả bên trên ngũ cảnh phía dưới tà ma âm vật, miễn cưỡng xem như một cái bán tiên binh đi. Chỉ là nhớ lấy một điểm, mắt trần có thể thấy tà ma âm vật quỷ mị, chưa chắc là xấu nhất, lòng người gợn sóng chỗ, càng có khả năng tâm ma mọc lan tràn."

Thiếu niên mặt đỏ tới mang tai, cao giọng nói: "Vân bối nhất định ghi nhớ trong lòng!"

Lục Trầm vẫn là bộ kia bại hoại tư thái, cười nói: "Về sau người cùng Nguyễn Cung luyện kiếm đại thành, nếu là kiếm tu, liền khẳng định phải hành tẩu tứ phương, đến lúc đó nhiều hơn quan sát lòng người, sở dĩ tặng cho người toà này bảo tháp, vì cái gì chính là để người không cần quá bận tâm ngoài thân sự tình, suy nghĩ nhiều lượng một chút chuyện nhà mình. Phật gia có cái thuyết pháp, gọi là từ hán, thật có ý tứ. Đúng, Tạ Thực, nhớ kỹ giúp đứa nhỏ này tìm một cái tốt một chút Chỉ Xích vật, không đốt cháy giai đoạn là chuyện tốt, nhưng làm trưởng bối, quá mức keo kiệt móc môn, cũng không dễ."

Tạ Thực lại phải đứng dậy lĩnh mệnh.

Lục Trầm tức cười nói: "Tin hay không một bàn tay đập chết người, còn không dứt!"

Tạ Thực đành phải ngoan ngoãn ngồi tại nguyên chỗ.

Lục Trầm suy nghĩ một chút, trầm mặc một lát, đứng người lên, lại không mang ý cười, trịnh trọng việc nói: "Về sau nhớ kỹ bảo vệ tốt Lý Hi Thánh, nếu như xảy ra vấn đề, bản đạo coi như hồng hai bên quy củ, cũng phải từ Bạch Ngọc Kinh trở về toà này hạo nhiên thiên hạ, duy người Tạ Thực là hỏi!"

Đã nếm qua liên lụy Tạ Thực, ngay sau đó đứng ngồi không yên.

Lục Trầm vỗ một cái cái trán, "Có người này tí chút đầu óc chậm chạp đồ tử đồ tôn, khó trách bần đạo cái này một mạch đạo thống hương hỏa không vượng a."

Lục Trầm nâng đầu lên, giơ tay lên cánh tay, bấm tay nhẹ bần cái kia đỉnh mũ hoa sen, trên mặt ý cười, nhẹ giọng nói: "Uy uy uy, bảy mươi, có ở đó hay không, ở đây, làm phiền người mở cửa tiễn khách á!"

Tạ Thực sắc mặt biến hóa, tranh thủ thời gian thuận chương giáo lão gia ánh mắt, ngẩng đầu nhìn lại.

Lấy hẳn một châu đạo chủ mệnh môn đạo pháp, dùng hết sức nhìn, vẫn là chỉ có thể nhìn qua tầng tầng biển mây, cuối cùng tại một chỗ màn trời mái vòm, nhìn thấy một chút gợn sóng gợn sóng.

Lục Trầm lóe lên một cái rồi biến mất.

Trong nháy mắt chỗ kia màn trời mái vòm mở ra "Cửa nhỏ", liền theo chi đóng lại.

Đạo tổ tọa hạ tam đệ tử bên trong Lục Trầm, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động rời đi hạo nhiên thiên hạ, quay về Thanh Minh thiên hạ.

Lục Trầm rời đi hạo nhiên thiên hạ, cơ hồ không có nửa điểm động tĩnh, nhưng là vị này đầu đội mũ hoa sen chương giáo lão gia tại Thanh Minh thiên hạ bên kia, náo ra động tĩnh, đó là thật to lớn.

Đồng dạng là màn trời mái vòm, chỉ bất quá đổi thành Đạo giáo tọa trấn thiên hạ Thanh Minh thiên hạ, phá vỡ một cái lớn như núi cao màu vàng kim biển mây hang động, một đạo to như núi màu vàng kim hồng quang âm vang nện xuống, thẳng tắp rơi vào một tòa cao tới vạn trượng cao lâu

chi đỉnh.

Một vị cầm trong tay trúc trượng, gánh vác rương sách cao tuổi văn sĩ, hành tẩu ở Thanh Minh thiên hạ dãy núi chạy dài ra bên trong, bên cạnh đi theo một vị vừa thu thiếu niên thư đồng, vị này gầy gò lão nhân đưa tay che tại cái trán, ngửa đầu nhìn lại, cười cười, "Xem ra cho Tề Tĩnh Xuân tức giận đến không nhẹ a."

Thiếu niên hiếu kỳ hỏi: "Tiên sinh, Tề Tĩnh Xuân là ai vậy ?"

Gầy gò lão nhân cười nói: "Là quê nhà ta bên kia một vị người đọc sách, tuổi không lớn lắm, học vấn rất cao."

Thiếu niên tiếp xuống vấn đề có chút tính trẻ con đồng thú, "Cái kia có cao bao nhiêu ?"

Gầy gò lão nhân suy nghĩ một chút, về sau trả lời có vẻ như có chút qua loa, "Gia hương người không phải có câu ngạn nói nha, đại thủy mạn bất quá con vịt lưng."

Thiếu niên nói thầm nói: "Xem ra không quá cao."

Lão nhân cười mở cười nói: "Người đọc sách chân chính công phu, cũng không thể một mực học vấn cầu cao cầu xa, một thân sở học đoạt được, vẫn phải có thể mang theo lão bách tính cùng một chỗ bạt sơn thiệp thủy mới được, người đọc sách ngoại trừ muốn để chính mình có an tâm địa phương, cũng phải để lão bách tính có an thân địa phương, nếu không một người học vấn lại cao hơn, văn chương viết lại xinh đẹp, tại mình hữu ích, lại vu sự vô bổ a."

Thiếu niên bất đắc dĩ nói: "Tiên sinh, ta nhìn người đạo lý nói đến ngược lại là rất cao."

Gầy gò lão nhân đưa tay gõ thiếu niên đầu một cái hạt dẻ, sau đó phối

hợp thở dài bắt đầu.

Thiếu niên buồn bực ngán ngẫm, dù sao không có việc gì, liền dứt khoát cũng đi theo lão tiên sinh thở dài bắt đầu.

Lão nhân là nghĩ đến chính mình cố hương bây giờ thời tiết, hẳn là đại địa khắp nơi hoàng hoa.

—— ———

Tạ Thực tại chương giáo Lục Trầm rời đi tòa thiên hạ sau, không thể không thừa nhận, mặc dù mười phần thất lạc, nhưng là cả người tâm cảnh, rõ ràng dễ dàng rất nhiều.

Trước đó có Lục Trầm thân ở tiểu trấn, Tạ Thực kỳ thật rất thấp thỏm, e sợ cho chỗ nào làm được không đúng, không cẩn thận liền sẽ bị vị kia chương giáo lão gia nhìn ở trong mắt, ghi ở trong lòng.

Tạ Thực nhẹ nhàng thở ra một hơi, khí thể hồn nhiên nhất biến, đứng ở trong sân, ngóng nhìn phía Tây trong núi lớn Ngô Đồng Sơn bên đò, rất nhanh bên kia sẽ xuất hiện một chiếc có một không hai Bắc Câu Lô Châu to lớn đồ ngang, bên trên một bên sẽ có mấy vị danh chấn một châu đại nhân vật, lần này lập đàn làm phép Sơn Côn Thuyền tại Bảo Bình Châu trung bộ bị người phá hủy, ngoại trừ lập đàn làm phép núi mấy vị tổ sư dốc hết toàn lực, còn có mấy lớn thế lực cùng một chỗ xuôi Nam, trên danh nghĩa là liên thủ điều tra nơi này thuyền đắm sự kiện, về phần chân tướng như thế nào, ngoại trừ thế lực nhỏ nhất lập đàn làm phép núi, từ đầu tới đuôi bị mơ mơ màng màng, Tạ Thực biết rõ, Đại Ly quốc sư Thôi Sầm biết rõ, mới đồ ngang bên trên hai vị đại lão cũng lòng dạ biết rõ.

Kiểm Ứng tiên sinh là mẫu chốt nhất cái viên kia quân cờ, là tử sĩ.

Cho dù là Bắc Câu Lô Châu, cũng chỉ có số rất ít, rõ ràng tên này tán tu

cái kia đỉnh chồn mũ, kỳ thật chính là pháp bảo "Kiếm Úng", đang giúp người ôn dưỡng phi kiếm đồng thời, cũng dựng dựng ra vô số sợi kiếm khí, mấy trăm năm góp nhặt xuống tới, Kiếm Úng bên trong một bên kiếm khí, sớm đã tụ tập đến lít nha lít nhít, cho nên Kiếm Úng tiên sinh một kích dốc toàn lực, lấy triệt để hủy đi pháp khí "Kiếm Úng" xem như đại giới, cơ hồ chẳng khác gì là một vị Ngọc Phác cảnh kiếm tu toàn lực nhất kích.

Đầy đủ đánh chìm cái kia chiếc lập đàn làm phép Sơn Côn Thuyền.

Đây hết thảy, cũng là vì để Tạ Thực thuận lý thành chương mà đi ra bước thứ hai, để vị này Bắc Câu Lô Châu Đạo gia thiên quân, tự mình đi hướng Quan Hồ thư viện phía Bắc khu vực, tọa trấn trong đó, triệt để cắt đứt Bảo Bình Châu Nam Bắc song phương liên hệ, không cho Đại Ly chiếm đoạt toàn bộ Bảo Bình Châu phương Bắc "Đại thế", xuất hiện bất kỳ ngoài ý muốn.

Tạ Thực vỗ vỗ thiếu niên đầu vai, "Bồi ta đi một chỗ."

Trường mi thiếu niên đi theo nhà mình lão tổ tông đi tới Dương gia cửa hàng, đi lúc đi ra trên người liền có thêm một cái gọi là "Chỉ Xích vật", cùng cái kia Dương lão đầu một cái hứa hẹn.

Nỗ lực, đồng dạng là thiên quân Tạ Thực một cái hứa hẹn.

Về đến trong nhà tiểu viện, Tạ Thực liền cùng thiếu niên nói liên quan tới côn thuyền rủi ro đại khái mạch lạc.

Thiếu niên nhìn thấy lão Tổ Thần sắc mặt ngưng trọng khuôn mặt, hiếu kỳ hỏi: "Lão tổ tông, tất nhiên chúng ta Bảo Bình Châu là hạo nhiên thiên hạ một cái nhỏ nhất châu, mà lão tổ lại là Bắc Câu Lô Châu như thế một cái lục địa đạo chủ, còn cần lo lắng cái gì không ?"

Tạ Thực lắc đầu cười nói: "Người đem chuyện thiên hạ nghĩ đến quá đơn

giản, về sau nhất định sẽ có vô số người kêu gào 'Đây là đều Lô Châu khi để ta Bảo Bình Châu không người sao? !' những nhân vật này ở trong, hơn phân nửa sẽ chỉ phát cờ hò reo, bàng quan, hồi lâu rục rịch, non nửa nhân số bên trong, lại sẽ có một nhóm người, bởi vì đủ loại nguyên nhân cùng dự tính ban đầu, từ bốn phương tám hướng chạy tới, cái này nhóm người bên trong sẽ ẩn giấu đi cao thủ chân chính, tỉ như. . . Một chút cái cùng loại Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn nhân vật, mà lại loại người này, đến cuối cùng sẽ càng ngày càng nhiều. Bất quá người tạm thời chỉ yêu cầu rửa mắt mà đợi, tóm lại chuyện này, vô luận về sau phát triển đến loại nào trạng thái, người tại trở thành bên trên ngũ cảnh luyện khí sĩ trước đó, đều không nên nhúng tay, an tâm đi theo Nguyễn Cung tu hành kiếm đạo."

Trường mi thiếu niên tâm sự nặng nề, Tạ Thực nhin không được cười lên, "Coi như phát sinh xấu nhất kết quả, cũng không phải một năm nửa năm liền có thể xuất hiện, người quan tâm cái gì?"

Thiếu niên rầu rĩ không vui, quay người hướng đi cửa sân, "Lão tổ tông, ta đi luyện tập kiếm thuật."

Tạ Thực ngồi một mình ở bên cạnh cái bàn đá, nhắm mắt dưỡng thần, yên lặng tính toán thôi diễn Bảo Bình Châu đại thế hướng đi.

Tại Tạ Thực cùng thiếu niên chân trước đi ra Dương gia cửa hàng không bao lâu, Tào Hi chân sau đã tìm được được điểm tử, trong tiệm một bên tiểu nhị đều không coi ra gì, bây giờ tiểu trấn phồn hoa, kẻ có tiền gặp nhiều, không kém cái này mập mập.

Tào Hi cười hỏi thăm Dương lão tiền bối thế nhưng là ở tại hậu viện, một vị tuổi trẻ tiểu nhị chính tại tử thuốc bên kia ước lượng được liệu, liếc mắt đáng người công kênh ông nhà giàu, hướng treo màn trúc tử đại đường cửa sau, giương lên cái cằm, lười nhác nhiều lời cái gì. Tào Hi nói tiếng cảm ơn, hướng bên kia chậm rãi đi đi, vén rèm xe lên, vuông vức lớn sân vườn, mái hiên bên dưới bốn đầu hành lang, so với Tào thị tổ

trạch, là muốn thoáng khí phải một chút.

Hậu viện chính phòng đối diện hành lang bên trong, để đó đầu ghế dài, phảng phất chuyên môn vì Tào Hi loại này khách tới thăm chuẩn bị.

Đối diện chính phòng bên ngoài, Dương lão đầu đang ngồi ở trên ghế đầu rút thuốc lá sợi, thanh trúc tẩu thuốc sớm đã ma sát đến ố vàng cũ kỹ, xuyên thấu qua sương khói, lão nhân nhìn lấy vị kia từ Nam Bà Sa Châu vượt biển mà đến kiếm tiên, song phương đương nhiên nhận biết, Tào Hi rời đi tiểu trấn thời điểm niên kỷ đã không nhỏ, chỉ là Tào Hi đối với cái này trốn ở được điểm sau một bên, năm qua năm ngồi giếng xem trời Dương lão đầu, trí nhớ cực kỳ mờ nhạt, bất quá tin tưởng Dương lão đầu đối với hãn Tào Hi tuyệt không lạ lẫm, nói không chừng năm đó thành công đi ra Ly Châu động thiên, đều có lão nhân phía sau màn an bài.

Tào Hi tới đây dĩ nhiên không phải vì báo ân, hãn xưa nay không là cái gì tích thủy chi ân dũng tuyền tương báo người, coi như Dương lão đầu tìm tới môn, Tào Hi đều chưa hãn nguyện ý đáp ứng, Dương lão đầu tại Ly Châu động thiên hoặc là nói Long Tuyền quận, ai cũng muốn bán mấy phần mặt mũi, thế nhưng là Tào Hi làm xong lần này làm một cú, liền muốn trở về Bà Sa Châu, mặt dạn mày dày cùng Toánh Âm Trần thị lão tổ đòi hỏi thù lao, Dương lão đầu thân phận lại thần bí, tương lai tại Đông Bảo Bình Châu lại trâu khí, quản hãn Tào Hi thí sự.

Về phần chi kia lưu tại Đại Ly vương triều Thượng Trụ Quốc Tào thị, tương lai là phúc là họa, xem chính bọn hãn tạo hóa, Tào Hi nhiều nhất trước khi rời đi, tượng trưng giúp đỡ một hai, về phần Đại Ly Tống thị hoàng đế lĩnh không lĩnh tình, không quan trọng. Tào Hi đầu gối xem tôn vô số, hướng chi tu đạo tu đạo, cho tới bây giờ không phải là vì tu cái gì con cháu đầy đàn, gà chó thăng thiên, chỉ là ngoài định mức đặt cược thôi.

Tào Hi vấn đề thứ nhất là: "Dương lão tiên bối, tại mấy ngàn năm dài

dằng dặc tuế nguyệt bên trong, toà này thiên hạ động thiên bên trong, chiếm diện tích nhỏ nhất Ly Châu động thiên, từ người dưới mí mắt đi ra nhân vật, ai thành tựu cao nhất ?"

Dương lão đầu hỏi lại nói: "Người là cái thá gì ?"

Tào Hi nâng tay lên cổ tay, lộ ra một đoạn trắng nõn mập ngán cổ tay, bên trên một bên buộc lên một căn bích lục dây thừng, cười ha hả nói: "Nơi này thật là có 'Một cái rẽ hành' ."

Dương lão đầu tức giận nói: "Có rắm mau thả."

Tào Hi thả tay xuống cánh tay, lập tức đổi một bộ sắc mặt, xoa tay nịnh nọt nói: "Dương lão tiền bối, vãn bối nghe nói người thần thông quảng đại, không biết người có biết hiểu ta cái kia mẫu thân hồn phách chỗ ? Là tiêu tán ở phần mộ cái khác giữa thiên địa, vẫn là đầu thai chuyển thế ? Vẫn là. . . Cho lão tiền bối người lặng lẽ thu nạp ? Để treo giá ? !"

Dương lão đầu không để ý tới vị kia lục địa kiếm tiên sau một bên lời nói ngấm giấu sát cơ, gọn gàng dứt khoát nói: "Người Tào Hi là muốn ra giá mua đi ? Chỉ cần người cấp nổi giá cả, đừng nói mẹ người, chính là cha của người, cũng không có vấn đề gì."

Tào Hi cất tiếng cười to, một ngón tay hướng bên kia nuốt mây non sương mù lão nhân, lẳng không điểm mấy lần, "Dương lão tiền bối thật sự là người sáng khoái, tốt tốt tốt! Lần này cuối cùng không uống công! Hắc hắc, chính là không biết rõ lão tiền bối một cái mạng, giá trị bao nhiêu tiền ?"

Dương lão đầu ngữ khí bình thản nói: "Muốn làm mua bán, hoan nghênh. Đẳng môn gặp người, không nguyện ý bỏ tiền, sớm làm xéo đi."

Tào Hi sau khi nghe nheo lại mắt, ngón cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng ma sát bắt đầu, hai tay đều là như thế, tư thế lộ ra cực kỳ buồn cười.

Sát cơ lộ ra.

Dương lão đầu căn bản là thờ ơ.

Tào Hi bỗng nhiên cười lên ha hả, "Mua bán có thể làm, ta Tào Hi cuộc đời thích nhất cùng người buôn bán, chỉ là hi vọng lão tiền bối giá cả ngàn vạn đừng quá cao, cái kia ta sẽ không mua. Người thế nào của ta, Dương lão tiền bối khả năng không quá rõ ràng, vì tu hành, thân nhi tử Thân Tôn Tử, đều có thể bán đổi tiền. Chỉ chẳng qua hiện nay rộng rãi, phát đạt, áo gấm về quê, nhìn vật nhớ người, mới có một chút xiu luyện cừu ý nghĩ."

Dương lão đầu chậm rãi nói: "Có cái nha đầu, gọi Lý Liễu, đi theo cha nàng nương cùng đi phía Bắc đều Lô Châu, cha người mẫu hồn phách bây giờ đều ở trên người nàng. Người muốn nguyện ý công bằng mua bán, ta liền cùng người làm ăn, cam đoan không có chỗ sơ suất, đến lúc đó toàn cần toàn đuôi mà giao cho người. Đương nhiên, người muốn đổi ý, cường thủ hào đoạt cũng được, hiện tại liền có thể quay người đi, như vậy về sau phát sinh cái gì, tự gánh lấy hậu quả."

Tào Hi vẻ mặt đau khổ nói: "Toàn cần toàn đuôi. . . Dương lão tiền bối người nói chuyện cũng quá không xuôi tai. Tốt a, người có thể ra giá."

Dương lão đầu dùng tấu thuốc chỉ chỉ Tào Hi cổ tay.

Tào Hi giận tím mặt, "Cái gì đồ chơi ? Muốn lão tử đem cái này đem bản mệnh phi kiếm đưa cho cái kia Lý Liễu ? ! Dương lão đầu, người bị điên đi ?"

Dương lão đầu liếc mắt liếc đi, tiếp tục nói: "Người luyện hóa đầu này sông lớn trước đó thanh phi kiếm kia, một mực giữ đi, có thể lấy ra đưa tặng cho Lý Liễu, nhớ kỹ liên kiếm quyết của người cùng nhau truyền thụ cho nàng."

Tào Hi sắc mặt âm tình bất định.

Dương lão đầu cười lạnh nói: "Đừng cảm thấy ăn thiệt thòi, người này đời liền không có nhận qua tốt đồ đệ, ta chẳng khác gì không ràng buộc giúp người tìm tới một cái, nói không chừng tương lai tất cả mọi người đề cập người Tào Hi thời điểm, liền cũng sẽ là một loại thuyết pháp như vậy, 'Tào Hi a, chính là Lý Liễu sư phụ'."

Tào Hi có một chút hào hứng, xoa tay chắc chắc nói: "Cái kia khuê nữ lợi hại như vậy?"

Dương lão đầu giật giật khóe miệng, "Người tốt nhất chính mình tìm kiếm hãn, như vậy giao ra thanh phi kiếm kia thời điểm, tin tưởng người sẽ rất cam tâm tình nguyện."

"Cái này cái cốc sinh ý, lão tử làm! Muốn cược liền cược một cốc lớn, lúc này mới phù hợp ta tào đại kiếm tiên thân phận!"

Tào Hi vỗ đùi, có chút giảm xuống âm điệu, "Trừ cái đó ra? Người ta ở giữa còn có cái gì mua bán có thể làm?"

Dương lão đầu ngữ khí đậm mạc, "Cha người hồn phách."

Tào Hi ngạc nhiên, lập tức mắt trợn trắng nói: "Không bàn nữa không bàn nữa, đưa ta cũng không được."

Dương lão đầu bắt đầu nuốt mây nôn sương mù, "Không cần là xong. Vậy liền đổi một cái. Người đi tìm tới Chân Võ Sơn Mã Khổ Huyền, khi hãn người hộ đạo, gần nhất trong hai mươi năm, không cần thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm, người Tào Hi chỉ cần đựng đủ thời gian mười năm là đủ rồi."

Tào Hi ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Một vị có hi vọng bước

lên mười hai cảnh kiếm tiên, cho một đứa bé làm người hộ đạo ? ! Ta Tào Hi là không quá quan tâm mặt mũi, tại cái kia Bà Sa Châu đúng là lấy vô liêm sỉ trừ danh tại thế, nhưng chút mặt mũi này vẫn là nên a!"

Dương lão đầu trầm giọng nói: "Để Tào Tuấn đi bộ đội Đại Ly, tại sa trường bên trên đá mài phá toái kiếm tâm, ta có thể để người ta âm thầm che chở hẩn hai mươi năm, thẳng đến kiếm tâm tu bổ hoàn chỉnh."

Tào Hi vẻ mặt nghiêm túc bắt đầu.

Dương lão đầu cười nhạo nói: "Bớt ở chỗ này được tiện nghi còn khoe mẽ, người Tào Hi điểm này mặt mũi, cùng gia tộc thêm ra một vị lục địa kiếm tiên, cái nào càng đáng tiền ?"

Tào Hi một mặt khó xử nói: "Tào Tuấn tiểu tử kia vừa nhìn chính là bạch nhãn lang, để hẩn trở thành lục địa kiếm tiên, chẳng phải là muốn tạo phản ? Tào gia là ngưu khí, một môn hai kiếm tiên nha, đặt tại chỗ nào đều có thể thẳng tắp cái eo làm người, a không đúng, hẩn là làm thần tiên, nhưng lão tổ ta không chừng muốn bị tiểu tử kia thu được về tính số. . ."

Dương lão đầu căn bản không nhận cái này một gốc rễ, nói thẳng nói: "Tào Tuấn trở thành lục địa kiếm tiên về sau, nhất định phải đáp ứng vì ta làm một chuyện, yên tâm, sẽ không cần hẩn đi chết, đối với khi đó Tào Tuấn mà nói, sẽ không quá khó."

Tào Hi có chút hồ nghi, hỏi: "Dương lão tiền bối, người vì cái gì không trực tiếp tìm Tào Tuấn ? Trong thời gian này sẽ không phải có cái gì tính kế a? Hai anh em chúng ta làm sao cũng coi như nửa cái đồng hương a, đồng hương gặp đồng hương, không nói hai mắt lừng tròng a, nhưng cũng không thể hại đồng hương a, đúng hay không?"

Dương lão đầu gọn gàng dứt khoát nói: "Tào Tuấn hiện tại không có tư cách cùng ta đàm mua bán, người Tào Hi có."

Tào Hi nữa ngày nói không ra lời.

Cuối cùng rời đi Dương gia cửa hàng thời điểm, Tào Hi đứng tại trên đường cái, nhìn lại một chút được điểm, nói một mình nói: "Những chuyện này, sẽ không phải cũng bị Trần thuần an cái kia lão gia hỏa tính tới đi ?"

Nê Bình ngỗ hêm.

Lúc đêm khuya, một vị đầy người phú quý khí thiếu niên mặc áo gấm, ngồi ở trong sân phát ra ngốc.

Vị kia Âm Dương gia đại tu sĩ, tại kinh thành bị hoàng thúc Tống Trường Kính nện giết trước đó, đã từng ngằm bên dưới tìm tới qua hắc, từng có một phen kinh thế hãi tục ngôn luận.

Lão nhân thậm chí nói thẳng chính mình đối với Đại Ly đương nhiệm hoàng đế cái kia cái cộc Thiên Đại Âm Mưu, để hoàng đế bệ hạ tự tiện tu hành, trái với Nho gia Thánh Nhân ký xuống quy củ, lấy hoàng đế thân phận vụng trộm bước lên trong ngũ cảnh không nói, thậm chí một đường thế như chẻ tre, đạt đến đệ thập cảnh.

Hoàng đế là vì tận mắt thấy Đại Ly vương triều chiếm đoạt một châu, mà Âm Dương gia đại tu sĩ, là vì đem Đại Ly hoàng đế, cũng liền là Tống Tập Tân phụ thân, chế thành một cái giạt dây con rối, bởi vì Đại Ly hoàng đế chính thức bế quan chạy nước rút bên trên ngũ cảnh cánh cửa thời điểm, chính là triệt để mất đi linh trí biến thành khô lồi thời khắc.

A Lương đến, cắt ngang Đại Ly hoàng đế trường sinh cầu, để hắc tại trường sinh cầu đứt gãy phá toái thời khắc, vô cùng có khả năng nhìn thấy dấu vết để lại, những cái kia nguyên bản giấu ở cầu thân bên trong

đủ loại cơ quan cùng phức bút, vô cùng có khả năng đã bị tiết lộ, mặc dù Đại Ly hoàng đế lúc đó tại Bạch Ngọc Lâu bên ngoài trên quảng trường, che giấu đến vô cùng tốt, thế nhưng là hoàng đế đến cùng không nghĩ tới, hắn tại Tống Tập Tân trên người cũng động tay chân.

Nhưng là bất kể như thế nào, A Lương một quyền kia, triệt để làm rối loạn hắn cái này một mạch Âm Dương gia, dài đến mấy chục năm trăm phương ngàn kể sâu xa bố cục.

Chỉ bất quá đây hết thảy xa xa không có kết thúc.

Giờ này khắc này, Tống Tập Tân hồi tưởng những cái kia lời nói, tâm tình nặng nề đến cực điểm.

Tỳ nữ Trĩ Khuê khoác áo mà ra, hỏi: "Công tử, có tâm sự?"

Tống Tập Tân quay đầu cười nói: "Chính là ngủ không được mà thôi."

Trĩ Khuê ồ một tiếng, dời cây ghế đầu ngồi tại Tống Tập Tân bên cạnh.

Tống Tập Tân đột nhiên đề nghị nói: "Trăng sáng sao thừa, phong quang tốt đẹp, không phải hai chúng ta tùy tiện đi một chút?"

Trĩ Khuê uể oải nói: "Tốt. Đều nghe công tử."

Vẫn là chủ tớ hai người, cùng đi qua tiểu trấn đường phố đường phố ngõ hẻm, tại Tề tiên sinh dạy học cũ kỹ học thực, hậu viện đánh cờ bàn đá, Tống Tập Tân đưa tay bơi qua lạnh buốt mặt bàn, nhiều lần ngồi tại phía Bắc, Triệu Diêu ngồi tại phía Nam, lúc đó không biết rõ vì sao an bài như thế, bây giờ tra ra manh mối, mới biết rõ là thì ra là thế, Tống Tập Tân cười nói: "Không biết rõ Triệu Diêu trôi qua như thế nào."

Đến rồi một bên, Trĩ Khuê có chút trầm mặc ít nói.

Về sau, hai người tiếp tục tản bộ, đi được chẳng có mục đích, tùy tâm sở dục.

Thiết Tỏa Tinh, xích sắt đã bị một vị xứ khác nam tử lấy đi, cái này là tiên gia cơ duyên.

Hạnh Hoa ngõ hẻm cái kia mèo đen, giống như đi theo hũ nút giống như đồ đàn Mã Khổ Huyền, cùng rời đi tiểu trấn.

Hủy đi Lang Kiều, khôi phục hình dáng cũ cầu đá vòm, dưới gầm cầu cũ kiếm đầu không thấy tung tích.

Nghe nói Thánh Nhân Nguyễn Cung giống như lập tức liền muốn tại tòa nào đó núi lớn, khai tông lập phái, đến lúc đó nhất định là một việc trọng đại, Đại Ly Lễ Bộ nha môn đem việc này xem như năm nay cuối mùa xuân đầu các loại đại sự, tỉ mỉ xử lý.

Kỵ Long ngõ hẻm liền nhau Áp Tuế cửa hàng, Thảo Đầu cửa hàng, đều họ Trần, đây chính là chuyện hiếm lạ, tiểu trấn họ Trần gia hỏa, cơ hồ người người là bốn họ thập tộc nô bộc tỳ nữ.

Thần tiên mộ cùng lão sử núi mới xây văn võ hai miếu, đã làm xong, phân biệt tế tự Viên Tào hai nhà lão tổ, năm đó Đại Ly bên trong hứng thú song bích, bây giờ cũng coi như lá rụng về cây.

Một vài bức câu đối xuất từ mọi người thủ bút. Ngay cả tại phía xa Nam Giản quốc Văn Đàn danh túc, đều gửi tới thân bút tự viết câu đối, thiết họa ngân câu, phong cốt tranh tranh.

Tổng Tập Tân tại tế tự Thánh Nhân ngoài miếu, giật giật khoe miệng, "Ha ha, phong cốt tranh tranh."

Cuối cùng vị này xuất thân Đại Ly Tổng thị Thiên Hoàng quý tộc, quay đầu nhìn về xa xôi phía Tây núi lớn, tựa như là Lạc Phách Sơn phương

hương.

Bên kia có một tòa hương hỏa cực kém Sơn Thần miếu.

Ngóng nhìn Lạc Phách Sơn thiếu niên, thần sắc âm đạm, cũng có chút thất hồn lạc phách.

—— ———

Trừ bỏ Phi Vân Sơn núi Bắc chính thần toà này "Lớn miếu" không nói, phía Tây trong núi lớn đầu còn có bình thường Sơn Thần miếu, hương hỏa vượng nhất chính là nhất phía Bắc gió Lương Sơn, bởi vì tới gần Long Tuyền quận quận thành, thần đạo mở đến rộng lớn nhất vuông vức, vào núi thuận tiện, dọc theo đường trà tứ tửu quán, cùng cung cấp thiện nam tín nữ nhóm nửa Loussier chân khách sạn lớn nhỏ, mọc lên như nấm đồng dạng xuất hiện.

Chân núi có một tòa phiên chợ, buôn bán các loại trà rượu bánh bột cùng hoa, chim, cá, sấu, cái gì cần có đều có, đến mức tiểu trấn bên này rất nhiều hài tử, vừa nghe nói cha mẹ muốn đi bên kia thắp hương, liền vui vẻ đến rất, không so qua năm kém bao nhiêu, bởi vì bên kia có bán thơm ngào ngạt mới mẻ xuất hiện bánh thịt, còn có bóp mặt người lão đầu nhí, rất nhiều hài tử năm mới nhận được tiền mừng tuổi, liền vụng trộm kết bạn mà đi, đi bên kia chơi thống khoái, kết quả về nhà một lần, phần lớn bị cha mẹ hung hăng dọn dẹp một trận.

Một cái tên là Đồng Thủy Tĩnh thiếu niên tại bên kia bày hàng, chỉ bán mì hoành thánh.

Tôm bóc vỏ, măng mùa xuân, đậu rang, đều cực kỳ phong vị, cuối cùng vụng xuống một cái hành thái, tăng thêm thiếu niên chính mình chế tạo một đĩa nhỏ quả ớt tương, tư vị kia, thật sự là tuyệt.

Thiếu niên nguyên lai tại Long Vĩ Khê Trần thị mới làm học thực đọc

sách, nhưng là không biết vì cái gì, dù là không cần dùng tiền, thiếu niên vẫn là nghỉ học. Hắn đem tại tiểu trấn hai tòa nhà lão trạch bán một tòa, tại mới quận thành bên kia mua mới tinh tòa nhà lớn, cách gió Lương Sơn bất quá hơn mười dặm đường.

Mì hoành thánh bày từ sáng sớm mở ra hoàng hôn, không có chuẩn lúc, chỉ cần có khách, sắc trời chậm thêm, thiếu niên cũng sẽ chờ lấy khách nhân từ từ ăn xong, mới thu thập sạp hàng, xe đẩy trở về. Quận thành bây giờ không có cấm đêm, khắp nơi là bụi đất tung bay náo nhiệt tràng cảnh, nếu là ở gió Lương Sơn chi đỉnh Sơn Thần miếu, ban đêm nhìn ra xa quận thành, tựa như một chiếc lồng đèn lớn đặt tại đại địa bên trên.

Ngày này màn đêm buông xuống, thiếu niên thân hình cao lớn Đồng Thủy Tinh, đã bắt đầu thu thập mì hoành thánh sạp hàng, chuẩn bị dẹp đường hồi phủ.

Chưa từng nghĩ từ phương xa đi tới một vị kỳ quái nam tử, không đeo kiếm không đeo kiếm, mà là giơ kiếm tại sau lưng, đi đến cạnh gian hàng, cười hỏi nói: "Chủ quán, còn bán mì hoành thánh không ?"

Đồng Thủy Tinh nhếch miệng cười nói: "Bán! Làm sao không bán! Chính là đến nấu nước, khách nhân muốn chờ một lát."

Nam nhân cười ngồi tại bên cạnh bàn, lau đến sạch sẽ, không có nửa điểm đầy mỡ vết bẩn, trên bàn bày biện tự chế ống trúc, cắm đầy thon dài lục trúc dừa, nguyên lai vẫn là cái khéo tay nhỏ chường quỹ.

Nam nhân chờ được một chén lớn nóng hổi mì hoành thánh, tung bay ở đỏ canh bên trên hành thái, nhìn liền rất mê người, Đồng Thủy Tinh hỏi hắn có thể ăn được hay không cay, nam nhân nói càng cay càng tốt, thiếu niên liền đưa tới tràn đầy một đĩa quả ớt tương, nam nhân xuất ra một đôi dừa, không vội mà bên dưới dừa, cúi đầu, nhắm lại con mắt người người mùi thơm, chặc chặc nói: "Vị này, đối đầu!"

Nam nhân thuận miệng hỏi: "Có biết rõ không Mặc gia ?"

Ngồi tại cách đó không xa Đồng Thủy Tĩnh gật đầu nói: "Đương nhiên, trước kia tiên sinh nói qua, Mặc gia đã từng là tứ đại học thuyết nổi tiếng một trong, chỗ tôn sùng học vấn rất đáng gờm, chính là biết không Dịch Hành càng khó, rất khảo nghiệm học phái đệ tử tâm tính, lại có là tương đối dễ dàng để tâm vào chuyện vụn vặt, tiên sinh nói tương đối. . . Đáng yêu."

Nói đến đây, Đồng Thủy Tĩnh gãi gãi đầu, ngu ngơ cười một tiếng, "Là nhà ta tiên sinh nói."

Nam nhân nhai lấy một khóa mì hoành thánh, dùng sức gật đầu nói: "Nói đến thật tốt."

Hắn lại hỏi nói: "Vậy người có nghe nói hay không qua, Mặc gia du hiệp ở trong nợ đao người ? Nợ thiếu nợ, đao của đao kiếm."

Đồng Thủy Tĩnh một mặt mờ mịt, nhẹ nhàng lắc đầu.

Cái này Tề tiên sinh thật không có nói qua.

Nam nhân để đũa xuống, vỗ vỗ bụng, tròng điệp hô thở ra một hơi, rất là hài lòng, sau đó cười nói: "Cái kia người có muốn hay không làm nợ đao người ?"

Đồng Thủy Tĩnh ánh mắt ngưng tụ, rất nhanh liền khôi phục bình thường, cười lắc đầu, "Bán mì hoành thánh rất tốt, có thể kiếm tiền, còn an ổn."

Lúc trước hắn, Lý Bảo Bình, Lâm Thủ Nhất, Lý Hòe, Thạch Xuân Gia, năm cái học thực đệ tử, cùng một chỗ đem thân phận chân thật là Đại Ly tử sĩ xa phu, lừa xoay quanh, tuy nói bày mưu tính kế cùng tra để lọt bổ sung chính là Lý Bảo Bình cùng Lâm Thủ Nhất, nhưng trên thực tế bất

cứ người nào, chỉ cần lộ ra mảy may chân ngựa, liền sẽ phí công nhọc sức, cho nên cuối cùng chính thức trở thành Tề Tĩnh Xuân đích truyền đệ tử năm cái hài tử, không có một cái nào là đèn đã cạn dầu.

Tựa như Đồng Thủy Tĩnh, lớn tuổi như vậy, liền biết rõ tìm tới Nguyễn Tú cô nương, để cho nàng giúp đỡ lấy một cái giá trên trời bán đi tiểu trấn lão trạch, sau đó cấp tốc đi quận thành bên kia mua xuống tòa nhà lớn, không phải một tòa, mà là cả một đầu đường phố!

Trên trời rơi bên dưới đồng tiền lớn, có hoa của nó tiền biện pháp, tiền có thể sinh tiền.

Nuôi sống gia đình tiền trinh, cũng nên có nó kiếm tiền biện pháp, không tốn tiền chẳng khác nào là tại kiếm tiền. Cả hai cũng không xung đột.

"Không cần phải gấp trả lời ta."

Nam nhân khoát khoát tay, mỉm cười nói: "Về phần vì sao lựa chọn người, Đồng Thủy Tĩnh, ta đã quan sát người rất thời gian dài, các mặt, đều chưa nói tới tốt nhất, nhưng là đều không có vấn đề gì. Cái này như vậy đủ rồi."

Đồng Thủy Tĩnh bất đắc dĩ nói: "Người là ?"

Nam nhân không có che đậy, đi thẳng vào vấn đề nói: "Ta gọi Hứa Nhược, Mặc gia con cháu, đến từ Trung Thổ Thần Châu, ta dĩ nhiên không phải nợ đao người. Nhưng là ta có một cái rất phải tốt bằng hữu, hãn trước khi chết muốn ta đáp ứng hãn, giúp hãn chọn một thích hợp đệ tử kế thừa y bát, hãn là Mặc gia đời trước nợ đao người tổ sư gia, là một cái người rất lợi hại. Từng theo A Lương uống qua rất nhiều lần rượu, tiền thưởng chính là hãn giao. A Lương tại Trung Thổ Thần Châu du lịch thời điểm, ký xuống đặt mộng nợ, vẫn là hãn giúp đỡ trả hết nợ."

"A Lương là ai ?"

"Nhà người tiên sinh tiên sinh chết đối đầu nhi tử."

"Cái gì ? !"

Đồng Thủy Tĩnh hôn mê rồi, đây là cái gì cùng cái gì a.

Nam nhân đứng người lên, "Ta lần sau lại đến, người tốt nhất suy nghĩ một chút."

Đồng Thủy Tĩnh đột nhiên hô nói: "Chờ một chút mà!"

Nam nhân mỉm cười nói: "Chén này mì hoành thánh tiền trước thiếu, nói không chừng về sau người đáp ứng làm nợ đao người. . ."

Đồng Thủy Tĩnh kiên trì nói: "Này chỗ nào đi, chỉ cần là buôn bán, liền muốn tiền bạc phân minh ái tình dứt khoát."

Nam nhân gật đầu một cái, móc ra mấy khóa đồng tiền, "Ha ha, thật giống là nợ đao người phong cách."

Chiều tà Tây hạ, Hứa Nhược nghênh ngang rời đi.

Đồng Thủy Tĩnh ngồi tại nguyên chỗ, đưa mắt nhìn Mặc gia hiệp khách đi xa, giơ tay lên cánh tay, xoa xoa cái trán mồ hôi.

Sở dĩ cả gan muốn cái kia mấy khóa đồng tiền, cũng không phải Đồng Thủy Tĩnh toàn cơ bắp, là cái gì không biết trời cao đất rộng cứ thế đầu xanh, mà là một loại tràn ngập chợ búa khí tức thăm dò lòng người.

Đồng Thủy Tĩnh yên lặng ngồi tại bên cạnh bàn, không nhúc nhích phát ra tiếng, không có cái gì bánh từ trên trời rớt xuống cuồn hỉ cảm xúc, ngược lại có chút mờ mịt.

Thiếu niên kỳ thật không thích loại cảm giác này.

Dã tâm của hắn kỳ thật không lớn, liền nghĩ về sau kiếm được tiền, áo cơm không lo, tại ở người toà kia trong nhà, có một thanh có thể cấp nước giếng nước, bên cạnh một bên trồng một gốc cây liễu, hàng năm mùa xuân đều sẽ phun ra chồi non, gió thổi qua, cành liễu liền sẽ lắc lư bắt đầu, rất. . . Đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 236: Núi cao còn có núi cao hơn

Rừng núi hoang vắng, nguyệt hắc phong cao dạ, thích hợp giết người cướp của, cũng thích hợp trăm yêu trừ ma, nhìn chỉ nhìn là cái kia đạo cao một thước, vẫn là ma cao nhất trượng.

Sơ Thủy Quốc rách nát chùa cổ bên ngoài, có oanh oanh yến yến tiếng hoan hô cười nói truyền đến, cuối cùng truyền đến từng trận tiếng đập cửa vang, râu quai nón hán tử mắt nhìn Trần Bình An, liếc mắt Trương Sơn Phong, trêu chọc nói: "Hai người các người ai đi đón khách ? Ta đi mở cửa, sợ dọa con mái yêu tinh, đến lúc đó người ta không nói hai lời rơi đầu liền chạy, làm sao xử lý ?"

Đạo sĩ Trương Sơn Phong vỗ vỗ bộ ngực, "Tiểu đạo so Trần Bình An tướng mạo anh tuấn một chút. . ."

Liễu Xích Thành bị nghe yêu linh bưng tỉnh, mơ mơ màng màng, nghe xong con mái yêu tinh, lập tức nghĩ đến thần tiên chí quái bên trong hồ tiên diễm quý, dừng khí mọc lan tràn, mau từ chần đệm nằm dưới đất bò dậy, ồn ào nói: "Ta đi ta đi, trên sách nhí nha nhí nhánh nhóm, yêu thích nhất nho nhã yếu ớt thư sinh cái này một thanh, ba các người từng cái cầm đao đeo kiếm, vẫn là ta thích hợp nhất, bất quá trước đó nói tốt, đừng phải tốt yêu tinh, chúng ta có chuyện hảo hảo nói, nếu là người nhà nguyện ý cùng ta xuân tiêu một khắc, các người đừng cản, mà nếu quả đừng phải ăn tim gan người hồng quý mị, các người nhưng phải cứu ta!"

Liễu Xích Thành hấp tấp chạy tới mở ra cửa lớn, phần phật một chút cuồng phong gào thét, thổi lật phất đến nghèo kiệt hủ lậu thư sinh mở mắt không ra, sau đó chỉ cảm thấy hương gió thổi qua, bên cạnh vang lên hai cái chuông bạc như vậy kiều mị tiếng nói, còn có một đầu tơ lụa tay

áo khăn lướt qua khuôn mặt của hắn, tơ lụa tinh tế tỉ mỉ, để Liễu Xích Thành có chút say mê, vội vàng đóng lại cửa, đợi đến núi gió ngừng, quay người tập trung nhìn vào, thấy được ba vị dung mạo xinh đẹp nữ tử, trong đó hai vị cười duyên chạy về phía râu quai nón hán tử ba người đồng lứa, thân thể nở nang, chỉ là bóng lưng, liền lắc lư đến Liễu Xích Thành tâm thần chập chờn, còn có một vị niên kỷ hơi nhỏ tuổi trẻ thiếu nữ, người mặc trắng nhạt váy dài, chân đạp giày thêu, rụt rè đứng tại Liễu Xích Thành trước người cách đó không xa, ngón tay dùng sức vôn vê quần áo, so với nàng cái kia hai vị tính tình hào phóng mỹ nhân tỷ tỷ, rơi vào Liễu Xích Thành trong mắt, tiểu gia bích ngọc, càng động lòng người.

Râu quai nón hán tử chính ngồi xếp bằng lấy uống rượu, hai vị quần áo "Đại khí" nữ tử, bộ ngực bên kia, lộ ra một mảng lớn trắng bóng kiều diễm phong quang, da mặt mỏng tuổi trẻ đạo sĩ nhìn có chút đỏ mặt, Trần Bình An chính tại gậy đồng lứa, hướng trong đồng lứa tăng thêm cảnh khô, cảnh khô đốt nứt, không ngừng phát ra lộp bộp thanh thúy thanh vang.

Cái này hai vị "Ngực có khe rãnh" mỹ nhân, làn thu thủy lưu chuyển, rất nhanh tuyến định thuận mắt ngưỡng mộ trong lòng đối tượng, một vị ngồi tại tuổi trẻ đạo sĩ bên cạnh, một vị rơi vào Trần Bình An bên cạnh, râu quai nón hán tử lúc đầu đều đã vươn ra hai tay, kết quả động tác cứng tại bên kia, ngăn người, đành phải phối hợp uống rượu che giấu bối rối.

Ngồi tại Trương Sơn Phong bên người sắc sỡ nữ tử, một tay đỡ lấy cổ áo vị trí, nhìn như là xuất phát từ rụt rè, vì che lấp nắng xuân, kì thực có chút dùng sức ấn xuống đi, phía Đông mặt trời mọc phía Tây mưa, càng lộ ra vạt áo căng cứng, túi, miêu tả sinh động. Nàng dùng đầu vai cọ xát tuổi trẻ đạo sĩ, nũng nịu hỏi: "U, tiểu đạo trưởng, còn đeo đem kiếm gỗ đấy, có phải hay không trong truyền thuyết kiếm gỗ đào ? Không phải rút kiếm ra khỏi vỏ, cho tỷ tỷ ngó ngó là dài là ngắn ?"

Đạo sĩ Trương Sơn Phong mang tai đỏ thối, không dám đáp lời.

Rúc vào Trần Bình An bên người nữ tử, sinh ra trường mặt trái xoan, mặt mày mang xuân, duỗi ra tinh tế như xuân hành một đôi tay, tiếng nói mềm nhu nói: "Vị công tử này, nô gia cùng bọn tỷ muội lần này đi đêm đường, đây núi ban đêm thật lớn núi gió, thổi đến nô gia tay nhỏ đều lạnh buốt lạnh buốt, không tin công tử người sờ một cái xem ?"

Trần Bình An chỉ chỉ đồng lửa, cười nói: "Cô nương tay lạnh liền sưởi ấm, rất nhanh liền có thể ấm áp lên."

Vị kia phấn váy giấy thêu tuổi trẻ thiếu nữ, không có tham gia náo nhiệt, một mình ngồi xõm ở đồng lửa bên này, cúi thấp đầu vươn tay ra, Liễu Xích Thành tại nàng bên cạnh ngồi xuống, chủ động lôi kéo làm quen cười hỏi nói: "Tiểu cô nương, mà các người lại là Sơ Thủy Quốc người ?"

Thiếu nữ nhẹ nhàng gật đầu, nâng đầu lên, lông mi run rẩy, muốn nói lại thôi.

Râu quai nón hán tử liếc mắt thiếu nữ giấy thêu bên bờ, sau đó nhìn về phía cái kia hai vị mỹ thái nữ tử, cười nói: "Ngoại trừ vị tiểu cô nương này trên chân dính chút bùn đất, vì sao hai vị tỷ tỷ đi xa như vậy đường núi, vẫn là không nhiễm trần thế ? Sẽ không phải là rừng núi mà thành quỷ mỹ tinh quái a? Vậy chúng ta bốn người coi như phải gặp tai ương, đến lúc đó chỉ cầu hai vị tỷ tỷ, cho các huynh đệ một cái thống khoái, hoa mẫu đơn bên dưới chết làm quỷ cũng phong lưu, hắc hắc, không biết các tỷ tỷ ý như thế nào ?"

Liễu Xích Thành cười ha hả nói: "Cái này hai vị tỷ tỷ ngày thường như thế quốc sắc thiên hương, làm sao có thể là quỷ quái đâu, bề ngoài tùy tâm sinh, không có khả năng không có khả năng, lui 10 ngàn bước nói, cho dù thật sự là quỷ mỹ, vậy khẳng định cũng là bàn tay trắng nõn thêm hương tốt quỷ, chúng ta tối nay đối với hoa đối với rượu, tuy là âm dương khác đường, lại là người quỷ gặp lại, có thể đào lý gió xuân một

chén rượu, đó mới là một cốc chân chính nhã sự, các tỷ tỷ, đúng không đúng? Đợi lát nữa nhưng ngàn vạn lần đừng muốn uống lấy rượu, không cần thận lộ ra dọa người quý mị vốn thái, vậy coi như không đẹp."

Hai vị quyền rũ nữ tử nhìn nhau cười một tiếng, ở đây tai họa người sống hơn trăm năm, thật đúng là đầu về gặp gỡ nhiều như vậy không tìm không phối gia hỏa, là tài cao người gan lớn, vẫn là mới ra đời chim non, căn bản không biết núi Thủy Thần quái lợi hại hung mãnh liệt ? Trong các nàng một cái che miệng yêu kiều cười bắt đầu, một cái dứt khoát liền phình bụng cười to, thân thể nghiêng về phía trước ngửa ra sau, tuyết trắng bộ ngực sáng rõ đối diện Liễu Xích Thành thẳng nuốt nước miếng.

Cái kia thiếu nữ đột nhiên ngẩng đầu, lộ ra trắng bệch sắc mặt, hét lên lên tiếng nói: "Các người chạy mau a! Các nàng là. . ."

Đối diện che miệng cười duyên mỹ nhân thần sắc cứng lại, một cái tay áo dài va chạm mà đi, đánh trúng thiếu nữ cái trán, đánh cho thiếu nữ ngửa ra sau ngã xuống đất, chỗ mi tâm sưng đỏ một mảnh.

Thiếu nữ bên người Liễu Xích Thành làm cho giật mình.

Cơ hồ đồng thời, đạo sĩ Trương Sơn Phong liền hai ngón khép lại kết kiếm quyết, phía sau kiếm gỗ đào trong nháy mắt lướt đi, trên không trung hồi hải vạch ra một đạo đường cong, trực tiếp đỉnh nhập xuất thủ nữ tử phần lưng, nữ tử bị kiếm gỗ đào xuyên qua thân thể mềm mại, đổ ngã tại trên đất, cũng không máu tươi dâng trào hình ảnh, linh quang lưu chuyển kiếm gỗ, tựa như chỉ là đỉnh bên trong một cái phình lên đung đưa y phục mà thôi.

Nữ tử khuôn mặt cùng thân thể dữ tợn vạn vạn, hiển nhiên cũng không phải là tu luyện ra hình người tinh quái chi thân, mà là không có thực thể dựa vào quý mị chi lưu, chỉ gặp nữ quý toàn thân khói đen nhấp nhô, không ngừng giãy dụa, ý đồ thoát đi đồng lửa phụ cận, lại chết sống vô pháp thoát ly nghiêng về đứng ở mặt đất cái kia đem kiếm gỗ đào ước

thúc, tựa như là một đầu bị xích sắt buộc lại dã thú.

Đạo sĩ Trương Sơn Phong miệng tụng pháp quyết, kiếm gỗ đào trên người linh quang chói lọi, nữ quỷ rốt cuộc vô pháp duy trì hình người.

Một vòng đao cương nổ tung mà lên, nguyên lai là râu quai nón hán tử mãnh liệt rút đao, thanh kia trường đao tại hỏa điểm bên trong vạch một cái mà qua, như là tiên nhân rèn luyện thần binh, không ngừng có hỏa quang lan tràn như từng cái từng cái hỏa long chiếm cứ thân đao, sau đó cho Từ Viễn Hà một đao chém vào mà xuống, đem tên kia bị kiếm gỗ đào định trụ hồn phách nữ quỷ một đao bổ nát toàn bộ khói đen, khói đen gặp gỡ thanh kia cương khí quang mang trải rộng toàn thân thần binh lợi khí, lập tức tan rã hầu như không còn, nữ Quỷ Thứ phá màng nhĩ tiếng kêu rên vang vọng chùa cổ.

Từ Viễn Hà quay đầu nhìn lại, có chút xấu hổ.

Trần Bình An chính một tay làm kéo người cái cổ hình dáng, một tay ra quyền như mưa giông chớp giật, đánh nữ quỷ tim, đã cho hấn đánh cho khói đen thừa thốt tản mát, gần như tại không.

Giống nhau là đánh cho tên kia nữ quỷ tan thành mây khói, Trần Bình An xuất thủ có thể nói lặng yên không một tiếng động, lạt thủ tối hoa, không gì hơn cái này.

Liễu Xích Thành cũng không ngốc, không để ý tới thương hoa tiếc ngọc, té cút té đáì mà từ ngã xuống đất thiếu nữ bên cạnh chạy đi, vòng qua đồng lửa đi vào ba người sau lưng.

Thiếu nữ giãy dụa lấy ngồi dậy, lã chã chực khóc, "Các người chạy mau a, chúng ta ma ma chẳng mấy chốc sẽ chạy tới. . ."

Lời còn chưa dứt, nghe yêu linh lại bắt đầu kịch chấn, đại môn bị một luồng mạnh mẽ âm phong trực tiếp thổi ra, một sợi âm Hàn Sơn gió tại

chỗ đập trúng thiếu nữ lưng, thiếu nữ miệng phun máu tươi, cả người bị thối lất phất đến nhỏ nhắn xinh xắn thân thể lướt qua đồng lửa, nhào về phía tuổi trẻ đạo sĩ cùng râu quai nón hán tử, Từ Viễn Hà tranh thủ thời gian thu hồi trong tay trường đao, để tránh thương tới vô tội, nhưng ngay trong nháy mắt này, thiếu nữ lộ ra giáo hoạt ý cười, hai tay nhanh như tia chớp xuất thủ, tại Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong ngực riêng phần mình điểm mấy cái, thân hình phản bắn một chút, thiếu nữ cứ như vậy đứng ở trong đồng lửa, dùng giày thêu nhẹ nhàng khuấy động lấy hừng hực liệt hỏa, những cái kia nóng hổi lửa than cùng hỏa điểm căn bản vô pháp thương tới nàng mảy may.

Nàng không tiếp tục để ý vô pháp động dậy râu quai nón hán tử cùng tuổi trẻ đạo sĩ, chỉ là một cước đá bay cái kia đem kiếm gỗ đào, giày thêu nhọn đầu chạm đến kiếm gỗ đào trong nháy mắt, xuất hiện một chút cháy đen. Nàng trên cao nhìn xuống, nhìn về phía cái kia duy nhất còn có lực đánh một trận lưng hộp thiếu niên, nghiêng ngẫm cười nói: "Người nếu là nguyện ý đào mệnh, ta có thể tha cho người một cái mạng."

Cửa lớn bên kia, âm phong gào thét, xuất hiện mấy vị cầm trong tay hắc phiến, quỷ khí quanh quần nam nữ, nhìn về phía chùa miếu bên trong thiếu nữ, ánh mắt cực nóng, hô to nói: "Ma ma thần thông cái thế, thiên thu vạn tuế!"

Trần Bình An đứng người lên, hỏi: "Người là người hay quỷ ?"

Thiếu nữ bộ dáng "Ma ma", thâm trầm cười nói: "Lòng người nham hiểm, lòng người phía trước nham hiểm ở phía sau, bởi vậy có thể thấy được, lòng người của các người càng đáng sợ một chút. Bản tiên tại Sơ Thủy Quốc nơi đây hai trăm năm, có một tay sở trường đồ ăn, tên là xào lăn cực cứng, nhất định phải là dùng mới mẻ hái xuống tâm can, để vào đại lượng cay độc gia vị, nếu không thổ tanh nồng vị thực sự quá nặng đi, để cho người ta căn bản hạ không được đũa. Bất quá cũng có ngoại lệ, mấy năm trước có vị đi ngang qua nơi này lão đạo sĩ, đạo hạnh không yếu, giết bản tiên lòng bàn tay bên dưới rất nhiều cái nhu thuận nha đầu,

cái đạo sĩ kia ngược lại là sinh ra một bộ thượng đẳng cực cứng, khó được tốt vị đạo, chính là không biết rõ bốn người các người người xứ khác, thân thủ cũng không tệ, tâm can tư vị như thế nào ? Nghĩ đến hẳn là sẽ không quá kém, người luyện võ thể phách thần hồn, đến cùng so phạm phu tục tử nội tình càng tốt hơn. . ."

Chùa cổ ngoài cửa, tại chỗ rất xa lại có một cái cực rõ ràng già nua tiếng nói vang lên, "Nghĩ tế kiểm."

Thiếu nữ sắc mặt biến đổi lớn.

Cửa lớn bên kia, kiếm quang nổi lên bốn phía, những cái kia hoành hành một phương âm vật Trần Quỷ đầu người cuộn cuộn mà rơi, mà lại tại những cái kia kiếm quang phía dưới, yếu đuối như người sống, bị chặt rơi đầu lâu về sau tuyệt không may mắn còn sống sót khả năng.

Rất nhanh có một vị vẻ mặt chất phác áo đen lão nhân nhanh chân bước vào cánh cửa, bên hông treo vỏ kiếm, bên cạnh đi theo một cái trường kiếm ra khỏi vỏ, thanh đồng kiếm thân che kín vết rạn, mà lại không có nửa điểm kiếm khí linh quang chảy xuôi, nhưng khi vết rỉ loang lỗ trường kiếm, an an tĩnh tĩnh lơ lửng lão nhân bên cạnh thân, vẫn là có một loại không lời lực chấn nhiếp.

Thuần túy kiếm khí, dư thừa kiếm ý, lãng lệ kiếm thuật.

Xông xáo giang hồ, thường thường núi cao còn có núi cao hơn.

Thiếu nữ rõ ràng biết được thân phận của người này, hai tay móng tay dài như mười chi ngân câu, lưng uốn lượn, gắt gao tiếp cận áo đen lão nhân, ngoài mạnh trong yếu nói: "Tổng Vũ Thiêu, người một cái người trong giang hồ, chẳng lẽ muốn cùng chúng ta Sơ Thủy bốn sát là địch ? Có tin hay không là chúng ta liên thủ san bằng người Kiếm Thủy sơn trang ? !"

Lão nhân ánh mắt bình tĩnh, nhìn lấy vị này tiếng xấu rõ ràng Sơ Thủy Quốc ma đạo cự phách, chậm rãi mở miệng nói: "Người giống như không giống cái vung tử."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237: Tiểu thử qua đi, gió xuân còn tại

Có vẻ như thiếu nữ ma đầu sắc mặt âm tình bất định, "Tổng Vũ Thiêu, người hôm nay quyết tâm muốn cùng bản tiên tách ra vật cổ tay?"

Áo đen lão nhân từ trong ngực móc ra một quyển lão hoàng lịch, lật ra một tờ, ngón tay chống đỡ một chỗ, thầm đọc nói: "Nghỉ trai giới, nghỉ cầu tài."

Lão nhân thu hồi lão hoàng lịch, nắm chặt thanh kia thanh đồng cổ kiếm, thu nhập trong vỏ, hướng thiếu nữ đưa tay nói: "Tha cho người hao tài tiêu tai."

Thiếu nữ rất rõ ràng trước mắt vị lão quái này thai giang hồ quy củ, nàng không nói hai lời từ trong tay áo móc ra một cái hoàng ngọc đồng tiền, chính diện khắc dấu có "Ra mai vào tiết nóng", mặt trái thì là "Lôi oanh bầu trời". Loại ngọc này tiền, cùng Tuyết Hoa tiền đồng dạng, đều là trên núi thần tiên dùng để buôn bán tiền, thiếu nữ trong lòng bàn tay cái này mai ngọc tiền, biệt danh vì "Tiểu Thử tiền", Tuyết Hoa tiền so sánh cùng nhau, giá trị tựa như giữa phố phường đồng tiền so sánh ngân lượng, chênh lệch rất lớn.

Nàng đem viên này Tiểu Thử tiền nhẹ nhàng vứt cho áo đen lão nhân, chẳng những không có quăng xuống ngoan thoại, ngược lại nét mặt tươi cười như hoa nói: "Không đánh nhau thì không quen biết, hi vọng về sau bản tiên đi Kiếm Thủy sơn trang đến nhà bái phỏng, lão trang chủ nhưng đừng cự người ở ngoài ngàn dặm."

Áo đen lão nhân mặt không biểu tình, thu hồi Tiểu Thử tiền, mặc cho thiếu nữ hóa thành một luồng ô xanh khói đặc, chậm rãi tung bay cướp

rời đi chùa miếu.

Vị này tên là Tống Vũ Thiêu kiếm đạo tông sư, bấm tay nhẹ bản, có từng sợi thanh phong như mũi tên, phân biệt đánh trúng râu quai nón hán tử cùng tuổi trẻ đạo sĩ tìm mấy chỗ khiêu huyết, nguyên bản hai người thụ nữ ma đầu ám toán, bị điểm huyết định thân, miệng không nói có thể, thân không thể động, theo thời gian trôi qua, cũng có thể tự hành xông phá cấm chế, nhưng là nếu như lão nhân chưa từng xuất hiện, trong thời gian ngắn vẫn là chỉ có thể dựa vào Trần Bình An một người đối địch.

Đây là Trương Sơn Phong lần thứ nhất thưởng thức được giang hồ cao thủ thủ pháp điểm huyết, khôi phục tự do sau lập tức ngum lớn thở dốc, vẫn còn có chút thân thể khó chịu.

Từ Viễn Hà vốn là là võ công tuyệt đỉnh thuần túy võ phu, lần này lật thuyền trong mương, khó tránh khỏi mặt đỏ tới mang tai, đối lão nhân ôm quyền nói: "Cám ơn Tống Kiếm Thánh trượng nghĩa tương trợ!"

Áo đen lão nhân là cái tính tình kỳ quái, ngoảnh mặt làm ngơ, đi thẳng tới bên cạnh đồng lửa, ngồi xếp bằng, giơ kiếm tại đầu gối, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Từ Viễn Hà liền hạ thấp tiếng nói, vì Trương Sơn Phong cùng Trần Bình An đại khái giới thiệu một phen chuyện giang hồ.

Tại Bảo Bình Châu khu vực miền trung, nhất là Thái Y Quốc phụ cận mười mấy nước, có bốn vị kiếm đạo tông sư, danh chấn một phương, Thái Y Quốc có một vị kiếm thần, sớm đã rời khỏi giang hồ, ẩn cư núi rừng hơn ba mươi năm, được ca tụng kiếm thuật thông thần, bội kiếm nền dương. Nhưng là gần đây truyền ra một cái kinh người tin dữ, cũ kiếm thần vậy mà chết bởi cừu gia trả thù, tại xung quanh một bên trên giang hồ nhắc lên một hồi kinh đào hải lãng, lòng người lưu động.

Sau đó chính là trước mắt vị này áo đen lão nhân, thân là Sơ Thủy Quốc

Kiểm Thủy sơn trang lão trang chủ, tính tình cổ quái, so với Thái Y Quốc kiểm thần muốn muôn một cái bối phận, có Kiểm Thánh thanh danh tốt đẹp, bội kiểm nước thép, sáng lập Kiểm Thủy sơn trang, là Sơ Thủy Quốc đệ nhất đại giang hồ môn phái, đương nhiệm trang chủ là Tổng Vũ Thiêu trưởng tôn, kiểm thuật tạo nghệ, đồng dạng kinh tài tuyệt diệu.

Cổ Du Quốc thì hiện ra một vị đại danh đỉnh đỉnh Kiểm Tôn, sát lực cực lớn, võ đức cực kém, là một vị không có chỗ ở cố định giang hồ tán tiên, cũng không khai sáng môn phái, độc lai độc vãng, nghe đồn cùng Cổ Du Quốc hoàng đế quan hệ không tệ, bội kiểm Lục Châu.

Tùng Khê Quốc còn có một vị trẻ tuổi nhất mới xuất hiện chi tú, tự phong Thanh Trúc kiểm tiên.

Bốn vị này kiểm đạo tông sư, quần tinh sáng chói, lóe sáng tại Thái Y Quốc ở bên trong mười mấy nước trên giang hồ không, chính là trên núi tiên gia, cũng không dám khinh thường.

Áo đen lão nhân bỗng nhiên mở ra con mắt, cười lạnh nói: "Lén lén lút lút, cho ta hiện hình!"

Vị này được tôn sùng vì "Kiểm Thánh" danh hiệu lão nhân, trường kiếm rào rào ra khỏi vỏ, tiện tay hướng chùa miếu thần đài phương hướng phách trăm mà đi, một mảng lớn chói mắt trong trẻo kiếm khí, chột vang lên, vốn là tàn bại không chịu nổi thần đài triệt để âm âm vỡ vụn, sau một bên lộ ra một vị bộ dáng kiêu tiểu gây yếu thiếu nữ, không quan tâm, hai tay bưng lấy cái đầu nhỏ, giống như dạng này liền ai cũng không nhìn thấy nàng.

Khi lại một vị cổ quái thiếu nữ sau khi xuất hiện, Trương Sơn Phong này chuỗi nghe yêu linh rất nhỏ rung động bắt đầu.

Thế gian tinh linh yêu quái, cùng âm vật quỷ mị, tu luyện chi pháp, cơ hồ

toàn bộ đạo thống bất chính, chỉ cần đạo hạnh không sâu, cảnh giới không cao, thường thường đang nghe yêu linh phía dưới không chỗ ẩn trốn, đây cũng là nghe yêu linh có thể trở thành gần với Bạch Trạch Đồ luyện khí sĩ vật cần có, có thụ tôn sùng, Từ Viễn Hà tại bước lên võ đạo đệ tứ cảnh trước đó, đã từng có một chuỗi cùng loại chuông lục lạc, để mà phòng thân cảnh báo.

Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong càng nhiều sự chú ý, đặt ở thiếu nữ trên người.

Nếu muốn chính thức luyện kiếm lại một mực không được nó môn mà vào Trần Bình An, lại bị lão nhân cái này ra khỏi vỏ một kiếm sở kinh diễm, nhìn như hời hợt, tiện tay vung lên mà thôi, nhưng là kiếm khí như hồng, kiếm khí chỗ đến, liền giống bị một đầu phi lưu thẳng xuống thác nước đập trúng, đánh đầu thẳng đó.

Liễu Xích Thành tại thiếu nữ ma đầu xuất thủ sau, liền trở nên dị thường trầm mặc, thủy chung ngồi xổm ở bên cạnh đồng lửa, không rên một tiếng, duỗi ra song chưởng, cúi đầu sưởi ấm.

"Hảo hảo một chỗ Phật môn thanh tịnh nơi, há lại cho người này các loại tiểu yêu làm bẩn!"

Áo đen sắc mặt lão nhân lạnh lẽo cứng rắn, cổ tay rung lên, chỉ gặp thanh đồng kiếm nhọn run rẩy, trong nháy mắt liền từ mũi kiếm kích xạ ra một vòng chưởng mắt bạch mang, giống như là trên núi tiên sư Phước Yêu Tác, vụn và vụn vụn, rất nhanh trên không trung vung ra, giống như là một trương Thiên Đạo cuộn cuộn tuy thừa Pháp Vọng, đối cái kia bị kết luận là yêu vật khiếp đảm thiếu nữ phủ đầu che đậy bên dưới.

Trần Bình An bất động thanh sắc đem bức tranh này thu nhập tầm mắt, mở rộng tầm mắt.

Vốn nên cẩn thận tỉ mỉ kiếm khí, vậy mà cũng có thể như thế thành thạo

khống chế, biến hóa ngàn vạn ?

Lão nhân một tay cầm kiếm, hết thấy hạ bút thành văn!

Nhất là phần kia trầm tĩnh khí độ, nhất làm cho Trần Bình An mê mẩn.

Thiếu nữ bị kiếm khí trước ngưỡng tự lại tan rã lưới lớn vung rơi vào trên người, xì xì rung động, cái này khiến nàng đau đớn đến lăn lộn đầy đất, phần này đau thấu tim gan thiêu đốt, đã thương tới cái này đầu rừng núi yêu mị thần hồn chỗ sâu, nhớ ngày đó Trần Bình An tại Lạc Phách Sơn trúc lâu, còn đau đến không muốn sống, chớ nói chi đến một cái tu luyện phân tán, mấy trăm năm không tranh quyền thế tiểu yêu ?

Thiếu nữ trải qua này kiếp nạn, rất nhanh liền vững chắc không được hình người, hơn phân nửa khuôn mặt lộ ra hồ ly khuôn mặt, mu bàn tay, cái cổ sinh ra một lùm bụi tuyết trắng lông tơ, nổi lên nhàn nhạt cáo tao - vị.

Đầu kia đạo hạnh yếu kém tuyết trắng Hồ Tiên ở trên mặt đất giãy dụa kêu rên, "Ta không có hại qua người, ta không có bất kỳ ai hại qua, ta chỉ đùa hù dọa qua một chút tá túc chùa cổ thư sinh, không nên giết ta, không nên giết ta. . ."

Áo đen lão nhân tựa hồ có chút khúc mắc, tay cầm trường kiếm, kiếm khí huy hoàng, hồng quang nở rộ, tàn khốc nói: "Yêu chính là yêu, ma chính là ma, hôm nay không sợ người lại như thế nào ? Chờ người đạo hạnh tăng vọt, tự nhiên mà vậy liền sẽ tàn sát vô tội, lấy thế làm vui!"

Hơn phân nửa thân thể liền biến thành bạch hồ thiếu nữ phủ phục trên mặt đất, hấp hối nói: "Ta còn từ cái kia ma ma trong tay cứu xuống hai vị người đọc sách, vì thế ta còn đem rất nhiều trân tàng đã lâu đồ vật, đưa cho các nàng, mới khiến cho các nàng buông tha người đọc sách, ta sẽ không hại người, đời ta cũng sẽ không. . ."

Áo đen lão nhân cười lạnh nói: "Nho nhỏ Hồ Tiên, chết không có gì đáng tiếc! Lão phu dám nói dưới kiếm chém giết một trăm đầu yêu mị, nhiều nhất chỉ oan uổng một đầu!"

Tuổi nhỏ Hồ Tiên đã bất lực giải thích cái gì, thân thể run rẩy, quần áo phá toái, toàn thân đầm máu, một đôi nguyên bản đen nhánh dị thường tỏa sáng thủy linh đôi mắt, đã ảm đạm vô quang, chỉ là tại thời khắc hấp hối, thiếu nữ chỉ là cũng không oán hận lão nhân hung ác xuất thủ, chỉ là si ngốc nhìn về phía chùa cổ cửa lớn, giống như là đang chờ đợi một vị nghèo kiết hủ lậu tú tài đến nhà bái phỏng, sau đó nàng liền có thể lại hù dọa bọn hắn một chút, một lần được như ý lời nói, liền có thể để cho nàng vui vẻ mấy cái tháng.

Liễu Xích Thành chậm rãi nâng đầu lên, đôi mắt thâm thúy bên trong kim quang lưu chuyển, khéo miệng có chút lạnh lùng ý cười, còn có chút duyệt tận nhân thế bất đắc dĩ thờ dài, chỉ cảm thấy nhân sinh tiếp qua ngàn năm, vẫn là như vậy không thú vị.

Ngay tại Liễu Xích Thành đang chuẩn bị đứng người lên thời điểm.

Trần Bình An đứng người lên, nhẹ nhàng xóc rồi xóc phía sau hộp kiếm, đột nhiên mở miệng hỏi nói: "Tổng lão tiên bối, nếu như cái này đầu Hồ Tiên, vừa lúc là một đầu kia bị oan uổng yêu mị, lại nên như thế nào?"

Lão nhân giật giật khéo miệng, cười nói: "Vậy thì thật là tốt, có thể xác định trước đó chín mươi chín đầu, về sau chín mươi chín đầu, đều ván đã đóng thuyền là tai họa bách tính quấy phá yêu ma, bởi vậy lão phu xuất kiếm, sẽ chỉ càng thêm nhanh nhẹn."

Trần Bình An chỉ hướng đầu kia đã hoàn toàn biến thành hồ ly thiếu nữ, "Cái kia nàng làm sao bây giờ?"

Lão nhân vỗ vỗ chỗ ngực, gọn gàng dứt khoát nói: "Nếu là lật ra lão hoàng lịch, nghi hạ táng, lão phu liền sẽ đem nó táng, nếu là không nên,

vậy liền thi thể bọc phơi, tranh thủ kiếp sau ném tốt thai, chớ có làm tiếp núi trạch yêu mị, đương nhiên càng không cần bị lão phu gặp gỡ."

Trần Bình An có chút phạm cường, nói: "Lão tiên bồi gặp yêu giết yêu, gặp ma hàng ma, đương nhiên làm được đúng, nhưng là có thể làm được càng đúng."

Lão nhân cẩn thận nhìn chăm chú phụ hợp thiếu niên, đột nhiên cười ra tiếng, "Nhóc con, người giống như không giống cái vung tử u ? Bất quá là tá túc chùa cổ, coi như bản thân là cứu khổ cứu nạn phật tử Bồ Tát à nha?"

Trần Bình An do dự một chút, hỏi: "Tổng lão tiên bồi, người muốn như thế nào mới có thể buông tha cái này đầu hồ mị ?"

Áo đen lão nhân Tống Vũ Thiêu đứng người lên, trầm giọng nói: "Nể tình oa nhi người cũng là dùng kiếm người trong giang hồ, lão phu liền đem vốn nên chém giết Hồ Tiên cái kia một kiếm, dùng để đối phó người, người nếu như đỡ được, chùa cổ việc nơi này coi như xong, cái này đầu Hồ Tiên tương lai là tác nghiệt vẫn là làm việc thiện, thiện ác báo ứng, về sau liền từ người đến gánh chịu nhân quả, nếu là không tiếp nối, chết bởi lão phu dưới kiếm, liền oán người bản sự không đủ mạnh ra mặt, kiểu gì ?"

Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong cũng đều đứng người lên, như lâm đại địch.

Tống Vũ Thiêu cười ha ha nói: "Không sao, các người hai cái muốn ra tay, lão phu cùng lắm thì liền thêm ra hai kiếm, còn là giống nhau quy củ."

Lão nhân tiếng cười to, trung khí mười phần, chấn động đến trong chùa cổ từng chiếc một mục nát xà nhà gỗ tùy theo run rẩy, vẩy xuống vô số tro bụi.

"Có thể!"

Trần Bình An gật đầu một cái, sau đó đối với Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong lung lay đầu, ra hiệu không cần nhúng tay.

"Cẩn thận."

Lão nhân không phải dây dưa dài dòng tính cách, lên tiếng nhắc nhở về sau, chính là một kiếm vung xuống.

Cách xa nhau bất quá một trượng, kiếm mang cương khí trong giây lát liền bổ tới Trần Bình An trước người.

Trần Bình An trong tay áo sớm đã trượt xuống một trượng Phương Thốn Súc Địa phù, phổ thông giấy vàng chất liệu, hai ngón vê ở, kiếm khí cận thân trong một chớp mắt, Trần Bình An bóng người liền biến mất tại chỗ.

Áo đen lão nhân cười nhạo một tiếng.

Nguyên lai cái kia bôi kiếm khí phách trăm ở trên không chỗ sau, tiếp tục tiến lên, đúng lúc là đầu kia tuyết trắng hồ ly cuộn mình mặt đất phương hướng.

Xuất từ Lý Hi Thánh tặng cho « đan thư bút tích thực » Phương Thốn phù, huyền diệu thần kỳ, nhưng thuộc về duy nhất một lần tiêu hao vật phẩm, Trần Bình An tế ra này phù sau, đã xuất hiện tại ngoài hai trượng đất trống, nhưng khi hãn phát hiện kiếm khí nguyên lai tiếp tục chém về phía hồ mị về sau, không kịp lại móc ra một trượng Phương Thốn phù lục, đành phải mũi chân điểm một cái, hướng về phía trước mãnh liệt nhảy tới, đồng thời đưa tay hướng đầu vai, đè lại hộc kiếm gỗ "Trừ ma" chuôi kiếm, đối cái kia bôi kiếm khí một trăm giữa trời mà đi.

Tuy là xuất kiếm, kỳ thật cuối cùng, Trần Bình An vẫn là quyền pháp làm gốc.

Đi được là họ Thôi lão nhân truyền thụ thiết kỵ đục trận thức vừa mãnh liệt con đường, nhưng là lấy kiếm gỗ thay thế quyền chiêu, Trần Bình An bất quá là võ đạo ba cảnh thể phách thần hồn, càng không phải là loại kia có thể đem quyền pháp, kiếm ý hoà hợp quán thông võ đạo đại tông sư, tự nhiên rơi vào chân chính người trong nghề trong mắt, lần này vội vàng xuất thủ liền lộ ra có chút khó chịu.

Chảy xuôi quyền ý hòng kiếm gỗ chém vào tại lão nhân cái kia đạo kiếm khí phía trên, cường ép cản trở nó chém giết đầu kia tuổi nhỏ Hồ Tiên.

Trong lúc nhất thời kiếm quang nổ tung, kiếm khí văng khắp nơi.

Trần Bình An cầm trong tay hòng kiếm gỗ, hai chân kết thúc sau sai bước quay người, ngăn tại yêu hồ trước người, đối những cái kia phân liệt ra đến kiếm khí chính là dừng lại lung tung vung vẩy, xuất kiếm tư thế, hoàn toàn chính là người nào đó trêu chọc qua tốt một trận Vương Bát Quyền.

Đạo sĩ Trương Sơn Phong thở phào nhẹ nhõm sau, không đành lòng nhìn thẳng.

Râu quai nón hán tử đưa tay che cái trán, bất đắc dĩ nói: "Vốn cho rằng gia hỏa này quyền pháp tương đương không tầm thường, lưng lâu như vậy hộp kiếm, khẳng định là một tên thâm tàng bất lộ thiếu hiệp kiếm khách. . ."

Trước người kiếm khí vỡ vụn, Trần Bình An đánh xong kết thúc công việc, tranh thủ thời gian ước lượng một chút trong tay hòng kiếm gỗ, tuy là nhẹ nhàng linh hoạt kiếm gỗ, vậy mà cực kỳ cứng cỏi, đối đầu vị kia Sơ Thủy Quốc kiếm đạo tông sư bành bạc kiếm khí, trên thân kiếm bên dưới, không có một chỗ lỗ hổng tí vết, Trần Bình An trong lòng đại định.

Áo đen lão nhân bật cười lớn, tự giễu nói: "Chưa từng nghĩ thế gian còn có người, dùng dùng lại Vương Bát Quyền cản bên dưới lão phu một kiếm. Được thôi, lão phu nói là làm, tiểu oa nhi tiếp được chính là tiếp nhận, lão phu liền không còn khó xử trên mặt đất đầu kia hồ mị, các người một người một yêu, tự giải quyết cho tốt, cần biết báo ứng xác đáng, hi vọng các người cố mà trân quý cái này cái cọc tạm thời không biết thiện ác duyên phận."

Lão nhân thu kiếm vào vỏ, một mực ngồi xếp bằng hẩn lúc này mới đứng người lên, quay người rời đi, đi ra chùa miếu sau đại môn, ngẩng đầu nhìn về phía âm trầm màn đêm, thì thào nói: "Trảm không hết yêu ma quỷ quái, không giết xong yêu ma quỷ quái, lúc nào là cái đầu a?"

Vị này năm đó sáng lập Kiếm Thủy sơn trang khai sơn thủy tổ, đột nhiên quay đầu cười nói: "Các người bốn người, nếu như cảm thấy hứng thú, có thể đi hướng lão phu Trang Tử bên trên, gần đây kiếm trang chính tại tuyến cử Sơ Thủy Quốc võ lâm minh chủ, tốt xấu xem như một cái giang hồ thịnh sự, các người nếu như đến kiếm trang, lão phu hơn phân nửa chưa hẩn ở đây, có thể trực tiếp tìm tới lớn tuổi nhất sở quản sự, liền nói là ta trên giang hồ mới gặp phải bằng hữu, rượu nhạt mấy chén vẫn phải có."

Lão nhân cuối cùng nhìn về phía Trần Bình An, "Tối nay người này phần 'Đem một chuyện tốt, làm được càng đối với tốt hơn' kiên nhẫn, lão phu tại tuổi già trước đó, từ thiếu niên đến trung niên, kỳ thật một mực như người này vậy, chỉ nhiều không ít. Nhưng là. . . Thôi, lão gia hỏa ỉu xiu lời nói, liền không nói cho thiếu niên lang nghe, tóm lại, hi vọng người có thể kiên trì."

Tuổi xế chiều lão nhân vỗ vỗ bên hông trường kiếm, tại trong màn đêm im lặng đi xa.

Trần Bình An kinh ngạc xuất thần, sau khi lấy lại tinh thần, quay đầu đi,

trường lớn con mắt, tuổi nhỏ Hồ Tiên không biết khi nào đã không thấy.

Râu quai nón hán tử đưa tay chỉ chính mình khuôn mặt, trêu ghẹo nói: "Trần Bình An a Trần Bình An, anh hùng cứu mỹ, sau đó có thể hay không để mỹ nhân lấy thân báo đáp, vẫn phải nhìn cái này a!"

Trần Bình An đem hộc kiếm gỗ thu nhập Ngụy Bách chế tạo thành hộp gỗ, một đường chạy chậm hơi lửa chông, đưa tay xích lại gần đồng lửa, hữu ý vô ý liếc mắt ngồi tại đối diện ngáp Liễu Xích Thành, người sau cười đùa tí tởm nói: "Nhìn cái gì nhìn, lúc này cuối cùng bắt đầu hâm mộ ta anh tuấn tiêu sái à nha? Ai, kỳ thật ta cũng hâm mộ người Trần Bình An, ta nếu là có người một nửa võ công, đã sớm trên giang hồ trở thành ngàn vạn nữ hiệp tiên tử trong mộng tình lang!"

Trần Bình An liếc mắt, hái xuống bầu rượu, ngửa đầu rót một ngụm rượu lớn.

Từng uống rượu sau, Trần Bình An nắm chặt hồ lô rượu, tâm tình khuấy động, cũng không phải mặt ngoài như vậy mây trôi nước chảy.

Sở dĩ không có mời động hai vị tiểu tổ tông bay ra Dưỡng Kiếm Hồ, đi cản trở kiếm trang Tổng Vũ Thiêu cái kia đạo kiếm khí, ngược lại muốn lấy thân mạo hiểm, cũng không phải là Trần Bình An hành động theo cảm tính.

Trần Bình An thở dài, đứng người lên, đi hướng đất trống, dùng rượu ngon hồ lô sau, nhắm lại con mắt, cẩn thận dư vị Sơ Thủy Quốc Lão Kiếm Thánh ba lần xuất kiếm, một lần bổ trúng thần đài, để Hồ Tiên bị ép hiện thân, một lần cổ tay nhẹ rung, kiếm khí thành lưới, một lần cuối cùng đương nhiên chính là cái kia lao thẳng tới Trần Bình An hợp lý đầu một kiếm.

Trần Bình An vẫn không có mở mắt, lại chậm rãi rút ra hộc kiếm gỗ, học lão nhân kia giơ kiếm ở trước ngực, như kiếm tại vỏ, sắp xuất hiện chưa

ra.

Chẳng biết tại sao, Trần Bình An nghĩ đến nghĩ đi, luôn cảm giác mình cho dù là xem mèo vẽ hổ, dù là nghìn lần vạn lần, đều học không giống, đừng nói rất giống, chỉ sợ giống như cũng khó khăn.

Cái này cùng hẳn năm đó nhìn lấy Ninh cô nương đi sáu bước quyền thung, rất khác nhau.

Nguyên lai xuất kiếm, đến cùng cùng luyện quyền là không giống nhau.

Trần Bình An thở dài một tiếng, đành phải lần nữa thu hồi thanh kia đi theo chính mình hai lần du lịch giang hồ hòe kiếm gỗ.

Có người cười nói, "Trần Bình An, người kiếm gỗ, quá nhẹ, cho nên vị đạo làm sao cũng sẽ không đúng, cử trọng nhược khinh, là kiếm đạo chỗ cao cảnh giới, người một cái sơ học giả, cũng không phải cái gì luyện kiếm kỳ tài ngút trời, đương nhiên sẽ cảm thấy chỗ nào đều không thích hợp. Không nói trèo lên đỉnh, chỉ nói nhập môn, như vậy luyện quyền một chuyện, có cái có chút danh khí sư phụ dẫn đường là được rồi, thế nhưng là tập kiếm, vẫn là yêu cầu một vị minh sư dẫn đường mới được, người kỳ thật hẳn là cùng cái kia Tống Vũ Thiêu thành tâm hỏi ý kiến Vãn Kiếm nói, này nhân vũ đạo cảnh giới không cao, nhưng là đã đi ra của mình kiếm nói, cái này rất không dễ dàng."

Trần Bình An quay đầu nhìn lại.

Lần này nhận thức chính xác, không phải râu quai nón hán tử nói ra khỏi miệng, thậm chí không phải có thể khống chế kiếm gỗ đào bay lượn Trương Sơn Phong, ngược lại là nhất không cùng giang hồ dính một bên thư sinh Liễu Xích Thành, nói cái này một lời nói thời điểm, Liễu Xích Thành đứng tại tầng thêm rất nhiều cành khô hừng hực bên cạnh đồng lửa, hỏa quang chiếu rọi, cả người thon dài bóng người theo hỏa quang chậm rãi lắc lư.

Trương Sơn Phong đang cùng Từ Viễn Hà thỉnh giáo giang hồ điểm huyệt môn đạo, một hỏi một đáp, mười phần chuyên chú, liền không chút để ý Liễu Xích Thành lời nói.

Lại hoặc là nói, hai người căn bản cũng không có nghe được Liễu Xích Thành lời nói.

Bởi vì từ đầu tới đuôi, Liễu Xích Thành cũng không mở miệng nói chuyện, Trần Bình An liền thật sự rõ ràng nghe được Liễu Xích Thành tiếng nói.

Trần Bình An hỏi một cái kỳ quái vấn đề, "Là người ? Tại Yên Chi quận thành, ta nghe Lưu thái thú ngầm bên dưới nói, người nhưng thật ra là một vị Kim Đan cảnh thần tiên, bởi vì ở ngoài thành hiển lộ qua một tay thần thông."

Liễu Xích Thành khoát khoát tay, chậm rãi vòng qua đồng lửa, đi vào Trần Bình An bên cạnh, cười ha hả nói: "Được rồi, hai chúng ta cũng đừng lục đục với nhau a, người đã biết rõ ta là đại yêu, ta cũng biết rõ sau lưng người chỗ phụ chi kiếm, rất có lai lịch, nếu không nó vừa rồi liền sẽ không đè nén không được, tại cảm giác được khí tức của ta sau, tự phát chiến minh bắt đầu, người mặc dù rất nhanh liền cưỡng ép ép xuống nó động tĩnh, nhưng ta lại không mất mụ nặng tai, cho nên hiện tại người ta lòng dạ biết rõ, Trần Bình An, người có thể hay không nói cho ta, thanh kiếm này, là thần thánh phương nào rèn đúc mà thành ? Người muốn đưa hướng Đảo Huyền Sơn, giao cho trên tay người nào ?"

Trần Bình An vẻ mặt nghiêm túc, hỏi: "Người muốn đoạt kiếm ?"

"Liễu Xích Thành" cười nheo lại mắt, giống như là nghe được một cái chuyện cười lớn, hai tay phụ sau, lắc đầu cười nói: "Kiếm là hảo kiếm, nhưng ta còn thực sự không hứng thú, ta biết rõ người không tin loại lời này, không quan hệ, ta so với người còn mạnh hơn ra quá nhiều, người

chỉ cần nhìn ta làm sự tình là được rồi. Đúng, người có nghe hay không qua một câu ? Thế gian hảo vật không kiên cố, mây màu dễ tán Lưu Ly Thúy."

Trần Bình An gật đầu nói: "Thơ văn trông được đã đến."

Liễu Xích Thành vung tay áo, Yên Thủy mông lung, mây che sương mù quần, rơi vào đồng lửa bên kia, hướng chỗ này xem ra thì là không có nửa điểm khác thường, "Liễu Xích Thành" chính tại cùng Trần Bình An trò chuyện với nhau thật vui, trên thực tế vị này Bạch Thủy Quốc học trò nghèo, một thân màu hồng đạo bào, ngọc thụ lâm phong, lúc này cảnh này, quý quyết đến cực điểm.

Liễu Xích Thành tiếp tục nói: " 'Mây màu dễ tán ' , nói là Bạch Đế thành mây màu giữa, vân hà tụ tán như bay khói, phong cảnh tráng lệ."

" 'Lưu Ly Thúy ' , nói là đã từng có vị xuất thân Bạch Đế thành Ma giáo đạo thống đại yêu, tựa như tối nay như vậy xung đột, giống nhau là vì một đầu nhìn như không quan trọng gì tiểu yêu mị, cùng Đại sư huynh xảy ra tranh chấp, hẳn vì thiên hạ đại thế, ta vì nhỏ tình lý, sư huynh đệ như vậy quyết liệt, bây giờ quay đầu lại nhìn, thật sự là buồn cười buồn cười, liền cùng hai đứa bé náo tính tình không sai biệt lắm, dù sao ta một mạch phía dưới, đập nát Bạch Đế thành mây màu giữa một cả tòa lưu ly lầu các, cuối cùng chỉ lưu bên dưới mấy con lưu ly ít rượu ngon mà thôi, từ đó thoát ly Bạch Đế thành, vân du tứ phương, không có sư môn che chở, cuối cùng bị chính đạo lãnh tụ vệ đạo sĩ, truy sát ngăn chặn ngàn vạn dặm, cuối cùng đánh vào đại lao, trấn áp ngàn năm lâu. Ta cái kia vị Đại sư huynh, từ đầu tới đuôi, chỉ là khoanh tay đứng nhìn."

Trần Bình An nhíu mày hỏi: "Người nói với ta những này, là vì cái gì ?"

Liễu Xích Thành mỉm cười, hai tay lắc một cái, lắc lắc màu hồng đạo bào hai cái tay áo, hai tay gấp lại tại phần bụng, khí thế thâm nghiêm, "Bởi vì ta gần nhất có thu đồ đệ đệ ý nghĩ, cảm thấy người Trần Bình An

thật không tệ, ta có thể truyền thụ cho người thế gian thượng thừa nhất kiếm pháp, ta tuy là hạo nhiên thiên hạ bản thổ Yêu tộc xuất thân, nhưng là cùng sư huynh của ta thân là Ma giáo lãnh tụ, lại so thần tiên còn thần tiên tương tự, chính là rất nhiều chính đạo tiên gia cao nhân, đồng dạng nguyện ý đối với sư huynh của ta quỳ bái, cho nên ta dạy kiếm pháp của người, cũng là đủ để giúp người trèo lên đỉnh Đại Đạo chính tông kiếm pháp, cơ duyên vừa đến, có hi vọng thăng tới bên trên ngũ cảnh, nên biết rõ 'Chính tông' cái này tông chữ, cũng không phải có thể dùng linh tinh chữ. Tống Vũ Thiêu chi lưu, mặc dù lục lợi ra của mình kiếm nói chân ý, nhưng như thế một vị tư chất có hạn thuần túy võ phu, hãn võ học độ cao, căng hết cỡ chính là giúp người bước lên cùng loại một vị trong ngũ cảnh kiếm tu vị trí, Trần Bình An, ý của người như nào ? Có bằng lòng hay không lấy đệ tử thân phận, theo ta tu tập Đại Đạo ?"

Trần Bình An hỏi lại nói: "Làm ma đầu ?"

Liễu Xích Thành mỉm cười nói: "Trong mắt của ta, Đại Đạo gập ghềnh khó đi, chỉ có bèn gan vững chí hạng người, có thể đi đến cuối cùng, thậm chí có hi vọng so với cái kia tài hoa hơn người thiên chi kiêu tử, đi càng xa cao hơn. Người Trần Bình An, cùng ta là người trong đồng đạo, bây giờ ta đã giúp người thu lấy một vị Đại sư huynh, người yên tâm, người là ta vị cuối cùng đệ tử, nhiều nhất trăm năm thời gian, thầy trò chúng ta ba người, tất nhiên sẽ dương danh thiên hạ, quay về Bạch Đế thành, ở nơi đó chiếm cứ nhỏ nhoi địa phương."

Liễu Xích Thành nhìn chăm chú Trần Bình An con mắt, cười cười, "Ta cùng Đại sư huynh lúc trước chỗ sư môn, rất có ý tứ, Đại sư huynh là người, tu hành ma đạo thuật pháp, ta là yêu, tu tập Nhân tộc thần thông, chúng ta vị sư phụ kia ký xuống xuống tôn chỉ, chính là hữu giáo vô loại bốn chữ, điểm này cùng Đạo tổ tọa hạ nhị đệ tử cái vị kia thật vô địch, rất giống. Ngoại trừ Bạch Đế thành, thiên hạ Ma giáo còn có số Đại Đạo thống, từng cái thế lực lớn đến kinh người, bàn cây giao thoa, chính là tông chữ đầu chính đạo tiên gia, đồng dạng muốn tránh né mũi nhọn, cho nên nói, chỉ cần người nắm đấm đủ cứng, cảnh giới đủ cao, cái gì ma đạo

chính đạo, đều là lời nói vô căn cứ, căn bản không quan trọng."

Trần Bình An nhếch miệng cười một tiếng, "Có nhận hay không người coi sư phụ, ta phải hỏi qua mới được."

Cái trán sớm đã chảy ra mồ hôi, nhưng là giờ khắc này phụ hợp thiếu niên, vẻ mặt tự nhiên, cũng không một chút e ngại.

"Ồ?"

Liễu Xích Thành hai mắt tỏa sáng, "Ta liền biết rõ tiểu tử người, tất nhiên có không tệ sư thừa, không quan hệ, nói nghe một chút, nhất chung thẩm lúc độ thế, chim khôn biết chọn cây mà đậu, không mất mặt. Ta cũng không miễn cưỡng người, càng sẽ không dùng lời hù người, chỉ cần người sư thừa cao hơn ta, ta tuyệt không cưỡng cầu cái này cái cộc sư đồ tình cảm."

Văn Thánh lão tú tài, không có gì bất ngờ xảy ra sớm đã rời đi Bảo Bình Châu, Trần Bình An bên trên đi nơi nào tìm ?

Tề tiên sinh lại qua đời, phảng phất cũng không có cách nào.

Nhưng là Trần Bình An tuyệt không nguyện ý đi theo người này tu hành cái gì thông thiên Đại Đạo.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, vậy liền cược một lần.

Được hay không được, ở đây nhất cử.

Thực sự không được, cùng lắm thì liều mạng một lần, vẫn chưa được, tựa như A Lương nói, trời đất bao la, còn sống lớn nhất, nhận "Liễu Xích Thành" làm sư phụ chính là, bất kể như thế nào, khẳng định phải trước thanh kiếm đưa đến Đảo Huyền Sơn, tự tay giao cho Ninh cô nương lại nói còn lại!

Không có người biết rõ, Trần Bình An lần thứ nhất hộ tống Lý Bảo Bình bọn hắn đi xa Đại Tùy, cùng về sau đi theo thiếu niên Thôi Sàm trở về Hoàng Đình Quốc, vì sao Trần Bình An nhiều lần tại đỉnh núi cao, đại thủy bên bờ, đều tất nhiên sẽ luyện tập đứng cái cọc kiếm lô, mà lại dù là luyện tập xong, cũng sẽ lâu dài đứng tại nguyên chỗ.

Cho dù là lần này một mình xông xáo giang hồ, tựa như lần trước tại Yên Chi quận thành đưa mắt nhìn Lưu Cao Hình đi xa, Trần Bình An vẫn là sẽ ngồi một mình ở nóc nhà chỗ cao, tại năm nay sau cùng gió xuân bên trong, uống rượu, thì thào tự nói.

Mà những cái kia tất cả mọi người sẽ không suy nghĩ sâu xa thời gian, lại có gió xuân oanh tay áo.

Trần Bình An tại ở sâu trong nội tâm, biết rõ người kia khẳng định qua đời, nhưng là người kia đã từng nói qua.

Gặp chuyện không quyết, có thể hỏi gió xuân.

Sau đó, Liễu Xích Thành buồn cười, vui vẻ cười rộ lên, bởi vì cảm thấy chơi vui.

Nguyên lai hắn nhìn thấy thiếu niên trước mắt, học theo, học hắn run lên cổ tay, giơ lên tay áo.

Nhưng là Liễu Xích Thành rất nhanh liền không cười được.

Thiếu niên cao cao nhấc lên hai tay ở giữa, có từng sợi gió xuân vui sướng quanh quẩn hai tay áo, như từng con từng con màu xanh giao long tại biển mây trườn.

Trần Bình An nhẹ giọng hỏi nói: "Tề tiên sinh ?"

Liều Xích Thành trong lòng rung mạnh, giờ khắc này, quả thực tựa như là ngàn năm trước đó trận đại chiến kia, đôi mắt vị kia một tay cầm tiên kiếm, một tay nắm pháp ấn Trương thiên sư!

Một cái ấm áp thuần hậu tiếng nói tại Trần Bình An bên cạnh vang lên, "Ồ."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Gió xuân đưa quân ngàn vạn dặm

Liễu Xích Thành một bộ màu hồng đạo bào tại trong gió nhẹ, chậm rãi phát phơ dong đưa, vị này ngàn năm trước đó Bạch Đế thành cự phách, lần đầu tiên có chút câu nệ.

Cái này không hợp lý.

Bởi vì Trần Bình An bên cạnh từ từ sợi gió xuân ngưng tụ mà thành bóng người, là một vị song tóc mai sương trắng áo xanh nho sĩ, hư vô phiêu miểu, mặt mỉm cười.

Liễu Xích Thành coi khí tượng, bất quá là một chiếc gần như khô cạn ngọn đèn mà thôi, nhưng là khí tượng bên ngoài, lại có một điểm không nói rõ được cũng không tả rõ được vị đạo, đối thành bất luận một vị nào bên trên ngũ cảnh phía dưới luyện khí sĩ, chỉ sợ cũng muốn suy nghĩ không thấu các mẫu chốt trong đó, nhưng là tạm thời phụ thuộc vào Liễu Xích Thành chi thân hắc, tại tu vi đỉnh phong thời khắc, là hàng thật giá thật mười hai cảnh Tiên Nhân cảnh, tại còn chưa mưu phản Ma giáo đạo thống trước đó, hắc tại toà kia Hoàng Hà tiểu động thiên sông nước trút xuống phía dưới, chói lọi mây màu ở giữa Bạch Đế thành, vừa lúc gặp quá nhiều sừng sững đứng ở dãy núi chi đỉnh năng nhân dị sĩ, ngược lại lập tức liền bó tay bó chân, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Càng là nhìn không ra sâu cạn hư thực, Liễu Xích Thành càng là không dám khinh thị.

Tề Tĩnh Xuân trước ánh mắt ra hiệu Trần Bình An cứ yên tâm, cùng thiếu niên sóng vai mà đứng, đối với Liễu Xích Thành cười tự giới thiệu nói: "Tề Tĩnh Xuân, Văn Thánh môn hạ đệ tử, từng là Sơn Nhai thư viện

sơn trường."

"Liễu Xích Thành" có chút mờ mịt.

Kẻ trước mắt này giá đỡ cũng không lớn, ôn tồn lễ độ bộ dáng, chỉ là Văn Thánh ? Tề Tĩnh Xuân ? Sơn Nhai thư viện ? Lộn xộn cái gì, chẳng lẽ là mình bị Long Hồ Sơn Trường thiên sư áp thẳng này một ngàn giữa năm, hiện ra đến hai vị Nho gia sư đồ Thánh Nhân ? Chỉ là "Văn Thánh" thuyết pháp này, thật không đơn giản, người nào đó xưng hô, riêng lấy thánh chữ xem như hậu tố, tỷ như Lễ Thánh, Á Thánh, không có chỗ nào mà không phải là có tư cách tại Nho gia văn miếu bên trong dựng thẳng đứng tượng thần gia hóa, mà lại tượng thần vị trí tất nhiên cực kỳ cao.

Muốn trách thì trách Liễu Xích Thành cái này gà mờ người đọc sách, lai lịch quá nhỏ bé, suốt ngày không làm việc đàn tràng, đối với một châu tình thế cho tới bây giờ không có hứng thú, chỉ mới nghĩ lấy dựa vào trong bụng điểm này đáng thương mực nước đi phong hoa tuyết nguyệt, lừa bịp nữ tử tình cảm. Đương nhiên chính hắn cũng có trách nhiệm, cảm thấy Đông Bảo Bình Châu như thế một khối man di địa phương, dù là ngàn năm thời gian góp nhặt nội tình, bên trên ngũ cảnh tu sĩ khẳng định vẫn là có thể đếm được trên đầu ngón tay, chính mình căn bản không cần để tâm.

Tề Tĩnh Xuân tiện tay vung tay áo, Liễu Xích Thành tạo nên cấm chế liên tiêu tán trống không.

Quân tử đối xử mọi người lấy thành.

Kể từ đó, râu quai nón hán tử cùng tuổi trẻ đạo sĩ rất nhanh liền phát hiện bên này khác thường, lập tức hai mặt nhìn nhau, cái kia mặc màu hồng đạo bào gia hóa, là nghèo thư sinh Liễu Xích Thành ? Vì sao còn có loại này son phấn vị mười phần cổ quái đam mê ? Cái kia tuổi tác lớn áo xanh nho sĩ, lại là thần thánh phương nào.

Liễu Xích Thành neho lại mắt.

Vậy mà trong nháy mắt liền phá vỡ chính mình bố trí chương nhân pháp, hần bây giờ mặc dù chỉ có nửa cái Ngọc Phác cảnh tu vi, nhưng là Bạch Đế thành Ma giáo đạo thống truyền thừa xuống thâm thuý thần thông, cho dù là một cái thực sự Ngọc Phác cảnh luyện khí sĩ, cũng không có cách nào như thế dễ như trở bàn tay phá vỡ cấm chế mới đúng.

Trương Sơn Phong liền muốn đứng dậy đi hướng Trần Bình An bên kia, lại bị Từ Viễn Hà một phát bắt được cánh tay, nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Chúng ta tiếp tục trò chuyện chúng ta, chuyện bên kia, tuyệt đối không cần dính vào, hai ta tốt nhất chính là phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe."

Sau đó râu quai nón hán tử nhìn thấy vị kia áo xanh nho sĩ hướng bọn hần trông lại, mỉm cười gật đầu thăm hỏi.

Từ Viễn Hà vội vàng ôm quyền hoàn lễ.

Tề Tĩnh Xuân cười hỏi nói: "Tiền bối thế nhưng là Bạch Đế thành Lưu Ly các chủ ?"

Liễu Xích Thành gật đầu nghiêng ngẫm nói: "Thế nào, nghe nói qua ta đại danh ? Có phải hay không xú danh chiêu chương, tại Trung Thổ Thần Châu sớm đã là nát đường cái danh tiếng ?"

Tề Tĩnh Xuân lắc đầu nói: "Ta đã từng du lịch Hoàng Hà đại thủy, tại bờ sông cùng Bạch Đế thành thành chủ kiến qua một lần, liền cho tới tiền bối."

Liễu Xích Thành đột nhiên chửi ầm lên nói: "Thả người rắm! Ta Đại sư huynh làm sao có thể ra khỏi thành gặp người ? ! Liền ta Đại sư huynh tính tình, liền xem như những cái này văn miếu bên trong tượng thần lão đầu nhi, mộ danh mà hưởng, đến nhà bái phỏng, Đại sư huynh trong lịch sử cũng chưa từng chủ động ra khỏi thành đón khách, nhiều nhất chính là

tại thành cuối cùng trong mây lộ mặt mà thôi, vậy liền đã coi như là bán các người Nho gia thiên đại mặt mũi, hai người các người còn hai người gặp nhau tại sông lớn bên bờ ? Hảo tiểu tử, khoác lác cũng nên có cái ranh giới cuối cùng!"

Tề Tĩnh Xuân nhin không được cười lên nói: "Thành chủ còn từng mời tay ta đàm ba cục, chẳng qua là khi lúc ta lâm thời có việc, nhất định phải lập tức trở về học cung, liền trước thiếu, chưa từng nghĩ tại cái kia về sau, ta liền lại không có cơ hội quay về Bạch Đế thành, đúng là bất đắc dĩ."

Liễu Xích Thành nâng lên hai tay, dùng sức xoa gương mặt, nổi giận trong bụng khí, hắn mặc dù cùng Đại sư huynh quyết liệt, lại không nỡ điểm hương hỏa tình, nhưng ở sâu trong nội tâm, đối với vị kia Bạch Đế thành Thành chủ, hắn thủy chung lòng mang kính ý, là một loại rất thuần túy ngưỡng mộ cùng sùng bái, cho nên hắn đang do dự muốn hay không quả quyết xuất thủ, một bàn tay đập tan gia hỏa này hấp hối nhân gian cuối cùng điểm ấy tàn hồn thần ý.

Tất nhiên trước mắt vị này Lưu Ly các chủ không nguyện ý tin tưởng, Tề Tĩnh Xuân cũng liền không nói thêm lời cái gì.

Đối với vị này một lần nữa hiện thế Bạch Đế thành đại yêu, Tề Tĩnh Xuân cảm nhận kỳ thật không kém, người này lần thứ nhất sinh lòng sát cơ, là Sơ Thủy Quốc kiếm khách đối với vị kia tuổi nhỏ Hồ Tiên không phân xanh đỏ tạo trắng, thống hạ sát thủ. Miệng đầy nhân nghĩa đạo đức người đọc sách, không thiếu ra vẻ đạo mạo ngụy quân tử, người trong ma đạo, kỳ thật cũng là không thiếu lớn phong lưu hạng người, Tề Tĩnh Xuân năm đó mấy lần đi theo Tả sư huynh, cùng một chỗ đi xa thiên hạ núi đồi, sớm có kiến thức, đương nhiên sẽ không không phải đen tức trắng.

Huống chi Bạch Đế thành ngàn năm trước cái kia cái cục lưu ly vỡ nát bàn xử án, Tề Tĩnh Xuân vốn là đối trước mắt vị này đại yêu trong lòng

còn có khẳng định.

Tề Tĩnh Xuân vỗ vỗ Trần Bình An bả vai, đối với Liễu Xích Thành cười nói: "Trần Bình An hướng người bái sư một chuyện, khẳng định không được. Nhưng là luyện kiếm một chuyện, nếu như tiền bối nguyện ý dạy, Trần Bình An nguyện ý học, ta Tề Tĩnh Xuân vui thấy kỳ thành."

Liễu Xích Thành duỗi ra một ngón tay, nhẹ nhàng lay động, "Người bây giờ cái gì tình cảnh, mấy người ta lòng dạ biết rõ, sợi gió xuân ngưng tụ mà thành điểm này hồn phách thôi, dù là người khi còn sống là bên trên ngũ cảnh Nho gia Thánh Nhân, nhưng nay lúc không giống ngày xưa, người cảm thấy mình có bản lĩnh cùng ta cò kè mặc cả?"

Tề Tĩnh Xuân mắt nhìn người mặc màu hồng đạo bào đại yêu, vừa nhìn nhìn lại, liền thấy Liễu Xích Thành sát cơ hiện lên, rục rịch.

Yêu tộc bản tâm dễ dao động không dễ định, rất nhiều lựa chọn, càng có khuynh hướng thuận theo tiên thiên mà thành táo bạo bản tính, cái này liền có rất nhiều thế gian thảm trạng.

Hạo nhiên thiên hạ đối với thế gian đại yêu trấn áp, trói buộc rất nhiều, cũng không phải là không có nguyên do, từng có người đưa ra "Không phải tộc ta, trong lòng ắt nghĩ khác", cùng "Yêu mị tình quái, trời sinh tham sống sợ chết, ưa thích đoạt vận vật sinh cơ, chỉ có Nhân tộc giáo hóa, nguyện ý khẳng khái phó nghĩa." Những quan điểm này ngôn luận đối với Nhân tộc bên ngoài, là rất khó nghe, trên thực tế tại Lễ Thánh tọa trấn thiên hạ trong lúc đó, không thiếu có học cung Thánh Nhân đưa ra đề nghị, dứt khoát đối với tất cả bước lên trên ngũ cảnh đại yêu tiến hành vây quét, toàn bộ giam giữ tại trong lao ngục, vĩnh viễn trừ hậu hoạn. Chỉ là cuối cùng Lễ Thánh không có tiếp nhận mà thôi.

Tề Tĩnh Xuân hơi xúc động.

Cuối cùng, thế gian yêu vật đạo lý, toàn rơi vào một cái "Sống" chữ bên

trên, là chăm chỉ không ngừng truy cầu chính mình còn sống trở thành cường giả, vô câu vô thúc, vô pháp vô thiên.

Mà hạo nhiên thiên hạ đạo lý, thì rơi vào "Quy củ" hai chữ bên trên, tại quy củ bên trong, trạch bị thương sinh.

Tề Tĩnh Xuân duỗi ra một cái tay, cười nói: "Người nếu như không nói đạo lý, chỉ muốn muốn lấy lực phục người, cái kia ta muốn phải mượn kiếm chém tới người một nửa đạo hạnh."

Trần Bình An phía sau hộc kiếm gỗ hộp, thanh kia bị hãm ngầm bên dưới đặt tên là "Hàng yêu" trường kiếm, như nắng hạn lâu ngày gặp trận mưa, vui sướng chiến minh, từng tắc từng tắc chậm rãi ra khỏi vỏ, khí trùng đấu ngư!

Liễu Xích Thành màu hồng đạo bào phình lên đung đưa, trong đôi mắt tràn đầy lệ khí, toàn thân trên dưới tràn đầy bàng bạc yêu khí, cười hỏi nói: "Họ Tề, người xác định có cơ hội nắm chặt thanh kia chuyên môn nhằm vào Yêu tộc thần binh ? Ta coi như một quyền đánh không nát người hồn phách, người liền không sợ ta một quyền đem Trần Bình An đập thành thịt nát ?"

Tề Tĩnh Xuân vẻ mặt như thường, giống như là đang giảng giải một cái nhất thiên kinh địa nghĩa đạo lý, "Có ta Tề Tĩnh Xuân còn tại thế nhất thời nửa khắc, liền không có ai có thể khi dễ tiểu sư đệ một điểm nửa điểm."

Liễu Xích Thành cười ha ha nói: "Ta còn không tin cái này tà!"

Liễu Xích Thành đồng tử kịch co lại.

Cả người hãm bao phủ tại nhật quả cầu ánh sáng màu vàng óng bên trong.

Nhưng là ở trên đỉnh đầu, đầu tiên là xuất hiện một chút lỗ thủng, tựa như là làm Sơ Nhất tòa Hoàng Hà tiểu động thiên, bị người kia một kiếm chém vào ra lỗ lớn quang cảnh, không có sai biệt, che chở Liễu Xích Thành toà này Bạch Đế thành Hồn Nguyên Kim Quang Trận, đầu tiên là lộ ra một điểm sơ hở, Liễu Xích Thành trong tầm mắt, hiển lộ ra nhỏ như hạt cải một hạt điểm đen, sau đó là một đầu rất nhỏ hắc tuyến, cuối cùng soạt một chút triệt để bổ ra kim quang đại trận.

Mũi kiếm trực chỉ Liễu Xích Thành chỗ mi tâm, cách xa nhau bất quá hơn tấc.

Liễu Xích Thành không nhúc nhích tí nào.

Cũng không phải là đã mất đi tiên cơ, hãn liên không có lực đánh một trận, hoàn toàn tương phản, Bạch Đế thành từ trước đến nay lấy đạo pháp hỗn tạp, thần thông phong phú trứ danh tại thế, chỉ là trên người cái này đẹp ngang bán tiên binh pháp bào, liền có thể để hãn đứng đấy bất động, lực khiêng cái kia một kiếm.

Nhưng là vị kia một tay cầm kiếm áo xanh nho sĩ, trong tay cầm trường kiếm, không phải thanh kia Nguyễn Cung chế tạo trường kiếm, mà là thanh kia thật đơn giản hòng kiếm gỗ.

Thế là Liễu Xích Thành lựa chọn lui một bước, dàn xếp ổn thỏa.

Bởi vì cái kia tên là Tề Tĩnh Xuân gia hỏa, vốn cũng không có quá mức hùng hổ dọa người ý tứ.

Thuộc về riêng phần mình lui nhường một bước.

Tề Tĩnh Xuân chậm rãi thu hồi kiếm gỗ, thả lại Trần Bình An phía sau hộp kiếm, cười nói: "Nếu như cái này một kiếm là A Lương xuất thủ, hoặc là Tả sư huynh, chính là mặt khác một phen quang cảnh."

Liễu Xích Thành hỏi: "Đại sư huynh coi là thật ra khỏi thành gặp người ? Còn chủ động mời đánh cờ ba cục ?"

Tề Tĩnh Xuân gật đầu một cái.

Sự thật như thế, cũng không dùng vẫn lấy làm kiêu ngạo, cũng không cần tàng tàng dịch dịch.

Huống chi Tề Tĩnh Xuân cho tới bây giờ không có đem những kinh nghiệm này để ở trong lòng.

Cái này cùng thiếu niên Thôi Sàm đến nay còn đặc chí, từng cùng Bạch Đế thành Thành chủ tại mây màu giữa đánh cờ thập cục, hai người tâm tính, khác biệt một trời một vực.

Liễu Xích Thành than thở một tiếng, vẻ mặt hoảng hốt.

Thật giống như trong lòng có một cái đèn lưu ly, âm âm vỡ vụn, đã có thất lạc, lại có thoải mái.

Trong lòng hẩn, bất kể như thế nào oán hận phần uất Đại sư huynh Đại Đạo vô tình, nhưng là vị kia mắt cao hơn đầu nam nhân, chung quy là vô địch tồn tại, là lưu ly vô cấu người phong lưu, không nên vì ai mà phá lệ.

Liễu Xích Thành có chút nản lòng thoái chí, "Tất nhiên cùng Trần Bình An không làm được sư đồ, liền không dạy hẩn kiếm thuật, ta đạo pháp còn không có như vậy giá rẻ không chịu nổi. Họ Tề, đã người bản sự lớn như vậy, chính mình truyền thụ là được."

Hẩn giống như là có chút đồ khí, trực tiếp quay người, nhanh chân đi hướng chùa cổ cửa lớn.

Tề Tĩnh Xuân đột nhiên lên tiếng nói: "Tạm thời dừng bước, ta có một lời đem tặng."

Liễu Xích Thành xoay người, hơi nghi hoặc một chút không hiểu.

Đột nhiên tim của hắn trong hồ, có kỳ ánh sáng dị sắc từng cơn sóng gợn hơi dạng.

Sau đó Liễu Xích Thành trên mặt hiện ra kinh hãi cùng cuồng hỉ, trăm mỗi cảm xúc ngổn ngang về sau, nhẹ giọng hỏi nói: "Tốt một cái Tề Tĩnh Xuân, người bậc này nhân vật, tại bất luận cái gì một tòa thiên hạ đều là không tầm thường đỉnh núi tiên nhân, như thế nào lưu lạc đến tận đây?"

Tề Tĩnh Xuân cười hỏi lại nói: "Sao là lưu lạc nói chuyện?"

Liễu Xích Thành nao nao, vui lòng phục tùng nói: "Ta mặc cảm. Lần này coi như ta thiếu Trần Bình An một cái nhân tình. Về sau đợi đến ta tại Trung Thổ Thần Châu một lần nữa dương danh, có thể cho Trần Bình An đi Bạch Đế thành tìm ta."

Liễu Xích Thành rời đi chùa cổ trước đó, phát ống tay áo một cái, đem một đầu trốn tránh chỗ tối tuổi nhỏ Hồ Tiên bắt lấy, cùng một chỗ mang theo rời đi chùa cổ.

Tuổi nhỏ Hồ Tiên lúc trước đổi một thân mới tinh y phục, trên mặt bôi lên mấy nhị trọng son phấn, đỏ một khối lục một khối, buồn cười buồn cười, đại khái cái này là nàng nghĩ lầm giai nhân rồi?

Nàng trong ngực còn có một quyển lâu dài thiếp thân trân tàng yêu mến nhất bí tịch, khắc bản kém, chữ sai hết bài này đến bài khác, tên là « tài tử giai nhân », viết từng cái nam nữ tình yêu cổ sự, bên trên một bên thuận tiện nói chút đại gia khuê tú hiện thực lễ tiết, tỉ như cùng người nói chuyện muốn tiếng nói mềm nhu ôn nhu, lần đầu trông thấy anh tuấn thư sinh thời điểm, muốn trước ngượng ngùng cúi đầu một lần, sau đó rụt rè ngẩng đầu nhìn lên một lần, lại đỏ mặt cúi đầu một lần, bên trong học

vấn cũng lớn, để cho nàng được ích lợi không nhỏ, có chút kết cục thương cảm cố sự, nàng còn biết xem một lần rơi lệ một lần.

Liễu Xích Thành cường ép bắt đi nàng, nàng lúc đầu dọa cho phát sợ, chẳng qua là khi nàng nhìn thấy chùa cổ bên ngoài đứng đầy một vị thiếu niên tuấn mỹ sau, tay hắt xách cành liễu, ẩn đường có một vết dấu đỏ, nàng lại nhảy căng bắt đầu, cảm thấy lão thiên gia đợi chính mình không tệ, cái này thường vừa thấy đã yêu như ý lang quân.

Liễu Xích Thành mang theo đồ đệ cùng hồ mị, xuống núi đi xa, không biết đi hướng phương nào.

Tề Tĩnh Xuân nhìn quanh bốn phía, cũng mang theo Trần Bình An rời đi chùa cổ, ở ngoài cửa đất trống, mượn nhờ ánh trăng, cùng một chỗ nhìn ra xa xa dãy núi cảnh đêm.

Tề Tĩnh Xuân nhẹ giọng nói: "Người có ba hồn bảy vía, tam hồn vì thai quang, sáng linh, u tình. Sau khi ta chết, đem một thân hồn phách khí vận, tuyệt đại bộ phận đều trả lại phương này thiên địa, đệ tử Lý Bảo Bình Lý Hòe bọn hắc những hài tử này, là phân biệt cho bọn hắc một cái chữ tề, mà tại người, Triệu Diêu cùng Tống Tập Tân ba người bên cạnh, đều lấy còn sót lại tam hồn vận trộm lưu lại một sợi gió xuân, ta hiện tại cái thân phận này, kỳ thật không thể xem như hoàn chỉnh Tề Tĩnh Xuân, chỉ tính là hộ tống các người đi đến một đoạn lộ trình người hộ đạo, Tống Tập Tân lựa chọn con đường, cùng Nho gia chính thống càng đi càng xa, thế sự như thế, đều có duyên phận, không thể cưỡng cầu."

"Triệu Diêu lúc đó bị Thôi Sàm ngăn cản, bị tình thế ép buộc, không thể không giao ra phương kia 'Thiên hạ hoa đón xuân' con dấu, bản này chính là ta đã tính tới sự tình, cho nên trước đó liền cùng Triệu Diêu nói qua, muốn hắc không cần câu nệ tại một phương con dấu tồn vong, nhưng là tại cái kia về sau, Triệu Diêu đi hướng Biệt Châu trên đường, có cơ duyên khác, tâm cảnh của hắc tốt hơn theo chi xuất hiện một chút chỗ sơ suất, về sau nói không chừng còn muốn người cái này trên danh

nghĩa tiểu sư thúc, giúp hẩn một lần."

Trần Bình An muốn nói lại thôi.

Tề Tĩnh Xuân cười nói: "Người là nói không có đáp ứng ta tiên sinh yêu cầu, cho nên không tính tiểu sư đệ của ta ? Không quan hệ, người không nhận lão tú tài làm tiên sinh, ta vẫn là nhận người làm tiểu sư đệ."

Trần Bình An gãi gãi đầu, gật đầu nói: "Tốt!"

Tề Tĩnh Xuân vỗ vỗ Trần Bình An bả vai, "Cái này một đường đi tới, có mệt hay không ?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Đặc sắc cực kì, ngoại trừ luyện quyền, sẽ còn gặp núi gặp nước, làm quen Từ đại hiệp cùng Trương Sơn Phong dạng này mới bằng hữu, mà lại gặp được rất nhiều tinh mị thần tiên ma quái, không mệt."

Tựa hồ sợ hãi Tề tiên sinh không tin tưởng, Trần Bình An cười nói: "Thật sự không mệt!"

Tề Tĩnh Xuân ừ một tiếng.

Hẩn biết rõ, đây chỉ là thiếu niên chính mình cảm thấy không mệt mà thôi, làm sao có thể một đường long đong xóc nảy, nửa điểm không mệt ? Ngày qua ngày buồn tẻ luyện quyền, đơn bạc trên đầu vai chọc lầy, càng nhiều là của người khác mong đợi cùng thế đạo gian khổ, càng cần hơn khắp nơi đề phòng lòng người hiểm ác, chỗ đối mặt người và sự việc, tất cả đều là không hiểu thấu tồn tại, không mệt mới là chuyện lạ.

Bất quá là thiếu niên chính mình gánh vác gánh nặng, lại nghĩ đến chớ để người khác lo lắng thôi.

Biết được Tề tiên sinh không phải mọi chuyện biết được sau, Trần Bình

An liền một mạch nói với hân lên thần kỳ qua núi tức, Hoàng Đình Quốc nhà trọ đầu kia Hành Vân Lưu Thủy ngõ hẻm, nói Yên Chi quận Thành Hoàng Điện Trầm Ôn, đối với Tề tiên sinh ngưỡng mộ, còn nói cái kia đối với Sơn Thủy Ẩn lợi hại, nói Kỳ Đôn Sơn đem đến quê quán Phi Vân Sơn Ngụy Bách, nói tính tình khác nhau áo cưới nữ quý, xương khô diễm quý môn, đương nhiên, Trần Bình An nói đến nhiều nhất, vẫn là mang mũ rộng vành cái kia nam nhân, nói cái kia nam nhân đang nói tới Tề tiên sinh thời điểm, rõ ràng khuôn mặt tươi cười rực rỡ, cả khuôn mặt đều chen ở cùng nhau, một khắc này nhưng thật giống như là A Lương nhất thương cảm thời điểm. Cuối cùng cười nói hân cho một cái gọi nói lão nhị gia hỏa, một quyền đánh về nhân gian, không quá nặng gấp về sau, A Lương còn nói với chính mình, không cần phải gấp luyện kiếm, luyện quyền luyện đến cực hạn, cũng đã là đang luyện kiếm, cho nên hân Trần Bình An không phải đặc biệt sốt ruột. . .

Tề Tĩnh Xuân cùng thao thao bất tuyệt thiếu niên sóng vai mà đứng, cười hỏi nói: "Có phải hay không rất tương niệm A Lương ?"

Trần Bình An ngẩng đầu nhìn về phía màn trời, thì thào nói: "A Lương tổng sẽ trở lại."

Trần Bình An quay đầu nhìn về Tề tiên sinh, "Đúng không ?"

Tề Tĩnh Xuân cười gật đầu.

Trần Bình An lại hỏi nói: "Như vậy Tề tiên sinh đâu ?"

Tề Tĩnh Xuân thở dài một tiếng, lắc đầu nói: "Đưa quân ngàn vạn dặm, cuối cùng cũng có từ biệt. Ta Tề Tĩnh Xuân đời này cũng chỉ có thể dạng này."

Trần Bình An mà cúi thấp đầu, yên lặng nhìn qua dưới chân.

Tin tức này, tựa như ban đầu ở Dương gia cửa hàng, mặc dù Trần Bình

An sớm có dự cảm, nhưng làm nghe được Dương lão đầu chính miệng nói ra "Không đáng" ba chữ sau, thương tâm vẫn là sẽ như cũ thương tâm, mà lại không phải đồng dạng thương tâm.

Tề Tĩnh Xuân đưa tay nhẹ nhàng đặt ở thiếu niên trên đầu, "Lần này ta những hồn phách này còn sót lại, nói là đảm nhiệm ba người các người người hộ đạo, cuối cùng tất cả gió xuân tề tụ ở đây, kỳ thật không phải là không để người thay thế ta Tề Tĩnh Xuân đi một chuyến giang hồ, ta đã không có tiếc nuối."

Tề Tĩnh Xuân hiểu ý cười một tiếng, "Có thể thương cảm, nhưng cũng có thể uống rượu nha."

Trần Bình An hái xuống bên hông Đường Kiếm Hồ Lô, đỏ lên con mắt, đưa cho Tề Tĩnh Xuân.

Thân hình càng tan rã không chừng Tề Tĩnh Xuân đuổi lưng một cái, lắc đầu cười nói: "Ta phần kia coi như dư lấy đi."

Trần Bình An chính mình cũng không uống rượu, dừng về bên hông.

Là sợ chính mình thật uống xong một cái tửu quý.

Tề Tĩnh Xuân đột nhiên nói rằng: "Trần Bình An, ta cuối cùng cùng người luyện một lần quyền?"

Trần Bình An buồn bực nói: "Sáu bước chạy cộc?"

Tề Tĩnh Xuân gật gật đầu.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, chậm rãi tiến lên, khoan thai ra quyền.

Ánh trăng làm khiết, áo xanh nho sĩ tại Trần Bình An bên cạnh thân, cùng một chỗ đi theo thiếu niên tiến lên ra quyền, cũng là khoan thai.

Trần Bình An đi đến một chuyển quyền thung sau, nhẹ nhàng dừng lại bước chân, không còn luyện quyền.

Hắn không có quay đầu nhìn lại, cứ như vậy nhìn lấy phương xa, Trần Bình An hai tay áo lại không gió xuân quanh quẩn.

Hắn biết rõ.

Tề tiên sinh, đi thật.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 239: Xem thác nước

Trần Bình An thủ sau nửa đêm, trở lại trong chùa cổ, Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong đều không có mở miệng hỏi cái gì, Trần Bình An cũng sẽ không nói cái gì.

Một đêm đến bình minh, Trần Bình An đối đồng lửa, hỏa quang tỏa ra tấm kia hơi trắng nõn mấy phần khuôn mặt, không biết rõ đang suy nghĩ những gì.

Trời tờ mờ sáng, râu quai nón hán tử còn tại ngủ say, Trương Sơn Phong thu thập xong đệm chăn sau, phát hiện Trần Bình An không tại chùa cổ, đi ra cửa lớn, phát hiện Trần Bình An lần đầu tiên không có luyện tập quyền thung, mà là cầm trong tay hộc kiếm gỗ, không nhúc nhích.

Trần Bình An nghe được tiếng bước chân, quay đầu cười nói: "Dậy rồi?"

Trương Sơn Phong gật đầu, mở ra cánh tay, một phen giãn ra gân cốt, sáng sớm gió núi thổi lất phất, vẫn còn có chút hàn ý, Trương Sơn Phong hái xuống phía sau cái kia đem kiếm gỗ đào, bắt đầu luyện tập một bộ vạ năm không đổi kiếm thuật, trần trọc xê dịch, người theo kiếm đi, dáng người nhẹ nhàng.

Trương Sơn Phong cánh tay dài như vượn, kiếm chiêu dính liền xoay tròn như ý, dựa theo giang hồ cao thủ nhãn quang đến xem, trời sinh chính là luyện kiếm mầm giống tốt, đương nhiên, ở trên núi tiên gia xem ra, chỉ sợ cũng không có thuyết pháp này, càng nhiều vẫn là chú trọng "Dưỡng khí luyện khí", chú trọng một cái leo núi rất nhanh, nhanh đến tại người cùng thế hệ ở trong tựa như nhất kỵ tuyệt trần, nhanh đến liên trăm tuổi ngàn năm lão gia hỏa đều theo không kịp.

Tại Trương Sơn Phong thu kiếm về sau, Trần Bình An vẫn là cầm kiếm

tư thế, do dự, chính là đưa không ra một kiếm.

Ăn bữa sáng thời điểm, ba người hợp lại mà tính, dự định đi một chuyến Tống Vũ Thiêu khai sáng Kiếm Thủy sơn trang, làm sơ chinh đồn, dò nghe toà kia Sơ Thủy Quốc tiên gia bên bờ cụ thể vị trí sau, lại cử động thân không muộn.

Sơn trang cách nơi này hơn bảy trăm dặm, phần lớn là hùng núi trùng điệp, cũng may nhập hạ về sau, trời trong gió nhẹ, ba người buông tay buông chân đi đường, rất nhanh liền đến Kiếm Thủy sơn trang hạt cảnh, Trang Tử xây ở một tòa tú mỹ núi lớn chân núi, đi hướng sơn trang trước đó, đi qua một tòa như nước chảy phần hoa tiểu trấn, Trần Bình An một mình đi mua rượu chứa vào Đường Kiếm Hồ, Từ Viễn Hà đi một chuyến thư tứ, Trương Sơn Phong phụ trách đi mua bổ sung lương khô thịt khô, tiền đến tác dụng phương hạn ít, râu quai nón hán tử coi trọng một quyển định giá cực cao Sơ Thủy Quốc tiên triều bản độc nhất, phẩm cấp vô cùng tốt, không làm sao được xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch, ảo não chính mình lúc trước tại Yên Chi quận thành da mặt quá mỏng, nên cùng Trần Bình An đồng dạng, thoải mái thu xuống cái kia năm ngàn lượng bạc.

Bởi vì cho một văn tiền làm khó anh hùng hán, ba người tiếp tục đi đường đi hướng Kiếm Thủy sơn trang trên đường, Trương Sơn Phong liền nói tới giá trị còn muốn tại Tiểu Thử tiền phía trên "Cốc Vũ tiền", nói hẳn đời này vẫn không có thể gặp một lần, chỉ nghe tên, một cái Tiểu Thử tiền đồng đẳng với ngàn viên Tuyết Hoa tiền, một khóa chất liệu trân quý Cốc Vũ tiền, lại giá trị trăm viên Tiểu Thử tiền, Kim Đan cảnh Nguyên Anh cảnh Địa Tiên nhóm, giống như đều là sử dụng loại số tiền này tệ dùng để giao dịch pháp bảo, mấu chốt nhất là Cốc Vũ tiền, bản thân chính là luyện khí sĩ vật đại bổ, có thể nhanh chóng bổ khí, khôi phục nguyên khí.

Từ Viễn Hà trong lúc đó nhắc nhở hai người bọn họ, lần này tại Yên Chi quận trăm yêu trừ ma thu hoạch, nếu là vô ích với mình ngay sau đó tu

hành, dễ tìm nhất một chỗ trên núi cửa hàng, dù là quy ra tiền, chỉ cần dừng quá bán đồ bán tháo, cũng hẳn là mua một hai kiện ích lợi tu hành cần thiết linh khí, rơi túi vì an, tiền tài là như thế, thực sự cảnh giới tăng lên càng là như vậy.

Trương Sơn Phong đối với cái này trong lòng sớm có định số, nói muốn mua mấy trường tha thiết ước mơ công phật phù lục, nếu là lời pháp phù lục tốt nhất, lại có là hy vọng có thể tìm tới một cái giá cả công đạo pháp kiếm, kiếm gỗ đào mặc dù cũng có thể hàng phục quý mị âm vật, nhưng bị giới hạn gỗ đào chất liệu bản thân yếu đuối, vạn nhất gặp gỡ lực lớn vô cùng núi trạch đại yêu, xác định vững chắc gặp nạn.

Trần Bình An có chút lăm bằm, hẳn đương nhiên là hận không thể thế gian ngàn vạn pháp bảo, chỉ có tiền túi không ra miệng túi.

Mà lại hẳn cùng Trương Sơn Phong không giống nhau lắm, lập thân gốc rễ, là thuần túy võ phu thể phách cùng quyền pháp, có thể bàng thân, trong lúc vô hình chính là phòng ngự, còn có Đường Kiếm Hồ Lô bên trong hai vị tiểu tổ tông, có thể nói sát lực vô tận, cho nên tạm thời không nghĩ lấy bán đi những cái kia thu được mà đến tiểu vật kiện nhóm, hoặc là cùng luyện khí sĩ lấy vật đổi vật.

Đến ngựa xe như nước Kiếm Thủy sơn trang, ba người phát hiện tình cảnh có chút xấu hổ, kiếm trang là có một vị rất lớn tuổi sở quản sự không giả, nhưng người gác cổng cùng phụ trách đãi khách Ngoại Phủ quản sự, vừa nghe nói ba cái lạ lẫm người xứ khác mở miệng liền muốn gặp Sở lão tổ, mặc dù trên mặt không có toát ra cái gì, nhưng là có một số lớn lý do chính đáng từ chối ra ngoài, nên biết rõ Sở lão tổ gần trăm tuổi tuổi, là cùng lão trang chủ cùng một chỗ đánh thiên hạ công huân nguyên lão, sớm đã không để ý tới tục sự, thậm chí có thể nói, lão trang chủ tại đêm Trang Tử giao cho đích trưởng tôn trên tay sau, thần long kiến thủ bất kiến vĩ, thường thường vừa ra cửa chính là ba năm năm năm không trở về Trang Tử, đức cao vọng trọng Sở lão tổ chính là Kiếm Thủy sơn trang nhị trang chủ, là ai muốn gặp là có thể gặp ? Làm chúng

ta Kiếm Thủy sơn trang là tiểu trấn đường phố một bên cửa hàng đâu ?

Thế là ba người ăn không mềm không cứng bẻ môn canh, Trương Sơn Phong hỏi Từ Viễn Hà, có thể hay không cho ít bạc, để vị kia quản sự dàn xếp dàn xếp.

Từ Viễn Hà cười khố nói: "Người trong giang hồ, nhất là Kiếm Thủy sơn trang loại này giang hồ người đứng đầu người, người tùy tiện móc bạc, là đánh người ta mặt, sẽ chỉ hoàn toàn ngược lại."

Trương Sơn Phong cười nói: "Thực sự không được, từ đại ca người tại cửa lớn miệng đùa nghịch một bộ đao pháp, ta ba đảm bảo lập tức trở thành thượng khách."

Bảo Bình Châu giang hồ, nước kỳ thật không sâu, so không đến đỉnh tiêm kiếm khách xuất hiện lớp lớp Bắc Câu Lô Châu, Từ Viễn Hà loại này bốn cảnh thuần túy võ phu, tại Thái Y Quốc Sơ Thủy Quốc loại này tiểu quốc giang hồ, đã thuộc về đi ngang tông sư, lại có tiện tay thần binh lợi khí mang theo, như hổ thêm cánh, ban đầu ở rách nát chùa cổ, nếu như không phải là nói, bị cái kia có vẻ như thiếu nữ "Ma ma" đánh lén, mà là đường đường chính chính dốc sức một trận chiến, Từ Viễn Hà chưa hẳn liền thua vị kia Sơ Thủy Quốc bốn sát một trong ma ma.

Từ Viễn Hà lấy lòng bàn tay lau râu quai nón, cảm thấy thực sự không được, cũng chỉ có thể ra này hạ sách.

Trương Sơn Phong đột nhiên giật giật hai người tay áo, Từ Viễn Hà cùng Trần Bình An quay đầu nhìn lại, một khung trang trí hào hoa xa xỉ to lớn xe ngựa chậm rãi ngừng lại, khí thế khinh người, đi xuống một vị thiếu nữ cùng một vị khôi ngô tráng hán, thiếu nữ là gương mặt quen, chính là trong chùa cổ thiết kế quát tháo ma đầu, lúc đó nàng đối với Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh Tổng Vũ Thiêu, nói nàng muốn đích thân bài phỏng Kiếm Thủy sơn trang, không nghĩ tới nói đến liền thật tới, nửa điểm nghiêm túc.

Tráng hán thân cao chín thước, tay không, dáng vẻ bệ vệ kinh người, chỗ đến, đường xa mà đến các phương giang hồ hào khách, môn phái cao thủ cùng võ lâm danh túc, nhao nhao chủ động nhường đường.

Trần Bình An ba người thấy được thiếu nữ ma đầu, nàng cũng nhìn thấy bọn hắn, cùng tráng hán nói một tiếng, liền trực tiếp hướng đi ba người, dáng người thướt tha mà làm một cái vạn phúc, sau đó mỉm cười nói: "Ba vị anh hùng hảo hán, không đánh nhau thì không quen biết, lần này làm khách Kiếm Thủy sơn trang, chúng ta song phương không bằng tại trên bàn rượu, gặp lại nhất tiểu mẫn ân cừu ?"

Từ Viễn Hà cùng Trần Bình An Trương Sơn Phong liếc nhau sau, quay đầu cười nói: "Có thể a."

Rất nhanh sơn trang bên kia thì có một vị còng xuống lão nhân ra cửa nghênh đón thiếu nữ cùng tráng hán, họ Sở. Nguyên lai tráng hán tại đến nhà trước đó, đầu bái thiếp, sơn trang không dám thất lễ.

Từ Viễn Hà mượn cơ hội này, cùng lão giả thông báo Tổng Vũ Thiêu cái kia phiên ngôn từ, chính là kiếm trang đại quản sự họ Sở lão nhân, nghe xong liền xác định là lão trang chủ ngữ khí, so sánh đối đãi thiếu nữ cùng tráng hán chú ý cẩn thận, liền nhiều hơn rất nhiều chân thành thân thiện. Mà lại có thể vào lão trang chủ pháp nhãn giang hồ bằng hữu, ở cái này trong lúc mấu chốt, càng nhiều càng tốt, Thiếu Trang Chủ thanh kia minh chủ ghế xếp, nói không chừng liền có thể ngồi ổn định!

Tiến vào Trang Tử, hành lang qua nói quần tường xây làm bình phong ở cổng, kiếm trang xây có khác động thiên, ba người bị sở quản sự tự mình an bài tại phong cảnh ưu mỹ một tòa độc tòa nhà đại viện, thiếu nữ cùng tráng hán vừa vạn ngữ lại tại lân cận một tòa sân nhỏ.

Trần Bình An tại tiến sân nhỏ trước liền nghe đến tiếng nước, hỏi một chút phụ cận phải chăng có khe nước, mới biết rõ nguyên lai sau sân nhỏ

một bên, dọc theo đường lát đá một đường tiến lên, cách nơi này không tính gần, có đầu phi lưu thẳng xuống lớn thác nước, là Kiếm Thủy sơn trang danh chấn Sơ Thủy Quốc một chỗ cảnh đẹp thẳng địa, sau cơn mưa thiên tình, liền sẽ có cầu vồng treo không, cảnh tượng tráng lệ, rung động lòng người.

Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong tạm thời không muốn ra môn đi lại, Trần Bình An liền một mình đi quan sát thác nước.

Trương Sơn Phong trong sân luyện tập kiếm thuật, Từ Viễn Hà ngồi tại trên mặt ghế đá, tự giễu nói: "Được rồi, ta một cái bốn cảnh võ phu, đều có thể không nghe thấy tiếng thác nước, tiểu tử người ngược lại là thánh tai."

Vị kia họ Sở lão nhân tại đi ra một đoạn lộ trình sau, dừng lại bước chân, quay đầu nhìn về trong núi phương xa thác nước phương hướng, nói một mình nói: "Cái này đeo kiếm thiếu niên, chẳng lẽ là một vị phản lão hoàn đồng đại tông sư?"

—— ———

Long Tuyền quận nghênh đón một chi đội xe, tuyệt đối là khách quý ít gặp.

Đội xe nhân mã đến từ Đại Tùy quan phương, mặc dù khinh xa giản từ, cũng không giống trống khua chiêng, nhưng là tại Đại Ly miếu đường trung tâm vẫn là nhắc lên sóng to gió lớn, đến mức Đại Ly phương diện đón khách trong đội ngũ, có hai vị Thượng Trụ Quốc, phân biệt họ Viên cùng tào, còn có xuất thân Sơn Nhai thư viện Lễ Bộ thượng thư, cùng mấy vị kinh thành đại lão, đều không ngoại lệ, đều là Đại Ly hoàng đế dòng chính thân tín, quận thủ Ngô Diên thân ở trong đó, thực sự không đáng chú ý.

Đại Tùy bên kia chủ tâm xương, là một vị không có danh tiếng gì cao

tuổi lão nhân, chỉ biết rõ họ Cao, cùng Đại Tùỳ hoàng đế cùng họ, chỉ nhìn tướng mạo khí độ, càng giống là một cái bốn biển là nhà kể chuyện tiên sinh, không có cái gì phú quý đáng vẻ bề vệ, bên cạnh mang theo một vị thiếu nữ tùy tùng. Còn lại hai chiếc xe ngựa, phân biệt cưỡi có Hoàng tử Cao Huyền cùng mãng phục hoạn quan, cùng một vị thân phận thanh quý nhưng là phẩm trật không tính quá cao Lễ Bộ thị lang.

Hai nhóm người tại một chỗ dịch trạm tụ hợp về sau, bất quá là dừng lại đơn giản trà xanh thô cơm, liền hoả tốc chạy tới mới sắc phong vì núi Bắc Phi Vân Sơn, núi Bắc đại thần Ngụy Bách, nguyên Hoàng Đình Quốc quan lại xuất thân, bây giờ nhảy lên trở thành Lâm Lộc thư viện phó sơn trưởng Trình Thủy Đông, một thần chỉ một lão giao, tại chân núi kiên nhẫn chờ đại đội ngũ.

Tam phương tụ đầu, theo thứ tự leo núi.

Đại Ly Tống thị muốn cùng Đại Tùỳ Cao thị, song phương kết minh tại Phi Vân Sơn!

Lần này "Sơn minh", Đông Bảo Bình Châu phương Bắc còn sót lại hai đại vương triều, muốn ký kết trăm năm công thủ đồng minh.

Tại song phương dựa theo Nho gia ký xuống lễ nghi kết minh thời điểm, có hai vị người đồng lứa thiếu niên mặt đối mặt mà đứng, đồng dạng là Hoàng tử, một cái gọi Tống Tập Tân, đứng phía sau không yên lòng tỷ nữ Trĩ Khuê, một cái gọi Cao Huyền, sau lưng có một vị tóc trắng xoá mãng phục Điều Tự túc thủ cung đứng.

Cao Huyền mỉm cười nói: "Lại gặp mặt."

Tống Tập Tân đối với vị này lần đầu gặp lại tại Nê Bình ngô hẻm Đại Tùỳ quý tộc, ấn tượng cực kém, liền không có mở miệng nói chuyện.

Cao Huyền sầm mi khổ kiếm nói: "Phong thủy luân chuyển, bây giờ

người so ta càng nguời khí."

Tống Tập Tân cười lạnh không nói.

Cao Huyền chuyển thành nhìn về phía cao vút ngọc lập thiếu nữ, mỉm cười nói: "Ta cùng Trần Bình An bây giờ là rất phải tốt bằng hữu, hẳn tại Đại Tuyền thời điểm, chỉ cần nói tốt hương, liền sẽ thường thường đề cập người."

Trĩ Khuê rất không khách khí liếc mắt.

Cao Huyền giống như nhớ lại một chuyện, hỏi thăm Tống Tập Tân, "Lúc trước ta cùng người mua vị này tỳ nữ, nếu như không có nhớ lầm, người là ra giá hoàng kim vạn lượng, bây giờ vẫn là cái giá tiền này ?"

Tống Tập Tân lúc này mới lên tiếng nói rằng: "Toàn bộ Đại Tuyền là giá bao nhiêu tiền, nói nghe một chút, về sau ta có tiền, nói không chừng sẽ mua."

Cao Huyền chặc chặc nói: "Người tốt vì lựa ngựa dựa vào cái yên, bây giờ người này khẩu khí thật sự là dọa người."

Tống Tập Tân cười lạnh nói: "Vậy người dọa chết chưa ?"

Cao Huyền bĩu môi, không còn cùng gia hỏa này đấu võ mồm, quay đầu nhìn về khí thế nguy nga Đại Ly núi Bắc Sơn Thần miếu, nhẹ giọng nói: "Núi Bắc miếu ở chỗ này, Nam Nhạc đâu ?"

Tại Đại Tuyền Sơn Nhai thư viện chỗ kinh thành đông sơn, cũng có một cộc cang thêm ẩn nấp một nửa khác phụ thuộc sơn minh, mặc dù nhìn như quy cách không cao, mà lại không có tiết lộ ra ngoài nửa điểm phong thanh, nhưng là Đại Tuyền trong kinh thành bên ngoài khẩn trương

vạn phần, từ hoàng đế đến lục bộ nha môn, cùng trên núi dưới núi, ngoài lòng trong chặt, đem Sơn Nhai thư viện chăm chăm đến cực kỳ chặt chẽ, cũng may thư viện phó sơn trưởng Mao Tiểu Đông giống một cái hộ gà con mà gà mái, cường lực yêu cầu Đại Tùy triều đình không thể bởi vì chuyện này, trì hoãn thư viện bình thường thụ nghiệp, lúc này mới khiến cho thư viện tuyệt đại bộ phận phụ tử các học sinh, đều không có phát giác được mảy may khác thường.

Đại Tùy chi sở dĩ như vậy thần hồn nát thần tính, trách không được Đại Tùy chuyện bé xé ra to, thật là là Đại Ly lần này phụ trách ký kết đông sơn minh ước người, lai lịch quá lớn.

Đại Ly quốc sư Thôi Sàm.

Sơn Nhai thư viện một tòa nhã tĩnh sân nhỏ, bây giờ tại Đại Tùy kinh thành danh tiếng vang xa thiếu nữ Tạ Tạ, ngồi quỳ chân tại cửa ra vào, thở mạnh cũng không dám.

Trong phòng hai người ngồi đối diện.

Nói cho đúng đến, kỳ thật là một người.

Bạch y tung bay thiếu niên Thôi Sàm, một bộ văn sĩ áo xanh lão Thôi Sàm.

Hai người gặp mặt về sau không có bất kỳ cái gì lời nói giao hội, chỉ là hạ tổng thể, cuối cùng đối tên là Thôi Đông Sơn thiếu niên, cờ thua một nước, chỉ là thiếu niên tâm tình không hỏng, cười đùa tí tởm mà một mình phục bàn.

Lão Thôi Sàm sắc mặt trang nghiêm, tiếp nhận thiếu nữ Tạ Tạ nơm nớp lo sợ đưa tới một chén trà nóng, chậm rãi uống trà, nhìn cũng không nhìn ván cờ.

Thôi Sàm đột nhiên mở miệng nói: "Có phải hay không dù là bây giờ có thần hồn hợp nhất biện pháp, người cũng không muốn đáp ứng?"

Thôi Đông Sơn không ngừng xoay người sợi thu nhập hộp cờ, tức giận nói: "Còn phải hỏi? Thôi Sàm cái gì tính tình tính cách, thà làm gà đầu không làm đuôi phượng, một trăm năm trước là như thế này, một vạn năm về sau sẽ còn là như thế này!"

Thôi Sàm thốn thức nói: "Thế sự khó liệu, hoang đường."

Thôi Đông Sơn cười hỏi nói: "Bây giờ tin tức ta không khoái, Bảo Bình Châu trung bộ Thái Y Quốc bên kia, loạn đi lên sao?"

Thôi Sàm gật đầu nói: "Mặc dù ra chút xú ngoài ý muốn, nhưng là không trở ngại đại thế, loạn cục đã định."

Thôi Đông Sơn thu thập nửa ngày ván cờ, mắt liếc thấy ngời nghiêm chỉnh làm đại gia lão đầu tử, có chút phần uất, liền cũng không làm lao động tay chân, tứ chi nằm sấp mở nằm trong biên chế dẹt tinh xảo lớn trúc trên chiếu, nói thầm nói: "Người vận khí so với ta tốt nhiều, lão tú tài là cái hiệp yếu sợ mạnh, không muốn cùng người vạch mặt, liền đến thu thập ta một cái thiên chân vô tà xanh thắm thiếu niên, người là không biết, từ Ly Châu động thiên đến cái này Đại Tùy kinh thành, lão tử bị bao nhiêu xem thường ủy khuất."

Thôi Sàm giữ im lặng.

Thôi Đông Sơn ngửa mặt nằm tại trên chiếu, sờ lên cái trán, phảng phất hiện tại còn ần ần làm đau, là cho Lý Bảo Bình cái kia xú nha đầu cầm con dấu đánh ra tâm lý bóng mờ!

Thôi Đông Sơn nằm lấy nhếch lên chân bắt chéo, rên rỉ thở dài, "Đại Tùy hoàng đế cũng là có quyết đoán, chịu nhục, chịu thụ này vô cùng nhục nhã, cùng Đại Ly ký kết cái này cái cọc minh ước, Đại Tùy Dặc Dương

quận Cao thị, liền muốn bởi vậy co đầu rút cổ trăm năm, ăn nhờ ở đậu xuống, nhường ra Hoàng Đình Quốc ở bên trong tất cả nước phụ thuộc, trơ mắt nhìn lấy Đại Ly thiết kỵ vòng qua nhà mình cửa ra vào, một đường xuôi Nam, đặt vững Bảo Bình Châu từ xưa không có đại nhất thống cách cục."

Thôi Sàm lạnh nhạt nói: "Trăm năm về sau, Bảo Bình Châu tình thế như thế nào, người ta nhìn thấy ? Coi như nhìn thấy, liền nhất định là đúng ? Hôm nay Đại Tùy Cao thị chi ẩn nhẫn, chưa hẳn không phải là kẻ đến sau cư bên trên bước đầu tiên."

Thôi Đông Sơn lắc đầu nói: "Đổi thành ta, nuốt không xuống khẩu khí này."

Thôi Sàm cười lạnh nói: "Nguyên lai ta Thôi Sàm thời đại thiếu niên, vô luận là tâm tính vẫn là nhân quang, đều là như thế không nên việc, khó trách sẽ có ta hôm nay thảm đạm quang cảnh."

Thôi Đông Sơn cũng không giận, tới lui một cái chân, hai tay làm gối đầu đệm ở cái ót bên dưới một bên, thẳng tắp nhìn về phía trần nhà, "Không biết rõ vì cái gì, người xem thường hiện tại ta, ta cũng không ưa thích người bây giờ. Nhìn gương chiếu người, nhìn nhau hai ghét, ha ha, dưới gầm trời còn có như thế chuyện thú vị."

Thôi Sàm do dự một chút, "Gia gia đến Long Tuyền quận, ở tại Lạc Phách Sơn một tòa trong trúc lâu, bây giờ đã thanh tĩnh rất nhiều. Nhưng là. . ."

"Liền biết rõ sẽ có cái đáng đâm ngàn dao 'Nhưng là' !"

Thôi Đông Sơn hai tay che lỗ tai, tại trúc trên ghế lăn lộn đầy đất, học cái kia Lý Hòe kêu rên nói: "Không nghe không nghe, con rùa niệm kinh."

Thôi Sàm lơ đi hẳn, phối hợp nói rằng: "Lục Trầm rời đi hạo nhiên thiên

hạ trước đó, tìm được hãn, tại trong trúc lâu giao thủ, người hãn là rõ ràng, lấy cái kia loại luyện quyền luyện đến tẩu hỏa nhập ma phân thượng, cuộc đời nguyện vọng lớn nhất, chính là muốn biết rõ võ phu mười cảnh nói, cùng mười ba cảnh thậm chí mười bốn cảnh luyện khí sĩ nói, ai cao ai thấp, coi như thấp, lại đến cùng chênh lệch bao nhiêu. Cho nên cho dù là đối mặt Đạo gia một mạch chương giáo. . ."

Thôi Đông Sơn quay đầu nhìn về cách một trượng bàn cờ lão nhân, "Lục Trầm tại hạ thiên nhiên hạ, cũng phải tuân thủ văn miếu ký xuống quy củ a, căng hết cờ chính là mười ba cảnh, gia gia quay về mười cảnh, nếu như có thể khôi phục đỉnh phong, không phải không có lực đánh một trận, kém nhất cũng không phải hãn phải chết hạ tràng."

Thôi Sầm lắc đầu nói: "Lục Trầm đùa nghịch một điểm thủ đoạn nhỏ, đem hãn đưa vào tiểu động thiên bên trong, kể từ đó, chiến trường liền không tại hạ thiên nhiên hạ."

Thôi Đông Sơn đột nhiên ngồi dậy, đầy mặt sát khí, ngữ khí lại cực kỳ nội liễm trầm ổn, "Gia gia hãn chết ?"

Thôi Sầm nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: "Không có. Việc khác sau đi ra Lạc Phách Sơn, tại tiểu trấn như cái dân chúng tầm thường, vội vàng mua văn phòng tứ bảo, ta tìm tới hãn thời điểm, hãn nói tại chỗ kia tiểu động thiên bên trong, Lục Trầm lấy huyền diệu đạo pháp, tế ra nhiều đến mười vị mười cảnh võ phu, vì Lục Trầm sử dụng, thử nghĩ một chút, một người song quyền, bị mười vị trong lịch sử mười cảnh võ phu vây khốn, biết rõ hãn phải chết, người có thể hay không ra một quyền kia ?"

Thôi Đông Sơn đứng người lên, lại ngồi xếp bằng bên dưới, đưa tay nắm lấy đầu tóc, ảo não nói: "Ta đương nhiên sẽ không, nhưng hãn sẽ. Gia gia chẳng lẽ không biết rõ, một quyền này thu hồi lại, chẳng khác nào từ bỏ trong truyền thuyết võ đạo mười một cảnh ? Một quyền này không đưa ra đi, cái kia cả đời truy cầu, chẳng phải là đều từ bỏ ?"

Thôi Sàm đặt chén trà xuống, "VẬY người có nghĩ tới hay không, dù là hẫ ra quyền, còn sống tiếp được, rất Chí Thuận thế bước lên mười một cảnh võ phu, như vậy người ta, còn có Trần Bình An, về sau còn có thể có sống yên ổn thời gian sao? Những cái này trăm ngàn năm trốn ở phía sau màn đại lão, cho phép vị kế tiếp Bảo Bình Châu mười cảnh võ phu, nhưng chưa hẳn có thể tiếp nhận một vị mới mười một cảnh Vũ Thần. Cho nên một quyền này, hẳn là cùng chương giáo Lục Trầm, hoặc là nói cùng Trung Thổ Thần Châu làm một bút mua bán, dùng một cái thuần túy võ phu mười một cảnh, đến đổi một cái đi hưởng chợ búa mua tạp vật cơ hội, đổi một phần bình an thái bình tuế nguyệt."

Thôi Đông Sơn bịch một tiếng ngựa ra sau ngã xuống đất, "Không có tí sức lực nào."

Thôi Sàm tiếng lòng khẽ run, đột nhiên nhìn về phía ngoài cửa.

Thôi Đông Sơn cũng là như thế.

Thôi Sàm cười lạnh nói: "Tề Tĩnh Xuân! Âm hồn không tiêu tan, cho đến giờ phút này mới nguyện ý triệt để yên tĩnh, ta ngược lại muốn xem xem, người là có hay không còn có lưu chuẩn bị ở sau, cùng ta đánh cờ!"

Thôi Đông Sơn hữu khí vô lực nói: "Lão Thôi a, người vui lòng chơi đùa lung tung liên giày vò, ta dù sao là không cùng Tề Tĩnh Xuân đánh cờ, càng không kình."

Thôi Sàm hừ lạnh một tiếng, đứng người lên nhìn xuống thiếu niên bộ dáng chính mình, giễu cợt nói: "Bùn nhão không dính lên tường được!"

Thôi Đông Sơn con mắt đều không nháy mắt một chút, vui tươi hơn hờ nói: "Nằm tại trong bùn nhão phơi mặt trời, kỳ thật cũng thật thoải mái, ngàn vạn đừng đỡ ta, ai đỡ ta ta với ai gấp."

Thôi Sàm duỗi ra một cái tay, "Lấy ra!"

Thôi Đông Sơn trừng con mắt nhìn, "Cái gì ?"

Thôi Sầm sắc mặt âm trầm, "Món kia Chỉ Xích vật!"

Thôi Đông Sơn xoay chuyển nghiêng người, dùng cái mông đối Thôi Sầm.

Thôi Sầm sắc mặt âm tình bất định, "Tạm mượn người hai mươi năm. Về sau dù là người còn không có bước lên trên ngũ cảnh, ta như cũ thu hồi."

Thôi Đông Sơn ma lưu quay người, đuổi ra một cái bàn tay, cò kè mặc cả nói: "Ít nhất năm mươi năm!"

Thôi Sầm hướng đi cửa ra vào, tay áo lật dao động, "Ba mươi năm, còn dám được một tắc lại muốn tiến một thước, ta hiện tại liền đánh chết người."

Thôi Đông Sơn tại Thôi Sầm rời đi sau sân nhỏ, một đường tại trúc trên ghế cuộn cuộn lấy đi vào cửa ra vào.

Ngồi quỳ chân tại cánh cửa bên ngoài thiếu nữ Tạ Tạ từ đầu tới đuôi, như cái người gỗ.

Thôi Đông Sơn uể oải ngồi dậy, liếc mắt thiếu nữ tư thế ngồi, cười nói: "Tạ Tạ, nguyên lai người cái mông trứng ngày thường rất lớn a, khó trách muốn làm ta sư nương."

Thiếu nữ thành thành thật thật ngồi tại nguyên chỗ, tư thế vẫn như cũ, ngoảnh mặt làm ngơ.

Thôi Đông Sơn một cái nhảy người lên, chạy đến thiếu nữ bên cạnh, một cước hung hăng đá vào thiếu nữ trên mông, đập thiếu nữ cả người ngã

vào sân nhỏ.

Thiếu niên áo trắng hai tay chống nạnh, cất tiếng cười to.

Thiếu nữ yên lặng đứng dậy, ngay cả bụi đất trên người đều không đi vuốt ve.

Thôi Đông Sơn thở dài một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng đánh tim, "Nhìn thấy người này phó đáng thương bộ dáng, công tử ta lòng như đao cắt oa."

Tạ Tạ miễn cưỡng vui cười, gạt ra một cái khuôn mặt tươi cười.

Thôi Đông Sơn tranh thủ thời gian một tay che con mắt, cái tay còn lại dùng sức lay động, "Tranh thủ thời gian quay đầu đi, ban ngày gặp cái quỷ, công tử nhà người con mắt sắp mù!"

Thiếu nữ quay đầu đi, ánh mắt bên trên chọn, trời trong vạn dặm.

Nàng khi còn bé luôn luôn không rõ vì sao "Vạn dặm không mây" mới là tốt nhất thời tiết, khó nói ráng màu chói lọi không tốt hơn nhìn một chút ? Thẳng đến nàng lên núi về sau, mới biết rõ nguyên lai là không mây liền không gió mưa.

Lý Bảo Bình lấy một khối làm bằng gỗ "Minh chủ lệnh" triệu tập đám người, cái này bắt nguồn từ nàng gần nhất vừa xem hết một quyển giảng thuật giang hồ đại hiệp, được tôn phụng làm võ lâm minh chủ người, chỉ cần lệnh bài vừa ra, liền có thể hiệu lệnh giang hồ, mười phần uy phong. Tay nàng cầm tự chế khối kia thẻ gỗ, nghênh ngang đi gõ vang phiến phiến cửa phòng, cũng không nói chuyện, xụ mặt giơ lên cao cao trong tay lệnh bài, sau đó liền đi hướng về nơi tiếp theo.

Cuối cùng Lâm Thủ Nhất, Lý Hòe, Vu Lộc, Tạ Tạ, thậm chí ngay cả Thôi Đông Sơn đều tham gia náo nhiệt, tụ tại Lý Bảo Bình học xá bên trong , chờ đợi vị này võ lâm minh chủ lên tiếng.

Lý Bảo Bình tặng hăng một cái, thẻ gỗ đeo trên cổ, trên bàn để đó một phần thật dày phong thư.

Áo bông màu hồng tiểu cô nương động tác chậm chạp mở ra phong thư, vẻ mặt trang nghiêm nói: "Tiểu sư thúc cho mọi người chúng ta viết thư, xem như Tổng Đà Long Tuyền quận bên dưới quản lý đông sơn Phên Đà Chủ, ta hiện tại muốn bắt đầu đọc thư cho các người nghe, các người nhớ kỹ không cần lớn tiếng ồn ào, không thể hững hờ, không cho phép. . . Lý Hòe người ngồi đằng hoàng cho ta! Còn có Thôi Đông Sơn, không cho phép khiêu chân bắt chéo! Vu Lộc, trước đừng gặm hạt dưa!"

Một đám người đành phải ngoan ngoãn ngồi thẳng, rửa tai lắng nghe.

Tiểu cô nương trước đọc qua tiểu sư thúc cho hẩn viết lá thư này, đọc đến trầm bổng du dương.

Sau đó cẩn thận từng li từng tí xếp lại giấy viết thư, đặt ở tay một bên, từ trong phong thư rút ra phong thư thứ hai, là cho Lý Hòe, về sau là Lâm Thủ Nhất, Vu Lộc cùng Tạ Tạ tại một trương trên tờ giấy.

Trần Bình An tại trên thư viết nội dung, phần lớn là quê quán tiểu trấn tại năm mới bên trong lông gà vỏ tỏi việc nhỏ, lại không chính là muốn bọn hẩn không cho phép náo loạn mưu thuẫn, ra cửa bên ngoài nhất định phải đoàn kết, hảo hảo ở chung, đừng cho người trong nhà lo lắng, đọc sách cũng không cần quá mệt mỏi, thích hợp xuống núi giải sầu, có thể kết bạn dạo chơi Đại Tùy kinh thành, mọi việc như thế, nhiều nhất chính là viết một chút rời đi Đại Tùy kinh thành sau kỳ nhân dị sự, cùng miêu tả một chút cười cợt thuyền, quan sát đại địa phong quang, nửa điểm chưa nói tới văn bút, bình dị, tìm từ nhạt nhẽo, chỉ bất quá tình chân ý cắt, đám người thậm chí hoàn toàn có thể tưởng tượng Trần Bình An tại nâng

bút viết thư thời điểm, so với bọn hắn giờ phút này còn muốn ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt tất nhiên cẩn thận tỉ mỉ.

Lý Bảo Bình đọc xong tất cả giấy viết thư, hai tay làm một cái đồn khí đan điền tư thế, "Hoàn tất!"

Lý Hòe buồn bực nói: "Lý Bảo Bình, dù sao Trần Bình An không sai biệt lắm là nhân thủ một phong thư, người trực tiếp đem thư giấy giao cho chúng ta, không được sao?"

Áo bông màu hồng tiểu cô nương vừa tròng mắt, Lý Hòe rút cổ một cái.

Thôi Đông Sơn đưa tay chỉ lỗ mũi mình, "Ta đây này?"

Lý Bảo Bình hai tay ôm ngực, ngồi xếp bằng tại trên ghế dài, lắc đầu nói: "Tiểu sư thúc không có viết thư cho người."

Thôi Đông Sơn ngẩng đầu làm lệ rơi đầy mặt hình dáng, thì thào nói: "Thế gian lại có này các loại vô tình vô nghĩa tiên sinh."

Lý Bảo Bình bỗng nhiên cười ha ha một tiếng, từ trong phong thư rút ra mấy trương Đại Ly lão cửa hiệu Tiền Trang ngân phiếu, "Vừa rồi tại trong thư của ta, tiểu sư thúc có đã thông báo chuyện này, ta đem quên đi đọc, ày, cầm lấy đi, tiểu sư thúc nói thiếu người hai ngàn lượng bạc, trả lại người. Thôi Đông Sơn, về sau người không thể quỵt nợ, nói tiểu sư thúc không trả người tiền, ta sẽ cho tiểu sư thúc làm chứng!"

Thôi Đông Sơn tiếp nhận mấy trương nhẹ nhàng ngân phiếu, gương mặt thương tâm gần chết, đột nhiên trong mắt hiện lên một vòng hi vọng thần thái, "Bảo Bình, người tiểu sư thúc có không có đề cập câu đối xuân sự tình, do ta viết, tiên sinh nhưng từng tại ba mươi tết dán thiếp bắt đầu? Người lại cẩn thận đảo lộn một cái thư, vạn nhất có chỗ bỏ sót đâu?"

Lý Bảo Bình chém đinh chặt sắt nói: "Không có! Tiểu sư thúc tin, ta đã

lật qua lật lại nhìn chín lần, đều có thể đọc ngược như chảy!"

Thôi Đông Sơn một mặt hồ nghi, đứng dậy xoay người, đưa tay liền muốn đi lấy tin, dự định chính mình lật qua nhìn.

Lý Bảo Bình một bàn tay đè lại những cái kia cẩn thận chông đặt chung một chỗ giấy viết thư, đối với cái này bại tướng dưới tay trợn mắt đối mặt nói: "Gan chó!"

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Thôi Đông Sơn hậm hực thu tay lại, một lần nữa đặt mông vào chỗ, thở dài thở ngắn, chỉ cảm thấy sinh không thể luyến.

Lý Hòe nhỏ giọng nói: "Thôi Đông Sơn, ghét bỏ ngân phiếu chương mắt a? Cái kia cho ta thôi ?"

Thôi Đông Sơn thu hồi ngân phiếu, liếc mắt nói: "Ngân phiếu không chương mắt, tiểu tử ngươi chương mắt."

Lý Hòe học Lý Bảo Bình hai tay vòng ngực, dương dương đắc ý nói: "Nói chuyện cẩn thận một chút, ngươi có biết rõ không, ta bây giờ là Long Tuyền hương Tổng Đà bên dưới quản lý đông sơn Phân Đà Mậu chữ học xá phân Phân Đà Đà Chủ ? !"

Thôi Đông Sơn đứng dậy phui mông một cái, đối với cái này ranh con cười mắng nói: "Xéo đi!"

Lý Bảo Bình thu hồi tất cả giấy viết thư, chứa vào phong thư, "Tin ta đều trước giúp các người thu, tránh cho các người làm mất rồi. Tan họp!"

Thôi Đông Sơn ngáp rồi đi học xá.

Lâm Thủ Nhất cùng Lý Hòe cùng rời đi.

Vu Lộc cùng Tạ Tạ đi tại cuối cùng.

Vu Lộc nhẹ giọng cười nói: "Trần Bình An viết cho hai ta tin, ta nhiều hơn người ra hai mươi bốn chữ nha."

Tạ Tạ mặt đen lên nói: "Vu Lộc, người ngây thơ không ngây thơ ?"

Vu Lộc cười đến rất cần ăn đòn.

—— ———

Kiểm Thủy sơn trang trong núi sâu, âm thanh kinh người thác nước, như một đầu luyện không từ trên trời giáng xuống.

Thác nước bên dưới là một tòa u lục đầm nước, sâu không thấy đáy, mơ hồ có màu đỏ cá bơi thân ảnh mơ hồ, lóe lên một cái rồi biến mất.

Tiếng thác nước vang như tiếng sấm, bốn phía hơi nước tràn ngập,

Trần Bình An đứng tại nước sâu đầm bên cạnh một tòa tinh xảo nhà thủy tạ bên trong, đang suy nghĩ một vấn đề.

Nếu như mình một kiếm chém tới, có thể bổ ra bên kia thác nước màn nước sao?

Trần Bình An ước lượng một chút thác nước thủy thế, lại nghĩ tới chính mình chính xác xuất kiếm cũng sẽ không xấu hổ hoàn cảnh, đáp án là không thể.

Trần Bình An mũi chân điểm một cái, giẫm tại toà này nhà thủy tạ sơn hồng trên lan can, vốn định luyện tập đứng cái cọc kiếm lô, thế nhưng là một cái tay đã kìm lòng không được mà hái xuống Dương Kiếm Hồ, thuận thế lại uống một hớp rượu, ngẩng đầu, nhìn về phía thác nước chi

đỉnh, ánh mắt chậm rãi dời xuống.

Tựa như một đạo từ tiên nhân trong tay áo rủ xuống nhân gian kiếm khí.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 240: Nê Bồ Tát có hỏa khí

Xem thác nước có rõ ràng cảm ngộ Trần Bình An, cuối cùng vẫn không có rút ra hộc kiếm gỗ, bổ ra Tề tiên sinh tại chùa cổ giăng co phần bào đại yêu cái kia một kiếm.

Trần Bình An nói một mình nói: "Đến cùng chuyện gì xảy ra, vì sao lại cảm thấy ra kiếm, liền khẳng định là sai ? Chẳng lẽ nói luyện quyền cùng luyện kiếm là hoàn toàn khác biệt hai việc khác nhau, một cái có thể cần có thể bổ kém cỏi, một cái cũng chỉ giăng thiên phú tư chất ?"

Trần Bình An ngay sau đó còn không biết rõ, đây không phải hãn ngộ tính quá kém, càng không phải là không có luyện kiếm thiên phú, mà là hãn chỗ đã thấy kiếm, vô luận là cầm kiếm người, vẫn là kiếm thuật của bọn hãn thần thông, đối với võ phu ba cảnh Trần Bình An tới nói, thực sự quá cao quá xa.

Nhưng vấn đề ở chỗ Trần Bình An nhãn lực rất không tệ, thấy rõ ràng rất nhiều bình thường võ phu không thấy được địa phương, cái này càng cho Trần Bình An mang đến một loại vô hình gánh vác, mỗi khi hãn nếu muốn đưa ra một kiếm thời điểm, quen thuộc truy cầu tận thiện tận mỹ Trần Bình An, liền sẽ cảm thấy trong vỏ trường kiếm, nặng đến thiên quân vạn cân.

Trần Bình An cái này một đường chứng kiến hết thảy, vô luận là bước lên lục địa kiếm tiên Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn, người chưa đến kiếm đi vào, một kiếm bổ ra áo cưới nữ quý địa giới màn trời, vẫn là về sau Mặc gia hào hiệp Hứa Nhược trường kiếm ra khỏi vỏ một chút, mượn nhờ quan tướng mà đến một đầu dãy núi, để chống đỡ Ngụy Tấn xuất kiếm, hoặc là cuối cùng Tề Tĩnh Xuân cái kia tiện tay một kiếm, nhẹ

nhàng thoải mái, liền chém ra Bạch Đế thành đạo thống truyền thừa Hồn Nguyên Kim Quang Trộn.

Cái này cùng Ninh Diêu tại Nê Bình ngũ hẻm tổ trạch, nàng đi mấy lần Hám Sơn quyền phổ cơ sở chạy cộc, Trần Bình An miễn cưỡng liền có thể đuổi theo Ninh Diêu động tác, thậm chí suy nghĩ ra mấy phần quyền nói chân ý, khác nhau rất lớn. Bởi vì họ Thôi lão nhân tại đọc qua qua quyền phổ sau, sớm đã nấp hòm kết luận, Hám Sơn quyền quyền giá kỳ thật rất kém, không đáng giá nhắc tới, cho nên ai cũng có thể bắt chước, tựa như Yên Chi quận Triệu Thụ Hạ, nhìn lén Trần Bình An chạy cộc sau, cũng có thể rèn luyện thể phách, cường thân kiện thể.

Nhưng là Hám Sơn quyền nhất đáng ngưỡng mộ địa phương, là "Ta thế hệ võ phu" cái kia một hơi, cho nên Hám Sơn quyền thuộc về nhập môn dễ, đem quyền pháp luyện cao luyện thấu, khó.

Có bao nhiêu khó ?

Liền nói cái kia Hám Sơn quyền tôn chỉ, là "Tập ta quyền người, nghênh địch Đạo tổ, có thể bại không thối lui", Thôi Sàm gia gia, quay về mười cảnh đỉnh phong đỉnh tiêm võ phu, gặp gỡ Lục Trầm, nhưng từng ra quyền ? Không có, mặc kệ lão nhân có cái gì lo lắng cùng lý do, nếu là chỉ nhìn kết quả, lão nhân đến cùng vẫn là không có đưa ra một quyền kia, dùng cái này có thể thấy được, Hám Sơn phổ tôn sùng quyền pháp tinh túy, hậu bối tập quyền người, nếu muốn hoàn toàn nắm giữ, hình dung là khó như lên trời đều không khoa trương.

Thác nước va chạm đầm nước, bọt nước văng khắp nơi, như trăm vạn khóa trân châu cùng nhau vỡ nát, vụ khí bốc lên.

"A Lương, luyện kiếm thật là khó a."

Trần Bình An kinh ngạc xuất thần, gãi gãi đầu, nhấp một hớp rượu buồn, có chút bất đắc dĩ. Hắn đứng tại nhà thủy tạ trên lan can, nhìn quanh bốn

phía, cuối cùng ánh mắt vẫn như cũ ngưng tụ tại trên thác nước, mặc dù xuất kiếm ý nghĩ đã không có, nhưng là nhớ lại vị kia trợ giúp chính mình rèn luyện ba cảnh thể phách chân trần lão nhân, đề cập mây chừng đầm lầy thức quyền giá, liền nói thẳng quyền này lần thứ nhất hiện thế, liền đánh cho giữa thiên địa màn mưa rút lui trên trời.

Trần Bình An giờ phút này nhìn lấy đầu kia bay cuộn cuộn mà xuống to lớn thác nước, muốn biết rõ nếu như trúc lâu lão nhân đưa ra một quyền, phải chăng có thể đánh cho thác nước khuấy động gương lên, đại thủy lui chuyển ?

Một khi từ rất xa lạ rút kiếm, đi vào không thể quen thuộc hơn được ra quyền, Trần Bình An lập tức thì có lòng tin, cổ này lòng tin đến từ mấy chục vạn lần chạy cộc, đến từ lần lượt nghênh địch không lùi.

Trần Bình An nhìn về phía đầu kia hùng vĩ thác nước, ý tưởng đột phát, nếu như chính mình dốc sức một quyền, có thể hay không một cổ tác khí đánh xuyên qua cái kia đạo thác nước màn nước ? Có thể hay không may mắn đánh xuyên qua về sau, vẫn còn may mắn quyền cương đập trúng thác nước về sau cứng cỏi trên vách đá ? Không biết rõ Từ Viễn Hà những này đã bước lên Luyện Khí cảnh giang hồ võ phu, có thể hay không một quyền tại trên vách đá ném ra một cái hố oa đến ?

Trần Bình An có chút ý động.

Chỉ là Trần Bình An rất nhanh liền nhảy xuống lan can, ngồi tại nhà thủy tạ trên ghế dài, uống rượu, tựa như là một cái mộ danh ngắm cảnh sơn trang du khách.

Trần Bình An nhìn về phía con đường bên kia, sau một lát, rất nhanh liền có quần áo sáng rõ một đoàn người chậm rãi đi tới, có người cao giọng cười nói, khí khái phóng khoáng, có người ôn tồn lễ độ, phong độ nhẹ nhàng, cũng có nữ Tử Nghi thái ung dung, nét mặt tươi cười như hoa. Cầm đầu ba người, ở giữa là một vị mặt như ngọc tuần dật công tử, bên

hông một bên treo ngọc bội, một bên treo một cái không thường gặp đoản kiếm, khí vũ hiên ngang. Hắn tay phải một bên là một vị bội đao hán tử, long cất cao bước đi mạnh mẽ uy vũ, vênh mặt. Phải một bên là một vị đầu đội khăn vuông, cầm trong tay quạt xếp tuổi trẻ thư sinh.

Ba người sau lưng, có vài vị phụ nhân thiếu nữ, tư sắc khí thái đều cực kỳ không tầm thường.

Lại sau này, là một đám tùy tùng theo tùy tùng, phần lớn là hai mắt tinh quang, khí thế khinh người thanh niên trai tráng nam tử, một người trong đó gánh vác một Trương Ngưu Giác cung cứng, nhất là chú mục.

Một loại khó nói lên lời giang hồ khí tức, hướng nhà thủy tạ bên này đập vào mặt.

Kiểm Thủy sơn trang xem thác nước con đường, là một đầu đoạn hạng nhất, điểm cuối cùng ngay tại toà này nhà thủy tạ, đối phương những người kia bao vây tại trên đường nhỏ, cơ hồ không có khe hở, Trần Bình An cũng chỉ phải tạm thời chờ tại nhà thủy tạ, nghĩ đến chờ bọn hắn tiến vào nhà thủy tạ, lại tìm cơ hội rời đi. Cầm đầu ba người cùng bọn nữ tử trước sau mười bậc mà lên, những cái kia tùy tùng thì riêng phần mình chiếm cứ một phương, canh giữ ở nhà thủy tạ bên ngoài, đối với nhà thủy tạ bên trong gánh vác hộ kiếm Trần Bình An, phần lớn chỉ là liếc qua một chút liền không lại để tâm.

Khí chất càng giống là một vị hào phiệt thế gia vọng tộc con cháu cầm đầu công tử, nhìn thấy Trần Bình An sau, ánh mắt có chút dừng lại, tựa hồ tại chờ đợi Trần Bình An chủ động mở miệng, chỉ là Trần Bình An cùng ánh mắt giao hội sau, có vẻ hơi chất phác, công tử ca mỉm cười, gật đầu thăm hỏi, kì thực nội tâm có chút kỳ quái, tiến vào sơn trang giang hồ các lộ hào kiệt, lại còn có không nhận ra nhân vật của mình ?

Trần Bình An lúc này mới gật đầu hoàn lễ.

Tại Trần Bình An dự định thừa cơ đi ra nhà thủy tạ thời điểm, một vị ngồi tại tuần dật công tử bên người phụ nữ trẻ, nhìn về phía Trần Bình An ôn nhu nói: "Công tử nếu là tới đây ngắm cảnh, còn chưa tận hưởng, không cần rời đi."

Trần Bình An ngẩn người, bởi vì phụ nhân nói tới Sơ Thủy Quốc tiếng phổ thông, hẳn hoàn toàn nghe không hiểu.

Phụ nhân ngẫm hiểu, lập tức lấy Bảo Bình Châu lời tốt lặp lại một lần.

Trần Bình An lúc này mới nghe minh bạch.

Một vị ước chừng mười bảy mười tám tuổi nữ tử, thân cao không thua nam tử, sắc mặt lạnh như băng sương, bên hông treo có một thanh vô đao tinh mỹ, khóa quần tơ vàng trường đao, chỉ là đeo đao tư thế rất hiếm lạ hiếm thấy, thuộc về đảo ngược treo, điểm này cùng vị trung niên hán tử kia, không có sai biệt.

Nàng liếc mắt Trần Bình An sau lưng hộc kiếm gỗ hộp, lại nhìn mắt Trần Bình An đeo ở hông "Màu son bầu rượu", không có nhìn ra giang hồ lai lịch cùng cảnh giới cao thấp, nữ tử liền không có hứng thú.

Bội đao hán tử thoải mái nói: "Tiểu huynh đệ, một mực ngồi chính là, nên uống rượu uống rượu, nên thưởng cảnh ngắm cảnh, không cần câu thúc, nếu nói tới trước tới sau, là chúng ta làm phiền tiểu huynh đệ rảnh rồi nhã trí mới là. Đương nhiên, nếu như đợi lát nữa ghét bỏ chúng ta nói chuyện ồn ào, tiểu huynh đệ rời đi không muộn."

Người bình thường cũng liền đành phải ngồi tại nguyên chỗ, nhưng Trần Bình An ôm quyền cáo từ nói: "Ta đến nơi đây đã nửa ngày, nhìn qua thác nước, cái này muốn đường cũ trở về."

Bội đao hán tử cười mở cười to, đúng là đứng người lên ôm quyền đưa tiễn tư thế, "Không sao không sao, tiểu huynh đệ tự tiện."

Một vị niên kỷ nhỏ nhất thiếu nữ tròng lớn con mắt, cảm thấy cái này lạ lắm thiếu niên thật sự là thật là tệ nhân quang, kêu ngạo thật lớn. Khó nói hẳn làm thật không biết rõ nhà thủy tạ bên trong cái vị kia đội chủ nhà, chính là Kiếm Thủy sơn trang thiếu trang chủ Tống Phượng Sơn ? Sơ Thủy Quốc trên giang hồ hạng nhất tiểu kiếm tiên ai, truyền ngôn Sơ Thủy Quốc một vị công chúa đều ngưỡng mộ đến kém chút bỏ trốn, dù là khách nhân không nhận ra chủ nhân, nhưng Sơ Thủy Quốc dám can đảm như thế đảo ngược đeo đao đại nhân vật, cũng nhận không ra sao? Ôm quyền đưa tiễn vị hán tử kia, đừng nhìn như thế bình dị gần gũi, nửa điểm không giống giang hồ đại lão, nhưng thật ra là cùng Kiếm Thủy sơn trang nổi danh hoành núi đao trang đương nhiệm trang chủ, là Sơ Thủy Quốc số một đao pháp đại tông sư, đại danh鼎鼎, đã từng xông xáo qua mười mấy nước giang hồ, bậc nào uy danh hiển hách, ngay cả lão Kiếm Thánh Tống Vũ Thiêu đều chính miệng tán thưởng qua người này đao pháp, chỉ kém may mắn liền có thể đạt tới xuất thần nhập hóa võ đạo chi cảnh.

Thiếu nữ trong lòng vụng trộm vui, nghĩ thầm cái này một thân nghèo kiết hủ lậu khí thiếu niên, sẽ không phải là cái mới ra đời giang hồ chim non a? Chẳng lẽ lại là gan to bằng trời chuồn êm tiến Kiếm Thủy sơn trang tiểu mâu tặc, cho nên căn bản không dám lưu lại ? Ha ha, nếu thật là như thế, vậy là tốt rồi chơi.

Trần Bình An đi ra nhà thủy tạ, đi xuống bậc thang, đột nhiên sau lưng truyền tới một thanh lãnh tiếng nói, "Hơi chờ."

Trần Bình An quay đầu nhìn lại, là vị kia đảo ngược đeo đao cô gái trẻ tuổi, nàng đi đến bậc thang đỉnh chóp, quan sát chính mình, "Người sư tòng người nào ? Thế nhưng là Thái Y Quốc hoặc là Cổ Du Quốc kiếm thuật môn phái ?"

Mặc dù nữ tử lời nói hơi có vẻ khinh người, Trần Bình An xoay người, lưng lay đầu, vẫn là tận lực nói một ít không thương tổn ôn hòa

lời khách khí, "Ta đến từ cang Bắc địa phương, lần này là cùng bằng hữu cùng đi lên Kiếm Thủy sơn trang, nghe nói thiếu trang chủ muốn bị đề cử vì Sơ Thủy Quốc võ lâm minh chủ, liền nghĩ tìm cơ hội nói cái chúc."

Vị kia tuấn dật công tử ca mỉm cười.

Lay động quạt xếp tuổi trẻ thư sinh nhẹ giọng trêu chọc nói: "Thần tiên tại tiên nhân không biết a."

Bội đao hán tử nhìn về phía nữ tử bóng lưng, tức cười nói: "Người này cái tiểu võ si, không cho phép đối với khách nhân vô lễ! Trước đó cùng người nói như thế nào, ra nhà mình Trang Tử, lại không thể tùy tiện tìm người luận võ luận bàn!"

Đeo đao nữ tử lòng bàn tay đè lại chuôi đao, vỏ đao đỉnh liền tùy theo có chút vung lên, vừa vắn chỉ hướng bậc thang dưới đáy Trần Bình An, đối với hán tử lời nói ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp cận Trần Bình An, hỏi: "Người là võ đạo hai cảnh vẫn là ba cảnh ? Tập kiếm mấy năm ?"

Trần Bình An nhú nhú mày, chấp tay ôm quyền, xoay người rời đi, không có ý định để ý tới cái này xuất thân Sơ Thủy Quốc giang hồ hào môn cô gái trẻ tuổi.

Trần Bình An dễ nói chuyện, cũng không có nghĩa là đối với người nào đều không có nguyên tắc, hoàn toàn tương phản, đối với người dưng, Trần Bình An luôn luôn không trêu chọc, nhưng cũng không kiêng kị.

Thái Kim Giản, Phù Nam Hoa, Bàn Sơn Viên, đầu kia đầu lâu bạo tạc Kỳ Đôn Sơn đại xà, Tú Hoa Giang dò ngang bên trên quan gia thị vệ, đương nhiên còn có chờ tại Hoàng Đình Quốc giếng cổ bên dưới, chết sống không dám mạo hiểm đầu thiếu niên Thôi Sàm, cùng trước đó không lâu tại trong chùa cổ bị bóp lấy cổ, khẩn thiết đập nát thần hồn nữ quý, đều đã đã lĩnh giáo rồi.

Đeo đao nữ tử trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng, nhẹ nhàng đặt xuống câu nói tiếp theo, "Loại phế vật này, cũng không cảm thấy ngại đeo kiếm đi giang hồ, còn dám tiến vào Kiếm Thủy sơn trang, chắc hẳn dạy người luyện kiếm người, chỉ dạy người gan nhỏ sợ phiền phức a?"

Đeo đao hán tử có chút không thể làm gì, nhà mình khuê nữ cái này từ trong bụng mẹ mang ra tính xấu, thật sự là hại người rất nặng.

Nhưng là oán trách thì oán trách, hán tử đối với mình độc nữ võ đạo thiên phú, từ trước đến nay vẫn lấy làm kiêu ngạo, không chút nào che lấp chính mình mong đợi, trực tiếp tuyên bố về sau nữ nhi tuyệt sẽ không bên ngoài giả, hoành núi đao trang sẽ chỉ ở rể, bởi vì hán nữ nhi nhất định là muốn kế nhiệm trang chủ. Đeo đao hán tử không nguyện ý ý thể hiếp người, đứng người lên, liền muốn thuyết phục nữ nhi không cần khiêu khích cái kia xứ khác thiếu niên, người luyện võ, nên dùng võ đức cầm đầu, võ công cao thấp là tiếp theo. Nhưng là hán tử cũng biết rõ, những này giang hồ chuyện xưa, không chỉ là nữ nhi của mình không quá nghe lọt, kỳ thật bây giờ trên giang hồ tuổi trẻ một hệ các thiên tài, ai không phải nước đổ đầu vịt, đầy mặt không kiên nhẫn, tại lão thế hệ phía sau khịt mũi coi thường ?

Sơ Thủy Quốc gần nhất mười năm nhất phong mang tất lộ cao thủ trẻ tuổi, cũng không chính là ngồi tại chính mình bên người vị này thiếu trang chủ ? Tuổi còn trẻ liền bước lên võ đạo bốn cảnh, sớm vì chính mình thẳng được tiểu kiếm tiên thanh danh tốt đẹp. Tổng Phượng Sơn mỗi lần xuất kiếm trước đó, mặc kệ là bị người khiêu chiến vẫn là chủ động tìm người thử kiếm, tất nhiên sẽ đốt hương tắm rửa thay quần áo, thay đổi một bộ chưa bao giờ xuyên qua mới tinh quần áo, mà lại xuất kiếm về sau, dưới kiếm tuyệt không lưu người sống.

Nhưng chính là như thế một vị sát phạt quả đoán kiếm đạo thiên tài, rất có thể sẽ là Sơ Thủy Quốc trong lịch sử nhất tuổi trẻ ngũ cảnh tông sư.

Ba mươi tuổi ngũ cảnh tông sư, đến lúc đó lại đánh bại Thanh Trúc kiếm

tiên, Tống Phượng Sơn liền có thể danh chính ngôn thuận mà độc chiếm "Kiếm tiên" danh hiệu, đến lúc đó gia gia của hắn, lão Kiếm Thánh Tống Vũ Thiêu hẳn là còn khoẻ mạnh, bây giờ Thái Y Quốc kiếm thần đã chết, mười mấy nước cường vực, còn có ai có thể chống lại Kiếm Thủy sơn trang ?

Đây cũng là Sơ Thủy Quốc giang hồ nguyện ý đối với một cái văn bối cúi đầu xưng thần nơi mấu chốt.

Nhưng là, lão trang chủ Tống Vũ Thiêu mấy chục năm giữa cực ít lộ diện, chưa chắc không phải đối với toà này người mới tình cảnh mới giang hồ, lòng mang thất lạc.

Tương truyền cái này đối với ông cháu ở giữa, quan hệ cũng không quá tốt, nhất là lão Kiếm Thánh đối với vị kia trong bông có kim cháu dâu, càng là không thích.

Nghe được đảo ngược đeo dao nữ tử âm dương quái khí lời nói, cho dù là Nê Bồ Tát tính tình Trần Bình An, cũng đột nhiên dừng lại bước chân, quay đầu nhìn về nhà thủy tạ bên kia.

Hắn là không quá biết rõ cái gọi là giang hồ quy củ, càng không rõ ràng Sơ Thủy Quốc phong thổ, nhưng là Trần Bình An cảm thấy dưới gầm trời có chút cái đạo lý, đúng mọi nơi mọi lúc, có chút cái sự tình, càng là đúng sai rõ ràng.

Cũng may đeo dao hán tử chạy tới thân nữ nhi một bên, xụ mặt giáo huấn nói: "Như thế đáng về bề vệ kiêu căng, cha làm sao dám để người một mình hành tẩu giang hồ, trì hoãn một năm lại nói!"

Nữ tử giận tím mặt, lãnh nhược băng sương vẻ mặt càng hàn ý dày đặc, nhưng là người trước mắt, chung quy là cha nàng, càng là tự tay truyền thụ nàng võ đạo đao pháp sư phụ, Diệc phụ Diệc sư, hướng chi tại nhiều như vậy người ngoài trước mặt, từ nhỏ mưa dầm thấm đất người giang

hồ sự tình đeo dao nữ tử, dù là không cam tâm nữa tình nguyện, vẫn là hừ lạnh một tiếng, không còn tiếp tục ra miệng đả thương người, quay người hướng đi nhà thủy tạ ghế dài, đặt mông ngồi xuống, xoay đầu nhìn về phía đầu kia thác nước, tâm phiền ý khô.

Hán tử hướng Trần Bình An áy náy nói: "Tiểu huynh đệ, ta Vương Nghị nhưng thay nữ nhi cùng người nói lời xin lỗi."

Trần Bình An gật đầu một cái, quay người tiến lên. Trong lòng đối với vị này cô gái trẻ tuổi cảm nhận kém tới cực điểm, bởi vì nàng để Trần Bình An nhớ tới Chu Hà Chu Lộc cha con, cũng là cảnh tượng như vậy, bậc cha chú rõ ràng đều là thông tình đạt lý, hào sảng đối xử mọi người người tốt, dạy dỗ nữ nhi, vì sao hết lần này tới lần khác như thế ngang ngược từ ta ?

Kỳ quái tai!

Trần Bình An vừa nghĩ tới ám sát chính mình Chu Lộc, liền nghĩ đến chủ sử sau màn người, Lý Bảo Bình nhị ca Lý Bảo Châm, đây là một cộc không vòng qua được thù hận, cái này khiến Trần Bình An nhin không được thở dài một tiếng.

Trần Bình An không nói gì liền rời đi, chi tiết này, lập tức để cái kia nổi giận trong bụng khí đeo dao nữ tử, triệt để không thể chịu đựng được, đột nhiên đứng dậy, tàn khốc nói: "Đường đường hoành núi đao trang trang chủ tự mình giải thích với người, người này tư vậy mà một cái rắm đều không thả ? Có nương sinh không có cha dạy đồ vật!"

Trần Bình An mặt không biểu tình mà xoay người, thắt chặt trói chặt phía sau hộp kiếm dây nhỏ, "Người muốn luận bàn, vậy liền luận bàn."

Trần Bình An tại chùa cổ đi vào Kiếm Thủy sơn trang đoạn này bảy trăm dặm lộ trình, một mực trầm mặc ít nói, tâm tình thực sự không được tốt lắm, Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong cũng nhìn ra mảnh khoe, râu

quai nón hán tử ngay cả uống rượu đều khắc chế rất nhiều, rượu nói lời nói thô tục càng là không còn giảng. Cho nên lần này Trần Bình An nói muốn quan sát thác nước cảnh sắc, kỳ thật có chỗ động tâm hai người, đều tâm hữu linh tê mà nói không nguyện ý động, chính là vì để Trần Bình An một mình giải sầu.

Nữ tử nhanh chân đi đến bậc thang đỉnh chớp, cười lạnh nói: "Tốt, liền chờ người câu nói này!"

Nhưng là Trần Bình An một câu nói tiếp theo, để nhà thủy tạ trong ngoài tất cả mọi người lau mắt mà nhìn, tâm lên sợ hãi, "Ngoài miệng giấy sinh tử, tính sổ hay không?"

Danh chấn Sơ Thủy Quốc đạo pháp tông sư Vương Nghị nhưng trầm giọng nói: "Tiểu huynh đệ, luận bàn có thể, vô luận thắng bại, ta cũng sẽ không nhúng tay, nhưng là ta hi vọng không cần đả sinh đả tử, điểm đến là dừng liền tốt, như thế nào?"

Đeo đao nữ tử đang muốn lên tiếng, Vương Nghị nhưng ánh mắt lẳng lệ trừng nàng một chút, cơ hồ chưa bao giờ thấy qua phụ thân như thế nghiêm khắc một mặt nữ tử, dọa đến câm như hến, không dám tiếp tục cùng cái kia đáng chết xử khác thiếu niên đặt xuống ngoan thoại.

Vương Nghị nhưng gắt gao tiếp cận Trần Bình An, "Nếu là ký xuống giấy sinh tử mới nguyện ý đánh này một trận, ta sẽ không đáp ứng, nhưng là nếu như chỉ là luận bàn, dù là xuất thủ nặng một chút, ta nguyện ý để nữ nhi ăn phần này đau khổ, hi vọng nàng tốt nhất có thể mượn cơ hội này, biết rõ giang hồ nước sâu nước cạn, không cần mắt cao hơn đầu, học chút mèo ba chân công phu, liền tự cho là vô địch thiên hạ!"

Nói xong lời cuối cùng, hán tử quay đầu liếc mắt nữ nhi, ngay trước nhiều như vậy người ngoài trước mặt, những này tìm từ có thể nói giọng nói vô cùng nặng.

Ở trước mặt con đỡ đầu, lưng mà dạy vợ.

Vậy đại khái chính là lão giang hồ lão quy củ.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, "Vậy liền luận bàn!"

Đứng tại thân nữ nhi một bên Vương Nghị nhưng đề thấp giọng âm nói rằng: "San hô, xuất thủ nhớ kỹ phải có phân tấc, làm người lưu một đường, đừng đem chính mình giang hồ đường càng chạy càng hẹp."

Rõ ràng, Vương Nghị nhưng vẫn là càng xem trọng nữ nhi của mình. Chỉ bất quá xem như bậc cha chú, đại đạo lý vẫn phải nói.

Đeo đao nữ tử nhìn về phía nhà thủy tạ bên ngoài trên đường nhỏ thiếu niên, giật giật khóe miệng, "Cha, ta tâm lý nắm chắc."

Nàng đề lại chuôi đao, mỉm cười, mũi chân điểm một cái, cao cao vọt hướng vị kia không biết trời cao đất rộng thiếu niên kiếm khách.

Nữ tử trong tay thanh kia danh đao ra khỏi vỏ trong nháy mắt.

Bên kia trên đường nhỏ truyền ra một hồi ngọt ngào chấn động, đám người khóe mắt dư quang ở trong đạo thân ảnh kia bỗng nhiên biến mất, sau một khắc phụ hợp thiếu niên liền đối diện đi vào cầm đao nữ tử trước người, một quyền đập trúng nàng cái trán, dựa thế phản bắn tung bay về nguyên chỗ, thu hồi quyền giá, tiêu sái đứng vững, mà nữ tử cả người tựa như một cái điều đứt dây, trên không trung bị một quyền đánh cho trực tiếp vượt qua nhà thủy tạ đỉnh chớp, cuối cùng ngã vào dưới thác nước đầm nước, không rõ sống chết.

Luận bàn song phương.

Một phương tiếng sấm mưa to chút nhỏ đến. . . Không có.

Một phương dứt khoát liền không có tiếng sấm, xuất thủ lại là một trận đổ ập xuống mưa to.

Trần Bình An quay người rời đi, hái xuống Dương Kiếm Hồ, giơ lên cao cao ực một hớp rượu, lưu cho nhà thủy tạ đám người một cái bóng lưng.

Nguyên lai Nê Bồ Tát cũng là có hỏa khí.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Uống qua kiếm tiên rượu tốt

Vương Nghị Nhiên vẻ mặt nghiêm túc, thân hình vắn chuyển, không lo được có thể hay không kinh hãi đến nhà thủy tạ bên trong còn lại nữ tử gia quyến, mũi chân giẫm tại trên lan can, nhanh chóng lướt về phía đầm nước, đi vọt rơi xuống nước nữ nhi.

Kiểm Thủy sơn trang thiếu trang chủ vẻ mặt như thường, lay động quạt xếp tuổi trẻ thư sinh chặc chặc nói: "Chưa từng nghĩ còn là một vị cao nhân thâm tàng bất lộ."

Thư sinh ba một tiếng thu hồi quạt xếp, nhìn về phía trên đường nhỏ vị kia dần dần từng bước đi đến đeo kiếm thiếu niên, tuyệt đối là một vị võ phu bốn cảnh tiểu tông sư! Chẳng lẽ là Thái Y Quốc kiếm thần quan môn đệ tử? Đơn giản là giang hồ hiểm ác, tăng thêm sư phụ kiếm thần chết bất đắc kỳ tử tại núi rừng, không thể không ngụy trang thành người xứ khác, một mình đi xa lánh nạn? Bằng không hẳn thật nghĩ không ra ai có thể dạy dỗ ra như thế tuổi trẻ võ đạo thiên tài, so Tống Phượng Sơn còn muốn sớm hơn bước lên tông sư cảnh.

Tống Phượng Sơn thê tử, vị kia diện mạo hiền thực phụ nữ trẻ, nhin không được nhẹ giọng hỏi nói: "San hô sẽ có hay không có sự tình?"

Tống Phượng Sơn lấy ngón cái ngón trỏ lạng lẽ ma sát bên hông đoản kiếm "Thương Thủy" chuôi kiếm, cười mà không nói.

Thư sinh mỉm cười giải thích nói: "Phu nhân yên tâm, Lưu cô nương không có trở ngại, thiếu niên một quyền kia dùng xảo kinh, chỉ là lấy quyền cương ngoại lực kích choáng Vương cô nương, thuộc về bị thương ngoài da, sẽ không đả thương gần người phách thần hồn, lần này

luận bàn, thiếu niên là lâm thời thu tay lại, đại khái chính như Vương trang chủ nói, không muốn chính mình giang hồ đường càng chạy càng hẹp đi."

Quả nhiên, Vương Nghị Nhiên ôm lấy nữ tử trở về nhà thủy tạ, mà lại tại Vương Nghị Nhiên trợ giúp bên dưới, mấy lần điểm huyết, nữ tử đã chậm rãi tỉnh táo lại, nàng ngoại trừ bộ dáng chật vật không chịu nổi, quần áo thâm thấu, năng xuyên mơ hồ, ném đi thiên đại mặt mũi, sắc mặt cùng tinh thần khí còn có thể, đảo ngược đeo dao nữ tử giãy dụa lấy đứng tại nhà thủy tạ bên trong, cái trán sưng đỏ, nàng đưa lưng về phía đám người, một cái tay chống đỡ đình trụ, một tay che miệng, toàn thân ướt nhẹp tu trưởng nữ tử, một đôi tròn mắt nước sương mù mờ lung, so với ngày thường lãnh diễm, nhiều hơn mấy phần mềm mại đáng yêu vận vị.

Cái kia tham gia náo nhiệt không hề lớn thiếu nữ, rướn cổ lên, si ngốc nhìn về phía trên đường nhỏ uống rượu thiếu niên, sợ hãi thán phục nói: "Oa, thật là cao nhân ai."

Thư sinh liếc mắt cấp tốc đánh giá một chút nữ tử thướt tha bóng lưng, ướt sũng giống như nữ tử, thân thể linh lung lộ ra, thư sinh khóe miệng nhếch lên, thật kinh người một đôi đôi chân dài, cứ thế đầu thanh thiếu niên chỉ sợ không rành này các loại phong tình, như hắc như vậy lịch duyệt phong phú hào môn Công Tôn, mới biết rõ nơi đây tư vị nhất thương thân nam nhi.

Một lớp đã san bằng, một lớp khác lại khởi.

Trên giang hồ chú trọng một cái chủ nhục thần tử, nhà thủy tạ bên ngoài từng cái trận doanh tâm phúc tùy tùng ở trong, gánh vác sừng trâu đại cung hán tử, tựa hồ thấy được mấy vị đồng hành theo tùy tùng hàm súc giễu cợt, trong lúc nhất thời giận từ gan một bên sinh, hét lớn một tiếng, hái xuống tấm kia thợ thủ công chế tạo mười năm mà thành trân quý cung cứng, từ bên hông lông trắng tích lũy đám ống tên lấy ra một nhánh

điều linh tiễn mũi tên, giương cung như đầy tháng, "Kẻ xấu dám can đảm thương nhà ta tiểu thư, ăn ta một tiễn!"

Liên tiếp tao ngộ kinh biến, Hoàn Đào sơn trang trang chủ Vương Nghị Nhiên xưa nay lấy trầm ổn trứ danh, đao pháp có "Đồi núi khí tượng" đao pháp tông sư, cũng có chút nổi nóng, nổi giận lên tiếng nói: "Ngựa ghi chép! Không thể ám tiễn đả thương người!"

Chạy tới ngoài trăm bước Trần Bình An vừa muốn quay người, hơi sững sờ, khoé mắt dư quang thoáng nhìn một chỗ đại thụ chi đỉnh cành cây cao chỗ, có người hai tay phụ sau đứng tại nhánh cây, gió núi thổi lật phất, áo đen lão nhân thân hình theo nhánh cây cùng một chỗ như sóng nước nhẹ nhàng lắc lư, cực kỳ phong thái. Hai người rất nhanh đối mặt, lão nhân gật đầu thăm hỏi, Trần Bình An liền bỏ đi xuất thủ ý nghĩ, chỉ là xoay người, một lần nữa đối mặt toà kia nhà thủy tạ.

Bội kiếm lão nhân thân hình thoát một cái, tan biến không thấy, sau một khắc liền rơi vào trên đường nhỏ, như một sợi khói xanh cùng Trần Bình An sát vai mà qua, giơ tay lên cánh tay hướng về phía trước đuổi ra một ngón tay, dừng đứng.

Một nhánh phá không mà tới điều linh tiễn mũi tên, cứ như vậy bị áo đen lão nhân lấy ngón tay chống đỡ đầu mũi tên, vừa nhanh vừa mạnh mũi tên trên không trung từng khúc vỡ nát, mà tay của lão nhân chỉ bình yên vô sự, không có nửa điểm khác thường.

Lão nhân lại đuổi ra một ngón tay, nhẹ nhàng nắm chặt đã là nỗ lực hết đà còn sót lại đầu mũi tên, tiện tay ném một cái, đầu mũi tên kích xạ mà đi, đâm thủng năm cung đại hán một cái bàn tay, hán tử cũng là huyết tính mười phần, vẫn là không có ném đi sừng trâu đại cung, trong lòng bàn tay máu thịt be bét đầu kia cánh tay chán nản rủ xuống, một tay cầm cung, trợn tròn con mắt, cùng vị kia khách không mời mà đến hung ác giằng co.

Áo đen lão nhân vẻ mặt lạnh lùng, "Hành tẩu giang hồ, sinh tử tự chịu! Liền không có trưởng bối dạy qua các người điểm đạo lý này ? Tại Sơ Thủy Quốc nơi khác giang hồ, cái gì quy củ đều không nói, tùy các người cao hứng liền tốt, thế nhưng là tại ta Kiếm Thủy sơn trang, không được."

Phụ nữ trẻ đứng người lên, làm một cái dáng vẻ muôn phương vạn phúc, cung kính xưng hô nói: "Lão tổ tông."

Vương Nghị Nhiên sắc mặt biến hóa, tranh thủ thời gian ôm quyền, có chút cúi đầu nói: "Hoành Dao sơn trang Vương Nghị Nhiên, bái kiến Tổng Kiếm Thánh!"

Thư sinh theo sát phía sau, đập một chút thiếu nữ đầu, ra hiệu nàng đứng dậy đón lấy, sau đó thư sinh thở dài cao giọng nói: "Tiểu Trọng Sơn Hàn thị con cháu Hàn Nguyên Thiện, gặp qua lão trang chủ."

Tính tình thiếu nữ hoạt bát, không có chút nào luống cuống, đi theo ca ca xem mèo vẽ hổ, thở dài lại không thấp đầu, thẳng tắp nhìn về phía vị kia như sấm bên tai giang hồ lão thần tiên, trẻ con âm thanh trẻ con khí nói: "Tiểu Trọng Sơn Hàn thị con cháu Hàn Nguyên Học, gặp qua lão trang chủ."

Lão Kiếm Thánh Tổng Vũ Thiệu hiện thân lộ diện, Tổng Phượng Sơn xem như lão nhân cháu ruột, đúng là vị cuối cùng đứng người lên, ngữ khí không có nửa điểm tâm tình chập chờn, chậm rãi nói: "Gia gia lần này ra cửa có chút ngăn ngại, tôn nhi vốn cho rằng chỉ có đợi đến điền trang bên này thanh tịnh lại, không có bất luận cái gì khách nhân, gia gia mới nguyện ý trở về."

Lão nhân nhìn quanh bốn phía, quăng xuống một câu ý vị sâu xa "Khói đen chướng khí", liền bồi Trần Bình An cùng một chỗ quay người rời đi, cái gì Sơ Thủy Quốc trung lưu trụ cột Tiểu Trọng Sơn Hàn thị, cái gì Hoành Dao sơn trang, hoàn toàn không để ý, phảng phất toàn không vào

hắn pháp nhãn, lão trang chủ mí mắt cũng không nguyện ý dừng một chút.

Tống Vũ Thiệu cùng Trần Bình An sóng vai mà đi, đưa lưng về phía mọi người mới có vẻ hơi vẻ mặt cô đơn, đi ra một dặm đường sau, tự giễu nói: "Gia phong nghiêng lệch đến kịch liệt, còn không bằng một đầu thác nước, để người chê cười."

Trần Bình An không biết rõ như thế nào nói tiếp, đành phải nói chút không đến nơi đến chốn lời khách sáo, "Điền trang bên trong người kỳ thật còn tốt, không có lão tiền bối nói đến như thế quá phận."

Mọi nhà có nỗi khó xử riêng, lão nhân rộng lượng đến đâu rộng rãi, cũng không muốn ý người ở bên ngoài trước mặt tuyên dương việc xấu trong nhà, liền chuyển di chủ đề nói: "Nhà thủy tạ bên ngoài một quyền kia, vì sao lâm thời thay đổi chủ ý, mười phần khí lực chỉ dùng tới ba bốn phân ? Cái kia Hoành Đao sơn trang tương lai trang chủ, tâm tính bướng bỉnh, cũng không phải đèn đã cạn dầu, người hôm nay thủ hạ lưu tình, nàng nhưng chưa hẳn cảm kích, nói không chừng liền muốn đối với người đây đưa không ngót. Hiện tại tuổi trẻ một hệ giang hồ thanh niên, chỉ nói chính mình thống khoái, lão phu rất không thích, nhưng là người này vậy quá không thoải mái, lão phu cũng thực sự thương thức không đến a."

Trần Bình An uống một hớp rượu, lấy tay lưng lau khóe miệng, cười nói: "Trong lòng mình không thoải mái, liền muốn một quyền đâm chết người, vậy cũng quá bá đạo. Huống chi ta chẳng mấy chốc sẽ rời đi Sơ Thủy Quốc, Hoành Đao sơn trang muốn muốn tìm ta gây phiền phức, cũng không dễ dàng. Nhiều nhất chính là cho nữ tử kia ở sau lưng mắng hơn mấy câu, ta lại nghe không được."

Tống Vũ Thiệu quay đầu mắt nhìn vẻ mặt chân thành thiếu niên, đã ngoài ý liệu, lại hợp tình hợp lý, cười nói: "Loại lời này, lão phu số tuổi này lão đầu tử tới nói, là có thể, nửa thân thể xuống mồ, vạn sự đều yên, còn có thể như thế nào ? Người một cái mười lăm mười sáu tuổi tiểu oa

nhì, ông cụ non quá không thú vị."

Trần Bình An không có phản bác cái gì, một quyền về sau, trong lòng quanh quẩn không đi tích tụ hao gầy rất nhiều, cái này đầy đủ.

Hắn nhớ lại một chuyện, nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Trong chùa cổ tự xưng Sơ Thủy Quốc Tứ Sát Ma Ma, cùng một tên khôi ngô hán tử cùng một chỗ tiến vào các người điền trang, lão tiền bối phải cẩn thận chút."

Tống Vũ Thiêu cười ha ha nói: "Đây coi là cái gì, tăng thêm vừa rồi nhà thủy tạ bên trong vị kia Hàn thị quý công tử, tiếng xấu rõ ràng Sơ Thủy Quốc Tứ Sát, đã gom góp."

Trần Bình An nghi hoặc nói: "Còn lại phía dưới cái kia ma đầu ?"

Tống Vũ Thiêu lắc đầu cười khổ, "Không nói cũng được."

Trần Bình An uống một hớp rượu, nghĩ đến sự tình.

Lão nhân trong lòng hiểu rõ, thẳng thắn gặp nhau nói: "Lần này mời các người tới đây làm khách, cũng không cái gì tính kế ý tứ, chỉ là thuần túy hi vọng như thế cái điền trang, đừng đều là một chút dạng chó hình người hỗn trưởng mặt hàng, toà này Kiếm Thủy sơn trang, dù sao cũng là lão phu tự tay kinh doanh đi ra địa phương, không muốn khắp nơi là cứt chó, nơi này một đồng nơi đó một bãi, làm hại lão phu tại nhà mình bước đi đều căm ghét tâm. Có các người trong nhà làm khách, lão phu liền thuận mắt rất nhiều."

Trần Bình An dở khóc dở cười, vị này lão tiền bối cũng quá ngay thẳng chút.

Trần Bình An cũng không biết, Tống Vũ Thiêu trên giang hồ, ngoại trừ càng ngày càng vang dội Kiếm Thánh danh hiệu, còn có người trong cùng thế hệ tặng cho "Cục sắt" biệt hiệu, nói chính là Tống Vũ Thiêu ăn

nói có ý tứ, ở gia tộc là như thế, ở nhà bên ngoài giang hồ càng là như vậy. Nếu nói Tống Phượng Sơn nửa điểm không theo Tống Vũ Thiêu tính cách, thật đúng là oan uổng tiểu kiếm tiên, chỉ bất quá Tống Vũ Thiêu trên người lão thể hệ giang hồ khí, cứng nhắc cổ hủ, bó tay bó chân, một lòng truy cầu kiếm đạo cực hạn Tống Phượng Sơn khinh thường thừa hành mà thôi.

Tống Vũ Thiêu như thế một vị tuổi thất tuần lão nhân, được chứng kiến quá nhiều giang hồ sóng gió cùng lòng người hiểm ác, càng chắc chắn một sự kiện, đạo lý chỉ cần nói cho giảng đạo lý người nghe, nếu không bên hông thanh kia vết rỉ loang lỗ lão kiếm sắt, chính là hấn Tống Vũ Thiêu đạo lý. Tống Vũ Thiêu ưa thích một người một kiếm du lịch giang hồ, những năm này gặp qua rất nhiều phong mang tùy ý mới xuất hiện chi tú, thiên phú đó là thật tốt, nhưng võ đức là thật không ra thế nào, nhưng là đồng dạng lẫn vào phong sinh thủy khởi, ngưỡng mộ bọn hấn nhân vật giang hồ, nhiều như cá diếc sang sông, Tống Vũ Thiêu không quá minh bạch, ba mươi năm, hoặc là năm mươi năm sau, giang hồ liền muốn giao cho trên tay những người này, cái kia còn có cái gì hi vọng ?

Chỉ là Tống Vũ Thiêu kiếm thuật lại cao hơn, cũng chỉ là một người mà thôi, đồng bối lão nhân từng cái đi, mang theo những cái kia vẫn bối không thích nghe chuyện xưa lão quy củ, cùng một chỗ vùi vào bùn trong đất, bây giờ liền cũng địch cũng bạn càng là tiền bối Thái Y Quốc cũ kiếm thần đều chết rồi, Tống Vũ Thiêu liền có chút không có chút hứng thú nào.

Cảm thấy bây giờ giang hồ, nước dùng quả nước, hoàn toàn không có mùi rượu.

Một lần trước nhỏ trong lúc rảnh rỗi tản ra bước, Tống Vũ Thiêu đột nhiên nói rằng: "Thác nước nhà thủy tạ đám người kia mắt vụng về, nhìn không ra quyền ý của người cao thấp, lão phu lại thấy rõ ràng, cho nên lắm miệng nói một câu, người coi bên dưới tâm cảnh có chút vấn đề, ba cảnh phá bốn cảnh, là ta thể hệ võ nhân đạo thứ nhất cửa lớn, người nội

tình đánh cho càng rắn chắc, một khi mang theo khúc mắc phá kính, ngược lại càng dễ dàng xuất hiện chỗ sơ suất, một tòa lớn núi tuyết sụp đổ âm thanh, cần phải so nhỏ đỉnh núi đất đá trôi, đáng sợ gấp trăm ngàn lần. Tiểu oa nhi, người coi bên dưới muốn lưu thần a!"

Trần Bình An sợ hãi tình ngộ, đưa tay lau cái trán mồ hôi, trầm tư một lát, quay đầu nói: "Cám ơn lão tiên bối chỉ điểm."

Tống Vũ Thiêu hơi chút suy nghĩ, nói một chút nhìn như ngoài đề tài lời nói, "Lúc trước thu quyền, là người làm người phúc hậu không giả, nhưng là đối với người phá cảnh một chuyện, ngược lại không mỹ. Dựa theo đồng dạng giang hồ con đường, người nếu là một quyền toàn lực đưa ra, đánh cho nữ tử kia trọng thương thậm chí là mất mạng, về sau thuận thế rước lấy nhiều người tức giận, một phen đại chiến huyết chiến tử chiến, nói không chừng chính là người phá cảnh thời cơ, chính là trên núi thần tiên cái gọi là cơ duyên."

Trần Bình An cười cười, cũng không có hối hận, lại nói một câu rất có ông cụ non hiềm nghi, "Không có quan hệ, phải là của ta, chạy không thoát, không phải là của ta, bắt không tới."

Tống Vũ Thiêu kỳ thật một mực đang quan sát tỉ mỉ thiếu niên vẻ mặt biến hóa, coi thần sắc ung dung, ánh mắt trong suốt, lão nhân âm thầm gật đầu.

Thiếu niên trước mắt cùng cháu mình Tống Phượng Sơn thờ phụng kiếm đạo, ngày đêm khác biệt. Mặc dù tạm thời khó mà nói ai đúng ai sai, ai có thể đi được nhanh hơn xa hơn, nhưng là Tống Vũ Thiêu người cảm thấy, đeo kiếm du lịch lại kiếm thuật sát sạo xú khác thiếu niên, muốn càng đối với khẩu vị của mình. Tại giáo dục tử tôn trong chuyện này, thư hương môn đệ xác thực so giang hồ môn phái càng có năng lực, đối với cái này Tống Vũ Thiêu vui lòng phục tùng, trước kia dốc lòng kiếm đạo, đối với gia tộc môn phong vun trồng tạo nên, dưới đĩa đèn thì tối, hoặc là nói cũng là không có chỗ xuống tay, nhiều nhất bất quá là đánh chửi hai

chữ mà thôi, bây giờ quay đầu lại nhìn, lão nhân chỉ có áy náy tiếc nuối.

Lão nhân kỳ thật không cảm thấy mình so Hoành Đào sơn trang Vương Nghị Nhiên, tốt hơn chỗ nào.

Lễ xuất thế tộc, pháp ra tông môn.

Lễ nghi quy củ, chân chính thế gia vọng tộc con cháu thừa nhỏ mưa dầm thấm đất. Thần tiên thuật pháp, trên núi tiên gia từ xưa truyền thừa có thứ tự.

Tống Vũ Thiệu đối với cái này tràn đầy cảm xúc, hẳn đã từng đi xa Nam Giản quốc, cùng bên kia danh sĩ từng có kết giao, dù là tính cách khác nhau, nhưng xác thực đều có phong thái, dù là chỉ là tay trái gà không chặt người đọc sách, đồng dạng để cho người ta tự ti mặc cảm.

Tại thác nước cùng Kiếm Thủy sơn trang ở giữa bên đường, có một tòa vịnh lên mái hiên nhà đáng yêu tinh mỹ đi đình, treo tấm biển "Sơn thủy", câu đối là "Đá trắng đá lởm chởm, nước thanh róc rách", đơn giản mà lại độc đáo.

Tống Vũ Thiệu hiển nhiên đối với toà này đi đình tình hữu độc chung, kéo lên Trần Bình An ngồi tại trong đình trên ghế dài, ngồi đối diện nhau, lão nhân giờ kiếm tại đầu gối, thiếu niên đeo kiếm ở phía sau, một cái bị giang hồ ca tụng là kiếm thuật nhập thánh, một cái bây giờ xuất liên tục kiếm đều không lòng tin.

Tâm mắt khoáng đạt, núi xa như lông mày.

Sơn phong nhẹ nhàng khoan khoái, khiến cho người tâm thần thanh thản.

Tống Vũ Thiệu ở đây tĩnh tọa, cũng không cố ý cùng thiếu niên khách sáo hàn huyên, chỉ là nghĩ tâm sự.

Cháu trai Tống Phượng Sơn đối với chuyện giang hồ, chưa nói tới đã tâm bình bực, càng nhiều vẫn là cái kia cháu dâu tại trợ giúp, suốt ngày thổi gối đầu gió, khiến cho cháu trai tự nhận là bất quá là tiện tay mà làm việc nhỏ, liền muốn làm cái kia võ lâm minh chủ, mà lại muốn hắc bạch ăn sạch, thậm chí đem bàn tay đến miếu đường đi lên, nếu không lấy Tống Phượng Sơn bản tính, lúc trước nơi nào sẽ để ý tới vị kia Sơ Thủy Quốc trưởng công chúa, không đồng nhất kiếm bồ nàng coi như nhân từ nương tay.

Sơ Thủy Quốc Tứ Sát thuyết pháp này, là mười năm gần đây mới có, trên giang hồ lưu truyền không rộng, bình thường chỉ có đến Vương Nghị Nhiên cái này vị trí giang hồ tông sư, mới có nghe thấy. Người cầm đầu, là lần này cùng vị kia ma đầu "Ma Ma" cùng một chỗ đến nhà khôi ngô nam tử, có một cái tiên gia pháp bảo ngân kích, tại Sơ Thủy Quốc sáng lập một tòa Ma giáo môn phái, sắp xếp thứ hai, là trong chùa cổ yêu ma nữ tử, về sau là nhà thủy tạ trong kia vị bất hiển sơn bất lộ thủy Tiểu Trọng Sơn Hàn thị con cháu, xuất thân danh môn, lại tu hành ma đạo thuật pháp, lung lạc khổng chế rất nhiều ngời ở vị trí cao Sơ Thủy Quốc đại tướng nơi biên cương.

Tứ Sát hạng chót người, xa tận chân trời, chính là Tống Vũ Thiêu cháu dâu.

Tại Tống Vũ Thiêu một lần ra cửa đi xa trong lúc đó, nàng "Trong lúc vô tình" quen biết Tống Phượng Sơn, hai người liền công Tống Vũ Thiêu kết làm vợ chồng, chiêu cáo thiên hạ, đợi đến Tống Vũ Thiêu trở lại sơn trang, ván đã đóng thuyền, nhất bất đắc dĩ là bị ma quỷ ám ảnh Tống Phượng Sơn, nói thẳng biết được thê tử ma đầu thân phận, một lần kia, Tống Vũ Thiêu xuất kiếm, một kiếm chém đứt trường tôn trước kia bội kiếm, lại một kiếm xuyên thủng nữ tử phần bụng, Tống Phượng Sơn bị điên đồng dạng muốn cùng gia gia mình liều mạng, Tống Vũ Thiêu tức thì nóng giận phía dưới, một kiếm liền muốn đánh gãy cái này bất tiểu tử tôn gân tay, triệt để đoạn đi kiếm của hắn nói tiền đồ, tránh khỏi về sau di họa thế nhân, không ngờ nữ tử cứ như vậy ngăn tại Tống Phượng Sơn

trước người , mặc cho lão nhân một kiếm xuyên qua trái tim, mặc dù không bị mất mạng tại chỗ, nhưng cũng chân chân chính chính gãy mất trường sinh cầu, từ đó biến thành một cái liên xuân hàn đều chịu không nổi bệnh bình.

Mấy cái này cầu thí xúi quẩy gia môn phá sự, Tống Vũ Thiêu hiểu mà dùng lý động mà dùng tình, không có tác dụng, cuối cùng đều ra vài kiếm, lại vẫn không thể nào nói rõ ràng đạo lý, thành một bút không đầu không đuôi số sách lung tung.

Tống Vũ Thiêu bùi ngùi thở dài.

Sơn thủy đình sơn thủy đình, núi đá lởm chởm nước róc rách, ngược lại là phong cảnh tú mỹ, nhưng thế sự như phong ba, không Toại Nhân tâm nguyện a.

Trần Bình An đột nhiên hỏi: "Tống lão tiền bối, ta kế tiếp có thể tại thác nước bên kia luyện quyền sao?"

Tống Vũ Thiêu không nói hai lời, thuận miệng đáp ứng nói: "Có gì không thể, ta cái này buông lời ra ngoài, từ sơn thủy đình đến thác nước bên kia, đã là Kiếm Thủy sơn trang cấm mà, vi phạm người chết."

Trần Bình An gãi gãi đầu, có chút áy náy, "Ta ban đêm thừa dịp không ai ngăn cản thời điểm, lại đi luyện quyền là được rồi, ban ngày không cần phong cấm con đường, bằng không thì cũng quá bất cận nhân tình."

Tống Vũ Thiêu lắc đầu cười to nói: "Tiểu oa nhi, người cũng quá không lạnh lẽ, lão phu tại nhà mình địa bàn vạch ra một khối không có cứt chó chỗ ngồi, còn cần cùng người ngoài giảng đạo lý ?"

Trần Bình An đành phải nói rằng: "Nếu như sơn trang yêu cầu ta ra tay giúp đỡ, lão tiền bối chỉ cần phân phó một tiếng."

Lão nhân đập sớ trên gối kiếm sắt, tức giận nói: "Lão phu kiếm, cùng người công hai thanh, không giống nhau."

Trần Bình An vẻ mặt xấu hổ, hái xuống Đường Kiếm Hồ Lô, chỉ là uống rượu, không nói chuyện.

Lão nhân nín cười, thu kiếm đứng dậy nói: "Một mực luyện quyền, muốn tại điền trang đợi tới khi nào đều có thể. Đúng, người này rượu nước tư vị nghe liền không tốt uống, quay đầu lão phu để cho người ta cho người chỗ ở đưa vài hũ Hoa Điều lão hằm, chôn tiểu nhị mười năm rượu ngon, đó mới là rượu! Người này uống là cái gì đồ chơi, so nước cũng không khá hơn chút nào, mấu chốt là người này tiểu oa nhi còn ưa thích mặc kệ có người không ai, cũng không có việc gì đều muốn uống hai cái, lão phu đều thay người e lệ."

Lão nhân mũi chân điểm một cái, bóng người phiêu diêu, trong giây lát liền xuất hiện ở phía xa núi rừng cảnh cây cao bên trên, mấy lần phiêu dật động tác mau lẹ, liền biến mất không thấy gì nữa.

Trần Bình An ngồi một mình ở sơn thủy trong đình.

Hai lần gặp được vị này giang hồ tiền bối, Trần Bình An không khỏi nhớ tới Thái Y Quốc Yên Chi quận Thành Hoàng gia Trầm Ôn, mặc dù một cái là hưởng dự giang hồ thuần túy võ phu, một vị là hưởng thụ hương hỏa quan văn thần chỉ, a đúng, còn phải lại tăng thêm thu Loan Loan làm đồ đệ luyện khí sĩ, luôn cảm giác bọn hắc ba vị có điểm giống, nhưng cụ thể chỗ nào giống, Trần Bình An lại không nói ra được, dù sao Trần Bình An cùng bọn hắc đánh giao tế sau, mới có thể cảm thấy mình hồ lô rượu bên trong rượu, thật sự không thể lại mua rẻ nhất cái chủng loại kia thổ đốt đi.

Ha ha, không quan hệ, cái này không rất nhanh liền có thể uống đến Kiếm Thủy sơn trang rượu ngon nhất rồi? !

Mẫu chốt là không cần Trần Bình An dùng tiền!

Cho nên Trần Bình An rời đi sơn thủy đình trở về chỗ ở thời điểm, tâm tình vô cùng tốt.

Đến sân nhỏ, Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong nhìn thấy đầy mặt vui mừng Trần Bình An, hai mặt nhìn nhau, làm sao ? Nhìn thác nước còn như thế có tác dụng ?

Trần Bình An thật vui vẻ ngồi tại bên cạnh cái bàn đá, cười nói: "Ban đêm ta muốn đi thác nước bên kia luyện quyền, các người ai muốn bồi ta cùng một chỗ ?"

Râu quai nón hán tử cười xấu xa nói: "Khó nói người tại thác nước bên kia lén mỹ nhân đi tắm ? Nếu như còn có thể có này cảnh đẹp, tính ta một người!"

Trương Sơn Phong trừng mắt nhìn, "Bần đạo có thể giúp các người trông chừng."

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Chỗ nào a, ta tại thác nước bên kia còn cùng người lên xung đột, xuất thủ đánh một trận, tựa như là Hoành Dao sơn trang người, cũng may Tổng lão tiên bối xuất mã, giúp ta cản lại một tên tùy tùng mũi tên, không phải ta xem chừng còn muốn vung tay xuất thủ, đến lúc đó hai người các người nói không chừng liền sẽ bị ta kéo xuống nước. . ."

Râu quai nón hán tử chặc chặc nói: "Trần Bình An, còn kéo xuống nước đâu, ta một cái đại lão gia, người cũng có thể thềm nhỏ dải sắc đẹp ? Ta nhìn Trương Sơn Phong coi như có mấy phần tư sắc, quay đầu ta giúp hắn đi tiểu trấn mua một bộ nữ tử y phục, đến lúc đó để hắn tại thác nước bên kia du lai đăng khứ, nói không chừng giúp các người làm một lần dặt dây đỏ Nguyệt Lão, thành tựu một cộc mỹ hảo nhân duyên. . ."

Trần Bình An chính uống rượu, kém chút một thanh phun ra ngoài.

Trương Sơn Phong mặt buồn nôn hình dáng, tranh thủ thời gian đứng dậy đi hai người xa một chút, phần uất nói: "Thỏ không ăn cỏ gần hang, các người ngược lại tốt, liền nhà mình huynh đệ đều không buông tha, cái này quá mức a."

Trần Bình An im lặng lặng yên đối một trương băng ghế đá, đi Từ Viễn Hà xa một chút.

Râu quai nón hán tử sờ lấy râu quai nón, "Thế nào, vì huynh đệ không tiếc mạng sống đều chọc vào, đổi một thân phụ nhân y phục thì không được à nha? Cái này huynh đệ nên được không đủ trượng nghĩa a!"

Trương Sơn Phong hai tay ôm quyền cầu xin tha thứ, rút lui mà đi, "Bần đạo đi trong phòng nghiên tập điển tịch, các người trượng nghĩa các người chậm rãi trò chuyện."

Từ Viễn Hà cười mở cười to.

Trần Bình An hiểu ý cười một tiếng.

Trùng hợp ngoài viện có họ Sở lão quản sự, dẫn người tự mình chuyển đến bốn đàn rượu ngon, thả xuống liền đi, lão nhân đối với Trần Bình An càng vẻ mặt ôn hoà.

Trương Sơn Phong kỳ thật không yêu uống rượu, Trần Bình An liền muốn cùng Từ Viễn Hà chia đôi phân, một người hai vò. Từ Viễn Hà do dự một chút, cười lắc đầu, "Ta một vò là đủ rồi, Trần Bình An, người lấy đi ba hũ."

Trần Bình An hơi nghi hoặc một chút.

Từ Viễn Hà nhìn quanh bốn phía, cũng không phát giác khác thường sau,

chỉ chỉ Trần Bình An bên hông chu bầu rượu, nhẹ giọng cười nói: "Thật coi ta nửa điểm nhìn không ra dấu vết để lại a, ta hơn nửa đời người giang hồ chẳng phải là uống công, chỉ bất quá lúc trước không có ý tứ mở miệng thôi, liền cùng Trương Sơn Phong tự xưng Trương Sơn không sai biệt lắm, ai xông xáo giang hồ, còn có một chút bí mật ? Người này bầu rượu, hoặc là trong truyền thuyết tiên gia Phương Thốn vật, hoặc là chính là càng thêm trân quý Dưỡng Kiếm Hồ Lô, đúng không đúng?"

Râu quai nón hán tử đưa tay chỉ chính mình hai mắt, "Đã sớm là Hỏa Nhân Kim Tinh á."

Trần Bình An không có phủ nhận, nhẹ giọng nói: "Giấu điểm lâu như vậy, xin lỗi các người hai cái."

Từ Viễn Hà xem thường nói: "Nói nhảm, cái này có cái gì đúng không xứng đáng, lăn lộn giang hồ chính mình có điểm không cẩn thận, mới có thể thật sự thật xin lỗi bằng hữu."

Nói đến đây, râu quai nón hán tử vể mặt cô đơn, mở ra một vò phủ bụi đã lâu sơn trang rượu ngon, chứa vào chính mình cái kia phổ thông bầu rượu, đổ đầy sau lưng lay, "Đây không phải lời khách sáo, ta là nếm qua lớn đau khổ."

Từ Viễn Hà từng ngậm từng ngậm uống rượu, dù sao còn có hơn phân nửa cái bình rượu ngon, say ngã trước đó khẳng định bao ăn no!

Trần Bình An nhìn hán tử tâm tình ngọt ngào, liền không có nói cái gì, bồi tiếp Từ Viễn Hà uống rượu với nhau, chỉ là hần uống đến chậm, hán tử uống đến nốc ừng ực đồng dạng.

Từ Viễn Hà một hơi uống cạn sạch một bầu rượu, râu quai nón dính đầy rượu nước, tiện tay lau một cái, cười hỏi nói: "Người bầu rượu kia bên trong lấy đồng dạng rượu nước, có thể hay không vị đạo không giống nhau ?"

Trần Bình An cười vút cho râu quai nón hán tử, "Chính mình ném thử xem."

Từ Viễn Hà giơ lên cao cao Dường Kiếm Hồ, ngửa đầu rót một miệng lớn, về ném trả lại Trần Bình An sau, thống khoái nói: "Là muốn dễ uống một điểm!"

Trần Bình An vui cười nói: "Thả người cái rắm! Ta rượu này trong hồ lộ hiện tại chứa rượu nước, vẫn là từ tiểu trấn bên kia mua được rẻ nhất, có thể so sánh được sơn trang hai mươi năm Hoa Điêu lão hằm ?"

Từ Viễn Hà có chút say khướt, đầy mặt hồng quang, đứng người lên lão đảo, hướng đi phòng của mình, dự định ngủ say một trận, quay đầu nhếch miệng cười nói: "Tương lai đại kiếm tiên rượu, có thể không tốt uống ? Dễ uống!"

Từ Viễn Hà quay đầu qua, bước chân lão đảo, gật gù đắc ý, nói một mình nói: "Về sau cái này da trâu, ta Từ Viễn Hà có thể cùng người thổi cả một đời!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 242: Dưới trăng đánh thác nước, một tràng cầu vòng

Màn đêm buông xuống, Kiếm Thủy sơn trang đèn đuốc huy hoàng, lớn nhỏ sân nhỏ khách quý chật nhà, ăn uống linh đình, uống hết tuần tửu vô số đàn, sau đó nghe nói liền tiểu trấn bên kia đều ngủ thấy đèn trang bay tới mùi rượu.

Trần Bình An cùng Sở lão quản sự hỏi thăm tiên gia bến đò sự tình, Sơ Thủy Quốc xác thực có như thế một nơi, khoảng cách Kiếm Thủy sơn trang còn có hơn sáu trăm dặm, ở vào Sơ Thủy Quốc cùng Tùng Khê Quốc giáp giới biên cảnh, nghe nói thường xuyên có trên núi luyện khí sĩ ẩn hiện, nhưng là phương viên ba trăm dặm địa giới, đã sớm bị Sơ Thủy Quốc hoàng thất vòng vì cấm địa, nếu như không có châu phủ cấp một ban phát quan gia văn điệp, vô luận là bách tính vẫn là võ nhân, tự tiện xông vào, hết thảy giết không tha. Lão quản sự nhân tình đạt luyện, khéo hiểu lòng người, chủ động mỉm cười nói Kiếm Thủy sơn trang cùng một tòa trên biên cảnh phần lớn doanh trại quân đội, quan hệ coi như không tệ, là thế giao, chỉ cần lão trang chủ thư một phong, liền có thể cầm tới thông quan văn điệp, không cần Trần Bình An bận hăn lao tâm lao lực.

Trương Sơn Phong nhiều hỏi một câu, cùng lão nhân hỏi thăm bến đò bên kia phải chăng có luyện khí sĩ mở cửa hàng, để mà giao dịch hàng hóa. Lão quản sự nói có, bởi vì thiếu trang chủ Tống Phượng Sơn tại nguyên bản bội kiếm tổn hại sau, liền từng tự mình đi qua một chuyến bến đò, mang về thanh kia bây giờ thời khắc treo đoản kiếm bên hông. Lão quản sự có thể nói biết gì nói nấy, chẳng những tiết lộ những này Sơ Thủy Quốc nội tình, thậm chí ngay cả Tống Phượng Sơn vì mua sắm thanh kia tên là "Thương Thủy" tiên gia thần binh, hao phí mất chín trăm mai trên núi Tuyết Hoa tiền, cơ hồ là sơn trang một nửa vàng bạc tích súc, triệt để, đem những này mật sự tình cùng nhau nói cho ba người

nghe.

Cái này dĩ nhiên không phải lão quản sự bị giang hồ nghĩa khí bốn chữ, làm choáng váng đầu óc, nửa điểm không biết được thân thiết với người quen sơ kiêng kị, mà là Tổng lão Kiếm Thánh ngằm bên dưới dận dò qua hắt, đối đãi ba người, nhất là đeo kiếm thiếu niên Trần Bình An, có thể coi như hắt Tổng Vũ Thiêu vong niên hảo hữu đối đãi, sơn trang không cần có bất luận cái gì đề phòng.

Hứa một lời thiên kim, sinh tử tương giao, bằng hữu hai chữ nặng như đồi núi.

Đây là Tổng Vũ Thiêu người thế hệ trước tôn sùng đạo nghĩa giang hồ, Sở lão quản sự đi theo Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh đã một giáp tử thời gian, vì sơn trang ra sống vào chết, vinh nhục cùng hưởng, chưa chắc không phải bị Tổng Vũ Thiêu phần này giang hồ khí lây, mới có thể như thế can trọng, không oán không hối.

Tại Trương Sơn Phong trong phòng, ba người nếm qua dừng lại tràn đầy đặc sản miền núi thịt rừng phong phú bữa tối, Trần Bình An liền muốn đi hưởng thác nước luyện quyền, đột nhiên bị Trương Sơn Phong gọi lại, để Trần Bình An đợi lát nữa, râu quai nón hắt tử một cái chân giẫm tại trên ghế dài, dùng thăm trúc xia răng khe hở, hỏi Trương Sơn Phong muốn hay không tị huý cái gì, tuổi trẻ đạo sĩ một bên chạy tới mở ra bọc hành lý, một bên nói không cần. Trương Sơn Phong rất nhanh xuất ra một đôi đũa trúc, đặt lên bàn, đẩy hướng Trần Bình An.

Trần Bình An hiếu kỳ hỏi: "Làm gì ? Cơm đều đã ăn xong, người lại cho ta đũa làm cái gì ?"

Trên bàn cặp kia đũa trúc, chính là Trương Sơn Phong tại Yên Chi quận lấy được chiến lợi phẩm một trong, một cái khắc dấu Thanh Thần Sơn, một cái có khắc Thần Tiêu Trúc.

Trương Sơn Phong cười nói: "Đưa người. Coi như là cái viên kia Mặc gia giáp hoàn quang minh khai lợi tức, bần đạo cuộc đời sợ nhất thiếu người tiền, nghĩ đến đây cái liền ăn ngủ không yên, huống chi một thiếu chính là năm trăm mai Tuyết Hoa tiền, đổi lại chân kim bạch ngân, cái kia chính là năm mươi vạn lượng bạc, dựa theo Sở lão quán sự thuyết pháp, thân là Sơ Thủy Quốc giang hồ đầu đem ghế xếp, cả tòa Kiếm Thủy sơn trang trăm năm vốn liếng, tổng cộng bất quá hơn hai trăm vạn lượng, không trả lại cho người một điểm cái gì, bần đạo đêm nay khẳng định phải ngủ không được."

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Người ngốc a, này đôi đũa, nếu thật là thanh trúc động thiên Thần Tiêu Trúc chế tạo mà thành, nói không chừng liền có thể bán cái mấy trăm mai Tuyết Hoa tiền, lui 10 ngàn bước nói, không phải Thanh Thần Sơn cây trúc, nhưng trên chiếc đũa một bên mấy trăm năm linh khí ngưng tụ không tiêu tan, tóm lại không giả được, nếu là một cái hậu thiên linh khí, ít nhất cũng có thể bán cái mấy chục mai Tuyết Hoa tiền a? Lợi tức ? Có cao như vậy lợi tức sao? Người Trương Sơn Phong đem ta là cho vay nặng lãi vô lương gian thương ?"

Trần Bình An càng nói càng khí, đem đũa đẩy về cho tuổi trẻ đạo nhân, "Lại nói, chúng ta lập tức liền muốn đi Sơ Thủy Quốc toà kia tiên gia bến đò, đã có giao dịch trọng khí pháp bảo cửa hàng, hết thảy các loại xác định đũa trúc giá cả lại nói, nếu như chỉ trị giá mười mấy mai Tuyết Hoa tiền, ta liền thu xuống, nếu như qua năm mươi mai giá cả, người liền không thể cho là lợi tức trả ta."

Trương Sơn Phong lung lay đầu, ngữ khí kiên quyết nói: "Không được! Bần đạo lương tâm khó có thể bình an, Đạo gia cầu đạo, sợ nhất tâm ma, người Trần Bình An không cần lăm ta Đại Đạo tu hành!"

Trần Bình An đứng người lên, cười mắng nói: "Người liền có thể sức lực nói mò a, mau mau rút, chuyện này không có thương lượng, lấy về! Không phải có bản lĩnh hai ta đánh một chầu, người nào thắng người đó định đoạt ?"

Trương Sơn Phong im lặng im ắng.

Trần Bình An đẩy cửa rời đi, đi thác nước bên kia luyện quyền.

Trương Sơn Phong thở dài, nhìn về phía râu quai nón hán tử, "Như thế nào cho phải ?"

Từ Viễn Hà cười trên nỗi đau của người khác nói: "Cùng Trần Bình An so tán tài đồng tử, người kém cách xa vạn dặm a."

Trương Sơn Phong có chút buồn bực, rót cho mình một bát rượu trắng, cúi đầu uống rượu một thanh, lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt.

Nguyên lai tại Thái Y Quốc Yên Chi quận, trận kia truy sát Mễ lão ma đại đệ tử sinh tử đại chiến bên trong, tuổi trẻ đạo sĩ tại ở lần ranh sinh tử, đột nhiên nảy ra ý tưởng, tưới Quán Linh khí nhập giáp hoàn, một bộ quang minh khải bảo giáp hộ thân, mới vì Sùng Diệu đạo nhân đỡ được ma đầu một kích trí mạng, biết hàng lão đạo nhân đầy mặt chấn kinh, gọi thẳng không thể tưởng tượng nổi, nói cái này Bình gia chí bảo, chỉ nghe nói Bảo Bình Châu trung bộ Thái Y Quốc ở bên trong mười mấy nước, Cổ Du Quốc hoàng gia kho tàng có một cái giá trị liên thành giáp hoàn, truyền ngôn từng có Tùng Khê Quốc có võ đạo đệ nhất nhân, ra giá sáu ngàn mai Tiểu Tuyết tiền, cùng Cổ Du Quốc hoàng đế mua sắm, đều bị cự tuyệt.

Tại cái kia về sau, tuổi trẻ đạo sĩ một mực trong lòng quanh quẩn việc này, cũng không biết nói như thế nào cùng Trần Bình An mở miệng, về sau chùa cổ biến cố, bảy trăm dặm đường núi, Trần Bình An đi được dị thường ngọt ngào, Trương Sơn Phong thì càng không tốt cùng Trần Bình An thẳng thắn gặp nhau mà đàm một lần.

Bây giờ đến Kiếm Thủy sơn trang, sắp đi hướng tiên gia bến đò, thực sự chịu không được phần kia nội tâm dày vò, Trương Sơn Phong liền cùng

lão giang hồ râu quai nón hán tử thổ lộ nội tâm, Từ Viễn Hà giúp đỡ tuổi trẻ đạo sĩ xác định hai chuyện, một là Trần Bình An khẳng định rõ ràng giúp hoàn chân chính giá trị, lúc đó thuận miệng báo giá năm trăm mai Tuyết Hoa tiền, là cố ý nửa bán nửa tặng cho Trương Sơn Phong. Hai là căn cứ Trương Sơn Phong giảng thuật, Trần Bình An cười Bắc Câu Lô Châu lập đàn làm phép Sơn Côn Thuyền thời điểm, là ở tại chữ Thiên hiệu sương phòng, mặc dù không thể nghi ngờ, đeo kiếm xuôi Nam thiếu niên là cái kia chợ búa tầng dưới chót nghèo khổ xuất thân, nhưng là hiển nhiên có được chính mình độc đáo cơ duyên, mà lại đối với tiền hàng một chuyện, Trần Bình An tựa hồ một mực không quá coi trọng, ít nhất đối với bằng hữu là như thế.

Cho nên cái này đã không thuần túy là nợ tiền, mà là thiếu một phần thiên đại nhân tình chuyện phiên toái.

Cuối cùng Từ Viễn Hà không có trực tiếp nói cho Trương Sơn Phong như thế nào làm, mà là nói hai câu nói, một câu là không cần đem bằng hữu thiện ý nỗ lực, xem như chuyện thiên kinh địa nghĩa. Câu nói thứ hai là tiền bạc phân minh ái tình dứt khoát, giao tình mới có thể lâu dài, tuyệt đối không nên cảm thấy thành bằng hữu, liền có thể vạn sự không so đo, đó là không có lớn lên hài tử ngây thơ ý nghĩ.

Thế là mới có Trương Sơn Phong nếu muốn giả tá lợi tức nguy trang, hi vọng đưa ra cặp kia sinh ra từ Thanh Thần Sơn huyền diệu dưa trúc.

Sở dĩ không phải vậy chỉ có thể chậm chạp hấp thu thiên địa linh khí, ngưng tụ làm một giọt cam lộ trắng bát, bởi vì Trương Sơn Phong chính mình là luyện khí sĩ, trắng bát đối với Trương Sơn Phong mà nói, thuộc về trên con đường tu hành nhu yếu phẩm, có thể xưng năng hạn lâu ngày gặp trận mưa, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, mà Trần Bình An là thuần túy võ phu, không cần đến, nhiều nhất chỉ là dẹt hoa trên găm, dù là nhận được trắng bát, hơn phân nửa cũng chỉ sẽ quy ra tiền bán đi, đổi thành Tiểu Tuyết tiền.

Trương Sơn Phong uống rượu, mặt mày hồng hào, say khướt nói: "Từ đại ca, người cho chi cái chiêu ? Tiểu đạo là thật nghĩ không ra biện pháp."

Râu quai nón hán tử chừng chạc đàng hoàng nói: "Thực sự không được, người liền mặc vào một thân phụ nhân y phục ? Ta nhìn cái kia Trần Bình An cái này một đường, đối với nữ tử nữ quý đều không có nửa điểm hứng thú, nên đánh nên giết, từ trước tới giờ không mập mờ. . ."

Nghe râu quai nón hán tử nói bậy nói bạ, tuổi trẻ đạo sĩ ai thán một tiếng, đầu một đập mặt bàn, say ngủ.

Tốt một cái hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai sầu đến ngày mai sầu.

Từ Viễn Hà lấy lòng bàn tay ma sát sợi râu, trong đầu hiện ra hai bức tranh, tất cả đều là tại toà kia rách nát trong chùa cổ, thiếu niên đối một vị thân thể thướt tha nữ tử, nói thời tiết lạnh liền đưa tay sưởi ấm.

Lại có là nữ tử biến thành nữ quý sau, cho thiếu niên bóp lấy cổ, từng quyền chùy đến hồn phi phách tán.

Từ Viễn Hà lại nghĩ tới vừa rồi trên bàn cơm, Trần Bình An nói lên cái kia cái cốc thác nước phong ba, có vị đảo ngược đeo đao cô gái trẻ tuổi, bị hấn một quyền đánh vào đầm nước.

Hán tử giật cả mình, kinh hồn táng đảm nói: "Trần Bình An! Tiểu tử ngươi sẽ không phải thật sự là ưa thích nam nhân a?"

Tại Kiếm Thủy sơn trang đại đường phòng khách chính, nâng ly cạn chén, chủ và khách đều vui vẻ, mùi rượu say lòng người.

Đại đường trái có đại phúc màu sắc rực rỡ thắm, là xuất từ Thái Y Quốc Chúc Nữ quận độc hữu "Địa y" .

Lão trang chủ Tống Vũ Thiêu vẫn là không muốn lộ diện đón khách, thiếu trang chủ Tống Phượng Sơn liền ngồi tại chủ vị, bên cạnh là cái kia vị lo liệu trong sơn trang ngoại sự vụ hiền lành thê tử, phụ nữ trẻ mặc dù trì gia hữu đạo, nhưng là phân tặc năm vô cùng tốt, đối nhân xử thế, giọt nước không lọt không nói, mà lại từ trước tới giờ không sẽ che lấp trượng phu nửa điểm hào quang, đến mức dù là Tống Phượng Sơn lâu dài bế quan ngộ kiếm, nhưng vị này tiểu kiếm tiên tại Sơ Thủy Quốc trên giang hồ thanh danh, lại càng lúc càng lớn, cuối cùng lớn đến có thể tổ chức vô lâm đại hội cấp độ.

Sơ Thủy Quốc đứng hàng đầu giang hồ môn phái, người nói chuyện tại tối nay đều đã nhao nhao trình diện, ngoại trừ những này danh môn chính phái giang hồ đại lão, bạch đạo cự phách, còn có số lượng khả quan giang hồ tán tiên, một chút cái lâu không tại giang hồ hiện thân lão tiền bối, phần lớn thất tuần tuổi, thậm chí còn có hai vị già trên 80 tuổi danh túc, đều mượn cơ hội này một lần nữa tụ đầu, cùng cử hành hội lớn, cho dù Kiếm Thủy sơn trang mặt mũi.

Xuất thân Tiểu Trọng Sơn Hàn thị đôi huynh muội kia, thư sinh Hàn Nguyên Thiện, thiếu nữ Hàn Nguyên Học, hai người vị trí cũng không cao nhất, bởi vì bọn họ thân phận tương đối đặc thù, thuộc về quan gia người, nếu là ở tối nay ghế ngồi quá mức chói mắt, kỳ thật Kiếm Thủy sơn trang cùng Hàn thị song phương đều không lấy vui, tất nhiên sẽ rước lấy rất nhiều giang hồ hào khách nói thầm oán thầm.

Hoành Dao sơn trang Vương Nghị Nhiên, Vương San Hô cha con, chỗ ngồi muốn so Hàn thị huynh muội càng có phần hơn lượng, cách hai tấm rượu nước kỷ án.

Đối với cái này thiếu nữ Hàn Nguyên Học có lời oán thán, cảm thấy nhận lấy sơn trang vắng vẻ, Hàn thị tại Sơ Thủy Quốc bất kỳ địa phương

nào, đều không nên bị này cảnh ngộ mới đúng. Vị kia có vẻ như nho nhã văn sĩ Hàn Nguyên Thiện, một tay quạt xếp nhẹ lay động, một tay nâng chén uống, không chút nào chú ý, mà người này một thân phận khác, kinh thể hãi tục, đúng là "Trên núi" Sơ Thủy Quốc Tứ Sát một trong.

Sơ Thủy Quốc tuy có tiên gia bến đò, quốc cảnh bên trong lại không trên núi môn phái tọa trấn, cho nên cái này thanh danh không dễ nghe Tứ Sát, kỳ thật ở mức độ rất lớn liền mang ý nghĩa Sơ Thủy Quốc nổi trội nhất một năm cao thủ, quan sát giang hồ, khinh thường võ phu. Hàn Nguyên Thiện lại có Tiểu Trọng Sơn Hàn thị sạch sẽ thân phận, tại miếu đường trung tâm tại địa phương quan trường, gia tộc thế giao tiên bối nhiều vô số kể, cho nên ở đâu đều đi được thông suốt, uy chấn giang hồ Kiếm Thủy sơn trang, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Lẻ loi trội một trương bàn rượu kỷ án, ngồi khôi ngô tráng hán cùng tuổi trẻ thiếu nữ, tại tay phải một bên ở giữa vị trí bên trên, cùng hai bên kỷ án rõ ràng cách có chút xa lánh, bởi vì người trong giang hồ đều hiểu được người này hiển hách thân phận, Sơ Thủy Quốc hắc đạo đệ nhất nhân, tên là Đậu Dương, có vẻ như thanh niên trai tráng hán tử, nghe đồn sớm đã là trăm tuổi tuổi, đối ngoại tự xưng Ma giáo giáo chủ, dưới trướng ma đầu hộ pháp hơn mười người nhiều, tại Sơ Thủy Quốc phương Nam quát tháo gió mây, cũng may môn phái ở chệch một góc, tại Sơ Thủy Quốc cùng Tùng Khê Quốc đường biên giới bên trên, cái này mấy chục năm bên trong coi như an phận, không có nhắc lên gió tanh mưa máu, nhưng tại trận lần trước thế hệ người giang hồ, đối với người này căm thù đến tận xương tuỷ đồng thời, càng nhiều vẫn là kiêng kỵ e ngại, năm mươi năm trước Sơ Thủy Quốc, chính đạo ma đạo vì tranh đoạt giang hồ bản đồ, ba lần huyết chiến, giết đến hôn thiên ám địa, lấy ngàn mà tính chính đạo cao nhân vì thế mất mạng.

Kiếm Thủy sơn trang dám an bài như vậy chỗ ngồi, không có đem Đậu Dương cùng hãn tỳ nữ đặt ở một bên thủ vị, lập tức để đang ngồi dám người sinh lòng bội phục, đối với vị kia tuổi quá trẻ Tổng Phụng Sơn, thêm ra mấy phần thưởng thức.

Tổng Phượng Sơn mặc dù là lần này hội mình chủ nhân, ngồi ở chủ vị trên cao, lại lời nói rải rác, chỉ là một mình chậm rãi uống rượu, cũng không cùng ai tận lực nói chuyện, ngẫu nhiên có người mang ra cùng lão Kiếm Thánh hương hỏa tình, đến cùng vị này tương lai vô lâm mình chủ trò quan hệ hệ, một bộ áo xanh eo đeo đoản kiếm Tổng Phượng Sơn nhiều nhất chỉ là đáp lễ một chén rượu, phần lớn là bên người phụ nữ trẻ, đem đối phương chuyện giang hồ dấu vết thuộc như lòng bàn tay, tăng thêm từ nhà mình lão tổ tông bên kia nghe được một chút lời bình, thậm chí ngay cả đối phương một chút tuần nguyệt văn bối giang hồ thành tựu, nàng đều rõ rõ ràng ràng, cái này rất có thể làm cho đối phương chẳng những không cảm thấy nhận may mắn lãnh đạm, ngược lại toàn thân thoải mái, vô cùng có mặt mũi.

Người kính ta một thước, đáp lễ người một trượng.

Phụ nữ trẻ làm được mặc cho ai đều tìm không ra Kiếm Thủy sơn trang nửa điểm tí vết.

Cái kia bị ngộ nhận là đại ma đầu Đâu Dương thiếp thân tỷ nữ chùa cổ Ma Ma, nhìn như hồn nhiên non nớt xinh đẹp gương mặt bên trên, tỏa ra ánh sáng lung linh, ánh mắt lạnh yên dò xét tứ phương quý khách, chợt có cùng Hàn Nguyên Thiện ánh mắt giao hội, cũng là vừa chạm vào tức tán, nhưng là thiếu nữ khóe miệng nhếch lên, ánh mắt quyến rũ, thư sinh cũng là ngẫm hiểu, làm ra một chút có qua có lại rất nhỏ động tác, thiếu nữ càng - xuân tâm nảy mầm, cúi đầu lúc uống rượu, lặng lẽ duỗi ra đầu lưỡi liếm hơn phân nửa vòng chén xuôi theo, nhìn đến Hàn Nguyên Thiện ánh mắt nheo lại, miệng đắng lưỡi khô, cái này lão yêu bà giường tre công phu, hẳn nhưng là tự mình lãnh giáo qua, sẽ còn nhiều lần kêu lên mấy vị uyển chuyển diễm quý, hẳn dù là thiên phú dị bẩm, lại tu luyện ma môn bí pháp, vẫn là muốn không nhận thua cũng khó khăn.

Đâu Dương đem dây hết thả thu vào đáy mắt, cười lạnh nói: "Phụ nữ có chồng lăng lợ, người thật là lúc nào đều có thể phát tình!"

Thiếu nữ cười nói: "U, đậu lớn giáo chủ ăn dấm à nha?"

Đậu Dương kẹp một đũa mặn nhạt thích hợp lúc sơ, lơ đi vị này người trong đồng đạo trêu ghẹo.

Nam nữ tình yêu, cá nước thân mật, so với Đại Đạo tranh phong, một mình trèo lên đỉnh, tính toán cái chim!

Vương Nghị Nhiên rõ ràng cảm nhận được bên cạnh nữ nhi thất hồn lạc phách, cùng nàng mấy lần nhìn trộm hương Tổng Phượng Sơn ánh mắt, trong đó ẩn chứa liên tục tình ý cùng dày đặc thất lạc.

Phần này nhất định không có thiện quả nữ tình trường, Vương Nghị Nhiên lòng dạ biết rõ, nhưng là hán tử không có cảm thấy yêu cầu từ đó cản trở, bỗng đánh uyên ương. Đến một lần Kiếm Thủy sơn trang khối kia biển chữ vàng, không phải thấp người một đầu Hoàn Dao sơn trang có thể nói này nói kia, còn nữa nữ nhi Vương San Hô muốn trở thành hợp cách tương lai trang chủ, thụ một điểm tình thương, hoặc là giống hôm nay như thế bị người một quyền đánh bất tỉnh, trước mặt mọi người xấu mặt, đều không phải là chuyện xấu, dù sao cũng tốt hơn tương lai lại đúc hạ lớn sai, ăn càng lớn đau khổ.

Vương Nghị Nhiên quyết định đối với cái này làm như không thấy, trên giang hồ, như bọn hán những này trong mắt thế nhân đại tông sư, ai lúc tuổi còn trẻ không có mấy cái hồng nhan tri kỷ? Cuối cùng tương cứu trong lúc hoạn nạn có thể có mấy người, cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ lại có mấy người? Đợi đến chân chính đứng ở giang hồ đỉnh điểm, liền sẽ phát hiện tất cả đều là thoáng qua như mây khói thôi.

Liền nói cái kia lòng dạ thâm trầm thế gia vọng tộc con cháu Hàn Nguyên Thiện, nghe nói am hiểu nhất kim ốc tàng kiều, mấu chốt là còn có thể để nữ tử hết hy vọng sập đi theo hán, tay cầm thực quyền cương thần chi nữ, giang hồ tông sư nữ đệ tử, lãnh diễm thị sát đến tuổi trẻ nữ

ma đầu, hưởng dự giang hồ tiên tử, toàn bộ bị hấn bỏ vào trong túi.

Nếu là nữ nhi Vương San Hô si tình nơi này người, Vương Nghị Nhiên mới có thể cường ngạnh nhúng tay, tuyệt đối không cho phép nữ nhi cùng Hàn Nguyên Thiện có cái gì liên lụy, nếu không đến lúc đó chỉ sợ liền Hoàn Đào sơn trang, đều muốn trở thành hai tay dâng lên đồ cưới đi ? Rõ ràng, Hàn Nguyên Thiện tính toán quá lớn, bố cục sâu xa, mà lại sau lưng tất có chân chính cao nhân bày mưu tính kế, cùng loại người này làm ăn không có vấn đề, sẽ không thiếu lừa, nhưng ngàn vạn chớ cùng hấn làm cái gì thổ lộ tâm tình bằng hữu, không khác muốn chết.

Về phần nữ nhi thăm mến Tống Phượng Sơn, Vương Nghị Nhiên ngược lại cảm thấy không quan trọng, bởi vì Tống Phượng Sơn mới là nơi mà nói nói người trong giang hồ, nếu có một ngày, Tống Phượng Sơn nếu là thật sự nguyện ý cưới nữ nhi của hấn xem như Bình Thê, Vương Nghị Nhiên không ngại Hoàn Đào sơn trang nhập vào Kiếm Thủy sơn trang, nhưng là nhất định phải mới sơn trang nhất định phải mang một cái đao chữ, cùng tương lai con cái ở trong, nhất định phải có một cái họ Vương, như vậy tương lai trăm năm Sơ Thủy Quốc giang hồ, cũng chỉ có hai cái họ, Tống cùng Vương!

Có người cao giọng chén rượu mời rượu, Vương Nghị Nhiên cười nâng chén hoàn lễ, Vương San Hô mặc dù không quan tâm, nhưng là điểm ấy lễ nghi vẫn là không thiếu, đi theo phụ thân cùng một chỗ về mời một ly rượu.

Đặt chén rượu xuống sau, Vương Nghị Nhiên mắt nhìn phía trước, nhẹ giọng nói: "Còn muốn lấy cái kia đeo kiếm thiếu niên sự tình ? Cảm thấy là không giết đối phương không đủ để cho hả giận vô cùng nhục nhã ? Cha khuyên người một câu, thiếu niên cũng không phải thường nhân, ngay cả Tống Phượng Sơn đều đã đem coi là tiềm ẩn đối thủ, chỉ là Tống lão Kiếm Thánh giống như cùng thiếu niên rất có sâu xa, Hàn Nguyên Thiện có một chút đoán không sai, thiếu niên có thể là Thái Y Quốc kiếm thần đặc ý đệ tử, lần này ra cửa du lịch, là ân sư chết bất đắc kỳ tử,

cừu gia thế lớn, thiếu niên vì tránh né danh tiếng, Tổng Kiểm Thánh cùng Thái Y Quốc kiểm thần quan hệ tâm đầu ý hợp, cho nên mới sẽ như thế trông nom, không tiếc tự mình xuất thủ dạy dỗ ngựa ghi chép."

Cô gái trẻ tuổi nắm chặt chuôi đao, tầm mắt buông xuống, "Cha, khó nói cứ tính như vậy sao? Cái kia giấu đầu giấu đuôi đáng hận gia hỏa, tại nhà thủy tạ một quyền đâm chết ta, ta nhận. Dù là một quyền trọng thương tại ta, ta cũng chịu thua! Nhưng hãn hết lần này tới lần khác như thế nhục ta! Ngay trước nhiều như vậy người ngoài trước mặt, ta về sau còn mặt mũi nào đi giang hồ ? Chẳng lẽ muốn ta cả một đời trốn ở Hoàn Dao sơn trang sao?"

Vương Nghị Nhiên đem chén rượu trong tay trùng điệp vỗ lên bàn, cười lạnh nói: "Mặt mũi thứ này, là dựa vào từng tròng danh chấn giang hồ đại chiến thắng trận, tránh ra đến, giang hồ, là một cái trí nhớ tốt nhất cũng là kém nhất địa phương, mấy chục năm sau, chờ người Vương San Hồ trở thành so cha còn mạnh hơn đao pháp tông sư, bước lên trong truyền thuyết Thái Y Quốc kiểm thần, Tổng Kiểm Thánh lục cảnh đại tông sư cảnh giới, người xem một chút ai sẽ đề cập nhà thủy tạ điểm ấy phá sự ? Sẽ chỉ nhớ kỹ người Vương San Hồ đánh bại vị nào kiếm đạo tông sư, làm thịt bao nhiêu cái hắc đạo ma đầu, một đao ra khỏi vỏ, đao cương như thác nước, quan chiến người, ai không vỗ tay bảo hay ? Ai dám ? !"

Nữ tử bả vai run nhè nhẹ, cúi thấp đầu ảm đạm nói: "Nhưng ta liền một cái niên kỷ so ta nhỏ bé kiểm sĩ, đều đánh không lại, còn không phải hãn một quyền chi địch, tương lai như thế nào cùng cha người sống vai ? Còn nói không cái gì truyền thuyết bên trong đại tông sư cảnh giới ?"

Đối với Sơ Thủy Quốc vùng này Bảo Bình Châu trung bộ mà nói, võ đạo lục cảnh, chính là thuần túy võ phu cực hạn, lại hướng lên, mấy trăm năm qua, sớm đã không người biết hiểu cái kia cảnh giới phong quang, xem như thế gian vô địch "Đại võ thần". Tương truyền Thái Y Quốc kiểm thần tại thoái ẩn núi rừng trước đỉnh phong thời điểm, đã từng sờ đến qua ngưỡng cửa kia, nhưng là cuối cùng chẳng biết tại sao cảnh giới

giảm lớn, nản lòng thoái chí, triệt để rời khỏi giang hồ.

Mà lão Kiếm Thánh Tổng Vũ Thiêu thẳng thắn, hẳn đời này vô vọng vô thần cảnh giới.

Nếu như Trần Bình An biết rõ những này, khả năng lại phải ghen hòng nhìn trôn trối. Dù sao đồng dạng là Ly Châu động thiên đi ra bốn cảnh võ nhân Chu Hà, đều biết rõ cửu cảnh mới là võ đạo chỗ tận cùng, đương nhiên, Chu Hà đồng dạng chưa từng thấy được võ đạo toàn cảnh, trên thực tế, không lâu sau đó, Tổng Trường Kính cùng Lý Nhị trước sau thành công bước lên mười cảnh, mà thứ mười một cảnh, mới thật sự là võ đạo đỉnh điểm, mới thật sự là danh xứng với thực võ thần, mà truyền thụ Trần Bình An "Mạnh nhất ba cảnh" họ Thôi lão nhân, vừa lúc lại cùng mười một cảnh bỏ lỡ cơ hội.

Nước có sâu cạn, núi có cao thấp.

Trần Bình An quê hương Ly Châu động thiên, bây giờ Đại Ly Long Tuyền quận, là thuộc về cả tòa Bảo Bình Châu nước sâu nhất, núi cao nhất, thế cục nhất đực địa phương cổ quái.

Ở chỗ đó, cường hãn tiểu đồng áo xanh cái này hoành hành Hoàng Đình Quốc một phương lục cảnh "Đại yêu", quả thực chính là ra cửa đều không có ý tứ cùng người chào hỏi, bởi vì sợ bị người không hiểu thấu liền một quyền đâm chết, bây giờ mơ ước lớn nhất, là hảo hảo tu hành, tranh thủ trở thành hai quyền cho người ta đánh chết anh hùng hảo hán.

Khó trách tiểu đồng áo xanh sẽ một đầu sương mù, đánh vỡ đầu cũng nghĩ không minh bạch một sự kiện, "Lão gia nhà ta là thế nào sống đến hôm nay ?"

Trần Bình An kỳ thật chính mình cũng không biết rõ đáp án, tựa như là một chút xiu sống qua tới.

Trên thực tế, ngay từ đầu là có người không hy vọng hắc chết, càng về sau, đến chim bay tận chim cung giấu thu quan thời khắc, hi vọng hắc đi chết nào đó chút ít đại nhân vật, liên tiếp đụng phải một vị tiên sinh dạy học, hắc nói cho Trần Bình An không cần với cái thế giới này mất đi hi vọng, cùng một vị mang mũ rộng vành bội đao hán tử, hắc thì nói cho Trần Bình An nên như thế nào cùng cái thế giới này đánh giao tế, cùng lúc đó, Trần Bình An cũng cấp tốc trưởng thành, cuối cùng sớm thoát ly ván cờ.

Nhưng là tại quá trình này trong lúc đó nhân sinh khổn khổ, đủ loại liên quan đến bản tâm gian nan lựa chọn, rất nhiều cuồn cuộn sóng ngầm cùng hiểm tượng hoàn sinh, Nê Bình ngô hêm thiếu niên vì thế gặp thể xác tinh thần ma luyện, không đủ vì người ngoài nói.

Cái này có được một thân pháp bảo cùng trân quý Dương Kiếm Hồ Nê Bình ngô hêm bần bại hoại, bây giờ một mình đi tại giang hồ, vẫn là chỉ nguyện ý mua giá rẻ nhất rượu nước.

Đương nhiên, hắc ngay sau đó bắt đầu luyện quyền, lấy một loại không giống với sáu bước chạy cộc cùng kiếm lô đứng cái cộc mới mẻ phương thức.

Thác nước nhà thủy tạ bên kia, lần này Trần Bình An không có gánh vác hộp kiếm, lựa chọn lưu tại sân nhỏ, bởi vì bên kia có hắc tin được râu quai nón hán tử cùng tuổi trẻ đạo sĩ.

Nhưng là cái kia bầu rượu vẫn là giặt vào hông.

Hành tẩu xứ khác sơn thủy giữa, đừng gây chuyện, đừng sợ sự tình, sau đó hết thấy cẩn thận là hơn, bảo mệnh thứ nhất, cái này là Trần Bình An giang hồ.

Trần Bình An lần nữa giẫm tại lâm nước trên lan can, vừa muốn mượn lực vọt hương đầu kia âm thanh kinh người thác nước, suy nghĩ một

chút, vẫn là đi về phía trước ra một bước, giẫm tại tảng đá dài cơ bên trên, miễn cho bởi vì toàn lực ra quyền, không cần thận một cước đạp gãy Mộc Lan cán, dù là Tống tiền bối khẳng định không cần chính mình bồi thường tiền, nhưng cuối cùng không phải vấn đề.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, đế giày vuốt ve mặt đất, cổ tay nhẹ nhàng vặn chuyển mấy lần.

Cái này quyền thứ nhất, trước thăm dò một chút dưới thác nước rơi xu thế nặng nhẹ độ dày.

Trước dùng bảy tám phần sức lực thử nhìn một chút.

Trần Bình An một cước bước ra, trên mặt đất vang lên thành thạch tiếng vang, cũng may tiếng thác nước vang kinh người, đủ để che giấu một cước này giẫm mà động tĩnh.

Trần Bình An thân hình như một nhánh sàng nỏ mũi tên mãnh liệt phóng tới thác nước.

Khí thế như hồng, một quyền đập tới.

Nắm đấm thuận thế xuyên thấu thác nước chỗ sâu, nhưng khi nguyên cả cánh tay đều cơ hồ vượt qua thác nước màn nước thời điểm, đầu cùng bả vai đều bị thác nước ầm vang đập trúng, Trần Bình An cả người thân thể bị ép tùy theo nghiêng về, trong nháy mắt bị xông lên mà rơi, ngã vào đầm nước chỗ sâu, bị nhiễu loạn dòng nước liên lụy đến lật ra không biết mấy cái ngã nhào, cuối cùng tại tới gần nhà thủy tạ tương đối bình ổn mặt nước toát ra một cái đầu, Trần Bình An vỗ một cái đầm sâu mặt nước, vọt hướng nhà thủy tạ, đứng tại bên ngoài lan can một bên đài cơ bên trên, chỉ cảm thấy vầng đầu chìm, nhất là ra quyền cánh tay cùng hai bên đầu vai nóng bỏng đau nhức, mấu chốt là đầm nước chỗ sâu vậy mà loạn thạch khí phách, Trần Bình An đầu đụng đến không nhẹ.

Cũng may Lạc Phách Sơn trúc lâu rèn luyện thể phách, Trần Bình An chịu khổ đầu ăn đến chuyện thường ngày, điểm ấy xa xa không có thương tổn gần người phách căn bản cùng thần hồn chỗ sâu ngoại thương, dù là không tính là gãi gãi ngứa, Trần Bình An vẫn cảm thấy rất mây trôi nước chảy.

Quyền thứ hai, Trần Bình An dùng tới chín điểm kính đạo, mà lại là lấy họ Thôi lão nhân dạy thiết kỵ của hắn đục trận thức mở đường, ý đồ liền quyền dẫn người cùng một chỗ phá vỡ màn nước, một quyền đánh trúng thác nước sau một bên vách đá.

Chỉ tiếc năm đấm hơi chậm tới vách đá mặt ngoài, cả người liền lại bị đồi núi áp đỉnh đồng dạng trút xuống dòng nước, hung hăng nhập vào đáy nước.

Lần nữa từ mặt nước lộ đầu, trở về nhà thủy tạ rìa ngoài đứng vững thân hình, Trần Bình An lần này không có chuyển đổi cái kia một thanh mãnh liệt lưu chuyển khí tức, cứng rắn kìm nén khẩu này như hỏa long tuần thú tứ phương chân khí, một cổ tác khí, lần nữa hướng thác nước đưa ra mười phần khí lực khí thế một quyền.

Lần này, Trần Bình An năm đấm, thành công nện ở thác nước màn nước cuối lạnh buốt trên vách đá, nhưng là rất nhỏ bất lực, đừng nói là đánh ra một cái hố oa, chỉ sợ liền chút dấu vết đều không có thể lưu lại.

Ánh trăng bên dưới.

Đan điền khí hải khuấy động khó bình Trần Bình An, đành phải phun ra một ngụm trọc khí, lấy Dương lão đầu thổ nạp thuật chậm rãi hô hấp, mười tám ngừng kiểm khí lưu chuyển, quen tay hay việc, sớm đã trở thành Trần Bình An bản năng, không cần tận lực khống chế, liền có thể tự hành chảy xuôi, mãnh liệt đi qua mười mấy tòa liên mệnh danh đều cùng hiện nay khí phủ tên khác biệt khiêu huyết. Lúc trước kẹt tại sáu bảy ngừng ở giữa, bây giờ lại kẹt tại mười hai, mười ba ở giữa, liền

giống bị hồng câu ngăn cản, nửa bước khó trước.

Trần Bình An bình khí ngưng thần, hướng phía thác nước lần thứ tư ra quyền.

Như thế lặp đi lặp lại, mười mấy quyền về sau, Trần Bình An chỉ có thể lưng tựa lan can mới có thể đứng ổn, dứt khoát liền ngồi xếp bằng bên dưới, tại bình ổn khí hải khoảng cách, còn há xuống hồ lô rượu, bắt đầu chậm rãi uống rượu.

Trần Bình An ngửa đầu nhìn về phía đỉnh đầu mình nguyệt, trên sách nói, tháng là cổ hương rõ ràng, cũng đã nói tháng tuôn ra sông lớn lưu, còn nói trên biển minh nguyệt cộng triều sinh.

Quê quán trăng khuyết trăng tròn, lúc trước vì kiếm sống mà bôn ba lao lực thiếu niên, sớm đã không biết rõ nhìn qua bao nhiêu lần, cùng Lưu Tiệp Dương nhìn qua, cùng cái mũi nhỏ nước mắt trùng Cổ Xán cũng nhìn qua, nhìn lâu, ngoại trừ trung thu cái kia một ngày, còn lại Trần Bình An liền cũng bị mất cảm giác gì. Hai lần ra cửa đi xa, lại nhìn qua tình rủ xuống đồng ruộng bát ngát rộng rãi, trăng tuôn ra sông lớn chảy trắng lệ cảnh tượng, xác thực đẹp mắt, bây giờ vì đưa kiếm đi hướng Đảo Huyền Sơn, nhất định phải chạy tới nhất phương Nam Lão Long thành, không biết rõ trên biển sinh minh nguyệt cảnh tượng, lại lại là bức nào mỹ hảo.

Trần Bình An thu hồi suy nghĩ, đứng người lên, dừng tốt Dưỡng Kiếm Hồ, bắt đầu vòng tiếp theo ra quyền, hắc cho mình đặt trước ở dưới quy củ, là cần phải một cổ tác khí đưa ra ba quyền thiết kỵ đục trận thức. Trong trúc lâu chân trần lão nhân đã từng mỉm cười nói, sa trường chém giết, kim qua thiết mã, dưới gầm trời đầu các loại tinh kỵ, từ trước tới giờ không lại là một hai lần đục trận liền năm sắp xuống nhuyễn đàn.

Lần lượt bị to lớn thác nước đầu làm nện xuống, Trần Bình An thân thể thể phách, đối với đau đớn cảm giác, càng ngày càng rõ ràng, lần này kết

thúc công việc, Trần Bình An trực tiếp nằm tại đài cơ bên trên, ngậm lớn thở dốc.

Nếu như ban đầu ở Lạc Phách Sơn, họ Thôi lão giả chỉ là từ đầu tới đuôi, đơn độc ra quyền, rèn luyện Trần Bình An thể phách thần hồn, để hắn bị động bị đánh, mà không có về sau yêu cầu Trần Bình An chính mình "Rút gân lột da", không có những này cực kỳ bi thảm cử động, có lẽ Trần Bình An hôm nay luyện quyền cũng chỉ có thể dừng ở đây, lại không ra quyền chấp nhất ý nghĩ.

Có một lần, chân trần lão nhân quan sát ngã trong vũng máu Trần Bình An, cười lạnh nói: "Điểm ấy đau khổ đều không thể chịu được, còn muốn bước lên cửu cảnh mười cảnh?"

Trần Bình An lúc đó chỉ muốn mắng lão đầu tử vài câu, chỉ tiếc có lòng không đủ lực, một chữ đều nói không ra miệng.

So với Lạc Phách Sơn gặp đau khổ, hiện tại chính là hưởng phúc!

Cũng không thể giang hồ càng chạy càng xa, ngược lại càng không quen chịu khổ a.

Trong lòng thầm đọc Trần Bình An chậm rãi đứng dậy, lại lần nữa cắn răng ra quyền.

Một khắc đồng hồ về sau, dưới trăng thác nước, vẫn như cũ nện đến đầm nước rầm rập rung động, tựa hồ tại mìa mai thiếu niên không biết tự lượng sức mình, kiến càng lay cây.

Trần Bình An ngửa mặt phù ở trên mặt nước, trợn to con mắt, nhìn về phía bầu trời.

Lại một lần nữa lên bờ ra quyền, Trần Bình An gầm thét một tiếng, "Mở cho ta!"

Thác nước màn nước quả thật bị vừa mãnh liệt quyền cương đánh ra một cái lỗ thùng lớn, nhưng nháy mắt liền biến mất, Trần Bình An nằm đắm đập ầm ầm tại trên vách đá, toàn bộ thân thể cơ hồ toàn bộ xuyên qua thác nước, nhưng là rất nhanh liền lại bị không chút huyền niệm mà đụng vào đáy nước, tại đầm sâu đi theo dòng nước bốn phía phiêu đảng sau, bò lên trên nhà thủy tạ đài cơ.

Cứ như vậy đứt quãng, ngừng ngừng nghỉ ngơi một chút, đến sau nửa đêm, ướt sũng đồng dạng Trần Bình An ngồi tại trên lan can, chỉ là run run rẩy rẩy nhắc lên bầu rượu, ngửa đầu uống một ngụm Hoa Điêu ủ lâu năm, đã cảm thấy yết hầu phát sốt, gan ruột nóng hổi, đành phải thu hồi Dưỡng Kiếm Hồ, không còn dám uống dù là một ngụm nhỏ.

Xa xa Kiếm Thủy sơn trang đèn lồng treo trên cao, yến hội xa xa không có kết thúc, có sơn trang đệ tử kiêm nhiệm kiếm thị cô gái trẻ tuổi, vì tân khách múa kiếm trợ hứng, âm thanh ủng hộ không ngừng.

Trần Bình An nghiêng đầu, nhìn chăm chú đầu kia phảng phất nhân gian không địch thủ thác nước.

Trần Bình An một lần cuối cùng ra quyền, dùng tới thần nhân nổi trống thức, chuồn chuồn lướt nước một đường tung bay cướp giẫm nước mà đi, tới gần thác nước thời điểm, lần lướt năm dặm tính cả cánh tay xuyên thùng thác nước. . .

Sức người cuối cùng cũng có cuối cùng lúc, Trần Bình An biết rõ tối nay luyện quyền có thể thu tay lại, mình đã tình trạng kiệt sức, lại tiếp tục đánh thác nước đi xuống, nói không chừng cái nào một lần liền bị vọt tới đầm sâu đáy nước, triệt để ngắt đi, cuối cùng trôi nổi lên một cỗ thi thể.

Trần Bình An một thân ướt đẫm mà đi ra nhà thủy tạ, đi ngang qua ngọn núi kia nước đình, trở về sân nhỏ.

Chỉ ngủ không đến ba canh giờ, sáng sớm ngày thứ hai, Trần Bình An viết ngoáy ném qua bữa sáng, liền sáu bước chạy cộc đi hướng thác nước nhà thủy tạ.

Thăng đến vào lúc giữa trưa, lại đường cũ trở về, chỉ là lần này, Trần Bình An không thể không khiến Trương Sơn Phong đi cáo tri Kiểm Thủy sơn trang, hẳn yêu cầu một cái bồn nước lớn, đợi đến Sở lão quản sự điều động tin được sơn trang nha hoàn, chuyển đến thùng nước, đổ đầy nước nóng sau, Trần Bình An đóng lại cửa phòng, ngâm trong đó.

Ngụy Bách từ Ngưu Giác Sơn Bao Phục Trai mua dược liệu, chỉ đủ sử dụng ba lần, Yên Chi quận dùng xong một lần, sau lần này, cũng chỉ còn lại một cơ hội cuối cùng.

Hôm nay Kiểm Thủy sơn trang vẫn là nghênh đón lần lượt đến nhà các lộ giang hồ nhân sĩ, sáng mai mới là tuyển cử võ lâm minh chủ ngày hoàng đạo.

Như thế càng tốt hơn, Lục Lâm hảo hán, giang hồ hào kiệt vội vàng đi môn đi hết nhà này đến nhà kia, hoặc là lẫn nhau luận bàn võ học, hoặc là trước mặt thế hệ thính giáo nan đề, hoặc là đi đại tông sư trước mặt lẫn lộn cái quen mặt, lui tới, thành quần kết đội, náo nhiệt phi phàm.

Trong màn đêm, Trần Bình An cùng Từ Viễn Hà Trương Sơn Phong cùng một chỗ ném qua cơm tối, liền lại một mình đi hướng thác nước bên kia.

Lần này, Trần Bình An ngoại trừ lấy họ Thôi lão nhân truyền thụ cho quyền chiêu đánh thác nước, bởi vì tại khoảng cách mặt nước khoảng hai thước một chỗ trong đầm nước, không tại thác nước chính giữa khu vực, có một khối cao ngất ụ đá, bàn cờ lớn nhỏ, chẳng biết tại sao trăm ngàn năm dòng nước trùng kích phía dưới, đều không có bị gọt sạch, Trần Bình An liền ý tưởng đột phát, đứng tại khối kia trên tảng đá, lấy kiếm lơ đứng cái cộc đứng vững bất động, mặc cho thác nước đại thủy nện như

điên tại đỉnh đầu, bị nện đến Trần Bình An không thể không lấy thế đứng, biến thành tư thế ngồi, cuối cùng ngồi không vững, ngã vào đáy nước.

Mấy lần về sau, Trần Bình An có thể lấy kiếm lô đứng cái cọc kiên trì non nửa nén nhang, lại lấy ngẩng đầu ưỡn ngực tư thế ngồi kiên trì nửa nén hương, cuối cùng cúi thấp đầu, duỗi ra thác nước bên ngoài, càng nhiều để lưng gánh chịu lực trùng kích, đại khái bên trên chung vào một chỗ vừa vận chịu đủ một nén nhang công phu. So với ra quyền đánh thác nước, Trần Bình An kinh ngạc phát hiện loại này "Bất động như núi" mài nước công phu, càng có ích lợi, mơ hồ ở giữa, thể nội khiếu huyết khí phủ, như gió to thổi lật phất, san sát phủ môn có chỗ buông lỏng, mười tám ngừng kiếm khí vận chuyển, càng mãnh liệt, nhanh như bôn lôi.

Phát hiện cái ngoài ý muốn này niềm vui, để Trần Bình An hưng hăng ực một hớp rượu ngon, kết quả tại trong bụng thiêu đốt đến kịch liệt, Trần Bình An đành phải tại nhà thủy tạ bên trong nhảy tưng nhảy loạn, nhe răng nhếch miệng.

Lại đi thác nước bên dưới đứng cái cọc mấy lần, sau nửa đêm, ánh trăng vẫn như cũ, Kiếm Thủy sơn trang ca múa tiếng hoan hô càng đậm, thiếu niên hăng hái mà đi trở về sân nhỏ, trong phòng có thùng nước, cùng cả ngày lặng chờ tại ngoài viện, lúc nào gọi thì đến hai vị sơn trang bội kiếm tỷ nữ, Trần Bình An dùng hết cuối cùng một phần Bao Phục Trai được liệu.

Trần Bình An lần này lần đầu tiên lớn giấc thẳng, trực tiếp ngủ thẳng tới mặt trời lên cao.

Ném qua một bữa cơm no, thần thái sáng láng rời đi sân nhỏ, cùng cái kia hai vị sơn trang kiếm thị nữ tử cười gật đầu thăm hỏi, chậm rãi chạy cọc, đi qua sơn thủy đình, đi vào toà kia cùng thác nước hai hai nhìn nhau gần mấy trăm năm nhà thủy tạ, nghe nói Kiếm Thủy sơn trang xây thành bất quá sáu bảy mươi năm, toà này vô danh nhà thủy tạ lại là sớm

tồn tại, chỉ là dần dà, thế nhân quen thuộc đem nhà thủy tạ tính vào Kiếm Thủy sơn trang.

Tại Trần Bình An chạy cộc đi xa thời điểm.

Hai vị buồn bực ngán ngẫm thiếu nữ kiếm thị, tụ cùng một chỗ khe khẽ nói nhỏ, nói thì thầm.

Một vị mặt trứng ngỗng thiếu nữ nói vị kia xứ khác công tử, thật là một cái quái nhân. Một người khác liền cười nói không phải quái nhân, có thể nào để chúng ta lão trang chủ mắt xanh nhìn nhau ?

Mặt trứng ngỗng thiếu nữ liền trêu ghẹo đồng bạn, vị công tử này mặc dù bộ dáng không bằng thiếu trang chủ, thế nhưng thanh thanh Tú Tú, người có thích hay không ?

Mặt khác vị kia thiếu nữ kiếm thị liền nói thấy qua thiếu trang chủ phong độ tuyệt thế, nhưng nhìn không lên còn lại nam tử.

Hai vị thiếu nữ thừa dịp bốn bề vắng lặng, liền vui cười đùa giỡn, đối với các nàng mà nói, tại Kiếm Thủy sơn trang luyện tập kiếm thuật, chính là thiên đại chuyện may mắn, về sau các nàng có lẽ sẽ tại vị kia Bồ Tát tâm địa phu nhân an bài bên dưới, bên ngoài gả cho một vị tiền đồ cầm tú giang hồ tuần ngạn, nhưng là Kiếm Thủy sơn trang mãi mãi lại là mẹ của các nàng nhà, cả một đời đều không cần ưu sầu giang hồ gió lớn sóng gập.

Trần Bình An hôm nay tới gần nhà thủy tạ thời điểm, phát hiện Tổng lão tiền bối sớm ngồi tại trên ghế dài.

Bước nhanh đi đến bậc thang, ngồi đối diện nhau, một mực bên cạnh nhìn về phía thác nước Tống Vũ Thiêu thu tầm mắt lại, đánh giá Trần Bình An, gật đầu tán thưởng nói: "Có chút đầu mối, để cho người ta nhìn mà than thở."

Trần Bình An nhếch miệng cười một tiếng.

Tống Vũ Thiêu hỏi: "Lão phu điền trang tự nhường rượu nước, tư vị có phải hay không muốn tốt một chút ?"

Trần Bình An cào đầu nói: "Dễ uống nhiều, chính là về sau mua rượu thời điểm, ta đau đầu hơn."

Tống Vũ Thiêu buồn cười, "Thế nào, người cũng sẽ thiếu bạc ?"

Trần Bình An suy nghĩ một chút, thành thật nói: "Bây giờ không thiếu tiền, nhưng là uống rượu loại chuyện này, giống như vô ích tại luyện quyền, ta liền sẽ cảm thấy tiêu số tiền này, là tiền tiêu uống phí, chỉ là uống vào uống vào liền uống quen thuộc, nếu như bên cạnh trong bầu rượu không có rượu, nhất định sẽ không thoải mái."

Tống Vũ Thiêu trêu chọc nói: "Người cũng không phải cái giả cho người nường môn, đại lão gia có tiền uống rượu, uống rượu ngon nhất, thiên kinh địa nghĩa, còn giảng cái gì trì gia hữu đạo ?"

Trần Bình An dùng sức lắc đầu nói: "Dùng tiền vẫn là muốn tiết kiệm một chút, bây giờ uống rượu thành quen thuộc, không có cách nào đổi, mà nếu quả lại dưỡng thành vung tay quá trán thói quen, ta phải hối hận chết."

Tống Vũ Thiêu đưa tay chỉ điểm một chút thiếu niên, "Cả đời làm không được hưởng phúc phú quý hán."

Trần Bình An rục rờ cười nói: "Ngừng lại có cơm, từng bữa ăn có rượu, đã rất khá."

Tống Vũ Thiêu bị thiếu niên cảm xúc cảm nhiễm, cũng có chút ý cười, "Vậy ai nấu cơm cho người, ai mua cho người rượu ?"

Trần Bình An thốt ra nói: "Có nàng dâu, cũng vẫn là ta nấu cơm, ta mua rượu!"

Tống Vũ Thiêu xì một tiếng khinh miệt, trừng mắt nói: "Ngốc nghếch! Người giống như không giống cái vung tử u, cưới nàng dâu, khó nói chỉ là xem nàng như Bồ Tát cung phụng ? Hiếu không được lão nương môn tiểu nương môn, đều là ba ngày không đánh nháy lên đầu lật ngói hạng người ?"

Trần Bình An lần đầu tiên có chút bó tay bó chân, hái xuống hồ lô rượu nhỏ uống một ngụm.

Hắn ưa thích cô nương, nói nàng một cái tay có thể đánh một trăm cái Trần Bình An đây.

Hắn nếu dám có loại này ý nghĩ, còn không phải bị đánh chết tươi ?

Lại nói, bây giờ liền ưa thích người ta đều không có thể nói ra, có trời mới biết sau này mình nàng dâu, họ Thập a.

Đương nhiên, nếu như có thể họ Ninh là cực kỳ tốt.

Trần Bình An ngây ngô trực nhạc.

Tống Vũ Thiêu nhìn lấy thần du vạn dặm thiếu niên, bất đắc dĩ nói: "Nguyên lai thật là một cái dưa sợ vung tử."

Tống Vũ Thiêu lười nhác lại cho thiếu niên quán râu giang hồ hảo hán muốn hàng được nàng dâu ý nghĩ, thu liễm vẻ mặt, trang nghiêm nói: "Từ ba phá bốn, ngoại trừ võ phu thể phách thân thể tạp chất, yêu cầu từng giờ từng phút bị rèn luyện loại trừ bên ngoài, muốn bắt đầu chú trọng tâm cảnh, quyền pháp, muốn sáng rực không ngại, ngộ được thông thấu hai chữ tinh túy, kiên định đánh đâu thắng đó chi tâm, sinh ra một

người giữ ải vạn người không thể qua chi khí thế! Kiếm khách thì phải đạt tới kiếm tâm trong suốt, vật ngã lưỡng vong, chỉ có một kiếm không thẹn thiên địa, có thể trăm quỷ thần! Trần Bình An, người coi thật đã kiên định bản tâm ?"

Nói xong lời cuối cùng, Tống Vũ Thiêu vẻ mặt lẳng lẹ, tiếng nói cực lớn, cơ hồ là trợn mắt trừng mắt về phía Trần Bình An.

Trần Bình An người cùng tâm, lù lù bất động, gật đầu nói: "Ta nhận định một sự kiện, xưa nay sẽ không đổi."

Tống Vũ Thiêu đứng người lên, toàn thân khí thế bàng bạc vô cùng, như là một hồi như thác nước kiếm khí ép hướng thiếu niên trước mắt, "Thật lớn khẩu khí, nói đến như thế nhẹ nhàng linh hoạt! Ta nhìn người Trần Bình An căn bản cũng không từng chân chính thông thấu!"

Trần Bình An theo sát phía sau đứng người lên, ánh mắt sáng tỏ, "Tống lão tiền bối, kỳ thật người nói tâm cảnh, không ngại, thông thấu, những này từ ngữ chân ý, ta kỳ thật đều không hiểu rõ lắm, nhưng là ta chẳng qua là cảm thấy. . ."

Trần Bình An nói đến đây, quay đầu qua, đưa tay chỉ hướng đầu kia tiên nhân tay áo rủ xuống kiếm khí giống như thác nước, "Ta nhất định phải một quyền đánh xuyên qua toàn bộ thác nước, tại trên vách đá đánh ra một cái quyền ấn, ta thậm chí cảm thấy đến sớm muộn có một ngày, ta sẽ một quyền đánh cho thác nước đảo lưu, đánh cho đại thủy bạo tạc, cũng đã không thể ép xuống đầu của ta nữa điểm!"

Tống Vũ Thiêu bỗng nhiên gầm thét nói: "Đã như vậy, lúc này không ra quyền, còn đợi khi nào ? !"

Cơ hồ là thuần túy bản năng, Trần Bình An nghiêng người sang, đối mặt nhà thủy tạ bên ngoài cái kia đạo thác nước, triệt thoái phía sau mấy bước, đứng tại bậc thang đỉnh chóp bên kia, bày ra một cái họ Thôi lão

nhân chưa bao giờ đề cập danh tự cổ lão quyền giá, xem như thức mở đầu, một mạch mà thành.

Dù là Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh Tổng mưa ngay tại nhà thủy tạ, đốt Trần Bình An trong mắt lại sớm đã không có Tổng Vũ Thiêu, thậm chí ngay cả cả tòa nhà thủy tạ cũng không có, giữa thiên địa, chỉ có năm đấm sở hướng đối thủ, từ thiên rủ xuống nhân gian thác nước!

Trần Bình An xuôi Nam chuyển đi, sáu bước chạy cộc đều cầu chậm, chậm hơn.

Nhưng là lần này, Trần Bình An đi được cầu nhanh, nhanh nhất!

Bộ pháp cực lớn, đến mức sáu bước chạy cộc một bước cuối cùng, trực tiếp đụng nát nhà thủy tạ lan can, một cước đạp ở đài cơ bên trên, nhà thủy tạ bậc thang cái này một đầu đến bên ngoài lan can đài cơ bên bờ, trực tiếp bị thiếu niên giẫm ra sáu cái dấu chân, sau đó xông lên mà đi, quyền cương chi hùng hậu, như một tay áo quần Thanh Long.

Một quyền phá vỡ thác nước, Trần Bình An cả người xông vào màn nước, năm đấm nện ở trên thạch bích.

Vách đá lập tức nổ nát vụn, vô số đá vụn phản bắn, lại nổ nát vụn vô số thác nước bọt nước.

Cái này còn không chỉ, Trần Bình An trái phải trao đổi, từng quyền từng quyền, một lần một lần mãnh liệt nện ở trên thạch bích.

Đây mới thật sự là thần nhân nổi trống to lớn khí tượng.

Phi thạch vô số, thác nước loạn lưu.

Nhà thủy tạ trên không đến thác nước chỗ cao, bởi vì hơi nước lớn tán nguyên nhân, cuối cùng vậy mà xuất hiện một đạo chói lọi cầu vòng.

Hai tay phụ sau đứng tại nhà thuỷ tạ bên trong Tổng Vũ Thiêu, khuấy động cương gió đập vào mặt, thổi lật phất song tóc mai, hai tay áo càng là bay phất phới, lão nhân ngửa đầu hưởng hưởng đầu kia sức người trở nên cầu vòng, thoải mái cười to nói: "Tráng quá thay!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Thiên quân vạn mã trước đó, ta uống một hợp rượu

Đứng ngoài quan sát một vị thuần túy võ phu ba cảnh phá bốn cảnh mà thôi, lại có này các loại phong cảnh nhưng nhìn, Tống Vũ Thiêu lập tức cảm thấy dù là bây giờ giang hồ lại không lấy vui, có thể đủ nhiều sống mấy năm, cũng coi như không lỗi.

Tống Vũ Thiêu vỗ nhẹ khom lưng giữa thanh kia cũ kiếm, vì thác nước bên kia hùng hồn khí thế dẫn dắt, sớm đã cùng lão nhân sinh ra linh tê cảm ứng trong vỏ trường kiếm, liền có chút tịch mịch khó nhận. Đứng tại nhà thủy tạ bên trong Tống Vũ Thiêu có chút sầu não nói: "Nếu là Cao Phong còn tại thế, tối nay nói không chừng chính là hẵn đứng ở chỗ này."

Kiểm Thủy sơn trang đời thứ hai trang chủ, Tống Cao Phong, cũng liền là thiếu trang chủ Tống Phượng Sơn phụ thân, đồng dạng là thế gian nhất lưu tư chất kiếm phiêu, chỉ tiếc trời cao đổ kị anh tài, vì tình sở khổn, đi đến lạc lối. Đây cũng là Tống Vũ Thiêu lớn nhất khúc mắc chỗ, trận kia bi kịch, ở mức độ rất lớn là Tống Vũ Thiêu một tay tạo nên, bởi vì Tống Phượng Sơn mẫu thân, cũng là núi trạch tinh quái xuất thân, không vì thế nhân dung thân cấm kị tồn tại, nhưng là thời điểm đó Tống Vũ Thiêu hạng gì hăng hái, từ trước tới giờ không so đo thế tục nhân quang, chỉ bằng một kiếm, khinh thường Sơ Thủy Quốc triều chính, tự nhận trên giang hồ đã mất địch thủ, liền bắt đầu một mình leo núi thăm tiên, cuối cùng cứu một vị tính tình thuần thiện tiểu cô nương, là cỏ cây thành tinh huyền hóa hình người, Tống Vũ Thiêu chẳng những không có chán ghét mà vứt bỏ xuất thân của nàng, ngược lại mang về sơn trang, nàng cùng thiếu niên Tống Cao Phong lưỡng tình tương duyệt, Tống Vũ Thiêu vẫn là đối với cái này không làm dị nghị, cuối cùng thân nhiên ngồi tại cao đường chi vị, tiếp nhận cặp kia ân ái nam nữ chỗ kính chi rượu.

Nếu như dừng ở đây, cũng coi như một cốc lương duyên ca tụng, chỉ là thế sự khó liệu, tình mị nữ tử tử mĩ bồi dưỡng một phương vườn hoa, linh khí dồi dào, hoa cỏ bốn lúc đều là xuân, không biết khi nào ra, người trong võ lâm nghe nhầm đồn bậy, khối này sơn trang phía sau núi vườn hoa, liền thành trên giang hồ vô số võ phu tha thiết ước mơ linh đan diệu dược, một gốc ăn xuống, liền có thể tăng trưởng mười mấy năm công lực, tại cái kia về sau, nếu là có người trộm hái một hai khóa, thiện tâm nữ tử liền mở một con mắt nhắm một con mắt, tùy theo tặc nhân lấy đi chính là, sơn trang cũng Tăng Minh nói, vườn hoa trồng thực vật, cũng không để cho người ta tăng trưởng công lực thần hiệu, chỉ là hơi có kéo dài tuổi thọ mà thôi, theo thời gian chuyển dời, trên giang hồ ngấp nghé vườn hoa cao nhân tông sư, dần dần tắt phần kia tâm tư xấu xa, nhưng là có một ngày, vườn hoa bị người đánh cắp hái hơn phân nửa bên ngoài, cái kia kẻ trộm còn không hài lòng, đem còn thừa hoa cỏ giẫm đạp hầu như không còn, đầy đất bừa bộn. Vườn hoa vô ích tại giang hồ võ phu cảnh giới tăng lên, lại là Tống Cao Phong thê tử Đại Đạo thời cơ, trải qua này hạo kiếp, nữ tử thương tâm gần chết, hình tiêu xương đứng.

Tống Cao Phong thuận dấu vết để lại, tìm tới kẻ cầm đầu, đúng là một vị đối với hắn vì yêu thành hận giang hồ nữ tử, cái kia một kiếm, Tống Cao Phong đưa ra đến không chút do dự, chỉ là lại bị nữ tử phụ thân cản trở, nên biết rõ người kia là lúc đó Sơ Thủy Quốc võ lâm minh chủ, là danh chấn mấy nước quyền pháp tông sư, vẫn là biên cảnh võ tướng xuất thân, quan trường quan hệ thâm căn cố đế, rất được hoàng đế bệ hạ coi trọng tin cậy, cái gọi là chúng vọng sở quy võ lâm minh chủ, bất quá là hoàng đế quản thúc giang hồ một loại cổ tay.

Vô luận Tống Cao Phong như thế nào liều chết xuất thủ, đều không phải là đối thủ của người nọ, trở lại Kiếm Thủy sơn trang về sau, nữ tử cùng nàng phụ thân cũng đi theo đến nhà xin lỗi, vị kia võ lâm minh chủ lão giả, xem như cùng Tống Vũ Thiệu bối phận giống nhau giang hồ người đứng đầu người, vậy mà nguyện ý làm trận tử chặt một tay, máu me đầm đìa mà đứng tại sơn trang ngoài cửa, nói coi đây là nữ nhi chuộc tội,

Tống Vũ Thiêu dù là kiếm thuật cao hơn người kia tu vi võ đạo một bậc, lại có thể như thế nào làm ? Lại chém rơi người kia một đầu cánh tay ? Sau đó một kiếm gọt sạch tên kia gập rắc rồi nữ tử đầu ?

Chỉ có thể như vậy thôi.

Tống Cao Phong chưa hề nói một chữ, thậm chí ngay cả lộ diện đều không có, chỉ là canh giữ ở thê tử giường bệnh bên cạnh.

Tống Vũ Thiêu tại cái kia đối với cha con sau khi rời đi, âm thầm quay người, đi cùng nhi tử kể ra việc này kết quả, Tống Cao Phong bế môn không thấy, chỉ nói ba chữ, biết rõ.

Cuối cùng Tống Vũ Thiêu mới biết rõ, nhi tử Tống Cao Phong vào ma đạo, tu luyện một Bản Ma nói bí kíp, một lần cuối cùng hành tẩu giang hồ, chính là tiêu hủy khuôn mặt, thay đổi binh khí, đem thanh kia bội kiếm ở nhà bên trong, tại vị kia quyền pháp tông sư chậu vàng rửa tay từ đi mình chủ ngày ấy, Tống Cao Phong chui vào phủ đệ, thân chịu trọng thương, nhưng cũng thành công chính tay đâm địch nhân, đợi đến Tống Cao Phong trở về sơn trang, đã là dầu hết đèn tắt, cuối cùng cùng hấp hối thê tử, song song nhắm mắt mà qua.

Lúc đó Tống Vũ Thiêu đứng ở ngoài cửa, còn tuổi nhỏ cháu trai Tống Phượng Sơn, liền yên lặng canh giữ ở cha mẹ giường một bên, không có rơi lệ, không nói một lời.

Người trong giang hồ, chẳng những thân bất do kỷ, sẽ còn tâm không khỏi mình.

Tống Vũ Thiêu đối với Tống Cao Phong áy náy, chuyển đến cháu trai Tống Phượng Sơn trên người, nhất là tại Tống Phượng Sơn khẳng khẳng muốn cưới một vị tinh mị nữ tử, trận kia biến cố về sau, Tống Vũ Thiêu triệt để nản lòng thoái chí, càng hối hận chính mình, cho nên dù là Tống Phượng Sơn cầu kết Sơ Thủy Quốc còn lại Tam Sát, Tống Vũ Thiêu vẫn

là không muốn thống hạ sát thủ, sẽ không đi lấy chính mình giang hồ quy củ, đi quản thúc khư khư cố chấp Tống Phượng Sơn.

Tống Phượng Sơn muốn làm cái gì, Tống Vũ Thiêu lòng dạ biết rõ.

Đêm đó Tống Cao Phong đánh chết trong triều có người tiền nhiệm võ lâm minh chủ, nhưng là chân chính kẻ cầm đầu, lại trốn qua một kiếp, về sau hoàng đế bệ hạ không muốn cùng Kiếm Thủy sơn trang vạch mặt, đại khái cũng có chút lòng mang áy náy, liền tự mình làm lên bà mối, để sống sót sau tai nạn đáng thương nữ tử, trở thành Sơ Thủy Quốc một vị công huân Đại tướng thê tử, thành phẩm trật cao nhất một nước cáo mệnh phu nhân.

Ai cũng biết rõ lão Kiếm Thánh Tống Vũ Thiêu là giảng giang hồ quy củ, cho nên giang hồ đệ nhất nhân Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh, Sơ Thủy Quốc hoàng đế ngược lại không cần như thế nào lo lắng. Về phần Tống Vũ Thiêu cháu trai, lúc đó mười phần tuổi nhỏ, tất cả mọi người cảm thấy khẳng định trí nhớ mơ hồ, nhất định khó thành họa lớn trong lòng.

Cứ như vậy, về sau Sơ Thủy Quốc toà này giang hồ, trời trong gió nhẹ hơn hai mươi năm, cũng võ lâm minh chủ bảo tọa không công bố hơn hai mươi năm.

Thẳng đến Tống Phượng Sơn mở rộng Kiếm Thủy sơn trang chi môn, đại yến khoản đãi tứ phương hào kiệt, tại ngày mai sẽ phải cử hành chính thức minh chủ đại điển.

Tống Vũ Thiêu đối với giang hồ sớm đã không có hứng thú, nhưng cũng không phải vạn sự không chú ý, nhiều năm như vậy vì sao thường thường một mình du lịch giang hồ ? Thật chẳng lẽ là giải sầu ? Đối với cháu trai mắt không thấy tâm không phiền ?

Tuyệt không phải như thế.

Nhưng là Tống Vũ Thiêu biết rõ đạo hữu một ngày sẽ đen mây áp thành, lao thẳng tới toà này suốt đời tâm huyết chỗ Kiếm Thủy sơn trang, cháu trai Tống Phượng Sơn sẽ giẫm qua giới, sẽ ở nhìn như hoa đoàn cầm thốc tốt đẹp tình thế bên dưới, âm thầm trở thành triều chính trên dưới mục tiêu công kích, đây hết thấy, Tống Vũ Thiêu lại tại khúc mắc bên ngoài, lại có tâm kết, cái thứ nhất khúc mắc, là thẹn đối với nhi tử Tống Cao Phong, cái thứ hai khúc mắc, là mình thừa hành tuân thủ giang hồ quy củ, cùng cháu trai sở tác sở vi, hoàn toàn trái ngược.

Vị này Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh, nội tâm đang do dự, muốn hay không hưởng triều đình xuất kiếm, một khi ra kiếm, phải chẳng khiêu khích hoàng đế uy nghiêm, Tống Vũ Thiêu kỳ thật căn bản không quan tâm, mà ở chỗ cái này vi phạm với Tống Vũ Thiêu bản tâm.

Bởi vì lão nhân ở sâu trong nội tâm, xưa nay không tán đồng Tống Phượng Sơn giang hồ.

Đây hết thấy, vô pháp cùng người kể ra.

Trước đó chuyển kia giang hồ, vốn là muốn tìm được cũng địch cũng bạn võ lâm tiền bối, vị kia võ đức võ công đều là cao vót mây Thái Y Quốc Kiếm Thánh, Tống Vũ Thiêu đã là luận bàn vấn kiếm, càng là muốn giải khai tâm kết này, chỉ tiếc vị kia kiếm thuật thông thần lão nhân vậy mà chết rồi. Cái này khiến Tống Vũ Thiêu đành phải nửa đường trở về, mới có chùa cổ chuyển kia tao ngộ.

Áo đen lão nhân tại nhà thủy tạ trăm mối cảm xúc ngổn ngang, suy nghĩ phiêu diêu, đến mức không có phát hiện vị kia ra quyền phá cảnh thiếu niên, thật lâu không hề rời đi thác nước màn nước.

Đợi đến Tống Vũ Thiêu phát giác được không ổn, vừa muốn đi tìm tòi hư thực, mới nhìn đến Trần Bình An chậm rãi đi ra thác nước, nhảy lên mà trả, lóe lên rơi vào nhà thủy tạ bên trong, máu thịt be bét hai tay đã viết ngoáy băng bó bên trên vải bông.

Tống Vũ Thiệu thu hồi những cái kia phiền lòng suy nghĩ, cười hỏi nói: "Sơn trang rượu ngon đã nếm qua mùi vị, bây giờ bước lên tiểu tông sư cảnh giới, như thế nào ? Có phải hay không tốt hơn ?"

Nhưng là Trần Bình An một câu nói tiếp theo để lão nhân trừng lớn con mắt, "Giống như còn thiếu một chút mới phá cảnh, hiện tại tựa như một quyền phá vỡ thác nước, còn kém một cước không có nhảy tới."

Tống Vũ Thiệu đánh giá thiếu niên nội liễm khí thế, một thân quyền ý như thác nước mãnh liệt đổ xuống, xứng đáng muôn hình vạn trạng bốn chữ đánh giá, lão nhân kinh ngạc nói: "Người rõ ràng là thực sự bốn cảnh, lão phu thậm chí có thể vỗ ngực nói, liền không có gặp qua so người càng kiên cố trầm ổn ba cảnh, cùng ngay sau đó mới tỉnh bốn cảnh, Trần Bình An, người làm sao có thể sẽ còn cảm thấy kém một cước ? !"

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Tổng lão tiên bối, thật kém một chút hỏa hầu, ta không thể nói nguyên do, nhưng là ta biết rõ. Bất quá bây giờ ta biết rõ đại phương hướng, dưới chân có đầu đường có thể đi, sẽ không giống trước đó như thế đi được con ruồi không đầu đi loạn, không sai biệt lắm đến Lão Long thành trước đó, liền có thể từng chút từng chút nấu đi ra, vận khí tốt, đến các người Sơ Thủy Quốc tiên gia bến đò, khả năng không hiểu thấu liền phá cảnh, bất quá con người của ta vận khí một mực không tốt lắm, đến Lão Long thành lại phá cảnh khả năng, lớn hơn."

Tống Vũ Thiệu hai tay phụ sau, vòng quanh thiếu niên đi từ từ hai vòng mới dừng bước, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói: "Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, hôm nay xem như tăng lớn kiến thức."

Tống Vũ Thiệu cười to nói: "Đi, đi uống rượu, bất kể như thế nào, dù là không có hoàn toàn phá cảnh, đều là một cái đáng giá ăn mừng thiên đại chuyện tốt!"

Trần Bình An lung lay hồ lô rượu, rượu còn nhiều nữa, liền gật đầu cười nói: "Tốt."

Tống Vũ Thiêu đột nhiên hỏi: "Sơn trang bên ngoài tiểu trấn, có một nhà tửu lâu nổi lâu, là nhất tuyệt, nguyên liệu nấu ăn tốt đến có thể làm cho khách nhân ăn hết đầu lưỡi, rượu cũng không tệ, người có muốn hay không đi ném thử ? Lúc này vừa lúc là giờ cơm, lão phu cùng bên kia chưởng quỹ giao tình không tệ, có thể bớt hai mươi phần trăm."

Trần Bình An nghe xong có thể bớt hai mươi phần trăm, lập tức hào khí tung hoành nói: "Cái kia ta tới đỡ tiền!"

Tống Vũ Thiêu cười ha hả nói: "Ồ? Trước đó nói tốt, quán rượu nổi lâu một bữa cơm, tặng thêm rượu ngon, ít nhất đến chi tiêu cái năm sáu lượng bạc."

Trần Bình An trừng mắt nhìn, mặt không chân thật đáng tin nói: "Tiểu trấn cách sơn trang có chút xa a, không bằng chúng ta trong sân uống rượu liền tốt."

Tống Vũ Thiêu duỗi ra ngón tay cái, "Thật sự là ném một cái thiên kim hào kiệt khí khái!"

Trần Bình An bỗng nhiên cười to, "Đi thì đi, tại sao không đi ? Cơm trưa liền ăn lâu!"

Tống Vũ Thiêu sững sốt một chút, không cho Trần Bình An đổi ý cơ hội, cười lớn một tiếng, quăng xuống một câu đi theo ta, liền lướt đi nhà thủy tạ, giẫm lên đại thụ cành cây cao, hướng sơn trang bên ngoài một đường lao đi.

Trần Bình An đành phải từ bỏ kêu lên Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong ý nghĩ, theo sát phía sau.

Cao hơn nhà thủy tạ đỉnh chớp thời điểm, Trần Bình An quay đầu nhìn về thác nước bên kia, cười hắc hắc.

Thác nước màn nước về sau trên vách đá, thiếu niên lén lút lấy ngón tay khắc xuống hai hàng chữ, từ trên xuống dưới, một nhóm viết một vị cô nương danh tự, một cái khác đi viết xuống "Trần Bình An từng du lịch qua đây", thiếu niên hi vọng lần sau lại đến Kiếm Thủy sơn trang thời điểm, chính mình bên cạnh có vị cô nương kia.

Đương nhiên, Trần Bình An chỉ dám vụng trộm nghĩ như vậy.

Nê Bình ngô hẻm cùng Hạnh Hoa ngô hẻm bên này, từng nhà chỉ cần có đỏ trắng việc vui, hàng xóm láng giềng đều nguyện ý chủ động hỗ trợ, cái này đuổi theo mộ phần thêm thổ là giống nhau quy củ, đời này qua đời khác lưu lại, đều không cần giảng đạo lý gì. Hôm nay Hạnh Hoa ngô hẻm có người thành thân, cưới một vị Đào Diệp ngô hẻm bên kia phú quý nữ tử, Hạnh Hoa ngô hẻm gia đình này tiếng tăm tốt, năm đó chính là Mã bà bà như thế phong bình không tốt bà lão, đều cùng gia đình này đều đi được gần, cho nên chỉ là bàn rượu liền bày gần hai mươi bàn, chỉ cần tùy tiện cho cái hồng bao, vô luận là một hạt bạc vụn, vẫn là mấy khóa đồng tiền, đều có thể lên bàn ăn cơm, thơm lây hi khí.

Trên bàn rượu, có mấy trương lạ lẫm gương mặt, một người cầm đầu cũng coi là quen biết, là Nê Bình ngô hẻm một tòa lão trạch lão nhân, ông nhà giàu trang phục, thường thường tại tiểu trấn dạo chơi, dần dà, liền lẫn lộn quen mặt, họ Tào, đám láng giềng quen thuộc gọi hân lão Tào, lão Tào đối với người nào đều hòa hòa khí khí, khuôn mặt tươi cười đón lấy, không có gì kẻ có tiền giá đỡ, cùng xung quanh một bên chợ búa bách tính đều có thể ngồi chém gió nửa ngày, cùng thành thân gia đình này Hàn lão hán liền thường thường tán gẫu, cho nên hôm nay uống rượu mừng, bao hết cái đại hồng bao, cho đủ mặt mũi, thay đổi quần áo

mới tinh lão hán còn cố ý lôi kéo con trai con dâu đến kính rượu.

Lão Tào mang theo ba người đồng hành, đều họ Tào, tướng mạo tuần tú người trẻ tuổi Tào Tuấn, cũng ở tại Nê Bình ngõ hẻm Tào gia lão trạch, còn có một đôi từ xứ khác chạy về tiểu trấn ông cháu, nghe nói đều là lão Tào kinh thành thân thích, xem ra, lẫn vào không kém, giống như là người đọc sách xuất thân, mà lại giống như là mang theo chút quan tức giận, đương nhiên cũng có thể là kinh thành nhân vật, đều như vậy.

Lão Tào là cái ưa thích náo nhiệt, thường thường bùng chén rượu chủ động chạy tới chạy lui mời rượu, bên cạnh bàn một bên cái kia đối với người kinh thành Tào thị ông cháu, rõ ràng không quá thích ứng loại này hò hét âm ỉ tràng cảnh, không quá buông tay được chân, ngồi tại nguyên chỗ, ngẫu nhiên kẹp một đĩa đồ ăn, uống một ngụm tiểu trấn tửu quán trung đẳng giá cả rượu trắng, ngược lại là Tào Tuấn tương đối tự tại một chút, một cước giẫm tại trên ghế dài, uống một mình tự uống, mắt liếc thấy lão Tào cùng một chút lão đầu tử xưng huynh gọi đệ, ý cười nghiền ngẫm.

Vị kia Đào Diệp ngõ hẻm người quen cũ nhà, mặc dù gia cảnh sa sút, nhưng so với Hạnh Hoa ngõ hẻm, vốn liếng vẫn là muốn giàu có rất nhiều, cho nên cũng có chút bùng, Hạnh Hoa ngõ hẻm Nê Bình ngõ hẻm láng giềng đối với cái này cũng cảm thấy bình thường, Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngõ hẻm môn đình, lại không như năm đó phong quang, tầm thường nhân gia đồng dạng không với cao nổi. Nếu như không phải Lão Hàn nhi tử có tiền đồ, bây giờ tại Long Tuyền quận phủ người hầu nhậm chức, nếu không nơi nào có phần này phúc khí, kết hôn với một Đào Diệp ngõ hẻm thiên kim tiểu thư ?

Lão Tào lại đi nơi khác bàn rượu pha trộn, Tào Tuấn thử trượt một chút nhấp một hớp rượu mạnh, hít thở sâu một hơi, tranh thủ thời gian kẹp một đĩa vó bàng thịt, quay đầu nhìn về cái kia đối với ông cháu, dùng Đại Ly tiếng phổ thông cười hỏi nói: "Thế nào, ăn uống không quen ? Không phải ta ba quay đầu đổi chỗ, đi quán rượu ăn bữa ngon ?"

Một bộ làm khiết áo xanh lão nhân cười lắc đầu nói: "Không cần như thế chú trọng, ta chỉ là tại kinh thành trai đồ ăn ăn đã quen, không thích ứng bữa tiệc vui lớn ăn mặn thịt heo mà thôi, cũng không phải là xem thường nơi đây phong thổ. Huống chi cái này Long Tuyền quận Hòe Hoàng huyện, vốn là là ta Tào thị tổ địa, chúng ta chỗ trồng tôn, há có thể quên gốc."

Dung nhan tuấn mỹ Tào Tuấn gật gật đầu, cười tủm tỉm nói: "Bày ra như thế cái không đáng tin cậy lão tổ tông, là nhà chúng ta môn bất hạnh."

Lão nhân tuyệt đối không dám nói tiếp.

Xen vào một vị mười một cảnh kiếm tu gia tộc lão tổ, dù là lão nhân là cao quý Đại Ly vương triều Thượng Trụ Quốc trọng thần, cũng không có phần này đảm lượng khí phách.

Vị kia phong lưu phóng khoáng, khí độ khác hẳn với Tào Tuấn người trẻ tuổi, tên là Tào Mậu, chính là Long Tuyền quận tân nhiệm Diêu Vụ Đốc Tào quan, Lễ Bộ nha môn thăng quản lý quan viên, ngọc thụ lâm phong, tại Đại Ly quan trường có Tào gia ngọc thụ thanh danh tốt đẹp. Lúc đó tại Hòe Trạch dịch trạm nghênh đón Đại Ly quốc sư, cũng liền Tào Mậu một người một ngựa, toàn thân tửu khí, lão đảo xuống ngựa tiến vào dịch trạm, đủ để thấy vị này kinh thành quý công tử không cùng tục cùng.

Tào Hi trở lại chỗ ngồi, cho dù là Tào Mậu đều vô ý thức ngồi thẳng thân thể, áo xanh lão nhân càng là ngồi nghiêm chỉnh, buông đũa xuống, cầm bầu rượu lên, chủ động vì cách vô số cái bối phận lão tổ tông Tào Hi rót rượu.

Tào Hi uống một hơi hết rượu, đặt chén rượu xuống, nhìn lấy nối liền không dứt tiến cửa chúc mừng khách nhân, đứng dậy nói: "Đừng ngồi xồm hằm cầu không gây phân, chúng ta cho sau một bên người đưa ra chỗ ngồi, đi."

Một nhóm bốn người rời đi sân nhỏ, ngõ nhỏ phụ cận mấy nhà sân nhỏ đều bày đầy bàn rượu, Tào Hi dẫn ba người đi vào Nê Bình ngõ hẻm, thuận miệng hỏi: "Các người hoàng đế về kinh thành ?"

Lão nhân cung kính đáp nói: "Hồi bẩm lão tổ tông, hoàng đế bệ hạ thân thể có việc gì, đã từ Long Tuyền quận thành dịch trạm Bắc trở lại kinh thành."

Tào Hi đi ngang qua lo cho gia đình tổ trạch thời điểm, quay đầu nhìn thoáng qua môn thần rách nát, câu đối xuân cũ kỹ không người tòà nhà, dừng lại bước chân, "Nghe nói nhà này mẫu tử hai người, bây giờ bị Tiết Giang chân quân mang đến Thư Giản Hồ Thanh Hạp Đảo, cái kia tên là Cổ Xán tiểu thí hài, rời đi tiểu trấn trước, được một cốc thiên đại cơ duyên, có thể không chế một đầu đẹp ngang mười cảnh luyện khí sĩ Thủy Giao ? Mà lại đầu kia Thủy Giao cảnh giới kéo lên thần tốc, vô cùng có khả năng tại ngắn ngủi trong vòng mấy chục năm phá vỡ mười cảnh bình cảnh ?"

Lão nhân gật đầu nói: "Đại Ly triều đình tại quốc sư tự tay an bài bên dưới, chuyên môn mới xây một tòa gián điệp tình báo cơ cấu, phụ trách ghi chép Ly Châu động thiên những hài tử này trưởng thành kinh lịch, ngoại trừ Cổ Xán, còn có vừa rời Hạnh Hoa ngõ hẻm bên trong Mã Khố Huyền, Phúc Lộc Nhai Triệu Diêu, Tạ gia trường mi nhi Tạ Linh Khí, phần lớn là tiểu trấn xuất thân, nhưng cũng có ở đây thu hoạch được kỳ ngộ phúc duyên xứ khác luyện khí sĩ, tỷ như Đại Tùy Hoàng tử Cao Huyền, tổng cộng mười sáu người."

Tào Hi chậm rãi tiến lên, lần nữa dừng bước, "Như vậy cái này hai hộ người đâu ?"

Liên nhau hai nhà cửa tử chủ nhân, một cái đã tại Đại Ly Tổng thị gia phả bên trên ký danh vì Tổng Mục, vừa mới đi theo hoàng đế bệ hạ cùng một chỗ trở về kinh thành, một cái tên là Trần Bình An, đã xuôi Nam đi

xa, nhưng là tại tiểu trấn có được hai tòa cửa hàng, tại phía Tây núi lớn có được năm tòa đình núi.

Lão nhân vẽ mặt xấu hổ nói: "Mười sáu người ở trong, hẳn không có Hoàng tử điện hạ cùng Trần Bình An."

Tào Hi ồ một tiếng, "Cái kia Lý Hi Thánh đâu ?"

Thân là Đại Ly Thượng Trụ Quốc Thanh Sơn lão nhân lắc đầu nói: "Cũng không."

Tào Hi quay đầu nhìn về lưng đeo dài ngắn song kiếm Tào Tuấn, "Người cùng Lý Hi Thánh giao thủ qua, hẳn lấy lực cảnh tu vi, liền để người một cái cửu cảnh kiếm tu không công mà lui, cảm thấy thế nào ?"

Tào Tuấn tức giận nói: "Còn có thể như thế nào ? Hẳn lợi hại a, ta là đồ bỏ đi chứ sao."

Tào Hi cười ha hả nói: "Kế tiếp người này cái đồ bỏ đi chẳng mấy chốc sẽ đi hướng biên cảnh đi bộ đội, vận khí tốt, có thể chờ tại Đại Ly Phiên Vương Tổng Trường Kính bên cạnh, đi theo Đại Ly thiết kỵ một đường xuôi Nam, nói không chừng muốn một hơi giết tới Bảo Bình Châu trung bộ mới ngừng lại, lại cảm thấy thế nào ?"

Tào Tuấn gợn gàng dứt khoát nói: "Ngồi ăn rồi chờ chết chứ sao."

Đại Ly đệ nhất các loại con cháu thế gia đệ Tào Mậu, có chút từ đáy lòng bội phục Tào Tuấn cái này anh em, mặc dù mình cùng vị này kiếm tu nhìn như tuổi tác không sai biệt lắm, kỳ thật kém một giáp tử số tuổi, đoạn này lúc hôm nay thường cùng uống hoa tửu, biết rõ Tào Tuấn bất cần đời, vận sự không chú ý đầu, là thực chất bên trong lộ ra đến, không phải ngoài miệng nói một chút cái chủng loại kia mặt ngoài công phu.

Tào Hi tàn khốc nói: "Trong vòng mười năm, người nếu như làm thịt

không xong một hai cái mười cảnh con rùa già, đến lúc đó ta tự tay làm thịt người!"

Tào Tuấn hai tay ôm lấy cái ót, đối với Tào Mậu cười nói: "Sau khi ta chết, nhờ kỹ giúp ta nhặt xác, táng tại thần tiên mộ bên kia, ta cảm thấy bên kia phong thủy không sai, cùng từng tôn tượng bùn Phật gia Bồ Tát, Đạo giáo thiên quan làm hàng xóm, ở tại chỗ ấy tâm tình sẽ tốt, bởi vì không cần nghe người lải nhải, mang tai nhất định thanh tịnh, không có ai nhiều người mỹ mộng."

Buồn bã nó bất hạnh chưa chắc có, giận nó không tranh là thật, Tào Hi giận tím mặt nói: "Đồ dê con mất dịch! Người có biết rõ không, vì tu sửa người giữa hồ toà kia tiên thiên mà thành kiếm khí ao sen, lão tử bỏ ra cái gì đại giới ? !"

Tào Tuấn lúc cười lên, đôi mắt híp lại, cực kỳ giống một đầu giáo hoạt hồ ly, "Cái này ta chỗ nào hiểu được, không phải người nói một chút ?"

Tào Hi cười lạnh nói: "Có như người loại này tử tôn, giống nhau là gia môn bất hạnh, mộ tổ bốc lên lại nhiều khói xanh, đều không trứng dùng! Xéo đi, nhanh đi kinh thành tìm Tổng Trường Kính, sau đó trực tiếp đi phương Nam biên cảnh, lão tử mười năm này không muốn gặp lại người."

Tào Tuấn nói đi là đi, đột ngột từ mặt đất nâng lên, tùy ý cười to, ngự phong hướng phương Bắc mà đi.

Biết được phương này thiên địa quy củ Đốc Tạo quan Tào Mậu, vừa muốn lên tiếng nhắc nhở, đã tới không kịp.

Tại tiểu trấn phía Nam Long Tu Hà bờ, toà kia kiếm trái có vị Binh gia Thánh Nhân cười lạnh một tiếng, "Không nhớ lâu đồ vật."

Long Tuyền quận xanh thăm bầu trời một chỗ, xuất hiện một thanh tựa

như tuyền nhân tuôn ra nước cảnh tượng, một thanh trường kiếm chậm rãi dâng lên.

"Nguyễn Cung, chút mặt mũi này cũng không cho sao?"

Tào Hi sắc mặt âm trầm, run tay một cái cổ tay, cây kia bích lục dây nhỏ giống như bản mệnh phi kiếm, chính là kiếm tiên Tào Hi có thể tung hoành Nam Bà Sa Châu lớn nhất ý vào, là Thượng Cổ thần nhân luyện hóa một đầu vạn dặm sông lớn làm kiếm khí bán tiên binh, làm Tào Hi tâm thần khê động sau, trên cổ tay bích lục dây nhỏ dù chưa hiện ra chân thân, nhưng là có chút rung động, tràn đầy ra từng tia hơi nước, mãnh liệt lướt về phía Tào Tuấn bóng người biến mất không trung.

Nguyễn Cung từ tuyền nhân tuôn ra thanh kiếm kia, chém về phía hồng quy củ kiếm tu Tào Tuấn đầu lâu, tốc độ chi khoái, vượt xa Tào Tuấn ngự phong Bắc đi tốc độ, nếu như không có ngoài ý muốn, không chờ Tào Tuấn rời đi cũ Ly Châu động thiên biên cảnh, liền bị một kiếm chém rụng đầu.

May mà tại Nguyễn Cung phi kiếm cùng Tào Tuấn thân hình ở giữa, trống rỗng xuất hiện một đầu sóng biếc cuộn cuộn sông lớn chi thủy, sông lớn ngăn cách trời cao, cản trở Nguyễn Cung phi kiếm đường đi.

Một kiếm chặt đứt rộng bất quá vài dặm nước sông, bích lục trường hà đúng là hai đầu chồng chất mà lên, ép hướng thanh kia tiếp tục trước cướp lãng lệ phi kiếm, sông lớn vỗ bờ, không ngừng cản trở cái kia tựa như một chiếc thuyền con phi kiếm tiến lên, dù là nước sông vô cùng vô tận, Phong Tuyết miếu Binh gia Thánh Nhân không chế thanh phi kiếm kia, vẫn mở sông bổ nước, thẳng tiến không lùi.

Tào Tuấn thân hình không ngừng, nhưng là xoay người, bên hông trường kiếm một kiếm ra khỏi vỏ, vừa vặn đánh trúng Nguyễn Cung phi kiếm mũi kiếm, Tào Tuấn trường kiếm bắn ra bay cao, ọe ra một ngụm máu tươi, thân hình lại lấy càng nhanh chóng hơn độ rút lui bay khỏi.

Một đầu dài tới trăm dặm nước sông lẫn lộn thành đoàn, gắt gao bao lấy Nguyễn Cung thanh phi kiếm kia, bích lục sông nước đại cầu bên trong, không ngừng có kiếm khí bắn ra, thẳng đến cuối cùng sông nước vỡ nát, hóa thành khắp trời giọt mưa, chỉ là giọt nước không chờ rơi mà, liền một lần nữa ngưng tụ làm từng sợi bích lục kiếm khí, khoan thai trở về tiểu trấn Nê Bình ngõ hẻm.

Nguyễn Cung thanh kia lông tóc không hao tổn bản mệnh phi kiếm, lơ lửng ở trên không, hơi ngưng lại, trường kiếm phía dưới lại xuất hiện một tòa đầm nước nhỏ, phi kiếm chậm rãi hướng xuống dưới, chui vào đầm nước, như vậy tan biến ở không trung.

Vị này lúc trước ném qua Nguyễn Cung một quyền Bà Sa Châu kiếm tu, nhờ vào đó thành công rời đi chiến trường, Tào Tuấn cười mở cười to: "Tốt gió bằng vào lực, đưa ta lên trời xanh! Cảm ơn Nguyễn Thánh Nhân cùng lão tổ tông cùng nhau tiễn đưa!"

Nê Bình ngõ hẻm bên trong, Tào thị Thượng Trụ Quốc lão nhân trăm mỗi cảm xúc ngổn ngang, hăn mặc dù không phải cái gì luyện khí sĩ, nhưng là gia tộc khách khanh cung phụng không thiếu trên núi cao nhân, thế nhưng là tận mắt thấy này các loại kinh thiên động địa thần tiên đánh nhau, vẫn là số lần rải rác. Kinh thành Tào thị thế hệ này cháu ruột Diêu Vụ Đốc Tào quan Tào Mậu, hỏi: "Lão tổ tông, nếu như bởi vậy chọc giận nơi này Thánh Nhân?"

Tào Hi cười lạnh nói: "Đánh không lại Bắc Câu Lô Châu mười hai cảnh Đạo gia thiên quân, khó nói lão tử còn không đánh lại một vị Bảo Bình Châu mới mười một cảnh? Tào Tuấn có thể ném lão Tào nhà mặt, lão tử cũng sẽ không ném Bà Sa Châu luyện khí sĩ mặt!"

Giờ khắc này, Tào thị Thượng Trụ Quốc cùng Đốc Tào quan Tào Mậu mới chính thức ý thức được, vị này tại tiểu trấn có vẻ như thiện chí giúp người lão tổ tông, vì sao có thể trở thành toà kia biến một bên Hùng Trấn

Lâu người giữ cửa.

Một vị hán tử đứng tại Nê Bình ngô hẻm cửa ngõ một chỗ khác, "Vậy liền thử nhìn một chút ?"

Tào Hi nhếch miệng nói: "Được a, người chọn lựa địa điểm, ta chọn canh giờ!"

Vị kia từ kiếm trải chạy đến hưng sư vấn tội hán tử không chút do dự nói: "Phía Tây trong núi lớn, có một chỗ phương viên trăm dặm khe núi, ít ai lui tới, bây giờ còn có Đại Ly thiết trí trận pháp cấm chế, đầy đủ người ta phân thắng bại."

Tào Hi dùng sức gật đầu nói: "Tốt, một trăm năm sau lại đánh!"

Nguyễn Cung sừng sốt một chút, hướng trên mặt đất nhổ một ngụm nước bọt, quay người rời đi.

Tào Mậu đưa tay che mặt.

Tào thị Thượng Trụ Quốc dờ khóc dờ cười.

Tào Hi xem thường nói: "Làm gì ? Cái này gọi trí đấu, các người biết cái gì!"

Tào Hi dẫn đầu đi vào nhà mình lão trạch, sau lưng ông cháu hai người vừa muốn đi theo đi vào, cửa phòng lại ầm ầm đóng lại.

Tào Mậu cùng Đại Ly Thượng Trụ Quốc gia gia nhìn nhau cười khố, đành phải cứ vậy rời đi Nê Bình ngô hẻm, đi hướng toà kia đốc tạo nha thự, bí mật thương nghị gia tộc tiếp xuống các phương bố cục.

Bảo Bình Châu phương Bắc gió mưa đã lên, tình thế lớn lợi cho Đại Ly vương triều, đương nhiên là càng sớm vào sân, thu lợi càng lớn.

Huống chi như Tào thị nay còn có một cái thiên đại lợi tin tức tốt, lão tổ tông Tào Hi sẽ lưu tại Bảo Bình Châu một đoạn thời gian, thiên tài kiếm tu Tào Tuấn còn muốn nhập ngũ Đại Ly biên quân, chắc hẳn hoàng đế bệ hạ hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ niệm phần này hương hỏa tình, tương lai trăm năm Tào thị ổn ép miếu đường tử địch Viên thị một đầu, là ván đã đóng thuyền cách cục.

Tại Lạc Phách Sơn trúc lâu quen thuộc vải thô áo gai, chân trần hành tẩu họ Thôi lão nhân, tại mĩ hoa sen đạo nhân Lục Trầm bái phỏng một chuyến sau, liền đổi tính, đổi lại người đọc sách áo xanh văn khăn, mình làm một căn hành tẩu núi rừng trúc trượng, một đôi leo núi guốc gỗ, thường thường xuống núi mua cổ thư và thư phòng vật dụng, đem trúc lâu lâu hai bố trí được tựa như thư hương môn đệ thư phòng, không làm gì liền nâng bút thư họa.

Nhìn đến tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng hai mặt nhìn nhau, nghĩ lầm lẫn đầu nhi tẩu hỏa nhập ma, về sau phấn váy nữ đồng nhìn qua lão nhân mặc bảo, thường thường cùng lão nhân bắt chuyện, mới phát hiện nguyên lai lão nhân là chân chính đại nho, cầm kỳ thư họa đều là hàng đầu, đối với Nho gia chính thống học vấn, càng là công phu rất sâu.

Tiểu đồng áo xanh là cái không tim không phổi cùng sợ người lạ sợ chết, một môn tâm tư tưởng lấy lão đầu tử luyện thật giỏi võ, sớm một chút trở thành vũ lực có một không hai toà này tiểu thiên địa đại lão, chính mình mới có thể an tâm, liền thường thường cùng lão nhân nói bóng nói gió, cùng lão nhân nói Long Tuyền quận tàng long ngọa hổ, không thể phớt lờ, tận tình khuyên bảo kể ra Đại Ly giang hồ mây quỷ đột quyết, vẫn là muốn dựa vào một thân bạt tiêm đỉnh núi tu vi mới có thể chấn nhiếp mảnh nhỏ chi đồ.

Chỉ tiếc lão nhân căn bản không nguyện ý để ý tới gia hỏa này, nhiều

nhất chỉ là cùng lĩnh giáo học vấn phần váy nữ đồng nói chuyện phiếm, đối với cái gọi là võ đạo, giống như cứ như vậy nhét vào trên mặt đất lại không nhật lên. Tiểu đồng áo xanh không làm gì được, ai thán cầu người không bằng cầu mình, đành phải tiếp tục cần cù tu hành, kiệt lực tiêu hóa cái kia hai khóa tiến nhập bụng thượng đẳng Xà Đảm thạch.

Gần nhất nghênh đón mang đến mười phần bận rộn tân tấn núi Bắc chính thần Ngụy Bách, vẫn là sẽ lúc thỉnh thoảng đi vào trúc lâu, thăm hỏi toà kia ném vào một khóa tử kim liên hoa hạt giống ao nước nhỏ.

Ngoại trừ lưu tại Lạc Phách Sơn viên kia tử kim liên hoa hạt giống, Trần Bình An lúc đó nghe Ngụy Bách đề nghị, nếu là Lạc Phách Sơn chủ nhân, liền lưu lại một phương con dấu không có giá trị pháp lý tại trúc lâu lâu một, xem như áp thẳng sơn thủy chi vật. Con dấu chính là Tề Tĩnh Xuân khắc dấu "Trần Thập Nhất", cũng không huyền cơ, chẳng qua là khi lúc Tề Tĩnh Xuân cho Trần Bình An một phần mỹ hảo nguyên cảnh mà thôi.

Võ đạo chỗ tận cùng đệ thập cảnh phía trên, mới là nhân gian võ thần, có thể cùng dưới gầm trời đỉnh núi luyện khí sĩ sóng vai mà đứng.

Phần váy nữ đồng đối với cái này coi trọng đến tột đỉnh, cơ hồ đã vượt qua cái kia thiếu niên Thôi Sàm giao phó cho sách của hắc rương, mỗi ngày sáng trưa tối ba lần, nàng đều sẽ vụng trộm xuất ra nhà mình lão gia giao cho nàng tiểu ấn chương, dùng tơ lụa khăn lụa cẩn thận lau. Mặc kệ tiểu đồng áo xanh như thế nào hăm hại lừa gạt, nàng đều không cho phép hắc nhúng chàm mây may.

Bây giờ xuất thân Hoàng Đình Quốc Chi Lan phần váy nữ đồng, mượn nhờ Trần Bình An đưa tặng Xà Đảm thạch, đã phá vỡ dưới ngũ cảnh một đạo môn hạm cuối cùng, bước lên trong ngũ cảnh đệ nhất cảnh, động phủ cảnh. Về sau là thứ bảy Quan Hải cảnh, thứ Bát Long môn cảnh, thứ chín Kim Đan cảnh, thứ mười Nguyên Anh cảnh, vẫn là Đại Đạo từ từ, xa không thể chạm.

Chỉ bất quá so sánh đột nhiên nếu muốn hăng hái tiến tới Quan Hải cảnh tiểu đồng áo xanh, phần váy nữ đồng muốn càng thêm thuận theo tự nhiên, ngoại trừ mỗi ngày đem trúc lâu thu thập đến không nhiễm trần thế, lại có là lật qua thư nhìn xem phong cảnh, tâm cảnh không màng danh lợi, so với tâm tính hung hãn ngự sông nước rảnh, tinh mị hóa thân thư lâu hỏa mãng, muốn càng thêm thông dong tùy ý.

Thế là bây giờ đổi thành tiểu đồng áo xanh sẽ ghét bỏ nàng ngu dốt lười nhác, không biết tiến thủ.

Ngày này màn đêm, tiểu đồng áo xanh tại bờ sườn núi nhập định tu hành, phần váy nữ đồng ngồi tại ghế trúc nhỏ bên trên găm hạt dưa, họ Thôi lão nhân xuống lầu, dời đầu ghế trúc ngồi tại nữ đồng bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Ngàn năm Thôi thị, Bảo Bình Châu đầu chờ thư hương môn đệ, đều không có thể dựng dục ra người như vậy một đầu nhanh nhạy hỏa mãng, bởi vậy có thể thấy được, cơ duyên một chuyện, không khổ cầu được."

Phần váy nữ đồng nhu thuận cười một tiếng, hỏi: "Thôi gia gia, người nói ta lão gia bây giờ phá cảnh sao?"

Lão nhân cười trên nỗi đau của người khác nói: "Lão phu tự tay mài giũa đi ra võ đạo mạnh nhất ba cảnh, nơi nào có tốt như vậy phá, đoán chừng còn sớm đâu, nói không chừng đến nhất phía Nam Lão Long thành, Trần Bình An cảnh giới vẫn là không nhúc nhích, thành thành thật thật chờ tại ba cảnh bình cảnh bên trên, mỗi ngày sâu đến uống rượu giải sầu, sau đó biến thành một cái ý chí tinh thần sa sút tiểu tửu quỷ."

Phần váy nữ đồng nhỏ giọng oán trách nói: "Nhà ta lão gia quyền, một nửa xem như Thôi gia gia người dạy, lão gia không phá cảnh, người sao có thể vụng trộm vui đâu?"

Lão nhân cười ha ha nói: "Người a, không phải chúng ta võ đạo bên

trong người, không biết rõ 'Thế gian mạnh nhất ba cảnh' thuyết pháp này phân lượng, lão phu lúc đó một quyền giết lục cảnh đỉnh phong Thôi thị cung phụng Tôn Thúc Kiên, chỉ dùng tới ngũ cảnh năng lực, vì sao ? Cũng bởi vì võ phu nội tình có độ dày, nội tình đánh cho kém, như cao lâu gió thổi tức lắc, nội tình đánh thật hay, cái kia chính là một tòa danh sơn núi lớn, sừng sững đứng ở đại địa phía trên, một điểm gió táp mưa sa không tính là cái gì, gãi ngứa ngứa thôi."

Phấn váy nữ đồng ưu sầu nói: "Nhà ta gia gia bên cạnh không có người chiếu cố, ra cửa bên ngoài, có sự tình gì đều phải tự làm, có thể hay không chậm trễ hẳn luyện quyền a?"

Lão nhân liếc mắt tiểu đồng áo xanh bóng lưng, lại thu tầm mắt lại, nhìn lấy đầy mặt sầu lo tiểu nữ đồng, cảm khái nói: "Có thể để các người hai cái tụ cùng một chỗ không có đánh nhau, cũng coi như Trần Bình An dạy dỗ có phương pháp. Không biết rõ về sau gia đại nghiệp đại, Trần Bình An có phải hay không còn có thể như thế, đối nhân xử thế, công chính ngang hàng. Tiểu môn tiểu hộ quy củ có được hay không, cùng hào phiệt thế gia vọng tộc gia phong chính đáng hay không, xử lý, là hai việc khác nhau."

Phấn váy nữ đồng ngẩng đầu, thiên chân khả ái nói: "Thật có một ngày như vậy lời nói, Thôi gia gia người giúp đỡ nhà ta lão gia một chút ?"

Lão nhân sờ lên lửa nhỏ măng đầu, "Có chút việc nhà, người ngoài không giúp được."

Lão nhân chậm rãi đứng người lên, đưa tay chỉ hướng nơi xa, "Thử nghĩ một chút, nếu quả thật có như vậy một ngày, Trần Bình An khai tông lập phái, có người cùng nhỏ rửa nước, có bụng ra đời ra kim tuyến, mọc ra bốn chân Giao Trảo Kỳ Đôn Sơn hắc xà, có nhiều như vậy tòa đỉnh núi, một khi về sau mỗi tòa đỉnh núi đều có cao nhân tọa trấn trong đó, tỷ như cái kia nhận Trần Bình An làm tiên sinh. . . Còn có những cái kia hô Trần Bình An làm tiểu sư thúc bọn nhỏ, sau đó các người cũng thành

trong mắt thế nhân tiên gia phủ đệ, có tông môn Trưởng lão, muốn thu lấy đệ tử môn sinh, Trần Bình An lòng bàn tay bên dưới hội tụ mười người, trăm người thậm chí ngàn người vạn người, một khi người trong nhà có phân tranh mâu thuẫn, hẳn Trần Bình An lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, cũng không phải là một quyền một kiếm có thể giải quyết sự tình, nên xử trí như thế nào ?"

Phấn váy nữ đồng tại Chi Lan Lâu nhìn khắp cả các quốc gia sách sử, hiểu được cái vấn đề này khó giải quyết, liền liền gặm hạt dưa tâm tình cũng bị mất.

Họ Thôi lão nhân cười nói: "Kỳ thật cũng không cần quá mức lo lắng, Trần Bình An có một chút tốt, khả năng không có mấy người phát hiện. . ."

Phấn váy nữ đồng đợi nửa ngày, đều không có đợi đến lão nhân đoạn dưới, nhin không được hỏi: "Thôi gia gia, nhà ta lão gia trên người đều có nhiều ưu điểm như vậy, còn có ta không biết tốt ?"

Lão nhân thoải mái cười to nói: "Người này tiểu khuê nữ có một chút là thật tốt, đập người mộng ngựa, nhất là đối với nhà người lão gia, có thể gió xuân hóa mưa nhuận vật mảnh im ắng!"

Phấn váy nữ đồng có chút thẹn đỏ mặt, nghĩ thầm mình cũng không có nịnh nọt, lão gia chính là có tốt như vậy nha.

Lão nhân ngồi trở lại ghế trúc, không còn thừa nước đục thả câu, cười nói nói: "Trần Bình An rất dễ nói chuyện, tất cả mọi người cùng hẳn người thân cận, đều sẽ đem điểm này xem như chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng luôn có một ngày, Trần Bình An sẽ ở một chuyện nào đó bên trên, trở nên rất không dễ nói chuyện, thậm chí là nhất không dễ nói chuyện, đến lúc kia, chuyện kỳ quái liền sẽ phát sinh, tất cả mọi người sẽ cảm thấy. . . Chột dạ cùng sợ hãi, cũng không phải trước tiên đi phản bác cái gì."

Phấn váy nữ đồng tranh thủ thời gian chấp tay trước ngực, thì thào nói:
"Ta cũng không hy vọng lão gia tức giận."

Lão nhân thở dài.

Hắn từng tại trúc lâu bên ngoài giết người về sau, khí thế hùng hổ mà đối với Trần Bình An hỏi một câu, "Người là theo ta luyện quyền, vẫn là cùng ta học làm người" .

Cái này đã là lão nhân lời từ đáy lòng, kỳ thật sao lại không phải mắt cao hơn đầu lão nhân, tự nhận tại "Làm người" về điểm này, vô pháp thân nhiên thuyết phục Trần Bình An ?

Nhưng nếu không phải như thế, lão nhân lại vì sao nguyện ý đem Trần Bình An xem như một thân quyền pháp truyền nhân y bát.

Thu lấy đệ tử, liền muốn thu một cái tương lai có hi vọng siêu việt mình gia hỏa, một cái là đủ! Nếu không dù là thu một đám cửu cảnh, mười cảnh đệ tử lại như thế nào ? Còn không phải đại thế phía dưới mấy con sâu kiến ? !

Phấn váy nữ đồng đột nhiên rụt rè hỏi: "Nếu có một ngày, Thôi gia gia người làm chuyện sai lầm, sau đó nhà ta lão gia nổi giận, người sẽ sẽ không sợ sệt a?"

Lão nhân tại tiểu gia hỏa đầu gõ cái hạt dẻ đi xuống, sau đó đứng dậy rời đi, thở phì phì nói: "Tiểu nha đầu thật sẽ không nói chuyện phiếm!"

Bờ sườn núi bên kia kỳ thật một mực vĩnh tai nghe lén tiểu đồng áo xanh, cười xấu xa lấy quay đầu qua, hưởng phấn váy nữ đồng giơ ngón tay cái lên.

Phấn váy nữ đồng thật vui vẻ gặm lên hạt dưa, nghĩ thầm đây cũng

không phải là ta lợi hại, là nhà ta lão gia lợi hại đây.

Dương gia cửa hàng Dương lão đầu, năm qua năm trông coi toà kia nhỏ nhỏ hậu viện, vô số năm qua, một đời lại một đời Dương thị con cháu, ngoại trừ tiếp quản Dương gia gia chủ, cùng trong gia tộc một ít may mắn trở thành luyện khí sĩ ẩn nấp nhân vật, có thể biết rõ cái kia kinh thế hãi tục bí mật, cùng cẩn thận từng li từng tí giúp đỡ lão nhân thủ hộ lấy bí mật kia, còn lại vô luận là sinh lão bệnh tử Dương gia con cháu, vẫn là ra ra vào vào được điểm tiểu nhị, nhiều đời người, đều chỉ sẽ biết rõ Dương gia cửa hàng có như thế một cái cùng "Nhà mình trường bối cùng tuổi" lão tiên bối, chỉ thế thôi, chỉ biết rõ lão nhân lâu dài chân không bước ra khỏi nhà, tính tình cổ quái, không tốt đánh giao tế, nhưng là trị bệnh cứu người, rất có thủ đoạn, đương nhiên chào giá không ít, nếu không cho dù người là ai, chỉ cần ra không ở nổi tiền, vậy liền chuẩn bị quan tài a, dù sao tiệm quan tài tử ngay tại một con phố khác.

Dương lão đầu hôm nay vẫn còn đang hậu viện quất lấy thuốc lá sợi, chỉ bất quá trong tay nhiều một quyển Đại Ly thư tứ mới khắc bản, này xuất từ nhà, từng là hạo nhiên thiên hạ cửu lưu thập gia một trong, chỉ là theo thời gian trôi qua, tựa như tứ đại học thuyết nổi tiếng một trong Mặc gia, cũng sẽ không tiếp tục là học thuyết nổi tiếng, nhà cũng biến thành bình thường nhất chư tử bách gia một trong, phần lớn là viết một chút bất nhập lưu bại quan đã sử, cùng thế tục trăm họ Chung tình son phấn điểm văn, tranh thủ cước đầu, đương nhiên châm kim đá thời sự cũng có, trong lịch sử rất nhiều đế vương đem bề ngoài thanh danh tiếng tăm, kỳ thật rất lớn một bộ phận đều là bị nhà chi ngôn, cho hại đến khó coi, tỉ như một ít cuối cùng cả đời lập chí tại triều chính cải cách trị quốc năng thần, đến cuối cùng, cuối cùng nhất thế biết rõ sự tình, vậy mà không phải những cái kia trị quốc lương phương, mà là cái gì một đêm ngự mưới nữ, không gái không vui. Lại tỉ như một ít cơ hồ lập công lập đức lập ngôn tam bất hủ Nho gia đại quân tử hiền nhân, vậy mà lại nghỉ đêm am ni cô, cuối cùng chỉ thành một cái lão không xấu hổ đào bụi lão hán,

mà người này đạo đức văn chương ẩn chứa đại lễ chí lý, đều thành nói suông cùng đàm tiếu.

Cho nên từng có Nho giáo học cung Thánh Nhân, không thể không phần uất lên tiếng: "Mặt lưu nhà, lắm nước lắm dân đệ nhất!"

Chỉ là chế định mà lại chương quản thiên hạ quy củ cái vị kia Lễ Thánh, đối với cái này vẫn là giống đối đãi Yêu tộc thái độ đồng dạng, đưa cho lớn nhất tha thứ nhường nhịn.

Cho nên giờ này khắc này đọc qua quyển kia Dương lão đầu, đối với trận kia Trung Thổ Thần Châu ba bốn chỉ tranh, song phương ai cũng không quen nhìn, nhiều nhất chính là đối với cái kia "Bốn" học văn tôn chỉ, đối với cái kia bốn chữ, Dương lão đầu nguyên ý đuổi ra ngón tay cái, nói một cái chữ tốt. Mà cái kia "ba", rõ ràng được phong làm Á Thánh lại kỳ thật chỉ ở văn miếu xếp thứ ba vị trí cao Nho gia Thánh Nhân, Dương lão đầu rất không quen nhìn, cho rằng từ ca ngợi biến thành nghĩa xấu "Ra vẻ đạo mạo", hình dung người này nhất là thỏa đáng.

Dương lão đầu trên tay bản này hiện ra nhàn nhạt mùi mực, là cửa hàng tiểu nhị từ Long Tuyền quận thành bên kia thư tứ đường cái mua sắm mà đến, bên trên vừa viết rất nhiều giang hồ hào hiệp thành danh kinh lịch, tại bọn hắn thân ở nghịch cảnh tuyệt cảnh thời điểm, tổng không thể thiếu vài câu rung động đến tâm can lời nói hùng hồn, đơn giản là oán hận lão thiên gia mắt không mở những cái kia, Dương lão đầu mỗi lần nhìn thấy những này, tựa hồ vẫn rất vui vẻ, chỉ là cuối cùng khép lại sách vở, vui tươi hơn hờ nói: "Các người những này người trẻ tuổi a, liền bỏ qua lão thiên gia đi."

Sau khi cười xong, lão nhân thu hồi sách vở, ngậm lớn nuốt mây nôn sương mù, sau đó từ trong tay áo chấn động rút xuống ra một tòa có vẻ như miếu nhỏ tiểu vật kiện, ngã tại trên mặt đất, suy nghĩ một chút, dùng đầu gối cán gõ gõ chân vùng biên cương mặt, nhẹ giọng nói: "Tổng Khánh, người đi ra."

Trên mặt đất tòa miếu nhỏ kia cửa ra vào một bên, có khói xanh cuộn cuộn mà ra, rất nhanh ngưng tụ làm một vị khuôn mặt tang thương lão giả bộ dáng, nhìn thấy Dương lão đầu sau, thở dài đến cùng, trầm giọng nói: "Bái qua thần quân."

Dương lão đầu ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ là phân phó nói: "Cho phép người rời đi nơi này hạt cảnh, Bảo Bình Châu một châu bên trong, người nắm đó cảnh giới vẫn như cũ, người chuyển này là vì Nê Bình ngũ hém Tào thị con cháu Tào Tuấn đảm nhiệm người hộ đạo, chỉ cần Tào Tuấn tu bổ đầy đủ hết toà kia tâm hồ kiểm trì, người này một mạch Tống thị con cháu, tất nhiên tại trận này đại thế bên trong quật khởi, hưởng thụ nhân gian vinh hoa ít nhất trăm năm, sau đó nhà người con cháu cảnh ngộ, phúc họa không cửa duy người từ triệu."

Vị lão giả kia chỉ là âm hồn hình dạng, lại vẫn có khói xanh ngưng vì trường kiếm treo bên hông, kiếm khí đã mất, nhưng là kiếm ý dạt dào, rõ ràng lão giả khi còn sống tất nhiên là một vị kiếm sĩ, nghe được Dương lão đầu hứa hẹn sau, lão giả mặt lộ vẻ vui mừng, lần nữa thở dài nói: "Tạ thần quân ân điển!"

Dương lão đầu sau đó vung tay áo, lập tức có từng trường màu vàng kim phù lục trải rộng khói xanh lão nhân toàn thân, là cam đoan âm vật lão giả hành tẩu giữa thiên địa hộ thân phù, người sau thần hồn đại định, khí thế tăng vọt, kiếm ý chi thịnh, nếu không có Dương lão đầu phun ra cái kia một miệng lớn sương khói che đậy, chỉ sợ cũng muốn khí trùng đấu ngưu, kinh động Long Tuyền quận tất cả luyện khí sĩ.

Dương lão đầu nói rằng: "Đi thôi, Tào Tuấn bây giờ đã đi hướng Đại Ly kinh thành, người có thể gợn gàng dứt khoát cùng hăn nói rõ ràng việc này. Tống Khánh, người nếu là dám can đảm hồng quy củ, đừng nói là người Tống Khánh tại chỗ hồn phi phách tán, ta cam đoan đưa người cái này một mạch Tống thị cắt cỏ trừ cây, muốn người hưởng hỏa đoạn tuyệt, về sau ngàn năm vạn năm lại không người Tống thị cái này một

mạch nửa điểm dấu vết."

Lão giả ôm quyền trang nghiêm nói: "Tuyệt không dám mạo phạm thần quân!"

Dương lão đầu cười lạnh nói: "Nhiều lời vô ích, ta tự sẽ nhìn lấy người làm việc."

Lão giả lĩnh mệnh lóe lên một cái rồi biến mất.

Dương lão đầu tại vị kia miếu nhỏ âm vật biến mất sau, nâng đầu lên, nhìn về phía hạo nhiên thiên hạ nặng nề màn trời, thật lâu không nói gì, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Đỉnh đầu ba thước có thần rõ ràng, người đang làm thì trời đang nhìn. Nếu thật sự là như thế, làm sao về phần này?"

—— ———

Kiểm Thủy sơn trang bên ngoài tiểu trấn một tòa quán rượu lâu hai, tại gần cửa sổ vị trí, một già một trẻ ngồi đối diện nhau, ăn nôi lẩu, trên bàn bày đầy đồ ăn đĩa, măng mùa xuân, vàng hầu, dê con thịt, nga ruột, áp huyết. . .

Đương nhiên còn có hai bình rượu ngon, cùng một đĩa chính mình phối trí tươi tương ớt liệu, hồng xán xán, có thể làm cho không ăn cay người tê cả da đầu. Trần Bình An kỳ thật nguyên bản không có như thế ăn cay, nhưng là chịu không được Tống lão tiên bồi ở bên thuyết phục, nói quán rượu không xuống bảy tám loại các loại tự chế tương ớt, thiếu một loại đều là việc đáng tiếc, Trần Bình An lúc này mới kiên trì toàn hưởng trong đĩa tăng thêm một thìa.

Bởi vì Tống Vũ Thiêu không ở sơn trang cùng tiểu trấn lấy thân phận chân thật lộ diện, cho nên vị kia béo ị quán rượu chưởng quỹ, không biết rõ cái gì Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh, thậm chí không biết rõ kiếm thuật sơn trang lão trang chủ, chỉ biết rõ họ Tống lão ca, là cái hiệu công việc

sẽ ăn người trong nghề, sẽ không cô phụ hân nôi lẩu và rượu ngon, cho nên vừa thấy được lão nhân mang theo bằng hữu đến nhà, liền rất vui vẻ, tự mình dẫn bọn hân lên lầu hai, chọn lấy cái như thế tốt chỗ ngồi, từ đầu tới đuôi mang thức ăn lên bưng rượu đều không cần trong tiệm tiểu nhị, toàn bộ là chương quỹ chính mình tự mình động thủ.

Trần Bình An ăn đến đầu đầy mồ hôi, đỏ bừng cả khuôn mặt, thế nhưng là đánh không lại mỹ thực trước mắt a, lại nói, lần này là chính mình tính tiền, không tận lực ăn nhiều một điểm, Trần Bình An trong lòng khó.

Tống Vũ Thiêu nhìn lấy buồng ra bụng ăn thiếu niên, ăn vào gánh không được cay thời điểm, sẽ còn dần dần đi uống một hớp rượu, cay càng thêm cay, thật sự là dục tiên dục tử, nhưng bữa chính là không muốn thả xuống, gắt gao nhìn chăm chăm nôi lẩu bên trong lập tức có thể bên dưới bữa đồ ăn, Tống Vũ Thiêu đi theo tâm tình thật tốt, so với dĩ vãng tới đây ngồi một mình độc uống, lão nhân bên dưới bữa kỳ thật muốn nhanh hơn rất nhiều.

Tống Vũ Thiêu nhắc lên một chén rượu, không còn lấy "Lão phu" tự xưng, đột nhiên nói rằng: "Trần Bình An, kỳ thật dựa theo lão quy củ, ta không nên xuất hiện tại nhà thủy tạ bên trong. Võ phu phá cảnh, liền cùng trên núi luyện khí sĩ bế quan đồng dạng, kiêng kỵ nhất thống hận người ngoài đứng ngoài quan sát. Cho nên ta tự phạt một chén."

Lão nhân uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Trần Bình An tranh thủ thời gian nhắc lên chén rượu, dùng sức nuốt xuống trong miệng đồ ăn, cũng bồi tiếp uống một chén, mà lại lại rót một chén, đáp lễ lão nhân, "Nếu như không phải lão tiên bối, ta hôm nay khẳng định liền bốn cảnh cánh cửa một bước đều không bước qua được. Ta hân là kính lão tiên bối một chén rượu."

Lão nhân cũng đi theo uống một chén rượu.

Tống Vũ Thiêu nhìn về phía ngoài cửa sổ trên đường phố như nước chảy tràn cảnh, thỉnh thoảng sẽ có mắt thần dừng lại chốc lát, trong đó có người tại nhìn thẳng hẳn về sau, sẽ sắc mặt biến hóa, cấp tốc cúi đầu.

Tống Vũ Thiêu mỉm cười, thu tầm mắt lại, "Ta lúc đó sở dĩ đi nhà thủy tạ, là có chuyện nhất định phải ở trước mặt nói cho người, mặc kệ người hôm nay có thể hay không phá cảnh, tại tối nay đều phải rời sơn trang, không thể tham gia ngày mai võ lâm minh chủ đại điển."

Trần Bình An vẫn như cũ rót rượu không ngừng, chỉ là bên dưới đĩa gấp thức ăn tốc độ thả chậm một chút, nhẹ giọng hỏi nói: "Có người muốn đối với sơn trang bất lợi?"

Tống Vũ Thiêu không có tàng tàng dịch dịch, thản nhiên cười nói: "Lai lịch cực lớn, âm thanh cực lớn, nhưng là cùng người Trần Bình An không quan hệ chính là."

Lão nhân nâng chén uống một hớp rượu, "Đây cũng không phải là xem thường người cùng người bằng hữu, mà là Kiếm Thủy sơn trang một chút việc nhà, không tiện giang hồ bằng hữu nhúng tay, nhưng là bất kể như thế nào, thân là chủ nhân, lại đối với khách nhân hạ lệnh trực khách, không phúc hậu, cho nên ta vẫn là yêu cầu tự phạt một chén. Người Trần Bình An tùy ý."

Trần Bình An vẫn thật là tùy ý, chỉ là nâng chén nhỏ meo một ngụm rượu.

Lão nhân đối với cái này lơ đãng, tiếp tục kẹp lên một đĩa tươi non nga ruột, tại nồi lẩu bên trong xuyên trong một giây lát, liền để vào tương ớt đĩa, nhẹ nhàng một quấy cùng, tại tươi tương ớt đoán trúng lật ra cái lặn, sau đó xách đĩa để vào trong miệng.

Trần Bình An muốn nói lại thôi.

Tống Vũ Thiêu cười nói: "Chúng ta một mực ăn, không nói sự tình. Thế gian chỉ có mỹ nhân mỹ cảnh mỹ thực, ba vật nhất không thể cô phụ."

Trần Bình An liền vui đầu ăn cái gì, ngẫu nhiên uống rượu.

Cái tốt nào cũng có kết thúc.

Cho dù tốt ăn nổi lâu, cũng có bên dưới cuối cùng một bữa thời điểm.

Cơm nước no nê, Trần Bình An để đĩa xuống, một bầu rượu cũng đã uống xong, đây là Trần Bình An đầu về uống một hơi hết trọn vẹn một cân nửa rượu nước, đừng nói là mặt, mang tai cùng cổ đều đỏ thầu, say khướt nói rằng: "Hoành Đào sơn trang cái kia đối với cha con, giống như không có tìm ta gây phiền phức."

Tống Vũ Thiêu nhẹ giọng cười nói: "Núi xanh lục nước, còn nhiều thời gian. Giang hồ ân oán cũng là như thế, cũng may người không phải Sơ Thủy Quốc người, chẳng mấy chốc sẽ rời đi, về sau chưa hẳn sẽ còn lại đến, nếu không có là phiền phức quẩn thân."

Tống Vũ Thiêu nhớ lại một chuyện, "Lần kia nhà thủy tạ phong ba, người thật giống như toàn nổi giận trong bụng khí, ta có chút kỳ quái, nếu như ta Tống Vũ Thiêu chỉ là một cái bình thường người giang hồ, lấy người đứng xem nhân quang đến xem, theo lý thuyết, tại không biết rõ người lai lịch tiền đề dưới, Hoành Đào sơn trang trang chủ Vương Nghị Nhiên, một vị hưởng dự đã lâu giang hồ tông sư, có thể đối với người một thiếu niên lấy lễ để tiếp đón, chẳng những không có trận thế khinh người, nguyện ý vì nữ nhi xin lỗi, người vì sao vẫn là giống như có chút. . . Không chịu phục?"

Trần Bình An đánh một cái ợ một cái, hái xuống bên hông Dưỡng Kiếm Hồ, nhưng là không uống rượu, suy nghĩ một lát, nghiêm mặt nói: "Ta không phải đối với Vương Nghị Nhiên có cái nhìn, nhưng là ta cảm thấy nơi này đầu, là có chỗ không đúng."

Tống Vũ Thiệu hiểu kỳ nói: "Lời này giải thích thế nào ?"

Trần Bình An vô ý thức lại uống một ngụm rượu, mượn chóng mặt từ kinh, chậm rãi nói: "Ta từng nghe qua một vị lão tiên sinh giảng thuật trình tự nói chuyện, ta không có đọc qua thư, biết chữ không nhiều, cho nên lý giải rất cạn, nhưng là lúc không có chuyện gì làm, liền nguyện ý đem những này học vấn lấy ra, suy nghĩ nhiều tưởng tượng, cảm thấy đúng sai có trước sau, đương nhiên cũng chia lớn nhỏ, không thể cầm một cái sau một bên đúng, đi che giấu phía trước sai, dù là sau một bên đối với rất lớn, phía trước sai rất nhỏ, vẫn là trước tiên cần phải đem phía trước sai làm nhỏ, bóp nát nói ra, đạo lý hoàn toàn nói hết rồi, sau một bên đúng, mới có thể chân chính đứng vững gót chân, cái này giống. . . Một người không thể nhảy bước đi."

"Nhưng là ta mù suy nghĩ ra được những vật này, khả năng không lắm đạo lý, bởi vì ta lần này xuôi Nam du lịch, vượt qua rất nhiều thư, trên sách đều không nói những này, cho nên chính ta một mực không dám xác định đúng sai. Nhưng nếu như dựa theo đạo lý của ta, sử dụng tại nhà thủy tạ chuyện bên kia, chính là người Vương Nghị Nhiên kỳ thật không cần cùng ta xin lỗi, chỉ cần để người nữ nhi đứng ra, nói với ta một tiếng xin lỗi, ba chữ là được rồi, nếu không đến cuối cùng, người Vương Nghị Nhiên đường đường giang hồ đại tông sư, vì người khác xin lỗi, khó nói ta liền nhất định phải tiếp nhận rồi? Dù là ta lui một bước giảng, nguyện ý tiếp nhận, vậy người nữ nhi liền xem như không có sai sao ? Ta cảm thấy không phải như vậy, người Vương Nghị Nhiên làm được lại đúng, con gái của người nói chuyện hành động, sai, chính là sai. Hôm nay là như thế, ngày mai là như thế, về sau mười năm đổi lại những người khác, cái kia gọi Vương San Hô đeo đao nữ tử, nàng khả năng vẫn là sai."

Trần Bình An một tay nhắc lấy hồ lô rượu, một tay cào đầu, "Tống lão tiên bối, những này là ta tùy tiện giảng, nói bậy loạn nói, để người chê cười."

Tống Vũ Thiêu đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó mờ mịt, cuối cùng đầy mặt hoảng hốt, chỉ cảm thấy mình nhận định toà kia giang hồ, long trời lở đất.

Cuối cùng Tống Vũ Thiêu hồi tưởng cả đời này, nhất là nhi tử Tống Cao Phong cái kia một đoạn nghĩ lại mà kinh trí nhớ, lão nhân nguyên bản đã không muốn suy nghĩ tiếp lên, càng không muốn đi truy đến cùng trong đó ân oán tình cừu, nhưng là thẳng đến hôm nay, cho đến giờ phút này, vị lão nhân này mới phát hiện tâm kết của mình, đến cùng ở nơi nào, chính mình lại vì sao như vậy áy náy hối hận, nhưng thủy chung chẳng biết tại sao mở không ra khúc mắc.

Lão nhân đỏ lên con mắt, run rẩy nhắc lên đũa, từ nồi lẩu ngọn nguồn kẹp lên một đũa đồ ăn, để vào trong miệng chậm rãi nhấm nuốt, trên mặt dần dần có một chút ý cười.

Lão giang hồ tiêu chuẩn những cái kia lão quy củ, bị người thế hệ trước coi là khuôn vàng thước ngọc đạo lý, nguyên lai, nguyên lai cũng có sai địa phương!

Năm đó nhi tử ta Tống Cao Phong làm sai chỗ nào ? Mặc dù có sai, đó cũng là toà này chó - nường - nuôi giang hồ đã làm sai trước!

Là vị kia sa trường võ tướng xuất thân tiên nhiệm võ lâm minh chủ sai, trận kia ân oán, căn bản cũng không phải là cái kia một đầu cánh tay sự tình!

Là con gái của người bản nhân, thiếu ta Tống Vũ Thiêu nhi tử, thiếu con dâu ta phụ một câu thật xin lỗi!

Ngay trước một thiếu niên lang mặt mũi, đầy mặt nước mắt tuôn đầy mặt mà chưa phát giác mất mặt Tống Vũ Thiêu, chậm rãi để đũa xuống, đứng người lên, đối với Trần Bình An đột nhiên cười to nói: "Bữa cơm này, ta

Tổng Vũ Thiêu thay ta con trai con dâu phụ, thay ta Kiếm Thủy sơn trang mời người!"

Quán rượu lầu hai lập tức xôn xao.

Bởi vì Tổng Vũ Thiêu cùng Kiếm Thủy sơn trang bảy chữ này!

Bởi vì cái này mang ý nghĩa nửa toà Sơ Thủy Quốc giang hồ trăm năm phong lưu.

Lão nhân cuối cùng đối với Trần Bình An ôn quyền nói: "Ta có lời muốn cùng cháu trai giảng, trước hết đi về điền trang. Về sau chưa hẳn có thể cùng người tạm biệt, vậy liền vẫn là câu kia giang hồ chuyện xưa, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, hi vọng chúng ta sau này còn gặp lại!"

Trần Bình An đầu óc mơ hồ đứng người lên, mắt thấy lão nhân lướt đi ngoài cửa sổ, tại nóc nhà phía trên một đường bay lượn mà đi.

Tổng Vũ Thiêu treo đeo thanh kia vết rỉ loang lỗ kiếm sắt đã rất nhiều năm, lão nhân hôm nay tại vạt chúng nhìn trờng trờng phía dưới, một đường bay lượn đến sơn trang cửa lớn trước đó, sau đó nhanh chân bước vào cánh cửa, không để ý tới bất luận cái gì bắt chuyện lấy lòng, trực tiếp tại một tòa không người ở lại nhiều năm tiểu viện, tìm được vị kia đang đứng tại xa bên trong nhắm mắt dưỡng thần người trẻ tuổi, cháu trai Tổng Phụng Sơn.

Tổng Phụng Sơn mở ra con mắt, không nói một lời, y hết năm đó tuổi nhỏ thời điểm, canh giữ ở cha mẹ giường bệnh trước.

Tổng Vũ Thiêu hái xuống bên hông kiếm sắt, một tay nắm chặt, đưa về phía sắc mặt lạnh lùng Tổng Phụng Sơn, người sau hỏi: "Vì sao?"

Tổng Vũ Thiêu trầm giọng nói: "Đây là cha người Tổng Cao Phong

kiếm, thừa kế nghiệp cha, liền nên giao cho người Tống Phượng Sơn trên tay."

Tống Phượng Sơn không có đưa tay tiếp kiếm, giễu cợt nói: "Há, lại là một cộc chuyện lạ, đầu tiên là gia gia người sớm chạy đến, ăn mừng cháu trai mình chủ đại điển, bây giờ lại giao cho ta một cái phá kiếm sắt. Làm sao, gia gia rốt cục nếu muốn gỡ bên dưới Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh cùng Kiếm Thủy sơn trang lão trang chủ trọng trách, nếu muốn ngậm kẻo đùa cháu rồi?"

Cái này vị người trẻ tuổi hai tay phụ sau, ánh mắt lảng lệ, lại đầy mặt mỉm cười nói: "Chẳng qua là ngưỡng ngùng, bất hiếu tôn nhi muốn nói cho gia gia một cái tin dữ, hoàng đế bệ hạ tự mình hạ mấy đạo mật chỉ, triều đình đại quân gần 10 ngàn tinh nhuệ, đã tại châu thành bên ngoài tập kết hoàn tất, chắc hẳn ngày mai liền sẽ đại quân áp cảnh, tiêu diệt ta cái này đại nghịch bất đạo giang hồ mới mình chủ. Gia gia, tôn nhi không hy vọng xa vời người xuất thủ tương trợ, thật sự, đây là tôn nhi lời thật lòng, chỉ cầu gia gia từ đầu tới đuôi khoanh tay đứng nhìn là được rồi, chỉ cầu người chớ có lại ban thưởng ta một kiếm."

Tống Vũ Thiêu nhìn chăm chú cháu trai khuôn mặt, cười mở cười to, tiến lên bước ra một bước, trùng điệp một bàn tay đập vào trên bả vai hắn, không chút nào che lấp nụ cười của mình cùng vui mừng, lão nhân tiếng nói trầm thấp nói: "Không hổ là Tống Cao Phong cùng Liễu Thiển nhi tử! Gia gia biết rõ lần này lĩnh quân người, đúng lúc là tên kia chồng của nữ tử, Đại tướng quân sở hào."

Tống Phượng Sơn đầy mặt nghi hoặc, chau mày.

Tống Vũ Thiêu cười nói: "Tất nhiên cái kia tâm địa ác độc phụ nhân được một tắc lại muốn tiến một thước, vừa vặn mượn cơ hội này, ta Tống Vũ Thiêu cũng có cái đạo lý, nếu muốn cùng giang hồ cùng triều đình nói minh bạch!"

Lão nhân hốc mắt ướm át, vẫn như cũ là một tay nắm chặt, nâng lên còn thừa cái tay kia, nhẹ nhàng vuốt lên trước mắt cháu trai nhú chặt lông mày, thì thào nói: "Nhiều năm như vậy, gia gia cũng nên vì người làm một chút gì."

Người trẻ tuổi lui lại một bước, mà cúi thấp đầu, nâng lên một tay, dùng cánh tay ngăn trở khuôn mặt.

Lão nhân nhẹ giọng nói: "Phượng núi, từ nay về sau, gia gia liền không cùng người lái nhải những cái kia lão quy củ, nhưng cuối cùng vẫn là hi vọng người nghe một lần, lão giang hồ là có lão giang hồ không đúng, thế nhưng là những cái kia đúng đồ vật, tốt sự tình, hi vọng người về sau thân ở giang hồ, cũng đừng toàn bộ phủ định."

Lão nhân đem cháu trai chết sống không nguyện ý tiếp nhận tay lão kiểm sắt, đặt ở trong viện trên bàn đá, sau đó một mình hướng đi cửa sân, trong lúc đó lão nhân nhìn về phía tiểu viện phòng chính bên kia, chỉ là lời nói đến miệng một bên, lão nhân vẫn là cũng không nói ra miệng.

Tổng Phượng Sơn tiếng nói khàn khàn hỏi: "Gia gia, người muốn đi đâu?"

Lão nhân nhanh chân hướng về phía trước, cười nói: "Gia gia bội kiếm, nhiều năm như vậy một mực lưu tại dưới thác nước đầm nước, đi lấy kiếm!"

Mãi mãi cho đến già người thân ảnh đi xa, Tổng Phượng Sơn đều đứng tại nguyên chỗ, không nhúc nhích.

Trong nội viện cửa phòng từ từ mở ra, đi ra một vị phụ nữ trẻ, hỏi: "Không ngăn gia gia sao?"

Tổng Phượng Sơn lau đi nước mắt, đưa tay nhẹ nhàng đè lại trên bàn chuôi kiếm này, đã tính trước mỉm cười nói: "Tất nhiên chúng ta sớm có

mười đồ, hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay, người khó nói liền không muốn xem một người một kiếm, ngăn tại trước trận, vạn quân không tiến ? Dù sao ta cái này làm cháu trai, là muốn, đều vụng trộm suy nghĩ đã nhiều năm như vậy."

Phụ nữ trẻ kỳ quái nói: "Lão tổ tông nghĩ như thế nào thông ?"

Lập tức phụ nhân có chút lo lắng, "Về sau chúng ta sơn trang sở tác sở vi, lão tổ tông coi như chưa hẳn thích a."

Tổng Phượng Sơn hừ lạnh nói: "Cùng lắm thì lại để cho gia gia đâm mấy kiếm, đến lúc đó thực sự không được, liền lấy ra cha ta thanh kiếm này, nhìn lão gia tử bỏ không bỏ được lại ra tay độc ác!"

Phụ nhân trêu ghẹo nói: "U, hơn hai mươi năm không có la gia gia, hôm nay ngược lại là mặt trời mọc lên từ phía tây sao, mở miệng một tiếng, có thứ tự lắm đây."

Tổng Phượng Sơn quay đầu trừng mắt liếc.

Phụ nữ trẻ yên nhiên mà cười.

Nàng nhưng thật ra là một vị Đại Ly tử sĩ, một ngày nào đó, đợi đến Đại Ly móng ngựa giẫm tại Bảo Bình Châu trung bộ cương thổ, nàng liền có thể chính đại quang minh mà treo lên, khối kia Đại Ly triều đình ban phát cho trên núi người thái bình vô sự bài.

Điểm này, Tổng Phượng Sơn lòng dạ biết rõ.

Ngày thứ hai, tuyển cử Sơ Thủy Quốc mới võ lâm minh chủ đại hội, tại Kiếm Thủy sơn trang đúng hạn tổ chức.

Từ Sơ Thủy Quốc một tòa châu thành đến kiếm thuật sơn trang trên đường, kỵ quân rong ruổi, bụi đất tung bay, che khuất bầu trời.

Trong đại quân, có một vị người khoác sáng rõ trọng giáp Đại tướng quân, cười một đầu cao đầu tuần mã, nam nhân khỏe miệng ngậm lấy ý cười, đưa mắt trông về phía xa, có thể nói thoả thuê mãn nguyện, lần này san bằng toà kia cầu thí Kiếm Thủy sơn trang về sau, chính mình chính là hoàn toàn xứng đáng Sơ Thủy Quốc chiến công người thứ nhất.

Vị Đại tướng quân này đột nhiên nheo lại mắt.

Đại quân trước đó.

Một vị được ca tụng Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh áo đen lão nhân, từ thác nước lấy ra bội kiếm về sau, ngăn tại đại quân trước đó.

Chỉ là phía sau lão nhân, xa xa đi theo một vị bên hông treo hồ lô rượu đeo kiếm thiếu niên.

Tại đối thiên quân vạn mã ra quyền trước đó, thiếu niên hái xuống Đường Kiếm Hồ, ngựa đầu uống một hợp rượu lớn, thống khoái thống khoái.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 244: Đại Ly Trần Bình

An ở đây

Tổng Vũ Thiêu bên hông treo đeo thanh kiếm kia, hôm qua lâm thời lấy từ thác nước, là một cái trên núi luyện khí sĩ đều muốn tránh né mũi nhọn thần binh lợi khí, tên là "Ngật Nhiên" .

Trên thực tế Tổng Vũ Thiêu lần đầu tiên trong đời gặp thanh kiếm này địa điểm, vào chỗ tại thác nước bên dưới đầm sâu, mà lại ngay tại Trần Bình An tại dưới thác nước luyện tập kiếm lô đứng cái cọc dưới chân, khối kia tựa như trung lưu trụ cột ụ đá bên trong, đá lớn bên trong ngâm giấu cơ quan, năm đó Tổng Vũ Thiêu nhân duyên tế hội, ngẫu nhiên đến kiếm này, kiếm thuật cùng danh kiếm hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, mới có tương lai Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh.

Tại nhi tử Tổng Cao Phong sau khi chết, Tổng Vũ Thiêu liền thay đổi tùy thân bội kiếm, đem thanh kiếm này vỏ vì đặc thù thanh trúc Ngật Nhiên kiếm, một lần nữa giấu vào đá lớn, Tổng Vũ Thiêu lật khắp điển tịch, rốt cuộc tìm được một tờ bí sử ghi chép, tương truyền kiếm này từng là một vị Biệt Châu vô thần tự tay rèn đúc, thất lạc tại Bảo Bình Châu, không biết tung tích, có "Lệ quang liệt ngũ nhạc, kiếm khí trăm lớn khinh" văn tự ghi chép.

Tổng Vũ Thiêu lúc này treo bội kiếm vỏ ố vàng trường kiếm, nhìn về phía móng ngựa bỗng nhiên chậm dần triều đình binh mã, không hổ bội kiếm tên, áo đen lão nhân cao ngất mà đứng, không hề sợ hãi.

Chi này gần vạn người Sơ Thủy Quốc "Bình định đại quân", trong đó ba ngàn tinh kỵ, là Đại tướng quân Sở Hào dòng chính, tất cả đều là biên cương sa trường xuất thân, là Sơ Thủy Quốc nhất đẳng duệ sĩ, ngoài ra còn có bốn năm ngàn từ các nơi trú quân bên trong điều mà ra địa

phương tình nhuệ, lại có hơn ngàn người là châu thành quan phủ điều khiển lão bộ khoái, cùng trọng kim lung lạc giang hồ hào hiệp, đương nhiên còn có Đại tướng quân Sở Hào chính mình thu nạp một nhóm giang hồ cao thủ, cơ hồ tất cả đều là năm đó thiên tử tự mình làm mai mối, cưới vị nữ tử kia phong phú "Đồ cưới", cha vợ mặc dù chết bởi giang hồ báo thù, nhưng ở trước đó tốt xấu làm tiểu nhị mười năm võ lâm minh chủ, lại có triều đình làm chỗ dựa, âm thầm bồi thực rất nhiều không thể gặp ánh sáng giang hồ cánh chim, về sau liền đều thành con rể Sở Hào tùy tùng tử sĩ.

Sở Hào gồi một bên người, vị nữ tử kia dù là đã nhiều năm như vậy, đối với Kiếm Thủy sơn trang, ném là căm thù đến tận xương tuỷ, lòng mang bễ tắc.

Đối với cái này Sở Hào xách rất rõ ràng, ngoài miệng phụ họa cùng, nhưng tuyệt sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, tại hoàng đế bệ hạ không có mở miệng trước đó, lấy Đại Tướng Quân Phủ bên ngoài thân phận, đi khiêu khích một vị kiếm thuật có một không hai Sơ Thủy Quốc võ đạo đại tông sư, cho nên nữ tử lời oán giận rất nhiều, cũng may lần này Kiếm Thủy sơn trang chính mình muốn chết, bệ hạ mặt rồng tức giận, Sở Hào liền thuận thế xin đi giết giặc xuất chiến, hết thủy nước chảy thành sông.

Nói một lời chân thật, thê tử có khúc mắc nan giải, Sở Hào xem như rong ruổi biên quan nhiều năm nhân vật phong vân, tại miếu đường bên trên lôi kéo khắp nơi, cũng có khúc mắc, người một cái nương môn, biết rõ Tống Cao Phong sớm có hôn phối, người ta vợ chồng trẻ ân ái ái, còn có một cái làm Kiếm Thánh phụ thân, bằng người nào nhà bởi vì người võ lâm minh chủ thân nữ nhi phần, liền phải bỏ vợ cưới người ? Sau đó người dưới cơn nóng giận, tìm người đi hủy vườn hoa ? Hồng vị nữ tử kia tính mệnh ? Nếu đổi lại là Sở Hào, đã sớm điều động dưới trướng đại quân, giết cho máu chảy thành sông.

Chỉ bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, Sở Hào đến cùng không phải cái

kia gặp tai bay vạ gió kẻ đáng thương Tống Cao Phong, tất nhiên đã là vợ chồng, được hoàng đế bệ hạ tín nhiệm, cười vị như hoa như ngọc nữ tử, lòng bàn tay bên dưới còn nhiều ra có thể cung cấp thúc đẩy mười mấy vị giang hồ đỉnh tiêm cao thủ, một công ba việc, làm như thế một bút kiếm được bồn đầy bát doanh mua bán lớn, kiêu hùng Sở Hào đối với cái này điểm tâm kết, nhìn đến rất nhẹ. Còn nữa lão minh chủ tại châu vàng rửa tay ngày ấy, bị tiêu hủy khuôn mặt Tống Cao Phong một mình chém giết, cũng làm cho nữ tử những năm này thu liễm rất nhiều, trên đại thể thanh thần ổn định giúp chồng con đỡ đầu, tại Sở Thủy Quốc kinh thành cùng nàng cáo mệnh phu nhân rộng kết thiện duyên, vì hãn Sở Hào làm rạng rỡ không ít, hoạn lộ thông thuận rất nhiều, Sở Hào cảm thấy cái này vẫn phải cảm ơn năm đó họ Tống, để cho nàng nếm qua giáo huấn, nếu không chịu khổ đầu chính là mình.

Lần này rời đi kinh thành trước đó, thê tử âm thầm tùy hành, hiện tại liền bí mật ở tại châu thành bên trong, nàng đưa ra lần này san bằng Kiếm Thủy sơn trang về sau, lão Kiếm Thánh Tống Vũ Thiêu có thể không cần chết, chạy trốn liền chạy, nhưng là cái kia nghe nói dung mạo cực giống mẹ hãn nghiệt chương Tống Phượng Sơn, nhất định phải nghiền xương thành tro, đến lúc đó nàng muốn tự tay mang theo Tống Phượng Sơn tro cốt đàn, tại cái kia đối với cầu nam nữ nắm mộ đập nát, muốn bọn hãn nhìn tận mắt Tống thị hương hỏa đoạn tuyệt.

Thanh xà Trúc nhi miệng, hoàng phong vĩ thượng châm, cả hai đều là còn nhưng, độc nhất là lòng dạ đàn bà.

Không hổ là hãn Sở Hào cười hỏi đàn hoàng thê tử, chuyện tốt!

Sở Hào thu hồi suy nghĩ, một tay ghì chặt ngựa cương, một tay che khuất ánh nắng, tiếp tục nhàn hạ thoải mái mà trông về phía xa con đường.

Nơi đây đại lộ rộng lớn, con đường hai bên cũng là bằng phẳng, chẳng những thích hợp bộ tốt kết trận, kỵ quân công kích cũng không thể coi là

quá mức miễn cưỡng, cái kia trên giang hồ làm mưa làm gió đã quen
Tổng lão đầu lĩnh, thật sự là không biết sống chết giang hồ mãng phu,
nửa điểm không thông hành quân chiến tranh, còn dám sánh anh hùng,
nên hẳn cùng Kiếm Thủy sơn trang cùng một chỗ tan tành mây khói.

Sở Hào nhìn lấy vị kia tại phía xa kinh thành đều có chỗ nghe thấy giang
hồ lão nhân, giật giật khóe miệng, thả tay xuống cánh tay, trong lòng bàn
tay vuốt ve một thanh hoàng đế ngự tứ hoàng kim dao rọc giấy, cười nói:
"Đáng tiếc phần này anh hùng khí khái, cũng tốt, về sau thế nhân nói, sẽ
chỉ nói ta Sở Hào trước trận chém giết một vị Kiếm Thánh."

Sa trường có nhiều một đấu một vạn mà nói, đáng tiếc đây chẳng qua là
chút cầu thí văn nhân lời ca tụng, Sơ Thủy Quốc ở bên trong mười mấy
nước rộng lớn bản đồ bên trên, xác thực có không thể khinh thường
mãnh tướng, thế lực kinh người, sở trường tự mình hãm trận, nếu có thần
câu tọa kỵ, càng là như hổ thêm cánh, thế nhưng là một đấu một vạn ?
Không tồn tại.

Sở Hào trải qua bách chiến, tuyệt không phải nằm tại yên vui ỗ hưởng
phúc văn nhân, không từng chứng kiến này các loại thần nhân.

Tổng Vũ Thiêu đứng tại nguyên chỗ, như là đã đi đến nơi này, lão nhân
liền không nguyện ý lui lại một bước, chỉ là quay đầu nhìn lại, có chút
bất đắc dĩ.

Người Trần Bình An chạy tới xem náo nhiệt gì ?

Trần Bình An lần này xuất hành, công lên trang bị hàng yêu trừ ma hộp
kiếm, dây thừng sớm đã thắt chặt hệ chết.

Một đường chạy chậm đến Tổng Vũ Thiêu bên cạnh.

Lão nhân mơ hồ có chút nộ khí, nói: "Tại nhà thủy tạ bên kia, người
cùng Hoành Dao sơn trang lên xung đột, ta lúc đó từng nói qua 'Hành tẩu

giang hồ, sinh tử tự chịu' cái này tám chữ. Trần Bình An, người biết rõ nơi này đầu ý tứ sao?"

Trần Bình An gật gật đầu.

Tổng Vũ Thiêu tức cười nói: "Người biết cái đích gì! Cái kia Vương San Hồ lấy võ đao đỉnh chỉ hướng người, nòng cái này là tại hành tẩu giang hồ. Tên kia đao trang tùy tùng tại người phía sau giương cung bắn tên, cũng đúng thể thật. Cháu của ta Tổng Phượng Sơn, mỗi lần tìm người thử kiếm, cũng thế. Ta Tổng Vũ Thiêu hôm nay cản trở tại đại quân trước đó, càng là! hơn "

Tổng Vũ Thiêu một phen nói đến mưa giông chớp giật, cuối cùng chỉ có thở dài một tiếng, "Trần Bình An, người không nên tới."

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Mặc kệ Tổng lão tiên bối hôm nay làm cái gì, ta chỉ phụ trách một sự kiện, mang theo Tổng lão tiên bối còn sống rời đi nơi này, cứ như vậy nhiều, ta không giết người."

Trần Bình An bổ sung một câu, "Tranh thủ không giết người."

Tổng Vũ Thiêu hít thở sâu một hơi, tận lực ôn hoà nhã nhặn mà thuyết phục nói: "Hiện tại song phương đồng đẳng với hai quân giằng co, người nói không giết người liền có thể không giết người ? Người coi là hài tử nhà chòi đầu, trong đại quân, có ít Thiên Kỵ quân có thể bôn tập trườn, có trọng giáp bộ tốt kết trận như núi, càng nắm chắc hơn đậu phụ phơi khô cường cung kình nỗ nhắm ngay người, không nói hai lời chính là mưa to tưới đầu hạ tràng, càng đừng đề cập Sở Hào dưới trướng còn có mười mấy vị giang hồ hảo thủ, cùng một chút cái cầm trong tay Binh gia Thần Cung giáo úy đô úy, là triều đình quan phủ chuyên môn nhằm vào luyện khí sĩ cùng giang hồ tông sư quốc chi trọng khí, cho dù là ta Tổng Vũ Thiêu, nếu để cho bắn trúng một tiền yếu hại, đều muốn trọng thương!"

Trần Bình An hỏi lại nói: "Tất nhiên đối phương lợi hại như vậy, lão tiền bối khó nói chỉ là đi tìm cái chết ?"

Tống Vũ Thiêu trầm giọng nói: "Ta muốn bắt giặc trước bắt vua, tận lực một cổ tác khí cầm xuống chủ soái Sở Hào, để cho nhánh đại quân này quần long vô thủ, sau đó uy hiếp Sở Hào giao ra nữ tử kia. Một mình ta làm việc, có năm thành năm chắc, nhưng người nếu như đi theo ta công kích hãm trận, một khi lâm vào bảo vệ, sẽ chỉ là gánh nặng của ta, cho nên nghe ta một lời, tranh thủ thời gian trở về sơn trang, mang theo hai cái bằng hữu rời xa thị phi địa phương."

Tống Vũ Thiêu ngẩng đầu, nhập hạ thời gian, còn có loại này tựa như cảnh xuân tươi đẹp diễm Dương Thiên, thực là không tồi, quay đầu đối với cái kia phương Bắc thiếu niên mỉm cười nói: "Trần Bình An, hảo ý tâm lĩnh. Nhưng là ta Tống Vũ Thiêu sống hay chết, Kiếm Thủy sơn trang là tồn là vong, đều gọi được là không then với lương tâm, hành tẩu giang hồ, như thế vẫn chưa đủ ? Rất đủ!"

Trần Bình An vỗ vỗ bên hông hồ lô rượu, rục rịch cười nói: "Ta chạy lên đường tới, thật không phải ta khoác lác, hai cái đùi khăng định so bốn chân chiến mã nhanh hơn, mà lại ta còn có bảo mệnh áp đáy hòm bảo bối, lão tiền bối người không cần lo lắng ta, một mực buông tay buông chân thu thập cái kia Sở Hào. Nếu như không phải có phần này lực lượng, ta hôm nay sẽ không lộ diện."

Tống Vũ Thiêu khó thở, hận không thể một cái hạt dẻ nện ở cái này du mục u cục trên ót, "Ngốc nghếch! Tiểu tử người thật coi chính mình nhỏ phá bầu rượu, là trên núi kiếm tiên bên hông Dường Kiếm Hồ rồi? Lại nói, người một cái rèn luyện thể phách thuần túy võ phu, có trong truyền thuyết Dường Kiếm Hồ Lô, thì có ích lợi gì ? !"

Trần Bình An xê dịch bước chân, đứng ở Tống Vũ Thiêu sau lưng, đi tới một cái sẽ không bị Sơ Thủy Quốc triều đình binh mã nhìn thấy địa phương, trùng điệp vỗ một cái ngọn nguồn khoản khắc dấu có "Khương

ấm" Dương Kiếm Hồ, trầm giọng nói: "Sơ Nhất, có người xem thường người đây, đi ra."

Tống Vũ Thiêu ngăn người.

Làm gì vậy ?

Chu hồ lô rượu cũng không có động tĩnh a.

Trần Bình An có chút xấu hổ, "Thập Ngũ."

Sưu một chút, một sợi kinh thể hải tục bích lục kiếm quang, mãnh liệt lướt đi Dương Kiếm Hồ, tốc độ chi khoái, có thể xưng gió trì Điện Xế, trong suốt sáng long lanh chuôi này bỏ túi tiểu kiếm, bỗng nhiên lơ lửng tại giữa hai người không trung, sau đó chậm rãi du đăng bắt đầu, giống như là đang cùng chủ nhân Trần Bình An tranh công mời thưởng.

Trần Bình An đã sớm tâm lý nắm chắc, Dương Kiếm Hồ Lô bên trong hai vị tiểu tổ tông, phi kiếm Thập Ngũ ôn thuận nghe lời, Trần Bình An tâm ý chỗ đến, Thập Ngũ liền sẽ mũi kiếm chỉ, quả thực chính là hấn thân mật nhỏ áo bông, về phần Sơ Nhất vị đại gia này, vậy thì thật là giá đỡ so thiên đại, trừ phi sinh tử một đường hiểm cảnh, hoặc là chính nó cảm thấy hứng thú, Trần Bình An trên cơ bản không sai khiến được, bất quá đối với cái này Trần Bình An cũng sẽ không ép buộc, không hy vọng xa vời Sơ Nhất có thể giống Thập Ngũ như thế, mọi chuyện hài lòng, ít nhất tại mấy lần thời khắc mấu chốt, Sơ Nhất chưa bao giờ hổ qua chính mình.

Tống Vũ Thiêu kinh ngạc nói: "Thật đúng là một cái đại kiếm tiên Dương Kiếm Hồ Lô ? !"

Trần Bình An nhếch miệng cười một tiếng.

Nhưng là Tống Vũ Thiêu tiếp xuống lựa chọn cùng lời nói nói, y nguyên

trần đầy lão giang hồ cứng nhắc cổ hủ, võ võ Trần Bình An bả vai, "Trần Bình An, nhớ kỹ, thiên kim chi tử tọa bất thù đường! Đi thôi, người có thể tới này tiễn đưa, đã tính tình đến ý tận, đã người võ đạo chi lộ, đã là đường bằng phẳng, càng người mang trọng bảo, thì càng hãn là trân quý ngay sau đó an ổn, Đi đi đi, chớ có lại lề mề chậm chạp, tin hay không ta cùng đại quân giao thủ trước đó, đánh trước người một cái đầy bụi đất ? !"

Tống Vũ Thiêu tàn khốc nói: "Ta Tống Vũ Thiêu nói được thì làm được!"

Thế nhưng vẫn là một cái nhưng là.

Mới ra đời thiếu niên lang, một thân thẳng tắp giang hồ khí, đúng là nửa điểm không thua lão giang hồ Tống Vũ Thiêu.

Cái kia mang giày cỏ, lưng hộp gỗ, bên hông đeo cái Dường Kiếm Hồ, trong hồ lô có phi kiếm, đã đi qua thiên sơn vạn thủy phương Bắc thiếu niên, đối với lão nhân trịnh trọng việc nói: "Ta Trần Bình An, đến từ phương Bắc Đại Ly Long Tuyền quận Hòe Hoàng huyện Nê Bình ngõ hẻm, cũng tại hành tẩu giang hồ!"

Lão nhân xoay người, cười to nói: "Dưa oa nhi, giống như không giống cái vung tử ?"

Trần Bình An dậm chân hướng về phía trước, cùng lão nhân sóng vai mà đứng, "Ta còn muốn về mời người một bữa nôi lẩu."

Lão nhân thực sự yên tâm không xuống, mặc dù nhìn phương xa, không thể không hỏi lại: "Tình thế không ổn, người thật có thể muốn chạy liên chạy đến rơi ?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Ta chẳng những có Dường Kiếm Hồ cùng phi kiếm hộ thân, đêm qua ta còn một hơi viết hai mươi tám Phương

Thốn phù, có thể giúp ta súc địa thành thốn, thật muốn đào mệnh, cái kia tốc độ đảm bảo sừ sừ, ngay cả chính ta đều muốn nhìn không được đưa ngón tay cái."

Mặc dù nghe vào rất như là nói đùa, nhưng lão nhân quay đầu quan sát tỉ mỉ thiếu niên vẻ mặt, căn bản không giống như là đang nói đùa.

Lão nhân liền yên lòng, hào khí làm mây, đưa tay đè lại "Ngật Nhiên" chuôi kiếm, "Tốt! Vậy liền chờ người tiểu tử mời ta ăn bữa này nôi lâu!"

Trần Bình An đột nhiên nhẹ giọng hỏi nói: "Đi quán rượu ăn lẩu, có thể hay không rượu nước tự mang?"

Nhiều hơn Đường Kiếm Hồ, phi kiếm cùng cái gì Phương Thốn phù, nhưng bộ kia chụp chụp tìm kiếm tham tiền đức hạnh, như cũ.

Lão nhân cười ha ha nói: "Cái này có cái gì rộng rãi lấy không rộng rãi lấy, rộng rãi lấy cực kỳ!"

Tống Vũ Thiêu vút qua hướng về phía trước, trường kiếm ra trúc vỏ, kiếm khí quanh quẩn giữa thiên địa, ầm ỹ cười to: "Dung ta đi đầu một bước, vì ta bọc hậu là được!"

Một phương là hai người mà thôi, một phương là vạn người đại quân.

Nhưng là người sau đối mặt cái kia một già một trẻ người trong giang hồ, lại người người như lâm đại địch, làm trống trận lôi vang, có nhiều chỗ trú quân xuất thân tuổi trẻ sĩ tốt, vô ý thức nuốt một ngụm nước miếng.

Bởi vì kiếm khí gần.

Giao đấu hai tên giang hồ mãng phu, mài chết đối phương là được rồi, không cần chú trọng quá sa trường bên trên bài binh bố trận, đơn giản là

trước đầu kỵ quân công kích, lại thích hợp kéo ra phong tuyến, trái phải phối hợp tác chiến, tận lực đem tiền mưa toàn bộ bao trùm tên kia Sở Thủy Quốc Kiếm Thánh phá trận lộ trình, sau đó chính là phía sau bộ binh khởi trận, đao thuận thủ phía trước, trường mâu đâm xuyên mà ra, hình thành một tòa tầng tầng lớp lớp tường đồng vách sắt.

Ngoại trừ Sở Thủy Quốc trong quân chế thức bộ tốt cung nỏ, còn ẩn tàng xen lẫn có từ triều đình hoàng gia khổ tàng bên trong lấy ra mấy chục tấm Thần Cung, từ Mặc gia thợ thủ công tỉ mỉ chế tạo, luôn luôn làm vũ khí nhà võ tướng nể trọng, đầu mũi tên khắc dấu có vân văn phù lục, cán tên lấy tinh thiết rèn đúc mà thành, mũi tên vì màu vàng kim điêu linh, một mũi tên mũi tên cứng cỏi mà lại nặng nề, cho nên bình thường binh nghiệp thần tiễn thủ đều vô pháp khống chế, chỉ có võ đạo tạo nghệ không tầm thường trong quân lực sĩ mới có thể kéo căng dây cung, uy lực cực lớn, tốc độ, xạ trình cùng độ chính xác đều muốn hơn xa đồng dạng cường cung.

Cuối cùng tại Đại tướng quân Sở Hào bốn phía, tụ tập gần hai mươi vị giang hồ ủng hộ, cao thủ bảo vệ môi trường, Tổng Vũ Thiệu nếu muốn một người khai trận, giết tới Sở Hào trước người, khó như lên trời.

Nhưng là Sở Hào biết mình nắm vững thắng lợi, dưới trướng ba ngàn năng chinh thiện chiến dòng chính tinh kỵ, cũng có thể không sợ một cái Kiếm Thánh danh hiệu, có can đảm chính diện công kích, nhưng không có nghĩa là lòng bàn tay bên dưới còn lại binh mã, đều có thể hung hãn không sợ chết, Sở Hào lâu tại sa trường, đối với cái này lòng dạ biết rõ, cho nên phái người truyền lời cho mấy vị địa phương trú quân võ tướng, lần này chiến mã chà đạp giang hồ, trong quân mỗi chiến tử một người, triều đình trợ cấp vàng, nếu như người tặc lưỡi một trăm lạng bạc ròng, bỏ mình sĩ tốt chỗ gia tộc, hết thầy miễn dịch mười năm!

Nhưng là lâm trận dám can đảm lùi bước người, trăm lập quyết, hơn nữa còn sẽ dựa theo biên quân luật pháp xử trí, cả tộc chuyển dời ngàn dặm!

Thường phạt cũng bên dưới, kể từ đó, toàn quân trên dưới, chỉ có tử chiến.

Đại tướng quân Sở Hào thúc ngựa đứng ở đón gió phấp phới uy vũ đại kỳ phía dưới, đặc chí vừa lòng.

Đại quân áp cảnh, giang hồ mãng phu bất quá là châu chấu đá xe, hoàng đế len lút bên dưới hứa hẹn chính mình, Kiếm Thủy sơn trang vốn liếng, hãn Sở Hào một nửa có thể bỏ vào trong túi, dùng để khao thưởng lần này Sở thị đại quân xuất binh, còn lại một nửa nộp lên trên quốc khố, nhưng là địa phương quân ngũ hết thấy hao tổn trợ cấp, yêu cầu hãn Sở Hào một mình giải quyết, không cho phép làm phiền Binh Bộ cùng Hộ Bộ.

Điểm ấy bạc chi tiêu, chỉ cần đem sơn trang xét nhà về sau, Sở Hào còn có lớn lao lừa đầu.

Tổng Vũ Thiêu không có trước tiên lướt về phía không trung, đi làm cái kia chói mắt bia, cúi đầu xoay người, cầm trong tay cao ngất, một đường trước chạy, khí thế như hồng, nhanh như bôn lôi.

Cùng cái kia đã kéo ra ra một đầu cả Tề Phong dây Sở thị tình ky, đụng nhau mà đi.

Đệ nhất phát tiễn mưa hắt vẩy mà xuống, trên bầu trời lít nha lít nhít tích lũy tập hợp điểm đen, kích xạ mà tới, dây cung căng cứng về sau bỗng nhiên buông ra, phát ra vang ong ong âm thanh.

Đây vẫn chỉ là vòng thứ nhất ky cung bắn chum.

Tổng Vũ Thiêu một cước trùng điệp giẫm tại mặt đất, vốn là tấn mãnh trước cướp càng bóng người phiêu hốt, cả người lấy càng nhanh chóng hơn độ vọt tới trước, đồng thời cổ tay vặn chuyển, thân hình xoay tròn, kiếm khí lẫn lộn, phương viên trong vòng mấy trượng, bành bạc kiếm

khí ngưng tụ thành đoàn, sau đó đột nhiên nổ tung văng khắp nơi.

Tống Vũ Thiêu sau lưng mặt đất trong nháy mắt cắm đầy vết cung mà rơi mũi tên, bùn đất lật nứt, bụi đất nổi lên bốn phía.

Còn lại vừa vặn chạm mặt tới mũi tên, thì bị Tống Vũ Thiêu tứ tán kiếm khí toàn bộ đánh nát.

Mặc dù Tống Vũ Thiêu tốc độ chi khoái, vượt quá tưởng tượng, kiếm khí chi thịnh, càng làm cho những cái kia sa trường tướng sĩ mở rộng tầm mắt, nhưng thứ hai phát kỵ cung kinh xạ, vẫn là đầu vào đấy mà theo sát mà tới, nhao nhao như mưa rơi.

Tống Vũ Thiêu cầm trong tay cao ngất, thân hình như con quay mãnh liệt xoay tròn một vòng, chỉ gặp vị này Sơ Thủy Quốc lão Kiếm Thánh bốn phía, liền trong nháy mắt nhiều hơn hàng trăm hàng ngàn chuôi "Ngặt Nhiên" kiếm, mũi kiếm cùng nhau chỉ hướng ngoài vòng tròn.

Một mạch mà thành, kiếm khí ngàn vạn.

Tống Vũ Thiêu trong tay không còn cầm kiếm, hai ngón khép lại làm kiếm quyết, chỉ hướng không trung, quát nhẹ nói: "Đi!"

Sau đó giậm chân một cái, trước người nở cái vòng tròn kiếm trận, kiếm khí ngưng tụ mà thành trường kiếm, hướng về cầm trong tay thương mâu va chạm mà đến hàng phía trước tinh kỵ, huy sái mà đi, trong lúc nhất thời đâm gãy mất mấy chục kỵ đài ngựa, càn xuyên thấu hai mươi tinh kỵ tọa kỵ cổ, chính diện kỵ quân công kích con đường bên trên, lập tức người ngã ngựa đổ.

Một cái cao ngất kiếm phi thẳng lên không, tại Tống Vũ Thiêu kiếm quyết dẫn dắt phía dưới, kiếm khí tung hoành, như một cái ô lớn che đầy nước mưa, làm những cái kia mũi tên rơi vào dù che mưa phía trên, đều không ngoại lệ, đều là lấy trứng chọi đá, vỡ nát không chịu nổi.

Hai cánh có hai cổ tinh kỵ gia tốc vọt tới trước, đồng thời mặt bên kỵ cung nghiêng về bên về phía Tống Vũ Thiêu, phía sau lão nhân cái kia còn lại nửa vòng kiếm khí, nhanh chóng bổ sung trước đó nửa vòng tròn kiếm trận, lần nữa bắn ra, hai cánh kỵ quân lại có mấy mươi kỵ chiến mã tại chỗ chết bất đắc kỳ tử, kỵ binh ngã xuống lưng ngựa, chỉ là Sở Hào mang binh năng lực ở đây nổi bật, những cái kia kỵ binh ngoại trừ số rất ít ngất đi, tuyệt đại đa số đều lóe lên rơi xuống đất, hoặc là lăn lộn đứng dậy, rút ra bên hông chiến đao, trực tiếp hướng Tống Vũ Thiêu vô giết mà đến.

Một cái Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh danh hiệu, cái gọi là giang hồ đệ nhất nhân, căn bản dọa không được những này huyết thủy bên trong phao qua, hài cốt trong đồng nằm qua điều luyện kiện sĩ.

Bảo Bình Châu trung bộ phía Tây khu vực, Thái Y Quốc ở bên trong xung quanh một bên mười mấy nước, lấy Thái Y Quốc binh mã nhiều nhất, là trên mặt bàn đệ nhất cường quốc, nhất là kỵ quân số lượng có một không hai Chư Quốc, chỉ là chân thực chiến lực như thế nào, vô luận là thừa thải trọng giáp bộ tốt Cổ Du Quốc, vẫn là Cung Mã am hiểu, sở trường kỵ chiến Tùng Khê Quốc, hoặc là dân phong bưu hãn, bộ kỵ tinh nhuệ Sơ Thủy Quốc, đều có tư cách chế giễu Thái Y Quốc biên quân những cái kia thù hoa gối đầu, đã từng thật vất vả toát ra đầu một cái họ Mã lợi hại vô tướng, trả lại biên quan đại lão xa lánh đến Yên Chi quận cái kia sơn phần trong ổ đầu đường lão, như thế một khối lớn đầy mỡ thịt mỡ, đủ Thái Y Quốc giáp giới tam quốc liên thủ ăn no nê.

Sở Hào lần này tự mình mang binh chấn nhiếp giang hồ, ngoại trừ thâm tử ân oán cá nhân, kỳ thật căn nguyên vẫn là muốn tranh đoạt cái kia chinh phạt Thái Y Quốc chủ soái thân phận, vì để bản thân tranh thủ thêm một chút triều chính danh vọng, nếu không dù là hoàng đế bệ hạ nội tâm nhân tuyến, càng có khuynh hướng Sở Hào, nhưng khó tránh khỏi sẽ chọc cho đến một chút công huân lão nhân, Tông Thất quyền quý chỉ trích.

Chính mình đưa đến cửa viên này Kiếm Thánh đầu lâu, phân lượng không thể so với một tòa Kiếm Thủy sơn trang nhẹ.

Đại trận trùng điệp bảo hộ phía dưới Sở Hào nhin không được cười nói: "Trời cũng giúp ta. Tổng Vũ Thiêu, giết, một mực giết, chờ người đến nỏ mạnh hết đà, nhìn người còn thể nào đùa nghịch uy phong. Ta Sở Hào chẳng mấy chốc sẽ tay cầm mười mấy vạn biên quân, chỉ huy Bắc thượng, đợi đến ta lấy bên dưới Thái Y Quốc diệt quốc đầu công, Bảo Bình Châu mười năm một lần Quan Hồ thư viện võ tướng lớn bình, nói không chừng liền muốn có ta Sở Hào nhỏ nhoi địa phương! Phía Bắc cái kia Đại Ly Tổng Trường Kính, bất quá là ý vào hoàng thân quốc thích, thật muốn đem sa trường dụng binh bản lĩnh thật sự, một cái ăn lông ở lỗ phương Bắc man tử, là cái thá gì!"

Sở Hào nắm chặt thanh kia ngự tứ đao rọc giấy, ý cười càng đậm, nhin không được lặp lại một câu "Trời cũng giúp ta!"

Trên đường, một người nghênh địch giăng co kỵ quân Tổng Vũ Thiêu, tại thành công ngăn trở hai nhóm tiền sau cơn mưa, đã cách phía trước kỵ trận bất quá năm mươi bước, lấy hãn trước chạy tốc độ, kỵ quân đã bỏ đi kỵ xạ, lấy không thể quen thuộc hơn được công kích đục trận tư thái, ngang ngược vọt tới cái kia áo đen lão nhân.

Tổng Vũ Thiêu tâm thần khê nhúc nhích, trước chạy trên đường, lướt ngang mấy bước, tránh thoát một nhánh cực kỳ tấn mãnh âm hiểm mũi tên, âm thanh vượt xa trước đó lấy lượng thủ thẳng kỵ binh bắn chum, về sau lão nhân ba lần chuyển đổi vị trí, đều vừa đúng mà tránh né rơi đặc chế mũi tên, hai ngón kiếm quyết lay động, khổng chế không trung thanh trường kiếm kia hạ xuống vọt tới trước, cười to nói: "Trảm mã khai trận!"

Những cái kia từ lưng ngựa ngã xuống cầm đao kỵ binh, hữu tâm tử chiến, lại người người chiến đao rơi tại chỗ trống, chỉ cảm thấy một luồng hư vô phiêu miểu khói xanh sát vai mà qua, trước mắt liền lại

không áo đen thân ảnh của lão nhân.

Cao ngất như phi kiếm trước cướp, như giao long du tẩu sông lớn bên trong, mấy kỵ chiến mã trong nháy mắt liền bị chặt đứt đuôi ngựa, trường kiếm một mực làm hậu một bên chủ nhân mở một đầu thông suốt tiến lên con đường, hoặc đâm thủng chiến mã lưng, hoặc tại bên hông ngựa trượt ra một đầu to lớn rãnh máu, hoặc từ phần bụng phui đi ra một đại đoàn máu me đầm đìa ruột, chỗ đến, chiến mã ngã xuống đất, kỵ binh rơi xuống, sau đó chính là một đạo mờ nhạt như khói sương mù bóng người, tiêu sái trước cướp.

Chiến lược trác tuyệt tinh kỵ xông trận, cứ như vậy bị Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh xuyên qua.

Tống Vũ Thiêu thành công đục mở tòa thứ nhất trận hình sau, phía trước lại là tấm chắn như núi, một đường gạt ra, khe hở ở giữa đao quang lăm lăm liệt, càng có trường mâu như rừng hơi nghiêng sừng sững, tròn vẹn một người nửa cao, chỉnh tề mâu đầu tại ánh mặt trời chiếu bên dưới, chiếu sáng rạng rỡ, tách ra sa trường đặc hữu kinh người khí thế.

Nếu là nhảy lên thật cao, từ không trung lướt về phía cái kia cán chủ tướng chỗ đại kỳ, Sở thị đại quân dải khách chi đạo, nhất định sẽ là liệt ra tại mâu trận phía sau bộ cung, hướng lên kinh xạ.

Trước đó bởi vì Tống Vũ Thiêu phá trận tốc độ quá nhanh, bộ cung ném bắn không có phát huy được tác dụng, nhưng cái này tuyệt đối không đại biểu bộ cung không có lực uy hiếp, không nói tới trong đó còn xen lẫn có triều đình phụng như trân bảo từng trường Mặc gia Thần Cung.

Tống Vũ Thiêu cưỡng đề một thanh mới khí, thể nội khí thể lưu chuyển như hồng thủy mãnh liệt trút xuống, liền ở đây lúc, tại Tống Vũ Thiêu tầm mắt không kịp bước trận phía sau, sớm có mấy tên phụ thuộc triều đình Sơ Thủy Quốc giang hồ đỉnh tiêm cao thủ, giẫm lên sĩ tốt đầu cùng đầu vai, cùng nhau vô giết mà đến, đoán chắc Tống Vũ Thiêu đối khí

khoảng cách, cao cao vượt qua cái kia phiến dày đặc rừng thương, đều có lợi khí, vừa vận Tổng Vũ Thiêu đối với phủ đầu bổ xuống.

Tổng Vũ Thiêu mũi chân điểm nhẹ, không lùi mà tiến tới, một tay nắm chặt cao ngất trường kiếm, một kiếm quét ngang, đối không trung lưng mỗi chém tới.

Tính tới Tổng Vũ Thiêu muốn đối khí, nhưng là võ đạo cảnh giới có kém, vị này trong mắt thế nhân giang hồ tông sư, căn bản không biết rõ lục cảnh võ nhân khí thế lưu chuyển nhanh chóng!

Ba tên binh khí khác nhau bốn cảnh tiểu tông sư, đúng là tại chỗ bị cái kia đạo nửa cung kiếm khí chặn ngang chặt đứt.

Giang hồ xuất thân, chết tại sa trường.

Không biết rõ ba người kia có thể hay không chết không nhắm mắt.

Tổng Vũ Thiêu lại một kiếm thẳng tắp trảm xuống, thân mặc trọng giáp đại trận bộ tốt bốn năm người, cùng phía sau bọn họ mấy người, đồng thời bị cái này đạo thẳng tắp liệt không mà tới kiếm khí, liền người mang áo giáp cùng binh khí, cùng một chỗ bị chém vỡ nát, xung quanh một bên bộ tốt một thân thiết giáp lập tức rải đầy máu tươi cùng gãy chi hài cốt, cũng may trọng giáp bước trận xưa nay lấy vững chắc trứ danh tại thế, tại bước trận bị kiếm khí chém ra một con đường sau, cơ hồ trong nháy mắt phía sau bộ tốt liền phun lên phía trước, điên cuồng bổ tước lỗ hổng, hai bên trái phải bộ tốt cũng có ý thức hướng ở giữa dựa sát vào.

Sa trường chém giết, đục không sợ chết, chưa hẳn có thể sống, đáng sợ chết chi đồ, thường thường hẳn phải chết.

Tổng Vũ Thiêu mượn con đường mở lại hợp lại chớp mắt công phu, thấy được bước trận đại khái độ dày, trong lòng khẽ thở dài một cái, mũi chân điểm một cái, cầm trong tay cao ngất, vẫn là chỉ có thể thân hình nhảy

lên, một vòng kiếm khí tùy ý huy sai mà ra, chém đứt phía trước mấy hàng dày đặc rừng thương, đồng thời bỗng nhiên nắm chặt trường kiếm, một thân kiếm ý che kín thân kiếm, kiếm khí đại chấn, Tống Vũ Thiêu như cầm trong tay một vòng trăng tròn, phảng phất có thể cùng đỉnh đầu mặt trời tranh đoạt quang huy!

Tống Vũ Thiêu hét lớn một tiếng, thân hình cất cao một trượng có thừa, kiếm ý cùng kiếm khí đồng thời tăng vọt, nguyên bản to như ngọc bàn cái kia vòng trăng tròn, đột nhiên trở nên vô cùng to lớn, đem Tống Vũ Thiêu bao phủ trong đó, mặc cho như mưa mũi tên kích xạ, không thay đổi đầu kia thẳng tắp quy củ, hướng cái kia cán đại kỳ lãng không lẫn đi mà đi, mũi tên đánh trúng trăng tròn về sau, toàn bộ đầu mũi tên tổn hại, cán tên vỡ nát.

Tại áo đen lão nhân hai độ phá trận thời điểm, sau lưng xa xa đeo kiếm thiếu niên, không có khoanh tay đứng nhìn, cũng bắt đầu chạy vọt về phía trước chạy, động như thỏ chạy, vô cùng mạnh mẽ.

Sở thị dòng chính kỵ quân đương nhiên không có đẩy chuyển ngựa đầu tất yếu, đồ gây kỵ bộ lẫn nhau quấy nhiễu mà thôi, thế là tự nhiên mà vậy liền đem đầy ngập lửa giận rơi tại thiếu niên trên đầu.

Chỉ là ai cũng không nghĩ tới, một cái hưởng dự giang hồ một giáp tử lâu Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh, ngang nhiên phá trận thì cũng thôi đi, một cái không biết rõ từ cái góc nào bỗng xuất hiện giang hồ thiếu niên lang, cũng là như vậy khó chơi, đeo kiếm thiếu niên thân hình thật sự là quá nhanh, một bước liền có thể bước ra xa hai, ba trượng, mà là tại Phương Thốn chi địa trần trọc xê dịch cực kỳ linh hoạt, chẳng những tránh thoát bốn năm nhánh góc độ xảo trá Mặc gia mũi tên, một vòng tiễn mưa đồng dạng bị hấn vọt qua.

Trong lúc đó chỉ cần là tại hấn tiến lên trên đường, tránh cũng không thể tránh mũi tên, thiếu niên liền dứt khoát lấy hai tay đẩy ra vừa nhanh vừa mạnh mũi tên, làm thiếu niên cùng kỵ quân mặt đối mặt đụng vào thời

điểm, nguyên bản mượn nhờ chiến mã vọt tới trước chi mãnh liệt xu thế, có thể nói chiếm hết ưu thế.

Thế nhưng là tạm thời không biết giang hồ lai lịch thiếu niên, tựa như một đầu trượng không lưu thu cá chạch, tại tinh kỵ công kích khe hở ở giữa, xuyên qua, chợt có giao thủ, hẳn hoặc là một quyền mãnh liệt chùy chiến mã bên cạnh bộ, đánh cho cả người lẫn ngựa cùng một chỗ bay tứ tung ra ngoài hai ba trượng, hoặc là lấy đầu vai nghiêng đùng, đồng dạng là móng ngựa bay lên không, nhân mã đều lật kết cục bi thảm.

Cuối cùng hẳn càng là nhẹ nhàng nhảy lên, giẫm tại một ngựa trên lưng ngựa, chuồn chuồn lướt nước, ở hậu phương mấy kỵ ngựa đầu hoặc là chiến mã trên sống lưng lóe lên một cái rồi biến mất, để những cái kia kỵ binh chỉ cảm thấy như một hồi gió mát quạt vào mặt, đao là đánh ra, thương mâu cũng có đâm ra, nhưng chính là vô pháp thành công bắt được thiếu niên kia dù là một mảnh góc áo.

Tuyệt đối là bốn cảnh đỉnh phong, thậm chí là ngũ cảnh võ đạo tông sư!

Một tên kỵ tướng cầm trong tay tinh chế trường sóc, tinh chuẩn đâm về không trung thiếu niên cái cổ, hét to nói: "Đi chết!"

Trần Bình An lách ra qua cổ, vừa vặn tránh thoát trường sóc ám sát, đồng thời lấy tay nắm lấy cái kia cán sa trường kỵ tướng đều là tha thiết ước mơ mã sóc, kỵ tướng dù là trong lòng bàn tay máu thịt be bét, trong tay cái kia cán tổ truyền mền yêu trường sóc vẫn là bị tuột tay cướp đi, Trần Bình An trên không trung chuyển đổi thành hai tay nắm giáo tư thế, hướng mặt đất trùng điệp đâm một cái, tính bền dẻo siêu quần trường sóc như dây cung toác ra một cái lớn đường cong, ầm ầm một chút ngọt ngọt tiếng vang, Trần Bình An đúng là bị cao cao ném không trung bảy tám trượng độ cao.

Trong tay vẫn như cũ cũng cầm trường sóc một mặt, cũng không đem bỏ qua.

Đầy mặt kiên nghị đeo kiếm thiếu niên, tại một đoàn quay đầu nhìn về nơi xa kỵ quân trong tầm mắt, tại vạn chúng nhìn trùng trùng phía dưới, phảng phất một vị ngự phong bay lượn người trong chốn thần tiên, rơi vào kỵ trận về sau bước trận trước đó khoảng trống địa phương, thiếu niên ống tay áo phiêu diêu, hai chân sau khi hạ xuống, cũng không ngừng, một bước triệt thoái phía sau, vung cánh tay, dùng sức hướng không trung ầm vang ném ném ra cái kia cán mã sóc, sau đó làm ra một cái đập bên hông bầu rượu động tác sau, nhảy lên một cái, thân hình trong nháy mắt tan biến không thấy, tựa như là tiên nhân dùng tới co lại mà ngàn dặm thần thông, sau đó liền thấy thiếu niên không thể tưởng tượng mà giẫm tại trường sóc phía trên, một cước trước một cước sau, lại như trong truyền thuyết kiếm tiên ngự kiếm chi tư, tràn đầy sa trường võ nhân rất khó lĩnh hội phần kia tiêu dao thoải mái.

Nếu là không đề cập tới đối địch trận doanh, chỉ sợ có người đều phải nhận không được khen một tiếng thật hay.

Sau đó càng dễ cho người giơ chân mắng to một màn phát sinh.

Thiếu niên kia tại phía trên đại trận, giẫm lên trường sóc hướng về phía trước ngự phong bay lượn không nói, lại còn tháo xuống hồ lô rượu, ngửa đầu ực một hớp rượu!

Đám người hận đến nghiến răng sau khi, nhưng tại nội tâm chỗ sâu nhất, không phải là không có chút. . . Tâm thần hướng tới ? !

Sa trường thảm liệt, giang hồ hào khí.

Nguyên bản cả hai ngày đêm khác biệt, tựa như lúc trước vị kia Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh phá trận, nhất là kiếm khí phách trăm bước trận thời điểm, hạng gì thảm liệt huyết tinh ?

Nhưng là vị này đeo kiếm thiếu niên, một đường tiến lên, chưa giết một

người, chỉ là không nói một lời theo sát áo đen lão nhân phá trận hướng về phía trước, đồng dạng là phá trận, hết lần này tới lần khác chính là như vậy phong lưu.

Bởi vì trường sóc trước cướp quá mức mãnh liệt, mà lại hành động này lại quá mức không thể tưởng tượng nổi, đến mức phương trận Bộ Cung Thủ có chút rơi vào mơ hồ, nhưng là tại lĩnh quân võ tướng quát lớn hiệu lệnh phía dưới, chuyên môn để trong quân thể lực cường kiện nhất cái kia phát duệ sĩ, lấy cường cung chặn đường bắn giết người này, đương nhiên những cái kia có tư cách nắm giữ Mặc gia Thần Cung sa trường cường giả, càng không cần nhiều lời, sớm đã giương cung như đầy tháng, từng nhánh Binh gia trọng bảo, kích xạ theo đuôi mà đi.

Dị tượng mọc lan tràn, lại có để cho người ta ghen hòng nhìn trần trời ngoài ý muốn xuất hiện.

Chỉ gặp từ đeo kiếm thiếu niên dừng về bên hông chu rượu trong hồ lô, đột nhiên lướt đi rửa sạch trắng một u lục hai đạo chói lọi lưu huỳnh, tại trường sóc phía dưới, từng cái đánh nát mũi tên.

Căn bản không cần thiếu niên tránh né, từng tốp từng tốp số lượng ít lại cực đều uy hiếp mũi tên, toàn bộ vô công mà rơi.

Bay lượn mấy chục trường khoảng cách sau, hai chân đứng yên mã sóc đã bắt đầu hạ xuống, Trần Bình An giảm mạnh trường sóc, không còn so đo cái này trường sóc ngã hướng đại địa, thân hình cất cao, lên như điều gặp gió, vừa vận tránh thoát một tên giang hồ đỉnh tiêm kiếm khách bay lên không chặn giết, người sau tiếc nuối rơi xuống đất, quay đầu nhìn lại, ánh mắt hung ác, đầy mặt phẫn uất.

Nếu như mình lúc trước căn không xuống Tống Vũ Thiêu, bị cơ hồ không có kẻ hở bàng bạc kiếm khí, bổ đến rút lui đụng vào đại trận bên trong, coi như tình có thể hiểu, như vậy liền một cái thiếu niên vô danh cũng chưa đụng được một bên, tính chuyện gì xảy ra!

Nuôi binh ngàn ngày dụng binh nhất thời, sau này mình còn thể nào tại Đại tướng quân Sở Hào bên kia, thân nhiên hưởng thụ vinh hoa phú quý ?

Càng phía trước, khoảng cách chủ soái đại kỳ không hơn trăm dư bước, bao phủ lại Tổng Vũ Thiêu đoàn kia hồn nhiên kiếm khí, nay đã bị vô số thương mâu cùng mũi tên cản trở đến hao tổn nghiêm trọng, tăng thêm nổi liền không dứt mười mấy vị giang hồ hảo thủ trước sau vô giết, cho nên khi một đạo xanh đậm kiếm khí lôi cuốn phong lôi âm thanh mà đến, Tổng Vũ Thiêu giờ kiếm phía trước, cái kia đạo thô như màu xanh mẫm xà kiếm khí, mặc dù rất cực phá vỡ lão nhân Viên Nguyệt Kiếm Trận, nhưng cũng bị trường kiếm cao ngất hết thấy vì hai, từ lão nhân bên cạnh thân gào thét mà qua, sau lưng hơn mười vị trọng giáp bộ tốt bị mất mạng tại chỗ.

Tổng Vũ Thiêu thu hồi giờ kiếm thức, khoe miệng chảy ra tơ máu, dù là như thế, vẫn là không dám tùy tiện đối khí.

Bởi vì tại ngoài trăm bước xuất kiếm người, là một vị ít nhất ngũ cảnh kiếm đạo tông sư.

Người kia liền đứng tại đại kỳ phía dưới, ở vào Đại tướng quân Sở Hào bên cạnh, một bộ xanh đậm trường bào, một tay phụ sau, một tay mũi kiếm trực chỉ Tổng Vũ Thiêu.

Người này tuổi không lớn lắm, nhìn tướng mạo ước chừng ba mươi tuổi ra mặt, nhưng là số tuổi thật sự khả năng đã bốn mươi, trường kiếm trong tay, không phải cái gì chém sắt như chém bùn thần binh lợi khí, mà là một đoạn sáng bóng động lòng người thanh trúc, dài hai thước sáu tấc, ngược lại là cùng kiếm các loại dài.

Hắn ngạo nghễ đứng tại trên lưng ngựa, thấp đầu người rất nhiều Đại tướng quân Sở Hào, đối với cái này lơ đãng, đầy mặt thoải mái ý cười.

Lấy thanh trúc làm kiếm kiếm khách mỉm cười nói: "Tổng Vũ Thiêu thanh kiếm kia trúc vỏ không sai, Sở tướng quân, có thể hay không đưa tặng cho ta ?"

Sở Hào phóng khoáng cười nói: "Có gì không thể ? Đừng nói là trúc vỏ, liền kiếm cùng nhau đưa người!"

Kiếm khách lắc đầu cười nói: "Thế thì không cần, một cái cao ngất kiếm, Sở tướng quân nếu là có thể tặng cho các người hoàng đế bệ hạ, lấy đó giao hảo đối với triều đình cúi đầu xưng thần, cũng là một cộc ca tụng."

Sở Hào bừng tỉnh đại ngộ, vỗ tay cười to nói: "Vẫn là Thanh Trúc kiếm tiên nghi đến chu đáo, như thế tốt lắm!"

Tổng Vũ Thiêu bình khí ngưng thần, đứng tại một chỗ võ tốt tự hành né tránh mà ra Tiểu Không trên mặt đất.

Chính là Tùng Khê Quốc Thanh Trúc kiếm tiên tuổi trẻ kiếm khách, cười hỏi nói: "Tổng lão Kiếm Thánh, người tin hay không, tại người đối khi thời điểm, chính là mất mạng lúc."

Tổng Vũ Thiêu sắc mặt lạnh lùng.

Phía sau lão nhân truyền ra trận trận xôn xao.

Sở Hào nheo lại con mắt, từ trong tay áo móc ra một cái nén bạc bộ dáng vật nhỏ, bóp ở lòng bàn tay, sau đó méo một chút cổ, rất nhanh bên cạnh liền đi ra hai vị hô hấp kéo dài lão giả tóc trắng, một vị người mặc cẩm bào, hai ngón vê có một trường màu xanh phù lục, phù văn là màu vàng kim. Một vị dáng người khôi ngô, cầm trong tay hai lưỡi búa, trên búa khắc dấu có tướng Vân Triện văn. Hai người đều chưa từng mặc giáp trụ áo giáp, hiển nhiên không phải trong quân tướng sĩ.

Hai người đều nhìn phía Tống Vũ Thiêu sau lưng, so với Thanh Trúc kiếm tiên thông dong bình tĩnh, hai vị theo quân lão nhân đều có chút thần sắc ngưng trọng.

Thân là Sơ Thủy Quốc hoàng gia cung phụng đại luyện khí sĩ, bọn hắn biết rõ một vị dưỡng dục ra bản mệnh phi kiếm kiếm tu, vô luận tuổi già tuổi nhỏ, một khi không tiếc tính mệnh làm chó cùng rút giậu, mang ý nghĩa cái gì.

Sở Hào nhẹ giọng nói: "Các người một người trợ giúp Thanh Trúc kiếm tiên đánh nhanh thắng nhanh, chém giết Tống Vũ Thiêu, một người cần phải ngăn chặn thiếu niên kia."

Cầm hai lưỡi búa trắng hán nhanh chân đi hướng Tống Vũ Thiêu, nghe răng cười nói: "Liên từ ta đến buộc lão gia hỏa đổi khí!"

Cầm bào lão nhân ý cười hơi chát chát, thu liễm tâm thần, nhẹ nhàng hướng không trung ném ra tấm kia trân tàng nhiều năm xanh lá bùa lục, đại địch trước mặt, lại đau lòng cũng không có biện pháp.

Phù lục lên không về sau, thoáng qua tan biến.

Nó trong một chớp mắt xuất hiện tại một trăm năm mươi bước bên ngoài, kim quang nổ tung lên, cuối cùng một tôn kim giáp võ tướng ầm vang rơi xuống đất, thân cao hai trượng, đứng tại bước trận trong đám người, lộ ra càn hạc giữa bầy gà, nó cầm trong tay một cây đại kích, bộ kia trang nghiêm kim giáp bên trong, chỉ có ngân quang lưu chuyển, võ tướng cũng không thực chất thân thể.

Trần Bình An một đường chạy vội, nhìn như lảng không hư độ, kì thực là mỗi một lần lối ra, đều giẫm tại Sơ Nhất cùng Thập Ngũ hai thanh trên phi kiếm.

Nếu nói Trần Bình An là cái chết đầu óc người, khẳng định không sai.

Thế nhưng là khi hấn bắt đầu một mình hành tẩu giang hồ, so với lúc trước cái kia ưa thích nhảy lên qua suối Nê Bình ngõ hẻm thiếu niên, Trần Bình An kỳ thật đã thay đổi rất nhiều.

Giờ phút này nhìn thấy cách đó không xa tôn này kim giáp bạc thân lực sĩ, cầm trong tay một cây kích lớn màu vàng óng, vận sức chờ phát động, gắt gao tập trung vào hấn.

Trần Bình An tâm thần chưa run sợ, tại Yên Chi quận Sùng Diệu đạo nhân thì có hai tôn đồng thau lực sĩ hộ giá, giống như một tôn phẩm cấp cao phù lục phái đồng thau lực sĩ, liền có thể đẹp ngang ba cảnh võ phu, trước mắt tôn này thân cao hai trượng kim giáp lực sĩ, đoán chừng ít nhất cũng là bốn cảnh võ phu chiến lực, thậm chí có thể là ngũ cảnh thực lực.

Chỉ bất quá đang luyện Quyền Chi Sơ, liền dám chính diện khiêu chiến một đầu Chính Dương Sơn đời núi lão vượn.

Làm Trần Bình An toàn cơ bắp lúc thức dậy, thật đúng là không sợ hãi ai.

Hậu tích bạc phát, linh quang chợt hiện.

Trần Bình An cơ hồ là tự nhiên mà vậy thò tay quần sau, cầm chuôi này hòng kiếm gỗ.

Đồng thời ở trong lòng thầm đọc nói: "Sơ Nhất, Thập Ngũ, đi giúp Tổng lão tiên bối đối phó kiếm khách kia cùng tráng hán, tôn này lực sĩ chính ta ứng phó."

Cách xa nhau bất quá hai mươi bước, Trần Bình An dưới chân cái kia hai bôi kiếm quang, một trái một phải, vẽ cung vòng qua tôn này bắt đầu trùng điệp giẫm đạp đại địa, cầm đại kích trước chạy kim giáp lực sĩ.

Còn bảo trì đưa tay ở phía sau, nắm chặt kiếm gỗ chuôi kiếm Trần Bình An nhảy lên mà đi, hô nói: "Tổng lão tiền bối, cứ yên tâm đối khí!"

Đại địch trước mặt, khô ngô tráng hán hai lưỡi búa sắp chém vào mà đến, càng có Thanh Trúc kiếm tiên nhìn chăm chăm, Tổng Vũ Thiêu hiểu ý cười một tiếng, vậy mà liền thật sự đối khí tức.

Đứng tại trên lưng ngựa Thanh Trúc kiếm tiên một kiếm bổ ra.

Người trên không trung Trần Bình An nghĩ linh tinh lăm băm lấy ai cũng không nghe được lời nói, sau đó cả người lâm vào một loại chưa bao giờ có Không Linh cảnh giới.

Vật ngã lưỡng vong, kiếm tâm trong suốt.

Từng có chùa cổ hộc gỗ một kiếm, hời hợt liền bổ ra phần bào đại yêu kim quang đại trận.

Tất nhiên lực có chưa đến, cái kia ta hôm nay xuất kiếm liền cùng học quyền đồng dạng, từng quyền từng quyền từ từ sẽ đến, luôn có đánh ra trăm vạn quyền cái kia một ngày. Trước chỉ lấy ý nghĩa, không học nó hình!

Một kiếm một mực đưa ra!

Có núi khai sơn, có nước đoạn nước!

Thế nội mười tám ngừng kiếm khí lại không nửa điểm thu liễm, như hồng thủy vỡ đê đồng dạng, xông qua từng tòa đã sớm bị hiện nay kiếm tu coi là gân gà hẻo lánh khí phủ.

Trần Bình An trong nháy mắt đột nhiên rút ra hộc kiếm gỗ, mang theo chính hấn không thấy được sáng chói kiếm khí, đối tôn này cao hai trượng kim giáp lực sĩ chính là một kiếm chém tới.

Tính cả to lớn Trường Kích, kim giáp võ tướng bị rầm rầm một chút một trăm mà mở!

Hai chân rơi xuống đất Trần Bình An nâng đầu lên, trước mắt tôn này kim giáp lực sĩ trên người xuất hiện nghiêng về to lớn khe hở, ngân quang bắn ra, kim giáp vỡ vụn.

Tại trước người hấn chán nản ngã xuống đất, sau đó âm vang vỡ nát, một chỗ kim quang ngân mang, bay lên đầy trời.

Đầy đầu mồ hôi hai đầu gối hơi ngồi xồm Trần Bình An, có một lát hoảng hốt, nhưng là rất nhanh liền hồi lại thần, nâng người lên cán, nắm chặt trong tay hộc kiếm gỗ.

Hành tẩu giang hồ, ta có một kiếm!

Thiếu niên chưa từng như này nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, nghĩ như vậy muốn phát tiết trong lòng tích tụ, tại vạn người trong đại quân, cầm trong tay một kiếm công thành hộc kiếm gỗ, thiếu niên lên tiếng nói: "Đại Ly Trần Bình An ở đây!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Trong rừng vì vu, mưa gió mịt mù

Trên chiến trường tĩnh mịch một mảnh, lấy thiếu niên làm tâm điểm một vòng lớn quân trận, tại một lát kinh ngạc về sau, liền nhắc lên chỉnh tề thiết giáp chấn động tiếng vang, đại quân tác chiến, cũng không phải đến xem náo nhiệt, trong lúc nhất thời trường mâu tích lũy đám, cung nỏ kéo lên, toàn bộ nhắm ngay vị kia tự xưng Đại Ly người thiếu niên kiếm tiên.

Sau đó Trần Bình An làm một cái rất không đúng lúc động tác, tay phải đem hòm kiếm gỗ thả lại hộp gỗ, tay phải thành thạo hái xuống hồ lô rượu, sau đó bỗng nhiên giơ lên cao cao tay phải, tựa như là đang cùng Sơ Thủy Quốc đại quân nói: Các vị hơi chờ một lát, dung ta từng uống rượu lại đánh không muộn.

Lập tức rước lấy một hồi như thủy triều xông xáo, chính là một chút năng chinh thiện chiến giáo úy đô úy, đều có chút hai mặt nhìn nhau, vị này một kiếm trăm kim giáp thiếu niên kiếm tiên, chẳng lẽ lại thật sự là một vị một đầu một vạn ? Mới có thể như thế từ đầu tới đuôi, đi bộ nhàn nhã, một đường tiến quân thần tốc, xem vạn người đại quân như không ? Trận này biệt khuất cầm, còn thế nào đánh! Cũng không thể để các huynh đệ cầm tính mệnh đi lấp một cái động không đáy a? Một trăm lạng bạc ròng trợ cấp vàng, là rất cao, nhưng dưới gầm trời sa trường đồng đội ở giữa, ai nguyện ý trợ mắt nhìn lấy bên cạnh quen thuộc từng đầu tươi sống sinh mệnh, biến thành một đồng tử vật bạc ?

Sơ Nhất cùng Thập Ngũ hai thanh bản mệnh phi kiếm, đều đã lập xuống chiến công, trong lúc vô hình lại trợ tăng Trần Bình An cái chủng loại kia vô địch giả tượng.

Thanh Trúc kiếm tiên cái kia một kiếm phách trăm hương Tống Vũ

Thiên kiếm khí, như một đường thủy triều mãnh liệt vọt tới trước, lại bị tùy ý bay lượn Sơ Nhất, không ngừng tại một đường triều ở trong xuyên thẳng qua, từng li từng tí lần lượt từng bước xâm chiếm hầu như không còn. Mà hai tay búa lớn Sơ Thủy Quốc Bình gia tu sĩ, bị tốc độ nhanh đến dọa người Thập Ngũ trực chỉ ấn đường, dọa đến khô ngô tráng hán không thể không thu hồi thể công, hăn cũng không nguyện cùng Tống Vũ Thiên lấy mạng đổi mạng, không ngừng lấy hai lưỡi búa che chắn mang theo thể bốn phía, truyền ra một hồi thanh thúy êm tai đinh đinh thùng thùng, hai lưỡi búa càng là tia lửa tung tóe.

Tống Vũ Thiên thuận thế đổi một thanh mới khí, cánh tay vươn ngang ra ngoài, nắm giữ kiếm mang Ngật Nhiên, eo treo trúc vỏ, toàn thân kiếm ý tăng vọt, một bộ áo đen không gió mà phiêu đảng, có thể lần nữa buông tay một trận chiến, khoái ý đến cực điểm.

Trần Bình An tại giờ tay lên cánh tay cổ lỏng huyền hư về sau, ngửa đầu uống rượu đồng sự, ở trong lòng thầm đọc nói: "Sơ Nhất, Thập Ngũ, tiếp tục cuốn lấy đối thủ của các người, chiêu thức hoa bên trong mê thích nhất thời một điểm. . . Cũng không sao!"

Phi kiếm Sơ Nhất như là dây dưa không nghỉ vô lại hán, để mắt tới Thanh Trúc kiếm tiên vị này "Tiểu nương môn", Thập Ngũ càng đem chuôi này trọng khí hai lưỡi búa cho găm cắn đến hoàn toàn thay đổi, tràn đầy mấp mô, để khô ngô hán tử đau lòng không thôi.

Nhân lực cùng tu vi đều cao hơn đám người một đầu Thanh Trúc kiếm tiên, vị này chí tại Sơ Thủy Quốc lão Kiếm Thánh trên cổ đầu lâu kiếm đạo tông sư, tại chống cự Sơ Nhất khoảng cách, đầy mặt sát khí mà phần nộ lên tiếng, một lời nói toạc ra thiên cơ: "Thiếu niên kia hai lần uống rượu là giả, đổi khí là thật!"

Võ đạo tông sư chi chiến, cơ hội mất đi là không trở lại.

Trần Bình An đã thả tay xuống cánh tay, đem Dưỡng Kiếm Hồ giặt vào

hông, phóng qua đại quân bước trận, hướng kia Thanh Trúc kiếm tiên nhếch miệng cười một tiếng.

Đối một thân tình cảnh mới Tống Vũ Thiêu đổ dầu vào lửa, cười to nói: "Ngốc nghếch!"

Lúc trước lấy phù lục mời ra một tôn kim giáp lực sĩ cầm bào lão giả, tại đánh mất áp đáy hòm bảo bối sau, cười khổ một tiếng, hai tay vê ra ba tấm màu xanh phù lục, chỉ là phù văn không còn là màu vàng kim, một trường ngân sắc hai tấm chu chữ, lại lần nữa ném ném mà ra, lại là ba vị Đạo gia phù lục phái lực sĩ âm vang rơi xuống đất, sóng vai mà đứng, ngăn ở chủ tướng đại kỳ trước đó, một tôn ngân giáp lực sĩ, hai tôn đồng thau lực sĩ.

Làm Tống Vũ Thiêu cùng thiếu niên kiếm tiên cùng nhau giết tới đại kỳ trước mắt, trong lúc vô hình, đối địch song phương đã công thủ chuyển đổi.

Nếu như không có người sau, Tống Vũ Thiêu kỳ thật đã chiến tử nơi này.

Nhưng thêm ra một cái không hiểu thấu kẻ quấy rối, Tống Vũ Thiêu ngược lại chiếm chút ưu thế.

Sở Hào đối với chiến trường tình thế phán đoán, vô cùng rõ ràng, nửa đời người chinh chiến kiếp sống, lớn nhỏ hơn ba mươi tràng chiến dịch, còn không thua trận, điểm ấy nhãn lực vẫn phải có.

Cho nên vị này sắc mặt âm trầm Đại tướng quân, lặng lẽ đem võ phu chân khí rót vào trong tay cái viên kia nén bạc bộ dáng Binh gia trọng bảo, cái này mai hắc phu nhân năm đó cái kia bút phong phú đồ cười bên trong trân quý nhất giáp hoàn, trong nháy mắt như thủy ngân tại Sở Hào mặc giáp trụ áo giáp bên ngoài chảy xuôi, nguyên bản đen như mực quân đội trọng giáp, biến thành một bộ che kín vân văn cổ triện tuyết trắng bảo giáp, tên là thần nhân nhận lộ giáp, trên núi tục xưng cam lộ giáp.

Tuy là Binh gia giáp hoàn bên trong tối hạ đẳng phẩm trật, nhưng xem khắp Sơ Thủy Quốc ở bên trong mười mấy nước, không có bất kỳ cái gì một vị thống quân Đại tướng có thể có được vật này, dĩ nhiên không phải những này tay cầm hùng binh nước chi trụ cột nhóm trong túi quần không có tiền, mà là có tiền mà không mua được, nếu không đừng nói là giá trị một ngàn năm trăm mai Tuyết Hoa tiền, chính là giá cả lại hướng lên lạt một phen, võ tướng nhóm đều nguyện ý đập nồi bán sắt mua sắm một bộ, ba ngàn mai trên núi Tuyết Hoa tiền, ba mươi vạn lượng bạc, đổi lấy một trương tốt nhất bảo mệnh phù, ai không nguyện ý móc khoản này bạc ? Căn bản mua không đến mà thôi.

Trên núi Binh gia tu sĩ cơ hồ toàn bộ lũng đoạn giáp hoàn, mà kiếm tu bên ngoài luyện khí sĩ, rèn luyện thể phách vô pháp đẹp ngang trước cả hai, bởi vậy càng muốn hơn mua giáp hoàn xem như hộ thân phù, chỗ nào đến phiên dưới núi võ nhân măng phu nhúng chàm ? Đây không phải là phung phí của trời là cái gì ?

Tống Vũ Thiêu bắt đầu trước cướp, lại tránh lo âu về sau, một người một kiếm, càng thẳng tiến không lùi.

Bởi vì có Trần Bình An giúp đỡ bọc hậu.

Trần Bình An cười lớn một tiếng, một bước hướng về phía trước, bước ra xa hơn hai trượng, "Trở về!"

Sơ Nhất không tình nguyện mà buông tha Thanh Trúc kiếm tiên, chậm rãi cướp về, hiển nhiên có chút náo tính tình.

Phi kiếm Thập Ngũ thì trong giây lát liền vờn quanh tại Trần Bình An bốn phía, vì hăn ngăn cản những cái kia chen chúc mà tới mũi thương cùng mũi tên.

Thủy chung đứng tại chiến mã trên sông lưng Thanh Trúc kiếm tiên thờ

dài một tiếng, lưu luyến không bỏ mà liếc mắt Tống Vũ Thiêu bên hông trúc vò, vị này giang hồ danh vọng còn muốn vượt trên Tống Phượng Sơn một đầu Tùng Khê Quốc kiếm tiên, thân thể nghiêng về phía sau, mũi chân điểm một cái, trong nháy mắt lướt về đằng sau ra ngoài, trên không trung quay người, một cước chân đạp tại đại kỳ phía sau sĩ tốt trên đỉnh đầu, cứ như vậy lóe lên trốn xa, triệt để rời đi chi Sơ Thủy Quốc đại quân sau, tuổi trẻ kiếm tiên thu hồi cái kia đoạn thanh trúc treo bên hông, hướng châu thành phương hướng chậm rãi đi đi, nhìn lại cái kia cán đại kỳ, tiếc hận nói: "Còn muốn thừa cơ chiếm lấy thanh kia Thanh Thần Sơn trúc vò, không biết rõ muốn nhin đến cái gì trâu năm ngựa thàng. Cái này Tống Vũ Thiêu lần này có thể còn sống, làm sao cũng còn có thể sống hai ba mươi năm a?"

Thanh Trúc kiếm tiên cái này một lâm trận bỏ chạy, Sơ Thủy Quốc triều đình đại quân lập tức bắt đầu quân tâm đại loạn, Sở Hào ánh mắt hơi nghi hoặc một chút, quay đầu nhìn về mấy chỗ địa phương trú quân bước trận, chỉ so với nỗ doanh hơi tốt một chút, theo lý tới nói, không nên như thế tự loạn trận cước mới đúng, cái này bốn chi Sơ Thủy Quốc quan ải trú quân, mặc dù chiến lực kém xa tít tắp chính mình dòng chính binh mã, nhưng có hai chi tinh nhuệ bộ quân lão doanh, từng tại biên cảnh chiến sự hun đúc quá nhiều năm, xa xa không đến mức không chịu được như thế.

Làm Sở Hào nhìn thấy một vị địa phương trú quân thống binh võ tướng, chẳng những không có ngăn lại gần như thôi nát hồngбет thế cục, ngược lại ngồi cao lưng ngựa, hai tay ôm ngực, tựa như trí thân sự ngoại người ngoài cuộc. Sở Hào lập tức sắc mặt xám xanh, tức giận đến cắn chặt răng, hận không thể thúc ngựa chạy gấp tới, loạn đao đem chặt thành thịt nát.

Sở Hào sắc mặt đại biến, nâng lên cái mũ, đưa mắt nhìn ra xa, không biết khi nào, đại khái án binh bất động trú quân dày đặc bước trận, ngược lại trở thành trở ngại Sở thị dòng chính tinh kỵ cứu giá tồn tại, đã đem đại kỳ bên dưới chính mình và mấy chục kỵ thiếp thân tùy tùng, cùng ba

ngàn tinh kỵ ngăn cách.

Tổng Vũ Thiêu một người đối địch cầm búa tráng hán cùng cầm bào lão giả mời ra phù lục lực sĩ, vẫn còn dư lực, thủy chung đang quan sát Sở Hào nhất cử nhất động.

Trần Bình An dần dần phát hiện tình thế phát triển chỗ cổ quái, bước trận mãnh liệt thể công chậm rãi hạ xuống, ngoại trừ cái kia phát tụ lại bắt đầu bốn phía tấn công chính mình giang hồ cao thủ, trong quân mũi tên, thương mâu càng ngày càng thừa thớt, cuối cùng dứt khoát liền biến thành bàng quan, xem kịch đồng dạng. Mà lại không ngừng đều cũng có úy giáo úy bộ dáng võ tướng tại bước trận khe hở thúc ngựa trườn, không ngừng cùng một chút cấp dưới ngũ trưởng cùng tinh nhuệ sĩ tốt kể ra cái gì.

Tổng Vũ Thiêu một kiếm đem một tôn đồng thau lực sĩ chặn ngang chặt đứt, bị đánh về nguyên hình phù lục trên không trung hóa thành tro tàn, lại một kiếm xẹt qua hai thanh búa lớn, một chuỗi dài đốm lửa nhỏ chói lọi nổ bể ra đến, hướng bốn phương tám hướng kích xạ tản ra, những cái kia từ búa đầu mảnh vụn hóa thành nóng hổi đốm lửa nhỏ, ở phía xa sĩ tốt áo giáp bên trên vỡ nát, hai hai đánh, thậm chí sẽ phát ra nhỏ xíu kim thạch âm thanh, bởi vậy có thể thấy được, trên chiến trường vị kia Sơ Thủy Quốc võ đạo đệ nhất nhân tu vi, là bậc nào kinh thế hãi tục.

Một kiếm bức lui Sơ Thủy Quốc triều đình cung phụng Binh gia tu sĩ sau, Tổng Vũ Thiêu lấy kiếm nhọn chỉ hướng Sở Hào, mỉm cười nói: "Lão phu lần này đường xa đón lấy, chỉ mời Đại tướng quân Sở Hào một người đi sơn trang làm khách, những người còn lại các loại, nguyện ý tử chiến liền tử chiến, Ngặt Nhiên dưới kiếm, sinh tử tự chịu!"

Đại kỳ phía dưới, xuất hiện ầm vang một tiếng thật lớn.

Nguyên lai là Trần Bình An bất tri bất giác đã đem cùng hơn mười vị giang hồ cao thủ chiến trường, mà lại chiến mà lại đi, bất động thanh sắc

mà đem đến khoảng cách đại kỳ bất quá năm mươi bước địa phương, sau đó đem phía sau lưng giao phó cho Sơ Nhất cùng Thập Ngũ hai thanh phi kiếm, lạng lẽ sử ra một trường Phương Thốn phù, trực tiếp vượt qua Tống Vũ Thiêu cùng hai vị luyện khí sĩ chỗ kia nhỏ chiến trường, xuất hiện ở người mặc cam lộ giáp Đại tướng quân Sở Hào trước ngựa ngoài mười bước! Một cái bước xa, đạp thật mạnh mà, sau đó thân hình nghiêng về hướng lên, tay phải một quyền đánh vào cái kia con tuần mã ngựa trên đầu, đánh cho ngựa cao to đầu lâu vỡ nát, hai chân đứt gãy, dụng binh tài hoa tại Sơ Thủy Quốc số một, võ đạo cảnh giới kỳ thật mới ba cảnh Sở Hào lập tức hướng về phía trước bổ nhào, kết quả vừa vặn bị Trần Bình An tay phải một quyền nện ở ngực, mặc dù cam lộ giáp ẩn chứa linh khí, cơ hồ đồng thời ngưng tụ tại Trần Bình An nắm đấm đánh trúng khu vực, thế nhưng là Sở Hào vẫn là bị một quyền đánh tới hướng bầu trời, trùng điệp ngã xuống tại ngoài ba bốn trượng mặt đất, tại trên đường cái tóe lên một hồi bụi đất.

Trần Bình An tiếp tục trước chạy, một Sở thị tinh kỳ tùy tùng giận dữ phóng ngựa vọt tới trước, cưỡi ngựa tinh xảo tùy tùng nắm chặt dây cương, khống chế tọa kỵ cao cao nâng lên hai cái móng ngựa, hướng vị thiếu niên kia kiếm tiên trên đầu trùng điệp giảm đi!

Trần Bình An tăng tốc độ vọt tới trước, xoay người xuất hiện bụng ngựa bên kia, sau đó trong nháy mắt thẳng tắp cái eo, một vai đánh tới, đâm đến một thốt chiến mã đúng là bốn vó huyền không, hướng về sau bay rớt ra ngoài!

Trần Bình An thẳng tắp hướng về phía trước, hai chân bỗng nhiên phát lực, như ở quê hương thiếu niên chim ưng qua khe nước một màn kia, không có sai biệt, vừa mới giây dựa đứng dậy Sở Hào liền bị một quyền nện ở đỉnh đầu, đánh cho một bộ Binh gia cam lộ giáp linh quang nổ rộ, chướng mắt dị thường, Sở Hào bản thân lại lần nữa chóng mặt ngã về phía sau, mắt trợn trắng lên, triệt để ngất đi.

Trần Bình An cũng đã đi tới vị này thề muốn bước lên một châu thập đại

võ tướng liệt kê gia hỏa bên cạnh, ngồi xổm người xuống, đưa tay nắm chặt Sở Hào cái cổ, sau đó đứng người lên, đem vị kia Sơ Thủy Quốc Đại tướng quân cổ huyền không nhắc tới chính mình đầu vai độ cao, lung lay, quay đầu đối với Tống Vũ Thiêu cười nói: "Tống lão tiên bối, bắt hẩn lại!"

Đại thế đã mất, hai vị hoàng gia cung phụng luyện khí sĩ ánh mắt giao hội, đều nhìn ra trong mắt đối phương bất đắc dĩ.

Tống Vũ Thiêu không có hùng hổ dọa người, thu hồi Ngật Nhiên kiếm thả lại trúc vó, đối với hai vị Sơ Thủy Quốc đỉnh tiêm luyện khí sĩ chấp tay ôm quyền: "Có nhiều đắc tội. Làm phiền các người mang hộ câu nói cho hoàng đế bệ hạ, về sau bất luận triều đình xử trí như thế nào, lão phu cùng Kiếm Thủy sơn trang đều nhất nhất đón lấy."

Sau đó lão nhân liền vút qua hướng về phía trước, kiếm khí như mưa rơi, những cái kia liễu mạng phóng tới Trần Bình An mấy chục Sở thị tùy tùng tinh kỵ, đuôi ngựa bị toàn bộ chém đứt.

Lão nhân bay xuống tại Trần Bình An bên cạnh, "Đi! Chỉ cần rời đi chiến trận, người ta trở về sơn trang, liền an toàn. Chi này triều đình binh mã lòng người tan rã, tạm thời đã không có uy hiếp."

Toàn bộ Sơ Thủy Quốc bộ quân lâm vào trầm mặc.

Phương xa bị ngăn cản tại bước trận bên ngoài Sở thị tinh kỵ, đại khái là ý thức được đại kỳ bên này khác thường, cùng bước trận câu thông không quả sau, tại một vị kỵ tướng suất lĩnh xuống, bắt đầu gào thét xông trận, cũng không dám cùng chi này tinh kỵ đao mâu đối mặt, lại không dám tự tiện tán trận phía trước bước trận, lúc này mới chậm chậm hướng hai bên phân tán, tận lực nhường ra một đầu có thể cung cấp kỵ quân rong ruổi con đường.

Trần Bình An thấp giọng nói: "Ta còn có thể dùng một lần Phương Thốn

phù."

Tống Vũ Thiêu cười nói: "Vây lần này trả ta vì người bọc hậu, nhớ kỹ đừng rơi đầu đục trận, liền hướng tay phải một bên rút lui, chúng ta đi đường núi trở về, nếu không Sở thị ba ngàn tinh kỵ vẫn có chút khó chơi."

Trần Bình An gật gật đầu, hít thở sâu một hơi, dắt lấy Sở Hào cổ, vận dụng tâm kia Phương Thốn phù.

Đám người thế mới biết nói vì sao thiếu niên kiếm tiên có thể đủ số lần tại biến mất tại chỗ.

Thiếu niên thân hình không thấy tung tích, thế nhưng là Đại tướng quân Sở Hào cả người cơ hồ là hoành phiêu đăng, tựa như là một cái nữ tử tay áo dài kéo trên không trung.

Tại kiếm tiên thiếu niên rốt cục hiện ra thân hình sau, lại bắt đầu cho thấy ngự phong đi xa thần tiên phong thái.

Chỉ là chẳng biết tại sao, đeo kiếm thiếu niên lúc mới bắt đầu, xuất hiện một cái lão đảo, tại cái kia về sau mới ở trên không như giày đất bằng.

Tống Vũ Thiêu vút qua mà đi, đi theo Trần Bình An rời xa chiến trường, mấy lần lên lên xuống xuống, rất nhanh liền cùng Trần Bình An biến thành hai hạt điểm đen, cuối cùng tiến vào đường cái hai bên trong rừng núi xa xa.

Tiến vào dãy núi rừng cây, kỳ thật liền đại cục đã định. Tống Vũ Thiêu nghĩ đến lúc trước Trần Bình An lần kia lão đảo, lo lắng hỏi: "Thụ nội thương ?"

Trần Bình An cười lắc đầu, "Có vị tiểu tổ tông đang cùng ta giận dỗi đâu, không có việc gì."

Lần thứ nhất tại đại quân đỉnh đầu cười gió mà đi, nhưng thật ra là giẫm tại Sơ Nhất Thập Ngũ phía trên, lần thứ hai, Sơ Nhất liền không vui, cố ý để Trần Bình An đập một cái không, sau đó nó liền trở về Đường Kiếm Hồ bên trong ngủ ngon, may mà Thập Ngũ bay lượn tốc độ cực nhanh, hoàn toàn theo kịp Trần Bình An bước chân.

Tống Vũ Thiệu cảm khái nói: "Trong truyền thuyết phương Bắc có thành tựu công bước lên võ thần cảnh võ đạo tông sư, chẳng những có thể tùy ý lơ lửng hư không, còn có thể ngự phong phi hành, chính như kiếm tiên ngự kiếm đồng dạng."

Nhớ lại Chu Hà ban đầu ở Kỳ Đôn Sơn nói, Trần Bình An ừ một tiếng, thốt ra nói: "Đó là võ đạo đệ bát cảnh, gọi là Vũ Hóa cảnh. Bởi vì có thể ngự phong, cho nên lại được xưng là 'Viễn Du cảnh', rất tiêu sái."

Tống Vũ Thiệu nghi hoặc nói: "Lục cảnh phía trên, chẳng lẽ không phải gọi chung là võ thần cảnh?"

Trần Bình An cũng có chút mờ mịt, lắc đầu nói: "Ta nghe nói không phải a, lục cảnh phía trên đúng là bắt đầu chú trọng luyện thần, vừa vặn rất tốt giống còn không có tư cách được tôn là võ thần, ta chỉ biết rõ đệ thất cảnh Kim Thân cảnh, mới có tư cách bị hô vì tiểu tông sư, đệ bát cảnh Vũ Hóa cảnh, đệ cửu cảnh Sơn Điên cảnh, sau đó còn có đệ thập cảnh, bây giờ chúng ta Đại Ly thì có một vị, Phiên Vương Tống Trường Kính, là ta ở quê hương Nê Bình ngô hẻm sát vách một tên hoàng thúc, ta trong ngô hẻm gặp qua Tống Trường Kính một mặt, là rất lợi hại, nhìn lấy chính là cao thủ."

Sơ Thủy Quốc lão Kiếm Thánh chỉ cảm thấy đang nghe thiên thư đồng dạng.

Trần Bình An vừa nhìn lão tiền bối sắc mặt, tranh thủ thời gian lời vừa ra đến khoe miệng nuốt về bụng.

Tỉ như truyền thụ chính mình quyền pháp cùng rèn luyện ba cảnh võ đạo chân trần lão nhân, chính là một vị mười cảnh võ phu, mà lại trước kia họ Thôi lão nhân, vẫn là Bảo Bình Châu thời gian qua đi mấy trăm năm sau vị thứ nhất mười cảnh đại tông sư. . .

Tổng Vũ Thiêu rất nhanh thoải mái, cười nói: "Ếch ngồi đáy giếng, không gì hơn cái này. Không sao không sao, chỉ cần võ đạo lục cảnh phía trên còn có đại phong quang, cái kia chính là thiên đại hảo sự! Nếu không thể gian mỹ cảnh đều cho trên núi thần tiên nhìn đi, ta thế hệ võ phu chẳng phải là nửa điểm không còn mặt mũi ? Vốn cũng không nên như thế!"

Một cái tay còn mang theo Sở Hào Trần Bình An dùng sức gật đầu.

Nghĩ thầm nếu như Tổng lão tiên bối có thể đi quê hương mình, khẳng định cùng trúc lâu gia hoá kia khí vị tương đầu.

Cuối cùng vẫn là có ít người, sẽ không bởi vì song phương võ đạo cảnh giới cách xa, liền sẽ không ngồi tại một cái bàn bên trên uống rượu.

Bên cạnh vị này Tổng lão tiên bối, tại Trần Bình An trong mắt, vô cùng ghê gớm, cho nên mặc kệ lão nhân tới nơi nào, gặp được ai, đều sẽ để cho người ta kính trọng.

Tại Sở Hào chiếc kia chân khí trôi qua hầu như không còn sau, cam lộ giáp khôi phục trở thành nén bạc bộ dáng, rơi xuống trên mặt đất, Trần Bình An lấy mũi chân gánh lên, bỏ vào trong túi.

Sau đó hẳn có chút dùng sức, cổ tay rung lên, lại đem vị kia lặng yên tĩnh lại lại không dám mở mắt Sở đại tướng quân, cho vận đến đã hôn mê.

Tổng Vũ Thiêu hiểu ý cười một tiếng.

Gặp gỡ như thế một vị "Đại Ly thiếu niên kiếm tiên", cũng coi như Sở Hào "Hồng phúc tề thiên".

Trần Bình An hỏi: "Kế tiếp ?"

Tống Vũ Thiêu thở dài, "Ba ngàn tinh kỵ lại nóng lòng cứu chủ, cũng không dám dấn độn thẳng hướng Kiếm Thủy sơn trang, chi này triều đình trong đại quân, rõ ràng có cháu của ta phượng núi mười đồ, đã loạn thành một bầy, càng sẽ không phụ tá Sở thị tinh kỵ xuất binh, sẽ chỉ lui về châu thành bên kia, tĩnh quan kỳ biến."

Tống Vũ Thiêu trên mặt có chút vẻ lo lắng, "Nhưng là Thái Y Quốc kiếm thần chết bất đắc kỳ tử, Yên Chi quận xuất hiện ma đầu quấy phá, lại thêm chúng ta Kiếm Thủy sơn trang. . . Ta cảm thấy thư viện muốn ra tay."

Trần Bình An hỏi: "Thư viện ? Là toà kia Nho gia bảy mươi hai thư viện một trong Quan Hồ thư viện sao?"

Tống Vũ Thiêu thốt thức nói: "Đúng vậy a. Bảo Bình Châu từ ngàn năm nay, trên núi dưới núi đại khái bên trên bình an vô sự, các quốc gia triều đình, đều là thư viện công lao. Chỉ là tuyệt đối không ngờ rằng, lần này Kiếm Thủy sơn trang lại có khả năng đứng ở Quan Hồ thư viện đối diện, một khi thư viện phụ tử các tiên sinh lộ diện, sơn trang chỉ sợ cũng muốn như là chi này triều đình binh mã, lòng người tan hết, sơn trang trăm năm danh dự, hủy hoại chỉ trong chốc lát a."

Trần Bình An đối với Quan Hồ thư viện, có chút ấn tượng, một là toà này thư viện, cùng Tề tiên sinh sáng lập nguyên Sơn Nhai thư viện nổi danh, hai là áo cưới nữ quý cái kia cái cộc phong ba, cùng một chỗ từ Đại Tùy trở về Hoàng Đình Quốc trên đường, thiếu niên Thôi Sàm trong lúc rảnh rỗi, liền nhắc qua một chút không thể tưởng tượng trong đất màn, cùng Quan Hồ thư viện người đọc sách có liên quan. Cuối cùng

chính là Quan Hồ thư viện cái vị kia quân tử đệ nhất nhân, Thôi Minh Hoàng, đã từng đại biểu Bảo Bình Châu Nho gia tiến vào Ly Châu động thiên.

Nhưng là vì sao tựa như như trên sách giảng, có can đảm đại quân bụi bên trong lấy thượng tướng thủ cấp Tống lão tiên bối, nhắc lên thư viện thời điểm, lại là như vậy phức tạp cảm xúc.

Tống Vũ Thiêu tự giễu nói: "Đối mặt thư viện, thúc thủ chịu trời không đến mức, liều chết một trận chiến cũng không có can đảm. Sầu a!"

Trần Bình An không quá lý giải.

Tống Vũ Thiêu phảng phất xem thấu thiếu niên tâm tư, hai tay phụ sau, tại giữa rừng núi chậm dần bước chân, nhìn về phía thật lửa thừa ánh nắng xuyên thấu qua lá cây, giống từng hạt vàng vung rơi trên mặt đất, trầm mặc một lát lão nhân, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Khó nói người không biết, thư viện các tiên sinh lời nói, chính là dưới gầm trời lớn nhất đạo lý sao? Ta đã từng tận mắt chứng kiến qua một vị Quan Hồ thư viện hiền nhân, tuổi còn trẻ, liền có thể để Thái Y Quốc kiếm thần ra cửa viễn nghênh, cùng hãn lĩnh giáo đạo đức học vấn, tuổi trẻ hiền nhân cao quan bác ái, ngồi nghiêm chỉnh, cùng như vị kia học vỡ lòng hài đồng kiếm Thần Tướng đối với mà ngồi, phần kia nguy nga khí độ, thật sự là một loại khác vô địch."

Tống Vũ Thiêu cười cười, "Cho nên nói a, một trăm cái một ngàn cái Tống Vũ Thiêu, đều đánh không lại thư viện phu tử một câu 'Người sai, người coi phạt'."

Trần Bình An hỏi một vấn đề, "Cái kia nếu như thư viện phu tử các tiên sinh, nói đến không có đạo lý đâu? Nếu như quân tử hiền nhân cũng phạm sai lầm, nên như thế nào?"

Tống Vũ Thiêu cười nói: "Trên bên tự có Thánh Nhân dạy bảo."

Trần Bình An như có điều suy nghĩ, mang theo một vị đại tướng quân cổ, người sau hai chân kéo giữa khu rừng trên mặt đất, vi vu rung động.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 246: Một đoàn loạn ma, đã gặp quân tử

Sau đại chiến, yêu cầu tĩnh dưỡng, đây là lẽ thường. Bởi vì triều đình đại quân đã không cấu thành uy hiếp, sơn trang lại có Tổng Phượng Sơn tọa trấn, Tống Vũ Thiêu liền không vội ở chạy trở về, chỉ các loại Sở Hào lần sau tỉnh táo lại, hẳn còn muốn hỏi một ít chuyện.

Một vị đẳng đường nhập thất thuần túy võ phu, chỉ cần không thương tổn gần người phách căn bản, thần hồn nguyên khí, trải qua qua một đoạn thời gian nghỉ ngơi lấy sức, liền có thể khôi phục đỉnh phong, thời gian dài ngắn, tùy từng người mà khác nhau, Tống Vũ Thiêu vốn cho là "Võ thần cảnh", cũng liền là Trần Bình An cái gọi là kim thân, vũ hóa cùng sơn điền ba cảnh, tương truyền cũ mới hai cái chân khí chuyển đổi, trong một chớp mắt liền có thể hoàn thành, người ngoài căn bản vô pháp thấy rõ chân tướng, đương nhiên liền không có sơ hở, Thanh Trúc kiểm tiên lúc trước trên chiến trường ôm cây đợi thỏ, liền không khả năng xuất hiện, cho nên Bảo Bình Châu trung bộ giang hồ một mực lưu truyền cái thuyết pháp, bá khí mười phần, gọi "Võ thần chiến tử trước đó, đều là đỉnh phong", bất quá Tống Vũ Thiêu chỉ là tin đồn, Trần Bình An chỉ biết rõ cảnh giới phân chia, đối với luyện thần ba cảnh võ đạo đỉnh núi phong quang, vẫn như cũ mây che sương mù quẩn.

Tống Vũ Thiêu nhìn thấy Trần Bình An sắc mặt không tốt lắm, cái này có chút khác thường, theo lý thuyết võ phu thoát ly chiến trường sau, một thân khí tượng hẳn là hướng tới ổn định mới đúng, Trần Bình An ngược lại hiển lộ ra một chút vẻ mệt mỏi, dừng lại bước chân, nhin không được hỏi: "Chuyện gì xảy ra ? Thụ ám thương ?"

Trần Bình An trước dò xét một chút Sở Hào, hô hấp chậm chạp bình ổn, giống như tạm thời vẫn là không có tỉnh lại dấu hiệu, nhưng Trần Bình

An không nói hai lời, phảng phất thời đại thiếu niên đi theo Lưu Tiệp Dương đầy khắp núi đồi dạo chơi, bắt lấy núi rấn về sau, chỉ cần lắc một cái thân rấn, liền có thể đem thư gân tán xương, lại là run tay một cái cổ tay, đem Sơ Thủy Quốc Đại tướng quân triệt để chấn choáng hôn mê.

Nguyên bản tự cho là che lấp thật tốt Sở Hào trong lòng kêu rên, hai mắt tối đen, lại không tri giác. Bày ra như thế cái không nói đạo nghĩa giang hồ cầu thí kiếm tiên, hẳn lúc này là thật không có triệt.

Trần Bình An lúc này mới cùng Tống Vũ Thiêu giải thích nói: "Bởi vì không phải trên núi kiếm tu, cho nên ta không chế hai thanh phi kiếm, yêu cầu hao phí không ít tâm tư ý, bọn chúng mặc dù rời đi Dưỡng Kiếm Hồ sau, có thể tự hành giết địch, nhưng là vẫn yêu cầu ta phân ra một chút thần ý ở phi kiếm bên trên, cùng loại kiếm của bọn nó vô a, nếu không bọn chúng sẽ không ở khí phủ hoặc là Dưỡng Kiếm Hồ bên ngoài ngưng lại quá lâu, mà lại Phương Thốn phù dùng đến có hơi nhiều, tăng thêm hai lần đổi khí có chút vội vàng, hiện tại có chút khó chịu, bất quá không quan hệ, chỉ cần gần đây không có đại chiến, liền có thể dựa vào hô hấp thổ nạp một chút xú bù lại."

Tống Vũ Thiêu như trút được gánh nặng, hành tẩu tại giữa núi rừng, bóng cây cùng ánh nắng hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, lão nhân tâm thần thanh thản, đã có khúc mắc mở ra nguyên nhân, càng bởi vì quen biết một vị có thể phó thác tính mệnh những năm qua tiểu hữu, mà đối với giang hồ một lần nữa bốc lên một vòng hi vọng. Dù là lòng người không cổ, nhưng giang hồ vẫn còn ở đó.

Lão nhân đột nhiên cười nói: "Trần Bình An, tuy nói ngươi có một cái Dưỡng Kiếm Hồ, cũng không cần giống kiếm tiên như vậy mỗi lần xuất thủ, sau đó đều muốn hao phí nhất định thiên tài địa bảo, tới sửa thiện may vá bản mệnh phi kiếm tì vết, nhưng là một mã thì một mã, Sở Hào vậy mà mời ra vị kia Tùng Khê Quốc Thanh Trúc kiếm tiên áp trận, lần này không có người xuất thủ tương trợ, ta khẳng định phải thua bởi đại quân vây khốn bên trong, cho nên trở về sơn trang, ta sẽ cầm tất cả Tiểu

Tuyệt tiền, xem như quà tặng báo đáp, số lượng không nhiều, nhiều năm như vậy cũng liên tích lũy bên dưới không đến hai ngàn mai, Phượng Sơn đi tiên gia bên đò mua sắm 'Thương Thủy', lại dùng rơi một nửa, cho nên chỉ có thể cho người tám chín trăm mai Tiểu Tuyệt tiền."

Lão nhân nói đến đây chút, có chút thẹn thùng, tự giễu nói: "Chưa từng nghĩ Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh Tổng Vũ Thiêu một cái mạng, mới giá trị không đến ngàn viên Tiểu Tuyệt tiền."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Tổng lão tiền bối, ta chỉ cần ba bốn trăm mai Tiểu Tuyệt tiền là đủ rồi, không cần toàn bộ cho ta, Tổng Phượng Sơn về sau khẳng định còn cần đến."

Mặc dù ở phi kiếm Thập Ngũ cái này Phương Thốn vật ở trong, để đó tiểu đồng áo xanh lúc trước mua sắm phổ thông Xà Đảm thạch một đồng Tuyệt Hoa tiền, còn có tám cái càng thêm trân quý Tiểu Thử tiền, không tính ít. Thế nhưng là Trần Bình An tại Ngụy Bách dẫn tiến bên dưới, tận mắt chứng kiến qua Ngưu Giác Sơn Bao Phục Trai cảnh tượng, lo lắng sau đó đến toà tiên gia bên đò, một khi gặp gỡ ngưỡng mộ trong lòng trên núi đồ vật, sẽ tiếc nuối bỏ lỡ.

Về phần Tổng lão tiền bối cùng Kiếm Thủy sơn trang, Trần Bình An tin tưởng lão nhân nói câu nói kia, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài.

Trần Bình An lựa chọn thu xuống tiền, lại không được đầy đủ thu, tại Tổng Vũ Thiêu ngoài ý liệu, lão nhân buồn cười nói: "Người ngược lại là khách khí. . . Cũng không khách khí! Hiếu không biết được lần trước thế hệ người giang hồ, sẽ nói thế nào sao? Sẽ vỗ bộ ngực nói một câu 'Huynh đệ ở giữa, đàm tiền tổn thương cảm tình, nếu là coi ta là huynh đệ, liền chớ có bàn lại việc này, nếu không huynh đệ đều a được làm.' "

Trần Bình An lắc đầu nói: "Nợ nhân tình so nợ tiền, càng khó chịu hơn, ít nhất ta là như thế này."

Tống Vũ Thiêu đối với cái này thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, gật đầu nói: "Xác thực như thế."

Lão nhân cuối cùng bổ sung một câu, "Lý phải là như thế."

Giữa rừng núi gió núi thổi lất phất, lá xanh lượn quanh, bóng cây mát lạnh.

Bởi vì bận tâm Trần Bình An trạng thái thân thể, Tống Vũ Thiêu hành tẩu không vui, bất quá đã không sóng gió gì đặt ở trong lòng, lão nhân coi như dọc theo đường ngắm cảnh, Tống Vũ Thiêu chỉ là nhắc nhở một tiếng Trần Bình An, lần sau Sở Hào tỉnh lại, khác biệt đánh ngất xỉu, hẳn có lời muốn hỏi. Trần Bình An từ không gì không thể, kết luận Sở Hào đại khái tu vi võ đạo, sinh tính cẩn thận Trần Bình An cũng yên lòng, không muốn công Sở Hào hành tẩu dãy núi, nhưng mang theo người ta cổ tóm lại không phải một chuyện, càng nghĩ, Trần Bình An dứt khoát liền kéo lấy Sở Hào một cái chân, giống một vị dò xét địa bàn sơn đại vương, dùng cái chổi một đường "Quét sạch" lấy nhà mình môn trong viện cảnh khô lá rụng.

Thanh Trúc kiếm tiên không sợ Tống Vũ Thiêu cùng thiếu niên truy sát chính mình, dọc theo đại lộ khoan thai trở về châu thành, đột nhiên quay đầu nhìn về xa xa bên đường núi rừng, hẳn đứng vững sau, đưa tay nắm chặt treo ở bên eo cái kia đoạn thanh trúc. Từ núi rừng bên trong chậm rãi đi ra một vị Thanh Trúc kiếm tiên người quen, tuổi thất tuần, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, vừa nhìn cũng không phải là cái dễ đối phó người trong giang hồ, bên hông bội kiếm, lấy không biết chất liệu sợi tơ quấn quanh vỏ kiếm, chiều dài hơn xa bình thường kiếm khách trường kiếm, cực kỳ chói mắt.

Thanh Trúc kiếm tiên đi ra đại lộ, đối diện hướng đi vị kia có duyên gặp mặt mấy lần Cổ Du Quốc kiếm khách, hai người không hẹn mà cùng mà

dừng lại bước chân, cách xa nhau hai mươi bước.

Cũ kiếm khách mỉm cười nói: "Tô Lang, lần trước bờ sông từ biệt, có thời gian năm, sáu năm đi ?"

Thanh Trúc kiếm tiên lạnh nhạt nói: "Lâm Cô Sơn, tìm ta có chuyện gì ? Có chuyện nói thẳng, ta hiện tại tâm tình không tốt lắm."

Đối với một vị giang hồ văn bối vênh váo hung hăng, cũ kiếm khách lơ đãng, quả thật đi thẳng vào vấn đề nói: "Ta lần này là thụ quốc sư nhờ vả, tới đây chặn giết Trần Bình An, lúc trước từng có giao thủ, một vị hoàng thất cung phụng luyện khí sĩ cùng rắn rết phu nhân, trước sau chết tại Trần Bình An chi thủ, bây giờ chỉ còn lại có ta cùng Mãi Độc Lâu Lâu chủ, không muốn như vậy thu tay lại, trước đó trong núi kiến thức qua một trận thần tiên đục trận phần khích trò hay, liền nghĩ có thể hay không cùng người liên thủ, cùng một chỗ truy sát Trần Bình An cùng Tống Vũ Thiêu, đắc thủ về sau, vô luận chết sống, Tống Vũ Thiêu về người xử trí, Trần Bình An giao cho chúng ta mang về Cổ Du Quốc."

Tô Lang liếc mắt dầy núi rừng rậm, hỏi hai vấn đề, "Tới kịp ? Có phần thẳng ?"

Cổ Du Quốc Kiếm Tôn Lâm Cô Sơn gật đầu nói: "Mãi Độc Lâu Lâu chủ am hiểu nhất ám sát, hẳn sẽ đi đầu động thủ, tiến hành tập kích quấy rối, đầy đủ kéo dài được hai người bước chân. Về phần phần thẳng, ta chỉ có thể nói, sự do người làm. Ba người chúng ta cho dù liên thủ, cuối cùng có thể sống bên dưới mấy cái, ta Lâm Cô Sơn không dám hứa chắc."

Tô Lang cười nói: "Lâm tiên bối nếu như nói phần thẳng cực lớn "

Lâm Cô Sơn hỏi: "Đây coi như là đáp ứng ?"

Tô Lang gật đầu nói: "Người đi trước trợ giúp Mãi Độc Lâu Lâu chủ, ta muốn đường cũ trở về, tìm kiếm Sở thị tinh kỵ phó tướng, cùng cái kia

hai vị Sơ Thủy Quốc cung phụng luyện khí sĩ, các người hai cái chỉ cần có thể cản xuống Tống Vũ Thiêu cùng Trần Bình An, ta liền có thể để phần thắng trở nên lớn hơn."

Lâm Cô Sơn có chút do dự.

Tô Lang mỉm cười nói: "Lần này vội vàng liên thủ, có lợi thì tụ, vô lợi thì tán, người không tin được ta Tô Lang rất bình thường, nhưng là tốt xấu muốn tin tưởng tự tay trải xuống một khóa Sơ Thủy Quốc lão Kiếm Thánh đầu lâu, đối với một vị Tùng Khê Quốc kiếm tiên mà nói, dù hoặc đến cùng lớn đến bao nhiêu."

Lâm Cô Sơn cười lạnh nói: "Có phải hay không thuận tay cũng đem Cổ Du Quốc Kiếm Tôn đầu lâu, cùng nhau lấy đi ? Đến lúc mười mấy nước giang hồ, duy người kiếm tiên một người độc tôn kiếm đạo, há không càng tốt hơn!"

Tô Lang một tay hai ngón vờ ở tóc mai rủ xuống bên dưới một sợi tóc xanh, một tay bấm tay nhẹ nhàng gõ cái kia đoạn thanh trúc, lộ ra vô cùng tùy ý phân tán, "Người Lâm Cô Sơn kiếm, xưa nay không từng nhập mắt của ta a."

Giang hồ tiếng tăm cực kém Lâm Cô Sơn nheo lại mắt, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Khẩu khí lớn như vậy."

Tô Lang vẻ mặt thản nhiên, "Nói thật luôn luôn không dễ nghe."

Lâm Cô Sơn cười nhạo một tiếng, lạnh giọng nói: "Bất kể như thế nào, hôm nay Tống Trần Nhị người, mới là đại địch của chúng ta, ta cùng Mãi Độc Lâu Lâu chủ lặng chờ tin lành! Nếu như các người tới chậm, ta không dám nói vị kia mang thù Mãi Độc Lâu Lâu chủ, có thể hay không trả thù người Tô Lang, ta Lâm Cô Sơn khẳng định sẽ cùng người cùng Tùng Khê Quốc hoàng thất, đòi hỏi một cái công đạo."

Tô Lang đuổi ra một cái tay, ra hiệu Lâm Cô Sơn đi đầu.

Vị này Kiếm Tôn vút qua dài đi.

Tô Lang cũng là quay người lướt về phía đại lộ.

Chỉ là tại nửa trên đường, Tô Lang bỗng nhiên dừng thân hình, hẳn thấy được một vị thiên chân vô tà động lòng người thiếu nữ, một bộ vàng nhạt phấn váy, toàn thân không nhiễm trần thế mà đứng tại con đường trung ương.

Tô Lang chậm rãi tiến lên.

Thiếu nữ từ trong tay áo móc ra một phong mật tín, trên đầu có có chu giấy dán, là viết thư người để phòng người đưa tin một mình mở ra, thiếu nữ cười tủm tỉm nói: "Tổng Phượng Sơn muốn ta giao cho người, nói người mở ra phong thư vừa nhìn liền biết, gia hỏa kia còn nói nếu như người đáp ứng, liền ở ngay trước mặt ta chút cái đầu, là được rồi, Tổng Phượng Sơn hứa hẹn về sau một giáp tử mười mấy nước giang hồ, người Tô Lang sẽ lấy kiếm tiên thân phận, vững vàng chiếm cứ nửa bên giang sơn."

Tô Lang suy nghĩ một lát, từ tay áo móc ra hai cái tuyết trắng sợi tơ may mà thành bao tay, đeo lên sau, ngoắc nói: "Ném qua đến."

Thiếu nữ chính là chùa cổ "Ma Ma" Sơ Thủy Quốc Tứ Sát một trong, lần này rời đi Kiếm Thủy sơn trang, ngoại trừ tiếp cận Tổng Vũ Thiêu bên ngoài, để phòng bất trắc, càng quan trọng hơn vẫn là phong mật thư này, tìm cơ hội tự tay giao cho Tô Lang trên tay, vị này hưởng dự giang hồ Thanh Trúc kiếm tiên, kỳ thật vẫn là Tùng Khê Quốc hoàng thân quốc thích, chỉ bất quá huyết thống bất chính, sớm không có kế thừa hoàng vị cơ hội.

Tô Lang cẩn thận từng li từng tí loại bỏ giấy dán, mở ra phong thư sau,

nhanh chóng xem một lần mật tín nội dung, nhếch miệng lên một cái đường cong, sau đó cổ tay rung lên, chấn vỡ mật tín, hái xuống bao tay thu hồi trong tay áo, Tô Lang gật đầu nói: "Cô nương có thể đi Tổng Phượng Sơn bên kia giao nộp, tất nhiên Kiếm Thủy sơn trang có thành ý như vậy, ta Tô Lang cũng có qua có lại, cô nương người nói cho Tổng Phượng Sơn, chẳng mấy chốc sẽ có một cái không lớn không nhỏ tin tức tốt, cùng lão Kiếm Thánh có quan hệ. Trên thư sự tình, ta hi vọng Tổng Phượng Sơn nói được thì làm được."

Ngay sau đó thiếu nữ vô sự một thân nhẹ, hai tay đặt tại sau lưng, mười ngón quần giao, xảo tiểu công mong này, "Tổng Phượng Sơn mặc dù không hiểu phong tình, có thể làm sự tình vẫn là rất ổn trọng, so chúng ta những này sống trăm năm, mấy trăm năm ma đầu, còn già hơn luyện. Cho nên Tô Lang người có thể yên tâm, tương lai người chính là mười mấy nước bản đồ giang hồ quân chủ, không ngồi long ý hơn hẳn long ý."

Tô Lang cười nói: "Vậy liền mượn cô nương cát ngôn."

"Tô đại kiếm tiên về sau nếu là thiếu khuyết gỏi một bên người, một mực thông báo một tiếng, nô gia theo gọi theo đến!" Thiếu nữ hướng ngọc thụ lâm phong nam tử vút ra một cái mị nhãn, phát ra một chuỗi chuông bạc tiếng cười, thân hình phiêu diêu tan rã, sau đó hóa thành một luồng cuộn cuộn khói xanh, đột ngột từ mặt đất nâng lên, rất nhanh trên không trung tan biến không thấy.

Tô Lang tiếp tục một mình tiến lên, chỉ là bắt đầu cân nhắc lợi hại.

Là chỉ vì cái trước mắt một chút, sớm đem chỗ tốt rơi túi vì an.

Vẫn là cùng Tổng Phượng Sơn liên thủ, để hắn đem chính mình đẩy lên giang hồ quân vương cái kia vị trí cao bên trên ?

Tô Lang đột nhiên bật cười, mật tín bên trên có cái đề nghị, thực sự thú vị, Tổng Phượng Sơn hứa hẹn giữa bọn hắn, ước chừng mỗi mười năm

sẽ có một trận trùng trùng điệp điệp giang hồ tạo thế, hai người tiến hành một trận đỉnh phong chi chiến, hắc Tống Phượng Sơn đến lúc sẽ kế thừa Kiếm Thủy sơn trang Kiếm Thánh danh hiệu, lấy Kiếm Thánh thân phận, cùng độc chiếm kiếm tiên tên tuổi Tô Lang, tiến hành cái gọi là sinh tử chi chiến, kỳ thật bất quá là cho giang hồ diễn kịch thôi. Tống Phượng Sơn tại trên thư, thậm chí đã chọn tốt ba cái giao thủ địa điểm, lần đầu tiên là hắc Tống Phượng Sơn khiêu chiến Tô Lang, địa điểm tuyển tại Tùng Khê Quốc hoàng cung đại nội đại điện chi đình, Tô Lang đại thắng, lần thứ hai tuyển tại Kiếm Thủy sơn trang thác nước đỉnh chớp, Tống Phượng Sơn hơn một chút, lần thứ ba ước tại Thái Y Quốc Yên Chi quận bãi tha ma, Tô Lang thắng được.

Tô Lang cảm thấy thật có ý tứ.

Cho nên hắc quyết định đem Cổ Du Quốc Kiếm Tôn cùng Mãi Độc Lâu Lâu chủ đầu, cùng một chỗ hái xuống, xem như có qua có lại.

Tô Lang rất nhanh liền thấy Sơ Thủy Quốc triều đình binh mã bóng người, trong đầu vẫn là Tống Phượng Sơn những cái kia vòng vòng đan xen mưu đồ, thì thào nói: "Giang hồ còn có thể chơi như vậy a?"

Cuối cùng vị này Tùng Khê Quốc kiếm tiên, không có trực tiếp đi hướng trong đại quân, mà là một cái bỗng nhiên chuyển hướng, một mình lướt về phía núi rừng.

Vẫn là ba đối hai, chỉ bất quá cái này ba, là Tống Vũ Thiêu, Trần Bình An, thêm hắc Tô Lang.

Sẽ cùng một chỗ đối phó Lâm Cô Sơn cùng Mãi Độc Lâu Lâu chủ.

Tô Lang tiến vào trong rừng đường núi về sau, bắt đầu cố ý thả chậm bước chân, cười nói: "Giang hồ hiểm ác a."

Châu thành bên trong, một chỗ không đáng chú ý yên lặng trong trạch viện, có kinh thành quý khách ngủ lại ở đây, mặc dù tòa nhà chưa nói tới hào hoa xa xỉ khí phái, nhưng là bên trong làm khiết dị thường, đủ loại trang trí, tràn đầy thư hương môn đệ thanh nhã khí tức, mà lại khu vực náo bên trong lấy tĩnh, hiển nhiên là bỏ ra lớn tâm tư.

Có một vị sống an nhàn sung sướng phụ nhân đứng ở trong viện, mặc dù tuổi tác không nhỏ, thế nhưng là được bảo dưỡng thể, phong vận vẫn còn, không nhìn kỹ khoé mắt nếp nhăn, tựa như chừng ba mươi tuổi thiếu phụ mà thôi, nàng lúc này chính tại xoay người, hưởng một thanh vạc lớn bên trong ném ăn cho cá ăn, bên trong chần nuôi mười mấy đuôi thân thể linh lung cá vàng, càng trồng trọt có từng cây từng cây xanh biêng biếc thủy liên, vàng lục hai màu tôn nhau lên thành thú.

Ngoại trừ vị này khí thái lỏng lẻo lấy kinh thành phụ nhân, trong nội viện chỉ có một vị bội đao cường tráng tỳ nữ, không người nào khác.

Nhưng là tòa nhà bốn phía ngõ hẻm đường phố, lại là ngầm giấu huyền cơ, chẳng những có trong quân duệ sĩ hộ vệ, còn có mấy vị võ đạo cao thủ ẩn nấp tại trong phố xá, Thứ sử phủ đệ một chút cái điều luyện tài giỏi lão bộ khoái, đã sớm đến đây âm thầm giới nghiêm, bởi vậy có thể thấy được, vị này kinh thành khách đến thăm, tất nhiên rất có lai lịch.

Nhưng là ngay tại trùng điệp bảo hộ bên trong, khô ngô hơn hẳn nam tử bội đao tỳ nữ, không có dấu hiệu nào mà xui lơ trên mặt đất, tỳ nữ sau lưng xuất hiện một vị cầm trong tay quạt xếp tuấn tú công tử ca, phiến khởi trập trập thanh phong, tóc mai sợi tóc có chút phiêu đăng, cười nhìn về phía vị kia còn xoay người ném ăn phụ nhân, nở nang phụ nhân dáng người hiển thị rõ, phong quang kiêu diễm, công tử ca chỉ cảm thấy lúc này cảnh này, đẹp không sao tả xiết, chuyển đi này không tệ.

Phụ nhân đứng người lên, quay đầu qua, yên lặng nhìn về phía cái này vị người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi mỉm cười nói: "Phụ nhân, chúng ta trước đó tại kinh thành gặp mặt qua."

Phụ nhân vẽ mặt trấn định, mĩa mai nói: "Lúc nào Tiểu Trọng Sơn Hàn thị con cháu, có lá gan cùng một vị đại tướng quân vật tay rồi?"

Công tử trẻ tuổi thu hồi quạt xếp sau, hai tay che che ở trên mặt mình, chậm rãi hướng xuống xóa đi, cuối cùng lộ ra một trương phụ nhân quen thuộc đến cực điểm khuôn mặt, người trẻ tuổi lấy phụ nhân đồng dạng nhất cực kỳ quen thuộc tiếng nói cười nói: "Hiện tại thế nào ? Ta tốt phụ nhân ?"

Tại phụ nhân hét la trước đó, Tiểu Trọng Sơn Hàn thị con cháu Hàn Nguyên Thiện, duỗi ra một ngón tay, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Phụ nhân yên tâm, ta Hàn Nguyên Thiện chỉ thích trộm tâm, xưa nay không trộm không đoạt nữ tử thân thể, bất quá tin tưởng luôn có một ngày, phụ nhân nguyện ý tự tiến cử cái chiếu, cùng ta. . ."

Giờ phút này lấy Sở Hào khuôn mặt kỳ nhân Hàn Nguyên Thiện, đưa tay chỉ hướng hồ cá, lời nói hơi chút dừng lại sau, tiếp tục nói: "Tương cứu trong lúc hoạn nạn, cá nước thân mật."

—— ———

Thải Y Quốc Yên Chi quận, có một vị bên hông treo ngọc bội cao tuổi nho sĩ, đứng tại thành đầu, vẽ mặt nghiêm túc.

Thải Y Quốc kinh thành, hoàng cung ngự trong thư phòng, đồng dạng có vị thất tuần nho sĩ hai tay phụ sau, cũng có ngọc bội tại eo, lão nhân đứng ở cửa sổ, không nói một lời, Thải Y Quốc hoàng đế nơm nớp lo sợ đứng ở bên một bên, liên đới cũng không dám ngồi.

Cổ Du Quốc, còn là một vị thành gia lập thất chi niên áo xanh nho sĩ,

vẫn là treo đeo có kiểu dáng không có sai biệt ngọc bội, hăn ngồi tại một cỗ thuê mướn mà đến kém trong xe ngựa, sau đó trên đường đi ghét bỏ cái này ghét bỏ cái kia thanh niên trai tráng mã phu, tại khoảng cách Cổ Du Quốc còn có hai mươi dặm trên đường cái, hăn liền bị dọa sợ mất, nhãn lực không tệ hăn, nhìn thấy bên kia có binh cường mã tráng trăm ngàn tinh kỵ bao vây, có một đồng lớn Hoàng tử Công Khanh đại quan đứng đấy, còn giống như có một người mặc màu vàng áo choàng nam nhân, đứng tại dịch trạm bên cạnh, bó tay mà đứng, giống như đang chờ người ?

Trong xe người đọc sách thả ra trong tay sách vở, đối với hăn nói rằng: "Đến dịch trạm lại dừng ngựa, yên tâm, bọn hăn là tại chờ ta, ngoại trừ lúc trước giao phó định vàng, Cổ Du Quốc triều đình ngầm bên dưới đưa cho người ban thưởng, coi như là ta còn lại phía dưới hết thủy chi tiêu."

Nói xong những này, trung niên người đọc sách một bên thu thập rương sách một bên cười nói: "Thật vất vả đi ra một chuyến, đến Sơ Thủy Quốc, người nhưng đừng lại khí chúng ta sơn trường."

Mà tại Kiếm Thủy sơn trang, võ lâm minh chủ đại diện sắp tổ chức, đại đường bên trong, thiếu đi lúc trước buổi tiệc xuất hiện qua mây sương gương mặt, nhưng cũng nhiều thêm rất nhiều thanh danh hiển hách giang hồ đại lão, hắc bạch hai đạo đều có, Sơ Thủy Quốc giang hồ hào kiệt, hơn phân nửa ở đây.

Tổng Phượng Sơn ngồi cao chủ vị, nhìn thấy những nhân vật phong vân này, kỳ thật cũng không có quá lớn tâm tình chấp chờn.

Trong đó không thiếu có quy hàng đầu cơ người, có rắc tâm hại người người, cũng có xem xét thời thế lại bên dưới tiền đặt cược người, càng có tự cho là có thể nhìn thấy một cái chuyện cười lớn người trong triều đình.

Tổng Phượng Sơn bên cạnh cách đó không xa, ngồi hăn thê tử, trang

phục lộng lẫy, phần kia ung dung khí độ, chỉ sợ sẽ không bại bởi trong cung đèn đuốc nường nường.

Tổng Phụng Sơn đương nhiên đã tính trước, bên dưới một bên có người đồng dạng coi là nắm vững thắng lợi.

Nhưng là song phương cũng không nghĩ tới, một vị khách không mời mà đến đến nhà, phá vỡ hai bên bỏ bao công sức nhiều năm mưu đồ.

Căn bản không có người gác cổng bẩm báo, càng không có Kiếm Thủy sơn trang đệ tử xuất thủ ngăn cản, nhìn thấy vị kia tự báo danh hào nhân vật sau, cơ hồ tất cả mọi người vô ý thức thở dài thỉ lể, lấy Nho gia lễ nghi đãi khách.

Mà cái kia người mặc nho sam, đầu đội văn khăn tuổi trẻ nam tử, bên hông treo có một cái ngọc bội, lấy một loại không nói rõ được cũng không tả rõ được bộ pháp cùng tiết tấu, không vội không chậm mà đi vào Kiếm Thủy sơn trang quần hùng hội tụ trong hành lang, hần vượt qua cánh cửa về sau, nhìn quanh bốn phía sau, lại một lần nữa tự báo thân phận, "Quan Hồ thư viện, hiền nhân Chu Củ."

Đại đường bên trong, cơ hồ tất cả mọi người rầm rầm đứng người lên, hướng người này thở dài.

Người trẻ tuổi thở dài hoàn lễ, sau đó đi về phía trước ra hai, ba bước, nhìn về phía chủ vị Kiếm Thủy sơn trang thiếu trang chủ.

Tổng Phụng Sơn sắc mặt âm trầm, ngồi tại phụ cận phụ nữ trẻ lấy ánh mắt ra hiệu, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Quan Hồ thư viện tuổi trẻ hiền nhân ngữ khí bình thản nói: " "Tiểu Trọng Sơn Hàn thị con cháu Hàn Nguyên Thiện, nhưng tại sơn trang ?"

Tổng Phụng Sơn ép xuống trong lòng cổ kia nộ khí, giật giật khoe

miệng, chậm rãi nói: "Không trùng hợp, Hàn Nguyên Thiện ngày hôm qua còn tại sơn trang, hôm nay cũng đã không có ở đây, hẳn nói là lâm thời khởi ý, muốn đi du lịch tốt đẹp non sông. Không biết vị này thư viện tiên sinh, tìm hẳn có chuyện gì ? Nếu như không vội, ta có thể chuyển cáo Hàn Nguyên Thiện."

Tuổi trẻ hiền nhân cười cười, "Hàn Nguyên Thiện thân là Sơ Thủy Quốc tiến sĩ, đã là ta Nho gia môn sinh, lại tu tập ma đạo công phu, dụng ý khó dò, tai họa một nước xã tắc, ta muốn dẫn hẳn đi Quan Hồ thư viện tiếp nhận trách phạt, về phần xử trí như thế nào, đến thư viện, tự có kết luận. Tống Phượng Sơn, ta không lấy thư viện hiền nhân thân phận, chỉ là ta Chu Củ nếu muốn khuyên người một câu, đừng cương trước bờ vực còn chưa muộn, mất bò mới lo làm chuồng không tính trễ."

Tống Phượng Sơn khuỷu tay chống đỡ tại ghế dựa cầm trên tay, ngăn chặn quai hàm, cứ như vậy nghiêng đầu, cười nhìn về phía vị này Quan Hồ thư viện hiền nhân, dù bận vẫn ung dung mà bắt đầu đánh giá.

Nghe đồn những này cao quý không tả nổi phu tử các tiên sinh, mỗi lần rời đi thư viện, phụng mệnh làm việc, bên hông đều sẽ treo bên trên cái viên kia thư viện Thánh Nhân ban thưởng bên dưới ngọc bội, có thể ghi chép một đường kiến thức cùng tự thân tu dưỡng, lấy đó nói chuyện hành động chi quang minh lỗi lạc. Ngọc bội kiểu dáng là thế gian đơn giản nhất thanh lịch bình an bài, nhưng là khác biệt hiền nhân quân tử, bên trên một bên khắc dấu văn tự, nội dung khác biệt, nhưng là đều không ngoại lệ, thâm ý sâu sắc, thường thường ẩn chứa thư viện Thánh Nhân đối với người này mong đợi cùng chỉ điểm.

Tống Phượng Sơn vô lễ đến cực điểm, không có trả lời ý tứ, phụ nữ trẻ đương nhiên liền muốn giảng hòa, đứng người lên hướng vị kia thư viện hiền nhân hành lễ về sau, mỉm cười nói: "Như Hàn Nguyên Thiện thật sự là như thế, ta Kiếm Thủy sơn trang tự nhiên theo lẽ công bằng làm việc, nghĩa vị trí, nhất định toàn lực trợ giúp thư viện bắt người này."

Chu Củ nhìn về phía phụ nhân, trầm giọng nói: "Nếu không có sớm gây mất trường sinh cầu, người mới có thể đứng ở chỗ này đông đặc, nếu không kết quả của người, không thể so với Hàn Nguyên Thiện tốt hơn chỗ nào. Người trong ma đạo, tại giang hồ gây sóng gió, tự có hiệp nghĩa chi sĩ trừ ma vệ đạo, mà nếu quả dám can đảm quấy nhiễu một nước chi Sơn Hà Xã Tắc, ta thư viện sẽ không dễ dãi như thế đâu!"

Tống Phượng Sơn ngồi thẳng thân thể, gặt gao tiếp cận Chu Củ, "Cùng ta thê tử nói chuyện, người hiếu khách nhất khí một điểm."

"Phượng Sơn!"

Phụ nữ trẻ quay đầu qua, nhẹ nhàng hô nhỏ một tiếng, Tống Phượng Sơn thấy được nàng lo lắng ánh mắt, trong lòng thở dài một tiếng, thân thể ngửa ra sau dựa vào thành ghế, không nói thêm gì nữa.

Lúc này, tự phong Ma giáo giáo chủ Đậu Dương rót ngụm rượu, đem chén rượu trùng điệp vỗ lên bàn, cười lạnh thành tiếng.

Tuổi trẻ hiền nhân quay đầu nhìn về vị này luyện khí sĩ, nói: "Chờ ta xong xuôi thư viện chính sự, liền sẽ hái xuống bên hông ngọc bội, hi vọng đến lúc đó người Đậu Dương còn có thể cười được."

Đậu Dương liếc mắt liếc nhìn hẳn là vẫn chưa tới ba mươi tuổi thư viện phu tử, ha ha nói: "Người khác sợ người Quan Hồ thư viện tên tuổi, sợ đến muốn chết, ta Đậu Dương cũng sợ, nhưng bởi vì biết rõ các người thư viện quý củ, ngược lại cũng không trở thành nơm nớp lo sợ, Nho gia hiền nhân cánh cửa như thế nào, bình cảnh lại là như thế nào, cùng quân tử chênh lệch đại khái lớn bao nhiêu, ta nhất thanh nhị sở, cho nên người Chu Củ không cần dùng lời ép ta. Nói câu khó nghe, người hái được ngọc bài, ta vẫn là sẽ kiêng kị các người thư viện, nào dám buông tay buông chân cùng người giao thủ, nhưng nếu như người Chu Củ có bản lĩnh liền nho sam văn khải cùng nhau hái được, lấy người giang hồ làm việc, cái kia ta Đậu Dương không đem người đánh ra cực đến, ta tùy

người họ!"

Ma đầu Đâu Dương lời nói này, nói đến bá khí mà lại trút giận, cho dù là một chút bạch đạo đại lão, đều cảm thấy người này mặc dù làm nhiều việc ác, là trên giang hồ nhắc lên qua từng tròng huyết vũ tinh phong, khả năng đủ ngay trước một vị Quan Hồ thư viện hiền nhân trước mặt, nói ra dạng này lời nói, thật sự là không then giang hồ hai chữ! Sơ Thủy Quốc có thể có dạng này một tôn ma đạo cự phách, có tính không cũng vượt trên qua Thái Y Quốc Cổ Du Quốc giang hồ một đầu ?

Hiền nhân Chu Củ mỉm cười.

Hắn cúi đầu đối với khối kia ngọc bài nhỏ giọng thầm thì nói: "Tiên sinh, người nghe một chút, cái này ta còn có thể nhẫn ? Nhịn xuống không đánh những cái này thư viện hiền nhân, thì cũng thôi đi, khó nói ra cửa bên ngoài, cách thư viện ngàn vạn dặm, còn muốn nhẫn một cái ma đạo luyện khí sĩ ? Tốt a, người khẳng định sẽ nói một nhẫn lại nhẫn, chịu đựng chịu đựng liền có thể một lần nữa làm về quân tử, nhưng là. . . Ta thật nhịn không được a. . . Cái gì, tiên sinh người muốn nói cái gì. . . Uy uy uy, nghe được ta nói chuyện sao? Ai u, ngọc bài thế nào xảy ra vấn đề đâu, tiên sinh, người quay đầu nhất định phải hảo hảo quản quản thư viện chế tạo cục những tên kia. . . Vậy cứ như thế a, không tán gẫu nữa a, trở lại thư viện tiên sinh người giúp ta đổi một khối ngọc bội a. . ."

Đến cuối cùng, đám người chỉ gặp cái kia miệng đầy nói bậy nói bạ thư viện tuổi trẻ phu tử, đưa tay gắt gao siết chặt tựa như tự hành run rẩy lên ngọc bài, đem dùng sức lay động, đến cuối cùng, liền hai ngón bấm niệm pháp quyết, nhẹ nhàng chuyển động, có thanh phong quanh quần bao lại khối kia ngọc bài, đem hắn bọc lại đến như một khóa kén tằm, tuổi trẻ hiền nhân lúc này mới cười đem ngọc bội hái xuống, thu nhập trong tay áo.

Phụ nữ trẻ thừa dịp người không chú ý, đi đến Tống Phượng Sơn bên cạnh, cười khổ nói: "Phượng Sơn, ta nhớ ra rồi, người này là Quan Hồ

thư viện vị kia Thánh Nhân đích truyền đệ tử một trong. Tại đệ tử ở trong, người này niên kỷ nhỏ nhất, tính tình kém cỏi nhất, bản sự. . . Dù là không có cao nhất, nhưng nhất định có thể sắp xếp thứ hai, hẳn tại tuổi mới hai mươi liền thu được quân tử thân phận, lúc đó cực kỳ oanh động, được ca tụng Thôi Minh Hoàng về sau lại một vị 'Chính nhân' quân tử tốt nhất nhân tuyển, rất có thể sẽ để cho học cung Thánh Nhân tự mình khám nghiệm khảo hạch, cho nên Quan Hồ thư viện đối với hẳn bảo hộ rất khá, chúng ta gián điệp tình báo bên trên một mực ghi chép vì xung quanh cự nhưng, mà không phải Chu Củ."

Đậu Dương ngơ ngác ngồi tại nguyên chỗ, nuốt ngụm nước bọt.

Hắn mặc dù không biết rõ Chu Củ chính là xung quanh cự nhưng, nhưng là "Ấu đả hiền nhân" "Trở lại quân tử" những nội dung này, Đậu Dương vẫn là bắt lấy dấu vết để lại.

Cho nên Đậu Dương đứng người lên, liền muốn bồi tội xin lỗi.

Hướng một vị Nho gia quân tử chịu thua nhận thua, tuyệt không mất mặt.

Chỉ là tạm thời lấy hiền nhân thân phận rời đi thư viện Chu Củ, duỗi ra một tay, hai ngón chỉ hướng tại Sơ Thủy Quốc không ai bì nổi ma đầu Đậu Dương, mỉm cười nói: "Ta Nho gia tiên hiền từng có hùng kỳ thơ, hỏi ở phía sau người, quân không thấy, nhất xuyên đá vụn to như đấu, theo phong mãn mà đá đi loạn ? Hậu thế Chu Củ ở đây đáp nói, ta đã thấy!"

Khôi ngô thân thể Đậu Dương, lấy hẳn làm tâm điểm một trượng bên trong, cương phong quét sạch, lẳng lẽ gió mạnh như một đạo lục địa vòi rồng, điên cuồng vờn quanh vị này ma đạo cự phách.

Đậu Dương hạ tràng, là danh xứng với thực hình tiêu xương đứng.

Cương phong tiêu tán, xương khô ngã xuống đất.

Tuổi trẻ hiền nhân nhìn cũng không nhìn chỉ còn một khung xương trắng Đâu Dương, có chút ngửa đầu, nhìn về phía Tống Phượng Sơn, hỏi: "Hiện tại có phải hay không biết rõ, ta lúc trước cùng người thê tử nói chuyện, đã tính rất khách khí ?"

Tống Phượng Sơn tức giận đến mu bàn tay nổi gân xanh, nhưng là bị đứng ở bên cạnh phụ nữ trẻ, đưa tay một cái dùng sức đè lại mu bàn tay của hắn, nàng mỉm cười nói: "Chúng ta vợ chồng hai người, đương nhiên biết rõ xung quanh phụ tử cho thiện ý."

Chu Củ cười cười, "Tất nhiên Hàn Nguyên Thiện không ở tại chỗ, cái kia ta liền không đã quấy rầy các người mình chủ đại diện, ta tìm kiếm hắn, các người tiếp tục."

Thư viện hiền nhân tiêu sái quay người, cứ như vậy hướng đi cửa lớn, vừa vặn bên ngoài có một già một trẻ trở về Kiếm Thủy sơn trang, hướng đại đường bên này sóng vai đi tới, giống như trải qua liên tục hung hiểm đại chiến, trên người đều lay dính vết máu.

Song phương đều không có dừng bước, cũng không có lên tiếng, vừa vặn tại riêng phần mình vượt qua cánh cửa thời điểm, sát vai mà qua.

Tuổi trẻ hiền nhân nhìn chăm chăm vào vị kia đeo kiếm thiếu niên nhìn, người sau có chút kỳ quái, liền nhìn lại hướng hắn, cả hai ánh mắt giao hội.

Dù là thiếu niên đã tiến vào đại đường, cũng không lại nhìn thẳng hắn, từng là Quan Hồ thư viện quân tử tuổi trẻ hiền nhân, vẫn là quay đầu nhìn về thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 247: Như vậy từ biệt, núi cao nước dài

Thư viện hiền nhân Chu Củ đi ra sơn trang đại đường, Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh đi vào đại đường, chuyển đi này vừa đến, hơi đèn bù sơn trang rơi vào đáy cốc khí thế, dù sao Quan Hồ thư viện tại phía xa chân trời, một vị hiền nhân đi liền đi, huống chi không có đối với Kiếm Thủy sơn trang hưng sư vấn tội, vậy liền mang ý nghĩa điền trang trăm năm kinh doanh, sẽ không thương cân động cốt, mà lại Tống Vũ Thiêu vẫn còn tại Sơ Thủy Quốc trên giang hồ, dù là hãn không xuất kiếm, không tại sơn trang, chỉ cần còn tại mười mấy nước giang hồ một góc nào đó du lịch, như vậy Tống Phượng Sơn võ lâm minh chủ, liền có thể ngồi an ổn.

Nhưng là trong nháy mắt, Tống Vũ Thiêu đột nhiên quay đầu nhìn lại, bước ra mấy bước, trước hữu ý vô ý đem Trần Bình An ngăn ở sau lưng, sau đó thẳng tắp nhanh chân bước ra cánh cửa, chỉnh ngay ngắn vạt áo, lão nhân cúi người, đối Chu Củ bên kia không trung chấp tay ôm quyền.

Tận đến giờ phút này, đại đường mọi người mới kinh hãi phát hiện, bên ngoài cửa chính không trung, gợn sóng dập dờn, xuất hiện một vị thân cao ba trượng nho sam lão giả, bóng người phiêu miểu, tiên khí tràn ngập.

Thánh Nhân giá lâm, đích thân tới sơn trang.

Huy hoàng nguy quá thay, mệnh mệnh sâu xa.

Chu Củ tại Tống Vũ Thiêu phát giác được huyền cơ trước đó, liền mau từ đeo kiếm trên người thiếu niên thu tầm mắt lại, run lên tay áo, triệt hồi đối với khối kia thư viện bình an ngọc bài thuật pháp cấm chế, cẩn thận thăm dò, lộ ra chân dung, khắc dấu có "Chế giận" hai chữ ngọc bội, bất

động thanh sắc mà một lần nữa đeo ở hông, tại Tống Vũ Thiêu đi giang hồ đại lễ thời khắc, cơ hồ đồng thời, thở dài cúi đầu nói: "Học sinh bái kiến tiên sinh."

Lão nhân như triều chính từ miếu cung phụng một tôn cao đại thần tượng, nhìn xuống chính mình đệ tử Chu Củ, hỉ nộ không lộ vu sắc, chậm rãi nói: "Sơ Thủy Quốc nho sinh Hàn Nguyên Thiện tu tập công pháp ma đạo một chuyện, ta sẽ giao cho người khác xử lý, người lập tức trở về thư viện."

Chu Củ thở dài một tiếng, nâng người lên sau bất đắc dĩ nói: "Tiên sinh, không thể thương lượng?"

Thư viện Thánh Nhân thẳng thừng không sai nói: "Không thể."

Chu Củ vẻ mặt cầu xin nói: "Khổ quá."

Thánh Nhân nhìn về phía cánh cửa bên kia Sơ Thủy Quốc lão Kiếm Thánh, ôm quyền hoàn lễ sau, hai tay phụ sau mím cười nói: "Tổng trang chủ phá cảnh sắp đến, thật đáng mừng. Nghe nói Tổng trang chủ mỗi lần du lịch giang hồ, đều sẽ bái phỏng các nơi văn miếu kính hương, này tâm chứng giám, nếu có nhàn hạ, Tổng trang chủ tại phá cảnh về sau, có thể đến chúng ta thư viện tu hành một đoạn thời gian, vững chắc Kim Thân cảnh."

Tống Vũ Thiêu càng vui lòng phục tùng, từ đầu đến cuối không có triệt hồi chấp tay ôm quyền thủ thế, "Đi đầu cảm ơn Thánh Nhân ân điển."

Mặc dù không biết vị này Quan Hồ thư viện sơn trường, sử dụng Nho gia loại nào hạo nhiên thần thông, nhưng nhanh như vậy liền có thể từ thư viện đi vào Sơ Thủy Quốc, ngàn vạn dặm sơn thủy, giống như chỉ là thư viện Thánh Nhân dưới chân mấy bước xa.

Phụ trách ngồi Trấn Quan hồ thư viện vị này Nho gia Thánh Nhân, cười

cười, bởi vì hần giờ phút này thân hình cao lớn, lơ lửng không trung, cánh cửa bên trong Sơ Thủy Quốc người giang hồ thị, cơ hồ nhìn một cái không sót gì, khí chất nho nhã lão giả thật sâu nhìn một cái Tống Vũ Thiêu sau lưng đeo kiếm thiếu niên, phức tạp thâm thúy ánh mắt lóe lên một cái rồi biến mất, giống như đã có tán thưởng tán thành, lại có tiếc nuối, còn có mấy phần nhớ lại, cuối cùng lão nhân chưa hề nói cái gì, thu tầm mắt lại, lần nữa đối với Chu Củ nhắc nhở nói: "Không được cố ý đến trễ hành trình, nhanh chóng trở về thư viện, có khác trách nhiệm giao phó cùng người."

Chu Củ hai mắt tỏa sáng, "Là phía Bắc sự tình ?"

Đối với vị này bế môn đệ tử vô tâm chi ngôn tiết lộ thiên cơ, Nho gia Thánh Nhân ngoảnh mặt làm ngơ, không muốn tại thư viện người ngoài bên này nhiều lời cái gì, chỉ là đối với cả sảnh đường giang hồ hào khách mỉm cười nói: "Đại Đạo trăm sông đổ về một biển, võ học đồng dạng quý ở dưỡng tâm, mới có thể thấm nhuần Thiên Đạo chi diệu, trả lại võ đạo căn cơ, hi vọng các vị đang ngồi ở đây chớ có quên mất hiệp nghĩa chi tâm, ta Quan Hồ thư viện cũng nguyện ý đối với các vị rộng mở cửa lớn, để mà tự xét lại ngộ đạo, tận tâm tài trí."

Thánh Nhân một phen chỉ điểm lời nói, như gió xuân hóa mưa, nhưng lại chạm đến là thôi, để cho người ta tự nhiên sinh ra ra một luồng tuyệt không thể tả cảm giác.

Đại đường đám người lập tức vì đó tin phục, đây mới thật sự là Thánh Nhân khí độ, thư viện Cao Phong. Thế là sớm đã đứng người lên Sơ Thủy Quốc hắc bạch hai đạo hào kiệt kiêu hùng, không hẹn mà cùng mà thở dài bái lễ. So với lúc trước chán khiếp sợ Chu Củ thư viện thân phận, lần này thở dài, muốn càng thêm vui lòng phục tùng, ngưỡng mộ phi phàm.

Vị này Quan Hồ thư viện sơn trường bóng người trên không trung tiêu tán, tùy theo lay động ra từng đợt màu vàng kim tia sáng gợn sóng.

Tại rời đi trước đó, Thánh Nhân lại lấy tâm nhãn thần thông nhìn thoáng qua đeo kiếm thiếu niên, bụi ngùi mãi thôi, vách núi Tề Tĩnh Xuân, quả thật lựa chọn vị này tạm thời mới võ đạo bốn cảnh ngưỡng cửa Đại Ly thiếu niên, làm những cái kia đích truyền đệ tử người hộ đạo.

Việc này, Quan Hồ thư viện ngoại trừ rải rác mấy người, không người biết hiểu, vị này Thánh Nhân cũng là giờ phút này tận mắt nhìn thấy, mới lần theo dấu vết để lại, thôi diễn diễn hóa xuất một chút con đường xa xa phong quang.

Cùng lúc đó, Thánh Nhân lấy tiếng lòng khuyên bảo Chu Củ: "Chu Củ, mặc kệ người tại trên người thiếu niên thấy được cái gì, đều không thể nói bừa vọng động, nhớ lấy nói cẩn thận làm cẩn thận!"

Chu Củ lấy tiếng lòng cười hồi phục nói: "Tiên sinh, ganh đua chỗ này, điểm đạo lý này, đệ tử sao lại không biết?"

Thánh Nhân đã đi, Chu Củ phát hiện mình bên hông cái viên kia ngọc bội đã biến mất, nguyên lai là bị chính mình tiên sinh lấy đi.

Chu Củ không còn quay đầu nhìn về phía đại đường, chỉ là thốn thức không thôi.

Một mực đến hăn đi ra Kiếm Thủy sơn trang sau đại môn, mới quay đầu nhìn lại, cười nói: "Mở rộng tầm mắt."

Hăn Chu Củ, hoặc là nói Chu Cự Nhiên, mặc dù bây giờ chỉ là Quan Hồ thư viện hiền nhân, nhưng là cho dù là Thôi Minh Hoàng như vậy Bảo Bình Châu đại quân tử, đồng dạng không dám khinh thị Chu Củ mấy may. Không đơn thuần là Chu Củ Nho gia tu vi, không thể khinh thường, cũng không chỉ là hiền nhân bước lên quân tử lại bị đánh về hiền nhân trận kia kinh lịch, mà là Chu Củ có thể nhìn thấy hăn vị kia Thánh Nhân tiên sinh đều không thấy được một ít cảnh tượng, liên quan tới phần này

thiên phú dị bẩm, học cung thánh nhân cũng từng tự mình dẫn dò qua Quan Hồ thư viện sơn trường, phải cẩn thận che chở Chu Củ, tuyệt đối không thể để Chu Củ ngộ nhập lạc lối.

Tại Chu Củ trong mắt thế nhân, là chân chính danh xứng với thực đúng vậy" chúng sinh muôn màu", tất cả người trong tu hành, nhất là Nho gia môn sinh, đều sẽ đem một chút ẩn chứa ý nghĩa đặc thù tinh thần khí, cổ tượng hóa thành một ít cảnh tượng kỳ dị, phần lớn là từng vị hạt gạo lớn tiểu nhân nhi, to bằng móng tay nhỏ, chờ tại Chu Củ người trước mắt trên thân, hoặc là khí phủ bên trong.

Tỉ như một cái nhìn như hương khí bùng bùng thư viện hiền nhân, hân tiểu nhân nhi, lại là còng xuống tập tễnh, như cùng ở tại phụ trọng leo núi, mồ hôi đầm đìa.

Một vị lấy cứng nhắc trừ danh, nghiên cứu học vấn nghiêm cần phu tử, đầu phụ cận lại có nùng trang điểm mặt bay lên trời nữ tử, nấn ná không đi.

Một vị âm u đầy tử khí, mộ khí thật sâu thư viện học tử, nội tâm lại có một vị râu quai nón kiếm khách tiểu nhân nhi, tại khí phủ ở giữa phóng khoáng du lịch.

Chu Củ đã từng dừng lại no bụng đánh vị kia hiền nhân, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, tại thư viện từ trước đến nay làm gió nghiêm cần, điệu bút sinh hoa trừ danh tại thế, nhưng là Chu Củ lại nhìn thấy vị kia hiền nhân trang sách ở giữa, tràn đầy thái điệp, ong mật quanh quần, tràn đầy son phấn khí, cùng có một thanh dính đầy mật ong sắc bén phi kiếm, lung tung bay lượn.

Loại người này, Chu Củ không quen nhìn, chỉ là tuân thủ nghiêm ngặt sư huấn, một nhần lại nhần, thẳng đến có một ngày, người này tại Sơn Nhai thư viện bị lấy xuống bảy mươi hai thư viện một trong danh hiệu sau, truyền ngôn Tề Tĩnh Xuân thân tử đạo tiêu, Sơn Nhai thư viện càng là từ

Đại Ly di chuyển đến Đại Tùy, môn đình vắng vẻ, cái kia một văn mạch hương hỏa gần như tàn lụi, vị kia hiền nhân liền ngang nhiên bỏ đá xuống giếng, trắng trợn công kích Tề Tĩnh Xuân trải qua thế học vấn, dùng cái này xem như mua danh chuộc tiếng nuôi nhìn thủ đoạn, chờ mong lấy mượn cơ hội này tranh thủ một ít lão phu tử niềm vui, thành công bước lên quân tử. Chu Củ đối với chi kia đối địch văn mạch, cảm nhận chưa nói tới yêu ghét, nhưng là đối với vị này khẩu phật tâm xà hiền nhân, mấu chốt người này còn giả tá nhà mình tiên sinh văn chương tôn chỉ, để mà công kích Sơn Nhai thư viện, đó là thật đáng ghét, cuối cùng Chu Củ liền xuất thủ đánh người, đánh cho tên kia thời gian nửa năm không tốt ý tứ ra cửa.

Thôi Minh Hoàng là một bức Sơn Hà Xã Tắc Đồ, diện tích lãnh thổ bao la, nhưng là khói lửa nổi lên bốn phía, rời ra phá toái, ở đây lòng người bề ngoài bên trong, tuyệt không một hạt tiểu nhân nhi.

Mà vị kia Bảo Bình Châu thủ tịch đại quân tử, phong lưu nho nhã, danh chấn một châu, nguyên hình đúng là một vị chất phác lão nông, trông coi đất hoa màu, cần cù chăm chỉ.

Chu Củ thuở nhỏ liền có được phần này điều chưa biết thần thông cổ quái, mà lại đã gặp qua là không quên được, văn ý như suối tuôn. Chín tuổi bí mật tiến vào thư viện, đi theo tiên sinh học tập Thánh Nhân dạy bảo, mười bốn tuổi trở thành hiền nhân, về sau y nguyên chờ tại tiên sinh tự tay chế tạo một tòa học lư, thâm cư không ra ngoài, một năm đến cuối chỉ cùng các sư huynh sư tỷ đánh giao tế, hai mươi tuổi bước lên quân tử sau, đi qua văn miếu một cái lễ khí xem xét, Chu Củ rất nhanh lại bị phát hiện "Chính nhân" dấu hiệu, có hi vọng đuổi kịp hai vị Bảo Bình Châu đại quân tử.

Chu Củ đi tại Kiếm Thủy sơn trang thông hương tiểu trấn trên đường lớn, thở dài một tiếng, "Có chút tự ti mặc cảm a."

Đi ở trên không tự nhiên rộng lớn trên đường, một bóng người trống

rõng xuất hiện tại hiền nhân Chu Củ bên cạnh thân, nhẹ giọng hỏi nói:
"Cự Nhiên, thế nhưng là thấy được cái gì kỳ quái cảnh tượng ?"

Chu Củ cười nói: "Ta tốt tiên sinh, người có thể hay không đừng như thế hù dọa đệ tử ? Nếu như cho người sợ choáng váng như thế một gốc hạt giống tốt, tiên sinh liền khóc đi thôi."

Thư viện sơn trường phiêu miểu bóng người cùng Chu Củ sóng vai mà đi.

Chu Củ mỉm cười nói: "Tiên sinh, lần này, ta nhưng không muốn cùng người nói, thèm chết người."

Nho sam lão nhân cười ha ha, "Cũng tốt, người liền đợi đến hồi thư viện ăn đánh gậy đi."

Thánh Nhân lúc này mới thật sự rời đi.

Chu Củ một mình hành tại tha hương trên đường, tấm tắc lấy làm kỳ lạ, gật gù đắc ý.

Có một khóa rõ ràng là người khác đưa tặng kim thân văn đảm, lại có thể cùng thần Hồn Tướng cho, không có chút nào bài xích, cho nên nho nhỏ thiếu niên, một thân Nho gia khí tượng, có một tia chính nhân quân tử khí tượng.

Thiếu niên đi đường ở giữa, hai tay áo có thanh phong, hai vai giống như là chọc lấy hoa hương dương gỗ, cỏ mọc én bay, càng là mỹ lệ làm rung động lòng người.

Có tiểu nhân nhi ngồi tại, nấc rượu, tới lui chu hồ lô rượu, có giày cỏ tiểu nhân nhi lâm nước đứng cái cọc, trèo núi chạy cọc. . .

Có cái lật sách tiểu nhân nhi, búi tóc có khác cây trâm, cúi đầu đọc sách,

xem một phần văn chương, giống như là khắp nơi đều có chướng ngại vật, cho nên chau mày, thẳng cào đầu, tại sâu muộn đây.

Còn có kiếm tiền tiểu nhân nhi, ngồi xếp bằng, mặt mày hớn hở, lúc thỉnh thoảng cầm lên một hạt tiền tệ, đặt ở miệng bên trong cắn khê cắn, hoặc là dùng tay áo xoa một bữa.

Một cái tiểu nhân nhi, tràn đầy châu quang bảo khí, bốn phía chạy, nơi này đưa ra một vật, tại bên kia hai tay dâng lên một cái khác kiện, giống như là đang không ngừng đưa cho người khác sự âu yếm của chính mình đồ vật. . .

Rõ ràng kỳ tư diệu tưởng nhiều như vậy, đủ loại chấp niệm thâm căn cố đế, lại vẫn là tâm tư trong suốt, dưới gầm trời lại có kỳ quái như thế thiếu niên lang ?

Chu Củ thu liễm ý cười, than thở một tiếng, hắt trên miệng nói ganh đua, tuy nhiên lại một chút đều không muốn trở thành ít như vậy năm, bởi vì làm loại người này, hẳn là thật mệt mỏi.

Nhưng là nếu như có thể cùng loại người này trở thành thổ lộ tâm tình bằng hữu, hẳn là rất tốt.

Chu Củ nghĩ đến một việc, bỗng nhiên thân hình đột ngột từ mặt đất nâng lên, cao nhập mây xanh, ngự phong đi xa, dưới chân chính là Sơ Thủy Quốc sơn hà đại địa, biển mây khoảng cách, mờ mờ có thể thấy được núi non chập chùng, Chu Củ nói một mình nói: "Lần này kiến thức qua đều Lô Châu Đạo giáo thiên quân, bằng không ta nghe theo người kia đề nghị, chọn một tòa lớn một chút phúc địa, lấy trích tiên nhân thân phận, đi xuống lãnh hội một chút nơi khác phong quang ? Nếu không ta ngay sau đó cái này cảnh giới, bền lòng vững dạ rất nhiều năm, thật sự là ngồi xổm hầm cầu kéo không ra cứt, nửa điểm động tĩnh cũng không a."

Trần Bình An đương nhiên không biết rõ hiền nhân Chu Củ phần kia thần thông, đã thấy chính mình nhiều như vậy bí mật.

Quan Hồ thư viện Thánh Nhân đại giá quang lâm, khả năng đối với Sơ Thủy Quốc giang hồ nhân sĩ tới nói, là trăm năm vừa gặp kỳ cảnh, nhưng đối với Trần Bình An mà nói, kỳ thật chưa nói tới như thế nào chấn kinh, mặc kệ là ở quê hương Ly Châu động thiên, vẫn là về sau đi hướng Đại Tuyền, Trần Bình An đã gặp quá nhiều không thể tưởng tượng sự tình, thậm chí ngay cả bức kia Văn Thánh lão tú tài sơn hà trong bức tranh, Trần Bình An đều gặp Trung Thổ Thần Châu tôn này Tuệ Sơn đại thần, chính mình thậm chí tự tay đưa ra cái kia khai sơn một kiếm.

Tại sơn trang trong hành lang, Trần Bình An không có dừng lại quá lâu, bởi vì Tống Vũ Thiệu tại nói một câu nói sau, rất nhanh liền rời đi.

Lão nhân câu nói kia, tại tất cả mọi người trong lòng khơi dậy vạn trường gợn sóng.

"Đến đây vây quét sơn trang triều đình hơn 10 ngàn binh mã, đã tự hành thoái lui."

Vị kia Sơ Thủy Quốc Tứ Sát một trong thiếu nữ Ma Ma, kỳ thật cùng hai người bọn họ cùng một chỗ trở về sơn trang, nhưng là không dám đối mặt một vị thư viện hiền nhân, lúc đó liền núp trong bóng tối, cũng may Thánh Nhân cùng hiền nhân đều không có so đo, cái này khiến nàng rất có sống sót sau tai nạn nhảy cẫng, tại xác định thư viện hai người đều rời đi sơn trang sau, lúc này mới tiến vào đại đường, sau khi ngồi xuống cùng Tống Phượng Sơn lấy tiếng lòng nói chuyện với nhau, chỉ bất quá thiếu nữ là luyện khí sĩ thuật pháp, tâm hồ liên lụy, Tống Phượng Sơn là võ phu công pháp, ngưng âm tụ dương, một cái yêu cầu luyện khí sĩ đệ ngũ cảnh, một cái yêu cầu võ đạo đệ tứ cảnh.

Tống Phượng Sơn thê tử, bắt đầu lôi kéo khắp nơi, trấn an quần hùng.

Không nói một lời Tống Phượng Sơn về mặt đại định.

Tại như trút được gánh nặng sau khi, Tống Phượng Sơn tâm tình có chút phức tạp.

Gia gia Tống Vũ Thiệu, quả thật một người một kiếm ngăn tại đại quân trước đó, hơn nữa còn đục trận bắt được Đại tướng quân Sở Hào, đã giảm bớt đi hẳn Tống Phượng Sơn rất nhiều mưu đồ, không chỉ như thế, gia gia cùng vị kia thâm tàng bất lộ thiếu niên kiếm tiên tại trong núi sâu, liên thủ bị chính mình cái kia phong mật tín thuyết phục Thanh Trúc kiếm tiên Tô Lang, trái lại chặn giết bố trí mai phục Cổ Du Quốc kiếm tôn Lâm Cô Sơn, Mãi Độc Lâu Lâu chủ, Lâm Cô Sơn bị Tô Lang một kiếm gọt đi trên cổ đầu lâu, chuỗi này Lục Châu trở thành Tô Lang "Kiếm tiên giết kiếm tôn" tốt nhất vật chứng, chỉ tiếc Mãi Độc Lâu thích khách lấy bí thuật bị thương thoát đi, có thể sẽ là một cái biến số.

Tống Phượng Sơn bí mật đối với thiếu nữ cười nói: "Dựa theo ước định, sau khi chuyện thành công, ta sẽ giúp người trở thành Sơ Thủy Quốc triều đình sắc phong một phương Sơn Thần, có thể có được kim thân, hưởng thụ hương hỏa. Nhưng là cảnh cáo nói ở phía trước, trở thành kim thân thần chỉ về sau, người nếu như muốn cảnh giới tăng vọt, nắm lấy hưởng phúc, vẫn là yêu cầu dựa theo ta kế hoạch làm việc, tương lai trong vòng mấy chục năm, vi phạm người tâm tính, nắm lỗ mũi làm việc tốt, để thăng được dân tâm. Nếu như người trái với điều ước, khó sửa đổi bạo ngược, vì một điểm cực nhỏ lợi nhỏ liền làm hỏng đại sự của ta, đến lúc đó người ta ở giữa, cũng chỉ có thể sử dụng bạo lực."

Thiếu nữ lấy tiếng lòng mỉa mai nói: "Thiếu trang chủ tính toán không bỏ sót, nô gia cũng không dám tự tìm khổ ăn."

Tống Phượng Sơn ngưng âm thanh nói: "Vẫn phải làm phiền người đi trước châu thành, thông tri Hàn Nguyên Thiện, thế cục có biến, Quan Hồ thư viện tại Chu Cù về sau, còn sẽ có người tìm hấn gây phiền phức, về

phần hãn còn muốn hay không lấy Sở Hào thân phận, bước lên Sơ Thủy Quốc miếu đường trung tâm, liền xem bản thân hãn định đoạt."

Thiếu nữ ai thán một tiếng, đứng người lên, chuẩn bị đi hướng châu thành nhắc nhở tình lang Hàn Nguyên Thiện, "Trên giường giường bên dưới, nô gia đều là lao lực mệnh ai. A đúng, người nhớ kỹ cùng cái kia gọi Trần Bình An thiếu niên, đòi hỏi một cái từ Sở Hào trên người chiếm lấy giáp hoàn, mặc kệ thiếu trang chủ là dùng tiền mua, vẫn là dựa vào nhân tình trao đổi, đồ vật nhất định phải lưu lại, về sau nếu là nhà ta nguyên thiện khẳng khẳng muốn cầu phú quý trong nguy hiểm, giả trang Sở Hào, cái này mai cam lộ giáp lại là mấu chốt chi vật."

Tống Phượng Sơn hồi phục nói: "Ta tự có so đo."

Thiếu nữ biết được người này kiêu hùng lãnh huyết tâm tính, không lại vẽ rắn thêm chân nhiều lời cái gì, cứ vậy rời đi đại đường.

Một già một trẻ hướng đi sơn trang cho Trần Bình An an bài sân nhỏ.

Lúc trước ở trong núi đường về, đầu tiên là Mãi Độc Lâu Lâu chủ ẩn núp đã lâu, đánh lén Trần Bình An, về sau là kiếm tôn Lâm Cô Sơn đuổi tới, cuốn lấy Tống Vũ Thiêu.

Nếu là Trần Bình An cùng Tống Vũ Thiêu ở vào trạng thái đỉnh phong, thắng bại không chút huyền niệm, tất nhiên sẽ nghiền ép cái kia hai vị Cổ Du Quốc phụng mệnh làm việc sát thủ, nhưng là Trần Bình An thần ý hao tổn nghiêm trọng, đối với Sơ Nhất Thập Ngũ khổng chế, kém xa tí tắp đại quân đục trận như vậy thành thạo như ý, khiến cho cùng lần thứ hai giao thủ Mãi Độc Lâu Lâu chủ, đánh cái lực lượng ngang nhau, Tống Vũ Thiêu hơi chiếm thượng phong, nhưng là Lâm Cô Sơn khí thế chính thịnh, trong lúc nhất thời vô pháp thoát thân, trợ giúp Trần Bình An cùng nhau chém giết vị kia xuất quỷ nhập thần đỉnh tiêm thích khách.

Về sau Thanh Trúc kiếm tiên cùng thiếu nữ Ma Ma liên tiếp hiện thân,

song phương nhìn như đều có một vị minh hữu tiếp viện, theo lý thuyết là Lâm Cô Sơn một phương phần thắng lớn hơn.

Tô Lang cùng Lâm Cô Sơn liên thủ xuất kiếm, đối phó Tống Vũ Thiêu. Thiêu nữ thì cùng Trần Bình An đối địch Mãi Độc Lâu Lâu chủ.

Lại về sau, chính là tình thế kịch biến, Tô Lang một kiếm chém đứt Lâm Cô Sơn đầu lâu, Mãi Độc Lâu Lâu chủ thấy thời cơ bất ổn, lần nữa trốn xa, bị Trần Bình An kiệt lực khống chế phi kiếm Thập Ngũ, đâm thủng phần bụng, nhưng vẫn là bị tên này thích khách thành công thoát đi chiến trường. Thiêu nữ Ma Ma nhìn như dốc sức mà làm, một thân ma đạo tu vi, đánh cho long trời lở đất, chân tướng thì chưa hẳn như thế. Dù sao một cái xứ khác thiếu niên chết sống, không quan hệ Sơ Thủy Quốc đại cục, mà lại không cần thận chết tại rừng sâu núi thẳm, thiếu một cái không dễ khống chế người biết chuyện, nói không chừng đối nàng tình thế càng tốt hơn.

Đến sân nhỏ, râu quai nón hán tử cùng tuổi trẻ đạo sĩ hôm nay không tại sơn trang, đã bị Trần Bình An thuyết phục sớm đi tiểu trấn, nói là hôm nay liền muốn rời khỏi, đi hướng biên cảnh toà kia tiên gia bến đò. Trần Bình An không có tàng tàng dịch dịch, đem nguyên do chuyện cùng hai vị hảo hữu thắng thường nói, Trương Sơn Phong nhất định phải tùy hành, lại bị Từ Viễn Hà cản xuống, dắt lấy đi tiểu trấn.

Tại bên cạnh cái bàn đá sau khi ngồi xuống, Tống Vũ Thiêu nhẹ giọng nói: "Đại tướng quân Sở Hào hơn phân nửa là chết rồi."

Trần Bình An đối với cái này từ chối cho ý kiến.

Tựa như lúc trước tại nhà thuỷ tạ bên kia, đeo đao nữ tử lấy vỏ đao đỉnh vênh lên hướng mình, chính là người giang hồ tại hành tẩu giang hồ.

Như vậy Sở Hào lần này suất lĩnh đại quân Nam chinh Kiếm Thủy sơn trang, chính là võ tướng thân ở sa trường.

Trần Bình An từ trong tay áo móc ra cái viên kia thần nhân nhận lộ giáp hoàn, đưa cho lão nhân. Lúc trước thiếu nữ Ma Ma đòi hỏi vật này, Trần Bình An không muốn xuất ra.

Tống Vũ Thiêu khoát tay nói: "Sở Hào là người bắt được, cái này mai giáp hoàn đương nhiên liền là của người."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Vẫn là lão tiên bối cầm a, tất nhiên cái kia nữ ma đầu yêu cầu, cái này mai giáp hoàn, khẳng định không phải chuyện tiền bạc. Ta chẳng qua là không thích nàng làm người làm việc, mới không muốn giao cho nàng."

Tống Vũ Thiêu cười nói: "Không phải sơn trang Tiểu Tuyết tiền tích súc, toàn bộ cho người ? Nếu không liền không hợp quy củ, trong lòng ta sẽ có u cục, lại nợ tiền lại nợ nhân tình. Về phần Phượng Sơn có phải hay không có trên núi chi tiêu, tùy theo chính hãn giày vò đi, dù sao tiểu tử này bản sự trời đất bao la, ta cũng không tin hãn làm không đến mấy ngàn mai Tiểu Tuyết tiền."

Trần Bình An nhếch miệng cười nói: "Thật sự là bằng hữu, kỳ thật thiếu nhân tình cũng không quan trọng, lần sau ta đến sơn trang, lão tiên bối thường xuyên mời ta uống rượu là được rồi."

Tống Vũ Thiêu chắc chắc nói: "Nợ nhân tình so nợ tiền khó chịu hơn, là tiểu tử người nói, lúc này bằng hữu nợ nhân tình cũng không sao, vẫn là người nói, làm sao, dưới gầm trời đạo lý đều là người Trần Bình An ?"

Trần Bình An hái xuống Đường Kiếm Hồ Lô, thư giãn thích ý mà uống một hớp rượu, lại không lo lắng, cũng không gánh vác, hành tẩu giang hồ về sau, nâng ly một thanh rượu ngon, mà không phải là vì che giấu tai mắt người, chiến trường đối khí, thật sự là mỹ tư tư, "Tống lão tiên bối không đem ta làm bằng hữu, liền cứ trả tiền trả nhân tình, một hơi còn xong, nhẹ nhàng thoải mái, cùng lắm thì về sau ta đi ngang qua Sơ Thủy

Quốc, cũng không tới sơn trang uống Hoa Điêu rượu ăn lẩu."

Tống Vũ Thiêu do dự một chút, không thể làm gì, đành phải thu xuống cái viên kia Bình gia giáp hoàn, trêu ghẹo nói: "Tiểu tử ngươi đến cùng là thế nào, ta đều có chút rơi vào mơ hồ."

Trần Bình An chớp chớp con mắt, "Ở quê hương làm long diêu học đồ thời điểm, dạy ta đốt sứ sứ phụ nói qua một cái đạo lý, nhân tình đưa con trâu, mua bán không buông tha chằm."

Tống Vũ Thiêu sửng sốt một chút, "Cái gì đồ chơi?"

Trần Bình An then đỏ mặt nói: "Ý tứ nói đúng là quan hệ tốt, cho bằng hữu đưa con trâu đều vô sự, nhưng là buôn bán, một cây chằm tiền tài vắng lai, đều phải ghi tạc trường mục."

Diêu lão đầu cái này tràn đầy bần đất khí đạo lý, trên sách vẫn là không nói. Nhưng là tại Thái Y Quốc Yên Chi quận, Sùng Diệu đạo nhân trước khi chết nói qua tương tự lời nói.

Cho nên Trần Bình An cảm thấy cái này tương đối lời nói cầu thả đạo lý, hơn phân nửa là không sai.

Tống Vũ Thiêu thoải mái cười to, đưa tay chỉ hướng thiếu niên, nói: "Dưa oa nhi, ngươi về sau nhất định sẽ rất giàu!"

Trần Bình An hai tay ôm quyền, nụ cười rực rỡ, "Hi vọng hi vọng."

Tống Vũ Thiêu cười đứng dậy, "Sơn trang liền không lưu ngươi, ta đi bàn giao một chút sự tình, sau đó cùng đi tiểu trấn, mời ngươi ăn ngừng lại nồi lẩu, sau đó ngươi cùng các bằng hữu liền đi toà kia bến đò."

Trần Bình An gật gật đầu, tại lão nhân tìm kiếm sổ quản sự sau, trở lại chính mình tiểu viện gian phòng, đổi qua một thân sạch sẽ quần áo, trên

bàn lưu lại một trường màu vàng kim chất liệu lá bùa, đã vẽ xong phù lục, là một trường Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, thiếu niên lấy một cái ly uống rượu ngăn chặn.

Lúc trước hai người rời đi chiến trường, cùng lão nhân thu xuống ba trăm Tiểu Tuyết tiền, Trần Bình An bất quá là nghĩ đến để lão nhân an tâm thôi.

Mặc kệ thiếu niên bây giờ tính tình thay đổi có bao nhiêu, tỉ như đã từ một cái giọt rượu không dính người quê mùa, biến thành hiếu được rượu nước tốt xấu ưu khuyết tiểu tử quý, nhưng là có một số việc, vẫn là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, khả năng tiếp qua trăm năm ngàn năm, vẫn là như thế.

Ăn thiệt thòi là phúc, tham tiện nghi là mất tiện nghi, những đạo lý này, trên sách là nói qua, mà lại không ngừng một quyển sách đang giảng.

Cuối cùng Sơ Thủy Quốc lão Kiếm Thánh xách tới một cái gói nhỏ cùng hai vò rượu ngon, hai người ở trong viện đựng đầu, Trần Bình An hồ lô rượu bên trong lần nữa đổ đầy rượu ngon, vừa vặn còn lại bên dưới một vò, đi tiểu trấn ăn lẩu thời điểm cần phải, lão nhân nói trước giúp hẩn cầm trang bị Tiểu Tuyết tiền cùng một chút tiểu vật kiện bao khóa.

Rời đi tiểu viện sau, tóc trắng xóa núi Trang Lão quản sự đứng tại cửa ra vào, đối với Trần Bình An ôm quyền cười nói: "Trần thiếu hiệp về sau thường đến sơn trang làm khách, từ hôm nay năm lên, Kiếm Thủy sơn trang sẽ chuẩn bị bên dưới rất nhiều Hoa Điều rượu, chuyên vì Trần thiếu hiệp sản xuất trữ giấu, cam đoan nhiều lần đều có thể uống nhất mà nói năm xưa rượu ngon."

Trần Bình An ôm quyền nói: "Tuyệt không khách khí!"

Tổng Vũ Thiêu cùng Trần Bình An lần nữa bay lượn rời đi sơn trang.

Lão quản sự đứng tại nguyên chỗ, thật lâu không muốn rời đi, nụ cười vui mừng, nhìn lấy bây giờ lão trang chủ, thật sự là cùng trước đó mấy chục năm dáng vẻ nặng nề, rất khác nhau, lúc này lão trang chủ y hệt năm đó hành tẩu giang hồ, hăng hái, tinh thần phấn chấn.

Cho nên chúng ta Sơ Thủy Quốc giang hồ, nhất định còn có thể lại phong lưu mấy chục năm.

Lão nhân tản bộ đi trở về, trong lúc đó cùng cái kia hai vị phụ trách tòa kia sân nhỏ tỳ nữ gặp lại, nguyên bản ăn nói có ý tứ lão quản sự nhiều hơn rất nhiều nụ cười, để cái kia một đôi tuổi trẻ kiếm thị thụ sủng nhược kinh, chỉ cảm thấy mặt trời từ phía Tây đi ra.

Hai người đến tiểu trấn, triều đình xếp vào ở đây gián điệp, đạt được phong thanh sau đều đã tự hành triệt hồi.

Tại tòa kia quán rượu cùng Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong gặp mặt, bốn người vẫn là tại lầu hai, ăn lên nồi lẩu, bởi vì lần trước Tống Vũ Thiêu tự báo danh hào, quán rượu chương quỹ có chút câu nệ, bị lão nhân dừng lại thường nói ngốc nghếch chùy cười mắng qua đi, mới khôi phục tự tại mấy phần. Trương Sơn Phong không quá có thể ăn cay, lại không muốn luống cuống, đành phải vừa ăn một bên rơi lệ, Trần Bình An chẳng chặc đảng hoàng nói uống rượu có thể giải cay, kết quả tuổi trẻ đạo nhân một ngụm rượu nước phun ra Trần Bình An một thân.

Tại trên bàn rượu, lão nhân cũng uống hơi nhiều, vô dụng võ phu cảnh giới xưa tan cái kia một bụng tử khí, đối với Trần Bình An cùng hai người nâng chén không ngừng.

Còn cùng Trần Bình An cảm râm rất nhiều lời trong lòng, có không có, nhớ tới cái gì liền theo miệng trò chuyện.

"Trần Bình An a, giảng đạo lý chuyện này, không phải một cái lấy vui sự tình. Nữ hài tử không thích nghe, nam nhân cũng không khá hơn chút

nào, thế đạo khó lẫn lộn, một bụng biệt khuất nén giận, phút cuối cùng còn muốn nghe người ta cãi nhai, người nói có phiên hay không ? Đạo lý không đối với thì cũng thôi đi, biết rõ đúng, chính mình lại làm không được, chẳng phải là càng đâm trái tim ?"

Thiếu niên uống rượu thêm ăn cay, đã có chút đầu lưỡi thắt nút, phản bác nói: "Ta đạo lý thỉnh thoảng sẽ nói một ít, nhưng là thật đúng là từ trước tới giờ không cùng người cãi nhau, nhiều nhất đánh nhau!"

Lão nhân còn nói: "Nếu như về sau có cái cô nương nói cho người, Trần Bình An, người là người tốt. . ."

Thiếu niên đầy mặt mong đợi, "Vậy có phải hay không liền thành ?"

Lão nhân vỗ bàn một cái, cười trên nỗi đau của người khác nói: "Người cái a mà! Thành cái rắm, hai người quan hệ xác định vững chắc thất bại!"

Thiếu niên ngây ra như phỗng, sau đó tranh thủ thời gian uống một hợp rượu lớn đè ép sợ.

Cơm nước no nê sau, ba người tại đường nhỏ phần cuối cùng Tống Vũ Thiêu cáo biệt.

Tại ba người bóng người càng đi càng xa về sau, Tống Phượng Sơn bên hông nhiều treo đeo một cái kiếm sắt, yên lặng xuất hiện tại lão nhân bên cạnh.

Lão nhân nhìn qua phương xa, thở dài một tiếng.

Tống Phượng Sơn hừ lạnh nói: "Đến cùng ta là tôn tử của người, vẫn là hần là ?"

Lão nhân cười ha hả.

Tổng Phụng Sơn mặc dù lời nói phần uất, nhưng là khóe miệng có chút ý cười.

Nguyên lai lão nhân tại cái kia trong bao, lấp đặt Kiếm Thủy sơn trang gần hai ngàn mai Tiểu Tuyết tiền, một khóa không cho sơn trang còn lại.

Trần Bình An tại trên bàn rượu, một mực bị lão nhân mời rượu, uống đến say khướt, thời điểm ra đi bước chân lay động, đẩy người tửu khí. Tạm thời chỗ nào lo lắng cái kia nhỏ nghiêng đeo ở sau lưng bao khóa.

Lão giang hồ đến cùng là lão giang hồ, thiếu niên vẫn là quá non.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Thần tiên mua bán, sau này còn gặp lại

Đến Kiếm Thủy sơn trang trước đó bảy trăm dặm lộ trình, bởi vì Trần Bình An tâm sự nặng nề, ba người đi được hơi có vẻ ngột ngạt, lần này đi hướng biên cảnh tiên gia bên đèo, đi được khác biệt một trời một vực, mà lại bởi vì rất nhiều lời đều đã nói, riêng phần mình tiết lộ trên người rất nhiều bí mật, ba người quan hệ càng chắc chắn, chính là cái kia cái cốc bằng hữu chết tận thảm án, một lần ngủ ngoài trời đỉnh núi, Từ Viễn Hà uống rượu đều nói một chút, mà Trương Sơn Phong cũng khó được đề cập gia thế của mình cùng sư môn, tiếp nhận Trần Bình An đưa tới hồ lô rượu, lần đầu tiên uống từng ngụm lớn rượu, nhất là nói đến sư phó của hãn Hỏa Long chân nhân, nói xấu hết bài này đến bài khác, mắng to không thôi, chỉ là ngoài miệng không lưu tình, tuổi trẻ đạo sĩ trên mặt lại là tràn đầy hoài niệm, trên đầu gối đặt ngang chuôi này kiếm gỗ đào, nói đến động dung chỗ, đành phải lấy uống rượu che giấu trong hốc mắt nước mắt.

Trong lúc đó tuổi trẻ đạo sĩ ngay cả đánh mấy cái hắt xì, râu quai nón hán tử nói đùa nói thế nào, người cái kia sư phó cách một cái châu, còn có thể nghe được người oán trách ? Chẳng lẽ lại là một vị Long Hồ Sơn ngoại môn thiên sư ? Trương Sơn Phong hậm hực nói rằng, cái gì thiên sư, lão đầu tử cả một đời đều không đi qua Trung Thổ Thần Châu, mỗi ngày lẩm bẩm muốn đi tổ đình Long Hồ Sơn bái yết tổ sư gia, cũng không phải hôm nay xương sống thắt lưng chính là sáng mai chân đau, không phải chính là nằm ngáy o o, mỗi lần đi ngủ có thể ngủ mười ngày nửa tháng, nhất dài một lần, sư môn đỉnh núi hạ một trận liên miên hai tháng tuyết lớn, lão gia hỏa ngay tại đứng ở bờ sườn núi trong gió tuyết ngủ ròn rã hai tháng, đợi đến phong tuyết triệt để tan rã, lúc này mới tỉnh lại, ở trước đó, trong môn các đệ tử nguyên bản sớm chuẩn bị thỏa đáng, muốn đi theo sư phụ cùng một chỗ xa du long hồ sơn cố định hành

trình, lại cho trôi theo dòng nước, tóm lại, lão đầu tử không có nửa điểm thành ý, các sư huynh đệ tiếng oán hờn khắp nơi, lần lượt nói bóng nói gió, lão gia hỏa toàn bộ làm như làm bên tai gió, người nói tùy người định, thanh phong phật gió lớn.

Trần Bình An cũng chủ động nói đến Tề tiên sinh, dù sao đêm đó Tề tiên sinh xuất hiện ở Sơ Thủy Quốc chùa cổ, cùng Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong đều gặp mặt.

Nhưng là chỉ nhắc tới đến nhà hương toà kia Ly Châu động thiên, nói mình là bên kia đất sinh đất nuôi người, nói Tề tiên sinh tại bên kia học thực dạy rất nhiều năm thư.

Trần Bình An không phải không muốn nhiều lời, hễ nếu quả thật mở rộng nói, mượn tửu kinh, liên quan tới Tề tiên sinh, hễ có thể cùng hai vị bằng hữu nói lên cả đêm.

Mà là không dám nhiều lời.

Cùng thiếu niên Thôi Sầm đồng hành ngăn ngủi trên đường về, vị kia mặt dày mày dạn đệ tử học sinh, ghét bỏ Trần Bình An im lìm không lên tiếng, luôn luôn hắt tại khoe khoang lải nhải, nói rất nhiều liên quan tới đỉnh núi sự tình, tỷ như những cái kia chư tử bách gia các Thánh Nhân tại các lục địa "Thú vị" mưu đồ, dù là thiếu niên Thôi Sầm mỗi lần đều là chỉ ngôn phiến ngữ, vụn vụn vạt vạt, cố ý không nói thấu, khiến cho chân chính nội tình, như giao long tại đám mây như ẩn như hiện, thế nhưng là Trần Bình An đã biết rõ nặng nhẹ lợi hại.

Trần Bình An còn nói chính mình đánh thác nước quá trình cùng cảnh giới kéo lên.

Từ Viễn Hà là võ đạo bên trong người, kinh diễm không thôi, dù là sớm có đoán trước, vẫn là đối với Trần Bình An giơ ngón tay cái lên, nói tiền đồ rộng lớn, một cái luyện thần cảnh đại tông sư, chạy không thoát.

Nhìn Trương Sơn Phong một mặt mờ mịt, Từ Viễn Hà liền cử đi cái ví dụ, nói bây giờ Trần Bình An bây giờ cảnh giới, đặt ở trên núi, cái kia chính là sắp phá vỡ dưới ngũ cảnh bình cảnh, bất cứ lúc nào một cước bước ra liền có thể bước lên đệ lục cảnh động phủ cảnh, Trương Sơn Phong mới chợt hiểu ra, sau đó tuổi trẻ đạo sĩ kêu rên ra, nói mình mỗi ngày cần cù tu hành, khó nói hiệu quả đều cho chó ngậm đi rồi sao ?

Trần Bình An cười ha ha, cùng râu quai nón hán tử cùng một chỗ hùn vốn nói móc Trương Sơn Phong.

Bởi vì Trương Sơn Phong không cần người khác an ủi, gia hỏa này cứng cỏi tâm tính, kỳ thật không thua Trần Bình An, cho tới bây giờ không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ một sự kiện: Trong túi quần không có tiền, ăn không no.

Nếu như nhất định phải lại nhiều một sự kiện, chính là tuổi trẻ đạo sĩ xuôi Nam du lịch trên đường, mấy lần hàng yêu trừ ma, đều làm được không tốt, một mực lương tâm khó có thể bình an.

Sau đó cái này một đường, gió êm sóng lặng, trải qua Yên Chi quận phong ba quỷ quyệt, lại nhìn qua Kiếm Thủy sơn trang giang hồ náo nhiệt, ba người đi được ngược lại cảm thấy có chút tịch mịch, cũng may rất nhanh liền đến toà kia biên cảnh quan ải, ba người đều có đường đường chính chính thông quan văn điệp, mặc dù kiểm tra nghiêm mật, vẫn là thuận lợi đi qua thành động, đi hướng đại đô đốc phủ.

Tại Tổng Vũ Thiêu đưa tặng bao khóa ở trong, ngoại trừ gần hai ngàn mai Tiểu Tuyết tiền, còn có một phong lão nhân thân viết thư, chỉ cần Trần Bình An giao cho trên biên cảnh toà kia Sơ Thủy Quốc đại đô đốc phủ, liền có thể thu hoạch được triều đình cho phép, tiến vào cấm địa.

Trần Bình An đến gác cổng sâm nghiêm trước cửa phủ, đi lên đáp lời, chưa từng nghĩ những này biên quan võ tốt nghe không hiểu Bảo Bình

Châu lời tốt, Trần Bình An cũng sẽ không Sơ Thủy Quốc tiếng phổ thông, trong lúc nhất thời nước đổ đầu vọt, hết sức khó xử, cũng may phủ môn võ tốt ra hiệu Trần Bình An hơi chờ, để một người đi vào bẩm báo, rất nhanh liền đi ra một vị thư quyền khí nho sam lão giả, tinh thông một châu lời tốt, Trần Bình An đưa ra lá thư này, "Đại đô đốc thân khai", kí tên vì Kiếm Thủy sơn trang Tống Vũ Thiêu.

Phủ đệ lão phụ tá hai tay tiếp nhận phong thư, lại không dám thất lễ, trực tiếp dẫn ba người tại lệch sảnh ngồi xuống, ở trên trà về sau, lúc này mới bước nhanh chạy hướng đại đô đốc xử lý quân vụ quan thính, lại một lát sau, liền đi đến một vị người thấp nhỏ ngăm đen lão nhân, đã không có mặc giáp trụ áo giáp, cũng không người mặc võ thần quan phục, vẻ mặt chất phác, trong tay nắm chặt ba khối thanh đồng ấn phù, trực tiếp giao cho Trần Bình An, sau đó không nói một lời xoay người rời đi.

Ba người rời đi đại đô đốc phủ thời điểm, Trần Bình An cùng Trương Sơn Phong đều có chút mộng, vị kia bề ngoài xấu xí Sơ Thủy Quốc đại đô đốc, cũng quá mức lôi lệ phong hành chút.

Eo đeo dài ngắn song đao râu quai nón hán tử giải thích nói: "Chân chính từ tầng dưới chót leo lên đến vị trí cao sa trường võ tướng, cũng sẽ không là ba hoa chích choè tính cách."

Sau đó hắc cười nói: "Đặt tại trên quan trường, cái này gọi là quý nhân nói trẻ."

Trương Sơn Phong tức giận nói: "Người ta căn bản là không có nói một chữ, trẻ cái gì trẻ."

Hai người nghe Trần Bình An nói qua Kiếm Thủy sơn trang trận kia phong ba, biết rõ triều đình đối với sơn trang thái độ, Từ Viễn Hà không khỏi cảm khái nói: "Có thể ở cái này ngay sau đó, nguyện ý tiếp kiến ba người chúng ta, còn móc ra ba cái thông quan ấn phù, vị này đại đô đốc cũng coi như trượng nghĩa, cùng Tống lão Kiếm Thánh giao tình, nhất

định vô cùng tốt."

Trần Bình An gật đầu nói: "Có thể cùng Tống lão tiên bối làm bằng hữu người, khẳng định không hỏng."

Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong nhìn nhau cười một tiếng, người sau chặc chặc nói: "Trần Bình An, người này câu nói nói đến có học vấn a, đều sẽ rẽ ngoặt góc quanh nói khoác chính mình rồi?"

Trần Bình An còn nói nói: "Có thể cùng Tống lão tiên bối làm bằng hữu người làm bằng hữu, hẳn là cũng không kém."

Từ Viễn Hà duỗi ra ngón tay cái, "Lời nói này đến phúc hậu, có nhai kình!"

Trương Sơn Phong ôm chầm Trần Bình An bả vai, tán thưởng nói: "Chuyển hướng tự nhiên, không có kẽ hở!"

Ba người cười lớn từ nam môn rời đi quan ải, tiếp tục đi về phía Nam đi, riêng phần mình bên hông đều treo cái viên kia ấn phù.

Hơn trăm dặm sau, liền sẽ tiến vào tiên gia bến đò quản lý cấm địa.

Ở nửa đường bên trên một tòa núi nhỏ đầu, ba người ngừng, Trần Bình An nhóm lửa nấu cơm, trong lúc đó chỗ tối xa xa có nhân vọng hương bọn hắn, đại khái là nhìn thấy bên hông ấn phù sau, liền không lại lưu tâm, lặng yên rời đi.

Ba người ăn cơm, đều không uống rượu, sắp tiến vào ngọn núi kia bên trên luyện khí sĩ tụ tập bến đò, vẫn là cẩn thận là hơn.

Từ Viễn Hà lần này càng nhiều là vì Trần Bình An cùng Trương Sơn Phong tiến đưa, bất quá nếu có đò ngang đi hướng Bảo Bình Châu Đông Nam bộ Thanh Loan nước, đó là càng tốt hơn, về phần bến đò chào hàng

pháp bảo trọng khí cửa hàng, Từ Viễn Hà một cái thuần túy võ phu, mà lại bây giờ lại thêm ra một cái thần binh lợi khí, đã hoàn toàn không có hứng thú.

Trương Sơn Phong ngoại trừ muốn mua một cái công pháp pháp kiếm, lại có là bổ sung một chút cùng loại Thần Hành Phù trên quý phù lục, cùng tìm người xem xét cặp kia Thanh Thần Sơn Thần Tiêu Trúc đưa giá cả, chiếc kia ngưng tụ linh khí hóa thành cam lộ trắng bát, cùng Trần Bình An nửa bán nửa tặng cho hãn Cổ Du Quốc giáp hoàn, tuổi trẻ đạo sĩ là tuyệt đối sẽ không bán, hai kiện bảo bối, hãn liền cầm cũng sẽ không lấy ra, miễn cho để cho người ta lên lòng mơ ước, uống phí thêm ra một cốc tai họa.

Trần Bình An từ Lạc Phách Sơn mang ra đồ vật, khẳng định một cái cũng sẽ không động.

Thần Cáo tông Hạ Tiểu Lương tại côn trên thuyền còn cho hãn viên kia thượng đẳng Xà Đảm thạch, giữ lại chính là, Ly Châu động thiên tại hạ rơi sau, Long Tu Hà cùng Thiết Phù Giang sớm đã không gặp được một khóa Xà Đảm thạch, đều biến thành phổ thông cục đá, nghe nói Xà Đảm thạch là Ly Châu động thiên đặc sản, ý vị này mỗi dùng xong một khóa, trên đời liền muốn ít rơi một khóa, Trần Bình An bây giờ đã biết rõ cái này gọi đầu cơ kiếm lợi, càng muộn xuất thủ, sẽ chỉ càng lừa.

Yên Chi quận Thành Hoàng gia Trầm Ôn đưa tặng kim thân văn đảm, phải giấu kỹ, trước sau hai lần lấy được kim thân mảnh vỡ cùng ngân sắc mảnh vỡ, đồng dạng không thể bày ra.

Khắc dấu có "Thải Y Quốc Yên Chi quận thành hoàng lộ ra phù hộ bá ấn" Thiên Sư Ấn, Trầm Ôn coi trọng nhất, thậm chí nói một câu "Thần khí chỉ có đức người cầm chi", nghe nói này ấn yêu cầu phối hợp ngũ lôi chính pháp, mới có thể phát huy ra cuộn cuộn uy thế. Trần Bình An kỳ thật trước tiên liền nghĩ đến Long Hồ Sơn ngoại môn đạo sĩ Trương Sơn Phong, cùng bây giờ tại Sơn Nhai thư viện cầu học, nhưng là tu tập 《

Vân Thượng Lang Lang Thư 》 Lâm Thủ Nhất, nhưng là Trần Bình An dụng tâm suy nghĩ về sau, không phải không bỏ được đưa cho bọn họ bên trong một người, mà là cảm thấy không ổn, cảm thấy dù là đưa tặng, cũng cần phải sau này hãy nói, một là đợi đến Trần Bình An hiểu cái gì gọi là "Người có đức", lại có là lúc kia, Trương Sơn Phong hoặc là Lâm Thủ Nhất, ai có thể được xưng tụng ba chữ này.

Nếu là lúc trước, Trần Bình An không nói hai lời liền đưa ra ngoài.

Bây giờ sẽ không.

Về phần cái kia đoạn gãy sét đánh, vẫn còn sinh cơ còn sót lại cây mun, vẽ có Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ cái bát trắng lớn, giấu kín có xương khô diễm quý tấm bùa kia, Trần Bình An đều sẽ lấy ra hỏi thăm giá cả, riêng phần mình có thể bán bao nhiêu Tiểu Tuyết tiền, về phần phải chăng cầm cổ bán ra, đến lúc đó lại nhìn, tin tưởng bên đồ cửa hàng cũng không thể ép mua ép bán.

Kiểm Thủy sơn trang gần hai ngàn mai Tuyết Hoa tiền, tăng thêm tiểu đồng áo xanh Tuyết Hoa tiền cùng Tiểu Thử tiền, chung vào một chỗ, không sai biệt lắm chính là tổng cộng bốn ngàn mai Tiểu Tuyết tiền.

Trần Bình An nghĩ đến đây cái, cũng có chút vui cười.

Chỉ là hắn lại nghĩ tới một sự kiện, cứ vui vẻ a không nổi.

Ngụy Bách cùng họ Thôi lão nhân đã từng nói một chút không sai biệt lắm ý, muốn Trần Bình An tiến vào Đảo Huyền Sơn trước đó, nhất định phải trước bước lên võ đạo bốn cảnh, bởi vì chỉ có dạng này, hắn có thể tại toà kia trên trường thành đứng vững gót chân, lấy hạo nhiên thiên hạ nhất dư thừa vô hình kiếm ý, rèn luyện thể phách, nện vững chắc thần hồn, đối với bất luận một vị nào luyện khí ba cảnh thuần túy võ phu, tuyệt đối rất có ích lợi. Dựa theo lời của lão nhân nói, nếu như ngay cả bốn cảnh đều không có, liền dứt khoát đừng đi trên đầu thành mất mặt

xấu hổ, cho dù có thể đi lên, nhưng chưa hẳn có thể leo xuống, chỉ có thể ở kiếm khí trường thành bên dưới một bên, cho vị cô nương kia đưa xong kiếm, hẳn Trần Bình An cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, ngoan ngoan chạy trở về Lạc Phách Sơn làm sơn đại vương.

Trần Bình An muốn tại bên kia nhiều ở một lúc.

Rất nhanh có một đoàn người tại đỉnh núi bên dưới một bên con đường đi qua, bảy tám người, lão ấu đều có, trang phục khác nhau, từng cái không giống tục nhân, dốc núi ba người chỉ là nghiêng liếc một chút liền không lại nhìn nhiều.

Ra cửa bên ngoài, cẩn thận đạo sĩ hòa thượng. Vào núi liên quan nước, tránh đi hài đồng phụ nhân.

Đây là trên núi không thành văn quy củ, nếu là gặp gỡ không biết sâu cạn người trong đồng đạo, không có việc gì dừng mù ngó ngó, có trời mới biết có thể hay không đụng tới cái tính tình hồng.

Những người kia cũng là ánh mắt đảo qua ba người, liền không lại như thế nào dò xét.

Mặc dù còn chưa tới nơi bến dò, nhưng mấy chục dặm đường, có thể đi bao lâu ? Ly biệt sắp đến, nguyên bản nói xong đều không uống rượu, nhưng là đơn giản là Trần Bình An thói quen uống một hợp rượu, Trương Sơn Phong liền nói cũng muốn uống, Trần Bình An liền đem rượu hồ lô đưa tới, kết quả Từ Viễn Hà cũng tới một thanh, thế là cứ như vậy thay phiên, ba người ngồi tại nhỏ đỉnh núi đỉnh núi, một người một ngụm rượu, yên lặng uống rượu không ngừng dừng.

Cuối cùng râu quai nón hán tử thì thảo nói: "Ta từng là binh nghiệp xuất thân, vẫn là chiến sự thảm liệt biên quân, chỉ là thực sự chịu không được bên cạnh mỗi ngày người chết, mới bắt đầu pha trộn giang hồ, không hề nghĩ tới cuối cùng vẫn là người chết. Các người khả năng không tin, ta

Từ Viễn Hà xuất từ thư hương môn đệ, năm đó thuộc về xếp bút nghiên theo việc binh đao, đương nhiên gia tộc không tính là cuộc sống xa hoa hào phiệt, thế nhưng tính một chỗ quận vọng a, cái này cũng bao nhiêu năm không có trở về. Hảo hảo một cái cha mẹ khoẻ mạnh quê hương, bây giờ giống như là cái cổ hương."

Râu quai nón hán tử uống rượu uống đến đầy râu ria đều là rượu nước, ngồi xếp bằng, mắt say lơ đãng, "Làm biên quân những cái kia tuế nguyệt, ta đã trước đọc qua chút thư, coi như thoáng giáng một điểm gia quốc trung nghĩa, trong quân đồng đội nhóm, phần lớn không đàm luận những chuyện này, kiếm quân công, kiếm bạc, cho đi đầu một bước các huynh đệ báo thù, sa trường giết địch chính là chỉ là giết địch, thống khoái mà thôi. Bất quá sa trường bên trên cho địch nhân chặt một đao, bắn một tiễn, như vậy khâu vết thương nhổ tiễn thời điểm, coi như chỉ có đau nhức không có nhanh một đồng lớn đại lão gia, nằm tại trần đây vết máu khí thương binh lều vải, đau đến ngao ngao gọi, ai cũng đừng chê cười ai. . ."

Tuổi trẻ đạo sĩ ngửa ra sau ngã xuống, hẳn là thật không thể uống nữa, Trần Bình An cũng không thể một hơi lưng hai người a, hẳn nhìn qua xanh thăm bầu trời, "Sư phó luôn nói ta là có ngộ tính có căn cốt, năm đó không đi tham gia khoa cử, mà là lên núi tu hành, đời này khẳng định không lỗ. Nhưng ta chỗ nào biết mình ngộ tính căn cốt ở đâu, nếu là cũng bị chó ngậm đi, ta thật nghĩ cầu một cầu những cái kia chó, trả lại ta thôi, các người lại dùng không đến, nhưng ta Trương Sơn Phong phải xuống núi hàng yêu trừ ma, cần phải a, có đạo hạnh, cũng không cần lại áy náy, sẽ không bao giờ lại làm hại những cái kia dùng tiền mời ta làm việc bách tính cốt nhục tách rời, trôi dạt khắp nơi."

Trần Bình An uống rượu có một chút tốt, dù là uống nhiều quá, lời nói ngược lại ít.

Cho nên liên yên lặng nghe hai cái bằng hữu thổ lộ nội tâm, ngồi ở trên mặt đất, hai tay ôm cái kia hồ lô rượu, nhìn về phương xa, nhìn một chút

phương Bắc, lại quay đầu nhìn một chút phương Nam, giờ khắc này, Trần Bình An ngược lại là không có quá nhiều ưu sầu.

Cuối cùng xuống núi hướng bên đò, nghĩ đến chính mình ngàn vạn không có thể say rượu tuổi trẻ đạo sĩ, đã để râu quai nón hán tử công.

Từ Viễn Hà bước chân coi như trầm ổn, chỉ là rượu nói không ít nói, lớn tiếng ngâm tụng rất nhiều biên tái thơ, cuối cùng nói đến "Rượu ngon ngàn chén ít oa. . ."

Ợ rượu, liền không có hạ văn.

Trần Bình An cười nói tiếp nói: "Giai nhân. . . Hai cái cũng nhiều nha."

Từ Viễn Hà liếc mắt, "Uống công một vị kiếm tiên!"

Trần Bình An lập tức sửa lại nói: "Đại kiếm tiên!"

Tuổi trẻ đạo sĩ thì thảo nói chuyện hoang đường: "Còn có đại thiên sư. . ."

Toà này Sơ Thủy Quốc cùng Tùng Khê Quốc giáp giới chỗ tiên gia bên đò, đúng là một toà không có thành khuếch phần hoa tiểu trấn, cái này khiến Trần Bình An có một loại quay về Long Tuyền quê quán ảo giác. Người đi đường hối hả, luyện khí sĩ kỳ thật không tính quá nhiều, càng nhiều vẫn là đời đời cảm rể ở này phạm phụ tục tử, cùng các loại thương nhân, đường phố khắp nơi là cửa hàng. Đến tiểu trấn, Trương Sơn Phong đã tỉnh táo lại, chỉ là có chút đau đầu choáng, Trần Bình An cùng Từ Viễn Hà thì sớm đã tửu khí tan hết.

Từ Viễn Hà nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Chúng ta đừng nghĩ lấy hàng so ba nhà, trực tiếp tìm một nhà khu vực tốt nhất, cửa hàng lớn nhất chỗ ngồi."

Cái này là quý giá kinh nghiệm giang hồ.

Sau đó ba người tìm được một nhà có treo "Thanh Phù phường" tấm biển lớn cửa hàng, lầu cao năm tầng, rất có hạc giữa bầy gà khí thế, mà lại chiếm đất rộng lớn, sau lầu còn giống như có một tòa lớn đình viện, cổ thụ tham ngô thiên, tựa hồ còn có tiếng nước chảy, tạm thời không biết cụ thể tác dụng.

Cửa hàng cửa miệng hai bên câu đối là "Già trẻ không gạt, nhà ta giá cả công đạo; suy bụng ta ra bụng người, khách quan quay đầu lại đến" .

Chính là nhà này nhiều tiền lắm của Thanh Phù phường!

Cửa hàng cửa miệng đường phố, không có tiểu nhị thu hút sinh ý, nhưng là ba người đi vào mát mẻ đại đường sau, rất nhanh liền có một vị quần áo hoa mỹ phụ nữ trẻ khoan thai mà đến, hai bên đầu vai riêng phần mình lơ lửng có một cái màu xanh phi trùng, như bích ngọc điêu khắc thành, nàng trực tiếp lấy Bảo Bình Châu lời tốt hỏi: "Ba người khách nhân là muốn giám thưởng bảo vật, hay là mua trong tiệm trân tàng ?"

Làm phụ nhân tra hỏi thời điểm, hai cái màu xanh phi trùng đã vỗ cánh mà bay, quay chung quanh bốn người, truyền ra chiêm chiếp rất nhỏ tiếng vang.

Nguyên lai là vì che đậy song phương đối thoại, không cho trong tiệm những người khác nghe nói.

Từ Viễn Hà cười nói: "Trước giám bảo, nhìn nhìn lại nhà người chất lượng, nếu là có thích hợp, mà lại quả thật giá cả công đạo, chúng ta lại mua không muộn."

Phụ nhân đưa tay chỉ hướng một chỗ, mỉm cười nói: "Trọng khí giám thưởng thì ở lầu một, linh khí tại lầu hai, pháp bảo tại lầu ba. Đầu bậc

thang tại bên kia, ba vị khách quan tự hành lựa chọn chính là, ta sẽ một đường đi theo."

Từ Viễn Hà gật gật đầu, nhanh chân đi về phía thang lầu miệng, khẳng định là tại lầu hai dừng bước, linh khí cho dù tốt, giá cả còn có cái ngọn nguồn, nếu là người mang tiên gia pháp khí ? Coi như Trần Bình An cùng Trương Sơn Phong muốn bán, râu quai nón hán tử đều không đề nghị tại toà này bên đồ tiến hành giao dịch.

Phụ nhân đi theo ba người sau lưng, cười khẽ.

Nếu là thẳng đến lầu hai, vậy mình lần này vận khí không tệ, có chút lừa đầu.

Lầu một còn lại mấy vị không sai biệt lắm tư sắc khí độ nữ tử, ánh mắt đều có chút cực kỳ hâm mộ. Nhưng là mỗi ngày đón khách một chuyện, Thanh Phù thường sớm có trình tự an bài, tài lộ lớn nhỏ, cái này cần nhờ các nàng riêng phần mình vận khí. Bất quá một năm xuống tới, đại khái bên trên không sai biệt nhiều, mặc dù có người bỗng nhiên phát nhanh, lấy Thanh Phù thường năm trăm năm lão cửa hiệu ký xuống xuống tổ truyền quy củ, cũng sẽ không để những người còn lại các loại biết được, trừ phi người kia chính mình nói lỡ miệng.

Đến lầu hai, nữ tử lại bắt đầu dẫn đường tiến lên, hành lang trải có một cả Thái Y Quốc sản xuất bức cấm tú địa y, nhìn thô công không thể so với Kiếm Thủy sơn trang đại đường bức kia kém. Nàng dẫn ba người đi đến một gian phòng cửa ra vào, nhẹ nhàng bấm tay gỗ cửa, đạt được một cái già nua tiếng nói nhận lời sau, nữ tử đẩy cửa vào, đứng tại cửa ra vào, đợi đến râu quai nón hán tử ba người đều vượt qua cánh cửa sau, mới nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng.

Trong phòng có một cái bàn lớn án, sau một bên ngồi một vị tinh thần lão nhân quắc thước, có một tòa nhỏ lư hương, hương khí lượn lờ, còn có một cổ bách bồn hoa, cổ bách cầu khúc, ngang lan tràn cực dài, trên cành

cây vậy mà ngồi chồm hồm lấy một loạt áo xanh tiểu nhân, nguyên bản tại khe khẽ nói nhỏ, nhìn thấy khách nhân đến sau, đúng là cùng nhau đứng người lên, đứng tại cổ bách trên cành cây, thở dài hành lễ, trẻ con âm thanh trẻ con khí nói: "Hoan nghênh quý khách quang lâm bản điểm vốn phòng, chúc mừng phát tài!"

Không hổ là tiên gia thủ bút.

Nhìn đến Trần Bình An sửng sốt một chút.

Từ Viễn Hà là lão giang hồ, biết rõ ẩn tàng cảm xúc, Trương Sơn Phong vốn là là trên núi người, mặc dù bây giờ rất nghèo, nhưng tại sư môn tu hành thời điểm, kỳ thật kiến thức không cạn.

Cho nên lộ ra chân ngựa để nhũ, kỳ thật liền Trần Bình An một cái.

Chỉ là như thế một cái chi tiết nhỏ, phụ nữ trẻ liền đem sự chú ý càng nhiều đặt ở Từ Viễn Hà cùng Trương Sơn Phong trên người, cảm thấy giày cỏ đeo kiếm thiếu niên, hơn phân nửa là có chút nhỏ cơ duyên mới đặt chân tu hành rừng núi tán tu, không cần nàg quá tổn tâm tư.

Lão nhân cười hỏi nói: "Giám bảo ? Cái gì linh khí, ta am hiểu nhất thanh đồng khí, tranh chữ cùng mỹ gỗ lương tài xem xét, còn lại rất nhiều hạng mục phụ đồ vật, cũng đều có đọc lướt qua, không dám nói mọi thứ tinh thông, nhưng là tại Thanh Phù phường căn phòng này ngồi hơn bốn mươi năm, nhìn nhăm số lần, có thể đếm được trên đầu ngón tay, khách nhân cứ yên tâm xuất ra trân tàng chi vật."

Trương Sơn Phong liền từ trong tay áo xuất ra cặp kia dưa trúc, đưa cho lão nhân.

Nguyên bản ngồi ngay ngắn trên ghế lão nhân tinh quang nở rộ, không che giấu chút nào chính mình ngoài ý muốn vẻ mặt, đứng người lên, hai tay tiếp nhận cặp kia màu xanh dưa trúc, sau khi ngồi xuống, cẩn thận

từng li từng tí đem đũa trúc đặt ở trước người mặt bàn, từ trong ngăn kéo xuất ra một khối đặc chế khăn lụa, cẩn thận lau hai lòng bàn tay cùng năm ngón tay, lúc này mới cầm lên chi kia có khắc "Thần Tiêu Trúc" đũa trúc, kiên nhẫn tường tận xem xét, thật lâu không nói gì.

Thả xuống "Thần Tiêu Trúc", cầm lấy "Thanh Thần Sơn", lão nhân than thở một tiếng, ngẩng đầu sau, nhìn về phía tuổi trẻ đạo sĩ, đầy mặt tiếc hận nói: "Vật này chất liệu tuyệt hảo, chẳng những khẳng định xuất từ Trúc Hải động thiên, tám chín phần mười, vẫn là toà kia Thanh Thần Sơn Thần Tiêu Trúc chế thành, tại Thanh Thần Sơn phong sơn trăm năm về sau, lấy Thanh Thần Sơn độc hữu Thần Tiêu Trúc chế thành chi đồ vật, giá cả có thể nói một đường nước lên thì thuyền lên, nói là căng vọt đều không đủ, chỉ tiếc vậy mà không có chế thành một đôi bỏ túi tiểu xảo đuổi tà ma roi, mà là chế tạo thành một đôi. . . Đũa! Quá xa xỉ! Quá. . . Quá mức!"

Nói xong lời cuối cùng, lão nhân có chút nghiêng rằng nghiêng lợi, kém chút liền muốn đâm ngực đậm chân, chửi ầm lên đũa cự chủ nhân phung phí của trời.

Lão nhân đưa tay vuốt ve đũa trúc bên trên Thanh Thần Sơn ba chữ, đành phải nhẹ giọng tự an ủi mình, "Nhưng nếu là chế thành Thần Tiêu Trúc đuổi tà ma roi, khách nhân liền có thể trực tiếp đi lâu ba, ta nơi nào có cơ hội mắt thấy vật này, Trúc Hải động thiên Thanh Thần Sơn a, to như vậy một tòa động thiên, chỉ có một vị Sơn Thần, chính là Thanh Thần Sơn Trúc phu nhân, nên biết rõ nhà tổ sư gia, đã từng như thế ghi chép miêu tả vị này trong truyền thuyết Sơn Thần phu nhân, 'Mỹ tư cho, vui chân trần, tóc mai tuyệt xanh.' bút xuống bất quá rải rác số ngữ, liền phác hoạ ra một vị tuyệt đại nữ thần phong thái. . ."

Lão nhân đã hoàn toàn đắm chìm trong chính mình mơ màng ở trong.

Thanh Phù phường dẫn đường phụ nhân mặc dù có chút xấu hổ, nhưng lòng dạ nhảy cẫng không thôi, chính mình hôm nay phải lớn kiếm một

bút rút thành! Mà lại vạn hạnh, không đến mức để lâu ba những cái này am hiểu nhất nắm giá đỡ tiện hóa kiếm lời đi, bên trên một bên những cái này nữ tử, nhìn một cái so một cái tiên tử, nhìn như bộ dáng thanh lãnh, kì thực một bụng tính kế, ai có tiền ai chính là dưới gầm trời nhất tuần nam tử, mặc kệ lớn tuổi nhỏ, từng cái đều là ưa thích câu dẫn nam nhân quyến rũ nường môn, làm thành mua bán sau, còn nguyện ý mặt dày mày dạn mà lấy lại thân thể, dẫn khách nhân về phía sau một bên đình viện tư trạch, một hồi phiên vân phúc vũ, không biết xấu hổ! Chẳng biết xấu hổ!

Ai, không biết mình khi nào mới có thể đi lâu ba nhậm chức, chính mình hầu hạ người giường tre công phu, chưa từng kém? Chính là nữ tử khách nhân, nàng cũng có độc đáo biện pháp, có lòng tin hầu hạ cho các nàng thư thư phục phục.

Trương Sơn Phong đành phải cắt ngang lão nhân suy nghĩ, "Lão tiên sinh, lão tiên sinh, bản đạo chỉ muốn biết rõ này đôi đũa, đến cùng giá trị bao nhiêu tiền."

Lão nhân tranh thủ thời gian hồi lại thần, cười tủm tỉm nhìn về phía vị nữ tử kia, "Thúy Oánh a, ta tại Thanh Phù phường năm nay có phải hay không còn lại một lần phân ngạch?"

Phụ nữ trẻ hơi kinh ngạc, rất nhanh thân nhiên cười nói: "Hồng tiên sinh, người xác thực còn có một lần đem bảo vật bỏ vào trong túi cơ hội, chỉ là vẫn phải dựa theo lão quy củ, trước cho tăng cao nhất hai phường chủ chương xem qua, mới có thể giao cho Hồng tiên sinh một mình trân tàng."

Lão nhân cười mở cười nói: "Cái này đương nhiên!"

Sau đó lão nhân đối với tuổi trẻ đạo sĩ nghiêm mặt nói rằng: "Này đôi đũa, nếu nói ích lợi tu hành, thực sự không nhiều, nhưng là đặt tại chân núi bên dưới thế tục vương triều, tất nhiên sẽ là đem bề ngoài Công

Khanh, quan to hiển quý nhóm tranh đoạt bảo bối, bởi vì mỗi lần bên dưới đũa gắp thức ăn, đều nhiễm một chút linh khí, cho nên có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ, chỉ cần không đụng với bệnh nặng đằm xấu, phạm phu tục tử tăng thọ cái ba năm năm, không khó, mà lại Thanh Thần Sơn, Thần Tiêu Trúc hai cái này thuyết pháp, cũng có thể tràn giá rất nhiều, nhất là hợp khẩu vị người, vậy liền thật sự là ngàn vàng khó mua trong lòng tốt."

Lão nhân liếc mắt trên bàn thanh trúc đũa, đầy mặt vui sướng nói: "Ta Thanh Phù phường. . . Hoặc là nói ta Hồng Dương Ba bản nhân, nguyện ý ra giá bốn trăm năm mươi mai Tuyết Hoa tiền, khách nhân cứ yên tâm, ta có thể cam đoan, tại Thanh Phù phường nội lâu lên lầu bên dưới cũng tốt, vẫn là tại toà này bên đồ tiểu trấn, còn lại lớn nhỏ mười sáu cửa tiệm trải cũng được, cũng sẽ không cao hơn cái giá tiền này, đồng dạng giá thị trường, nhiều nhất ra đến ba trăm mai đến bốn trăm mai ở giữa Tuyết Hoa tiền, thật là là chính ta yêu thích vật này, năm nay lại có một lần đem xem xét chi vật bỏ vào trong túi cơ hội, mới nguyện ý ra này giá cao, vị này đạo trưởng, như thế nào ? Có bằng lòng hay không bỏ những thứ yêu thích bán đũa trúc ?"

Lão nhân có chút ánh mắt khẩn cầu, tội nghiệp nhìn về phía tuổi trẻ đạo sĩ, "Bốn trăm năm mươi mai Tiểu Tuyết tiền, cái giá tiền này, thật không thể cao hơn nữa, nếu như các người sợ ta là nhật nhanh chỗ tốt, không tin được Thanh Phù phường biển chữ vàng, sợ ta lừa các người, không quan hệ, chúng ta cùng đi tìm hai phường chủ, hoặc là các người lại đi trên đường lớn nhỏ cửa hàng đi một vòng. . ."

Trương Sơn Phong mắt nhìn Từ Viễn Hà, râu quai nón hán tử nhẹ nhàng gật đầu.

Trương Sơn Phong nhếch miệng cười một tiếng, duỗi ra một cái bàn tay, "Một ngum giá, năm trăm mai Tuyết Hoa tiền, ta liền bán!"

Cô gái trẻ tuổi quay đầu qua, che miệng cười trộm.

Đúng vậy, lấy Hồng tiên sinh bướng bỉnh tính tình, thu đồ vật chỉ nhìn mắt duyên mặc kệ giá trị, một khi nhìn trúng vật trong lòng, vậy khẳng định là đau nửa cũng phải cắt thịt.

"Để người trong lòng tốt, để người ngàn vàng khó mua trong lòng tốt!"

Lão nhân quăng chính mình một bàn tay, sau đó đứng người lên, vẫn là khoái ý quá nhiều đau lòng, phóng khoáng nói: "Như vậy nói định! Thúy Oánh, người cẩn thận lấy được này đôi đĩa, đưa đi tầng cao nhất cho hai phường chủ xem xét, miễn cho ta có lấy việc công làm việc tư hiềm nghi, xác định giá cả công đạo về sau, sau đó ta liền có thể chính mình xuất tiền túi, cho khách nhân trả tiền, đương nhiên người phần kia, không thể thiếu!"

Phụ nhân cẩn thận thu hồi đĩa trúc, dáng vẻ thướt tha mềm mại mà khoan thai rời đi.

Râu quai nón hán tử biết rõ lần này mua bán, là Trương Sơn Phong đã kiếm được, mà lại kiếm lời không ít.

Chỉ có Trần Bình An còn đứng ở bàn một bên, vụng trộm cúi đầu xoay người, cùng những cái kia áo xanh tiểu đồng mắt lớn tròng mắt nhỏ, hẳn là cảm thấy những này tiểu gia hỏa thú vị, khờ đầu khờ não, dáng dấp còn có thể yêu, nghĩ đến về sau là không phải mình cũng thu thập một chút, đưa cho Lạc Phách Sơn phần vảy nữ đồng, nàng chắc chắn sẽ ưa thích, cũng tiết kiệm nàng tại trúc lâu sẽ cảm thấy không thú vị. Mà những cái kia lũ tiểu gia hỏa cảm thấy như thế cái để nhũn người què mùa, thậm chí ngay cả bọn chúng đều không nhận ra, cho nên cũng rất có thú.

Thật sự là nhìn nhau hai không ngại, song phương đều thật vui vẻ.

Lão nhân ngồi tại sau cái bàn, khẽ hát, càng vui vẻ hơn.

Phụ nữ trẻ rất nhanh trở về, cười giao ra cặp kia Thanh Thần Sơn đưa trúc, "Hai phường chủ nói chúc mừng người thiếu một cái cốc việc đáng tiếc, nhưng là cũng đã nói, lần sau mời hân lúc uống rượu, không cho phép xuất ra này đôi đũa cùng hân thối khoe khoang."

Lão nhân xì một tiếng khinh miệt, "Không khoe khoang sao được."

Sau đó nhanh chóng thu hồi cặp kia đũa trúc, kéo ra ngăn kéo, lấy thêm ra năm mai Tiểu Thử tiền, đưa cho vị kia gánh vác kiểm gỗ đào tuổi trẻ đạo sĩ, "Tuy nói nói như vậy, tại lớn cửa hàng mua bán, Tiểu Thử tiền chính là một trăm mai Tuyết Hoa tiền, nhưng là ai cũng rõ ràng, ngầm bên dưới cùng người giao dịch, mỗi một mai Tiểu Thử tiền muốn ngoài định mức thêm ra bốn năm mai Tuyết Hoa tiền."

Trương Sơn Phong cười gật đầu, tiếp nhận năm mai Tiểu Thử tiền sau, nhìn thấy Trần Bình An còn tại bên kia đàn độn cùng áo xanh tiểu đồng nhóm nháy mắt ra hiệu, thưởng Trần Bình An một tay khuỷu tay, cười nói: "Ít cùng ta giả ngu đóng vai si, cầm đi đi, lợi tức trước trả lại người, vốn kim hoàn thiếu. Nếu như người bắn khoãn, liền từ vốn vàng bên trong chụp tới năm mai Tiểu Thử tiền, còn lại phía dưới, liền thật sự chỉ có thể trước thiếu người, sau này hãy nói."

Hiển nhiên, biết rõ viên kia Cổ Du Quốc Binh gia giáp hoàn chân thực giá cả sau, Trương Sơn Phong một mực không có cảm thấy có thể bằng hữu hai chữ, liền xem như cái gì đều không phát sinh, liền có thể thật sự chỉ án chiếu năm trăm mai Tuyết Hoa tiền mà tính.

Trần Bình An thản nhiên thu xuống năm mai Tiểu Thử tiền, thu nhập trong tay áo sau, nói rằng: "Cứ như vậy thanh toán xong! Không phải ta trả lại người tiền, người đồ vật trả ta ?"

Trương Sơn Phong im lìm không lên tiếng.

Từ Viễn Hà cười vỗ vỗ Trương Sơn Phong bả vai, "Cứ như vậy đi, nếu không liền làm kiêu a."

Trương Sơn Phong lúc này mới ừ một tiếng.

Trần Bình An ôm chầm Trương Sơn Phong bả vai, cười nói: "Muốn thật cảm thấy bần khoản, lại đem kiếm gỗ đào bán thôi ?"

Trương Sơn Phong lại một tay khuỷu tay đánh tới, cười mắng nói: "Một bên hóng mát đi!"

Trần Bình An nhảy ra, "Quân tử động khẩu không động thủ a."

Từ Viễn Hà lung lay đầu, cùng hai hài tử giống như.

Thanh Phù phường nữ tử có chút ngoài ý muốn, ngăm nhìn vị kia đeo kiếm thiếu niên bên mặt, khó nói vị này mới thật sự là thổ tài chủ ?

Trương Sơn Phong đối với lão nhân cười nói: "Bần đạo đã không có đồ vật muốn bán."

Lão nhân thất vọng.

Bất quá Trần Bình An theo sát phía sau nói rằng: "Ta có đồ vật muốn trước sinh giám thưởng."

Lão nhân lập tức ngồi thẳng cái eo, cười duỗi ra một tay: "Chắc hẳn ta lại có mắt phúc."

Trần Bình An từ trong tay áo móc ra cái kia vẽ có Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ trắng bát, đặt lên bàn.

Lão nhân ánh mắt bình tĩnh, hai tay cầm bát, xoay chậm chậm, sau khi để xuống, "Bát mì vẽ ra, hẳn là Cổ Du Quốc Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ,

Thanh Phù phường nguyện ý ra giá một trăm năm mươi mai Tuyết Hoa tiền, nếu là đại vương triều Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ, giá cả sẽ lật mấy lần, chỉ là Cổ Du Quốc ngũ nhạc, bản thân ẩn chứa linh khí có hạn, về tại cái này linh khí trắng bát bên trên, công hiệu cũng liền muốn giảm bớt đi nhiều."

Nói đến đây, lão nhân hơi xúc động, nói một cốc trên núi thương mậu phong ba, "Nhớ năm đó, bởi vì này bát mà bạo lợi cửa hàng, thuộc về tại mấy chục năm trước, liền vụng trộm trữ hàng đại lượng Đại Ly Ngũ Nhạc Oản Bao Phục Trai, nhà hãn trước đây ít năm thật sự là một vốn bốn lời, về sau vô số nhỏ chủ quán cùng gió mua sắm, chỗ nào nghĩ đến cái kia Đại Ly hoàng đế bị điên, trực tiếp sửa lại toàn bộ ngũ nhạc, ha ha, nhiều Thiếu Thương người sử dụng này mất cả chì lẫn chài a, cũng may chúng ta phường chủ nhân quang độc đáo, lực bài chúng nghị, không tại vị trí cao thu mua dù là một cái Đại Ly Ngũ Nhạc Oản, cái này khiến Thanh Phù phường mới miễn đi một trận tai nạn."

Trần Bình An kiên nhẫn nghe xong lão tiên sinh lời nói sau, nhẹ giọng hỏi nói: "Lão tiên sinh, cái này bát công hiệu là ?"

"Không có ý tứ không có ý tứ, nói chuyện đến chúng ta Thanh Phù phường lợi hại, ta cũng có chút không quản được miệng. Cái này cho công tử người nói chính sự."

Lão nhân tạ lỗi một tiếng sau, chỉ chỉ trắng bát, cười nói: "Ngũ Sắc xã tắc thổ, là mỗi cái quốc gia vương triều nhất định phải có, Ngũ Sắc thổ từ đâu mà đến ? Ngoại trừ tự thân thai nghén mà thành sơn hà bảo địa, cũng có thể người vì tạo nên, chính là cái này bát có được, lấy lấy từ năm tòa núi ngọn núi thổ nhường để vào trong chén, sau một thời gian ngắn, căn cứ Ngũ Nhạc Oản chất liệu tốt xấu cùng phẩm trật cao thấp, liền sẽ ngắn thì mấy ngày lâu là một tuần, sản xuất một nhỏ bồi Ngũ Sắc thổ, đương nhiên, Ngũ Sắc thổ cũng có thể bán, lấy công tử cái này Ngũ Nhạc Oản phẩm cấp, nếu là có đầy đủ Cổ Du Quốc ngũ nhạc thổ nhường, một năm sản xuất, đại khái có thể bán ra. . . Cái này số!"

Lão nhân mở ra một cái bàn tay.

Phụ nữ trẻ lại bắt đầu che miệng cười trộm.

Trần Bình An thử thăm dò hỏi: "Năm mươi mai Tuyết Hoa tiền ?"

Lão nhân buồn cười nói: "Năm mai."

Sau đó lão nhân lại giải thích nói: "Rất nhiều cái này có thể tiếp tục phát tài linh khí, trên núi đều lấy một giáp tử thời gian mà tính giá cả, một năm năm mai, một giáp về sau, chính là ba trăm mai Tuyết Hoa tiền. Ha ha, công tử đừng nóng vội, tưởng lầm là Thanh Phù phường hồ người, chỉ nguyện ý ra nửa giá mua sắm này bát, đây là bởi vì Ngũ Nhạc Oản lại có chút đặc thù, một chút cái xã tắc bất ổn rung chuyển bất an quốc gia, bọn hãn ngũ nhạc chân hình bát, khả năng không đáng một đồng, thử nghĩ quốc gia cũng bị mất, ngũ nhạc làm sao tại ? Như vậy Ngũ Sắc thổ lại từ đâu tới đây ? Nếu như không phải như Kim Cổ du nước tình thế coi như ổn định, Thanh Phù phường đối với thu mua Ngũ Nhạc Oản, hứng thú một mực không lớn, nguyện ý ra nửa giá, cũng làm nổi 'Công đạo' hai chữ."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, "Cái này bát có thể hay không không bán ?"

Lão nhân cười nói: "Đương nhiên có thể. Nói lời thành thật, nếu như hôm nay ta thay Thanh Phù phường mua xuống này bát, đến lúc đó Cổ Du Quốc trong vòng một đêm sơn hà biến hóa, ta nhưng là muốn gánh phong hiểm chụp củi nước."

Trần Bình An cười ha hả thu hồi trắng bát.

Mặc dù không phải một năm ích lợi năm mươi mai, nhưng là vừa nghĩ tới một năm năm mai, cái kia chính là trọn vẹn năm ngàn lượng bạc, biết

rõ Long Tuyền tiểu trấn sớm nhất một tòa Đào Diệp ngõ hẻm tòa nhà, bao nhiêu tiền không ? Đều không cần một ngàn bạc! Đương nhiên bây giờ Ly Châu động thiên phá toái hạ xuống, giáp giới tại Đại Ly vương triều bản đồ, nhỏ Trấn Trạch tử giá cả đã long trời lở đất, thế nhưng là Long Tuyền quận thành bên kia tòa nhà, năm ngàn lượng vẫn có thể lấy lòng mấy tòa nhà.

Việc cấp bách, là tranh thủ thời gian viết thư cho Ngụy Bách cùng họ Thôi lão nhân, muốn bọn hắn thử hỗ trợ thu lấy Cổ Du Quốc ngũ nhạc thổ nhượng. . . Sau đó chính mình từ Đào Huyền Sơn trở về thời điểm, cũng phải tự mình đi một chuyến Cổ Du Quốc năm tòa núi ngọn núi, có thể lấy thêm mấy cân liền lấy mấy cân, hi vọng đến lúc đó Phương Thốn vật phi kiếm Thập Ngũ còn có đầy đủ đất trống để đặt.

Từ Viễn Hà đột nhiên nhẹ giọng nói: "Cái này bát, có thể bán."

Lão nhân mặc dù bởi vì một đôi Thanh Thần Sơn dưa trúc, mất Phương Thốn, thế nhưng là bình thường làm ăn, kỳ thật tinh khôn rất, "Vị huynh đệ kia, là cảm thấy Đại Ly thiết kỵ nhất định sẽ xuôi Nam a? Cho nên Cổ Du Quốc chưa hẳn có thể bảo trụ giang sơn ? Ta ngược lại thật ra cảm thấy không phải, có Quan Hồ thư viện tọa trấn Bảo Bình Châu trung bộ, tin tưởng Đại Ly Tổng thị còn không đến mức tiến nhanh xuôi Nam, dù là thật có như vậy một ngày, ở giữa vắt ngang lấy nhiều như vậy vương triều nước phụ thuộc, từng cái đánh tới, Đại Ly ngựa không dừng vó một đường xuôi Nam, lại yêu cầu hao phí bao nhiêu năm ?"

Tất nhiên lão nhân nói toạc, Từ Viễn Hà cũng liền không còn che đậy, cười nói: "Mặc dù có Quan Hồ thư viện ngăn cản, ta vẫn cảm thấy Đại Ly xuôi Nam, không cần quá lâu."

Lão nhân cười mà không nói, không muốn tại trên việc này cùng người tranh chấp không ngớt, Thanh Phù phường chỉ là buôn bán, hòa khí sinh tài.

Từ Viễn Hà đối với Trần Bình An cười nói: "Rơi túi vì an a!"

Trần Bình An nhìn về phía râu quai nón hán tử, người sau ánh mắt kiên định, Trần Bình An gật gật đầu, không chút do dự mà xuất ra trắng bát, đặt lên bàn, "Lão tiên sinh, còn mua không?"

Lão nhân cười mở cười nói: "Già trẻ không gạt, chiều mua không sai! Cái này cái cọc mua bán nếu là Thanh Phù thường thua lỗ, coi như là mắt của ta ánh sáng quá kém, chụp ta tiền liền trừ tiền!"

Một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Trần Bình An một trăm năm mươi mai Tiểu Tuyết tiền tới tay, như Từ Viễn Hà nói, rơi túi vì an.

Trần Bình An về sau dứt khoát cùng một chỗ móc ra cái kia đoạn cây mun cùng có điểm quý phụ thuộc phù lục, lão nhân lại trước sau xem xét, đối với cây mun khen không dứt miệng, hứa hẹn nguyện ý ra giá ba trăm mai Tiểu Tuyết tiền, nói nhà nông cùng Y gia luyện khí sĩ, đều sẽ đối với cái này vật cảm thấy hứng thú. Chỉ là đối với tấm kia chất liệu coi như không tầm thường phù lục, chỉ nguyện ý ra giá năm mươi mai.

Trần Bình An suy nghĩ một chút, chỉ bán cái kia đoạn cây mun, thu hồi phù lục.

Trần Bình An cùng Trương Sơn Phong đều đã không gì có thể bán, vậy liền đến dùng tiền như nước chảy thời điểm.

Lão nhân tự mình cười mỉm tiễn khách đến cửa miệng, không quên đối với Từ Viễn Hà nói: "Về sau có cơ hội lại đến, hai ta nhìn nhìn lại Cổ Du Quốc tình thế như thế nào, người nào thua ai mời uống rượu, như thế nào?"

Từ Viễn Hà cười nói: "Được a. Kỳ thật mặc kệ thắng thua, có thể cùng

Hồng lão tiên sinh uống ngừng lại rượu, cũng không tính là thua thiệt."

Lão nhân cười ha ha, "Liên xông câu nói này, lần sau lão ca trước mời người uống rượu!"

Từ Viễn Hà ôm quyền cáo từ.

Nghe nói Trương Sơn Phong muốn mua một cái có thể trăm yêu trừ ma Đạo gia phù lục pháp kiếm, cô gái trẻ tuổi liền mang theo ba người trực tiếp đi bốn lần, tuyển một gian treo "Hàn quang" thẻ gỗ phòng lớn, cửa ra vào có Thanh Phù phường chuyên gia thủ hộ, nữ tử cùng người kia bắt chuyện qua sau, nhẹ nhàng đẩy cửa về sau, từng dãy kiếm đỡ lóng lánh, trong phòng kiếm khí dày đặc, các loại kiếm khí, rực rỡ muôn màu.

Trương Sơn Phong vừa vượt qua cửa ra vào, không hiểu thấu liền nói không nhìn.

Để phụ nữ trẻ trong lòng một hồi thất lạc.

Trần Bình An lại nói nói: "Đừng phản ứng đến hăn, chúng ta xem kiếm."

Trương Sơn Phong chết sống không nguyện ý vào phòng, râu quai nón hán tử liền kéo lấy hăn đi vào.

Phụ nữ trẻ theo thứ tự giới thiệu mười mấy chuỗi giá cả cao thấp không đồng nhất pháp kiếm, cuối cùng Trương Sơn Phong mặc dù rũ xuống đầu ỉu xiu, thế nhưng là nhãn quang nhìn không được nhiều liếc qua trong đó một cái thanh đồng cổ kiếm, vỏ kiếm sớm đã di thất, khắc dấu có mơ hồ không rõ "Chân Vũ" hai chữ, bởi vì thân kiếm vết thương rất nhiều, dù là đúc kiếm chất liệu vô cùng tốt, Thanh Phù phường cũng chỉ ra giá bốn trăm mai Tuyết Hoa tiền, Trần Bình An không nói hai lời liền bỏ tiền mua, bỏ tiền thời điểm, Trần Bình An có chút do dự, phụ nữ trẻ mỉm cười, khéo hiểu lòng người mà chủ động rời đi gian phòng, đợi đến nàng trở lại "Hàn quang" trong phòng, Trần Bình An đã đem bốn trăm

mai Tuyết Hoa tiền chất đồng tại một chỗ kiếm trên kệ, nàng kiếm kê sau khi xác nhận, đem cổ kiếm "Chân Vũ" bỏ vào một cái sớm đã chuẩn bị xong vỏ kiếm, đưa cho Trần Bình An.

Cùng đi ra khỏi hàn quang kiếm bỏ, phụ nữ trẻ mang theo ba người không có từ Thanh Phù phường chính môn đi ra, mà là dẫn bọn hắn từ một tòa lầu hai không trung Lang Kiêu, đi hướng hậu viện cao lầu, sau đó từ bên kia đi ra, lại từ một tòa hậu viện cửa hông rời đi Thanh Phù phường, phụ nữ trẻ đang cùng ba người nói chỗ kia bến đò hành tẩu lộ tuyến cùng một chút quy củ, giá cả sau, liền cùng ba người phát tay làm đùng, quay người thời điểm, Thanh Phù phường hộ viện võ phu đã đóng lại cửa hông, nàng đưa lưng về phía cửa phòng, lén lút mà trùng điệp năm dặm, đầy mặt vui sướng, chỉ là rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh sắc mặt, bước nhanh đi trở về Thanh Phù phường lầu chính bên kia, đã là đầy mặt vẻ u sầu, thở dài thở ngắn, cùng các đồng bạn oán trách ba vị khách nhân keo kiệt.

Thanh Phù phường khoảng cách bến đò chỉ có không đến hai dặm đường, có một chiếc vừa vận đi hướng Vân Tùng Quốc đò ngang, mặc dù khoảng cách Thanh Loan Quốc còn có rất dài một khoảng cách, nhưng là so với Từ Viễn Hà đi bộ hành tẩu, tự nhiên muốn nhanh lên vô số, mà lại tại Vân Tùng Quốc xuống thuyền, có thể lập tức leo lên đi hướng Thanh Loan Quốc đò ngang, bởi vậy Từ Viễn Hà sẽ cười này thuyền rời đi Sơ Thủy Quốc, mà Trần Bình An cần thiết đò ngang, thuộc về một đầu tồn tại ngàn năm lão đường biển, rất có sâu xa lai lịch, mặc dù sẽ không thẳng tới Bảo Bình Châu vùng cực nam Lão Long thành, nhưng là đồng dạng sẽ rút ngắn thật nhiều mấy chục vạn dặm dài đằng đặc lộ trình.

Tại tới gần bến đò thời điểm, cầm trong tay "Chân Vũ" pháp kiếm Trần Bình An, cùng tuổi trẻ đạo sĩ cơ hồ đồng thời dừng lại bước chân.

Tuổi trẻ đạo sĩ mà cúi thấp đầu, không dám nói lời nào.

Từ Viễn Hà thở dài, cùng Trần Bình An cười nói nói: "Lúc trước Yên Chi quận Sùng Diêu đạo nhân, trong lúc vô tình nói ra một miệng, tại Bảo Bình Châu Đông Nam bộ, chính là ta muốn đi Thanh Loan Quốc phụ cận, nửa năm sau sẽ tổ chức một trận âm thanh thật lớn Thủy Lục đạo tràng, đến lúc sẽ có vô số Đạo giáo thần tiên tụ tập, càng biết có mấy vị đại danh鼎鼎鼎鼎 Bảo Bình Châu Đạo gia tiên sư, tại bên kia công khai khai đàn thuyết pháp. Trương Sơn Phong đương nhiên muốn đi xem một cái, thế nhưng là không biết rõ như thế nào cùng người mở miệng, luôn cảm thấy nếu như lâm thời cải biến hành trình, quá không trượng nghĩa, xin lỗi người, hiện tại tốt, người lại mua xuống cái này đem pháp kiếm, gia hỏa này đã cảm thấy càng không mặt cùng người cáo biệt, dù sao ngay từ đầu nói xong, phải bồi người một đường đi đến Lão Long thành, ta xem chừng gia hỏa này hiện tại muốn tự tử, đều có. Cũng tốt, Trần Bình An, người liền dùng cái này đem Chân Vũ ở trên mặt đất đào hố, đem hẩn chôn a, xong hết mọi chuyện."

Trần Bình An nhảy dựng lên một bàn tay đập vào Trương Sơn Phong trên đầu, "Nhìn người này ngốc hình dáng, nường môn giống như! Chúng ta ai cùng ai ? Người giống như không giống cái vung tử u! Kiếm, lấy đi, tiền, thiếu, người, xéo đi!"

Tuổi trẻ đạo sĩ không ngẩng đầu, bả vai khẽ run.

Trần Bình An không nói thêm gì nữa, đem Chân Vũ Kiếm vứt cho Từ Viễn Hà sau, chính mình một mình bước nhanh rời đi.

Tại hốc mắt đỏ bừng tuổi trẻ đạo sĩ nâng đầu lên, vị kia đến từ Đại Ly Long Tuyền đeo kiếm thiếu niên đã đi xa, tựa hồ phát giác được Trương Sơn Phong ánh mắt, giày cỏ thiếu niên giơ lên cao cao một đầu cánh tay, nắm chặt nắm đấm, dùng sức quơ quơ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Muôn hồng nghìn tía khai biến

Trần Bình An ngồi dò ngang bến dò, cùng đi hướng Vân Tùng Quốc bến dò không tại một chỗ, giao qua mười cái Tuyết Hoa tiền, cầm một khối thẻ gỗ, trả lại toà kia đại đô đốc phủ tặng cho ấn phù sau, Trần Bình An theo mấy chục người cùng nhau đi hướng bến dò, địa điểm đúng là một tòa dưới mặt đất hang động đá vôi lối vào, cửa hang rộng đến năm sáu trượng, hiện đầy các đời các đời tiên sư danh nhân sườn núi khắc, "Vây cá tiên cảnh", "Trong hồ nhật nguyệt dài", "Dao Lâm động thiên", phần lớn bút lực cầu kinh, nhập động sau rộng mở trong sáng, tia sáng sáng tỏ, một đoàn người Thập Cấp mà xuống, chạy chậm chậm sau một nén nhang, tiến vào một tòa to lớn động sảnh, đồ vật hai mặt vách đá, có sinh động như thật bay lên trời bích họa, tay áo kéo, thần thái lóe lên, nữ tử khuôn mặt có thể thấy rõ ràng, thân thể nhiều nở nang, lại không cho người ta cảm thấy kèn cảm giác.

Bến dò bờ một bên bờ neo có một tòa ba tầng lầu thuyền, đuôi thuyền đều có long đầu đuôi rồng hoa văn trang sức, ngoại trừ hình thể khổng lồ, cơ hồ đẹp ngang vương triều hồ lớn chiến thuyền bên ngoài, kiểu dáng tựa hồ cùng thế tục dò ngang cũng giống như nhau, ngoại trừ Trần Bình An cái này nhóm người, đã có người người nhốn nháo hơn ba trăm người tụ tập tại bên kia, bến dò có các loại cửa hàng thương gia, nhiều linh lung tinh xảo, không treo tấm biển câu đối, chỉ ở ngoài cửa tiệm treo chữ bài, buôn bán tranh chữ, bánh ngọt cùng dưa quả, cùng một chút Sơ Thủy Quốc xung quanh một bên địa phương đặc sản, tỷ như Thái Y Quốc nhỏ bức địa y, gà chọi chén, Tùng Khê Quốc lá tùng tranh chữ, Cổ Du Quốc cây du lá điêu, chạm khắc gỗ La Hán vân vân.

Trần Bình An lúc trước thanh toán mười cái Tuyết Hoa tiền, tại lầu hai thuê một gian một mình sương phòng, kỳ thật lầu một chỉ cần ba cái,

cũng liền là ba ngàn lượng bạc, tuy nói là tiên gia bến đò, mà lại lộ trình dài dằng dặc, nhưng cái giá tiền này tương đối thế tục vương triều đi xa chi tiêu, vẫn là rất đáng sợ. Cũng may Trần Bình An là cưỡi qua côn thuyền người, không đến mức nhất kinh nhất sợ, tại Thanh Phù phường lại bán ra ngũ nhạc chân hình bát cùng sét đánh cây mun, nhiều hơn bốn trăm năm mươi mai Tuyết Hoa tiền, thu lợi không sai, tăng thêm Trần Bình An yêu cầu mỗi ngày luyện quyền chạy cộc, cho nên phần này tiền vẫn phải móc, không tốt tiết kiệm.

Có một vị bến đò luyện khí sĩ ngồi tại bờ một bên hòn đá nhỏ trên đài, ngồi tại trên ghế bành, cầm trong tay một cái che kín chim chàng vịt ban chén trà, uống vô số miệng, trà nước cũng không gặp ngọn nguồn. Hẳn đối với đám người cao giọng nhắc nhở, đò ngang tại sau nửa canh giờ xuôi Nam, lên thuyền trước đó, có thể mua sắm một chút giá rẻ vật mỹ đặc sản mang về nhà hương, sau đó hẳn cường điệu nói tới Thái Y Quốc địa y cùng núi lan nước bồn hoa, trắng trợn phủ lên, cực điểm thổi phồng, báo đáp lên hai nhà mặt tiền cửa hàng cửa ra vào chữ bài, quả thật có không ít đò ngang khách nhân động tâm, đi hướng hai gian cửa hàng ném một cái thiên kim, cái này khiến còn lại cửa hàng chương quỹ hoặc xem thường hoặc cực kỳ hâm mộ, có tiền có thể ma xui quỷ khiến nha, bọn hắn không có tiền chuẩn bị quan hệ, cũng chỉ có thể như thế.

Trần Bình An yên lặng đứng ở trong đám người, đột nhiên nghĩ đến Yên Chi quận Thái Thú con trai Lưu Cao Hoa, cùng Cố Du Quốc Thụ Tinh thư sinh, còn có bọn hắn lúc đó mang theo gà chọi chén, nghe nói tại nơi khác giá cả muốn lật trái qua, liền cũng chạy tới mua một đôi gà chọi chén, một cái Tuyết Hoa tiền hai cái, đem trang bị chén sứ gỗ hoàng dương hộp để vào bao khóa, liền lại đi dùng chân kim bạch ngân mua chút mới mẻ dưa quả, một bọc lớn xách trong tay.

Người đông nghìn nghịt bên trong, thiếu niên chân mang giày cỏ, gánh vác hộp kiếm, nghiêng đeo vải bông bao khóa, còn mang theo bao trùm dưa quả.

Mặc dù rất nhiều người, giữa người và người bất quá hai, ba bước khoảng cách, thế nhưng là so với châu quận phiên chợ huyên náo, toà này tiên gia bên đồ liền muốn yên tĩnh rất nhiều, phần lớn là hảo hữu tụ tập, khe khẽ nói nhỏ, ít có người cao giọng lời nói, một chút cái kìm nén không được hoạt bát thiên tính hài đồng, cũng bị trong nhà trường bối dặt tay giữ chặt, kiên quyết không cho phép bọn hăn chạy tán loạn khắp nơi.

Dù sao cũng là thần tiên trong truyền thuyết du động tập hợp địa phương.

Trên núi luyện khí sĩ, ai ra cửa bên ngoài, cũng sẽ không tại trên trán khắc lên sư môn danh hào, càng sẽ không toát ra chân thực cảnh giới tu vi.

Dưới ngũ cảnh trong ngũ cảnh, tổng cộng mười cảnh, cảnh giới cứ như vậy nhiều, là chết, nhưng người là sống, Thánh Nhân nói tính tương cận tập tương viễn, Đại Đạo từ từ, động một tí mấy chục năm trăm năm tu hành, có trời mới biết một vị luyện khí sĩ cuối cùng sẽ là như thế nào tính tình ? Nếu là mọi chuyện không cố kỵ gì, chỉ dựa vào một đôi năm dặm một thân tu vi tùy tâm sở dục, khẳng định một ngày sẽ bị người khác giẫm tại trên mặt đất giảng đạo lý.

Bất quá may mắn xuất thân tông chử đầu tiên gia phủ đệ, tỷ như Thần Cáo tông, Chân Võ Sơn Phong Tuyết miếu cái này, nhất là toà kia chấn nhiếp Bảo Bình Châu Quan Hồ thư viện, dù là không phải đích truyền đệ tử, như cũ có tư cách hoành hành một châu, trong lúc vô hình tựa như treo một cái vô sự bình an bài.

Hoặc là chính là có một cái Kim Đan cảnh Nguyên Anh cảnh truyền đạo ân sư, đây cũng là một trương phân lượng mười phần hộ thân phù.

Trên núi ân oán, có thể là phạm phụ tục tử mấy đời chung vào một chỗ sự tình, cho nên oan gia nên giải không nên kết, Phong Lô Viên cùng

Chính Dương Sơn chính là ví dụ tốt nhất, đã từng cao cao tại thượng tiên tử Tô Giá bây giờ như thế nào ? Nàng cái kia thế gian đệ nhất chờ Dưỡng Kiếm Hồ, bị thu lấy hồn sư môn, kiếm tâm cùng tu vi cùng nhau phá toái không chịu nổi, nghe nói đã triệt để bật vô âm tín, có bao nhiêu ái mộ nàng tuổi trẻ luyện khí sĩ, đến nay còn tại đau lòng nhức óc ?

Trần Bình An yên tĩnh không nói, chỉ là hái xuống bầu rượu uống rượu , chờ đợi dò ngang xuất phát đi đi về phía Nam phương, chuyến này đi thuyền xuôi Nam hai mươi vạn bên trong, xuống thuyền bến dò chỗ, lại sẽ có cái khác tiên gia dò ngang thẳng tới Lão Long thành, lại từ Lão Long thành vượt châu đi hướng Đảo Huyền Sơn, tiến vào kiếm khí trường thành, cho nên không còn cùng bằng hữu cùng một chỗ du lịch giang hồ cơ hội, dù là muốn uống rượu, cũng chỉ có thể tự mình một người uống.

Dò ngang sắp xuất phát, những khách nhân bắt đầu lần lượt lên thuyền, Trần Bình An tại lầu hai tìm tới gian phòng của mình, so với Ngô Đồng Sơn bến dò leo lên cái kia chiếc côn thuyền chữ Thiên phòng, mười phần chật chội hẹp nhỏ, chỉ trưng bày một cái giường trái, bên ngoài có một cái chỉ cung cấp hai người đứng yên Tiểu Dương đài,

Trần Bình An thả xuống cái kia đầu hao tổn mười mấy lượng bạc đưa quả, hái xuống hộp kiếm cùng bao khóa, ngồi đang đệm chăn sạch sẽ thoải mái dễ chịu trên giường, không khỏi nhớ tới Nê Bình ngô hẻm tổ trạch giường cây trái, Trần Bình An ngửa ra sau nằm bên dưới, người nghèo sợ đông, phú nhân sợ nóng. Vừa vặn rất tốt giống kẻ có tiền, giải nóng nghỉ mát môn đạo cũng rất nhiều, càng đừng đề cập thần thông quảng đại trên núi luyện khí sĩ.

Trần Bình An ngồi dậy, cuốn lên tay áo cùng ống quần, hai tay chỗ cổ tay cùng hai chân trên mắt cá chân phương, lộ ra loáng thoáng phù lục bộ dáng, chân khí chậm rãi lưu chuyển, như là khóa quán có vô hình gánh vác, nhìn không quá thu hút, mà lại Lý Hi Thánh đưa tặng quyển kia « đan thư bút tích thực », cũng không ghi chép. Đây là Dương lão

đầu thủ bút, tên là chân khí tám lượng phù, lão nhân không có nói tỉ mỉ, chỉ nói là có thể trợ giúp thuần túy võ phu tại ngũ say lúc, lấy vận chuyển chân khí tự hành rèn luyện thể phách, mà lại Trần Bình An chỉ cần bước lên Luyện Khí cảnh, cái này bốn tờ phù lục liền sẽ tự hành lui tán, nếu như thủy chung không cách nào phá mở bình cảnh, liền để Trần Bình An đến Bảo Bình Châu vùng cực nam Lão Long thành, đi một tòa tro bụi được điểm tìm Trịnh Đại Phong, để vị kia đã từng tiểu trấn người giữ cửa hỗ trợ giải trừ trời buộc.

Trần Bình An thu hồi tay áo ống quần, đi đến dò ngang ban công, căn cứ Sơ Thủy Quốc địa phương huyện chí ghi chép, đầu này dưới mặt đất thủy đạo hình thành, là thể gian một đầu cuối cùng Chân Long bị tiên nhân truy sát, chui vào dưới mặt đất, nó lấy thân thể khổng lồ mở ra mà thành, cuối cùng tại Sơ Thủy Quốc chỗ kia cửa hang chui ra mặt đất, cuối cùng ngự phong đi hướng phương Bắc Đại Ly, cuối cùng đại chiến kết thúc, liền có tòa kia Ly Châu tiểu động thiên. Cho nên đầu này hàng nói lại có "Đi long nói" tục xưng.

Đường sông hai bên trái phải đều có một đầu hàng nói, để Nam Bắc dò ngang riêng phần mình vắng lai, ở giữa dựng thẳng đang đứng một đạo dài không chỗ tận cùng hàng rào, cách mỗi hơn mười dặm, vách đá liền sẽ có treo một chiếc huỳnh quang rạng rỡ đèn lồng, chiếu sáng phụ cận đường sông vô cùng sáng như tuyết. Nhưng đã đến ban đêm thời gian, đèn lồng liền sẽ dập tắt, để hành khách nghỉ ngơi chìm vào giấc ngủ, không nhận sáng lên quang ảnh vang.

Hai bên sát vách đều có chút âm ỉ, tựa hồ ở không ít người, bên dò đối với hai nhà lầu giữa, ước thúc tương đối rộng rãi, nhiều nhất có thể ở bên dưới năm người, không có giường trải nhưng nằm, ngả ra đất nghỉ chính là. Dù sao mười cái Tuyết Hoa tiên, không phải một bút ông chủ nhỏ tiêu. Luyện khí sĩ tu hành không dễ, nhất là lục bình không rẽ rừng núi tán tu, kiếm tiền nhất là đồng tiền lớn, phong hiểm cực lớn, nếu không có đường tắt cùng phương pháp, nói không khoa trương, tất cả đều là đầu buộc tại dây lưng quần bên trên tiền mồ hôi nước mắt, mỗi một khóa

Tuyết Hoa tiền đều hận không thể tách ra thành tám cánh dùng, mới là nhân chi thường tình.

Trần Bình An gian phòng hướng, đối mặt đường sông khác một bên thủy đạo, dò ngang bắt đầu tiến lên, phát hiện lâu một boong thuyền lan can phụ cận, đã có không ít người cầm trong tay cần câu, câu bên trên không treo mồi câu, chính là không câu, nhưng là lưới câu huỳnh quang chớp động, trực tiếp thả vào mạch nước ngầm lưu bên trong, đúng là lôi kéo câu cá ngang ngược con đường.

Lúc thỉnh thoảng thật là có lớn nhỏ cỡ bàn tay xuân con cá mắc câu, bị túm lên thuyền tấm, tiện tay ném vào sọt cá, nhưng nếu là câu lên toàn thân tuyết trắng, một chỉ dài bạc tôm, câu cá người liền sẽ mừng rỡ vạn phần, thì ra là như vậy vật rất có lai lịch, là đầu này mạch nước ngầm nói độc hữu chi vật, tại Sơ Thủy Quốc dứt khoát xưng là "Hà Long", phía Nam thì biệt danh vì "Bạc", vật này có thể hấp thu thủy tinh linh khí, càng là lão tham ăn thanh thêm nhóm

Ấu tôm nửa tắc dài, mười mấy năm sau có thể dài đến một chỉ dài ngắn, trăm năm sau, mới khó khăn lắm dài đến hai ngón tay, như võ tướng mặc giáp trụ ngọc giáp, nhưng lại tinh xảo đặc sắc, như vậy một đầu trăm tuổi tuổi "Hà Long", linh khí dồi dào, mỹ vị dị thường, có thể tại phương Nam bán được nửa viên Tuyết Hoa tiền giá trên trời.

Nếu như lâu một hành khách có thể câu lên sáu cái lớn "Bạc", chẳng khác nào ngồi vô ích một lần dò ngang. Đã có thể kiếm đồng tiền lớn, lại có thể đuổi thời gian, sao lại không làm ? Chỉ là một chỉ dài Hà Long tốt câu, nếu muốn mắc câu hai ngón tay dài Hà Long, vẫn là muốn xem duyên phận cùng vận khí. Sơ Thủy Quốc bến dò đường sông đã mở ngàn năm lâu, truyền ngôn đã từng có người câu lên qua một đầu ba thước dài Hà Long, từng chiếc một kim hoàng sắc tôm cần, kinh động tứ phương, cuối cùng bán cho Lão Long thành Thành chủ, chỉ tiếc vị kia phú giáp nửa châu đại thần tiên ra giá bao nhiêu, ngoại giới không được biết.

Trần Bình An chính mình từ nhỏ đã ưa thích câu cá, liền khó được vạ sự không nghĩ, ghé vào trên lan can, nhìn chăm chăm những cái kia câu cá người nhìn một lúc lâu, nghĩ đến trên thuyền hẳn là sẽ có cần câu bán, chính là không biết rõ quý không quý, nếu như một hai cái Tuyết Hoa tiền liền có thể cầm xuống, như vậy luyện quyền sau khi, xác thực có thể đi mạn thuyền bên kia đựng đựng vận khí.

Trở lại gian phòng, Trần Bình An ăn ngoại trừ mới mẻ cũng không một chút linh khí đưa quả, bắt đầu tính toán luyện quyền một chuyện, hai mươi vạn bên trong hành trình, kéo dài hai tháng, trong lúc đó dừng lại các quốc gia tiên gia bến đò cùng tu chỉnh tiếp tế, chung vào một chỗ đại khái là bốn chừng năm ngày. Chiếc này đò ngang tốc độ kém cơn thuyền không ít, cái này cũng bình thường, cơn thuyền là Bắc Câu Lô Châu đại môn phái lập đàn làm phép núi vượt châu đò ngang, xa xa không phải toà này đò ngang có thể đẹp ngang.

Trần Bình An mơ hồ tính toán một chút, nếu là một ngày trừ bỏ ăn ngủ tạp vụ sự tình, coi như nó hai ba canh giờ, tranh thủ mỗi ngày luyện quyền chín đến mười canh giờ, tăng thêm bây giờ ra quyền từ chậm chuyển nhanh, chiếm lợi ích to lớn, như vậy mỗi ngày có thể sáu bước chạy cộc ba ngàn 600 lần trái phải, hai tháng sáu mươi thiên, không sai biệt lắm có thể luyện quyền hai mươi vạn lượt.

Nghe vào là một đạo rất đơn giản thuật tính, nhưng làm chân thực đi bắt đầu, đối với luyện quyền vô cùng thành thạo Trần Bình An lòng dạ biết rõ, có thể làm cho người bắt cuồng, cho dù là tự nhận định lực còn có thể Trần Bình An, đều cảm thấy có chút khó khăn. Trước đó luyện quyền, mặc kệ muốn đi Đại Tuyền, vẫn là xuôi Nam đến Sơ Thủy Quốc, trên đường đi đến cùng là gặp núi gặp nước, đều có phong quang, nhưng lần này đi thuyền, lại là muốn tại cái này Phương Trượng địa phương, tựa như tiêu tụy diện bích đồng dạng.

Trọng yếu nhất là chạy cộc một chuyện, so với trúc lâu cùng lão nhân luyện quyền ăn tận đau khổ, là hai việc khác nhau, người sau càng nhiều

là khảo nghiệm tiếp nhận da thịt nổi khổ, thần hồn phiêu đảng "Khoái đao đau ít", trước người nhìn như nhẹ nhõm thanh thản, từng quyền từng quyền đưa ra đi, càng đến sau một bên, càng là một trận đao cùn tử cắt thịt đau nhiều, tựa như trận kia từ Hoàng Đình Quốc cổ sạn đạo nhập quan Đại Ly phong tuyết thiên, đến cuối cùng mỗi hô hấp một hơi, tựa như là tại nuốt đao.

Khó trách lão nhân nói, võ phu rèn luyện, đã muốn cùng thiên địa đấu lực, tiếp nhận đôi núi nghiền ép nhục thân đau khổ, cũng cùng chính mình đấu tâm, lửa nhỏ chậm hãm chịu ra một cái định chữ.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, đóng lại ban công phía sau cửa, bắt đầu chạy cộc, bước chân nhẹ, ra quyền nhanh, quyền ý trôi.

Về sau chính là như vậy buồn tẻ nhàm chán ngày đêm không ngừng, Trần Bình An thậm chí đều không đi đồ ngang tiệm cơm vào ăn, chỉ lấy lương khô liền rượu lửa gọt một ngày ba bữa.

Nhập hạ về sau, dù là mạch nước ngầm nói thời tiết mát lạnh, Trần Bình An vẫn là mồ hôi đầm đìa, từ cửa phòng bên này chạy cộc vừa vặn dừng bước tại ban công biên giới cửa gỗ, một lần quyền thung về sau, quay đầu lại đến một chuyển, dần dà, phòng nội địa tất cả đều là mồ hôi nước đọng. Mỗi lần luyện quyền đến sức cùng lực kiệt, liền nghỉ ngơi một lát, tại toà này chật hẹp gian phòng bên trong, không giống trước đó đi xa, luôn có đủ loại lo lắng, cũng chỉ là chìm quyết tâm luyện quyền mà thôi, một ngày mười hai canh giờ, đào lên đi ngủ hai canh giờ cùng nửa đường mấy lần nghỉ ngơi, cuối cùng là rờn rã chín canh giờ ra quyền, hồn nhiên vong ngã, thiên địa giống như cũng chỉ có như thế chút địa phương, lại không danh sơn sông rộng, lại không sông lớn cuộn cuộn, gió núi thổi lất phất cùng mưa tuyết lắng liệt, phảng phất Xuân Hạ Thu Đông cùng sinh lão bệnh tử chỉ ở Phương Trượng ở giữa.

Hai tuần qua đi, xem Cảnh Dương đài cửa gỗ, một lần đều không có mở ra.

Trong màn đêm, Trần Bình An nằm ở trên mặt đất, quần áo thấm thấu, sàn nhà ẩm ướt lợc, giống một đầu cho người ta túm lên bờ cá, ngum lớn thở dốc.

Trần Bình An nhếch nhếch miệng, muốn cười lại cười không ra, nếu là vị kia tinh thông ám sát chi đạo Mãi Độc Lâu Lâu chủ, lúc này đánh lén mình, như thế nào cho phải ?

Ánh mắt thấp dờn, nhìn qua cái kia Đường Kiếm Hồ Lô, cũng chỉ có thể dựa vào cái này hai vị tiểu tổ tông đi.

Sau đó một tuần thời gian, Trần Bình An không thể không lấy xuống bên hông bầu rượu, thậm chí ngay cả trên chân giày cỏ đều cùng nhau bỏ đi, cuộn lên tay áo ống quần, chân trần trong phòng vừa đi vừa về chạy cộc luyện quyền.

Từ luyện thể nhập luyện khí võ đạo đệ tứ cảnh, phảng phất chỉ kém một hơi, liền có thể nhảy tới còn lại bàn chân kia, nhưng hết lần này tới lần khác bàn chân kia, tựa như hãm sâu vũng bùn bên trong, Trần Bình An chết sống không nhổ ra được, một cả tháng luyện quyền, vẫn là tiến triển chậm chạp, đem bàn chân kia từ vũng bùn bên trong rút ra một chút.

Luyện quyền khoảng cách, bên ngoài thiên địa, cũng không phải hoàn toàn không có động tĩnh, hai bên hàng xóm hành khách quen thuộc đồ ngang sinh hoạt sau, liền không còn câu thúc, tay phải một bên gian kia tựa như là một phòng giang hồ hào hiệp, mỗi ngày miệng uống rượu chén lớn ăn thịt, tâm tình giang hồ ân cừ, chỉ là lời nói ở giữa, nhiều lấy nước khác tiếng phổ thông nói chuyện phiếm, cực ít thời điểm mới tung ra vài câu Bảo Bình Châu lời tốt, Trần Bình An mỗi ngày luyện đến cực hạn giai đoạn, liền sẽ từ huyền diệu khó giải thích "Vong ngã" cảnh giới nhảy ra, một chút động tĩnh, liền sẽ vang như sấm mùa xuân, cho nên nghe bên kia cao đàm khoát luận, Trần Bình An chỉ cảm thấy có chút bức bối.

Mà sát vách phải một bên ở khách, giống như là trên núi tiểu môn phái tiên sư tại hạ núi du lịch, tương đối yên tĩnh, nhưng là mỗi ngày sớm muộn hai lần tu hành bài tập, muốn cùng kêu lên đọc diễn cảm sơn môn khoa dụng cụ, tấm ván gỗ cách âm không tốt, những này dưới ngũ cảnh luyện khí sẽ lại dùng tới độc môn thổ nạp thuật, cũng là một cộc phiền lòng sự tình.

Nếu nói những này còn có thể chịu đựng, như vậy có một chuyện, thường thường liền sẽ phát sinh, cũng có chút để Trần Bình An dở khóc dở cười.

Đỉnh đầu dò ngang lâu ba, ở đều là kẻ có tiền, đại khái Trần Bình An gian phòng bên trên một bên, là một đôi trên núi thần tiên quyến rũ, ân ái triền miên dị thường, thường thường sẽ có chi chi nha nha giường chiếu lay động âm thanh, xuyên thấu qua sàn nhà, truyền đến dưới lầu, cái này thì cũng thôi đi, vị nữ tử kia luyện khí sĩ, đại khái cũng là khó kìm lòng nổi, thường thường riu rít ô ô "Khóc thành tiếng", tình tế liên tục, hiển nhiên là cho nam tử khi dễ đến thảm rồi, Trần Bình An cũng nghĩ không thông, tất nhiên nữ tử như thế bị tội, vậy liền dừng nhiều lần thuận người nam nhân a, nếu là vợ chồng, sao không song phương mở rộng giảng một chút đạo lý ?

Trần Bình An đối với cái này không thể làm gì, tổng không tốt đi trên lầu gõ người cửa phòng, cùng nam nhân nói người về sau nhiều thương tiếc một chút đạo lý, chớ có được voi đòi tiên nữa. Loại này nhà khác khuê phòng sự tình, Trần Bình An một ngoại nhân, chỗ nào mở miệng được, mà lại bất cận nhân tình, khẳng định không chiếm đạo lý. Chỉ là Trần Bình An cũng phát hiện mình không thích trên lầu quấy rầy, trái một bên những cái kia giang hồ hào khách lại rất thích, vừa có chân giường kệt kệt âm thanh cùng nữ tử tiếng ghen ngào truyền bên dưới, bọn hắn liền sẽ lập tức ngừng lại đàm luận, người người hắc hắc mà cười, Trần Bình An từ khó được vài câu nghe hiểu được Bảo Bình Châu lời tốt biết được chân tướng, bọn hắn đúng là giống tại quan sát một trận võ đạo tông sư

đại chiến đỉnh cao, nghiên cứu thảo luận đến cực kỳ dụng tâm.

Mà phải một bên trên núi tiên sư, tựa hồ cũng có rất tâm hữu linh tê, bốn người tao ngộ việc này, kiểu gì cũng sẽ ăn ý mà không nói một lời, nhưng là hô hấp hiển nhiên so với bình thường muốn hỗn loạn mấy phần.

Xem ra tức giận đến không nhẹ, cũng rất nổi nóng.

Cũng may những này có trưởng ngại luyện quyền tâm cảnh ưu sâu, Trần Bình An bắt đầu dần dần thích ứng.

Chính là có một lần lớn ban ngày, đỉnh đầu chân giường lay động đến vang động trời, nữ tử khóc lớn không thôi, Trần Bình An cũng liền chỉ là yên lặng uống rượu ăn lương khô, chỉ là hi vọng nhưng ngàn vạn đừng sà nhà sứt, liền người mang giường cùng một chỗ nện ở chính mình đỉnh đầu.

Đò ngang nửa đường mấy lần tại nhà khác bến đò ngừng, Trần Bình An bởi vì liền cửa đều chưa từng mở ra, liền không có lãnh hội đến vùng phía Nam các nước phong thổ.

Trần Bình An tính toán một ít thời gian, bây giờ đại khái là tiết Mang chủng thời tiết, nếu là ở quê hương mình, bây giờ chính vào ngày mùa, có tiết Mang chủng hạt kê gấp loại cốc thuyết pháp, cho dù là một chút tại long diêu đốt sứ thanh niên trai tráng nam tử, đều sẽ bị cho phép về nhà hỗ trợ, năm đó ở chính mình toà kia long diêu đảm nhiệm hầm lò đầu Diêu lão đầu, mặc dù tính tình kém yêu mắng chửi người, nhưng tại loại chuyện này bên trên, mười phần rộng lượng, khác hầm lò miệng đồng dạng chỉ thả ba ngày nghỉ kỳ, Diêu lão đầu sẽ cho bốn năm thiên, chỉ là khổ Lưu Tiệp Dương Trần Bình An cái này sớm không có tổ truyền ruộng đồng đáng thương hầm lò công, bởi vì hầm lò miệng thiếu người, long diêu hầm lò lửa cũng không quản người có đúng hay không ít người, cho nên Trần Bình An trước kia ở thời điểm này, ngược lại so

bên dưới mà nông làm người còn muốn mệt nhọc.

Trần Bình An đã luyện quyền một cả tháng, bất tri bất giác, đã đi cái cọc một trăm ngàn lần.

Hắn ngay sau đó lớn nhất hứng thú chỗ, là muốn biết rõ trên thuyền những cái kia câu cá người, phải chăng có ai câu lên hai ngón tay dài trân quý Hà Long.

Lại một ngày luyện quyền đến vào lúc giữa trưa, Trần Bình An đột nhiên phát hiện Dưỡng Kiếm Hồ bên trong rượu nước, còn có lợi nhuận, thế nhưng là lương khô đã không đủ ba bữa cơm, đành phải treo rượu ngon ăm, lưng hảo kiếm hộp, xuyên qua giày cỏ, lần thứ nhất đẩy ra cửa phòng, chuẩn bị đi đuôi thuyền một tòa tiệm cơm mua chút dễ dàng trữ giấu đồ ăn, cách không tính xa, bởi vì là ăn cơm chút, chính là hành khách ra cửa lui tới thời gian, Trần Bình An lúc ra cửa, vừa vịn trái một bên gian phòng cái kia phát giang hồ hào hiệp cũng phải ra cửa kiếm ăn, Trần Bình An liền hơi thả chậm bước chân, kéo ra năm, sáu bước khoảng cách, đi theo năm người sau đầu, trong đó có người nhịn không được quay đầu dò xét cái này đầu về chạm mặt cổ quái hàng xóm, rất nhanh liền có người giật giật hấn tay áo, ra hiệu không cần tự nhiên đâm ngang.

Người kia rất nhanh liền thu tầm mắt lại, gánh vác hộp gỗ thiếu niên kiếm sĩ, một mình hành tẩu giang hồ, tuổi còn trẻ, nhìn lại là tức độ trầm ổn, xác thực tốt nhất đừng trêu chọc, nếu thật là vị vịn người không được một kiếm tu, chính mình nhóm người này dù là xuất thân đều không kém, tại dưới núi đều tính giang hồ danh môn đại phái, nhưng vẫn là chịu trách nhiệm không ở nổi.

Trên núi dưới núi, không sợ nhất vịn, chỉ sợ vịn nhất. Cười chiếc này tiên gia đồ ngang, vịn nhất coi như là trăm một.

Vịn khí không tốt, uống nước lạnh còn tê răng, thật gặp vịn rủi lớn đụng vào vịn nhất trăm một, làm sao xử lý ? Cùng trên núi luyện khí sĩ múa

mép khua môi phân rõ phải trái ?

Vị này giang hồ võ phu đã từng may mắn tận mắt thấy một vị kiếm tu xuất thủ, cách rất xa, vị kia tuổi trẻ kiếm tiên bất quá tuổi mới hai mươi, nhưng bản mệnh phi kiếm xuất khiếu về sau, gọi là một cái kiếm khí như hồng, đánh đâu thắng đó, đối mặt mấy vị đại danh đỉnh đỉnh giang hồ đại lão, cái gì kiếm khí nôn mang giang hồ Kiếm Tông, cái gì hoành luyện thể phách, đao thương bất nhập quyền pháp tông sư, đậm đậm đậm, đốt đốt đốt, toàn bộ cho trên núi kiếm tiên tại trên đầu mở cái lỗ thủng.

Bình thường luyện khí sĩ còn dễ nói, dù sao chư tử bách gia, tam giáo cửu lưu, chưa hẳn đều là sở trường công phật trên núi tiên sư, nhưng là cùng trên núi kiếm tu, nhất là dưỡng dục ra bản mệnh phi kiếm kiếm tiên phân cao thấp, thật sự là lão thọ tinh ăn tỳ - sương, chán sống rồi.

Trên đường đi bình an vô sự, tại kín người hết chỗ tiệm cơm cùng tiểu nhị mua mấy lớn cân làm bánh, trả tiền rồi tiền, liền trở về phòng mình, đóng lại cửa sau, đánh Khai Dương Thai cửa gỗ, đứng tại trên ban công gặm làm bánh, một tay cầm Dưỡng Kiếm Hồ uống rượu, lâu một boong thuyền lan can bên kia vẫn là có thật lứa thừa câu cá người, nhưng là Trần Bình An nhai kỹ nuốt chậm cái miệng nhỏ uống rượu, nhìn hai phút đồng hồ, cũng chỉ là câu lên một chút bình thường loài cá, liền một đầu tuổi nhỏ bạc đều không có mắc câu.

Trần Bình An đột nhiên nhớ lại một chuyện, thiếu niên Thôi Sàm có lần tại núi lớn chi đỉnh, buồn bực ngán ngẫm đi theo chính mình luyện tập kiếm lô đứng cái cọc, nói dưới gầm trời có một khối thượng đẳng phúc địa, mười phần đặc biệt, cùng một tòa động thiên bề ngoài dính liền, cả hai khác hẳn với cái khác tất cả động thiên phúc địa. Bảo Bình Châu Nam Giải quốc Thần Cáo tông liền độc chiếm một khối phúc địa, tên là Thanh Đàm phúc địa, phúc địa có chút cùng loại phiên thuộc chi quốc, chỉ là càng thêm bản đồ rộng lớn, tự thành hệ thống, ẩn chứa Thiên Đạo quy củ cũng lớn nhỏ không đều, cao thấp không đồng nhất, thường thường sản xuất phong phú, có thể liên tục không ngừng bị tiên gia đại

tông chỗ cướp lấy, chỗ tạo nên cách cục, tất nhiên là tông môn cái lớn càng lớn, đỉnh núi núi cao càng cao, tỷ như Ly Châu động thiên, đứng hàng hạ thiên hạ ba mươi sáu tiểu động thiên một trong, lúc trước cái kia đối với ngăn cơn sóng dữ, vì Tống thị kéo dài quốc phúc Đại Ly song bích, chính là Ly Châu động thiên đi ra ngoài, sau đó bị Đại Ly vương triều gần nước ban công trước đến tháng nhân kiệt.

Trời đất bao la, Trần Bình An hai lần đi xa, dù là còn chưa đi ra Bảo Bình Châu, kỳ thật đã có chỗ lãnh hội, mà Dương lão đầu nói tiểu trấn to lớn, không cách nào tưởng tượng. Trần Bình An cũng từng được lĩnh giáo một chút.

Chỉ là lần này xuôi Nam du lịch, Trần Bình An bỏ qua rất nhiều nơi, có chút là không kịp đi, sẽ đường vòng rất xa, tỉ như Cổ Xán cùng hãn mẫu thân chỗ Thư Giản Hồ Thanh Hạp Đảo, Trần Bình An hi vọng bọn họ hai mẹ con trôi qua thật tốt, không cần bị người bắt nạt, nhưng là càng hy vọng Cổ Xán không phải trở thành luyện khí sĩ về sau, xoay đầu lại đi ức hiếp người khác, cuối cùng biến thành Lão Long thành Thiểu thành chủ Phù Nam Hoa như vậy trên núi thần tiên.

Có nhiều chỗ thì là tạm thời không thích hợp đi, tỉ như Bàn Sơn Viên chỗ Chính Dương Sơn, Hứa thị trấn giữ Thanh Phong Thành, Mã Khổ Huyền chỗ Chân Võ Sơn.

Đi đạo lý giảng không thông, năm dăm đánh không lại, không tại Ly Châu động thiên, không có Tề tiên sinh cùng Nguyễn sư phó quy củ ước thúc, cũng chỉ có bị người một cước giết chết phần, Trần Bình An điểm ấy tự mình hiểu lấy vẫn phải có.

Trần Bình An uống rượu, ở quán cơm bên kia biết được ngày mai sẽ phải tại màu mỡ bến đò ngừng thuyền nửa ngày, có thể xuống thuyền ngắm cảnh, bến đò phụ cận, là một chỗ nổi tiếng phong cảnh địa thế thuận lợi, gọi Thái Dịch Trì, cái này thời tiết chính vào hoa trên núi rực rỡ, chỉ cần đi ra bến đò, hướng đi gần nhất đỉnh núi, ven đường đều là chim hót hoa

nở, vận khí tốt, còn có thể bắt được một cái tên là "Hương thảo nương" hoa mị tinh quái, bọn chúng tự nhiên hương thơm, mùi thơm thanh nhã, là tốt nhất vật sống túi thơm, thâm thụ nữ tử luyện khí sĩ cùng hào môn phụ nhân yêu thích.

Trần Bình An cảm thấy ra ngoài đi đi cũng tốt, giải sầu một chút thẩu khẩu khí, rỗng rã một tháng bế môn không ra, cảm giác cả người đều muốn mốc meo.

Quyết định sau, Trần Bình An liền xoay người đi Khai Dương Thai, đóng lại cửa tiếp tục luyện quyền chạy cộc.

Ngày thứ hai tảng sáng thời gian, dò ngang cập bờ bỏ neo, hang động đá vôi đại sảnh tiểu xảo tinh mỹ, hương khí tràn ngập, so với Sơ Thủy Quốc rộng rãi hùng vĩ, có khác vận vị.

Đò ngang có chút chấn động, chỉ ngủ không đến hai canh giờ Trần Bình An mở mắt ra, bắt đầu rời giường thu thập hành lý, đồ vật muốn toàn bộ mang lên, không dám lưu tại trên thuyền gian phòng. Có lẽ là Thái Dịch Trì thanh danh tại ngoại, đúng là chỗ tốt, Trần Bình An phát hiện trên thuyền hơn bốn trăm vị hành khách, cơ hồ đều muốn xuống thuyền ngắm cảnh.

Xen lẫn tại trong dòng người, Trần Bình An hạ thuyền sau, bên cạnh có một nhóm khí độ bất phàm nam nữ, hai vị lão giả khí tức càng kéo dài, như sông nước chậm lưu, bước đi lúc bước chân nhẹ nhàng, dù là không phải trong ngũ cảnh trên núi thần tiên, chỉ sợ cũng không kém xa. Trần Bình An không phải yêu trộm nghe người ta nói người, chỉ là trong khoảng thời gian này đợi trong phòng luyện quyền, thực sự không có cách nào khác, khó được nghe được có người lấy Bảo Bình Châu lời tốt nói chuyện với nhau, vô ý thức liền vểnh tai.

Bọn hắn có cho tới một châu nam bắc sơn hà đại thế, có các đại tiên nhà phủ đệ mới nhất động tĩnh, cũng có một chút vương triều quốc gia danh

nhân chuyện bịa.

Phần lớn trò chuyện mây trôi nước chảy, hai vị lão nhân nói đến nhiều nhất, bên cạnh tuổi trẻ bọn văn bối thì rửa tai lắng nghe, ít có chen vào nói, chính là tra hỏi, cũng là tất nhiên cung cung kính kính, cùng Trần Bình An trong ấn tượng một ít người, rất khác nhau, tỉ như Phong Lô Viên kiểm tu Lưu Bá Kiêu, Nê Bình ngũ hẻm Tào thị tổ trạch cái kia Bà Sa Châu kiểm tu Tào Tuấn, gần nhất còn gặp được cái kia Quan Hồ thư viện Chu Củ, giống như đều không phải là như vậy câu nệ tính cách.

Vị cuối cùng bên hông treo một cái ngọc đen tiểu ấn chương lão giả, nói đến lập đàn làm phép núi côn thuyền rơi vỡ, thương vong thảm trọng, rất là tức giận, đối với đều Lô Châu cái vị kia đạo chủ thiên quân, trong lời nói, mặc dù thừa nhận người kia đạo pháp thông thiên, ngay cả nhà mình Bảo Bình Châu đạo chủ Kỳ Chân, cũng chưa chắc có phần thắng, nhưng càng nhiều vẫn là đối với vị này thiên quân làm việc ương ngạnh xem thường.

Một vị khác lão giả thì lo lắng, nói cái kia chiếc côn thuyền rơi vỡ, mặc dù đúng là kiểm khí ngút trời, phá huỷ côn thuyền cho phép, vừa vặn rất tốt tốt một cái kiểm tu rừng đứng Bảo Bình Châu trung bộ vương triều, ăn no rồi việc lấy muốn đánh rơi một chiếc Bắc Câu Lô Châu đồ ngang ? Có gì chỗ tốt ? Lúc đó có thể tụ tập nhiều như vậy kiểm khí thế lực, sẽ chỉ là cái kia đại vương triều triều đình, nhưng vị hoàng đế kia đã tự mình đi hưởng Thần Cáo tông, thề tuyệt không việc này, về sau tại Kỳ Chân cùng đi bên dưới, tự mình gặp mặt đều Lô Châu đạo chủ Tạ Thực, người sau vậy mà chỉ nói hết thấy tự có đều Lô Châu tu sĩ truy tra chân tướng.

Tới gần chỗ động khẩu, Trần Bình An đột nhiên dừng lại bước chân, sau đó đột nhiên tăng nhanh bước chân, hướng cái kia hai vị lão giả ôm quyền hỏi: "Hai vị tiên sư, mạo muội hỏi một câu, cái kia chiếc côn trên thuyền hành khách như thế nào ?"

Một vị lão nhân đối với cái này ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn cũng không nhìn một chút miệng đầy phương Bắc khẩu âm đeo kiếm thiếu niên, tiếp tục tiến lên.

Vị kia treo con dấu lão nhân ngược lại là dừng thân hình, kiên nhẫn nói rằng: "Dưới ngũ cảnh hành khách, cơ hồ không ai sống sót. Chính là bên trên ngũ cảnh luyện khí sĩ, cũng đã chết rất nhiều người. Lúc đó vô số đạo kiếm khí từ một ngọn núi đầu khuấy động hướng không trung, không khác bên trên ngũ cảnh kiếm tiên một kích dốc toàn lực, người thử tưởng tượng, cái kia phải là bao lớn uy lực?"

Lão nhân nhìn lấy thiếu niên có chút biến hóa sắc mặt, lão nhân thở dài một tiếng, tiếp tục tiến lên.

Trần Bình An đứng tại nguyên chỗ, bị dòng người nhốn nháo rộn ràng đụng mấy lần đầu vai, không hề hay biết, cuối cùng sau khi lấy lại tinh thần, phát hiện cơ hồ tất cả mọi người đã đi ra cửa động, đi chỗ kia Thái Dịch Trì ngắm cảnh.

Trần Bình An chậm rãi đi đến cửa hang, bên ngoài ánh nắng tươi sáng, càng xa xôi, có thể nhìn thấy một tòa độ dốc nhẹ nhàng lớn ngọn núi, khắp trời khắp nơi chói lọi hoa cỏ, chính tại nội phóng.

Tại Yên Chi quận giết vị kia rắn rết phu nhân về sau, Trần Bình An kỳ thật được một cái bảo bối, nhưng là tại Sơ Thủy Quốc Thanh Phù phường nhưng không có lấy ra bán, đó là một cái đồ rửa bút, đồ rửa bút dưới đáy một vòng, có mười sáu chữ, xuân hoa thu nguyệt, gió xuân thu cây, xuân sơn thu thạch, xuân thủy thu sương. Nhỏ bé, mà lại như sẽ như nòng nọc chậm rãi lưu chuyển đi vòng, Trần Bình An bởi vì ưa thích xuân chữ, lại bởi vì còn trên thuyền, có một đôi tỷ muội tỷ nữ, tên của các nàng cùng những cái kia văn tự ăn khớp, lúc đó Trần Bình An còn tiếc hận vì sao chỉ có xuân thủy mà không Thu Thực, nếu không tương lai nếu có duyên gặp lại, tỉ như lần nữa tại Ngô Đồng Sơn bến đò cười lập đàn làm phép Sơn Côn Thuyền, nhất định phải xuất ra cái kia đồ rửa

bút, cho các nàng hai nhìn một chút, tốt dạy các nàng biết rõ, nguyên lai trên đời có như thế vô hảo bất thành thư chuyện lý thú.

Trần Bình An đứng tại cửa hang, trên mặt không có cái gì cực kỳ bi ai vẻ mặt, chỉ là kinh ngạc xuất thần, nhìn qua xa xa kiêu diễm phong quang.

Cuối cùng Trần Bình An quay người hướng đi dò ngang.

Sau lưng muôn hồng nghìn tía khai biến, thiếu niên liền không nhìn.

Đến dò ngang, trở lại hai nhà lầu giữa, đóng lại cửa, tiếp tục luyện quyền.

Lại là gần một tháng thời gian, chậm rãi trôi qua, tiếp qua hai ngày liền muốn xuống thuyền.

Cái này một ngày lúc đêm khuya, bất tri bất giác, quanh đi quẩn lại, Trần Bình An đã đánh hai mươi vạn lượt quyền thung.

Hắn thay đổi một thân sạch sẽ quần áo, chân trần đánh Khai Dương Thai cửa gỗ, dò ngang trên dưới khó được yên tĩnh im ắng, Trần Bình An gặp bốn bề vắng lặng, liền nhẹ nhàng nhảy lên lan can, cuối cùng ngồi ở trên một bên, đối sát vách đầu kia ung dung chảy xuôi đường sông, uống rượu, không hề suy nghĩ bất cứ điều gì, uống vào uống vào, rốt cục phát hiện trong bầu rượu không có rượu.

Dường Kiếm Hồ Lô bên trong, Kiếm Thủy sơn trang sản xuất mười mấy cân rượu ngon, ngồi thuyền trước đó, chỉ là để râu quai nón hán tử cùng tuổi trẻ đạo sĩ uống đi một chút, bởi vì cái này hai tháng uống đến rất tiết chế, cho nên một mực uống cho tới bây giờ.

Trần Bình An dùng sức lay động cái kia ngọn nguồn khoản vì khang hồ rượu hồ lô, là thật không có.

Chỉ là không muốn hết hy vọng, giờ lên cao cao trong bầu rượu, ngược cổ lên, dù là còn lại mấy giọt rượu cũng tốt.

Một chút không dư thừa, thật không có.

Thế là sát vách đường sông một chiếc chạm mặt tới bốn tầng đồ ngang bên trên, một vị ở tại tầng cao nhất sương phòng khách nhân, đồng dạng ngồi tại ban công trên lan can, nàng ngơ ngác nhìn lấy cái kia dùng sức lay động một cái Dưỡng Kiếm Hồ nếu muốn uống rượu thiếu niên, cuối cùng nhận mệnh mà thả xuống cánh tay, hai tay ôm lấy cái kia phẩm cấp không tầm thường Dưỡng Kiếm Hồ, cái cảm đặt tại miệng hồ lô tử bên trên,

Nàng cảm thấy thiếu niên này sẽ không phải là cái uống rượu uống ngốc hả.

Nàng lên chơi tâm, một cái tay nhắc lên trong tay phải thúi bầu rượu, một tay đặt ở miệng một bên, dùng hồ nói: "Nơi này nơi này, tiểu tửu quý, ta chỗ này có rượu, muốn uống thì lấy đi!"

Trần Bình An bảo trì ban đầu tư thế, nghe tiếng liếc đi một chút.

Một vị người mặc màu xanh sẫm trường bào thiếu nữ, gặp hấn không có gì động tĩnh, dứt khoát liền trực tiếp ném ra trong tay bầu rượu, chỉ là bầu rượu ném ra ngoài một đạo mỹ diệu đường vòng cung rơi vào Trần Bình An trước mắt ngoài hai trượng, lại sưu một chút cướp trở về trong tay nàng, thiếu nữ hết sức vui mừng, phối hợp cười ha hả.

Hai chiếc đồ ngang sát vai mà qua.

Trần Bình An mặt không biểu tình, tâm hồ không có chút nào gợn sóng. Chẳng qua là cảm thấy nàng sẽ không phải là cái kẻ ngu a?

Đừng tốt Dưỡng Kiếm Hồ, hướng về sau rơi xuống tại ban công, đóng

lại cửa gỗ, Trần Bình An tiếp tục luyện quyền.

Rượu không có, có thể lại mua. Không có người đâu ? Trần Bình An không biết rõ.

Cho nên đây là Trần Bình An lần thứ nhất luyện quyền nửa đường ngừng lại, sau đó hơn nửa đêm chạy tới tiệm cơm bên kia mua rượu, tiệm cơm sớm đã đóng cửa không tiếp tục kinh doanh, đại môn đóng chặt. Đành phải trở lại gian phòng, tiếp tục luyện quyền mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 250: Từ nhất Bắc đến nhất Nam

Hơn hai trăm ngàn dặm đi long đạo, tại mang trồng qua sau, cứ như vậy tới gần khâu cuối cùng, chiếc này dò ngang sắp đến đi long đạo phương Nam phần cuối.

Như là đã chạy cộc hai mươi vạn lượt, Trần Bình An kế tiếp luyện quyền, liền không có như vậy tận lực căng thẳng, tương đối càng thêm lỏng lẻo tùy ý. Tại đêm đó mua rượu không thành về sau, ngày thứ hai ban ngày đi tiệm cơm mua ba hũ rượu, tràn đầy Đường Kiếm Hồ, giá cả chết quý, tư vị còn có thể, không so được Kiếm Thủy sơn trang ủ lâu năm rượu ngon.

Sau đó Trần Bình An hái xuống dán thiếp ở trên vách tường hai tấm phù lục, đều là phổ thông màu xanh lá bùa chất liệu, một trương Tĩnh Tâm An Ninh phù, có thể trình độ nhất định trợ giúp Trần Bình An ngưng thần tĩnh khí, khỏi bị ngoại giới quấy rầy, dưới núi những cái kia Đạo giáo lộng lẫy, mỗi khi gặp lập đàn cầu khẩn khoa dụng cụ, thường thường cũng sẽ dán thiếp này phù.

Một trương Khư Uế Địch Trần phù, nóng bức thời gian, thế tục vương triều quan to hiển quý cùng tán dóc danh sĩ, đều sẽ đi đạo quán cùng chân nhân nhóm đòi hỏi này phù, chẳng những có thể lấy phát ra nhàn nhạt linh khí, còn có thể hấp thu tà ma sát gió cùng đủ loại vết bẩn, cho nên để thư phòng phòng xá trở nên trong vắt làm khiết.

Hai tấm phù lục mặc dù đều là là « đan thư bút tích thực » bên trong nhất nhập môn phù lục, phẩm trật rất thấp, nhưng là giúp Trần Bình An chiếu cố rất lớn, nếu không dò ngang bên kia nhất định phải cùng Trần Bình An liều mạng không thể, hai tháng ngày đêm luyện quyền, Trần Bình An

lau mồ hôi như mưa, kế tiếp ai dám ở tại lầu hai căn phòng này ?

Hai tấm phù lục đều là duy nhất một lần đan thư, bây giờ đã linh khí thâm đậm, cơ hồ cùng bình thường sách vở trang giấy không khác, Trần Bình An là cẩn thận đã quen, không muốn lộ ra dấu vết để lại, thậm chí không có tiện tay ném vào đường sông, vẫn là thu tại Phương Thốn vật bên trong, dù sao bọn chúng đều là luyện quyền hai mươi vạn công thần, qua sông đoạn cầu không được, giữ lại làm cái kỷ niệm cũng tốt.

Bây giờ Trần Bình An đã đại khái xác định, Lý Hi Thánh đưa tặng cho mình cái kia một chõng lá bùa, nhất là màu vàng kim chất liệu cùng cổ tịch trang sách hai loại, nhất định là giá trị liên thành, nhất định phải trân quý càng trân quý mới được. Rất đạo lý đơn giản, một trương màu vàng kim lá bùa Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, có thể nhẹ nhõm áp thẳng Yên Chi quận Thành Hoàng Điện nhập ma sau văn võ chúc quan, mà một vị Sơ Thủy Quốc đỉnh tiêm luyện khí sĩ áp đáy hòm bảo mệnh phù, "Thỉnh thần" mà ra kim giáp lực sĩ, tấm kia xuất từ Đạo giáo phù lục phái lá bùa, không nói phù văn phẩm trật cao thấp, chỉ nói lá bùa chất liệu tốt xấu, liền chưa hẳn so ra mà vượt Lý Hi Thánh đưa tặng màu vàng kim lá bùa.

Xuống thuyền trước đó, Trần Bình An đã thu thập sạch sẽ gian phòng, lưng tốt hành lễ, cùng đồ ngang bên kia trả gian phòng thẻ gỗ, cùng mọi người cùng nhau theo thứ tự xuống thuyền, trước người cách đó không xa có nam nữ đối thoại, nữ tử tiếng nói cực kỳ quen thuộc, Trần Bình An chỉ là nhẹ khẽ nhìn lướt qua, là một vị khỏa miệng có nốt ruồi phụ nữ trẻ, Trần Bình An trong lòng hơi ưu tư, liền ở tại chính mình trên lầu vị phụ nhân này, gần đây thế nhưng là chịu không ít khổ đau a, Trần Bình An suy đoán phụ nhân cùng hẳn trượng phu tất nhiên là chân tình thực lòng, nếu không sẽ không như thế chiều theo chịu đựng.

Tại xuống thuyền quá trình bên trong, Trần Bình An nghe được không ít chuyện, tỉ như lần kia tại màu mỡ bến đò Thái Dịch Trì, có người bộ hoạch một đôi khó gặp sinh đôi hoa cỏ nương, nếu là chỉ có cái này hoa mị, cũng liền giá trị mười mấy mai Tuyết Hoa tiền, chỉ khi nào thành đôi

thành đúng, người mua không xuất ra cái năm sáu mươi mai Tuyết Hoa tiền, căn bản không cần hy vọng xa vời bỏ vào trong túi.

Hai tháng đi long đạo đường thủy hành trình, cuối cùng câu cá mọi người, chỉ là câu lên mấy con dài hai chỉ Hà Long, cũng không có kỳ ngộ phát sinh.

Đò ngang lần này vừa đi vừa nghỉ, rất nhiều eo quần bạc triệu luyện khí sĩ, cuối cùng xuống thuyền thời điểm, đáng thương các hỗ trợ lưng đầy lớn nhỏ bao khóa, bước đi thời điểm vẫn phải cực kỳ cẩn thận, miễn cho va chạm hỏng, đồ vật phần lớn tinh quý đầu, trong đó có chút xa xỉ đồ vật, chỉ sợ không so với người mệnh tiền nghỉ.

Chỗ này bến đò rộng rãi, vẫn là cửa hàng rừng đứng náo nhiệt tràn cảnh, chỉ là thương gia gào to bán chi vật, biến thành phụ cận quốc gia địa phương đặc sản, Trần Bình An trong lúc rảnh rỗi, liền từng nhà cửa hàng đi dạo đi qua, vậy mà phát hiện rất nhiều cổ quái tinh mị, phần lớn là hoạt bát đáng yêu cỏ cây tinh quái, có hài đồng bộ dáng tiểu nhân nhi, cũng có tóc trắng lão ông bà lão, cùng tuổi trẻ thiếu nữ tư thái khuôn mặt, lớn nhỏ không đều, nhưng là lớn nhất tinh mị, cũng bất quá một chỉ độ cao, hoặc là nhốt tại thanh trúc lồng bên trong, hoặc là đứng tại một chiếc nghiên mực bên trên, còn có sinh ra cánh dẹt tiểu nương, ngồi tại một khung bỏ túi guồng quay tơ sau vùi đầu lao động, đủ loại thú vị, không phải trường hợp cá biệt.

Trần Bình An mượn một chút khách nhân cùng chủ quán chưởng quỹ cò kè mặc cả, biết được những này nhí nha nhí nhảnh tiểu gia hỏa, cùng loại Thanh Phù phường vị kia Hồng lão tiên sinh cổ bách bồn hoa, đứng ở trên một bên cùng kêu lên nói "Chúc mừng phát tài" tiểu đồng áo xanh, lấy trân quý trình độ quyết định giá cả, tiện nghi, vậy mà chỉ cần một cái Tuyết Hoa tiền, đắt đỏ, muốn bán được ba mươi bốn mai.

Trần Bình An cuối cùng đạt được một cái kết luận, giống như càng đi phía Nam, cái này tinh mị càng là bình thường có thể thấy được.

Trần Bình An đi dạo hết cửa hàng quán nhỏ, nhưng không có mua đồ, lần này thật đúng là không phải Trần Bình An keo kiệt, mà là nghĩ đến đưa xong kiếm sau, từ Đảo Huyền Sơn cùng kiếm khí trường thành trở về, tại Bắc về Đại Ly trên đường lại mua không muộn.

Đi ra hang động đá vôi, Trần Bình An rất có lại thấy ánh mặt trời cảm giác, phát hiện cửa hang vẫn là hiện đầy danh nhân sườn núi khắc, so với phía Bắc cuối Sơ Thủy Quốc bến đò, còn muốn lít nha lít nhít, liền cùng tranh đoạt vị trí giống như, tận dụng mọi thứ, có chút sườn núi khắc phảng phất là đang cùng hàng xóm bức bối đây. Trần Bình An tại cửa hang từng cái nhìn qua, chữ đương nhiên đều là chữ tốt, vận vị mỗi người mỗi vẻ, nhưng lòng dạ cảm thấy còn giống như là không sánh bằng thiếu niên Thôi Sàm viết chữ.

Bến đò bên ngoài là một chỗ sơn cốc, con đường vuông vức rộng lớn, hai bên cửa hàng so với bến đò bờ một bên thương gia, muốn càng thêm phú quý rộng rãi khí, trên đường phố người đến người đi, thái bình thịnh thế, phồn hoa huyên náo, chính là bên đường năm sấp chó vườn, đều lộ ra cổ nhàn nhả.

Trước hết nhất đập vào mi mắt, là tay phải một bên một tòa nhà nhỏ ba tầng, mái hiên cao kiêu, lục đục với nhau, treo "Ý nữ bến đò" chữ vàng tấm biển, Trần Bình An bây giờ đã quen thuộc, biết rõ chỗ này chính là bỏ tiền cười đi hướng Lão Long thành đò ngang địa điểm, sau khi đi vào, cùng quầy hàng một phen hỏi thăm, biết được đi hướng Lão Long thành đò ngang, sớm nhất một chiếc là hôm nay buổi trưa lúc đến, thượng đẳng buồng nhỏ trên tàu giá tiền là hai mươi mai Tuyết Hoa tiền, trung đẳng buồng nhỏ trên tàu là mười cái, Trần Bình An hỏi thăm mặt đẳng buồng nhỏ trên tàu giá vị, vị kia nam tử ngoài cười nhưng trong không cười giải thích nói, cái kia chiếc đi hướng Lão Long thành mờ mờ đường đò ngang, rẻ nhất chính là trung đẳng phòng ốc mười cái Tuyết Hoa tiền, căn bản cũng không có mặt đẳng nói chuyện.

Trong lâu đại đường bốn phía, đều là có chút mĩ mai ánh mắt cùng ý cười, Trần Bình An ngược lại là không có cảm thấy mất mặt xấu hổ, móc ra hai mươi mai Tuyết Hoa tiền, mua lên thuyền ngọc bội, trái phải tạo hình có "Mở dê đường" "Thượng đẳng phòng mười một", Trần Bình An nhìn lấy mười một, nhớ tới lưu tại Lạc Phách Sơn trúc lâu con dấu kia, cảm thấy là tốt điếm báo đầu, rất may mắn, Trần Bình An cười ha hả đi ra môn, tính toán một chút canh giờ, liền bắt đầu dạo phố, dự định mua hai thân quần áo, giày không cần, nhiều năm như vậy giày cỏ mặc quen thuộc, mà lại Phương Thốn vật bên trong còn có hai cặp mới tinh.

Trên đường cửa hàng mặc dù khí phái rất nhiều, thế nhưng là bán đồ vật, cùng đi long đạo bên đồ bờ một bên cửa hàng cơ bản giống nhau, chính là đồng dạng chủng loại hoa cỏ tinh mĩ, giá cả sẽ càng hơi rẻ, Trần Bình An đối với mấy cái này nhìn cái này rất vui mừng lũ tiểu gia hỏa, trăm xem không chán.

Chỉ là hắn chỉ xem không bỏ tiền, cũng có chút không lấy hỉ. Trần Bình An cứ như vậy tại từng cái cửa hàng bên trong vừa đi vừa nghỉ, sau đó tìm được một nhà càng phú quý cả sảnh đường cửa hàng, Trần Bình An đứng tại ngoài cửa một bên, có chút sững sờ, nguyên lai cửa lớn miệng bày đặt có một trương cùng người các loại cao tể bình phong, bên trên một bên có một vị gánh vác trường kiếm, lưng đeo Tử Kim Hồ Lô nữ tử, đứng ở bờ sườn núi quan sát biển mây cuộn cuộn, quần áo chập chờn, lóe lên xuất trần.

Hắn là cùng loại côn trên thuyền bức họa sơn thủy kia quyền, lấy trên núi thuật pháp thác ẩn mà thành.

Có mấy người tại trước tấm bình phong chỉ trở, trong lời nói, tràn đầy cười trên nỗi đau của người khác, nói Phong Lô Viên cùng Chính Dương Sơn mấy trăm năm ân cừ, nói vị này Tô đại tiên tử, trước kia hạng gì phong thái trác tuyệt, vượt khỏi trần gian, cuộc đời duy nhất một lần người mặc sư môn bên ngoài quần áo, vẫn là cùng căn này cửa hàng tổ sư gia, từng có một trận kẻ vai chiến đấu trăm yêu trừ ma kinh lịch,

mới phá lệ một lần, không cần bất luận cái gì trả thù lao, lần đầu tiên mặc vào cái này thân quần áo, lúc trước mười mấy năm trước, hình dáng này thức quần áo, có thể nói vang dội Bảo Bình Châu Đại Giang Nam Bắc, vô luận là trên núi nữ tu, vẫn là hào phiệt thiên kim, hàng trăm hàng ngàn người, gọi là một cái chạy theo như vệt.

Có cô gái trẻ tuổi cười nhạo nói: "Bây giờ nhà này cửa hàng còn không nguyên triệt tiêu cái này đạo tắm bình phong, chính là cái chuyện cười lớn, không biết rõ Tô Giá bây giờ tận mắt nhìn đến, có thể hay không xấu hổ đến đào tìm cái lỗ chui xuống."

Có một vị mặt đen lên tuổi trẻ luyện khí sĩ nhin nửa ngày, rốt cục giận dữ lên tiếng, vì chính mình ngưỡng mộ đã lâu tiên tử bệnh vực lẽ phải, "Tô tiên tử lại ngã cảnh, cũng vẫn là ra nước bùn mà không nhiễm chân chính người trong chốn thần tiên, các người bớt ở chỗ này nói ngòi châm chọc, nếu là Tô tiên tử thật đứng ở chỗ này, các người dám thả một cái rắm ?"

Một vị trung niên nam tử cười đùa tí tưng nói: "Tô Giá đang bị Phong Lôi Viên Lý Đoàn Cảnh quan môn đệ tử Hoàng Hà, triệt để đánh nát tâm cảnh trước đó, ta cho vị tiên tử này liếm để giày tắm đều có thể, đáng tiếc bây giờ nha, thật đúng là không phải ta khoe khoang tù và, Tô Giá nếu thật đứng trước mặt ta, ta cũng dám đưa tay xoa bóp gương mặt của nàng, kiểm tra bờ eo của nàng mà! Chắc chắc, không biết xúc cảm như thế nào. . ."

Tu sĩ trẻ tuổi mặt đỏ lên, tức giận đến toàn thân run rẩy, "Tại sao có thể có như người loại này ác độc hỗn trưởng người!"

Nam tử cười ha ha nói: "Tại sao có thể có ? Đáp án rất đơn giản a, người hỏi cha mẹ ta đi nha."

Tu sĩ trẻ tuổi song quyền nắm chặt, hai mắt phun lửa, gắt gao tiếp cận cái kia khốn nạn.

Nam tử chặc chặc nói: "Thế nào, muốn đánh chết ta ? Đến a, ở chỗ này đánh chết người, chẳng những hung thủ muốn hạ ngục, còn muốn truy trách sử môn. Tới tới tới, người hôm nay nếu là không đánh chết ta, không coi là tiểu tử người coi là thật ngưỡng mộ Tô Giá! Người nếu là không đánh chết ta , đợi lát nữa ta liền đi sờ tấm bình phong bên trên Tô Giá tiên tử, còn muốn từ đâu sờ đến chân đấy."

Trung niên nam nhân hoành cổ, đầy mặt bỉ ổi ý cười.

Tu sĩ trẻ tuổi chán nản quay người.

Nam nhân tùy ý cười to, mĩa mai nói: "Lông còn chưa mọc đủ nhỏ nhút nhát, còn dám cùng đại gia ta đấu pháp! Chớ đi a, ta thật muốn sờ soạng, u, gương mặt này trơn mềm - trơn mềm, thật sự là thật tốt xinh đẹp tiểu nương môn, còn Tô đại tiên tử đâu, một cái kiếm tâm phá toái tiểu nương môn, nói không chừng các người lần sau gặp mặt, chính là tại toà kia thanh lâu. . ."

Tu sĩ trẻ tuổi bước nhanh rời đi, không muốn lại nghe những cái kia để cho người ta bị phản gài chết ô uế lời nói.

Trần Bình An trực tiếp đi vào cửa hàng, không có để ý song phương mồm mép đánh nhau, bỏ ra trọn vẹn ba mươi lượng bạc, mua hai bộ bình thường nhất quần áo, kỳ thật nhà này cửa hàng rất có lai lịch, tại Bảo Bình Châu Nam Phương Sinh ý làm được rất lớn, mặc dù nơi đây chỉ là mấy trăm nhà chi nhánh một trong, nhưng trấn điểm chi bảo món kia pháp bào, dù là Trần Bình An một kẻ tay ngang, thô sơ giản lược mắt nhìn, đều hiểu được không thể so với Sở Hào món kia thần nhân nhận lộ giáp phòng ngự kém.

Trần Bình An đi ra cửa hàng sau, cái kia nam nhân vẫn còn chưa đi, hắc bên cạnh quần chúng đã đổi một nhóm, nam nữ đều có, ngay tại trước tấm bình phong một bên, nam tử phần lớn là tiếc hận vẻ mặt, nữ tử thì là cười lạnh bất mãn, bốn phía vi diệu. Chơi bởi lâu lổ cái kia trung niên

nam nhân lại bắt đầu yêu phong yêu mưa, để mấy vị nữ tử mười phần trút giận, dù là biết rõ nam tử không phải mặt hàng nào tốt, nhưng nghe nói hẳn chính là sát vách hạng mục phụ cửa hàng chương quỹ sau, vẫn là hướng mấy vị bạn trai đề nghị tiến đi xem một cái, người sau chỗ nào nguyện ý, hận không thể một quyền đập nát người trung niên hán tử kia sắc mặt.

Nam tử nhân phẩm thấp kém không giả, nhưng làm ăn nhẵn quang, xác thực không kém, nhưng sức lực nói móc mỉa mai vị kia Chính Dương Sơn Tô tiên tử, càng nói càng không chịu nổi, những cô gái kia cũng là lạnh lợi cơ linh, ngoài miệng lời nói từ trước tới giờ không phụ họa cùng nam tử, ngược lại sẽ không đến nơi đến chốn "Phản bác" vài câu, vì thu hút trên phương diện làm ăn môn nam tử, càng là ngầm hiểu, liền càng nước bọt văng khắp nơi, làm cho các nàng tâm tình thật tốt, khoé mắt dư quang đánh giá bên cạnh đi ra du động nam tử đồng bạn, tựa như tại khoái ý kể ra lấy các người vừa thấy đã yêu si mê không thôi Tô Giá, bây giờ lưu lạc đến tận đây, các người còn ngưỡng mộ được lên sao?

Nam tử khoa tay múa chân, nói đến tận hứng lúc, dứt khoát đi tới tấm bình phong bên cạnh, duỗi ra một cái bàn tay, nhẹ nhàng huy động, cách tấm bình phong một chút khoảng cách, giả vờ giả vịt, quạt trên tấm hình sinh động như thật Tô Giá mấy bàn tay, ngoài miệng hùng hùng hổ hổ.

Trần Bình An nhớ tới năm đó ở tiểu trấn, cái kia Phong Lôi Viên kiếm tu Lưu Bá Kiêu nói lên Tô Giá thời điểm tròng cảnh.

Lần kia người ngoài tiến vào Ly Châu động thiên tìm kiếm cơ duyên, duy chỉ có đi theo Toánh Âm Trần thị nữ tử cùng Long Vĩ quận Trần thị công tử bên người Lưu Bá Kiêu, để Trần Bình An cảm thấy bên ngoài trên núi thần tiên, cũng có người tốt.

Mà Lưu Bá Kiêu nhất làm cho Trần Bình An động dung địa phương, không phải thân là Phong Lôi Viên thiên tài kiếm tu, nói lên Tô Giá liền sẽ cảm thấy luôn có một ngày, ta Lưu Bá Kiêu sẽ để cho Tô Giá cam tâm

tình nguyện gả cho ta, không phải cái này cái gọi là nam tử phóng khoáng khí khái, hoàn toàn tương phản, lúc có người hỏi hã nếu quả thật có một ngày, người tỉnh táo niệm niệm Tô tiên tử, thật sự không bởi vì thiên kiến bề phái mà thích người, người làm sao bây giờ ? Khi đó Lưu Bá Kiêu, ngược lại mơ hồ, đầu đầu nói lảm bảm một câu, "Nàng làm sao lại ưa thích ta đây ?"

Trần Bình An nghĩ đến Lưu Bá Kiêu, không khỏi nghĩ đến chính mình.

Cho nên Trần Bình An hít thở sâu một hơi, đi đến tấm bình phong bên kia, nhìn lấy cái kia tại sát vách làm ăn nam nhân.

Nam nhân đang muốn dự định dẫn nữ tử đi nhà mình cửa hàng mua đồ, đột nhiên phát hiện lại toát ra một cái tên gia hoả có mắt không trông, hơi không kiên nhẫn nói: "Nhìn cái gì nhìn ?"

Trần Bình An nói rằng: "Nhìn người."

Nam nhân trừng mắt nói: "Người có bản lĩnh lại ngó ngó ?"

Trần Bình An gật gật đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm nam nhân, chậm rãi nói: "Tốt."

Chính là những cái kia đối với Tô Giá có mang lớn lao thành kiến trên núi cô gái trẻ tuổi, cũng có chút buồn cười, cái này đeo kiếm thiếu niên vẫn rất đùa.

Các nàng cùng bên cạnh đồng bạn xuất thân sư môn, khoảng cách Chính Dương Sơn không xa, cho nên thường thường sẽ đánh đối mặt, sư môn trên dưới, từ tổ sư gia ra ngoài môn đệ tử, đều không ngoại lệ, đều đối với Chính Dương Sơn đều có ngưỡng mộ núi cao cảm giác, sư môn nam tử, mặc kệ già trẻ, năm đó đối với Chính Dương Sơn Tô Giá tiên tử, cái kia càng là dung không được ngoại nhân nói một câu nói xấu. Chỉ là bây giờ Tô Giá rơi xuống bụi bặm, người ngoài không gặp lại tung tích, mới

thoáng thu liễm.

Cái kia tại sơn cốc buôn bán nam nhân thẹn quá hoá giận nói: "Người muốn chết ?"

Trần Bình An lung lay đầu.

Nam nhân tàn khốc nói: "Vậy người giống cây mảnh gỗ xử ở chỗ này làm gì ? ! Có biết rõ không lão tử đời đời kiếp kiếp ở chỗ này làm ăn, kết bạn lão thần tiên, so người thấy qua người còn nhiều ? !"

Tại trong mắt nam nhân, cái kia đầu óc có hồ thiếu niên đột nhiên tung ra một câu: "Phong Lôi Viên Lưu Bá Kiêu, ưa thích Tô Giá."

Nam nhân ngạc nhiên, dáng vẻ bệ vệ chợt hạ xuống, nửa tin nửa ngờ.

Trần Bình An còn nói: "Ta biết Lưu Bá Kiêu."

Nam nhân liếc mắt thiếu niên sau lưng hộp kiếm, nuốt ngụm nước bọt.

Trần Bình An nói rằng: "Nếu có một ngày ta gặp được Lưu Bá Kiêu, sẽ cùng hã nói sự tình hôm nay."

Nam nhân ngoài miệng trong yếu nói: "Người hù dọa ai đây, người cũng có thể nhận biết Phong Lôi Viên Lưu Bá Kiêu ? Ta còn nhận biết Thần Cáo tông Tông chủ, Chân Võ Sơn lão tổ đâu, nhưng là bọn hã nhận biết ta sao ?"

Trần Bình An còn nói nói: "Bọn hã có biết hay không người, ta không rõ ràng. Nhưng là Lưu Bá Kiêu nhận biết ta, ta rất xác định."

Nam nhân phát tay nói: "Mau mau rút, bớt ở chỗ này khoác lác không làm bản nháp, chậm trễ lão tử làm ăn. Bên đường rút chớ cũng sẽ chính mình đi bộ, thật sự là xúi quẩy."

Trần Bình An hỏi: "Bến đò hắc là có phi kiếm đưa tin a?"

Trần Bình An phối hợp nói: "Được rồi, chính ta tìm."

Đã bắt đầu đáy lòng chợt dạ nam nhân, cố ý lờ đi nói chắc như đinh đóng cột cổ quái thiếu niên, mang theo những cái kia đầy mặt ngoạn vị trên núi nam nữ, đi nhà mình cửa hàng bằng nhãn lực dãi đồ vật.

Sau đó Trần Bình An thật sự đi tìm phi kiếm đưa tin trên một ngọn núi dịch trạm, ngay tại đường phố phần cuối, hao phí mười cái Tuyết Hoa tiền, cho Phong Lôi Viên Lưu Bá Kiêu viết một phong thư, đại khái viết sự tình hôm nay đi qua. Về phần Lưu Bá Kiêu thu đến tin sau là chẳng thềm ngó tới, ném ở một bên, vẫn là đại phát lôi đình, ngự kiếm đạp gió giết tới nơi đây, Trần Bình An mặc kệ.

Có một số việc, không đi làm, Trần Bình An trong lòng không thoải mái.

Nhưng có một số việc, lại không thống khoái, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn lấy. Tỉ như côn thuyền vô duyên vô cớ rơi vỡ một chuyện.

Tại dịch trạm viết xong tin nói người nhận thư cùng sơn môn địa chỉ sau, cả tòa dịch trạm người đều có chút vẻ mặt cổ quái, giống như cùng Trần Bình An nói chuyện ngữ khí đều nhu hòa mấy phần, còn có người chuyên môn đem Trần Bình An đưa ra dịch trạm, thậm chí hỏi thăm phải chăng yêu cầu dẫn đường đi hướng bến đò. Trần Bình An cười nói không cần, tự mình rời đi.

Rời đi dịch trạm sau, Trần Bình An tâm tình có chút chuyển biến tốt đẹp, bởi vì hắc phát hiện nguyên lai Lưu Bá Kiêu tại Ly Châu động thiên, không lộ liễu không lộ nước, còn nói đùa muốn cùng chính mình xưng huynh gọi đệ, kỳ thật tại bên ngoài vẫn là thật lợi hại. Ngay cả bên này một tòa phi kiếm dịch trạm, đều nghe nói qua hắc Lưu Bá Kiêu.

Mở dê đường dò ngang chỗ bến dò, ở một tòa cao ngất vách núi giữa không trung, có người tại vách núi tạc ra một đầu khúc chiết hướng lên sạn đạo, Trần Bình An hành tẩu trong đó, thấy được rất nhiều đá lơ lửng tại vách đá bên ngoài không trung dò ngang, dò ngang phía dưới, phù có trắng mây, dò ngang kiểu dáng cùng Sơ Thủy Quốc dò ngang tương tự, nhưng là có thể ngự phong đi thuyền, cũng là chuyện lạ, Trần Bình An tại mở dê đường bến dò bên cạnh sạn đạo chờ đợi lên thuyền, nơi này mở ra một tòa cực lớn sơn động, chỉ có thừa thớt bán hàng rong ngồi mua bán, Trần Bình An yên lặng ngồi tại một trương cây già cây chế tạo thành trên ghế dài, gặm làm bánh, liền vừa mua rượu nước, chậm rãi nuốt xuống.

Vào lúc giữa trưa, một chiếc từ biến mây Trung Bình ổn trượt xuống mở dê đường dò ngang, chuẩn lúc lơ lửng cập bờ.

Trần Bình An đi theo đám người theo thứ tự lên thuyền, lần này cười dò ngang xuôi Nam thẳng tới Lão Long thành, chỉ cần hai Thập Ngũ ngày tầm đó, bởi vì mở dê đường dò ngang hiện biến đi xa, tốc độ muốn xa xa nhanh hơn đi long đạo trên sông dò ngang, mà lại nửa đường không cần bất luận cái gì đỡ ngừng lại. Dò ngang chỉ có hai tầng lầu, Trần Bình An ở tại một nhà lầu giữa, hơi rộng lớn một chút, nhưng là không có xem Cảnh Dương đài. Dò ngang kéo lên, xuyên qua một tầng biến mây, đẩy ra cửa sổ, tầm mắt khoáng đạt, đỉnh đầu chính là một vòng mặt trời huyền không, quang mang vạn trượng, biến mây lẫn lộn, như là từng đầu màu vàng kim dây núi chạy dài ra.

Trần Bình An lần nữa các viết một trương Tĩnh Tâm An Ninh phù cùng Khư Uế Định Trần phù.

Tiếp tục đóng cửa luyện quyền.

Trong lúc đó có thiểm điện đan xen đông tố đêm, có mặt trời mới lên ở hướng Đông ánh bình minh chói lọi, cũng có vạn dặm không mây trống rỗng.

Lần này Trần Bình An sáu bước chạy cộc, từ nhanh chuyển chậm, ngẫu nhiên cũng sẽ đẩy ra cửa sổ, nhìn qua ngoài cửa sổ cảnh tượng luyện tập kiếm lô đứng cái cộc.

Tại hành trình đi qua hơn phân nửa một ngày, có một vị kiếm tiên ngự phong mà đến, lúc đó dò ngang vừa vặn từ hừng hậu biển mây xuyên ra, tên kia tuổi quá trẻ kiếm tiên cơ hồ là theo sát phía sau, cấp tốc nhanh chóng, để một chút trong đó ngũ cảnh luyện khí sĩ đều muốn ghen hòng nhìn trôn trối, người kia ngự kiếm phá vỡ biển mây, đuổi sát dò ngang, âm thanh kinh người, một người một kiếm sau một bên biển mây, được mở mang ra một đầu rộng lớn con đường, thật lâu không thể hoàn toàn hợp lại.

Hắn tại dò ngang chạy phương hướng phía trước, bỗng nhiên dừng, nhẹ nhàng nhảy xuống phi kiếm, sau đó vừa vặn rơi vào dò ngang mũi thuyền, tiêu sái thu kiếm vào vỏ, lập tức có mờ dề đường cao nhân tiến đến nghênh đón, về phần phải chăng mạo phạm mờ dề đường, cùng hồng bất luận cái gì dò ngang không cho phép để cho người ta nửa đường lên thuyền quy củ, vị kia mờ dề đường trưởng lão là nửa chữ không đề cập tới, sau đó chứng minh lão nhân cử động lần này mười phần anh rõ ràng, bởi vì cái kia tuổi trẻ kiếm tu mặc dù hồng dò ngang quy củ, lại không phải ương ngạnh hạng người, mà là cười tủm tỉm báo lên nhà mình danh hào, còn chủ động thanh toán xong hai mươi mai Tuyết Hoa tiền.

Phong Lôi Viên, Lưu Bá Kiêu.

Như sấm bên tai, trước sau đều là.

Lão viên chủ Lý Đoàn Cảnh, danh xưng Bảo Bình Châu mười cảnh đệ nhất nhân, đây chính là lấy lực lượng một người, lực áp cả tòa Chính Dương Sơn mấy trăm năm a.

Dù là nghe đồn Lý Đoàn Cảnh bây giờ đã binh giải, thế nhưng là lúc

trước trận đại chiến kia cuối cùng, Lý Đoàn Cảnh tiện tay một kiếm đánh nát Chân Võ Sơn đại trận cấm chế, đây chính là người người thấy tận mắt hành động vĩ đại. Huống chi Lý Đoàn Cảnh quan môn đệ tử Hoàng Hà, hoành không xuất thế, triển lộ ra không thua Lý Đoàn Cảnh lúc còn trẻ kiếm đạo thiên tư, đánh cho Chính Dương Sơn Tô Giá không hề có lực hoàn thủ, nhất là Hoàng Hà đứng tại ngã xuống đất không dậy nổi Tô Giá bên cạnh, lấy mũi chân giẫm tại cái kia màu tím Dương Kiếm Hồ bên trên vô địch tư thế, một màn kia, để cho người ta trí nhớ khắc sâu đến cực điểm.

Mà Hoàng Hà tiếp Nhâm Phong lôi vườn viên chủ về sau, Lưu Bá Kiêu cũng nhẹ nhõm phá vỡ một cảnh, mà lại xu thế mãnh liệt, nghe nói kém chút liền muốn liên phá hai cảnh.

Lưu Bá Kiêu không để cho lão nhân đi theo, một mình tìm được lầu một mười một số phòng, nhẹ nhàng gõ cửa.

Trần Bình An trước đó tại dốc lòng luyện quyền, mặc dù lớn hơi cảm nhận được khê động biến mây trận kia khí thế gợn sóng, nhưng là từ đầu đến cuối không có ngừng lại luyện quyền. Trên trời tiên nhân tiêu dao ngự kiếm, cùng trên mây dò ngang sát vai mà qua, là chuyện thường xảy ra. Cho nên dù là đã nhận ra hành lang tiếng bước chân, cũng không có cùng ngự kiếm người móc nối.

Cho nên đợi đến Trần Bình An mở cửa, nhìn thấy tấm kia cười mờ ám hề hề khuôn mặt quen thuộc, rất là ngoài ý muốn.

Lưu Bá Kiêu vào phòng, tại Trần Bình An đóng cửa sau, ngồi ở giường trải lên, phát hiện cái kia hai tấm phù lục sau, trêu ghẹo nói: "Trần Bình An, người bây giờ là kẻ có tiền a."

Chính là bởi vì là Lưu Bá Kiêu, Trần Bình An mới không có thu hồi phù lục sau lại để cho người ta nhập môn.

Trần Bình An đối với Lưu Bá Kiêu trêu chọc, cười trừ, lưng tựa bệ cửa sổ, đem giường chiếu lưu cho vị này Phong Lô Viên kiểm tu.

Lưu Bá Kiêu hai tay chống ở giường trải lên, "Người là không biết rõ ta cái này một đường đuổi đến nhiều vất vả, ta tại Phong Lô Viên thu đến người từ ý nữ bến đò gửi ra tin sau, lập tức liền tiến đến bến đò. . ."

Trần Bình An hỏi: "Không giết người a?"

Lưu Bá Kiêu liếc mắt, "Giết người nào, tên kia vừa nghe nói ta là Lưu Bá Kiêu sau, lập tức quỳ xuống đập đầu, ta liền trên đường nghĩ kỹ phiền hẩn mấy cái tát, đều không cơ hội xuất thủ, đành phải đi sát vách cửa hàng mua toà kia tấm bình phong, thu nhập Phương Thốn vật, sau đó hỏi cái này hỏi cái kia, tìm hiểu nguồn gốc, thật vất vả xác định người ở này chiếc mớ dê đường dò ngang bên trên, cái này không liên đến."

Trần Bình An nghi hoặc nói: "Tìm ta có việc ?"

Lưu Bá Kiêu hỏi lại nói: "Nhất định phải có việc mới có thể tìm người ?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Không phải ? Không có việc gì người cũng có thể truy xa như vậy ?"

Lưu Bá Kiêu hậm hực nói: "Người này người, thật chán, đi theo Ly Châu động thiên không có gì biến."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, vẫn là không có hỏi thăm có Quan Chính Dương Sơn Tô Giá sự tình, đoán chừng lần kia Chân Võ Sơn bên trên, ba trận đại chiến máu me đầm đìa từng đôi chém giết, Lưu Bá Kiêu lúc trước ngay tại bên cạnh nhìn lấy, trong lòng sẽ không dễ chịu, Trần Bình An liền không thương tổn trên miệng xát muối, nguyên bản còn muốn hỏi Lưu Bá Kiêu có hay không đi Đại Ly kinh thành thành công cầm tới thanh kia phù kiếm, suy nghĩ một chút, liên quan đến Đại Đạo mật sự tình, vẫn là không thích hợp hỏi. Cuối cùng Trần Bình An đành

phải hỏi một cái nhất nhặt nhèo nhằm chán vấn đề: "Người thật không có chuyện gì ?"

Lưu Bá Kiều bất đắc dĩ nói: "Thật không có sự tình. Cái này không lúc đó ta từ Đại Ly kinh thành vô công mà trả, kết quả trở lại rơi xuống đất Ly Châu động thiên sau, không thể nhìn thấy người, nghe nói người hướng Đại Tùy thư viện đi xa, về sau chúng ta Phong Lôi Viên liền cùng. . . Dù sao về sau ta liền một khắc không có nhàn rỗi, người đừng cảm thấy ta cả ngày không có việc gì a, kỳ thật ta đoạn thời gian trước mới vừa vụn phá quan đi ra, cảnh giới vững chắc về sau, liền im lìm đến luống cuống, vừa vụn thu đến phi kiếm của người đưa tin, liền nghĩ làm sao đều nên gặp mặt đặng cái đầu, đem huynh đệ quan hệ cho quyết định. . ."

Trần Bình An thụ nhất không được Lưu Bá Kiều phần này thân thiện kình, liền không có đáp lời.

Lưu Bá Kiều ánh mắt u oán, duỗi ra tay hoa, điểm một cái Trần Bình An, lấy nữ tử tiếng nói then thùng nói: "Công tử sao tuyệt tình như thế đâu, ban đầu ở công tử quê quán hoa trước dưới trăng, núi xanh thủy tú, kết bạn đi xa. . ."

Trần Bình An mũi chân điểm một cái, cái mộng ngồi tại trên bệ cửa sổ, hai tay ôm ngực, mặt không biểu tình.

Giống như đang nói người một mực buồn nôn chính mình cùng buồn nôn ta Trần Bình An, ta ngược lại muốn xem xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng.

Lưu Bá Kiều dẫn đầu thua trận, rên rỉ thở dài nói: "Ta liền biết rõ lần này đến nhà báii phóng, tiểu tử người vẫn là cái này điệu dạng, Trần Bình An a, người có biết rõ không, hiện tại Bảo Bình Châu ngàn vạn kiếm tu, ai không kinh hãi ta Lưu Bá Kiều thiên phú, không đem ta coi là ván đã đóng thuyền bên trên ngũ cảnh nhân tuyển ?"

Trần Bình An cười nói: "Ta cũng là mới biết rõ, tại dịch trạm bên kia, nghe nói ta là viết thư cho người sau, trước đó giải quyết việc chung bọn hăn, lập tức khách khí nhiều, còn có người đem ta đưa đến cửa lớn miệng, hỏi ta có cần giúp một tay hay không dẫn đường, nhiệt tình cực kì, khiến cho giống như ta là cái gì khó lường đại nhân vật, đây thật là đầu một lần, ha ha."

Nhìn vẻ mặt vui vẻ nụ cười Trần Bình An, Lưu Bá Kiêu sững sờ xuất thần, cái này có cái gì đáng giá cao hứng ? Cũng bởi vì Lưu Bá Kiêu danh khí lớn, để người Trần Bình An đánh chút lớn bằng hạt vừng nhỏ bé ánh sáng?

Làm Trần Bình An hướng Lưu Bá Kiêu duỗi ra một căn ngón tay cái thời điểm, thiên phú tốt đến liền Lý Đoàn Cảnh đều muốn lau mắt mà nhìn Phong Lôi Viên kiếm tu, cuối cùng minh bạch nguyên nhân.

Bằng hữu lợi hại, hăn Trần Bình An liền vui vẻ.

Kỳ thật nguyên nhân lại cực kỳ đơn giản, chỉ là cái này thế đạo quá phức tạp, người thông minh quá nhiều, nhất là cùng trên núi người đánh giao tế nhiều, thường thường sẽ muốn không thông chuyện đơn giản nhất.

Dù là kém chút liên phá hai cảnh, cũng không có gì mừng rỡ Lưu Bá Kiêu, thế là đi theo trước mắt ngồi tại trên bệ cửa sổ thiếu niên, cùng một chỗ vui vẻ cười rộ lên.

Lưu Bá Kiêu nhin không được để tay lên ngực tự hỏi.

Nếu như người bằng hữu trôi qua so người tốt, tốt rất nhiều, tốt đến để người theo không kịp, cả một đời đuổi không kịp, như vậy trong lòng người đầu sẽ không biết chun chút khó chịu ?

Đáp án để Lưu Bá Kiêu rất hài lòng, thế là hăn cảm thấy mình cùng Trần

Bình An, cái này bằng hữu huynh đệ là đương định.

Lưu Bá Kiêu không có tiếp tục lưu lại, kỳ thật Phong Lô Viên bên kia, tại phá cảnh về sau, hẳn bị mới viên chủ Hoàng Hà cường ép ném đi cái tông môn chức vụ, còn có một đồng lớn sự vụ yêu cầu chỗ hẳn để ý, tuy nói cái gọi là xử lý, chính là để sở trường việc này các lão đầu tử đi xử lý. Lưu Bá Kiêu đứng người lên, cười hỏi nói: "Ra cửa bên ngoài, thiếu không thiếu bạc ? Trên người của ta mang theo mấy chục mai Tiểu Thử tiền, trước cho mượn người ?"

Mấy chục mai Tiểu Thử tiền. . . Nói đến cùng mấy mươi lượng bạc giống như, thật là một cái thổ tài chủ!

Trần Bình An nhảy xuống bệ cửa sổ, lắc đầu nói: "Không cần."

Lưu Bá Kiêu trịnh trọng việc nói: "Cái kia ta liền đi về trước, nhớ kỹ a, lần sau về Ly Châu động thiên, người nhất định phải đi Phong Lô Viên tìm ta, không phải ta. . ."

Lưu Bá Kiêu lại vê lên tay hoa, "Nhất định sẽ bị người cái đàn ông phụ lòng thương tâm chết rồi."

Trần Bình An chừng chặc đàn hoàng nói: "Người lại nói như vậy, ta đánh chết đều không đi Phong Lô Viên."

Lưu Bá Kiêu cười mở cười to, mặc dù trên trán, còn có một tia không nói rõ được cũng không tả rõ được tiêu tụy, cáo từ rời đi, đi đến cửa ra vào thời điểm, nhớ lại một chuyện, quay đầu nói: "Lão Long thành bên kia, ta có cái rất phải tốt bằng hữu, đáng tin cậy, người nếu như có chuyện, phi kiểm đưa tin cho Phong Lô Viên lại tới không kịp, như vậy người có thể yên tâm tìm hẳn, hẳn gọi Tôn Gia cây, là Lão Long thành thứ hai có tiền gia hỏa. Ta từng theo hẳn tại trên thư đề cập qua người, cho nên người chỉ cần báo ra danh tự, hẳn nhất định gặp người. Mà lại gia hỏa này, cùng người nhất định hợp!"

Trần Bình An gợn gàng mà dứt khoát nói: "Tốt!"

"Đừng tiến ta à, quá khách khí, lộ ra xa lạ, về sau hai ta cơ hội gặp mặt nhiều đi." Lưu Bá Kiêu đi ra khỏi phòng, nhìn thấy tên kia thật đúng là sẽ không tiến, nhin không được cười mắg một câu, đóng lại cửa sau, hẳn không có trực tiếp ngự kiếm rời đi, hành lang một chỗ khác phần cuối, đứng đấy vị kia mờ dề đường phụ trách chiếc này dò ngang lão luyện khí sĩ, Lưu Bá Kiêu hấp tấp một đường chạy chậm đi qua, cùng lão nhân nói chuyện phiếm một trận, lúc này mới lướt vào biển mây, ngự kiếm Bắc về.

Tại đến Lão Long thành trước một ngày, gặp được cực kỳ hiếm thấy cá chuồn vọt biển phi không cảnh tượng, mấy trăm vạn sinh ra năm màu cánh cá chuồn, trùng trùng điệp điệp tại trong mây vừa đi vừa về du đãng, mờ dề đường dò ngang vì thế cố ý lơ lửng không trung, cáo tri hành khách sẽ dừng lại nửa canh giờ, để mọi người thưởng thức mỹ cảnh, mà lại giải thích sở dĩ có này hùng vĩ hình ảnh, là bởi vì loại này tên là "Thải Loan" Nam Hải cá chuồn, là tại ăn mừng trong đại gia tộc nào đó đầu cá chuồn, thành công mọc ra một đôi danh xứng với thực Thải Loan cánh chim, trăm năm khó gặp.

Bất quá mờ dề đường cũng nhắc nhở đám người, ngàn vạn đừng ý đồ tìm kiếm bắt đầu kia đặc dị cá chuồn, một khi chọc giận cá chuồn bầy, dò ngang tất nhiên gặp nạn, trừ phi có vàng Đan Nguyên hài nhi hai cảnh thần tiên hộ giá hộ tống, nếu không cũng chỉ có thể khoanh tay chịu chết. Mờ dề đường đồng thời trấn an đám người, Thải Loan cá chuồn tính tình ôn thuận, mà lại không sợ người, một khi rời đi biển cả bay vào mây xanh, ngược lại nguyện ý thân cận người, cho nên đến lúc đó vô cùng có khả năng dò ngang sẽ bị cá chuồn quay chung quanh, không cần lo lắng, dù là mượn cơ hội bắt lấy mấy đầu cá chuồn dùng để nuôi dưỡng, cũng không có gì to tát, coi như là mờ dề đường đưa tặng cho các quý khách một chút tiểu phúc lợi.

Ngay cả Trần Bình An đều đi ra khỏi phòng, đi vào đuôi thuyền, nhìn lấy những cái kia tự do tự tại Thái Loan cá chuồn, ánh nắng chiếu rọi phía dưới, năm màu chảy xuôi, đẹp không sao tả xiết.

Trần Bình An hái xuống hồ lô rượu, ghé vào trên lan can uống rượu.

Quả nhiên, Thái Loan cá chuồn bầy chậm rãi tới gần dò ngang, bọn chúng không hẹn mà cùng chậm lại bay lượn tốc độ, không ngừng có một ít nghịch ngợm hiếu kỳ cá chuồn, đơn độc rời đi, đi vào dò ngang khách nhân bên cạnh phụ cận, nếu là có người xòe bàn tay ra, bọn chúng phần lớn thoáng qua trốn xa rời đi, cũng có một chút sẽ ngược lại xích lại gần bàn tay, thậm chí sẽ dừng lại ở lòng bàn tay phía trên.

Trần Bình An kỳ thật trước đó liền nghe nói qua bọn chúng, bởi vì Thái Y Quốc lớn nhất tiên gia Linh Tê Phái, tương truyền món kia pháp bảo y phục rực rỡ, chính là lấy Thái Loan cá chuồn may mắn sinh ra cánh chim bện mà thành, mặc lên người liền có thể vạn pháp bất xâm, thần kỳ nhất chính là, người mặc y phục rực rỡ người, thậm chí có thể làm cho tất cả trong ngũ cảnh kiếm tu phi kiếm, cận thân lại từ lui.

Trần Bình An cũng đi theo đám người, hướng bên ngoài lan can xòe bàn tay ra.

Lại không một đầu cá chuồn nguyện ý tới gần.

Đành phải xấu hổ thu tay lại, ngoại trừ mượn rượu giải sầu, còn có thể như thế nào.

Dò ngang một lần nữa tiến lên xuôi Nam.

Đến cuối cùng tung tích dừng sát ở Lão Long thành bến dò.

Trong lúc bất tri bất giác, Trần Bình An cũng từ Bảo Bình Châu nhất phương Bắc, đi tới vùng cực Nam.

Một đường đeo kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
[wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 251: Lão Long thành

Đông Bảo Bình Châu cái này mấy ngàn năm, phía Bắc là nước chảy hoàng đế, nhất phía Nam có cái làm bằng sắt Phù gia.

Lão Long thành Phù gia, rất có tiền, là như thế nào có tiền ? Liền nói cái kia so tiên binh kém một bậc pháp bảo, thì có ba kiện, mà lại tất cả đều là dùng tiền mua, sau đó đời đời truyền lại, mãi cho đến truyền đến gia chủ đương thời phù huê trong tay, nghe nói bây giờ Phù gia đi một chuyến Trung Thổ Thần Châu, vừa trở về, cái này không lại thêm một cái bán tiên binh. Quá tam ba bận ? Phù gia không có cái này chú trọng.

Phù gia thú vị sự tình thú vị nhiều người đi, tỷ như từ trước tới giờ không tu soạn gia phổ, tử tôn lấy tên cho tới bây giờ tùy ý. Phù gia nữ tử địa vị cực cao, trong lịch sử gánh đảm nhiệm thành chủ nữ hào kiệt, một đôi tay đều đếm không hết. Phù gia con cháu có thể đọc sách mua thư tàng thư, từng tòa tư gia thư lâu lấy Bảo Bình Châu số lượng rất nhiều nhất bản đọc nhất bản tốt nhất, nhưng là dù là rời đi Lão Long thành Phù gia lệch chi, đều xưa nay không tham gia khoa cử, không cho bất luận một vị nào hoàng đế quân chủ làm võ tướng văn thần, một mực nằm tại núi vàng núi bạc bên trong, ngồi ăn rồi chờ chết cũng bó tay, các đời gia chủ đối với cái này chưa từng thành kiến, đều nuôi.

Cho nên có tiền Phù gia, đi ra đánh cờ lợi hại nhất, Thư Họa Song Tuyệt, Cầm Kỳ nhập thần rất nhiều tuần ngàn con cháu, còn có phù thị tử tôn viết qua kinh điển nhất thực đơn, xuất bản qua vang dội một châu sơn thủy du ký, tại phương Bắc rộng lớn bản đồ mua xuống qua vô số tòa đỉnh núi, lại đều trống không không đi kiến tạo tiên gia phủ đệ, mặc kệ hoang phế.

Phù gia quái nhân diệu nhân, thực sự quá nhiều.

Nhưng là Phù gia có một đầu gia quy, bền lòng vững dạ.

Chỉ có gia tộc người mạnh nhất, có thể mặc tổ truyền lão long bào.

Dương chi đường đồ ngang đồ bến đồ, tại Lão Long thành bên ngoài hơn ba trăm dặm, không phải cái gì sơn thủy địa thế thuận lợi yên lặng địa phương, gần một trăm chiếc các loại đồ ngang ở đây ngưng lại, huyền não sôi trào, kín người hết chỗ, đã có Mặc gia thợ thủ công chế tạo tử vật đồ ngang, cũng có cùng loại côn thuyền vật sống đồ ngang, kỳ quái, Trần Bình An tại đồ ngang hạ xuống trên đường, nhìn đến không kịp nhìn.

Tại đồ ngang cập bờ trước, Trần Bình An liền nghe nói một cái thuyết pháp, nói ở tại nội thành một cái phạm phu tục tử, cả một đời đều đi đạo không hết Lão Long thành.

Trần Bình An trước đó tại đồ ngang bên trên, ý đồ quan sát Lão Long thành toàn cảnh, lại phát hiện có biển mây che lấp, có chút tiếc nuối. Bởi vì Lưu Bá Kiều xuất hiện, phụ trách chiếc này đồ ngang công việc dương chi đường lão nhân, chủ động tới đến Trần Bình An bên cạnh, vì hãn giải hoặc, nguyên lai những cái kia cuộn cuộn biển mây chính là Lão Long thành một cái bán tiên binh, nếu như từ nội thành ngẩng đầu nhìn lên trời, lại sẽ không nhìn thấy nửa mảnh đám mây, lão nhân còn nói cho Trần Bình An một cái kinh thế hãi tục truyền thuyết.

Tương truyền tại tám trăm năm trước, đã từng có gần ngàn vị tà môn ngoại đạo tu sĩ, trùng trùng điệp điệp thẳng hướng Lão Long thành, trong đó có hai vị Địa Tiên tọa trấn, kim đan Nguyên Anh cảnh đỉnh tiêm luyện khí sĩ, nhiều đến mười người, cái này phát quyền khuynh một phương cường hoành hạ người, vì mưu đồ chiếm cứ Lão Long thành một chuyện, gần trăm năm bí mật kinh doanh, nội ứng ngoại hợp, vạn sự sẵn sàng, tại đại quân áp cảnh thời khắc, vừa lúc là lão thành chủ qua đời, tân gia chủ chưa ra thời khắc mấu chốt, Lão Long thành bên trong Phù gia mười nhị phòng đã nội chiến, nguyên khí đại thương, nhất là hai vị Phù gia lão tổ, đều cầm một cái bán tiên binh, đánh cho long trời lở

đất, dù là có tầng tầng lớp lớp thuật pháp cấm chế, cực lớn áp chế bán tiên binh lực sát thương, vẫn là hủy đi nửa toà Lão Long thành.

Kết quả phút cuối cùng, một vị không hiểu thấu xuất hiện nữ tử luyện khí sĩ, tựa như tại Lão Long thành trong mây ngũ gà ngũ gặt, nàng hiện thân sau, nhìn thoáng qua dưới lòng bàn chân khói lửa nổi lên bốn phía Lão Long thành, lại liếc mắt nhìn hơn ngàn vị luyện khí sĩ tụ tập, nàng ngáp một cái sau, liền giơ tay vỗ một cái, chiếm cứ phạm vi ngàn dặm biển mây, bị nàng ngưng tụ làm lòng bàn tay một hạt châu, ném vào trong miệng, sau đó nàng hắt hơi một cái,

Nam Hải bên trong liền ra hàng trăm hàng ngàn nói cường phong vòi rồng, từ trên mặt biển hướng Bắc thổi lật phất mà đi, đối với Lão Long thành tình thế bắt buộc ma đạo luyện khí sĩ, không đề cập tới thật giả lẫn lộn, chỉ là phụ trách phất cờ hò reo dưới ngũ cảnh luyện khí sĩ, chỉ là trong ngũ cảnh thần tiên, liền bị một đạo cường phong thổi chết gần một nửa, tại cái kia về sau, trốn qua một kiếp quần ma hốt hoảng lui tán, về sau bị thế cục ổn định Phù gia truy sát ròng rã trăm năm lâu.

Trần Bình An nghe được sững sốt một chút.

Lão nhân cuối cùng cười tủm tỉm hỏi: "Thế nào, công tử không tin ?"

Trần Bình An lung lay đầu, hẳn đương nhiên không tin. Dưới gầm trời cái nào có người có thể chỉ lấy một tay thần thông, liền thổi chết nhiều như vậy trong ngũ cảnh luyện khí sĩ.

Lão nhân vuốt râu cười nói: "Kỳ thật ta cũng không tin. Chính là Thần Cáo tông thiên quân Kỳ Chân, Phong Tuyết miếu cùng Chân Võ Sơn kiếm tiên cùng Thánh Nhân, liên thủ một kích, cũng không nên có này uy thế. Hậu thế người diễn nghĩa phủ lên thôi, chỉ bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, loại này hù dọa người cổ sự, vẫn là giống như ta khoa trương như vậy nói, mới có ý tứ."

Cùng lão nhân cáo từ, Trần Bình An hạ đòn ngang, một tòa tòa nhà cao lầu san sát nối tiếp nhau, đường cái rộng lớn đến không thể tưởng tượng cấp độ, có thể thực hiện người vẫn là chen vai thích cánh, Trần Bình An bị quần mang trong đó, có chút đau đầu, cái này còn không có tiến Lão Long thành, liền đã như thế, còn thế nào tìm tro bụi được điểm cùng Trịnh Đại Phong. Trước đó cùng dương chi đường lão nhân nói chuyện phiếm bên trong, Trần Bình An thử thăm dò hỏi thăm Đảo Huyền Sơn một chuyện, muốn biết rõ có thể hay không cưỡi vượt châu đòn ngang tiến đến, kết quả lão nhân một mặt mờ mịt, chỉ nói Đảo Huyền Sơn đương nhiên nghe nói, Đạo tổ nhị đệ tử Sơn Tự Ẩn nha, bá khí cực kì, nơi khác thiên hạ một vị Đạo gia chương giáo, lại có thể tại chúng ta toà này hạo nhiên thiên hạ đỉnh bên dưới như thế khóa lớn cái đỉnh, không khỏi quá không đem văn miếu bên trong cung phụng những tượng thần kia Thánh Nhân coi ra gì.

Nhưng lão nhân chưa từng nghe nói Lão Long thành bến đò, có đi hướng nơi này đòn ngang. Lão nhân thậm chí căn bản cũng không biết rõ Đảo Huyền Sơn cụ thể vị trí, chỉ nghe nói cùng toà kia Nam Bà Sa Châu tương đối gần.

Cho nên hạ thuyền Trần Bình An tựa như một cái con ruồi không đầu, chỉ có thể đi được tới đâu hay tới đó, trước thành thành thật thật đi đến ba trăm dặm đường, tiến vào Lão Long thành lại nói. Một đường đi một đường hỏi, xác định đại phương hướng không sai sau, Trần Bình An phát hiện Đại Đạo trung ương khu vực, không có đi bộ người, rất nhiều cỗ xe lui tới, tới lui như gió, có xe ngựa bảo khí rực rỡ, kéo xe tuần mã một thốt so một thốt thần tuần kỳ lạ, có người tọa kỵ thì là mãnh hổ, trường xà cùng đại quy tiên hạc, mặc dù người người đều là luyện khí sĩ, nhưng là trên đường phố ngay ngăn trật tự, không có người nào dám mạnh mẽ đâm tới.

Dương lão đầu cùng họ Thôi lão nhân, còn có Ngụy Bách, đều từng đề nghị bước lên võ đạo bốn cảnh về sau lại cưỡi Lão Long thành đòn ngang, tiến về Đảo Huyền Sơn, cho nên trước đó, Trần Bình An không có quá

mức chấp nhất tại vội vàng đi đường, thế nhưng là làm Trần Bình An tại Lão Long thành địa giới hai chân sau khi hạ xuống, chẳng biết tại sao liền rất mong muốn nhanh chóng chạy tới Đảo Huyền Sơn, cái gì bốn cảnh không bốn cảnh, ngược lại không có chấp niệm.

Đã đem toàn bộ Bảo Bình Châu đi Bắc đi tới Nam, mấy trăm vạn bên trong xa xôi lộ trình, đều đã đi xuống tới, Trần Bình An chưa bao giờ như thế bức thiết, thế là hẳn tại đường phố một bên một tòa cùng loại dịch trạm địa phương, Trần Bình An lần đầu tiên hào phóng một lần, bỏ ra mười cái Tuyết Hoa tiền thuê một chiếc xe ngựa, hai thớt toàn thân tuyết trắng kéo xe tuần mã, xa phu không phải thanh niên trai tráng nam tử, mà là một vị tư sắc trung thượng tuổi trẻ thiếu nữ, lộ ra cổ trời sinh cởi mở khí, không có chút nào ngại ngùng ngượng ngùng, tại Trần Bình An ngồi lên xe ngựa sau, tùy tiện đề nghị cỗ chủ không ngại ngồi tại nàng bên cạnh, nàng sẽ ở lái xe trên đường, vì khách nhân giới thiệu hai bên đường phố những cái kia nổi tiếng cửa hàng, có người nào thêm người mỹ thực cùng giá cả lú lười đồ cổ tranh chữ, nàng thuở nhỏ tại Lão Long thành bên ngoài bến đò lớn lên, rất quen thuộc, đảm bảo Trần Bình An lần này lựa chọn cưỡi xe ngựa của nàng, chuyển đi này không tệ!

Xe ngựa chậm rãi xuyên qua biển người, tại lái vào đường cái trung ương khu vực sau, thiếu nữ bỗng nhiên ra roi thúc ngựa, cùng nó cỗ xe cùng nhau mãnh liệt lái về phía Lão Long thành cửa Tây phương hướng, Trần Bình An ngồi tại thành thạo lái xe thiếu nữ sau lưng, ăn làm bánh, không dám uống rượu. Bởi vì Đường Kiếm Hồ Lô tại xuống thuyền trước đó, liền đã bị hẳn thu nhập nghiêng đeo phía sau vải bông bao khóa, Ngụy Bách lúc trước nhắc nhở qua, kim đan nguyên anh phía trên mười cảnh Địa Tiên, Thánh Nhân, còn có thể khám phá hẳn thi triển chương nhãn pháp, nhận ra Đường Kiếm Hồ.

Thiếu nữ rất sáng sủa hướng ngoại, thao thao bất tuyệt, cho Trần Bình An giảng thuật từng gian cửa hàng cao lâu lịch sử sâu xa, giới thiệu có người nào không tầm thường trên núi thần tiên ở trong đó, nói qua cái gì

hào ngôn làm qua cái gì hành động vĩ đại, Trần Bình An đi qua "Ngũ cảnh đại yêu" dưới núi giang hồ, thẳng đến hôm nay, mới phát hiện một cái cùng loại quẻ quán tiểu trấn địa phương, giống như trong ngũ cảnh thần tiên, rốt cục chẳng phải đáng giá tiền.

Trần Bình An hỏi thăm thiếu nữ nhưng từng nghe nói qua nội thành tro bụi được điểm, thiếu nữ lắc đầu không biết, nói Lão Long thành bên trong quang cảnh, nàng kiến thức không nhiều, bởi vì Lão Long thành thực sự quá lớn, mà lại hết sức nội thành thành cùng phù thành, mỗi qua một đạo cửa thành, liền muốn giao nạp một bút cao phí tổn, chỉ cần là người xứ khác, cho dù người là kim đan nguyên anh lão thần tiên, giống nhau là Thiên Vương lão tử cũng không thể ngoại lệ, cho nên nàng chỉ đi qua Lão Long thành ngoại thành mấy lần, mỗi đi một lần, thật vất vả góp nhặt lên túi tiền, khẳng định liền muốn khô quắt một lần.

Bất quá nếu như là Phù gia người cùng còn lại Lão Long thành ngũ đại họ con cháu, chẳng những nhiều lần quá cảnh không tốn tiền, hơn nữa còn có thể ở bên trong ngoại thành cưỡi gió mà đi, đương nhiên nếu có bản sự cùng Phù gia mua sắm một cái lão long lật Vân Bội, cũng có thể tiêu sái ngự phong, ngoại trừ Lão Long thành tối trung tâm Phù gia thành không được lãng không lướt qua, vô câu vô thúc. Lái xe thiếu nữ hỏi Trần Bình An một cái lão long lật mây ngọc bội, đoán ra bao nhiêu tiền không ?

Trần Bình An tận lực hướng giá trên trời đoán, nói một ngàn mai Tuyết Hoa tiền.

Chính là một trăm vạn lượng bạc.

Thiếu nữ thoải mái cười to, quay đầu nhìn về Trần Bình An đuổi ra một cái bàn tay, "Năm ngàn!"

Trần Bình An sợ xe ngựa xuất hiện chỗ sơ suất, không lo được rung động trong lòng, tranh thủ thời gian nói: "Cô nương cẩn thận lái xe."

Thiếu nữ hắc một tiếng, xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Trần Bình An, chỉ là thiếu nữ cao cao hất cằm lên, kiêu ngạo nói: "Công tử, thật không phải ta khoác lác, ta dù là hai tay buông ra dây cương, nhắm lại con mắt, xe ngựa đều có thể an an ổn ổn một mực chạy đến cửa Tây miệng. Chỉ bất quá đâu, miễn cho những khách nhân lo lắng, ta mới như thế làm bộ nghiêm túc lái xe."

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Đừng làm bộ a."

Thiếu nữ cười ha ha, "Được rồi, cho công tử nghiêm túc!"

Trần Bình An nhìn lấy thiếu nữ bóng lưng, nhin không được bật cười, sau đó quay đầu nhìn về một bên đường phố cảnh tượng phồn hoa, gió mát quất vào mặt, rất kỳ quái, một đường xuôi Nam, thường có phơi gió phơi nắng, Trần Bình An màu da ngược lại trắng nõn mấy phần, không còn là lúc trước cái kia than đen giống như hầm lò công.

Thiếu nữ giống như phía sau lớn con mắt, biết rõ vị này xứ khác thiếu niên đang nhìn hướng đường phố, nàng liền vụng trộm quay đầu, sau đó lại cấp tốc quay đầu, chỉ là như vậy thoáng nhìn, vụng trộm nhìn thoáng qua phụ hợp thiếu niên bên mặt.

Thiếu niên tuần tú không tính là, nhưng nhìn lấy thật thuận mắt.

Thiếu nữ đột nhiên cười ra tiếng: "Công tử, dung mạo người rất đẹp đấy."

Trần Bình An đại khái là bị thiếu nữ vui sướng cảm xúc cảm nhiễm, khó được trò đùa nói: "Cho cô nương nhìn nhiều vài lần, có thể ít thu ta một cái Tuyết Hoa tiền không?"

Trần Bình An có này biến hóa, chắc hẳn A Lương, Từ Viễn Hà, Lưu Bá Kiêu, mấy tên này đều là kẻ cầm đầu.

Thiếu nữ cười nói: "Khó mà làm được. Từ cửa hàng đến cửa thành, vừa đi vừa về gần sáu trăm dặm lộ trình, ta muốn chạy mười lộ, mới có thể kiếm được một cái Tuyết Hoa tiền."

Trần Bình An gật đầu nói: "Thật cực khổ."

Đưa lưng về phía Trần Bình An thiếu nữ dùng sức lắc đầu, "Công tử, cái này có cái gì vất vả, ta đánh nhỏ liền ưa thích như thế tới tới lui lui chạy, dù là ta về sau có chính mình cửa tiệm, kiếm lời rất nhiều rất nhiều tiền, cũng vẫn là sẽ đích thân lái xe vãng lai, còn có thể nhận biết rất nhiều rất nhiều khách nhân, tựa như công tử dạng này."

Thiếu nữ lập tức có chút ưu sầu, "Thế nhưng là mua xuống một gian cửa hàng muốn tốt nhiều tiền, ta nhìn đời ta a, treo đi."

Thiếu nữ cao giọng cười nói: "Treo đi!"

Nguyên lai đến cuối cùng tiểu cô nương vẫn là lấy vui vẻ thu quan.

Trần Bình An cười hỗ trợ trống khí, "Chậm rãi kiếm, hôm nay so ngày hôm qua càng có tiền hơn, sáng mai so hôm nay có tiền, ngày mốt so sáng mai có tiền!"

Thiếu nữ lập tức ý chí chiến đấu sục sôi, quay đầu đối với Trần Bình An rục rờ cười một tiếng.

Lúc trước bởi vì Lão Long thành Thiếu thành chủ Phù Nam Hoa nguyên nhân, Trần Bình An đối với Lão Long thành kỳ thật ấn tượng rất kém cỏi, không thể so với Chính Dương Sơn tốt hơn chỗ nào.

Nhưng là Trần Bình An từ đáy lòng ưa thích cái cô nương này, dĩ nhiên không phải nam nữ tình yêu cái chủng loại kia, mà là thiếu nữ trên người có một loại hoa hướng dương gỗ cảm giác, Trần Bình An nguyện ý cùng

loại người này đánh giao tế, đã phân biệt tuổi trẻ đạo sĩ cùng râu quai nón hán tử, cũng là như thế.

Thiếu nữ tiếp tục giới thiệu hai bên đường phố, Trần Bình An liền theo tay nàng chỉ chỉ hướng, từng cái nhìn lại.

Thời gian trôi qua tại tiếng vó ngựa bên trong.

Chưa tới một canh giờ, Trần Bình An liền đã có thể nhìn thấy Lão Long thành ngoại thành tường cao, so trước đó nhìn thấy bất luận cái gì một tòa quan ải thành trì tường đầu, cũng cao hơn ra rất nhiều.

Tại sắp dừng ngựa trước đó, Trần Bình An hỏi: "Người biết rõ Tôn Gia Thụ sao?"

Thiếu nữ kinh ngạc quay đầu, "Ai ?"

Trần Bình An đành phải lặp lại một bên cái tên đó, "Tôn Gia Thụ."

Thiếu nữ nhin không được cười rộ lên, nhẩn nhin nửa ngày cũng không nói chuyện, thẳng đến xe ngựa ngừng lại, thiếu nữ bỗng nhiên đứng người lên, chỉ hướng sau lưng đầu kia đường phố, cánh tay vung lung tung vẽ lên một vòng tròn lớn, "Công tử, nhìn thấy a ?"

Trần Bình An gật gật đầu.

Thiếu nữ một đôi tròng mắt hí thành vành trăng khuyết, "Từ chúng ta cửa thành nơi này, mãi cho đến bến đò bên kia, ba trăm dặm đường phố cửa hàng, tất cả đều là của hân!"

Trần Bình An đi theo thiếu nữ cùng một chỗ đứng trên xe ngựa, có chút mộng, "Đều là Tôn Gia Thụ một người ?"

Thiếu nữ dùng sức gật đầu, phá lệ tự hào, "Đúng! Đều là Tôn công tử!"

Sau đó thiếu nữ đề thấp giọng âm, thần thần bí bí nói: "Ta nghe chương quỹ nói a, Tôn công tử người khá tốt, mặc dù là nhất biết làm ăn người, thế nhưng là nhất đẳng Bồ Tát tâm địa, cơ hồ trên đường tính tình lại hồng người thế hệ trước, cũng đều lăm bắm Tôn công tử cùng nhà hãn trưởng bối tốt, nói trước kia đường phố lên một trận đại hỏa, thiêu hủy Tôn gia hai ba ngàn giữa cửa hàng, lúc ấy vừa mới trở thành gia chủ Tôn công tử, chẳng những không có truy cứu, còn chính mình xuất tiền giúp đỡ tất cả mọi người xây lại cửa hàng lâu, mà lại ta còn nghe kỹ chút nữ tử phụ nhân nói, Tôn công tử đáng đặc biệt anh tuấn, cho nên hãn là chúng ta Lão Long thành nhất thiện tâm nhất tuấn tú nam nhân!"

Cách ngoài cửa thành còn có một trăm trượng xa, trên đường tất cả đều là như vậy cỗ xe, sau đó trong dòng người, đi tới một vị làm trắng áo gai tuổi trẻ nam tử, đi thẳng tới Trần Bình An cùng thiếu nữ đứng chiếc xe ngựa này bên cạnh, nam tử dáng người thon dài, ngọc thụ lâm phong, nhưng là sẽ không cho người loại kia hạc giữa bầy gà vô hình áp lực, cũng chỉ là một loại sạch sẽ khí chất, giống như là một vị thư hương môn đệ bên trong đi ra con cháu thế gia, ôn tồn lễ độ.

Chen chúc tại hai bên đường cỗ xe khe hở ở giữa, có nhiều người đi đường vội vàng đi đường, có người không cẩn thận đụng phải nam nhân đầu vai, vội vàng xin lỗi, nam nhân cười lắc đầu, nói không quan hệ.

Thiếu nữ quay đầu nhìn về Lão Long thành, thì thào nói: "Công tử, người nói dưới gầm trời tại sao có thể có tốt như vậy tốt như vậy Tôn công tử?"

Trần Bình An không có gì để nói.

Cái kia đã đứng trong chốc lát tuổi trẻ nam nhân, rốt cục cười tủm tỉm ngẩng đầu, nhìn về phía hai người, đối với thiếu nữ nhẹ giọng nói: "Tạ Tạ a."

Thiếu nữ một đầu sương mù, cúi đầu nhìn lại, nghi hoặc nói: "Người tạ ta làm cái gì?"

Tuổi trẻ nam nhân cười cười, không có giải thích nguyên do, sau đó nhìn về phía Trần Bình An, "Người là Trần Bình An a, ta là Lưu Bá Kiêu bằng hữu, trước đó không lâu mới vừa thu được phi kiếm của hãn đưa tin, cho nên chuyên môn tới nơi này chờ người."

Trần Bình An nhảy xuống xe ngựa, đứng cao như vậy cùng người nói chuyện, cũng quá không giằng cấn, thử thăm dò hỏi: "Người không phải là..."

Về sau cái tên đó, Trần Bình An cuối cùng nhin xuống không nói ra miệng.

Nam nhân gật đầu nói: "Đúng, ta chính là Tôn Gia Thụ."

Thiếu nữ thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Vị công tử này ai, người làm sao hết lần này tới lần khác cùng Tôn công tử một cái tên, nhiều ủy khuất nha."

Tuổi trẻ nam nhân cười không nói lời nào.

Thiếu nữ cùng Trần Bình An cáo từ, xe ngựa chậm rãi điều đầu, cuối cùng quay người rời đi.

Trần Bình An đi theo Tôn Gia Thụ cùng đi hướng Lão Long thành Tây Thành môn, nhin không được hỏi: "Tôn... Tôn công tử, cả con đường đều là người?"

Tôn Gia Thụ không có bất kỳ cái gì ra vẻ rụt rè, gật đầu cười nói: "Tổ tiên nhất phong quang thời điểm, Lão Long thành toàn bộ ngoại thành đều là nhà ta, về sau Lão Long thành trở nên càng lúc càng lớn, chúng ta Tôn gia làm thua lỗ mấy bút mua bán lớn, liền trở nên không bằng Phù

gia có tiền. Chẳng qua hiện nay Tôn gia đương nhiên vẫn là rất có tiền, ân, liền xem như ta Tôn Gia Thụ có tiền đi."

Trần Bình An vụng trộm mắt nhìn Tôn Gia Thụ, trên thân nam nhân cũng không treo bất luận cái gì trang sức, thậm chí nhìn không ra bất kỳ phú quý khí.

Tôn Gia Thụ cười nói: "Lão long lật Vân Bội ? Chúng ta Tôn gia không ai có, ta cũng không ngoại lệ, kỳ thật đều muốn mua, thế nhưng là tổ tiên truyền thừa cứng nhắc quy củ, không cho phép hậu thế tử tôn tại loại chuyện nhỏ nhặt này bên trên vung tay quá trán, ta cũng không có cách nào cải biến tổ tông gia pháp, cũng chỉ phải chịu đựng, kỳ thật rất phiền."

Trần Bình An muốn nói lại thôi.

Tôn Gia Thụ quay đầu nói: "Thế nào, là muốn nói cái kia hai mươi mai Tuyết Hoa tiền, có thể hay không trả lại cho người ? Đương nhiên không được, bằng hữu về bằng hữu, làm ăn là làm ăn."

Trần Bình An cào đầu, "Ta là muốn hỏi Lão Long thành lớn như vậy, chúng ta muốn đi thẳng đến nhà người sao?"

Tôn Gia Thụ không nói lời nào, cười nhìn về phía Trần Bình An.

Trần Bình An thở dài, thẳng thẳng nói: "Tốt a, không trả liền không trả."

Tôn Gia Thụ giật mình nói: "Khó trách Lưu Bá Kiêu nói chúng ta sẽ hợp ý."

Trần Bình An hiếu kỳ hỏi: "Người cũng thường thường bị người mắng tham tiền ?"

Tôn Gia Thụ có chút dở khóc dở cười, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Lưu Bá

Kiều nói hai chúng ta đều ưa thích nghèo hào phóng."

Cái gì cùng cái gì a, Lưu Bá Kiêu lời nói này đến không giải thích được.

Hào phóng không hào phóng đã lâu không đi nói, Tôn Gia Thụ nghèo ?

Tôn Gia Thụ đột nhiên nói rằng: "Ta có một cái lệch môn bản sự, chính là có thể nhìn thấy một người qua tay lại không bắt tiền tài."

Sau đó hần dừng lại bước chân, quay đầu nhìn Trần Bình An, một lời nói toạc ra thiên cơ, "Người đưa ra ngoài đồ vật, so cả tòa Lão Long thành đều đáng giá tiền."

—— ———

Lão Long thành nội thành, một chỗ yên lặng ngõ hẻm, có nhà mới mở nhỏ dưng điểm, bất quá lớn nhỏ cỡ bàn tay chỗ ngồi, chương quỹ nam nhân, vậy mà thuê bảy tám vị diện mạo phụ nhân cùng đáng yêu nữ tử, các nàng đều không ngoại lệ, đều có một đôi đôi chân dài, nam nhân cả ngày không có việc gì, từ trước tới giờ không lo lắng tiếm thuốc sinh ý, vội vàng cùng với các nàng miệng tiêu xài một chút, nói một chút cái tự xưng là phong lưu lời nói thô tục, bọn nữ tử mặt ngoài nhìn như then thùng, quay đầu đi liền mắt trợn trắng.

Hán tử này hôm nay lại bưng cây ghế đẩu, ngồi tại đầu ngõ, gặm lấy hạt dưa, nhìn lấy trên đường những cái kia đi ngang qua nữ tử, hán tử hai mắt bốc lên ánh sáng, nghĩ đến đúng là nhà hoa không bằng hoa đại hương.

Sau đó hôm nay trên đường lại có một vị nữ tử, tại hán tử trước mắt đi qua, ăn mặc là rất trang điểm lộng lẫy, về phần tướng mạo của nàng cùng tư thái. . . Dù sao hán tử đã ném đi hạt dưa, bưng lên băng ghế liền chạy đường.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 252: Nê Bồ Tát giẫm kiếm qua sông

Lão Long thành cửa Tây giao tiền vào thành sau, đi qua cơ hồ có thể hình dung là dài dằng dặc thành động, Tôn Gia Thụ mang theo Trần Bình An đi đến một cỗ rộng thùng thình xe ngựa, chợt nhìn ngoại trừ cỗ xe lớn hơn một chút, kéo xe ngựa ôn thuận chút, căn bản nhìn không ra kẻ có tiền khí phái, xa phu là một vị ăn nói có ý tứ lão hán, đợi đến Trần Bình An ngồi vào thùng xe, mới phát hiện có khác động thiên, thả có bốn cái làm bồ đoàn, đối mặt rèm xe bức tường kia vách tường, là một loạt đến đỉnh giá sách, thả chậm sách vở, có một cái bao tương mê người đồng thau lưu hương, khói tím lượn lờ, Trần Bình An cùng Tôn Gia Thụ ngồi đối diện nhau, Trần Bình An kỳ thật có chút câu nệ, sợ giẫm ô uế toà này không nhiễm trần thế nhỏ "Thư phòng", Tôn Gia Thụ nhìn lấy Trần Bình An giày cỏ, cười nói: "Lúc còn rất nhỏ, dựa theo gia quy, gia gia của ta liền bắt đầu mang theo ta vào Nam ra Bắc, tại mười tám tuổi trước đó, cơ hồ hàng năm đổi chỗ khác, cho nên khi qua cửa hàng tiểu nhị, cá tiều thôn phu, vừa gạo tiểu phiến, nha môn quan lại nhỏ, lẻ loi đủ loại, đến có tầm mười loại nghề nghề nghiệp, ta kỳ thật cũng sẽ bện giày cỏ, chỉ là rất thô ráp qua loa, không so được chân người bên dưới này đôi kiên cố tí mĩ."

Tôn Gia Thụ ngồi xếp bằng tại bồ đoàn bên trên, không có bất kỳ cái gì lười biếng tư thái, nhưng là cho người ta cảm giác vẫn là rất thanh thần thông dong, hần cười hỏi nói: "Trần Bình An, biết rõ năm đó ta sợ nhất làm gì a việc nhà nông sao?"

Trần Bình An cũng không phải thần cơ diệu toán thần tiên, càng không phải là Tôn Gia Thụ con giun trong bụng, đương nhiên không đoán ra được. Huống chi Tôn Gia Thụ người này, rất kỳ quái, đối với hần ấn tượng, mặc dù hai người gặp mặt không bao lâu, thế nhưng là càng ở

chung càng mơ hồ.

Tôn Gia Thụ mỉm cười nói: "Là hái dâu lá, thật vất vả hái đầy một cái gùi lá dâu, gia gia của ta đưa tay hướng cái gùi nhẹ nhàng đè ép, liền biến thành nửa cái gùi, lại hái đầy, lại đè ép, ta lại được ngắt lấy nửa ngày, có thể khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng. Mà lại mỗi lần lên núi, kiểu gì cũng sẽ bị cỏ cây móc câu cắt vạch ra từng đầu rất nhỏ bé vết thương, mặt trời nhất sái, mồ hôi vừa ra tới, liền muốn nóng bỏng đau. Ngược lại là cho hạ điền cấy mạ, bị con đĩa bám vào đốt cấn, ngược lại cảm thấy thú vị, gia gia ưa thích rút thuốc lá sợi, nóng một chút liền sẽ đến rơi xuống."

Trần Bình An rất tán thành, nói rằng: "Tại quê hương của chúng ta bên kia, ruộng nước bên trong bị con đĩa cấn lên, rất phiền phức, bởi vì không nở muối dầm, đến giày vò nửa ngày, cùng những cái kia làm cho người ta phiền con đĩa đầu trí đầu dừng, cuối cùng trên đùi máu tươi chảy ròng, cũng may ruộng đồng bên cạnh một bên sẽ có một loại chúng ta thổ ngữ gọi 'Lục nương nương' cỏ non, cầm cây cỏ dán tại vết thương, rất nhanh liền có thể cầm máu. Ta ra quê quán sau, liền rút cuộc chưa từng nhìn thấy."

Tôn Gia Thụ cười gật đầu, "Chân chính nghèo khổ người ta xuất thân, là không có chú trọng, cũng càng chịu được bị tội, ta loại này có Tiền thiếu gia đương nhiên không cách nào so sánh được, ăn lại nhiều khổ, cũng rất khó cùng các người so. Ngay từ đầu ta cùng gia gia ra cửa đi xa, thường thường liền muốn khóc ròng một lần, la hét muốn về nhà, hiện đang hồi tưởng lại đến, về sau ta nếu là mang theo một cái giống như ta vậy cháu trai, khẳng định không có gia gia năm đó tính tình kiên nhẫn."

Trần Bình An cười nói: "Thật có như vậy một ngày, nói không chừng người liền không đồng dạng, nói không chừng tính tình tốt hơn đây."

Tôn Gia Thụ có chút kinh ngạc, sau đó gật đầu nói: "Thật là có khả năng."

Một cái có được Lão Long thành bên ngoài toàn bộ đường cái nam nhân, một cái bị hấn nói thành bỏ lỡ một tòa Lão Long thành thiếu niên, trò chuyện những này về quê mùa lông gà vỏ tỏi, vậy mà hai người đều cảm thấy thiên kinh địa nghĩa, không chút nào khó chịu.

Xe ngựa chạy bình ổn, lư hương mặc dù một mực khói tím bốc lên, thế nhưng là trong xe cũng không trở nên khói mù lượn lờ, chỉ là nhiều hơn một phần gió xuân cỏ xanh tươi mát khí tức.

Trần Bình An nói rằng: "Người lo liệu lớn như vậy gia nghiệp, còn chuyên môn chạy tới tiếp ta, đến tổn thất bao nhiêu tiền a? Kỳ thật người có thể cho người khác tới."

Tôn Gia Thụ lắc đầu nói: "Làm sao kiếm tiền là một chuyện, tính toán chi li, dù là một viên đồng tiền đều cần cùng người tính toán rõ ràng, thế nhưng là có tiền xài như thế nào, liền nhìn riêng phần mình quen thuộc. Giống ta, một năm đến cuối đúng là liều mạng kiếm tiền, cầu cái gì? Chính là vì mình có thể không cần tại giao bằng hữu loại sự tình này bên trên, quá lòng dạ hẹp hòi, còn muốn so đo một cái chữ tiền."

Trần Bình An giật mình nói: "Rất có đạo lý!"

Hận không thể xuất ra Phương Thốn vật bên trong còn sót lại nhỏ thẻ tre, nhanh lên đem Tôn Gia Thụ đạo lý này khắc vào bên trên một bên.

Chờ mình thật có tiền, về sau tính có người nói chính mình kẻ ba phải, liền lấy Tôn Gia Thụ lời nói này phản bác đối phương.

Cái này một đường trò chuyện với nhau thật vui, Tôn Gia Thụ nói rất nhiều năm đó du lịch tin đồn thú vị cùng tai nạn xấu hổ, Trần Bình An cho tới bây giờ là cái một cái rất tốt lắng nghe người, mà lại từ trong lời nói, Tôn Gia Thụ nguyên bản mơ hồ ấn tượng, lại dần dần rõ ràng, là một cái rất "Ôn hoà nhã nhặn"... Kẻ có tiền!

Ta Tôn Gia Thụ như thế có tiền, không phải như thế nào chuyện không tầm thường, nhưng cũng không cần cùng người cố ý năm, tận lực hạ thấp giá trị bản thân, cùng người hắt Tôn Gia Thụ nhận định bằng hữu ở chung, từ bên trong ra ngoài, chân chính làm được bình khởi bình tọa.

Trần Bình An cảm thấy đây mới thực sự là kẻ có tiền nên có dáng vẻ.

Xe ngựa đi vào một chỗ hương bên dưới địa phương, móng ngựa bên dưới là một đầu bùn vàng đường, cho nên cỗ xe có chút xóc nảy chập trùng, Tôn Gia Thụ nhìn thấy Trần Bình An có chút kỳ quái, cười nhấc lên màn xe, ngoài cửa sổ xe là một lớn bụi bụi bụi cỏ lau, màu xanh biếc xanh um, theo trước xe ngựa đi, lại còn có vàng óng ánh cây cải dầu hoa, nhìn liền cảnh đẹp ý vui, theo lý thuyết cây cải dầu hoa thời kỳ nở hoa qua lâu rồi mới đúng, Trần Bình An chỉ coi là Lão Long thành khí hậu khác hẳn với quê hương mình.

Tôn Gia Thụ giải thích nói: "Nơi này là cháu ta thị tổ tiên làm giàu tổ địa, hậu thế tử tôn một mực tận lực duy trì nguyên trạng, sợ hồng phong thủy tổ ấm, cũng có nhớ lại tiền bối ý tứ ở đâu đâu. Tôn gia khoản đãi quý khách, trên núi thần tiên cùng đế vương đem bề ngoài, đều đặt ở nội thành Tôn phủ, rất kim ngọc cả sảnh đường một cái chỗ ngồi, không thể so với Phù gia lão Long phủ kém. Nhưng là chiêu đãi chân chính bằng hữu, vẫn là nguyện ý kéo tới bên này, lại hướng phía trước trong vòng hơn mười dặm, chính là Tôn gia tổ trạch, chiếm đất không lớn, ba tiến sân nhỏ, tòa nhà lâm nước, chính đối một con sông, có thể câu cá, hi vọng người sẽ thích."

Trần Bình An rục rờ cười nói: "Ưa thích, làm sao lại không thích."

Tôn Gia Thụ cười hỏi nói: "Bằng không chúng ta xuống xe đi bộ?"

Trần Bình An đương nhiên không có dị nghị, thế là hai người xuống xe bước đi đi hướng Tôn thị tổ trạch, Tôn Gia Thụ lại nói chỗ này tổ địa đại

khái tình huống, một câu hỏi hợt "Phương viên trăm dặm, đều là chúng ta Tôn gia, có sáu cái thôn trang, ước chừng hai ngàn gia đình, nuôi tằm loại trà, hết thảy sản xuất, Tôn thị toàn bộ lấy hơi cao hơn giá thị trường giá tiền mua xuống, hương dân thu nhập còn có thể, xem như ở đây an cư lạc nghiệp", liền để Trần Bình An chân chính hiểu Lão Long thành lớn, cùng Tôn thị xa xỉ.

Tại đã có thể nhìn thấy Tôn thị tổ trạch hình dáng thời điểm, Trần Bình An hỏi: "Lão Long thành có đi hướng Đảo Huyền Sơn vượt châu đồ ngang sao?"

Tôn Gia Thụ gật đầu nói: "Có, Lão Long thành kỳ thật vốn là là Bảo Bình Châu lớn nhất thương mậu đầu mỗi then chốt, chỗ nào có thể kiếm tiền liền đi nơi đó, chỉ bất quá nếu muốn thông qua Đảo Huyền Sơn đi hướng kiếm khí trường thành kiếm tiền, không phải ai đều phần này năng lực, cho dù là Lão Long thành Phù gia cùng Tôn thị ở bên trong ngũ đại dòng họ, phần này mua bán, đều muốn làm được cẩn thận từng li từng tí, các mặt đều muốn chiếu cố đến."

Nói đến đây, Tôn Gia Thụ hơi xúc động, chậm rãi nói: "Mấy ngàn năm xuống tới, không nói Thành chủ Phù gia, Lão Long thành ngũ đại dòng họ ngoại trừ Tôn thị, đã toàn bộ đổi nhiều lần, thua bởi Đảo Huyền Sơn bên kia, chiếm hơn phân nửa, Tôn thị mấy lần kém chút gia cảnh sa sút thương cân động cốt, cũng cùng kiếm khí trường thành có quan hệ. Bây giờ Lão Long thành chỉ có sáu chiếc đồ ngang có thể đi hướng Đảo Huyền Sơn, Phù gia chiếm hai chiếc, sáu chiếc đồ ngang đều rất lớn, ít nhất một lần có thể mang người hơn hai ngàn người, Phù gia đồ ngang, là một đầu Thôn Bảo Kinh cùng một cái Mặc gia cự tử chế tạo Phù Không Sơn, được ca tụng 'Tiểu đảo huyền', bên trên một bên đình đài lầu các, quỳnh lâu ngọc vũ, phong quang rất tốt, là trên núi thần tiên lựa chọn hàng đầu đồ ngang, cơ hồ nhiều lần đều sẽ có thật nhiều kim đan Nguyên Anh cảnh tu sĩ đại lão. Mà bọn ta Tôn thị đồ ngang, là một cái bị tổ tiên bắt được thuần phục Sơn Hải Quy, mai rùa phần lưng lớn như ngọn núi, có thể dung nạp khách nhân 2,400 người, đương nhiên hàng

hóa càng nhiều, lui tới một chuyến Đảo Huyền Sơn, chân chính kiếm tiền, khẳng định không phải khách nhân cười đồ ngang này chút ít phí tổn, mà là đủ loại Bảo Bình Châu cùng đều Lô Châu vật tư cùng đặc sản, chỉ cần có thể đưa đến Đảo Huyền Sơn, cái kia chính là một vốn bốn lời, không qua đường đồ xa xôi, ngoài ý muốn đông đảo, đồ ngang thương vong thảm trọng, mất cả chì lẫn chài cũng không phải là không thể được. Cho nên luyện khí sĩ dựa theo năm, thời tiết cùng quẻ tượng, riêng phần mình lựa chọn thích hợp đồ ngang, cũng đã là một môn lớn học vấn."

Nói xong lời cuối cùng, Tôn Gia Thụ mang theo mấy phần tự giễu ý vị, mỉm cười nói: "Quên nói cho người, Lão Long thành Phù gia cùng chúng ta ngũ đại dòng họ, đều là chư tử bách gia bên trong thương gia môn sinh, mỗi cái gia tộc Đại Phòng chỗ phụng lão tổ, cùng văn miếu bên trong Nho gia Thánh Nhân cũng không đồng dạng. Chỉ bất quá thương gia dù là đến bây giờ, đều là bất nhập lưu học vấn, nghe nói tại sớm nhất thời điểm, có vị cuối cùng phối hưởng văn miếu, vị trí còn rất cao Nho gia học cung Thánh Nhân, nói qua một câu thật chó không lên bữa tiệc, kỳ thật chính là giảng chúng ta thương gia. Cái này đánh giá coi như khách khí, cái gì thương nhân tiện lưu, bách gia ghế chót, một thân hơi tiền, thương nhân tất không nhân nghĩa chi tâm, thế phong mặt trời lặn thương gia công lớn lao chỗ này, những này mắng ác hơn. Cho nên hạo nhiên thiên hạ chín đại châu, thương nhân rất nhiều, nhưng là tuyệt đối sẽ không bị cái nào vương triều đẩy phụng làm chủ lưu."

Những này dính đến chư tử bách gia học vấn tôn chỉ nội tình, Trần Bình An cũng chỉ có thể nghe một chút, không dám lung tung đánh giá, vọng kết luận.

Đến toà kia không lớn Tôn thị tổ trạch, không có cái gì mỹ tửu xinh đẹp nha hoàn, chỉ có mười mấy vị coi chừng tòa nhà lão hán bà lão, Tôn Gia Thụ mời Trần Bình An ném qua một bữa cơm, không phải là cái gì gan rỗng phượng tủy, cũng không trở thành cơm rau dưa, đều là đến từ tòa nhà phụ cận rau sống cùng tôm cá gà vịt, làm được rất ăn với cơm, duy nhất một đạo món ngon, hẳn là mấy loại hải vị nguyên liệu nấu ăn nấu

canh, Trần Bình An ăn đã quen tôm cá tươi, không quá quen thuộc, Tôn Gia Thụ cũng không khuyên hẳn ăn nhiều, dù sao Trần Bình An chỉ bằng chính mình yêu thích bên dưới đĩa gấp thức ăn là được.

Ăn xong bữa cơm, hai người tại tòa nhà bên ngoài bờ sông tản bộ, Trần Bình An hỏi: "Tôn công tử, biết rõ Lão Long thành bên trong một cái gọi tro bụi tiệm thuốc địa phương sao?"

Tôn Gia Thụ suy nghĩ một chút, "Trước đó chưa nghe nói qua, nhưng là ta rất nhanh liền có thể giúp người tìm tới."

Trần Bình An nói lời cảm tạ một tiếng.

Tôn Gia Thụ cười khoát khoát tay, ra hiệu Trần Bình An không cần như thế khách khí. Hắn xoay người nhặt lên một khối bằng phẳng cục đá, nghiêng người ném ra ngoài, một đường hướng bờ bên kia đổ xuống sông xuống biển mà đi.

Bờ bên kia là cây cải dầu cánh đồng hoa, một đường lan tràn ra ngoài, trong tầm mắt, tất cả đều là kim hoàng sắc.

Trần Bình An đã đem bao khóa đặt ở chỗ ở gian phòng, một lần nữa tại bên hông đứng lên cái viên kia Đường Kiếm Hồ, đương nhiên vẫn như cũ gánh vác hộp kiếm. Hái xuống "Khương hồ" uống một hớp rượu, nước sông nhẹ nhàng chảy xuôi, giống một vị yên tĩnh an tường lão nhân.

Tôn Gia Thụ dừng lại bước chân, nói rằng: "Ta đại khái tính qua, đi hướng Đảo Huyền Sơn dò ngang, gần đây còn lại bên dưới ba chiếc, còn lại ba chiếc còn chưa trở về địa điểm xuất phát, một chiếc là chúng ta Tôn thị Sơn Hải Quy, lại có là Phù gia Thôn Bảo Kinh, cùng Phạm gia Quế Hoa Đảo. Nếu như từ an ổn góc độ mà nói, ta đề nghị người cười Thôn Bảo Kinh, bởi vì mười năm này bên trong, đi hướng Đảo Huyền Sơn vượt châu tuyến đường, khí hậu ác liệt, Sơn Hải Quy không bằng

Thôn Bảo Kinh, thậm chí không bằng hòn đảo chế tạo thành Quế Hoa Đảo, dù sao Sơn Hải Quy tính tình cho dù tốt, chung quy là có máu có thịt vật sống, Bảo Bình Châu trung bộ lập đàn làm phép Sơn Côn Thuyền rủi ro rơi vỡ, chính là ví dụ. Mà Thôn Bảo Kinh, có thể tại bên trong biển sâu đi xa, nhất là an ổn, đầu kia tuyến đường lại là Phù gia mở nhiều năm quen thuộc lộ tuyến, như thế nào né tránh những cái kia trong nước đại yêu, sớm đã nhớ kỹ trong lòng. Nếu như là nghĩ đến tiết kiệm tiền cùng thoải mái dễ chịu, vậy khẳng định là nhà ta Sơn Hải Quy, người chờ tại bên trên một bên, không dám nói như thế nào hưởng phúc, chung quy là áo cơm không lo, cái gì đều không cần người quan tâm. . ."

Trần Bình An do dự nửa ngày, tung ra một câu, "Hoặc là Sơn Hải Quy, hoặc là tuyến Quế Hoa Đảo, ta tuyệt đối sẽ không cười Thôn Bảo Kinh."

Tôn Gia Thụ thật bất ngờ, hỏi: "Vì sao ?"

Trần Bình An có chút thẹn thùng, "Ở quê hương Ly Châu động thiên, ta kém chút giết Lão Long thành Thiếu thành chủ Phù Nam Hoa, nào dám ngồi nhà hăn đồ ngang."

Tôn Gia Thụ nhin không được đưa tay đặt ở Trần Bình An đầu vai, trùng điệp vỗ một cái, "Trần Bình An! Ta gặp qua không ít anh hùng hào kiệt, nhưng là giống như người gan lớn, thật không nhiều!"

Trần Bình An thở dài một tiếng, bởi vì nghe Tôn Gia Thụ khẩu khí, liền biết rõ Phù Nam Hoa thật không dễ chọc.

Tôn Gia Thụ nhin thật lâu, vẫn là không nhin được cười ra tiếng, "Lão Long thành Thiếu thành chủ, mặc dù không ngừng một vị, có hi vọng kế thừa món kia tổ truyền lão long bào Phù gia đừng phòng ở đệ, cũng có mấy cái, thế nhưng là thế nhân đều biết Phù Nam Hoa thụ nhất Thành chủ phù huê coi trọng, trong đó một vị nắm giữ bán tiên binh Phù gia lão tổ, càng là Phù Nam Hoa truyền đạo người, chỉ là mấy năm gần đây đều đang bế quan, truyền ngôn chính tại chạy nước rút bên trên ngũ cảnh.

Cho nên Phù Nam Hoa có khả năng nhất trở thành bên dưới một đảm nhiệm thành chủ. Trần Bình An, người có thể a, cái này nếu là truyền đi, cam đoan người trong vòng một tháng, liền lập tức danh chấn nửa châu."

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Loại này thanh danh, vẫn là từ bỏ đi."

Tôn Gia Thụ càng cười càng thoải mái, "Tuy nói ta cùng Phù Nam Hoa đánh không ít giao tế, thậm chí không tính là đơn giản rượu thịt bằng hữu, đương nhiên, Phù Nam Hoa cùng Lưu Bá Kiêu vẫn là xa xa không so được, hôm nay nghe được cái này chân tướng, ta chính là muốn cười, xem ra là ta quá không hiền hậu. Cho nên Trần Bình An người cũng kiểm chế một chút, cùng ta loại người này làm bằng hữu, tạm thời đừng quá thổ lộ tâm tình, nhất định phải nhiều chỗ chỗ."

Kết quả Trần Bình An toát ra một câu, "Kỳ thật ta cùng Lưu Bá Kiêu không phải rất quen, tổng cộng liền đã gặp mặt hai lần."

Tôn Gia Thụ có chút biệt khuất, "Cái kia Lưu Bá Kiêu tại trên thư, nói đến cùng người giống như là ra sống vào chết một trăm về, làm sao chuyện ? Trên thư đều đem người thổi phồng đến mức dưới gầm trời gần như không tồn tại, còn tuyên bố nếu như ta dám không tự mình thịnh tình khoản đãi, hẳn liền muốn cùng ta tuyệt giao, sau đó đem ta biệt hiệu truyền khắp Bảo Bình Châu."

Trần Bình An thử thăm dò hỏi: "Biệt hiệu là cháu trai ?"

Tôn Gia Thụ đưa tay đỡ lấy cái trán, cười khổ nói: "Cái này cũng có thể đoán được ?"

Trần Bình An cười nói: "Mặc dù mới gặp qua hai lần, nhưng Lưu Bá Kiêu tính tình, ta là biết đến, nhất không có chính hình."

Tôn Gia Thụ thốn thức nói: "Ta cùng Phù Nam Hoa loại quan hệ này, đơn giản là người già như mới hạ tràng, người cùng Lưu Bá Kiêu, có

chút mới quen đã thân ý tứ."

Tên kia xa phu xa xa xuất hiện ở phía xa, Tôn Gia Thụ quay đầu nhìn thoáng qua, đối với Trần Bình An nói rằng: "Ta phải ngay lập tức đi nội thành Tôn phủ gặp một vị khách nhân, đã hẹn. Tro bụi tiệm thuốc sự tình, trễ nhất trước khi trời tối, liền sẽ có người nói cho người. Lại có là người tất nhiên cùng Phù Nam Hoa có chết thù, gần như vậy kỳ người chỉ cần ra cửa, liền nhất định phải trước hết để cho người đánh với ta chào hỏi, ta sẽ cho người an bài hành trình. Kể từ đó, dò ngang đi xa, Phù gia Thôn Bảo Kinh liền có thể trước loại bỏ, người dứt khoát an vị nhà ta Sơn Hải Quy đi hướng Đảo Huyền Sơn, hai mươi ngày sau chuẩn lúc xuất phát. Trong khoảng thời gian này, người có thể tại nhà ta tổ trạch bên này ở, nếu muốn bất kỳ vật gì, chỉ cần Lão Long thành có, ta liền có thể giúp người đưa tới, người cũng đừng cảm thấy không có ý tứ, mở miệng trước đó, người có thể không ngừng nói với chính mình, 'Cái tôn tử kia có tiền rất có tiền, làm bằng hữu nha, vốn là là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, trước đem phúc hưởng, về sau kẻ vai chiến đấu, lại đem khổ ăn, lúc này mới không lỗ'."

"Tốt, ta liền không cùng người khách khí."

Trần Bình An cười gật đầu, chớp chớp con mắt, "Những lời này là Lưu Bá Kiêu nói a?"

Tôn Gia Thụ đuổi ra ngón tay cái, "Khó trách Lưu Bá Kiêu mặt dày mày dạn muốn cùng người làm bằng hữu, người hiểu hử!"

Tôn Gia Thụ cáo từ rời đi, đi theo vị kia Trần Bình An nhìn không ra sâu cạn lão xa phu, dần dần từng bước đi đến, cưỡi xe ngựa đi hướng Lão Long thành nội thành.

Thế là một thân một mình Trần Bình An, bắt đầu dọc theo nước sông luyện tập sáu bước chạy cộc.

Bình tĩnh nước sông, mênh mông bát ngát cây cải dầu cánh đồng hoa, phở phở thông thông đường đất, nếu như không phải là không có một tòa cầu đá vòm cùng một tòa Nguyễn gia kiếm phò, Trần Bình An cơ hồ đều muốn cho là mình là ở quê hương.

Trần Bình An một đường luyện quyền đi ra ngoài trong vòng hơn mười dặm, lại hướng phía trước chính là một tòa dọc theo sông xây lên thôn trang nhỏ, có gà gáy chó sủa, còn có khói bếp lượn lờ, Trần Bình An ngừng lại luyện quyền, nhìn quanh bốn phía, bên cạnh có một tòa vượt ngang mặt sông cây cầu gỗ nhỏ, giờ khắc này, hẳn không khỏi cảm thấy phảng phất giống như cách một thế hệ.

Trần Bình An đang muốn quay người đi trở về Tôn thị tổ trạch, phát hiện bờ bên kia xa xa cây cải dầu trong ruộng, đi ra một đám ăn mặc mộc mạc hài đồng hài tử, phần lớn là tư thức học võ lòng tuổi nhỏ số tuổi, còn có một số cái niên kỷ nhỏ hơn, treo nước mũi càng ở phía sau một bên. Có hai cái lớn một chút nam hài, cầm trong tay hẳn là trong nhà trường bôi gọt ra kiếm gỗ kiếm trúc, kiểu dáng đơn sơ, chỉ tính có cái kiếm thô ráp bại hoại mà thôi, hai người tựa như là tại so đấu kiếm thuật, trước sau đi tại bờ ruộng bên trên, đối cây cải dầu hoa chính là dừng lại chém vào, còn có mù ồn ào tiếng hò hét, khí thế mười phần.

Đáng thương bờ ruộng cây cải dầu hoa cho hai hài tử chém vào thất linh bát lạc, rất nhanh sau một bên có cái tuổi nhỏ hài tử, bỗng nhiên khóc thành tiếng, nguyên lai hẳn ngay từ đầu vẫn rất vui cười, mới phát hiện khối này cây cải dầu cánh đồng hoa hơn là nhà hẳn, cái này nếu là cho cha mẹ hiểu rồi, chính mình về đến nhà còn không phải cái mông nở hoa ?

Thế nhưng là hẳn lại không dám ngăn cản cái kia hai cái lớn tuổi "Kiếm khách", đành phải khóc đến tan nát tâm can, cũng may rất nhanh có một tên kiếm khách liền ý thức được không ổn, móc ra một khối nhà mình nướng mà thành đông lạnh mét đường phiến, lại cùng hài tử dặn dò vài câu, đầy mặt nước mắt nước mũi ầu ầu - đồng lập tức cười nở hoa, nghênh

ngang đi theo hai tên kiếm khách sau lưng, trơ mắt nhìn lấy bọn hăn sừu sừu xuất kiếm, lợi hại cực kỳ. Nghĩ đến đợi đến chính mình lớn hơn một chút, có sức lực, cũng phải cùng làm thợ mộc cha đòi hỏi một thanh kiếm, đem tất cả cây cải dầu hoa đều chém đi, cái kia được nhiều uy phong a? Nhà hàng xóm Thúy Hoa tiểu nha đầu, còn có thể chỉ thích cùng phía sau thôn đầu Tiểu Tú mới chơi ? Đến lúc đó khẳng định mỗi ngày kề cận chính mình.

Trần Bình An nhìn đến trực nhạc a.

Cái này cũng không chính là mình khi còn bé quang cảnh sao? Lưu Tiệp Dương năm đó liền thích nhất làm loại này chọc người ghét sự tình, không riêng gì cầm kiếm gõ chặt cây cải dầu hoa, còn ưa thích đem từng tòa cao thấp bờ ruộng đập đổ, cầm cục đá nện trong nước sông con vịt, mỗi ngày chịu phụ nhân mắng, bị người đuổi lấy đánh, về sau cùng Trần Bình An hai người đều thành hằm lò công, Lưu Tiệp Dương liền làm được ít, cảm thấy không có ý nghĩa, ưa thích hướng trên núi vọt, bắt rắn đuổi gà rừng. Thế nhưng là Trần Bình An cái mộng sau đầu nhiều hơn một cái Cổ Xán, đem Lưu Tiệp Dương bản sự phát dương quang đại, chỉ là so với Lưu Tiệp Dương thoải mái làm chuyện xấu, tuổi còn nhỏ con sên Cổ Xán muốn cơ cảnh nhiều lắm, cơ hồ xưa nay sẽ không bị người phát hiện, đã có Trần Bình An đều bội phục bên lòng nghị lực, lại có cùng tuổi tác không hợp trường thành sớm giáo hoạt.

Lớn mặt trời bên dưới, liền vì câu lên một đầu lươn, Cổ Xán một người có thể chống mộng lên chờ thêm hơn nửa ngày.

Nê Bình ngô hém mỗi lần đến lúc ăn cơm, đều sẽ vang lên Cổ Xán hăn mẫu thân giật ra giọng nói tiếng gọi âm ỉ.

Trần Bình An ngồi xổm ở sông một bên, hướng trong nước ném cục đá.

Bọn nhỏ trùng trùng điệp điệp từ cầu độc mộc bên kia đi tới, một cái đầu đi theo một cái đầu, cùng một dài chuỗi đường hồ lô giống như.

Gặp được Trần Bình An trường này khuôn mặt xa lạ, bọn nhỏ cũng không sợ, chỉ là nhìn nhiều mấy lần, liền đi hướng cách đó không xa thôn, nhưng là một tên cầm trong tay kiếm trúc hài tử, một bước ba quay đầu, ánh mắt thủy chung đặt ở Trần Bình An phía sau hộp kiếm bên trên, cuối cùng kìm nén không được lòng hiếu kỳ, quay người chạy vội, đi vào Trần Bình An bên cạnh, lấy rõ ràng Bảo Bình Châu lời tốt hỏi: "Khó nói người là một tên kiếm khách ?"

Trần Bình An đứng người lên, vỗ vỗ tay, cười hỏi nói: "Người cũng là ?"

Hài tử liếc mắt, cảm thấy vấn đề này cực kỳ ngây thơ, tức giận nói: "Ta còn kém một quyển tuyệt thế bí tịch đây."

Trần Bình An đành chỉ ý cười, gật đầu nói: "Ta cũng thế."

Hài tử cúi đầu mắt nhìn trong tay kiếm trúc, lại ngẩng đầu ngó ngó gia hỏa kia sau lưng trong hộp gỗ chuôi kiếm, hỏi: "Có thể cho ta xem một chút người kiếm sao?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không được."

Cái này đại hài tử giật giật khóe miệng, liếc một cái Trần Bình An bên hông chu hồ lô rượu, "Người này người quá lòng dạ hẹp hòi, căn bản không giống như là hành tẩu giang hồ kiếm khách. Ta nhìn người trong bầu rượu khẳng định không phải chứa rượu, mà là nước, làm bộ dáng gạt người đây."

Trần Bình An hỏi: "Vậy người gặp qua kiếm khách chân chính ?"

Hài tử dùng sức gật đầu.

Sau một bên có vị khuôn mặt đỏ bừng tiểu cô nương rụt rè nói: "Chúng ta xa nhất chỉ đi qua mấy chục dặm bên ngoài phiên chợ, gặp không đến

kiếm khách."

Rất nhanh có cái thành thật hài tử phụ họa cùng nói: "Học thực tiên sinh cùng chúng ta nói qua một chút kiếm khách thi tử, trên chợ sẽ bán một chút rất đắt tiểu nhân thư, bên trên vừa vẽ rất nhiều giang hồ đại hiệp, trong đó kiếm khách là lợi hại nhất, tất cả người xấu đều đánh không lại bọn hắn."

Cái kia thừa nhận gặp qua chân chính kiếm khách hài tử, quay đầu trừng mắt liếc, sau lưng hai hài tử lập tức im miệng không nói.

Mặt khác cái kia cầm trong tay kiếm gỗ hơi lớn hài tử, khoẻ mạnh khẩu khinh, đối Trần Bình An hỏi: "Kiếm thuật của người có bao nhiêu lợi hại?"

Vấn đề này thật đúng là đem Trần Bình An làm khó.

Trần Bình An đành phải nói rằng: "Ta thấy tận mắt rất lợi hại kiếm khách, không phải là của các người tiểu nhân trên sách vẽ."

Kiểm trúc hài tử cười lạnh không thôi.

Cầm trong tay kiếm gỗ chân chất hài tử lại tin bảy tám phần, truy vấn nói: "Vậy người cùng những cái kia đại hiệp học được kiếm thuật không? Nếu như người có thể đùa nghịch một đùa nghịch kiếm thuật, ta liền tin tưởng người là thật sự kiếm khách. Nếu như có thể mà nói, đến lúc đó người thu ta làm đồ đệ? Ta nghĩ theo người học kiếm thuật, không phải chặt cây cái đầu hoa cái chủng loại kia, tỉ như người một kiếm hạ xuống, có thể đem chúng ta thôn toà kia cầu chém đứt, ta hiện tại liền có thể cùng người bá sư học nghệ!"

Trần Bình An buồn cười.

Liền chính mình kiếm thuật này, còn cùng chính mình bá sư học nghệ?

Trần Bình An cũng không rõ ràng, Tôn thị tổ trạch cái này phương viên trăm dặm hương thổ nhân tình, là Lão Long thành nổi tiếng một xứ thế ngoại đào nguyên, mặc dù ở đời này thay mặt ở lại bách tính, phần lớn là tính tình chất phác bình thường thôn dân, nhưng âm thầm cũng có nhiều vị cao nhân tọa trấn, trợ giúp Tôn gia nhìn chăm chăm một phương này tổ trạch phong thủy, không nhận người ngoài phá hư. Chỉ bất quá trên núi dưới núi, nhìn như khác biệt một trời một vực, kì thực cũng có một chút tình huống, là thần tiên tại tiền nhân không biết thôi. Ngoại trừ Tôn gia tổ trạch hai vị lão nhân, còn có một vị ở trên núi kết mao ẩn cư tiêu phu, cùng một vị ở đây khai chi tán diệp, con cháu đầy đàn lão nhân, đều là chân chính đại tu sĩ, ba kim đan một nguyên hài nhi, đã có không để ý tới tục sự Tôn thị lịch chi lão tổ, cũng có tới đây lánh nạn ẩn cư thế ngoại cao nhân, đương nhiên cũng có người là bị Tôn gia trọng kim thuê, tiền tài động nhân tâm, thần tiên cũng khó tránh khỏi, dù sao hàng năm lấy tiền, thu đều là Cốc Vũ tiền.

Bốn vị đại luyện khí sĩ giờ phút này tề tụ tại tiêu phu nhà tranh trước đó, bởi vì là trận nhãn một trong, cho nên có vẻ như thanh niên trai tráng nam tử tiêu phu tiện tay vung lên, sơn phong nước sương mù tràn ngập, hội tụ thành một bức tranh, đám người tầm mắt thủy chung đi theo vị kia dọc theo sông luyện quyền đeo kiếm thiếu niên, bốn người bắt đầu đánh cược người này cảnh giới, có người nói nếu là Tôn Gia Thụ bằng hữu, là một vị dị bẩm thiên phú kiếm tu, một thân quyền ý chỉ là ngụy trang, tất nhiên là một vị tuổi quá trẻ động phủ cảnh kiếm tu, có người phản bác, nói chưa hẳn bước lên trong ngũ cảnh. Còn lại hai người thì là tranh chấp thiếu niên đến cùng là võ phu bốn cảnh vẫn là ngũ cảnh, bên trong một cái nói thiếu niên đây là nội tình đánh cho cực tốt đệ tứ cảnh, mà không phải bình thường võ phu đệ ngũ cảnh, thiếu niên ngoại trừ tự thân thiên tư thật tốt, còn tất nhiên là thuở nhỏ thì có cao nhân tương trợ, là ẩm sắc thuốc bên trong phao lớn đỉnh tiêm hào phiệt con cháu, nói không chừng liền xuất thân từ cái nào đó phú khả địch quốc ngàn năm thế gia.

Bốn vị thần tiên mặc dù các chấp nhất bưng, tranh đến mặt đỏ tới mang

tai, cũng là vui vẻ hòa thuận.

Nội thành gian kia nhỏ được điểm, cái kia không quá nghiêm chỉnh hán tử lại ngồi xổm băng ghế đi vào đầu ngõ, chỉ là hôm nay không mang lấy hạt dưa, mà là một quyển cửa hàng bên trong không biết cái nào nường môn mua được tập thư, bên trên vừa viết rất nhiều hư đầu ba não cố sự, phần lớn là Nho Đạo hai nhà Thánh Nhân sự tích cùng dạy bảo, viết là hai chân đi mà cách xa vạn dặm đại đạo lý, hán tử dĩ vãng nơi nào sẽ nhìn cái này, chỉ là tại cửa ngõ ngồi xổm lâu như vậy, từ đầu đến cuối không có nữ tử nguyện ý bắt chuyện hẳn, để hán tử cảm thấy có thể là chính mình thiếu một chút thư quyển khí nguyên nhân, cầm trong tay quyển sách đảo lộn một cái, nói không chừng sẽ có niềm vui ngoài ý muốn.

Nóng bức thời gian, nữ tử quần áo ăn mặc liền mát lạnh rất nhiều, hán tử ngồi tại cây nhỏ ẩm bên dưới, giả vờ giả vệt đọc sách, khoé mắt dư quang kì thực một mực như mờ hơi dính tại nữ tử khuôn mặt tư thái bên trên, trong đó một vị dáng người sắc sỡ thành thực phụ nhân, nhìn đến hán tử hồn phách đều câu đi, yên lặng lẩm bẩm cái mông rộng qua vai, khoái hoạt giống như thần tiên.

Chỉ tiếc hán tử phát hiện mình cầm quyển sách làm người đọc sách, cũng không có nữ tử vui lòng con mắt nhìn hẳn.

Ngoại trừ một vị nữ tử, lại tới, thùng nước eo, mặt đỏ mặt, gương mặt tử so hán tử cái mông còn lớn hơn, hán tử vẻ mặt cầu xin, rốt cục bắt đầu nghiêm túc lật sách, vị kia nhà ở phụ cận cô gái trẻ tuổi, tới tới lui lui đi mấy chuyến, vòng eo đây không phải là vận chuyển, mà là lắc lư, hán tử thủy chung giả bộ không thấy, về sau nữ tử thực sự gánh không được đọc ác ngày đầu, niệm niệm không bỏ mà liếc nhìn nàng một chút chọn trúng tình lang, liền vừa lòng thỏa ý mà đi về nhà.

Hán tử lật sách cực nhanh, cuối cùng dừng lại tại một trang sách bên trên, ghi chép một vị lấy "Tử" xem như hậu tố Đạo giáo đại Thánh Nhân, thông qua giảng thuật một cái có quan hệ "Hư thuyền" cổ sự, để mà trình bày Đại Đạo chí lý. Nói là có người chèo thuyền nhỏ tại dòng sông bên trong, có thuyền nhỏ tương đối mà đến, người kia ba lần hô quát nhắc nhở, vẫn là đụng vào, người kia liền chửi ầm lên, cuối cùng phát hiện trên thuyền căn bản không người, liền cười lên ha hả.

Tại cuối cùng, đương nhiên sẽ có Thánh Nhân lời vàng ngọc, lưu truyền hậu nhân, vị kia Thánh Nhân nói "Độc vãng độc đến, là độc hữu. Độc hữu người, là chí quý."

Thánh Nhân còn nói: "Duy chí nhân có thể tại thế như du động hư không, cũng không tránh người."

Hán tử không có cảm thấy đây là đang nói bảy nói bạ, thậm chí hẳn có thể cùng lý giải trong đó chân nghĩa, chỉ là dù là lý giải những này lớn mà Vô Đương đạo lý, với hẳn mà nói không có chút nào ích lợi.

Bởi vì hẳn cùng vị kia Đạo gia Thánh Nhân, không phải cùng nói.

Cho dù là vị kia tiên sinh dạy học học thực, hẳn đều đi vụng trộm dự thính qua rất nhiều lần, giống nhau là đạo lý toàn hiểu, cho dù là một chút cái thâm thúy tối nghĩa chỗ, hẳn đều rất có cảm ngộ, nhưng đối với tự thân tu vi thì không dùng được.

Nhưng là để hẳn nhất không lý giải sự tình, là đồng dạng tại địa phương nhỏ tu hành sư huynh, gia hỏa kia suốt ngày làm lấy hương dã thôn phu thô bỉ sự tình, lại có thể cảnh giới một đường kéo lên, đi một chuyến Đại Tuyền hoàng cung, tên kia bây giờ thậm chí đều đã trở thành mười cảnh võ phu. Một năm đến cuối ưa thích mắng chính mình sư phụ, sẽ còn thường thường nói người sư huynh kia ngộ tính tốt.

Hẳn ngược lại sẽ không bởi vậy liền ghi hận sư phụ hoặc là sư huynh,

chỉ là nghĩ không thông, cho nên nhiều năm như vậy một mực sống được rất uất ức, thậm chí ngay cả nếu muốn chứng minh cho sư phụ xem tâm khí, đều không có, cho nên càng biệt khuất.

Thằng đến sư phụ đem hản từ phía Bắc toà kia tiểu trấn đuổi đến rồi tòa Lão Long thành.

Hản không có bất kỳ cái gì lời oán giận.

Hản chỉ là lo lắng lão đầu tử một người lưu tại tiểu trấn, Lý Nhị đi, không ai nhưng khen, hản cũng đi, không ai nhưng mắng, suốt ngày rút thuốc lá sợi lão đầu tử, nhiều nhàm chán ?

Hản một cái sớm chính là bát cảnh đỉnh phong thuần túy võ phu, suốt ngày trông coi một tòa nhỏ được điểm, miệng đầy lời nói thô tục đùa giỡn những cái kia chân dài nương môn.

Khó được cùng chính mình nói cái trước chữ sư phụ, thật vất vả nhiều lời chút, lại là một câu nấp hòm kết luận xúi quẩy lời nói, "Người Trịnh Đại Phong đời này cũng đừng hy vọng xa vời võ đạo cửu cảnh."

Hán tử khép lại sách vở, xem như cây quạt bên tai một bên dùng sức vỗ bắt đầu.

Sau đó hản mặt tối sầm, thành thạo bưng lên băng ghế nhanh như chớp chạy về ngõ nhỏ được điểm.

Can đảm đó dám ngấp ghé hản sắc đẹp nương môn, vậy mà tặc tâm bất tử, về nhà đổi một thân loè loẹt quần áo, lại bắt đầu trên đường lắc lư đến lắc lư đi.

Kinh hồn táng đảm trở về đến được điểm, hán tử ngồi phịch ở tấm kia chường quỹ trên ghế, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, nâng lên cái mông lau, oa, có mỹ nhân nhi vụng trộm ngồi qua, ghế dựa mặt còn có dư ôn, cũng

không thể tiêu xài, tranh thủ thời gian cọ một cọ.

Một vị tuổi trẻ thiếu nữ ánh mắt u oán, tâm không cam tình không nguyện mà móc ra mấy đồng tiền, hung hăng ngã tại một vị phụ nhân trong lòng bàn tay, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn chường quý.

Hán tử trong lòng hiểu rõ, cười hắc hắc, lớn tiểu nương môn là lấy chính mình đánh cược đầu, nhìn mình liệu có thể anh minh thần võ mà phát giác được điểm này mỹ nhân nhiệt độ cơ thể, thật sự là nghịch ngợm.

Có người đến nhà bán phỏng, là một vị tuần dật thiếu niên, bằng vào hăn ăn mặc, nhìn ra được là người nhà có tiền, thế nhưng là đến cùng có nhiều tiền, được điểm nữ tử đến cùng là chợ búa xuất thân, hốc mắt còn thấp, nhìn không ra. Nhưng nam tử thích xem mỹ nhân, nữ tử thích xem túi da tuần xinh xắn nam tử, có gì không đúng?

Trong cửa hàng oanh oanh yến yến nhóm từng cái thần thái sáng láng, hán tử lập tức mặt ủ mày chau, hữu khí vô lực nói: "Phạm gia tiểu tử, lại muốn làm cái gì?"

Đối mặt lập bên trong lời thôi hán tử, vị thiếu niên kia hơi có vẻ câu nệ, sau đó chịu đựng trong lòng khó chịu, hai ngón năm một căn ghế đầu, ngồi tại hán tử bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Trịnh tiên sinh, gia phụ để cho ta tới hỏi, lúc nào có thể chính thức dạy ta quyền pháp?"

Hán tử qua loa nói: "Phạm tiểu tử a, ba cảnh phá bốn cảnh, không vội vàng được."

Thiếu niên vẻ mặt đau khổ, nhưng cũng không dám thúc giục vị này Trịnh tiên sinh.

Hán tử nghĩ đến chính mình từ đầu tới đuôi chỉ dạy thiếu niên một điểm da lông, thật không đáng giá mấy đồng tiền, còn không có căn này nội thành được điểm đáng tiền, một cái năm sáu cảnh võ phu đều có thể dạy.

Hán tử liền có chút không đành lòng, dè dặt giọng âm, đường đường chính chính nói rằng: "Thuần túy võ phu không thể so với luyện khí sĩ, người sau ưa thích tiến triển cực nhanh, thiên phú dọa người, một ngày phá một cái cảnh giới đều vô sự, nhưng là võ nhân không được, cho dù tốt tư chất, đều muốn chân đạp thực mà, từng bước leo núi, thậm chí một số thời khắc, rõ ràng có thể phá cảnh, đều muốn dùng sức đè ép, phải đem những cái kia thể phách tạp chất cùng thần hồn tì vết, một chút xíu cẩn thận thăm dò, một chút xíu tu bổ đầy đủ. Người bây giờ làm, ta muốn cha người giúp người chế biến được cao, cùng tạo ra toà kia suối nước nóng, đều là tại tu hành, mà là ngay sau đó người cần nhất tu hành, mà không phải cái gì vô cùng lo lắng mà bước lên Luyện Khí cảnh."

Hán tử cuối cùng cười nói: "Được rồi, cái gì cha người muốn người tới, chính là tiểu tử người chính mình khi gặp."

Tại Lão Long thành ăn sung mặc sướng thiếu niên then lông mày đập mắt, xấu hổ không chịu nổi.

Võ phu ba cảnh bước lên đệ tứ cảnh, thực sự quá khó khăn.

Cho nên mới được xưng là Nê Bồ Tát sang sông, cơ hồ đều xem tự thân thiên phú, thất cảnh võ phu tông sư, đều vô pháp chỉ điểm. Bát cảnh Viễn Du cảnh đại tông sư, ngược lại là có khả năng truyền thụ một đầu đường tắt, thế nhưng là nói chung, bát cảnh luyện khí sĩ dễ tìm, nhưng bát cảnh võ phu, to như vậy một toà Bảo Bình Châu, có thể có mấy cái ? Có thể đếm được trên đầu ngón tay! Mà lại cơ hồ toàn bộ đều là bị đại vương triều kiệt lực lung lạc tôn kính quý nhân, nghe nói cái này còn dính đến hư vô phiêu miểu một nước võ vận, chỗ nào rơi vào đến Lão Long thành trên đầu ? Lui 10 ngàn bước nói, cho dù có, Phù gia cùng Tôn gia so gia tộc của hắn càng có tiền hơn, khẳng định không tới phiên Phạm gia.

Hán tử vỗ ngực cam đoan nói: "Phạm tiểu tử, lại vân vân, chỉ cần người mài giũa đến chân chính ba cảnh bình cảnh, ta tự sẽ xuất thủ, sẽ không

để cho người Phạm gia bạc đổ xuống sông xuống biển, đến lúc đó tiểu tử người muốn không phá cảnh cũng khó khăn."

Thiếu niên đầy bụng khổ tâm mà đến cửa hàng, sáng khoái tinh thần rời đi ngõ nhỏ.

Một đường có Kim Đan cảnh lão tổ tại âm thầm theo dõi hộ tống.

Nên biết rõ một tòa Quế Hoa Đảo đồ ngang, tại thiếu niên dẫn sinh cái kia một ngày, liền đã vạch đến hắc danh nghĩa, chỉ chờ hắc đi cùng Quan Lễ cái kia một ngày, liền có thể điều động cái kia bút mỗi năm tăng vọt kinh người tài phú.

Thiếu niên vừa đi, bọn nữ tử lại bắt đầu lú lú, hỏi thăm thiếu niên kia gia thế, hán tử đuổi ra một cái bàn tay, làm cái bắt nạt làm, ánh mắt từ trước ngực của các nàng lướt qua, tiện hề hề nói: "Tiệm thuốc lão quy củ, các người ai bỏ được bỏ tiền vốn, vốn chương quỹ liền nói với nàng ra thiếu niên thân phận danh tự, nhà ở phương nào, đến cùng là ưa thích tư thái nở nang, vẫn là xinh xắn lạnh lợi. . ."

Bọn nữ tử không có một cái nào mắc câu.

Hán tử tiếc hận nói: "Không nở cái kia cái gì bộ không đến nhỏ tình lang a, ta thật thay các người bên vực kẻ yếu."

Bọn nữ tử sớm đã tán đi, tốp năm tốp ba khe khẽ nói nhỏ, nói cùng vị thiếu niên kia tương quan thì thầm.

Hán tử thư thư phục phục co quắp dựa vào ghế, nói một mình nói: "Ta Trịnh Đại Phong nữ nhân duyên, cùng họ Trần tiểu tử trước kia phúc duyên, không phân cao thấp a, huynh đệ song hành, huynh đệ song hành. . ."

Cái này tên là Trịnh Đại Phong được điểm chương quỹ, đến từ Ly Châu

động thiên, đã từng phụ trách trông cửa, hướng người thu lấy một cái túi kim tinh đồng tiền.

Trước đây không lâu, sư phụ mang hộ người cho hăn mang theo một phong thư, muốn hăn chuẩn bị trợ giúp Trần Bình An đánh tan cái kia bốn tờ "Chân khí tám lượng phù" .

Nhưng là tại mật tín cuối cùng, cũng nói nếu như Trần Bình An có thể chính mình phá cảnh, liền để hăn Trịnh Đại Phong cần phải cam đoan thiếu niên tại Lão Long thành, thuận gió thuận nước.

Trịnh Đại Phong quay đầu nhìn về cửa hàng bên ngoài hẻm nhỏ, thì thào nói: "Phạm gia tiểu tử loại này trong mắt thế nhân võ đạo thiên tài, cũng liền nhiều nhất thiếp mấy trương chân khí nửa cân phù a? Nếu không thể phách liền muốn hưởng thụ không ở nổi. Cái kia họ Trần du mộc u cục, lúc này mới mấy ngày không gặp, liền đã như thế sinh mãnh liệt ? Dù là luyện quyền một chuyện, coi như hăn Trần Bình An từ học được môn kia thổ nạp thuật bắt đầu, cái này cũng mới bao nhiêu năm ?"

Hán tử tự giễu nói: "Sư phụ người thật đúng là không có oan uổng người, quả nhiên là sư huynh càng có ngộ tính, ta lúc đó thế nhưng là rất không coi trọng Trần Bình An."

Đột nhiên có một vị thiếu nữ đầy mặt lửa giận, đối hán tử thét lên nói: "Trịnh chưởng quỹ! Ta quyển sách kia đâu, trả lại ta!"

Trịnh Đại Phong tăng hăng một cái, từ trong ngực móc ra sách vở, đặt ở trên quầy.

Thiếu nữ đỏ bừng cả khuôn mặt, "Còn có đây này!"

Trịnh Đại Phong hậm hực lại từ trong ngực móc ra đồng dạng nữ tử thiếp thân áo lót, trong tay hăn khóa thành một đoàn, nhẹ nhàng đặt ở sách vở bên cạnh một bên, chột dạ giải thích nói: "Người túi kia khóa thả như

vậy quang minh chính đại, mà lại lộ ra sách vở một góc, ta liền có chút hiếu kỳ, cầm lời bạt, lại phát hiện áo lót có chút ô uế, liền hảo ý, nghĩ đến giúp người thanh tẩy. . ."

Hai má phấn hồng thiếu nữ nhanh chóng thu hồi áo lót, sau đó nằm lên sách vở, ba một chút nện ở hán tử trên mặt, thở phì phì nói: "Lớn sắc phôi! Đồ lưu manh!"

Hán tử cầm thư, chững chạc đằng hoàng nói: "Người hiếu lễ ta không phải chính nhân quân tử, ta dù là thụ này khuất nhục, bởi vì dung mạo người đẹp mắt, ta có thể tha thứ người, nhưng là áo lót ô uế, ta giúp người thanh tẩy phần này thiện tâm, người nhưng ngàn vạn không có thể cô phụ nha."

Dược điểm bên trong âm vang cười to, xen lẫn chúng phụ nhân cười mắng thảo phạt, cùng các thiếu nữ nát miệng oán trách.

Trịnh Đại Phong hai tay ôm lấy cái ót, híp mắt mà cười.

—— ———

Lão Long thành ngoại thành phía kia Tôn gia che chở thế ngoại đào nguyên, thôn trang phụ cận cầu gỗ phụ cận.

Bốn vị trên núi thần tiên đã triệt hồi núi Thủy Trận pháp, dù sao nhìn một cái xứ khác thiếu niên cùng một đám hương dã hài tử đấu võ mồm, không có gì tư vị.

Về phần đeo kiếm thiếu niên đến cùng là ngụy trang cực tốt kiếm tu, vẫn là Luyện Thể cảnh thuần túy võ phu, bốn người vẫn là không có cải lộ ra một cái có thể phục chúng kết quả. Bất quá bốn vị đến cùng là kiến thức rộng rãi đại tu sĩ, Lão Long thành là Bảo Bình Châu nhất là ngư long hỗn tạp khu vực, phía Đông tam đại châu rất nhiều năng nhân dị sĩ, đều sẽ đi qua nơi này, phần lớn nguyện ý phần mặt mũi, trở thành Phù

gia cùng ngũ đại dòng họ thượng khách, đón lấy một phần không lớn không nhỏ hương hỏa tình, cho nên bốn vị tự thân tu vi liền rất cao luyện khí sĩ, cũng liền chưa nói tới đối với thiếu niên như thế nào kinh động như gặp thiên nhân.

Nhưng là đều không ngoại lệ, bọn hắn đều cho rằng Tôn Gia Thụ tự mình mang đến tổ trạch vị khách nhân này, mặc kệ là luyện khí sĩ vẫn là thuần túy võ phu, đều nhất định là cái rất không tục khí tuổi nhỏ thiên tài, nói không chừng lần tiếp theo đến nơi này, thiếu niên khả năng đã thành người trung niên, kết thành kim đan khách, mới là ta bối nhân. Hoặc là bước lên đệ thất cảnh, có hi vọng có thể dùng võ phu thể phách, chống lại Thiên Đạo, từ đó ngự phong đi xa, đến lúc kia, mới là bốn người yêu cầu lộ diện nghênh tiếp quý khách, mà không đơn thuần là Tôn Gia Thụ một cái bằng hữu mà thôi.

Sông một bên, lấy hai vị tiểu kiếm khách cầm đầu bọn nhỏ, bắt đầu giật dây Trần Bình An triển lộ kiếm thuật, dùng cái này chứng minh hắn là một vị hành tẩu giang hồ kiếm khách, mà không phải một cái treo cái hồ lô rượu liền chứa anh hùng hảo hán giang hồ phiến tử.

Trần Bình An ngay từ đầu chỉ là hoài niệm chính mình khi còn bé thời gian, cùng những hài tử này nói đùa, đùa bọn hắn chơi.

Về sau phát hiện hài tử mặc dù tuổi tác nhỏ, thiên chân vô tà, mà lại chưa bao giờ được chứng kiến chân chính Lão Long thành, càng đừng nói cái gì giang hồ cùng kiếm khách.

Nhưng là bọn hắn một chút cảm giác, lại là thật sự, tỉ như cái kia kiếm trúc hài tử, mặc dù miệng đầy mĩa mai, nhưng là nhìn về phía hắn Trần Bình An đáy mắt chỗ sâu, vẫn là sẽ mang theo một tia chờ mong, hi vọng hắn lại là tiểu nhân trên sách vẽ lấy giang hồ cao thủ, có thể bằng vào kiếm thuật đánh bại ác nhân.

Kiểm gỗ hài tử thì là vô cùng khát vọng mình có thể bá cao nhân vi sư,

hắn thậm chí ngay cả đập đầu thấp hương đều nghĩ kỹ, liền đợi đến cái kia trong mắt của hắn công kiếm "Đại nhân", có thể rút kiếm ra khỏi vỏ.

Còn lại bọn nhỏ, cũng đều từng cái mở lớn con mắt, chờ lấy Trần Bình An đại triển thân thủ, tốt về nhà lúc ăn cơm cùng cha mẹ khoác lác.

Trần Bình An gãi gãi đầu, "Cái kia ta bộc lộ tài năng ?"

Tất cả hài tử đều chinh tề mà con gà con mỗ gạo, cái kia kiếm gỗ thiếu niên không quên lấy kế khích tướng oán trách nói: "Lề mề chậm chạp, quá không lanh lẹ, ta vừa nhìn ngươi liền là lường gạt, sợ lộ tẩy a?"

Trần Bình An cười ha ha, vừa muốn vô ý thức đưa tay đi hái xuống Đường Kiếm Hồ, suy nghĩ một chút, vẫn là thu tay lại, không uống rượu.

Hắn quay đầu nhìn về bờ bên kia, mặt sông rộng chừng bốn trượng.

Trần Bình An quay người, mặt hướng bờ sông bên kia, "Các người nhìn kỹ."

Bọn nhỏ nhìn không chuyển mắt, không biết rõ gia hỏa này muốn làm cái gì.

Trần Bình An nguyên chỗ nhảy nhót hai lần, run lên chân.

Ba cảnh phá bốn cảnh, bị nói thành là Nê Bồ Tát qua sông.

Trần Bình An ngay sau đó đã hoàn toàn quên cái này một gốc rễ.

Trần Bình An chậm rãi giơ tay lên cánh tay, nhắc nhở lần nữa nói: "Nhìn kỹ a?"

Bọn nhỏ đồng loạt gật đầu.

Trần Bình An đưa tay vòng qua đầu vai, nắm chặt trong hộp gỗ thanh kia hộc kiếm gỗ.

Trong nháy mắt rút kiếm, hướng bên kia bờ sông ném đi, dùng tới võ phu xảo kình, hộc kiếm gỗ trên không trung đi một vòng sau, biến thành mũi kiếm trực chỉ bờ bên kia, thẳng tắp bay đi, nhưng là bay không nhanh.

"Đi đi!"

Trần Bình An cười lớn một tiếng, mũi chân điểm một cái, hơi nghiêng người đi mà đi, hai chân một trước một sau giẫm tại trên mộc kiếm.

Thoạt đầu có chút lảo đảo, đứng vững về sau, thiếu niên thuận tiện giống như giẫm lên phi kiếm cưỡi gió mà đi, qua sông mà đi.

Oa!

Thật sự là thần tiên kiếm khách, không phải lừa đảo ai.

Bọn nhỏ từng cái ghen hòng nhìn trôn trời, đầy mặt hâm mộ cùng sùng bái.

Cuối cùng giẫm kiếm qua sông Trần Bình An, bước chân bên cạnh dờn, trước tại hộc kiếm gỗ rơi vào bên kia bờ sông một đạo Tiểu Điền lũng bên trên, sau đó tiếp được hạ xuống hộc kiếm gỗ.

Hắn đứng tại kim hoàng sắc cây cải dầu hoa bên trong, hai tay hai chân phụ cận, có từng sợi vô hình chân khí đang đổ nát phiêu tán.

Trần Bình An rung động trong lòng không thôi, đầu tiên là không thể so với bọn nhỏ gần một nửa chút kinh ngạc, sau đó quay người đối với những hài tử kia đuổi ra một căn ngón tay cái, chỉ hướng chính mình, cười nói: "Ta gọi Trần Bình An, là một tên kiếm khách!"

Trần Bình An hướng Tôn thị tổ trạch cái hướng kia, lần này ném ném ra hòe kiếm gỗ, vừa nhanh vừa mạnh, cho nên kiếm gỗ hồi hả bay lượn mà đi, Trần Bình An lần nữa đứng dậy đuổi kịp, lần này giẫm kiếm ngự phong, đã vô cùng rất quen.

Rốt cục có như vậy chút thiếu niên kiếm tiên phong thái rồi.

Một người một kiếm, lần nữa qua sông.

Trần Bình An giẫm tại trên thân kiếm, hai tay ôm ngực, nhắm lại con mắt, cao cao ngẩng đầu lên, yên lặng cảm thụ được giữa thiên địa một loại nào đó kỳ diệu lưu chuyển.

Đối diện thanh phong thổi lất phất, một thân nhẹ nhõm Trần Bình An, nguyên lai đã Nê Bồ Tát vượt qua sông, cho nên bây giờ đã là đệ tứ cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 253: Có người đưa kiếm có người chờ

Tựa như gan nhỏ hài đồng trốn ở hẻm nhỏ chỗ sâu tro bụi được điểm, ngoại trừ nữ tử chân dài cùng chưởng quỹ lời nói thô tục, suốt ngày kỳ thật không có chuyện gì có thể làm, sinh ý thanh đạm, một số thời khắc ngay cả bọn nữ tử đều nghĩ không minh bạch, dùng tiền thuê mướn các nàng làm cái gì, muốn nói là cái kia oan đại đầu chưởng quỹ mỗi ngày đều sẽ chân tay lóng ngóng, tương đối còn tốt lý giải, thế nhưng là hán tử kỳ thật ngoài miệng không đứng đắn, ánh mắt ăn người, từ trước tới giờ không sẽ chân chính chấm dứt, cái này có chút làm cho các nàng rơi vào mơ hồ, bất quá mỗi tháng củ nước không thiếu các nàng một viên đồng tiền, cũng liền mừng rỡ tại toà này được điểm sống uống thời gian, dù sao mỗi ngày cho chưởng quỹ kia nhìn vài lần, trên người cũng sẽ không ít khối thịt, ngược lại là ở đây làm việc củ nước tương đối khá, áo cơm không lo, tại riêng phần mình trong nhà thức ăn cải thiện rất nhiều, bọn nữ tử phần lớn mập hai ba cân, làm cho người ta ưu sầu.

Trịnh Đại Phong hôm nay lại thu đến một cái lời nhắn, truyền tin người, là lúc đó cùng hắn cùng rời đi Ly Châu động thiên một tôn Âm Thần, mặc kệ Trịnh Đại Phong như thế nào nói chêm chọc cười, xưng huynh gọi đệ, Âm Thần chỉ là giả cầm vờ điếc, tuyệt không tiết lộ nửa điểm nội tình, đến mức đến bây giờ Trịnh Đại Phong còn phỏng đoán không ra Âm Thần tu vi cảnh giới.

Lão đầu tử để Âm Thần nói cho Trịnh Đại Phong hai chuyện, một sự kiện là Trần Bình An chân khí Bát Lưỡng phù đã phá toái, đã không cần hắn Trịnh Đại Phong xuất thủ loại trừ, chuyện thứ hai là truyền đạo người cùng người hộ đạo, đều tại Lão Long thành, muốn chính hắn chú ý.

Chuyện thứ nhất rất dễ hiểu, mấu chốt là bên dưới một bên sự kiện kia, lão gia hỏa lời nói đến mức rất lập lòe nước đôi, mơ hồ không rõ, Trịnh Đại Phong nếu muốn truy vấn, có phù lục bằng thân Âm Thần đã thân hình tan biến.

Trịnh Đại Phong trăm mối vẫn không có cách giải, liền ngồi tại được điểm ngưỡng cửa ngăn người. Liên quan tới sư phụ cùng truyền đạo người, vốn là là Trịnh Đại Phong một cái khúc mắc chỗ, lão đầu tử thừa nhận chính mình là hãn cùng sư huynh Lý Nhị sư phụ, nhưng không là hai người bọn hãn truyền đạo người, ngược lại để Lý Nhị nữ nhi Lý Liễu, nhận lão gia hỏa làm truyền đạo người. Về phần người hộ đạo thân phận, Trịnh Đại Phong bây giờ xem như Phạm gia tiểu tử người hộ đạo, phải bảo đảm cái kia tiểu gia hỏa thuận lợi phá vỡ vũ phu ba cảnh bình cảnh, về sau còn muốn giúp đỡ Phạm gia tiểu tử một đường đi đến thuần túy vũ phu luyện thần cảnh.

Lão đầu tử đối với Trần Bình An thái độ, cũng rất dễ cho người ta nhìn không thấu, nhưng là Trịnh Đại Phong có thể rõ ràng một điểm, Nê Bình ngô hém thiếu niên, chỉ là sư phụ đông đảo áp chú đối tượng một trong, phân lượng xa xa không so được Thiên Đạo chiếu cố Mã Khổ Huyền, cùng sinh ra đã biết Lý Liễu, lúc trước truyền thụ cho môn kia thổ nạp pháp môn, kỳ thật rất thô lậu, không tính là cái gì vũ đạo thừa tâm pháp, Trịnh Đại Phong suy đoán hãn là mấy năm này Trần Bình An tại vũ đạo lên cao xu thế quá mức kinh người, hiện tại cũng đã từ Luyện Thể cảnh bước lên Luyện Khí cảnh, cho nên lão đầu tử bắt đầu dần dần gia tăng áp chú.

Trịnh Đại Phong nhíu mày trầm tư nói: "Chẳng lẽ là muốn ta đi làm Trần Bình An truyền đạo người, hoặc là người hộ đạo ? Không đúng, lão đầu tử dĩ vãng để lòng bàn tay bên dưới ai đi làm cái này sự tình, cho tới bây giờ gợn gàng dứt khoát, cho ai đương, đương mấy năm, phụ trách hộ nói đối tượng đến loại nào cảnh giới mới thôi, rõ ràng ràng, tuyệt sẽ không như thế tàng tàng dịch dịch."

Trịnh Đại Phong hai tay ôm lấy đầu, bất đắc dĩ thở dài: "Lại nói ta cùng Trần Bình An bất tự không hợp, như thế cái không hiểu phong tình cứng nhắc thiếu niên, ta thực sự không thích a. Hiển nhiên để Lý Nhị cho Trần Bình An làm người hộ đạo, mới là thích hợp nhất. Sư phụ a, người lão nhân gia đến cùng làm sao nghĩ, có thể hay không cho câu thống khoái lời nói ? Cho hãn làm cái một năm nửa năm người hộ đạo, còn dễ nói, năm lỗ mũi nhìn một chút liền đi qua, cần phải là khi hãn truyền đạo người, đây không phải là muốn ta thân mệnh nha."

Một vị hoạt bát thiếu nữ ngồi tại cánh cửa bên cạnh một bên gặm hạt dưa, cười hỏi nói: "Chương quỹ, sâu cái gì đâu ?"

Trịnh Đại Phong quay đầu liếc mắt thiếu nữ trước ngực hơi có vẻ bằng phẳng phong quang, trầm giọng nói: "Tiểu Hà a, muốn đuổi theo a, không thể ăn chân dài không dài thịt a."

Thiếu nữ vốn là gan lớn, lại đi qua lâu như vậy sớm chiều ở chung, những cái này lời nói thô tục đã sớm nghe được lỗ tai lên kén, tiếp tục gặm hạt dưa, lơ đãng nói: "Nếu muốn dài thịt, liền phải ăn nhiều đồ vật, thế nhưng là được điểm mỗi cái thán củi nước cứ như vậy chút, ta ngược lại thật ra nếu muốn chỗ ấy càng phong quang chút, thế nhưng là trong túi quần bạc không đáp ứng, ta có thể làm sao xử lý ? Chương quỹ, cho ta vụng trộm căng căng củi nước thôi ? Ta cam đoan không nói cho các nàng biết."

Trịnh Đại Phong không có cười đùa tí từng nói: "Liền người này trương tức tức tra tra cái miệng nhỏ nhắn, giấu không được lời nói, ta nếu là cho người tặng củi nước, ngày thứ hai khẳng định người người đều phải trưởng, người coi bạc của ta là từ trên trời rớt xuống a, nuôi sống các người như thế một đám lớn tiểu cô nương đại tỷ tỷ, rất vất vả có được hay không."

Thiếu nữ cái mông nhỏ trứng mà ngồi tại ngưỡng cửa, cổ ý hướng ngoài cửa đuổi lớn cặp kia chân, cười nói: "Chương quỹ, sát vách đường phố

không phải có vị tỷ tỷ ái mộ người nha, như vậy đầy đặn, không phải người tốt nhất chiếc kia mà nha, người vì sao không đáp ứng người ta ? Người ta chỗ này. . . Nhưng dài thật a, chúng ta được điểm bên trong không ai sánh nổi nàng đây."

Thiếu nữ ném đi hạt dưa, hai tay tại ngực nắm nắm.

Trịnh Đại Phong nghe rằng nhếch miệng, phát tay đuổi có người nói: "Tiểu cô nương, nói hết một chút không xấu hổ cảm thấy khó xử lời nói, cẩn thận về sau không gả ra được, tranh thủ thời gian về cửa hàng quét đất!"

Thiếu nữ không muốn chuyển ố, lễ thẳng khí hùng nói: "Chúng ta cửa hàng liền gọi tro bụi được điểm, quét dọn như vậy sạch sẽ, nhiều không tưởng nổi."

Trịnh Đại Phong nói không lại tiểu nha đầu, liền nhếch lên chân bắt chéo, ôm cái ót, ngửa đầu nhìn về phía bầu trời.

Người khác nhìn không ra cái kia phiền biến mây, hắt một cái bát cảnh đỉnh phong võ đạo tông sư, nhìn ra được.

Pháp bảo phía trên, là vì tiên binh.

Thế nhưng là tông chủ đầu tông môn, tại Bảo Bình Châu cũng đã đầy đủ phượng mao lân giác, tiên binh càng là khó có. Có bao nhiêu khó ? Đơn cử đơn giản nhất ví dụ, một châu đạo thống chỗ Thần Cáo tông, Tông chủ Kỳ Chân là bởi vì bước lên thiên quân, mới bị Trung Thổ Thần Châu chính tông ban thưởng xuống một cái tiên binh.

Cho nên khoảng cách tiên binh một mảng lớn, nhưng lại vượt qua pháp bảo một bậc bán tiên binh, liền thành tất cả luyện khí sĩ tha thiết ước mơ đồ vật.

Bây giờ Lão Long thành có bốn kiện, hai kiện là Thành chủ Phù gia lão tổ nắm giữ, đều là công phạt trọng bảo, từ Trung Thổ Thần Châu mới sắm mà đến món kia, là khuynh hướng phòng ngự, che chở một thành trọng bảo. Duy chỉ có trên đầu thành khoảng không cái kia phiến biển mây, Lão Long thành đối ngoại tuyên bố là Phù gia nắm giữ, nhưng kỳ thật chân tướng như thế nào, là có hay không là Phù gia đồn sát thủ, khó nói. Về phần tám trăm năm trước trận kia chính tà chi chiến, cái gì nữ tử ngủ say tại biển mây, nàng sau khi tỉnh lại không chế món kia bán tiên binh chém giết quần ma, lừa gạt quỷ đầu, nếu thật có loại kia uy thế ngập trời, nhất định phải hai điểm gồm cả, một là trên thành biển mây, cũng không phải cái gì bán tiên binh, hai là người sử dụng nhất định phải là bên trên ngũ cảnh luyện khí sĩ.

Thiếu nữ nhìn lấy hán tử bên mặt, hiếu kỳ hỏi: "Chưởng quỹ, người nhìn cái gì đâu ?"

Trịnh Đại Phong dùng sức trừng lớn con mắt, ngẩng đầu nhìn lại, nhẹ giọng trả lời thiếu nữ vấn đề: "Nhìn có hay không thân thể thướt tha, ăn mặc mát lạnh tiên tử ngự phong đi qua a."

Thiếu nữ xem thường nói: "Nhìn xem nhìn, cẩn thận tiên tử đi tiểu tại trên đầu người."

Trịnh Đại Phong chắc chắc nói: "Đây chẳng phải là nắng hạn lâu ngày gặp trận mưa."

Thiếu nữ đứng người lên, "Buồn nôn!"

Trịnh Đại Phong cười ha ha.

Thiếu nữ vừa vượt qua cánh cửa, đột nhiên quay đầu hỏi: "Chưởng quỹ, người lần trước ngâm nga quê hương điệu hát dân gian, có thể hay không lại hừ hừ ?"

Trịnh Đại Phong dùng sức lắc đầu, "Đây chính là ta thắng được giai nhân phương tâm áp đáy hòm bản sự, chỗ nào nhẹ nhàng quá dễ triển lộ, đi đi đi, làm việc của người đi."

Thiếu nữ thấp giọng nói: "Hừ hừ thôi, nói không chừng ta về sau thành vợ người đâu ?"

Trịnh Đại Phong nhận tình sáng lên, vừa muốn đứng dậy, thiếu nữ đã ngồi trở lại cánh cửa, quay đầu qua nhìn qua hán tử, một mặt tiếc hận nói: "Chưởng quỹ, người này cũng tin a, về sau cưới vợ khó đi."

Trịnh Đại Phong đặt mông ngồi trở lại, trầm mặc một lát sau, thối lên huyết sáo, điệu vẫn là chi kia hương dao điệu, chỉ là hán tử lần này không có hát từ.

Thiếu nữ cúi người, hai tay nâng lên quai hàm, yên tĩnh nghe cái còi, dù sao trước đó chưởng quỹ ngâm nga bài hát, là nhà hân hương lời nói, nàng cũng nghe không hiểu.

Sơ Nhất trắng mà cong, Thập Ngũ trắng mà tròn, nghe A Bà nói, ăn bánh, đối thán mà vung tay một cái, liền sẽ không có ưu phiền.

Gió xuân mà thổi gió thu mà dao động, nghe A Bà nói, hồng xán xán quả hồng treo đầy nhánh cây, té ngã ngã đau cũng không cần sầu, quả hồng đổ đầy rồi cái gùi.

Ô đám mây mà đến ô đám mây mà đi, nghe A Bà nói, sau cơn mưa sẽ có dải lụa màu treo ở chân trời đầu, là lão thần tiên ở trên trời dựng rồi tòa lâu cao. . .

Lão Long thành sắp nghênh đón một việc trọng đại, Thiếu thành chủ Phù Nam Hoa sắp cưới Vân Lâm Khương thị đích nữ.

Vân Lâm Khương thị là Bảo Bình Châu lịch sử dài lâu nhất hào phiệt một trong, tương truyền tại thời đại thượng cổ, Nho gia vừa mới trở thành hạo nhiên thiên hạ chính thống, bách phế đãi hưng, Lễ Thánh chế định sớm nhất Nho giáo quy củ, Khương thị đi ra mấy vị lớn chúc, tức « đại lễ xuân quan » bên trong, cùng lớn sử, lớn làm thịt đặt song song vì sáu đại thiên quan một trong, chủ chương kỳ thần hàng phúc các loại lời khấn.

Vân Lâm Khương thị ở vào Bảo Bình Châu Đông Nam bộ biển rộng gần bờ, mặt hướng biển cả phủ môn, có một đầu cực kỳ rộng lớn khuyết môn đi nói, dài đến hơn ba mươi dặm, một mực kéo dài đến trong biển rộng, cuối cùng lấy một đôi to lớn tự nhiên đá ngầm xem như khuyết môn, có bao quát Đông hải chi ý, khí phách cực lớn.

Tại từ Trung Thổ Thần Châu di chuyển Bảo Bình Châu sau dài dằng dặc tuế nguyệt bên trong, Khương thị dần dần bỏ văn theo kinh doanh, gia tộc tại vô số lần Sơn Hà Động đặng bên trong, thủy chung sừng sững đứng không ngã, trở thành danh xưng với thực phú khả địch quốc, Lão Long thành Phù gia cũng giống như thế, cho nên hai nhà này lựa chọn thông gia, tại Bảo Bình Châu phương Nam là gần đây lớn nhất một tin tức, có người hiếu kỳ lúc trước Phù gia sính lễ là cái gì, cũng có người hiếu kỳ Khương thị nữ tử đồ cưới, có phải hay không là một cái bán tiên binh, cùng những cái kia cùng Phù gia đời đời giao hảo trên núi tiên phủ, sẽ xuất ra như thế nào trân trọng hạ lễ, cho nên Lão Long thành cái này hai tháng tràn vào vô số xem náo nhiệt trên núi tu sĩ, tăng thêm nghe đồn vị kia Khương thị nữ tử xấu vô cùng, càng khiến người ta mơ màng hết bài này đến bài khác.

Xưa nay lấy giao hữu rộng khắp trừ danh Lão Long thành Phù Nam Hoa, tại từ phương Bắc Ly Châu động thiên trở về sau, đột nhiên trở nên thâm cư không ra ngoài, tuy nói chưa nói tới như vậy bế môn từ chối tiếp khách, thế nhưng là ngoại trừ Tôn Gia Thụ những này lão bằng hữu, có thể đến nhà gặp được hãn vài lần, Phù Nam Hoa không còn có kết giao

cái gì mới bằng hữu, một mực chờ tại Phù gia, ngoại thành mấy chỗ danh chấn nửa châu phong hoa tuyết nguyệt nơi chốn, vị này Thiếu thành chủ không còn lộ mặt qua.

Hôm nay Phù Nam Hoa vậy mà rời đi tư trạch, một mình đi đến phù thành cửa lớn miệng, đỉnh đầu cao quan, một bộ ngọc trường bào, bên hông treo xanh biêng biếc hình rồng ngọc bội, vị này Thiếu thành chủ tại vẻ mặt trầm ổn sau khi, tựa hồ còn có chút sâu não uất ức, so với đi hưởng Ly Châu động thiên hằng hái, khác biệt một trời một vực.

Trong khoảng thời gian này toà này Phù Thành quý khách lâm môn, như nước chảy, dù là Phù gia đối nhân xử thế, khả năng so một nước triều đình còn muốn kinh nghiệm lão đạo, nhưng vẫn còn có chút đáp ứng không xuể.

Lúc này Phù Thành ngoài cửa, thì có mấy phát trên núi tiên gia phủ đệ nhân vật trọng yếu, đến đây chúc mừng cái kia cái cốc bị thế nhân ca tụng là "Kim ngọc lương duyên" thông gia, trong đó có Vân Hà Sơn, Vân Hà Sơn không tính là đứng đầu nhất môn phái, nhưng là sản xuất Vân Căn Thạch, vang dội số châu, tài nguyên cuồn cuộn, cho nên cũng có một phen phát triển không ngừng cảnh tượng, nếu là lại toát ra một hai cái có thể nâng lên đại lương thiên chi kiêu tử, Vân Hà Sơn bước lên Bảo Bình Châu nhất lưu tiên gia hàng ngũ, ở trong tầm tay.

Lão Long thành cùng Vân Hà Sơn có mấy trăm năm hương hỏa tình, bởi vì Vân Hà Sơn đặc sản Vân Căn Thạch, chính là Phù gia Thôn Bảo Kinh, treo Phù Sơn hai chiếc đồ ngang trọng yếu hàng hóa một trong, từ Vân Căn Thạch rèn luyện chế tạo mà ra mài đá, là kiếm khí trường thành kiếm tu để mài đá mài mũi kiếm đồ tốt, bởi vì giá rẻ vật mỹ, trọng yếu nhất đương nhiên vẫn là giá cả tiện nghi, dù là hiệu quả so với thế gian tốt nhất Ma Kiếm thạch Trảm Long Thai, khác nhau một trời một vực, nhưng một văn tiền làm khó anh hùng hán, mỗi khi gặp Yêu tộc làm loạn, đại chiến liên miên, chính là ký số, thiếu bên dưới đặt mộng số nợ rồi mù, cũng bất chấp, đối với kiếm tu mà nói, không có cái gì so có một

thanh kiếm tốt quan trọng hơn.

Đương nhiên cái gọi là giá tiền tiện nghi, là so sánh cái khác thông qua Đảo Huyền Sơn vận chuyển về kiếm khí trường thành trân quý vật phẩm, Vân Hà Sơn Vân Căn Thạch giá cả, bán cho Bảo Bình Châu tu sĩ, bán cho Lão Long thành Phù gia, bán cho kiếm khí trường thành kiếm tu, là ba loại cách xa giá cả.

Lần này Đan Hà Sơn tới bốn người, hai vị sơn môn lão tổ cùng riêng phần mình đặc ý đệ tử.

Phù Nam Hoa hôm nay lần đầu tiên ra cửa đón khách, là tới gặp từng bước từng bước vốn nên đã chết người, Vân Hà Sơn tiên tử Thái Kim Giản.

Làm Phù Nam Hoa ngoài dự liệu mà hiện sau lưng, cửa thành bên này lập tức nghị luận âm ỉ, tiếng chào hỏi chúc mừng âm thanh liên miên bất tuyệt, Phù Nam Hoa từng cái ứng phó, không thất lễ tiết, cuối cùng Phù Nam Hoa đi vào vị trí dựa vào sau hai chiếc trước xe ngựa, nhìn thấy cái kia hai thớt thần tuấn phi phàm Thanh Thông Mã, có giao long chi thuộc xa xôi huyết thống, hẳn là từ Tôn gia dịch trạm lâm thời thuê mượn cỗ xe, Lão Long thành trong ngoài đều biết rõ, hai loại du lãm Lão Long thành phương thức tốn tiền nhất, một là hướng Phù gia mua xuống một cái lão long Phiên Vân Bội, lại có là cùng Tôn Gia Thụ tên kia danh nghĩa cửa hàng thuê xe, bình thường chỉ có hai loại người sẽ như thế diễn xuất, một loại là trong túi quần thật có tiền, một loại là để nhũn đồ dân.

Vân Hà Sơn hai vị lão tổ đương nhiên không ngốc, điểm ấy bề ngoài vẫn là chống lên, mà lại là nhất định phải chống đỡ.

Gặp được Phù Nam Hoa tự mình ra cửa nghênh đón, hai vị lão tổ tranh thủ thời gian mang theo đặc ý đệ tử đi xuống xe ngựa, trong đó một vị Vân Hà Sơn đích truyền, chính là sắc mặt hơi trắng lại dung nhan quyến

rũ tiên tử Thái Kim Giản, một vị khác thì là khí vũ hiên ngang tuổi trẻ nam tử, trên người truyền lại pháp bào mơ hồ có mây mù lượn lờ khí tượng.

Phù Nam Hoa cùng hai vị Vân Hà Sơn lão tổ khách sáo hàn huyên về sau, nói ra một cái tiểu yêu cầu, nói muốn dẫn lấy Thái tiên tử trước vào thành ngắm cảnh ôn chuyện.

Thái Kim Giản truyền đạo ân sư, thụ sủng nhược kinh, nơi nào sẽ cự tuyệt lần này ý đẹp, trước đó Thái Kim Giản tại Ly Châu động thiên hai tay trống trơn trở về sơn môn, rỗng rã một cái túi kim tinh đồng tiền, ngay cả đánh thủy phiêu cũng không bằng, nửa điểm tiếng vang đều không có, đây chính là kim tinh đồng tiền, Cốc Vũ tiền tại trước mặt nó, chính là cáo mệnh phu nhân gặp được Hoàng hậu nương nương, cái rằm cũng không bằng.

Liên lụy lão nhân tại Vân Hà Sơn hai năm này nhận hết xem thường cùng hỏi khó, vốn là muốn từng bước một đem Thái Kim Giản đẩy lên Sơn chủ bảo tọa lão nhân, nản lòng thoái chí, nhưng là càng tức người là ký thác kỳ vọng Thái Kim Giản, hai năm này cùng cái Hoạt Tử Nhân giống như, tu hành sơn môn thần thông mười phần bại hoại, để lão nhân đã đau lòng lại phản uất, còn đánh nữa thôi đến chửi không được, sợ Thái Kim Giản vò đã mẻ không sợ rơi, biến thành Chính Dương Sơn Tô Giá như vậy phế vật.

Phù Nam Hoa cùng Thái Kim Giản sòng vai mà đi, đi qua Phù Thành cửa lớn, mang theo vị này có chút danh tiếng Thái tiên tử, một đường hướng đi hắc tại Phù Thành huy hoàng tư trạch.

Tại Ly Châu động thiên tìm kiếm cơ duyên thời điểm, Phù Nam Hoa vẫn chỉ là đông đảo tương lai gia chủ người dự bị, cho nên tinh thông buôn bán Phù Nam Hoa, đối với lúc đó liên thập hắc một đầu Thái Kim Giản mười phần khách khí, nhưng hôm nay đối với hắc mắt xanh tăng theo cấp số cộng truyền đạo lão tổ, phá quan sắp đến, lại có cùng Vân Lâm

Khương thị đích nữ thông gia trợ giúp, Phù Nam Hoa giá trị bản thân nước lên thì thuyền lên, đã không thể cùng ngày mà nói.

Cho nên tại Vân Hà Sơn hai vị lão tổ xem ra, Phù Nam Hoa như thế thân cận Thái Kim Giản, cũng không phải năm đó cùng một chỗ tại Ly Châu động thiên kết làm ngăn ngại mình hữu có thể giải thích, khó nói hai người từng có qua một đoạn hạt sương nhân duyên ? Cũng không đúng, Thái Kim Giản rõ ràng vẫn còn tấm thân xử nữ. Nhưng là bất kể như thế nào, cuối cùng cũng có một ngày sẽ xuyên qua món kia lão long bào Phù Nam Hoa, nguyện ý như thế đối đãi đặc biệt lễ ngộ Vân Hà Sơn, hai vị lão tổ có thể nói mặt mũi có ánh sáng.

Phù Nam Hoa cùng Thái Kim Giản hai người vô cùng có ăn ý, trên đường đi đều không có làm sao nói, mãi cho đến Phù Nam Hoa tư nhân phủ đệ, Phù Nam Hoa tại đại sảnh ngồi xuống, vỗ vỗ bên hông khối kia phụ thân tự mình ban thưởng xuống mới tinh ngọc bội, nhìn về phía vị kia từng tại hẻm nhỏ bị thiếu niên lấy mảnh sứ vỡ đâm nát yết hầu tiên tử, nói rằng: "Chúng ta bây giờ có thể nói trắng ra rồi."

Thái Kim Giản nhìn như nở nụ cười xinh đẹp, nhưng là nụ cười thật ra thì vô sinh khí, "Nói cái gì ?"

Phù Nam Hoa gắt gao tiếp cận cái này vốn nên thân tử đạo tiêu tại Ly Châu động thiên nữ tử, "Ta không sẽ hỏi người như thế nào sống lại, ta chỉ muốn biết rõ, người kia vì cái gì cứu người, cứu được người về sau, hẳn nếu muốn người làm cái gì ?"

Thái Kim Giản thu liễm ý cười, "Nếu như ta nói người là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, người tin không ?"

Phù Nam Hoa cười lạnh nói: "Quân tử ? Nếu như hẳn Tề Tĩnh Xuân chỉ là một vị quân tử, như vậy Nho gia Thánh Nhân còn không phải chiếm cứ bốn tòa thiên hạ ?"

Thái Kim Giản vẽ mặt bình thản, "Phù Nam Hoa, nghiền ngẫm từng chữ một liền không có gì hay đi ?"

Phù Nam Hoa hít thở sâu một hơi, "Cái kia ta trước thẳng thắn gặp nhau, người té ở vũng máu về sau, ta cũng lật thuyền trong mương, kém chút thua bởi cái kia địa phương rách nát, họ Tề hợp lý lúc từ cái kia người quê mùa tiện phổi lòng bàn tay bên dưới, cứu ta. . ."

Phù Nam Hoa đột nhiên phát giác được Thái Kim Giản khóe miệng ý cười nghiền ngẫm, lập tức ngừng lại lời nói, sửa lại khẩu phong, "Hắn Tề Tĩnh Xuân cản xuống Trần Bình An sau, nói với ta một phen, muốn ta rời đi Ly Châu động thiên, nhưng là tiện tay tặng cho ta một phần không tại pháp bảo đồ vật bên trên cơ duyên, cụ thể vì sao, liền không cùng người nói, nhưng là rất kỳ quái, Tề Tĩnh Xuân từ đầu tới đuôi, không có yêu cầu muốn ta thề tương lai buông tha Trần Bình An, không tìm hắn gây phiền phức, hoặc là cái gì oan gia nên giải không nên kết thuyết phục lời nói."

Thái Kim Giản nhìn quanh bốn phía, thần sắc đạm mạc, cuối cùng nhìn về phía Phù Nam Hoa, mỉm cười nói: "Đối đãi ân nhân cứu mạng cùng một vị Thánh Nhân, người chẳng lẽ không nên lấy dòng họ thêm tiên sinh xem như kính xưng sao?"

Phù Nam Hoa giật giật khóe miệng, "Người đều chết rồi, vẫn là bị các lộ trên trời tiên nhân liên thủ trấn áp tới chết, Nho giáo toà kia văn miếu lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, Tề Tĩnh Xuân rõ ràng lại không xoay người nửa điểm cơ hội, như vậy Thánh Nhân lại như thế nào, trước sống thì sao ? Tề Tĩnh Xuân lại như thế nào ?"

Thái Kim Giản cười trừ, cảm khái một câu ngoài đề tài, "Chúng ta Vân Hà Sơn mấy vị lão tổ tu đạo địa phương, đều không có toà này phủ đệ tới linh khí dồi dào, Phù Nam Hoa, các người Phù gia thật sự là có tiền."

Toà này Phù gia tư dinh, tám cây chủ yếu đồng lương, đều là tên là

"Long Nhiều Lương", điều có Chân Long quần quanh, miệng ngậm Bảo Châu, mỗi một khóa Bảo Châu đều là giá trị liên thành tiên thiên linh khí, khiến cho toà này dinh thự tụ tập có đại lượng linh khí, giống như một tòa tiểu hình động thiên phúc địa, thật to lợi cho tu hành.

Cho nên nói, chân chính đỉnh tiên tiên gia con cháu, uống trà nói chuyện phiếm là tu hành, đi ngủ ngủ gật vẫn là tu hành, một chút cũng không có trình độ.

Lục bình không rẽ rừng núi tán tu đối với cái này đỏ mắt ghen ghét, hợp tình hợp lý.

Phù Nam Hoa toát ra một tia không kiên nhẫn, híp mắt nói: "Thái Kim Giản, đừng cho thể diện mà không cần, ta sắp có được một chiếc Thôn Bảo Kinh đồ ngang, nếu là không thu người Vân Hà Sơn Vân Căn Thạch, các người Vân Hà Sơn sơn môn thu nhập liền sẽ chột giảm hai thành, người lại bị vị lão tổ kia coi trọng xem trọng, thế nhưng là người trước bồi thường một cái túi kim tinh đồng tiền phía trước, nếu như lại có ảnh hưởng Vân Hà Sơn cướp lấy bạo lợi đường tắt ở phía sau, chính người cân nhắc một chút!"

Thái Kim Giản nở nụ cười, "Được rồi, Phù Nam Hoa người cũng đừng uy hiếp ta rồi, Lão Long thành Phù gia đến cùng như thế nào có tiền, ta là không biết, nhưng Phù gia mấy ngàn năm nay là như thế nào buôn bán, ta nhất thanh nhị sở, đừng nói người có được một chiếc Thôn Bảo Kinh, chính là người thật coi lên Thành chủ, cũng sẽ không tại loại này tổ tông quy củ bên trên động tay chân."

Phù Nam Hoa thở dài một tiếng, "Đã người như thế thông minh, lúc trước chúng ta đã từng tại Ly Châu động thiên cùng chung hoạn nạn một trận, vì sao không thể hợp tác cùng có lợi ? Hai người chúng ta, lấy thành tương giao, triệt để trừ khử trận kia tai họa di chứng ? Tại cái này về sau, ta chẳng những sẽ tranh thủ chức thành chủ, còn có thể giúp người hướng lên hành tẩu, thử nghĩ một chút, ta chỉ cần thoáng đề cao

Thôn Bảo Kinh thu mua Vân Cấn Thạch giá cả, đối ngoại thả ra phong thanh, là bởi vì người Thái Kim Giản công lao, Vân Hà Sơn sao dám lãnh đạm người này vị chiêu tài đồng tử ? Huống chi người tự thân thiên phú liền rất tốt, lại có đặt cửa tại người trên người một người lão tổ ân sư, xem như sơn môn chỗ dựa, lại có Lão Long thành như thế một cái cường lực ngoại viện, Vân Hà Sơn Sơn chủ chi vị, chậm nhất trăm năm, tất nhiên là người vật trong bàn tay!"

Nói xong lời cuối cùng, Phù Nam Hoa kìm lòng không được mà đứng người lên, lời nói sục sôi, khí thế bừng bừng phẫn chấn, như là một vị chỉ điểm giang sơn tương lai quân chủ.

Thái Kim Giản có chút ngẩng đầu, nhìn lấy vị này trù trừ mãi chí Thiếu thành chủ, ánh mắt trong suốt, nàng cũng không có quá nhiều cảm xúc chập trùng.

Không phải Phù Nam Hoa nói đến không đủ chân thành, miêu tả tiền cảnh không đủ mỹ diệu, mà là bây giờ Thái Kim Giản, cùng lúc trước cái kia gánh vác sơn môn trách nhiệm, một bụng lực đực với nhau Thái tiên tử, tâm cảnh đã hoàn toàn khác biệt.

Người chân chính chết qua một lần, phảng phất từ Quỷ Môn Quan từng bước một đi trở về dương gian, cùng mạng sống như treo trên sợi tóc lại cuối cùng đại nạn không chết, còn là không giống nhau.

Vị kia tại Ly Châu động thiên đảm nhiệm tiên sinh dạy học Nho gia Thánh Nhân, lấy quảng đại thần thông cứu được nàng sau, tại toà kia học thực bên trong, từng có một trận như là trường bối cùng văn bối đối thoại, tựa như chỉ là tại nói chuyện phiếm nhân sinh, Thái Kim Giản lúc trước nhục thân vẫn như cũ trọng thương không chịu nổi, xa chưa khỏi hẳn, Tề tiên sinh liền chỉ là đem hồn phách của nàng bóc ra ra, học thực bên trong, thời gian như nước suối róc rách chảy xuôi, tiên sinh hướng nàng hỏi thăm rất nhiều động thiên bên ngoài sự tình, đều là rất vụn vặt việc nhỏ, dưới núi chợ búa lương giá gạo nghiên cứu như thế nào, sách

vở khắc bản chi thuật, có phải hay không càng thêm đơn giản dễ dàng cho lưu truyền, chờ một chút, Thái Kim Giản ngay từ đầu còn mười phần thấp thỏm, càng về sau liền yên lòng, cùng Tề tiên sinh một hỏi một đáp, có chút nàng đáp không được, có chút nàng có thể trả lời, vị tiên sinh kia thủy chung mặt mỉm cười, ngẫu nhiên Thái Kim Giản cũng sẽ hỏi thăm một chút liền sư phụ nàng đều thúc thủ vô sách tu hành mẫu chốt, tiên sinh liền sẽ ba nói hai nói, từng cái chút thấu.

Cuối cùng Tề tiên sinh còn hướng nàng đề cử một chút thánh hiền kinh điển, nói là trên núi tu hành, tu lực đương nhiên không thể thiếu, thần thông thuật pháp, tự nhiên càng nhiều càng tốt, có thể từ tạp nhập tinh là càng tốt hơn, nhưng tu tâm đồng dạng rất trọng yếu, đọc những sách kia thượng đạo để ý, chưa chắc là muốn nàng đi làm Thánh Nhân, mà nếu người chi tâm cảnh tức nội tâm, cần phải có đầu nguồn sống nước đến, hoa màu mới có thể um tùm bội thu, tu đạo mới xem như chân chính tu trường sinh. . .

Cuối cùng rời đi Ly Châu động thiên, Thái Kim Giản vẫn là cái kia chí hướng cao xa Thái Kim Giản, thế nhưng không còn là cái kia cảm thấy tu hành chỉ vì tu hành Vân Hà Sơn tiên tử.

Tại trước khi chuẩn bị đi, Thái Kim Giản tráng lên lá gan, hỏi thăm tiên sinh vì sao nguyện ý cứu xuống chính mình loại người này.

Vị kia Tề tiên sinh thẳng thắn mỉm cười nói, "Cứu người, không hợp phương này thiên địa quy củ, lại là ta Tề Tĩnh Xuân đạo lý."

Thái Kim Giản lại hỏi vì sao nguyện ý dạy mình loại này Nhân Thánh hiền đạo lý.

Tiên sinh nghiêm mặt trang nghiêm mà đáp: "Truyền đạo học nghề, có thể giải một nghi ngờ là một nghi ngờ. Trên sách lẽ phải, có thể nói một để ý là một để ý."

Thái Kim Giản trở lại Vân Hà Sơn, dù là tu hành nan đề hoang mang đã mất, vẫn là không còn nóng lòng kéo lên cảnh giới, chỉ là đem Tề tiên sinh để cử sách vở nhìn một lần, đem những cái kia tiên sinh lời nói nói, suy nghĩ một lần lại một lần.

Người ngoài cảm thấy nàng là hoang phế tu hành, Thái Kim Giản chính mình biết không phải là.

Về sau nàng nghe sư phụ ngầm bên dưới nói, vị kia Tề tiên sinh chết rồi, tại Bảo Bình Châu phương Bắc bản đồ trên không, một người nghênh địch mấy vị trên trời tiên nhân, cuối cùng tan tành mây khói, thế gian lại không Tề Tĩnh Xuân.

Thái Kim Giản không có gì cực kỳ bi thương, chẳng qua là cảm thấy có chút thất lạc.

Tại cái kia về sau, liền bắt đầu để quyển sách xuống một lần nữa tu hành, rất nhanh liền thành công phá vỡ một cảnh, đồng thời cố ý áp chế cảnh giới, miễn cho quá mức kinh thể hãi tục. Lúc này mới có nàng lần này bái phỏng Lão Long thành lộ diện cơ hội.

Đủ loại phúc họa tương y, hết thầy bắt nguồn từ trận kia Nê Bình ngõ hẻm ngõ hẹp gặp nhau.

Cuối cùng, ở chỗ ban đầu ở trên con đường tu hành ngộ nhập lạc lối chính mình, tai họa thảm rồi thiếu niên kia.

Mà rõ ràng lộ ra, vị tiên sinh kia đối với thiếu niên thái độ, không giống như là một vị Thánh Nhân đang quan sát thương sinh, hết thầy lấy quy củ làm đúng, mà giống như là trưởng bối tại giữ gìn vẫn bối, thậm chí có thể lơ đi quy củ.

Bởi vì chính mình nếu là chết trong hẻm nhỏ, khả năng cái gọi là Thiên Đạo quay trở lại đại thế, cùng Phật gia nhân quả báo ứng, liền sẽ rơi vào

thiếu niên kia trên đầu.

Tại cái kia về sau, Tề tiên sinh vì chính mình truyền đạo giải hoặc, thì rất thuần túy, đại khái là cảm thấy nàng còn có cứu, cho nên vị tiên sinh kia nguyện ý dạy.

Thái Kim Giản suy nghĩ minh bạch rất nhiều trước kia muốn đều sẽ không nghĩ sự tình, tâm cảnh thông thấu, quét tới khắp nơi bụi bặm, mà lại Vân Hà Sơn nặng nhất quan tướng, cho nên mới có thể phá cảnh mãnh liệt.

Thân ở Lão Long thành toà này tương lai thành chủ long hưng phủ đệ, Thái Kim Giản không có vung tay áo rời đi, đột nhiên hiểu ý cười nói: "Phù Nam Hoa, chúng ta lần thứ nhất kết minh, kết cục thảm đạm, hôm nay lần thứ hai kết minh, người ta lại lớn cược một trận ? Ta cược người có thể xuyên qua lão long bào, người cược ta có thể lên làm Vân Hà Sơn Sơn chủ, như thế nào ? Ta hiện tại liền có thể hứa hẹn, chỉ cần ta tay cầm Vân Hà Sơn đại quyền, tất cả Vân Căn Thạch, không còn phân bán cho Lão Long thành còn lại ngũ đại họ, toàn bộ cho người Phù gia! Trước lúc này, ta cũng sẽ thông qua sư phụ, tận lực đề cao phân ngạch, bán cho người cái kia chiếc Thôn Bảo Kinh."

Phù Nam Hoa có chút trở tay không kịp, hoài nghi trong đó phải chăng có bẫy, hoặc là có huyền cơ khác, trong lúc nhất thời ngược lại không có lúc trước như vậy đã tính trước.

Ly Châu động thiên cảnh ngộ, mặc dù không có trở thành trên con đường tu hành ma chương khúc mắc, nhưng là không chải vuốt rõ ràng mạch lạc, tranh thủ thời gian quyết định xử trí như thế nào cái kia Nê Bình ngô hẻm người quê mùa thiếu niên, Phù Nam Hoa trong lòng đầu rất không thoải mái.

Thái Kim Giản đã đứng người lên, đi vào một căn Long Nhiễm Lương phụ cận, có chút hăng hái mà thường thức lên viên kia tuyết trắng Bảo

Châu.

Phù Nam Hoa cuối cùng cũng không có đáp ứng hoặc là cự tuyệt Thái Kim Giản, chỉ nói để cho nàng hơi chờ mấy ngày.

Tại Thái Kim Giản rời đi tòa tư dinh về sau, Phù Nam Hoa hái xuống cái viên kia sau khi Lão Long thành ý nghĩa phi phạm ngọc bội, giữ tại trong lòng bàn tay, tại trên đại sảnh xoay quanh dạo bước, cân nhắc lợi hại.

Một vị người mặc long bào cao lớn nam tử, xây dựng ảnh hưởng sâu nặng, trống rỗng xuất hiện tại trong hành lang, đứng tại Long Nhiều Lương bên cạnh, ngửa đầu ngắm nghía viên kia cự long chỗ hàm Bảo Châu, nam tử tựa hồ nếu muốn thông qua Vân Hà Sơn Thái Kim Giản ánh mắt, nhìn thấy càng sâu địa phương xa.

Hắn tới vô thanh vô tức, đến mức Phù Nam Hoa căn bản không có phát giác, đợi đến Phù Nam Hoa ý thức được thời điểm, long bào nam nhân thu tầm mắt lại, nhìn về phía vị này con trai trưởng, hỏi: "Vì cái gì không đáp ứng nàng ?"

Phù Nam Hoa trả lời nói: "Luôn cảm thấy tâm ý khó bình."

Chính là Lão Long thành Thành chủ phù huê long bào nam nhân, thuận miệng nói: "Rất đơn giản, hoặc là giết Trần Bình An, cưỡng ép ép xuống tâm hồ gợn sóng, lấy tu lực chi pháp, kiệt lực chặt đứt một vị Nho gia Thánh Nhân mang cho người toàn bộ ảnh hưởng. Hoặc là thuận thế mà làm, một chút khó mà xóa đi khúc mắc u cục, tại nơi khác là càng thường đi chỗ cao, tu đạo thì vết càng lớn, nhưng tại Lão Long thành Phù gia, vốn là kết thành tâm hồ trên châu bí pháp một trong."

Nam nhân giễu cợt nói: "Chỉ có ngần ấy nan đề, người cũng cần như thế xoắn xuýt ? Xem ra trên người của ta cái này lão long bào, người này đời là không có ý định xuyên qua ?"

Phù Nam Hoa mồ hôi đầm đìa.

Nam nhân lung lay đầu, "Một người chết, một thiếu niên, liền để người như thế không thoải mái, ta phù huê sinh một đứa con trai tốt."

Phù Nam Hoa sắc mặt trắng bệch.

Nam nhân giật giật khoe miệng, "Vậy người có biết rõ không, ta đã năm đã người mặc lão long bào, vì Phù gia hai chữ, quỳ gối trên mặt đất cho người ta đau khổ cầu khẩn thời điểm, đem cái trán xương trắng đều đập đầu đi ra, bây giờ có hay không khúc mắc ?"

Phù Nam Hoa đầu óc một mảnh chỗ trống, im lặng rơi lệ lại hồn nhiên không biết.

Nam nhân cười nhạt một tiếng, tan biến không thấy.

—— ———

Nếu như có người có thể qua Đảo Huyền Sơn cái kia đạo kỳ diệu cấm chế, thành công tiến vào hai tòa thiên địa giáp giới chỗ, liền đều sẽ cảm khái rất có kỳ quan.

Lập kín tường cao, cao vót mây, tuyên cổ bất biến mà sừng sững đứng ở giữa thiên địa.

Tường cao phía Nam, chính là tòa này thiên hạ chân chính chủ nhân.

Tường cao phía Bắc, là một tòa không tường chi thành.

Sớm nhất một nhóm cấm rể ở này kiếm tiên từng nói, nếu là bị Yêu tộc vượt qua kiếm khí trường thành, dưới gầm trời còn có cái gì tường thành có thể nói ?

Tại cái kia về sau, thành trì bên ngoài bốn phía liền không có dù là một viên gạch đầu.

Mười mấy vạn kiếm tu, ngăn cách, đời đời kiếp kiếp cư trú ở này, ngoại trừ số người cực ít có thể đi hướng Đảo Huyền Sơn, cơ hồ tất cả mọi người tuân thủ nghiêm ngặt tổ huấn, cả một đời chưa từng đi hướng toà kia hạo nhiên thiên hạ.

Ở đây sinh, ở đây chết, lấy chiến tử tại kiếm khí ngoài trường thành làm vinh, lấy chết già tại kiếm khí trường thành bên trong lấy làm hổ thẹn.

Có một số việc, nơi này khác hẳn với bên ngoài hạo nhiên thiên hạ, nhưng là có một số việc, vẫn còn có chút không thể tránh được tương tự, tỉ như toà này không có danh tự không tường thành lớn, cũng có một chút cái thâm căn cố đế đại gia tộc, nhưng là không giống với bên ngoài đại gia tộc, yêu cầu tận tình khuyên bảo mà đối tử tôn nói cái gì sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy, ở chỗ này, căn bản không có tất yếu, bởi vì lớn hơn nữa gia tộc, cho dù là con trai trưởng, thậm chí là một căn dòng độc đinh con trai trưởng, đều cần tại mười hai tuổi thời điểm, gánh vác "Đưa kiếm" chức trách, trẻ nhất mười sáu tuổi đi hướng thành đầu hướng phía Nam xuất kiếm, chậm nhất ba mươi tuổi yêu cầu rời đi thành đầu, đi đi về phía Nam phương chém giết Yêu tộc.

Ở chỗ này, cơ hồ tất cả nữ tử, đều hi vọng gả cho kiếm thuật cao hơn chính mình nam tử, nếu là nam tử chiến tử, nàng liền sau đó, con cái lại sau.

Thế gian bất luận cái gì một bài ai cũng thích biên tái thơ ca, đều vô pháp đẹp ngang nơi đây chiến sự.

Thậm chí nếu là có người ngoài toát ra bi tráng thảm liệt chi ý, bọn hăn ngược lại sẽ khịt mũi coi thường, loại chuyện này, có gì không tầm thường ?

Trận thứ hai to lớn chiến sự tạm cáo đoạn, kiếm khí trường thành phía Bắc tòa thành trì này, lại một lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Nội thành cũng có cầu nhỏ nước chảy đình viện thật sâu, có cao môn phủ đệ thạch sư tọa trấn, có cao lầu vảnh lên mái hiên nhà kiếm phô rừng đứng, càng có một tòa tòa nhà đơn sơ nhà tranh tổ tôn cùng đường.

Ở một tòa đường phố bên cạnh tửu quán, có sáu người quanh bàn mà làm, một vị mày như hẹp đao anh khí thiếu nữ, cùng một vị vẻ mặt chất phác cụt một tay thiếu nữ ngồi tại một trường trên ghế dài, người sau dáng người thấp bé tinh tế, nhưng lại gánh vác lấy một cái làm người ta tắc lưỡi đại kiếm.

Một vị niên kỷ nhất dài kịp quan nam tử, bộ dáng tuấn lãng, nhưng là một thân kiếm khí ngưng tụ giống như thực chất, bên hông bội kiếm, mơ hồ tản mát ra một luồng hào nhiên khí.

Một cái cười tủm tỉm cái miệng nhỏ nhấp rượu mập mập thiếu niên, ngồi xếp bằng tại giẫm tại trên ghế dài, cái hông rất lớn, băng ghế mặt rất hẹp, cho nên hằn ngồi kỳ thật không quá dễ chịu, thường thường muốn uốn qua uốn lại, đặt ở trên hai chân thanh kiếm kia, mặc dù tại trong vỏ, nhưng là tử điện quanh quẩn, xì xì rung động, có chút điện quang nổ tung bắn tung tóe đến rồi trên bụng, mập mập thiếu niên liền sẽ lập tức đánh cái rùng mình, ngược lại rút một ngụm lãnh khí.

Hắn ngồi bên cạnh một cái da như than đen, đầy mặt vết sẹo thiếu niên xấu xí, treo đeo chi kiếm, danh tự cũng rất kiêu diễm son phấn, tên là trang sức màu đỏ.

Thiếu niên xấu xí ngồi đối diện một cái dung nhan tuấn mỹ thiếu niên, trái phải bên hông riêng phần mình treo đeo một kiếm, chỉ là một kiếm không vỏ, thân kiếm chữ triện vì cổ phác "Vân Văn" hai chữ.

Sáu người này, tại trận đầu trong chiến dịch liền kề vai chiến đấu, chỉ là

một lần kia, bọn hăn thiếu một cái tên là Khúc Khúc bằng hữu.

Lần này, vận khí muốn tốt một chút, sáu người ngoại trừ người người bị thương, cũng không người bỏ mình chiến tử, nhưng là bọn hăn chi đội ngũ này kiếm sư, hai vị nội tình thâm hậu mười cảnh kiếm tu, lại không có thể còn sống trở lại kiếm khí trường thành, không thể đi xuống thành đầu quay lại gia trang.

Mập mập thiếu niên thích uống rượu, càng ưa thích mời rượu.

Họ Đồng thiếu niên tuần mỹ, giống như thích nhất mảng cái kia đầy mặt vết sẹo thiếu niên xấu xí.

Cụt một tay thiếu nữ ưa thích ngẫu nhiên nhìn một chút vị kia cặp quan nam tử.

Anh khí thiếu nữ thì ưa thích một mình uống rượu, một mình ngẩn người, nhưng là dù là nàng kinh ngạc xuất thần thời điểm, cũng tuyệt không nửa điểm yếu đuối cảm giác.

Đồng dạng không giảm oai hùng thần khí.

Về sau có hai vị tuổi tác ước chừng mười tám mười chín tuổi nữ tử chạy đến, một người ngồi tại thiếu niên xấu xí bên cạnh, ba người chen tại một trương trên ghế dài, làm hại mập mập thiếu niên mông lớn ba một bên huyền không, rất là bị tội. Họ Đồng thiếu niên cũng không dám mảng nữa thiếu niên xấu xí rồi, sợ hãi rụt rè, hình như rất sợ đối diện cái kia hòa hòa khí khí mặt tròn tỷ tỷ.

Một vị khác cảm thật nhọn thanh tú thiếu nữ, không chút do dự ngồi tại thiếu niên tuần mỹ bên cạnh, để người sau nhin không được mắt trợn trắng, nghĩ thầm người một người đáng đáp còn không có ta đẹp mắt tiểu nương môn, cũng tốt ý tư tưởng lấy cùng ta thành thân lẫn ổ chăn ?

Tại mặt tròn tỷ tỷ hỏi thăm qua sau, mới biết rõ nguyên lai là cái kia cập quan nam tử, lịch luyện kết thúc, lập tức sẽ trở về Trung Thổ Thần Châu Nho gia học cung rồi, đến lúc đó liền sẽ từ hiền nhân trở thành quân tử.

Hắn hái xuống thanh kia "Hạo nhiên khí", đặt lên bàn, nói đây là A Lương đưa cho kiếm khí trường thành kiếm tu, không phải đưa cho hắn, cho nên nhất định phải lưu lại.

Mập mạp thiếu niên tươi cười rạng rỡ, hắn thềm nhỏ dải thanh kiếm kia cũng không phải một ngày hai ngày rồi, cho nên tranh thủ thời gian gặt đầu, liền thanh tán thưởng Nho gia học cung nam tử giáo trình khí hiệu quy củ, hoan nghênh về sau tính đến, hắn nhất định hai tay hai chân cùng một chỗ hoan nghênh.

Chất phác cụt một tay thiếu nữ lần đầu tiên mở miệng, nói hắn hai lần tử chiến, chém giết nhiều như vậy trong ngũ cảnh Yêu tộc, có thể mang đi hạo nhiên khí.

Thiếu niên tuần mỹ đối với cái này căn bản không quan trọng, trái phải nhìn quanh, nhìn có trên đường không có người quen có thể giúp hắn tính tiền trả tiền.

Thiếu niên xấu xí chỉ lo cầm đầu uống rượu, mặt tròn nữ tử là tỷ tỷ của hắn, liền khuyên hắn uống ít một chút, than đen thiếu niên ngoảnh mặt làm ngơ, nữ tử vẻ mặt liền có chút bất đắc dĩ.

Anh khí thiếu nữ giải quyết dứt khoát, "Lấy đi."

Tất cả mọi người liền cũng bị mất dị nghị.

Dù là một bàn người ở trong, có người sắp là học cung quân tử, càng có người họ Đồng, họ Trần.

Nếu là lại có người họ Tề.

Như vậy kiếm khí trên trường thành ba cái dòng họ, liên đều có rồi.

Thiếu niên tuần mỹ đột nhiên nhú nhú mày, nói thầm nói: "Đi như thế nào chỗ nào đều có thể đụng tới nát cứt chó."

Trên đường phố có một đoàn người, phần lớn là hai mươi tuổi tuổi trẻ con cháu, người người kiếm ý hùng hậu, sát khí tràn trề.

Rất trùng hợp, trong đó một người cầm đầu vừa vặn họ Tề, sau lưng gánh vác một vỏ song kiếm, thân hình cao lớn, khí thế khinh người.

Hắn dẫn đầu đi ra đội ngũ, đi vào tửu quán bên cạnh một bên, trừng trừng nhìn về phía vị kia anh khí thiếu nữ, tận lực không để cho mình lộ ra hung hổ dọa người, ngữ khí hòa hoãn cười hỏi nói: "Ninh Diêu, nhà người khối kia Trảm Long Thai, đến cùng bán hay không ? Giá tiền dễ thương lượng, nhà ta chắc chắn sẽ không hổ người, lại nói, cha mẹ ta cùng người cha mẹ cái gì giao tình, người so với ai khác đều rõ ràng, nếu như không phải gia gia của ta ngăn cản, năm đó chúng ta còn kém chút thành thông gia từ bé, đúng không ?"

Anh khí thiếu nữ cũng không ngẩng đầu lên, "Lăn."

Họ Tề nam tử cũng không giận lửa, xoa xoa cái cằm, xoay người rời đi, gọn gàng mà dứt khoát.

Trong đội ngũ có người tức giận bất bình, tiếng nói không lớn, âm dương quái khí nói: "Có người chính là phúc khí tốt, cha mẹ đều là đại kiếm tiên, cũng thật là lợi hại, lợi hại đến rồi kém chút hại chúng ta thua trận cả tòa kiếm khí trường thành, chặc chặc chặc."

Anh khí thiếu nữ thờ ơ.

Nhưng là trên bàn rượu, tất cả mọi người đột nhiên đứng dậy, chính là vị

kia tới đây lịch luyện học cung quân tử, đều cầm thanh kia hạo nhiên khí.

Mập mập thiếu niên nhếch miệng, lộ ra dày đặc răng trắng, "U a, mới vừa nói rồi cái gì, đại gia ta không có nghe rõ, lặp lại lần nữa ?"

Thiếu niên tuần mỹ đã trực tiếp chửi ầm lên: "Tiểu tể, ta làm người tổ tông mười tám đời!"

Hắn liếc mắt đối diện than đen, "Thế nào nói ? Ai tới trước ?"

Thiếu niên xấu xí trực tiếp nhất, bả vai lắc một cái, tránh ra khỏi tỷ tỷ trối buộc, rút kiếm tiến lên.

Họ Tề tuổi trẻ nam tử duỗi ra một đầu cánh tay, ra hiệu sau lưng đám người không cần nói, sau đó bước ra một bước, cười hỏi nói: "Đồng than đen, người thật muốn đánh đỡ ?"

Thiếu niên xấu xí mặt không biểu tình, chỉ là tiến lên, hai tay đã dè lại hai bên trái phải chuôi kiếm, một cái Kinh Thư, một cái Vân Văn, đều là A Lương từ một cái gọi Bảo Bình Châu Đại Ly vương triều địa phương tiện tay ném qua đến.

Bây giờ A Lương đi rồi, đã cứu chính mình ba lần Ninh tỷ tỷ, cha mẹ của nàng đều không có ở đây, như vậy hắn đồng vẽ bùa ngay tại lúc này, không làm chút cái gì, liền không xứng họ Đồng.

Mặt tròn nữ tử mỉm cười nói: "Đừng giết người là được rồi, còn lại sự tình, ta có thể giúp người bãi bình gia gia bên kia."

Câu nói này vừa nói ra khỏi miệng, chính là vị kia họ Tề tuổi trẻ nam tử đều cảm thấy có chút khó giải quyết.

Đột nhiên, một hồi ngón tay đánh mặt bàn tiếng vang đôt đôt vang lên.

Than đen thiếu niên quay đầu nhìn lại.

Ninh Diêu lạnh nhạt nói: "Than đen, trở về uống rượu."

Thiếu niên rầu rĩ quay người, ngồi vào chỗ cũ, mặt tròn nữ tử sờ lên đầu của hắn, vốn là tâm tình bức bối thiếu niên lập tức trợn mắt nhìn nhau, tỷ tỷ của hắn làm cái hồn nhiên mặt quý, nhìn đến thiếu niên tuần mỹ nhìn không chuyển mắt.

Song phương lúc này mới không có vung tay xuất thủ.

Họ Tề tuổi trẻ kiêu tu dẫn đồng bạn đi xa, đi ra ngoài rất xa về sau, mới đối với cái kia lên tiếng khiêu khích người trẻ tuổi nói rằng: "Gần đây đừng ra cửa, hoặc là trực tiếp đi nhà ta đợi."

Người kia ừ một tiếng, không có chút gì do dự, nội tâm thấp thỏm bất an.

Ninh Diêu tại tất cả mọi người một lần nữa ngồi trở lại vị trí sau, thở dài, "Các người bao lớn người, còn như thế hài tử khí. Lại nói, loại này nhà ta gia sự, các người người ngoài dính vào cái gì, chính ta nhớ kỹ là được rồi."

Một bàn lớn trầm mặc không nói gì.

Nàng nhớ lại một chuyện, giật giật khóe miệng, cười lạnh nói: "Nghe nói gia hỏa kia cho nói lão nhị một quyền đánh về rồi hạo nhiên thiên hạ."

Làm Ninh Diêu nói lên người này, cơ hồ tất cả mọi người đều có rồi ý cười, đương nhiên vị kia học cung quân tử là cười khỗ.

Mập mập thiếu niên nhất xuất thần, không biết là nghĩ đến chỗ thương tâm vẫn là vui vẻ sự tình, hung hăng ực một hớp rượu.

Tại hắn lần thứ nhất đi đến thành đầu giết địch về sau.

Lúc đó thiếu niên đầy mặt mong đợi nhìn lấy cái kia không chú ý ăn mặc hán tử, hỏi: "A Lương A Lương, ta cái kia một kiếm như thế nào ? Có phải hay không có người một nửa phong thái rồi ?"

Hán tử chỉ là uống rượu, a a nha nha thuận miệng qua loa.

"A Lương! Người ngược lại là cho câu nói a, lời hữu ích nói xấu, đều bên trong!"

"Tốt a, người cái kia một trận kiếm thuật. . . Rất sắc sỡ."

"Cái gì cái ý tứ sao?"

"Ta ý tứ a, nói đúng là người một trận loạn kiếm mãnh liệt như hổ, kết quả đánh chết con chuột."

Lúc đó cả người đầy vết máu thiếu niên lã chã chực khóc, tội nghiệp, cảm thấy trời sập mà sập, chính mình khả năng đời này đều không cái gì triển vọng lớn rồi.

Sau đó cái kia nam nhân nâng cốc ấm vút cho hần, cười nói: "Ta cùng người lớn như vậy thời điểm, còn không bằng người."

Tiểu bàn đôn lập tức ưỡn ngực, đó là hần lần thứ nhất uống rượu, đúng là mẹ nó khó uống.

Thiếu niên tuần mỹ một tay nâng quai hàm, cắn một cái vào chén rượu, nhẹ nhàng hướng lên đầu liền có thể uống một hớp rượu.

Động tác này, lúc trước chính là cùng gia hoả kia học, quá tuần tú khí tức.

"A Lương, nghe nói người đi qua Trúc Hải động thiên, cái kia Trúc phu

nhân, đến cùng xinh đẹp không ?"

"Xinh đẹp a, hai cái đùi dài cực kỳ."

"Ta hỏi khuôn mặt đâu, chân dài không dài, có ý gì ?"

Sau đó thiếu niên liền bị cà lơ phất phơ uống rượu hán tử đẩy ra đầu,
"Hai ta không có trò chuyện."

Chính là vị kia mặt tròn nữ tử, từ đầu đến cuối không có uống rượu, trên mặt đều có chút say say ý cười.

Nàng đã từng dừng khí mười phần mà đứng tại cái kia nam nhân trước người, hỏi: "A Lương, nhớ nhà không ?"

"Muốn a."

"Lần sau về nhà mang cái nàng dâu trở về không ?"

"Cũng muốn a."

"A Lương A Lương, mang ta, mang ta thôi ?"

Nam nhân nở nụ cười cùng kinh ngạc, "Ái chà chà, chưa từng nghĩ ta A Lương xông xáo giang hồ, chưa bao giờ gặp gỡ đối thủ, hôm nay cho một vị mời xanh thăm thiếu nữ đặng một chút eo. . ."

Thiếu nữ đệ đệ lúc đó còn mang theo con sên, Tiểu Hắc Thán ngồi xổm ở một bên, nhưng là cũng hiểu chuyện rồi, liền phiết đầu qua xì một tiếng khinh miệt.

Nam nhân đem ấm rượu đưa cho thiếu nữ, sờ lên đầu của nàng, "Làm vợ của ta coi như xong, ta A Lương một cái giang hồ tay ăn chơi, không hại cô nương tốt."

Thiếu nữ nhận lấy bầu rượu, lại không dám uống.

Nam nhân cười ha ha nói: "Vụng trộm uống mấy ngụm, không có việc gì, uống rượu của ta, nhà người lão tổ tông xen vào nữa đến nghiêm, cũng sẽ không mắng người, sẽ chỉ mắng ta A Lương."

Tại đây thiếu nữ lúc uống rượu, nam nhân mũi chân điểm một cái, đứng tại kiếm khí trường thành trên đầu thành, nhìn về phương xa, hai tay từ cái trán hướng não chước vuốt đầu qua phát, cảm khái nói: "Rượu có thể đỏ hai gò má, sầu có thể tuyết đầy đầu nha. Tiểu nha đầu, về sau muốn tìm nam nhân, nhất định phải tìm ta như vậy học phú ngũ xa có thể ngâm thơ làm phú. . . Đương nhiên, ta nói là tìm giống ta, mà không phải ta."

Tiểu Hắc Thán đột nhiên ồn ào nói: "A Lương, ta muốn đi ị! Ta muốn đi phía Nam đi ị, nhanh lên, không nín được á!"

Nam nhân tranh thủ thời gian nhảy xuống tường đầu, hùng hùng hổ hổ ôm lấy cái này tiểu vương bát đản, vút qua như trường hồng, đi đi về phía Nam phương.

Về phần phía Nam có phải hay không gặp nguy hiểm, sẽ có hay không có đại yêu ẩn tàng tại phụ cận, nam nhân đương nhiên không quan tâm.

Cái kia mặt tròn thiếu nữ cũng không quan tâm, bởi vì hắn là A Lương.

Tại toà này thiên hạ, không có A Lương một người một kiếm đi địa phương mà không đến được.

Gia gia của nàng lại không ưa thích người nam này người, cũng sẽ không nói A Lương kiếm thuật không đủ cao.

Kết quả ranh con đến cùng là không có đình chỉ, kéo đến đây dừng quần

tất cả đều là, nam nhân một bên ngồi xõm ở cạnh đầm nước thanh tấy quần cộc, một bên nhìn lấy cái kia cười truông chạy loạn vương bát đản, thấp giọng cười nói: "Ta bất quá là năm đó cự tuyệt người mẫu thân bảy tám hồi mà thôi, hôm nay đến cùng vẫn là gặp báo ứng a, so người cha ruột còn muốn giống cha rồi. . ."

Cuối cùng, người nam này người đi rồi, không có kiếm nam nhân, khắc xuống một cái mãnh liệt chữ sau, mang theo mũ rộng vành rời đi kiếm khí trường thành.

Cái kia một ngày, kiếm khí trường thành sau một bên trong thành trì, không biết có bao nhiêu thiếu phụ người nữ tử uống rượu, các nàng nam nhân, cũng quát lấy càng buồn rượu buồn.

Càng sau một bên, treo đeo một cái trúc đao hán tử, tìm được Tề Tĩnh Xuân lựa chọn tin tưởng thiếu niên, đối với hắn nói, ta gọi A Lương, hiền lành lương. Ta là một tên kiếm khách.

Quen thuộc về sau, nam nhân đối với vị kia hạo nhiên thiên hạ Nê Bình ngô hẻm thiếu niên cười nói, người có biết rõ không, dưới gầm trời ưa thích ta A Lương nữ tử, mệnh mệnh nhiều.

Thiếu niên chỉ coi hắn là khoác lác.

Bàn rượu tán đi, bằng hữu phân biệt.

Ninh Diêu một mình về nhà.

Trên đường đi có rất nhiều chỉ trở.

Có thương hại, có mĩa mai, có thở dài, có ngưỡng mộ.

Ninh Diêu về đến trong nhà, vẫn là tòa thành trì này lớn nhất phủ đệ một trong, y nguyên có thật nhiều gia tộc kiếm tu, thế nhưng là ít một chút người.

Nàng đi đến toà kia thử kiếm trận, sau đó nằm tại khối kia to như nhà tranh Trảm Long Thai bên trên, bắt đầu híp mắt ngủ gật.

Một phong thư đã nói, có cái đồ dẫn muốn tới đưa kiếm cho hã, làm sao còn chưa tới đâu ?

Thiếu nữ có chút tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 254: Chân thành động lòng người cũng đả thương người

Quả nhiên tại trời tối trước, Trần Bình An liền đạt được rồi Hôi Trần được điểm tin tức xác thật, trừ rồi nội thành địa chỉ, còn có được điểm chưởng quỹ họ Trịnh, cửa hàng là Lão Long thành ngũ đại họ một trong Phạm gia tổ nghiệp, Trịnh chưởng quỹ phương Bắc Đại Ly khẩu âm, mặt ngoài tính tình thô bỉ, yêu thích sắc đẹp, mỗi ngày trông coi hẻm nhỏ cửa hàng ngồi ăn rồi chờ chết, kì thực người này đã từng hai lần từng tiến vào Phạm phủ, Phạm gia đối với hắn mười phần coi trọng, có thể là Phạm gia cháu ruột phạm cao thủ võ đạo minh sư, về phần người này dung mạo hội họa, còn muốn sáng mai mới có thể cầm tới.

Trần Bình An vẽ mặt cổ quái, căn bản không cần bỏ ra tâm tư đi đoán rồi, chính là quê quán tiểu trấn người giữ cửa Trịnh Đại Phong. Về phần Phạm gia như thế lễ nặng như Trịnh Đại Phong, Trần Bình An không cảm thấy bất ngờ, một cái thường thường muốn qua tay túi túi kim tinh đồng tiền hán tử, dù là nhìn lại không chính kinh, thân phận chân thật khẳng định không đơn giản. Nếu không Dương lão đầu cũng sẽ không để hắn trợ giúp chính mình loại trừ chân khí Bát Lưỡng phù.

Trừ cái đó ra, Tôn Gia Thụ cũng làm cho người lấy ra rồi Sơn Hải Quy cùng Quế Hoa Đảo hai chiếc đồ ngang kỹ càng hồ sơ, nói là để Trần Bình An hiểu rõ hơn một chút đường tắt tuyến đường nội tình, vượt châu đi thuyền mấy trăm vạn bên trong, gió mây khó dò, không phải việc nhỏ. Đồ ngang, trong đó xen lẫn có một phong Tôn Gia Thụ vội vàng viết liên tục tay viết thư, đại khái ý tứ chính là: Lần này đi hướng Đảo Huyền Sơn, đồ ngang, người Trần Bình An ngồi ta Tôn gia, nhưng là Quế Hoa Đảo đồ ngang khách quan Sơn Hải Quy ưu khuyết, ta cũng đều muốn nói với người rõ ràng.

Cái này nhìn như là một cái rất vẽ vời cho thêm chuyện ra sự tình, mà lại dễ dàng vẽ rần thêm chân, nhưng là Trần Bình An xem xong thư sau, hơi chút suy nghĩ, liền có chút bội phục Tôn Gia Thụ kinh thương chi đạo. Đặt mình vào hoàn cảnh người khác, mình nếu là hàng hóa yêu cầu tại Lão Long thành quay vòng thương nhân, cũng nguyện ý cùng dạng này Tôn gia hợp tác.

Chỉ bất quá Trần Bình An có một chút muốn rẽ rồi, cái kia chính là làm ăn rất toàn cơ bắp Lão Long thành Tôn gia, dựa vào đời đời đời đời góp nhặt xuống tiếng tăm, mà không phải vốn liếng, cho tới bây giờ là chọn lựa người khác trở thành gia tộc sinh ý đồng bạn, mà không phải ai nếu muốn cùng Tôn gia buôn bán, liền có thể làm đến, dù là đối phương lại tiền tài quyền thế kinh người, cũng không được.

Tôn gia kỳ quái gia quy, liền cùng Phù gia kỳ nhân quái thai, đồng dạng nhiều.

Phá bốn cảnh, tìm được điểm, chọn đồ ngang, liên tiếp rồi đi ba cái cọc lớn nhỏ tâm sự Trần Bình An nếm qua rồi bữa tối, giữa trưa cái kia đạo hải vị món ngon, đổi thành rồi đặc sản miền núi tôm cá tươi nấu canh, Trần Bình An cái này ăn đến rất hăng hái, bên dưới đĩa như bay, khó được ăn rồi một lần mười phần no bụng, Trần Bình An liền dọc theo bờ sông tản bộ, chiều tà Tây hạ, phong cảnh hợp lòng người, Trần Bình An cảm thấy nơi này là chính mình một khối phúc địa, về sau nếu là còn có cơ hội, nhất định phải lại đến.

Trần Bình An đột nhiên có rồi câu cá hào hứng, chạy về Tôn thị tổ trạch, cùng một vị lão quản gia hỏi thăm có hay không cần câu, cùng gần nhất cá tình như gì, trong sông có hay không lớn vật, phải chăng yêu cầu đánh ổ, đối với cái này quen thuộc lão nhân cười từng cái giải thích qua đi, sau đó tự mình giúp đỡ Trần Bình An chuẩn bị thỏa đáng, hai người cùng đi hướng sông một bên câu chút, lão quản gia nghe nói Trần Bình An muốn đem câu được đã khuya, vốn định giúp đỡ vị quý khách kia dựng lâm nước lều vải, Trần Bình An là nghèo rồi liền tuyệt không chú trọng, đối

với ăn ở, chưa từng có yêu cầu gì. Tự nhiên không muốn gặt đầu đáp ứng, lão nhân cũng không cưỡng cầu, chậm rãi rời đi.

Trần Bình An không vội ở ném can, liền bắt đầu tại sông một bên tới tới lui lui luyện tập chạy cộc, một canh giờ chạy cộc sau, lại tại sông một bên đứng rồi một canh giờ đứng cái cộc, lúc này mới bắt đầu đêm câu, Trần Bình An nhắm lại con mắt, tiện tay ném can, mỗi câu leng keng một tiếng vào nước.

Thanh phong thổi lật phất cây cải dầu hoa, nhụy hoa run run rẩy rẩy.

Nước sông chậm rãi chuyển dời, hướng chảy phương xa, mặt sông có thể thấy được gợn sóng, đáy sông vô hình thủy mạch.

Nhỏ như sợi tóc cây kia dây câu, bị nhẹ nhàng khê động, khi thì thẳng băng khi thì lỏng lẻo.

Trần Bình An một đêm, không nhúc nhích tí nào , mặc cho cá con mổ nát mỗi câu, lại không cá lớn mắc câu, sau đó cứ như vậy khô tọa đến hừng đông.

Làm Trần Bình An trong lòng có cảm ứng, quay đầu ngóng nhìn phương Đông, tại hân chậm rãi mở ra con mắt một khắc này, nhìn thấy rồi đời này chưa từng thấy qua chói lọi một màn.

Thánh Nhân có mây, ánh bình minh người, ngày bắt đầu muốn ra xích hoàng khí.

Nhục nhãn phàm thai, ánh bình minh vốn nên chỉ là đỏ tươi mà thôi, thế nhưng là Trần Bình An nhưng từ phương Đông bầu trời chói lọi ánh bình minh bên trong, nhìn thấy từng đầu kim hoàng sắc khí lưu, khí như du long, tại lửa đỏ trong mây chậm rãi trườn.

Trần Bình An thủy chung ngửa đầu nhìn chăm chú vạn tượng ánh bình

minh cùng vàng óng ánh chi khí, đối mặt chướng mắt hà quang cùng vàng óng ánh khí lưu, Trần Bình An hai mắt không hề hay biết có gì khó chịu.

Không biết phải chăng là ảo giác, Trần Bình An giống như phát giác được vân hà cuộn cuộn mà rơi, về sau tâm hấn thần hơi rung, trong một chớp mắt, lại có mười mấy đạo kim sắc du long mãnh liệt thoát ra, từ trên trời giáng xuống, hướng hấn lao thẳng tới mà đến, khí thế hùng hổ, tựa hồ muốn nghiền ép nhân gian vị này dám can đảm cùng nó nhóm đối mặt người theo dõi.

Những cái kia giao long thể tới cực nhanh, Trần Bình An buông ra cần câu, đột nhiên đứng dậy, một thân quyền ý không tự chủ được mà mãnh liệt mà ra, che kín bên ngoài thân thể cùng bên trong khí phủ, tâm tùy ý động, đối mặt khiêu khích, Trần Bình An chỉ cảm thấy như là đối mặt Lạc Phách Sơn trúc lâu lão nhân, trời đất bao la, chỉ có quyền pháp lớn nhất, hấn nhất định phải ra quyền này!

Mười mấy đầu cũng không thực chất thân thể màu vàng kim giao long, thẳng tắp hướng Trần Bình An nhảy dè mà đến.

Trần Bình An không nói hai lời chính là một cái mây chừng đầm lầy thức lên tay quyền giá, hai chân trước sau giẫm đạp sông một bên đại địa, kính đạo trực thấu bên dưới một trượng có thừa, chẳng những mặt đất thùng thùng rung động, liên miên bất tuyệt, như sấm mùa xuân tại mặt đất nhấp nhô, tới gần bờ sông mặt nước, cũng đồng thời kích thích rồi từng trận bọt nước, hướng bờ bên kia khuấy động mà đi.

Sơ Nhất cùng Thập Ngũ đều lặng yên lướt đi rồi Dưỡng Kiếm Hồ, nhưng là riêng phần mình uể oải ghé vào miệng hồ lô tử bên trên, giống như đang nhìn náo nhiệt, cũng không đem những cái kia ánh bình minh trong mây xanh bay lượn mà xuống màu vàng kim giao long coi là địch nhân.

Trần Bình An tâm thần đắm chìm ở quyền ý bên trong, cũng không biết mình tạo nên lần này kinh người dị tượng, chỉ là đơn thuần cảm thấy như là đã bước lên bốn cảnh, ra quyền nên càng nhanh, nhưng trước đó đem câu, hần thủy chung tại thích ứng trong mắt chỗ đã thấy thế giới mới tinh, cùng vững chắc từng tòa khí phủ cửa lớn cùng bình ổn thể nội cái kia đạo gây sóng gió khí thế, một mực không có cơ hội đưa quyền nghiệm chứng, như vậy đến cùng làm sao một cái nhanh, liền nhìn ngay sau đó!

"Cho ta trở về!" Trần Bình An hướng không trung cầm đầu giao long một quyền đưa ra, quyền cương đại chấn, đến mức tay áo đầy quyền ý, phình lên đùng đưa, bay phát phối.

Một tiếng âm âm tiếng vang.

Nước sông kịch liệt cuộn cuộn, cây cải dầu hoa rầm rầm nghiêng lệch rồi một mảng lớn.

Đầu kia miệng giếng kích thước màu vàng kim giao long, rõ ràng hư vô phiêu miểu, cũng không nhục thân, lại cho bằng bạc quyền ý một quyền đánh trúng đầu lâu, chóng mặt cho một quyền đánh cho bay ngược hơn mười trượng.

Về sau một hồi dày đặc tiếng vang.

Mười mấy đầu màu vàng kim giao long toàn bộ bị Trần Bình An lấy mây chừng đầm lầy thức đánh về bầu trời, bọn chúng xoay quanh không đi, cúi đầu nhìn về phía Trần Bình An lại đổi rồi một cái dáng vẻ bệ vệ dọa người cổ phác quyền giá, bọn chúng ánh mắt đã có khó hiểu, cũng có u oán, đành phải lắc đầu vẫy đuôi, cùng nhau trở về ánh bình minh trong mây, Trần Bình An cứ thế rồi một chút, thấy lại đi, đã không có màu vàng kim khí thế lưu chuyển, phía Đông ánh bình minh tựa hồ cuối cùng khôi phục bình thường.

Trần Bình An thu hồi quyền giá, có chút vừa lòng thỏa ý, nhếch miệng mà cười.

Một quyền này quyền đả đến thật sự là rất nhanh đủ mãnh liệt, không hổ là võ đạo đệ tứ cảnh, mỗi lần ra quyền đều giống như không có rời thiên địa trôi buộc, lại không dây dưa dài dòng cảm giác, xác thực thống khoái!

Dưỡng Kiếm Hồ Lô miệng hồ lô tử bên trên, Sơ Nhất cùng Thập Ngũ "Hai mặt nhìn nhau", Thập Ngũ tựa hồ xấu hổ tại gặp người, trượt vào Dưỡng Kiếm Hồ.

Tính tình tương đối táo bạo Sơ Nhất tại kinh ngạc ngốc trệ về sau, hữu một chút bay lượn mà lên, mặc dù vô pháp tạo thành tính thực chất tổn thương, nó vẫn là lần lượt tổn công vô ích đâm thủng Trần Bình An thân thể, giống như là đang phát tiết lửa giận.

Bản mệnh phi kiếm chỉ tại kiếm tu chủ nhân, tại khiếu là giả, xuất phủ là thật, đây là thiên kinh địa nghĩa quy củ, cho nên ra vào tại dưỡng dục phi kiếm kiếm tu khiếu huyết, tuyệt sẽ không tổn thương đến kiếm tu bản nhân, bây giờ Sơ Nhất cùng Thập Ngũ hai thanh bản mệnh phi kiếm, cùng Trần Bình An quan hệ, cũng không phải là kiếm tu cùng phi kiếm chủ tớ, chưa nói tới tính mệnh du quan, sinh tử cùng tồn tại, càng giống là ở khách cùng đông gia, nửa cái chủ nhân.

Trần Bình An một đầu sương mù, mặc kệ Sơ Nhất hồ nháo, thẳng cào đầu, "Thế nào rồi? Chẳng lẽ là ta đệ tứ cảnh quá yếu, để cho các người cảm thấy mất mặt xấu hổ?"

Lúc trước ánh bình minh xuất hiện màu vàng kim giao long thiên địa dị tượng, về sau lao thẳng tới Tôn thị tổ trạch, ba kim đan một nguyên hài nhi, tổng cộng bốn vị Tôn gia cung phụng, không thể không trọng việc đối đãi, rất nhanh tụ đầu tại tổ trạch một tòa nhỏ Tàng Thư Lâu bên trong, bây giờ bốn người rốt cục không có rồi có quan hệ thiếu niên là

luyện khí sĩ cùng võ phu tranh chấp, nhưng là lại thêm ra mới khác nhau.

Bởi vì này các loại cảnh tượng kỳ dị, chỉ có hai loại khả năng, một loại là luyện khí sĩ thành tựu Kim Đan cảnh, từ đó tiêu dao giữa thiên địa, cho nên dẫn tới thiên địa cảm ứng, tại đan thất bên trong, kết thành một khóa phẩm cấp cao thấp không đồng nhất kim đan, đều xem thiên địa cảnh tượng động tĩnh lớn nhỏ. Một loại là thuần túy võ phu ba phá bốn, sáu phá bảy, cái trước cơ hội rất nhỏ, có thể xưng xa vời, người sau thì là lẽ thường. Một khi hấp dẫn mà đến, dựa theo võ đạo tục nói, cái này gọi có thể mượn đá ở núi khác có thể công ngọc, so Nê Bồ Tát sang sông càng hiểm thấy hơn, thường thường có thể mượn cơ hội rèn luyện thể phách thần hồn, là một cục lớn lao kỳ ngộ phúc duyên, nhất định phải trân quý lại trân quý.

Nhìn thiếu niên kia nhìn một cái không sót gì quyền pháp chân ý, hùng hậu vô cùng, cũng không phải luyện khí sĩ rồi, cho nên tất nhiên là thuần túy võ phu, nhưng đến ngọn nguồn là đệ tứ cảnh, vẫn là đệ thất cảnh, bốn người lại có tranh chấp, lần này ba người tin tưởng vững chắc là đệ thất cảnh, cho nên gia chủ Tôn Gia Thụ mới nguyện ý mời người đi vào Tôn thị tổ trạch, kết xuống một phần hương hỏa tình, mà lại ba cảnh phá bốn cảnh, như thế nào đều dẫn không đến phần này Vân Long hạ xuống nguy nga khí tượng, chỉ có một người tin tưởng vững chắc thiếu niên chỉ là vừa mới bước lên đệ tứ cảnh.

Đột nhiên vị kia tiểu phu cười khỗ nói: "Trước đừng tranh cái này mấy cảnh rồi, chúng ta không đáp bốp cổ tay thương tiếc, thiếu niên kia không thể nói lý thác thất lương cơ sao?"

Ba người giật mình, đều là than thở.

Thiếu niên ngắm cảnh, dẫn tới dị tượng, là vì huyền diệu khó giải thích thiên nhân cảm ứng.

Thế gian thuần túy võ phu mong nhớ ngày đêm đại cơ duyên, cứ như vậy

cho thiếu niên một trận Vương Bát Quyền cho đánh qua rồi trở về. . .

Sau đó bốn người đều cảm thấy không thể tưởng tượng, như thế kinh diễm võ học thiên tài, khó nói truyền đạo ân sư liền không có cùng hẳn nói qua loại này nông cạn nhất công việc ? Tỷ như ba phá bốn hoặc là sáu phá bảy, sẽ có một trận thiên nhân cảm ứng, nhất định phải hảo hảo bắt lấy, có thể hỗ trợ vững chắc cảnh giới. . .

Bốn người đánh võ đầu đều sẽ không nghĩ tới, truyền thụ thiếu niên quyền pháp trúc lâu lão nhân, đã từng đi đến qua võ đạo mười cảnh đỉnh phong chỗ cao, căn bản không cảm thấy loại chuyện này, là cơ duyên gì, đồng dạng thuộc về không khác quyền pháp căn bản ngoại vật! Liền ăn không có vị bỏ thì lại tiếc gân gà cũng không bằng, Trần Bình An học hẳn quyền pháp, liền không nên đi này đường tắt, nếu là chân trần lão nhân nhìn thấy lúc này cảnh này, nhất định sẽ thoải mái cười to, cảm thấy thiếu niên làm được tốt, đây mới là "Trần Thập Nhất" sẽ làm "Chuyện ngu xuẩn" .

Tại Tôn Gia Thụ giữa trưa trở lại tổ trạch sau, nhìn thấy Trần Bình An trước đó, một vị Tôn thị lão tổ ngằm bên dưới đối với gia chủ đương thời trêu ghẹo cười nói: "Người mời rồi một vị thần tiên tới làm khách."

Tôn Gia Thụ hiếu kỳ hỏi thăm, ở đây ẩn cư hơn ba trăm năm lão tổ liền đem trận kia phong ba nói ra, Tôn Gia Thụ bàn tay đập vào cái trán, bất đắc dĩ nói: "Chân thần tiên."

Ăn cơm chung thời điểm, Trần Bình An phát hiện Tôn Gia Thụ ánh mắt có chút cổ quái, có chút cùng loại chính mình sớm đi thời điểm nhìn Lưu Bá Kiền. . .

Trần Bình An tưởng lầm là buổi sáng lần kia quyền đả du long, cho Tôn thị tổ trạch mang đến rồi phiền phức, lo lắng hỏi: "Làm sao rồi? Là ta đã bên trên ra quyền, kinh động rồi Lão Long thành Phù gia ? Cho bọn hắn phát hiện rồi dấu vết để lại ?"

Tôn Gia Thụ cười lắc đầu nói: "Lão Long thành luyện khí sĩ cùng võ phu tông sư tuyệt đối ngàn, kỳ chuyện lạ nhiều rồi đi, dính đến Tôn thị tổ trạch, chuyện lạ liền không lộ vẻ kỳ quái, mà lại người khác thật không dám vô lễ nhìn trộm nơi này, cho nên người này lần ra quyền, không có vấn đề gì. . ."

Nói đến đây, Tôn Gia Thụ cảm thấy mình có chút trái lương tâm, cũng thay Trần Bình An cảm thấy đau lòng, do dự, có nên hay không nói cho thiếu niên chân tướng.

Tôn Gia Thụ xoắn xuýt nửa ngày, cuối cùng vẫn là thẳng thắn gặp nhau, đem chân tướng nói cho rồi hoàn toàn không biết bỏ lỡ cái gì Trần Bình An.

Trần Bình An sau khi nghe xong, yên lặng uống rượu, thử thăm dò hỏi: "Đến mai ta lại đi ngó ngó ánh bình minh, còn có thể lại nhìn thấy những cái kia màu vàng kim giao long sao?"

Tôn Gia Thụ tức cười nói: "Người cảm thấy thế nào ? !"

Trần Bình An đi theo thở dài, uống một hớp rượu lớn, cảm khái nói: "Ăn rồi ít đọc sách thua thiệt a."

Tôn Gia Thụ nhìn lấy Trần Bình An, trò đùa nói: "Thế nào, nghĩ đến đêm nay lại đi sông một bên câu cá, sau đó chờ lấy sáng mai mặt trời mọc ?"

Trần Bình An kinh ngạc nói: "Tôn Gia Thụ, người khó nói nhìn thấy lòng người ?"

Tôn Gia Thụ dở khóc dở cười, khoát tay nói: "Ta cũng không có phần này năng lực, bất quá nghe nói chúng ta thương gia lão tổ tông, thật là có."

Về sau Trần Bình An lại dẫn cần câu đi rồi sông một bên, Tôn Gia Thụ đi theo ở bên một bên xách sọt cá, trên đường cùng Trần Bình An nói rồi Hôi Trần được điểm sự tình, Trần Bình An cũng nói rồi chính mình phá bốn cảnh, có đi hay không Hôi Trần được điểm đã không có trọng yếu như vậy, nhưng là hãn vẫn là nếu muốn đi gặp một lần cái kia người quen, Tôn Gia Thụ từ không gì không thể, nói ngày mai là có thể khởi hành, chỉ cần đến lúc đó làm sơ chuẩn bị, hãn khẳng định vô pháp tùy hành, ngược lại dễ dàng lòng tốt làm chuyện xấu, nhưng là sẽ để cho gia tộc một vị Kim Đan cảnh cung phụng tùy hành tùy tùng.

Tôn Gia Thụ xem như nhất gia chi chủ, trong tay có xử lý không xong sự tình, tự nhiên không có khả năng bồi tiếp Trần Bình An khô tọ sông một bên, hãn Tôn gia muốn câu cá, đều rất lớn.

Tôn Gia Thụ rất nhanh liền đi trở về tổ trạch xử lý gia tộc sự vụ, ngồi tại sau cái bàn, mở ra một chồng chồng chất sổ sách, trước người bày biện một trương cổ kính lão bàn tính, bàn tính nhìn cũng không lạ thường, chân chính chỗ thần kỳ, ở chỗ bàn tính bốn phía ngồi chồm hổm lấy mấy vị lớn bằng ngón cái nhỏ bé người tí hon màu vàng, cùng trong truyền thuyết bạc trùng một mạch tương thừa, đản sinh tại kim khố, bọn chúng sau lưng sinh ra cánh lông vũ, kim quang chói mắt, lúc không có chuyện gì làm liền ưa thích lăn qua lăn lại chơi đùa đùa giỡn, ngụ ý tài vận cuộn cuộn.

Làm Tôn Gia Thụ trong lòng nhanh chóng thăm đọc số lượng thời điểm, liền sẽ có người tí hon màu vàng bay lượn đến bàn tính hạt châu bên trên, cấp tốc đẩy mạnh.

Tổ truyền bàn tính cùng màu vàng kim đồng tử đều không phải là tục vật, nhưng là thư phòng bên ngoài hết thấy đồ vật, đều rất mộc mạc bình thường, ngay cả trên bàn cái kia chén đèn dầu đều là như thế, yêu cầu Tôn Gia Thụ ngẫu nhiên tăng thêm dầu vừng, Tôn gia từ xưa thì có tổ huấn truyền cho tử tôn: Nên tỉnh chi tỉnh, một văn đồng tiền, tức là gia

tộc căn bản. Nên hoa thì hoa, ném một cái thiên kim, căn bản không cần chớp mắt.

Tại đứng dậy thêm dầu khoảng cách, Tôn Gia Thụ liền sẽ đi vào cửa sổ nhìn ra xa nước sông, nghỉ ngơi một lát.

Thân là trong ngũ cảnh luyện khí sĩ hãn, một lần cuối cùng nhìn về nơi xa sắc trời, đột nhiên lấy tiếng lòng thông báo nhà mình lão tổ bên ngoài tổ trạch cung phụng, "Đánh cược nhỏ di tình, ba vị có dám hay không cùng ta cược một cái ? Ta thua rồi, nếu là đánh cược nhỏ di tình, liền lấy ra một cái Cốc Vũ tiên, nếu là ba vị thua rồi, liền lại vì Tôn thị tổ trạch coi chừng trăm năm ? Đương nhiên, hàng năm Tôn gia nên cho củi nước bổng lộc, như cũ."

Vị kia tiểu phu cười nói: "Tôn Gia Thụ, cái này ai dám cược ? Quá không công bằng rồi."

Tôn Gia Thụ cười nói: "Ta là muốn cược vị thiếu niên này lần này gác đêm, còn có thể các loại đến thiên địa dị tượng, kể từ đó, các người đánh cược hay không ?"

"Cược!"

Ba vị lão thần tiên trăm miệng một lời, cười vui cởi mở.

Thua rồi bất quá là ba cái Cốc Vũ tiên, thắng rồi, Tôn gia tương lai trăm năm liền thêm ra ba vị Kim Đan cảnh, vận khí tốt, trong ba người, sẽ xuất hiện một vị đệ cửu cảnh Nguyên Anh cảnh tu sĩ đại lão.

Chắc hẳn ba người kia cũng biết rõ các mấu chốt trong đó, chỉ là ba vị đều không cảm thấy Tôn Gia Thụ sẽ thắng mà thôi. Mà lại đối với một cái Cốc Vũ tiên, ba người sớm đã không đến nơi đến chốn, mà là muốn tự mình cược thắng một lần Lão Long thành tiểu tài thần thôi rồi.

Tôn Gia Thụ sau đó cười từ trong tay áo móc ra ba cái Cốc Vũ tiền, theo thứ tự gạt ra đặt ở trên bệ cửa sổ, tự giễu nói: "Đột nhiên phát hiện, ba vị có thể lấy đi Cốc Vũ tiền rồi."

Ba người cũng không khách khí, nhao nhao vận dụng thần thông thuật pháp, ba cái Cốc Vũ tiền hư không tiêu thất.

Tu vi cao nhất, lại là cuối cùng lấy đi cái viên kia Cốc Vũ tiền lão nhân, chính là nhất có nhìn bước lên Nguyên Anh cảnh luyện khí sĩ.

Tôn Gia Thụ mỉm cười không nói, không còn trở về chỗ ngồi, đứng ở cửa sổ, yên tĩnh chờ đợi Trần Bình An từ đứng cái cốc bên trong mở mắt ngẩng đầu một khắc này, những cái kia giá trị liên thành màu vàng kim đồng tử mong mỗi cùng trông mong, lũ tiểu gia hỏa đều hơi nghi hoặc một chút, vì sao cái chủ nhân này hôm nay như thế không yêu kiếm tiền rồi.

Phương Đông bầu trời, đầu tiên là bạc, tiếp theo bong bóng cá trắng, cuối cùng ánh bình minh vạn dặm, đỏ lập lòe loá mắt, chiếu khắp Lão Long thành.

Sau đó chính là thiên địa an bình, Đông hải mặt trời mới mọc chậm rãi dâng lên, mây tụ tản mát, cũng không một chút thay đổi.

Thua rồi ba cái Cốc Vũ tiền Tôn Gia Thụ cười cười, lơ đãng.

Ba vị lão thần tiên hiển nhiên tâm tình khoan khoái, nhao nhao trêu chọc Tôn Gia Thụ.

Vị kia Tôn thị lão tổ đi vào thư phòng, thân là Nguyên Anh cảnh đại lão, vung tay lên, tạm thời ngăn cách thư phòng cùng bên ngoài thiên địa liên hệ, cười an ủi nói: "Như thế nào ? Chịu phục chưa, gia gia ngươi đã sớm nói, Tôn gia lệch môn tài vận, đã sớm đưa cho ngươi môn kia thần thông tiêu hao hầu như không còn rồi, ngươi a, liền thành thành thật thật kiếm

vất vả tiền đi."

Tôn Gia Thụ rên rĩ thở dài, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hướng đi cửa phòng, cùng lão tổ cáo từ một tiếng, cười nói: "Ta đi tổ trạch nhà bếp lão Tống nói một tiếng, hôm nay bữa sáng, làm được bình thường một chút, không cần tiêu xài những cái kia sơn trân hải vị rồi, dù sao Trần Bình An tiểu tử kia cũng ăn không ra tốt xấu, nói không chừng bình thường rau muối bánh bao hăn còn càng ưa thích, ta liền không vứt mị nhân cho mù lòa nhìn rồi, tiết kiệm tiền tiết kiệm tiền!"

Tôn thị lão tổ cười gật đầu, nhìn về phía lão bàn tính bên trên những cái này người tí hon màu vàng, lão nhân vẻ mặt có chút tự ngạo, Phù gia là so Tôn gia có tiền, nhưng muốn nói những này phẩm cấp cao nhất chiêu tài đồng tử, Phù gia bất quá một đôi sinh đôi kim thân đồng tử mà thôi, miễn cưỡng coi như hăn Phù gia có ba cái tốt rồi, Tôn gia lại có bốn vị nhiều, còn lại Lão Long thành tứ đại họ, tối đa cũng chính là Phạm gia từ một cái đại vương triều vong quốc hoàng đế trong tay, may mắn mua sắm rồi một cái.

Bữa sáng, nhìn lấy Trần Bình An ăn như hổ đói những cái kia cháo bánh bao liền rau muối, quả nhiên so với lúc trước khẩu vị muốn tốt rất nhiều, Tôn Gia Thụ ngồi ở bàn đối diện, nhai kỹ nuốt chậm, khẩu vị so với ngày xưa cũng phải tốt hơn một chút. Uống rượu, gặp gỡ thích uống rượu, ăn cơm, đụng phải hợp khẩu vị, xác thực lại càng dễ cơm nước no nê.

Về sau Trần Bình An trở về sông một bên chân chính câu lên rồi cá, thu hoạch tương đối khá, nửa sọt cá Lão Long thành tục xưng hoá đơn tạm Hà Ngư, còn lại nửa cái sọt, là vàng cay đinh, nằm sắp địa hồ ở bên trong tạp ngư.

Giữa trưa ném qua dừng lại tiệc cá, Tôn Gia Thụ tại để Trần Bình An chụp lên một Trương Dịch cho da mặt sau, lại căn dặn một phen, lại để cho Trần Bình An đi theo vị kia nguyên anh lão tổ đi vào tổ trạch bên

ngoài một thanh hồ nước, Tôn thị lão tổ phất tay áo về sau, ao nước như gương, bên trong một bên xuất hiện một gian phòng ốc cảnh tượng, lão nhân ra hiệu Trần Bình An một mực đi đến hồ nước mặt nước, thu hồi Dưỡng Kiếm Hồ, chỉ gánh vác hộp kiếm kỳ nhân Trần Bình An, không chút do dự mà một cước bước ra, cũng không rơi vào hồ nước đáy nước, mà là giẫm tại rồi mặt kính phía trên, chỉ là dưới lòng bàn chân gợn sóng nhộn nhạo lên, đi ra mấy bước về sau, thân hình bỗng nhiên biến mất, như là đi vào rồi mặt kính bên trong.

Sau một khắc, Trần Bình An trong phòng vừa sải bước ra, trái phải nhìn quanh, bốn phía chính là thông qua mặt nước nhìn thấy hình ảnh.

Tại Tôn thị tổ trạch bên kia, lão nhân nhìn lấy còn chưa bình tức mặt nước gợn sóng, đối với Tôn Gia Thụ tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói: "Vị này Đại Ly thiếu niên, tốt ổn thần hồn, thật nặng cốt khí, khó trách sẽ bị Lưu Bá Kiêu xem như bằng hữu."

Tôn Gia Thụ cười lắc đầu phản bác, "Lưu Bá Kiêu cũng không phải là vì vậy mà đem Trần Bình An coi là bằng hữu."

Lão nhân lại trực chỉ lòng người, hỏi thăm Tôn Gia Thụ, "Vậy còn người?"

Tôn Gia Thụ suy nghĩ một chút, nói thẳng nói: "Đến cùng không phải gặp lại tại hoạn nạn, không bằng Lưu Bá Kiêu cùng Trần Bình An."

Mặt kính bên kia, ở vào Lão Long thành nội thành, sớm có người xin đợi ngoài phòng, chính là vị kia Tôn gia Kim Đan cảnh thần tiên, hẳn dẫn Trần Bình An đi ra một tòa rộng lớn đình viện, từ mặt bên đi ra, cười một cổ chờ chực đã lâu xe ngựa, khí thế nội liễm, phản phác quy chân Kim Đan cảnh lão thần tiên, tự mình đảm nhiệm mã phu, xe ngựa cuối cùng đứng ở một con đường cửa ngõ tử bên trên, cửa ngõ có một gốc tuổi tác không lớn cây hòe, dưới gốc cây có cái một bên gặm hạt dưa một bên lật sách hán tử.

Tại Trần Bình An sau khi xuống xe, hai người đối mặt.

Hán tử giữ im lặng bưng lên băng ghế, đi đầu một bước đi vào ngõ nhỏ, Tôn gia lão nhân dừng xe tại bên đường, cũng không đi theo, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Đến rồi được điểm, Trịnh Đại Phong đem băng ghế đặt ở cửa ra vào, để Trần Bình An ngồi, lại đi xách rồi một đầu tới đây, trong lúc nhất thời cánh cửa bên kia người người nhốn nháo, đều là tới đây tham gia náo nhiệt phụ nhân nữ tử, chỉ tiếc Trần Bình An mang rồi một trương bề ngoài xấu xí da mặt, các nàng rất nhanh liền không có rồi hứng thú, nhao nhao đi trở về cửa hàng lười nhác sống qua ngày.

Trịnh Đại Phong cười tủm tỉm hỏi: "Tất nhiên chính mình đánh tan rồi chân khí Bát Lưỡng phù, vì sao còn muốn mạo hiểm lại tới đây ? Nếu như ta không có nhớ lầm, người cùng Thiếu thành chủ Phù Nam Hoa là thâm cừu đại hận, liền không sợ lộ tẩy ? Đến lúc đó Tôn gia có thể đem chính mình hái sạch sẽ, người khó nói coi là ta sẽ xuất thủ cứu người ?"

Trần Bình An hỏi rồi ba cái vấn đề, "Năm đó là ai nói cho cha ta biết bản mệnh sứ sự tình ? Là ai hại chết cha ta ? Những này cùng Dương lão đầu có quan hệ hay không ?"

Trịnh Đại Phong sắc mặt bình thản, cười hỏi lại nói: "Nếu như cùng lão đầu tử có quan hệ, người cảm thấy ta sẽ nói cho người biết sao?"

Trần Bình An giữ im lặng.

Trịnh Đại Phong dùng quyển sách kia vỗ thanh phong, "Mặc kệ người tin hay không, chuyện này, lão đầu tử không có dính vào trong đó, nhưng là ta có thể thẳng thừng không sai nói cho người, lão đầu tử sớm nhất thời điểm khẳng định nhìn thấy rồi, chỉ là đại khái cảm thấy không có ý nghĩa, không đáng, liền lười nhác nhúng tay. Người nếu là bởi vậy oán

hận lão đầu tử lúc trước không có xuất thủ ngăn cản, là người Trần Bình An sự tình, ta cũng như thế không ngăn người."

Trần Bình An lung lay đầu, cười khổ nói: "Ta oán hận cái này làm cái gì, Dương lão đầu tính cách gì, ta rất rõ ràng, từ trước tới giờ không sẽ thiếu người, cũng không để cho người ta thiếu hẳn, làm cái gì đều là công bằng mua bán."

Trịnh Đại Phong gật gật đầu, quay đầu nhìn về Trần Bình An, nhếch miệng nói: "Người có thể nghĩ như vậy là tốt nhất, tránh khỏi ta liều xong việc sau bị lão đầu tử đánh chết mất chết, cũng phải một quyền đập nát đầu lâu của người."

Trần Bình An có vẻ như thờ ơ, lại hoặc là giống như là đã sớm đoán được tiểu trấn người giữ cửa tính nết.

Trịnh Đại Phong quạt gió, "Lúc trước những hài tử kia ở trong, lại không xách riêng phần mình truyền thừa cùng trận doanh, ta coi trọng nhất Hạnh Hoa ngô hẻm Mã Khổ Huyền cùng Phúc Lộc Nhai Triệu Diêu, cùng Nê Bình ngô hẻm Tống Tập Tân, sư huynh của ta Lý Nhị, cũng liền là Lý Liễu Lý Hòe bọn hăn cha, mở heo được tâm, thích nhất người, về sau người rời đi Ly Châu động thiên đù loại gặp gỡ, ta đại khái bên trên có hiểu biết, mới phát hiện ta đã nhìn lầm rồi người, cũng nhìn lầm rồi sư huynh, trước kia ta cảm thấy hai người các người đều là thiếu tâm nhãn đồ dân, bây giờ mới phát hiện là ta Trịnh Đại Phong mắt mù."

Trịnh Đại Phong kỳ thật muốn nói, kỳ thật hăn Lý Nhị cùng người Trần Bình An, mới là đỉnh người thông minh.

Một cái lẻ loi hiu quạnh Nê Bình ngô hẻm thiếu niên, từng bước một đi đến hôm nay, thẳng đến đi đến rồi Bảo Bình Châu vùng cực Nam Lão Long thành, mới bắt đầu hỏi ba cái kia vấn đề.

Trần Bình An hỏi: "Dương lão đầu bên kia, ta không dám hỏi những này,

mà lại ta biết rõ hỏi rồi cũng là hỏi không. Người này một bên, ta cảm thấy có thể hỏi một chút nhìn."

Trịnh Đại Phong cười hỏi nói: "Thế nào, cảm thấy có một vị Kim Đan cảnh luyện khí sĩ che chở người, liền không cần lo lắng an nguy của mình ?"

Trần Bình An không hiểu thấu chỉ chỉ trên trời, "Dương lão đầu có thể cân nhắc lợi hại, nói không chừng ta hỏi rồi yếu hại, hắn vẫn là sẽ một bàn tay chụp chết ta, nhưng là người Trịnh Đại Phong cũng không dám. Nếu như ta đoán sai rồi, ta cũng không nhất định là hắn phải chết không nghi ngờ, mà lại người trả ra đại giới, sẽ không rất nhỏ."

Trần Bình An nhưng thật ra là muốn nói Trịnh Đại Phong người này, cũng là người làm ăn, nhưng là trực giác nói cho hắn biết, cái này lời thôi hán tử tầm mắt cùng thân phận, kém xa tí tắp Dương lão đầu.

Bất quá khi Trần Bình An chân chính mở miệng hỏi thăm, những này ở đáy lòng hắn ghen rồi rờn rã mười năm vấn đề, vẫn sẽ có nồng đậm bất an, chỉ là bước lên đệ tứ cảnh về sau, đã có thể khống chế tâm cảnh, làm dáng một chút, làm bộ mây trôi nước chảy, vẫn là không khó. Mà lại tại đi vào đầu này hẻm nhỏ sau, tại Trịnh Đại Phong tiến cửa hàng xách băng ghế thời điểm, Trần Bình An liền đã từ trong bao xuất ra Đường Kiếm Hồ, bắt đầu uống rượu.

Chính mình đệ tứ cảnh nếu như không đáng chú ý, còn có Sơ Nhất cùng Thập Ngũ, về sau còn có vị kia Tôn gia Kim Đan cảnh luyện khí sĩ.

Huống chi có chút chuyện cũ năm xưa, cũng nên để lộ vết sẹo, lấy ra phơi một chút mặt trời rồi.

Trịnh Đại Phong nhìn lấy vẻ mặt trang nghiêm thiếu niên, thở dài, thu hồi quyền kia để hắn kém chút niệm rách mồm, thật vất vả lần nữa cùng thiếu nữ mượn đọc sách vở, cuốn thành một đoàn, nhẹ nhàng đánh đầu

gối, uể oải nói: "Người này tiểu tử càng ngày càng khiến người chán ghét rồi. Đi rồi, không cần nơm nớp lo sợ, vụng trộm kéo căng lấy cái tiếng lòng, ta đều thay người mệt mỏi hoảng, yên tâm, ta sẽ không giết người, Dương lão đầu đối với người bây giờ rất coi trọng, huống chi ta Trịnh Đại Phong cũng không trở thành người hỏi rồi mấy vấn đề, liền muốn đối với người chém chém giết giết, ta cách cục lại nhỏ, cũng không có nhỏ đến phân thượng này."

Trịnh Đại Phong lập tức nói: "Nhưng là cái kia hai vấn đề, ta không có trả lời, người có bản lĩnh chính mình đi tìm hiểu nguồn gốc. . ."

Nói đến đây, Trịnh Đại Phong cười hỏi nói: "Người làm sao không trực tiếp hỏi Tề Tĩnh Xuân ?"

Trần Bình An quả nhiên nhẹ nhõm rất nhiều, lấy sau lưng hộp kiếm nhẹ nhàng dựa vào vách tường, ngửa đầu uống một hớp rượu, nói một câu để Trịnh Đại Phong càng nghi ngờ lời nói, "Ta sợ Tề tiên sinh sẽ thất vọng."

Trịnh Đại Phong quay đầu ồn ào rồi một tiếng, "Mai nhi, bưng hai đĩa hạt dưa đậu phộng đi ra đãi khách!"

Một vị thân thể nở nang phụ nhân, cười mang sang cái kia hai đĩa nát miệng thức ăn, làm phụ nhân xoay người đưa cho hân đĩa thời điểm, Trịnh Đại Phong ra vẻ kinh hãi nói: "Ngọn núi ép ta đỉnh, thật hùng khí thế a."

Phụ nhân đem hai cái đĩa hướng Trịnh Đại Phong trên tay một ném, tranh thủ thời gian đứng dậy, giẫm rồi nam nhân một cước, khuôn mặt tươi cười quyến rũ nói: "Đức hạnh!"

Trịnh Đại Phong đem một đĩa đậu phộng giao cho Trần Bình An, chính mình bắt đầu gặm hạt dưa.

Trần Bình An tựa hồ đối với Trịnh Đại Phong đáp án, sớm có đoán

trước, cũng không có như gì thất lạc, hỏi: "Người có hay không tốt một chút kiếm thuật bí tịch, có thể bán ?"

Trịnh Đại Phong thuận miệng hỏi: "Là luyện khí sĩ tiên gia kiếm quyết, vẫn là trên giang hồ võ học bí tịch ?"

Trần Bình An thẳng thắn nói: "Người hẳn là nhìn ra được, ta toà kia trường sinh cầu đã sớm đoạn rồi, nếu muốn luyện kiếm, chỉ có thể luyện tập võ học kiếm phổ."

Trịnh Đại Phong cũng nói đến gọn gàng dứt khoát, "Tốt nhất võ học bí tịch, ta cũng có thể giúp người tìm đến, sau đó lấy giá trên trời bán cho người, nhưng là không có gì ý tứ, ta khuyên người đừng đi đụng trên giang hồ cái gọi là tuyệt thế bí tịch, ta Trịnh Đại Phong chính mình chính là võ đạo bên trong người, biết rõ nơi này đâu sâu cạn, đã người hiện tại luyện quyền luyện được thật tốt rồi, đừng phức tạp, lãng phí thời gian."

Trần Bình An ăn rồi khỏa hạt đậu phộng, suy nghĩ một chút, cùng người nam này người thành khẩn nói rằng: "Tạ rồi. Chỉ bằng những lời này, người thiếu ta cái kia năm viên đồng tiền, không dùng xong rồi."

Trịnh Đại Phong khóe miệng co giật.

Nhìn một cái, loại này không thú vị đến cực điểm thiếu niên lang, làm sao để hẳn Trịnh Đại Phong thuận mắt được lên ? !

Nhưng là nam nhân ánh mắt chỗ sâu, tối nghĩa khó rõ ràng.

Trịnh Đại Phong thư thư phức phức đuổi lưng một cái, hữu khí vô lực nói: "Làm phiền người đem da mặt lấy xuống đi, vốn là đáng dấp không tuần, mang rồi như thế trương da mặt, càng xem càng bức mình."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Người không phải biết rõ ta cùng Phù Nam Hoa khúc mắc sao? Ta nào dám hái xuống, quang minh chính đại mà đi

dạo cái này Lão Long thành nội thành, có trời mới biết Phù gia có cái gì thuật pháp có thể xem xét nội thành động tĩnh, tỉ như cùng loại thần nhân dùng bàn tay xem sơn hà ? Nếu quả thật có, ta cái này không tương đương tại nhà khác cửa ra vào, ồn ào mau tới đánh chết ta sao ? Người ta trừ phi ngốc, nếu không khẳng định một đám người tuôn ra môn đem ta đánh chết."

Trịnh Đại Phong bị chọc cười, cười tiết lộ thiên cơ, "Được rồi, Dương lão đầu dặn dò qua ta, chỉ cần người tự hành phá vỡ chân khí phù, ta liền cần cam đoan người tại Lão Long thành nhảy nhót tưng bừng, dù là người một lòng muốn chết, ngênh ngang đi Phù Thành cửa lớn miệng khoe khoang, ta cũng như thế phải bảo đảm người bình an rời đi tòa thành."

Trịnh Đại Phong đột nhiên nói thầm nói: "Trước kia không có cảm thấy, hiện tại mới phát hiện tiểu tử này ngược lại là lấy rồi tốt danh tự."

Trần Bình An nửa tin nửa ngờ, "Người là Sơn Điền cảnh võ đạo tông sư ? Vẫn là bên trên ngũ cảnh luyện khí sĩ ?"

Trịnh Đại Phong tức cười nói: "Người coi đệ cửu cảnh võ phu cùng Ngọc Phác cảnh luyện khí sĩ, là bên đường rau cải trắng ? Người đi mấy bước liền có thể nhìn thấy một đồng ? Lão Long thành lại tam giáo cửu lưu ngư long hỗn tạp, bát cảnh võ phu cùng mười cảnh Địa Tiên đều đã có thể đi ngang rồi, đương nhiên điều kiện tiên quyết là chớ chọc nhiều người tức giận, chỉ khiêu khích một nhà một họ, cho dù là cái kia có bán tiên binh Phù gia, cũng không phải là không có chu toàn chỗ trống. Những cái này Nguyên Anh cảnh lão tổ, đệ cửu cảnh luyện khí sĩ mà thôi, ở chỗ này đã tính cao cao tại thượng lão thần tiên rồi."

Trịnh Đại Phong xem thường nói: "Người coi nơi này là chúng ta Ly Châu động thiên a? Ta đường đường một cái bát cảnh đỉnh phong võ đạo đại tông sư, liền chỉ có thể nhìn một chút môn kiểm chế tiên ? Mười một cảnh Nguyên Cung tại kế nhiệm Thánh Nhân trước đó, liền có thể tại

sông vừa đánh rèn sắt đúc đúc kiếm ? Đại Ly quốc sư Thôi Sầm tiến vào Ly Châu động thiên, không giống nhau chỉ có thể lén lén lút lút, lấy phân thân bày ra ?"

Trần Bình An đột nhiên hỏi: "Người muốn ta bóc phía dưới da, có phải hay không đang có ý đồ gì ?"

Trịnh Đại Phong cũng là hồn bất lặn, kinh ngạc nói: "Cái này cũng có thể xem thấu ?"

Một tôn khói xanh ngưng tụ mà thành Âm Thần, xuất hiện tại hai người đối diện góc tường tia sáng chỗ tối tăm, cười lạnh nói: "Trịnh Đại Phong hiện tại một đầu óc bột nhão, nghĩ không minh bạch người hộ đạo cùng truyền đạo người đến cùng là cái gì, liền nhờ Phạm gia tốn nhiều tiền tìm người tính một quẻ, quẻ tượng vì đại hỏa bên trong lấy được lật, tốt nhất đại cát. Cho nên muốn lấy để người thân hãm hiểm cảnh, đến lúc đó hấn vung tay xuất thủ, lại từ ta hộ tống người rời đi Lão Long thành, trong lúc này, hấn nói không chừng có thể làm rõ ràng cái gọi là hai cái thân phận, vạn nhất còn có thể thuận thế phá vỡ bát cảnh võ đạo bình cảnh, vừa vặn phù hợp quẻ tượng nói."

Trần Bình An quay đầu nhìn mặt không chân thật đáng tin Trịnh Đại Phong, "Năm văn tiền, trước thiếu, người bây giờ coi như muốn trả, ta cũng không thu về."

Trịnh Đại Phong không quan trọng nói: "Năm văn tiền, tính được rồi cái gì, tùy người."

Trần Bình An cười lạnh nói: "Trịnh Đại Phong, người thật sự cho rằng ta không biết rõ Dương lão đầu quy củ ? Lúc trước ta cố ý xách rồi một miệng, về sau người nói rồi võ học cùng luyện kiếm một chuyện, ta nhìn người nói tới không giả, mới thuận nước đẩy thuyền, đem bút trưởng này thanh toán xong! Nếu như ta không có đoán sai, lúc đó muốn ta đưa tin người, là Dương lão đầu, muốn người nợ tiền người, cũng vẫn là Dương

lão đầu a? Hiện tại có phải hay không hồi hận xanh ruột rồi?"

Đừng tốt Dương Kiếm Hồ, đứng người lên, đem cái kia không đĩa đặt ở trên ghế đầu, Trần Bình An đối với tôn này Âm Thần chấp tay ôm quyền, "Mặc dù không biết rõ người vì sao nguyện ý nói toạc ra chân tướng, khả năng cuối cùng, vẫn là Dương lão đầu ý tứ, nhưng ta vẫn còn muốn cảm tạ người!"

Âm Thần gật gật đầu.

Trần Bình An bước nhanh mà rời đi.

Trịnh Đại Phong xác thực như thiếu niên nói, đích đích xác xác, hồi hận xanh ruột ruột.

Trịnh Đại Phong lạnh lùng nhìn về phía tôn này vô cùng có khả năng hỏng rồi chính mình đại cát quẻ tượng Âm Thần, "Là người ý tứ, vẫn là lão đầu tử ý tứ ? Người tốt nhất nói rõ ràng!"

Âm Thần lạnh nhạt nói: "Người đoán ?"

Trịnh Đại Phong cười ha ha một tiếng, trong nháy mắt trở nên mây trôi nước chảy, "Người xưa nay sẽ không tự tiện làm việc, hơn phân nửa là lão đầu tử ý tứ rồi."

Âm Thần giễu cợt nói: "Một cái bát cảnh đỉnh phong thuần túy võ phu, thần quân chi đồ, vậy mà chạy tới tin tưởng cái gọi là quẻ tượng, người chẳng lẽ không biết rõ dù là Phạm gia không có động thủ chân, nhưng chi tại thế gian bất luận kẻ nào đều là tốt nhất đại cát, đối với người Trịnh Đại Phong, có thể hay không chính là càn khôn điên đảo, hàng thật giá thật diêm đại hung ?"

Trịnh Đại Phong thần sắc ngưng trọng lên, ngẩng đầu nhìn về phía tôn này Âm Thần, gật đầu nói: "Thụ giáo rồi."

Âm Thần đối với cái này xem thường, "Tất nhiên thần quân nguyện ý để người độc chương một phương, vậy người cũng đừng tự cho mình là thông minh, thành thành thật thật làm việc chính là rồi."

Trịnh Đại Phong phất phất tay nói: "Cho thiếu niên kia bày rồi một đạo, lại cho người giáo huấn rồi một trận, ta thiệt là phiền, đến rồi đi ngõ nhỏ thấu khẩu khí."

Âm Thần tan biến.

Trịnh Đại Phong đột nhiên hỏi: "Tôn thị tổ trạch dị tượng, có phải hay không Trần Bình An phá cảnh đưa tới?"

Âm Thần lạnh buốt tiếng nói từ góc tường trong bóng tối chảy ra, "Hẳn là."

Trịnh Đại Phong nách bên dưới kẹp thư, mang theo băng ghế cùng hạt dưa đi vào đường phố miệng, lần nữa ngồi tại cây hòe bên dưới hóng mát nhìn mỹ nhân.

Một vị thân hình cao lớn, ăn mặc phổ thông uy nghiêm nam tử, chậm rãi đi tới, phía sau hẳn là một vị dáng người thướt tha cô gái trẻ tuổi, khoan thai mà đến.

Nam nhân đi đến Trịnh Đại Phong bên cạnh, cô gái trẻ tuổi đứng tại nam nhân sau lưng, đối với cái kia ngồi tại trên ghế đầu dùng thư quạt gió được điểm chương quỹ, nàng tràn ngập tò mò.

Nam nhân mỉm cười nói: "Lão Long thành Tôn Gia Thụ mặt mũi, cũng chỉ giá trị một trương che che lấp lấp da mặt. Trịnh chương quỹ, nhìn đến rất chuẩn."

Trịnh Đại Phong quay đầu liếc mắt nam nhân, "Phù Huê, người liền lão

long bào đều không có mặc, xem ra không phải đến hạ lệnh trực khách."

Nam nhân cười đưa tay chỉ sau lưng, "Ta mặc không mặc lão long bào, tại Lão Long thành cũng không đáng kể, mang theo nàng đến, mới thật sự là thành ý chỗ."

Đã là thị uy, lại là yếu thế.

Thị uy nói là tại Lão Long thành, Phù Huề không cần tự mình xuất thủ, liền có thể xua đuổi người Trịnh Đại Phong.

Yếu thế thì là thân là Lão Long thành thành chủ Phù Huề, nguyện ý hợp ý, mang lên một vị hai chân rất dài nữ tử, đi vào Trịnh đại chương quỹ trước mắt.

Trịnh Đại Phong hung hăng róc thịt thêm vài lần nữ tử cặp đùi đẹp, lúc này mới quay đầu qua, tiếp tục đối với đường cái người tới lui lưu, "Phù Huề người khẩu khí lớn như vậy, làm sao không đồng nhất khẩu khí đem biển mây hút vào trong bụng ?"

Phù Huề sắc mặt khó xử, sau đó đưa tay nắm chặt rồi treo bên hông một cái ngọc bội, lúc này mới sắc mặt trở nên bằng phẳng.

Nữ tử nơm nớp lo sợ, đây là nàng lần thứ nhất cảm nhận được phụ thân rõ ràng như thế tức giận.

Trịnh Đại Phong cười lạnh nói: "Đồng dạng là người làm ăn, người cũng xứng cùng ta so ?"

Phù Huề cười trừ, "Tất nhiên Trịnh chương quỹ hiện tại tâm tình không tốt, như vậy có một số việc, Phù Huề sau đó nhắc lại."

Trịnh Đại Phong hiện tại tâm tình nào chỉ là không tốt, quả thực chính là không tốt tới cực điểm.

Năm văn tiền!

Cũng chỉ là chợ búa bách tính thường thường qua tay năm văn tiền, lại là giống như đặt ở hãn Trịnh Đại Phong trong lòng năm tòa núi lớn! Hao tổn tâm cơ, cẩn thận ứng đối, thật vất vả thành công lừa gạt thiếu niên kia chính miệng đáp ứng, không thu lấy bút trường này. Trịnh Đại Phong kỳ thật tại thiếu niên mở miệng hỏi ra ba cái kia cái vấn đề sau, cùng câu kia nhìn như vô tâm chi ngôn "Dương lão đầu từ trước tới giờ không thiếu người", Trịnh Đại Phong liền đã lòng dạ biết rõ, không cần hy vọng xa vời Nê Bình ngô hẻm thiếu niên cùng chính mình đòi hỏi bình thường nhất năm văn tiền rồi, cái này Nê Bình ngô hẻm ranh con quỷ tinh quỷ tinh, không tốt lừa gạt!

Trịnh Đại Phong tức giận đến không được, dùng sức vỗ sách vở, "Khó trách ta ngay từ đầu liền không thích gia hỏa này, tuổi còn nhỏ, lòng dạ sâu nặng, chỗ nào như cái thiếu niên?"

Trịnh Đại Phong đột nhiên ngừng lại oán trách, chán nản mệt mỏi nói: "Nếu là bình thường thiếu niên, chỗ nào sống được đến hôm nay."

Hán tử này thở dài thở ngắn, bắt đầu tâm phiền ý loạn mà lật qua lật lại sách vở, trang sách rầm rầm vang động, một chữ cũng không thấy đi vào, nói một mình nói: "Thật chẳng lẽ cho cái kia âm vật một câu nói trúng, ta thật sự là tự cho mình là thông minh?"

Lật đến rồi sách vở một tờ, chính là « chân thành thiên », vẫn là một chút cái nát đường cái điển cố nối liền nhau, món thập cẩm, sau đó cuối cùng lại giả vờ giả vịt thêm vào vài câu đại đạo lý, quả thực chính là mơ mơ hồ hồ. Tại Trịnh Đại Phong loại này chân chính học vấn sâu xa người xem ra, nếu là đem văn chương tháo gỡ ra đến, như là vị nữ tử này mặt mày tuấn xinh xắn, vị nữ tử kia má phấn say lòng người, cái khác một vị mỹ nhân cái miệng anh đào nhỏ nhắn, khắp nơi là mê người phong cảnh, chỉ khi nào lung tung ghép lại với nhau, ngược lại không đẹp, chính thể

xấu đến khó coi.

Trịnh Đại Phong không quan tâm mà lật qua một trang, chính là « chân thành thiên » một điểm cuối cùng cái đuôi.

Vẫn là có chút lớn đến vô biên vô tận trống rỗng đạo lý.

"Tương truyền thời cổ tấm lòng son người, thường thường chân thành chỗ đến, sắt đá không dời. Cho nên chính tâm thành ý, là Nho gia quân tử lập thân gốc rễ."

"Lại có Đạo gia Thánh Nhân nói, không tinh không thành, không thể động lòng người. Thật người, chân thành đã đến. Cái này tức là thiên hạ Đạo giáo "Chân nhân" danh hiệu lai lịch."

Trịnh Đại Phong rất nhanh vượt qua, bên dưới một phần « trung hiếu thiên », lại bị cấp tốc vượt qua, từ đầu lật đến đuôi, ba một chút khép lại sách vở, lại bắt đầu xem như cây quạt vỗ thanh phong.

Hán tử này, phảng phất là đem trong sách Thánh Nhân dạy bảo, xem như rồi tai một bên gió.

Hắn cuối cùng nhận mệnh đồng dạng, "Tất nhiên lão đầu tử nói đời ta vô vọng đệ cửu cảnh, vậy ta còn cưỡng cầu cái gì ? Đều cầu rồi nhiều năm như vậy rồi, khó trách lão đầu tử nói ta cơ quan tính toán tường tận quá thông minh, cũng liền chỉ còn lại có thông minh rồi, chỉ là cùng Lý Nhị liền đánh rồi bao nhiêu lần đỡ ? Tổng Trưởng Kính bất quá là cùng sư huynh đánh một trận, liền phá cảnh rồi, ta kỳ thật ngay từ đầu liền minh bạch, không cầu được, chỉ là lén lút trong lòng còn có may mắn thôi rồi. Ha ha, bây giờ tại cái này Lão Long thành mỗi ngày nhìn xem mỹ nhân nhi, ngay tại bát cảnh chờ chết tốt rồi. . ."

Trịnh Đại Phong nhắm lại con mắt, không còn nhìn trộm nữ tử tư thái Hán tử, giờ khắc này có chút vẻ mặt cô đơn.

Một vị dáng người có thể xưng "Hùng Vũ" cô gái trẻ tuổi, trên mặt thoa khắp rồi son phấn, ăn mặc trang điểm lộng lẫy, nàng cái kia mặt to đũa liền có thể Trấn Trạch trừ tà, khi nàng dừng lại bước chân, nhìn thấy hán tử bộ dáng như vậy sau, cảm thấy có chút đau lòng, nghĩ thầm hơn phân nửa là muốn muốn cùng chính mình cáo bạch, lại không có ý tứ, nếu không mình liền không lại thực nữ rụt rè rồi, mở miệng trước nói rồi, tránh khỏi chính mình tình lang thẹn thùng ?

Chỉ là nàng vừa tăng hăng một cái, nếu muốn thắm giọng nói.

Hán tử kia liền đã đột nhiên mở mắt, mang theo băng ghế liền chạy về ngõ nhỏ.

Nàng thở dài một tiếng, sờ lấy gương mặt của mình, hồi hận bắt đầu, muốn trách thì trách chính mình dung mạo, vẫn là như vậy động lòng người, khuynh quốc khuynh thành.

Nàng đột nhiên giật mình, ai u một tiếng, nguyên lai trên mặt son phấn cho ngón tay xoa xuống dưới, nàng tranh thủ thời gian dùng sức bôi trở về.

—————

Phù Huê không có lấy thần thông mang theo nữ nhi trở về Phù Thành, mà là cứ như vậy nhân nhĩ đạo phố trở về, sau lưng một kéo xe ngựa chậm rãi đi theo.

Nữ tử gọi Phù Xuân Hoa, là Phù Huê trưởng nữ, cùng Phù Huê trưởng tử Phù Đông Hải, đều là có hi vọng tiếp nhận vị trí gia chủ người thừa kế một trong.

Nếu là gia chủ hoặc là nói món kia lão long bào người thừa kế, như vậy tất nhiên là thiên tư vô cùng tốt người trẻ tuổi, Phù Huê nhìn như trung

niên, kì thực đã là bốn trăm tuổi tuổi, mười cảnh tu vi, mặc dù so ra kém Phong Lô Viên Lý Đoàn Cảnh những cái kia tên tuổi, "Bảo Bình Châu mạnh nhất mười cảnh tu sĩ", "Bên trên ngũ cảnh chi bên dưới đệ nhất nhân", thế nhưng là người mặc lão long bào, tăng thêm gia tộc có được bốn kiện bán tiên binh, Phù Huề hoàn toàn có tư cách bị coi là một vị hàng thật giá thật Ngọc Phác cảnh.

Phù Xuân Hoa cũng đã xem gần ba trăm tuổi, cùng huynh trưởng Phù Đông Hải đều là thành danh đã lâu Kim Đan cảnh, mà lại sở trường chém giết, riêng phần mình hộ tống một chiếc đồ ngang đi hướng Đào Huyền Sơn hơn trăm năm, lịch luyện phong phú, tao ngộ biến sâu đại yêu, sinh tử một đường hiểm cảnh, sớm đã không phải một hai lần rồi. Mấu chốt là Phù gia con cháu bước lên Kim Đan cảnh, liền mang ý nghĩa có thể khống chế bán tiên binh, cho nên Bảo Bình Châu một mực lưu truyền thuyết pháp này, Phù gia luyện khí sĩ chân thực cảnh giới, yêu cầu hướng lên đề cao nửa cái cảnh giới mới chuẩn xác.

Phù Xuân Hoa do dự rồi nửa ngày, rốt cục nhịn không được hỏi: "Cha, vì cái gì dẫn ta tới thấy người này, mà không phải Nam Hoa ?"

Phù Huề cười nói: "Không phải đã sớm nói sao, là để tỏ lòng Phù gia thành ý, vị này Trịnh chương quỹ, yêu thích chân dài mỹ nhân. Gián điệp tình báo bên trên, nhất thanh nhị sở."

Nữ tử hiển nhiên không tin bộ này lí do thoái thác.

Dù là nàng là có hi vọng kế thừa vị trí gia chủ người ứng cử, nhưng là nàng cũng tốt, huynh trưởng Phù Đông Hải cùng đệ đệ Phù Nam Hoa cũng được, đều biết một chút, bọn hắn khổ tâm kinh doanh nhân mạch quan hệ, xa xa không đủ để biết được Bảo Bình Châu đỉnh núi chân chính phong cảnh, mà lại thân ở phụ thân Phù Huề cánh chim che chở phía dưới, đã là hóng mát, cũng là câu thúc, bọn hắn thường thường không dám quá mức vi phạm, để tránh gặp Phù Huề nghi kỵ.

Lão Long thành Phù gia, nhìn như người người tự do phân tán, nhưng này chút chỉ là vô vọng nhúng chàm lão long bào gia tộc phế vật, đã sớm chết tâm rồi, cũng bị bài xích ở gia tộc quyết sách vòng bên ngoài, trên thực tế, Phù gia quý củ sâm nghiêm, kỳ thật nửa điểm không thể so với nhà đế vương kém.

Gần nhất trăm năm, Phù Đông Hải phụ trách Bắc Câu Lô Châu quan hệ kinh doanh, nàng Phù Xuân Hoa thì phụ trách Đông Nam cái kia lục địa bí mật mưu đồ, mà nguyên bản vắng vẻ không nghe thấy, tầm thường vô vi Phù Nam Hoa, thẳng đến lần kia ngoài dự liệu mà được tuyển chọn đi hướng Ly Châu động thiên, về sau mới mãnh liệt quật khởi, gia tộc nghiêng về rồi rất nhiều nhân lực vật lực cho hãn cái này đệ đệ, rõ ràng, gia chủ Phù Huê đối nàng cùng Phù Đông Hải cái này một trăm năm sinh ý, cũng không hài lòng.

Phù Xuân Hoa biết rõ đã hỏi không ra kết quả, liền đổi rồi một cái chủ đề, "Muốn hay không ta đi nhắc nhở một tiếng Tôn Gia Thụ ?"

Phù Huê cười nói: "Tôn Gia Thụ ? Người ta dù là cảnh giới không bằng người, nhưng tốt xấu là Tôn gia nhất gia chi chủ, người một cái Kim Đan cảnh luyện khí sĩ, bằng cái gì gõ hãn ? Nhà hãn tổ trạch nhưng còn có một vị Nguyên Anh cảnh Tôn thị lão tổ, mặt khác vị kia có hi vọng bước lên nguyên anh kim đan luyện khí sĩ, người ca ca vất vả lôi kéo rồi mấy chục năm, đến nay mới có chỗ buông lỏng, Phù gia nếu là lúc này gõ Tôn Gia Thụ, người cảm thấy tên kia Kim Đan cảnh, còn có mặt mũi rời đi Tôn thị tổ trạch đi vào chúng ta Phù gia sao?"

Phù Xuân Hoa sắc mặt trắng bệch, sợ phụ thân lầm cho là mình là tại hại huynh trưởng.

Phù Huê mỉm cười nói: "Không cần khẩn trương, ta biết rõ tính tình của người. Kỳ thật lần này Tôn Gia Thụ thuận thế mà làm, áp chú tại Trần Bình An trên người, cũng là muốn thăm dò chúng ta Phù gia, xem chừng liên sợ chúng ta không ra tay gõ hãn, một khi bị Tôn gia đạt được, sau đó

trở lại tổ trạch, bày ra một bộ bị Phù gia trận thế lẫn ép bộ dáng, người tin hay không, căn bản không cần Tôn Gia Thụ thuyết phục cái gì, tên kia tiền đồ rộng lớn Kim Đan cảnh, năm đó vốn là là thụ ân tại Tôn gia, qua chiến dịch này, liền ván đã đóng thuyền lưu tại Tôn thị tổ trạch bên kia rồi."

Phù Xuân Hoa hỏi: "Khó nói Tôn Gia Thụ liền không sợ thiếu niên kia chết tại chúng ta trên tay ?"

Phù Huề ngẩng đầu nhìn một chút màn trời, "Người sẽ như vậy nghĩ, cũng là nhân chi thường tình, chỉ là ngày nào người mặc rồi lão long bào, mới có cơ hội biết rõ một chút chân chính đỉnh đầu sự tình."

Phù Xuân Hoa vô ý thức ngẩng đầu nhìn một chút cái kia phiến biến mây.

Phù Huề cười cười, "Còn muốn cao hơn một chút."

Phù Xuân Hoa tâm thần khẽ run, ngửa đầu nhìn lại, tràn ngập rồi ước mơ.

Kết thành kim đan khách, mới là ta bồi nhân.

Tại trở thành Kim Đan cảnh trước đó, người người đều cảm thấy đây là một câu khoái ý nhất hào ngôn, chỉ là đợi đến chân chính bước lên kim đan, mới có thể phát hiện, đây mới là luyện khí sĩ giữa sườn núi mà thôi, chỉ thế thôi.

Phù Huề đột nhiên nói một câu, "So với Tôn gia cùng Tôn Gia Thụ, ta Phù gia cùng Phù Huề, vẫn là muốn quyết đoán lớn hơn một chút. Ta hiện tại yêu cầu rời đi Lão Long thành, đi nghênh đón mấy vị phương Bắc quý khách. Người đi tìm tới Nam Hoa, liền nói Trần Bình An ngay tại Tôn gia tổ trạch, ta nghĩ biết rõ, lựa chọn của hắn. Ngày lại quyết định hắn có thể trở thành hay không Lão Long thành Thành chủ, đương nhiên

cũng sẽ quyết định người có không có hi vọng xuyên qua lão long bào. Hi vọng ta trở lại Lão Long thành thời điểm, đã làm ra rồi chính xác lựa chọn."

Phù Huê khoát khoát tay, "Người lên xe về thành."

Phù Xuân Hoa nghe lệnh làm việc, phụ thân đã đột ngột từ mặt đất nâng lên, tiêu sái lướt vào toà kia vân hải đại trận, hẳn là hướng phương Bắc mà đi.

Phù Xuân Hoa không lo được là cái gì quý khách, đáng giá Lão Long thành Thành chủ ra khỏi thành nghênh đón, nàng ngồi vào thùng xe sau, liền bắt đầu cẩn thận suy nghĩ vấn đề này.

Nàng kế tiếp ứng nên lựa chọn như thế nào, mới có thể thu được lợi rất nhiều nhất ? Đệ đệ Phù Nam Hoa lại sẽ lựa chọn như thế nào ?

Phù Xuân Hoa phát hiện mình một đoàn loạn ma, giống như mặc kệ làm cái gì, đều có thể kiếm đến một điểm, nhưng là cách mình tốt nhất mong muốn, thủy chung rất xa.

Đến rồi đệ đệ Phù Nam Hoa tư dinh, Phù Xuân Hoa vẫn là không có đầu mối, liền cân nhắc từng câu từng chữ, cẩn thận từng li từng tí nói ra rồi phụ thân Phù Huê cái kia lời nói, trong đó có xóa có giảm, có thêm có thừa.

Phù Nam Hoa đương nhiên sẽ không tin hoàn toàn, nhưng là Phù Huê đại khái ý tứ, Phù Xuân Hoa không dám nói bậy, Phù Nam Hoa từ đầu tới đuôi, cẩn thận nghe qua rồi tỷ tỷ Phù Xuân Hoa kể ra, vừa muốn đứng dậy thói quen dạo bước suy nghĩ vấn đề, đột nhiên ngồi trở lại cái ghế, lạnh nhạt nói: "Ta đã nghĩ kỹ rồi, xử lý Trần Bình An!"

Phù Xuân Hoa bắt đầu cười tay quay chỉ đầu, "Hồi Trần được điểm Trịnh chương quỹ, ít nhất thất cảnh đỉnh phong võ phu, thậm chí có thể

là bát cảnh đại tông sư, tới giao hảo nội thành Phạm gia, lại thêm Tôn Gia Thụ Tôn gia, trong đó có một vị tổ trạch Nguyên Anh cảnh Tôn thị lão tổ, tuy nói còn lại ba vị kim đan, không phải tổ trạch gặp nạn, không cần xuất thủ, nhưng là đến rồi vạn bất đắc dĩ cấp độ, Tôn Gia Thụ chắc là có thể thuyết phục ba người xuất thủ, tăng thêm nội thành Tôn thị cung phụng khách khanh, Nam Hoa, người coi thật không lại suy nghĩ một chút ?"

Phù Nam Hoa sắc mặt đậm mạc, "Ta chỉ muốn như thế nào lấy cái giá thấp nhất, làm thịt cái kia Đại Ly thiếu niên."

Phù Xuân Hoa lại cười nói: "Người đại hôn sắp đến, không sợ ra rồi biến số ? Mà lại thiếu niên kia nếu là xuất thân Ly Châu động thiên, liền xem như Đại Ly con dân, không sợ việc này ý nghĩa sâu xa, hỏng rồi Lão Long thành Phù gia tại Đại Ly hoàng đế trong suy nghĩ ẩn tượng ?"

Phù Nam Hoa chỉ là suy nghĩ sâu xa không nói.

Phù Xuân Hoa cuối cùng nở nụ cười xinh đẹp, "Phù Nam Hoa, người cuối cùng suy nghĩ một chút, tỷ tỷ nói những này, đến cùng là hi vọng người dứt khoát xuất thủ, vẫn là nghĩ đến người không cần khư khư cố chấp đâu ?"

Phù Nam Hoa chỉ là trầm ngâm không nói.

Phù Xuân Hoa nụ cười trên mặt càng ngày càng hao gầy, cuối cùng dứt khoát không có rồi mấy may ý cười, lạnh lùng nhìn về phía cái này hoành không xuất thế đệ đệ, một cái ăn hết gia tộc cả tòa núi vàng núi bạc cũng mới đệ lục cảnh phế vật mà thôi, cũng dám hy vọng xa vời Lão Long thành Thành chủ bảo tọa ? Cũng xứng cùng chính mình cùng Phù Đông Hải hai vị Kim Đan cảnh tranh đoạt món kia áo choàng ?

Phù Nam Hoa thu hồi suy nghĩ, chậm rãi đứng dậy, động tác như nước chảy mây trôi, khí độ ung dung, hần mỉm cười, "Phù Xuân Hoa, người

cùng Phù Đông Hải điểm này chuyện xấu xa, cũng không chỉ người mẫu thân một người biết rõ, bất quá ta rất hiếu kì, Phù Đông Hải cùng người thiệp thân thị nữ điểm này chuyện xấu xa, người lại có biết rõ không ?"

Phù Xuân Hoa nhếch miệng cười một tiếng, "Tốt đệ đệ, chờ ta hoặc là Phù Đông Hải làm rồi Thành chủ, nhất định hảo hảo nuôi người."

Phù Nam Hoa phảng phất hoàn toàn không có nghe minh bạch trong đó uy hiếp, đột nhiên cười nói: "Ở trước đó, chúng ta tỷ đệ vẫn là muốn chân thành hợp tác, mưu đồ một chút như thế nào giết chết Trần Bình An mới là, đúng không ? Dù sao người bây giờ căn bản đoán không ra phụ thân tâm tư, không rõ ràng ta cái này lựa chọn, đến cùng là hướng đi vị trí gia chủ, vẫn là rời xa, huống chi việc này, phụ thân khảo nghiệm ta đồng thời, cũng đang khảo nghiệm người, tỷ tỷ tốt, người nhưng nhất thiết phải cẩn thận ứng đối a!"

Phù Xuân Hoa nheo lại mắt, vẻ mặt âm trầm.

Phù Nam Hoa đứng người lên sau, quay đầu nhìn về cửa lớn phương hướng, ở trong lòng yên lặng nói: "Tôn Gia Thụ, người vì rồi một cái Nguyên Anh cảnh, liền bán rơi một cái kém chút giết chết ta Trần Bình An, cuộc mua bán này, đáng giá không ? Vẫn là nói. . ."

Nghĩ tới đây, Phù Nam Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, không có khả năng, Tôn Gia Thụ cũng không phải tên điên.

Mà nếu quả vạn nhất ?

Phù Nam Hoa cho đến giờ phút này, mới bắt đầu do dự, trong lòng càng ngày càng bức bối.

Mà Phù Xuân Hoa nhìn về phía cái này nhìn lấy lớn lên, lại đột nhiên trở nên xa lạ đệ đệ, rốt cục có rồi một tia kiêng kỵ.

Phù Huê một mình ngự phong Bắc đi, tại ở ngoài ngàn dặm, dừng thân bóng, cuối cùng rơi vào một chiếc đến từ Đại Ly Long Tuyền Ngô Đồng Sơn đồ ngang phía trên.

Bên trên một bên một vị Mặc gia hào hiệp Hứa Nhược, giờ kiếm tại sau lưng, còn có một vị lão giao xuất thân Lâm Lộc thư viện phó sơn trưởng.

Có hai người này tọa trấn đồ ngang, cho dù là đi hướng Đảo Huyền Sơn, đều dư xài rồi.

Hai người hộ tống người, là một đôi thiếu niên thiếu nữ, nói cho đúng đến, là Đại Ly Hoàng tử Tống Mục một người.

Thiếu nữ tên là Trĩ Khuê, nàng đề mi thuận nhãn đi theo nhà mình công tử "Tống Tập Tân" sau lưng, từ đầu tới đuôi, thiếu nữ đều không có nhìn Phù Huê một chút, có thể là Phù Huê không có người mặc lão long bào, tăng thêm vị này Lão Long thành Thành chủ cũng không có gì tự báo danh hào, cùng kiếm tiên Hứa Nhược cùng một chỗ đứng tại mũi thuyền hàn huyền khách sáo, cho nên nàng không có nhận ra ?

Chiếc này đồ ngang trực tiếp xuyên qua cái kia phiến trên đầu thành khoảng không biển mây, sau đó rơi vào Phù Thành bên trong.

Phù Huê tại tự thân vì Đại Ly cái này một nhóm khách nhân an bài tốt ngủ lại chỗ sau, đi vào Phù Nam Hoa tư dinh, phát hiện đứa con trai này vẻ mặt uể oải mà lưng tựa một căn Long Nhiêu Lương.

Phù Huê hỏi: "Làm sao Phù gia trên dưới, không hề có động tĩnh gì ?"

Phù Nam Hoa nâng đầu lên, nhìn về phía phụ thân, "Ta nghĩ rồi rất nhiều rất nhiều, giống như làm thế nào đều là sai. Phù gia, Lão Long thành, Đại Ly, Ly Châu động thiên, Tôn Gia Thụ, Phù Đông Hải Phù Xuân Hoa.

.."

Phù Nam Hoa đột nhiên nở nụ cười, "Vậy người có biết rõ không, kỳ thật mặc kệ người làm cái gì, người cũng là đời tiếp theo Lão Long thành Thành chủ ?"

Phù Nam Hoa đầy mặt ngốc trệ.

Phù Huê nghiêng người sang, mà cúi thấp đầu, tựa như tại tất cung tất kính nghênh đón người nào đó.

Một cái từng ngum từng ngum không chút kiêng kỵ hấp thu "Long khí" thiếu nữ, tựa như hơi say rượu đi vào đại đường, sau đó đặt mông ngồi trên ghế, nàng nâng lên hai tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay.

Một cái long bào hiện lên ở sau lưng nàng, vụ khí bùng bùng, giống như là tại lấy nước sương mù thanh tẩy quần áo đồng dạng.

Về sau nàng đứng người lên, món kia long bào tự động mặc ở trên người nàng, bên trên một bên chín cái biến mây Kim Long, bắt đầu rất sống động mà lưu chuyển du động bắt đầu.

Nàng đá rơi xuống giày, ngồi xếp bằng trên ghế, hất lên món kia quá mức rộng rãi long bào, có vẻ hơi buồn cười, nàng nhíu lại mặt ủ khuất nói: "Không có rồi Ly Châu động thiên cấm chế về sau, còn muốn làm bộ chính mình là một con giun dế, thật vất vả a. Không có cách, ta tạm thời còn đánh không lại bọn hăn bên trong một ít người, đạo sĩ thú, Nguyễn Cung, Tống Trường Kính, vị kia thâm bất khả trắc Mặc gia cự tử, kiếm tu Hứa Nhược, vân vân vân vân. . . Ai, tóm lại thật nhiều người, được rồi, không đề cập tới những thứ này. Vẫn là nơi này tốt, không hổ là lúc trước đồ bộ Bảo Bình Châu chỗ thứ nhất phong thủy bảo địa. . . Long khí đi qua nhiều năm như vậy giữ gìn, còn lại bên dưới không ít, các người Phù gia làm được không hỏng, về sau khẳng định có thưởng, thật to có thưởng!"

Phù Nam Hoa nhìn lấy thiếu nữ tấm kia rất quen trẻ con khí gương mặt, sau đó lại quay đầu nhìn xem đây mặt bình tĩnh phụ thân, cuối cùng lại gắng sức nhìn chăm chăm món kia tổ truyền lão long bào.

Phù Nam Hoa phát hiện trước đó kém chút điên rồi một lần chính mình, lần này là thật sự sắp điên rồi.

Nàng nhìn quanh bốn phía, "Vì rồi thuận lợi lại tới đây, ta thụ rồi thật nhiều ủy khuất a. Nhưng là nhất ủy khuất là, cái gọi là thuận lợi, vẫn là người đạo sĩ thúi kia bố thí cho ta. . ."

Nàng đột nhiên đưa tay chỉ hướng Phù Nam Hoa, tàn khốc nói: "Người con kiến cỏ này, nghe nói người liền một cái Trần Bình An cũng không dám giết! Người căn bản cũng không phối họ. . ."

Thiếu nữ quay đầu nhìn về Phù Huê, "Các người họ Thập a tới ?"

Phù Huê cung kính về nói: "Khởi bẩm tiểu thư, chúng ta họ Phù."

Thiếu nữ có chút hậm hực, dáng vẻ bệ vệ hoàn toàn không có, lười biếng núp ở trong ghế, hoặc là nói là co quắp tại món kia long bào bên trong.

Phù Nam Hoa khoảng cách sụp đổ, chỉ kém cách nhau một đường.

Thiếu nữ cúi đầu đánh giá lão long bào, "Trong lịch sử chín vị Bảo Bình Châu hoàng đế gân cốt khí huyết, ân, cũng không tệ lắm."

Nàng ánh mắt dời xuống, thì thào nói: "Đê đoan biến mây kém một chút."

Nàng nhãn tình sáng lên, lộ ra một đôi màu vàng kim đồng tử quỷ quyết đôi mắt.

Tựa như đoán đúng tâm tư thiếu nữ, Phù Huề cười khỏ nói: "Tiểu thư, Lão Long thành trên không cái kia phiến biển mây, gần đây còn không thể thu nhập long bào bên trong, nếu không vạn chúng chú mục phía dưới, động tĩnh quá lớn, người hữu tâm rất dễ dàng phát hiện manh mối." khóe."

Thiếu nữ thở dài một tiếng, "Ta biết rõ nặng nhẹ."

Nàng cuối cùng mắt say lơ đờ mông lung, giống như là một cái say rượu hán, "Đến nơi này, thật không muốn lại chuyển ổ a."

Nàng đột nhiên nhảy xuống cái ghế, nhẹ nhàng lắc một cái, nguyên bản to lớn như đệm chăn lão long bào, lập tức trở nên vô cùng vừa người, nàng đứng tại trên đại sảnh, nhìn về phía ngoài cửa, nàng tựa hồ tại do dự cái gì.

Tôn thị tổ trạch, lão tổ nghe được gia chủ đương thời kế hoạch sau, cười khỏ nói: "Coi là thật đáng giá không ? Liền không sợ sau trận chiến này, không gượng dậy nổi, bị Phù gia liên thủ bốn nhà cùng một chỗ chiếm đoạt rồi chúng ta ?"

Tôn Gia Thụ sắc mặt như thường, "Ta chỉ hận Tôn gia vốn liếng không đủ lớn, ta Tôn Gia Thụ chỉ có thể cực lớn như vậy."

Tôn thị lão tổ trầm mặc hồi lâu, hỏi: "Nếu như bị thiếu niên kia biết được chúng ta Tôn gia dự tính ban đầu ?"

Tôn Gia Thụ ánh mắt kiên nghị nói: "Hắn sẽ không biết, coi như lui 10 ngàn bước nói, hắn biết rõ rồi chân tướng, nhưng ta Tôn gia vì rồi hắn nỗ lực lớn như vậy đại giới, sau này hồi báo, nhất định chỉ nhiều không ít."

Tôn thị lão tổ hỏi lại, "Như thế chỉ vì cái trước mắt, coi là thật thích hợp

sao ? Liền không thể giống thiếu niên kia ba cảnh phá bốn cảnh, thuận theo tự nhiên, nước chảy thành sông ?"

Tôn Gia Thụ lắc đầu nói: "Ta Tôn Gia Thụ một người, đương nhiên có thể các loại, thế nhưng là Đông Bảo Bình Châu cùng thiên hạ đại thế, không thể các loại!"

Vị này Tôn gia nguyên anh lão tổ chỉ có thở dài, không khuyên nữa nói cái gì.

Tại cái kia về sau, thiếu niên từ trong thành cao lầu gian phòng kia, đi trở về Tôn thị tổ trạch hồ nước.

Về sau vậy mà trời trong gió nhẹ, thiên hạ thái bình.

Tôn Gia Thụ vẫn là thường thường trở về một chuyến tổ trạch.

Vẫn là mỗi lần trở về, đều muốn ở lại một đêm, sau đó cùng ba vị Kim Đan cảnh cùng phụng đánh cược một lần, sớm nhất một lần là một cái Cốc Vũ tiền, lần thứ hai là hai cái, lần thứ ba là bốn cái, lần thứ tư là tám cái.

Cuối cùng Tôn Gia Thụ cược rồi bốn lần, thua rồi bốn lần, tại cái kia về sau Tôn Gia Thụ liền không lại đặt cược rồi.

Mà cái kia Trần Bình An, vẫn như cũ mỗi ngày sẽ đi gác đêm câu cá, sau đó chờ đợi mặt trời mới lên ở hướng Đông ánh bình minh vạn trượng một khắc này.

Tại Trần Bình An ở tại Tôn thị tổ trạch thứ hai mươi thiên, Tôn Gia Thụ còn tại lấy Đạo gia một môn tọa vong thuật xâm nhập giấc ngủ, kết quả là nghe Trần Bình An ở phía xa lớn tiếng hô nói: "Tôn Gia Thụ, mau nhìn!"

Tôn Gia Thụ đột nhiên đứng dậy, giày cũng không mặc, đẩy ra cửa sổ, nhìn ra xa bầu trời.

Chỉ gặp Đông Phương Vân trong biển, lại có mười mấy đầu màu vàng kim giao long mãnh liệt mà xuống, sau đó lại bị cái kia đeo kiếm thiếu niên lấy cổ lão quyền giá từng cái đánh về, nhiều lần ra quyền nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, không chút do dự.

Tôn Gia Thụ tại thời khắc này, thất vọng mất mát.

Đạo tâm thất thủ, gần như sụp đổ.

May mà Tôn thị lão tổ tranh thủ thời gian đi vào hắc bên cạnh, đưa tay trùng điệp đè lại bờ vai của hắn, "Gia cây, không cần như thế, gia cây có thể bốn mùa thường xanh, người cũng vô sự sự tình như ý, năm đó vì người lấy cái tên này, chính là vì rồi hôm nay."

Tôn Gia Thụ sắc mặt phát trắng, thì thào nói: "Chỉ kém một lần."

Mặc dù tâm cảnh của hắn hướng tới ổn định, nhưng là thất hồn lạc phách, tâm thần có chút không tập trung.

Thật giống như mất đi rồi một cả tòa Lão Long thành.

Lão Long thành nội thành, Hôi Trần được điểm bên ngoài đường phố trên lỗ hồng, Trịnh Đại Phong nhìn một cái phương Đông ánh bình minh, tâm thần hoảng hốt ở giữa, tranh thủ thời gian móc ra quyển kia sách vở, lật đến một tờ, không ngừng ngày đó « chân thành thiên », yên lặng đọc diễn cảm, ngày trước mà dị tượng kết thúc về sau, Trịnh Đại Phong chán vở sách vở, không lưu hạ nhiệm gì dấu vết để lại, đi trở về ngõ nhỏ, về mặt cầu xin nói: "Truyền đạo người, ha ha, đúng là ta Trịnh Đại Phong truyền đạo người. . ."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 255: Truyền đạo người truyền đạo

(Nguyên Anh cảnh vì luyện khí sĩ đệ thập cảnh, kim đan là đệ cửu cảnh. Trước đó có lỡ bút, do đó nói rõ.)

Tôn Gia Thụ đêm nay, vốn nên muốn mở tiệc chiêu đãi một vị Đông Nam lục địa một vị đại nhân vật, thế nhưng là tuổi trẻ gia chủ lâm thời khởi ý, để nội thành Tôn phủ thoái thác lần này tiếp phong yến, mặc dù rất không thích hợp, đến mức bên kia quản sự lần đầu tiên đưa ra rồi dị nghị, nhưng là Tôn Gia Thụ không có bất kỳ cái gì giải thích, tại thư phòng đã cắt đứt lão trạch cùng Tôn phủ liên hệ, sau đó đi hướng về sau một bên nhỏ từ đường.

Bên kia quản sự có chút thúc thủ vô sách, Tôn thị nguyên anh lão tổ không muốn Tôn phủ khó xử, đã trăm năm thời gian không tại Tôn phủ bên kia hiện thân lão nhân, tự mình hướng vị kia quản sự mặt thụ tuy cơ hành động, này mới khiến Tôn phủ trên dưới ăn rồi một viên thuốc an thần.

Về sau một phen tắm rửa thay quần áo Tôn Gia Thụ, một mình đứng tại trong đường, kính hương sau, như là diện bích hồi lỗi, trầm mặc không nói.

Từ đường trừ rồi Linh Vị, trên tường còn treo có một vài bức Tôn gia các đời đã qua đời gia chủ chân dung, phần lớn là bây giờ Tôn Gia Thụ như vậy không đáng chú ý trang phục, thế hệ này Tôn thị vị trí gia chủ, thuộc về gia truyền tôn cách đời truyền thừa, Tôn Gia Thụ gia gia tại từ nhiệm gia chủ về sau, liền đi du lịch Trung Thổ Thần Châu, năm đó Tôn Gia Thụ lấy tuổi mới hai mươi, kế thừa lớn như thế một phần gia nghiệp, Tôn Gia Thụ những năm này có thể nói cam khổ tự biết.

Tôn Gia Thụ nhìn qua những cái kia treo ảnh, có người ở nhà tộc nguy nan lúc gần cơn sóng dữ, có người mở ra mối thương lộ, có người vì gia tộc kết bạn lôi kéo rồi bên trên ngũ cảnh tu sĩ hảo hữu chí giao, có một đời người tầm thường vô vi, liên lụy Tôn gia tại Lão Long thành nâng không nổi đầu, có người quyết sách sai lầm, làm hại Tôn gia không ngừng nhường ra ngoại thành địa bàn, tổ tông gia nghiệp không ngừng bị từng bước xâm chiếm chia cắt, có người ngộ nhập lạc lối, dốc lòng tu đạo, gia tộc hư danh ngoại thích chỉ thủ. . .

Tôn Gia Thụ rất muốn biết rõ đem đến từ kỷ bị treo trên tường, hậu thế tử tôn lại là như thế nào đối đãi chính mình, là vùng tay hăng hái bên trong hứng thú chi tổ, vẫn là chôn xuống gia tộc họa cây kẻ cầm đầu, hoặc là một cái bỏ lỡ ngàn năm một thuở cơ hội tốt ngu xuẩn ?

Màn đêm thâm trầm, vị kia nguyên anh lão tổ chậm rãi đi vào từ đường, trầm mặc hồi lâu, rốt cục mở miệng an ủi nói: "Quá tam ba bận, người nguyên ý lựa chọn tin tưởng thiếu niên kia, cực lần thứ tư, đã rất không dễ dàng, thua ở rồi lần thứ năm bên trên, không cần như thế ảo não. Vị kia có hi vọng bước lên nguyên anh kim đan cung phụng, kỳ thật nguyên ý cùng người cực cái này bốn lần, vốn là có khuynh hướng lưu tại Tôn thị tổ trạch, mà không phải bị Phù Đông Hải lôi kéo đi qua."

Tôn Gia Thụ không có quay người, vẫn như cũ ngẩng đầu ngắm nhìn một bức họa, gật đầu nói: "Điểm này, ta đã nghĩ thông suốt rồi, cũng không quá đa tâm kết. Đang bị giam giữ chú trong chuyện này, sự tình không có đổi thành càng tốt hơn, cũng không trở nên càng kém, kết quả ta có thể tiếp nhận. Lui một bước nói, ta Tôn gia còn không đến mức thiếu một vị tương lai Nguyên Anh cảnh, liền muốn chết muốn sống."

Tôn thị lão tổ muốn nói lại thôi, dính đến Tôn Gia Thụ Đại Đạo căn bản, cho dù là hấn, cũng không thể tùy tiện hỏi thăm. Cái này giống Tôn thị tổ trạch ba vị cung phụng, mặc kệ cùng Tôn Gia Thụ người quan hệ như thế nào tốt, lại hiểu kỳ tên thiếu niên kia cảnh giới tu vi, cũng sẽ không chủ

động mở miệng hỏi, mà chẳng qua là khi một cái việc vui tại bên kia suy đoán.

Tôn Gia Thụ mở ra một cái bàn tay, "Ta cùng Trần Bình An ở chung, từ đầu tới đuôi, cũng chỉ là tại làm sinh ý. Không phải ta không đem Lưu Bá Kiêu làm bằng hữu, mà là Trần Bình An người này, quá mức kỳ quái, ta nhịn không được muốn ở trên người hắn đo sức một cái lớn, không có cách, ta Tôn Gia Thụ là thương nhân, là Tôn gia gia chủ. Nguyên lai biết được quá nhiều, cũng không dễ."

Tôn Gia Thụ quay đầu qua, giơ lên bàn tay kia, "Đợi đến Trần Bình An lần thứ hai đánh lui ánh bình minh Kim Long, đợi đến Phù gia án binh bất động, để ta hết thấy mưu đồ thất bại, phản thụ nó hại, ta mới biết mình lần này vót lệch môn, sai vô cùng, đến mức mắt của ta trợn trợn nhìn lấy chính mình mất đi rồi. . . Một tòa Lão Long thành."

Cho dù là bị thế gian ca tụng là Địa Tiên một vị nguyên anh lão tổ, cũng nhìn không ra người trẻ tuổi bàn tay kia có bất kỳ khác thường gì.

Nhưng là lão nhân vô cùng xác định, Tôn Gia Thụ nhìn thấy, chính là cuối cùng chân tướng.

Tôn Gia Thụ đầy mặt bi thương vẻ mặt, "Nếu chỉ là ít rồi Trần Bình An một cái vốn cũng không phải là bằng hữu bằng hữu, mất đi một tòa Lão Long thành, ta Tôn Gia Thụ đánh rớt răng cùng máu nuốt, kỳ thật ta như cũ có thể chịu! Tiền chạy rồi, lại kiếm chính là, kiếm tiền năng lực, ta Tôn Gia Thụ tuyệt sẽ không thua bất kỳ người nào!"

Lão nhân chỉ có thể không nói một lời, chậm đợi câu dưới.

Tôn Gia Thụ thu hồi bàn tay, nắm chặt nắm đấm, run giọng nói: "Thế nhưng là đi qua lần này khó khăn trắc trở, ta phát hiện mình lấy tài chi đạo, nguyên bản một mực tin tưởng vững chắc đường đường chính chính, là không thể nghi ngờ thương gia Đại Đạo, phù hợp nhất chính đại

quang minh, nguyên xa lưu dài tám chữ tổ huấn, nhưng lại bị mới nhận biết không đến một tháng Trần Bình An, nghiệm chứng vì lệch môn tiêu đạo, ông tổ nhà họ Thương đã sớm di ngôn hậu thế, lệch tài như nước chảy, tới lui đều là nhanh, hứng thú đột nhiên chỗ này vong cũng chợt chỗ này, cho nên tuyệt đối không thể lấy."

Tôn Gia Thụ quay đầu đi, không cho lão tổ nhìn thấy mặt mũi của mình.

Hắn có chút cúi đầu, phảng phất cũng không muốn những gia tộc kia lão tổ nhìn thấy thần sắc của hắn.

Nguyên Anh cảnh lão nhân chậm rãi đi đến Tôn Gia Thụ bên cạnh, "Việc đã đến nước này, khó nói người như vậy nản lòng thoái chí, có sự tình gì cũng không làm rồi?"

Tôn Gia Thụ hai tay đặt ở miệng một bên nhẹ nhàng a khí, "Phù gia không hiểu thấu mà không có động tác, trong ngoài không phải người, chỉ có ta Tôn Gia Thụ. Mấu chốt là ta hiện tại còn không xác định, Trần Bình An cho rằng ta là thế nào một người, hắn lại đến cùng là thế nào một người, đây mới là vấn đề chỗ mấu chốt."

Lão nhân nhíu mày nói: "Trần Bình An đối với người như thế nào, khó mà nói. Nhưng tính tình của hắn, người còn không có hiểu rõ?"

Tôn Gia Thụ bất đắc dĩ nói: "Trước đó ta cảm thấy đã nhìn thấu, cho nên dù là sau đó hắn biết rõ rồi chân tướng, Tôn gia nên có, Trần Bình An sẽ không ít đi một phần, lớn không rồi về sau mỗi người một ngã, cả đời không qua lại với nhau. Nhưng bây giờ, khó mà nói rồi. Ta không xác định Trần Bình An đối với người đối với mình, phải chăng hoàn toàn nhất trí."

Lão nhân vỗ vỗ Tôn Gia Thụ bả vai, "Gia cây, người rất thông minh, lại có thiên phú, làm cái Tôn thị gia chủ, không có bất cứ vấn đề gì, cho dù là hiện tại chọc ra như thế cái cái sọt, ta còn thì cho là như vậy. Cái kia ta

hôm nay liền không lấy lão tổ thân phận, không đối với một vị Tôn thị gia chủ khoa tay múa chân, chỉ lấy trường bối đối với văn bối nói nhiều một câu, dứt bỏ đủ loại tính kế, gia tộc vinh nhục, cùng cái kia Bảo Bình Châu đại thế, người đến cùng vẫn là Tôn Gia Thụ, là Lưu Bá Kiêu tốt nhất bằng hữu, Trần Bình An lại là Lưu Bá Kiêu giới thiệu cho người bằng hữu, người không ngại lấy thật đơn giản bằng hữu chi đạo, tới ở chung, tạm thời cũng không cần cân nhắc gia tộc gì rồi."

Tôn Gia Thụ quay đầu qua, nghi hoặc nói: "Có thể thực hiện ?"

Lão nhân cười nói: "Không ngại thử nhìn một chút, dù sao sự tình đã không thể lại hỏng bét rồi. Mà có một số việc, không phải người muốn tránh liền lẫn mất rồi. Người sống một đời, gặp được một nấc thang không sợ, cố gắng đi qua chính là rồi, qua không trải qua đi, hai chuyện, người tốt xấu thử qua. Như người nói, Tôn gia còn gánh vác được."

Tôn Gia Thụ còn có chút do dự hồ nghi, "Cái kia ta thử nhìn một chút ?"

Lão nhân quay đầu nhìn về từ đường bên ngoài sắc trời, "Đi thôi. Đừng quên rồi, hôm nay chính là Sơn Hải Quy xuất phát thời gian."

Tôn Gia Thụ hít thở sâu một hơi, quay người rời đi từ đường, mặc dù quyết định, người tuổi trẻ bộ pháp cũng không nhẹ nhõm.

"Lần này gia cây đứa nhỏ này là thật thua thảm rồi, thua sợ rồi. Một hơi liên tiếp thua rồi ba lần, thua Cốc Vũ tiên, bỏ lỡ một vị có hi vọng nguyên anh trăm năm cung phụng. Bại bởi bất động như núi Phù gia, cuối cùng thua đạo tâm, bản tâm bắt đầu dao động, trí mạng nhất. Nếu đổi lại là ta đứng tại hắc cái này vị trí bên trên, chỉ sợ sẽ chỉ so với hắc càng kém, tâm cảnh sớm đã vỡ nát, liền văn hồi cơ hội đều không có."

Lão nhân không còn nhìn chăm chú Tôn Gia Thụ bóng lưng, một lần nữa nhìn về phía những cái kia treo ảnh, cười cười, "Có này một kiếp, cũng coi như chuyện tốt. Dù sao cũng tốt hơn tương lai xông hạ lớn họa, lại

khó mất bò mới lo làm chuồng. Quá mức thuận gió thuận nước, một mực tự chịu tại thông minh tài trí, chung quy không phải lâu dài chi đạo. Chư vị chấp nhận ?"

Trên vách tường một vài bức treo ảnh, rầm rầm rung động, giống như tại phụ họa hòa.

—— ———

Phù Thành bên trong, Tổng Tập Tân bên cạnh thời khắc đi theo có tên kia Lâm Lộc thư viện phó sơn trường.

Lão Long thành cùng Đại Ly mua bán, sớm hơn Phù Nam Hoa tiến vào Ly Châu động thiên liên đã đã định, Tổng Tập Tân chuyển này, bất quá là lấy Đại Ly Hoàng tử Tổng Mục thân phận, tượng trưng xuất đầu lộ diện. Đây hết thấy, đã là Đại Ly quốc sư Thôi Sàm bày mưu nghĩ kế, càng là hoàng đế bệ hạ ý chỉ. Lần này Tổng Tập Tân từ Long Tuyền quận bến đò xuôi Nam Lão Long thành, tại Đại Ly kinh thành điều dưỡng thân thể hoàng đế bệ hạ, đối với Tổng Tập Tân không có nói ra yêu cầu gì, đến mức Tổng Tập Tân tại đò ngang bên trên thời điểm, sinh ra một chút ảo giác, tỳ nữ Trĩ Khuê mới là lần này đi xa chân chính chủ tâm xương.

Long Tuyền quận, Lão Long thành.

Trĩ Khuê, Vương Chu vì châu.

Tổng Tập Tân biết rõ những này hẳn biết rõ dấu vết để lại, và chưa tra ra manh mối phức bút ngàn dặm, đã bện thành một cái lưới lớn, cuối cùng sẽ hình thành một cái xuôi Nam một cái Bắc thượng cục diện, tăng thêm Đại Tùy Cao thị nguyện ý nhượng bộ một bước dài, cùng Đại Ly Tống thị kết minh, Bảo Bình Châu trung bộ có Bắc Câu Lô Châu thiên quân Tạ Thực, chặn ngang chặt đứt Quan Hồ thư viện đối với phương Bắc khu vực nghiêm mật khống chế, mặc dù thư viện lần thứ nhất xuất thủ liên

lôi đình vạn quân, bóp chết rồi Thái Y Quốc Sơ Thủy Quốc ở bên trong trung bộ mười mấy nước rục rịch chiến tranh mằm đầu, nhưng là Tổng Tập Tân lơ mờ nhìn ra rồi một đầu Đại Ly thiết kỵ tiến lên đường đi, thế như chẻ tre, tiến nhanh xuôi Nam, thúc ngựa giờ roi tại Nam Hải chi tân.
..

Tổng Tập Tân đối với cái này giữ im lặng, chỉ là để ở trong mắt, đặt ở trong bụng.

Bảo Bình Châu tình thế như thế nào có lợi cho Đại Ly Tổng thị, không phải là có lợi cho hãn Tổng Tập Tân, không đề cập tới hãn cùng miếu đường trọng thần, trụ quốc công huân nhóm không có chút nào gặp nhau, Trường Xuân Cung còn có một cái ruột thịt đệ đệ, cùng một vị hết hy vọng sập mà thiên vị ấu tử nương nương, lúc trước hãn đi rồi một chuyến Trường Xuân Cung, trên danh nghĩa là cốt nhục tách rời nhiều năm, nhi tử nhận tổ quy tông sau, nên chủ động ân cần thăm hỏi mẫu thân, nhưng là mặc kệ vị kia nương nương tại Trường Xuân Cung, biểu hiện được như thế nào thương tâm, Tổng Tập Tân ở sâu trong nội tâm, phát hiện mình rất khó cảm động lây, tựa như đang nhìn một vị người xa lạ tại bên kia đau thấu tim gan, mà hãn không có chút nào lòng trắc ẩn, Tổng Tập Tân lúc đó tựa như một cái không có thất tình lục dục người gỗ, trừ rồi gạt ra một điểm nước mắt, cùng vị kia bị đánh vào Lãnh Cung quyền quý phụ nhân, liền lại không có có càng nhiều lời nói, chỉ là nằng hời một câu, Tổng Tập Tân đáp một câu, không giống như là mẫu tử đoàn tụ, ngược lại giống như là một trận cứng nhắc quân thần tấu đối.

Lại thêm một cái đệ đệ Tổng cùng ở bên một bên rơi lệ, lần kia gặp mặt, mẫu tử ba người hãn là đều rất khó chịu.

Tổng Tập Tân một mình đi tại Phù gia đình viện hành lang bên trong, hãn nói muốn muốn chính mình tản bộ dạo chơi, Lâm Lộc thư viện phó sơn trưởng liền không còn đi theo. Tổng Tập Tân trên đường đi gặp phải không ít tuần lã nam tử cùng nha hoàn tỷ nữ, không có người biết rõ thân phận của hãn, chỉ bất quá Tổng Tập Tân bên hông cái kia đối với

lão long Phiên Vân Bội cùng Lão Long Bối Vũ Bội, đầy đủ để hấn tại Phù gia thông suốt.

Hôm nay Trĩ Khuê cũng không biết nói chạy đi nơi đâu chơi rồi. Kiếm tiên Hứa Nhược cũng không biết tung tích, người này, nghe nói tại Trung Thổ Thần Châu đều có to như vậy tên tuổi Mặc gia hào hiệp, Tống Tập Tân vẫn muốn kết giao lấy lòng, nhưng là luôn cảm thấy đối với người nào đều vẻ mặt ôn hòa Hứa Nhược, kỳ thật nhất không dễ nói chuyện, song phương rất khó thổ lộ tâm tình, có lẽ ngày nào chờ mình đi đến cái kia vị trí bên trên, mới sẽ khá hơn một chút ? Tống Tập Tân liền chịu đựng, để tránh hoàn toàn ngược lại.

Một đường bước đi, Tống Tập Tân thường thức Phù gia tử mĩ chế tạo sơn thủy lâm viên cùng đình đài lầu các, nhìn nhiều, liền có chút nhàm chán. Trước kia hấn tại tiểu trấn những cái kia đường phố đi lung tung, mặc kệ bên cạnh có hay không mang theo tỳ nữ Trĩ Khuê, đều không cảm thấy phong cảnh như thế không kiên nhẫn nhìn. Tống Tập Tân nhớ tới Trĩ Khuê, trong lòng vẻ lo lắng càng lúc càng nồng nặc.

Hấn rất sợ có một ngày, nàng không còn là chính mình tỳ nữ, một quay đầu, không còn nàng tinh tế bóng người.

Liền giống như bây giờ, Tống Tập Tân quay đầu qua, trống rỗng hành lang, chỉ có không thức thời trong lồng Anh Vũ ở nơi đó nói tiếng người, vẫn là khó đọc tối nghĩa Lão Long thành tiếng địa phương, Tống Tập Tân quay người đi đến lồng chim trước, dùng ngón tay trỏ điệp đánh hàng tre trúc lồng chim, "Im miệng!"

Nói như vệt cực nhanh cực chuẩn, về rồi Tống Tập Tân một câu Bảo Bình Châu lời tốt, "Im miệng!"

Tống Tập Tân nhướng lông mày đầu, lại nói: "Tống Mục là đại gia."

Cái kia năm màu Anh Vũ yên lặng xoay người sang chỗ khác, dùng cái

mông đối Tống Tập Tân, sau đó tới rồi một câu, "Đại gia người!"

Tống Tập Tân không những không giận mà còn cười, tâm tình tốt chuyển, cười rồi đi.

Phù gia có một tòa trèo lên Long Thai, là Lão Long thành một chỗ cấm địa, không tại Phù Thành bên trong, mà là tại Lão Long thành nhất phía Đông biển một bên lớn trên sườn núi, trèo lên Long Thai cao mấy chục trượng, là Lão Long thành kiến trúc cao nhất, nhưng là không có vật gì, một mực có vị Kim Đan cảnh luyện khí sĩ ở đây kết mao tu hành, để phòng người ngoài tự tiện xông vào.

Hôm nay Phù Huề tự mình dẫn một vị khách nhân lên đài ngắm cảnh, ngoài ra chỉ có con trai trưởng Phù Nam Hoa tiếp khách, không có người nào nữa.

Mà lại kỳ quái nhất địa phương, là Phù Huề tại trèo lên Long Thai chân liền dừng thân bóng, chỉ làm cho vị khách nhân kia một mình leo lên đài cao.

Kim Đan cảnh luyện khí sĩ cùng Phù Huề cung kính bắt chuyện qua về sau, nhìn nhiều rồi mắt Phù Nam Hoa, liền trở về nhà tranh, tiếp tục cảm ngộ lớn Hải Triều tịch, để mà đá mài thần hồn.

Phù Huề nhẹ giọng nói: "Nam Hoa, trước người không có lựa chọn đối với Trần Bình An xuất thủ, có phải hay không cho rằng Tôn Gia Thụ như vậy người thông minh, sẽ chỉ làm ra so người càng thông minh cử động?"

Phù Nam Hoa thành thật trả lời: "Trừ cái đó ra, ta thủy chung tại để tay lên ngực tự hỏi, nếu là lấy Lão Long thành thành chủ thân phận, đối đãi việc này, ta phải làm thế nào làm. Là công khí tư dụng, vẫn là. . ."

Phù Nam Hoa vẻ mặt xấu hổ, không nói thêm gì đi nữa.

Phù Huê tán thưởng nói: "Như thế xem ra, ngày kia ta nói cho người những lời kia, người là thật nghe vào rồi. Phù gia tử tôn, không thể đợi đến làm rồi thành chủ cái kia một ngày, mới bắt đầu lấy Thành chủ thân phận làm việc, điểm ấy tầm mắt tầm mắt cũng không có, cho dù là gia tộc người mạnh nhất, chỉ biết rõ vì rồi bản thân tư dục, chém chém giết giết, hoành hành không sợ, một khi gặp gỡ chân chính bên trên ngũ cảnh tiên nhân, đừng nói là Phù gia, cả tòa Lão Long thành, lại là cái thá gì?"

Phù Nam Hoa vừa ngoan tâm, cắn răng nói: "Phụ thân, nhưng là ta bây giờ cảnh giới thấp, tương lai làm sao có thể đủ danh chính ngôn thuận kế thừa Thành chủ?"

Phù Huê nhin không được cười lên, "Như thế nào? Dùng tiền nện a, Lão Long thành Phù gia không nói những cái khác, tiền là thật không ít. Người cho rằng lúc trước ta là thế nào từ Kim Đan cảnh bước lên mười cảnh nguyên anh? Ta tiêu hao thiên tài địa bảo, đều đủ mua xuống Tôn gia ở ngoài thành ba trăm dặm phố dài. Tại cái kia về sau, lại là như thế nào từng bước một đi đến mười cảnh đỉnh phong? Trừ rồi coi như cần cù tu hành, càng nhiều vẫn là dùng tiền tích tụ ra đến, không phải người cho rằng?"

Phù Nam Hoa trợn mắt hốc mồm.

Chỉ đơn giản như vậy?

Phù Huê hai tay phụ sau, ngẩng đầu nhìn về phía cái kia từng bước lên cao gầy gò bóng người, mỉm cười nói: "Ta xem trọng người bên ngoài, ý kiến của nàng, dù là chỉ là một câu vô tâm chi ngôn, vẫn là trọng yếu nhất, hình dung là giải quyết dứt khoát cũng không khoa trương. Lão Long thành Phù gia có ít người cùng sự tình, người trước mắt vô pháp tiếp xúc, nhưng là kế tiếp người sẽ hiểu càng ngày càng nhiều, Bảo Bình

Châu đỉnh núi chân chính phong cảnh, cũng sẽ dần dần hiện ra tại trước mắt người."

Phù Nam Hoa ánh mắt nóng rực lên.

Phù Huê ý cười âm đạm, "Sau đó luôn có một ngày, người liền sẽ phát hiện bốn phía tất cả đều là mùi máu tươi."

Cái kia thập cấp mà lên người xứ khác, là một vị thiếu nữ, nàng đi đến trèo lên Long Thai sau, nàng máu me đầy mặt, không ngừng có huyết lệ từ vàng óng ánh trong đôi mắt chảy xuôi mà xuống.

Nàng cô đơn kiết đứng, cô đơn chiếc bóng, nhìn quanh bốn phía.

Chín đại châu, năm sông bốn biển, trên núi dưới núi, đều là mồ, đều là thù khẫu!

—— ———

Cái này một ngày Trần Bình An vẫn như cũ gác đêm câu cá, sau đó bóp lấy canh giờ, bắt đầu luyện tập kiếm lô đứng cái cọc, đợi đến sau khi trời sáng, lại một lần mở mắt nhìn về phía phía Đông trên mặt biển. Chỉ là lần này Trần Bình An không tiếp tục rước lấy màu vàng kim khí lưu hạ xuống, nhưng là Trần Bình An nhếch miệng cười, đứng người lên hướng kia một bên phát phát tay, giống như là đang cùng người quen chào hỏi.

Trần Bình An thu hồi cần câu sọt cá, trở về Tôn gia tổ trạch, kết quả nhìn thấy Tôn Gia Thụ tại sông một bên đợi chờ mình.

Hắn tại các loại Trần Bình An, kỳ thật Trần Bình An cũng đang chờ hắn Tôn Gia Thụ.

Trịnh Đại Phong ban đầu ở nội thành hẻm nhỏ, giật dây chính mình lấy xuống tấm kia che lấp dung mạo da mặt, về sau càng có Âm Thần đối

với Trịnh Đại Phong từ đó cản trở.

Nhìn như cùng Tôn gia không quan hệ chỉ ngôn phiến ngữ, Trần Bình An làm sơ nhấm nuốt, liền có thể từng ra bên trong ngầm giấu sát cơ.

Thất vọng ? Đương nhiên sẽ có.

Lừa gạt thao thiên ? Chưa nói tới.

Lưu Bá Kiêu giới thiệu Tôn Gia Thụ cho mình nhận biết, khẳng định là hảo ý, cho nên có nguyện ý hay không đi vào Tôn thị tổ trạch, là Trần Bình An lựa chọn của mình, cuối cùng, vẫn là xu lợi tránh làm hại bản năng, chỉ là quay đầu lại nhìn, cái lựa chọn này khả năng không phải kém nhất, nhưng cũng không phải tốt nhất.

Phù gia cùng Tôn gia thờ phụng thương nhân chi đạo, học văn tôn chỉ là cái gì ? Tôn Gia Thụ tại nói chuyện phiếm bên trong, kỳ thật đã tiết lộ qua một chút.

Trần Bình An đối với Tôn Gia Thụ ấn tượng lần nữa bắt đầu mơ hồ, mà lại nội tâm đã tràn ngập rồi đề phòng cùng xem kỹ.

Một người bản tính đơn thuần thuần phác, hoàn toàn không cùng cấp tại khờ ngốc trì độn. Muốn làm chân chính người tốt, biết được nói cái gì là người xấu. Một người tốt có thể đủ tốt tốt còn sống, chính là với cái thế giới này lớn nhất thiện ý.

Những này dễ hiểu đồ vật, Trần Bình An căn bản không cần trên sách nói cho hẳn biết, chợ búa ngõ hẻm gà bay chó chạy, hàng xóm láng giềng lông gà vỏ tỏi, long diêu học đồ lục đục với nhau, không đều đang giảng những này ?

Tôn Gia Thụ nhìn lấy cái kia càng đi càng gần đeo kiếm thiếu niên, hít thở sâu một hơi, trước cũng không nói gì, chỉ là thở dài nhận lỗi.

Trần Bình An dịch chuyển khỏi bước chân, né tránh rồi Tôn Gia Thụ cái này nhìn như vô duyên vô cớ bồi tội.

Tôn Gia Thụ sau khi đứng dậy, đối với cái này lơ đãng, cười khố nói: "Trần Bình An, ta đã giúp người an bài rồi Phạm gia Quế Hoa Đảo dò ngang, ta Tôn gia đã không có mặt mũi mời người leo lên Sơn Hải Quy."

Trần Bình An hỏi: "Tôn Gia Thụ, đây là vì cái gì?"

Tôn Gia Thụ do dự một chút, dứt khoát ngồi xổm người xuống, mặt hướng nước sông, nhặt lên chân một bên từng hạt cục đá, nhẹ nhàng ném vào trong nước, "Ta trước đó nếu muốn cầu phú quý trong nguy hiểm, vượt một chút lớn lệch tài. Cố ý giấu diếm Phù gia đối với Lão Long thành lực độ chừng không, chỉ làm cho người mang lên tấm kia không đủ để che lấp tất cả chân tướng da mặt, sau đó từ tòa kia Phù gia chăm chăm đến rất chặt cao lâu đi ra, đánh cược chính là tính tình cố chấp Phù Nam Hoa nuốt không xuống chiếc kia khí, muốn huy động nhân lực dẫn người giết người, tại cái kia về sau, ta sẽ liệu rồi nửa cái Tôn gia không cần, cũng phải bảo trụ người Trần Bình An, sau đó người bình yên đi thuyền đi hướng Đảo Huyền Sơn, liền sẽ cảm thấy thiếu ta Tôn Gia Thụ một cái thiên đại nhân tình, ta tin tưởng sớm muộn có một ngày, Tôn gia hồi báo, sẽ chỉ so mất đi càng nhiều."

Trần Bình An vẫn là như vậy dẫn theo cần câu mang theo sọt cá, đứng tại nguyên chỗ, hỏi rồi một cái vấn đề mấu chốt, "Người làm sao xác định giữ được tính mạng của ta?"

Tôn Gia Thụ cũng không quay đầu lại, đưa tay chỉ đỉnh đầu, "Có ít người giữa chỗ cao nhất người và sự việc, Phù Nam Hoa không có tư cách biết rõ, nhưng là ta Tôn Gia Thụ xem như Tôn gia gia chủ, biết rõ, Lão Long thành Thành chủ Phù Huê đương nhiên biết chắc nói. Trận này vẫn bối ở giữa đánh nhau vì thể diện, ta chỉ cần áp lên toàn bộ gia sản, bày ra không tiếc cùng Phù gia ngọc đá cùng võ tư thái, như vậy Phù Huê liền

sẽ tại hung hăng gõ một phen Tôn gia về sau, tại cái nào đó hỏa hầu chủ động thu tay lại. Người Trần Bình An đương nhiên sẽ chỉ hữu kinh vô hiểm, sẽ không chết, mà ta Tôn Gia Thụ liền có thể thừa cơ cùng người trở thành hoạn nạn chi giao."

Cho đến giờ phút này, Trần Bình An mới đầy ngập lửa giận, sắc mặt âm trầm, lặng yên vận chuyển khí thể, đem cỗ kia tức giận gắt gao đặt ở tâm hồ.

Tôn Gia Thụ lại ném ra một khóa cục đá, "Tôn gia những năm này âm thanh chính thịnh, mặt ngoài cùng Phù gia có rồi một hồi cao thấp thực lực, nhưng là ta nhìn đến hơi xa một chút, trừ rồi tập trung tinh thần đầu nhập vào Đại Ly vương triều Phù gia, ngũ đại dòng họ bên trong, Phạm gia theo sát Phù gia phía sau, còn lại ba nhà cũng đều có phụ thuộc, có Quan Hồ thư viện, có Bắc Câu Lô Châu tiên gia phủ đệ, có Đông Nam lục địa đỉnh tiêm hào phiệt, đều tìm đến rồi chỗ dựa cùng đường lui, duy chỉ có ta Tôn gia, một mực do dự, bởi vì ta cũng nhìn trúng rồi Đại Ly Tổng thị, chỉ là ta tìm không thấy phương pháp, sớm mấy năm ta để một vị Kim Đan cảnh gia tộc cung phụng đi hướng Đại Ly kinh thành, đừng nói là Đại Ly hoàng đế, ngay cả Phiến Vương Tổng Trường Kính Vương phủ cửa lớn còn không thể nào vào được, một cái thương gia, dẫn theo heo đầu tìm không thấy miếu cảm giác, thực sự thật là làm cho người ta tuyệt vọng rồi."

Trần Bình An hỏi rồi vấn đề thứ hai, "Người không đem ta Trần Bình An làm bằng hữu, rất bình thường, như vậy Lưu Bá Kiêu đâu?"

Tôn Gia Thụ trong bụng đã sớm nghĩ kỹ thiên ngôn vạn ngữ, vậy mà không có một câu có thể trả lời vấn đề này.

Tôn Gia Thụ đầy mặt đắng chát nhìn về phía nước sông.

Trực chỉ lòng người, không gì hơn cái này.

Bí mật quan sát nơi đây đối thoại Tôn thị lão tổ, đều vì Tôn Gia Thụ lau một vết mồ hôi.

Tôn Gia Thụ có chút cúi đầu, hai tay nâng quai hàm, tất nhiên lại không ứng đối thượng sách, cái này thông minh đến cực điểm người làm ăn, liền dứt khoát thuận bản tâm nói một mình nói: "Ta đương nhiên là coi hãn là bằng hữu, nhưng là khả năng lần này về sau, sẽ chỉ nhiều rồi người Trần Bình An một cái địch nhân, ít rồi Lưu Bá Kiêu một cái bằng hữu."

Trần Bình An hỏi rồi vấn đề thứ ba, "Sở dĩ nói những này, là không dám giết ta ? Sợ tương lai có một ngày, cho người ta quay về hạo nhiên thiên hạ sau, một cước san bằng Tôn thị tổ trạch ?"

Tôn Gia Thụ lắc đầu nói: "Ta không muốn giết người."

Hãn quay đầu qua, miễn cưỡng vui cười, "Trần Bình An, câu nói này, người tin hay không ?"

Trần Bình An không có trả lời.

Tôn Gia Thụ đứng người lên, giống như là gỡ bên dưới rồi vịn cân gánh nặng, không còn như vậy vẻ mặt uể oải, rốt cục khôi phục rồi mấy phần Lão Long thành Tôn Gia Thụ phong thái, "Nên nói, không nên nói, ta đều nói rồi. Về sau mặc kệ người Trần Bình An làm cái gì, ta đều sẽ không hối hận, điểm ấy đảm đương, ta Tôn Gia Thụ vẫn phải có."

Trần Bình An thở dài, "Cầm rồi hành lý, ta liền sẽ đi nội thành Hôi Trần được điểm, về sau cưới Phạm gia Quế Hoa Đảo đi hướng Đảo Huyền Sơn."

Tôn Gia Thụ gật đầu nói: "Được."

Hai người một trước một sau, yên lặng đi trở về Tôn thị tổ trạch, Trần

Bình An quả thật đeo tốt bao khóa, chỉ bằng mượn trí nhớ, đi đến đầu kia bùn vàng đường đất.

Tôn Gia Thụ một mình ăn bữa sáng, vẫn là rau muối cháo bánh bao, Tôn thị lão tổ ngồi tại đối diện, vừa muốn nói chuyện, Tôn Gia Thụ đã nói rằng: "Chuyện này chân tướng, ta sẽ mau chóng cùng Lưu Bá Kiêu nói rõ ràng."

Lão nhân hỏi: "Là sợ Trần Bình An vượt lên trước tổ giác, đến lúc đó càng thêm khó xử? Vẫn là lương tâm mình khó có thể bình an, không nhả ra không thoải mái?"

Tôn Gia Thụ ngừng lại đĩa, dụng tâm suy nghĩ một chút, thẳng thắn nói: "Giống như đều có."

Lão nhân thử thăm dò hỏi: "Vì cái gì không hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, tại Đào Hoa Đảo dò ngang bên trên làm chút tay chân?"

Tôn Gia Thụ giải khai khúc mắc sau, tinh thần tỉnh lại không ít, cười lắc đầu: "Không thể lấy một cái sai đi che giấu một cái khác sai, ta là cũng không dám lại trong lòng còn có may mắn rồi."

Nghe được cái này trả lời chắc chắn sau, lão nhân giống như so Tôn Gia Thụ như trút được gánh nặng, cười nói: "Vậy cái này thua thiệt ngầm, Tôn gia coi như không có ăn không. Đại thế phía dưới, đi đầu một bước, đương nhiên là tốt nhất, nhưng là có thể thủy chung không đáng sai lầm lớn, đồng dạng không dễ dàng. Đã có rồi mọi người đại nghiệp, liền không thể luôn muốn được ăn cả ngã về không, không được a."

Tôn Gia Thụ cười nói: "Nhà có một lão, như có một bảo!"

Lão nhân đứng người lên, "Người từ từ ăn, hảo hảo điều chỉnh tâm tính, gần đây không cần có quá lớn cảm xúc chập trùng."

Tôn Gia Thụ thả ra trong tay đũa, đứng dậy cung tiễn, đợi đến lão nhân đi ra khỏi phòng, hắt mới một lần nữa ngồi xuống, tiếp tục vùi đầu ăn bữa sáng.

Cay đắng không chịu nổi.

Về phần Tôn Gia Thụ nếu là ứng đối không thích đáng, liền bị Tôn thị lão tổ cường ép tước đoạt gia chủ thân phận, điểm này, lúc trước ngồi đối diện nhau một lần trước nhỏ, lòng dạ biết rõ, mà lại song phương đều sẽ không cảm thấy có bất kỳ không ổn nào.

Đi ra Tôn thị tổ trạch địa bàn, đi vào một chỗ phồn hoa chợ búa, hỏi qua rồi đường, thuê mượn một cỗ phổ thông xe ngựa lái về phía nội thành, lần này chi tiêu, liền rất bình thường, dù sao không cần cùng đủ loại chim bay thú chạy, giao long thuộc duệ tuần mã xe sang trọng, tại đầu kia trên đường cái đồng hành ba trăm dặm.

Từ ngoại thành tiến vào bên trong thành mới là một bút không nhỏ tổn hao.

Ngồi lên xe ngựa sau, về sau ngược lại là Trần Bình An tại vì xa phu chỉ đường.

Bởi vì trong xe thêm ra rồi một tôn Âm Thần, chính là Hôi Trần được điểm ra ngoài hiện cái vị kia, tự xưng họ Triệu, Trần Bình An liền tôn xưng là Triệu tiên sinh.

Đến rồi hẻm nhỏ bên ngoài, Trần Bình An giao qua tiền xe, hôm nay Trịnh Đại Phong không có ở cây hòe bên dưới, mà là ngồi tại được điểm sau quầy ngăn người, thấy rồi Trần Bình An cũng không thấy đến kỳ quái, nói cho Trần Bình An được điểm là nhỏ, nhưng là được điểm sau một bên rất lớn, Trần Bình An vén rèm cửa lên, phát hiện vậy mà cùng Dương gia được điểm là không sai biệt lắm cách cục, sau một bên có cái tảng đá xanh sân rộng, giống nhau là chính phòng cùng hai bên sương

phòng, sương phòng đều trống không, tùy tiện Trần Bình An chọn lựa, Trần Bình An tuyển rồi tay phải một bên một gian, trong phòng buồng kiểm hộp cùng bọc hành lý, chỉ dừng rồi Dương Kiếm Hồ tại bên hông, Trịnh Đại Phong học Dương lão đầu ngồi tại chính phòng bên ngoài mái hiên bên dưới, không biết rõ từ chỗ nào cái đồ cổ hạng mục phụ của hàng đải rồi một chi tẩu thuốc cũ, ngồi tại trên ghế đầu nuốt mây non sương mù.

Chỉ bất quá tại Trần Bình An xem ra, lão nhân rút thuốc lá sợi, là thâm trầm như giếng cổ.

Trịnh Đại Phong rút thuốc lá sợi, cũng chỉ có buồn cười rồi.

Trần Bình An ngồi tại phòng mình cửa ra vào, nói rồi chuẩn bị cười Quế Hoa Đảo dò ngang một chuyện, Trịnh Đại Phong gật đầu nói rất dễ dàng, cam đoan đem hẳn Trần Bình An làm nhà mình lão tổ tông cung phụng.

Sau đó riêng phần mình không đối với tính tình hai tên gia hỏa, hai hai không nói gì, một cái rút thuốc lá sợi, một cái uống rượu.

Cái này khiến màn cửa sau đầu những cái này đầu, cảm thấy cực kỳ không thú vị, rất nhanh nhao nhao tán đi.

Trịnh Đại Phong buồn bực ngán ngẫm quất lấy thuốc lá sợi, thực sự không biết rõ lão đầu tử vì sao tốt cái này một thanh, căn bản không có gì tư vị nha. Lúc thỉnh thoảng liếc mắt liếc một chút cái kia ngọt ngọt thiếu niên, thảng có âm tình tròn khuyết, lời lỗ tự có định số, theo Ly Châu động thiên phá toái hạ xuống, bây giờ tiểu tử này vận nói không tính quá kém rồi, chỉ nói Trần Bình An lần này tiến vào Lão Long thành thời cơ, nếu không có Đại Ly bến dò cùng Vân Lâm Khương thị trước sau đến, Phù Huê chưa chắc sẽ tốt như vậy nói chuyện.

Trần Bình An thì là nghĩ đến như thế nào đem cái kia năm văn tiền sự tình.

Trịnh Đại Phong đột nhiên mở miệng hỏi nói: "Thuận miệng hỏi một chút, nếu như lúc trước Tề tiên sinh nói người Trần Bình An, đời này đều không biện pháp bước lên đệ tứ cảnh, người sẽ như thế nào ?"

Trần Bình An suy nghĩ một lát, "Cái kia ta hẳn là liền sẽ nhận mệnh rồi."

Trịnh Đại Phong tựa hồ có chút ngoài ý muốn, sau đó liếc mắt, càng phát giác không có tí sức lực nào.

Liền cái này cũng có thể làm chính mình truyền đạo người ? Đối với chuyện như thế này, Trần Bình An cùng chính mình không phải kẻ giống nhau sao?

Trịnh Đại Phong không muốn hết hy vọng, hỏi: "Nhận mệnh về sau đâu ?"

Loại chuyện này không đến nơi đến chốn, Trần Bình An liền theo miệng trả lời: "Đương nhiên là tiếp tục luyện quyền a, còn có thể như thế nào ? Ta lúc đó yêu cầu dựa vào luyện quyền xâu mệnh, lại nói rồi luyện quyền lại không chỉ là phá cảnh, có thể cường thân kiện thể, nhiều một chút khí lực luôn luôn chuyện tốt."

Trịnh Đại Phong nheo lại mắt, cười hỏi nói: "Cái kia nếu như người không cần thận đi đến rồi ba cảnh bình cảnh, nhìn thấy rồi đệ tứ cảnh hi vọng, làm sao xử lý ?"

Trần Bình An quay đầu nhìn hán tử này, kém một chút liền muốn đem Sơ Thủy Quốc lão Kiếm Thánh câu kia thường nói thốt ra, người giống như không giống cái kẻ ngu ? Luyện quyền là chuyện tốt, phá cảnh càng là chuyện tốt, người tất nhiên đều đến rồi bình cảnh, đương nhiên là nghĩ đến như thế nào phá cảnh.

Trịnh Đại Phong chắc chắc nói: "Người khó nói liền sẽ không nhớ tới Tề

tiên sinh nắp hòm kết luận, nói người vô pháp bước lên đệ tứ cảnh ?"

Trần Bình An trừng lớn con mắt, cảm thấy Trịnh Đại Phong gia hỏa này đầu óc khẳng định cho cánh cửa kẹt a, sao bát cảnh đỉnh phong võ đạo tông sư, cũng như thế không hiểu thấu, Trần Bình An uống một hớp rượu, "Tề tiên sinh học vấn đương nhiên rất lớn, thế nhưng là Tề tiên sinh tâm ý dự tính ban đầu, tất nhiên là nghĩ đến ta tốt, nếu là phá cảnh là xấu sự tình, ta liền chịu đựng, nếu là chuyện tốt, nhưng nếu như là Tề tiên sinh ngay từ đầu muốn sai rồi, khó nói ta liền thật không phá cảnh rồi?"

Nói đến đây, Trần Bình An ở trong lòng thì thảo nói: "Nếu như là dạng này, Tề tiên sinh mới có thể thất vọng."

Trịnh Đại Phong sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, đã không lo được rút thuốc lá sợi, "Tề tiên sinh làm sao lại sai ? !"

Trần Bình An nghiêm mặt nói: "Nếu như ta. . . Còn có cơ hội đứng tại Tề tiên sinh trước mặt, hỏi tiên sinh người có thể hay không phạm sai lầm, người cảm thấy Tề tiên sinh sẽ trả lời thế nào ?"

Trịnh Đại Phong như bị sét đánh, đầy mặt thống khổ, ném rồi tẩu thuốc, hai tay thẳng cào đầu.

Trịnh Đại Phong hốc mắt đỏ bừng, vắn vện tia máu, thẳng tắp nhìn về phía Trần Bình An, lớn tiếng quát nói: "Trần Bình An! Tề tiên sinh nhưng có lời nói muốn người mang cho ta ? ! Nói, nói thẳng, nếu như mà có, ta liền cam tâm tình nguyện làm người người hộ đạo! Mười năm, một trăm năm cũng bó tay!"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không có."

Trịnh Đại Phong đột nhiên đứng dậy, giống một cái trên lò lửa con kiến, trong sân diên cuồng đảo quanh, bước chân nhiễu loạn, liền một cái ba

cánh võ phu cũng không bằng.

Trần Bình An thì thào nói: "Sẽ không phải là tẩu hỏa nhập ma đi ?"

Tôn này Âm Thần hiện lên ở bên người hắc, hắc sớm đã che đậy rồi sâu nhỏ một phương này tiểu thiên địa khí tượng, không có bất kỳ thanh âm gì động tĩnh xuyên qua cái kia đạo màn cửa.

Trịnh Đại Phong bốn phía đi loạn, "Tề tiên sinh, ta nghe qua người rất nhiều lần truyền đạo học nghề giải hoặc, người nhất định ngầm giấu huyền cơ nói cùng ta nghe rồi, chỉ là ta lúc đầu chưa từng lĩnh hội mà thôi, ngầm lại, suy nghĩ thật kỹ, Trịnh Đại Phong, không nên gấp không nên gấp. . ."

Tiểu viện bên trong, trên mặt đất xuất hiện từng sợi lộn xộn cương phong, ngưng tụ như thực chất mũi kiếm lưỡi đao, cũng may có Âm Thần từ bên cạnh cẩn thận từng li từng tí áp chế, mới không có đánh nát tảng đá xanh đung nát cột trụ hành lang cánh cửa.

Trần Bình An yên lặng uống rượu, dụng tâm xem xét tỉ mỉ Trịnh Đại Phong cùng những cái kia cảnh tượng kỳ dị.

Cuối cùng Trịnh Đại Phong đầy mặt nước mắt, bước chân không ngừng, chỉ là ngẩng đầu nhìn về phía rồi Trần Bình An, "Tề tiên sinh nhưng có đạo lý dạy người, Trần Bình An, người mau nói đi, mặc kệ là cái gì, một mực nói, mặc kệ là người đọc sách tam bất hủ thánh hiền Đại Đạo, vẫn là làm người xử thế tu thân Tề gia, người một mực nói đến. . ."

Trần Bình An ôm ấp Dưỡng Kiếm Hồ, mặt không biểu tình hỏi: "Bằng cái gì ?"

Trịnh Đại Phong gần như kêu rên, "Người là ta truyền đạo người! Trần Bình An, người mới là ta Trịnh Đại Phong truyền đạo người!"

Âm Thần nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Trần Bình An, sự tình không ổn, nếu như Trịnh Đại Phong lại tiếp tục như thế, vô cùng có khả năng biến thành một cái hồn phách tách rời võ đạo tên điên, dù là tỉnh táo lại, cũng thật sự cả một đời vô vọng Sơn Điên cảnh rồi. Mà lại ta chưa hẳn đè ép được hẳn, toà này được điểm, tính cả ngõ hẻm này cùng tới gần đường phố, chỉ sợ đều muốn bị Trịnh Đại Phong toàn bộ đập nát, tử thương vô số."

Trần Bình An kỳ thật tâm cảnh xa xa không có sắc mặt bình tĩnh như vậy, nhưng là lộn xộn cái gì truyền đạo người ? Còn muốn hẳn một cái vừa mới bước lên đệ tứ cảnh gia hỏa, đi chỉ điểm một vị bát cảnh đỉnh phong đại tông sư ? Trần Bình An nhìn lấy trong viện càng ngày càng nhiều cương phong, rất nhiều đã như từng cái từng cái khe nước tụ tập vì sông lớn, hình thành một đạo cao tới bảy tám thước lục địa vùi rỗng, chỗ đi qua, đá xanh sàn nhà toàn bộ vỡ nát.

Trần Bình An tranh thủ thời gian khống chế Dưỡng Kiếm Hồ Lô bên trong phi kiếm Thập Ngũ, từ đó lấy ra những cái kia khắc đầy hắc đạo lý nhỏ thẻ tre, chỉ có thể lấy ngựa chết làm ngựa sống rồi, đem lên một bên văn tự nội dung từng cái nói cho Trịnh Đại Phong, nhưng Trịnh Đại Phong chỉ là thống khổ lắc đầu, nói không đúng không đúng, Trịnh Đại Phong dưới chân sinh gió, đã rời đi mặt đất, giống một cái điều đứt dây lung tung phiêu đảng, đồng thời thất khiếu chảy máu, vô cùng thê thảm.

Dù là Trần Bình An đem Lý Hi Thánh rất nhiều nâng bút viết tại trúc lâu trên vách tường mỹ hảo thi từ, văn chương câu hay, cạn kiệt khả năng nhớ lại, lớn tiếng nói ra, Trịnh Đại Phong vẫn là lắc đầu, việc này vị này Viễn Du cảnh võ phu đã rốt cuộc nói không nên lời nửa chữ, chỉ có thể ở không trung lão đảo ra quyền, tận lực dùng cái này duy trì trong ý nghĩ cuối cùng một tia thanh minh.

Võ đạo đỉnh núi tám chín cảnh ở giữa, so với ba bốn cùng sáu bảy, phong quang càng thêm bao la hùng vĩ, nhưng cũng càng thêm hiểm trở.

Được xưng là gã tâm quan.

Về phần chín mười phần giữa quan ải, càng là kinh khủng dọa người, được ca tụng đặng thiên môn, nếu muốn bước ra một bước kia độ khó, có thể nghĩ.

Trịnh Đại Phong đây hết thấy đều biết rõ, cho nên mới sẽ hăm mộ cái kia cả ngày ngơ ngơ ngác ngác sư huynh Lý Nhị, mới có thể ghen ghét cái kia một lần sinh tử đại chiến liền bước lên mười cảnh Tổng Trường Kình!

Hắn cùng Lý Nhị ngằm bên dưới giao thủ, kém chút bị đánh chết số lần, một cái tay đều đếm không hết!

Vì sao một cái chừng bốn mươi tuổi Tổng Trường Kình đều có thể, hết lần này tới lần khác hắn một đường kéo lên, thế như chẻ tre thẳng tới đệ bát cảnh Trịnh Đại Phong, lại không được ? !

Vì sao lão đầu tử hết lần này tới lần khác còn muốn nói hắn đời này vô vọng đệ cửu cảnh ? Tại hắn đã không chịu nổi gánh nặng tâm quan phía trên, lại tuyệt thượng gia sương ? !

Vì sao vượt qua rồi ngày đó « chân thành thiên », gặp qua rồi truyền đạo người hai lần ra quyền đánh lui thiên đại cơ duyên, ngộ ra rồi chân thành chí ý, vẫn là bình cảnh có chỗ buông lỏng, lại chết sống không bước qua được ?

Âm Thần vô ý thức nắm chặt năm đấm, gặt gao tiếp cận cái kia cơ hồ muốn tâm thần sụp đổ Trịnh Đại Phong, tôn này Âm Thần giống như tại do dự, đến cùng muốn hay không ngang nhiên xuất thủ.

Nhưng là hắn thủy chung không dám hành động thiếu suy nghĩ, lần này nếu là ngăn cản Trịnh Đại Phong phát cuồng, cái kia Trịnh Đại Phong võ đạo tiền đồ liền thật sự phế rồi.

Trịnh Đại Phong đột nhiên bỗng nhiên dừng thân hình, lơ lửng trên không trung, toàn thân đầm máu, tươi Hồng Diện cho mơ hồ không rõ, bị thương tại tâm chết, "Sư phụ, ta làm không được rồi, ta thật sự làm không được, thật xin lỗi. . ."

Nhìn lấy một thân máu tươi Trịnh Đại Phong, đã thúc thủ vô sách Trần Bình An không khỏi nhớ tới rồi một cái tiểu cô nương, một năm đến cuối người mặc áo bông màu hồng, nhảy nhót từng bừng, hồn nhiên ngây thơ.

Nhớ kỹ Lý Hòe nói qua, tiểu cô nương thường thường sẽ hỏi một chút nàng tiên sinh đều trả lời không được vấn đề, mà Tề tiên sinh từ sẽ không cảm thấy đây có gì không đúng.

Trần Bình An phảng phất tâm hữu linh tê, nhẹ giọng nỉ non nói: "Đệ tử không cần không bằng sư."

Một câu yếu ớt ruồi muỗi nói một mình.

Tại Trịnh Đại Phong bên tai, lại vang như triều cường đập Lão Long thành.

Trịnh Đại Phong si ngốc cúi đầu, nhìn về phía cái kia tẩu thuốc cũ.

Nhớ mang máng, xưa nay không nguyện cùng hắn nói gì nhiều lão nhân, mỗi lần xuyên thấu qua sương khói lạnh lùng nhìn về phía mình, mỗi khi loại thời điểm này, liền sẽ để tâm cao khí cao Trịnh Đại Phong, tới nhìn thẳng dũng khí đều không sinh ra đến nửa điểm.

Tại trước hôm nay, Trịnh Đại Phong cho tới bây giờ không có cảm thấy cái này có cái gì không đúng. Thế nhân không biết lão đầu tử lai lịch thân phận, hắn Trịnh Đại Phong biết rõ. Thế nhân không biết rõ lão đầu tử thần thông quảng đại, hắn vô cùng rõ ràng. Thế nhân không biết lão đầu tử sự tích huy hoàng, hắn Trịnh Đại Phong vẫn là biết rõ. Đã như

vậy, hãh Trịnh Đại Phong làm sao có thể đủ lấy đệ tử thân phận, bất quá bát cảnh võ phu tu vi, thì có tư cách đi cùng vị lão nhân kia đối mặt ?

Trịnh Đại Phong nâng đầu lên, sâu hít thở sâu một hơi, đưa tay biến mất máu me đầy mặt dấu vết, nhẹ giọng nói: "Thì ra là thế."

Trịnh Đại Phong không có lời nói hùng hồn, không có làm càn cưỡi to, chỉ là từng bước một hướng sân nhỏ phía trên không trung ngự phong đi đến, ở trong lòng đối với mình thầm đọc nói: "Sư phụ, người đã ở chỗ cực kỳ cao, không quan hệ, đệ tử Trịnh Đại Phong, sẽ từng bước một đi tới gặp người."

Cái này một ngày, có người từng bước lên trời, trực tiếp phá vỡ rồi cái kia phiến biển mây, giẫm tại cao cao trên biển mây, người kia lên cao nhìn về phía chỗ càng cao hơn.

Một tòa Lão Long thành, gió lớn nổi lên này Vân Phi Dương.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 256: Đồng dạng là thiếu niên lang

Trần Bình An ngẩng đầu nhìn về phía không trung, Trịnh Đại Phong phá cảnh khí tượng to lớn, trực tiếp để cái kia phiến Phù gia biến mây hiện ra chân thân, bất quá cuối cùng người cùng biến mây cùng một chỗ chậm rãi tan biến, nhìn không được lo lắng hỏi: "Có thể hay không động tĩnh quá lớn một chút ?"

Âm Thần cười nói: "Động tĩnh cũng đủ lớn, mới có thể chấn nhiếp bọn chuột nhắt cùng sài lang."

Trịnh Đại Phong có thể hậu tích bạc phát, một câu đánh vỡ bình cảnh, tôn này Âm Thần đương nhiên vui thấy kỳ thành, nếu là Trịnh Đại Phong ở đây chết yếu, thần quân cùng người làm ăn tự nhiên công bằng công đạo, nhưng bọn chúng những này từ tòa miếu nhỏ kia đi ra âm vật Âm Thần, lại không phần đãi ngộ này. Một khi hỏng rồi thần quân mưu đồ, rước lấy tức giận, tại ngoài ngàn vạn dặm đưa nó trong nháy mắt diệt sát, không hề thấy quái lạ.

Một quán cẩn thận chặt chẽ Trần Bình An nghiêm túc nhai nhai câu nói này, cảm thấy thật là có đạo lý, bất quá loại này đạo lý, tạm thời không thích hợp với mình, không sao, tựa như những cái kia khắc vào nhỏ trên thẻ trúc văn tự, trước tích lũy lấy, hành tẩu giang hồ kỹ không ép thân, đạo lý càng là như vậy.

Trần Bình An hiếu kỳ hỏi: "Có thể hay không huyền não toàn thành đều biết, về sau Trịnh Đại Phong nếu muốn chút làm cái gì, chẳng phải là khắp nơi là Phù gia cùng ngũ đại họ theo dõi nhân tuyến ?"

Âm Thần liếc mắt Đông hải phương hướng, lắc đầu nói: "Phù Huê đã

xuất mã rồi, mượn cơ hội này, Trịnh Đại Phong hẳn là sẽ thuận thế làm bên dưới mấy bút sinh ý, từ biển mây trở về thời điểm, nhất định sẽ không giống đi lên thời điểm như vậy giống trống khua chiêng."

Trần Bình An gật gật đầu, thu hồi tất cả xanh biêng biếc từng mảnh nhỏ thẻ tre, thu nhập Phương Thốn vật bên trong, những này thẻ tre, đã có lúc trước vì Lâm Thủ Nhất Lý Hòe làm nhỏ rương trúc còn lại phía dưới phổ thông lục trúc, càng nhiều vẫn là trở về Lạc Phách Sơn sau, Ngụy Bách tặng cho trúc lâu còn sót lại, đều là từ Thanh Thần Sơn dời ra Kỳ Đôn Sơn Phấn Dũng Trúc, tại Sơ Thủy Quốc bến đò Thanh Phù phường làm rồi mua bán về sau, biết rõ rồi Thanh Thần Sơn Thần Tiên Trúc giá trị liên thành, Trần Bình An càng trân quý, đến mức rất nhiều ở trong sách nhìn thấy mỹ hảo câu, đều muốn nhấm nuốt mấy lần, mới quyết định muốn hay không khắc vào trên thẻ trúc.

Âm Thần đột nhiên hỏi: "Có thể hay không cho ta một mảnh nhỏ thẻ tre, viết có 'Thần tiên khác biệt, âm dương tương cách, hồn đã định thần, phách tố kim thân' cái kia phiến."

Trần Bình An không chút do dự liền lắc đầu cự tuyệt: "Không được."

Người cho rằng người là Bảo Bình Lý Hòe bọn hắn a, nếu muốn cái gì ta liền cho cái gì ?

Nhưng là Trần Bình An lập tức nhớ tới đầu về tại hẻm nhỏ, Âm Thần ở trước mặt vạch trần Trịnh Đại Phong tâm tư, bất kể có phải hay không là Dương lão đầu ý tứ, giống như cũng hẳn là nhờ ơn, nghĩ thông suốt rồi cái này khớp nối, Trần Bình An lập tức liền hào phóng bắt đầu, "Tốt, đưa người liền đưa người, một mảnh thẻ tre mà thôi."

Âm Thần mặc dù không hiểu vì sao Trần Bình An sửa đổi tâm ý, trước đó nó bởi vì tâm ý bức thiết, cho nên nói qua được tại thẳng thừng, kỳ thật Âm Thần không muốn chiếm cái tiện nghi này, mỉm cười giải thích nói: "Bên ta mới nói còn chưa dứt lời, nhưng thật ra là nếu muốn cùng

người mua sắm cái kia phiên thẻ tre, mười cái Cốc Vũ tiền, như thế nào?"

Trần Bình An mới từ Phương Thốn vật xuất ra cái kia phiên thẻ tre, nghe được Cốc Vũ tiền ba chữ sau, lập tức có chút tê cả da đầu, nghi hoặc nói: "Dù là thẻ tre là Thanh Thần Sơn Phấn Dũng Trúc chế thành, nhưng chỉ có ngần ấy lớn, không đáng cái này dọa người giá trên trời a?"

Âm Thần lạnh nhạt cười nói: "Bán cho bất kỳ người nào khác, cho ăn bẻ bụng rồi chính là mấy cái Tiểu Thử tiền, nhưng là đối với ta mà nói, bản này thẻ tre tăng thêm câu nói này, liền đáng cái giá này. Làm sao, ngại giá tiền quá cao, không bán? Muốn hơi rẻ mới bằng lòng bán? Vậy liền một cái Tiểu Thử tiền?"

Trần Bình An đứng người lên đưa qua cái kia phiên thẻ tre, cười ha hả nói: "Triệu lão tiên sinh, đồ vật cất kỹ."

Âm Thần một tay tiếp nhận thẻ tre, một tay trong lòng bàn tay chặt đóng lấy mười cái Cốc Vũ tiền, Trần Bình An tiếp nhận thanh kia linh khí dạt dào Cốc Vũ tiền, dùng sức nhìn qua, sau đó tranh thủ thời gian thu nhập Phương Thốn vật.

Âm Thần trêu ghẹo nói: "Không xác định thật giả? Tiểu Thử tiền cùng Cốc Vũ tiền phí tổn, tại núi thượng tầng ra bất tận."

Trần Bình An cười nói: "Ta vốn là cũng chưa từng thấy qua chân chính Cốc Vũ tiền, mà là ta tin được Triệu lão tiên sinh."

Trần Bình An rượu cũng không uống rồi, dùng tốt trang bị phi kiếm Thập Ngũ Đường Kiếm Hồ Lô tại bên hông.

Tiểu Tuyết tiền, tương đương với thế tục vương triều một ngàn bạc. Một khóa Tiểu Thử tiền, giống như là một trăm mai Tiểu Tuyết tiền. Một khóa Cốc Vũ tiền, thì là đồng giá tại mười cái Tiểu Thử tiền. Cái này là

trên núi tiền giao dịch cái gọi là "Trăm ngàn mười" . Về phần vì rồi Ly Châu động thiên đặc chế kim tinh đồng tiền, so với Cốc Vũ tiền còn muốn trân quý.

Mười cái Cốc Vũ tiền!

Lúc này rốt cục có chút eo quần bạc triệu cảm giác rồi.

Trần Bình An đột nhiên hỏi: "Triệu lão tiên sinh, không phải ta đem những cái kia thẻ tre đều cho người nhìn một cái, người tìm xem có hay không còn muốn mua ?"

Âm Thần lắc đầu cười nói: "Túi tiền trống trơn, mua không nổi rồi."

Mười cái Cốc Vũ tiền, nhưng thật ra là nó lần này đi theo Trịnh Đại Phong xuôi Nam Lão Long thành tất cả tích súc.

Sở dĩ ra này giá cao, chúc mừng Trịnh Đại Phong phá cảnh là một chuyện, chính mình lúc đó thần hồn chấn động, một chút chọn trúng rồi câu kia sấm nói, càng thêm mấu chốt. Từ nơi sâu xa tự có thiên ý, dưới gầm trời tất cả mọi người có thể không tin, nó không được. Không phải hẳn thật nguyện ý một hơi xuất ra mười cái Cốc Vũ tiền, mà là không thể không như thế vì đó, thâm ý trong đó, huyền diệu khó giải thích, chỉ sợ chỉ có Âm Dương gia luyện khí sĩ mới có thể trải nghiệm.

Kết quả Trần Bình An còn nói nói: "Không có việc gì, Triệu lão tiên sinh người xem ra cái nào phiền thẻ tre, ta đưa người là được."

Âm Thần quay đầu đánh giá thiếu niên này, cười cười, không nói thêm gì nữa, một lần nữa ngửa đầu nhìn về phía biển mây, cảm thấy có chút ý tứ.

Lão Long thành thực sự quá lớn, tựa như đồng dạng có rất ít người, sẽ đi lưu tâm không trung một cái con diều, một cái chim bay động tĩnh, Trịnh Đại Phong ngự phong lên trời, sau đó phá cảnh dẫn tới biển mây dị

tượng, nam nhân dưới lòng bàn chân lão bách tính sẽ không phát giác cái gì, nhưng là cơ hồ tất cả trong ngũ cảnh luyện khí sĩ cùng võ đạo lớn nhỏ tông sư, đều tại kìm lòng không được mà ngửa đầu quan tâm này một màn, nhất là Phù gia, náo ra động tĩnh lớn nhất, tại trèo lên Long Thai bên dưới chờ thiếu nữ Trĩ Khuê Phù Huê, thậm chí tự mình đi hướng biển mây, gặp một lần cái này có thể phá vỡ vân hải đại trận nhân vật.

Bởi vì biển mây che lấp, người ngoài nhìn không Thanh Vân trên biển nam tử dung mạo, đại đa số Lão Long thành đứng hàng vị trí cao người trong tu hành, càng nhiều vẫn là tham gia náo nhiệt, suy đoán vị kia cường giả tối đỉnh thân phận chân thật, là vị kia nắm giữ bán tiên binh Phù gia lão tổ phá quan mà ra ? Vẫn là Vân Lâm Khương thị lão tổ tại vì sắp bên dưới gả Lão Long thành gia tộc đích nữ, xao sơn chấn hồ ?

Lão Long thành thương mậu phần hoa, có một không hai Bảo Bình Châu, xem như liên thông tam đại châu vật liệu trọng yếu trung chuyển đầu mối then chốt, nơi này ngư long hỗn tạp, kẻ có tiền nhiều, Đồ Quý cũng nhiều, ngầm bên dưới hảo hữu ở giữa phân cao thấp, thậm chí là mấy nhà lớn chiếu bạc áp chú, như măng mọc sau mưa lập tức xuất hiện. Cựộc đến thiên kì bách quái, có cựộc người này thân phận, cựộc người này có thể hay không bị Phù gia đánh tàn phế, cựộc người này giới tính thậm chí là dòng họ...

Nội thành Phạm gia phủ đệ, gia chủ đương thời cùng mấy vị gia tộc lão tổ, cung phụng khách khanh, không có bất kỳ cái gì tuổi trẻ con cháu, toàn bộ đều là trăm tuổi tuổi hưởng lên lão nhân, giờ phút này sóng vai đứng ở một tòa cao lầu hành lang, người người đầy mặt hí khí. Bọn hắn lấy trên biển mây nhân vật lên trời mở đầu mà, bắt đầu thôi toán, tăng thêm trước đó tình báo, có thể suy đoán ra chính là Hôi Trần được điểm Trịnh Đại Phong, không có dấu hiệu nào mà bước lên đệ cửu cảnh, trở thành võ đạo chỗ tận cùng Sơn Điên cảnh đại tông sư, đối với Phạm gia mà nói, cái này tự nhiên là thiên đại hảo sự, mà lại Trịnh Đại Phong tương lai mấy chục năm, không có gì bất ngờ xảy ra đều sẽ chờ tại Lão Long thành, Phạm gia không khác thêm ra một vị từ trên trời giáng

xuống Sơn Điền cảnh võ phu, tám chín chi kém, khác nhau một trời một vực!

Thuần túy võ phu nhập môn luyện thể, trung kỳ luyện khí, đỉnh phong luyện thần, đều có ba cảnh, càng về sau, nhất là đệ thất cảnh về sau, liền nhau hai cảnh chênh lệch, liền sẽ càng lúc càng giống một đạo hồng cầu, cho nên lưu truyền một câu võ đạo tục mà nói: Cao cảnh đối địch thấp cảnh, giết người bất quá một quyền sự tình.

Chỉ bất quá cũng có người cảm thấy cái này chữ sát, hẳn là cải thành Thương chữ, càng thêm chuẩn xác.

Cùng cờ đàn quốc thủ đẳng cấp có chút tương tự, đồng dạng là cửu đoạn, phân mạnh chín yếu chín, bảy Bát Đoạn kỳ thủ, ngẫu nhiên lấy diệu chiêu thần tiên thủ đánh bại yếu cửu quốc tay, không phải là không có khả năng, nhưng đến cùng thuộc về trường hợp đặc biệt, không phải cờ đàn lẽ thường. Như đã nói qua, Bảo Bình Châu kỳ thủ đẳng cấp đánh giá, nhất là tám chín đoạn, thường thường chỉ là từ cái nào đó triều đình đánh cờ chiếu thay nhau đánh cờ, mà các vị đánh cờ chiếu tài đánh cờ trình độ, bản thân liền chênh lệch cách xa, xa xa không so được Trung Thổ Thần Châu, Nho gia Học Cung thư viện sẽ đích thân để cờ đạo quân tử ra mặt khám nghiệm.

Một vị Phạm gia kim đan lão tổ vuốt râu mà cười: "Phạm tiểu tử có như thế một vị truyền đạo người, thật sự là thật lớn phúc khí!"

Tiếng cười nổi lên bốn phía.

Bỗng nhiên ở giữa, Lão Long thành trên không biến mây mãnh liệt chìm xuống, cơ hồ tất cả mọi người trở tay không kịp, liền thân ở trong mây, tứ phương mờ mịt, dù là lúc trước gần tại gang tấc thân bằng hảo hữu, người trong đồng đạo, sau đó cảm giác được một luồng làm người ta hít thở không thông cảm giác áp bách, vô luận là luyện khí sĩ vẫn là thuần túy võ phu, giờ khắc này khí thể vận chuyển, hoặc nhiều hoặc ít đều xuất

hiện rồi ngưng trệ chậm lại tình huống, bất quá thoáng qua về sau, thiên địa lại khôi phục thanh minh, mây mù tiêu tán đến nửa điểm không dư thừa, rất nhiều ẩn nấp hoặc là cung phụng tại Lão Long thành Kim Đan cảnh tu sĩ, tâm tình càng nặng nề.

Trịnh Đại Phong là lấy bát cảnh Viễn Du cảnh cười gió mà đi, lại là lấy cửu cảnh Sơn Đền cảnh đi bộ trở về hẻm nhỏ.

Được điểm bên trong bọn nữ tử, từ đầu tới đuôi đều tại vui cười đùa giỡn, không có bất kỳ cái gì khác thường cảm xúc, cái này đã là dưới núi người ếch ngồi đáy giếng, cũng là phạm phu tục tử một loại khác an ổn. Các nàng thấy rồi từ cửa hàng bên ngoài đi vào chưởng quỹ, cũng không có hướng suy nghĩ sâu xa, hán tử trong tay xách rồi hai vò từ lân cận đường cái mua được rượu ngon, nhắc lên màn cửa, cúi đầu xoay người đi vào sân nhỏ, một vò rượu cao cao vút cho ngồi tại trên ghế đầu thiếu niên, chính hẩn nhặt lên tẩu thuốc cũ, lần nữa ngồi tại chính phòng trước trên bậc thang, trầm mặc không nói, cũng không rút thuốc lá sợi, cũng không uống thả cửa thuần tửu.

Hắn mở miệng câu nói đầu tiên, không phải đối với lão đầu tử "Khâm định" truyền đạo người Trần Bình An nói, mà là hỏi thăm Âm Thần, "Lão Triệu, hiện tại có hay không có thể nói trắng ra rồi? Lão đầu tử đến cùng còn có cái gì giao phó ? Trần Bình An qua mấy ngày liền muốn đi cười Quế Hoa Đảo đồ ngang rồi đi nơi này, người hộ đạo một chuyện, người có thể hay không cho câu lời chắc chắn ?"

Âm Thần lắc đầu nói: "Thần quân chỉ cần dặn ta, người nếu là phá cảnh thành công, liền hảo hảo hưởng phúc, nếu là phá cảnh thất bại, liền ném biển cho cá ăn."

Trịnh Đại Phong hai tay dùng sức xoa gương mặt, "Mẹ ruột của ta ai, vẫn là một đầu sương mù."

Trịnh Đại Phong đem tẩu thuốc cũ đặt tại trong ngực, mở ra vò rượu bìn

phong, cúi đầu đối vò rượu oạch một chút, như long cấp nước, rượu thủy ngưng tụ làm một dây, bản thân chạy đến Trịnh Đại Phong trong miệng, Trịnh Đại Phong lau miệng, ngửa đầu nhìn về phía cái kia phiến biển mây, "Lão Triệu, người nói lão đầu tử có hay không đoán được ta lần này phá cảnh nhìn thấy cảnh tượng ? Có không ngờ rằng ta kém chút liền muốn một cổ tác khí gõ tâm quan, lại đụng thiên môn ? Có muốn hay không đến ta nhìn thấy rồi cái kia đạo cửa lớn phụ cận cảnh tượng, kém chút liền muốn. . ."

Trịnh Đại Phong ai thán một tiếng, sau đó lại cúi đầu uống một hớp rượu, đột nhiên mặt mày hớn hở, "Nói không chừng lão đầu tử câu nói kia, ngay từ đầu chính là hai tầng ý tứ, 'Cả đời vô vọng đệ cửu cảnh ', ha ha, lão đầu tử thật sự là tinh nghịch. . ."

Âm Thần giật giật khóe miệng.

Cảm thấy Trịnh Đại Phong thật sự là không biết sống chết.

Trịnh Đại Phong tựa như cổ cho người ta bóp lấy, nhìn chung quanh, rất là chột dạ, tranh thủ thời gian đứng dậy, đi vào sân nhỏ trung ương, mặt hướng phương Bắc, nói một mình nói: "Lão đầu tử, đừng thấy lạ a, đệ tử Trịnh Đại Phong phá cảnh thành công, lại vô pháp ở trước mặt cùng người giảng cái này việc vui, nội tâm áy náy cực kì, lão đầu tử người anh minh thần võ, độ lượng lớn, chớ tức giận, đệ tử chỉ có cúi đầu ba cái ba nén hương, trò chuyện tỏ tâm ý!"

Trịnh Đại Phong quả thật cầm trong tay hương hỏa hình dáng, hướng xa xôi Đại Ly phương hướng, bái rồi ba bái.

Trần Bình An rất buồn bực, Dương lão đầu làm sao lại dạy dỗ Lý Nhị cùng Trịnh Đại Phong như thế khác biệt trời vực đồ đệ.

Bất quá vừa nghĩ tới Lý Bảo Bình Lý Hòe Lâm Thủ Nhất mấy người bọn hắn, đồng dạng là tính cách khác lạ, chênh lệch cách xa vạn dặm, thế là

Trần Bình An liền không kỳ quái rồi.

Nhưng là Trịnh Đại Phong tại kính hương trước đó có một cái cổ quái động tác, Trần Bình An nhìn đến nhất thanh nhị sở, Trịnh Đại Phong giơ lên một đầu cánh tay, đưa tay tại đỉnh đầu quẩn rồi một chút, phảng phất nơi đó có giấu ba nén hương, cho hắc cầm lại trong tay.

Trịnh Đại Phong làm xong cái này thần thần đạo nói sự tình, đầy người lười nhác ý vị ngồi về băng ghế, giống như thật hạ quyết tâm bắt đầu hưởng phúc rồi, hắc nhìn chăm chăm Trần Bình An, Trần Bình An cùng hắc đối mặt.

Một cái tựa như là thiếu rồi đặt mộng nợ lại chết sống không muốn trả tiền lại vô lại.

Một cái giống như là đang nói người dám không trả tiền lại, ta đánh không chết người cũng phiền chết người.

Âm Thần nhìn lấy cái này hai vị, đột nhiên phát hiện mình có chút không hiểu hiện nay thế đạo rồi.

Một cái tiếng nói phá vỡ cục diện bế tắc, có người vén rèm xe lên, nhưng không có lập tức đi vào sân nhỏ, hắc một tay đem màn trúc cao cao nâng lên, một tay mang theo một bình Lão Long thành tốt nhất hoa quế tiểu nhưỡng, chỉ là cái kia tinh mỹ bầu rượu liền có thể bán một cái Tuyết Hoa tiền, môi đỏ răng trắng tuấn xinh xắn thiếu niên nhìn thấy trong viện còn có người ngoài, trong lúc nhất thời liền có chút do dự, đứng tại nguyên chỗ, nhẹ giọng hỏi nói: "Trịnh tiên sinh. . . Ta có thể đi vào sao?"

Tại thiếu niên đi vào Hôi Trần được điểm sau, Âm Thần đã tán đi bóng người.

Trần Bình An quay đầu nhìn lại, là một vị người đồng lứa, nhìn ra được là một vị thuần túy võ phu, tạm thời có lẽ vẫn là ba cảnh, thông qua quan

sát thiếu niên trong ngôn ngữ hô hấp thổ nạp, cùng một cái tác động đến nhiều cái Gân Cốt Bì thịt rất nhỏ rung động, cùng đổ xuống bên ngoài huyết khí tinh thần, vị này Lão Long thành thiếu niên võ đạo nội tình đánh cho còn có thể, nhưng là tì vết khá nhiều, rất nhiều một thanh thuần túy chân khí tại thể nội khí phủ "Tuần thú dịch trạm", tựa hồ không đủ rộng, lại không đủ vuông vức. . .

Trần Bình An đột nhiên có kinh ngạc.

Hắn phát hiện mình vậy mà tại quan sát người khác võ đạo cảnh giới.

Cho đến giờ phút này, Trần Bình An mới ý thức tới chính mình thật sự bước lên võ đạo đệ tứ cảnh rồi.

Trịnh Đại Phong không có so đo Trần Bình An thần du vạn dặm, đối thiếu niên ngoắc cười nói: "Biết rõ không thể gạt được gia gia người, bất quá không phải ta nói người a, chúc mừng lễ chính là một bình Phạm gia sản xuất hoa quế tiểu nương ? Có phải hay không quá qua loa một chút, con người của ta cho tới bây giờ đại sự bên trên mập mờ, trên việc nhỏ đặc biệt ý tứ, người nâng cốc lưu lại sau, ma lưu mà về Phạm gia, tìm người gia gia nói lại, làm người cũng không thể quá lòng dạ hẹp hòi rồi."

Thiếu niên yên lặng, bất đắc dĩ nói: "Trịnh tiên sinh, ta là nghe gia gia nói rồi việc này, trộm đi đi ra đưa rượu, không phải nhà ta trường bối ý tứ, không phải tiên sinh chờ ta về sau kế thừa rồi cái kia chiếc Quế Hoa Đảo, lại chuẩn bị một món lễ lớn ? Bầu rượu này là ta từ trong nhà trộm được, quay đầu nhưng chớ cùng gia gia của ta nói a, ta cái này cho tiên sinh đi cùng trong nhà đòi hỏi hạ lễ đi. . ."

Thiếu niên thả xuống say rượu, liền hấp tấp chạy rồi.

Trịnh Đại Phong không có ngăn cản vị kia hấp tấp Phạm gia tiểu tử, liếc mắt nhìn rồi một chút dáng vẻ nặng nề, chết tinh chết tinh Trần Bình An, nghĩ thầm đồng dạng là thiếu niên lang, nhìn một cái người ta Phạm tiểu

tử, đối xử mọi người thành khẩn, xuất thủ hào phóng, dễ nói chuyện, một thân ưu điểm, nhìn nhìn lại người Trần Bình An, năm văn tiền nợ cũ, người có thể nhớ lâu như vậy, ngoại hình vẫn không trắng, cứng nhắc cổ hủ, một thân tật xấu!

Từ thiếu niên trong lời nói, đầy đủ để Trần Bình An hiểu rõ đến rất nhiều nội tình.

Thiếu niên xuất thân từ cái kia đi theo Phù gia cùng một chỗ áp chú Đại Ly Lão Long thành Phạm gia, bây giờ bá sự tại Trịnh Đại Phong, tương lai sẽ có được cái kia chiếc Quế Hoa Đảo đồ ngang.

Lại thêm trước đó Âm Thần lộ ra, Trịnh Đại Phong muốn cùng Thành chủ Phù Huê buôn bán.

Trần Bình An trong lòng có chút thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ những đại nhân vật này cong cong ruột, chính mình lần này lựa chọn Phạm gia đồ ngang đi hướng Đảo Huyền Sơn, nên vấn đề không lớn rồi.

Tương lai Lão Long thành là thần tiên đánh nhau, vẫn là Quần Ma Loạn Vũ, là bọn hăn yêu cầu suy tính sự tình, Trần Bình An chỉ cần trước chờ tại được điểm kiên nhẫn chờ đợi mấy ngày, sau đó leo lên toà kia Quế Hoa Đảo, đến Đảo Huyền Sơn, đi hướng kiếm khí trường thành, tìm tới Ninh cô nương, đưa ra phía sau thanh kiếm kia. . .

Trịnh Đại Phong đưa tay chớp một cái, cười nói: "Phạm tiểu tử, trở về, người thật đúng là đi giúp ta mặt dạn mày dày đòi hỏi hạ lễ a?"

Kỳ thật thiếu niên về đến nhà nói cái gì, Trịnh Đại Phong căn bản không quan tâm, hăn thật sự là cảm thấy cùng Trần Bình An ở chung một viện, có chút nhàm chán, còn không bằng bắt cái vui vẻ quả trở về giải buồn, tránh khỏi cùng Trần Bình An mắt lớn trừng mắt nhỏ, mấu chốt là hăn một cái cửu cảnh võ phu còn không tốt giường oai, thậm chí ở sâu trong nội tâm còn có chút đung đung đưa đưa.

Đã nhanh muốn chạy ra hẻm nhỏ thiếu niên quần áo gáy cổ áo đột nhiên bị người kéo lấy, lão đảo lui lại, dọa rồi hăn kêu to một tiếng, còn tưởng rằng gặp gỡ rồi thích khách, sau đó nghe được rồi Trịnh Đại tiên sinh như là vang vọng nội tâm tiếng nói sau, thiếu niên cười hắc hắc, phất tay ra hiệu tên kia Kim Đan cảnh gia tộc cung phụng không cần khẩn trương, thiếu niên quay người bước nhanh chạy về tro bụi cửa hàng, đối với mấy vị hơi quen thuộc nữ tử hô rồi vài tiếng tỷ tỷ, lại vén rèm lên trở lại sân nhỏ, phía sau là từng đợt vui sướng oanh âm thanh yến nói.

Thiếu niên đánh đáy lòng ưa thích loại này bốn phía.

Phạm gia trong cửa lớn những cái kia tiên tử nữ hiệp, đương nhiên càng xinh đẹp, càng tiên khí, nhưng là thiếu niên rất sớm đã biết rõ, các nàng xem đến chính mình sau lưu lộ ra ngoài ý cười, cùng nơi này các tỷ tỷ, là không giống nhau.

Một cái là đối Phạm gia tương lai gia chủ, một cái là đối không biết rõ cái góc nào bỗng xuất hiện thiếu niên.

Thiếu niên không ghét cái trước, nhưng là ưa thích người sau.

Trần Bình An cho thiếu niên chuyển rồi cái băng ngồi, thiếu niên vội vàng bước nhanh tiếp nhận, cười nói: "Tạ Tạ a."

Trần Bình An cười lắc đầu nói: "Không khách khí."

Sau đó thiếu niên mang theo ghế, nhìn về phía Trịnh Đại Phong, "Tiên sinh, ta nên ngồi ở đâu ?"

Trịnh Đại Phong vung tay lên, trêu ghẹo nói: "Đi cửa ra vào màn trúc ngồi bên kia, hỗ trợ đem gió."

"Được rồi."

Thiếu niên thật vui vẻ chạy tới ngồi tại cửa ra vào, vẫn là ngồi nghiêm chỉnh cái chũng loại kia, cái eo căng đến thẳng tắp, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, hai tay thành thành thật thật đặt ở trên đầu gối, mặc dù thiếu niên tận lực để cho mình lộ ra đoan trang nghiêm, thế nhưng là một đôi tròng mắt nhin không được nổi lên ý cười. Trong suốt đến tựa như rầm rầm chảy xuôi khe nước, vui vẻ sẽ có tiếng vang, không vui vẻ cũng có, mà không phải loại kia nước sâu không nói gì, không có cái gì quý nhân nói trề.

Trần Bình An đột nhiên, có chút hâm mộ thiếu niên này.

Cửa ra vào trên người thiếu niên, có một loại hân vân muốn lại cầu mà thứ không tầm thường.

Văn Thánh lão tú tài lúc trước uống rượu say, bị hân công, dùng sức vỗ bờ vai của hân nói, thiếu niên lang đầu vai muốn tìm lấy cỏ mọc én bay cùng dương liễu quyến luyến, đừng đi muốn cái gì gia cừu Quốc Hận, đạo đức văn chương.

Cửa ra vào thiếu niên kia chính là như vậy.

Trần Bình An làm không được.

Trịnh Đại Phong phảng phất phát giác được Trần Bình An khác thường cảm xúc, mặc dù chưa hân biết được xác thực ý nghĩ, nhưng là hân tử suy nghĩ một chút, cười đem cái kia ấm hoa quế tiểu nương ném vào cho Phạm gia tiểu tử.

Thiếu niên rục rờ cười nói: "Trịnh tiên sinh, ta nhưng chỉ dám uống một ngụm a."

Trần Bình An giơ lên cao cao Đường Kiếm Hồ, cũng đi theo cười rộ lên, nói: "Cùng uống."

Thiếu niên kia cứ thế rồi một chút, dùng sức gật đầu nói: "VẬY ta đây uống một hớp được nhiều một chút! A đúng, ta gọi Phạm Nhị, không phải nhũ danh, liền gọi Phạm Nhị, bởi vì ta phía trước còn có cái tử, gọi Phạm Tuấn Mậu, ta cho nên gọi Phạm Nhị. . . Tốt a, kỳ thật có hay không tử ta, cha mẹ ta cho ta lấy cái tên như vậy, đều rất để ta thương tâm. Người thì sao? Có thể nói sao?"

Thiếu niên uống một hớp rượu lớn, đỏ bừng cả khuôn mặt, ho khan liên tục, xem ra bởi vì cái này danh tự, quả thật có chút thương tâm.

Trần Bình An uống rượu rồi, cười nói: "Ta gọi Trần Bình An, bình an bình an."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 257: Quế Hoa Đảo chi đỉnh

Phạm gia cái kia chiếc Quế Hoa Đảo vượt châu đò ngang sẽ ở sáu ngày sau xuất phát, mà Tôn gia Sơn Hải Quy thì đã dẫn đầu ra biển đi xa, Trần Bình An vốn muốn đi tận mắt một chút Sơn Hải Quy bộ dáng, nhưng là nghĩ đến Lão Long thành gần nhất nhiều người phức tạp, Trịnh Đại Phong lại vừa mới phá cảnh, dẫn xuất thiên đại động tĩnh, liền nói với chính mình không cần cho người ta thêm phiền phức, đem phần này lòng hiếu kỳ liền rượu nước cùng uống rơi rồi.

Sau đó hai ngày Phạm gia thiếu niên vẫn là mỗi ngày tới đây Hôi Trần được điểm, mang theo hoa quế tiểu nữ cùng Trịnh Đại Phong lĩnh giáo võ học, Trịnh Đại Phong mặc dù người không quá chính kinh, trò chuyện lên võ đạo một chuyện, tưởng như hai người, mặc dù tìm tòi vẫn còn có chút xinh đẹp một chút, nhưng Trần Bình An ở bên nghe, cảm thấy đúng tại Phạm gia thiếu niên ngay sau đó võ đạo phá cảnh, xác thực rất có ích lợi, nói là lời vàng ngọc đều không đủ. Chỉ là Trịnh Đại Phong giảng thuật nội dung, đối với Trần Bình An không có tác dụng gì, cuối cùng đáy lòng ngược lại còn có chút nghi vấn.

Trịnh Đại Phong không ngại Trần Bình An dự thính những này có quan hệ ba cảnh bình cảnh tiểu đả tiểu nháo, thậm chí ước gì Trần Bình An một cái lòng ngứa ngáy, chính mình bỗng xuất hiện, muốn đối với Phạm gia tiểu tử tự thân dạy dỗ, đến lúc đó hẳn cứ vui vẻ đến nhẹ nhõm tự tại, đại khái có thể chạy tới phía trước cửa hàng, vì tỷ tỷ bọn muội muội sắp xếp lo giải sầu. Chỉ tiếc Trần Bình An chỉ nghe không nói, giả ngu đóng vai si, giống như nửa điểm không kiêu ngạo chính mình võ đạo bốn cảnh, cái này khiến Trịnh Đại Phong oán niệm càng sâu, nhìn một cái, một cái so nhập định lão tăng, tọa vong đạo nhân còn ổn được thiếu niên, muốn hẳn phong lưu không bị trói buộc Trịnh Đại Phong như thế nào

thích đến bắt đầu ?

Nếu như không phải Trần Bình An xem như hãn hơn phân nửa truyền đạo người, nếu như không phải mỗi ngày có thể cọ một bình hoa quế tiêu nhường, Trịnh Đại Phong đã sớm muốn để Trần Bình An cuốn gói xéo đi, mau chóng rời đi căn này nắng xuân tràn đầy được điểm, chuyển đi Phạm gia phủ đệ bên kia làm người quý khách, một mực tại bên kia kéo chính mình da hổ làm mưa làm gió.

Ngày này Phạm Nhị nghe xong rồi Trịnh Đại Phong nghi nan giải hoặc, hán tử đã vô cùng lo lắng đi cửa hàng cùng nữ tử trêu chọc, thiếu niên liền cùng Trần Bình An nói chuyện phiếm bắt đầu, hai cái người đồng lứa ngồi tại mái hiên tầm thường mát.

Cùng đã là nhất gia chi chủ, có trách nhiệm trên người Tôn Gia Thụ so sánh, Tôn Gia Thụ ngôn hành cử chỉ giọt nước không lọt, để cho người ta sinh ra như mộc xuân gió cảm giác, thiếu niên Phạm Nhị liền muốn non nớt rất nhiều, nhưng có phải thế không loại kia hoàn toàn không biết dân gian khó khăn cái chủng loại kia gây thơ, thiếu niên thông minh, sáng sủa ngay thẳng, mà lại gia giáo vô cùng tốt, hãn cha mẹ hơn phân nửa là tâm lớn, đặt tên trong chuyện này, liền nhìn ra được.

Mỗi khi thiếu niên trò chuyện lên tỷ tỷ của mình Phạm Tuấn Mậu, đều là tràn đầy khâm phục, nên biết rõ hãn cùng tỷ tỷ là cùng cha khác mẹ, hưởng chi sinh ở hào môn gia đình phú quý, nhưng Phạm Nhị đối với vị kia thân là Phạm gia bà chủ "Đại nương", đồng dạng đặc biệt thân cận, luôn nói chính mình thân sinh mẫu thân quá nuông chiều lấy chính mình rồi, tốt thì tốt, coi như là lo lắng cho mình hội trường không lớn, đại nương đối với mình cho tới bây giờ đều là cưng chiều nhưng cũng giảng quy củ, đúng sai rõ ràng, đọc sách khai khiếu rồi, tập võ có thành tựu rồi, đối nhân xử thế làm được tốt rồi, đại nương đều sẽ ngợi khen, nói tốt chỗ nào, nhưng là đã làm sai chuyện, đại nương cũng sẽ đem mình xem như một cái người lớn đối đãi, tuyệt sẽ không răn dạy quát mắng, mà là ôn hoà nhã nhặn cùng hãn giảng đạo lý, cho nên Phạm Nhị phát ra từ phế

phủ mà kính trọng vị đại nương này.

Thiếu niên Phạm Nhị nguyện ý đối với mới vừa quen không bao lâu Đại Ly thiếu niên Trần Bình An, nói đến đây chút độc thuộc về thiếu niên vui vẻ cùng ưu sầu.

Trần Bình An liền an an tĩnh tĩnh lắng nghe Phạm Nhị kể ra, nghe được say sưa ngon lành, Phạm Nhị thoát đầu còn sợ Trần Bình An cảm thấy phiền, về sau gặp Trần Bình An là thật tâm ưa thích, Phạm Nhị liền sẽ nhịn không được muốn nhiều uống mấy ngụm rượu.

Trần Bình An về sau cũng cùng Phạm Nhị nói rất nhiều quê quán Long Tuyên sự tình, trò chuyện rồi hẳn làm hầm lò công đốt than, lên núi xuống nước sự tình.

Phạm Nhị theo sát phía sau vấn đề, thường thường đều rất thiên mã hành không, "Trần Bình An người còn muốn ăn đất a? Có cơm ăn ngon như vậy sao? Mặc kệ rồi, chỉ cần có thể khiêng đói là được! Không phải người dạy dạy ta, người nào bần đất càng ăn ngon hơn chút, về sau ta ở nhà bị phạt chịu đói trước đó, đi từ đường trên đường liền bắt một bọc lớn bần đất!"

"Người có thể từ đầu tới đuôi liền dựa vào tự mình một người, đốt ra một cái đồ sứ sao? Trần Bình An, về sau ta lễ thành nhân thời điểm, người nhất định phải đưa ta một cái đồ sứ a, chén rượu chén trà loại vật nhỏ này là được rồi, không cần quá chú trọng, có cái có thể khiến người ta nhận được là cái gì phơi thô bộ dáng liền thành, ta tốt cùng người khoe khoang, nói đây là ta bằng hữu tự mình làm, bọn hắn nhất định kinh ngạc, trông mà thêm chết bọn hắn."

"Sân vườn là cái gì ? Cạo gió mưa xuống tuyết rơi thời tiết, làm sao xử lý ? Ngày kia giếng đối ao, bên trong có thể nuôi cá rùa tôm cua sao?"

Trần Bình An từng cái trả lời Phạm Nhị, cuối cùng cười nói một câu nhất

làm cho Phạm Nhị cao hứng lời nói, "Ta có tốt bằng hữu gọi Lưu Tiệp Dương, hiện tại nhưng có tiền đồ rồi, đã một người đi rồi Bà Sa Châu địa phương xa như vậy, gài bẫy tử làm cung tiền đều là hấn dạy ta, về sau giới thiệu hai người các người nhận biết a."

Phạm Nhị ngay tại bên kia con gà con mổ gạo, đầy mặt mong đợi.

Hấn đã bắt đầu tính toán tương lai có một ngày Trần Bình An mang theo Lưu Tiệp Dương đến nhà làm khách, muốn an bài như thế nào hai người bọn hấn nơi ở, mỗi ngày uống rượu gì ăn món gì, đi Lão Long thành chỗ nào chơi. . .

Về sau Phạm Nhị thiếu rồi một ngày không có tới Hôi Trần được điểm.

Ngày này trong hoàng hôn, được điểm sớm đóng cửa đóng cửa, Trần Bình An cùng Trịnh Đại Phong tại hậu viện chính phòng, ăn một vị phụ nhân làm cả bàn đồ ăn, Trịnh Đại Phong ngược lại là nếu muốn bằng vào chính mình tư sắc, để vị tỷ tỷ kia không lấy tiền, để cho hấn tại Trần Bình An trước mặt căng căng mặt mũi, không làm sao được phụ nhân lục thân bất nhận, chém đinh chặt sắt, một viên đồng tiền không thể thiếu.

Trịnh Đại Phong một tay cầm đũa, một tay cầm chén, dùng bữa uống rượu hai không lầm, thuận miệng hỏi: "Người cả ngày cùng Phạm gia tiểu tử trò chuyện chút có không có, có ý tứ?"

Trần Bình An nhai kỹ nuốt chậm đối phó đồ ăn, để đũa xuống sau, "Có ý tứ."

Trịnh Đại Phong khịt mũi coi thường, nhưng cuối cùng vẫn là không nhìn được chủ động mở miệng, "Ta rời đi Ly Châu động thiên mới chút điểm thời gian này, người liền mò được rồi như thế nhiều bảo bối? Thế nào đến, cho nói rằng nói rằng? Có phải hay không một đường giảm bớt chớ đừng đại vận đến?"

Trần Bình An đĩnh rồi một miệng, "Với người không quen."

Trịnh Đại Phong liếc mắt nói: "Cùng Phạm Nhị liên quen rồi?"

Trần Bình An nói rằng: "So người quen."

Trịnh Đại Phong nhe răng nhếch miệng, "Lão đầu tử nguyện ý đem trân tàng đã lâu Sơ Nhất bán cho người, đối với người là thật không kém."

Trần Bình An lần này không có phản bác cái gì.

Tất nhiên phá công mở miệng trước, Trịnh Đại Phong cũng không cần mặt gì tử rồi, lại hỏi, "Cùng Tôn Gia Thụ cái kia thông minh trứng mỗi người đi một ngả à nha?"

Trần Bình An gật gật đầu.

Trịnh Đại Phong cười nói: "Đứa cháu này rất có tiền, không vấn hồi một chút ? Cùng hăn thành rồi bằng hữu, cho dù là rượu thịt bằng hữu, về sau đến rồi Lão Long thành, đảm bảo tiểu tử người không lo ăn uống."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Cũng liên như thế rồi."

Do dự rồi một chút, Trần Bình An bổ sung nói: "Tôn Gia Thụ người không hỏng, chính là có một số việc, không đủ phúc hậu, ta nếu như là thương nhân, thật không dám cùng hăn làm lớn mua bán. Bởi vì hăn loại người này, đối với người nào đều cũng có cái định giá, đại khái giá trị bao nhiêu tiền, lúc nào nên làm cái gì sinh ý, Tôn Gia Thụ nhất thanh nhị sở, nếu như nói xong lời cuối cùng, cho dù tốt quan hệ, cũng liên chỉ là sinh ý mà thôi, ai có thể cam đoan hăn không đem người bán rồi kiếm tiền ? Nhưng là ta khả năng nhìn lầm rồi hăn, hiểu lầm rồi hăn, nhưng bất kể như thế nào, Tôn Gia Thụ như thế nào, cùng ta là không quan hệ rồi."

Trịnh Đại Phong cười nói: "Hắn không có người nghĩ đến đơn giản như vậy, đương nhiên cũng không có người nghĩ đến kém cỏi như vậy. Về sau người này, sẽ rất không tầm thường, người hôm nay bỏ lỡ rồi hắn, đã là Tôn Gia Thụ tổn thất, cũng là tiểu tử người tổn thất. Người nếu là không tin, hãy đợi đấy."

Trần Bình An hỏi: "Người là nói tiền tài bên trên tổn thất ?"

Trịnh Đại Phong một cái chân giẫm tại trên ghế dài, "Không phải ? Thiên hạ rộn ràng, cầu cái gì ? Tên, không phải tiền ? Tu vi, không phải tiền ? Đều là tiền."

Trần Bình An cười nói: "Chỉ là tiền, kia liền càng không quan hệ rồi."

Trịnh Đại Phong biết rõ Trần Bình An ngụ ý, không nở tiền, cũng nhất bỏ được tiền, nhìn như mâu thuẫn, kì thực không mâu thuẫn, cuối cùng, mỗi người nhất là người tu hành dưới chân Đại Đạo, ở chỗ trái phải hai chân cân bằng, chỉ cần làm đến điểm này, dù là nhảy cà tưng tiến lên, đồng dạng có thể đi đến chúng sơn chi đỉnh.

Đã từng sóng vai đồng hành, lại phân nói mà đi, chưa hẳn chính là Trần Bình An cùng Tôn Gia Thụ có chia cao thấp, tốt xấu khác biệt, cũng chỉ là không cùng đường mà thôi.

Trên thực tế, liên quan tới thiểu niên trước mắt tâm tính, Trịnh Đại Phong nhìn đến rất thông suốt, bất quá người chi tỳ - sương ta chi cam di thôi rồi, Lý Nhị ưa thích, hắn liền không thích, cũng không thích về không thích, không thể không thừa nhận, Trần Bình An có thể từng bước một đi đến hôm nay, tự có nó nói. Còn nữa, dưới gầm trời có mấy người có thể làm hắn Trịnh Đại Phong truyền đạo người ?

Lão đầu tử có thể làm, nhưng là không nguyện ý, chỉ thừa nhận quan hệ thầy trò, không muốn tại nói cái chữ này bên trên suy nghĩ càng nhiều.

Trần Bình An chưa hẳn nguyện ý, nhưng thế sự vô xảo bất thành thư, chính là thú vị như vậy.

Trịnh Đại Phong không tự chủ được nghĩ đến một chút sâu xa chỗ cảnh tượng, có chút đã khoảng cách gần tận mắt thấy, có chút tạm thời cách còn có chút xa, hán tử liền có chút lười biếng không thú vị, quyết định kết thúc trận này còn không bằng cả bàn chết mặn chết mặn đồ ăn có tư vị đối thoại, nói rằng: "Thiếu người năm văn tiền, tại người ngồi lên Quế Hoa Đảo trước đó, ta nhất định còn người, chịu Định Công nói. Lần này ta phá cảnh, cũng sẽ cùng người cùng nhau tính tiền. Tất nhiên lão đầu tử không nói rõ ràng người hộ đạo một chuyện, ta lại không cảm thấy là người người hộ đạo, cái kia ta coi như không có chuyện này, ít nhất cùng người Trần Bình An là như thế."

Trần Bình An không có ý kiến, gật đầu đáp ứng.

Trịnh Đại Phong cầm lấy tẩu thuốc cũ, bắt đầu nuốt mây nôn sương mù, rút thuốc lá sợi lâu rồi, quen thuộc thành tự nhiên, cảm thấy còn rất khá, khó trách lão đầu tử tốt cái này một thanh.

Trịnh Đại Phong ánh mắt hoảng hốt.

Lúc trước phá vỡ biển mây, Trịnh Đại Phong kém một chút liền muốn đi làm trong vòng một ngày liền phá hai cảnh hành động vĩ đại, sau đó Trịnh Đại Phong nhìn thấy rồi trên biển mây một màn phong cảnh.

Để hẳn bỏ đi rồi ý nghĩ.

Thuần túy võ phu chín mươi phần giữa, cần dụng thiên môn, tự nhiên có thể thấy được thiên môn. Cái này không kỳ quái, nhưng là Trịnh Đại Phong tin tưởng không nghi ngờ, chính mình nhìn thấy thiên môn, cùng bất luận một vị nào đã bước lên mười cảnh võ đạo tiên bối, tuyệt không giống nhau.

Cái kia đạo thiên môn, đích đích xác xác xuất hiện rồi.

Nhưng là không chỉ có thiên môn mà thôi.

Trịnh Đại Phong nhìn thấy rồi thiên môn một căn thông thiên đại trụ phía trên, có một cái khuôn mặt mơ hồ thần tượng, mặc giáp trụ một bộ như sương tuyết như vậy trang nghiêm áo giáp, thần tượng bị một thanh kiếm đóng đinh tại thiên môn trên cây cột, vàng óng ánh

Sắc huyết dịch, thoa khắp rồi thiên trụ.

Trịnh Đại Phong lúc đó ngửa đầu nhìn qua cổ kia thê thảm thi thể.

Có trong nháy mắt, phảng phất cổ kia thần tượng thi thể sống lại, tại cùng hăn Trịnh Đại Phong nhìn chăm chú, thần tượng bờ môi khẽ nhúc nhích, tựa hồ muốn nói một chữ.

Đi!

Trịnh Đại Phong một khắc này kém chút liền muốn can đảm băng liệt, hồn phi phách tán, càng kém một điểm liền muốn biến thành mới phá cảnh liền ngã cảnh kẻ đáng thương.

Lúc đó Phù Huề xuất hiện, trợ giúp Trịnh Đại Phong tránh thoát rồi loại kia trời buộc, mà giờ khắc này Trần Bình An tra hỏi, đánh vỡ rồi Trịnh Đại Phong suy nghĩ.

"Trịnh Đại Phong, ta ba cảnh, là bị người từng quyền từng quyền đánh ra đến, Phạm Nhị tất nhiên ba cảnh nội tình đánh cho không được tốt lắm, người vì cái gì không giúp hăn?"

Trịnh Đại Phong thẳng tắp nhìn lấy tên trước mắt này, cười ra tiếng, "Người cảm thấy Phạm Nhị ba cảnh nội tình, đánh cho 'Không được tốt lắm'?"

Trần Bình An nhú mày nói: "Chẳng lẽ là 'Thật không tốt'?"

Trịnh Đại Phong kém chút bị một thanh thuốc lá sợi tươi sống sắc chết, cười to nói: "Không khá lắm cái rắm! Không đề cập tới ta Trịnh Đại Phong, sư huynh Lý Nhị, đương nhiên còn có cái kia Phiên Vương Tổng Trường Kính, dựa theo Bảo Bình Châu võ phu bình thường tiêu chuẩn tới nói, Phạm Nhị nội tình từ một cảnh đến ba cảnh, đánh cho đã thật tốt rồi, mà lại Phạm Nhị bản thân chính là cái võ đạo thiên tài, tiểu tử người vậy mà nói không được tốt lắm ? Cái kia Bảo Bình Châu thuần túy võ phu, đều có thể cầm khối đậu hũ đâm chết chính mình được rồi, không phải dùng nương môn trên đai lưng treo cổ tự sát cũng được."

Trần Bình An nửa tin nửa ngờ, luôn cảm thấy gia hỏa này là đang trốn tránh trách nhiệm, suốt ngày nghĩ đến cùng được điểm nữ tử cười đùa tí tẹo, không muốn đa hoa tâm nghĩ tại Phạm Nhị trên người.

Trịnh Đại Phong cười tủm tỉm nói: "Bây giờ vẫn phải lại thêm một cái người, nếu như ta không có nhớ lầm, Lý Nhị lúc trước ba cảnh nội tình, khả năng so người đều phải kém một chút. Bất quá người cũng đừng cao hứng quá sớm, người chỉ là ba cảnh xuất sắc mà thôi, Lý Nhị cửu cảnh nội tình, có thể xưng thế gian mạnh nhất, ta bát cảnh cũng kém không nhiều. Kỳ rồi quái rồi, ai có lớn như vậy bản sự, có thể dùng quyền đầu đem người đánh ra lúc trước như vậy cái ba cảnh ? Luôn không khả năng là Lý Nhị cho lão đầu tử hô về Ly Châu động thiên, tay cầm tay dạy người ?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Là những người khác."

Trịnh Đại Phong lần này là thật hiếu kỳ rồi, thuốc lá sợi cũng không lại rút, "Đến cùng người kia là thế nào rèn luyện thể phách thần hồn ?"

Trần Bình An sắc mặt biến hóa, chỉ là hồi tưởng một chút Lạc Phách Sơn trúc lâu cảnh ngộ, hẳn đã cảm thấy bức mình.

Trịnh Đại Phong cười nói: "Tùy tiện nói một chút, người chỉ cần đại khái trò chuyện một chút, trước đó tất cả mua bán bên ngoài, ta liền cho người thêm một quyển nhất nhập môn, nhưng là được ca tụng 'Nhất không sai' võ đạo kiếm phổ, ban đầu là lão đầu tử từ một vị khi còn sống là kiếm tu Âm Thần bên kia muốn tới, ta cùng Lý Nhị, còn có Lý Liễu ba người đều học qua, chỉ là đối với ta nhất không có ý nghĩa, lão đầu tử chủ yếu vẫn là vì rồi Lý Liễu, đối với người Trần Bình An thì chưa hẳn vô dụng."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, nói rằng: "Rèn luyện thể phách thần hồn, liền cùng đào gao nếp đánh đay từ không sai biệt lắm, có tin hay không là tùy người, chỉ đơn giản như vậy, không qua đi một bên ta còn muốn làm chút chuyện. . ."

Nói đến đây, Trần Bình An hai ngón dính vào nhau, chỉ hướng cánh tay của mình, "Sau đó chính mình cho mình lột da, rút gân, một tắc một tắc từ từ sẽ đến, con mắt không thể nháy một chút, không cần triệt để lột đi da thịt, cũng không cần đánh gãy gân, mỗi lần đều có người nói cho ta lúc nào có thể kết thúc, về sau cho người ta khiêng đi phao thùng thuốc, vết thương rất nhanh liền có thể khỏi hẳn."

Trịnh Đại Phong hỏi: "Tổng cộng mấy lần ? Một hai lần ? Ba bốn lần ?"

Trần Bình An nhếch miệng cười một tiếng, "Mỗi ngày đều muốn làm, một đôi tay đếm không hết."

Trịnh Đại Phong đầu tiên là một mặt không thể tưởng tượng, sau đó phình bụng cười to, "Tốt tốt tốt, liền xông tiểu tử người chịu nhiều khổ cực như vậy đầu, lão tử suy nghĩ một chút liền vui vẻ đến không được, cái kia bộ kiếm phổ quay đầu ta chỉnh lý tốt, cam đoan bất động bất luận cái gì tay chân, hoàn hoàn chỉnh chỉnh tặng cho người là được!"

Trần Bình An liếc mắt.

Người này đủ nhàm chán.

Bất quá ngẫm lại cũng thế, không lời nhàm chán, có thể lái được như thế giữa mỗi ngày không kiếm tiền ánh sáng bởi thường tiền được điểm ?

Trịnh Đại Phong cười rồi nửa ngày, thật vất vả ngưng cười âm thanh, "Phạm Nhị tiên thiên nội tình không kém người, nhưng là trên tâm cảnh, đến cùng là mọi người thiếu gia, rèn luyện ít, cho nên thể phách thần hồn một thể võ đạo căn bản, nói câu không dễ nghe chút, so sánh chúng ta, vẫn thuộc về miệng cộp gan thỏ, chịu không được người này như vậy giày vò rèn luyện, nếu không sẽ nát."

Trịnh Đại Phong hai ngón nắm trên bàn rượu cái ly kia, trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Trịnh Đại Phong lạnh nhạt nói: "Võ đạo quan trọng ? Vẫn là mệnh trọng yếu ?"

Trần Bình An bắt đầu đứng dậy thu thập bát đĩa.

Trịnh Đại Phong tâm tình trở nên nặng nề.

Bởi vì hắn đột nhiên phát hiện, lúc trước Trần Bình An bản mệnh sứ đánh nát một chuyện, nước - rất sâu, so trong tưởng tượng còn muốn sâu không thấy đáy.

Không khỏi, nhìn lấy thiếu niên thành thạo gấp lại chén đĩa, Trịnh Đại Phong có chút thương hại hắn.

Trần Bình An ?

Trừ rồi dòng họ không có gì đáng nói, danh tự giống như lấy phản đi ?

Trịnh Đại Phong thuận miệng hỏi: "Trần Bình An, người bộ dáng theo ai,

cha người vẫn là mẹ người ?"

Trần Bình An thốt ra nói: "Nghe lão hàng xóm nói theo ta mẫu thân nhiều một ít."

Sau đó Trần Bình An liếc mắt Trịnh Đại Phong, "Dù sao theo ai, đều so dung mạo người đoan chính."

Trịnh Đại Phong tức giận nói: "Mau mau cút, thu thập người hâm thức ăn đi!"

Đối với tiểu tử này, lão tử quả nhiên liền không nên có phần kia lòng trắc ẩn.

—— ———

Trước đó tại toà kia Lão Long thành Đông hải chi tân trèo lên Long Thai, Thành chủ Phù Huê đi hướng biển mây điều tra dị tượng, thật lâu chưa về, vị kia tại biển một bên kết mao tu hành Kim Đan cảnh cung phụng, rồi đi tu đạo chỗ, đi vào Thiếu thành chủ Phù Nam Hoa bên cạnh, Phù Nam Hoa lúc này mới ý thức được tình huống không đúng, thuận lão tầm mắt của người, nhìn thấy nơi xa chậm rãi đi tới một vị giơ kiếm ở sau lưng nam tử, khí thái thanh thần, cũng chỉ giống như là một vị du lãm đến đây người xứ khác, Phù Nam Hoa nhìn không ra đối phương sâu cạn, nhẹ giọng hỏi nói: "Tu vi của người này rất cao ?"

Kim đan lão giả có thể độc thân trợ giúp Phù gia tọa trấn trèo lên Long Thai, chiến lực tương đương không tầm thường, hai kiện pháp bảo cả công lẫn thủ, tại cả tòa Lão Long thành đều là đứng hàng đầu cường giả, lão nhân giờ phút này trên mặt vẻ mặt tuyệt không nhẹ nhõm, trầm giọng nói: "Nghĩ đến cực cao."

Phù Nam Hoa có chút chấn động, lời nói này rất có môn đạo, không tại cực cao hai chữ, mà tại "Nghĩ đến" phía trên, ý vị này một vị Kim Đan

cảnh đại lão đều nhìn không ra đối phương thực lực chân chính, mà lại cảnh giới so với lão nhân đệ cửu cảnh Kim Đan cảnh, chỉ cao hơn chứ không thấp hơn. Đáng sợ nhất là vị kia khách không mời mà đến, mang theo kiếm, một khi là kiếm tu, dù là chỉ là trên kim đan Nguyên Anh cảnh, một vị mười cảnh kiếm tu sát lực, có thể nghĩ.

Phù Nam Hoa hỏi lại nói: "Người đến bất thiện ?"

Kim Đan cảnh lắc đầu nói: "Không quá giống."

Người kia khoan thai đi tới, hoàn toàn không để ý Lão Long thành Phù gia ký xuống cấm địa quy củ, trực tiếp vượt qua toà kia vô hình lôi trì trận pháp, đi đến lão nhân cùng Phù Nam Hoa trước người, nam nhân hai tay khuỷu tay chống đỡ sau lưng hoành thả trên vỏ kiếm, cười nói: "Ta gọi Hứa Nhược, đến từ Đại Ly, bây giờ chính tại nhà người làm khách."

Phù Nam Hoa giật mình, lúc trước đòn ngang rơi vào Phù Thành, chính mình không có tư cách đi nghênh đón phụ thân Phù Huê cùng Đại Ly quý khách, trong gia tộc chỉ có chút ít mấy người "Tiếp giá", Phù Nam Hoa không dám ở nơi này loại đại sự bên trên tự cho mình là thông minh, tất nhiên phụ thân không muốn hấn lộ diện, khẳng định có thâm ý khác, cũng chỉ phải ngoan ngoãn giả câm vờ điếc. Nhưng là Hứa Nhược đại danh, Phù Nam Hoa sớm có nghe thấy, không phải cái gì Đại Ly Hứa Nhược, mà là Mặc gia Hứa Nhược, bây giờ nghe người này tự báo danh hào sau, hấn tranh thủ thời gian ép xuống kích động trong lòng gợn sóng, lập tức thở dài hành lễ, "Phù Nam Hoa bái kiến kiếm tiên tiền bối."

Hứa Nhược cười ôm quyền đáp lễ lại.

Phù Nam Hoa thẳng sau lưng, quay đầu đối với kim đan lão giả cười nói: "Sở gia gia, không có việc gì rồi."

Chưa từng nghĩ lão nhân tại kinh ngạc về sau, thở dài chi lễ, so Phù Nam Hoa cái này tiểu bối càng thêm thành kính, đúng là thật lâu không muốn

đứng dậy, "Trung Thổ Thần Châu núi xanh thăm Sở thị bất hiếu tử tôn Sở Dương, thay gia tộc bái tạ Hứa đại hiệp ân cứu mạng!"

Hứa Nhược nhin không được cười lên, năm đó núi xanh thăm Sở thị cái kia cái cọc tai họa, năm đó hăn bất quá là đi ngang qua, tiện tay vì đó, thay Sở thị cản bên dưới rồi trên một ngọn núi tông chữ đầu tiên gia dây đưa không ngớt, khoát khoát tay nói: "Không cần như thế khách khí, ta chỉ là tuân thủ nghiêm ngặt Mặc gia tôn chỉ."

Lão nhân vẫn là không có đứng dậy, run giọng nói: "Đại ân tức là đại ân, nếu không có Hứa đại hiệp xuất thủ cứu giúp, Sở Dương liền thật thành rồi chó nhà có tang, về sau chính là muốn muốn nhận tổ quy tông, cũng thành rồi hy vọng xa vời. Hứa đại hiệp chân thực nhiệt tình, tất nhiên là sẽ không đem loại chuyện này để trong lòng đầu, Sở Dương cũng không dám vong ân phụ nghĩa!"

Hứa Nhược bất đắc dĩ nói: "Tâm ý ta lĩnh rồi, người tổng như thế khom người, cũng không phải chút chuyện."

Chỉ nhìn mặt so sánh Hứa Nhược muốn lớn tuổi một hệ kim đan lão nhân, thu hồi phần kia đại lễ, nhìn về phía vị kia có thể đem danh sơn sông rộng dung nhập kiếm ý cường đại kiếm tiên, cười nói: "Chưa từng nghĩ có thể tại Bảo Bình Châu gặp phải Hứa đại hiệp, Sở Dương ở đây kết mao khô tọa mấy chục năm, trong lòng đầu điểm này đối với Phù gia biệt khuất oán khí, hôm nay xem như triệt để hết rồi!"

Phù Nam Hoa có chút khóc cười.

Không hổ là Lão Long thành kim đan đệ nhất nhân, tính tình thật sự là thối, còn không bằng gì niệm ân tình!

Bất đắc dĩ sau khi, Phù Nam Hoa lại là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, kim đan Sở Dương trước kia du lịch đến Lão Long thành, hạng gì ương ngạnh, bởi vì một chuyện nhỏ, cùng một cái Lão Long thành thế gia

vọng tộc gia tộc lên rồi khoảng cách, đánh cho long trời lở đất, Sở Dương một người lực chiến quần hùng mà không rơi hạ phong, đến cuối cùng vẫn là Phù Huê tự mình xuất thủ, trước tự mình cùng người này lớn đánh một trận, lại ném ra một tòa núi vàng núi bạc, lại nhường ra trèo lên Long Thai chỗ này phong thủy bảo địa, mới khiến cho Sở Dương nằm lỗ mũi trở thành Phù gia cung phụng một trong, dù là Phù gia như thế thành tâm thành ý, Sở Dương như cũ cùng Phù gia nói thẳng, về sau Phù gia bất luận cái gì ân oán, chỉ cần không liên quan đến gia tộc tồn vong, hễ Sở Dương cũng sẽ không xuất thủ, nếu là Phù gia ai dám can đảm thi ân cầu báo, đừng trách hễ Sở Dương trở mặt không quen biết, cuối cùng Phù gia vẫn là đến nằm lỗ mũi gật đầu đáp ứng.

Nhưng như thế một vị có hi vọng trở thành Địa Tiên kim đan tu sĩ, giờ này khắc này, cùng Phù Nam Hoa lúc tuổi nhỏ đối mặt cao thâm mạt trắc Sở Dương, tâm tính không có sai biệt.

Phù Nam Hoa ý tưởng đột phát, vị này Mặc gia hào hiệp, có thể hay không cũng có hễ từ đáy lòng ngưỡng mộ người ? Có thể hay không cũng phải tại gặp gỡ người kia thời điểm, cam tâm tình nguyện lấy văn bồi tự cho mình là, ngẩng đầu nhìn đến ?

Phù Nam Hoa phát hiện mình căn bản không cách nào tưởng tượng một màn kia.

Hứa Nhược không cùng kim đan lão giả khách sáo hàn huyên, trực tiếp hướng đi trèo lên Long Thai.

Sở Dương xuất liên tục âm thanh nhắc nhở ý tứ đều không có, Phù Nam Hoa nếu muốn mở miệng, nhưng là rất nhanh liền đem những cái kia lời nói nuốt về bụng.

Theo Lão Long thành biển mây bỗng nhiên hạ xuống, Phù Huê rất nhanh liền trở về nơi này, xuất hiện tại Phù Nam Hoa bên cạnh, nhìn lấy lên cao mà lên Hứa Nhược, vị này Lão Long thành Thành chủ không có chút nào

không vui, mà là mang theo Phù Nam Hoa trực tiếp về thành, kim đan lão giả cùng Phù Huê gặt đầu ra hiệu, liền cũng trở về biển một bên nhà tranh, tiếp tục dốc lòng tu đạo.

Phù Huê yên tâm như thế Hứa Nhược tiếp cận thiếu nữ Trĩ Khuê.

Không đơn thuần là tự biết ngăn cản không rồi một vị hưởng dự Trung Thổ kiếm tiên, càng bởi vì Hứa Nhược Mặc gia thân phận.

Mặc gia du hiệp hành tẩu thiên hạ, bản thân cái này chính là một khối nổi tiếng biển chữ vàng.

Hứa Nhược đi đến hơn phân nửa, thiếu nữ đã đi xuống trèo lên Long Thai, thanh lịch nhẹ nhàng khoan khoái tỳ nữ trang phục, sạch sẽ tú khí khuôn mặt, không còn đầy mặt chảy máu, đôi mắt vàng óng ánh.

Hai người ở nửa đường gặp nhau, Hứa Nhược dừng lại bước chân, đi theo thiếu nữ cùng một chỗ đi xuống dưới đi, nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Rơi vào một ít Nho gia Thánh Nhân trong mắt, người leo lên này đài, chính là đang gây hấn với quy củ."

Thiếu nữ tại Hứa Nhược trước mặt, chẳng biết tại sao không có ở Ly Châu động thiên cùng Đại Ly kinh thành đủ loại che giấu, sắc mặt băng lãnh, "Tất nhiên ta có thể còn sống leo ra chiếc kia giếng nước, còn có thể sống được rời đi Ly Châu động thiên, nói rõ ràng ta sống chuyện này, đã sớm là tứ phương Thánh Nhân ngầm thừa nhận, trèo lên không leo lên toà này đài cao, có trọng yếu không?"

Không chờ Hứa Nhược nói cái gì, Trĩ Khuê đã tự hỏi tự trả lời, "Ta nhìn không trọng yếu, không có chút nào trọng yếu."

Hứa Nhược ồ một tiếng, đã không còn đoạn dưới.

Thiếu nữ cười nói: "Năm đó chư tử bách gia, duy chỉ có người Mặc gia. .

."

Hứa Nhược trong nháy mắt đẩy kiếm ra khỏi vỏ hai tấc, cả tòa trèo lên Long Thai đều bị một đầu vô hình sông lớn chi thủy vờn quanh bao khóa, âm thanh to lớn, đến mức nguyên bản mãnh liệt vọt tới bờ một bên một luồng lớn Hải Triều nước, đều tự hành thối lui. Kết mao tu hành kim đan lão nhân đột nhiên mở mắt, lại cấp tốc nhắm lại con mắt.

Thiếu nữ chặc chặc cười nói: "Kiếm thuật của ngươi là rất cao rõ ràng, mà lại có thể cao hơn, nhưng là cái này khí phách nha, thật không so được các người Mặc gia tổ sư nha."

Hứa Nhược nhú nhú mày, "Không sai biệt lắm liền có thể rồi, được một tấc lại muốn tiến một thước không phải chuyện tốt, nơi này chung quy là hạ thiên thiên hạ."

Thiếu nữ nheo lại mắt, bĩu môi nói: "Đúng thế, ta làm sao lại không biết, chỗ này chính là một tòa cổ chiến trường di chỉ, lượt Địa Thi xương cốt, chồng chất bắt đầu so Trung Thổ núi lớn Tuệ Sơn cao hơn, máu tươi so người dẫn tới đầu này lớn khinh chi thủy bản thể còn nhiều hơn."

Hứa Nhược dừng lại bước chân, lần đầu tiên có chút nộ khí, "Sơn Nhai thư viện Tề tiên sinh liền không có dạy qua ngươi ? !"

Thiếu nữ bước chân không ngừng, bộ pháp nhẹ nhàng, "Dạy a, hẳn thích nhất thuyết giáo, chỉ là ta không thích nghe mà thôi."

Hứa Nhược về sau trầm mặc đi theo, tại thiếu nữ bước ra nấc thang cuối cùng trong nháy mắt, khí thế khổng lồ sông Thủy Kiếm ý tiêu tán trống không.

Hạ bút thành văn, tùy tâm sở dục.

Hứa Nhược lúc trước giảng co vừa mới bước lên Ngọc Phác cảnh Phong

Tuyết miếu Ngự Tẩn, đồng dạng là đẩy kiếm ra khỏi vỏ một chút, lấy núi cao kiếm ý chống cự Ngự Tẩn cái kia một kiếm, nhìn như lực lượng ngang nhau, rõ ràng, Hứa Nhược xa xa không có dốc sức mà làm.

Kỳ thật Hứa Nhược đã có quá nhiều năm chưa hoàn chỉnh rút kiếm ra khỏi vỏ rồi.

Ban đầu ở Đại Ly vương triều Hồng Chúc trấn, Hứa Nhược gặp gỡ rồi cái kia mang mũ rộng vành nam tử, hai người tại lúc uống rượu, Hứa Nhược nếu muốn hướng nam nhân thỉnh giáo một kiếm, nhưng là người kia chỉ là cười nói, người không cần tiêu xài rồi một kiếm vỏ tinh khí thần, tiếp tục tích lũy lấy đi.

Hứa Nhược lúc đó liền biết mình cùng người kia có bao nhiêu chênh lệch rồi.

Nếu như không phải bị giới hạn Mặc gia môn sinh thân phận, Hứa Nhược cũng rất muốn đi hướng kiếm khí trường thành.

Bức tường kia trường thành trên đầu tường kiếm tiên, cùng hạo nhiên thiên hạ chín đại châu kiếm tiên, căn bản là hai việc khác nhau.

Hứa Nhược làm sao có thể đủ vô tâm hướng về chi ?

Bằng không mượn cơ hội này, đi trước Đảo Huyền Sơn ?

Hứa Nhược trong lòng hơi động, cảm thấy tựa hồ có thể thực hiện.

Nhưng là liếc mắt thiếu nữ bóng lưng, Hứa Nhược thở dài một tiếng, vẫn là thôi đi, trước mắt vị này nhìn như yếu mà ra gió tiểu nha đầu, cũng không phải đèn đã cạn dầu.

Mà lại tuổi của nàng thật không tính nhỏ rồi.

Hứa Nhược lần nữa dừng lại bước chân, giống như không có rồi hộ tổng nàng trở lại Phù gia ý tứ.

Thiếu nữ quay đầu nhìn lại, có chút kỳ quái.

Hứa Nhược thủy chung đứng tại nguyên chỗ.

Thiếu nữ chỉ coi là kiếm của hắc tiên tính tình trên đầu, không nguyện ý phản ứng chính mình, nàng dù sao không quan trọng, rất mau trở lại đầu, tiếp tục tiến lên.

Hứa Nhược cuối cùng dứt khoát quay người, trở về trèo lên Long Thai, đi đến chỗ cao nhất, nơi này từng là thế gian một đầu cuối cùng Chân Long đổ bộ địa điểm, sau đó một đường hướng bắc chạy trốn, mở ra đầu kia đi long đạo, cuối cùng vẫn lạc tại Bảo Bình Châu cực bắc Đại Ly vương triều, không có thể vào biển vượt châu đi hướng đều Lô Châu.

Hứa Nhược không biết rõ lần này, tự xưng Vương Chu thiếu nữ có thể đi bao xa.

—— ———

Phạm gia Quế Hoa Đảo dò ngang tại hôm nay hoàng hôn xuất phát.

Phạm Nhị chuyên chạy tới vì Trần Bình An tiễn đưa, hai người tại sáng sớm liền cưỡi xe ngựa cùng đi hướng Lão Long thành bên ngoài.

Trịnh Đại Phong hẳn là đêm qua lưu rồi một cái bao khóa tại Trần Bình An cửa phòng miệng, tiện tay nhét vào bên kia, sau đó vị này chường quỹ bữa sáng không ăn, mặt trời lên cao cũng đang lừa đầu ngủ say, hạ quyết tâm muốn ngủ một giấc đến no bụng, trong lúc đó không có để ý Phạm Nhị gõ cửa cùng Trần Bình An tạm biệt.

Quế Hoa Đảo ở bên trong Lão Long thành sáu chiếc vượt châu dò ngang,

đều không tại Tôn gia đầu kia ngoài thành đường cái phần cuối, mà là tại nhất phía Nam một tòa cô treo hải ngoại phía trên hòn đảo lớn, yêu cầu đối thừa đồ ngang đi hướng tòa kia cự hòn đảo lớn, khoảng cách Bảo Bình Châu lục địa "Long đầu" Lão Long thành, có cách xa hơn ba mươi dặm.

Tại bờ một bên ngừng thuyền, lại có Phạm gia xe ngựa chờ nhiều lúc, hai cái người đồng lứa ngồi tại trong xe, Phạm Nhị lén lén lút lút móc ra một cái túi tiền, đưa cho Trần Bình An, nhẹ giọng nói: "Trong nhà quản được gấp, ta không có gì tiền, Trần Bình An, thật không lừa người, cũng không phải ta Phạm Nhị lòng dạ hẹp hòi a. Cái này mấy khóa Kim Nguyên Bảo đều là ta tiền mừng tuổi, cái này hay là bởi vì tiền ít, là một chút quen thuộc trưởng bối vụng trộm cho, tặng thêm cũng không phải trên núi nào thần tiên Tuyết Hoa tiền Tiểu Thử tiền cái gì, cha mẹ mới có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, một điểm tâm ý, người nhất định phải thu xuống. Còn có cái này hai ấm hoa quế tiểu nhưỡng rượu, người dẫn đường bên trên uống, lái xe Mã gia gia giúp ta giấu ở rồi hẩn Phương Thốn vật bên trong, đến rồi Quế Hoa Đảo bên kia, hẩn sẽ vụng trộm đưa cho người. Bởi vì Trịnh tiên sinh nói rồi lời nói, chúng ta Quế Hoa Đảo ra biển về sau, khẳng định hảo hảo khoản đãi người, không thiếu chút rượu này nước, nhưng vẫn là câu nói kia nha, đây là ta Phạm Nhị tâm ý của mình, không giống nhau."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Tiền ta liền không cần rồi, rượu ta khẳng định thu xuống."

Phạm Nhị bị tổn thương tâm phiền muộn, "Vì sao ? Người cũng không phải loại kia ngại tiền ít người a? Chúng ta dạng này giữa bằng hữu, không đều chú trọng một cái thiên kim tan hết mắt không nháy mắt sao? Ta dọc theo con đường này, kỳ thật rất đau lòng tâm tâm khổ khổ, tích lũy rồi năm sáu năm đây."

Trần Bình An nhẹ nhàng đụng rồi một chút thiếu niên đầu vai, dề thấp giọng tin tức nói: "Lão Long thành có hoa rượu không ? Về sau chúng ta

số tuổi lớn một chút. . ."

Phạm Nhị nhăn tình sáng lên, lập tức hiểu rồi, "Yên tâm, ta hai năm này lại nhiều tích lũy một chút Kim Nguyên Bảo a."

Trần Bình An chững chạc đằng hoàng nói: "Ta có cái rất phải tốt bằng hữu, nói dưới gầm trời uống ngon nhất rượu, chính là hoa tửu, cái này nếu là đều không uống qua một lần, liền không xứng đáng tửu tiên. . . Phạm Nhị, chúng ta đến lúc đó uống rượu a."

Phạm Nhị trịnh trọng việc nói: "Nhất định!"

Che lấp Lão Long thành tầm mắt Đại Đảo bên ngoài, nguyên lai còn có một hòn đảo, ở trên đảo đình đài lầu các liên miên chập trùng, khắp núi cây quế, hương thơm thoải mái.

Hai tòa hòn đảo ở giữa, trong biển có một đầu rộng lớn con đường dính liền, đông đảo hào hoa xa xỉ xe ngựa chỉ có thể dừng ngựa tại con đường cái này một đầu, nhưng hai vị thiếu niên chiếc xe ngựa này lại có thể thẳng hướng Quế Hoa Đảo dò ngang bên kia, rước lấy rất nhiều kinh ngạc ánh mắt, chẳng qua là khi có luyện khí sĩ nhận ra vị kia lái xe lão xa phu sau, liền không còn dám oán trách cái gì.

Xe ngựa chậm rãi ngừng lại, Trần Bình An cùng Phạm Nhị đi xuống xe ngựa, Phạm Nhị vẻ mặt đau khổ nói: "Trần Bình An, ta liền không tiễn người lên thuyền rồi, trong khoảng thời gian này trộm rồi cha ta rất nhiều hoa quế tiểu nương, hẳn thật vất vả gặt đại nương giấu bên dưới rượu, cho hết ta trộm không có rồi, hôm nay trở về khẳng định phải phạt ta đi từ đường. . ."

Trần Bình An tranh thủ thời gian nói: "Người ngàn vạn chớ ăn bần đất, trước đó lừa người có thể làm cơm ăn, là ta đùa giỡn."

Phạm Nhị ngây ra như phỗng, vẻ mặt cầu xin nói: "Ta đem qua đào rồi

tốt hai cân nhiều giầu gẫm giường bên dưới đâu, trắng đào rồi?"

Trần Bình An cười ha ha, từ mặt mũi hiền lành lão xa phu trong tay tiếp nhận hai bầu rượu, lui về hướng đi Quế Hoa Đảo, đối với Phạm Nhị cười nói: "Đi a!"

Phạm Nhị dùng sức gật đầu, phất tay cáo biệt, giống như nhớ lại một chuyện, lớn tiếng hô nói: "Trần Bình An, ta cảm thấy người cái tên này rất tốt, cùng ta không sai biệt lắm, cha mẹ đặt tên thời điểm, đều để ý!"

Trần Bình An mặt tối sầm, quay người chạy hướng lên đảo đường núi.

Phạm Nhị có chút đắc ý, "Để người lừa gạt ta bùn đất có thể làm cơm ăn."

Phạm Nhị xoay người, đối với lão xa phu cười nói: "Mã gia gia, đi, trực tiếp đi trong nhà từ đường!"

Thiếu niên cảm thấy mình lần này cực kỳ khí khái phóng khoáng, xem ra những cái kia rượu không có uống chùa, không có trắng trộm, đã là toàn thân anh hùng gan!

Một mực nín cười lão nhân nói rằng: "Phạm tiểu tử, cha người nói rồi, lần này không cần đi từ đường bị phạt."

Phạm Nhị hai tay ôm đầu, không biết nên cao hứng hay là ảo não.

Lão nhân mắt nhìn thiếu gia nhà mình, lại mắt nhìn cái kia đã tại Quế Hoa Đảo bên trên giày cỏ thiếu niên, không khỏi cảm thấy hôm nay thời tiết phá lệ tốt.

Trần Bình An leo núi mà đi, giống như mỗi đi một bước, liền đi vị cô nương kia gần rồi một bước.

Cho nên càng ngày càng bước chân như bay, mãi cho đến đi đến rồi Quế Hoa Đảo chi đỉnh, nhìn quanh bốn phía, kìm lòng không được mà hít một hơi thật sâu khí, sau đó cố ý kìm nén khẩu khí này.

Bởi vì Trần Bình An đột nhiên nhớ tới rồi trúc lâu lão nhân tại bờ sườn núi nói một câu nói.

"Cái này một hơi phun ra thời điểm, muốn gọi thiên địa biến sắc! Muốn gọi thần tiên quỳ xuống đất đập đầu, muốn gọi thế gian tất cả võ phu, cảm thấy người là trời xanh ở trên!"

Sau đó Trần Bình An lại nghĩ tới rồi Sơ Thủy Quốc lão Kiếm Thánh nói một câu nói.

Nếu có một vị cô nương nói với người, Trần Bình An, người là một người tốt. . . Ha ha, hai người quan hệ xác định vững chắc vàng!

Trần Bình An lập tức có chút tiết khí, thẳng cào đầu.

Cuối cùng hẳn nhớ tới rồi mình nói qua một câu, "Cha ta họ Trần, mẹ ta cũng họ Trần, cho nên ta gọi. . . Trần Bình An."

Trần Bình An ngồi xổm người xuống, bắt đầu uống rượu giải sầu, không nhận được cô nói: "Trần Bình An người giống như không giống cái kẻ ngu ? !"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 258: Dãy núi chỉ đỉnh, bên trên có võ thần

Trần Bình An bên hông treo rồi một cái cây quế chế thành thẻ gỗ, chính diện khắc lấy một câu nói nhảm, "Sinh tại minh nguyệt bên trong, nhân gian thứ tự mở", mặt trái vì "Phạm thị quế khách", quế khách mà không phải quý khách, cũng rất kỳ quái, mà lại cái này mai Phạm Nhị tự mình đưa cho Trần Bình An cây quế thẻ gỗ, còn lén lút khắc xuống rồi "Phạm Nhị bạn" cực nhỏ chữ nhỏ, đây nhất định Phạm Nhị thủ bút, một cái sẽ vụng trộm hưởng gầm giường bên dưới giấu hai cân bùn đất gia hỏa, làm được ra loại chuyện này.

Rất nhanh có người lộ diện nghênh đón Trần Bình An, khoan thai mà đến, trong lúc hành tẩu, tuyệt không nửa điểm sắc sở mê người ý vị, là một vị trung niên phụ nhân, mặc dù bất quá trung nhân chi tứ, nhưng là khí chất rất tốt, thanh nhã không màng danh lợi, mà lại Trần Bình An coi khí tượng, hẳn là một vị trong ngũ cảnh luyện khí sĩ, nàng tự xưng là Quế Hoa Đảo trên danh nghĩa quản sự một trong, mỉm cười nói chiếm lớn tuổi tiện nghi, Trần công tử có thể gọi nàng Quế di, hoa quế quế. Trần Bình An liền quát lên Quế di, nói lần này đi hướng Đảo Huyền Sơn, có nhiều phiền phức.

Phụ nhân mỉm cười lắc đầu, "Chúng ta những người làm ăn này, có khách quý lâm môn, xưa nay sẽ không cảm thấy là chuyện phiền toái gì."

Nàng chỉ chỉ Trần Bình An bên hông thẻ gỗ, giải thích nói: "Bằng vào nhà chúng ta chủ mới có thể đưa ra quế khách bài, Trần công tử tại Quế Hoa Đảo mua sắm bất kỳ vật gì, hết thầy chiết khấu bảy mươi phần trăm."

Sau đó phụ nhân buồn cười, ý cười nhiều hơn mấy phần thân mật, "Phạm

tiểu tử mang hộ rồi lời nhắn cho ta cái này làm di, cho nên Trần công tử có thể lại phá lệ, toàn bộ đánh 60%."

Trần Bình An mặc dù gật đầu, nhưng là ở trong lòng yên lặng hạ quyết tâm, chỉ cần không phải đặc biệt vừa thấy đã yêu ngưỡng mộ trong lòng đồ vật, lần này vượt châu đi xa, cũng không cần mua sắm bất kỳ vật gì rồi. Dù sao người khác đem người trở thành bằng hữu, người cũng phải đem người khác làm bằng hữu. Cho nên chân chính giữa bằng hữu, buôn bán, thực sự không phải Trần Bình An sở trường, bởi vì rất khó nắm cái kia phân tấc hỏa hầu.

Phụ nhân Quế di dẫn Trần Bình An hướng đi một tòa tên là quế cung cao môn đại trạch, một đường vì thiếu niên giới thiệu Quế Hoa Đảo phong thổ, chuyên môn đề cập rồi Quế Hoa Cao cùng hoa quế rượu, nói nhất định phải nhiều nếm thử, Trần Bình An đọc tòa nhà tiểu viện thì có, không cần khách khí, một mực cùng vị kia đảm nhiệm tiểu viện tỳ nữ hoa quế tiểu nương yêu cầu.

Trần Bình An không có cự tuyệt, vỗ vỗ bên hông Dương Kiếm Hồ, cười nói: "Uống rượu ta thích."

Phụ nhân liếc mắt cái viên kia "Chu hồ lô rượu", cười cười, "Vậy là tốt rồi."

Quế Hoa Đảo bên trên có hơn ngàn khóa cây quế, đỉnh núi cây kia cổ thụ chọc trời tổ tông cây, số tuổi so Lão Long thành còn lớn hơn, là Trung Thổ Thần Châu một vị nhà nông tiên nhân tự tay cấy xuống, Quế Hoa Đảo có thể trở thành một chiếc vượt châu đồ ngang, trải qua ngàn năm mà không tổn hao gì, thậm chí theo trên núi cây quế rễ cây lan tràn, tăng thêm Phạm gia lấy đặc biệt thủ pháp thêm thổ, Quế Hoa Đảo sẽ còn chậm chạp trưởng thành, đều phải quy công cho cây kia tổ tông hoa quế cây, mà Phạm gia mua bán hoa quế tiểu nương, sở dĩ giá trên trời, nguyên là có tiền mà không mua được giá thị trường, cũng bởi vì cất rượu hoa quế, lấy từ thiên tuế tuổi lão quế, Bảo Bình Châu cùng Lão

Long thành Phạm gia giao hảo cự thương lớn cỡ, chột có mua hàng, thường thường để mà tặng lễ hoặc là độc uống.

Qua rồi quế cung cửa lớn, phụ nhân mang theo Trần Bình An một đường hành lang qua nói, đình viện cũng không lộ ra tráng lệ, đúng là cầu nhỏ nước chảy người ta kiêu dáng, phụ nhân cuối cùng dẫn Trần Bình An đến rồi một tòa gọi "Khuê mạch" sân nhỏ, nhìn thấy Trần Bình An ngửa đầu nhìn nhiều mấy lần, giải thích nói: "Hoa quế bởi vì gân lá như là Nho gia lễ khí bên trong khuê, cho nên xưng là quế, ngôi viện này, mặc dù chiếm đất không lớn, lại là Quế Hoa Đảo linh khí nhất là dư dả nơi tốt."

Trần Bình An cảm thấy có chút phung phí của trời, chính mình cũng không phải luyện khí sĩ, linh khí độ dày cũng không có ý nghĩa, như thế một cái động thiên phúc địa, còn không bằng để cho người khác dùng tiền vào ở, liền thử thăm dò nói rằng: "Quế di, ta là thuần túy võ phu, cho ta ở quá lãng phí rồi, ta đổi một chỗ sân nhỏ a?"

Phụ nhân ôn nhu cười nói: "Không phải chuyện tiền bạc, Trần công tử cứ yên tâm ở bên dưới. Lấy công tử cùng thiếu gia nhà ta quan hệ, dù là về sau nơi này trở thành công tử độc hữu tiểu viện, Quế Hoa Đảo không còn đối với người ngoài mở ra, ta đều không cảm thấy ngoài ý muốn."

Hai câu này một chút đâm bên trong Trần Bình An tâm khảm, nghĩ đến Phạm Nhị, Trần Bình An liền yên tâm thoải mái mà đi vào tòa này nhã trí yên tĩnh khuê mạch tiểu viện.

Trong viện sớm có một vị diện mạo thiếu nữ chờ, cao vút ngọc lập, khí chất lịch quạnh quẽ, dù là chỉ là yên tĩnh đứng thẳng, đều đứng được vô cùng có phong vận, nhưng là thấy đến phụ nhân cùng Trần Bình An sau, nàng lập tức đối Trần Bình An nhoẻn miệng cười, yên nhiên nói: "Trần công tử, ta gọi Kim Túc, màu vàng kim vàng, ngũ cốc túc, trong cổ thư chính là hoa quế chi ý. Về sau liền từ ta tới chiếu cố công tử ẩm thực sinh hoạt thường ngày."

Thanh lãnh thiếu nữ nụ cười này, rất có ta hoa nở đến trăm hoa giết phong tình.

Trần Bình An có chút câu nệ, vô ý thức ôm quyền hoàn lễ, "Về sau làm phiến Kim Túc cô nương rồi."

Sau đó hẳn có chút thất lạc, hái xuống bầu rượu cấp tốc uống một hớp rượu.

Phụ nhân sở trường nhìn mặt mà nói chuyện, nhạy cảm phát giác được thiếu niên một tia biến hóa, nhưng cũng không có suy nghĩ sâu xa, thế gian muôn màu, thiếu niên có chút tâm sự, cũng đúng là bình thường.

Phụ nhân cáo từ rời đi, nhưng là tại cửa ra vào nhìn thấy rồi một vị ngoài ý liệu, càng tại tình lý bên ngoài người quen, chính là vị kia lái xe đưa hai người đến đây Quế Hoa Đảo Phạm gia lão xa phu, phụ nhân cười hỏi nói: "Là Phạm tiểu tử còn có căn dặn muốn giao phó?"

Lão xa phu đối mặt vị này Quế di, tựa hồ tương đương lễ kính, lắc đầu cười nói: "Là thụ gia chủ nhờ vả, cùng Trần công tử cùng đi hướng Đảo Huyền Sơn, tại trong lúc này, ta chỉ sợ muốn ở tại khuê mạch tiểu viện."

Quế di ánh mắt kinh ngạc càng đậm, hỏi: "Yêu cầu Kim Túc ở tại nơi khác sao?"

Lão xa phu gật đầu một cái, "Tốt nhất là dạng này, để cho nàng chọn một cái gần một điểm sân nhỏ, mỗi ngày đưa chút đồ ăn tới đây là được, còn lại công việc, không cần quan tâm."

Quế di mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không có nhiều lời cái gì, quay đầu cùng sắc mặt như thường Kim Túc lên tiếng chào hỏi, cùng rời đi.

Lão xa phu không quên nhắc nhở rồi một câu, "Gia chủ phân phó, vẫn phải quấy rầy Quế phu nhân một sự kiện, để đỉnh núi gốc cây kia tổ tông cây quế, phân ra một ít cây ấm tại khuê mạch tiểu viện, miễn cho bị người ngoài hữu tâm nhìn trộm."

Quế di gật đầu một cái, tại Quế Hoa Đảo bên trên, hái được hơn trăm vị hoa quế tiểu nương đầu khôi thiếu nữ Kim Túc, nhịn không được quay đầu mắt nhìn lão xa phu cùng giày cỏ thiếu niên.

Tại Quế di cùng Kim Túc đi ra khuê mạch sau sân nhỏ, một hồi Thanh Lương Sơn gió thổi phật mà qua nơi này, đồng thời có bóng cây bao phủ sân nhỏ, chỉ là một cái thoáng mà qua, về sau vẫn là ánh nắng rực rỡ.

Bị Phạm Nhị gọi là Mã gia gia lão xa phu mặt hướng Trần Bình An, mở thành bố công đạo: "Ta gọi Mã Trí, là Phạm gia môn khách một trong, ta là một tên Kim Đan cảnh kiếm tu, nhưng là thiên phú không cao, sát lực không mạnh, dù là đối đầu cùng cảnh Phù gia cung phụng Sở Dương, đồng dạng không phải là đối thủ của hã. Lần này ta Mã Trí là thụ gia chủ nhờ vả, nhưng là gia chủ lại là thụ Hôi Trần được điểm Trịnh tiên sinh nhờ vả, muốn ta đến bồi Trần công tử thử kiếm."

Trần Bình An vừa nghe đến Trịnh tiên sinh, liền biết rõ đây cũng là Trịnh Đại Phong trả thù lao báo đáp một trong, liền tại khu nhà nhỏ này lần thứ hai chấp tay ôm quyền: " "

Lão nhân cười gật đầu, "Trước không vội, ta liền ở tại tiểu viện sương phòng, hôm nay Trần công tử trước nghỉ ngơi thật tốt, có thể nhiều dạo chơi Quế Hoa Đảo,

Nếu không ngày mai bắt đầu thử kiếm, Trần công tử liền chưa chắc có rảnh rỗi như vậy rảnh thời gian rồi."

Lão nhân hướng đi một gian bên cạnh phòng, đóng lại cửa sau, cười nói: "Nếu như Trịnh Đại tiên sinh không phải nói đùa, như vậy lúc này Phạm

gia Quế Hoa Đảo đãi khách chi đạo, hơi cường điệu quá a, thiếu niên kia võ phu coi là thật gánh vác được ? Ta Mã Trí tại kim đan đồng bối kiểm tu bên trong đầu gối sự tình, dù sao cũng là một tên cừu cảnh kiểm tu a."

Nói đến đây, lão nhân khí phủ bên trong lướt đi một cái một thước có thừa màu mực phi kiểm, nó hiện thể tuy về sau, bắt đầu quanh quẩn lão nhân chậm rãi lượn vòng, kiểm khí nồng đậm dày đặc, kéo ra từng đầu màu đen lưu huỳnh.

Cả phòng rét lạnh kiểm khí, giữa hè thời gian nóng khí, trong nháy mắt một chút không còn.

Trần Bình An ở tại đối mặt cửa sân phòng chính, đóng lại cửa sau, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí mở ra lúc trước Trịnh Đại Phong nhét vào cửa ra vào bao phục,

Có một quyển còn mang theo mới mẻ mùi mực sách vở, khắc bản tinh lương, tên sách vì « kiểm thuật chính kinh », có thể là Trịnh Đại Phong thông qua Phạm gia giao thiệp quan hệ, tìm rồi thư nhà qua được hiệu sách, từ hẩn tự mình khắc bản thành sách, chỉ là đập vào mi mắt tên sách bốn chữ, cực gấp công lực, thực sự vô pháp cùng cả lơ phất phơ Trịnh Đại Phong liên hệ với nhau.

Bản này « kiểm thuật chính kinh » bên ngoài, còn có một cái không đáng chú ý vải bông túi tiền nhỏ, ước lượng rồi một chút, tiền tệ số lượng không nhiều, mười mấy khóa, Trần Bình An tưởng lầm là Tiểu Thử tiền hoặc là Cốc Vũ tiền, kết quả mở ra xem, dọa đến Trần Bình An tranh thủ thời gian che túi tiền, đúng là một cái túi có thể làm cho Cốc Vũ tiền hô đại gia kim tinh đồng tiền! Kim tinh đồng tiền trân quý bậc nào, Trần Bình An vô cùng rõ ràng, Lạc Phách Sơn ở bên trong vài toà đỉnh núi là thế nào tới tay ? Chính là từng mai từng mai kim tinh đồng tiền nhẹ nhàng ném ra ngoài kết quả!

Trần Bình An thậm chí không có kiểm kê số lượng, không có phân biệt

kim tinh đồng tiền chủng loại, là Cung Dưỡng tiền ? Nghênh Xuân tiền ? Ấp Thăng tiền ? Vẫn là ba cái đều có ? Trần Bình An không nói hai lời trực tiếp thu nhập rồi Phương Thốn vật Thập Ngũ bên trong.

Cuối cùng chỉ còn lại có một khối ngọc bài cùng một phong thư.

Ngọc bài không có bất kỳ cái gì khắc dấu hoa văn trang sức, cũng chỉ là ngay ngắn chỉnh tề đơn giản ngọc bài, nhưng là tính chất tinh tế tỉ mỉ, sờ lên như là thể gian tốt nhất tư lự cảm nhận, vừa nhìn chính là rất tốt lão già, đến cùng tốt bao nhiêu, lấy Trần Bình An trước mắt nhãn lực, nhìn không ra.

Trần Bình An mở ra phong thư, trên thư bút tích, quả thật cùng « kiếm thuật chính kinh » tên sách giống nhau, tất nhiên là Trịnh Đại Phong thân bút tự viết. Trên thư mấy món sự tình nói đến giản rõ ràng nói tóm tắt, bộ này kiếm kinh, nói không cao, nhưng đã là võ học đỉnh điểm, chứa đựng kiếm thuật, tất cả đều là phản phác quy chân chiêu thức, rất thích hợp Trần Bình An loại này toàn cơ bắp người đến nghiên tập khổ tu. Thập Ngũ khóa kim tinh đồng tiền, là hoàn lại năm văn tiền.

Về phần khối kia ngọc bài, Trịnh Đại Phong tại trên thư chỉ nói rồi ba chữ, Chỉ Xích vật.

Trừ cái đó ra, liên lại không có bất kỳ cái gì giới thiệu, sâu xa lai lịch, như thế nào sử dụng, không nhắc tới một lời.

Nhưng dù là chỉ có ba chữ này, phân lượng cũng đã đầy đủ.

Thiếu niên Thôi Sàm lúc trước đi xa Đại Tùy, vị này Đại Ly quốc sư tùy thân mang theo, cũng liên là một cái Chỉ Xích vật.

Tin cuối cùng, Trịnh Đại Phong nói Mã Trí cùng hãn thủ kiếm, chỉ là ba khoản buôn bán một điểm nhỏ đặt cược, là vì rồi để Trần Bình An tốt hơn thích ứng kiếm khí trưởng thành đối với một tên thuần túy võ phu vô

hình "Áp thẳng", cho nên kim đan kiếm tu Mã Trí, đến lúc đó sẽ tế ra bản mệnh phi kiếm, đã là chỉ điểm kiếm thuật, cũng có thể dạy dỗ Trần Bình An như thế nào đối địch một vị trong ngũ cảnh kiếm tu.

Cho tới chuyện này, Trịnh Đại Phong trở nên có chút không tiếc bút mực, còn thêm rồi vài câu cùng loại ăn đến Khổ Trung Khổ mới là người trên người đạo lý, nhưng là Trần Bình An dù là chỉ là cầm tin, nhìn lấy những cái kia văn tự, liền có thể tưởng tượng Trịnh Đại Phong viết thư thời điểm đầy mặt tiện hề hề cười mờ ám. Trần Bình An lòng dạ biết rõ, là Trịnh Đại Phong nghe nói rồi chính mình ba cảnh ma luyện, cho nên không có ý định để cho mình tại bốn cảnh bên trên dễ chịu, đoán chừng lúc này Trịnh Đại Phong tại Hôi Trần được điểm chính vựng trộm vui, vừa nghĩ tới hẳn Trần Bình An muốn tại Quế Hoa Đảo ăn tận đau khổ, tên kia kế tiếp nhất định uống nước lạnh đều giống như đang uống rượu.

Nếu không cũ kiếm tu sẽ không để cho Trần Bình An hôm nay liền đi đạo xong Quế Hoa Đảo.

Trịnh Đại Phong đào cái này hố, Trần Bình An không thể không nhảy.

Cất kỹ kiếm kinh, cùng ngọc bài, Chỉ Xích vật đồng dạng có thể để vào Phương Thốn vật.

Trần Bình An không khỏi nhớ tới rồi Thần Cáo tông Hạ Tiểu Lương, nàng Phương Thốn vật Chỉ Xích vật, đó mới gọi nhiều, có thể nói rục rở muôn màu.

Nhưng là nhớ tới vị này ẩn tượng đầu tiên nguyên bản cực tốt đạo cô tiên tử, Trần Bình An hiện tại trong lòng chỉ có nồng đậm vẻ lo lắng.

Trần Bình An phun ra một ngụm trọc khí, đi ra cửa du lịch Quế Hoa Đảo.

Từ đỉnh núi nhìn xuống, đồ ngang còn chưa xuất phát, chân núi còn có

rất nhiều luyện khí sĩ đang lục tục lên thuyền.

Thu hồi ánh mắt, Trần Bình An nhìn thẳng nhìn về phía phương xa, ba mặt đều là nước biển vô ngần trắng lệt cảnh tượng, khiến cho người tâm thần thanh thản, đặt mình vào trong đó, rất cảm thấy nhỏ bé.

Trần Bình An nhớ lại một chuyện.

Liên quan tới mạnh nhất hai chữ.

Trúc lâu họ Thôi lão nhân nói hần ba cảnh, là dưới gầm trời mạnh nhất ba cảnh.

Không phải Bảo Bình Châu.

Về sau Trịnh Đại Phong tại chuyện phiếm bên trong, nói, cũng nói Lý Nhị từng là nội tình hùng hậu nhất mạnh nhất cửu cảnh võ phu, chỉ chẳng qua hiện nay bước lên đệ thập cảnh, Trần Bình An suy đoán Lý Nhị tạm thời hần là liên mất đi rồi mạnh nhất hai chữ.

Trần Bình An nhìn về phương xa, nghe Thôi Sàm nói toà này hạo nhiên thiên hạ cực lớn, có năm sông bốn biển chín đại châu, Bảo Bình Châu, đều Lô Châu, Ngai Ngai Châu, Bà Sa Châu cùng Kim Giáp Châu các loại, như chúng tinh cùng nguyệt, vây quanh toà kia lớn nhất Trung Thổ Thần Châu, mà Trung Thổ Thần Châu lại có mấy cái đại vương triều, Đại Ly chỉ có chiếm đoạt nửa toà Bảo Bình Châu, bản đồ mới có thể cùng bọn chúng đẹp ngang.

Trần Bình An nhin không được suy nghĩ một vấn đề.

Trong truyền thuyết võ đạo thứ mười một cảnh, võ thần, dưới gầm trời tồn tại sao?

Thiếu niên Thôi Sàm lúc đó cười hắc hắc, không có cho ra đáp án.

Kim Giáp Châu.

Một chỗ linh khí mỏng manh tới cực điểm cổ chiến trường phế tích, từng tòa "Khi còn sống" cao tới mấy chục trượng, hơn trăm trượng to lớn tượng thần, toàn bộ đổ sụp ngã xuống đất, không một may mắn thoát khỏi, kéo dài mở đi ra, như là một đầu rời ra phá toái dãy núi.

Nơi này liền thành rồi một châu luyện khí sĩ tự nhiên cấm địa.

Thường thường có từng đợt không có dấu hiệu nào cương phong quét sạch thiên địa, đối với Địa Tiên kim đan phía dưới trong ngũ cảnh luyện khí sĩ mà nói, không khác lưỡi đao gọt xương.

Ở một tòa nhất là nguy nga hùng tráng ngã xuống đất tàn phá Phật tượng chỗ, tựa hồ trước khi té xuống đất là Niêm Hoa mà cười Phật Đà tượng thần, tại ầm vang ngã xuống đất thời điểm, cánh tay sóng vai mà đứt, toàn bộ cánh tay nằm ngang ở đại địa phía trên, Phật Đà chỗ ngón tay vẽ đóa hoa, sớm đã vỡ nát, năm ngón tay cũng chỉ còn lại ba ngón, trong đó nhếch lên một chỉ, chỉ hướng bầu trời, chỉ là một chỉ liền cao tới hơn mười trượng, có thể nghĩ, tôn này tượng thần tại hoàn hảo không chút tổn hại dưới tình huống, là bậc nào cao lớn.

Có một vị đi chân trần áo trắng thiếu nữ đứng trên ngón tay bên trên, hai mắt nhắm nghiền, hai tay bấm niệm pháp quyết, đón gió mà đứng.

Thiếu nữ khuôn mặt phổ thông, tựa như giữa phố phường khắp nơi có thể thấy được một vị tiểu cô nương.

Có cương phong đột kích, như nước thủy triều nước vọt tới cái này cây Phật tượng ngón tay cùng sừng sừng đứng ở đầu ngón tay thiếu nữ.

Thiếu nữ không có mở mắt ra, chỉ là bờ môi khẽ nhúc nhích, lấy Kim Giáp Châu nào đó phương ngôn nhẹ giọng nói: "Mở."

Cương phong một điểm làm hai, như là bị người ở trong bổ ra, từ Phật tượng ngón tay hai bên gào thét mà qua, chỉ có từng tia từng sợi cá lọt lưới, thành công phất qua rồi thiếu nữ gương mặt, trong nháy mắt tại trên mặt nàng cắt đứt ra từng đầu rãnh máu, nhưng là trong một chớp mắt, thiếu nữ dung nhan liền khôi phục như lúc ban đầu.

Gió thổi qua thiếu nữ, mang đi hoa lan hương.

—— ———

Đều Lô Châu phụ cận vùng biển, một tòa núi lớn chi đỉnh, thế núi như chùy đâm thiên, chỉ có đỉnh núi là một chỗ hình tròn oa mà, cái bát hình dáng, như một cái giếng nước, sâu không thấy đáy, lại lờ mờ có hỏa quang chiếu rọi vách giếng, tại toà này núi lửa hoạt động "Miệng giếng" bên trong, có một vị toàn thân không đến một sợi khôi ngô hán tử, một tay nâng quai hàm, ngồi xếp bằng tại ngăm đen trên đá ngăm, trầm tư không nói, bốn phía tất cả đều là nhấp nhô hỏa diễm nham tương, sóng nhiệt lật thiên, nam nhân không hề hay biết.

Nam tử trời sinh trọng đồng.

Hắn có chút sầu mi khổ kiếm, thì thảo nói: "Cái này Kim Thân cảnh cánh cửa có chút khó phá mở a, còn phải trách chính mình ăn rồi quá nhiều linh đan diệu dược, hai trăm cân ? Vẫn là ba trăm cân ? Xem ra đợi đến bước lên Kim Thân cảnh, lại không có thể dần dần đem món đồ kia coi như ăn cơm rồi. Không nói những cái khác, yêu cầu mỗi ngày đi ị liền rất phiền phức, truyền đi thật sự là có hại lục cảnh võ phu mặt mũi."

Một cái lẳng lẹ phi kiếm vô thanh vô tức mà từ miệng giếng bên kia đâm bên dưới, khôi ngô nam tử xụi lơ trên mặt đất, chán nản trượt vào trong biển lửa.

Thanh kia cùng dưới núi kiếm khách lớn nhỏ không khác bản mệnh phi kiếm, còn không bỏ qua, tại toà này miệng núi lửa vách giếng bốn phía mãnh liệt bay lượn, vô số đá lăn rơi vào biển lửa.

Nếu như tại Bắc Câu Lô Châu nơi khác, lấy thanh phi kiếm này chủ nhân tu vi, cùng bản mệnh phi kiếm sắc bén trình độ, chỉ sợ sớm đã đem một ngọn núi cao đều mặc thấu rồi. Thế nhưng là ở chỗ này, phi kiếm cắt chém vách giếng hòn đá, lại cực kỳ bị ngăn trở.

Có một vị gánh vác trường kiếm trường bào lão giả đứng tại miệng núi lửa bên trên, tại một kiếm đâm trúng trọng đồng nam tử sau, lão nhân tiếng nói như tiếng sấm vang vọng đáy giếng, "Rốt cuộc tìm được người rồi, người này cái đáng đâm ngàn đao vương bát đản! Đừng giả bộ chết rồi, ta biết rõ người mệnh rất cứng rắn, không quan hệ, là người tự mình lựa chọn chỗ này không thể trốn đi đâu được tử địa, táng thân nơi này sau, rơi vào cái hải cốt không còn, người một thân tội nghiệt nói không chừng còn có thể giảm bớt mấy phần."

Lão giả duỗi ra khép lại hai ngón, vây quanh sau vai, nhẹ nhàng tại chuôi kiếm một vòng.

Bội kiếm ra khỏi vỏ, xông vào mây xanh, sau đó cấp tốc hạ xuống, từ miệng núi lửa thẳng đến toà kia biển lửa, làm trường kiếm chui vào biển lửa trong nham tương, ầm ầm nổ vang, tóe lên cao mấy trượng hỏa diễm bọt nước.

Trong biển lửa, mơ hồ ở giữa có thân ảnh mơ hồ mãnh liệt trườn, thanh trường kiếm kia như là xiên cá, nhiều lần mãnh liệt đâm tới.

Núi lửa chân núi tứ phương, đều có một người đang chậm rãi leo núi, có lão đạo nhân tại từng khối trên núi đá dán thiếp từng trương phù lục, có nhà sư hai tay kết ấn, sau đó nhẹ nhàng vỗ về phía đại địa. Có người tay cầm một bức tựa như không có cuối bức tranh, từ chân núi một mực

hướng lên rồi, như địa y trái mà. Càng có lão giả áo xanh cầm trong tay bút lông, tại đối mặt đất huy hào bát mặc, viết xuống từng câu Nho gia Thánh Nhân dạy bảo.

Đỉnh núi lão nhân tại ý đồ lấy song kiếm chém giết hung nhân sau khi, tự giễu nói: "Ta đường đường Kim Đan cảnh kiếm tu, truy sát một cái còn chưa thất cảnh giang hồ võ phu, vậy mà yêu cầu như thế đại phí khổ tâm."

Lão nhân nghĩ đến cái kia từng cọc từng cọc thảm sự, không chỉ là hấn tông môn tai họa, còn có trên núi dưới núi vô số chết oan người, vị này kim đan kiếm tu trong lòng giận dữ, vẻ giận dữ nói: "Như người loại này giết người chỉ vì tìm niềm vui gia hỏa, chết không có gì đáng tiếc! Chết trăm lần không hết tội!"

—— ———

Hai quân giảng co, nổi trống chấn thiên.

Một vị trong đại quân, một tòa lâm thời dựng mà thành đài cao, lại có một vị lưỡi biếng nằm nghiêng tại giường nằm phía trên cấm y nam tử, nhìn lấy vẫn chưa tới ba mươi tuổi, có hai vị quốc sắc thiên hương tuổi trẻ nữ tử ngồi tại giường nằm hai đầu, một vị vì tuổi trẻ nam tử nhào nặn huyết thái dương, một vị dùng xoay người cúi người nhẹ nhàng gõ nam tử bắp chân.

Càng không thể tưởng tượng chính là phía sau nam tử, đứng thẳng lấy một cây chủ soái đại kỳ, chính tại bay phát phối.

Một vị dung mạo tuyệt mỹ lại là như vậy tỷ nữ làm dáng mỹ nhân, cẩn thận từng li từng tí gõ cấm y nam tử bắp chân cạnh ngoài, nàng liếc mắt khác vị nữ tử kia, quyến rũ cười nói: "Công tử, nghe nói lần này đối phương trận doanh, có một vị bát cảnh kiếm tu cùng một tên cửu cảnh Bình gia tu sĩ giúp đỡ áp trận đấy. Xem ra chúng ta Hiệt Tú chồng trước,

thật sự rất yêu Hiệt Tú, xung quan giận dữ vì hồng nhan, thật sự là xúc động lòng người, công tử, không phải người liền đem Hiệt Tú trả lại người ta nha, gương vỡ lại lành, cũng là ca tụng, dù sao. . ."

Nói đến đây, mị thái mỹ nhân nâng lên một tay, che miệng yêu kiều cười, "Dù sao công tử người cũng đem chúng ta Hiệt Tú cô nương nhấm nháp đến không sai biệt lắm rồi, huống chi nàng lại là nhỏ tâm nhân, xưa nay không nguyện cùng bọn tử muội cùng hưởng ân huệ, chẳng phải là làm hại công tử mất hứng ? Dưới gầm trời nào có như thế ngang ngược nha hoàn."

Mặt khác tên kia được xưng là Hiệt Tú tuyệt sắc nữ tử, ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ là lấy hai tay ngón cái nhẹ nhàng chống đỡ cấm y nam tử huyết thái dương, động tác nhu hòa mà cẩn thận đầy vò.

Cấm y nam tử híp mắt cười nói: "Hiệt Tú then thùng, công tử tâm ta thương nàng, về phần người, là trải qua được giày vò, nếu là công tử đàn độn đau lòng người, một mực thương tiếc, không hiểu phong tình, người còn không phải tạo phản ?"

Gõ chân nữ tử đầy mặt xuân ý, đối cái kia "Hiệt Tú" nhẹ nhàng khiêu mi.

Người sau không hề hay biết đối phương khiêu khích.

Cấm y nam tử nhẹ nhàng nâng rồi nhắc chân, "Vì công tử thoát giày!"

Nữ tử kia trong nháy mắt ánh mắt nóng rực lên, quỳ rạp xuống trước giường, hai tay run run rẩy rẩy vì cấm y nam tử hái xuống song giày.

Nam nhân ngồi dậy, duỗi lưng một cái, "Chúng ta phù diêu châu, vậy mà chỉ so với cái kia Bảo Bình Châu lớn hơn một chút, thật không có kinh rồi."

Hắn chân trần, đưa tay từ nữ tử "Hiệt Tú" cổ áo thăm dò vào, cuối cùng

lấy ra một cái mang theo mỹ nhân nhiệt độ cơ thể màu vàng kim viên cầu, nhẹ nhàng bóp, trong nháy mắt xuyên qua một bộ thường thường sẽ bị ngộ nhận là Binh gia thần nhân nhận lộ giáp ngân sắc bảo giáp, chỗ thần kỳ ở chỗ bộ này bảo giáp che kín các loại vết thương, nơi ngực càng là lộ ra một cái thật giống như bị trường kiếm đâm thủng lỗ thủng nhỏ.

Xuyên qua không biết tên bảo giáp tuổi trẻ nam tử, chậm rãi đi về phía trước ra mấy bước, đột nhiên quay đầu đối với tên là Hiệt Tú nữ tử cười nói: "Chồng trước người mọi loại sự tình đều không như ta, duy chỉ có một sự kiện, đời ta đều đuổi không kịp hã, cái kia chính là giảng trò cười."

Hã đuổi ra một tay, đưa tay chỉ hướng xa xôi đối phương đại kỳ, khoe miệng nhếch lên, đối với nữ tử nói rằng: "Tỉ như mời rồi kiếm tu còn mời rồi Binh gia tu sĩ, công tử nhà người kém chút liền bị hã chết cười rồi."

Tên kia vì tuổi trẻ nam tử thoát giày mỹ nhân, ngồi ở trên mặt đất, lưng tựa giường nằm, phình bụng cười to, phong tình vạn chủng.

Tuổi trẻ nam nhân chuyển hướng quân địch đại trận, ngửa mặt lên trời cười to, "Người khác thâm thiệp tốt, nhà khác quả phụ càng tốt hơn!"

Người mặc như sương tuyết bảo giáp nam tử, đột ngột từ mặt đất nâng lên, phá không mà đi, trực tiếp phóng qua phe mình đại quân kỵ trận, tại thiên quân vạn mã đỉnh đầu, như bạch hồng treo không.

—— ———

Ngai Ngai Châu nhất phương Bắc, vô cùng vô tận băng thiên tuyết địa, phong tuyết mãnh liệt, không thấy ánh mặt trời.

Có thân người khoác một cái tuyết trắng lông chồn, ngẫu nhiên bị phong tuyết thổi lật phất đến lông chồn dính sát thân, mới có thể phát hiện đáng

người thon thả, ép tới rất thấp to lớn chồn mũi phía dưới, lộ ra một đôi sáng tỏ đôi mắt.

Người này bên hông treo đeo có chỉ lộ ra một đoạn nhỏ ô vỏ trường đao.

Nàng lúc thỉnh thoảng sẽ từ áo lông lớn bên trong nhô ra tay, lấy ngón cái nhẹ nhàng ma sát chuôi đao.

Lộ ra một Đoạn Ngọc ngó sen giống như trắng nõn cổ tay, tựa như so tuyết trắng còn muốn trắng, hơn nữa còn sẽ nổi lên trong suốt sắc thái.

Hắn là một vị cô gái trẻ tuổi.

Lại dám can đảm một mình hành tẩu ở mảnh này rét lạnh rét thấu xương băng tuyết địa phương, tại chín đại châu cực bắc Ngai Ngai Châu, nàng đi tại rồi Ngai Ngai Châu nhất phương Bắc.

Một vị Kim Đan cảnh luyện khí sĩ đều chưa hẳn dám như thế khinh thường, một mình Bắc du động.

Nữ tử móc ra một cái cứng rắn như sắt bánh bao, nhẹ nhàng cắn xé nuốt xuống, ánh mắt thủy chung nhìn chăm chú phía trước.

Ngai Ngai Châu mảnh này lạnh vô cùng khu vực, hoang tàn vắng vẻ, nhưng là thường thường sẽ có đại yêu ẩn hiện, chiếm cứ thiên thời địa lợi, cực kỳ khó chơi, Kim Đan cảnh bên trong, trừ rồi kiếm tu, cũng không nguyện ý tới đây, cùng cái kia giúp giáo hoạt âm hiểm đại yêu lũ súc sinh dây dưa không dứt. Một khi rước lấy nhiều người tức giận, thường thường sẽ lâm vào trùng điệp bảo vệ, vậy liền thật là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay rồi.

Nữ tử dừng lại bước chân, vừa vặn ăn xong cái kia bánh bao.

Phía trước phong tuyết trong sương mù, chậm rãi nhô ra một khóa Tuyết

Lang to lớn đầu lâu.

Khi nó sau khi xuất hiện, phương viên trăm trượng bên trong, phong tuyết bỗng nhiên ngừng.

Nữ tử nhấc nhấc chồn mũ, ngẩng đầu lên, cùng đầu kia cao như núi nhỏ Tuyết Lang giằng co.

Nàng ợ một cái.

Sau đó chỉ là một đao.

Sau một lát, giữa thiên địa thủy chung không có chút nào khác thường, nàng cũng đã bắt đầu thả đao trở vào bao.

Nàng tiếp tục hướng phía trước, mỉm cười nói: "Mượn người đầu lâu dùng một lát, đổi chút son phấn tiền."

Khi nàng đi thẳng đến cự ly này đầu Tuyết Lang trước mặt, đầu kia đại yêu mới vừa vụn như một cái ngọn núi âm vang sụp đổ.

Nàng xem thấy viên kia bị một đao trảm xuống to lớn sói đầu, hơi lúng túng một chút, lớn như vậy một cái đầu, chẳng lẽ muốn chính mình khiêng trở về ?

Cho nên nàng quay đầu nhìn về nơi xa trong gió tuyết, giơ tay lên chào hỏi nói: "Người, tới đây, giúp ta đem viên này đầu mang về, tha cho người khỏi chết. Xem như khao, Tuyết Lang còn lại phía dưới thi thể toàn bộ về người."

Về sau, nữ tử tại trong gió tuyết đường về, đi theo phía sau một đầu hai tay bưng lấy máu me sói đầu Bàn Sơn Viên.

Dù là cổ kia Tuyết Lang thi thể không đầu phụ cận, số đầu đại yêu rục

rịch, âm thầm thềm nhỏ dãi không thôi, nhưng là từ đầu đến cuối không có ai dám bước vào lôi trì nửa bước.

Hạo nhiên thiên hạ có năm sông bốn biển, riêng phần mình cương vực rộng lớn.

Ở một tòa sụp đổ "Lục Trầm" bản đồ bên trên, đã bị một tòa hồ lớn bao phủ.

Đáy hồ có một chỗ cổ chiến trường di chỉ, có một vị nam tử tại đi săn những cái kia hồn phách không tiêu tan anh linh, bắt được về sau, liền để vào bên hông cái sọt cá nhỏ.

Ở một tòa biển cả trên không, cao đến phảng phất khoát tay liền có thể chạm đến hạo nhiên thiên hạ màn trời mái vòm, nơi đây phân ra hai tầng dầy sóng biển mây, cả hai cách xa nhau hơn trăm dặm, tại chỗ cao biển mây bên trong, có một cái hoàn toàn có thể bỏ qua không tính biển mây lỗ hổng, có một vị gầy còm trường mi lão nhân, ngồi xếp bằng tại mây bên giếng một bên, trong tay nắm giữ một căn xanh biêng biếc cần câu, lại không có cá dây.

Tại hạ một bên tầng kia biển mây bên trên, khoảng cách lão nhân đại khái bảy tám chục dặm, có một đoàn Vân Vụ Kinh bay lượn đi qua.

Lão nhân làm rồi một cái ném can tư thế, thanh trúc cần câu đỉnh, tại ánh nắng chiếu rọi bên dưới, mơ hồ có thể thấy được một đầu tơ bạc dây, cực kỳ nhỏ.

Dây câu chói trật lại một đầu dài đến vài dặm to lớn Vân Vụ Kinh, trời sinh thần lực Vân Vụ Kinh bắt đầu kịch liệt giãy dụa.

Lão nhân hướng về sau mãnh liệt túm cần câu, đồng thời đứng người lên, cần câu bị lôi kéo đến cong ra một cái kinh người vòng tròn, lão nhân cười ha ha nói: "Khá lắm! Sức lực vẫn còn lớn!"

Song phương giăng co rồi một nén nhang công phu, lão nhân nắm chặt cần câu tại trên biển mây chạy tới chạy lui, hùng hùng hổ hổ, mười phần buồn cười.

Một tên thuần túy võ phu có thể ngự phong đi xa, ít nhất cũng là bát cảnh.

Dù là chỉ là bát cảnh võ phu, đánh chết một đầu Vân Vụ Kinh dư xài, chính là cùng một đám Vân Vụ Kinh giăng co, cũng là nắm vững thắng lợi.

Nhưng là lão nhân thả câu huyền cơ chỗ, ở chỗ lấy một thanh chân khí ngưng tụ làm mảnh như sợi tóc dây câu, thuần túy dùng cái này đối địch một đầu Vân Vụ Kinh thần lực, thủy chung không ngừng, đây mới là nhất kinh thể hải tặc địa phương.

Thuần túy võ phu, bản thân liền cường đại tại thuần túy hai chữ.

—— ———

Trung Thổ Thần Châu, một tòa từng là hạo nhiên thiên hạ chín đại vương triều một trong quái vật khổng lồ, như vậy hủy diệt, quốc phúc đoạn tuyệt.

Nói chung, có thể hủy diệt lớn như vậy một cái vương triều thế lực, chỉ có chín đại trong vương triều càng lớn cái nào đó tồn tại.

Nhưng là lần này, tuyệt không phải như thế.

Vong quốc chi thành, khói lửa nổi lên bốn phía huy hoàng trong hoàng cung, có một ngựa chậm rãi tiến lên, những nơi đi qua, võ tướng sĩ tốt nhao nhao thuý triều lui tán.

Cái này một ngựa, trực tiếp thúc ngựa đi hướng toà kia hưởng dự cửu châu đại điện.

Chiến mã không có dọc theo long bích hai bên bậc thang tiến vào đại điện, mà là móng ngựa trực tiếp giẫm đạp tại long bích phía trên, tựa như một thốt ngựa hoang tại dọc theo rừng núi sườn dốc hướng lên mà thôi.

Cưỡi ngựa người, thân hình cao lớn, người khoác vàng óng ánh chiến giáp, che che có ẩn tàng khuôn mặt mặt nạ.

Cầm trong tay một cây phù lục trái rộng, kim quang lưu động trường thương, so với bình thường chiến trận thiết thương, muốn dài hơn nhiều.

Tọa kỵ là một thốt giao long hậu duệ Long Câu, thần dị phi thường, hiếm thấy trên đời.

Tên này kỵ tướng bên hông còn treo có một cái không vỏ kiếm, trường kiếm vô phong, vết rỉ loang lổ, mơ mơ hồ hồ hai cái cổ triện chữ nhỏ, mài mòn không chịu nổi.

Tại cưỡi ngựa tiến vào trước đại điện, tên này lập xuống diệt quốc chi công võ tướng, đột nhiên giơ lên cao cao cánh tay, hướng không trung đuổi ra một căn ngón giữa.

Kỵ tướng làm ra động tác này sau, tựa hồ tại chờ đợi trên trời đáp lại, nhưng là mây trôi nước chảy, siết cương ngừng lại một lát sau, liền nhẹ nhàng thúc vào bụng ngựa, tiếp tục tiến lên, móng ngựa vượt qua đại điện cánh cửa sau, tên này kỵ tướng tầm mắt phần cuối, là tấm kia được xưng là dưới gầm trời quý hiếm nhất long ý.

Võ tướng mà cúi thấp đầu, mắt nhìn không võ trường kiếm.

Nghe nói võ kiếm còn sót lại tại rồi Bảo Bình Châu cái kia địa phương nhỏ, là để cho người ta đi lấy về, vẫn là chính mình đi một chuyến ?

Tên này võ tướng hái xuống mặt nạ cùng mũ giáp.

Lộ ra một đầu tóc xanh, trút xuống mà xuống.

Nàng, mà không phải hấn.

Nữ tử võ thần.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Luyện quyền trăm vạn

Quế Hoa Đảo đỉnh núi gốc cây kia tổ tông lão cây quế, Trần Bình An đứng tại nóng khí gần như không bóng cây bên dưới, không thể không nhớ tới quế quán lão hòe thụ, chỉ là trước mắt cây quế lá mậu như đóng, lão hòe thụ cũng đã không tại, Trần Bình An thương cảm về sau, hiểu ý cười một tiếng, vẫn cứ nhớ kỹ áo bông màu hồng tiểu cô nương khiêng nhánh hòe chạy hình ảnh, Lý Bảo Bình sống đột đáng yêu, không sợ trời không sợ đất, cùng Lão Long thành Phạm Nhị không buồn không lo, có thể đem mỗi một ngày đều trôi qua rất tốt đẹp, đều sẽ để Trần Bình An không ngừng hâm mộ, hi vọng chính mình có một ngày có thể trở thành người như bọn họ, không biết rõ đây coi là không tính sách thánh hiền bên trên cái gọi là ganh đua ?

Trừ rồi Trần Bình An, lão cây quế bên dưới đứng đầy tốp năm tốp ba dò ngang hành khách, đều là mộ danh mà đến quần chúng, đối cái này khoa tuổi cây già chỉ trở, còn có một số nữ tử chọn lựa vị trí đứng vững, để mấy vị chuyên môn đợi ở chỗ này Quế Hoa Đảo họa sư, vì bọn nàng nâng bút vẽ tranh, còn có một nhà ba người, muốn vị kia họa sĩ bậc thầy luyện khí sĩ họa sư, giúp bọn hắn vẽ rồi một bức ảnh gia đình, lưu làm kỷ niệm.

Phạm Nhị lúc trước ở trên xe ngựa nhắc nhở qua Trần Bình An, có thể từ Lão Long thành đi hướng Đảo Huyền Sơn làm ăn khách nhân, cảnh giới có cao thấp, xuất thân có tốt xấu, nhưng là có một chút, là chung, cái kia chính là những người này cũng không tốt gây, bảy queo tám rẽ, ai cũng có thể mang ra một hai vị thông thiên nhân vật hoặc là tiên gia hào phiệt. Bởi vì Phạm gia tại Quế Hoa Đảo trừ rồi nhà mình vài toà kho tàng vật tư, rất nhiều tiền của khách nhân, cũng sẽ mượn nhờ Quế Hoa Đảo gánh chịu hàng hóa, nhóm người này, không thiếu bối cảnh cùng tài

lực, thậm chí có khả năng lại so với Phạm gia càng thêm phú khả địch quốc, chỉ là thiếu rồi một chiếc cơ duyên mà đến vượt châu đồ ngang, cùng một đầu thành thực an ổn đường biển mà thôi.

Trần Bình An vốn cũng không phải là ưa thích gây chuyện thị phi người, cho nên Phạm Nhị phần này nhắc nhở, thuộc về dật hoa trên gấm.

Ngay sau đó Trần Bình An an an tĩnh tĩnh đứng ở đằng xa, tại các loại một vị trung niên họa sư ngừng bút giao phó bức tranh sau, Trần Bình An mới đi ra phía trước, cùng vị kia cao hứng bừng bừng tay nâng bức tranh nữ tử sát vai mà qua, hần liếc mắt một vị nữ tử luyện khí sĩ bức họa trong tay, giống như đúc, không phải quē quán trên cửa loại kia hoa văn màu môn thần cứng nhắc bất động, bức tranh phía trên, nữ tử quần áo cùng tóc xanh chậm rãi phất phơ, một cây lá quế cũng là như gợn sóng lắc lư, bất quá lấy Trần Bình An nhãn lực, phát hiện nữ tử chân dung cùng trên bức họa, hơi có ra vào, giống như cho vị họa sĩ kia vẽ đến làm rạn vỡ mấy phần, Trần Bình An nhìn mà than thở, so với trước đó còn trên thuyền thác bi thủ pháp, mỗi người mỗi vẽ.

Trung niên họa sư nhìn thấy vị này đeo kiếm thiếu niên, run lên cổ tay, phía sau hẳn có một vị hoa quế tiểu nương bưng bàn nhỏ, bày đặt có văn phòng tứ bảo.

Họa sư cười hỏi nói: "Công tử thế nhưng là cũng phải vẽ tranh ? Chúng ta Quế Hoa Đảo lần này vượt châu đi xa, đến Đảo Huyền Sơn trước đó, trên đường đi sẽ có mười cảnh, mỗi một chỗ đều là thế gian phần độc nhất mỹ cảnh, trong đó có cái này gốc tổ tông lão cây quế, dính rồi tiên quế ánh sáng, chúng ta bút xuống chỗ hội họa quyền, sẽ có nhàn nhạt hương khí quanh quần, có thể bảo tồn trăm năm mà không phai màu, mà lại tránh được sâu kiến hủy hoại. Tuyệt sẽ không để công tử thất vọng."

Trần Bình An đang động thân trước đó, liền đã thu hồi cái viên kia quế khách thẻ gỗ, gật đầu cười nói: "Ta muốn vẽ ba bức đồng dạng, xin hỏi tiên sinh, cần bao nhiêu tiền ?"

Trung niên họa sư cứ thế rồi một chút, không biết rõ trước mắt giày cỏ thiếu niên, là chân nhân không lộ bề ngoài hào phiệt Công Tôn, vẫn là không rành tình đời có tiền con cháu, người bình thường nhiều nhất vẽ một bức, nơi nào sẽ một hơi muốn ba bức nhiều, chỉ bất quá ai cũng không chê chính mình kiếm tiền nhiều, họa sư mỉm cười nói: "Một bức họa ba mươi mai Tuyết Hoa tiền, nếu là công tử muốn ba bức, có thể tiện nghi chút, chỉ lấy công tử hai Thập Ngũ mai."

Vị kia tư sắc kém xa tí tắp khuê mạch tiểu viện Kim Túc hoa quế tiểu nương, yên nhiên mà cười, ôn nhu bổ sung rồi một câu, "Công tử nếu là nắm giữ Quế Hoa Đảo đặc thù thẻ gỗ, còn có thể lại đánh gãy."

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không có, ta chỉ là phổ thông khách nhân."

Trần Bình An móc ra hai mươi lăm mai Tuyết Hoa tiền, dựa theo hoa quế tiểu nương yêu cầu, đặt ở nàgưng bàn nhỏ bên trên là được, Phạm gia họa sư cũng không qua tay. Sau đó trung niên họa sư để Trần Bình An đứng tại hoa quế cây bên dưới, liên tiếp đổi rồi mấy cái vị trí, cuối cùng chọn trúng một cái cảnh tượng tốt nhất địa điểm, Trần Bình An một mình đứng tại cây bên dưới, đối mặt họa sư xem kỹ, rõ ràng có chút câu nệ, tại họa sư vẽ mặt ôn hòa mà an ủi vài câu về sau, mới thoáng buông lỏng một chút, tứ chi không còn như vậy cứng ngắc, nhưng vẫn còn có chút nghiêm mặt, họa sư không dám quá nhiều khoa tay múa chân, vốn nghĩ lớn không rồi chính mình đặt bút thời điểm, dùng nhiều điểm tâm nghĩ.

Vị kia hoa quế tiểu nương nhin không được có chút ý cười, như vậy xấu hổ khách nhân, tại thần tiên tụ tập địa phương Quế Hoa Đảo cũng không thấy nhiều, đã từng một chút gan lớn nam nữ, còn muốn hỏi có thể hay không đứng tại tổ tông cây quế bên trên, để họa sư dứt khoát đến một bức Đẳng Cao Vọng Viễn Đồ, nữ tử thì hỏi có thể hay không gãy quế một nhánh xách trong tay, đương nhiên không được.

Trung niên họa sư cầm bút lên, nhẹ nhàng vung tay áo, tấm kia xuất từ Thanh Loan Quốc trên quý giấy tuyên, từ bàn nhỏ bên trên trượt xuống, chậm rãi bay lượn đến trước người hãn, lơ lửng bất động, tựa như đặt đặt ở bằng phẳng vẽ trên bàn. Họa sư không có nóng lòng trên giấy đặt bút, mà là bắt đầu ấp ủ cảm xúc, viết chữ ăn vào gỗ sâu ba phân, ăn ở vật vẽ, cũng làm vẽ ra một phần tinh khí thần.

Họa sư một tay phụ sau, một tay cầm bút, ngắm nhìn vị kia cây bên dưới thiếu niên, gánh vác hộp kiếm, song quyền nắm chặt, rũ xuống đặt ở thân thể hai bên, đôi mắt sáng tỏ, màu da hơi đen, ăn mặc một đôi không thường gặp giày cỏ, ăn mặc mộc mạc đến có chút keo kiệt, nhưng là thu thập đến sạch sẽ, sẽ không cho người nửa điểm lôi thôi cảm nhận. Thân cao so với phương Nam thanh niên trai tráng nam tử, chỉ là hơi thấp một chút, khả năng tại Bảo Bình Châu phương Bắc khu vực, sẽ tương đối lộ ra càng thêm thiếu niên đáng người một chút.

Nhưng là họa kỹ thành thạo họa sư kinh ngạc phát hiện mình, vậy mà bắt không được thiếu niên trước mắt cổ kia tinh khí thần, không phải nói thiếu niên không có, mà là họa sư vô pháp xác định, luôn cảm giác mình bất kể như thế nào đặt bút, đều rất khó hoạch định "Mười phần rất giống" cảnh giới, họa sư không muốn rút rè, để tránh con vẹt đã đun sôi bay đi, hai mươi lăm mai Tuyết Hoa tiền, hãn có thể rút thành năm mai, cũng không phải số lượng nhỏ.

Trung niên họa sư đành phải kiên trì, làm bộ đã tính trước bắt đầu vẽ tranh.

Bức thứ nhất thiếu niên chân dung, chỉ có thể nói là mười phần giống như mà thôi, đừng nói là hãn loại này luyện khí sĩ, chính là dưới núi vương triều bình thường cung đình họa sư, đều có thể làm đến, họa sư chính mình cực kỳ bất mãn ý, nhưng là có nỗi khổ không nói được.

Vẽ xong về sau, họa sư hơi chút nghỉ ngơi, vị thiếu niên kia cũng hái xuống rồi bên hông bầu rượu, uống một hớp rượu, uống rượu về sau,

càng buông lỏng, thiếu niên quay đầu nhìn một cái phương Bắc lục địa, trên mặt nhiều một chút hiểu ý ý cười, đại khái là nghĩ đến rồi cái gì mỹ hảo người hoặc sự tình, thiếu niên thu tầm mắt lại sau, hai tay ôm ngực, ưỡn ngực, nụ cười rục rờ.

Họa sư trong lúc vô tình thoáng nhìn một màn này, linh quang chợt hiện, có rồi.

Thế là bức thứ hai vẽ liền rõ ràng thêm ra mấy phần linh khí, thiếu niên lang quê hương đi xa ngàn vạn dặm phần kia tình cảm phức tạp, tại họa sư bút pháp chậm rãi đổ xuống mà ra.

Trung niên họa sư nghỉ ngơi khoảng cách, thiếu niên lần nữa uống rượu, sau đó liền không có rồi ý cười, không còn hai tay vòng ngực, mà lại tựa như không muốn bên hông hồ lô rượu trong bức họa xuất hiện, ẩn tàng treo ở rồi sau lưng, nhưng là thiếu niên trong lúc vô hình khí thế, càng thêm ổn trọng, càng giống một vị quê hương lại xa, cũng có thể chiếu cố tốt chính mình đại nhân.

Bức họa thứ ba, họa sư cũng tương đối hài lòng.

Hoa quế tiểu nương đã quen thuộc đem ba bức bức tranh tặng thêm bạch ngọc họa trục, tại Trần Bình An một đường chạy chậm mà đến, nhìn qua rồi ba bức vẽ sau, nhìn qua thật cao hứng, không có nửa điểm dị nghị. Dem họa tác giao cho thiếu niên, trung niên họa sư kỳ thật có chút thấp thỏm, "Hi vọng công tử có thể hài lòng."

Trần Bình An hai tay bưng lấy ba trục bức tranh, nụ cười rục rờ nói: "Rất tốt! Tạ Tạ a!"

Trung niên họa sư như trút được gánh nặng, cười nói: "Về sau công tử nếu là còn muốn vẽ tranh, có thể cùng ta hẹn trước, về sau Quế Hoa Đảo chín cảnh, ta khẳng định đều sẽ chuẩn lúc vẽ tranh, giá cả hết thảy cho công tử đánh 90% giảm giá. Ta gọi Tô Ngọc Đình, công tử chỉ cần cùng

đồ ngang bất luận một vị nào hoa quế tiểu nương hỏi một chút, đến lúc đó liền có thể tìm được ta."

Trần Bình An gật đầu một cái, cáo từ rời đi.

Kỳ thật Trần Bình An không tốt ý tứ nói, về sau trên biển chín cảnh, cơ hội không lớn rồi, dựa theo Trịnh Đại Phong không hổ chết hắc không bỏ qua tư thế, cùng Trần Bình An ưa thích tự mình chuốc lấy cực khổ tính tình, sau đó đã rất không có khả năng rời đi khuê mạch tiểu viện nửa bước.

Trở lại khuê mạch tiểu viện gian phòng, Trần Bình An bắt đầu nâng bút viết thư, vẫn là viết nhất bút nhất hoạ nghiêm túc, tượng khí mười phần, đừng nói là cùng đệ tử Thôi Đông Sơn so sánh, chỉ sợ liền Lý Bảo Bình đều còn kém rất rất xa.

Trước đó tại Lão Long thành Hội Trần được điểm, Trần Bình An vốn định cho Sơn Nhai thư viện Hòa gia hương Long Tuyền các gửi một phong thư, chỉ là sợ tự nhiên đâm ngang, dù sao Lão Long thành họ Phù, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Biết rõ Phạm gia Quế Hoa Đảo bên trên có phi kiếm đưa tin tiên gia dịch trạm sau, liền nghĩ đi thuyền sau lại nói, vừa vặn lần này rất trùng hợp, vẽ rồi ba bức chân dung, một bức tính cả thư đưa cho Lý Bảo Bình, một bức thư nhà gửi hương Long Tuyền, đến lúc đó lại để cho tiểu đồng áo xanh cùng phần váy nữ đồng hai cái tiểu gia hỏa, giúp đỡ hắc đi cha mẹ năm mộ viếng mồ mả, đem bức họa kia thiêu hủy, để cho cha mẹ biết rõ bây giờ chính mình sống rất tốt, cho nên Trần Bình An lúc đó tại cây quế bên dưới mới có thể giấu Đường Kiếm Hồ, cũng không thể để cha mẹ biết rõ hắc đã là một cái tiểu tửu quý a.

Viết xong rồi hai phong thư, mang theo hai bức tranh quyển, Trần Bình An lần nữa rời đi sân nhỏ, đi hướng tiên gia dịch trạm. Lần này Trần Bình An ở ngoài cửa gặp được rồi hoa quế tiểu nương Kim Túc, mặc dù Trần Bình An kiên trì chính mình đi dịch trạm gửi thư, thế nhưng là Kim

Túc cũng kiên trì muốn dẫn đường, nói nàng mặc dù không ở tại khuê mạch tiểu viện, nhưng vẫn là tòa tiểu viện kia tỳ nữ, nếu như Trần Bình An liền loại chuyện này đều muốn một mình xử lý, nàng nhất định sẽ bị Quế di cùng Phạm gia trách phạt, Trần Bình An không thể làm gì, đành phải để cho nàng đi theo, cũng may về sau đến rồi dịch trạm, Kim Túc cũng chỉ là giữ im lặng, không có bất kỳ cái gì nhúng tay, dù là Trần Bình An vẫn là thu hồi rồi quế khách thẻ gỗ, lấy phổ thông khách nhân thân phận giao phó Tuyết Hoa tiên, nữ tử cũng chỉ làm hoàn toàn không có trông thấy.

Kim Túc đem Trần Bình An đưa về tiểu viện cửa ra vào, liền dừng bước cáo từ. Trở lại chỗ ở, Quế di ngay tại một tòa nhà tĩnh trong tiểu viện, nguyên lai các nàng ở tại một chỗ.

Cho dù là Quế Hoa Đảo lão nhân, đều cũng không rõ ràng, Kim Túc là vị này phụ nhân duy nhất đệ tử.

Kim Túc ngồi tại phụ nhân đối diện, phụ nhân cười hỏi nói: "Thế nào, có tâm sự ? Cùng thiếu niên kia có quan hệ ?"

Trời sinh tính tình lãnh đạm Kim Túc dù là đối mặt vị này thụ nghiệp ân sư, cũng không có quá nhiều nụ cười, "Có điểm lạ."

Quế di cười nói: "Người bây giờ vẫn chỉ là tại Quế Hoa Đảo cái này một góc địa phương, đi theo dò ngang tại trên biển tới tới lui lui, kỳ thật cùng người cơ hội giao thiệp rất ít, sẽ cảm thấy thiếu niên kia kỳ quái, rất bình thường."

Kim Túc lần đầu tiên lộ ra một vòng thiếu nữ hồn nhiên vẻ mặt, đổ khí nói: "Ta cũng xuống thuyền đi qua mấy chuyến nội thành, được chứng kiến rất nhiều Lão Long thành tuổi trẻ tuổi trẻ." "

Phụ nhân nhin không được cười lên, "Sau đó liền đối với Tôn Gia Thụ vừa thấy đã yêu ? Thậm chí không lưu tình chút nào cự tuyệt rồi Phù

Nam Hoa hảo ý ? Người có biết rõ không, Phạm gia càng hy vọng người cùng Phù Nam Hoa đi được thêm gần một chút, chỉ bất quá Phạm gia mặc dù là người làm ăn, nhưng là gia phong luôn luôn không sai, dù là người không hiểu chuyện, còn kém chút xông ra tai họa, y nguyên không muốn ép buộc, đổi một cái Lão Long thành thế gia vọng tộc thử nhìn một chút ? Người này một lát đã sớm muốn ăn đau khổ rồi."

Kim Túc ánh mắt lẳng lẽ, "Phạm gia không tệ với ta, tương lai của ta tự nhiên sẽ báo ân, nhưng nếu là dám đổi với chuyện như thế này ép người quá đáng, ta. . ."

Không chờ nữ tử nói xong, phụ nhân thân thể nghiêng về phía trước, đưa tay tại đệ tử trên trán trùng điệp vỗ một cái, tức cười nói: "Nói ít chút vô dụng khoác lác, một cái lão đảo bước lên trong ngũ cảnh động phủ luyện khí sĩ, thật coi mình là cái gì khó lường tu hành thiên tài rồi? Chỉ nói thiên phú, người cùng Phạm tiểu tử không sai biệt lắm, tại Lão Long thành là tính kinh diễm, nhưng tại cả tòa Bảo Bình Châu, liền không coi là nổi trội nhất rồi, nếu là lại đặt tại cả tòa hạ thiên hạ. . ."

Nói đến đây, phụ nhân thở dài, thu lấy một vị hợp ý hợp ý "Đến mình ý" đệ tử, khó khăn cỡ nào, nếu muốn đệ tử một đường phá cảnh, từng bước lên trời, càng là gian nan. Cho nên chân chính đỉnh núi tiên gia, thu lấy đệ tử một chuyện, cho tới bây giờ đều là trọng yếu nhất, gần với tự thân chứng đạo trường sinh, nàng nhận biết hai vị mười cảnh Địa Tiên cùng một vị Ngọc Phác cảnh tu sĩ, vì rồi khảo nghiệm một vị tương lai đệ tử tâm tính, kéo dài ít nhất mười năm, nhất dài lâu đến trăm năm, vạn sự sẵn sàng về sau, mới có thể tiếp nhận đệ tử lễ bái sư.

Tâm tình cao ngạo cô gái trẻ tuổi hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, dù sao nơi này không có người ngoài, đứng dậy chuyển rồi cái vị trí, ngồi tại phụ nhân bên cạnh, ôm lấy Quế di cánh tay, nũng nịu nói: "Kim Túc không phải còn có một cái tốt sư phụ nha."

Quế di dùng một ngón tay chút rồi một chút nữ tử, trêu ghẹo nói: "Người

là có một cái tốt sư phụ, ta lại có một cái không khiến người ta bớt lo sút sẹo đồ đệ."

Cô gái trẻ tuổi ôm lấy phụ nhân cánh tay, đầu dựa vào phụ nhân bả vai, nỉ non nói: "Sư phụ, người nói Tôn Gia Thụ ưa thích ta sao ?"

Quế di không có trả lời vấn đề, mà là trêu chọc rồi một câu, "Mùa xuân đã đi, xuân tâm vẫn còn ở đó."

Kim Túc đầy mặt then thùng, oán trách nói: "Sư phụ!"

Phụ nhân quay đầu nhìn chăm chú đệ tử gương mặt, hòa ái cười nói: "Tuấn tú như vậy cô nương tốt, nam nhân làm sao sẽ không thích chứ ?"

Kim Túc lòng tràn đầy hoan hỉ.

Nhưng là phụ nhân lập tức thở dài nói: "Thế nhưng là người có nghĩ tới hay không, Tôn Gia Thụ trừ rồi là một cái siêu quần bạt tụy nam nhân, vẫn là Lão Long thành Tôn gia gia chủ, là đã tâm bưng bưng muốn trở thành Tôn gia bên trong hứng thú chi tổ nam nhân, càng là thương gia ký thác kỳ vọng môn sinh đệ tử. Coi như hai người các người cuối cùng bài trừ muôn vàn khó khăn, cuối cùng có thể tiến tới cùng nhau, một khi gả vì thương nhân phụ, người con đường tu hành, sẽ rất khó khăn."

Cô gái trẻ tuổi thần sắc ảm đạm.

Phụ nhân sờ lấy Kim Túc mềm mại tóc xanh, "Đại Đạo phong quang vô hạn tốt, thế nhưng là hành tẩu không dễ, hết thầy lấy hay bỏ, đều là tu hành, người sống một đời, vốn là là một trận khổ tu."

Phụ nhân đột nhiên cười nói: "Sư phụ liền không rõ rồi, người vì sao hết lần này tới lần khác chướng mắt Phạm tiểu tử ? Tốt bao nhiêu một hài tử, người nếu là có thể thực tình ưa thích hẳn, sư phụ dù là liều rồi mặt mũi không cần, hao phí mất cùng Phạm gia ngàn năm hương hỏa tình, cũng

phải thúc đẩy các người hai cái một đoạn nhân duyên."

Kim Túc ai u một tiếng, vội vàng ngồi thẳng thân thể, "Sư phụ, ngàn vạn đừng loạn chút uyên ương phổ, cái kia Phạm tiểu tử dần dần, không có nửa điểm hào kiệt khí phách hoặc là kiêu hùng chi tử, cả ngày làm loạn, ta nếu là xem ra hẳn như thế cái tiểu thí hài, đó mới là thật bị ma quỷ ám ảnh."

Phụ nhân cười lắc đầu.

Kim Túc nhẹ giọng nói: "Sư phụ người nhìn một cái, Phạm Nhị kết bạn cái này bằng hữu, nhiều không thú vị, du mục u cục giống như, làm cái gì nói cái gì đều đâu ra đấy, loại người này, dù là gia thế cho dù tốt, lại để cho Phạm gia long trọng đối đãi, sau này thành tựu cũng nhất định cao không đi nơi nào."

Phụ nhân hơi chút nghĩ kế sách, liên quan tới việc này, cũng không tán thành, cũng không phủ định.

—— ———

Trần Bình An trở lại sau sân nhỏ, tạm thời liền lại không nhàn sự treo trong lòng, liền bắt đầu trong sân luyện tập sáu bước chạy cộc.

Kim đan cũ kiểm tu kỳ thật không cần rời đi gian phòng, liền có thể quan sát thiếu niên luyện quyền, nhưng là lão nhân vẫn đẩy cửa đi ra, quang minh chính đại mà quan sát quyền thung.

Trần Bình An đối với cái này lơ đãng, chỉ là yên lặng luyện quyền.

Tại cưỡi Sơ Thủy Quốc dò ngang trước đó, Trần Bình An chạy cộc luyện quyền tương đối rất chậm, đầu kia hai mươi vạn dặm đường đi long đạo, cùng về sau dương chi đường dò ngang bên trên, Trần Bình An lúc đó đã ở vào một cước bước vào bốn cảnh cánh cửa trạng thái, cho nên ra quyền

cực nhanh, tổng cộng ba mươi vạn quyền, giống như một cái nháy mắt công phu liền hoàn thành rồi.

Bây giờ triệt để đánh vỡ ba cảnh bình cảnh, bước lên đệ tứ cảnh, Trần Bình An lần nữa thả chậm rồi ra quyền tốc độ.

Thuần túy võ phu luyện khí ba cảnh, là luyện khí, mà không phải tu sĩ luyện khí, là muốn tại hồn, phách, gan ba chuyện trên dưới chết công phu.

Lạc Phách Sơn trúc lâu họ Thôi lão nhân, đã từng nói Trần Bình An cái này mạnh nhất ba cảnh, chỉ cần thành công phá cảnh, về sau luyện khí ba cảnh liền sẽ đi được vùng đất bằng phẳng, thông suốt.

Liên quan tới bây giờ đệ tứ cảnh rèn luyện, Trần Bình An luôn cảm thấy có chút phiêu hốt vắng vẻ, không giống trước tam cảnh, từng bước đều rơi vào rắn chắc trên mặt đất,

Cho nên Trần Bình An tạm thời còn cảm xúc không sâu, không biết mình đệ tứ cảnh có tính không đầy đủ vững chắc.

Lão nhân từng có đề nghị, bốn năm sáu võ phu ba tầng cảnh cảnh, tốt nhất là tại cổ chiến trường di chỉ bên trên tìm kiếm cơ duyên, rất nhiều âm phong sát khí, chí dương chí cương cương phong, các loại lai lịch hỗn tạp nhiễu loạn khí thế, toàn bộ đều là võ phu dùng để tu Luyện Hồn Phách gan đồ tốt, cuối cùng, vẫn là chịu khổ hai chữ.

Đây là cùng thiên địa đấu.

Lùi lại mà cầu việc khác, là chiến trường sát phạt, đặt mình vào trong đó, càng là huyết chiến tử chiến, càng có thể thể ngộ "Thế gian đều là địch" .

Lại tiếp theo, mới là trên giang hồ từng đôi chém giết, đem giang hồ tông sư hoặc là trong ngũ cảnh luyện khí sĩ xem như Ma Dao thạch, đá mài tu

vi võ đạo.

Mà toà kia kiếm khí trường thành, kiếm khí tùy ý tung hoành ở giữa thiên địa, tiên thiên bài xích kiếm tu bên ngoài tất cả luyện khí sĩ, càng đừng đề cập thuần túy võ phu, không biết có bao nhiêu võ phu năm không tốt phân tặc, hoặc là người hộ đạo bản sự không đủ lớn, ham cảnh giới kéo lên, chết bất đắc kỳ tử tại kiếm khí trường thành, cho nên lão nhân mới có thể yêu cầu Trần Bình An nhất định phải bước lên đệ tứ cảnh, mới xuất phát đi hướng Đảo Huyền Sơn, leo lên tòa thành kia đầu, sau đó lại còn sống đi xuống kiếm khí trường thành thành đầu.

Về phần Trần Bình An yêu cầu tại thành đầu chịu bao lâu, về phần như thế nào năm phân tặc, tận lực nhiều bỏ mấy chuyển thành đầu, lão nhân không có nhiều lời một chữ, hẳn là cảm thấy những này đơn thuần nói nhảm.

Chân trần lão nhân nhãn quang quá cao, tại trăm năm trước đó liền đã bước lên mười cảnh đỉnh phong, cho nên mắt của hắn ánh sáng, một mực nhìn về phía rồi hạ thiên hạ chỗ cao nhất.

Cho nên rất nhiều võ đạo "Minh sư" đều muốn lặp lại nhiều lần lời nói, lão nhân đúng là một câu cũng không có cùng Trần Bình An nói.

Tỉ như ba bốn, sáu bảy ở giữa phá cảnh cơ duyên, không nhắc tới một lời.

Cùng võ đạo mỗi một cảnh mạnh nhất người huyền cơ, cũng không đi nói.

Lão nhân nói đến càng ít, nhưng thật ra là kỳ vọng càng cao.

Tay ta nắm tay dạy dỗ đệ tử, cửu cảnh tính cái gì ? Mười cảnh đều không đủ nhìn!

Người Trần Bình An liền nên thẳng đến truyền thuyết kia bên trong Võ thần cảnh!

Muốn ta cái này lòng cao hơn trời Thôi lão nhi, cũng phải cảm thấy người Trần Bình An là trời xanh ở trên!

Nhưng thế sự chính là kỳ diệu như vậy, Thôi lão đầu nói đến rất ít, Trần Bình An ngược lại lĩnh hội càng nhiều.

Tôn thị tổ trạch liên tiếp hai lần thiên đại cơ duyên, Trần Bình An lần đầu tiên là tỉnh tỉnh mê mê, chỉ cảm thấy một quyền kia không ra không thoải mái, về sau biết rõ rồi chân tướng, dù là lần lượt gác đêm, thật vất vả đợi đến rồi cơ duyên giáng lâm, thật đến rồi một khắc này, Trần Bình An bỗng nhiên phát hiện, chỉ cảm thấy mình một quyền này vẫn phải lại ra!

Sau đó không chút do dự liền đem những cái kia màu vàng kim khí lưu hóa thành biến mây giao long, lần nữa cho đánh về trên trời.

Một lần trước nhỏ, đều không nói đạo lý.

Kim Đan cảnh kiếm tu Mã Trí, thoát đầu cũng không như thế nào ngạc nhiên, nhưng là lâu dài quan sát thiếu niên đánh quyền về sau, rốt cục nhìn ra rồi mảnh khoe.

Lão nhân lắc đầu cười khổ, chỉ cảm thấy gặp quỷ rồi.

Một vị thuần túy võ phu hồn phách gan, đều đã có hình thức ban đầu, chỉ đợi rèn luyện mà thôi. Ý vị này từ đệ tứ cảnh đến bước lên đệ lục cảnh, sẽ rất nhanh, có thể xưng thông suốt, nếu như một mực truy cầu võ đạo leo lên tốc độ, hoàn toàn có thể dọa phá người bên ngoài gan.

Nếu không có trước đó biết được thiếu niên chỉ là vừa mới bước lên đệ tứ cảnh, lão nhân kỳ thật sẽ không khiếp sợ như vậy, nhưng rõ ràng Trịnh

tiên sinh nói chắc như đinh đóng cột, thiếu niên cũng chỉ là bốn cảnh mà thôi.

Dưới gầm trời nào có như thế ngang ngược bá đạo đệ tứ cảnh ?

Vị này Phạm gia môn khách phát hiện mình khí phủ bên trong bản mệnh phi kiếm, rục rịch.

Lão nhân lại có rồi một tia hướng thiếu niên xuất kiếm so tài ý nghĩ.

Luyện khí sĩ đệ cửu cảnh kim đan kiếm tu, đối với một vị đệ tứ cảnh thuần túy võ phu nghiêm túc xuất kiếm ?

Lão nhân lòng tràn đầy buồn vô cớ, cảm thấy mình thật là già rồi.

Bất quá cũ kiếm tu rất nhanh liền thoải mái, trời đất bao la, chính mình cái này trốn ở Lão Long thành ếch ngồi đáy giếng, lại nhìn thấy cửu châu bao nhiêu thiên tài ?

Trước mắt đeo kiếm luyện quyền thiếu niên, bất quá là một cái trong số đó thôi rồi.

Lão nhân ý tưởng đột phát, cười hỏi nói: "Trần Bình An, người cũng không phải là muốn trở thành dưới gầm trời mạnh nhất bốn cảnh võ phu a?"

Trần Bình An vừa vận một lần sáu bước chạy cộc đi đến, quay người ra quyền không ngừng, mở miệng đáp nói: "Nhất định phải là."

Lão nhân chỉ coi vị này có thể vận dụng quan hệ, làm phiền chính mình thử kiếm thiếu niên lang, xuất thân Bảo Bình Châu đứng đầu nhất hào phiệt tiên môn, tâm cao khí viễn, lại là thiếu niên tâm tính, cho nên cũng không cảm thấy quá mức đột ngột, loại này hướng khí bừng bừng tuổi nhỏ khinh cuồng, không ghét.

Lão nhân cũng không biết rõ.

Thiếu niên trước mắt luyện chi quyền, chỉ như vậy một cái thô thiển quyền thung, đã giao đấu hơn một trăm ngàn lần.

Hoàng hôn bên trong, lúc trước bị cự hòn đảo lớn che giấu Quế Hoa Đảo đồ ngang, chậm rãi xuất phát, nếu là có người tại Lão Long thành thành đầu, đứng cao nhìn xa, liền có thể nhìn thấy chiếc này đồ ngang thân ảnh to lớn.

Đương nhiên, nếu như ngay tại cô treo hải ngoại tòa hòn đảo này bên trên, sẽ nhìn đến nhất thanh nhị sở.

Tỉ như Tôn thị gia chủ Tôn Gia Thụ.

Lần này rời đi Lão Long thành, Tôn Gia Thụ không để cho gia tộc cung phụng đi theo, bởi vì hắn bên cạnh nhiều rồi một vị Phong Lô Viên tuổi trẻ kiếm tu, Lưu Bá Kiêu.

Phong trần phó phó chạy đến Lão Long thành Lưu Bá Kiêu, lúc này ngồi xổm ở hòn đảo ngắm cảnh đình trên lan can, nhìn về nơi xa Quế Hoa Đảo, hơi có vẻ mỗi một tiêu điều, mỗi một là bởi vì một đường ngự kiếm xuôi Nam, khó tránh khỏi tâm thần lao lực quá độ, trên mặt cô đơn, thì là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tựa như một luồng úc khí từ trong bụng leo đến rồi cổ họng, nếu muốn một thanh phun ra, nhưng lại sợ làm bị thương rồi bằng hữu.

Tôn Gia Thụ nhẹ giọng nói: "Vì sao không đi Quế Hoa Đảo giải thích một chút?"

Lưu Bá Kiêu cho dù là thiên tư trác tuyệt kiếm tu, cái này một đường vô

cùng lo lắng rời đi Phong Lô Viên, ngự kiếm như thế xa, vẫn là bờ môi khô nứt, đưa tay lau, lắc đầu nói: "Ta nào có mặt kia da đi gặp Trần Bình An."

Tôn Gia Thụ dựa vào lấy đình trụ, ngồi tại Lưu Bá Kiêu bên cạnh một bên, cười khổ nói: "Lần này là ta xin lỗi người."

Lưu Bá Kiêu khoát khoát tay, "Khí quy khí, đạo lý vẫn là đạo lý, Trần Bình An chỉ là ta Lưu Bá Kiêu bằng hữu, không phải là chính là người Tôn Gia Thụ bằng hữu, ta cũng không nghĩ tới Trần Bình An cất giấu nhiều như vậy bí mật, liền người Tôn Gia Thụ đều miễn không rồi tiền tài động nhân tâm, kỳ thật cuối cùng, là lỗi của ta, vẫn là đánh giá thấp rồi ta vị này bằng hữu bản sự, Tôn Gia Thụ, người cũng đừng bởi vì ta nói như vậy, liền càng áy náy không chịu nổi, không cần, cũng không nên như thế."

Tôn Gia Thụ cánh tay đặt tại trên lan can, nghiêng người nhìn lại, gió mát quạt vào mặt, vốn là anh tuấn nam tử càng phiêu dật xuất trần, nhẹ giọng nói: "Để ý là cái này để ý, thế nhưng là sự tình vốn không nên trở nên bết bát như vậy, người cũng không mắng ta cũng không đánh ta, lúc này còn cùng ta giảng đạo lý, người Lưu Bá Kiêu là một cái bao nhiêu không thích ngoài miệng giảng đạo lý người, ta Tôn Gia Thụ so với ai khác đều rõ ràng. Cho nên thế nào cảm giác người này là muốn cùng ta tuyệt giao ý tứ?"

Lưu Bá Kiêu lắc đầu nói: "Không biết. Người suy nghĩ nhiều rồi."

Lưu Bá Kiêu quay đầu giật giật khóe miệng, cười nói: "Thật sự."

Tôn Gia Thụ cười nói: "Người này lần cho ta hồ đến thăm như vậy, có tính không ta vốn đem lòng hướng minh nguyệt, làm sao rõ ràng Nguyệt Chiếu cống rãnh?"

Lưu Bá Kiêu đã tiếp tục nhìn về phía phương xa, nhếch nhếch miệng,

"Chua, so Trần Bình An rau muối còn chua."

Tôn Gia Thụ nở nụ cười, chỉ là ở trong lòng thở dài một tiếng.

Hai người đứng dậy trở về Lão Long thành, Tôn Gia Thụ mang theo Lưu Bá Kiêu đi rồi Tôn thị tổ trạch.

Vị kia định hải thần châm đồng dạng Nguyên Anh cảnh Tôn thị lão tổ, đối với Lưu Bá Kiêu cái này Phong Lô Viên mới xuất hiện chi tú, lần thứ nhất gặp mặt, liền cực kỳ ưa thích.

Xem như Địa Tiên, lão nhân bây giờ đã khó được động đũa, hôm nay vẫn là cùng hai cái người trẻ tuổi ngồi tại một bàn, ăn xong bữa ăn khuya, tất cả đều là Lưu Bá Kiêu thích ăn đồ ăn.

Lưu Bá Kiêu cùng Tôn thị lão tổ nói chêm chọc cười, cùng trước kia một cái tính tình, nói khoác thối phồng xưa nay không biết buồn nôn là cái gì, vạch khuyết điểm cũng không chút nào mập mờ, đem lão nhân chọc cho cười ha ha.

Lưu Bá Kiêu còn muốn chạy về Phong Lô Viên, ăn cơm xong liền trực tiếp phủ lên cái viên kia lão long Phiên Vân Bội, ngự kiếm rời đi.

Tôn Gia Thụ tại trong màn đêm, một mình cầm trong tay cần câu, tại bờ một bên yên lặng thả câu.

Lúc đêm khuya, Tôn Gia Thụ đột nhiên nâng đầu lên.

Lưu Bá Kiêu ngự kiếm trở về về tới đây, rơi vào Tôn Gia Thụ sau lưng, một cước đem vị này Tôn thị gia chủ đạp đến trong sông đi.

Về sau Phong Lô Viên kiếm tu không nói một lời, tiếp tục ngự kiếm Bắc đi.

Tôn Gia Thụ ướt sũng giống như đi lên bờ, ngược lại vui vẻ cười rồi.

Tôn thị lão tổ trống rỗng xuất hiện tại Tôn Gia Thụ bên cạnh, nói trọng tâm dài nói: "Lưu Bá Kiều loại này bằng hữu, người đời này, mặc kệ là một giáp tuế nguyệt vẫn là trăm năm ngàn năm, có thể có một cái đều là phúc khí, nhất định phải biết quý trọng."

Tôn Gia Thụ bơi rồi đem mặt, cười nói: "Hôm nay mới chính thức hiểu được rồi. Lão tổ tông, về sau có thể hay không tùy theo ta tùy hứng một lần, làm một điểm Tôn Gia Thụ sự tình muốn làm, nhưng là lấy Tôn thị thân phận của gia chủ?"

Lão nhân không chút do dự, "Tôn thị liệt tổ liệt tông, vui thấy kỳ thành."

Tôn Gia Thụ bỗng nhiên hướng lão nhân thật sâu vái chào, "Tạ lão tổ tông khai ân!"

Lão nhân cười mở cười nói: "Bắt đầu! Không tưởng nổi! Xú tiểu tử, người bây giờ mới là nhất gia chi chủ."

Tôn Gia Thụ dẫn theo cần câu sọt cá, bước nhanh đi trở về Tôn thị tổ trạch, đêm đó liền rời đi, đi hướng nội thành Tôn phủ chỗ quản lý vụ.

Tôn thị tổ trạch một vị Kim Đan cảnh cung phụng, tại Tôn Gia Thụ sau khi rời đi không bao lâu, tìm đến Tôn thị lão tổ, đi thẳng vào vấn đề mà cười nói nói: "Tôn thị có này gia chủ, ta nguyện cùng Tôn thị lại nối tiếp trăm năm ước hẹn."

Lão nhân cười lớn đáp ứng.

Cuối cùng lão nhân một mình đi vào từ đường, yên lặng nhóm lửa ba nén hương.

Hôi Trần được điểm.

Phạm Nhị tất nhiên không cần đi gia tộc từ đường bị phạt, thiếu niên liền thoải mái tìm đến Trịnh tiên sinh nói chuyện phiếm.

Thiếu niên đến nhà thời điểm, hán tử chính ghé vào trên quầy, đùa giỡn một vị thân thể nở nang cửa tiệm phụ nhân, hỏi nàng nhà cái kia làm phu xe nam nhân, một ngày lao lực, ban đêm khi về nhà còn có hay không sức lực rồi. Phụ nhân tại Hôi Trần được điểm đã sớm quen thuộc rồi chường quỹ hán tử điểm ấy thủ đoạn, đầy mặt mỉa mai trả lời một câu, nhà ta giường chiếu đều tìm thợ mộc tu rồi đến mấy lần.

Phạm Nhị vừa vặn nghe được câu này, làm bộ cái gì đều không nghe hiểu, phụ nhân có chút thẹn thùng, dù sao cùng chường quỹ nói lung tung, đối chọi tương đối, thuộc về giải buồn chơi vui, tại đồng dạng người ngoài trước mặt, nàng thật đúng là không dám như thế hào phóng. Trịnh Đại Phong không muốn buông tha phụ nhân, đối với Phạm Nhị cười nói nói: "Về sau nhà người nếu là cũng cần tìm thợ mộc tu giường, có thể tìm vị tỷ tỷ này giúp người giới thiệu người quen."

Phạm Nhị ồ một tiếng.

Trong cửa hàng lập tức vang lên phô thiên cái địa tiếng chinh phạt, có tuyên bố phải đem chường quỹ miệng dùng kim khâu vá lại, có uy hiếp đưa tiền cũng không làm tiếp cơm. Trịnh Đại Phong chỉ coi là gãi ngứa ngứa, cười hì hì mang theo thiếu niên đi hưởng hậu viện, hai người ngồi xuống trước, Phạm Nhị đã chủ động giúp Trịnh Đại Phong chơi đùa tốt tẩu thuốc cũ, người sau phun ra một ngụm vòng khói, vừa nghĩ tới tiểu tử kia cuối cùng lăn ra rồi Lão Long thành, thật sự là sáng khoái tinh thần.

Phạm Nhị ngồi tại trên băng ghế nhỏ, hỏi: "Trịnh tiên sinh, Phù gia thành thân, người đi không đi ?"

Trịnh Đại Phong tức giận nói: "Nếu như đêm động phòng hoa chúc tân lang nữ là ta, liền đi."

Phạm Nhị nhỏ giọng nói: "Nghe nói Phù Nam Hoa còn chưa qua môn nàng dâu, đáng dấp. . . Không phải đặc biệt đẹp đẽ."

Trịnh Đại Phong cười nhạo nói: "Vân Lâm Khương thị đích nữ, không dễ nhìn ? Nếu là cho ta làm nàng dâu, lão tử có thể mỗi ngày không xuống giường!"

Phạm Nhị không có gì để nói.

Trịnh Đại tiên sinh cái gì cũng tốt, chính là cái này nói chuyện thẳng tới thẳng lui, để hắn có chút không chịu đựng nổi.

Chỉ nói cùng người nói chuyện phiếm một chuyện, vẫn là cùng Trần Bình An cùng một chỗ càng có ý tứ.

Trịnh Đại Phong đột nhiên hỏi: "Trần Bình An đem người trở thành rồi bằng hữu ?"

Phạm Nhị dùng sức gật đầu nói: "Đúng a, chúng ta là rất phải tốt bằng hữu!"

Trịnh Đại Phong ngẩng đầu nuốt mây non sương mù, nghiền ngẫm nói: "Người ngọc có ngọc phúc."

Phạm Nhị khó được phản bác vị này võ đạo cảnh giới cùng trời cao truyền đạo ân sư, "Tiên sinh, nhưng không cho nói như vậy Trần Bình An, hắn không ngọc, rất thông minh, liền ta đều muốn bội phục hắn sẽ nhiều chuyện như vậy. Ta đã cảm thấy có thể nhận biết Trần Bình An, là phúc của ta khí."

Trịnh Đại Phong liếc mắt cái này thiếu gân tiểu tử ngọc, "Khó trách các

người có thể trở thành bằng hữu."

Trịnh Đại Phong thu liễm vẻ mặt, trầm giọng nói: "Ta vừa mới tự mình xác định rồi hai chuyện. Phạm Nhị, người hãy nghe cho kỹ rồi."

Phạm Nhị lập tức ưỡn ngực, rửa tai lắng nghe.

Trịnh Đại Phong duỗi ra một ngón tay, "Ta sư huynh, Lý Nhị, đã từng là dưới gầm trời mạnh nhất cửu cảnh, mà ta Trịnh Đại Phong, đã từng là mạnh nhất bát cảnh. Cho nên Lý Nhị sinh rồi một đôi rất có tiền đồ nhi nữ, cưới rồi cái. . . Cái này chưa kể tới rồi, mà ta kém một chút, chỉ thiếu một chút, liền muốn hoàn thành một cốc tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả hành động vĩ đại, từ bát cảnh thăng vào mười cảnh. Lại về đầu đến xem Trần Bình An võ phu ba cảnh, hai lần dẫn tới thiên địa dị tượng, cùng hần hiện tại một thân gia sản, cho nên có cái thuyết pháp, là đúng, thiên chân vạn xác!"

Phạm Nhị trừng lớn con mắt, tràn đầy hiếu kỳ.

Trịnh Đại Phong vẻ mặt nghiêm túc, "Chỉ cần trở thành cả tòa hạ thiên hạ cái nào đó võ đạo cảnh giới bên trong người mạnh nhất, liền có thể đạt được một bút liên tục không ngừng phúc duyên, đương nhiên, nếu như muốn lấy ngôi xồm hằm cầu không gây phân, cũng không được, nên phá cảnh vẫn là yêu cầu phá cảnh, nếu không làm trái võ đạo tôn chỉ, ngược lại không ổn."

Phạm Nhị cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tiên sinh, khó nói người là muốn nói, ta hiện tại là dưới gầm trời mạnh nhất ba cảnh ? Thế nhưng là tỷ ta nói ta tư chất thường thường, rất không ra thể nào đó a, chẳng lẽ là bởi vì mắt của nàng ánh sáng không bằng tiên sinh tốt ? Ha ha, khó trách tiên sinh nói khó trách ta cùng Trần Bình An trở thành tốt bằng hữu, khó trách khó trách, nguyên lai hai chúng ta là dưới gầm trời đệ nhất cùng thứ hai ba cảnh võ phu. . ."

Trịnh Đại Phong giận không chỗ phát tiết, chỉ hướng màn trúc cửa ra vào, cười mắng nói: "Lăn, đi ngồi bên kia."

Phạm Nhị tranh thủ thời gian xách ghế đi bên kia ngoan ngoãn ngồi, xem ra là chính mình muốn rẽ rồi.

Lúc này mới cùng Trần Bình An ở chung rồi mấy ngày, nguyên lai rất thông minh lanh lợi một hài tử, lại đột nhiên trở nên như thế thiếu tâm nhãn rồi?

Trịnh Đại Phong hung hăng hút một hơi thuốc lá sợi, "Người ba cảnh lập tức liền có thể lấy thuận thế phá vỡ, đến rồi đệ tứ cảnh, ta dự định giúp người tranh một chuyển cái kia một cơ hội, mặc dù rất xa vời, nhưng là ta Trịnh Đại Phong tốt xấu là cửu cảnh võ phu, không thể so với Lý Nhị Tổng Trường Kính kém quá xa, ta cũng không tin lão tử lần đầu tiên nghiêm túc một lần, còn có cái gì tuyệt đối làm không được sự tình!"

Phạm Nhị rụt rè nói: "Mạnh nhất đệ tứ cảnh ?"

Trịnh Đại Phong gật gật đầu, "Cuối cùng không có đem đầu óc cùng một chỗ đưa cho họ Trần."

Trịnh Đại Phong đầy mặt nghiêm mặt, trong lòng kỳ thật vụng trộm vui, người Trần Bình An tại Quế Hoa Đảo cùng kiếm khí trường thành ăn tận đau khổ đồng thời, trong lúc vô hình còn muốn vượt qua một cái bình thường võ phu không cần hy vọng xa vời, đối với người mà nói lại là hung hiểm đến cực điểm đại quan ải, kết quả đến cuối cùng, dù là qua rồi một cửa ải kia, lại trải qua rồi thiên tân vạn khổ, mạnh nhất bốn cảnh lại là bên cạnh người bằng hữu Phạm Nhị, mà không phải tiểu tử người, đây có phải hay không là rất có ý tứ ?

Như đã nói qua, một tòa hạo nhiên thiên hạ, trên võ đạo hành tẩu thiên chi kiêu tử tuyệt đối ngàn, một cái thiên tư cũng không lạ thường Phạm Nhị đều đánh không lại, Trần Bình An căn bản không cần tranh cái gì

mạnh nhất bốn cảnh.

Ngay lúc này, Phạm Nhị ghen rồi nữa ngày, vẫn là không nhịn được nói rằng: "Tiên sinh, dựa theo người thuyết pháp, Trần Bình An đã là đệ tứ cảnh rồi, ta nếu như lén lút làm rồi cái này đệ tứ cảnh, sẽ có hay không có thiên cùng hấn đụng vào nhau a? Tiên sinh, kỳ thật ta lúc đầu tập võ, chỉ là không có luyện khí sĩ thiên phú, cho nên liền muốn đến rất cao rất cao cái kia đệ bát cảnh, có thể giống luyện khí sĩ như thế ngự phong đi xa là được rồi, cái gì mạnh nhất bốn cảnh, ta lòng tin không lớn, mà lại cũng không nghĩ như vậy muốn a. . ."

Nói xong lời cuối cùng, thiếu niên mà cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng Trịnh Đại Phong.

Trịnh Đại Phong đầy ngập nhiệt huyết cùng hùng tâm tráng chí, cứ như vậy cho phủ đầu một chậu nước lạnh tưới đầu.

Cũng may Trịnh Đại Phong tâm trí cứng cỏi viễn siêu thường nhân, nếu không cũng sẽ không có hôm nay cảnh giới, chỉ coi là mình lâm thời khởi ý, lại là một cái nhàm chán sự tình mà thôi.

Trịnh Đại Phong cười cười, "Đừng vội phủ định, chờ người bước lên đệ tứ cảnh lại nói, đến lúc đó người thay đổi chủ ý, có thể nói cho ta."

Phạm Nhị cười nói: "Tốt."

Trịnh Đại Phong phát phát tay, "Xéo đi nhanh lên, một điểm chí khí cũng không có, nhìn lấy liền phiền."

Thiếu niên đứng dậy đem băng ghế trả về chỗ cũ, đi đến màn trúc cửa ra vào thời điểm, quay đầu cười hắc hắc nói: "Còn không phải Tùy tiên sinh, ưa thích hưởng phúc."

Trịnh Đại Phong liếc mắt.

Thiếu niên đi ngang qua phía trước sinh ý quanh quẽ được điểm, những cái kia phụ nhân thiếu nữ tạm biệt, thiếu niên từng cái chào hỏi đáp lại đi qua.

Bước ra Hôi Trần được điểm sau, Phạm Nhị ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, không biết rõ tỷ tỷ lúc nào về nhà, vạn nhất lần này đi hướng phương Bắc Đại Ly, nàng không cẩn thận cho hã tìm rồi cái không thích tỷ phu, chính mình cần phải đau đầu rồi. Tỷ tỷ tốt, cha mẹ tốt, các lão tổ tông tốt, khách khanh cung phụng nhóm tốt, Trịnh tiên sinh tốt, mới vừa quen bằng hữu Trần Bình An cũng tốt, duy chỉ có tỷ phu không tốt ? Được nhiều khó chịu.

Thiếu niên lắc lắc đầu, một mình đi tại trong hẻm nhỏ, thừa dịp bốn bề vắng lặng, đánh rồi một trận hã cảm thấy nhất uy phong bá khí Vương Bát Quyền.

Chỉ tiếc Trần Bình An không ở tại chỗ, không phải hã nhất định phải cam bái hạ phong.

Lần tiếp theo gặp mặt, cùng Trần Bình An nhất định phải học cái kia giang hồ hào kiệt, trăm gà đầu đốt giấy vàng, xưng huynh gọi đệ!

Phạm Nhị càng nghĩ càng vui vẻ, ra quyền càng lúc càng giống Vương Bát Quyền, vẫn không quên cho mình nhẹ nhàng hô quát trợ uy, sau khi dừng lại, chặc chặc nói: "Bộ quyền pháp này, thật sự là đánh cho rung động đến tâm can!"

Thiếu niên cũng không biết rõ sau lưng hẻm nhỏ, Hôi Trần được điểm cửa ra vào, đứng đấy một vị người mặc lục bào cô gái trẻ tuổi, đầy mặt mệt mỏi, tựa như đi xa trở về, nàng chính uống rượu, nhìn thiếu niên bóng lưng, nói thầm nói: "Phạm Nhị danh tự, cha mẹ thật không có lấy sai, hai đến không được rồi."

Hiện biến đi xa Quế Hoa Đảo bên trên, Trần Bình An ở trong màn đêm tại khuê mạch tiểu viện, từng lần một luyện tập sáu bước chạy cộc.

Đến kiếm khí trường thành trước đó, coi là thật có hi vọng ra quyền một trăm vạn!

Tại chạy cộc về sau, Trần Bình An bắt đầu luyện tập kiếm lô đứng cái cộc.

Đến rồi sau nửa đêm, Trần Bình An lúc này mới trở lại phòng mình, giữa hè thời gian, thiếu niên nằm tại tấm kia mát lạnh như nước quý báu trúc trên ghế, thói quen đem hộp gỗ đặt ở giữa giường một bên, khẽ vươn tay liền có thể cầm tới.

Nhắm lại con mắt, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Trên mặt thiếu niên có chút ý cười.

Hắn liền muốn đi toà kia kiếm khí trường thành, đi tòa thành kia đầu luyện tập quyền thung rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 260: Trên biển sinh trắng sáng

Tại Phạm Nhị đi ra hẻm nhỏ thời điểm, vị kia tuổi quá trẻ lục bào nữ tử đã đi vào Hôi Trần được điểm.

Khi nàng đi vào trong đó, tranh phương khoe sắc phụ nhân thiếu nữ, lập tức ảm đạm phai mờ, các nàng hai mặt nhìn nhau, cùng vị nữ tử này cùng ở một phòng, trong lòng các nàng tự ti mặc cảm, tự nhiên sinh ra.

So sánh Phạm Nhị khách khách khí khí, vị nữ tử này liền không có như vậy bình dị gần gũi rồi, nhanh chân đi hướng màn trúc, đi hướng hậu viện.

Từ đầu tới đuôi, không có vị nào được điểm nữ tử dám lên tiếng ngăn cản.

Trịnh Đại Phong ngồi tại phòng chính trên bậc thang, quất lấy thuốc lá sợi,

Lục bào nữ tử nhìn quanh bốn phía, đưa tay một chiêu, một căn ghế đầu từ sương phòng mái hiên bên dưới trong nháy mắt xuất hiện ở sau lưng nàng, nàng ngồi bắt đầu uống rượu.

Trịnh Đại Phong đương nhiên nhận ra người này, hắc lần này xuôi Nam tiến vào Lão Long thành, nhìn thấy đệ nhất nhân, chính là vị này thanh danh không hiện Phạm gia Đại tiểu thư, Phạm Tuấn Mậu.

Lão Long thành ngũ đại họ, phù tôn phương hầu đình.

Không đề cập tới Địa Tiên Phù Huê cùng tay cầm bốn đem tiên binh Phù

gia, Tôn gia là có tiếng nội tình thâm hậu, có được một vị nguyên anh Địa Tiên tọa trấn tổ trạch.

Phương gia tuy không nguyên anh chấn nhiếp quần hùng, lại có hai vị thất cảnh võ đạo tông sư cùng một vị bát cảnh kim đan kiếm tu, tại Bảo Bình Châu phương Nam dưới núi vương triều, nhất là giang hồ, Phương gia có được uy thế rất lớn, trải rộng các nơi ngân trang, tiêu cực, hiệu cầm đồ nhà trọ, chi chít khắp nơi, so sánh Phù gia cùng Tôn gia, Phương gia kiếm chính là cực nhỏ lợi nhỏ, đi là góp gió thành bão đường lối.

Hầu gia đình tiêm chiến lược, cái kia phát trong ngũ cảnh cung phụng môn khách, không chiếm bất kỳ ưu thế nào, nhưng là có một vị rời nhà nhiều năm con thứ, đã là Quan Hồ thư viện hiền nhân, mặc dù vị kia hiền nhân rời nhà về sau, chưa bao giờ trở lại hương tể tổ, nhưng là Hầu gia đích đích xác xác bởi vậy được lợi sâu xa, hàng năm đều sẽ phái người đi hướng Quan Hồ thư viện chúc tết.

Hầu gia trừ rời đi hướng Đảo Huyền Sơn cái kia chiếc vượt châu đồ ngang, còn có được Lão Long thành đi hướng Bắc Câu Lô Châu nhiều nhất đường biển, lộ trình phần lớn không dài, từ mấy chục ngàn bên trong đến ba mươi vạn bên trong, tỷ như Bắc đoạn phần cuối tại Sơ Thủy Quốc đầu kia đi long đạo, Hầu gia liền chiếm cứ rời nửa bên giang sơn, vụn vụn vật vụn, chung vào một chỗ, không thể khinh thường.

Hầu gia cùng đều Lô Châu vùng phía Nam tiên gia môn phái có nhiều gặp nhau, đi qua gần nhất hai trăm năm khổ tâm kinh doanh, đã tại bên kia nâng đỡ lên mấy cái trên núi môn phái.

Đình gia nguyên bản kém chút liền muốn từ ngũ đại dòng họ bên trong xoá tên, bị một cái nhìn chăm chăm rời gần trăm năm quật khởi dòng họ chỗ thay thế, nhất là Đình gia lúc trước chọc giận rồi Lão Long thành kim đan đệ nhất nhân Sở Dương, cũng liền là tại trèo lên Long Thai kết mao tu hành cái vị kia, nguyên khí đại thương, âm thanh rơi vào đáy cốc,

Nhưng là ở thời điểm này, một vị đến từ Đông Nam lục địa người trẻ tuổi, cải biến rồi hết thủy, hấn lần đầu tiến vào Lão Long thành, mười phần nghèo túng, đến cuối cùng cũng không thể tại Lão Long thành hù dọa nửa điểm gợn sóng, rồi đi Lão Long thành trước đó, vẫn là chán nản không chịu nổi.

Nhưng tại Đình gia cơ hồ liền muốn triệt để suy bại thời khắc, cái này cái người trẻ tuổi cùng lúc đuổi tới Lão Long thành, dẫn người mang tiền, vì Đình gia ngăn cơn sóng dữ, đến cuối cùng bất quá là mang đi rồi một vị nữ tử mà thôi.

Lão Long thành khi đó mới biết được, người trẻ tuổi đúng là Đông Nam đồng lá châu lớn nhất tông chữ đầu tiên gia đích truyền đệ tử, bối phận cực cao.

Tại cái kia về sau, Đình gia liền đưa vào rồi đồng lá châu đường dây này, những năm này phát triển xu thế mãnh liệt, mơ hồ trong đó có rồi cùng Tôn gia tách ra vật tay dấu hiệu.

Duy chỉ có Phạm gia, không nóng không lạnh, thủy chung không để cho người chú ý.

Trong gia tộc đã không mười cảnh nguyên anh lão tổ, cũng không có chân chính cầm được xuất thủ mạnh Đại Kim Đan, càng không có thiên tư trác tuyệt mới xuất hiện chi tú, cho tới bây giờ đều là từng bước theo sát Phù gia, đại thụ bên dưới tốt hóng mát, dựa vào cái này một mối liên hệ, miễn cưỡng ôm lấy rồi ngũ đại dòng họ một trong danh hiệu.

Cho nên cùng Phạm gia có khoảng cách Hầu gia, liền thì ra nói Phạm gia bất quá là Thành chủ Phù Huề một đầu chó giữ nhà, năm qua năm ăn canh thừa thịt nguội, ăn không đủ no không đói chết, các đời gia chủ đều không ôm chí lớn, ngồi ăn rồi chờ chết.

Trịnh Đại Phong xuyên thấu qua sương khói, nhìn chăm chú cách đó

không xa một bộ màu xanh sẫm trường bào cô gái trẻ tuổi, thoải mái nhàn nhã uống rượu.

Liên quan tới người này, lão đầu tử không có nói tí mĩ năng căn nguyên, chỉ nói đến rồi Lão Long thành, trước tìm nàng, chỉ cần đánh cái đối mặt là được, sau đó mới là đi cùng Lão Long thành Thành chủ Phù Huề thương nghị mua bán.

Trịnh Đại Phong quen thuộc rồi lão đầu tử mây che sương mù quán, rút thuốc lá sợi là như thế, làm việc càn là như vậy, cho nên đối với tên là Phạm Tuấn Mậu nữ tử, lười đi truy vấn ngọn nguồn, lúc trước lấy bát cảnh võ phu cảnh giới quan sát Phạm Tuấn Mậu, cũng chỉ là một vị còn chưa bước lên trong ngũ cảnh non nốt tu sĩ, nhưng là bây giờ bước lên cửu cảnh về sau, lại đến dò xét một phen, Trịnh Đại Phong phát hiện mình lúc trước nhìn lầm rồi, ngay sau đó Phạm Tuấn Mậu rõ ràng là Kim Đan cảnh luyện khí sĩ.

Nữ tử uống rượu không nói lời nào.

Trịnh Đại Phong liền bồi nàng trầm mặc không nói, dù sao nữ tử dáng dấp thủy linh, là hẳn chiếm tiện nghi.

Trịnh Đại Phong đột nhiên phát ra liên tiếp chặc chặc chặc, "Lợi hại lợi hại, trước kia luôn cảm thấy tại Lão Long thành, chỉ thấy không đến so tiểu trấn càn khoa trường hơn kỳ nhân chuyện lạ, hôm nay thật sự là trưởng rồi kiến thức."

Nguyên lai cái kia "Phạm Tuấn Mậu" tại lúc uống rượu, liền bước lên rồi đệ thập cảnh, Nguyên Anh cảnh, nhất cử trở thành thế tục trong mắt Địa Tiên chi lưu.

Mặc dù nàng đã tận lực áp chế phá cảnh toát ra cái kia chút dấu vết, nhưng Trịnh Đại Phong vẫn là bắt được một chút mảnh khoe, trong lòng kinh thán không thôi.

Xác nhận không sai rồi.

Lão đầu tử đối với người này, tình thế bắt buộc.

Thậm chí nói không chừng người này đã sớm là lão đầu tử trong suy nghĩ thắng bại tay một trong.

Phạm Tuấn Mậu rất cục mở miệng nói rồi câu nói đầu tiên, "Về sau tại Lão Long thành, người nghe lệnh của ta."

Trịnh Đại Phong nhú nhú lông mi.

Lục bào nữ tử đứng người lên, cười lạnh không thôi, sau đó làm ra một cái cực kỳ cổ quái động tác, giơ tay lên cánh tay, làm rồi một cái ném động tác, trên mặt ý cười thâm nghiêm, hai tay hướng Trịnh Đại Phong tim nhẹ nhàng đâm một cái, chậm rãi nói: "Sưu, chết rồi."

Trịnh Đại Phong đứng người lên, giờ khắc này, không còn là cái kia cười đùa tí từng được điểm chương quỹ.

Mà là cùng Lý Nhị từng có năm lần "Cầu chết" chi chiến Trịnh Đại Phong, cái kia từng tại tiểu trấn ngoài cửa, đánh chết qua hơn mười vị đi vào Ly Châu động thiên tìm kiếm cơ duyên người giữ cửa.

Nữ tử mỉm cười, "Ta hiện tại đánh không lại người."

Nhưng là nàng rất nhanh bổ sung nói: "Tạm thời."

Nàng cả người hóa thành từng tia từng sợi mực vụ khí, sau đó trong nháy mắt phóng tới mây xanh, cùng cái kia phiến biển mây hòa làm một thể.

Sau một khắc, nàng ngồi tại biển mây biên giới, hai chân huyền không, nhẹ nhàng hoảng đãng, đến mức cả tòa biển mây đều tùy theo có chút

chập trùng, tựa như chợ búa thiếu nữ đi lại bàn đu dây, nàng uống rượu, nhìn về phía biển cả.

Trên biển sinh trăng sáng.

Ngắm cảnh nữ tử sáng tỏ trong đôi mắt, cũng là cảnh này.

—— ———

Tảng sáng thời gian, Trần Bình An liền đã tại tiểu viện luyện tập chạy cộc, thiên địa tịch liêu, chỉ có tia nắng ban mai uể oải nằm tại thiếu niên đầu vai.

Đội đến kim đan kiếm tu Mã Trí đẩy cửa đi ra ngoài, Trần Bình An đã chạy cộc hoàn tất, ngồi tại bên cạnh cái bàn đá lật xem quyển kia « kiếm thuật chính kinh », Trần Bình An đang luyện quyền khoảng cách, đọc sách kỳ thật không có ngừng qua, đã có chính mình ven đường mua sắm tạp thư, cũng có lúc trước từ Thái Y Quốc quận thủ phủ đệ thư phòng "Trộm được" sơn thủy du ký, đương nhiên còn có lão tú tài đưa tặng quyển kia Nho gia nhập môn điển tịch, tăng thêm cùng đệ tử Thôi Đông Sơn cái kia một đường làm bạn du lịch, sớm đã biết rõ chính kinh hai chữ, không phải tục nói cái gọi là đường đường chính chính chính kinh, mà là cực lớn một cái thuyết pháp, một quyển sách có thể xưng là trải qua, đã là thế tục lập ngôn chi đỉnh, nếu là lại tăng thêm một cái chính tự, càng là không tầm thường.

Trịnh Đại Phong mặc dù nhìn qua cà lơ phất phơ, nhưng là tại một ít sự tình bên trên, kỳ thật cũng không mập mờ.

Trịnh Đại Phong không thích Trần Bình An, Trần Bình An làm sao liền ưa thích cái trấn nhỏ này người giữ cửa rồi?

Nhưng là hai nhìn tương ghét, không phải là có thể chỉ nhìn đối phương khiến người chán ghét địa phương. Hai nhìn hoan hỉ, thì đồng dạng

không thể chỉ thấy địa phương tốt.

Tựa như Cố Xán, tuổi còn nhỏ, tính tình âm trầm, Trần Bình An liền rất sợ hãi tại Thư Giả Hồ đi theo Tiết Giang chân quân Lục Tử mậu, sớm chiều ở chung, lo toan nhất xán biến thành chính mình tuổi nhỏ lúc ghét nhất cái loại người này. Lý Hòe, vừa rời quê hương thời điểm, diễn hình trong ổ hoành, không biết rõ bây giờ trở nên như thế nào rồi? Có dám hay không tại bằng hữu bị người khi nhục thời điểm, đứng ra, mà không phải giống trước đó đi xa Đại Tùy, nhiều lần chỉ dám trốn ở hắc Trần Bình An sau lưng ? Lâm Thủ Nhất, mặc dù trưởng thành sớm trầm ổn, là tu đạo lương tài mỹ ngọc, một đường dốc lòng hỏi, Trần Bình An liền sẽ lo lắng dốc lòng hỏi nói là chuyện tốt, nhưng nếu chỉ là một lòng hỏi, liền cùng chung hoạn nạn Lý Bảo Bình Lý Hòe bọn hắc, tại Đại Đạo trước đó, Lâm Thủ Nhất sẽ sẽ không cảm thấy chỉ là lo lắng, từ đó không niệm tình xưa, song phương càng đi càng xa, như thế nào cho phải ?

Còn có cái kia tốt nhất bằng hữu, Lưu Tiệp Dương, rất sớm đã tuyên bố muốn đi nhìn gia hương bên ngoài cao nhất núi, lớn nhất sông lớn, hắc đời này tuyệt không thể chết tại tiểu trấn như thế cái địa phương nhỏ, như vậy Lưu Tiệp Dương có thể hay không nhìn quen rồi hùng núi trùng điệp cùng trên núi phong quang sau, dứt khoát ngay cả quê quán cũng không muốn về rồi?

Trần Bình An chắc chắn sẽ có dạng này như thế lo lắng, cho nên hắc mới có thể từ đáy lòng hâm mộ Phạm Nhị không buồn không lo.

Trần Bình An cùng hàng xóm Tổng Tập Tân cùng Hạnh Hoa ngô hẻm Mã Khổ Huyền không giống nhau lắm, hai vị nhất định nhất phi trùng thiên thiên chi kiêu tử, một cái nếu là nhìn thấy mong mà không được đồ tốt, Tổng Tập Tân chắc chắn sẽ châm chọc khiêu khích, Mã Khổ Huyền một cái tâm tình không tốt, khả năng liền sẽ dứt khoát một quyền đem đánh nát, ta không lấy được, người cũng đừng hòng muốn rồi.

Trần Bình An hơi thu hồi suy nghĩ, tiếp tục lật ra quyển kia bị Trịnh Đại

Phong lâm thời đặt tên là « kiếm thuật chính kinh » kiếm phổ.

Nếu nói chính kinh rất lớn, kiếm thuật thì liền rất nhỏ rồi, bởi vì kiếm thuật là võ phu kiếm khách sở học quyền thuật chi pháp, thường thường chỉ có luyện khí sĩ ở trong kiếm tu, mới có thể nói nói kiếm đạo hai chữ. Bị Mã Khố Huyền đánh chết tươi Thái Y Quốc kiếm thần, Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh Tổng Vũ Thiêu, Cổ Du Quốc kiếm tôn Lâm Cô Sơn, Tùng Khê Quốc kiếm tiên Tô Lang, liền đều là dưới núi võ phu, trên đại thể vẫn là tại trà trộn giang hồ, không bị trên núi coi là cùng nói.

Cái kia đầu đội mũ rộng vành eo treo trúc đao gia hỏa, là một cái ngoại lệ, rõ ràng là dưới gầm trời ngưi nhất khí kiếm tu, vẫn ưa thích tự xưng kiếm khách, ưa thích lang thang tứ phương.

Bộ này trên kiếm phổ chỉ ghi chép rồi sáu chiêu kiếm thuật, công thủ các nhị thức, tấn công vì tuyệt lĩnh thức cùng trấn thần đầu, thủ vì đồi núi thức cùng mặc giáp thức, bên ngoài hai chiêu, là dùng đến rèn luyện kiếm khách thể phách thần hồn kiếm thuật, không tại giết địch mà tại dưỡng sinh, một là luyện hóa, hai là nhập thần, luyện hóa có chút cùng loại Hám Sơn quyền phổ sáu bước chạy cộc, nhập thần cùng loại kiếm lô đứng cái cộc, nhất động nhất tĩnh.

Sáu chiêu kiếm thuật bên trong, Trần Bình An nhất là ưa thích tuyệt lĩnh thức, kiếm thể cực nhanh, người theo kiếm đi, tựa như một đoàn loạn tuyết, để cho người ta hoa mắt.

Sáu chiêu kiếm thuật, đem đối ứng có sáu bức cầu.

Vẽ có bức họa cái kia một tờ có chút thần dị, trang giấy khác hẳn với liền nhau tuyết trắng trang sách, màu bạc nhạt, vẽ ra người, đang không ngừng luyện kiếm, từ lên tay đến thu kiếm, lặp đi lặp lại tuần hoàn, cẩn thận tỉ mỉ, mà lại trong hình vẽ kiếm khách, thể nội sẽ có một luồng màu vàng kim sợi tơ dọc theo đặc biệt quỹ tích, chậm rãi lưu chuyển.

Dưới gầm trời lại rườm rà phức tạp kiếm chiêu, cuối cùng vẫn là chết, võ đạo thiên tài nhìn nhiều mấy lần, luôn có thể học cái tám chín phần giống như, mấu chốt vẫn là ở ra chiêu lúc vận chuyển chân khí đường đi, cái này là một môn thượng thừa võ học thường thường trở thành một họ nhà học nơi mấu chốt, cái kia một thanh võ phu chân khí, mở đầu tại nơi nào khí phủ, đi ngang qua cái nào vài toà khiếu huyết, cuối cùng ngừng tại nơi nào, trong lúc này, là một cỗ tác khí đi dạo hết tất cả khí phủ, vẫn là nhanh chậm có biến, đều là chú trọng, đều là lớn học vấn, vì sao có thân truyền đệ tử thuyết pháp ? Cũng bởi vì thường thường sẽ không ghi lại ở bí kíp trên trang giấy, mà là sư đồ ở giữa, đời đời kế tục, chính miệng tương truyền.

Trang bìa bốn chữ, « kiếm thuật chính kinh ».

Bài tựa mấy chục chữ, đại khái giảng thuật kiếm phổ nơi phát ra.

Chính văn, kỹ càng giảng giải sáu chiêu kiếm thuật vận khí phương thức.

Chú giải, là Trịnh Đại Phong chính mình cảm ngộ tâm đắc.

Bốn khối nội dung, Trịnh Đại Phong vậy mà dùng tới rồi bốn loại thuật pháp phong cách, quyển rũ thanh tú, đoạn trang văn nhã, hùng bước không bị cản trở, cùng ốm yếu tinh tế như càn liễu.

Có mực đậm mập bút, tựa như Hôi Trần được điểm thành thực phụ nhân, có khô mực chát chát bút, có đậm nhạt vừa phải.

Không thể nghi ngờ, đây là Trịnh Đại Phong tại khoe khoang hãnh thư pháp - bản lĩnh.

Nhưng là không thể phủ nhận, Trịnh Đại Phong chiêu này, để Trần Bình An rất là bội phục, nghĩ thầm không hổ là cả ngày chơi bởi lâu lổng người giữ cửa, mỗi ngày ở trên mặt đất dùng nhánh cây cắt tới vẽ đi, đều có thể luyện được như thế một tay bản lĩnh vững chắc thư pháp.

Kim đan lão nhân tại Trần Bình An khép lại kiếm phổ về sau, mới chậm rãi ngồi tại thiếu niên đối diện, "Nơi đây đã bị đỉnh núi gốc cây kia tổ tông quế bóng cây che đầy khí tượng, chỉ cần động tĩnh không nên quá nhiều, bên ngoài dò ngang khách nhân đều sẽ không phát giác. Trần Bình An, trước đó đã nói với người ta cảnh giới, hôm nay là thử kiếm ngày thứ nhất, trước đó, ta nhiều lời một chút, nếu là nói đến người đã nghe qua địa phương, người có thể trực tiếp cáo tri tại ta, ta nháy qua là được."

Trần Bình An gật gật đầu, đoan chính tư thế ngồi.

Lão nhân chậm rãi nói: "Trên núi có cái thuyết pháp, một giáp lão luyện khí, trăm tuổi tiểu kiếm tu. Nói chính là sáu mươi tuổi mới bước lên trong ngũ cảnh luyện khí sĩ, đã không tính là cái gì tu đạo thiên tài, nhưng là đệ lục cảnh động phủ cảnh kiếm tu, dù là phá cảnh thời điểm đã trăm tuổi tuổi, vẫn là một vị tuổi trẻ tài cao, tiền đồ như gấm luyện khí sĩ. Vì sao?"

Không cần Trần Bình An mở miệng nói chuyện, lão nhân đã tự hỏi tự trả lời: "Rất đơn giản, chúng ta kiếm tu, sát lực to lớn, có một không hai thiên hạ. Trở thành luyện khí sĩ đã thuộc không dễ, trở thành kiếm tu càng thêm yêu cầu thiên phú, cuối cùng có thể hay không ôn dưỡng ra một cái bản mệnh phi kiếm, lại là cửa lớn, thật vất vả nuôi ra phi kiếm về sau, có thể hay không nuôi sống nổi vị này ăn núi vàng nuốt núi bạc tiểu tổ tông, lại là khó càng thêm khó. Ta Mã Trí, hai trăm bảy mươi tuổi, tại tám mươi năm trước liền đã bước lên Kim Đan cảnh, lúc đó tại Lão Long thành còn dẫn xuất không nhỏ động tĩnh, ngũ đại dòng họ có bốn cái, đồng thời trọng kim mời ta đảm nhiệm cung phụng. . . Hảo hán không đề cập tới năm đó dừng, không nói những này chuyện xưa xưa xưa rồi, chỉ nói ta tại phá cảnh mới bắt đầu, liền minh bạch một sự kiện, đời này đều không cần mơ mộng cái gì Lục Địa Thần Tiên Nguyên Anh cảnh rồi, vì sao?"

Lão nhân lần nữa tự hỏi tự trả lời, "Một là thiên tư không đủ, hai là thực

sự không có tiền."

Lão nhân nói đến đây, tự giễu cười nói: "Nếu như Phạm gia nguyện ý dốc hết gia tộc một nửa tiền tài, trợ giúp ta rèn luyện thanh kia bản mệnh phi kiếm, bốn phía mua sắm thiên tài địa bảo, rèn đúc kiếm lô, nói không chừng có thể làm cho ta thuận thế đột phá cửu cảnh bình cảnh. Nhưng là Phạm gia cho dù tốt, cũng không khả năng làm như thế, dù sao ta không họ Phạm."

Lão nhân mặc dù mười phần lý giải, nhưng vẫn là đầy cỗi lòng thất lạc, tang thương trên mặt có chút không che giấu được thần sắc cô đơn.

Phạm gia như thế, hợp tình hợp lý.

Kim đan lão nhân tựa như là đang thuyết phục chính mình, để cho mình giải phiền, nói một mình nói: "Tựa như cái kia cùng Đạo gia tam giáo sánh vai mà đứng Long Hồ Sơn, còn muốn phân ra một cái Thiên Sư phủ Hoàng tử quý nhân cùng họ khác thiên sư, các đời rất nhiều họ khác thiên sư, không thiếu kinh tài tuyệt diệu bên trên ngũ cảnh thần tiên, thậm chí trong lịch sử còn có qua họ khác thiên sư đạo pháp vượt trên Thiên Sư phủ đại thiên sư tình huống, thế nhưng là phía kia Thiên Sư Ấn, một cái tiên kiếm, xưa nay sẽ không rơi vào họ khác thiên sư chi thủ."

Trần Bình An đối với cái này không khó lý giải, gật đầu nói: "Bình Giả, nước chi hung khí. Những cái này lớn tiên gia hào phiệt, kỳ thật thế lực cùng một cái quốc gia đã không kém nhiều. Chỉ nói một cái gia tộc hoặc là quốc gia, nếu là nửa điểm quy củ không nói, dù là đạt được ngay sau đó nhất thời hưng thịnh, lại sẽ chỉ chôn xuống họa cây, hậu thế tử tôn, chỉ sợ cũng phải hao phí mấy lần sức lực mới có thể sửa đổi tận gốc."

"Nhưng cũng!"

Kim đan lão nhân phụ họa cùng gật đầu, một mực đem thiếu niên trước

mắt ngộ nhận là cao môn con cháu, cho nên Trần Bình An lần này kiến giải, lão nhân không có cảm thấy bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Kim đan lão nhân lập tức than thở nói: "Lời tuy như thế, thế nhưng là cái này tiên sư xuất hiện lớp lớp, yêu ma quấy phá phức tạp thể đạo, vẫn là có rất nhiều chỉ bằng chính mình yêu thích, chỉ muốn một quyền một kiếm đánh nát hết thầy nhân vật, cũng không phải nói bọn hắn làm được hoàn toàn không đúng, nói câu lời trong lòng, loại kia vô pháp vô thiên thống khoái hài lòng, người đứng xem, nội tâm khó tránh khỏi đều sẽ có chút cực kỳ hâm mộ, chỉ là loại người này có thể có, nhưng là tuyệt đối không thể lấy người người tôn sùng, nhất là nhìn lâu rồi náo nhiệt, thật coi một quyền kia cái kia một kiếm không hiểu thấu nên ở trên đầu mình ngày ấy, thực tình khổ quá."

Rõ ràng, lão nhân khẳng định từng chịu đựng cái này họa trời giáng tai bay vạ gió.

Lão nhân thở dài một tiếng, Kim Đan cảnh, nhất là kiếm tu, dù là tại Trung Thổ Thần Châu cũng sẽ có nhỏ nhoi địa phương, đơn giản là từ Bảo Bình Châu một nước quan trạng nguyên biến thành rồi một vị tiến sĩ, nhưng đến ngọn nguồn vẫn là không làm được chân chính Tiêu Diêu Thần tiên.

Mã Trí ép xuống tâm cảnh gợn sóng, mỉm cười nói: "Trần công tử là võ đạo bên trong người, nhưng tất nhiên muốn luyện kiếm, lấy ta xem như địch giả tưởng, liền nên biết rõ luyện khí sĩ nội tình. . ."

Mã Trí đột nhiên ngừng lại lời nói, "Nghĩ đến những công tử này đều đã rõ ràng, ta liền không lải nhải rồi?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Mã tiên sinh một mực nói, lời hữu ích ché ít."

Mã Trí mỉm cười, "Luyện khí sĩ trong ngũ cảnh, động phủ, xem biến,

long môn, kim đan, nguyên anh. Ta chỗ Kim Đan cảnh, có thể đem trọn tòa khí hải ngưng tụ làm một khối màu vàng kim viên đan dược, về phần kim đan phẩm cấp, lớn nhỏ cùng ý tưởng, tùy từng người mà khác nhau, nói như vậy, thông qua Long Môn cảnh thời kỳ đan thất, liền có thể đại khái thôi toán ra kim đan ưu khuyết, ta chính là lúc trước đan thất thô ráp, may mắn kết đan, kim đan phẩm cấp liền cũng không khá hơn chút nào, liền biết mình vô vọng nguyên anh rồi, nếu không có như thế, ta Mã Trí một vị kim đan kiếm tu, vì sao vẫn là đánh không lại trèo lên Long Thai kết mao Sở Dương ? Những năm này Lão Long thành, sau lưng không biết bao nhiêu kim đan đồng bối, cùng những cái này trong ngũ cảnh tiểu gia hỏa, dùng cái này giễu cợt ta Mã Trí. Dần dà, liền lưu truyền lên rồi một câu, nhỏ lúc rồi rồi, lớn chưa hẳn tốt, Mã Trí là. . ."

Mã Trí nói lên cái này cái cộc tai nạn xấu hổ, cười lên ha hả, hiển nhiên hoàn toàn không có khúc mắc.

Trần Bình An đột nhiên hỏi: "Mã tiên sinh, có thể hay không hỏi một câu liên quan tới người tu vi cảnh giới ?"

Mã Trí gật đầu nói: "Từ không gì không thể."

Trần Bình An cẩn thận hỏi: "Mã tiên sinh cái gì số tuổi bước lên Long Môn cảnh, đan thất có mấy bức tranh vẽ, mấy loại tràng cảnh ?"

Mã Trí trong lòng bưng bình.

Quả nhiên là trên núi đệ nhất chờ tiên gia con cháu, nếu không tuyệt đối hỏi không ra hỏi như thế đề.

Những cái này dụng đại vận bước lên trong ngũ cảnh núi trạch tán tu, khả năng cả một đời cũng không biết rõ Long Môn cảnh đan thất, có thể không ngừng một bức tranh, chân chính tu đạo thiên tài, có thể có hai bức đan thất "Bích họa", Mã Trí cả đời này tiếp xúc qua tiên bối tu sĩ, có vài vị nguyên anh Địa Tiên, liền đều là hai bức, một vị Ngọc Phác cảnh

thần tiên, thì là ba bức nhiều, kinh thể hải tục.

Mã Trí vuốt râu mà cười, cũng không che đậy, thẳng thắn bẩm báo, "Lúc trước đề cập qua một miệng, ta Mã Trí là tại 190 mười tuổi thời điểm bước lên cửu cảnh kim đan, Long Môn cảnh nha, cái kia chính là rất sớm chuyện lúc trước rồi, hơn một trăm hai mươi tuổi thời điểm, bởi vì ta tu đạo muộn, nếu không trăm tuổi trước đó cá chép nhảy long môn, vấn đề không lớn."

Trần Bình An một mặt chần kinh, nuốt nước miếng một cái.

Mã Trí tưởng rằng thiếu niên kinh ngạc với mình tu đạo thiên tư, lão nhân ý cười nhiều hơn mấy phần.

Thật tình không biết Trần Bình An sở dĩ có này nghi vấn, là nhớ lại lúc trước tại Nê Bình ngô hẻm tổ trạch, một vị cô nương tràn ngập ảo não cùng bất mãn nói một mình, bị lúc đó vênh tai Trần Bình An cho một chữ không kém nghe rồi đi, "Ta chỉ đạt tới Long Môn cảnh", "Đan thất bên trong Lục Phủ đồ án", "Còn chưa vẽ rồng điểm mắt, còn chưa thiên nữ bay lên trời" . . .

Trần Bình An yên lặng hái xuống Dương Kiếm Hồ, nhấp một hớp hương thuần hoa quế tiểu nhược, đè ép sợ, uống nhiều hai cái, tranh thủ thời gian đè ép sợ.

Mã Trí bị mơ mơ màng màng, ngược lại cười an ủi thiếu niên, "Trần công tử, lấy người xuất chúng tư chất, dù là đi là võ đạo một đường, tương lai thành tựu, sẽ chỉ so ta chỉ cao hơn chứ không thấp hơn, chỉ cần chân đạp thực mà, đại đạo khả kỳ! Không ngại liền bắt đầu từ hôm nay, thích ứng kiếm của ta khí làm lên."

Trần Bình An sắc mặt xấu hổ, gật gật đầu, "Tốt!"

Mã Trí đứng người lên, nghiêm mặt nói: "Võ đạo luyện khí ba cảnh, hồn

phách gan, trong đó ba hồn bảy vía, tam hồn vì thai quang, sáng linh, u
tinh, ta liền lấy ba loại khác biệt kiếm khí, trước sau giúp người tắm rửa,
vỡ bờ cùng đá mài thể nội tam hồn. Ta tự sẽ nắm tốt phân tặc, sẽ không
đả thương cùng người nguyên khí, tại trong lúc này, người đại khái có
thể đồng thời luyện tập quyền kia trên kiếm phổ công thủ bốn chiêu, điều
kiện tiên quyết là người làm được. . ."

Lão nhân nụ cười nghiền ngẫm.

Mặc dù không biết thiếu niên vì sao sớm có hồn phách gan hình thức ban
đầu, thế nhưng là bị một tên kim đan kiếm tu kiếm khí xâm nhập khí
phủ, cần quét tam hồn, trong đó tư vị, đừng nói là cần rằng luyện tập
kiếm thuật, có thể hay không đứng vững gót chân còn hai chuyện. Như
đã nói qua, nếu như Trần Bình An thật có thể làm đến, dù là chỉ là chèo
chống nhất thời nửa khắc, kiếm phổ ghi lại cái kia bốn chiêu kiếm thuật,
tất nhiên sẽ tiến bộ thần tốc.

"Trần công tử, cẩn thận rồi, ta trước lấy một điểm kiếm đạo chân ý, thăm
dò người tam hồn độ dày trình độ."

Mã Trí cười cười, một thanh bản mệnh phi kiếm từ lão nhân nơi ngực
bay lượn mà ra, lơ lửng tại giữa hai người, "Kiếm này bị ta đặt tên là mát
ấm, sinh ra mới bắt đầu, là tại một gốc đại thụ che trời bóng cây phía
dưới, đã cùng ta làm bạn hơn hai trăm năm thời gian, không tính là như
thế nào sắc bén, thế nhưng là cùng người đối địch, lặng yên không một
tiếng động đả thương người thần hồn, coi như không tâm thường."

Trần Bình An dừng tốt Dưỡng Kiếm Hồ, dùng sức đập rồi hai lần, là
muốn bên trong Sơ Nhất, Thập Ngũ hai thanh phi kiếm yên tĩnh một
điểm, không dùng ra đến cùng đồng hành tiết lộ uy phong.

Sau đó Trần Bình An khẽ nhú mày, không nhúc nhích tí nào, ngay cả
khí tức thổ nạp đều cùng thường ngày giống như đúc.

Lão nhân thì là trong lòng rất cảm thấy rung động.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 261: Có kiếm từ biển mây đến

Trịnh Đại Phong ngẩng đầu nhìn một chút Lão Long thành trên không toà kia biển mây, đột nhiên nói rằng: "Làm sao không phải mặc váy đây."

Tôn này đến từ miếu nhỏ Âm Thần ở trong viện chậm rãi hiện lên, dờ khóc dờ cười.

Trịnh Đại Phong thu tầm mắt lại, cười hỏi nói: "Lão Triệu, có phải hay không ta hỏi cái gì, người cũng không biết nói ?"

Âm Thần lắc đầu nói: "Liên quan tới Phạm Tuấn Mậu người này, ta cũng không so người biết rõ càng nhiều. Bất quá đương sơ tại trong miếu nhỏ, nghe một vị vẫn lạc xứ khác kiếm tiên, nói qua một cái chưa hẳn là thật tiểu đạo nghe đồn."

Trịnh Đại Phong đến rồi hào hứng, "Nói một chút, dù sao hai anh em ta cả ngày chơi bởi lâu lổng. . ."

Âm Thần cười lạnh nói: "Là người không có việc gì, ta rất bận rộn, xe chỉ luồn kim sống, không thể so với chém chém giết giết. Cũng không đúng, người mỗi ngày kỳ thật cũng rất bận, vội vàng đi theo một giúp chợ búa nữ tử nói lời nói thô tục, quân tử động khẩu không động thủ, người kỳ thật nên đi Quan Hồ thư viện."

Trịnh Đại Phong cười nói: "Lão Triệu a, tổn thương cảm tình lời nói nhất định phải nói ít, hai ta có thể cộng sự một trận, bao lớn duyên phận."

Âm Thần đình trở về một câu, "Nghịch duyên thôi rồi."

Trịnh Đại Phong lung lay đầu, đưa tay chỉ biển mây, "Nàng cùng ta mới là nghiệt duyên, hai anh em ta là thiện duyên."

Trước đó Phạm Tuấn Mậu tiến vào Hôi Trần được điểm sau, Âm Thần liền tự động lui tán, cái này đã là cấp bậc lễ nghĩa, cũng là quy củ. Cho nên cũng không nghe được giữa hai người đối thoại, nhưng là nhìn ra được, có chút tan rã trong không vui. Mà lại vị kia Phạm gia đích trưởng nữ đột nhiên tăng mạnh, từ phạm Trịnh hai người lần thứ nhất gặp mặt động phủ cảnh, đến một chuyến Đại Ly đi tới đi lui, trở lại Lão Long thành, đứng tại hẻm nhỏ được điểm cửa ra vào thời điểm, cũng đã là Kim Đan cảnh, loại này cảnh giới kéo lên tốc độ, đã không thể dùng cái gì bất thể ra tu đạo thiên tài để giải thích, quá mức làm người nghe kinh hãi, họ Triệu Âm Thần khó tránh khỏi nghĩ đến rồi Ly Châu động thiên bên trong lớn lên một vị thiếu nữ, trên núi tu hành, tất cả làm cho người ta cực kỳ hâm mộ sợ hãi than thiên phú, khả năng đều đánh không lại nhẹ nhàng bốn chữ "Sinh ra đã biết" .

Kinh động như gặp thiên nhân ?

Tôn này Âm Thần trong lòng khẽ thở dài một cái.

Cũng may loại người này, phóng nhãn năm sông bốn biển chín đại châu, cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trịnh Đại Phong nhắc nhở nói: "Này này, Lão Triệu, tỉnh, đừng phát ngốc rồi, nói tiếp cái kia thê thê thăm thăm chết tại Ly Châu động thiên bên trong xứ khác kiếm tiên, liên quan tới Phù gia cái này bán tiên bình biển mây, đến cùng giảng rồi cái gì nội tình ?"

Âm Thần nói rằng: "Không muốn nói rồi, ta còn có chuyện phải bận rộn."

Như vậy tan biến.

Trịnh Đại Phong một mặt ngốc trệ, sau đó giận nói: "Đại gia người a!"

Uống phí ta như vậy xem trọng cùng người cùng họ Triệu Diêu.

Màn trúc nhắc lên, lộ ra một trường non nốt xinh đẹp thiếu nữ dung nhan, chính là vị kia thích ngồi ở Trịnh Đại Phong bên cạnh gặm hạt dưa tiểu nha đầu, nàng cười tủm tủm nói: "Chương quỹ, người là muốn nhận ta làm trường bối nha?"

Trịnh Đại Phong thu hồi tẩu thuốc cũ, đứng dậy xoa tay, hấp tấp chạy hướng thiếu nữ, "Làm cái gì trường bối, lộ ra nhiều xa lạ."

Thiếu nữ nháy mắt mấy cái, "Làm rồi thân thích còn xa lạ, cái kia được làm cái gì mới không xa lạ?"

Trịnh Đại Phong làm bộ muốn ôm chầm thiếu nữ đầu vai, thiếu nữ khẽ cong eo, lui lại hai bước, xảo tiểu công nương này, "Thế nào, muốn cưới ta à?"

Trịnh Đại Phong hậm hực rút tay về, "Làm huynh muội, làm huynh muội. Giữa phu thê, muốn tương kính như tân, cũng xa lạ."

Hán tử đi ghé vào trên quầy, nhìn lấy một cửa hàng đáng vẻ thướt tha mềm mại, "Đây vườn sắc xuân quan được a."

Hán tử đột nhiên cười nói: "Ban thường tử thiên kim, không bằng con đỡ đầu một nghệ. Con đỡ đầu một nghệ, không bằng ban thường tử tên hay. Câu châm ngôn này, tỷ tỷ bọn muội muội, các người nghe qua sao?"

Chỉ có vị kia bị Trịnh Đại Phong trộm đi quyển sách kia thiếu nữ, nhận ra chữ có thể đọc sách, thế nhưng là nàng không yêu đáp ứng Trịnh Đại Phong. Quyển sách kia về sau lại bị chương quỹ mặt dày mày dạn mà mượn đi, mượn sau khi đi vậy mà liền không có ý định còn rồi, một cái được điểm chương quỹ, hố cửa hàng tiểu nhị cái này mấy chục văn tiền,

cũng không e lệ, về sau hán tử dứt khoát liền nói ném rồi, tức giận đến nàng cầm lấy cái chổi liền dừng lại đánh, hán tử đành phải nói quyền sách kia tiền, quay đầu cùng tính một lượt tại hạ cái tiền lương nước ở trong, dựa theo một trăm văn tiền tính. Thiếu nữ lúc này mới bỏ qua, dù sao thư cũng nhìn qua rồi, trong nhà để đó cũng là để đó, nếu để cho từ nhỏ đã bắt công đệ đệ cha mẹ phát hiện, không chừng còn muốn mắng nàng bại gia đây.

Hán tử gặp không ai hưởng ứng, đành phải tể ra đòn sát thủ, "Cái kia thường xuyên đến chúng ta được điểm Phạm gia tiểu tử, các người có muốn hay không biết rõ gọi cái gì tên ?"

Tất cả nữ tử đều nhìn về phía hán tử.

Trịnh Đại Phong cười trên nỗi đau của người khác nói: "Gọi Phạm Nhị, một hai ba hai. Cái này tên rất hay, có phải hay không cùng thiếu niên bộ đáng rất dừng ?"

Không có một người nguyện ý tin tưởng, chỉ coi là chương quỹ hán tử ở nơi đó cố ý trêu cợt các nàng.

Trịnh Đại Phong không nói thêm lời Phạm Nhị, nói một mình nói: "Phạm tiểu tử học võ, về sau còn muốn lấy con thứ thân phận kế thừa gia nghiệp. Về phần hán tử tỷ, cái này tiểu nương môn danh tự lấy được không sai, cây để bàn sâu, cành lá tuần mật. Phạm gia. . . Có chút chú trọng a."

Trịnh Đại Phong đem một bên gương mặt thiếp ở trên bàn, nhìn về phía được điểm bên ngoài hẻm nhỏ, gió mưa sắp tới a.

Vân Lâm Khương thị đích nữ gả vào Lão Long thành Phù gia.

Đồ cưới to lớn, tuyệt đối sẽ vượt quá tưởng tượng.

Chính là không biết, Phù gia sẽ lấy cái gì tên tuổi nhắc lên trận này gió tanh mưa máu, cuối cùng một nhà độc bá Lão Long thành, cũng có thể là hai nhà.

Trịnh Đại Phong cười cười, những này khói đen chướng khí, xen lẫn tử thí sự.

Hắn mắt liếc một vị phụ nhân, nghĩ đến nếu không mình xuất tiền túi tiêu ít tiền, mua sắm một chút đồ đạc để lại thiếp thân quần áo ? Đưa cho các nàng xuyên qua ? Đại Hạ thiên, thoáng ra chút mồ hôi cái gì, liền sẽ càng đường cong lộ ra, linh lung tinh tế. Trịnh Đại Phong ha ha nở nụ cười, bồi rồi đem nước miếng.

Đây mới là thần tiên thời gian nha.

Cái gì bị một kiếm đóng đinh tại trên cây cột thiên môn thần tượng, cái gì bảo quang rạng rỡ sương tuyết áo giáp, cái gì khám phá thiên cơ Phạm Tuấn Mậu. . . Chuyện tới ập lên đầu lại nói không muộn.

—— ———

Kim Đan cảnh kiếm tu ẩn chứa kiếm đạo chân ý một sợi kiếm khí, tại đối phương không có dấu hiệu nào tiền đề dưới, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế, công phạt một vị bốn cảnh võ phu hồn phách.

Mã Trí dù là biết rõ Trần Bình An ba cảnh nội tình đánh cho vô cùng tốt, vẫn là cảm thấy không thể tưởng tượng.

Ít nhất cũng nên có cái lão đạo động tác a?

Trần Bình An nghĩ thầm vị này gần ba trăm tuổi tuổi lão thần tiên, lần này "Đánh lén", quá mức thủ hạ lưu tình, liền cười nói: "Mã tiên sinh, không có việc gì, ta trước đó tại ba cảnh rèn luyện thần hồn, ném qua không ít đau khổ, coi như chịu được đau nhức, chỉ cần kiếm khí sẽ không đả

thương cùng võ đạo căn bản, Mã tiên sinh một mực xuất thủ."

"Cẩn thận rồi." Mã Trí gật gật đầu, hơi chút suy nghĩ, duỗi ra một tay, hai ngón từ bản mệnh phi kiếm mát ấm bên trong vê ra ba sợi kiếm khí, trước sau xoa thành ba hạt trân châu lớn nhỏ viên cầu nhỏ, nổi lên u lục hàn quang, quả thật như là hái mát lạnh bóng cây mà thành, cũ kiếm tu uốn lượn ngón tay, nhanh chóng nhẹ bắn ba lần, ba hạt kiếm khí ngưng tụ mà thành mát ấm kiếm khí hạt châu, tại lướt vào Trần Bình An thân thể thời điểm, phát ra nhỏ xiu leng keng thanh âm, phân biệt nhằm vào thai quang, sáng linh cùng u tinh tam hồn.

Trần Bình An lần này đã sớm chuẩn bị, bày ra một cái kiếm lô đứng cái cọc đứng vững, nội tâm ngoài cửa, như là có khách tới thăm ba lần tiếng đập cửa, lấy bén nhọn lợi khí đâm về nội tâm môn hộ, lạnh buốt rét thấu xương, đỉnh nhập thần hồn, để cho người ta không tự chủ được liền muốn đánh rùng mình, Trần Bình An sắc mặt nhận biết không thay đổi, tự có ứng phó chi pháp, đầu kia khí như hỏa long vũ phu thuần túy chân khí, từ nơi khác mãnh liệt du dương mà đến, trong nháy mắt vượt lên ba khu rét lạnh kiếm ý ngưng tụ cái hố.

Trần Bình An nói rằng: "Mã tiên sinh, lại đến là được."

Cũ kiếm tu thần sắc tự nhiên, trong lòng đã là phạm lên rồi nói thầm, không nói gì, hai ngón khép lại, tại bản mệnh phi kiếm bên trên nhẹ nhàng một vòng, lần này không còn là kiếm khí ngưng châu thần tiên thủ bút, mà là từ mát ấm bên trên trực tiếp bong ra từng màng rồi cả một đầu kiếm khí, nó không có nóng lòng lướt về phía Trần Bình An, mà là có chút phiêu dăng, hàn ý tràn đầy, để vốn là mát mẻ khuê mạch tiểu viện lập tức từ giữa hè, đảo ngược trở lại xuân hàn thời tiết.

Đầu kia kiếm khí tại giữa hai người vận sức chờ phát động.

Mã Trí chậm rãi nói: "Thai quang làm người chi bản mệnh nguyên thần thai nghén mà ra, thế gian kiếm tu bản mệnh phi kiếm, nhiều dùng cái

này xem như một tòa tiên thiên kiếm lô, kiếm thành về sau, liền đem nơi đây xem như vỏ kiếm, cũng là đường kiếm chỗ. Tam hồn tại trong thân thể lơ lửng không cố định, rắn có rắn đường chuột có chuột nói, tam hồn cũng không ngoại lệ, đều có một đầu đại khái hồn đường. Lúc trước ta lấy kiếm khí châu hạt gỗ vang nội tâm của người, bất quá là ba đĩa nhỏ khai vị thức nhắm, hiện tại mới là bữa ăn chính, sẽ hơi tăng thêm lực đạo, trong đó ẩn chứa kiếm ý phân lượng, muốn nặng hơn không ít, Trần Bình An, tiếp hảo!"

Trần Bình An vô ý thức gật đầu một cái.

Ngay tại Trần Bình An làm ra cái này rất nhỏ động tác trong nháy mắt, lão nhân khéo miệng kéo một cái, kiếm khí hóa hư, đã thể như chẻ tre, chui vào Trần Bình An thể phách, mỉm cười nói: "Tương lai cùng một tên kiếm tu giằng co, sinh tử chi chiến, nhưng chớ có như thể nhất tâm lưỡng dụng. . ."

Thuần túy võ phu, vốn là là giữa thiên địa nhất đi cực đoan một nhóm người, trước sau tam luyện tổng cộng cửu cảnh, luyện thể luyện khí luyện thần, từ ngoài vào trong, tầng tầng tiến dần lên, mà lại có thể không ngừng trả lại nhục thân, cho nên thể phách sự tráng kiện, tự nhiên so với luyện khí sĩ muốn càng thêm xuất chúng. Cuối cùng, ở trên núi tu sĩ trong mắt, truy không phải Đại Đạo, mà là tự thân, trên thực tế võ phu tuổi thọ ngắn, ba trăm tuổi, liền có thể vị đẳng phong tạo cực, xa xa không so được luyện khí sĩ.

So sánh luyện khí sĩ nội ngoại kiêm tu, thuần túy võ phu nhục thân "Khí lượng quá nặng", ngược lại sẽ trở thành một loại vướng víu, mà võ học nói quá thấp, võ phu lại quá mức bướng bỉnh, đối với hồn phách rèn luyện, vậy mà liền là lấy sức một mình, dùng cái kia một thanh thuần túy chân khí, tay làm hàm nhai.

Lấy tên đẹp, không hưởng thiên địa mượn lực.

Không giống luyện khí sĩ, là nhấc lên một tòa trường sinh cầu, như là cầu thông nội ngoại hai tòa động thiên, lấy thiên địa lỗ lớn thiên dồi dào linh khí, tưới nước ma luyện thân người tiểu động thiên thần hồn, thiên địa chung sức, tự nhiên lại càng dễ trường thọ bất hủ.

Giờ này khắc này, Trần Bình An trong thần hồn xuất hiện một hồi rút gân thống khổ, tự mình động thủ cái chủng loại kia.

Chỉ tiếc Trần Bình An vẫn là kiếm lô vẫn như cũ, bất động như núi.

Mã Trí nhú mày.

Hắn mặc dù xuất thủ lưu lực rất nhiều, thế nhưng là Kim Đan cảnh nhân quang còn tại đó, bốn cảnh võ phu đỉnh điểm tì vết, rơi vào Mã Trí trong mắt, liền sẽ to như cái gầu, bốn phía để lọt nước, đều là lỗ thủng. Cho nên Trần Bình An một lần kia gật đầu, chính là cơ hội. Nhưng là Mã Trí đã đánh giá cao trước mắt đeo kiếm thiếu niên thể phách nội tình, còn không đủ, còn thiếu rất nhiều, Trần Bình An tại Lạc Phách Sơn trúc lâu gặp đánh, một bộ túi da thân thể, "Hưởng thụ" chính là mười cảnh võ phu họ Thôi lão nhân thần nhân nổi trống thức, ba hồn bảy vía, gặp là mây chưng đầm lầy thức cùng thiết kỵ đục trận thức, đều là lão nhân suốt đời sở học võ đạo tinh túy, là hắn đi đến mười cảnh đỉnh phong sau vẫn muốn vẫn lấy làm kiêu ngạo chiêu thức.

Trần Bình An lúc đó vì rồi tiếp nhận càng nhiều thần nhân nổi trống thức, mỗi một lần hô hấp thổ nạp, cùng mười tám ngừng kiếm khí, sớm đã tự nhiên mà thành, về sau lại có rút gân lột da nổi khổ, vô số lần chướng mắt khoan tim thống khổ, mặc dù còn xa xa không tính là võ phu đệ thất cảnh đỉnh phong Vô Lậu Kim Thân, thế nhưng là Mã Trí đầu kia rất nhỏ kiếm khí, thật đúng là vô pháp bắt lấy Trần Bình An sơ hở, trừ phi là nhất lực hàng thập hội, cường ép phá vỡ.

Thiên hạ mạnh nhất ba cảnh, hàm kim lượng chi trọng.

Chỉ là truyền thụ quyền pháp chân trần lão nhân khinh thường nói mà thôi.

Mã Trí sinh ra một điểm lòng hiếu thắng, lại từ bản mệnh phi kiếm bên trên thông qua ba sợi kiếm khí, hóa hư nhập thể, lần này ba kiếm đủ bên dưới, hẳn cũng không tin Trần Bình An tam hồn lộ tuyến, coi là thật không có kẻ hờ.

Trần Bình An chỉ là lù lù bất động, muốn nói lại thôi, lần này hẳn không còn dám chủ động yêu cầu Mã lão kiếm tiên gia tăng lực đạo, luôn cảm thấy sẽ để cho trên mặt lão nhân sẽ không nhịn được, không quá thỏa đáng. Nhưng là cái kia ba sợi kiếm khí mặc dù lắng lệ âm trầm, giống như trâu cày lật ruộng, tại thể nội cái kia hư vô phiêu miểu ba đầu dịch trạm bên trên, lấy kiếm khí cường ép cày ra ba đầu khe rãnh, tựa như trong tâm khảm chảy xuôi theo ba đầu vào đông khe nước, xuyên tim, thể nhưng là loại khổ này đầu bị tội, Trần Bình An ban đầu ở trúc lâu vẫn là thuộc về "Khai vị thức nhắm" .

Mã Trí cũng phát giác được không thích hợp, không thể không lần nữa cất cao Trần Bình An bốn cảnh độ cao, liếc mắt trước người có chút rung động phi kiếm mát ẩm, hít thở sâu một hơi, "Trần Bình An, ta sau đó phải lấy mát ẩm cường ép hóa hư, xâm nhập người trong thần hồn, phần này moi tìm thống khổ, người phải có chuẩn bị tâm lý, nếu là không kiên trì nổi, nhất định phải chủ động mở miệng. Bởi vì mát ẩm tuy là ta bản mệnh phi kiếm, cùng ta tâm ý tương thông, nhưng dù sao tựa như là xâm nhập nhà khác động thiên phúc địa, bị thần hồn của người che đậy, ở mức độ rất lớn sẽ ảnh hưởng ta cùng mát ẩm liên hệ, bình thường giết địch, đại khái có thể không quan tâm, chỉ cần nó long trời lở đất là được, nhưng là người ta ở giữa, coi là chuyện khác. Cho nên người ngàn vạn đừng sính cường."

Trần Bình An triệt tiêu kiếm lô đứng cái cọc, một bước triệt thoái phía sau, bày ra một cái cổ lão quyền giá, một tay nắm đấm dán tại tim, một quyền cao hơn đỉnh đầu,

Nếu là lại nâng lên một chân, kỳ thật có chút cùng loại Phật giáo chùa miếu một tôn Thiên Vương Tướng, chỉ bất quá giống như mà thôi, chân ý khác nhau rất lớn, quyền này, chính là tại Tôn thị tổ trạch hai lần đánh lui màu vàng kim biến mây giao long mây chùng đầm lầy thức.

Làm Trần Bình An từ Hám Sơn quyền kiếm lô biến thành một quyền này đỡ sau, khí thể hồn nhiên nhất biến.

Lại không là Mã Trí trong mắt, cái kia cùng thiếu niên Phạm Nhị vừa nói vừa cười ánh nắng thiếu niên, không còn là chạy cộc đứng cái cộc lúc thần khí nội liễm trầm ổn thiếu niên.

Mà giống như là một vị

Một quyền này sắp xuất hiện chưa ra.

Quyền giá mà thôi.

Thật sự là thật lớn khí phách! Nếu là Lão Long thành cái kia mấy vị thất cảnh võ đạo tông sư, hoặc là vị kia ẩn thế nhiều năm bát cảnh đại tông sư, có này kinh người tư thế, mấy chục năm thậm chí trăm năm thiên chuy bách luyện, trải qua lần lượt ta sống địch chết đỉnh phong chi chiến, cũng liền thôi rồi, nhưng thiếu niên trước mắt mới bao nhiêu lớn ?

Mã Trí cũng không biết rõ hôm nay lần thứ mấy cảm thấy chấn kinh rồi.

Trần Bình An tâm thần đã hoàn toàn đắm chìm trong đó, trước mắt đã không còn cái gì phi kiếm mát mẻ, đã không còn Kim Đan cảnh kiếm tu.

Chỉ có chân trần lão nhân tại trong trúc lâu bạo ngược cười to, hào khí tung hoành, lần lượt đánh cho hãn sống không bằng chết, từng câu mắng hãn là cái thứ hèn nhát tiểu nường môn, trong đó xen lẫn một ít lão nhân căn bản không phải đối với hãn Trần Bình An, mà là tại đối với cả tòa

thiên địa lên tiếng lời từ đáy lòng.

Quyền này vừa ra, phải đem hạ xuống thiên uy thần nhân đánh về Thiên Đình!

Muốn đánh đến thiên địa khác biệt, từ ta một quyền này đến đỉnh thiên lập địa!

Trần Bình An thốt ra nói: "Mời ra kiếm!"

Nghe được một cái vãn bối thiếu niên như thế mang theo khiêu khích hiềm nghi lời nói, cử kiếm tu không có chút nào không vui vẻ mặt, tâm ý khê động, phi kiếm mát ấm từ thực hóa hư, như thiết kỵ trùng sát, vì quân chủ khai phá cương thổ.

Trần Bình An sắc mặt hơi trắng, song quyền nắm chặt, quyền giá khê nhúc nhích, chỉ là giậm chân bình bịch.

Tiểu viện mặt đất khê chấn động, một thân nguy nga Sơn Nhạc Quyền ý như núi cây hương dưới lòng đất chậm rãi lan tràn ra.

Mã Trí khê nhúu mày, đối thiếu niên trước mắt, lão nhân hai ngón hương xuống vạch một cái, như là võ phu lấy trường kiếm phải đem địch nhân mở ngực mổ bụng.

Trần Bình An trừng lớn con mắt, dùng sức cắn răng, quai hàm nâng lên, quyền giá lại biến, vẫn là mây chùng đầm lầy, lại bắt đầu co vào, song quyền khoảng cách rút ngắn một chút.

Cùng lúc đó, tất cả đổ xuống cách người mình quyền ý cấp tốc gom thể nội, như song chưởng đột nhiên chắp tay trước ngực, đập một cái con ruồi.

"Như thế khinh thường, cũng không sáng suốt."

Mã Trí cười lạnh một tiếng, khép lại hai ngón lại hướng bên trên nhắc lên, âm thầm gia tăng rồi bản mệnh phi kiếm kiếm ý trọng lượng.

Trần Bình An đầu vai lay nhẹ, một quyền bỗng nhiên đưa ra, quyền ý mãnh liệt, bay thẳng bầu trời, đánh cho cái kia đạo che đầy tiểu viện khí tượng tổ tông cây quế ẩm, tại thời khắc này lộ ra rồi chân tướng, nó nguyên lai như là màn nước bao trùm tại khuê mạch trên không, bị một quyền cương khí âm vang đập trúng, gợn sóng từng trận, đến mức bên ngoài sân nhỏ phương cảnh tượng cũng bắt đầu bắt đầu mơ hồ.

Lão nhân tại trong lòng tức giận nói: "Ta cũng không tin rồi, đường đường Kim Đan cảnh kiếm tu, dạy không rồi một cái nho nhỏ bốn cảnh võ phu!"

Lão nhân trình trọng việc mà triệt thoái phía sau một bước, một tay phụ sau, một tay kết kiếm quyết, tàn khốc nói: "Trần Bình An, chân chính thử kiếm, chính thức bắt đầu! Phi kiếm mát mẻ, sẽ hư thực giao nhau, đối người thể phách thần hồn, cùng nhau rèn luyện, dụng tâm đối địch!"

Thiếu niên ánh mắt kiên nghị, căn bản không nói lời nào, chỉ là thu hồi cái kia cổ lão quyền giá, hướng về sau chậm rãi nửa bước ngược lại trượt ra đi, thật sự là nước chảy mây trôi, cảnh đẹp ý vui.

Thế gian kiếm tu, kiếm ý ngàn vạn, khác nhau rất lớn.

Kim đan kiếm tu Mã Trí ngộ ra kiếm đạo chân ý, là bản mệnh mát ẩm một kiếm xuất thế, nguyên nhân gian lại không chói chang nóng bức, phi kiếm lướt qua tức là mát lạnh thẳng địa.

Khoảng cách khuê mạch tiểu viện không xa toà kia bình thường sân nhỏ, hoa quế tiểu nương Kim Túc chính tại ăn một mảnh dưa ngọt, ở trên đảo

có một thanh tự nhiên nước suối, ướp lạnh dưa quả nhất là mỹ vị, Kim Túc truyền đạo ân sư, phụ nhân Quế di, nàng đối với nhân gian mỹ thực sớm đã không có hứng thú, ở một bên nhìn lấy đặc ý đệ tử lãnh diễm dung nhan, chính là giờ khắc này, bình thường ăn cái gì, cũng toát ra một phần tự nhiên thanh lệ khí độ, nghĩ thầm khó trách năm đó Tôn Gia Thụ cùng Phù Nam Hoa, hai vị Lão Long thành tài năng xuất chúng nhất tuổi trẻ tuần ngàn, đều muốn đối với cùng một vị nữ tử động tâm không thôi.

Tôn Gia Thụ có thích hay không Kim Túc, đương nhiên là ưa thích, chỉ là phụ nhân không muốn nói toạc ra thiên cơ, bởi vì nàng cũng không cảm thấy Kim Túc cùng Tôn Gia Thụ, có thể trở thành một đôi thần tiên quyến lữ, xem như Kim Túc phu quân nhân tuyển, tại phụ nhân trong lòng, tài hoa hơn người, chạy tới trước sân khấu Tôn Gia Thụ kém nhất, Phù Nam Hoa tốt hơn một chút, tốt nhất vẫn là Phạm Nhị.

Chỉ tiếc thế gian nam nữ tình yêu, xưa nay không lấy nam tử tốt xấu, song phương có thích hợp hay không mà nói.

Cái này muốn trách ai đây ?

Quế di có chút tự giễu, nàng thật đúng là biết rõ sớm nhất hẳn là trách ai, chỉ là bây giờ, liền không nói được rồi.

Nàng có chút kinh ngạc lên tiếng, nhin không được quay đầu nhìn về khuê mạch tiểu viện bên kia.

Kim Túc nghi hoặc nói: "Sư phụ, làm sao rồi?"

Quế di cười nói: "Người thật giống như coi thường rồi vị kia họ Trần thiếu niên lang."

Kim Túc lại cầm lấy một mảnh cam liệt đi nóng dưa ngọt, không quan trọng nói: "Coi như hẳn còn cao hơn trời, cùng ta cũng không quan hệ."

Quế đi tựa như nghe được một chút tiếng lòng, gật đầu một cái, sau đó đối với Kim Túc nói rằng: "Người có chuyện làm rồi, đi trước chân núi cửa hàng cầm lại được liệu, người Mã gia gia lưu rồi lời nhắn tại bên kia, hẳn là đã sớm chuẩn bị thỏa đáng rồi. Sau khi người trở lại, đợi đến Mã gia gia mở miệng, lại cho khuê mạch tiểu viện chuẩn bị một cái bồn nước lớn."

Kim Túc mờ mịt nói: "Thế nào, thiếu niên kia khách nhân muốn ngâm nước thuốc, rèn luyện thể phách ? Đây không phải Luyện Thể cảnh võ phu mới yêu cầu thường thường làm sự tình sao?"

Nữ tử có chút không tình nguyện, "Cho một thiếu niên làm những chuyện này, sư phụ, ta có chút khó chịu. Cái này thật là không phải ta là cái gì tiểu thư thân thể nha hoàn mệnh, bình thường cho khách nhân pha trà đánh đàn, quét sạch sân nhỏ, cùng bọn hắn đánh cờ, thi từ hát cùng, ta cũng chịu khó, nhưng là cho người ta chuẩn bị tắm rửa sự tình, ta. . ."

Phụ nhân cười nói: "Như vậy sư phụ tự mình đi làm ?"

Kim Túc thở dài, cẩn thận lau ngón tay về sau, "Ta đi còn không được nha."

Tại Kim Túc rời đi tiểu viện không bao lâu, rất nhanh liền trở về, mang rồi một nhóm khí thể kinh người Biệt Châu khách nhân, nàng nguyên bản còn có chút thấp thỏm, chẳng biết tại sao những người này khẳng khẳng muốn bái phỏng "Quế đi", nhưng khi nàng nhìn thấy sư phụ đã đứng tại tiểu viện cửa ra vào, liền có chút sau khi ổn định tâm thần, tại Kim Túc ở sâu trong nội tâm, sư phụ không gì làm không được, tuyệt không phải bình thường Phạm gia khách khanh. Mặc dù sư phụ đối với tự thân sư thừa, cùng tu đạo lịch trình, cho tới bây giờ giữ kín như bưng, nhưng là Kim Túc có thể xác định một sự kiện, lấy sư phụ nhãn quang cùng khẩu khí, dù là không phải một vị nguyên anh Địa Tiên, ít nhất cũng nên là một vị Kim Đan cảnh luyện khí sĩ.

Không chỉ là Quế Hoa Đảo chiếc này vượt châu đồ ngang, sáu chiếc đồ ngang mỗi lần đi tới đi lui Lão Long thành cùng Đảo Huyền Sơn, đều phải ít nhất có một vị Kim Đan cảnh tu sĩ tọa trấn, Quế di đối ngoại bày ra chỉ là Quế Hoa Đảo quân sự một trong, Quan Hải cảnh luyện khí sĩ mà thôi, bây giờ lại thêm Mã gia gia, kỳ thật Quế Hoa Đảo bây giờ có được ba vị Kim Đan cảnh.

Kim Túc thật đúng là không tin thiên có thể sụp đổ xuống.

Đám người kia, tổng cộng sáu người, lão tiểu Nam nữ đều có, toàn bộ đến từ Đông Nam đồng lá châu, là lần này Phạm gia Quế Hoa Đảo hành trình lớn nhất hợp tác đồng bạn, Quế Hoa Đảo gần một nửa bí kho hầm, đều cho bọn hắn đảm nhiệm nhiều việc cầm xuống, về phần những hàng hóa kia là đồng lá châu người nào độc hữu sản vật, Kim Túc một cái hoa quế tiểu nương, đương nhiên vô pháp biết rõ, nàng chỉ nghe nói là đồng lá châu một cái tông chủ đầu tiên gia đại nhân vật.

Bất kể như thế nào, tất nhiên sư phụ tự mình ra mặt rồi, Kim Túc cũng liền an tâm đi hưởng Quế Hoa Đảo chân núi lấy được liệu.

Nàng rời đi về sau, nhin không được nhìn lại một chút, một vị dáng người cực kỳ cao gầy lão nhân, so với Lão Long thành nam tử muốn cao hơn hơn phân nửa đầu, tóc bạc mặt hồng hào, nhất là chú mục, một bộ đen đậm như mực trường bào, không nhiễm trần thế, tất nhiên là một cái thượng thừa pháp bào.

Lão nhân cận vệ lấy một vị tuổi trẻ nam tử, tướng mạo phổ thông, lông mày rất nhạt, nhưng là có một đôi cực kỳ hẹp dài đôi mắt, nheo lại mắt lúc nhìn người, cho dù là động phủ cảnh Kim Túc, đều muốn nổi lên một hồi nổi da gà, không dám cùng nó đối mặt.

Quế di mỉm cười hỏi nói: "Không biết chư vị điểm danh tìm ta, là có chuyện gì?"

Tuổi trẻ nam nhân nheo lại đôi mắt, nhìn chăm chú "Người chính là Quế phu nhân ?"

Quế di vẻ mặt lạnh nhạt, "Đúng vậy."

Nam nhân ánh mắt nóng rực lên, "Tự giới thiệu một chút, ta gọi Khương Bắc Hải, đến từ Ngọc Khuê Tông, bây giờ chúng ta tông môn vừa vận khiếm khuyết một chiếc vượt châu đồ ngang, không biết rõ Quế phu nhân có hứng thú hay không, gia nhập Ngọc Khuê Tông ?"

Quế di giữ im lặng.

Nam nhân cười ha ha nói: "Phạm gia hết thảy tổn thất, Quế Hoa Đảo tất cả thu nhập, lấy trăm năm tính toán, ta tự sẽ một viên đồng tiền không ít, toàn bộ đền bù tổn thất cho Phạm gia! Tin tưởng Phạm gia không dám, không muốn cũng sẽ không cự tuyệt đề nghị của ta, Quế phu nhân, người cảm thấy thế nào ?"

Đông Bảo Bình Châu là chín đại châu bên trong một cái nhỏ nhất, liền nhau phía Đông Nam đồng lá châu, lại là không nhỏ, so với toà kia phù diêu châu đều phải lớn hơn không ít, mà lại đồng lá châu động thiên phúc địa, tại chín đại châu ở trong số lượng xem như nhiều, nhất là trong đó có hai tòa phúc địa phẩm trật, cực cao. Tốt đến rất nhiều Bà Sa Châu, đều Lô Châu tu sĩ, đều sẽ vạn dặm xa xôi chạy tới đồng lá châu, đều có sở cầu, cuối cùng những này lấy "Trích tiên nhân" thân phận hạ xuống phúc địa tu sĩ, ích lợi độ cao, muốn vượt xa rất nhiều phúc địa.

Mà đồng lá châu bản đồ bên trên, đồng Diệp tông cùng Ngọc Khuê Tông, một Bắc một Nam, hai ngọn núi cũng trì.

Trợ giúp Đinh gia trốn qua một kiếp cái vị kia đồng lá châu người trẻ tuổi, chính là xuất từ đồng Diệp tông, một tòa tông môn, có thể một châu danh xưng mệnh danh, sừng sững đứng mấy ngàn năm không ngã, bản thân chính là một loại thực lực tốt nhất triển lộ. Điểm này, cùng phía

đông bắc đều Lô Châu, lại dám từ Ngai Ngai Châu cướp đi cái kia Bắc chữ, lấy Bắc Câu Lô Châu tự cho mình là, có dị khúc đồng công chi diệu.

Một vị cung trang phụ nhân cười nói: "Khương thiếu gia, người tại tông môn luôn luôn thâm cư không ra ngoài, chúng ta Ngọc Khuê Tông lại không giống cái kia ưa thích khoe khoang đồng Diệp tông, luôn luôn thiện chí giúp người, chắc là Quế phu nhân nghe nói đến ít."

Quế di lắc đầu nói: "Ngọc Khuê Tông, ta như sấm bên tai, Ngọc Khuê Tông bên trong nắm giữ mây quạt phúc địa Khương gia, cùng Khương thị gần nhất mười mấy đời, đều là nhất mạch đơn truyền, ta đều có chỗ nghe thấy."

Khương thị nam tử cười cười, "Tất nhiên Quế phu nhân đều biết rõ, vẫn là như vậy lãnh đạm thái độ, chắc là cảm thấy Ngọc Khuê Tông cùng Lão Long thành Phạm gia, không tại một châu, lại cách một cái đồng lá châu, cho nên ngoài tầm tay với?"

Nói xong lời cuối cùng, Khương thị nam tử giấu đầu lòi đuôi, xoay người bồi tội, trên mặt lại là nụ cười âm lãnh, nói: "Thất lễ rồi thất lễ rồi, tìm từ không thích đáng, Quế phu nhân chớ nên trách tội."

Quế di vẫn là vân đạm phong khinh bộ dáng khí độ, nhẹ giọng nói: "Có quan hệ Đại Đạo thế ước, liên quan đến tu đạo bản tâm, không thể tùy tiện vi phạm. Khương công tử ý tốt, ta xin tâm lĩnh rồi."

Nam tử ngồi dậy, "Ồ?"

Quế di đột nhiên cười nói: "Cái kia cái cọc thế ước, còn có một giáp kỳ hạn, Khương công tử nếu quả thật có thành ý, không ngại vân vân?"

Tuổi trẻ nam tử bỗng nhiên cười to, "Mời Quế phu nhân gia nhập Ngọc Khuê Tông, không tính là ta Khương Bắc Hải thành ý, chỉ cần Quế phu

nhân nguyện ý, gả vào đều có thể."

Sau đó hần phối hợp khoát khoát tay, cười ha ha nói: "Trò đùa lời nói, không thể coi là thật. Quế phu nhân cứ yên tâm, chúng ta Ngọc Khuê Tông Tông chủ cùng ta Khương thị gia chủ, đều đối với phu nhân ngưỡng mộ đã lâu, không phải do ta Khương Bắc Hải tùy tâm sở dục, mạo phạm phu nhân."

Quế di vẫn là khuôn mặt tươi cười lấy đúng, tìm không ra nửa điểm mao bệnh.

Dáng điệu cô gái cao thấp, khuôn mặt phải chăng đáng dập khuynh quốc khuynh thành, chưa hẳn quyết định hết thảy.

Vị kia cao gầy lão giả mắt lộ ra tán thưởng chi ý, chỉ là trời sinh ngữ khí lạnh nhạt, chậm rãi nói: "Quế phu nhân khí độ tốt, như công tử nhà ta nói, Ngọc Khuê Tông xác thực vô cùng có thành ý mời, khẩn cầu phu nhân nghiêm túc cân nhắc, hi vọng sáu mươi năm sau, có thể tại Ngọc Khuê Tông bên trong sơn môn, uống một chén Quế phu nhân tự tay sản xuất hoa quế rượu."

Quế di nhẹ nhàng gật đầu.

Song phương xin từ biệt.

Nàng chậm rãi đi trở về tiểu viện, ngẩng đầu nhìn một chút Lão Long thành phương hướng, có chút bất đắc dĩ, không biết phải chăng là ảo giác, vị này phụ nhân tựa hồ còn có một chút nho nhỏ ủy khuất.

Lão Long thành trên biển mây, một vị lục bào nữ tử ngã về phía sau, nằm tại trong mây, ngáp một cái, uể oải nói: "Muốn chết người, sao mà nhiều. Không thú vị không thú vị, uống rượu uống rượu. . ."

Nàng cầm lấy cái kia phổ thông bầu rượu, nhắc cánh tay giơ lên, kết quả

phát hiện giọt rượu không dư thừa rồi, cái này khiến nữ tử không khỏi nhớ tới đầu kia mạch nước ngầm đi long dạo, chính mình giấu cột cái kia tay cầm Đường Kiếm Hồ giữa đầu uống rượu tiểu tửu quý, sao, nhanh như vậy liền bị rồi báo ứng ? Nữ tử nghĩ đến đây cái, liền có phần uất, một cái lý ngư đã đứng người lên, tiện tay từ biển mây nhặt lên một cái ẩn chứa nước mưa chân ý Tiểu Vân đoá, ném vào miệng bên trong, chấp nhận lấy xem như rượu nước nuốt xuống, hung hăng nhai lấy nhặt nhẽo vô vị "Mây rượu", nàng tâm tình hồngбет đến cực điểm.

Nàng ánh mắt âm lãnh nhìn về phía biển cả bên trên Quế Hoa Đảo, lui về lanh lợi, từ vùng cực Nam biển mây, cứ như vậy tựa như chợ búa ngỗ hẻm hài đồng, nhảy phương cách tử, một mực nhảy đến rồi biển mây nhất Bắc đoạn, đứng vững sau, sau đó bắt đầu mãnh liệt vọt tới trước, cao cao ngẩng đầu lên, bày ra một cái cầm trong tay thương mâu sắp ném ném mà ra tư thế, bỗng nhiên dừng thân hình, hét to nói: "Đi!"

Biển mây cuộn cuộn như sôi nước.

Theo nữ tử làm ra cái này ném động tác sau, một đạo bị nàng từ biển mây bên trong xé rách mà ra tuyết trắng trường kiếm, dài đến hơn mười trượng, tại Lão Long thành trên không lóe lên một cái rồi biến mất.

Biển cả bên trên, khoảng cách Lão Long thành đã mười phần xa xôi Quế Hoa Đảo dò ngang.

Tên kia Ngọc Khuê Tông cao gầy lão nhân, đột nhiên một chương võ phi thân một bên Khương thị con trai trưởng.

Thay thế Khương Bắc Hải đứng tại nguyên chỗ sau, hai tay đón đỡ tại đỉnh đầu, món kia pháp bào kịch liệt phòng lên, hai tay áo bên trong có sấm sét vang dội.

Cả tòa Đào Hoa Đảo ầm vang kịch chấn, lắc lư không thôi, tóe lên to lớn sóng biển.

Khương Bắc Hải quay đầu kinh ngạc nhìn lại, nguyên anh lão nhân món kia pháp bào đã tiêu hủy hơn phân nửa, may mắn còn có thể sửa chữa tính, nhưng là hai tay huyết nhục đều không, xương trắng trần trụi.

Lão nhân ọe ra một ngụm máu tươi, gắp gao tiếp cận Lão Long thành trên không, đuổi ra một cái thảm không nở nhìn cánh tay, trầm giọng nói: "Thiếu gia, chờ tại nguyên chỗ đừng nhúc nhích, không nên tới gần ta, nhưng cũng không nên tùy ý đi lại."

Trần Bình An treo bên hông Dưỡng Kiếm Hồ bên trong, phi kiếm Sơ Nhất ông ông tác hưởng, như gặp bạn cũ, nhảy cẫng không thôi.

Cái kia nguyên bản cũng định thu tay lại nữ tử, thấy lão nhân cái kia đuổi ra một tay động tác sau, "U a, đây là lại đòi hỏi một kiếm ý tứ đi ?"

Vị này tên là Phạm Tuấn Mậu lục bào nữ tử, thân thể ngửa ra sau, mũi chân điểm một cái, hướng về sau bạo vút đi, sau đó nàng lại một lần nữa rồi lúc trước động tác một lần, ném ra một kiếm trước đó, cười to nói: "Đi người!"

Sau đó nàng hai tay ôm ngực, cười nhìn về phía Quế Hoa Đảo, chặc chặc nói: "Dù là tiếp qua một ngàn năm, ta vẫn là thích nhất loại này cứng rắn anh hùng hảo hán, giống như suốt ngày rướn cổ lên la hét tới chém chết ta à tới chém chết ta à. . ."

Quế Hoa Đảo bên trên, Trần Bình An lặng yên đè lại Dưỡng Kiếm Hồ, lúc trước lần kia căn bản không kịp, lần này cuối cùng ngẩng đầu cùng lúc, bắt được một chút chút dấu vết.

Tại một vị Kim Đan cảnh cũ kiếm tu đều chỉ hữu tâm thần chập chờn thời điểm.

Trần Bình An đã nhắm lại con mắt, dụng tâm cảm thụ cái kia một kiếm phần khích.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 262: Một chiếc thuyền con, thiếu niên nhanh nhẹn

Rào rạt một kiếm từ lục địa đi vào biển cả trung ương Quế Hoa Đảo, lại có một kiếm theo sát phía sau, vẫn là từ Lão Long thành đỉnh biển mây phá không mà tới.

Hai kiếm chi uy, kinh thiên động địa.

Tại Lão Long thành cùng Quế Hoa Đảo ở giữa trên mặt biển, trước sau hai lần bị trên trời kiếm khí chém ra khe rãnh.

Tại Trần Bình An nhắm mắt thể ngộ kiếm ý đồng thời, kim đan lão kiếm tu đã hồi lại thần, sở dĩ không có giống Trần Bình An dạng này đi tóm lấy lóe lên một cái rồi biến mất kiếm ý, ý đồ lấy đá ở núi khác công ngọc, không phải lão kiếm tu lịch duyệt còn không bằng một cái bốn cánh võ phu, mà là lão nhân biết rõ, làm kiếm ý của mình tạo thành hình sau, cái khác kiếm tiên một kiếm bên trong ẩn chứa khí thể tinh thần, nếu là người đứng xem lung tung tham khảo cùng hấp thu, ngược lại dễ dàng tự mâu thuẫn, khiến cho tự thân thuần túy kiếm ý trở nên hỗn tạp.

Bất quá nếu như cả hai kiếm ý đại khái gần, đương nhiên là chuyện tốt.

Mã Trí thanh kia bản mệnh phi kiếm mát mẻ kiếm ý cây đũa, vì bóng cây hóng mát, cho nên kiếm ý gần xuân hàn, tuyết lớn, thanh tuyền vân vân, mà rộng lớn lửa, nóng bức, lò luyện các loại, cùng cái kia biển mây hai kiếm cùng loại lấy từ sa trường chân ý "Giáo sát, công phạt", khác nhau rất lớn, bởi vậy lão kiếm tu sẽ không đi lần theo dấu vết để lại, đi hái hai kiếm kiếm ý, biến hoá để cho bản thân sử dụng. Ngược lại là một chút mới vào trong ngũ cảnh văn bối kiếm tu, kiếm ý còn chưa vững chắc, dù là hai loại kiếm ý hoàn toàn tương phản, đồng dạng sẽ có chỗ ích lợi.

Trần Bình An đứng tại nguyên chỗ, vô ý thức bày ra rồi kiểm lô đứng cái cộc.

Mã Trí hạng gì cay độc, đương nhiên sẽ không đi đã quấy rầy thiếu niên phần này nhỏ cơ duyên, thậm chí tận lực đưa tay phẩy tay áo một cái, chẳng những đánh tan một chút tổ tông cây mát ẩm che đậy, còn chủ động bắt lấy một chút chớp mắt là qua từng tia từng sợi kiểm khí, để cho rót vào Khuê Mạch tiểu viện, để Trần Bình An cảm thụ kiểm ý càng sâu.

Mã Trí ở trong quá trình này, đối với tên kia Lão Long thành kiểm tu kính sợ càng đậm, Địa Tiên một kiểm, uy lực lớn đến phá vỡ núi đảo hải, là một loại chấn nhiếp, không tính là như thế nào lạ thường, chân chính quyết định Địa Tiên kiểm tu về khoảng cách ngũ cảnh đến cùng có bao xa, kỳ thật đã không tại mặt ngoài uy thế, mà là khảo nghiệm kiểm ý ngưng tụ trình độ, nếu là kiểm khí tan rã, tinh thần nhiễu loạn, một kiểm đưa ra, uy lực lớn, kiểm ý lại là bốn phía tràn đầy, nói rõ kiểm tu đối với kiểm ý khống chế, còn không gọi được tận thiện tận mỹ.

Mà vị kia từ Lão Long thành ngang nhiên xuất thủ kiểm tu, dù là một kiểm đưa ra, vượt biển xa xôi như thế, kiểm ý chỉ ngưng tụ, cơ hồ đồng đẳng với Mã Trí trăm trọng xuất kiểm, cái này khiến Mã Trí làm sao không sợ hãi thán phục bội phục ?

Được ca tụng Địa Tiên cảnh mười cảnh kiểm tu, chỉ thiếu chút nữa liền có thể phá vỡ bình cảnh, bước lên trên ngũ cảnh, bởi vì kiểm tu sát lực quá lớn, trước đó toàn bộ trong ngũ cảnh kiếp sống, thường thường phong mang tất lộ, cho nên so với bình thường mười cảnh nguyên anh Lục Địa Thần Tiên, ngược lại muốn càng thêm "Xuất thế", tựa như Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn, trở thành Ngọc Phác cảnh kiểm tiên trước đó, liền triệt để rời đi giang hồ, một mực đang bế sinh tử quan.

Xem ra vị này Lão Long thành lão kiểm tu, nhất định là bị Phạm gia Quế Hoa Đảo bên trên người nào đó chọc giận đến kịch liệt, nếu không tuyệt

sẽ không bốc lên rước lấy thiên kiếp phong hiểm, bén nhọn như vậy xuất kiếm.

Mã Trí lấy tiếng lòng muốn hỏi tại vị kia Quế di, "Quế phu nhân, là thần thánh phương nào xuất thủ rồi? Là nhằm vào chúng ta Phạm gia thủ đoạn, vẫn là cùng xứ khác khách nhân lên rồi tranh chấp?"

Quế di do dự rồi một chút, mập mờ trả lời: "Hắn là một vị Lão Long thành thể ngoại cao nhân, cùng Đồng Diệp Châu Ngọc Khuê Tông Khương thị con cháu, xuất hiện một chút xung đột, chúng ta Phạm gia cùng Quế Hoa Đảo không cần để ý tới, bảo trì bên trong lập tức nhưng."

Mã Trí cảm khái nói: "Nếu là đỉnh núi hai nhóm thần tiên đánh nhau, chúng ta xem kịch là được."

Quế di mỉm cười, "Lý phải là như thế."

Mã Trí đột nhiên kinh ngạc nói: "Ngọc Khuê Tông Khương thị? Thế nhưng là cái kia tay cầm Vân Quật phúc địa Khương thị?"

Quế di cũng đã sớm nội tâm, cắt đứt tiếng lòng, không còn để ý không hỏi lão kiếm tu hỏi thăm.

Mã Trí đối với cái này lơ đãng, chỉ coi là vị kia thân phận đặc thù Quế phu nhân, lo lắng Quế Hoa Đảo bản thể sẽ bị tai bay vạ gió, yêu cầu nàng phân tâm ứng đối.

Mã Trí mắt thấy thiếu niên còn tại đứng cái cọc, liền dứt khoát thu hồi rồi mát mẻ phi kiếm, ngồi tại bên cạnh cái bàn đá, thế gian động thiên phúc địa, tổng cộng thập đại động thiên, ba mươi sáu tiểu động thiên, bảy mươi hai phúc địa, vì vài toà thiên hạ chỗ cùng sở hữu, phân tam lục cửu đẳng, phẩm trật cao thấp khác biệt, Bảo Bình Châu Thần Cáo tông nắm giữ khối kia Thanh Đàm phúc địa, phẩm trật liền rất thấp, mà Đồng Diệp Châu Khương thị trong tay khối kia Vân Quật phúc địa, liền cực kỳ

không tầm thường.

Tại Trần Bình An mở mắt sau, lão nhân cười hỏi nói: "Như thế nào ?"

Trần Bình An cười nói: "Chỉ biết rõ cái này một kiếm rất lợi hại, đến cùng là như thế nào lợi hại, nói không ra. Suy nghĩ rồi nửa ngày, chỉ mơ mơ hồ hồ bắt được chút ý tứ, quá đáng tiếc rồi, nếu là cái này một kiếm có thể chậm một chút nữa, liền tốt rồi."

Mã Trí trêu ghẹo nói: "Một vị Nguyên Anh cảnh Địa Tiên kiếm tu, xuất kiếm nhanh chậm, trước đó còn muốn cùng người Trần Bình An lên tiếng kêu gọi ?"

Trần Bình An gãi gãi đầu, "Này chỗ nào dám."

Trần Bình An đột nhiên lo lắng hỏi: "Chẳng lẽ là có kiếm tu muốn đối với Quế Hoa Đảo bất lợi ?"

Mã Trí khoát khoát tay, thần thái thanh thản, cười giải thích nói: "Không phải, chỉ là cùng trên đảo Đồng Diệp Châu khách nhân có khúc mắc, liền ra rồi hai kiếm thị uy, hai kiếm rất có chú trọng, chưa từng thương tới Quế Hoa Đảo nửa điểm căn bản, cái này kỳ thật không khác tại đối với Quế Hoa Đảo biểu đạt thiện ý, nếu không Địa Tiên ở giữa so chiêu, trừ phi là tại ít ai lui tới xa xôi khu vực, nếu không một cái thu lại không được tay, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có chút khí thế lưu tán khắp nơi, rất bình thường."

Mã Trí nói đến tương đối nhạt nhẽo, lão nhân nghĩ đến càng thêm sâu xa.

Vị này không biết tên Địa Tiên kiếm tu, hoặc là một cái cực kỳ giảng quy củ tồn tại, hoặc là chính là cùng Lão Long thành Phạm gia có cũ, người sau khả năng hiển nhiên lớn hơn.

Tại Quế Hoa Đảo nơi khác, nhưng liền không có Khuê Mạch tiểu viện

như thế hòa hợp ôn hòa bốn phía rồi.

Khương Bắc Hải sắc mặt âm trầm đến có thể chảy ra nước.

Gia tộc mười cảnh nguyên anh cung phụng lão nhân, ngã vào trong vũng máu, món kia giá trị liên thành pháp bào "Mặc Trúc Lâm", đã coi như là tiêu hủy hầu như không còn, nếu muốn hoàn toàn chữa trị chỉ tiêu chi cự, chỉ sợ còn không bằng trực tiếp mua một cái mới thượng thừa pháp bào. Lão nhân thụ thương không nặng, rất nhanh liền lung la lung lay đứng người lên, chỉ là nhìn thể lượng làm người ta sợ hãi, bởi vì kiếm thứ hai uy thế, phần lớn bị trên người cái này Khương thị lão tổ ban thưởng xuống trên pháp bào chỗ triệt tiêu.

Cao gầy lão nhân gắt gao tiếp cận lục địa bên trên toà kia Lão Long thành, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Tặc tử trước sau hai kiếm ám toán đánh lén, khinh người quá đáng!"

"Ô lão, đến cùng chuyện gì xảy ra?" Khương Bắc Hải nhẹ giọng hỏi thăm, thân thể thì không nhúc nhích, hai chân đâm rễ đứng tại nguyên chỗ, chẳng những là hấn vị này Khương thị con trai trưởng, còn lại gia tộc tùy tùng cùng Ngọc Khuê Tông dòng chính, không có sai biệt, từng cái không nhúc nhích tí nào, thở mạnh cũng không dám.

Lão cung phụng tức hỗn hển, ngữ khí lại có chút bất đắc dĩ, nói: "Chỉ biết rõ cái kia hai kiếm, xuất từ cùng một người chi thủ, xuất kiếm địa phương, tại Lão Long thành trên không toà kia biến mây. Chẳng lẽ là một vị Phù gia lão tổ, cầm trong tay một cái bán tiên binh, hướng chúng ta thị uy?"

Khương Bắc Hải suy nghĩ một lát, "Phù gia từ trước đến nay không thích Đình gia, mà Đình gia cùng Đồng Diệp Tông quan hệ không tệ, Đình gia trước đó chính là dựa vào gia hoả kia mới có thể tại Lão Long thành sừng sững đứng không ngã, chúng ta Ngọc Khuê Tông cùng Đồng Diệp Tông đó là ngàn năm lâu đối thủ một mất một còn rồi, theo lý tới nói,

địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, sợ rằng chúng ta lần này lựa chọn Phạm gia Quế Hoa Đảo đi hướng Đảo Huyền Sơn, không có lựa chọn Phù gia Thôn Bảo Kinh

Cũng không nên đối với chúng ta có lớn như vậy oán khí, Phù gia không ngốc, không phải không biết nói Ngọc Khuê Tông thực lực, cũng không thể nào không rõ ràng chúng ta Khương thị tại Ngọc Khuê Tông địa vị. Mà lại Phù gia luôn luôn cùng Phạm gia quan hệ rất tốt. . ."

Vị kia cung trang phụ nhân cẩn thận từng li từng tí nói: "Có phải hay không là Quế phu nhân nguyên nhân ? Có thể là một vị Phù gia lão tổ, ngưỡng mộ trong lòng nàng ?"

Khương Bắc Hải đề thấp giọng âm, tức cười nói: "Chúng ta cũng không phải công khai cướp đoạt Quế phu nhân ? Chỉ là thắng thua đàm mua bán mà thôi, nếu nói Quế Hoa Đảo là Phù Huê sản nghiệp, Quế phu nhân là cái kia Phù Huê nhân tình, như vậy có này phong ba, còn miễn cưỡng tính qua phải đi, toà này Quế Hoa Đảo, là Phạm gia tổ tiên năm đó bằng vào vận khí có được, Phù gia vì thế ra mặt ? Thật coi chúng ta Ngọc Khuê Tông là ăn chay ? Người tin hay không, ta chỉ cần thoáng thêm mắm thêm muối một phen, chúng ta Ngọc Khuê Tông cái kia hai vị tính tình hỏa bạo lão tổ, lập tức liền sẽ giết tới Lão Long thành hưng sư vấn tội ?"

Nữ tử tổng yêu tại tình yêu một chuyện bên trên động đầu óc, nam tử yêu thích tại giang sơn một chuyện bên trên tổn tâm tư.

Cao gầy lão nhân mắt lộ ra tàn khốc, lấy tiếng lòng khuyên bảo Khương Bắc Hải: "Thiếu gia, chúng ta lần này đi hướng Đảo Huyền Sơn, không thể bầm báo tông môn!"

Khương Bắc Hải ở trong lòng gạt đầu cười khỗ nói: "Ô lão, ta biết rõ nặng nhẹ lợi hại."

Lão nhân hít thở sâu một hơi, "Ta lập tức đi trước Lão Long thành, tự mình đi gặp một lần vị kia kiếm tiên, dù sao cũng phải đem chuyện này hiểu rõ cùng chấm dứt, chúng ta mới có thể an tâm đi hưởng Đảo Huyền Sơn. Ta tận lực sớm một chút trở về Quế Hoa Đảo."

Khương Bắc Hải nhẹ giọng nói: "Tô lão hành sự cẩn thận."

"Yên tâm, tuyệt sẽ không bôi nhọ Ngọc Khuê Tông cùng Vân Quật Khương thị tên tuổi."

Lão nhân quẳng xuống câu nói này sau, đột ngột từ mặt đất nâng lên, ngự phong đi hưởng Lão Long thành. Trước đó, lão nhân đã thu hồi món kia giá trị liên thành pháp bào "Mặc Trúc Lâm", máu thịt be bét vết thương, thì lại lấy mắt trần có thể thấy tốc độ khôi hãn, chân chính là bạch cốt sinh nhục thần tiên thủ đoạn, không hổ là Đồng Diệp Châu thành danh đã lâu Nguyên Anh cảnh đại lão.

Gió mây thoải mái hai kiếm qua đi, Quế Hoa Đảo bên trên, vô luận là người nhà họ Phạm vẫn là hành khách, đều nghị luận âm ỉ, cũng may cơ hồ người người đều là vào Nam ra Bắc trên núi người, kiến thức rộng rãi, đã có tư cách tự mình đi hưởng Đảo Huyền Sơn, mặc kệ muốn đi làm ăn vẫn là du lịch, cũng sẽ không đơn giản, mặc dù chấn kinh, nhưng cũng chưa nói tới kinh hãi khủng hoảng, tăng thêm Quế Hoa Đảo rất nhanh liền ra mặt trấn an, phong ba rất nhanh liền chìm xuống.

Kim Túc cho Khuê Mạch tiểu viện đưa đi rồi chân núi thu hồi dược liệu, nhanh chóng trở về sư phụ Quế di bên cạnh, nhìn thấy vân đạm phong khinh phụ nhân, khó được có hảo tâm tình nấu rồi một bình trà nước, nhìn thấy đệ tử trở về, đưa cho Kim Túc một chén trà nóng, Kim Túc sau khi ngồi xuống, còn chưa uống trà nhắm nháp sư phụ tay nghề, liền đã đi theo tâm cảnh trầm tĩnh lại.

Phụ nhân biết rõ Kim Túc một bụng nghi vấn, lại không muốn nhiều lời cái gì, chỉ là mỉm cười nói: "Đối với vị kia Khương thị đại thiếu gia,

không thể nghi ngờ là tai họa bất ngờ, đối với người ta sư đồ hai người, thì là vui như lên trời, Kim Túc, người không cần nhiều hỏi, lần này ra biển, từ Đảo Huyền Sơn trở về sau, ta sẽ tận lực tranh thủ để người cùng xuất kiếm người, thấy mặt một lần."

Quế di nhẹ giọng cười nói: "Thiên ngoại hữu thiên, người bên trên có người, cũng không phải lời vô ích gì, về sau người một mình hành tẩu tứ phương, vẫn là khiêm tốn một chút thì tốt hơn."

Một câu cuối cùng lão thành góc nhìn lời vàng ngọc, Kim Túc cũng không như thế nào để tâm, sớm đã quay đầu nhìn ra xa Lão Long thành phương hướng, tràn ngập rồi mong đợi.

Một tòa không tranh quyền thế Khuê Mạch tiểu viện, căn bản không cần so đo những này đỉnh núi gió mây.

Trần Bình An về sau mỗi ngày chính là cùng kim đan lão kiếm tu luyện kiếm, người sau làm ba chuyện, một là tế ra bản mệnh phi kiếm, hóa hư nhập thể, trợ giúp Trần Bình An rèn luyện tam hồn, nện vững chắc thai quang, sáng linh cùng u tinh ba đầu hồn đường nền đường, lại có là Mã Trí sẽ tiếp cận, lấy kiếm tu thủ đoạn khổng chế phi kiếm mát ấm, cùng Trần Bình An đối địch, cuối cùng thì là đứng ngoài quan sát Trần Bình An luyện tập « kiếm thuật chính kinh » kiếm chiêu, chỉ điểm một hai, uốn nắn Trần Bình An xuất kiếm tư thế bên trên tì vết.

Nhưng là Trần Bình An luyện kiếm, rất có ý tứ, cũng không có rút ra phía sau trong hộp gỗ bất luận cái gì một thanh kiếm, mỗi lần chỉ là làm cầm kiếm thức, giả tưởng chính mình một tay cầm kiếm. Đối với cái này Mã Trí có chỗ nghi vấn, kết quả Trần Bình An cho ra đáp án, tương đối hoang đường, nói là phía sau song kiếm, bị hãm đặt tên là "Hàng yêu" cái kia một cái, là của người khác kiếm, không thể sử dụng, tên là "Trừ ma" hộc kiếm gỗ, từng tại sa trường chiến trận bên trên rút kiếm ra vỏ một lần, nhưng là sau đó phát hiện kiếm gỗ thực sự quá nhẹ rồi, hãm cảm thấy mình bắt đầu dùng luyện kiếm kiếm, tốt nhất tìm kiếm một cái phân

lượng đầy đủ kiếm sắt chi lưu, nếu không trên tay nhẹ nhàng, cầm kiếm cùng không có cầm không sai biệt lắm, luôn cảm thấy không thích hợp.

Chỉ có tay cầm trọng kiếm, làm đến xuất kiếm vẫn cứ cực nhanh, như vậy mới có thể tại tương lai nào đó một ngày, gặp gỡ trọng kiếm không địch nổi cường địch, hẳn Trần Bình An mới có thể thay đổi một cái kiếm gỗ, lấy xuất kiếm nhanh nhất một kiếm đối địch.

Mã Trí thân là một tên thế tục trong mắt trên trời thần tiên, đối với võ học kiếm thuật vốn là hào hứng thường thường, đối với Trần Bình An loại này giang hồ kiếm khách bướng bỉnh truy cầu, kỳ thật chưa nói tới có gì cảm xúc, thậm chí ở sâu trong nội tâm còn có một tia khinh thường, đất hoa màu bên trong kiếm ăn ăn, có thể đào ra cái gì thiên tài địa bảo ? Nhưng nếu nói Trần Bình An là tại kiếm ý trên đại đạo bên dưới công phu, để tâm vào chuyện vụn vặt, Mã Trí chỉ sợ cũng muốn kim lòng không được, thao thao bất tuyệt cho Trần Bình An nói lên ba ngày ba đêm đều không khó.

Hoa quế tiểu nương Kim Túc sẽ định lúc đưa tới một ngày ba bữa, để vị nữ tử này như trút được gánh nặng là Trần Bình An không có được một tắc lại muốn tiến một thước, thật coi nàng là làm rồi bưng trà đưa nước tỳ nữ nha hoàn, nhất định để nàng phục thị tắm rửa thay quần áo sự tình, bằng không nàng thật đúng là đau đầu hơn. Cho dù là thùng nước nước thuốc thay đổi, vẫn là Trần Bình An tự lực cánh sinh, cái này khiến Kim Túc đối với vị này tuổi quá trẻ Phạm thị quế khách, cuối cùng sinh ra một tia hảo cảm.

Lại có là Khuê Mạch tiểu viện tích trữ hoa quế tiểu nương, yêu cầu thường thường liền bổ sung một lần.

Lấy Kim Túc thân phận, không phải là không thể được một hơi cho tiểu viện chuyển đến mấy chục ấm thuần tửu, nhưng là nàng cuối cùng vẫn là từ bỏ rồi loại này nhất lao vĩnh dật dự định, chưa chắc không phải hi vọng mượn nhiều thấy mặt một lần cơ hội, nhìn ra vị kia xứ khác thiếu

niên sâu cạn. Dù sao một lần vượt biển đi xa, đối với các nàng những này sớm đã quen thuộc đường biển hoa quế tiểu nương mà nói, hơi có vẻ buồn tẻ không thú vị, cái gọi là Quế Hoa Đảo mười cảnh, tỷ như trắng sáng cộng triều sinh, lơ mờ có thể thấy được giữa tháng sinh cây quế, huyền hóa ra cổ đại cung điện kỳ cảnh toà kia hải thị thận lâu, trên biển cá chuồn bầy vờn quanh Quế Hoa Đảo, chờ một chút, mới nhìn sẽ lần cảm giác kinh diễm, thậm chí sẽ cho người chủ động bỏ tiền thuê họa sư tại bút xuống lưu lại một bức bức mỹ cảnh, nhưng chân chính nhìn nhiều, cũng đã rất khó làm người say mê. Một chút phát sinh ở Quế Hoa Đảo bên người kỳ nhân chuyện lạ, ngược lại càng có thể làm cho các nàng những này hoa quế tiểu nương cảm thấy thú vị.

Trần Bình An hiện tại mỗi ngày mao lúc mới bắt đầu rời giường, trời chưa sáng, trước luyện tập sáu bước chạy cộc ước chừng một canh giờ, lão kiếm tu Mã Trí sẽ ở thần lúc trái phải lộ diện, thoải mái nhàn nhã uống một bình hoa quế tiểu nương, đợi đến Trần Bình An luyện qua cái kia không có gì lạ quyền thung, hoặc là nói cho đúng là Trần Bình An các loại lão nhân uống xong một bầu rượu, không sai biệt lắm vừa lúc là Kim Túc đưa tới bữa sáng hộp cơm, kéo dài hai phút đồng hồ trái phải, trong lúc đó Mã Trí sẽ đại khái nói một chút hôm nay xuất kiếm lực đạo nặng nhẹ, kiếm ý thiên về nguyên do, cùng một chút có quan hệ thiên hạ kiếm tu chuyện hay việc lạ.

Về sau Trần Bình An đem hộp cơm trả lại cho chờ ở cửa sân miệng Kim Túc, phần lớn là nói một tiếng tạ mà thôi, nếu là Khuê Mạch tiểu viện yêu cầu thêm rượu, cũng sẽ không then thùng, cùng vị kia cô gái trẻ tuổi nói thẳng là được.

Một ngày tu hành, tại Mã Trí đề nghị bên dưới, từ dễ đến khó, Trần Bình An trước luyện tập quyền kia « kiếm thuật chính kinh » kiếm chiêu, buổi sáng hai canh giờ, trong lúc đó Mã Trí sẽ không có dấu hiệu nào mà xuất kiếm, cố ý phá hư Trần Bình An một mạch mà thành kiếm chiêu, cho nên Trần Bình An đã yêu cầu mài giũa tuyết lở thức, trấn thần đầu ở bên trong bốn loại kiếm chiêu, càng cần hơn thời khắc lưu tâm một vị kim

đan kiếm tu tập kích quấy rối, ngẫu nhiên Mã Trí sẽ làm giòn liền đem buổi chiều cùng đi thử kiếm sớm đến buổi sáng.

Buổi trưa lúc cuối cùng trước đó, hai người nhất định sẽ giải quyết cơm trưa, sau đó bắt đầu buổi chiều luận bàn thử kiếm, bây giờ Mã Trí đã yên lặng đem cảnh giới từ Động Phủ cảnh kiếm tu tăng lên tới thứ bảy Quan Hải cảnh, ngồi tại bên cạnh cái bàn đá, uống một mình tự uống, xuất kiếm không ngừng, khống chế bản mệnh phi kiếm mát ẩm sát Trần Bình An, tùy tiện Trần Bình An lấy thủ đoạn gì ghê ghê địch, là những khí thể kia dọa người cổ phác quyền giá, vẫn là từ « kiếm thuật chính kinh » mới học đến công thủ bốn chiêu, hoặc là một trận loạn quyền đá chết lão sư phó Vương Bát Quyền, Mã Trí cho tới bây giờ không quan tâm những chuyện đó, chỉ cần người Trần Bình An lẫn mất rơi đầy sân nhỏ mãnh liệt cực nhanh mát ẩm, hoặc là một quyền đánh cho lui thanh kia bản mệnh phi kiếm, đều thành.

Thường thường một cái buổi chiều không chờ luyện kiếm hoàn tất, Trần Bình An liền đã da tróc thịt bong, quần áo tả tơi.

Một số thời khắc Mã Trí sẽ thả chậm xuất kiếm tốc độ, buông tha chặt vật không chịu nổi Trần Bình An một ngựa, uống nhiều mấy ngụm rượu, trên bàn những cái kia thức nhắm trong đĩa tửu quỹ đậu phộng, tỏi hoa thơm giập, dầu chiên tôm cá nhái nhép, rau trộn tai lợn, đầy đủ lão nhân nhắm rượu rồi. Nhưng là mỗi lần Trần Bình An khó được thở khẩu khí về sau, lão nhân lần tiếp theo bỗng nhiên xuất kiếm, tất nhiên lôi đình vạn quân, khả năng lúc đó lão nhân miệng bên trong còn nhai lấy thanh thúy tạp ngư làm, Trần Bình An lại muốn bị mãnh liệt một kiếm đâm vào trái tim, phi kiếm vẽ cung trở về, lại từ phía sau lưng đâm xuyên Trần Bình An hậu tâm, sau đó lão nhân liền sẽ cười nhạo nói: "Nếu không có phi kiếm hóa hư, người đã chết rồi hai lần. Liền rốt cuộc từng không đến phần này muối tiêu cá con làm, Trần Bình An, dù là chỉ là vì rồi phần này Tá Tửu mỹ thực, người cũng nên nhiều cố gắng a."

Vì rồi cam đoan luyện kiếm kéo dài tính, Khuê Mạch tiểu viện không có

bữa tối nói chuyện, chỉ có ăn khuya, Kim Túc chỉ cần đem hộp cơm đặt ở cửa sân miêng là được.

Đồng dạng tại đậu lúc qua đi, Trần Bình An liền muốn đứng đấy bị đánh, mượn nhờ phi kiếm mát ấm tại trong thần hồn "Hành lang qua tòa nhà", "Rong ruổi dịch trạm", rèn luyện tam hồn độ dày cùng tính bền dẻo.

Lão kiếm tu gần nhất đã không còn giải thích cặn kẽ hẳn xuất kiếm pháp môn, chỉ là cẩn thận nắm phân tấc, để Trần Bình An tinh tế nhấm nuốt phần kia khổ sở là được.

Trần Bình An ưa thích lại không thích nhất đoạn này thời gian, ưa thích là biết rõ phần này ma luyện, võ đạo tu hành ích lợi lớn nhất, không thích là sẽ luôn để cho hẳn nhớ lại Lạc Phách Sơn trúc lâu gặp trắc trở, cũng may lão kiếm tu xuất thủ tương đối hàm súc, so với chân trần lão nhân thẳng thắn thoải mái, tựa như Thiên Đình thần nhân nện giết phạm phu tục tử thủ đoạn tàn nhẫn, muốn nhẹ nhõm rất nhiều, Trần Bình An chẳng những chịu được, hơn nữa còn có thể nhân cơ hội này, luyện tập sáu bước chạy cộc cùng « kiếm thuật chính kinh » hai cái kiếm chiêu thủ thế, đồi núi thức cùng mặc giáp thức, so với chính mình tu hành lửa nhỏ chậm hằm, có rồi lão kiếm tu hỗ trợ, không khác lửa to lớn nấu, làm ít công to.

Nhưng là dần dà, cho khổ bên trong làm vui Trần Bình An suy nghĩ ra một cái chuyện lý thú, cái kia chính là xuất kiếm mãnh liệt mà lại phức tạp tuyệt lĩnh thức, phối hợp lão kiếm tu phi kiếm rèn luyện mang tới mở ngực mở bụng, khoan tim chặt lá gan thống khổ, chỉ cần căn răng kiên trì, xuất kiếm liền sẽ càng nhanh, đối với cái này một kiếm thuật tấn công chiêu lĩnh hội, Trần Bình An tiến triển thần tốc, càng về sau, Trần Bình An mỗi lần "Cầm kiếm" đưa ra tuyệt lĩnh thức, liền chính hẳn đều cảm thấy chỉ cần trong tay thật có một cái thần binh lợi khí, coi là thật phải có mấy phần kiếm khí ánh sáng lạnh ngút trời khí tượng, nói không chừng thật đúng là có thể lăm liệt chiếu khắp tiểu viện.

Một ngày luyện kiếm hoàn tất, nhiều tại tuất lúc hơi lúc chi giao, sau đó Trần Bình An liền đi nấu nước, đem dược liệu để vào thùng nước, tại các loại nước đốt lên trước đó, Trần Bình An đi cửa sân miệng cầm hộp cơm, một già một trẻ đem bàn đá coi như bàn ăn, ném qua ăn khuya, nếu là một số thời khắc Trần Bình An bị thương tương đối nặng, hoặc là cả người đầy vết máu quá mức thâm, liền sẽ đi trước thùng nước ngâm, tắm rửa thay quần áo sau lại ăn khuya, lão kiếm tu Mã Trí dù là đi đâu ném qua, cũng sẽ ngồi tại bên cạnh cái bàn đá chờ lấy Trần Bình An, ở người phía sau vào ăn trong lúc đó, vì Trần Bình An giảng giải hôm nay luyện kiếm được mất, như là ván cờ phục bàn, Mã Trí đến cùng là một vị kim đan kiếm tu, nhân quang độc đáo, mà lại so với Lạc Phách Sơn trúc lâu họ Thôi lão nhân, Mã Trí mặc dù cảnh giới chênh lệch cách xa, nhưng là càng muốn tỉ mỉ nói rõ ràng một việc, Trần Bình An tất cả nghi vấn, phần lớn có thể có được đáp án.

Thu thập qua hộp cơm, Trần Bình An liền sẽ tiếp tục luyện tập Hám Sơn quyền phổ chạy cọc, dù là tiếp qua mười năm trăm năm, mặc kệ đến lúc đó chính mình cảnh giới đến rồi cao đến độ nào, Trần Bình An khả năng cũng sẽ không hạ xuống cái này có thể xưng võ đạo nhất nhập môn thô lậu quyền giá.

Tại giờ tý hơn phân nửa, Trần Bình An liền sẽ trở lại gian phòng đi ngủ.

Cơ hồ mỗi ngày chính là như vậy tuần hoàn qua lại, trong lúc bất tri bất giác, Quế Hoa Đảo đã mặt trời mọc mặt trời lặn hơn ba mươi lần, trên biển chín cảnh cũng đã lặng lẽ trôi qua ba cảnh.

Lại qua một tuần, liên quan tới Quế Hoa Đảo tại đường biển bên trên trên biển thứ tư cảnh, lão kiếm tu đề nghị Trần Bình An có thể thích hợp ngừng lại tu hành, đi tổ tông cây quế bên kia ngắm cảnh.

Tất nhiên lão nhân đều nói như vậy rồi, Trần Bình An liền làm theo, vừa lúc là tại một cái tảng sáng thời gian, Trần Bình An đi vào người người nhốn nháo Quế Hoa Đảo đỉnh núi, đưa mắt trông về phía xa, nhìn thấy

một chỗ lỗ thủng to lớn, Quế Hoa Đảo đường biển thẳng tắp xuyên qua, hai bên là thế núi từ cao tới thấp, theo thứ tự giảm xuống hai tòa hòn đảo dãy núi, ngọn núi bên trên, từng tòa kiến trúc san sát nối tiếp nhau, xây dựa lưng vào núi, mây mù vấn vít.

Chỗ này cảnh tượng chi kỳ, không ở trên đảo toà kia cô treo hải ngoại, ngăn cách tiên gia môn phái, mà ở chỗ Quế Hoa Đảo đường tắt hai tòa giằng co vách núi cheo leo ở giữa, hai bên vách đá chi đỉnh, đều có một tôn cao tới trăm trượng kim thân tượng thần đứng thẳng đứng, nguy nga phi phàm, mà lại tượng thần tại trải qua vô số năm thời gian nước chảy cọ rửa, y nguyên kim quang rực rỡ, cho dù là luyện khí sĩ, đều muốn thấy mà sợ.

Nghe đồn cái kia hai tôn tượng thần điêu khắc kim thân chính thần, một vị từng là trấn thủ Nam Thiên Môn thần tướng, một vị từng là chương quản thiên hạ lớn khinh thủy vận thần chỉ, là trên trời rất nhiều vũ sư chính thần tôn thứ nhất, trên danh nghĩa chương quản lấy thế gian tất cả Chân Long hành vân bố vũ. Thiên môn thần tướng chống kiếm tại trước người, hai tay gấp lại chống đỡ chuôi kiếm, là một vị tựa như chính tại quan sát nhân gian to lớn thần linh.

Tôn này vũ sư thần chỉ, khuôn mặt mơ hồ, mây che sương mù quần, phân không ra giới tính, có không biết loại nào chất liệu chế tạo năm màu băng rua, quanh quần thân thể bốn phía, chậm rãi phiêu đăng, rất sống động, tôn lên tôn này kim thân tiêu tán không biết bao nhiêu vạn năm thần chỉ, phảng phất còn tại nhân gian thi triển thần uy, chương quản lấy toàn bộ phương Nam thủy vận lưu chuyển.

Trần Bình An chọn rồi đỉnh núi một chỗ lan can trên ghế dài ngồi, ngồi xếp bằng, mặt hướng hai tôn tượng thần, chậm rãi uống rượu.

Bên cạnh luyện khí sĩ nói chuyện với nhau sử dụng lời nói, phần lớn là Câu Lô Châu cùng Đồng Diệp Châu lời tốt, ngẫu nhiên xen lẫn một chút Lão Long thành tiếng địa phương, Trần Bình An tự nhiên đều nghe

không hiểu, cũng may cách đó không xa có một vị Quế Hoa Đảo Phạm gia luyện khí sĩ, thiếu nữ bộ dáng, lại không phải hoa quế tiểu nương trang phục, nàng tiếng nói thanh thúy, hẳn là chuyên môn vì hành khách giảng giải nơi đây cảnh biển kỳ dị chỗ, đang lấy Bảo Bình Châu lời tốt trình bày "Hai thần giăng co" cảnh tượng, nói rồi hai tôn tượng thần sâu xa, còn thuận tiện nói rồi toà kia tiên gia môn phái đã lâu lịch sử, tựa hồ có người hỏi thăm vì sao Quế Hoa Đảo dò ngang không tại hòn đảo cập bờ, vị kia Phạm gia luyện khí sĩ liền cười giải thích mặc dù dò ngang có thể từ đó xuyên qua, nhưng là toà này môn phái nhưng xưa nay không tiếp nhận vẫn là bất luận cái gì một chiếc dò ngang, nếu có người dám can đảm tự tiện đổ bộ, nhẹ thì bị tại chỗ trục xuất, nặng thì bị cầm tù ở trên đảo lao ngục, trong lịch sử thậm chí còn có qua bị toà kia tiên môn trực tiếp chém giết thảm kịch.

Cuối cùng thiếu nữ luyện khí sĩ cùng đỉnh núi đám người cười nói, nửa tuần về sau chỗ tiếp theo cảnh tượng, càng hùng vĩ, không thể bỏ lỡ.

Tại Quế Hoa Đảo chậm rãi chạy qua vách đá ở giữa, đột nhiên có một khóa tú cầu bộ dáng đồ vật, gấp rơi thẳng xuống, lướt về phía đỉnh núi ngấm cảnh nào đó vị người trẻ tuổi.

Người kia vô ý thức đưa tay nắm chặt cái kia tú cầu, si ngốc ngẩn đầu, chẳng biết tại sao toà kia tiên gia dòng dõi muốn như thế làm việc.

Vị kia Phạm thị thiếu nữ luyện khí sĩ một mặt chấn kinh, sau đó vô cùng lo lắng hô nói: "Công tử, nghe chúng ta Quế Hoa Đảo lão tiền bối nói, đây là toà kia tiên gia có nữ tử tại chiêu tế, đơn độc chọn trúng rồi người, đây chính là trăm năm khó gặp thiên đại kỳ ngộ! Công tử người nếu là còn chưa cưới vợ, nhất định phải đáp ứng, dù là đã. . . Tóm lại, chỉ có toà này tiên gia đích truyền tiên tử, mới có thể hướng đường tắt dò ngang ném xuống tú cầu, loại này phúc duyên, thật sự là không cho bỏ lỡ, công tử nhất định phải cẩn thận đối đãi. . ."

Rõ ràng, tuổi trẻ luyện khí sĩ tay cầm tú cầu, ngẩn đầu nhìn về phía

vách đá một chỗ, hấn chính tại kinh lịch một trận tâm hồ ở giữa vắn đáp.

Sau đó tuổi trẻ nam nhân giống như thông qua rồi khảo nghiệm, lấy một căn dải lụa màu khỏa thành tú cầu bỗng nhiên giãn ra, dải lụa màu một đầu cài chặt rồi nam tử cổ tay, một phía khác bay lượn hướng đỉnh núi, cứ như vậy mang theo nam tử trôi hướng rồi đỉnh núi một tòa ở vào tượng thần dưới chân màu lâu, màu trong lâu, có vị quốc sắc thiên hương nữ tử, gương mặt ửng đỏ, trong tay nắm chặt lấy cây kia dải lụa màu một mặt, bên cạnh có vài vị khí độ bất phàm, tiên sư chi tư nữ tử phụ nhân, mặt mỉm cười, tựa hồ tại chúc phúc cái này đối với ông trời tác hợp cho thần tiên mỹ duyên.

Trần Bình An đem đây hết thấy xem ở trong lòng, nhìn về phía vị kia tuổi trẻ nam tử một bước lên trời, đã không có hâm mộ ghen ghét, cũng không có cảm khái thốn thức phần này thế gian kỳ ngộ, chỉ là có chút ánh mắt hoảng hốt, lúc trước tên kia tuổi trẻ nam tử vừa rồi liền đứng tại mười mấy bước bên ngoài, làm Phạm thị luyện khí sĩ nói đến phải chăng cưới vợ thời điểm, nam tử rõ ràng vẻ mặt khẽ biến, hơn phân nửa là phúc duyên ập lên đầu, liền quả quyết bỏ qua rồi trong nhà nghèo hèn vợ không thềm quan tâm rồi.

Trần Bình An ngửa đầu liếc mắt màu lâu phương hướng, cảm thấy cái kia ném ra ngoài tú cầu thần tiên nữ tử, tu vi khả năng rất cao, nhưng ánh mắt thật sự không tốt lắm.

Trở lại Khuê Mạch tiểu viện, lão kiếm tu cười ha ha, uống rượu liền thức nhắm, "Không nghĩ tới thật là có tú cầu ném xuống, chỉ tiếc không phải tiểu tử người, đáng tiếc, quá đáng tiếc! Nên biết rõ Quế Hoa Đảo trong lịch sử, gặp được đỉnh núi màu lâu ném xuống tú cầu quang cảnh, nói là trăm năm vừa gặp, nửa điểm cũng không quá đáng, chỉ tiếc tiểu tử người không có phần này điểm ngộ phúc phận. . ."

Trần Bình An nghe rằng nhếch miệng, lão nhân thu liễm vẻ mặt, nhẹ giọng nói: "Quế Hoa Đảo mười cảnh, kỳ thật đều ẩn chứa thật to nhỏ

cơ duyên, đương nhiên có thể ngộ nhưng không thể cầu, chỉ có thể nhìn mệnh, tựa như cái này hải ngoại tiên đảo màu lâu tú cầu, ai có thể nghĩ tới một vị Động Phủ cảnh sơn trạch dã tu, tu đạo tư chất thường thường, ngược lại thành rồi cuối cùng may mắn ?"

Lão nhân nghiêm mặt nói: "Nếu nói còn lại chín cảnh, có thể không cần để ý, cho dù là đi thử vận khí một chút ý nghĩ đều không có, không quan hệ, duy chỉ có kế tiếp cảnh tượng này, nhất định phải tự mình đi Quế Hoa Đảo chân núi đi một chuyến, khoảng cách dò ngang bên ngoài nước biển càng gần càng tốt. Bởi vì phần này vận khí, vận nhất thật cho ai đụng tới rồi, cái kia chính là kim đan nguyên anh cũng phải cực kỳ hâm mộ không thôi một phần hồng phúc."

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Đụng vận khí loại chuyện này, ta liền không đi rồi, vẫn là trong sân luyện kiếm tương đối thực sự."

Lão kiếm tu trừng mắt nói: "Đi, phải đi, cho dù là vận người không được một xa vời cơ hội, tiểu tử ngươi cũng muốn đi tham gia náo nhiệt, trên con đường tu hành, là không nên hy vọng xa vời mọi chuyện trôi chảy, nhưng dù sao cũng nên có chút tưởng niệm mới được, người đi một chuyến, đã có thể thưởng thức kỳ cảnh, còn có thể đụng đụng vận khí, chính là không có đụng đại vận, lại ít rồi người cái gì ? Người này tiểu tử! Nhớ lấy, 'Vận nhất' hai chữ, đã là luyện khí sĩ sợ nhất, cũng là luyện khí sĩ nhất tha thiết ước mơ. . ."

Trần Bình An cẩn thận từng li từng tí nói: "Mã tiên sinh, ta không phải luyện khí sĩ, là thuần túy võ phu."

Lão kiếm tu vỗ một cái cái trán, đứng dậy nói: "Tức chết lão phu! Cái này hai ngày ngươi bản thân luyện kiếm, ta yêu cầu đi chung quanh một chút, giải sầu một chút, suốt ngày đối người này a hử nút, quá không có ý nghĩa."

Về sau hai ngày, lão kiếm tu quả nhiên không hề lộ diện, Trần Bình An

liền chính mình luyện kiếm.

Lại về sau, lão nhân chỉ là phong trần phó phó mà trở về Khuê Mạch tiểu viện, gặp rồi Trần Bình An một mặt, nói Trần Bình An luyện được không tệ, tiếp tục cố gắng chính là, sau đó liền lại biến mất không thấy gì nữa.

Trần Bình An chỉ coi lão nhân chính mình có xã giao, cũng không kỳ quái.

Sau đó liền đến rồi chỗ kia Quế Hoa Đảo vượt châu đường biển trên biển thứ năm cảnh, giao long cầu.

Bởi vì lão nhân lại nhắc nhở rồi một lần, Trần Bình An coi như nghỉ ngơi nửa ngày, trước cùng Kim Túc chào hỏi một tiếng, sau đó ngày trước vào lúc giữa trưa, Kim Túc liền đến tiểu viện cửa ra vào, nhắc nhở Trần Bình An có thể xuống núi ngắm cảnh. Bởi vì là Phạm thị quế khách, quế cung có chuyên môn yên lặng con đường xuống núi, trên đường khách nhân thừa thốt, Trần Bình An cùng Kim Túc sóng vai đi trên đường, hoa quế tiểu nương vì Trần Bình An giải thích đầu kia giao long cầu tồn tại.

Đầu kia rãnh biển bên trong, nghỉ lại nước cờ mắt đông đảo giao long chi thuộc, phần lớn là huyết thống lộn xộn giao long hậu duệ, mà hẳn nhóm ở trong một bộ phận danh xưng với thực Thủy Giao, sẽ băng vào bản năng, đi hướng lục địa lục địa trên không, phiên vân phúc vũ, một lần đi tới đi lui, không biết rõ muốn ngự phong bao nhiêu vạn dặm, đợi đến trở về sào huyết, đã là tình trạng kiệt sức, mà lại thường thường có giao long không có rồi quy củ ước thúc, lại không có bên trên một bên thần chỉ bố trí ý chỉ, thi triển thần thông, hạ xuống mưa móc, thường thường dễ dàng nước tràn thành lụt, cho nên thường thường sẽ biến thành trong mắt thế nhân "Ác giao", bị bản địa luyện khí sĩ điên cuồng đuổi giết, đã là thể thiên hành đạo vì dân mở rộng, cũng vì giao long cái kia một thân giá trị liên thành tiên thiên chí bảo.

Trần Bình An nghe được nhất kinh nhất sợ, tranh thủ thời gian tăng tốc

bước chân, đi hướng Quế Hoa Đảo chân núi, hấn xuất thân từ thế gian một đầu cuối cùng Chân Long vẫn lạc Ly Châu động thiên, đương nhiên nhất định phải tận mắt nhìn giao long chi thuộc chân chính bộ dáng, giao long trong khe những cái kia linh vật, có tính không là Chân Long đồ tử đồ tôn ?

Rất nhanh Trần Bình An liền đến đến chân núi, bên bờ chỗ bỏ neo có từng chiếc từng chiếc thuyền nhỏ, chu tử đều là thường thường đưa đồ giao long câu Phạm gia luyện khí sĩ, Quế Hoa Đảo cam đoan chèo thuyền du ngoạn du lịch rảnh biển, chỉ cần hành khách không lớn tiếng ồn ào, không sợ trường tử vận dụng thần thông quấy nhiễu đáy nước giao long, tuyệt sẽ không có bất kỳ ngoài ý muốn, mặc dù có nguy hiểm phát sinh, Quế Hoa Đảo kim đan tu sĩ cũng sẽ trước tiên xuất thủ cứu giúp.

Quế khách lên thuyền, không cần bỏ tiền.

Kỳ thật dù là yêu cầu thanh toán Tuyết Hoa tiền, Trần Bình An cũng sẽ móc cái này hầu bao, cùng Kim Túc cùng một chỗ leo lên rồi một chiếc thuyền nhỏ, chống thuyền chu tử là một vị lão giả, Trần Bình An phát hiện lão nhân trong tay hơn trượng chiều dài trúc cao, khắc dấu có liên tiếp phù lục, trong đó bốn cái tựa như con giun chữ viết cổ, có chút cùng loại « đan thư chân tích » bên trên ghi lại "Làm gì vụ rất", phù lục tên là « Trảm Tỏa phù », phẩm trật cực cao, mà lại « đan thư » ở đây phù cuối cùng, nói cho hậu nhân, một khi thành phù, lá bùa tự sẽ chảy ra vết máu loang lổ, vẽ bùa người không cần lo lắng, đây là phù lục đại thành chi hiển lộ rõ ràng.

Trần Bình An liền hỏi thăm Kim Túc, trúc cao bên trên phù lục tên, nàng một mặt mờ mịt, tựa hồ chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, liền đi hỏi chu tử, lão nhân cười nói: "Cái này có thể nói thật không rõ đi, từ Phạm gia đường biển mở ngày thứ nhất lên, trúc cao tốt nhất giống thì có những này đan ký tự văn rồi, liền không có cái nói cho đúng pháp, sư phụ ta đem thuyền nhỏ cùng trúc cao cùng nhau truyền đến trong tay của ta thời

điểm, cũng nói không ra cái như thế về sau, chúng ta Quế Hoa Đảo chỉ nói thành là đánh long cao, có thể dọa lùi đáy nước giao long, kỳ thật chúng ta những này chu tử chính mình cũng không tin, chúng ta a, vẫn là càng tin cái này. . ."

Lão nhân từ chân một bên túi năm lên một đồng tuyết bạch ngân bạc chông chất mà thành người giấy hàng mã, "Nếu là gặp gỡ giao long tại đáy thuyền hạ du dặt mà qua, chỉ cần năm lên một cái, ném vào đáy nước, bọn chúng liền sẽ rất nhanh tán đi, trăm phát trăm trúng. Không có cách, nếu là vòng qua giao long câu, chúng ta đầu này đường biển liền muốn thêm ra hơn hai mươi vạn bên trong. Bất quá cũng may giao long câu nhìn dọa người, làm người ta kinh ngạc run sợ, nhưng kỳ thật mấy trăm năm qua, chúng ta Quế Hoa Đảo cùng những cái kia giao long một mực bình an vô sự, cho nên công tử không cần lo lắng."

Chú lái đồ cười ha ha, rõ ràng là cái ngay thẳng lão hán, "Như đã nói qua, thật muốn xảy ra sự tình, vậy liền thật sự là tai hoạ ngập đầu, đừng nói là chúng ta chiếc này thuyền nhỏ, chỉ sợ toàn bộ Quế Hoa Đảo, cũng không cần hy vọng xa vời chạy ra tìm đường sống, nhiều như vậy giao long chi thuộc, nếu là cùng một chỗ vén gió làm sóng, đáng sợ đến bậc nào ? Muốn ta nói a, e là cho dù một vị Nguyên Anh cảnh kiếm tiên, nếu quả thật dám ở này xuất kiếm, rước lấy giao long phản công, đồng dạng khó thoát một kiếp."

Kim Túc sắc mặt không vui, oán trách nói: "Khách nhân ngay tại trên thuyền, người nói cái này xúi quẩy lời nói làm gì ?"

Chống thuyền lão hán xấu hổ nói: "Không nói rồi, không nói rồi, công tử ngồi xuống, chúng ta cái này đi thưởng thức giao long câu trong nước kỳ cảnh, cam đoan bình an. . ."

Giao long câu, là một chỗ nước biển trong suốt thấy đáy cổ quái hang sâu, rộng chừng trong vòng hơn mười dặm, dài tới mấy ngàn dặm, bên dưới một bên chiếm cứ ẩn núp từng đầu trong biển giao long chi thuộc,

sắc thái không đồng nhất, thân thể uốn lượn, lớn nhỏ không đều, có mảnh như chậu nước, thô như miệng giếng, tương truyền càng có lớn nhất người, chỉ là giao long con mắt, liền to như vò, đáy nước phía dưới, lân giáp rạng rỡ, rõ mồn một trước mắt, để cho người ta sợ hãi không dám nói nói, e sợ cho quấy nhiễu đến những cái kia giao long, đưa tới họa sát thân.

Chu tử lão hán đột nhiên đưa tay chỉ hướng không trung một chỗ, "Công tử người nhìn, cái kia chính là một đầu đi hướng lục địa bố mưa trở về một long, u, còn giống như bị thương không nhẹ, hơn phân nửa là cho Bà Sa Châu luyện khí sĩ xem như rồi bia, truy kích và tiêu diệt rồi một đoạn đường rất dài trình, cũng không phải mỗi đầu Thủy Giao đều có như vậy vận khí còn sống trở về, một chút cái chết bởi đường về giao long thi thể, thường thường trở thành vượt châu đồ ngang thu hoạch ngoài ý muốn, chỉ là chúng ta Quế Hoa Đảo phúc hậu, gặp gỡ Thủy Giao trôi nổi mặt biển thi thể, sẽ không đánh vớt lên bờ, ngược lại lôi kéo tại Quế Hoa Đảo trên đá ngầm, một đường đưa đến cái này giao long câu. . ."

Trần Bình An cùng Kim Túc thuận lão hán ngón tay phương hướng, nhìn thấy một đầu quái vật khổng lồ từ trong mây rơi xuống, ngã vào nơi xa trong biển rộng, tóe lên to lớn bọt nước. May mà bố mưa một long rơi xuống địa phương khoảng cách Quế Hoa Đảo có hơn mười dặm xa, đối với hiện diện thuyền nhỏ không có có ảnh hưởng gì, chỉ là trái phải lay động biên độ hơi lớn mà thôi.

Thuyền nhỏ ngay tại Quế Hoa Đảo hai bên chậm rãi hướng về phía trước đi thuyền, cơ hồ cũng sẽ không rời đi Quế Hoa Đảo bờ một bên quá xa, nhiều nhất hai ba dặm, nước biển trong suốt, từng chiếc từng chiếc thuyền nhỏ, như là ngự phong lơ lửng ở không trung một cái thanh phi kiếm, mà đáy nước chỗ sâu, rất nhiều chính tại ngủ say hoặc là chơi đùa giao long chi thuộc, như là uốn lượn chiếm cứ tại núi non chập chùng phía trên, để cho người ta hồn nhiên quên mất ngay sau đó là đi thuyền Vu Hải trên mặt.

Trần Bình An đột nhiên chau mày.

Đưa tay nắm chặt sau lưng hộp kiếm bên trong một thanh kiếm, trầm giọng hỏi: "Cái này giao long chi thuộc, có tính không sơn trạch tinh quái một trong ?"

Lão hán chỉ coi là thiếu niên kiến thức không nhiều, giờ phút này thuyền nhỏ rời đi Quế Hoa Đảo đã có hai dặm đường xa, sắp đến giao long câu chỗ sâu nhất, cúi đầu nhìn lại sâu không thấy đáy, thiếu niên liền có rồi mấy phần ý sợ hãi, chu tử liền cười nói: "Nếu là thời đại viễn cổ, cái này giao long chi thuộc coi như giữa thiên địa Thiên Hoàng quý tộc đâu, chẳng qua hiện nay nha, vật đổi sao dời, công tử nói tới không kém, bọn gia hỏa này, liền chỉ có thể coi là tinh quái một trong đi."

Chú lái đò cười nói: "Công tử chớ sợ, Quế Hoa Đảo là nơi này khách quen, căn cứ chúng ta Phạm gia gia phổ ghi chép, tổ tiên còn từng tận mắt nhìn đến hai vị Nguyên Anh cảnh luyện khí sĩ, đại chiến ở đây, hai vị thần tiên dưới chân giao long câu tuy có rục rịch, nhưng đến cuối cùng đều không có một đầu Thủy Giao nhảy ra mặt nước, cho nên nói những cái kia không thể lớn tiếng ồn ào quy củ, nhưng thật ra là chúng ta cố ý hù dọa bình thường khách nhân, công tử tất nhiên treo quế khách thẻ gỗ, lão hán ta cũng liền không cố lộng huyền hư rồi. . ."

Kim Túc tức giận mà trừng mắt nhìn chu tử, những này Phạm thị trong gia tộc màn, há có thể tùy tiện nói toạc ra thiên cơ.

Lão hán rút cổ một cái, tiếp tục chống lên trúc cao, trung thực chèo thuyền, lúc thỉnh thoảng hướng đáy nước ném xuống một cái tuyết trắng bạc bạc gấp giấy, trừ rồi người giấy hàng mã, trong đó còn có chồng chất tinh diệu giấy chất cao lâu cùng cỗ xe.

Lão nhân đột nhiên trừng lớn con mắt, nhìn về phía phía trước một chỗ, "Không tốt! Có người cố ý hãm hại ta Quế Hoa Đảo!"

Quế di cơ hồ đồng thời từ đỉnh núi quế cung, vút qua đi tới nơi này chiếc thuyền nhỏ, cùng chu tử lão hán cùng một chỗ nhìn về phía trước nhất một bên một chiếc thuyền nhỏ, vẻ giận dữ nói: "Là có người xuất ra rồi một cái Long Vương cái sọt, một mình bắt một đầu cặn nước vui đùa ẩm ỉ nhỏ Thủy Giao!"

Lão nhân đứng người lên, "Thế nhưng là Khương Bắc Hải cố ý trả thù ? Bọn hần lúc trước lựa chọn nửa đường xuống thuyền, chúng ta để Mã Trí âm thầm theo dõi rồi không sai biệt lắm một tuần thời gian, cũng không dị dạng. Vẫn là Đình gia có người âm thầm giở trò xấu ? Thế nhưng là Đình gia không nên có Long Vương cái sọt mới đúng, Phù gia ? Phù gia là có một cái, thế nhưng là không có lý do gì hại chúng ta mới đúng. . ."

Quế di lắc đầu nói: "Tạm thời còn khó nói, việc cấp bách, là trấn an đầu này giao long câu, một khi dẫn phát nhiều người tức giận, chính là bên trên ngũ cảnh tu sĩ nguyện ý tương trợ, cũng phải thúc thủ vô sách, hữu tâm vô lực! Cả tòa Quế Hoa Đảo, mấy ngàn cái tính mạng. . . Ai, phải làm sao mới ổn đây ? Hồngбет, tất cả mọi người đã bị để mắt tới! Lúc này ai dám ngự phong lên không. . ."

Chu tử vẻ mặt nghiêm nghị, lập tức lên tiếng nói: "Tất cả thuyền nhỏ lập tức cập bờ, Quế Hoa Đảo tất cả luyện khí sĩ, không thể tự tiện lên không rời đi, nếu không liền sẽ bị giao long câu coi là khiêu khích, Mã Trí, làm phiền người biểu hiện ra một tay, miễn cho khách nhân cho là chúng ta tại nói chuyện giạt gân!"

Kim Đan cảnh kiếm tu Mã Trí, lấy ra một thanh trường kiếm, mãnh liệt ném về phía không trung, xu thế nhanh chóng, nhanh như bôn lôi, khẳng định phải so một vị Kim Đan cảnh ngự phong tốc độ còn nhanh chóng hơn, nhưng là thanh phi kiếm này tại gào thét đi xa trên đường, mới vừa vạn rời đi Quế Hoa Đảo mấy dặm đường, liền bị một thứ từ trong mây hư ảo móng vuốt trùng điệp vỗ xuống, phi kiếm trong nháy mắt ở trên không bạo liệt.

Về sau lại là một kiếm ném ném mà ra, vẫn là không có sai biệt hạ tràng.

Vị kia Quế di quay đầu đối với Kim Túc cùng Trần Bình An ôn nhu nói: "Hai người các người về trước Khuê Mạch tiểu viện, mặc kệ phát sinh cái gì, nhất định phải nhớ kỹ gặt gao quần chặt hoa quế rẽ cây, mới có một chút hi vọng sống."

Kim Túc mũi chân điểm một cái, đã rời đi thuyền nhỏ, thân hình bay xuống tại bờ một bên bến đò, nhìn lại.

Cái kia đeo kiếm thiếu niên giống như lại còn đứng tại thuyền nhỏ bên trong, cuối cùng trở về thời điểm, trong tay nhiều rồi một căn trúc cao.

Kim Túc hỏi: "Người này là làm cái gì?"

Trần Bình An trả lời nói: "Đánh long cao, nói không chừng thật hữu dụng."

Kim Túc một mặt nhìn thẳng ngốc ánh mắt liếc mắt thiếu niên, quay người lướt về phía đỉnh núi.

Trong một chớp mắt, tựa như sơn băng địa liệt, cả chiếc Quế Hoa Đảo bỗng nhiên theo mặt biển chìm xuống hơn trăm trượng.

Lấy Quế Hoa Đảo làm tâm điểm phương viên vài dặm khoảng cách, tất cả mặt biển đều không hiểu thấu đồng thời hạ xuống.

Kể từ đó, bốn phía nguyên bản tại Quế Hoa Đảo cùng thuyền nhỏ phía dưới giao long câu, một chút từ đáy biển cảnh tượng, biến thành rồi biến mất ở trong nước cao lớn dãy núi.

Tất cả giao long chi thuộc linh vật, nhao nhao nhìn chăm chú toà kia Quế Hoa Đảo, đây mới gọi là làm chân chính cuồn cuộn sóng ngầm.

Quế di tung bay lướt về phía trước, cuối cùng lơ lửng không trung, lấy một loại tất cả mọi người âm đạm khó rõ ràng cổ lão lời nói, đang cùng nơi xa một đầu lớp vảy màu vàng óng Thủy Giao trao đổi cái gì, người sau ánh mắt lạnh lùng.

Trần Bình An phía sau thanh kia Thánh Nhân Nguyễn Cung tạo thành chi kiếm, "Hàng yêu", đã tại trong vỏ kiếm chiến minh không thôi.

Nếu như dựa theo trước đó Nguyễn Cung nhắc nhở, gặp gỡ loại này đại yêu, Trần Bình An liền nên có thể chạy được bao xa chạy bao xa, nhưng lúc này Trần Bình An có thể chạy đi nơi đâu ?

Hắn đã không có chạy hướng đỉnh núi Khuê Mạch tiểu viện trốn đi, cũng không có đứng tại nguyên chỗ khoanh tay chịu chết.

Trần Bình An mắt nhìn trong tay cái kia cán vẫn như cũ bảo trì xanh biếc màu sắc trúc cao, suy nghĩ một chút, ngồi xếp bằng, đem trúc cao đặt nằm ngang trên đầu gối, lấy ngón tay dùng sức xóa đi bên trên một bên những cái kia không hợp « đan thư chân tích » phù lục văn tự, sau đó bằng vào trí nhớ, Trần Bình An móc ra chi kia Lý Hi Thánh đưa tặng bút lông tuyết nhỏ chùy, a rồi một hơi, nhuận bút về sau, hào nhọn màu son, như nhiễm mực đậm, Trần Bình An cười cười, đem trúc cao đặt ở trên mặt đất bên trái, thuận tay trái thiếu niên bình khí ngưng thần, cánh tay treo không trung, cầm trong tay ống bút có khắc "Hạ bút có thần" bút lông, bắt đầu ở trúc cao bên trên nhất bút nhất hoạ khắc dấu « bút tích thực » bên trên cái gọi là "Trảm Tỏa phù" .

Cái này gọi lấy ngựa chết làm ngựa sống.

Thực sự không được, cũng chỉ có thể rút ra phía sau thanh kia Thánh Nhân chế tạo danh kiếm, đến một trận sách cổ ghi chép hành động vĩ đại, học cái kia Thượng Cổ kiếm tiên làm cái kia có giao long xử trảm giao long rồi.

Phù thành về sau, cây kia xanh biếc trúc cao phía trên, quả thật hiện ra vết máu loang lỗ cảnh tượng.

Trần Bình An trong lòng hơi định, cầm trong tay trúc cao, mũi chân điểm một cái, vọt hướng một chiếc không kịp thắt ở bến đò phiêu bạt thuyền cô độc bên trên, một mình đứng ở trong đó, hít thở sâu một hơi, xòe bàn tay ra hướng thuyền nhỏ hai bên riêng phần mình vỗ một cái, thuyền nhỏ như mũi tên mãnh liệt hướng về phía trước kích xạ mà đi.

Trần Bình An một vai khiêng trúc cao, một tay hái xuống Đường Kiếm Hồ, ngửa đầu uống rượu, ở trong lòng thầm đọc nói: "Trảm Tỏa phù, trảm cái gì khóa cái gì, tốt nhất là Thượng Cổ kiếm tiên trảm long, chúng ta gia hương Thiết Tỏa Tinh Tỏa Long, được hay không được, ở đây một lần."

Trong biển rộng, giao long vây quanh, rõ ràng đã là đại nạn ập lên đầu, thần tiên khó thoát.

Rơi vào Quế Hoa Đảo tất cả mọi người tầm mắt ở trong, thì là cực kỳ tiêu sái một màn.

Một chiếc thuyền con, thanh thoi tiến lên.

Gánh vác trúc cao, thiếu niên uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263: Một đạo phù

Một tòa Quế Hoa Đảo tựa như ở vào một cái chén lớn đáy chén, nước biển chính là bát vách tường.

Tất cả hành khách, vô cùng có khả năng trở thành những cái kia giao long hậu duệ món ăn trong mâm.

Chính là một trận đã lâu thịnh yển.

Quế Hoa Đảo cùng dò ngang bên dưới một bên nước biển đã lơ lửng đứng im, bốn phía tất cả đều là giao long câu quăng tới âm lãnh ánh mắt.

Ngay sau đó tình thế cực kỳ vi diệu, Quế Hoa Đảo bên trên yên tĩnh im ắng, đã có đối với Quế Hoa Đảo phần uất oán trách, cũng có trên trời rơi xuống tai vạ bất ngờ mờ mịt thất thổ, càng có người ở trong lòng yên lặng đánh lấy tính toán nhỏ nhặt, riêng phần mình ước lượng lấy chính mình hộ thân phù, ý đồ lấy hạt dẻ trong lò lửa, một khi thành công sống đến cuối cùng, không nói Quế Hoa Đảo khổ tàng, chính là tiện tay vớt mấy cỗ luyện khí sĩ thi thể, đã là một bút thiên đại tài phú.

Phía trước nhất, một mực thâm tàng bất lộ quán sự Quế di, lơ lửng tại nước biển vách đá trước đó, cùng đầu kia màu vàng kim lão giao giằng co, song phương lời nói tối nghĩa, cũng không phải bất luận cái gì một châu lời tốt, có thể là viễn cổ giao long đặc thù lời nói, tại lúc đó bị chư tử bách gia nhĩ xưng là "Tiếng nước", về phần Quế di vì sao tinh thông lời ấy, vì sao dám can đảm một mình xâm nhập, một mình cùng rất nhiều giao long giằng co, Quế Hoa Đảo hành khách đã đã lười nhác suy nghĩ sâu xa, hận không thể vị này tư sắc thường thường phụ nhân lắc mình biến hoá, thành rồi bên trên ngũ cảnh tu sĩ, ngăn cơn sóng dữ, sau đó dẫn đầu Quế Hoa Đảo lái ra mảnh này đáng chết giao long câu.

Phụ nhân tựa hồ cùng màu vàng kim giao long câu thông cũng không thuận lợi, nàng có chút kiềm chế rất vất vả tức giận, tận lực để cho mình ngữ khí bảo trì bình ổn, chậm rãi nói: "Khó nói liền không có nửa điểm lượn vòng chỗ trống ? Căn cứ ghi chép, Phạm gia chỉ là giúp các người kéo về bố mưa chi giao thi thể, liền nhiều đến mười hai đầu. Qua nhiều năm như vậy, chỉ cần đi qua các người giao long câu, Phạm gia thuyền dò tử, tất nhiên sẽ vung xuống đại lượng bạc bạc gấp giấy, xem như lễ kính cho các người hành vân bố vũ cúng phẩm, một lần đều chưa từng bỏ lỡ. . ."

Đầu này toàn thân lớp vảy màu vàng óng lảo giao, đôi mắt quả thật to như cái gầu, ánh mắt tràn ngập rồi lạnh lùng, "Quy củ chính là quy củ. Nếu như có thể không nói quy củ, trên đời há lại sẽ có đầu này giao long câu ?"

Quế di còn muốn cãi lại giải thích cái gì, màu vàng kim lảo giao nâng lên một trào, trùng điệp đặt tại trong nước, trong lúc nhất thời dòng nước mãnh liệt, cuồng phong gào thét, ngự phong mà đứng Quế di, gương mặt bị chạm mặt tới sóng gió đập đến một hồi nóng bỏng đau đớn, nhưng là nàng từ đầu tới đuôi không có đưa tay ngăn cản, càng không có bằng vào Địa Tiên cảnh thần thông tiến hành tránh né, chỉ là ngạnh sinh sinh khiêng bên dưới lảo giao lần này lửa giận.

Lảo giao cười lạnh nói: "Có người cố ý hãm hại người Quế Hoa Đảo, ta cũng không phải mù lòa, tự nhiên một chút xem thấu. Nhưng quy củ chính là quy củ, các người Quế Hoa Đảo chính mình biết người không biết, mới khiến cho dò ngang khách nhân tự tiện sử dụng Long Vương cái sọt, bắt ấu giao, hỏng rồi chúng ta song phương quy củ. Quế phu nhân người có thể tự mình rời đi, còn lại dò ngang bên trên tất cả người sống, phải chết ở chỗ này."

Quế di lắc đầu nói: "Ta sẽ không ném xuống bọn hăn."

Lảo giao cặp con mắt kia tràn ngập rồi băng lãnh ý vị mỉa mai, còn có

một loại cùng loại lão tham ăn nhìn trúng thức ăn ngon cực nóng ánh mắt, một lạnh một nóng, giao thể hiện lên, "Ta biết, cho nên mới sẽ có này nói chuyện. Quế phu nhân, người có biết không, mỗi lần người đi ngang qua ta đình đầu, ta nhất định phải thành thành thật thật tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, tôn kính cái kia mấy đầu rách rưới thiết luật, chỉ có thể chịu đựng không ăn đi người, cần muốn bao lớn nghị lực sao?"

Quế di cuối cùng hỏi: "Không có đàm ?"

Màu vàng kim lão giao chậm rãi xê dịch dài như lưng núi thân thể, hai sợi râu rồng chậm rãi kéo tại trong suốt nước biển bên trong, bảo quang lưu chuyển, nó liếc mắt sau lưng phụ nhân cách đó không xa một chiếc thuyền nhỏ, bên trên một bên chu tử sớm đã thảm tảo mất mạng, tên kia thuyền khách là vị tặc mi thử nhãn hán tử, nhìn như sợ hãi rụt rè, trái phải nhìn quanh, trong tay xách rồi một cái tựa như Khúc Khúc lồng nhỏ cái sọt, ngà voi chất liệu, bỏ túi đáng yêu.

Một đầu nguyên bản dài đến sáu bảy trượng tuổi nhỏ tiểu giao, đang bị bắt lấy được sau, tại cái kia Long Vương cái sọt nội thể hình thu nhỏ như cá chạch, ở trong đó bay nhảy giãy dụa, không ngừng phát ra tiếng thảm thiết.

Lúc đó vì Kim Túc cùng Trần Bình An chống thuyền chu tử lão hán, giờ phút này liền đứng tại hán tử cái kia chiếc thuyền nhỏ bên cạnh trên mặt nước, nghiêm phòng tử thủ, tuyệt không thể để tên này kẻ cầm đầu thoát đi.

Về phần vì sao thân phận chân thật là Quế Hoa Đảo thường trú kim đan chu tử lão hán, không có quả quyết xuất thủ cướp đoạt Long Vương cái sọt, nguyên nhân có hai, nhìn như đầu trâu mặt ngựa hèn mọn hán tử, bốn phía có một cái bản mệnh phi kiếm chậm rãi vờn quanh, kiếm dài một thước, toàn thân như mực, không ngừng có đậm đặc khói đen tuôn ra, cảnh giới thấp nhất cũng nên là một vị Long Môn cảnh kiếm tu. Lại có là chu tử lão hán sợ hãi cái này kẻ xấu hoặc là không làm, đã làm thì

cho xong, trực tiếp đem Long Vương cái sọt cùng ấu giao cùng một chỗ hủy đi, vậy liền thật muốn một cả tòa Quế Hoa Đảo đều cho gia hỏa này chôn cùng rồi.

Lão chu tử chất vấn hán tử kia vì sao muốn làm này các loại tổn nhân bất lợi kỷ hoạt động, nhường hạ lớn họa hán tử nhếch miệng cười một tiếng, chỉ là dò xét bốn phía cảnh tượng, cũng không trả lời. Lão chu tử mấy lần thăm dò, ý đồ thông qua hán tử ba nói hai nói, thôi toán ra người này chủ sử sau màn, là kia giữa đường xuống thuyền Khương thị công tử ? Vẫn là cùng Phạm gia như nước với lửa Lão Long thành Đinh gia ? Đáng tiếc hán tử thủy chung ngoảnh mặt làm ngơ, một chữ quý như vàng, một chữ cũng không muốn nhiều lời.

Lão chu tử đối với cái này không thể làm gì, hết thảy công việc, hán còn cần chờ đợi Quế phu nhân cùng đầu kia lão giao đàm phán kết quả, như xác định thật sự là bế tắc không thể nghi ngờ, vậy cũng chỉ có thể trước đem trước mắt hán tử đánh giết, kiệt lực cướp đoạt Long Vương cái sọt, Quế Hoa Đảo có thể chết ít một người là một người! Phạm gia ngàn năm gia nghiệp, tuyệt không thể hủy ở hôm nay, hủy ở cái này giúp thời đại thượng cổ hình đồ dư nghiệt trong miệng!

Lão chu tử bình ổn tâm cảnh, không còn hy vọng xa vời cái kia lai lịch cổ quái hán tử có thể mở miệng nói chuyện, lạnh nhạt hỏi: "Người cho là mình còn có thể chạy ? Tại đầu kia lão giao dưới mí mắt, từ nơi này đầu giao long câu đào thoát ?"

Bề ngoài xấu xí hán tử rốt cục nhếch miệng cười nói: "Cái kia ta liền thử nhìn một chút ?"

"Cái này nhỏ cái sọt nhưng giá trị rất nhiều Cốc Vũ tiền, đưa người! Tiếp được đi!" Hán tử đột nhiên ném ra thật cao cái kia phẩm cấp không cao Long Vương cái sọt, hơn phân nửa là Thượng Cổ Thực Quốc cái nào đó trên núi cát cứ thế lực, đại lượng chế tạo thấp kém thứ phẩm, chỉ bất quá theo thời gian chuyển dời, tại dài dằng dặc tuế nguyệt bên trong, Long

Vương cái sọt đi qua lần lượt vớ vét, thu thập cùng tiêu hủy, trở nên càng ngày càng hiếm thấy, Long Vương cái sọt cơ hồ trở thành đẹp ngang Đường Kiếm Hồ trân quý tồn tại.

Lão chu tử không có lập tức đưa tay đón Long Vương cái sọt, để tránh bên trong rồi ác độc tính kế, mà là giá Ngự Linh khí đem lơ lửng trước người, ngừng thần vừa nhìn, giận tím mặt, nguyên lai hán tử kia không biết âm thầm làm rồi thủ đoạn gì, cái sọt bên trong ấu giao vậy mà đã sắp chết, máu thịt be bét, gân cốt bại lộ, hấp hối.

Mà hán tử kia cười lớn một tiếng, bản mệnh phi kiếm hóa thành cuộn cuộn khói đen bảo vệ toàn thân, hai ngón vờ ra một trường màu vàng kim chất liệu phù lục, "Quay đầu cho các người viếng mồ mả mời rượu, ha ha, chỉ tiếc thế gian lại không hoa quế tiểu nương. . ."

Phù lục kim quang lóe lên, hán tử từ trên thuyền nhỏ trong nháy mắt tan biến không thấy.

Lân giáp rạng rỡ màu vàng kim lão giao nhoáng một cái đầu lâu, một căn râu rồng như trường tiên mãnh liệt đập nước biển, rõ ràng râu rồng đập nện tại thân thể phụ cận không trung.

Nhưng là sau một khắc, một đạo, hoặc là nói hai đoạn bóng người, từ giao long câu trên không trong mây xanh chán nản rơi xuống, chính là lúc trước vị kia tể ra phù lục thoát đi giao long câu kiếm tu nam tử, dù là tấm bùa kia là giá trị liên thành mà lại có tiền mà không mua được Phương Thốn phù, phẩm trật là thế gian Phương Thốn phù Độ Nhị Đẳng, có thể một cái chớp mắt trốn xa trăm dặm, cho dù đưa tặng này phù người nói chắc như đinh đóng cột, giao long câu cái kia đám súc sinh, tuyệt đối sẽ không có ai có thể ngăn cản này phù, tên này kiếm tu nam tử khi còn sống tự nhận tính toán không bỏ sót, ném ra ngoài Long Vương cái sọt, ấu giao sắp chết chưa chết, Quế Hoa Đảo cùng giao long câu như là hai quân giằng co, Quế phu nhân chính tại liên lụy đầu kia lão giao sự chú ý, tăng thêm trường này danh xưng có thể tránh né lục địa kiếm tiên

một kiếm màu vàng kim Phương Thốn phù, hẩn mượn cơ hội thoát đi chiến trường, có gì không thể ?

Lão giao lại là một căn râu rồng lẳng không đập một cái, trong nước biển vang lên một chuỗi tựa như sấm mùa xuân ngọt ngào nổ vang.

Tên kia bị chặn ngang chặt đứt kim đan kiếm tu, một khóa bản mệnh kim đan trên không trung hóa thành bột mịn, một lớn nâng màu vàng kim mảnh vụn nhao nhao sái nhập giao long câu trong suốt nước biển bên trong, vỡ nát kim đan tính cả hai đoạn thân thể, cùng một chỗ chậm rãi chìm xuống, dẫn tới vô số đầu giao long chi thuộc mãnh liệt vọt hướng mặt nước, trong lúc nhất thời bọt nước mãnh liệt, như sài lang tranh đoạt đồ ăn.

Kiểm tu chết không nhắm mắt.

Một tên không có căn cơ sơn trạch tán tu, tu ra một cái Kim Đan cảnh kiếm tu, khó khăn cỡ nào ?

Người này khi còn sống còn muốn lấy cái này đơn mua bán lớn làm thành về sau, có rồi một phần hùng hậu vốn liếng, liền đi tìm một chỗ núi xanh thủy tú linh khí dư thừa nơi tốt, làm cái kia tiên gia môn phái khai sơn thủy tổ, khai chi tán diệt, trăm năm ngàn năm, đời đời an ổn, học những cái kia hâm mộ đã lâu tiên gia người kế tục, một mực dốc lòng hỏi, rốt cuộc không cần nhiều lần kiếm tẩu thiên phong rồi. . .

Lão chu tử xác nhận Long Vương cái sọt cũng không có bị động tay chân sau, nhẹ nhàng nắm chặt trong tay, quay đầu nhìn lại, thở dài một tiếng, "Tiểu gia hỏa, người tới đây làm cái gì ? Trận này tai họa, không phải người có thể dính vào, nhanh chóng lui hướng Quế Hoa Đảo. Vận khí tốt, còn có thể thấy Đảo Huyền Sơn, vận khí không tốt. . ."

Lão chu tử không tiếp tục nói nữa, mấy cái này ỉu xiu lời nói, cho dù là thiên đại lời nói thật, đại chiến sắp đến, nhiều lời vô ích.

Trần Bình An uống qua rồi một ngụm rượu lớn sau, đã đem Đường Kiếm Hồ một lần nữa đeo ở hông.

Lão chu tử không có nhìn ra khác thường, một mực đối mặt lão giao, đưa lưng về phía Quế Hoa Đảo phụ nhân cũng giống như thế.

Thế nhưng là đầu kia màu vàng kim lão giao cặp kia đồng tử dựng thẳng đứng trông mắt màu bạc bên trong, lại nổi lên một tia nghiền ngẫm, cũng không tại chỗ vạch trần thiếu niên kia trò vật, chỉ coi là trong lúc rảnh rỗi, không bằng mèo đùa chuột một phen.

Trần Bình An hỏi: "Lão tiên bối, chúng ta Quế Hoa Đảo ngay sau đó tình thế, có phải hay không đã không thể lại hồng rồi?"

"Hồng tới cực điểm."

Lão chu tử gật gật đầu, không muốn tại trên việc này nói dối, không có bất kỳ cái gì che lấp, nhẹ giọng nói: "Nghe đồn đầu kia lão giao lúc trước cùng Phạm gia tổ tiên ký kết khế ước thời điểm, cảnh giới thì tương đương với Nguyên Anh cảnh luyện khí sĩ, lão giao cái này dị chủng trời sinh, tu hành thường thường cực kỳ chậm chạp, chỉ khi nào cho bọn nó leo đến chỗ cao, chân thực chiến lược, thường thường muốn cao hơn vị trí cảnh giới một mảng lớn. Càng đừng đề cập một đầu rãnh biển trăm ngàn đầu giao long chi thuộc, không kém gì Bảo Bình Châu một tòa tông chử đầu tiên gia, mấu chốt là có đầu kia lão giao phụ trách áp trận, khó giải quyết nhất."

Trần Bình An có chút bất đắc dĩ, "Lão giao thấp nhất cũng là Nguyên Anh cảnh Địa Tiên ?"

Lão chu tử gật gật đầu, không biết rõ trước mắt vai khiêng trúc cao đeo kiếm thiếu niên, vì sao có vấn đề này.

Trần Bình An ngẩng đầu nhìn về phía nơi xa đầu kia màu vàng kim lão giao.

Người sau cũng theo đó nhìn thẳng hẳn, trông mắt màu bạc bên trong tràn ngập rồi nồng đậm trào phúng, nó còn cố ý liếc qua Trần Bình An bên hông Dương Kiếm Hồ.

Trần Bình An liền biết rõ lão giao đã nhìn thấu mình điểm này tiểu thủ đoạn.

Tự tay đưa giao cái này "Khương Hồ" Sơn Thần Ngự Bách từng nói, mười cảnh luyện khí sĩ phía dưới, vô pháp khám phá hẳn thi triển tại Dương Kiếm Hồ bên trên chưởng nhãn pháp, nhưng trước mắt lão giao, rõ ràng chính là một vị mười cảnh Địa Tiên, đã như vậy, như vậy Trần Bình An giả tá uống rượu yên lặng dẫn dắt Sơ Nhất, Thập Ngũ hóa hư nhập thể thủ đoạn, nhất định đã sớm rơi vào rồi lão giao tầm mắt. Như vậy Trần Bình An áp đáy hòm đòn sát thủ một trong, đã bại lộ tại dưới ban ngày ban mặt.

Lão chu tử thuyết phục nói: "Tiểu gia hỏa, đi thôi. Người này phần thiếu niên hiệp khí, rất không tệ, thế nhưng là nhất định vụ sự vô bổ, cần gì phải sinh anh hùng ? Còn không bằng trở về Quế Hoa Đảo, ngoan ngoãn chờ lấy một đường sinh cơ kia. Người lưu tại nơi này, ta khẳng định không để ý tới sinh tử của người, cho nên chưa nói tới làm trở ngại chứ không giúp gì, chỉ là lấy người tu vi hiện tại, cùng chịu chết không có khác biệt."

Lão chu tử vốn muốn nói coi như trở về Quế Hoa Đảo, đơn giản chờ chết, nhưng dù sao cũng tốt hơn tại trong biển bị giao long phân thân nuốt muốn tốt, nhưng những lời này đến rồi miệng một bên, vẫn là nuốt về bụng.

Trần Bình An cầm xuống cây kia đánh long cao, đem trúc cao đưa về phía lão chu tử, giải thích nói: "Tiền bối, đây là ta làm rồi sửa chữa Trảm

Tòa phù, xuất từ một quyển « đan thư chân tích », căn cứ ghi chép, hoàn chỉnh phù lục, hẳn là có tám cái cổ triện, các người trước đó trúc cao bên trên chỉ có 'Làm gì vụ thậm' bốn chữ, kỳ thật các người lọt mắt rồi vũ sư sắc lệnh, mà lại phù lục Vân Văn cũng sai lầm không nhỏ, ta liền một lần nữa vẽ rồi cái này đạo Trảm Tòa phù."

Lão hán tập trung nhìn vào, cứ thế ngay tại chỗ, sau đó không nói hai lời, đưa tay tóm lấy cái kia cán đời đời tương truyền đánh long cao, tinh tế dò xét một phen, lấy tay tâm ma sát trúc cao phù lục hoa văn, "Tên gọi là Trảm Tòa phù ? Thiếu rồi vũ sư sắc lệnh bốn chữ ? Đây phù đan thư, Vân Triện đường vân, cùng áp thẳng chân ý, xác thực phẩm trật cũng rất cao, thiếu niên, người chẳng lẽ là phù lục phái đạo nhân ? Sư tòng một vị tông môn mọi người ?"

Trần Bình An nhẹ nhàng lắc đầu.

Cũng không có nói chính mình là vị võ phu, chỉ là lấy thể nội một thanh thuần túy chân khí, học cái kia Phúc Lộc Nhai người đọc sách Lý Hi Thánh, một mạch mà thành nâng bút vẽ bùa.

Lão chu tử bùi ngủi thờ dài nói: "Đáng tiếc rồi, chúng ta chỉ có cái này một căn khôi phục hình dáng cũ đánh long cao, nếu là mấy chục cây trúc cao, đều là vẽ có cái này đạo Trảm Tòa phù, lại phối hợp một vị tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp trận pháp tông sư, nói không chừng thật đúng là có thể chấn nhiếp đầu này giao long câu. Đáng tiếc rồi, quá đáng tiếc!"

Quế di đã tung bay cướp lui về, nhìn thấy cái này cây trúc cao sau, đồng dạng có chút kinh ngạc, chỉ bất quá không có lão chu tử như vậy bóp cổ tay thương tiếc, lạnh nhạt lắc đầu nói: "Không có ích lợi gì, mặc dù này phù sâu xa rất sâu, thường thường khắc dấu tại Tòa Long Trụ hoặc là đao kiếm phía trên, là Thượng Cổ thần nhân đuổi bắt, quất roi hoạch tội giao long công cụ một trong, chính là ta đã năm cũng chỉ là thô sơ giản lược nhìn qua vài lần, quả thật có thể áp thẳng giao long chi thuộc, thế nhưng là đầu kia lão giao đạo hạnh cao thâm, đã không quá kiêng kị cái này,

đến một lần những này trúc cao chất liệu không cao, thứ hai này phù đối với bút mực yêu cầu đồng dạng cực cao. . ."

Trần Bình An đưa ra trúc cao về sau, ngay tại dùng hết sức nhìn, vụng trộm quan sát đầu kia lão giao.

Người sau trông mắt màu bạc bên trong, tựa hồ toát ra một tia thâm trầm nhớ lại, rất nhanh liền khôi phục như thường, hai sợi râu rồng chậm rãi phiêu đảng, ở trong nước biển tỏa ra ánh sáng lung linh.

Nghe đồn ngàn năm lão giao râu vàng, chế thành Khổn Yêu Tác, có thể xưng pháp bảo bên trong pháp bảo.

Trần Bình An thu tầm mắt lại, đột nhiên nói rằng: "Quế di, lão tiên bối, các người có thể hay không giúp ta ngăn chặn nhất thời nửa khắc, ta muốn một lần nữa vẽ một đạo phù. Nếu như hai vị tiên bối có ý định khác, coi như ta không nói, yên tâm, ta sẽ tận lực dựa vào chính mình vẽ xong đạo phù này."

Trần Bình An tiếng nói rất nhẹ, nhưng là ánh mắt bên trong bên gan vững chí, làm người ta động dung: "Rất trọng yếu một đạo phù!"

—— ———

Quế Hoa Đảo bên trên, đỉnh núi quế cung trong, một vị thiếu niên quế khách đang đứng tại nóc nhà, ngẩng đầu nhìn ra xa tứ phương, bên cạnh có một vị bà lão lo lắng.

Thiếu niên người mặc một bộ sắc trường sam, mới nhìn cũng không thu hút, mà lại cùng loại Trần Bình An Dưỡng Kiếm Hồ, đồng dạng có cao nhân thi triển rồi thượng thừa chương nhãn pháp, nếu là có người có thể phá vỡ cái kia đạo thuật pháp, cẩn thận xem xét, liền sẽ phát hiện trong đó môn đạo, trường sam không phải cái gì tơ lụa, mà là từ vô số kể ố vàng trúc phiến, tinh xảo diệu biên chế mà thành, xảo đoạt thiên

công, trúc phiến mỏng manh lại dị thường cứng cỏi, người khoác này áo, đông ẩm hè mát, không tính là kỳ quái, mà lại có thể làm cho chủ nhân thời thời khắc khắc, như là đưa thân vào một tòa tiểu xảo động thiên phúc địa, đại bổ tu hành, đây mới thật sự là tiên gia đại thủ bút.

Này áo tên là "Mát lạnh", là một cái xuất từ Trúc Hải động thiên Thanh Thần Sơn nổi tiếng pháp bào, đã từng là Trung Thổ Thần Châu một vị đại vương triều quân chủ trong lòng tốt, theo vương triều hủy diệt, bảo y liên thất truyền đã lâu, chưa từng nghĩ mặc ở rồi vị thiếu niên này trên người.

Thiếu niên dùng không lưu loát Bảo Bình Châu lời tốt nói rằng: "Liễu bà bà, kim đan kiếm tu tẩm kia trăm dặm Phương Thốn phù đều vô dụng, có phải hay không ta ngàn dặm Phương Thốn phù cũng rất treo rồi?"

Bà lão thở dài nói: "Đầu kia lão giao tự thân tu vi kỳ thật không dọa người, Nguyên Anh cảnh đỉnh phong mà thôi, bất quá có cao nhân tương trợ, đã đem đầu này rãnh biển kiến tạo đến như là một phương tiểu thiên địa, nó liền hóa thân Thánh Nhân, tọa trấn trong đó, chiến lực tương đương với một vị Ngọc Phác cảnh tu sĩ, đồng thời chiếm hết thiên thời địa lợi người hòa."

Thiếu niên nhú mày nói: "Vậy chúng ta làm sao xử lý?"

Bà lão cười nói: "Thiếu chủ không cần quá mức lo lắng, ta chính là liều tính mạng, cũng sẽ đem thiếu chủ đưa ra đầu này giao long câu, bất quá sau đó, thiếu chủ nhớ kỹ đường cũ trở về, đi hướng toà kia ném xuống tú cầu vách đá màu lâu, cùng toà kia tự báo danh hào, bọn hãn nhất định không dám thất lễ, đến lúc đó thiếu chủ liền có thể thuận thuận lợi lợi trở về Ngai Ngai Châu, đem việc này nói cùng lão tổ nghe, đến lúc đó tự có thiên phạt hạ xuống, đem nơi này san thành bình địa, vì ta cái này lão bà báo thù."

Thiếu niên oán trách nói: "Liễu bà bà, sinh tử là chuyện lớn gì a, người

nói thế nào đến như thế nhẹ nhàng linh hoạt. Ta cũng không hy vọng người chết ở chỗ này, chúng ta còn muốn cùng nhau về nhà đây."

Bà lão sắc mặt vẫn như cũ mây trôi nước chảy, ánh mắt hiền lành nhìn về phía thiếu niên, mỉm cười nói: "Cũng là hành động bất đắc dĩ, tổng không thể làm thiếu chủ trước mặt, đầy bụng khổ tâm, khóc suốt mướt, lớn như vậy đem số tuổi rồi, thật là là làm không được."

Bà lão nhớ lại một chuyện, mắt nhìn thiếu niên trên tay một cái nhẫn ngọc, nhẹ giọng nói: "Thiếu chủ, cái này tổ truyền Chỉ Xích vật, ngàn vạn nhớ kỹ nắp kỹ, không nên tùy tiện ở trước mặt người ngoài lấy ra bên trong bảo bối, ra cửa bên ngoài, không nên tùy tiện thăm dò lòng người, lòng người một vật, là nhất khó mà cân nhắc được."

Nói đến đây, bà lão tấm kia khô héo nếp uốn tang thương trên mặt, có chút hoảng hốt, dù sao dưới gầm trời tất cả lão phụ nhân, cũng đều là từ thiếu nữ cùng nhau đi tới.

Trúc Y thiếu niên đưa tay chỉ hướng cái kia một chiếc thuyền con, "Liều bà bà, người nhìn một cái có thể cái kia khiêng trúc cao thiếu niên, cùng ta không sai biệt lắm số tuổi a, thật sự thật là lợi hại, có đảm lược, suất khí! So với ta mạnh hơn nhiều, quay đầu ta nhất định phải tìm vị đan thanh thánh thủ, đem này tấm tràng cảnh vẽ xuống đến."

Bà lão lắc đầu cười nói: "Nhưng chớ có học thiếu niên kia hành động theo cảm tính, thiếu chủ người cũng không phải cái gì thật đơn giản thiên kim con trai, vạn kim con trai, người nếu là ở cái này Bảo Bình Châu cùng Bà Sa Châu ở giữa khu vực, thật xảy ra điều gì ngoài ý muốn, coi như là phiền phức ngập trời rồi."

Thiếu niên bất đắc dĩ nói: "Liều bà bà, ta đã trải qua thật nhiều lần lịch luyện rồi, đừng tổng coi ta là hài tử a?"

Bà lão cười mà không nói.

Những cái kia trận nhìn như hiểm tượng hoàn sinh lịch luyện, lần nào không có một vị lão tổ tự mình nhìn chăm chăm.

Kỳ thật lần này ra cửa đi xa, từ Ngai Ngai Châu đi trước rồi một chuyến Câu Lô Châu, lại xuôi Nam Bảo Bình Châu, Thần Cáo tông, Quan Hồ thư viện, Vân Lâm Khương thị, cuối cùng đến Lão Long thành, về sau lại tiếp tục xuôi Nam, đổ bộ Đồng Diệp Châu, phương Bắc Đồng Diệp Châu cùng phía Nam Ngọc Khuê Tông đều đi bái phỏng qua, thiếu chủ còn kém chút muốn đi vào toà kia Vân Quật phúc địa, một đường không gió không mưa, nhưng là bà lão thủy chung nghĩ không mình bạch, vì sao là chính mình độc thân đảm nhiệm thiếu chủ tùy tùng, có phải hay không quá mức qua loa rồi? Một vị Nguyên Anh cảnh luyện khí sĩ, cảnh giới là không tính thấp, nhưng thiếu chủ thân phận hạng gì quý giá ?

Tựa như lần này giao long câu gặp nạn, nếu như đổi thành một vị Ngọc Phác cảnh kiếm tu tại thiếu chủ hộ vệ bên người, thiếu chủ đều không cần nhắc một chút lông mày, càng không cần lo lắng hãi hùng, chỉ cần bàng quan là được rồi.

—————

Tại Quế Hoa Đảo giữa sườn núi một tòa phổ thông ốc xá bên ngoài, có tòa nhỏ đình nghỉ mát, một vị hoa nhường nguyệt thẹn cô gái trẻ tuổi, ngồi ở trong đó, người mặc áo ngắn váy dài, bên hông buộc có dải lụa màu, nàng đối mặt trận này không hiểu thấu kiếp nạn, mặc dù đầy mặt vẻ giận dữ, đối với cái kia Lão Long thành Phạm gia sinh ra nổi giận trong bụng khí, nhưng vẫn là nhẫn nại tính tình nấu xong trà, uống qua trà, từng kiện từng kiện thu thập xong đồ uống trà, lúc này mới bắt đầu suy nghĩ đối sách, thế nhưng là khi nàng nhìn thấy tên kia kim đan kiếm tu thân tử đạo tiêu thảm liệt hình ảnh sau, cũng có chút nản chí ỉu xiu, hơn phân nửa là tử cục rồi.

Nữ tử mặt buồn rười rượi, ngón tay nhẹ nhàng đánh mặt bàn, thì thảo tự

nói: "Không có lý do vận khí kém như vậy a, tại Lão Long thành trả lại cho mình tính một quẻ, mới thoát thác Sơn Hải Quy, lựa chọn Quế Hoa Đảo, theo lý thuyết không có sai, hẳn là tiện đường vớt một hai bút cơ duyên mới đúng. Làm sao có thể ở đây chết yếu ?"

Cô gái trẻ tuổi đứng người lên, mũi chân điểm một cái, đi vào đình nghỉ mát đình chớp, trên cao nhìn xuống, lập tức tầm mắt khoáng đạt, nàng nuốt ngụm nước miếng, từ thế đứng chậm rãi biến thành ngồi xổm ở trên nóc nhà, bắt đầu bấm ngón tay thôi toán diễn hóa, "Chẳng lẽ có cao nhân ẩn tàng trong đó, vẫn là phá cục người còn chưa xuất hiện ? Tóm lại, tuyệt đối không phải là tử cục mới đúng, tuyệt đối không lại. . . Dung ta mà tính toán người, có thể cùng màu vàng kim lão giao giảng cơ phụ nhân, u, nguyên lai người chính là Quế Hoa Đảo a, kỳ quái rồi, phá cục người, vẫn không phải người. . ."

"Lại đến nhìn một cái vị này thâm tàng bất lộ đưa đồ người chèo thuyền, a ? Lại là từ Nguyên Anh cảnh ngã về Kim Đan cảnh luyện khí sĩ ? Đến nay thương thế còn chưa khỏi hẳn, không hồ là cái có chuyện xưa chu tử lão hán, nhưng là người cũng phá không kết thúc. . ."

"Về phần cái này ghé con mới đẻ không sợ cạp thiếu niên, vẫn là thôi đi, khiêng trúc cao cũng liền thôi rồi, chắc chắc, còn uống rượu ? Rất ưa thích khoe khoang rồi, thật coi mình là bên trên ngũ cảnh kiếm tiên a, ngu đột xuất. . . Nếu như vậy, phá cục mẫu chốt, chẳng lẽ là ở trên núi, có thần tiên chính tại khoan tay đứng nhìn ? Chỉ các loại đầu kia lão giao thư giãn, liền sẽ cho một kích trí mạng ? Dung ta tính toán, thật là có một vị cố ý che đậy khí thế thế ngoại cao nhân, chỉ tiếc. . . Còn không phải!"

Nữ tử hai tay cào đầu, hai má đỏ bừng, nàng hiển nhiên có chút nôn nóng bất an, trong lúc nhất thời búi tóc giữa châu tâm nghiêng lệch, tóc xanh nhiễu loạn.

"Chớ hoảng sợ chớ hoảng sợ, sư phụ chính miệng nói qua, thiên hạ bất

luyện cái gì đại thể, trong đó thủy chung cất giấu một cái diễn hóa vạn vật 'Nhất', chính là vị kia Đạo tổ, cũng một mực đang truy cầu cái chữ này. Đầu kia Chân Long là như thế, Ly Châu động thiên chân chính huyền cơ, cũng là như thế, kiếm khí trường thành vẫn là như thế, đều là như thế. . ."

Tại vị này cô gái trẻ tuổi tâm thần thất thủ thời điểm, Khuê Mạch tiểu viện hoa quế tiểu nương Kim Túc, vừa vịn một bước ba quay đầu, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy nàng sư phụ cùng màu vàng kim lão giao hung hiểm giăng co, nhìn thấy rồi vị kia hơn phân nửa chính là Quế Hoa Đảo kim đan tu sĩ chu tử lão hán, đương nhiên còn chứng kiến cái kia chèo thuyền du ngoạn tiến lên, chạy tới thêm phiền đeo kiếm thiếu niên, Kim Túc biết mình không nên oán hận vị kia đứng ra thiếu niên, thế nhưng là chẳng biết tại sao, nàng đối với vị thiếu niên này nổi nóng, càng ngày càng nghiêm trọng, đến mức giống như hôm nay gặp tất cả kiếp nạn, đều muốn quy tội gia hỏa này, mới có thể để cho nội tâm của nàng thoáng dễ chịu một chút.

Kim Túc không muốn suy nghĩ nhiều, càng không muốn thừa nhận, sợ dĩ như vậy then quá hoá giận, không phải cái kia tên là Trần Bình An xử khác khách nhân, làm được không rất đúng, mà là hoàn toàn hãn "Khư khư cố chấp", trong lúc vô hình làm nổi bật lên nàng khiếp nhược sợ hãi, nàng thậm chí ngay cả đứng tại sư phụ bên cạnh, sư đồ sóng vai mà đứng dũng khí đều không có.

Sinh tử một đường ở giữa, có người ham sống mà sợ chết, xem xét thời thế, lánh nạn trở ra; có người bỏ sinh mà lấy nghĩa, vượt khó tiến lên, cầu sống trong chỗ chết.

Đối với dưới chân đầu kia Trường Sinh Đạo đường mới vừa vịn cất bước người trẻ tuổi mà nói, một cái chưa hẳn sai, một cái chưa hẳn đúng.

Quế Hoa Đảo bên ngoài trên mặt biển, hai chiếc thuyền nhỏ lảng giềng mà đi.

Lão chu tử mấy lần thuyết phục không quả, tăng thêm ở sâu trong nội tâm, thực sự không muốn trơ mắt nhìn lấy thiếu niên này bỏ mạng tại này, liền có chút nổi nóng, khí nói: "Tất nhiên Quế phu nhân đều nói rồi lão giao lợi hại, người còn lưu tại nơi này làm cái gì, hồ nháo!"

Phụ nhân cười khổ nói: "Thân hãm trùng điệp bảo vệ, trừ rồi lưỡng bại câu thương, kỳ thật không có cơ hội gì rồi."

Lão hán đột nhiên thấp giọng nói: "Quế phu nhân, người nhất định phải phải sống sót, Phạm gia. . ."

Phụ nhân lung lay đầu, "Ý ta đã quyết."

Nàng quay đầu nhìn về thiếu niên, ôn nhu hỏi nói: "Trần Bình An, đạo phù kia, thật rất trọng yếu ?"

Trần Bình An dùng sức gật đầu.

Phụ nhân hít thở sâu một hơi, "Dù sao việc đã đến nước này, còn có thể như thế nào. Đầu kia lão giao quyết tâm không niệm tình cảm, khắp nơi lấy quy củ hai chữ tới dọa ta, sự tình ra vô thường tất có yêu, tất nhiên Trần Bình An người nguyện ý làm chút cái gì, vậy liền làm a, hai người chúng ta giúp người kéo dài một chút thời gian, vẫn là không khó."

Trần Bình An lập tức ngồi tại thuyền nhỏ bên trong, đưa lưng về phía màu vàng kim giao long, cùng thân là Phương Thốn vật phi kiếm Thập Ngũ tâm ý tương liên, rất nhanh từ trong tay áo trượt ra một trường màu xanh chất liệu lá bùa, tựa như từ nào đó bộ thánh hiền sách vở bên trên xé xuống đến trang sách, Trần Bình An tay phải cầm bút tuyết nhỏ chùy, nhẹ nhàng a rồi khẩu khí, nhưng khi chi kia "Hạ bút có thần" bút lông vươn hướng tấm kia lá bùa thời điểm, Trần Bình An nội tâm rung động không thôi, ngòi bút giống như tuyết lớn thời tiết, người đi đường hai chân hãm sâu tuyết đọng, nửa bước cũng khó dời đi!

Trần Bình An đúng là cái kia một thanh thuần túy võ phu chân khí, trực tiếp như vậy gây mất!

Trước đó mấy lần viết màu vàng kim chất liệu lá bùa Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, cùng Dương Khí Thiêu Đăng phù, Trần Bình An chưa bao giờ gặp qua loại tình huống này.

Trần Bình An ngược lại sinh ra kinh hãi.

Tình nguyện thân thủ nội thương, chấn động thần hồn, Trần Bình An y nguyên cưỡng ép nhắc lên một thanh mới khí, cánh tay chìm xuống, tuyết nhỏ chùy ngòi bút không ngừng dời về phía tấm kia trang sách lá bùa.

Người có thể làm chút cái gì, nhưng là nhất định phải cam đoan sẽ không đem thể cục trở nên tệ hơn.

Tại Hoàng Đình Quốc rách nát chùa miếu trước, những cái kia tiên y nô mã tuổi trẻ giang hồ nhi nữ, vì rồi trong lòng bọn họ bên trong chân thực nhiệt tình, hành hiệp trượng nghĩa, kém chút hồng rồi cái kia giúp chính đạo luyện khí sĩ đại sự, kém chút để đầu kia quấy phá nhiều năm rừng núi hồ yêu thừa cơ đào thoát.

Đây là lòng tốt làm chuyện xấu vết xe đổ.

Nếu là cái tiền đề này có thể cam đoan, Trần Bình An cảm thấy mình nhất định phải làm chút cái gì.

Tại Thái Y Quốc Yên Chi quận Thành Hoàng Miếu, vị kia tay chân hệ bằng bạc chuông lục lạc quận thủ chi nữ, đồng dạng là xuất thủ tương trợ, bởi vì nàng điểm đến là dừng, mỗi lần xuất thủ tương trợ, đã là nàng khả năng cho phép, lại có thể trợ giúp Trần Bình An thích hợp chia sẻ áp lực, cái này rất tốt.

Đồng dạng là đồ ngang, một chiếc Lão Long thành Quế Hoa Đảo, một chiếc lập đàn làm phép Sơn Côn Thuyền.

Toà này Quế Hoa Đảo, là hắc tốt bằng hữu Phạm Nhị cập quan sau sẽ kế thừa gia nghiệp.

Mà cái kia chiếc côn thuyền, đã từng có hai vị sớm chiều chung đụng thiếu nữ, tên là xuân thủy Thu Thực, đều là rất tốt cô nương, Trần Bình An vẫn cho là bọn hắc như thế tuổi trẻ số tuổi, mặc kệ là mấy năm mấy chục năm sau, mặc kệ là cách thiên sơn vạn thủy, ly biệt về sau luôn có thể trùng phùng.

Trần Bình An không ngừng tăng thêm năm ngón tay cùng cánh tay lực đạo, hô hấp thổ nạp cùng kiếm khí mười tám ngừng, mãnh liệt lưu chuyển, cái này một thanh tại thể nội thể như chẻ tre thuần túy chân khí, nhất định phải đã nhanh mà lại ổn.

Khí ổn thì thần định, thần luật phù linh.

Cuối cùng, tưởng tượng năm đó, đốt sứ kéo phôi cũng là một cái ổn, tâm ổn mới năng thủ ổn.

Tuyết nhỏ chùy hào nhọn, rốt cục chậm rãi chạm đến màu xanh lá bùa.

Từ một hạt nhỏ điểm sáng trong nháy mắt nổ bể ra đến.

Đúng như trên biển sinh trắng sáng.

Trần Bình An đối với cái này thờ ơ, tâm thần hoàn toàn đắm chìm ở cái kia đạo Trảm Tỏa phù, muốn tại màu xanh trên lá bùa viết đủ tám chữ: Làm gì vụ thậm, vũ sư sắc lệnh.

Giờ này khắc này thiếu niên, ngồi xếp bằng tại thuyền nhỏ bên trong, hồn nhiên vong ngã.

Đối một trương cổ lão trang sách, Trần Bình An cầm trong tay bút lông, không giống như là cái gì thuần túy võ phu, cũng không giống là cái gì kiếm khách, giống như là cái tại sơn thủy giữa chép sách viết chữ đọc sách đàm.

Đạo phù này, được hay không được, vẽ xong về sau lại nói.

Tựa như cái kia Hám Sơn quyền, quyền pháp đến cùng có cao hay không, trước luyện qua một trăm vạn lượt lại nhìn.

Hôm nay nếu như không làm chút cái gì, Trần Bình An cảm thấy có lỗi với chính mình luyện quyền, học kiếm, uống rượu, nhận biết nhiều người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 264: Trên đại đạo

Tại Trần Bình An nâng bút vẽ bùa trước tiên, tại màu vàng kim lão giao ra hiệu dưới, Giao Long Cầu liền đã có hành động, mà lại là sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, tiềm phục tại cái này đạo khe rãnh hàng trăm hàng ngàn đầu giao long chi thuộc, cùng nguyên bản cao ngất không trung nước biển cùng một chỗ tuôn hướng Quế Hoa Đảo.

Duy chỉ có màu vàng kim lão giao chiếm cứ cái hướng kia, lộ ra phá lệ bình tĩnh.

Chu tử lão hán cầm trong tay Long Vương cái sọt nhét vào bên chân, một đầu ấu giao sinh tử, đã không quan hệ đại cục, lão hán liếc mắt đưa lưng về phía chính mình đeo kiếm thiếu niên, cả người tựa như bao phủ tại làm khiết ánh trắng bên trong, một người một bút một lá bùa, liền thành một khối, tựa như một tòa Phương Trượng ở giữa tiểu thiên địa.

Lão hán trong lòng tán thưởng một tiếng, tiểu gia hỏa ngược lại là có chút đại khí tượng, mặc dù cùng cảnh giới cao thấp, tu vi sâu cạn quan hệ không lớn, nhưng lão chu tử tự nhận chính mình lúc tuổi còn trẻ, nhưng không có phần khí độ này.

Lão hán nhanh chóng thu tầm mắt lại, nhẹ giọng nói: "Quế phu nhân, Quế Hoa Đảo nguy cơ sớm tối, Trần Bình An cùng đạo phù này, tạm thời cứ giao cho ta đến bảo hộ, Quế phu nhân một mực đi tọa trấn đồ ngang, lại để cho Mã Trí cùng mấy vị quân sự, tranh thủ thời gian đối với trên núi tất cả khách nhân hiểu lấy lợi hại, chớ có lại che đậy tu vi rồi, tất cả ân oán cá nhân, cùng thù lao cùng bồi thường, các loại Quế Hoa Đảo vượt qua kiếp nạn này bàn lại."

"Lão giao lần này xuất thủ, rất là cổ quái, hơn nữa nhìn nó đánh giết tên kia kim đan kiếm tu thủ đoạn, hoặc là đã phá cảnh, bước lên trên ngũ

cảnh, hoặc là chính là có người tại Giao Long Câu âm thầm bày trận, đem nơi này biến thành cùng loại Nho gia Học Cung thư viện tồn tại. Nói không chừng liền một vị bồng môn tả đạo cao nhân, nhìn trúng rồi khối này thuộc địa, mới khiến cho lão giao có rồi cùng Bà Sa Châu Nho gia Thánh Nhân khiêu chiến lực lượng. Nhưng vô luận là Ngọc Phác cảnh, còn là một vị Ngụy Thánh, nó một khi toàn lực xuất thủ, không có ta tại, một mình người rất khó ứng phó."

Quế phu nhân có chút do dự, không có vội vàng chạy tới Quế Hoa Đảo, thậm chí tận lực thả chậm rồi ngừng, tại trong lúc này cân nhắc lợi hại, tại dài dằng dặc tu đạo kiếp sống ở trong, Quế phu nhân biết rõ đưa thân vào tứ phương mờ mịt trong khổ cảnh, làm mười cái sự tình trăm cái sự tình, cũng không bằng làm đối với một sự kiện.

Ba mặt nước biển như vỡ òa, đánh tới hướng "Đáy chén" đồ ngang.

Quế Hoa Đảo bên trên, trừ bỏ đỉnh núi gốc cây kia tổ tông quế, còn lại hơn một ngàn khỏa cây quế, đồng thời lá rụng nhao nhao, từng mảnh từng mảnh lá rụng không chờ rơi mà, liền cùng một chỗ bay về phía không trung, cũng không phải là lộn xộn, lá quế lần lượt treo lơ lửng không ngừng sau, hình thành một nửa hình tròn hình, bao phủ lại Quế Hoa Đảo, về sau lá quế trong nháy mắt đốt thành tro bụi, tan thành mây khói, chỉ lưu xuống một đoàn bích lục linh khí tại nguyên chỗ, ngưng tụ thành một hạt lớn nhỏ viên cầu, những này to như dĩa lật lá quế linh cầu ở giữa, hướng bốn phía diễn sinh ra đi từng tia từng sợi u dây xanh dây, lẫn nhau dẫn dắt dính liền.

Nước biển mãnh liệt, đồ ngang như một chiếc thuyền con, lá quế ẩn chứa linh khí lẫn nhau liên kết, như là chu tử dùng sức ném rải ra một cái lưới lớn, chỉ là lần này "Tung lưới", không vì bắt cá, chỉ vì che mưa.

Làm nước biển nên ở lưới lớn phía trên, bọt nước khuấy động, nhưng là không có một giọt nước thấm thấu lưới lớn rơi vào Quế Hoa Đảo, đồ ngang chỉ là có chút lay động, mà nên cây kia tổ tông quế bày biện ra

cành lá cấp tốc sinh trưởng huyền diệu tư thái sau, đỉnh núi mặt đất nứt ra, xuất hiện đông đảo khe rãnh, lộ ra lão cây quế uốn lượn rễ cây. Cả tòa Quế Hoa Đảo tùy theo bắt đầu từ từ đi lên, lại giống như là muốn đứng vững nước biển trùng kích, huyền không ngự phong, cường ép thoát ly Giao Long Cầu.

Rất nhiều cái trán mọc sừng Thủy Cầu, trùng sát xu thế hung nhất, từng đầu rơi vào tấm võng lớn kia bên trên, lấy lợi trảo xé rách toà kia lá quế đại trận, hoặc là lấy đầu lâu va chạm.

Cái này Thủy Cầu, xem như giao long chi thuộc bên trong huân quý thành viên, cùng sớm nhất chương quản năm sông bốn biển Chân Long, quan hệ tương đối thân cận, so với rắn lý chi lưu, khác biệt một trời một vực. Chỉ bất quá nhiều rồi một cái thủy tự, liền muốn so một cái chữ xưng hô cầu, so với loại này danh xưng với thực hoàng thân quốc thích, còn hơi kém hơn bên trên một đoạn, Thủy Cầu là Thượng Cổ Đại Cầu cùng trong biển thanh xà giao - cầu chủng loại, cho nên lại được xưng là Thanh Cầu, cùng yêu thích ẩn thân tại hùng núi trùng điệp Bạch Ly, một tại biển sâu một tại lục địa, thường thường xuất hiện tại văn nhân nhà thơ văn chương bên trong, càng là thơ du tiên khách quen.

Rất nhiều giao long hậu duệ theo đuôi phía sau, hung hãn va chạm lưới lớn, còn thi triển dị bẩm thiên phú thủy thuật thần thông, từng đầu lôi cuốn vạn quân nước biển, cùng một chỗ trùng kích lưới lớn.

Chu tử lão hán thấy cảnh này sau, đau lòng không thôi, đây chính là Quế phu nhân liều mạng một thân kiếm không dễ Địa Tiên đạo hạnh, mặc cho chân thân căn bản nguyên khí kịch liệt hao tổn, tại vì tất cả mọi người giành một chút hi vọng sống.

Chờ tại trên đảo Mã Trí cũng đã cùng khách nhân thương lượng, chính là không biết rõ có thể hay không mọi người đồng tâm hiệp lực, cùng một chỗ hợp lực vượt qua cửa ải khó.

Tại Trần Bình An kiệt lực viết tẩm kia Trảm Tỏa phù thời khắc, màu vàng kim lão giao trừ rồi ra lệnh, để Giao Long Câu một cổ tác khí công phá Quế Hoa Đảo, thế nhưng là chính nó lại không có ý xuất thủ, chỉ là hơi chút suy nghĩ, lay động trăm trượng kim lân thân thể, chậm rãi bơi về phía trong suốt nước biển biên giới, cuối cùng từ gợn sóng bên trong đi ra một vị người mặc màu vàng kim trường bào uy nghiêm lão nhân, song mi cực dài, rủ xuống đến trước ngực, hắc lãng không tiến lên, đầu này hóa thành nhân hình lão giao, không có để ý yêu cầu phân tâm đi không chế Quế Hoa Đảo Quế phu nhân, ngay cả đầu kia ấu giao sinh tử, kim bào lão giả đồng dạng thờ ơ, hắc giống như là một vị chậm rãi đi xuống dốc núi leo núi du khách, trên cao nhìn xuống, quan sát chân núi cái kia hai đầu thuyền nhỏ cùng ba người.

Lão giao nhìn về phía thiếu niên kia bóng lưng, bước chân không ngừng, mỉm cười nói: "Tiểu gia hỏa, tại cái kia cán đánh long cao bên trên động tay chân, tự tiện viết Trảm Tỏa phù, ta chỉ coi người tuổi nhỏ vô tri, tùy theo người lén lút nấp kỹ hai thanh phi kiếm, nhưng nếu là lại được một tấc lại muốn tiến một thước. . ."

Chu tử lão hán không chế dưới chân thuyền nhỏ, ngăn tại Trần Bình An một người một thân thuyền sau, ngửa đầu nhìn về phía đầu kia tính tình đại biến lão súc sinh, cười nhạo nói: "Được một tấc lại muốn tiến một thước lại như thế nào, khó nói nghênh cổ liền giết, lấy một cái dễ chịu một điểm kiểu chết ? Cầu các người cái này giúp nghịệt súc nguyên lành nuốt xuống, đừng nhai kỹ nuốt chậm ?"

Lão giao nghiêng liếc một chút lão chu tử, cười nói: "Các người hồng rồi quy củ, chết đều là muốn chết, về phần là như thế nào kiểu chết nha, kỳ thật không trọng yếu, khó nói người quên rồi, các người sau khi chết hồn phách, nếu là từng chút từng chút bị ta thủ hạ cẩn thận thăm dò, cho làm thành mấy chục chi ánh nến đèn sáng, nhóm lửa sau, đặt ở Giao Long Câu chỗ sâu nhất, tiếp nhận cái kia âm lãnh nỗi khổ, phần này tội, nhưng so sánh nhân gian pháp trường bên trên ngũ mã phân thân, thiên đao vạn quả, càng thêm gian nan, nhất là như người loại này kim đan lão tu sĩ,

đạo hạnh càng cao, hương nền phẩm cấp càng cao. . ."

Nói đến đây, kim bào lão giả thở dài, dừng thân hình, một tay phụ sau, một tay hai ngón vẽ động rủ xuống trước ngực màu vàng kim trường mi, bất đắc dĩ nói: "Tiểu gia hỏa, ta cùng cái này Phạm gia chu tử đều giúp người kéo dài lâu như vậy, một trường vũ sư sắc lệnh Trảm Tỏa phù mà thôi, còn không có vẽ xong ? Là Đạo gia phù lục phái đệ tử, bây giờ càng ngày càng không nên việc rồi? Vẫn là chính người học nghệ không tinh, vẽ bùa bản sự không tốt ? Vẫn là tờ phù lục này uy lực quá lớn, lá bùa quá mức trân quý, làm hại người hạ bút có chút. . . Chát chát ? Không sao, ta đã nhiều năm không có kiến thức cùng lĩnh giáo qua Trảm Tỏa phù rồi, rất là hoài niệm, cho nên điểm ấy thời gian, còn chờ được, thiếu niên lang từ từ sẽ đến, chớ có gấp."

Quế phu nhân ai thán một tiếng.

Lão chu tử cũng là không sai biệt lắm tâm cảnh.

Cái này là Thánh Nhân quản lý một phương thiên địa chỗ kinh khủng.

Như là Nho Thánh tọa trấn Học Cung thư viện, chân quân thân ở đạo quán, La Hán tọa trấn chùa miếu, Võ Thánh quản hạt sa trường.

Sắc mặt tái nhợt Quế phu nhân tàn khốc nói: "Như thế bạo ngược hành hung, người liền không sợ Bà Sa Châu Nho gia Thánh Nhân vấn trách người ? !"

Lão giao ánh mắt thương hại nói: "Quế phu nhân a Quế phu nhân, người không nên chờ tại Lão Long thành như thế một tòa bùn nhão đường, mua dây buộc mình mà thôi, nhiều năm như vậy tầm thường vô vi, không để ý đến chuyện bên ngoài, chỗ nào hiểu được đại thế phía dưới, thuận chi người xương làm trái người vong, Quế phu nhân, ta mặc dù ngấp nghé người chân thân rất nhiều năm, nhưng là nể tình người xuất thân không tầm thường, ta có thể cuối cùng cho người một cơ hội, quy thuận tại ta,

cùng Giao Long Câu cùng cử hành hội lớn, như thế nào ?"

Quế phu nhân cười lạnh nói: "Thật không biết rõ nếu là Nho gia Thánh Nhân ở đây, người còn dám hay không phát ngôn bừa bãi! Đừng nói Thánh Nhân, chỉ sợ chỉ là một vị quân tử, liền đầy đủ để người nơm nớp lo sợ đi ?"

Kim bào lão nhân cười lắc đầu, "Nay lúc không giống ngày xưa rồi, cho nên ta mới nói người Quế phu nhân tầm mắt quá chật, thôi rồi, đạo bất đồng bất tương vi mưu, ăn hết người về sau, ta liền có thể thuận lợi bước lên Ngọc Phác cảnh, đến lúc đó coi như Toánh Âm Trần thị Nho gia Thánh Nhân, rời đi thư viện, tới đây vấn trách, lại có thể làm khó dễ được ta ?"

Lão nhân nhếch miệng cười một tiếng, ý cười dày đặc, "Biết rõ người còn không hết hi vọng, coi là ta lúc trước là đang cố lộng huyền hư, còn trong lòng còn có may mắn, để thiếu niên kia vẽ ra cái kia đạo Trảm Tỏa phù, tốt hù sợ trừ ta ra tất cả giao long chi thuộc, người nhìn một cái, ta vẫn là liền rời người tâm nguyện, hiện tại còn cảm thấy ta là đang hư trương thanh thế sao?"

Lão nhân bước ra một bước, trong nháy mắt đi vào Trần Bình An cười thuyền nhỏ một bên hơn mười trượng bên ngoài.

Trần Bình An tựa như không hỏi thế sự nhập định lão tăng, chỉ là chậm rãi vẽ bùa.

Quế phu nhân cùng chu tử lão hán đồng thời có hành động, nàng ném ra một đoạn hoa quế nhánh, rơi vào thuyền nhỏ mũi thuyền, phụ nhân thầm đọc một câu "Kết cây theo trời xanh", quế nhánh trong nháy mắt sinh trưởng thành một gốc nhỏ cây quế, cành lá lượn quanh, mở ra rồi một lùm bụi vàng Hoàng Quế hoa, mùi thơm xông vào mũi, cây quế cao tới một trượng, bóng cây bao trùm ở Trần Bình An.

Lão hán thì hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, đọc thầm chú ngữ, một cước trùng điệp dẫm lên hắc lập ra thuyền nhỏ, hai lòng bàn tay giăng co, mười ngón giao thoa, từ giữa ngón tay tách ra chói lọi hào quang, lão chu tử một tay ngón tay cái chống đỡ tim, một tay ngón út chỉ hướng màu vàng kim lão giao, làm lão hán bấm niệm pháp quyết về sau, có tươi hồng hỏa ánh sáng quanh quần toàn thân, như là một vị người khoác áo bào đỏ thiên quan thần linh, cái trán che kín màu đỏ tươi chữ triện, gầm thét nói: "Kim Ô vỗ cánh, Hỏa Thần nấu nước!"

Từ lão hán dưới chân thuyền nhỏ đến kim bào lão nhân ở giữa mặt biển, như là chảo nóng sôi nước, vụ khí bùng bùng, sau đó từ đó bay ra một đầu đầu màu vàng kim quạ đen, bọn chúng kéo lấy một đạo cuộn cuộn hỏa diễm, nhanh chóng nhào về phía lão giao.

Nhưng là kim bào lão giao chỉ là tiện tay vung lên tay áo, từ bên cạnh thân hai nơi trong nước biển kéo ra hai đầu Bích Thủy Thương Long, cùng màu vàng kim quạ đen song phương đụng vào nhau, mấy chục cái Kim Ô trong nháy mắt bị hai đầu già nua thôn phệ hầu như không còn, mặc dù Bích Thủy Thương Long ăn no nê, trong bụng lúc thỉnh thoảng lấp lóe hỏa quang, cuối cùng đồng quy vu tận, thân thể vỡ nát, quay về biển cả, thế nhưng là lão hán tay kết pháp quyết, xuất thủ mãnh liệt, có thể nói âm thanh cuộn cuộn, khách quan kim bào lão giao hơi hột, lập tức phân cao thấp, cách xa cực lớn.

Kim bào lão giao cười nhạo nói: "Hỏa Thần ? Cái này Thượng Cổ thần chỉ quá tạp rồi, mà lại bởi vì một cục thiên đại tai họa, kế thừa phần này đại thống thần linh, thường thường danh bất chính, ngôn bất thuận, so với từ trước truyền thừa có thứ tự, thâm thụ Thiên Đế nể trọng Thủy Bộ chính thần, thực sự không đáng giá nhắc tới. Người này nho nhỏ kim đan, chỉ sợ căn bản không biết rõ Hỏa Thần nấu nước bốn chữ, bản thân chính là tại rụt rè a? Sớm nhất cái vị kia Hỏa Thần, đây chính là buông lời muốn nấu cạn tứ hải, đốt ánh sáng ngũ hồ làm trên trời mây mù, hậu thế Hỏa Bộ thần linh, cũng chỉ dám nói nấu nước rồi, cái gì nước, sông lớn sông lớn là nước, nho nhỏ khe nước là nước, nấu mở rồi nước, pha

trà uống hay sao?"

Lão hán cái này một đạo pháp quyết bị kim bào lão giao nhẹ nhõm phá vỡ, cũng không nhụt chí, ở người phía sau nói liên miên lải nhải lời nói nói trong lúc đó, lại đổi một quyết, hai tay nắm đấm, trùng điệp đụng vào nhau, hai chân giẫm ra độc môn cương bộ, trước đó Hỏa Bộ thiên quan hình tượng không thấy, trợn mắt nhìn nhau, có hộ pháp lực sĩ chỉ cho, lão hán bốn phía có từng khóa quanh quần điện quang lôi châu vờn quanh lượn vòng.

Lão hán cuối cùng song quyền tách rời, một quyền trọng chùy tim đến phần bụng liên tiếp ba lần, ba khu khí phủ linh khí khuấy động không thôi, mặt khác một quyền khôi phục bàn tay, trong lòng bàn tay hướng bầu trời, "Kinh trập trống bụng, lôi trạch mở rộng, nghe ta sắc lệnh, thay mặt thiên thi phạt!"

Vạn dặm không mây xanh thăm bầu trời, trống rỗng xuất hiện một tòa sấm chớp rền vang vòng xoáy khổng lồ, một đạo tuyết trắng lôi điện đột hiển, trên không trung mấy lần chuyển hướng, bổ về phía vị kia kim bào lão giao đỉnh đầu.

Kim bào lão giả thân hình tại nguyên chỗ tan biến không thấy, nhưng là cái kia đạo Bá Không lôi điện cũng không như vậy tiêu tán, trực tiếp xuyên thấu nước biển, rơi vào Giao Long Câu chỗ sâu sau, bắn ra mà trở lại, chiếu rọi đến chỗ này đáy biển tuyết trắng mênh mông, rất nhiều giấu ở đáy biển giao long chi thuộc, bọn chúng không có tham dự lần này vây quét, bị cái này đạo lôi pháp quấy nhiễu về sau, toàn bộ vô ý thức nhắm đôi mắt lại, không dám cùng chi nhìn thẳng vào.

Lôi điện lướt đi mặt biển, bay về phía một chỗ, kim bào lão giao hiện ra chân thân, đối mặt đầu này không quá hợp lẽ thường lôi điện, lão giao tựa hồ rất cực có chút nổi nóng, lần này không có rồi lúc trước thanh thần thái, cũng không có tiếp tục trốn tránh, đứng tại nguyên chỗ, khẽ nhíu mày, hai ngón khép lại, phân biệt kẹp lấy một đầu màu vàng

kim trường mi, cấp tốc bơi qua, từ đầu ngón tay trượt ra hai bơi kim sắc kiếm mang, ước chừng ba thước, cùng thế gian lợi kiếm các loại dài, một kiếm đón lấy cái kia đạo lôi điện, một kiếm thẳng đầu đầu đỉnh toà kia cùng tòa nào đó nhỏ lôi trạch tương thông vòng xoáy.

Kim bào lão giao trường mi hai kiếm đều thành công, cùng lôi điện cùng vòng xoáy lần nữa ngọc thạch câu phần, tại mặt biển cùng không trung hai nơi, nổ tung ra chói lợi hào quang.

Chu tử lão hán không hổ là đã từng tự mình lãnh hội qua Địa Tiên phong quang thừa thốt kim đan khách, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, đột ngột từ mặt đất nâng lên, nhô ra một tay, đưa tay một nắm, nắm chặt rồi một cây ngân quang chướng mắt Trượng Bát Xà Mâu, thẳng đâm kim bào lão giao, "Nghịch súc nhận lấy cái chết!"

Kim bào lão giao giật giật khóe miệng, lần nữa biến mất.

Chu tử lão hán cái này một mâu thế đi cũng không mấy may yếu bớt, ngược lại tăng thêm lực đạo, mũi thương chỗ đúng là xuất hiện rồi một hồi màu đen gợn sóng, tuyết trắng mũi thương không có bất kỳ cái gì ngưng trệ, trường mâu thế như chẻ tre, như đưa vào nước, xuất hiện rồi thị giác bên trên chếch đi nghiêng lệch.

Về sau xuất hiện cổ quái một màn, lão nhân chung quanh đứng vững hơn mười vị kim bào lão giao bóng người, mà lại riêng phần mình trước người đỉnh đầu, hoặc là dài đến một trượng, hoặc là ngắn bất quá một thước, đều có một đoạn mũi thương đâm về kim bào lão giao ẩn đường.

Cơ hồ tất cả kim bào lão giao trăm miệng một lời cười nói: "Thật sự là liều mạng Địa Tiên một kích, làm khó người này cái Kim Đan cảnh rồi."

Duỗi ra một tay, nắm lấy rồi cái kia mũi thương.

Điện quang văng khắp nơi, thiên địa tuyết trắng.

Duy chỉ có một vị kim bào, cũng không mở miệng nói chuyện, hẩn đứng tại Trần Bình An đầu kia thuyền nhỏ chính phía sau, vừa vận có thể thấy rõ ràng ngòi tại hoa quế trong bóng cây Trần Bình An, nhìn không ra cụ thể lai lịch màu xanh lá bùa, nhưng là tràn ngập rồi hạo nhiên chính khí, chiếc bút lông kia ngược lại là hảo vật kiện, chính là lão giao đều muốn thềm nhỏ dải.

Nhìn tấm kia Trảm Tỏa phù lá bùa chỗ trống, chỉ hoàn thành rồi bảy tám phần mười, thiếu niên cánh tay, ngón tay cùng hào nhọn mặc dù còn chưa run rẩy, thế nhưng là tâm thần đã bất ổn, bởi vậy có thể thấy được, viết này phù, vẫn là quá mức gượng ép, lão giao càng hiếu kỳ, Trảm Tỏa phù mặc dù phẩm trật không thấp, thế nhưng là thiếu niên lúc trước tại trúc cao bên trên đã thành công vẽ bùa, nói rõ đạo phù lục này bản thân không có vấn đề, mà là tấm kia màu xanh chất liệu lá bùa, để thiếu niên kia khó mà hạ bút, giống như hài đồng phụ trọng leo núi, nói là dốc hết tâm huyết, đều không khoa trương rồi.

Một trương viết có vũ sư sắc lệnh thượng phẩm Trảm Tỏa phù.

Nếu là ở chính mình trở thành một phương Thánh Nhân trước đó, kim bào lão giao còn sẽ có kiêng kỵ, dù sao cái này thuộc về trời sinh tương khắc, tại vũ sư Hà Bá thủy quân chi lưu, còn thuộc về chính thống thần linh đoạn kia tuế nguyệt bên trong, giao long đều sẽ lễ kính cái này tựa như nha môn cấp trên tồn tại.

Chỉ là bây giờ dù là tờ phù lục này lại "Cứng rắn", kim bào lão giao đều không để trong mắt, hẩn thậm chí có chút khát vọng lần nữa nhìn thấy Trảm Tỏa phù.

Dù sao nào đó đoạn từ từ vô hạn khuất nhục tuế nguyệt, lão giao lúc đó tuổi nhỏ, nhưng là chứng kiến hết thảy, vô cùng khắc cốt minh tâm.

Lão giao chính là muốn Giao Long Câu chỗ sâu, một ít không muốn đi

theo chính mình cùng tuổi lão gia hỏa, đều lần nữa tận mắt chứng kiến đến trường này ý nghĩa sâu xa phù lục, nói không chừng có thể cho những này uế oải suy sụp lão gia hỏa, lần nữa sinh ra một luồng huyết dũng chi khí.

Hoàn hoàn chinh chinh Giao Long Cầu, chỉ cần bện thành một sợi dây thừng, cũng không phải một hai tòa tông chữ đầu tiên gia phủ đệ có thể đẹp ngang.

Hơn mười vị kim bào lão gia đồng thời bóp nát rồi cây kia trường mâu mũi thương.

Đây là chu tử lão hán bản mệnh chi vật, lập tức ngã ngòi tại trên thuyền nhỏ, nôn ra máu không thôi.

Trừ rồi không nói một lời nhìn chăm chú Trần Bình An vẽ bùa đầu kia lão gia, còn lại bị kích thích dày đặc hung tính lão gia nhóm cười ha ha, cơ hồ đồng thời một cước hung hăng giẫm bên dưới, bọn hăn dưới chân cũng không quá lớn động tĩnh, nhưng là che chở Quế Hoa Đảo toà kia lá quế trận pháp, lại giống như là một đạo yếu đuối cửa thành bị vô số chiếc công thành xe trùng điệp nện gõ, chấn động không thôi, tràn ngập nguy hiểm, một khi đại trận tổn hại, những cái kia giao long chi thuộc trong nháy mắt liền sẽ xông vào hòn đảo, cùng những này trời sinh thể phách hùng hậu nghiệt súc cận thân vật lộn ?

Đừng nói bình thường luyện khí sĩ không nguyện ý, chính là sát lực lớn nhất kiếm tu, cùng hoành luyện mạnh nhất Bình gia tu sĩ, đồng dạng cũng không nguyện ý.

Rất nhiều nguyên bản Mã Trí nói khô cả họng cũng không muốn xuất ra áp đáy hòm pháp bảo trong ngũ cảnh luyện khí sĩ, lập tức sắc mặt biến đổi lớn, không dám tiếp tục tàng tư, nhao nhao tể ra pháp bảo linh khí, trong lúc nhất thời, Quế Hoa Đảo bên trên tỏa ra ánh sáng lung linh, nhao nhao hướng không trung lao đi, trợ giúp Quế phu nhân cùng cây

kia tổ tông quế cùng một chỗ chống cự màu vàng kim lão giao giảm đập trận thế.

Nhưng khi ở trên đảo luyện khí sĩ dốc sức xuất thủ về sau, một chút cái trước đó thủy chung ngồi yên đứng xa nhìn Giao Long Câu lớn vật, cũng rốt cục vận dụng thủy thuật thần thông, như một hồi tiền mưa vậy hướng Quế Hoa Đảo.

Bởi vậy Quế Hoa Đảo dù là có rồi luyện khí sĩ trợ trận, đúng là y nguyên ở vào hạ phong.

Cái này nguy cấp thời điểm, lại còn có một vị cao gầy lão giả, từ Giao Long Câu bên ngoài mặt biển bay lượn mà đến, chỉ là hãn hiên nhiên đang do dự muốn hay không mạo hiểm xâm nhập.

Chính là vị kia Ngọc Khuê Tông Khương thị công tử bên người nguyên anh tùy tùng.

Hắn cuối cùng lựa chọn tĩnh quan kỳ biến.

Quế phu nhân không thể không đi Quế Hoa Đảo, nàng bây giờ không có nghĩ đến đại trận như thế yếu ớt không chịu nổi, Trần Bình An đạo phù kia đã không để ý tới rồi, một khi nàng thủy chung bản thân cùng hồn phách bề ngoài đi, Quế Hoa Đảo đại trận chịu không được lần tiếp theo trùng kích, đến lúc đó coi như vẽ bùa thành công, Quế Hoa Đảo đã bị công phá, không chút kiêng kỵ giao long chi thuộc, như vào chỗ không người, sẽ chỉ là bình bại như núi đổ thì thảm cực diện.

Quế phu nhân rút qua mà đi, quay đầu đối với lão hán bất đắc dĩ nói: "Chiếu cố tốt Trần Bình An!"

Lão hán cười khổ gật đầu, giãy dụa lấy đứng người lên.

Chỉ có thể là làm hết sức mình nghe thiên mệnh rồi.

Bốn phương tám hướng tất cả kim bào lão giao, chậm rãi hướng đi hai đầu thuyền nhỏ.

Chỉ có đầu kia thủy chung đứng tại nguyên chỗ màu vàng kim lão giao, từ đầu tới đuôi nhìn chăm chú Trần Bình An, lấy tiếng lòng cáo tri nói: "Tiểu gia hỏa, người lại không vẽ xong đạo phù này, tranh thủ thời gian thay đổi chiến cuộc, các người tất cả mọi người liền đều phải chết rồi, Quế phu nhân muốn chết, lão chu tử muốn chết, người cũng phải chết, đều phải chết a."

Làm gì vụ thậm, vũ sư sắc lệnh. Tổng cộng bát tự một trương Trảm Tỏa phù, Trần Bình An đến cuối cùng chỉ viết rồi sáu cái chữ, mà lại cực kỳ không nói quy củ, đạo phù này không có gì bất ngờ xảy ra, liền đã coi như là hết hiệu lực rồi.

Kỳ thật Trần Bình An viết xong sớm nhất bốn chữ, mặc dù kéo dài thật lâu, so với trước kia vẽ bùa muốn dài dằng dặc rất nhiều, nhưng là tại cái kia mưa chữ bên trên, Trần Bình An bất kể như thế nào vận chuyển khí thế, ngay cả cái kia một bút hoành đều không viết ra được, màu xanh chất liệu lá bùa, giống như căn bản cũng không nguyện ý tiếp nhận chữ này, hai quân giằng co, Trần Bình An một mình phấn chiến, đối mặt một tòa nguy nga Cao Thành, có thể làm cái gì ?

Sức người cuối cùng cũng có cuối cùng lúc, không lấy cái gì hùng tâm tráng chí cùng cứng cỏi nghị lực thay đổi.

Trần Bình An liền chết nửa ngày, vẫn là vô pháp đặt bút, làm Trần Bình An cánh tay lần thứ nhất xuất hiện run rẩy, một miệng lớn tâm đầu huyết, vọt tới yết hầu, bị hãn cường ép nuốt xuống, bức bách tại bất đắc dĩ, Trần Bình An trực tiếp nhảy qua rồi mưa chữ, sư chữ quan ải, lại là một đạo lạch trời, Trần Bình An lần nữa vòng qua, cũng may sắc lệnh hai chữ, miễn cưỡng vì đó, tại chiếc kia thuần túy chân khí nổ mạnh hết đà, rốt cục viết xong rồi.

Trần Bình An cái này một hơi sử dụng hết về sau, đã tình trạng kiệt sức, nắm giữ tuyết nhỏ chùy đầu kia cánh tay chán nản rủ xuống bên dưới, vốn là là cưỡng đề một hơi, lần này vẽ bùa không thành, không khác tuyết thượng gia sương, lúc này thể nội khí huyết cuộn cuộn, trừ rồi chiếc kia đã thương tới bản nguyên tâm huyết, còn có vô số từ bên trong ra ngoài rỉ ra huyết châu tử, cực kỳ nhỏ, từ thần hồn, khí phủ, gân cốt, da thịt từng chút từng chút chảy ra ngoài trôi, ngưng tụ.

Kim bào lão giao lần thứ nhất như thế tức giận, giận dữ mắng nói: "Phế vật vô dụng! Các loại rồi người này lâu như vậy, người thậm chí ngay cả 'Vũ sư' hai chữ đều không viết ra được đến ? !"

Lão giao từng bước một tiến về phía trước, "Ta cho người thêm một cơ hội, một lần nữa viết! Một lần nữa vẽ tiếp một đạo phù!"

Trần Bình An kinh ngạc nhìn lấy tấm kia màu xanh lá bùa, thế cục không có đổi thành tệ hơn.

Nhưng là cũng không có đổi thành càng tốt hơn.

Giống như cùng Thần Cáo tông vị đạo cô kia tại trên đại đạo mỗi người đi một ngã sau, rồi đi Ly Châu động thiên sau một đường hảo vận Trần Bình An, vận khí liền bắt đầu đi xuống dốc, phảng phất lại một lần nữa trở lại rồi phá toái hạ xuống trước đó Ly Châu động thiên.

Lần này, càng là trực tiếp thân hãm tử địa.

Trần Bình An nâng đầu lên nói: "Người này a muốn ta viết xong cái này đạo Trảm Tỏa phù ? Là tại mưu đồ cái gì a?"

Kim bào lão giao quan sát tỉ mỉ rồi một phen thiếu niên, cười gật đầu nói: "Tự nhiên. Chỉ bất quá bây giờ nói những này không có ý nghĩa rồi, lãng phí ta nhiều thời gian như vậy, người sau đó ba hồn bảy vía sẽ bị

chế thành từng nhánh ngọn nến bắc đèn, tại Giao Long Cầu đáy nước thiêu đốt trên trăm năm."

Trần Bình An liếc mắt nắm giữ tuyết nhỏ chùy cánh tay trái, hít thở sâu một hơi, chậm rãi nhắc lên, không chỉ là cánh tay này, đây người máu tươi từ thất khiếu cùng da thịt chảy ra, róc rách mà chảy, "Trước khi chết, ta nhất định phải viết xong hai chữ này."

Kim bào lão giao ánh mắt âm trầm, cười nói: "Thiếu niên lang có chí khí, ta rửa mắt mà đợi, mà lại không tiếc tự mình hộ pháp cho người, nhưng chớ có lại khiến ta thất vọng a."

Trần Bình An nhếch nhếch miệng.

Nâng tay phải lên cánh tay, lung tung lau con mắt, lau đi mơ hồ tầm mắt vết máu, đại khái thấy rõ ràng "Vũ sư" chỗ trống chỗ lá bùa vị trí, sau đó nhắm lại con mắt, ở trong lòng thầm đọc nói: "Làm gì vụ thậm. . . Làm gì vụ thậm. . ."

Trong nháy mắt.

Trần Bình An bắt đầu đặt bút tại lá bùa.

Kim bào lão giao cười nhạt nói: "Thiếu niên, đây cũng không phải là cái gì mưa chữ a, có phải hay không thụ thương quá nặng, đầu óc cũng không rõ ràng rồi?"

Lại trong nháy mắt.

Kim bào lão giao lại không nữa điểm ý cười.

Lá bùa phía trên, không còn là cái gọi là phù lục một điểm linh quang.

Mà là một sợi thần quang tại mãnh liệt ngưng tụ.

Trần Bình An chỉ là bảo trì cái tư thế kia, không phải là không muốn động, mà là thực sự vô pháp động đây rồi.

Trương này Trảm Tỏa phù, đã không còn là đúng nghĩa Trảm Tỏa phù.

Bởi vì không phải "Làm gì vụ thậm, vũ sư sắc lệnh" .

Mà là "Làm gì vụ thậm, chìm trong sắc lệnh" .

Chìm trong sắc lệnh!

Mà vị kia kim bào lão giao đồng dạng là không nhúc nhích tí nào, cũng là có lòng không đủ lực.

Trần Bình An bờ môi khẽ nhúc nhích, yên lặng cảm thụ được bút xuống trên giấy những cái kia ấm áp thần ý, phúc chí tâm linh, tiếng nói run rẩy, nhẹ giọng nói: "Ta gặp được trên sách có nói qua, Thánh Nhân có mây. .
."

Trần Bình An ho khan không ngừng, cuối cùng nói ra nửa câu nói sau, "Tiềm long tại uyên."

Khẩu này trên đầu tám chữ, phảng phất so với trên lá bùa tám chữ, không kém cõi chút nào.

Tổng cộng mười sáu chữ, rơi vào Giao Long Câu ở trong, quả thực chính là một hồi sét đánh ngang tai, ngũ lôi oanh đình.

"Nặc!"

"Cần tuân pháp chỉ!"

Từng tiếng từ Giao Long Câu chỗ sâu vang lên, liên tiếp, liên miên bất

tuyệt.

Thiên địa yên tĩnh.

Hơn mười vị kim bào lão giao dung nhập một cái thân hình ở trong, hắc mà cúi thấp đầu, chấp tay ôm quyền, nhưng là đầy mặt nhe răng cười, "Linh chỉ trước đó, thiếu niên chết đi."

Giao Long Câu trên không, một đạo to như núi kim sắc kiếm mang từ trên trời giáng xuống.

Thẳng tắp hướng về thiếu niên đỉnh đầu.

Có người có thể cứu, nhưng là không nguyện ý, tỷ như vị kia trúc y thiếu niên bên người nguyên anh bà lão.

Có người muốn cứu, nhưng là vì rồi Phạm gia đại nghiệp, chỉ có thể lựa chọn lùi bước không tiến, tỉ như Quế phu nhân.

Có người là không thể làm gì, không tiếc đổi mệnh cho thiếu niên, tỉ như vị kia gần tại Chỉ Xích lão chu tử.

Nhiều người hơn là xem náo nhiệt mà thôi, đại cục đã định, còn cần khẩn trương cái gì ?

Trần Bình An tại thời khắc này, tựa như hết thấy lòng người tình đời đều đã thấy rõ, thế nhưng là vẻ mặt không buồn không vui.

Trong tay áo trượt ra một đôi con dấu, Sơn Thủy Ấn, ngừng ở trên đỉnh đầu không.

Cái kia đạo màu vàng kim kiếm quang vỡ nát về sau, một đôi Sơn Thủy Ấn, chỉ còn hình mờ, núi ấn đã mất.

Trên Đại Đạo.

Một người thắng đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Đại sư huynh họ Tả

Trần Bình An viết sai rồi một đạo Trảm Tỏa phù, nếu nói trước đó tuyệt nhỏ chùy chạm đến lá bùa trong nháy mắt, là trên biển sinh trăng sáng cảnh tượng, như vậy làm đạo phù này vẽ thành về sau, giống như một vòng mặt trời đỏ, cùng miệng giếng nước không chênh lệch nhiều nhỏ, chỉ là cũng không thiêu đốt cảm giác, ngược lại ấm áp ấm áp, tấm bùa này tại Trần Bình An nói ra cái kia tám chữ sau, giống như mất đi rồi chân khí dẫn dắt, lão đảo, bay xuống trên mặt biển, sau đó chậm rãi chìm vào Giao Long Câu, không còn tại trên biển gây nên cái gì dị tượng.

Những những cái kia tại Giao Long Câu uốn lượn chiếm cứ lớn vật, đều không ngoại lệ hóa thành nhân hình, hoặc lão ông hoặc lão phụ, rồi đi riêng phần mình sào huyệt, đứng tại rãnh biển vách đá, đối với tấm bùa kia thở dài hành lễ, theo những này cùng kim bào lão giao bối phạm tương đương đám lão già này, hưng sư động chúng như vậy, rất nhiều tuổi nhỏ ngây thơ giao long chi thuộc, chiến lực yếu đuối, lần này không có cơ hội tham dự Quế Hoa Đảo đại chiến, hoặc là bị tổ bối cưỡng ép giam giữ tại đáy biển, những này lũ tiểu gia hỏa dù là còn chưa ngưng tụ thân người, đồng dạng xem mèo vẽ hổ, hướng tấm bùa kia dùng sức gạt đầu thi lễ.

Sau đó những này không biết sống rồi bao nhiêu năm lớn vật, nhao nhao thi triển bí thuật thần thông, lấy viên cổ tiếng nước răn dạy những cái kia công kích Quế Hoa Đảo giao long hậu duệ, tìm từ cực kỳ nghiêm khắc.

Những cái kia "Thanh niên trai tráng" Thủy Cầu, xà mãng hai mặt nhìn nhau về sau, ánh mắt bên trong đều là nghi hoặc, chấn kinh cùng không cam lòng, chỉ là các gia lão tổ tuyên bố dám can đảm nửa nén hương bên trong không trở lại Giao Long Câu, hết thấy trước trực xuất bản tộc, sau đó thụ lột da nổi khổ, cuối cùng nhét vào mặt biển phiêu bạt, bọc phơi ba năm, sống sót mới có cơ hội nhận tổ quy tông.

Bọn chúng lần này đi theo kim bào lão giao, lão tổ trước đó đều là ngầm thừa nhận cho phép, những này phần lớn tại Nam Hải cùng Bà Sa Châu lục địa nếm qua đau khổ tuổi trẻ hậu duệ, vì cái gì chính là đi theo đầu kia kim bào lão giao, hi vọng một ngày nào đó, có thể đi Bà Sa Châu đại sát tứ phương, đem những cái kia thuần nho Trần thị con cháu cùng duyên hải bố phòng luyện khí sĩ, giết cái tinh quang. Nhưng là hiện tại lão tổ ra lệnh, mà vị kia kim bào lão giao lại không có dị nghị, bọn hắn đành phải nhao nhao thả người nhảy lên, rời đi Quế Hoa Đảo trên không, nhào về phía mặt biển, vào nước về sau, riêng phần mình dẹp đường hồi phủ, đi cùng lão tổ đòi hỏi một cái công đạo thuyết pháp.

Tại cái kia về sau, chính là kim bào lão giao tại nhận lấy pháp chỉ trước đó, đối cái kia hồng rồi hẳn trăm năm mưu đồ thiếu niên, một kiếm chém xuống.

Lục Trầm sắc lệnh ?

Lục Trầm là ai, lão giao đương nhiên nghe nói qua, nghe hẳn tổ bối nói, vị này Đạo gia chương giáo một trong chí nhân, trước khi phi thăng, thích nhất một chiếc thuyền con du lịch tứ hải, giống như không quá ưa thích chờ tại lục địa bên trên. Còn truyền ngôn có một vị chuyên môn vì Lục Trầm không chế thuyền nhỏ chu tử, ra biển thời điểm vẫn là thành gia lập thất chi niên, đợi đến Lục Trầm tại Bắc Hải phi thăng, hẳn mới một mình giá thuyền trở lại lục địa, chờ hẳn về đến nhà, phát hiện quen thuộc gia quốc sơn hà đều là đã không tại, tên của hắn, chỉ là bị lưu tại rồi ba trăm năm trước gia phổ bên trên, tại cái kia về sau, tính danh không theo nhưng tra chu tử liền một lần nữa ra biển, tìm kiếm hỏi thăm Lục Trầm, từ đó bắt vô âm tín.

Kim bào lão giao có sợ hay không chương giáo Lục Trầm ?

Sợ đương nhiên sợ, nhưng là tuyệt đối sẽ không sợ đến nghe xong danh tự liền run lên cấp độ.

Bởi vì hãn tại toà này hạo nhiên thiên hạ, Lục Trầm lại là tại toà kia Thanh Minh thiên hạ.

Càng là Lục Trầm loại này vô cùng tôn quý thân phận, nếu muốn đến mặt khác một tòa thiên hạ, càng là không dễ, mà lại quy củ phức tạp, nhất cử nhất động, đều sẽ bị Nho gia Thánh Nhân nhìn chăm chăm.

Một khi Lục Trầm muốn đích thân xuất thủ, liền sẽ hồng rồi quy củ, đến lúc đó chính mình cảm thù đến tận xương tuỷ Nho gia Thánh Nhân, ngược lại là hãn cùng Giao Long Câu hộ thân phù, thậm chí có khả năng xuất thủ tương trợ người, liền sẽ là cái kia gánh vác nhật nguyệt thuần nho Trần thị lão tổ.

Chỉ bất quá không thể nào e ngại, cũng đừng quá không xem ra gì, khiêu khích Thánh Nhân, dù là cách một tòa thiên hạ, cũng tuyệt không phải chuyện tốt lành gì.

Kim bào lão giao trong lòng cười lạnh không thôi, vị này xuất thân hạo nhiên thiên hạ, lại tại nơi khác thiên hạ chấp chương một mạch đạo thống chương giáo, thật sự là lấy rồi tốt danh tự a.

Về phần vị kia tể ra một đôi Sơn Thủy Ẩn, căn bên dưới kiếm khí vương bận thiếu niên.

Kim bào lão giao giật giật khóe miệng, loại chuyện này khả nhất bất khả nhị, mặc dù hận cực rồi thiếu niên trước mắt, thế nhưng là lão giao đã chuẩn bị thu tay lại, chân chính được mất, không tại triều tịch ở giữa. Chuyện hôm nay, vượt qua mong muốn quá nhiều, nói không chừng đã rước lấy Bà Sa Châu Nam Hải chi tân tuần thú ánh mắt, vẫn là cẩn thận mới là tốt, nếu để cho nắm được cán, sẽ hồng rồi đại sự.

Lão giao chặc chặc cười nói: "Đáng tiếc rồi phương này con dấu, có thể căn bên dưới Ngọc Phác cảnh kiếm tiên toàn lực một kiếm, cũng không

phải một cái phá sọt cá có thể so sánh, tiểu gia hỏa, lúc này tâm không đau lòng ?"

Trần Bình An hỏi một đấng, trả lời một nẻo, "Nếu như trong nhà của ta có rất nhiều Ly Châu động thiên thượng đấng Xà Đảm thạch, cần bao nhiêu khóa, mới có thể đổi về một tòa Quế Hoa Đảo an ổn thông hành ?"

Kim bào lão giao cứ thế rồi một chút, "Người là nói Bảo Bình Châu phần lưng trên không toà kia Ly Châu động thiên ? Nếu là linh khí dạt dào đầu các loại Xà Đảm thạch, đối với chúng ta mà nói, không thua gì một khối Trảm Long Thai đối với một tên kiếm tu tầm quan trọng, nguyên anh phía dưới giao long chi thuộc, một khóa chính là đổi lấy vững vàng vàng một cảnh tăng lên, dung ta tính một chút, một tòa Quế Hoa Đảo, một vị Quế phu nhân, hai ngàn đầu luyện khí sĩ nhân mạng. . . Tiểu tử, trừ phi người có một đồng lớn Xà Đảm thạch mới được a."

Kim bào lão giả duỗi ra đôi bàn tay, lật rồi một chút, "Ít nhất hai mươi khóa. Người có sao?"

Trần Bình An lung lay đầu, "Những năm này đưa ra ngoài một chút, đã không có nhiều như vậy rồi."

Hắn giãy dụa lấy đứng người lên, cái kia một đoạn quế nhánh tạo ra cây quế, đã tại lão giao kiếm khí trùng kích bên dưới, hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Trần Bình An thu hồi bút lông tuyết nhỏ chùy cùng lẻ loi trợ một phương hình mờ, để vào Phương Thốn vật bên trong, ngẫm hiểu phía dưới, phi kiếm Sơ Nhất cùng Thập Ngũ nhanh chóng lướt đi thần hồn rung chuyển Trần Bình An, quay về Dưỡng Kiếm Hồ, lần này không có che che lấp lấp, dù sao lão giao sớm đã xem thấu.

Kim bào lão giao nheo lại mắt.

Thiếu niên phía sau hộp gỗ trong đó một thanh kiếm, mang cho hắn uy hiếp không nhỏ cảm giác.

Một trường diên đảo càn khôn Lục Trầm sắc lệnh, một đồng Ly Châu động thiên Xà Đảm thạch, một đôi Sơn Thủy Ấn, một chi "Hạ bút có thần" bút lông, một cái phẩm cấp không sai Đường Kiếm Hồ Lô, hơn nữa còn họ Trần.

Kim bào lão giao trong lòng càng xác định chính mình đúng lúc thu tay lại, là cử chỉ sáng suốt.

Đáng tiếc đáng tiếc, loại người này, nếu là vừa rồi một kiếm đánh giết rồi, mới là nhất không hậu hoạn. Về phần về sau đưa tới đủ loại khó khăn trắc trở, hắn hoàn toàn không sợ.

So đấu tu vi cảnh giới, hắn vị này Ngụy Thánh, còn không dám có bất kỳ khinh thường, nhưng nếu là so đấu chỗ dựa, hắn thật đúng là không cảm thấy mình bại bởi bất luận kẻ nào.

Lão giao nhìn thấy vị kia thương rồi bản mệnh nguyên thần chu tử lão hán, đứng tại thiếu niên sau lưng, đầy mặt đề phòng, hắn cười nói: "Yên tâm, tấm kia Trảm Tỏa phù, mặt mũi rất lớn, lá gan của ta, chỉ có thể chèo chống ta xuất thủ một lần."

Lão giao thu tầm mắt lại, một lần nữa nhìn về phía Trần Bình An, "Người đã có Xà Đảm thạch, vì sao không đồng nhất bắt đầu liền nói ? Vừa lại không cần có trận chiến này, thương rồi song phương cùng khí ?"

Trần Bình An hỏi lại nói: "Người là đang nói đùa, vẫn là nghiêm túc ?"

Kim bào lão giao sắc mặt âm trầm.

Chu tử lão hán cười lạnh nói: "Tình cảnh lúc đó, người nắm chắc thắng lợi trong tay, giết người đoạt bảo còn đến không kịp, sẽ còn cùng một

thiếu niên ngồi xuống hảo hảo nói chuyện làm ăn ?"

Kim bào lão giao không để ý tới kim đan lão hán châm chọc khiêu khích, gắt gao tiếp cận thiếu niên, "Quá thông minh rồi, sống không lâu dài."

Trần Bình An quay đầu nói: "Lão tiền bối, người về trước Quế Hoa Đảo, ta có chút lời nói muốn đơn độc cùng cái này súc. . . Cùng đầu này lão giao tiền bối nói."

Lão chu tử lung lay đầu, trầm giọng nói: "Núi xanh còn đó lo gì thiếu củi đun, Trần Bình An, người còn tuổi trẻ, Đại Đạo tu hành, những này ngăn trở, hiện tại phúc họa còn khó nói, không cần khó mà tiêu tan. . ."

Không biết phải chăng là ảo giác, lão hán luôn cảm thấy thiếu niên trước mắt, giống như một mực đắm chìm trong tấm bùa kia thần ý bên trong, chậm chạp không có từ bên trong rút ra.

Trần Bình An cười cười, "Lão tiền bối, ta tâm lý nắm chắc."

Trần Bình An nếu muốn chấp tay ôm quyền, lấy đó lòng biết ơn, thế nhưng là chỉ nâng lên rồi tay phải, viết chữ tay phải nguyên cả cánh tay đều cong không nổi, Trần Bình An lợi dụng tay phải nắm đấm, nhẹ nhàng gõ tim, "Ta sau đó trở lại Quế Hoa Đảo, mời lão tiền bối uống rượu."

Lão nhân do dự rồi một chút, gật gật đầu, trở về liền nhau đầu kia thuyền nhỏ, chậm rãi lái về phía Quế Hoa Đảo.

Tại lão chu tử rời xa sau, Trần Bình An vỗ một cái Dương Kiếm Hồ, Sơ Nhất Thập Ngũ riêng phần mình lơ lửng tại thiếu niên đầu vai, sau đó lại lần tế ra cái viên kia hình mờ.

Màu vàng kim lão giao cười nói: "Thế nào, muốn cùng ta liều mạng ?"

Trần Bình An nhếch nhếch miệng, "Cùng một ít gia hỏa nói chuyện, năm đâm không cứng rắn, cho dù tốt đạo lý đều nghe không vào. Lúc trước cái kia đạo Trảm Tỏa phù, chính là chứng cứ rõ ràng, bởi vậy có thể thấy được, chính ta suy nghĩ ra được đạo lý này, đối với các người là có tác dụng. Ta hỏi một vấn đề, Phạm gia cùng Quế phu nhân cùng người đặt trước rồi cái gì quy củ, có thể cho người lẽ thẳng khí hùng mà giết chết hơn hai ngàn người ?"

Lão giao hơi không kiên nhẫn, âm trầm nói: "Cảm thấy cái này quy củ không hợp lý ?"

Hắn có hay không vô ý mà nhẹ nhàng dậm chân, ngăn cách rồi nơi này cùng bên ngoài liên hệ.

Sau đó cười nói: "Vậy người có nghĩ tới hay không, chúng ta giao long chi thuộc, Giao Long Câu cái này một mạch, bị chuyển dời mới bắt đầu, đến đêm rẽ nơi này, người biết rõ nửa đường chết rồi bao nhiêu cái tính mạng sao? Qua nhiều năm như vậy, lại bị Nho gia Thánh Nhân ký xuống những cái kia cầu thí quy củ, chết oan bao nhiêu cái tính mạng sao?"

Trần Bình An hỏi lại nói: "Người cảm thấy Nho gia quy củ không đúng, cùng người ký xuống quy củ đúng không đúng, có quan hệ sao? Lui một bước nói, cho dù thật sự là Thánh Nhân làm không đúng, người liền có thể đi theo phạm sai lầm ? Lại nói rồi, người có bản lĩnh, đi cùng Nho gia Thánh Nhân cãi nhau cũng tốt, đánh nhau cũng được, giận lây sang Quế Hoa Đảo đồ ngang, tính cái gì ?"

Lão giao cười ha ha nói: "Tính cái gì ? Phun ra một ngụm oán khí mà thôi, còn thiếu rất nhiều."

Trần Bình An nói rằng: "Như thế xem ra, Nho gia Thánh Nhân không có đem người một bàn tay chụp chết, mới là sai."

Lão giao không những không giận mà còn cười, "Tiểu tử, người cùng ta

ở chỗ này quay tới quay lui, đến cùng muốn làm cái gì ? Là muốn cùng ta tiết lộ người chỗ dựa, uy hiếp ta về sau luôn có một ngày, nhà người lão tổ, hoặc là người thụ nghiệp ân sư, sẽ tìm đến ta cùng Giao Long Câu phiến phức ?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Trong nhà của ta không có thân thích, cũng không có. . . Một cái sư phụ."

Lão giao đột nhiên cảm thấy có chút mơ hồ, "Người này là đang tìm cái chết ?"

Lão giao gật gật đầu, "Rất kỳ quái, lời của người nói, ta vậy mà tin rồi. Tốt a, đã người không có trưởng bối cùng sư phụ chỗ dựa, cái kia ta lại có chút lá gan rồi, đầy đủ giết người."

Lão giao làm việc quả nhiên lời lệ phong hành, một bộ kim bào không gió mà phồng lên, vẫy tay, trên bầu trời xuất hiện một hạt kim quang, sau đó chậm rãi hướng xuống dưới, lôi kéo ra một đầu màu vàng kim sợi tơ.

Trần Bình An đối với cái này không hề hay biết, tiến về phía trước một bước, đi đến thuyền nhỏ phía trước, cúi đầu nhìn về phía nước biển chỗ sâu, tựa hồ tại tìm kiếm tấm kia Trảm Tỏa phù, nhẹ giọng nói: "Lục Trầm, ta biết rõ người chính tại đứng ngoài quan sát nơi này, dụng tâm của người, ta cũng đoán được một chút, nhưng là ta mượn tên của người lui địch, người trái lại dùng cái này tính kế ta, đối với chuyện này, hai ta coi như hòa nhau rồi. Bất quá làm phiền người nói cho một tiếng trên trời A Lương, giết Trần Bình An người, Nam Hải Giao Long Câu."

Nói xong câu đó sau.

Trần Bình An tay phải một quyền đập ầm ầm ở ngực, lúc trước cùng chu tử lão hán một quyền kia gõ tim, là vì rồi bình ổn tâm cảnh, tốt cùng Lục Trầm nói ra lời nói này, hiện tại thì là một quyền đi xuống, đánh cho tâm hồ sóng cả mãnh liệt, gây sóng gió, thậm chí ngay cả chính mình một

thân phù lục thần ý đều cho triệt để đánh tan, một lần nữa chuyển thành Hám Sơn quyền ý. Cuối cùng, Trần Bình An là hoàn toàn không cho Lục Trầm cơ hội đi thi triển vô thượng đạo pháp, cùng mình đối thoại.

Trần Bình An tay phải vẫn như cũ không nhấc lên nổi, cái kia nắm đấm tay phải, buông ra năm ngón tay sau, vòng qua đầu vai, đưa tay nắm chặt thanh kia vốn nên đưa cho một vị cô nương kiếm.

Trần Bình An đột nhiên buông tay ra, hái xuống bên hông cái kia Khương Hồ, lần này uống rượu, cũng chỉ là uống rượu rồi, không còn là vì rồi sa trường quân trận phía trên võ phu đối khí, không còn là vì rồi che lấp Sơ Nhất Thập Ngũ bóng dáng, Trần Bình An uống rượu về sau, đem Dưỡng Kiếm Hồ tiện tay nhét vào bên chân thuyền nhỏ bên trong, ở trong lòng thầm đọc nói: "A Lương, Tề tiên sinh, Ninh cô nương, đều thật xin lỗi rồi."

Hắn ngay từ đầu nghĩ đến viết một trương Trảm Tỏa phù, để cho mình có tư cách cùng màu vàng kim lão giao giảng một chút điều kiện, dùng tất cả Xà Đám thạch đổi lấy Quế Hoa Đảo láir ra Giao Long Cầu.

Lúc trước hắn nghĩ đến đến rồi Đảo Huyền Sơn, nhất định phải cho thêm kim đan kiếm tu Mã Trí mấy khóa Cốc Vũ tiền.

Còn muốn lấy xuống thuyền trước đó, nhất định phải cùng Phạm gia đòi hỏi một trương Quế Hoa Đảo phong thủy đồ, đến lúc đó bên dưới rồi thuyền, đi rồi Đảo Huyền Sơn, lại lén lút cầm lấy đi Tề tiên sinh tặng cho Sơn Thủy Ấn, nhẹ nhàng đắp một cái.

Rất nhiều đủ loại, tại Trần Bình An trong đầu cười ngựa xem đèn.

—— ———

Không biết khi nào, trên bầu trời cái kia sợi nhỏ như sợi tóc màu vàng kim kiếm khí, đã tan biến trống không.

Màu vàng kim lão giao sắc mặt hơi trắng, mặc dù trong lòng hồ nghi không chừng, cực kỳ không muốn tin tưởng thiếu niên nói tới những cái kia lời nói, thế nhưng là vạn nhất đâu ?

Vạn nhất đâu ?

Hắn không khỏi quay đầu nhìn về Đảo Huyền Sơn phương hướng, muốn nói lại thôi.

Nhưng là sau một khắc, kim bào lão giao đầy mặt kinh hãi, có chút gật đầu về sau, cất tiếng cười to, không trung màu vàng kim kiếm khí lại lần nữa hiện lên, chỉ là lần này không còn là một sợi mà thôi, mà là từng tia từng sợi, như là treo Phù Vân trong biển từng cây tinh tế nước hà, đáng dập yếu điệu.

Một tòa treo ngược chi sơn ngọn núi.

Có vị người mặc đạo bào cao lớn nam tử, đang đứng tại bờ sườn núi đưa mắt trông về phía xa, trong tầm mắt, không phải đầu kia hắn tiện tay bố cục Giao Long Cầu, thậm chí không phải toà kia song thần giằng co vách đá chi đỉnh, không phải cái kia người mặc lục bào, ngồi tại vũ sư thần tiên đầu vai uống rượu cô gái trẻ tuổi, mà là trong mây, một vị người mặc áo xanh, hông đeo trường kiếm nho nhã nam tử, lúc trước từ Lão Long thành phụ cận vùng biển khởi hành, chẳng mấy chốc sẽ đuổi tới Giao Long Cầu.

Người này đã rời xa nhân gian quá nhiều năm, nguyên nhân rất là thú vị, một thân kiếm khí quá nồng, nồng đậm đến hắn như thế nào áp chế, đều vô pháp ngăn cản kiếm khí trút xuống tứ phương, tất cả cận thân chi vật, đều là hóa thành bột mịn.

Cho nên người này sẽ chỉ du lịch thế gian đủ loại người ở hi hữu đến địa phương, trong mây xanh, năm sông bốn biển, thâm sơn trùng điệp, rất

chướng địa phương. . .

Cao lớn đạo sĩ ánh mắt cực nóng, người này đáng giá một trận chiến!

Chỉ là hăn rất nhanh nhúu nhúu mày, tại tên kia nho sam kiếm khách dưới chân trên mặt biển, có cái chất phác hán tử đang lấy trúc cao chống thuyền, một cái chớp mắt trăm ngàn trượng, nhanh như bôn lôi, đúng là không chút nào bại bởi đỉnh đầu tên kia hưởng dự thiên hạ kiếm tiên.

Chất phác hán tử rầu rĩ nói: "Nhà ta tiên sinh nói rồi, lần này tính kế Trần Bình An, là vì tốt cho hăn, nếu là cầm Tề Tĩnh Xuân Sơn Tự Ấn, đi hướng Đảo Huyền Sơn, lấy vị kia nhị sư bá đặc ý đệ tử tính xấu, Trần Bình An là muốn ăn lớn đau khổ. Lại nói rồi, nhà ta tiên sinh là thành tâm hi vọng Trần Bình An có thể mở ra lối riêng, đi hướng Thanh Minh thiên hạ, hăn nguyện ý thu lấy Trần Bình An xem như bế môn đệ tử."

Tên kia khí độ nho nhã, dung mạo tuấn mỹ trên trời kiếm tu, mí mắt đều không nhấc một chút, chỉ là quan sát phương xa chỗ kia Giao Long Cầu, chỉ nói một câu nói, "Người một cái Lục Trầm ký danh đệ tử, liền muốn cùng nhà ta tiểu Tề đoạt tiểu sư đệ, được a, không bằng người tiếp ta một kiếm ?"

Hán tử ngược lại là cũng không giận, vẫn là cổ kia tựa như trời sinh ngọt ngọt vẻ mặt cùng ngữ khí, "Không đánh nhau, ta sẽ chỉ chèo thuyền."

Kiểm tu những nơi đi qua, nếu có biển mây, liền sẽ bị tự hành một trăm mà ra, sau một lát, hăn có chút không vui, "Vậy người đi theo ta làm cái gì ?"

Tên kia chu tử nói thực ra nói: "Đi trước mặt cùng Trần Bình An nói rõ ràng, miễn cho hăn hiểu lầm nhà ta tiên sinh."

Kiểm tu đột nhiên rất nghiêm túc nói rằng: "Nhưng ta cảm thấy người rất chướng mắt, làm sao bây giờ ?"

Chu tử suy nghĩ một chút, "Cái kia ta không đi rồi."

Quả thật cái kia một chiếc thuyền con bỗng nhiên ngừng lại.

Nam tử gật gật đầu, "Người cũng không ngốc."

Hắn ngự Phong Dương dài mà đi, đầy mặt oán khí, thì thào tự nói , tự hỏi tự trả lời.

"Tiểu Tề muốn ta làm người người hộ đạo, ta sao lại đáp ứng ? Tiểu Tề là đọc sách đọc ngốc rồi, ta cũng không phải."

"Cho nên sẽ không đáp ứng."

Kiểm tu tựa hồ tâm tình càng thêm hồngбет, bắt đầu gia tăng tốc độ trước cướp, đến mức sau lưng khí thể chấn động, rung động âm âm, tựa như một chuỗi lôi minh vang vọng biển mây.

Sắp đi ngang qua toà kia vũ sư cùng thần tướng hai tòa tượng thần thời điểm, có người cao giọng răn dạy, không cho phép tên này kiểm tu tự tiện bay lượn tông môn trên không, nhất định phải vòng qua mà đi.

Kiểm tu cúi đầu tùy ý liếc mắt, ngón cái chống đỡ chuỗi kiếm, nhẹ nhàng đẩy, trường kiếm rơi hướng biển mặt, khoảng cách mặt biển chỉ có cao mấy trượng độ sau, trong một chớp mắt đột ngột từ mặt đất nâng lên, một kiếm như hồng mà đi, trực tiếp đem tôn này thần tướng tượng thần cho một kiếm chém thành hai khúc, kim quang nổ tung, như mặt trời mới lên ở hướng Đông.

Trường kiếm lóe lên một cái rồi biến mất, đuổi theo chủ nhân, lặng yên trở vào bao.

Kiểm tu tiếp tục tiến lên.

Giảng đạo lý ?

Hắn xưa nay không ưa thích.

Muốn cùng người giảng đạo lý, còn luyện kiếm làm cái gì ?

Kiểm tu bỗng nhiên đưa mắt nhìn lại, "Ở ngay trước mặt ta tiết lộ kiếm khí, người thật coi mình là A Lương a?"

Khoảng cách Giao Long Câu còn có bảy, tám trăm dặm xa trên mây kiếm tu, cổ tay khê đảo, sau đó một bàn tay ném ra.

Một tòa Quế Hoa Đảo, toàn bộ trên không trung diên đảo một vòng, đập ầm ầm tại hơn mười dặm bên ngoài trên mặt biển, kịch liệt lay động không thôi. Sau đó thật giống như bị gió to thổi lật phất, đón gió phá sóng, mãnh liệt tiến lên, trong nháy mắt liền rời xa rồi Giao Long Câu.

Sau đó kiếm tu nhẹ nhàng gảy ngón tay một cái.

Giao Long Câu phía trên, như khai thiên môn từng tòa.

Không ngừng có tuyết trắng kiếm khí to như thác nước, một đạo trút xuống mà xuống.

Một tòa Giao Long Câu, khoảng cách mặt biển hơi gần những cái kia chiếm cứ giao long chi thuộc, ngay từ đầu còn không biết rõ những cái kia đổ vào biển cả "Tuyết trắng hồng thủy", đến cùng là vật gì.

Sau đó đợi đến bọn hắn lấy lại tinh thần thời điểm, đã là một gương mặt bảo trì vốn có tư thế hài cốt.

Về phần những cái kia bị kim bào lão giao triệu ra màu vàng kim kiếm khí, như mấy cây cành khô đối mặt vỡ đê hồng thủy, sớm đã bị xông lên

mà tán, một chút không dư thừa.

Từng đầu kiếm khí hình thành tuyết trắng hồng thủy, không ngừng chảy vào Giao Long Câu.

Nhưng kim bào lão giao cùng thuyền cô độc bên trên Trần Bình An, thủy chung bình yên vô sự.

Giao Long Câu bên trong, kiếm khí áp đỉnh, có thể nói thâm ngang khắp đồng.

Kim bào lão giao ngơ ngác đứng tại nguyên chỗ, mặt xám như tro.

Đây không phải vạn nhất ?

Đây coi là không tính 10 ngàn ?

Một tên nho sam kiếm tu đi vào Giao Long Câu biên giới, giẫm tại mặt biển, chậm rãi tiến lên, nước biển bị kiếm khí xâm nhập, trong nháy mắt sôi trào, hóa thành mây mù, cho nên kiếm tu vẫn như cũ là ngự phong lãng không.

Hắn liếc mắt Trần Bình An, mặt không biểu tình nói: "Tiểu Tề muốn ta làm người người hộ đạo, ta không có đáp ứng. Tựa như tiên sinh lúc trước muốn ta bảo vệ tiểu Tề, ta vẫn là không có đáp ứng. Chính mình chọn lựa dưới chân Đại Đạo, muốn cái gì người hộ đạo."

Hắn có chút bất đắc dĩ về mặt, nhưng trong mắt lại có chút ý cười, "Nhưng người là ta nửa cái tiểu sư đệ, cái này ta không có cách nào phủ nhận. Mà lại người này lần có can đảm sinh tử tự chịu, nói chết thì chết, ta cảm thấy rất tốt, dù sao đối với khẩu vị của ta, cho nên mới tới gặp người rồi. Tiên sinh cùng tiểu Tề, một cái già như vậy rồi, một cái niên kỷ cũng không nhỏ rồi, bị người khi dễ, chỉ có thể trách bọn hắn hai cái chết đầu óc, nhưng người nha, niên kỷ còn nhỏ, cho người ta khi dễ như

vậy, không thể nào nói nổi."

Kiểm tu vẫn đậm phong khinh trong lời nói.

Vị kia kim bào lão giao từ thân thể hơn ba trăm tòa khí phủ bên trong, một chút xú chảy ra tuyết trắng quang mang, sắc mặt dữ tợn, đầy mặt thống khổ, nhưng là vị này chiến lực tương đương với Ngọc Phác cảnh lão giao, vậy mà từ đầu tới đuôi, không phát ra được nửa điểm âm thanh.

"Ta kiếm ý không bằng A Lương, nhưng là kiếm thuật cao hơn hẳn một điểm."

Kiểm tu nhìn về phía cái kia tên là Trần Bình An thiếu niên, đuổi ra ngón cái, trước chỉ chỉ trên trời, sau đó chỉ hướng chính mình, cười nói: "A đúng, ta gọi Tả Hữu, là người cùng tiểu Tề Đại sư huynh."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 266: Mài mòn trong lòng vạn cổ đao

Giao Long Câu trên mặt biển, Trần Bình An sững sờ nhìn lấy cái kia tự xưng đại sư huynh áo xanh kiếm tu.

Thiếu niên nhú lại mặt, bờ môi run rẩy, sau đó cúi đầu.

Danh tự cổ quái kiếm tu tức giận nói: "Muốn khóc nhè rồi? Làm sao cùng tiểu Tề năm đó một cái đức hạnh, khó trách sẽ chọn trúng người, giảng đạo lý không làm được, lại đánh không lại người khác, nhiều lần đều sẽ trốn đi khóc nhè, nước mắt cộp cộp rơi xuống."

Kiểm tu bỗng nhiên tàn khốc nói: "Nâng đầu lên!"

Trần Bình An ngơ ngác nâng đầu lên.

Nam tử chất vấn nói: "Vì chuyện gì đến ập lên đầu, còn muốn thay đổi chủ ý, không tuyển chọn xuất kiếm mà là ra quyền? Lớn tiếng trả lời, đừng nhần nhần nhó nhó!"

Trần Bình An vô ý thức thốt ra: "Kiếm thuật quá kém, không ném người kia! Quyền pháp còn có thể, không ra không thoải mái!"

"Ta nhớ vào! Liên người này chút võ đạo quyền ý, cũng dám nói còn có thể?"

Nam tử bộ mặt tức giận, quay đầu hung hăng nhổ nước miếng, đã không có Tề Tĩnh Xuân loại kia nho nhã khí độ, cũng không có A Lương cái chủng loại kia hòa khí, nhìn qua cái này tên là Tả Hữu kiếm tiên, năm đó Văn Thánh môn hạ nhất cách rời phản bội đệ tử, thật sự là tuyệt không

như cái người đọc sách, chỉ là nam tử đầy mắt chỗ sâu ẩn tàng ý cười, càng lúc càng nồng, nhưng là sắc mặt chuyển thành lạnh lùng, lần nữa giơ tay lên cánh tay, ngón tay cái chỉ hướng sau lưng, "Không nói đầu này Giao Long Cầu, chỉ nói hòn đảo kia bên trên tượng thần, ta chê nó ngăn trở con đường của ta, liền một kiếm bổ rồi nó, người cảm thấy thế nào ? Lại nói đầu này rãnh nước bắn, ta cảm thấy những cái kia nghiệt súc chướng mắt, liền lấy kiếm khí tẩy rồi nó, người lại cảm thấy thế nào ?"

Trần Bình An thành thật trả lời, "Nên tính là không thêm nói đạo lý."

Nhưng là vừa nghĩ tới người này là Tề tiên sinh sư huynh, rất nhanh bổ sung một chữ, "A?"

Nam nhân cười nhạo nói: "Người nói chuyện ngược lại là khách khí, cái gì xem như, vốn chính là!"

Hắn lấy tay tâm chống đỡ bên hông trường kiếm chuôi kiếm, hỏi: "Biết rõ ta một giới thư sinh, học kiếm so đọc sách dụng tâm hơn, là vì cái gì ?"

Trần Bình An lắc đầu.

Hắn chỉ nghe nói A Lương cùng thiếu niên Thôi Sàm ngẫu nhiên đề cập tới một chút người này, cái trước không nói quá nhiều, chỉ nói là lão tú tài trong các đệ tử kiếm thuật cao nhất, người sau thì nghiêng răng nghiêng lợi, một cái khi sư diệt tổ, đối với một cái cách rời phản bội, năm đó đồng môn sư huynh đệ, giống như có thù không đội trời chung, đến cuối cùng, "Họ Tả", tại Trần Bình An trong suy nghĩ, giống như trong mây ẩn long, cao không thể chạm, không thể phỏng đoán.

Tên này xuất thân Nho gia chính thống kiếm tu khoát khoát tay, "Nơi này không có chuyện của người rồi, về sau hảo hảo tu hành, đừng cô phụ rồi tiểu Tề một mảnh kỳ vọng cao, nếu như người ngày nào làm được

kém rồi, nói không chừng ta sẽ đến tìm người gây chuyện."

Lơ lửng tại Giao Long Cầu bên trong nam tử, đối với Trần Bình An duỗi ra một ngón tay, "Mặc cho người cảnh giới lại cao hơn, chính là một kiếm sự tình."

Đối với hắn mà nói, sư huynh giáo huấn sư đệ, cho tới bây giờ đều là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Đạo lý không đạo lý ? Hắn cho tới bây giờ lười nhác suy nghĩ nhiều, làm sư huynh chính là Đại Đạo để ý.

Liên ở đây lúc, biển mây bỗng nhiên buông xuống, một tôn cao tới trăm trượng kim thân pháp tướng nổi lên, là một vị đỉnh đầu đuôi cá quan trung niên đạo nhân, "Người chính là Văn Thánh tọa hạ đệ tử, kiếm tu Tả Hữu ? Nghe nói rất nhiều người đề cử người vì nhân gian kiếm thuật đệ nhất? Ngay cả Đảo Huyền Sơn cùng kiếm khí trường thành, đều có rất nhiều người người sùng bái."

Áo xanh kiếm tu ngẩng đầu nhìn lại, "Nghe người khẩu khí, là có chút không phục ?"

Cao lớn đạo nhân cười mở cười to, "Người kiếm thuật thứ mấy, bản đạo căn bản không quan trọng, chỉ là thuần túy nhìn người khó chịu mà thôi, thế nào, tìm địa phương thống thống khoái khoái đánh một chầu ?"

Kiểm tu mỉm cười nói: "Người này thói đạo sĩ mũi trâu, khác đều không được, là thuộc vận khí so với ta tốt, bày ra rồi nói lão nhị làm sư phụ, nhà ta tiên sinh lại không được, sẽ chỉ đùa nghịch chút mồm mép công phu. Nhưng là nhà ta tiên sinh mọi loại không bằng sư phụ người, có một chút so nói lão nhị mạnh, chính là lão tú tài có ta như thế cái đệ tử, liên người ở bên trong, nói lão nhị mười mấy vị đệ tử. . ."

Áo xanh nam tử duỗi ra một ngón tay, giơ lên cao cao, nhẹ nhàng lay

động, "Không được."

Hắn còn không bỏ qua, ngẩng đầu, "Tỉ như người mang ra lớn như vậy một tôn pháp tướng, lại như thế nào ? Còn không phải tại ta kiểm trước. . . Không đáng chú ý ? !"

Không chờ nam tử lời nói kết thúc.

Từ trong biển rộng, nhấc lên trăm trượng sóng lớn, một đạo so cả tòa Quế Hoa Đảo còn lớn hơn tráng bàng bạc kiếm khí, lấy cột sáng hình thái xông lên trời không, ngạnh sinh sinh đem tôn này kim thân pháp tướng cho trong nháy mắt đánh nát.

Trần Bình An dưới chân bị tai bay vạ gió một chiếc thuyền con, theo đợt chập trùng, xóc nảy không thôi.

Hắn quay đầu nhìn lại, nhìn qua cái kia đạo khí trùng đầu ngư uyết trắng kiếm khí.

Trước đó cảm thấy Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn phá vỡ áo cưới nữ quý màn đêm một kiếm, đã là trên đời phi kiếm cực hạn.

Giờ khắc này mới phát hiện, vẫn là chính mình quá mức cô lậu quả vẩn.

Một tôn kim thân pháp tướng phá toái không chịu nổi, thế nhưng là vẫn có tiếng nói như hồng chung đại lũ từ không trung hạ xuống, "Bần đạo không muốn chiếm người nửa điểm tiện nghi, có tiểu tử kia ở đây, người ta song phương đều tay chân bị gò bó, không bằng đi hướng gió thần đảo vùng biển, như thế nào ?"

Không biết khi nào, vị kia bị kiếm khí tràn đầy hơn ba trăm khí phủ màu vàng kim lão giao, đã liền đau khổ chèo chống khí phủ không nổi cơ hội đều không rồi.

Nguyên lai bị vị kia ngàn vạn dặm xa cao lớn đạo nhân, không biết lấy loại nào thần thông, thừa dịp kim thân pháp tướng bị kiếm khí tiêu hủy trong nháy mắt, từ trong hư không nhô ra một căn khiết trắng ngón tay như ngọc, tại kim bào lão giao cái trán một điểm, người sau trong một chớp mắt hình như tiêu tụy, sau đó mặt chữ ý tứ bên trên lòng như tro nguội, từ trong ra ngoài, tuyệt đại bộ phận thân thể đều hóa thành từng đọt tro tàn, tan thành mây khói, chỉ còn lại có một cái bay xuống trên mặt biển màu vàng kim trường bào, cùng một chút nguyên anh ngưng kết nửa bước bất hủ chi vật.

Kiểm tu đối với cái này căn bản thờ ơ.

Hắn chỉ là tiện tay vung lên, đem kim bào lão giao những cái kia còn sót lại đánh vào Trần Bình An thuyền nhỏ bên trong, "Điểm ấy rách rưới cất kỹ rồi. Lần này Đảo Huyền Sơn chuyển đi, cùng về sau kiếm khí trường thành, tự cầu nhiều phúc đi."

Trần Bình An xoay người thở dài.

Kiểm tu gạt đầu một cái, thần nhiên thụ chi, sau đó cũng không nói thêm lời một câu, ngự phong hướng tây nam phương hướng đi xa, sau đó nói một mình rồi một câu, dư âm lượn lờ, không biết kiếm tu nói là cho mình nghe, vẫn là nói cho Trần Bình An.

"Trường sinh bất hủ, tiêu dao sơn hải, xan hà ẩm lộ, không ăn ngũ cốc, đã là dị loại."

Trần Bình An yên lặng ngồi trở lại thuyền nhỏ, đem kiếm tu Tả Hữu ném đến bên chân hắn ba kiện đồ vật, thu nhập phi kiếm Thập Ngũ ở trong, theo thứ tự là một cái màu vàng kim trường bào, hai cây quần quýt lấy nhau màu vàng kim râu rồng, cùng một khối to bằng đầu nắm tay nhỏ bé hạt châu, sáng bóng ảm đạm, hơi vàng sắc, có chút cùng loại hoa tàn ít bướm cái kia thuyết pháp.

Trần Bình An nhìn quanh bốn phía, dần dần gió êm sóng lặng, ngẩng đầu nhìn lại, trời trong gió nhẹ.

Trần Bình An nghỉ ngơi một lát, cầm lấy cây kia khắc hoạ có chân chính Trảm Tỏa phù trúc cao, đứng dậy chống thuyền đuổi theo Quế Hoa Đảo, trong lúc nhất thời có chút xấu hổ, dò ngang nhưng ngàn vạn đừng một cổ tác khí lái về phía Đảo Huyền Sơn, đem chính mình đặt xuống tại cái này biển rộng mênh mông phía trên. Trần Bình An trừng lớn con mắt, dùng sức nhìn về phía phương xa.

Nếu là lúc trước, Trần Bình An sẽ cảm thấy Quế Hoa Đảo làm sao có thể như thế làm việc ?

Nhưng là bây giờ, Trần Bình An hoàn toàn không có phát giác, chính mình sẽ có loại này ý nghĩ.

Tâm viên ý mã, bất tri bất giác.

Vị kia tiêu sái ngự phong đi xa, không vì thiên địa câu thúc kiểm tu, đột nhiên dừng thân hình, tại một cái Trần Bình An nhất định vô pháp nhìn thấy hãn địa phương, quay đầu nhìn lại.

Nam tử trong mắt nhìn thấy, là Đại Ly thiếu niên.

Nhưng là suy nghĩ trong lòng, lại là một vị cố nhân.

Người kia từng nói, ta cũng không muốn tìm người làm Trần Bình An người hộ đạo, cũng biết rõ sư huynh người hơn phân nửa sẽ không đáp ứng. Thế nhưng là ta Tề Tĩnh Xuân đời này, liền không có mấy cái bằng hữu, toàn bộ thiên hạ, ta chỉ có thể tìm người rồi.

Cũng chỉ có thể tìm người!

Nam tử nghĩ đến đây câu hỗn trưởng lời nói, liền một bụng biệt khuất,

ngồi xếp bằng bên dưới, lơ lửng trên mặt biển, hai tay nắm đấm, chống tại trên đầu gối.

Một thân lăng lệ kiếm khí càng đổ xuống, dưới chân nước biển kịch liệt cuộn cuộn sôi trào, nhưng là những cái kia vụ khí đồng dạng vô pháp tới gần nơi này vị kiếm tu.

Thế gian luyện khí sĩ, đều hâm mộ loại kia trời sinh tư chất kinh diễm kiếm đạo thiên tài, mang theo tiên thiên kiếm phôi danh hiệu, thế nhưng là người nam này người lại là đã khuya học kiếm, mà lại xưa nay không là cái gì kiếm phôi, cho nên đợi đến người này tại Trung Thổ Thần Châu hoành không xuất thế, không phải lực áp, mà là nghiền ép vô số tiền bối kiếm tu, đối với những cái được gọi là kiếm phôi, người này xuất thủ nhất là không lưu tình, trắng trợn trào phúng, truyền khắp thiên hạ, không biết có bao nhiêu dị bẩm thiên phú kiếm đạo thiên tài, từ đó kiếm tâm vỡ nát, lớn nói đoạn tuyệt.

Đến mức tất cả tuổi quá trẻ Trung Thổ thiên tài kiếm tu, đang bị người khen ngợi vì tiên thiên kiếm phôi sau, đều khó tránh khỏi lấm bầm, luôn cảm thấy những lời này là đang mắng người.

Tên này kiếm tu, liền gọi Tả Hữu.

Thiên hạ kiếm thuật không người có thể đưa ra Tả Hữu "Tả Hữu" .

Nam tử dù là kinh ngạc xuất thần, ánh mắt vẫn như cũ hoàn toàn như trước đây chiếu sáng rạng rỡ.

Hắn lúc trước ngăm nhìn thiếu niên cặp kia trong suốt đôi mắt, rất giống chính mình lúc tuổi nhỏ quen thuộc cái kia rầm thúí sư đệ rồi, ý vào chính mình đọc sách thông minh, bị tiên sinh cứng chiều, nói lên từng bộ từng bộ thánh hiền đạo lý đến, vòng vòng đan xen, không có kẽ hở, còn càng muốn tại Tả Hữu thừa nhận biện luận thua rồi sau, còn muốn bổ sung một câu, "Ta cảm thấy sư huynh người không phải thật tâm chịu

thua, dạng này là không đúng", thật sự là phiền người chết.

Hắn đời này phiền nhất tiên sinh khoắc lác chính mình đánh nhau như thế nào lợi hại, lại có là đọc sách cực nhanh tiểu Tề, hắn lật sách âm thanh, cùng hắn giảng đạo lý thanh âm đàm thoại.

Hắn chỉ thích tiên sinh hai lần tham gia tam giáo biện luận rầm rộ, loại kia phu tử di thể độc đứng, tú tài như mặt trời ban trưa khí thế.

Ưa thích Tề Tĩnh Xuân mỗi lần cùng mình cùng một chỗ đi xa danh sơn sông rộng, hắn uống rượu về sau sẽ lên cao làm phú, sẽ cho người cảm thấy, đồi núi lại cao hơn, ngàn trượng vạn trượng, cũng cao không quá người này học vấn!

Nhưng dù là đến rồi hôm nay, lão tú tài đã không có rồi bất kỳ đường lui nào, tẩn vào thiên địa, tiểu Tề đã không tại nhân thế, A Lương cũng rời đi rồi hạo nhiên thiên hạ, nam nhân vẫn là thủy chung cho rằng, tiên sinh cũng tốt, tiểu Tề cũng được, thậm chí là cái kia có vẻ như tự do tự tại A Lương, đều sống được quá mệt mỏi.

Không bằng chính mình.

Bởi vì hắn Tả Hữu cho tới bây giờ lười nhác cùng người giảng đạo lý.

Đánh không lại người ta, giảng đạo lý không có tác dụng, đánh thắng được người ta, giảng đạo lý giống như không cần thiết.

Có kiếm là đủ.

Nam tử thở dài một tiếng, đứng người lên, tiếp tục đi hướng Tây Nam vùng biển toà kia gió thần đảo.

Có mấy lời, hắn cảm thấy già mồm rồi, liền đồng dạng "Lười nhác" nói ra miệng.

Tiểu sư đệ, người nhất định phải thay tiểu Tề nhìn nhiều vài lần toà này thiên hạ.

Về sau có cơ hội liền đi nơi khác thiên hạ nhìn xem, từng toà đều nhìn lượt, tiểu Tề đời này còn chưa đi ra qua hạo nhiên thiên hạ, mà hẳn là tiên sinh đông đảo đệ tử ở trong, nhất ước mơ phương xa người kia, kết quả là, hết lần này tới lần khác là chờ tại thư phòng cùng học thực nhiều nhất một cái.

Tiểu Tề đời này khóc rồi mấy lần, ta nhất thanh nhị sở. Bởi vì đều là thiếu niên số tuổi bị ta đánh khóc, không có cách, ta giảng đạo lý giảng bất quá hẳn, đánh nhau hẳn đánh không lại ta.

Tiểu tử, người có thể tưởng tượng người Tề tiên sinh, khổ hề hề khóc nhè bộ dáng sao?

Nam nhân cười ha ha, đẩy kiếm ra khỏi vỏ, dưới chân phụ cận mấy chục toà trên biển hòn đảo, vô luận lớn nhỏ, toàn bộ bị hết thấy vì hai.

Nhân gian rất không thú vị.

Chỉ có đánh nhau mới có thể để cho Tả Hữu hơi nhắc lên một điểm kình.

Tại vệt vàng đi đường một chiếc thuyền con và chậm rãi tiến lên Quế Hoa Đảo ở giữa, có vị kỳ thật đã bản thân bị trọng thương lão nhân, tại trên biển chờ đợi Trần Bình An.

Trần Bình An nhếch miệng cười một tiếng, là cái kia thần thông quảng đại chu tử lão hán.

Hai người cùng một chỗ cười thuyền nhỏ, hiện biển mà du động, rất

nhANH LIỀN GẶP PHẢI QUẾ HOA ĐẢO, NGỪNG THUYỀN CẬP BỜ, QUẾ PHU NHÂN MỘT MÌNH ĐỨNG TẠI BẾN ĐÒ, ĐẦY MẶT ÁY NÁY, ĐỐI VỚI TRẦN BÌNH AN NÓI RẰNG: "CHUYỆN HÔM NAY, TA SẼ HƯỞNG PHẠM THỊ TỪ ĐƯỜNG BẨM MINH THANH SỞ, TRẦN CÔNG TỬ ÂN CỨU MẠNG, TA SUỐT ĐỜI KHÓ QUÊN!"

TRẦN BÌNH AN Ý CƯỜI ĐĂNG CHÁT, LẮC ĐẦU NÓI: "TỰ CỨU MÀ THÔI."

QUẾ PHU NHÂN KHÔNG CÓ GÌ ĐỂ NÓI. THỞ DÀI, CÙNG MỘT GIÀ MỘT TRẺ SÓNG VAI ĐI ĐẾN QUẾ HOA ĐẢO ĐỈNH NÚI.

LÃO CHU TỬ YÊU CẦU TĨNH DƯỠNG, CÙNG TRẦN BÌNH AN CÁO BIỆT, ĐI RỜI CHỖ MÌNH Ở, TRẦN BÌNH AN CÙNG QUẾ PHU NHÂN CÙNG ĐI ĐẾN RỒI KHUÊ MẠCH TIỂU VIỆN, QUẾ PHU NHÂN DO DỰ RỒI MỘT CHÚT, GIẢI THÍCH NÓI: "MÃ TRÍ LÚC TRƯỚC THỦ HỘ QUẾ HOA ĐẢO ĐẠI CHIẾN BÊN TRONG, THÂN TRƯỚC SĨ TỐT, CHO NÊN CŨNG BỊ THƯƠNG, GẦN ĐÂY KHẢ NĂNG VÔ PHÁP CÙNG NGƯỜI THỬ KIỂM RỒI, ĐỂ TA MANG HỘ LỜI NÓI, HI VỌNG TRẦN CÔNG TỬ THỨ LỖI."

TRẦN BÌNH AN GẬT ĐẦU NÓI: "ĐƯƠNG NHIÊN LÀ TRƯỚC NGỰA THẾ HỆ DƯỠNG THƯƠNG QUAN TRỌNG."

QUẾ PHU NHÂN CÓ CHÚT BẤT ĐẮC DĨ, "BÂY GIỜ QUẾ HOA ĐẢO TÌNH THẾ CÓ CHÚT VI DIỆU, TA THỰC SỰ KHÔNG YÊN LÒNG NGƯỜI NGOÀI TIẾN VÀO NGÔI VIỆN NÀY, CHO DÙ LÀ KIM TÚC ĐỀU KHÔNG ỖN, NẾU NHƯ TRẦN CÔNG TỬ KHÔNG CHÊ, LIỀN TỪ TA ĐẾN PHỤ TRÁCH KHUÊ MẠCH TIỂU VIỆN ẨM THỰC SINH HOẠT THƯỜNG NGÀY."

TRẦN BÌNH AN VỘI VÀNG KHOÁT TAY NÓI: "KHÔNG CẦN KHÔNG CẦN, CHỈ CẦN NHƯ LÚC TRƯỚC NHƯ THẾ, ĐƯA TỚI MỘT NGÀY BA BỮA LÀ ĐƯỢC RỒI, NẾU NHƯ KHÔNG PHẢI BÊN NÀY KHÔNG CÓ NHÀ BẾP, TA KỶ THẬT ĐỀU CÓ THỂ CHÍNH MÌNH NẤU CƠM LÀM ĐỒ ĂN."

QUẾ PHU NHÂN CƯỜI CÁO TỪ, "RẤT NHIỀU SỰ VỤ, YÊU CẦU GIẢI QUYẾT, TRẦN CÔNG TỬ NGƯỜI NGHỈ NGƠI THẬT TỐT, CÓ VIỆC TRỰC TIẾP PHÂN PHÓ TA CHÍNH LÀ, SÂN NHỎ PHỤ CẬN, SẼ CÓ MỘT VỊ HOA QUẾ TIỂU NƯƠNG CHUYÊN MÔN CHỜ CÔNG

tử."

Trần Bình An ngồi một mình ở trong viện trên mặt ghế đá, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Rất nhanh có người gõ cửa, là một vị hoa quế tiểu nương ở ngoài cửa ôn nhu nói: "Trần công tử, có hai vị đến từ Ngai Ngai Châu khách nhân, gặp cùng không thấy, Quế phu nhân lúc trước nói chỉ nhìn ý của công tử."

Trần Bình An đứng dậy đi mở môn, trừ rồi Quế Hoa Đảo thiếu nữ, còn có một vị ý cười đầy mặt áo xanh thiếu niên, một vị sắc mặt trang nghiêm tóc trắng bà lão.

Thiếu niên kia đi thẳng vào vấn đề nói: "Ân nhân, ta gọi Lưu U Châu, đến từ nhất phía Bắc Ngai Ngai Châu, ta liền không tiến sân nhỏ đã quấy rầy người thanh tu rồi, chỉ là tới đây ở trước mặt cùng người nói lời cảm tạ."

Trần Bình An cười nói: "Tốt."

Sau đó hai hai không nói gì.

Trúc y thiếu niên là đầy mặt hiếu kỳ đánh giá Trần Bình An, Trần Bình An là nghĩ đến thiếu niên khi nào thì đi.

Bà lão đánh vỡ trầm mặc, "Lúc trước đầu kia kim bào ác giao hai lần đối với người xuất kiếm, một lần là quá mức ngoài dự liệu, ta ngăn không được, về sau một lần vẫn là ta ngăn không được, trừ phi ta đánh bạc tính mệnh, thế nhưng là ta lần này ra cửa, yêu cầu chiếu cố thiếu gia nhà ta, cho nên chuyện này, thiếu gia yêu cầu cùng người nói lời cảm tạ, ta cái này hồngбетlão bà, thì là yêu cầu giải thích với người."

Trần Bình An cười cười, chấp tay ôm quyền nói: "Tâm lĩnh!"

Bà lão gật gật đầu, có rồi chút ý cười, "Công tử nhân nghĩa, về sau nếu là đi rồi Ngai Ngai Châu, nhất định phải tới chúng ta Lưu gia làm khách."

Trần Bình An cười không nói lời nào.

Bà lão mang theo người mặc trúc y "Nghỉ mát" họ Lưu thiếu niên, cáo từ rồi đi.

Hai người cùng một vị tuổi trẻ diện mạo nữ tử sát vai mà qua, nàng cùng Trần Bình An đối mặt sau, cười nói: "Nguyên lai là người."

Trần Bình An có chút không hiểu thấu, may mà nữ tử kia đã quay người rồi đi.

Trần Bình An lúc này mới có thể quay người hướng đi sân nhỏ, đột nhiên dừng bước quay đầu đối với vị kia lo sợ bất an hoa quế tiểu nương mỉm cười nói: "Phiền phức cô nương, về sau nếu như còn có người tìm ta, liền giúp ta đỡ được đi."

Hoa quế tiểu nương dùng sức gật đầu.

Về sau hai ngày, Trần Bình An lần đầu tiên không có luyện quyền luyện kiếm, chỉ là lật ra những cái kia sách vở cùng thẻ tre, phơi mặt trời nhìn lấy bên trên một bên nội dung.

Lúc đêm khuya, đã nằm ở trên giường Trần Bình An mở mắt ra, rời giường đi ra khỏi phòng, nhảy lên đi vào nóc nhà, hái xuống Đường Kiếm Hồ bắt đầu uống rượu.

Hắn đột nhiên quay đầu đi, rất nhanh có một bóng người bay lượn mà tới, liền ngồi tại hắn bên cạnh, vị này khách không mời mà đến, trong tay mang theo hai vò ủ lâu năm thuần tửu.

Trần Bình An chân thành cười nói: "Lão tiên bối, uống rượu tìm bạn tình

?"

Chính là vị kia cùng kim bào lão giao tử chiến không lùi lão chu tử.

Một mực lấy chu tử thân phận che giấu thể nhân lão hán, cười mở cười nói: "Thế nào, ghét bỏ lão hán lôi thôi ?"

Trần Bình An khoát tay nói: "Nơi nào sẽ."

Lão hán bóc rời vò rượu bần phong, ngửa đầu nâng ly một miệng lớn sau, trầm mặc hồi lâu, mới nhẹ giọng biết rõ: "Quế Hoa Đảo bên trên, trải qua này hạo kiếp, tựa như một hồ nước nước, lúc đầu ngư long hỗn tạp, nhưng là trên đại thể coi như ngay ngắn trật tự, đều không quấy rầy, kết quả cho trúc cao loạn đả một trận, đã trở nên đục không chịu nổi, người trong khoảng thời gian này, chờ tại khu nhà nhỏ này là đúng, cẩn thận mới là tốt. Mặc dù tuyệt đại bộ phận người, chỉ biết rõ là người cảm xuống rồi đầu kia lão súc sinh, còn để toàn bộ Giao Long Câu đều an yên lặng xuống, nhưng ta muốn nói một câu không dễ nghe lời nói rồi, thăng gạo ân đầu gạo thù."

Lão nhân bất đắc dĩ nói: "Huống chi lớn nói tu hành, hối hả, không nhìn nổi người khác phong quang người, cũng không ít."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Liên cùng hàng xóm láng giềng, không thể gặp nhà khác có tiền, sẽ đỏ mắt, kỳ thật đều như thế."

Lão nhân thở dài, rót rồi một ngụm rượu lớn.

Trần Bình An hỏi: "Quế Hoa Đảo đến cùng là cái gì, lão tiên bối có thể nói sao?"

Lão nhân cười nói: "Như thế nào nói không chừng, kỳ thật chính là Quế phu nhân chân thân."

Trần Bình An bưng tỉnh đại ngộ.

Lão nhân cười hỏi nói: "Vậy người có nghĩ tới hay không, Quế Hoa Đảo bên trên, tất cả mọi người là người nào ?"

Trần Bình An thử thăm dò nói: "Trên núi người, luyện khí sĩ ?"

Lão nhân lắc đầu nói: "Quế Hoa Đảo là một chiếc đồ ngang, đồ ngang hành khách có thể là người nào, người làm ăn."

Trần Bình An ngẩn người, gật đầu nói: "Xác thực như thế."

Lão nhân lại hỏi: "Người làm ăn vào Nam ra Bắc, cầu cái gì ?"

Lần này Trần Bình An trả lời rất nhanh, "Kiếm tiền."

Lão nhân khoan thai uống một hớp rượu: "Kiếm được tiền cầu cái gì ?"

Trần Bình An cười nói: "Dùng tiền."

Lão nhân cảm khái nói: "Đúng rồi, vất vả kiếm tiền, chính là vì rồi dùng tiền hưởng phúc, cho nên nhất định phải có mệnh dùng tiền. Luyện khí sĩ, dưới gầm trời chư tử bách gia, sao mà nhiều."

Trần Bình An gãi gãi đầu, có rồi chút ý cười, bắt đầu uống rượu, lần này uống đến hơi nhiều mà lại nhanh, dứt khoát liền ngã về phía sau, thư thư phục phục nằm tại nóc nhà bên trên, "Lão tiền bối, ta nói cho người điểm tâm bên trong lời nói, có thể hay không không truyền ra ngoài ? Mà lại nếu như ta nói rồi, người nghe rồi, có thể sẽ có hơi phiền toái, không phải chuyện gì tốt. . ."

Lão nhân ngồi xếp bằng, thân thể nghiêng về phía trước, hai tay lay động lên bình rượu, bên trong còn lại nửa bình rượu nước rầm rầm rung động, lão nhân cười nói: "Một mực nói, uống rượu, không nói chút rượu lời

nói, nhiều không tưởng nổi, cái kia còn uống cái gì rượu ? Tiểu tử, đừng nhìn ta số tuổi lớn hơn người vô số, kỳ thật thiếu gân, ngọc lớn mật. Lại nói rồi, sống rồi lớn như vậy đem số tuổi, nếu như không phải ráng chịu đi nếu muốn gặp sư phụ một mặt, đã sớm kiên trì không đến hôm nay rồi. Mà lại có một số việc, người nói cùng không nói, kỳ thật không kém quá nhiều rồi, ta lúc đó ngay tại bên cạnh người, nghe được nhất thanh nhị sở, cái này không liên đến lừa gạt người rượu nói rồi?"

Trần Bình An chỉ chỉ trên trời, "Ta trước kia ở quê hương gặp được một vị tuổi trẻ đạo trưởng, lúc đó quan hệ vẫn rất tốt, chính là cái kia chìm chìm. Trước đó trận đại chiến kia, hắc tính kế rồi hai ta lần, cũng có thể là ba lần. Ta chỉ nói ta xác định hai lần, một lần là ta 'Phúc chí tâm linh', không viết ra được vũ sư hai chữ, liền dứt khoát một phát hung ác viết rồi chìm chìm. Lần thứ hai là ta tại một thân một mình đối mặt kim bào lão giao thời điểm, ta lúc đó. . ."

Trần Bình An đem Dưỡng Kiếm Hồ đặt đặt ở trên bụng, hai tay đặt ở đầu bên dưới một bên làm gối đầu, "Cái loại cảm giác này, rất kỳ quái, giống như trái tim tất cả mọi người cảnh, tâm hồ cùng tiếng lòng, ta đều nhìn thấy rồi, nghe được rồi. Tựa như lão tiên bối như người nói vậy, thăng mét ân đấu mét thù, ta lúc đó phát hiện tám chín phần mười Quế Hoa Đảo hành khách, là lạnh lùng mất cảm giác, hoặc là cười trên nỗi đau của người khác, thậm chí là phảng phất hận không thể ta chết ngay tại chỗ, đương nhiên còn có rất nhiều ghen ghét. . . Ta trước đó một mực nghĩ không minh bạch, vì sao lại dạng này, thăng đến vừa rồi lão tiên bối người nói rồi, nơi này là Quế Hoa Đảo, đều là người làm ăn, mà lại người người đều muốn sống, ta nghĩ lại, đúng a, ta đã lớn như vậy, chính là dựa vào muốn sống, mới có thể đi đến hôm nay."

Trần Bình An nhếch miệng mà cười, "Ta có cái bằng hữu, là một tên kiếm khách, rất đáng gờm. Lục Trầm tính kế ta, ta liền hố hắc, cố ý muốn hắc giúp ta chuyển cáo di ngôn, Lục Trầm hoặc là không để ý mặt mũi làm bộ không nghe thấy, hoặc là cũng chỉ có thể nhắm lỗ mũi chuyển cáo ta cái kia bằng hữu, sau đó bị ta bằng hữu đánh một trận, nghĩ đến

đây cái tràng cảnh, ta lúc đó liền không có như vậy sợ chết rồi."

Có một số việc, Trần Bình An đến cùng vẫn là không có dám nói ra.

Bởi vì dính đến Tề tiên sinh.

Tề tiên sinh muốn hãm bắt kể như thế nào, cũng không được với cái thế giới này mất đi hi vọng.

Nhưng khi lúc, Trần Bình An với cái thế giới này, chỉ có thất vọng.

Chỉ sợ cái này là Lục Trầm chân chính tính kế, về phần cụ thể dính đến cái gì, Trần Bình An chỉ có một loại mơ hồ trực giác.

Giờ phút này nằm tại nóc nhà, Trần Bình An cuối cùng cũng chỉ nói là nói: "Muốn với cái thế giới này không thất vọng, rất khó a."

Lão nhân uống rượu, chậm rãi nói rằng: "Người mở miệng một tiếng gọi thẳng Đạo gia chương giáo danh tự, còn có người cái kia có thể đánh hãm bằng hữu. . . Lão hán trong lòng ta đầu những cái kia rung động, liền không cùng người tiểu tử nói rồi, tốt xấu năm đó cũng là một vị Lục Địa Thần Tiên, điểm ấy da mặt vẫn là nên. Nhưng là đã người nói qua rồi lời say, già như vậy hán trong bụng đầu cũng tích lũy rồi chút lời trong lòng, nhất định phải muốn nói với người nói chuyện."

Trần Bình An vừa muốn ngồi dậy, lão hán quay đầu cười nói: "Năm lấy chính là, một điểm bức tức lời nói, mấy trăm năm rồi đều không người nghe, không cần người nghiêm túc như vậy nghiêm túc."

Trần Bình An vẫn là ngồi dậy, giải thích nói: "Năm lấy không tốt uống rượu."

Lão hán cười cười, ôm lấy vò rượu, nhìn về phía phương xa trên biển cảnh đêm, trăng sáng sáng trong, đẹp không sao tả xiết.

Lão hán chậm rãi nói: "Năm đó ta a, cũng là trong mắt thế nhân thiên chi kiêu tử, tính tình thối cực kì, nói không chừng nếu như năm đó đụng tới người, liền sẽ là người thất vọng mấy loại người một trong, bây giờ tính tình năm đó đã không giống nhau lắm rồi, nếu không cũng sẽ không ngồi chỗ này cùng người uống cái này rượu, Trần Bình An, Quế Hoa Đảo bên trên khách nhân, đã lâu không đi nói cái gì cho phải hồng thiện ác, có thể giống như lời người nói 'Đi đến một bước này ', mỗi người bọn họ đều tất nhiên có nó chỗ thích hợp. Trừ cái đó ra, không phải có chuyện người làm đúng, người khác không có làm, bọn hăn liền là không đúng. Không phải có chuyện người làm sai rồi, người khác làm rồi, bọn hăn liền cũng là sai lầm. Nói đến có chút quẩn rồi. . ."

Trần Bình An gật đầu nói: "Ta minh bạch!"

Lão hán duỗi ra ngón tay cái, cười nói: "Đương nhiên rồi, trước đó cái kia một khung, là người nhất đúng, tìm không ra nửa điểm mao bệnh, là cái này!"

Trần Bình An vui vẻ cười rồi.

Bị chính mình công nhận người tán thành, thật sự là một cái đáng giá chuyện uống rượu oa.

Cho nên Trần Bình An hưng hăng uống một hớp rượu lớn, sau đó ý cười đầy mặt, thuận miệng nói rằng: "Lão tiền bối nói đến cũng rất đúng, ta không nên lấy đạo lý của ta, cân nhắc tất cả mọi người. Đạo lý của ta khả năng đúng, có khả năng không đúng, còn có thể đối với giải quyết xong không quá đúng, còn có thể quá nhỏ rồi. . . Ha ha, cũng có chút quẩn! Đúng không, lão tiền bối ?"

Lão hán trêu ghẹo nói: "Quẩn cực kì."

Trần Bình An chỉ hướng nơi xa, đầy người tửu khí chính là thiếu niên

lang, gật gù đắc ý, xem ra là thật uống nhiều rồi, đầy mặt không che giấu chút nào nhảy cẫng cùng kiêu ngạo, cười ha hả nói: "Lão tiên bối, ta biết tốt bao nhiêu ghê gớm người. Tỉ như về sau vị kia lợi hại đến cực điểm kiếm tiên, ta lúc đầu có thể gọi hấn đại sư huynh, ta cũng rất lợi hại a?"

Lão hán gật đầu cười nói: "Đúng đúng đúng, đều lợi hại."

Trần Bình An mắt say lơ lơ mộng lung, quay đầu qua, mơ mơ màng màng hỏi: "Lão tiên bối, lời này của người giống như không quá thành tâm a?"

Lão hán cười ha ha, chẳng trách mình cùng tiểu tử này chỗ được đến, ngu ngốc ngu ngốc, mã tầm mã, toàn cơ bắp nha.

Thiếu niên hướng về sau say ngã, thì ào ào nói.

Lão hán giúp đỡ thiếu niên cất kỹ bầu rượu, trong lúc vô tình nghe được Trần Bình An cái kia vài câu lời say, lão nhân gật gật đầu, một đêm này đều canh giữ ở thiếu niên bên cạnh.

Thiếu niên ngay lúc đó lời say rượu nói là: Tề tiên sinh, ta nghĩ mình bạch rồi, đối với thế giới không cần mất đi hi vọng, trừ rồi nhất định phải hảo hảo còn sống bên ngoài, kỳ thật còn có một tầng ý tứ, chính là làm chúng ta với cái thế giới này cho thiện ý sau, nếu như chẳng những không có đạt được thiện ý hồi báo, thậm chí chỉ có ác ý, lúc này, có thể không thất vọng, mới thật sự là hi vọng. Tề tiên sinh, ta hiện tại đạo lý đã muốn mình bạch rồi, nhưng là tạm thời còn làm không được, ta uống rượu rồi, sáng mai phải cố gắng. . .

Lão chu tử kỳ thật đã đem gần năm trăm tuổi tuổi, thấy qua vô số người, trải qua vô số sự tình, nghe qua vô số lời nói, vẫn cảm thấy thiếu niên lời nói này, nói đến rất có nhai đầu, dùng để nhắm rượu vừa vặn, hai vò không quá đủ.

Dưỡng Kiếm Hồ bên trong, phi kiếm Thập Ngũ bên trong.

Có một quyển lão tửu quỹ đưa tặng cho Trần Bình An một bộ Nho gia nhập môn điển tịch, những cái kia thô thiển văn tự bắt đầu chính mình du tẩu bắt đầu.

Cuối cùng trang tên sách bên trên, xuất hiện rồi từng nhóm mới tinh văn tự.

Trình tự. Thiên thứ nhất, phân trước sau. Thiên thứ hai, thăm lớn nhỏ. Thiên thứ ba, định thiện ác. Đệ tứ thiên, tri hành hợp nhất.

Tại Nam Bà Sa Châu một đầu sông lớn bên bờ, một tảng đá lớn trên sườn núi, hai vị nho sam lão nhân sóng vai mà đứng, một người gánh vác trắng sáng, một người cầm trong tay mặt trời.

Bàn tay kia Tả Hữu lắc lư, chuyển động một vòng nho nhỏ mặt trời nghèo kiệt hủ lậu lão nho, cười tủm tỉm nói: "Trần Thuần An, người cảm thấy ta thu lấy cái này quan môn đệ tử, thiện bất thiện ?"

Trên vai có một vòng bỏ túi trắng tròn nho nhã văn sĩ, gật đầu một cái, nhưng không có mở miệng phụ họa hòa.

Keo kiệt lão nho đành phải tự hỏi tự trả lời, "Thiện, ta nhìn rất thiện nha."

Sát bên lão nhân lạnh nhạt nói: "Dù sao người da mặt dày, người nói cái gì đều được. Người bây giờ suốt ngày ngoài miệng 'Thiện thiện thiện', thích hợp sao ? Khó nói người đã nhận thua rồi? Cảm thấy mình là sai, nhà ta tiên sinh là đúng ?"

Nghèo kiệt hủ lậu lão tú tài lắc đầu cười nói: "Ai, Trần Thuần An a, vì

sao như thế, Trần Bình An không phải đã trả lời người sao ? Đồng dạng là họ Trần, bản lãnh của người tự nhiên là muốn tạm thời cao hơn một chút xíu, nhưng cái này ngộ tính nha, được rồi, không nói không nói, thật sự là nói ra miệng liền muốn không có bằng hữu rồi."

Nho nhã lão nhân cười lạnh nói: "Ta Trần Thuần An cùng người Văn Thánh, nhưng cho tới bây giờ không phải bằng hữu."

Lão tú tài một mặt rất tán thành, gật đầu nói: "Đúng, kém rồi bồi phận không nói, học vấn cách xa đến kịch liệt, chính như cái kia chu tử nói tới, vẫn là muốn một điểm da mặt."

Chính là Toánh Âm Trần thị gia chủ lão nhân, "Có chuyện nói thẳng."

Lão tú tài đưa tay đưa ra cái kia vòng mặt trời, không nói đùa nữa, ngữ khí có chút nặng nề, "Hi vọng có thể muộn một chút nhìn thấy người xuất thủ, càng muộn càng tốt."

Trần Thuần An thu hồi mặt trời, lơ lửng tại một trên vai, thế là Nhật Nguyệt Đồng HUY, lão nhân bình tĩnh nói: "Đều như thế."

Lão tú tài thốn thức nói: "Người đọc sách, đều như thế."

Thanh Minh thiên hạ, một tòa thiên hạ trung tâm trọng địa toà kia Bạch Ngọc Kinh tầng cao nhất.

Một vị đỉnh đầu mũ hoa sen tuổi trẻ đạo sĩ, vậy mà một tay phụ sau, một tay chưởng hướng lên mở ra, cúi đầu nhìn chăm chú lòng bàn tay, chậm rãi hành tẩu tại bạch ngọc trong suốt nguy đứng thẳng trên lan can.

Lan can bên dưới hành lang bên trong, đứng đấy hai vị Phi Thăng cảnh Đạo gia tiên nhân, bình khí ngưng thần, tất cung tất kính, tuyệt không

dám mở miệng quấy nhiễu chương giáo suy nghĩ viễn vong.

Tuổi trẻ đạo nhân thu hồi tay, ai thán chết rồi chắc chắn, thân thể hướng ra phía ngoài nghiêng một cái nghiêng, cứ như vậy rơi vào Bạch Ngọc Kinh bên ngoài dãy sóng biển mây, thẳng tắp rơi xuống.

Hai vị Phi Thăng cảnh tiên nhân không nhúc nhích tí nào, nhìn nhau cười một tiếng, quen thuộc liền tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 267: Tới gần Đảo Huyền Sơn

Trần Bình An tại nóc nhà lúc tỉnh lại, phát hiện trên người đóng rồi một bộ y phục, Dưỡng Kiếm Hồ Lô liền đặt ở bên cạnh, nếu là ngày trước, Trần Bình An say rượu mê man một cả đêm, trước tiên khẳng định là nhảy xuống nóc nhà, đi thăm dò nhìn đêm qua đặt ở trong phòng trên bàn hộc kiếm gỗ hộp, nhưng là hôm nay, Trần Bình An chỉ là chậm rãi thu hồi món kia quần áo, tinh tế chong chất, không nóng nảy, bởi vì hắn tin tưởng, hộp gỗ là ở chỗ này.

Trần Bình An tin tưởng vị kia lão chu tử.

Trần Bình An dừng tốt Dưỡng Kiếm Hồ tại bên hông, ngồi xếp bằng, quay đầu nhìn về phương Đông, ánh bình minh xán lạn như khinh.

So với lúc trước Trần Bình An rời đi Giao Long Câu đuổi theo Quế Hoa Đảo lúc tâm cảnh, khác biệt một trời một vực, một cái tâm viên ý mã, lơ lửng không cố định, một cái lòng có cọc buộc ngựa.

Trần Bình An đứng người lên, đưa tay che ở trước mắt, thường thức ánh bình minh cảnh tượng, hắn từng tại một quyền sơn thủy du ký bên trong nhìn thấy, ánh bình minh tán màu xấu hổ giá áo, thật không biết rõ người đọc sách sao có thể muốn ra tốt đẹp như vậy ý tưởng.

Trần Bình An đột nhiên quay đầu nhìn về Khuê Mạch bên ngoài sân nhỏ một bên, có một vị hoa quế tiểu nương trang phục tuổi trẻ thiếu nữ, đang đứng tại một gốc bóng cây xanh râm mát thừa thớt cây quế bên dưới, chính buồn bực ngán ngấm, ngửa đầu đối một nhánh lá quế, đưa tay chỉ trỏ, đoán chừng là đang suy đoán lá cây đơn số chẵn, Trần Bình An thuận tầm mắt của nàng nhìn lại, tập trung nhìn vào, nhếch miệng cười

một tiếng, lớn tiếng nói: "Cô nương, là ba mươi hai phiến lá cây!"

Thiếu nữ mờ mịt quay đầu, nhìn thấy trên nóc nhà vị kia lưng hộp tiểu kiếm tiên sau, gương mặt ửng đỏ, xem ra trên trời ánh bình minh cũng sẽ nhiều chiều cổ một chút mỹ nhân.

Bị phát hiện mình lừa dối hoa quế tiểu nương, nhịn xuống trong lòng thẹn thùng, hỏi: "Công tử lúc này muốn ăn bữa sáng sao?"

Trần Bình An cười nói: "Tốt, làm phiền cô nương lấy thêm chút, bị đói đây."

Hoa quế tiểu nương trừng con mắt nhìn, cái kia thân hình bay xuống tiểu viện, bỗng nhiên không thấy tăm hơi, thiếu nữ tâm tình cũng bỗng nhiên khá hơn.

Trước đó mấy ngày, mặc dù vị này tiểu kiếm tiên cũng khách khách khí khí, nhưng nàng vẫn là sợ đến rất, luôn cảm giác mình làm rồi chút chuyện sai chỗ sơ suất, dù là hấn chắc chắn sẽ không đi Quế di bên kia cáo trạng, nhưng nhất định sẽ bị hấn để ở trong mắt ghi ở trong lòng. Cho nên nàng có chút sợ hấn, hấn lúc trước căn dặn nàng, không thấy bất luận kẻ nào, nàng liền thành thành thật thật cảm bên dưới rất nhiều đến đây bái phỏng khách nhân, kiên trì cự tuyệt rồi từng tốp từng tốp trên núi thần tiên, không biết đã ăn bao nhiêu xem thường cùng liên lụy.

Trần Bình An nếm qua rồi bữa sáng, bắt đầu ở trong viện luyện quyền, cho tới trưa Hám Sơn quyền đi cái cộc, buổi chiều là một mình luyện kiếm, vẫn là giả tượng cầm kiếm, chủ công phạt tuyệt lộ thức chiếm đa số, bởi vì Trần Bình An cảm thấy một chiêu này kiếm thuật rất thoải mái, bước lên đệ tứ cảnh về sau, tinh thần khí bắt đầu nội liễm, sáu bước chạy cộc trong lúc hành tẩu, nhìn lấy nhẹ nhàng, tựa như hồng nhạn đập tuyết bùn, nhưng là mỗi một lần vi diệu gấp rút dừng lại, quyền ý cương khí trút xuống, càng mãnh liệt.

Đi vào luyện kiếm, Trần Bình An phát hiện song phương vận khí lộ tuyến hoàn toàn khác biệt, nhưng là điểm này "Ý tứ" là chung, cái này khiến Trần Bình An càng an tâm, bởi vì hắn phát hiện cần cù luyện quyền, chính là tu hành, mà lại là có thể tu rất nhiều đi. Lý Hi Thánh lúc đó tại Lạc Phách Sơn trúc lâu trước vẽ bùa thời điểm, cũng đã nói vẽ bùa tức tu hành, A Lương cho người ta một quyền đánh rớt nhân gian, tại côn trên thuyền cũng đã nói luyện quyền đến rồi cực hạn, chính là luyện kiếm.

Như vậy võ đạo đệ tứ cảnh liền đi tiếp như vậy, trước đó Trần Bình An sẽ còn cảm thấy mang mang nhiên như đạo hư không, không nghĩ ra, hiện tại đã kiên định rất nhiều.

Ban đêm Trần Bình An luyện tập kiếm lô đứng cái cọc.

Ăn khuya thời điểm, Quế phu nhân không để cho vị kia hoa quế tiểu nương ra mặt, phụ nhân tự mình lấy ra hộp cơm.

Vị này Quế di tựa hồ tâm sự nặng nề, không biết như thế nào mở miệng, Trần Bình An đã trước tiên mở miệng nói rằng: "Quế di, lần này ta giúp Phạm tiểu tử bảo trụ rồi Quế Hoa Đảo, người có thể hay không giúp ta phi kiếm đưa tin cho hắn, liền nói ta rất ưa thích toà này Khuê Mạch tiểu viện, về sau liền về ta rồi? Quế di, ta cảm thấy Phạm tiểu tử sẽ không quá lòng dạ hẹp hòi, nhưng là Phạm gia trưởng bối hơn phân nửa sẽ không đáp ứng, đến lúc đó người giúp ta nói một chút?"

Quế di đầy bụng hồ nghi, quan sát tỉ mỉ rồi một chút thiếu niên, vẻ mặt không giống giả mạo, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngôn ngữ, cười nói: "Phạm thị tử đường bên kia, dám không đáp ứng, cái kia Quế di liền kéo lấy Phạm tiểu tử cùng đi kêu oan, một cái bát phụ chửi đồng, một cái lăn lộn đầy đất, nhất định có thể thành."

Quế di ngồi tại Trần Bình An bên cạnh, một mực nhìn hắn ăn như hổ đói, tựa hồ bị chính mình chọc cười, nàng che miệng mà cười, "Quế Hoa Đảo

đơn độc phúi đi ra một tòa tiểu viện, đây chính là trước kia chưa từng có chuyện hiếm lạ, Quế di cái này đi tự mình khởi thảo một phần khế đất, dựa theo nha môn quy củ, một thức hai phần, hai ta trước đồng ý, tiền trăm hậu tấu, đến lúc đó để Phạm tiểu tử hướng tổ tông trong đường đầu ném một cái, nhanh chân liền chạy, quản cái kia giúp lão đầu tử có nguyện ý hay không."

Trần Bình An cười nói: "Quế di, khế đất cũng không cần rồi, ta cùng các người không cần cái này."

Quế di nhìn chăm chú thiếu niên con mắt, "Thật sự không cần ?"

Trần Bình An đối nàng đối mặt, gật đầu nói: "Thật sự."

Phụ nhân khẽ thở dài một tiếng, đột nhiên một cái ôm chầm thiếu niên, kéo, vị này tư sắc mặc dù thường thường lại khí độ ung dung Quế phụ nhân, ôn nhu cười nói: "Mặc dù cùng Phạm tiểu tử không sai biệt lắm số tuổi, lần kia chọn trúc chèo thuyền du ngoạn, là anh hùng khí khái, hôm nay lại như vậy. . . Ai, thật sự là thế gian tất cả nữ tử tâm địa đều muốn xộp giòn rồi."

Trần Bình An còn cầm đũa, thân thể nghiêng lệch, có điểm giống là Thiết Phù Giang bờ cây kia cái cổ xiêu vẹo lão liễu thụ, hẳn ngược lại là không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy Quế phụ nhân nói rồi chính mình lời hữu ích, nhưng tốt chỗ nào, Trần Bình An thật đúng là không hiểu, nhất là nữ tử tâm địa xộp giòn không xộp giòn, là cái gì chú trọng ? Lại là văn nhân thư sinh ví von hay sao? Mà lại Quế di loại này biểu đạt bằng hữu thiện ý cùng trường bối hiền hòa phương thức, quả thật có chút không ổn, cũng may hai người bọn họ bối phận số tuổi kém rồi quá nhiều, tin tưởng người ngoài coi như nhìn thấy rồi, cũng sẽ không nhiều muốn. . .

Phụ nhân đã buông ra Trần Bình An, mỉm cười, nhìn lấy thiếu niên mặt không chân thật đáng tin, chỉ có hai mắt mờ mịt bộ dáng khả ái, Quế di hí mắt, xưa nay đoan trang phụ nhân, lần đầu tiên lộ ra một vòng đáng

yêu quyến rũ động lòng người vẻ mặt, trêu ghẹo nói: "Ai nha, nguyên lai vẫn là cùng Phạm tiểu tử đồng dạng, là đứa bé."

Từ đầu tới đuôi, Trần Bình An có chút xấu hổ, cũng chỉ phải cúi đầu ăn cơm, ngẫu nhiên uống rượu.

Quế di cười đứng dậy rời đi.

Kết quả tại cửa ra vào nhìn thấy một cái nụ cười ngoạn vị xách rượu lão hán, đầy người tửu khí, tới lui bầu rượu, nhanh chân đi vào sân nhỏ, la hét rượu gì vì vui mừng bá, trừ lo đến vui, thêm thỏ động sắc, cây quế dao động ẩm.

Quế phu nhân bất đắc dĩ cười một tiếng, lơ đãng, khoan thai mà đi, hoa quế bóng cây một đường đi theo.

Chu tử lão hán đột nhiên say say vẻ say quét sạch sành sanh, nghiêm mặt nói: "Trần Bình An, sư phụ ta đột nhiên đi vào rồi Quế Hoa Đảo, điểm danh nói họ muốn tìm người, nói là muốn mang hộ lờ nói cho người, người có gặp hay không ? Ta chỉ có thể xác định sư phụ lão nhân gia, không phải người xấu, cho tới bây giờ lòng từ bi, nhưng là ta đồng dạng không thể xác định, như thế một cái người tốt có thể hay không làm một lần chuyện xấu. Sở dĩ không muốn leo núi đi vào khu nhà nhỏ này. . ."

Lão hán đột nhiên có chút thẹn thùng, "Theo lý thuyết, ta cái này làm đồ đệ, hẳn là là Tôn giả hứ, chỉ bất quá loại chuyện này, được rồi, vẫn là nói cho người nghe tốt rồi, sư phụ hẳn lão nhân gia, đã từng xem như Quế Hoa Đảo đồ ngang vị thứ nhất chu tử, đánh long cao cũng tốt, những cái kia gấp giấy xe ngựa cao lầu, đều là hẳn truyền thụ xuống quy củ, chỉ là tại cái kia về sau, sư phụ rất nhanh liền tan biến không thấy rồi, chỉ ở năm trăm năm trước xuất hiện qua một lần, thuận tay thu rồi ta như thế cái ký danh đệ tử, nhìn ra được. . . Sư phụ hẳn lão nhân gia đối với Quế phu nhân, hữu ta niệm tưởng, chỉ tiếc không biết như thế nào chọc giận rồi Quế phu nhân, không cho phép sư phụ đời này đặt chân Quế

Hoa Đảo nửa bước."

Lão chu tử đột nhiên nói rằng: "Ta suy đoán sư phụ hân lão nhân gia, chính là Đạo gia trong điển tịch ghi lại vị kia chống thuyền người, một lần ra biển liền mấy trăm năm, cho. . . Người nói người kia chống thuyền. Cho nên lần này hân tới tìm người, ta chỉ giúp đỡ mật báo, có đi hay không, Trần Bình An chính người suy nghĩ thật kỹ."

Trần Bình An hơi chút suy nghĩ, gật đầu nói: "Đi. Cái kia lục. . ."

Lão chu tử tranh thủ thời gian nháy mắt ra hiệu, cản xuống Trần Bình An lời nói đầu, đề thấp giọng âm nói: "Bị một ít người gọi thẳng tục danh, đạo pháp thông thiên Thánh Nhân liền có thể sinh lòng cảm ứng. Người thử tưởng tượng, chợ búa bình thường môn hộ, vì sao thường thường bị cáo giới, không cho phép hô mất đi trường bối tính danh ? Khó nói chỉ là xuất phát từ lễ nghi ? Không có đơn giản như vậy."

Trần Bình An ừ một tiếng, cùng lão chu tử cùng một chỗ xuống núi.

Lão hán trò đùa nói: "Liền không sợ ta lòng mang ý đồ xấu ?"

Trần Bình An ra vẻ thần bí, nhẹ giọng nói: "Người khác hại không sợ ta, ta cũng có chút cảm ứng. Tiền bối, cái này chẳng lẽ nói ta có Thánh Nhân tiềm chất ?"

Lão hán buồn cười, Thánh Nhân cùng bên trên ngũ cảnh luyện khí sĩ, kỳ thật xem như hai loại người, muốn trở thành Thánh Nhân, nhất là chư tử bách gia bên trong tam giáo Thánh Nhân, dù là chỉ là mười cảnh tu vi Thánh Nhân, chỉ sợ so với còn lại luyện khí sĩ bước lên Ngọc Phác cảnh còn khó hơn.

Sau khi xuống núi, tới gần toà kia quen thuộc bến đò, Trần Bình An cùng lão chu tử có chút ngoài ý muốn, lại cảm thấy hợp tình lý.

Quế phu nhân đứng tại bến đò, ống tay áo bông bênh, vượt khỏi trần gian, giống như chính tại ngăn cản một vị trung niên hán tử ngừng thuyền lên bờ.

Quế phu nhân là Quế Hoa Đảo toà này tiểu thiên địa chủ nhân, tự nhiên biết được hai người tới gần, không muốn lại cùng người này dây dưa không ngớt, liền thần sắc nghiêm nghị, đối với cái kia vẻ mặt chất phác trung niên chu tử giận nói: "Đi nhanh lên, muốn nói chuyện phiếm, đi trên biển trò chuyện, người mơ tưởng đặt chân Quế Hoa Đảo! Nếu không ta liền cùng người liều mạng rồi."

Tướng mạo thô phác trung niên hán tử, chính là lúc trước tại kiếm tu Tả Hữu dưới chân chống thuyền đi xa người chèo thuyền, cũng hẳn là Trần Bình An bên cạnh vị kia lão chu tử truyền đạo ân sư.

Trung niên hán tử vốn là bẽn lòn vững dạ hũ nút tính tình, có thể sang miệng vị này Quế phu nhân lại là hán tử huyết chỗ, mắt thấy phụ nhân bất cận nhân tình như thế, thậm chí là đầu một lần như thế hung hãn, cái này khiến chất phác hán tử chỉ cảm thấy long trời lở đất, nhân sinh thật là không có tư vị rồi, liền cũng gấp mắt rồi, ném rồi trúc cao, liên tục dậm chân, kêu rên nói: "Mà đâu, mà đâu! Chẳng phải là lần đó bị người cự tuyệt sau, thụ rồi lớn như vậy tình thương, uống rượu say sau, rượu tráng sợ người gan, vụng trộm chạy tới ôm rồi mấy lần cây kia cây quế nha, đó cũng là khó kìm lòng nổi, tình có thể hiểu a. . . Ta là người gì, người còn không rõ ràng lắm a, liền nhà ta tiên sinh đều nói ta trung thực chất phác."

Quế phu nhân cho tức giận đến không được, cười lạnh nói: "Ô ô u, vòng vòng đan xen, trước động mà dừng tình, lại hiểu mà dừng lý, cuối cùng mang ra chỗ dựa, lợi hại a, bộ này tìm từ ai bảo người?"

Hán tử thật vất vả nâng lên dũng khí, không còn một mảnh, ngọt ngọt nói: "Thần Cáo tông nhỏ kỳ. . ."

Quế phu nhân đưa tay giận dữ mắng mỏ nói: "Người một cái đại lão gia, còn có hay không một điểm đảm đương cùng nghĩa khí, người ta Kỳ Chân giúp người bày mưu tính kế, người cứ như vậy bán người ta ? Liên do dự một chút đều không có ? ! Cút!"

Trung niên hán tử như gặp phải trời phạt, đặt mông ngồi tại trên thuyền nhỏ, tay chân loạn lắc, ồn ào nói: "A cách sống! Nhân sinh a đặc ý tứ!"

Lão chu tử dừng lại bước chân, chết sống không muốn càng đi về phía trước một bước, đưa tay che mặt, đánh chết không nhìn tới sư phụ hần lão nhân gia một màn này, ân sư như thế phát rõ bệnh cuồng, thật sự là làm đệ tử thiên đại sỉ nhục.

Lão chu tử đột nhiên quay người, "Đi rồi đi rồi, lại nhìn đi xuống, ta điểm ấy phá toái đạo tâm, dù là lúc trước vận khí tốt, không có bị lão giao đập nát, ngược lại phải trả cho sư phụ rồi."

Hán tử đối với lão chu tử hô nói: "Thúng nước nhỏ, thấy rồi sư phụ, cũng không lên tiếng kêu gọi ?"

Bị hô ra còn bé biệt hiệu lão chu tử dừng lại bước chân, ai rồi một tiếng, chỉ là quay người sau kiên quyết không cùng sư phụ đối mặt, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thể thở dài hành lễ, nói câu "Sư phụ vạn thọ, đệ tử bái biệt", liền tranh thủ thời gian chạy trốn leo núi rồi.

Trần Bình An một đường tiến lên, đi đến Quế phu nhân bên cạnh, song phương gật đầu cười một tiếng, Trần Bình An ngồi xổm ở bên bờ một bên, nhìn về phía cái kia nhìn một chút chính mình lại nhìn một chút Quế phu nhân hán tử, Trần Bình An có chút rung mình, nghĩ thầm hán tử kia ánh mắt có điểm gì là lạ a, làm sao giống như là Nê Bình ngô hẻm cùng Hạnh Hoa ngô hẻm phụ nhân, đang nhìn nhà mình nam nhân cùng Cố Xán mẫu thân ánh mắt ? Trần Bình An có chút bưng tỉnh đại ngộ, nhìn thật đàng hoàng một người, làm sao như thế bụng dạ hẹp hòi đâu ? Khó trách Quế phu nhân không thích.

Trần Bình An hỏi: "Tìm ta có việc ?"

Trung niên hán tử liền đem trước đối với kiếm tu Tả Hữu nói cái kia lời nói, lại lớn gây nên lặp lại rồi một lần.

Thẳng thắn trước đó, hán tử nhẹ nhàng dậm chân, trúc cao bật lên mà lên, bị hấn giữ tại trong lòng bàn tay, trùng điệp vừa gõ boong thuyền, trong nháy mắt, hán tử lấy kinh thể hải tặc thần thông, lâm thời tạo nên rồi hai tòa tiểu thiên địa, nhỏ bé toà kia, là hấn cùng Trần Bình An, Chỉ Xích ở giữa, lớn hơn một chút, thì một hơi bao quát rồi cả tòa Quế Hoa Đảo, kể từ đó, e là cho dù là Đảo Huyền Sơn một ít đạo sĩ, cùng Nam Bà Sa Châu thánh nhân cũng vô pháp điều tra nơi đây.

Dù sao cũng là chương giáo Lục Trầm ký danh đại đệ tử.

Không muốn đón lấy kiếm tu Tả Hữu một kiếm, hoặc là tại Quế phu nhân trước mặt cùng vô lại hán tử không sai biệt lắm, ở một tòa hạo nhiên thiên hạ cũng chỉ có ít thấy trên điển tịch chu tử xưng hô mà thôi, lại không có nghĩa là người này thực lực không mạnh, đạo pháp không cao.

Quế phu nhân biết được người này lai lịch, cho nên cũng không kỳ quái, bên cạnh toà kia trong trời đất nhỏ bé, hai người bóng người mơ hồ, song phương lời nói tiếng nói càng là sẽ không tiết lộ chút nà.

Trần Bình An sau khi nghe xong, gật đầu nói: "Tốt."

Trung niên hán tử chậm rãi nói: "Người không muốn trở thành nhà ta tiên sinh quan môn đệ tử ? Người nếu là đáp ứng, ta liền cảm ơn người, thiếu người một cái thiên đại nhân tình."

Trần Bình An nhìn lấy hán tử này, dứt khoát ngồi tại bến đò bên bờ bên trên, hái xuống Dương Kiếm Hồ Lô, chỉ là uống rượu không nói lời nào.

Hán tử một tay cầm trúc cao trụ đất, ngửa đầu nhìn về phía không trung, nhẹ giọng nói: "Tiên sinh chưa bao giờ đem ta xem như đệ tử của hần tử, một cái trước kia giúp hần chống thuyền người hầu mà thôi, mặc dù hần mấy vị đích truyền đệ tử, tới đây thiên địa du lịch thời điểm, đều sẽ chủ động tìm ta, còn nguyện ý hô ta một tiếng đại sư huynh, thế nhưng là ta lòng dạ biết rõ, tiên sinh xưa nay ghét bỏ ta tối dạ, tư chất không tốt, liền một cái chữ tình đều dứt bỏ không xong, cho nên ta tại biển cả bên trên tìm vô số năm, nếu muốn lần theo tiên sinh dấu chân, đi hướng toà kia Thanh Minh thiên hạ, hướng tiên sinh chính thức bái sư học nghệ, thế nhưng là tiên sinh không muốn gặp ta, nhưng là người hôm nay nếu như nguyện ý đáp ứng tiên sinh, tiên sinh chỉ cần tâm tình tốt rồi, hội kiến ta, ta xác định."

Trần Bình An uể oải cười nói: "Vậy người có biết rõ không, nhà người tiên sinh nếu muốn thu đệ tử, là hiện tại ta, mà không phải trở thành hần đệ tử sau ta."

Hán tử đưa tay vỗ vỗ đầu, vẫn là nghĩ không minh bạch, nổi nóng nói: "Ta nói với người đến hồ đồ rồi. Sao, các người những này tiên sinh đệ tử môn sinh, vì sao nói chuyện đều là như vậy cổ quái kỳ lạ, biết bao nhanh nhẹn. Cho dù là Bắc Câu Lô Châu Tạ Thực, nói chuyện cũng vẻ nho nhã, lời mắng người đều giấu ở khen trong đám người đầu, hại ta qua rồi hơn một trăm năm mới tỉnh táo lại, hiểu được lúc đó hần nguyên lai là đang mắng ta đầu óc chậm chạp, cho nên mới sẽ bị Quế phu nhân không thích."

Hán tử lập tức rên rỉ thở dài, "Vẫn là quái ta, quá đần. Trách không được người khác quá thông minh."

Trần Bình An ngừng lại uống rượu, cười rồi, "Làm sao không trách cái này thế đạo đâu ?"

Hán tử đứng tại trên thuyền nhỏ, thiếu niên ngồi tại bến đò chi một bên.

Hai người vừa vặn nhìn thẳng.

Hán tử nhếch miệng cười một tiếng.

Trần Bình An đã chuyển di chủ đề, "Người đệ tử bị thương nặng như vậy, người mặc kệ quản ? Giống như trước đó còn tới qua Nguyên Anh cảnh, về sau ngã về rồi kim đan. . ."

Hán tử tức giận nói: "Ta là sư phụ hửn, cũng không phải cha hửn, năm trăm tuổi người rồi, còn muốn ta tay phân tay nước tiểu hay sao?"

Trần Bình An đem Dưỡng Kiếm Hồ thả xuống, tay trái vươn ra một ngón tay lơ lửng không trung, sau đó tay phải hướng phải kéo một phát, sau đó dừng lại, hai ngón tay ở giữa, giống như là một cái nhìn không thấy cây thước, "Ta nói đạo lý, tại cái này một đầu, người nói đạo lý, tại cái này một đầu, giống như đều có lý, nhưng là đạo lý của người, kỳ thật vô pháp phản bác đạo lý của ta, biết tại sao không ? Bởi vì đạo lý của người, không nên lập tức đi xa như vậy."

Trần Bình An tay phải chậm rãi nhích qua bên trái, ở giữa chút rồi một chút, sau đó Tả Hữu lại các chút rồi một chút, mỉm cười nói: "Đạo lý của người, nếu như chỉ là đến nơi đây phụ cận, đứng ở chỗ này, khả năng mới tính chân chính đạo lý, có thể Tả Hữu sai lầm một chút. . . Nhưng khi đạo lý đứng vững tại đúng vị trí bên trên, lại nên như thế nào cân nhắc đạo lý phân lượng nặng nhẹ cùng lớn nhỏ đâu ? Người có biết rõ không thuật nhà ? Không phải âm dương thuật thuật, mà là thuật tính toán thuật, lại thêm Pháp gia, có rồi cái này hai thanh nhỏ hơn cây thước, thì có dùng rồi. . ."

Hán tử lạnh nhạt nói: "Người đừng nghĩ hồng ta đại đạo!"

Cầm trong tay trúc cao, lần nữa trùng điệp vừa gõ boong thuyền.

Trần Bình An nụ cười rục rờ.

Bởi vì chính mình lại đúng rồi.

Trần Bình An cười đứng người lên, không còn cố lộng huyền hư cùng từ không sinh có, đêm qua trong mộng, hắn làm rồi một cái mộng, đọc rồi một đêm thư, yếu yếu tối tăm, huyền diệu khó giải thích.

Giống như cũng phát giác được mình bị trêu chọc rồi, hán tử có chút ảo não, cào đầu, cũng không có cầm Trần Bình An vung khí.

Trần Bình An chớp chớp con mắt, "Quế phu nhân nhìn lấy đâu, người này a đối đãi chính mình tệ tử, người cảm thấy nàng sẽ nhìn người thế nào ? Có phải hay không cái này lý nhi ?"

Hán tử giống như lập tức khai khiếu, nhãn tình sáng lên, do do dự dự, từ trong ngực móc ra một chõng dùng đơn sơ dây cỏ thủng nối liền cùng nhau kim sách, "Thật vất vả mới từ một chỗ đáy biển nhặt được, giao cho thúng nước nhỏ, nhớ kỹ nhất định phải ngay trước Quế phu nhân mặt giao cho hắn, có thể làm được sao?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Đương nhiên có thể! Ta lại giúp người nói vài lời lời hữu ích đều thành."

Hán tử cười nói: "Vậy người vừa rồi tính kế ta sự tình, ta liền không ghi tạc sổ sách bên trên rồi."

Trần Bình An tiếp nhận kim sách, nhìn cũng không nhìn, cẩn thận từng li từng tí để vào trong tay áo, liếc mắt nhìn như Chỉ Xích xa, kì thực căn bản không ở một tòa tiểu thiên địa phụ nhân, nàng chính tại nhìn ra xa trên biển Minh Nguyệt Dạ, vẻ mặt mê ly, Trần Bình An thu tầm mắt lại, có chút hiếu kỳ, nhỏ giọng hỏi: "Người bối phận cao như vậy, sống rồi nhiều năm như vậy, vì sao đơn độc chung tình tại Quế phu nhân ? Mà lại rõ ràng biết mình đại đạo trở ngại, là cái kia chữ tình, nhìn người lại còn

thích thú ?"

Hán tử bị đâm trúng rồi trái tim, tức giận nói: "Liên quan gì đến người!"

Trần Bình An dẫn theo bầu rượu tại bờ một bên dạo bước, hỏi: "Chúng ta nói chuyện, Quế phu nhân nghe không được a?"

Hán tử gật đầu.

Trần Bình An vẫn là đẽ thấp giọng âm nói: "Quế phu nhân khí chất đương nhiên được cực rồi, có thể dung mà mạo. . . Hẳn là không tính là quá. . . Sáng chói a? Hai người ở giữa cố sự, cho nói rằng nói rằng ? Người khi đó vì sao thích nàng, nàng vì sao ghét bỏ người, như thế nào mới tính ưa thích một người, lại là là như thế nào chia chia hợp hợp, là nơi nào chọc giận rồi Quế phu nhân, ta tốt lấy đó mà làm gương. . . A không đúng, ta là muốn nói giúp người bày mưu tính kế! Người là không biết, ta biết rất nhiều cô nương, đối với nam nữ tình yêu, mười phần hiểu rõ!"

Hán tử xem thường nói: "Ưa thích một người, nếu là có thể nói ra thế này nhiều môn đạo đến, coi như cái rắm ưa thích, cùng người cái này tục nhân nói chuyện, thật là chán, thúng nước nhỏ đó là mắt chó đui mù mới nguyện ý cùng người uống rượu."

Trần Bình An nghe rằng nhếch miệng.

Hán tử đột nhiên đưa tay dùng sức đánh lồng ngực, lời thề son sắt nói: "Còn có a, Quế phu nhân tại trong lòng ta, cái kia chính là nghiêng nước nghiêng thành tư sắc, dưới gầm trời ai cũng không sánh được, tiểu tử người về sau nói chuyện cho ta cẩn thận một chút, còn dám nói nàng nói xấu, ta một trục cao đem người đánh thành đồ đàn!"

Hán tử đối với Trần Bình An nhổ nước miếng, "Cái gì nhãn quang, nhìn không ra nửa điểm đẹp xấu!"

Trung niên chu tử lấy trúc cao đẩy chuyển mũi thuyền, một mình chống thuyền rời đi, một cái chớp mắt đi xa trăm ngàn trượng.

Trần Bình An vỗ vỗ ngực, cao hứng quát lên Quế đi sau, "Đi, ta cho lão tiền bồi từ sư phụ hăn bên kia, đòi hỏi rồi một quyển bí kíp."

Trần Bình An không quên cho cái kia trung niên nam tử nói tốt, mà lại là hai câu, "Là cái đại khí nam nhân. Chỉ là có chút quá thành thật."

Quế phu nhân gật đầu cười tủm tỉm nói: "Ừm. Chính là dung mạo không tính là rất sáng chói."

Trần Bình An nuốt ngụm nước miếng, cứng ngắc quay đầu nhìn về sớm đã không thấy tung tích một người một thuyền, hán tử kia thật sự là không phúc hậu. . .

Quế phu nhân nhẹ nhàng vỗ một cái thiếu niên đầu, hiển nhiên không có thật sự tức giận, ôn nhu nói: "Nhìn cái gì, đi."

Hai người dọc theo đường núi sóng vai tiến lên, Quế phu nhân thuận miệng hỏi: "Tiếp qua một tháng, liền muốn đến mục đích mà, Trần Bình An, người tại Đảo Huyền Sơn người có người quen sao ? Nếu như không có, nếu muốn đi kiếm khí trường thành sẽ có chút phiền phức, chúng ta Phạm gia cùng Quế Hoa Đảo chiêu bài, tại bên kia không quá có tác dụng. Mà lại Đảo Huyền Sơn, có một số việc, dù là có tiền, còn liền thật không có biện pháp để quỳ thôi ma. Bởi vì. . ."

Nói đến đây, Quế phu nhân hơi chút dừng lại, bất đắc dĩ nói: "Vị kia nói lão nhị, ký xuống một chút cổ quái quy củ, ngàn năm vạn năm, chưa bao giờ có người có thể vượt qua lời trì nửa bước."

Trần Bình An không quá tin tưởng, "Chưa từng có ? Không có bất kỳ ai ?"

Quế phu nhân thở dài nói: "Trong lịch sử rất nhiều người thử qua, sau đó thi hài thần hồn đều bị một vị Đạo gia Đại Thiên Quân, ném vào Đảo Huyền Sơn một tòa nhỏ lơ lửng ở trong, những người kia ở trong, cơ hồ người người đều là số một tu đạo thiên tài, chín đại châu hào phiệt con cháu, tông môn tiên gia, chư tử bách gia cao nhân. . . Không có một cái có kết cục tốt, ai cũng cải biến không rồi vị kia đạo nhân quyết định."

Xem ra lúc trước tôn này kim thân pháp tướng xuất hiện tại Giao Long Câu, đạo nhân bộ kia tại phía xa Đảo Huyền Sơn chân thân, cũng thi triển thần thông ngăn cách rồi thiên địa, để cho Quế Hoa Đảo nhìn không ra nửa điểm chân tướng.

Trần Bình An lo lắng, đại khái miêu tả rồi vị kia đạo nhân bộ dáng, Quế phu nhân một mặt kinh ngạc, "Người là như thế nào nhận ra vị này Đảo Huyền Sơn Đại Thiên Quân ?"

Trần Bình An nhếch nhếch miệng, cười khổ không thôi.

Liền ở đây lúc, một đạo bạch hồng vạch phá bầu trời đêm, từ Quế Hoa Đảo trên không lướt qua, đặt xuống câu nói tiếp theo, "Quế Hoa Đảo tất cả mọi người leo lên Đảo Huyền Sơn, hết thủy miễn đi qua đường tiền, nếu là có người muốn thông qua Đảo Huyền Sơn đi hướng kiếm khí trường thành, đồng dạng không cần bỏ ra tiền."

Trần Bình An đột nhiên giơ tay lên cánh tay, nắm chặt nắm đấm, thoải mái cười nói: "Hắn thắng!"

Sau một tháng, Quế Hoa Đảo hành khách, đã có thể xa xa nhìn thấy toà kia không trung Đảo Huyền Sơn ngọn núi hùng vĩ hình dáng.

Mà lại trên biển lớn, thường cách một đoạn không khoảng cách xa, thì có nhiều loại vượt châu đồ ngang, thân hình hùng vĩ.

Theo thời gian trôi qua, Đảo Huyền Sơn lộ ra càng ngày càng nguy nga.

Đi qua Quế phu nhân gật đầu đáp ứng, Trần Bình An ngày này trời chưa sáng, liền lén lút rời đi Khuê Mạch tiểu viện, cuối cùng ngồi tại đỉnh núi gốc cây kia hoa quế cây cảnh cây cao bên trên, tới lui hai chân, dùng sức ngửa đầu nhìn lại.

Nghe nói Đảo Huyền Sơn, là hai tòa thiên hạ giáp giới quan ải.

Hắn Trần Bình An một cái thuần túy võ phu, cũng không phải có thể ngự phong Viễn Du cảnh tông sư, chỉ có thể từng bước một đi, hoặc là cười đồ ngang.

Từ Bảo Bình Châu nhất phương Bắc Đại Ly, đến rồi nhất phía Nam Lão Long thành, đã xa như vậy. Nếu như từ một tòa thiên hạ, đi đến rồi một tòa khác thiên hạ, nghe vào liền rất xa càng xa rồi.

Trần Bình An ngồi tại cành cây cao bên trên, cười tùy ý ra quyền, thân thể trái lệch ra phải xoay.

Dưới gốc cây có cái sáng sớm liền đến đến đỉnh núi cô gái trẻ tuổi, thờ dài, thì thào nói: "Ta vẫn cảm thấy gia hỏa này ngu đột xuất."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Nhân gian vạn sự mảnh như lông

Có núi lớn treo ngược giữa thiên địa.

Ngọn núi chỉ hướng Nam hải chi thủy.

Trần Bình An ngồi tại tổ tông quế nhánh cây, si ngốc nhìn về phía bức kia rung động lòng người hình ảnh, Ninh cô nương chính là từ nơi này xuất phát, du lịch hạo nhiên thiên hạ.

Nghe nói Bà Sa Châu là khoảng cách người gần nhất lục địa, không biết rõ Lưu Tiệp Dương về sau sẽ tới hay không nơi này nhìn một chút ?

Quế Hoa Đảo khoảng cách tiến vào chân chính Đảo Huyền Sơn địa giới, còn có ước chừng nửa ngày hành trình, bốn phía vắng lai đồ ngang thiên kì bách quái, có công bia đại quy, trong suốt sáng long lạnh vỏ sò phù du mặt biển, so lập đàn làm phép núi càng to lớn cơn thuyền chậm rãi hạ thấp độ cao, có một mảnh màu sắc rực rỡ biển mây, biển mây bên dưới vây quanh vô số Hỉ Thước, có từng dãy tiên hạc Thanh Điều kéo lấy một tòa cao lầu, Quế Hoa Đảo thân ở trong đó, nửa điểm cũng không ngạc nhiên.

Trần Bình An đột nhiên quay người cúi đầu nhìn lại.

Lại nhìn thấy rồi vị kia cô gái trẻ tuổi, dáng người thướt tha, dung nhan tú mỹ, đầu đội châu trâm, thân mang quần áo, eo buộc dải lụa màu. . .

Thế nhưng là Trần Bình An có chút tê cả da đầu, toàn thân không được tự nhiên. Loại cảm giác này, so với tại rách nát chùa miếu, nhìn thấy Liễu Xích Thành người mặc một bộ màu hồng đạo bào, còn muốn tới

gọn gàng dứt khoát.

Bởi vì Trần Bình An nhìn thấy rồi vị kia "Mỹ nhân" hầu kết.

Chưa nói tới chán ghét, chính là không thích ứng.

Trần Bình An đột nhiên gãi gãi đầu, thẳng tắp nhìn về phía vị kia yêu thích trang sức màu đỏ nam tử, trong lòng đầu điểm này u cục khúc mắc, quét sạch sành sanh, chuyển thành có chút hoài niệm.

Trước kia tại long diêu làm học đồ thời điểm, Trần Bình An liền nhận biết một cái bị người chế giễu vì nương nương khang hán tử, tính tình khiếp nhược, bước đi nhả nhó, lúc nói chuyện yêu vút mị nhãn, vờ tay hoa, tại Diêu lão đầu làm hầm lò đầu long diêu bên trong, hán tử này thụ nhất kỳ thị, thật vất vả tích lũy bên dưới tiền bạc mua rồi giày mới, đảm bảo ngày trước liền sẽ bị còn lại hầm lò công nhóm giẫm bấn, hán cũng không dám nói cái gì, đều yên lặng thụ lấy. Tại long diêu bên trong, theo lý thuyết hán cũng không khai người đả kiến Trần Bình An, vốn nên đồng bệnh tương liên mới đúng, nhưng là rất kỳ quái, ưa thích khóc sụt mướt hán tử đến rồi Trần Bình An bên này, lá gan lập tức liền lớn rồi, suốt ngày dùng lời đâm Trần Bình An, nói chuyện âm dương quái khí, Trần Bình An từ trước tới giờ không phản ứng đến hán, hán tử nhiều lần không quản được miệng, không cẩn thận cho Diêu lão đầu chính thức đệ tử Lưu Tiệp Dương gặp được, trực tiếp cái tát tát đến hán nguyên chỗ đảo quanh, hán lập tức liền trung thực rồi, quay đầu sẽ còn vụng trộm cho Lưu Tiệp Dương trong phòng nhét một chút nát miệng thức ăn bánh ngọt, một bọc bao giấy dầu quần lại so cửa hàng tiểu nhị còn muốn tinh xảo, hán tử kia đại khái đối với Lưu Tiệp Dương cái này ván đã đóng thuyền tương lai hầm lò đầu, đã là xin lỗi bồi tội, lại có nịnh nọt nịnh nọt.

Long diêu dán tại cửa sổ bên trên vui mừng cắt giấy, đều là hán thức đêm một người một cái kéo cắt may đi ra, chính là đường phố phụ nhân thấy rồi, đều muốn mặc cảm, có trời mới biết hán tử nếu thật là nữ tử, nữ công

đến tốt bao nhiêu ?

Trần Bình An lúc ấy đương nhiên rất chán ghét nói chuyện tổn hại âm đức nương nương khang, chỉ là sợ hãi chính mình một cái thu lại không được tay, một quyền liền cho hắn đánh cho gần chết, ngay lúc đó Trần Bình An, đã đi theo lão nhân đi khắp rồi tiểu trấn xung quanh một bên sơn sơn thủy thủy, đồn củi đốt than càng là việc nhà cơm, tăng thêm rất sớm đã mỗi ngày luyện tập Dương lão đầu thổ nạp, khí lực so với thanh niên trai tráng nam tử chỉ có hơn chứ không kém.

Cuối cùng một lần nào đó phụ trách gác đêm nương nương khang hán tử, chọc ra một cái thiên đại rắc rối, một tòa long diêu hầm lò lửa vậy mà cho hắn đoạn rồi. Sau đó hắn hơn nửa đêm liền dọa đến trực tiếp chạy rồi, có chút tiểu thông minh, căn bản không dám hướng tiểu trấn bên kia chạy, hung hăng hướng rừng sâu núi thẳm bên trong chạy trốn.

Cái này muốn đặt tại giữa phố phường, quả thực chính là hại người đoạn tử tuyệt tôn tội chết, sắc mặt xám xanh Diêu lão đầu không nói hai lời, liền để mấy chục số thanh niên trai tráng đuổi theo cái kia đáng đâm ngàn đao vương bát đản, quen thuộc đường núi Trần Bình An đương nhiên cũng ở trong đó.

Hai ngày sau, nương nương khang hán tử cho người ta trói gô mang về long diêu, Diêu lão đầu tại chỗ cắt ngang rồi tay chân của hắn, đánh cho da tróc thịt bong, xương trắng trần trụi.

Tìm tới hắn người, chính là ngày bình thường hắn nhất định nọt một nhóm nam nhân.

Không có bất kỳ người nào đồng tình cái này xông bên dưới bát thiên đại họa hán tử, dù là có, cũng không dám ở trên mặt biểu hiện ra ngoài, dù sao Diêu lão đầu cơ hồ chưa bao giờ như vậy tức giận.

Cắt ngang tay chân trước đó nương nương khang, liền đã sợ đến tè ra

quần, cho người ta đè tại trên mặt đất sau, toàn thân run rẩy, lại bị người một gậy đập xuống, tan nát tâm can, đầy mặt nước mắt nước mũi, về sau dừng lại loạn côn, nường nường khang tựa như một đầu cái thớt gỗ bên trên bị đao chặt sống cá, nường nường khang chính là nường nường khang, mãi cho đến cuối cùng ngất đi, từ đầu tới đuôi, nửa điểm nam tử cốt khí thủy chung đều không có.

Nường nường khang cuối cùng vậy mà không có bị đánh chết, tại trên giường bệnh nằm rồi non nửa năm, ương ngạnh đến sống lại.

Trong lúc đó rất nhiều hằm lò công học đồ đều chiếu cố qua hẩn, Trần Bình An cũng không ngoại lệ, rất nhiều người đều không vui phần này khổ sai sự tình, liền tìm Trần Bình An làm thay, Trần Bình An tại long diêu xem như nhất dễ nói chuyện, kết quả là, ngược lại là nường nường khang không thích nhất Trần Bình An, chiếu cố hẩn nhiều nhất, chỉ bất quá hai người suốt ngày không nói lời nào, chung quy là ai cũng không thích ai.

Trần Bình An chỉ là mỗi ngày hái dước sắc dước, cái kia nường nường khang thỉnh thoảng sẽ xuất thần, ngơ ngác nhìn lấy trên cửa sổ dải gió dầm mưa đi sau trăng cũ kỹ giấy dán cửa sổ, có thể là nghĩ đến ngày nào có thể bên dưới mà làm công việc rồi, nhất định phải thừa dịp lao động khoảng cách, thay đổi từng trương mới tinh xinh đẹp giấy dán cửa sổ, đỏ chói.

Thế nhưng là rõ ràng đã đại nạn không chết một lần nường nường khang, cái này tại trên giường bệnh, quả thực là căn răng rắng chịu đi từ quý môn quan đi trở về dương gian hẩn tử, vẫn là chết rồi.

Là cho một câu nói chết.

Là một vị hằm lò công vô tâm chi ngôn, lúc đó Trần Bình An tại cửa ra vào sắc dước, đưa lưng về phía hằm lò công cùng nường nường khang, cái trước cười nói nường nường khang người ngày kia đánh cho quần áo

rách rưới, lộ ra rồi trắng bóng cái mông trắng, thật giống cái nường môn.

Trần Bình An lúc ấy không có cảm thấy có gì không ổn.

Long điều nam nhân ngày bình thường mắng cái này nường nường khang lời nói, so cái này ác độc tàn nhẫn rất nhiều đều có. Nường nường khang cơ hồ xưa nay sẽ không cùng người cãi nhau, là không dám, lật đi lật lại, đại khái hăn cũng sẽ chỉ ở sau lưng, ngằm bên dưới nói thầm lấy mắng lại một câu: Dám mắng ta, tin hay không nhà người tổ tông mười tám đời mộ tổ đều nổ rồi.

Kết quả là là như thế một cái không đến nơi đến chốn lời nói qua đi, đã có thể chính mình ngồi dậy nường nường khang, ngày kia lần đầu tiên cùng Trần Bình An trò chuyện rồi rất nhiều, phần lớn là hăn nói, hũ nút Trần Bình An liền kiên nhẫn nghe, nói lên giấy dán cửa sổ sau, Trần Bình An liền do trung khen hăn giấy dán cửa sổ cắt may thật tốt, hăn sẽ cười.

Sau đó tại ngày kia ban đêm, một cái lá gan so lỗ kim còn nhỏ bé nường nường khang, vậy mà dùng cây kéo đâm xuyên rồi cổ họng của mình, vẫn không quên dùng chăn mền che chính mình, không khiến người ta vào nhà thứ liếc mắt liền thấy hăn bộ kia tử trạng.

Thậm chí đều không người dám đem thi thể khiêng đi ra, thực sự quá làm người ta sợ hãi xúi quẩy rồi.

Cũng may Trần Bình An nhìn quen rồi bên người sinh tử, đối với mấy cái này không có chú trọng, đều là hăn dắt lấy Lưu Tiệp Dương cùng một chỗ, bận trước bận sau. Trong lúc đó đã không có quá nhiều thương tâm, cũng không có cái gì cảm ngộ, duy chỉ có tức trực bên linh cửu thời điểm, Trần Bình An một người ngồi ở trên không tự nhiên thâm trầm linh đường, không có nửa điểm e ngại, ngồi tại bên cạnh lò lửa, thì thào nói: "Tất nhiên đời này không thích làm nam nhân, vậy liền kiếp sau đầu thai làm cái nữ nhân đi."

Kỳ thật ngày kia nói chuyện phiếm, nương nương kang liền hỏi Trần Bình An, vì cái gì rõ ràng là cái thứ nhất tìm tới rồi hă, còn muốn buông tha hă, cho hă vạch một đầu đi hướng núi lớn chỗ càng sâu đường nhỏ.

Trần Bình An liền nói ta sợ người bị bắt trở về cho Diêu lão đầu đánh chết, đến lúc đó liền người này chút hạt vừng lá gan, biến thành rồi lệ quỷ, ai cũng không dám đi báo thù, cũng liền chỉ dám trả thù ta rồi.

Lúc đó nương nương kang cười đến đặc biệt vui vẻ.

Kỳ thật dù là Trần Bình An hiện đang hồi tưởng lại đến, nương nương kang lúc đó lúc cười lên, bộ dáng vẫn là rất xấu.

Bất quá thực sự để cho người ta chán ghét không nổi chính là rồi.

Hoa quế dưới gốc cây vị kia dung mạo xinh đẹp "Cô gái trẻ tuổi", đã tức giận đến nổi trợn lồi đình, bị một tên như thế nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm nhìn, nàng, hoặc là nói cho đúng tới là hă, nếu như không phải kiêng kị thương tới hoa quế cây, rước lấy phiền toái không cần thiết, hă liền muốn tể ra cái kia hai thanh bản mệnh phi kiếm, loạn kiếm đâm chết cái này mọc một đôi mắt chó gia hỏa rồi.

Trần Bình An sau khi lấy lại tinh thần, cũng ý thức được chính mình đường đột vô lễ, chấp tay ôm quyền, áy náy nói: "Xin lỗi, có chút chạy thần rồi."

Người kia nheo lại một đôi tựa như treo lấy xuân sắc năng xuân cặp mắt đào hoa mắt, duỗi ra khép lại hai ngón, đâm về Trần Bình An, sau đó có chút uốn lượn, khiêu khích ý vị, nồng đậm đến cực điểm.

Trần Bình An không còn chỉ là quay đầu tư thế, dứt khoát xoay người, vỗ vỗ bên cạnh cành cây cao không vị, cười nói: "Xem như bồi tội, ta trước tiên có thể thay Quế phu nhân đáp ứng người, có thể tại bên này

thường thức Đảo Huyền Sơn phong cảnh."

Hai tay của hắc phụ sau, vung lên tấm kia kiêu như gió xuân dung nhan, cười tủm tỉm nói: "Người ưa thích nam nhân ? Vẫn là nói chỉ cần đẹp mắt, nam nữ đều ưa thích ?"

Trần Bình An đau cả đầu, dùng sức lắc đầu, lấy đó thanh bạch.

Hắn đương nhiên chỉ thích cô nương.

Mà lại chỉ thích một cô nương.

Hoa quế dưới gốc cây người kia, đặt ở sau lưng hai tay phụ cận, xuất hiện rồi một kim vàng rửa sạch trắng hai sợi kiếm khí, cực kỳ nhỏ, mấy không thể gặp.

Rõ ràng, một lời không hợp, hắc liền muốn phi kiếm giết người rồi.

Trần Bình An do dự rồi một chút, cười nói: "Nói ra người có thể sẽ càng thêm tức giận, nhưng là người dạng này mặc, nhìn rất đẹp."

Trần Bình An hai tay chống ở trên nhánh cây, ánh mắt trong suốt, "Là lời trong lòng của ta."

Là nam tử lại nữ tử trang dung trang phục người kia, nhú nhú lông mi.

Hắn im lặng rời đi, không hề rời đi đỉnh núi, mà là đứng tại đài ngắm cảnh lan can phụ cận, nhìn về phương xa.

Trần Bình An từ nhánh cây nhảy lên mà xuống, đối với bóng lưng của hắc hô nói: "Ta đi a, nếu như người muốn đi cây quế bên trên ngắm cảnh, tốt nhất thừa dịp hiện tại người ít, không phải Quế phu nhân có thể sẽ không cao hứng."

Người kia thờ ơ.

Đợi đến Trần Bình An đi xa, hắn mới quay đầu mắt nhìn cây quế, do dự nửa ngày, vẫn là không có đi chỗ càng cao hơn quan sát Đảo Huyền Sơn.

Về phần cái kia hai sợi kiếm khí, sớm đã thu nhập bên hông đầu kia dải lụa màu bên trong.

Bọn chúng kỳ thật cũng không phải là kiếm khí, chỉ là nhìn không đáng chú ý mà thôi, nhưng là hai thanh phẩm cấp cực cao bản mệnh phi kiếm, phân biệt tên là cây kim cùng râu.

Sinh mà đã có.

Là tiên thiên kiếm phôi.

Mà lại sinh ra thì có hai thanh bản mệnh phi kiếm, là kiếm tu bên trong vạn người không được một, trọng điểm không tại cái kia một, mà là không cái chữ này.

Mấu chốt là phi kiếm phẩm cấp tốt đến dọa người, cho nên sư phụ hắn nói hắn tất nhiên là bên trên ngũ cảnh kiếm tiên chi tử, nếu không liền sẽ không thu lấy hắn làm đệ tử rồi.

Nhưng là cần bao nhiêu năm mới có thể bước lên Ngọc Phác cảnh, sư phụ chưa hề nói, hắn cũng không có hỏi, bởi vì hắn tia không có hứng thú chút nào, hắn càng nhiều vẫn là si mê với Đại Đạo thôi diễn thuật, chỉ tiếc sư phụ nói hắn trên con đường này đi được sẽ không quá xa, kế thừa không rồi sư môn y bát, tính cả sư phụ ở bên trong, tất cả sư huynh đệ đều giết dây hắn đi tu tập kiếm đạo, hắn kỳ thật biết rõ, không phải bọn hắn thật sự mong đợi chính mình kiếm đạo trèo lên đỉnh, độc chiếm ngao đầu, mà là không có hảo ý, nghĩ đến nhìn chính mình trò cười thôi rồi.

Lý do rất đơn giản.

Hắn sợ độ cao.

Một vị sợ độ cao kiếm tu, giống nói cái gì.

Hắn bây giờ ngẫu nhiên không chế phi kiếm, ngự phong đi xa, xưa nay sẽ không cao hơn mặt đất hai trượng.

Hắn liếc mắt trước đó tên kia ngồi cây quế cành cây cao, cảm thấy mình kỳ thật cũng ngu đột xuất.

Trần Bình An trở về Khuê Mạch tiểu viện, kim đan kiếm tu Mã Trí đã đứng ở trong viện, khuôn mặt tươi cười đón lấy.

Nguyên lai Trần Bình An chủ động tìm kiếm rồi Mã Trí dường như thương sân nhỏ, hỏi thăm khi nào có thể tiếp tục thử kiếm, ba ngày sau Khuê Mạch tiểu viện liền khôi phục sớm nhất đáng vẻ, Mã Trí giúp Trần Bình An thử kiếm, Kim Túc phụ trách một ngày ba bữa, ngẫu nhiên Quế phu nhân sẽ đến đến tiểu viện, cũng không đã quấy rầy hai người, chỉ là an an tĩnh tĩnh ngồi trong chốc lát, nhiều nhất vì hai người nấu bên trên một bình trà liền đi.

Trong lúc này, Trần Bình An xuất ra rồi tắm kia xương khô diễm quý nghỉ lại ẩn nấp lá bùa, Quế phu nhân cầm trong tay, rất nhanh liền đem tên kia áo trắng nữ quý tử phù lục bên trong "Tiết lộ" đi ra, sau đó vị này tại Thái Y Quốc Thành Hoàng Miếu khí thể hung hăng áo trắng nữ quý, nàng lần thứ nhất lại thấy ánh mặt trời, liền thấy rồi một vị Nguyên Anh cảnh Quế phu nhân, một vị từ Địa Tiên rơi xuống kim đan lão chu tử, một vị kim đan kiếm tu Mã Trí, cộng thêm một cái cừu nhân Trần Bình An.

Nếu như không phải nữ quý đã chết rồi, chỉ sợ cũng lại muốn hồn phi phách tán một lần.

Cuối cùng tại Quế Hoa Đảo toà này tiểu thiên địa "Ngụy Thánh" Quế phu nhân trợ giúp bên dưới, xương khô điểm quỷ phát bên dưới thần hồn thề độc, hiệu trung với Trần Bình An một giáp tử, xem như thù lao, nàng có thể từ tấm kia không có linh khí tưới nước liền sẽ thần hồn một chút trôi qua phù lục bên trong đi ra, "Ở vào" hộc kiếm gỗ hộp bên trong.

Bởi vì cổ hộc từ trước thì có "Hộc Trạch" mà nói, không chỉ là cỏ cây tinh quái, đặc biệt thích đã ngoài ngàn năm cây hộc, âm vật quỷ mị cũng giống như thế.

Trước đó tới gần Đảo Huyền Sơn một lần trong màn đêm, tinh hà sáng chói, lão chu tử đột nhiên tìm tới Trần Bình An, mang theo hắc đi hướng Quế Hoa Đảo chân núi bến đò, đợi đến Trần Bình An đến rồi bên kia, mới phát hiện bến đò bên trên leo trèo lấy một đầu tuổi nhỏ giao long, đầu lâu đặt tại trên bờ, hơn phân nửa thân thể không vào biển nước, nó nhìn về phía Trần Bình An ánh mắt, tràn ngập rồi non nớt hiếu kỳ cùng cảm kích.

Lão chu tử ngồi xổm ở bờ một bên, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói: "Cái này đáng thương tiểu gia hỏa, đặt tại trên người chúng ta, cũng liền sáu bảy tuổi a, Quế phu nhân lúc đó không muốn khó xử cái này vô tội tiểu gia hỏa, liền chỉ lưu bên dưới rồi Long Vương cái sọt, đưa nó phóng sinh rồi, chưa từng nghĩ nó giống như không nhà để về, rất nhanh liền đuổi kịp rồi Quế Hoa Đảo, lại không dám tới gần quá, cả đêm nghẹn ngào, vòng quanh Quế Hoa Đảo luẩn quẩn không đi. Hiện tại chúng ta càng ngày càng tới gần Đảo Huyền Sơn, tiểu gia hỏa đại khái biết rõ lại hướng phía trước liền hắc phải chết không nghi ngờ, ngay cả ban ngày đều gào đến kịch liệt, nếu như không phải Quế phu nhân đáng thương nó, giúp đỡ nó che lấp rồi khí thế, chỉ sợ sớm đã bị trên núi những cái kia ghi hận trong lòng luyện khí sĩ rút gân lột da."

Lão chu tử cuối cùng cười nói: "Trần Bình An, nó tựa như là chuyên tới tìm người, chính là không biết là báo ân vẫn là báo thù. Mặc dù nó niên

kỷ còn rất nhỏ, nhưng giao long chi thuộc, trời sinh tính lãnh huyết giáo hoạt, khó mà nói."

Trần Bình An cũng không nói gì, móc ra một khóa phổ thông Xà Đảm thạch, ném cho ấu giao, nó bằng vào bản năng nguyên lành nuốt xuống sau, ánh mắt giống như có chút mờ mịt.

Trần Bình An phất phất tay, ra hiệu nó trở về.

Ấu giao vặn người trở lại trong biển, chỉ là tinh tế nghen ngào, vẫn là không muốn rời đi Quế Hoa Đảo vùng biển, Trần Bình An suy nghĩ một chút, đúng là hương biển bên trong ném ra một một số lớn phổ thông Xà Đảm thạch.

Tuổi nhỏ giao long điên cuồng cuộn cuộn, tóe lên to lớn bọt nước, từng khóa nuốt xuống những cái kia đối với nó mà nói nhân gian đến vị.

Trần Bình An cuối cùng đứng tại bến đò, đối với nó nói rằng: "Về sau hảo hảo tu hành. Người hôm nay thụ rồi ân huệ của ta, nếu như giống đầu kia lão giao đồng dạng ưa thích hại người, ta liền một quyền đâm chết người."

Ấu giao một lần nữa bơi về bến đò sát bên, đầu lâu cao hơn bến đò bờ một bên, tròng lớn con mắt, tựa như là muốn một mực nhớ kỹ Trần Bình An diện mạo.

Sau một lát, nó mới một cái ngửa ra sau, quay về biển cả.

Lão chu tử là nhìn quen gió mưa, cảm khái nói: "Người là hảo tâm, kết thiện duyên, nhưng là thế sự khó liệu, chưa hẳn thiện duyên liền sẽ có thiện quả."

Trần Bình An ánh mắt đạm mạc, nhìn về phía tinh ánh sáng vỡ nát như vàng như bạc mặt biển, nhẹ giọng nói: "Nếu như là nghiệt duyên, vậy

liền một kiểm trăm rồi."

Lão chu tử lúc đó nghĩ đến chính mình vị kia không biết lại phải biến mất mấy trăm năm ân sư, còn có Trần Bình An chuyển giao cho hãn cái kia quyển tiên nhân còn sót lại nhân gian kim sách, đối với Trần Bình An về mặt lời nói, không có gì để tâm lưu ý.

Đại Tùy Sơn Nhai thư viện.

Năm đó những cái kia từ Đại Ly xuất quan đồng môn cùng đồng môn, đến rồi tòa đông sơn sau, liền nhất định sẽ không còn có cơ hội đi sớm chiều ở chung rồi.

Cái này không Lý Hòe liền nhận biết rồi hai cái mới bằng hữu, một cái lá gan rất nhỏ kinh thành cao môn con cháu, một cái gan to bằng trời hàn môn nghịch ngợm trứng, đều so Lý Hòe số tuổi hơi lớn, ba cái gia hỏa suốt ngày cùng một chỗ quậy, quên cả trời đất.

Lâm Thủ Nhất, bây giờ si tâm tại tu đạo, đọc nhiều toàn thư, tại thư lâu, học xá cùng khóa thực ở giữa, lui tới, hạc giữa bầy gà.

Vu Lộc cùng Đại Tùy Hoàng tử Cao Huyền rất thân cận, thành rồi tốt bằng hữu, Cao Huyền càng ngày càng ưa thích thư đến sân bồi tiếp Vu Lộc cùng một chỗ câu cá.

Tạ Tạ trừ rồi nghe phu tử tiên sinh giảng bài, mỗi ngày thâm cư không ra ngoài, cam tâm tình nguyện cho Thôi Đông Sơn làm tỳ nữ.

Tại Lý Bảo Bình lần trước lại đọc qua tiểu sử thúc gửi đến tin sau, về sau một đoạn thời gian rất dài, tiểu cô nương giống như có chút thất lạc.

Cái này một ngày, nàng lại trốn học rồi, giống một cái mèo rừng nhỏ,

linh hoạt lưu loát, nhanh chóng leo đến đông sơn chi đỉnh cây đại thụ kia bên trên, ngồi ở trên nhánh cây, lưng tựa trụ cột, trên cổ còn mang theo khối kia có khắc võ lâm minh chủ tự chế thẻ gỗ, về sau nàng cảm thấy còn chưa đủ uy phong, lại cho khắc lên rồi "Hiệu lệnh quần hùng", về sau đã xảy ra là không thể ngăn cản, một khối thẻ gỗ, cho hắc khắc đầy rồi giang hồ khí lời nói hùng hồn, đều là từ bên trên trích ra xuống, tỉ như cái gì "Chỉ hận cả đời này chưa từng địch thủ" loại hình.

Một vị phong thần tuấn lãng thiếu niên áo trắng đứng ở bên một bên nhánh cây, thân hình đi theo nhánh cây có chút đong đưa, cười hỏi nói: "Làm sao vậy, sinh khó chịu ?"

Nhập hạ về sau, áo bông màu hồng liền đổi thành rồi áo mỏng áo đỏ váy tiểu cô nương, rầu rĩ nói: "Không có tức giận."

Thôi Đông Sơn hỏi: "Có phải hay không cảm thấy Lý Hòe Lâm Thủ Nhất bọn hắc cách người càng ngày càng xa rồi?"

Tiểu cô nương tức giận nói: "Đi ta xa lại không cái gì, trước kia tại tiểu trấn học thực, ta liền không yêu phản ứng đến hắc nhóm."

Thôi Đông Sơn hiểu ý cười một tiếng, "Cái kia chính là vì nhà ta tiên sinh bệnh vực kẻ yếu đi ?"

Tiểu cô nương là ngay thẳng tính tình, thoải mái gật đầu thừa nhận rồi, "Ừm."

Thôi Đông Sơn hai tay ôm lấy cái ót, thốn thức nói: "Người đều sẽ lớn lên, dài sau khi lớn lên, liền sẽ nhặt lên một chút mới đồ vật, vứt bỏ một chút cũ đồ vật, cứ như vậy đâu đâu nhặt nhặt, soạt lập tức, liền già rồi."

Tiểu cô nương giận nói: "Tiểu sư thúc bọn hắc cũng bỏ được ném ? !"

Thôi Đông Sơn quay đầu nhìn về một mặt phần uất tiểu cô nương, mỉm

cười nói: "Cái này có cái gì bỏ được không bỏ được, lại nói rồi, nhà ta tiên sinh chính là biết rõ rồi những này, cũng sẽ không tức giận, người khí cái gì, không cần thiết."

Tiểu cô nương hai tay ôm ngực, thở phì phò.

Thôi Đông Sơn quay lại đầu, nhìn về phía toà này Đại Tùy kinh thành, "Người về sau có thể sẽ nhận biết một cái rất phải tốt bằng hữu, nói khuê phòng lời nói cùng nhau lớn lên, sau đó có ngày nàng lấy chồng rồi, liền sẽ càng thích nàng phu quân; người có thể sẽ gặp được một cái so Tề Tĩnh Xuân tốt hơn tiên sinh, sau đó có một ngày liền sẽ cảm thấy vị kia Tề tiên sinh học vấn, không phải lớn nhất; tương lai người có thể sẽ gặp gỡ. . . Một cái hảo thiếu niên, thậm chí so người tiểu sư thúc càng tốt hơn, sau đó người liền sẽ phát hiện, hiện tại ưu sầu a thương cảm a, liền chỉ là như vậy rồi, đến lúc đó uống một hai ngụm rượu, liền cùng theo một lúc uống vào bụng không có rồi. . ."

Thôi Đông Sơn đột nhiên quay đầu, kinh ngạc nói: "Tiểu Bảo Bình, người vậy mà không có phản bác ta, lại không nói chuyện, ta nhưng là không còn từ nói đi xuống a!"

Tiểu cô nương nhúu tấm kia xinh đẹp khuôn mặt nhỏ nhắn, "Ta đang bận thương tâm đâu!"

Thôi Đông Sơn cười ha ha, một cái ngửa ra sau ngã xuống, vừa vặn nghiêng người nằm tại mảnh khảnh trên nhánh cây, hất một tay chống đỡ đầu, nhìn chăm chú áo bông màu hồng tiểu cô nương.

Đại khái sẽ có một ngày, tiểu cô nương vóc dáng sẽ càng ngày càng cao, tròn vo khuôn mặt nhỏ nhắn sẽ trở nên gầy gò, cằm thật nhọn, con mắt vẫn là sẽ như vậy làm tròn, sạch sẽ mà lại linh khí, vẫn là sẽ mặc y phục, sẽ phóng ngựa giang hồ bờ, sẽ uống rượu núi Hà Gian, đại khái cũng sẽ gặp gỡ vui vẻ sự tình, thương tâm người a?

Thôi Đông Sơn thở dài.

Hắn có chút sầu.

Nếu như thế cái một cô nương tốt, có một ngày thật thích rồi nhà hắn tiên sinh, sẽ cho người rất sầu muộn.

Mà nếu quả có một ngày, nàng vậy mà không phải thích nhất nhà hắn tiên sinh rồi, giống như liền sẽ càng tiếc nuối rồi.

Thôi Đông Sơn nghiêng người sang, bắt đầu nhắm mắt đi ngủ, nhếch lên chân bắt chéo.

Về phần những cái kia bèo nước gặp nhau cùng lòng người ly tán, dù là Thôi Đông Sơn bây giờ chỉ là người thiếu niên tú da, mà dù sao những cái kia long đong cùng kinh lịch, đều trong lòng đầu góp nhặt lấy, không thể so với Đại Ly quốc sư Thôi Sầm gần một nửa chút.

Hắn có câu nói không có nói cho tiểu cô nương.

Hắn Thôi Đông Sơn, cùng cái kia lão Thôi Sầm, Tả Hữu, Mao Tiểu Đông vân vân, thậm chí bao gồm Tề Tĩnh Xuân ở bên trong, năm đó đều là tại lão tú tài bóng cây che chở bên dưới, từng chút từng chút trưởng thành, nhưng là đến cuối cùng, tất cả mọi người hi vọng đi ra cái kia phiến vô cùng lớn bóng cây, đi ra ngoài, ngược lại còn tốt, đi ra không được, lòng người liền sẽ chậm rãi biến rồi.

Cách đó không xa áo đỏ tiểu cô nương thu hồi thẻ gỗ, từ trong ngực cẩn thận từng li từng tí móc ra một bức tranh, bên trên một bên có vị thiếu niên đứng tại cây quế bên dưới, đang theo nàng cười đây.

Tiểu cô nương lập tức liền không có ưu sầu, tươi cười rạng rỡ, vui tươi hơn hử nói: "Học được uống rượu tiểu sư thúc thật là đẹp trai khí, chờ ta lớn hơn một chút, nhất định phải làm cho tiểu sư thúc mang ta cùng một

chỗ xông xáo giang hồ!"

Tiểu cô nương càng nghĩ càng nhảy cẫng, quay đầu lớn tiếng hỏi: "Thôi Đông Sơn, uống rượu có khó không?"

Thôi Đông Sơn quả quyết cự tuyệt nói: "Người không thể uống rượu!"

Lý Bảo Bình giận nói: "Vì cái gì ? !"

Thôi Đông Sơn u oán nói: "Tiên sinh không nỡ mắng người nửa câu, lại trực tiếp đánh chết ta!"

Lý Bảo Bình thở dài một tiếng, gật gù đắc ý, thương hại nói: "Thật đáng thương."

Thôi Đông Sơn liếc mắt ý cười đầy mặt tiểu cô nương, "Tiểu Bảo Bình a, làm phiền người về sau an ủi người thời điểm, đem cười trên nỗi đau của người khác khuôn mặt tươi cười thu lại."

Lý Bảo Bình làm rồi cái cầm ấn đóng mộc thủ thế.

Thôi Đông Sơn ai thán một tiếng, nói thầm nói: "Hảo tâm không tốt báo."

Đảo Huyền Sơn cùng biển cả ở giữa, có từng đầu giống như nước giống như mây "Đường sông" treo ở không trung, để tất cả dò ngang leo núi. Rất nhiều có thể ngự phong dò ngang đồng dạng yêu cầu trước hạ xuống đến mặt biển, không thể trực tiếp tới gần Đảo Huyền Sơn.

Quế Hoa Đảo tại một con sông nói dưới đáy bến dò đổ một lát, chỉ là tượng trưng đưa giao rồi cùng loại thông quan văn điệp đơn thư, cũng không giao nạp cái kia bút có thể xưng giá trên trời qua đường tiền tài,

liền bắt đầu dọc theo hướng lên nghiêng về đường sông hướng toà kia
Đảo Huyền Sơn bước đi.

Đảo Huyền Sơn phương viên trăm dặm, xem như một tòa nhân gian cô
phong, có thể xưng bản đồ rộng lớn.

Có một vị khuôn mặt như trung niên nam tử cao lớn đạo nhân, đứng tại
một chỗ vách núi bên bờ, đứng phía sau một vị tiên phong đạo cốt gầy
gò lão đạo sĩ, tay nâng phát trần, từng chiếc một vàng bạc hai màu sợi tơ,
đều là giao long chi cần, lão đạo nhân nhẹ giọng hỏi nói: "Sư phụ, có cần
hay không đệ tử xuất thủ đập nát Quế Hoa Đảo ?"

Cao lớn đạo nhân cười nói: "Có chơi có chịu, lại mất mặt gì, cũng không
phải sư tổ người, cả một đời chưa từng thua trận."

Tại vị này Đảo Huyền Sơn Đại Thiên Quân đang khi nói chuyện.

Thanh Minh thiên hạ.

Có một vị đạo sĩ bị người một quyền từ thiên ngoại thiên, đánh vào
Thanh Minh thiên hạ toà kia nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 269: Ta có việc nhỏ to như đầu

Đứng tại Quế Hoa Đảo chân núi bên bờ sông, Trần Bình An nhẹ nhàng bước ra một cước, liền đạp vào rồi Đảo Huyền Sơn.

Quế di trước đó liền cùng Trần Bình An nói xong, tại Quế Hoa Đảo cập bờ một khắc này, chính là bờ ngang bận rộn nhất thời gian, những cái kia đến từ Bảo Bình Châu, Câu Lô Châu cùng Đồng Diệp Châu hàng hóa tháo dỡ, không thể có mảy may sai lầm, nếu không Lão Long thành Phạm gia biến chữ vàng liền muốn nện rồi, cho nên nàng cùng lão chu tử cùng Mã Trí ba người, yêu cầu tự mình nhìn chăm chăm mỗi một món hàng hóa giao dịch, không có cách nào dẫn hân đi Đảo Huyền Sơn nhà trọ ngủ lại, nguyên bản Quế di muốn cho Kim Túc dẫn Trần Bình An, đi hướng gian kia cùng Quế Hoa Đảo đòi đòi giao hảo nhà trọ ngủ lại, bị Trần Bình An từ chối nhã nhặn, rước lấy Kim Túc trong lòng có chút oán trách, toà này Đảo Huyền Sơn, không thiếu cái lạ, để cho người ta du lịch lại nhiều lần đều sẽ cảm giác đến mới mẻ.

Kết quả vị này chính buồn bực hoa quế tiểu nương, nhìn thấy cái kia đeo kiếm thiếu niên hướng khẽch miệng cười một tiếng, tựa hồ xem thấu nàng tiểu tâm tư, Kim Túc hung hăng trừng mắt liếc, thiếu niên cùng Quế phu nhân lão chu tử ba vị lão thần tiên phát tay cáo biệt, tựa hồ không dám Kim Túc ánh mắt giằng co, đã quay người bước nhanh chạy hướng bờ sông. Nhìn lấy thiếu niên đường hoang mà chạy bóng lưng, Kim Túc nhin không được bật cười.

Trần Bình An hành tẩu tại người người nhốn nháo trong dòng người, hít thở sâu một hơi.

Rốt cục đến rồi.

Thông qua Đảo Huyền Sơn đi hướng kiếm khí trường thành, không phải bất cứ lúc nào theo mà đều có thể, trừ rồi một cái tiến vào Đảo Huyền Sơn thanh mộc thông quan bài bên ngoài, yêu cầu tiếp qua một cửa Quế Hoa Đảo hơn trăm người, nhiều lĩnh rồi một cái ngọc bài, đồng thời đạt được cáo tri, bọn hắn tại ba ngày sau giờ tý thông quan, sau một nén nhang liền muốn đến phiên bên dưới một nhóm người, quá hạn không đợi.

Trần Bình An đi xuống thuyền, bên hông treo cái viên kia chỉ khắc dấu có một cái "Nhai" chữ bạch ngọc bài, Quế di nói cho hắn biết, Đảo Huyền Sơn thượng phong cảnh khác nhau, cửa hàng rừng đứng, thừa dịp cái này ba ngày công phu, có thể nhiều đi đi, nếu là chọn trúng rồi ngưỡng mộ trong lòng pháp bảo đồ vật, trong tay tiền tài không đủ, có thể cùng nhà trọ chưởng quỹ mượn, mười khóa Cốc Vũ tiền trở xuống, vị kia chưởng quỹ đều sẽ đáp ứng, mà lại dựa theo lão quy củ, ghi tạc Quế Hoa Đảo trên đầu.

Vách núi bờ toà này bến đò, tên là bắt thả độ, bắt nguồn từ bến đò phụ cận có một tòa lịch sử đã lâu cổ đình, treo tấm biển "Trúc Phóng Đình", là nào đó một mạch đạo thống tiền nhiệm lão chưởng quỹ giáo thân bút tự viết.

Đảo Huyền Sơn bên trên có chín tòa kiến trúc, lệ thuộc vào phương này thiên địa Đạo gia, còn lại cao lầu đình viện cửa hàng các loại đất trống, sớm đã bán cho bát phương khách đến thăm, trong đó tám tòa, Trúc Phóng Đình, Kính Kiếm Các, Thượng Hương Lô, Lôi Trạch Thai, Linh Chi Trai, Pháp Ấn Đường, Sư Đạo Phòng, Mi Lộc Nhai, phân biệt từng đứng ở Đảo Huyền Sơn bát phương, tăng thêm trung ương cô phong, tổng cộng chín khối địa bàn.

So với phương viên trăm dặm có thừa Đảo Huyền Sơn, Đạo tổ nhị đệ tử cái này một mạch đạo thống, vô luận là địa bàn lớn nhỏ, vẫn là đồ tử đồ tôn nhân số, tại Đảo Huyền Sơn cũng không tính là quá khoa trương.

"Trần công tử, Trần công tử."

Có người tại Trần Bình An phía sau gấp hồ hồ la hét, Trần Bình An nhìn lại, là cái kia tự xưng Lưu U Châu áo xanh thiếu niên, người sau một đường chạy chậm đến Trần Bình An bên cạnh, triệt để, hỏi rồi một chuỗi vấn đề, "Trần công tử, người tại Đảo Huyền Sơn bên trên ở chỗ nào ? Ước hẹn địa phương tốt sao? Nếu như không có, không phải đi ta bên kia ? Nhà ta tại bên này có nhà cửa tử, tới gần một cái gọi Kính Kiếm Các địa phương, nghe nói tòa nhà vẫn còn lớn, ta vẫn muốn cảm ơn người đâu, không phải cho ta một cơ hội ?"

Trần Bình An lắc đầu cười nói: "Không cần, Quế Hoa Đảo giúp ta an bài tốt rồi, đi quán tước nhà trọ ở."

Cái kia đến từ phương Bắc Ngai Ngai Châu thiếu niên một mặt thất lạc, vẫn là không muốn hết hy vọng, "Dạng này a, cái kia ta quay đầu có thể tìm người chơi sao? Ta là lần đầu tiên đến Đảo Huyền Sơn, phải thật tốt đạo chơi, chúng ta cùng một chỗ thôi ?"

Trần Bình An ngăn người.

Bà lão bất đắc dĩ nói: "Thiếu gia, bình nước sơ gặp, người liền như thế thân thiện kết giao, không hợp tình lý. Đừng nói là Trần công tử không dám đáp ứng, chính là đổi thành ta, cũng sẽ không gật đầu."

Trần Bình An cười không nói lời nào.

Thiếu niên kia thần sắc ảm đạm, "Tốt a, Trần công tử, ta ở tại Viên Nhựt phủ, người nếu là không có chuyện, có thể tìm đến ta, liền nói tìm Lưu U Châu, là ta bằng hữu."

Trần Bình An gật đầu nói: "Cái này không có vấn đề."

Trần Bình An cùng Lưu U Châu cùng bà lão đồng thời quay đầu, một vị dung mạo động lòng người "Nữ tử" đứng tại ba người phụ cận, muốn nói lại thôi bộ dáng.

Bà lão già nua trên mặt tràn đầy nụ cười, như cây khô gặp mùa xuân, vẻ mặt ôn hoà hỏi: "Vị này tiểu tiên sư, thế nhưng là có cái gì khó xử?"

Nhưng là hăn đối với bà lão làm như không thấy, nhìn chăm chăm Trần Bình An, uy một tiếng, "Người có thể hay không mượn ta một khóa Cốc Vũ tiền? Ta sau này trả người ba năm khóa chính là."

Trần Bình An đưa tới một khóa Cốc Vũ tiền, người kia tiếp nhận tay, cười rời đi.

Thiếu niên Lưu U Châu nhẹ giọng nói: "Trần công tử, là người bằng hữu?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không biết."

Lưu U Châu kinh ngạc nói: "Vậy người cũng cho vay người ta? Người có biết rõ không, dưới gầm trời đẹp mắt cô nương, đều nhất biết gạt người rồi. Trần công tử, dung ta lắm miệng một câu a, một khóa Cốc Vũ tiền, dù là tiền ít hơn nữa, cũng không thể như vậy hành tẩu giang hồ a."

Trần Bình An nghe rằng nhếch miệng, cáo từ rời đi.

Một khóa Cốc Vũ tiền còn thiếu? Đẹp mắt cô nương?

Bà lão buồn cười, cười nói: "Thiếu gia, người khó nói không có nhìn ra vị kia cô nương xinh đẹp, nhưng thật ra là một vị nam tử?"

Lưu U Châu ngây ra như phỗng, nhỏ giọng nói: "Bên ta mới vào xem lấy liếc trộm cô nương kia khuôn mặt cùng tư thái rồi, không dám nhìn nhiều."

Bà lão đành phải phản bác nói: "Thiếu gia, người ta không phải cô nương ai."

Lưu U Châu vung tay áo, nhanh chân hướng về phía trước, "Dài đẹp như thế, ta coi như hắc là cô nương rồi."

Trần Bình An không có nóng lòng đi hướng quán tước nhà trọ, mà là đi theo một luồng dòng người đi phụ cận Tróc Phóng Đình.

Đợi đến Trần Bình An tới gần kín người hết chỗ cái đình nhỏ, khó tránh khỏi có chút thất vọng, cảm thấy giống như hữu danh vô thực, đình cực nhỏ, thậm chí không thể so với Thái Y Quốc Tổng lão Kiếm Thánh nhà sơn thủy đình lớn, trong đình bên ngoài đã đứng rồi không dưới hơn trăm người. Trần Bình An nhón chân lên, mắt nhìn tận dụng mọi thứ cũng khó khăn cái đình nhỏ, liền định đi quán tước nhà trọ.

Trần Bình An vừa muốn rời đi, sau lưng có quen thuộc tiếng nói vang lên, cùng dung mạo của hắc đồng dạng âm nhu, "Không đi trong đình dừng lại chốc lát?"

Hắc cùng Trần Bình An sóng vai mà đứng, Trần Bình An quay đầu cười nói: "Đây cũng quá chen rồi, không dám đi, sợ ra không được."

Hắc chỉ chỉ phía trước cách đó không xa ba vị nữ tử, tựa hồ cũng đang do dự muốn không nên tiến vào Tróc Phóng Đình, hắc mỉm cười nói: "Người một mực đi theo ta, coi như ta trước trả lại người viên kia Cốc Vũ tiền lợi tức."

Trần Bình An một đầu sương mù.

Hắc chỉ chỉ chính mình hầu kết, nụ cười cổ quái, Trần Bình An thử thăm dò hỏi: "Chương nhãn pháp?"

"Rượu của người ẩm trước ta mượn dùng một chút, yên tâm, như thế cái nhỏ phá hồ lô, ta còn không để vào mắt, ta cái kia Đường Kiếm Hồ, tính là của các người lão tổ tông, chỉ là không dám lấy ra thôi rồi." Hắc hướng Trần Bình An gật đầu một cái, không nói hai lời cầm qua Trần Bình An bên hông Khương Hồ, bước nhanh hướng đi cái kia ba vị tư sắc thượng đẳng cô gái trẻ tuổi, một bên ngửa đầu uống rượu, thế là nữ tử nghiêng nước nghiêng thành dung nhan, nam phóng khoáng không bị cản trở khí khái, đồng thời ở trên người hắc hiển hiện,

Sau đó sau một lát, người kia đứng tại trong bụi hoa, liền hướng Trần Bình An phất phất tay, Trần Bình An đành phải đi qua, người kia lấy Trần Bình An nghe không hiểu lời nói nói giới thiệu rồi một trận, sau đó lại dùng Bảo Bình Châu lời tốt cho Trần Bình An nói một lần, nguyên lai ba vị nữ tử là Bà Sa Châu tông môn con cháu, kết bạn cùng nhau du lịch hải ngoại, yêu cầu chém giết một đầu Long Môn cảnh trong biển Cự Yêu, mới tính hoàn thành lịch luyện, điểm cuối cùng tức là toà này Đảo Huyền Sơn, về sau muốn trở về Nam Bà Sa Châu sư môn.

Về sau hắc không nói lời gì dắt lấy Trần Bình An cánh tay, mang theo ba vị Bà Sa Châu tiên tử cùng một chỗ thẳng hướng Tróc Phóng Đình.

Tróc Phóng Đình, tương truyền toà kia Thanh Minh thiên hạ Đạo gia chính thống, ba vị chương giáo một trong "Thật vô địch", Đạo tổ tọa hạ nhị đệ tử, lúc trước ném xuống phương này lớn nhất Sơn Tự Ấn sau, đích thân tới nơi này, có vị mười hai cảnh đỉnh phong đại yêu không biết như thế nào thủ đoạn, lặn yên vượt qua rồi kiếm khí trường thành đông đảo cấm chế, đi vào Đảo Huyền Sơn, kết quả lần đầu tiên nhìn thấy người, vừa lúc chính là vị kia chương giáo, lúc đó Đảo Huyền Sơn một vùng, là cái chim không thêm ị man di địa phương, đại yêu vốn cho rằng từ đó trời cao mặc chim bay, thấy rồi vị kia đạo nhân, tự nhiên nói năng lỗ mãng, liền muốn đem ăn một miếng bên dưới, về phần kết cục, không chút huyền niệm, bị vị kia Đạo gia chương giáo một bàn tay đập rồi gần chết, chỉ là cuối cùng không biết nội tình như thế nào, vị kia được ca tụng bốn tòa thiên hạ biết đánh nhau nhất lão đạo nhân, đem đầu kia đại

yêu ném vào rồi kiếm khí trường thành phía Nam.

Hậu thế Đảo Huyền Sơn đạo nhân, liền kiến tạo này đình, hiển lộ rõ ràng vị kia chương giáo đạo pháp thông thiên.

Chuyến này Tróc Phóng Đình chuyển đi, Trần Bình An mệt mỏi mồ hôi đầm đìa, bởi vì ba vị tiên tử, tăng thêm dung mạo còn trắng bệch một bậc gia hỏa kia, Tiểu Đình trong ngoài người người sóng vai xoa chùng, có chút là vô tâm va chạm, có chút là hữu tâm chầm mút, Trần Bình An liền đành phải tận lực che chở các nàng, vẫn phải làm đến không thể biến thủ, tự nhiên lao tâm lao lực, khắp nơi đều là nhỏ xíu lục đục với nhau, cũng may Đảo Huyền Sơn thứ một đầu quy củ chính là đa thương người người chết, cho nên võ phu bốn cảnh Trần Bình An ứng đối đến coi như thành công.

Thành công đi ra Tróc Phóng Đình sau, Trần Bình An hai người cùng cái kia ba vị tiên tử mỗi người đi một ngã, các nàng còn muốn đi hướng gần nhất một chỗ cảnh điểm, Mi Lộc Nhai.

Trần Bình An thu hồi Dưỡng Kiếm Hồ, đeo ở hông, bất đắc dĩ nói: "Về sau đừng có lại làm chuyện loại này rồi."

Hắn liếc một cái Trần Bình An, "Không có tí sức lực nào, ta bồi tiên tử các tỷ tỷ đùa nghịch đi."

Trần Bình An như trút được gánh nặng, cáo từ rời đi.

Người kia liếc mắt Trần Bình An đi xa bóng lưng, nói thầm nói: "Cũng quá đường đường chính chính rồi, lại còn không phải làm bộ, chẳng lẽ là nhà ai lão phu tử dạy dỗ tiểu phu tử?"

Phụ cận có anh tuấn nam tử bắt chuyện, "Vị này tiểu thư, một người ngắm cảnh đâu?"

Hắn cười ha hả nói: "Đâu người đại gia đâu, lão tử cùng người mẫu thân cùng một chỗ đi dạo qua kỹ viện đây."

Cái kia khí vũ hiên ngang nam tử tranh thủ thời gian khoát tay, ra hiệu bên cạnh tùy tùng không nên khinh cử vọng động, cuối cùng nụ cười rực rỡ, duỗi ra ngón tay cái, "Cô nương tính cách này, ta thích."

Hắn trực tiếp rời đi Tróc Phóng Đình, trên đường do dự là đi trước Kính Kiếm Các vẫn là Thượng Hương Lâu.

Nam tử nhìn về phía vị kia eo buộc dải lụa màu đại mỹ nhân, cảm khái nói: "Chỉ có trên núi, mới có này các loại thông thấu linh tú nữ tử, tu hành tốt. Dưới núi nữ tử, chính là túi da lại sáng chói, bất quá ngăn ngại mười mấy hai mươi năm động lòng người thời gian."

Một vị thiếp thân tùy tùng lấy Trung Thổ Thần Châu phong nhã lời, nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Bệ hạ, có thể khởi hành đi hướng Lôi Trạch Thai rồi, chớ có để quốc sư lâu các loại."

Nam tử ừ một tiếng, cười nói: "Nhanh đi."

Được xưng hô vì bệ hạ nam tử cũng tốt, tùy tùng cũng được, giống như đều không có cảm thấy một vị cửu ngũ chí tôn, để một vị quốc sư chờ là đúng.

Một đoàn người vội vàng chạy tới Lôi Trạch Thai.

Lôi Trạch Thai, là một chỗ chín mươi chín bậc đài cao, một cái to lớn cam lộ bát bộ dáng, trong đó lôi điện đậm đặc tương dịch hình dáng.

Nghe đồn là nói lão nhị thi triển vô thượng thần thông, từ toà kia chỉ gặp văn tự ghi chép, không biết tung tích Thượng Cổ lôi trạch bên trong, "Vốc lên thối phòng nước", để đặt tại rồi Đảo Huyền Sơn, đích truyền đệ tử một trong Đại Thiên Quân, mỗi lần đánh giết rồi không tuân thủ quy

củ các lộ thần tiên tinh quái, hết thầy đem hồn phách của bọn hản giam giữ ở chỗ này.

Lôi Trạch Thai bên này, hôm nay vậy mà phong cấm , bất kỳ người nào đều không cho tới gần.

Giờ này khắc này, chỉ có một người thân hình cao lớn, quỳ gối nửa ngồi tại chỗ cao nhất lôi trạch bên cạnh, khuỷu tay chống đỡ đầu gối, cái cằm chống đỡ cánh tay, một cái không vỏ trường kiếm lơ lửng tại lôi trạch bên trong, lộ ra gần nửa đoạn, trường kiếm nhập trạch về sau, cả tòa nhỏ lôi trạch đều đang sôi trào lẫn lộn.

Hản là người này tại rèn luyện bội kiếm.

Một vị tay nâng phất trần lão đạo nhân đứng tại đài cao dưới đáy, nụ cười ấm áp, đầy mặt cùng có vinh yên.

Lão đạo nhân xem như Đảo Huyền Sơn tam bả thủ, bị Nam hải tất cả giao long chi thuộc coi là thiên địch, ngàn năm ở giữa, chém giết giao long vô số, ngành sinh sinh bị đạo nhân chế tạo ra một cái bán tiên binh phất trần, gần nhất năm trăm năm giữa, lão đạo nhân đã từng cùng Bà Sa Châu hai vị Trần thị Nho Thánh, tại Nam hải chi thủy giao thủ, uy danh lan xa.

Thế nhưng là hôm nay cho dù là đối mặt một ngoại nhân, phảng phất là cho người ta trông nhà hộ viện, lão đạo nhân vẫn là không có chút nào cảm thấy hạ giá, ngược lại vẻ mặt có chút tự đắc.

Trần Bình An gặp gỡ rồi một cái xấu hổ sự tình, nguyên lai tại Đảo Huyền Sơn, mười người bên trong, liền không ai có thể nghe hiểu được Đông Bảo Bình Châu lời tốt, mà Trần Bình An cũng sẽ không Trung Thổ Thần Châu phong nhã lời, cho nên hỏi đường Trần Bình An, cùng bị hỏi

đường người hảo tâm, song phương nước đổ đầu vịt. Cuối cùng Trần Bình An kiên trì, chăm chỉ không ngừng hỏi qua rồi hơn ba mươi người, cuối cùng hỏi rồi một cái hơi thông Bảo Bình Châu lời nói người đi đường, kết quả người ta không biết quán tước nhà trọ ở phương nào.

Trần Bình An đứng Jae Hee rộn ràng cướp trên đường phố, tứ phương mờ mịt, hái xuống Dưỡng Kiếm Hồ, đành phải đứng tại nguyên chỗ mượn rượu giải sầu.

Thực sự không được, cũng chỉ có thể đường cũ trở về bắt thả độ, đi cùng Quế phu nhân đòi hỏi Kim Túc rồi, mời vị này hoa quế tiểu nương giúp đỡ dẫn đường. Về phần có thể hay không bị "Đại thù đến báo" Kim Túc châm chọc khiêu khích, Trần Bình An ngược lại là không quan trọng. Mặt mũi không mặt mũi, người quen ở giữa còn tốt, có thể cùng Kim Túc gần như vậy tạm gặp lại người, đời này lại có thể nhìn thấy mấy lần? Cho nên da mặt dày một điểm, không quan trọng.

Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

Trần Bình An lại bắt được một cái biết được Bảo Bình Châu lời tốt người đi đường, người sau mặc dù vẫn như cũ không biết nhà trọ địa điểm, lại biết được Kính Kiếm Các cùng Viên Nhữ phủ, mà lại nói lên cái này hai nơi địa phương thời điểm, Trần Bình An hỏi thăm chính là "Tiên sinh có biết Kính Kiếm Các ở phương nào", người kia trả lời đúng là "Há, người nói cái kia Viên Nhữ phủ bên cạnh Kính Kiếm Các a, tạm biệt, cách nơi này không tính quá xa."

Ngai Ngai Châu thiếu niên Lưu U Châu, không đơn giản.

Thế là Trần Bình An trực tiếp quay đầu, đi hướng bắt thả bến đò, vị kia người qua đường nhìn lấy thiếu niên bóng lưng, tràn đầy tiếc nuối, nếu là mượn cơ hội này, mình có thể cùng Viên Nhữ phủ đưa vào chút quan hệ, dù là chỉ là lẫn lộn cái quen mặt cũng tốt.

Đến nhất Hậu Kim tức thật vui vẻ đi xuống Quế Hoa Đảo, dẫn "Đầy bụi đất" Trần Bình An cùng đi hưởng quán tước nhà trọ, nàng xuống núi trước đó, Quế phu nhân cho nàng ba khóa Tiểu Thử tiền, muốn nàng tiết kiệm một chút hoa. Đi xuống bến đò sau, Kim Túc hỏi Trần Bình An muốn hay không đi Tróc Phóng Đình, Trần Bình An nói đã đi qua rồi, Kim Túc gật gật đầu, nói Tróc Phóng Đình không có nhất hoa đầu, kém xa tít tắp cái khác cảnh điểm có ý tứ, tỉ như cái kia Linh Chi Trai, Mi Lộc Nhai, nhất là Kính Kiếm Các, nhất định phải đi, mới chuyển đi này không tệ.

Hai người đi rồi ước chừng gần nửa canh giờ, trên đường đi Kim Túc cho Trần Bình An đại khái giảng giải rồi Linh Chi Trai ở bên trong, Đảo Huyền Sơn một chút trọng yếu phong cảnh danh thắng tình huống, tỷ như cái kia Kính Kiếm Các, kiếm khí trường thành tất cả chém giết vượt qua ngũ cảnh Yêu tộc kiếm tu, bọn hăn bội kiếm, Đảo Huyền Sơn đều sẽ chế tạo một cái hàng nhái, cung phụng tại trong các, lấy cung cấp hậu nhân chiêm ngưỡng.

Kim Túc đến rồi Đảo Huyền Sơn, rõ ràng không còn giống Quế Hoa Đảo bên trên như vậy lãnh đạm, tính tình đại biến, mặc dù không gọi được thao thao bất tuyệt, nhưng đã cùng cô gái tầm thường không khác, nàng nói kia kia Linh Chi Trai, bày đặt có một cái Đạo tổ còn sót lại tại hạo nhiên thiên hạ linh chi như ý, linh khí dạt dào, đem trọn tòa Linh Chi Trai nhuộm dần đến như là một tòa động thiên phúc địa, ở đây tu hành, làm ít công to. Cho nên Linh Chi Trai là Đảo Huyền Sơn nhất là tiêu ố vàng một cái khách sạn, nhưng là tới đây lịch luyện tiên gia tông môn con cháu, cùng tới đây du lãm ngắm cảnh ngàn năm hào phiệt Công Tôn, vẫn là có tiền khó tiến Linh Chi Trai, yêu cầu mấy tháng trước đó liền bắt đầu hẹn trước phòng ốc.

Tới gần toà kia quán tước nhà trọ, Kim Túc thấp giọng nói: "Cũng có nghe đồn, từ Đạo tổ tự tay trồng trồng cây kia dây hồ lô bên trên, chế tạo thành bảy viên phẩm trật cao nhất Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Linh Chi Trai mật thất liền có giấu bảy con một cái, mà lại là viên thứ nhất thành thực

hồ lô tử, bây giờ bên trong bí mật ôn dưỡng lấy hạo nhiên thiên hạ mười mấy vị đại kiếm tiên phi kiếm."

Những này tin tức ngầm, thường thường người bên ngoài từng chuyện mà nói đến mặt mày hớn hở, rất sống động, giống như tận mắt chứng kiến qua Đường Kiếm Hồ giống như. Tin đồn mà đến Kim Túc, đồng dạng không thể ngoại lệ.

Kì thực chấp chương Đảo Huyền Sơn "Khuôn vàng thước ngọc" nói lão nhị cái này một mạch đạo nhân, liên quan tới Đường Kiếm Hồ cùng vì thiên hạ kiếm tiên dưỡng kiếm một chuyện, xưa nay sẽ không tiết lộ nửa điểm thiên cơ, chỉ nói Linh Chi Trai cũng không này các loại chuyện lạ, chớ suy nghĩ nhiều, chớ có nghe nhầm đồn bậy.

Trần Bình An nhớ tới rồi A Lương đưa tặng cho tiểu Bảo Bình ngân sắc Đường Kiếm Hồ, đương nhiên còn có Chính Dương Sơn Tô Giá tiên tử đã từng treo đeo cái viên kia màu tím Đường Kiếm Hồ, cùng vừa rồi không lâu tên kia tự xưng "Đường Kiếm Hồ lão tổ tông" .

Trần Bình An đột nhiên hỏi: "Kim Túc cô nương, Viên Nhựt phủ tại Đảo Huyền Sơn rất nổi danh sao?"

Kim Túc gật đầu nói: "Đương nhiên, Ngai Ngai Châu Lưu gia danh nghĩa Viên Nhựt phủ, là Đảo Huyền Sơn tứ đại tư trạch một trong, chiếm đất rất lớn, thanh danh càng lớn, Lưu thị tại Ngai Ngai Châu là đệ nhất thế gia vọng tộc thị, mà lại tiếng tăm vô cùng tốt, cơ hồ tất cả Ngai Ngai Châu quân chủ hoàng đế, Địa Tiên tu sĩ, đều muốn cùng Lưu thị tạo mối quan hệ, mà lại chúng ta luyện khí sĩ nhiều nhất sử dụng Tuyết Hoa tiên, chính là dựa theo Lưu gia chế tạo tiên khuôn mẫu chế tạo, mà đầu kia mỏ ngọc dãy núi, Lưu thị một nhà liền chiếm rồi một thành, đừng cảm thấy một thành nghe vào rất không đáng chú ý, thật sự là không thể lại nhiều!"

Trần Bình An có chút chấn kinh.

Khó trách một khóa Cốc Vũ tiên cũng gọi "Dù là tiên ít hơn nữa", thật không phải là người nhà Lưu U Châu chém gió.

Kim Túc có chút ánh mắt hoảng hốt, "Lưu thị con cháu, đó mới thật sự là sinh ra chính là có được núi vàng núi bạc may mắn, nếu muốn cái gì, dùng tiền nện chính là rồi, dưới gầm trời liên không có Lưu thị mua không nổi bảo bối."

Những lời này, là Lão Long thành Tôn Gia Thụ chính miệng nói cho nàng biết, lúc đó Kim Túc từ tiểu tài thần Tôn Gia Thụ trong mắt, nhìn thấy rồi một tia ước mơ. Cho nên để cho nàng càng trí nhớ khắc sâu.

Trần Bình An càng hạ quyết tâm, đừng đi tận lực kết bạn Lưu U Châu.

Thiếu niên kia tựa như một chiếc Quế Hoa Đào đỏ ngang, nhắc lên bất luận cái gì sóng gió, đều không phải là mình bây giờ, có thể chống lại.

Trần Bình An nghĩ đến đây, trong lòng liền có chút ảm đạm, nội tâm như có gió tuyết đập.

Chính mình có thể có bao nhiêu Sơn Thủy Ấn có thể tiêu xài ?

Bây giờ liền đã chỉ còn lại có một phương hình mờ rồi.

Mặc kệ có ngàn vạn lý do nhất định phải làm như vậy, mặc kệ gặp gỡ chuyện giống vậy, Trần Bình An vẫn là sẽ đứng ra.

Mất đi một cái sơn ấn, Trần Bình An đến bây giờ còn vô pháp tiêu tan nửa điểm.

Chỉ là những này không tốt cảm xúc, Trần Bình An hiện tại đã có thể làm được toàn bộ "Thu lại", sẽ không đi giống ban đầu ở rừng núi phá chùa trận kia phân biệt sau, đến mức mấy trăm dặm đường núi, trầm mặc

ít nói, thủy chung râu quai nón hán tử cùng tuổi trẻ đạo sĩ phát giác được sự khác thường của hăn, hai bọn hăn lo lắng rồi một đường.

Quán tước nhà trọ tại một đầu ngõ nhỏ phần cuối, chường quỹ là cái ăn nói có ý tứ tuổi trẻ nam nhân, cho dù là đối mặt gặp qua mấy lần Kim Túc, cũng không có khuôn mặt tươi cười, cho hai người an bài rồi hai gian liền nhau gian phòng sau, liền không lại phản ứng đến hăn nhóm. Kim Túc nhỏ giọng giải thích nói: "Nhà trọ chường quỹ là thừa kế nghiệp cha, dĩ vãng quán tước nhà trọ rất lớn, nửa cái ngõ nhỏ đều thuộc về nhà trọ, tại bắt thả độ vùng này, có chút danh khí, về sau gặp gỡ rồi một trận biến cố, lúc đó chúng ta Quế Hoa Đảo giống như đều giúp đỡ rồi một chút, thế nhưng là chường quỹ phụ thân vẫn là đi thế rồi, xem như gia cảnh sa sút a, cũng chỉ còn lại dưới mắt cách cục rồi."

Trần Bình An yên lặng ghi ở trong lòng.

So với Hôi Trần được điểm lão bản Trịnh Đại Phong, dưới gầm trời chường quỹ, kỳ thật cũng có thể coi là là tốt chường quỹ rồi.

Đảo Huyền Sơn nhà trọ phòng ốc, so với trước đó Trần Bình An du lịch sơn hà lúc thành trấn nhà trọ, kỳ thật không có khác gì, làm khiết mà thôi.

Kim Túc gõ cửa mà vào, sau khi ngồi xuống, bắt đầu cùng Trần Bình An kế hoạch kế tiếp hai ngày hành trình, nàng sớm đã đã tính trước, sáng mai đi trước Pháp Ấn Đường, Kính Kiếm Các, Linh Chi Trai cùng Sư Dao Phòng cái này bốn phía, ngày mốt lại đi Thượng Hương Lô, Mi Lộ Nhai, Lôi Trạch Thai ba cái địa phương, nhất trung ương cô phong là cấm địa, mặc dù sẽ đi ngang qua, nhưng là cũng chỉ có thể xa xa nhìn vài lần thôi rồi.

Trần Bình An hỏi thăm nơi này là có phải có giao dịch kỳ trân dị vật cửa tiệm, Kim Túc nói Linh Chi Trai chính là, còn có nở tại đối diện đoạt mối làm ăn một tòa Bao Phục Trai, hai địa phương này mỗi ngày tài

nguyên cuộn cuộn, chỉ nhận hàng không nhận người, mười phần an ổn, cho nên cùng hung cực ác sơn trạch dã tu, chỉ cần có rồi thu hoạch, đều ưa thích đến Đảo Huyền Sơn, đã có thể tránh né các phương truy sát, còn có thể chính đại quang minh mà bán đi trọng bảo, đổi lấy tiền tài hưởng phúc.

Đảo Huyền Sơn phụ cận mấy hòn đảo bên trên, lâu dài trú đóng rất nhiều chính phái tu sĩ, gặt gao tiếp cận Đảo Huyền Sơn động tĩnh, liền vì rồi quan sát ẩn nấp tại Đảo Huyền Sơn bên trên một ít đạo tặc đại khẩu, những này mượn Đảo Huyền Sơn quy củ đến lánh nạn nhân vật, đều không ngoại lệ đều là tay nhiễm vô số máu tươi tà ma ngoại đạo, đều từng tại các lục địa xông bên dưới hiển hách hung danh.

Trần Bình An hỏi rồi Đảo Huyền Sơn thông hướng kiếm khí trường thành chuẩn xác địa điểm, Kim Túc mặc dù hiểu kỳ ba ngày sau liền muốn khởi hành lên đường, vì sao Trần Bình An còn muốn vẽ vờ cho thêm chuyện ra, nhưng vẫn là nói cho hẳn biết ngay tại Đảo Huyền Sơn trung ương khu vực cô phong bên cạnh, là một đạo mô phỏng Thượng Cổ thành tiên đài cửa lớn, nếu là treo đeo "Nhai" chữ ngọc bài, liền có thể đến liền gần tham quan.

Bây giờ thứ mười ba cảnh Phi Thăng cảnh, như là thuần túy võ phu mười cảnh, đã là nhân gian chỗ tận cùng, về sau chính là điều chưa biết thất truyền hai cảnh, mà đạo đức Thánh Nhân hành tẩu tứ phương, trạch bị thương sinh cái kia thời đại viễn cổ, giống như thế gian còn phân bố từng tòa thành tiên đài, có thể cung cấp luyện khí sĩ nhẹ nhõm phi thăng, hoặc ban ngày, nâng Hà, thừa long, cười hạc phi thăng, không trung sẽ có thiên nữ tán hoa, mây màu chói lợi, hồng quang tràn đầy, cùng cử hành hội lớn, vì đến nói người ăn mừng.

Làm người ta mê mẩn.

Trần Bình An cùng Kim Túc hẹn xong sáng mai ra cửa canh giờ, liền một mình rời đi nhà trọ, đi hướng tòa kia Đại Thiên Quân kết mao tu

hành cô phong dưới chân.

Trần Bình An trên đường đi suy nghĩ chín cái địa phương, Tróc Phóng Đình, Kính Kiếm Các, Thượng Hương Lô, Lôi Trạch Thai, Linh Chi Trai, Pháp Ấn Đường, Sư Dao Phòng, Mi Lộc Nhai, tăng thêm cô phong.

Số lượng cùng Hùng Trấn Lô đồng dạng, đều là chín.

Nói không chừng cũng là một loại Thánh Nhân trấn áp khí vận trận pháp.

Tại cô Phong Sơn chân, có một đầu có thể cung cấp ba chiếc xe ngựa sánh vai cùng trèo lên Sơn Thần nói, phụ cận cách đó không xa có một tòa đá bạch ngọc đắp lên mà thành quảng trường, ngoài sân rộng một bên chỉ có một đầu dây xích lan can, cao không quá hai thước, ai cũng có thể một bước mà qua.

Trung ương cao cao cây đang đứng hai cây cao tới hơn mười trượng bạch ngọc đại trụ, cây cột ở giữa, như bình tĩnh như gương mặt nước, thỉnh thoảng sẽ có gợn sóng dập dờn, trên quảng trường ngay sau đó cũng không có nhiều người, rất thưa thớt hai ba mươi người, bất luận già trẻ nam nữ, bên hông đều có một cái nhai chữ ngọc bài, rất nhiều ngang bướng hài đồng, cứ như vậy trực tiếp từ đó xuyên qua, bốn phía chạy, truy đuổi đùa giỡn.

Quảng trường cũng vô đạo người phụ trách trông coi, Trần Bình An do dự rồi một chút, cẩn thận từng li từng tí vượt qua lan can, cũng không cái gì động tĩnh, lúc này mới hơi yên lòng, chậm rãi hướng đi cái kia hai cây đại trụ.

Trần Bình An phát hiện mình mỗi đi một bước, dưới chân đều sẽ nổi lên tỏa ra ánh sáng lung linh, mà lại ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện có vị người mặc rộng thùng thình đạo bào tiểu đạo đồng, ngồi tại một căn đại trụ bên cạnh bồ đoàn bên trên, chính tại lật xem một quyển sách vở, nếu

là có nhìn cùng hăn không sai biệt lắm số tuổi hài đồng tới gần, đỉnh đầu đuôi cá quan tiểu đạo đồng liền tiện tay vung tay áo, đám trẻ con tùy theo bay xa, như là đằng vân giá sương mù, bọn nhỏ làm không biết mệt, tiểu đạo đồng cũng từ trước tới giờ không ngại phiền, vung tay áo không ngừng.

Trần Bình An không dám bắt chước hài tử tự tiện xông vào cái kia đạo "Mặt kính", mà là vòng qua đại trụ đi đến sau một bên, phát hiện đại trụ sát bên lại có nhỏ cây cột, cái kia tựa như cọc buộc ngựa trên trụ đá, có cái quần áo tả tơi trung niên kiếm khách, ngồi xếp bằng, trong ngực ôm kiếm, nhắm mắt ngủ say.

Vừa nhìn chính là vị. . . Tuyệt thế cao nhân!

Trần Bình An không dám đánh quấy người này đi ngủ, vô ý thức thả nhẹ bước chân, liền muốn quay người đi trở về mặt khác một bên.

Tên kia ôm kiếm mà ngủ kiếm khách đầu một đập, đột nhiên bừng tỉnh, ánh mắt có chút chất phác, trái xem phải xem lại hướng chỗ cao nhìn về sau, cuối cùng nhìn về phía cái kia đeo kiếm thiếu niên bóng lưng, thì thào tự nói , tựa như là ba chữ, sau đó liền tiếp tục ngủ.

Trần Bình An đứng tại mặt khác một bên mặt kính phụ cận, kinh ngạc nhìn rồi hồi lâu.

Hăn không cách nào tưởng tượng, mặt kính về sau, chính là kiếm khí trường thành ? Chính là mặt khác một tòa thiên hạ ?

Cao vót mây cô phong bên trên, lại có một tòa Đảo Huyền Sơn cao nhất cao lâu, trong vòng một năm, có hơn phân nửa thời gian bị biển mây bao phủ, mà mái nhà mái hiên bên dưới, treo có ba cái chuông lục lạc, nghe nói chỉ có Đạo gia ba vị chương giáo đích thân tới Đảo Huyền Sơn, mới có thể du dương vang lên.

Một vị Đạo gia Đại Thiên Quân chính tại mái nhà, ánh mắt xuyên thấu qua biển mây, quan sát quảng trường.

Đeo kiếm thiếu niên, nhỏ như hạt cải.

Trần Bình An trở về quán tước nhà trọ, tiếp tục tu tập sáu bước quyền thung cùng kiếm lô đứng cái cọc, lúc đêm khuya, thoát y nằm bên dưới, trên mặt ý cười.

Ngày thứ hai trời tờ mờ sáng, Kim Túc liền sớm một khắc đồng hồ đến gõ cửa, Trần Bình An ngừng lại vô thanh vô tức chạy cọc, mở ra cửa, cùng Kim Túc cùng rời đi nhà trọ, đi hướng Pháp Ấn Đường, này đường lại được xưng là thiếu một đường, danh xưng thu thập rồi thế gian tất cả kiểu dáng bách gia pháp ấn, duy chỉ có thiếu một dạng Sơn Tự Ấn, tôn kính một đầu "Núi không thấy núi" bất thành văn quy củ, dù sao Đảo Huyền Sơn vốn là là một phương Sơn Tự Ấn.

Trần Bình An thở dài, đi theo tràn đầy phấn khởi Kim Túc đi vào Pháp Ấn Đường, cấp ba lầu, mỗi một tầng đều cực kỳ rộng rãi, ngăn cách ra thật to nhỏ gian phòng, mỗi một lầu trên tầng cất giữ rồi mấy ngàn mai pháp ấn, phân biệt lơ lửng tại từng tầng từng tầng từng dãy lưu ly trong tủ, còn có chút pháp ấn đã dựng dựng ra dồi dào linh tính, không ngừng trườn va chạm lưu ly tủ, phanh phanh rung động, thậm chí còn có đàn sinh tại pháp ấn linh khí ngưng tụ hơn tấc tinh linh, sẽ ở trong suốt lưu ly tủ sau, cùng người lớn mặt đối mặt.

Trần Bình An tại lầu hai một gian thủy tự ấn phòng, thật lâu dừng lại, không muốn rời đi, Kim Túc liền chính mình đi nơi khác dạo chơi, hẹn xong một lúc lâu sau tại Pháp Ấn Đường cửa ra vào đứng đầu.

Trần Bình An nhìn chăm chú một phương thủy tự ấn, linh khí như nước sương mù nhẹ nhàng, hóa thành một đầu khe nước, quanh quần con dấu,

con dấu dưới đáy khắc dấu có "Ngân hà rủ xuống" bốn chữ, Trần Bình An bởi vì có một quyển Lý Hi Thánh chú giải kỹ càng « đan thư chân tích », đối với chữ cổ triện đã nhận ra không ít.

Nghe Kim Túc nói, Pháp Ấn Đường con dấu chỉ lấy không ra, sẽ không bán cho bất luận kẻ nào.

Trước kia duy nhất một lần kém chút phá lệ, là bây giờ Ngai Ngai Châu Lưu thị đương đại gia chủ, tuyên bố muốn một hơi mua xuống một tầng lầu con dấu, cuối cùng Đường chủ đạo nhân không thể không bấm báo cô phong Đại Thiên Quân, người sau trả lời chắc chắn rất đơn giản, từ cô phong cao lầu chỗ nện xuống một đạo kiếm khí trường hồng, đem Viên Nhựt phủ hậu hoa viên cho tiêu hủy hầu như không còn, kết quả lúc đó vẫn chỉ là Lưu thị con trai trưởng, còn chưa kế thừa vị trí gia chủ người trẻ tuổi, chống nạnh ngửa đầu mắng to cô phong lão thần tiên, chủ quan đơn giản là lão tử có tiền, người có bản lĩnh lại đến.

Sau đó Đại Thiên Quân đạo nhân liền vẩy bên dưới rồi một hồi kiếm khí mưa to, to như vậy một tòa đời đời kinh doanh mà ra tiên gia Viên Nhựt phủ, tổn hại thảm trọng.

Trực tiếp đem Viên Nhựt phủ toà kia danh xưng có thể ngăn cản kiếm tiên Bách Kiếm đại trận, đánh cho một chút không dư thừa.

Cũng may cũng không một người thụ thương.

Về sau liền có rồi một lần ai cũng thích vấn đáp.

Cái kia cái người trẻ tuổi sắc mặt không thay đổi, chỉ là quay đầu hỏi thăm lão quản sự, vị kia Thiên Quân như thế ương ngạnh làm việc, hợp quy củ sao?

Lão quản sự tiểu đáp, Thiên Quân tại Đảo Huyền Sơn, chính là quy củ.

Qua chiến dịch này, Đảo Huyền Sơn Thiên Quân cường hoành vũ lực, cùng Ngai Ngai Châu Lưu gia có tiền, đồng thời truyền khắp thiên hạ.

Trần Bình An về sau không có leo lên lầu ba, trực tiếp đi xuống lầu Pháp Ấn Đường bên ngoài chờ đợi Kim Túc.

Kim Túc đến chậm rồi một khắc đồng hồ, nhìn thấy đeo kiếm thiếu niên ngồi tại trên bậc thang ngăn người, áy náy nói: "Tối chậm rồi, bởi vì lầu ba có một phương con dấu mới dựng dựng ra một vị cực kỳ huyền diệu tinh linh, có thể huyền hóa thành cùng nó nhìn chăm chú nhân vật, đặc biệt tốt chơi. Thật nhiều người tại bên kia xếp hàng đâu, Trần Bình An, không có ý tứ a."

Trần Bình An đứng dậy phui mông một cái, nhoẻn miệng cười, "Chúng ta lại không thời gian đang gấp."

Cơ hồ đồng thời, làm Kim Túc tại Đảo Huyền Sơn lần thứ nhất gọi thẳng Trần Bình An danh tự sau, cô Phong Sơn chân hai cái người giữ cửa, đọc sách tiểu đạo đồng cùng ôm kiếm người trung niên, không hện mà cùng mà mở ra con mắt.

Sau đó một người từ bồ đoàn đứng người lên, đi ra quảng trường, đi hướng Thượng Hương Lâu.

Ôm kiếm nam tử thì xoay người, uốn lượn ngón tay, đối mặt kính nhẹ bắn một lần, nhưng là hán tử bỗng nhiên cười một tiếng, đột nhiên vặn chuyển tay cổ tay, như là vớt vật gì đó, thu hồi rồi lúc trước trong nháy mắt đưa tin.

Hắn tiếp tục ngủ gà ngủ gật.

Đảo Huyền Sơn cũng không thuật pháp cấm chế, cái kia tiểu đạo đồng vừa sải bước ra, chính là bên ngoài mấy dặm, cuối cùng hắn đi vào một tòa khói tím lượn lờ lưu tán khắp nơi lầu các trước đó, nhanh chân đi vào

trong đó, rất nhiều đuôi cá quan đạo sĩ nhìn thấy cái kia phần điều ngọc trác tiểu đạo đồng, nhao nhao xoay người thờ dài, tôn xưng là sư thúc tổ, thậm chí là Thái Thượng sư thúc tổ.

Tiểu đạo đồng sắc mặt lạnh lùng, từ trước tới giờ không đáp ứng bất luận kẻ nào, vượt qua sau đại môn, vung tay áo, đem mấy vị đạo quan, đạo bào khác lạ kính hương đạo nhân cho vỗ một cái mà bay, trong nháy mắt lướt tới rồi hai bên vách tường phía dưới, dọa đến những này trong ngũ cảnh đạo sĩ kém chút tâm thần thất thủ, tiểu đạo đồng nhanh chân hướng về phía trước, một người độc chiếm thấp hương vị trí, từ sát bên bàn trà hương trong ống vơ ra một chi hương, trên hương án, cung phụng có bốn bức bức tranh, Đạo tổ cao nhất, vị trí cao đến rồi đến mức khách hành hương hơi không lưu thần, liền sẽ xem như không tồn tại.

Bên dưới một bên ba vị đạo sĩ tượng thần bức tranh, sóng vai treo.

Ở giữa đạo sĩ treo bùa đào, bên trái đạo sĩ cầm trong tay pháp kiếm, thân Phi Vũ áo, phải một bên đạo sĩ đỉnh đầu mũ hoa sen.

To lớn trên hương án, chỉ có một cái cung cấp khách hành hương nhóm cầm thả hương hỏa lớn lư hương.

Toà này Thượng Hương Lô, truyền thuyết đạo sĩ cùng tâm thành thiện nam thiện nữ ở đây kính hương, có thể có cơ hội để mặt khác toà kia thiên hạ Đạo tổ cùng Tam Thanh chương giáo biết được, cơ hồ tất cả đạo sĩ tiến vào Đảo Huyền Sơn sau, chuyện làm thứ nhất thường thường chính là đến Thượng Hương Lô nhóm lửa ba nén hương. Đường nhiên Long Hồ Sơn Thiên Sư phủ đạo sĩ, chắc chắn sẽ không đặt chân Thượng Hương Lô nửa bước.

Đầu đội đuôi cá quan tiểu đạo đồng, đối vị kia mũ hoa sen chương giáo bái rồi ba bái, cầm trong tay cái kia nén nhang để vào trong lò sau, nhắm lại con mắt, nói lầm bầm.

Cuối cùng tiểu đạo đồng cứ thế rồi một chút, mở mắt ra sau, cảm thấy có chút nhàm chán, quay đầu đi, cuối cùng nhìn thấy rồi một vị có vẻ như mỹ nhân người trẻ tuổi, nhú mày hỏi: "Thân là Trung Thổ Lục thị con cháu, người vì sao đi trước Kính Kiếm Các, mà không phải tới đây thắp hương ? !"

Tuổi trẻ "Nữ tử" không hề sợ hãi, cười nói: "Chúng ta hết hy vọng sập mà nhận vị này cao cao tại thượng chưởng giáo, vì nhà mình lão tổ, thế nhưng là lão tổ tông xưa nay không từng nhận chúng ta là con cháu của hắn a, mấy ngàn năm xuống tới rồi, Lục gia đốt rồi bao nhiêu hương hỏa, không giống nhau nửa chữ trả lời chắc chắn đều không có ? Ta đốt thêm một nén nhang, thì có dùng rồi?"

Tiểu đạo đồng non nớt trên mặt có chút vẻ giận dữ, "Còn dám ở đây làm càn ? !"

Cái kia đến đây thắp hương gia hỏa, cười tủm tủm nói: "Thiên Quân người cũng không phải ta Lục gia lão tổ tông một mạch đạo nhân, vì sao cố chấp như thế điểm ấy người ngoài cấp bậc lễ nghĩa ?"

Tiểu đạo đồng hừ lạnh nói: "Không biết tốt xấu đồ vật, lăn ra ngoài!"

Một tay áo vung đi, so mỹ nhân còn muốn tuyệt sắc người trẻ tuổi bay rớt ra ngoài, ngã xuống tại Thượng Hương Lô bên ngoài trên đường phố, nôn ra máu không ngừng, giãy dụa ngồi dậy sau, ngẩng đầu, nhìn qua bức kia trăm ngàn năm qua không nhúc nhích phía bên phải chân dung người, cười to không thôi.

Hôm nay cũng là như thế vô tình.

Trong lịch sử lần lượt Lục gia thân hãm tuyệt cảnh, lần lượt lật úp nguy hiểm, chân dung người, chưa bao giờ để ý tới.

Tiểu đạo đồng bước ra cánh cửa sau, liếc mắt cái kia chát vật không chịu

nổi người trẻ tuổi, lóe lên một cái rồi biến mất.

Trần Bình An tại Kim Túc dẫn đầu xuống, vào lúc giữa trưa đuổi tới rồi Linh Chi Trai, được chứng kiến rồi chuôi này trong truyền thuyết linh chi như ý.

Trần Bình An nhìn qua rồi Linh Chi Trai những cái giá trên trời này pháp bảo linh khí, đã không có mua sắm, cũng không có bán Phương Thốn vật bên trong một ít gì đó, đi hướng hôm nay cuối cùng một chỗ cảnh điểm, Sư Dao Phòng.

Sư Dao Phòng làm người say mê, không tại cảnh quan, mà là lấp kín trên vách tường một trương bảng danh sách, bên trên một bên ghi lại khác biệt treo giải thưởng mức thưởng, đối tượng thiên kì bách quái, có thể là Nam hải hòn đảo một đầu tinh mị đại yêu, nào đó châu một nước quân chủ, hoặc là một vị Lục Địa Thần Tiên tiên gia Trường lão, một ít làm loạn tứ phương yêu ma tà đạo, thậm chí ngay cả Nam Bà Sa Châu một vị Trần thị Nho gia Thánh Nhân, đều tại trên bảng.

Cái này Đảo Huyền Sơn Sư Dao Phòng không biết khi nào noi theo xuống quy củ, mình có thể yết bảng dán thiếp, còn lại bất luận kẻ nào cũng đều có thể, nhưng là dán thiếp người, nhất định phải đem treo giải thưởng vàng trán áp tại Sư Dao Phòng, nếu không không có tiền liền dám lung tung yết bảng, vậy sẽ phải lĩnh giáo một chút Sư Dao Phòng pháp đạo lợi hại rồi.

Sư Dao Phòng.

Nói lão nhị cái này một mạch đạo thống, trong đó lại có phần chi, pháp khí hết thầy làm đạo, cái này một chi đạo nhân tại Trung Thổ Thần Châu đã từng xông bên dưới to như vậy tên tuổi, cùng Mặc gia nợ đạo người không phân cao thấp, một cái cường hoành, một cái thần bí.

Tại hạo nhiên thiên hạ, so chọc kiếm tu càng chuyện phiền phức, chính

là cùng treo đeo pháp đao nhóm này đạo nhân lên tranh chấp, bởi vì "Sư Đao" đạo nhân luôn luôn xuất thủ quả quyết, thậm chí có thể nói là tàn nhẫn, trăm yêu trừ ma gọn gàng mà dứt khoát, cùng luyện khí sĩ chém giết, đồng dạng không nề mặt mũi. Sư Đao đạo nhân tính tình là như thế nào kém pháp, đã từng có cái thuyết pháp, một lần Sư Đao đạo nhân cao công đạo sĩ, cùng Long Hồ Sơn một vị xuất thân Thiên Sư phủ Hoàng tử quý nhân, đụng nhau, đều muốn chém giết một đầu đạo hạnh cao thâm tà ma, nếu là lẽ thường, hoặc là kề vai chiến đấu, hoặc là từng người tự chiến, hoặc là né tránh một đầu, kết quả cái kia Sư Đao đạo nhân một lời không hợp, liền rút đao khiêu chiến, cùng vị kia Trương gia thiên sư đánh cho long trời lở đất, trọng thương rồi thiên sư về sau, lúc này mới đi một mình hàng ma.

Cuộc phong ba này lúc đó tại Kim Giáp Châu huyện náo rất lớn, đến mức Thiên Sư phủ một vị họ gốc sư tổ, vạn dặm xa xôi từ Trung Thổ Thần Châu đuổi tới Đảo Huyền Sơn hưng sư vấn tội, cuối cùng lại là một trận đại chiến đỉnh cao, tọa trấn cô phong Đại Thiên Quân tự mình xuất thủ, cùng vị kia bối phận cực cao Trương gia thiên sư chiến tại Đảo Huyền Sơn ở ngoài ngàn dặm, chỉ là cuối cùng thắng bại như thế nào, người ngoài không được biết.

Hồi Trần được điểm, hôm nay đảm nhiệm cửa hàng tiểu nhị diện mạo phụ nhân cùng tuổi trẻ thiếu nữ, thiếu một cái, chính là cái kia chương quỹ Trịnh Đại Phong còn thiếu một quyển sách tiền tiểu nha đầu.

Trịnh Đại Phong liền có chút nổi nóng, vỗ bàn nói tiểu nha đầu thật sự là tạo phản rồi, ỷ vào chính mình xinh đẹp thủy linh liền dám vô pháp vô thiên, vị này chương quỹ nói dọa, nói nàng dám không xin nghỉ không lên tiếng, liền không đến cửa hàng làm việc, quả thực chính là không có đem hãn cái này ngọc thụ lâm phong chương quỹ để vào mắt, muốn trừ đi nàng quyển sách kia ba bốn mươi văn tiền, huyền thuyên hán tử thờ hồng học, đáng tiếc cửa hàng bên trong phụ nhân thiếu nữ liền không có

một cái coi là thật, gặm hạt dưa gặm hạt dưa, nói chuyện phiếm chuyện nhà tiếp tục nói chuyện phiếm, dù sao ai cũng không tin chương quỹ hán tử thực biết chụp tiền công.

Sau đó có một vị nơm nớp lo sợ Phạm thị lão tổ, tự mình đến đến được điểm cửa ra vào, một mặt bồi tội sợ hãi vẻ mặt.

Trịnh Đại Phong sắc mặt biến hóa, lập tức thu hồi so phụ nhân còn nát miệng oán trách nhắc tới, vòng qua quầy hàng, đi đến cửa ra vào, nhẹ giọng nói: "Ngay ở chỗ này nói đi."

Vị kia Phạm gia trong đường chân chính người nói chuyện, chính mình cũng cảm thấy bất đắc dĩ, hôm nay lại là vì rồi một cái cùng gia tộc không có bất kỳ quan hệ nào chợ búa tiểu nha đầu, mà Phạm gia rõ ràng không có phạm bất luận cái gì sai, lại muốn tới này cùng người chịu nhận lỗi, mà lại gia tộc trên dưới, cũng đều một bụng thấp thỏm bất an, sợ bị giận chó đánh mèo liên lụy.

Lão nhân thở dài một tiếng, "Trịnh Đại tiên sinh, hôm nay không có tới được điểm tiểu cô nương, chết rồi."

Trịnh Đại Phong ồ một tiếng, mặt không biểu tình.

Lão nhân nghĩ lầm vị này võ đạo mười cảnh đại tông sư, cũng không để tâm, thở phào nhẹ nhõm.

Trịnh Đại Phong phát phát tay, ra hiệu lão nhân có thể đi.

Hán tử ngồi tại ngưỡng cửa, không nói thêm gì nữa.

Được điểm bên trong phụ nhân thiếu nữ trực giác nhạy cảm, đều phát giác được rồi cửa ra vào bên kia bầu không khí quỷ quyệt, trong lúc nhất thời đúng là ai cũng không dám lớn tiếng ồn ào, lại không dám đi cùng chương quỹ nói chêm chọc cười.

Hán tử: "Ha ha, lúc này thật không dùng xong tiền rồi."

Nhưng kỳ thật trên mặt hắn không có nửa điểm ý cười.

Hắn nhìn về phía ngõ nhỏ một chỗ bóng tối, "Ta không tin được Phạm gia, nhân phẩm cùng bản sự cũng tin không nổi rồi, Lão Triệu người tự mình đi tra một chút. Ta chờ người tin tức."

Trịnh Đại Phong đứng người lên, cứ như vậy kiên nhẫn chờ lấy.

Lão Long thành, gió nổi lên tại bèo tấm chi mặt.

—— ———

Đảo Huyền Sơn trong màn đêm.

Trên quảng trường, trừ rồi tiếp tục lật sách tiểu đạo đồng, cùng đến rồi ban đêm ngược lại không còn ngủ gật ôm kiếm nam tử, bọn hắn bên ngoài, đã không có một ai.

Hai cây đại trụ sau trong mặt gương, đột nhiên đi ra một vị tư thế hiên ngang thiếu nữ, hông đeo trường kiếm.

Nàng mảy như núi xa.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 270: Đã lâu không gặp, Ninh cô nương

Ngày này đi qua rồi Sư Dao Phòng sau, Trần Bình An cùng Kim Túc cuối cùng đi rồi Kính Kiếm Các, kể từ đó, hôm nay hành trình đường vòng ít nhất, không cần đi quá nhiều chặng đường oan uổng.

Lúc trước tại Sư Dao Phòng bức tường kia tường xây làm bình phong ở cổng bên trên, dán đầy rồi lít nha lít nhít bảng danh sách, Trần Bình An lúc đó tìm tới rồi ba cái tên quen thuộc, Thôi Sàm, Hứa Nhược, Tổng Trường Kính.

Trong đó Thôi Sàm số lần nhiều nhất, có sáu tấm nhiều, yết bảng người đến từ bốn cái khác biệt lục địa, có thể nghĩ, vị này năm đó Văn Thánh thủ đồ tại hạo nhiên thiên hạ, là bức nào không nhận chào đón.

Mặc gia Hứa Nhược cùng Đại Ly Phiên Vương các một trương, lý do đều rất kỳ quái, treo giải thưởng Hứa Nhược người, là một vị kí tên "Cao chót vót hồ màu xanh biếc Thủy Nguyên quân lưu nhu tử" nữ tử, trong câu chữ, tràn đầy hận ý, cùng tình ý.

Về phần treo giải thưởng Tổng Trường Kính người kia, kí tên vì Kim Giáp Châu Hàn vạn trảm, người này có thể là tiền quá nhiều rồi không có địa phương hoa, lý do lại là cảm thấy nhỏ tiểu Bảo Bình châu, căn bản cũng không phối có được một vị võ đạo chỗ tận cùng đại tông sư.

Tại Trần Bình An cùng Kim Túc quay người rời đi thời điểm, cùng trên đường phố một cái khác một bên một nhóm ba người, xa xa sát vai mà qua.

Trần Bình An nhin không được nhiều nhìn thoáng qua, bởi vì nữ tử kia

thực sự quá cao rồi, đầy đầu tóc xanh đậm thành rồi một đầu bím tóc đuôi ngựa, dáng người cân xứng, bên hông treo một cái không vỏ trường kiếm, giống như là mới mẻ xuất hiện kiếm mới, ánh nắng chiếu rọi bên dưới, cao lớn nữ tử tại trong lúc hành tẩu, trường kiếm chiết xạ ra từng đợt tuyết trắng trong treo tia sáng.

Kỳ thật không riêng gì Trần Bình An, hai bên đường đám người cơ hồ đều không ngoại lệ, đều đang đánh giá vị này kỳ quái nữ tử.

Một vị anh tuấn nam tử cùng nàng sóng vai mà đi, khe khẽ nói nhỏ, nữ tử ngẫu nhiên gật đầu, cực kỳ ít nói.

Phía sau hai người là một vị trung niên tùy tùng, sát khí cực nặng, khó mà che lấp, hoặc là thất cảnh trở xuống thuần túy võ phu, còn chưa ngưng tụ kim thân, cho nên không che giấu được khí thế, nếu là thất cảnh trở lên, còn có thể có được như thế khí tượng, vậy thì có chút đáng sợ rồi. Hạo nhiên thiên hạ ngàn vạn kiếm tu bên trong, Trung Thổ Thần Châu cái kia Tả Hữu, chính là cực đoan nhất ví dụ.

Kim Túc dù là đi ra ngoài rất xa, vẫn là không nhịn được quay đầu, nhìn về phía vị nữ tử kia bóng lưng, lưu luyến không bỏ. Mặc dù nữ tử kia thủy chung không nói chuyện, không có hoa mỹ ăn mặc, thậm chí không có nghiêng nước nghiêng thành tư sắc, thế nhưng là Kim Túc chính là hâm mộ dạng này nữ tử, nói không rõ nói không biết.

Có ít người luôn luôn như thế không giống nhau, nhìn thoáng qua, liền có thể để cho người ta nhớ kỹ rất nhiều năm. Mà có ít người, dù là nhìn rồi lại nhiều năm, cũng không trong lòng đầu ở bên dưới.

Trần Bình An ngược lại là không có làm sao lưu ý, rất nhanh liền đi con đường của mình, ngậm nhỏ ngậm nhỏ uống rượu, chỉ là nhớ tới rồi què quán cầu đá vòm mà thôi, đương nhiên nghĩ đi nghĩ lại, cũng nghĩ đến rồi trên trời toà kia màu vàng kim cầu hình vòm, trong mây, minh mông bát ngát.

Cao lớn nữ tử cái này một đường, chưa bao giờ dò xét qua bất luận kẻ nào.

Nàng đi thẳng đến rồi Sư Dao Phòng tường xây làm bình phong ở cổng trước, ngẩng đầu, cấp tốc xem treo giải thưởng bảng danh sách, phần lớn không hứng lắm, không thèm liếc mắt nhìn lại, cuối cùng ánh mắt dừng lại tại nhất trái trên góc một trương bảng danh sách, nàng hai mắt tỏa sáng.

Lần này xuôi Nam Đảo Huyền Sơn, cười cái kia chiếc nhà mình vương triều danh nghĩa dò ngang "Thận lâu", một đường từ Trung Thổ Thần Châu phương Bắc, bay qua ngũ đại hồ một trong cao chót vót hồ, lướt qua thế gian lớn nhất đồi núi Tuệ Sơn, tiếp qua Nam Bà Sa Châu, nàng thủy chung chờ tại trong phòng, đọc qua một bộ cái nào đó hủy diệt vương triều khố tàng cổ thư, một mực không hề lộ diện, tĩnh cực tư động, liền muốn lấy lần này Đảo Huyền Sơn tới kiếm về sau, Bắc trên đường về, tìm sự kiện làm một chút.

Nàng đưa tay chộp một cái, đem tấm kia treo giải thưởng bảng danh sách kéo vào trong tay, đối với Sư Dao Phòng cửa lớn phương hướng lạnh nhạt nói: "Phần này treo giải thưởng, ta tiếp rồi."

Cái kia anh tuấn nam tử trước đó thuận cao lớn nữ tử ánh mắt, một mực đang nghĩ linh tinh niệm, khi nàng tiếp cận trương này bảng danh sách sau, liền thầm đọc nói: "Không cần xé trương này, không cần xé trương này, tùy tiện đối một trương đều được. . ."

Kết quả thiên không Toại Nhân nguyện, nữ tử hết lần này tới lần khác chính là xé xuống rồi trương này không tri kỷ trải qua dán thiếp bao nhiêu năm cũ kỹ bảng danh sách.

Nam nữ sau lưng tông sư tùy tùng, ý cười đầy mặt, không ngạc nhiên chút nào, sớm biết rõ lại là dạng này.

Nam tử vẻ mặt cầu xin nói: "Quốc sư, khó nói chúng ta thật muốn đi Bạch Đế thành đại náo một trận. Tới gần chúng ta phụ cận vị kia ma đạo cự phách, không phải chỉ so với Bạch Đế thành thành chủ kém mấy cái thứ tự nha, đồng dạng là hạo nhiên thiên hạ thập đại ma đầu liệt kê, quốc sư vì sao không tìm hắc ? Một chuyến vừa đi vừa về, nói không chừng ta vừa vặn tại hoàng cung là quốc sư ẩm một bầu rượu. Tuy nói vị này ma đầu những năm gần đây kiêng kị quốc sư, đã ẩn thế không ra, còn truyền ra muốn di chuyển tông môn tin tức. . ."

Nàng cười cắt ngang nam tử lời nói: "Ta sở dĩ có thể phá cảnh, người kia công lao rất lớn. Quên rồi nói cho bệ hạ, hắc đã bị ta làm thối rồi."

Nam nhân cứ thế rồi một chút, tiếc hận nói: "Quốc sư vì sao không đối với hắc chiêu hàng thu hút, nếu là có này trợ lực. . ."

Cao lớn nữ tử lại cười rồi, "Nói qua a, nhưng là hắc đưa ra rồi một cái điều kiện, muốn ta cho hắc làm thị thiếp, ta nghĩ nghĩ, cảm thấy so với bưng trà đưa nước, vẫn là xử lý hắc càng dễ dàng một chút."

Nam nhân đầu tiên là ai thán một tiếng, lập tức tỉnh ngộ lại, dấm ngực dậm chân nói: "Quốc sư, người cùng ta nói thẳng, những lời này có phải hay không đánh nhau trước đó nói ?"

Nữ tử hơi có áy náy, cười vỗ vỗ nam tử bả vai, "Bệ hạ anh rõ ràng."

Sau đó vị kia ma đầu tại nàng dưới chân quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, đập đầu nhận lầm, nàng không có đáp ứng, rời đi toà kia khắp núi thi thể ma Giáo Tông phía sau cửa, nàng thúc ngựa rong ruổi tại trong núi tiểu đạo, trường thương trong tay đầu thương còn mang theo cái đầu kia, vốn định cầm lấy đi kinh thành hoàng cung cho bệ hạ nhìn một chút, hắc tỉnh táo niệm niệm đại ma đầu, đến cùng đáng dấp ra sao, nhưng vừa nghĩ tới hoàng đế hơn phân nửa muốn oán giận chính mình không vì đại cục cân nhắc, liền run tay một cái cổ tay, đem cái đầu kia từ đầu thương bên trên

vứt bỏ, kể từ đó, liền xem như không có cái gì phát sinh tốt rồi.

Cho nên nàng cảm thấy có chút xin lỗi bên cạnh vị hoàng đế này bệ hạ.

Một cái liền hoàng hậu phế đứng, thái tử nhân tuyển, lăng mộ địa chỉ, đều muốn hỏi thăm hoàng đế của mình bệ hạ, tại hạo nhiên thiên hạ rất khó tìm.

Nàng muốn trân quý.

Nam nhân đau lòng đến có chút mất cảm giác rồi, hữu khí vô lực nói: "Cái kia ta mau để cho người đưa tin kinh thành, muốn bọn hãn là quốc sư chuyển đến bộ khôi giáp kia, Bạch Đế thành thành chủ quá mức vô địch, quốc sư không thể phớt lờ."

Nàng đột nhiên lung lay đầu, ánh mắt cực nóng, "Nếu là cùng Bạch Đế thành đến một trận sinh tử đại chiến, bộ kia kim ngân đai áo giáp mặc không mặc, không có khác gì. Bệ hạ không cần thiết vẽ vờ cho thêm chuyện ra."

Nam nhân ngữ khí trầm trọng nói: "Cầu người rất nhiều lần rồi, ta lại cầu người một lần, đừng phân cái gì sinh tử, phân ra thắng bại là được, sau đó cùng người ta Bạch Đế thành thành chủ nhìn xem mây màu, bên dưới đánh cờ, tại sông lớn chi thủy bờ tản tản bộ. . ."

Cao lớn nữ tử liếc mắt nhìn hãn, cười nói: "Bệ hạ là muốn Bạch Đế thành thành chủ có thể một ngày nào đó, ở rể chúng ta vương triều ?"

Nam tử duỗi ra ngón tay cái, vô liêm sỉ nói: "Quốc sư tính toán không bỏ sót!"

Nữ tử lạnh nhạt nói: "Ta đời này chỗ gả, chỉ có võ đạo."

Nam tử thở dài một tiếng, không nói thêm lời cái gì.

Làm cao lớn nữ tử bóc bên dưới trương này bảng danh sách sau, Sư Dao Phòng không có bất kỳ người nào ra cửa xã giao, tường xây làm bình phong ở cổng phụ cận xem náo nhiệt tất cả luyện khí sĩ, đều đã chim thú tán.

Trung Thổ Thần Châu mới nhất thập đại trong cao thủ, đương nhiên là tại gần nhất trăm năm giữa lộ diện hiện thế qua đỉnh núi người, nếu không liền sẽ bị bài trừ bên ngoài.

Cuối cùng nguyên bản mười vị tất cả đều là bên trên ngũ cảnh luyện khí sĩ, tỷ như Long Hồ Sơn đại thiên sư chi lưu, kết quả bây giờ biến thành rồi chín người.

Đây là hạo nhiên thiên hạ trong lịch sử, thuần túy võ phu lần thứ nhất bước lên này liệt.

Mà lại vị nữ tử kia vô thần, một cổ tác khí trùng nhập rồi năm vị trí đầu.

Người thứ tư, chính là Bạch Đế thành thành chủ.

Cao lớn nữ tử quay đầu đối với sau lưng tên kia tùy tùng nói rằng: "Bảo Bình Châu chuyển đi, người thay ta đi, nếu là người nhà thực sự không nguyện ý giao ra thanh kiếm kia vô, coi như rồi, người không cần ép buộc."

Tùy tùng hán tử gật gật đầu.

Tiến vào Kính Kiếm Các trước đó, Trần Bình An cùng Kim Túc đều mang tâm tư, Trần Bình An là muốn mau mau đến xem, Kính Kiếm Các bên trong có không có cái kia mũ rộng vành hán tử bội kiếm, nếu có, lại là tên gọi là gì ? Bị chém ở dưới kiếm bên trên ngũ cảnh đại yêu đến

cùng có mấy đầu ? Mà Kim Túc thì là đi chiêm ngưỡng những cô gái kia kiếm tiên bội kiếm phong thái.

Hai người đều có sở cầu, thế là phân đầu làm việc, các nhìn các.

Kính Kiếm Các phân thượng hạ hai tầng, bên trên một bên bội kiếm hàng nhái cũng không mở ra cho người ngoài, mà tầng thứ nhất có thể một mực đi vào trong, bởi vì Kính Kiếm Các hàng nhái, là dựa theo mỗi ngàn năm chém yêu chiến tích, bày đặt tại một gian phòng ốc cách cục, cho nên gian phòng tiên kiếm số lượng nhiều ít không đồng nhất, nhưng là không có bất kỳ cái gì một gian phòng ốc lộ ra trống rỗng, chỉ phân nhiều cùng càng nhiều mà thôi, Trần Bình An một đường nhìn lại, nhớ kỹ từng cái cổ lão danh tự, sau đó đạt được một cái kết luận, có thể tại kiếm khí trường thành bên trên khắc chữ người, cùng kiếm của bọn hắn, hắn là chính là bí mật cung phụng tại lâu hai rồi.

Kính Kiếm Các thiết trí, cực kỳ dụng tâm, mỗi một thanh bội kiếm hàng nhái, trừ rồi đặt đặt ở đều có đặc sắc kiếm trên kệ, kiếm đỡ về sau, sẽ có cao cỡ nửa người kiếm tiên bức tranh, sinh động như thật, nói là bức tranh, kỳ thật cũng không chuẩn xác, từ sương trắng ngưng tụ mà thành, rõ ràng rành mạch, giống như còn tại nhân thế.

Mặc dù nam tử kiếm tiên bội kiếm hàng nhái càng nhiều, thế nhưng là Trần Bình An nhìn đến nhanh, mà Kim Túc nhìn đến chậm, kết quả đến cuối cùng, Trần Bình An cùng tại cuối cùng một gian phòng ốc vừa vặn dụng đầu, mà lại càng trùng hợp chính là, hai người cơ hồ đồng thời vai sóng vai đứng thẳng, một người nhìn về phía một cái nam tử kiếm tiên "Thù du", sắc mặt biến hóa, một người nhìn chăm chú nữ tử kiếm tiên "U hoàng", ánh mắt phức tạp.

Mấu chốt ở chỗ cái này hai vị nam nữ kiếm tiên, đều không tượng người bức tranh.

Đột nhiên có người gạt mở Trần Bình An, hùng hùng hổ hổ, dù sao Trần

Bình An cũng nghe không hiểu không biết gì châu lời tốt, nhưng là ngữ khí rất xông, người kia hướng kiếm đỡ cùng hàng nhái nhổ nước miếng, thuận tiện lấy đối với ngưỡng chân nơi này Trần Bình An cũng không có sắc mặt tốt, còn nói rồi một trận để Trần Bình An đầy đầu sương mù lời nói, người kia tựa hồ cũng phát hiện rồi đeo kiếm thiếu niên nghe không hiểu Bản Châu lời tốt, tức giận rời đi.

Kim Túc cảm thán một tiếng, "Đi thôi."

Trần Bình An ban đầu ở Lạc Phách Sơn trúc lâu bên ngoài, nghe Ngụy Bách nhắc qua đoạn chuyện cũ này, không nói ngay sau đó Yêu tộc chính tại xâm lấn kiếm khí trường thành chiến sự, trước đó trận kia rung động đến tâm can từng đôi chém giết, dùng để quyết định kiếm khí trường thành thuộc về, hoặc là Yêu tộc trả lại kiếm tu còn sót lại phi kiếm, Ngụy Bách nói qua kiếm khí trường thành bên ngoài, oanh oanh liệt liệt, chiến tử rồi một đôi nam nữ kiếm tiên, cực kỳ bi tráng, hai vị công huân lớn lao, kiếm pháp thông thiên đại kiếm tiên, vậy mà đều bị đại yêu trận chém ở vạn chúng nhìn trừng trừng phía dưới!

Trận chém!

Hai người đều là.

Trần Bình An nhìn qua cái kia nam tử kiếm tiên tính danh, lại quay đầu nhìn thoáng qua nữ tử kiếm tiên tính danh.

Kim Túc nghi hoặc nói: "Trần Bình An, còn không đi sao?"

Trần Bình An ừ một tiếng, "Người về khách sạn trước a, ta dự định lại nhìn một lần Kính Kiếm Các, dù sao nơi này mười hai canh giờ đều không liên quan môn."

Nàng hỏi: "Nhận ra đường trở về sao?"

Trần Bình An vẫn là không có ngẩng đầu, gật đầu nói: "Nhận ra."

Kim Túc có chút kỳ quái, lại cũng chỉ cho là suốt ngày công hợp kiếm thiếu niên, quá ước mơ toà kia thiên hạ kiếm tiên, không bỏ được rồi đi. Nàng đi ra căn này nhất cuối gian phòng, từng gian đi qua, tựa như thời gian ngược dòng, trăm năm ngàn năm vạn năm.

Đến Kính Kiếm Các kính ngưỡng kiếm tiên xứ khác khách nhân rất nhiều, phần lớn khách khách khí khí, dù là cái kia đeo kiếm thiếu niên vẫn đứng tại "Thù du" hàng nhái trước đó, ngồi xổm hằm cầu không gây phân, cũng không nhiều lời cái gì, nhưng cũng có tính tình như trước đó người kia đồng dạng kém, đối thù du, u hoàng hai thanh đã từng tổng cộng chém xuống bên trên ngũ cảnh đại yêu mười một đầu kiếm tiên bội kiếm, không phải khịt mũi coi thường, chính là châm chọc khiêu khích, hoặc là dứt khoát liền hướng phía kiếm đồ cùng hàng nhái nôn nước bọt rồi.

Trần Bình An nghe không hiểu bọn hắn nói cái gì.

Nhưng là hắn có thể cảm nhận được những người kia phần nộ, mỉa mai, lạnh lùng, chế giễu cùng cười trên nỗi đau của người khác, chơi vui, có chút ý tứ. . .

Trần Bình An không thích loại cảm giác này, tựa như ban đầu ở Quế Hoa Đảo bên ngoài trên mặt biển.

Giống như toàn bộ thế giới, chỉ còn lại có rồi ác ý.

Trần Bình An tại một lần bị khôi ngô hán tử phá tan sau, người kia nhanh chân hướng về phía trước, liền muốn một quyền đánh kiếm nát vỡ, liền ở đây lúc, một vị đuôi cá quan đạo cô trung niên trống rỗng xuất hiện, mỉm cười nói: "Không thể hủy hoại Kính Kiếm Các đồ cất giữ, người vi phạm tự gánh lấy hậu quả."

Hán tử kia hậm hực thu hồi năm đấm, hỏi: "Nói ra Thủy hành không được, phạm không đáng Đào Huyền Sơn quy củ?"

Đạo cô cười mà không nói.

Hán tử ngẫm hiểu, hướng kiếm đỡ phun ra một ngụm cục đàm, quay đầu rời đi.

Sát bên có người vỗ tay bảo hay, khôi ngô hán tử càng phát giác chính mình anh hùng khí khái, làm rồi một cái đại khoái nhân tâm sự tình.

Trần Bình An vẫn là cái gì đều nghe không hiểu.

Hắn yên lặng đi đến căn phòng này một chỗ tường cây, ngồi xổm uống rượu, chỉ có tại du khách thừa thốt mỗi cái khoảng cách, hắn liền sẽ cấp tốc đứng dậy, đi lau sạch thù du, u hoàng hai thanh hàng nhái cùng kiếm đỡ những cái kia nước miếng nước bọt, cấp tốc lau sạch sẽ sau, liền lại trở lại góc tường đi uống rượu. Dần dà, liền có người nghĩ lầm đeo kiếm thiếu niên là Kính Kiếm Các tạp dịch, phụ trách trông giữ căn phòng này, miễn cho cái kia hai vị kiếm khí trường thành tội nhân kiếm tiên hàng nhái cho người ta đập nát.

Trần Bình An tại Kính Kiếm Các căn phòng này, vẫn đợi đến rồi ban đêm, du khách càng ngày càng thừa thốt, cho nên hắn đứng dậy số lần liền càng ngày càng ít.

Trong màn đêm, đã trọn vẹn nửa canh giờ không có người đi vào căn phòng này rồi.

Trần Bình An lúc này mới rời đi Kính Kiếm Các, ngồi tại bên ngoài trên bậc thang, nắm Dưỡng Kiếm Hồ, lại không còn uống rượu, bờ môi chăm chú nhếch lên.

Nam tử kiếm tiên, họ Ninh.

Nữ tử kiếm tiên, họ Diêu.

Đã từng có vị cô nương, đối với hãn Trần Bình An dạng này giới thiệu chính mình, "Người tốt, cha ta họ Ninh, mẹ ta họ Diêu, cho nên ta gọi Ninh Diêu."

Tại cùng Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên một trận chiến thời điểm, vị cô nương kia ngôn từ bên trong, ý tứ rõ ràng là cha mẹ còn khoẻ mạnh, mà lại nàng tại Ly Châu động thiên biểu hiện, từ đầu tới đuôi, cũng hoàn toàn không giống như là mất đi cha mẹ người. Cho nên dù là Ngụy Bách tại Lạc Phách Sơn đề cập kiếm tiên quyển lữ bỏ mình sự tình, Trần Bình An căn bản cũng không có hướng vị cô nương kia trên người nghĩ.

Nhưng là quay đầu lại nhìn, sớm có dấu vết để lại.

Nàng không thích đề cập kiếm khí trường thành bên trên cái kia mảnh liệt chữ.

Nàng nói về sau chính mình nam nhân, nhất định phải là dưới gầm trời lợi hại nhất kiếm tiên, đại kiếm tiên, không có cái thứ hai.

Nàng sớm liền lẻ loi một mình du lịch hạo nhiên thiên hạ, yêu cầu người đúc một thanh kiếm tốt.

Trần Bình An hai tay ôm đầu gối, ngồi tại trên bậc thang.

Phía sau hộp kiếm chứa hãn lấy tên hàng yêu cùng trừ ma.

Bên hông Dưỡng Kiếm Hồ Lô chứa vẫn là hãn lấy tên Sơ Nhất cùng Thập Ngũ.

Trên chân giày cỏ, cũng là một đôi.

Thiếu niên đưa lưng về phía toà kia Kính Kiếm Các, ở giữa nhất đầu trong phòng thù du, u hoàng, cũng vẫn là sống nương tựa lẫn nhau.

Trần Bình An tại trên bậc thang ngồi, không biết ngần người rồi bao lâu, chỉ là hai mắt không thần mà ngơ ngác nhìn về phía phía trước, sau đó hần đột nhiên hồi thần, phát hiện cách đó không xa đứng đấy một vị cô nương.

Nàng nhú mày, đi thẳng vào vấn đề nói: "Trần Bình An, gửi đến nhà ta tin, vì cái gì không phải người viết, mà là Nguyễn Tú viết ? Người chuyện gì xảy ra!"

Trần Bình An tựa như cho thiên lôi bổ trúng, hỏi một đằng, trả lời một nẻo nói: "Đã lâu không gặp, Ninh cô nương."

Nàng xem thấy bộ kia ngọc dạng, thờ dài, có chút bất đắc dĩ, ngồi tại Trần Bình An bên cạnh, tức giận nói: "Đã lâu không gặp ? Lúc này mới bao lâu thời gian."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, sau đó cào đầu.

Chẳng biết tại sao, Trần Bình An cảm giác tựa như qua rồi thật lâu.

Đi rồi ngàn vạn dặm.

Luyện rồi trăm vạn quyền.

Nàng liếc mắt ngồi nghiêm chỉnh gia hỏa này, lại liếc nhìn phía sau hộp kiếm, nàng đột nhiên nở nụ cười, nhin không được nói rằng: "Trần Bình An, người là một cái. . ."

Ninh Diêu không hiểu thấu phát hiện cái này không sợ trời không sợ đất đồ dân, không có chờ mình nói cho hết lời, dọa đến mồ hôi đều chảy xuống rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 271: Ninh cô nương, thật xin lỗi

Trần Bình An không chờ Ninh Diêu nói hết lời, liền nói vô cùng lo lắng nói Ninh cô nương người chờ chút, sau đó Trần Bình An quay đầu đi, hái xuống Đường Kiếm Hồ vụng trộm uống một hớp rượu.

Ninh Diêu có chút không nghĩ ra.

Chẳng lẽ là gia hỏa này, làm rồi cái gì xin lỗi chính mình sự tình ? Tỉ như từ Ly Châu động thiên một đường chạy đến Đảo Huyền Sơn, thiếu rồi một cái mông nợ, đều ghi tạc nàng Ninh Diêu trên đầu ?

Tỉ như hần sớm đem cái kia Hám Sơn quyền phổ ném rồi, chỉ luyện rồi mấy ngàn quyền đã cảm thấy luyện quyền không có tiền đồ, cho nên bây giờ công rồi hộp kiếm, bắt đầu luyện kiếm rồi, cuối cùng luyện quyền luyện kiếm đều rất không có tiền đồ ?

Lại hoặc là Trần Bình An xông xáo giang hồ, người gốc có gốc phúc, bên cạnh bốn phía rồi một vòng lớn thiếu tâm nhãn hồng nhan tri kỷ, bây giờ chính tại nhà trọ chờ hần ?

Ninh Diêu nghĩ Đông nghĩ Tây, nghĩ Nam nghĩ Bắc.

Duy chỉ có không có nghĩ qua Trần Bình An có phải hay không đem Nguyễn Cung chế tạo thanh kiếm kia ném rồi.

Sao lại có thể như thế đây, thiên sơn vạn thủy, Xuân Hạ Thu Đông, hần nhất định sẽ thanh kiếm đưa tới.

Uống rượu rồi, Trần Bình An đột nhiên đứng người lên, đi đến bậc thang

bên dưới, đối mặt Ninh Diêu, Ninh Diêu sau lưng chính là một tòa Kính Kiếm Các, phảng phất là kiếm khí trường thành vạn năm tinh khí thần chỗ, hơn nữa còn có cái kia thù du cùng u hoàng, Trần Bình An lúc đó ngồi xồm ở tường cây, muốn rất nhiều loạn thất bát tao sự tình, tỉ như trên sách ghi lại thi từ câu hay bên trong, có lượt cầm thù du ít một người, có ngồi một mình u hoàng bên trong, có A Lương cùng cái kia mãnh liệt chữ, có lôi trì trọng địa những cái kia càng thêm lịch sử đã lâu khắc chữ, Trần Bình An thậm chí nghĩ tới rồi giữa hai người lần thứ nhất trùng phùng tình cảnh, tuyệt không phải như vậy đần độn ngồi tại Đảo Huyền Sơn trên bậc thang, sau đó liền gặp được nàng.

Ninh Diêu dù bận vẫn ung dung ngồi tại trên bậc thang, thân thể ngửa ra sau, khuỷu tay uể oải chống đỡ chỗ cao bậc thang, nàng hai mắt nhắm lại, một đôi hẹp lông mày càng lộ ra thon dài động lòng người.

Trần Bình An thấy cảnh này sau, đúng là một chữ đều nói không ra miệng rồi, quay đầu qua, lại uống một hớp rượu.

Trần Bình An vừa vận mở miệng nói chuyện.

Ninh Diêu đột nhiên lông mi dài vẩy một cái, ngồi thẳng thân thể, hỏi: "Trần Bình An, người chừng nào thì biến thành tửu quỷ rồi? !"

Những cái kia thật vất vả mới nổi lên dũng khí, tựa như leo núi đồng dạng gian nan leo đến miệng một bên lời nói, từng cái dọa về rồi bụng, phảng phất ngã xuống sườn núi bỏ mình, từng cái rơi thịt nát xương tan.

Trần Bình An ai thán một tiếng, ngồi xồm ở trên mặt đất, giữ im lặng, hai tay cào đầu.

Ninh Diêu đứng người lên, cười nói: "Trần Bình An, người vóc dáng giống như lớn cao rồi ai?"

Trần Bình An đột nhiên đứng dậy, đưa tay ra hiệu Ninh Diêu không

muốn đi bên dưới cái kia từng bậc bậc thang, "Ninh cô nương, người đợi ta đem câu nói này nói xong!"

Thiếu niên cao cao vung lên đầu, ưỡn ngực, nắm chặt bầu rượu, nhìn về phía vị kia người mặc một bộ màu xanh sẫm trường bào cô nương.

Ninh Diêu chớp chớp con mắt, tựa hồ đoán không ra Trần Bình An trong hồ lô bán cái gì được.

Trần Bình An nói rằng: "Ninh cô nương. . ."

Hắn tranh thủ thời gian lung lay đầu, đổi rồi một cái xưng hô, "Ninh Diêu, ta thích người."

Ninh Diêu ngồi trở lại bậc thang, "Người có bản lĩnh nói lớn tiếng một điểm."

Trần Bình An liền giật ra cuống họng hô rồi một câu, "Ninh Diêu! Ta thích người!"

Ninh Diêu hỏi: "Người là ai a?"

Trần Bình An khuôn mặt tươi cười rực rỡ, lại không có nửa điểm câu nệ, hào khí làm mây nói: "Đại Ly Long Tuyền Trần Bình An!"

Mặc dù Trần Bình An cũng biết rõ, thanh kiếm đưa cho Ninh cô nương về sau, lại ở chung một đoạn thời gian, tốt nhất gặp lại biết qua Ninh cô nương đất sinh đất nuôi quê hương, cùng nàng tại kiếm khí trường thành bằng hữu, đến lúc đó lại đến quyết định muốn hay không nói ra miệng, là ổn thỏa nhất, xấu nhất kết quả, cũng liền là Ninh Diêu không thích hắn, nhưng là nói không chừng còn có thể làm bằng hữu.

Thế nhưng là Trần Bình An không nguyện ý dạng này.

Ninh Diêu lần nữa đứng người lên, nàng vẻ mặt cổ quái, hỏi rồi Trần Bình An một câu, "Ưa thích một người, như thế không tầm thường a?"

Trần Bình An một đầu sương mù, hoàn toàn không biết rõ đáp lại như thế nào.

Bị người cáo bạch ưa thích về sau, trên đời cô nương đều sẽ hỏi cái này a cái vấn đề sao?

Trần Bình An nhịn không được có chút oán trách Sơ Thủy Quốc Tổng lão Kiếm Thánh cùng Quế Hoa Đảo lão chu tử sư phụ, một cái miệng quạ đen, một cái chết sống không chịu truyền thụ kinh nghiệm giang hồ.

Ninh Diêu vừa sải bước xuống thang, đi vào Trần Bình An trước người, duỗi ra một cái tay, "Lấy ra."

Trần Bình An ồ một tiếng, giải khai nút buộc, hái xuống phía sau hộp gỗ, rút ra thanh kia Thánh Nhân Nguyễn Cung chế tạo trường kiếm, đưa cho trước mắt cô nương.

Ninh Diêu tiếp nhận thanh trường kiếm kia sau, không có rút kiếm ra khỏi vỏ xem phong mang, treo ở bên hông phía bên phải, nàng trực tiếp hướng về phía trước, cùng Trần Bình An cứ như vậy sát vai mà qua.

Làm Trần Bình An đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nàng nâng lên một đầu cánh tay, nhẹ nhàng phất tay làm dừng.

Trần Bình An bờ môi khẽ nhúc nhích, lại không có thể nói ra cái gì, bởi vì tất cả sức lực cùng lá gan, đều dùng lúc trước câu nói kia bên trên.

Hắn thật lâu không muốn quay đầu, không muốn thu tầm mắt lại.

Nàng càng đi càng xa, bóng người dần dần tan biến tại trong màn đêm.

Trần Bình An quay đầu qua, hướng đi bậc thang chính mình trước kia ngồi vị trí, bắt đầu nghĩ linh tinh lẩm bẩm, nói những cái kia không kịp nói ra khỏi miệng lời nói.

Ninh cô nương, gần nhất có khỏe không ?

Ninh cô nương, ta lần này ra cửa, kiến thức nhiều rất nhiều chuyện thú vị, nói cho người nghe a?

Ninh cô nương, người nhất định không nghĩ tới sao, ta đáp ứng ban đầu người luyện quyền một trăm vạn lượt, hiện tại chỉ kém hai vạn quyền rồi.

Ninh cô nương, người có biết rõ không, lúc đó tại Nê Bình ngô hẻm tổ trạch, người cười thời điểm, ta liền sẽ cảm thấy mình là dưới gầm trời nhất người có tiền.

Ninh Diêu, ta gặp được rồi A Lương, thế nhưng là Tề tiên sinh đi.

Ninh Diêu, ta đi qua rồi Hoàng Đình Quốc, Đại Tùy, Thái Y Quốc, Sơ Thủy Quốc, Lão Long thành, đi qua rồi rất nhiều địa phương. Gặp qua rồi rất nhiều cô nương, thế nhưng là các nàng cũng không bằng người đẹp mắt.

Ninh cô nương, người trước kia hỏi ta có thích hay không người, ta nói không có, người thật giống như không có không vui vẻ, thế nhưng là bây giờ ta có như thế thích người rồi, người thật giống như không mấy vui vẻ, thật xin lỗi.

Ninh cô nương, gặp người, ta thật cao hứng.

Cô phong chân núi bạch ngọc trên quảng trường, đầu đội đuôi cá quan tiểu đạo đồng tiếp tục ngồi tại bồ đoàn bên trên lật sách, mấy ngày nay là

Thanh Minh thiên hạ trọng yếu trai giới ngày, Đảo Huyền Sơn luôn luôn không lấy hạo nhiên thiên hạ tự cho mình là, cho nên thông hướng kiếm khí trường thành cái này đạo cửa lớn, yêu cầu sau thiên tử lúc mới có thể một lần nữa mở ra, nếu không nơi này chính là Đảo Huyền Sơn náo nhiệt nhất khu vực, một trong.

Bởi vì nơi này chỉ qua người, bất quá hàng hóa.

Chân chính trung chuyển đầu mỗi then chốt, tại Đảo Huyền Sơn trong lòng núi.

Trúc Phóng Đình Thượng Hương Lô ở bên trong phụ cận tám tòa bến đò, đều có một đầu nghiêng về hướng xuống dưới đại lộ thông hướng lòng núi, trước kia vì rồi phải chăng yêu cầu đục khai sơn vách tường, tại trong lòng núi kiến tạo mới lớn bến đò, phải chăng muốn xin chỉ thị Thanh Minh thiên hạ cái vị kia chương giáo sư tôn, sư huynh đệ hai người xảy ra tranh chấp, Đảo Huyền Sơn Đại Thiên Quân cho rằng chiều hướng phát triển, Đảo Huyền Sơn vì cái gì để đó nhiều như vậy tiền nhan đèn không kiếm ?

Thân phận chân thật trừ rồi người giữ cửa bên ngoài, càng là Đảo Huyền Sơn đứng thứ hai tiểu đạo đồng, thì cảm thấy Đảo Huyền Sơn phá thổ động công, chỉ cần dính đến Sơn Tự Ấn bản thể, dù là một tơ một hào, chính là đối với sư tôn đại bất kính.

Lúc đó hai người cãi lộn không ra đáp án, không tiếc vì thế vung tay xuất thủ, sau đó lại riêng phần mình tại Thượng Hương Lô nhóm lửa ba nén hương, kinh động rồi lâu dài chờ tại thiên ngoại thiên chương giáo sư tôn, sư tôn đầu tiên là trở về Thanh Minh thiên hạ Bạch Ngọc Kinh, sau đó tự mình ban bố rồi một phong ý chỉ, hai vị sư huynh đệ lúc này mới yên tĩnh, nhưng là tại cái kia về sau, nguyên bản tay cầm đại quyền, gần như không thua sư huynh tiểu đạo đồng, một mạch phía dưới, liền không lại xử lý bất luận cái gì Đảo Huyền Sơn sự vụ, toàn bộ vứt cho Đại Thiên Quân, chính mình liền trông coi như thế một khối bồ đoàn.

Ngồi tại cọc buộc ngựa bên trên ôm kiếm nam tử, toàn bộ lớn ban ngày đều tại ngủ say, đến rồi ban đêm ngược lại rất thanh tỉnh, ánh mắt sáng ngời như là sáng trong trắng sáng, đầy mặt xem náo nhiệt ý cười, trái phải nhìn quanh, tựa hồ tại bọn người.

Trái các loại phải các loại, không có đợi đến trong dự liệu người, hăn liền hơi không kiên nhẫn, nhảy xuống cọc buộc ngựa, vòng qua mặt kính cửa lớn, đi vào tiểu đạo đồng sát bên ngồi xồm, bên tai chỉ có tiểu đạo đồng chậm rãi lật sách âm thanh.

Tiểu đạo đồng gần nhất tâm tình vốn là rất tồi tệ, hăn tuy là Đại Thiên Quân cái này một mạch đạo nhân, lại cùng ba chương giáo Lục Trầm quan hệ thân cận, nhìn thấy cái kia họ Lục nương nương khang, liền phiền. Tiểu nương nương khang khẩu khí lớn như vậy, càng phiền. Sư huynh Đại Thiên Quân cùng người đánh nhau đánh thua rồi, vẫn là phiền.

Dưới gầm trời làm sao lại có nhiều như vậy phiền lòng sự tình ?

Trước đó không có bị nhỏ chương giáo Lục Trầm lừa gạt đến toà này thiên hạ Đảo Huyền Sơn, chờ tại toà kia Bạch Ngọc Kinh, cũng không có có nhiều như vậy phiền lòng sự tình, mỗi ngày bồi tiếp lục chương giáo ở lầu chót trên lan can tản bộ, trông mong chờ lấy sư tôn từ thiên ngoại thiên phản về Bạch Ngọc Kinh nghỉ ngơi lấy sức, ngẫu nhiên vận khí tốt, còn có thể gặp được trăm năm khó gặp Đạo tổ lão gia, Đạo tổ lão gia là cái người bận rộn, rất ít xuất hiện tại Bạch Ngọc Kinh, hoặc là tại không biết tên bí cảnh dạo chơi, hỗ trợ ổn Cố Khí vận, chế tạo thành có thể cung cấp tu sĩ ở lại tu đạo động thiên, hoặc là tại toà kia Tiểu Liên Hoa động thiên xem nói, Đạo tổ lão gia đương nhiên đã không cần ngộ đạo rồi, cái gọi là xem nói, dựa theo nhà mình sư tôn thuyết pháp, cũng chỉ là quan sát người khác tiểu đạo thôi rồi.

Tiểu đạo đồng thụ không rồi bên cạnh cái này ôm kiếm hán tử, "Cuối

cùng, chẳng phải vẫn là tiểu cô nương nha, có cái gì tốt nhìn."

Ôm kiếm hán tử cười nói: "Người không hiểu, ta cái này mang tội chi thân, ở đây bị phạt, khó được có chút nhỏ hứng thú."

Tiểu đạo đồng khép lại sách vở, nhếch miệng cười nói: "U, một môn chi cách, thân ở hạo nhiên thiên hạ, còn có được Tiên Nhân cảnh đại kiếm tiên đầu, nhỏ hứng thú ? Nhiều nhỏ ?"

Trung niên nam tử lắc đầu thở dài nói: "Cùng người loại người này nói chuyện phiếm, thật không có ý gì."

Hán tử lại bồi thêm một câu, "Vẫn là chúng ta sát vách cái kia một đôi, so chúng ta hợp, cái này không hiện tại cũng đã bắt đầu đánh cược nhỏ di tình rồi."

Tiểu đạo đồng lúc này mới có một chút hào hứng, "Cược cái gì ?"

Ôm kiếm hán tử thử thăm dò hỏi: "Bồ đoàn mượn ta một nửa ngòi một chút ?"

Tiểu đạo đồng không nhúc nhích tí nào, cười lạnh nói: "Người cảm thấy thế nào ?"

Hán tử không lại dây dưa điểm ấy, tiếp tục nói: "Sát vách lão Diêu đang cùng vị kia bội đao đạo cô, đang đánh cược tiểu cô nương trước hừng đông sáng, trở về kiếm khí trường thành thời điểm, là một người vẫn là hai người."

Tiểu đạo đồng hỏi: "Liền không thể là một cái đều không trở về ?"

Ôm kiếm hán tử lung lay đầu, nhìn về phía phương xa, "Nàng nhất định sẽ về kiếm khí trường thành."

Tiểu đạo đồng hỏi: "Bởi vì Ninh, Diêu hai cái dòng họ vinh quang ?"

Hán tử thở dài một tiếng, ánh mắt phức tạp.

Tiểu đạo đồng nhãn tình sáng lên, tiện tay vung tay áo, trong lòng lấy Đông Bảo Bình Châu khẩu âm thầm đọc hai cái danh tự sau, có hai đạo màu xanh phù lục tiện tay vẽ bùa mà thành đồng thời, lóe lên một cái rồi biến mất.

Ôm kiếm hán tử gảy ngón tay một cái, đem cái kia hai sợi so khói xanh còn phiêu miếu phù lục đánh nát, tức giận nói: "Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe."

Hai đạo phù lục, một trường thiên địa tiếng vang phù, một trường Thanh Phong Phất Diện Phù, cái trước có thể ở trong thiên địa nhanh chóng trườn, chỉ cần nào đó mà nói chuyện với nhau, dính đến vẽ bùa người thầm đọc văn tự, tờ phù lục này liền bắt đầu linh nghiệm, liền có thể lặng yên ghi chép đối thoại. Người sau quất vào mặt phù, thì có thể tìm được phù lục vẽ ra nhân vật, truyền về một vài bức hình ảnh.

Cả hai phẩm trật rất cao, rất khó vẽ thành, nhưng là ở trên núi thuộc về Đạo gia phù lục một mạch gân gà, bởi vì tiếng vang phù cũng tốt, Thanh Phong Phất Diện Phù cũng được, gặp gỡ thuật pháp cấm chế, sát khí nồng đậm địa phương, sẽ kịch liệt tiêu hao phù lục linh khí, tỷ như đựng vào môn thần trấn giữ đại trạch, Văn Võ miếu, Thành Hoàng Các, bãi tha ma các loại.

Dù là lá bùa chất liệu tốt, nhưng rước lấy phản bản liền lớn, động tĩnh quá lớn, bị tu sĩ phát giác sau, tự nhiên sẽ bị coi là khiêu khích, lần theo dấu vết để lại, rất dễ dàng tìm tới vẽ bùa người, cuối cùng khiêu khích tranh chấp.

Cho nên hai tấm phù lục, chỉ thích hợp với "Vô pháp" địa phương du đãng điều tra.

Bất quá tiểu đạo đồng tại Đảo Huyền Sơn nhà mình địa bàn không chế hai đạo phù lục, đương nhiên không có bất cứ vấn đề gì.

Chỉ tiếc bị vị kia Đảo Huyền Sơn kiếm tiên trong nháy mắt phá vỡ.

Ôm kiếm hán tử hỏi: "Đánh cược hay không ?"

Tiểu đạo đồng không hứng lắm, lắc đầu nói: "Không cá cược, người này a cái ma cờ bạc, vật đánh cược chi kém, tại Đảo Huyền Sơn có thể xếp vào ba vị trí đầu giáp, ta đánh cược với người, cược thua rồi, ta khẳng định cho người đồ vật, cược thắng rồi, khẳng định lấy không được đồ vật. Cược cái gì cược, không cá cược."

Hán tử thái độ tiêu điều, "Đời ta xem như không có gì hi vọng rồi, ngay cả làm cái đồ quý, cũng không thể xếp số một."

Tiểu đạo đồng nhớ tới một cái có ý tứ sự tình, cười ha hả nói: "Người coi là tốt rồi, nhìn một cái Kính Kiếm Các bên trong cái kia hai thanh kiếm mẻ, người lại về đầu nhìn xem chính mình, đi ngang qua nơi này các phương nhân sĩ, bất luận là kiếm khí trường thành vẫn là hạo nhiên thiên hạ, ai không đối với người tất cung tất kính ? Theo bọn hãn nghĩ, người này vị còn sống đại kiếm tiên thả cái rắc đều là hương."

Ôm kiếm hán tử không có nổi nóng, tự giễu nói: "Nói như vậy, ta ở chỗ này trông cửa, xác thực không nên có cái gì lời oán giận."

Tiểu đạo đồng thả xuống sách vở, hai tay ôm lấy cái ót, ngửa đầu nhìn về phía màn trời.

Hán tử thì thào nói: "Đối với chợ búa bách tính mà nói, rời nhà một trăm năm sau, quê quán không sai biệt lắm liền nên biến thành cổ hương rồi, đối với luyện khí sĩ, một ngàn năm làm sao cũng coi như, vậy chúng ta cái này phát một vạn năm hương lên hình đồ lưu dân đâu ?"

Tiểu đạo đồng không có trả lời vấn đề này.

Trả lời không rồi.

—— ———

Đảo Huyền Sơn màn đêm thâm trầm, cửa lớn cái kia một bên, mặt trời chói chang treo cao.

Đồng dạng có hai người tọa trấn cửa ra vào, vẫn là kiếm khí trường thành cùng Đảo Huyền Sơn các một người.

Một tên áo xám lão kiếm tu chính tại chính đại quang minh mà rèn luyện bản mệnh phi kiếm, đứng bên cạnh một vị treo đeo pháp đao đạo cô trung niên.

Đạo cô nhú mày nói: "Ninh nha đầu một mình đi hướng Đảo Huyền Sơn, không hợp quy củ, đến lúc đó Đại Thiên Quân vẫn trách xuống tới, ta liền ăn ngay nói thật rồi."

Lão kiếm tu gật đầu nói: "Tình hình thực tế nói chính là, từ ta chịu trách nhiệm."

Nơi xa đi tới một đám thiếu niên thiếu nữ, đều là kiếm khí trường thành đại danh鼎鼎 sừng sững.

Mặc dù cơ hồ người người xuất thân lưng lầy, cũng có thể vị thiên chi kiêu tử, nhưng là tại gần nhất trận đại chiến này bên trong, không đến ba năm ở giữa, cái này phát hài tử đã xuất chinh ba lần, bằng hữu cũng ít rồi hai người, một vị biệt hiệu nhỏ Quắc Quắc thiếu niên, là chiến tử tại thành đầu phía Nam sa trường bên trên, một vị là lịch luyện hoàn thành, trở về Nho gia học cung.

Thiếu niên tuấn mỹ, bên hông treo đeo hai thanh trường kiếm, một cái có vỏ, kinh thư, một cái không vỏ, tên Vân Văn.

Một cái mặt nạ thiếu niên, trời sinh một bộ khuôn mặt tươi cười, lại sát khí nặng nhất, bên hông bội kiếm tử điện.

Một vị cụt một tay thiếu nữ, công một cái không vừa vặn đại kiếm trấn nhạc.

Một vị khuôn mặt xấu xí, tràn đầy vết sẹo thiếu niên ngăm đen, bội kiếm trang sức màu đỏ.

Lão kiếm tu nhìn thấy bọn nhóc con này, không có sắc mặt tốt, tiếp tục luyện kiếm.

Ngược lại là cùng kiếm khí trường thành các đại gia tộc không có nửa điểm sâu xa Sư Dao đạo cô, có chút từ đáy lòng khuôn mặt tươi cười, chào hỏi chư vị hài tử.

Nói bọn gia hỏa này là hài tử, cũng chỉ là bọn hăn vóc dáng cùng tuổi tác, kỳ thật mỗi người bọn họ cầm tú tiền đồ, tương lai thành tựu độ cao, cơ hồ cả tòa kiếm khí trường thành đều nhìn thấy. Nhất là khi bọn hăn đi đến thành đầu, lại đi xuống thành đầu đi đi về phía Nam phương chiến trường, tự mình trải qua từng tràng chém giết, kỳ thật đã thắng được đầy đủ kính trọng.

Kiếm khí trường thành, mặc kệ người họ Thập a, đều cần đi chiến trường.

Đương nhiên cũng sẽ có chút khác biệt, liền ở chỗ hộ trận kiếm sư tu vi cảnh giới, nghèo khó môn hộ thiếu niên thiếu nữ kiếm tu, chỉ có thể thành thành thật thật tiếp nhận kiếm khí trường thành an bài kiếm sư, mà những cái kia thế gia vọng tộc gia tộc con cháu, lúc đầu xuất chinh, bên cạnh khẳng định sẽ có người bí mật đi theo, phần lớn là tạm thời không

có nhiệm vụ trong người cường đại tùy tùng, bất quá trừ phi thân hãm hẳn phải chết hoàn cảnh, những người này sẽ không dễ dàng xuất thủ tương trợ.

Kiểm khí trường thành phía Bắc, khối này thổ nhượng, một tắc một tắc đều thẩm thấu lấy từ xưa đến nay, đời đời truyền thừa kiểm khí.

Phía Nam, thì một tắc một tắc đều thẩm vào đời này qua đời khác máu tươi.

Cái này nhóm người tính tình khác nhau, mập mập đây đưa Sư Dao đạo cô, bắt chước người nào đó nói sứt sọc lời nói thô tục, kết quả ngược lại bị vị kia Đảo Huyền Sơn đạo cô nói thành ngốc đầu ngỗng, cụt một tay thiếu nữ dùng sức nhìn chăm chăm lão kiểm tu luyện kiếm thủ pháp, thiếu niên tuần mỹ một mặt không vui, thiếu niên ngăm đen thì mồm mồm nhưng nhìn về phía cái kia đạo cửa lớn, nghe nói gang tấc xa, chính là mặt khác một tòa thiên hạ rồi, mà lại tại bên kia, nhật nguyệt đều chỉ có một cái, bên kia phong cảnh, núi xanh thủy tú, thiếu niên thực sự không cách nào tưởng tượng cái gì gọi là núi xanh thủy tú.

Thiếu niên tuần mỹ hai lòng bàn tay không ngừng đập chuôi kiếm, lộ ra hơi không kiên nhẫn, oán trách nói: "Nếu là thấy rồi gia hỏa kia, ta sợ sẽ nhìn không được một kiếm chém tới, đến lúc đó các người nhất định phải ngăn đón ta à."

Mập mập cười hắc hắc nói: "Cản cái gì cản, chém chết dẹp đi, đến lúc đó người lại bị Ninh Diêu chặt thành thịt vụn, lập tức ít rồi hai cái chướng mắt gia hỏa, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện. Yên tâm, kinh thư cùng Vân Văn hai kiếm, ta sẽ giúp người đảm bảo."

Mở qua rồi trò đùa, mập mập thiếu niên có chút bất đắc dĩ, "Liên quan tới gia hỏa kia, Ninh Diêu không muốn nhiều lời, lật qua lật lại cứ như vậy vài câu nguyên thoại, Ly Châu động thiên đồ đần, kẻ ba phải, tham tiền. . . Ta thế nào cảm giác, nếu là nhất định phải lấy hay bỏ, vẫn là học

cung con một sách càng lấy vui một chút đâu ? Người ta tốt xấu cùng chúng ta kẻ vai chiến đấu rồi nhiều lần, còn đã cứu đồng than đen một lần, miễn miễn cường cường, xứng với Ninh Diêu."

Thiếu niên xấu xí hung hăng trừng mắt nhìn bàn đôn.

Người sau nơi nào sẽ sợ, liếc mắt đưa tình trở về.

Thiếu niên tuần mỹ hỏi: "Có phải hay không là chúng ta suy nghĩ nhiều a, liền Ninh Diêu cái kia tính tình, đời này có thể thích ai ?"

Cụt một tay thiếu nữ nghiêm túc suy nghĩ một chút, một chữ quý như vàng nàng nấp hòm kết luận nói: "Khó!"

—— ———

Đảo Huyền Sơn sau nửa đêm, một vị màu xanh sẫm trường bào lưng đeo song kiếm anh khí thiếu nữ, xuất hiện tại cô phong chân núi phụ cận, nàng nhìn cũng không nhìn ôm kiếm hán tử cùng tiểu đạo đồng một chút, trực tiếp đi vào mặt kính.

Trong một chớp mắt, nàng lại từ mặt kính đi ra, mặt trời chói chang trên không, nàng nâng đầu lên, vô ý thức nheo lại rồi con mắt.

Trong cửa lớn bên ngoài, ôm kiếm nam tử cùng cá bơi quan tiểu đạo đồng, áo xám lão kiếm tu cùng Sư Đạo đạo cô, không hẹn mà cùng mà nhìn nhau.

Về phần những cái kia thiếu nữ người đồng lứa, đối nàng tràn ngập rồi ngưỡng mộ cùng kính trọng các bằng hữu, từng cái không tìm không phôi mà như trút được gánh nặng, cảm thấy chỉ có Ninh Diêu một người trở về kiếm khí trường thành hôm nay, thời tiết coi như không tệ.

Đi tới đi tới, than đen giống như họ Đồng thiếu niên quay đầu nói: "Ninh

tỷ tỷ ?"

Ninh Diêu ừ một tiếng, bước nhanh, đuổi theo bọn hăn.

Lại vượt qua bọn hăn.

Tiếng hoan hô cười nói bốn người liền trầm mặc lại.

—— ———

Đảo Huyền Sơn Kính Kiếm Các bên ngoài, Trần Bình An đứng người lên, dự định trở về quán tước nhà trọ.

Ngay tại hăn sau khi đứng dậy, phát hiện nơi xa đi tới một đôi vợ chồng bộ dáng trung niên nam nữ, ăn mặc thanh lịch, đều là tướng mạo thường thường, trên mặt ý cười, chỉ là liếc mắt nhìn hăn, liền nhìn về phía rồi sau lưng Kính Kiếm Các.

Trần Bình An cúi đầu dừng tốt cái viên kia kỳ thật một mực không có uống hồ lô rượu, liền muốn rời đi.

Vị kia phụ nhân ôn nhu cười nói: "Chúng ta là lần đầu tiên đi dạo Kính Kiếm Các, nghe nói nơi này rất lớn, có ý tứ gì cùng thuyết pháp sao?"

Trần Bình An dừng lại bước chân, hơi chút suy nghĩ, gật gật đầu: "Không phải ta mang các người đi dạo một chút ?"

Nam nữ nhìn nhau cười một tiếng sau, đều là gật đầu: "Tốt."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 272: Trần Bình An, người nghe ta nói

Trần Bình An kỳ thật có chút ngoài ý muốn, khó được tại Đảo Huyền Sơn gặp được sẽ nói Đông Bảo Bình Châu lời tốt người, chỉ là đi rồi xa như vậy, hiểu được tăng không nói tên, nói không nói thọ, gặp gỡ người xa lạ, mạo mạo nhiên hỏi thăm người phương nào, giống như cũng không thỏa đáng.

Trần Bình An liền dẫn đôi vợ chồng kia đi vào Kính Kiếm Các, đem Kim Túc nói cho hẳn biết, lại nói cho vợ chồng một lần, mà lại Trần Bình An từ nhỏ đã trí nhớ tốt, từng tòa gian phòng tiên kiếm hàng nhái cùng kiếm tiên bức tranh, chỉ cần là lưu tâm đi nhớ, Trần Bình An trước tiên đều có thể cho vợ chồng nói ra tính danh, kiếm tên cùng đại khái lý lịch.

Mang theo vợ chồng du lãm đi qua, Trần Bình An cũng nhiều ra một cái ý nghĩ, nghĩ đến đã dùng qua rồi kiếm, vậy liền tại Đảo Huyền Sơn nhiều đợi một thời gian ngắn, đem Kính Kiếm Các bên trong một ít có mắt duyên kiếm tiên cùng tiên kiếm, đều nhất nhất ghi chép lại, về sau mang về Lạc Phách Sơn trúc lâu, nhằm chán thời điểm có thể lấy ra đảo lộn một cái, tựa như những cái kia khắc lấy mỹ hảo câu thơ, nhân thể đạo lý nhỏ thẻ tre, mặt trời bên dưới phơi bọn chúng thời điểm, dù là nhìn xa xa, Trần Bình An liền sẽ cảm thấy phá lệ dễ chịu, ấm áp, giống như ánh nắng không phải phơi tại nhỏ thẻ tre cùng văn tự bên trên, mà là phơi tại rồi lòng của mình trên đầu.

Trích ra vẽ thời điểm, vừa vặn có thể luyện chữ, chính là không biết rõ Đảo Huyền Sơn bút mực giấy, có thể hay không rất đắt.

Vị kia phụ nữ trẻ cười nói: "Trí nhớ của người rất không tệ."

Trần Bình An thu hồi suy nghĩ, nhếch miệng cười một tiếng. Chút bản lĩnh này, ở trên núi, không tính là cái gì, nghĩ đến vị phụ nhân này khẳng định là tại khách khí hàn huyên.

Trần Bình An lần này thật đúng là tự coi nhẹ mình rồi, bởi vì cái kia vừa ý lực cực tốt vợ chồng đã xác định, Trần Bình An mỗi lần nhìn về phía nào đó một thanh tiên kiếm hàng nhái thời điểm, cũng đã đã tính trước, cái này gọi nhân quang chưa tới, tâm ý đã tới. Đây là kiếm tu một cái nổi tiếng bình cảnh, quyết định rồi kiếm tu cuối cùng độ cao, là bị phi kiếm giam ngăn hạn bản tâm nho nhỏ kiếm tu mà thôi, vẫn là khống chế ngàn vạn kiếm ý đại đạo kiếm tiên.

Đi qua rồi hơn phân nửa gian phòng, Trần Bình An vẫn là không ngại phiền phức, đi theo nhìn thật cẩn thận vợ chồng, kỳ thật nói qua rồi Kính Kiếm Các đại khái lịch sử, kế tiếp đơn giản chính là bằng hứng thú, đi chọn chiêm ngưỡng kiếm tiên hoặc là danh kiếm, nhưng là phụ nhân ngẫu nhiên vẫn là sẽ cùng Trần Bình An phiếm vài câu, Trần Bình An liền tiếp tục đi theo đám bọn hắn.

Từ đầu tới đuôi, cái kia nam nhân đều không có làm sao nói, chỉ là đột nhiên nói rằng: "Ta đi trước phía trước chờ các người."

Phụ nhân gật gật đầu, lơ đãng, tiếp tục cùng Trần Bình An nói chuyện phiếm. Trần Bình An mặc dù tới qua một chuyến Kính Kiếm Các, nhưng là đối với kiếm khí trường thành, trừ rồi trên vách tường những này Danh Thù Thiên Cổ kiếm tiên, kỳ thật cơ hồ không có cái gì hiểu rõ, ngược lại là vị kia mộ danh mà đến phụ nhân, nói liên tục, nói rồi rất nhiều kiếm tiên truyền thuyết sự tích, tỉ như cái gì vị này họ Đồng khai sơn lão tổ, bội kiếm sở dĩ tên là "Tam Thi", cũng không phải hấn thờ phụng Đạo giáo, mà là hắn đã từng độc thân tiến vào Yêu tộc thiên hạ phúc địa, trên đường đi chém giết rồi ba trên đầu ngũ cảnh đại yêu, Đồng gia tại kiếm khí trường thành bởi vậy quật khởi, về sau Đồng gia cơ hồ các đời gia chủ, đều từng tự tay chém giết qua Ngọc Phác cảnh thậm chí

là Tiên Nhân cảnh đại yêu. . .

Tất nhiên cho tới rồi Đồng gia, sau đó phụ nhân liền sẽ kích động mang theo Trần Bình An, tìm kiếm thanh kia tên là "Trúc Khiếp" tiên kiếm hàng nhái, bội kiếm chủ nhân là Đồng gia một vị trung hưng chi tổ, lúc đó Đồng gia lúc đầu đã hương hỏa tàn lụi, gia chủ bị một vị đại yêu trọng thương tới chết, trong gia tộc kiếm khí xuất hiện rồi không người kế tục tình cảnh, sau đó thì có một vị tuổi quá trẻ Đồng gia Kim Đan cảnh kiếm tu, dứt khoát kiên quyết, mang theo một cái tổ truyền "Cao một trượng", đi đến rồi lão tổ đi qua đầu kia chém yêu con đường, tại tất cả mọi người không coi trọng người này dưới tình huống, tại hai trăm năm sau, vị này kiếm tu một người một kiếm trở về kiếm khí trường thành, còn đeo một cái Trúc Khiếp, chứa một đầu mười ba cảnh đại yêu đầu lâu, mà hắn tại leo lên thành đầu trước đó, lấy đã tiếp cận vỡ nát bội kiếm cao một trượng, tại kiếm khí trường thành bên trên khắc bên dưới rồi cái kia chữ Đồng.

Từ đó về sau, người này mới đúc một cái bội kiếm, liền bị đặt tên là Trúc Khiếp.

Đồng gia từ đó một mực là kiếm khí trường thành nhất có phân lượng dòng họ một trong.

Đi qua nói chuyện phiếm, phụ nhân biết được thiếu niên họ Trần về sau, liền cười hỏi Trần Bình An có chú ý hay không thanh kia "Phi Lai Sơn" .

Trần Bình An nụ cười ngại ngùng, có chút thẹn thùng, bởi vì cái này đem danh tự cổ quái tiên kiếm chủ nhân, họ Trần. Cho nên Trần Bình An càng chú ý, nhớ kỹ nhất thanh nhị sở. Trên thực tế chỉ cần là họ Trần kiếm tiên, Trần Bình An liền tiên nhân mang bội kiếm, đều nhớ rất dụng tâm. Nếu như không phải là không có học qua hội họa, bên cạnh lại không có Quế Hoa Đảo họa sư như thế họa sĩ bậc thầy, có thể thỉnh giáo học vấn, Trần Bình An đều hi vọng tiếp sau đó một đoạn thời gian, có thể đem những này "Kiếm tiên" bộ dáng cùng một chỗ chuyển về Lạc

Phách Sơn.

Về sau phụ nhân liền cười vì Trần Bình An chọn lựa rồi mấy vị Trần thị kiểm tiên cố nhân, nói rồi những cái kia rung động đến tâm can cố sự.

Lúc có người lấy lời nói nói đến, mà không phải bằng lãnh văn tự, lời ít mà ý nhiều rải rác vài câu ghi chép, cố sự thường thường liền sẽ mười phần đặc sắc, giống như là thời gian trường hà bên bờ một đạo tấm bia to, từng cây lưu luyện cây liễu, hậu thế người đứng tại cây bên dưới liền có thể cảm nhận được bọn chúng bóng cây, bóng cây bên ngoài, mưa đông gió giật, cái kia một đoạn tuế nguyệt dòng sông, mãnh liệt thoải mái.

Nguyên bản định về sau cũng sẽ không tiếp tục uống rượu Trần Bình An, lại kìm lòng không được mà uống rượu.

Không bị ưa thích cô nương ưa thích, là một cái rất chuyện thương tâm, nhưng thiên không có sụp đổ xuống, làm như thế nào sống, vẫn phải sống thế nào.

Đây là Trần Bình An quay về Kính Kiếm Các, đột nhiên muốn mình bạch một sự kiện.

Nhưng là Trần Bình An cũng sẽ không hiểu rõ nhiều như vậy kiểm tiên phong thái sau, liền sẽ cảm thấy mình cái này cái cộc chuyện thương tâm, là cái gì không quan trọng gì việc nhỏ.

Cái này so Trần Bình An tại Lạc Phách Sơn trúc lâu bị đánh đến sống không bằng chết, còn muốn cho hắn cảm thấy khó chịu.

Hai loại khó chịu, không giống nhau. Cái trước vượt đi qua, liền vượt đi qua rồi.

Thế nhưng là người sau khó chịu, giống như một ngày, một tháng, một

năm, mười năm trăm năm, thậm chí khả năng cả một đời đều chưa hẳn chịu qua được.

Kỳ quái nhất địa phương, là Trần Bình An vừa nghĩ tới nếu như tương lai có một ngày, chính mình sẽ thích được khác cô nương, liền sẽ càng thêm khó chịu.

Trên sách nói mượn rượu giải sầu sâu sâu càng sâu, cho nên lúc trước mới có thể dọa đến hẳn cũng không dám uống rượu rồi.

Trong lúc bất tri bất giác, từ vừa mới bắt đầu Trần Bình An dẫn đường, đến cuối cùng phụ nhân đại thiên bức miêu tả giảng giải, tự nhiên mà vậy, hai người đều không có cảm thấy có gì không ổn.

Sau đó Trần Bình An liền thấy rồi cái kia nam nhân, hẳn đứng tại cuối cùng một gian phòng ốc cửa ra vào, cười nhìn về phía mình cùng phụ nhân.

Nam nhân không thích nói chuyện, trước đó một đường đồng hành thời điểm, chỉ là thỉnh thoảng sẽ dò xét một chút Trần Bình An.

Đi vào cuối cùng gian phòng kia, đi đến rồi thù du cùng u hoàng liền nhau kiểm đỡ bên kia, phụ nhân kinh ngạc ồ lên một tiếng, "Làm sao cái này hai vị không có chân dung rồi? Nghe nói Thù Du Kiểm chủ nhân, là kiếm khí trường thành rất anh tuấn nam tử a."

Trần Bình An có chút xấu hổ, cẩn thận từng li từng tí liếc mắt bên cạnh nam tử, nhưng chớ có đổ nhào dấm lọ a.

Chưa từng nghĩ nam nhân lập tức còn lấy nhan sắc, "U hoàng nữ chủ nhân, cũng là một vị thiên hạ ít có đại mỹ nhân."

Trần Bình An lập tức vì phụ nhân bênh vực kẻ yếu, nữ tử nói đùa vài câu, lại có thể thế nào ? Người thân là nam nhân, liền nên rộng lượng

một chút a, có thể nào như thế đối chọi tương đối ?

Phụ nhân liếc một cái chính mình nam nhân, đối với Trần Bình An cười nói: "Lần này cảm ơn người dẫn ta đi dạo rồi Kính Kiếm Các."

Trần Bình An khoát tay nói: "Không có việc gì không có việc gì, chính ta đều yêu đi dạo nơi này, về sau mấy ngày còn muốn đến."

Nam nhân nheo lại mắt nói: "Nghe nói Kính Kiếm Các có cái đồ ngọc, ưa thích cho hai thanh kiếm này cùng kiếm đỡ lau nước miếng, nên không phải là người chứ ?"

Trần Bình An không muốn phức tạp, liền giả vờ vẻ mặt mờ mịt, dùng sức khoát tay, "Không phải không phải, ta làm sao lại ngu như vậy đâu ?"

Phụ nhân vụng trộm một cước giẫm tại nam tử mu bàn chân bên trên, sau đó đối với Trần Bình An nói: "Chúng ta muốn đi rồi, người có muốn hay không cùng rời đi nơi này ?"

Nam nhân đột nhiên hỏi: "Nhìn người cũng là thích uống rượu, người có muốn hay không uống rượu ? Ta hiểu rõ cái uống rượu nơi tốt, giá rẻ vật mỹ, không phải người quen không khai hô."

Trần Bình An lung lay đầu.

Nam nhân tức giận nói: "Mời người uống rượu liền uống, tại Đảo Huyền Sơn còn sợ có kẻ xấu ? Lại nói rồi, người xem chúng ta vợ chồng hai người, giống như là thêm nhỏ dãi người một cái kiếm mẽ, một cái phá Dưỡng Kiếm Hồ người sao ?"

Trần Bình An có chút xấu hổ.

Người nam này người, nói chuyện cũng quá ngay thẳng rồi chút.

Nam nhân lại chịu rồi phụ nhân một cước, người sau oán trách nói: "Là ai nói hận nhất mời rượu người rồi?"

Nam nhân không dám cùng chính mình thê tử phân cao thấp, liền trừng mắt nhìn Trần Bình An.

Trần Bình An liền đối với phụ nhân nhoẻn miệng cười.

Nam nhân càng tức giận, cũng đã bị phụ nhân dắt lấy hướng đi cửa phòng miện.

Ba người cùng đi ra khỏi Kính Kiếm Các, đi xuống bậc thang.

Nam nhân ghen rồi nửa ngày, hỏi: "Thật không uống rượu ? Đảo Huyền Sơn vong ưu rượu, cả tòa hạo nhiên thiên hạ tửu quý tửu tiên đều muốn uống, nghe nói là năm đó Nho gia Lễ Thánh lưu lại độc môn cất rượu biện pháp, qua rồi thôn này mà không có tiệm này, tiểu tử ngươi nghĩ kỹ rồi lại trả lời ta."

Trần Bình An cúi đầu mắt nhìn Dương Kiếm Hồ, bên trong là không có còn lại bao nhiêu hoa quế tiểu nương rồi.

Nam nhân chặc chặc nói: "Tiểu tử, liền ngươi này lễ mễ chậm chạp tính tình, đoán chừng tìm nàng dâu cũng khó khăn."

Cái này một đao thật sự là đâm tại Trần Bình An trái tim bên trên, nghĩ thầm lão tử chính là quá không lễ mễ chậm chạp rồi, hiện tại mới cùng một cái cô hồn dã quỷ giống như, hơn nửa đêm còn du đãng tại Đảo Huyền Sơn, không phải nói không chừng còn tại cùng Ninh cô nương tản bộ ngắm cảnh đâu!

Trần Bình An hừ lạnh nói: "Không uống rượu! Không có nàng dâu liền không có nàng dâu!"

Đây coi như là Trần Bình An khó được phát tính tình rồi.

Ánh mắt chếch đi, đối vị phu nhân kia, Trần Bình An liền muốn sắc mặt tốt quá nhiều rồi, chấp tay ôm quyền nói: "Phu nhân, sau này còn gặp lại."

Phụ nữ trẻ mỉm cười nói: "Đảo Huyền Sơn vong ưu rượu, là nên nếm thử, chính là bình thường Ngọc Phác cảnh luyện khí sĩ, cũng một chén khó cầu. Chúng ta là cùng bên kia điểm chương quỹ có chút hương hỏa tình, mới lấy đi vào quán rượu, người nếu quả thật thích uống rượu, liền đừng bỏ qua. Ân, dù là không thích uống rượu, tốt nhất cũng đừng bỏ qua."

Trần Bình An có chút do dự.

Nam tử bắt đầu cáo điệu trạng rồi, "Ngó ngó, nhãn nhãn nhó nhó, người thích đến bắt đầu ? Dù sao ta là không quá ưa thích."

Trần Bình An mặt đen lên, nghĩ thầm lão tử muốn người ưa thích làm cái gì.

Kỳ thật Trần Bình An tối nay tựa như một cái say mềm chưa tỉnh hán tử say, tính tình thực sự không tính là tốt, dù sao Nê Bồ Tát cũng có hỏa khí.

Phụ nhân lơ đi bụng dạ hẹp hòi nam nhân, vỗ vỗ thiếu niên đầu vai, trêu ghẹo nói: "Đi, uống rượu với nhau đi, ta nhìn người chính là có tâm sự, đến lúc đó uống rượu, người đừng quản gia hỏa này lải nhải cái gì, một mực uống rượu của mình, trời đất bao la, chén rượu lớn nhất, núi cao nước xa, rượu nước sâu nhất."

Trần Bình An gãi gãi đầu, liền đi theo phụ nhân cùng một chỗ tiến lên.

Nam nhân đi theo phía sau hai người, nhìn lại một chút Kính Kiếm Các, giật giật khóe miệng.

Một vị phụ trách trông coi Kính Kiếm Các Đào Huyền Sơn đạo cô, đang bị người một cái vung ra Kính Kiếm Các sau, đi vào cô phong chân núi trên quảng trường, đối vị kia chính tại lật sách tiểu đạo đồng lã chã chực khóc, đối vị này nhà mình sư tôn lên án tên kia nam tử tội ác, tiểu đạo đồng không quan tâm nghe xong đạo quán phần uất lời nói, hỏi: "Người còn không biết rõ hẳn là ai a?"

Vị này Kim Đan cảnh đạo cô, mờ mịt lắc đầu.

Tiểu đạo đồng gật gật đầu, "Cái kia chính là người không biết vô tội, người đi đi."

Đạo cô càng nghi hoặc.

Sau một bên cọc buộc ngựa bên trên vị kia ôm kiếm hán tử cười trên nỗi đau của người khác nói: "Dạy không nghiêm sư chi biếng nhác."

Tiểu đạo đồng giận nói: "Đánh rắm, đây là Nho gia vương bát đản thuyết pháp, ta cái này một mạch từ trước tới giờ không tôn sùng cái này! Làm người tu đạo, lúc nào không phải chính mình chuyện của một cá nhân rồi? !"

Đạo cô dọa đến run lấy bối, chờ tại nguyên chỗ, đề mi thuận nhãn, không dám chút nào động đậy.

Ôm kiếm hán tử chẳng những không có thấy tốt thì lấy, ngược lại lửa cháy đổ thêm dầu, vui cười nói: "Khó trách Thượng Hương Lô bên trong, các người Đạo tổ lão gia chân dung treo cao như vậy, khoảng cách các người sư tôn ba vị chuông giáo, cách cách xa vạn dặm xa."

Tiểu đạo đồng một cái nhảy nhót đứng người lên, "Người muốn ăn đòn

?"

Ôm kiếm hán tử cười ha ha nói: "May mắn người không nói 'Người muốn chết', không phải ta liền muốn phê bình người nói bậy nói bạ rồi. Con người của ta không có ưu điểm khác, tựa như A Lương nói, chính là thẳng tính, cho nên vượt sông ngựa cùng bóc người gần hai chuyện, A Lương đều nói ta tại kiếm khí trường thành là sắp xếp bên trên số."

Tiểu đạo đồng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay phụ sau, tại tẩm kia lớn bồ đoàn bên trên đảo quanh, thì thào tự nói: "Người cho rằng người là bên này A Lương? Người một cái đất sinh đất nuôi bên kia lưu dân. . . Nếu như không phải sư tôn khuyên bảo, muốn ta thiện chí giúp người, ta hôm nay không phải đem người đánh cho hoàn toàn thay đổi, mới không quản người có đúng hay không tại bên này thu đến rồi thiên địa áp chế, ngã rồi nửa cái cảnh giới, thẳng mà không võ thế nào rồi, đánh cho người một năm không dám gặp người, đó mới thống khoái, đánh cho người liền cùng năm đó cô phong bên trên một bên sư huynh đồng dạng. . . Nhìn người không vừa mắt đã nhiều năm rồi. . ."

Cái kia vốn nghĩ sư tôn giúp nàng chỗ dựa đạo cô, nhìn thấy lần đầu tiên nổi giận sư tôn, hồi hận xanh rồi ruột, chính mình liền không nên đi cái này một lần.

Nhất là làm sư tôn không cẩn thận tiết lộ một chút thiên cơ về sau, đạo cô cảm thấy mình tại Đảo Huyền Sơn thời gian, sẽ sống rất khổ rồi.

Vị kia tọa trấn trung tâm cô phong sư bá Thiên Quân, khả năng không thêm để ý chính mình, thế nhưng là hấn đại đệ tử, vị kia tay nâng phát trần giao long chân quân, bây giờ Đảo Huyền Sơn tam bả thủ, nhưng là có tiếng tôn sư trọng đạo, nhất định sẽ làm cho nàng đem tiểu hài xuyên đến mà lão thiên hoang, nhất định sẽ. . .

Đạo cô khóc không ra nước mắt.

Vì sao chính mình bày ra như thế cái xưa nay không bao che cho con sư tôn a.

Kính Kiếm Các bên ngoài trên đường phố, Trần Bình An không hiểu thấu cùng bọn hăn phụ nhân đi dạo xong rồi Kính Kiếm Các, lại không hiểu thấu đi theo hai người đi cái kia rượu gì cửa hàng uống cái gì vong ưu rượu.

Ngẫu nhiên một cái hoảng hốt, hoặc là bị phu nhân tra hỏi, giống như qua rồi thật lâu, lại hình như không đến một nén nhang công phu, ba người liền đến đến rồi một gian còn chưa đóng cửa quán rượu, nhưng là sinh ý quạnh quẽ, vậy mà cửa hàng bên trong một vị khách nhân đều không có, chỉ có một cái ghé vào trên bàn rượu ngủ gật thiếu niên cửa hàng tiểu nhị, một cái tại sau quầy đùa một cái trong lồng tước lão đầu tử.

Lão chường quỹ liếc mắt vợ chồng hai người, "Khách quý ít gặp khách quý ít gặp, rượu này nhất định phải lấy ra rồi."

Sau đó hăn liếc mắt phía sau hai người đeo kiếm thiếu niên, nhú nhú lông mi, nhưng là thờ dài một tiếng, chưa hề nói cái gì, giống như trở ngại tình cảm, lúc này mới mở một con mắt nhắm một con mắt.

Sau đó lão nhân hướng kia cái bại hoại tiểu nhị chọt quát một tiếng, "Hứa Giáp! Ngủ ngủ ngủ, người làm sao không ngủ chết được rồi! Khách đến thăm người rồi, đi chuyển một vò rượu đến!"

Tên là Hứa Giáp thiếu niên đột nhiên bừng tỉnh, xoa xoa nước miếng, hữu khí vô lực mà đứng người lên, còng lưng đi chuyển rồi một vò rượu, đặt ở ngồi xuống ba người trên bàn, ngáp nói: "Ba vị khách quan, chậm rãi uống, lão quy củ, bản điểm không có thức ăn."

Phụ nhân gật đầu thăm hỏi, sau đó ngồi đối diện tại đối diện Trần Bình An cười nói: "Có vị rất lợi hại hòa thượng, có một lần dạo chơi đến tận

đây, uống rồi qua vong ưu rượu, khen không dứt miệng, bày tỏ 'Có thể phá trong nội tâm của ta Phật giả, chỉ có rượu này'."

Chưởng quỹ lão đầu tử cười nói: "VẬY CŨNG KHÔNG, LÃO HÒA THƯỢNG LÀ THẬT LỢI HẠI, CHỈ SỢ ĐỂ A LƯƠNG CHẶT LÊN MẤY KIỂM, ĐỀU KHÔNG PHÁ NỖI CÁI KIA CON LỪA TRỌC MỘT TRƯỞNG VUÔNG THIÊN ĐỊA."

Nói cho cùng, vẫn là muốn nói nhà mình rượu nước, dưới gầm trời lợi hại nhất.

Nhưng là Trần Bình An tại Đảo Huyền Sơn nghe được người khác nhắc lên A Lương, đáy lòng của hắn vẫn là rất vui vẻ.

Cho nên lần này, là thật muốn uống một điểm rượu.

Kết quả lão đầu tử vỗ một cái quầy hàng, nổi giận ùng ùng nói: "Mẹ nó vừa nhắc tới A Lương, liền sẽ tức! Thiếu rồi ta hơn hai mươi vò rượu tiền, toàn bộ thiên hạ số hắn phần độc nhất! Năm đó Bà Sa Châu Trần Thuần An, còn có trước đó không lâu nữ tử vô thân, còn có sớm hơn những cái kia chư tử bách gia lão già nhóm, ai dám thiếu ta rượu tiền Thủy?"

"Chúng ta liền nói Trung Thổ Thần Châu cái vị kia người đọc sách, chán nản nhất lúc ấy, còn chưa phát tích, chính là cái nho nhỏ Quan Hải cảnh luyện khí sĩ, đấu rượu thơ trăm thiên, cái gì đấu rượu, chính là ta nơi này rượu! Nhưng hắn tới tới lui lui ba lần, cũng mới tổng cộng thiếu rồi ta không đến bốn năm vò rượu, A Lương đây là nghiệp chương ta đây là gặp nạn a!"

Phụ nhân hướng Trần Bình An chớp chớp con mắt, tựa hồ là nói lão đầu tử liền cái này tính tình, theo hắn đi nói, người khác phải đáp ứng.

Thiếu niên cửa hàng tiểu nhị rầu rĩ không vui mừng mà nói: "Lão đầu tử, người đừng đề cập A Lương rồi được hay không, tiểu thư vì rồi hắn đến

nay còn không có trở về Đảo Huyền Sơn, ta đều muốn muốn chết tiểu thư rồi."

Lão đầu tử lập tức nhỏ giọng rất nhiều, nói thầm nói: "Loại kia không có lương tâm khuê nữ, lưu tại bên ngoài tai họa người khác liền tốt rồi."

Mở ra rồi vò rượu, ba cái cái bát trắng lớn, nam nhân phân biệt ngược lại qua một chén rượu sau, quả thật như phu nhân nói tới, hẳn cuộc đời hận nhất mời rượu người, gọn gàng dứt khoát nói: "Về sau muốn uống liền uống, không muốn uống là xong."

Trần Bình An cẩn thận từng li từng tí uống một hớp nhỏ, không có gì lớn tư vị, chính là so với hoa quế tiểu nương thoáng liệt một điểm, thế nhưng chưa nói tới đốt đao đoạn gan ruột cấp độ, Trần Bình An lại liên tiếp nhấp rồi hai miệng nhỏ, yết hầu cùng bụng vẫn là không có gì động tĩnh, liền triệt để yên lòng. Đoán chừng cái này vong ưu rượu là có huyền cơ khác chú trọng, mà không tại khẩu vị bên trên.

Một vò rượu, tại mỗi người hai bát lớn qua đi, chỉ thấy rồi ngọn nguồn.

Phụ nhân lại quay đầu cười nhìn về phía lão chưởng quỹ, nhiều muốn rồi một vò, lão nhân nhìn lấy nụ cười ngọt ngào phụ nhân, thở dài một tiếng, tự mình đi lấy thêm rồi một vò, đem hai vò rượu nhẹ nhàng đặt lên bàn, "Ba hũ rượu, đều tính ta mời các người, không tính tại trương mục."

Trần Bình An uống đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng là đầu óc không Linh Thanh rõ ràng, tựa hồ không có men say, càng không có vẻ say, nhưng là hẳn lại rõ ràng có thể cảm nhận được chính mình cái chủng loại kia hơi say rượu trạng thái.

Uống rượu rồi, liền muốn nhiều lời một điểm cái gì.

Tựa như những cái này rượu nức, kìm nén kỳ thật không có cái gì, nhưng đến ngọn nguồn là phun một cái vì nhanh.

Ngay từ đầu là nam tử vui đầu uống rượu, nếu không chính là nhìn về phía cửa hàng bên ngoài, thần du vạn dặm.

Mà phụ nhân tựa hồ ưa thích cùng Trần Bình An nói chuyện phiếm, từ Trần Bình An quê hương một mực cho tới rồi hai lần đi xa.

Trần Bình An tất nhiên không có say, cũng chỉ chọn có thể nói những người kia cùng sự tình.

Về sau không biết làm sao lại cho tới rồi vị cô nương kia.

Hạ quyết tâm uống xong tứ đại bát rượu liền che bát ngưng chiến Trần Bình An, liền yên lặng cho mình rót một chén rượu, vẫn là không có nói đưa kiếm sự tình, liền nói chính mình có việc muốn rời quê hương, đến một chuyến Đảo Huyền Sơn, vừa vặn có vị nhận biết cô nương, nhà của nàng tại kiếm khí trường thành bên kia, sau đó hai người gặp mặt một lần, chỉ đơn giản như vậy.

Phụ nhân mỉm cười nói: "Vậy người đi rồi rất xa đường a?"

Trần Bình An bưng bát, suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Không xa a, nghĩ đến mỗi đi một bước, lân cận một chút, liền sẽ không cảm thấy xa rồi."

Nam tử cười lạnh nói: "Người cùng vị cô nương kia nhận biết rồi bao lâu, ở chung rồi bao lâu ? Liền luôn mồm ưa thích người ta ? Có phải hay không quá dở hơi một chút ?"

Trần Bình An không biết rõ như thế nào phản bác, chỉ là rầu rĩ không vui mừng mà nói: "Ưa thích ai, chính ta lại không quản được chính mình, người cảm thấy lỗ mãng liền người cảm thấy, ta cũng không quản người."

Nam tử hừ lạnh một tiếng, đoán chừng cũng cho Trần Bình An câu nói này cho làm bị thương rồi, mấu chốt là thiếu niên nói đến còn rất chân thành.

Trên núi truyền ngôn, không biết thật giả.

Uống rồi vong ưu rượu, chính là thực tình người.

Phụ nhân an ủi nói: "Sau đó bị cô nương cự tuyệt rồi? Không cần tiết khí a, người có nghe hay không qua, có ít người ở giữa, nhất định chỉ cần gặp lại, chính là đúng. Nếu như còn có thể trùng phùng, chính là tốt nhất."

Trần Bình An uống qua rồi một ngụm rượu lớn, mắt say lơ dờ mông lung, nhưng là một đôi tròng mắt, trong suốt thấy đáy, như khe nước U Tuyền, vui vẻ, thương cảm, tiếc nuối, hoan hỉ, đều đang chảy, mà lại sạch sẽ, chỉ nghe thiếu niên lắc đầu cười nói: "Ưa thích một người, dù sao cũng phải để cho nàng vui vẻ a, nếu như cảm thấy ưa thích ai, ai liền nhất định phải đi cùng với chính mình, đây là thích không?"

Nói đến đây, thiếu niên nước mắt liền chảy xuống, "Thế nhưng là ta chính là ngoài miệng nói như vậy nói, kỳ thật ta đều nhanh thương tâm chết rồi. Ta kỳ thật hận không thể toàn bộ Đảo Huyền Sơn, toàn bộ hạo nhiên thiên hạ, đều biết rõ ta thích cái cô nương kia. Sau đó ta chỉ hy vọng dưới gầm trời chỉ như vậy một cái cô nương, ưa thích ta. . ."

Nói xong lời cuối cùng, Trần Bình An là thật say rồi, đến mức quên rồi uống rồi mấy chén rượu lớn, đầu đặt tại trên bàn rượu, nghĩ linh tinh niệm.

Hắn thậm chí quên rồi chính mình như thế nào cùng nam tử cãi nhau, thậm chí còn đánh rồi đỡ.

Giống như mộng không phải mộng, giống như tỉnh không phải ngủ ở

giữa, hẳn còn giống như dưới cơn nóng giận, một cổ tác khí từ đệ tứ cảnh lên tới rồi đệ thất cảnh, từ đó triệt để cùng võ đạo mạnh nhất đệ tứ cảnh không có rồi duyên phận, phụ nhân còn giống như hỏi rồi hẳn, vì rồi một cô nương cha mẹ bệnh vực kẻ yếu, liền muốn từ bỏ chính mình võ đạo tiền đồ, đáng giá không ? Người về sau còn thế nào trở thành dưới gầm trời lợi hại nhất kiếm tiên, đại kiếm tiên ?"

Trần Bình An ngay lúc đó trả lời là, "Ưa thích một cô nương, không phải ngoài miệng nói một chút, nếu như ta hôm nay không làm như vậy, giả thiết các người nếu như là Ninh Diêu cha mẹ, các người cảm thấy ta Trần Bình An chân chính có tiền rồi, tu vi rất cao rồi, thật sự trở thành rồi đại kiếm tiên, liền sẽ vì các người nữ nhi nỗ lực vật rất trọng yếu sao? Sẽ không. . . Như thế ưa thích, kỳ thật không có như vậy ưa thích, khẳng định ngay từ đầu chính là gạt người. . ."

Đây hết thầy, Trần Bình An đều đã không nhớ rõ.

Lão chương quỹ về mặt tự nhiên.

Nhìn quen rồi ngàn năm vạn năm nhân gian muôn màu rồi.

Thiếu niên kia nhân viên phục vụ ở bên vừa nhìn đến say sưa ngon lành.

Cuối cùng Trần Bình An đã triệt để say chết rồi, nam nhân mắt nhìn thiếu niên, uống một hớp rượu, "Ta vẫn là không thích tiểu tử này, du mộc u cục, đần, im lìm, không đủ phong lưu, không đủ lớn khí, tư chất cũng tạm được, tâm tính qua loa, tính tình vừa nhìn chính là cưỡng, về sau nếu như cùng khuê nữ cãi nhau, kết quả ai cũng không vui lui nhường một bước, làm sao xử lý ? Liền ta khuê nữ cái kia tính tình, sẽ chịu thua nhận lầm ?"

Phụ nhân cười nói: "Nhận lầm ? Người cũng biết rõ hơn phân nửa là con gái chúng ta đã làm sai trước ? Biết rõ thiếu niên chuyện xảy ra sự tình để cho nàng ?"

Nam nhân có chút chột dạ, hậm hực không nói thêm gì nữa.

Phụ nhân đột nhiên mỉm cười nói: "Nhớ tới rồi, lúc trước người nói cái đứa bé kia không đủ phong lưu, là văn nhân nhà thơ phong lưu, vẫn là rong ruổi bụi hoa phong lưu a?"

Ngầm giấu sát cơ.

Nam nhân linh cơ khẽ động, rất là bội phục mình, bưng chén lên, phóng khoáng nói: "Là tại kiếm khí trường thành bên trên khắc chữ phong lưu!"

Phụ nhân cười cười.

Nam nhân cười khan một tiếng, chính mình tìm cho mình bậc thang bên dưới, "Kỳ thật cái này tiểu tử ngốc, rất tốt, chúng ta khuê nữ, vẫn thật là đến tìm dạng này."

Phụ nhân ấm áp cười, nhìn về phía cửa hàng bên ngoài, không khỏi thì thào tự nói nói: "Thật xin lỗi a."

Bên người nam nhân, nữ nhi Ninh Diêu, kiếm khí trường thành, còn có hạo nhiên thiên hạ.

Nữ tử nàng đều cùng nhau thật xin lỗi rồi.

Nam nữ riêng phần mình thi triển chương nhãn pháp, tại Trần Bình An say ngã xong việc về sau, đều đã tan thành mây khói.

Trần Bình An ưa thích cô nương, giống như hân, cũng giống nàng.

Cùng nàng sóng vai mà ngồi nam nhân nhẹ nhàng nắm chặt phụ nhân tay, "Chúng ta chỉ xin lỗi nữ nhi, không thật xin lỗi bất luận kẻ nào."

Nam nhân đột nhiên rục rĩ cười rồi, nhìn về phía Trần Bình An, "Con gái chúng ta nhãn quang, rất đáng gờm a."

Nữ tử cười gật đầu, "Theo ta."

Nam nhân đột nhiên bất đắc dĩ nói: "Cái này thiếu tâm nhãn ngọc khuê nữ, nói ra câu nói kia, có khó như vậy sao?"

Phụ nhân gật đầu nói: "Đương nhiên rất khó a. Cái nào thích đối phương cô nương, hi vọng ưa thích chính mình thiếu niên, thích một cái sẽ chết tại sa trường bên trên cô nương?"

Nam nhân vừa sờ cái trán, "Xong đời! Quấn chết ta!"

—— ———

Kiểm khí trường thành, Trảm Long Thai trên vách đá.

Nàng nằm ở nơi đó, nhẹ giọng nói: "Trần Bình An, người nghe ta nói a, ta không có không thích người."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 273: Giấc mộng hoàng lương kiếm khí lớn

Sáng sớm ánh nắng chiếu vào quán rượu, lão chưởng quỹ chính tại huyết sáo, đùa cái kia trong lòng tước, nhỏ tước cao lãnh như trên núi tiên tử, lão đầu tử ngược lại ý chí chiến đấu sục sôi, dùng sức huyền kỹ, huyết sáo thổi đến ma lưu mà.

Thiếu niên phục vụ kế chính tại cần cù chăm chỉ quét dọn gian phòng, vốn là không nhiễm trần thế bàn băng ghế càng làm sạch, lúc thỉnh thoảng a một hơi, cầm tay áo cẩn thận bôi một vòng, cả người tràn đầy hài lòng thần thái.

Giống như đối với Đảo Huyền Sơn buôn bán rượu thiếu niên mà nói, thu thập một phòng đồ vật, cái này là dưới gầm trời hạnh phúc lớn nhất.

Ghé vào trên bàn rượu Trần Bình An mơ màng tỉnh lại, cũng không say mềm sau đầu đau muốn nứt, chỉ là cả người hốt hoảng, mờ mịt ngồi tại nguyên chỗ, ý đồ dùng sức suy nghĩ lên đêm qua phát xảy ra cái gì, vậy mà nửa điểm cũng không nhớ nổi, chỉ nhớ rõ chính mình đáp ứng đôi vợ chồng kia đến uống cái gì Ngọc Phác cảnh tu sĩ cũng khó khăn đến uống vong ưu rượu, vợ chồng là ai, chính mình cùng bọn hắn trò chuyện rồi cái gì, bọn hắn khi nào thì đi, tất cả đều quên rồi.

Rõ ràng nói xong rồi là vong ưu rượu, kết quả quên đến cùng là cái gì a?

Trần Bình An ngược lại cảm thấy càng thêm ưu sầu rồi, luôn cảm thấy nội tâm ở giữa, quanh quẩn lấy một luồng nhàn nhạt thương cảm, vung đi không được.

Tựa như trời tờ mờ sáng, một cái Hoàng Tước dừng lại tại Nê Bình ngô

hẻm tổ trạch đất vàng cửa sổ bên trên, lúu rúu, có chút nhiều người thanh mộng, lại không bỏ được đuổi đi.

Trần Bình An nhìn quanh bốn phía, trông thấy rồi chính tại cần mẫn khổ nhọc phục vụ kẻ thiếu niên, nhàn nhã lão chương quỹ.

Trần Bình An thử thăm dò hỏi: "Tính tiền ?"

Chính ngồi xổm ở trên mặt đất lau một căn bàn chân thiếu niên tiểu nhị nhếch nhếch miệng, không nói lời nào.

Lão đầu tử cười nói: "Các người tổng cộng uống rồi bốn vò rượu, trong đó ba hũ là ta tặng, tiểu tử người thật đúng là đến kết còn lại một vò rượu sổ sách."

Trần Bình An hỏi: "Bao nhiêu tiền ?"

Lão nhân cười ha ha: "Tiền ? Nếu quả thật phải bỏ tiền mua một vò hoàng lương rượu, vậy coi như hơi nhiều đi."

Bị chương quỹ gọi là Hứa Giáp thiếu niên cười hắc hắc nói: "Hôm qua Dạ nhi có cái Ngai Ngai Châu thiếu gia nhà giàu, mộ danh mà đến, nếu muốn mua một vò vong ưu rượu mang về nhà, chương quỹ không nguyện ý bán, nói không phải chuyện tiền bạc, thiếu niên kia liền quần quít chặt lấy, không phải hỏi ra giá cả, kết quả hỏi một chút giá tiền, liền dọa sợ rồi, cái này không ngồi ở ngoài cửa trên bậc thang ngăn người một cả đêm rồi, đại khái là còn chưa hết hi vọng đi."

Trần Bình An hỏi: "Lưu U Châu ?"

Lão đầu tử gật gật đầu, "Chính là cái này tiểu gia hỏa, Ngai Ngai Châu Lưu thị tương lai gia chủ, được ca tụng Đa Bảo đồng tử, một cái phương trượng vật, chứa rồi đông đảo pháp bảo, bởi vì Viên Như phủ nguyên nhân, Đảo Huyền Sơn đều hiểu được vị này có tiền thiếu gia danh hào.

Có lần tại Trung Thổ Thần Châu cùng người kết bạn lịch luyện, đồng hành bảy người, tao ngộ kinh địch, tiểu gia hỏa một hơi xuất ra bảy kiện công phạt thượng phẩm pháp bảo, sau đó đem chính mình khiến cho cùng xác rùa đen giống như, không đề cập tới cái gì Thánh Nhân vốn tên là ký tự, chỉ là thần nhân nhận lộ giáp liền xuyên rồi hai kiện, còn lại bảy người, quả thực là dựa vào cái này đập chết rồi một đầu cao hơn bọn hắn hai cảnh Địa Tiên âm vật."

Rõ ràng, tại lão chưởng quỹ trong mắt, cái này tiểu gia hỏa, đáng giá nhiều lắm vài câu, cười ha hả nói: "Như thế có ý tứ tiểu gia hỏa, liền ta đều kém chút nhịn không được, nếu muốn tiễn hắn một bát hoàng lương uống rượu."

Trần Bình An có chút xấu hổ, Lưu U Châu cái này cần là nhiều sợ chết a.

Trần Bình An có chút thấp thỏm, "Lão tiên sinh, làm sao tính tiền tính tiền ?"

Lão nhân suy nghĩ một chút, "Tạm thời chưa nghĩ ra là như thế nào tính số, về sau nhớ tới rồi lại tìm người."

Trần Bình An lập tức một trái tim bảy lên tám xuống.

Lão nhân cười nói: "Cũng có khả năng người qua hết đời này, ta đều nghĩ không ra rồi, cho nên đừng sợ."

Trần Bình An hơi thở phào nhẹ nhõm.

Trần Bình An đứng dậy liền muốn rời khỏi quán rượu, lão nhân hỏi: "Tiểu tử, hoàng lương rượu còn lại bên dưới non nửa vò, không uống cạn lại đi ?"

Trần Bình An đưa tay lắc rồi một chút bình rượu, quả thật còn lại bên dưới non nửa vò, nghi hoặc nói: "Không thể lấy đi ?"

Lão nhân lắc đầu nói: "Lấy đi rồi, liền quên không rồi lo, so bình thường rượu nước còn không bằng, phung phí của trời, khuyên người đừng làm loại chuyện ngu xuẩn này. Rượu này, có chút nhỏ môn đạo, kỳ thật vợ chồng bọn họ hiện tại xin mời người uống, vốn là là thiên đại lãng phí rồi, càng muộn uống càng tốt, chỉ bất quá thế sự khó cầu tốt nhất hai chữ, được chăng hay chớ a, là tốt liền thành rồi."

Trần Bình An liền một lần nữa ngồi xuống, hiếu kỳ hỏi: "Không phải gọi vong ưu rượu sao, vì cái gì chương quỹ thường thường nói thành hoàng lương rượu?"

Tên là Hứa Giáp thiếu niên trừng lớn con mắt, một bộ ban ngày vẻ mặt như gặp phải quỷ, "Người không biết rõ nơi này là nơi nào sao?"

Trần Bình An càng kỳ quái, "Chẳng lẽ không phải Đảo Huyền Sơn?"

Hứa Giáp nhếch miệng nói: "Vậy người dù sao cũng nên nghe nói qua hoàng lương phúc địa a?"

Trần Bình An vẫn là lắc đầu.

Lão nhân giúp Trần Bình An giải rồi bốn phía, "Người không biết rõ cũng bình thường, khối này phúc địa cùng người quê quán Ly Châu tiểu động thiên, là giống nhau cảnh ngộ, hủy rồi."

Hứa Giáp tranh thủ thời gian ném rồi khăn lau, vô cùng lo lắng nói: "Chương quỹ chương quỹ, kế tiếp để cho ta tới nói, tiểu thư nói ta giảng một đoạn này thời điểm đặc biệt suất khí đây."

Lão nhân ha ha cười nói: "Hoặc là ta khuê nữ mắt mù, hoặc là nàng uống rượu quá nhiều nói mê sảng, người cảm thấy cái nào khả năng có thể lớn một điểm?"

"Tiểu thư tốt đây!"

Hứa Giáp tăng hăng một cái, thắm giọng một cái, nghiêm mặt nói: "Bây giờ cái này hoàng lương phúc địa, cũng chỉ còn lại một điểm phế tích di chỉ, trước kia hoàng lương phúc địa nhất phong quang thời điểm, thế gian thất ý người đều muốn đi một chuyến, rất náo nhiệt, mỹ nhân mỹ cảnh, rượu ngon mỹ mộng, khối này phúc địa bên trong đều có, mà lại cam đoan hợp tâm ý, đây mới là khó được nhất địa phương, còn có thể chiếu rọi ra một người đạo tâm, rất nhiều miễn cưỡng bước lên trên ngũ cảnh Ngọc Phác cảnh tu sĩ, lúc trước may mắn phá cảnh, kỳ thật dùng rồi rất nhiều bách gia bí pháp cùng bàng môn tả đạo, cho nên liền muốn chuyên đi một chuyến cái này Đảo Huyền Sơn cửa hàng, trước tách ra một hồn một phách bảo trì thanh tịnh, sau đó uống một vò vong ưu rượu, thực tình bộc lộ, mượn cơ hội này, nhìn một cái không sót gì, hoặc là cần thận thăm dò, hoặc là tra lỗ hổng bổ sung. . ."

Hứa Giáp chính nói đến trầm bổng du dương, lão nhân không kiên nhẫn nói: "Dừng lại dừng lại! Một quyển lão hoàng lịch lật tới lật lui, cũng không sợ cho người lật nát rồi. Tóm lại, hiện tại một tòa hoàng lương phúc địa, cũng chỉ có tiệm chúng ta trải hơi lớn như vậy địa phương rồi."

Trần Bình An rót một chén rượu, trái xem phải xem, thực sự vô pháp đem một tòa phúc địa cùng một gian cửa hàng móc nối.

Tại Bảo Bình Châu kỳ thật cũng có một khối phúc địa, Thanh Đàm phúc địa, bị một châu đạo thống Thần Cáo tông nắm giữ.

Nghe nói Đồng Diệp Châu Ngọc Khuê Tông Khương thị, cũng chương quản lấy một tòa Vân Quật phúc địa.

Trần Bình An uống một ngụm rượu, hỏi: "Lão tiên sinh, ngày hôm qua ta không có mượn rượu làm càn a? Còn có đôi vợ chồng kia người đâu?"

Lão nhân hỏi lại nói: "Không nhớ rõ rồi?"

Trần Bình An lắc đầu.

Lão nhân cười nói: "Chính người đều không nhớ rõ rồi, ta một cái bên ngoài người vì sao phải nhớ kỹ ?"

Trần Bình An vô pháp phản bác, yên lặng uống rượu.

Vẫn là uống không ra tốt xấu.

Chính là cảm thấy tốt cửa vào.

Lão nhân nghĩ tới một chuyện, chỉ chỉ lấp kín vách tường, đối với Trần Bình An nói rằng: "Nhìn thấy bức tường kia vách tường không có, có thể ngồi xuống uống rượu người, đều có thể đi bên kia đề một câu thơ, hoặc là viết lên mấy câu đều được."

Hứa Giáp ông cụ non nói: "Uống rượu rồi, một loại là say chết thì thôi, nửa đời sau ngay tại vạc rượu bên trong sống và chết rồi, đến chết mới thôi đều không có thể tỉnh rượu, một loại là triệt để thanh tỉnh, nhìn thấu nhân sinh, cả một đời còn không có qua hết, liền đem mấy đời tư vị ném qua rồi. Hai loại người viết ra đồ vật, ta cảm thấy đều sẽ phá lệ có ý tứ, khách nhân, người có muốn hay không đi thử một lần ?"

Lão nhân tức cười nói: "Người nhưng đẹp đi a, rằng đều muốn bị người toan điệu rồi, cái rắc đại nhất người, suốt ngày nghĩ đến học A Lương, người cũng không ngại thẹn đến hoảng."

Hứa Giáp lễ thẳng khí hùng nói: "Tiểu thư như vậy ưa thích A Lương, ta không học hẳn học ai ?"

Lão nhân cảm khái nói: "Học ta người sinh, giống ta người chết, người gặp rồi nhiều như vậy con ma men, nghe rồi nhiều như vậy lời say, điểm đạo lý này đều không nghĩ ra ?"

Hứa Giáp cười hắc hắc nói: "Ta học A Lương, cũng không có học người."

Lão nhân ném rồi một cái ly uống rượu đi qua, "Suốt ngày liền biết rõ cùng ta múa mép khua môi!"

Hứa Giáp nhẹ nhàng tiếp nhận chén rượu, cao cao ném trả lại lão đầu tử sau, rất nhanh chạy chậm đến cho Trần Bình An lấy ra một cây bút, "Chừa chút tưởng niệm ở trên đầu."

Trần Bình An để chén rượu xuống, bất đắc dĩ nói: "Do ta viết chữ, rất không được a."

Hứa Giáp xem thường nói: "Có thể so sánh A Lương con giun bò bò càng kém ? Lại nói rồi, chính là những cái kia hưởng dự thiên hạ Thư Pháp Đại Gia, không giống nhau bị đồng hành nói thành là đá ép cóc, con rắn chết treo nhánh, võ tướng thêu hoa, lão phụ mặc giáp ?"

Thiếu niên thấp giọng nói: "Ta nói thật với người, bên trên một bên bất luận người nào bất luận cái gì chữ, lại không tốt, tại A Lương mặt chữ trước, từng cái xinh đẹp thiên tiên! Không tin chính người đi tới xem xem."

Trần Bình An tạm thời vẫn là không có tiếp nhận bút lông, nhưng là đứng dậy hướng đi vách tường, đứng xa nhìn chỉ là tường trắng lấp kín, không có bất kỳ cái gì mặc bảo, nhưng đợi đến gần tường trắng, mới phát hiện bên trên vừa viết đầy rồi thi từ, chương cú cùng cảnh nói.

Rực rỡ muôn màu.

Có người mặc bảo, hạc giữa bầy gà, là một phần thảo thư thi từ, chiếm đất cực lớn.

Đúng như sắc màu rực rỡ, bày phương tranh diễm, chỉ có một vị tuyệt đại giai nhân, chiếm hết rồi phong quang.

Cũng có không hợp nhau bút tích, là bắt mắt nhất, là xiêu xiêu vẹo vẹo một hàng chữ lớn, ngay cả Trần Bình An đều cảm thấy khó coi, nội dung càng làm cho người không có gì để nói. "Vừa nghĩ tới có nhiều như vậy cô nương si tâm chờ ta, lương tâm của ta liền có chút đau nhức", mấu chốt là văn tự cuối cùng, còn chữ như gà bới rồi một cái khuôn mặt tươi cười cộng thêm ngón tay cái.

Không cần hoài nghi, khẳng định là A Lương thân bút tự viết, người bình thường căn bản không có da mặt này viết xuống những chữ này.

Trần Bình An nhin cười, quay đầu hỏi: "Lão tiên sinh, cái này cũng giữ lại ?"

Một bên hỗ trợ nâng bút thiếu niên ồm yếu nói: "Đến một lần A Lương chết không biết xấu hổ, nói lau một chữ, coi như hăn trả hết nợ rồi một vò rượu, thứ hai nhà ta tiểu thư đặc biệt ưa thích đoạn văn này, cảm thấy A Lương chính là tại khen nàng đây. Nhà ta tiểu thư còn chuyên môn dùng một vò hoàng lương rượu, cùng một vị nhà tổ sư gia, đổi rồi một phần son phấn, chính là chuyên môn viết nàng cùng A Lương. . .
Chương quỹ, gọi cái gì tới ?

Lão đầu tử cười lạnh nói: "Sầu triền miên."

Hứa Giáp gật đầu nói: "Đúng, kỳ thật tiểu thư lúc đó còn ám chỉ vị kia nhà tổ sư gia, viết càng thẳng thường càng lộ xương càng tốt. Về sau đoán chừng là người kia thực sự không thể đi xuống bút, liền viết hàm súc rồi chút. Tiểu thư rất không vui vẻ, lần này rời nhà trốn đi, chính nàng nói là bỏ trốn a, một việc chính là tìm người tổ sư gia này phiền phức, chê hăn văn chương viết kém rồi, là mua danh chuộc tiếng lừa đảo, nhất định phải ở trước mặt nôn hăn một mặt nước bọt."

Trần Bình An ánh mắt tại tường cao bên trên dò xét tứ phương, cuối cùng mà cúi thấp đầu, tại một cái góc vắng vẻ lại nhìn thấy rồi một hàng chữ nhỏ, chữ vẫn là A Lương viết, nhưng là cũng không chói mắt.

Nhỏ, giang hồ không có gì tốt, cũng liền rượu vẫn được.

A Lương cuối cùng đem "Nhỏ" về sau cái nào đó chữ, sơn thành cục mực.

Trần Bình An hỏi: "Viết cái gì đều có thể sao?"

Hứa Giáp đưa tới bút, gật đầu nói: "Đều được, chỉ cần là viết ở trên không trắng chỗ, viết cái gì đều thành."

Thiếu niên tiểu nhị không quên nhắc nhở nói: "Khách quan, nhưng đừng viết cái gì nào đó nào đó nào đó từng du lịch qua đây a, quá tục khí rồi, cho dù là A Lương như thế không biết xấu hổ nội dung, đều tốt qua từng du lịch qua đây."

Trần Bình An tiếp nhận bút, đột nhiên quay người chạy hướng bàn rượu, uống một hợp rượu lớn, lúc này mới quay về vách tường, nửa ngời lấy nâng bút tại cái kia "Nhỏ" chữ về sau, cục mực phía trên địa phương, viết xuống rồi một cái nho nhỏ chữ tề.

Tiểu Tề, giang hồ không có gì tốt, cũng liền rượu vẫn được.

Lão đầu tử râu ghẹo nói: "Chữ kỳ thật không có gì linh khí, chính là giảng quy củ, nhưng là chờ tại A Lương chữ sát bên, liền lộ ra tốt rồi. Người này gọi là tề, không được, lại tại nơi khác tùy tiện viết chút."

Trần Bình An gật gật đầu, liền bắt đầu chọn lựa chỗ trống địa phương, thế nhưng là vách tường chính giữa khu vực, kết cấu chặt chẽ, thực sự nếu muốn tận dụng mọi thứ, kỳ thật cũng được, nhưng luôn cảm thấy lại là đối với tiền nhân bất kính, mà lại dám ở ở giữa đặt bút người, phần lớn

chữ viết đến vô cùng tốt, vô cùng có vận vị, Trần Bình An thực sự không dám ở nơi này một bên đặt bút, liền tận lực hướng hai bên cùng chỗ cao hoặc là chỗ thấp nhìn lại, Hứa Giáp lên tiếng nhắc nhở, đưa tay chỉ rồi hai cái địa phương, còn lưu không nhỏ chỗ trống, một cái chỗ cao nhất phía bên phải, một cái tận dưới đáy bên dưới bên trái.

Trần Bình An liền dịch bước, ngồi xổm ở nhất trái một bên, hít thở sâu một hơi, viết xuống rồi ba chữ.

Viết chữ trước đó, nhớ tới rồi Kính Kiếm Các nhiều như vậy kiếm tiên cùng tiên kiếm.

Cho nên hẩn bút xuống ba chữ, là kiếm khí dài.

Hứa Giáp nhìn lấy ba chữ kia, trung quy trung củ, thật là mất hứng, ít trẻ măng lắc đầu, xem thường, không nhin được cô nói: "Vừa nhìn chính là không đọc sách nhiều."

Lão đầu tử khó được phụ họa cùng phục vụ mà tính, gật đầu cười nói: "Còn có chính là rượu không uống đủ. Uy, họ Trần Đại Ly thiếu niên, chớ có sốt ruột, uống trước cái một chén rượu lớn, uống thống khoái rồi, viết điểm tâm bên trong lời nói, không có người nghĩ đến khó như vậy. Mời các người uống ba hũ rượu, liền có thể viết ba câu nói, còn có một cơ hội cuối cùng."

Trần Bình An cũng đã đem bút lông đưa trả lại cho Hứa Giáp, đối với lão nhân cười nói: "Không viết rồi."

Lão nhân không quan trọng, Tiên Nhân Túy rượu lưu mặc bảo, vốn là là lấy cái đặt cược việc nhỏ, dẹt hoa trên gấm mà thôi, thiếu niên đã không viết ra được chữ tốt, bây giờ càng không phải là kiếm tiên, lão chương quỹ đương nhiên cũng sẽ không ép buộc.

Trần Bình An do dự rồi một chút, hỏi: "Lão tiên sinh, cái này nửa vò

rượu có thể trước dư lấy sao? Ta nghĩ đi một chuyến kiếm khí trường thành, sau khi trở về lại uống, có thể chứ ?"

Hứa Giáp dùng sức lắc đầu, "Chúng ta quán rượu nhưng không có dạng này quy củ, một vò hoàng lương rượu bóc rồi bùn phong, liền muốn một hơi uống hết, không có ra rồi cửa lớn lại đến uống một chuyến lý do."

Lão nhân suy nghĩ một lát, gật đầu nói: "Lần này có thể."

Hứa Giáp tức giận nói: "Đây là vì sao ?"

Lão nhân đem lồng chim đặt ở tay một bên, ghé vào trên quầy, mỉm cười nói: "Ta thích 'Dư lấy' thuyết pháp này, may mắn, vui mừng."

Tại Trần Bình An vừa sải bước ra quán rượu cánh cửa sau, đúng là một cái lão đảo, đứng vững sau quay đầu lại nhìn, nơi nào có rượu gì trái, trống rỗng.

Không biết tung tích toà kia trong tửu phủ, lão đầu tử mở ra lồng chim, sinh ra màu vàng kim mỏ chim nhỏ Hoàng Tước bay ra chiếc lồng, chỉ là không chờ nó tới gần bức tường kia vách tường văn tự, quen thuộc mà điều tra một nhân vũ vận dài ngắn, nó liền nhanh chóng tránh về rồi lồng chim, nhìn đến Hứa Giáp trợn mắt hốc mồm, lão nhân suy nghĩ một chút, thở dài rồi khẩu khí, "Thôi rồi, một cái tiểu châu thiếu niên lang mà thôi, chính là có phần này nhân duyên mầm đầu lại như thế nào, ngăn ngủi trăm năm, tra cùng không tra, không quan trọng rồi."

Hứa Giáp hung hăng trừng mắt nhìn viết tại chỗ cao nhất một hàng chữ, tuyệt đại đa số người đều là từ trên xuống dưới, chữ thành một hàng, gần nhất trăm năm, tại A Lương về sau, trước đó không lâu một vị nữ khách nhân, nàng là cái thứ hai hoành viết chữ gia hỏa, mà lại sau đó dọa đến nhỏ Hoàng Tước lung tung bay nhảy, cuối cùng nửa ngày không có tỉnh lại đây, cùng sinh rồi một trận bệnh nặng giống như.

Hứa Giáp nhin không được oán trách nói: "Đều do nữ tử kia võ thần võ vận cường thịnh, khí thế quá dọa người!"

Lão nhân ánh mắt cương chiều, hiền lành nhìn qua cái kia làm bộ đáng thương nhỏ Hoàng Tước, thì thào nói: "Khổ rồi người rồi."

Thế gian có kỳ tước một đôi, nhưng mỗi vận vận ngậm võ vận.

Tương truyền hùng tước bị Đạo gia một mạch chương giáo Lục Trầm bắt được, con mái tước vì tạp gia tổ sư gia chăn nuôi.

—— ———

Trần Bình An đi tại một đầu yên lặng trong hẻm nhỏ.

Mặc dù bữa này uống rượu đến mơ mơ hồ hồ, nhưng là uống rượu rồi đi ra rồi cửa hàng, Trần Bình An đột nhiên muốn mình bạch rồi một việc.

Trần Bình An hái xuống Dương Kiếm Hồ, uống vào còn thừa không nhiều hoa quế tiểu nhược, vừa uống rượu một bên rì rà rì rầm.

Ninh cô nương, hơn phân nửa là thật sự không thích người rồi.

Nếu không ban đầu ở Ly Châu động thiên, nói xong rồi muốn vỏ kiếm tặng cho người, lần này làm sao có thể làm bộ quên cái này một gốc rạ ?

Trần Bình An người thật sự là một cái thẳng xui xẻo a, Ninh cô nương thế này sao lại là có thích hay không, mà là chán ghét không ghét người sự tình rồi.

Nghĩ tới đây, thiếu niên khổ bên trong làm vui, có chút vui mừng, lần này giang hồ cuối cùng không có uống công, chính mình là dài rồi rất nhiều tâm nhãn.

Nhưng là hắn vẫn là quyết định muốn đích thân đi một chuyến kiểm khí trường thành.

Hắn không ngừng nói cho mình chỉ là muốn đi xem một cái, những cái kia khắc vào kiểm khí trường thành trên đầu tường chữ lớn.

Chẳng qua rồi "Trong lúc vô tình" cùng một vị cô nương tại nào đó mà nào đó lúc ngẫu nhiên gặp sau, thoải mái cười cùng nàng lên tiếng kêu gọi, chỉ là tại lời dạo đầu "Trùng hợp như vậy a", "Người cũng tại a" ở giữa, Trần Bình An có chút không chắc cái nào thích hợp hơn một chút.

Trần Bình An nghĩ rất dụng tâm.

Đến mức một chút cũng không có phát giác phía sau mình, đi theo một cái sắp tức chết rồi cô nương.

Nàng người mặc một bộ màu xanh sẫm trường bào.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 274: Kiếm khí trường thành xung đột Trần

Tại nàng nhịn không được muốn đập Trần Bình An một cước thời điểm.

Trần Bình An vậy mà hư không tiêu thất rồi.

Giống như bị ai một cái kéo lấy, túm nhập rồi nơi khác thiên địa.

Nàng lập tức không thoải mái, tầm mắt cùng trong lòng đều là, sau đó nàng tràn ngập rồi phần nộ.

Tại nàng không quan tâm liền muốn xuất kiếm, ý đồ tuân theo dấu chân, đi phá vỡ giữa thiên địa khe hở trong nháy mắt, nàng đột nhiên có chút đỏ mặt, giống như nghe được rồi thanh âm đàm thoại, nàng ồ một tiếng, đối Trần Bình An biến mất địa phương, hừ lạnh một tiếng.

Sau đó nàng một đường bay lượn hướng cô phong chân núi quảng trường.

Lại mẹ nó thấy rồi cái này không nói quy củ gia hỏa, tiểu đạo đồng đều nhanh tức điên rồi, hung hăng ngã rồi trong tay sách vở, từ bồ đoàn bên trên nhảy lên, mắng to nói: "Tiểu nha đầu phiến tử, người thật coi Đảo Huyền Sơn là nhà người sân nhỏ a? ! Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, ba lần rồi, ba lần! Cho dù là kiếm khí trường thành kiếm tiên, cả một đời đều chưa hẳn có thể có một lần, người ngược lại tốt, trong vòng một ngày liền hai lần!"

Ôm kiếm hán tử ngáp một cái, "Người có bản lĩnh đánh nàng a."

Tiểu đạo đồng giận nói: "Người thật sự cho rằng ta không dám ? Ta nếu

như không phải đáng thương thân thể của nàng, sớm một quyền đánh cho nàng. . ."

Vị kia anh khí thiếu nữ mặt không biểu tình mà đi vào mặt kính cửa lớn, thân thể có chút ngửa ra sau, quay đầu nói: "Người đáng thương ta làm cái gì, ta cùng người lại không quen."

Tiểu đạo đồng luôn cảm thấy tiểu cô nương câu nói này, nói hay lắm không có đạo lý, lại hình như có chút đạo lý.

Ôm kiếm hán tử tại cọc buộc ngựa bên kia phình bụng cười to.

—— ———

Đồng dạng là Đảo Huyền Sơn quán rượu cửa ra vào, Trần Bình An rời đi cửa hàng sau là một đầu yên lặng hẻm nhỏ.

Lưu U Châu lại là tại một gốc đình viện tường cao bên ngoài cổ cây hòe bên dưới, ngồi xồm ở bên kia buồn bực ngán ngẫm mà số con kiến.

Địa Tiên bà lão liên an an tĩnh tĩnh chờ đợi ở một bên, không đã quấy rầy thiếu gia nhà mình ngăn người.

Chân trời nổi lên bong bóng cá trắng, ánh mắt sáng tỏ Lưu U Châu đứng người lên, quay đầu đối với tựa như bà lão tranh công hiến vật quý nói rằng: "Ta xem như nhìn mình bạch rồi, Đảo Huyền Sơn lớn lên con kiến, cùng giữa phố phường con kiến cũng không có gì khác biệt nha."

Bà lão quen thuộc rồi thiếu niên thiên mã hành không sức tưởng tượng, mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Lưu U Châu liếc mắt lão hòe thụ, không hăng hái lắm, "Không mua rồi không mua rồi, quá đắt rồi, ta vẫn là đau lòng chính mình tích lũy rồi nhiều năm như vậy tiền mừng tuổi."

Bà lão thở phào nhẹ nhõm, nàng thật đúng là sợ thiếu gia nhất thời xúc động, đập nồi bán sắt mua xuống một vò vang ưu rượu, trong ngũ cảnh luyện khí sĩ uống này hoàng lương rượu, ý nghĩa không lớn, Ngai Ngai Châu Lưu thị có tiền nữa, cũng không nên như thế tiêu xài, đến lúc đó thiếu gia là nhất định sẽ không chịu phạt, nói không chừng gia chủ cùng các lão tổ tông còn muốn căn răng gọt ra khuôn mặt tươi cười, khích lệ một câu người này hài tử không hổ là Lưu thị con cháu, có đại tướng phong độ, dùng tiền chớp mắt đó còn là tương lai Lưu thị gia chủ nên có đáng về sao?

Mà nàng khẳng định miễn không rồi muốn bị răn dạy vài câu.

Nàng cũng không phải bởi vậy oán trách thiếu niên, mà là nàng nghĩ đến thiếu niên càng tốt hơn, nhiều như vậy tiền mừng tuổi, mua một cái bán tiên binh không phải rất tốt ? Làm gì cùng một vò rượu bực bội ?

Lưu U Châu bắt đầu trở về đẹp đường hồi phủ, thành linh hỏi: "Liễu bà bà, người nói Liễu di có hay không từ nhất phía Bắc Băng Nguyên trở về ?"

Làm thiếu niên đề cập "Liễu di" thời điểm, bà lão nếp uốn tang thương khuôn mặt, lập tức dào dạt lên kiêu ngạo hào quang, "Hắn là về rồi, vận khí tốt, cái này cô nàng chết đầm kia có lẽ đã bước lên võ đạo đệ cửu cảnh. Thiếu gia, dựa theo ước định, đến lúc đó liền có thể để cho nàng dẫn người đi phía Bắc Băng Nguyên du lịch, chém giết đại yêu."

Lưu U Châu đến cùng vẫn còn có chút thiếu niên tâm tính, lời nói có chút hài tử khí, "Nhanh như vậy đến đệ cửu cảnh làm cái gì, cha ta nói Liễu di võ đạo mạnh nhất đệ bát cảnh, ý nghĩa trọng đại, không thể so với bình thường yếu mười chỉ cảnh tông sư kém rồi. Cha ta liền ngay mặt khuyên qua Liễu di, nếu như không phải bất đắc dĩ, không cần tùy tiện phá cảnh."

Bà lão nhẹ giọng cười nói: "Gia chủ đương nhiên là hảo tâm, nhưng vạn sự chớ đi cực đoan, nếu là có thể thuận lợi phá cảnh mà cưỡng chế cảnh giới, đối với thuần túy võ phu mà nói, ngược lại không đẹp, chỉ sợ cũng muốn mất đi mười cảnh phía trên tất cả khả năng. Đương nhiên, đồng dạng thiên tài cũng coi như rồi, có thể miễn cưỡng bước lên mười cảnh, đã là thiên đại hy vọng xa vời, thế nhưng là người Liễu di không giống nhau."

Lưu U Châu đối với mấy cái này liên quan đến đại đạo căn bản sự tình, một mực không quá cảm thấy hứng thú, ngược lại nghĩ đến nhất không vội vàng, thở dài nói: "Liễu di cũng thật là, mỗi ngày la hét dưới gầm trời hảo nam người chạy đi chỗ nào chết rồi, còn ưa thích hỏi ta có không có gặp gỡ hảo nam người, ta một cái đại lão gia, trả lời thế nào nàng ? Nhưng cha ta cho hẳn giới thiệu rồi nhiều như vậy Ngai Ngai Châu tuổi trẻ tuần ngoan, cũng không gặp Liễu di đối với người nào động tâm, thật sự là đau đầu."

Lưu U Châu ý nghĩ thực sự linh dương treo sừng, lại hỏi rồi để bà lão cảm thấy buồn cười vấn đề, "Nếu có một ngày Yêu tộc đại quân bao phủ rồi kiếm khí trường thành, Đảo Huyền Sơn làm sao xử lý ? Dưới gốc cây cái kia ổ con kiến, leo chậm như vậy, đến lúc đó dọn nhà sẽ đến không kịp a?"

Bà lão vẻ mặt hòa ái, ấm giọng nói: "Thiếu gia, kiếm khí trường thành sừng sừng đứng không ngã, cái này cũng bao nhiêu năm rồi, sát vách toà kia thiên hạ, Yêu tộc không sai biệt lắm mỗi trăm năm liền muốn nhắc lên một trận đại chiến, qua nhiều năm như vậy, cái kia giúp ăn lông ở lỗ súc sinh, tại tường thành bên dưới quăng xuống bao nhiêu bộ thi thể rồi, không giống nhau nhiều lần không công mà lui ? Một chút cái chiến lược kinh người đại yêu, bọn chúng nhiều nhất chỉ là tại trên đầu thành đợi một hồi, cuối cùng đều sẽ bị một chút cái cũ kiếm tiên nhóm đuổi đi xuống."

Lưu U Châu ồ một tiếng, kết quả lại nhảy về ý nghĩ của mình ở trong,

không thể tự kèm chế, lo lắng nói: "Chúng ta nhà toà kia Viên Nhữ phủ so tổ kiến còn không bằng, là không có cách nào dời đi dọn nhà, cũng may Ngai Ngai Châu cách Đảo Huyền Sơn xa nhất, ai, Bà Sa Châu liền có chút thăm rồi, đến lúc đó nhất định sẽ khói lửa vạn dặm a, không biết rõ thuần nho Trần thị vị kia gánh vác nhật nguyệt lão tổ, có thể không năng lực xoay chuyển tình thế, đem man thiên quá hải Yêu tộc ngăn cản tại lục địa bên ngoài."

Bà lão bị thiếu gia kỷ người lo thiên làm vui, buồn cười nói: "Đúng a, chúng ta Ngai Ngai Châu cùng toà này Đảo Huyền Sơn, chẳng những cách một cái Nam Bà Sa Châu, còn cách một cái tám châu bản đồ chung vào một chỗ cũng không bằng nó Trung Thổ Thần Châu, thiếu gia lo lắng cái gì."

Lưu U Châu thì thảo nói: "Ta không phải lo lắng Ngai Ngai Châu an nguy, chẳng qua là cảm thấy chiến tranh liên rất nhiều người phải chết, trong lòng có chút không thoải mái, Bà Sa Châu tốt xấu còn có vị kia Á Thánh đệ tử đệ nhất nhân tọa trấn, thế nhưng là chúng ta đi dạo qua Đông Nam Đồng Diệp Châu, còn có lập tức sẽ đi du lịch phù điêu châu, giống như không có đặc biệt cầm được xuất thủ lợi hại gia hỏa a."

Bà lão vẫn là cười, "Thiếu gia, không thể đem tất cả mọi người lấy ra cùng cha người làm so sánh a, một vị luyện khí sĩ, không bằng chúng ta gia chủ, chính là không lợi hại à nha? Nhưng không có dạng này thuyết pháp."

Ngai Ngai Châu nhất người có tiền, cùng Ngai Ngai Châu cường đại nhất luyện khí sĩ, là cùng một người.

Lưu U Châu phụ thân.

Người nam này người, so Lưu thị gia tộc trong lịch sử bất luận một vị nào lão tổ đều muốn tu vi cao hơn, chiến lực càng mạnh.

Địa phương đáng sợ nhất ở chỗ dân phong bưu hãn, tiên sư hiệu chiến Ngai Ngai Châu, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể thành công nghiệm chứng người nam này người cuối cùng thực lực.

Người nam này người có một câu ở trên núi ai cũng thích danh ngôn: Có thể dùng tiên binh cùng bán tiên binh giải quyết sự tình, cũng không cần dùng quyền cước đi ?

Lưu U Châu tựa hồ đối với hãn cha có lời oán thán, "Thê thiếp thành đàn, có gì tốt."

Bà lão đánh chết cũng không dám xen vào vị gia chủ này tốt hay xấu.

Gia chủ tính tính tốt là một chuyện, làm nô làm tỳ người nếu như không hiểu quy củ, lại là một chuyện.

Lưu gia gặt gao năm giữ đầu kia Tuyết Hoa tiền mỏ ngọc dãy núi, cây lớn chiêu gió, hàng năm chết tại trên miệng hạ nhân, rất nhiều, chết bất đắc kỳ tử Lưu thị gia tộc các phòng ở đệ, cũng không ít.

Lưu U Châu giờ phút này người mặc sắc trúc y "Mát lạnh", cái này từng là đại vương triều hoàng đế trong lòng tốt pháp bảo, được ca tụng tiểu động thiên.

Mà đối thành bên ngoài một cái bị Ngai Ngai Châu Lưu thị đựng thành đúng trúc y "Nghỉ mát", lại có tiểu phúc địa thanh danh tốt đẹp.

Lưu U Châu ưa thích đối lấy xuyên bọn chúng.

Ăn mặc dễ chịu, còn không rêu rao khắp nơi, nếu không những cái kia Đạo gia phù lục pháp bào cùng thần nhân nhận lộ giáp loại hình, quá chói mắt rồi, cái này không bày rõ ra cùng người nói ta có tiền sao ?

Ta có tiền, nhưng là ta không thích nói a.

Lại nói rồi, kỳ thật ta Lưu U Châu cũng không có không tính thật có tiền, cái này không đem qua một vò vong ưu rượu đều không bỏ được mua sao?

Lưu U Châu thở dài, "Liều bà bà, ta thật không thể đi kiếm khí trường thành a?"

Bà lão ngừ khí kiên định, "Gia chủ đã phân phó, tuyệt đối không được đi."

Lưu U Châu hỏi rồi một cái rất trực chỉ lòng người vấn đề, "Kiếm khí trường thành cuối cùng, vẫn là hạo nhiên thiên hạ hình đồ lưu dân, cùng chúng ta bên này quan hệ kỳ thật không tưởng tượng bên trong tốt như vậy, Đảo Huyền Sơn chuyện xấu xa nhiều rồi đi, bọn hắc cùng Yêu tộc đả sinh đả tử lâu như vậy, khó nói liền không có người dưới cơn nóng giận, dứt khoát liền phản ra kiếm khí trường thành, đầu nhập vào Yêu tộc?"

Bà lão suy nghĩ một chút, "Kiếm khí trường thành có những cái kia cũ kiếm tiên cùng tam giáo cao nhân nhìn chăm chăm, hẳn là ra không rồi lớn nhiễu loạn, nhưng là loại người này, khẳng định sẽ có, nghĩ đến là kiếm khí trường thành không nguyện ý tuyên dương việc xấu trong nhà. Thiếu gia, kỳ thật người không cần quá quan tâm bên kia tình thế, dựa theo Viên Nhữ phủ gián điệp tình báo biểu hiện, thế hệ này kiếm khí trường thành tuổi trẻ kiếm tu, tư chất tốt cực kỳ, mà lại không phải mấy người, là mọc lên như nấm đồng dạng, cùng một chỗ nổi bật, gần như có thể đẹp ngang ba ngàn năm trước cái kia một nhóm kiếm tiên, cái kia một hệ người, thật đúng là lợi hại, ép tới Yêu tộc ròng rã tám trăm năm cũng không dám khiêu khích kiếm khí trường thành, rất nhiều Yêu tộc cuối cùng cả đời, đều không có thể nhìn thấy qua bức tường kia tường thành. Cho nên a, ta nhìn tương lai mấy trăm năm, Đảo Huyền Sơn cũng sẽ là sinh ý thịnh vượng thái bình quang cảnh."

Thiếu niên có chút thương cảm, thì thào nói: "Thế nhưng là Lưu gia chúng ta kiếm tiền đại đầu, chính là phát của cái người chết a."

Bà lão muốn nhắc nhở thiếu gia tại Đảo Huyền Sơn muốn nói cẩn thận, nhưng nhìn lấy thiếu niên vẻ mặt thất lạc bên mặt, có chút không đành lòng.

Một vị Viên Nhựt phủ quản sự xuất hiện tại hai người phía trước, bên đường ngừng lại hai chiếc xe ngựa, lão quản sự nhẹ giọng nói: "Thiếu gia, trong phủ có khách quý đến nhà."

Lưu U Châu gật gật đầu, leo lên một chiếc xe ngựa.

Đến rồi Viên Nhựt phủ, Lưu U Châu nhìn thấy một cái nhã nhặn nam nhân cùng một vị cao lớn nữ tử, đây người thư quyền khí trung niên nam nhân đứng đấy thưởng thức một bức bức họa, nữ tử ngồi ở kia vừa uống trà.

Nam tử tựa hồ là một vị thư họa người trong nghề, tán thưởng nói: "Chưa từng nghĩ này tấm 《 Lão Liên Câu Lũ Đồ 》 mới là bút tích thực, không hổ là lực lượng khí cục, nổi trội lỗi lạc, vền vẹn liền vẽ sen mà nói, năm trăm năm giữa không này bút mực người."

Đang trên đường tới, quản sự cẩn thận lý do, đều không có cùng Lưu U Châu nói cho cùng là ai, thẳng đến vượt qua Viên Nhựt phủ cửa lớn cánh cửa, mới nhỏ giọng nói cho Lưu U Châu, là Trung Thổ Thần Châu mặt quan trọng vương triều hoàng đế cùng quốc sư cùng nhau đến phủ đệ.

Lưu U Châu thở dài hành lễ, "Lưu U Châu gặp qua bộ hạ cùng quốc sư."

Cái kia nam tử quay đầu qua, đối với thiếu niên cười nói: "Lần này quả nhân là mượn quốc sư cần phải mượn nhỏ lời trạch tôi kiếm cơ hội, mới có thể tranh thủ lúc rảnh rỗi, tới này Đảo Huyền Sơn thấu khẩu khí, lúc

đầu không muốn quấy rầy Viên Nhựt phủ, chỉ là nghe nói Lưu công tử vừa vặn cũng tại Đảo Huyền Sơn, liền muốn lấy như thế nào đều muốn tới đây đòi hỏi một ly trà nước rồi."

Lưu U Châu lần nữa thở dài, "Bệ hạ quá khách khí rồi."

Mặt quan trọng, hạo nhiên thiên hạ mới nhất chín đại vương triều một trong.

Chiếm đoạt rồi cái nào đó Cự Vượng Triều hơn phân nửa bản đồ, mới mặt quan trọng bây giờ bách phế đãi hưng, theo lý thuyết không nên hoàng đế cùng quốc sư đều rời đi miếu đường.

Chỉ là những này cơ mật nội tình, tạm thời không phải Lưu U Châu có thể đi phỏng đoán, về phần vì sao mặt quan trọng hoàng đế như thế bán Viên Nhựt phủ mặt mũi, Lưu U Châu ngược lại là nhất thanh nhị sở, mặt quan trọng có thể đập nát một cái chín vị trí đầu đại vương triều một trong quá Huyền Vương hướng, một trận liên luy đến vô số thế lực diệt quốc chi chiến, tiếp tục rồi gần mười năm, mặt quan trọng ngành sinh sinh kéo đổ rồi quá huyền hoặc Tạ thị, Ngai Ngai Châu Lưu thị, hoặc là nói cha hăn túi tiền, xuất lực cực lớn.

Lưu U Châu thẳng lưng sau khi đứng dậy, lại đối với vị kia mặt quan trọng nữ tử quốc sư thở dài nói: "Tiểu tử ngưỡng mộ quốc sư đã lâu."

Kỳ thật Lưu gia là mặt quan trọng vương triều phía sau màn ân nhân một trong, xem như tương lai gia chủ Lưu U Châu, không cần như thế hạ thấp giá trị bản thân.

Nữ tử lần đầu tiên lộ ra mỉm cười, đặt chén trà xuống, "Cùng cha người tính tình chênh lệch cũng quá lớn rồi, rất tốt."

Mặt quan trọng hoàng đế có chút xấu hổ.

Lời này xem như lời hữu ích sao?

Cao lớn nữ tử cười hỏi nói: "Nhưng từng đi qua kiếm khí trường thành ?"

Lưu U Châu thậm chí ngay cả ngồi xuống đều không có, một mực tất cung tất kính đứng đấy, lắc đầu nói: "Còn không từng, gia phụ không cho phép ta đi, sợ xảy ra ngoài ý muốn."

Nữ tử suy nghĩ một chút, "Ta duy nhất đệ tử, bây giờ chính tại kiếm khí trường thành bên kia đá mài võ đạo, Lưu công tử nếu là nguyện ý, có thể cùng ta đồng hành, không có ngoài ý muốn."

Bà lão cùng Viên Nhữ phủ lão quản sự ánh mắt giao hội, đều cảm thấy có chút khó giải quyết.

Cũng không phải cảm thấy mặt quan trọng quốc sư đang khoắc lác, mà là dính đến gia chủ ý nguyện, bọn hạ nhân không dám tự tiện làm chủ.

Cũng may Lưu U Châu đã lắc đầu từ chối nhã nhận, "Không tốt vì phạm gia phụ, mong rằng quốc sư thứ lỗi."

Cao lớn nữ tử lơ đãng, gật đầu nói: "Ta cái kia đệ tử rất nhanh liền yêu cầu rời đi kiếm khí trường thành cùng Đảo Huyền Sơn, để hắc đi Ngai Ngai Châu lịch luyện cũng tốt, Lưu công tử không ngại, có thể mang lên hắc."

Lưu U Châu vẻ mặt nhẹ nhõm một chút, ngữ khí cũng nhẹ nhàng rất nhiều, cười nói: "Vui lòng đến cực điểm!"

Dù sao hắc một thiếu niên, là tại đối mặt một vị Trung Thổ Thần Châu người thứ năm.

Giống cha hắc, tại Ngai Ngai Châu sớm đã không địch thủ, lại nói mình

tại Trung Thổ Thần Châu nhiều nhất là trong mười người hạng chót.

Gặp nữ tử kia đứng người lên, mặt quan trọng hoàng đế liền mở miệng cười nói: "Rời đi Đảo Huyền Sơn cụ thể canh giờ, quay đầu quả nhân sẽ cho người trước tiên thông tri Viên Nhữ phủ. Không cần đưa, chính chúng ta rời đi là được rồi."

Một nam một nữ đi ra Viên Nhữ phủ.

Hoặc là nói cho đúng đến, là một nữ một nam.

Bởi vì bất kể thế nào nhìn, cũng giống như cao lớn nữ tử mới là mặt quan trọng hoàng đế, nam tử chỉ giống cái tùy tùng tùy tùng.

Lưu U Châu lúc này mới ngồi xuống, giật giật trúc y mát lạnh cổ áo, mồ hôi đầm đìa, liếc mắt trên vách tường bức kia Viên Nhữ phủ Trấn Trạch chi bảo, 《 Lão Liên Câu Lũ Đồ 》 , đối với lão quản sự phân phó nói: "Lấy xuống sắp xếp gọn, cho mặt quan trọng hoàng đế đưa đi."

Lão quản sự một mặt khó xử.

Lưu U Châu rục rờ cười một tiếng, "Nghe ta."

Lão quản sự yên lặng gật đầu, nghe lệnh làm việc.

Thiếu niên tại lão quản sự cảm bức kia cổ họa rời đi chính sảnh sau, nhìn qua đột ngột chỗ trống vách tường, cười hỏi nói: "Liễu bà bà, người cảm thấy treo bức kia thiếu niên chèo thuyền du ngoạn cầu, có được hay không ?"

Bà lão sợ xanh mặt lại, đang muốn thuyết phục thiếu niên ngàn vạn đừng hành động theo cảm tính.

Lưu U Châu đã phối hợp cười nói: "Không treo ở chỗ này, trở lại rồi

trong nhà, ta treo chính mình thư phòng! Đi đi đi, vì biểu thành ý, ta muốn chính mình vẽ tranh một bức! Liều bà bà, mau để cho hạ nhân bày sẵn bút mực!"

Bà lão sắc mặt nghiêng ngả.

Viên Nhựt phủ bốn vị thị nữ ngày thường sờ sờ động lòng người, trong đó hai vị vẫn là Động Phủ cảnh luyện khí sĩ, trong lúc các nàng đầy cõi lòng mong đợi mà nhìn xem trong truyền thuyết thiếu chủ, hao hết sức lực vẽ xong bức họa kia sau, bọn thị nữ liền càng sờ sờ động lòng người rồi, phí hết kình, mới nhịn xuống không có cười ra tiếng.

Lưu U Châu có chút tự đắc, mặc dù khó coi là khó coi một chút, nhưng thành ý mười phần.

Lưu U Châu vẽ, cùng trong cửa hàng trên vách tường người nào đó chữ, có dị khúc đồng công chi diệu.

Chỉ tiếc Lưu U Châu lúc đó không có bỏ được dùng tiền mua một vò hoàng lương rượu, nếu không nhìn thấy rồi những cái kia con giun bò bò, nói không chừng liền muốn anh hùng tương tích, gặp nhau hận muộn rồi.

—— ———

Giữa thiên địa có lập kín tường thành, có khắc mười tám chữ to.

Đạo pháp, hạo nhiên, tây thiên.

Kiểm khí trường tồn, lôi trì trọng địa.

Tề, Trần, Đồng, Mạnh.

Tại trận kia song phương riêng phần mình điều động mười ba vị đỉnh

phong cao thủ đồ chiến về sau, Yêu tộc bội ước, chẳng những không có giao ra kiếm tu còn sót lại tại trường thành phía Nam tất cả tàn kiếm, ngược lại thẹn quá hoá giận, nhắc lên rồi từng lớp từng lớp thế công, chỉ là thế công so với đồ chiến trước đó cái chủng loại kia được ăn cả ngã về không, lấy mạng đổi mạng, lần này đứt quãng ba lần công thành chiến, cường độ đều muốn hơi kém một chút, nghe nói là Yêu tộc nội bộ có rất nhiều đại yêu, không muốn phụ họa cùng công thành, cho nên khiến cho Yêu tộc đáng vẻ bề thế không cao.

Kiểm khí trường thành sớm nhất là như thế nào, bây giờ vẫn là như thế nào, chẳng qua là nhiều rồi mười tám cái chữ mà thôi.

Bắt nguồn từ cái này chặn trường thành, từng là tam giáo Thánh Nhân liên thủ chế tạo một tòa quan ải đại trận, trừ phi bị một cổ tác khí triệt để phá hủy, nếu không chẳng mấy chốc sẽ khôi phục hoàn chỉnh, nếu không có như thế, lại cao hơn thành trì, lại kiên cố đồi núi, sớm đã bị san thành đất bằng. Đối mặt từng vị đỉnh phong đại yêu buông tay buông chân mãnh liệt thế công, cùng các đời kiếm tiên tại trên đầu thành lẫm liệt xuất kiếm, khuấy động thiên địa vô cùng kiếm khí bốn phía trút xuống, khó tránh khỏi cũng sẽ phá vỡ tường đồ thế.

Trú đóng ở ngoài trăm dặm Yêu tộc đại quân, số lượng nhiều, như kiến tích lũy đám, gần đây đã ngừng lại thế công một tháng có thừa.

Kiểm khí trường thành nghênh đón rồi khó được an bình.

Thành đầu chỉ là đầu kia cười ngựa nói, liên rộng chừng mười dặm đường.

Có một vị không biết số tuổi lão nhân ngay tại trên đầu thành kết mao mà cư, lão nhân tử tôn sớm đã tại kiểm khí trường thành phương Bắc thành trì bên trong, khai chi tán diệt, trở thành lớn nhất mấy cái gia tộc một trong, nhưng là lão nhân chưa bao giờ xuống thành đầu, năm qua năm, ngay ở chỗ này trông coi, lão nhân tính tình cổ quái, cũng từ trước

tối giờ không Hứa gia tộc tử tôn tối gặp hãn, ngược lại là đối với một chút đừng họ hài tử, ngẫu nhiên có chút khuôn mặt tươi cười.

Kiểm tiên, đại kiếm tiên.

Kém một chữ, khác biệt một trời một vực.

Mà tại kiếm khí trường thành, đại kiếm tiên, cũ kiếm tiên, kém một chữ, đồng dạng cách xa rất lớn.

Bởi vì một tên kiếm tu, nếu muốn tại kiếm khí trường thành sống được lâu dài, không dựa vào dòng họ, chỉ có thể dựa vào chiến lực.

Vị lão nhân này xem như kiếm khí trường thành nhất lớn tuổi một hệ người, trải qua quá nhiều gió mưa, cũng khẳng định có qua quá nhiều tiếc nuối, lần gần đây nhất tiếc nuối, khả năng tại lão nhân dài dằng dặc nhân sinh ở trong, đều tính lớn, lão nhân tiếc nuối chính mình trở ngại quy củ, không thể xuất chiến, mới làm hại như vậy một đôi thần tiên quyến lữ văn bối, bị chết như vậy ám muội.

Hai người bọn họ, là lão nhân từ xem thường lấy lớn lên, một năm một năm lớn lên, một cảnh một cảnh kéo lên, đến riêng phần mình trưởng thành là sau cùng đại kiếm tiên.

Lão nhân cảm thấy nhìn lấy dạng này người trẻ tuổi, mới có thể để cho nhân sinh cảm thấy có chút hi vọng.

Sẽ để cho lão nhân cảm thấy thế phong không có mặt trời lặn, người trẻ tuổi vẫn là có rất tốt.

Lão nhân tối nay một mình ngồi xếp bằng tại trên đầu thành, hãn bản mệnh phi kiếm bên ngoài bội kiếm, đã đoạn rồi một cái lại một cái, cuối cùng liền đứt khoát không cần rồi.

Kiểm khí trường thành tất cả lão nhân cùng hài tử nhóm, thực sự quá quen thuộc cái này không biết rõ đến cùng có bao nhiêu lão nhân rồi, tăng thêm lão nhân tính tình lại quái, kỳ thật đã sớm không yêu cùng lão nhân đánh giao tế.

Trước đây ít năm, ngược lại là có cái không biết lai lịch bối cảnh xứ khác thiếu niên, mặt dày mày dạn tại lão nhân nhà tranh sau một bên, lại dựng rồi một tòa túp lều nhỏ.

Gần nhất mỗi lần Yêu tộc công thành, thiếu niên cũng chỉ là trông coi lão nhân cùng mình nhà tranh, nếu không cũng sẽ không xuất thủ.

Kỳ thật cũng không có người trách móc nặng nề xứ khác thiếu niên, dù sao một cái bốn cảnh thuần túy võ phu, có thể chờ tại trên đầu thành ăn uống ngủ nghỉ liên rất không dễ dàng rồi.

Hốc mắt lõm xuống, xương gò má xông ra tang thương lão nhân lâm vào trầm tư.

Nếu như không phải tại tòa thành này trên đầu, mà là tại Đảo Huyền Sơn bên kia hạo nhiên thiên hạ, sợ rằng nhìn thấy vị này yếu mà ra gió gầy tiểu lão người, đều sẽ không tin tưởng, lão nhân sẽ bị cái nào đó cà lơ phất phơ lại khắc xuống một cái mãnh liệt chữ gia hỏa, biệt danh vì "Lão đại kiểm tiên" .

Một đôi vợ chồng bộ dáng nam nữ xuất hiện tại phía sau lão nhân, lão nhân không có quay đầu, khàn khàn nói: "Các người còn lại phía dưới thời gian không nhiều rồi, còn cần ta làm cái gì không ? Một mực nói, không liên quan đến hai tòa thiên hạ hướng đi, chỉ là chuyện riêng của các người, quy củ không quy củ, ta có thể không cần phải để ý đến. Lại nói rồi, ta lúc đầu cưỡng ép thu liễm các người còn sót lại hồn phách, nay đã hỏng rồi quy củ, cái kia hai cái lão gia hỏa không phải cũng đồng dạng một mắt nhắm một mắt mở."

Nam tử nhẹ nhàng nắm chặt phụ nhân tay, lắc đầu nói: "Đã rất tốt rồi."

Phụ nhân trừng mắt nhìn nam tử, cười nói: "Có."

Lão nhân gạt ra mỉm cười, "Mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng thuận mắt ? Ân, chuyện tốt, dù sao cũng tốt hơn tìm rồi cái không ra gì, nói đi, là đưa cho tiểu tử kia một cái tiên binh, vẫn là để ta tự mình dạy hấn kiếm thuật ?"

Phụ nhân do dự nói: "Có thể muốn càng khó một chút."

Gầy gò lão nhân quay đầu qua, "Nói thế nào ?"

Nam nhân bất đắc dĩ nói: "Cái đứa bé kia trường sinh cầu bị người cắt ngang rồi."

Lão nhân nhíu nhíu lông mi, "Hủy người trường sinh cầu, dưới gầm trời liên số chúng ta kiếm tu am hiểu nhất, cần phải trùng kiến trường sinh cầu, nhưng so với lên trời còn khó hơn, mà lại người khác giúp đỡ lập nên trường sinh cầu, nếu như ta không có nhớ lắm, trong lịch sử liên không có một cái có thể bước lên trên ngũ cảnh lợi hại kiếm tu, dù sao tu đạo cũng đã là nghịch thiên mà đi, cầu gãy về sau sửa cầu lại tu đạo, tức thì bị đại đạo ghi hận, rất có thể sẽ bị nhìn chăm chăm không thả, các người thật cân nhắc tốt rồi? Không sợ hoàn toàn ngược lại ?"

Nói đến đây, lão nhân khẽ cười nói: "Dù sao người khác lên trời không dễ, ta không khó."

Phụ nhân có chút do dự, nàng đối với chuyện này cùng nam nhân là có tranh chấp, nam nhân cảm thấy thuận theo tự nhiên, võ đạo cũng chưa chắc không được, nàng xem như đứng tại đỉnh núi nhìn qua đại đạo phong quang kiếm tu, biết rõ võ đạo đỉnh núi muốn thấp bộn hấn luyện khí sĩ một đầu, đã là sự thật, cũng có sâu xa cùng căn cứ, nàng không phải xem thường cái đứa bé kia võ đạo, mà là hành tẩu võ đạo đầu này

đoạn hạng nhất, đi đến chỗ cao nhất khả năng sẽ càng nhỏ, thật sự là quá nhỏ rồi, mà lại cái gì gọi là đoạn hạng nhất ? Luyện khí sĩ làm sao vị trường sinh cầu ?

Đến lúc đó nữ nhi của bọn hắn làm sao bây giờ ?

Nam nhân đối nàng cười nói: "Không bằng cứ như vậy đi ? Để tiểu tử kia chính mình xông vào, cuối cùng hắn có thể đi tới chỗ nào, đều theo hắn rồi."

Phụ nhân vẫn còn có chút thả không xuống, hỏi: "Không phải giúp hắn cùng Trần gia gia cầu một cái tiên binh, coi như là chúng ta khuê nữ đồ cưới rồi?"

Kiểm khí trường thành bên này, bất luận già trẻ, đều quen thuộc tính hồ lão nhân Trần gia gia, chỉ có hai người ngoại lệ.

Đương nhiên mang mũ rộng vành đeo đao rời đi nơi này người nào đó, đã từng cũng là ngoại lệ.

Nam nhân thở phì phì nói: "Không nói đến hắn đời này có cần hay không nổi một cái kiệt ngạo khó thuần tiên binh, chỉ nói hắn Trần Bình An thân là một cái nam nhân, chỗ nào yêu cầu loại này bố thí mà đến cơ duyên. . ."

Phụ nhân cắt ngang nam nhân đại đạo lý, "Vẫn chỉ là người thiếu niên đây."

Nam nhân không có gì để nói.

Lão nhân mặc dù đối với cái này đối với tuổi trẻ vợ chồng rất ưa thích, thế nhưng là cũng không thích nghe bọn hắn lông gà vỏ tỏi.

Chỉ là nghe được thiếu niên danh tự sau, lão nhân lần nữa quay đầu hỏi:

"Thiếu niên cũng họ Trần ?"

Phụ nhân cười nói: "Người nói có khéo hay không, hắn đang quát qua hoàng lương say rượu, ở trên vách tường tùy tâm sở dục viết xuống văn tự, chính là kiếm khí dài."

Lão nhân cười nhìn về phía cái này đối với vợ chồng.

Nam nhân tranh thủ thời gian khoát tay nói: "Tuyệt không mưu đồ, tự nhiên mà vậy."

Phụ nhân cũng là dùng sức gật đầu, vẻ mặt thản nhiên.

E sợ cho vị này được người kính ngưỡng cũ kiếm tiên, tưởng lầm là bọn hăn tại tính kế hăn.

Lão nhân giận dữ.

Hậu quả. . . Thiết tưởng không chịu nổi!

Lão nhân tùy tiện duỗi ra một tay.

Liên từ hạo nhiên thiên hạ Đảo Huyền Sơn, đem một vị thiếu niên bắt được rồi toà này thiên hạ thành đầu.

Kiếm khí cùng kiếm ý phô thiên cái địa, ở khắp mọi nơi, như biển nước mãnh liệt chảy ngược hăn khí phủ.

Cơ hồ ngạt thở.

Như một đầu nguyên bản tại khe nước thoải mái nhàn nhã cá con, bị ngã tại rồi trên bờ, mà lại cái gọi là trên bờ, vẫn là loại kia ngày đầu bực phôi, khô nứt bần mà, tùy tiện giãy dụa nhảy nhót một chút, liền sẽ khiến cho một thân còn sót lại hơi nước, trở nên một chút không dư thừa.

Lão nhân dò xét rồi mắt lơ lửng thành đầu không trung, đầy mặt thống khổ không chịu nổi thiếu niên, lại tiện tay vung lên, đem thiếu niên kia đưa về Đảo Huyền Sơn nguyên chỗ, đối với đầu óc mơ hồ vợ chồng hai người cười nói: "Dạng này không phải cũng rất tốt."

Trần Bình An lung la lung lay, thật vất vả mới đứng vững thân hình.

Bây giờ giấu ở hộp kiếm bên trong tấm bùa kia, sống nhờ lấy vị kia tại Thái Y Quốc bị Trần Bình An hàng phục xương khô nữ quý, chuyến này "Đi xa", Trần Bình An rất tao tội, kỳ thật nàng thảm hại hơn, kém chút triết để tan thành mây khói, may mà thời gian ngắn ngủi, mà lại hộp kiếm toà này tự nhiên "Hòe Trạch" bên trong, âm khí nồng đậm, ngăn cản được rồi tuyệt đại bộ phận kiếm khí.

Lúc đó lơ lửng giữa không trung Trần Bình An, nhìn thấy rồi một vị khô gầy lão nhân, đôi vợ chồng kia, cùng nhìn thoáng qua trường thành thành đầu.

Cô phong chân núi quảng trường bên kia, một vị lưng đeo song kiếm thiếu nữ, đi ra mặt kính sau, nàng suy nghĩ một chút, hơi chậm dần bước chân, bất quá vẫn là mặt không biểu tình, miễn cưỡng xem như đối với cái kia ngây người như phỗng tiểu đạo đồng, chủ động chào hỏi: "Lần này so với lần trước, cùng người quen thuộc một chút chút. Kỳ thật vẫn là không quen."

Tiểu đạo đồng ấy ấy nói: "Như thế vô pháp vô thiên, các người kiếm khí trường thành mặc kệ quản?"

Ôm kiếm hán tử ngửa đầu nhìn về phía chỉ có một vòng trăng sáng bầu trời đêm, nói một mình nói: "Vì rồi các người, chúng ta chết rồi nhiều người như vậy, hạo nhiên thiên hạ mặc kệ quản?"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 275: Có chút trùng phùng chính là tốt nhất

Trần Bình An đã đầu óc choáng váng, căn bản không biết mình tại Đảo Huyền Sơn cái gì phương vị, bốn phía cũng không đại thụ cành cây cao, có thể cho hắn ở cao nhìn ra xa, trên đường chỉ có cổng lớn cùng tường cao, Trần Bình An nào dám tùy tiện đi người ta chớp tường đứng đấy, nhưng sáng sớm, người đi đường thưa thớt, biết được Đông Bảo Bình Châu lời tốt càng là một cái cũng không, nếu là bình thường, nghĩ đến chính mình một đêm chưa về, quán tước nhà trọ Kim Túc nhất định sẽ sốt ruột, nói không chừng sẽ còn kinh động chính tại bắt thả độ dỡ hàng Quế Hoa Đảo, Trần Bình An khó tránh khỏi sẽ có chút lo nghĩ, thế nhưng là hôm nay tản bộ tại quanh quẽ trên đường phố, Trần Bình An kỳ thật cảm thấy cứ như vậy chậm rãi đi tới, tùy duyên, có thể nhìn thấy cái gì cảnh sắc chính là cái gì.

Một người, sao có thể cái gì đều không phiền phức người khác, ngẫu nhiên có cái một hai lần, không cần quá áy náy.

Sau đó đi tới đi tới, Trần Bình An liền thấy nàng.

Ninh Diêu đứng tại đường phố một đầu kia, chậm rãi hướng đi Trần Bình An.

Nàng một bộ mực trường bào, nếu như không có nhớ lầm, cùng hắn ban đầu ở Ly Châu động thiên mua cho nàng quần áo mới, rất giống, mặc trên người nàng, vừa vặn.

Trần Bình An chạy chậm hướng về phía trước, đi vào Ninh Diêu trước người, thốt ra nói: "Trùng hợp như vậy a."

Ninh Diêu giật giật khoe miệng, sau đó xụ mặt, không nói lời nào.

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Lúc đầu nghĩ đến cái này hai ngày đi dạo xong Đảo Huyền Sơn, nhìn nhiều một chút cửa hàng, mới cuối cùng quyết định muốn hay không đi Linh Chi Trai mua xuống mấy thứ đồ, đến lúc đó ngay cả cùng Nguyễn sư phó chế tạo thanh kiếm kia cùng một chỗ tặng cho người."

Ninh Diêu tức giận nói: "Linh Chi Trai có thể có vật gì tốt, tối đa cũng liền thanh kia như ý linh chi, cùng một cái Đường Kiếm Hồ, cũng tạm được, nhưng ta lại dùng không đến, lại nói rồi Linh Chi Trai sẽ không bán, người cũng mua không nổi."

Trần Bình An ồ một tiếng, gãi gãi đầu, có chút tiếc nuối.

Ninh Diêu do dự rồi một chút, vẫn là cố chấp lấy chính mình tâm tính, lần đầu tiên nói thêm một câu, giống như là đang giải thích, "Không có ý tứ gì khác, người đừng suy nghĩ nhiều."

Trần Bình An cười nói: "Sẽ không suy nghĩ nhiều. Ta hiện tại trong đầu một đoàn bột nhào, muốn cái gì cũng nhức đầu."

Ninh Diêu hỏi: "Thấy ta, đầu đầu không thương?"

Trần Bình An tranh thủ thời gian nói: "Thật nhiều rồi."

Ninh Diêu hỏi: "Người ở chỗ nào? Cứ như vậy mù đạo chơi, làm sao, nghĩ đến gặp chuyện bất bình, anh hùng cứu mỹ?"

Trần Bình An thở dài nói: "Đêm qua uống rồi hoàng lương phúc địa vong ưu rượu, kết quả vừa ra cửa hàng, liền không biết rõ làm sao trở về rồi."

Hai người tùy ý đi trên đường, Ninh Diêu hỏi: "Người làm sao uống đến

lên vong ửu rượu ?"

Trần Bình An đề thấp giọng âm nói: "Có một đôi vợ chồng mời ta uống, có chút kỳ quái, ta vừa rời cho người ta chộp tới rồi kiếm khí trường thành, rõ ràng tại trên đầu thành nhìn thấy rồi hai người bọn hắn, thế nhưng là đêm qua bọn hắn lại nói lần thứ nhất đi dạo Kính Kiếm Các, nhưng là nói lên rất nhiều tiền bối kiếm tiên, thuộc như lòng bàn tay, khó nói Đảo Huyền Sơn người, đi kiếm khí trường thành rất dễ dàng, trái lại, sẽ rất khó ? Bất quá chuyện này kỳ quái về kỳ quái, ta vẫn là nghĩ đến đôi vợ chồng kia là người tốt, mời ta uống rượu, là chuyện tốt, về sau nếu có cơ hội, ta nhất định phải mời lại bọn hắn."

Ninh Diêu mơ hồ không rõ mà ừ một tiếng.

Hai người đi tại một đầu u tĩnh ngô hẻm, hai bên tường cao bò đầy rồi đẳng la, Ninh Diêu một mực trầm mặc.

Trần Bình An hỏi: "Ninh cô nương, lúc đó người đi rất gấp, ta đều quên hỏi người, người có phải hay không chán ghét ta."

Ninh Diêu gợn gàng mà dứt khoát nói: "Không có."

Trần Bình An dừng lại bước chân, vô ý thức đi bắt hồ lô rượu, nhưng là rất nhanh buông tay ra, thẳng tắp nhìn về phía Ninh Diêu, "Ninh cô nương, vậy người có thích hay không ta ?"

Ninh Diêu giữ im lặng.

Trần Bình An học nàng năm đó tại Nê Bình ngô hẻm tổ trạch động tác, duỗi ra hai ngón tay, chỉ lộ ra một chút khoảng cách, "Như thế chút ưa thích, có hay không ?"

Ninh Diêu không có trả lời vấn đề này, hỏi lại nói: "Người vì cái gì ưa thích ta ?"

Trần Bình An quay đầu đi, hái xuống Đường Kiếm Hồ, nhanh chóng uống một ngụm rượu, lau miệng sừng, lúc này mới nụ cười rực rỡ nói: "Cái này coi như có nói rồi, ta chậm rãi nói cho người nghe, bất kể như thế nào, Ninh cô nương, người nhất định phải hãy nghe ta nói hết, dù là lại sinh khí cũng không cần cắt ngang ta, ta sợ một cái cắt ngang, đời ta liền cũng không dám lại nói rồi. Ninh cô nương, dung mạo người thật là dễ nhìn, ta tại gặp được trước người, tại Ly Châu động thiên liền không nhìn thấy so người càng đẹp mắt người, về sau tại Nê Bình ngô hẻm đường thương, còn không có ghét bỏ nhà ta phá. Người còn dạy rồi ta nhận thức chữ, là bởi vì người giúp ta giải thích rồi Hám Sơn quyền phổ, ta mới bắt đầu luyện quyền, mới có thể đi thẳng đến hôm nay, đi đến cái này Đảo Huyền Sơn.

Tại Lang Kiều bên kia, người cấp cho ta rồi áp quần đao, sau đó chúng ta kê vai chiến đấu, cùng một chỗ đánh rồi đầu kia Chính Dương Sơn Bàn Sơn Viên, chúng ta đều kém chút chết rồi, nhưng là chúng ta cuối cùng đều không có chết, tốt bao nhiêu. Tại thần tiên mộ, ta còn kém chút đánh chết cái kia Mã Khổ Huyền. Chúng ta cùng đi rồi phía Tây núi lớn, đi hỗ trợ Bà Sa Châu Trần thị nữ tử tìm cây kia giai cây. Về sau người có một lần tức giận, không cần ta hỗ trợ, nhất định phải chính mình sắc được, dán khét let cháy, ta cảm thấy người rất đáng yêu. Người đã từng nói một câu đại đạo không nên như thế nhỏ, ta lúc đó không rõ, lần này ra cửa đi xa, mới tính chân chính hiểu rồi. Người khuyên ta không cần làm kẻ ba phải cùng thiện tài đồng tử thời điểm, ta kỳ thật rất vui vẻ. Người coi lúc rồi đi Ly Châu động thiên, đã cùng những cái kia thần tiên đi rồi xa như vậy, còn nguyện ý ngự kiếm trở về, cùng ta cáo biệt, người đi rồi về sau, ta lúc đó một người ăn khi còn bé suy nghĩ một chút đều muốn chảy nước miếng mút quả, cũng không có gì tư vị rồi. Tề tiên sinh đi rồi, ta mang theo tiểu Bảo Bình bọn hắn đi Đại Tùy, nhìn thấy đẹp mắt núi, liền sẽ nhớ tới Ninh cô nương lông mày, nhìn thấy đẹp mắt nước, liền sẽ nghĩ đến Ninh cô nương con mắt, tại du lịch trên đường nhìn thấy đẹp mắt cô nương, liền sẽ nghĩ đến Ninh cô nương, sau đó các nàng giống như lập tức liền không dễ nhìn rồi."

Triệt để, một cổ tác khí nói xong những lời này sau, Trần Bình An liền bắt đầu yết hầu cảm thấy chát, đầy mặt đỏ lên, chỉ cảm thấy trong tay cái kia Đường Kiếm Hồ, có nặng mấy vạn cân.

Nhưng là Trần Bình An không hối hận chính mình nói rồi nhiều như vậy.

Trần Bình An run giọng nói: "Ninh cô nương, ta thích người, là ta sự tình, người không thích ta, không có quan hệ."

Ninh Diêu lưng tựa vách tường, những cái kia đẳng la y nguyên không bằng nàng động lòng người.

Nàng hỏi: "Có phải hay không ta không thích người, người liền muốn đi ưa thích khác cô nương ? Tỉ như. . ."

Nàng suy nghĩ một chút, "Nguyễn Tú ?"

Trần Bình An nhìn qua nàng, mới phát hiện nguyên lai ưa thích một cái rất tốt cô nương, mà nàng giống như không quá ưa thích chính mình, là như thế đã thương tâm lại cảm thấy không cần quá chuyện thương tâm, "Nếu như ta chỉ cần ưa thích khác cô nương, liền sẽ không còn được gặp lại người, cái kia đời ta liền không thích người khác rồi. Ta tại một nghìn dặm bên ngoài một vạn dặm, tại người không nhìn thấy ta địa phương, đánh rồi một 1001,000 vạn quyền, vẫn là sẽ chỉ thích người."

Ninh Diêu liếc mắt, "Ta có không nói lý lẽ như vậy sao?"

Trần Bình An cứ thế rồi một chút.

Sau đó Ninh Diêu chém đinh chặt sắt nói: "Đúng, ta chính là không nói lý lẽ như vậy!"

Nàng bỗng nhiên nở nụ cười, tràn ngập rồi trẻ con khí đặc ý, khi nàng

cười một tiếng bắt đầu, liền càng mặt mày như vẽ, sinh động hoạt bát, nàng hai tay vòng ngực, "Ai bảo có cái đồ đàn ưa thích ta đây ?"

Sau đó, nàng đi về phía trước ra hai bước, ôm chặt lấy rồi cái kia Đại Ly thiếu niên, thì thào nói: "Trần Bình An! Ta thích người, không thể so với người ưa thích ta ít một chút chút!"

Lần thứ nhất trùng phùng, kỳ thật nàng muốn theo hẳn nói.

Ta không thích người.

Thế nhưng là khó như vậy.

Nàng buông tay ra, hốc mắt ửng đỏ, có nàng Ninh Diêu đời này mặt trời mọc ở hướng tây hiếm thấy ảo não cùng ngượng ngùng, "Người làm sao đàn như vậy ? !"

Trần Bình An ngơ ngác nói rằng: "Người làm sao lại thật sự ưa thích ta. . ."

Điểm này, Trần Bình An cùng Phong Lôi Viên Lưu Bá Kiêu không có sai biệt.

Ưa thích một cô nương, sẽ thích đến cảm thấy cái cô nương kia đời này đều sẽ không thích chính mình, mà lại sẽ không cảm thấy có bất kỳ ủy khuất.

Ninh Diêu cuối cùng khôi phục một chút, mặt mày bay lên, như dưới gầm trời sắc bén nhất phi kiếm, "Ta Ninh Diêu ưa thích ai, còn cần lý do ? !"

Nhưng thật ra là có, mà lại rất nhiều.

Chỉ là nàng không có ý tứ nói ra miệng, nàng đến cùng là nữ hài tử a,

cũng không phải Trần Bình An loại này da mặt dày.

Trần Bình An đột nhiên, giống như thần trợ, lập tức ôm lấy Ninh Diêu.

Ninh Diêu đầy mặt ửng đỏ, bĩu môi, không có giãy dụa, ngược lại lặng lẽ nâng lên một cái tay, nhẹ nhàng vỗ ở Trần Bình An vạt áo.

Đảo Huyền Sơn trong hẻm nhỏ, thiếu niên cùng thiếu nữ cứ như vậy an an tĩnh tĩnh ôm nhau cùng một chỗ.

Thế giới giống như tại thời khắc này, sống lại.

Ninh Diêu đến cùng là Ninh Diêu, Trần Bình An đến cùng là Trần Bình An, hai người không có một mực như thế rụt rụt rè rè đi xuống.

Hai người sau khi tách ra, Ninh Diêu dẫn đường, nói muốn đem cái kia nửa bình hoàng lương uống rượu xong, nàng dẫn Trần Bình An đi đến rồi một gốc lão hòe thụ dưới, đưa tay nắm tay, tựa như gõ vang cánh cửa.

Rất nhanh Ninh Diêu trước người liền gợn sóng từng trận, xuất hiện rồi một tòa quán rượu bộ dáng, Ninh Diêu dẫn đầu nhanh chân vượt qua cánh cửa, Trần Bình An theo sát phía sau.

Phục vụ kế Hứa Giáp thấy rồi Ninh Diêu, đặc biệt nhiệt tình, "Ninh cô nương, người đến a. Ta mời người uống rượu a ?"

Ninh Diêu liếc mắt nhìn hắn, ai vậy, không có ấn tượng.

Liền mặc kệ không hỏi, trực tiếp chọn rồi bàn lớn ngồi xuống.

Hứa Giáp liền chỗ này xuống dưới.

Hắn cảm thấy trước mắt vị cô nương này, là dưới gầm trời gần với Đại tiểu thư nữ nhân, lần thứ nhất nhìn thấy, Hứa Giáp liền ấn tượng đặc biệt

khắc sâu.

Đó là mấy năm trước sự tình rồi, thiếu nữ lần thứ nhất rời đi kiếm khí trường thành đi vào Đảo Huyền Sơn, có cái gia hỏa mang theo nàng đi vào quán rượu, gia hỏa kia uống rồi hai vò rượu, nàng chỉ là ném thử một miếng liền không còn uống rượu, lúc ấy nàng ăn mặc một thân áo đen phục, đeo đao, còn không có giống hôm nay dạng này treo đeo song kiếm, càng không có ăn mặc mực trường bào, sắc mặt lạnh lùng, chính là lão chương quỹ cùng với nàng đối mặt, nàng cũng hoàn toàn không có coi ra gì, tại A Lương uống rượu thời điểm, nàng liền chính mình đi đến tường cao bên dưới, nhìn rồi nửa ngày, không nói một lời, về sau ngồi trở lại vị trí, tại Hứa Giáp trong mắt, thiếu nữ thực sự quá có cá tính rồi, cơ hồ sẽ loá mắt đến làm cho người không dám nhìn thẳng.

Lần kia A Lương không có cười đùa tí tởm, cũng chỉ là uống rượu, Hứa Giáp nhìn ra được, A Lương là không biết rõ khuyên như thế nào nói thiếu nữ, giống như thiếu nữ muốn đi làm một cái vô cùng ghê gớm sự tình, A Lương uống đến rất im lìm, Hứa Giáp mới biết rõ nguyên lai A Lương cũng có thúc thủ vô sách thời điểm. Tại thiếu nữ kiên quyết không cần A Lương tiến đưa, khẳng khẳng muốn một mình rời đi quán rượu sau, A Lương cũng không lại nhiều uống rượu, rầu rĩ không vui, nói nửa cái khuê nữ, cứ như vậy bay đi rồi.

Hứa Giáp mắt nhìn cái kia gọi Trần Bình An Đại Ly thiếu niên.

Thấy thế nào đều cảm thấy gia hỏa này không xứng với Ninh cô nương.

Một trăm cái Trần Bình An chung vào một chỗ, đều chưa hẳn xứng.

Trần Bình An muốn rồi vậy còn dư lại nửa vò vong ưu rượu, không sai biệt lắm vừa vặn hai đại trắng bát, Trần Bình An liền trước một người ngược lại rồi nửa bát.

Hai người vai sóng vai ngồi tại một đầu trên ghế dài, Ninh Diêu không

có cảm thấy có cái gì không đúng.

Hứa Giáp núp ở phía xa, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Trần Bình An nhấp một hớp vong ưu rượu.

Đột nhiên cảm thấy rượu này giống như so đêm qua dễ uống nhiều, liền đối với Ninh Diêu nở nụ cười.

Ninh Diêu trừng mắt liếc hắt một cái.

Hai người cũng không nói chuyện, chính là cái miệng nhỏ uống rượu.

Trần Bình An đột nhiên thăm hề hề hỏi: "Ninh Diêu, người nên không phải là giả chứ?"

Chính tại đùa trong lồng tước lão đầu tử, sừng sốt cho thiếu niên câu này ngốc lời nói làm vui rồi.

Ninh Diêu thở dài.

Hắn là cái kẻ ngu, nhưng là ta càng ngốc.

Ban đầu là ai nói gia hỏa này khẳng định sẽ tìm cái thiếu tâm nhãn?

Trần Bình An để chén rượu xuống, hướng ngòi ở bên một bên vươn tay, Ninh Diêu cứ như vậy nhìn lấy, muốn biết rõ gia hỏa này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Trần Bình An hai ngón nắm gương mặt của nàng, nhẹ nhàng giật giật.

Ninh Diêu không có động tĩnh.

Trần Bình An lại duỗi ra một cái tay, nắm Ninh Diêu một cái khác một

bên gương mặt.

Hứa Giáp nhìn đến cả người toát mồ hôi lạnh, cảm thấy cái này sắc đảm bao thiên gia hỏa, hơn phân nửa là chết chắc rồi.

Kết quả Ninh Diêu chỉ là một bàn tay vuốt ve Trần Bình An quấy rối hai tay, cảnh cáo nói: "Trần Bình An, người lại như thế thiếu tâm nhãn, cần thận ta trở mặt với người a."

Trần Bình An hậm hực thu tay lại, "Thật sự liên tốt."

Ninh Diêu uống một hớp rượu lớn, hỏi: "Người cũng đã biết rõ, cha mẹ ta đã qua đời rồi, người cảm thấy ta có thể hay không yêu?"

Hứa Giáp cảm thấy tiểu tử kia nếu là dám nói đáng thương, vậy lần này chính là ván đã đóng thuyền chết chắc rồi.

Trần Bình An không chút do dự nói: "Đáng thương a. Không có rồi cha mẹ, cái này phải trả không đáng thương, làm sao mới tính đáng thương?"

Chỉ nói là những lời này thời điểm.

Trần Bình An bờ môi chăm chú nhếch lên, hai bên khóe miệng hướng xuống dưới, thiếu niên giống như so với nàng còn muốn ủy khuất.

Hắn không phải tại thương hại trước mắt cô nương, bởi vì hắn cũng không có rồi cha mẹ, mà lại không có sớm hơn, chỉ là loại sự tình này, tuổi nhỏ lúc, bất lực sinh hoạt, nhìn đến chịu đựng không được thời điểm, không thể không khẩn cầu người khác thiện ý cùng bố thí, đây là chuyện không có cách nào khác, nếu không liền muốn sống không nổi.

Thế nhưng là sau khi lớn lên, lại không cần bị người đáng thương, đã có thể sống được thật tốt, còn có bản sự phản hồi trước kia những cái kia

thiện ý, cho nên hẳn chỉ là trong lòng thương nàng.

Nhưng là lời nói đến rồi miệng một bên, Trần Bình An không quản được chính mình.

Ninh Diêu hừ lạnh nói: "Người là ai a, muốn người đáng thương ta ?"

Trần Bình An chớp chớp con mắt.

Ninh Diêu liền có chút đỏ mặt, đáy bàn bên dưới, một cước giẫm tại Trần Bình An mu bàn chân bên trên.

Một bên Hứa Giáp đầy mặt ngốc trệ, hẳn cảm giác bị đại kiếm tiên hướng chính mình trên ngực đâm rồi mấy kiếm.

Về sau hai người uống rượu, nhỏ giọng nói chuyện, khe khẽ nói nhỏ.

Hứa Giáp liền cảm thấy mình bị đâm rồi một kiếm lại một kiếm.

Thời gian này không có cách nào qua rồi.

Hắn không còn chờ tại trong quán rượu đầu, chuyển rồi đầu ghé đầu ngồi tại cánh cửa bên kia, mắt không thấy tâm không phiền.

Chẳng qua là nhịn không được quay đầu liếc mắt, liền thấy vị cô nương kia hẹp dài song mi, không còn là lần đầu tiên gặp lại lúc đau thương, vậy mà đều là hoạt bát cùng ấm áp.

Tim cái này một kiếm, tương đương với A Lương một kiếm rồi.

Về sau hẳn lại nhìn thấy rồi cái kia Đại Ly thiếu niên, ý cười đầy mặt, nhưng là ánh mắt ấm áp, giống như đang nói, hẳn ưa thích Ninh Diêu, cùng hai tòa thiên hạ đều không có quan hệ, hẳn cũng chỉ là ưa thích cái cô nương này mà thôi, đến mức để Hứa Giáp người ngoài này đều cảm

thấy như thế nhìn lên, hai người vẫn rất xứng.

Như vậy cái này một kiếm đâm trung tâm ổ, coi như là trên đầu thành vị kia lão đại kiếm tiên, trong truyền thuyết "Cứu thành" một kiếm rồi.

Hứa Giáp quay đầu hướng lão chưởng quỹ kêu rên nói: "Đại tiểu thư lúc nào về nhà a, ta nghĩ chết nàng rồi."

Lão đầu tử trả lời một câu, "Muốn chết rồi? Đừng chết tại trong quán rượu là được."

Ngay lúc này, Hứa Giáp nhảy cẫng bắt đầu, tại "Ngoài cửa" cái kia người đồng lứa sau khi gõ cửa, lập tức liền "Mở cửa" đón khách.

Đi tới một cái cực kỳ thiếu niên anh tuấn.

Hứa Giáp cười hỏi nói: "Người làm sao từ kiếm khí trường thành trở về rồi?"

Người mặc một bộ áo trắng, nụ cười ấm áp, hắn đưa tay cùng Hứa Giáp vỗ tay một cái, đối với lão nhân cao giọng nói: "Chưởng quỹ, lão quy củ, ta muốn mua một vò rượu, tiền thưởng treo ở sư phụ ta trên đầu."

Lão chưởng quỹ nhìn thấy rồi thiếu niên này, cũng nở nụ cười.

Chỉ cần là tuổi tác lớn lão gia hỏa, nhìn thấy cái tuổi này nhẹ nhàng, liền cho người ta cảm giác "Như mặt trời giữa trưa" ánh nắng thiếu niên, cơ hồ liền không có không thích.

Mà lại thừa dịp bây giờ còn có thể ỷ vào lớn tuổi, có thể quan sát vị thiếu niên này, liền nhất định phải trân quý, dù sao chẳng mấy chốc sẽ không có cơ hội này rồi.

Trên vách tường, thiếu niên sư phụ, trước đó không lâu vừa mới viết

xuống một câu bá khí vô song "Võ đạo có thể cao hơn" .

Anh tuấn thiếu niên đối với Hứa Giáp cười nói: "Hứa Giáp, ta trước viết chữ đi, người giúp ta cầm bút, ân, ta muốn cùng sư phụ chữ ghé vào một đồng."

Hứa Giáp trong lòng lại Vô Âm mai, chạy tới chuyển rượu mà lại lấy bút, một bên chạy một bên quay đầu cười nói: "Được rồi, chờ lấy a."

Anh tuấn thiếu niên hướng đi bức tường kia vách tường thời điểm, một mực nhìn về phía ngòi tại Trần Bình An bên người Ninh Diêu.

Chỉ tiếc Ninh Diêu chỉ là nhìn hẩn một cái, liền tiếp theo cùng Trần Bình An trò chuyện kiếm khí trường thành.

Anh tuấn thiếu niên cười cười, đi đến tường cao bên dưới, cho mình chuyển rồi cái băng ngòi, tại mặt quan trọng vương triều nữ tử quốc sư hàng chữ kia càng chỗ tốt hơn, nâng bút viết xuống rồi bốn chữ, "Bởi vì ta mà lại cao hơn" .

Trần Bình An lặng lẽ thu tầm mắt lại, thấp giọng hỏi nói: "Ai vậy ? Giống như rất lợi hại đáng vẻ."

Ninh Diêu nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Danh tự quên rồi."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 276: Mạnh nhất tầm đó

Trần Bình An gặp qua không ít tướng mạo tốt người đồng lứa, Nê Bình ngô hẻm hàng xóm Tổng Tập Tân, từng tại học thực đi theo Tề tiên sinh đọc sách Triệu Diêu, Lâm Thủ Nhất, lại có là Quế Hoa Đảo bên trên vị kia sống mái khó phân biệt trang sức màu đỏ nam tử, Đại Tùy hoàng tử Cao Huyền, thế nhưng là cũng không bằng Hoàng Lương quán rượu vị thiếu niên này.

Người này ở trên vách tường đề xong chữ về sau, bưng lấy vò rượu ngồi tại sát vách cái bàn, muốn rồi hai cái cái bát trắng lớn, hô rồi Hứa Giáp uống rượu với nhau, mà rõ ràng nhất hoàng lương rượu giá cả Hứa Giáp, không thể không biết đây có gì không ổn, để lộ bần phong, hỗ trợ rót rượu, đựng bát đối ẩm, rất sung sướng bộ dáng, mà lão chương quỹ nộ cười trên mặt cũng nhiều hơn mấy phần, chỉ là đáng thương cái kia trong lòng tước, đưa lưng về phía ánh nắng thiếu niên, ốm yếu.

Thiếu niên chủ động đối với Trần Bình An giơ chén rượu lên, cười nói: "Ta gọi Tào Từ, Trung Thổ Đại Đoan người."

Trần Bình An đành phải đi theo cầm rượu lên bát, "Ta gọi Trần Bình An, Bảo Bình Châu Đại Ly người."

Tào Từ gật gật đầu, ánh mắt tràn ngập rồi tán thưởng, "Người võ đạo ba cảnh nội tình, đánh cho rất không tệ."

Trần Bình An không biết đáp lại như thế nào, đành phải yên lặng uống một ngụm rượu, luôn cảm thấy nơi nào có chút quái.

Muốn rồi nửa ngày, rốt cục suy nghĩ ra dư vị đến, nguyên lai vị này Trung Thổ Thần Châu thiếu niên, vô luận là khí thái vẫn là khẩu khí, đều không giống như là một cái người đồng lứa, ngược lại rất như là cái kia

Lạc Phách Sơn trúc lâu chân trần lão nhân. Chỉ bất quá thiếu niên ít rồi họ Thôi lão nhân loại kia trên cao nhìn xuống dáng vẻ bề vệ, hoàn toàn tương phản, tên là Tào Từ Đại Đaoan thiếu niên, lời nói nói đến ôn hoà nhã nhặn, nhưng cho dù là song phương tùy tiện kéo việc nhà, Trần Bình An cũng sẽ cảm thấy một loại áp lực vô hình.

Tào Từ như thế nào, Ninh Diêu ngược lại là không có cảm giác gì, nàng chỉ là có chút không vui, lẳng không thêm ra một cái chướng mắt gia hỏa, uống rượu liền ít đi rất nhiều hào hứng.

Cùng Trần Bình An viết ngoáy uống hết nửa bình hoàng lương rượu, liền lôi kéo Trần Bình An hướng đi quán rượu cửa lớn.

Tại Trần Bình An liền muốn rời khỏi quán rượu thời điểm, Tào Từ cười quát lên Trần Bình An, "Người ưa thích Ninh cô nương, rất tốt. Duy nhất không tốt, chính là gặp rồi rất nhiều lần mặt, không nhớ rõ tên của ta."

Trần Bình An cười trả lời một câu: "Ta cảm thấy tốt hơn rồi."

Tào Từ cười mở cười to, một tay giơ chén rượu lên, một tay cùng Trần Bình An phất tay cáo biệt, nụ cười chân thành, "Trần Bình An, ba ngày sau, bắt đầu đi tranh thủ trở thành thế gian mạnh nhất đệ tứ cảnh."

Lại là một câu hơi nhảm nuốt liền sẽ lộ ra rất cổ quái lời nói.

Trần Bình An chấp tay ôm quyền, không có nhiều lời cái gì, quay đầu đi theo Ninh Diêu rời đi tòa hẹp nhỏ bé Hoàng Lương phúc địa.

Trong tửu phô, Hứa Giáp buồn bực hỏi: "Người ưa thích Ninh cô nương?"

Tào Từ cười khoát tay nói: "Ta thích tại trong lòng ta không dịch thủ sự phụ, ưa thích cười rộ lên thì có hai cái lúm đồng tiền nhỏ hoàng hậu nương nương, ưa thích không đem ta để ở trong mắt Ninh cô nương,

nhưng đều không phải là người cho rằng cái chủng loại kia, nam nữ tình yêu, rất liên lụy tu hành."

Tào Từ uống một hớp rượu, thở dài nói: "Thực sự không cách nào tưởng tượng, về sau ta thích một vị cô nương đáng vẻ."

Hứa Giáp ồ một tiếng, Tào Từ nói cái gì hắn liền tin cái gì, sau đó vị này phục vụ kể vui mừng nhảy nhót, chuyển di chủ đề nói: "Nghe người khẩu khí, lập tức sẽ bước lên đệ ngũ cảnh rồi?"

Tào Từ gật đầu nói: "Tại kiếm khí trường thành chịu lâu như vậy, cũng nên phá cảnh rồi."

Hứa Giáp nhếch miệng cười nói: "Nếu như là ở quê hương, ta đoán chừng người bây giờ đều là đệ thất cảnh đi."

Không chờ Tào Từ nói chuyện, Hứa Giáp lập tức bổ sung nói: "Mà lại thất cảnh trước đó, cũng sẽ là mạnh nhất đệ tứ cảnh, đệ ngũ cảnh, đệ lục cảnh!"

Hứa Giáp trò chuyện lên cái này, so Tào Từ bản nhân còn cao hứng hơn, "Lão chương quỹ nói người hiện tại đệ tứ cảnh, là lịch mạnh nhất trong lịch sử đệ tứ cảnh, mà không phải ngay sau đó bốn cảnh võ phu bên trong đệ nhất nhân, có thể xưng tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, thật sự sao?"

Tào Từ bất đắc dĩ nói: "Tiền vô cổ nhân, ta đại khái có thể xác định, thế nhưng là sau này không còn ai, ta chỉ là một cái thuần túy võ phu, cũng sẽ không thôi toán về sau trăm năm ngàn năm thiên hạ võ vận."

Hứa Giáp cười ha ha, "Tào Từ! Ngày nào ta nhịn không được muốn đi tìm Đại tiểu thư, nhất định thuận tiện đi Đại Đoan vương triều tìm người chơi."

Tào Từ gật gật đầu, "Cái kia ta đã đã sớm chuẩn bị kỹ càng rượu ngon."

Hứa Giáp đột nhiên đè thấp giọng âm, khẩn cầu nói: "Tào Từ, nếu không chúng ta đánh một chầu a, sau đó người cố ý thua cho ta, về sau ta rời đi Đảo Huyền Sơn, tốt bốn phía cùng người nói mình đánh thắng rồi Tào Từ, người muốn a, mười năm sau, trăm năm sau, lúc kia người vô địch thiên hạ rồi, thậm chí đánh cho Thanh Minh thiên hạ nói lão nhị, từ thật vô địch biến thành rồi thật có địch, ta liền thành rồi duy nhất đánh thắng qua người Tào Từ người, đến lúc đó khẳng định toàn bộ thiên hạ đều muốn hỏi cái này gia hỏa là ai a, nói không chừng Đại tiểu thư liền sẽ đối với ta lau mắt mà nhìn đây."

Tào Từ cười đến nheo lại mắt, một tay bưng bát, một cái bàn tay vỗ nhẹ rồi đầu của mình, "Tốt rồi, người Hứa Giáp đánh thắng ta Tào Từ rồi, ra rồi Đảo Huyền Sơn, một mực cùng người nói như vậy."

Hứa Giáp có điểm tâm hư, "Người bây giờ không quan trọng, tương lai sẽ không đối ý a?"

Tào Từ uống qua rồi trong chén rượu, quay đầu qua, đối với lão chưởng quỹ ngoắc nói: "Lão Lữ, bỏ không bỏ được đưa ta một vò rượu uống ? Ta hiện tại liền hối hận rồi, không có rượu vào trong bụng, ép không được cổ này hối hận a, nếu là uống nhiều một vò vong ưu rượu, ít nhất trăm năm không hối hận ý!"

Hứa Giáp tội nghiệp nhìn qua lão chưởng quỹ.

Lão đầu tử cười nói: "Hứa Giáp, đi cho Tào Từ chuyển một vò rượu đến chính là, còn có, về sau nhớ kỹ nhiều nhớ chưởng quỹ tốt, đừng suốt ngày đang len lén mắng ta keo kiệt, hoặc là oán trách ta không cho người đi xông xáo giang hồ."

Hứa Giáp hấp tấp đi chuyển rượu.

Tào Từ chỉ còn lại có cuối cùng một chén rượu, tại các loại rượu mới lên bàn thời điểm, liền cầm trong tay bát rượu, đứng dậy đi vách tường bên dưới đứng đấy, ánh mắt đi dạo, khoảng cách lần thứ nhất uống rượu đã qua rồi gần ba năm, trên tường mới chữ thêm ra không ít, cuối cùng Tào Từ nhìn về phía bên dưới bên góc rơi ba chữ kia, viết đoạn chính lại cứng nhắc, hiếu kỳ hỏi: "Lão Lữ, cái kia Trần Bình An ở trên tường lưu lại chữ, là cái này 'Kiếm khí dài'?"

Lão nhân hỏi: "Thế nào, tiểu tử này thật không đơn giản ?"

Tào Từ ngồi xổm người xuống, bưng cái bát trắng lớn nhấp một hớp nhỏ rượu, ánh mắt lạnh nhạt, "Hắn khả năng chính là tại ta về sau cái kia mạnh nhất ba cảnh đi."

Lão nhân liền có chút đáng tiếc, trong lồng cái kia võ tước, khám định một vị thuần túy võ phu võ vận dài ngắn, là có thời hạn, không phải đề tự về sau, võ tước bất cứ lúc nào đều có thể bay ra chiếc lồng cho mổ đi ra, kết quả Trần Bình An đề tự trước sau, vừa lúc là đôi thầy trò này một bài một đuôi, đoạn này thời gian căn bản không cần hy vọng xa vời võ tước sẽ rời đi lồng chim rồi.

Không có cái kia lá gan.

Tào Từ cùng Hứa Giáp lại chia đôi uống xong rồi một vò vong ưu rượu.

Hứa Giáp tửu lượng không được, càng uống càng say, cuối cùng liền ngủ như chết tại trên bàn rượu.

Tào Từ là càng uống càng thanh tỉnh người, ánh mắt rạng rỡ.

Tào Từ đột nhiên nói một câu, "Nếu như không phải sư phụ tới đón ta, thật nghĩ đi một chuyến kiếm khí trường thành phía Nam toà kia thiên hạ, nhiều nhất bốn năm mười năm, ta liền có thể dám cái kia mười mấy đầu đại yêu vật tay, trước lúc này, tất nhiên sẽ là từng tràng nhẹ nhàng

vui vẻ lâm ly sinh tử đại chiến."

Lão nhân cười nói: "Người tin hay không, người chỉ cần đi ra thành đầu, người liền sẽ chết ?"

Tào Từ thở dài.

Đạo lý rất đơn giản, lão nhân một điểm liền rõ ràng.

Hắn Tào Từ vô cùng có khả năng đã tiến rồi đỉnh phong đại yêu tằm mắt, thuộc về tất phải giết người, tuyệt đối sẽ không cho hắn bốn năm thời gian mười năm, thậm chí một ngày cũng sẽ không cho thêm.

Tào Từ bất đắc dĩ nói: "Vậy liền thành thành thật thật về Trung Thổ Thần Châu đi."

Lão nhân hữu ý vô ý nói rằng: "Giết mặc Man Hoang thiên hạ, cuối cùng hoành không xuất thế Đồng gia lão tổ, kiếm khí trường thành có một cái liền đủ rồi, cũng chỉ sẽ có một cái. Nếu như Yêu tộc lần nữa nuôi hổ gây họa, nuôi ra một cái có hi vọng võ đạo mười một cảnh Tào Từ, ta cảm thấy bọn chúng có thể tự vận rồi."

Tào Từ ừ một tiếng, "Ta phải hỏi một chút sư phụ, đến cùng có hay không bước lên thứ mười một cảnh. Ta hy vọng là không có. . ."

Lão nhân cười trêu ghẹo nói: "Người này làm đồ đệ, cũng quá không có lương tâm đi ? Làm sao không niệm lấy sư phụ tốt, điểm này, người Tào Từ vậy mà cùng Hứa Giáp không sai biệt lắm đức hạnh, thật không tốt a. Người là Tào Từ ai, có thể nào như thế bình thường."

Tào Từ lung lay đầu, giơ tay lên cánh tay, xòe bàn tay ra, cao hơn đỉnh đầu, tại trên bàn rượu phương bôi rồi một chút, tiếng nói nhu hòa, lại ánh mắt chắc chắn: "Bây giờ sư phụ võ đạo, đã cao như vậy, cơ hồ đã có thể cùng những cái kia chân chính đỉnh núi chi đỉnh. . . Đẹp ngang, như vậy

nếu như không phải thứ mười một canh, ta sư phụ, hoặc là sau này ta, chẳng phải là. . ."

Lão nhân mỉm cười nói: "Đại khái có thể rửa mắt mà đợi."

Tào Từ quay đầu nhìn về lão nhân, "Giống người này vậy dễ nói chuyện lão tiên bối, quá ít rồi."

Lão nhân tự giễu nói: "Đó là bởi vì ta lão già chết tiệt này, đã nhận mệnh rồi."

Tào Từ im lặng ngồi tại bàn rượu bên cạnh, Hứa Giáp tiếng ngáy như sấm, lão đầu tử đã không biết tung tích, đi rồi nơi khác, Hoàng Lương phúc địa đương nhiên muốn so trong tưởng tượng hơi lớn một chút, sẽ không thật sự chỉ có quán rượu như thế chút địa phương, bất quá xác thực đã tàn phá không được đầy đủ, nếu như không phải vị này chư tử bách gia tổ sư gia một trong kiệt lực duy trì, đã sớm cùng Ly Châu động thiên không sai biệt lắm, triệt để mất đi "Động thiên phúc địa" hậu tố tư cách.

Tam giáo cùng chư tử bách gia các Thánh Nhân mỗi ngày sẽ bận bịu cái gì ?

Thập đại động thiên, ba mươi sáu tiểu động thiên, bảy mươi hai phúc địa, là thế nào đến ?

Bảo Bình Châu Ly Châu động thiên phá toái về sau, khó nói cũng chỉ có ba mươi lăm động thiên rồi?

Kì thực hạo nhiên thiên hạ các Thánh Nhân, rất nhiều cần phải đi mở cương thổ, phát triển hạo nhiên thiên hạ bản đồ.

Điểm này, Thanh Minh thiên hạ Đạo giáo Thánh Nhân không giống nhau lắm, bọn hắn chủ yếu vẫn là truy cầu bạch ngọc kinh cao, tầng tầng lớp

lớp, không ngừng hướng lên.

Mà Phật gia toà kia thiên địa, thì là cầu phật pháp xa, kiếp trước kiếp này đời sau, cũng phải làm cho người sống e rằng nghi vấn, không chỗ chấp.

Đương nhiên, hạo nhiên thiên hạ Nho gia, trừ rồi mở ra mới tinh động thiên phúc địa, giáo hóa thương sinh, còn cần nhìn chăm chăm Man Hoang thiên hạ Yêu tộc.

Còn lại hai tòa thiên hạ, đồng dạng không có nhàn rồi.

Đạo gia chương giáo Lục Trầm tại hạo nhiên thiên hạ gây sóng gió, lạc tử bố cục.

Khó nói Nho gia Á Thánh liền không tại Thanh Minh thiên hạ thu đồ đệ truyền đạo ?

Trong tửu phô, Tào Từ dù là không người nói chuyện phiếm, cũng không uống rượu, cũng y nguyên tâm cảnh an ổn, cứ như vậy ngồi.

Rất khó tưởng tượng võ đạo bên trong người, sẽ cảm thấy phá cảnh không có ý nghĩa, tiếp cận mới tốt chơi.

Lão chương quỳ trở về thời điểm, cười hỏi nói: "Tào Từ, trừ rồi võ đạo trèo lên đỉnh, đời này liền không muốn cái khác cái gì rồi?"

Tào Từ cười nói: "Ta đang suy nghĩ sẽ nghĩ gì thế."

Lão nhân trêu chọc nói: "Vậy người cũng không bằng nhà ta Hứa Giáp cùng cái kia Đại Ly thiếu niên đi."

Tào Từ gật gật đầu.

Cuối cùng thiếu niên áo trắng đi ra quán rượu, không có đi tìm ngủ lại tại

Đạo Huyền Sơn một chỗ thế gia vọng tộc tư dinh sư phụ, mà là trực tiếp đi hướng cô phong chân núi, đến rồi quảng trường cửa lớn phụ cận, tiểu đạo đồng cùng ôm kiếm hán tử đều cùng thiếu niên lên tiếng chào hỏi, Tào Từ liền dừng lại bước chân, cùng bọn hắn trò chuyện rồi hơn nửa ngày, lúc này mới đi vào mặt kính, kết quả đến rồi bên kia, vui đầu rèn luyện bản mệnh kiếm lão kiếm tu, cùng eo đeo pháp đao Sư Dao đạo cô, đồng dạng cùng hắn cười chào hỏi, Tào Từ lần nữa ngừng lại, cùng bọn hắn trò chuyện rồi nửa ngày.

Trò chuyện đạo pháp, trò chuyện kiếm thuật, nói chuyện phiếm bên dưới.

Tào Từ cùng người cái gì đều có thể trò chuyện.

Mấy năm này, một mực chính là cái này bộ dáng.

Mà những cái này sớm đã công thành danh toại tiền bối thần tiên, vô luận là ẩn thế cao nhân, vẫn là âm thanh chính thịnh kiếm tiên, thậm chí sẽ có người đại thụ ích lợi, thậm chí lại bởi vì một cái võ đạo bốn cảnh thiếu niên, mà cảm thấy tự ti mặc cảm.

Tào Từ.

Trung Thổ Thần Châu Tào Từ.

Gia thế thường thường, tổ tiên đời đời làm nông, thậm chí không tính là cái gì tiểu Phú nhà, một trận chiến hỏa, thế ngoại đào nguyên bị san thành bình địa, bắt đầu theo nạn dân lưu dân, cùng một chỗ lang bạt kỳ hồ, mỗi ngày đều sẽ có sinh ly chết đừng.

Sau đó bị một vị một mình thúc ngựa đi giang hồ cao lớn nữ tử nhìn thấy, thu làm đệ tử.

Nữ tử lúc đó đem hắn ôm vào trong ngực, tại gió tuyết đêm bên trong,

cùng nhau ngồi cười tuần mã, nàng đứng không qua bảy tám tuổi hài tử cười nói: "Tào Từ, từ nay về sau, người chính là ta Bùi Bôi duy nhất đệ tử rồi."

Tào Từ chậm rãi xuyên qua kiếm khí trường thành phía Bắc thành trì, trên đường đi có người quen bắt chuyện, liền bồi bọn hắn nói chuyện phiếm, nếu là không người chào hỏi, cũng sẽ ngẫu nhiên dừng lại bước chân, ngửa đầu nhìn xem trôi tới trôi lui con diều, nhống lên thật cao mái hiên, hoặc là những cái kia dán tại trên cửa ảm đạm vô quang hoa văn màu môn thần.

Hắn cuối cùng chậm rãi đi đến thành đầu, trở lại tòa kia lão nhà tranh sau một bên túp lều nhỏ, trong lúc rảnh rỗi, tiện tay lật rồi vài cuốn sách, đều nhìn rồi vài trang liền thả xuống, đi ra nhà tranh, tại cười ngửa nói đã đi rồi bảy tám dặm đường, mới tìm được vị kia đứng tại trên đầu thành nhìn ra xa phương Nam Trần gia gia.

Áo trắng ít trẻ măng nhảy lên thành đầu.

Một lần trước nhỏ, hai hai không nói gì.

—— ———

Ra rồi cửa hàng, Ninh Diêu hỏi qua rồi quán tước nhà trọ vị trí sau, liền mang theo Trần Bình An hướng bắt thả độ cái hướng kia đi đến.

Kết quả tại nhà trọ chỗ đầu hẻm nhỏ tử bên trên, Trần Bình An liền gặp được rồi đầy mặt lo lắng Quế phu nhân, cùng rầu rĩ không vui Kim Túc.

Nhìn thấy rồi bình yên vô sự Trần Bình An, Quế phu nhân như trút được gánh nặng, chưa hề nói cái gì lời nói nặng, thậm chí không có hỏi thăm Trần Bình An vì sao chậm chạp chưa về, chỉ là cùng vị kia Trần Bình An nói tới "Ninh cô nương" lên tiếng chào hỏi, liền trở về bắt thả bến dò Quế Hoa Đảo, một lớn sạp hàng sinh ý, nàng loay hoay cháy đầu nát

trán, tăng thêm Ngọc Khuê Tông Khương thị công tử cái kia việc sự tình, rất là phiền lòng.

Kim Túc vốn còn nghĩ phàn nàn vài câu, gia hỏa này làm hại chính mình cho sự phụ quả trách đến cầu huyết xối đầu, chẳng qua là khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy cái kia màu xanh sẫm trường bào bội kiếm thiếu nữ, nhìn lấy vị này thần sắc ung dung, lại phong mang tất lộ họ Ninh thiếu nữ, Kim Túc liền có chút không dám nói chuyện.

Ba người không có đi hẻm nhỏ nhà trọ, Ninh Diêu nghe nói bọn hắn hôm nay muốn đi đi dạo Đảo Huyền Sơn Mi Lộc Nhai ở bên trong cảnh điểm, liền nói nàng cũng không có đi xem qua, cùng đi chính là.

Kim Túc mặc dù nội tâm có chút lo sợ bất an, thế nhưng là không muốn chính mình biểu hiện được quá mức nhát gan, liền chủ động mở miệng nói chuyện, cùng vị kia nhìn không tốt lắm chung đụng "Ninh cô nương" nói chuyện phiếm.

Ninh Diêu kỳ thật không có cái gì ngạo khí, chỉ là lười mà thôi, mà nếu quả giống Kim Túc dạng này nửa sống nửa chín người hỏi nàng hỏi nàng, Ninh Diêu đồng dạng sẽ trả lời, chỉ bất quá mỗi lần trả lời mười phần giản lược.

Đến cuối cùng, Kim Túc thật sự là không biết rõ như thế nào cùng với nàng đánh giao tế rồi, liền bắt đầu trầm mặc, bầu không khí có chút xấu hổ.

Nhưng là ở sâu trong nội tâm, Kim Túc phiên giang đảo hải.

Vị này tuổi không lớn lắm Ninh cô nương, tự xưng đến từ kiếm khí trường thành.

Người ngoài từ Đảo Huyền Sơn tiến vào kiếm khí trường thành, có tiền là được, nhưng kiếm khí trường thành kiếm tu muốn đi vào Đảo Huyền

Sơn, nghe nói chiến công chói lọi kiếm tiên cũng khó khăn.

Trách không được Kim Túc mơ màng hết bài này đến bài khác, trên thực tế nàng nghĩ đến không có sai, Ninh cô nương dòng họ, lên rồi đại tác dụng.

Nhưng là Kim Túc chỉ đoán đúng phân nửa.

Phát sinh ở kiếm khí trường thành rất nhiều nội tình, Quế phu nhân không nguyện ý cùng vị này đặc ý đệ tử nhiều lời, cho nên Kim Túc chỉ là mơ hồ biết rõ lúc trước trận kia rung động đến tâm can mười ba chi chiến, dù là bên người thiếu nữ họ Ninh, cũng chỉ dám đem nàng cho rằng là kiếm khí trường thành Ninh gia đích truyền con cháu một trong, lần này xuất hành, có thể là gánh vác lấy gia tộc nhiệm vụ.

Kim Túc sở dĩ không dám hướng khoa trường nhất cái kia "Chân tướng" đi dựa vào, nguyên nhân rất đơn giản, các nàng bên cạnh còn có cái Trần Bình An.

Bởi vì Ninh Diêu xuất hiện, Mi Lộc Nhai, Thượng Hương Lô, Lôi Trạch Thai, ba khu phong cảnh danh thắng, Kim Túc đều đi dạo đến bó tay bó chân, không quá tự tại, nhặt nhẽo vô vị.

Kim Túc dù sao cũng là hoa quế tiểu nương xuất thân, chẳng những tu đạo tư chất vô cùng tốt, mà lại sinh rồi một bộ linh lung tâm can, cho nên nhiều khi, sẽ cố ý kéo dài khoảng cách, để Trần Bình An cùng vị kia không yêu ngôn từ Ninh cô nương một chỗ. Ninh Diêu cùng Trần Bình An cùng một chỗ, thường thường là muốn đến cái gì liền nói cái gì.

Trần Bình An đối với những cái kia phong khởi vân dừng vương triều thay đổi, thiên hạ đại thế, Nhân tộc hưng suy, không quá cảm thấy hứng thú.

Kỳ thật không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Nhưng là Ninh Diêu nói rồi những này, hăn liền nguyện ý từng cái nhớ xuống, để ở trong lòng.

Kim Túc kỳ thật có chút kỳ quái, vì sao như vậy tính tình lãnh đạm cô nương, nguyện ý cùng hũ nút Trần Bình An trò chuyện nhiều như vậy.

Trong lúc đó ba người cùng còn lại du khách cùng nhau leo lên Lôi Trạch Thai, đột nhiên xuất hiện một vị tay nâng vàng bạc hai màu phát trần lão đạo nhân, đứng tại trên bậc thang, đối với Ninh Diêu cười nói: "Sư tôn phân phó xuống tới, Ninh cô nương nếu là ở Đảo Huyền Sơn có gì cần, có thể nói. Cho dù là đi cô phong nhìn cái kia Tam Thanh Linh, đều có thể."

Ninh Diêu tự nhiên mà vậy nhìn về phía Trần Bình An, Trần Bình An có chút lắc đầu, nàng liền lắc đầu nói: "Chúng ta không đi cô phong trên núi."

Lão đạo nhân cười cười, "Cái kia bản đạo liền không quấy rầy rồi, chỉ cần có việc, Ninh cô nương tùy tiện tìm một vị đạo sĩ thông tri Đảo Huyền Sơn."

Ninh Diêu lúc đầu không quá muốn đáp lời, chỉ là nhìn thấy Trần Bình An đang cùng lão đạo nhân ôm quyền gửi tới lời cảm ơn, nàng lúc này mới gật gật đầu, nói rồi hai chữ, "Tốt."

Kim Túc nỉ non nói: "Giao Long chân quân ?"

Lão đạo nhân lúc đầu đã muốn rời khỏi Lôi Trạch Thai, xem như Đảo Huyền Sơn tam bả thủ, đạo pháp cao thâm, ngay cả cả tòa Nam Bà Sa Châu tu sĩ đều như sấm bên tai, chính là Kim Túc trong lòng thầm đọc, đều có thể "Nghe" đến nhất thanh nhị sở, nghe tiếng sau cười hỏi nói: "Vị cô nương này, thế nhưng là có việc ?"

Dọa đến Kim Túc sắc mặt tái nhợt, tranh thủ thời gian lắc đầu nói:
"Không từng có sự tình, chỉ là văn bối quá mức ngưỡng mộ lão chân quân, mới nhịn không được lên tiếng, mong rằng lão chân quân thứ tội."

Lão đạo nhân cười mở cười nói: "Bần đạo nhưng không có như thế bá đạo, mà lại Đảo Huyền Sơn quy củ, không có đầu nào nói gọi thẳng bần đạo đạo hào, liền muốn bị phạt."

Lão đạo nhân lóe lên một cái rồi biến mất.

Kim Túc nuốt ngụm nước miếng.

Vị này Đảo Huyền Sơn bên trên ngũ cảnh lão thần tiên, là lấy chém giết Nam hải giao long trừ danh tại thế Đạo gia chân quân, sau đó cứ như vậy đứng tại trước mắt mình, cùng chính mình trò chuyện rồi thiên ?

Giao Long chân quân mười một cảnh tu vi, tuyệt đối đủ để nghiền ép thế gian tuyệt đại bộ phận Ngọc Phác cảnh luyện khí sĩ.

Không có người hoài nghi Thiên Quân danh hiệu là lão đạo nhân vật trong bàn tay.

Cuối cùng tại ba người trở về quán tước nhà trọ thời điểm, ngược lại là Ninh Diêu bắt đầu chủ động nói chuyện phiếm, cùng Kim Túc một hỏi một đáp, người sau nói đến ít.

Ninh Diêu tâm tình không tệ, trước đó Trần Bình An tại Mi Lộc Nhai chân núi bán hàng rong bên kia, mua rồi một đôi tiểu xảo linh khí, Âm Dương Ngự kiều đáng.

Đến rồi quán tước nhà trọ, cái kia ăn nói có ý tứ tuổi trẻ chương quỹ thuyết khách đầy rồi, Ninh Diêu liền không nói hai lời, trực tiếp lấy ra một khóa Cốc Vũ tiền, đặt ở trên quầy, hỏi có đủ hay không.

Tuổi trẻ chương quỹ mí mắt run lên, đang muốn nói chuyện, Trần Bình An đã đoạt lại Cốc Vũ tiền, đối với tuổi trẻ chương quỹ cười nói: "Ninh cô nương cùng chúng ta là bằng hữu, chương quỹ, người cho dàn xếp dàn xếp?"

Tuổi trẻ chương quỹ cười nói: "Ta ngược lại thật ra nghĩ thông suốt tan, nhưng ta cũng không thể đuổi đi khách nhân khác a? Quán trước nhà trọ còn muốn hay không thanh danh rồi, về sau sinh ý làm thế nào?"

Ninh Diêu gọn gàng dứt khoát nói: "Cái kia ta đối khác nhà trọ ở bên dưới."

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, móc ra mặt khác một cái Cốc Vũ tiền, nhẹ nhàng đặt ở quầy hàng, "Phiền phức chương quỹ cùng khách nhân thương lượng một chút?"

Tuổi trẻ chương quỹ mỉm cười, thu hồi Cốc Vũ tiền, "Để nói, khách quan chờ lấy."

Trần Bình An đem trước kia viên kia Cốc Vũ tiền trả lại Ninh Diêu, nàng hỏi: "Đây là làm cái gì?"

Trần Bình An cười nói: "Ta mời người ở nhà trọ a."

Ninh Diêu lay động trong lòng bàn tay, ước lượng lấy viên kia Cốc Vũ tiền, bất đắc dĩ nói: "Người kiếm một khóa Cốc Vũ tiền nhiều vất vả, thế nhưng là tại chúng ta kiếm khí trường thành bên này, cái đồ chơi này không thể nào đáng tiền. Người này gọi đánh mặt sừng mạo xưng mập mập, rất nhàm chán, đối một cái khách sạn tính cái gì, ở chỗ nào không phải ở, ta không có người nghĩ như vậy yếu ớt."

Trần Bình An duỗi ra tay, cười nói: "Vậy người đem Cốc Vũ tiền trả ta?"

Ninh Diêu lờm hẩn một cái, quả quyết thu hồi rồi viên kia Cốc Vũ tiền, cười trên nỗi đau của người khác nói: "Người liền đợi đến đau lòng đi."

Cuối cùng quán tước nhà trọ đưa ra rồi lớn nhất một bộ gian phòng, tại một cái thư phòng lệch môn bên ngoài, chính là một tòa tư nhân đình viện, Trần Bình An cảm thấy rất tốt.

Ninh Diêu không có cảm giác gì.

Tuổi trẻ chương quỹ cuối cùng trước khi rời đi, ngay trước ba người trước mặt, cười đem viên kia Cốc Vũ tiền đặt lên bàn, "Suy nghĩ rồi một chút, cảm thấy tiền này có thể sẽ quá phổng tay, ta là không dám thu rồi, cô nương ở tại nơi này, cùng Trần công tử đồng dạng, nên bao nhiêu tiền, ta liền ghi tạc trương mục, quay đầu cùng Quế Hoa Đảo đòi tiền."

Trần Bình An một đầu sương mù.

Kim Túc đáp lại cảm kích ánh mắt.

Trần Bình An ngồi tại bên cạnh bàn, liền muốn đưa tay lấy ra viên kia Cốc Vũ tiền, lại bị Ninh Diêu một bàn tay đè lại, lại bị nàng thu lại.

Nhìn thấy Trần Bình An một mặt mờ mịt, Ninh Diêu nhẹ nhàng khiêu mi, tựa hồ tại khiêu khích. Trần Bình An liền cười làm bộ có sự tình gì đều không có phát sinh.

Kim Túc thức thời mà cáo từ rời đi.

Cửa phòng đóng lại sau, Trần Bình An một mạch xuất ra trên người gia sản cùng bảo bối, từng loại đặt lên bàn.

Chính là Ninh Diêu đều hơi kinh ngạc, cảm khái nói: "Trần Bình An, người có thể a, kiếm tiền bản sự lớn như vậy, làm sao từ thiện tài đồng tử biến thành một cái tiến tài đồng tử rồi? Người mới là giả Trần Bình An

a?"

Trần Bình An học Ninh Diêu, thân thể nghiêng về phía sau, hai tay vòng ngực.

Thiếu niên đầy mặt đắc ý.

Đảo Huyền Sơn hôm nay.

Có cái chưa từng có dạng này Ninh Diêu, có cái chưa từng có dạng này Trần Bình An.

Thẳng đến hai người mỹ hảo mà gặp nhau lại trùng phùng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 277: Đầu thành hai người bốn cảnh ba trận chiến

Trên bàn, rực rỡ muôn màu.

Đã là Trần Bình An thu hoạch, cũng là Trần Bình An giang hồ.

Một khóa thượng đẳng Xà Đảm thạch, là Thần Cáo tông đạo cô Hạ Tiểu Lương ban đầu ở côn thuyền bên trên, trả lại Trần Bình An, còn có một số đã phai màu phổ thông Xà Đảm thạch.

Thải Y Quốc Thành Hoàng gia Trầm Ôn đưa tặng màu vàng kim văn đảm, trừ cái đó ra, sát bên đặt lấy một đồng nhỏ vàng bạc hai màu kim thân mảnh vỡ, văn võ phụ quan ngân sắc mảnh vỡ, cũng có Yên Chi quận Dâm Từ Sơn Thần phá toái kim thân.

Một cái xuất từ một đời nào đó Long Hồ Sơn đại thiên sư chi thủ con dấu, dựa theo Trầm Ôn thuyết pháp, yêu cầu phối hợp Đạo gia ngũ lô chính pháp, mới có thể phát huy uy lực, nhưng là nhất làm cho Trần Bình An ký ức vẫn còn mới mẻ, vẫn là câu nói này: Chỉ có đức người cầm chi.

Một đồng đồng tiền núi nhỏ, Cốc Vũ tiền, Tiểu Thử tiền, Tuyết Hoa tiền.

Một đồng nhỏ thẻ tre, đã có bình thường cây trúc chẻ thành, càng nhiều vẫn là Ngụy Bách chế tạo trúc lâu còn thừa xuống Thanh Thần Sơn cây trúc, bên trên một bên khắc đầy rồi danh ngôn lời răn họa theo từ câu hay. Có Thôi Sàm cùng hãn cùng một chỗ luyện quyền lúc đọc diễn cảm thánh hiền văn chương, có Lý Hi Thánh tại trúc lâu tường ngoài trên vách vẽ bùa văn tự, có Trần Bình An từ sơn thủy du ký bên trong trích ra mà đến, có trên giang hồ tin đồn mà đến vô tâm chi ngữ. . .

Tại Sơ Thủy Quốc bến đò mua sắm một cái gà chọi chén, không đáng tiền, nhưng đây là Trần Bình An khó được ngoài định mức chi tiêu.

Kiểm tu Tả Hữu đưa tặng hai cây màu vàng kim râu rồng, cùng quấy phá lão giao sau khi chết để lại một cái màu vàng kim pháp bào, cùng một khóa tựa như ố vàng viên đan được lão hạt châu.

Một cái sứ trắng đồ rửa bút, từ Cổ Du Quốc thích khách rắn rết phu nhân bên kia thu hoạch được, cuối cùng không có ở Thanh Phù phường bán đi, bởi vì Trần Bình An ưa thích những cái kia hoạt bát linh động một vòng văn tự.

Một quyển « kiếm thuật chính kinh », một cái Chỉ Xích vật ngọc bài, đều là Lão Long thành Trịnh Đại Phong tặng.

Một quyển Văn Thánh lão tú tài đưa tặng Nho gia điển tịch, mấy quyển từ Yên Chi quận Thái Thú phủ đệ lấy được sơn thủy du ký cùng văn nhân giấy bút.

Một cái khắc dấu có "Tĩnh tâm đắc ý" con dấu.

Một cái không có rồi Sơn Tự Ấn làm bạn thủy tự ấn, có vẻ hơi lẻ loi trội.

Nó bị Trần Bình An đặt ở rồi nhất tay một bên vị trí.

Đương nhiên còn có quyển kia làm bạn thời gian lâu nhất Hám Sơn quyền phổ.

Ninh Diêu lật qua kiểm kiểm, từng loại dò xét đi qua, cuối cùng cười nói: "Đều cho ta rồi? Không chứa chút vốn riêng tiền?"

Ninh Diêu trong lòng có chút ảo não.

Vốn riêng tiền tính chuyện gì xảy ra, về sau cùng Trần Bình An nói chuyện, không thể lại như thế không tìm không phối rồi.

Nhớ lấy, đây không phải kiếm đạo tu hành.

Trần Bình An hiển nhiên không có phát giác được Ninh Diêu trong lời nói thâm ý, chỉ rồi mấy thứ đồ, chẳng chặc đảng hoàng nói: "Bản này Hám Sơn quyền phổ, người cũng biết, không phải ta, chỉ là ta giúp Cố Xán đảm bảo, không thể cho người. Tề tiên sinh đưa cho ta con dấu cũng không được, còn có Thành Hoàng gia cái viên kia Thiên Sư Ấn chương, ta cảm thấy cho người không quá phù hợp, còn lại, người nếu muốn liền đều cầm đi đi."

Ninh Diêu bĩu môi, "Không có thêm, người cũng giữ đi."

Trần Bình An vỗ đầu một cái, đem bên hông Đường Kiếm Hồ "Khương Hồ" hái xuống, đặt lên bàn, lại từ hộp kiếm bên trong rút ra tấm kia nghĩ lại có xương khô nữ quỷ phù lục, giải thích nói: "Cái này Đường Kiếm Hồ Lô, là ta mua sắm vài toà đỉnh núi đặt cược, Sơn Thần Ngụy Bách giúp ta cùng Đại Ly muốn, tờ phù lục này bên trong, ở một vị rất hung nữ quỷ, tại Quế Hoa Đảo trợ giúp xuống, cùng ta ký kết rồi sáu mươi năm khế ước, bây giờ liền ở tại hộp kiếm bên trong, Quế phu nhân nói cái này gọi Hòe Trạch, âm vật thân ở trong đó, có thể tắm bổ hồn phách, tăng trưởng tu vi, tựa như là bọn chúng đặc hữu một tòa nhỏ động thiên phúc địa."

Ninh Diêu hỏi: "Xương khô nữ quỷ, xinh đẹp không ?"

Trần Bình An suy nghĩ một chút, "Liền như vậy đi, không bằng một cái sơn trang áo cưới nữ quỷ đẹp mắt, áo cưới nữ quỷ lại không bằng người đẹp mắt."

Ninh Diêu nộ khí rào rạt nói: "Trần Bình An, người trở nên như thế miệng lưỡi trơn tru, có phải hay không cùng A Lương học ?"

Trần Bình An cười lắc đầu nói: "Không có đâu, đều là lời trong lòng của ta, lời hữu ích cùng miệng lưỡi trơn tru, cũng không đồng dạng."

Ninh Diêu ha ha cười nói: "Cái kia người có phải hay không lừa gạt rất nhiều cô nương thực tình?"

Nói đến đây, Ninh Diêu gục xuống bàn, quay đầu nhìn về thân cao rất nhiều, da thịt cũng trắng một chút Trần Bình An, nàng giống như có chút nản chí ỉu xiu, "Ta bây giờ cũng đã không thể một cái tay đánh năm trăm cái Trần Bình An rồi, như vậy người đi qua hơn phân nửa Bảo Bình Châu, nhiều như vậy địa phương nhỏ cô nương, nói không chừng liền sẽ đem người trở thành làm thần tiên, sau đó thích người."

Trần Bình An tranh thủ thời gian khoát tay nói: "Không có cô nương nào ưa thích ta, trên đường đi không phải chém chém giết giết cừu gia, chính là cuối cùng cũng có tử biệt bèo nước gặp nhau."

Nói đến đây, Trần Bình An thở dài, cũng gục xuống bàn, dùng ngón tay nhẹ nhàng đâm Đường Kiếm Hồ, "Ta lúc đó rời quê hương, là cưỡi một chiếc Câu Lô Châu lập đàn làm phép núi côn thuyền, bên trên một bên gặp gỡ rồi một đôi tỷ muội, một cái gọi Xuân Thủy một cái gọi Thu Thực, cùng ta không sai biệt lắm số tuổi, về sau côn thuyền rơi vỡ, khả năng sẽ không còn được gặp lại các nàng đi."

Trần Bình An liếc mắt trên bàn cái kia không đáng chú ý đồ rửa bút.

Cùng nó cách bất quá hơn một thước khoảng cách.

Nhưng cùng với các nàng đã cách rồi rất xa.

Ninh Diêu chẳng những không có cảm thấy Trần Bình An là lên rồi tổn tâm tư, ngược lại nhẹ giọng an ủi nói: "Sinh ly tử biệt, tránh không khỏi."

Nàng vẫn là đem một bên gương mặt dựa sát ở trên bàn, "Tại kiếm khí trường thành bên này, lớn nhỏ, nam hay nữ vậy, chỉ cần một chiến tranh, mỗi lần đều sẽ chết rất nhiều người, có người không quen biết, có người nhận biết, người căn bản không chú ý được đến thương tâm, bằng không thì chết chính là mình rồi, chỉ có đợi đến đại chiến kết thúc sau, người còn sống sót mới có rảnh đi thương tâm, nhưng là thương tâm cũng sẽ không quá nhiều, đối kiếm khí trường thành phương Nam, nhiều nhất Dao gửi một chén rượu, người người đều là dạng này."

Ninh Diêu ánh mắt thật sâu, như Trần Bình An quē quán chiếc kia Thiết Tỏa Tinh, sâu kín lành lạnh, "Tựa như trước đó tại quán rượu uống vong ưu rượu, ta cùng người thuận miệng nói lên món kia việc nhỏ, ta cùng bằng hữu uống tiễn đưa rượu, sẽ có người cảm cha mẹ ta sự tình, ưa thích âm dương quái khí nói chuyện, người hỏi ta sinh không tức giận, tức giận đương nhiên là có, nhưng là không có người ngoài nghĩ nhiều như vậy, vì cái gì đây ? Người biết không ?"

Trần Bình An cùng với nàng đối mặt, ghé vào chỗ ấy, chỉ có thể có chút lắc đầu.

Ninh Diêu cho ra đáp án: "Bởi vì cái kia nói quái thoại người, cuối cùng cũng có một ngày, cũng sẽ chết ở trên chiến trường, mà lại hẳn nhất định sẽ là khẳng khái chịu chết, tựa như hẳn đời này qua đời khác như thế. Nghĩ đến đây cái, ta đã cảm thấy không cần thái sinh khí, mấy câu mà thôi, nhẹ nhàng, còn không có bên người kiếm khí nặng. Nói không chừng ngày nào ta liền sẽ cùng những người này kề vai chiến đấu, hoặc là ai cứu rồi ai, lại hoặc là chỉ có thể trơ mắt nhìn lấy ai chết rồi."

Trần Bình An gật đầu một cái, sau đó ngồi dậy, lại lắc đầu nói: "Ninh cô nương, người này a muốn. . ."

Ninh Diêu xem thường nói: "Ta không muốn nghe đạo lý, không cho phép phiền ta."

Đạo lý của người khác, nàng có thể không cần nghe, trong nhà trường bối lão tổ tông, trên đầu thành lão đại kiếm tiên, lúc trước vì chính mình tiền đưa rồi đi Đảo Huyền Sơn A Lương, bên cạnh cùng tuổi bằng hữu, mà nếu quả là Trần Bình An tới nói, nàng cũng chỉ có thể bị hấn phiền, vậy còn không như ngay từ đầu liền để hấn dừng nói.

Trần Bình An ồ một tiếng, tiếp tục nằm sấp, quả thật không nói những cái kia chính mình thật vất vả từ trên sách đọc đến đạo lý.

Ninh Diêu đột nhiên ngồi dậy, "Người thật muốn đi kiếm khí trường thành bên kia ?"

Trần Bình An đi theo ngồi thẳng, gật đầu nói: "Dạy ta quyền pháp lão tiền bối nói, chỉ cần leo lên đầu thành, liền có thể có trợ giúp võ phu thân hồn rèn luyện, chỉ cần đừng chết tại bên kia, liền là rất lớn thu hoạch. Mà lại không biết rõ vì cái gì, lần trước cùng đôi vợ chồng kia uống qua rồi vong ưu say rượu, ta luôn cảm thấy ngay sau đó bốn cảnh, đến đệ lục cảnh, có loại nước chảy thành sông ảo giác, giống như chỉ cần ta nghĩ thẳng cảnh, liền có thể làm được dễ dàng, bất quá ta đương nhiên sẽ không đàn độn cứ như vậy một đường phá cảnh, một bước đi được không vững chắc, về sau liền treo rồi. Nhưng là ta có một loại trực giác, uống rồi qua Hoàng Lương phúc địa rượu ngon, về sau thất cảnh trước đó, bốn tới năm cùng năm đến sáu, hai lần phá cảnh sẽ đơn giản rất nhiều."

Ninh Diêu cầm qua cái kia Đường Kiếm Hồ, tùy ý hoảng đãng, lông mi khẽ run, "Vậy người phải hảo hảo cảm tạ bọn hấn a, cho rồi người này a một cốc cơ duyên."

Trần Bình An gật đầu nói: "Đó là đương nhiên, cho nên lần này đi kiếm khí trường thành, nhìn xem có thể hay không lần nữa đụng phải bọn hấn."

Ninh Diêu suy nghĩ một chút, không có nhiều lời cái gì.

Trần Bình An có chút thấp thỏm, "Thế nhưng là lúc trước cho người ta chộp tới kiếm khí trường thành, rất khó chịu rồi, ta sợ đứng cũng không vững, còn thế nào leo lên đầu thành ?"

Ninh Diêu giải thích nói: "Kỳ thật không có người nghĩ khoa trương như vậy đáng sợ, đầu thành bên kia vốn chính là kiếm khí thịnh nhất địa phương, người nếu như là từ Đảo Huyền Sơn nhập quan, từng bước một hướng đầu thành bên kia đi, tiến hành theo chất lượng, chậm rãi thích ứng, liền sẽ dễ chịu rất nhiều. Kiếm khí trường thành có chút cùng loại Thanh Minh thiên hạ đối ứng thiên ngoại thiên, là một cái vô pháp địa phương, mười ba cảnh Phi Thăng cảnh kiếm tu, cũng sẽ không bị ép buộc phi thăng, ai cũng mặc kệ sống chết của chúng ta, liên liền Thiên Đạo đều mặc kệ nơi này, cho nên rất nhiều xứ khác kiếm tu đều ưa thích tới đây lịch luyện, tham gia chiến sự, lần trước người tại Ly Châu động thiên trên không, nhìn thấy cái kia phát trên trời kiếm tu, chính là Câu Lô Châu luyện khí sĩ, lần này có bọn hăn trợ trận, mặt ngoài Yêu tộc ba lần thế công đều không công mà lui, tại đầu thành bên dưới quăng xuống rồi mấy chục ngàn bộ thi thể, toàn bộ biến thành rồi chúng ta mua sắm Đảo Huyền Sơn đồ ngang vật liệu tiền vốn, nhưng là ta cảm thấy không có đơn giản như vậy, tin tưởng bắt người đi kiếm khí trường thành Trần gia gia, cùng còn lại hai vị tọa trấn nơi này Thánh Nhân, càng có thể nhìn ra được."

Ninh Diêu cười cười, "Cảnh giới càng cao tu sĩ, nhất là bên trên ngũ cảnh, vô luận là nhân tộc hay là Yêu tộc, tiến vào đường địa bàn của người ta, liền cùng dạng càng sẽ không quen khí hậu, cái này là Thánh Nhân tọa trấn một phương thiên địa, chiếm hết thiên thời địa lợi nơi mấu chốt, đánh cái so sánh, Thanh Minh thiên hạ Đạo gia chương giáo Lục Trầm, trước đó tiến vào hạo nhiên thiên hạ, cảnh giới cao nhất, hẳn là cũng chỉ có thể là mười ba cảnh, đây là Lễ Thánh sớm nhất ký xuống quy củ, mà Nho gia Thánh Nhân tiến vào Thanh Minh thiên hạ, cũng không ngoại lệ. Thánh Nhân ở giữa, đã có Đại Đạo chi tranh, cũng

không đại biểu bọn hắn sẽ không lẫn nhau tôn trọng. Nói ra người khả năng không tin lắm, Yêu tộc bên trong, cũng có đáng giá chúng ta kiểm tu kính nể tồn tại, dù là bọn chúng là trên chiến trường nhất định phải phân ra sinh tử địch nhân. Đồng dạng, Yêu tộc bên trong cũng có lớn bao nhiêu yêu, sẽ khâm phục chúng ta một chút lợi hại kiểm tu."

"Tại chúng ta kiểm khí trường thành, chỉ cần không phải kiểm tu, giống người này võ nhân, còn có chư tử bách gia luyện khí sĩ, liên đều sẽ rất khó nhận, có thể là một bút thiên đại phúc duyên, càng có khả năng sẽ bị bên này kiểm đạo khí thế, triệt để bạc đi rồi Đại Đạo căn bản. Có hai cái ví dụ, một cái là trong lịch sử có vị Câu Lô Châu Động Phủ cảnh kiểm tu, ở chỗ này từng bước một trở thành Tiên Nhân cảnh tu sĩ, một cái là phù điêu châu Tiên Nhân cảnh tu sĩ, chẳng những không có ở đây tìm tới phá cảnh thời cơ, ngược lại một hơi rơi về Nguyên Anh cảnh."

Trần Bình An đột nhiên nói rằng: "A Lương dạy rồi ta mười tám ngừng vận khí pháp môn."

Ninh Diêu cứ thế rồi một chút, "Gia hỏa này đối với người không tệ a, tại chúng ta bên này, chỉ có lập xuống đại công kiểm tu, mới có tư cách truyền thụ cho người nào đó cái này môn vận khí phương thức, cơ hồ đều là truyền cho đặc ý nhất đệ tử, hoặc là gia tộc người thừa kế. Bất quá đừng cao hứng quá sớm, mười tám ngừng càng nhiều là một loại nghi thức cảm giác, tựa như là đang nói, kiểm khí trường thành đời đời truyền thừa, thủy chung có hậu bối kế thừa sớm nhất một hệ Thượng Cổ kiểm tiên kiểm ý, kỳ thật mười tám ngừng bản thân, không coi là nhiều cao minh vận khí kiểm quyết."

"Phía Bắc thành trì bên trong những cái này đại gia tộc, mỗi nhà đều có chân chính thượng thừa kiểm quyết, Trần gia kiểm quyết có thể trọng cốt, Đồng gia kiểm quyết có thể tẩy tủy, Tề gia sở trường luyện thân, Ninh gia ma luyện bản mệnh kiểm kiếm phong, Diêu gia thiên về kiểm khí hư thực, Nạp Lan gia kiểm quyết khí ý bổ sung, đều là các người hạo nhiên thiên hạ kiểm tu không cách nào tưởng tượng tốt, nhưng bất kể

như thế nào, người tất nhiên học được rồi mười tám ngừng, người đến rồi kiểm khí trường thành, sẽ nhanh hơn thích ứng, là sự tình tốt."

Trần Bình An nhếch miệng cười.

Ninh Diêu thuận miệng hỏi: "Dựa theo thời gian mà tính, người học rồi nhanh hai năm đi, mười tám ngừng đi đến mấy ngừng rồi? Thập Ngũ, mười sáu ? Ít nhất cũng nên qua mười hai ngừng đi, tại cái kia về sau, không giống trước đó, mỗi một ngừng đều sẽ tương đối khó nhảy tới. Người dù sao không phải kiểm khí trường thành đất sinh đất nuôi người, chậm một chút rất bình thường. Ta bên cạnh một chút bằng hữu, mập mạp hoa rồi tám cái tháng đi đến mười tám ngừng, Tiểu Đồng thiên phú càng tốt hơn một chút, mới nửa năm, còn lại mấy cái không sai biệt lắm là chín tháng đến một năm ở giữa, bất quá Tiểu Đồng tỷ tỷ của hãn tương đối lợi hại, mới ba tháng mà thôi, chỉ là Đồng gia nhiều năm như vậy một mực tàng tàng dịch dịch, không nguyện ý tiết lộ ra ngoài chân tướng, cùng ta không chênh lệch nhiều người, kiểm khí trường thành đi đến mười tám ngừng, có chừng ba mươi người Tả Hữu, cho nên chúng ta cái này một hệ, bị coi là kiểm khí trường thành ba ngàn năm đến nay, tốt nhất một năm phần, các trưởng bối đều nói chỉ cần cho chúng ta năm sáu mươi năm, Yêu tộc kế tiếp ngàn năm, liền sẽ không thấy được kiểm khí trường thành đầu thành."

Trần Bình An một mặt ngốc trệ.

Hãn trải qua thiên tân vạn khổ, mới miễn cưỡng phá rồi thứ bảy ngừng cánh cửa, có thể một cổ tác khí đi đến mười hai toà khí phủ, sau đó liền bắt đầu tuyết lớn ngập núi, bèn lòng vững dạ, để cho người ta cảm thấy hi vọng quá mơ hồ.

Ninh Diêu phát hiện Trần Bình An sắc mặt sau, liền ngừng lại lời nói đầu, "Vậy liền không nói ta rồi."

Trần Bình An thử thăm dò hỏi: "Người bao lâu ?"

Ninh Diêu ngoài cười nhưng trong không cười, "Ha ha."

Trần Bình An không muốn hết hy vọng, "Ha ha là bao lâu a?"

Ninh Diêu nhần rồi nữa ngày, gặp Trần Bình An không có ý tứ buông tha, đành phải thành thật trả lời: "Chính là 'Ha ha' lâu như vậy, ta vừa nghe xong mười tám ngừng khẩu quyết liền học được rồi."

Trần Bình An ai thán một tiếng, cầm qua Dưỡng Kiếm Hồ, yên lặng uống một ngụm rượu, "Lúc trước cầm tới Hám Sơn quyền phổ, học quyền là như thế này, bây giờ mười tám ngừng, luyện kiếm vẫn là như vậy, ta có phải hay không cả một đời đều đuổi không kịp người a, cái kia còn làm sao trở thành đại kiếm tiên. . ."

Bất quá Trần Bình An không chờ Ninh Diêu nói cái gì, liền đã chính mình nghĩ thông suốt rồi, "Bất quá không quan hệ, cơm muốn từng miếng từng miếng một mà ăn, người khác như thế nào, đều là của người khác tốt, chính mình càng ngày càng tốt, tự mình biết nói là được rồi, dù là chậm một chút đều vô sự. Trước đó đáp ứng người luyện qua một trăm vạn quyền, lúc đó ngay cả mình cũng không dám tưởng tượng đời này có thể đánh xong, kết quả nhanh như vậy cũng chỉ còn lại hai vạn quyền, về sau thế nào, ai biết được."

Ninh Diêu hỏi: "Người khác ? !"

Nói nhằm Trần Bình An đầy mặt xấu hổ, đành phải cười ha ha.

Ninh Diêu suy nghĩ một chút, "Vậy liền sớm một chút đi kiếm khí trường thành ?"

Trần Bình An hái xuống bên hông khối kia ngọc bài, do dự nói: "Thế nhưng là ta hân là đêm mai giờ tý mới có thể vào quan."

Ninh Diêu đã lôi lệ phong hành mà đứng dậy nói: "Người đồ vật thu lại, ta mang người tới, cái kia cái gì Giao Long chân quân không phải nói rồi có chuyện tìm bọn hăn à, Đảo Huyền Sơn chính mình nói, tổng không thích đối ý. Đi thôi."

Trần Bình An tại Đảo Huyền Sơn vốn cũng không có thả không xuống, nghĩ đến sớm một chút tại kiếm khí trường thành luyện quyền cũng là chuyện tốt, liền đem trên bàn đồ vật toàn bộ thu vào phi kiếm Thập Ngũ ở trong, Ninh Diêu lần nữa nhìn thấy cái này đem bản mệnh phi kiếm thời điểm, nhắc nhở nói: "Đã là phi kiếm, lại là Phương Thốn vật, rất khó được, muốn trân quý."

Ngay cả Ninh Diêu đều cảm thấy "Khó được" đồ vật, khẳng định không phải đồng dạng giá trị liên thành, Trần Bình An gật gật đầu, nhớ xuống rồi.

Trần Bình An đi trước cùng Kim Túc nói một tiếng, muốn sớm đi kiếm khí trường thành.

Vị kia hoa quế tiểu nương đứng tại chính mình cửa phòng miệng, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nàng cuối cùng cùng Trần Bình An cùng vị kia Ninh cô nương mỉm cười cáo biệt.

Rời đi bắt thả độ bên này quán tước nhà trọ, Ninh Diêu mang theo Trần Bình An đi vào cô phong chân núi, kết quả ổn thỏa Đảo Huyền Sơn đứng thứ hai tiểu đạo đồng, thoáng nhìn thiếu niên kia không hợp quy củ thông quan ngọc bài, lại nhìn cái tiểu nha đầu kia một mặt thiên kinh địa nghĩa thần thái, tức giận đến tiểu đạo đồng lại từ bỏ đoàn nhảy nhót bắt đầu, cũng may Trần Bình An đã bắt đầu giải thích nói: "Vị này tiên trưởng, trước đó chúng ta tại Lôi Trạch Thai bên kia, gặp gỡ rồi Giao Long chân quân, cùng Ninh cô nương nói, lão chân quân hăn sư tôn đã ban xuống pháp chỉ, có thể vì Ninh cô nương phá lệ. Nếu như tiên trưởng không yên lòng, có thể cùng lão chân quân thương lượng một phen, nếu như thực sự không được, cái kia ta liền đem mai lại đi cái này đạo môn."

Tiểu đạo đồng liếc mắt nhìn Trần Bình An, "Người là ai a, tiểu cô nương này tình lang ?"

Trần Bình An chỉ là chớp mắt, không nói lời nào, cùng tiểu đạo đồng giả ngu.

Tiểu đạo đồng trong lòng thầm đọc, cùng cái kia dựa theo bối phận xem như hãn sử chất Giao Long chân quân trò chuyện rồi một chút, lại dò xét rồi một chút Ninh Diêu cùng Trần Bình An, "Các người có thể qua ải đi kiếm khí trường thành rồi."

Tất nhiên quyết định rồi chủ ý, tiểu đạo đồng liền không lại khó xử hai người, hãn một cái mông ngồi trở lại bồ đoàn, đại khái là cảm thấy tiểu cô nương kia quá làm giận, dứt khoát ngửa ra sau ngã xuống, tay chân mở ra, tùy tiện nằm tại bồ đoàn bên trên, sau đó mở ra quyển kia Đạo gia điển tịch, đắp lên trên mặt mình, nhắm mắt làm ngơ.

Ninh Diêu đưa tay nắm chặt Trần Bình An, nhẹ giọng nói: "Nhớ kỹ, bước vào kiếm khí trường thành về sau, bị kiếm khí nước biển chảy ngược khí phủ là bình thường sự tình, người không thể gấp, càng nhanh khí thể liền càng loạn, sẽ chỉ rối loạn."

Trần Bình An gật đầu nói: "Hiểu rồi, ta coi như là tại kéo phôi, chỉ cần tâm ổn, hết thủy liền ổn."

Ninh Diêu liếc một cái, "Người quê mùa!"

Trần Bình An cười nắm chặt tay của nàng.

Ninh Diêu bước nhanh, nắm Trần Bình An vội vàng bước vào mặt kính cửa lớn.

Ngồi tại cọc buộc ngựa cấp trên ôm kiếm hán tử tẩm tắc lấy làm kỳ lạ,

"Bên kia tuổi trẻ một hệ, đoán chừng phải điên mất không ít đi. Tiểu tử ngốc này tiếp xuống đài ngộ, khẳng định không thể so với Yêu tộc tốt hơn chỗ nào."

Đầu bị sách vở bao trùm tiểu đạo đồng rầu rĩ nói: "Mặc dù ta không thích cái này nha đầu tính xấu, nhưng nhìn đến nàng cho một cái cứ thể tiểu tử lừa gạt tới tay, vẫn còn có chút đau lòng a. Một cái thiên nhất cái mà, hai người này làm sao đựng một khối ? Không phải loạn chút uyên ương phổ nha, ai dặt dây đỏ ? Đứng ra, ta nhất định đâm chết hẳn cái này gà mờ Nguyệt Lão, ân, trước đâm gần chết, để lại một hơi tàn dung ta mạng chết hẳn."

Cô phong cao lâu chi đỉnh, Tam Thanh Linh bên trong một cái, leng keng rung động, chỉ là lặng lẽ không thể nghe thấy, cũng không chiêu cáo thiên hạ, vang vọng Đảo Huyền Sơn.

Sau đó một sợi khí thể thoáng qua cướp đến tiểu đạo đồng trên đầu, lướt vào trong sách, sau đó quyển sách kia tựa như thần linh phụ thể, ba một tiếng khép lại, sau đó đối tiểu đạo đồng, chính là trái một bàn tay phải một cái tát, rất là thanh thúy êm tai.

Căn bản đến không kịp né tránh tiểu đạo đồng như bị sét đánh, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, ôm đầu cầu xin tha thứ nói: "Sư thúc, ta sai rồi ta sai rồi. . ."

Vừa bước một bước vào kiếm khí trường thành sau, Ninh Diêu trong lòng run lên, nhưng là rất nhanh thoải mái.

Nguyên lai nàng mang theo Trần Bình An vượt qua Đảo Huyền Sơn mặt kính sau, không là xuất hiện ở Nạp Lan lão đầu cùng Sư Đạo đạo cô cái kia phiến cửa lớn phụ cận, mà là đi thẳng tới rồi kiếm khí trường thành đầu thành, trực tiếp giảm bớt rồi xuyên qua thành trì cùng leo lên đầu

thành cái kia hai đoạn dài dằng dặc lộ trình, nhưng là kể từ đó, Trần Bình An đoán chừng liền muốn bị tội rồi.

Quả nhiên.

Đột ngột đi vào đầu thành Trần Bình An, đầy mặt đỏ lên, sau đó sắc mặt xám xanh, cuối cùng toàn thân run rẩy.

Thế nhưng là Trần Bình An ánh mắt, thủy chung trong suốt, giềng cổ không gợn sóng.

Trước đó lần kia là quá mức trở tay không kịp, bây giờ có rồi chuẩn bị tâm lý, cho dù là một bước lên trời, đi thẳng tới rồi kiếm khí thịnh nhất đầu thành, Trần Bình An đối với chịu khổ một chuyện, thật sự là quá rất quen, đơn giản là quay về Lạc Phách Sơn trúc lâu tầng hai mà thôi, chỉ cần không phải tại chỗ chết bất đắc kỳ tử, Trần Bình An tâm cảnh, như có cọc buộc ngựa, như sông lớn trụ cột.

Hai người chỗ đoạn này đầu thành, phụ cận cũng không có kiếm tu đi dạo điều tra hoặc là đá mài đạo hạnh.

Một vị còng xuống gầy gò lão nhân từ nguyên chỗ một bước đi đến nơi này, cười nhìn về phía Ninh Diêu, nàng có chút đỏ mặt.

Lão nhân cười cười, hai tay phụ sau, mặc dù trước đó đã xem thấu Đại Ly thiếu niên nội tình, nhưng hôm nay vẫn là vòng quanh Trần Bình An lại dạo qua một vòng, gật đầu nói: "Quả là thế."

Lập tức lão nhân có chút tiếc nuối, thì thảo tự nói: "A Lương dù là ở chỗ này đợi rồi một trăm năm, trên người điểm này thư sinh khí thể vẫn là không có mài sạch sẽ a, không phải cầm tới thanh kiếm kia sau, không sai biệt lắm có thể cùng nói lão nhị tại tỉ lệ năm năm, bây giờ như vậy đều bỏ rồi gia sản, chỉ là tại thiên ngoại thiên trao đổi năm đám, có ý gì, một cái kiếm tu không có kiếm, một đạo nhân đem mình làm thuần túy

võ phu, còn thể thống gì. . . Bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, lấy nàng tính tình, chưa hẳn nguyện ý đi theo A Lương là được. . . Thế nhưng là lựa chọn cái này thiếu niên chất phác, cũng giảng không thông a, chẳng lẽ là vùng vẫy giãy chết, không muốn như vậy tan biến giữa thiên địa ? Không đúng, tính tình của nàng, tuyệt không phải như vậy, quá ngạo khí rồi, tựa như. . . Không thể nói như vậy, hẳn là cực giống nàng mới đúng, như vậy đến cùng là ai thuyết phục nàng ? Văn Thánh một mạch Tề Tĩnh Xuân ? Tề Tĩnh Xuân một cái người đọc sách, học vấn phải rất cao không giả, có thể cùng nàng, vốn cũng không phải là người một đường, theo lý tới nói, là thuyết phục không nàng. . . Kỳ rồi quái tai. . ."

Mặc dù vị này họ Trần lão nhân cùng Ninh Diêu gần tại gang tấc, mà lại lão nhân cũng không phải là ở trong lòng thâm độc, thao thao bất tuyệt là nói ra khỏi miệng, thế nhưng là Ninh Diêu hết lần này tới lần khác một chữ đều nghe không được.

Cũ kiếm tiên không nghĩ ra liền không nghĩ ngợi thêm rồi.

Sự tình thiên hạ thực sự quá nhiều, không gần ta thân, liền đều không phải là chuyện quan trọng.

Huống chi còn mẹ nó không ngừng một tòa thiên hạ.

Cũ kiếm tiên cảm thấy nhất định phải nghĩ một điểm có thể chuyện vui, thế là cười nhìn về phía Ninh Diêu tiểu cô nương này, thật tốt.

Kiểm khí trường thành, thế hệ này tuổi trẻ kiếm tu, thiên tài bối xuất, ba ngàn năm không có đại khí tượng.

Nàng loáng thoáng ở giữa, đã triển lộ ra một nhánh độc xinh xắn dấu hiệu.

Chính là vị này tại trên tường thành không ngừng khắc xuống một chữ cũ kiếm tiên, đều rất chờ mong nàng thanh kia bản mệnh phi kiếm ra lò

hiện thế.

Trước đó có lợi đi xa, Ninh Diêu nha đầu có lần không quan tâm, kém chút tể ra rồi còn chưa thành thực bản mệnh phi kiếm, thiên địa dị tượng, bởi vì kiếm khí trường thành một ít bí pháp tồn tại, cho dù cách một tòa tiểu thiên địa cùng hai tòa lớn thiên hạ, hãn cùng đầu thành mấy cái lão gia hỏa đều phát giác được rồi khác thường, cái kia tính tình xấu nhất, kém một chút liền muốn phá hư quy củ, xâm nhập hạo nhiên thiên hạ.

May mà tiểu nha đầu dừng cương trước bờ vực, mới không có hỏng rồi Đại Đạo gốc rễ.

Ninh Diêu nhỏ giọng hỏi: "Trần gia gia, hãn không có sao chứ ?"

Ăn nói có ý tứ cũ kiếm tiên đối mặt Ninh Diêu, đó là xưa nay không keo kiệt khuôn mặt tươi cười, mỉm cười nói: "Hãn phải có sự tình, Trần gia gia đoán chừng cũng phải có sự tình đi ?"

Ninh Diêu hung hăng trừng mắt liếc lão nhân.

Lão nhân trêu ghẹo nói: "U, cuối cùng hơi ít nữ bộ dáng rồi, xem ra cái này xứ khác tiểu tử công lớn lao chỗ này."

Cũ kiếm tiên không còn đùa tiểu cô nương, "Tiểu tử này võ đạo nội tình đánh cho vô cùng tốt, tâm tính lại định, không tệ không tệ, khẳng định chịu được, yên tâm đi, gần nhất trong khoảng thời gian này, liền để hãn tại trên đầu thành ráng chịu đi, lúc trước ta cái kia nhỏ hàng xóm, Tào Từ cũng là một bước như vậy bước đi tới. Ngàn vạn đừng dẫn hãn đi phía Bắc trong thành, ô yên chương khí, cho dù tốt người kế tục đều phải hủy đi."

Lão nhân nói xong về sau, liền lưng xoay người, chậm rãi tiến lên, lần này không còn vận dụng thần thông, tại kiếm khí trường thành bên này súc địa thành thốn.

Lão nhân cứ như vậy im lặng trông coi tòa thành này đầu.

Đã không biết rõ mấy cái một ngàn năm rồi.

Về sau Trần Bình An hoa rồi năm canh giờ, mới bắt đầu có thể chậm rãi xê dịch bước chân.

Lại là năm sáu canh giờ, mới bắt đầu ý đồ luyện tập sáu bước chạy cộc, đi được không thạo, phảng phất là hài đồng lần đầu học quyền.

Ninh Diêu mỗi ngày đều sẽ đến đầu thành bên này mấy lần, lời nói không nhiều, sau đó liền sẽ trở về phía Bắc thành trì gia tộc.

Trần Bình An sáu bước chạy cộc dần dần thành thạo bắt đầu.

Cứ như vậy một mực hướng tay phải một bên ra quyền mà đi, chậm chạp mà kiên định, tại cảm giác được tình trạng kiệt sức trước một khắc, liền nhanh chóng chuyển thành kiếm lô đứng cái cộc, đứng im bất động.

Trong khoảng thời gian này, Trần Bình An không dám tới gần tường thành bên kia, chỉ là tại cưỡi ngựa trên đường đi lại.

Nghe nói chớp tường phía Nam, chính là Man Hoang thiên hạ.

Mà lại tòa này thiên hạ, đến rồi ban đêm, vậy mà lại treo ba lượt trăng sáng.

Trần Bình An tại kiếm khí trường thành đánh một trăm quyền, cảm giác so tại hạo nhiên thiên hạ đánh mấy ngàn quyền đều muốn mệt mỏi.

Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, đến rồi ngày thứ ba, Trần Bình An tại lờ mờ có thể thấy được lớn nhỏ hai tòa nhà tranh hình dáng thời điểm, nhìn thấy rồi vị kia Tào Từ, hẳn tại một dặm đường bên ngoài trên đầu tường,

luyện tập quyền thung, bước chân nhẹ nhàng, ra quyền như hồng, dù là Trần Bình An không phải bốn cảnh võ phu, chỉ là cái nhãn quang thô thiển thường dân, đều sẽ từ đáy lòng cảm thán Tào Từ quyền giá tử. . . Hoàn mỹ không tì vết!

Trần Bình An là từ phải đến trái, ở tại túp lều nhỏ Tào Từ thì là từ trái đến phải.

Hai người ánh mắt giao hội, song phương đều không ý dừng bước, tiếp tục riêng phần mình tiến lên, cuối cùng xa xa mà sát vai mà qua.

Ngay sau đó, Trần Bình An một thân quyền ý cực kỳ nhỏ, tuyệt đại bộ phận đều đã bị kiếm khí áp chế gắt gao.

Mà Tào Từ một thân vừa mãnh liệt quyền cương, mãnh liệt tiết ra ngoài, mắt trần có thể thấy, giống như trái lại áp chế rồi bốn phía đều thành kiếm khí.

Tại Trần Bình An một đường chậm rãi chạy cọc, cuối cùng tới gần cũ kiếm tiên chỗ ở nhà tranh thời điểm, Tào Từ đã tới về đánh xong một lượt quyền, gặp phải rồi Trần Bình An.

Sau đó Trần Bình An nhìn thấy rồi cũ kiếm tiên bên người Ninh Diêu.

Tào Từ thì nhìn thấy rồi lão nhân bên cạnh sư phụ, Đại Đoan quốc sư, nữ tử võ thần Bùi Bôi.

Ninh Diêu xác định rồi Trần Bình An luyện quyền tiến triển về sau, lúc này mới yên tâm dẫn hãn hướng đi nhà tranh phụ cận phía Bắc đầu thành, mang theo hãn nhảy lên đầu thành, nhìn ra xa tòa thành trì kia, nói cho hãn biết nhà mình ở nơi nào, các bằng hữu của nàng, lại phân dừng ngụ ở chỗ nào.

Mà lại phía sau bọn họ cách đó không xa, Tào Từ đang luyện tập một cái

mới quyền giá, mà nữ võ thần ngay tại sát bên mỉm cười nhìn lấy, lúc thỉnh thoảng chỉ điểm ra hần cái kia quyền giá một ít tì vết.

Ngày trước ban đêm, nữ tử võ thần liền đứng tại trên đầu thành nhắm mắt dưỡng thần.

Tào Từ luyện rồi một đêm quyền.

Trần Bình An một mực luyện tập chạy cộc đến đêm khuya, sau nửa đêm, ngồi xếp bằng tại phía Bắc đầu thành, bảo trì kiếm lô đứng cái cộc, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, cũ kiếm tiên đi vào song phương phụ cận, đột nhiên đề nghị để hai cái thiếu niên luận bàn một phen.

Tào Từ không quan trọng.

Trần Bình An cũng không quan trọng.

Thế là lão nhân lấy ngón tay làm kiếm, mở ra một tòa ngăn ngủi tiểu thiên địa, phương viên mười trượng mà thôi.

Một vị nữ tử võ thần ở bên quan chiến, vậy mà cảm thấy còn thật có ý tứ.

Cái này một ngày, tại không có bất kỳ cái gì cấm chế tình thế bên dưới, hai người tựa như thân ở hạo nhiên thiên hạ bình thường chiến trường, phi kiếm, pháp bảo, quyền pháp, song phương chỉ cần nguyện ý, đều có thể sử dụng.

Mà lại đang luận bàn trước đó, cũ kiếm tiên nói cho hai cái cùng là bốn cảnh võ đạo thiếu niên, tốt nhất quên song phương sẽ không chết tại đầu thành điểm này. Lấy chân chân chính chính sinh tử chi chiến đối đãi.

Trần Bình An dốc sức xuất thủ, ba trận chiến đều thua.

Tào Từ không biết giữ lại thực lực bao nhiêu, tóm lại ba trận chiến toàn thắng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 278: Võ không có đệ nhị, quyền ngoài bầu trời

Đánh xong cuối cùng cuộc chiến này, Tào Từ liền cùng hãn sư phụ cáo từ rời đi, sư đồ hai người hãn là cứ vậy rời đi kiếm khí trường thành, trở về Trung Thổ Đại Đoan.

Tào Từ trước khi đi, đối với Trần Bình An nói rằng: "Trần Bình An, người về Đảo Huyền Sơn trước đó, toà kia túp lều nhỏ, có thể hay không giúp ta chiếu khán một chút ?"

Trần Bình An bời rời đem cái trán mồ hôi, cười nói: "Không có vấn đề."

Đây là Tào Từ độc hữu thiện ý.

Thiếu niên áo trắng cùng nữ tử võ thần tại cười ngựa trên đường càng đi càng xa.

Lão kiếm tiên đối với Trần Bình An nhắc nhở nói: "Ta muốn triệt hồi tiểu thiên địa rồi."

Trần Bình An gật gật đầu, ra hiệu chính mình không có vấn đề.

Lão kiếm tiên tiện tay triệt hồi phương kia thiên địa cấm chế, kiếm khí lập tức mãnh liệt mà tới, Trần Bình An ngay sau đó thần hồn chấn động, thụ thương không nhẹ, chỉ có thể thành thành thật thật lấy kiếm lô đứng cái cọc chống lại.

Một lúc lâu sau, Trần Bình An mới có thể đi lại, cùng Ninh Diêu đi vào mặt hướng phía Nam tường thành phụ cận, nàng hỏi: "Không có sao chứ ?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Điểm ấy thương không tính cái gì."

Ninh Diêu nhú mào, chỉ chỉ ngực, "Ta nói là nơi này."

Thuận thiếu nữ xanh thăm đồng dạng tinh tế ngón tay, Trần Bình An ánh mắt thật lâu không có chuyển di.

Kết quả Ninh Diêu một bàn tay đập vào Trần Bình An trên đầu.

Trần Bình An gãi gãi đầu, tranh thủ thời gian mất bò mới lo làm chuồng, "Trong nội tâm, càng thêm không có việc gì."

Đầu của nam nhân nữ nhân eo, một cái đập không được, một cái sờ không được.

Nhưng là loại lời này, Trần Bình An nào dám giảng.

Ninh Diêu lưng tựa tường thành, lo lắng hỏi: "Thật không có sự tình?"

Trong vòng một ngày, Trần Bình An thua rồi ba lần, thua không thể lại thua rồi.

Lần đầu tiên là Trần Bình An cùng Tào Từ luận bàn quyền pháp quyền thuật, song phương như có ăn ý, đều rất thuần túy, nhưng Trần Bình An nhiều lần ra quyền, giống như vừa vận muốn so Tào Từ chậm hơn một đường.

Không phải nói Trần Bình An quyền pháp bất nhập lưu, hoàn toàn tương phản, họ Thôi lão nhân truyền thụ cho thần nhân nổi trống thức, mây chùng đầm lầy thức các loại quyền chiêu, một bên quan chiến nữ tử võ thần đều nắm chắc lần gặt đầu.

Trái lại Tào Từ lộ ra quá thoải mái thanh thản rồi, đi bộ nhàn nhã, biết

trước tiên tri, liệu địch tiên cơ, Trần Bình An quyền cước, tựa như vừa vịn tiến đến hẳn nếu muốn đến địa phương.

Trần Bình An liền không có đánh trúng qua Tào Từ, một quyền đều không có.

Tại lão kiếm tiên cùng Ninh Diêu đều cảm thấy một trận là đủ thời điểm, lần này đến phiên nữ tử võ thần mỉm cười đề nghị, lại đánh một chầu, đồng thời để Trần Bình An buông tay buông chân, không cần câu thúc tại quyền pháp.

Trận thứ hai, Trần Bình An dùng tới rồi phi kiếm Sơ Nhất cùng Thập Ngũ, trợ trận, thậm chí dùng tới rồi mấy loại phù lục.

Thế nhưng là so với Tào Từ thân pháp, vẫn là muốn chậm một chút, không nhiều không ít, vẫn như cũ là kém một đường.

Lần này, ngay cả Ninh Diêu đều thay Trần Bình An cảm thấy bất đắc dĩ.

Như là đánh cờ, đồng dạng là cửu đoạn quốc thủ, mạnh chín thắng yếu chín, cũng không kỳ quái, mà nếu đây là cái mạnh chín kỳ thủ, nhiều lần nửa mắt thắng được, chỉ sợ nói rõ giữa hai bên tài đánh cờ chênh lệch, không phải đồng dạng lớn.

Cuối cùng cuộc chiến này, là Trần Bình An chính mình nói ra, Tào Từ gật đầu đáp ứng.

Trận thứ ba, Trần Bình An bắt đầu biến rồi.

Trở nên không giống như là đang cùng Tào Từ so chiêu, mà là cùng chính mình phân cao thấp, không ngừng cưỡng ép thay đổi cố định quyền chiêu đường lối, thử nghĩ một chút, thần nhân nổi trống thức cũng tốt, thiết kỵ đục trận thức cũng được, đều là họ Thôi lão nhân rèn luyện trăm ngàn vạn lần "Thần tiên thủ", Trần Bình An loại này hành vi, nhìn

qua có chút tự loạn trận cước.

Thế là Tào Từ ra quyền, so Trần Bình An ra quyền, không còn là chỉ nhanh một đường, rất nhiều thời điểm, Tào Từ tại Trần Bình An ra quyền mới bắt đầu, hoặc là quyền giá trung đoạn liền đập nát rồi Trần Bình An quyền ý, căn bản là so trước hai trận còn muốn thua thảm hại hơn.

Nhưng là ở đây ba người, cho dù là võ đạo bên ngoài Ninh Diêu, cuối cùng đều nhìn ra rồi Trần Bình An lâm thời biến trận, đại phương hướng là đúng.

Chủ yếu nhất chênh lệch, vẫn là tại bốn cảnh nội tình bên trên.

Trận thứ ba về sau, Tào Từ đối với Trần Bình An đuổi ra rồi ngón tay cái, chỉ nói rồi bốn chữ, không ngừng cố gắng.

Nếu như không phải Tào Từ, cũng không phải Trần Bình An, chỉ sợ tất cả mọi người cảm thấy Tào Từ đây là đang khiêu khích, là tại điều vô dương oai, hoặc là tại trên cao nhìn xuống, quan sát kẻ bại.

Nhưng là, Tào Từ ôn hoà nhã nhặn, Trần Bình An tâm cảnh yên ổn, cũng không thể thay đổi một sự thật.

Đồng dạng là bốn cảnh võ phu, Trần Bình An bây giờ là danh xứng với thực Tào Từ bại tướng dưới tay.

Cho nên "Kiếm tâm trong suốt, phong mang tất lộ" Ninh Diêu mới có vấn đề này, nàng lo lắng Trần Bình An thua rồi trận thứ tư.

Trong lúc vô hình tâm cảnh chi tranh.

Một khi võ đạo tâm cảnh bị Tào Từ nghiền ép phá toái, chỉ sợ Trần Bình An đừng nói là võ đạo chỗ tận cùng, đời này bước lên thất cảnh cũng khó khăn.

Cũng may Trần Bình An nói không có việc gì.

Ninh Diêu tin tưởng hẳn.

Trần Bình An không sợ chết, nàng tại Ly Châu động thiên thời điểm liền biết rõ, kém chút chết tại Bàn Sơn Viên thủ hạ, kém chút vì nàng cùng Mã Khố Huyền đổi mệnh.

Nhưng là không sợ chết, không có nghĩa là liền không sợ thua.

Một nghèo hai trắng thời điểm, chân trần không sợ mang giày, thế nhưng là làm Ninh Diêu trước đó tại Đảo Huyền Sơn quán tước nhà trọ, nhìn thấy một bàn bảo bối, mới biết rõ nguyên lai Trần Bình An đã rất có tiền, nhất là võ đạo đều có thể.

Cho nên Ninh Diêu lo lắng Trần Bình An sẽ để tâm vào chuyện vụn vặt.

May mà không phải.

Hai người cùng một chỗ ngồi tại hướng Nam trên đầu thành, vai sóng vai.

Ninh Diêu đem đổi mới hoàn toàn một cỗ hai thanh kiếm chấp trên đầu gối, Trần Bình An vẫn như cũ gánh vác chỉ còn lại có một cái hộc kiếm gỗ hộp kiếm.

Nàng kỳ thật cảm thấy hàng yêu cái này kiếm tên rất tục khí, nhưng là vừa nghĩ tới Trần Bình An còn đeo một cái trừ ma, liền không tính toán với hẳn rồi.

Trần Bình An song quyền chống tại trên đầu gối, thân thể nghiêng về phía trước, ở ngoài ngàn dặm, chính là vô số Yêu tộc đại quân trú mà, chen chúc kiến đám, nghe Ninh Diêu nói mỗi một lần Yêu tộc đại quân

tiến tấn công kiếm khí trường thành, hạp cốc này liền sẽ nhồi vào lít nha lít nhít Yêu tộc, nhưng là, bọn chúng đỉnh đầu, đồng dạng sẽ có lít nha lít nhít phi kiếm.

Trần Bình An cùng Ninh Diêu cùng một chỗ, đều là nghĩ đến điều gì a liền tùy tiện trò chuyện cái gì.

Từ lão kiếm tiên Trần gia gia, đến Tào Từ cùng nữ tử võ thần, cùng bọn hắn chỗ Trung Thổ Thần Châu Đại Đoan vương triều, lại đến có được tứ đại tiên kiếm một trong Long Hồ Sơn đại thiên sư, nói tới rồi tiên kiếm, tự nhiên mà vậy liền liên lụy đến rồi được ca tụng thật vô địch nói lão nhị, bởi vì hắn thanh kia tiên kiếm được ca tụng "Nói cao nhân giữa một thước", sau đó chính là nói lão nhị tọa hạ một mạch Đảo Huyền Sơn, cuối cùng trở lại rồi kiếm khí trường thành, Trần Bình An quyền pháp.

Quanh đi quẩn lại, trò chuyện tùy tâm sở dục.

Trần Bình An chưa bao giờ ngồi qua như thế tầm mắt khoáng đạt địa phương, trên tâm cảnh càng là.

Cứ như vậy phảng phất trực tiếp cùng một tòa thiên hạ mặt đối mặt.

Trần Bình An kìm lòng không được nói: "Sớm nhất luyện quyền là vì rồi mạng sống, đợi đến không cần lo lắng tuổi thọ thời điểm, liền bắt đầu suy nghĩ chính mình vì cái gì luyện quyền, lần thứ nhất cảm thấy ta ra quyền nhất định phải càng nhanh, so với ai khác đều nhanh. Về sau ta lại cảm thấy ta ra quyền, không nhất định là mạnh nhất, nhưng nhất định là nhất có đạo lý, cho nên ta đọc sách, hướng người thỉnh giáo học vấn, cùng người khác học làm người xử thế, để người bên cạnh tại ta làm sai thời điểm, muốn nói cho ta."

Trần Bình An hái xuống hồ lô rượu, uống một hớp rượu, có chút bất đắc dĩ nói: "Ta cùng người giảng đạo lý, cuối cùng, là vì rồi làm cho đối phương cũng giảng đạo lý. Mà không phải ta cảm thấy đạo lý của ta, liền

nhất định là đúng. Chỉ tiếc lần này đi xuống, rất nhiều người liền đạo lý cũng không nguyện ý giảng."

"Quan phục, dòng họ, trong túi quần bạc, mấy cảnh mấy cảnh tu vi, đại khái bọn hăn đều rất bớt lo dùng ít sức, cảm thấy những này liền đầy đủ nói rõ đạo lý đi."

Trần Bình An đột nhiên nhớ tới kiếm tu Tả Hữu, cái kia kiếm thuật độ cao, nhân gian vô địch nam nhân.

Giống như cái này Tề tiên sinh sư huynh, kiếm tu Tả Hữu, cũng rất không yêu giảng đạo lý.

Nhưng là cả hai là có khác biệt trời vực, một cái là chủ động làm ác, một cái là người không đáng ta ta không phạm người, người như phạm ta, cái kia coi như hăn không may rồi.

Cho nên hăn lựa chọn rời xa nhân gian.

Mà lại hăn nói một câu nói, đại khái là ý nói tất cả người tu đạo, đã không tính. . . Người rồi, là dị loại.

Trừ rồi mặt chữ ý tứ bên ngoài, Trần Bình An không hiểu thâm ý trong đó, nhưng cảm giác được đây là một câu rất nặng nề lời nói nói.

Trần Bình An quay đầu đối với Ninh Diêu cười nói: "Đương nhiên, nếu như quyền pháp của ta, còn có sau này kiếm pháp, có thể nhanh nhất, càng nhanh! Đó là tốt nhất!

Trần Bình An đem Dưỡng Kiếm Hồ đưa cho Ninh Diêu sau, đứng người lên, bắt đầu chậm rãi đánh quyền, phối hợp A Lương truyền thụ cho mười tám ngừng.

A Lương đã từng nói, hăn mười tám ngừng, không giống nhau lắm.

Ninh Diêu nhíu mày nói: "Trần Bình An, người mỗi ngày muốn luyện nhiều như vậy quyền, còn muốn muốn nhiều như vậy loạn thất bát tao ? !"

"Tùy tiện ngâm lại."

Trần Bình An ý cười đầy mặt, ra quyền giãn ra tự nhiên, chậm rãi, lại không phải lừa nhác, mà là tự nhiên.

Ninh Diêu quay đầu nhìn một thân quyền pháp chân ý như nước chảy róc rách Trần Bình An, hỏi: "Vậy người có nghĩ tới hay không, người muốn rồi nhiều như vậy, sẽ kéo chậm người võ đạo tu hành. Cái kia Tào Tử chắc chắn sẽ không muốn nhiều như vậy."

Trần Bình An luyện quyền không ngừng, cười nói: "Hắn là thiên tài a, mà lại khẳng định là ghê gớm nhất cái chủng loại kia thiên tài, ta cũng không phải, ta phải mỗi một bước đều suy nghĩ nhiều làm nhiều, ta một cái phạm tục phu tử, người không phải cũng nói ta là người quê mùa, cho nên nhất định phải mỗi một bước đều trước làm đến "Không sai", sau đó mới là đúng, rất đúng, nhất đúng. Ta không vội vàng được, trước kia tại, kéo phôi đốt sứ, ngồi xuống chính là một cái buổi chiều, chỉ có thể không phạm sai lầm, mới có thể xuất hiện mầm giống tốt, rất đạo lý đơn giản."

Trần Bình An thói quen thêm rồi một câu, "Đúng không ?"

Ninh Diêu hỏi lại nói: "Đơn giản ?"

Trần Bình An có chút buồn bực, "Không đơn giản sao?"

Ninh Diêu nhấp một hớp Dưỡng Kiếm Hồ bên trong rượu, hỏi một đấng, trả lời một nẻo, "Đơn giản liền tốt."

Trần Bình An ra quyền không còn dựa theo Hám Sơn quyền phổ hoặc là họ Thôi lão nhân truyền thụ cho quyền giá, mà là lâm thời khởi ý, người theo quyền đi, tâm không lo lắng.

Dừng lại dừng lại, lúc nhanh lúc chậm.

Trần Bình An tâm thần hoàn toàn đắm chìm trong đó.

Ta bản mệnh sứ nát rồi, ta trường sinh cầu đoạn rồi.

Đã từng luyện quyền cũng chỉ là vì rồi xâu mệnh, sau đó ta cuối cùng vẫn là đi đến nơi này, tìm được người.

Ta Trần Bình An cảm thấy mình rất đáng gờm!

Trần Bình An ra quyền càng lúc càng nhanh, đến mức ống tay áo ở giữa, thanh phong phòng lên, bay phất phới.

Lúc trước ngồi ở kia tòa trong mây màu vàng kim cầu hình vòm bên trên, thần tiên tỷ tỷ nói qua, muốn ta nhất định không cần cô phụ đủ trước hy vọng sống sót, bởi vì nàng sớm nhất lựa chọn ta, là bởi vì nàng lựa chọn tin tưởng Tề tiên sinh, mới nguyện ý đi cùng hắn cùng một chỗ, cược cái kia một phần vạn hi vọng.

Có cái này một, ta là cái này một, liền đầy đủ!

Trên đầu thành, Trần Bình An bỗng nhiên ở giữa quyền pháp từ nhanh trở nên chậm, vậy mà không có chút nào đột ngột.

Ngang di động bước chân, không ngừng đối toà kia Man Hoang thiên hạ ra quyền, trong một chớp mắt lại từ chậm nhất biến thành nhanh nhất, gào thét thành gió.

Họ Thôi lão nhân đã từng hào ngôn, muốn dạy thế gian võ phu gặp ta

một quyền, liền cảm giác trời xanh ở trên!

Trần Bình An giống như là đang trả lời một cái trong lòng vấn đề, ra quyền đồng thời, cười to lên nói: "Tốt!"

Ninh Diêu có chút há to mồm.

Đây là Trần Bình An sao?

Ninh Diêu lần đầu tiên có chút đa sầu đa cảm, uống qua rồi một thanh trà đầy sâu tư vị rượu, duỗi ra một cái bàn tay, phàn nàn nói: "Trần Bình An, ta hiện tại một cái tay đánh không rồi mấy cái người rồi."

Trần Bình An ngừng lại ra quyền, ngồi xổm người xuống, cười nói: "Người đánh ta, ta lại sẽ không đánh trả."

Ninh Diêu xem thường nói: "Người vẫn là nam nhân sao ? Cái này muốn truyền đi, mặc kệ là tại kiếm khí trường thành, vẫn là tại hạo nhiên thiên hạ, đều là cũng bị người chê cười chết."

Trần Bình An ánh mắt kiên định, "Nếu như ngày nào người bị người khi dễ rồi, mặc kệ ta lúc đó là võ đạo thứ mấy cảnh, ta một lần kia ra quyền, đều sẽ nhanh nhất!"

Ninh Diêu chỉ chỉ đầu thành phía Nam, "Mười ba cảnh đỉnh phong đại yêu cũng không sợ ?"

Trần Bình An gật đầu.

Ninh Diêu chỉ chỉ sau lưng, "Hạo nhiên thiên hạ văn miếu Thánh Nhân cũng không sợ ?"

Trần Bình An vẫn là gật đầu.

Ninh Diêu chỉ chỉ đỉnh đầu, "Đạo tổ Phật tổ còn không sợ?"

Trần Bình An gật đầu về sau, nhẹ giọng nói: "Ninh Diêu, đừng chết ở trên chiến trường a."

Ninh Diêu quay đầu qua, không nhìn nữa Trần Bình An, ôm ấp Dương Kiếm Hồ, nhìn về phía dưới chân vạn năm chiến trường, gật đầu một cái, ánh mắt kiên nghị, "Ta không dám hứa chắc nhất định không chết, nhưng là ta nhất định sẽ tranh thủ sống sót."

Ninh Diêu đột nhiên cười rộ lên, "Trần Bình An, vậy người tranh thủ thời gian thành là thiên hạ đệ nhất đại kiếm tiên đi!"

Trần Bình An cào đầu nói: "Ta cũng không thể cam đoan a, nhưng là ta cố gắng!"

Trần Bình An đi vào Ninh Diêu bên cạnh ngồi xuống.

Đầu vai dựa vào đầu vai.

Ninh Diêu có chút ngượng ngùng, liền nhẹ nhàng đứng rồi một chút, tựa hồ nếu muốn phá tan hãn, Trần Bình An nhiều lần dựa vào trở về.

Trần Bình An đầu vai, cứ như vậy lắc qua lắc lại.

Cuối cùng hai người an an tĩnh tĩnh nhìn về phía phương Nam.

Một gánh vác lấy Tề tiên sinh cùng thần tiên tỷ tỷ hi vọng.

Một gánh vác lấy âu yếm cô nương kỳ vọng.

Mặc dù không phải dương liễu quyến rũ cùng cỏ mọc én bay, không phải ngày xuân hoà thuận vui vẻ cùng núi xanh lục nước.

Nhưng là Trần Bình An cảm thấy dạng này rất tốt rồi, không thể tốt hơn rồi.

Bùi Bôi Tào Từ sư đồ hai người chậm rãi đi tại trên đầu thành, Tào Từ nhìn lại một chút nhà tranh phương hướng, về mặt chân thành nói: "Mặc dù hãn đệ tam cảnh nội tình, cùng ta trước đó chênh lệch, vẫn tương đối lớn. Nhưng là ta cảm thấy Trần Bình An, hẳn là có hi vọng đi theo ta phía sau."

Nữ võ thần cười nói: "Cái này nhưng là đánh giá rất cao rồi."

Tào Từ hỏi: "Sư phụ, người cảm thấy thế nào ?"

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, "Ta cảm thấy thế nào, không có ý nghĩa, muốn nhìn người cùng Trần Bình An về sau đi được như thế nào, riêng phần mình thăng cảnh nhanh chậm, mỗi một cảnh nội tình độ dày, cuối cùng võ đạo cao thấp, đương nhiên, ai có thể sống được lâu dài hơn, cực kỳ trọng yếu."

Tào Từ gật gù đầu, hỏi: "Sư phụ, nếu là không có lớn ngoài ý muốn, người đại khái có thể sống bao lâu ?"

Liên quan tới loại này sinh tử đại sự, nàng ngữ khí bình thản, "Bình thường mười cảnh võ phu, tận lực giảm bớt bản nguyên tiêu hao, ít chút bệnh căn khó trừ sinh tử đại chiến, có thể sống đến ba trăm tuổi trái phải. Ta đại khái có thể nhiều cái hai trăm năm. Nhưng là thêm ra hai trăm năm, lại có thể làm càng nhiều chuyện hơn rồi."

Tào Từ cảm thán nói: "Đến cùng vẫn là luyện khí sĩ càng trường thọ."

Bùi Bôi đối với cái này từ chối cho ý kiến, hỏi: "Liên quan tới Trần Bình An, còn có ý nghĩ gì sao?"

Tào Từ lung lay đầu, "Không có rồi."

Bùi Bôi căn dặn nói: "Bước lên thất cảnh trước đó, người có thể rời đi Đại Đoan vương triều, nhưng là tuyệt đối không được đi hướng Biệt Châu."

"Hiếu được rồi."

Tào Từ vẫn là không quan trọng, hấn võ đạo, đối thủ chân chính, chỉ có chính mình.

Trung Thổ Thần Châu cao lớn nữ võ thần nhện không được bật cười, đưa tay vuốt vuốt Tào Từ đầu.

Tào Từ bất đắc dĩ nói: "Sư phụ, đừng tổng lấy ta làm hài tử a."

Bùi Bôi đi xuống đầu thành trước đó, nhìn lại một chút nhà tranh bên kia, nàng rất nhanh liền thu tầm mắt lại, cười cười.

Cùng Tào Từ cùng ở một thời đại thuần túy võ phu, nghĩ đến sẽ rất bi ai.

Tôn trọng ngưỡng mộ hấn, ngưỡng mộ núi cao, chỉ có thể cả một đời giờ lên đầu nhìn lấy.

Hâm mộ ghen ghét hấn, theo không kịp. Cừu hận căm thù hấn, khó chịu.

Bùi Bôi rất chờ mong chính mình đệ tử cuối cùng đỉnh phong.

Dù sao võ không có đệ nhị!

Trần Bình An tại trên đầu thành đã đợi rồi gần một tuần thời gian, ngày

này Ninh Diêu đến rồi lại đi, nói là trong nhà đến rồi khách nhân trọng yếu, yêu cầu nàng lộ diện.

Trần Bình An liền tiếp tục dọc theo đầu thành chạy cộc, đi ra hơn mười dặm sau, phát hiện phía trước đứng đấy một người mặc rộng rãi hắc bào tiểu cô nương, chải lấy hoạt bát bím tóc sừng dê, tựa hồ tại ngủ gật ? Lung la lung lay, giống như sau một khắc liền muốn rơi bên dưới đầu thành, nhìn đến Trần Bình An kinh hồn táng đảm, liền muốn nhịn không được đỡ vị kia lỗ mãng tiểu cô nương, chỉ là hai lần đi xa, để Trần Bình An thành thực không ít, tại Thái Y Quốc, tại Đảo Huyền Sơn, cùng tại cái này kiếm khí trường thành, ba cái khác biệt một trời một vực.

Cho nên Trần Bình An chỉ là uy một tiếng, làm bộ là tại hỏi thăm, lấy Ninh Diêu giao cho hắn kiếm khí trường thành thổ ngữ, nói đến sút sẹo khó đọc, hỏi: "Người biết rõ trong túp lều lão nhân là ai chẳng ?"

Tiểu cô nương không có để ý Trần Bình An, như trước đang trên đầu thành nhảy dây.

Trần Bình An tại một cái tự nhận là hợp lý về khoảng cách dừng bước, dò xét rồi một chút nàng, non nớt trên mặt lại còn treo bong bóng nước mũi, quả nhiên là đang ngủ.

Tâm thật to lớn a.

Trần Bình An cảm thấy hơn phân nửa là một vị thiên tài kiếm tu.

Trong nháy mắt, một cái đứng không vững bím tóc sừng dê nữ hài thẳng tắp rơi hướng thành bên dưới.

Trần Bình An vô ý thức liền muốn một bước lao đi, bắt lấy tiểu cô nương kia mắt cá chân.

Nhưng là một cái bàn tay đè lại rồi Trần Bình An đầu vai, không thể

động đây, quay đầu nhìn lại, phát hiện tay phải một bên đứng đây một vị mặt mũi hiền lành lão giả tóc trắng, dáng người thon dài, búi tóc có khác bạch ngọc cây trâm, lão nhân đối với Trần Bình An cười nói: "Tiểu gia hỏa, nghe người khẩu âm, là người xứ khác a? Hảo tâm là chuyện tốt, nhưng tại kiếm khí trường thành, nhất định phải nhớ kỹ một điểm, không cần cho người ta thêm phiền phức, càng không cần cho mình thêm phiền phức."

Lão nhân chỉ chỉ tiểu cô nương "Ngã xuống sườn núi" phương hướng, "Vị này Ân Quan đại nhân, cũng không cần người cứu, nàng là chúng ta kiếm khí trường thành này một ngàn đến, chém giết trong ngũ cảnh Yêu tộc nhiều nhất kiếm tu, muốn nói Yêu tộc hận nhất người, Ân Quan đại nhân có thể vững vàng ba vị trí đầu. Người nếu là đánh đụng phải nàng một mảnh góc áo, chỉ sợ cũng muốn chết rồi, trừ phi lão đại kiếm tiên nguyện ý cùng Ân Quan đại nhân vùng tay xuất thủ."

Trần Bình An ôm quyền cảm tạ.

Lão nhân cười nói: "Lão phu họ Tề, người nếu là không chú ý, hô ta một tiếng Tề gia gia hoặc là đủ tiền bối đều có thể. Hôm nay phía Nam có chút khác thường động tĩnh, ta vừa vặn cùng hảo hữu cùng một chỗ dò xét đầu thành, đoán chừng Ân Quan đại nhân cũng là đến rồi hào hứng, ước gì đối Phương Triển mở thế công."

Lão nhân nhớ lại một chuyện, đột nhiên bổ sung nói: "Vẫn là đừng hô ta Tề gia gia rồi, đủ tiền bối là được, nếu không cảm giác giống như là tại chiếm lão đại kiếm tiên tiện nghi, cái này nhưng không được."

Vừa dứt lời, hai người dưới chân tường thành phía dưới, phát ra một hồi ngọt ngọt tiếng vang.

Đoán chừng là bím tóc sừng dê Ân Quan đại nhân ném tới rồi trên mặt đất, đưa tới chấn động.

Lão nhân cười nhắc nhở nói: "Mặc dù có lão đại kiếm tiên hỗ trợ nhìn chăm chăm, Ân Quan đại nhân cũng tại, nhưng là người vẫn là phải cẩn thận một chút, binh vô thường pháp, Yêu tộc không chừng lúc nào liền muốn triển khai vòng tiếp theo thế công. Tốt rồi, người tiếp tục làm việc đi."

Không thấy lão nhân bước ra, liền xuất hiện tại rồi hơn mười trượng bên ngoài trên đầu thành, cứ như vậy chuồn chuồn lướt nước, thân ảnh của lão nhân thoáng qua ở giữa liền biến mất không thấy gì nữa.

Trần Bình An nhảy xuống đầu thành, quay người trở về nhà tranh bên kia.

Lão nhân họ Tề.

Chém giết vô số trong ngũ cảnh Yêu tộc Ân Quan đại nhân.

Trần Bình An nghe được phương Nam đại địa bên trên vang lên từng đợt khó nói lên lời tiếng vang, không phải đâm rách màng nhĩ cái chủng loại kia khó chịu, mà là động tĩnh không lớn lại làm cho người buồn nôn cái chủng loại kia, Trần Bình An đi nhanh lên đến chớp tường sát bên, đưa mắt nhìn lại.

Sau đó tại mệnh môn bát ngát ngoài thành trong hạp cốc, xuất hiện rồi. . . Tại Trần Bình An xem ra, đứng tại trên đầu thành nhìn vật kia, tựa như một người cúi đầu nhìn cách đó không xa bùn trong đất một đầu con giun.

Trần Bình An hoàn toàn có thể tưởng tượng, đầu kia con giun chân thực hình thể, nhất định cực kỳ khủng bố.

Sau đó Trần Bình An liền thấy đầu thành bên này, lúc trước vị kia Ân Quan đại nhân rơi xuống phương hướng, nổ tung một đoàn to lớn tuyết trắng quang mang, như một hạt hạt châu lăn hướng đầu kia đại yêu.

Về sau trong hạp cốc, bụi đất tung bay, đánh cho long trời lở đất.

Tại ước chừng sau một nén nhang, buộc bím tóc sừng dê áo bào đen "Tiểu cô nương" trở về đầu thành, ngay tại Trần Bình An cách đó không xa, nàng đứng tại trên đầu thành, dùng sức há to mồm, duỗi ra hai ngón lắt lắt một chiếc răng, cuối cùng giống như không bỏ được rút ra, chỉ là hướng cười ngửa nói nhõ một ngụm huyết thủy, có chút tức giận nàng nghênh ngang đi tại trên đầu thành, đầu thành cười ngửa nói cho hẳn dẫm đến một bước chấn động.

Tại đầu thành kết mao thủ thành lão kiếm tiên bất tri bất giác đi vào Trần Bình An bên cạnh, cười giải thích nói: "Đối nàng mà nói, không có đánh chết đối phương, chính là mình thua rồi, cho nên tương đối nổi nóng, lúc này ai cũng không cần quản nàng, nếu không sẽ rất phiền phức. Trước kia cũng liên A Lương vui lòng cùng với nàng lải nhải lải nhải, ưa thích lửa cháy đổ thêm dầu cùng tuyết thượng gia sương, dù sao trải qua được nàng đánh. Bây giờ A Lương rời đi kiếm khí trường thành, đoán chừng nàng có chút nhàm chán đi. Kỳ thật đối phương đầu kia không quá may mắn đại yêu, chỉ là tượng trưng tới đây lộ một mặt mà thôi."

Lão kiếm tiên mang theo Trần Bình An cùng đi hướng nhà tranh, đột nhiên nói rằng: "Bởi vì một ít nguyên nhân, ngươi là một cái ngoại lệ, cho nên ta cùng ngươi cũng nhiều lải nhải một chút."

Trần Bình An gật đầu một cái, chưa hề nói cái gì.

Ngày này màn đêm buông xuống, Trần Bình An rời đi Tào Từ kiến tạo toà kia túp lều nhỏ, ngồi tại rồi phía Bắc trên đầu thành uống rượu, ngắm nhìn toà kia to lớn thành trì đèn đuốc sáng rực.

Nhìn về phía Ninh Diêu nhà phương hướng.

Kết quả trái một bên đầu vai cho người ta vỗ một cái, phía bên trái nhìn

lại, Ninh Diêu đã ngồi tại rồi tay phải hấn một bên.

Nàng lần này đi đến đầu thành, lấy ra một chút thức ăn, đặt ở nhà tranh bên kia, một vò rượu thì xách đi qua, Trần Bình An đưa tới Đường Kiếm Hồ, Ninh Diêu giúp đỡ rót rượu nhập Đường Kiếm Hồ.

Vò rượu không rồi sau, bị Ninh Diêu tiện tay ném về phía đầu thành bên ngoài, ngã xuống trên mặt đất cũng sẽ không có tiếng vang, dù sao nhỏ vò rượu, không phải lúc trước cái kia Ân Quan đại nhân.

Ninh Diêu uống một hớp rượu, bắt đầu ngẩn người.

Trần Bình An liền bồi tiếp nàng cùng một chỗ ngẩn người.

Ninh Diêu nhẹ giọng nói: "Có nói đạo lý hay không, kỳ thật cùng một người sống được có được hay không, không có nửa điểm quan hệ."

Ninh Diêu duỗi ra cánh tay, chỉ hướng thành trì, "Bên kia, có ít người tư chất quá tốt, cho nên chỉ cần hấn tại quy củ bên trong lạm sát kẻ vô tội, ai cũng không làm gì được hấn. Đến rồi đầu thành phía Nam trên chiến trường, loại người này vẫn là nổi tiếng đại anh hùng, kiếm khí ngút trời, lấy vô địch chi tư đục mở Yêu tộc đại quân, chính là nhớ người hận hấn, đều không thể không thừa nhận, có hấn không có hấn, rất khác nhau."

Ninh Diêu lay động bầu rượu, "Ta đi qua hạo nhiên thiên hạ rất nhiều địa phương, gặp qua các loại người, có ít người chỉ là ném rồi tốt thai, liền cả một đời vinh hoa phú quý, áo cơm không lo, mỗi ngày chỉ là ở nơi đó oán trách nhân sinh không thú vị, cầu nhàu, chính mình quá khổ rồi."

Nàng đem Đường Kiếm Hồ trả lại Trần Bình An, hỏi: "Cầu thí xúi quẩy, rất không có tí sức lực nào, đúng hay không?"

Trần Bình An suy nghĩ một chút, "Vẫn tốt chứ. Người khác sống thế nào, đều có các đạo lý a, không hợp chúng ta tâm ý, chưa hấn chính là sai.

Chỉ cần không phải ưa thích giảng đạo lý, liền nhất định sẽ sống được không tốt, ta cảm thấy liền đều có thể."

Ninh Diêu tức giận nói: "Không khéo, thật đúng là sẽ sống đến không tốt lắm."

"A?"

Trần Bình An bắt đầu dụng tâm suy nghĩ vấn đề này.

Ninh Diêu quay đầu qua, nhìn lấy dụng tâm suy nghĩ Trần Bình An, nhin không được cười nói: "Ta thuận miệng bịa chuyện, người thật đúng là rơi vào đi rồi?"

Trần Bình An uống một hớp rượu, "Có phiền lòng sự tình ?"

Ninh Diêu gật gật đầu, "Có người muốn mua nhà ta Trảm Long Thai, ta không nguyện ý bán, người ta liền ra rồi giá trên trời, giảng đạo lý đại nghĩa, giảng thể giao tình cảm, cái gì đều giảng, giảng được ta có chút phiền."

Trần Bình An chưa hề nói cái gì an ủi lời nói, chỉ là nhẹ nhàng nắm chặt rồi Ninh Diêu một cái tay.

Ninh Diêu không khỏi nở nụ cười, "Nhưng là chỉ cần nghĩ đến người khi còn bé khổ hề hề thời gian, đói bụng, tại Nê Bình ngô hẻm bên trong vùng trộm khóc đến một cái nước mũi một cái nước mắt, ta đã cảm thấy kỳ thật những này đều không cái gì rồi."

Trần Bình An cười nhìn về phía phương xa, gió mát quất vào mặt, không còn giống sớm nhất như thế cạo xương khoan tim rồi, tựa như chỉ là què quán núi rừng hơi gió mà thôi, ôn nhu nói: "Dạng này a."

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, cuối cùng Ninh Diêu dựa vào Trần

Bình An đầu vai, vui mừng ngủ say đến bình minh.

Trần Bình An không nhúc nhích tí nào, yên tĩnh gác đêm.

Hắn đã từng thấy qua một câu rất động lòng người câu thơ.

Là ở quê hương thần tiên mộ một tòa tượng bần tượng thần bên trên,
không biết là ai khắc lên.

Trần Bình An hi vọng ai cũng có thể, chỉ cần không phải Hạnh Hoa ngõ
hẻm Mã Khố Huyền là được.

"Từ tuổi thơ lên, ta liền một thân một mình, chiếu cố các đời tinh thần."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 279: Đưa tay giết kiếm tiên

Trăng sáng vẫn như cũ biến mất, mặt trời như thường lệ dâng lên.

Lại là mới một ngày.

Ninh Diêu khó được ngủ được như thế an tâm, sau khi tỉnh lại lau miệng, đứng người lên, duỗi lưng một cái, dứt khoát trực tiếp ngự kiếm xuống rồi đầu thành, hướng phía Bắc thành trì tiêu sái mà đi.

Trần Bình An mặc dù gặp không ít tiên sư ngự phong ngao du thiên địa hình ảnh, sớm nhất Ninh Diêu, về sau Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn, Lưu Bá Kiêu, cưỡi côn thuyền trong lúc đó càng nhiều, thế nhưng là Ninh Diêu ngự kiếm, vẫn là thấy thế nào đều cảm thấy mới mẻ, đương nhiên cũng sẽ hâm mộ.

Trần Bình An trở về nhà tranh ăn xong bữa bữa sáng, sau đó liền bắt đầu dọc theo phía Bắc đầu thành, từ trái đến phải, chạy cộc luyện quyền, sớm đã quen thuộc, có thể một đường nhắm con mắt, Ninh Diêu nói hôm nay có thể sẽ không đến đầu thành nhìn nàng, cho nên hôm nay Trần Bình An mang lên rồi chút thức ăn, dự định đi được xa một chút.

Trước đó đại khái là tới gần lão kiếm tiên tu hành địa phương, kiếm tu thừa thốt, Trần Bình An chỉ thấy được rồi họ Tề lão nhân, cùng vị kia chém giết trong ngũ cảnh Yêu tộc số lượng có một không hai kiếm khí trường thành Ấn Quan đại nhân, đợi đến Trần Bình An ngày này một mực hướng tay phải một bên luyện quyền bước đi, liền thấy rồi càng nhiều kiếm tu, lão ấu nam nữ đều có, đã có tới đây hấp thu kiếm ý, đá mài kiếm đạo tuổi trẻ một hệ, thường thường một mình luyện tập kiếm thuật, hoặc là trầm mặc ngộ đạo, cũng có theo thường lệ tuần tra đầu

thành, thành quần kết đội kiếm tu, nhìn thấy rồi gánh vác hộp kiếm lại đánh quyền Trần Bình An, không ngoài dự tính, không có người nào chào hỏi, người người ánh mắt hờ hững.

Trần Bình An lúc này mới đối với đủ họ lão nhân câu nói kia có rồi chút cảm xúc, kiếm tu ở chỗ này, không nguyện ý phiền phức người khác, chính mình càng không tìm phiền phức.

Vào lúc giữa trưa, Trần Bình An ngồi tại đầu thành ăn Ninh Diêu đưa tới thịt khô cùng điểm tâm, nhai kỹ nuốt chậm, nơi xa có một nhóm thiếu niên thiếu nữ tiến lên, hơn hai mươi người, xuất kiếm lăng lệ mà lại chỉnh tề, dáng người mạnh mẽ, kiếm chiêu xảo trá mà ngắn gọn, kiếm ý khuynh hướng sát phạt, âm trầm, có một vị cụt một tay trung niên kiếm tu bước chân nhẹ nhàng, đi theo phương trận, ở bên chỉ trở, hẳn là là cùng một họ thị tuổi trẻ con cháu, ở đây tu hành.

Trần Bình An không dám nhìn nhiều, miễn cho bị xem như học trộm nhà khác tổ truyền kiếm kỹ mạo thất quý.

Tên kia cụt một tay kiếm tu mắt nhìn chính tại vào ăn Trần Bình An, suy nghĩ một chút, làm ra một cái thủ thế, tuổi trẻ kiếm tu nhóm reo hò một tiếng, cấp tốc ngừng lại tu hành, tốp năm tốp ba ngồi trên mặt đất, có một đám xa xa đi theo kiếm trận phía sau nam nữ, lập tức hái xuống bao khóa, cho những này các thiếu niên thiếu nữ xuất ra cơm trưa, thần thái cung kính, đương nhiên.

Ninh Diêu nói qua, kiếm khí trường thành bên này , đẳng cấp sâu nghiêm, cực kỳ chú trọng gia tộc truyền thừa cùng thực sự chiến công.

Tỉ như cái kia Ẩn Quan đại nhân, "Ẩn Quan" cũng không phải là tính danh, mà là một cái lịch sử đã lâu, lại không người có thể nói ra một cái nguyên cố kỳ quái chức quan, tóm lại "Ẩn Quan" danh hiệu, đời đời kế tục, tại kiếm khí trường thành chấp chưởng đốc quân, định tội, hành hình các loại sự tình, tổ tiên từng có rất nhiều tầm thường vô vi gia chủ, tựa

như kiếm khí trường thành phía Bắc cái bóng, thường thường biến thành trong thành đại tộc Ứng Thanh Trùng, nhưng là thế hệ này Ẩn Quan đại nhân, rất khác nhau.

Được công nhận kiếm khí trường thành thứ tư nắm tay.

Mười ba chi tranh, xuất chiến đệ nhất nhân, chính là vị này tính khí nóng nảy "Tiểu cô nương", đối phương tên kia chiến lực trác tuyệt đại yêu, trực tiếp nhận thua rời khỏi, tức giận đến nàng một mình trên chiến trường, đập loạn loạn chùy rồi rỗng rã một khắc đồng hồ, kiếm khí trường thành cùng Yêu tộc cứ như vậy nhìn lấy nàng phát tiết lửa giận, song phương đều sớm đã thành thói quen.

Đang nghe Ninh Diêu đại khái nói qua mười ba chi tranh đầu đuôi sau, Trần Bình An trừ rồi nhớ kỹ rồi song phương trận doanh đỉnh phong chiến lực, càng nhớ kỹ rồi cái kia "Một nhà chi học, nửa bên giang sơn" Âm Dương gia Lục thị.

Song phương chỉ ở một khắc cuối cùng mới tra ra manh mối xuất chiến thứ tự, có thể là một cái khác trận lặng yên không một tiếng động lại cuộn cuộn sóng ngầm đại chiến.

Vị này Ẩn Quan đại nhân, vì nhân tộc mở rồi một cái tốt đầu, chỉ là kiếm khí trường thành bên này trung bàn sụp đổ, cơ hồ quân lính tan rã, may mà A Lương hoành không xuất thế, thu rồi một cái tốt đuôi.

Trần Bình An sau khi ăn cơm trưa xong, liền đứng dậy tiếp tục đánh quyền hướng phía trước mà đi, trong lúc đó lại gặp được rồi vị kia họ Tề lão nhân, bất quá lần này lão nhân bên cạnh đi theo một vị khuôn mặt tuấn mỹ trung niên nam tử, đủ họ lão nhân khí thế nội liễm, mà nam tử khí thế cường thịnh, nhìn liền giống như là vượt trên rồi lão nhân một đầu.

Trần Bình An không có tiến lên đáp lời, chỉ là ngừng lại chạy cộc, có

chút cúi đầu, ôm quyền thăm hỏi.

Lão nhân cười gật đầu thăm hỏi, cũng là không cùng vị này xứ khác thiếu niên hàn huyên khách sáo.

Về sau Trần Bình An gặp được rồi hai vị ngồi tại đầu thành uống rượu thanh niên trai tráng kiếm tu, cùng một vị đứng tại trên đầu thành cầm kiếm bất động cụt một tay thiếu nữ, kiếm cực lớn.

Trần Bình An đều trông thấy rồi liền yên lặng nhảy xuống đầu thành, vòng qua bốn hẻm, đợi đến cách khá xa rồi, lại nhảy lên thành đầu tiếp tục chạy cộc.

Hoàng hôn bên trong, Trần Bình An còn chứng kiến rồi mấy vị từ phía Nam thành bên dưới bay lượn mà lên kiếm tu, vượt qua cưỡi ngựa nói, ngự kiếm hướng Bắc.

Trần Bình An mắt nhìn sắc trời, ăn xong bữa lẩu thảo cơm tối, quay người trở về.

Thẳng đến đêm khuya mới trở lại túp lều nhỏ, kết quả đầy môn, mượn sáng tỏ ánh trăng chiếu rọi, Trần Bình An liền thấy cái kia Ẩn Quan đại nhân, chính tại ăn vụng hẩu đồ ăn, làm Trần Bình An đứng tại cửa ra vào không nhúc nhích, bím tóc sừng dê "Tiểu cô nương" chậm rãi quay đầu qua, quai hàm phình lên, một chút cũng không có làm tắc bị bắt giác ngộ, ngược lại làm tắc hô bắt tắc, nhìn về phía Trần Bình An, là một mặt trách cứ cùng cảnh giác vẻ mặt, giống như là đang hỏi người ai vậy tới nhà của ta làm gì.

Đây không phải nhập thất đi trộm tiểu thâu, căn bản chính là xuống núi đánh gió thu thổ phỉ a.

Trần Bình An đành phải yên lặng rời khỏi nhà tranh, cài đóng cửa phòng.

Hắn sợ song phương một lời không hợp, liền cho vị này chiến công chói lọi, tính tình quái đản Ấn Quan đại nhân, một kiếm đâm cái nhảo nhoẹt.

Trần Bình An đi hướng nhà tranh sau một bên Bắc đầu thành, ngồi uống rượu.

Đột nhiên nghe được sau lưng một hồi tiếng vỗ tay vang, Trần Bình An quay đầu qua, thấy được nàng thu hồi bàn tay, sau đó lấy chỉ chỉ nhà tranh bên kia, nàng nghênh ngang rời đi.

Là nhắc nhở ta có thể đi trở về thu thập tàn cục rồi?

Trần Bình An đau cả đầu, cẩn thận lý do, vẫn là ngồi tại nguyên chỗ, đợi đến áo bào lớn tiểu cô nương đi xa, mới trở về nhà tranh nhìn rồi một lần, Ninh Diêu mang tới thức ăn, đã còn thừa không có mấy rồi.

Trần Bình An thở dài một tiếng, thu thập toà này loạn thất bát tao gian phòng, quay về đầu thành, bắt đầu luyện tập Trịnh Đại Phong đưa tặng « kiếm thuật chính kinh ».

Vẫn là hư năm trường kiếm hình dáng, trong tay cũng không chân chính trường kiếm, chủ yếu là luyện tập khúc đạo đầu tuyết lở thức cùng trấn thần đầu.

Ninh Diêu hôm nay đều không có đi vào đầu thành thăm viếng Trần Bình An.

Trần Bình An liền ở phía sau nửa đêm trở về nhà tranh nằm bên dưới, bình yên chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Bình An vừa rời giường đi ra nhà tranh không bao xa, liền thấy vị kia Ấn Quan đại nhân, sau lưng mang theo mấy cái thiếu niên thiếu nữ, sải bước mà đến, trực tiếp đi vào gian phòng sau, rất nhanh bím tóc sừng dê liền nổi giận đùng đùng mà đi ra nhà

tranh, tròng lớn con mắt, dùng sức làm ra hung thần ác sát bộ dáng, nàng cố gắng đang chất vấn vì sao nhà tranh hôm nay không có đồ vật nhưng trộm đi.

Phía sau nàng mấy cái kia khí thế không tầm thường thiếu niên thiếu nữ, đều có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Trần Bình An sắc mặt xấu hổ, đành phải giả ngu đóng vai si.

Nếu như không phải cái kia Ẩn Quan đại nhân danh hiệu, Trần Bình An là thật đều muốn xoa bóp gương mặt của nàng.

Bím tóc sừng dê lần này là thật có chút tức giận, nàng dưới chân kiếm khí trường thành âm vang chấn động, người mặc một bộ rộng rãi đại hắc áo choàng nàng lướt về phía không trung, nháy mắt liền biến mất.

Ninh Diêu tại xế chiều đi vào kiếm khí trường thành, nghe được Trần Bình An nói cho nàng biết kinh lịch sau, cười nói không cần lo lắng, vị kia Ẩn Quan đại nhân chính là như vậy tính tình, ném qua nàng đau khổ kiếm tu vô số kể, nhưng kỳ thật là cái rất tốt đối phó vuốt lông con lừa, ưa thích nghe người ta nói lời hữu ích, đưa xinh đẹp đồ vật, một mực thu hết. Nhưng là nàng ăn xong lau sạch đồ vật thu xuống sau, cho ăn bế bụng lộ cái khuôn mặt tươi cười, từ trước tới giờ không niệm tình chính là rồi, nếu như chọc rồi Ẩn Quan đại nhân, cũng có biện pháp, kiếm khí trường thành những cái này vận khí không tốt, liền sẽ tại nàng xuất thủ trước đó, quả quyết bắt đầu giả chết, nàng sẽ cảm thấy xuất thủ đánh chết loại phế vật này, sẽ bắn nàng tay, thường thường sẽ một bút bỏ qua, mà lại nàng cũng không quá mang thù, cũng có thể là nàng căn bản không nhớ được những người kia.

Ninh Diêu nhớ lại một chuyện, nói nghe bằng hữu nhắc qua, Ẩn Quan đại nhân cùng nhỏ mao người trong phòng, quan hệ không tệ, có chút lần đầu tiên mắt xanh tăng theo cấp số cộng, đã từng có người nhìn thấy họ Tào đem Ẩn Quan đại nhân đặt ở trên cổ, sau đó hấn một đường đánh

quyền hành tẩu tại đầu thành, lúc đương thời người qua đường kém chút sợ vỡ mặt.

Trần Bình An liền cảm khái Tào Từ thật sự là lợi hại.

Ninh Diêu cười nói: "Trước kia không quen, ta gần nhất nhiều nghe ngóng một chút Tào Từ sự tình, đạt được một cái kết luận, cùng Tào Từ đi tại cùng một con đường bên trên thuần túy vô phu, kỳ thật rất thâm, nhất là cái gọi là vô đạo thiên tài."

Ninh Diêu tiếp nhận Trần Bình An bầu rượu, uống một hớp rượu, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, "So sánh luyện khí sĩ, nếu như không đề cập tới một cái châu, mà là đặt ở một cả tòa thiên hạ đi so sánh, rất khó có công nhận cái gọi là cùng cảnh thứ nhất, bởi vì bản mệnh phi kiếm, pháp bảo tiên binh những này vật ngoài thân, kỳ thật không tính vật ngoài thân, rất nhiều sinh tử đại chiến, giải quyết dứt khoát vừa lúc chính là những vật này, cho nên kỳ ngộ phúc duyên, sẽ cải biến rất nhiều cố định sự thật. Vô phu không giống nhau, không quá ý vào những này, thậm chí là phản cảm những này, bởi vậy sẽ có quyền không thứ hai thuyết pháp, thắng thua rõ ràng."

Trần Bình An gật gật đầu, hẳn từng tại Nê Bình ngũ hẻm lần đầu nhìn thấy Đại Ly Phiên Vương Tổng Trưởng Kính, về sau trúc lâu ra quyền họ Thôi lão nhân, tăng thêm gian nan phá cảnh sau, lên trời mà đi Trịnh Đại Phong, đều có thể rõ ràng cảm nhận được cùng trên núi thần tiên hoàn toàn khác biệt, loại kia "Ta tranh thứ nhất, ai dám tranh phong" tông sư khí thế, cực kỳ rõ rệt.

Ninh Diêu đem ấm rượu đưa trả lại cho Trần Bình An, "Ta kết luận kỳ thật chỉ nói phân nửa, người cảm thấy Tào Từ rất lợi hại, thế nhưng là ta cảm thấy người lợi hại hơn."

Trần Bình An nhếch miệng cười ngây ngô, có thể làm cho cô nương yêu dấu cho là mình lợi hại, không phải lợi hại là cái gì ?

Ninh Diêu chân thành nói: "Bởi vì cùng một thời đại võ phu, khẳng định không có mấy người có thể cùng Tào Từ giao thủ, không ai có thể chân chính lĩnh giáo qua Tào Từ cái chủng loại kia 'Vô địch' đáng vẻ bề bề. Nhưng là người chẳng những cùng hắn giao thủ, mà lại một đánh chính là ba trận, toàn thua về sau, người cùng tâm cảnh của hắn chi chiến, có thể không thua, cái này thật sự rất khó được."

Ninh Diêu tặng hắn một cái, ngời thẳng thân thể, võ võ Trần Bình An bả vai, "Cái này rất khó được, phải gìn giữ, không ngừng cố gắng."

Trần Bình An gặp Ninh Diêu như thế chừng chạc đàn hoàng nói chuyện, nguyên bản hắn rất trịnh trọng việc đối đãi, chỉ là đột nhiên phát hiện Ninh Diêu trong mắt ranh mãnh, liền biết rõ nàng là tại bắt chước cái kia Tào Từ, cố ý trêu chọc chính mình, Trần Bình An cười đến không ngậm miệng được, liền rượu đều không để ý tới uống rồi, "Người học hắn không hề giống."

Ninh Diêu xem thường nói: "Người học hắn tựa như?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ta không học hắn, ta cũng không cần học hắn."

Ninh Diêu chặc chặc lên tiếng, không biết là thưởng thức vẫn là trêu ghẹo.

Trần Bình An cười ha ha.

Ninh Diêu hạng gì thông minh, lập tức liền biết rõ gia hỏa này là tại học được từ mình tại quán tước nhà trọ bộ dáng, trực tiếp nện rồi Trần Bình An đầu vai một quyền, "Uống rượu của người!"

Trần Bình An quả thật uống một hớp rượu, sau đó cười nói: "Oa, hôm nay rượu giống như phá lệ dễ uống."

Ninh Diêu liếc mắt Trần Bình An trong tay Dương Kiếm Hồ Lô, bỗng nhiên đỏ mặt bắt đầu, lại cho rồi Trần Bình An một quyền, thở phì phì nói: "Nam nhân liền không có một cái tốt!"

Trần Bình An dẫn theo hồ lô rượu, một đầu sương mù.

Ninh Diêu đứng dậy ngự kiếm rời đi, không quên quay đầu hung hăng các loại rồi hẳn một chút.

Trần Bình An chớp chớp con mắt, đầy mặt vô tội.

Gãi gãi đầu, tiếp tục uống rượu, Trần Bình An suy nghĩ tới suy nghĩ lui, chính là nghĩ không minh bạch chính mình làm sao lại không phải cái thứ tốt rồi.

Chỉ bất quá Trần Bình An ngược lại là cảm giác được Ninh Diêu kỳ thật không có tức giận.

Chính là có chút. . . Thẹn thùng.

Trần Bình An cảm thấy quanh quẩn nội tâm loại tư vị này, không hỏng, giống như so uống rồi rượu ngon còn mỹ.

Có một cái tại kiếm khí trường thành không trung ngự phong hư đạo tuần mỹ nam tử, chính là đủ họ lão nhân bên người vị kia, trong lúc vô tình gặp được một màn này sau, cười cười, "Nguyên lai là cái đầu óc chậm chạp cứ thế đầu xanh."

Trần Bình An uống rượu rồi, dừng tốt Dương Kiếm Hồ, đứng dậy luyện tập kiếm lô đứng cái cộc.

Ánh trăng vào lòng, sáng trong trên vai, một đêm an bình.

Trời có chút sáng lên sau, Trần Bình An đột nhiên mở mắt, phát hiện mình vậy mà không nhúc nhích đứng cái cọc rồi nửa đêm.

Trần Bình An có chút nghĩ mà sợ, cái này nếu là không để ý rơi xuống đầu thành, người ta Ấn Quan đại nhân lông tóc không tổn hao gì, nhưng hẳn khẳng định chính là bên dưới một bên tường cây một bãi thịt nát rồi.

Trần Bình An làm rồi mấy cái giãn ra gân cốt động tác, nhảy xuống đầu thành, về nhà tranh nếm qua rồi Ninh Diêu đêm qua chuẩn bị xong bữa sáng, sau đó tiếp tục buồn tẻ vô vị chạy cọc, dọc theo đầu thành hướng phải mà đi.

Sau đó trên đường đi, Trần Bình An gặp gỡ rồi một cái đầy mặt cười bỉ ổi lại đặng đặng sát khí thiếu niên mập mạp, lão quy củ, nhảy xuống đầu thành vòng qua, nặng hơn nữa trở lại đầu thành, lại nhìn thấy trên đầu thành đứng đấy một cái dung mạo tuấn mỹ, hơi có vẻ âm nhu thiếu niên, sau đó là một cái đầy mặt vết sẹo thiếu niên ngăm đen, cuối cùng là vị kia gánh vác cự kiếm cụt một tay thiếu nữ, chỉ là hôm nay nàng bên cạnh thêm ra mấy vị cô gái trẻ tuổi, phảng phất đem rộng lớn đầu thành xem như rồi dạo chơi ngoại thành địa điểm, một bức cấm tú tư lự bên trên, bày đầy rồi tinh mỹ thức ăn điểm tâm.

Làm Trần Bình An lần nữa từ trên đầu thành nhảy đi trở về ngựa nói, các nàng liền từng cái nhìn về phía hắn.

Cùng các nàng xa xa sát vai mà qua thời điểm, các nàng vẫn là tại đối Trần Bình An chỉ trỏ.

Trần Bình An tê cả da đầu.

Kỳ thật hẳn nhất thanh nhị sở, trước trước sau sau bọn gia hỏa này, khẳng định chính là Ninh Diêu trước đó miêu tả những cái kia bằng hữu, mà lại đều là kẻ vai chiến đấu sinh tử đồng bạn.

Đây là Trần Bình An lần thứ hai có chút oán trách chính mình trên chân giày cỏ.

Lần đầu tiên là tại Đại Tù kinh thành, sợ cho Lý Bảo Bình Lý Hòe bọn hăn mất mặt, còn đi chuyên môn mua rồi mới tinh giày, chỉ là bởi vì không có đi đông sơn Sơn Nhai thư viện, cùng thiếu niên Thôi Sàm rời đi rồi kinh thành, mặc trong chốc lát liền cởi ra, thay đổi rồi quen thuộc nhất giày cỏ.

Trần Bình An càng hy vọng chính mình thu thập đến càng tốt hơn một chút hơn, dù là không phải Tào Từ, Thôi Sàm cái loại người này cùng quần áo hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh tiên khí trang phục, cũng nhất định phải sạch sẽ chỉnh tề, tựa như Lâm Thủ Nhất loại kia, tốt nhất mang một điểm thư quyến khí, cho dù là tạm thời đều tốt, búi tóc lại dùng lên một cây trâm ngọc, bên hông Dường Kiếm Hồ cũng không cần còn rồi, hộp kiếm cũng không cần. . .

Trần Bình An tiếp tục tiến lên, trong lòng ai thán, có chút hối hận.

Chỉ là đi tới đi tới, Trần Bình An liền chính mình cười cười, giơ chân lên, cúi đầu mắt nhìn trên chân giày cỏ, "Lão tiểu nhị, cũng không phải ta ghét bỏ người a. Người chịu mệt nhọc, ta rất cảm kích, người nhìn cái kia vài đôi bỏ mình tại du lịch dọc đường đồng bạn, ta thể nhưng là đều cất kỹ rồi, một đôi đều không có ném đi, đều tại Thập Ngũ trong bụng đầu dưỡng lão đâu, ân, trên sách nói cái này gọi dưỡng lão, ha ha, nếu muốn ngâm kẹo dưa cháu, chính là vì khó ta rồi. . ."

Lâm bầm lâu bầu Trần Bình An không có phát hiện, những cái kia tới đây tham gia náo nhiệt nhìn hăn là thần thánh phương nào gia hỏa, hoảng hoảng trương trương, sủi cỏ đồng dạng, từng khóa chủ động "Rơi xuống" rồi đầu thành, nguyên lai là Ninh Diêu từ trên đầu thành không, một đường ngự kiếm mà đến, bàn đôn thiếu niên, đồng than đen cùng thiếu niên tuần mỹ nhao nhao chạy trời chết, những cô gái kia thì cố nén cười, lung tung thu lại bao khóa, ngự kiếm rời đi đầu thành.

Trần Bình An quay đầu qua, nhìn thấy Ninh Diêu ngự kiếm mà tới, bỗng nhiên lơ lửng tại đầu thành bên ngoài không trung, sau đó chậm rãi bay lượn, cùng Trần Bình An chạy cộc tốc độ tương đương.

Ninh Diêu bất đắc dĩ nói: "Người đừng để ý tới bọn hăn."

Trần Bình An cười gật đầu.

Ninh Diêu ngự kiếm vẽ ra trên không trung một cái mỹ diệu đường cong, quăng xuống một câu, "Ta còn có việc, sáng mai tìm người."

Lần này đi tới đi lui, Trần Bình An vẫn là tại đêm khuya trở lại hai tòa nhà nhà tranh phụ cận, lần này lão kiếm tiên chẳng biết tại sao đứng tại Bắc trên đầu thành, giống như là tại ngóng nhìn tòa kia không có tường thành thành trì, Trần Bình An bước nhanh chạy tới, hô rồi một tiếng Trần gia gia. Lão nhân thu tầm mắt lại, gật đầu một cái, sau đó đưa tay chỉ hướng phương Bắc, "Chính là như thế chọn người, khả năng còn không bằng hạo nhiên thiên hạ một tòa châu thành quy mô, ngăn trở rồi Yêu tộc nhiều năm như vậy, chính ta đều cảm thấy kỳ quái."

Trần Bình An không biết trả lời như thế nào, liền không nói lời nào.

Lão kiếm tiên quay đầu cười nhìn về phía Trần Bình An, "Trần Bình An, chúng ta chung đụng được coi như không tệ, đúng không đúng?"

Trần Bình An gật đầu.

Lão nhân cười hỏi nói: "Thế nhưng là nếu như ta nói ta cùng Tào Từ chỗ đến càng tốt hơn, đối với hăn kỳ vọng cao hơn đâu?"

Trần Bình An vẫn không biết trả lời như thế nào.

Lão nhân không nóng nảy đáp án, chỉ là đang nhìn Trần Bình An con

mắt, càng là đang nhìn Trần Bình An tâm cảnh.

Lão nhân có chút thốn thức.

Lần này vị này A Lương trong miệng "Lão đại kiếm tiên", thậm chí vận dụng rồi kiếm thuật thần thông, trực chỉ lòng người, thần hồn chỗ sâu.

Thì ra là thế.

Nguyên bản rất tốt một cái tu đạo bại hoại, nếu như thuận gió thuận nước, vận khí tốt, đại khái tại Đảo Huyền Sơn bên kia hạo nhiên thiên hạ, tu ra một Địa Tiên là không khó, đáng tiếc sớm cho người ta rơi nhảo nhoẹt, như đồ sứ vỡ thành rồi từng mảnh từng mảnh. Tại trường sinh cầu bị đánh gãy trước đó, liền sớm gặp rồi một trận càng lớn kiếp nạn.

Tâm cảnh, tâm kính.

Tấm gương mảnh vỡ có rất có nhỏ, lão nhân nhìn thấy rồi lớn nhất vài miếng, chỗ gánh chịu hình ảnh, kính tượng khác nhau.

Cho nên Trần Bình An tâm cảnh cảnh tượng, nếu là rơi vào tu vi cao thâm Nho gia Thánh Nhân trong mắt, có thể sẽ tương đối nhiều, đương nhiên sẽ cùng lúc đó lộ ra càng quái đản hơn.

Thế là lão kiếm tiên phát hiện đến rồi càng đa đoan hơn nghệ.

Nói khó nghe chút, đây là một trận cùng loại nuôi cổ quá trình, không chỉ là kẻ yếu cúi đầu triều bái cường giả, mà là triệt để không có rồi.

Thiếu niên nhiều năm như vậy hẳn là đang cật lực chấp vá mảnh sứ vỡ phiến, mà lại cũng không tự biết.

Nói dễ nghe một chút, cũng có chút tuyệt diệu rồi, đây coi như là thiên hành kiện, không ngừng vươn lên, cường giả càng mạnh, cuối cùng một

hai phiến mảnh vỡ, càng ngày càng sáng chói chói mắt, như nhật nguyệt huyền không, quần tinh âm đậm.

Tâm cảnh chi tranh, cùng tu vi cao thấp quan hệ không lớn, cho nên cực kỳ hung hiểm, luyện khí sĩ có rất nhiều nói đầu cùng bí pháp, cái gì để tay lên ngực tự hỏi, gỡ tâm quan, cái gì quân tử ba tỉnh hồ mình, cái gì phá trong lòng ma chướng.

Cho nên sẽ có bàng môn tả đạo cùng tà môn ngoại đạo, phân biệt lấy rất nhiều tầm thường, bất nhập lưu quan tướng chi pháp, đi đường tắt, tại tông chữ đầu tiên gia xem ra, không thuộc chính đạo. Tóm lại, trong đó học vấn rất lớn, mà lại rất tạp, như là núi non chập chùng, từng tòa ngọn núi liền sẽ cao có thấp có.

Mà nho thích đạo, chính là ba đầu độc lập đại mạch, cái này là cái gọi là lập giáo xưng tổ.

Bình gia là một đầu đoạn đầu dãy núi, chỉ thiếu một chút liền thành công rồi.

Đã từng xem như tứ đại học thuyết nổi tiếng một trong Mặc gia, cũng có chút cùng loại.

Tựa như sông lớn sông lớn, mặc kệ có bao nhiêu dài rộng bao nhiêu, cuối cùng không thể vào biển, khoảng cách trở thành lớn khinh, chỉ có một bước xa.

Trần Bình An từ đầu đến cuối không có cho ra đáp án.

Lão kiếm tiên lại đã được đến đáp án.

Lão nhân mỉm cười nói: "Lúc trước ngươi cùng Ninh Diêu nha đầu cho tới đạo lý thời điểm, ta vừa vặn không cẩn thận nghe rồi một lỗ tai, muốn nghe hay không ta lải nhải một điểm người từng trải cách nhìn ?"

Trần Bình An quả quyết gật đầu.

Lão nhân cười nói: "Ta có thể nói cho người một cái bí quyết, có thể đã giảng đạo lý, lại trôi qua cũng không tệ lắm, nhất định không đến mức tương lai có ngày chính mình đem chính mình nín chết."

Trần Bình An con mắt tỏa sáng, "Lão tiên bối người mời nói!"

Lão nhân nhẹ giọng cười nói: "Nghe kỹ rồi, cái kia chính là qua thành cái dạng này. Người nên như thế nói với chính mình. . ."

Lão nhân hơi chút dừng lại, sau đó tiếp tục nói: "Ta nào đó nào đó nào đó. . . Ân, tỉ như ta nói 'Ta Trần Thanh Đô ', người liền phải nói 'Ta Trần Bình An' rồi."

Nói đến đây, lão nhân phối hợp nở nụ cười.

Trần Bình An cũng đi theo cười rộ lên.

Cuối cùng lão nhân hai tay phụ sau, thân hình còng xuống, ánh mắt bình tĩnh, nhìn qua toà kia tĩnh mịch tường cùng thành trì, "Đời này khắp nơi giảng đạo lý, mọi chuyện giảng đạo lý, đã đầy đủ giảng đạo lý rồi, không thẹn với lương tâm, kết liễu các người vẫn là cái này điều dạng, không có ý tứ, ta lần này, không cùng các người giảng đạo lý rồi."

Trần Bình An chỉ là an an tĩnh tĩnh nghe lão nhân nói chuyện.

Lão nhân híp mắt, "Đương nhiên số lần không thể quá nhiều, một trăm năm có cái một hai lần, khẳng định không có vấn đề. Tỉ như dạng này."

Lão nhân hướng phương Bắc chậm rãi duỗi ra một tay, bất quá là tùy tiện nâng lên một động tác, nhưng kiếm khí trường thành đỉnh đầu to lớn màn đêm, lại như miếng vải đen bị xé nứt ra, trong nháy mắt đại phóng

quang minh, cuối cùng cũng chỉ có một đầu cực kỳ tinh tế lại cực kỳ sáng chói tia sáng, từ trên trời giáng xuống, nhập vào trong thành trì một chỗ, sau đó liền là trên mặt đất, có vô số kim sắc quang mang bạo liệt nổ nát vụn ra, như có bên trên ngũ cảnh kiếm tiên tại thời khắc này kim thân sụp đổ.

Trần Bình An há to mồm.

Lão nhân ha ha cười nói: "Uống một hớp rượu đề ép sợ."

Trần Bình An dần dần há xuống hồ lô rượu, đưa cho lão kiếm tiên.

Bản ý là trêu ghẹo bên cạnh thiếu niên lão nhân Trần Thanh Đô, không có đưa tay tiếp nhận Đường Kiếm Hồ, xoay người, gật gù đắc ý chậm rãi tiến lên, nhẹ nhàng nhảy xuống đầu thành, nói một mình nói: "Ngốc nha đầu tìm rồi tiểu tử ngốc, tuyệt phối."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 280: Ly biệt mà thôi

Kiểm khí trường thành một chỗ vang lên thở dài một tiếng, tựa hồ cũng không tán thành lão kiểm tiên bạo khởi giết người, nhưng là lại không muốn ra mặt lý luận.

Thở dài nhân thân một bên, có cái già nua tiếng nói vang lên theo, "Ngọc Phác cảnh mà thôi, huống chi Trần Thanh Đô sự tình ra có nguyên nhân, người liền nhịn một chút đi."

Thở dài người phục thở dài.

Già nua tiếng nói bất đắc dĩ mà cười, tận lực khuyên giải nói: "Cùng Trần Thanh Đô giảng các người bộ này Nho gia quy củ, nước đổ đầu vịt, có ý nghĩa gì ? Còn nữa, các người Nho gia học thuyết là 'Người thân thiết chi học', không cầu thành Phật, không cầu trường sinh, dưới chân Đại Đạo không cao cũng không xa, làm gì trách móc nặng nề Trần Thanh Đô mọi chuyện thừa hành quy củ, chẳng phải là thánh hiền người hoàn mỹ ? Người chỉ cần chớ lấy Thánh Nhân tiêu chuẩn cân nhắc Trần Thanh Đô, liền rất đơn giản rồi."

Người kia lạnh nhạt nói: "Trần Thanh Đô bất kỳ lần nào không nói đạo lý, tạo thành ảnh hưởng, chỉ sợ phạm phu tục tử một vạn lần không nói đạo lý cũng không sánh nổi."

Lão nhân cười rồi: "Người ta Trần Thanh Đô là kiểm tu, người là nho sĩ, không giống nhau."

Vị kia nho sĩ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thì thảo nói: "Phu tử như thế nào người, dừng dừng một đời bên trong."

Khuyên giải không quả lão nhân cũng là thở dài một tiếng.

Kiểm khí trường thành phía Bắc trong thành trì, có người hét to nói:
"Trần Thanh Đô!"

Một tràng trường hồng đất bằng mà lên, lôi cuốn lấy thể không thể đỡ phong lôi chi thế, bay thẳng đầu thành.

Đã nhảy xuống đầu thành còng xuống lão nhân nhú nhú lông mi, nhẹ nhàng vung tay áo, đem đứng tại trên đầu thành Trần Bình An kéo tới phía sau mình, mà hắn vừa vặn đứng tại Trần Bình An trước kia vị trí, trực diện vị kia khí thế hung hăng kiếm tu, lão nhân híp mắt nói: "Thế nào, gia tộc con cháu ra rồi Yêu tộc gian tế, ngươi còn có để ý rồi?"

Tên kia kiếm tu lơ lửng tại đầu thành bên ngoài bốn năm trượng, là một cái râu tóc tuyết trắng cao lớn lão nhân, khí thế cực kỳ uy nghiêm, cho dù là đối mặt kiếm khí trường thành tư cách già nhất, kiếm đạo cao nhất lão tiền bối, vị lão giả này vẫn như cũ không có chút nào kính sợ chi ý, đầy mặt vẻ giận dữ chất vấn nói: "Ta Đồng gia tự có gia pháp gia quy xử trí phản đồ, lui 10 ngàn bước nói, Ân Quan còn chưa phán định cháu của ta tội ác nặng nhẹ, ngươi Trần Thanh Đô bằng cái gì xử trí đồng xem thác nước ? !"

Từ râu tóc đến ăn mặc đều là một thân tuyết trắng lão nhân hùng hổ dọa người, bỗng nhiên đề cao tiếng nói, "Ngươi coi ta Đồng Tam Canh đã chết rồi sao ? !"

Trần Thanh Đô đầy mặt mỉa mai chi ý, "Tại đồng xem thác nước chết tại ta dưới kiếm trước đó, ta đúng là làm ngươi Đồng Tam Canh chết rồi. Một cái ván đã đóng thuyền Yêu tộc nội ứng, ngươi Đồng gia xứng sớt tra rồi một tháng công phu, ngươi tin hay không nếu như đối một cái dòng họ, tỉ như họ Trần, một ngày đều ngại nhiều ?"

Từ trong thành đánh tới họ Đồng lão nhân lộ khí ngút trời, "Một cái nguyện ý hối cải, lấy Ngọc Phác cảnh kiếm tiên, chẳng lẽ không so một

cổ thi thể càng có lợi hơn tại kiếm khí trường thành ?"

Trần Thanh Đô thậm chí đều khinh thường nói có hay không có, mà là cười lạnh nói: "Ta một kiếm phía dưới, lại còn có thi thể ? Khó nói tên tiểu súc sinh này lén lút bước lên rồi Tiên Nhân cảnh ?"

Tự xưng Đồng Tam Canh cao lớn lão nhân tức giận đến con mắt tròn, một thân kiếm ý sôi trào mãnh liệt, như kinh đào hải lãng đập đầu thành, tiếng sóng từng trận.

Trần Thanh Đô nhú mày, "Thế nào, muốn ra tay ?"

Đồng Tam Canh một bước hướng về phía trước bước ra, giận quá mà cười nói: "Người khác đều sợ người Trần Thanh Đô, ta không sợ! Xuất thủ liền xuất thủ, có gì không thể ? !"

Một cái trẻ con âm thanh trẻ con khí tiếng nói ở phía xa đầu thành vang lên, có chút ai oán ủy khuất, "Được rồi, đều do ta, là ta không nở đồng xem thác nước nhanh như vậy chết, dù sao tiểu Đồng là ta thích nhất mấy tên một trong, ta hiện tại nhiều ưa thích Tào Từ, năm đó thì có nhiều ưa thích đồng cái mũi nhỏ nước mắt trùng, tất nhiên hiện tại đã chết rồi. . . Liền chết đi."

Người lên tiếng, là cái kia người mặc một bộ đại hắc áo choàng bím tóc sừng dê tiểu cô nương, kiếm khí trường thành thế hệ này Ấn Quan đại nhân.

Trong lúc vô hình, chỗ này đầu thành bốn phía, đã xa xa xuất hiện rồi mười mấy vị kiếm khí trường thành đỉnh tiêm kiếm tu, hoặc là thế gia vọng tộc gia chủ, hoặc là chiến lực trác tuyệt kiếm tiên.

Duy chỉ có ít rồi cái kia hai vị có tư cách cùng Trần Thanh Đô bình khởi bình tọa Thánh Nhân.

Một vị trung niên dung mạo tuấn mỹ nam tử tàn khốc nói: "Đồng Tam Canh, chuyện này là người làm được không đúng, ngay từ đầu liền sai! Qua nhiều năm như vậy, người đối với đồng xem thác nước ký thác kỳ vọng quá lớn rồi, mới có thể để đồng xem thác nước kiếm tâm trở nên như vậy cực đoan, khẳng khẳng muốn độc thân tiến về Yêu tộc phúc địa lịch luyện, mới có trận này tai họa, hẳn cảm thấy kiếm khí trường thành có rồi Đồng Tam Canh, có rồi cái A Lương, còn có thể thêm ra một cái đồng xem thác nước, ta cảm thấy không phải, thế nhưng là hẳn không nghe coi như rồi, trẻ tuổi nóng tính, người thì sao? Khó nói người không biết trong đó hung hiểm ?"

Đồng Tam Canh sắc mặt lạnh lùng, "Ta Đồng gia thanh niên, liền nên có loại này dã tâm, ta vì sao muốn khuyên hẳn ? Ta ước gì Đồng gia tử tôn cả đám đều so ta Đồng Tam Canh kiếm đạo cao hơn!"

Nói đến đây, Đồng Tam Canh cười nhạt nói: "Chúng ta Đồng gia, dù sao không phải Trần, Tề, Nạp Lan dạng này gia tộc, không có nhiều như vậy tâm địa gian xảo."

Ương ngạnh lão nhân một cơn này tử đi xuống, cơ hồ đánh chết rồi nửa toà kiếm khí trường thành.

Cái kia tuấn mỹ nam tử hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Trần Bình An phát hiện cái kia đủ họ lão nhân cũng có nhỏ nhoi địa phương, lúc này chậm rãi mở miệng nói: "Việc đã đến nước này, còn có thể như thế nào ? Đại địch trước mặt, chúng ta chẳng lẽ còn muốn nội chiến ?"

Một vị tướng mạo gầy gò trường sam đeo kiếm lão giả, nhẹ nhàng gạt đầu: "Bất kể như thế nào, ngay sau đó trọng yếu nhất vẫn là ứng đối Yêu tộc thế công, không thể tự loạn trận doanh, vô cớ làm lợi rồi phía Nam những cái kia nghiệt súc."

Cũ kiếm Tiên Căn vốn không để ý tới cái này hai vị hảo tâm đảo bột nhào, càng không có dàn xếp ổn thỏa ý tứ, nhìn chăm chăm Đồng Tam Canh, cười nói: "Nếu như lập công liền có thể chuộc tội, cái kia ta có hay không có thể hôm nay làm thịt rồi người Đồng Tam Canh, sau đó để Ân Quan xé đi vài trang công lao sổ ghi chép, coi như không có việc gì rồi?"

Đồng Tam Canh á khẩu không trả lời được.

Bầu không khí xấu hổ, ngưng trệ nặng nề.

Trần Bình An tại lão kiếm tiên sau lưng nhìn lấy một màn này, chỉ cảm thấy trên đầu thành kiếm khí, tại những người này sau khi xuất hiện, cũng bắt đầu có rồi trọng lượng, ép tới hãn cơ hồ không thở nổi.

Đồng Tam Canh đột nhiên nhìn quanh bốn phía, gầm thét nói: "Nhìn người nường trò hay, đừng con mẹ người nào nhiệt, mau mau rút!"

Mười mấy vị kiếm khí trường thành trung lưu trụ cột, biết rõ đây là Đặng lão thất phu lại tìm cho mình bậc thang xuống rồi, hôm nay bộ này không đánh được, liền nhao nhao thân hình tiêu tán, trở về phía Bắc trong thành.

Khi mọi người nhao nhao lui tán, Trần Bình An lúc này mới nhìn thấy nguyên lai Ninh Diêu cũng ở trong đó, nàng chậm rãi ngự kiếm tới gần đầu thành, Đồng Tam Canh liếc mắt tiểu nha đầu, tức giận nói: "Ninh nha đầu, chớ có học người phế vật kia cha mẹ, người, ta vẫn là rất ưa thích."

Ninh Diêu mặt không biểu tình.

Đồng Tam Canh cũng lơ đãng, quay người ngự phong nhanh chân trở về thành trì.

Đứng tại trên đầu thành Ân Quan đại nhân, là nhất không tim không phổi

cái kia, một mực đang vụng trộm ngáp, giờ phút này nàng đột nhiên nhúu lại mặt, do dự rồi một chút, há to mồm, duỗi ra ngón cái chống đỡ viên kia không an phận rằng, nhẹ nhàng lung lay, cuối cùng vẫn là không bỏ được nhố, khép lại miệng sau, quay người ục ục thì thầm mà hướng đi nơi xa.

Lão kiếm tiên Trần Thanh Đô đối với tối nay phong ba, tựa như chuyện thường ngày ở huyện, đối với Ninh Diêu cười cười, cướp bên dưới đầu thành, hướng đi toà kia lão nhà tranh.

Trần Bình An một lần nữa nhảy lên đầu thành, cùng Ninh Diêu sóng vai mà đứng.

Ninh Diêu không có quá nhiều cảm xúc chập trùng, "Kiếm khí trường thành một mực cứ như vậy, cũng may tổ tiên lưu lại một đầu quy củ không thay đổi gì."

Trần Bình An hiếu kỳ nhìn về phía Ninh Diêu.

Ninh Diêu chậm rãi nói: "Mũi kiếm hướng Nam."

Vô cùng đơn giản bốn chữ, liền tránh ra bắt đầu học kiếm Trần Bình An tâm thần chập chờn, khuấy động không thôi.

Trần Bình An nhin không được quay đầu nhìn về phương Nam.

Ninh Diêu chủ động hái xuống Trần Bình An Dưỡng Kiếm Hồ, bắt đầu uống rượu.

Trần Bình An thu tầm mắt lại, nhẹ giọng hỏi nói: "Cái kia làm rồi phản đồ đồng xem thác nước, có phải hay không là người nói cái loại người này ? Đã từng là trên chiến trường anh hùng, tại thành trì bên trong thì không quá phân rõ phải trái ?"

Ninh Diêu lắc đầu nói: "Hoàn toàn tương phản, tiểu Đồng gia gia một mực là cái người tốt, tại kiếm khí trường thành phía Bắc, cho tới bây giờ thâm cư không ra ngoài, không quá yêu cùng người đánh giao tế, ta khi còn bé ngẫu nhiên nhìn thấy rồi, tiểu Đồng gia gia sẽ rất khách khí, mặc dù bất thiện ngôn từ, nhưng nhiều lần đều sẽ đối với ta cười, tựa như nhà mình trưởng bối đồng dạng."

Ninh Diêu ngồi xếp bằng, bất đắc dĩ nói: "Ai cũng không biết rõ, vì cái gì tiểu Đồng gia gia muốn đầu nhập vào Yêu tộc, có thể là năm đó chuyển kia lấy thân mạo hiểm lịch luyện, ra rồi vấn đề rất lớn đi. Kỳ thật rời đi kiếm khí trường thành, độc thân đi hướng Man Hoang thiên hạ đá mài kiếm đạo kiếm tu, rất nhiều, bởi vì tại bên kia, trong ngũ cảnh Yêu tộc đều yêu thích lấy tu luyện ra Nhân tộc tướng mạo làm vinh, ngày bình thường liền theo chúng ta không có gì khác biệt, chỉ có trên chiến trường thời khắc nguy cấp, mới có thể hiện ra chân thân, bằng vào tiên thiên cường hoành thể phách chống cự phi kiếm. Cho nên kiếm tu chỉ cần cẩn thận ẩn nấp, kỳ thật không quá dễ dàng bị khám phá thân phận."

Người sở dĩ vì vạn linh đứng đầu, liền ở chỗ người chi khiêu huyết khí phủ, bản thân chính là thể gian huyền diệu nhất động thiên phúc địa, cho nên Yêu tộc mới có thể chăm chỉ không ngừng mà tu luyện ra thân người, về sau tu hành liền sẽ làm ít công to. Lạc Phách Sơn tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng đã là như thế.

Ninh Diêu nói tiếp nói: "Đương nhiên, một chút cái kiếm khí trường thành trường hợp đặc biệt, sớm bị đỉnh phong đại yêu âm thầm nhớ xuống, lại lấy bí pháp ghi lại ở sách, liền sẽ tương đối khó lấy hành tẩu Man Hoang thiên hạ. Nhưng là quyển kia sổ, nghe nói danh ngạch có hạn, bên trên vừa viết bên dưới danh tự kiếm tu, sẽ không quá nhiều, thường thường là quê nhà ta bên này chiến tử một cái kiếm tiên, lại tặng thêm một cái. Theo lý thuyết, tiểu Đồng gia gia ra cửa đi xa thời điểm, bất quá là bình thường Nguyên Anh cảnh kiếm tu, không nên trong danh sách tử bên trên, nội tình thâm hậu Đồng gia, lại có độc môn bí thuật che lấp khí thế, rất khó bị phát giác."

Ninh Diêu chưa hề nói một sự kiện.

Nàng là quyền kia cổ quái số bên trên kiểm tu một trong, mà lại là kiểm khí trường thành trong lịch sử niên kỷ nhỏ nhất kiểm tu một trong.

Ninh Diêu tại mười tuổi trước đó liền đã bị ghi lại ở sách.

Mà trong lịch sử những cái kia có đái ngộ này thiên chi kiêu tử, đều không ngoại lệ, đều tại ba mươi tuổi trước đó, liền bị trận trảm tại kiểm khí trường thành phía Nam sa trường.

Yêu tộc đối với cái này xưa nay không kể đại giới.

Thường thường một vị thiên chi kiêu tử sống hoặc chết, đều sẽ liên lụy ra một tên thậm chí là mấy tên đại yêu, kiểm tiên sinh tử.

Bởi vì Yêu tộc cảm thấy trên đầu thành có một cái Trần Thanh Đô liền đầy đủ rồi.

Vạn nhất lại nhiều ra một cái cái gì tà thanh đều, Diêu thanh đều, cũng không phải là chỉ chết một hai cái bên trên ngũ cảnh đại yêu sự tình rồi.

Kiểm khí trường thành bất đắc dĩ chỗ, thì tại tại cái này thiên chi kiêu tử, nếu là không đi sớm sa trường lịch luyện, không tại thời khắc sinh tử cấp tốc quật khởi, mà chỉ là nuôi dưỡng ở kiểm khí trường thành phía Bắc, dù là có vài vị kiểm tiên tử mĩ truyền thụ, vẫn là không có nửa điểm khả năng, trưởng thành là kế tiếp Trần Thanh Đô, A Lương hoặc là Đồng Tam Canh.

Trần Bình An đột nhiên hỏi: "Ta ở chỗ này, có phải hay không kỳ thật sẽ làm hại người phân tâm, liên lụy người tu hành ?"

Ninh Diêu gật đầu, ừ một tiếng, không có phủ nhận, mà lại không chút

do dự.

Nhưng là nàng lại thẳng thừng nói rằng: "Nhưng là người ở chỗ này, ta sẽ rất vui vẻ. Trong nhà Trảm Long Thai bên kia tu hành thời điểm, thường thường sẽ không nhin được nghĩ lên người, liền sẽ ngăn người, phát xong ngốc, liền sẽ trực tiếp chạy đến tìm người, sau khi trở về vội vàng xử lý chút gia tộc sự vụ, sau đó một ngày giống như cứ như vậy đi qua rồi, trước khi ngủ chờ lấy ngày thứ hai gặp người."

Cái này là Ninh Diêu.

Tề Tĩnh Xuân đã từng khuyên bảo qua đối nàng vừa thấy đã yêu học thực đệ tử Triệu Diêu, tốt nhất đừng thích Ninh Diêu, bởi vì nàng là một cái không vỏ kiếm, phong mang tất lộ, rất dễ dàng thương tới người bên ngoài, thậm chí thương mình.

Ninh Diêu đối đãi cái thế giới này, thủy chung tốt xấu rõ ràng, hắc bạch rõ ràng, gần như vô tình.

Chỉ là bây giờ thêm ra một cái Trần Bình An.

Thế là Trần Bình An chém đinh chặt sắt nói: "Nhiều nhất ba ngày, ta liền muốn rời khỏi nơi này, sau đó đi nhất giống kiếm khí trường thành Bắc Câu Lô Châu, luyện quyền cũng luyện kiếm, tranh thủ nhanh nhất bước lên võ đạo đệ thất cảnh, có tư cách tham dự bên này chiến sự, sau đó ta lại tới tìm người!"

Ninh Diêu im lặng, biết rõ dạng này là nhất đúng, nhưng nàng chính là không muốn nói, không nguyện ý chút cái này đầu.

Tương phản, nàng sẽ còn phản nản bên cạnh gia hỏa này, vì cái gì có thể nhanh như vậy liền quyết định.

Trần Bình An là muốn uống rượu, thế nhưng là Dương Kiếm Hồ tại

Ninh Diêu trong tay siết thật chặt, còn giống như cố ý đổi rồi một cái tay, cách Trần Bình An càng xa.

Ninh Diêu đột nhiên nói rằng: "Từ trước Yêu tộc tiến đánh kiếm khí trường thành, đều sẽ tiếp tục hai ba mươi năm, cho người thời gian mười năm bước lên đệ thất cảnh, có đủ hay không?"

Ninh Diêu trừng mắt dựng thẳng mắt, "Liền mười năm, không thể lại nhiều!"

Trần Bình An xê dịch cái mông, đổi mặt nàng mà ngồi, cười nói: "Tốt. Nhưng là người cũng nhất định phải chờ ta."

Ninh Diêu nhăn nhăn nhí nhí cũng nghiêng người sang, cùng hăn ngồi đối diện nhau, đem Dưỡng Kiếm Hồ đưa trả lại cho hăn, lúc này mới gật đầu nói: "Tốt."

Trần Bình An tiếp nhận bầu rượu, ngửa đầu uống một hớp rượu.

Ninh Diêu nhẹ giọng nói: "Ta có rất nhiều mao bệnh."

Trần Bình An mỉm cười nói: "Không sao, ta thích người."

Ninh Diêu hốc mắt hồng nhuận phơn phớt.

Trần Bình An duỗi ra một cái tay, run nhẹ nhẹ, nhẹ nhàng phủ tại Ninh Diêu trên gương mặt.

Ninh Diêu có chút đỏ mặt, nhưng là không có cự tuyệt, nàng chỉ là nhắm lại rồi con mắt, không dám nhìn hăn.

Ngay tại thiên địa tịch liêu phẳng phất chỉ còn hai người thời khắc, có cái không đúng lúc tiếng ho khan nhẹ nhàng vang lên.

Trần Bình An tranh thủ thời gian rút tay về, uống rượu che giấu bối rối của mình, Ninh Diêu thì quay đầu nhìn lại, hẹp dài song mi bên trên, treo đầy rồi sát khí, vị kia khách không mời mà đến, chính là lão kiếm tiên Trần gia gia, đứng tại hai người cách đó không xa, chấp tay mà đứng, ý cười đầy mặt, "Đột nhiên nhớ tới một sự kiện, sợ quay đầu liền cấp quên rồi, phải nhanh cùng Trần Bình An nói một chút."

"Các người giảng chính là rồi."

Ninh Diêu cầm qua bầu rượu sau, mặt hướng thành trì mà ngồi, đưa lưng về phía lão kiếm tiên.

Trần Bình An nhảy xuống đầu thành, hỏi: "Trần gia gia, có sự tình gì?"

Lão nhân cười nói: "Phía Nam lão mù lòa vẽ, đẹp mắt, phía Tây lão lừa trọc canh gà, dễ uống, Trung Thổ người đọc sách kia chữ, tuần tú. Mấy người này, ta đều cảm thấy rất có ý tứ. Nhưng là có ý tứ nhất chính là những này lão gia hỏa, một cái so một cái không chết được."

Ninh Diêu nhin không được quay đầu nói: "Trần gia gia, dựa theo người trước kia thuyết pháp, Đông hải không phải còn có cái thối lỗ mũi trâu đạo nhân sao?"

Lão kiếm tiên gật đầu nói: "Chính là nghĩ đến rồi gia hỏa này, mới muốn theo Trần Bình An nói một tiếng."

Ninh Diêu nghi hoặc không hiểu.

Lão kiếm tiên đưa tay chỉ Trần Bình An, "Người trường sinh cầu, tu không tu, kỳ thật ý nghĩa không lớn, không bằng mở ra lối riêng, cho nên liền muốn tìm kiếm người đạo nhân này, nhưng là vô cùng có khả năng người sẽ bị cự tuyệt ở ngoài cửa, thế nhưng là ta cảm thấy người tất nhiên có thể đi đến nơi này, nói không chừng lại là một ngoại lệ."

Trần Bình An tiếng lòng chấn động, hỏi: "Trần gia gia, làm như thế nào tìm vị cao nhân này, muốn đi Đông hải sao? Thật giống như hai chúng ta Bảo Bình Châu ngay tại Đông hải phía trên."

Lão kiếm tiên lắc đầu nói: "Muốn đi phía Đông Nam Đồng Diệp Châu, tìm một tòa xem đạo quán."

Trần Bình An cứ thế ngay tại chỗ, có chút do dự, cái này cùng hãn dự tính ban đầu không quá tương xứng, nhưng là tất nhiên lão kiếm tiên đều nói như vậy rồi, khẳng định có thâm ý khác, nhưng Trần Bình An vẫn là sẽ lo lắng trận kia mười năm ước hẹn, chính mình bước lên đệ tứ cảnh chi gian khổ, để Trần Bình An kết nối xuống tới năm sáu bảy ba lần phá cảnh, không dám có bất kỳ lạc quan.

Lão kiếm tiên nói rằng: "Người này hộp kiếm hộc gỗ, rất có lai lịch, không bằng mượn ta mười năm, ta có thể cầm một thanh kiếm đối với người, mười năm về sau đổi lại trở về là được. Sau đó thanh kiếm này, sẽ ở người đến Đồng Diệp Châu sau, giúp người chỉ rõ ràng đại khái phương hướng, đi tìm cái kia Đông hải lão đạo nhân, về phần người may mắn tìm tới hãn về sau, người ta có nguyện ý hay không giúp người, vẫn phải nhìn người Trần Bình An chính mình tạo hóa."

Trần Bình An gật đầu nói: "Tốt!"

Trần Bình An hái xuống hộp kiếm, lấy ra hộc kiếm gỗ hàng ma, Ninh Diêu hỏi: "Có thể hay không đem kiếm gỗ lưu cho ta ? Ta cũng có thể đổi với người một thanh kiếm."

Trần Bình An cào đầu nói: "Hộc kiếm gỗ là Tề tiên sinh đưa cho ta, không thể chuyển giao cho người, nhưng là người lưu tại bên cạnh không có vấn đề, còn có, người không cần cho ta kiếm, kiếm khí trường thành như thế thiếu kiếm, ta tạm thời cũng không cần đến."

Ninh Diêu vẫy tay, Trần Bình An liền đem hộc kiếm gỗ nhẹ nhàng vứt

cho nàng, sau đó đem hộp kiếm đưa cho lão kiếm tiên.

Tấm kia nguyên bản để đặt tại hộp kiếm bên trong phù lục, sớm đã khi tiến vào Đảo Huyền Sơn trước đó, liền bị Trần Bình An để vào phi kiếm Thập Ngũ bên trong, nếu không đầu kia xương khô nữ quỷ chỉ sợ sớm đã tại kiếm khí trường thành tan tành mây khói.

Làm lão nhân ngón tay chạm đến hộc kiếm gỗ hộp trong nháy mắt, nó liền hư không tiêu thất.

Cuối cùng lão kiếm tiên một tay phụ sau, một tay hai ngón khép lại trước người cấp tốc một vòng.

Lão nhân cùng Trần Bình An ở giữa, lộ ra một cái mang vỏ trường kiếm hình dáng.

Lão kiếm tiên ánh mắt ra hiệu Trần Bình An tiếp được trường kiếm.

Trần Bình An duỗi ra hai tay, trường kiếm rơi xuống, Trần Bình An vốn cho rằng có thể nhẹ nhõm tiếp được thanh kiếm này, kết quả một cái lão đảo, kém chút ngã rồi chó đớp cứt.

Lão kiếm tiên vẻ mặt lạnh nhạt, "Kiếm tên Trường Khí, vỏ kiếm cùng thân bất quá nặng bảy cân, kiếm khí lại nặng đến tám mươi cân. Đeo kiếm người, có thể ngày đêm rèn luyện thần hồn."

Trần Bình An không có rồi hộp kiếm, tạm thời không có cách nào gánh vác cái này thanh "Trường Khí", đành phải nâng kiếm mà đứng.

Lão kiếm tiên dò xét rồi một chút Trần Bình An, gật đầu nói: "Cuối cùng có chút kiếm tu bộ dáng rồi."

Ninh Diêu đột nhiên quay đầu nhìn về phương Nam.

Lão nhân cười cười, "Hiện tại biết rõ vì sao đã quấy rầy các người hai cái đi."

Ninh Diêu ánh mắt lảng lệ, trong một chớp mắt ngự kiếm lên không.

Lão nhân quay đầu đối với Trần Bình An nói rằng: "Tranh thủ thời gian cùng Ninh nha đầu cáo cái dừng, ta đưa người về Đảo Huyền Sơn."

Trần Bình An ôm kiếm mà đứng, ngẩng đầu, nhìn về phía Ninh Diêu, nhưng là trong lúc nhất thời lại nói không ra một chữ.

Ninh Diêu cũng cúi đầu nhìn lại, nàng nhanh lên đem Đường Kiếm Hồ ném cho Trần Bình An.

Lão nhân cười nói: "Nhi nữ tình trường, cũng không thua kiếm khí. Vậy cứ như vậy đi, một bụng tình tình yêu yêu, lưu tại lần sau gặp mặt lại nói."

Lão nhân bấm tay nhẹ bản, vừa mới tiếp được Đường Kiếm Hồ Trần Bình An ngã về phía sau.

Sau một khắc, đợi đến Trần Bình An đứng vững, liền phát hiện mình đã không tại đầu thành, mà là Đảo Huyền Sơn cô phong chân núi trên quảng trường.

Bên này chỉ có mặt trời treo cao, không phải toà kia thiên hạ ba tháng huyền không dị tượng.

Ngồi tại cọc buộc ngựa bên trên ôm kiếm hán tử, nhìn lấy cầm kiếm xách hồ lô ngốc trẻ thiếu niên.

Ly biệt mà thôi.

Lại làm cho Trần Bình An đều quên rồi chính mình có rượu có thể giải

sâu.

Kiểm khí trường thành phương Nam trên đầu thành, một vị bím tóc sừng dê tiểu cô nương ngồi tại biên giới, lắc lư hai chân, nói một mình nói:

"Ta nghĩ biến thành một cái cây, vui vẻ lúc, tại mùa thu nở hoa. Thương tâm lúc, tại mùa xuân lá rụng."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 281: Ngây thơ

Tiểu đạo đồng đứng dậy đi ra bờ đoàn, đem cái kia quyển Đạo gia điển tịch cuốn lại, nhẹ nhàng sợ tay chân tâm, nhìn lấy thất hồn lạc phách thiếu niên, vị này năng chinh thiện chiến lại tại hạo nhiên thiên hạ thanh danh không hiện Thiên Quân, liền có chút cao hứng trở lại.

Hơn phân nửa là cùng cái kia khiến người chán ghét cô nương chia tay đi ?

Tiểu đạo đồng khó được an ủi người, tận lực gạt ra một trương tự nhận hiền lành, chân thành khuôn mặt, cười tủm tỉm nói: "Thúi như vậy nha đầu, tính tình quá kém, tính tình quá lạnh, cũng liền bộ dáng tốt một chút, gia thế tốt một chút, tư chất tốt một điểm, tiền đồ tốt một chút. . . Người thích nàng làm gì ? Cho nên nói nha, tách ra liền tách ra rồi, người nhìn một cái cái này Đảo Huyền Sơn, tùy tiện đi trên đường, một trảo đánh một cái ôn nhu cô nương, nhìn cái kia vòng eo mảnh, cùng từng đầu ướp cái trắng giống như, nhất không hiểm có rồi, người xem ra rồi cái nào? Ta giúp người."

Trần Bình An bất đắc dĩ cười một tiếng, không có phụ họa cùng, loại này pháp lực thông thiên nhân vật, liền không nên trêu chọc rồi.

Cùng cười đùa tí tởm tiểu đạo đồng, Trần Bình An chỉ là không thiếu lễ tiết mà cáo từ rời đi, về phần cái kia ôm kiếm hán tử, chỉ cần là lớn ban ngày, vẫn như cũ là vạn năm không đổi ngủ gà ngủ gật, Trần Bình An liền không có đánh quấy người ta trắng Nhật Mỹ mộng.

Ninh Diêu trước đó nhắc qua vị này, mười ba chi chiến, người này xuất chiến trận thứ chín, thua rồi, mà lại là bại bởi một vị không hơn trăm tuổi mười hai cảnh đại yêu, thua cực kỳ đáng tiếc, đầu kia tay cầm tiên binh tuổi trẻ đại yêu thì tính hoành không xuất thế, nhất chiến thành danh,

truyền khắp kiếm khí trường thành phía Nam toà kia thiên hạ, ôm kiếm hán tử thì đến này bị phạt, tại Đảo Huyền Sơn họa địa vi lao.

Ôm kiếm hán tử thuộc về tán tu kiếm tiên, năm trăm tuổi tuổi, tại kiếm khí trường thành nhưng không có khai chi tán diệt, nghe đồn sớm nhất ở chính giữa ngũ cảnh mới bắt đầu, từng có một vị tu vi thường thường đạo lữ, nàng chiến tử sa trường sau, vị này kiếm tiên tại về sau dài dằng dặc kiếp sống, liền không còn cưới qua bất luận một vị nào nữ tử. Với ai quan hệ cũng không tệ, nhưng với ai đều không tính là quan hệ tốt nhất.

Người tu đạo, nhất là bên trên ngũ cảnh luyện khí sĩ, dòng dõi một chuyện, đã lớn lại huyền, nhất là nữ tử nếu muốn thành tiên chứng đạo, yêu cầu sớm trăm Xích Long, cho nên sinh dục có chút không dễ, mà lại Bình gia bên ngoài luyện khí sĩ, không quá nguyện ý nhiễm quá mức thế tục nhân quả, trừ phi nắm chắc cực lớn, có thể sinh bên dưới tư chất cực tốt tu đạo bại hoại, nếu không sinh dục một chuyện, liền sẽ một mực gác lại, chỉ các loại cơ duyên.

Không phải ở trên núi tiên gia dòng dõi, như thế nào an trí những cái kia bình thường như phạm tục phu tử hậu thế ?

Nuôi gà chó hay sao?

Nếu là những này tư chất kém, tầm mắt lại cao kẻ đáng thương, nguyện ý an phận thủ thường, một lòng chờ chết cũng liền thôi rồi, nhưng trên thực tế, trong lịch sử bởi vậy dẫn xuất diệt môn tai họa, nhiều không kể xiết.

Mà lại dù là người tu đạo nguyện ý vì những này tử tôn cho kiên nhẫn cùng thân tình, nhưng từng tràng cùng loại người đầu bạc tiễn người đầu xanh bất đắc dĩ ly biệt, đến cùng là chuyện thương tâm.

Phú quý kéo dài, hương hỏa truyền thừa, là chuyện nhà mình. Cần biết chứng Đại Đạo, tu trường sinh, chỉ là việc của mình.

Bảo Bình Châu Đại Ly vương triều trên không Ly Châu động thiên, mặc dù là ba mươi sáu tiểu động thiên bên trong, chiếm đất nhỏ nhất một tòa, phạm vi ngàn dặm địa phương mà thôi, nhưng sở dĩ làm cho người chú mục, liền ở chỗ tòa này tiểu động thiên nhân vật, tư chất chuyên tốt, không thể tưởng tượng, bình thường chợ búa nam nữ thành thân sinh con, liền có hi vọng sinh bên dưới động thiên bên ngoài, hai vị Địa Tiên quyền lữ bỏ bao công sức kết quả.

Tỷ như Ly Châu động thiên đi ra ngoài tu đạo thiên tài, thì có Câu Lô Châu Tạ Thực, Bà Sa Châu Tào Hi, cùng trợ giúp Tổng thị kéo dài quốc phúc Đại Ly song bách vân vân.

Trần Bình An trở lại quán tước nhà trọ, biết được Quế Hoa Đảo đã trở về địa điểm xuất phát trở về Lão Long thành, Trần Bình An cùng tuổi trẻ chương quỹ hỏi qua rồi đi hướng Đồng Diệp Châu trung bộ dò ngang có người nào, đại khái là tại Đảo Huyền Sơn phương hướng nào bến dò lên thuyền.

Tuổi trẻ chương quỹ đời đời đâm rể Đảo Huyền Sơn, đối với cái này thuộc như lòng bàn tay, Đồng Diệp Châu vùng biển gió gấp sóng cao, tự nhiên không thích hợp dò ngang đi thuyền, nhất là Đồng Diệp Châu phương Nam khu vực, cực kỳ bế tắc, vượt châu dò ngang bến dò, cơ hồ đều tại phương Bắc, phương Bắc Đồng Diệp Tông có thể vượt trên Ngọc Khuê Tông một đầu, có liên quan với đó.

Cuối cùng tuổi trẻ chương quỹ giúp Trần Bình An đề cử rồi một chiếc đáy biển đi xa Thôn Bảo Kinh dò ngang, từ Đảo Huyền Sơn dâng hương độ lên thuyền, thẳng tới Đồng Diệp Tông trung bộ lên đồng viết chữ tông.

Thôn Bảo Kinh tại một tuần mới xuất hiện hàng, Trần Bình An ngay tại quán tước nhà trọ đặt trước rồi một gian phòng ốc.

Tuổi trẻ chường quỹ ngồi tại sau quầy đánh lấy bàn tính, liếc mắt thiếu niên bóng lưng, hơi nghi hoặc một chút, đeo kiếm vẫn là đeo kiếm, làm sao hộp gỗ không có rồi, còn biến thành rồi một cái xa lạ trường kiếm ?

Hắn lung lay đầu, không nghĩ nhiều nữa, dù sao tại Đảo Huyền Sơn, kỳ chuyện lạ mới không kỳ quái.

Cái này không trước đó không lâu thì có cái Trung Thổ Thần Châu thiếu niên, võ đạo phá cảnh thời cơ, đúng là một bước từ kiếm khí trường thành bước vào Đảo Huyền Sơn trong nháy mắt, dẫn tới chưa bao giờ có thiên địa dị tượng, khiến cho mặt kính cửa lớn xuất hiện kịch liệt chấn động, đến mức tọa trấn cô phong Đại Thiên Quân đều không thể không lộ diện, nghe người ta nói còn thân hơn tay xuất thủ rồi, mới ép xuống cửa lớn dọa người động tĩnh.

Còn có một nhóm trên biển trời hạn gặp mưa tông nữ tử tiên sư, mang vô số cổ giao long chi thuộc thi thể, tại Đảo Huyền Sơn lớn rất là lừa rồi một bút.

Giao Long chân quân là xuất tiền nhiều nhất một vị, mua sắm rồi đại lượng vàng bạc hai màu giao long chi cần, đến mức cùng người ký số vô số, nhưng là không có người sẽ cảm thấy vị này Đảo Huyền Sơn chân quân là kẻ ngu, bởi vì như thế vừa đến, thanh kia vốn là thuộc về bán tiên binh bên trong người nổi bật phát trần, hơn phân nửa đã tới gần tại tiên binh chi tử.

Mà trời hạn gặp mưa tông nữ tử luyện khí sĩ ở trong một vị tuổi trẻ nam tử, lập tức bị coi là chạm tay có thể bỏng nhân vật, nguyên lai vị này vừa mới bị chiêu tế ở rế trời hạn gặp mưa tông may mắn, chẳng những bị đại danh đình đình trời hạn gặp mưa tông mưa lớn tiên tử chọn trúng vì đạo lữ, mà lại bị trời hạn gặp mưa tổ tông sư khám nghiệm ra thật tốt tu đạo tư chất, sau đó lại được một vị hưởng dự Nam hải Vũ Lâm tiên tử coi trọng, kết làm phu thê, hai vị có hi vọng bước lên Địa Tiên Kim Đan cảnh tiên tử, cộng tùy tùng một chồng, như thế lương duyên, tiện sát

người bên ngoài.

Trên con đường tu hành, mệnh tốt và không tốt, thật sự là khác nhau một trời một vực.

Trần Bình An lần này đi hướng kiếm khí trường thành, đến rồi đầu thành liền không có chuyển qua ỗ, tại bên kia thời điểm, luôn cảm thấy rất nói nhiều có thể từ từ nói,

Đội đến bị ném về Đảo Huyền Sơn, mới phát hiện đã tới không kịp.

Nhưng là sâu về sâu, chưa nói tới nhiều thương tâm. Lo lắng ngược lại là có rất nhiều.

Trần Bình An dẫn chìa khoá đi vào chỗ ở, kỳ thật không có đồ vật gì nhưng thả, một thanh kiếm, công, một cái Đường Kiếm Hồ, treo, liền không có cái gì ngoại vật rồi, trước đó tại tuổi trẻ chương quỹ đề nghị bên dưới, Trần Bình An rất nhanh liền rời phòng, đi hướng nhà trọ phụ cận cửa hàng mua sắm nhu yếu phẩm.

Một bộ giảng thuật hạo nhiên thiên hạ phong thổ tình hình chung « sơn hải chí », đương nhiên là loại kia tiên gia sách vở, nếu không mua rồi tương đương trắng mua, một tờ phía trên, có thể ghi chép mười mấy phúc đồ vẽ cùng ba bốn ngàn chữ, hình ảnh cùng văn tự như nước giống như mây, chậm rãi lưu chuyển.

Một quyển giới thiệu Đồng Diệp Châu lời tốt âm luật sách vở, một quyển Trung Thổ Thần Châu phong nhã lời, Trần Bình An cũng không hy vọng đến rồi Đồng Diệp Châu, từ đầu tới đuôi đều không biện pháp cùng người giao lưu, tuy nói Đồng Diệp Châu tất nhiên cùng Bảo Bình Châu đại khái tình huống tương tự, vương triều phiên quốc ở giữa, có nhiều tiếng phổ thông cùng tiếng địa phương, nhưng học được một châu trên núi tiên môn cùng vương triều miếu đường thông dụng lời tốt, khẳng định không thể thiếu.

Đảo Huyền Sơn đồ vật, nhất là pháp bảo linh khí, hầu như không tồn tại gặp may mắn nhặt nhanh chỗ tốt khả năng, nơi này luyện khí sĩ tu vi cao, nhân lực độc, mà lại thường thường giá cả đắt đỏ, muốn cao hơn lực địa lực địa không ít, nhưng là có một chút rất tốt, chính là không giả bộ, cơ hồ không có cái gì hàng giả, có bản lĩnh ở chỗ này mở tiệm thương gia, cơ hồ đều là trăm ngàn năm lão cửa hiệu, không tồn tại cái gì làm một cú, bởi vậy phá lệ trên quý chiêu bài thanh danh.

Một khóa Cốc Vũ tiền, chỉ cần không đi theo Ly Châu động thiên chuyên dụng kim tinh đồng tiền so sánh, có thể nói cực kỳ đáng tiền.

Cho dù là tại thần tiên tụ tập Đảo Huyền Sơn đều là như thế.

Tất nhiên trong túi quần có tiền, tạm thời lại không có tiền gì sinh tiền biện pháp, cũng không thể để đó mốc meo, Trần Bình An liền nghĩ vì Lâm Thủ Nhất cùng Tạ Tạ hai người, phân biệt mua một cái thực dụng linh khí, quý một điểm không sợ. Tiểu Bảo Bình Lý Hòe cùng Vu Lộc, không cần, trước cả hai cũng không tính là người trong tu hành, niên kỷ còn nhỏ, Vu Lộc cùng chính mình giống nhau là thuần túy võ phu.

Về phần bán đồ, chắc chắn sẽ không.

Trần Bình An ngay sau đó lại không thiếu tiền.

Trần Bình An tại quán tước nhà trọ mua rồi sách vở về sau, liền đi hướng Linh Chi Trai, lần thứ nhất cùng Kim Túc tới đây du lãm, cưỡi ngựa xem hoa, nhìn đến không đủ cẩn thận, phần lớn là làm thần tiên bảo bối tại bên kia thưởng thức, lần này Trần Bình An mang rồi mục đích, liền càng thêm rõ ràng nhằm vào, giá trị liên thành, đồng thời đối luyện khí sĩ cảnh giới có cánh cửa pháp bảo, nhìn cũng không cần đi xem một chút, Trần Bình An hi vọng tìm đồng dạng thích hợp tu hành lời pháp đạo thư hoặc là linh khí, bằng không chính là lúc trước Trương Sơn Phong cơ duyên lấy được cam lộ bát, có thể tích lũy tháng ngày, trợ giúp người tu hành

thu thập thiên địa linh khí.

Dù là thu nhỏ rồi phạm vi, Trần Bình An vẫn là bị hoa mắt.

Tại Linh Chi Trai tử mĩ tới tới lui lui, trọn vẹn chuyển rồi nửa ngày, trong lòng đại khái có rồi ý nghĩ, chọn lựa rồi mười mấy dạng, mới trở về quán tước nhà trọ, ban đêm lại suy nghĩ cân nhắc một phen, sáng mai hẳn là liền có thể vào tay rồi. Có một bộ bên cạnh chú vì bản độc nhất lô pháp đạo thư,

Có hai loại tẩy tủy phạt xương thượng phẩm đan dược, một loại xuất từ phù điêu châu Huyền Tố tông, một loại xuất từ Bà Sa Châu Hương Lô Sơn, đều là Đạo gia đan đỉnh một mạch danh môn đại phái, linh khí lại có bảy tám dạng.

Trong lúc đó Trần Bình An trong lúc vô tình thoáng nhìn ba khóa Bình gia giáp hoàn, song song đặt ở một cái trong hộp gỗ, dựa theo bên cạnh văn tự giải thích, chính là Cổ Du Quốc quốc sư mặc mặc giáp trụ cái chủng loại kia thần nhân nhận lộ giáp, nhưng là phẩm cấp muốn cao hơn rất nhiều, mà lại ba khóa giáp hoàn có thể đồng thời mặc một thân, mặc giáp người cũng sẽ không có mấy may vướng víu cảm giác, phòng ngự độ cao, có thể nghĩ.

Chính là giá cả quá dọa người.

Ba vạn mai Tuyệt Hoa tiền!

Một cái Tuyệt Hoa tiền, đại khái đồng giá tại ngàn lượng bạc ròng.

Một khóa Tiểu Thử tiền, tương đương với một trăm mai Tuyệt Hoa tiền.

Một khóa Cốc Vũ tiền, tương đương mười khóa Tiểu Thử tiền.

Cái này là trên núi thần tiên giao dịch tiền tệ "Trăm ngàn mười" quy củ.

Trần Bình An nhớ kỹ ban đầu ở lập đàn làm phép Sơn Côn Thuyền bên trên, giống như trấn thuyền chi bảo, cũng không đến cái giá tiền này.

Nhưng mà này còn là bởi vì trong đó hai cái giáp hoàn, đều tồn tại hơi có tổn hại tình huống, chữa trị đến cũng không hoàn thiện, không gọi được "Không tì vết" .

Nhưng cái này còn xa xa không phải Linh Chi Trai đắt nhất pháp bảo, rất nhiều tiên gia pháp bảo, đứt khoát không cần Tuyết Hoa tiên hoặc là Tiểu Thử tiên yết giá, mà là dùng tới rồi Cốc Vũ tiên.

Có cái lưu ly trong tủ, nổi lơ lửng một căn mang theo hỏa diễm kim hoàng sắc lông vũ, không có bất kỳ cái gì bên cạnh chú, yết giá một trăm Cốc Vũ tiên.

Mà một ít vừa nhìn liền bảo quang bốn phía hoặc là nhìn cực kỳ không đáng chú ý hàng hóa, liền yết giá đều tình rồi, chỉ viết rồi "Gặp mặt trả giá" hai chữ.

Đem Trần Bình An cho nhìn đến thẳng đau răng.

Ngày này ban đêm, Trần Bình An quyết định rồi cuối cùng muốn mua hai kiện đồ vật, cái kia bộ Linh Chi Trai dám can đảm tự xưng "Thế gian bản độc nhất, đáng tiếc không trọn vẹn mấy chục trang, nếu không vô giá" lời pháp đạo thư, đưa cho Lâm Thủ Nhất, còn có một bộ vô pháp khôi phục thành giáp hoàn trạng thái thần nhân nhận lộ giáp, kỳ thật hai vật giá cả đều thật to vượt qua rồi Trần Bình An mong muốn, cơ hồ tương đương tại pháp bảo giá cả.

Trần Bình An nghĩ kỹ rồi về sau, cũng không do dự nữa.

Sắc mặt hơi trắng Trần Bình An bắt đầu chạy cộc luyện quyền.

Không phải đau lòng tiền mới sắc mặt kém như vậy, mà là gánh vác lấy thanh kia lão kiếm tiên tạm mượn mười năm "Trường Khí", Trần Bình An đựng phải từng tia từng sợi kiếm khí không ngừng thẩm thấu thân hồn, một lát, hô hấp thổ nạp tuyệt không quá nhiều ảnh hưởng, thế nhưng là làm công thanh kiếm này thời gian lâu dài rồi, liền muốn ăn nhiều đau khổ, có chút cùng loại họ Thôi lão nhân thần nhân nổi trống thức, nặng tại thêm vào.

Bất quá Trần Bình An phát hiện mười tám ngừng vận khí pháp môn, so với Dương lão đầu truyền thụ cho phương pháp thổ nạp, có thể càng lớn trình độ bên trên, giúp hắn cùng những này "Khiến người cảm thấy lạnh lẽo tim gan, tắm rửa hồn phách" kiếm khí chống lại, bất quá vẫn là sẽ rất vất vả gian nan.

Nhưng là loại này rất quen thuộc cảm giác đau, ngược lại để Trần Bình An cảm thấy an tâm.

Ngày thứ hai, Trần Bình An đi Linh Chi Trai mua sắm rồi hai món đồ này, một tay giao tiền, một tay giao hàng, không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn.

Duy nhất ngoài ý muốn, là tiền hàng thanh toán xong sau, Linh Chi Trai ngoài định mức đưa rồi một cái dương chi mỹ ngọc nhỏ điều kiện, điều khắc chính là bạch ngưu ngâm linh chi.

Linh Chi Trai bên kia nói hôm nay là một vị chương giáo tổ sư gia sinh nhật, Linh Chi Trai mỗi khi gặp tốt thần, đều sẽ cho một chút dùng tiền đủ nhiều quý khách, đưa tặng một cái nhỏ lễ vật, chỉ là hậu thiên linh khí bên trong rẻ nhất, thuộc về phú quý môn đình án đầu thanh cung cấp, tiện tay thưởng thức mà thôi.

Trần Bình An cũng phát hiện hôm nay khách nhân rõ ràng so ngày hôm qua càng nhiều, một ít tại trường bối hộ tống bên dưới rời đi Linh Chi Trai hài tử, trong tay xác thực có cùng loại bạch ngọc linh chi như ý đem

kiện, trong lòng liền thoải mái.

Trần Bình An trở lại quán tước nhà trọ sau, màn đêm nặng nề, Trần Bình An tại chạy cộc nghỉ ngơi khoảng cách, truyền đến một hồi nhẹ nhàng tiếng đập cửa, quay đầu nhìn lại, nhẹ giọng hỏi nói: "Ai ?"

Ngoài cửa có nam nhân lấy kiếm khí trường thành phương ngôn cười nói: "Cọc buộc ngựa bên trên giữ cửa cái kia, Ninh nha đầu muốn ta giúp người mang hộ lờn nhẫn, thuận tiện mang cho người một vật."

Trần Bình An do dự rồi một chút, đi đến mở cửa, sau đó lặng yên không một tiếng động mà lui lại mấy bước.

Cũng may đích thật là vị kia ôm kiếm hán tử, dung mạo có thể che giấu, nhưng là phần kia kiếm khí độc hữu ý vị, không giả được.

Nam nhân hôm nay tới đây, không có nâng kiếm, nhìn thấy Trần Bình An nghi hoặc ánh mắt, cười nói: "Tất nhiên chức trách là trông cửa, dù sao cũng phải chừa chút đồ vật tại bên kia, cho nên người đến rồi, kiếm đặt ở rồi cọc buộc ngựa bên trên một bên."

Nam nhân là ngay thẳng tính tình, ném rồi một cái so nắm đấm hơi lớn gói nhỏ cho Trần Bình An, "Ninh nha đầu tặng cho người, trừ cái đó ra, muốn người tại Đảo Huyền Sơn hơi chờ một đoạn thời gian, người không phải có hai cây màu vàng kim giao râu sao? Ta có thể tìm người giúp người chế thành một cái không sai Phược Yêu Tác. Người nếu là không nguyện ý các loại, ta liền giảm bớt một cọc nhân tình rồi."

Nam nhân phối hợp ngồi tại bên cạnh bàn, rót cho mình một ly trà, "Lại có thà rằng nha đầu còn tìm người hỏi qua rồi, món kia màu vàng kim pháp bào, là màu vàng kim trường bào, là một cái phẩm trật cực cao pháp bào, bình thường Lục Địa Thần Tiên cũng khó cầu, tên là 'Vàng lễ', là một vị Long Hồ Sơn Thiên Sư phủ quý nhân trân quý di vật, cùng gia tộc quyết liệt về sau, ngăn cách, đi về cõi tiên tại cô treo hải ngoại

phương Nam hòn đảo, bị tán tu may mắn thu hoạch được, cuối cùng bị Giao Long Câu đầu kia lão giao cường thủ hào đoạt. Người mặc lên người, đồng dạng sẽ vừa người, dù sao cũng là thực sự pháp bào, lớn nhỏ rộng hẹp, có thể tùy từng người mà khác nhau. Lấy ra đi, ta giúp người thi triển một chút tiểu thuật pháp, vàng óng ánh, quá chói mắt."

Trần Bình An lần này không có chút gì do dự, trực tiếp từ Phương Thốn vật xuất ra rồi màu vàng kim trường bào.

Vị này kiếm khí trường thành tham chiến kiếm tiên, vỗ tay phát ra tiếng, sau đó thô sơ giản lược giải thích rồi một chút.

Nam nhân thi triển chương nhãn pháp, cùng Ngụy Bách đưa cho Trần Bình An cái này Dưỡng Kiếm Hồ không sai biệt lắm, vẫn như cũ là Địa Tiên trở xuống luyện khí sĩ, nhìn không ra mảnh khoe, đương nhiên nếu như sinh tử chi chiến, pháp bào tự nhiên mà vậy che chở Trần Bình An, ai cũng không phải người ngu, đương nhiên sẽ phát hiện dấu vết để lại.

Nam nhân rời đi thời điểm, lấy đi rồi cái kia hai cây màu vàng kim giao long râu dài.

Trần Bình An đóng lại cửa sau, nhẹ nhàng mở ra cái kia vải bông gói nhỏ.

Bên trong là một khối hình sợi dài Trảm Long Thai, cùng bàn tay tương đương,

Mấu chốt là bên trên một bên trái phải hai mặt đều khắc rồi chữ: Ngây thơ, Ninh Diêu.

Cái này tự nhiên là chỉ có đại kiếm tiên, mới có thể tạo nên đại thủ bút, hơn phân nửa là Ninh Diêu cha mẹ tỉ mỉ chế tạo thành, xem như lễ vật đưa cho khi còn bé nữ nhi.

Sau đó Ninh Diêu sau khi lớn lên, có một ngày, nàng gặp gỡ rồi ưa thích thiếu niên, liền đưa cho rồi âu yếm thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 282: Nghĩ ngây thơ

Trần Bình An ngay tại quán tước nhà trọ yên tĩnh chờ đợi, rồi đi rồi kiểm khí trường thành chỗ kia vô pháp địa phương, đánh quyền liền lại trở nên dễ dàng hơn, bất tri bất giác liền đánh xong rồi cuối cùng tám ngàn quyền.

Cái này một ngày, Trần Bình An ngừng lại một lần cuối cùng quyền thung, yên lặng ngồi tại bên cạnh bàn, móc ra một cái xanh biếc đáng yêu nhỏ thẻ tre, cùng cái khác thẻ tre không giống nhau, không có khắc lên sâu sắc ưu mỹ văn chương, mà là Trần Bình An dùng để tính toán tiểu đạo cụ, khi nào mười vạn quyền, hai mươi vạn, năm mươi vạn, đều ở trên một bên khắc lấy sơ lược tiến trình.

Trần Bình An duỗi ra ngón tay, tinh tế vuốt ve bên trên một bên một đạo vết khắc, thỉnh thoảng sẽ có chút ghi chép một ngàn quyền thậm chí là mấy trăm quyền tính toán vết khắc, những khi kia, thường thường là Trần Bình An tâm tình buồn bực nhất thời kì, tỉ như toà kia rách nát chùa cổ cùng Tề tiên sinh phân biệt về sau, tỉ như Quế Hoa Đảo trận kia hạo kiếp về sau sơ kỳ, chờ một chút, còn có rất nhiều không muốn người biết thời khắc, tóm lại, tâm không tĩnh lúc luyện quyền, dù là ra quyền chạy cộc lại nhiều, Trần Bình An đều không kể toán nhập một trăm vạn quyền liệt kê.

Cứ như vậy, một trăm vạn quyền rồi.

Bình bình đạm đạm, bốn cảnh vẫn là bốn cảnh, Trần Bình An vẫn là Trần Bình An.

Trần Bình An thu hồi cái kia phiến thẻ tre, vị này lão tiểu nhị coi như giải ngũ về quê rồi, tuyển chọn ra một mảnh mới tinh Thanh Thần Sơn thẻ tre, dự định kế tiếp trăm vạn quyền, liền khắc vào nó bên trên một

bên.

Ngoài cửa sổ ánh nắng trượt vào phòng, giống một đám không yêu nói đùa hài đồng, mệt mỏi rồi sau, sau đó bọn chúng liền uể oải gục xuống bàn, trên mặt đất, thiếu niên đầu vai.

Trần Bình An an an tĩnh tĩnh ngồi tại nguyên chỗ, cái gì đều không đi nghĩ, hoặc là muốn rồi những gì lại không cần nhớ lại, cũng rất tốt.

Một hồi quen thuộc tiếng đập cửa vang lên, Trần Bình An lập tức trở lại thần, lần này không hỏi là ai, tên kia người giữ cửa kiếm tiên hết thấy, Trần Bình An nhớ kỹ rất rõ ràng, nói chuyện cường điệu, khuôn mặt vẻ mặt, kiếm ý khí khái, lật tới ngã xuống, Trần Bình An trí nhớ khắc sâu, cho dù là tiếng đập cửa loại này râu ria chi tiết, Trần Bình An đều không có buông tha, ra cửa bên ngoài, cẩn thận chạy được vạn năm thuyền, phần này cẩn thận tầm quan trọng, không có chút nào so quyền pháp kém.

Trần Bình An lần này không có hỏi thăm là ai, trực tiếp đứng dậy đi qua mở cửa, quả nhiên là vị kia ưa thích ngủ gà ngủ gật kiếm tiên, hấn vào phòng, đem một căn tế nhuyễn màu vàng kim dây thừng đặt lên bàn, cười nói: "Lấy lão giao râu dài chế thành Phục Yếu Tác, danh xưng với thực pháp bảo rồi, ta tìm rồi Đảo Huyền Sơn một vị Đạo gia phù lục pháp thể ngoại cao nhân, hấn giữ lại rồi hai đoạn ngón cái dài ngắn giao râu, tượng trưng xem như thù lao, trên thực tế hấn chế tạo này đòi chỗ hao phí thiên tài địa bảo, khẳng định so chút tổn thất này muốn nhiều ra rất nhiều, chỉ là từ một phần xanh từ tấu chương bên trên cẩn thận bong ra từng màng ba đoá vân văn, liền không thể so với hai đoạn giao râu kém. Sở dĩ nói những này, không phải cùng người tranh công, có sao nói vậy thôi rồi, cuối cùng, vẫn là Ninh nha đầu mặt mũi, những này là tuyệt đối không so được."

Trần Bình An một mực không có ngồi xuống, chấp tay ôm quyền nói: "Đa tạ kiếm tiên tiên bối."

Y nguyên đem bội kiếm đặt tại cọc buộc ngựa bên trên một bên nam tử khoát khoát tay, chỉ chỉ màu vàng kim Phược Yêu Tác, "Thô sơ giản lược luyện hóa về sau, tâm ý chỗ đến, trong ngũ cảnh Yêu tộc, cũng khó khăn trốn tránh buộc, chỉ bất quá đổi mặt kim đan nguyên anh hai cảnh, chèo chống không được bao lâu, nhưng là kim đan phía dưới, liền chưa hẳn tránh thoát đến mở. Phược Yêu Tác sở dĩ lưu truyền thiên hạ, nhất là phẩm cấp cao Phược Yêu Tác, nhất bị vân du tứ phương luyện khí sĩ yêu quý, liền ở chỗ cùng Long Vương cái sọt không sai biệt lắm, một chiêu khắc địch, thuộc về được xưng tụng 'Một chiêu tươi, ăn lượt thiên hạ' thượng đẳng pháp bảo."

Nam tử đột nhiên phát hiện Trần Bình An sắc mặt cổ quái, hỏi: "Làm sao rồi?"

Trần Bình An xấu hổ nói: "Ta không biết như thế nào luyện hóa pháp bảo."

Nam tử tức cười nói: "Trần Bình An, ngươi là đang nói chệ cười, vẫn cảm thấy ta dễ lừa gạt ? Ngươi cái kia Đường Kiếm Hồ bên trong hai thanh phi kiếm, nếu không có luyện hóa viên mãn. . ."

Nam tử không hổ là kiếm khí trường thành có thể đếm được trên đầu ngón tay kiếm tiên, sắc mặt nghiêm túc bắt đầu, nhiều nhìn thoáng qua Trần Bình An bên hông Đường Kiếm Hồ, gật gật đầu, không còn so đo việc này, càng không có truy vấn ngọn nguồn, gợn gàng dứt khoát nói: "Cái kia ta truyền cho ngươi một đạo luyện hóa pháp bảo thông tục khẩu quyết, yên tâm, không cần nhận tình của ta, cái này môn khẩu quyết tại kiếm khí trường thành bên kia là nát đường cái mặt hàng, ngươi coi như là mua một tặng một, mà lại dùng cái này quyết luyện hóa đồ vật, chỗ tốt là vào tay dễ dàng, chỗ xấu chính là dùng cái này khẩu quyết luyện hóa thành hư Phược Yêu Tác, một khi bị Địa Tiên cường ép bắt đi, rất dễ dàng gọt đi ngươi bố trí cấm chế, lắc mình biến hoá, liền thành rồi người khác vật trong túi."

Nam tử cười nói: "Cho nên, về sau gặp gỡ hạo nhiên thiên hạ cao cường Yêu tộc, như không tất yếu, có thể chạy liền chạy, dứt khoát cũng không cần xuất ra vật này, đừng nghĩ lấy dựa vào nó lui địch, miễn cho làm rồi đưa bảo đồng tử. Tốt rồi, ta không thể chờ lâu, ta lấy tiếng lòng truyền thụ cho người khẩu quyết cùng một chút chú ý hạng mục, nếu như một lần không nhớ được, ta có thể nhiều lời hai lần."

Trần Bình An gật gù đầu, tâm hồ phía trên, gợn sóng hơi dạng, kiếm tiên thuần hậu tiếng nói trong lòng đầu chậm rãi vang lên, Trần Bình An yên lặng nhớ xuống.

Kiểm tiên hỏi: "Nhớ kỹ rồi mấy thành?"

Trần Bình An thành thành thật thật nói: "Đều nhớ xuống rồi, nhưng là khẩn cầu kiếm tiên tiền bối lại thuật lại một lần."

Kiểm tiên cười nói: "Tiểu tử người ngược lại là cái không khách khí."

Kiểm tiên đối với cái này ngược lại là không có cảm thấy may mắn phiền phức, ngược lại đối với Trần Bình An loại này ngay thẳng, có chút thưởng thức, liền lại nói một lần khẩu quyết, so với lần thứ nhất, còn nhiều giảng một chút hẩn tâm đắc của mình, tự nhiên là cực kỳ mạnh như thác đổ kiến giải, Trần Bình An ngay sau đó khẳng định thể ngộ không ra, chỉ có thể học bằng cách nhớ.

Nam tử không phải dây dưa dài dòng người, nói xong rồi khẩu quyết, liền đứng dậy rời đi, chỉ là đi ra khỏi phòng trước đó, đối với Trần Bình An nói rằng: "Ninh nha đầu thế hệ này người, tư chất thực sự quá tốt, tốt đến rồi để tất cả lão đầu tử năm mộng đều có thể cười nở hoa cấp độ. Mà lại không phải ba năm cái mười cái, là nhiều đến hơn ba mươi người, cho nên toà kia thiên hạ khẳng định sẽ không ngồi chờ chết, mà lại thắng rồi ta cái kia tuổi trẻ đại yêu, tên tuổi rất lớn, chưa hẳn chính là trong vòng trăm năm mạnh nhất thiên tài, kiếm khí trường thành nghênh đón rồi

ngàn năm khó gặp tết phần, cái này mấy trăm năm qua Yêu tộc từng tròng thế công qua đi, ta phát hiện có một chút rất kỳ quái, cái kia chính là cho dù là kém Ninh nha đầu một bậc nửa bậc tu đạo thiên tài, giống như cả đám đều trốn đi, cái này rất không hợp lý, cho nên ta có chút lo lắng, luôn cảm thấy Man Hoang thiên hạ đang mưu đồ lấy cái đại sự gì, mười ba chi chiến, bất quá là mở màn thôi rồi."

Gặp Trần Bình An nghe được nghiêm túc, nam tử tự giễu nói: "Nói cho người những này, tựa hồ không có tác dụng gì. Người nghe qua coi như rồi."

Trần Bình An khẳng khẳng muốn đem vị này tiền bối kiếm tiên đưa đến quán tước nhà trọ cửa ra vào, đến khách sạn bên ngoài ngõ nhỏ, kiếm tiên bất đắc dĩ nói: "Vừa nói qua người không khách khí, hiện tại liền khách khí bên trên rồi, cái kia ta cũng liền không khách khí rồi."

Kiếm tiên hóa thành một đạo hồng quang đột ngột từ mặt đất nâng lên, đi hướng cô phong chân núi, bành bạc vô cùng kiếm khí trong nháy mắt đi xa.

Trần Bình An có chút đau đầu, quả nhiên, nhà trọ bên kia, mấy vị khách người đưa mắt nhìn nhau, tuổi trẻ chương quỹ đứng tại sau quầy một bên, lớp bộp đánh lấy bàn tính, nhìn như hững hờ, kỳ thật khéo miệng mang theo ý cười.

Nhà mình nhà trọ khách nhân đến lịch phi phạm, khẳng định không phải chuyện xấu nha, vẻ vang cho kẻ hèn này, có thể mặt dài.

Trần Bình An đi trở về nhà trọ thời điểm, cái kia mấy vị tại Đảo Huyền Sơn liền không còn xuất chúng trên núi thần tiên, nếu không cũng sẽ không ngủ lại một tòa nhỏ quán tước nhà trọ, dù là nhà trọ đại đường đầy đủ rộng rãi, những người kia vẫn là vô ý thức mà chủ động nhường ra con đường. Trần Bình An đành phải làm bộ không thấy gì cả, trở lại rồi gian phòng, bắt đầu bằng vào vị kia kiếm tiên truyền thụ cho

khẩu quyết luyện hóa Phược Yêu Tác, như là vẽ bùa, vẫn như cũ là vô pháp lâu dài không chế cái này thượng phẩm pháp bảo, hết thầy chỉ ở thuần túy vô phu chiếc kia chân khí "Một cỗ tác khí" .

Khí lâu là lực lớn.

Nhưng là không giống với một tấm phù lục chế thành, đối với trường sinh cầu vỡ nát Trần Bình An mà nói, Phược Yêu Tác sử dụng, muốn càng thêm khó giải quyết, cũng may bước lên đệ tứ cảnh sau, đối khí càng thêm ẩn nấp cấp tốc, cũ mới giao thế, xa xa nhanh hơn trước đó ba cảnh, cho nên Phược Yêu Tác sử dụng, có thể nhắm vào trong ngũ cảnh bên trong động phủ, xem biến cùng long môn ba cảnh Yêu tộc, xem như áp đáy hòm đòn sát thủ, xuất kỳ bất ý, cầm cố lại đối thủ sau, sau đó trong thời gian ngắn nhất cho địch nhân công phạt lớn nhất quyền pháp.

Đương nhiên, Phược Yêu Tác đối với tất cả luyện khí sĩ đều hữu dụng, chỉ bất quá đối phó Yêu tộc, hiệu quả càng tốt mà thôi.

Đầu này Phược Yêu Tác, nếu như có thể lại phối hợp mấy trường nhập gia tùy tục, tùy từng người mà khác nhau phù lục, lại thêm quyền pháp giết địch, Trần Bình An cảm thấy lực lượng thật nhiều.

Trần Bình An hoa rồi trọn vẹn ba canh giờ, mới một chút xiu luyện hóa Phược Yêu Tác, đại công cáo thành thời khắc, sớm đã mồ hôi đầm đìa, cũng may trong phòng có tấm kia lần nào cũng đúng Khư Uế Địch Trần phủ, ít đi rất nhiều phiền phức.

Về sau Trần Bình An hái xuống Đường Kiếm Hồ, đem nó đặt lên bàn, liền đối nó ngẩn người.

Liên quan tới trận kia mười ba chi chiến, Ninh Diêu nói đến cũng không tị huý.

Chỉ là Ninh Diêu nguyện ý nói đến cẩn thận, mà lại mây trôi nước chảy.

Trần Bình An liền nghe nàng nói, không có chút nào dám hỏi nhiều, còn muốn chứa chỉ là nghe một cái rung động đến tâm can cố sự mà thôi.

Thậm chí Ninh Diêu sẽ ở trước mặt nói với hắn, "Cha mẹ đi rồi, ta rất đau đớn tâm, nhưng là tự tay giết địch, báo thù mà thôi, ta sẽ không suy nghĩ nhiều, người cũng không cần suy nghĩ nhiều."

Nói xong những lời này thời điểm, Ninh Diêu ngửa đầu uống rượu, một tay nhẹ nhàng che tim.

Tại Trần Bình An trong lòng, Ninh Diêu phong mang, vào thời khắc ấy, xa xa so lần đầu gặp nàng ngự kiếm càng thẳng thừng.

Duy nhất có thể đẹp ngang, là ở quê hương tiểu trấn, Ninh Diêu hai ngón khép lại, chống đỡ ẩn đường, như mở thiên nhãn, tuyên bố muốn triển khai Ly Châu động thiên toà này thiên địa, một tia kim hoàng sắc chảy ra, kém một chút muốn tể ra nàng bản mệnh phi kiếm.

Cho nên Trần Bình An quyết định muốn luyện kiếm.

Muốn trở thành đại kiếm tiên.

Cuối cùng cũng có một ngày, hắn muốn tại kiếm khí trường thành phương Nam trên đầu thành, khắc chữ.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, thu hồi Dưỡng Kiếm Hồ, đeo ở hông, gần nhất Trần Bình An kỳ thật đều không uống rượu rồi.

Tất nhiên quyết định rồi luyện kiếm, mà lại đã có rồi một bộ « kiếm thuật chính kinh », sau lưng còn đeo một cái lão kiếm tiên tạm cho hắn mượn "Trường Khí", Trần Bình An liền bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ việc này, thậm chí so với lúc trước quyết định muốn luyện một trăm vạn quyền « Hám Sơn quyền » chạy cộc, còn muốn tới trịnh trọng việc.

Trần Bình An đứng người lên, nhắm lại con mắt, vòng quanh cái bàn chậm rãi dạo bước.

Kiểm tu dùng kiếm, giang hồ kiếm khách cũng dùng kiếm, nhưng là cả hai cao thấp, khác biệt một trời một vực.

Lúc trước dắt đi con lừa Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn, Ngọc Phác cảnh kiếm tiên, nhưng là một Kiếm Phong hái, cho dù là đến bây giờ, Trần Bình An đều ký ức vẫn còn mới mẻ.

Mà vấn đề một nước giang hồ Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh Tổng lão tiền bối cũng tốt, chết tại Mã Khố Huyền trên tay Thái Y Quốc kiếm thần cũng được, bọn hắn kiếm thuật lại cao hơn, giang hồ tên tuổi lại lớn, đối mặt trên núi luyện khí sĩ, nhất là kiếm tu, thật sự là rất khó chống lại.

Trước đó Trần Bình An sờ dĩ nếu muốn đi hướng Câu Lô Châu lịch luyện, cũng là bởi vì nghe nói Câu Lô Châu giang hồ kiếm khách, kiếm thuật tạo nghệ, so với Bảo Bình Châu cao hơn nữa, cao hơn rất nhiều, tại bên kia, kiếm khách như mây, cho dù là bọn họ là dưới núi thuần túy võ phu, đồng dạng có thể cùng luyện khí sĩ tách ra vật tay.

Nếu muốn trở thành kiếm tiên, yêu cầu trở thành kiếm tu, trước phải có một tòa trường sinh cầu, cũ, chữa trị không thành, mà lại chữa trị rồi cũng thành tựu có hạn, vậy liền dựng một tòa mới, như thế nào ra tay ? Đi Đồng Diệp Châu tìm toà kia Đông hải xem đạo quán, tìm một cái bây giờ thậm chí còn không biết tính danh lão đạo nhân, lão đạo nhân tất nhiên có thể bị lão kiếm tiên nhắc tới, nghĩ đến khẳng định là một vị khá là ghê gớm lão thần tiên, gặp cùng không thấy chính mình, còn hai chuyện.

Trần Bình An quán rồi một vòng lại một vòng cái bàn, có lần bất tri bất giác liền hái xuống rồi Dưỡng Kiếm Hồ, kém chút liền muốn uống rượu, cũng may mũi rượu xông vào mũi, say lòng người tim gan, trong lúc vô

hình nhắc nhở rồi Trần Bình An, tranh thủ thời gian dừng về bên hông.

Lão kiếm tiên thanh kia "Trường Khí", đến rồi Đồng Diệp Châu sau, có thể vạch một thứ đại khái phương hướng, cho nên Trần Bình An mới lựa chọn tại Đồng Diệp Châu khu vực miền trung đồ bộ, trước xác định Nam Bắc, sau đó một đường truy tìm.

Tại Trần Bình An suy nghĩ Đồng Diệp Châu hành trình chi tiết thời điểm, quán tước nhà trọ đến rồi một đôi vợ chồng, nói là muốn tìm Trần Bình An, cùng thiếu niên là quen biết cũ.

Đảo Huyền Sơn bên trên, đã thương người tức tử, đầu này quy củ rất có tác dụng, mặc dù cũng có rất nhiều cao thâm bí pháp, có thể may mắn man thiên quá hải, nhưng một khi truy tìm, cho dù là mấy chục năm trước trăm năm trước bản án cũ, Đảo Huyền Sơn Sư Dao đạo nhân, thậm chí là Giao Long chân quân, vẫn là sẽ tự thân xuất mã, cho nên Đảo Huyền Sơn thủy chung là khó được thái bình tuế nguyệt thanh tịnh nơi.

Tuổi trẻ chương quỹ dẫn vợ chồng hai người tới Trần Bình An phòng ốc hành lang, chỉ chỉ phương hướng, không có tiếp tục đi theo.

Phụ nhân cùng hân nói lời cảm tạ, tuổi trẻ chương quỹ cười nói hân là, sau đó liền yên tâm rời đi, chỉ là tại góc rẽ, người trẻ tuổi không hiểu mà nhìn không được nhìn lại một chút, vợ chồng hai người, tướng mạo thường thường, khí chất ôn hòa, nhưng tuổi trẻ chương quỹ luôn cảm thấy chỗ nào sai rồi, lung lay đầu, không nghĩ nhiều nữa, quán tước nhà trọ nếu muốn nhật lại tổ bối vinh quang, gánh nặng đường xa, mỗi ngày đều có một đồng lớn việc vất yêu cầu hân việc phải tự làm.

Tại Trần Bình An ngoài cửa, nam nhân oán trách nói: "Trực tiếp tại tiểu tử này gian phòng xuất hiện, không là được rồi, làm gì phiền toái như vậy."

Phụ nhân trừng mắt nói: "Sao có thể nửa điểm cấp bậc lễ nghĩa không

nói, khuê nữ đã là như thế tính tình rồi, lại có một cái người, nếu như ta vẫn là, thật coi Trần Bình An là Nê Bồ Tát a, ai có thể khi dễ một chút ? Làm sao ? Cũng bởi vì khuê nữ vận khí tốt, tìm rồi tốt như vậy một đứa bé, đã cảm thấy cái gì đều là thiên kinh địa nghĩa rồi?"

Nam nhân thở phì phì nói: "Liền người nhìn hăn vừa mắt nhất! Hăn tìm rồi chúng ta bảo bồi khuê nữ, vận khí không tốt hơn ? Nếu là có từ đường, tranh thủ thời gian đốt một trăm chi cao hương đều không đủ."

Phụ nhân cũng là bướng bỉnh tính tình, nghe xong nam nhân nói lời này, liền ngừng lại gõ cửa động tác, quyết định hảo hảo cùng chính mình nam nhân nói dóc nói dóc, tránh khỏi vào phòng sau nói lung tung, càng khó thu nhật.

Hạo nhiên thiên hạ cuối cùng không phải quen thuộc sinh tử kiếm khí trường thành, Đảo Huyền Sơn bên ngoài, lời nói đả thương người, nhất là vô tâm chi ngôn, rất nặng.

Chính mình nam nhân cầu thả, không yêu chú trọng những này, nhưng nàng một cái phụ đạo nhân gia, chỗ nào có thể không thêm quan tâm.

Nam nhân mau nhận sai, "Được được được, tất cả nghe theo người."

Phụ nhân hung hăng trừng mắt nhìn chính mình nam nhân, người sau bất đắc dĩ nói: "Thật biết sai á."

Phụ nhân lúc này mới nhẹ nhàng gõ cửa, ôn nhu hỏi nói: "Trần Bình An ?"

Trong phòng Trần Bình An lập tức dạo bước, khẩn trương đến tột đỉnh, cái trán chảy ra mồ hôi, lập tức hô nói: "Các loại một chút a, ta lập tức liền đi ra."

Sau một lát, thiếu niên mở ra cửa.

Đổi rồi một thân quần áo, mặc rồi món kia màu vàng kim pháp bào, Địa Tiên phía dưới, đều sẽ coi như là một cái tuyết trắng trường bào.

Rốt cục thoát xuống rồi vạn năm không đổi giày cỏ, thay đổi rồi một đôi mới tinh giày, cũng thế.

Lúc trước công "Trường Khí", đã đặt tại trên bàn, bên hông không có rồi Dưỡng Kiếm Hồ càng là bầu rượu "Khương Hồ", trên bàn không có, đúng là bị thiếu niên cho giấu đi.

Phụ nhân cùng nam nhân nhìn nhau cười một tiếng.

Xem ra là đoán ra bọn hãn thân phận chân thật rồi.

Vợ chồng hai người vượt qua cánh cửa, Trần Bình An nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng, sau đó hỏi: "Muốn uống trà sao?"

Phụ nhân sau khi ngồi xuống, cười lắc đầu, sau đó chỉ chỉ một trương ghế, nói rằng: "Trần Bình An, người cũng ngồi, trước đó tại Kính Kiếm Các bên kia chúng ta vợ chồng hai người che lấp diện mạo, là có chút bất đắc dĩ, dù sao Đảo Huyền Sơn không phải kiếm khí trường thành, có chính mình quy củ, hi vọng người có thể hiểu được."

Trần Bình An tại bàn đối diện bên kia ngồi nghiêm chỉnh, song quyền nắm chặt đặt ở trên đầu gối, dùng sức gật đầu.

Nam nhân liếc mắt nhìn câu nệ vạn phần thiếu niên, càng xem càng đến khí, như thế không lớn khí, không tiêu sái, thấy thế nào đều không xứng với khuê nữ của mình.

Kết quả nam nhân cho phụ nhân hung hăng đập một cước, hãn đành phải mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, hết thầy giao cho phụ nhân.

Tại phụ nhân triệt hồi chưởng nhân pháp sau, nam tử cũng làm theo, hai người lộ ra chân dung.

Nữ tử tuyệt sắc, nam tử anh tuấn.

Đại khái đây mới thật sự là thần tiên quyến lữ.

Mới có Ninh Diêu động như vậy người nữ nhi.

Phụ nhân nhìn như vẽ vời cho thêm chuyện ra giới thiệu chính mình, "Người cũng đã biết rõ rồi, ta là Ninh Diêu mẫu thân, hẳn đâu, là Ninh Diêu cha nàng, hai người chúng ta kỳ thật cũng sớm đã chiến tử kiếm khí trường thành phía Nam, nhưng là còn sót lại hồn phách bị lão đại kiếm tiên giữ lại, mặc dù cùng kiếm khí trường thành phong tục trái ngược, thế nhưng là người đều chết rồi, còn tại hồ những này làm cái gì, cả một đời chém chém giết giết, chết về sau vì chính mình 'Sống' lần trước, cũng không tính quá phận, dù sao lúc đó Ninh Diêu còn nhỏ. . ."

Nói đến đây, phụ nhân liền nói không được rồi.

Nam nhân đành phải thuận nàng lời nói, nói tiếp, "Ninh Diêu lần thứ nhất rời nhà trốn đi, sau khi trở về, chúng ta liền biết rõ xảy ra vấn đề. . ."

Phụ nhân nhẹ nhàng tặng hăng một cái.

Nam nhân đành phải cải biến tìm từ, "Liền biết rõ rồi người, lúc đó kỳ thật con gái chúng ta còn không có muốn minh bạch, về sau biết rõ người muốn giúp đỡ đưa kiếm đến Đảo Huyền Sơn, nàng có việc lúc không có chuyện gì làm, liền sẽ chờ người."

Một thân một mình, ngồi ở kia tòa Trảm Long Thai bên trên.

Nhìn đến trong lòng nam nhân thẳng khó chịu.

Nam nhân do dự rồi một chút, sắc mặt chưa nói tới nửa điểm ấm áp, "Người thật có thể không cô phụ Ninh Diêu sao? Người hẳn là biết rõ, Ninh Diêu cùng cô gái tầm thường, rất không giống nhau, các mặt đều là như thế."

Trần Bình An mặc dù khẩn trương đến mồ hôi chảy ròng, nhưng vẫn là nghiêm mặt nói: "Ta nghĩ qua, xấu nhất kết quả, là Ninh Diêu về sau sẽ hối hận, sẽ thích những người khác, nếu như người kia đối nàng so ta đối nàng càng tốt hơn, ta liền không lại gặp Ninh Diêu rồi. Nếu như Ninh Diêu một mực ưa thích ta, ta sẽ cố gắng, lần sau gặp mặt, sẽ không lại giống lần này dạng này, chỉ có thể trở thành nàng gánh vác, mặc kệ nàng là tại phía Bắc thành trì bên trong, là tại kiếm khí trường thành trên đầu thành, vẫn là tại càn phương Nam trên chiến trường, ta cũng sẽ ở nàng bên cạnh, tận ta cố gắng lớn nhất, bảo hộ nàng."

Trần Bình An mồ hôi mờ hồ rồi ánh mắt, tranh thủ thời gian lau rồi một chút, nói tiếp nói: "Nếu như cùng chiến tranh không có quan hệ thời điểm, chỉ là hai người ở chung, như vậy ưa thích một người, có thể sẽ cảm thấy nàng tất cả đều tốt, nhưng là về sau cùng một chỗ rồi, liền muốn học được thích nàng không tốt. Đạo lý này, ta là biết đến. Ta lúc còn rất nhỏ, cha mẹ cũng sẽ cãi nhau, nhưng là cho tới nay sẽ không ở ngay trước mặt ta nhao nhao, nhao nhao xong đỡ về sau, cha ta cũng sẽ trong sân buồn bực, nhưng là ngày thứ hai, hai người liền tốt rồi. Ta mặc dù vẫn cảm thấy cha mẹ của ta, là dưới gầm trời người tốt nhất, nhưng là dưới gầm trời nào có thật sự cái gì cũng tốt người, khẳng định không phải như vậy, nhưng là ta sẽ cố gắng biết rõ cái gì là đúng sai, cái gì tốt không tốt, sau đó đem tốt nhất, lưu cho Ninh Diêu."

Nam nhân một mặt ngốc trệ.

Lời nói đều cho người tiểu tử nói xong rồi, ta nói cái gì ?

Còn có, người Trần Bình An mới bao nhiêu lớn một người, làm sao

những đạo lý này đều hiểu ?

Phụ nhân giơ tay lên, lấy tay lưng xoa xoa hốc mắt, sau đó ôn nhu cười nói: "Trần Bình An, khi còn bé trôi qua rất khổ a?"

Trần Bình An do dự rồi một chút, vẫn là gật đầu, không nói lời nào.

Thế nhưng là chịu đựng chịu đựng, ghen rồi nữa ngày, Trần Bình An lần nữa nhú lại mặt, hai bên khóe miệng hạ thấp xuống, run giọng nói: "Mẫu thân thời điểm ra đi, khổ chết rồi, ta lúc ấy niên kỷ quá nhỏ, việc ta có thể làm quá ít rồi, mẫu thân vẫn là đi."

Lên núi hái dược, diễn dương gia bên trong đồ vật, nấu cơm làm đồ ăn, gánh nước, sắc dược, đi thần tiên mộ vụng trộm cầu phúc, ở lưng cái sọt bên trong tốt thối phòng đã quá, hơn nửa đêm vì mẫu thân che tốt lưng sừng, hỏi nàng hôm nay tốt hơn chút nào không. . .

Vô dụng, đều không dùng.

Chỉ là Trần Bình An cũng chỉ nói rồi một câu nói như vậy, liền không lại nói cái gì.

Đó là một câu phủ định chính mình nấp hòm kết luận.

Niên kỷ quá nhỏ, làm quá ít.

Phụ nhân mà cúi thấp đầu, lần nữa nâng lên tay áo.

Nam nhân thở dài một tiếng.

Cực khổ một chuyện, thế gian sao mà nhiều, có gì kỳ quái ?

Bất kỳ một cái nào thân thể long đong hài tử, ai thiếu cái này ?

Nhưng kỳ quái chỗ, ở chỗ chịu khổ hai chữ, làm sao một cái phương pháp ăn.

Nhân gian cực khổ, khỏi cần nói vậy. Nói không chừng.

Phụ nhân nhẹ nhàng thở ra một hơi, nâng đầu lên, gạt ra một cái khuôn mặt tươi cười, "Trần Bình An, về sau Ninh Diêu liền giao cho người chiếu cố rồi, nàng có chỗ không đúng, người là nam nhân, nhất định phải nhiều đảm đương."

Trần Bình An run giọng nói: "Các người là muốn đi rồi sao ? Các người đi rồi, Ninh Diêu một người làm sao bây giờ ?"

Phụ nhân đứng người lên, mỉm cười nói: "Ninh Diêu là biết đến, đều biết rõ, cho nên người không cần lo lắng chuyện này, ta không phải Ninh Diêu mẫu thân, mới nói nàng tốt, mà là người Trần Bình An ưa thích cô nương, thật sự rất tốt nha."

Trần Bình An chỉ có thể gật đầu.

Phụ nhân quay đầu nhìn về cùng nhau đứng dậy nam nhân, "Nói ra suy nghĩ của mình sao?"

Nam nhân gật gật đầu.

Phụ nhân khéo hiểu lòng người nói: "Cái kia ta đi bên ngoài chờ người ?"

Nam nhân ừ một tiếng, phụ nhân đi ra khỏi phòng, tại hành lang góc rẽ đứng đấy.

Nam nhân nhìn về phía thiếu niên, trầm giọng nói: "Trần Bình An!"

Đối với Trần Bình An một mực lãnh đạm nam nhân bỗng nhiên nở nụ

cười, vòng qua cái bàn, đuổi ra khoan hậu bàn tay, trùng điệp đập vào thiếu niên bả vai, sau đó thu hồi tay, lui lại một bước, vẫn như cũ giơ lên bàn tay, trong lòng bàn tay hướng Trần Bình An.

Trần Bình An cứ thế rồi một chút, tranh thủ thời gian đuổi ra tay, bàn tay lẫn nhau gõ rồi một chút.

Nam nhân trùng điệp nắm chặt tay của thiếu niên bàn tay, "Trần Bình An, về sau nữ nhi của ta, Ninh Diêu! Liên giao cho người chiếu cố! Có thể hay không chiếu cố tốt?"

Trần Bình An lớn tiếng nghẹn ngào nói: "Chết cũng có thể!"

Nam nhân buông tay ra, cười nói: "Cái gì có chết hay không, đều tốt còn sống."

Nam nhân trên trên dưới dưới dò xét rồi một chút Trần Bình An, hài lòng nói: "Ừm, xứng với nữ nhi của ta."

Nam nhân xoay người, sai bước rời đi, Trần Bình An nếu muốn đưa tiễn, nhưng là nam nhân đã nâng lên một tay, ra hiệu Trần Bình An không cần đi theo.

Nam nhân từ đầu đến cuối không có quay người, chậm rãi hướng đi cửa ra vào, cười nói: "Lần sau đến rồi kiếm khí trường thành, để Ninh Diêu mang theo người, đi cho chúng ta viếng mồ mả kính cái rượu, báo cái bình an."

Nam nhân vượt qua cánh cửa sau, đột nhiên quay đầu qua, cười nói: "Uống rượu làm sao vậy, giấu rượu gì ấm, thế gian tiêu sái nhất kiếm tiên, đều thích uống rượu."

Nam nhân đuổi ra năm dặm, nhếch lên ngón tay cái, chỉ hướng chính mình, "Tỉ như người cha vợ ta!"

Trần Bình An vẫn đứng tại nguyên chỗ.

Thượng Hương Lô bên kia bến đò, hôm nay sẽ có một chiếc đi hương Đồng Diệp Châu Thôn Bảo Kinh dò ngang xuất phát.

Trần Bình An trước khi đến bến đò trước đó, đi trước rồi lội cô phong chân núi, bởi vì không có Đảo Huyền Sơn nhập quan ngọc bài, chỉ là tại rào chắn bên ngoài xa xa mắt nhìn cái kia đạo cửa lớn, bờ môi khẽ nhúc nhích, giống như tại nói một mình.

Ngồi tại cọc buộc ngựa bên trên ôm kiếm hán tử, lớn ban ngày hay là đang ngủ gà ngủ gật, chỉ là thì thào tự nói , còn nói rồi ba chữ, so với lần thứ nhất, đem "Gần" chữ đổi thành rồi "Xa" mà thôi.

Thiếu niên tới gần này môn, tức là kiếm khí gần.

Thiếu niên rời xa Đảo Huyền Sơn, tức là kiếm khí xa.

Hôm nay Nê Bình ngũ hẻm thiếu niên, một bộ tuyết trắng trường bào, gánh vác trường kiếm, eo đeo Dường Kiếm Hồ, phong thái lỗi lạc.

Thiếu niên, nghĩ nghĩ thơ, cực kỳ động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 283: Hương hỏa lượn lơ

Lão Long thành.

Gió mưa nổi lên.

Nhất là thế gia vọng tộc một trong Đỉnh gia, như lâm đại địch.

Bởi vì giống như có cái thành sự không có bại sự có dư gia tộc con cháu, tai họa rồi một vị chợ búa thiếu nữ.

Nguyên bản chuyện như vậy, không tính là cái gì, cũng không phải nói làm rồi chuyện ác, liền muốn một hồng đến cùng, làm cái kia đuổi tận giết tuyệt cắt cỏ trừ cây loại hình hoạt động, mà là Đỉnh gia có tiền, cũng nguyện ý dùng tiền, nếu như dùng tiền có thể giải quyết phiền phức, vô luận đại phiền toái phiền toái nhỏ, liền đều không phải là phiền phức. Có thể hỏi đề ở chỗ vị này chết bất đắc kỳ tử thiếu nữ, cùng Hôi Trần được điểm có chút quan hệ, được điểm là Phạm gia sản nghiệp, vấn đề càng lớn hơn, ở chỗ như thế chút mờ nhạt quan hệ, có người còn tưởng là rồi thật, so sánh rồi thật.

Mà cái này người, là Phạm gia rất xem trọng quý khách.

Cùng Đỉnh gia đời đời giao hảo Hầu gia cùng Phương gia, ba nhà ở giữa, gần nhất lui tới chặt chẽ, đi lại tấp nập.

Mà cưới rồi Vân Lâm Khương thị nữ tử Lão Long thành Phù gia, ngênh đón mang đến, rất bận rộn, căn bản không thềm để ý loại này rách rưới sự tình.

Về phần người trẻ tuổi Tôn Gia Thụ đương gia làm chủ Tôn gia, đối với cái này khoan tay đứng nhìn, đại khái là nếu muốn bàng quan.

Tôn thị tổ trạch, Tôn Gia Thụ vừa mới đạt được một phong mật tín.

Năm đó giúp đỡ Đinh gia kéo dài tính mạng cái vị kia Đồng Diệp Tông tu sĩ, hôm nay mang theo vị kia Đinh thị nữ tử, quay về Lão Long thành. Bởi vì người này tại Đồng Diệp Tông địa vị tôn quý, tùy hành tùy tùng ở trong, thì có một vị Nguyên Anh cảnh Địa Tiên, hướng chỉ người này bản thân chính là Địa Tiên một trong.

Thế là cơ hồ tất cả mọi người cảm thấy đại cục đã định.

Tôn Gia Thụ bây giờ thích rồi câu cá, chính là lúc trước cái kia Đại Ly thiếu niên thả câu địa phương. Chỉ cần không có quá quan trọng gia tộc sự vụ, Tôn Gia Thụ thường thường tranh thủ lúc rảnh rỗi, tới nơi này ngồi một chút.

Hắn có chút do dự, không biết rõ lần này cần không cần cược, nếu như muốn cược, như vậy đến cùng nên cược bao lớn ?

Tôn Gia Thụ gần nhất gặp gỡ rồi một vị vô tung vô ảnh thế ngoại cao nhân, chỉ dùng rồi một câu, chẳng những để hắn hơi có tí vết tâm cảnh khôi phục, mà lại cố gắng tiến lên một bước.

Người kia cười hỏi một câu mà thôi, "Người Tôn Gia Thụ làm sao xác định chính mình liền sai rồi?"

Như là Phật gia một tiếng công án.

Nhưng điều kiện tiên quyết là có tuệ căn còn có tích lũy người, mới có thể mở khiếu, nếu không coi như trăm ngàn âm thanh cũng vô dụng.

Tôn Gia Thụ thu hồi cần câu, đem trong giỏ cá thu hoạch toàn bộ đổ về trong sông.

Tôn Gia Thụ cuối cùng quyết định lần này không cá cược.

Lão Long thành cái kia phiến trên biển mây, một vị quần màu lục nữ tử nhẹ nhàng nhảy phương cách tử, rơi xuống đất thời điểm, tóe lên từng trận mây mù, nàng ngẫu nhiên xuất ra một khóa lớn chừng quả đấm lưu ly hạt châu, ném tới ném lui.

Cuối cùng nàng nhắm chuẩn biển mây nào đó mà, vút qua mà đi, hai tay rũ xuống thả kẻ sát thủ cạnh ngoài, hai chân chụm lại, cả người liền thăng tấp rơi xuống, rơi vào Lão Long thành nội thành một chỗ.

Tựa như trên trời rơi xuống rồi một gốc lục hành. . .

Tốc độ cực nhanh, rơi mà trước một khắc, tên là Phạm Tuấn Mậu nữ tử lóe lên rơi xuống đất.

Chính là Hôi Trần được điểm hậu viện.

Chưởng quỹ Trịnh Đại Phong ngồi xổm ở trên bậc thang quất lấy thuốc lá sợi.

Phạm Tuấn Mậu hỏi: "Nói thế nào ?"

Khói mù lượn lờ, thấy không rõ Trịnh Đại Phong vẽ mặt khuôn mặt, chỉ nghe hán tử chậm rãi nói: "Thiếu nợ thì trả tiền, thiếu mệnh đổi mệnh. Ta cùng Lý Nhị không giống nhau, hã chỉ tìm lão, ta là nhỏ lão đều muốn tìm."

Phạm Tuấn Mậu nhìn lấy cái này nguyên bản suốt ngày vui cười hán tử, ánh mắt nghiền ngẫm.

Chó đối không rồi đớp cứt.

Cái này đều bao nhiêu năm trôi qua rồi, vẫn là như vậy tính tình, giống như không nghiêm túc rồi cả một đời, chính là chỉ vì cái kia duy nhất một lần nghiêm túc.

Xa xôi xa xôi, bốn tòa thiên môn, ba vị thần tướng đều bởi vì các loại nguyên nhân từ bỏ rồi cương vị công tác, vì thế không thể đỡ "Phản quân", nhường ra con đường, duy chỉ có phía Nam cái kia, bị coi là nhất tham sống sợ chết cùng nhất cả lơ phất phơ cái vị kia, không muốn tránh ra, chết cũng không lui.

Đương nhiên, chết cũng không lui kết quả, chính là chết rồi.

Cho người ta một kiếm đóng đinh tại thiên môn đại trụ bên trên.

Vô luận địch ta, tất cả mọi người cảm thấy không hiểu thấu.

Vị này thần tướng muốn chết, thực sự để cho người ta tìm không ra bất kỳ lý do.

Phạm Tuấn Mậu ở trong lòng thở dài một tiếng, nàng ngược lại là rất không muốn biết rõ, đáng tiếc hết lần này tới lần khác biết rõ.

—— ———

Thánh Nhân Nguyễn Cung đã tại phía Tây trong núi lớn, chính thức khai tông lập phái, chính thức đệ tử tạm thời chỉ có ba người.

Long Tu Hà bờ kiếm phô như cũ mở, cũng không đóng cửa, Nguyễn Cung lưu lại rồi khai sơn đệ tử một trong thiếu nữ, nàng thiếu rồi tay cầm kiếm ngón tay cái, thế là liền đem kiếm treo đeo tại rồi phía bên phải bên hông, cải thành tay phải cầm kiếm.

Nguyễn Cung độc nữ, Tú Tú cô nương chuyển đi Thần Tú Sơn thời

điểm, nghe nói tùy thân mang theo rồi một con gà lông, cứ như vậy xách trong tay, để các lộ thần tiên nhìn không được ghé mắt, tưởng lầm là cái gì ghê gớm linh cầm dị thú, về sau một chút đi qua Thần Tú Sơn luyện khí sĩ, sau đó nhắc lên cái này gốc rễ, đều cảm thấy buồn cười, nguyên lai cái kia một tổ gà mái cùng gà con, cũng chỉ là giữa phố phường bình thường thấy đồ chơi.

Thế là xung quanh một bên đỉnh núi một chút tiên gia môn phái, đã cảm thấy Tú Tú cô nương đây là tính trẻ con chưa mất, lúc này mới tính chân chính đạo tâm.

Bọn hăn là rất nghiêm túc, cho nên một chút cái di chuyển đến mới tinh phủ đệ tu sĩ trẻ tuổi, cũng bắt đầu suy nghĩ bên trong học vấn, cảm thấy thâm ý sâu sắc.

Không hổ là Tú Tú cô nương, không hổ là đã từng bị Phong Tuyết miếu ký thác kỳ vọng thiên tài tu sĩ.

Quả nhiên làm chuyện gì đều lộ ra huyền diệu, mọi chuyện phù hợp Đại Đạo.

Họ Tạ lông mi dài thiếu niên nghe nói sau, cảm thấy thú vị, liền đem chuyện này, xem như trò cười nói cho rồi Tú Tú tỷ nghe, Nguyễn Tú lúc đó đang ngồi ở xanh biếc ghế trúc nhỏ bên trên, nhìn lấy cái kia vênh vang đắc ý gà mái, dẫn một đám con gà con tể, bốn phía mổ, chỉ nói là rồi câu dạng này a, liền không có đoạn sau.

Phúc duyên thâm hậu họ Tạ thiếu niên, nhìn qua không yên lòng Tú Tú tỷ, hăn nhíu nhíu lông mi, động tác này để lông mày của hăn, càng lộ ra dài.

Nguyễn Cung là Ngọc Phác cảnh tu sĩ, lại có "Nhà mẹ đẻ" Phong Tuyết miếu xem như chỗ dựa, mà lại bởi vì sở trường đúc kiếm một chuyện, giao hữu rộng khắp, cho nên có thể đủ lấy tông chử đầu xem như hậu tổ,

đặt tên là Long Tuyền Kiếm Tông.

Kỳ thật mới đầu Nguyễn Cung là muốn chỉ lấy "Kiếm Tông" hai chữ, sừng sững đứng ở thế, khí phách cực lớn, nhưng là thứ nhất Trung Thổ Thần Châu sớm đã có Kiếm Tông tồn thế, không hợp Nho gia ký xuống quy củ, thứ hai cũng có đến đây chúc mừng một vị hảo hữu chí giao, len lút bên dưới khuyên can Nguyễn Cung, tại Đại Ly bản đồ khai tông lập phái, đã đầy đủ cây lớn chiêu gió, cũng không cần đổi với chuyện như thế này sức lực quá lớn rồi.

Nguyễn Cung mặc dù cuối cùng định xuống "Long Tuyền Kiếm Tông" tông phái tên, nhưng là nội tâm vẫn còn có chút khó, lên núi xuống núi, đều không yêu từ chân núi treo tấm biển toà kia đèn thờ đi qua, để cho người ta Đại Ly quan phủ dẫn Lô thị hình đồ mở rồi một đầu đường nhỏ, rước lấy không ít nghị luận, luôn cảm thấy đây không phải tốt điềm báo đầu, cái này không phải cố ý không đi Đại Đạo, mà đi bàng môn tả đạo sao?

Nhưng là Nguyễn Tú cùng ba vị khai sơn đệ tử, đều biết rõ nguyên do.

Nguyễn Cung đối với bốn người quăng xuống một câu, tương lai ai có thể danh chính ngôn thuận mà lấy xuống Long Tuyền Kiếm Tông phía trước hai chữ, ai chính là người nhậm chức môn chủ kế tiếp.

Long Tuyền Kiếm Tông bây giờ tại Đại Ly vương triều, danh tiếng nhất thời có một không hai.

Trừ rồi Đại Ly Tổng thị xem như khai sơn lễ vật đỉnh núi, xem như tông môn chủ núi Thần Tú Sơn, xung quanh một bên Bảo Lục Sơn, Thái Vân Phong, Tiên Thảo Sơn cái này ba tòa đỉnh núi, Trần Bình An thuê cho Thánh Nhân Nguyễn Cung ba trăm năm, xem như sớm đặt vào Long Tuyền Kiếm Tông bản đồ.

Đây là một bút tốt mua bán.

Người khác là dẫn theo heo đầu đều tìm không đến miếu, tiến rồi môn muốn chân chính thấp hương thành công, lại là Nhất Nạn.

Cho nên tu vi không đáng giá nhắc tới lại là Long Tuyền quận Đại Địa Chủ Trần Bình An, cuộc mua bán này, rất có lời.

Tăng thêm mới sắc phong núi Bắc chính thần Ngự Bách, đã từng mang theo Trần Bình An đi dạo tứ phương địa giới, lại là một trường vàng óng ánh hộ thân phù.

Nghe nói hai cái thư đồng nha hoàn, bên hông đều phủ lên rồi Đại Ly triều đình ban phát cho công huân luyện khí sĩ thái bình vô sự bài, đây là hộ thân phù.

Có rồi cái này ba tấm hộ thân phù, tại Long Tuyền quận đừng nói là đi ngang, chắc hẳn cái kia may mắn Trần Bình An, chạy đến đi cũng không có vấn đề gì.

Chỉ tiếc thiếu niên kia biến mất rồi, nghe nói là đi xa đi rồi.

Hơn phân nửa là cái không biết hưởng phúc.

Thần Tú Sơn có một bên là lớn vách đá, vách tường đứng thiên nhận không nơi nương tựa dựa.

Có bốn chữ viễn cổ sườn núi khắc, là "Thiên khai thần tú", Nguyễn Cung khai tông về sau, cơ hồ mỗi ngày đều sẽ có luyện khí sĩ ngự phong mà tới, thường thức cái kia bốn chữ lớn phong thái, cảm thấy Nguyễn Cung lựa chọn Thần Tú Sơn xem như tông môn chủ núi, nói không chừng là cái kia huyền diệu khó giải thích thiên ý thần thụ.

Thế nhưng là Nguyễn Tú xưa nay không đi vách đá bên kia tham gia nào nhiệt, tựa hồ một lần đều chưa từng đi.

Không yêu động Nguyễn Tú giống như thân cao rồi chút, béo một chút, cái cảm mượt mà rồi chút.

Nguyễn Cung cảm thấy rất tốt.

Kỳ thật dưới gầm trời phụ thân đối đãi nữ nhi, hơn phân nửa là làm sao đều tốt.

Nguyễn Tú thỉnh thoảng sẽ đi hưởng Thần Tú Sơn chi đình đình nghỉ mát, chọn một cái thời tiết sáng sủa quang cảnh, đưa mắt trông về phía xa, nhìn lấy những cái kia quanh co khúc khuỷu khe nước, cuối cùng hợp dòng trở thành Long Tu Hà, lại biến thành dòng nước rào rạt Thiết Phù Giang.

Nguyễn Tú không phải thích xem những này khe nước sông lớn, hoàn toàn tương phản, nàng là cảm thấy bọn chúng rất chướng mắt.

Hà Bá Hà bà, sông nước chính thần, vũ sư vân mẫu vân vân, chỉ cần là cùng nước dính một bên rất nhiều thần chỉ, nàng thuở nhỏ liền không thích, nghe đến mấy cái này xưng hô danh hiệu, liền sẽ tâm phiền.

Nếu muốn giống đối phó mới mẻ xuất hiện kiếm đầu như thế, một cái búa đập xuống, một rồi trăm rồi.

Hôm nay, Nguyễn Tú lười biếng ghé vào trên lan can, ngáp.

Đình nghỉ mát truyền ra ngoài đến một hồi nhỏ vụn tiếng bước chân, Nguyễn Tú quay đầu nhìn lại, xa xa đi tới một nhóm bốn người, đều là nho sam văn khăn.

Nguyễn Tú liếc mắt, đều nhận ra, Thái Thú Ngô Diên, một cái thẳng quan thật mau tuổi trẻ nam nhân, Đại Ly quốc sư Thôi Sàm môn sinh đặc ý.

Một cái họ Tào đương nhiệm Diêu Vụ Đốc Tào quan, còn có cái họ Viên, Viên Tào hai họ, đều là Thượng Trụ Quốc dòng họ, lần này kiến tạo tại lão sử núi cùng thần tiên mộ văn võ hai miếu, tế tự cung phụng người, chính là hai người này lão tổ.

Người cuối cùng, là Phi Vân Sơn Lâm Lộc thư viện một vị phó sơn trưởng, Hoàng Đình Quốc lão thị lang xuất thân, dùng tên giả Trình Thủy Đông, kì thực là một đầu lão giao.

Nguyễn Tú đứng người lên, đi ra đình nghỉ mát, đem tốt nhất ngắm cảnh vị trí nhường cho bọn họ.

Bốn người nhìn nhau cười một tiếng, ngược lại là không có người nào quá mức nịnh nọt lấy lòng, mà lại Nguyễn Tú dù sao cũng là một vị một mình xuất hiện nữ tử, bọn hắn không tốt quá mạnh lạc.

Đổi thành còn lại luyện khí sĩ, khẳng định ít nhất phải cùng Nguyễn Tú nói một tiếng tạ, cộng thêm tự báo danh hào, lẫn lộn cái quen mặt.

Bốn người là hẹn nhau tới đây đánh cờ, Ngô Diên muốn cùng Trình Sơn dài đánh cờ, Ngô Diên tiên sinh, Thôi Sầm là hoàn toàn xứng đáng Đại Ly Độ Nhất Quốc tay, Ngô Diên đi theo Thôi Sầm làm học vấn thời điểm, tài đánh cờ phóng đại, là kinh thành cao thủ nổi danh, Tào Viên hai người, lần này chỉ là quan chiến mà thôi.

Tào Viên tổ tiên là hảo hữu chí giao, là Đại Ly song bích, thế nhưng là số trăm năm về sau, hai họ lại có chút như nước với lửa, ngồi đối diện nhau Tào Viên hai người, cơ hồ liền ánh mắt đều không có giao lưu.

Bây giờ Đại Tù cùng Đại Ly kết thành minh ước, song phương riêng phần mình tại Đại Ly Phi Vân Sơn cùng Đại Tù Đông sơn ký xuống sơn minh, Đại Ly tại toàn bộ Bảo Bình Châu phương Bắc, có thể nói một nhà độc đại, Hoàng Đình Quốc ở bên trong, mấy cái Đại Tù phiên

thuộc nước, cũng bắt đầu chuyển thành hướng Đại Ly Tổng thị xưng thần tiến cống, đương nhiên trong đó có chút khó khăn trắc trở, rất nhiều thế gia vọng tộc cao môn đều cảm thấy cử động lần này là bội bạc, sau đó Đại Ly thiết kỵ tiếng vó ngựa liền bắt đầu vang lên, móng ngựa ngừng về sau, liền rơi rớt thật nhiều thật nhiều khóa nguyên bản đỉnh đầu mũ quan hoặc là danh sĩ cao quan đầu.

Đại Tù triều chính trên dưới, trên núi cùng giang hồ, đều lâm vào quỹ quyết trầm mặc bốn phía.

Đường đường Đại Tù, Bảo Bình Châu phương Bắc văn mạch chính thống, quốc lực cường thịnh, vậy mà chưa chiến mà hàng, cắt mà cầu hòa!

Một vị Văn Đàn danh sĩ say rượu hát vang, leo núi làm phú, tại ngã xuống sườn núi tự vận trước đó, lưu lại một câu cuối cùng di ngôn, "Đại Tù từ Cao thị khai quốc đến nay, kẻ sĩ chịu nhục đến tận đây, chỉ có một con đường chết, nhưng chứng thanh bạch."

Một vị danh chấn nửa châu Đại Tù cờ đàn quốc thủ, đem yêu mến nhất đánh cờ bổ sáng khoái củi lửa thiêu hủy.

Đại Tù kinh thành miếu đường từ quan người, lục tục ngo ngoe, từ bộ đường quan lớn đến Viên Ngoại Lang bên trong, nhiều đến hơn trăm người. Truyền ngôn kinh thành lục bộ nha môn, trong nháy mắt trống một nửa.

Bất kể như thế nào, Đại Ly thiết kỵ bắt đầu xuôi Nam rồi.

Bảo Bình Châu loạn tượng đã lên.

Đình nghỉ mát bên kia lúc thỉnh thoảng truyền đến thanh thúy lạc tử tiếng vang.

Nguyễn Tú đi vào bờ sườn núi một gốc cổ tùng bên dưới, một đường từ trên mặt đất nhặt lên cục đá, sau đó hướng vách đá bên ngoài nhẹ nhàng ném xuống.

Mây khí như sông lớn chi thủy chậm rãi chảy qua, thiên địa mênh mông.

Nàng đột nhiên ném ở trong tay còn thừa cục đá.

Hôm nay vẫn phải giúp đỡ cha rèn sắt đâu, xong rồi xong rồi, sớm muộn lâu như vậy, tối nay là khẳng định ăn không đến mặn thịt hầm măng rồi.

—— ———

Có một nhà ba người, cưới vượt châu dò ngang, từ nam đảo Bắc, cuối cùng đến rồi Bắc Câu Lô Châu mục đích mà, một tòa tên là Sư Tử Sơn tiên gia môn phái.

Trong đội ngũ, thêm ra một đôi tuổi trẻ chủ tớ, một vị đầy người thư quyển khí quý công tử, tuổi nhỏ thư đồng hỗ trợ năm một con ngựa, trên lưng ngựa treo rồi Hoa Linh vương triều độc hữu quan chế vàng bạc náo chứa yên, thư đồng không quá vui lòng, trên đường đi đều không tốt sắc mặt, thế nhưng là nhà mình công tử nhất định phải cho người ta dẫn đường, hăn khó mà nói cái gì.

Cái kia một nhà ba người trong đất thổ khí, mẫu chốt là nửa điểm nhân lực kinh đều không có, tuy nói cái kia đối với thô bỉ đến cực điểm hán tử phụ nhân, sinh rồi cái không sai nữ nhi, thế nhưng là nàng ngày thường đẹp hơn nữa, chỗ nào xứng với nhà mình công tử ? Hoa Linh vương triều, là Bắc Câu Lô Châu có thể đếm được trên đầu ngón tay đại vương triều, mặc dù hoàng đế họ Hàn, nhưng ai chẳng biết rõ miếu đường bên trên mang mũ quan tử, thật muốn tính toán ra, một nửa đều cùng nhà mình công tử một cái dòng họ ?

Mà lại công tử mặc dù không phải gia tộc dòng độc đình, nhưng gia tộc

thế hệ này liền công tử cùng hãn huynh trưởng hai người, huynh trưởng vì con thứ, công tử lại là con trai trưởng, cho nên công tử chính là cưới rồi công chúa đều ủy khuất rồi, cần gì phải cùng một cái mắt mù rừng núi nữ tử dây dưa không ngớt ?

Một hộ đến từ Bảo Bình Châu loại kia địa phương nhỏ người ta, thật coi không ở nổi công tử người này vậy ân cần a.

Thư đồng cái này một đường tức giận đến mấy lần rơi xuống nước mắt, thế nhưng là công tử nhiều nhất chính là an ủi hãn vài câu, vẫn như cũ đi theo ba người kia cùng một chỗ chạy tới Sư Tử Sơn.

Sư Tử Sơn chủ nhân, mặc dù là rất nổi danh khí tiên gia người, nhưng lại như thế nào ?

Thấy rồi công tử gia gia, không giống nhau muốn cụp lại cái đuôi mà đối nhân xử thế ?

Chính là trong gió đến trong mây đi những cái này lục địa kiếm tiên, hãn bất quá là một cái thư đồng thư đồng, những năm này dính công tử ánh sáng, đều nhìn thấy rồi một tay số lượng.

Chỉ là vị này tầm mắt cực cao thiếu niên thư đồng, gặp qua mấy vị hàng thật giá thật kiếm tiên không giả, thế nhưng là toà kia Sư Tử Sơn Sơn chủ, kỳ thật hãn vẫn là khinh thường rồi, mặc dù chỉ là mười cảnh nguyên anh Địa Tiên, nhưng Bắc Câu Lô Châu Địa Tiên, vốn là đáng tiên, không có chút bản lĩnh thật sự, trừ phi là làm cái kia tiêu dao thế ngoại rừng núi tán tiên, nếu không rất khó đứng vững gót chân.

Nhất là Sư Tử Sơn cái này một vị, là mà nói người xứ khác, nhưng tại gần gũi trong hai trăm năm, cơ hồ là chỉ dựa vào sức một mình, liền đánh cho Hoa Linh vương triều một tòa tông chử đầu tiên gia không có tính tình, đủ chứng minh người này chiến lực trác tuyệt. Còn nữa Câu Lô Châu thừa thải cao thủ, quái nhân, không nói lý, cùng ba cái gồm cả.

Cho nên tại Câu Lô Châu tọa trấn đỉnh núi, dễ dàng nhất tai họa bất ngờ.

Thường thường có đại tu sĩ chỉ là nhìn người sơn môn không vừa mắt, liền hướng sơn môn một trận loạn chùy, đánh không lại liền chạy, đánh thắng được liền muốn người hủy đi tầm biển.

Cái này là ngành sinh sinh cướp đi Ngai Ngai Châu cái kia "Bắc" chữ Câu Lô Châu, dân phong bưu hãn, triều chính đều là sùng võ, tu sĩ thiện chiến mà lại hiếu chiến, có thật nhiều yêu thích độc hành du lịch tiên gia hào phiệt con cháu, sau khi xuống núi cố ý giả trang tán tu dã tu, vì cái gì chính là có thể thống khoái xuất thủ.

Nơi này, kiếm tu như mây.

Một chút cái hưởng dự giang hồ đỉnh tiêm kiếm khách, kiếm thuật thông thần, thậm chí có thể cùng trên núi Địa Tiên phân cao thấp.

Cho nên Câu Lô Châu ba tòa Nho gia thư viện, khách quan Biệt Châu, nơi này Thánh Nhân từ trước là chiến lực cực cao người đọc sách, về phần học vấn có cao hay không, trước tiên có thể nhường một chút, nếu không căn bản trấn không được.

Ngư Phù thư viện thế hệ này Thánh Nhân, nguyên bản thanh danh không hiện, tại thư viện lâu dài thâm cư không ra ngoài, tại đất sinh đất nuôi Câu Lô Châu tu sĩ cùng quân chủ tướng bề ngoài trong mắt, người này lại ưu thích khoe chữ, cho nên không phải đặc biệt lấy vui, con thỏ bị buộc gấp rồi sẽ còn cắn người, huống chi là một vị từ Trung Thổ học cung trước khi đi, sẽ bị ân sư tặng cho "Chế giận" hai chữ Thánh Nhân, kết quả một lần nổi giận rồi, lại có người ngang nhiên kêu gào vị này Thánh Nhân truyền thụ cho đạo đức học vấn, rầm chó không kêu, người này lúc đó khoảng cách Ngư Phù thư viện, bất quá gang tấc xa, sau đó nghênh ngang rời đi, Câu Lô Châu tiên gia phụ họa cùng người rất nhiều.

Thư viện âm đạm rồi hồi lâu, rốt cục có một ngày, Thánh Nhân rời đi thư viện, một tháng ở giữa, liên tiếp đánh cho hai vị nguyên anh một vị Ngọc Phác cảnh mặt mũi bầm dập, nghe nói mỗi lần đến cuối cùng, vị này Nho gia thánh nhân cũng là một bên hướng người ta trên đầu gõ hạt dẻ, một bên lớn tiếng chất vấn "Hiện tại thông rồi không có", đối phương ba người đương nhiên đành phải thuyết phục rồi, kết quả Thánh Nhân nhiều lần hỏi phục "Người thông cái rắm!"

Truyền vi tiểu đàm.

Mà Sư Tử Sơn Sơn chủ, thì là vị kia Ngư Phù thư viện Thánh Nhân khó được nhìn thuận mắt Địa Tiên một trong.

Chỉ bất quá những này tầng cao nhất nội tình, nho nhỏ thư đồng chung quy là tiếp xúc không đến.

Đến rồi Sư Tử Sơn chân núi sơn môn, thư đồng nghĩ đến tất nhiên đến nơi này, tốt xấu đi cùng người ta lấy chén trà nước uống, nhưng công tử lại phạm kiên cường rồi, cùng đôi vợ chồng kia cùng cô gái trẻ tuổi nói một câu tổng quân thiên lý cuối cùng cần từ biệt, liền dẫn hân rơi đầu đi rồi, nhỏ thư đồng ủy khuất đến lại suýt chút nữa đầy mặt nước mắt.

Tại bên ngoài dạo chơi rồi non nửa năm, dẹp đường hồi phủ là chuyện tốt, thế nhưng là đi được không có chút nào hào khí a.

Leo núi về sau, phụ nhân cùng nữ nhi khe khẽ nói nhỏ, lải nhải rồi rất nhiều, đơn giản là cảm thấy vị này con nhà giàu đệ rất không tệ, đối xử mọi người hòa khí, bộ dáng cũng không tục, mà lại vừa nhìn chính là người đọc sách, so với Lâm Thủ Nhất Động Thủy Tinh cái kia nửa thùng nước, nhìn liền muốn càng có học vấn. Đáng tiếc nàng cái kia nữ nhi, cũng không gật đầu cũng không lắc đầu, tức giận đến phụ nhân sở trường chỉ đâm rồi một chút nữ nhi, cười mắng rồi một câu "Đầu óc chậm chạp xuân nha đầu", đại khái đã không thể xem như thiếu nữ nàng, trầm trầm mà cười, từ nhỏ đến lớn, từ xưa giờ đã như vậy.

Xưa nay không tức giận, không có cười to qua, trừ rồi cái kia tên là Lý Hòe đệ đệ, đối với người nào cũng không để tâm.

Phụ nhân liền thường thường nói nàng là mềm mì vất, ai cũng có thể nắm, về sau gả cho người, là muốn ăn lớn đau khổ.

Đương nhiên, phụ nhân chủ yếu nhất ý tứ, vẫn cảm thấy nữ nhi như thế mềm nhũn tính tình, về sau gả làm vợ người, khẳng định vô pháp công việc quản gia, trấn không được nhà chồng người, cái kia còn làm sao phụ cấp đệ đệ ?

Phụ nhân bất công, từ trước tới giờ không che giấu.

Cũng may phụ nhân trượng phu, tên là Lý Nhị thô phác hán tử, ngược lại là xưa nay sẽ không trọng nam khinh nữ, nữ tử nữ nhi, đều sủng ái.

Chỉ tiếc hãn trong nhà địa vị thấp nhất, nói chuyện nhất không có tác dụng.

Mà Lý Liễu đại khái chính là trời sinh nghịch lai thuận thụ tính tình, không có cảm thấy có cái gì không đúng.

Lần này phụ nhân nghe nói cái này cái gì Sư Tử Sơn gia chủ, cùng nhà mình nam nhân cái kia uất ức sư phụ có chút quan hệ, nam nhân cam đoan đến rồi một bên, một nhà ba người khẳng định không lo ăn uống. Một đường lang bạt kỳ hồ vượt châu qua biển phụ nhân, lúc này mới ít mắng rồi Dương lão đầu vài câu, cảm thấy Lý Nhị cho hãn làm rồi nhiều năm như vậy đồ đệ, cuối cùng có chút tác dụng, không phải nàng lần sau hồi hương thấy rồi Dương lão không chết, nhất định phải mỗi ngày ngăn ở được điểm hậu viện cửa ra vào, mắng lão già kia mỗi ngày không cần rửa mặt.

Phụ nhân đi tới đi tới, không khỏi nhớ tới không người chiếu cố, khẳng

định là tại chịu khổ bị liên lụy nhi tử bảo bối, liền tới rồi khí, vắn rồi một chút bên cạnh nữ nhi cánh tay, "Cái kia dòng họ cổ quái công tử ca, làm sao lại không tốt rồi, người liền chưa hề nghĩ tới gả rồi hử, chúng ta cũng không cần tại cái này cái gì Sư Tử Sơn nhìn sắc mặt người rồi, để cái kia họ Tư Đồ, trước tám nhắc đại kiện cưới người tiến cửa, sau đó chúng ta liền có thể chính đại quang minh mà chuyển vào nhà bọn hử, lại tranh thủ thời gian đêm Lý Hòe mang tới, một nhà bốn miệng, coi như đoàn viên rồi."

Lý Liễu cười cười, mặt mày cong cong, tựa hồ tại nhận lầm cầu xin tha thứ, lại như là đang làm nũng.

Phụ nhân thụ nhất không được nữ nhi bộ dáng này, liền tiêu rồi khí, lại vắn rồi một chút Lý Liễu cánh tay, chỉ là lần này hạ thủ lực đạo liền nhẹ rồi, "Người cái không có lương tâm, cũng không biết rõ đau lòng nhà mình đệ đệ, ta tính nuôi không rồi người nhiều năm như vậy. . ."

Nói đến đây, giới thay đổi phụ nhân lại vui vẻ cười rồi, đưa tay nhẹ nhàng bóp rồi một chút nữ nhi gương mặt, "Xú nha đầu bộ dáng, là thật theo ta, ngó ngó, cái này khuôn mặt nhỏ nhắn, nhiều tuổi nhiều xinh đẹp, đều có thể bóp ra nước đến rồi."

Công cái đại sự túi Lý Nhị nhếch miệng cười.

Thế nhưng là phụ nhân lại có chút sầu bi, "Thật vất vả nhin đến Hạnh Hoa ngô hẻm cái kia vợ nương chết rồi, Nê Bình ngô hẻm hồ mị tử cũng dọn nhà rồi, nếu là không dùng rồi đi tiểu trấn, thì tốt biết bao, đã không ai cãi nhau làm cho qua ta rồi."

Cái này một đường Bắc hành, đi được nơm nớp lo sợ, phụ nhân chỉ cảm thấy mình chỉ có một thân thích võ nghệ, mà không một chút thi triển chỗ, thật sự là đáng tiếc.

Lý Liễu đáng yêu bộ dáng, không nhất định theo nàng mẫu thân.

Thế nhưng là Lý Hòe trong ổ hoành, khẳng định là theo hãn mẫu thân.

Sư Tử Sơn đỉnh núi, Sơn chủ bồi tiếp một vị ông nhà giàu bộ dáng lão nhân, người sau bóng loáng đầy mặt, nếu như không là xuất hiện ở đây, không phải có một vị Địa Tiên tu sĩ cung kính tiếp khách, chắc chắn sẽ bị ngộ nhận là dưới núi chợ búa cái nào đó tiểu điểm trái chường quỹ, hoặc là loại kia hiệp đáp đồng hương thân hào nông thôn lão gia.

Thân thể công kênh lão nhân trên cổ tay hệ có một căn bích lục dây thừng, chặc chặc nói: "Dương lão tiên sinh thật sự là lòng dạ khoáng đạt a, nếu đổi lại là ta, loại này nát miệng bà nương, sớm đầu thai cái ngàn tám trăm về rồi."

Vị này ông nhà giàu bên cạnh lão giả, thì tiên phong đạo cốt, phù hợp chợ búa trong lòng bách tính thần tiên hình tượng, nghe nói vị khách nhân này trêu chọc, cũng không đáp lời, chỉ là lễ tiết tính mỉm cười.

Béo lão nhân cười tùm tùm hỏi: "Không nói phế vật kia kim đan, chỉ nói giống như người Địa Tiên, Ly Châu động thiên gần nhất ngàn năm, đại khái đi tới bao nhiêu cái ? Bây giờ người ta là minh hữu, chút chuyện nhỏ này, không đến mức tàng tàng dịch dịch a?"

Lão tiên sư có chút khom người, áy náy nói: "Tào đại kiếm tiên, tha thứ vãn bối không thể nhiều lời."

Nguyên lai vị này ông nhà giàu, chính là dựa theo khế ước, đến đây đảm nhiệm Lý Liễu người hộ đạo Bà Sa Châu kiếm tiên Tào Hi.

Tào Hi lại hỏi nói: "Cái kia Lý Liễu, vì sao chậm chạp không muốn tu hành ? Đây cũng là cố gì ?"

Thân là Sư Tử Sơn Sơn chủ lão tiên sư bất đắc dĩ nói: "Kiếm tiên có thể chính mình hỏi nhà ta tổ sư."

Tào Hi cứ thế rồi một chút, "Nàng lại là người này một mạch tổ sư chuyển thế ? Sư Tử Sơn truyền thừa mới mấy năm, các người làm sao có thể đủ tìm gặp ?"

Lão tiên sư do dự rồi một chút, tựa hồ từng chiếm được bày mưu đặt kế, làm sơ cân nhắc, cẩn thận từng li từng tí nói: "Tự có bí pháp, mà lại không chỉ là nhà ta tổ sư mà thôi."

Tào Hi hỏi rồi một cái vấn đề mấu chốt nhất, "Lý Liễu phải chăng tự biết ?"

Lão tiên sư cười mà không nói.

Đã là đáp án.

Tào Hi chặc chặc nói: "Nhật được bảo rồi."

Về sau Lý Nhị một nhà ba người liền tại Sư Tử Sơn ở bên dưới, là Sư Tử Sơn một vị lão quản sự tiếp đãi, trên danh nghĩa là được điểm Dương lão đầu họ hàng xa, tại Sư Tử Sơn trông coi một chút tạp vụ, hẳn cho rồi ba người một chỗ bình thường chỗ ở, tạm thời không có cho phụ nhân cái gì công việc, chỉ nói yêu cầu chờ đợi mấy ngày mới có kết quả, Sư Tử Sơn quy củ sâm nghiêm, không thể đã quấy rầy tiên sư tu đạo, không cần thiết tùy ý đi lại, nếu là dẫn xuất tai họa, hẳn cũng vô pháp đảm đương.

Phụ nhân luôn cảm thấy những lời này đều là nói với nàng, cho nên rất là thấp thỏm.

Nàng đương nhiên không biết, vị kia Sư Tử Sơn chương pháp trưởng lão, rồi đi ốc xá sau, tranh thủ thời gian bơi rồi một vệt mồ hôi lạnh, sơn chủ cho hẳn cái này cái cọc khổ sai sự tình, thực sự rùng mình. Lão nhân thậm chí không dám nhìn nhiều vị kia tên là Lý Liễu nữ tử một chút.

Qua rồi không có mấy ngày, phụ nhân thay mặt không được rồi, nói muốn muốn tại Sư Tử Sơn bên cạnh tiểu trấn tìm một chút sự tình làm, Lý Nhị liền tìm người mượn rồi tiền, dự định đi mở một nhà cửa hàng, về sau một vị Sư Tử Sơn cao nhân, "Trùng hợp" phát hiện Lý Liễu có tu đạo tư chất, Lý Liễu liền một mình lưu tại trên núi tu hành.

Phụ nhân là cái kiến thức thiên cận, luôn cảm thấy Lý Liễu gả cho kẻ có tiền mới tính phúc khí, kỳ thật không quá cao hứng, vạn nhất thật coi rồi tu đạo tiên sư, mấy năm mấy chục năm gặp không đến, còn thế nào cho Lý Hòe chỗ tốt ?

Nhưng cuối cùng phụ nhân vẫn là đi theo Lý Nhị đi rồi tiểu trấn, thuê rồi gian phòng, bốn phía dạo chơi, tìm kiếm thích hợp cửa hàng, xem như đâm rẽ xuống tới.

Lý Liễu lúc đó tại chân núi đem cha mẹ tổng biệt, đợi đến hai người bóng người tan biến tại trên đường, nữ tử sau lưng xuất hiện rồi Sư Tử Sơn sơn chủ ở bên trong tất cả nguyên anh cùng kim đan, từng cái tất cung tất kính, không dám thở mạnh.

Tại sơn chủ dẫn đầu xuống, đám người cùng kêu lên nói: "Nghênh tiếp tổ sư về núi."

Lý Liễu căn bản không rảnh để ý, không cho phép đám người đi theo, một mình lên núi, đến rồi Sư Tử Sơn một chỗ phong cấm đã lâu trước sơn động, nhanh chân đi vào trong đó.

Địa Tiên cũng khó phá mở trùng điệp cấm chế, Lý Liễu hoàn toàn không để trong mắt, hoặc là nói đối nàng không có nửa điểm trở ngại.

Đợi nàng đi ra sơn động thời điểm, bên hông treo một cái kim hoàng sắc sư tử con dấu.

Tào Hi đứng tại cửa ra vào chờ đã lâu, trong tay nắm giữ một cái lớn nhỏ

như chủ thủ đoản kiếm, nâng lên đầu kia hệ có bích lục nhỏ dây thừng cánh tay, cười nói: "Tại luyện hóa một đầu sông nước xem như bản mệnh phi kiếm trước đó, cây đoản kiếm này theo ta chinh chiến ba trăm năm, về sau kiếm khí không ngừng ôn dưỡng tích lũy, chờ người bước lên trong ngũ cảnh, liền có thể tùy ý sử dụng, có thể ra mười kiếm, uy lực đủ để dẹp ngang Ngọc Phác cảnh kiếm tiên toàn lực nhất kích. Nếu là chờ người đến rồi kim đan hoặc là nguyên anh, đem tất cả kiếm khí duy nhất một lần sử ra, vậy coi như là Tiên Nhân cảnh kiếm tu một kiếm rồi."

Lý Liễu trầm trầm mà cười, khoát tay, đoản kiếm liền ngự nhập tay nàng, tùy ý rút kiếm ra khỏi vỏ, hướng ngoài núi nhẹ nhàng bổ xuống.

Một đạo kiếm khí trường hồng âm âm bổ tới, rất có khai thiên tích địa uy thế, sợ đến cả tòa Sư Tử Sơn tu sĩ đều lâm vào trầm mặc.

Không hiểu thấu liền một bước lên trời bước lên trong ngũ cảnh Lý Liễu, gật gật đầu, "Quả là thế."

Tào Hi cảm khái nói: "Gặp quỷ rồi."

Tào Hi khó được nhớ tới cái kia bất tiểu tử tôn, Tào Tuấn, bây giờ trà trộn tại Đại Ly binh nghiệp bên trong.

Ai, nhìn xem hài tử của người khác, lại nhìn một cái nhà mình, làm giận.

—— ———

Chân Võ Sơn.

Xem như Bảo Bình Châu Binh gia hai tòa tổ đình một trong, Chân Võ Sơn so với du hiệp càng nhiều Phong Tuyết miếu, đi bộ đội nhập ngũ Binh gia tu sĩ, rất nhiều.

Gần nhất một năm xuống núi tu sĩ càng ngày càng nhiều, có một nửa đi

hưởng rồi phía Bắc Đại Ly, còn lại một nửa, thuận riêng phần mình cơ duyên, lựa chọn dẫn thân vào Bảo Bình Châu trung bộ một vùng các quốc gia.

Hơi có vẻ quạnh quẽ Chân Võ Sơn gần nhất náo nhiệt.

Mã Khổ Huyền cái kia leo núi không mấy năm ương ngạnh người mới, lại náo ra rồi một cốc thiên đại phong ba, hấn xuất thủ đánh chết rồi một vị Quan Hải cảnh tu sĩ, cụ thể nguyên do, Chân Võ Sơn cũng không công bố, dù sao không phải cái gì sinh tử đại thù, vị kia thất cảnh lão tu sĩ cùng Mã Khổ Huyền xưa nay liền không có giao tập, dù là lên rồi xung đột, nhiều nhất chính là miệng lưỡi chi tranh mà thôi, tất nhiên là tâm ngoan thủ lạt Mã Khổ Huyền cố ý xuống rồi tử thủ,

Dù là có hai vị lão tổ giúp đỡ nói chuyện cầu tình, cuối cùng Mã Khổ Huyền vẫn là bị giam cầm ở phía sau núi thần Vũ Điện, trong vòng một năm không được rời đi.

Thần Vũ Điện cung phụng có Chân Võ Sơn các đời tổ sư cùng mười mấy tôn người vô danh thần chỉ, nghe nói trong lịch sử từng có một trận liên luy rất rộng tông môn hao kiếp, nguy nan thời khắc, cái kia một đời Chân Võ Sơn tông chủ lấy không truyền bí thuật, mời ra rồi tại đại điện hưởng thụ mấy ngàn năm hưởng hỏa kim thân thần chỉ, cùng nhau xuống núi giết địch, âm thanh cuộn cuộn, cuối cùng một hơi diệt đi mười mấy tòa tiên gia dòng dõi.

Nhưng là tại thần Vũ Điện cấm túc, tuyệt đối không phải cái gì thoải mái sự tình, chỉ có phạm bên dưới trọng tội Chân Võ Sơn tu sĩ, mới có thể bị bắt áp ở đây, cuối cùng sống mà đi ra đi người, mười không còn một, nghe nói thần Vũ Điện cung phụng cái kia từng tôn thần chỉ, tại một chút truyền thừa đã đứt Thượng Cổ trai giới ngày, sẽ "Thanh tỉnh" tới đây, khảo vấn, quất roi thậm chí là nuốt tu sĩ hồn phách.

Chân Võ Sơn một chỗ tiên khí lượn lờ thần tiên dinh thự, một vị bối

phận cực cao Binh gia lão tổ nỗ hơ hơ nói: "Như thế xử trí Mã Khố Huyền, sẽ sẽ không thái quá khắc nghiệt một chút ? !"

Đối diện một người, dung nhan tuổi trẻ mà lại tuấn mỹ, ngón tay tinh tế trắng nõn như nữ tử, chính tại một mình học đánh cờ, đối mặt vị sư đệ này gần như vô lễ chất vấn, vị này nam tử thờ ơ, đúng là một câu cũng không muốn ý nhiều lời.

Lão nhân một bàn tay vỗ lên bàn, "Mã Khố Huyền tiểu tử này, là ta cuộc đời ít thấy thiên tài, chân chính thiên tài, người nếu là hủy rồi hửn, ta không để yên cho người!"

Nam nhân vừa mới vờ lên một khóa quân cờ, sau khi nghe yên lặng thả lại hộp cờ, nhíu mày nói: "Tông chữ đầu môn phái, hủy ở cái nào đó kinh điển thiên tài trong tay thâm kích, kỳ thật không ít."

Lão nhân cười lạnh nói: "Thế nhưng là bởi vì một người mà chấn hưng tông môn, quét qua tệ nạn kéo dài lâu ngày xu hướng suy tàn, càng nhiều!"

Nam nhân lắc đầu nói: "Tu hành một chuyện, thủ trọng không sai hai chữ, nếu không bởi vì một hai người mà hỏng rồi rất nhiều tổ bối quy củ, thu hoạch được ngăn ngại hưng thịnh khí tượng, chỉ là không trung lâu các. Lại nói rồi, Chân Võ Sơn bây giờ vận chuyển tự nhiên, cũng không có yêu cầu ai đến cứu vớt cấp độ. Lưu sư đệ, ta khuyên người một câu, người coi trọng Mã Khố Huyền, dù là nguyện ý đem hết thầy pháp bảo đều giao phó với hửn, thậm chí còn âm thầm giúp hửn thắng được cái kia cái cọc phúc duyên, cuối cùng, chỉ là người một người sự tình, ta sẽ không nhúng tay, bởi vì cái này không có hỏng ta Chân Võ Sơn quy củ."

Lão nhân nhìn lấy vẻ mặt càng ngày càng lạnh tuấn "Người trẻ tuổi", nguyên bản khí thế hung hăng Binh gia lão tổ, liền có chút chột dạ rồi, hửn lạnh nói: "Mã Khố Huyền đáng giá Chân Võ Sơn vì hửn hỏng một chút quy củ, Phong Tuyết miếu có Thần Tiên Thai Ngụy Tấn, chúng ta

có ai ?"

Nam nhân mỉm cười nói: "Có ta à."

Lão nhân cho câu nói này nghe đến không được, nửa ngày cũng nói không ra một chữ đến.

Nam nhân tựa hồ cũng cảm thấy bầu không khí quá mức cứng nhắc, cuối cùng lộ ra một cái khuôn mặt tươi cười, "Được rồi, con cháu tự có con cháu phúc, huống chi Mã Khổ Huyền còn không phải người tử tôn, gấp cái gì. Vì rồi tông môn đại nghiệp ? Được rồi, người cái gì tính tình ta còn rõ ràng ? Nói tới nói lui, vẫn là nghĩ đến để Mã Khổ Huyền ngày sau đi Phong Tuyết miếu giúp người báo thù."

Vị kia lấy tính khí nóng nảy trừ danh tại thế Binh gia lão tổ, thẳng thắn nói: "Dự tính ban đầu đúng là như thế, thế nhưng là ở chung lâu rồi, ta nhìn Mã Khổ Huyền càng ngày càng thuận mắt, nhà ta cái kia giúp không ra gì tử tôn, 10 ngàn cái cũng không sánh bằng đến Mã Khổ Huyền."

Nam nhân lần đầu tiên phụ họa cùng lão nhân, gật gật đầu, "Ừm, nhà người những cái kia ranh con, người năm đó xác thực liền không nên sinh ra tới, có thể nói đến cùng, vẫn là trách người chính mình không quản được trong đống quần chim."

Lão nhân tức giận nói: "Người một cái Chân Võ Sơn tông chủ, nói loại lời này, cũng không thẹn đến hoảng ? !"

Nam nhân cười rồi, trêu ghẹo nói: "Nghe nói người gần nhất dây lưng quần lại không buộc gấp ? Tìm rồi cái phàm phu tục tử diện mạo thị thiếp ?"

Lão nhân dáng vẻ bệ vệ chợt hạ xuống, thấp giọng nói: "Ta là thật tâm ưa thích nữ tử kia, hồn nhiên đáng yêu, trên núi những cái kia cầu thí tiên

tử, thực sự đánh nhau."

Nam nhân không quan trọng nói: "Người ưa thích liền tốt."

Lão nhân đột nhiên sinh lòng phần uất, "Chân Võ Sơn hiện tại tập tục thật phải sửa lại, nhất là gần nhất trăm năm thu lấy đệ tử, tâm tính cực kém, bất quá là một cái Mã Khố Huyền, liền để bọn hăn gà bay chó chạy, đạo tâm đại loạn, từng cái sau lưng nói chua lời nói nói nhảm, so chợ búa người nhiều chuyện còn không bằng!"

Nam nhân khoát khoát tay, "Không phải đạo tâm đại loạn, là những người này đạo tâm vốn là không chịu được như thế."

Lão nhân nghi hoặc nói: "Người mặc kệ quản ?"

Nam nhân hỏi lại nói: "Cái kia ta muốn hay không quản quản bọn hăn ăn uống ngủ nghỉ, quản quản người dây lưng quần ?"

Lão nhân liếc mắt.

"Yên tâm, Mã Khố Huyền không chết được."

Nam nhân phát phát tay, lại bắt đầu lại từ đầu học đánh cờ.

Bình gia lão tổ cười ha ha, đột nhiên đứng dậy, "Sư huynh người cũng thật sự là, nói sớm câu nói này, ta làm gì cùng người già vò khố khổ nữa ngày công phu!"

Nam nhân cũng không ngẩng đầu lên, "Người dây lưng quần tùng rồi."

Lão nhân cười hắc hắc nói: "Sư huynh vẫn là như vậy thích nói giỡn. . ."

Ai u một tiếng, lão nhân vội vàng hấp tấp, tranh thủ thời gian thi triển thần thông, lóe lên một cái rồi biến mất.

Nguyên lai là nam tử tại vậy tay một cái, liền để một vị nguyên anh Địa Tiên quần dây lưng quần vỡ nát rồi, mà lại người sau không có chút nào phát giác.

Nếu là có tâm giết người ?

Tại Bảo Bình Châu trong mắt, Chân Võ Sơn mạnh ở thế tục vương triều lực ảnh hưởng, luận cá nhân tu vi cùng chiến lực, Phong Tuyết miếu chư vị Binh gia lão thần tiên, mạnh hơn Chân Võ Sơn một mảng lớn.

Đã từng có người cười nói, hai tòa Binh gia tổ đình, nếu như riêng phần mình lôi ra mười người tới bắt đối với chém giết, cường giả như rừng Phong Tuyết miếu, có thể đánh cho ra đời cực sâu Chân Võ Sơn hô tổ tông.

Nam nhân thả xuống quyển kia sớm đã nhớ kỹ trong lòng cũ kỹ kỳ phổ, kỳ phổ tên là 《 Quan Tử Hối 》 , ghi chép rồi trong lịch sử rất nhiều nổi tiếng quan tử cục, nam nhân ngay sau đó học đánh cờ cái kia một ván, lại tên là mây màu cục, đánh cờ song phương, một vị là Bạch Đế thành thành chủ, một vị là năm đó Văn Thánh thủ đồ.

Nam nhân nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Sau Sơn Thần trong võ điện.

Mã Khổ Huyền ngồi xếp bằng tại một tôn ở cao tượng thần đỉnh đầu, một cái đen Miêu Hựu ngồi tại hắc đỉnh đầu.

Một người một mèo một tượng thần.

Mèo đen đuổi ra một cái móng vuốt, nhẹ nhàng gãi Mã Khổ Huyền đầu.

Mã Khổ Huyền lơ dửng, hắc tử nhỏ đã cùng mèo đen sống nương tựa lẫn

nhau, nãi nãi sau khi qua đời, càng là như vậy.

Tay phải một bên một tôn kim thân mộc điêu tượng thần, trong hốc mắt bỗng nhiên nổi lên hào quang vàng óng, âm vang mà động, to lớn tượng thần chậm rãi đi xuống thần đài, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng nhìn thấy rồi ở giữa tượng thần đỉnh đầu Mã Khổ Huyền, tượng thần đi đến đại điện trung ương, quay người mặt hướng thiếu niên kia cùng mèo, thân cao ba trượng tượng thần quỳ một gối xuống đất.

Mã Khổ Huyền phảng phất đối với cái này tập mãi thành thói quen, chỉ là như dĩ vãng như thế lên tiếng nhắc nhở nói: "Sau khi trở về, nhớ kỹ giữ kín như bưng."

Tôn này mộc điêu tượng thần có chút gật đầu, sau khi đứng dậy nhanh chân tiến lên, cười trên thần đài, đứng tại tại chỗ, tròng mắt màu vàng óng rất nhanh mất đi sắc thái, vắng lặng bất động.

Đại điện cửa sổ cực cao cực lớn, tia sáng xuyên thấu qua cửa sổ khe hở, rải xuống tại bên trong đại điện, tro bụi bởi vậy có thể nhìn thấy.

Mã Khổ Huyền đột nhiên tự giễu nói: "Pháp bảo quá nhiều, phúc duyên quá dày, cũng rất đáng ghét a."

Mèo đen nâng lên một cái chân, nhu hòa liếm láp bàn chân.

Mã Khổ Huyền ngửa ra sau nằm bên dưới, mèo đen một cái nhảy nhót, tại Mã Khổ Huyền nằm sau đó, vừa vụng rơi vào bộ ngực hằn bên trên, cuộn lại bắt đầu, rất nhanh ngủ say.

Mèo đen lúc thỉnh thoảng đổi một cái thoải mái hơn cuộn mình tư thế.

Mã Khổ Huyền nhếch lên chân bắt chéo, một cái tay vuốt ve mèo đen nhu - lông, nhớ tới Chân Võ Sơn bên trên những cái kia âm dương quái khí cùng nịnh nọt, cảm thấy có chút không thú vị, "Các người không

thích ta, có quan hệ gì đâu ? Ta cũng không yêu mến bọn người a."

Đại diện biến ảo khôn lường.

Chỉ có một người một mèo có chút tiếng ngáy.

Những cái kia thần chỉ kim thân tượng thần theo thứ tự gạt ra, giống như là tại trung thành thủ hộ lấy cao cao tại thượng quân vương, năm qua năm, ngàn năm vạn năm.

—— ———

Quan Hồ thư viện hiền nhân Chu Củ, không cùng theo chính mình Thánh Nhân tiên sinh, đi gặp Câu Lô Châu cái vị kia Đạo gia Thiên Quân.

Hắn sợ chính mình nhìn không được sẽ đối với cái kia gọi Tạ Thực gia hỏa nói năng lỗ mãng, chỉ có thể làm hại tiên sinh khó xử.

Tiên sinh rời đi rồi thư viện, khẳng định đánh không lại Thiên Quân Tạ Thực, lại không thể trơ mắt nhìn lấy mình bị Tạ Thực một bàn tay chụp chết, chẳng lẽ lại còn muốn thay thế học sinh cùng người ngoài xin lỗi ?

Cho nên Chu Củ đi vào rồi lập đàn làm phép Sơn Côn Thuyền rơi vỡ cách đó không xa một ngọn núi đầu.

Căn cứ ghi chép, ngút trời kiếm khí chính là từ này mà lên, phá huỷ rồi xuôi Nam Lão Long thành cái kia chiếc côn thuyền, tử thương thảm trọng, trong ngũ cảnh trở xuống hành khách, cơ hồ không một may mắn thoát khỏi.

Chu Củ ở trên núi tìm kiếm không quả, không có chút dấu vết, đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Bởi vì cái này cái cộc tai họa, mù lòa cũng nhìn ra được, là phía sau màn có người trăm phương ngàn kế, vu oan cái này Bảo Bình Châu lớn nhất thực lực cường đại vương triều.

Nhưng là Chu Củ nghĩ không minh bạch một sự kiện, đường đường Câu Lô Châu một châu đạo chủ, vì sao nguyện ý tự hạ thân phận, lợi cái này nước đục ? Thậm chí không tiếc cùng Quan Hồ thư viện "Đánh giáp lá cà"? Nếu như tiếp tục kéo dài, Thiên Quân Tạ Thực vô cùng có khả năng trở thành Bảo Bình Châu toàn bộ luyện khí sĩ công địch.

Khó nói người Tạ Thực thật coi mình là Đạo tổ tọa hạ nhị đệ tử ?

Chu Củ không cảm thấy Đại Ly Tổng thị mời được đến một vị Biệt Châu Thiên Quân.

Những này Thiên Phong bữa ăn ngủ ngoài trời Chu Củ, dự định xuống núi rồi.

Nghe tiên sinh thuận miệng nhắc lên một chuyện, gần nhất trong vòng nửa năm, Bà Sa Châu, Đồng Diệp Châu cùng phù diêu châu ba cái địa phương, xuất hiện rất nhiều thất truyền đã lâu vô chủ pháp bảo, thậm chí còn có mấy món bán tiên binh bóng người xen lẫn trong đó, dẫn phát rồi cự Đại Chấn Động, vô số sơn trạch đã tu chen chúc mà động, thâm căn cố đế tiên gia hào phiệt, càng là sẽ không buông tha cho những này chớ đại cơ duyên, trong lúc nhất thời ngư long hỗn tạp, sài lang kết bạn.

Chu Củ đối với mấy cái này không có hứng thú.

Hắn đối với kế tiếp thế đạo, càng không hứng thú.

Bởi vì nhất định là người đọc sách an tâm đọc sách, càng khó rồi.

Dạng này không tốt.

Chu Củ nâng đầu lên, nhìn về phía bầu trời chỗ cao.

Ta Chu Củ, Quan Hồ thư viện nho nhỏ hiền nhân Chu Cự Nhiên, còn có thể phát hiện mảnh khoe, so nhà ta tiên sinh càng đứng hàng vị trí cao các người đâu ?

Chu Củ ảm đạm xuống núi, lười nhác dạo chơi, hoặc ngự phong hoặc đi bộ, cuối cùng đến rồi một chỗ náo nhiệt phiên chợ, uống rồi bát nóng hổi chua cay canh.

Chu Củ lập tức tươi cười rạng rỡ, cái gì phiền lòng sự tình đều không rồi.

Bán hàng rong nữ nhi, chính vào tuổi trẻ, da thịt hơi đen lại hiện ra khỏe mạnh màu sắc, nàng vụng trộm liếc thêm vài lần Chu Củ.

Quê quán người đọc sách không nhiều, dáng dấp đẹp mắt như vậy người đọc sách thì càng ít.

Nàng cảm thấy có thể nhìn nhiều đều là tốt.

Thế là Chu Củ nhiều muốn rồi một bát chua cay canh.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 284: Cô nương xin tự trọng

Trần Bình An leo lên cái kia chiếc đi hương Đồng Diệp Châu Thôn Bảo Kinh trước đó, chuyên đi một chuyến Thượng Hương Lâu bên ngoài phiên chợ, mua rồi một cái hương ống, bên trong chứa rồi tám mươi một cây Đào Huyền Sơn đặc chế tam thanh hương, mùi thơm ngát xông vào mũi, vô luận là lễ kính thần linh, vẫn là đốt hương tĩnh tâm, đều là thượng giai chi phẩm, chính là giá cả không rẻ, một cái Tiểu Thử tiền, cũng liền là một trăm khóa Tuyết Hoa tiền.

Sở dĩ tốn kém, là Trần Bình An nhớ tới nhà mình Lạc Phách Sơn có ngôi miếu Sơn Thần, về sau nếu là có bằng hữu đến thăm, không ngại xuất ra này hương đưa cho bọn họ, khách có thành ý, thần hưởng thơm quá, đến cùng là kiện chuyện tốt.

Trừ rồi cái này Thượng Hương Lâu hương ống, cùng trước đó tại Linh Chi Trai trọng kim mua hàng hai kiện bảo bối, Trần Bình An còn từ Kính Kiếm Các bên ngoài cửa tiệm, mua rồi một bộ Bà Sa Châu đan thanh thánh thủ vẽ « Kiếm Tiên Đồ », tổng cộng năm bức cầu, mỗi một bức đều là lớn trường quyển, hội họa có hai mươi vị kiếm tiên, mỗi vị kiếm tiên tại trên bức họa bất quá một tấc dài, sinh động như thật, lóe lên đục tiên.

« Kiếm Tiên Đồ » xuất bản lần đầu, là một vị họa sĩ tổ sư gia tại kiếm khí trường thành quan chiến sau đại thủ bút, về sau bị khắc theo nét vẽ vô số.

Kính Kiếm Các kiếm tiên nhân số quá nhiều, bộ này tên là đá mường bản « Kiếm Tiên Đồ », cũng chỉ là dựa theo họa sĩ bậc thầy người yêu thích, lựa chọn sử dụng trong đó trăm người, lúc đó cửa hàng còn có mấy

cái phiên bản, giá cả cách xa, lại lấy đá mường bản cao quý nhất, Trần Bình An cẩn thận so sánh về sau, phát hiện vẫn là cái này đá mường bản vẽ ra kiếm tiên, nhất hợp chính mình tâm ý, liền căn rằng một cái mua xuống vui.

Khoản này chi tiêu, thật không tính nhỏ, trọn vẹn năm mươi mai Tiểu Thử tiền.

Mặt mày hớn hở cửa hàng chưởng quỹ, không biết là cao hứng gặp gỡ rồi oan đại đầu, vẫn là từ đáy lòng cảm thấy Trần Bình An có mắt ánh sáng, nói rồi chút liên quan tới « Kiếm Tiên Đồ » kỳ nhân chuyện lý thú, nói dưới gầm trời có tốt mấy vị kiếm tu, đều là trong lúc vô tình thu hoạch được rồi lúc đầu Kiếm Tiên Đồ lâm làm tàn quyền, liền ngộ ra rồi riêng phần mình trên bức họa cái kia mấy kiếm tiên chân ý, một bước thành tiên, trở thành đại danh đỉnh đỉnh lục địa kiếm tiên.

Một bộ này « Kiếm Tiên Đồ », Trần Bình An dự định về sau xem như hạ lễ, đưa cho Thánh Nhân Nguyễn Cung, lúc đó rồi quê hương Long Tuyền quận, Nguyễn sư phó còn chưa tổ chức khai sơn lập tông lễ ăn mừng, hiện tại cũng đã xong xuôi rồi. Năm mươi mai Tiểu Thử tiền, đối với Nguyễn Cung mà nói, khẳng định không đáng giá nhắc tới, bất quá tốt xấu là từ Đảo Huyền Sơn mang đi Đại Ly Long Tuyền đồ vật, cách rồi thiên sơn vạn thủy, ít nhiều có chút lễ nhẹ tình ý nặng vị đạo.

Người dựa vào ăn mặc ngựa dựa vào cái yên.

Trần Bình An một đường hướng đi dăng hương độ, lại có mấy vị tuổi trẻ nữ tiên sư nhìn rồi hân vài lần, nhìn xong sau lại nhìn một chút cái chủng loại kia, không phải quét sạch sành sanh coi như rồi.

Trần Bình An lần này Đồng Diệp Châu tầm đạo chuyển đi, so với Đảo Huyền Sơn đưa kiếm chuyển đi, tâm tư muốn càng nặng một chút, xác định những cái kia tuổi trẻ nữ tử luyện khí sĩ cũng không phải là lòng mang ác ý về sau, liền không nghĩ nhiều nữa.

Dâng hương độ so với bắt thả độ muốn càng lớn, nhưng là lưng đeo lên thuyền ngọc bội Trần Bình An, lại không nhìn thấy đầu kia tất nhiên thân thể không lồ Thôn Bảo Kinh, ngược lại là nhìn thấy rồi một đầu giáp lưng bên trên có xây đình đài lầu các Sơn Hải Quy, cùng một cổ từ Thanh Loan tiên hạc lôi kéo cự liễn, còn có 《 Sơn Hải Chí 》 bên trên ghi chép phù điêu châu độ hữu chi vật, một tòa cây xanh lâm râm ngọn núi nhỏ.

Chính là không biết là Phi Lai Sơn, vẫn là bay đi phong, tương truyền cái này ngọn núi linh khí ngưng tụ mà thành chân núi, là thế gian giao long vật đại bố, viễn cổ lục địa lớn giao đi sông hóa long, đang chọn xong nào đó đầu thông biển rộng lớn khinh sau, sẽ còn mời người chuyển đến từng tòa Phi Lai Sơn bay đi phong nhét vào bờ nước, vì cái gì chính là có thể cùng lúc ăn, phòng ngừa tình trạng kiệt sức, khí huyết kiệt quệ.

Trần Bình An vừa mới bắt đầu học Trung Thổ Thần Châu phong nhã lời, hỏi đường một chuyện nhất định nước đổ đầu vịt, thực sự không được, cũng chỉ có thể xuất ra thẻ tre khắc chữ hỏi đường rồi.

Cũng may Trần Bình An tìm tới rồi mấy vị treo giống nhau kiểu dáng đồ ngang hành khách, liền yên lặng đi theo đám bọn hắn, đi rồi một đoạn lộ trình, rất mau tới đến một chỗ người người nhốn nháo địa phương, Trần Bình An thở phào nhẹ nhõm, kết quả trái một bên đầu vai bị người nhẹ nhàng vỗ một cái, Trần Bình An trực tiếp quay đầu nhìn về phải một bên, nhìn thấy rồi một khuôn mặt quen thuộc, người kia gặp Trần Bình An không có trúng mà tính, cảm thấy có chút không thú vị, uể oải nói: "Thế nào, người cũng là đi hướng Đồng Diệp Châu Phù Kê Tông ? Trùng hợp như vậy ? Người sẽ không phải là đối với ta có mưu đồ a? Thèm nhỏ dãi sắc đẹp ?"

Ác nhân cáo trạng trước ?

Trần Bình An đối với người này ấn tượng không tốt không xấu.

Cái này đầu đội châu trâm, người mặc phấn váy, eo buộc dải lụa màu. . .
Diện mạo nam nhân.

Nếu như nói cùng một chỗ từ Lão Long thành cười Quế Hoa Đảo đi vào
Đảo Huyền Sơn, là duyên phận, như vậy lại tại cùng một thiên từ Đảo
Huyền Sơn đi hướng Phù Kê Tông, có thể là lòng dạ khó lường thiết kế.

Vị này đã từng bị trông cửa tiểu đạo đồng đánh ra Thượng Hương Lô
họ Lục con cháu, rõ ràng cũng nhìn ra rồi Trần Bình An đề phòng, hắc
vỗ vỗ bên hông khối kia Thôn Bảo Kinh ban phát lên thuyền ngọc bài,
cười ha ha nói: "Như người suy nghĩ, ta lần này đi hướng Phù Kê Tông,
là ôm cây đợi thỏ, chuyên chờ người."

Đây coi như là cái gì thẳng thắn ?

Trần Bình An có chút không nghĩ ra, thế nhưng là ở trong lòng hạ quyết
tâm, tuyệt đối phải đối với người này kính nhi viễn chi.

Gia hỏa này chẳng những bộ dáng như nữ tử tuyệt sắc, tiếng nói cũng
thanh thúy êm tai, khó phân sống mái, trước đó "Trong lúc vô tình" bơi
chung lăm Tróc Phóng Đình, lời nói của hắn cử chỉ, vừa nhìn chính là
tính tình nhậy thoát, không theo lẽ thường làm việc người, Trần Bình An
mặc dù không ghét người này trang phục, tính tình cùng đam mê, nhưng
là cũng không hi vọng có người đánh vỡ chính mình bình tĩnh sinh hoạt.

Người kia hai tay phụ sau, mười ngón quần giao, cái cằm có chút nhếch
lên, híp mắt nhìn về phía Trần Bình An, tư thái mềm mại, so nữ tử còn
muốn phong lưu, ôn nhu nói: "Mặc kệ người tin tưởng không tin tưởng,
ta đều muốn đem chân tướng nói ra, ta đây, họ Lục tên Thai, lục địa lục,
bên trên ban công đài, là Trung Thổ Thần Châu Lục thị con cháu, trong
gia tộc không thể nào thụ chào đón, liền chính mình chạy đến du lịch
thiên hạ rồi, đi rồi hạo nhiên thiên hạ chín đại châu bên trong năm cái
rồi, nguyên bản ta là không có ý định đi Đồng Diệp Châu, nhưng hôm

nay thực sự xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch, liền nghĩ có thể tìm ăn nhờ ở đậu lại không ngấp nghé ta sắc đẹp người tốt, ta cảm thấy người chính là, dù sao đã thiếu rồi người một cái Cốc Vũ tiền, không ngại nhiều thiếu một cái, nói không chừng đến rồi Đồng Diệp Châu, ta trên đường dẫm lên cứt chó, liền có thể đem tiền trả lại người, thuận tiện còn có thể kiếm đến đường về nhà phí."

Tự xưng Lục Thai hăn gặp Trần Bình An mặt không biểu tình, hiển nhiên căn bản không nguyện ý tin tưởng hăn bộ này chuyện ma quỷ.

Hăn thở dài một tiếng, "Tốt a, ăn ngay nói thật, ta xuất thân Âm Dương gia, tinh thông xem bói xem bói, trong túi quần không có tiền là thật, kiếm không đến tiền là giả, nhưng là ta thiếu rồi người một khóa Cốc Vũ tiền sau, cho mình tính một quẻ, là Đông du nuốt bảo, đồng lá phong hầu, tốt nhất quẻ, này quẻ ý tứ rất thô thiển, nhưng là để phòng ngoài ý muốn, ta vẫn là ở chỗ này đợi rồi trọn vẹn hai tuần, cái này là trước kia ta nói 'Ôm cây đợi thỏ' tồn tại, cuối cùng nhìn thấy rồi người, ta liền biết rõ, lần này lão tổ tông hiển linh phù hộ Đồng Diệp Châu chuyển đi, không đi là muốn bị thiên lôi đánh xuống."

Trần Bình An không có ác ngôn đối mặt, càng không có toát ra mảy may vẻ mong mỏi, mà là dùng một loại thương lượng hiền lành khẩu khí hỏi thăm nói: "Lục công tử, người lần theo đại cát quẻ tượng đi hướng Đồng Diệp Châu, ta đương nhiên sẽ không ngăn lấy người, cũng ngăn không được người, nhưng là hai người chúng ta, có thể hay không ai đi đường này ? Nếu là Lục công tử người cần tiền cấp bách tài, ta có thể lại mượn cho người một chút Tiểu Thử tiền. . ."

Hăn đột nhiên cắt ngang Trần Bình An lời nói nói, ngữ khí vẻ mặt đều là tự nhiên quyến rũ nói: "Cái gì Lục công tử, vì rồi bớt chút phiền toái, người hô ta Lục cô nương là được rồi, không phải người khác xem ta ánh mắt, sẽ rất quái."

Trần Bình An tê cả da đầu.

Người tất nhiên chú ý người khác xem người ánh mắt, làm sao lại không ngại ta như thế nào nhìn người ?

Lục Thai đúng là bắt đầu nũng nịu, "Trần Bình An, xin thương xót ? Mang hộ ta đoạn đường sao? Ta có thể thề với trời, nếu như đối với người có bất kỳ ý đồ xấu, liền bị trời đánh ngũ lôi, bị ném tiền lôi trạch ngâm trong bồn tắm, bị trấn áp tại Tuệ Sơn bên dưới, bị bắt áp tại biển sâu Long Cung lò luyện bên trong, bị lưu đày tới vạn dặm không có người ở hoang vu bí cảnh. . ."

Ngoài miệng bịa đặt lung tung, hắn còn duỗi ra một cái ngón tay còn muốn thon dài trắng nõn tay, ý đồ kéo lấy Trần Bình An một đầu cánh tay.

Trần Bình An cả người nổi da gà, không lo được cái gì khách khí không khách khí, vuốt ve Lục Thai cái tay kia, nghĩa chính từ nghiêm nói: "Công tử. . . Lục cô nương xin tự trọng!"

Lục Thai hậm hực thu tay lại, đứng tại nguyên chỗ, căn môi, ánh mắt u oán, lỗ chũm chực khóc.

Trần Bình An xoay người rời đi.

Lục Thai như bóng với hình, Trần Bình An dừng bước hắn liền dừng bước, Trần Bình An quay đầu, hắn liền quay đầu, không biết từ nơi nào mọc ra rồi một thanh linh lung tinh xảo gương đồng nhỏ, giữa ngón tay còn vân vệt một cái mở ra son phấn hộp, như mỹ nhân ở khuê các nhìn gương trang điểm.

Bức tranh này, nhìn đến đối với hắn coi như hiểu rõ Trần Bình An, chỉ cảm thấy sợ nổi da gà, ngược lại là bốn phía rất nhiều nam tử luyện khí sĩ, ánh mắt dập dờn, một chút cái tuổi tác lớn, đạo hạnh cao thâm kim đan nguyên anh, dù là vẫn như cũ xem thấu Lục Thai chương nhãn pháp,

biết được rồi hân nam tử thân phận, nhưng ánh mắt vẫn như cũ cực nóng.

Trên con đường tu hành, dài đằng đẵng sinh, không gì kiêng kỵ.

Lục Thai tựa như một cái làm bộ đáng thương bị chồng ruồng bỏ tiểu nương, không dám đối với đàn ông phụ lòng phàn nàn cái gì, chỉ dám như thể lưu luyến không bỏ đi theo.

Bốn phía ánh mắt tràn ngập rồi nghiền ngẫm.

Trần Bình An chưa từng có trải qua loại này làm người buồn nôn không đền mạng chiến trận, nổi giận trong bụng khí, nhưng lại cầm cái này Lục Thai không có cách.

Theo bến đò phía trước không ngừng có người hư không tiêu thất, Trần Bình An mới ý thức tới Thôn Bảo Kinh lên thuyền địa điểm, chính là trải tại trên đất một vài bức cấm tú địa y, lúc đó mua sắm đồ ngang ngọc bài, phân "Vân Tái Phong", "Y Nỉ Viên", "Bích Thủy Hồ" ba loại, giá cả không đồng nhất, Trần Bình An tuyển rồi ở giữa Bích Thủy Hồ, lúc này nhìn cái kia ba bức địa y, cảnh tượng khác lạ, có mây mù phiêu miểu, một phong độc ra, có sóng biếc mênh mông, một tòa tòa nhà trên hồ ốc xá, chi chít khắp nơi, có hoa đoàn cấm thốc đình viện lầu các.

Sau lưng cách đó không xa "Lục cô nương" rụt rè giải thích nói: "Từ trước tới giờ không có thể từ Thôn Bảo Kinh trong miệng lên thuyền a, chiếc này Thôn Bảo Kinh quy mô rất lớn, tại Kim Giáp Châu số một, Thôn Bảo Kinh thể nội gác lại có bốn tòa nhỏ bí cảnh, trong đó ba tòa bị đánh tạo thành hành khách ở lại địa phương, Lão Long thành cái kia chiếc Thôn Bảo Kinh, chỉ có một tòa bí cảnh, so sánh cùng nhau, quả thực chính là keo kiệt. Cái này ba bức địa y, kỳ thật chính là ba tấm phẩm trật cực cao Súc Địa phù, có thể giúp hành khách nổi thẳng ba mà."

Trần Bình An bừng tỉnh đại ngộ.

Liên quan tới bí cảnh một chuyện, bao hàm toàn diện thần tiên sách vở 《 Sơn Hải Chí 》 , từng có kỹ càng ghi chép, Trần Bình An sau khi thấy, bởi vì dính đến động thiên phúc địa, thậm chí cùng Ly Châu động thiên đều rất có quan hệ, cho nên Trần Bình An càng để tâm, còn cố ý tìm kiếm quán tước nhà trọ tuổi trẻ chương quỹ, thỉnh giáo một chút trên sách không có học vấn.

Tại Đảo Huyền Sơn đất sinh đất nuôi nhân vật, vô luận tu vi cao thấp, gia thế tốt xấu, lời nói ở giữa, thường thường khẩu khí đều rất lớn, kiến thức đều rất rộng, Thánh Nhân Thiên Quân Địa Tiên, há mồm liền ra, không có chút nào kiêng kị. Bất quá chứng kiến hết thảy chi hỗn tạp rộng rãi, xác thực mạnh hơn so với Đảo Huyền Sơn bên ngoài bất kỳ địa phương nào.

Tuổi trẻ chương quỹ lúc đầu không quá thích nói chuyện, có lẽ là đem Trần Bình An xem như rồi quý nhân, lúc đó khó được sống trò chuyện một phen.

Rất nhiều tự hành cũ kỹ mục nát, hoặc là bị ngoại lực phá hủy phá hư động thiên phúc địa, tại phá toái về sau, thường thường sẽ còn sót lại một chút lớn nhỏ không đều địa giới, không biết tung tích, cho nên được xưng là bí cảnh, kỳ thật Đảo Huyền Sơn toà kia buôn bán vong ưu rượu cửa tiệm, chính là Hoàng Lương phúc địa còn sót lại một khối bí cảnh.

Người tu đạo rất nhiều cơ duyên, thường thường không thể rời bỏ bí cảnh. Bí cảnh đã có thể dẹt hoa trên gấm, cũng có thể đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, có thể nói, thật to nhỏ bí cảnh tồn tại, để luyện khí sĩ tràn ngập rồi ước mơ cùng hi vọng. Cơ hồ hơn phân nửa đã tu tán tu, sở dĩ có thể quật khởi, tất cả thuộc về công tại bí cảnh thu hoạch.

Trong lúc vô tình xâm nhập một tòa không bị chiếm cứ bí cảnh, hoặc là thảo mộc tinh hoa thế ngoại đào nguyên, hoặc là chương khí mọc lan tràn man di địa phương, hoặc là tiên nhân binh giải hang động, vận khí

tốt, liền có thể thẳng tới mây xanh, nhất phi trùng thiên, vận khí không tốt, nói không chừng liền muốn chết già trong đó, hoặc là thảm tào tai vạ bất ngờ, sau khi chết một thân di vật, biến thành hậu nhân cơ duyên một trong.

Trần Bình An rất muốn biết rõ, Ly Châu động thiên phá toái hạ xuống sau, phải chăng có bí cảnh còn sót lại nhân gian.

Quay đầu ngược lại là có thể hỏi một chút Ngụy Bách.

Lúc này, Trần Bình An hướng đi thông hướng Thôn Bảo Kinh Bích Thủy Hồ khối kia đất áo, Lục Thai ai thán một tiếng, bước nhanh, khoan thai mà đi, ngăn trở Trần Bình An đường đi, duỗi ra tay nói: "Ta lúc đầu cũng là đi hướng Bích Thủy Hồ, đã người như thế chán ghét ta, cái kia ta liền không ý kiến người mất rồi, ta có thể sửa đổi chỗ ở, thêm chút tiền, tìm người đổi một chút, đi hướng toà kia nổi tiếng lâu đời Y Nỉ Viên, hai ta cứ như vậy mỗi người đi một ngã a, Trần Bình An, lúc trước người nói có thể mượn ta một chút Tiểu Thử tiền, còn giữ lời sao? Không phải ta có thể đi không rồi Y Nỉ Viên. . ."

Một cái điềm đậm đáng yêu nam nhân, thấy thế nào làm sao khó chịu.

Trần Bình An trực tiếp móc ra một một số lớn hao tài tiêu tai Tiểu Thử tiền, đến gần mấy bước, cấp tốc giao cho Lục Thai.

Chỉ cần người này không lại dây dưa chính mình, để cho mình cái này một đường luyện thật giỏi quyền cùng luyện kiếm, Trần Bình An nguyện ý hoa số tiền kia.

Lục Thai tiếp nhận Tiểu Thử tiền sau, kinh ngạc nhìn về phía Trần Bình An, một đôi thu thủy đôi mắt, nói không hết ủy khuất, cuối cùng âm thầm quay người, hơn phân nửa là tìm kiếm người thương lượng thay đổi chỗ ở.

Làm Trần Bình An đi đến tẩm kia cổ quái Súc Địa phù sau, nhìn thấy một mặt hoan thiên hỉ địa Lục Thai, hướng hấn nháy mắt mấy cái, nâng tay lên bên trong mới đổi lấy một cái ngọc bài, bên trên một bên khắc dấu lấy "Bích thủy" hai chữ.

Nguyên lai Lục Thai xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch, thiên chân vạn xác, cho nên lúc ban đầu chỉ có thể mua sắm một cái rẻ nhất Vân Tại Phong ngọc bài, sau đó cho hấn một trận thiên hoa loạn trụ gạt người lời nói, Trần Bình An cho hấn một cái Tiểu Thử tiền. . .

Lục Thai bước chân nhẹ nhàng, hoạt bát dí dỏm mà hướng đi Trần Bình An khỏi kia đất áo, dương dương đắc ý, dung nhan càng kiều diễm.

Trần Bình An thân hình tan biến trước đó, nhin không được đối với vị kia "Cô nương" mắng rồi câu đại gia người.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 285: Một hộp son phấn

Trần Bình An đi vào một tòa giữa hồ trên đài, nhìn quanh bốn phía, Bích Thủy Hồ, sóng nước mênh mông, mây mù bốc lên, trên hồ có lơ lửng hơn trăm tòa lầu các, lầu các ở giữa có đường nhỏ lẫn nhau dính liền, riêng phần mình hệ có hiện hồ ngắm cảnh ba lượng thuyền nhỏ.

Đài cao bốn phương tám hướng, có cao vút ngọc lập quần màu lục thiếu nữ, phần lớn tuổi dậy thì, tư sắc sáng chói, chính tại vì khách nhân chỉ rõ ràng phương hướng.

Trần Bình An chỗ ở lầu các tên là "Dư Ấm Sơn Lâu", lúc trước mua sắm ngọc bài thời điểm, đối phương đề nghị lâu này cấp ba tầng, có thể cùng mấy người hợp ở, càng thêm lợi ích thực tế, nhưng là Trần Bình An suy nghĩ một phen, vẫn là từ chối nhã nhận.

Thôn Bảo Kinh dò ngang phương diện chưa phát giác kỳ quái, người tu đạo, yêu thích độc lai độc vãng, cũng là lẽ thường, bất quá nếu là kiếm tiền không dễ sơn trạch dã tu, quen thuộc rồi tính toán tỉ mỉ, vẫn là nguyện ý cùng người xa lạ cùng ở lâu một, nói không chừng có thể lung lạc quan hệ, trên đại đạo, nhiều cái bằng hữu, cho dù là bèo nước gặp nhau gặt đầu chi giao, vẫn không phải chuyện xấu, nói không chừng lúc nào lúc đến vận chuyển, liền sẽ là một cọc đại cơ duyên.

Đang bị Bích Thủy Hồ quần màu lục thị nữ vạch phương vị sau, Trần Bình An đi xuống giữa hồ đài, dọc theo một đầu trên hồ đường mòn chậm rãi tiến lên, hai bên hoặc là đỉnh đầu, lúc thỉnh thoảng có tiên sư giẫm kiếm hoặc là cười gió mà đi. Trần Bình An đi ra ngoài không bao lâu, sau lưng thì có vị "Mỹ nhân" mang theo váy, giẫm lên tiểu toái bộ, một đường bước nhỏ chạy tới, hoạt bát hồn nhiên.

Trần Bình An là một cái rất không người sợ phiền toái, từ long điều đảm

nhệm chịu một nhọc học đồ, đến về sau hộ tống Lý Bảo Bình Lý Hòe bọn hần đi hướng Đại Tùy thư viện, không rõ chi tiết, đều là tại Trần Bình An quan tâm cùng chiếu cố. Nhưng là Trần Bình An không sợ loại phiền toái này, cũng rất sợ một loại khác hư vô phiêu miểu phiền phức, tỉ như cái này tên là Lục Thai Âm Dương gia thuật sĩ, mặc dù Trần Bình An trên trực giác không có cái gì khó chịu, không có lúc trước đối mặt Phù Nam Hoa, Thôi Sầm cái chủng loại kia kiềm chế cùng âm trầm, thế nhưng là tại không xác định một sự kiện là tốt là xấu thời điểm, Trần Bình An quen thuộc rồi trước cam đoan để một sự kiện "Không hỏng" .

Tại Đảo Huyền Sơn bên trên, bao nhiêu tha thiết ước mơ vừa bước một bước vào Viên Nhựt phủ Lưu gia cánh cửa ?

Mà Trần Bình An lúc nghe "Viên Nhựt phủ bên cạnh Kính Kiếm Các" thuyết pháp này sau, đại khái xác định Ngai Ngai Châu Lưu thị phân lượng, làm chuyện làm thứ nhất, chính là cùng cái kia ẩn tượng có chút không sai Lưu U Châu phân rõ giới tuyến. Khả năng ở sâu trong nội tâm, Trần Bình An vẫn là càng có khuynh hướng Ly Châu động thiên cái chủng loại kia một chỗ, lẻ loi trở trối một cái người sống sống cảm giác, sớm đã khắc cốt minh tâm.

Tự xưng Lục Thai Trung Thổ Thần Châu Lục thị con cháu, cùng Trần Bình An sóng vai mà đi, quay đầu nhìn về Trần Bình An bên mặt, thản nhiên cười nói: "Tức giận rồi? Nam nhân như thế lòng dạ hẹp hòi sao được, rộng lượng một điểm, độ lượng lớn, có thể dung nạp phúc duyên cũng sẽ đi theo lớn, Nho gia quân tử không khí, dù sao cũng nên nghe nói qua chứ ?"

Trần Bình An dừng lại bước chân, quay đầu nhìn về cái này cổ quái gia hỏa, "Người đi theo ta bên cạnh, đến cùng cầu cái gì ? Người cái kia đại cát quẻ tượng cùng ta lại không có quan hệ. . ."

Lục Thai cười tủm tỉm nói: "Tại sao không có, ta thế nhưng là dùng người cho ta viên kia Cốc Vũ tiền tính toán quẻ, quan hệ của người lớn

rồi đi rồi, người chính là trận này cơ duyên ván cờ bên trong cái kia một.
.."

Lần này đến phiên Trần Bình An cắt ngang hẳn lời nói, "Cốc Vũ tiền không phải cho, là mượn."

Lục Thai nhả lại như nữ tử tinh tế quyến rũ đại mi, dụng tâm suy nghĩ một chút, ôn nhu hỏi nói: "Tổng nói nhiều tiền tổn thương cảm tình, không bằng chúng ta làm cái mua bán nhỏ, ta lấy đồng dạng âu yếm pháp bảo cùng người nhiều đổi một chút Cốc Vũ tiền ?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Đó còn là trước thiếu đi."

Lục Thai ủy khuất nói: "Người vì cái gì như thế sợ ta ? Xem ta như hồng thủy mãnh thú ? Người muốn a, trên con đường tu hành, thấy một lần hợp ý, dặt tay du lịch, nhìn lướt sơn hà, là nhiều chuyện tốt đẹp ?"

Trần Bình An đầu đều lớn rồi.

Nguyên lai dưới gầm trời thật có đạo lý giảng không thông sự tình, hẳn cũng không biết rõ như thế nào mở miệng giải thích.

Hai người yên lặng tiến lên, Trần Bình An nói không nên lời cái nguyên cớ, Lục Thai nhìn trái ngó phải, phối hợp nói rằng: "Chỗ này bí cảnh từng là rủ xuống hoa tiểu động thiên một bộ phận, làm một vị yêu thích thu thập thế gian nước suối nữ tiên nhân chiếm cứ, chỉ tiếc nàng cuối cùng phi thăng thất bại, chẳng những thân tử đạo tiêu, còn bị Thiên Đạo quay trở lại, liên lụy cả tòa rủ xuống hoa động thiên rời ra phá toái, tuyệt đại đa số tiêu tán ở trong thiên địa, toà này Bích Thủy Hồ xem như tương đối nổi danh một cái, bởi vì cái này ba trăm dặm hồ nước, đều là nữ tiên nhân năm đó thu thập danh tuyến một trong, chỉ cần người bắt được trong đó nước suối chỗ tinh hoa từng đầu rất nhỏ thủy mạch, thích hợp nhất lấy ra pha trà."

Trần Bình An không nói một lời, đi ra bốn năm dặm đường sau, nhìn thấy rồi toà kia cấp ba tầng Dư Ấm Sơn Lâu, ban công bốn phía là dưới mái hiên hành lang, bốn phía có bạch ngọc lan can, còn có một tòa nhỏ bên đò, đồ có hai đầu thuyền nhỏ, Dư Ấm Sơn Lâu phụ cận cách đó không xa, có một mảng lớn hoa sen, có hái sen nữ dao động thuyền xuyên thẳng qua trong đó, hừ phát hương dao tiểu khúc, mềm nhu động lòng người.

Trần Bình An dừng lại bước chân, nhắc nhở nói: "Ta đến rồi."

Lục Thai gật gật đầu.

Trần Bình An gặp hân giả ngu đóng vai si, đành phải gợn gàng dứt khoát hỏi: "Ta hôm nay liền không mời người đi vào ngồi rồi, có rảnh rồi ta tìm kiếm người, người ở tại cái gì lâu?"

Lục Thai đưa tay chỉ Dư Ấm Sơn Lâu.

Trần Bình An cười khố nói: "Lục công tử không cần nói đùa rồi."

Lục Thai nâng lên hai tay, bưng lấy một một số lớn Tiểu Thử tiền, "Vừa rồi tại giữa hồ đài bên kia, ta bức bách tại kiếm sống, nghĩ đến hai ta quan hệ tốt như vậy, kiểu gì cũng sẽ cho ta một cái đặt chân chỗ ngồi, liền đem chỗ ở bán tại một vị cực kỳ có tiền thần tiên rồi."

Trần Bình An sắc mặt hơi khó coi.

Lục Thai tranh thủ thời gian nói: "Yên tâm, ta tuyệt sẽ không đã quấy rầy người tu hành, người mượn ta một đầu thuyền nhỏ là được rồi, ta mỗi ngày liền ngủ ở bên trên một bên, không có chuyện khẩn yếu, cam đoan tuyệt không đi vào Dư Ấm Sơn Lâu, chính ta mang rồi chút no bụng thức ăn, người không cần phải để ý đến ta, người sống một đời, tu sĩ chúng ta, chỗ nào không phải lữ quán, người ngàn vạn không dùng áy náy, chịu khổ cũng là tu hành một loại. . ."

Trần Bình An mặt đều đen rồi.

Trên đời tại sao có thể có như thế mặt dày mày dạn kẻ da trâu nhân vật ?

Lục Thai bỗng nhiên cười một tiếng, "Được rồi được rồi, ta liền cùng người thẳng thắn gặp nhau rồi, ta trừ rồi tính ra lần này Đồng Diệp Châu chuyển đi, là 'Phong hầu' thượng thượng xấp xỉ, kỳ thật coi như ra rồi lần này cơ duyên không tại bảo vật, mà là 'Trên ban công xem đạo' năm chữ, cùng người đồng hành, mượn từ tâm cảnh của người, vô luận tốt xấu cao thấp, đều có thể đá mài đạo tâm của ta, cái này gọi mượn đá ở núi khác có thể công ngọc. . ."

Nói đến đây, Lục Thai cười ha ha, đổi giọng nói: "Sai rồi sai rồi, là mượn hấn sơn chi ngọc có thể công thạch!"

Trần Bình An không có so đo Lục Thai tìm từ, nhưng khi Lục Thai nói ra "Xem đạo" hai chữ sau, Trần Bình An đã lo lắng lại yên tâm.

Yên tâm là Lục Thai hơn phân nửa không có nói quàng bát đạo, cho nên không phải tận lực nhằm vào hấn Trần Bình An âm mưu, lo lắng là mình tìm kiếm toà kia xem đạo quán cùng lão đạo nhân, thêm ra cả người thế không rõ Lục Thai, không phải phức tạp là cái gì ?

Lục Thai do dự rồi một chút, tựa hồ làm rồi một cái thiên đại quyết định, cắn răng nói: "Người nếu là như vậy khắp nơi đề phòng ta, khẳng định sẽ ảnh hưởng đến ta 'Xem đạo phong hầu' thời cơ, ta có thể nghiêm túc giúp người xem bói một lần, chỉ cần đừng liên lụy đến quá đại nhân vật lợi hại, ta tính được cũng còn đoán ra, mà nếu quả liên lụy đến bên trên ngũ cảnh thần tiên, ta thì có lớn nếm mùi đau khổ rồi, so với cái gì ngủ ở trên thuyền nhỏ, phải gặp tội gặp trăm ngàn lần! Trần Bình An, cơ hội khó được, đừng bỏ qua!"

Lục Thai tựa hồ là sợ hãi Trần Bình An không tin tưởng, gắt gao tiếp cận Trần Bình An, "Không lừa người!"

Trần Bình An thở dài, khoát khoát tay, cự tuyệt rồi Lục Thai đề nghị, chỉ nói là nói: "Người ngay tại Dư Ấm Sơn Lâu ở xuống đi, nhưng là về sau người ta riêng phần mình tu hành, nước giếng không phạm nước sông."

Lục Thai vẽ mặt cổ quái, nhìn về phía Trần Bình An bóng lưng, ngây ngẩn một hồi, giật mình hồi thần, trên mặt có chút như trút được gánh nặng, bước nhanh đuổi theo.

Cuối cùng Trần Bình An ở tại lầu một, Lục Thai tuyển rồi lầu ba, trong lúc vô hình cách xuất một cái lầu hai.

Lục Thai thư thư phục phục nằm tại lầu ba trên giường, đẩy mặt lười biếng thỏa mãn, cười cười, ha ha, nam nữ thụ thụ bất thân đây.

Nhập gia tùy tục.

Trần Bình An không quan tâm cái kia mây che sương mù quần Âm Dương gia con cháu, trừ rồi công trường kiếm cùng bên hông Dưỡng Kiếm Hồ, kỳ thật thân không ngoại vật, một thân một mình, rất nhẹ nhàng, không được hoàn mỹ đương nhiên chính là thêm ra một cái không hiểu thấu Lục Thai.

Trần Bình An ngồi cạnh cửa sổ bên cạnh bàn, từ Phương Thốn vật Thập Ngũ ở trong lấy ra một chồng sách vở, thần tiên thư 《Sơn Hải Chí》, giới thiệu Trung Thổ Thần Châu cùng Đồng Diệp Châu riêng phần mình lời tốt hai quyển thư, còn có Thái Y Quốc lấy được mấy quyển sơn thủy du ký, chỉnh chỉnh tề tề đặt lên bàn, sau đó lấy ra một chút đến từ Trúc Hải động thiên Thanh Thần Sơn trân quý thẻ tre, dự định đọc sách sau khi, tiện tay khắc chữ.

Mỗi sáng sớm luyện tập Hám Sơn quyền, buổi chiều luyện tập « kiếm

thuật chính kinh », ban đêm đọc sách, học tập hai châu lời tốt.

Rất kỳ quái, rõ ràng chỉ là phá toái bí cảnh, Bích Thủy Hồ vẫn có nhật nguyệt thăng rơi vào hồ nước cảnh tượng kỳ dị, cũng liên đồng dạng có rồi ngày đêm phân chia, không biết là tiên nhân thượng thừa chưởng nhân pháp, vẫn là động thiên phúc địa sau khi vỡ vụn độc hữu quy củ ?

Trần Bình An luyện quyền chạy cộc, liên vây quanh Dư Âm Sơn Lâu cái kia vòng hành lang.

Gió mát phát phơ, hoa sen mùi thơm ngát chậm chậm mà đến, tại bờ mớ có thể nghe hái sen nữ ca dao bên trong, thiếu niên áo trắng ung dung ra quyền.

Buổi chiều Trần Bình An luyện kiếm cũng chỉ tại rộng rãi lầu một, cũng không đi lâu bên ngoài hành lang, vẫn là hư năm cầm kiếm thức.

Bởi vì gánh vác trường kiếm "Kiếm khí" có thể rèn luyện hồn phách, bản thân chính là tu hành, Trần Bình An dù là đến rồi ban đêm đi ngủ, cũng sẽ không hái xuống trường kiếm, lựa chọn nghiêng người mà ngủ tư thế.

Dưỡng Kiếm Hồ treo treo thật cao ở giường trước, bây giờ không còn thường thường uống rượu, cũng không cần luôn luôn treo bên hông, cùng Sơ Nhất cùng Thập Ngũ hai vị tiểu tổ tông tâm ý tương thông, một đường đi xa ngàn vạn dặm, sớm chiều ở chung, càng ngày càng tâm hữu linh tê, bắt đầu giao lưu càng ngày càng thông thuận, tựa hồ hai thanh bản mệnh phi kiếm linh trí càng ngày càng thành thực.

Trần Bình An chìm vào giấc ngủ về sau, cứ giao cho bọn chúng giúp đỡ trông nhà hộ viện. Sơ Nhất không có đáp ứng, nhưng cũng không có cự tuyệt, càng tăng nhiệt độ hơn thuần Thập Ngũ thì tại Dưỡng Kiếm Hồ bên trong vui vẻ "Gật đầu" .

Ban đêm đọc sách trong lúc đó, Trần Bình An cũng sẽ từ Phương Thốn

vật lâm thời lấy ra quyển kia « đan thư chân tích », bước lên võ đạo đệ tứ cảnh sau, hẳn phát hiện mình có thể nhiều vẽ hai loại phù lục, một loại « Sơn Hà Kiếm Sắc Phù », núi vì tam sơn chi sơn, nhưng là cái gì gọi là tam sơn, trên sách cũng không kỹ càng giới thiệu, này phù sông chữ giải thích, cũng rất không rõ ràng mập mờ, chỉ nói từng có thần nhân tọa trấn sông lớn, phụ trách "Trảm tà diệt sát", yêu thích "Nuốt vạn quỷ" .

Kiểm sắc phù vì hộ thân phù một loại, về phần loại thứ hai "Cầu mưa phù", nhưng "Thiên địa hồi minh, mưa to lưu chìm", này phù tên như ý nghĩa, thuộc về đàn phù một trong, phần lớn là Đạo môn cao công pháp sư chỗ sở trường, Trần Bình An thì hứng thú không lớn.

So Dương Khí Thiêu Đẳng phù, Khư Uế Định Trần phù cùng Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, cái này hai tấm phù lục phẩm trật yếu lược cao, Trần Bình An đối với kiểm sắc phù càng để tâm, liền lấy bình thường nhất giấy vàng phù thư viết rồi một trương, có chút miễn cưỡng, Trần Bình An bước lên võ phu Luyện Khí cảnh sau, hồn phách đại định, càng hùng hậu, thường thường có thể nghe được tam hồn đi ngang qua tâm hồ thời điểm, loại kia trong mình mình giọt nước tiếng đình đông.

Cho nên Trần Bình An đã đó có thể thấy được trương này kiểm sắc phù thần ý không đủ, chỉ là cụ thể uy lực lớn bao nhiêu, bởi vì trên lầu còn ở một cái Lục Thai, liền không có tìm cơ hội đi chứng thực.

Một tuần qua đi, thỉnh thoảng sẽ nghe được lầu hai rất nhỏ tiếng bước chân, nhưng là số lần không nhiều, Lục Thai một lần đều không có xuống lầu đã quấy rầy Trần Bình An.

Trần Bình An hơi an tâm.

Một cốc không khỏi chạy đến trước chân duyên phận, không phải nghiệt duyên liền có thể rồi, không cần tận lực truy cầu thiện duyên.

Đêm hôm ấy, Trần Bình An vừa viết xong tấm thứ hai kiểm sắc phù, vẫn

là không hài lòng lắm.

Tựa như đốt sứ kéo phôi, người trong nghề nhìn kỹ, nhìn như nói hùa hai cái bại hoại, liền có thể một chút nhìn ra rồi khác biệt một trời một vực.

Chẳng lẽ nói thật muốn tìm tới một tòa cổ chiến trường di chỉ, tìm kiếm những cái kia chiến trường anh linh âm hồn không ngừng chém giết, mới có thể khiến đến vô đạo đệ tứ cảnh hưởng tới viên mãn ? Đến lúc đó mới có thể thành thạo khống chế loại này kiếm sắc phù ?

Trần Bình An nhíu mày trầm tư, đột nhiên quay đầu đi, chỉ gặp Lục Thai đi xuống cầu thang, sau đó dừng bước đưa tay gõ gõ vách tường, như khách nhân gõ vang cánh cửa, sau đó hần cười ngồi tại trên bậc thang, vẫn là không có đi nhập lầu một.

Trần Bình An vừa định muốn bắt lên quyển kia 《 Sơn Hải Chí 》 che lại kiếm sắc phù, Lục Thai buồn cười nói: "Tàng tàng dịch dịch làm cái gì, một trường thất truyền Thượng Cổ phù lục mà thôi, phẩm trật lại không cao, chính là thắng ở phản phác quy chân thuần túy mà thôi, bên ta mới không cần thận liếc qua, tâm can đau đến thắng run lên, bây giờ còn đang đau đây."

Trần Bình An hỏi: "Giải thích thế nào ?"

Lục Thai chỉ chỉ trên bàn tấm kia kiếm sắc phù, "Tấm bùa hộ mệnh này, rất có năm tháng rồi, đoán chừng toàn bộ Lục gia, giống ta như thế tuổi không lớn lắm gia hỏa, tìm không ra cái thứ hai nhận ra được nó lai lịch. Ta sở dĩ đau lòng, một, người một cái thuần túy võ phu, viết ra bết bát như vậy thuần túy cổ phù, thật sự là mất mặt xấu hổ. . ."

Trần Bình An nhin không được chen vào nói nói: "Võ phu vẽ bùa, mới không hợp lý a?"

Lục Thai giật giật khóe miệng, "Ồ? Như vậy phải không, vậy xem ra là

ta Lục gia tàng thư ghi chép có sai, không phải chính là ta kiến thức thiên cận rồi."

Nhưng là Lục Thai cũng không quá muốn ở cái này chủ đề bên trên xâm nhập, nói tiếp nói: "Hai, người vẽ bùa, càng nhiều là dựa vào chiếc bút kia, cũng không phải là người đối với vẽ bùa một đạo sâu bao nhiêu nghiên cứu cùng ngộ tính, ân, khả năng người thấy rồi chính xác phong cảnh, thế nhưng là người đi hướng chỗ kia phong cảnh lộ tuyến, xiêu xiêu vẹo vẹo, cho nên vẽ ra đến phù lục, có thể dùng, nhưng là không có tác dụng lớn. Ba, lá bùa phẩm cấp tốt, lại làm cho người rồi làm một cú, càng là phung phí của trời. Trên một điểm này, người cũng không thể nói là bàng môn tả đạo, mà là oai môn tà đạo, cái này nếu là cho Đạo gia phù lục phái cao nhân nhìn thấy rồi, sẽ hận không thể một quyền đập chết người."

Trần Bình An chau mày, tinh tế nhai lấy Lục Thai lời nói, trước phân biệt thật giả, lại xác định rõ hổng. Bất quá thật sự là Lục Thai quá thần bí, Trần Bình An rất khó ra kết luận.

Lục Thai cười hỏi nói: "Có thể hay không cầm lấy tấm bùa kia, ta cẩn thận nhìn một cái chất liệu, trước đó nhìn thoáng qua, thật không dám xác định."

Trần Bình An do dự rồi một chút, vẫn là vê lên tấm kia kiểm sắc phù, chỉ bất quá chỉ cấp rồi Lục Thai phù lục mặt sau.

Lục Thai mỉm cười, đối với Trần Bình An cẩn thận chặt chẽ, lơ dềnh, nhìn chỉ chốc lát sau, gật đầu nói: "Quả nhiên là hồi xuân phù quý giá chất liệu, tại nó bên trên vừa vẽ phù, có thể lặp lại sử dụng. Một trương thành công phù lục, phẩm cấp cao thấp cùng uy lực lớn nhỏ, lá bùa tốt xấu, rất trọng yếu. Thế gian chân chính tốt phù lục, trừ bỏ những cái kia cực đoan truy cầu uy lực, phần lớn có thể lặp lại sử dụng, người đây, dựa theo phù lục phái một vị lão tổ hài thú thuyết pháp, gọi chu nhan từ kính hoa từ cây, ân, cuối cùng, chính là 'Lưu không được', Trần Bình An, tự

người nói có thể hay không tiếc ? Lá bùa, nhất là hồi xuân phù, rất đắt tiền, ai, ta xem như thay người tâm can đau rồi một cái, dù sao người Trần Bình An gia đại nghiệp đại, không cần quan tâm chút tiền lẻ này."

Trần Bình An mắt nhìn Lục Thai, lại nhìn rồi một lần nữa để ở trên bàn kiểm sắc phù.

Lục Thai có chút hiếu kỳ, hai tay nâng quai hàm, nhìn về phía cái kia có chút ảo não bàn một bên thiếu niên, cười hỏi nói: "Tặng cho người này chút trân quý lá bùa người, không có nói qua ? Dạy người vẽ bùa người dẫn đường, liền không có cùng người nói qua, muốn người này gà mờ phù sư, nhất định phải có thể bớt thì bớt ?"

Trần Bình An trùng điệp thở dài một tiếng.

Lục Thai cười trên nỗi đau của người khác nói: "Bảy tám cửu cảnh thuần túy võ phu, đại khái có thể viết ra không sai phù lục rồi, chỉ dựa vào một thanh chân khí, một mạch mà thành, đáng tiếc đến rồi cái này tầng thứ võ phu, từng bước một đi đến đỉnh núi, sớm đã tâm chí cứng rắn như sắt, ai sẽ chạy tới vẽ bùa ? Người cũng liền là vận khí tốt, có dạng này trân quý lá bùa cùng phù bút, mới có thể cuối cùng vẽ ra không sai phù lục, không phải mỗi vẽ một trương chẳng khác nào đốt rồi một lớn chồng chất ngân phiếu, ân, người hơi tốt một chút, chỉ tương đương đốt rồi nửa chồng chất ngân phiếu."

Trần Bình An hung hăng trừng mắt liếc hướng chính mình vết thương xát muối gia hỏa.

Lục Thai ha ha cười nói: "Trần Bình An, người cũng thật là có ý tứ, võ phu vẽ bùa, còn có Đường Kiếm Hồ cùng phi kiếm, quá phận nhất là còn muốn mỗi ngày cần cù đọc sách ? Người liền không sợ không làm việc đàn ông, chậm trễ rồi võ đạo tu hành ? Rơi vào cái nửa lừa nửa ngựa, vận sự đều yên ?"

Trần Bình An không có để ý hấn châm chọc khiêu khích, thu hồi kiếm sắc phù, bắt đầu lật xem quyển kia 《 Sơn Hải Chí 》 .

Lục Thai lặng yên đứng dậy, trở về lầu ba chỗ ở.

Về sau Lục Thai liền bắt đầu rời đi Dư Ấm Sơn Lâu, hoặc là chèo thuyền du ngoạn du lãm Bích Thủy Hồ, hoặc là chính là đi tham quan cái gì mỗi đầu Thôn Bảo Kinh cũng sẽ có bảo khố, Thôn Bảo Kinh sở dĩ có xưng hô này, liền ở chỗ nó tại dài dằng dặc tuế nguyệt bên trong, sẽ đem những cái kia chìm ở đáy biển rủi ro thuyền lớn nuốt vào trong bụng, mà có thể vượt châu đồ ngang, thường thường xứng đáng "Bảo thuyền" thuyết pháp, cho nên một đầu trường thành Thôn Bảo Kinh trong bụng, tất nhiên là thiên kì bách quái, kỳ trân dị bảo vô số.

Thậm chí có khả năng có giấu tiên nhân binh giải sau còn sót lại nhân gian kim thân lột xác.

Lục Thai tại một ngày buổi chiều, bắt đầu từ Phương Thốn vật bên trong lấy ra một bộ gần như rườm rà đồ uống trà, lấy bí thuật ngắt lấy Bích Thủy Hồ nước suối tinh hoa, tại lầu một hành lang, bắt đầu thoải mái nhàn nhã pha trà.

Hương trà thoải mái.

Trần Bình An không có đi đòi hỏi một ly trà nước uống, chỉ là trong phòng luyện tập kiếm thuật.

Sau đó Lục Thai mỗi ngày đều sẽ pha trà, một mình uống trà ngắm cảnh, thường thường ngồi xuống chính là một cái buổi chiều.

Có ngày tới gần giữa trưa, Trần Bình An chạy cộc luyện quyền sắp thu công, nhìn thấy Lục Thai chính mình vạch lên thuyền nhỏ từ đằng xa trở về.

Buộc lại thuyền nhỏ, Lục Thai nhảy lên hành lang, đứng tại nguyên chỗ, tại Trần Bình An luyện quyền đi qua bên người thời điểm, hắt gió lên cao cao tay, lòng bàn tay gấp lại lấy mấy hộp son phấn bột nước, hẳn là đang cùng Trần Bình An khoe khoang hẳn hôm nay thu hoạch. Bích Thủy Hồ giữa hồ đài cách đó không xa, có mấy tòa nhà là đồ ngang chuyên môn kinh doanh hàng hóa tiêu ố vàng, Trần Bình An chỉ đi qua một lần, cảm thấy quá xấu bụng rồi, tuyển chọn rồi mấy món tương tự vật phẩm, phát hiện giá cả so Đảo Huyền Sơn còn muốn khoa trương, liền triệt để không có rồi mua đồ tâm tư.

Lục Thai mũi chân điểm một cái, hướng về sau nhẹ nhàng nhảy một cái, ngồi tại bạch ngọc trên lan can, mở ra trong đó một hộp son phấn, xuất ra gương đồng nhỏ, bắt đầu hé miệng, về sau còn nhếch lên một ngón tay, lấy chỉ bụng bơi qua lông mi dài, động tác nhu hòa mà lại cẩn thận.

Trần Bình An chỉ là tiếp tục dọc theo hành lang luyện quyền, từ đầu tới đuôi, nhìn không chớp mắt.

Tại Trần Bình An lại một lần đi ngang qua bên người thời điểm, ngồi tại trên lan can cẩn thận họa mi Lục Thai, có chút dịch chuyển khỏi chuôi này gương đồng nhỏ, cười hỏi nói: "Xem được không?"

Trần Bình An không có đi nhìn son phấn phấn trang điểm Lục Thai, cũng không có đáp lời.

Sau đó mỗi một lần Trần Bình An chạy cộc đi ngang qua, Lục Thai đều muốn hỏi một lần không giống nhau vấn đề.

"Trần Bình An, người cảm thấy quai hàm đỏ có phải hay không điểm một chút?"

"Nơi này lông mày, có phải hay không hẳn là vẽ đến lại nhỏ một chút?"

"Dùng hoa lộ trai mảnh cây trầm, từ trong hộp lấy ra son phấn, quả nhiên

sẽ càng cân xứng tự nhiên một chút, người cảm thấy thế nào ?"

Trần Bình An chỉ là yên lặng chạy cộc, dựa theo sớm định ra kế hoạch, đến rồi canh giờ mới ngừng lại luyện quyền.

Một lần cuối cùng Lục Thai không có hỏi thăm Trần Bình An, chỉ là đem gương đồng nhỏ, cây trâm cùng mấy con son phấn hộp đều thả ở bên cạnh trên lan can, quay đầu muốn nhìn về phía cái kia một mảng lớn lá sen, trang dung tinh xảo, ánh mắt mê ly.

Trần Bình An vừa muốn dự định đi trở về lầu một chính cửa bên kia, Lục Thai không có thu tầm mắt lại, mở miệng lần nữa, "Người có phải hay không cảm thấy ta như vậy nam nhân, rất. . . Buồn cười ? Thậm chí đáy lòng còn sẽ có chút buồn nôn ?"

Trần Bình An dừng lại bước chân, quay người hướng đi Lục Thai, cách Lục Thai đại khái năm, sáu bước địa phương xa, hắt đối mặt hồ nước đưa lưng về phía hành lang, cũng là ngồi tại rồi trên lan can.

Không có đạt được câu trả lời Lục Thai cũng không giận, phối hợp nở nụ cười xinh đẹp, lấy ra một hộp son phấn, cảm thấy chất lượng không tốt, hữu danh vô thực, về sau liền không lại dùng nó rồi, liền muốn đưa nó tiện tay ném vào Bích Thủy Hồ.

Trần Bình An đột nhiên hỏi: "Cái này hộp son phấn bán bao nhiêu tiền ?"

Lục Thai cứ thế rồi một chút, cũng xoay người ngồi, cùng một chỗ mặt hướng hồ nước, cười nói: "Không tính quá đắt, mỗi hộp một khóa Tiểu Thử tiền, năm nay mới ra, danh khí rất lớn, rất nhiều Trung Thổ Thần Châu nổi danh tiên tử đều thích dùng nó, ai, hơn phân nửa là những cái kia mỡ heo được tâm thương gia con cháu thủ đoạn, ta cho bọn hắc hùn vốn lừa gạt rồi."

Trần Bình An cảm khái nói: "Một khóa Tiểu Thử tiền, cái kia chính là

một trăm khóa Tuyết Hoa tiền, mười vạn lượng bạc, ta cảm thấy. . ."

Dừng lại một lát, gió mát quạt vào mặt Trần Bình An nhẹ giọng nói:
"Ngàn vàng khó mua trong lòng tốt, người mua nó, khả năng không đắt lắm, nhưng là có ít người khả năng nghe được giá cả sau, nhất định sẽ mất trọn tròn a, mà lại đánh chết đều sẽ không tin tưởng trên đời có tốt như vậy son phấn bột nước."

Lục Thai hơi nghi hoặc một chút, "Ừm ?"

Trầm mặc một lát, một bộ tuyết trắng trường bào Trần Bình An hai tay gấp lại trên đầu gối, cùng Lục Thai nói rồi quē quán long diêu cái kia nương nương kang hán tử cố sự.

Trần Bình An nói đến không nặng, ngữ khí không nặng, vẻ mặt không nặng, đem một cái người đã chết đáng thương cả đời, nói cho rồi bên người nam nhân nghe.

Bên người hăn, eo buộc dải lụa màu, tinh thần phấn chấn, là người trong chốn thần tiên, so thế gian chân chính nữ tử còn muốn tuyệt sắc.

Mà quē quán cái kia nam nhân, chỉ là dáng người gầy gò một chút, thậm chí sẽ có râu ria, dáng dấp không thể so với chợ búa phụ nhân đẹp mắt mấy may, dù là hăn mỗi sáng sớm, sẽ đem mình thu thập đến sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng đến rồi kết thúc công việc thời điểm, đồng dạng sẽ móng tay bên trong tràn đầy nước bùn, cho nên cái kia nam nhân vân vê tay hoa, không có nửa điểm động lòng người chỗ.

Mà lại hăn căn bản sẽ không hiểu cái gì bay Hà trang, hoa đào trang, cũng sẽ không phân ra chút môi, choáng gò má, hoạ mi đủ loại son phấn bột nước.

Trần Bình An cuối cùng nhìn về phía phương xa, có chút thương cảm,
"Đến cuối cùng, ta vẫn cảm thấy hăn là một cái người thật kỳ quái, rõ

ràng là nam nhân, vì sao ưa thích giống nữ nhân đồng dạng ăn diện chính mình. Nhưng là ngày kia hắc dùng mảnh sứ vỡ đâm chết chính mình, lại dùng đệm chặn che trước đó, cầu rồi ta một sự kiện, ta không có đáp ứng, thẳng đến hôm nay, ta vẫn là rất hối hận. Nếu như ta biết rõ hắc sẽ làm như vậy, ta khẳng định sẽ đáp ứng phía."

"Cái kia thiên cùng ta trò chuyện rồi rất nhiều, cuối cùng cười nói hắc dự định cũng không tiếp tục phải giống như cái nữ nhân rồi, cho nên hi vọng ta có thể giúp hắc đảm bảo cái kia hộp son phấn, miễn cho hắc lại nhịn không được."

"Ta lúc đó nơi nào sẽ đáp ứng loại chuyện này, sau khi chết sẽ không đáp ứng, hắc khuyên rồi hai ta lần, liền không lại khuyên rồi."

"Hắc chết rồi sau, ai cũng không thấy được cái kia hộp son phấn, kỳ thật cũng không có ai quan tâm."

Trần Bình An quay đầu qua, cười nhìn về phía cái kia như khuynh thành mỹ nhân Lục Thai, "Đặt như vậy son phấn, ném rồi làm cái gì?"

Lục Thai nghiêng đầu, chỉ kia tình xảo châu thâm liền đi theo nghiêng về, mỉm cười nói: "Không phải tặng cho người? Về sau về đến cố hương, người cầm cái này hộp son phấn đi nhà kia bằng mộ phần bên trên, nói cho hắc biết dưới gầm trời chính là có tốt như vậy son phấn bột nước, muốn hắc kiếp sau ném tốt thai, làm cô nương gia nhà, hưởng trên mặt mình nhưng sức lực bơi, mấy cân mấy cân bơi, đều không cần lại đau lòng tiền rồi. . ."

Trần Bình An quay đầu qua, nhìn qua phương xa, nhẹ nhàng lắc đầu, "Ta liền hắc nắm mộ cũng không tìm tới, làm sao cho hắc nhìn cái này, làm sao nói với hắc những chuyện này."

Mặt mày thanh tú sạch sẽ thiếu niên áo trắng, hai tay ôm lấy cái ót, không nói cũng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 286: Ngồi đối diện xem người, tự mình biết rõ

Cố sự mà thôi, một vò lão tửu bóc rồi bùn phong, cũng chỉ có thể uống sạch mới thôi.

Cái này vò lão tửu, chút chuyện nhỏ này, tại Trần Bình An trong bụng tựa như ủ lâu năm rồi rất nhiều năm, vừa mở ra sau, gặp gỡ người thích hợp, liền sẽ có mùi rượu, mà lại Trần Bình An cũng chỉ sẽ gặp phải người thích hợp, mới có thể cùng hân đối ẩm.

Lục Thai chính là cái kia cùng hân đối ẩm người.

Dù là Trần Bình An ưa thích cùng tôn kính, người thân cận, Ninh Diêu, A Lương, Lưu Tiệp Dương, Cố Xán, đạo sĩ Trương Sơn Phong bọn hắn, Trần Bình An đều không có nói qua cái này một gốc rễ.

Đáng tiếc Lục Thai nghe xong cố sự này sau, tựa hồ không có quá lớn cảm xúc, cuối cùng ngược lại trêu ghẹo Trần Bình An, cùng ta giảng cái này, có phải hay không nói ta như vậy ngộ biện tuân tặc nam nhân, không có mấy cái kết cục tốt, đến cuối cùng liền cái nắm mộ đều lưu không được ?

Trần Bình An nhịn không được cười lên, đành phải nhảy xuống lan can trở về lầu một.

Chẳng biết tại sao, cùng Lục Thai tựa như nói chuyện phiếm, nói qua rồi cái này chuyện xưa xưa xưa xưa chuyện xưa, Trần Bình An cảm thấy trong lòng dễ chịu nhiều, như giải khúc mắc.

Xế chiều hôm đó luyện kiếm, đồng dạng là tuyết lở thức, cảm giác thiếu

chút ngưng trệ, nhiều hơn mấy phần xoay tròn như ý.

Tại ngày này về sau, Lục Thai liền đổi rồi một thân trang phục, đầu ghim ngọc trâm, người mặc áo xanh, cầm trong tay hoàng trúc quạt xếp, từ một vị giai nhân tuyệt sắc biến thành rồi công tử văn nhã, cái này khiến Trần Bình An như trút được gánh nặng, cho nên dù là Lục Thai lúc thỉnh thoảng đi lên lầu một, hoặc là tiện tay đọc qua hắc tàng thư, hoặc là nấu một bình trà nhìn hắc luyện tập kiếm thuật chính kinh, Trần Bình An đều không có nói cái gì.

Mà Lục Thai không hổ là được ca tụng nhất là bác văn cường thức Âm Dương gia con cháu, cùng Trần Bình An nói rất nhiều dĩ vãng không từng nghe nói sự tình, tỉ như quyền giá chia trong ngoài, kiếm đỡ phân khí thế, còn nói rồi mài giữa đệ tứ cảnh chú ý hạng mục cùng một chút đề nghị, một vị thuần túy võ phu bước lên Luyện Khí cảnh sau, như thế nào rèn luyện tam hồn, chú trọng rất nhiều, thân người tam hồn, thai quang vì Thái Thanh chi dương khí, võ phu rèn luyện này hồn, tốt nhất là tuyển chọn mặt trời mới lên ở hướng Đông, ánh bình minh chói lọi thời khắc, luyện quyền không lười biếng, chân thành chỗ đến sắt đá không dời, nói không chừng sẽ có cơ duyên xảo hợp, để tam hồn một trong thai quang càng thêm cường tráng, sinh cơ bừng bừng.

Lục Thai nói thời điểm, Trần Bình An rất là xấu hổ, chột dạ không thôi.

Tại Lão Long thành Tôn thị tổ trạch phá vỡ ba cảnh mới bắt đầu, có màu vàng kim giao long từ ánh bình minh trong mây mãnh liệt nhào xuống, lại bị hắc từng quyền đánh rồi trở về, hơn nữa còn không phải một lần, là hai lần.

Lục Thai lúc đó chính ngồi quỳ chân tại gần cửa sổ vị trí, đổi rồi trang phục ăn diện sau, cao quan bác đại, tay áo uốn lượn, sĩ tử phong lưu, uống vào chính mình lấy Bích Thủy Hồ danh tuyến tinh hoa nấu ra trà nước, hắc hạng gì tâm nhãn linh hoạt, lập tức liền nhìn ra rồi mách khéo, liền truy vấn ngọn nguồn, liên quan đến tu vi võ đạo, Trần Bình An liền

nói thẳng ra, Lục Thai một miệng trà nước tại chỗ phun ra ngoài, hướng Trần Bình An duỗi ra ngón tay cái, thuyết giáo người Trần Bình An phù lục cùng quyền pháp lão sư phó, đoán chừng đều là không câu nệ tiểu tiết tính tình bên trong người.

Trần Bình An hỏi thăm phải chăng có bổ cứu phương pháp, Lục Thai suy nghĩ một chút, uống qua một ly trà, nói đến rồi Đồng Diệp Châu, có thể đựng đựng vận khí, đi một chút cái vẫn còn thần linh đi dạo dương gian Võ Thánh Nhân miếu, trong lịch sử không ít làm người ta kinh diễm thiên tài võ phu, đều là tại Võ Thánh Nhân miếu mèo mù đụng chuột chết, đạt được rồi một phần rất lớn cơ duyên. Nói đến đây, Lục Thai liền có chút thốn thức, nói hăn tại rời nhà du lịch trước đó, nghe sư phụ nói qua một vị Đại Đoan vương triều tuổi trẻ võ phu, tư chất thiên phú tốt đến kinh thế hãi tục, lợi hại đến rồi phải kể tới vị Võ Thánh Nhân miếu thần linh chủ động tìm tới cửa cấp độ, đều muốn cho hăn một phần võ vận, mà gia hỏa kia so với hăn Trần Bình An còn muốn quá phận, vậy mà từng quyền đánh lui rồi những cái kia chủ động tốt như thế miếu Quan Công thần linh.

Trần Bình An suy đoán hơn phân nửa là kiếm khí trường thành bên trên kết mao tu hành Tào Từ rồi.

Lục Thai tùy tiện nhắc tới rồi một miệng, đã là khuyên bảo Trần Bình An, lại phảng phất là tại tự xét lại, nói thuần túy võ phu cũng tốt, trên núi tu hành cũng được,

Trên đại đạo, vận khí rất trọng yếu, nhưng là có tiếp hay không được, quan trọng hơn. Phúc họa tương y, thiên tài chết yếu ví dụ, vô số kể, chính là này để ý.

Trần Bình An rất tán thành.

Nhưng là Lục Thai lập tức lời nói xoay chuyển, nói người Trần Bình An như vậy thâm cư không ra ngoài, sợ hãi tất cả phiền phức, từ trước tới

giờ không chủ động truy cầu cơ duyên, một lòng chỉ nghĩ đến tránh đi cơ hội, thật không tốt.

Lục Thai sở dĩ có này "Lời oán giận", trừ rồi thoát đầu Trần Bình An chết sống không muốn cùng hắn có gặp nhau, còn bắt nguồn từ chiếc này Thôn Bảo Kinh đoạn thời gian trước, mở ra rồi cái thứ tư phá toái phúc địa bí cảnh nhập môn cấm chế, cho phép hành khách đi vào tìm kiếm, chỉ cần hành khách giao phó một cái Cốc Vũ tiền, liền có thể tiến vào bên trong lịch luyện tu hành, hết thầy đoạt được, đồ ngang sẽ không tìm lấy, nhưng là nếu có người nguyện ý quy ra thành Tuyết Hoa tiền ngay tại chỗ bán, Thôn Bảo Kinh đương nhiên hoan nghênh.

Đầu này Thôn Bảo Kinh là Kim Giáp Châu Ngũ Binh tông độc hữu chi vật, khối này bí cảnh nhiều Thượng Cổ thuật pháp lưu lại, rất khó mở ra, đại giới cực lớn, đạt được khối này bí cảnh về sau, Ngũ Binh tông dựa theo đồng dạng lệ cũ, ăn một mình "Ăn" rồi trọn vẹn một trăm năm, đến cuối cùng phát hiện vậy mà được không bù mất, cho nên Ngũ Binh tông dứt khoát đem cái này tên là tên là "Đăng Chân tiên cảnh" đối ngoại mở ra, học cái kia Bảo Bình Châu Ly Châu động thiên, thu lấy một bút phí qua đường mà thôi.

Đăng Chân tiên cảnh, bản đồ có phạm vi ngàn dặm to lớn, chỉ là một khối tàn phá địa phương, lớn nhỏ liền đã cùng cả tòa Ly Châu động thiên đẹp ngang, có thể bước lên bảy mươi hai phúc địa liệt kê, mức độ bao la, xác thực so ba mươi sáu động thiên muốn xa xa thẳng được.

Khối này bí cảnh mỗi mười năm mở ra một lần, chỉ cần kim đan nguyên anh phía dưới luyện khí sĩ tiến vào bên trong, đối với thuần túy võ phu thì không cánh cửa yêu cầu, tại hai trăm năm trước có một vị phù điêu châu may mắn, bất quá Động Phủ cảnh tu hành, vậy mà đạt được rồi một cái uy lực to lớn bán tiên binh, đại khái là cảm thấy thủ không được thanh kia thần tướng đại kích, cũng không thích hợp bản thân, liền bán cho rồi Ngũ Binh tông, có thể nói một đêm chột giàu, về sau bằng vào nhiều tiền lắm của, ngành sinh sinh dựa vào tiền đem chính mình chồng

lên rồi Kim Đan cảnh, một cái Cốc Vũ tiền đổi lấy rồi một cái kim đan tu vi, ai không cực kỳ hâm mộ ?

Việc này oanh động Kim Giáp Châu, trong lúc nhất thời tràn vào Đăng Chân tiên cảnh luyện khí sĩ, nhiều như cá diếc sang sông, lúc đầu yêu cầu rất cứng quan hệ mới có thể xếp bên trên đội, đã không phải là một khóa Cốc Vũ tiền sự tình rồi, đi qua ba trăm năm ra ra vào vào, trong lúc đó lại có loại loại phúc duyên cùng pháp bảo hiện thế, chỉ là cũng không bằng bán tiên binh khoa trương như vậy, Đăng Chân tiên cảnh tìm kiếm hỏi thăm, mới dần dần trở nên không có như vậy chạm tay có thể bong, nhưng vẫn là để cho người ta cảm thấy đáng giá một phương thắng địa.

Bất quá Lục Thai đương nhiên biết rõ loại này "Khởi đầu tốt đẹp", hơn phân nửa là thương gia cao nhân chỉ điểm Ngũ Bình tông thủ bút.

Cùng cái kia hộp vang dội số châu son phấn một cái đức hạnh, là hùn vốn hố người đây.

Thế nhưng là Đăng Chân tiên cảnh hư thực cùng nội tình sâu cạn, Lục Thai nhất thanh nhị sở, sư phụ nói qua hẳn nếu có hào hứng, lại có nhàn hạ, không ngại đi tới một lần, nhìn có thể hay không nhặt được một chút giá trị chút món tiền nhỏ rách rưới hàng.

Lục Thai lần này vì sao cười Thôn Bảo Kinh ?

Đương nhiên thượng thượng xăm quẻ tượng cùng Đại Đạo thời cơ trọng yếu nhất, thế nhưng là tiến vào Đăng Chân tiên cảnh, cũng là hẳn Lục Thai nhất định phải được một phen phát tài.

Lục Thai nguyên bản cực lực mời Trần Bình An cùng một chỗ tiến vào Đăng Chân tiên cảnh, tìm kiếm hỏi thăm tiên Nhân Tiên cảnh cùng pháp bảo cơ duyên, thế nhưng là Trần Bình An đến cuối cùng, dù là đáp ứng lại mượn cho Lục Thai một khóa Cốc Vũ tiền, chính hẳn vẫn là khẳng khẳng không đi cược một cái vận khí.

Lục Thai đành phải một mình tiến vào, hai tuần về sau phong trần phó phó rời đi Đẳng Chân tiên cảnh, ngày trước liền trả lại Trần Bình An ba khóa Cốc Vũ tiên, thêm ra một khóa, nói là lợi tức. Trần Bình An nghe xong Lục Thai giảng thuật du lịch đi qua cùng thu hoạch khổng lồ sau, liền yên tâm thoải mái mà thu xuống, nguyên lai Lục Thai bằng vào gia truyền âm dương thuật, phá vỡ rồi một tòa Thượng Cổ tiên gia phủ đệ cấm chế, một đường hữu kinh vô hiểm, kém chút trở thành toà kia cổ lão tiên phủ chủ nhân, chỉ là trở ngại Ngũ Binh tông ký xuống quy củ, mới chủ động từ bỏ rồi toà kia phúc địa phủ đệ khổng lồ, cùng Ngũ Binh tông len lút bên dưới giao dịch, đổi thành rồi Cốc Vũ tiên, một đồng lớn cái chủng loại kia. Bởi vì Ngũ Binh tông vượt châu thương mậu, rất nhiều nơi yêu cầu Tiểu Thử tiên cùng Cốc Vũ tiên, cho nên Ngũ Binh tông tạm thời thiếu nợ Lục Thai, trong vòng nửa năm liền sẽ toàn bộ hoàn lại, mà lại sẽ ngoài định mức tăng thêm một bút tiền lãi.

Đừng cảm thấy Ngũ Binh tông là lỗ lớn rồi, kì thực không phải, nguyên bản gân gà tiên phủ đang bị Lục Thai thành công mở ra sau khi, bởi vì linh khí dồi dào, thích hợp tu hành, Thôn Bảo Kinh quý khách, tỉ như kim đan nguyên anh những này trong mắt thế nhân cao cao tại thượng Địa Tiên, liền sẽ nguyện ý ở lại trong đó, mảnh dòng nước dài, Ngũ Binh tông nửa điểm không lỗ, thương gia kiếm tiền, bạo lợi đương nhiên rất tốt, thế nhưng là loại này ổn định thu nhập "Tiền mạch", mới là thật dài thật lâu lập thân gốc rễ.

Lục Thai nhất cử trở thành trèo lên chân bí cảnh trong lịch sử thu hoạch thứ ba may mắn người.

Trừ cái đó ra, Lục Thai từ tiên phủ cầm tới rồi một môn Thượng Cổ thành tiên thuật pháp, cùng một cái tên là "Ngao Sơn Huyền Lô" thượng thừa pháp bảo.

Lục Thai cũng không bán cái này hai phần cơ duyên.

Nhưng dù là Lục Thai thật sự chứng minh rồi Trần Bình An cùng một cộc hồng phúc bỏ lỡ cơ hội, Trần Bình An vẫn là không có quá đa tình tự chấp trùng, chỉ là đem cái viên kia kiểm được Cốc Vũ tiền đặt lên bàn, ngẫu nhiên đọc sách mệt rồi, liền lấy ngón tay xoay chuyển Cốc Vũ tiền, để nó trên mu bàn tay lăn qua lăn lại, đối với Trần Bình An, đây là một cái giải lao tốt biện pháp, hiệu quả nhanh chóng.

Cái này khiến Lục Thai rất là phiền muộn.

Nói rồi rất nhiều tận tình lời nói, thế nhưng là Trần Bình An thủy chung bất vi sở động.

Cho nên Lục Thai mỗi lần pha trà, đều không có mời Trần Bình An cộng ẩm ý tứ, đương nhiên, đoán chừng Trần Bình An chính mình cũng không có biện pháp.

Lục Thai là cái mà mà nói nói chú trọng người, không phải cố tình làm, mà là sinh tại ngàn năm hào phiệt, hơn nữa còn là tiên nhân nhà, không phải bình thường nhân gian thế gia vọng tộc có thể đẹp ngang, cho nên Lục Thai khí chất, tự nhiên mà thành, đã là chung linh dục tú, cũng là mưa dầm thấm đất.

Đấu trà chi trà, muốn mới. Thủ pháp cùng đồ uống trà, muốn cổ. Pha trà nước sôi muốn thanh mà lại nặng. Uống trà người, muốn sạch mà lại linh.

Lục Thai cùng Trần Bình An ở chung lâu rồi, từ đầu đến cuối đều cảm thấy Trần Bình An quá cứng nhắc rồi, cho nên là tịnh có thừa mà linh không đủ.

Đồng dạng vẫn là sẽ cô phụ hẩn trà ngon.

Tựa như hôm nay, Lục Thai lại mượn cơ hội nhắc lên cái này cái cộc "Trên trời rơi rồi Tiên Như Vũ ào ào hạ xuống, người Trần Bình An lại

đi mái hiên bên dưới tránh mưa" đau lòng sự tình, Trần Bình An chỉ là im lặng không nói lời nào.

Lục Thai cảm thấy thực sự gõ bất tỉnh cái này du mộc u cục, đại khái là muốn thả vút bỏ thuyết phục Trần Bình An rồi, liền thuận miệng nói một câu lớn mà Vô Đường chỗ trống lời nói, nhưng thế sự chính là như thế vô thường, Trần Bình An chẳng những nghe lọt, ngược lại cực kỳ nghiêm túc.

"Trần Bình An, người luyện quyền luyện kiếm, tâm đều rất tĩnh, đây là người chỗ lợi hại, nhưng là người phải cẩn thận, tâm tĩnh không phải tâm chết, tâm cảnh tĩnh như chỉ thủy, phải tránh một cái đầm nước đọng."

Đây là Lục Thai thuận miệng nói một chút, liền chính hắn đều cảm thấy là một chút nói nhảm.

Nhưng Trần Bình An vậy mà lần thứ nhất chủ động ngừng lại bộ kia lặn qua lộn lại buồn tẻ kiếm đỡ, ngồi ở trước mặt hắn, học Lục Thai bày ra ngồi quỳ chân uống trà tư thế, có chút khó chịu, cùng Lục Thai tiêu sái phong lưu, khác nhau một trời một vực, tựa như là đất hoa màu bên trong lão nông, học vậy lão phu tử ngồi mà luận đạo, sẽ chỉ gặt gù đắc ý, giả vờ giả vịt.

Trần Bình An bày ra này tấm tư thái, Lục Thai cảm thấy rất chơi vui, tại Trung Thổ Thần Châu tuổi trẻ một hệ ở trong, được ca tụng đấu trà không địch thủ Lục thị tuần ngân, liếc mắt đánh giá toàn thân không được tự nhiên Trần Bình An, thấy thế nào làm sao có ý tứ, cho hắn như thế nhìn lên, Trần Bình An tự nhiên càng câu nệ.

Đối với chân chính người đọc sách, Trần Bình An vẫn là rất hướng tới.

Bởi vì có Tề tiên sinh, có Lý Hi Thánh, còn có Thái Y Quốc Thành Hoàng gia Trầm Ôn, cho dù là Trương Sơn Phong lâm thời cao hứng ngâm thơ đối đầu, đều sẽ để Trần Bình An sinh lòng hướng tới.

Trần Bình An vượt qua trong lòng khó chịu, hỏi: "Người là nói ta tâm tính, đi rồi cực đoan ?"

Lục Thai cứ thế rồi một chút, thiên tư thông minh đến cực điểm hẳn, không có qua loa ứng phó, cũng không dám vọng bên dưới đoạn luận.

Nếu là thường nhân, Lục Thai có thể thuận miệng bịa chuyện, hoặc là nói chút không sai không đúng lời nói.

Thế nhưng là hôm nay không được.

Hai người ngồi đối diện, Trần Bình An vẻ mặt thành thật vẻ mặt, Lục Thai thầm cười khổ, giống như chính mình họa địa vi lao rồi.

Nhưng là Lục Thai đột nhiên nảy ra ý tưởng, có chút hoảng hốt, đến sớm như vậy ? Vốn cho rằng chỉ có đặt chân Đồng Diệp Châu lục địa, làm bạn du lịch, đủ loại long đong cùng gặp trắc trở, mới có này thời cơ mầm đầu xuất hiện. Chưa từng nghĩ như thế trở tay không kịp. Lục Thai ổn định tâm cảnh, bắt đầu bình khí ngưng thần, trình trọng việc đưa cho Trần Bình An một bát trà, "Chậm chậm uống, chờ người uống xong, ta lại nói ta một điểm kiến giải."

Trần Bình An không biết trong đó chú trọng, cũng chỉ cho là một trận tìm người giải hoặc phổ thông vấn đáp, liền gật gật đầu, tiếp nhận bát trà, uống một hớp nhỏ.

Tại Quế Hoa Đảo phong ba qua đi, Trần Bình An gặp gỡ vị kia ái mộ Quế phu nhân mấy trăm năm lão chu tử, đã là Quế Hoa Đảo vị thứ nhất chống thuyền người, càng là Lục Trầm trước khi phi thăng duy nhất người hầu, cùng một chỗ hiện diện đi xa thiên địa tứ phương. Lúc đó Trần Bình An làm rồi cái quái mộng, tiến vào nào đó bản trong sách, "Một đêm đọc sách", tại bến đò lão chu tử phát tay tạo nên trong trời đất nhỏ bé, cùng lão chu tử từng có một phen vấn đáp, đến mức vị kia chu tử

vậy mà nói câu "Chớ có hỏng ta Đại Đạo" .

Lúc đó Trần Bình An chính là đại khái đang nói một cái cây thước đạo lý hai đầu.

Hắn cho rằng chu tử đạo lý, đi rồi cực đoan, nhìn như có lý, kì thực vô lý.

Bởi vì không đủ hoàn thiện, không bằng trên sách nói tới "Trung dung" .

Mà Đạo gia căn chỉ, là đạo pháp tự nhiên bốn chữ.

Cho nên lần kia trong mộng đọc sách, Trần Bình An nhớ mang máng có người nói qua, Nho gia đạo lý, không ở chỗ cao, không tại đến cùng cao bao nhiêu, mà tại đạo lý phải chẳng rơi vào rồi thực chỗ.

Người kia thậm chí mỉm cười nói, chúng ta Nho gia Chí Thánh tiên sư, học vấn đã là bậc nào sâu xa cao siêu, nhưng có một lần hỏi nói về sau, đều từng đối với một vị đệ tử len lút bên dưới cảm khái, thậm chí mang một chút tự ti mặc cảm, nói người nào đó nói, thật cao, thế nhưng là. . .

Chỉ tiếc "Thế nhưng là" về sau nội dung, Trần Bình An đã không nhớ ra được nửa điểm rồi, một chữ đều không nhớ được, có thể là căn bản là người kia hoặc là nói quyển sách kia bên trên căn bản cũng không có nói.

Hôm nay Trần Bình An có này hỏi thăm, dĩ nhiên không phải cùng Lục Thai hỏi, Trần Bình An không có nghĩ nhiều như vậy.

Trần Bình An tự luyện quyền đến nay, đang học thư về sau.

Thật chẳng lẽ không có nghĩ qua tương lai của mình ?

Đương nhiên không có khả năng, cùng kiếm Linh Thần tiên tử tỷ tỷ từng có

sáu mươi năm ước hẹn, bây giờ cùng Ninh Diêu lại có mười năm ước hẹn.

Trần Bình An cái này hai lần "Du sơn ngoạn thủy", thậm chí đã từ ban sơ "Ta một quyền này phải nhanh nhất", biến thành rồi "Một quyền này có thể càng nhanh, nhưng là nhất định phải nhất có đạo lý" .

Trần Bình An nhất có phân lượng một câu một trong, khả năng lúc đó nghe nói câu nói này người cũng không có ở ý, lúc đó là tại trở lại hương một cái khách sạn, hăn đối với phần váy nữ đồng cùng tiểu đồng áo xanh nói tới, "Nếu như ta chỗ nào làm sai rồi, người nhất định phải nói với ta" .

Trần Bình An mưu trí, vô luận về sau tại Lạc Phách Sơn trúc lâu lão nhân, ở trên người hăn cùng thần hồn đánh xuống bao nhiêu quyền, trong lúc vô hình, Trần Bình An thủy chung đang hoài nghi mình.

Nhưng đây là cần phải đi ra một bước.

Mà trước đó tâm cảnh, hoặc là nói hư vô phiêu miểu bản tâm, Trần Bình An đồng dạng một câu vô tâm chi ngôn, đã nói toạc ra thiên cơ, là tại Đảo Huyền Sơn bên trên, đối với Ninh Diêu cha mẹ nói câu kia.

Cái kia mang ý nghĩa Trần Bình An một mực đang phủ định chính mình.

"Là ta làm không tốt."

Làm được không tốt, chính là sai.

Thế gian có mấy người, sẽ hà khắc như vậy chính mình ?

Nhưng là loại tâm tính này cũng không phải vô duyên vô cớ hình thành, mà là bản mệnh sứ vừa vỡ, cùng về sau khốn khổ gian khổ, đủ loại cơ duyên xảo hợp, bức bách Trần Bình An không thể không đi chấp vá ra

hoàn chỉnh tâm cảnh một loại vô tâm cùng tất nhiên tiến hành.

Thành rồi, hội tụ thành nhật nguyệt tại thiên kỳ quan, quần tình âm đậm.

Không thành, đại khái chính là đủ loại thất ước, đủ loại thất vọng.

Một người không có đồ ăn, liền sẽ chết đói, nhưng nếu là nội tâm khô cạn, đồng dạng sẽ cầu chết, chỉ là hồn nhiên không tự giác mà thôi, hôm nay không chết năm nào chết mà thôi.

Liều mạng cầu sinh, nghịch cảnh tuyệt cảnh, giận dữ mà lên, hăng hái hướng lên.

Nhưng lại lặng yên cầu chết, rượu chè ăn uống quá độ, không biết tiết chế, thất tình lục dục, tâm viên ý mã, đủ loại tai hại, tức là lòng người cổ quái chỗ.

Lòng người chi phức tạp, chính là Thánh Nhân tiên nhân đều không dám tự nhận nhìn thấu.

Thôi Sàm tại tiểu trấn tại sao lại thua, chính là ví dụ.

Lần theo cái ý niệm này đường, Trần Bình An tâm cảnh liền rất rõ ràng rồi, kém chút hại chết rồi Lưu Tiệp Dương, là ta Trần Bình An sai, cho nên ta chết rồi liền chết rồi, kể xong chính mình điểm này đối phương cũng không nguyện ý nghe đạo lý, một rồi trăm rồi.

Cho dù là long diêu nương nương khang nam tử chết, Trần Bình An chỉ là bởi vì không có đáp ứng cái kia nam nhân thu xuống son phấn hộp.

Trần Bình An vẫn cảm thấy mình tại "Sai" .

Làm một người chân chính bắt đầu nhận biết cái thế giới này,

Nhìn qua cao vót mây núi lớn, uốn lượn vô tận đầu sông lớn, nhìn qua rồi những cái kia vô cùng cao xa bao la hùng vĩ cảnh tượng, thậm chí có thể là nhìn qua những người đọc sách kia phong lưu, những cái kia tượng trưng cho một nước uy nghiêm nha môn, quan phục, nhìn qua rồi nhân sinh vô thường sinh lão bệnh tử, nhìn qua rồi nhìn như oanh liệt kì thực lãnh huyết thiết kỵ từng trận, một người tại một đoạn thời khắc, thường thường liền sẽ đột nhiên cảm thấy chính mình rất nhỏ bé.

Loại cảm giác này, đại khái chính là cô đơn.

Bi thương rất khó cảm động lây, vui sướng chia sẻ luôn luôn lóe lên một cái rồi biến mất, nhân sinh chỉ là từng tràng cáo biệt. . .

Trần Bình An với cái thế giới này, kỳ thật tràn ngập rồi e ngại.

Lưu Tiệp Dương, Lý Bảo Bình, Cố Xán cũng sẽ không giống Trần Bình An dạng này.

Cố Xán sẽ tập trung tinh thần nghĩ đến báo thù.

Lý Bảo Bình sẽ cảm thấy giữa thiên địa luôn có dạng này như thế thú vị sự tình, đắm chìm trong chính mình muôn màu muôn vẻ nội tâm trong thế giới, cơ hồ từ trước tới giờ không nghi vấn chính mình, càng sẽ không dễ dàng phủ định chính mình.

Cho nên nàng mới có thể nói ra một câu "Tại sao có thể có không thích Lý Bảo Bình tiểu sư thúc ?"

Lưu Tiệp Dương thì sẽ phát ra từ đáy lòng mà nói, ta muốn đi nhìn cao hơn núi càng lớn sông, ta nhất định không phải chết già ở cái này địa phương nhỏ!

Nhưng là Trần Bình An sẽ không, hẳn có thể sẽ đi làm rất nhiều chuyện, tỉ như mang theo Lý Bảo Bình bọn hắn đi Đại Tùy, nhưng là Trần Bình

An tâm cảnh ý tưởng, sẽ trốn đi.

Trần Bình An tâm tư cùng ý nghĩ, trên đại thể đều là "Bất động".

Long điều đốt sứ nhiều năm, thiếu niên một mực đang cầu tay ổn, kỳ thật chính là tại bướng bỉnh mà truy cầu tâm tĩnh.

Tâm không tĩnh, hễ liền sẽ ghi hận Tổng Tập Tân có tiền, ghen ghét hễ có người sống nương tựa lẫn nhau, sẽ đọc sách.

Sẽ

Cái này là Nguyễn Cung dù là đối với Trần Bình An không có thành kiến, nhưng xưa nay không đem Trần Bình An xem như người trong đồng đạo, không muốn thu hấn làm đệ tử căn nguyên chỗ.

Đây cũng là vì sao Lục Thai sẽ cảm thấy Trần Bình An không đủ linh khí nguyên nhân.

Cho nên kiếm linh lúc trước nhìn thấy thiếu niên tâm cảnh, là một cái tuổi nhỏ hài tử trông coi năm mộ cùng đỉnh núi, là giày cỏ,

Duy nhất "Động", là hướng phía Nam đuổi theo người nào đó bóng người.

Cái thân ảnh kia, kỳ thật chính là ngự kiếm rời đi Ninh Diêu.

Cho nên về sau Trần Bình An lựa chọn đưa kiếm cho cô nương yêu dấu, so với đi hướng Đại Tùy nơm nớp lo sợ, như giẫm trên băng mỏng, rốt cục nhiều hơn một phần tự chủ ý nguyện.

"Là ta nghĩ đi lần này giang hồ" .

Ta Trần Bình An muốn vì tự mình làm chút cái gì.

Cho nên dù là hâm mộ Lão Long thành Lý Nhị, dù là đến rồi kiếm khí trường thành sau, Trần Bình An đầu vai lại nhiều rồi một bộ trọng trách, Trần Bình An ngược lại về mặt tâm cảnh, so trước kia càng thêm nhẹ nhõm.

Cho nên Trần Bình An đổi xuống rồi giày cỏ, xuyên qua rồi một bộ trường bào, muốn trở thành kiếm tiên, mà lại là có thể tại kiếm khí trường thành bên trên khắc chữ đại kiếm tiên.

Từ chỉ dám mua xuống năm tòa đỉnh núi liền tranh thủ thời gian thuê ra ngoài ba tòa, nghĩ đến muốn đem tất cả gia sản một hơi đưa cho ly biệt quê hương Lưu Tiệp Dương, tân xuân trước sau, một hơi đưa cho phần váy nữ đồng cùng tiểu đồng áo xanh, gần một nửa thượng phẩm Xà Đám thạch. . . Từ một cái "Tất nhiên ta lưu không được, vậy thì nhanh lên đưa cho quan tâm người", cho tới bây giờ Trần Bình An, đã là long trời lở đất.

Đây hết thầy, kiếm không dễ.

Trước đó Văn Thánh lão tú tài vì sao lúc trước sẽ say rượu về sau, võ Trần Bình An đầu nói thiếu niên lang muốn

Liền ở chỗ lão nhân một chút xem thấu rồi thiếu niên tâm cảnh vấn đề.

Thiếu niên không nên như thế, làm tĩnh cực tư động, hẳn là gỡ bên dưới trọng trách, nhẹ nhõm làm thiếu niên lang nên làm mỹ hảo sự tình.

Chỉ là thế gian đạo lý, nghe không nghe nói, có biết rõ không, là một chuyện, như thế nào đi làm, lại là một chuyện.

Trên sách thư bên ngoài đạo lý, như thế nào rơi vào thực chỗ, khó càng thêm khó.

Trần Bình An từng miếng từng miếng uống trà nước, tại Lục Thai sắp nói ra đáp án của hắn trước đó, Trần Bình An đột nhiên đã mở miệng, nói rằng: "Ta dù là với người không quen, dù là muốn lần lượt cho người mượn tiền, cũng không muốn ý cùng người tiếp xúc, càng không muốn đi Đãng Chân tiên cảnh, kỳ thật rất đơn giản, bởi vì ta sợ chết."

Ở quê hương tiểu trấn, liên tiếp đối mặt Thái Kim Giản, Phù Nam Hoa cùng Bàn Sơn Viên, Trần Bình An cho là mình không sai biệt lắm tương đương chết rồi một lần.

Tại Giao Long Cầu, là lần thứ hai.

Quá tam ba bận.

Trần Bình An chậm rãi thả xuống đã uống xong bát trà, cười nói: "Mặc kệ người tin hay không, dựa vào vận khí đồ tốt, ta cho tới bây giờ bắt không được."

Trần Bình An phối hợp nói rằng: "Bên ta mới suy nghĩ một chút, cảm thấy ta khả năng trước kia là đúng, nhưng là hiện tại còn là nếu như vậy, chính là sai. Nếu muốn sau này tu hành đi được càng xa, đến chậm rãi sửa lại rồi."

Lục Thai vẽ mặt cổ quái, còn có chút ngưng trọng.

Hắn vừa rồi kỳ thật tại lấy Lục thị bí mật bất truyền xem tâm thần thông, đang rình coi Trần Bình An tâm cảnh.

Trần Bình An nâng chung trà lên, "Có thể hay không thêm một chén nữa?"

Lục Thai tức giận nói: "Người coi là uống rượu a?"

Nhưng vẫn là cho Trần Bình An thêm rồi một bát trà nước.

Trần Bình An nói tiếp nói: "Nhưng là không đi theo người đi Đãng Chân tiên cảnh, ta cảm thấy không sai, nói không chừng ta cùng người cùng một chỗ tiến vào Đãng Chân tiên cảnh, sẽ làm hại người cũng kiếm không đến tiền. Hiện tại, người kiếm rồi đồng tiền lớn, ta kiếm rồi ba khóa Cốc Vũ tiền, rất tốt rồi."

Lục Thai chính mình sớm đã không còn uống trà, hai tay đặt ở trên đầu gối, cười nói: "Hai khóa là người mượn ta, người kỳ thật chỉ kiếm rồi một khóa."

Trần Bình An do dự rồi một chút, vẫn là thẳng thắn gặp nhau, "Ta cảm thấy là ba khóa."

Lục Thai dở khóc dở cười.

Hóa ra gia hỏa này căn bản là không có nghĩ tới chính mình sẽ trả tiền ?

Trần Bình An uống vào hần khăng định uống không nổi danh đường trà nước, nhẹ giọng nói: "Muốn dư một điểm, bỏ lỡ rồi liền bỏ lỡ rồi, không thể mọi chuyện khắp nơi đều cầu toàn chiếm hết. Lục Thai, người cảm thấy thế nào ?"

Lục Thai ngạc nhiên, lập tức cười to nói: "Trần Bình An, người vậy mà tại tránh cái kia một!"

Trần Bình An uống vào một bát trà nước, đồng thời một đầu sương mù.

Lục Thai lập tức đẩy mặt phần uất, thân thể nghiêng về phía trước, một cái từ Trần Bình An trong tay đoạt lấy bát trà, tiện tay vung tay áo, thu hồi tất cả đồ uống trà, thở phì phì đứng người lên, hung hăng trừng mắt Trần Bình An, "Bên trên ban công xem đạo, đến cùng là ai xem đạo, là ai Đồng Diệp phong hầu, người cũng biết rõ rồi, ta một cái nho nhỏ Đồng Diệp phong hầu tính là cái gì chứ! Thua thiệt chết ta!"

Lục Thai trách trách hô hô lên lầu rồi đi, dẫn đến cầu thang đập đập rung động.

Trần Bình An mờ mịt cào đầu, chỉ cảm thấy như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Về sau một đoạn thời gian rất dài, Trần Bình An có chút thảm, Lục Thai lại đổi về rồi nữ tử trang phục, ăn mặc trang điểm lộng lẫy không nói, còn làm điệu làm bộ, mỗi ngày đến lầu một bên này cố ý buồn nôn Trần Bình An.

Trần Bình An tính tình cho dù tốt, cũng thụ không rồi cái kia tầng tầng lớp lớp son phấn vị cùng tay hoa, cùng để cho người ta cực kỳ dính nhau nháy mắt ra hiệu cùng giọng dịu dàng yếu ớt, thế là tại mỗi ngày buổi sáng Lục Thai ngồi lan can hừ tiểu khúc thời điểm, một quyền đánh cho Lục Thai ngã vào Bích Thủy Hồ.

Nổi giận bùng bùng từ trong nước lướt đi Lục Thai, ướt sũng đồng dạng hắn, cố nén cầm cây kim, râu hai thanh bản mệnh phi kiếm đâm chết Trần Bình An, cuối cùng vẫn không có xuất thủ, chỉ là đối Trần Bình An chửi ầm lên, người chính là như thế đối đãi chính mình nửa cái truyền đạo người ? ! Người Trần Bình An còn có hay không nửa điểm lương tâm ?

Bất quá nhắc tới truyền đạo người thời điểm, Lục Thai rõ ràng có chút lực lượng không đủ, nhưng là mạng Trần Bình An không có lương tâm thời điểm, ngược lại là lẽ thẳng khí hùng.

Tại cái kia về sau, Lục Thai không còn để ý không hỏi Trần Bình An.

Thời gian ung dung lưu chuyển, ở này chiếc Thôn Bảo Kinh đến Đồng Diệp Châu Phù Kê Tông bến đò thời điểm, là tảng sáng thời gian, Trần Bình An đi lâu ba nhắc nhở Lục Thai có thể xuống thuyền rồi.

Nhưng là sớm đã người đi nhà trống.

Trần Bình An không có suy nghĩ nhiều, thật là một cái quái nhân.

Hắn liền một thân một mình, từ đáy biển Thôn Bảo Kinh leo lên Đồng Diệp Châu lục địa.

Trần Bình An đi đến bến đò, dặm chân.

Tựa như năm đó lần thứ nhất từ Nê Bình ngõ hẻm đi vào Phúc Lộc Nhai, từ bùn vàng nát đường đi bên trên tảng đá xanh đường, tràn ngập rồi mới mẻ cảm giác.

Không có rồi Lục Thai mang theo một bên, Trần Bình An cảm thấy rất tốt, mặc dù nghĩ như vậy, có chút xin lỗi tên kia.

Ngay tại Trần Bình An bước chân rất là nhẹ nhõm nhẹ nhàng thời điểm, tại bến đò phồn hoa cửa hàng sát bên, nhìn thấy rồi một cái thân ảnh quen thuộc, Trần Bình An lập tức nhe răng nhếch miệng.

Thay đổi rồi áo xanh trường bào, đai lưng ngọc cây trâm Lục Thai, chính ngồi xổm ở đường phố một bên, gặm một cái bánh bao thịt, nhìn thấy rồi Trần Bình An sau, sau đó quay đầu mắt nhìn ngồi xổm ở hẻm bên cạnh một đầu chó vườn, con mắt ba móng chờ lấy Lục Thai.

Lục Thai liền cầm trong tay một cái bánh bao thịt ném cho rồi ven đường chó.

Lục Thai còn đối với Trần Bình An nhú lông mày.

Trần Bình An đi qua sau, Lục Thai còn tại cái kia gặm da mỏng nhân bánh mỹ bánh bao, gật gù đắc ý, rất cần ăn đòn.

Trần Bình An trước xoay người sờ lên con chó kia đầu, sau đó trực tiếp liền cho rồi Lục Thai một cước.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 287: Bắc hành

Lục Thai một cái mông ngồi ở trên mặt đất, cũng may trong tay bánh bao thịt còn không có ném.

Đạp rồi chính mình một cước, tên kia vậy mà còn có mặt mũi cười ?

Luôn miệng nói lấy sợ chết, làm sao đến rồi ta Lục đại gia bên này, người Trần Bình An liền không sợ chết rồi?

Thật coi ta cây kim, râu, cùng những cái kia bỏ hoang son phấn bột nước đồng dạng, chỉ là bài trí ?

Lục Thai đột nhiên có chút buồn bực, bởi vì hắn mới nhớ lại, Trần Bình An căn bản cũng không hiểu được cái này hai thanh bản mệnh phi kiếm tồn tại.

Lục Thai đứng người lên, hung dữ ăn hết bánh bao thịt, cảnh cáo nói: "Thôn Bảo Kinh một quyền kia, bến đò một cước này, hai lần!"

Trần Bình An cười nói: "Quá tam ba bận."

Lục Thai tàn khốc nói: "Dám có lần thứ ba, ta hoặc là đánh chết người, hoặc là đổi về nữ tử trang phục, buồn nôn chết người!"

Trần Bình An lập tức giơ tay lên cánh tay, hai ngón khép lại, giả bộ thề với trời hình dáng, có thể nói nội dung lại là, "Nếu có lần thứ ba, mời người cần phải lựa chọn đánh chết ta."

Lục Thai bỗng nhiên cười một tiếng.

Gặp Lục Thai không có truy cứu so đo ý tứ, Trần Bình An liền ngửa đầu

nhìn lại, nơi xa có một tòa nguy nga núi lớn, tại lưng chừng núi chỗ, tức có biển mây che đầy cảnh tượng, khiến cho thế nhân nhìn không thấy trên núi phong quang, nghe nói trong vòng một năm chỉ có mấy lần cơ hội, dưới núi có thể thấy được toàn cảnh, đỉnh núi đứng sừng sững lấy một mảng lớn ly cung điện các.

Thần tiên thư 《 Sơn Hải Chí 》 thì có ghi chép cái này Phù Kê Tông, để Trần Bình An ấn tượng sâu nhất có hai điểm, Phù Kê Tông cùng Long Hồ Sơn Thiên Sư phủ đồng dạng, không thuộc về Đạo gia ba mạch một trong, sở trường "Thần tiên vấn đáp, chúng thật hàng thụ", đơn giản tới nói chính là cùng Bảo Bình Châu Phong Tuyết miếu, Chân Võ Sơn, có dị khúc đồng công chi diệu, có thể mời xuống thần tiên, khác biệt ở chỗ mời xuống nhân gian chính là thần chỉ, vẫn là Chân Tiên.

Lại có là Phù Kê Tông đỉnh núi, nuôi dưỡng tinh quái quý mị nhiều, có một không hai Đồng Diệp Châu, chỗ giữa sườn núi có một đầu Hảm Thiên Nhai, không thiếu cái lạ.

Trần Bình An đối với những cái kia hoạt bát đáng yêu nhí nha nhí nhánh, một mực rất có hứng thú. Liên nghĩ tại Phù Kê Tông mở mang tầm mắt, nếu là ngày trước, cũng chỉ có thể ở trong lòng suy nghĩ một chút, nhưng là bây giờ ngược lại là nguyện ý làm một làm.

Mà lại công thanh kia "Trường Khí", làm Trần Bình An hướng Bắc mà đi, liền có kiếm khí khẽ run, bởi vậy chấn động Trần Bình An thần hồn, nếu là hướng nam mà đi, kiếm khí liền không động tĩnh.

Cái này khiến Trần Bình An thở phào nhẹ nhõm, hướng Bắc đi, tốt xấu khoảng cách Bảo Bình Châu càng ngày càng gần.

Lục Thai đối với du lãm Hảm Thiên Nhai một chuyện, giơ hai tay tán thành, nói chỗ ấy một chút đồ chơi nhỏ, chẳng những trân quý hiếm thấy, mà lại giá tiền công đạo, là luyện khí sĩ du lịch Đồng Diệp Châu tất đi địa phương.

Nhìn núi làm ngựa chết, nhìn cự ly này tòa lớn ngọn núi không xa lắm, đi bộ hành tẩu, có đi. Trần Bình An bây giờ đã không phải là mới ra đời giang hồ chim non, trên đường đi lúc thỉnh thoảng nhìn về phía toà kia mây mù lượn lờ núi cao, rất rõ ràng Phù Kê Tông lợi hại, nếu là đặt tại Bảo Bình Châu, cũng chỉ so Thần Cáo tông hơi kém một chút.

Chỗ ngồi này tại Đồng Diệp Châu trung bộ Phù Kê Tông, nếu là tông chữ đầu tiên gia, mang ý nghĩa ít nhất đều có một vị Ngọc Phác cảnh tu, mà lại so với bản đồ nhỏ nhất Bảo Bình Châu, Đồng Diệp Châu đỉnh núi tiên gia càng có phần hơn lượng cùng nội tình. Tăng thêm Nam Bắc đều có Đồng Diệp Tông, Ngọc Khuê Tông, phân biệt bóp lấy khối này lục địa hai đầu, tựa như chiếm cứ rồi Đồng Diệp Châu nửa bên giang sơn khí vận, cho nên tại Đồng Diệp Châu còn có thể trở hết tài năng tông môn, thường thường đều là giết ra một đường máu cường đại thế lực.

Trong lúc rảnh rỗi, Lục Thai liền trò chuyện rồi chút Đồng Diệp Châu cùng Bảo Bình Châu không giống nhau lắm phong thổ, Bảo Bình Châu là địa phương nhỏ, nếu như không phải Thần Cáo tông Kỳ Chân bước lên mười hai cảnh Tiên Nhân cảnh, thu hoạch được Trung Thổ thượng tông ban thưởng xuống Thiên Quân danh hiệu, bên ngoài một cái Tiên Nhân cảnh đều không có, cho nên Trần Bình An tại Sư Dao Phòng bức tường kia trên vách tường, thấy có người treo giải thưởng Đại Ly Phiên Vương Tổng Trường Kính, lý do chẳng qua là cảm thấy Bảo Bình Châu không xứng toát ra một cái mười cảnh võ phu, kỳ thật buồn cười cũng không buồn cười.

Trái lại Đồng Diệp Châu, Đồng Diệp Tông cùng Ngọc Khuê Tông đương gia đại lão, đều là tại Tiên Nhân cảnh năm sắp rồi hơn mấy trăm năm con rùa già.

Phù Kê Tông có hai vị Ngọc Phác cảnh tu sĩ, một nam một nữ, là một đôi đạo侣, tiện sát người bên ngoài.

Tương truyền Phù Kê Tông chi cho nên sẽ có đầu kia hồi hả Hảm Thiên Nhai, liền ở chỗ vị kia Ngọc Phác cảnh nữ tu yêu thích chăn nuôi tinh mị, dù là năm đó trở thành Địa Tiên sau, vẫn là nguyện ý thường thường lộ diện, xuống núi chuyên thu thập đủ loại tinh quái, Phù Kê Tông tông chủ liền dứt khoát vung tay lên, dốc hết tư nhân tài lực, chế tạo rồi Hảm Thiên Nhai, chỉ vì rồi để đạo lữ gần Thủy Lô Thai, không cần nhiều chạy cái kia mấy bước đường.

Nói lên cái này cái cộc ân ái, Lục Thai đầy mặt say mê cùng ước mơ, nhìn đến một bên Trần Bình An rùng mình, bởi vì hẳn cũng không biết rõ Lục Thai là đem chính mình tưởng tượng thành rồi Phù Kê Tông tông chủ, vẫn là đạo lữ nữ tu.

Về sau đại khái là bị câu lên rồi trong lòng phần kia sâu triển miên, Lục Thai dù là ngay sau đó là một thân con cháu thế gia trang trí, vẫn không ngại phiền phức cùng Trần Bình An nói lên rồi những cái kia mai hoa trang cho, trán hoàng tửu má lúm đồng tiền, mấy loại quai hàm phấn màu sắc choáng nhiễm cùng đập vào mặt thứ tự, Trung Thổ Thần Châu tiên tử cùng Biệt Châu tiên tử mặc quần áo yêu thích thiên về, nùng trang màu đậm cùng nhạt bôi nhỏ chút trang đều có các tốt. . .

Trần Bình An nhẫn rồi nửa ngày, rốt cục vẫn là không nhịn được Lục Thai tựa như không về không rồi "Khuê phòng lời nói", quay đầu đối với gia hỏa này nghiêm mặt nói: "Lục Thai, tính ta cầu người rồi, người cùng ta trò chuyện những này, ta không muốn nghe, huống chi nghe rồi cũng không hề dùng a."

Cùng loại lời nói, Trần Bình An chỉ đối với Mã Khổ Huyền nói qua một lần, lần kia là Mã Khổ Huyền đại chiến ở giữa, lải nhải cái không xong.

Chỉ bất quá đối với người sau là chán ghét, Trần Bình An cực ít như thế căm hận một người, ám sát chính mình thiếu nữ Chu Lộc tính một cái, lạm sát kẻ vô tội áo cưới nữ quý tính một cái, Giao Long Câu đầu kia kim bào lão giao tính một cái, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Mà đối với Lục Thai càng nhiều vẫn là bất đắc dĩ.

Lục Thai nhượng lông mày, sau đó đau lòng nhức óc nói: "Vô dụng ? Người liên không có ưa thích cô nương ? Vạn nhất nếu như mà có, liên không nghĩ nàng càng đẹp mắt ? Chín trăm chín mươi chín nếu như không có, người tốt xấu cũng có thể dựa vào cái này cùng người ta tâm sự thiên a, người thật sự cho rằng tiên tử không thối lắm, từng cái không yêu mỹ ? Đáng đời người cô độc!"

Trần Bình An lập tức khai khiếu, chém đinh chặt sắt nói: "Có! Muốn!"

Hắn đương nhiên là có ưa thích cô nương, nhớ nàng càng đẹp mắt. . .
Hả? Không đúng không đúng, Ninh Diêu đã đẹp mắt nhất!

Lục Thai nhìn đến thẳng lắc đầu, "Ngu đột xuất! Đoán chừng có rồi cô nương cũng lưu không được."

Sau khi nói xong, Lục Thai còn không bỏ qua, lẳng không biến ra thanh kia trúc chế quạt xếp, chặc chặc nói: "Lưu không được a lưu không được."

Trần Bình An cười ha ha.

Phát giác được Trần Bình An có dấu hiệu động thủ, Lục Thai liếc mắt nhắc nhở nói: "Đừng động thủ a, người một cái mỗi ngày lật sách người, dù là không phải quân tử, tốt xấu cũng coi như nửa cái người đọc sách. Lúc này mới mấy bước đường, đã nói xong quá tam ba bận đâu ?"

Bến đò vốn là là Phù Kê Tông tài sản riêng, một đường hướng Phù Kê Tông đỉnh núi mà đi, trên đường có nhiều thần thần quái quái cảnh tượng, có hơn mười người cưỡi một đầu tên là "Tử Nhiêm Công" màu tím đại mãng trên người, nhanh như điện chớp, nhưng là cưỡi người từng cái bốn bề yên tĩnh. Đỉnh đầu thường thường có tràn ngập kiếm khí hồng

quang lướt qua, nháy mắt liền biến mất.

Gặp qua rồi Lão Long thành cùng Đảo Huyền Sơn, Trần Bình An đối với cái này đã chuyện thường ngày ở huyện.

Lục Thai giải thích nói Đồng Diệp Tông cùng linh linh toái toái Bảo Bình Châu rất không giống nhau, đỉnh núi số lượng không nhiều, nhưng rất nhiều đều là quái vật khổng lồ, ở chỗ này không phải tùy tiện kéo một cây rách rưới cờ xí liền có thể tự phong sơn đại vương, Đồng Diệp Tông vương triều cùng giang hồ, cái này hai cỗ thế lực không thể khinh thường.

Đương nhiên không có gì tuyệt đối, bất nhập lưu tiên gia môn phái khẳng định sẽ có, dù sao Đồng Diệp Châu cương vực thực sự quá lớn rồi, lại nói rồi, cái nào khối ruộng đồng còn không có cái chuột ồ.

Nhưng giống Quan Hồ thư viện phía Nam Bảo Bình Châu, cơ hồ nước quốc hữu tiên phủ cảnh tượng, tại Đồng Diệp Châu khẳng định không có.

Hai người tại rộng lớn con đường một bên sóng vai mà đi, kỳ thật mười phần đáng chú ý, lui tới cỗ xe nữ tử, vô luận là tiên sư vẫn là nhà giàu thiên kim, đều vui lòng ném đến hiếu kỳ dò xét ánh mắt, mang theo kinh diễm, chủ yếu vẫn là quy công cho phong độ nhẹ nhàng Lục Thai, tiên khí thư quyển khí đều rất sáng chói, cái này hiếm khi thấy rồi, Trần Bình An đứng tại hắn bên cạnh, càng nhiều đưa đến rồi lá xanh tác dụng.

Lục Thai không khỏi cảm khái nói: "Bà Sa Châu không đi nói, rất cường đại, văn phong cường thịnh, tiên sư như mây, nhất là còn có một cái thuần nho Trần Thuần An tọa trấn, chúng ta dưới chân Đồng Diệp Châu tính tình yêu thích yên tĩnh, cùng hiền thực nữ tử tương tự, không tranh quyền thế, lại có địa lợi chi ưu, liền vượt châu đồ ngang đều không mấy chiếc, lên trời không đường nhập mà không cửa, cho nên ưa bài ngoại, kỳ thật xem như một khối rất lớn thế ngoại đào nguyên rồi, phía tây nam

phù điêu châu coi như náo nhiệt rồi, trên núi dưới núi không có giới tuyến, cả ngày chém chém giết giết, luyện khí sĩ giang hồ khí đều rất nặng."

Trần Bình An đột nhiên nhỏ giọng hỏi: "Lục Thai, người cái gì cảnh giới ? Có thể nói sao?"

Lục Thai nhẹ lay động quạt xếp, tóc mai bay lên, mỉm cười nói: "Lục thị con cháu, không quá để ý cảnh giới cao thấp, chỉ nhìn 'Xem sông' nhãn lực có thể có bao xa."

Trần Bình An gật đầu nói: "Cái kia chính là không cao rồi."

Lục Thai giật giật khóe miệng, "Tương đối Trung Thổ Thần Châu tu đạo thiên tài, đương nhiên không tính là cao, nhưng so sánh người nhà, dư xài."

Trần Bình An cười nói: "Ta biết một cái so ta hơi lớn người, thất cảnh vô phu rồi, ở nhà cửa ra vào gặp gỡ một người đáng dập giống hồ ly Bà Sa Châu kiếm tu, tựa như là cửu cảnh. Trong nhà của ta có hai cái tiểu gia hỏa, một đầu hỏa mãng một đầu rắn nước, đoán chừng sắp lục cảnh cùng thất cảnh rồi. Người thì sao? Đến cùng là mấy cảnh ?"

Lục Thai vẫn là không muốn tiết lộ cảnh giới của mình giới cao thấp, chỉ là một mặt dương dương đắc ý nói: "Ta hai cái sư phó, một cái thụ nghiệp, một cái truyền đạo, đều là bên trên ngũ cảnh."

Trần Bình An ồ một tiếng.

Lục Thai liếc mắt Trần Bình An, "Ý gì ? Không chịu phục, vẫn là không lọt mắt xanh ?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Chịu phục."

Lục Thai cười tủm tỉm nói: "Trần Bình An, người này khẩu phục tâm không phục đức hạnh, có phải hay không hi vọng năm lấy bị người mời rượu a."

Trần Bình An nghi hoặc nói: "Có ý tứ gì?"

Lục Thai ba một tiếng thu hồi quạt xếp, "Chết về sau, dù sao cũng nên có người viếng mồ mả tế tửu đi."

Trần Bình An tức giận nói: "Cong cong ruột."

Lục Thai cười mở to, tiếp theo mở ra quạt xếp, thanh phong từng trận, thật sự là cuối thu khí爽.

Hai người đi bộ nửa ngày, mới tại hoàng hôn bên trong đi đến Phù Khê Tông đỉnh núi chân núi, tên núi rủ xuống váy, dựa theo Lục Thai thuyết pháp, ngụ ý quân vương chấp tay áo rộng mà trị, nhưng vì sao Phù Khê Tông chiếm cứ đỉnh núi lại có Nho gia cách nói, Lục Thai cũng nói không ra một cái nguyên cớ. Một lúc lâu sau, trong hoàng hôn, Trần Bình An cùng Lục Thai rốt cục nhìn thấy đầu kia Hâm Thiên Nhai, đèn đuốc huy hoàng, sáng như ban ngày, cho dù là ban đêm, vẫn như cũ du khách như dật.

Đi vào kín người hết chỗ đường cái sau, Lục Thai để Trần Bình An kiến thức đến rồi cái gì gọi là dùng tiền như nước chảy, cái gì gọi là lão tử ném một cái thiên kim, con mắt nháy một chút tính ta nghèo.

Hâm Thiên Nhai quả nhiên nhiều thần dị chi vật.

Trần Bình An mở rộng tầm mắt.

Lục Thai đi vào nhà thứ nhất cửa hàng, liền mua rồi hai đầu Trần Bình An nghe đều không nghe qua nhỏ tinh mị, một đầu tên là đồng tử, dựa theo cửa hàng chương quỹ gần như nịnh nọt giới thiệu, Trần Bình An

mới biết rõ vật này có thể nuôi dưỡng tại chủ nhân trong đồng tử, chẳng những có thể lấy mỗi ngày hấp thu một chút thiên địa linh khí, trọng yếu nhất là mỗi làm đồng tử nhìn thấy nghiêng nước nghiêng thành giai nhân tuyệt sắc, liền có thể trợ giúp chủ nhân "Mắt sáng", rất nhiều tu hành Thiên Nhân Thông loại hình thuật pháp luyện khí sĩ, vật này nhất là trong lòng yêu.

Lục Thai hoa rồi tròn vẹn tám trăm khóa Tuyết Hoa tiền mua hàng vật này sau, nói là muốn tặng cho Trần Bình An, Trần Bình An đương nhiên sẽ không thu xuống, Lục Thai liền lắc đầu tiếc hận, nói người liền không muốn mỗi ngày đều có thể ánh mắt tinh tiến ?

Ngụ ý, có ta Lục Thai tại trước mắt người, trong mắt người lại có đồng tử, chẳng phải là nhìn ta tức tu hành.

Lão chương quỹ mắt nhìn tuần dật phi phạm Lục Thai, lại liếc mắt Trần Bình An, nụ cười nghiền ngẫm.

Trần Bình An cả người nổi da gà, làm bộ cái gì đều không nghe hiểu.

So sánh bị Lục Thai bỏ vào trong túi đồng tử, lúc đó đồng tử bên cạnh một đám hoạt bát tiểu nhân, kỳ thật càng làm cho Trần Bình An động tâm, bọn chúng nhỏ như hạt gạo, được xưng là "Cái tai", hài âm "Nhi tử", là một loại sinh hoạt tại trong lỗ tai tinh mị, lấy màng nhĩ của người ta vì mặt trống, tại người chìm vào giấc ngủ lúc liền lặng lẽ nổi trống, nhưng là chủ nhân cùng người bên ngoài cũng sẽ không nghe thấy, lại có thể lớn mạnh chủ nhân dương khí phát ra, trong lúc vô hình chấn nhiếp những cái kia hành tẩu ở ban đêm rất nhiều tà mị.

Đây là dưới núi hào môn hiển quý tại không cần thận "Nháo quỷ trúng tà" sau, tất nhiên trọng kim mua sắm một loại tinh quái.

Rất nhiều dưới ngũ cảnh luyện khí sĩ, nếu như yêu cầu hành tẩu núi rừng đầm, bởi vì cảnh giới thấp, cũng sẽ tùy thân mang theo một cái.

Trừ rồi đồng tử, Lục Thai còn mua rồi một cái to bằng móng tay nhỏ nhện, năm màu nhan sắc, mười phần lấy vui, thế nhưng là tên của nó, liền đầy đủ để Trần Bình An kính nhi viễn chi, Xuân Mộng Chu, yêu thích sưu tầm, thu thập những cái kia năng xuân kiều diễm mộng cảnh, làm người chìm vào giấc ngủ về sau, nó liền có thể tại chủ nhân đỉnh đầu dẹt ra một tấm lưới nhỏ, sắc thái lộng lẫy, người liền sẽ trong mộng hưởng thụ cái kia thiên kim đêm xuân.

Bởi vậy Xuân Mộng Chu thường thường bị tông môn bang phái coi như đá mài đệ tử đạo tâm đạo cụ, cũng là tôn trọng song tu Đạo phái sơn môn thiết yếu phẩm một trong.

Xuân Mộng Chu phụ cận một loạt nhỏ chiếc lồng, còn trang bị đen như mực ác mộng nhện ở bên trong rất nhiều đồng loại, đều có kỳ lạ.

Trần Bình An đương nhiên thường thức không đến cái này tình quái.

Thế nhưng là Lục Thai hết lần này tới lần khác rất ưa thích, hoa rồi sáu trăm khóa Tuyết Hoa tiên, cũng bởi vì hắn cảm thấy Xuân Mộng Chu đáng đáp rất đáng yêu.

Thế là vị kia lão chương quỹ ý cười càng thêm có thâm ý rồi.

Về sau Lục Thai ở một tòa cửa hàng cùng một vị trong ngũ cảnh tu sĩ, vì rồi một cái hiếm thấy tình quái lên rồi đánh nhau vì thế diện, lần này Trần Bình An ngược lại là không có cảm thấy Lục Thai vung tay quá trán, cho rằng cái kia mười hai khóa Tiểu Thử tiên, tiêu đến đáng giá. Lục Thai sở dĩ có thể cầm xuống, hay là bởi vì đấu giá trên người đối thủ không có rồi đầy đủ thần tiên tiền tệ, tăng thêm Lục Thai khí thế mười phần, một bộ người nguyện ý cố tình nâng giá ta liền bồi người chơi tới cùng tư thế, mới khiến cho người kia hùng hùng hổ hổ rời đi cửa hàng.

Lục Thai trong lòng bàn tay, nâng một cái cực kỳ hiếm thấy mỡ dê thú,

chính tại bàn tay hần bên trên nhảy nhót từng bừng, tiểu gia hỏa toàn thân mỹ ngọc tính chất, là ngọc thạch tinh phách ngưng tụ mà thành, thân thể của nó chính là thượng phẩm thiên tài địa bảo, là chế tạo phù lục ngọc bài tốt nhất chất liệu một trong, nhưng là mỡ dê thú tính tình cương liệt, sau khi thành niên, chỉ cần bị bắt được liền sẽ lựa chọn tự vận, bởi vậy vô pháp chăn nuôi.

Mà Lục Thai trong lòng bàn tay cái này, bị tu sĩ trong lúc vô tình bắt sau, là bởi vì còn tuổi nhỏ, mới không có "Ngọc thạch câu phần", cho nên vẫn còn tồn tại, chỉ cần chăn nuôi thỏa đáng, liền có khả năng trở thành đồng dạng giá trị liên thành "Sống linh bảo", nhưng là khuyết điểm duy nhất, liền ở chỗ nuôi dưỡng mỡ dê thú, so mua xuống nó còn muốn chi tiêu càng lớn, bởi vì nó chỉ ăn Tuyết Hoa tiền.

Chương quỹ là vị tư sắc thường thường phụ nhân, mỉm cười nói nếu như không phải Phù Kê Tông đã có rồi một đôi mỡ dê thú, nếu không dạng này đồ tốt, khẳng định ngày trước liền sẽ bị trọng kim lấy đi.

Hai người dọc theo đường phố quanh đi quẩn lại, ra ra vào vào,

Trần Bình An kỳ thật cũng nhìn trúng rồi ba loại, chỉ là do dự, cuối cùng không quá bỏ được ném một cái thiên kim.

Một đầu Tam Túc Kim Thiềm, thuộc về thiên địa linh thú một trong, nghe nói người nắm giữ có thể tăng trưởng tự thân tài vận.

Một cái bạc Tầm Bảo Thủ, đối với thiên địa linh vật có bén nhạy khứu giác.

Còn có một loại tên là "Con sâu rượu" tiểu gia hỏa, sẽ chỉ từ ử lâu năm rượu ngon bên trong sinh ra, nếu như đưa nó để vào mới cất rượu trong nước, chỉ cần mấy canh giờ, thì có chôn giấu mấy năm thuần hậu cảm giác, tự nhiên là thể gian tất cả thích rượu người trong lòng yêu.

Trần Bình An không có hoa tiền, Lục Thai thì vẫn như cũ dùng tiền không ngừng, cá chép thân thể, lớn nhỏ cỡ bàn tay râu rồng lý, thân là cá chép, lại sinh ra hai cây giao long râu dài, nó cần là thiên tài địa bảo một trong. Chỉ là so với bị Trần Bình An chế thành Phược Yêu Tác cái kia hai cây màu vàng kim giao râu, phẩm cấp tự nhiên kém quá nhiều rồi, nhưng là cái này râu rồng lý, thẳng ở có thể phần diễn sinh sống, thử nghĩ một chút, một tòa tiên môn, mua xuống mấy cái, tỉ mỉ bồi dưỡng, ngàn trăm năm về sau, cái kia chính là một hồ nước râu rồng lý.

Lục Thai còn mua rồi một đầu Ngưu Hồng Ngư, thể dài không cao hơn ngón tay, lại có thể phát ra như sấm tiếng rống.

Trần Bình An căn bản không hiểu Lục Thai mua nó làm cái gì, hù dọa người ?

Cuối cùng Trần Bình An còn tại đường phố cuối cửa hàng, nhìn thấy rồi một đám phù lục người giấy, giá cả không đồng nhất, cắt may thành các loại kiểu dáng, đại khái dựa theo thân cao chia làm ba loại, một chỉ độ cao, một chưởng độ cao, một tay độ cao, sinh động như thật, có thể quét dọn đình viện, làm vườn nuôi chim, giúp khuân thư vân vân.

Người giấy trên thế gian, nhất là giàu có môn đình có chút lưu hành, nó cũng chia đẳng cấp phẩm bậc, vẽ bùa người đạo hạnh, danh vọng, lưu phái, ở mức độ rất lớn quyết định rồi người giấy giá cả, trang giấy tính chất cũng có quan hệ. Có chuyên môn chế tạo người giấy tông môn cùng danh nghĩa hiệu buôn, lợi nhuận cực cao.

Nhưng là những này ngu ngơ nhỏ người giấy, Trần Bình An nhìn lấy cực kỳ chơi vui, nhưng tuyệt đối sẽ không động tâm mua sắm.

Bởi vì quý, mà lại không có lời, mua được vô dụng, cùng giá rẻ vật đẹp nửa điểm không dính một bên.

Lục Thai lại một hơi mua rồi một lớn chồng chất gấp lại lá bùa tiểu nhân,

tất cả đều là lùn nhất nhỏ cái chủng loại kia, nện xuống năm trăm khóa Tuyết Hoa tiên Lục Thai, nói là nhàm chán thời điểm, liền để bọn chúng trên bàn diễn võ chém giết, nhất định rất giải buồn. . .

Trần Bình An tại dùng tiên trong chuyện này cùng Lục Thai căn bản không có lời nói trò chuyện.

Tại Hảm Thiên Nhai lại hướng lên đi cái trong vòng ba bốn dặm đường núi, có một tòa Hành Chi Đình, mang ý nghĩa tất cả Phù Kê Tông người ngoài ở đây dừng bước, không thể tiếp tục leo núi.

Trần Bình An cùng thẳng lợi trở về Lục Thai cùng đi vào toà kia Hành Chi Đình, trên đường đi Trần Bình An nhin không được nhiều liếc thêm vài lần Lục Thai, rất ngạc nhiên hẳn đem những cái kia yêu quái tinh mị giấu đi nơi nào rồi, Lục Thai xác thực có được Phương Thốn vật, thế nhưng là lá bùa phù lục còn có thể tích trữ trong đó, nhưng là tinh mị cái này mang theo dương khí vật sống, tuyệt đối không thể để vào, vừa để xuống liền sẽ bạo liệt, thậm chí có khả năng làm hại Phương Thốn vật vỡ nát.

Tại trong đình làm sơ nghỉ ngơi, đứng xa nhìn Phù Kê Tông xung quanh một bên cảnh đêm, sau đó hai người liền trở về Hảm Thiên Nhai phụ cận tìm kiếm nhà trọ ngủ lại, kết quả hai người trực tiếp mỗi người đi một ngã, bởi vì Lục Thai muốn ở thần tiên phủ đệ, linh khí dư thừa loại địa phương kia, Trần Bình An tự nhiên là tùy tiện tìm khách sạn liền có thể đối phó một đêm.

Một đêm vô sự.

Tại Phù Kê Tông dưới mí mắt nếu muốn ra một ít chuyện cũng khó khăn.

Điều kiện tiên quyết là không nên trêu chọc những cái kia mắt cao hơn đầu Phù Kê Tông con cháu.

Hai người hẹn gặp tại Hành Chỉ Đình đứng đầu, sau đó xuống núi Bắc hành, thế nhưng là Trần Bình An sớm đến trong đình, nhìn qua rồi mặt trời mọc Đông hải tráng lệ cảnh tượng, vẫn đợi đến mặt trời lên cao, vẫn là không thấy Lục Thai bóng người, đang muốn đi xuống tìm kiếm, mới nhìn đến Lục Thai ngáp leo núi mà đến, hướng Trần Bình An vẫy tay, liền lại không ngại dịch bước hướng về phía trước, dù sao nhiều đi một bước đều là chặng đường oan uổng, Trần Bình An thở dài một tiếng, đi ra đình, cùng hân cùng một chỗ xuống núi.

Trần Bình An đem qua còn lo lắng Lục Thai tại Hâm Thiên Nhai đại thủ bút, sẽ chọc cho đến phong ba, hành tẩu tứ phương, đến cùng là tài không lộ trắng, nhưng là đợi đến hai người xuống núi, một đường hướng Bắc đi ra sáu, bảy trăm dặm, vẫn là không có bất kỳ khác thường gì, Trần Bình An lúc này mới yên lòng lại.

Trần Bình An dựa theo gánh vác trường kiếm ngẫu nhiên "Nhắc nhở", mấy lần điều chỉnh, lần theo đại khái phương hướng tiến lên, bởi vậy khó tránh khỏi muốn vòng qua quan gia Đại Đạo, bạt sơn thiệp thủy.

Lục Thai đối với cái này không có chút nào ý kiến, nhưng là gặp gỡ thành trấn phố xá sầm uất, quán rượu cửa hàng, hân đều sẽ dừng lại bước chân, có qua có lại, Trần Bình An cũng không cự tuyệt.

Cái này một đường, Trần Bình An đi được bình thản không có gì lạ, đơn giản là yên tĩnh không có người ở núi rừng đầm nước luyện quyền luyện kiếm, từ trước tới giờ không gặp Lục Thai như thế nào tu hành, chỉ có đến rồi ngựa xe như nước phồn hoa chợ búa, Lục Thai mới có thể treo lên tinh thần, tựa như xâm nhập rồi động thiên phúc địa, mười phần nhảy căng. Dần dà, Lục Thai dạy dỗ rồi Trần Bình An một sự kiện, phú nhân chú trọng, đến cùng là như thế nào.

Lục Thai luôn có thể hoa ít nhất tiền ăn uống bên trên tốt nhất, một món ăn, đều có thể ăn ra trăm năm ngàn năm văn hóa, kéo ra mấy cái văn hào

thánh hiền,

Mỗi một bầu rượu, đều có thể nói ra vài câu mỹ văn thơ.

Ngẫu nhiên tuyển chọn một bộ từ thư tứ đại đến cổ thư, một tay cầm thư, rõ ràng rất lười biếng lật sách tư thái, nhưng rơi vào Trần Bình An trong mắt, luôn cảm thấy người đọc sách liền nên như thế.

Lục Thai chỉ cần tại nhà trọ dừng lại, hắc cơ hồ mỗi ngày đều sẽ cho chính mình nấu bên trên một bình trà, cũng từ trước tới giờ không hô Trần Bình An uống trà, ngồi một mình ở bên kia, không nói một lời, chỉ là uống trà.

Khí định thần nhàn, tràn ngập rồi hợp quy củ, rõ ràng lễ nghi ý vị.

Một mình học đánh cờ, loại kia phong thái, Trần Bình An tại Thôi Đông Sơn trên người nhìn thấy qua.

Lục Thai còn có một chi sáo trúc, tại sơn thủy ở giữa, càng du dương êm tai.

Tay hắc cầm quạt nan, lười biếng tùy ý ngồi tại bất kỳ địa phương nào, ngửa đầu Vọng Nguyệt, cũng là phong lưu.

Trần Bình An biết rõ một cái thuyết pháp, gọi học đòi văn vẻ, mười phần nghĩa xấu.

Nhưng Lục Thai không phải.

Tựa như hắc Trần Bình An thực chất bên trong chính là cái người què mùa, Lục Thai chính là trời sinh phong lưu người, đọc sách hạt giống.

Có tiền vì giàu, biết lễ vì quý.

Đây mới thật sự là phú quý con cháu.

Phạm Nhị rực rỡ tâm tính, Trần Bình An không học được, Lục Thai tiêu sái thoải mái, Trần Bình An cảm thấy mình vẫn là không học được.

Ngày này Trần Bình An đứng tại một gốc cây cao bên trên ở cao trông về phía xa, vậy mà phát hiện tại người ở hi hữu đến hùng núi trùng điệp ở giữa, có một chỗ tòa thành.

Trước lúc này, hai người ven đường không có gặp gỡ bất luận cái gì sơn thủy tinh quái.

Nơi đây khoảng cách Đồng Diệp Châu trung bộ một nhà độc đại Phù Kê Tông, đã có ngàn dặm xa.

Trần Bình An lúc đầu không muốn nói cho Lục Thai bên kia có tòa thành bảo, chỉ hy vọng vui đầu đi đường, thế nhưng là một mực đối với sơn thủy cảnh tượng không có hứng thú Lục Thai, hôm nay lần đầu tiên lướt lên nhánh cây, lay động quạt nan, cười ha ha nói: "Không tệ không tệ, là một chỗ giết người cướp của sau đó vu oan giá họa phong thủy bảo địa."

Trần Bình An thoát đầu còn không lý giải ý tứ của những lời này, chỉ là rất nhanh liền hiểu rồi.

Núi rừng bốn phía, có thân ảnh lén lút, vi vu rung động, mặc dù ẩn nấp mà lại rất nhỏ, thế nhưng là Trần Bình An nhãn lực thính lực đều vô cùng tốt, lập tức liền biết rõ đây là cho người ta bọc lại như sủi cỏ.

Trần Bình An nhìn quanh bốn phía, chậm rãi nói rằng: "Võ đạo bốn cảnh, còn có bản mệnh phi kiếm hai thanh, phù lục một số."

Lục Thai tâm hữu linh tê, mỉm cười nói: "Luyện khí sĩ Long Môn cảnh, xảo rồi, ta cũng có hai thanh bản mệnh phi kiếm, pháp bảo một số."

Một cái áo bào trắng đeo kiếm, eo treo hồi lâu không có hái xuống uống rượu Đường Kiếm Hồ.

Một cái áo xanh treo đeo, quân tử vô cớ ngọc không đi thân.

Hai người đối mặt một đám lớn trăm phương ngàn kể bám đuôi ngàn dặm giặc cướp, mà lại tất nhiên là trên núi luyện khí sĩ chiếm đa số.

Lục Thai nhẹ nhàng phe phẩy quạt, cười tủm tỉm nói: "Động thủ trước đó, không trước cùng bọn hăn giảng một chút đạo lý ?"

Trần Bình An giật giật khóe miệng, vỗ vỗ bên hông bầu rượu, không nói gì.

Muốn giảng đạo lý đều ở nơi này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 288: Đối địch

Giữa núi rừng, gió thu xơ xác tiêu điều.

Khó trách Thôi Đông Sơn nói giết người cướp của vàng đai lưng.

Trần Bình An tâm tình nặng nề, lần này bị người bao vây chặn đánh, để hãn không khỏi nhớ tới Sơ Thủy Quốc núi rừng trập kha phục kích, Mãi Độc Lâu thích khách cùng Thái Y Quốc tông sư Lâm Cô Sơn liên thủ, âm hiểm đến cực điểm, nếu như không phải Thanh Trúc kiếm tiên Tô Lang lâm trận phản chiến, cuối cùng ai sống ai chết, thật đúng là khó mà nói.

Lần này hướng Bắc mà đi, Trần Bình An đã đầy đủ chú ý cẩn thận, thường thường đứng cao nhìn xa, dù là đi theo Lục Thai tại giữa phố phường dạo chơi, cũng thời khắc lưu tâm có hay không theo dõi, cho nên cái này nhóm người vậy mà không có lộ ra nửa điểm chân ngựa, đã rất có thể nói rõ vấn đề, đối phương lấy hữu tâm tính vô tâm, nếu là không có nắm chắc, chắc chắn sẽ không tiết lộ tung tích.

Đại chiến sắp đến, Lục Thai có chút chột dạ, "Trần Bình An, người sẽ không phải thật sự là chỉ có bốn cảnh võ phu a?"

Trần Bình An ngạc nhiên, chẳng biết tại sao có vấn đề này, gật đầu nói: "Đương nhiên là thật sự."

Lục Thai hậm hực, trung thực thẳng thẳng nói: "Ta còn tưởng rằng người là đệ ngũ cảnh, một mực cố ý ở trước mặt ta ẩn giấu thực lực, lúc này mới bình thường, hành tẩu giang hồ, ai còn không có chút chưởng nhãn pháp, cho nên ta liền đem cảnh giới của mình giới tăng lên một chút xíu, kỳ thật ta không phải cái kia Long Môn cảnh, mà là đệ lục cảnh Quan Hải cảnh."

Trần Bình An trừng mắt liếc hắt một cái, "Đều loại thời điểm này rồi, còn đùa nghịch tâm nhân ? ! Người muốn chết ?"

Lục Thai đuối lý, không có cãi lại, chỉ là tại trong bụng oán thầm không thôi.

Lục Thai mũi chân điểm một cái, cành cây cao lắc lư, cả người hướng ngọn cây mà đi, vẻ mặt nhìn như thanh thản, kì thực không phải, đã thu về rồi thanh kia quật nan, nhẹ nhàng gõ trong lòng bàn tay.

Lục Thai chung quy là một vị Quan Hải cảnh luyện khí sĩ, mà lại gia học uyên thâm, tàng thư cực phong phú, hẳn lại ưu thích đầu Tây một gậy học đồ vật, cho nên một thân thuật pháp hỗn tạp, chỉ là không tính là tinh thông mà thôi, nhưng là loại này "Tạp mà không tinh", cũng chỉ là tương đối cùng Lục Thai một cái gia thế tư chất tu đạo thiên tài, so sánh những cái kia dựa vào một vảy nửa trảo thuật pháp bí quyển, may mắn bước lên trong ngũ cảnh sơn trạch dã tu tán tu, Lục Thai vô luận là nhãn lực vẫn là thủ đoạn, cũng cao hơn ra cùng cảnh tu sĩ một mảng lớn, chỉ bất quá có thể hay không đem những này ưu thế, chuyển biến thành chém giết tuyệt đối phần thắng, kỳ thật khó mà nói.

Những cái này đem đầu buộc dây lưng quần bên trên rừng núi tán tu, dù là không tính cái gì kẻ liều mạng, chỉ khi nào thân hãm tuyệt địa, hoặc là lợi ích đầy đủ mê người, lựa chọn không tiếc cùng người liều mạng, cùng những cái kia truyền thừa có thứ tự, sống an nhàn sung sướng tông môn con cháu, liền sẽ hoàn toàn khác biệt, hung ác, giáo hoạt, nguyện ý lấy thương đổi chết.

Trần Bình An nhẹ giọng hỏi nói: "Có cần hay không ta giúp người kéo dài thời gian, người trước đại khái điều tra một chút bọn hắc riêng phần mình lai lịch nội tình ? Cùng luyện khí sĩ buông tay buông chân chém giết, ta không đủ kinh nghiệm, mà lại chúng ta lẫn nhau chưa quen thuộc, rất dễ dàng cản trở."

Lục Thai lấy tiếng lòng trả lời: "Được."

Gọn gàng mà dứt khoát.

Lục Thai đại khái là sợ hãi Trần Bình An hiểu lầm chính mình khoanh tay đứng nhìn, bổ sung nói: "Ta chỉ cần vừa có phát hiện, liền sẽ lập tức cáo tri người thuật pháp lai lịch, như thế nào phòng ngự cùng phương pháp phá giải."

Trần Bình An gật đầu một cái, từ trong tay áo vê ra một trương Phương Thốn phù để phòng bất trắc.

Trần Bình An nói: "Sinh tử chi chiến, không thể qua loa."

Lục Thai cười cười, "Hiểu được rồi."

Trần Bình An hít thở sâu một hơi.

Ta Trần Bình An năm đó còn chưa luyện quyền, chỉ là dựa vào Ly Châu động thiên quy củ cùng địa lợi, liền có thể tại hẻm nhỏ kém chút liên sát Thái Kim Giản, Phù Nam Hoa.

Bằng cái gì người khác không thể giết đến Trần Bình An cùng Lục Thai ?

Trần Bình An y nguyên đứng tại nhánh cây, mặc dù rất dễ dàng biến thành bia bắn tên, nhưng là tầm mắt khoáng đạt, hai quân đối chọi, tận lực biết người biết ta, bốc lên chút phong hiểm, nhìn một chút đại cục, dù sao cũng tốt hơn con ruồi đi loạn.

Cái này phát từ Phù Kê Tông Hảm Thiên Nhai liền bắt đầu mưu đồ bí mật cướp đường phi nhân, cũng không tụ tập xuất hiện, tốp năm tốp ba, chỉ là bên ngoài nhân số, liền nhiều đến hơn mười người.

Sài lang vây quanh.

Trần Bình An trầm giọng hỏi: "Người đến người nào ?"

Không một người đáp lại.

Trên núi thần tiên ngàn dặm cầu tài, cướp bóc, không phải đầu đường cuối ngõ vô lại vô lại, cãi nhau nửa ngày cũng chỉ là vì rồi không đánh nhau hà tiện.

Thường thường một cái nhìn như phóng khoáng tự báo danh hào, liền dễ dàng tiết lộ giữ nhà bản sự cùng môn phái đòn sát thủ.

Nhất là những cái này ưa thích xuất thủ trước đó, cố ý lớn tiếng hô lên chiêu thức tên, đây không phải tự tìm phiền phức là cái gì ?

Vận khí không tốt, muốn chết cũng có thể.

Tỷ như Quế Hoa Đảo lão kim đan kiếm tu phi kiếm "Ban cho", nghe xong liền biết là lệch âm, gần nước bản mệnh phi kiếm.

Cho nên sử ra dương khí dư thừa chiêu thức, pháp bảo, thường thường liền có thể phát huy càng thêm rõ rệt uy thế.

Thử nghĩ vị kia Quế Hoa Đảo lão kim đan nếu là cùng người ngộ hẹp gặp nhau, bỗng nhiên là địch, có thể chủ động cùng tử địch báo ra phi kiếm ban cho danh hào sao?

Dù là Trần Bình An không có thấy tận mắt biết qua Lục Thai hai thanh phi kiếm, nhưng nghe nói là cây kim cùng râu sau, liền đại khái có thể suy đoán ra một cái kết quả, là sát lực tại chút không tại mặt loại này phi kiếm.

Lục Thai lấy tiếng lòng yên lặng nói cho Trần Bình An ngay sau đó tình hình.

Địch quân trận doanh bên trong, tại Trần Bình An ngay phía trước, trừ rồi cái kia cầm trong tay roi sắt tráng hán, bên cạnh chỗ đứng người, nhất định phải cẩn thận một chút.

Người này hiển nhiên là một vị kiếm tẩu thiên phong kiếm sư, cũng không phải là luyện khí sĩ, nhưng lại cùng thuần túy võ phu không giống nhau lắm, bọn hắn mặc dù không có bản mệnh phi kiếm, chỉ là đùa nghịch kiếm hoa xinh đẹp giang hồ mãng phu, sở trường dĩ khí ngự kiếm, không gọi được kiếm tu ngự kiếm, chỉ là kiếm sư xuất thủ, sẽ để cho người bên ngoài nhìn giống như là một thanh phi kiếm.

Về phần cái kia dáng người khô ngô roi sắt tráng hán, là dựa theo Binh gia bàng môn pháp môn, đi hoành luyện thể phách con đường luyện khí sĩ, vẫn là thuần túy võ phu, khó xác định, nhưng là người sau khả năng lớn hơn.

Tráng hán một thân bắp thịt cuồn cuộn, thân cao gần chín thước, khí thế khinh người, cầm trong tay song roi, xuyên thấu qua rừng cây thưa thớt cành cây, ngửa đầu nhìn về phía Trần Bình An, cười lạnh nói: "Hảo tiểu tử, thật là láu cá, tại Phù Kê Tông đi hướng Hành Chỉ Đình bước chân, cố ý sâu cạn không đồng nhất, làm hại lão tử kém chút nhìn nhầm, chỉ đem người coi làm ba cảnh võ phu. Rồi đi rủ xuống váy núi, ra rồi mấy trăm dặm đường, mới phát hiện tiểu tử ngươi dấu chân, như thế nhẹ cạn đều đều. Không nói tu vi, chỉ nói phần này nhạy bén cẩn thận. . ."

Tráng hán vung lên tay phải roi sắt, nhe răng cười nói: "Xứng đáng lão tử một roi gõ nát đầu lâu của ngươi!"

Nói là Đồng Diệp Châu lời tốt.

Lục Thai lại không là cái kia ưa thích son phấn bột nước nường nường

khang, cũng không phải cái kia đầy người phong lưu con cháu thế gia, cho Trần Bình An chỉ điểm những cái kia tử địch lai lịch, ngữ tốc cực nhanh, giản rõ ràng nói tóm tắt.

Đông Nam phương hướng, là một vị làm phù lục đạo nhân, hơn phân nửa là bởi vì không có thu hút đến chân chính Binh gia tu sĩ, lùi lại mà cầu việc khác, muốn lấy phù giáp đảm nhiệm hãm trận bộ tốt, nếu như lại thêm một hai con Mặc gia cơ quan thuật khôi lỗi, hai chúng ta phi kiếm giết địch uy lực, liền muốn giảm bớt đi nhiều, dù sao cái này hai loại tử vật, một cái phù gan khó phá, một cái hạch tâm khó tìm.

Chỉ là không biết vị này đạo nhân, có hay không chuyên khắc kiếm tu cùng bản mệnh phi kiếm phù lục, khả năng không lớn, bình thường chỉ có kim đan cùng nguyên anh tu sĩ, mới dùng đến lên nhằm vào kiếm tu cái kia mấy loại trân quý phù lục. Nhưng là nếu như hai ta vận khí quá kém, liền không nói được rồi. Tỉ như có hai loại tên là "Vô kiếm" "Phong sơn" thượng phẩm phù lục, chuyên môn đối phó xuất quỷ nhập thần bản mệnh phi kiếm, tự chui đầu vào lưới, tạm thời phong cấm một đoạn thời gian.

Kiểm tu nếu là không có rồi bản mệnh phi kiếm, dù là chỉ là nhất thời nửa khắc, chiến lực cũng sẽ ngã vào đáy cốc.

Cho nên người ta chỗ dựa lớn nhất, chung vào một chỗ bốn thanh phi kiếm, cần có nhất đề phòng điểm ấy, dù là không thể không xuất khiêu giết địch, cũng phải thời khắc lưu tâm phù lục phái đạo nhân hai cái tay áo rất nhỏ động tĩnh.

Tây Nam phương hướng, là một vị nghiên tập mộc pháp luyện khí sĩ, hẳn là chính là hẳn che đậy rồi tất cả dấu vết, hơn phân nửa chăn nuôi có hoa yêu mộc mị, nhớ kỹ đến lúc đó cẩn thận cỏ cây mây loại hình, bởi vì không đáng chú ý, ngược lại so kiếm sư phi kiếm còn muốn âm hiểm khó chơi.

Trần Bình An một bên yên lặng ghi tạc trong lòng, một bên nhìn chăm chăm tráng hán kia cùng kiếm sư, khoé mắt dư quang thì nhìn chăm chăm phù lục phái đạo nhân, cười lạnh nói: "Tất nhiên ta cùng bằng hữu dám ở Phù Kê Tông Hảm Thiên Nhai, ở trước mặt tất cả mọi người nên nhiều tiền như vậy, liền không có lo lắng qua rước lấy đồ mắt người."

Tráng hán hết sức vui mừng, "Oắt con, chớ có dùng lời lừa gạt ta rồi, hai cái liền Đồng Diệp Châu lời tốt đều nói không trôi chảy người xứ khác, coi như các người là tông môn xuất thân lại như thế nào ? Có Địa Tiên sư phụ lại có thể thế nào ? Không tầm thường a?"

Khôi ngô đại hán bên người kiếm sư, là một vị dáng người thon dài hắc bào nam tử, sắc mặt tái nhợt, hốc mắt có chút lõm xuống, có vẻ hơi âm trầm, cười nói: "Đương nhiên không tầm thường, chỉ tiếc ngoài tầm tay với thôi rồi."

Tráng hán bỗng nhiên cười ha hả, kiếm sư cũng là hiểu ý cười một tiếng.

Quan hệ quen biết hai người đều nhìn về phía rồi chỗ càng cao hơn Lục Thai, trung niên kiếm sư hỏi: "Cái này một đường nhìn lấy các người hai cái khanh khanh ta ta, ân ân ái ái, nhìn đến ta một bụng tà hỏa, người phải chịu trách nhiệm a. Nếu là thức thời, nói không chừng có thể bảo trụ một đầu mạng nhỏ."

Lục Thai không có để ý người này khiêu khích, vẻ mặt tự nhiên, tiếp tục cho Trần Bình An giảng giải tình thế.

Người đằng sau ta phía Bắc, là một vị chính tại bày binh bày trận Âm Dương gia trận sư, phụ cận còn có một đôi thiếu niên thiếu nữ, hẳn là người này đặc ý đệ tử, kỳ thật cái này trận sư, mới phiên toái nhất.

Trần Bình An, ta vừa có cơ hội, trước hết giết người này.

Bọn hán hiện tại sở dĩ không vội ở động thủ, chính là tại các loại trận sư

hoàn thành cái này gà mờ đời núi trận, yên tâm, ta sẽ tìm đúng thời cơ xuất thủ, tuyệt sẽ không để bọn hắc sư đồ ba người thành công. Nhưng là tại ta xuất thủ trước đó, người nhất định phải phân tán bọn hắc lực chú ý, dù là chỉ là để bọn hắc mảy may phân thần, là đủ.

Trần Bình An lặng yên gật đầu.

Lục Thai tiếp tục nói toạc ra thiên cơ.

Trận sư cùng hắc hai tên đệ tử bên ngoài, còn có một vị tà đạo tu sĩ, người không ra người quỷ không ra quỷ, một thân tà ma âm khí cực nặng, cái này luyện khí sĩ, lâu dài du tẩu cùng bãi tha ma cùng phần mộ ở giữa, có thể đem cô hồn dã quỷ giam giữ tại linh khí bên trong, mới làm chính mình dùng, lấy nuôi cổ chi pháp bồi dưỡng ra lệ quỷ.

Phía sau chúng ta càng xa xôi trái phải hai bên, còn đứng có hai người, chẳng qua là dùng để áp trận mà thôi, vạn nhất người ta đào thoát, bọn hắc liền sẽ xuất thủ chặn đường.

Dùng cái này suy đoán, địch quân trận doanh chủ lực, là tại phía Nam.

Cái kia trung niên kiếm sư gặp Lục Thai thờ ơ, trong lòng trừ rồi tà hỏa, liền lại có rồi chút nổi nóng, đầy mặt cười xấu xa nói: "Hai người vào tay rồi không?"

Trần Bình An là hoàn toàn nghe không hiểu, chỉ coi cái kia kiếm sư đang nói trên núi nào ngôn ngữ trong nghề, hoặc là chút không cần để ý tới nói nhảm.

Thế nhưng là hắc lại cảm giác được Lục Thai trong một chớp mắt, xuất hiện rồi một vòng hiểm thấy tức giận.

Thế là Lục Thai không còn lấy tiếng lòng cùng Trần Bình An lời nói, vậy mà cải biến rồi chú ý, gắt gao tiếp cận cái kia trung niên kiếm sư, sắc

mặt âm trầm nói: "Trần Bình An, cái này cái cộc tai họa vốn là là ta rước lấy, người một mực Bắc hành, ta tự mình tới giải quyết bọn hăn."

Trần Bình An hỏi: "Một mình người, có thể giết sạch bọn hăn sau đó thuận lợi thoát thân?"

Lục Thai không nói lời nào.

Trần Bình An tức giận nói: "Cứ như vậy ưa thích chết không táng thân địa phương, để cho người ta liền cái năm mộ đều tìm không đến?"

Lục Thai phi rồi vài tiếng, cười nói: "Đừng chú ta à."

Trần Bình An đứng tại nguyên chỗ, không nhúc nhích tí nào, im lìm trong chốc lát, cuối cùng về rồi Lục Thai một câu, "Vậy liền ít nói lời vô ích, giết nhiều người."

Lục Thai đột nhiên truyền cho Trần Bình An một đạo tiếng lòng, "Động thủ!"

Trần Bình An cơ hồ không có chút gì do dự.

Vê động trong tay áo tẩm kia xuất từ đan thư chân tích Phương Thốn phù.

Lóe lên một cái rồi biến mất.

Một thân áo bào đen tay áo trung niên kiếm sư tiếng lòng căng cứng, liền biết đại sự không ổn.

Cũng may cái kia khô ngô tráng hán đã bước ra một bước, nằm ngang ở kiếm sư trước người không nói, còn mãnh liệt một roi hướng trước người không trung đập tới, "Có chút ý tứ!"

Trống rỗng xuất hiện tại trước người hai người Trần Bình An, chẳng những không có tránh né mũi nhọn, tận lực tránh né cái kia nhánh khí thể hung hăng roi sắt, ngược lại hạ quyết tâm muốn cận thân bác sát thể đi càng thêm kiên quyết, nhưng là cũng làm ra một cái có chút nghiêng lệch đầu, đồng thời mèo eo động tác, lấy chỗ lưng trường kiếm "Trường Khí" ngạnh kháng cái kia nhánh roi sắt, một quyền thần nhân nổi trống thức làm ngực đập trúng tráng hán kia.

Một quyền đến, liền sẽ mười quyền đến trăm quyền đến.

Nếu là khí thể đầy đủ, từ ta khẩn thiết thêm vào, cho dù người là trong truyền thuyết Đại La Kim Tiên, bất bại kim thân cũng cho người phá vỡ phá hầu như không còn!

Trung niên kiếm sư chỉ là xuất hiện một lát thất thần, rất nhanh từ tay áo bên trong bay lướt đi một vòng thanh mang.

Tráng hán một ngụm máu tươi phun ra, lão đảo lui lại năm, sáu bước, một tay roi sắt trước người vung vẩy đến giọt nước không tiến, đồng thời kiệt lực rống nói: "Bảo vệ trận sư!"

Cơ hồ đồng thời, Trần Bình An tâm ý khẽ động, thầm đọc nói: "Thập Ngũ."

Bên hông Dưỡng Kiếm Hồ bên trong, một vòng bích lục sâu kín tinh tế kiếm hồng trong nháy mắt lướt đi.

Tên kia phù lục phái đạo nhân cười lạnh, "Vậy mà thật đúng là một vị kiếm tu."

Cái kia khô ngô hán tử chỉ cảm thấy bên trái đầu vai truyền đến một hồi xé rách đau đớn, tâm thần rung động, làm sao có thể có nhanh như vậy ?
!

Tại một quyền đắc thủ, từ quyền ý dẫn dắt đưa ra quyền thứ ba thần nhân nổi trống thức khoảng cách.

Thập Ngũ mới rời khỏi Đường Kiếm Hồ không bao lâu, chỉ là đột một tiếng, vừa mới chặn ngang cắt đứt trung niên kiếm sư ra Tụ Kiếm mang, liền bị một đạo hồng quang chột hiện phù lục bao phủ trong đó, bốn phía đi loạn, vấp phải trắc trở không thôi.

Kiếm sư vẻ mặt tàn nhẫn, phát ống tay áo một cái, lại có một cái "Phi kiếm" bay ra tay áo.

Trần Bình An tiếp tục không nhìn kiếm sư chiêu này tinh diệu ngự kiếm, gần như xuất quỷ nhập thần mà đi vào hán tử sau lưng, chỉ là đem quyền thứ ba rần rần chắc chắn nện ở trán hán kia phía sau lưng.

Vừa mãnh liệt quyền kinh trực thấu người này trái tim.

Quyền thứ tư ép xuống mà lại phải dời, trực tiếp đánh vào rồi cái kia trán hán cột sống phía trên.

Đạo nhân lại lấy trân quý dị thường bí pháp phù lục, vây khốn rồi cái kia lần nữa chặt đứt kiếm sư thanh mang "Sơ Nhất" .

Lão đạo sắc mặt xám xanh, mí mắt thẳng run lên, đau lòng không thôi, chỉ cảm thấy đau thấu tim gan, cái này thẳng ranh con vậy mà có được hai thanh phi kiếm ? !

Thiếu niên bên hông chu bầu rượu nhỏ, chẳng lẽ cái kia Đường Kiếm Hồ ?

Nghĩ đến đây, lão đạo ánh mắt cực nóng, tốt tốt tốt!

Không uống phí bần đạo một hơi ném ra hai tấm áp đáy hòm bảo bối, chỉ cần được chuyện, vẫn là kiếm bọn!

Tráng hán một thân hùng hậu hộ thể cương khí, tại ba quyền về sau đã bị đánh đến sụp đổ tiêu tán, cho nên Trần Bình An cái này quyền thứ tư, là thật sự rõ ràng đánh vào rồi cột sống bên trên.

Truyền ra liên tiếp rất nhỏ tiếng tạch tạch vang, người khác có thể không chú ý, thế nhưng là khôì ngò hán tử đã sợ đến hồn phi phách tán.

Lại đến một quyền, coi như thật muốn bị cắt ngang!

Hán tử không còn dám che đậy, giậm chân bình bịch, tay phải nắm chặt cổ tay phải, tay phải hai ngón khép lại, sau đó thân thể bày ra một cái như là sư hổ run vai tứ thế, đôi mắt của hắn trong nháy mắt tuyết trắng một mảnh, khí huyết cùng gân cốt bỗng nhiên hùng tráng bắt đầu. . .

Như thần nhân hàng thế.

Sau đó liền bị Trần Bình An thứ năm quyền đả đến giống như điều đứt dây, thẳng tắp bay về phía trước ra ngoài, trùng điệp ngã tại trên mặt đất.

Chỉ là Trần Bình An cũng không chịu nổi, ngạnh kháng rồi tráng hán một cái roi sắt ở phía sau lưng, mặc dù nện ở rồi "Trường Khí" phía trên, nhưng vẫn là có bốn năm phần kính đạo đánh vào thể nội.

Về sau Sơ Nhất Thập Ngũ bị phù lục đạo nhân lấy bí pháp giam giữ, tạm thời vô pháp thoát khốn, vì rồi thành công đưa ra thứ năm quyền thần nhân nổi trống thức, lại cứng rắn sinh chịu rồi trung niên kiếm sư một đạo kiếm mang, thấu vai mà qua, máu me đầm đìa.

Nhưng là Trần Bình An cả người khí thể không giảm ngược lại tăng, hồn phách chi ngưng tụ, quyền ý chi mãnh liệt, cơ hồ có thể để người ta mắt trần có thể thấy, tuyệt không nửa điểm vùng vẫy giây chết khí tượng, còn tại mãnh liệt tăng vọt.

Phảng phất là hôm đó ra Đông hải, luôn có treo cao giữa trời thời điểm.

Hắn nhin không được nhếch miệng cười một tiếng.

Điểm ấy vết thương nhỏ, tính cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 289: Ngàn dặm tặng người đầu

Áo bào trắng thiếu niên thân hãm bảo vệ, không lùi mà tiến tới, mấy quyền về sau, đã đánh cho vị kia đồng bạn không hề có lực hoàn thủ.

Cái này khiến tất cả tham dự sẵn bản một chuyện gia hỏa, đều khó tránh khỏi trong lòng lo sợ.

Nếu không có tráng hán lên tiếng nhắc nhở, phía Bắc tên kia trận sư khả năng liền muốn làm trận chết bất đắc kỳ tử.

Tại vì đám người chế tạo một tòa đời núi đảo nước trận pháp lão nhân, lúc đó chính ngồi xổm ở trên mặt đất, bố trí vài can thổ hoàng sắc tiểu kỳ, dù là không có phát giác được mảy may khác thường, hẳn vẫn là không chút do dự mà một chương vỗ tại ngực, đánh nát một trương ẩn nấp đất đỏ Thế Thân phù, thế là hẳn cùng một tên thiếu niên đệ tử vị trí vị trí, trong nháy mắt diên đảo chuyển đổi.

Trong một chớp mắt, một cái hư thực khó dò phi kiếm từ trên trời giáng xuống, như dưa cầm nước, liên lụy ra từng cơn sóng gợn, tốc độ cực nhanh.

Một mặt mờ mịt thiếu niên bị to lớn phi kiếm tại chỗ bổ ra, từ đầu lâu đến phần eo, một phân thành hai, hai mảnh thi thể ngã xuống đất, ruột và dạ dày chảy xuôi, cực kỳ bi thảm.

Xa so với bình thường kiếm khách bội kiếm muốn to lớn phi kiếm, không xuống mồ mà, lóe lên một cái rồi biến mất, phi kiếm nhập mà, mặt đất không có chút nào biến hóa.

Là một thanh kiếm tu bản mệnh phi kiếm không thể nghi ngờ.

Sau một khắc, trận sư lại đưa tay vỗ tay ở ngực chỗ, tựa hồ lại dùng tới rồi Thế Thân phù, hạ quyết tâm muốn bỏ rồi vị thứ hai đích truyền đệ tử tính mệnh, đến cam đoan an nguy của mình.

Chỉ là lần này, lúc trước trở tay không kịp tà đạo tu sĩ, có rồi lượn vòng chỗ trống, không có khoan tay đứng nhìn, xa xa đứng ở đằng xa, thế nhưng là đã móc ra một cái khắc đầy phù văn đen kịt nhỏ bình gốm, thầm đọc khẩu quyết, nhẹ nhàng lắc lư mấy cái, một luồng âm trầm khói đen phóng lên tận trời, rồi đi bình gốm về sau, phân ra ba cỗ, phân biệt đi hướng trận sư, thiếu nữ cùng đứng ở cạnh cây cao phía trên ngự kiếm Lục Thai.

Phi kiếm lần nữa trống rỗng xuất hiện, vẫn là phủ đầu chém xuống.

Nhưng là cũng không phải là trực chỉ chưởng đập phù lục trận sư, mà là cái kia đầy mặt kinh hãi thiếu nữ.

Từ vô số đầu âm vật quỷ mị tụ tập cuộn cuộn khói đen, che đầy tại rồi thiếu nữ đỉnh đầu, như đều là nàng chống lên một cái dù che mưa.

Thế nhưng là to lớn phi kiếm thực sự quá, thế như chẻ tre, mãnh liệt phá vỡ rồi khói đen bình chướng, vẫn là một kiếm đem thiếu nữ từ đầu tới đuôi bổ ra.

Đậu khấu thiếu nữ, như vậy chết yếu ở trên đại đạo.

Vất vả cầu trường sinh, kết quả là ngược lại không có thể sống qua hai mươi tuổi.

Một tay đỡ lấy đại thụ trụ cột Lục Thai sắc mặt khó coi.

Thật sự là đạo cao một thước ma cao nhất trượng.

Tên kia trận sư vậy mà không có chân chính sử dụng Thế Thân phù, lần thứ hai đập ngực, chỉ là giả thoáng một thương, dụ khiến cho hãn mũi kiếm chỉ hướng thiếu nữ.

Cờ thua một nước Lục Thai, cũng không có tức hỗn hển, trên núi tu hành, đến một lần vụng về người, căn bản không có tư cách vượt qua cái kia đạo sơn môn cánh cửa, thứ hai tính tình lại dần dần người, coi như một một số lớn năm tháng toàn bộ sống ở rồi cầu thân bên trên, nhưng mấy chục năm mấy trăm năm xuống tới, liền thật sự là một con chó, cũng nên thành tinh rồi.

Cho nên không có ai là đèn đã cạn dầu.

Thanh kia bản mệnh phi kiếm mặc dù to lớn, thế nhưng là tốc độ chi khoái, không thể tưởng tượng, Lục Thai liền đứng tại nguyên chỗ, mặc cho cái kia đạo khói đen mãnh liệt vô giết mà tới, phi kiếm chém giết thiếu nữ về sau, thoáng qua ở giữa liền đến đến chủ nhân Lục Thai trước người, đem cái kia đạo tràn ngập oán khí, kêu rên, khuôn mặt dữ tợn khói đen cho quấy nát.

Tà đạo tu sĩ không ngừng lay động lòng bàn tay bình gốm, thâm trầm cười nói: "Dám phá hỏng ta âm vật, cũng phải nhìn người còn có mấy lượng linh khí có thể tiêu xài!"

Một đạo khói đen từ bình gốm bay ra, giống như là tại trong lòng bàn tay hãn mở rồi một đóa màu đen cực đại đóa hoa.

Trận sư thực sự sợ cực rồi gia hỏa kia lại cho chính mình đến một kiếm, bất đắc dĩ, móc ra một một số lớn tuyết trắng hạt châu, vung tay áo vẩy ra, mấy chục hạt châu tại hãn bốn phía lơ lửng, tam tài, tứ tượng, thất tinh, bát quái, cửu cung, số lượng khác nhau hạt châu lơ lửng vị trí vô cùng có chú trọng, chế tạo ra từng tòa hộ thân trận pháp, kết trận về sau, hào quang rực rỡ, đem tuổi già trận sư chiếu rọi đến vô cùng quang minh

vĩ ngạn.

Chỉ là kể từ đó, lúc trước bày trận liền muốn trì hoãn rồi, muốn đến trễ không ít thời gian.

Cái kia tà đạo tu sĩ biết rõ ba nói hai nói, thuyết phục không rồi tên này sợ chết tiếc mệnh lão trận sư, tại không chế khói đen vô giết Lục Thai đồng thời, nhắc nhở nói: "Năm chặt bày trận, nếu không chúng ta chạy rồi ngàn dặm đường trình, liền muốn uống phí, mà lại một khi làm thịt không xong cái kia hai cái, khẳng định hậu hoạn vô tận. Chính người cần nhắc một chút!"

Lão trận sư sắc mặt âm tình bất định, một phát hung ác, triệt hồi một nửa tiểu trận, thu hồi mấy chục hạt châu, kể từ đó, trần trọc các nơi bày trận tốc độ, lại tăng tốc mấy phần.

Phía Nam chiến trường.

Khôi ngô hán tử bổ nhào trên mặt đất, nôn ra máu không thôi, tựa như phải đem tâm can ruột đều muốn phun ra, trên mặt đất thổ nhưỡng nhuộm dần lấy đỏ tươi một mảnh, mười phần thê thảm.

Hắn là một vị hàng thật giá thật ngũ cảnh võ phu, một thân tích lũy tháng ngày hoành luyện công phu, mười phần khó chơi.

Chỉ là võ đạo trên đường, chưa từng gặp gỡ minh sư chỉ điểm, đi được long đong gian nan, luyện thể ba cảnh nội tình, đánh cho trăm ngàn chỗ hở, có thể từ bốn tới năm, có thể nói bất kể hậu quả, cho nên không có ngoài ý muốn, cả đời vô vọng đệ lục cảnh.

Người sống sờ sờ cũng không thể bị đi tiểu nín chết, thế là hắn liền đi rồi oai môn tà đạo, hắn thỉnh thần chi pháp, đến từ nửa bản tàn quyển, đương nhiên là "Đánh đã ăn" mà đến, bởi vì chỉ có trên nửa vốn, cho nên chỉ biết rõ như thế nào mời, không biết như thế nào đưa, mời thần dễ

dàng đưa thần khó, tức là này để ý.

Mỗi một lần thỉnh thần phụ thể, đại giới cực lớn, mây mù rồi gần hai mươi năm, cùng người cầu gia gia cáo nãi nãi, trắng trợn mua sắm cái này tiên thư mật quyển, mới thật không dễ dàng không chế lại cái này môn Thỉnh Thần Thuật di chứng.

Nhất là hôm nay thỉnh thần một nửa, vậy mà cho cái kia áo bào trắng thiếu niên một quyền đánh cho "Thần linh" lui về thần đàn, đối với quy củ sâm nghiêm thỉnh thần hàng thật mà nói, càng là vô lễ đến cực điểm, cho nên phản công đến kịch liệt, từng sợi thần hồn từ khiêu huyết phiêu đảng mà ra, như ba nén hương, lượn lơ dăng lên.

Đốt xong ba nén hương về sau, vẫn là không có dừng lại dấu hiệu, tráng hán cả người phía sau lưng mây mù bốc lên, nên biết rõ những này sương khói, thế nhưng là ngũ cảnh võ phu khí phách lộ ra hóa, là một vị thuần túy võ phu căn bản nguyên khí. .

Hán tử khàn khàn mập mờ nói: "Cứu ta!"

Vị kia tinh thông ngũ hành mộc pháp luyện khí sĩ chau mày, bất đắc dĩ triệt hồi nhằm vào áo bào trắng thiếu niên một cốc dờn núi nhỏ gõ chi pháp, đi vào tráng hán bên cạnh ngồi xổm xuống, hai tay ngón tay bấm niệm pháp quyết, đầy mặt đỏ lên, mười ngón ở giữa, từ mặt đất phía dưới, bay ra lăm ta lăm tăm u ánh sáng, quanh quần đầu ngón tay, sau đó bị luyện khí sĩ đột nhiên đánh vào tráng hán sau lưng,

Tráng hán ghé vào bùn trong đất thân thể bắn ra, sắc mặt trong nháy mắt hồng nhuận, toàn thân trên dưới các đại quan tiết chỗ truyền ra đậu nành bạo liệt thanh thúy thanh vang, như cây khô gặp mùa xuân, khô ngô hán tử lưng xoay người lại, một cái lý ngư đả đỉnh, cầm trong tay song roi đứng người lên, thần thái sáng láng, lại không nửa điểm đòi bại hình thái.

Tên kia xuất thủ cứu giúp luyện khí sĩ trầm giọng nói: "Ghi tặc trường mục."

Hán tử nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn qua cái kia xuất thủ kinh người áo bào trắng thiếu niên, gật đầu nói: "Cầm xuống cái này hai đầu dê béo, hết thấy dễ nói!"

Đêm đó tại Phù Kê Tông Hàm Thiên Nhai, cái kia lớn lên so nương môn còn thủy linh gia hỏa, xuất thủ xa xỉ, quả thực muốn để Kim Đan cảnh dã tu đều tự ti mặc cảm, cũng không phải nói một vị kim đan tu sĩ không bỏ ra nổi nhiều như vậy Tiểu Thử tiền, nhưng là nên biết rõ cái kia tuần tú công tử, vừa mua chi vật, đều là chút mỡ dê thú, Xuân Mộng Chu, phù lục người giấy đốt tiền đồ chơi, không phải giết địch công phạt pháp bảo, không phải bảo mệnh phòng ngự trọng khí!

Đồng Diệp Châu tu sĩ, vô luận chính thống tiên sư vẫn là rừng núi tán tu, ai sẽ nói một thanh sứt sẹo Đồng Diệp Châu lời tốt ?

Hai cái rõ ràng đến từ Biệt Châu xứ khác người trẻ tuổi, dọc theo con đường này chỉ đi núi rừng cùng chợ búa, Bắc thượng ngàn dặm, một lần đều không có bái phỏng dọc đường tiên gia đỉnh núi, cũng chưa từng có đại tu sĩ chủ động bái kiến. Cái này nói rõ rồi cái gì ? Ý vị này hai cái chim non, xuất thân hiển quý, eo quần bạc triệu, khẳng định thuở nhỏ qua quen rồi thoải mái thời gian, nhưng là không biết giang hồ nước sâu, trên núi gió lớn!

Không cầm xuống hai cái này giàu đến chảy mỡ cứ thế đầu xanh, xứng đáng chính mình nhiều năm như vậy khổ tu sao? Trừ rồi tìm kiếm khắp nơi cơ duyên, liếm máu trên lưỡi đao, còn muốn cho trên núi tiên sư môn, cúi đầu cúi người làm con chó, thu rồi tiền, giúp bọn hăn bãi bình khinh thường tự mình làm bẩn thủ sự tình, gánh vác rồi tiếng xấu, chạy trốn đào mệnh, đổi chỗ khác làm lại từ đầu, lòng vòng như vậy lặp đi lặp lại, khi nào là cái đầu ?

Từ tráng hán bị liên tiếp năm quyền thần nhân nổi trống thức, đánh cho nửa chết nửa sống, lại đến luyện khí sĩ lấy bí pháp đánh cặp nơi này sơn thủy khí vận, thành công trị liệu tráng hán, đây hết thầy, bất quá là mấy cái trong nháy mắt ngăn ngui công phu.

Trần Bình An bị trung niên kiếm sư khống chế một đạo kiếm khí ngăn lại, không thể một cổ tác khí triệt để đánh chết roi sắt tráng hán.

Dĩ khí ngự kiếm, trên giang hồ, là vô cùng ghê gớm tiên gia thần thông rồi.

Tại rất nhiều cô lậu quả văn địa phương sơn hà, thi thư trên điển tịch, cái gọi là phi kiếm ngàn dặm lấy đầu lâu, kỳ thật không phải nói kiếm tu, mà là thường thường sẽ ở trước mặt người đời bốc lên đầu kiếm sư, so sánh trên núi kiếm tiên cùng giang hồ kiếm khách, nửa thùng nước kiếm sư, cao cao không tới, thấp không xong, nhất là ưa thích mua danh chuộc tiếng.

Một vị kiếm sư ngự kiếm giết địch, ra tay áo chi vật, thường thường kiếm khí cùng chân kiếm đều có, cái trước thắng ở lượng nhiều, người sau mạnh tại lực lớn.

Khinh kỵ lược trận, thắng được ưu thế, trọng kỵ đục trận, lấy được thắng quả, cả hai phối hợp lẫn nhau, thiếu một thứ cũng không được.

Cùng Trần Bình An giảng co vị này kiếm sư, hiển nhiên là này nói mọi người, hai tay áo phồng lên, ống tay áo mặt ngoài nổi lên từng trận màu xanh quang hoa, từ đó lướt đi từng đầu thanh mang kiếm khí, lừng lẹ dị thường.

Cũng may kiếm sư mỗi lần nhiều nhất khống chế hai sợi kiếm khí.

Trần Bình An trốn tránh đến coi như nhẹ nhõm, xa xa không đến mức giật gấu vá vai, nhưng là bị kiềm chế rất chết.

Trần Bình An chưa dùng tới giết địch một ngàn tự tổn tám trăm thủ đoạn, lúc trước trọng thương khôi ngô tráng hán sau, bởi vì kiếm sư cản tay, dù là vị kia tinh thông ngũ hành mộc pháp luyện khí sĩ cứu xuống tráng hán, vẫn là tượng trưng cản trở một chút, làm hại kiếm sư dự phán sai lầm, một sợi kiếm khí sớm ôm cây đợi thỏ tại tráng hán phụ cận, kết quả Trần Bình An một cái bỗng nhiên gia tốc mãnh liệt đột tiến, bay thẳng kiếm sư, kém chút xâm nhập kiếm sư trước người một trượng.

Dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người kiếm sư, không thể không sử ra chân chính đòn sát thủ.

Thanh kia thực chất tiểu kiếm cũng không phải là từ trong tay áo bay ra, mà là từ đỉnh đầu búi tóc bên trong lặng yên xuất hiện, nguyên lai cây kia bích ngọc cây trâm, là dùng đến che lấp tiểu kiếm "Vỏ kiếm" .

Đó là một cái hình dạng như xanh biếc lá liễu không chuôi tiểu kiếm, cực kỳ tinh tế, vây quanh kiếm sư quay tròn xoay tròn, mang theo một cỗ non lưu huỳnh.

Cái kia phù lục phái đạo nhân nghiêm nghị nhắc nhở nói: "Bần đạo hai tấm Khô Tinh phù nhiều nhất chống đỡ thêm hai mươi trong nháy mắt! Đánh nhanh thắng nhanh, tranh thủ thời gian chém rụng cái này tiểu vương bát đản! Một khi phi kiếm của hãn phá vỡ lồng giam, đến lúc đó chúng ta liền đợi đến xếp hàng cho người ta cắt cổ đi!"

Lão đạo nhân khuôn mặt tiểu tụy, mười ngón gầy còm, trong lời nói, hai tay chậm rãi chuyển động, hãn là tại không chế cái kia hai tấm bắt lấy Sơ Nhất, Thập Ngũ phù lục, lão đạo nhân tức giận đến tiếng nói run rẩy, "Các người cho mật báo bên trên, tiểu tử này không phải võ phu kiếm khách sao? Bây giờ không chỉ là kiếm tu, cái này con non vậy mà còn có hai thanh phi kiếm, hai thanh! Nếu không phải lão tử còn có chút vốn liếng, tích lũy ra hai tấm nguyên bản định gia truyền bảo phù, lần này chúng ta liền toàn chơi xong! Trước đó coi là tốt chia hoa hồng, không

làm!"

Tráng hán kia sắc mặt khó xử, sai bước hướng đi Trần Bình An, nhìn cũng không nhìn cái kia lão đạo, buồn bực thanh âm nói: "Sửa đổi chia hoa hồng một chuyện, dễ nói, tổng sẽ không thua thiệt rồi người."

Lão đạo nhân hừ lạnh một tiếng.

Trong lòng phiên giang đảo hải, gặt gao nhìn chăm chăm cái kia áo bào trắng thiếu niên.

Khi nào kiếm tu cũng có mạnh như vậy ngang tàng thể phách rồi?

Lại có tên kia vẫn đứng trên tàng cây tuần tú công tử ca, cũng mẹ nó là một vị có được bản mệnh phi kiếm kiếm tu, khó trách hai người dám can đảm ở tha hương nơi đất khách quê người đi ngang, hai tên kiếm tu, ba đem bản mệnh phi kiếm, coi như bọn hăn nghênh ngang mà từ Đồng Diệp Châu Ngọc Khuê Tông đi đến Đồng Diệp Tông, chỉ cần không chính mình khiêu khích cái kia vài toà tiên gia phủ đệ, bình thường thời điểm, mấy cái dã tu dám chọc ?

Bọn hăn cái này nhóm người ngư long hỗn tạp, nguyên bản đương nhiên đi không đến một khối, nhưng là bởi vì lợi mà tụ, mặc dù mỗi người cảnh giới tu vi đều không tính là quá cao, thế nhưng là đều có chỗ dài, cái này một đường lại có phía sau màn cao nhân bày mưu tính kế, cho nên cho dù là giảo sát một vị kim đan tu sĩ, chỉ cần đối phương trước đó không có phát giác, một đoàn người đều có thể tách ra vật tay, nói không chừng thì có một cộc giới thiên phú quý tới tay.

Tỉ như hăn lần này xuất thủ, chính là để mắt tới rồi cái kia tuổi nhỏ mỡ dê thú.

Nhất định phải được!

Bọn hắn kỳ thật đã đầy đủ đánh giá cao hai cái người trẻ tuổi rồi, không nghĩ tới vẫn là như vậy khó chơi.

Lần này có trung niên kiếm sư buông tay buông chân liên lụy thiếu niên kia, lại có một pháp luyện khí sĩ tại cái này giữa núi rừng, được trời ưu ái, vậy mà thúc đẩy từng cây từng cây cổ mộc đột ngột từ mặt đất nâng lên, như từng vị lão nhân tập tễnh mà đi, tráng hán mọc ra một khỏa màu son viên đan được, ném vào trong miệng, trên mặt da thịt trở nên nóng hổi đỏ bừng.

Hắn muốn lần nữa tỉnh thần hàng thật!

Đại thụ nhánh cây như từng đầu trường tiên, hung hăng đánh tới hướng Trần Bình An, tránh né trong quá trình, Trần Bình An còn muốn cùng lúc tránh đi một hai đầu âm hiểm xảo trá kiếm khí màu xanh, trong lúc nhất thời hiểm tượng hoàn sinh.

Cũng may Lục Thai rất nhanh truyền đến tiếng lòng, truyền thụ Trần Bình An như thế nào đối phó những cái kia cổ quái cây cối, về sau Trần Bình An mỗi một quyền đều tinh chuẩn đập nát rồi dán tại trên đại thụ một nhò xuyên ắn nấp tự quyết, chỉ có làm Trần Bình An thành công đánh nát tự quyết về sau, mới có ngân quang vỡ nát cảnh tượng, đại thụ tùy theo sụp đổ, lá xanh lâm râm cây cối liền sẽ trong nháy mắt khô héo.

Lục Thai còn nhắc nhở Trần Bình An, cầm tù hai thanh phi kiếm phù lục phái đạo nhân, cái gọi là hai mươi trong nháy mắt, chưa chắc là thật, rất có thể sẽ là ba mươi trong nháy mắt, thậm chí phù lục chèo chống thời gian càng thêm lâu dài.

Trần Bình An mặt không biểu tình, hắn là vô pháp phân tâm, đập nát rồi tất cả cổ quái cây cối sau, tên kia đã vứt bỏ rồi roi sắt tráng hán đã tỉnh thần thành công, một đôi tròng mắt tuyết trắng, không có nửa điểm nhân tính hào quang, như một tôn thần lạnh lùng quan sát nhân gian.

Nhưng là Lục Thai trong lòng có chút kinh ngạc.

Bởi vì hắn phát giác được Trần Bình An, đang nghe nhắc nhở của mình sau, căn bản cũng không có nổi lên bất luận cái gì tâm hồ gợn sóng, hiển nhiên là đã sớm thấy rõ lão đạo nhân phần kia tính kế, mới có thể như thế tâm cảnh trấn định.

Tuổi còn nhỏ, lại là cái lão giang hồ a.

Lục Thai một tay chống tại trên cành cây, so sánh Trần Bình An cùng các lộ hào kiệt một trận chém giết loạn chiến, hắn bên này liền rất nhàm chán rồi.

Phi kiếm của hắn "Cây kim", đã giết không được cái kia lão trận sư, bình gồm bên trong toát ra âm hồn khói đen, cũng không làm gì được hắn Lục Thai.

Huống chi Lục Thai còn tiện tay lấy ra rồi một căn ngũ sắc tơ thường, thắt ở tay trên cánh tay, vật này mặc dù so với nữ tử trang phục lúc màu sắc rực rỡ đại lượng, kém rồi cách xa vạn dặm, thế nhưng là đối với bình thường luyện khí sĩ mà nói, đã là tương đương không tầm thường pháp bảo, quần quanh cánh tay cái kia năm màu dây thường, theo thứ tự là kéo dài tính mạng tâm, có thể tăng trưởng linh khí hấp thu; tích binh tăng, có thể đao thương bất nhập, dĩ nhiên không phải tất cả binh khí đều không thể tới gần người, nếu không phẩm cấp chính là bán tiên binh mà không phải pháp bảo rồi; tránh ma quỷ đòi, sợi dây này dây đầu, như một đầu thông linh tiểu xà cao cao vung lên, có thể thổi tan tà ma sát khí; nôn tia kiếm, có thể đơn độc bay lượn mà ra, có chút cùng loại một tên kiếm sư không chế phi kiếm; cuối cùng là một đầu bỏ túi thật nhỏ Phược Yêu Tắc.

Lục Thai cái này pháp bảo, chỗ cường đại, ở chỗ toàn diện, công thủ gồm nhiều mặt.

Bất quá cuối cùng, chỉ cần không phải cao hơn người khác một hai cảnh kim đan nguyên anh, ai cũng sợ mài nước công phu, sợ bị kiến cắn chết voi.

Cũng may hôm nay có Trần Bình An kiềm chế lại địch quân chủ lực, "Trong lúc rảnh rỗi" Lục Thai, liền lần đầu tiên có chút áy náy cảm xúc, lần này đúng là chủ quan rồi, không nghĩ tới đối phương lá gan lớn như vậy, dám gào to nhiều người như vậy cùng một chỗ vây quét bọn hắn, nghị lực bền lòng càng là nhất tuyệt, trọn vẹn cùng rồi bọn hắn ngàn dặm đường trình.

Phía Bắc chiến trường, tên kia tà đạo tu sĩ ước chừng là đau lòng không ngừng tiêu tán khói đen, đối với lão đạo nhân cao giọng hô nói: "Còn có hay không Khô Tinh phù, có mà nói tranh thủ thời gian ném một trương đi ra, trước thiếu, quay đầu ta cùng hắn cùng một chỗ kiếm tiền trả lại người!"

Lão đạo nhân tức giận đến giơ chân, mắng nói: "Có cha người!"

Tà đạo tu sĩ trong lòng giận dữ, nhưng khi bên dưới chỉ có thể ẩn nhẫn không phát, nghĩ đến còn nhiều thời gian, về sau phải thật tốt cùng người cái này thói lỗ mũi trâu lão đạo so đo một phen.

Lão đạo nhân căn bản là xem thường người kia quý không phân tà đạo tu sĩ, tựa hồ sợ hãi hai mươi trong nháy mắt công phu kết thúc, lặng lẽ run lên tay áo, tựa hồ tại chuẩn bị cái gì.

Hai tấm giam giữ phi kiếm phù lục, rung động biên độ càng lúc càng lớn.

Lão đạo nhân có khổ khó nói.

Thoạt đầu hắn lớn tiếng mở miệng, nói chỉ có thể vây khốn phi kiếm hai mươi trong nháy mắt, như Lục Thai suy đoán như vậy, là cố ý che đậy Trần Bình An, hi vọng hắn nghĩ lầm hai mươi trong nháy mắt sau liền có

thể triệu hồi phi kiếm, đại sát tứ phương. Nhưng là bây giờ lão đạo nhân người cầm ăn hoàng liên, có nỗi khổ không nói được, nguyên lai cái kia hai tấm giá trị liên thành bảo phù, thật sự chỉ có thể vây khốn phi kiếm hai mươi trong nháy mắt trái phải, mà không phải mong muốn bốn mươi trong nháy mắt!

Phù lục tên là Khô Tinh phù.

Có thể áp thẳng bản mệnh phi kiếm.

Dùng sét đánh làm bằng gỗ thành nhỏ đỉnh bảy viên, vẽ Bắc Đẩu hình dáng, lấy bí thuật khảm vào đặc thù lá bùa, lại cạo hạ lớn gió đuôi bên trong hạ xuống bay thổ một hai, nhất định phải là vì tám gió một trong bất chu gió, phù lục đồ án làm kiếm khốn trong giếng, lá bùa đọc sách "Bất động" hai chữ. Đây mới là trụ cột, còn lại phù lục "Cảnh lá", còn có rất nhiều khâu.

Là vì Đồng Diệp Châu phù lục phái bàng môn một đạo thượng phẩm bí phù, mặc dù so ra kém Lục Thai cái gọi là "Kiếm Sao phù" cùng "Phong Sơn phù", nhưng cũng không thể khinh thường, là trong ngũ cảnh luyện khí sĩ đối phó kiếm tu bảo mệnh phù, giá trị thiên kim.

Nghiên cứu chế tạo một trường chất liệu rườm rà Khô Tinh phù, kéo dài càng háo tiền.

Tại phương viên trong vòng mười trượng, chỉ cần tế ra này phù, gặp được phi kiếm, liền có thể khiến cho kiếm tu bản mệnh phi kiếm, như người giếng đứng bên trong, không thể động đậy.

Phù lục phẩm cấp cao thấp, liền nhìn có thể vây khốn thanh phi kiếm kia bao lâu.

Nếu muốn mở ra cấm chế, chỉ cần mở quyết phát tay áo thổi khí, "Trong giếng" phi kiếm liền có thể tự do đi xa.

Người khác là mười năm mài một kiếm, lão đạo nhân thì là mười năm mài một phù, như thế nào trân quý đều không đủ.

Hai nơi chiến trường, đại chiến say sưa.

Nơi núi rừng sâu xa, có hai người xa xa nhìn ra xa nơi đây.

Bàng quan.

Một vị chính là tại Phù Kê Tông cửa hàng cùng Lục Thai tranh đoạt mỡ dê thú khách nhân, tướng ngũ đoản, bề ngoài xấu xí, trên mặt hơi có đặc ý.

Một vị khác thì là hông đeo trường kiếm áo bào đỏ kiếm khách, dáng người thon dài, khí vũ hiên ngang, việc này đưa tay đề lại chuôi kiếm, nhìn lấy bên kia chiến trường tình thế, mỉm cười nói: "Lúc trước tất cả mọi người cho rằng người chuyện bé xé ra to, ngay cả ta cũng không ngoại lệ, hiện tại xem ra, may mà người cẩn thận, giảm bớt ta không ít phiền phức."

Áo bào đỏ nam tử, là một vị võ đạo lục cảnh đỉnh phong kiếm khách.

Tại Đồng Diệp Châu dưới núi giang hồ, đã coi như là danh xưng với thực kiếm đạo đại tông sư, mặc dù đã là tuổi thất tuần, thế nhưng là y nguyên mặt như ngọc, mấy chục năm giữa, cầm kiếm rong ruổi mười mấy nước, khó gặp đối thủ.

Huống hồ bên hông trường kiếm, là một cái sắc bén vô cùng tiên gia pháp bảo, khiến cho tên này kiếm khách võ phu, dám can đảm tự xưng "Kim đan Địa Tiên phía dưới, một kiếm đả thương địch thủ. Long môn phía dưới, một kiếm chém giết", mà lại trên núi dưới núi ít có nghi vấn.

Uy danh hiển hách, mà lại phong lưu vô song, không biết có bao nhiêu

nữ tử ái mộ vị này không cầu trường sinh giang hồ kiếm tiên, thậm chí có chút tin tức ngầm, Vân Lộc nước hoàng hậu Triệu thị đều lúc này người cầu kết, về phần cái gì giang hồ danh môn hiệp nữ tiên tử, đối với vị này áo đỏ kiếm tiên sùng bái, càng là vô số kể.

Không đáng chú ý hán tử cười nói: "Ta Mã mỗ người cẩn thận, là thói quen mà thôi, lúc còn trẻ ăn rồi quá nhờ có cùng đau khổ, cho nên nhớ kỹ một chuyện, đối phó những này xuất thân tốt tiên sư, chúng ta lăn lộn giang hồ, liền phải sư tử vô thỏ, một hơi ăn hết bọn hăn, nếu không dù là may mắn thắng rồi, cũng là thắng thảm, thu hoạch không lớn."

Áo đỏ kiếm khách cười nói: "Mã Vạn Pháp, trước đó nói xong, giúp các người áp trận, để phòng ngoài ý muốn, áo bào trắng thiếu niên cũng thanh kiếm kia, sớm liền về ta rồi, hiện tại ngoài ý muốn xuất hiện rồi, coi là thật yêu cầu ta tự mình giết địch, như vậy. . ."

Nam nhân gật đầu nói: "Dường Kiếm Hồ không thể cho người, mà lại người cũng không phải kiếm tu, nhưng là hai cái tiểu gia hỏa trên người, ít nhất cũng có một cái Phương Thốn vật, bên trong một bên đồ vật, ta muốn xuất ra đến phân đỏ, người có thể lấy đi Phương Thốn vật, như thế nào ?"

Áo đỏ kiếm khách hí mắt mà cười, "Vô cùng tốt."

Hán tử do dự rồi một chút, "Mặc dù lớn cục đã định, nhưng chúng ta vẫn là muốn cẩn thận, cái kia áo bào trắng thiếu niên hơn phân nửa đã giết gấu vá vai, nói không chừng cái kia đáng dấp cùng nương môn giống như gia hỏa, còn có lưu dư lực, không phải người trước đối phó gia hỏa này ? Còn lại cái kia, liền nhảy nhót không rồi."

Áo đỏ kiếm khách lắc đầu nói: "Trên cây cái kia, trên cánh tay có kiện pháp bảo hộ thân, lại có phi kiếm âm thầm tán loạn, ta rất khó lặng yên không một tiếng động mà một kích công thành, ngược lại là cái kia áo bào trắng thiếu niên, ta có thể một kiếm chém giết, đến lúc đó không có

rồi đồng bạn, so nường môn còn da mìn thịt mềm tiểu gia hỏa, khẳng định phải tâm thần thất thủ, đến lúc đó là ta tới giết, vẫn là người tự mình xuất thủ, đều không trọng yếu rồi."

Hán tử suy nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng nói: "Như thế tốt lắm."

Sau đó hắc cười nói: "Lão đạo sĩ hai tấm Khô Tinh phù lập tức nếu không gánh được rồi, người khi nào xuất thủ?"

"Chính là lúc này!"

Áo đỏ kiếm khách thân hình đã tan biến, nguyên chỗ còn có dư âm lượn lờ.

Lúc trước dưới chân nhánh cây đứng là không chút nào động.

Có thể thấy được vị này giang hồ đại tông sư thân hình chi mau lẹ, cùng võ đạo độ cao.

Phía Nam trên chiến trường, Trần Bình An cùng thỉnh thần hàng thật sự khôi ngô hán tử, bởi vì người sau có hai người tương trợ, song phương chém giết đến khó phân thắng bại, nhìn như loạn cục còn muốn tiếp tục hồi lâu.

Một vòng đỏ cầu vồng từ trời rơi xuống, nhanh như bôn lôi, trong một chớp mắt xé mở chiến trường, kiếm khí dày đặc, tràn ngập giữa thiên địa.

Ra khỏi vỏ một kiếm đâm về áo bào trắng thiếu niên tim.

Một kiếm đâm bên trong, không chút huyền niệm.

Áo đỏ kiếm khách khoe miệng hơi vênh, lại là như vậy thú vị lại không thú vị.

Lại làm thịt rồi một cái cái gọi là tu đạo thiên tài.

Nhưng là sau một khắc, áo đỏ kiếm khách liền muốn bạo cướp trở ra, thậm chí dự định liền thanh kia tiên gia pháp bảo bội kiếm đều bỏ rồi không cần.

Bởi vì mệnh trọng yếu nhất.

Mọi người tại đây, từng cái trợn mắt hốc mồm, thật sự là vị này kiếm đạo đại tông sư xâm nhập, khí thế quá thịnh, tất cả mọi người không dám vẽ rần thêm chân, đều dừng tay lại, tránh khỏi bị vị kia đại tông sư một kiếm chém giết thiếu niên sau, tiện tay một kiếm lại hơi hợt mà đâm chết bọn hắn, cuối cùng lấy tên đẹp ngộ sát.

Đến lúc đó thiếu một người kiếm một chén canh, liền mang ý nghĩa những người còn lại đều thêm ra một điểm chia hoa hồng, còn sống gia hỏa, ai sẽ không vui ?

Thế nhưng là kế tiếp một màn, để cho người ta suốt đời khó quên.

Một mực là một bộ áo trắng trắng hơn tuyết thanh tú thiếu niên, đang bị áo đỏ kiếm khách một kiếm đâm trúng tim sau.

Tuyết trắng trường bào lấy kiếm nhọn nơi ngực vì trung tâm, làm người ta lóa mắt một từng cơn sóng gợn nhọn nhạo lên, lộ ra rồi bộ trường bào này hình dáng.

Một cái kim bào!

Phảng phất có từng đầu giao long biến mất tại màu vàng kim biến mây.

Trần Bình An không còn cố ý áp chế cái này hải ngoại tiên nhân di vật pháp bào uy thế, không còn cố ý nhiều lần lộ ra sơ hở, tự cầu thương thế,

để cho mình nhìn máu me đầm đìa.

Cho nên cái này một kiếm đâm trúng rồi kim bào, lại không có thể đâm rách pháp bào nửa điểm.

Lục Thai không có mở miệng nói.

Nhưng là Trần Bình An hết lần này tới lần khác một mực đang chờ đợi giờ khắc này.

Chờ lấy trốn ở phía sau màn cao nhân tới giải quyết dứt khoát.

Không đến, Trần Bình An không lỗ.

Đến rồi, Trần Bình An kiếm lớn.

Cái này một đường đi tới, từ lần thứ nhất rời đi Ly Châu động thiên đi Đại Tùy thư viện, lại đến lần thứ hai rời quê hương đi hướng Đảo Huyền Sơn.

Không giây phút nào cẩn thận chặt chẽ, ngày qua ngày truy cầu "Không sai", Trần Bình An rốt cục có rồi hồi báo.

Thoáng qua ở giữa.

Áo đỏ kiếm khách vừa mới buông ra chuôi kiếm, liền bị không quan tâm sải bước chống đỡ mũi kiếm tiến lên thiếu niên, cho đưa tay rút ra phía sau trường kiếm.

Một kiếm gạt đi rồi đầu lâu.

Liền xem như Lục Thai đều muốn trợn mắt hốc mồm, sau đó nhìn quanh bốn phía, đối những cái kia sắp nứt cả tim gan gia hỏa nở nụ cười xinh đẹp, "Các người nha, ngàn dặm tặng người đầu, thật sự là lễ nhẹ tình ý

nặng."

Trần Bình An trở tay đem "Trường Khí" thả lại vỏ kiếm, đi về phía trước ra mấy bước, một cái tay khác nhẹ nhàng nắm chặt thanh trường kiếm kia, thân hình đứng vững.

Lấy cũng cầm thức cầm kiếm.

Có như vậy chút nhỏ phong lưu.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 290: Nhập thổ vi an

Áo đỏ kiểm khách cổ kia thi thể không đầu bên hông, có một vết không dễ dàng phát giác nhàn nhạt kim quang, lóe lên một cái rồi biến mất.

Mà lặn xuống nơi khác mặt đất cái đầu kia, chỗ mi tâm, lộ ra một giọt chậm rãi ngưng tụ mà thành máu tươi.

Trần Bình An quay đầu nhìn về cây cao nhánh cây Lục Thai, người sau nhướng lông mày, duỗi ra một ngón tay, nhẹ nhàng xoay tròn, có "Một tia" kim hoàng sắc đồ chơi nhỏ, tại Lục Thai ngón tay quanh quẩn, chậm rãi lưu chuyển. Nếu không có Trần Bình An nhãn lực vô cùng tốt, căn bản là phát hiện không rồi.

Trần Bình An trên người món kia "Tra ra manh mối" màu vàng kim pháp bào, "Kim lễ", đầu vai chỗ kia bị kiểm sư kiểm mang cắt vỡ địa phương, sớm đã tự hành tu sửa may vá, không tỳ vết chút nào.

Một vị bên trên ngũ cảnh tiên nhân di vật, có thể bị nguyên anh lão giao lâu dài mặc lên người, đương nhiên không phải là bình thường pháp bào, Quế Hoa Đảo bên trên vị kia Ngọc Khuê Tông nguyên anh cung phụng pháp bào "Mặc Trúc Lâm", vẫn là muốn so cái này kim lễ kém không ít.

Nó nếu như để cho người nhìn thoáng qua mỹ nhân, rất nhanh liền đi vào tầm bình phong phía sau, che lấp rồi khuynh thành chi tử, thế là Trần Bình An trên người một lần nữa biến trở về rồi áo bào trắng kiểu dáng.

Hai tấm Khô Tinh phù trên không trung âm âm nổ tung.

Sơ Nhất cùng Thập Ngũ hai thanh phi kiếm, như vậy thoát khỏi, lại không trói buộc.

Trần Bình An có thể rõ ràng cảm nhận được Sơ Nhất cổ kia phần nộ thần ý, cái này rất bình thường, bởi vì ngay cả Thập Ngũ như thế dịu dàng ngoan ngoãn tính tình, tâm ý tương thông, truyền đến cảm xúc, đều tràn ngập rồi hỏa khí.

Trần Bình An đành phải ở trong lòng thầm đọc nói: "Các người đừng nóng vội. Nói không chừng địch nhân còn có chuẩn bị ở sau."

Phi kiếm Sơ Nhất, trên không trung tùy ý vãng lai, mang theo từng đầu bạch hồng kiếm quang, làm người ta nhìn thấy mà giật mình.

U lục màu sắc phi kiếm Thập Ngũ rõ ràng có chút u oán, vây quanh Trần Bình An chậm rãi lượn vòng, rất là nghi hoặc không hiểu.

Bọn chúng đương nhiên là thế gian nhất đẳng bản mệnh phi kiếm.

Bất quá lại không phải Trần Bình An bản mệnh chi vật.

Song phương không phải loại kia quân thần, chủ tớ quan hệ, mà giống như là Trần Bình An mang theo hai cái tâm trí sơ khai hài đồng, một cái tính khí nóng nảy, một cái tính tình ôn thuận mà thôi.

Bất quá Trần Bình An cảm thấy dạng này cũng không tệ.

Giữa rừng núi bầu không khí ngưng trọng mà lại quỷ quyệt.

Xem như định hải thần châm áo đỏ kiếm khách đã chết, bị chết gọi là một cái không chút nào dây dưa dài dòng, nếu như không phải thân hình hóa hồng mà tới, khí thế hung hung, sau đó cái kia đâm tâm một kiếm phong thái có thể xưng tuyệt thế, tất cả mọi người đoán chừng đều muốn coi là gia hỏa này, là cái lừa đời lấy tiếng giang hồ phiến tử.

Thỉnh thần hàng thật sự khôi ngô tráng hán, tròn mắt màu bạc dần dần nhạt hóa, khôi phục thái độ bình thường.

Người này lúc trước khí thể thịnh nhất, danh tiếng nhất thời có một không hai, lúc này sắc mặt tái nhợt, bờ môi run rẩy, muốn nói lại thôi đáng thương bộ dáng.

Hắn liếc mắt xa xa hai cành roi sắt, chỉ dám đứng tại nguyên chỗ không dám động đậy, nơi nào có lá gan đi nhặt lên, sợ sau một khắc chính mình liền bị phi kiếm xuyên tim.

Trung niên kiếm sư ánh mắt ảm đạm không biết, đã sinh lòng thoái ý.

Hai tay của hắn tự nhiên rủ xuống, trước đó thanh quang tràn đầy hai tay áo, lại không dị tượng.

Duy chỉ có thanh kia lấy trống rỗng ngọc trâm xem như vỏ kiếm thanh kia lá liễu tiểu kiếm, lơ lửng tại hắn trên đầu vai phương, giống như là một đầu trung thành tuyệt đối trông cửa chó, che chở lấy chủ nhân.

Một trận vốn cho rằng không khác dạo chơi ngoại thành đập thu săn bắn, rơi vào cái tử thương thảm trọng thế lương hoàn cảnh.

Mà cái kia hai cái xứ khác người trẻ tuổi, một cái chiến lực không tổn hao gì, trên cây cái kia càng là lông tóc không tổn hao gì.

Giờ khắc này, những này tại riêng phần mình mà đều đều tính hô phong hoán vũ sơn trạch dã tu, đối với trên núi tiên gia động phủ sự sợ hãi ấy, tự nhiên sinh ra, lại lần nữa bao phủ trong lòng.

Lão trận sư lòng như tro nguội, trận pháp chỉ kém một chút liền muốn đại công cáo thành, kết quả bị cái này đáng dâm ngàn đao kiếm đạo tông sư toàn bộ hủy rồi.

Ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo, hai cái đắc ý cao đồ cũng đột tử tại chỗ, cái kia hai cái không may hài tử, tư chất không tính là kinh

điểm, thế nhưng là nhu thuận nghe lời, sai sử thuận tay hài lòng.

Lão trận sư một lần nữa móc ra những cái kia thu nhập trong tay áo bảo châu, theo thứ tự kết trận, san sát tiểu trận kết thành một tòa hộ thân đại trận.

Trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Tu hành ngũ hành mộc pháp luyện khí sĩ, thủy chung trầm mặc không nói.

Hắn loại này có thể công có thể thủ tu sĩ, trừ rồi có thể dời núi nhổ gỗ, sẽ còn chăn nuôi hoa Yêu Trùng sủng, cỏ cây tinh quái, như là sa trường Phụ Bình, lại có là thường thường sở trường chữa thương cùng khử độc thuật pháp, bọn hắn thường thường vô pháp nhất cử đặt vững chiến cuộc, nhưng là có thụ hoan nghênh một loại luyện khí sĩ.

Nếu là có thể lựa chọn ba người kết bạn đồng hành, như vậy sát lực lớn nhất, vô kiên bất tồi kiếm tu, đánh không chết binh tu, cộng thêm một vị nhà nông được sư, Đạo gia bên ngoài đan phái con cháu, hoặc là mộc pháp luyện khí sĩ, có thể nói luyện khí sĩ cùng nhau xông xáo thiên hạ, bốn phía lịch luyện tốt nhất đội hình, cơ hồ không có cái thứ hai.

Không người nào nguyện ý chủ động mở miệng nói chuyện.

Mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được.

Trần Bình An cũng cầm áo đỏ kiếm khách di vật trường kiếm, cúi đầu nhìn lại.

Thân kiếm đúng như một dòng thu thủy, xuyên thấu qua cành lá ánh nắng chiếu rọi bên dưới, gợn nước dập dờn.

Khăng định là một thanh kiếm tốt.

Chính là không biết rõ giá trị bao nhiêu tiền.

Cái kia tà đạo tu sĩ, là một cái duy nhất có hành động gan lớn nhân vật, lén lén lút lút, một tay quần ở sau lưng, nâng lên một cái bạc bình sứ, cao nhất thước, hẹp miệng bụng lớn, sứ mặt không ngừng có khuôn mặt dữ tợn trườn mà qua, tựa như một tòa cầm tù hồn phách tàn khốc lồng giam.

Người này thâm độc khẩu quyết, liền muốn mượn trợ thủ thượng linh khí, vụng trộm thu nạp áo đỏ kiếm khách sau khi chết hồn phách, cái này nhưng cơ hội ngàn năm một thuở, một khi đạt được, thực lực của mình liền có thể tăng vọt, một vị lục cảnh đỉnh phong võ đạo tông sư, hồn phách hùng hậu, chỉ cần thành công luyện hóa thành một tôn âm binh âm tướng, ôn dưỡng thoả đáng, lại đi bãi tha ma cùng cổ chiến trường đợi, không ngừng để cho hấp thu âm sát chi khí, nói không chừng có thể quay về lục cảnh, thậm chí có hi vọng chế tạo thành một tôn thất cảnh anh linh âm vật.

Đến lúc đó chính mình chỗ nào còn cần nhìn người khác sắc mặt ?

Chỉ sợ những cái này tiểu quốc quân chủ, đều muốn nhìn sắc mặt của mình.

Lục Thai lập tức xem thấu tà đạo tu sĩ tiểu động tác, giận nói: "Dám ở ta dưới mí mắt trộm đồ ? !"

Tên là "Cây kim" lại vô cùng to lớn thanh kia bản mệnh phi kiếm, tại tà đạo tu sĩ trên đỉnh đầu, thẳng tắp hạ xuống.

Tà đạo tu sĩ vội vàng chạy trốn, đồng thời thu hồi cái kia bảo vật gia truyền ngân sắc bình sứ, không thể không bỏ đi thu nạp hồn phách chủ ý, lấy thu thập tại màu đen bình gốm bên trong âm vật, chống cự chuỗi này đáng sợ phi kiếm truy sát, vô luận tà đạo tu sĩ như thế nào trần trọc xê dịch, phi kiếm cây kim thủy chung như bóng với hình.

Lần này vây quét, nếu như tính luôn chủ sử sau màn Mã Vạn Pháp, lại nếu như lão trận sư trận pháp thuận lợi hoàn thành, cùng nếu như áo đỏ kiếm khách không có chết bất đắc kỳ tử, tất cả mọi người mọi người đồng tâm hiệp lực, như vậy đối phó một vị Kim Đan cảnh tu sĩ, dư xài, nếu là tất cả mọi người không sợ vừa chết, e là cho dù hai vị kim đan tu sĩ, đối đầu bọn hắc đều không chiếm được nửa điểm tiện nghi.

Chỉ là trên đời không có nhiều như vậy nếu như.

Lui một bước nói, bởi vì lợi mà tụ một đám người, tình thế chiếm cứ thượng phong, đó là người người mãnh liệt như hổ, nhưng chỉ cần rơi xuống gió, cái kia chính là lòng người tan rã, biến thành ô hợp chi chúng.

Đã là nỗ lực hết đà tráng hán đột nhiên đầy mặt kinh hãi, cao giọng nói: "Chủ nhân nhà ta nói rồi, hắc lập tức liền sẽ chạy đến, tự mình đối phó hai người! Chư vị, trừ rồi cái này Đậu Tử Chi bội kiếm 'Si Tâm', còn có nguyên bản đáp ứng cho Đậu Tử Chi món kia Phương Thốn vật, lại thêm Đậu Tử Chi gia sản, toàn bộ lấy ra tặng cùng mọi người!"

Khôi ngô tráng hán gần như kiệt lực gào thét, đồng dục nói: "Cầu phú quý trong nguy hiểm, là trở về làm chuột đào địa động, còn là có tư cách cùng trên núi người bình khởi bình tọa, ở đây nhất cử!"

Trung niên kiếm sư sắc mặt băng lãnh, đằng đằng sát khí, trầm giọng nói: "Ta đồng ý. Hai tiểu tử này đáng chết!"

Chỉ gặp hắc cổ tay vặn một cái, tay áo thanh mang, vận sức chờ phát động.

Lão trận sư mỉm cười nói: "Dời núi trận sắp hoàn thành, có thể một trận chiến. Chỉ cần giúp ta kéo dài một lát, nhiều nhất nửa nén hương!"

Bị phi kiếm truy sát đến chán nản tà đạo tu sĩ hô nói: "Thêm ta một cái!"

Trước đó nói tốt, trừ rồi một lần nữa chia hoa hồng, lão tử còn muốn cái kia Đậu lão nhi hồn phách, ai cũng chớ cùng ta đoạt!"

Mộc pháp luyện khí sĩ gật gật đầu, y nguyên ăn nói có ý tứ.

Khôi ngô tráng hán ngửa mặt lên trời cười to, đưa tay kéo một cái, đem trên mặt đất hai cành roi sắt ngựa xoay tay lại bên trong, dẫn đầu nhanh chân đi hướng Trần Bình An.

Gia chủ của hăn, lúc trước xác thực mật nói truyền âm cho hăn, muốn đích thân chạy đến, thế tất yếu đem cái này hai đầu dê béo chém giết ở đây.

Sau đó cơ hồ đồng thời, trung niên kiếm sư huy động tay áo, quay người lao đi, nhanh như kinh hồng.

Lão trận sư sử ra rồi Súc Địa phù, còn không chỉ một cái phù lục, mỗi lần thân hình xuất hiện tại hơn mười trượng bên ngoài, mấy cái chớp mắt, liền đã tan biến không thấy, thân hình tiến vào sơn lâm chỗ sâu.

Mộc pháp luyện khí sĩ mũi chân điểm một cái, sau lưng ngược lại vút đi, rõ ràng đụng vào rồi một cây đại thụ, nhưng là đột nhiên liền không thấy tung tích.

Duy chỉ có cái kia tà đạo tu sĩ còn tại hướng Trần Bình An bên này đuổi.

Khôi ngô hán tử cứ thế ngay tại chỗ, mắng rồi câu nường, không dám tiếp tục hướng phía trước chịu chết.

Chính mình điểm ấy cân lượng, đã không đáng chú ý rồi.

Hành động như vậy, bất quá là phao chuyên dẫn ngọc thôi rồi.

Trần Bình An đầu tiên là kinh ngạc, lập tức thoải mái, lúc này mới hợp

tình hợp lý.

Chính mình vừa học đến một chút.

Lục Thai hít thở sâu một hơi, đối với Trần Bình An nói rằng: "Cái kia chủ mưu vừa mới chạy rồi, ta đuổi theo hắn, bên này người hắn là đối phó được tới đây. Quay đầu ta tới tìm người."

Lục Thai trước thu hồi rồi thanh kia hữu danh vô thực phi kiếm cây kim.

Hai tay của hắn cổ tay, hai chân mắt cá chân chỗ, đều có tử kim sắc hoa sen đồ án, nụ hoa chớm nở hình dáng.

Lục Thai nhẹ giọng nói: "Nở hoa."

Bốn đóa sinh động như thật tử kim liên hoa, trong nháy mắt nở rộ.

Lục Thai cắn răng một cái, thân hình nhảy lên thật cao, sau đó như vậy cười gió mà đi.

Thân thể nghiêng về phía trước, híp mắt nhìn về nơi xa, tay áo phồng lên, bay phất phới, tóc mai sợi tóc nhiều loạn phiêu đảng.

Hắn trái phải nhìn quanh một phen, sau đó tìm đúng một cái phương hướng, lóe lên một cái rồi biến mất.

Tà đạo tu sĩ nuốt nước miếng một cái, một tay nâng đồ đầy âm hồn bình gốm, một tay đúng là làm rồi cái nhà sư bái lễ, nịnh nọt cười nói: "Vị này kiếm tiên công tử, lần này là ta mạo phạm rồi, thất lễ thất lễ, lần sau gặp nhau, tại hạ nhất định chủ động nhượng bộ lui binh, nếu là đến lúc đó công tử nguyện ý phân phó tại hạ, làm chút chuyện nhỏ, nhất định không chối từ."

Trong lời nói, tà đạo tu sĩ một mực đang lưu ý cái kia áo bào trắng thiếu

niên ánh mắt cùng sắc mặt, thân hình nhanh lùi lại mà đi.

Người này cũng là sát phạt quả quyết, thoát đi trước đó, tại chỗ bóp nát rồi cái kia súc đường âm hồn màu đen bình gốm, lập tức khói đen tràn ngập.

Thạch sùng gãy đuôi.

Một vòng tinh tế kim quang tại trong khói đen cuồn cuộn mãnh liệt du đăng, đậm đặc như mực nước âm trầm sương khói, lấy mắt trần có thể thấy tốc độ tiêu tán.

Nhưng là khoảng cách triệt để bỏ đi những này ô uế khói đen, còn có trong chốc lát công phu.

Trần Bình An nhú nhú lông mi, mấy bước vọt tới trước, nhảy lên một cây đại thụ tán cây chi đỉnh.

Có một đạo hóa thành nhàn nhạt khói bụi phiêu hốt bóng người, tại trong núi rừng nhanh chóng trốn xa.

Sơ Nhất đã chính mình đuổi theo.

Trần Bình An tâm ý khê nhúc nhích, Thập Ngũ cũng theo sát phía sau.

Trần Bình An bay xuống về mặt đất, trước khi rơi xuống đất, trên không trung cổ tay xoay chuyển, đem áo đỏ kiếm khách Đậ Tử Chi thanh kia tiên gia bội kiếm, đổi lại bình thường cầm kiếm tư thế.

Mặc dù so hộc kiếm gỗ muốn nặng hơn không ít, nhưng Trần Bình An luôn cảm thấy vẫn là quá nhẹ rồi.

Cái kia khô ngô tráng hán nâng đầu lên, nhìn về phía Lục Thai trước đó biến mất phương hướng, cuối cùng cúi đầu mắt nhìn trong tay roi sắt,

đau thương cười một tiếng.

Trong lòng biết hôm nay hẳn phải chết không nghi ngờ.

Oán hận, thất lạc, phần uất, đều có, từng cái hiện lên, lại đều là trong lòng giữa ngực từng cái giảm đi.

Đời này sống được uất ức biệt khuất, đều phải chết đến anh hùng hảo hán một lần.

Tráng hán đem hai cành roi sắt hung hăng ném ném đến trên mặt đất, bắt đầu lần thứ ba thỉnh thần hàng thật, hán tử dùng sức giậm chân một cái, hai tay trùng điệp vỗ tay, hốc mắt vẫn vện tia máu, sắc mặt tái nhợt, thống khoái cười to nói: "Có dám hay không hơi chờ một lát, để ta nhẹ nhàng vui vẻ đánh một trận? !"

Trần Bình An tiện tay ném ra trong tay thanh kia "Si Tâm" .

Tại khôì ngô tráng hán nơi ngực, xuyên qua.

Trường kiếm định nhập một cây đại thụ trên cành cây.

Thành công xuyên thấu hán tử trái tim về sau, Trần Bình An thấy rõ thân kiếm hồng quang chảy xuôi, lóe lên một cái rồi biến mất, như cơ hán ăn no nê, tửu quý uống một phen.

Trần Bình An hạ quyết tâm, muốn tìm một chỗ tiên gia bên đò hoặc là trên núi thần tiên cửa hàng, bán đi thanh kiếm này.

Cái kia đạo sáng chói kim quang vẫn còn đang chăm chỉ không ngừng mà tan rã khói đen.

Không hổ là lão giao râu dài chế thành thượng phẩm pháp bảo.

Hai cây liền đã thần thông quảng đại như vậy, thật không biết rõ Đào Huyền Sơn bên trên vị kia Giao Long chân quân, lão đạo nhân trong tay chuôi này phất trần, nên hạng gì uy lực vô cùng.

Trần Bình An thu hồi suy nghĩ, do dự rồi một chút, đi lấy về trường kiếm, nhặt rồi một căn thô như cánh tay nhánh cây, lấy kiếm đem vót nhọn, sau đó yên lặng đào rồi mấy cái lỗ hổng đất, đem áo đỏ kiếm khách, khôi ngô hán tử cùng trện sư hai tên đệ tử, phân biệt vùi sâu vào trong đó, cuối cùng thêm thổ che giấu, tận lực che giấu dấu vết, không đến mức bị trong lúc vô tình đi ngang qua nơi này người liếc nhìn dấu vết để lại.

Trần Bình An ngồi tại chỗ cao trên nhánh cây, kiên nhẫn chờ đợi Sơ Nhất Thập Ngũ cùng Lục Thai trở về.

Đem thanh kia nhiều rồi vỏ kiếm "Si Tâm", tùy ý đặt nằm ngang trên gối.

Nơi xa, cùng kim quang dây dưa không ngớt lại liên tục bại lui âm hồn khói đen, mặc dù sớm đã mất đi rồi linh trí, đáng sợ chết hướng sinh, chính là đã chết âm vật cũng không ngoại lệ.

Lập tức có một cỗ lớn cuộn cuộn khói đen muốn rời khỏi nơi này, trốn hướng nơi khác tàn sát bừa bãi sơn thủy.

Đột nhiên nhớ tới nơi xa còn có một tòa tòa thành.

Nếu là không rành thuật pháp người giang hồ, chỉ sợ cũng muốn bị tai bay vạ gió.

Trần Bình An cầm kiếm đứng dậy, đầu tiên là nhìn quanh bốn phía, xác định cũng không dị dạng sau, lúc này mới đem hồn phách chân ý đổ vào pháp bào kim lễ trong đó, trong nháy mắt, một vị thân cao hơn mười trượng phiêu miểu pháp tướng, khuôn mặt mơ hồ, thế nhưng là kim

quang trầm tĩnh, pháp tướng ở trong thiên địa huyền không xuất hiện, Ngật Nhiên mà đứng, vừa vặn cản trở tại cổ kia khói đen trước đó, vung tay áo một cái, liền đem những cái kia âm hồn bọc vào trong tay áo, âm hồn như vào lôi trì, xì xì rung động, rất nhanh liền toàn bộ tan thành mây khói.

Trần Bình An ngồi trở lại nguyên chỗ, sắc mặt tuyết trắng, đau đầu muốn nứt.

Lần này không chút nào giữ lại mà hiển lộ pháp bào kim lễ, dùng xong rồi hắt rỗng rã một thanh chân khí, hơn nữa còn có không đáng kể dấu hiệu.

Nếu là cùng người từng đôi chém giết, trừ phi vạn bất đắc dĩ, vẫn là không nên tùy tiện sử dụng loại thủ đoạn này thì tốt hơn. Một khi đối phương có ngoài dự liệu bảo mệnh bản sự, Trần Bình An tương đương chính mình hai tay dâng lên đầu lâu rồi.

Bất quá nói thật, loại kia thần du ngoại vật, hồn phách tựa như xuất khiếu đi xa cảm giác, cực kỳ huyền diệu.

Trên cao nhìn xuống, quan sát sơn hà.

Trần Bình An duỗi ra ngón tay, nhẹ nhàng vẽ động pháp bào góc áo, mềm mại tinh tế tỉ mỉ, từng trận mát lạnh. Một phen sinh tử chém giết, chủ yếu là nơm nớp lo sợ, cơ hồ hao hết rồi tâm lực, ngay sau đó Trần Bình An có chút bối rối, lưng tựa đại thụ trụ cột, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Ước chừng đốt nửa nén nhang, Trần Bình An mới bình ổn tâm thần, hô hấp một lần nữa thông thuận bắt đầu.

Trần Bình An trên cổ tay hệ có luyện hóa Phục Yêu Tác mà thành một căn màu vàng kim nút buộc.

Rất nhanh một đạo chói lọi bạch hồng cùng u lục quang mang bay lượn mà trở lại, nhanh như điện chớp đồng dạng, mặc dù hai thanh phi kiếm cực kỳ nhỏ, thế nhưng là hai đầu lưu huỳnh kéo duỗi ra hơn mười trượng, vẫn là mười phần chói mắt, hai hai tiến vào Đường Kiếm Hồ bên trong.

Cảm thụ bọn chúng tại Đường Kiếm Hồ bên trong truyền đến tâm ý.

Hắn là thuận lợi giết địch rồi.

Trần Bình An liền yên lòng.

Sơ Nhất Thập Ngũ là lần đầu rời đi Trần Bình An xa xưa như vậy.

Nhưng là cái này cũng đạt được một cái kết luận, những này dã tu giết địch năng lực chưa hẳn so ra mà vượt tiên gia con cháu, thế nhưng là chạy trốn đào mệnh, cái đỉnh cái tinh thông.

Chính mình không phải là không như thế ?

Tất nhiên vô sự, Trần Bình An liền bắt đầu ngồi luyện tập kiếm lô đứng cái cọc.

Đeo kiếm là tu hành, mặc quần áo cũng là tu hành.

Đã từng cùng nương theo một vị tiên nhân trăm năm thậm chí ngàn năm thời gian pháp bào kim lễ, đối với luyện khí sĩ mà nói, là một tòa nhỏ nhỏ động thiên phúc địa, có thể tụ tập linh khí.

Nhưng đối với một tên thuần túy võ phu tới nói, kim lễ đương nhiên vẫn là hiếm thấy hộ thân phù, nhưng cũng có chút phiền toái nhỏ, cái kia chính là yêu cầu chống cự những cái kia liên tục không ngừng hướng kim lễ dựa vào là linh khí, dù sao thuần túy võ phu ngay từ đầu liền

muốn dứt khoát kiên quyết, đánh tan khí phủ tất cả linh khí, mới được xưng tụng thuần túy, mới tính leo lên võ đạo một đường.

Tại Đảo Huyền Sơn, bởi vì bên kia linh khí dồi dào, cho nên chống cự đến tương đối vất vả, rời đi Thôn Bảo Kinh sau, hành tẩu núi rừng, liên thư giãn thích ý rất nhiều, dù sao bình thường rừng núi địa phương, linh khí mờ nhạt, phần lớn có thể bỏ qua không tính.

Trần Bình An các loại rời gần một canh giờ, Lục Thai nghênh ngang hành tẩu tại trong núi rừng, hướng Trần Bình An bên này nhanh chóng chạy đến, đầy người bụi đất, may mà không có không bất kỳ vết máu nào.

Hơn nữa nhìn bộ dáng, rất giống một cái thẳng lợi trở về người.

Vừa đi về phía Trần Bình An chỗ đại thụ, tiện tay đem lão trận sư còn sót lại tại bốn phía rất nhiều trận kỳ, nhao nhao thu nhập trong tay áo, Lục Thai một bên hiếu kỳ hỏi: "Người ngược lại là Bồ Tát tâm địa, vì sao không khỏi thi thể bọc phôi, dã thú gặm cắn, chim bay cốc cốc, mới là bọn hăn nên có hạ tràng. Người đáng thương cái này giúp kẻ xấu làm gì?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Ta không phải thương hại bọn hăn. Ta chỉ là để ý 'Người chết vì lớn, nhập thổ vì an' chuyện này."

Lục Thai lung lay đầu, lười nhác suy nghĩ nhiều, đột nhiên quay người chạy hướng huyết tinh khí nặng nhất "Năm mộ", cùng Trần Bình An hỏi rồi mấy cái kia người chết mai táng đại khái vị trí, sau đó Lục Thai lời thề son sắt đáp ứng, sau đó sẽ một lần nữa lấp đất, không chờ Trần Bình An đáp ứng gật đầu, Lục Thai liền đã vồ tới một chưởng, bụi đất tung bay, hấp tấp chạy tới, làm lên rồi lựa chọn thi thể hoạt động, ngay cả lão trận sư hai tên đệ tử đều không có buông tha, rất khó tưởng tượng, như thế một vị ưa thích son phấn bột nước, quai hàm đỏ đại mi gia hỏa, làm lên loại này đào mộ phần hoạt động, như thế thành thạo, không có chút

nào gánh nặng trong lòng.

Lục Thai khó tránh khỏi nhiễm máu tươi cùng bùn đất, chỉ là có cái kia năm màu tơ thường pháp bảo quấn quanh cánh tay, toàn thân trên dưới, chẳng mấy chốc sẽ bị chải vuốt thanh tẩy đến sạch sẽ, tiên gia pháp bảo, đủ loại diệu dụng, không thể tưởng tượng.

Lục Thai tại bên kia một mình nói liên miên lải nhải, "Tốt xấu là một vị giang hồ tông sư, nhưng người thật là một cái quỷ nghèo a! Ngó ngó, đây là Mã Vạn Pháp Phương Thốn vật, bên trong núi vàng núi bạc, nhìn nhìn lại người, người thật nên xấu hổ đến sống tới chết lại một lần."

"Ai, không phải ta nói người a, so với người gia chủ tử, trên người người điểm ấy gia sản, thật sự là keo kiệt, duy chỉ có cái này chồng chất ngân phiếu, ngược lại là giải rồi chúng ta khẩn cấp, dưới núi mua sắm, đưa người ta Tuyết Hoa tiên, chủ quán muốn đánh người. . ."

"Các người hai cái số khổ duyên ương, kiếp sau đầu thai làm người, nhớ kỹ tìm tốt một chút sư phụ, dù là bản sự kém chút, cũng chớ có lại tìm loại này rồi."

Trần Bình An cũng không có đã quấy rầy Lục Thai bận rộn.

Chỉ là nhìn lấy cái bóng lưng kia, cảm thấy rất lạ lẫm.

Cuối cùng Lục Thai một lần nữa lấp đất, vỗ vỗ tay, nhìn lấy mặt đất bằng phẳng, có chút vừa lòng thỏa ý.

"Cái kia chủ sử sau màn đã ngòm củ tỏi rồi, vạn sự đại cát!"

Lục Thai đi trở về Trần Bình An bên này cây bên dưới, đánh chết cũng không đi trên cây rồi, hăn ngẩng lên đầu, ngoắc nói: "Chia của đi!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 291: Trên núi dưới núi

Trần Bình An hỏi: "Liên quan tới hôm nay cuộc phong ba này, trước người có phải hay không tính qua quẻ, sớm đã có rồi đáp án?"

Lục Thai giơ tay lên, ngừng lại rồi một chút, sau đó vuốt vuốt tóc mai sợi tóc, sóng mắt lưu chuyển, thủ thế quyến rũ, cười nói: "Ta mỗi ngày đều đang tính, đây là Âm Dương gia con cháu thường ngày việc học. Không phải lần này đã sớm gọi người đào mệnh rồi. Chỉ là loại chuyện này, cùng người nói không chừng, nói rồi liền mất linh."

Trần Bình An đánh giá Lục Thai, "Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

Lục Thai bĩu môi, xem thường nói: "Thuận thế mà làm, có cái gì không tốt, có tiện nghi không chiếm, thiên lôi đánh xuống."

Nói đến đây, Lục Thai cổ tay khẽ đảo, trong lòng bàn tay biến ra một khối xanh đậm ngọc hốt, "Mã Vạn Pháp Phương Thốn vật, bảo bối của hần đều ở đâu đâu rồi. So với tập võ Đẩu Tử Chi, Mã Vạn Pháp lẫn vào coi như không tệ, một cái Long Môn cảnh tu sĩ liền có thể có được Phương Thốn vật. Nhưng là người biết rõ gia hỏa này chỗ lợi hại nhất ở nơi nào sao?"

Trần Bình An lắc đầu.

Lục Thai ha ha cười nói: "Mã Vạn Pháp là một cái hiếm thấy người nuôi tằm, sở trường cẩn thận thăm dò, cho nên mới đối với hai chúng ta cái như thế thêm nhỏ dãi, lung lạc rồi như thế một đám lớn đến vây quét, bởi vì Mã Vạn Pháp có nắm chắc tại chúng ta sau khi chết, bắt ra chúng ta Phương Thốn vật. Đoán chừng Mã Vạn Pháp ngay từ đầu cũng không nghĩ tới hai ta là hai vị 'Kiếm tiên', ta hai thanh bản mệnh phi kiếm

không cần suy nghĩ nhiều, về phần người cái kia hai thanh, nhưng liền không nói được rồi, một khi cho người ta đoạt rồi Đường Kiếm Hồ đi. .
."

Trần Bình An giữ im lặng.

Đối với bản mệnh vật cùng pháp bảo linh khí luyện hóa vào hư, Trần Bình An tại Đảo Huyền Sơn bởi vì pháp bào kim lễ cùng luyện hóa Phục Yêu Tác nguyên nhân, đại khái có hiểu biết, bản mệnh vật, tựa như kiếm tu bản mệnh phi kiếm, người chết tức không, thần tiên khó lưu lại.

Có thể tìm ra thường luyện hóa chi vật, mặc dù bí mật giấu kín tại khí phủ khiếu huyết, nhưng là sau khi chết có nhất định khả năng, biết bơi đi tại trong thần hồn, cũng không biết nhanh chóng tiêu tán.

Nếu là phẩm cấp cực cao, dù là gửi thân chỗ hồn phách bay ra, thậm chí có khả năng "Tung ra", quay về nhân gian. Trên đời nhiều như vậy động thiên phúc địa sau khi vỡ vụn bí cảnh, tiên gia phủ đệ bị phá ra cấm chế sau, rất nhiều binh giải, thi giải tiên nhân lột xác phụ cận, thường thường sẽ có thượng phẩm pháp bảo lưu lại nhân gian, chính là này để ý.

Đối với luyện khí sĩ mà nói, bản mệnh vật nhất định cực kỳ thừa thớt, mà luyện hóa chi vật, số lượng hơi nhiều, nhưng cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Dù sao phẩm cấp càng cao linh khí pháp bảo, càng khó luyện hóa, tiêu hao thiên tài địa bảo cùng thời gian tinh lực, đủ để cho Địa Tiên phía dưới tuyệt đại bộ phận tu sĩ biết khó mà lui.

Mà giống Trung Thổ Long Hồ Sơn Thiên Sư phủ thanh kia tiên kiếm, dù là cầm kiếm người, là đạo pháp thông thiên đại thiên sư, đồng dạng vô pháp luyện hóa thành bản mệnh vật.

Nói lão nhị thanh kia, cũng là như thế.

Cửu châu nhiều kiếm tiên, tiên kiếm tự nhiên cũng nhiều, nhưng là đúng nghĩa tiên kiếm, dù là vài toà thiên hạ chung vào một chỗ, kỳ thật cũng liền bốn đem.

Chỉ có bốn đem.

Đã vạn năm không thay đổi.

Cho nên Phong Tuyết miếu Nguyễn Cung, mới có thể thề muốn rèn đúc ra một cái tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả mới tinh tiên kiếm.

Nếu là người thời nay khắp nơi không bằng cổ nhân, cái này cỡ nào không có tí sức lực nào.

Về phần Binh gia đại tu, sở dĩ được ca tụng hành tẩu kho vũ khí.

Liền ở chỗ có thể luyện hóa càng nhiều pháp bảo bàng thân.

Thử nghĩ một chút, binh tu dựa vào ba đầu sáu tay loại hình bí thuật thần thông, cầm trong tay từng kiện từng kiện thần binh, mặc giáp trụ một cái thượng phẩm thần nhân nhận lộ giáp, tăng thêm bản thân thể phách cường hoành, ai dám cùng người là địch ?

Binh tu lấy đánh không chết nổi danh, càng lấy có thể tùy tiện đánh chết người khác trừ danh.

Lục Thai tâm tình vô cùng tốt, vì Trần Bình An giải thích cặn kẽ như thế nào người nuôi tằm, "Phương Thốn vật tương đối đặc thù, cùng bản mệnh vật cùng luyện hóa chi vật không giống nhau lắm, bởi vì cùng pháp khí, phi kiếm khác biệt, nó cùng loại một tòa tiểu động thiên, vô pháp bị lập tức tiêu hủy. Mà lại Phương Thốn vật rất khó luyện chế thành bản mệnh chi vật, cho nên như thế nào từ luyện khí sĩ trên người tách ra

Phương Thốn vật, thành rồi một môn lớn học vấn, một khi đạt được, cái kia chính là ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm bạo lợi mua bán, trên núi chuyên môn có một loại người, được xưng là người nuôi tằm, tự có gia truyền hoặc là sư môn truyền thừa thủ đoạn bí pháp, có thể từ luyện khí sĩ trong thần hồn lấy ra Phương Thốn vật."

Lục Thai chặc chặc nói: "Mã Vạn Pháp nếu như làm thịt chúng ta, vậy hẳn liền phát đại tài rồi, người Dương Kiếm Hồ tặng thêm ta Phương Thốn vật, nói không chừng hẳn chỉ cần dựa vào nện tiền, liền có thể ném ra một cái Lục Địa Thần Tiên."

Lục Thai đột nhiên nheo lại mắt, cười hỏi nói: "Người liền không hỏi xem, ta đến cùng là thế nào giết Long Môn cảnh tu sĩ?"

Trần Bình An lui lại một bước, Dương Kiếm Hồ bên trong lướt đi Sơ Nhất cùng Thập Ngũ, một trái một phải bảo hộ ở Trần Bình An bên cạnh.

Lục Thai hiếu kỳ hỏi: "Người là làm sao nhìn ra được?"

Trần Bình An mặt không biểu tình, chỉ chỉ cánh tay.

Cũng không năm màu dây thừng quấn quanh Lục Thai cánh tay.

Mà lại mặc dù trước mắt cái này Lục Thai cố ý làm ra một chút nữ tử tư thái, nhưng Trần Bình An luôn cảm thấy không bằng dĩ vãng như vậy tự nhiên.

Tặng thêm Lục Thai tận lực giải thích Mã Vạn Pháp người nuôi tằm thân phận, có chút giấu đầu lòi đuôi.

Bất quá lúc trước Trần Bình An hỏi thăm xem bói một chuyện, Lục Thai trả lời cũng không sơ hở, đây mới là kỳ quái chỗ, chẳng lẽ là Mã Vạn Pháp cũng là tà đạo tu sĩ, chẳng những sở trường chưởng nhãn pháp, mà

lại tinh thông giam giữ hồn phách một chuyện ?

Lục Thai đầu tiên là vẻ mặt âm lãnh, sau đó nín cười, cuối cùng rốt cục nhìn không được phình bụng cười to, duỗi ra ngón tay, điểm một cái Trần Bình An, "Đổi thành người khác, ta cố ý dạng này giày vò, lại là thu hồi năm màu đòi, lại là làm bộ thần thái khó chịu, còn muốn lặng lẽ toát ra một điểm sát khí, chính là mị nhãn vứt cho mù lòn nhìn, thế nhưng là người đối phó người Trần Bình An, vừa đúng, đi rồi đi rồi, cái kia Đậ Tử Chi đâm bên trong người tìm một kiếm thương thế, tranh thủ thời gian đem tụ huyết phun ra, không phải sẽ có di chứng."

Lục Thai gặp Trần Bình An vẫn là hoàn toàn không tin, kềm chút cười ra nước mắt, nhẹ giọng nói: "Mũi như kim, đi ra."

Một thanh khổng lồ phi kiếm huyền không mà ngừng, còn có một tia kim hoàng sắc "Mạch tuệ tiêm mang" .

Trần Bình An như trút được gánh nặng, xác định rồi Lục Thai thân phận sau, lúc này mới tranh thủ thời gian quay đầu, hướng trên mặt đất phun ra một ngụm huyết thủy, trợn mắt đối mặt nói: "Lục Thai!"

Lục Thai búng tay một cái, mũi như kim hai thanh bản mệnh phi kiếm trở về khí phủ nghỉ lại.

Trong tay thêm ra thanh kia quạt nan, nhẹ nhàng phiến lên thanh phong, vui vẻ cười nói: "Ai bảo người thả chạy những cái này tạp ngư. . ."

Trần Bình An tức giận đến liền muốn một cước đạp tới.

Nhưng là Lục Thai bỗng nhiên cúi người, đưa tay che miệng, máu tươi từ giữa ngón tay chảy ra.

Truy sát một vị cáo già, có được Phương Thốn vật Long Môn cảnh tu sĩ, không tính rất khó khăn, cần phải đem chặn giết, chỉ sợ chỉ có Kim Đan

cảnh tu sĩ mới được.

Cho nên Lục Thai trả ra đại giới, khẳng định không nhỏ.

Trần Bình An duỗi ra hai ngón, vê ở trên người món kia pháp bào kim lễ một góc, có chút kéo một cái, đúng là trực tiếp đem một cả kiện kim lễ cho "Bác" xuống dưới, nhẹ nhàng vút cho thân thể khẽ run Lục Thai, nhúu mày nói: "Xuyên qua thử nhìn một chút, ta đã triệt hồi áo choàng bên trên một bên cấm chế."

Lục Thai đưa tay bắt lấy món kia màu vàng kim pháp bào, không thấy hẳn có hành động, kim lễ liền trong nháy mắt liền mặc vào người.

Hắn một cái mông ngồi ở trên mặt đất, hít thở sâu một hơi, ngồi xếp bằng, duỗi ra một ngón tay dùng sức bôi rồi một chút màu đỏ tươi bờ môi, hùng hùng hổ hổ, thế nhưng là dù vậy, vẫn là không khiến người ta cảm thấy thế nào thô bỉ, "Nếu như không phải vì rồi thời khắc cam đoan đỉnh phong chiến lực, đem cái kia đan dược cùng quỳnh tương làm rồi bánh bao trà nước, nơi nào sẽ chặt vật như vậy, cuộc mua bán này, nếu là hai ta chia đôi phân rồi Mã Vạn Pháp Phương Thốn vật, người là kiếm lớn, lại thua thiệt chết ta rồi."

Trần Bình An ngồi xổm ở sát bên, đem thanh kia si tâm tiện tay cắm vào mặt đất, tức giận nói: "Đậu Tử Chi cái này đem bội kiếm về ta, còn lại người cũng cầm là được."

Lục Thai tròn tròn con mắt, thở phì phì nói: "Thanh kiếm này mới là đáng giá nhất có được hay không, luyện thần cảnh võ đạo tông sư đều dùng đến lấy! Đậu Tử Chi lúc trước vì cao minh đến cái này pháp bảo, khẳng định đập nôi bán sắt, nói không chừng đã táng gia bại sản, lần này mới có thể bị Mã Vạn Pháp gọi tới cướp bóc."

Trần Bình An nhếch miệng cười một tiếng, "Cái này ta liền mặc kệ rồi."

Lục Thai xuyên qua kim lễ về sau, khí tức bình ổn rất nhiều, "Tốt rồi, chúng ta đến phục bàn."

"Cái kia trận sư bố trí trận pháp gọi dời núi trận, có thể làm cho thân người chỗ trong đó, hồn phách lưu chuyển ngưng trệ, tựa như công một cái ngọn núi, đối phó Kim Đan cảnh trở xuống luyện khí sĩ, rất có tác dụng. Những cái kia cờ nhỏ, phẩm cấp cũng là không cao, chỉ bất quá số lượng nhiều, cũng liền giá trị ít tiền rồi."

"Ta trên đường tới, vừa vặn gặp được cái kia không may mắn phù lục lão đạo nhân, lão gia hỏa kém chút cho cây kim chém thành rồi hai nửa, dọa đến tranh thủ thời gian quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, một cái nước mũi một cái nước mắt, ta liền muốn hắt giao ra tất cả giữ nhà bảo, lão gia hỏa chỗ nào nguyên ý, vùng vẫy giãy chết, cùng ta liều mạng, ta không thể làm gì khác hơn là chấm dứt tính mạng của hắn, lại thêm điều tra lão đạo nhân thần hồn, phải chăng có giấu Phương Thốn vật hoặc là luyện hóa pháp bảo, lúc này mới sẽ làm bị thương càng thêm thương."

"Đáng tiếc chỉ lấy được bản này 《 Bạch Ngự Phù Lục 》, nguyên lai cầm cố lại người cái kia hai thanh phi kiếm phù lục, chính là bản này phù thư chỗ tinh hoa, gọi 'Khô Tinh phù', này phù phẩm trật không bằng ta nói 'Kiếm Sao phù' cùng 'Phong Sơn phù', nhưng là cũng coi như có ý tứ rồi, ta lấy hồi gia tộc, để vào tàng thư lâu, cũng coi như đứng rồi một công."

"Người nếu là làm thịt rồi lão đạo nhân, đồ vật chúng ta chia đôi phân, ta liền sẽ không tăng thêm thương thế, ta liều rồi nửa cái mạng làm thịt lão đạo nhân, vẫn là muốn cùng người chia đôi phân, người nói ta khí không khí?"

Trần Bình An nói rằng: "Cái kia tà đạo tu sĩ vô dã mề không sợ rơi, lúc trước bên này âm khí ngút trời, khói đen cuộn cuộn, nếu như không phải cái này pháp bào, kém chút không có ngăn lại nó, nếu không tòa thành kia liền bị chúng ta hại thảm rồi, chẳng phải là tai bay vạ gió, uống phí

thụ rồi một trận tai bay vạ gió."

Lục Thai vung lên ngọc trong tay hốt, "Khối này xanh đậm ngọc hốt, chất liệu so Cốc Vũ tiên còn thừa thớt, có thể ngộ nhưng không thể cầu, cho nên so với bình thường Phương Thốn vật, giá cả muốn cao hơn không ít. Bên trong đồ vật, kỳ thật không quá lạ thường, thế tục vàng bạc tài bảo, đồ cổ trân ngoạn một đồng lớn, nhãn quang cực kém, đồ dỏm vô số, mấy bình đan dược cũng không thế nào, quy ra cùng một chỗ, dứt bỏ ngọc hốt bản thân không nói, cũng liền là ước chừng 10 ngàn khóa Tuyết Hoa tiền đáng vẻ, đồng dạng là một cái Long Môn cảnh vốn liếng, Đồng Diệp Châu xác thực kém xa tít tắp Trung Thổ Thần Châu."

Lục Thai trong lời nói, tràn ngập rồi tiếc nuối.

Cùng thân là Trung Thổ Thần Châu người phần kia tự hào.

Tựa như có ít người thân là kiếm tu, đối đãi còn lại luyện khí sĩ.

Có ít người đến từ Bắc Câu Lô Châu, đối đãi Đông Bảo Bình Châu.

Cho dù là Trần Bình An, tại lần kia biên quan trong gió tuyết, nhìn thấy rồi cái kia cho quyền cho thiện ý Đại Ly tinh kỳ thám báo, tại tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng nói lên Hoàng Đình Quốc gần như thối nát yếu đuối binh nghiệp quan binh sau, Trần Bình An đồng dạng sẽ âm thầm cao hứng.

Trần Bình An bất đắc dĩ nói: "Cũng liền 10 ngàn khóa Tuyết Hoa tiền ? !"

Lục Thai hỏi lại nói: "Không phải ?"

Trần Bình An nhớ kỹ Câu Lô Châu lập đàn làm phép núi cái kia chiếc côn thuyền, tại cái này mấy trăm năm giữa, giá bán cao nhất mấy món pháp bảo đồ vật, một hai vạn Tuyết Hoa tiền.

Đối với cái kia hai tỷ muội người mà nói, giống như tựa như Trần Bình An vẫn là long diêu học đồ thời điểm, nghe được Lưu Tiệp Dương thần thần bí bí nói cái kia Phúc Lộc Nhai tòa nhà lớn, giá trị mấy ngàn lượng bạc.

Lúc ấy, Trần Bình An liền đập vỡ bạc đều không gặp qua mấy lần.

Chính là không biết rõ lại về sau lúc ấy, Xuân Thủy Thu Thực gặp qua Cốc Vũ tiền số lần, nhiều hay không.

Lục Thai vội vàng bằng vào kim lễ ẩn chứa linh Khí Liệu thương, không có phát hiện Trần Bình An điểm này vẻ mặt buồn vô cớ, hừ lạnh nói: "Cùng Mã Vạn Pháp chém giết liễu mạng, ta cái kia năm màu đòi tổn hại nghiêm trọng, mặt khác đồng dạng hộ thân pháp bảo cũng đã triệt để hủy rồi, không đề cập tới năm màu đòi chữa trị giá tiền, sau khi biết người giá trị bao nhiêu tiền không?"

Lục Thai chớp chớp con mắt, "Tính cả Phương Thốn vật bên trong tài bảo toàn bộ về ta, tăng thêm những cái kia linh linh toái toái trận pháp cờ xí, ta miễn cưỡng không lỗ, hơi có nhỏ lừa."

Trần Bình An đầu ra đẩy nói: "Người nói ít rồi quyền kia có thể thu nhập gia tộc thư lâu 《Bạch Ngư Phù Lục》."

Lục Thai "Bừng tỉnh đại ngộ", "Ha ha, cấp quên rồi."

Trần Bình An chỉ chỉ trong tay hắc Phương Thốn vật, "Còn có khối này ngọc hốt, lui một bước nói, người ta thật sự chia đôi phân, nửa khối ngọc hốt giá trị bao nhiêu tiền? Một cái Phương Thốn vật, làm sao đều không rẻ a?"

Lục Thai giận dữ nói: "Trần Bình An! Bị thương nặng như vậy, người còn không cho ta khóc than a?"

Trần Bình An cây kim so với cọng râu nói: "Ta đều nói rồi trừ rồi thanh kiếm này, tất cả đều về ngươi, ngươi cong đến quần đi, đây là cầu cái gì?"

Lục Thai thở dài, "Cái này không cảm thấy ta chiếm rồi tiện nghi, không quá phúc hậu nha, liền muốn tìm biện pháp, để cho mình đã lừa rồi một số lớn, lại có thể yên tâm thoải mái."

Trần Bình An dở khóc dở cười, "Ngươi nhàm chán không tẻ nhạt?"

Trần Bình An rút ra trường kiếm bên người, đưa về phía Lục Thai, đại khái nói rồi một kiếm xuyên tim sau khác thường, Lục Thai khoát khoát tay, không đi đón Đậ Tử Chi cái này đem "Si Tâm" bội kiếm, liền gọn gàng dứt khoát nói: "Căn bản không cần ta lên tay ước lượng, liền biết là bàng môn tả đạo đường lối mà thôi."

Trần Bình An cứ thế rồi một chút, "Đúng, lúc trước hán tử kia nói 'Vào tay', là có ý gì?"

Lục Thai cười tủm tỉm nói: "Về sau nhiều đi dạo thanh lâu, uống nhiều hoa tửu, liền biết rõ rồi."

Trần Bình An lơ đi hăn trên ghẹo, giơ kiếm phía trước, chậm rãi rút kiếm ra khỏi vỏ, một dòng thu thủy chiếu người lạnh, giống như là bốn phía tia sáng đều ngưng tụ ở rồi trên thân kiếm.

Lục Thai giải thích nói: "Dù sao có thể bán không ít tiền."

Trần Bình An gật gật đầu, không nghi ngờ việc này.

Sơ Thủy Quốc Kiếm Thánh Tổng Vũ Thiêu cháu trai, liền đã từng hoa rồi chín trăm Tuyết Hoa tiền, chuyên môn chạy tới hai nước giáp giới tiên gia bến đò, mua rồi một thanh trên núi chế tạo đoản kiếm, hao phí

sơn trang không ít vốn liếng.

Tổng lão tiền bối võ đạo cảnh giới cùng Đẩu Tử Chi không sai biệt nhiều.

Nhưng là hai người thân là trên giang hồ đỉnh tiêm kiếm khách, lập thân gốc rễ cùng kiếm thuật chân ý, đều là chênh lệch quá lớn.

Bất quá Tổng Vũ Thiêu thân là một vị uy chấn giang hồ kiếm đạo tông sư, không chỗ dựa vào, chỉ có một kiếm.

Trên một điểm này, Đẩu Tử Chi cũng là như thế, chỉ ở bội kiếm một chuyện bên trên, bên dưới chết công phu.

So với chỉ hận pháp bảo không đủ nhiều luyện khí sĩ, xác thực khác biệt một trời một vực.

Về phần không tại giang hồ ở trên trời kiếm tu, càng là nhất gọng gàng dứt khoát, truy cầu một kiếm phá vạn pháp.

Trần Bình An lại hỏi cái kia lão trận sư đập nát phù lục sau chuyển di thuật pháp, Lục Thai cũng là đầu hôn lại mắt nhìn gập, nhưng không phải đầu về nghe nói, vị này kiến thức uyên bác Lục thị con cháu, nói liên tục, thuận tiện cho Trần Bình An nói một chút phù lục cùng trận pháp phối hợp. Trần Bình An mới biết rõ nguyên lai hai tấm Súc Địa phù "Trùng điệp" sử dụng, liền có thể phát huy ra không tưởng tượng được hiệu quả.

Trên núi thuật pháp thần thông, xác thực thiên kì bách quái.

"Không sai biệt lắm rồi, thương thế đã ép xuống, kế tiếp chỉ cần yên tĩnh điều dưỡng là được."

Lục Thai đứng người lên, cũng là dùng đầu ngón tay "Bắt được" màu

vàng kim pháp bào, tiện tay ném cho Trần Bình An, Trần Bình An chỉ cần giang hai tay ra, kim lẻ tựa như có tỳ nữ phục thị mặc, tự hành thân trên.

Lục Thai thu hồi khối kia xanh đậm ngọc hốt nhập tay áo, cười nói: "Ngồi chờ chia của, sợ nhất cái gì?"

Lục Thai tự hỏi tự trả lời, "Chia của không đồng đều, trong ổ tử đấu. Cho nên ta tính rồi một chút, ta hiện tại thiếu người Trần Bình An một nửa ngọc hốt, quy ra thành Tuyết Hoa tiền. . ."

Lục Thai đột nhiên ai u một tiếng, che tim, mặt ủ mày chau nói: "Nói, ta cũng có chút đau lòng."

Trần Bình An một bàn tay đập vào Lục Thai trên đầu, cười mắng nói: "Da."

Lạc Phách Sơn bên trên, Ngụy Bách thường thường đối với tiểu đồng áo xanh làm việc này.

Lục Thai cứ thế rồi một chút, không có cùng Trần Bình An so đo.

"Ta xem trước một chút xung quanh một bên động tĩnh, không nóng nảy khởi hành."

Trần Bình An sau khi nói xong, lướt lên cành cây cao, đưa mắt trông về phía xa tứ phương.

Lục Thai ngẩng đầu nhìn lại, do dự rồi một chút, rốt cục vẫn là trág lên lá gan đứng ở trên nhánh cây, chỉ là không quên một tay đỡ lấy trụ cột, mới thoáng cảm thấy an tâm.

Trần Bình An một tay cầm si tâm, một tay hái xuống Dương Kiếm Hồ, khó được uống một hớp rượu, "Lục Thai, kỳ thật ta biết, nếu như không

giết rồi Mã Vạn Pháp, hậu hoạn vô tận, kế tiếp một đường đều sẽ rất phiền phức. Một cái luyện khí sĩ quyết tâm muốn dây dưa đến cùng khó đánh, ta từng tại Sơ Thủy Quốc lĩnh giáo qua. Cho nên ta có thanh kiếm này liền đủ rồi, người không cần lại cho ta ngoài định mức Tuyết Hoa tiền."

Lục Thai đang muốn nói chuyện.

Trần Bình An quay đầu mỉm cười nói: "Nhưng là nhận biết người sau, ta càng phát giác không thể chỉ giảng đạo lý của mình, vạn sự sợ nhất đi cực đoan, người nếu là thực sự lương tâm bất an, tiền, ta cũng thu."

Lục Thai chưa hề nói cái gì, dứt khoát lưng tựa thân cây, cười xuất ra gương đồng, nhìn trái ngó phải, bắt đầu cẩn thận chải vuốt tóc mai, khẽ hát.

Ngựa không lén ăn cỏ ban đêm thì không mập, người không tiền của phi nghĩa không giàu.

Trần Bình An thụ không rồi cái này, không nhìn hắn nữa, đột nhiên nhú mày nói: "Có người tại chạy tới đây."

Lục Thai thuận Trần Bình An ánh mắt nhìn lại, rất nhanh tiếp tục nhìn gương trang điểm, "Một đám giang hồ mãng phu mà thôi, hắn là tòa thành kia người. Thân người mặc kim lễ, đứng đấy để bọn hắn chặt lên mấy chục đao đều vô sự."

Trần Bình An nói rằng: "Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, người nếu là hành động không ngại, chúng ta liền lên đường tiếp tục hướng Bắc đi."

Lục Thai do dự rồi một chút, thử thăm dò hỏi: "Chúng ta có thể hay không dừng bước tu dưỡng mấy ngày?"

Trần Bình An gật gật đầu, "Cũng được."

Một chi đội ngũ, từ tòa thành tiến vào núi rừng, thân hình mạnh mẽ, từng cái đều là nội tình vững chắc người luyện võ.

Chỉ bất quá loại này vững chắc, chỉ là tương đối đồng dạng giang hồ võ phu mà nói.

Một người cầm đầu, là vị áo xanh râu dài nho nhã lão giả, hô hấp kéo dài, bước chân nhẹ nhàng, hẳn là nội gia quyền cao thủ.

Sau lưng hai cái người trẻ tuổi, một nam một nữ, niên kỷ đều tại hai mươi trái phải, quần áo hoa mỹ, nam tử tuấn đạt, nữ tử dịu dàng, hai người có ba bốn phần tương tự, hẳn là huynh muội.

Nam tử gánh vác cung khảm sừng, nữ tử chân đạp cẩm tú giày, cổ tay lấy một cái tinh xảo Xà Hình vàng xuyên, tốt một đôi kim đồng ngọc nữ.

Lại sau này, chính là mười mấy vị thanh niên trai tráng tùy tùng, đều là một thân đơn giản nhanh nhẹn áo bó sát trang phục.

Sau đó tại trong núi rừng, bọn hắn nhìn thấy rồi hai vị công tử trẻ tuổi đâm đầu đi tới, tất cả mọi người lập tức dừng bước không tiến, nhao nhao nắm chặt binh khí, tràn ngập rồi cảnh giác, cùng kiêng kị.

Cầm đầu lão nhân cười chấp tay ôm quyền nói: "Tại hạ Phi Ứng bảo quản sự Hà Nhai, không biết hai vị công tử, nhưng từng thấy đến phụ cận có tiên sư cùng yêu ma bóng người ?"

Lục Thai cười tủm tỉm nói: "Trên đời ở đâu ra thần tiên yêu ma ? Lão tiên sinh là nói cười sao?"

Lão nhân á khẩu không trả lời được.

Cái kia cô gái trẻ tuổi nhìn thấy rồi tựa như trên sách trích tiên nhân Lục Thai, hai mắt tỏa sáng, lập tức thần thái sáng láng.

Nàng huynh trưởng, muốn càng thêm lão luyện thành thực, dò xét xem kĩ lấy hai vị khách không mời mà đến.

Phi Ưng bảo phụ cận phương viên trăm dặm, cũng vô hình Thăng Cảnh tượng có thể du lịch, chỉ là tầm thường nhất sơn thủy, mà lại hai đầu thông hướng Phi Ưng bảo đường núi, một rộng lớn một ruột dê, tại khoảng cách Phi Ưng bảo một khoảng cách bên ngoài, cái trước liền thành kết thúc hạng nhất, vì cái gì chính là phòng ngừa người ngoài lần theo Đại Đạo tìm tới ẩn cư thế ngoại Phi Ưng bảo.

Phi Ưng bảo tại ba mươi, bốn mươi năm trước, vẫn là trầm hương nước một phương võ lâm bá chủ, tao ngộ một trận họa kiếp về sau, liền bắt đầu tị thế không ra, chủ động hủy đi đầu kia Đại Đạo, gia tộc con cháu cực ít ra ngoài du lịch. Bất quá chưa nói tới ngăn cách, vẫn có một ít nhất định thương mại vắng lai, ngẫu nhiên cũng sẽ có một chút thể giao quan hệ người trong giang hồ, tới đây làm khách giải sầu, hoặc là luận bàn võ nghệ.

Trước mắt hai vị xuất hiện ở chỗ này, vốn là kỳ quái, lúc trước tại tòa thành phát hiện bên này thần tiên đánh nhau, kinh thế hãi tục, không phải khói đen cuộn cuộn, chính là tỏa ra ánh sáng lung linh, cuối cùng vậy mà còn có một tôn khí thể uy nghiêm kim thân pháp tướng, phiêu đảng trên không trung, một nhánh độc xinh xắn, cao hơn rừng cây.

Phi Ưng bảo tuyệt đại đa số người đều chưa từng lãnh hội qua loại này phong quang, trong lúc nhất thời thần hồn nát thần tính, nghị luận ầm ĩ.

Thế là một phen sau khi thương nghị, bảo chủ liền để quản sự Hà Nhai tới đây xem xét, về phần cái kia đối với nam nữ trẻ tuổi, thì là gạt đám

người vụng trộm chạy ra ngoài, nửa đường xuất hiện, để quản sự Hà Nhai không thể làm gì, đành phải càng thả chậm bước chân, cố ý quần một chút đường xa, lúc này mới chậm rãi từ từ đi vào nơi này, cuối cùng thấy rồi tựa như chính tại cuộc sống an nhàn sơn thủy hai người trước mắt.

Hà Nhai nhìn như vẻ mặt tự nhiên, kì thực tiếng lòng căng cứng, liền sợ cái kia hai cái nhìn tựa như người trong chốn thần tiên công tử ca, bạo khởi đã thương người.

Phi Ưng bảo trừ rồi Hà Nhai như vậy tuổi tác lớn lão giang hồ, cho dù là đương nhiệm bảo chủ, đối với có chút đã tại giang hồ lại không ở nhân gian cổ quái mật sự tình, mặc dù có nghe thấy, nhưng chỉ cần chưa từng tận mắt nhìn đến, tự nhiên cảm thụ không sâu, Hà Nhai thì không phải vậy, lão quản sự xông xáo qua gian hồ, đi qua mấy lần "Giữa sườn núi" .

Cho nên Phi Ưng bảo tại lão nhân kiên trì bên dưới, có rất nhiều để người trẻ tuổi rất cảm thấy không hiểu thấu quy củ, tỷ như mỗi khi gặp năm mới, trùng dương các loại ngày lễ, Phi Ưng bảo vài toà trọng địa cửa lớn, đều muốn dán thiệp từ bên ngoài đạo quán cầu đến đơn thư lá bùa. Tiểu hài tử bị kinh sợ sau chiêu hồn nghi thức: Lão nhân sẽ thường thường tại con đường chỗ rẽ một mình dâng hương, mang lên bánh ngọt mâm đựng trái cây, người ngoài căn bản không biết rõ đây là đang làm cái gì.

Còn có mỗi lần Phi Ưng bảo có người đi thế, nếu không phải bình thường tử vong, tỷ như chìm nước, bệnh bộc phát nặng các loại, lão nhân quy củ liền muốn càng nhiều, người nào thanh niên trai tráng hán tử nhắc quan tài hạ táng, táng ở nơi nào, giờ nào xuất sinh người, phụ trách cái nào mấy ngày túc trực bên linh cữu, đầu bảy hương hỏa cung phụng, chờ một chút, quả thực có thể làm cho người trẻ tuổi phiền chết.

Lục Thai hỏi trước rồi lão nhân là không phải tới từ tòa thành kia, đạt được khẳng định đáp án sau, liền cười nói muốn đi tá túc, gần nhất đều là

rừng núi hoang vắng ngủ ngoài trời, thực sự gian nan.

Lão quản sự do dự, cái kia cổ tay có vàng xuyên nữ tử đã dẫn đầu gặt đầu.

Trần Bình An có chút lắc đầu.

Nữ tử này cũng quá tâm lớn rồi, thật không sợ dẫn sói vào nhà a.

Lão quản sự nhìn lấy cái kia cười tủm tỉm nhìn về phía mình áo xanh công tử, đột nhiên bật cười lớn, "Người tới là khách, hai vị công tử đường xa mà đến, tất nhiên gặp gỡ rồi, Phi Ưng bảo nên thịnh tình khoản đãi."

Lục Thai cùng Trần Bình An đi theo một đoàn người, đi hướng hơn mười dặm bên ngoài Phi Ưng bảo.

Đường núi quanh co, coi như không ngừng hơn mười dặm rồi.

Trên đường đi đều là nữ tử kia đang cùng Lục Thai nói chuyện phiếm, lão quản sự Hà Nhai phía trước một bên thủy chung vênh tai, một chữ đều không muốn bỏ lỡ.

Phi Ưng bảo họ hoàn.

Nữ tử gọi hoàn thực, nàng ca ca gọi hoàn thường.

Dựa theo hoàn thị tộc phổ, là sáu trăm năm trước tránh né chiến hỏa, từ phương Bắc thường nghi nước dời vào trầm hương nước, đường xưng là nặng anh đường.

Trần Bình An nghe không hiểu những này, Lục Thai cái gì đều có thể trò chuyện, cùng nữ tử nói cái này "Hoàn" là tốt dòng họ, một đại thông dẫn chứng phong phú, Trần Bình An vẫn là nghe không hiểu.

Tới gần Phi Ưng bảo, dưới chân đã có một đầu vuông vức con đường, Lục Thai ngẩng đầu nhìn lại, cười cười.

Tòa thành cao nhất một tòa lầu lan can chỗ, có một vị bọc lấy lông chồn sợ lạnh phụ nhân, chính tại lo lắng nhìn về phía tòa thành bên ngoài con đường, lơ mơ nhìn thấy con cái bóng người sau, lúc này mới yên lòng lại.

Chỉ là phụ nhân chính mình cũng không biết được, Phi Ưng bảo cũng cho tới bây giờ không ai có thể nhìn thấy, vị này phụ nhân thất khiếu chảy máu, rách rách mà chảy thê thảm bộ dáng.

Lan can bên ngoài, dương quang phổ chiếu, lan can bên trong, có chút âm mát. Nếu là tới gần phụ nhân, đứng được sát bên lầu rồi, liền sẽ để cho người ta cảm thấy da thịt hơi lạnh, giống như là thân thể xuyên vào trong nước sông.

Cho nên phụ nhân bên người nha hoàn tỳ nữ, những năm này đổi rồi lại đổi, đều không ngoại lệ, đều thành rồi ma bệnh, chỉ là rời đi phụ nhân về sau, hơn phân nửa lại có thể khỏi hẳn.

Dần dà, chuyện thường ngày ở huyện, liền thành tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 292: Hẻm nhỏ đêm mưa

Tòa thành cao ngất tại núi xanh nước xanh ở giữa, cửa lớn phía trên, nếu là không nhìn kỹ, liền sẽ không phát hiện cửa lớn chỗ cao, Tả Hữu riêng phần mình dán thiếp lấy một tờ giấy vàng đan thư cổ phác phù lục. Trần Bình An nhãn lực vốn là tốt, lại là quan sát nhỏ xiu tính tình, lập tức liền thấy cái này hai tấm không quá dễ thấy phù lục, quay đầu mắt nhìn Lục Thai, người sau đang bận cùng nữ tử hoàn thực nói chuyện phiếm Trầm Hương quốc giang hồ chuyện cũ, Trần Bình An liền yên lặng nhớ xuống phù lục đồ án.

Trên đời phù lục ngàn vạn loại, lưu phái hỗn tạp, có tư cách được ca tụng phù lục chính tông, chỉ có ba nhà, Trung Thổ Thần Châu Long Hồ Sơn Thiên Sư phủ là một cái trong số đó, còn lại hai mạch phân biệt tại Nam Bà Sa Châu Linh Bảo phái, cùng Trần Bình An dưới chân khối này lục địa, Đồng Diệp Châu Đồng Diệp Tông.

Trần Bình An cùng Lục Thai hai vị khách không mời mà đến, bị quản sự Hà Nhai an trí tại Phi Ứng bảo phía Đông một tòa độc môn tiểu viện, Hà Nhai tự mình dẫn hai người đi hướng chỗ ở.

Hoàn thường hoàn thực huynh đệ hai người, cùng bọn hắn cáo biệt, hẹn xong hôm nay một mực an tâm ở bên dưới, nghỉ ngơi thật tốt, đêm mai lâu chính sẽ có một trận tiếp phong yển, hi vọng Trần Bình An Lục Thai theo lúc phó ước.

Phi Ứng bảo ở giữa đá xanh chủ đạo, thẳng tới lầu chính, còn lại đường phố giảng khắp nơi, bùn vàng thổ ngõ hẻm, để Trần Bình An phảng phất trở về quê quán Nê Bình ngõ hẻm Hạnh Hoa ngõ hẻm, nhà hàng xóm đều là đời đời cư ngụ ở nơi này Phi Ứng bảo con cháu, bất quá bên này ngõ hẻm, khách quan phân gà cứt chó Nê Bình ngõ hẻm, thu thập đến sạch sẽ gọn gàng, cơ hồ từng nhà đều trông có đào lý hạnh hoa, văng lai

chạy đùa giỡn hài đồng, hoặc cầm nho nhỏ kiếm trúc đao gỗ, lẫn nhau so đấu, hoặc là cười trúc trượng ngựa, la hét giá giá giá, bọn hắc thấy rồi lão quản sự Hà Nhai, đều không e ngại, dừng lại bước chân, xưng hô một tiếng Hà Tiên Sinh, ra dáng đi thờ dài lễ, rất nhanh liền gào thét mà đi, đồng thú tiếng cười ung dung quanh quần tại ngõ hẻm.

Tại dẫn Lục Thai cùng Trần Bình An ở sau đó, một thân thư quyển khí lão quản sự rất nhanh đi hướng lầu chính tầng cao nhất, nhìn thấy rồi Phi Ưng bảo bảo chủ Hoàn Dương.

Hoàn Dương là một vị mặt như ngọc mỹ nam tử, mặc dù không còn tuổi trẻ, đã là song tóc mai hơi trắng, ngược lại tăng thêm rồi Hoàn Dương phong thái, cuối cùng, dáng dấp tốt, vô luận nam nữ, làm sao đều là đúng, dung mạo không đẹp nhìn, đại khái chính là mọi loại đều là tội.

Hoàn Dương ngồi tại một đầu tạo hình cổ phác la hán sạp bên trên, đưa tay ra hiệu Hà Nhai ngồi xuống, lão quản sự cúi đầu mắt nhìn tràn đầy bùn đất giày, cười lắc đầu, chuyển rồi cái ghế ngồi ở bên một bên.

Hoàn Dương nhíu mày nói: "Hà thúc, làm sao đem hai cái người ngoài đưa vào rồi Phi Ưng bảo ? Bọn hắc thế nhưng là cùng phía Tây trên núi tiên sư có quan hệ ?"

Hà Nhai bất đắc dĩ nói: "Có quan hệ hay không, tạm thời khó mà nói. Chờ chúng ta chạy đến thời điểm, đã không có rồi động tĩnh, đoán chừng là đại chiến kết thúc, những cái kia tiên nhân yêu ma liền riêng phần mình triệt hồi rồi, ta vụng trộm lưu rồi hai người tại bên kia tìm kiếm dấu vết để lại, thế nhưng là cũng không phát hiện, hắc là thắng được một phương, lấy tiên gia bí thuật che đậy rồi thiên cơ."

Hoàn Dương cười khố nói: "Nếu là cái kia hai cái người trẻ tuổi thật sự là trong truyền thuyết tiên sư, cũng là tốt rồi, ta nhờ quan hệ tìm người đi mời thế ngoại cao nhân, tính ra đã muộn rồi gần một tháng, ta lúc đó liền để cho người ta mang hộ đi mật tín, hỏi thăm cao nhân vì sao chậm chạp

chưa tới, ngay tại vừa rồi, thu đến rồi kinh thành thế giao bằng hữu hồi âm rồi, hẳn tại trên thư rất là răn dạy ta một trận, nói cao cao tại thượng trên núi tiên nhân, thần long kiến thủ bất kiến vĩ, chính là kinh thành đem bề ngoài Công Khanh cũng khó khăn gặp một lần, hẳn có thể đưa ra lời nhắn, cuối cùng để tiên nhân gật đầu đáp ứng hỗ trợ, đã là thiên đại chuyện may mắn, nếu là được một tắc lại muốn tiến một thước, chọc giận rồi tiên nhân, cẩn thận chuyện tốt biến thành tai họa."

Hoàn Dương đầy mặt lo cho, nhẹ giọng hỏi nói: "Hà thúc, người là lão giang hồ, biết được chút trên núi sự tình, cảm thấy việc này xử trí như thế nào ? Khó nói vẫn khổ chờ đợi ? Trong thành bảo đầu những năm này liên tiếp xuất hiện chuyện lạ, nếu là lại có một hai kiện, liền thật muốn giấy không thể gói được lửa rồi. Đến lúc đó tất nhiên lòng người bàng hoàng, như thế nào cho phải ?"

Hà Nhai chém đinh chặt sắt nói: "Bảo chủ bằng hữu, nói không giả, trên núi tiên gia một lòng hướng nói, tính tình khó dò, chúng ta thường nhân căn bản vô pháp phỏng đoán, chỉ có thể thành thành thật thật chờ lấy."

Hoàn Dương thở dài, nắm lên một cái bầu rượu, uống rượu rồi một thanh Phi Ưng bảo tự những cao lương thổ đốt, "Vậy liền chờ xem. Nhưng Phi Ưng bảo thật sự là kéo không nổi, nếu không có như thế, ta nơi nào sẽ cho người đi trong núi mạo hiểm, chủ động cầu kiến cái kia cái gì luyện khí sĩ. Vốn nghĩ vận khí tốt, gặp gỡ một vị sẽ tiên thuật cao nhân, lấy ngựa chết làm ngựa sống, giúp chúng ta Phi Ưng bảo giải quyết rồi phiền phức, chính là tan hết gia tài, cũng đáng được."

Hà Nhai do dự một chút, cân nhắc từng câu từng chữ, cẩn thận từng li từng tí nói: "Sở dĩ đem hai người kia mời vào Phi Ưng bảo, là ta cảm thấy hai người mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng có khả năng thật sự là tòa nào đó đỉnh núi tiên gia con cháu, lần này là du lịch giang hồ, ra cửa lịch luyện. Trên đường tới, ta tử tế quan sát qua hô hấp của bọn hắn, bước chân nhào bột mì bề ngoài, cái kia cũng kiếm áo bào trắng thiếu niên hơn phân nửa là tùy tùng, còn lại cái kia vị công tử trẻ tuổi, vừa

nhìn cũng không phải là phạm tục phu tử, khí chất quá tốt, thực sự quá tốt."

Hoàn Dương vuốt râu cười nói: "Khó trách thực nha đầu muốn đánh tại hãn bên cạnh, xem ra là một chút chọn trúng rồi người ta, không sai, nhân quang không sai, không hồ là ta Hoàn Dương nữ nhi."

Bởi vì cái kia áo xanh công tử xuất hiện, lão nhân câu lên rất nhiều giang hồ chuyện cũ, cười nói: "Ta lúc đầu đi theo lão bảo chủ cùng một chỗ hành tẩu giang hồ, chỉ gặp qua rải rác hai, ba người, có thể có loại này giống như khí tượng, một cái là hiện nay kinh thành Lưu Xu mật sứ, trước kia lúc ấy vẫn chỉ là cái hoàn khố tử đệ, tửu sắc không kị, nhưng là rõ ràng tinh hoa nội liễm, bất quá là che đậy thể ngoại tử ô thủ đoạn thôi rồi."

"Lại có là mới ra đời liên phong mang tất lộ Đậ Tử Chi, kỳ thật khi đó xem trọng Đậ Tử Chi người, không nhiều, chỉ coi là tìm Thường Thiên mới mà thôi, không tính là hạc giữa bầy gà. Nhưng lão bảo chủ lúc đó nhất định tương lai Trầm Hương quốc giang hồ, Đậ Tử Chi ít nhất phải chiếm hết ba mươi năm phong lưu. Lão bảo chủ nhân quang độc đáo a."

"Người cuối cùng, ta cũng không biết rõ người kia tính danh, lai lịch, lúc đó là cùng lão bảo chủ leo lên đồi núi thưởng thức mặt trời mọc, kết quả trèo lên đỉnh về sau, phát hiện một vị áo trắng nam tử tại bên kia hô hấp thổ nạp, đợi đến hãn phát hiện chúng ta, cùng ta cười gật đầu thăm hỏi, sau khi đứng dậy liền lóe lên một cái rồi biến mất, không có tung tích gì nữa, nên biết rõ đây chính là ngàn trượng độ cao đồi núi chi đỉnh, trừ rồi thần nhân ngự phong hoặc là tiên nhân ngự kiếm, còn có thể làm sao xuống núi ?"

Lão nhân thở dài thở ngắn, nhưng cũng tinh thần phấn chấn.

Chỉ là đến cuối cùng, vẫn còn có chút ảm đạm.

Bọn hăn thân ở giang hồ, lớn như vậy, môn phái rừng đứng, chính tà chi tranh, sinh tử vinh nhục, giang hồ nhi nữ, nghĩa tự phủ đầu, đều ở đâu đâu rồi.

Kết quả là, khó nói chỉ là một ít người trong mắt vùng nước nhỏ ?

Nếu muốn nhảy tới, chính là bọn hăn nhấc chân một bước sự tình, lười giơ lên chân, một cước đi xuống, liền có thể dẫm đến vùng nước vắng khắp nơi, để giang hồ kinh đào hải lãng ?

Hoàn Dương nghe được thú vị, trong lúc vô hình, tích tụ tâm tình thư lãng rồi mấy phần, cười hỏi nói: "Hà thúc, trước kia làm sao không trò chuyện những này ?"

Lão nhân tự giễu nói: "Trò chuyện những này làm cái gì, hảo hán không đề cập tới năm đó dừng, lại nói rồi, Hà thúc đời ta liền không có tiền đồ qua một ngày nửa ngày, một đao chém nát linh quan giống lão bảo chủ, đó mới xem như chân anh hùng. Ta cũng liền cho lão bảo chủ lưng mang bao phục, cho người dẫn ngựa, về sau tranh thủ sống lâu mấy ngày, lại cho Thiếu Bảo Chủ xử lý một chút hôn lễ, đời này liền thỏa mãn rồi."

Hoàn Dương cảm khái nói: "Tiên nhân thật có thể chứng đạo trường sinh sao?"

Lão nhân cười nói: "Đợi đến bảo chủ bằng hữu dẫn tiến cái vị kia thần tiên đến, không ngại hỏi một chút."

Lục Thai đối với nhà này sân nhỏ tương đối hài lòng, ở vào hẻm nhỏ phần cuối, hoàn cảnh yên tĩnh, trong viện trên tường bò đầy rồi cây sắn dây;.

Sau đó Lục Thai ngẩng đầu, đối với nơi xa mái hiên cười phất phất tay, nóc nhà bên kia, một vị Phi Ưng bảo con cháu ngum lớn thở dốc, mèo eo xuống rồi nóc nhà, chạy tới cùng Hà quản sự mật báo, hành tung của

mình đã bị người phát giác, đợi tiếp nữa, sợ rằng sẽ bị ngộ nhận là lòng mang ác ý, vô cùng có khả năng đâm rắc rối.

Trần Bình An ngồi tại trên mặt ghế đá, nhẹ giọng nói: "Ta cảm thấy nơi này có chút quái."

Lục Thai lơ đãng, thuận miệng nói: "Yên tâm, ta chỉ là tìm thoải mái chỗ ngồi nghỉ ngơi lấy sức, tuyệt không gây chuyện, chỉ cần chớ chọc đến trên đầu ta, mặc kệ nhà này bên ngoài viện một bên phát xảy ra cái gì, ta lười nhác quản."

Trần Bình An nhớ lại Phi Ưng bảo trên cửa chính hai tấm cũ kỹ phù lục, duỗi ra một ngón tay, xem mèo vẽ hồ, tại lảng không vẽ bùa, hỏi: "Biết là cái gì phù sao?"

Lục Thai đi trong phòng tìm kiếm đồ uống trà, tất nhiên ăn nhờ ở đậu xuống, liền muốn nhập gia tùy tục, hai người đều là không có mang theo bao khóa bọc hành lý, tổng không tốt tùy tiện lảng không xuất ra đồ vật đến, không cần như thế nào lục tung, Lục Thai liền mang ra một bộ đồ vật đến, sau đó cầm thùng nước nhỏ chuẩn bị ra cửa, cùng Trần Bình An nói là muốn đi gánh nước, vừa rồi đi ngang qua một tòa giếng nước, có chút ý tứ, lúc đầu giếng nước là tối hạ đẳng pha trà chi thủy, nhưng là bên kia giếng nước, hơi nước tính chất thật tốt, nói không chừng sẽ có niềm vui ngoài ý muốn.

Về phần phù lục một chuyện, Lục Thai nói đến thẳng thừng, hẳn nơi nào có bản sự nhận biết dưới gầm trời tất cả phù lục kiểu dáng, trên cửa chính cái kia hai tấm, mạch lạc không biết, có thể là Đồng Diệp Châu phù lục phái bàng môn thủ bút, dù sao phù gan phẩm trật không quá nhập lưu, linh khí đã sớm tan biến không còn, cũng liền Phi Ưng bảo cái này giúp không biết hàng măng phu, mới ngu đột xuất làm cái bảo bối cung phụng ở trên đầu, đoán chừng là cầu cái an tâm đi.

Trần Bình An luôn cảm thấy Phi Ưng bảo có nhàn nhạt âm khí quanh

quần, nấn ná không đi, chỉ bất quá so sánh vị kia tà đạo tu sĩ đánh vỡ bình gốm sau khói đen cuộn cuộn, sát khí thao thiên, không đáng giá nhắc tới.

Lục Thai xách cái này không thùng liền trở lại rồi.

Trần Bình An hỏi: "Thế nào, giếng nước không thích hợp pha trà ?"

Lục Thai bĩu môi, "Phi Ưng bảo phong thủy rõ ràng cho người ta động tay chân, giếng nước phá lệ - âm trầm, đừng nói là pha trà, chính là nấu nước nấu cơm, dương khí không đủ nặng phạm tặc phu tử, tích lũy tháng ngày, đều sẽ có phiền phức, bất quá vấn đề không lớn. Ta đoán cái này mười mấy hai mươi năm qua, sinh bên dưới nữ hài khẳng định so nam hài thêm ra rất nhiều, lâu dài đi xuống, liền muốn âm thịnh dương suy rồi."

Trần Bình An nhú mày không nói.

Lục Thai cười hỏi nói: "Mặc kệ quản ?"

Trần Bình An liếc mắt nhìn hắn, "Không đề cập tới cái kia giang hồ ân oán giang hồ rồi, chúng ta bây giờ cái gì đều không biết không minh bạch, là giúp người vẫn là muốn hại người ?"

Lục Thai cười nói: "Cái kia ta cứ yên tâm rồi, ta còn sợ người một cái nhiệt huyết trên đầu, liền muốn gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ tới."

Trần Bình An tức giận nói: "Ta không có đao."

Lục Thai ném rồi thùng nước ở một bên, hai tay phụ sau, nghiền ngẫm đánh giá Trần Bình An, chặc chặc nói: "U, Trần Bình An, có thể a, bây giờ đều sẽ giảng trò cười rồi."

Trần Bình An cười trừ.

Bắt đầu trong sân luyện tập sáu bước chạy cộc.

Lục Thai ngồi tại trên bậc thang, ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, nhẹ nhàng huy động quạt nan, "Muốn mưa xuống rồi."

Trong hoàng hôn, rất nhanh liền có một trận như trút nước mưa to, đúng hẹn mà tới.

Tích táp, rơi trong sân trên bàn đá, trong hẻm nhỏ, giữa thiên địa.

Trần Bình An người mặc pháp bào kim lễ, không cần lo lắng thụ hàn mảy may, thậm chí không cần lo lắng quần áo thấm thấu, liền tiếp tục luyện quyền không ngừng, mà lại mỗi lần ra quyền, bỗng nhiên đánh nát một đoàn nước mưa cảm giác, để Trần Bình An trầm mê trong đó.

Lục Thai vì rồi tránh mưa, đã ngồi tại cửa phòng miệng bên kia, mặc dù một trận gió thu Thu Vũ, thời tiết âm mát, nhưng hẳn vẫn là tại bên kia đông đưa cây quạt, hoặc là ngăn người, hoặc là ngẫu nhiên liếc vài lần Trần Bình An quyền pháp.

Lục Thai nhìn thấy Trần Bình An từ luyện quyền chuyển thành luyện kiếm, vẫn là hư năm trường kiếm cổ quái con đường.

Lục Thai cười nói: "Cổ nhân đối đãi mưa xuống, một mực coi là là thiên địa giao - hợp, âm dương giao thoa. Cổ nhân ý nghĩ, thật thú vị, không biết rõ hậu nhân lại sẽ như thế nào đối đãi chúng ta."

Trần Bình An không nói gì, Lục Thai thường thường như thế thần thần đạo nói, không cần để ý tới.

Ban đêm hôm ấy, Lục Thai gian phòng kia đã tắt đèn đi ngủ.

Trần Bình An giống thường ngày như vậy khêu đèn đêm đọc, đọc qua quyển kia 《 Sơn Hải Chí 》 .

Ngoài cửa sổ vẫn như cũ mưa to bàng bạc, lớn như vậy mưa, hiếm thấy.

Trần Bình An lổ tai khê nhúc nhích, lơ mơ nghe được bên ngoài viện một bên ngõ hẻm, có hài đồng truy đuổi đùa giỡn vui cười âm thanh chột lóe lên.

Sau một lát, Trần Bình An vừa mới lật qua một trang thư, liền lại nghe được bên ngoài vang lên nhỏ xíu nữ tử tiếng nói, như khóc như tố.

Trần Bình An thờ ơ, lại có liên tiếp lão ông tiếng ho khan vang, dần dần đi xa.

Phải biết, nhà này sân nhỏ ở vào ngõ hẻm phần cuối, là một đầu đoạn hạng nhất.

Trần Bình An khép lại quyển sách trong tay, cầm lấy trên bàn Dưỡng Kiếm Hồ, vừa uống rượu một bên đi ra khỏi phòng, mở ra cửa sau, bỗng nhiên ở giữa, phảng phất giữa thiên địa nước mưa, đều là huyết thủy.

Chớp mắt về sau, liền lại khôi phục bình thường, trừ rồi thời tiết hàn ý, tiểu viện bốn phía hơi nước tràn ngập, cũng không dị dạng.

Trần Bình An chuyển rời cái ghế, ngồi tại cánh cửa bên ngoài, thoáng ngoại phóng khí thế, một thân thần óng ánh nội liễm thuần túy quyền ý, chậm rãi chảy xuôi toàn thân, đem những cái kia đập vào mặt nước mưa, lạnh yên che chắn tại vài thước bên ngoài.

Cửa sân truyền đến một hồi dốt dốt dốt bấm tay tiếng đập cửa vang.

Trần Bình An vừa muốn đứng dậy đi mở môn.

Tiếng đập cửa liên bông nhiên mà ngừng.

Lại nhiều lần sau, Trần Bình An liền dứt khoát chẳng quan tâm, bắt đầu luyện tập kiếm lô đứng cái cọc.

Đại khái sau một nén nhang, mưa to dần dần ngừng, chuyển thành tí tách tí tách liên miên mưa phùn.

Cửa sân bên kia lại truyền tới ngón tay cào môn làm người ta sợ hãi tiếng vang.

Trần Bình An mở ra con mắt, thở dài, từ trong tay áo vê ra một tờ giấy vàng chất liệu Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, đứng người lên, chậm rãi hướng đi cửa sân miêng.

Đầu ngón tay tẩm kia giấy vàng phù lục, chiếu sáng rạng rỡ, tản mát ra kim sắc quang mang, như một vòng nắng gắt xé rách màn đêm.

Lục Thai đột nhiên mở ra cửa, ngáp nói rằng: "Tranh thủ thời gian thu lại, không cẩn thận sẽ đem quý mị dọa cho chết."

Trần Bình An không để ý tới không hỏi cái này cười lạnh.

Hắn liền muốn đánh mở cửa, trước cái gì đều mặc kệ, trước hướng ngô nhỏ ném ra tờ phù lục này lại nói còn lại.

Lục Thai nhắc nhở nói: "Nhưng đừng đánh răn động cỏ a."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, vẫn là trực tiếp hướng đi cửa sân, rút ra chốt cửa sau, âm khí âm u, ngoài cửa vũng bùn hẻm nhỏ, rõ ràng Minh Không không một người, lại có tiếng bàn luận xôn xao vang, bốn phía phiêu đảng, trên mặt đất sẽ còn tùy theo xuất hiện từng cái sâu cạn không đồng nhất dấu chân.

Trần Bình An quay người đem phù lục dán thiếp tại trên cửa chính.

Tiến cửa trước đó, quay đầu nhìn lại, phát hiện hẻm nhỏ nơi xa, có một lớn một nhỏ hai người bốc lên mưa mà đi, đều là người mặc làm trắng áo gai, hài tử không có quay người, lại "Vạn chuyển" cả viên đầu, đối với Trần Bình An đối mặt, hé miệng, im ắng cười.

Hoàn Dương cảm khái nói: "Tiên nhân thật có thể chứng đạo trường sinh sao?"

Lão nhân cười nói: "Đợi đến bảo chủ bằng hữu dẫn tiến cái vị kia thần tiên đến, không ngại hỏi một chút."

Lục Thai đối với nhà này sân nhỏ tương đối hài lòng, ở vào hẻm nhỏ phần cuối, hoàn cảnh yên tĩnh, trong viện trên tường bò đầy rồi cây sắn dây;.

Sau đó Lục Thai ngẩng đầu, đối với nơi xa mái hiên cười phất phất tay, nóc nhà bên kia, một vị Phi Ứng bảo con cháu ngum lớn thở dốc, mèo eo xuống rồi nóc nhà, chạy tới cùng Hà quân sự mật báo, hành tung của mình đã bị người phát giác, đợi tiếp nữa, sợ rằng sẽ bị ngộ nhận là lòng mang ác ý, vô cùng có khả năng đâm rắc rối.

Trần Bình An ngồi tại trên mặt ghế đá, nhẹ giọng nói: "Ta cảm thấy nơi này có chút quái."

Lục Thai lơ đãng, thuận miệng nói: "Yên tâm, ta chỉ là tìm thoải mái chỗ ngồi nghỉ ngơi lấy sức, tuyệt không gây chuyện, chỉ cần chớ chọc đến trên đầu ta, mặc kệ nhà này bên ngoài viện một bên phát xảy ra cái gì, ta lười nhác quản."

Trần Bình An nhớ lại Phi Ứng bảo trên cửa chính hai tấm cũ kỹ phù lục, duỗi ra một ngón tay, xem mèo vẽ hổ, tại Lăng Không vẽ bùa, hỏi: "Biết

là cái gì phù sao?"

Lục Thai đi trong phòng tìm kiếm đồ uống trà, tất nhiên ăn nhờ ở đậu xuống, liền muốn nhập gia tùy tục, hai người đều là không có mang theo bao khóa bọc hành lý, tổng không tốt tùy tiện lằng không xuất ra đồ vật đến, không cần như thế nào lục tung, Lục Thai liền mang ra một bộ đồ vật đến, sau đó cầm thùng nước nhỏ chuẩn bị ra cửa, cùng Trần Bình An nói là muốn đi gánh nước, vừa rồi đi ngang qua một tòa giếng nước, có chút ý tứ, lúc đầu giếng nước là tối hạ đẳng pha trà chi thủy, nhưng là bên kia giếng nước, hơi nước tính chất thật tốt, nói không chừng sẽ có niềm vui ngoài ý muốn.

Về phần phù lục một chuyện, Lục Thai nói đến thẳng thừng, hẳn nơi nào có bản sự nhận biết dưới gầm trời tất cả phù lục kiểu dáng, trên cửa chính cái kia hai tấm, mạch lạc không biết, có thể là Đồng Diệp Châu phù lục phái bàng môn thủ bút, dù sao phù gan phẩm trật không quá nhập lưu, linh khí đã sớm tan biến không còn, cũng liền Phi Ưng bảo cái này giúp không biết hàng mãng phu, mới ngu đột xuất làm cái bảo bối cung phụng ở trên đầu, đoán chừng là cầu cái an tâm đi.

Trần Bình An luôn cảm thấy Phi Ưng bảo có nhân nhạ âm khí quanh quần, nấn ná không đi, chỉ bất quá so sánh vị kia tà đạo tu sĩ đánh vỡ bình gốm sau khói đen cuộn cuộn, sát khí thao thiên, không đáng giá nhắc tới.

Lục Thai xách cái này không thùng liền trở lại rồi.

Trần Bình An hỏi: "Thế nào, giếng nước không thích hợp pha trà?"

Lục Thai bĩu môi, "Phi Ưng bảo phong thủy rõ ràng cho người ta động tay chân, giếng nước phá lệ - âm trầm, đừng nói là pha trà, chính là nấu nước nấu cơm, dương khí không đủ nặng phạm tục phu tử, tích lũy tháng ngày, đều sẽ có phiền phức, bất quá vấn đề không lớn. Ta đoán cái này mười mấy hai mươi năm qua, sinh bên dưới nữ hài khẳng định so nam

hài thêm ra rất nhiều, lâu dài đi xuống, liền muốn âm Thịnh Dương suy rồi."

Trần Bình An nhú mày không nói.

Lục Thai cười hỏi nói: "Mặc kệ quản ?"

Trần Bình An liếc mắt nhìn hăn, "Không đề cập tới cái kia giang hồ ân oán giang hồ rồi, chúng ta bây giờ cái gì đều không biết không minh bạch, là giúp người vẫn là muốn hại người ?"

Lục Thai cười nói: "Cái kia ta cứ yên tâm rồi, ta còn sợ người một cái nhiệt huyết trên đầu, liền muốn gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ tới."

Trần Bình An tức giận nói: "Ta không có đao."

Lục Thai ném rồi thùng nước ở một bên, hai tay phụ sau, nghiền ngẫm đánh giá Trần Bình An, chặc chặc nói: "U, Trần Bình An, có thể a, bây giờ đều sẽ giảng trò cười rồi."

Trần Bình An cười trừ.

Bắt đầu trong sân luyện tập sáu bước chạy cộc.

Lục Thai ngồi tại trên bậc thang, ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, nhẹ nhàng huy động quạt nan, "Muốn mưa xuống rồi."

Trong hoàng hôn, rất nhanh liền có một trận như trút nước mưa to, đúng hẹn mà tới.

Tích táp, rơi trong sân trên bàn đá, trong hẻm nhỏ, giữa thiên địa.

Trần Bình An người mặc pháp bào kim lễ, không cần lo lắng thụ hàn

máy may, thậm chí không cần lo lắng quần áo thấm thấu, liền tiếp tục luyện quyền không ngừng, mà lại mỗi lần ra quyền, bỗng nhiên đánh nát một đoàn nước mưa cảm giác, để Trần Bình An trầm mê trong đó.

Lục Thai vì rồi tránh mưa, đã ngồi tại cửa phòng miệng bên kia, mặc dù một trận gió thu Thu Vũ, thời tiết râm mát, nhưng hẳn vẫn là tại bên kia đông đưa cây quạt, hoặc là ngăn người, hoặc là ngẫu nhiên liếc vài lần Trần Bình An quyền pháp.

Lục Thai nhìn thấy Trần Bình An từ luyện quyền chuyển thành luyện kiếm, vẫn là hư năm trường kiếm cổ quái con đường.

Lục Thai cười nói: "Cổ nhân đối đãi mưa xuống, một mực coi là là thiên địa giao - hợp, Âm Dương Giao Thái. Cổ nhân ý nghĩ, thật thú vị, không biết rõ hậu nhân lại sẽ như thế nào đối đãi chúng ta."

Trần Bình An không nói gì, Lục Thai thường thường như thế thần thần đạo nói, không cần để ý tới.

Ban đêm hôm ấy, Lục Thai gian phòng kia đã tắt đèn đi ngủ.

Trần Bình An giống thường ngày như vậy khêu đèn đêm đọc, đọc qua quyển kia 《Sơn Hải Chí》.

Ngoài cửa sổ vẫn như cũ mưa to bàng bạc, lớn như vậy mưa, hiếm thấy.

Trần Bình An lỗ tai khẽ nhúc nhích, lờ mờ nghe được bên ngoài viện một bên ngõ hẻm, có hài đồng truy đuổi đùa giỡn vui cười âm thanh chợt lóe lên.

Sau một lát, Trần Bình An vừa mới lật qua một trang thư, liền lại nghe được bên ngoài vang lên nhỏ xíu nữ tử tiếng nói, như khóc như tố.

Trần Bình An thờ ơ, lại có liên tiếp lão ông tiếng ho khan vang, dần dần

đi xa.

Phải biết, nhà này sân nhỏ ở vào ngõ hẻm phần cuối, là một đầu đoạn hạng nhất.

Trần Bình An khép lại quyển sách trong tay, cầm lấy trên bàn Đường Kiếm Hồ, vừa uống rượu một bên đi ra khỏi phòng, mở ra cửa sau, bỗng nhiên ở giữa, phẳng phất giữa thiên địa nước mưa, đều là huyết thủy.

Chớp mắt về sau, liền lại khôi phục bình thường, trừ rồi thời tiết hàn ý, tiểu viện bốn phía hơi nước tràn ngập, cũng không dị dạng.

Trần Bình An chuyển rời cái ghế, ngồi tại cánh cửa bên ngoài, thoáng ngoại phóng khí thế, một thân thần óng ánh nội liễm thuần túy quyền ý, chậm rãi chảy xuôi toàn thân, đem những cái kia đập vào mặt nước mưa, lặng yên che chắn tại vài thước bên ngoài.

Cửa sân truyền đến một hồi đốt đốt đốt bấm tay tiếng đập cửa vang.

Trần Bình An vừa muốn đứng dậy đi mở môn.

Tiếng đập cửa liền bỗng nhiên mà ngừng.

Lại nhiều lần sau, Trần Bình An liền dứt khoát chẳng quan tâm, bắt đầu luyện tập kiếm lô đứng cái cọc.

Đại khái sau một nén nhang, mưa to dần dần ngừng, chuyển thành tí tách tí tách liên miên mưa phùn.

Cửa sân bên kia lại truyền tới ngón tay cào môn làm người ta sợ hãi tiếng vang.

Trần Bình An mở ra con mắt, thở dài, từ trong tay áo vê ra một tờ giấy vàng chất liệu Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, đứng người lên, chậm rãi hướng

đi cửa sân miệng.

Đầu ngón tay tấm kia giấy vàng phù lục, chiếu sáng rạng rỡ, tản mát ra kim sắc quang mang, như một vòng nắng gắt xé rách màn đêm.

Lục Thai đột nhiên mở ra cửa, ngáp nói rằng: "Tranh thủ thời gian thu lại, không cẩn thận sẽ đem quý mị dọa cho chết."

Trần Bình An không để ý tới không hỏi cái này cười lạnh.

Hắn liền muốn đánh mở cửa, trước cái gì đều mặc kệ, trước hướng ngõ nhỏ ném ra tờ phù lục này lại nói còn lại.

Lục Thai nhắc nhở nói: "Nhưng đừng đánh răn động cỏ a."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, vẫn là trực tiếp hướng đi cửa sân, rút ra chốt cửa sau, âm khí âm u, ngoài cửa vũng bùn hẻm nhỏ, rõ ràng Minh Không không một người, lại có tiếng bàn luận xôn xao vang, bốn phía phiêu đảng, trên mặt đất sẽ còn tùy theo xuất hiện từng cái sâu cạn không đồng nhất dấu chân.

Trần Bình An quay người đem phù lục dán thiếp tại trên cửa chính.

Tiến cửa trước đó, quay đầu nhìn lại, phát hiện hẻm nhỏ nơi xa, có một lớn một nhỏ hai người bốc lên mưa mà đi, đều là người mặc lam trắng áo gai, hài tử không có quay người, lại "Vạn chuyển" cả viên đầu, đối với Trần Bình An đối mặt, hé miệng, im ắng cười.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 293: Ưng không bay

Cái kia khuôn mặt xanh trắng, người mặc đồ trắng hài tử, đầu óc tròn vẹn quay rồi một vòng, lúc này mới tiếp tục đi theo đại nhân cùng một chỗ tiến lên, thân hình tan biến tại hẻm nhỏ chỗ sâu.

Trần Bình An vẻ mặt tự nhiên, cũng không tiếp tục nhìn quanh bên kia quỹ quyết cảnh tượng, liếc mắt dán thiếp tại trên cửa chính Trấn Yêu phù, chỉ là phổ thông giấy vàng chất liệu, dùng không tính quá đa nghi đau. Lúc trước lớn như vậy một trận mưa, cánh cửa vì nước mưa thấm thấu, thế nhưng là bị Trần Bình An tiện tay dán tại cánh cửa bên trên, kiên cố dị thường.

Trên cửa dán lấy giữa phố phường thường thấy nhất hai vị hoa văn màu võ môn thần, không biết là Đồng Diệp Châu hưởng thụ hương hỏa miếu Quan Công Thánh Nhân, vẫn là Trầm Hương quốc trong lịch sử công huân đại tướng.

Năm nay đã qua hơn phân nửa, hoa văn màu môn thần bị phơi gió phơi nắng dầm mưa, phai màu lợi hại, còn có chút ảm đạm vô quang, có một tia tuổi xế chiều mục nát chi khí.

Trần Bình An bước lên võ đạo bốn cảnh về sau, khí huyết hùng tráng, hồn phách cứng cỏi, đối đãi phương này thiên địa phương thức, tùy theo có rồi chút biến hóa, cùng loại luyện khí sĩ vọng khí, có thể bắt được từng tia từng sợi linh khí lưu chuyển, nhất là mang theo mặc kim lễ sau, phối hợp cái này pháp bào linh khí hấp thu trình độ, lẫn nhau nghiêm chỉnh, thu hoạch tương đối khá.

Ngửa đầu nhìn qua nhìn như áo giáp sáng rõ, trang phục uy nghiêm hai tôn môn thần, kì thực một điểm thần tính linh quang, sớm đã tan biến tại thời gian trường hà, bị đầu này cổ quái ngõ hẻm âm sát chi khí, điểm

điểm từng bước xâm chiếm, làm hao mòn hầu như không còn.

Đây coi là không tính anh hùng khí đoản ?

Trần Bình An thở dài một tiếng, nhón chân lên, dùng ngón tay vuốt lên tấm bùa kia rất nhỏ nếp uốn, một trương Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, dựa theo giá thị trường mà tính, có thể mua bao nhiêu đối với hoa văn màu môn thần rồi? Nghĩ đến đây, Trần Bình An cũng có chút nổi nóng, những cái kia lén lút âm tà đại khái ý tứ, Trần Bình An lòng dạ biết rõ, đây là đang ra oai phủ đầu, đại khái là nếu muốn hẳn cùng Lục Thai như thế hai cái dương khí tràn đầy người xứ khác, thức thời một chút, sớm rời đi nơi này, song phương nước giếng không phạm nước sông.

Trần Bình An đi vào sân nhỏ, đóng cửa bên trên buộc, Lục Thai tất nhiên tỉnh rồi, liền triệt để không có rồi buồn ngủ, cùng Trần Bình An đồng dạng chuyển rồi cái ghế ngồi tại cửa ra vào, không cần Trần Bình An mở miệng, Lục Thai liền chủ động giải thích nói: "Một chút cái đạo hạnh nông cạn âm vật, cũng liền hù dọa một chút người, nhiều nhất tai họa những cái kia tiên thiên dương khí yếu kém chợ búa bách tính, hoặc là tại bọn hắn đi đường ban đêm thời điểm, đột nhiên dọa bọn hắn nhảy một cái, thừa dịp hồn phách rung động trong nháy mắt, hấp thụ trộm đi một điểm hồn phách, hoặc là tại những cái kia tổ tiên không có tích đức, môn thần mất linh trong môn hộ, chọn lựa lão bách tính làm cơ ác mộng thời điểm, làm quỷ kia ép giường hoạt động, ừ, còn có một số gia hỏa là mình tự tìm phiền phức, không hiểu quy củ, tại một chút cái âm vật du đảng quỷ đường chỗ rẽ đi tiểu, chính mình rước họa vào thân."

Lục Thai xuất ra thanh kia quạt nan, rầm rầm vỗ bắt đầu, trong nội viện ý lạnh biến mất, không khỏi thêm ra mấy phần ấm áp ấm áp, trong nước mưa, từng tia khói bụi lượn lơ dăng lên, xoáy mà tiêu tán.

Lục Thai cười nói: "Cái này giúp quý mị không có gì kiến thức, cùng Phi Ưng bảo người sống nhóm một cái đức hạnh, nửa điểm nhìn không ra hai ta sâu cạn, đáng tiếc rồi tấm kia Trấn Yêu phù, nếu là đổi thành

Trương gia thiên sư đến vẽ, hoặc là Linh Bảo phái cao công pháp sư, bằng vào như người loại này chất liệu. . ."

Lục Thai dừng lại một lát, cố ý muốn tại Trần Bình An trên vết thương xát muối, "Chỉ cần một trương phù dán tại Phi Ứng bảo cửa lớn miệng, liền có thể che chở cái này mấy trăm nhân khẩu, ít nhất ba năm năm năm, không đến mức bị âm vật tập kích quấy rối, cái nào như người loại này thường dân, chỉ dựa vào một thanh thuần túy chân khí nôn tại trên bùa, nhất định vô pháp cấu kết thiên địa linh khí, tờ phù lục này chính là vô nguyên chi thủy, cho nên có thể có mấy ngày phong quang?"

Trần Bình An ngồi tại trên ghế đối diện, "Người làm sao sớm không lộ diện?"

Lục Thai mỉm cười nói: "Ta lộ diện làm cái gì? Cùng bọn hăn tán gẫu, trò chuyện chút bên này phong thổ a? Hỏi nó nhóm vì rồi hù dọa người, là an bài như thế nào ra sân thứ tự? Là như thế nào để cái kia nước mưa biến thành huyết thủy? Ta sẽ chỉ nói trọng tâm dài nói cho nó biết nhóm, quỷ dọa người thủ đoạn, bọn chúng thực sự không đáng chú ý, ta đến lúc đó có thể sẽ nhin không được dạy nó nhóm mấy chiêu tuyệt chiêu. . ."

Lục Thai càng nói càng không tương nổi, Trần Bình An dẫn theo hồ lô rượu chỉ chỉ ngoài cửa, ra hiệu Lục Thai có thể ra ngoài cùng nó nhóm lôi kéo làm quen rồi.

Lục Thai ngồi tại nguyên chỗ, bất động như núi, ba một tiếng thu hồi quạt xếp, "Ta thuở nhỏ liền ưa thích cùng chăn nuôi trong gia tộc yêu Ma Tinh mị đánh giao tế, thậm chí có thể nói là sớm chiều ở chung, đã sớm quen thuộc rồi, nếu như không phải người Trần Bình An chê nó nhóm phiền, có bọn họ bên ngoài trôi tới trôi lui, ta đi ngủ sẽ chỉ càng an ổn thơm ngọt."

Trần Bình An nghi hoặc nói: "Các người Âm Dương gia con cháu, không cần kiêng kị cái này?"

Lục Thai ngửa đầu nhìn về phía màn mưa, nhẹ giọng nói: "Không gần ác, không biết thiện."

Trần Bình An hiểu kỳ hỏi: "Phi Ưng bảo có phải hay không ẩn nấp có chân chính lệ quỷ?"

Lục Thai gật gật đầu, "Không phải vì sao ban đầu ở đánh nhau trước đó, ta muốn nói một câu 'Vu oan giá họa phong thủy bảo địa'?"

Trần Bình An gật gật đầu, rõ ràng nhớ kỹ việc này.

Lục Thai hai cánh tay lười biếng khoác lên ghế dựa cầm trên tay, tay áo rủ xuống, "Nếu là chúng ta hai ngòm củ tỏi rồi, tại bên kia rừng sâu núi thẳm làm rồi bỏ mạng uyên ương, người cảm thấy vu oan cho Phi Ưng bảo cái này giúp vô lâm măng phu, sẽ có người tin sao? Tự nhiên là giá họa cho nơi này một bên cái kia ồ âm vật quỷ mị."

Trần Bình An trong lòng khê động, đột nhiên đứng người lên, hướng đi cửa lớn.

Ngoài viện hẻm nhỏ truyền ra một hồi động tĩnh, trên cửa chính tấm kia Trấn Yêu phù kim quang tăng vọt, lóe lên một cái rồi biến mất,

Lục Thai quay đầu cười nói: "Không cần đi rồi, những cái kia quỷ mị chưa từ bỏ ý định, nhất định phải ăn chút thiệt thòi mới nguyện ý dài trí nhớ, hiện tại lĩnh giáo qua rồi, gần đây hẳn là sẽ đối với chúng ta kính nhi viễn chi, ta về sau nếu muốn được nghe lại những cái kia động lòng người thiên lại chi âm, nếu muốn ngủ ngon giấc, khó đi."

Trần Bình An mở ra cửa sân, vượt qua cánh cửa sau, ngẩng đầu dò xét rồi một chút Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, trừ rồi một hạt dấu vết nhạt nhẽo vết bẩn, phù lục cũng không xuất hiện phù gan vỡ nát, linh quang lay động dấu hiệu, đến đây thăm dò phù lục trước người quỷ mị, như Lục

Thai nói tới, xác thực đạo hạnh không cao.

Trần Bình An trở về sân nhỏ, hạ quyết tâm, nếu như còn tới khiêu khích, vậy cũng đừng trách hấn làm cái ác lân cận rồi.

Lục Thai hai tay ôm lấy cái ót, nói: "Cái này Đồng Diệp Châu là một cái rất thủ cựu địa phương, không quá ưa thích Biệt Châu người xứ khác, nếu đổi lại là bên này, Câu Lô Châu Thiên Quân Tạ Thực, đã sớm cho người ta vây đánh đến gần chết rồi, nào giống các người Bảo Bình Châu, vậy mà còn có thể khách khách khí khí ngồi xuống uống trà, phân rõ phải trái, cò kè mặc cả."

Trần Bình An tại trên bậc thang cạo xát để giày vũng bùn, suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Bảo Bình Châu khoảng cách Câu Lô Châu quá gần, Đại Ly cùng Tạ Thực quan hệ cũng rất thân bí, đều có quan hệ, không hoàn toàn là một châu phong thổ dân phong sự tình. Lục Thai, người cảm thấy thế nào ?"

Lục Thai chặc chặc nói: "Có thể có thể, Trần Bình An, người bây giờ càng ngày càng có thể đứng ở trên núi nhìn vấn đề rồi, không hổ là xông xáo qua Đảo Huyền Sơn cùng kiếm khí trường thành nhân vật."

Trần Bình An chuẩn bị đem cái ghế chuyển về gian phòng, Lục Thai đột nhiên nói rằng: "Trần Bình An, nếu như đem Mã Vạn Pháp tính toán ở bên trong, kỳ thật bọn hấn đối phó một cái nửa kim đan tu sĩ, đều không khó. Hai chúng ta có thể đánh thắng trận này đỡ, kỳ thật thật không dễ dàng."

Trần Bình An liền đứng tại cái ghế sát bên, hỏi: "Nếu như chúng ta hai đối đầu một cái kim đan luyện khí sĩ, có phần thắng sao?"

"Có, nhưng là phần thắng không lớn."

Lục Thai cười nói, "Mỗi một cái kim đan tu sĩ, cơ hồ đều là tâm tính

cứng cỏi hạng người, mà lại thuật pháp thần thông, tầng tầng lớp lớp. Cho nên chúng ta hoặc là liều mạng với hắc, không phải liền sẽ bị hắc tươi sống mài chết. Người hắc là biết rõ a, luyện khí sĩ đệ cửu cảnh Kim Đan cảnh, thuần túy võ phu đệ thất cảnh, cùng riêng phần mình trước đó những cái này cảnh giới, hợp cùng một chỗ, bị nói thành là 'Long trời lở đất'."

Trần Bình An ngồi trở lại cái ghế, lắc đầu nói: "Ta kỳ thật không quá rõ ràng, người cho nói rằng nói rằng?"

Lục Thai nhăn tình sáng lên, "Kể cho người rồi những này, có thể hay không lần sau chính thức chia của thời điểm, ít cho người một trăm khóa Tuyết Hoa tiền?"

Trần Bình An dờ khóc dờ cười, "Người sẽ còn để ý một trăm Tuyết Hoa tiền?"

Lục Thai cười ha ha nói: "Ta đương nhiên không thèm để ý Tuyết Hoa tiền, ta chỉ là ưa thích loại này chiếm tiện nghi cảm giác."

Trần Bình An duỗi ra một cái tay, ra hiệu Lục Thai có thể kiếm tiền rồi.

Lục Thai tâm tình thật tốt, đá rồi giày, trên ghế ngồi xếp bằng, mỉm cười nói: "Thuần túy võ phu sáu thăng bảy, được ca tụng 'Phúc địa', trừ rồi giảng đệ thất cảnh Ngự Phong cảnh, có thể khiến cho võ phu giống tiên nhân như vậy ngự phong đi xa bên ngoài, còn có chính là hồn phách gan ngừng làm một thể, hiện ra ở trước mắt thiên địa, là mặt khác một phen quang cảnh rồi."

"Về phần luyện khí sĩ bước lên Kim Đan cảnh nha, 'Kết thành kim đan khách, mới là ta bồi nhân', câu này khuôn vàng thước ngọc, cơ hồ cho người ta nói nát rồi. Chân chính huyền diệu, ở chỗ kết thành kim đan trước đó, tu sĩ vận dụng thuật pháp thần thông, bình cảnh rất lớn, mở ra phủ đệ có mấy toà, liền có thể đại khái thôi toán ra tích trữ linh khí tổng

số, cùng người đối chiến, tựa như người Trần Bình An nếu muốn dùng tiền, yêu cầu tiết kiệm một chút hoa."

"Nhưng kết thành kim đan sau, tu sĩ tích trữ linh khí, không cực hạn tại khí phủ có mấy toà, mà là như là phú nhân tạo ra một tòa hầm băng, nóng bức còn có thể ăn băng, quan trọng hơn là còn có thể lâm thời cùng thiên địa mượn dùng linh khí, trường sinh cầu trường sinh cầu, nói rồi nhiều như vậy, đến cùng là vật gì ? Trừ rồi đập vào tu hành, lại có là vì rồi có thể cùng thiên địa đụng vào nhau, tự thân tiêu động thiên, thiên địa đại phúc mà."

Trần Bình An nghe được nghiêm túc dụng tâm.

Lục Thai cười hỏi nói: "Cho nên hai chúng ta cái đánh chết rồi Mã Vạn Pháp nhiều người như vậy, chưa hẳn đánh thắng một cái kim đan tu sĩ, liền trở nên không kỳ quái rồi?"

Trần Bình An gật đầu, "Thì ra là thế."

Lục Thai một mặt gặp quỷ bộ dáng, nghi hoặc nói: "Dạy người quyền pháp, kiếm thuật cùng phù lục người, một cái đều không nói cho người những này ?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Không dạy những này, truyền thụ ta quyền pháp lão nhân, chỉ dạy ta. . ."

Trần Bình An đứng người lên, nhẹ nhàng một quyền đưa về phía màn mưa, "Muốn tiện tay một quyền, đánh lui màn mưa mười trượng trăm trượng."

Trần Bình An thu hồi năm đấm, nhẹ nhàng vặn chuyển tay cổ tay, như nâng bút vẽ bùa, "Muốn tại bút pháp đổ xuống phù lục chân ý, một điểm hạo nhiên khí, ngàn dặm khoái chãng gió."

Trần Bình An lại hư năm trường kiếm thức, nhẹ nhàng vung về phía trước một cái, "Đại thiên thế giới, không thiếu cái lạ, ta chỉ có một kiếm."

Lục Thai kinh ngạc nhìn lấy đối diện mái hiên bên dưới, cái kia cùng bình thường không giống nhau lắm áo bào trắng thiếu niên.

Lục Thai cuộn mình trên ghế, hai tay lồng tay áo, thật lâu không nói gì.

Trần Bình An nhếch miệng cười một tiếng, cầm rồi cái ghế liền muốn trở về phòng, "Người cũng đi ngủ sớm một chút."

Lục Thai nghiêm túc hỏi: "Trần Bình An, ba cái ở giữa, người nếu như chỉ có thể tuyển đồng dạng, sẽ chọn cái gì?"

Trần Bình An cứ thế ngay tại chỗ, vấn đề này thật đúng là không có nghĩ qua, suy nghĩ một lát, trả lời nói: "Lúc trước luyện quyền, là vì rồi kéo dài tuổi thọ, xem như ta lập thân gốc rễ, về sau sẽ một mực luyện quyền, nếu như sống được đủ lâu, ta hy vọng có thể đánh lên một ngàn vạn quyền, đương nhiên trong lúc này, nhất định phải bước lên võ đạo đệ thất cảnh. Về phần vẽ bùa, chỉ là thủ đoạn bảo mệnh, ta sẽ không chui vào quá sâu, thuận theo tự nhiên. Chân chính nếu muốn đi được xa, vẫn là. . ."

Trần Bình An duỗi ra ngón tay cái, chỉ chỉ phía sau thanh kiếm kia, "Là luyện kiếm."

Trần Bình An thần sắc bình tĩnh, ánh mắt kiên nghị, "Ta muốn trở thành một tên kiếm tiên, đại kiếm tiên!"

Lục Thai nghiêng đầu, "Cầu cái gì đâu?"

Trần Bình An cười hắc hắc, không nói lời nào, chuyển rồi cái ghế chạy chậm về phòng, đóng cửa đi ngủ.

Lục Thai liếc mắt, không có rồi buồn ngủ, hần liền buồn bực ngán ngẫm mà hừ phát hương dao tiểu khúc, cuối cùng dứt khoát đứng người lên, trên ghế chậm rãi nhảy múa, tay áo xoay chuyển như nước chảy. Về sau ngồi trở lại cái ghế ngáp dao động cây quạt, nếu không chính là ngón tay bấm niệm pháp quyết thôi toán vận thế, sẽ còn đem đầu đặt tại ghế dựa cầm trên tay, mắt trợn trắng le lưỡi đầu làm bộ quỷ thất cổ. . .

Cứ như vậy nhịn đến rồi hừng đông.

Trần Bình An theo bắt đầu giường, đi trước mở cửa thu hồi rồi Trấn Yêu phù, sau đó tại mái hiên bên dưới tới tới lui lui chạy cộc luyện quyền.

Lục Thai liếc mắt Trần Bình An giày, "Quay đầu cho người tìm một đôi chúng ta tiên gia mặc, cũng không cần lại lo lắng mưa tuyết thời tiết, quý một điểm, thậm chí có thể thủy hỏa bất xâm."

Trần Bình An tức giận nói: "Muốn món đồ kia làm gì, cùng người đánh nhau vẫn phải lo lắng giày có thể hay không phá, nhiều vương bận, uống phí nhiều rồi một cái tâm sự."

Lục Thai thở dài nói: "Người liền không có hưởng phúc mệnh."

Trần Bình An hỏi: "Đêm qua sau một bên không có phát sinh cái gì chuyện lạ a?"

Lục Thai gật đầu một cái, "Thật là có, giống như Phi Ưng bảo có người gặp được quỷ rồi, cách bên này không tính quá xa, song phương vùng tay xuất thủ, thật khát máu, bất quá không người chết."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, "Vậy chúng ta ban ngày đi vòng một chút, nhìn có thể hay không phát hiện chân tướng. Tâm lý nắm chắc về sau, lại khẳng định muốn dừng ra tay."

Lục Thai đối với cái này không quan trọng.

Phong thủy kham dư, tầm long điểm huyết, kỳ môn độn giáp, y bát tinh tương, hắc đều rất sở trường, không có cách, tổ sư gia thường cơm ăn, dù là học được không dụng công, cả ngày thay đổi biện pháp lừa dối, nhưng vẫn là tại người đồng lứa ở trong nhất kỳ tuyệt trần, cái này khiến hắc rất phiền não a.

—— ———

Lục Thai ba nói hai nói, hơi hợt, liền khái quát rồi một trận huyết tinh chém giết.

Kỳ thật đối với ngay lúc đó trong cục người mà nói, xa xa không có nhẹ nhàng như vậy.

Tối hôm qua màn mưa bên trong, có một cái eo treo phác đao người mặc áo đen người trẻ tuổi, cùng một vị du lịch đến đây đạo sĩ, kết bạn đi đêm, mũ rộng vành phía dưới vẻ mặt, một cái khăn khái chịu chết, một cái lo lắng.

Mưa to tầm tã chuyển thành mềm mại mưa nhỏ sau, hai người đi vào một đầu ngõ hẻm, đi vào một tòa hoang phế đã lâu rách nát ố xá trước.

Người khoác áo tơ tuổi trẻ đạo nhân sắc mặt hơi trắng, "Tối nay hung sát chi khí, phá lệ nặng!"

Mặt khác tên kia nam tử tay cầm phác đao, da thịt hơi đen, trầm thấp giọng âm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chờ đợi thêm nữa, không biết rõ muốn uống chết bao nhiêu người, kéo không được!"

Ngõ hẻm này, ở khách cực ít, rất thừa thớt ba bốn gia đình mà thôi, phần lớn là tuổi tác lớn mẹ góa con cô lão nhân, cũng không thường cùng bên ngoài liên hệ, Phi Ưng bảo tập võ con cháu, lúc tuổi nhỏ phân, so đấu

can đảm, chính là chọn một cái lúc đêm khuya, xem ai có dám hay không một mình đi qua đầu này chật hẹp âm u ngõ hẻm.

Đều nói ngõ hẻm này từng có qua một trận huyết chiến, Phi Ưng bảo trên giang hồ yên lặng trước đó, thừa dịp lão bảo chủ vừa mới qua đời, có một đám kéo bè kết phái cừu nhân chạm vào Phi Ưng bảo bên trong, từng cái tay nhiễm máu tươi, không phải Ma giáo cao thủ chính là đường tà đạo tông sư, đều là năm đó bị lão bảo chủ đả thương đánh tàn phế các lộ giang hồ kiêu hùng.

Bọn hăn không cẩn thận tiết lộ rồi phong thanh, bị đã sớm chuẩn bị Phi Ưng bảo bắt rùa trong hũ, ngăn ở ngõ hẻm này bên trong, cái kia một trận chém giết, máu chảy đầy đất, song phương giết đến đầu người cuộn cuộn mà rơi, đã có hung nhân đầu lâu, cũng có Phi Ưng bảo người thế hệ trước đầu, tàn chi đoạn xương cốt, cơ hồ không có một bộ toàn thân, nghe nói cuối cùng Phi Ưng bảo nhặt xác người, liền không có một cái nào không phun ra mật.

Phi Ưng bảo là tổ tiên rộng rãi qua lại gia cảnh sa sút cái chủng loại kia vô lâm bang phái, từng có lâu đến trăm năm huy hoàng tuế nguyệt, tại Trầm Hương quốc lần trước thế hệ người giang hồ bên trong, dù là Hoàn thị bây giờ yên lặng rồi mấy chục năm, danh khí vẫn là không tính nhỏ, nhất là đã qua đời Hoàn lão gia tử, đức cao vọng trọng, lúc trước trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, là triều chính đều biết giang hồ hào kiệt.

Chỉ tiếc thế hệ này bảo chủ Hoàn Dương võ đạo tạo nghệ, bình thân không có gì lạ, không thể chống lên Phi Ưng bảo uy danh, mà Hoàn Thường niên kỷ còn nhẹ, liền có sáng khoái bên dưới không người kế tục thăm đạm cách cục.

Thế nhưng là tùy tiện lật qua lão hoàng lịch, từ Hoàn lão gia tử lại hướng lên đây hai đời người, Phi Ưng bảo có thể xách tới trên mặt bàn giảng đồ vật, thực sự quá nhiều.

Cho nên to như vậy một tòa Phi Ứng bảo, trên trên dưới dưới, hơn bốn trăm người, đều rất tự ngạo.

Mặc dù ở chếch một góc, Phi Ứng bảo lại không thể xem như ếch ngồi đáy giếng.

Cơ hồ mỗi người thuở nhỏ liền nghe lấy Phi Ứng bảo rất nhiều truyền kỳ sự tích, Hoàn lão gia tử thân là Trầm Hương quốc bốn đại tông sư một trong thân phận,

Hoàn lão gia tử lúc tuổi còn trẻ cùng một chỗ hành tẩu giang hồ bạn thân, bây giờ thập đại cao thủ ở trong, còn có ba người.

Mà lão thái quân, nghe đồn là nước láng giềng tiền triều vong quốc công chúa, chạy nạn giang hồ, bị Hoàn lão gia tử cứu, vừa thấy đã yêu, trong lúc đó long đong không ngừng, đủ loại gặp trắc trở, cuối cùng vẫn đi cùng nhau, truyền vì giang hồ ca tụng.

Thiếu bảo chủ Hoàn Thường, thuở nhỏ liền thể hiện ra siêu quần bạt tụy tập võ thiên phú, trời sinh thể lực kinh người, hơn mười năm giữa, hướng ra phía ngoài một bên đại hiệp lĩnh giáo, hoặc là cùng những cái kia đã danh chấn giang hồ thiếu hiệp luận bàn so chiêu, biết tròn biết méo. Mà bảo chủ thiên kim Hoàn Thực, nghe nói cùng Trầm Hương quốc thập đại cao thủ một trong đích trường tử, đặt trước rồi một cộc thông gia từ bé, chỉ các loại cái kia vị người trẻ tuổi đến đây cười.

Mà Phi Ứng bảo tuổi trẻ một hệ lãnh tụ, không phải Hoàn Thường, mà là một vị họ khác người, Đào Tà Dương, là bảo chủ Hoàn Dương đích truyền đệ tử, từ nhỏ đi theo đại quản gia Hà lão tiên sinh học tập Nho gia điển tịch cùng cao thâm công phu, nói lên nhân duyên, so thiếu bảo chủ Hoàn Thường còn tốt hơn.

Đào Tà Dương chân thực nhiệt tình, tại Phi Ứng bảo tiếng lành đồn xa, tính tình sáng sủa, giống như trời sập xuống còn không sợ.

Lần trước lên núi nhập bảo một nhóm người, cầm đầu tông sư, là đại danh đỉnh đỉnh giang hồ hào hiệp, trong đó có vị tiên tử thanh danh tốt đẹp cô gái xinh đẹp, cùng Đào Tà Dương quan hệ vô cùng tốt, thường thường cùng một chỗ tại Phi Ứng bảo trong ngoài đồng hành, cùng Đào Tà Dương uống vào đường phố một bên rẻ nhất rượu nước, cũng có thể nét mặt tươi cười như hoa.

Đào Tà Dương mấy năm gần đây đã bắt đầu giúp đỡ bảo chủ cùng quan gia Hà Nhai, bắt đầu thử nghiệm quản lý Phi Ứng bảo sự vụ, tiếp xúc đến rất nhiều nội tình, thời gian trôi qua cũng không nhẹ nhõm.

Bát phương khách nhân, đối nhân xử thế, yêu cầu giọt nước không lọt, Phi Ứng bảo tổ bối còn sót lại cái kia từng nhánh hương hỏa, không thể để cho bọn chúng vô thanh vô tức mà diệt rồi, đến âm thầm tục lấy hương hỏa tình. Chạy kinh thành, chạy trên đỉnh núi danh môn chính phái, chạy đại thành trì bên trong cường hoành bang phái, cho hào môn dinh thự đưa bạc, cùng quận thành địa đầu xà lung lạc quan hệ, đều cần Đào Tà Dương cái này họ khác người đi chạy, cho nên Đào Tà Dương giang hồ kiến thức cùng kinh nghiệm, đều rất xuất chúng.

Tối nay cái này đi tới nơi này đầu ngõ hẻm đao khách, chính là Đào Tà Dương.

Mà tới đồng hành tuổi trẻ đạo nhân, là Đào Tà Dương trên giang hồ nhận biết hảo hữu chí giao, mới quen đã thân, Đào Tà Dương biết rõ tuổi trẻ đạo nhân một số bí mật, có thể thấy được những cái kia âm uế đồ vật, còn có một số trên giang hồ chưa bao giờ nghe áp thẳng thủ đoạn. Đạo nhân thu đến Đào Tà Dương mật tín xin giúp đỡ sau, không nói hai lời liền đến đến Phi Ứng bảo, một phen cẩn thận tìm kiếm, tuổi trẻ đạo nhân tâm tình càng nặng nề, quả nhiên như Đào Tà Dương trên thư nói tới, Phi Ứng bảo đích thật là quý vật quấy phá, mà lại đạo hạnh cao thâm, trực tiếp hồng rồi Phi Ứng bảo phong thủy căn bản.

Tuổi trẻ đạo nhân tự biết cân lượng, xưa nay không là cái gì chân chính trên núi người, đi theo cái kia ưa thích vân du tứ phương sư phụ, tu tập đạo pháp bất quá năm năm, chỉ học đến một chút vọng khí, vẽ bùa da lông công phu, mà lại hăn vẽ phù lục, lúc linh lúc mất linh, công thanh kia đồng tiền kiếm, từ bảy bảy bốn mươi chín viên đồng tiền xuyên thành, đến nay còn không có cơ hội xuất thủ, có phải thật vậy hay không có thể trấn sát trăm tà, trong lòng hoàn toàn không có yên lòng.

Tuổi trẻ đạo nhân tên là Hoàng Thượng, là cái khoa cử vô vọng sĩ tộc con cháu, luyện tập đạo pháp gần năm năm, vẽ bùa vẫn không thể nào đăng đường nhập thất, truyền thụ đạo pháp sư phụ lại lâu dài không ở phía sau một bên, Hoàng Thượng cơ hồ tổn sạch rồi tất cả tích súc, mới kiếm ra rồi thanh kia tiền triều Thần Sách, Nguyên Quang, Chính Đức "Tam thông bảo" đồng tiền kiếm, sư phụ nói qua cái này ba loại thông bảo đồng tiền, chín tầng triệu, ẩn chứa dương khí đủ nhất.

Về phần Hoàng Thượng vẽ phù, phẩm trật không được, cũng chỉ có thể dựa vào số lượng đến ăn lót dạ.

Để hăn như thế nửa cái siêu đạo sĩ, đối phó Phi Ứng bảo hung thần ác quỷ, thật sự là kiên trì, chỉ là cùng Đào Tà Dương tương giao tâm đầu ý hợp, nghĩa khí cho phép, gặp Đào Tà Dương quyết tâm muốn tới này vì dân trừ hại, cũng không thể trơ mắt thấy huynh đệ chết yếu ở bên này.

Hai người xưng huynh gọi đệ, cũng không phải là cái kia giang hồ hào khách tại trên bàn rượu nâng ly cạn chén, mà là đối mệnh.

Nhà này tòa nhà tại hoang phế trước đó, ban đầu chủ nhân hăn là gia cảnh giàu có, cánh cửa khá cao, cửa lớn cũng là tốt nhất Bách Mộc, còn trang trí có thú trước mặt vòng, cổ lão mà thâm trầm.

Đạo sĩ Hoàng Thượng từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy vàng phù lục, lúc trước mưa to bàng bạc, lúc này đạo nhân nhìn lấy ướm nhẹp cửa lớn cùng tường cao, cười khổ nói: "Thiên thời địa lợi đều không tại chúng ta

bên này a."

Đào khách Đào Tà Dương ừ một tiếng, gắt gao tiếp cận cái kia phiến cửa lớn, một tay đè lại chuôi đao, đột nhiên quay người, còn lại một tay hung hăng đập rồi một chút đao sĩ bả vai, "Ta đi đầu một bước, nếu là tình thế nghiêm trọng, cứu ta không được, người không cần phải để ý đến ta, quay đầu giúp ta tìm phong thủy tốt một chút âm trạch là được!"

Hoàng Thượng đang muốn nói chuyện.

Đào Tà Dương đã nhếch miệng, nụ cười rục rở, "Cũng không phải lời khách khí! Nếu là hai người đều chết tại bên này, tại hạ một bên còn không phải đoạt uống rượu ? !"

Đào Tà Dương thu hồi tay, dồn khí đan điền, một đao bổ về phía cửa lớn, "Mở cho ta!"

Đao thế hung mãnh liệt, đúng là trực tiếp bổ ra rồi cửa lớn, Đào Tà Dương nhanh chân đi vào trong đó, dứt khoát kiên quyết.

Trong lúc nhất thời bộ pháp nặng nề, như hãm vũng bùn, Đào Tà Dương không sợ hãi chút nào, khẽ quát một tiếng, vung đao hướng về phía trước, từng đao bổ vào chỗ hư không, đao quang dày đặc, mang theo óng ánh ánh sáng, hiển nhiên là tại võ đạo thấy được môn kính rồi.

Đào Tà Dương lấy đao mở đường, thẳng tắp hướng về phía trước.

Giấu ở trong ngực hãn cùng bên hông hai tấm "Quân tử đeo phù", trong nháy mắt đen hóa, nhuộm đầy mực nước đồng dạng, vốn cũng không nhiều linh khí, tan biến sạch sẽ.

Hoàng Thượng đang muốn bước nhanh đuổi theo, chỉ cảm thấy âm phong từng trận, từ bên trong cửa đập ra, đành phải tại trong cửa lớn vách tường, tìm rồi hai nơi thoáng khô ráo địa phương, dán thiếp rồi hai

tấm trần trạch phù lục, lúc này mới thoáng dễ chịu, không đến mức hô hấp ngưng trệ, sau đó hai tay các vê ở một tấm phù lục, theo thứ tự là "Quang Hoa chân quân cầm kiếm phù" cùng "Hoàng thần càn chương chi ấn phù", đều là Thượng Cổ để lại nổi tiếng hộ thân phù, lưu truyền rộng rãi.

Chỉ là Hoàng Thượng mới định lấy âm phong đi về phía trước ra ba bước, liền phát hiện cầm kiếm phù hợp con dấu phù trở nên đen kịt hơn phân nửa, giống như mới từ trong nghiên mực kéo ra đến hai tấm phù lục, tuổi trẻ đạo nhân trong lòng hoảng hốt, nhin không được hô to nói: "Sát khí dày đặc giống như nước, này Địa Quỷ mị cũng không phải năm đó chết bởi hẻm nhỏ oan hồn! Tất nhiên là du đãng trăm năm trở lên lệ quỷ! Tà Dương, nhanh chóng rời khỏi tòa nhà. . ."

Chỉ là xa xa phòng chính cửa phòng, tự hành mở ra, Đào Tà Dương vùng đao mà vào, cửa phòng liền âm âm.

Hoàng Thượng đầy mặt đau buồn, kiệt lực hướng trong tay hai tấm gặp nạn phù lục, đổ vào nhập mờ nhạt linh khí, gầm thét nói: "Dời ương đi tội trạng!"

Cầm kiếm phù không hề có động tĩnh gì, bị hung địa sát khí ngưng tụ mà thành mực nước thẩm thấu, vê phù hai ngón như bị nóng, Hoàng Thượng tranh thủ thời gian ném rồi phù lục.

Cũng may tấm kia con dấu phù linh quang đập dòn, bỗng nhiên sáng lên, chiếu rọi ra bốn phía dị tượng.

Phù lục đột nhiên nhóm lửa, cháy hừng hực, giấy vàng kịch liệt tiêu hao, tản mát ra gay mũi khói xanh.

Tại Hoàng Thượng chung quanh, thâm trầm vui cười âm thanh liên tiếp, nhưng không thấy nửa điểm bóng người.

Chỗ cổ thật giống như bị lạnh buốt lưỡi dài liếm qua, để tuổi trẻ đạo nhân cả người nổi da gà lên.

Hoàng Thượng ném rồi đốt xong con dấu phù, đang muốn lại từ trong tay áo lấy ra một trương áp đáy hòm phù lục.

Hướng tay áo với tới tay phải mu bàn tay chỗ, tựa như cho người ta châm đâm rồi một chút, Hoàng Thượng rung mình một cái, đỉnh đầu lại có không hiểu thấu đột nhiên dầm mưa bên dưới, Hoàng Thượng nhìn quanh bốn phía, mưa nhỏ liên tục, tuổi trẻ đạo nhân kinh ngạc đưa tay lau mặt một cái, buông tay vừa nhìn, đúng là tràn đầy máu tươi.

Sau một khắc, Hoàng Thượng vô ý thức nâng đầu lên.

Một trương không có rồi con mắt khuôn mặt tái nhợt gần tại gang tấc, cơ hồ muốn dán lên Hoàng Thượng chớp mũi.

Hoàng Thượng ngây ra như phỗng.

Trong một chớp mắt, bả vai bị người dùng sức đè lại, hướng về sau kéo một cái, Hoàng Thượng cả người bay ngược ra tòa nhà, ngã tại bên ngoài vũng bùn ngõ hẻm bên trong, chóng mặt.

Chỉ thấy một cái quen thuộc cao gầy bóng lưng, chính là Phi Ưng bảo lão quản sự Hà Nhai, Đào Tà Dương sư phụ.

Lão nhân hai tay cầm phù, lá bùa hắc không phải là bùa chú bình thường giấy vàng chất liệu, óng ánh quang lưu trôi, trong suốt sáng long lanh, mặc dù tại âm phong sát trong mưa, hào quang phiêu đảng, như gió to bên trong hai chi ánh nến, thế nhưng là phù lục linh quang thủy chung dao động mà không tiêu tan.

Lão quản sự chân đạp cương bộ, nói lẩm bẩm.

Hoàng Thượng vừa mới thở phào nhẹ nhõm, cổ liền bị móng tay cực dài tuyết trắng hai tay bóp lấy, lập tức hướng về sau túm đi, tuổi trẻ đạo sĩ hai tay lung tung đập vũng bùn mặt đất, không hề có tác dụng, cái ót cùng phía sau lưng trùng điệp đâm vào mạnh ngỗ hẻm trên vách tường, giống như là có người thẩm thấu trong vách tường, cũng hi vọng Hoàng Thượng cái này người sống sờ sờ đi theo tiến vào bên trong.

Hoàng Thượng trợn trắng mắt, ngất đi.

Đợi đến tuổi trẻ đạo nhân tỉnh táo lại, đã trở lại Phi Ứng bảo lâu chính cái gian phòng kia phòng trọ, sát vách chính là Đào Tà Dương nơi ở.

Hoàng Thượng lung la lung lay rời khỏi giường, vừa vặn nhìn thấy Hà lão tiên sinh sắc mặt nghiêm túc mà ra khỏi phòng.

Hà Nhai thở dài một tiếng, "Tà Dương thân thể cũng không trọng thương, chỉ là. . ."

Lão nhân không có tiếp tục nói hết.

Hà Nhai vốn muốn nói một đôi lời Hoàng Thượng, không nên như thế lỗ mãng, bởi tiếp Đào Tà Dương tự tiện xông vào đầu kia ngỗ hẻm.

Chỉ là nhìn lấy tuổi trẻ đạo sĩ hốt hoảng thất thố, nhất là chỗ cổ còn có đen như mực đậm từng đầu vết trảo, qua rồi một đêm, còn chưa giảm đi, lão nhân liền có chút không đành lòng, thở dài một tiếng, bước nhanh rời đi, muốn đi nấu một bộ dược, giúp đỡ đồ đệ bồi bổ cố nguyên.

Hoàng Thượng mấy lần nếu muốn đẩy cửa vào, đều thu tay lại, thất hồn lạc phách.

Đêm nay Trần Bình An cùng Lục Thai muốn đi Hoàn gia phủ đệ dự tiệc.

Khoảng cách yến hội còn có nửa canh giờ, hôm nay ban ngày hai người đi dạo xung quanh, lớn nhỏ đường phố, các nơi giếng nước, hoàn thị từ đường, diễn võ trường, Phi Ưng bảo hành hình đài các loại mà, đều đi một lượt.

Lục Thai quan sát rồi từng nhà trên cửa chính các thức môn thần, Trần Bình An thì thỉnh thoảng sẽ ngồi xổm người xuống, yên lặng về lên một năm thổ nhượng, để vào trong miệng nhai lấy.

Trở lại sau sân nhỏ, Trần Bình An đột nhiên nghĩ tới một chuyện, "Hà quân sự để cho chúng ta tiến vào Phi Ưng bảo, nhất là đem chúng ta an bài ở chỗ này, có phải hay không có hấn tư tâm ?"

Lục Thai gật gật đầu, "Đuổi sói nuốt hổ kế sách, hơn phân nửa là Phi Ưng bảo đã cùng đường mặt lộ, lấy ngựa chết làm ngựa sống. Nói không chừng nay dạ yến trên ghế, chúng ta nếu là vạch mặt, vấn trách việc này, Phi Ưng bảo liền muốn thẳng thắn, không ở ngoài xin lỗi bồi tội, sau đó nện tiền cho chúng ta, muốn chúng ta giúp Phi Ưng bảo vượt qua cửa ải khó."

Trần Bình An thở dài, nếu là bọn họ hai đạo hạnh thấp, đánh không lại những cái kia du hồn đẳng quý, có phải hay không tối hôm qua tại toà kia tòa nhà chết bất đắc kỳ tử, chết rồi liền chết rồi? Hai đầu nát chiếu cuốn một cái, để cho người ta ném ra Phi Ưng bảo xong việc ?

Lục Thai tựa như xem thấu Trần Bình An tâm sự, cười nói: "Tại cảm khái giang hồ hiểm ác ? Vậy người có nghĩ tới hay không, khả năng Phi Ưng bảo cùng cái kia Hà Nhai đều có khó ngôn chi ẩn, nghe qua bọn hấn tố khổ về sau, nói không chừng người liền sẽ lòng đầy căm phẫn, hăng hái động thân."

Trần Bình An lung lay đầu, nhẹ giọng nói: "Sự tình có trước sau, đúng sai phân lớn nhỏ, trình tự không thể loạn, về sau mới là cân nhắc nặng

nhẹ, giới định thiện ác, cuối cùng lựa chọn như thế nào đi làm một chuyện."

Lục Thai cười nói: "Nghe đơn giản, làm cũng không dễ dàng."

Trần Bình An ừ một tiếng, "Khó cực kỳ."

Cũng không lâu lắm, Hoàn Thường Hoàn Thục hai huynh muội, cùng nhau mà tới, hôm nay Hoàn Thục đổi rồi một thân ấm xiêm y màu vàng, cao vút ngọc lập. Hoàn Thường vẫn là như vậy ăn diện, chỉ là lấy xuống rồi tẩm kia Ngưu Giác Cung.

Trước lúc này, Lục Thai hỏi thăm Trần Bình An, muốn hay không cho Phi Ưng bảo cùng Hoàn Thục một kinh hi, không chờ Lục Thai nói xong, Trần Bình An mặt đen lên, vỗ một cái Dưỡng Kiếm Hồ, Lục Thai lập tức im miệng, chấp tay trước ngực, làm cầu xin tha thứ hình dáng.

Nơi xa cao lầu lan can chỗ, một vị tâm tình không tệ phụ nhân tươi cười rạng rỡ, ý cười ôn nhu, đêm qua nghe nữ nhi nói rồi chút khuê phòng lời nói, nói có vị xứ khác phiên phiên giai công tử, hôm nay muốn cùng bằng hữu cùng một chỗ đến nhà báỉ phỏng, muốn nàng cái này làm mẫu thân giúp đỡ chương chương nhần.

Phụ nhân cảm thấy thú vị, liền đáp ứng.

Về phần trước kia cái kia cái cộc có chút trò đùa thông gia từ bé, đừng nói là Phi Ưng bảo không còn coi là thật, đối phương càng hy vọng căn bản không có chuyện như vậy, tránh khỏi bị chán nản không chịu nổi Phi Ưng bảo liên lụy.

Hiện thực phụ nhân vừa nghĩ tới tương lai có một ngày, nữ nhi liền muốn cùng với nàng cái này mẫu thân đồng dạng, tại tuế nguyệt tốt nhất thời điểm, xuyên qua xinh đẹp nhất đỏ tươi áo cưới, gả cho thích nhất người trong lòng, phụ nhân đã vui mừng, lại khó tránh khỏi có chút thất lạc.

Phụ nhân hốt mắt đỏ bừng, liền có chút cúi đầu, móc ra một phương
thêu hoa bọc khăn, lau sạch nhè nhẹ khoé mắt.

Phụ nhân cũng không tự biết, Phi Ứng bảo cũng không có người xem
thấu, nàng tấm kia thất khiếu chảy máu gương mặt, xuất hiện rồi vô số
kẽ vết rạn, giăng khắp nơi, tựa như một cái đem nát chưa nát đồ sứ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 294: Ngự kiểm

(nói hai chuyện, một cái là tập san thời kỳ thứ nhất, ưa thích kiểm đến cùng tuyệt trung bằng hữu nhất định phải đi lật một chút. Lại chính là cái này nguyệt sự tình tương đối nhiều, chỉ có thể tranh thủ 12 vạn chữ trái phải đối mới, thế gian luôn có bất đắc dĩ sự tình, cuối cùng sức người. Chỉ bất quá từ kiểm mở ra thư đến nay, có câu nói cảm thụ rất sâu, chính là "Nhưng hỏi cày cấy, chớ có hỏi thu hoạch", cùng mọi người cùng nỗ lực.)

Phi Ứng bảo thiên kim tiểu thư Hoàn Thục đối với Lục Thai có ý tứ, Trần Bình An cũng không phải mù lòa, tự nhiên nhìn ra được.

Về phần hai huynh muội tại khách khí thân thiện sau khi, hai đầu lông mày vung đi không được phần kia vẻ lo lắng, Trần Bình An cũng nhìn ra được.

Xem ra nơi này quý mị quấy phá, gần như không chút kiêng kỵ mà tập kích quấy rối chợ búa bách tính, cho Phi Ứng bảo mang đến cực lớn lo lắng âm thầm cùng làm phức tạp.

Dưới núi giang hồ, cho dù người là hào môn đại phái, đối phó loại chuyện này, vẫn là lực bất tòng tâm.

Một đoàn người đi hướng Phi Ứng bảo lầu chính, lầu xây đến khí thế nguy nga, người bút tẩm biển, câu đối, cao bằng người hoa văn màu môn thần, hai bên trái phải ngọc trắng ngời xôm sê, đều hiện lộ rõ ràng Phi Ứng bảo Hoàn thị năm đó vinh quang cùng nội tình.

Yến khách đại sảnh, đèn đuốc huy hoàng, từng nhánh thêu như hài nhi cánh tay nặn đỏ, còn bày biện rất nhiều đồ vật cũ, đại phúc sơn thủy tranh chữ, vẽ có tiên gia cảnh tượng đối với bình phong, bảo chủ Hoàn

Dương cùng phu nhân, lão quản gia Hà Nhai cùng mấy vị Hoàn thị trưởng bối, tại đại sảnh cửa ra vào nghênh tiếp hai vị lần đầu đến Phi Ưng bảo tuổi trẻ hậu sinh.

Đứng phía sau rất nhiều gia tộc tuần ngạn cùng bàng chi con cháu, những người này, đối với Lục Thai cùng Trần Bình An đều tràn ngập tò mò, dù sao bày ra lớn như vậy chiến trận, hiếm thấy.

Lục Thai lấy tiếng lòng cáo tri Trần Bình An, "Đưa tay không đánh người mặt tươi cười, người tin hay không, Phi Ưng bảo Hoàn thị nếu như đầy đủ thông minh, sẽ ở qua ba lần rượu về sau, cùng hai ta chủ động thỉnh tội."

Lục Thai rất nhanh liền không có chính kinh, nhìn quanh bốn phía, tại Trần Bình An tâm hồ nói rằng: "Lão cổ hủ cũng không ít, cái này Phi Ưng bảo Hoàn gia tổ tiên rất xa hoa a. Đặt tại Đồng Diệp Châu chân núi bên dưới, xem như không sai rồi, nếu như không phải bị rồi biến cố, không thể không co đầu rút cổ đến tận đây, chỉ sợ căn bản không cần chúng ta lộ diện, đã sớm mời rồi Trần Hương quốc hoặc là xung quanh một bên tiên sư bãi bình rồi cái kia giúp âm vật."

Lục Thai trước đó đề cập qua một miệng, hạo nhiên thiên hạ thương gia con cháu, đưa ra một cái "Tiền cũ" "Mới tiền" thuyết pháp.

Phiếu số ngân trang, phân cũ mới, có mấy trăm năm thậm chí ngàn năm không ngã lão cửa hiệu, cũng có nhân thể quật khởi mới thế lực, cả hai cấp cho, lưu thông ngân phiếu, liền tự nhiên mà vậy có rồi nằm bên trên cũ mới khác biệt.

Nhập tọa trước đó, Trần Bình An nhạy cảm phát giác được rồi vị kia bảo chủ phu nhân khác thường, khí tức cả người lộ ra mây che sương mù quần, mà lại là loại kia ô mây sương đen, rõ ràng dính lấy ô uế khí tức, nhìn qua phụ nhân dung nhan diễm lệ, bảo dưỡng thoả đáng, kì thực nguyên khí suy kiệt, sắp dầu hết đèn tắt.

Lục Thai một chút đều không có nhìn nàng.

Dạ yến chưa nói tới sơn trân hải vị, thịt rừng tôm cá tươi thêm mùa sơ quả, Hoàn Dương từ đầu tới đuôi đều không có sĩ diện, giá đỡ thả rất thấp, ngay cả Trần Bình An đều có thể rõ ràng cảm nhận được những cái kia Hoàn thị con cháu không được tự nhiên, nâng chén uống rượu cùng bên dưới đĩa gắp thức ăn, đều rất qua loa, thường thường là bảo chủ đề nghị mời rượu, mới có chút động tác.

Chỉ là Lục Thai đoán sai rồi, dù là yến hội tới gần khâu cuối cùng, bảo chủ Hoàn Dương cũng không có đề cập hai người ngủ lại cổ quái ngô nghê một chuyện, chỉ nói Phi Ứng bảo cùng sơn ác nước, chiếu cố bất chu, mong rằng hai vị công tử nhiều hơn rộng lòng tha thứ. Bất quá các loại uống xong cuối cùng một ngụm rượu, người ngoài nhao nhao đứng dậy tán đi, Hoàn Dương cùng phu nhân tự mình mang theo Trần Bình An Lục Thai du lãm lầu chính, leo lên tầng cao nhất một chỗ sân thượng sau, đám người cùng một chỗ lên cao trông về phía xa thời điểm, Hoàn Thường cùng Hoàn Thực phân biệt lấy ra đồng dạng lễ vật, đều chứa ở trong hộp gỗ, Hoàn Dương nói là Phi Ứng bảo tổ truyền lão cổ hủ, không đáng tiền, nhưng coi như hiếm có, một điểm lễ gặp mặt, không thành kính ý, hi vọng hai vị công tử về sau nhiều đến Phi Ứng bảo làm khách, nhất định quét dọn giường chiếu đón lấy.

Lục Thai xã giao đến giọt nước không lọt.

Hắn sờ lấy lan can, thầm đọc nói: "Nơi tốt."

Thế là cứ như vậy chủ và khách đều vui vẻ mà tán, Hoàn Thực nếu muốn đưa hai người đi ngõ nhỏ kia, nhưng là bị Hoàn Thường tìm rồi cái cớ giữ chặt, Hoàn Thực mặc dù lòng có bất mãn, cuối cùng vẫn không có khẳng khẳng rời đi lầu chính, nàng xem thấy hai người sóng vai đi tại rộng lớn trên đường phố bóng lưng, Hoàn Thường nhỏ giọng nói: "Tà Dương bị thương nặng như vậy, người làm sao cũng không đi thăm

viếng một chút ?"

Hoàn Thục nhíu mày nói: "Cha cùng Hà gia gia đều nói rồi, không cần hấn hành động thiếu suy nghĩ, còn như thế lỗ mãng, nếu như không phải tối nay liền sẽ có tiên sư giá lâm Phi Ưng bảo, như thế nào thu thập cục diện rồi rằm ? Đào Tà Dương lớn như vậy một người, còn trông coi Phi Ưng bảo một nửa sự vụ, làm sao còn như thế hành động theo cảm tính ? Bất quá là lẫn lộn rồi mấy ngày bên ngoài giang hồ, liền không biết rõ trời cao đất rộng. . ."

Hoàn Thường nổi nóng nói: "Bất kể nói thế nào, Tà Dương đều là vì rồi chúng ta Phi Ưng bảo mới chịu trọng thương, người ít nói lại một chút ngồi chiêm chọc! Cái này nếu là cho Tà Dương nghe thấy, phụ khí rời đi Phi Ưng bảo, đều không người có mặt cản trở! Người coi thật không biết rõ, những năm này có bao nhiêu danh môn chính phái nhìn trúng rồi Tà Dương tập võ thiên phú cùng kinh tế tài cán ?"

Hoàn Thục bĩu môi, "Vậy liền miếu nhỏ chứa không xuống Đại Bồ Tát thôi, Phi Ưng bảo còn có thể như thế nào ? Khóc hô hào cầu Đào Tà Dương lưu lại ?"

Hoàn Thường quay đầu qua, tàn khốc giáo huấn nói: "Hoàn Thục, người sao càng nói càng hỗn trưởng! Chẳng lẽ lương tâm đều cho chó ăn rồi? ! Tà Dương cùng người là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên người trong nhà, cùng ta cùng là hảo huynh đệ. . ."

Hoàn Thục hốc mắt đỏ bừng, có chút ủy khuất, lần đầu nhìn thấy như thế tức giận ca ca, run giọng nói: "Thế nhưng là ta không muốn gả cho hấn a, hấn ưa thích ta, nhưng ta chính là không thích hấn a, ta có biện pháp nào ?"

Hoàn Thường thở dài, mọi nhà có nỗi khó xử riêng, việc này nan giải khúc mắc.

Tựa như Hoàn Thường nghĩ không minh bạch, vì sao như vậy sáng chói
giang hồ tiên tử, sẽ vừa thấy đã yêu, thích Đào Tà Dương, mà Đào Tà
Dương lại vẫn cứ không thích.

Vì sao Đào Tà Dương ưa thích muội muội mình nhiều năm như vậy, vốn
nên nước chảy thành sông, vui kết lương duyên muội muội, nhưng lại
không thích.

Về phần Đào Tà Dương nếu là cùng muội muội thành thân, lại có gì lão
quản sự trong lúc vô hình giúp đỡ chỗ dựa, nhiều năm như vậy vào Nam
ra Bắc, Phi Ứng bảo trọng trọng ngoài ngoài đều kính phục Đào Tà
Dương, như vậy tương lai có một ngày, Phi Ứng bảo có thể hay không
thay đổi rồi dòng họ, Hoàn Thường ngược lại nghĩ đến không nhiều,
hoặc là nói không muốn đi suy nghĩ sâu xa.

Đêm thu mát mẻ, tinh hà sáng chói, lấm ta lấm tẩm, phảng phất đều là
nhân gian vẻ u sầu.

Đêm hôm ấy, tại Trần Bình An cùng Lục Thai còn chưa đi đến đầu kia
ngõ hẻm, Phi Ứng bảo ngoài cửa lớn con đường bên trên, liền đến rồi
một vị tiên phong đạo cốt phương ngoại chi nhân.

Chỉ có bảo chủ Hoàn Dương cùng quản gia Hà Nhai lão nhân, ra cửa
nghênh đón, túc thủ cung đứng, bầu không khí không náo nhiệt, nhưng là
tương đối nghênh đón hai vị người tuổi trẻ yến hội, rõ ràng muốn càng
thêm thực sự.

Đám đầu đi tới người, là một vị hai mắt tinh quang nở rộ cao lớn nam tử,
nắm một thốt toàn thân tuyết trắng tuần mã, nhìn ước chừng tuổi bốn
mười, cầm trong tay phất trần, lưng đeo gổ đào phù lục lệnh bài, lóe lên
mà tới.

Yên ngựa hai bên treo hai trói từng bách nhánh cây, hết sức kỳ quái.

Một cây phát trần, khắc dấu có "Khứ Ưu" hai chữ.

Bảo chủ Hoàn Dương cùng lão nhân Hà Nhai vội vàng thở dài, "Nghênh tiếp Thái Bình Sơn tiên sư."

Trung niên nam tử mỉm cười gật đầu nói: "Không cần khách khí, xuống núi hàng yêu trừ ma, là ta thế hệ sơn nhân nghĩa vị trí."

Không chờ Hoàn Dương mở miệng, dẫn ngựa nam tử nâng đầu nhìn về phía tòa thành bên trên không, "Âm sát chi khí, quả nhiên rất nặng, nếu như ta không có đoán sai, Phi Ưng bảo hãn là vừa mới xuống một trận mưa to, các người phải hiểu, đó cũng không phải là một trận phổ thông Thu Vũ, mà là chiếm cứ nơi này tà ma quỷ mị, tại thi pháp bày trận, muốn dạy các người Phi Ưng bảo đoạn tử tuyệt tôn."

Hoàn Dương cùng lão quản sự ánh mắt giao hội, Hoàn Dương chấp tay ôm quyền nói: "Chỉ cần tiên sư có thể cứu ta Phi Ưng bảo hơn năm trăm nhân khẩu tính mệnh, Phi Ưng bảo nguyện ý vì tiên sư tạo sinh tử, giao ra chuỗi này tổ tiên trong lúc vô tình thu được bảo đao 'Ngừng tuyết', Hoàn thị tử tôn cung phụng Thái Bình Sơn cùng tiên sư ít nhất trăm năm thời gian, đem hết khả năng, báo đáp tiên sư!"

Nam tử bật cười lớn, lay động phát trần, "Cứu xuống lại nói, nếu không hảo hảo một cốc thiện duyên, liền thành rồi thương nhân mua bán, chẳng phải là một thân hơi tiền khí rồi."

Hoàn Dương kích động vạn phần, khóc không thành tiếng nói: "Tiên sư cao thượng! Là Hoàn Dương thất lễ rồi. . ."

Nam tử không rảnh để ý, dẫn ngựa tiến lên, hiển thị rõ thần tiên phong phạm.

Đêm hôm ấy, lại có một vị phong trần phó phó lôi thôi lão nhân bái phỏng Phi Ưng bảo, kém chút cửa lớn đều không cho mở ra, về sau là

Đào Tà Dương bằng hữu, tuổi trẻ nói Nhân Hoàng còn nghe hỏi tiến đến, mới đưa lão nhân tiếp nhập rồi Phi Ứng bảo, tùy tiện ở tại rồi một đầu ngô hẻm, Hoàng Thượng đầy mặt áy náy, lão nhân ngược lại là lơ đãng, tại trong đêm khuya đi đi nhìn xem, trong lúc đó còn ghé vào trên miệng giếng, ngửi ngửi mấy ngụm giếng nước vị đạo.

Lão nhân ở sau đó, ồ lên một tiếng, mũi chân điểm một cái, từ trong viện lướt lên nóc nhà, đưa mắt nhìn về phía một chỗ, cẩn thận xem xét một lát, trở về sau sân nhỏ, hỏi: "Phi Ứng bảo đã có rồi cao nhân tọa trấn ?"

Tuổi trẻ đạo nhân ngẩn người, "Có phải hay không cao nhân, đệ tử cũng không rõ ràng, chỉ biết rõ Phi Ứng bảo trước hai ngày qua rồi hai vị công tử trẻ tuổi ca, một vị phong độ nhẹ nhàng, ngày thường thật sự là tốt túi da, một vị khác gánh vác trường kiếm, không quá thích nói chuyện."

Lão nhân hỏi: "Người cùng Đào Tà Dương lúc trước gặp nạn, hai người kia không có xuất thủ tương trợ ?"

Hoàng Thượng cười khổ nói: "Là lão quản gia cứu rồi chúng ta, hai người kia cũng không xuất hiện."

Lão nhân gật gật đầu, "Hà Nhai xác thực biết một chút đạo pháp da lông, nhưng là so với hai người kia dán tại cửa ra vào tấm bùa kia, kém đến liền có chút xa rồi."

Tuổi trẻ đạo nhân cứ thế ngay tại chỗ, "Hai người kia cùng ta không sai biệt lắm số tuổi, khó nói liền đã cùng sư phụ đồng dạng, là cái kia đạo pháp thông huyền tiên sư ?"

Lão nhân cười nhạo nói: "Trẻ tuổi làm sao vậy, tuổi còn trẻ, liền có thể bàn sơn đảo hải, đó mới gọi chân chính tiên sư. Giống sư phụ người ta như vậy gà mờ, dựa vào cao tuổi rồi nấu đi ra không quan trọng đạo hạnh, tại chính thức trên núi tiên gia trong mắt, căn bản liền sẽ không bị coi là người trong đồng đạo."

Hoàng Thượng vẫn như cũ không quá tin tưởng, luôn cảm thấy là sư phụ có đức độ, là chân chính không màng danh lợi thế ngoại cao nhân, không thích nói khoác chính mình thần tiên tu vi.

Lão nhân không nói thêm lời cái gì, so sánh những cái kia đẳng vân giá sương mù, ngự phong đi xa tiên gia, bản thân tương đương cao tuổi rồi đều sống ở cầu thân đi lên, cuối cùng không phải cái gì thoải mái sự tình.

Bên kia, Trần Bình An lại tại ngoài cửa viện thiếp rồi trương Bảo Tháp Trấn Yêu Phù.

Hai người đều không buồn ngủ, liền trong sân nói chuyện phiếm.

Trần Bình An vẻ mặt nghiêm túc, Lục Thai vẫn như cũ cười tủm tỉm ngồi trên ghế phiến cây quạt.

Trần Bình An vừa muốn nói chuyện, Lục Thai đưa tay ngăn cản Trần Bình An lời nói, "Nói rồi coi như mất linh rồi."

Lục Thai chuyển di chủ đề, trêu ghẹo nói: "Một cái kim lễ pháp bào, Dưỡng Kiếm Hồ bên trong hai thanh phi kiếm, một căn pháp bảo phẩm trật Phục Yêu Tác, chờ người ngày nào bước lên rồi thất cảnh võ phu, còn đến mức nào ?"

Trần Bình An hiểu ý cười một tiếng, sáng sủa nói: "Trong đó chưa xót, không đủ vì người ngoài nói."

Lục Thai thở dài nói: "Người có phải là kỳ quái hay không, vì sao ta từ trước tới giờ không cảm thấy mình là một tên kiếm tu ?"

Trần Bình An tức giận nói: "Có cái gì kỳ quái, chẳng phải bởi vì người sợ độ cao ? Từ Lão Long thành đi Đảo Huyền Sơn, là cười Quế Hoa Đảo, từ Đảo Huyền Sơn đến Đồng Diệp Châu, là Thôn Bảo Kinh. Vậy

người ngồi qua côn thuyền sao?"

Lục Thai mặt đỏ lên, một tay lấy trong tay quạt nan ném về phía Trần Bình An, Trần Bình An duỗi ra khép lại hai ngón, nhẹ nhàng xoay tròn, quạt nan như có chút dây dẫn dắt, quay tròn xoay tròn, vòng quanh Trần Bình An phi hành một vòng, trở về Lục Thai bên kia, Lục Thai tiếp được quạt nan, chặc chặc nói: "Học để mà dùng, rất nhanh nha."

Kiểm sư ngự kiếm thuật, trên giang hồ khả năng rất thần bí, nhưng đối với bước lên võ đạo bốn cảnh Trần Bình An mà nói.

Nhất pháp thông, vạn pháp thông.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 295: Nhìn về nơi xa

Ngày mùa thu ấm áp, Lục Thai hôm nay lại trong sân một mình khô tọa học đánh cờ, Trần Bình An ở một bên luyện tập « kiếm thuật chính kinh ».

Từ lần trước Lục Thai phát giác được Phi Ưng bảo đệ tử điều tra sau, Phi Ưng bảo liên không còn ngầm xuống mạo phạm.

Lục Thai thừa dịp Trần Bình An ngừng lại kiếm đỡ khoảng cách, đột nhiên hỏi: "Trần Bình An, ta dạy cho người đánh cờ a?"

Trần Bình An còn tại bên kia vận chuyển tay cổ tay, tìm thích hợp nhất, thông thuận cầm kiếm tư thế đến ứng đối biến chiêu, xuất kiếm nếu muốn nhanh, liền phải từ mảnh chỗ không ngừng cầu biến, cái này cùng đốt sứ ở trong cực kỳ cao minh nhảy - đao thủ pháp, là một cái đạo lý, thô nhìn là "Bất động", kì thực không phải.

Nghe được Lục Thai đề nghị sau, lắc đầu nói: "Quên đi thôi, ta học qua, nhưng là bên dưới không tốt. Lần thứ nhất ra cửa du lịch thời điểm, gặp qua cao thủ đánh cờ, ta vẫn là càng ưa thích nhìn người đánh cờ."

Lâm Thủ Nhất, Tạ Tạ, Vu Lộc, đổi tên Thôi Đông Sơn thiếu niên quốc sư, một cái so một cái tài đánh cờ thâm hậu, Trần Bình An thường thường xem cờ, thế nhưng là ngay cả cờ tốt xấu, xa gần cùng sâu cạn cũng nhìn không ra, cho nên tự nhận không có đánh cờ thiên phú.

Bất quá tựa như nhìn thấy Lục Thai pha trà, sẽ cho người cảm thấy cảnh đẹp ý vui, đi hướng Đại Tuyền trên đường, Lâm Thủ Nhất cùng Tạ Tạ đánh cờ, đồng dạng để Trần Bình An tâm thần hướng tới.

Bàn cờ đánh cờ, đánh cờ người loại kia tọa vong cảm giác, Trần Bình An

cảm thấy rất mỹ hảo.

Lục Thai cũng không dây dưa, cười hỏi nói: "Biết rõ đánh cờ cảnh giới tối cao là cái gì không?"

Trần Bình An đương nhiên không biết rõ.

Lục Thai sột lạc tử, ánh mắt cực nóng, "Trước người không người."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, gật gật đầu, "Ừm."

Cái này đến phiên Lục Thai kinh ngạc rồi, nâng đầu lên, mắt liếc thấy Trần Bình An, "Người thật có thể hiểu?"

Trần Bình An trong sân chậm rãi đi đi, dồn khí đan điền, quyền ý trút xuống, chợt nhìn không chút nào thu hút, nguyên lai đã là nước sâu im ắng cảnh giới, cười nói: "Có người kiếm, còn có giúp ta rèn luyện võ đạo ba cảnh lão nhân, quyền của hắn, cảm giác đều là như vậy, tựa như người nói, 'Trước người không người'."

Lục Thai

Dù là Lục Thai gặp quá nhiều kỳ nhân mỹ cảnh, gặp qua cuộc sống xa hoa, hoàng tử quý nhân, tay cầm quạt lông lấy khăn buộc đầu, xan hà ẩm lộ.

Nhìn Trần Bình An đánh quyền, vẫn là một loại hưởng thụ.

Nhưng là Lục Thai cảm thấy Trần Bình An có thể làm được càng tốt hơn.

Hắn đứng người lên, hít thở sâu một hơi.

Chỉ gặp hắn mũi tai ở giữa, có bốn sợi khí tức chậm rãi phiêu đảng mà

ra, lại cũng không rời đi, cũng không tan biến, như bốn đầu tinh tế bạch mãng treo ngược khuôn mặt phía trên.

Trần Bình An hơi nghi hoặc một chút, không biết Lục Thai cử động lần này vì sao.

Lục Thai đi đến sân nhỏ trung ương, chậm rãi nói: "Thuần túy võ phu luyện khí, luyện khí sĩ cũng dưỡng khí luyện khí, hô hấp thổ nạp, đều trốn không thoát một cái 'Khí' chữ, hơi thở mong manh, đặt tại phạm phu tục tử trên người, là hình dung một người không còn sống lâu nữa, nhưng là đặt tại kiếm tu trên người, là một loại khác cảnh tượng."

Lục Thai chậm rãi thở ra một hơi, khí ngưng tụ như tơ, cuối cùng tại trước người hần biến làm rồi một cái bỏ túi phi kiếm, Lục Thai nhẹ nhàng thổi.

Trần Bình An tiếng lòng chấn động, cấp tốc phiết đầu, một vòng bạch quang từ hần bên tai hối hả lướt qua, sau đó cái kia bôi cực kỳ mảnh khảnh bạch quang, tại cả tòa sân nhỏ mãnh liệt bay lượn, không ngừng lôi kéo ra từng đầu kéo dài không tiêu tan tỏa ra ánh sáng lung linh, đem một tòa sân nhỏ bện đến như là một tòa kiếm khí lồng giam, một tòa tràn ngập lãng lệ kiếm khí lôi trì.

Lục Thai giậm chân một cái, dị tượng trong nháy mắt tiêu tán.

Lục Thai mỉm cười nói: "Ta mặc dù không phải thuần túy võ phu, nhưng là đạo lý vẫn hiểu, người Trần Bình An luyện quyền điên đại, chỉ là một cái bình thường nhất quyền giá, liền đánh rồi một trăm vạn lượt, cho nên quyền ý tự nhiên mà thành, nhưng là người kỳ thật cũng không lý giải trong đó chân ý."

Lục Thai mặt hướng Trần Bình An, một tay phụ sau, một tay duỗi ra, bàn tay mở ra, "Thế gian quyền giá, trừ rồi tráng gân cốt khí huyết, ôn dưỡng hồn phách thần ý, chân chính huyền cơ, ở chỗ một luồng 'Không tá trợ

tại thiên địa chi lực, ngược lại muốn sắc lệnh thiên địa' chân khí, dính liền chặt chẽ, vì cái gì chính là ra quyền nhanh đến không nói đạo lý!"

Lục Thai thẳng tắp duỗi ra một quyền, âm âm rung động, quyền cương nổ tung, truyền ra lựa là xé rách tiếng vang.

Lục Thai lại ra quyền, hơi có nghiêng về, vạch một cái trượt đi, ra quyền cuối cùng địa điểm, vẫn là trước kia vị trí, nhưng là âm thanh, lặng yên không một tiếng động, nhưng là năm đấm chạm đến không trung, khí thể vỡ nát, âm thanh kinh người.

Lục Thai giải thích nói: "Hai quyền, ta dùng rồi giống nhau khí lực cùng thần ý, thẳng không rét đậm một quyền ra ngoài, nhìn như ngắn nhất con đường, nhưng là tựa như bạt sơn thiệp thủy, nhanh nhất, là tìm tới đường núi, xuôi dòng mà xuống, người một đường thẳng đi, ngược lại đi được không đủ nhanh. Trong truyền thuyết võ đạo chân chính chỗ tận cùng, là mười cảnh, lại hướng lên, là Võ thần cảnh, đó mới là để luyện khí sĩ đều muốn cực kỳ hâm mộ cùng e ngại trên trời phong quang."

Lục Thai thu hồi năm đấm, thở dài, nhìn về phía bầu trời, ánh mắt hoảng hốt nói: "Thiên hạ loạn tượng đã lên, Trần Bình An, người nhất định phải sống sót. Có thể chống đến cuối cùng, chính là. . ."

Lục Thai khoe miệng chảy ra tơ máu, vẫn là nói tiếp nói: "Người nhất định phải sống sót, thủ vững tại nào đó mà, tuyệt đối không nên bị đại thế lôi cuốn, muốn làm trong lúc này lưu trụ cột, lúc đến thiên địa đều là đồng lực, Trần Bình An, không cần tranh nhất thời được mất, ta tin tưởng người lại so với cái kia Tào Từ đi được càng xa, sẽ trùng kiến trường sinh cầu, sẽ trở thành đại kiếm tiên. . ."

Thiên cơ không thể tiết lộ.

Đối với bình thường luyện khí sĩ mà nói, khả năng chính là một câu có thể tùy tiện treo ở miệng một bên nói đùa.

Nhưng là Âm Dương gia khác biệt.

Tinh thông bói quẻ, đoán mệnh cùng tinh tượng người, thường thường không được thọ hết chết già, ngẫu nhiên có, cũng chớ có hy vọng xa vời ân trạch tử tôn, thậm chí có khả năng thu không đủ chi, tổ tiên Thất Đức, gieo hại hậu nhân.

Trần Bình An đã nhìn ra không ổn, nhẹ giọng quát nói: "Lục Thai, đủ!"

Lục Thai gật gật đầu, giơ tay lên lưng xóa đi vết máu, ngồi trở lại bên cạnh cái bàn đá, rục rờ cười nói: "Tất nhiên ta tìm đến nơi này, tại Phi Ưng bảo tìm tới rồi bên trên ban công, như vậy về sau người liền cần chính mình một mình du lịch rồi."

Trần Bình An ngồi tại hắt bên cạnh, gật gật đầu, "Việc nơi này rồi, ta sẽ một mình Bắc thượng, người không cần lo lắng."

Lục Thai hỏi: "Có tính toán gì?"

"Đương nhiên là có a."

Trần Bình An cười nói: "Gần, chính là tìm tới một tòa cổ chiến trường di chỉ, tìm kiếm những cái kia sau khi chết còn ngưng tụ không tiêu tan âm hồn anh linh, rèn luyện tam hồn, nện vững chắc võ đạo bốn cảnh nội tình. Xa, về đến cổ hương sau, tiếp tục cùng lão nhân học quyền, từng bước một đi được thực tế một chút, bước lên đệ thất cảnh khả năng càng lớn hơn."

Lục Thai gật gật đầu, "Không cần phải để ý đến ta, ta không sao, điểm ấy Thiên Đạo quay trở lại, Lục thị con cháu việc nhà cơm mà thôi."

Trần Bình An xác nhận Lục Thai không phải đánh mặt sưng mao xưng mạp mạp sau, liền yên lòng, hai tay ôm lấy cái ót, khoan thai nói: "Còn

có trước đó liền nghĩ qua, nhưng là không kịp làm một sự kiện, cho quê quán trải một con đường, cách mỗi ba năm dặm thì có một tòa đi đình cái chủng loại kia, tốn nhiều tiền hơn nữa, ta cũng không đau lòng."

Lục Thai tức giận nói: "Một con đường mà thôi, cũng hoa không rồi mấy đồng tiền."

Khó trách gia hỏa này hai thanh bản mệnh phi kiếm gọi cây kim cùng râu, xem ra là trời sinh ưa thích cùng người phương pháp tu từ phân cao thấp.

Trần Bình An cũng không cùng hấn phân cao thấp, tiếp tục nói: "Đến nhà hương bên kia, thử tự mình quản lý Kỳ Long ngõ hẻm hai tòa cửa hàng, chỉ cần có thể kiếm tiền, cho dù là mỗi ngày nhập trương chỉ có mấy văn tiền, đều được."

"Lại có là những cái kia thần tiên mộ những cái kia tàn Phá Thần giống, mặc dù trước đó một chuyến về nhà, đã làm một chút sự tình, dựng rất nhiều lầu, tu sửa một chút, nhưng còn chưa đủ, còn cần chính thức vì bọn chúng tái tạo kim thân."

"Cái này là người mua sắm cái kia mấy quyển tạc tượng sách vở nguyên nhân?"

"Ừm. Tận lực nhiều biết rõ một chút kiêng kị cùng quy củ, tránh khỏi chính mình lòng tốt làm chuyện xấu."

Lục Thai cười nói: "Thật là bận bịu."

Trần Bình An thủy chung nhìn về phía phương xa, "Lại xa một chút, nguyện ý nghe sao?"

"Nói đi, nếu như nói đến kém rồi, ô rồi lỗi tai ta, ta liền một đầu đâm vào giếng nước bên trong, tẩy một chút."

Trần Bình An lờ đi hắt mĩa mai, "Ta muốn ở quê hương Lạc Phách Sơn bên kia, trúc lâu bên ngoài, có càng nhiều kiến trúc một tòa tòa nhà đứng lên, từ chân núi. . . Được rồi, từ giữa sườn núi, một mực kéo dài đến đỉnh núi, có người nói những cái kia ngói úp, giọt nước, mái cong, khung trang trí, mộng và chốt, cũng phải có."

Trần Bình An nói đến đây, duỗi ra một cái tay, hung hăng hướng lên khoa tay rồi một chút.

Lục Thai liếc mắt, "Thật là đáng sợ hùng tâm tráng chí."

Trần Bình An có chút tiết khí.

Lục Thai tranh thủ thời gian giơ hai tay lên, "Tốt tốt tốt, người nói tiếp. Ta không còn giấu cợt người chính là."

Trần Bình An lúc này mới tiếp tục nói: "Ta muốn mua rất nhiều tàng thư, tam giáo Thánh Nhân, chư tử bách gia, tiên hiền giấy bút, cũng phải có một chút. Ly Châu động thiên tại phá toái trước đó, giống nhà ta Nê Bình ngô hẻm loại này giữa phố phường, một quyển sách có bao nhiêu khó được, người khẳng định không cách nào tưởng tượng, so thấy một hạt bạc còn khó."

"Ta muốn trên núi, cao ốc lầu nhỏ, để đó rất nhiều linh khí pháp bảo, còn muốn thu thập thiên hạ các quốc gia các nơi đặc sản, Thái Y Quốc cấm tú địa y cùng gà chọi chén dạng này, hoạt bát đáng yêu tinh linh cổ quái, giúp người trang điểm tinh mị, sẽ đứng tại bồn hoa cảnh cây bên trên chấp tay thở dài, mở cửa đón khách tiểu gia hỏa, đều nuôi tới một chút. Kỳ hoa dị thảo, núi cao nước chảy, đình đài lầu các, mậu rừng tu trúc, mỗi ngày đều sẽ có biển mây giống sông lớn đồng dạng núi sương mù trào lên núi bờ. . ."

"Lý Bảo Bình Lý Hòe có thể tại bên kia an tâm đọc sách, Lâm Thủ Nhất

có thể dốc lòng tu đạo, Vu Lộc có thể võ đạo trèo lên đỉnh, cùng họ Thôi lão nhân thỉnh giáo quyền pháp quyền thuật, Tạ Tạ có thể tại bên kia. . . Không cần thụ Thôi Đông Sơn khi dễ, tiểu đồng áo xanh cùng phần vảy nữ đồng có thể tại bên kia muốn tu đi liền tu hành, muốn trộm lười liền lười biếng, có cái gọi Nguyễn Tú cô nương, có thể thường thường tới nhà của ta làm khách, ta có thể xuất ra chính mình cửa hàng làm bánh ngọt đãi khách. . ."

"Mỗi khi gặp Sơ Nhất Thập Ngũ, sẽ có rất nhiều bách tính đi Lạc Phách Sơn Sơn Thần miếu thắp hương, ta muốn đem đường núi thần đạo tạo đến càng rộng, cùng Phúc Lộc Nhai Đào Diệp ngũ hẻm đồng dạng tảng đá xanh, trời mưa xuống còn không sợ vũng bùn dính giày, tại Sơn Thần miếu chuẩn bị kỹ càng rất nhiều áo tơi mũ rộng vành, dù là lâm thời mưa xuống, lão bách tính cũng không sợ, mượn đi lấy lấy xuống núi chính là, lần sau thắp hương trả lại trở về."

"Mặc kệ thiên hạ thế nào, dưới núi là như thế nào cách sống, nơi khác trên núi là như thế nào, ta chỉ hy vọng ta bên kia, người người tương thân tương ái, mỗi ngày thời gian đều trôi qua thư thái chút. Ta hi vọng chính mình cùng người bên cạnh, không cần giống Lưu Tiệp Dương lần kia như thế, cảm giác cái gì đều làm không rồi, mà là chúng ta chiếm đạo lý thời điểm, người khác không nghe, vậy liền để bọn hắn nghe, mặc kệ là dựa vào năm dặm vẫn là dựa vào kiếm. . ."

Lục Thai một mực an an tĩnh tĩnh nghe.

Tựa như nhìn tận mắt Trần Bình An tại mùa hè chất đông chính mình người tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 296: Chia ly

Lục Thai lúc đó chỉ chỉ cửa sân miệng bên kia, nói dán rồi tắm kia Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, ngoài cửa là giang hồ, bên trong cửa đã là trên núi rồi.

Đem Trần Bình An cho nói đến muốn uống rượu.

Về sau Phi Ưng bảo não nhiệt, não nhiệt thì có rồi nhân khí, so với trước đó loại kia gần như tỉnh mạch nặng nề an tường, ngay sau đó Phi Ưng bảo rõ ràng muốn càng để cho người an tâm.

Bởi vì Phi Ưng bảo đến rồi hai vị xứ khác cao nhân, không phải Phi Ưng bảo quen thuộc loại kia du lịch tứ phương đại hiệp, hoặc là đại danh đỉnh đỉnh tông sư, mà là thần thần đạo đạo, so với đã đầy đủ cổ quái Hà lão phu tử, còn muốn càng khiến người ta cảm thấy mới mẻ.

Vị kia bảo chủ thịnh tình mời mà đến trung niên nam tử, tại Phi Ưng bảo phố lớn ngõ nhỏ, dắt bạch mã mà đi, yên ngựa hai bên treo rồi hai đại trói từng bách cảnh, mỗi lần nhân mã dừng bước, cầm trong tay phát trần nam tử liền sẽ thiêu hủy một cái nhánh cây, cũng không thấy hấn sử dụng hỏa thạch, hai ngón chà một cái, từng bách nhánh cây liền sẽ bốc cháy lên, nổi lên từng trận mùi thơm ngát, lượn lờ lên không.

Ghé vào nơi xa đứng ngoài quan sát Phi Ưng bảo người, trong đó có chút hơi thông lão hoàng lịch lão giả tóc trắng, bắt đầu khoe khoang lên học vấn đến, nói cái này gọi đình liệu, là một môn khó lường tiên gia thuật pháp, có thể trừ tà khử uế, bởi vì từng là vạn mộc chi trưởng, được ca tụng mười tám công, tương đương với triều đình quốc công gia, bách thụ thì là gần với gỗ thông Hầu gia, nhất là một chút cái danh sơn trên núi lớn từng bách, hiển quý đây, cho nên thiêu đốt từng bách, phối hợp tiên gia khẩu quyết, liền có thể thông thần.

Khách quan cao lớn nam tử phất trần bạch mã, một vị khác lôi thôi lão nhân, liền lộ ra tục khí nhiều, bán so sánh bất quá đồng hành, thủ đoạn cũng lộ ra cổ hươu thổ khí, cho nên chạy tới tham gia náo nhiệt mở mang hiểu biết Phi Ứng bảo bách tính, thực sự không nhiều. Thân phận của ông lão, nói là tuổi trẻ nói Nhân Hoàng còn sư phụ, là đứng hàng đường núi sĩ, cùng lão bảo chủ là trên giang hồ kết bạn cho nên giao, lần này lão nhân gia ở trên núi bấm ngón tay tính toán, đoán ra rồi Phi Ứng bảo có khó, mới xuống núi tới đây giúp đỡ cầu phúc tiêu tai.

Lôi thôi lão nhân đã không có người mặc đạo bào, cũng sẽ không vẽ bùa đập cương, chỉ là để cho người ta bắt rồi bảy, tám con gà trống, phân biệt treo ở rồi Phi Ứng bảo cửa lớn, từ đường cửa ra vào, giếng nước, trường học võ tràng các loại mà, sau đó liền suốt ngày nhìn chăm chăm những cái kia gà trống lớn, bên hông vác lấy chỉ nhỏ bao gạo, đổ đầy gạo nếp, còn có một bình thanh thủy, hầu hạ những cái kia gà trống, trong hồ nước, lại không phải Phi Ứng bảo thường ngày uống giếng nước, mà là để đệ tử hoàng thượng từ đằng xa thâm sơn đánh tới sơn tuyến chi thủy.

Trần Bình An cùng Lục Thai mỗi người đi một ngả, Lục Thai thích xem cái kia cái gọi là Thái Bình Sơn tiên sư, giả thần giả quỷ, Trần Bình An thì đi quan sát tay của lão nhân pháp, ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề trông cửa nói, Trần Bình An xen vào giữa hai bên, mặc dù không rõ ràng lão đạo nhân loại này hành vi sâu xa, nhưng là có thể xác định mỗi chỗ treo gà trống về sau, âm phong sát khí liền muốn nhát nhẽo mấy phần, như là hai quân đối chọi, một phương tránh né mũi nhọn, chỉ bất quá loại này bức lui, cũng vô hại vong, trốn ở trong tối súc thể mà thôi.

Tại lão nhân cho gà trống nuôi nấng gạo nếp cùng thanh thủy thời điểm, từ hẩn lo lắng sắc mặt liền có thể nhìn ra, lão đạo nhân cũng nhìn ra rồi mảnh khỏe, tâm tình cũng không nhẹ nhõm.

Về phần vị kia rêu rao khắp nơi phất trần nam tử, vẻ mặt tự đắc, giống

như là trong nháy mắt liền muốn hết thảy tà ma tan tành mây khói.

Hoàn Thường Hoàn Thực huynh muội, phụ trách vì người nọ mở đường.

Đào Tà Dương sắc mặt tái nhợt, thường thường ho khan, chỉ cùng hoàng thượng cùng một chỗ đi theo lão đạo nhân sau lưng.

Lục Thai cũng không nói rõ hai người đạo hạnh cao thấp, chỉ nói cái kia nam tử khẳng định không phải cái gì Đồng Diệp Châu Thái Bình Sơn luyện khí sĩ, mà lôi thôi lão nhân là vị danh xứng với thực núi cư đạo nhân, chú trọng một cái u lặn học nói, nhân trí từ an, cùng sơn thủy vì lân cận.

Thái Bình Sơn là Đồng Diệp Châu trung bộ số một đại tông môn, so với Phù Kê Tông chỉ mạnh không yếu, chỉ là ẩn thế đến rồi gần như bị quan chán đời cấp độ, cực ít có tu sĩ xuống núi ra ngoài, là trong ngoài đan pháp thu lại thành người, Lục Thai tại Trung Thổ Thần Châu đều có chỗ nghe thấy, chỉ là trên thế gian danh khí kém xa tít tắp Đồng Diệp, Ngọc Khuê hai tông.

Lại qua rồi hai ngày yên tĩnh tường cùng thời gian.

Liền xem như ở tại chợ búa ngõ hẻm Phi Ứng bảo bách tính, đều phát giác được rồi sắc trời khác thường.

Vốn nên mặt trời mới lên ở hướng Đông tia nắng ban mai thời gian, Phi Ứng bảo trên đỉnh đầu, lại là đen mây lẫn lộn, tầng tầng lớp lớp, giống như là vật sống đồng dạng tại đối Phi Ứng bảo trương rằng múa trào, ép tới tất cả mọi người tâm tư càng thêm trĩu nặng, đảm nhiệm tiên sinh dạy học lão quản sự Hà Nhai, bản tiếng, hôm nay học thực không cần lên khóa, muốn bọn hắn mau về nhà đợi, để học vỡ lòng hài đồng nhóm một hồi lâu hoan thiên hỉ địa, trên đường trở về, thành đàn kết bạn, đối những cái kia đen mây chỉ trở, nói cái này giống một cái con rết, nói cái kia giống một đầu trâu nước, cuối cùng nhìn thấy rồi như là một trương nữ

tử khuôn mặt dữ tợn đen mây, đem bọn nhỏ dọa đến lập tức tan tác như chim muông, tranh thủ thời gian chạy về trong nhà.

Trần Bình An trong sân luyện tập quyền thung, sớm phát hiện rồi thiên tượng quỷ quyết, Lục Thai ngồi tại bên cạnh cái bàn đá yên lặng bấm ngón tay thôi diễn, vẻ mặt tự nhiên.

Vốn nên ngày đầu cao chiếu lúc sáng sớm, mờ mờ như đêm khuya, ánh nắng đúng là nửa điểm vậy không tiến Phi Ưng bảo.

Trần Bình An lại nghe được rồi ngõ nhỏ bên ngoài âm trầm vui cười âm thanh, trôi tới trôi lui.

Trần Bình An ngừng lại quyền thung, chạy tới mở ra cửa, quay người ngẩng đầu nhìn lên, tấm kia phổ thông chất liệu Trấn Yêu phù, theo những ngày này thời gian dời đổi, phù gan ẩn chứa linh khí cũng đang không ngừng trôi qua, đã trở nên ảm đạm vô quang, một trường nguyên bản mới tinh màu vàng lá bùa, giống như là dán thiếp rồi hơn nửa năm câu đối xuân, phai màu nghiêm trọng, nếp uốn đến kịch liệt, còn có mấy chỗ bị thấm thấu màu đen cực mực, khó trách đám kia âm vật quỷ mị dám can đảm hiện thân khiêu khích.

Lục Thai hai tay giấu trong tay áo đi ra cửa sân miệng, cùng Trần Bình An sóng vai mà đứng, ngửa đầu nhìn lấy tấm kia hướng tới mục nát đan thư chân tích, nói một mình nói: "Cách nay cực kỳ xa xôi thời đại, tương đương với thất cảnh võ phu tu vi người, vẽ ra đến phù, bất quá là vừa mới bắt được một chút da lông, cửu cảnh thực lực người, vẽ bùa mới tính đang đường nhập thất, cho nên lúc ấy phù lục, uy lực to lớn, có thể nghĩ. Trong đó lại lấy mịt mờ khó rõ ràng 'Tam sơn Cửu Hồn tiên sinh ', bị coi là 'Phù lục chính tông ', chỉ tiếc chúng ta những hậu nhân này, thậm chí không biết rõ đây rốt cuộc là người, vẫn chỉ là cái biệt xưng."

Trần Bình An nhón chân lên, hái xuống tấm bùa kia, thu nhập trong tay áo.

Bốn phía lập tức vang lên đánh trống reo hò thanh âm, vụ khí từ hẻm nhỏ đường đất dâng lên, cấp tốc tràn ngập ra, vụ khí đầu tiên là mắt cá chân độ cao, sau đó là đầu gối, rất nhanh liền đến rồi ở giữa.

Trần Bình An tựa như mở ra nắp nồi, lập tức chính là vụ khí bùng bùng, chỉ bất quá bếp lò vụ khí là nóng hổi mùi gạo mùi đồ ăn, hẻm nhỏ bên này là sền sệt ẩm ướt âm sương mù, hiện ra nhàn nhạt tanh hôi mùi.

Trần Bình An quay đầu nhìn lại, cũng may vụ khí cũng không một cổ tác khí, tràn vào những cái kia chợ búa môn hộ trong viện, chỉ là từng nhà dán thiếp tại trên cửa chính các loại môn thần, Võ Thánh Nhân hoặc là văn võ tài thần cái gì, phát ra một hồi nhỏ xú xị xì rung động, vốn là tan rã nhạt nhẽo điểm này linh khí, tan thành mây khói, rốt cuộc che chở không được chủ nhà.

Tại Trần Bình An trong tầm mắt, hẻm nhỏ phần cuối, lại xuất hiện rồi cái kia đối với người mặc đồ trắng áo trắng lớn nhỏ nhân vật, tiểu hài tử vẫn như cũ nhìn chăm chăm Trần Bình An, một đôi đỏ tươi tròn mắt, không ngừng có vết máu chảy ra, chảy xuôi tại tuyết trắng gương mặt bên trên, chỉ là máu tươi cũng không biết rời đi gương mặt kia, sẽ giống từng con giun bò qua bò lại, từ hai mắt ra ra vào vào, giống như là đem hài tử hốc mắt, xem như rồi sào huyệt.

Năm hài tử đại nhân, trên mặt vậy mà cũng không ngũ quan, giống như là che một tầng nặng nề vải trắng, để cho người ta không nhìn thấy tai mũi mặt mày miệng.

Còn có rất nhiều làm người ta sợ hãi ô uế âm vật, cùng nhau hướng ngỗ hẻm cuối ngôi viện này đi tới, có sống rồi một đôi cá chết mắt bà lão tay chân chạm đất, linh hoạt leo lên tại tường viện bên trên, đối Trần Bình An không ngừng lặp lại nỉ non muốn ăn thịt.

Còn có rất nhiều ngòi xồm tựa ở tường cây bên dưới hài đồng, hai tay

ôm đầu gối, đầu chống đỡ đầu gối, phát ra từ răng khe hở rỉ ra tiếng nghẹn ngào, đứt quãng, theo gió phiêu diêu, giống như là nếu muốn kể ra một cái bi thương cố sự, nhưng lại niên kỷ quá nhỏ, mồm miệng không rõ, nói không nên lời cái rõ ràng.

Trần Bình An mặc dù từ nhỏ đã kính quý thần, thật là chưa nói tới sợ hãi.

Thử nghĩ một chút, một cái bốn năm tuổi tuổi nhỏ hài tử, gió mặc gió, mưa mặc mưa, liền dám một mình hướng thần tiên mộ bên trong chạy. Sau đó luyện rồi quyền, tăng thêm lần này Đồng Diệp Châu, chính là ba lần đi xa, trên đường đi thấy qua sơn thủy kỳ quái, sao mà nhiều vậy. Chỗ nào sẽ còn bị loại chiến trận này hù đến.

Cho nên dù là cái kia một lớn một nhỏ, lão đảo chạy tới rồi cửa sân chính đối ngõ nhỏ, Trần Bình An vẫn là thờ ơ, ngược lại đi ra một bước, đứng tại bậc thang biên giới, giống như ngay tại chờ đợi bọn chúng động thủ một khắc này.

Cái kia đầy mặt máu tươi như mạng nhện hài tử, một mực nhìn chăm chú Trần Bình An, nó ở bên đầu qua cùng Trần Bình An đối mặt thời điểm, mở miệng nói: "Thịt của người rất thơm, có thể làm cho ta ăn vài miếng sao? Ta chỉ cần người nửa giao cực cứng, có thể chứ?"

Hài tử lời nói nói đến cực kỳ chậm chạp, mà lại tiến lên bước chân không ngừng, đợi đến "Tâm can" hai chữ nói ra khỏi miệng thời điểm, đã đưa lưng về phía Trần Bình An, nhưng là đầu lâu của nó đã vặn quay tới, vẫn còn đang "Nhìn thẳng vào" lấy Trần Bình An, nó còn duỗi ra một đầu đen kịt đầu lưỡi, liếm lộng lấy vết máu ở khóe miệng.

Vị kia dọc theo vách tường hành tẩu bà lão dẫn đầu làm khó dễ, tung người một cái mà vọt, nhào về phía Trần Bình An.

Trần Bình An nhìn cũng không nhìn, một bước hướng về phía trước bước ra, đi xuống bậc thang, không chờ giày chạm đến ngõ hẻm mặt đất,

hời hợt một quyền ném ra, đánh trúng vị kia bà lão đầu lâu, âm vật bà lão bị đánh đến hướng về sau ngược lại đụng về đối diện vách tường, ầm ầm vỡ nát, nó thậm chí không kịp kêu rên.

Thấy cảnh này sau, trong hẻm nhỏ âm vật hung tính bộc phát, khói đen phun trào, một đầu đầu sau khi chết oán khí ngưng tụ mà thành âm vật, điên cuồng nhào về phía Trần Bình An.

Trần Bình An một tay phụ sau, thu tại trong tay áo, chỉ lấy tay phải đối địch.

Quyền ý vẫn như cũ điểm đến là dừng, chỉ ở cánh tay phải chảy xuôi, cương khí ngưng tụ mà không ngoài cuộn cuộn, thế nhưng là mỗi một lần ra quyền, liền đập nát một đầu khí thể hung hung âm vật.

Điểm ấy quyền ý, đây đối với bây giờ Trần Bình An mà nói, tựa như chỉ từ một thanh giếng sâu bên trong cấp nước một thùng thôi rồi.

Trái lại đám kia âm vật trong tầm mắt, cái kia áo bào trắng thiếu niên đầu kia cánh tay, tựa như một đoạn nhỏ cắt vỡ rồi màn đêm "Ánh nắng", nóng rực chướng mắt.

Bất quá mấy cái chớp mắt công phu, trùng trùng điệp điệp hẻm nhỏ âm vật liền mười đi bảy tám.

Lục Thai không biết khi nào đã ngồi tại ngưỡng cửa, khoanh tay đứng nhìn, cười không ngớt.

Cái kia tuyên bố muốn ăn rơi Trần Bình An nửa giao tâm can tiểu hài tử, tránh ra khỏi đại nhân tay, lóe lên một cái rồi biến mất, đi vào Trần Bình An sau lưng, bàn tay làm đao, đâm về Trần Bình An phía sau lưng, ý đồ một cái cổ tay chặt từ phía sau lưng mổ ra trái tim.

Cổ tay chặt mãnh liệt, chỉ là cái đứa bé kia vừa mới lằm cho là mình liền

muốn đạt được, liền thống khổ gào lên, nguyên lai khi nó nắm ngón tay chạm đến cái kia một bộ áo bào trắng sau, như là đụng vào một tòa hỏa lô, tuyết nước tan rã, căn bản không kịp thu tay lại, hơn phân nửa cái cánh tay cứ như vậy không có rồi.

Trần Bình An dựa vào phía sau tay phải, vẫn như cũ không thấy mảy may động tĩnh, khoé mắt dư quang thủy chung nhìn chăm chăm cái kia không có ngũ quan khuôn mặt âm vật, chỉ là hướng về sau khẽ nghiêng, đâm vào hài tử âm vật trên người, trên người pháp bào kim lễ chạm đến người sau, hài tử trong một chớp mắt tựa như ngọn nến nóng chảy, hóa thành một sợi cực kỳ tinh túy khói đen, liền muốn lướt về phía phương xa, kết quả bị Trần Bình An quay người, vặn chuyển tay cổ tay, vẽ cung một quyền, đánh cho khói đen không đầu cũng không đuôi.

Lục Thai trêu ghẹo nói: "Cái này có chút khi dễ người a."

Trần Bình An bĩu môi, "Ở đâu là người."

Trần Bình An đột nhiên quay đầu, nhìn về phía hẻm nhỏ phần cuối.

Tại lân cận đường phố chiếc kia giếng nước, có âm trầm giếng nước, leo trèo giếng nước vách trong, mượn mặt đường bên trên vụ khí che lấp dương khí, cấp tốc chảy ra rồi miệng giếng, hướng Trần Bình An đầu này ngõ hẻm trút xuống mà đến, xâm nhập cửa ngõ về sau, vừa vặn "Nhìn thấy" rồi Trần Bình An trấn áp hài tử âm vật quang cảnh, làm sơ do dự, giếng nước vậy mà rút lui mà quay về.

Trần Bình An tay phải ra tay áo, chỉ gặp đầu ngón tay vân vê một trường mới tinh Bảo Tháp Trấn Yêu Phù, trong lòng thầm đọc một tiếng Thập Ngũ, một thanh u lục linh lung phi kiếm lướt đi Dưỡng Kiếm Hồ, xẹt qua Trần Bình An sau lưng, Thập Ngũ mũi kiếm định trụ tẩm kia giấy vàng phù lục, nháy mắt liền biến mất, trên không trung kéo ra một đầu phù lục tán phát hào quang vàng óng.

Tờ phù lục này vốn nên dùng để nhắm vào vị kia năm hài tử đầu kia âm vật, một phen giao thủ sau, Trần Bình An trong lòng đại định, ra quyền là đủ.

Tất nhiên chiếc kia giếng nước bên trong cổ quái, chủ động chạy ra, Trần Bình An thế là liền để Thập Ngũ mang theo Trấn Yêu phù, lao đi ép Thăng Thủy giếng, đoạn rồi những cái kia giếng nước đường lui.

Giếng nước thế đi cực nhanh, thế nhưng là chỗ nào nhanh hơn được phi kiếm Thập Ngũ bay lượn tốc độ.

Thập Ngũ đến rồi như có oán phụ tiếng nước nổ bên giếng nước, mũi kiếm hướng miệng giếng đâm một cái, đem tấm kia kim quang chói mắt Bảo Tháp Trấn Yêu Phù đánh tại miệng giếng bên bờ bên trên.

Nó sau đó chậm rãi lên không, vòng quanh miệng giếng bắt đầu bay vòng vòng.

Cổ kia leo ra đáy giếng giếng nước che kín bốn phía, gợn sóng từng trận, lộ ra từng trường oán hận cừu thị nữ tử vận vẹo khuôn mặt, trong lúc đó không cam tâm mà phân ra một phần nhỏ nhánh sông, phóng tới miệng giếng, rất nhanh liền toàn bộ hóa thành sương khói, năm lần bảy lượt về sau, dán tại trên miệng giếng phù lục lù lù bất động, linh quang sung mãn, không ngừng cuộn cuộn giếng nước lúc này mới hết hy vọng, bọn chúng không ngừng hội tụ vào một chỗ, cuối cùng biến thành rồi một đầu lò mờ có thể thấy được tứ chi hình người âm vật, thân cao một trượng, trên người giếng nước nhấp nhô không ngừng, để cho người ta không nhận ra dung mạo.

Phi kiếm Thập Ngũ tự nhiên mà vậy đem coi là khiêu khích, tại cái kia giếng nước âm vật cái trán xuyên qua, bỗng nhiên lơ lửng, lại từ phía sau lưng miệng cướp về, dùng cái này lặp đi lặp lại, làm không biết mệt.

Có lẽ là căn bản không có nghĩ đến thanh phi kiếm này như thế kiếm ý

dồi dào, vừa mới hóa thành hình người giếng nước, rầm rầm tán đi, một lần nữa biến thành một tầng lan tràn tứ phương mặt nước, bắt đầu cuộn cuộn trốn xa.

Thập Ngũ mặc kệ những này trò xiếc, mũi kiếm chỉ là lần lượt đâm ở trong nước.

Hẻm nhỏ bên kia, nguyên bản hi vọng giếng nước "Thân trên" nam tử âm vật, toát ra một tia khiếp đảm, chẳng những không có cùng Trần Bình An giao thủ ý nghĩ, ngược lại lướt về phía ngõ hẻm cuối bức tường kia vách tường.

Trần Bình An một cái đập đập, vượt lên trước đi vào đoạn hạng nhất trước vách tường, một chưởng vỗ ở trên tường.

Lại là một trường Trấn Yêu phù.

Vách tường lập tức hiện ra nguyên hình, hài cốt từng đồng, trong đó xen lẫn có thật nhiều tuổi nhỏ hài đồng khung xương, thậm chí còn có một chút giống như là bị người mổ bụng mà ra hài nhi, cực kỳ bi thảm.

Làm bức tường này sau khi xuất hiện, những cái kia ngòi chồm hồm ở tường cây ôm đầu hài tử, lập tức ô nghẹn ngào nuốt

Một màn này, nhìn đến Trần Bình An trong lòng đại hận.

Cái kia nam tử vừa muốn lướt lên lên không rời đi ngõ hẻm, liền bị giận dữ Trần Bình An quay người đưa tay, một phát bắt được tấm kia không có ngũ quan mặt mũi, năm ngón tay như câu, pháp bào kim lễ ống tay áo phiêu diêu, tản mát ra từng đợt như là hưởng thụ ngàn năm hương hỏa điện thờ hào quang, đầu kia âm vật phát ra tới từ thần hồn chỗ sâu khẩn cầu gào thét, Trần Bình An tay phải bắt lấy âm vật, tay phải một quyền đánh xuyên qua âm vật trái tim, nguyên cả cánh tay kim quang tăng vọt, đã có tự thân quyền cương, cũng có kim lễ linh khí.

Trần Bình An quấy tay phải cánh tay, ngạnh sinh sinh tại âm vật nơi ngực chọc ra một cái lỗ thủng lớn.

Còn không bỏ qua, Trần Bình An còn muốn ý đồ đem âm vật tất cả hồn phách đập vỡ vụn, cố ý lực khống chế nói, một tia một sợi, cẩn thận thăm dò, tựa như rút gân lột da hình phạt, đem hồn phách từng giờ từng phút kéo vào pháp bào kim lễ ống tay áo, muốn cái này đầu âm vật thụ cái kia người sống thiên đao vạn quả thống khổ.

Lục Thai đứng người lên, nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Trần Bình An, có thể rồi."

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, tay phải buông ra năm ngón tay, tay phải từ âm vật tim rút ra, một quyền đánh nát âm vật, vung mạnh ống tay áo, toàn bộ thu nhập pháp bào trong tay áo, cuối cùng run lên ống tay áo, tinh tế vỡ nát khói bụi, vi vu mà rơi.

Trần Bình An mắt nhìn phía trước, những cái kia ngòi chòm hóm ở tường cây hài tử âm vật, không có chạy trốn, chỉ là run lấy bấy, lay động đến kịch liệt, bọn chúng vẫn là gắt gao ôm lấy đầu gối, khoanh tay chịu chết, bọn chúng y y nha nha, mang theo tiếng khóc nức nở, không biết rõ đang khóc tố mạng cái gì, tựa như tại gặp lấy thống khổ to lớn cùng dày vò.

Trần Bình An quay đầu mắt nhìn tấm kia dán tại thi hài trên vách tường phù lục, nhanh đi kéo xuống tới.

Trần Bình An thu hồi Trấn Yêu phù sau, vừa sai bước ra bảy tám trượng, ngòi xồm người xuống, đi vào một vị ôm đầu ngòi chòm hóm hài tử âm vật sát bên, bất quá hai ba tuổi thể phách, Trần Bình An đuổi ra một cái bàn tay, dù là Trần Bình An đã kiệt lực thu liễm quyền ý cùng kim lễ linh khí, tận lực để pháp bào trở nên cùng bình thường quần áo không khác, thế nhưng là cái kia hài tử hay là run rẩy càng lợi hại.

Trần Bình An tranh thủ thời gian cuốn lên hai cái ống tay áo, gần như sắp muốn cuốn tới rồi đầu vai, nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đùi bé kia đầu.

Trần Bình An nói không ra lời.

Thế gian mọi loại cực khổ, cho dù là tai kiếp khó thoát kiếp trước nhân quả báo ứng, nhưng dù sao cũng nên đợi đến hải tử thoát lớn lên, hơi hiểu chuyện về sau a?

Trần Bình An cảm thấy dạng này không đúng, dạng này không tốt.

Bởi vì hắn có thể nhất cảm động lây.

Trần Bình An thu tay lại, giơ tay lên lưng, lau hốc mắt, quay đầu nhìn về Lục Thai, hỏi: "Có biện pháp sao?"

Lục Thai chậm rãi đi tới, không có rồi lúc trước cái chủng loại kia mây trôi nước chảy, gật đầu nói: "Người không phải sẽ Dương Khí Thiêu Đẳng phù à, chỉ cần phản vẽ này phù, chính là âm khí chỉ dẫn phù, sau đó ta vẽ tiếp một trương Minh Phủ đưa đồ phù, liền có thể Siêu Độ những này tiểu gia hỏa. Người vẽ tấm bùa kia, là vì thuyết phục những này linh trí chưa mở âm vật, muốn bọn chúng bằng vào bản năng đứng dậy hành tẩu, ta tấm kia, là vì bọn chúng mở ra một cánh cửa, muốn bọn chúng tiến lên có đường không ngừng đầu."

Trần Bình An ở trong lòng nhẹ giọng hô kêu một tiếng phi kiếm Thập Ngũ.

Nó từ cửa ngõ bên kia cấp tốc cướp về.

Trần Bình An từ Phương Thốn vật bên trong tay lấy ra màu vàng lá bùa, cùng chi kia tuyết nhỏ chùy, ngòi xếp bằng, một tay cầm bút, một tay nâng lá bùa, tại Lục Thai chỉ điểm bên dưới, bắt đầu lần thứ nhất thử

nghiệm phản võ Dương Khí Thiêu Đẳng phù, bởi vì tâm cảnh bất ổn, cuối cùng thất bại, Lục Thai cũng không có nói cái gì, Trần Bình An hít thở sâu một hơi, lần nữa lấy ra lá bùa, lại còn là thất bại trong gang tấc, đây đối với luyện quyền sau này Trần Bình An mà nói, là cực kỳ hiếm thấy sự tình.

Trần Bình An chính mình cũng có chút mờ mịt.

Lục Thai thở dài một tiếng.

Bởi vì Trần Bình An tâm cảnh trong đó một khối mảnh vỡ tâm kính, tại lay động.

Lục Thai dứt khoát xuất ra thanh kia quạt nan, nhẹ nhàng vỗ bắt đầu, nhìn cũng không nhìn Trần Bình An, mỉm cười nói: "Không cần người người mọi chuyện đều đặt mình vào hoàn cảnh người khác, muốn học được không đếm xỉa đến."

"Không cần phải gấp vẽ bùa, nhiều năm như vậy đau khổ đều ăn rồi, những cái kia lũ tiểu gia hỏa cũng không chú ý nhiều các loại như thế trong chốc lát."

Lục Thai vỗ thanh phong, giúp đỡ đầu này âm phong mây mù tan hết ngõ hẻm, một lần nữa che lấp những cái kia từ đỉnh đầu đen trong mây thăm thấu hạ xuống vô hình dương khí, chậm rãi nói: "Đợi đến chuyện bên này giải quyết hết, ta sẽ trực tiếp đi trúc lâu tìm tới cái kia bảo chủ phu nhân, Trần Bình An, người không cần cùng ta cùng một chỗ, bởi vì ta yêu cầu người giúp ta đánh tan những cái kia đen mây, cùng Tiềm Tàng chỗ tối một chút âm vật, đạo hạnh có thể sẽ không quá thấp. Ta bên này người không cần lo lắng."

Trần Bình An ừ một tiếng.

Lục Thai ngửa đầu nhìn về phía bầu trời, "Đại khái có thể xác định chân

tướng rồi, Phi Ứng bảo cái này mấy chục năm âm thịnh dương suy, là phía sau màn có người cố ý hành động, vì cái gì chính là để vị kia trời sinh cực âm chi thân bảo chủ phụ nhân, dựng dục ra một đầu trăm năm khó gặp Quỷ Anh, từ nữ tử tâm hồn bên trong sinh ra, yêu cầu hao phí mấy năm thời gian, lấy nữ tử khí huyết cùng nguyên khí làm thức ăn, mà không phải bình thường phụ nhân trong bụng hoài thai tháng mười, tục nói cái gọi là tâm hoài quỷ thai, tức là nói loại tình huống này, vị kia bảo chủ phụ nhân không phải người trong tu hành, cho nên nguyên khí không đủ, lúc này mới có rồi Phi Ứng bảo rất nhiều cổ quái, vì cái gì chính là duy trì tính mạng của nàng, chỉ các loại Quỷ Anh phá tâm mà ra, chính là phụ nhân chết hết thời điểm, mà lại nghiệp chướng quá sâu, phụ nhân sau khi chết hồn phách hơn phân nửa là không cần hy vọng xa vời an bình rồi, khi còn sống, sống không bằng chết, chết rồi thời điểm, chết không bằng sinh, thật sự là thê thảm."

Trần Bình An chau mày.

Lục Thai chậm rãi nói: "Căn cứ nhà ta tàng thư lâu bên trên mấy quyển Đạo gia điển tịch ghi chép, loại này dơ bẩn đồ vật vừa sinh ra đến, liền có được lục cảnh tu vi, khá khó xử quẩn, tụ tán không chừng, trừ phi nhất kích tất sát, nếu không rất khó tiêu diệt, nó ham mê nuốt người sống nội tạng, nếu như không có người ước thúc, không cần trăm năm, chỉ cần cho nó tai họa cái vài toà thành trì, ăn hết mười mấy vạn người, liền có thể thuận thuận lợi lợi bước lên Nguyên Anh cảnh. Quỷ Anh vốn là rất khó bắt giết, như vậy một vị Địa Tiên Quỷ Anh, chỉ sợ không có ba vị Địa Tiên liền thủ truy sát, căn bản không cần hy vọng xa vời đem diệt trừ, một cái Nguyên Anh cảnh tu sĩ một mình tiến về, chủ động đèn cửa, biến thành nó con mồi còn tạm được."

Lục Thai cười lạnh nói: "Loại này thủ bút, tại Trung Thổ Thần Châu không tính là cái gì, nhưng đặt tại cái này Đồng Diệp Châu, xem như rất lớn rồi."

Sau đó Lục Thai không nói thêm lời cái gì, tay cầm quạt nan, gió mát

quất vào mặt.

Trần Bình An trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói: "Có thể tiếp tục vẽ bùa rồi."

Lục Thai liếc mắt bên người Trần Bình An, cười cười.

Lần này cuối cùng xong rồi! Trần Bình An lau cái trán mồ hôi, liền muốn đem tấm kia âm khí chỉ dẫn phù thu lại, Lục Thai một mặt mờ mịt, "Đây là làm cái gì?"

Trần Bình An đáp nói: "Lá bùa chất liệu không cao, chỉ là lấy ra luyện viết văn. . ."

Lục Thai đoạt lấy tấm bùa kia, tức giận nói: "Ngu đột xuất, một đám tiểu bất điểm, tờ phù lục này đã dư xài, cho dù tốt một chút, nói không chừng dẫn tới bọn chúng tham luyện, tiếp tục lựa chọn tại âm dương khe hở ở giữa, làm loại này cô hồn dã quỷ, ngược lại là chuyện xấu."

Trần Bình An gật gật đầu, trước đem chi kia tuyết nhỏ chùy đưa cho Lục Thai, tại lấy ra lá bùa trước đó, hỏi: "Người tấm kia Minh Phủ đưa đồ phù, dù sao muốn phá vỡ Âm Dương giới dây, cùng ta trường này đơn giản chỉ dẫn phù, rất không giống nhau, cho nên chất liệu có phải hay không càng tốt càng linh nghiệm?"

Lục Thai muốn nói lại thôi, không có mở miệng nói chuyện.

Trần Bình An cũng đã biết đáp án, trực tiếp tay lấy ra màu vàng kim chất liệu lá bùa.

Lục Thai không có đi tiếp, hỏi: "Đáng giá không?"

Trần Bình An gật gật đầu.

Lục Thai lắc đầu nói: "Ta cảm thấy không đáng."

Trần Bình An quay đầu nhìn rồi tường kia cây hai hàng hài tử, quay đầu đối với Lục Thai nhếch miệng cười một tiếng, ánh mắt kiên định, "Người một mực dùng tấm bùa này giấy tốt rồi, nhưng là ngàn vạn đừng vẽ sai rồi."

Lục Thai thở dài một tiếng, trước nhắm mắt một lát, trịnh trọng việc mà bình khí ngưng thần, lúc này mới mở mắt ra, nắm chặt tuyết nhỏ chùy, tại màu vàng kim trên lá bùa vẽ cái kia đưa đồ phù, đây là Trung Thổ Thần Châu Âm Dương gia Lục thị độc môn phù lục, đồ án làm một phiến thuyền cô độc, trên thuyền có lão ông chống đỡ hao, hai bên đều có một chuỗi cổ triện văn tự.

Trần Bình An tin tưởng Lục Thai vẽ bùa, quay đầu nhìn về những hài tử kia.

Đã từng có người tại Dương gia cửa hàng, đã nghe qua "Không đáng" ba chữ.

Trần Bình An nhìn lấy những hài tử kia, tựa như là nhìn lấy mấy chục cái chính mình, đang chờ đợi một đáp án.

Sau một lát, Lục Thai cười nói: "Đại công cáo thành!"

Lục Thai trả lại chi kia tuyết nhỏ chùy, về sau hai người đứng dậy, Trần Bình An về lên tấm kia âm khí chỉ dẫn phù, đổ vào nhập một sợi thuần túy chân khí sau, phù lục linh quang tràn đầy, tia sáng nhu hòa, so với Dương Khí Thiêu Đẳng phù, là hoàn toàn khác biệt hai loại quang cảnh, quả nhiên, tại chỉ dẫn phù hiển lộ rõ ràng sau, tường cây bên dưới những hài đồng kia liên tĩnh tĩnh mê mê nâng đầu lên, si ngốc nhìn về phía Trần Bình An trong tay phù lục, tràn ngập rồi nhớ nhung cùng hoan hỉ.

Lục Thai đem màu vàng kim lá bùa Minh Phủ đưa đồ phù, hướng ngõ

hẻm cuối bức tường kia thì hài vách tường ném một cái mà đi, phù lục dán tại trên tường, phù lục bốn phía khung riêng phần mình xuất hiện một đầu kim tuyến, lá bùa trung ương khu vực thì bắt đầu tiêu tán, kim tuyến không ngừng hướng bên ngoài khuếch trương, cuối cùng xuất hiện một đạo kim sắc khung cửa.

Lục Thai để cầm trong tay chỉ dẫn phù Trần Bình An hướng đi cái kia đạo cửa lớn, bước chân muốn chậm.

Hài đồng âm vật nhóm nhao nhao đứng người lên, đi theo tại phía trước chỉ dẫn phương hướng Trần Bình An, cùng đi hướng ngõ hẻm phần cuối.

Lục Thai ngồi tại cửa sân miệng trên bậc thang, một tay nâng lên quai hàm, nhìn về phía Trần Bình An bóng lưng.

Trần Bình An dựa theo Lục Thai phân phó, nhẹ nhàng đem âm khí chỉ dẫn phù đặt ở trong cửa lớn, phảng phất vừa vặn tại ngưỡng cửa phương, phù lục lơ lửng bất động.

Hơn mười vị hài tử âm vật trước sau đi vào trong đó, có người lanh lợi, có người lung la lung lay, còn có lớn hơn một chút hài tử nắm nhỏ một chút hài tử.

Bọn chúng lục tục ngo ngoe đi vào cửa lớn về sau, đột nhiên tất cả đều đều chen tại cánh cửa sau một bên, đối với cái kia đứng ở ngoài cửa áo bào trắng thiếu niên, nở nụ cười.

Bọn chúng tuy là âm vật, giờ khắc này khuôn mặt tươi cười, lại là như vậy ngây thơ rực rỡ.

Lục Thai không nhìn thấy Trần Bình An vẻ mặt biểu lộ.

Người mặc nam tử áo xanh nàng, kỳ thật vốn tên là "Lục nhấc", cao cao nâng lên nhấc, tựa như cùng cái kia lão tổ tông "Lục Trầm" đồ khí đối

đầu.

Nàng chỉ thấy Trần Bình An đang cùng những hài tử kia phất tay chia ly.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 297: Ra quyền

Phi Ứng bảo lâu chính bên trong, hơn mười vị trụ cột Hoàn thị nhân vật, người người sắc mặt xám xanh, lòng như tro nguội.

Bảo chủ Hoàn Dương như thế nào cũng không nghĩ đến, để thế giao bằng hữu trọng kim thuê mà đến vị kia Thái Bình Sơn tiên sư, vậy mà mới thật sự là kẻ cầm đầu.

Đại đường bốn phía nơi hẻo lánh, đặt lấy bốn cái chậu than, bên trong từng bách cành sớm đã thiêu đốt hầu như không còn, trước đó vị kia tiên sư nói nhà này lâu chính, là những cái kia tà ma yêu ma ngấp nghé đã lâu mấu chốt địa điểm, cho nên nhất định phải triệu tập đám người, ở đây tụ lại, sau đó hãm lại lấy đình liệu chi pháp, dựa vào Thái Bình Sơn độc môn phù lục, bày trận khử uế, như vậy dụng ý khó dò tà ma ngoại đạo, liền không có rồi thừa dịp cơ hội.

Còn nói chỉ có xác định rồi lâu chính an toàn, hãm mới có thể một mình ra cửa, trăm yêu trừ ma, thế thiên hành đạo.

Phi Ứng bảo đương nhiên không có dị nghị.

Bên ngoài đen mây áp đỉnh, để cho người ta lòng buồn bực buồn nôn, rõ ràng là gặp gỡ rồi hàng thật giá thật yêu ma quấy phá, bọn hãm Phi Ứng bảo một giúp giang hồ mẫn phu, vì rồi gia tộc tồn vong, đi đối địch xách đao, cho dù là ngênh tiếp Trầm Hương quốc cái kia mấy tôn ma đạo kiêu hùng, tự nhiên nghĩa bất dung từ, chết thì chết vậy.

Cần phải bọn hãm đi cùng âm vật quỷ mị giao thủ, thật sự là suy nghĩ một chút đều tê cả da đầu, nhịn không được muốn kinh hồn táng đảm, một thân dương khí lại liền yếu rồi mấy phần.

Hoàn Dương lúc trước cũng không phải là hoàn toàn tín nhiệm vị này Thái Bình Sơn tiên sư, dù là này Nhân Tiên giới nói xương, tựa như bất thể ra trích tiên, hơn nữa là thể giao hảo hữu đáp cầu dặt mối, Hoàn Dương y nguyên không dám xem thường, đây là giang hồ hào môn nhất định phải có tâm tính, cho nên người kia tại phố lớn ngõ nhỏ dẫn ngựa dạo chơi thời điểm, chuyên môn để lão quản sự Hà Nhai lấy dẫn đường danh nghĩa, thiệp thân đi theo rồi đoạn đường, thời điểm đó từng bách nhóm lửa, mùi thơm ngát xông vào mũi, đích đích xác xác lộ ra cổ họng nhiên chính khí.

Hà Nhai mặc dù cơ duyên xảo hợp, hơi biết đạo pháp, không tính là người trong nghề, nhưng trước kia đi theo Hoàn lão gia tử vào Nam ra Bắc, cũng coi như một vị kiến thức rộng rãi lão giang hồ, xác định vị kia tiên sư thủ đoạn, là quang minh chính đại tiên gia con đường, vốn là cùng đường mặt lộ Phi Ưng bảo, lúc này mới triệt để ăn xuống một viên thuốc an thần.

Cho nên tại nửa canh giờ trước, vị kia áo trắng tiên sư, một tay nâng phất trần, một tay quyền tụ nâng bút, tại đại đường gỗ trính nam đại trụ phía trên viết một vài bức đơn thư phù lục, nước chảy mây trôi, cảnh đẹp ý vui.

Đảm nhiệm Phi Ưng bảo tiên sinh dạy học Hà Nhai, thậm chí còn một mực làm bạn trái phải, chủ động vì tiên sư cầm cái kia hộp tươi đẹp ướm át chu sa.

Ngay sau đó lão phu tử Hà Nhai ngồi liệt tại trên một cái ghế, trố mắt muốn nứt, hốc mắt vẫn vện tia máu, gắt gao nhìn chăm chăm vị kia đứng tại Hoàn Dương cùng phu nhân ở giữa áo trắng nam tử, hận không thể uống nó huyết thực nó thịt.

Hắn tuổi như vậy lão nhân, sớm đã coi nhẹ thế sự, lại không con tự, mỗi sống lâu một ngày chính là lão thiên gia ngoài vòng pháp luật khai ân rồi, chết có gì đáng sợ ? Thế nhưng là Hà Nhai không cách nào tưởng

tượng chính mình sau khi chết, có gì mặt mũi đi đối mặt những cái kia Hoàn thị liệt tổ liệt tông.

Trong hành lang có tư cách ngồi xuống, phần lớn là Phi Ưng bảo hoàn họ lão nhân, tuổi tác lớn, tăng thêm năm đó trận kia hẻm nhỏ chém giết, phần lớn thụ rồi thói quen khó sửa thương thế, khí huyết suy kiệt, hút vào rồi những cái kia chậu than đình liệu mà thành từng bách sương khói sau, từng cái sắc mặt ô xanh, tứ chi run rẩy, chỉ sợ không cần áo trắng nam tử như thế nào động thủ, liền sẽ chính mình tắt thở bỏ mình.

Mà không có chỗ ngồi tuổi trẻ con cháu, đứng tại các trước phòng thể hệ sau lưng, bọn hắn thường thường võ nghệ không cao, từng cái tê liệt ngã xuống ở trên mặt đất, tu vi đỡ một ít người kế tục, còn có thể ngồi xếp bằng, ngồi xuống vận khí, tận lực để cho mình bảo trì thanh tỉnh.

Thân hình cao lớn áo trắng nam tử vẫn là tay xăn chuôi này tuyết trắng phất trần, chỉ là một cái tay nhẹ nhàng đè lại bảo chủ Hoàn Dương đầu vai, cười nói: "Hoàn bảo chủ không cần tự trách, cảm thấy mình là dẫn sói vào nhà, ta như thế tính kế tại Phi Ưng bảo, bất quá là nghĩ đến tình chút khí lực, thật muốn chém giết, các người cái này giúp võ lâm hảo hán, vẫn khó thoát khỏi cái chết, mấy chục năm dốc lòng kinh doanh, hữu tâm tính vô tâm, vẫn là trên núi tính dưới núi, các người không chết ai chết?"

Hoàn Dương bên cạnh vị phụ nhân kia, nàng thân thể run rẩy, trên đại sảnh, duy chỉ có sắc mặt của nàng, cũng không dị dạng, hẳn là cũng không nhận đình liệu sương khói độc hại, nhưng là nàng sớm đã dọa đến thất hồn lạc phách, dù sao nàng chỉ là Phi Ưng bảo đất sinh đất nuôi nữ tử, vừa vui tính không thích động, trừ rồi ngẫu nhiên mấy lần du xuân du lịch mùa thu, đời này đều chưa đi ra Phi Ưng bảo ngoài trăm dặm, chỗ nào trải qua được loại này phong ba?

Cao lớn nam tử từ Hoàn Dương đầu vai giơ tay lên, nhéo nhéo phụ nhân gương mặt, động tác nhu hòa, tràn ngập rồi yêu thương.

Lại không phải loại kia nam tử ngấp nghé sắc đẹp dâm Tà Nhân thần, mà là một vị thợ thủ công, đối đãi một cái cuộc đời đặc ý nhất tác phẩm.

Hắn lưu luyến không bỏ mà thu tay lại, cười nói: "May mắn trận kia không hiểu thấu giao thủ, không có tai họa chúng ta Phi Ưng bảo, một khi cho người hữu tâm dòm ra cái này cái cọc mưu đồ, vậy chúng ta coi như thật muốn mất cả chì lẫn chài rồi. Kỳ thật dựa theo trước đó kế hoạch, các người còn có thể lại hưởng thụ nửa năm thái bình tuế nguyệt, nhưng là nhà ta sư tôn thật sự là sợ rồi cái kia giúp đỡ sinh tử cùng nói tu sĩ, vạn nhất lại rước lấy Phù Kê Tông chú ý, như thế nào cho phải ? Cho nên ta vừa tiếp xúc với đến mật tín, liền lập tức chạy đến rồi."

Trên đại sảnh, không ai có thể mở miệng lời nói, cho nên vị này tiên sư cảm thấy có chút không thú vị, không người cổ động, ít nhiều có chút không được hoàn mỹ.

Cao lớn nam tử nhìn về phía đang ngồi đám người, mỉa mai nói: "Các người có phải hay không trong lòng còn có may mắn, cảm thấy lão đạo sĩ kia cùng tiểu đạo sĩ, có thể cứu các người ? Khuyên các người dẹp ý niệm này, một cái ngũ cảnh tán tu, ta một bàn tay đập không chết hẳn, đều coi như hẳn vận khí tốt rồi. Sở dĩ giữ lại hẳn bất động, đơn giản là sư đồ hai người điểm này khí huyết linh khí, còn có chút dẹt hoa trên găm tác dụng."

Hắn có chút hối hận, biết sớm như vậy, tại những cái kia từng bách nhánh cây bên trong liền không nên thả nhiều như vậy bí dược, một phòng cam điếu, liền câu chửi rửa đều không có, càng đừng đề cập đập đầu cầu xin tha thứ rồi, thật sự là thật không có ý tứ.

Thừa dịp sư tôn còn chưa xuất thủ, tăng thêm đại cục đã định, hắn liền muốn muốn điểm ấy việc vui, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại tại một vị vận khí chống cự được vật phụ nhân trên người, trước đó thật đúng là nhìn không ra, như thế cái mềm mại nữ tử, vẫn là vị thâm

tàng bất lộ bốn cảnh võ phu, nữ tử có này tu vi võ đạo, rất không dễ dàng.

Hắn chậm rãi tiến lên, ngồi xổm người xuống, nắm cầm của nàng, phụ nhân sắc mặt kiên nghị, mắt Thần Phong mang.

Hắn mỉm cười, từ trong tay áo xuất ra một cái sáng đến có thể soi gương tinh xảo bình sứ, quay đầu qua, thoáng nhìn một vị dung mạo cực giống phụ nhân thiếu niên, thân thể yếu đuối, sớm đã ngã xuống đất không dậy nổi, tứ chi run rẩy, trợn trắng mắt, miệng sùi bọt mép, không còn sống lâu nữa.

Nam nhân hai mắt tỏa sáng, có chút ý tứ, lại có chút tu đạo tư chất, ném đến tam lưu môn phái, nói không chừng còn là cái có thụ coi trọng đích truyền đệ tử, tất nhiên trong lúc rảnh rỗi, vậy liền thuận nước đẩy thuyền giúp hắn một cái, tiểu tử này được hay không được, có thể hay không còn sống trở thành nhà mình sư môn ngoại môn đệ tử, liền nhìn hắn tạo hóa rồi.

Chỉ bất quá trước lúc này, thiếu niên bất luận sinh tử, đều có một cục điểm phúc phải thật tốt hưởng thụ, về phần đại đường những người khác, thì phải mở rộng tầm mắt rồi.

Vị này ngụy trang Thái Bình Sơn tu sĩ nam tử, duỗi ra ngón tay chống đỡ thiếu niên ấn đường, sau đó tiện tay nhắc lên, mang ra một sợi tanh hôi bích lục sương khói, ngưng tụ làm một hạt viên cầu, nhẹ nhàng trong nháy mắt, đoàn kia sương khói liền tiêu tán ở trong hành lang.

Thanh tú thiếu niên lập tức tỉnh táo lại, vừa muốn nói những gì, liền bị nam tử hướng trong miệng đánh vào một hạt đỏ thắm đan dược.

Hắn đem thiếu niên ném vào trong hành lang giữa, lại vung lên phất trần, đánh tan phụ nhân thể nội chiếc kia gian nan chống cự từng bách sương độc thuần túy chân khí, lại đem nàng đăng vân giá sương mù mà chuyển

đến thiếu niên bên cạnh.

Nam tử cười tủm tỉm nói: "Chư vị, hảo hảo thưởng thức."

Thiếu niên sắc mặt ửng hồng, thân thể cuộn mình, rung động như co giật, khi hắn nhìn thấy phụ nhân, ánh mắt dần dần nóng rực lên, chậm rãi bò hướng nàng.

Nam tử chặc chặc nói: "Chúng ta mấy cái này tà môn ngoại đạo, không so được những cái kia vững vững vàng vàng, từng bước lên trời tông môn đại phái, một chút cái quan tưởng chi pháp, không nhưng chỉ có thể kiếm tẩu thiên phong, cùng thế tục lễ nghi trái ngược, đáng hận nhất chính là thành tựu cuối cùng có hạn, liền sờ lấy Kim Đan cảnh cánh cửa, đều là hy vọng xa vời."

Nói đến đây, nam tử có chút oán hận khó bình, lập tức cười một tiếng, đối với thiếu niên kia mỉm cười nói: "Bất quá cũng chớ xem thường xem biển, long môn hai cảnh, tiểu gia hỏa, người ăn rồi ta viên kia diệu dụng vô tận Nam Kha đan, người hiện tại tâm thần thư giãn, là một loại khó được vũ hóa cảm thụ, nhưng là trong lòng thất tình lục dục, một loại nào đó sẽ bị vô hạn phóng đại, cái này cũng là chúng ta sư môn bí mật bất truyền, về phần là cái gì tình cái gì muốn, Nam Kha đan đều có từng cái đối ứng, ta đánh thưởng cho người viên kia, cao quý nhất, người nhưng đừng lãng phí rồi. Chỉ cần từ đầu tới đuôi duy trì ở một tia thanh minh, trong lúc đó một mực túng dục hưởng thụ, nhin đến cuối cùng, sống tiếp được, ta liền thu người làm đệ tử, người giai đoạn trước con đường tu hành, tất nhiên một đường đường bằng phẳng, bước lên trong ngũ cảnh đều có nhất định khả năng."

Phụ nhân thất kinh, thế nhưng là thân thể vô pháp động đậy, rốt cục toát ra một tia tuyệt vọng cùng sợ hãi.

Nam tử đối với thiếu niên kia mê hoặc người thâm nghĩ: "Yên tâm, đại đường tất cả mọi người sẽ chết, cho nên người không cần có bất kì cố kỵ

gì, Thiên Đạo vô tình, tu hành ở đâu ra thiện ác. . ."

Cao lớn nam tử chấn động trong lòng, đột nhiên nâng đầu lên, nắm chặt phát trần, như lâm đại địch.

Chỉ gặp trên xà ngang, có người uể oải ngáp, hẩn cúi đầu nhìn về phía vị kia tà đạo tu sĩ, từ trong tay áo xuất ra thanh kia quạt nan, có chút vỗ bắt đầu, "Người đủ nhàm chán, như thế ưa thích tự quyết định ?"

Chính là Lục Thai.

Nam tử nheo lại mắt, "Vị này bằng hữu, người cùng đeo kiếm thiếu niên, lần này là đi ngang qua xem kịch đâu, vẫn là muốn người xấu chuyện tốt ? Hoặc là nói, ban đầu ở Phi Ứng bảo bên ngoài trong núi lớn, hai người các người vị, chính là trong cục người ?"

Lục Thai liếc mắt trên mặt đất cái kia bị sắc đục hun tâm thiếu niên, phát ra liên tiếp chắc chắc chắc, đầy mặt ghét bỏ nói: "Người có phải hay không cảm thấy hết thảy quy tội viên kia hại người đan dược ? Ta không ngại nói thật cho người biết, người giờ phút này Tình Dục, ít nhất có ba bốn thành, là người trong lòng mình sinh sôi mà ra. Người a, khó trách sẽ bị gia hỏa này một chút chọn trúng, bởi vì vốn cũng không phải là cái thứ tốt."

Cánh tay kia cơ hồ liền muốn chạm đến phụ nhân đầu gối thiếu niên, bắt đầu giằng co, nội tâm cùng thân thể chính là như thế, thế là thất khiếu chảy ra tơ máu, lại là máu tươi đen ngòm, máu me đầy mặt, lăn lộn đầy đất.

Cao lớn nam tử thờ ơ, chỉ là có chút đáng tiếc viên kia đan dược, bị vị kia "Đầu trộm đuôi cướp" một lời nói toạc ra thiên cơ sau, thiếu niên yếu ớt đạo tâm, cũng liền vỡ nát rồi.

Lúc đầu thiếu niên nếu như không có người bên ngoài giúp hẩn điểm phá

tầng kia giấy dán cửa sổ, có thể một con đường đi đến đen, kỳ thật cũng coi như một đầu đường ra, thật là có có thể trở thành nam tử nhập thất đệ tử, từ đó đạp vào con đường tu hành.

Lục Thai vẻ mặt đạm mạc, hai ngón khép lại, từ bên trên hướng xuống nhẹ nhàng vạch một cái.

Tên là cây kim bản mệnh phi kiếm, phá không mà ra, thẳng tắp chém về phía thống khổ không thôi thiếu niên.

Tên kia phụ nhân phun ra một ngụm máu tươi, đối với Lục Thai cao giọng hô nói: "Không muốn!"

Mũi kiếm khoảng cách thiếu niên cái cổ chỉ kém một tấc phi kiếm cây kim, bỗng nhiên ngừng lại.

Lục Thai nhìn về phía đầy mặt nước mắt phụ nhân, nói: "Hắn chết rồi sẽ thoải mái hơn một chút, hôm nay còn sống từ nơi này nếu như đi ra, hoặc là hắn vừa ngoan tâm hại chết người, sau đó lại lần rơi vào ma đạo, hoặc là hắn ở sau đó tuế nguyệt bên trong, cho người khác lời nói tươi sống nín chết chính mình."

Phụ nhân chỉ lo lắc đầu, lặp lại nỉ non: "Cầu tiên sư không nên giết hắn, cầu người không nên giết hắn. . ."

Nam tử cầm trong tay phát trần, cười hỏi nói: "Ta rất hiếu kì, người là làm sao lặng yên không một tiếng động mà xâm nhập trận này ?"

Lục Thai một tay cầm phiến, một tay chống tại trên xà ngang, cười nói: "Luận đến trận pháp, dưới gầm trời so nhà ta tổ truyền lợi hại hơn, còn giống như không có. Người nói khí không làm giận ?"

Nam tử cười ha ha, nhưng là tiếng cười im bặt mà dừng, trong nháy mắt thân hình bắt đầu trần trọc xê dịch, trong tay chuôi này khắc dấu có "Khứ

Ưu" hai chữ tuyết trắng phát trần, trên không trung phát ra trận trận gào thét phong lôi âm thanh, mỗi một lần huy động phát trần, liền sẽ có một căn từ một loại nào đó sơn trạch linh thú đuôi cần chế thành sợi tơ, thoát ly phát trần, kích xạ hướng đỉnh đầu xà ngang Lục Thai.

Tơ phát trần dây ở giữa không trung liền biến thành từng đầu thô như cánh tay bạch xà, sinh ra một đôi cánh chim, toàn thân phát ra hàn khí, thể đi nhanh như thiểm điện.

Đối với cái kia hơn mười đầu bạch xà, Lục Thai căn bản không rảnh để ý, ba một tiếng khép lại quạt nan, bắt đầu xem như bút lông, tại trên xà ngang viết vẽ bùa, tại quạt nan đỉnh "Ngôi bút" phía dưới, không ngừng có cổ phác ngân sắc văn tự cùng đồ án đồ xuống mà ra, sau đó những cái kia giống như vật sống ký tự, bắt đầu dọc theo xà ngang, đại trụ, mặt đất bốn phía di chuyển, xuyên vào nguyên bản tồn tại những cái kia đan thư phù lục bên trong, từng cái bao trùm.

Giọng khách át giọng chủ.

Mà rời đi phát trần sợi tơ bạch xà, chỉ cần tiếp cận Lục Thai bên cạnh hai trượng, liền sẽ tự hành hóa thành bột mịn.

Cái kia nam tử căn bản là nhìn không ra đây là cái gì đạo pháp bí thuật, đây mới là địa phương đáng sợ nhất.

Nhưng là so cái này còn đáng sợ hơn sự tình xuất hiện rồi, cái kia lớn lên so nữ nhân còn có tư sắc áo xanh công tử, chính mình tiết lộ thiên cơ, mỉm cười nói: "Bên ta mới tại bốn phía bố trí rồi một tòa tiểu trận, động thiên phúc địa thường thường sẽ có, có thể cấm tiệt hết thảy người ngoài thuật pháp, chính mình ở giữa làm Thánh Nhân, có phải hay không nghe xong liền rất lợi hại?"

Nam tử kích động trong lòng không thôi, do dự rồi một chút, vẫn là dừng lại trong tay phát trần, trùng điệp dựng trên cánh tay, "Vị này tiên sư,

chẳng những nhà học nguyên xa lưu dài, mà lại một thân bản sự, thần thông quảng đại, ta bái phục! Chỉ cần tiên sư nguyên ý giơ cao đánh khẽ, ta cùng sư tôn nguyên ý xuất ra đầy đủ thành ý, tỉ như cái này Phi Ưng bảo hết thấy bí tàng, toàn về hai vị tiên sư, ta còn có thể tự tiện làm chủ, len lút bên dưới xuất ra một bút thù lao, quay đầu lại đi cùng sư tôn đòi hỏi một cái thượng đẳng linh khí, tiên sư ý như thế nào ?"

Lục Thai hỏi một đấng, trả lời một nẻo, "Nhà người sư tôn là Kim Đan cảnh giới ?"

Nam tử mỉm cười gật đầu, "Vi biểu thành ý, ta nguyên ý báo lên sư tôn Pháp Danh, hẳn chính là lúc trước chém giết hai vị Thái Bình Sơn Long Môn cảnh tu sĩ. . ."

Lục Thai tranh thủ thời gian khoát tay nói: "Dừng lại dừng lại, người này người quá dụng tâm hiểm ác!"

Nam tử một mặt vô tội, "Tiên sư vì sao có nói vậy ?"

Lục Thai thở dài, "Một cái Đồng Diệp Châu nho nhỏ kim đan đã tu, bị người này cái Quan Hải cảnh dời ra ngoài cáo mượn oai hùm, dọa không chết ta, nhưng là có thể chết cười ta à, người kém chút liền phải sính rồi."

Sau đó Lục Thai bắt đầu phình bụng cười to.

Đương nhiên, chủ sử sau màn, có phải là thật hay không có kim đan tu vi, còn hai chuyện.

Nam tử sắc mặt âm trầm.

Mẹ nó dụng phải cái đầu óc có hố.

Mấu chốt là cái này nam không ra nam nữ không ra nữ gia hỏa, đạo hạnh

còn tặc sâu, sâu không thấy đáy cái chủng loại kia.

Lục Thai thu liễm ý cười, còn xoa xoa khoé mắt, xem ra là thật sự rất sung sướng, "Trừ bọn người ra sư đồ, tại chãn nuôi đầu kia Quỷ Anh bên ngoài, còn có cao nhân minh hữu sao?"

Nam tử rung động trong lòng không thôi, cười khố nói: "Loại này đại nghịch bất đạo hành vi, dưới núi người cảm thấy đi cái kia Phù Kê Tông ngàn dặm xa, rất xa, nhưng tại người trong mắt ta, cũng không tính xa. Người cảm thấy sẽ chỉ có hai người, liền dám bố trí xuống lớn như vậy một cái bẫy ? Liền có thể khống chế cái này cái cọc mưu đồ ?"

Lục Thai ồ một tiếng, "Xem ra là các người sư đồ nếu muốn ăn một mình rồi."

Nam tử sắc mặt ra vẻ trấn định, trong lòng đã sớm chửi mẹ không thôi.

Lục Thai trêu ghẹo nói: "Có phải hay không rất xấu hổ , ta muốn thù lao, các người căn bản cấp không nổi, thế nhưng là cùng hai chúng ta người xứ khác đã sinh đã tử, lại có khả năng hồng rồi mấy chục năm khổ tâm kinh doanh ?"

Bị nói toạc tâm sự, nam tử sắc mặt đặng đặng sát khí, "Người thật muốn quyết tâm nhúng tay đến cùng, không sợ ngọc thạch câu phần ? !"

Nam tử lộ khí doanh ngực, "Xác thực như như lời người nói, ta cùng sư tôn vô pháp cho người hai đầy đủ phong phú chỗ tốt, thế nhưng là như đã nói qua, các người chặn ngang một cước, lại có cái gì ích lợi ? Quỷ Anh là sư tôn ta lấy độc môn bí pháp dưỡng dục mà thành, dưới gầm trời phần độc nhất, hưởng chi Quỷ Anh sớm đã nhận chủ, lui 10 ngàn bước nói, cho người may mắn đoạt rồi đi, nuôi đến sống sao? !"

Lục Thai xoay chuyển quạt nan, lấy phần đuôi nhẹ nhàng đánh xà ngang, mười phần thanh thản hài lòng, "Còn không cho ta làm chút quang minh

lầm liệt việc thiện a."

Nam tử cơ hồ tức điên, bờ môi run rẩy, nếu không có tâm hoài quỷ thai phụ nhân ngay tại tại chỗ, có chút tổn thương, liền sẽ ảnh hưởng Quỷ Anh sinh ra sau trưởng thành, liền muốn hồng rồi sư tôn tương lai kế hoạch trăm năm, nếu như không phải đủ loại lo lắng, hẳn thật đúng là muốn dùng hết bản sự, cùng gia hỏa này đến một trận tử đấu.

Lục Thai đổ dầu vào lửa nói: "Hiện tại là không phải sẽ không cảm thấy nhàm chán rồi? Làm sao tã ta ?"

Lần này nam tử đến phiên trở nên sắc mặt xám xanh, không thể so với những cái kia bên trong rồi âm độc bí thuật Phi Ứng bảo người tốt bao nhiêu.

Lục Thai đột nhiên không có rồi nói chuyện phiếm hào hứng, thu hồi quạt nan, từ trong tay áo đổ ra từng hạt tuyết trắng viên đan được ở lòng bàn tay, sau đó nhao nhao ném vào những cái kia thiêu đốt từng bách châu than ở trong, phất trần nam tử không phải là không muốn ngăn cản, thế nhưng là chuôi này khoa trương to lớn phi kiếm xuất hiện lần nữa, lần lượt từ trên trời giáng xuống, chui vào mặt đất sau, lại từ không trung hiện lên, trốn tránh đến cố hết sức.

Về sau chân chính sát cơ lóe lên một cái rồi biến mất.

Phất trần nam tử kém chút trúng chiêu, gầm thét một tiếng, phất trần chỉ lưu bên dưới "Không lo" cán dài, những cái kia tuyết trắng sợi tơ toàn bộ tróc ra, hóa thành vô số đầu sinh ra cánh chim bạch xà, nhanh chóng lượn vòng, ông ông tác hưởng, đâm rách màng nhĩ, lít nha lít nhít đem hẳn bảo hộ ở ở giữa.

Nam tử sờ sờ gò má, bị cắt ra một đầu sâu có thể thấy được xương rãnh máu, nếu như không phải xoay đầu rất nhanh, chỉ sợ cũng muốn bị một kiếm đâm thủng đầu lâu.

Hai thanh bản mệnh phi kiếm!

Còn tinh thông trận pháp!

Đồng thời đồng đạc, tự xưng nhà học trận pháp, thiên hạ vô song!

Lục Thai cười nhạo một tiếng, "Tự chui đầu vào lưới, có thể trách không đến người khác."

Đại trụ phía trên, những cái kia bùa chú màu bạc chiếu sáng rạng rỡ, sau đó lẫn nhau dẫn dắt, đem một tòa đại sảnh bên thành lưới.

Trương này lưới đánh cá dây câu, chính là những cái kia huyền không văn tự cùng đồ án.

Tại lưới đánh cá bên trong, trừ rồi không cần thận họa địa vi lao nam tử, còn có Lục Thai cây kim cùng râu hai thanh bản mệnh phi kiếm.

Lục Thai tung hoành trên xà nhà phiêu nhiên nhi lạc, không tiếp tục để ý toà kia lồng giam, hướng đi vị kia mặt không có chút máu bảo chủ phụ nhân, phụ nhân hai mắt không thần, mồ hôi đầm đìa, ghế ngồi vị trí bên trên còn tản mát ra một luồng nhạt mùi tanh.

Đi qua đại đường trung ương nữ tử bên cạnh, vị này lén lút bước lên bốn cảnh võ phụ phụ nhân, đã tay chân tự nhiên, đem vẻ mặt tiều tụy, đầy mặt đờ đẫn thiếu niên ôm vào trong ngực.

Lúc trước Lục Thai đem thanh kia hạt châu ném ném vào chậu than về sau, vung lên từng đợt tuyết trắng - bụi, tiêu tán tứ phương, bị Phi Ưng bảo Hoàn gia già trẻ hút vào sau, dần dần khôi phục rồi hồng nhuận phơn phớt sắc mặt, chỉ là mỗi người thân thể không việc gì, nhưng là thần hồn hao tổn khá lớn, hao tổn tuổi thọ, không thể tránh được.

Phụ nhân đột nhiên quay đầu, đối Lục Thai bóng lưng tàn khốc chất vấn nói: "Người tại sao phải nói những lời kia, người cũng là kẻ cầm đầu!"

Lục Thai quay đầu qua, nhìn nàng một cái, mỉm cười hỏi nói: "Bằng không ta hiện tại liền xử lý các người hai cái, một rồi trăm rồi, vô ưu vô sầu?"

Phụ nhân ôm thiếu niên, tranh thủ thời gian mà cúi thấp đầu, không dám nhìn nữa Lục Thai.

Lục Thai đi đến bảo chủ phụ nhân trước người, hai tay phụ sau, xoay người nhìn lấy nàng, "Tính mạng của người bản nguyên đã còn thừa không có mấy, làm sao đều là một cái chết, hiện tại liền nhìn người là lựa chọn chết có ý nghĩa, vẫn là bị người vì dân trừ hại rồi."

Tại Lục Thai trong mắt, phụ nhân tấm kia nhìn như xinh xắn khuôn mặt đẹp, sớm đã rời ra phá toái, khe rãnh tung hoành, thẩm thấu ra từng tia từng sợi màu đen tử khí, một đôi phàm tục phụ tử trong mắt mười phần linh động nước nhuận thu thủy đôi mắt, càng là một mảnh đen kịt.

Vị này sống an nhàn sung sướng phụ nhân mù tịt không biết, không có phản ứng.

Lục Thai cười nói: "Đừng giả bộ rồi. Ta biết rõ người hồi thần Hoàn Hồn rồi, thừa dịp người bây giờ hồi quang phản chiếu, còn có tinh thần khí mình làm ra lựa chọn, ta sẽ tôn trọng ý nguyện của người, tiếp qua nửa nén hương, người liền sẽ thân bất do kỷ, đến lúc đó ta coi như không cùng người khách khí rồi."

Hoàn Dương đang muốn đứng dậy nói chuyện, bị Lục Thai vung tay áo, trong nháy mắt phong cấm rồi ngũ giác, như một bộ nhu thuận khôi lỗi, ngồi ngay ngắn nguyên chỗ, chỉ là trong mắt tràn ngập thống khổ cùng cầu khẩn.

Phụ nhân chậm rãi nâng đầu lên, thì thào nói: "Có thể không chết sao?"

Lục Thai thở dài, trong lúc nhất thời đúng là không có gì để nói.

Trầm mặc thật lâu, Lục Thai quay người mặt hướng cửa lớn bên kia, dựa vào lấy phụ nhân ngồi cái ghế, ôn nhu nói: "Vậy liền sống lâu trong chốc lát."

—— ———

Phi Ưng bảo lâu chính bên ngoài.

Lôi thôi lão nhân trơ mắt nhìn lấy những cái kia ăn gạo nếp, uống thanh tuyến gà trống, từng cái mất mạng.

Hôm nay Hoàn Thường Hoàn Thực trùng hợp cũng đi theo rồi đạo sĩ hoàng thượng cùng Đào Tà Dương bên cạnh, bởi vì hai huynh muội, không muốn trốn ở lâu chính cái kia "An Nhạc Oa", không muốn trốn ở vị kia "Thái Bình Sơn tiên sư" cánh chim che chở bên dưới, tất nhiên lão nhân còn ở bên ngoài một bên hành tẩu, huynh muội bọn họ liền nghĩ tranh thủ trợ một chút sức lực.

Lão nhân ngẩng đầu nhìn một chút không ngừng ép xuống màu đen biển mây, cắn răng một cái, đành phải tể ra thủ đoạn cuối cùng, xuất ra hai cái cái bát trắng lớn, một tay bưng một cái, quay người đối với huynh muội nói rằng: "Ta muốn mượn lấy các ngươi hai ba hai máu tươi, mới có thể mời được đến người Hoàn thị từ đường cửa lớn miệng cái kia hai tôn sư tử đá, đây là các ngươi gia gia năm đó cùng cao nhân cầu đến trấn trạch chi vật, Phi Ưng bảo chân chính đòn sát thủ."

Lão nhân giơ hai tay lên, trầm giọng nói: "Tranh thủ thời gian, sau đó chúng ta nhanh chóng chạy tới từ đường! Kéo không được!"

Hoàn Thường Hoàn Thực liếc nhau, sau đó không chút do dự mà rút đao

cắt vỡ trong lòng bàn tay, phân biệt chảy vào lão đạo nhân lòng bàn tay trắng trong chén.

Lão nhân cổ tay khê đảo, hai cái trắng bát hư không tiêu thất, "Trên đường đi có thể sẽ có quỷ mị âm vật ngăn cản, ta chưa hẳn lo lắng các người, các người bốn người tự giải quyết cho tốt, thậm chí càng giúp ta quét sạch con đường, chết rồi đều không người giúp các người nhật xác, cho nên đi cùng không đi, các người hiện tại liền muốn tốt."

Hai huynh muội, hảo hữu hai người, đồng thời gật đầu.

Lão nhân khê quát một tiếng, "Đi!"

Quả thật như lão đạo nhân sở liệu, ẩn nấp tiềm phục tại Phi Ưng bảo các nơi âm vật, tựa như thấy rõ lão đạo nhân ý đồ, rốt cục không còn che giấu, nhao nhao tuôn ra.

Một vị áo bào trắng thiếu niên đột ngột xuất hiện ở một tòa nóc nhà, đứng tại một chỗ vãnh lên mái hiên nhà chi đỉnh, chính tại đưa mắt trông về phía xa, đoán phương hướng, chính là nhảy lên nóc nhà, chạy vội hướng từ đường lão đạo một đoàn người.

Trần Bình An hai tay đầu ngón tay các về một tấm phù lục, nhẹ nhàng buông ra, thầm đọc nói: "Sơ Nhất, Thập Ngũ!"

Hai bôi kiếm quang mang theo hai tấm phù lục, nhanh như điện chớp, đi hướng Hoàn gia từ đường bên kia, trong nháy mắt phân biệt đem Bảo Tháp Trấn Yêu Phù đính tại hai cây đồng lương phía trên.

Đồng lương bữa nay lúc nổ ra hai đoàn sáng chói kim quang,

Về sau hai bôi lưu quang trở về Trần Bình An bên cạnh, lại là hai tấm giấy vàng phù lục, bị mang đi lão đạo nhân phía trước cách đó không xa hai nơi nóc nhà.

Cuối cùng một chuyến đi tới đi lui, Sơ Nhất cùng Thập Ngũ, lại mang hộ đi hai tấm trợ giúp lôi thôi lão nhân mở đường Trấn Yêu phù.

Trần Bình An đã sử dụng hết tất cả Trấn Yêu phù, liền không còn đi quan tâm từ đường bên kia động tĩnh.

Hành tẩu giang hồ, hàng yêu trừ ma, sinh tử đều là cần tự chịu.

Làm ác là như thế, làm việc thiện cũng là như thế.

Đỉnh đầu đen mây sắp áp thành.

Phảng phất màn trời buông xuống, để cho người ta cảm thấy có thể đụng tay đến, giữa phố phường vài câu cao giọng lời nói, liền có thể kinh động ở trên bầu trời tiên nhân.

Trần Bình An ngửa đầu nhìn lại.

Phi Ứng bảo người giang hồ nhìn không ra trên mây đen một bên cảnh tượng, hẳn nhìn thấy.

Một vị không biết sâu cạn cao quan lão nhân, ngồi xếp bằng tại một khối bồ đoàn bên trên, chính tại nói lẩm bẩm, khổng chế khối này vừa vụn bao trùm Phi Ứng bảo địa giới màu đen biến mây, một chút xiu rơi xuống nhân gian. Thời cơ đã tới, lão nhân liền muốn huyết tẩy Phi Ứng bảo, hấp thu tất cả huyết nhục tinh hoa, nuôi nấng đầu kia sắp phá tâm mà ra mới sinh Quỷ Anh.

Trần Bình An bắt đầu ở tầng tòa nóc nhà chuồn chuồn lướt nước, thân hình lóe lên một cái rồi biến mất, tốc độ cực nhanh, bởi vì người mặc một bộ áo bào trắng, giống như là kéo đuôi ra một đầu tuyết trắng trường hồng.

Hắn cuối cùng rơi vào Phi Ưng bảo trường học võ tròng bên trên, trừ rồi Trần Bình An, không có một ai.

Trần Bình An nhẹ nhàng dậm chân, hít thở sâu một hơi.

Hai đầu gối hơi ngồi xồm, chậm rãi bày ra một cái khí thế khổng lồ cổ ý quyền giá.

Mây chùng đầm lầy thức.

Trần Bình An trên người món kia bị thi triển chương nhãn pháp pháp bào kim lễ, giờ phút này cũng lộ ra chân dung.

Màu vàng kim trường bào, giao long du tấu.

Trần Bình An nhắm lại con mắt, thể nội cái kia một thanh thuần túy chân khí, lấy mười tám ngừng kiếm khí vận chuyển pháp môn, hồi hải chảy xuôi, như sông lớn chi thủy chảy xiết vào biển.

Trần Bình An đột nhiên mở ra con mắt, vừa nhắc chân, giậm chân bình bịch.

Chẳng những cả tòa trường học võ tròng âm vang chấn động, trên giá gỗ vô số binh khí rơi xuống mặt đất, xung quanh một bên tới gần mấy con phố nói, cơ hồ đồng thời bụi đất tung bay.

Một quyền dẫn đầu hướng thiên đưa ra.

Về sau chính là khăn thiết đưa ra.

Là mây chùng đầm lầy thức quyền giá, thế nhưng là quyền ý, lại là thần nhân nổi trống thức!

Trúc lâu vị kia họ Thôi lão nhân, nhưng chưa từng có dạy qua Trần Bình

An loại quyền pháp này.

Trần Bình An lần lượt ra quyền, lần lượt dậm chân mượn lực.

Mặt đất rung chuyển, rung động âm âm, quả thực như là địa ngục xoay người.

Lão nhân từng nói ngộ ra mây chừng đầm lầy thức, quyền này lần thứ nhất hiện thế, liền đánh cho trên trời màn mưa rút lui trăm trượng, không dám nhúng chàm nhân gian.

Trần Bình An không nghĩ quá nhiều, chỉ là muốn giờ này khắc này cuộn cuộn biến mây, như là lão nhân năm đó đỉnh đầu cái kia trùng điệp màn mưa, không khác nhau chút nào, tại ta quyền pháp trước đó, tất cả cút hồi thiên lên!

Bất tri bất giác, trước người không người.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 298: Quyền không ngừng

Tại Trần Bình An đưa ra quyền thứ nhất trước đó.

Trên mây lão giả, đầu đội một đỉnh ngũ nhạc quan, vẽ có Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ, tỏa ra ánh sáng lung linh, mơ hồ truyền ra từng đạo, Hạc Minh, nước suối chảy xuôi khe núi tiếng vang.

Lão giả một bên không chế biến mây hạ xuống, như tay cầm thiên quân vạn mã, tiếp cận một cái chỗ nhỏ bé địa phương, tự nhiên đã tính trước, lão nhân híp mắt nhìn về phía Phi Ứng bảo trường học võ tràng, nhin không được cười lên, hoàng khẩu tiểu nhi, cũng dám châu chấu đá xe, thật sự là không biết sống chết. Đầu kia thai nghén tại bảo chủ phu nhân tim Quý Anh, bọn hãn sư đồ hai người mưu đồ rồi gần bốn mươi năm, tình thế bắt buộc, trong đó gian khổ khổ khổ cùng ném một cái thiên kim, cùng cái kia huyền diệu khó giải thích cơ duyên xảo hợp, không đủ vì người ngoài nói.

Toà này ẩn vào núi rừng Phi Ứng bảo, kiến tạo dự tính ban đầu, chỉ sợ sớm đã đi theo đời thứ nhất bảo chủ vùi sâu vào đất vàng, lão giả lại là biết được, lúc trước Đồng Diệp Châu khu vực miền trung lớn nhất hai tòa tiên gia hào phiệt, Phù Kê Tông cùng Thái Bình Sơn hai vị Địa Tiên, lên rồi xung đột, vung tay xuất thủ, Phù Kê Tông vị kia kim đan tu sĩ, tuyệt đối không ngờ rằng chính mình chọc tới Thái Bình Sơn tu sĩ, đúng là một vị thâm tàng bất lộ nguyên anh cự phách!

Người sau tự biết hạn lớn sắp tới, phá cảnh vô vọng, liền giao phó xong hậu sự, liền ly khai Sơn môn bắt đầu du lịch tứ phương, tuy là thể phách thần hồn đều là mục nát người, mà dù sao lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, đánh cho Phù Kê Tông kim đan tu sĩ kém chút tại chỗ mất mạng, người sau một đường bỏ chạy, vẫn là bị Thái Bình Sơn nguyên anh chặn đường tại bây giờ Phi Ứng bảo một vùng, đúng lý không tha người,

không chút nào đem Phù Kê Tông để ở trong mắt, quyết tâm phải đem Phù Kê Tông kim đan tu sĩ đánh giết.

Kim đan tu sĩ mắt thấy chạy trốn vô vọng, liền có rồi ngọc đá cùng võ quyết tuyệt ý nghĩ, thế là sử ra rồi một môn Phù Kê Tông cấm thuật, bởi vì lúc đó kim đan tu sĩ nỗ lực hết đà, tông môn chính thống truyền thừa thảnh thản hàng thật, mời xuống những cái kia thần thông quảng đại thần linh, đã hi vọng không lớn, thế là không tiếc lấy tất cả tính mệnh tinh huyết, đưa tới rồi một đầu Phù Kê Tông bí điển bên trên ghi lại viên cổ ma vật, ma đầu thân cao hơn mười trượng, âm sát chi khí ngưng là thật chất, như là mặc giáp trụ rồi một cái đen kịt trọng giáp, kỳ thật kim đan tu sĩ tại mời ra ma vật về sau, liền đã khí tuyệt bỏ mình, sớm đã trống rỗng túi da hóa thành tro bụi tiêu tán giữa thiên địa.

Cái kia Thái Bình Sơn nguyên anh chưa hẳn không có rút lui chiến trường khả năng, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn rồi cùng viên cổ ma đầu một trận chiến đến cùng, pháp bảo xuất hiện nhiều lần, thuật pháp như mưa đánh tới hướng ma vật, lão tu sĩ da tróc thịt bong, hồn phách đang đưa, cho đến kim đan vỡ nát, xuất khiếu tác chiến khí phủ Âm Thần dẫn đầu bỏ mình, nguyên anh tu sĩ vẫn là kêu to thống khoái, cùng tôn này ma vật đi vào nhân gian phân thân, đồng quy vu tận.

Một trận kinh thế hãi tục đại chiến, đánh cho song phương dưới chân địa giới, phương viên trăm dặm đều âm khí ngưng tụ, không thua gì một tòa chôn xương mười mấy vạn võ tốt cổ chiến trường,

Thái Bình Sơn nguyên anh tu sĩ vẫn là yên tâm không xuống thế tục, lo lắng nơi đây âm khí lưu tán khắp nơi, sẽ ảnh hưởng phụ cận ngàn dặm sơn hà khí vận, còn sót lại hồn phách liền cường tự chống đỡ kéo dài hơi tàn, lân cận tìm tới một vị vào núi đốn củi thiếu niên tiểu phu, trao tặng hẳn một môn áp thẳng bí pháp, cùng một loại quyền thuật chi thuật, là chí cương chí dương đao pháp, nguyên anh tu sĩ còn muốn thiếu niên kia tiểu phu ở đây chế tạo một tòa tòa thành, khai chi tán diệt, mượn nhờ thuần túy võ phu hậu thế, lấy người sống dương khí ép xuống phần kia

âm khí, cùng lúc đó, Hoàn thị dòng dõi ở đây luyện tập môn kia đao pháp, bởi vì có vô hình âm khí đá mài, như là một khối tốt nhất Ma Đao thạch, Hoàn thị con cháu tinh tiến võ đạo, thường thường làm ít công to, cái này cũng tạo nên rồi Phi Ứng bảo ở đời sau giang hồ địa vị, thiên tài bối xuất, lãnh tụ võ lâm.

Hoàn lão gia tử ở bên trong, mấy đời bảo chủ đều ưa thích tại võ đạo có thành tựu về sau, bên ngoài là xông xáo giang hồ, vì Phi Ứng bảo thăng được danh dự, kì thực âm thầm đạp biến danh sơn sông rộng, tìm kiếm hỏi thăm tiên nhân, chưa hẳn không có một lần vất vả suốt đời nhàn nhã giải quyết Phi Ứng bảo âm khí quá nặng ý nghĩ. Nhưng là Hoàn lão gia tử năm đó bị chết kỳ quặc, võ đạo thiên phú cũng không xuất chúng con trai trưởng Hoàn Dương, thuộc về vội vàng tiếp nhận bảo chủ, rất nhanh liền lại có Trầm Hương quốc người trong ma đạo cùng nhau tiến đánh Phi Ứng bảo, cho nên liên quan tới nguyên anh thần tiên cùng tiêu phu tổ tông đoạn kia tiên gia phúc duyên, kỳ thật đoạn rồi đầu mối, rất nhiều tổ bối vất vả kinh doanh quan hệ, cũng không có đoạn sau, tỉ như Hoàn lão gia tử cùng tuổi trẻ đạo sĩ hoàng thượng sư phụ, phần này hương hỏa tình, Hoàn Dương liền hoàn toàn không biết, ngược lại yêu cầu chạy tới cầu trợ ở kinh thành bằng hữu, thậm chí ngay cả từ đường cửa ra vào cái kia hai tôn sư tử đá tồn tại, Phi Ứng bảo tất cả mọi người vẫn là mờ mịt không biết, sau đó liền có rồi cái này cái cọc giới thiên tai họa.

Cao quan lão nhân tại Đồng Diệp Châu trung bộ, là hung danh bên ngoài ma đạo tu sĩ, đã từng là nhất đẳng kim đan đại lão, chiến lực trác tuyệt, thân là dã tu, chính là đối đầu Phù Kê Tông, Thái Bình Sơn kim đan tu sĩ, lão nhân tự nhận không chút thua kém, thế nhưng là lần kia chém giết hai vị Thái Bình Sơn long môn tu sĩ hành động vĩ đại về sau, rất nhanh nghênh đón rồi Thái Bình Sơn lôi đình vạn quân truy sát, một vị Thái Bình Sơn tuổi trẻ kim đan một mình xuống núi, truy sát vạn dặm, đánh cho lão nhân táng gia bại sản, liền còn sót lại Phương Thốn vật đều vỡ nát rồi, cuối cùng không được không bỏ đi một nửa tu vi cùng thân thể, mới man thiên quá hải, may mắn từ vị kia tựa như Thiên Đình thần chỉ tu sĩ trẻ tuổi trong tay thoát chết.

Trong lòng đại hận lão nhân liền thời thời khắc khắc nghĩ đến hướng Thái Bình Sơn báo thù, bởi vậy thì có rồi Phi Ưng bảo trận này kéo dài mấy chục năm mưu kế tỉ mỉ, đầu tiên là đem vị kia có tu hành tư chất bảo chủ phu nhân ở tuổi nhỏ thời điểm, ngã về Long Môn cảnh lão nhân tự mình xuất thủ, lặng lẽ đánh nát nàng trường sinh cầu, nát mà không ngừng, xuất hiện đến trăm ngàn kế khe hở, duy chỉ có ở ngực chỗ "Kiều đoạn" hoàn hảo không chút tổn hại, khiến cho nàng tựa như trở thành một cái không ngừng hấp thu lòng đất âm khí bình sứ, mà lại chủ động tự hợp vào tim chỗ này "Tuyền nhãn", cuối cùng tại lão nhân bí pháp dẫn đường phía dưới, dừng dục ra rồi đầu kia gào khóc đòi ăn Quỷ Anh.

Một khi được chuyện, Quỷ Anh phá tâm mà ra, lại tìm mấy chỗ rời xa trên núi tầm mắt xa xôi tiểu quốc, tốt xấu vẫn là Long Môn cảnh tu sĩ lão nhân, tự nhiên có thể tùy tiện làm cái quốc sư, hoặc là bồi dưỡng mấy cái miếu đường khôi lỗi, thậm chí là bí mật khống chế tiểu quốc quân chủ, khởi xướng từng tràng đại chiến, cho ăn no Quỷ Anh, trăm năm về sau, Quỷ Anh bước lên Địa Tiên, dù là thâm căn cố đế Thái Bình Sơn, không đến mức bởi vì nó tập kích quấy rối mà diệt vong, nhưng nhất định có thể làm cho Thái Bình Sơn thương cân động cốt, nguyên khí đại thương.

Trên núi tu sĩ ân oán, trăm năm thời gian thật không tính dài.

Về phần một đoạn ân oán ở giữa, dưới núi phạm tục phu tử chết sống, có người hoàn toàn không quan tâm, tỷ như trên mây lão giả, nhưng là đồng dạng có người quan tâm, tỉ như vị kia Thái Bình Sơn nguyên anh tu sĩ.

Nhưng là như vậy trách trời thương dân Lục Địa Thần Tiên, vẫn như cũ vô pháp bước lên trên ngũ cảnh, kết quả là chỉ có thể khoanh tay chịu chết, cũng có thể gặp Đại Đạo vô tình, không phân người chi thiện ác.

Trên mây cao quan lão giả, tại thiếu niên kia võ phu đưa ra ba quyền sau, vẫn là cảm thấy buồn cười buồn cười, khí thế lại thịnh, nếu không có thực sự cảnh giới xem như chèo chống, cái kia chính là một tòa nhìn hoa

mỹ không trung lâu các mà thôi, nhưng là lão nhân đối với trên người thiếu niên món kia vàng óng ánh pháp bào, đó là thật thém nhỏ dãi, quả thực chính là thiên đại niềm vui ngoài ý muốn, lại có loại này người mang trọng bảo giang hồ chim non, không biết được trân quý tính mệnh.

Đồ tốt, hoàn toàn chính xác là đồ tốt, nói không chừng chính là một cái danh xứng với thực tiên gia pháp bảo.

Chẳng lẽ là phong thủy luân chuyển, đến phiên chính mình thắng chức rất nhanh rồi? Không cần tiếp tục bản địa ngọn nguồn đào hang chuột, mà lại lại so với mong muốn sớm hơn khôi phục ngày xưa vinh quang ?

Về phần cái kia kim bào thiếu niên có phải hay không tiên gia con cháu, cao quan lão nhân chỗ nào quản được những này, liền cùng Thái Bình Sơn đều vạch mặt rồi, nợ nhiều không ép thân!

Theo đen mây chìm xuống, Phi Ưng bảo người cơ hồ người người bắt đầu đầu vầng mắt hoa, một chút thân thể yếu đuối, dương khí không thịnh lão ấu phụ nữ trẻ em, đã bắt đầu trong nhà nôn mưa liên tu, phố lớn ngõ nhỏ, cao ốc thấp sân, tiếng khóc liên miên bất tuyệt, rất nhiều tập võ Phi Ưng bảo thanh niên trai tráng hán tử, ngửa đầu si ngốc nhìn lấy toà kia phủ đầu ép xuống đen kịt biển mây, chỉ cảm thấy toàn thân đều sẽ bị ép thành bột mịn, một chút cái tâm cảnh không kiên tuổi trẻ võ phu, càng là không có chút nào lòng phản kháng, toàn thân run rẩy, dù là hôm nay có cơ hội trốn qua một kiếp, cũng sẽ bởi vậy đoạn rồi võ đạo tiền đồ.

Lần theo tựa như chấn động động tĩnh to lớn, cũng có người phát hiện ở trường võ tràng phương hướng, bụi đất tung bay bên trong, có kim quang chiếu sáng rạng rỡ mỹ lệ tràng cảnh, một đạo quyền cương như hồng, càng lớn mạnh, đầu tiên là lớn bằng cánh tay, to bằng miệng chén nhỏ, sau đó miệng giếng, theo thứ tự gia tăng, thế như chẻ tre, lần lượt phóng tới trên trời, giống như có người tại đối với biển mây ra quyền.

Lại có người nhin không được làm nghĩ như vậy: Người kia tất nhiên là

ý vào võ đạo cao, mới dám ra quyền.

Trường học võ tràng bên trên.

Trần Bình An cũng không phải là đứng tại nguyên chỗ hướng lên trời ra quyền, mỗi ra một quyền về sau, liền sẽ bước nhanh chuyển di, Hám Sơn quyền sáu bước chạy cộc, tăng thêm kiếm khí mười tám ngừng, lại lấy mây chưng đầm lầy thức quyền giá, tăng thêm thần nhân nổi trống thức quyền ý.

Tại đưa ra thứ mười quyền sau, một quyền âm thanh, đã triệt để vượt trên chân đạp mạnh đại địa động tĩnh.

Quyền cương phóng lên tận trời, lôi cuốn lấy gào thét phong lôi âm thanh, trường học võ tràng xung quanh một bên nóc nhà mảnh ngói, từ hướng nội bên ngoài, tầng tầng lớp lớp, lớp lớp đột nhiên vỡ vụn.

Lấy Trần Bình An vì trung tâm, bốn phía vách tường xuất hiện rồi từng từng vết nứt lộn xộn mạng nhện.

Trường học võ tràng đá xanh trên mặt đất, sớm đã mấp mô, bị giẫm đạp ra mười cái sâu cạn không đồng nhất hố.

Thoạt đầu chín quyền, mặc dù âm thanh một lần so một lần to lớn, thế nhưng là nhiều lần đều là xuyên thủng biến mây mà thôi, nhưng thứ mười quyền, thẳng tắp vọt tới rồi cao quan lão nhân ngồi bồ đoàn, lão nhân mặc dù trong lòng có chút sợ hãi, đã yên lặng đem thiếu niên coi là tất phải giết người, mà lại nhất định phải là trước hết giết người, nhưng đối mặt khí thế như hồng một quyền này, vẫn là không cảm thấy quá mức khó giải quyết, ngược lại có một chút tranh cường háo thắng chí tâm, cười lạnh một tiếng, chỉ gặp lão nhân duỗi ra một cái bàn tay, sáng lên một đại đoàn bích lục u ánh sáng, bỗng nhiên nở rộ, xoay chuyển trong lòng bàn tay, hướng xuống một phúc, vừa vặn đón lấy cái kia đạo phá vỡ màu đen biến mây quyền cương.

Ầm ầm tiếng vang, bồ đoàn lay nhẹ, cao quan lão nhân dưới thân cả tòa biển mây lại là kịch liệt lay động.

Đến từ trường học võ tràng quyền cương cùng quanh quần lão nhân bàn tay chói lọi lục ánh sáng, đồng thời ầm vang vỡ nát, hóa thành ngàn vạn ánh sao lấp lánh, quyền cương tản vào phụ cận biển mây, khiến cho nguyên bản tử khí nặng nề đen kịt biển mây, giống như là mài nhẵn ra một tầng mực nước nghiên mực, sái nhập một túm màu vàng kim mảnh vỡ, xì xì rung động, phát ra thiêu đốt tiếng vang.

Lão nhân run lên cổ tay, xuyên thấu qua bị quyền cương đánh xuyên qua biển mây lỗ thủng, thuận đỉnh đầu tràn vào biển mây bên dưới đầu kia cột sáng, quan sát cách xa nhau bất quá ba mươi trượng trường học võ tràng, âm trầm cười nói: "Khá lắm, tuổi còn nhỏ, đặt ở chân núi bên dưới, cũng coi như xưng hùng một phương võ đạo tông sư rồi, không hảo hảo lẫn lộn người giang hồ, nhất định phải cùng lão phu đối đầu, không biết trời cao đất rộng!"

Trong lời nói, cao quan lão nhân nâng lên một tay, hai ngón khép lại, tại vẽ có Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ cao quan phụ cận, nhẹ nhàng vạch một cái, từ đó ngắt lấy ra một vòng viển cổ tòa nào đó núi Đông núi lớn chân ý, hướng lỗ thủng chỗ gấp rơi mà xuống, rời đi ngũ nhạc quan mới bắt đầu, đầu tiên là lớn bằng ngón cái nhỏ bỏ túi ngọn núi, đợi đến hạ xuống đến chân một bên, quy mô đã không thua khối kia bồ đoàn, trượt ra biển mây lỗ thủng về sau, càng là to như bàn trà. Lão nhân càn rỡ cười to, khoái ý đến cực điểm, "Làm cái kia rùa đen rút đầu, ẩn nhẫn nhiều năm, lão thiên gia không phụ khổ tâm nhân, lão phu rốt cục lúc đến vận chuyển, chỉ cần đem tiểu tử người huyết nhục tinh khí mài nhẵn hầu như không còn, Quỷ Anh nói không chừng phá vỡ tâm quan hiện thể trong nháy mắt, liền có thể trùng kích Quan Hải cảnh!"

Trường học võ tràng bên trên, Trần Bình An mắt thấy đồi núi từ trên trời đầu đá mà đến, không có nửa điểm e ngại, ban đầu ở Lão Long thành

Tôn thị tổ trạch, biển mây giao long mãnh liệt nhào xuống, khí thế so với phần này tiên gia thần thông, thế nhưng là nửa điểm không yếu, hẳn không giống nhau ra quyền rồi?

Khí thế sinh sôi, trùng trùng điệp điệp.

Quyền ý dạt dào hùng hồn, tin tưởng vững chắc một quyền có thể phá vạn pháp.

Một bộ màu vàng kim pháp bào, phòng lên phiêu diêu, tôn lên Nê Bình ngô hẻm thiếu niên, cuộc đời lần đầu giống như vậy một cái trên núi thần tiên.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 299: Nhân gian không thú vị, không bằng không đến

Quyền thứ mười một, cực nhanh.

Thần nhân nổi trống thức quyền ý, chân chính chỗ cường đại, liền ở chỗ chỉ cần ra quyền người, thể phách thần hồn có thể tiếp nhận thể nội phần kia khí thể lưu chuyển, mang tới kịch liệt thống khổ, thành công đưa ra mới một quyền, vậy liền có thể khẩn thiết thêm vào, lay núi phá thành, tuyệt không phải si nhân nói mộng!

Trần Bình An một quyền đánh cho toà kia to như ốc xá "Linh lung" đòi núi rút lui trở về mấy trượng.

Không nói hai lời, lại là âm vang giậm chân một cái, một quyền hướng lên.

Cao quan sắc mặt lão nhân ngưng trọng mấy phần, không còn trong lòng còn có trêu đùa chi tâm, thâm độc pháp quyết, khép lại hai ngón liên tiếp tại ngũ nhạc quan phụ cận, bốn lần vẽ xuống.

Dù là sẽ tiêu hao không ít linh khí, trên đầu cái này đỉnh ngũ nhạc quan cũng sẽ tạm thời mất đi thần thông, hắc hăng hăng muốn một cổ tác khí làm thụt cái này vương chân vương tay thiếu niên.

Thân là vạn sự không cầu người, cũng không chỗ dựa có thể dựa vào sơn trạch tán tu, đây là cao quan lão nhân duy nhất một cái pháp bảo, là bí cảnh bên trong thu hoạch được, vì rồi độc chiếm vật này, chia của thời điểm, bạo khởi giết người, xử lý rồi cùng nhau xuất sinh nhập tử huynh đệ, người sau chết lúc, cầu khẩn hắc chiếu cổ tốt chính mình dòng dõi, cam đoan bọn hắc hưởng thụ thể tục trăm năm vinh hoa, lão nhân gật

đầu đáp ứng, chỉ là quay đầu liền đem một tòa phủ đệ hơn trăm cái người, dùng một chút thủ đoạn nhỏ, lặng yên không một tiếng động toàn bộ cắt cỏ trừ cây.

Lúc trước bị Thái Bình Sơn tuổi trẻ kim đan truy sát vạn dặm, cái này đỉnh giá trị liên thành ngũ nhạc quan, y nguyên bảo tồn hoàn hảo, tổn hại không nghiêm trọng lắm, mà lại đi qua trăm năm tu sửa, đã khôi phục đỉnh phong phẩm cấp, chỉ tiếc lão nhân xem xét đọc qua điển tịch vô số, vẫn không có tìm tới ngũ nhạc quan bên trên vẽ ra Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ căn bản, khiến cho lão nhân nhiều nhất chỉ có thể phát huy ra pháp bảo một nửa công hiệu, thật là thiên đại việc đáng tiếc, không phải lúc trước cùng vị kia Thái Bình Sơn tiểu vương bát đản ngô hẹp gặp nhau, đến cùng là ai truy sát ai còn hai chuyện.

Hai tòa trên núi lớn bên dưới điệp gia, hạ xuống xu thế, nhanh như bôn lôi.

Trần Bình An mãnh liệt xuất thủ thứ mười ba quyền, chỉ đánh cho bên dưới toà kia núi Đông nổi lên hơn trượng độ cao.

Rất nhanh lại có một ngọn núi cao ép xuống.

Là đôi núi chi trọng, chiếm cứ ưu thế, vẫn là quyền pháp độ cao, càng thêm vô địch ?

Lão nhân trên đỉnh đầu ngũ nhạc quan, đã ảm đạm vô quang, lại không du dương hạc ré từng đào thanh âm.

Trần Bình An khí huyết cuồn cuộn, còn chưa xuất hiện suy kiệt dấu hiệu, nhưng là Trần Bình An cũng không muốn mình bị cái này ba tòa đồi núi vây khốn, có trời mới biết cao quan lão nhân còn có trên núi nào bí pháp, thừa dịp thần nhân nổi trống thức quyền ý dẫn dắt, tạm thời có thể ngẫu đứt tơ còn liền, thế là liền chuẩn bị rút lui trường học võ tràng, chuyển di chiến trường, sau đó tranh thủ thời gian đưa ra thứ mười bốn quyền.

Nhưng là sớm chuẩn bị kỹ càng Phương Thốn phù Trần Bình An, kinh ngạc phát hiện tại đồi núi áp đỉnh trong bóng râm, như là đưa thân vào một tòa Lục Thai cái gọi là "Vô pháp địa phương", mấy lần đại chiến đều lập xuống kỳ công Phương Thốn phù, đúng là không có rồi phản ứng chút nào.

Bất đắc dĩ, Đường Kiếm Hồ bên trong Sơ Nhất Thập Ngũ hai thanh phi kiếm, một trái một phải tản ra, cao cao lướt vào biển mây.

Trần Bình An thì đành phải đưa ra mới một quyền, đánh cho đồi núi hạ xuống xu thế có chút ngưng trệ, sau đó vọt tới trước, ý đồ rời đi đồi núi bóng tối bao phủ địa phương.

Cao quan lão nhân cười ha ha, "Muốn chạy ? !"

Một chưởng hướng xuống dưới ép đi, tòa thứ tư đồi núi nện xuống.

Bốn ngọn núi chất chồng, ầm ầm đánh tới hướng Trần Bình An đỉnh đầu, mà lại "Chân núi" trường học võ tràng, bị bàng bạc linh khí trấn áp, khiến cho Trần Bình An trước cướp thân hình chậm rồi mấy phần.

Quyền pháp kia kinh người kim bào thiếu niên, cuối cùng bị núi Nhạ Thành công trấn áp.

Đạt được về sau, cao quan lão nhân có chút kinh ngạc, "Lúc nào thuần túy võ phu cũng có thể sai sử bản mệnh phi kiếm rồi?"

Núi cao thường thường cùng nước chảy làm bạn.

Lão nhân cảm giác được hai thanh phi kiếm phá không mà tới, lại từ ngũ nhạ quan bên trên "Hái xuống" hai đầu sông nước, lộ ra hóa về sau, cuối cùng như nữ tử vòng eo tinh tế, một đầu đục ngầu ố vàng, một đầu bích lục trong suốt, quay chung quanh lão nhân bồ đoàn bốn phía, cuộn

cuộn mà chảy, lần lượt cản bên dưới hai thanh phi kiếm lẳng lẹ thể công, bọt nước văng khắp nơi, sông nước phân lượng không ngừng giảm bớt.

Cao quan lão nhân càng nhiều sự chú ý vẫn là đặt ở toà kia trường học võ tràng.

Giờ phút này biến mây cách xa nhau mặt đất đã bất quá hai mươi trượng.

Lão nhân ngồi bồ đoàn cơ hồ liền muốn chạm đến tòa thứ tư đồi núi chi đỉnh, tầm mắt bị che lấp, cao quan lão nhân liền duỗi ra một chỉ, tại chỗ mi tâm vừa gõ, thềm đọc một tiếng mở, trong tầm mắt, đầu tiên là một mảnh đen kịt, sau đó như là màn đêm mây mù tán đi, lộ ra trắng sáng chân dung, thiên địa rõ ràng, cao quan lão nhân ánh mắt thành công xuyên thấu qua bốn tòa điệp gia núi lớn, nhìn thấy rồi cái kia kim bào thiếu niên bóng người.

Khá lắm, cùng con cá chạch giống như, còn muốn chạy đi!

Thiếu niên kia đầu tiên là cúi đầu xoay người, lấy bả vai lực khiêng đồi núi, chạy vọt về phía trước đi, theo bốn tòa núi lớn chìm xuống, thiếu niên sau đó liền dứt khoát mèo eo vọt tới trước, lấy phía sau đứng vững đồi núi, trên người hắt mồn kia màu vàng kim pháp bào, phát huy ra khiến lão nhân cảm thấy kinh diễm thành quả, ngạnh sinh sinh trợ giúp thiếu niên thăng được nghìn cân treo sợi tóc quý giá thời gian, khiến cho thiếu niên có thể tại đồi núi khoảng cách trường học võ tràng đại địa chỉ có bốn thước thời khắc, lẫn mình một cái, khó khăn lắm tránh thoát rồi bị núi lớn nghiền thành thịt nát hạ tràng.

Cao quan lão nhân trong lòng cười lạnh không thôi, đạo cao một thước ma cao nhất trượng, liền chờ người tiểu tử nghĩ lầm chạy ra tìm đường sống giờ khắc này rồi.

Một mực vận sức chờ phát động tòa thứ năm đồi núi, chính là địa vị tôn sùng nhất bên trong ngọn núi, lò mờ có thể thấy được bản thể chân thân

thế núi hiểm trở.

Thiếu niên có thể chống đỡ bốn tòa núi lớn, đã vượt quá cao quan lão giả dự kiến, vốn cho rằng tam sơn điệp gia, liền có thể đè chết cái này tiểu gia hỏa.

Loại kia phảng phất uy thế tăng lên liền không có một cái nào chỗ tận cùng quyền pháp, thật là cổ quái!

Nếu là thiếu niên sau khi chết có thể lưu lại quyền pháp bí tịch, chưa hẳn so món kia màu vàng kim pháp bào kém.

Lão nhân khẽ quát một tiếng, "Đi!"

Bên trong ngọn núi vừa vận đánh tới hướng ở trên mặt đất lẫn lộn Trần Bình An.

Cùng lúc đó, lúc trước bốn tòa đồi núi bắt đầu lần lượt bay ra, quay chung quanh giữa ngọn núi, nhao nhao hướng xuống dưới "Bám rễ sinh chồi", có nghiền ép trường học võ tràng phòng ốc, có đè sập tường cao, còn có rơi vào trường học võ tràng bên ngoài đường phố, có nện ở trường học võ tràng sát vách một tòa tư nhân đình viện.

Một khi tứ phương đồi núi sừng sững đứng mặt đất, tăng thêm bên trong ngọn núi ở giữa tọa trấn, liền sẽ hình thành một tòa tự nhiên đại trận.

Biển mây phía trên hai thanh phi kiếm, tựa hồ cùng thân hãm tử địa thiếu niên tâm ý tương thông, càng liều mạng công kích cái kia hai đầu sông nước chân ý.

Cao quan lão nhân cười mở cười to, "Sợ rồi các ngươi hai cái vật nhỏ rồi, tốt tốt tốt, lão phu cùng các ngươi chơi một chút bắt mê tang chính là, quay đầu chủ nhân các ngươi vừa chết, nhìn ngươi hai làm sao bây giờ."

Lão nhân hai tay trái phải tìm tòi, nắm lên hai cổ màu đen mây mù, sau đó hai tay trùng điệp vỗ tay một cái, mây che sương mù quẩn, lão nhân thân hình tan biến không thấy.

Bị ngũ nhạc vây khốn Trần Bình An, đã là sinh tử một đường.

Sơ Nhất Thập Ngũ mặc dù kiếm khí nghiêm nghị, thế nhưng là đối mặt một cái trốn cao quan lão giả, cũng là không thể làm gì, chỉ có thể tận lực tiêu giảm màu đen biến mây.

Dù là Trần Bình An tể ra rồi đầu kia lấy lão giao hai cây râu dài chế thành Phược Yêu Tác, kim quang chói mắt, bỗng nhiên biến lớn, như một đầu màu vàng kim giao long chiếm cứ toà kia bên trong ngọn núi, ngạnh sinh sinh đem cất cao mấy trượng, không đến mức đè ép mà xuống, cùng đại địa giáp giới, khiến cho ngũ nhạc đại trận tạm thời không có thành hình, thế nhưng là cho dù Phược Yêu Tác không ngừng co vào, chen lấn bên trong Nhạc Sơn thế không ngừng có đá vụn băng liệt mà rơi, nhưng toà này bên trong ngọn núi thủy chung đang chậm rãi chìm xuống.

Mà Phi Ưng bảo trên không biến mây, đi mà bất quá mười trượng.

Nếu là có người đứng tại lầu chính toà kia ngắm cảnh sơn thượng nhìn ra xa tứ phương, giống như đưa thân vào cao hơn đại địa trăm ngàn trượng núi lớn chi đỉnh, âm âm sóng dậy, phong khởi vân dũng, sóng lớn vỗ bờ.

—— ———

Phi Ưng bảo lầu chính bên trong, họa địa vi lao phát trần nam tử, bị cái kia một lớn một nhỏ hai thanh bản mệnh phi kiếm, truy đuổi đến mệt mỏi.

Những cái kia Phi Ưng bảo Hoàn thị thành viên, chân chính tận mắt lĩnh giáo rồi trên núi thần tiên lóa mắt thủ đoạn.

Người người may mắn sau khi, có khó tránh khỏi sinh lòng tuyệt vọng, ta thế hệ giang hồ võ phu, đối diện với mấy cái này thần thông quảng đại trên núi tiên sư, thực sự không đáng giá nhắc tới.

Lục Thai không có tinh quan kỳ biến, cũng không tùy theo mũi như kim hai thanh phẩm cấp cực cao phi kiếm, chậm rãi mài chết cái kia Quan Hải cảnh luyện khí sĩ, mà là từng kiện từng kiện từ đầu kia dải lụa màu bên trong, lấy ra rồi từ bốn phía vơ vét mà đến pháp bảo đồ vật, mượn phi kiếm phách trăm mà ra lồng giam khe hở, một mặc mà vào, đối với vị kia đem tơ phát trần dây thừng hóa thành bạch xà gia hỏa, âm hiểm tập kích, đối với vị kia luyện khí sĩ mà nói, cái này không khác tuyệt thượng gia sương, khổ không thể tả.

Cao lớn nam tử đầu tiên là trăm vậy cầu xin tha thứ, khổ khuyên Lục Thai vạn sự dễ thương lượng, chỉ cần Lục Thai thu tay lại, hẳn nguyện ý giao ra hết thầy gia sản, đồng thời tùy ý Lục Thai tại hẳn thần hồn bên trên động tay chân.

Mắt thấy Lục Thai thờ ơ, trong tay chỉ còn lại bên dưới một nhánh phát trần sắt chuôi nam tử, liền bắt đầu tàn khốc uy hiếp, tuyên bố muốn cùng Lục Thai hai thanh bản mệnh phi kiếm tới một cái ngọc thạch câu phần, nhất định phải Lục Thai thần hồn bị hao tổn, đời này lại khó tu vi tinh tiến.

Lục Thai nghiêng dựa vào bảo chủ phu nhân cái ghế sát bên, tay cầm quạt xếp, căn bản lơ đi giật gấu vá vai Quan Hải cảnh tu sĩ, phòng lớn cửa lớn đã bị hẳn cường ép mở ra, cho nên bên ngoài Phi Ứng bảo cảnh tượng, nhìn một cái không sót gì.

Thiên hôn địa ám.

Chắc hẳn Phi Ứng bảo mấy trăm người, đời này cũng sẽ không quên hôm nay tràng cảnh, loại kia cảm giác bất lực, thật sâu khắc vào rồi

xương cốt bên trên.

Mà loại ảnh hưởng này, nhất định cực kỳ sâu xa, chỉ cần những người này có thể sống sót, như vậy chuyện hôm nay, có quan hệ thần tiên đánh nhau phạm nhân gặp nạn, liền sẽ đời đời truyền lại đi xuống.

Một tòa hạo nhiên thiên hạ chín đại châu, nếu như đều là như vậy không gì kiêng kỵ, đã sớm loạn không thể lại loạn rồi.

Cho nên mới có rồi Nho gia tam đại học cùng cùng bảy mươi hai thư viện xuất hiện.

Vì cái gì chính là phòng ngừa trên núi thần tiên, động một tí một quyền đập nát ngọn núi sông lớn, một cái pháp bảo tùy ý đập nát nhân gian thành trì.

Dù sao trên núi người, cuối cùng đến từ nhân gian.

Nhân gian đều không rồi, còn có trên núi nào ?

Thế là dùng cái này xem như giới tuyến, có rồi chính tà phân chia, thiện ác khác biệt.

Có chút luyện khí sĩ, ta cầu trường sinh Đại Đạo tiêu dao tự tại, như là đã đứng ở trên núi, còn quản người nhân gian sống hay chết.

Có chút tu sĩ, hoặc là thanh tâm quả dục, không hỏi thế sự, hoặc là tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, nguyện ý vì rồi nhân gian thái bình, để cho mình sống được không có thống khoái như vậy, không theo đuổi tuyệt đối tự do.

Thế gian muôn màu, đều có sở cầu, thị phi đúng sai, một đoàn bột nhào.

Bởi vì có quá nhiều người, đạo lý chỉ nói là cho người khác nghe, mà

không phải dùng để ước thúc bản tâm của mình.

Trên núi dưới núi đều là như thế.

Lục Thai là một cái Lục thị Âm Dương gia con cháu, đối với nhân chi bản tính, kiến giải càng sâu.

Mà lại hãn vô luận là gia tộc thân phận, vẫn là tự thân, đều rất đặc thù, không chỉ là cũng không phải là kiểm tu, lại tiện tay dưỡng dục ra hai thanh bản mệnh phi kiểm, thậm chí không phải tuổi nhỏ lúc ở gia tộc từ đường du ngoạn, liền thu hoạch được rồi cây kia kỳ quái màu sắc rực rỡ dai lưng.

Lục Thai tồn tại, tại Trung Thổ Thần Châu Lục thị, có chút cấm chế ý vị, đối với những cái kia trầm mặc ít nói, đáng vẻ nặng nề Lục thị lão tổ mà nói, cái này vẫn bối, thật là làm cho người ta cảm thấy "Khó chịu" rồi, đồng thời lại khiến người ta rất cảm thấy kinh diễm, phảng phất khẽ nói mà sống, trong lịch sử cơ hồ không có tiền lệ, cho nên đối với Lục Thai thái độ, khổng lồ Lục thị một mực rất mơ hồ không rõ.

Thánh hiền có nói: Đại nhân hồ biến, tiểu nhân lộ xác, quân tử báo biến.

Lục Thai cái kia giao thân thể túi da, bản thân tựa như là một cái pháp bảo, thậm chí so với Trần Bình An cái kia "Học sinh", thiếu niên Thôi Sầm trước kia mưu đoạt chiếm đoạt cái kia giao lộ xác thể xác, càng thêm tuyệt không thể tả.

Lục Thai chú ý lâu bên ngoài biến mây, đang tìm kiếm xuất thủ thời cơ tốt nhất.

Lâu chính đại đường nơi đây cảnh tượng, sớm đã che đậy bắt đầu, phát trần nam tử nếu muốn truyền lại tin tức ra ngoài, khó như lên trời.

Vị kia bảo chủ phụ nhân nhẹ giọng nói: "Tiên sư, ta nghĩ tốt rồi."

Lục Thai hơi nghi hoặc một chút, cúi đầu nhìn lại, "Nói thế nào ?"

Phụ nhân khuôn mặt buồn bã lại ánh mắt kiên nghị, đưa tay che tim, nói: "Hắn có thể còn sống sót sao?"

Nữ tử mặc dù không phải người trong tu hành, thế nhưng là nơi trái tim trung tâm khác thường, đã tiếp tục mấy năm thời gian, nàng cũng không phải Si Nhi, liên hệ Phi Ứng bảo tai họa bất ngờ, cùng phát trần nam tử cùng Lục Thai đối thoại, đương nhiên đã đoán ra cái bảy tám phần.

Lục Thai lắc đầu nói: "Tiểu gia hỏa tiên thiên liền rời bỏ Đại Đạo, thiên tính ngang ngược, tàn nhẫn khát máu, coi như người chết nó sống, về sau vẫn là tai họa, đến lúc đó một tòa nho nhỏ Phi Ứng bảo, cho nó chôn cùng cũng không có tư cách, cực có thể là toàn bộ Trầm Hương quốc. . ."

Phụ nhân đau thương thút thít nói: "Thế nhưng là ta nghĩ nó sống sót, ta có thể cảm giác được nó tồn tại, nó dù sao tựa như là con gái của ta. . ."

Lục Thai đã không có cảm động, cũng không có xem thường, chỉ là nở nụ cười nhẹ, vì đáng thương phụ nhân trần thuật rồi một sự thật: "Vậy người có biết rõ không tiểu gia hỏa sớm đã mở rồi linh trí, sở dĩ phải cố ý truyền lại cho người hư giả cảm xúc, nó thậm chí sẽ bằng vào bản năng, tiềm di lạng yên hóa mà ảnh hưởng người vị ký chủ này tâm trí, không phải người vì sao rõ ràng biết mình thân thể khác thường, thủy chung chưa từng mở miệng cùng trượng phu nói rõ ràng việc này ?"

Phụ nhân một tay dùng sức che tim, một tay nâng lên, tranh thủ thời gian chống đỡ miệng, đầy mặt thống khổ, nàng mờ mịt thất thố, chỉ là đối Lục Thai lắc đầu.

Phụ nhân yên lặng tiếp nhận phần kia lo lắng thống khổ, nhìn qua Lục Thai, ánh mắt tràn ngập rồi cầu khẩn.

Lục Thai thở dài một tiếng, "Người này ra sao khổ đến quá thay ? Thật chẳng lẽ muốn đổi với Phi Ưng bảo mấy trăm cái nhân mạng bỏ đi không thèm để ý ? Người ngẫm lại xem, trượng phu Hoàn Dương, con cái Hoàn Thường Hoàn Thực, còn có sinh người nuôi người tòa pháo đài này, đều mặc kệ rồi? Liền vì rồi cái này còn chưa xuất thân, vào chỗ liệt oai môn tà đạo mấy thứ bẩn thỉu ?"

Phụ nhân chỉ là rưng rưng lắc đầu, để cánh tay xuống, miệng đầy vết máu lập tức tuôn ra, đen như mực, cực kỳ làm người ta sợ hãi đáng sợ, phụ nhân không lo được cái gì bà chủ dung nhan, đã có chút thần trí tan rã, ánh mắt hoảng hốt, mở miệng hướng Lục Thai khẩn cầu nói: "Để nó sống sót a, van cầu tiên sư rồi, nó có lỗi gì ? Bây giờ bất quá là hại chết rồi nó mẫu thân một người, ta không trách nó, không có chút nào trách nó a, cho nên tiên sư người về sau nhiều dạy một chút nó, khuyên nó hướng thiện, không cần ngộ nhập lạc lối, tiên sư người đạo pháp thông thiên, không gì làm không được, nhất định có thể làm được, ta đứa bé này nhất định sẽ làm người tốt. . ."

Phụ nhân tựa như một cái thùng trăm ngàn lỗ mảnh sứ vỡ, theo trái tim rung động kịch liệt, không chịu nổi gánh nặng, rốt cục triệt để nát rồi.

Nhưng nàng thủy chung gắt gao tiếp cận Lục Thai gương mặt kia.

Lục Thai mỉm cười gật đầu, "Tốt a, nó có thể sống."

Phụ nhân lúc này mới khước miệng co quắp động, chậm rãi nhắm lại con mắt, nhìn thấy mà giật mình máu tươi màu đen, vẫn cứ từ hốc mắt của nàng bên trong róc rách mà chảy, nguyên lai là mí mắt của nàng đều phá toái rồi, hai hạt tròng mắt cũng rơi xuống trước người, lại từ quần áo bên trên trượt xuống mặt đất, nhấp nhô đến rồi cái ghế phía sau.

Trên đại sảnh, tĩnh mịch một mảnh, không có bất kỳ người nào dám can đảm lên tiếng, duy chỉ có bị phong cấm ngũ giác Phi Ưng bảo bảo chủ Hoàn Dương, trói buộc trên ghế, nam nhân hốc mắt đỏ bừng, đối với cái

kia sớm chiều chung đặng gối một bên người, tràn ngập rồi khắc cốt
minh tâm nộ khí.

Nàng tại sao có thể như thế tự tư!

Nàng nhất định là bị ma quỷ ám ảnh, tẩu hỏa nhập ma!

Nàng chết rồi không có chút nào oan uổng, nên cùng tên tiểu tạp chủng
kia, trong lòng quái thai chết chung!

Lục Thai đi vào đã chết phụ nhân trước người, cúi người, nhìn chăm chú
nàng bị máu tươi thấm thấu nơi ngực, thì thào nói: "Người mẫu thân vì
rời người, nỗ lực rồi nhiều như vậy, cái gì đều cho người rồi, liền làm
người lương tâm cũng không được rồi, người thì sao? Làm sao còn tại
điên cuồng hấp thu thi thể linh khí cùng hồn phách, nàng khi còn sống,
người đã đầy đủ giày vò nàng rồi, hiện tại nàng chết rồi, liền không thể
để cho nàng sau khi chết có một lát an bình sao?"

Phụ nhân chập trùng không chừng tim, bỗng nhiên đứng im, tựa hồ có
tinh tế có chút kêu rên tiếng khóc, đi vào nhân gian, giống nhau trên đời
tất cả hài nhi.

Khóc đi vào.

"Muộn rồi."

Lục Thai trong tay quạt nan đột nhiên đâm một cái, xuyên thấu phụ nhân
trái tim, dính nhập thành ghế, mặt không biểu tình nói: "Nhân gian rất vô
vị, đến không bằng không tới."

Đâm rách màng nhĩ rít lên một tiếng, bỗng nhiên vang vọng đại đường,
nến ánh sáng dập tắt, từng chiếc một đại trụ đồng thời vang lên tiếng vỡ
vụn.

Đám người sắp nứt cả tim gan.

Chỉ có Hoàn Dương như trút được gánh nặng, tiếp theo thất lạc, ánh mắt trống rỗng, kinh ngạc nhìn qua bên cạnh cái ghế kia.

Cái kia thanh mai trúc mã dịu dàng nữ tử, bị chết rất xấu.

Người nam này tử, chính mình cũng không biết rõ, trong lòng tức giận khó bình hãn, kỳ thật sớm đã lệ rơi đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 300: Giang hồ hiểm ác

Hoàn gia từ đường bên ngoài, thật vất vả giết ra một đường máu đẫm người, lôi thối lão nhân tại lấy hoàn lão bảo chủ truyền thụ cho bí thuật, lấy thịnh phóng có Hoàn thị dòng dõi máu tươi song bát thi pháp sau, lão nhân chờ đợi một lát, chán nản ngã ngối ở trên mặt đất, thất hồn lạc phách, thì thào nói: "Vì sao như thế, không nên như thế. . ."

Toàn thân đẫm máu Hoàn thị huynh muội sắc mặt tái nhợt, tuổi trẻ đạo sĩ bờ môi run rẩy, "Những cái kia yêu ma quỷ mị, không biết rõ dùng rồi cái gì âm độc biện pháp, đã sớm hao hết rồi hai tôn sư tử đá ẩn chứa linh khí."

Đào Tà Dương một cái mông ngối ở trên mặt đất, lấy đao trụ đất.

Lão đạo nhân quay đầu nhìn về trường học võ tràng bên kia biển mây, đồi núi chìm xuống, quyền cương nghênh địch, trên biển mây càng có kiếm quang tung hoành.

Lão nhân sinh ra một tia xa vời hi vọng, giãy dụa lấy đứng người lên, đối với bốn cái người trẻ tuổi nói rằng: "Bốn người các ngươi, mau chóng rời đi Phi Ưng bảo, lúc trước các ngươi hộ tống ta lại tới đây, hiện tại đến phiên ta vì mấy người các ngươi hài tử hộ tống đoạn đường, các ngươi coi như vì Phi Ưng bảo Hoàn thị lưu lại một chút huyết mạch hương hỏa, không cần do dự rồi, mau chóng rời đi nơi này, đi được càng xa càng tốt, về sau đừng nghĩ đến báo thù!"

Đào Tà Dương - căn bản không có đứng dậy dấu hiệu, ngẩng đầu nhìn về phía cái kia ngưỡng mộ trong lòng nhiều năm Hoàn thị nữ tử, khàn khàn nói: "Hoàn Thực, ngươi cùng Hoàn Thường cùng đi a, ta phải ở lại chỗ này, vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy, thật có chút mệt mỏi rồi, hôm nay liền không đi rồi."

Tuổi trẻ đạo sĩ đang muốn nói chuyện, Đào Tà Dương đối với hăn lắc đầu nói: "Hoàng thượng, đừng khuyên ta rồi, ý ta đã quyết!"

Lão đạo nhân than thở một tiếng, mang theo đồ đệ cùng Hoàn thị huynh muội, cùng một chỗ thẳng hướng lân cận Phi Ưng bảo Bắc môn.

Đào Tà Dương ngồi xếp bằng, mặt hướng từ đường cửa lớn, bắt đầu lấy ống tay áo lau trường đao.

Hoàng thượng đi theo sứ phụ bọn hăn chạy, ánh mắt mông lung, thủy chung không dám quay đầu nhìn cái kia tuổi trẻ võ phu.

Hoàn Thục đột nhiên quay đầu, nhìn về phía cái kia quen thuộc nam nhân nghèo túng bóng lưng, không đành lòng, trong lòng thiên ngôn vạn ngữ, đến rồi miệng một bên, liền tan thành mây khói.

Thời khắc sinh tử, chân thật nhất tính tình.

Cô gái trẻ tuổi bị huynh trưởng kéo một cái mà đi, không còn lưu lại.

Đào Tà Dương mà cúi thấp đầu, nhìn chăm chú sáng như tuyết thân đao chiếu rọi đi ra cái kia đoạn gương mặt, giật giật khóe miệng, vẫn là không thích a.

—— ———

Làm Quỷ Anh bị Lục Thai một trức phiến thấu tâm đâm chết trong nháy mắt, kêu rên truyền ra lầu chính phòng lớn, lầu bên ngoài cái kia phiến màu đen trên biển mây, không lo được hai thanh phi kiếm còn tại tùy ý bay lượn, cao quan lão giả hiện thân lần nữa, sắc mặt cực kỳ khó coi, cả người tức giận đến nỗi ngay cả một mỗi ngũ nhạc quan cũng bắt đầu run run rẩy rẩy, cơ hồ đã bao phủ chỗ cao nóc nhà biển mây, càng là lẫn lộn như sôi nước.

Lão nhân đối lâu chính bên kia gầm thét nói: "Phế vật, phế vật! Lưu người làm gì dùng ? !"

Cao quan lão nhân đuổi ra một cái tay, đột nhiên nắm chặt.

Đại đường bên trong, đau khổ ứng đối hai thanh phi kiếm phát trần nam tử, học nói mới bắt đầu, vốn là sớm bị lão nhân lấy sư môn bí pháp khống chế, giờ phút này hẳn một trái tim không có dấu hiệu nào mà nổ tung, sau đó trong nháy mắt hồn phi phách tán, cốt nhục tách rời, tất cả máu tươi đều bị sạch sẽ tháo rời ra, hóa thành một đại đoàn màu đỏ tươi huyết cầu, bất kể đại giới hương bên ngoài va chạm, một vị Quan Hải cảnh khí hải bạo liệt, cũng đã đem toà kia bị Lục Thai tu hú chiếm tổ chim khách phù trần, cho nổ thất linh bát lạc, lung lay sắp đổ, đợi đến máu tươi hương ra phía ngoài dâng trào, tựa như chim mồi về tổ, ý đồ lướt về phía lâu bên ngoài biển mây lão nhân bên kia.

Lục Thai nhú nhú lông mi, thu hồi mũi như kim, để tránh bị những cái kia ô uế máu tươi nhiễm, đến lúc đó coi như không phải hao phí thiên tài địa bảo nhẹ nhàng như vậy rồi, không còn hương phù trần quán chú linh khí, thế là máu tươi như một đầu khe nước, kéo đuổi ra một đầu tiêm dài đường sông, từ đại đường lan tràn đến rồi trên biển mây cao quan lão nhân, tràn vào tay của lão giả trong nội tâm.

Lão nhân như cơ hán chắc bụng dừng lại, hai mắt huyết quang nở rộ, hai tay vung tay áo, hai cổ tươi Hồng Khí cơ từ tay áo bên trong mãnh liệt mà ra, trong lúc nhất thời cương phong đại tác, Sơ Nhất Thập Ngũ hai thanh phi kiếm tại trong mây bốn phía phiêu tán.

Cao quan sắc mặt lão nhân dữ tợn, cúi đầu nhìn lấy toà kia còn chưa sờ mà trung ương đồi núi, giận dữ nói: "Vùng vẫy giãy chết! Vốn còn nghĩ Quỷ Anh mới sinh, khẩu vị không tốt, mới đưa người đặt ở đồi núi cối xay bên dưới, một chút xiu ép tinh huyết, tất nhiên hiện tại làm hại lão phu vạn sự đều yên, lão phu cũng không dùng như vậy chú trọng! Đi

chết!"

Lục Thai đã đi tới Phi Ưng bảo lâu chính toà kia đài ngắm cảnh, không chế hai thanh phi kiếm lướt về phía biển mây lão nhân, thoải mái cười to nói: "Lão tặc! Ta Thái Bình Sơn các loại cái này một ngày thật lâu!"

Sắc mặt lão nhân ngưng tụ, lập tức điên cuồng cười to nói: "Lão phu coi như hôm nay chết ở chỗ này, cũng phải các người Thái Bình Sơn hai vị thiên tài tu sĩ cùng một chỗ chôn cùng!"

Lão nhân một tay vung tay áo không ngừng, kiệt lực ngăn cản Sơ Nhất Thập Ngũ, mũi như kim bốn thanh phi kiếm ám sát, một tay nắm đấm, hướng xuống dưới hung đập mạnh bên dưới, "Ranh con, chết cũng không chết ? !"

Lục Thai ánh mắt khẽ biến, thầm đọc một tiếng "Đi", một căn sắc thái chói lọi dải lụa màu từ nơi này chỗ ngồi ban công lóe lên một cái rồi biến mất, phối hợp đầu kia như Kim Giao quần quanh ngọn núi Phước Yêu Tác, cùng một chỗ hướng lên xách túm mà lên, tuyệt đối không thể để cho toà này bên trong ngọn núi cùng còn lại đâm rễ đại địa bốn ngọn núi tụ hợp, đến lúc đó ngũ nhạc kết trận, Trần Bình An đừng nói là bốn cảnh vô phu, chính là lục cảnh thể phách, chỉ sợ đều muốn bị sống sờ sờ nghiền thành một bãi thịt nát.

Lục Thai gầm thét một tiếng, "Cho ta dâng lên!"

Ngọn núi bắt đầu hướng lên nhõ rồi vài thước.

"Liều mạng ai sẽ không ? !" Cái kia cao quan lão nhân không hổ là lấy tàn nhẫn xưng tại thế rừng núi tán tu, tùy ý cười to đứng người lên, thu hồi tấm kia bồ đoàn sau, nửa người dưới lập tức bắt đầu mục nát như cây gỗ khô, không ngừng có tro tàn phiêu tán, lão nhân y nguyên không quan tâm, vút qua đi vào toà kia bên trong ngọn núi, hai chân chạm đến đỉnh núi về sau, âm vang ép xuống, khiến cho bị năm màu đại lực cùng màu

vàng kim Phước Yêu Tác ước thúc ngọn núi, thành công đè ép đến cùng!

Làm toà này bên trong ngọn núi rơi xuống đất, cả tòa Phi Ứng bảo cũng bắt đầu rung động không thôi, đến mức tòa thành bên ngoài dãy núi cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Màu vàng kim Phước Yêu Tác dọc theo thể núi hướng mặt đất chán nản đi vòng quanh, cao quan lão nhân cười ha ha một tiếng, đưa tay chộp một cái, liền đem Phước Yêu Tác giữ tại trong lòng bàn tay.

Làm ngũ nhạc tề tụ về sau, trận pháp đã thành, bên trên ban công bên kia, Lục Thai phun ra một ngụm máu tươi, lão đảo tiến lên mấy bước, thật vất vả đỡ lấy lan can, ngón tay khẽ nhúc nhích, gian nan mở miệng nói: "Trở về. . ."

Nguyên bản trối lại bên trong ngọn núi năm màu đai lưng, cũng là mất đi rồi chói lọi hào quang, bắt đầu khôi phục nguyên hình, sau đó hướng lầu chính bên kia lao đi, lão nhân hai mắt tỏa sáng, lần nữa dò xét cánh tay một trảo, đem dải lụa màu kéo trong tay, vừa mới Phước Yêu Tác tới tay, lại có cái này cây một chút liền biết pháp bảo không thể nghi ngờ dải lụa màu, bị chính mình bỏ vào trong túi, trời không tuyệt đường người, lần này mặc dù vẫn là bị thiệt lớn, nhưng tốt xấu cũng không phải là mất cả chì lẫn chài.

Lão nhân một lần nữa ngồi xếp bằng, bờ đoàn lẳng không hiện lên, qua chiến dịch này, đỉnh đầu ngũ nhạc quan đã linh khí mỏng manh.

Đỉnh đầu biến mây bên kia, chỉ có lầu chính tên kia kiếm tu hai thanh phi kiếm, một lớn một nhỏ, còn tại giấy dựa, trước đó cái kia hai thanh bỏ túi phi kiếm, cao quan lão nhân kỳ thật một mực đang âm thầm quan sát, ở chính giữa ngọn núi thành công đè chết cái kia kim bào thiếu niên sau, phi kiếm liền hướng mặt đất rơi xuống, rơi vào rồi xa xa hai nơi ngõ hẻm bên trong, hơn phân nửa là như vậy tiêu hủy rồi, thực sự đáng tiếc.

Hôm nay đại thù đến báo, lão nhân trong lòng có chút khoái ý, đến một lần đã chống đỡ không ở nổi ngũ nhạc chân hình trận pháp, thứ hai còn muốn mau từ thiếu niên trên thi thể bong ra từng màng món kia màu vàng kim pháp bào, sau đó mau chóng rời đi Phi Ưng bảo, miễn cho bị Phù Kê Tông hoặc là Thái Bình Sơn con rùa già cản trở chặn giết, không phải liền muốn như năm đó như thế, lần nữa biến thành chó nhà có tang.

Việc đã đến nước này, Thái Bình Sơn vẫn không có kim đan hoặc là nguyên anh lão tổ xuất thủ, xem ra một chết một bị thương hai cái con non, quá mức khinh thường, mới cho mình bình yên rời đi cơ hội, bất quá hai cái người trẻ tuổi, tuyệt đối là Thái Bình Sơn nổi trội nhất đích truyền đệ tử, nói không chừng còn là vị kia sơn chủ đặc ý cao đồ, mới có lá gan như thế một thân pháp bào, rêu rao khắp nơi.

Nếu như mình không phải đã sớm cùng Thái Bình Sơn, kết xuống rồi không chết không thôi cừu oán, chỉ sợ sớm đã tránh né mũi nhọn rồi.

Cao quan lão nhân thầm đọc "Thu sơn" khẩu quyết, năm tòa núi phong trong nháy mắt đột ngột từ mặt đất nâng lên, hình thể càng ngày càng nhỏ, cuối cùng quay về ngũ nhạc quan bên trong.

Lão nhân một bên vung tay áo khổng chế biến mây, ngăn cản Lục Thai mũi như kim hai thanh phi kiếm.

Một bên ngồi xếp bằng tại bồ đoàn bên trên, cười hướng trường học võ tràng bên kia hạ xuống.

Trên mặt đất có mở ra chói sáng màu vàng kim, tựa như từ trên cây trúc không cần thận rơi xuống mặt đất một cái xiêm y màu vàng óng, tùy ý rải trên mặt đất.

Rõ ràng một cái pháp bảo dễ như trở bàn tay, cao quan lão nhân lại sắc mặt kịch biến, hai tay hư không vỗ một cái, cả người tính cả bồ đoàn cùng một chỗ đột nhiên lên không, đi qua một hệ liệt chiến sự, cùng theo

lão nhân tự thân linh khí suy kiệt, toà kia mười không còn một màu đen biển mây điên tuôn ra hương lão nhân.

Trường học võ tròng trên mặt đất cái kia bơi màu vàng kim, từ vừa vặn đầy đủ một người nằm ngang trong hố lớn, nhảy lên một cái, cao giọng hô nói: "Lục Thai, cây kim ta mượn dùng một chút!"

Lục Thai không có chút nào kinh ngạc, tâm ý khẽ nhúc nhích, to lớn phi kiếm cây kim liền xuất hiện tại Trần Bình An dưới chân.

Lúc trước từ Sơ Nhất Thập Ngũ "Rơi xuống", Lục Thai kỳ thật liền phát hiện rồi dấu vết để lại, Trần Bình An nói qua, bọn chúng là bản mệnh phi kiếm, lại không phải hãn Trần Bình An bản mệnh chi vật. Cho nên Trần Bình An nếu quả như thật chết rồi, Sơ Nhất mười lăm con sẽ càng thêm liều mạng giết địch, chỉ có Trần Bình An giả chết, mới có thể cố ý để hai thanh phi kiếm diễn kịch.

Về sau đầu kia Phục Yêu Tác đồng dạng "Giả chết", Lục Thai nhận được rất vất vả mới không có cười ra tiếng.

Xem mèo vẽ hổ, đột nhiên nảy ra ý tưởng Lục Thai cũng cố ý mất đi năm màu đai lưng không chế, mặc cho cao quan lão nhân lấy đi.

Lão nhân thế đi cực nhanh, thế nhưng là sớm ẩn nấp tại phụ cận Sơ Nhất Thập Ngũ, thế tới càng nhanh.

Một trái một phải, bọn chúng trong nháy mắt chọc thủng rồi cái kia bờ đoàn, khiến cho cao quan lão nhân xa Độn Tốc độ có chút ngưng trệ.

Lại có Lục Thai phi kiếm râu ở trên không ngăn cản.

Mấu chốt nhất là Lục Thai năm màu đai lưng, cùng Trần Bình An màu vàng kim Phục Yêu Tác, một lần nữa sống lại, đồng thời trói chặt ở cao quan tay của lão nhân cánh tay, như hai đầu măng xà quấn quanh thân

người.

Mà Trần Bình An, giẫm tại phi kiếm cây kim phía trên, hướng không trung đuổi theo cao quan lão nhân cùng biển mây, bay lượn mà đi.

Ngự kiếm đi xa!

Mặc dù tại đồi núi trấn áp phía dưới, mượn nhờ Lục Thai dải lụa màu kéo dài thời gian, lại thêm Trần Bình An đã sớm đoán ra rồi lớn nhất cái hố, ra quyền trước đó, dậm chân nứt mà, quả thực là lâm thời mở ra một tòa có thể cung cấp nằm bên dưới hố to, có thể trốn qua thịt nát xương tan hạ tràng, nhưng là bị ngũ nhạc đại trận bàng bạc khí thế ở trước mặt ép xuống, tựa như đưa thân vào bịt kín trong quan tài Trần Bình An, nhưng không tốt đẹp gì thụ, ngay sau đó sườn xương đã đoạn rồi mấy cây, nếu như không phải tại trúc lâu quen thuộc rồi loại này, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn lấy cao quan lão nhân rời đi.

Trần Bình An tại giẫm kiếm "Phi thăng" trước đó, liền lấy kiếm sư ngự kiếm chi pháp, đem lúc trước thanh kia ném ở một bên trường kiếm "Si Tâm" giữ tại trong lòng bàn tay.

Có dải lụa màu cùng Phước Yêu Tác trối lại lão nhân song tộ, đồng thời hai vật có thể phá vỡ biển mây che lấp, chuẩn xác dẫn dắt ba thanh phi kiếm đi đâm thùng khối kia bồ đoàn.

Cái này khiến lần đầu ngự kiếm Trần Bình An vẫn là rất mau chạy tới trước cao quan lão nhân, đối tên kia cái ót chính là một kiếm bổ tới.

Lão giả thật sự là liều mạng lôi cuốn biển mây gia tốc hướng về phía trước, mới thật không dễ dàng né tránh cái kia một kiếm, thế nhưng là kiếm khí tràn đầy, vẫn là tại cao quan lão nhân trên đầu lưu lại rồi một cái rãnh máu.

Bên trên ban công bên kia, Lục Thai cắn răng một cái, lần nữa nói ra

"Nở hoa" hai chữ, áo xanh bông bênh, ngự phong đuổi theo.

Tốc độ còn thẳng phi kiếm cây kim.

Lục Thai vẽ ra trên không trung một đường cong tròn, mười mấy chớp mắt công phu, liền nhanh chóng chặn đứng cái kia Long Môn cảnh cao quan lão nhân đường đi.

Lão nhân nếm mùi đau khổ đủ, đúng là không dám xông vào, chuyển biến đi vòng, kết quả bị sau một bên hai lần xuất kiếm đều chậm hơn một đường kim bào thiếu niên, cho một kiếm đâm xuyên, xuyên tim!

Mà lại chuỗi kiếm này cực kỳ cổ quái.

Sinh cơ tính cả linh khí, bỗng nhiên xói mòn, bị thấu thể mà qua trường kiếm hấp thu.

Lão nhân dừng thân hình, bỏ đoàn bên dưới biển mây tùy theo trực tiếp lơ lửng.

Cúi đầu mắt nhìn mũi kiếm, buồn bã cười một tiếng.

Lấy tính mạng của ta người, vậy mà còn không phải cái kia bốn đem bản mệnh phi kiếm.

Trợ giúp thanh trường kiếm này lấy tính mạng của ta người, cũng chỉ là một trường chính mình xem thường Phương Thốn phù.

Hiện tại những này tông chủ đầu tiên gia lũ tiểu gia hỏa, làm sao so với chúng ta những này sơn trạch dã tu còn muốn gian xảo trá rồi?

Trần Bình An vốn định thừa thắng truy kích, lại ra một quyền, cắt ngang cao quan lão nhân đầu lâu mới tính vạn vô nhất thất, nhưng là Lục Thai đã gần như gào thét mà lấy tiếng lòng nhắc nhở Trần Bình An, mượn phi

kiếm cây kim, tranh thủ thời gian triệt thoái phía sau, càng xa càng tốt.

Cao quan lão nhân nâng đỡ trên đầu cái kia đỉnh nghiêng lệch ngũ nhạc quan, cũng không đi rút ra thanh kia đâm rách trái tim "Si Tâm", thâm trầm cười nhìn về phía Lục Thai.

Hai tay vẫn như cũ bị hai kiếm pháp bảo gắt gao trói lại, kiệt lực hạn chế lão giả linh khí lưu chuyển.

Bồ đoàn đã phá toái không chịu nổi, bị ba thanh phi kiếm đâm ra mấy chục cái lỗ thủng, bốn phía để lọt gió rồi.

Lục Thai cùng cao quan lão nhân tương đối mà đứng, lòng còn sợ hãi, lúc đó cố ý tự xưng Thái Bình Sơn tu sĩ, vì cái gì chính là dọa lùi cái này lão gia hỏa, chỗ nào nghĩ đến vừa nghe nói đến từ Thái Bình Sơn, liền cùng như chó điên cắn người linh tinh, Trần Bình An ngay lúc đó hoàn cảnh, là danh xứng với thực mạng sống như treo trên sợi tóc.

Lục Thai ổn rồi ổn tâm thần, bình tĩnh nói: "Chúng ta kỳ thật không phải Thái Bình Sơn tu sĩ."

Lão nhân giật giật khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Vừa rồi lão phu liền muốn minh bạch rồi, Thái Bình Sơn dạy không ra các người hai cái tiểu oa nhi."

Tứ phương biến mây dần dần tiêu tán, không công mà lui, quay về thiên địa.

Thần tiên đánh nhau đều ở trên trời.

Thế nhưng là bi hoan ly hợp, nhiều ở trong nhân thế.

Phi Ứng bảo lâu chính trong thính đường, bầu không khí quý quý.

Bảo chủ Hoàn Dương đã hành động tự nhiên, nhưng nhìn cũng không có nhìn một chút bên cạnh trên ghế phụ nhân thi thể.

Lão quản gia Hà Nhai, ánh mắt phức tạp mà liếc mắt bảo chủ phu nhân, không đành lòng, muốn nói lại thôi, liền bị Hoàn Dương lấy lạnh lùng ánh mắt ngăn lại.

Hoàn Dương một cái tay đỡ tại ghế dựa cầm trên tay, trầm giọng nói: "Hôm nay đại đường sự tình, ai cũng không cần đối ngoại tuyên dương, ai dám tiết lộ ra ngoài một chữ, chẳng những gia pháp hầu hạ, còn muốn liên lụy một phòng tất cả mọi người, cắt ngang tay chân, toàn bộ khu trục ra Phi Ứng bảo!"

Hoàn Dương cũng không quay đầu, chỉ lấy ngón tay tùy ý điểm một cái cái ghế bên cạnh, "Phu nhân vất vả lâu ngày thành tật, bệnh nặng bất trị. . ."

Hoàn Dương hơi chút dừng lại, lạnh giọng nói: "Sau khi chết bài vị không để vào ta Hoàn thị từ đường! Không cho phép táng tại. . ."

Đại đường đám người cảm như hén, không dám có nửa phần nghi vấn.

Lão phu tử Hà Nhai rốt cục nhìn không được, tiến lên một bước, cắt ngang Hoàn Dương nửa câu nói sau, đau thương nói: "Bảo chủ, phu nhân là từng có sai, thế nhưng là hi vọng bảo chủ xem ở những năm này phu nhân giúp chồng con đỡ đầu, lo liệu gia nghiệp phân thưởng, cho phép phu nhân táng tại hậu sơn a, bảo chủ, coi như ta Hà Nhai cầu người rồi. . ."

Nói xong lời cuối cùng, vị này vì Phi Ứng bảo cúc cung tận tụy lão quản sự, làm một phát phát hài đồng truyền đạo giải hoặc lão phu tử, đúng là khóc không thành tiếng.

Hoàn Dương giận tím mặt, trùng điệp vỗ một cái ghế dựa nằm tay, đánh cho cả trường cái ghế trong nháy mắt đứt gãy sụp đổ, sắc mặt âm trầm, suy nghĩ một lát, hừ lạnh nói: "Việc này sau đó bàn lại!"

Luôn luôn đối xử mọi người hiền lành Hoàn Dương, giờ phút này như một đầu cơ ửng đỏ chim cắt, nhìn quanh bốn phía, nhìn đến tất cả mọi người tê cả da đầu, cũng không dám tới đối mặt, nhao nhao cúi đầu.

"Phi Ưng bảo có thể hay không còn sống sót, hiện tại còn khó nói, các người tạm thời đều không muốn rời đi nơi này, ai dám tự tiện rời đi cửa lớn người, Hà Nhai, giết hẳn!"

Hoàn Dương quăng xuống câu nói này sau, một mình rời đi đại đường, đi lên lầu, cuối cùng đi đến toà kia liền phụ thân đều chẳng biết tại sao muốn mạng tên là "Bên trên ban công" địa phương, đời này chưa từng như này ý chí sắt đá nam nhân, đưa mắt trông về phía xa, ý đồ sớm một bước nhìn ra trận đại chiến kia kết quả, chỉ tiếc tu vi võ đạo thường thường, thị lực có hạn, nhìn không ra nửa điểm mảnh khỏe, lơ mơ có thể thấy được biển mây tán đi, kiếm quang tung hoành mà thôi.

Hoàn Dương đè thấp giọng âm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nếu là cái kia Quỷ Anh sinh ra tới, thật có bọn hắn nói lợi hại như vậy, từ ta Phi Ưng bảo toàn quyền khống chế, ngược lại tốt!"

—— ———

Lão đạo nhân mang theo ba người thuận thuận lợi lợi thoát đi rồi Phi Ưng bảo, một đường hướng phía Bắc sâu trong núi lớn chui, chuyến này, thuận gió thuận nước đến rồi không thể tưởng tượng cấp độ, trừ rồi lẽ tẻ âm vật quỷ mị đi ra làm rồi, cũng không quá lớn khó khăn trắc trở.

Không nói sống sót sau tai nạn ba vị người trẻ tuổi, ngay cả lão đạo nhân chính mình cũng cảm thấy không cách nào tưởng tượng.

Trong lúc nhất thời bốn người đều có chút phảng phất giống như cách một thế hệ.

Đứng tại trên sườn núi, Hoàn Thường đột nhiên nói rằng: "Ta muốn trở về."

Lôi thôi lão nhân âm thầm gật đầu, có này tâm tư, đã lâu không đi đàm ngậy thơ hay không, tương lai mới có hi vọng trợ giúp Hoàn thị trọng chấn cờ trống.

Nếu là chỉ lo vùi đầu hốt hoảng chạy trốn, lão nhân sẽ không xem nhẹ nữ tử Hoàn Thục, lại muốn đánh tâm nhãn xem thường hoàn lão huynh đệ vị này cháu ruột.

Trước kia toà kia đen như mực biển mây đã tán, mặc dù tạm thời vẫn khó mà nói Phi Ưng bảo liên đã thoát ly tử cục, nhưng đến ngọn nguồn là một cái điềm tốt đầu.

Lão đạo nhân đưa mắt nhìn lại, lấy sơn môn đạo pháp thô sơ giản lược coi khí tượng, Phi Ưng bảo bên trong nồng đậm âm khí, cơ hồ tiêu tán hầu như không còn.

Thế là mở miệng an ủi Hoàn Thường, "Đừng có gấp trở về, bây giờ đại thế giống như đã chuyển hướng chúng ta bên này, người ở thời điểm này, tuyệt đối không thể phức tạp."

Hoàn Thường nắm chặt bên hông chuôi đao, mu bàn tay nổi gân xanh, rầu rĩ nói: "Cha mẹ còn người đang ở hiểm cảnh, ta làm nhi tử lại muốn khoanh tay đứng nhìn, không làm người tử!"

Lão nhân nhin không được cười lên, không có không kiên nhẫn, kiên nhẫn giải thích nói: "Không sợ hi sinh, cũng không phải là chân chính dũng khí, Hoàn Thường, muốn làm gia gia người như thế nam nhân, chỉ

có chân chính đến rồi lui không thể lui thời điểm, đại nghĩa vị trí, mới đi làm cái kia một đao bổ ra linh quan giống hành động vĩ đại! Chính là chúng ta ẩn cư trên núi người trong tu hành, nghe qua về sau, cũng phải vỗ án tán dương, xưng hô một tiếng anh hùng. Phần này can đảm khí phách, cũng không phải cái dũng của thất phu, không phải đi không không chịu chết."

Hoàn Thường yên lặng gật đầu.

Vị này bị gia tộc ký thác kỳ vọng tuổi trẻ võ phu, đến cùng không phải để tâm vào chuyện vụn vặt tính tình, nếu như tâm tính không rộng, thân là Phi Ưng bảo đòi tiếp theo bảo chủ, đã sớm chứa không xuống tại Phi Ưng bảo phát triển không ngừng họ khác người Đào Tà Dương.

Hoàn Thực nhẹ nhàng kéo lấy Hoàn Thường tay áo.

Hoàn Thường ngẩng đầu cười một tiếng, "Ta không sao, yên tâm đi."

Lão nhân có chút vui mừng.

Như thế giang hồ, mới có tư vị.

Tuổi trẻ đạo sĩ hoàng thượng thì thảo nói: "Sư phụ, cái kia hai cái người xứ khác, thật chẳng lẽ có thể đem tôn này ma đầu chém giết ở trên trời?"

Lão đạo nhân dở khóc dở cười, thở dài nói: "Có năng lực bố trí bên dưới lớn như vậy một cái bầy, diên đảo trăm dặm phong thủy khí vận, có thể là một vị Kim Đan cảnh đại ma đầu, cái kia di chuyển đồi núi chi thuật, đừng nói là sư phụ ta, chính là người vị kia ngút trời kỳ tài sư tổ, tại tu vi đỉnh phong thời khắc, đồng dạng đều làm không được, cái kia hai cái người trẻ tuổi, nếu như có thể cưỡng chế di dời cường địch, cũng đã là vạn hạnh, căn bản không cần hy vọng xa vời thành công giết địch."

Thoát ly hiểm địa, lão nhân cây kia thời khắc căng cứng tiếng lòng liền

tùng rồi, lập tức lộ ra vẻ mặt uể oải, trận chiến ngày hôm nay, để vị này núi cư đạo nhân thật sự là tâm lực tiêu tụy.

Lão đạo nhân dựa vào một cây đại thụ, "Trừ phi là Phù Kê Tông đại tu sĩ nghe hỏi chạy đến, mà lại nhất định phải bồi phận không thấp, nếu không rất khó cản xuống vị kia không chế biến mây ma đạo cự kiêu."

Ba người sắc mặt nặng nề, Hoàn Thục cắn chặt bờ môi, tâm tình càng phức tạp.

Cha mẹ còn tại trong khốn cảnh, từ đường bên ngoài còn có cái tự nguyện chờ chết đồ dân.

Chính mình cùng huynh trưởng dù là sống tạm, vẫn tiền đồ xa vời, đi con đường nào, Hoàn Thục làm thật không biết rõ.

Hoàng thượng thần sắc ảm đạm.

Cực nhọc khổ tu nói vài năm, một lát không dám lười biếng, vốn cho rằng đã đạo pháp tiểu thành, gặp núi gặp nước, không tại lời nói bên dưới, chỗ nào nghĩ đến chỉ là tại cái này thế ngoại đào Genichi như vậy Phi Ứng bảo, thiếu chút nữa mất mạng.

Lão nhân đánh vỡ phần này ngọt ngọt bầu không khí, ngậm lớn thở dốc về sau, cười cười, "Bất quá yên tâm, chỉ cần lần này ma đầu thất bại tan tác mà quay trở về, chắc hẳn vẫn sẽ khiến Phù Kê Tông coi trọng, cái kia ma đầu trong vòng trăm năm, tuyệt đối không còn dám gây sóng gió rồi, Phù Kê Tông có hai vị kết làm đạo lữ tiên nhân, một khi chọc giận rồi bọn hắn, bất kỳ người nào xuống núi diệt sát ma đầu, dễ như trở bàn tay!"

Lão nhân tựa hồ còn không hết tức, làm rồi cái lật tay động tác, tăng thêm ngữ khí cười nói: "Dễ như trở bàn tay!"

Từ đường bên ngoài, Đào Tà Dương lo lắng.

Lại không phải lo lắng Phi Ứng bảo biến thành nhân gian luyện ngục.

Mà là lo lắng đem chính mình tuổi nhỏ lúc liền ném vào nơi này gia tộc lão tổ, chiến dịch này hao tổn quá nặng, làm hại hãn vô pháp từng bước một trưởng thành là Trầm Hương quốc tông sư đệ nhất nhân.

Hãn phải đem ngưỡng mộ trong lòng mỹ nhân thu vào trong lòng, cái kia hãn nhìn lấy từ tiểu cô nương biến thành thiếu nữ, lại biến thành thướt tha nữ tử Hoàn Thực, hãn là thực tình ưa thích.

Mỹ nhân, hãn muốn. Giang hồ, hãn cũng phải.

Nói không chừng về sau còn có cơ hội đi đỉnh núi nhìn một chút phong quang.

Ngẫu nhiên mấy lần giả tá vì Hoàn thị hôn ba giang hồ cơ hội, cùng lão tổ tông ngầm xuống đụng đầu, vị lão tổ kia có lần đã từng dạy bảo qua hãn, chỉ cần là ưa thích đồ vật, nên bắt ở trong tay chính mình, thực sự bắt không được, hoặc là dứt khoát đừng suy nghĩ nhiều, hoặc là trực tiếp hủy đi.

Đào Tà Dương rất tán thành.

Bốn bề vắng lặng, gỡ lấy mặt nạ xuống Đào Tà Dương, vẻ mặt âm tình bất định, thu hồi lộn xộn nỗi lòng, cuối cùng thực sự cảm thấy cái kia đối với sớm đã vô dụng sư tử đá chướng mắt, trước sau hai đao bổ xuống, đem hai tôn thạch sư bổ làm hai nửa, ầm vang ngã xuống đất.

Phát tiết trong lòng ức khí về sau, người trẻ tuổi lập tức tỉnh ngộ chuyện này làm được kém rồi, một khi lão tổ mưu đồ thất bại, không thể không

lui về hang ổ nghỉ ngơi lấy sức, chính mình như vậy đồ khí hành vi, rất dễ dàng lộ ra dấu vết để lại, bị cái kia đáng chết lão gia hỏa nhìn ra chút cái gì, thế là tâm tư kín đáo Đào Tà Dương liền bước nhanh hướng về phía trước, lấy đồ vào thuần túy chân khí chuôi đao, một chút xiu gõ nát chán nản ngã xuống đất thạch sư pho tượng.

Sau đó hần bước nhanh hướng đi Phi Ứng bảo lâu chính, trên nửa đường một chương vỡ tại bộ ngực mình, đánh cho trong miệng mình máu tươi văng khắp nơi, lúc này mới bỏ qua.

Trên núi hung hiểm, Phong đại nhân dễ ngược lại. Giang hồ hiểm ác, nước sâu thuyền dễ lật.

Lòng người chập trùng khó khăn nhất bình.

Tâm tĩnh mà lại chân thành, sao mà khó.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 301: Thương tâm

Nhân gian đại thế, kỳ thật phần lớn là trên núi quyết định.

Rời xa Phi Ưng bảo trên trời.

Song phương giảng co.

Bọn hăn thắng bại, cơ hồ quyết định rồi một tòa Phi Ưng bảo sinh tử tồn vong.

Ba đem bản mệnh phi kiếm tặng thêm hai cái người trẻ tuổi, lại có Phước Yêu Tác cùng năm màu đai lưng quần thân.

Cao quan lão nhân có thể nói thân hãm trùng vây, cũng không phải là đối phương người đông thế mạnh, mà là vèn vèn bị đối phương dùng tầng tầng lớp lớp pháp bảo mài chết dè chết.

Đối mặt hai cái không hiểu thấu tuổi trẻ quái vật, cao quan lão nhân phảng phất tự biết hăn phải chết, vẻ mặt buồn vô cố, tràn ngập không thể nào, chậm rãi nói: "Nếu không có như thế, vừa rồi cái kia kim bào thiếu niên đâm ta một kiếm thời điểm, ta liền tự hành nổ tung kim đan rồi, lại lấy lưu lại Âm Thần nổ chết người, dù sao lão phu trước kia đỉnh phong, là sờ lấy nguyên anh cánh cửa lớn kim đan tu sĩ, dù là người trốn được, cũng tuyệt đối sẽ không dễ chịu, nói không chừng bộ này xinh đẹp túi da, liền muốn không có rồi."

Lục Thai gật gật đầu, cũng không phủ nhận.

Khoé mắt dư quang thì nhìn chăm chăm vào cao quan lão nhân hai đầu cánh tay, đây mới thực sự là cầm cố lại lão nhân đòn sát thủ.

Lão nhân hăng gì cay độc, cúi đầu nhìn lại, chặc chặc nói: "Đều là đồ tốt a."

Lão nhân nhìn quanh bốn phía, có chút cô đơn, "Lúc trước nếu không có Thái Bình Sơn một vị lão tổ cao đồ, ngấp nghé ta ngũ nhạc quan, ta lại không muốn hai tay dâng lên, nơi nào sẽ luân lạc tới hôm nay hoàn cảnh, hãn yêu cầu không quả, liền tư thông tán tu, xuất tiền mời bọn họ đại khai sát giới, giết đến ta thân bằng hảo hữu không còn một mống. . ."

Nói đến đây, lão nhân hắc hắc mà cười, "Lão phu cũng không phải ăn chay, liền tìm cơ hội làm thịt rồi hai người bọn họ Long Môn cảnh tu sĩ, đó cũng đều là chân chính thiên tài, cùng hai người các người không sai biệt lắm, vận khí tốt, có hi vọng bước lên Nguyên Anh cảnh, Kim Đan cảnh là ván đã đóng thuyền. Cho nên Thái Bình Sơn liền tức điên rồi, lại không lo được cái gì phong độ không phong độ, bên ngoài là một vị tuổi trẻ kim đan cùng ta từng đôi chém giết, cuối cùng giết đến ta cảnh giới giảm lớn, sự thật như thế nào ? Ha ha, tốt một cái Thái Bình Sơn, cái kia tuổi trẻ kim đan phía sau nhưng xử lý một vị nguyên anh Địa Tiên đầu, vì cái gì chính là muốn ta cho cái kia tuổi trẻ kim đan nhận chiêu, đã đến rồi đánh giết một vị lão kim đan danh vọng, lại được rồi vững chắc cảnh giới thực sự chỗ tốt, lấy tên đẹp vật tận kỳ dụng, các người nói mấy cái này danh môn chính phái, có lợi hại hay không ?"

Lục Thai ánh mắt vượt qua bờ đoàn lão nhân, nhìn về phía phương xa Trần Bình An.

Hắn có thể cùng Trần Bình An tâm hồ nói chuyện, đồng thời cam đoan không bị tất cả trong ngũ cảnh tu sĩ nghe trộm, Trần Bình An lại vô pháp trả lời, giang hồ võ nhân ngưng âm thành dây thủ đoạn, chợ búa bách tính cảm thấy thần kỳ, nhưng tại trên núi tu sĩ xem ra, thật sự là dưới cùng thừa vụng về thủ pháp, bởi vậy Lục Thai nếu muốn biết rõ Trần Bình An quyết định, song phương chỉ có thể ánh mắt giao lưu.

Biết rõ nói hai cái người trẻ tuổi tại "Mắt đi mây lại", có thể nói kiêu

hùng mặt lộ cao quan lão nhân, không có để ý những này, gian nan nhấc cánh tay, duỗi ra một ngón tay, nhẹ bần từ tim lộ ra sắc bén mũi kiếm, cái này anh hùng khí khái động tác, khiến cho lão nhân nôn ra máu không thôi, chỉ là lão giả vẻ mặt tự nhiên, "Nếu như không có nhận lầm, hẳn là tên kia Trầm Hương quốc đệ nhất kiếm khách, từ Phù Kê Tông trọng kim mua sắm bội kiếm a, vốn là tính nửa cái trên núi pháp bảo, ăn hết lão phu tâm huyết sau, cuối cùng là cố gắng tiến lên một bước, ngồi vững rồi pháp bảo danh xưng."

Cao quan lão nhân cười ha ha, quay đầu nhìn về cái kia giẫm tại trên phi kiếm kim bào thiếu niên, duỗi ra ba ngón tay, "Tiểu tử, thật sự là có tiền a. Sau lưng người chỗ phụ thanh trường kiếm kia, mặc dù không biết rõ vì sao từ đầu tới đuôi đều không ra khỏi vỏ, sẽ không phải vẫn là đồng dạng pháp bảo a?"

Trần Bình An thờ ơ, không nói một lời.

Cao quan lão nhân thu tầm mắt lại, nhìn về phía bầu trời, hít thở sâu một hơi, trên trời gió to, thổi lật phất đến chặt vật lão nhân hai tay áo bay phất phới,

"Ta cái này một thân đồ vật, các người hai cái ranh con, hồng ta Đại Đạo, cũng đừng năm mộng năm bắt tới tay!"

Lão nhân bỗng nhiên cất tiếng cười to nói: "Ta cái này vừa chết, cũng coi như đáng giá rồi, tim trường kiếm, hai tay dải lụa màu cùng Phược Yêu Tác, lại thêm đỉnh đầu ngũ nhạc quan, cái môn bên dưới bồ đoàn, có thể có năm kiện pháp bảo cùng một chỗ chết theo, nguyên anh Địa Tiên còn tạm được! Nếu là lại tăng thêm ba đem bản mệnh phi kiếm, bên trên ngũ cảnh đỉnh núi tiên nhân, cũng không gì hơn cái này a?"

Lão nhân thân thể bắt đầu mục nát, một chút xú tro tàn từ trên người vi vu mà rơi, nhưng là vùng đan điền lại tách ra một đoàn chướng mắt hào quang, hướng bốn phương tám hướng bắn ra.

Cơ hồ đồng thời, Sơ Nhất Thập Ngũ cùng râu, toàn bộ rút lui nhanh chóng, rời xa vị kia muốn tự bạo đan điền Long Môn cảnh tu sĩ.

Cùng thanh kia uống no lão giả trong lòng tinh huyết trường kiếm si tâm, cũng sau đó bị Trần Bình An lấy kiếm sư ngự kiếm thuật, từ nơi ngực rút ra, chỉ là rút ra trước đó, không quên hung hăng một quấy, đem lão nhân tim hoàn toàn đảo nát, rõ ràng, liền xem như bốc lên trường kiếm bị tạc nứt phong hiểm, Trần Bình An cũng phải bảo đảm lão nhân hẳn phải chết không nghi ngờ.

Lão nhân thấp kém mặt mày, theo cây kia đối với Lục Thai mà nói cực kỳ trọng yếu năm màu đại lưỡng, rời đi cánh tay, cao quan lão nhân lập tức cảm thấy toàn thân chợt nhẹ, lại không cần long du chỗ nước cạn bị tôm hí, lão nhân nheo lại đôi mắt, chỉ các loại một cánh tay còn lại bên trên Phược Yêu Tác cũng bị kim bào thiếu niên lấy đi.

Nhưng là lão nhân ngậy ra như phỗng.

Đầu kia phẩm cấp cực cao màu vàng kim Phược Yêu Tác chẳng những không có rời đi, ngược lại càng trói chặt ở cánh tay của hắn, bày rõ ràng rồi muốn làm hắn chết theo phẩm.

Lão nhân cho đến giờ phút này, cơ quan tính toán tường tận, kết quả là vẫn là bị bó tay bó chân, mới hoàn toàn bộc phát ra kiếm chế đáy lòng hung ác nham hiểm ngang ngược, cùng ở sâu trong nội tâm cất giấu cái kia bồi khủng hoảng.

Phần này khó kìm lòng nổi thấp thỏm lo âu, nửa điểm không thua năm đó bị vị kia Thái Bình Sơn tuổi trẻ kim đan truy sát.

Cái gì nguyên anh Địa Tiên vô liên sĩ hộ giá hộ tống, khiến cho lão nhân cho Thái Bình Sơn cái vị kia kim đan nhận chiêu, tự nhiên là cao quan lão giả ăn nói bừa bãi.

Vì cái gì chính là tạo nên chính mình nguyện ý khẳng khái chịu chết, tại Phược Yêu Tác cùng dải lụa màu buông ra về sau, hẳn liền có thể phân ra một sợi tinh túy Âm Thần, bỏ rời nhục thân cùng tu vi, triệt để đi xa, mặc dù thương tới Đại Đạo căn bản, nhưng dù sao cũng tốt hơn mệnh tang lúc trước, quay đầu đi chợ búa tìm một gốc tu đạo hạt giống tốt, lời nói mê hoặc, thuận miệng bện một cái thê thảm oanh liệt cố sự, về sau cần trọng giúp nó tu hành, sau đó lại tùy thời đoạt xá là được.

Mặc kệ rồi, không lo được quá nhiều!

Dù là trên cánh tay còn quấn quanh có Phược Yêu Tác, lại không ve sầu thoát xác, liền thật sự chỉ có thể khoanh tay chịu chết rồi.

Cao quan lão nhân đan thất khí hải cùng nhau nổ tung, bồ đoàn triệt để hủy hoại, cái kia đỉnh ngũ nhạc quan bị bắn ra mà ra, hướng sau lưng kim bào thiếu niên bay đi.

Trong lúc nhất thời, trên trời cương phong nhiễu loạn, hướng bốn phương tám hướng nổ tung, linh khí bỗng nhiên vỡ nát, như đúc kiếm thất tráng hán rèn sắt, đốm lửa nhỏ văng khắp nơi.

Bởi vì Lục Thai là luyện khí sĩ, càng thêm gian nan, dù là đã cách xa năm mươi trượng, vẫn là vừa lui lại lui, cho dù tình thế nghiêm trọng, Lục Thai vẫn là kiệt lực lấy tiếng lòng cáo tri Trần Bình An, lựa chọn một cái có thể cam đoan tự thân an toàn vị trí bên trên, dùng cái này xem như thời cơ, rèn luyện võ phu thể phách thần hồn, rất có ích lợi.

Cách đoàn kia nhiễu loạn khí tượng, Lục Thai thấy không rõ lắm Trần Bình An động tác, nhưng là tin tưởng lấy Trần Bình An cẩn thận chặt chẽ, sẽ làm một cái an toàn kế sách.

Bất tri bất giác, Lục Thai đã sớm đem võ đạo bốn cảnh Trần Bình An xem như rời người trong đồng đạo, thậm chí tại một ít sinh tử lựa chọn

bên trong, nguyện ý tin cậy thậm chí là trình độ nhất định ý lại Trần Bình An.

Đối với trên núi truy cầu tự thân bất hủ luyện khí sĩ, nhất là có hi vọng chứng đạo thiên chi kiêu tử mà nói, rất không dễ dàng.

Cao quan lão giả đã không còn hy vọng xa vời tận thiện tận mỹ, mặc dù nhạy cảm phát giác được mấy chỗ địa phương phi kiếm ẩn nấp trường, mượn đàn thất âm vang nổ tung, trên trời quang mang chướng mắt trong nháy mắt, cao quan lão giả một sợi tinh túy âm hồn nhìn chuẩn một cái khoảng cách, quả quyết hướng chỗ càng cao hơn lóe lên một cái rồi biến mất.

Mặc dù âm hồn phía trên, thủy chung có một sợi màu vàng kim tơ thường chăm chú quán quanh, thế nhưng là tại phần này kinh thiên khiếp quỷ thần rung chuyển bên trong, có thể bỏ qua không tính.

Chưa từng nghĩ cái kia kim bào thiếu niên mặc dù không có trúng kế, không có đưa tay đón ở cái kia đỉnh ngũ nhạc quan, mà là tùy theo nó hướng đại địa rơi xuống, một chút thời gian đều không có trì hoãn, nhưng là cao quan lão nhân âm hồn lòng tin mười phần, giẫm lên thanh kia khen Trương Phi kiếm, kim bào thiếu niên cũng đuổi không kịp chính mình, trừ phi là một bên ngự kiếm, một bên sử dụng Phương Thốn phù, đồng thời điều kiện tiên quyết là tìm đúng chính mình bỏ chạy phương vị, ba cái thiếu một thứ cũng không được.

Nhất là cơ hội này, chớp mắt là qua, bởi vì Phước Yêu Tác chẳng mấy chốc sẽ bị âm hồn tránh thoát, lúc trước đàn thất cùng khí hải cùng nhau tự bạo, Phước Yêu Tác bên trên một bên linh khí còn thừa không có mấy, lại khó một mực ước thúc ở âm hồn rồi.

Bằng không vì sao nói trên núi tu sĩ, sợ nhất "Vạn nhất" hai chữ ?

Trên trời, kim bào thiếu niên Trần Bình An, liên tiếp sử ra hai lần

Phượng Thốn phù, một lần rời đi rồi phi kiếm cây kim, lần thứ hai càng là lảng không đi vào cái kia sợi tinh túy âm hồn về sau, lần thứ nhất rút ra rồi thanh kia kiếm khí trường thành lão đại kiếm tiên tạm mượn "Trường Khí", Trần Bình An tâm vô bàng vụ, trong óc, tất cả đều là rách nát chùa miếu Tề tiên sinh đối mặt màu hồng đạo bào Liễu Xích Thành cái kia một kiếm.

Một kiếm trăm xuống!

Đáng thương âm hồn như là một lá tàn phá lục bình, bị kiếm khí hồng thủy mãnh liệt cọ rửa mà qua.

Nhân gian lại không người này nửa điểm dấu vết.

Một kiếm công thành về sau, Trần Bình An ngay sau đó cũng đến rồi đầu hết đèn tắt thê thảm cấp độ, cầm "Trường Khí" kiếm nguyên cả cánh tay đều đã biến thành xương trắng, đến mức năm ngón tay đều cầm không được thanh kia "Trường Khí" kiếm, trường kiếm rơi hướng đại địa, không chỉ như thế, Trần Bình An cả người chán nản cũng đánh tới hướng mặt đất.

Sơ Nhất Thập Ngũ tràn ngập lo lắng, tại hạ rơi thân hình bốn phía lượn vòng, lại không biết làm sao.

Cũng may tay chân đều có hoa sen phù lục sinh sôi nở rộ Lục Thai, giữa không trung đoạn bên dưới Trần Bình An, cuối cùng vịn hắc đứng đang chậm rãi giảm xuống phi kiếm cây kim phía trên, Lục Thai chính mình thì tại phi kiếm bên ngoài không trung tay áo phiêu diêu.

Lục Thai nhìn lấy bộ dáng thê thảm Trần Bình An, đã là đau lòng, lại có nội khí, "Trần Bình An, người cũng quá lỗ mãng! Còn muốn hay không mệnh rồi, tùy theo hắc chạy trốn lại như thế nào, một sợi âm hồn mà thôi, nếu muốn tái xuất, ít nhất cũng là mấy chục năm thậm chí trăm năm chuyện sau đó rồi, đến lúc đó người ta sẽ còn sợ rồi hắc ? !"

Trần Bình An lệch ra đầu phun ra một ngụm huyết thủy, còn có tâm tình thuận ánh mắt nhìn lại thật lâu, nhìn đến Lục Thai dờ khóc dờ cười.

Trần Bình An thu tầm mắt lại, quay đầu nhìn về vị kia lão tu sĩ thân tử đạo tiêu cao Không Chiến trận, cũng không có cái gì đặc chí vừa lòng biểu lộ, "Ta là tại giết người."

Lục Thai tranh thủ thời gian móc ra một cái bình sứ, đổ ra hương thơm mà lại đậm đặc cao được ở lòng bàn tay, chậm rãi khuynh đảo tại Trần Bình An đầu kia thăm không nỡ nhìn trên cánh tay, cho dù là Trần Bình An như thế có thể chịu gia hỏa, vẫn là nhe răng nhếch miệng, Lục Thai thấp giọng giải thích nói: "Kiên nhẫn một chút, nhưng để người bạch cốt sinh nhục."

Lục Thai phát hiện nhìn quanh bốn phía, tựa hồ tại tìm kiếm cái gì, trong lòng hiểu rõ, tức giận nói: "Vừa rồi ta đã giúp người tiếp được rồi trường kiếm cùng cây kia Phược Yêu Tác, tạm thời thu tại trong dây lưng, bất quá trước đó nói tốt, Phược Yêu Tác tổn hại đến kịch liệt, yêu cầu tổn hao không ít Tuyết Hoa tiên mới có thể tu sửa như lúc ban đầu, bất quá người yên tâm, số tiền kia đương nhiên là ta bỏ ra."

Trần Bình An thở phào nhẹ nhõm, lập tức hỏi: "Cái kia đỉnh cao quan?"

Lục Thai xem thường nói: "Chúng ta dưới chân đều là rừng núi hoang vắng, không sợ cho người ta nhặt nhanh chỗ tốt lấy đi, dễ tìm."

Hai người vừa bay kiếm, chậm rãi hướng mặt đất hạ xuống.

Trần Bình An thở dài, khối kia bồ đoàn đã hủy, khá là đáng tiếc, lần này trăm yêu trừ ma, vậy mà liền chỉ còn lại có một đỉnh có thể mang ra đòi núi cao quan.

Bất quá đương sơ "Đi ngược dòng nước", khẳng khái phải đem lão tu

sĩ chém giết tại chỗ, đối với thần hồn rèn luyện, Trần Bình An ích lợi tương đối khá, võ đạo bốn cảnh lần thứ nhất có "Chìm" xuống cảm giác, không còn là loại kia hư vô phiêu miểu, không thể phỏng đoán ý vị.

Trận này biến cố hoặc là nói cơ duyên, cùng lúc trước đi xa Đại Tùy trên đường, Cổ Xán cha hắc tôn này Âm Thần lựa chọn, cực kỳ cùng loại.

Trần Bình An cảm thấy trận này chém giết, dù là không có cái kia đỉnh ngũ nhạc quan, dù là Phược Yêu Tác triệt để sụp đổ, cũng đều không tính thua thiệt.

Bây giờ tự nhiên là kiếm bọn rồi.

Không nói còn lại, chỉ nói thanh kia tràn ngập tà ma khí tức trường kiếm si tâm, phẩm cấp liền tăng lên rất nhiều, chuyển tay bán đi, đều là tiền đầu.

Bất quá thể gian pháp bảo chung quy là vật ngoài thân, chỉ có quyền pháp cùng kiếm thuật, mới là Trần Bình An chân chính nếu muốn gặt gao bắt lấy, quấn chặt lập thân gốc rễ.

Lục Thai đột nhiên cười nói: "Cái kia đỉnh ngũ nhạc quan, dáng dấp rất xinh đẹp a. Cái kia lão gia hỏa tựa hồ còn chưa hoàn chỉnh phát huy ra cái này pháp bảo uy lực, hẳn là không rõ ràng ngũ nhạc quan chân thực lai lịch nguyên nhân, quay đầu ta trở lại Trung Thổ Thần Châu, đi nhà mình tàng thư lâu cùng mấy cái địa lý thể gia lật qua nhìn, nói không chừng sẽ có thu hoạch."

Trần Bình An cười nói: "Đúng vậy, cái này là muốn bỏ vào trong túi ý tứ rồi. Người mê mē đấy mà liền biết rõ muốn thả cái gì cái rắm."

Lục Thai tức giận nói: "Trần Bình An, tốt xấu đọc rồi chút sách thánh hiền, người có thể hay không nhã nhận một điểm?"

Trần Bình An u a một tiếng, "Hai đại lão gia, mù chú trọng cái gì ?"

Lục Thai ném rồi cái quyển rũ xem thường.

Dù là một đường đồng hành, nếu như tăng thêm cười Thôn Bảo Kinh từ Đảo Huyền Sơn đến Đồng Diệp Châu, đã không biết rõ mấy cái ngàn dặm rồi, nhưng Trần Bình An cảm thấy vẫn còn có chút không chịu đựng nổi.

Hai người rơi vào Phi Ứng bảo bên ngoài trong núi rừng, Lục Thai tâm ý khẽ động, bản mệnh phi kiếm râu lóe lên một cái rồi biến mất.

Lục Thai chủ động tiết lộ nội tình, "Râu khách quan cây kim, lực sát thương thường thường, nhưng là râu sinh ra mới bắt đầu, liền có được một hạng hiếm thấy thần thông, 'Kiếm bảo' ."

"Nghe một chút, đồng dạng là phi kiếm, nhà khác, chính là không giống nhau đi." Trần Bình An cười vỗ vỗ Dương Kiếm Hồ Lô, Sơ Nhất cùng Thập Ngũ đều đã ẩn thân trong đó.

Bất quá lần này, cho dù là Sơ Nhất, đều không có cùng Trần Bình An bực bội, hẳn là lần này sinh tử chi chiến, không giống trước kia tại Thành Hoàng Miếu cùng trong thiên quân vạn mã hai lần đó, lập công không nhiều.

Nhưng là nguyên nhân chân chính, vẫn là Trần Bình An ngoài miệng nói hăm dọa lời nói, ở sâu trong nội tâm, đối với Sơ Nhất Thập Ngũ vẫn là tràn ngập rồi lòng cảm kích.

Trần Bình An tại một cây đại thụ bên dưới ngòi xếp bằng, liếc mắt xương trắng thăm thăm cánh tay, bấu môi.

Lục Trầm không khỏi đỏ rồi con mắt, cả người có vẻ hơi trầm mặc.

Trần Bình An nhìn hẩn một cái, "Khóc suốt mướt, nường môn giống như!"

Lục Thai kinh ngạc.

Trần Bình An nở nụ cười, cười đến rất vui vẻ.

Ban đầu ở Lạc Phách Sơn trúc lâu, Trần Bình An liền bị chân trần lão nhân như thế mắng qua, mười phần khổ sở.

Hiện tại phát hiện dạng này mắng người khác, quả nhiên vẫn rất hăng hái.

Lục Thai nhìn thấy cười mở cười to Trần Bình An, tâm hẩn cảnh đi theo an bình xuống tới, cùng hẩn ngồi đối diện nhau, hỏi: "Vì sao muốn liều mạng như vậy?"

Trần Bình An một mặt thiên kinh địa nghĩa, "Chúng ta không phải trước đó nói tốt sao, người đi Phi Ưng bảo lâu chính, ta tới đối phó toà kia biển mây. Đáp ứng người sự tình, cũng nên làm đến a? Huống chi về sau cái kia lão tà tu quyết tâm muốn giết ta, ta không liều mạng liền sống không nổi, còn có thể làm sao."

Trần Bình An dừng lại một lát, hơi chút suy nghĩ sau bổ sung nói: "Đều cùng người đả sinh đả tử rồi, đem tình huống xấu nhất chỗ nghĩ, luôn luôn không sai. Nếu như Phược Yêu Tác thật sự hủy rồi, ta lúc này cũng sẽ không trách người, đó là ta quyết định của mình. Tựa như trước đó chúng ta đối phó cái kia phát giết người cướp của gia hỏa, ta cảm thấy có thể thu tay lại rồi, người vẫn là muốn đuổi theo giết chủ sử sau màn, là đạo lý giống nhau."

Lục Thai áy náy nói: "Cây kia dải lụa màu, là ta bản mệnh vật, chịu không nổi tổn thương, xin lỗi rồi."

Trần Bình An khoát khoát tay, ra hiệu Lục Thai không cần nhiều giải thích cái gì, mắt nhìn Lục Thai âm thầm vẻ mặt, cười an ủi nói: "Đây cũng không phải là bởi vì tự ta cảm thấy không quan trọng a, mà là ta nguyện ý tin tưởng người, mới có thể cảm thấy có một số việc, người làm rồi, liền tự có người cân nhắc cùng suy tính, giữa bằng hữu, không cần phải nói quá nhiều."

Lục Thai lại có chút hốc mắt ướm át, Trần Bình An nói trọng tâm dài nói: "Người a, không phải thân nữ nhi, thật sự là đáng tiếc rồi. Ta trước kia có hai cái giang hồ bằng hữu, chính là nói cho người lên qua tuổi trẻ đạo sĩ cùng râu quai nón du hiệp, tại loại chuyện này, liền đều không người này a nhần nhần nhó nhó, người quá khó chịu rồi."

Một cái tùy tiện đem người khác làm bằng hữu người, thường thường không có chân chính bằng hữu.

Một cái ưa thích ngoài miệng xưng huynh gọi đệ người, trong lòng kỳ thật không có chân chính huynh đệ.

Cho nên Lục Thai biết rõ từ Trần Bình An miệng bên trong chạy đến "Bằng hữu" hai chữ, phân lượng đến cùng nặng bao nhiêu.

Có thể vì đó phó thác sinh tử!

Trần Bình An trên thực tế chính là làm như vậy, cao quan lão nhân lấy ngũ nhạc ép xuống, chỉ cần Lục Thai xuất thủ chậm một chút nữa, dù là Trần Bình An trốn ở "Chân núi" bên dưới trong hố lớn, y nguyên sẽ bị trận pháp linh khí chỗ trấn áp, tươi sống ngạt chết trong đó.

Lục Thai nghĩ đến đây cái, liền lại có chút khổ tâm bách chuyển, cả người càng giống như là nữ tử rồi.

Bởi vì hắn lúc đó tại cái tiểu viện kia bên trong, là duy nhất người nghe, chính tai nghe Trần Bình An chính miệng nói qua những chuyện kia,

những cái kia có quan hệ mộng tưởng cùng nguyện vọng sự tình.

Thế là Lục Thai chém đinh chặt sắt nói: "Trần Bình An, lần này chia của, ta sẽ để cho người lừa một cái bồn đầy bát doanh."

Trần Bình An liếc mắt, lười nói chuyện.

Lâu dài trầm mặc.

Chỉ có ngày mùa thu ánh nắng, xuyên thấu qua thưa thớt dày đặc cành lá, rải xuống trong rừng.

Lục Thai rốt cục mở miệng yếu ớt nói: "Trần Bình An, người sợ chết, ta sợ mệnh. Người nói hai chúng ta là không là đồng bệnh tương liên ?"

Trần Bình An lắc đầu nói: "Dĩ nhiên không phải, ta so người đàn ông nhiều."

Lục Thai thật vất vả cùng người như vậy thổ lộ nội tâm, kết quả cho người ta tưới rồi một đầu nước lạnh, lập tức giận dữ, "Trần Bình An! Người này tư sao như thế không thú vị!"

Trần Bình An nháy mắt mấy cái, "Ta một cái đại lão gia, muốn một cái khác nam nhân cảm thấy ta có ý tứ làm cái gì, ta có bệnh a?"

Lục Thai mệt mỏi nói: "Tốt a, ta có bệnh."

Sau đó hãnh yếu ớt ruồi muỗi nói: "Ngay cả chính ta cũng không biết là nam nhân vẫn là nữ nhân."

Trần Bình An thính tai, ngăn người, "Ý gì ? !"

Lục Thai ngửa ra sau ngã xuống, nằm ở trên mặt đất, "Chính là mặt chữ ý tứ, ta chính là cái quái vật nha, từ nhỏ đến lớn, người biết cái bí mật

này, cha mẹ ta thêm hai người sư phụ, lại thêm một cái gia tộc lão tổ tông, người là cái thứ sáu. Đến rồi bên trên ban công sau, ta mới có thể chân chính. . ."

Nói xong lời cuối cùng, Trần Bình An đã hoàn toàn nghe không chân thiết.

Trần Bình An nghẹn rồi nữa ngày.

Lục Thai si ngốc nhìn về phía bầu trời, "Muốn nói cái gì cứ nói đi, ta tất nhiên nói ra miệng, liền nhận được rồi người bất luận cái gì cái nhìn."

Trần Bình An xê dịch vị trí, tới gần một chút Lục Thai, tràn ngập tò mò, lại có chút thẹn thùng, thấp giọng hỏi nói: "Nữ nhân tới cái kia thời điểm, có phải hay không rất đau a?"

Lục Thai như bị sét đánh, mặt đen lên quay đầu qua, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người tại sao không đi hỏi người ưa thích cái cô nương kia ? !"

Trần Bình An vô ý thức gãi gãi đầu, "Cái này ta nào dám a."

Lục Thai đột nhiên nở nụ cười, chỉ chỉ Trần Bình An cánh tay.

Trần Bình An mắng rồi một câu nương, tranh thủ thời gian thả xuống đầu kia huyết nhục chậm rãi sinh trưởng cánh tay, thật đau.

Hai người lần nữa không nói gì.

Lục Thai ngồi dậy thời điểm, bỗng nhiên phát hiện gia hỏa kia, tại thương tâm, mà lại là rất đau đớn tâm cái chủng loại kia.

Lục Thai chỉ cảm thấy không thể nói lý.

Không biết rõ dưới gầm trời còn có chuyện gì, có thể làm cho Trần Bình

An nghĩ như vậy không ra.

Chỉ gặp Trần Bình An trên đầu gối, để đó một cái Lục Thai chưa từng thấy qua con dấu, nho nhỏ.

Hôm nay Phi Ưng bảo, đại nạn ập lên đầu, cuối cùng bình yên vô sự.

Mà hẳn Trần Bình An cũng còn tốt tốt còn sống.

Ly Châu động thiên.

Tất cả mọi người cũng đều bình yên vô sự, thậm chí giống hẳn Trần Bình An dạng này người quê mùa, còn đi rồi xa như vậy giang hồ.

Bởi vì chúng ta có Tề tiên sinh.

Như vậy.

Tề tiên sinh người đâu ?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 302: Phân đạo

Trở về trên đường, Trần Bình An cảm xúc đã khôi phục như thường, đầu kia xương trắng trần trụi cánh tay, huyết nhục đang chậm rãi sinh trưởng, trong đó từng đầu kinh mạch như cỏ dây leo chậm rãi lan tràn, mười phần huyền diệu, Trần Bình An nhìn thật cẩn thận, tựa như một vị phu tử tại làm học vấn, lại đem Lục Thai răn răn chắc chắn cho buồn nôn đến rồi, nghĩ thầm Lục thị gia tộc cũng nuôi dưỡng có một ít bí không kỳ nhân võ đạo tông sư, nhưng bốn năm cảnh thời điểm, khẳng định không có Trần Bình An phần này định lực.

Trần Bình An vừa đi một bên nhìn, nhìn đau, say sưa ngon lành, theo tận mắt chứng kiến những cái kia kinh mạch sinh trưởng, đối với vận khí một chuyện, đại thụ ích lợi, một chút nguyên bản nghĩ không hiểu mấu chốt, hiểu ra. Tới gần Phi Ưng bảo, Trần Bình An đành phải thu hồi cánh tay, miễn cho bị Phi Ưng bảo lão bách tính xem như người trong ma đạo, có pháp bào kim lễ bàng thân, có thể đem này tấm thẻ thăm tràng cảnh giấu ở trong tay áo đồng thời, lại sẽ không ảnh hưởng đến Trần Bình An cánh tay bạch cốt sinh huyết tiến trình.

Phi kiếm mạch mang trước đó đã mang hộ về rồi cái kia đỉnh ngũ nhạc quan, Lục Thai ước lượng rồi một phen, nói đây là kiện năm tháng xa xưa pháp bảo, phẩm cấp cực cao, bên trên một bên Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ vẽ chế, vô luận là kỹ pháp vẫn là hình dạng và cấu tạo, đều biểu hiện cái này đỉnh ngũ nhạc quan đến từ Trung Thổ Thần Châu, có thể là hậu thế lưu lạc đến Đồng Diệp Châu, minh châu bị long đông, nói không chừng sớm nhất lại là Trung Thổ một vị nổi tiếng đồi núi chính thần bản mệnh vật.

Trần Bình An đối với mấy cái này coi như cảm thấy hứng thú, cho là phong phú kiến thức của mình, về phần Lục Thai sẽ hay không độc chiếm ngũ nhạc quan, hoặc là cố ý gièm pha rồi ngũ nhạc quan giá trị,

Trần Bình An thì là không chút suy nghĩ, bởi vì đánh đáy lòng cảm thấy Lục Thai không phải loại người như vậy, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, thế đạo phức tạp, lòng người khó dò, cho nên có thể có, nhưng không thể qua.

Hai người cũng không trực tiếp đi hướng Phi Ưng bảo lâu chính, trước lạng lẽ trở lại rồi trường học võ tràng, thu hồi rồi thanh kia Đẩu Tử Chi từ Phù Kê Tông trọng kim mua sắm pháp kiếm "Si Tâm", hấp thu rồi một vị Long Môn cảnh đỉnh phong tu sĩ tâm huyết, linh khí sau, trường kiếm thân kiếm càng trong trẻo như tuyết, đường vân như một dòng thu thủy sâu kín lưu chuyển, càng linh động linh hoạt, hào quang trầm tĩnh, chính là mắt cao hơn đầu Lục Thai, cũng nhìn không được lần nữa lấy kiếm dò xét một lần, tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nói cái kia lão ma đầu trong lời nói, thật thật giả giả, nhưng là liên quan tới cảnh giới một chuyện, hẳn là là thật, ngã cảnh trước đó khi còn sống đỉnh phong, hơn phân nửa quả thật sờ lấy rồi Nguyên Anh cảnh cánh cửa, loại này tầng thứ kim đan tu sĩ, tại Trung Thổ Thần Châu cũng xem là tốt rồi, có thể thẳng tắp cái eo leo núi.

Bởi vậy cái này đem si tâm, hoặc là "Ngờ vực" càng thêm chính xác pháp kiếm, xem như thu hoạch được rồi một cọc thiên đại cơ duyên.

Đến mức Lục Thai xin khuyên Trần Bình An, đừng đem si tâm bán ra ngoài, về sau gặp phải rồi tà đạo tu sĩ hoặc là yêu ma âm vật, đại khái có thể một kiếm xuyên tim qua, đã có thể vì chính mình góp nhặt âm đức, lại có thể đề cao bội kiếm phẩm cấp, lưỡng toàn kỳ mỹ, sao lại không làm.

Mắt thấy Trần Bình An có chút do dự, Lục Thai lần đầu tiên rắn dạy lên rồi Trần Bình An, nói: "Người tu đạo có thể không nói thiện ác, đó là nói nhằm hỗn trường lời nói, thế nhưng là thế gian đồ vật pháp bảo, ở đâu ra chính tà phân chia, lấy tà khí đi chính sự, có gì không ổn?"

Lục Thai càng nói càng khí, hận không thể đuổi ra ngón tay, chỉ vào Trần

Bình An cái mũi mắng, "Người cũng có thể trừng lớn con mắt nhìn lấy chính mình bạch cốt sinh nhục, vì sao điểm này trong lòng đều không qua được ? Trần Bình An! Người lại còn là loại này chết đầu óc tính tình, trường sinh cầu không tu cũng được, khuyên người tập trung tinh thần làm thuần túy võ phu tốt rồi, đừng hy vọng xa vời cái gì đại kiếm tiên, liền người loại này tâm tính, coi như về sau có rồi trường sinh cầu, thành rồi luyện khí sĩ, như vậy người tại phá vỡ bên trên ngũ cảnh bình cảnh trước tâm ma, nói không chừng liền muốn so thiên còn muốn lớn! Người có biết rõ không, trên đời mỗi một cái bước lên Nguyên Anh cảnh luyện khí sĩ, cùng thiên địa giành thắng lợi hùng tâm tráng chí, thuật pháp thần thông cùng nghị lực tính bền dẻo, đều đã rất đáng gờm, nhưng là vì sao bên trên ngũ cảnh như thế gian khổ, liền ở chỗ mấu chốt tại cái này một đạo quan ải, hung hiểm chỗ, không còn tại thể người nghĩ lầm thiên kiếp chi lưu, những cái kia chỉ là mặt ngoài, chân chính tử địch, là tự thân bản tâm, người đạo tâm cao bao nhiêu, tâm tính có bao nhiêu kiên, người tâm ma pháp bề ngoài độ cao, liền có thể cao tới trăm triệu ngàn triệu, đồng thời như Thượng Cổ thần linh kim thân, không thể phá vỡ, người còn thể nào phá vỡ. . ."

Trần Bình An không có phản bác cái gì, chỉ là chỉ chỉ Lục Thai cái mũi, nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Lại tới rồi."

Lục Thai ngừng lại lời nói, hung hăng lau máu mũi.

Không quan hệ thiên hạ đại thế hướng đi, chỉ dính đến Trần Bình An một người Đại Đạo, Lục Thai thân là Âm Dương gia Lục thị con cháu gặp Thiên Đạo quay trở lại, so với lúc trước một lần kia, liền phải nhỏ hơn nhiều.

Trần Bình An đột nhiên nói rằng: "Bên ngoài người tới rồi."

Lục Thai liếc mắt Trần Bình An, phần này bén nhạy thần thức, đại khái đã hoàn toàn không thua lục cảnh võ phu, coi là thật chỉ là bốn cảnh võ phu ?

Hắn càng phát ra hiệu kỳ truyền thụ Trần Bình An quyền pháp người.

Một nhóm bốn người cẩn thận từng li từng tí đi vào trường học võ tràng, chính là lão đạo nhân cùng đồ đệ hoàng thượng, cùng Hoàn Thường Hoàn Thực huynh muội, bọn hắn sợ dĩ không có đi hướng lầu chính, vẫn là lôi thôi lão nhân chủ ý, tại phương Bắc núi rừng chỗ cao, trong lúc vô tình nhìn thấy rồi Trần Bình An cùng Lục Thai quay về Phi Ưng bảo bóng người, lão nhân liền quyết định tới đây tụ hợp, hỏi trước rõ ràng vị kia ma đầu động tĩnh, hai nhóm người lại cùng đi hướng lầu chính, hiển nhiên càng thêm ổn thỏa.

Lão nhân đánh rồi một cái Đạo gia chấp tay, tự giới thiệu nói: "Bần đạo Mã Phi Phủ, tại Uyên Ương Sơn tu hành, may mắn bái kiến Lục tiên sư, Trần tiên sư."

Lúc trước Trần Bình An cùng Lục Thai tiến vào Phi Ưng bảo làm khách, chỉ là báo rồi tính danh.

Lục Thai tùy ý đưa tay, trống rỗng xuất hiện thanh kia quạt nan, nhẹ nhàng lay động, "Ta đến từ Trung Thổ Thần Châu."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, "Ta là Bảo Bình Châu Đại Ly người."

Lão đạo nhân cẩn thận hỏi: "Hai vị tiên sư có biết hiệu vị kia ma đầu tung tích?"

Lục Thai khép lại quạt nan, cây quạt chỉ hướng lão đạo nhân, chính tại đám người đầu óc mơ hồ thời điểm, quạt xếp đỉnh phía trên, xuất hiện rồi một đỉnh ngũ nhạc quan, Lục Thai cổ tay nhẹ rung, cái kia ngũ nhạc quan tùy theo chập trùng, mỉm cười nói: "Đã chết rồi, có chút thu hoạch."

Cao quan lão nhân cười bỏ đoàn từ biến mây hạ xuống thời điểm, di

chuyển ngũ nhạc núi lớn trấn áp trường học võ tràng, lão đạo nhân lúc đương thời qua nhìn thoáng qua, kinh hồn táng đảm, đối với cái kia đỉnh ngũ nhạc quan trí nhớ khắc sâu, giờ phút này thấy rồi quạt nan bên trên một bên đặt để đó cổ phác cao quan, trong lòng phiên giang đảo hải, đã không dám tin tưởng, hai cái người trẻ tuổi có thể thành công chém giết một vị có thể là Kim Đan cảnh Địa Tiên, nhưng lại cực kỳ hy vọng xa vời vị kia tuần tú công tử lời nói, nói không giả.

Uyên Ương Sơn núi ở đạo nhân Mã Phi Phủ, đến cùng là một vị trải qua gió mưa lão giang hồ, dù là nửa tin nửa ngờ, trên mặt vẫn là mang ơn, tràn đầy sùng kính vẻ mặt, lần nữa đánh rồi cái trịnh trọng việc chấp tay, "Hai vị tiên sư bất quá là đi ngang qua nơi này, ngẫu nhiên gặp ma đầu quát tháo, vẫn nguyện ý trượng nghĩa xuất thủ, cứu Phi Ưng bảo mấy trăm đầu tính mệnh tại nước sôi lửa bỏng, công đức vô lượng, bần đạo trước thay Phi Ưng bảo cảm ơn hai vị tiên sư đại ân đại đức!"

Hoàn Thường Hoàn Thực hai huynh muội, lệ nóng doanh tròng, tranh thủ thời gian chấp tay ôm quyền, trùng điệp xoay người, đối với hai vị xứ khác công tử phân biệt nói rằng: "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, nếu là hai vị tiên sư không chê tại hạ tối dạ, Hoàn Thường nguyện vì hai vị tiên sư làm trâu làm ngựa, xông pha khói lửa, không chối từ!"

"Hoàn Thực cảm ơn Lục công tử, cảm ơn Trần tiên sư, lớn nhỏ nữ tử thực sự không biết như thế nào lời nói, mới có thể biểu đạt trong lòng lòng cảm kích. . ."

Tuổi trẻ đạo sĩ hoàng thượng ánh mắt phức tạp, đứng tại cuối cùng một bên.

Trong lòng có ý nghĩ chợt lóe lên.

Nếu là báai hai người này vi sư, chính mình tu đạo chuyển đi, có phải hay không sẽ càng thêm trôi chảy, không còn là bây giờ như vậy tầm thường vô vi, làm hại chính mình gặp gỡ yêu ma âm vật, khắp nơi đều là bờ vực

sống còn ?

Hoàng thượng mắt nhìn sư phụ bóng lưng, cái này tu đạo long đong tuổi trẻ đạo sĩ yên lặng mà cúi thấp đầu, có chút áy náy, cảm thấy mình vong ân phụ nghĩa, so với cái kia yêu ma ngoại đạo còn không bằng.

Chỉ là trong lòng cái này ý nghĩ, đã sinh cộng mầm, vung đi không được, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, như lửa lớn rừng rực, thiêu đốt cho hẩn trong lòng nóng lên, hốc mắt đỏ bừng.

Núi ở đạo nhân hoài nghi cùng may mắn, cùng sau đại chiến tâm thần tiêu tụy.

Hoàn Thường trải qua này đại nạn, ý đồ thay đổi lẽ lối, nếu muốn quyết chí tự cường, từ võ đạo đi vào tu hành,

Hoàn Thực hai loại xưng hô, khác phong tình.

Cùng tuổi trẻ đạo sĩ tâm niệm.

Lục Thai khỏe miệng hơi vênh, đã sớm đem hết thầy thu hết vào mắt.

Âm Dương gia con cháu, mỡ lòng người nhìn lòng người, vốn là là sở trường nhất bản sự.

Trần Bình An đối với những này, cảm xúc không sâu, chỉ là nhớ lơ mờ ở rồi này chút ít diệu thần thái cùng ánh mắt, đạo lý trong đó, còn chưa ngó ra.

Nhân sinh từng li từng tí, đến cùng không phải trong sách vở văn tự.

Một đoàn người chạy tới Phi Ứng bảo lâu chính, mặc dù Lục Thai nói rồi bên kia đã hết thầy đều kết thúc, cũng vô hại vong, Hoàn Thường Hoàn Thực vẫn như cũ nơm nớp lo sợ, sợ đẩy mở cửa lớn chính là máu chảy

thành sông hình ảnh. Đến rồi lầu chính bên kia, phát hiện đại môn đóng chặt, Hoàn Thường dùng sức gõ cửa, các loại rồi nửa ngày mới có một vị Hoàn thị lão nhân mở cửa, thấy rồi bình yên vô sự huynh muội sau, đứng là tại chỗ nước mắt tuôn đầy mặt, kết quả dọa rồi Hoàn Thường kêu to một tiếng, coi là cha mẹ bị rồi phất trần nam tử độc thủ, một phen giải thích, mới biết rõ vị kia Lục tiên sư sớm thi triển thần thông, đem vị kia giả mạo Thái Bình Sơn tu sĩ yêu nhân đánh chết.

Trong lúc nhất thời, phòng lớn tất cả người còn sống sót, rất cảm thấy phảng phất giống như cách một thế hệ.

Hoàn Thường Hoàn Thục cũng không phát hiện, cha mẹ không tại phòng lớn không nói, khi bọn hắn hỏi việc này, tất cả mọi người ánh mắt đều có chút dao động không chừng.

Lục Thai lười nhác so đo những này trong nhà người khác đầy đất lông gà, chỉ là mang theo Trần Bình An hưởng đi tầng cao nhất sân thượng.

Bảo chủ Hoàn Dương sớm đã không tại toà này tên kỳ dị "Lên ban công".

Lục Thai ngồi tại trên lan can, Trần Bình An học theo, hái xuống Đường Kiếm Hồ sau, uống vào rượu mạnh, ngẩng đầu, dài phun ra một ngụm mang theo tử khí chính là trọc khí.

Lục Thai đang đưa lấy hai chân, chậm rãi dao động phiến, tóc mai bay lên.

Bắt đầu chia tang, quen thuộc.

"Lúc trước cùng Mã Vạn Pháp cùng Đẩu Tử Chi một trận chiến, tăng thêm hôm nay trận này tử chiến, hai ta vận khí coi như không tệ, lừa không ít, đặt tại trước kia, ta một người đều chưa hẳn có dạng này thu hoạch, nên biết rõ ta trong gia tộc đầu, thế nhưng là có cái 'Nhật bảo đại

tiên' danh xưng."

Trần Bình An cười cười, không khỏi nhớ tới vị kia được ca tụng "Phúc duyên thâm hậu, có một không hai một châu" Thần Cáo tông nữ quan.

"Đậu Tử Chi thanh kia pháp kiếm si tâm, về người, ngũ nhạc quan về ta, không thể nói về ta, xem như ta cùng người mua. Trừ rồi ta sẽ giúp người luyện hóa tu sửa đầu kia Phược Yêu Tác, người lúc trước đề cập món kia tổn hại giáp hoàn, chính là tại Đảo Huyền Sơn Linh Chi Trai mua sắm món kia, người không phải một mực oán trách áo giáp chia tách chứa ở mười lăm dặm đầu, rất chiếm chỗ à, ta có thể không ràng buộc giúp người chữa trị như mới, biến thành một khóa Binh gia giáp hoàn, người đừng quản ta là làm được bằng cách nào, sơn nhân. . . Tự có diệu kế!"

Lục Thai nụ cười rục rờ, "Cho nên người khả năng còn cần tại Phi Ưng bảo đợi một đoạn thời gian, sẽ không quá lâu chính là rồi, vừa vặn tại bên này chữa khỏi thương thế, lại đi tìm kiếm toà kia đạo quán."

Trần Bình An cười gật đầu, bày ra Lục Thai loại này chó nhà giàu, hẳn Trần Bình An mới sẽ không mềm lòng.

Lục Thai chậm rãi nói: "Một đỉnh thượng phẩm pháp bảo ngũ nhạc quan, ta yêu cầu cho người hai vạn Tuyết Hoa tiền, quy ra thành Cốc Vũ tiền, chính là hai mươi khóa, truy sát Mã Vạn Pháp cùng lâu chính chém giết cái kia phát trần tu sĩ, ta kỳ thật cũng có thu hoạch, ta thô sơ giản lược tính toán rồi một chút, hẳn là yêu cầu lại trả cho người hai vạn Tuyết Hoa tiền, vẫn là hai mươi khóa Cốc Vũ tiền. Trong đó khắc dấu có 'Không lo' hai chữ phát trần cán dài, liền cũng không tệ lắm, người có thể lấy đi, coi như là một điểm nhỏ đặt cược rồi."

Trần Bình An chấn kinh nói: "Nhiều như vậy Cốc Vũ tiền ? !"

Lục Thai thủy chung nhìn về phương xa, mỉm cười nói: "Trên núi thần

tiên tiên nha, ta vẫn có một ít, Trung Thổ Thần Châu bình thường nguyên anh Địa Tiên, cũng không dám cùng ta so vốn liếng."

Tức giận đến Trần Bình An trực tiếp tát qua một cái, "Vậy người trước đó tại Đảo Huyền Sơn, người cùng ta khóc cái gì nghèo ? Lục Thai người có thể a, thật biết diễn kịch a?"

Lục Thai có chút chột dạ, hậm hực nói: "Ta đây không phải là sợ người không có gặp sắc khởi ý, lại thấy hơi tiền nổi máu tham sao?"

"Gặp người đại gia tài sắc!" Trần Bình An lại một cái tát vung đi qua, đánh cho Lục Thai thẹn quá hoá giận, "Trần Bình An, cẩn thận ta trở mặt a!"

Trần Bình An ha ha cười, vẫn là một bàn tay.

Lục Thai sòng mắt lưu chuyển, liền muốn tể ra đòn sát thủ, Trần Bình An đã làm rồi cái muốn Lục Thai "Dừng lại" thủ thế, sau đó uống một hớp rượu, "Người nói tiếp."

Lục Thai lật bàn tay một cái, xuất hiện một cái thêu công tinh mỹ cái túi, đưa cho Trần Bình An.

Trần Bình An nhú mày nói: "Làm gì ?"

Lục Thai cười nói: "Đồ chơi nhỏ, tặng cho người. Mở ra xem một chút đi, người nhất định ưa thích, đây là tới lịch tương đối đặc thù một túi quả du hạt giống, về đến cố hương sau, có thể trồng ở phong thủy đồn một ít trên núi, nhất định phải hướng mặt trời, ba năm năm năm, nói không chừng liền sẽ có niềm vui ngoài ý muốn."

Trần Bình An mặc dù tiếp nhận tay rồi quả du cái túi, nhưng vẫn là nói rằng: "Trước tiên nói rõ ràng, không phải liền trả lại người."

Lục Thai liền mơ hồ giải thích rồi một trận, nghe được Trần Bình An cười đến không ngậm miệng được, tranh thủ thời gian thu vào, cái gì có trả hay không, chỉ coi chưa nói qua.

Nguyên lai cái túi này quả du, mười phần thần kỳ, mà lại nhất đối với Trần Bình An khẩu vị. Bọn chúng là Trung Thổ Thần Châu nào đó khóa xa Cổ Tiên nhà cây du trần quý hạt giống, bởi vì ngoại hình tròn mông như tiền tệ, cho nên gọi tên.

Hài âm "Tiền dư" .

Cho nên dân gian thì có ăn rồi quả du nhưng có "Tiền dư" thuyết pháp, bị đại đa số người cho rằng nhiều vì lời đồn nhảm. Kỳ thật không được biện pháp, chỉ cần tìm tới trốn ở quả du bên trong vàng óng ánh tinh mị, trước đem nó ngậm tại vò rượu bên trong, say say sau lấy ra ăn sống, hàng năm nhưng ngoài định mức gia tăng đồng tiền thu nhập. Giàu có nhà, đầu xuân thời gian, vì rồi lấy cái đặt cược, đều sẽ mở "Quả du yển", để cầu năm mới tài nguyên rộng tiến.

Loại này có hi vọng tế thủy trường lưu tiền tài thu nhập, nhất làm cho Trần Bình An ưa thích.

Tại Trần Bình An đáy lòng, thủy chung tin tưởng vững chắc một phần bỗng nhiên mà đến phú quý, rất dễ dàng đến cũng vội vàng đi cũng vội vàng, hoặc là chính là yêu cầu đại nghị lực, nỗ lực lớn vất vả mới có thể cầm được ở, thủ được, nhưng là tỷ như quả du cái này không phải đặc biệt chói mắt chỗ tốt cùng ích lợi, rất có thể làm cho Trần Bình An an tâm.

Trần Bình An đến rồi chỗ tốt, mới bắt đầu được tiện nghi còn khoe mẽ, cười nói: "Có thể hay không quá trân quý một chút ?"

Lục Thai lấy ngón cái cùng ngón trỏ không ngừng mở ra, hợp lại quẹt nan, cảm khái nói: "Trần Bình An, lên ban công chuyển đi, ta là tại cầu

đạo a, Đại Đạo hai chữ, người biết rõ cái này nặng bao nhiêu sao? Ta thậm chí không biết rõ như thế nào quy ra thành tiền, bất quá ta cảm thấy tất nhiên chúng ta là bằng hữu rồi, không bằng coi như xong đi ? Không phải ta Lục Thai lại giàu có, táng gia bại sản, vẫn là móc không ở nổi số tiền kia. Kiểu gì ?"

Trần Bình An đưa qua tới trong tay Dưỡng Kiếm Hồ, gật đầu cười nói: "Còn có thể kiểu gì, cứ như vậy!"

Lục Thai tiếp nhận rồi bầu rượu, giơ lên cao cao, ngửa đầu rót rượu, Dưỡng Kiếm Hồ cách khuôn mặt có cao mấy tấc, rượu này uống đến rất phóng khoáng.

Lau miệng, đem "Khương Hồ" trả lại Trần Bình An, "Nên thêm rượu rồi, quay đầu ta để Phi Ưng bảo cho người tăng max."

Loại chuyện tốt này, Trần Bình An đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Lục Thai đột nhiên bất đắc dĩ nói: "Vì cái gì đều thích uống rượu đâu ? Rượu có gì tốt."

Trần Bình An cười không nói lời nào, uống rượu.

Uống rượu, liền cảm tưởng không dám nghĩ, dám nói không dám nói, dám làm không dám làm.

Về sau một tuần thời gian, Trần Bình An vẫn như cũ ở tại rồi tòa kia nhà nhỏ, chỉ là lại Vô Âm vật quý mị quấy rầy thôi rồi.

Ngẫu nhiên Trần Bình An liền sẽ ngồi tại cửa sân miệng trên bậc thang, nhìn lấy ngõ hẻm cuối bức tường kia vách tường, nghĩ đến những cái kia thân thể đáng thương quý hài tử, nghĩ đến bọn chúng tại một thế này cuối cùng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Lục Thai tại lầu chính bên kia ở xuống rồi, thỉnh thoảng sẽ tới này một bên sân nhỏ ngồi một chút, nhưng là đều đợi không lâu, chẳng mấy chốc sẽ trở về bận rộn.

Một tuần qua đi, Lục Thai cầm lại một khóa tu cũ như mới Bình gia giáp hoàn, Trần Bình An yêu thích không buông tay, đầu kia cánh tay đã khôi phục, chỉ là vẫn là không quá khiến cho hăng hái.

Trừ rồi viên này đến từ Đảo Huyền Sơn Linh Chi Trai giáp hoàn, Lục Thai còn mang rồi một cái tuyết trắng dài vỏ hẹp đao cho Trần Bình An, nói là Phi Ưng bảo Hoàn gia thù lao, không thu bên dưới Hoàn thị mới chịu bất an.

Lần này Lục Thai tranh thủ lúc rảnh rồi, không có gấp rời đi, ở trong viện cho mình nấu rồi một bình trà nước, thuận tiện cho Trần Bình An xách rồi một chút cái này đem hẹp đao sâu xa, năm đó Thái Bình Sơn vị kia nguyên anh Địa Tiên, vì rồi trấn áp nơi này quá âm trầm phong thủy, quà tặng rồi Phi Ưng bảo tiêu phu lão tổ một cái bội đao, tên là ngừng tuyết. Hậu thế Phi Ưng bảo tử tôn, liền không có ai có tu đạo tư chất, đời đời truyền lại, một mực chỉ có thể làm làm bài trí, phung phí của trời.

Trần Bình An rõ ràng cái này đem hẹp đao trân quý, hơn phân nửa là vị kia Thái Bình Sơn Lục Địa Thần Tiên mến yêu chi vật, Lục Thai hơi chút suy nghĩ, liền cũng không làm cái kia tán tài đồng tử, đem cái này đem hẹp đao quy ra tiền tính vì hai mươi khóa Cốc Vũ tiền, sau đó hẩn ném cho Trần Bình An một cái túi Cốc Vũ tiền, đúng lúc là còn lại hai mươi mai.

Về sau một tuần thời gian, Trần Bình An mỗi ngày thường ngày chính là chạy cộc, luyện kiếm cùng đi ngủ, đã không còn đi xem bức tường kia vách tường, dù sao gặp lại ly biệt đều ngăn ngủi, cho dù là sinh tử đại sự, cuối cùng vẫn là sẽ từ từ tiêu tan, tựa như chợ búa từ quán một chén rượu, tư vị cho dù tốt, chẳng lẽ còn có thể khiến người ta say bên trên mấy ngày hay sao?

Cái này một tuần bên trong, Lục Thai chỉ rời một lần, nói hăn thu rồi ba tên đệ tử.

Đào Tà Dương, cùng một cái tên là Hoàn Âm thiếu niên, còn có cái thay đổi địa vị tuổi trẻ đạo sĩ, hoàng thượng.

Về phần nguyên do trong đó, Lục Thai không muốn nhiều lời, chỉ nói rời "Không gần ác, không biết thiện" sáu cái chữ, là luận điệu cũ rích nặng bản, trước đó Lục Thai ngay tại Thôn Bảo Kinh nhắc qua.

Lục Thai rời đi trước đó, nói hăn khả năng thật sự muốn ở chỗ này lâu dài ở xuống rồi, trong thời gian ngắn sẽ không trở về Trung Thổ Thần Châu.

Làm Lục Thai một lần cuối cùng mang đến đầu kia Phược Yêu Tác, Trần Bình An cũng đã tu dưỡng đến không sai biệt lắm.

Ly biệt sắp đến.

Đều không có cái gì thương cảm.

Một cái giấu trong lòng mộng tưởng, một cái là Đại Đạo chi mở đầu, không có lý do quá mức xuân đau thu buồn.

Thế là cứ như vậy dứt dứt khoát khoát mà phân biệt rồi, một cái lưu tại tha hương Phi Ưng bảo, một cái đeo kiếm hướng Bắc mà đi.

Lục Thai thậm chí không có tiễn đưa, chỉ là đứng tại toà kia lên ban công, xa xa đưa mắt nhìn một bộ áo bào trắng Trần Bình An chậm rãi rời đi.

Lúc trước hăn giật dây Trần Bình An treo trường kiếm si tâm cùng hẹp đao ngừng tuyết, nhất định sẽ rất có giang hồ khí khái, đáng tiếc Trần

Bình An không có mắc lừa, nói ta cũng không phải mở cửa hàng binh khí.

Lục Thai có chút tiếc nuối.

Nếu như Trần Bình An thật làm rồi, Lục Thai liền có thể quang minh chính đại mà cười lời nói hăn một câu ngu đột xuất.

Đi ra cửa lớn, đi tại trên đại đạo, Trần Bình An nhin không được về nhìn một cái Phi Ứng bảo, lại không phải nhìn cái kia Lục Thai, mà là nghĩ tới một chuyện, cảm thấy có chút kỳ quái, cuối cùng lung lay đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Rời đi Phi Ứng bảo trên đường, trên đường cùng một vị trung niên nam tử sát vai mà qua, rõ ràng không nhớ ra được trước kia gặp qua hăn, tuy nhiên lại luôn cảm thấy ở nơi nào gặp qua.

Cái kia chất phác nam nhân cũng phát hiện rồi Trần Bình An dò xét nhãn quang, nhếch miệng cười một tiếng, có chút ngượng ngùng, chính là hiển nhiên một cái chợ búa hán tử.

Tại Trần Bình An rời xa Phi Ứng bảo sau, bốn phía dạo chơi chất phác hán tử nhẹ nhàng giậm chân một cái, ngàn dặm non sông, không tồn tại nữa cấm tiệt thuật pháp.

Không phải lúc trước trận kia biến mây đại chiến động tĩnh to lớn, Phù Kê Tông không có khả năng thờ ơ.

Lục Thai ghé vào trên lan can, cười tủm tỉm nhìn qua sơn hà khí vận điên đảo chuyển đổi, huyền cơ trùng điệp, không hổ là hăn truyền đạo ân sư, so với một vị khác thụ nghiệp sư phụ, vẫn là muốn mạnh hơn không ít.

Tại ngoài trăm dặm một chỗ đỉnh núi, Trần Bình An chạy cộc khoảng

cách, chẳng biết tại sao, lần đầu tiên có chút hoài niệm mút quả tư vị rồi, cái này khiến Trần Bình An cảm thấy có chút buồn cười, nghĩ đến bây giờ gia đại nghiệp đại, đến xuống một chỗ chợ búa thành trấn, tùy tiện tìm bán mút quả bán hàng rong, mua nó cái hai chuối, tay phải một chuối, tay phải một chuối!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 303: Nhân gian nhiều bất bình

Căn cứ thần tiên thư 《Sơn Hải Chí》 ghi chép, Đồng Diệp Châu nhiều Sơn Thần yêu mị tinh quái, xác thực như thế.

Dù là Trần Bình An phần lớn thời gian, đã tận lực lách qua những cái kia linh khí dư thừa sơn thủy địa thế thuận lợi địa phương, hoặc là thấy mà sợ ô uế hiểm yếu chi cảnh, một số thời khắc vẫn là sẽ rồi nói, tỉ như Trần Bình An tại một lần đêm khuya, trông thấy một tòa đèn đuốc huy hoàng nhỏ thành trấn, Trần Bình An trên tay cũng không địa đồ, nghĩ đến yêu cầu tiếp tế đồ ăn, liền thuận đèn đuốc một đường bước đi, bởi vì phong thủy địa đồ, luôn luôn là vương triều quốc gia phong cấm chi vật, so binh khí còn muốn quản thúc nghiêm ngặt.

Tòa thành nhỏ kia cũng không đêm cấm, nhưng là có cửa thành sĩ tốt xem xét thông quan văn điệp, đợi đến Trần Bình An thuận lợi vào thành, tìm rồi một chỗ còn chưa đóng cửa nhà trọ vào ở, chường quỹ lại lắc đầu khoát tay, nói Trần Bình An cho tiền bạc không đúng, bọn hãn chỗ này không thu, các quốc gia có các quốc gia chế thức đồng tiền, cái này rất bình thường, thế nhưng là liền chân kim bạch ngân đều không thu, liền có chút quái dị rồi, cũng may chường quỹ chỉ đường, nói có một nơi có thể đem vàng bạc quy ra thành bọn hãn bên này tiền, đổi xong sau lại đến nhà trọ ngủ lại là được.

Thế là Trần Bình An tìm tới rồi một gian cửa hàng, quầy hàng cực cao, cơ hồ có một người nửa cao, Trần Bình An nhập gia tùy tục, giẫm tại một căn trên băng ghế nhỏ, nói là đổi tiền, cho rồi mấy khóa nén bạc, đổi lấy rồi một đồng thông bảo đồng tiền cùng một chồng tiền giấy, đồng tiền trĩu nặng, chất lượng mười phần, tiền giấy bên trên một bên, Trần Bình An mắt thấy bên trên một bên có đường đường chính chính triều

đình cùng ngân trang chu ẩn, liền không có suy nghĩ nhiều, trở lại nhà trọ, giao qua rồi tiền, lại cho nhìn qua rồi thông quan văn điệp, chương quỹ cần thận tỉ mỉ mà ghi lại trong danh sách, chuẩn bị bản địa nha môn hộ phòng quan lại nhỏ thẩm tra.

Ngày thứ hai Trần Bình An chuẩn bị ra cửa, chương quỹ còn tại bên kia gáy bàn tính, cười nhắc nhở Trần Bình An bên này có cái lệ làng, cùng người chuyện phiếm, không thể nói một cái trang giấy "Giấy" chữ, tỷ như đàm binh trên giấy, rỗng tuếch liền đều tuyệt đối nói không chừng, không phải cho người ta đánh ra ngoài thành, chớ trách hắn không có nhắc nhở.

Trần Bình An ghi ở trong lòng, nói lời cảm tạ về sau, đi mua ngay rồi củi mét dầu muối cùng hai bộ quần áo, trở về tại nhà trọ lúc ăn cơm, chỉ cảm thấy đồ ăn nhạt nhẽo vô vị, về sau rời đi thành trấn, đi ra hơn mười dặm sau, lờ mờ có thể thấy được tòa thành trì kia hình dáng, gặp gỡ một trận đột nhiên xuất hiện mưa to, Trần Bình An đứng tại trên một ngọn núi rách nát đình nghỉ mát tránh mưa, trong lúc rảnh rỗi, chậm rãi chạy cộc luyện quyền sau khi, kết quả nhìn thấy một màn kinh người, chân núi nơi xa tòa thành trì kia, tựa như một bãi bùn nhão giống như, dung hóa tại trong mưa to.

Trần Bình An tranh thủ thời gian móc ra tại nhỏ thành trấn mua sắm chi vật, cùng những cái kia đồng tiền cùng tiền giấy, lập tức tê cả da đầu.

Vậy mà tất cả đều là giấy trắng cắt may mà thành, như cùng sống người tại dương gian hoá vàng mã cho âm minh người chết chi vật.

Tựa hồ bị Trần Bình An bối rối chọc cười, có người tại đình nghỉ mát trong vách tường xuy xuy mà cười, tiếng nói xuyên thấu qua vách tường, quanh quẩn tại trong đình.

Trần Bình An trước đó chỉ là kinh dị nhỏ thành trấn không thể tưởng tượng, cũng không phải thật sợ rồi những này thần thần quái quái, cho

nên khi trong núi Tiểu Đình bên trong có ai giả thần giả quỷ, Trần Bình An ngược lại rất nhanh chậm lại, chỉ là ngồi tại một căn thâm sơn Lão Mộc chế tạo thành tường cây trên ghế dài, nhìn về phía đối diện bức tường kia trắng bệch vách tường, yên lặng uống rượu.

Trừ phi mình vận khí cực kém, gặp gỡ rồi giở về nguy trang sơn trạch đại yêu hoặc là ma đầu cự phách, nếu không hơn phân nửa chính là cái đạo hạnh nông cạn. Vật kia hù dọa một chút phàm phu tục tử không khó, vừa vận Trần Bình An một bàn tay đập chết nó, cũng không khó.

Cái kia vẫn cứ không biết chính mình đụng vào rồi tẩm sắt, cổ lộng huyền hư, tiếng nói làm bộ càng thêm âm trầm, "Người không sợ ta?"

Trần Bình An dừng tốt Dương Kiếm Hồ tại bên hông, đứng người lên, chậm rãi hướng đi bức tường kia vách tường, ba một chút, trực tiếp dán một trương Bảo Tháp Trấn Yêu Phù ở trên một bên, bên trong một bên lập tức vang lên mang theo tiếng khóc nức nở tiếng cầu xin tha thứ vang, tựa hồ mang theo trẻ con khí, Trần Bình An không có hái xuống tấm kia màu vàng lá bùa, cười hỏi nói: "Người nói ta sợ không sợ?"

Tên kia la hét "Sợ rồi sợ rồi, đều nhanh phải sợ đến sống tới!"

"Ra đi, lại tránh một chút ẩn núp, ta thật là muốn cùng người không khách khí rồi, cùng ta nói một chút, toà kia tiểu trấn đến cùng chuyện gì xảy ra."

Trần Bình An hái xuống rồi Trấn Yêu phù, thu nhập trong tay áo, ngồi trở lại trước kia vị trí.

Từ trong vách tường đi ra một vị lòng vẫn còn sợ hãi tuổi nhỏ đồng tử, trước người sau người đều có theo một khối quan bồ tử, chỉ là không giống thế tục triều đình sắc thái rực rỡ, chỉ có hai màu trắng đen, hăn sợ hãi rụt rè đứng tại tường cây, nhìn về phía ngôi đối diện thần tiên lão gia, chẳng những cúi đầu, còn kỳ quái mà tuân lệnh một tiếng, tự báo thân

phận, nguyên lai là vị tiên triều sắc phong một vị thổ địa gia, đổi rồi hoàng đế cùng nước họ sau, hắn liền tự động bị tính vào cữu thần liệt kê, không có rồi quan thân, vốn là ít ỏi đạo hạnh, càng thấp.

Hắn khi còn sống là một vị đại tướng nơi biên cương mến yêu ấu tử, sau khi chết chưa đầu qua bảy, có một vị đạo chơi thần tiên đi ngang qua, liền vào nhập linh đường, giúp đỡ cha của hắn một phen vận hành, hắn liền thành rồi một vị phẩm trật bất nhập lưu thổ địa gia, hương hỏa có phần vượng, vì cái gì chính là để hắn nhiều hơn che chở gia tộc một tổ phong thủy, về sau sơn hà biến sắc, hết thủy thành rồi thoáng qua như mây khói.

Quay đầu lại nhìn, sự tình không lớn, ngược lại có chút thú vị, Trần Bình An liền hướng vị này không có rồi triều đình chính thống thổ địa gia, hỏi nhiều rồi chút người giấy tiểu trấn sâu xa, nguyên lai lúc trước hơn 10 ngàn tiểu trấn cư dân, trong vòng một đêm, chết bởi một trận phảng phất thiên tai to lớn nhân họa, triều đình vì rồi phòng ngừa lòng người sợ hãi, hạ lệnh xung quanh một bên châu quận phủ kín tin tức, còn mời rồi Phật môn cao tăng đến đây làm rồi một trận pháp sự, mới không có diễn biến thành làm một chỗ hung hiểm âm sát địa phương.

Trần Bình An hỏi thăm mưa to về sau tiểu trấn làm sao bây giờ, đồng tử cười nói không sao, chỉ cần thời tiết tinh hơn mấy thiên, liền sẽ trở về hình dáng ban đầu.

Trần Bình An liền ngồi xổm ở trên mặt đất, mặt hướng tiểu trấn, lành nghề trong đình đốt rồi những cái kia tiền giấy giấy áo.

Đồng tử ngồi xổm ở một bên, thốn thức nói: "Vị này thần tiên lão gia, chưa từng nghĩ vẫn là cái đại thiện nhân."

Trần Bình An cười trừ.

Thuận tiện cùng vị này đồng tử hỏi rồi phạm vi ngàn dặm sơn thủy tình

thế, phải chăng có tiên gia dòng dõi hoặc là bến đò, đồng tử từng cái đáp lại, cũng không che đậy.

Nó nói phía Bắc ước chừng cái tám trăm dặm, xác thực có yêu ma quấy phá, chiếm núi làm vua. Cũng là không hay làm cái kia cướp đoạt tiều phu sơn dân hoạt động, trên núi dưới núi coi như an ổn, ít có bách tính gặp nạn nghe đồn, âm thanh cường thịnh thời khắc, rất nhiều trên núi luyện khí sĩ đều muốn đường vòng, chỉ là về sau bị rồi một trận biến cố, liền yên tĩnh lại, nghe nói chỉ có tiểu miêu tiểu cầu hai ba con, không có thành tựu rồi. Chân tướng như thế nào, khó mà nói, bên ngoài nghe đồn ngũ hoa bát môn, có nói là Phù Kê Tông tiên sư cảm thấy chương mắt, cũng có nói là Phật môn hành giả tại bên kia đặt chân, có yêu tinh không có mắt, nhắm trúng Phật gia cao nhân kim cương trùng mắt, mới có này một kiếp.

Trần Bình An hơi kinh ngạc, ban đầu ở Đại Ly cảnh nội, áo cưới nữ quý xuất hiện chuyển kia đường núi, để Trần Bình An đến nay khó mà tiêu tan.

Trong đình có chút càn khôn, tại đồng tử trợ giúp xuống, khép tại cùng một chỗ, nhóm lửa cây châm lửa, một người một quái, tại bên cạnh đồng lửa ngồi xổm.

Đồng tử mặc dù nhìn khuôn mặt non nớt, kì thực đã còn sống năm trăm năm, liền cho Trần Bình An giải thích trong đó duyên cớ, "Sở dĩ tòa kia đình núi yêu ma, sẽ tỏ không ăn cỏ gần hang. Trừ rồi vị kia sơn đại vương tính tình tương đối ôn hòa bên ngoài, dưới trướng cũng có đông đảo ngang ngược hạng người, đương nhiên không có gì Bồ Tát tâm địa, nhưng là cát cứ một phương, sợ nhất thanh danh thối rồi, để cho người ta nghe đến đã biến sắc, mười truyền trăm trăm truyền ngàn, vạn nhất rước lấy ăn no rồi việc lấy không chuyện làm tiên gia con cháu, ham cái kia trăm yêu trừ ma thế tục thanh danh, như thế nào cho phải ?"

Trần Bình An gật gật đầu.

Đồng tử hai bàn tay tới gần đồng lửa, ha ha cười nói: "Giết hay là không giết ? Giết rồi nhỏ đến cái lớn, giết rồi lớn, lại đến cái lão. Dù là có bản lĩnh đến hai cái giết một song, đến ba cái toàn giết sạch, đều cho giết rồi, làm lớn chuyện rồi, bản địa quan phủ báo cáo triều đình, hoàng đế lão gia cảm thấy ném rồi mặt mũi, cũng không liên muốn đi khẩn cầu tiên sư rồi núi ?"

Đồng tử bất đắc dĩ nói: "Nhất là đáng ghét."

Trần Bình An cười nói: "Nếu không có như thế, đã sớm loạn thành một bày rồi, dưới núi lão bách tính còn thế nào sống, chỉ nói toà kia tiểu trấn, chết rồi hơn 10 ngàn người, bọn hăn bên ngoài hương thân thích bằng hữu sẽ như thế nào muốn ? Trong vòng một đêm, tất cả mọi người cứ như vậy không có rồi, người sống, cũng biết sợ."

Đồng tử ngán người, tựa hồ chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này.

Sau một bên đồng tử nói rồi chút phụ cận tin đồn thú vị chuyện lý thú, phần lớn là hăn tin đồn mà đến, dù sao mấy trăm năm thời gian, dù sao cũng phải tìm một chút việc vui đuổi thời gian mới được.

Mưa to ngừng về sau, Trần Bình An cùng vị này nho nhỏ thổ địa công cáo biệt, tiếp tục đi đường.

Chỉ còn lại có đồng tử đứng lạnh nghề ngoài đình một bên thì thảo tự nói.

Trần Bình An trong lúc đó còn đi ngang qua một tòa mộ hoang, có một đám vào kinh đi thi học trò nghèo thư sinh, đứng ở một tòa phần mộ lớn trước đó, lộ ra tự ti mặc cảm cùng nhìn mà than thở về mặt.

Sau đó nhìn thấy từ phần mộ ở giữa, thoát ra hai cái tuyết trắng hồ ly, học người thở dài.

Còn có mấy năm đầu ấu một chút hồ ly, ghé vào phần mộ trên đầu, khe khẽ mà cười, mặt mày có chút linh khí, tràn ngập rồi ước mơ cùng thẹn thùng, nửa điểm không giống cái gì hung ác yêu mị, ngược lại giống như là tham ăn hài đồng.

Những người đọc sách kia nhao nhao hoàn lễ.

Nhìn đến Trần Bình An một hồi buồn cười, biết rõ tất nhiên là hồ yêu quấy phá, chính tại mê hoặc nhân tâm, bất quá Trần Bình An không có quá nhiều lo lắng, thế gian hồ yêu, vô luận là cái nào châu, đều thường thường sẽ không đi tàn bạo tiến hành, bọn chúng từ xưa liền trời sinh thân cận Nhân tộc, càng nhiều vẫn là vì rồi phá vỡ tình quan, tăng lên cảnh giới cùng tu vi.

Cho nên Trần Bình An không có ngay tại chỗ vạch trần, để những cái kia thư sinh phát hiện trước mắt cái gọi là cao môn nhà đẹp, kỳ thật chỉ là một tòa phần mộ mà thôi.

Trần Bình An chỉ là lặng lẽ canh giữ ở mộ phần bên cạnh.

Quả nhiên ngày thứ hai, những cái kia thư sinh liền bình yên rời đi toà kia hào môn phủ đệ, người người vui không thắng thu, chỉ cảm thấy tốt một trận điểm ngộ, không uống công đời này.

Trần Bình An cười rời đi.

Ba trăm dặm về sau, Trần Bình An đến rồi một tòa tên là Bắc tấn tiểu quốc, đi ngang qua một tòa thành trì thời điểm, vừa vịn dụng phải phiên chợ, Trần Bình An thật đúng là mua rồi hai chuỗi đường hồ lô, lúc trước nghe nói Bắc Tấn Quốc như đi chùa danh khí rất lớn, có một tảng đá lớn, tương truyền làm một vị Bồ tát ngộ đạo địa chỉ một trong, được xưng là đài sen đá, đá lớn phương rộng năm trượng, có thể cho mấy trăm người. Mà một người liền có thể để cho lắc lư, không ai có thể giải thích nguyên

lý. Bắc tấn hoàng đế Tây tuần, tự mình thi rồi sau, mặt rồng cực kỳ vui mừng, khiến cho như đi chùa danh tiếng vang xa,

Nhưng làm Trần Bình An hỏi rồi mấy người, vậy mà người người đều nói không biết cái gì như đi chùa, Trần Bình An lúc này mới nhớ tới, đồng tử nói lên việc này, hẳn là phát sinh ở hai trăm năm trước sự tình rồi, nhân gian hai trăm năm, đầy đủ cải biến rất nhiều phong tục.

Trần Bình An do dự rồi một chút, vẫn kiên trì không ngừng, thẳng đến cùng người hỏi ra rồi như đi chùa đi chỉ mới bỏ qua, đi rồi một chuyến, cỏ hoang mọc thành bụi, đã không người khí cũng không yêu khí, dáng vẻ nặng nề, chiều tà bên trong, Trần Bình An tìm tới rồi một khối đá lớn, nhìn không ra cái gì chỗ khác thường.

Trần Bình An ăn xong một viên cuối cùng mút quả, ném rồi thăm trúc, quay người rời đi.

Tại Trần Bình An đi ra như đi chùa rách nát sau đại môn, khối kia đá lớn đỉnh chóp, có cái tiểu nhân nhi thò đầu ra nhìn, từ trong viên đá xuất hiện.

Nó ngồi tại trên tảng đá, yên tĩnh không nói.

Nguyên lai toà này sen đài sẽ lay động chân tướng, là bởi vì dựng dựng ra rồi một vị đất đá tinh mị "Nhỏ hoa sen bộ dáng", nó ưa thích trốn đi khanh khách cười trộm, mỗi lần có người ném thử lay động đá lớn, nó liền lập tức tràn đầy phấn khởi, lúc la lúc lắc, đá lớn liền theo nó lắc lư, thế là để cho người ta hiểu lầm.

Chỉ là có một ngày, nó cảm thấy có chút không thú vị rồi, đài sen đá lay động liền bắt đầu "Lúc linh lúc mất linh" rồi, cuối cùng triệt để "Bất động như núi", nguyên lai là nó rời đi rồi đài sen đá, nếu muốn đi phương xa tìm đồng bạn, năm qua năm một thân một mình, nó cảm thấy cô đơn rồi.

Cuối cùng nó liên tiếp tìm tới rồi hai đồng bạn, một con xà tinh, một đầu con hoẵng tinh, tấm lòng son nhỏ hoa sen bộ dáng, bị bọn chúng phân biệt lừa gạt đi rồi một đầu "Cây mây, thổ tinh cả hai ngưng tụ" cánh tay nhỏ, một thừa vàng lá sen. Nhưng là nó thủy chung kiên trì tìm kiếm đồng bạn. Cuối cùng nó rốt cuộc tìm được rồi một vị không cùng nó yêu cầu bất kỳ vật gì hoa tinh, nó mang theo nàng trở lại đài sen đá, cùng nhau đùa giỡn, cùng một chỗ trên đùa những cái kia du khách, nhưng là cuối cùng đợi đến nó mỗi ngày ngủ giấc tỉnh đến, phát hiện đài sen đá linh khí đều không có rồi, một chút cũng không có còn lại, hoa tinh cũng không thấy rồi.

Mất đi linh tính đài sen đá lại lần nữa không người hỏi thăm, cuối cùng triệt để bị lãng quên, chỉ còn lại có một cái cụt một tay nhỏ tinh phách thường thường ngồi tại bệ đá biên giới, ngâm nga lấy hương dao, nhẹ nhàng lay động bàn chân.

Nó thỉnh thoảng sẽ có chút thương cảm, bởi vì nó không biết rõ cái kia ba vị đồng bạn, bây giờ trôi qua có được hay không.

Nếu như trôi qua không tốt, vì cái gì không tới gặp mình đâu, nó hội an ủi bọn chúng nha.

Nếu như trôi qua tốt, vì cái gì vẫn là không tới gặp mình đâu, nó sẽ thay bọn chúng cao hứng a.

Nó nghĩ không minh bạch.

Tiểu gia hỏa đột nhiên quay đầu qua, phát hiện cái kia ăn mặc một thân tuyết trắng trường bào người xứ khác, liền ngồi tại tảng đá mặt khác một bên, đối chiều tà uống rượu.

Phát hiện tầm mắt của mình sau, hắn liền đối với nó cười cười.

Dọa đến tiểu gia hỏa tranh thủ thời gian đứng dậy, một cái nhảy nhót, thân hình trực tiếp chui vào đá lớn.

Trần Bình An cười ha ha, nhảy xuống tảng đá, chân chính rời đi toà như đi chùa, không còn đùa cái kia nhỏ tinh mị.

Tiểu gia hỏa tại trong đá tránh rồi nửa ngày, mới dám lén lén lút lút xuất hiện, nhìn chung quanh một phen, xác định người kia đã không ở phía sau, lúc này mới đi vào người kia ngồi địa phương, nó bỗng nhiên trừng lớn con mắt, phát hiện rồi một cái linh khí quanh quần tiền tệ.

Thế gian tinh mị, phần lớn yêu thích trên núi thần tiên tiền, coi đây là ăn.

Thả xuống một cái Tuyết Hoa tiền, Trần Bình An bắt quả là tiện tay tiến hành.

Nhưng là đợi đến Trần Bình An rời đi thành trì, đi ra đường cái, vừa mới vào núi, liền phát hiện đường nhỏ phía trước, đứng đấy một cái hai mắt đắm lệ lượn quanh vật nhỏ, hai tay dâng cái viên kia Tuyết Hoa tiền, nhìn lấy Trần Bình An, vật nhỏ giống như đã thấp thỏm, lại cao hứng.

Trần Bình An chậm rãi đi qua, tiểu gia hỏa trời sinh tính gan nhỏ, trong nháy mắt tại trên đường tan biến không thấy, cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần, tiểu gia hỏa theo đuôi Trần Bình An đi rồi gần trăm dặm đường núi.

Trần Bình An cũng không chủ động tiếp cận nó, tùy theo nó không xa không gần đi theo chính mình.

Một lớn một nhỏ cứ như vậy đồng hành.

Đến rồi đồng tử nói tới toà kia rừng sâu núi thẳm, quả thật thế núi hiểm trở, Trần Bình An tại sắp đi ra đỉnh núi địa giới thời điểm, gặp gỡ rồi một cái giống như phát điên tiểu yêu tinh, quần áo tả tơi, tập tễnh mà đi, đang

lặp lại lần bầm một câu thương tâm lời nói: "Loại này tâm địa, như thế nào thành phật ? Như thế nào thành phật. . ."

Dọa đến tiểu gia hỏa không lo được cái gì, một đường chạy vội, trốn ở rồi Trần Bình An bên chân.

Tại cái kia về sau, tiểu gia hỏa liền triệt để không có rồi cảnh giác, hoặc là ngay tại Trần Bình An bên cạnh nhảy nhót từng bừng, hoặc là liền ngồi chồm hồm ở Trần Bình An đầu vai.

Về sau Trần Bình An mang theo cái này không biết nói chuyện mới đồng bạn, đường tắt một cái chiến sự không ngừng quốc gia, sinh linh đồ thán, làm cho một giúp hào kiệt vào rừng làm cướp, chiếm núi làm vua, đứng lên rồi một cây cờ lớn.

Trần Bình An một đường nghe nói, đều là cái này ba mươi sáu đầu hảo hán anh hùng sự tích, là như thế nào hào khí làm mây, võ nghệ cao siêu, cho nói đến từng cái lực bạt sơn hà. Trần Bình An đương nhiên sẽ không tin hoàn toàn, nhưng là cũng muốn có cơ hội, liền đi tòa kia đỉnh núi ngó ngó, gặp một lần anh hùng, dù là người ta chưa hẳn nguyện ý cùng mình ngồi cùng bàn uống rượu, xa xa mà dính một chút hiệp khí, cũng là tốt.

Kết quả Trần Bình An mộ danh mà đi, liền gặp gỡ rồi một tòa bán bánh bao nhân thịt người Hắc Điểm, Trần Bình An gặp đồng hành mấy vị vân du bốn phương thương nhân ngắt đi, liền cũng làm bộ hôn mê, cho người ta trói gô đến rồi cửa hàng sau một bên, nhét vào rồi lớn dài mảnh thịt heo thốt bên trên, sau đó thì có phục vụ kể mang theo dao róc xương, ngáp hướng bọn họ đi tới.

Tại phụ cận một tòa châu thành bên kia, đao phủ đang muốn đối với một vị đại khẩu hành hình, lại có hơn mười người cướp pháp trường, nhất là có một vị đại hán, cầm trong tay hai lưỡi búa, một đường chém giết đi qua, giết đến cao hứng, cười ha ha, vô luận là xem nào nhiệt bách tính, vẫn là quan binh, toàn bộ bị nghiêm búa chặt thành hai nửa.

Có một vị tướng ngũ đoản ngăm đen hán tử giáo huấn rồi một phen, lúc này mới hậm hực dừng tay, then lông mày đập mắt, không có rồi nửa điểm sát khí.

Cái kia ngăm đen nam nhân mắt nhìn trắng hán, phất phất tay để hăn rời đi, nam nhân nhìn quanh bốn phía, đầy mặt mỗi mặt, càng nhiều vẫn là vui mừng cùng khoái ý.

Vừa rời đối với cặp kia búa trắng hán, một trận răn dạy, hăn nói đến thần sắc nghiêm nghị, thế nhưng là lúc này nhìn về phía cái này viên tâm phúc đại tướng bóng lưng, hăn khoé mắt mang cười.

Đoàn người này tại pháp trường thành công cứu rồi người, tại không nơi xa sớm chuẩn bị xong ngựa, thúc ngựa phi nước đại, hoả tốc rời đi kêu loạn châu thành.

Quan binh đúng là không dám ra thành đuổi bắt.

Đợi đến đám người tung người xuống ngựa, hăng hái, tại trong tiếng cười lớn lần lượt đi vào nhà mình cửa hàng, lại phát hiện trong cửa hàng không có rồi quen thuộc đôi vợ chồng kia, chỉ có một cái thiếu niên áo trắng, trước người hăn trên bàn rượu, đặt rồi một thanh trường kiếm.

Kiểm khí dày đặc.

Bất quá một nén nhang công phu, Trần Bình An liền rời đi rồi cửa hàng.

Sau lưng cửa hàng bên trong một bên, có người chết có người sống, đều là trong mắt thế nhân anh hùng hảo hán, cũng xác thực cơ hồ người người bị chết đều không chút nào mập mờ, chết đến ập lên đầu, vẫn như cũ hào khí làm mây.

Ngược lại là sống sót cái kia nhóm người, phần lớn là từ đầu tới đuôi,

trầm mặc ít nói, hoặc là thụ một chút thương liên chủ động thu tay lại, bọn hắn đã không có khẩu xuất cuồng ngôn, trong ánh mắt, cũng không có quá nhiều muốn báo thù rửa hận ý vị. Ngược lại có một loại mờ mịt, giống như đang nói, nhân sinh đã như thế, cũng chỉ có thể như thế rồi.

Trần Bình An mặc kệ những thứ này.

Rời đi cửa hàng, phát hiện bên đường tuần mã tụ tập, suy nghĩ một chút, Trần Bình An từ bên đường dắt rồi một con ngựa cao lớn, trở mình lên ngựa, đúng là nước chảy thành sông, mười phần thành thạo.

Đầu tiên là lão đảo, về sau chính là phóng ngựa giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 304: Cúi đầu xem giếng, ngẩng đầu nhìn thiên

Trần Bình An không nghĩ tới lần này giang hồ vừa đi, liền đi rồi nửa năm, không phải tìm kiếm toà kia xem đạo quán đường xá, quá mức xa xôi, mà là Trần Bình An băng vào phía sau "Trường Khí" mang tới chỉ thị, ở một toà hùng vĩ thành trì bên trong quanh đi quẩn lại, nguyên chỗ lượt vòng, hao phí rồi trọn vẹn ba tháng, cũng không có thể tìm tới cái gọi là xem đạo quán, tại toà này Nam Uyển nước trong kinh thành, Trần Bình An hỏi lượt rồi người buôn bán nhỏ, giang hồ võ nhân, tiêu cục đầu lĩnh, nha môn quan lại vân vân, đều chưa từng nghe nói từng có cái gì đạo quán, Trần Bình An đọc qua rồi các loại sách sử, huyện chí cùng tư nhân giấy bút, vẫn là không có bất kỳ cái gì đầu mối, thu hoạch duy nhất, đại khái chính là Trần Bình An đã có thể lưu loát mà nói một thanh Nam Uyển nước tiếng phổ thông rồi.

Cứ như vậy, từ tàn thu đi đến rồi long ngỗng tuyết lớn, đi đến rồi tí tách mưa xuân, một mực đợi đến lập hạ đến, Trần Bình An có thể xác định, xem đạo quán lối vào ngay tại toà này kinh thành, nhưng thủy chung không được nó môn mà vào.

Dù là tâm chí kiên định như Trần Bình An, cũng bắt đầu có chút dao động cùng bức bối.

Trong lúc này, Trần Bình An có nhiều cổ quái kiến thức, gặp qua rồi tại ban đêm một bộ phiêu đăng lơ lửng màu xanh quần áo, nó như giai nhân uyển chuyển nhảy múa, tay áo như nước chảy.

Có này trong lúc vô tình khám phá rồi một đạo chương nhân pháp, kiến thức đến hài cốt bề ngoài chống đỡ trụ một đoạn nội thành tường thành, mỗi một khối gạch xanh bên trên đều khắc lên rồi Phật gia kinh văn.

Còn gặp gỡ rồi tại Bảo Bình Châu không dễ nhìn thấy tăng lữ, Phật học tại Nam Uyển nước vang dội triều chính, các nơi chùa miếu rừng đứng, Trần Bình An biết rõ rồi nhà sư rất nhiều cà sa chú trọng, cùng tụng kinh tăng, giảng kinh tăng, truyền pháp tăng cùng hộ pháp tăng ở giữa đủ loại khác biệt. Có lần rời đi kinh thành, ra ngoài hít thở không khí, chính là xa xa đi theo một nhóm thân phụ triều đình mật lệnh nhà sư, đi rồi một tòa chém giết thảm liệt chiến trường, Trần Bình An tận mắt nhìn thấy hơn trăm vị tụng kinh tăng ngồi ngay ngắn hoa sen trên bồ đoàn, mấy vị tụng kinh tăng thoát rồi giày, đi chân trần hành tẩu, cúi đầu chấp tay trước ngực, hai chân trong lúc hành tẩu, cùng bờ môi khép mở thời khắc, liền đều có đóa đóa tuyết Bạch Liên đậu phụng ra, nhà sư đều có một chuỗi tràng hạt quán quanh bàn tay, nếu là có lệ quý dây dưa, liền sẽ bị tràng hạt phát ra hào quang màu vàng óng đánh lui.

Tràng hạt kim quang trầm tĩnh, nhà sư dáng vẻ trang nghiêm, từng bước sinh ra hoa sen.

Dẫn dắt cái kia mấy chục ngàn oán khí ngút trời vong hồn, theo bọn hắn cùng đi vào âm dương giáp giới "Quỷ môn quan" .

Cuối cùng Trần Bình An liền ngồi ở phía xa, học nhà sư chấp tay trước ngực, cúi đầu không nói.

Trở lại về kinh thành sau, Trần Bình An vẫn là tìm không được xem đạo quán, ngay tại Trần Bình An căn rắng một cái, chuẩn bị âm thầm đi hưởng hoàng cung thời điểm, cái này một ngày, mặt trời chói chang trên không, Trần Bình An đi vào một cái giếng nước sát bên, cúi đầu nhìn lại, sâu không thấy đáy, u ám vô quang.

Trần Bình An nhìn trong chốc lát.

Chỉ là thực sự nhìn không ra môn đạo, liền thu tầm mắt lại, tiếp tục dạo chơi bắt đầu.

Nhìn lại một chút giếng nước, vừa rồi đứng tại bên kia, tựa hồ có chút mát lạnh ý tứ.

Từ khi cùng Đại Tùy cung phụng Thái Kinh Thần một trận chiến sau, Thôi Đông Sơn liền thăng được rồi một cái Thái gia lão tổ tông tiện nghi danh hiệu, tại Sơn Nhai thư viện rất nổi tiếng, tặng thêm Thôi Đông Sơn ngay sau đó túi da, ấn đường nốt ruồi son, phong thần tuần dật, thực sự lấy vui.

Thôi Đông Sơn có thể tại thư viện tùy ý đi lại, bên cạnh luôn luôn đi theo một cái tên là Tạ Tạ thiếp thân tỳ nữ, hôm nay hai người đi dự thánh rồi Cát lão phu tử một đường kinh nghĩa chương trình học, nghe rồi một nửa, nguyên bản ghé vào bên ngoài trên bệ cửa sổ Thôi Đông Sơn liền ngủ mất rồi, Tạ Tạ đứng ở một bên, không dám đánh quấy nhà mình công tử xuân thu đại mộng, làm hại trong phòng học sinh từng cái nín cười, mười phần vất vả, Cát lão phu tử hận không thể một thước đánh cho cái kia Thôi Đông Sơn đầy đầu là bao, nhưng vừa nghĩ tới tính cả gia tộc cùng một chỗ dời ra kinh thành Thái Kinh Thần, lão phu tử liền nhịn xuống trong lòng phần uất, quay đầu nhất định phải cùng phó sơn trưởng Mao Tiểu Đông nói rằng nói rằng, không cho phép Thôi Đông Sơn về sau tới gần lớp học của chính mình.

Giật cả mình, giống như là làm rồi ác mộng, Thôi Đông Sơn mở mắt sau, tốt nửa ngày mới chậm rãi hồi thần, nghênh ngang, mang theo tỳ nữ Tạ Tạ trở về chỗ ở.

Đợi đến Tạ Tạ đóng lại cửa sân, Thôi Đông Sơn thoát rồi giày vượt qua cánh cửa, vung lên tay áo, sương mù bốc lên, cuối cùng hiện ra một bức Bảo Bình Châu sơn hà hình thế đồ.

Thôi Đông Sơn một vòng tay ngực, một tay xoa cằm, đầu tiên là đứng tại

"Bảo Bình Châu" cực bắc Đại Tù, ánh mắt đi về phía Nam dời xuống, vượt qua Hoàng Đình Quốc, Đại Tù cương vực, dừng lại ở miền trung Quan Hồ thư viện, Thái Y Quốc cùng Sơ Thủy Quốc một vùng, cuối cùng hần đột nhiên ghé vào trên mặt đất, trái phải nhìn quanh.

Tạ Tạ nghiêng ngồi ngưỡng cửa, này tấm một châu phong thủy đồ cơ hồ chiếm cứ rồi cả gian phòng ốc, nàng đi vào khẳng định phải bị mắng, bị đánh cũng có thể.

Thôi Đông Sơn một mực ghé vào bên kia, thuận miệng hỏi: "Người nói hiện tại Đại Tù Quốc cảnh nội, miếu đường giang hồ, trên núi dưới núi, có người hay không mắng to hoàng đế, là không chiến cầu xin tha thứ, cắt mà cầu cùng hôn quân?"

Tạ Tạ thành thật trả lời nói: "Bên ngoài sự tình, ta không biết, tại trong thư viện đầu, xuất thân Đại Tù phu tử nhóm, chỉ là mặt ủ mày chau, rên rỉ thở dài, cũng không từng nghe nói có người mở miệng chửi rủa."

Thôi Đông Sơn bò dậy, cười tủm tỉm nói: "Người đọc sách có một chút tốt, không mắng quân vương, chỉ mắng gian thần, quyền hoạn, hồ ly tinh, ngoại thích, mắng thiên mắng mà mắng hần nường. . . Đương nhiên rồi, không có gì tuyệt đối, dám mắng hoàng đế khẳng định có, nhưng chửi giỏi lắm, nói trúng tim đen, rất ít."

Tạ Tạ đã thành thói quen rồi cùng Thôi Đông Sơn ở chung, qua loa nói: "Công tử cao kiến."

Nàng là thật qua loa, không che giấu chút nào cái chủng loại kia, đừng nói là tựa như "Văn yêu" "Lão cáo tinh" Đại Ly quốc sư, chính là Lý Hòe loại này không dài tâm nhãn, đều có thể một chút xem thấu.

Nhưng là Thôi Đông Sơn hoàn toàn đối với cái này không ngại.

Thôi Đông Sơn hai tay chống nạnh, hé miệng, đột nhiên khẽ hấp, đem

bức kia địa đồ sương mù toàn bộ thôn tính vào bụng.

Sau đó Thôi Đông Sơn nâng lên hai tay, trương răng múa trảo, nhếch miệng làm mãnh liệt hổ rít gào hình dáng.

Nhìn đến Tạ Tạ khoe miệng co giật.

Thôi Đông Sơn vỗ vỗ tay áo, dương dương tự đắc, "Thật sự là khí thôn vạn dặm như hổ, khó lường, khó lường."

Thị nữ Tạ Tạ chỉ hận chính mình không dám mắt trợn trắng.

Nàng quay đầu nhìn về sân nhỏ tường cao bên kia, mặc kệ Đại Tuyền triều chính như thế nào cuộn cuộn sóng ngầm, toà này Đông sơn cùng thư viện, lại là một cái thái bình vô sự thời gian.

Một đầu màu vàng kim sợi tơ từ ngoài viện bỗng nhiên mà tới!

Vô thanh vô tức, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Mặc dù cực kỳ nhỏ, thậm chí không bằng nữ tử Tạ Tạ một căn tóc xanh, thế nhưng là làm cái này cây thon dài tơ vàng trống rỗng xuất hiện sau, khí hậu chuyển mát cuối mùa thu, cả tòa sân nhỏ nhiệt độ đều tùy theo tăng cao, để cho người ta như là đưa thân vào chói chang ngày mùa hè.

Tạ Tạ ghen hống nhìn trần trối, căn bản không kịp phản ứng.

Nàng trong óc một mảnh chỗ trống, mặc dù trong nội viện nhiệt độ không khí thiêu đốt, thế nhưng là Tạ Tạ lạnh cả người, cứng ngắt quay đầu, chỉ gặp cái kia Thôi Đông Sơn ẩn đường vừa lúc bị màu vàng kim sợi tơ xuyên qua, ngã về phía sau, ầm vang ngã xuống đất.

Tất nhiên là một vị Lục Địa Thần Tiên ám sát thủ đoạn!

Nơi xa, một cái tang thương tiếng nói khoái ý vang lên, "Yêu nhân loạn quốc, chết không có gì đáng tiếc!"

Càng xa xôi, thân là phương này tiểu thiên địa chủ nhân phó sơn trưởng Mao Tiểu Đông, gầm thét nói: "Dám can đảm ở thư viện hành hung ? !"

Tạ Tạ ánh mắt ngốc trệ, y nguyên bảo trì nghiêng ngòi tại cánh cửa tư thế, nhìn qua cái kia ngã xuống đất không dậy nổi thiếu niên áo trắng, cứ như vậy chết rồi?

Bả vai bị người nhẹ nhàng vỗ một cái, Tạ Tạ bỗng nhiên bừng tỉnh, thân thể căng cứng, quay đầu nhìn lại đồng thời, liền muốn trở tay vỗ tới một chưởng.

Nhưng là Tạ Tạ vội vàng thu tay lại, một mặt ban ngày vẻ mặt như gặp phải quỷ.

Nguyên lai Thôi Đông Sơn liền đứng tại trước mắt nàng, xoay người cùng nàng đối mặt, hẩn nheo lại mắt, một tay phụ sau, một tay nhẹ nhàng duỗi ra ngón tay, tại Tạ Tạ trên trán một điểm, đẩy cho nàng đổ vào trong phòng, nhưng là chỗ huyền diệu, ở chỗ Tạ Tạ thân thể đã ngửa ra sau té ở sàn nhà bên trên, phiêu miểu hồn phách lại lưu mà ngay tại chỗ, bị Thôi Đông Sơn lấy ngang ngược bí thuật, cưỡng ép thân hồn tách rời, từng tia từng sợi, không nhận được dương khí ngăn trở hồn phách, lập tức liền muốn tiêu tán.

Thôi Đông Sơn đánh giá Tạ Tạ hồn phách, cuối cùng tại nàng tòa nào đó khí phủ phát hiện rồi khác thường, cười nói một câu "Cùng ta chơi trốn tìm, còn non chút a", chỉ gặp hẩn như kỳ sĩ hai ngón sợi, từ Tạ Tạ hồn phách bên trong bắt lấy ra một hạt mực điểm sáng, đem tại giữa ngón tay tùy ý bóp nát, thể phách bị thân hồn dẫn dắt, đã mất đi cảm giác cổ kia thân thể mềm mại, như cái thớt gỗ bên trên cá, dùng sức nhảy nhót rồi một chút.

Thôi Đông Sơn một bàn tay đánh vào Tạ Tạ hồn phách "Trên mặt", cười mắng nói: "Thành sự không có bại sự có dư đồ chơi, cú về."

Thần hồn quy vị, Tạ Tạ chậm rãi tỉnh lại, đầu đầu muốn nứt, giấy dựa lấy ngời dậy, một tay chống đỡ mà, một tay che cái trán, đau đến nằng đầy mặt nước mắt.

Thôi Đông Sơn nhanh chân bước vào cánh cửa, xoay người nhặt lên trong phòng một trương phẩm trật cực cao con rối thể thân phù, dùng ngón tay túm thành tro tàn, quay đầu cười nói: "Mao Tiểu Đông, người đây có thể chịu ? ! Người ta đều tại trong nhà người đi ị đi tiểu!"

Truy sát trên đường, Mao Tiểu Đông cười lạnh tiếng nói xa xa truyền vào tiểu viện, nói: "Đúng, người chính là cái kia đồng cú!"

Thôi Đông Sơn cười hắc hắc nói: "Ta cái này mỗi ngày đi tới đi lui, vậy chúng ta Sơn Nhai thư viện, chẳng phải là thành rồi một tòa nhà xí ?"

Tạ Tạ không nói một lời.

Thôi Đông Sơn cũng lười cùng với nàng giải thích trong đó hung hiểm cùng huyền diệu, ngồi xếp bằng bên dưới, nhú mày trầm tư.

Vì sao Quan Hồ thư viện như thế ầm nhẩn ?

Đại Ly thiết kỵ xuôi Nam chuyển đi, quá trôi chảy một chút, cái này cùng hắc năm đó mong muốn nghiêm trọng không hợp, y theo nguyên bản mưu đồ, ít nhất phải kinh lịch bốn trận gian khổ đại chiến, một trận ở miền trung phụ cận thế tục vương triều, một trận cùng Quan Hồ thư viện vạch mặt, một trận cùng Nam Bảo Bình Châu sương trắng vương triều, một trận cùng Bảo Bình Châu phương Nam trên núi thế lực.

Khó nói Bảo Bình Châu lặng lẽ tràn vào rất nhiều Đại Ly Mặc gia bên ngoài thế lực ?

Chỉ tiếc bây giờ mình đã không phải Đại Ly quốc sư, rất nhiều nhất đỉnh núi nội tình tin tức, đã vô pháp thu hoạch được, liền đánh cờ người là ai, cờ gió như thế nào, tất cả đều luống cuống.

Thôi Đông Sơn đột nhiên hỏi: "Có nghĩ tới hay không tại Đại Ly Long Tuyền đâm rế?"

Tạ Tạ lung lay đầu, "Không hề nghĩ rằng."

Cao lớn lão nhân Mao Tiểu Đông nhanh chân đi vào sân nhỏ, "Là cái không biết lai lịch nguyên anh tu sĩ, cho hấn chạy rồi."

Thôi Đông Sơn căn bản không thềm để ý, cười nói: "Lần này bất quá là thăm dò mà thôi, người vẫn là càng nhỏ Tâm Thư sân phu tử học sinh a, trên đời luôn có chút tự cho là đúng cái gọi là người tốt, cảm thấy thế đạo nên như thế nào, đều phải dựa theo ý nghĩ của bọn hấn đi vận chuyển, một khi Sơn Nhai thư viện cùng Đại Tuyền kinh thành đối lập bắt đầu, Cao thị cùng Tống thị hai trận sơn minh, bởi vậy hết hiệu lực cũng không phải là không thể được."

Mao Tiểu Đông nhíu mày nói: "Thật muốn phong sơn?"

Về phần hôm nay ám sát một chuyện, là Đại Tuyền một ít đỉnh núi bản ý, vẫn là "Thôi Sầm" cừu nhân thủ bút, không có khác biệt lớn, bởi vì Thôi Đông Sơn nói đến cái kia khả năng, cũng không phải trò đùa lời nói.

Thôi Đông Sơn cười lạnh nói: "Thế nào, cảm thấy thật mất mặt?"

Mao Tiểu Đông quyết định, xoay người rời đi.

Thôi Đông Sơn cười nói: "Mao Tiểu Đông, nếu như người nói một câu chính mình là đồng cốt, xảy ra sự tình, ta có thể ra tay trợ giúp thư viện."

Mao Tiểu Đông quay đầu qua, mặt không biểu tình nói: "Ta là một đồng phân."

Thôi Đông Sơn hậm hực nói: "Nếu như ta nói mình là hai đồng cốt, có thể hay không thu hồi trước đó, sau đó thư thư phục phục bằng quan?"

Lão nhân giật giật khóe miệng, quăng xuống "Không được" hai chữ, ngay lập tức rời đi, Thôi Đông Sơn ai thán một tiếng, ngã về phía sau, âm âm ngã xuống đất, hai ngón khép lại trước người đứng lên, ục ục thì thầm lấy "Cấp cấp như luật lệnh", cứ như vậy trong phòng lật tới lần đi.

Tạ Tạ lau sạch nhè nhẹ mồ hôi trán nước.

Thôi Đông Sơn ngừng lại ngây thơ hành vi, nằm ngay đơ đồng dạng nằm tại mặt đất bên trên, lại nói lên rồi càng thêm ngây thơ lời nói, "Tiên sinh, người chừng nào thì trở về a, đệ tử cho người ta khi dễ rồi."

Tạ Tạ không thể làm gì.

Thôi Đông Sơn giơ lên đầu, hỏi: "Có phải hay không cảm thấy công tử nhà người đang nói chê cười?"

Tạ Tạ do dự rồi một chút, vẫn là gật đầu một cái.

Thôi Đông Sơn nghiêng người mà nằm, một tay nâng đầu, cười nhạo nói: "Có Trần Bình An tại, mặc kệ hấn tu vi có cao hay không, ta chỉ cần xuất lực là được rồi, đối với rồi không bị mắng, sai rồi bị mắng, dù sao không cần suy nghĩ nhiều. Người đây, có thể ít chịu ta đánh, Vu Lộc như thế cái không tim không phổi, xem náo nhiệt là được rồi. Lâm Thủ Nhất, sẽ càng thêm chuyển hướng tu đạo, Lý Hòe nha, lá gan nhỏ, thì càng có lý do gan nhỏ rồi, dù sao có Trần Bình An che chở hấn."

"Tất cả tâm sự, dù sao đều từ ta vị tiên sinh này chịu trách nhiệm đây."

Thôi Đông Sơn uể oải, không còn lời nói.

Tạ Tạ có chút hiếu kỳ, để lọt rồi một cái thích mặc y phục tiểu cô nương.

Thôi Đông Sơn thở dài một tiếng, "Đại khái cũng chỉ có tiểu Bảo Bình, sẽ đau lòng nhà ta tiên sinh đi."

Ai u một tiếng, Thôi Đông Sơn lại bắt đầu lăn lộn đầy đất, tay nâng tim, la hét "Nghĩ đến đây cái, liền đau lòng chết ta rồi" .

Sơn Nhai thư viện tại trải qua cái kia cái cọc ngăn ngủi ám sát phong ba sau, tại phó sơn trưởng Mao Tiểu Đông khẳng khẳng yêu cầu dưới, bắt đầu phong cấm sơn môn, vô luận là phu tử tiên sinh vẫn là học sinh tạp dịch, hết thầy không được ra ngoài. Trên danh nghĩa sơn trưởng, Đại Tùy Lễ bộ Thượng thư, đối với cái này rất có dị nghị, nhưng là hoàng đế bệ hạ duy trì việc này, hơn nữa còn bí mật tăng phái mấy vị cung phụng, ẩn nấp tại Đông sơn phụ cận, hơn nữa còn để hoàng tử Cao Huyền chính thức tiến vào thư viện cầu học.

Ngày này Cao Huyền lại bồi tiếp hảo hữu Vu Lộc, cùng một chỗ tại hồ một bên thả câu.

Theo thời gian trôi qua, Vu Lộc rốt cục đối với Cao Huyền thẳng thắn gặp nhau, một là thân phận của hắn, Lô thị vương triều tiền triều thái tử, hai là hắn tu vi võ đạo, thất cảnh.

Cao Huyền nghe qua về sau chỉ là phát ra hai tiếng, một cái a, một cái oa.

Đại Tùy hoàng tử lúc đó ánh mắt rạng rỡ, vì chính mình chọn lựa bằng hữu nhãn quang cảm thấy tự hào.

Vu Lộc cũng không thấy đến đây có gì không đúng, có qua có lại, Cao Huyền cũng nói rất nhiều nhà mình lòng chua xót sự tình, cùng nữ tử ở chung, hi vọng chính mình tận thiện tận mỹ, chưa chắc là thật thích nàng, cùng nam tử kết giao, có thể đủ tất cả nhưng không quan tâm khuyết điểm của mình, lấy thành đôi đôi, hơn phân nửa là thật coi hẵn là bằng hữu rồi.

Hai vị người đồng lứa, một người một căn lục trúc cần câu, yên tĩnh chờ đợi con cá mắc câu, Cao Huyền hỏi: "Trước đó người không phải đã nói Bảo Bình sẽ tổ chức võ lâm đại hội nha, vì sao ta tiến rồi thư viện lâu như vậy, lại không gặp người đi tham gia ?"

Vu Lộc mỉm cười nói: "Bảo Bình xử lý rồi ba lần, về sau không còn triệu tập quần hùng rồi, những người khác khó mà nói, dù sao ta là có chút thất lạc."

Cao Huyền chỉ chỉ bờ một bên đường nhỏ, cười nói: "Lý Hòe tại bên kia."

Vu Lộc không có quay đầu nhìn lại.

Căn bản không cần nhìn, liền biết rõ Lý Hòe nhất định mang theo hai cái tiểu đồng bọn quậy, một cái sống đợt sáng sủa, có chút ngang bướng hàn tộc con cháu, một cái đời đời trầm anh lại nhát gan nội liễm quyền quý Công Tôn, ba người không biết làm sao lại đụng ở cùng nhau, mỗi ngày như hình với bóng, nghe nói tại cái kia hàn tộc con cháu đề nghị bên dưới, ba cái tiểu gia hỏa còn trăm gà đầu đốt giấy vàng, kết bái rồi huynh đệ, cái gọi là gà đầu, bắt quá là từ trên cây bắt đến chim tước, giấy vàng thì là từ thư lâu trên điển tịch lạng lẽ xé xuống trang sách, sự tình bại lộ sau, vì thế ba người trả lại thụ nghiệp tiên sinh đánh cho cái mông nở hoa.

Ba người tại hồ vừa lấy trong tay nhánh cây xem như đao kiếm, người tới ta đi, gào thét mà qua, Lý Hòe tự nhiên nhìn thấy rồi bờ một bên câu

cá Vu Lộc, chỉ là hăn do dự rồi một chút, vẫn là không cùng Vu Lộc chào hỏi.

Nếu là Lâm Thủ Nhất, Lý Hòe khả năng sẽ còn đi phiếm vài câu, đối với Vu Lộc cùng Tạ Tạ, Lý Hòe không phải đặc biệt thân cận.

Năm đó chi kia Đại Tùy đi xa cầu học trong đội ngũ, Lý Hòe cùng Lý Bảo Bình, Lâm Thủ Nhất, là đồng môn lại là đồng hương, tình nghĩa so Vu Lộc cùng Tạ Tạ muốn càng nặng.

Lâm Thủ Nhất bây giờ thư lâu đi ít, trừ rồi mỗi ngày đi học, càng nhiều vẫn là chờ tại độc môn độc tòa nhà trong tiểu viện tu hành, đây là một vị đức cao vọng trọng lão phu tử giúp hăn cùng thư viện muốn tới, lão tiên sinh là người trong tu hành, nguyện ý đối với Lâm Thủ Nhất dốc túi tương thụ, không chỉ vì hăn giải thích Lâm Thủ Nhất mang theo người quyển kia 《 Vân Thượng Lang Lang Thư 》 rất nhiều chỗ tinh diệu, trả lại tiểu viện mang đến rồi mấy quyển nhà mình trân tàng tiên gia bí kíp, tùy tiện Lâm Thủ Nhất đọc qua, lão phu tử vừa có thời gian, liền sẽ đi vào tiểu viện, vì Lâm Thủ Nhất sắp xếp nan giải nghi ngờ.

Một già một trẻ, tuy không sư đồ chi danh, nhưng có sư đồ chi thực.

Lâm Thủ Nhất trừ rồi học tập khô khan điển tịch kinh nghĩa, càng đa tâm hơn nghĩ, vẫn là đặt ở rồi thanh tịnh trên tu hành.

Một lòng hỏi nói.

—— ———

Cuối thu lạnh rung, thư viện có tiểu cô nương, đơn giản là đem đơn bạc quần áo, đổi thành rồi nặng nề một chút, về phần áo bông, tạm thời còn cần không lên.

Nàng vẫn là sẽ thường thường một thân một mình, đi vào Đông sơn chi

đỉnh cây cao bên trên, ngồi ở kia một bên gần người, hoặc là ăn chút đồ thêm nát miệng bánh ngọt, việc học phức tạp thời điểm, cũng sẽ cầm sách vở ngồi ở trên nhánh cây đọc sách, miễn cho ngày thứ hai lại muốn bị tiên sinh phạt chép, cũng may nàng có chút nhàn rỗi, liền sẽ sớm chuẩn bị tốt phụ tử trách phạt cần thiết văn chương sao chép, một chồng chồng chất gấp lại chỉnh tề, đã tại học xá góp nhặt rồi thật nhiều.

Cho nên nàng bây giờ tại Sơn Nhai thư viện có rồi cái "Chép sách cô nương" biệt hiệu.

Hôm nay, Lý Bảo Bình trên tàng cây tới lui bàn chân, vạch lên đầu ngón tay, dụng tâm tính lấy chính mình cùng tiểu sư thúc ly biệt rồi bao lâu.

Đều lâu như vậy rồi, tiểu sư thúc làm sao còn chưa tới đâu ?

Lý Bảo Bình có chút ánh mắt sâu kín.

Ha ha, tất nhiên qua lâu như vậy, có phải hay không cũng mang ý nghĩa khoảng cách lần sau gặp mặt, liền gần rồi?

Lý Bảo Bình lại vui vẻ.

Thế là áo đỏ tiểu cô nương đứng người lên, ở trên nhánh cây nhảy nhót bắt đầu, tận lực để cho mình cao cao xa xa nhìn qua đi, nói không chừng sơ ý một chút, tiểu sư thúc liền đã đứng tại chân núi đâu ?

Lạch cạch một chút.

Lý Bảo Bình ngã tại rồi trên mặt đất, đầy bụi đất, một thân bụi đất.

Cũng may kinh nghiệm phong phú, hiểu được để cho mình như thế nào rơi không thương một chút, cuối cùng Lý Bảo Bình cũng không thụ thương, nhưng một thân đau buốt nhức bầm tím, đó là khẳng định.

Nhe răng toét miệng tiểu cô nương tranh thủ thời gian nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có người nhìn thấy quần thái của mình, lúc này mới tập tễnh đi xuống núi.

Trên đường đi có không ít người chủ động cùng với nàng chào hỏi, Lý Bảo Bình từng cái đã đáp ứng đi.

Trở lại rồi học xá, trong lúc rảnh rỗi, lại bắt đầu chép sách, Lý Bảo Bình liếc mắt trên bàn sách "Gia sản", rục rờ cười một tiếng, hắc, lần sau tiểu sư thúc đến Đại Tùy kinh thành, nàng liền có thể cúp học một tuần rồi, sau đó phu tử thu được về tính sổ, nàng liền mang ra toà này thư núi cho hắn.

Lý Bảo Bình càng nghĩ càng thấy được bản thân thông minh, một tay chấp bút thành thạo chép sách, một tay duỗi ra ngón tay cái, hai mắt thả ánh sáng, chặc chặc nói: "Không hổ là võ lâm minh chủ, lão bá khí!"

—— ———

Long Tuyền quận Lạc Phách Sơn bên trên, tại thu đến một phong thư sau, rất ít ra ngoài tiểu đồng áo xanh, đi trước tiểu trấn về rồi một phong thư, tràn đầy tự tin, sau đó lần đầu tiên đi một chuyến Phi Vân Sơn, đi Đại Ly núi Bắc điện tìm cái kia Ngụy Bách.

Nhưng là trở lại trúc lâu sau, phấn váy nữ đồng phát hiện hắn có chút không hăng hái lắm, mặc dù không biết rõ hắn sở cầu chuyện gì, hắn là không quá thuận lợi.

Tiểu đồng áo xanh không muốn cùng với nàng càu nhàu, chỉ là một mình tại bờ sườn núi thở dài thở ngắn, rất nhanh liền ý chí chiến đấu sục sôi, xuống núi lại đi rồi một chuyến tiểu trấn, huyện nha cùng Diêu Vụ đốc tạo phủ, đều kiên trì đi dạo rồi, trở về thời điểm lại ốm yếu, cách rồi hai ngày, lại đi rồi phía Bắc núi lớn bên ngoài mới xây thành Long Tuyền quận thành, tìm rồi cái kia quận thủ Ngô Diên.

Tiểu đồng áo xanh lần này bận trước bận sau, phấn váy nữ đồng nhìn đến một đầu sương mù.

Hắn mặc dù ngày bình thường không có chính kinh, nhưng nàng biết rõ, hắn tâm cao khí ngạo đây, gọi là một cái mắt cao hơn đầu, dĩ vãng liền Ngụy Bách đều thấy ngứa mắt, đừng nhìn gặp gỡ rồi Ngụy đại Sơn Thần, hắn sẽ mười phần nịnh nọt, nhưng nịnh nọt về sau, quay đầu liền muốn nói ra nước, càng đừng đề cập cái gì Viên huyện lệnh, Tào đốc tạo hoặc là Ngô Quận thủ rồi.

Phấn váy nữ đồng nhin không được hỏi rồi một miệng, hắn chỉ nói người một cái tiểu nha đầu biết cái gì, sau đó chuyển rồi đầu ghế trúc, ngồi một mình ở bờ sườn núi bên kia.

Rốt cục có một ngày, tiểu đồng áo xanh lại bắt đầu lại từ đầu bước đi mang gió, nghênh ngang.

Phấn váy nữ đồng sợ hãi lại ghét bỏ chính mình đáng ghét, chịu đựng không hỏi, tiểu đồng áo xanh lần này tâm tình thật tốt, chủ động chuyển rồi hai đầu ghế trúc tại mái hiên bên dưới, khiêu chân bắt chéo gặm hạt dưa, phấn váy nữ đồng nghĩ thầm, sợ không phải ngốc hả ?

Tiểu đồng áo xanh hăng hái, cười nói: "Thủy Thần huynh đệ phó thác ta sự tình, hoàn thành! Ta đã hướng Hoàng Đình Quốc ngự Giang Thủy Thần miếu, gửi rồi tin vào đi!"

Phấn váy nữ đồng ngạc nhiên nói: "Cái kia ngự Giang Thủy Thần muốn người làm chuyện gì ?"

Tiểu đồng áo xanh nhếch miệng cười nói: "Đây không phải Hoàng Đình Quốc biến thành rồi Đại Ly phiên thuộc nước nha, Thủy Thần huynh đệ nghe nói ta tại Đại Ly lẫn vào phong sinh thủy khởi, liền muốn để cho ta giúp hắn đáp cầu dặt mối, trừ rồi cam đoan Thủy Thần miếu không bị

hủy đi bên ngoài, tốt nhất có thể cho hãn cùng Đại Ly muốn một khối thái bình vô sự bài, điểm ấy lông gà vỏ tỏi việc nhỏ, tính cái gì, cái này không liền thành rồi? !"

Nguyên lai là ngự Giang Thủy Thần từ Hoàng Đình Quốc gửi thư tới đây, mời hãn làm việc, tiểu đồng áo xanh lúc trước liền vỗ ngực cam đoan, tại trên thư nói chắc như đinh đóng cột, nói rồi rất nhiều khoác lác, một mực Thủy Thần huynh đệ yên tâm, một chút việc nhỏ, không đáng giá nhắc tới, chờ hãn tin tức tốt là được.

Phấn váy nữ đồng trong lòng oán thầm, việc nhỏ ? Trước đó người suốt ngày vò đầu bứt tai, sinh không thể luyện bộ dáng, tính cái gì ?

Lại nói rồi, người làm sao có ý tứ nói mình tại Long Tuyền bên này lẫn vào phong sinh thủy khởi, ngay cả cần cù tu hành, cũng chỉ là vì rồi bị người hai quyền đánh chết.

Đoán chừng mỗi lần cả gan xuống núi, đều là nơm nớp lo sợ a.

Phấn váy nữ đồng nhẹ giọng hỏi nói: "Là Ngụy Sơn thần giúp người giải quyết ?"

Tiểu đồng áo xanh sắc mặt biến hóa, nụ cười có chút gượng ép, ra vẻ phóng khoáng nói: "Đó là đương nhiên, ta cùng Ngụy Bách quan hệ gì, đều quen như vậy rồi, mỗi ngày xưng huynh gọi đệ, điểm ấy chuyện nhỏ mà thôi, Ngụy Bách nào dám nói một chữ không, lần thứ nhất leo lên Phi Vân Sơn bái phỏng núi Bắc điện, chỉ là lão Ngụy có việc ra ngoài, người là không biết, đòi núi điện phụ quan thần linh đối với ta cái kia khách khí, bày rồi một bàn lớn yến hội khoản đãi ta, ta nói không cần, bọn hãn mạnh mẽ kéo ta không cho xuống núi, ai, sâu chết người. . ."

Phấn váy nữ đồng chưa hề nói cái gì.

Nàng là không nguyện ý vạch trần da trâu mà thôi, dù sao hãn như vậy

chết sĩ diện.

Tiểu đồng áo xanh nói đến nước bọt văng khắp nơi, mặt mày hớn hở, chỉ là nói xong lời cuối cùng, liền không có rồi tinh thần khí, dứt khoát không nói thêm gì nữa, yên lặng gặm lấy hạt dưa.

Lần thứ hai gặp mặt, Ngụy Bách xác thực gật đầu đáp ứng rồi, phía Bắc ngọn núi chính thần thân phận, cùng Đại Ly triều đình mở miệng, giúp hẩn cái kia ngự sông Thủy Thần huynh đệ, yêu cầu hai tấm hộ thân phù.

Nhưng là hẩn nỗ lực một chút đại giới, xem như trao đổi.

Trần Bình An đưa cho hẩn một khóa thượng đẳng Xà Đảm thạch.

Tiểu đồng áo xanh rất thịt đau, nhưng là không hối hận.

Hẩn đột nhiên nở nụ cười, duỗi ra tay, chỉ hướng phương Nam, "Đàn cô nàng, về sau đến rồi ngự sông, ta dẫn người đi ta cái kia Thủy Thần huynh đệ phủ đệ, uống chén rượu lớn, ăn miếng thịt bự, tốt dạy người hiểu được ta tại người bên kia duyên, đến cùng tốt bao nhiêu! Đơn giản là ta dẫn người đi, người người đều sẽ kính người!"

Phấn váy nữ đồng không có gì để nói.

Nhưng là nàng trong lúc vô tình thoáng nhìn sắc mặt của hẩn, tinh thần phấn chấn, liền có chút không đành lòng, nhẹ giọng nói: "Tốt, nhớ kỹ không cần thịt cá a, ta ăn chút mùa đặc sản miền núi là được rồi."

Tiểu đồng áo xanh cười ha ha, "Chuyện nào có đáng gì, ta chuyện một câu nói!"

Hai người bắt đầu trầm mặc.

Hẩn đột nhiên nói rằng: "Nếu như lão gia ở trên núi, ta hẩn là có thể ít

chạy mấy chuyến, đúng không ?"

Phấn váy nữ đồng khề ừ.

Phía Tây toà kia núi lớn, Đồng Thủy Tĩnh mì hoành thánh sạp hàng, sinh ý càng ngày càng tốt, đến Sơn Thần miếu thắp hương thiện nam tín nữ, đều yêu tới này vừa ăn một bát, giải lao no bụng bụng, nhất cử lưỡng tiện, sinh ý làm lớn rồi, sạp hàng cũng quá nhỏ, thế là Đồng Thủy Tĩnh dứt khoát dựng rồi một tòa cửa hàng, kể từ đó, ác liệt gió trời mưa khí, cũng có thể để khách nhân tiến cửa một bên vào ăn, một bên đợi mưa tạnh, mà lại thiếu niên này dễ nói chuyện, dù là không bỏ tiền mì hoành thánh, chỉ là cầm cửa hàng làm đặt chân nghỉ ngơi đi đình, chẳng những không đuổi người, sẽ còn để mới thuê mượn hai tên phục vụ mà tính, đưa lên nóng hổi một bát trà nước.

Cửa hàng chi tiêu lớn rồi, thế nhưng là mỗi một bát mì hoành thánh, thủy chung giá cả không tăng, vị đạo không thay đổi.

Đến mức Long Tuyền quận mấy vị quan lão gia, đều nghe hỏi chạy đến, tỷ như mũ quan tử lớn nhất Thái Thú Ngô Diên, đều tại cửa hàng ăn rồi bát mùi thơm nức mũi mì hoành thánh, khen không dứt miệng.

Ngày này trong hoàng hôn, cửa hàng đóng cửa sắp đến, để phục vụ kế kêu gọi thật lưa thưa mấy bàn khách nhân, Đồng Thủy Tĩnh khó được tranh thủ lúc rảnh rỗi, mệt nhọc một ngày, tình trạng kiệt sức, liền ngồi tại cửa hàng cửa ra vào, bưng rồi một bát trà nước, từ từ uống.

Đồng Thủy Tĩnh đột nhiên đứng dậy, tranh thủ thời gian uống xong trà còn sót lại nước, bước nhanh tới, từ trên núi đi xuống một nhóm người, trong đó có một trương quen thuộc gương mặt, nàng hẳn là đi theo trong nhà trường bồi leo núi thắp hương, lúc này mới xuống núi, nhìn sắc trời canh giờ, hơn phân nửa là muốn ở tại Long Tuyền quận trong thành đầu

rồi.

Đồng Thủy Tĩnh cười chào hỏi, cùng mấy cái kia đại nhân nhìn lấy số tuổi, hô rồi thúc bá di thăm, sau đó nhìn về phía vị kia vóc dáng hơi cao rồi chút nha đầu, hỏi: "Thạch Xuân Gia, trở về lúc nào ?"

Bây giờ tiểu cô nương không còn đâm dè chừng nha mà bím tóc rồi.

Thạch Xuân Gia lúc trước đi theo Lý Bảo Bình Đồng Thủy Tĩnh bọn hắn cùng một chỗ, kinh lịch rồi một trận kinh tâm động phách gần ngủ đi xa, trở lại tiểu trấn sau, những hài tử này liền chia ba nhóm người, mỗi người đi một ngã, đều có lựa chọn.

Lý Bảo Bình, Lý Hòe cùng Lâm Thủ Nhất, đi theo Trần Bình An đi hướng Đại Tùy cầu học. Đồng Thủy Tĩnh lưu tại tiểu trấn, bên trên qua một đoạn thời gian học thực, rất nhanh liền rời đi, tiểu trấn hai tòa nhà tổ trạch, lưu một tòa bán một tòa, không những ở quận thành mua rồi nửa cái đường phố cao môn hào trạch, còn lại phía dưới tiền bạc xem như tiền vốn, một mình làm lên rồi mua bán. Duy chỉ có Thạch Xuân Gia, trong nhà bán rồi Kỳ Long ngõ hẻm cái gian phòng kia tổ truyền cửa hàng, đi theo gia tộc chuyển đi rồi Đại Tùy kinh thành, không biết rõ lần này trở lại cố hương, là vì rồi tế tổ hay là sao.

Đá gia xuân cha mẹ, chỉ là nghe nói qua Đồng Thủy Tĩnh, lại chưa từng thấy qua, nhìn nữ nhi niệm niệm không bỏ, liền thuận thế nói muốn ăn mấy bát mì hoành thánh, Đồng Thủy Tĩnh tự mình xuống bếp, tự mình đưa lên sau cái bàn, hàn huyên hai câu liền trở lại sau quầy một bên, đá gia xuân viết ngoáy ăn xong, liền đứng dậy chạy đến Đồng Thủy Tĩnh bên cạnh, nhỏ giọng hỏi thăm có hay không Bảo Bình tin tức, Đồng Thủy Tĩnh chỉ có thể là đem Trần Bình An nói qua một ít chuyện, thuật lại rồi một lần, đá gia xuân vênh tai, một chữ cũng không nguyện ý bỏ lỡ.

Đồng Thủy Tĩnh nhãn quan tứ phía, nhìn bên kia mì hoành thánh đều

nhANH ăN xONg rOì, nhIN nHư tÙy ý hOì: "Lần này trở về, là muốn ở bên dưới sao?"

Đá gia xuân gật đầu nói: "Nghe nói bên này mới học thực, là Long Vĩ Khê Trần thị khởi đầu, gia gia của ta liền để ta cùng cha mẹ trở về rồi, dù sao cửa hàng bán rồi, nhưng là tổ trạch vẫn còn, có chỗ ngồi ở."

Đồng Thủy Tĩnh gật gật đầu.

Cuối cùng cùng đá gia xuân bọn hăn vẫn là thu rồi tiền, chỉ bất quá so với thường ngày, mỗi bát phải thiếu chút đồng tiền.

Đá gia xuân là cái tính tình trực sàng nha đầu, gặp Đồng Thủy Tĩnh gia hỏa này dám còn muốn lấy tiền, nàng hung hăng trừng mắt nhìn cái này rơi tiền trong mắt đồng môn.

Đồng Thủy Tĩnh mỉm cười, lơ đãnh.

Đưa mắt nhìn bọn hăn rời đi, biết rõ về sau cơ hội gặp mặt, nhiều nữa đây.

Làm ăn, người quen đến nhà, tuyệt không thể giết quen, nhưng là cũng không có thể không lấy tiền, không lừa không lỗ, là tốt nhất.

Nếu không càng làm ăn, liền càng không có bằng hữu.

Người nhiều lần lỗ vốn, người kia còn ưa thích lúc lúc đến nhà, chứng minh đối phương không đem người coi bằng hữu.

Người nhiều lần kiếm được so bình thường còn nhiều, kia liền càng mình bạch rồi, người căn bản chưa từng đem người kia xem như bằng hữu. Nếu là như vậy, ngược lại nhanh nhẹn.

Nếu là cái trước, liền muốn lo lắng rồi.

Xác định sẽ không còn có khách nhân, hai cái phục vụ kể đã mệt mỗi tan ra thành từng mảnh, Đồng Thủy Tinh cho mỗi người bọn họ làm rồi hai bát lớn mì hoành thánh, nhìn lấy bọn hăn ăn như hổ đói, Đồng Thủy Tinh nhìn về phía cửa hàng bên ngoài bóng đêm, sau đó nhìn thấy một cái đem trường kiếm hoành treo sau lưng nam nhân, vượt qua cánh cửa.

Tên là Hứa Nhược Mặc gia hào hiệp, mới từ Lão Long thành trở về Long Tuyền quận bến đò, liền trực tiếp tìm tới nơi này, đối với cái kia thiếu niên cao lớn cười hỏi nói: "Tin tức liên quan tới nàng, ta đã trái lệ nói cho người, như vậy hiện tại người quyết định xong chưa?"

Đồng Thủy Tinh gật gật đầu.

Tất nhiên nàng đã là người trong chốn thần tiên, chính mình liền không thể lại như thế sinh hoạt rồi.

Làm rồi cái kia cái gì nợ đao người, liền có thể sống lâu mấy chục năm thậm chí là mấy trăm năm.

Mặc kệ cuối cùng mình liệu có thể cùng vị cô nương kia tiến tới cùng nhau, có thể đủ nhiều nhìn nàng vài lần, luôn luôn tốt.

—— ———

Thư Giải Hồ xuất hiện rồi một vị họ Cố Tiểu Ma Đầu.

Tên là Cố Xán, là Thanh Hạp Đảo Tiệt Giang chân quân Lưu Chí Mậu quan môn đệ tử, lại có thể khống chế một đầu thực lực có thể so với kim đan đỉnh phong giao long, lúc trước trận kia đồng môn nội chiến huyết chiến, đầu kia giao long giết đến Thanh Hạp Đảo cây ngã khắp nơi, kỳ quái hơn chính là, Lưu Chí Mậu từ đầu tới đuôi đều không có ngăn cản, dù là đại đệ tử đều bị đầu kia súc sinh cắn chết, vẫn không hề lộ diện.

Nếu là dừng bước tại này, chú ý Tiểu Ma Đầu hiển hách hung danh, còn không đến mức truyền khắp Bảo Bình Châu vùng nước rộng nhất Thư Giản Hồ, nguyên nhân là tại cái kia về sau, Thư Giản Hồ sóng biếc phía trên, thường thường sẽ có một cái nhìn như thiên chân vô tà tiểu hài tử, đi dạo xung quanh, ngay từ đầu còn có luyện khí sĩ nghĩ lầm hài tử là dùng rồi ngự thủy, tị thủy thuật pháp, mới có thể hai chân bất động, liền có thể thành thoi trườn tại trên mặt hồ.

Nói chung, đều là nước giếng không phạm nước sông.

Nhưng có một lần, gây rồi giới thiên tai họa, hơn hai mươi vị sư môn quan hệ giao hảo tuổi trẻ luyện khí sĩ, cưỡi một chiếc to lớn lâu thuyền, kết bạn hiện hồ du ngoạn, liền trong lúc vô tình gặp gỡ rồi đứa bé kia, hai hai đối diện đối mặt, ai cũng không muốn để nói, liền lên rồi xung đột.

Kết quả song phương liền muốn đụng vào nhau thời điểm, hai tay ôm ngực hài tử bỗng nhiên lên cao, nguyên lai dưới chân hấn giẫm lên một đầu quái vật khổng lồ giao long, nó một trảo vỗ xuống, liền đem một đầu lâu thuyền chặn ngang cắt đứt, đầu tiên là ý đồ ngự phong thoát đi thuyền đắm luyện khí sĩ, bị đầu kia súc sinh miệng phun cột nước, vọt qua về sau, chỉ còn khung xương một bộ, về phần biến thành ướm sùng cái kia phát, bị một trảo một cái, mở ngực mổ bụng, vận khí kém một chút, liền bị nó để vào miệng rộng bên trong nhấm nuốt.

Hết thấy binh khí cùng thần thông, nện ở trên người nó, căn bản không đến nơi đến chốn, nó thậm chí đều chẳng muốn tránh né, thê thảm nhất một người, là ý đồ bắt giặc trước bắt vua một cái "Người thông minh", hẳn là một vị thân phận quý giá kiếm tu, tại quần hùng cùng nổi lên Thư Giản Hồ, có chút danh khí, lấy bản mệnh phi kiếm ám sát vị kia đứng ở đầu lâu giao long chỉ đỉnh hài tử.

Một mực ôm chơi đùa chơi đùa tâm tính giao long, lập tức trở nên vô cùng táo bạo, khổng chế thân thể bốn phía hồ nước, nhắc lên sóng lớn

ngập trời, đem tên kia kiếm tu vây ở một tòa ngay gần chính tề bích thủy lồng giam bên trong, sau đó không biết súc sinh kia sử dụng rồi loại bí pháp nào, vậy mà rút mất tất cả không khí, mặc cho kiếm Tu Linh khí khô cạn, thân thể nổ tung mà chết.

Phanh một tiếng vang thật lớn.

Toà kia lồng giam, máu tươi văng khắp nơi.

Giống như là mở ra một đóa to lớn đóa hoa.

Cái đũa bé kia ngồi xếp bằng tại giao long đỉnh đầu, cười ha ha.

Một chút cái hoả tốc chạy tới Long Môn cảnh tu sĩ cùng Kim Đan cảnh đại lão, khoảng cách gần tận mắt thấy cảnh này sau, dọa cho phát sợ, lúc trước Thanh Hạp Đảo nội chiến, khoảng cách xa xôi, mà nên lúc súc sinh cũng không thể hiện ra cùng loại luyện khí sĩ thần thông, đợi đến hôm nay, cách không hơn trăm trượng hơn, gặp đầu kia súc sinh tựa như khai khiếu ngộ ra rồi bản mệnh thần thông, nếu là có quan giao long nhất tộc sách cổ ghi chép không có phạm sai lầm, chẳng phải là chỉ cần cố gắng tiến lên một bước, nó chính là danh xưng với thực Địa Tiên chi giao long? Có thể huyền hóa thành hình người, đặt tại giao long hưng thịnh thời đại viễn cổ, chỉ sợ cũng có tư cách tại sông lớn sông lớn bên trong, có được một tòa Long Cung rồi.

Cái này phát đại danh đỉnh đỉnh Thư Giải Hồ đại tu sĩ, ngay từ đầu còn trong lòng còn có may mắn, nếu muốn vụng trộm cứu xuống một hai cái môn hạ đệ tử, nhưng làm dẫn đầu làm việc này một vị Long Môn cảnh lão tu sĩ, cho đầu kia súc sinh nhẹ nhàng vung trảo, bên ngoài hơn mười trượng lão tu sĩ cả phó thân thể, liền không hiểu thấu thêm ra một cái to lớn trảo ấn, bị giữa trời đánh nổ.

Trong ngũ cảnh giữa các tu sĩ chém giết, dù là cách một hai cái cảnh giới, thắng bại lo lắng khẳng định không lớn, nhưng bình thường đều sẽ

không như thế sinh tử lập phán.

Tất cả người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng không có người nào cứu vớt những cái kia rơi xuống nước môn phái đệ tử, lựa chọn bo bo giữ mình, nhanh chóng thối lui.

Tại cái kia về sau, có người lén qua tiến vào Thanh Hạp Đảo, nếu muốn ám sát cái kia ma đầu Cổ Xán, kết quả đều bị Tiệt Giang chân quân Lưu Chí Mậu từng cái đánh chết, nửa năm ở giữa, lục tục ngo ngoe năm sáu lần ám sát thủ đoạn, đều bị Thanh Hạp Đảo cản xuống, nửa năm sau, lấy Lưu Chí Mậu cầm đầu, Cổ Xán cùng đầu kia súc sinh là chủ lực, thẳng hướng những cái kia thích khách chỗ hòn đảo môn phái, đều không ngoại lệ, chỉ chọn lựa một chút tu đạo tư chất còn có thể thiếu niên thiếu nữ, những người còn lại các loại, toàn bộ xử tử, cạo mà ba thước, sưu tập tất cả tài bảo pháp khí, trong lúc nhất thời Thanh Hạp Đảo mơ hồ trở thành Thư Giản Hồ quần đảo chi chủ, thuận chi người xương, làm trái người vong.

Bây giờ Cổ Xán cùng hắc mẫu thân, ở tại Thanh Hạp Đảo một tòa nhất là tráng lệ dinh thự bên trong, mấy lần sư đồ liên thủ đi diệt người môn phái đỉnh núi, đại chiến kết thúc sau, Cổ Xán liền sẽ để vị kia năm đó vì hắc thông phong báo tin sư tỷ, giúp hắc chọn lựa một chút dung mạo sáng chói mỹ nhân bại hoại, niên kỷ cũng không lớn, xem như tương lai "Mở vạt áo tiểu nương" nhân tuyển, còn chuyên môn mời người dạy lấy cầm kỳ thư họa.

Hôm nay, Cổ Xán khó được không có ra cửa du ngoạn, bồi tiếp mẫu thân đi vào hậu đường, tất cung tất kính quỳ gối bõ đoàn bên trên, hướng một khối bài vị đập đầu kính hương.

Phụ nhân những năm này sống an nhàn sung sướng, dung nhan đáng người, càng nở nang động lòng người.

Phụ nhân sau khi đứng dậy, nhắm lại con mắt, chắp tay trước ngực, nhẹ

giọng thì thảo, giống như là đang cùng chết đi phu quân báo bình an.

Cố Xán đứng tại trang nghiêm yên tĩnh trong hành lang, ngẩng đầu nhìn phía trước hương hỏa lượn lơ, cái này đã tay nhiễm vô số máu tươi hài tử, kinh ngạc không nói gì.

Hai mẹ con cùng một chỗ vượt qua cánh cửa, Cố Xán đột nhiên hô rồi một tiếng mẫu thân.

Năm Cố Xán tay nhỏ phụ nhân cúi đầu nhìn lại, ôn nhu hỏi nói: "Làm sao rồi?"

Cố Xán gạt ra một cái khuôn mặt tươi cười, lung lay đầu, nói không có việc gì.

—— ———

Nam Uyển nước kinh thành, có cái bụng đói kêu vang gầy còm tiểu cô nương, quần áo rách nát, ánh mắt lạnh lùng, cẩn thận từng li từng tí mà đi đến một chỗ quyền quý tụ tập Thanh Hà phường, quen thuộc mà đi vào một tòa xa hoa dinh thự cửa sau, trời nắng chang chang, khô gầy ngăm đen tiểu cô nương đi được đầu đầy mồ hôi, thế nhưng là vẻ mặt vẫn như cũ lạnh lùng, ngồi xổm ở một cây đại thụ bóng cây xanh râm mát bên trong, nàng ngẩng đầu nhìn lại, nhìn lấy bầu trời cái kia vòng nắng gắt, phần kia quang minh, nhìn đến nàng hai mắt rơi lệ.

Nàng yên lặng thu tầm mắt lại, xoa xoa nước mắt.

Rất nhanh toà này tòa nhà cửa sau liền bị người trộm mở ra, từ chật hẹp trong khe cửa, chuồn ra một cái cùng khô gầy nữ hài không sai biệt lắm số tuổi người đồng lứa, là cái phấn điêu ngọc trác phú quý nhỏ thiên kim, ăn mặc hoa mỹ, nàng có chút cố hết sức mà ôm một cái hộp gỗ nhỏ, mồ hôi đầm đìa, một đường chạy chậm đến khô gầy nữ hài trước người, nụ cười rục rờ nói: "Đưa cho người lễ vật."

Giữa hè nóng bức, hộp gỗ nhỏ có chút nước đọng chảy ra.

Khô gầy nữ hài cau mày đầu tiếp nhận hộp gỗ, nâng ở trong ngực, một tay đẩy ra cái nắp.

Đối diện xinh đẹp tiểu cô nương vui vẻ nở nụ cười, "Người còn nhớ rõ à, chúng ta tại năm ngoái mùa đông cùng một chỗ chôn rồi người tuyết này, ta để trong phủ người thả tại rồi trong hầm băng đầu, cố ý hôm nay lấy ra đưa cho người, thích không ?"

Khô gầy tiểu cô nương cúi thấp đầu, gắt gao tiếp cận cái kia tuyết nhỏ người, thấy không rõ biểu lộ.

Từ Vương Hầu huân quý nhà đi ra cái kia xinh đẹp nha đầu, còn tại bên kia tranh công giống như, hồn nhiên ngây thơ mà truy vấn có thích hay không.

Gầy còm tiểu cô nương chậm rãi ngẩng đầu, hỏi: "Ăn đây này ?"

Xinh đẹp nha đầu ai nha một tiếng, áy náy nói: "Không có ý tứ, cấp quên rồi."

Nàng vẻ mặt cầu xin, không ngừng xin lỗi, "Chờ một chút mà ta lập tức liền muốn cùng cha mẹ cùng đi chùa miếu thắp hương cầu phúc, hôm nay không thể mang cho người ăn đồ vật rồi, thật xin lỗi a. . ."

Khô gầy tiểu cô nương giật giật khóe miệng, cúi đầu lại mắt nhìn hộp gỗ nhỏ bên trong tuyết nhỏ người.

Ba một tiếng.

Hộp gỗ "Không cần thận" ngã tại rồi trên mặt đất.

Xinh đẹp tiểu cô nương lã chã chực khóc, tranh thủ thời gian ngồi xổm người xuống đi.

Khô gầy tiểu cô nương cũng đi theo ngồi xổm xuống, chỉ là đưa tay nhặt lên tường cây một cục đá, nàng lại mắt nhìn cái kia tại trong hộp gỗ vỡ thành hai nửa tuyết nhỏ người, sau đó nàng giơ lên cao cao tay, hướng phía một thân cầm tú y phục nữ hài dùng sức đập tới.

Một hồi luồng gió mát thổi qua.

Làm cái kia xinh đẹp tiểu cô nương nâng đầu lên, gạt ra khuôn mặt tươi cười, nếu muốn đối với tốt bằng hữu nói không có quan hệ thời điểm, kinh ngạc phát hiện trước người thêm ra rồi một người xa lạ, ăn mặc một thân đẹp mắt tuyết trắng áo choàng, còn đeo kiếm đâu, bên hông treo một cái chu tiểu hồ lô, tiểu cô nương chớp chớp nước nhuận đôi mắt, thoáng quay đầu, nhìn về phía ngăm đen khô gầy tiểu cô nương, tràn ngập hỏi thăm.

Phát hiện mình tốt bằng hữu, bị người kia nắm tay.

Cái kia công kiếm gia hỏa cười đối nàng chỉ chỉ cửa sau phương hướng, nói rằng: "Người về nhà trước a, người nhìn, có người đang chờ người rồi."

Quả nhiên quản gia Triệu gia gia đã tìm đến rồi, xinh đẹp tiểu cô nương bưng lấy hộp gỗ nhỏ, có chút do dự, không biết là nên đưa cho nàng bạn chơi, vẫn là cầm lại nhà tiếp tục giấu ở trong hòm băng.

Cũng may người xa lạ kia lại thay nàng làm rồi quyết định, "Lấy về a, tại bên ngoài lưu không được, rất đáng tiếc, các người có thể đợi đến năm nay mùa đông tuyết rơi rồi, lại đem cái này tuyết nhỏ đóng người thành đại tuyết nhân."

Tiểu cô nương dùng sức gạt đầu, ôm hộp gỗ nhỏ, cùng cái kia đã nhận

biết rồi gần hai năm tốt bằng hữu, cáo biệt rồi đi.

Khô gầy tiểu cô nương giữ im lặng.

Làm cửa lớn đóng lại.

Trần Bình An lúc này mới buông ra tiểu cô nương tay, đối với cái này tên điên, hẳn quả thực cảm thấy không thể tưởng tượng, hai đứa bé rõ ràng quan hệ không tệ, cũng bởi vì đối phương một lần không có mang thức ăn, liền muốn giết người ?

Trần Bình An cúi đầu nhìn lại, hỏi: "Người là ai ?"

Tiểu cô nương ngẩng đầu, hỏi lại nói: "Người quản ta ?"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 305: Đứng xa nhìn gần nhìn

Trần Bình An nhìn lấy cái này ánh mắt băng lãnh khô gầy hài tử, dù là nàng vẫn chỉ là đứa bé, xa xa không phải Chu Lộc như vậy số tuổi, nhưng Trần Bình An trong lòng vẫn là từ đáy lòng chán ghét.

Trần Bình An không nhìn nữa nàng, quay đầu nhìn về dinh thự cửa sau bên kia, có vẻ như hòa ái yếu đuối lão quản gia, vừa vặn năm tiểu chủ nhân tay vượt qua cánh cửa, quay đầu hướng Trần Bình An nhìn bên này đến, cả hai ánh mắt giao hội, Trần Bình An nhẹ nhàng gật đầu thăm hỏi, người kia hơi chút do dự, gật đầu hoàn lễ.

Hết thấy đều không nói bên trong.

Nếu là hôm nay Trần Bình An không xuất hiện, cái này khô gầy hài tử đã sớm lặng yên không một tiếng động mà chết rồi.

Mà lại vị lão nhân này, hiển nhiên cũng nguyên ý đối với một vị nhìn không ra sâu cạn người trong đồng đạo, chủ động cho thiện ý, lựa chọn không còn trừng phạt cái kia không biết cảm ân nghèo khổ tiểu tạp chủng, mặc cho Trần Bình An xử trí.

Trần Bình An thu tầm mắt lại, đối với hài tử nói rằng: "Về sau đừng có lại đến rồi, không phải ngươi sẽ chết."

Tiểu cô nương nhếch nhếch miệng, không nói lời nào.

Trần Bình An quay người rời đi.

Khô gầy nữ hài hướng Trần Bình An biến mất phương hướng, hung hăng

nhỏ nước miếng, vẫn không quên đối với tường cao cửa lớn cũng nhỏ một ngụm.

Chỉ là làm xong hai cái này tràn ngập oán hận tiểu động tác sau, vốn là bụng đói kêu vang nàng càng đói khát, có chút đầu vầng mắt hoa, nàng dọc theo đường cũ trở về, tận lực dọc theo tường cây hành tẩu, đừng nói là con đường trung ương, nàng thậm chí sẽ không để cho trên đường xe ngựa cùng người đi đường, nhìn nhiều chính mình một chút, chọc giận rồi bộn hăn, mới là thật sẽ chết.

Về phần cái kia người mặc tuyết trắng áo choàng nam nhân, nàng không sợ.

Nàng đối với ác ý, từ tuổi nhỏ kí sự lên, nàng liền có một loại trực giác bén nhạy, ai có thể gây, ai không thể, nàng ước lượng rất rõ ràng.

Trần Bình An kỳ thật không có đi xa, ngay tại âm thầm yên lặng quan sát cái này toàn thân là đâm tiểu cô nương.

Nàng một đường đi đi nghỉ ngơi một chút, hữu khí vô lực mà đi tới, trên đường nàng cẩn thận nhìn quanh về sau , chờ đợi một lát, liền thành thạo leo tường, trộm rồi một gia đình rau muối, ăn như hổ đói, bước nhanh chạy ra hẻm nhỏ, về sau khát nước, liền lại trộm lật nhập tường, rón rén, từ vạc nước muối rồi nước, một lần nữa đắp lên cái nắp trước đó, nàng cấp tốc từ trên mặt đất bắt rồi một nắm bùn đất, sái nhập vạc nước, lúc này mới lặng lẽ rời đi.

Trần Bình An nhìn ra được, khô gầy tiểu cô nương chân có chút què, còn thường thường đưa tay đi vò sườn bộ, hơn phân nửa là dĩ vãng làm những này chuyện xấu thời điểm, nếm qua đau khổ.

Ngay tại Trần Bình An dự định rời đi thời điểm, tiểu cô nương đi vào rồi một chỗ gà gáy chó sủa, tràn đầy phân bùn ngô hẹp khu vực, có một nhóm thể đứng nghiêng lệch nam nhân tại bên kia chờ lấy, giống như

chính là tại các loại nòng đến, nam nhân số tuổi cũng không lớn, có mười ba mười bốn tuổi thiếu niên, lớn nhất bất quá hai mươi tuổi ra mặt, cà lơ phất phơ, lưu manh du côn khí, một người trong đó, nhìn thấy rồi chạy chậm hướng bọn hãn khô gầy nữ hài, không nói hai lời liền một chân đá tới, không nặng không nhẹ, nếu là đập rắn chắc rồi, đoán chừng có thể đem tiểu cô nương đập bay ra ngoài, cũng may cô bé kia giống như sớm có đoán trước, nhưng cũng không phải tránh né, mà là tại chạy trên đường, hữu ý vô ý thả chậm một chút tốc độ, cho đập trúng rồi, lại bị đập không nặng, sau đó không có chút nào sơ hở mà ngửa ra sau ngã xuống, giãy dụa một phen, vẻ mặt đau thương mà đứng người lên, nhìn về phía những người kia ánh mắt cùng thần thái, tràn ngập rồi phảng phất trời sinh cũng biết nịnh nọt cùng nịnh nọt.

Một vị hãn là dẫn đầu cường tráng du côn, không nguyện ý lãng phí thời gian, liền để tiểu cô nương dẫn đường.

Một đoàn người quay tới quay lui, tốn không ít thời gian, mới tìm được một gian hoang phế đã lâu phá tòa nhà, tiểu cô nương đi đến đầu lạng lẽ đuổi đuổi tay chỉ, cái kia lưu manh đầu mục nhẹ nhàng cười nói: "Nếu như chỉ sai đường, chờ chút cắt ngang chân của ngươi!"

Nàng dùng sức lắc đầu, sau đó rút rè đuổi ra hai tay, nâng ở tim.

Cái kia lưu manh đầu tiên là làm rồi cái giang hồ chợ đen động tác, bên cạnh đám người bắt đầu đi vây khốn nhà này tòa nhà.

Người kia không có dính vào trong đó, ném rồi bảy tám viên đồng tiền tại tiểu cô nương trên tay, thâm trầm nói: "Tiểu tiện chủng, còn lại một nửa đồng tiền, không khéo rồi, ca trên người không mang, trước thiếu? Muốn hay không chờ chút làm xong sự tình, cùng ca về nhà cầm lấy đi?"

Tiểu cô nương dùng sức lắc đầu, run lên, đem tất cả đồng tiền trượt đến một cái tay trong lòng, cái tay còn lại, cầm lấy ba khóa, đưa cho cái kia

lưu manh.

Cái kia lưu manh mừng rỡ không được, tiểu nha đầu phiến tử, vẫn rất thương đạo a, phất phất tay, một chút trước kia dự định tiếp tục trêu đùa nàng ý nghĩ, liền không có rồi hào hứng.

Cái kia tiểu cô nương rút lui mà đi, đối với nam nhân cúi đầu cúi người rồi mấy lần, lúc này mới quay đầu chạy đi.

Tiểu cô nương sau lưng tòa kia tòa nhà, có người phát ra vang động trời tiếng kêu rên vang.

Tiểu cô nương chỉ là một bên chạy một bên nhanh chóng mở ra trong lòng bàn tay, nhìn lấy cái kia mấy khóa đồng tiền, non nớt lại khô héo khuôn mặt nhỏ bàng, bỗng nhiên cười nở hoa.

—— ———

Động thiên hạ xuống, thiên địa giáp giới Long Tuyền quận, tựa như một khối linh khí dư thừa phúc địa, làm cho người thêm nhỏ dãi.

Xung quanh một bên đến hàng vạn mà tính yêu quái tinh mị, đi qua hai năm nhiều thời gian di chuyển, dần dần bắt đầu phụ thuộc các lớn ngọn núi, tình thế hướng tới ổn định,

Trong đó chỉ là Kim Đan cảnh đại yêu, thì có ba đầu nhiều, đều không ngoại lệ, riêng phần mình đều từng là quát tháo phong vân một phương cự phách, về phần phải chăng có nguyên anh đại yêu ẩn nấp trong đó, không muốn quá sớm bại lộ, tạm thời không biết.

Bởi vì các loại nguyên nhân, nửa đường chết yếu, chết bất đắc kỳ tử, cùng không tuân thủ quy củ bị Đại Ly triều đình trấn áp chém giết, tổng cộng tiếp cận hơn ngàn, bất quá trong ngũ cảnh yêu mị, tử vong số lượng không lớn, phần lớn là vừa mới đặt chân tu hành, chỉ bằng bản tính hung

hãn làm việc mặt lưu Yêu tộc.

Yêu tộc bên trong, có tư cách thu hoạch được Đại Ly triều đình ban phát thái bình vô sự bài, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Vì thế phụ thuộc các lớn ngọn núi, đảm nhiệm cung phụng hoặc là sơn môn hộ pháp Yêu tộc, hoặc là tự móc tiền túi, vót đến nhọn cả đầu cùng quan phủ chuẩn bị quan hệ, hoặc là khẩn cầu phủ đệ chủ nhân hướng Đại Ly lấy lòng, đơn giản vẫn là một cái có tiền có thể ma xui quỷ khiến, cái này ích lợi, để trở tay không kịp Đại Ly Hộ Bộ mặt mày hớn hở, thuận tiện lấy cùng Binh Bộ nguyên bản có chút cứng nhắc quan hệ, bắt đầu có chỗ chậm cùng, dù sao Viên Tào hai đại Thượng Trụ Quốc dòng họ, riêng phần mình đỉnh núi thế lực, ngay tại binh hộ hai bộ nha môn, mà Viên Tào hai nhà gần trăm năm nay thủy hỏa bất dung, khắp nơi đối chọi tương đối, triều chính đều biết.

Xem như phương này tiểu thiên địa Thánh Nhân, xuất thân Phong Tuyết miếu Nguyễn Cung sáng tạo rồi Long Tuyền Kiếm Tông, địa bàn cực lớn, bao quát rồi Thần Tú Sơn ở bên trong Đại Lượng Sơn đầu, nhưng là nhập thất đệ tử y nguyên ít đến thương cảm, một vị Phong Tuyết miếu kẻ bị ruồng bỏ, chính mình chém đứt ngón tay cái nữ tử, phụ trách ngoài trấn nhỏ cái gian phòng kia cũ kiếm trái, nàng rất ít tiến vào tông môn đỉnh núi, tên là từ cầu nhỏ.

Một vị trầm mặc ít nói, quanh năm chỉ mặc màu đen trang phục người trẻ tuổi, gọi Đồng Cốc.

Còn có một vị xuất thân Ly Châu động thiên long mi dài thiếu niên, Tạ Linh.

Dù là tăng thêm độc nữ Nguyễn Tú, Long Tuyền Kiếm Tông vẫn như cũ hương hỏa mỏng manh làm cho người khác giận sôi.

Thế nhưng là Nguyễn Cung đối với cái này tựa hồ không thêm để ý chút

nào, trừ rồi đi Long Tích Sơn toà kia Trảm Long Thai dốc đá, cùng người nhà mẹ đẻ Phong Tuyết miếu còn có Chân Võ Sơn đánh giao tế, liên không để ý tới tục sự, vô luận là Thái Thú Ngô Diên, vẫn là núi Bắc chính thần Ngụy Bách, cơ hồ từ trước tới giờ không để ý tới. Đối với mấy vị đệ tử truyền đạo một chuyện, càng không chú ý, bình thường đều là để nữ nhi Nguyễn Tú nhìn chăm chăm.

Thần Tú Sơn, hôm nay biển mây cuộn cuộn, mặt trời lơ lửng, chiếu sáng Thiên Hải cộng đỏ tươi.

Đâm một căn bím tóc đuôi ngựa áo xanh thiếu nữ, hoặc là nói đã không thể gọi là thiếu nữ rồi, so với sớm nhất tiến vào Ly Châu động thiên lúc ấy, bây giờ nàng dáng người thon dài, cái đầu cao rồi chút, mặt mày đã nảy nở, nguyên lai Nguyễn Tú cô nương, đã trở mã đến cao vút ngọc lập.

Nàng đứng bên người phụ thân Nguyễn Cung ba vị khai sơn đệ tử, từ cầu nhỏ, Đồng Cốc, Tạ Linh, bọn hắn khó được đứng đầu, trong ba người từ cầu nhỏ xưng hô Nguyễn Tú vì đại sư tỷ, Đồng Cốc gọi là Nguyễn cô nương, nhưng là lộ ra phát ra từ đáy lòng tôn kính, thiếu niên Tạ Linh thì một mực ưa thích gọi nàng Tú Tú tỷ.

Nguyễn Tú bên chân nằm sắp một đầu chó vườn, nguyên bản đầu kia ốm yếu ghé vào tiểu trấn đường phố bên cạnh chờ chết lão cầu, bây giờ vậy mà trở nên tinh thần sáng láng, hai mắt tràn ngập rồi linh tính, cái này phải quy công cho Nguyễn Tú thường thường ném cho nó mấy khóa đan dược, đều là vật phi phàm, mỗi một khóa đều giá trị thiên kim, đã từng có đi ngang qua luyện khí sĩ trông thấy một màn kia, lập tức sinh lòng mê lương, chỉ cảm thấy mình lẫn vào so chó cũng không bằng, hận không thể một cái bay nhào đi qua, cùng chó tranh ăn.

Chói lọi trong mây, có thật lừa thừa vài toà núi lớn phá vỡ biển mây, cao cao đứng thẳng đứng, giống như hòn đảo.

Nguyễn Tú chỉ chỉ một ngọn núi đầu, "Cha ta nói rồi, chỉ cần các người

bước lên Kim Đan cảnh, hăn liền đưa ra một ngọn núi đầu, chiêu cáo thiên hạ, vì hăn tổ chức mở phong nghi thức."

Sau đó nàng nhìn về phía Đồng Cốc, "Người tuy là tinh mị xuất thân, khách quan ba người chúng ta, phá cảnh càng khó, nhưng dựa vào trường thọ, nội tình đánh cho không sai, sớm chính là Long Môn cảnh, cũng nên thử nhìn một chút rồi."

Đồng Cốc muốn nói lại thôi.

Hăn hiển nhiên lòng tin không lớn, trong ngũ cảnh Kim Đan cảnh, tu sĩ khó khăn nhất khám phá, cảnh xuống rồi không biết nhiều Thiếu Long môn cảnh luyện khí sĩ, Đồng Cốc sở dĩ rời quê hương, bỏ rồi một nước Thái Sư nguy trang thân phận, cùng nhân gian phú quý, toàn bộ vứt bỏ, chính là nếu muốn mượn nhờ Ly Châu động thiên vượt mức bình thường dạt dào linh khí, gia tăng chính mình bước lên Kim Đan cảnh nắm chắc, về phần thành tựu kim đan phẩm cấp cao thấp, đan thất bức hoạ nhiều ít, hăn tuyệt không dám hy vọng xa vời.

Kết thành kim đan khách, mới là ta bồi nhân.

Một câu nói kia, không biết rõ hấp dẫn rồi thế gian bao nhiêu luyện khí sĩ, năm qua năm, không hỏi thế sự, chỉ là chăm chỉ không ngừng mà tu hành hỏi nói.

"Người phá cảnh quá trình bên trong, ta sẽ dùng chút thủ đoạn, mượn nhờ nhà mình vài toà đỉnh núi sơn thủy khí vận, giúp người áp trận."

Nguyễn Tú chỉ chỉ Tạ Linh, "Người sư đệ lúc trước đến rồi một cái gần như tiên binh bảo bối, một tòa Linh Lung Tháp, là một vị cao nhân ban thưởng bên dưới, có thể giảm xuống người phá cảnh phong hiểm."

Tạ thị lông mi dài thiếu niên vẻ mặt cầu xin, muốn nhảy núi tìm chết tâm đều có rồi.

Ta Tú Tú tử ai, đây chính là ta áp đáy hòm thiên đại bí mật, người làm sao lại như thế tùy tiện nói ra miệng rồi.

Lâu dài khuôn mặt cứng nhắc tựa như mặt đờ đồng dạng Đồng Cốc, rốt cục toát ra một vòng thần sắc kích động, đối tiểu sư đệ Tạ Linh cúi đầu gửi tới lời cảm ơn nói: "Tạ sư đệ, phần này đại ân, Đồng Cốc suốt đời khó quên, tương lai tất có báo đáp!"

Nguyễn Tú hai ba câu nói, liền đuổi rồi ánh mắt u oán Tạ Linh, "Đã có đồ tốt như vậy, liền muốn vật tận kỳ dụng, đừng luôn muốn trốn đi vụng trộm cười. Đại Đạo tu hành, cuối cùng, là tu một cái ta, quá mức ý vào ngoại vật, vô luận là đối địch, vẫn là tâm tính bên trên, đều sẽ có phiền toái rất lớn, rất nhiều cái lão nguyên anh vì sao bế quan, liền yên lặng chết rồi, liền ở chỗ tu hành quá trình bên trong, quá mức coi trọng pháp bảo đồ vật."

Nguyễn Tú đọc sách đồng dạng, một cổ tác khí nói xong những này lời nói, Tạ Linh nở nụ cười.

Từ cầu nhỏ cùng Đồng Cốc cũng có chút ánh mắt khác thường.

Nguyễn Tú thở dài một tiếng, có chút tiết khí, "Những đạo lý này, đều là cha ta muốn ta học bằng cách nhớ, làm khó chết ta rồi."

Tạ Linh cười đến không ngậm miệng được.

Từ cầu nhỏ cùng Đồng Cốc hiểu ý cười một tiếng.

Nguyễn Tú căn dặn nói: "Đồng Cốc, quay đầu chính người chọn một cái phong thủy bảo địa cùng lương thần cát nhật, đến lúc đó ta cùng Tạ Linh sẽ chuẩn lúc xuất hiện."

Đồng Cốc dùng sức gạt đầu, tâm tình khuấy động.

Nguyễn Tú từ trong tay áo xuất ra một khối thêu khăn bao khóa, không có mở ra, đối với ba người nói rằng: "Đều về đi."

Tạ Linh liền ở tại trên núi, Đồng Cốc lại là tại chân núi kết mao tu hành, từ cầu nhỏ càng là ở tại Long Tu Hà bờ kiếm phô, Nguyễn Cung ký xuống quy củ, không cho phép tu sĩ tùy tiện ngự phong đi xa, cho nên đáng thương từ cầu nhỏ cùng Đồng Cốc đều muốn đi bộ xuống núi, Nguyễn Tú thuận miệng nói: "Long Tuyền Kiếm Tông đệ tử, muốn ngự phong liền ngự phong, muốn ngự kiếm liền ngự kiếm, nhà mình địa bàn, ai quản người những này ? Cha ta ? Hẳn không quan tâm những chuyện đó, hẳn một mực các người có thể hay không bước lên Kim Đan cảnh, về sau có thể hay không trở thành bên trên ngũ cảnh tu sĩ."

Nguyễn Tú bổ sung nói: "Những lời này, là chính ta nói a, cũng không phải cha ta dạy."

Ba người ai đi đường nấy.

Nguyễn Tú ngồi xồm người xuống, vê lên một khối hoa đào bánh ngọt ném vào trong miệng, cười đến một đôi tròng mắt híp thành vành trăng khuyết, sau đó dùng sức mở ra con mắt, tận lực để cho mình nghiêm túc một chút, nhìn về phía đầu kia chó vườn, nàng quai hàm phình lên, mơ hồ không rõ nói: "Muốn trân quý hiện tại ngày tốt lành, đừng đều ở trên đường đối với người mù ồn ào, điều vô dương oai, chơi rất vui sao? Nghe nói có một lần còn kém chút cản bị thương rồi người đi đường, muốn người thành thành thật thật trong nhà hộ viện, người vì sao tự tiện chạy đến trên ngọn núi này đến ? Hi vọng ta che chở người ?"

Nguyễn Tú vung lên một cái tay, "Tin hay không ta một bàn tay đập chết người ?"

Đầu này chó vườn lập tức phủ phục trên mặt đất, ghen ngào cầu xin tha thứ.

Nguyễn Tú vẫn như cũ ánh mắt lãnh đạm, liếc rồi nó một chút, "Nếu như không phải duyên cớ của hăn, ta có thể ăn được mấy ngày hầm thịt chó rồi."

Chó vườn lưng run rẩy lên.

Nguyễn Tú đứng người lên, chỉ chỉ xuống núi con đường, "Liền những cái này luyện khí sĩ, đều muốn cụp lại cái đuôi mà đối nhân xử thế, người vốn chính là một con chó, muốn tạo phản ? Xuống núi trông cửa đi!"

Chó vườn sừ một chút, liều mạng chạy rời đi.

Trước đó linh trí hơi mở nó, chỉ cảm thấy nàng đáng yêu dễ thân, cho đến giờ phút này, nó bằng vào bản năng, mới phát hiện nàng đối với mình, kỳ thật chưa bao giờ có nửa điểm thương tiếc, thân cận chi ý.

Nguyễn Tú nhai lấy khối thứ hai hoa đào bánh ngọt, một cái tay nâng ở quai hàm phụ cận, miễn cho những cái kia vụn vặt bánh ngọt rơi tại trên mặt đất.

Như thế đồ ăn ngon, thật sự là trăm ăn không ngại.

Chính là không biết rõ tương lai những cái kia sông lớn thần chỉ, bắt đầu ăn tư vị, so không so được bên trên hoa đào bánh ngọt.

Nghe cha nói bọn hăn kim thân, nhất là bổ ích nàng tự thân tu vi.

Giòn.

Vị này Tú Tú cô nương, có chút thêm ăn rồi, nàng tranh thủ thời gian xoa xoa khoe miệng.

Xem như sớm nhất Lô thị vương triều phiên thuộc một trong, Đại Ly vương triều quật khởi trước đó lúc đầu, đã từng nương theo lấy vô số khuất nhục cùng ẩn nhẫn, mà thành công diệt đi nhìn như vô địch Lô thị vương triều, vô luận là quốc lực vẫn là lòng tin, đều là một đạo rõ rệt đường ranh giới, trận này to lớn mà lại bền bỉ chiến sự kết thúc sau, Đại Ly vương triều từ miếu đường quan lớn, vô luận văn võ, đến biên quan tướng sĩ, lại đến lê dân bách tính, đều cây đứng lên rồi không có gì sánh kịp lòng tin.

Đây mới là Đại Ly thiết kỵ xuôi Nam chinh phạt lớn nhất lực lượng chỗ.

Nhưng là trong lúc này, lại xuất hiện một chút ngoài ý muốn, để đánh quen rồi tử chiến, khổ chiến biên quan đại tướng, cùng tại kinh thành bày mưu nghĩ kế Binh Bộ các đại lão, đều có chút dở khóc dở cười, cái kia chính là Đại Ly biên quân bên trong tầng dưới chót sĩ tốt, thậm chí là trung tầng tướng lĩnh, sớm nhất đối với lần này xuôi Nam, xuất phát từ bách chiến lão tốt cần thận, cho nên tràn ngập rồi

Nhưng đầu tiên là phương Bắc đại địch số một, Đại Tùy Cao thị co đầu rút cổ tránh chiến, sau đó là Hoàng Đình Quốc ở bên trong mấy cái phiên thuộc nước, hoàng đế quân chủ chủ động ra khỏi thành, hưởng ngồi cao trên lưng ngựa Đại Ly võ tướng giao ra truyền quốc ngọc tỷ, các nơi chỉ có linh linh tinh tinh phản kháng, cái này khiến năng chinh thiện chiến Đại Ly biên quân, có chút mộng, cảm giác mình không có chút nào đất dụng võ.

Lại hướng Nam, chiến sự thoáng thường xuyên, bắt đầu có rồi một cổ số lượng khả quan quân địch nhân mã, hoặc tại khoáng đạt khu vực, tập kết tinh nhuệ, chủ động cùng Đại Ly biên quân quyết nhất tử chiến, hoặc dựa vào hùng quan cửa ải hiểm yếu, Cao Thành cự trấn, cố thủ không ra, hoặc là mấy cái tiểu quốc ở giữa khởi xướng liên minh, cộng đồng đối kháng thế như chẻ tre Đại Ly biên quân.

Đại Ly đối với cái này, trừ rồi mấy trận cứng đối cứng ngoài thành đại chiến, trận công kiên, càng nhiều là dùng rồi đuổi sói nuốt hổ kế sách, trong lúc này, vô số tiềm phục tại các quốc gia Đại Ly tử sĩ, gián điệp, phát huy rồi tác dụng cực lớn, vô số thân nhân trở mặt thành thù, hảo hữu chí giao vung đao đối mặt, một cỗ giang hồ thế lực tại quốc cảnh bên trong bóc can tạo phản, chen chúc mà lên, từng vị nước chi trụ cột văn võ trọng thần đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Thế là Đại Ly xuôi Nam, chiến công vô số, từng để cho người cảm thấy xa không thể chạm diệt quốc chi công, dễ như trở bàn tay.

Từng nhánh phong mang tất lộ Đại Ly tinh nhuệ, tại Bảo Bình Châu phương Bắc đi về phía Nam, tề đầu tịnh tiến, lấy chiến đường chiến, càng thế không thể đỡ.

Đại Ly hoàng đế ban bố rồi một đạo mật chỉ, nhao nhao truyền đến các vị đại tướng Quân Trưởng.

Tại đánh đến Bảo Bình Châu trung bộ Thái Y Quốc phương Bắc đường biên giới trước đó, Đại Ly binh mã công thành phạt mà, chư vị thống binh tướng lĩnh, hết thấy tùy cơ ứng biến, không cần Binh Bộ văn thư khám định.

"Chư vị, móng ngựa một mực hướng Nam giẫm đi! Khánh công một chuyện, trước lấy địch nhân đầu lâu làm bát, máu tươi vì rượu, kinh quan vì bàn, uống thả cửa chi!"

Luôn luôn cực ít chân tình bộc lộ hoàng đế bệ hạ, vậy mà tại trên thánh chỉ dùng rồi như thế cảm tính tìm từ.

Cái này khiến những cái kia vốn là giết đỏ cả mắt Đại Ly võ tướng, làm sao có thể đủ không nhiệt huyết sôi trào ?

Tại từng trận lôi minh Đại Ly móng ngựa về sau, là Phiên Vương Tống Trường Kính mang theo một chi dòng chính đại quân, không nóng không vội, chậm rãi tiến lên.

Cùng cang sau một bên tối Trung Nam bên dưới quốc sư Thôi Sàm, tự mình phụ trách đem từng vị Đại Ly quan văn, sắp xếp vào các lớn thay đổi rồi đầu thành cờ xí thành trì.

Bảo Bình Châu phương Bắc các nước, tựa như một bãi bùn nhão, bị người dẫm đến nát nhừ.

Kỵ binh tụ tập rồi Tây Hà Quốc phương Bắc tinh nhuệ một tòa trọng trấn, rốt cục phá thành rồi.

Trận chiến này, kéo dài rồi ba tháng lâu, Đại Ly biên quân đánh cho rất vất vả, chỉ nói những cái kia trên đường bổ sung tiến vào đội ngũ nước khác binh mã, tăng thêm Tây Hà Quốc phương Bắc quy hàng hỗn tạp thế lực, mười không còn ba.

Nhưng là công phá rồi toà này đủ xưng là hùng vĩ Tây Hà Quốc đệ nhất biên trấn, Tây Hà Quốc Hàn thị ngai vàng coi như đoạn rồi, cái này là sự thật.

Một cuộc ác chiến thật vất vả đánh thắng rồi, chi này Đại Ly binh mã bầu không khí lại có chút nặng nề, không chỉ là thương vong một chuyện, còn có chính là mặt khác một chi từ một vị Thượng Trụ Quốc người kí tên đầu tiên trong văn kiện Đại Ly binh mã, thừa dịp bọn hắn gặm Tây Hà Quốc cứng rắn nhất xương cốt, vậy mà vi phạm tiến vào Tây Hà Quốc, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế, trực tiếp đem mười mấy tòa trống rỗng thành trì, cho tận diệt rồi, nghe nói lập tức còn muốn lao thẳng tới Tây Hà Quốc kinh thành.

Vì người khác làm quần áo cưới, ai cũng cao hứng không nổi.

Không ít đầy người máu tươi võ tướng đều chạy đến chủ tướng trước mặt tố khổ phàn nàn, chủ tướng chỉ là nghe bọn hăn cầu nhàu, cũng không tỏ thái độ.

Tại một đội hơn mười người tinh nhuệ tùy tùng hộ vệ bên dưới, một vị mặc giáp trụ phổ thông kỵ binh chế thức giáp nhẹ nam tử, chậm rãi vào thành, nhìn lấy khói lửa nổi lên bốn phía thành trì cảnh tượng, nam nhân sắc mặt kiên nghị, cũng không có bởi vì thuộc hạ quần tình xúc động phần nộ, mà ảnh hưởng tâm tính.

Vị này lĩnh quân võ tướng, gọi Tống Phong.

Là một vị Đại Ly Tống thị hoàng thân quốc thích, năm gần ba mươi, vị này tuổi quá trẻ quốc công gia, kỳ thật cùng đương kim bệ hạ chi kia chính thống huyết mạch, kỳ thật cách có chút xa rồi, nhưng là tiếng tăm vô cùng tốt, đi bộ đội nhập ngũ đã có gần mười năm, tại cái kia về sau rất ít trở về kinh thành.

Tống Phong không phải loại kia tự mình hãm trận mãnh tướng, dù sao thân phận tôn quý liền còn tại đó, dù là Tống Phong chính mình nguyện ý mạo hiểm, người bên dưới đoán chừng đều phải chết chết ngăn cản, một khi Tống Phong chết rồi, ai cũng đảm đương không nổi. Cũng may Tống Phong cũng không quan tâm điểm này hư danh, đối với chuyện như thế này, chưa bao giờ để dưới trướng tướng lĩnh khó xử qua.

Tám mươi năm chinh chiến kiếp sống, sớm chiều ở chung, bây giờ tay cầm đại quyền bên cạnh tướng lĩnh, thoát đầu khả năng chỉ là ngũ trường chi lưu, đối với chủ tướng Tống Phong, nguyện ý vì chi ném đầu lâu vậy nhiệt huyết, nửa điểm không khoa trương.

Trận này công thành chiến, song phương tu sĩ cũng chém giết đến cực kỳ thảm liệt.

Tống Phong dưới trướng luyện khí sĩ, Đại Ly triều đình an bài theo quân

tu sĩ, cùng chính hãn thu hút cung phụng khách khanh, tổng cộng hơn ba mươi người, chết rồi gần một nửa.

Loại này thâm đau đớn chiến tổn, cơ hồ bù đắp được trước đó xuôi Nam tất cả chiến sự rồi.

Tổng Phong ngay sau đó bên cạnh, chỉ có hai vị luyện khí sĩ bộ dáng nhân vật thiếp thân hộ tống.

Một cái bên hông treo chói mắt Đại Ly thái bình vô sự bài, là một vị hờ ngực lộ lưng khô ngô trắng hán, thân cao chín thước, cầm trong tay hai thanh phá thành chùy, khố bên dưới tọa kỵ, muốn so trọng kỵ quân chiến mã còn muốn lớn hơn rất nhiều, trắng hán trừ rồi khối kia ngọc bài, bên hông còn mang theo hai khóa máu me đầm đìa đầu lâu, là công thành chiến bên trong chiến lợi phẩm, đầu lâu chủ nhân, khi còn sống đều là Tây Hà Quốc Bắc cảnh tiếng tăm lừng lẫy luyện khí sĩ.

Khách quan vị trắng hán này uy phong bát diện, một người khác liền muốn không đáng chú ý quá nhiều rồi, là cái nhìn so chủ tướng Tổng Phong còn muốn tuổi trẻ nam tử, người mặc một bộ bụi bẩn áo bông trường bào, dài rồi một trương anh tuấn mặt hồ ly, đối với người nào đều cười híp mắt, bên hông đeo dài ngắn hai thanh kiếm, vỏ kiếm một đen một trắng.

Miên bào trường quái tuổi trẻ nam tử hai tay giấu trong tay áo, rụt cổ lại, thái độ lười nhác.

Bên trái đằng trước trong thành nơi xa, có kiếm quang ngút trời, trắng hán kia cười ha ha, phóng ngựa trước chạy, quay đầu đối với Tổng Phong cười nói: "Đại cục đã định, khó được còn có cá lọt lưới, đi trễ rồi khả năng liền canh thừa thặng nguội đều không! Tướng quân chính mình cẩn thận, nhưng đừng rơi xuống lưng ngựa a."

Vị này giá đỡ cực lớn theo quân tu sĩ, là gần đây tiến vào chi quân đội

này cao thủ, nghe đồn từng là một vị cung trong đại nhân vật dòng chính tâm phúc, bởi vì vị đại nhân vật kia thất thế rồi, mới không thể không rời đi kinh thành vớt chút quân công, người này nhìn quen rồi kinh thành quyền quý, đối với một cái ngoại phóng biên quan nhiều năm Tống thị tông thân, cũng không tính như thế nào tôn kính.

Khôi ngô hán tử ánh mắt chuyển đi, nhìn về phía cái kia Tống Phong bên cạnh một người một ngựa, "Họ Tào tiểu bạch kiếm, chỉ cần người rửa sạch sẽ cái mộng tìm kiếm ta, ta liền đem kế tiếp tới tay phần này quân công tặng không người, như thế nào?"

Cái kia bị làm nhục như vậy tu sĩ trẻ tuổi, chỉ là híp mắt cười, vẫn không quên đối hán tử phát phát tay chưởng, ra hiệu hấn tranh thủ thời gian đi chiến trường, không cần trì hoãn thời gian rồi.

Tráng hán cười ha ha, tại trên lưng ngựa cao cao nâng lên cái mộng, đưa tay quần sau, hung hăng vỗ một cái, lay động rồi mấy lần, lúc này mới trở về yên ngựa, hướng những cái kia kiếm quang mở đầu chi Địa Sách ngựa phi nước đại.

Tống Phong bên người tinh nhuệ kỵ quân, người người nổi nóng không thôi.

Duy chỉ có Tống Phong cùng áo bông nam tử, đều không để ở trong lòng.

Chi này kỵ đội chậm rãi hướng trong thành toà kia đại tướng quân phủ mà đi.

Tới gần cửa thành một chỗ đơn sơ cửa hàng bên trong, có ba người tại trận đại chiến này bên trong tuyển chọn từ đầu tới đuôi che giấu khí tức, không có tham gia bất luận cái gì một trận chiến sự, mặc cho cửa thành bị phá, mặc cho Đại Ly vương triều đám khốn kiếp kia giết vào trong thành, giết chết hết thầy dám can đảm cầm trong tay binh khí người.

Trong đó một vị, là toà này phía Bắc cự trấn tu sĩ đệ nhất nhân, tại Đại Ly suất quân vây thành trước đó, thủ thành đại tướng liền sớm đối ngoại tuyên bố, đi hưởng kinh thành cùng hoàng đế cầu viện. Còn lại hai người, một vị là Tây Hà Quốc trên núi tiên gia môn phái người đứng đầu người, một người khác, là nước láng giềng một vị hoàng gia cung phụng, kim đan tu vi!

Một vị kim đan thần tiên, hai vị Long Môn cảnh, bí mật giấu ở này, này cục, không vì cứu xuống quân trấn, trên thực tế cũng cứu vẫn không rồi.

Tây Hà Quốc ở bên trong, phụ cận sáu tòa tiểu quốc, lần này bí mật chuẩn bị, vì cái gì chính là ám sát Tổng Phong!

Muốn trên chiến trường chém giết một vị Đại Ly Tổng thị Vương tộc con cháu!

Một khi thành công, dù là nước phá, nhưng là có thể cực lớn ủng hộ lòng người, có thể làm cho Lục Quốc cương thổ phía trên, dù là bị Đại Ly thiết kỵ nghiền ép mà qua, y nguyên sẽ có vô số nghĩa sĩ hăng hái động thân, nhất định có thể cho Đại Ly đám súc sinh này mệt mỏi ứng phó, một lát không được an bình, trong thời gian ngắn vô pháp thuận lợi tiêu hóa hết Lục Quốc nội tình, chuyển thành xuôi Nam chi tử.

Về phần bọn hắn suy nghĩ, phải chăng thật sự có thể đạt tới mong muốn, đang ngồi ba người, cùng Lục Quốc quân chủ, chỉ sợ cũng không nguyện ý suy nghĩ sâu xa.

Việc đã đến nước này, không lo được rồi, sơn hà phá toái, sinh linh đồ thán, cũng nên làm chút cái gì!

Một khi được chuyện, dương danh lập vạn, bỏ rồi phương Bắc cơ nghiệp, trực tiếp đào vong phương Nam, liền sẽ giá trị bản thân tăng vọt, trở thành đại vương triều thượng khách, có gì khó ?

Phá cảnh vô vọng, tuổi thọ sắp hết, ở trên núi sợ hãi ba trăm năm, trước khi chết dù sao cũng nên làm một lần hành động vĩ đại rồi.

Ở đây ba vị trên núi người, mỗi người có tâm tư riêng.

Trong đội ngũ, Tống Phong nhìn như nhàn tản tùy ý, kỳ thật nắm chặt roi ngựa trong lòng bàn tay, đều là mồ hôi.

Cái kia dài rồi một trương mặt hồ ly anh tuấn nam tử, đối với Tống Phong mỉm cười nói: "Có ta Tào Tuấn tại, người không chết được."

Tự xưng "Tào Tuấn" nam tử đột nhiên hỏi: "Giúp rồi người này lần, người Tống Phong cũng phải giúp ta một lần, không khó, chính là báo cáo triều đình chiến tổn trong danh sách, tặng thêm một cái luyện khí sĩ cử hành rồi, như thế nào ? Rất đơn giản, liền nói chết bởi những cái kia trốn đi địch quân tu sĩ trong tay, lòng trung thành hộ chủ, anh dũng hy sinh thân mình."

Tống Phong gật gật đầu.

Tào Tuấn hai tay từ trong tay áo rút ra, phân biệt đề lại dài ngắn song kiếm trên chuôi kiếm, chậm rãi đẩy kiếm ra khỏi vỏ.

Ầm ầm một tiếng.

Tọa kỵ lưng đứt gãy, tại chỗ chết bất đắc kỳ tử.

Tào Tuấn đã vút qua mà đi, thân hình trong nháy mắt tan biến không thấy.

Không trung vẫn cứ treo hai đầu lưu màu không tiêu tan trường hồng.

Một khắc đồng hồ sau.

Làm một tên sau cùng gãy tay gãy chân kim đan tu sĩ, không thể không lựa chọn bị phần nổ nát vụn viên kia kim đan, tên kia chiến lực cường đại đến biến thái kiếm tu, áo bông trường quái phía trên, đúng là một điểm vết máu đều chưa từng nhiễm, tại kim đan luyện khí sĩ tự vận thời điểm, liền tiêu sái ngự kiếm mà đi, dưới chân phương viên trăm trượng ốc xá, trong nháy mắt san thành bình địa, bay lên bụi đất, che khuất bầu trời.

Tống Phong ngẩng đầu nhìn lại, như trút được gánh nặng.

Lúc này mới yên tâm phóng ngựa vọt tới trước.

Do dự rồi một chút, hẳn không có trực tiếp đi hướng lớn tướng quân phủ đệ, mà là đi rồi lúc trước kiếm quang ngút trời chiến trường.

Chờ hẳn đến rồi bên kia, phế tích bên trong, phát hiện cái kia làm một đôi phá thành chùy Đại Ly tiên gia, thi thể ngã trong vũng máu, bờ móng phụ cận bị một cây trường thương đâm thủng đỉnh nhập, một bộ áo bông trường bào anh tuấn kiếm tu, đứng tại cái kia cây trường thương đỉnh chóp, chính ngáp, thấy rồi Tống Phong, cười vầy vầy tay.

Tại ngày này về sau, tên là Tào Tuấn kiếm tu, liền chủ động dẫn thân vào tại một chi bình thường thám báo đội ngũ, không còn chờ tại Tống Phong bên cạnh hao tổn.

Một vị bốn phía trườn, chiến công nhỏ bé lại liên miên không dứt Long Môn cảnh thiên tài tu sĩ, tại nước lóng giềng mặt khác một chỗ Đại Ly binh mã xuôi Nam trên chiến trường, dùng loại này âm hiểm phương thức, không ngừng lặng yên thu gặt lấy Đại Ly biên quân thám báo tính mệnh, mỗi lần xuất thủ đều điểm đến là dừng, cũng không tiết lộ thân phận của mình, ngẩn ngui nửa năm, liền giết chết rồi Đại Ly tinh nhuệ thám báo 160 người.

Nên biết rõ mỗi một vị Đại Ly biên quân thám báo, đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Bởi vì lúc trước lần lượt đánh giáp lá cà tiếp xúc chiến, cũng không tập trung ở nào đó một mảnh chiến trường, vị này tuổi trẻ Bình gia tu sĩ cũng không đưa tới Đại Ly tu sĩ sự chú ý cùng vây quét, nhưng là Đại Ly phương diện dần dần có chỗ cảnh giác, không ngừng tăng thêm theo quân tu sĩ số lượng, ẩn tàng trong đó, hi vọng đến một trận bộ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau, nhưng khi hai vị Quan Hải cảnh theo quân tu sĩ đều bị chém giết sau, Đại Ly quân đội cao tăng rốt cục coi trọng hơn gia hỏa này, nhưng là vị này Bình gia tu sĩ trực tiếp chạy rồi, quần rồi một vòng tròn lớn, chuyển dời đến rồi Tổng Phong lĩnh quân Tây Hà Quốc trên chiến trường.

Tào Tuấn gặp được hãn, là ngẫu nhiên.

Hãn gặp gỡ Tào Tuấn, thì là một loại nào đó tất nhiên, thường tại sông vừa đi, sao có thể không ướm giày.

Tào Tuấn trơ mắt nhìn lấy hãn giết chết bên cạnh bảy tên thám báo, sau đó làm thịt rồi hãn.

Sở trường sát phạt tu sĩ đi bộ đội, nhìn như kiến công lập nghiệp, phong hầu bá tướng, đều là lấy đồ trong túi, kỳ thật không phải.

Núi cao còn có núi cao hơn.

Tào Tuấn học cái kia cầm trong tay phá thành chùy trắng hán, cắt rồi vị kia nguyên bản tiền đồ vô lượng Long Môn cảnh tu sĩ đầu, chỉ là không treo bên hông, mà là treo ở yên ngựa một bên, sau đó một mình xuôi Nam, lại muốn học một ít người này, đơn thương độc mã, đi ám sát những cái kia Tây Hà Quốc trong quân đại tướng.

Hãn không có cảm thấy mình vận khí, lại so với yên ngựa sát bên viên

đầu kia chủ nhân càng tốt hơn.

Nhưng là hai người duy nhất khác biệt, là hãn Tào Tuấn có người hộ đạo, lấy thân mạo hiểm, không cần lo lắng an nguy, một mực thống khoái chém giết, không cần nghĩ cái gì đường lui.

Hãn cười cúi đầu, lấy tay vỗ vỗ viên kia chết không nhắm mắt đầu lâu, sớm đã vết máu khô cạn, lông tóc khô như cỏ tranh, Tào Tuấn cười tùm tùm nói: "Đáng tiếc người không có."

Một cái tiếng nói vang lên, mang theo một tia bất mãn, "Vì sao không cứu xuống những cái kia thám báo, thân ở sa trường, tức là đồng đội."

Tào Tuấn cười nói: "Ta nếu không ở trong đó, bọn hãn chết rồi chết vô ích, có ta ở đây, tốt xấu có người giúp hãn báo thù, bọn hãn chẳng lẽ không nên tạ ta sao?"

Tiên gia vô tình.

Trên núi tu đạo, rời xa nhân thế, thời gian quá lâu, khoảng cách quá xa.

Tự nhiên mà vậy, dần dà, rất nhiều tu sĩ liền sẽ đối với người giữa vô tình, nhiều nhất chính là ta không làm khó dễ thế gian này, nhưng là chỗ có hy vọng xa vời ta đối xử tử tế nhân gian.

Nam Uyển Quốc kinh thành một chỗ, có cái quần áo tả tơi tiểu cô nương đứng tại bánh bao thịt trái trước, chảy nước miếng nhìn chăm chăm nóng hôi hổi vi hấp, tầng tầng lớp lớp, hiện ra mùi thơm.

Chưởng quỹ hán tử ghét bỏ nàng chưởng mắt, giận dữ mắng mỏ đuổi người, tiểu cô nương thẳng tắp cái eo, mở ra trong lòng bàn tay, ra hiệu chính mình có tiền.

Năm viên đồng tiền, năm văn tiền.

Hán tử con mắt cũng không nhìn nàng, vẫn như cũ để cho nàng xéo đi, gặp nàng còn không nguyện ý đi, mang theo một căn băng ghế liền muốn đánh nàng.

Dọa đến tiểu cô nương tranh thủ thời gian chạy đi.

Chạy đến rồi nơi xa, tiểu cô nương ánh mắt âm trầm nhìn qua nhà kia cửa hàng, nhếch nhếch miệng, quay người hướng đi một nhà bán bánh nướng bán hàng rong, mua rồi hai tấm bánh nướng, còn dư bên dưới một văn tiền.

Nàng kỳ thật ăn một trương bánh liền có thể đem hôm nay đối phó đi qua, ngay từ đầu nàng cũng xác thực chỉ ăn rồi một trương.

Thế nhưng là đi tới đi tới, nàng liền bắt đầu thiên nhân giao chiến, cuối cùng liền tìm rồi một chỗ tường cây, đem vốn là sáng mai thức ăn bánh nướng ăn hết rồi.

Sau khi ăn xong, nàng tựa hồ có chút hối hận, liền hung hăng vặn rồi một chút cánh tay của mình, nhưng là sau khi đứng dậy, khó được bụng no mây mấy tiểu cô nương, liền bắt đầu nhảy cẫng bắt đầu, một đường nhanh chân chạy vội, ngẫu nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía kinh thành trên không điểm điểm con điều, tràn ngập rồi cực kỳ hâm mộ.

Một đêm này, nàng chưa có trở về "Nhà mình" chỗ kia ổ nhỏ, đêm hè mát lạnh, ngủ chỗ nào không phải ngủ, không sẽ chết người đấy, chính là con muỗi nhiều, có chút phiền lòng thôi rồi.

Có một nhà cảnh coi như giàu có phú nhân môn hộ, cửa ra vào bày biện một đối thủ nghệ vụng về sư tử đá, mà lại hình dạng và cấu tạo cổ quái, không phải ngồi chồm hổm tư thế, mà là bốn chân chạm đất, ngửa đầu

nhìn về nơi xa, sư tử đá không cao không thấp, vừa vắn để tiểu cô nương leo đến trên sống lưng, nàng đầu tiên là ngồi ở trên vừa nhìn trong chốc lát đêm hè tĩnh không, móc ra cái viên kia còn sót lại đồng tiền.

Xuyên thấu qua cái kia nho nhỏ phương lỗ, nhìn qua thật to tĩnh không.

Một khắc này, nàng ý cười đầy mặt.

Về sau nàng liền nắp kỹ đồng tiền, nằm sấp xuống ngủ say bắt đầu, rất nhanh liền phát ra rất nhỏ tiếng lẩm bẩm.

Sát vách cái kia sư tử đá bên trên, Trần Bình An ngồi xếp bằng, quay đầu mắt nhìn nặng nề ngủ say tiểu cô nương, hắn chau mày, khó mà tiêu tan.

Trần Bình An không nghĩ nhiều nữa cái gì, bắt đầu nhắm lại con mắt, luyện tập kiểm lô đứng cái cọc.

Tiểu cô nương ghé vào thạch sư trên lưng, ngủ tướng thơm ngọt.

P/s: ai đọc ko hiểu gì cứ cmt, đc mình giải thích nhé, tại mình đọc đều hiểu sợ mấy bạn ko hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 306: Lão tăng không thích nói phật pháp

Lúc sáng sớm, cửa lớn kệt kệt rung động, khô gầy tiểu cô nương trong nháy mắt tỉnh lại, nhảy xuống thạch sư lững, rón rén, hóp lững lại như mèo, dọc theo tường cây thoát đi nơi đây.

Trần Bình An đương nhiên so với nàng sớm hơn "Rời giường", ở phía xa nhìn lấy tiểu cô nương sau khi rời đi, liền không còn đi theo hành tung của nàng, trở về chỗ ở của mình, Trần Bình An tại kinh thành phía Nam thuê rồi một tòa nhà lệch phòng, phụ cận có đầu trạng nguyên ngô hẻm, tên tuổi rất lớn, kỳ thật so với quê quán Hạnh Hoa ngô hẻm cũng không bằng, ở rất nhiều vào kinh thành đi thi keo kiệt sĩ tử, kỳ thi mùa xuân không được tuyển, trả không nổi trở lại hương vòng vào lộ phí, tại kinh thành lại có thể cùng vừa mới kết bạn bằng hữu luận bàn học vấn, cứ như vậy định cư lại.

Trần Bình An chỉ có gian phòng chìa khoá, mà không cửa sân chìa khoá, cho nên hẳn là bóp lấy chút trở lại chỗ ở, cửa sân đã mở, Trần Bình An trở lại phòng mình, đóng lại cửa, liếc mắt trên bàn cái kia chồng sách vở, cùng trên giường đệm chăn, đều bị động qua rồi, một điểm chút dấu vết, tại Trần Bình An trong mắt, mười phần đột ngột, thở dài, có chút bất đắc dĩ, cũng may đồ vật ngược lại là không ít.

Trần Bình An trước đó không được nơi này, tại một cái khách sạn ngủ lại, muốn rồi một gian phòng lớn, có thể tùy ý luyện quyền luyện kiếm, về sau tìm kiếm đạo quán không quả, tâm cảnh càng ngày càng bức bối, Trần Bình An lần đầu tiên lần đầu, ngừng rồi chạy cộc cùng kiếm thuật, vì rồi tiết kiệm tiền, liền chuyển đến rồi bên này, sẽ chỉ ngẫu nhiên luyện tập kiếm lô đứng cái cộc.

Trần Bình An nằm ở trên giường, nhìn lên trần nhà, kinh ngạc xuất thần.

Tổng giống như vậy một cái con ruồi không đầu đi loạn, không phải vấn đề.

Được lợi tại tại kiếm khí trường thành bên trên nước chảy đá mòn rèn luyện, sau một bên lại có Phi Ưng bảo hai trận đại chiến, nhất là tà đạo tu sĩ đàn thất tự bạo, linh khí trút xuống như hồng thủy, Trần Bình An trận kia ngược dòng mà đi, thu hoạch tương đối khá, Trần Bình An bây giờ võ đạo bốn cảnh, có chút bình cảnh buông lỏng dấu hiệu, nhưng là luôn cảm thấy còn khiếm khuyết một điểm cái gì, Trần Bình An có một loại mơ hồ trực giác, bốn năm cảnh cánh cửa, hẳn chỉ cần nguyện ý, có thể rất nhanh liền vừa sải bước qua, nhưng là Trần Bình An hay là hi vọng càng vững chắc, thực sự không được, tựa như Lục Thai lúc trước nói tới, đi Võ Thánh Nhân miếu đụng đụng vận khí, nếu không chính là tìm một chỗ cổ chiến trường di chỉ, tìm kiếm những cái kia chiến tử sau hồn phách không tiêu tan anh linh, Âm Thần.

Dù sao cũng phải tìm một chút sự tình làm một chút, không phải Trần Bình An đều sợ chính mình mồm meo rồi.

Trần Bình An quyết định tại cái này Nam Uyển Quốc kinh thành đợi cho cuối mùa hè, lại tìm không đến toà kia xem đạo quán, liền trở về Bảo Bình Châu, đem tinh lực toàn bộ đặt ở võ đạo thất cảnh bên trên, Thôi Sầm gia gia, ngay tại Lạc Phách Sơn trúc lâu bên kia, Trần Bình An đối với cái này lòng tin rất lớn, cùng Ninh Diêu mười năm ước hẹn, nói không chừng có thể nói mấy năm trước.

Bất quá Trần Bình An vẫn còn có chút bờ ngõ, sợ là sợ cái kia lòng cao hơn trời, quyền pháp vô địch chân trần lão nhân, tuyên bố phải đem hắn mài giữa thành cái gì mạnh nhất ngũ cảnh, lục cảnh.

Lúc trước ba cảnh đã là như vậy lớn đau khổ, Trần Bình An thật sợ mình cho lão người đánh chết tươi, vẫn là đau chết cái chủng loại kia.

Trần Bình An hai tay ôm cái ót, chậm rãi nhắm lại con mắt.

Không biết rõ A Lương tại kia thiên ngoai thiên, cùng người trong truyền thuyết kia thật vô địch nói lão nhị, có hay không chân chính phân ra thắng bại.

Không biết rõ Lưu Tiệp Dương đi hướng Toánh Âm Trần thị xa xôi dọc đường, nhìn qua cao nhất núi cao bao nhiêu, nhìn qua lớn nhất nước lớn đến bao nhiêu.

Không biết rõ Lý Bảo Bình tại Sơn Nhai thư viện đọc sách, có vui vẻ hay không.

Không biết rõ Cổ Xán tại Thư Giản Hồ, có hay không bị người khi dễ, có phải hay không nhớ người khác thù nhỏ sổ ghi chép, lại nhiều rồi một quyển.

Không biết rõ Kỳ Long ngõ hẻm cửa hàng hoa đào bánh ngọt, Nguyễn Tú cô nương còn có thích ăn hay không.

Không biết rõ Trương Sơn Phong cùng Từ Viễn Hà, kết bạn du lịch, có hay không nhận biết mới bằng hữu, có thể cùng nhau xuất sinh nhập tử, hàng yêu trừ ma.

Không biết rõ Phạm Nhị tại Lão Long thành có hay không gặp gỡ ngưỡng mộ trong lòng cô nương.

Trần Bình An vậy mà nghĩ đến tâm sự, cứ như vậy ngủ rồi.

Có phi kiếm Sơ Nhất Thập Ngũ tại Dưỡng Kiếm Hồ bên trong, kỳ thật Trần Bình An cái này một đường màn trời chiếu đất, cũng không quá mức lo lắng.

Nhà này tòa nhà chủ nhà, là ba đời cùng đường, năm thanh người, lão nhân ưa thích ra cửa tìm người đánh cờ, tài đánh cờ yếu, cờ phẩm càng kém, ưa thích trách trách hô hô.

Bà lão ngôn ngữ khắc bạc, suốt ngày sắc mặt âm trầm, rất dễ dàng để Trần Bình An nhớ tới Hạnh Hoa ngõ hẻm Mã bà bà.

Tuổi trẻ vợ chồng hai người, phụ nhân ở nhà làm chút thuê thùa, lo liệu việc nhà, mỗi ngày cho bà bà mắng đầu liên không có nâng lên qua. Dựa theo Nam Uyển Quốc kinh thành chuyện xưa, nam nhân là cái đùa nghịch Bao Phục Trai, chính là công cái đại bao phục, bốn phía mua sắm rách rưới, eo buộc trống nhỏ, đi đường phố vọt ngõ hẻm lớn tiếng gào to, vận khí tốt, có thể nhặt nhanh chỗ tốt đến đáng tiền đồ vật cũ, lại bán cho quen biết đồ cổ cửa hàng, khê đảo tay, liền có thể kiếm rất nhiều ngân lượng.

Vợ chồng tướng mạo thường thường, ngược lại là sinh rồi người tướng mạo linh tú tể, bảy tám tuổi, môi đỏ răng trắng, không giống như là ngõ hẹp bên trong oa nhi, ngược lại giống như là đại hộ nhân gia bên trong tiểu công tử. Bên trên rồi học thực, nghe nói rất thụ tiên sinh dạy học ưa thích, thường thường nhìn hảnh gia gia cùng người đánh cờ, một ngồi xồm liền có thể ngồi xồm hơn nửa canh giờ, không nói một lời, xem cờ không nói chân quân tử, rất có tiểu phu tử bộ dáng rồi.

Nhà hàng xóm vô luận lớn nhỏ, đều thân cận đứa nhỏ này, thường thường bắt hảnh trêu ghẹo nói đùa, sát vách ngõ nhỏ cây mơ nha đầu, trong học thực lưu tiểu thư, đến cùng ưa thích cái nào nhiều chút. Đứa nhỏ này thường thường chỉ là ngại ngừng cười, tiếp tục yên lặng xem cờ.

Tại Trần Bình An thiếp đi sau.

Một đồ vật nhỏ từ mặt đất xuất hiện, bò lên trên cái bàn, ngồi ở kia tòa "Thư núi" sát bên, bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Tiểu Liên bộ dáng rõ ràng tinh thông thuật độn thổ, vô thanh vô tức, tốc độ cực nhanh.

Đi vào Nam Uyển Quốc kinh thành trước đó, Trần Bình An mấy lần cùng nó chọc cười, hoặc là thúc ngựa phi nước đại, hoặc là dồn hết đủ sức để làm một hơi chạy vội ra hơn mười dặm, chờ hăn dừng ngựa, dừng bước thời khắc, bên chân chắc chắn sẽ có tiểu gia hỏa từ trong đất thò đầu ra, hướng hăn khanh khách mà cười.

Vô luận là Trần Bình An chạy cộc đánh quyền vẫn là luyện tập kiếm thuật, nó từ trước tới giờ không đã quấy rầy, luôn luôn nhìn xa xa, chỉ có Trần Bình An hướng nó ngoắc, mới có thể đi vào Trần Bình An bên cạnh, dọc theo tại pháp bào kim lễ, leo trèo mà lên, cuối cùng ngồi tại Trần Bình An đầu vai, một lớn một nhỏ, cùng một chỗ thưởng thức phong cảnh.

Về phần cái viên kia Tuyết Hoa tiên, tạm thời gửi tại Trần Bình An bên kia.

Trần Bình An chỉ là nghỉ ngơi một lát, rất nhanh liền bị trong viện động tĩnh đánh thức, bà lão nói liên miên lái nhái, phụ nhân ngập nga ngập ngừng, lão nhân tại luyện giọng, hài tử tại sáng sớm đọc học vỡ lòng trong sách vở nội dung, duy chỉ có cái kia thanh niên trai tráng hán tử, hăn là còn ở năm ngáy o o.

Trần Bình An ngồi tại bên cạnh bàn, nhẹ nhàng cầm lấy một quyển sách vở, vật nhỏ cũng chậm rãi tỉnh lại, phạm mơ hồ, ngơ ngác nhìn về phía Trần Bình An.

Trần Bình An cười nói: "Ngủ người."

Vật nhỏ ma lưu đứng dậy, chạy đến Trần Bình An bên cạnh, giúp hăn lật ra một trang sách.

Trần Bình An tập mãi thành thói quen, trên bàn sách vở, đều là rời đi Lục Thai cùng Phi Ứng bảo sau vừa mua, lúc đó Lục Thai nói chỉ có đọc hạng nhất thư, mới có hy vọng làm nhóm thứ hai người. Đọc sách một chuyện, không thể cầu toàn, tham thì thâm, lấy đọc kỹ vì bên trên, nhai kỹ nuốt chậm, chân chính đem một quyển kinh điển tinh diệu, toàn bộ ăn vào trong bụng, đem những cái kia mỹ hảo ý tưởng, nhận thức chính xác đạo lý, ẩn nấp tại câu chương ở giữa tinh khí thần, từng cái biến hoá để cho bản thân sử dụng, đây mới gọi là đọc sách, nếu không chỉ là lật sách, vượt qua ngàn vạn quyển, cho ăn bể bụng cũng là hai chân giá sách.

Trần Bình An lúc đó nghe được hiểu ra, nếu như không phải Lục Thai nhắc nhở, hẳn thật có thể sẽ gặp một quyển sách hay liền mua một quyển, mà lại đều sẽ nhìn kỹ chậm nhìn, nhưng là thư Hải Vô Nhai, người thọ có hạn, Trần Bình An đã muốn luyện quyền luyện kiếm, còn muốn tìm kiếm đạo quán, thật vất vả còn lại một điểm nhàn hạ thời gian, xác thực hẳn là dùng để đọc tốt nhất thư.

Lục Thai đã cho một phần thư đơn, nhưng là Trần Bình An trân tàng tốt tờ giấy kia, nhưng không có chiếu vào thư đơn đi mua sách, mà là đi mua rời Nho gia Á Thánh kinh nghĩa điển tịch.

Đáng tiếc Văn Thánh lão tú tài thư, trên thị trường căn bản mua không được rồi.

Trần Bình An muốn xem "Ba bốn", so sánh nhìn.

Từ trên tình cảm nói, Trần Bình An đương nhiên nhất có khuynh hướng Tề tiên sinh tiên sinh, vị kia thích uống rượu còn ưa thích nói rượu nói lão tú tài, nhưng là ưa thích, ngưỡng mộ cùng tôn kính một người, cái này không có vấn đề, nếu như bởi vậy cảm thấy người kia nói lời làm sự tình, chính là toàn đúng, sẽ có vấn đề lớn.

Văn Thánh lão tú tài học vấn có cao hay không ? Đương nhiên rất cao, dựa theo thiếu niên Thôi Sàm thuyết pháp, đã từng cao đến để tất cả

người đọc sách cảm thấy "Như mặt trời giữa trưa" .

Như vậy Trần Bình An có không có tư cách, cho rằng lão tú tài đạo lý không phải nhất có đạo lý ?

Nhìn như châu chấu đá xe, buồn cười không tự lượng, nhưng kỳ thật là có, bởi vì có một vị Á Thánh, có Á Thánh lưu lại một bộ bộ kinh điển.

Trần Bình An từng theo Ninh Diêu cha mẹ nói qua, chân chính ưa thích một người, là muốn ưa thích một người không tốt địa phương.

Đã từng cùng tiểu đồng áo xanh cùng phấn váy nữ đồng dặn dò qua, "Nếu như ta sai rồi, các người nhớ kỹ phải nhắc nhở ta" .

Bất quá Trần Bình An ở sâu trong nội tâm, đương nhiên vẫn là hi vọng nhìn qua rồi ba bốn chi tranh song phương học vấn, mình có thể từ đáy lòng cảm thấy Văn Thánh lão tú tài nói đến càng đúng.

Như vậy lần sau lại cùng lão nhân uống rượu với nhau, thì có trò chuyện rồi.

Trần Bình An ngồi nghiêm chỉnh, đọc sách rất chậm, tiếng nói rất nhẹ, mỗi khi đọc đáo một tờ phần cuối chỗ, Tiểu Liên bộ dáng liền sẽ tay chân lưu loát mà vội vàng lật ra một trang mới.

Sau đó tiếp tục ngồi trở lại bên cạnh bàn Trần Bình An cùng trên bàn sách vở ở giữa, xem mèo vẽ hổ, bắt chước Trần Bình An đoan chính tư thế ngồi, nó vểnh tai, an an tĩnh tĩnh nghe đỉnh đầu tiếng đọc sách.

Đối với ngoài phòng tràn ngập chợ búa yên hòa khí sân nhỏ, áo bào trắng đeo kiếm treo hồ lô Trần Bình An, tựa như một cái tại phía xa chân trời kỳ quái nhân vật, đến rồi không thân cận, đi rồi không lưu luyến.

Trả tiền là được.

Trạng nguyên ngô hẻm sát bên không xa thì có tửu quán thanh lâu, còn có phạn âm lượn lơ chùa miếu, mặc dù cách gần, coi như giống như là hai tòa thiên hạ xa như vậy.

Trần Bình An thường thường có thể nhìn thấy các tăng nhân nằm bát ra cửa, mặc dù thân hình gầy gò, lại phần lớn khuôn mặt an tường, dù là không người khoác cà sa, cũng có thể một chút nhìn ra bọn họ cùng chợ búa bách tính khác biệt.

Mà gánh hát tửu quán bên kia, thường thường là ban đêm tiếng người huyền não, toàn bộ đường cái đều chảy xuôi theo nồng đậm son phấn khí, thường thường đến lúc rạng sáng mới yên tĩnh xuống. Mặc dù nhân vật bên kia, vô luận là uống hoa tửu khách nhân, vẫn là mời rượu nữ tử, nhiều gấm la tơ lụa, vui thích một khi kết thúc, nhiều vẻ mặt tiêu tụy, Trần Bình An mấy lần nhìn thấy những cô gái kia tiễn khách mọi người rời đi thanh lâu sau, trở về tháo bỏ xuống trên mặt son phấn trang dung, trời tờ mờ sáng, liền đi ra thanh lâu cửa hông, đến rồi một đầu chật ních bán hàng rong hẻm nhỏ, ngồi ở kia một bên uống một bát cháo hoặc là mì hoành thánh, có chút nữ tử ăn ăn liền gục xuống bàn ngủ rồi.

Xuân tiêu một khắc giá trị thiên kim, giống như là đang cùng lão thiên gia vay tiền, cần phải trả.

Có chút cùng những cái kia gánh hát nữ tử thân quen bán hàng rong, thích nhất nói lời nói thô tục, có chút nữ tử có không so đo, qua loa vài câu, vì rồi có thể ít móc mấy khóa đồng tiền, cũng có phá lệ tỷ đấu, vốn nên quen thuộc rồi đề mi thuận nhãn, uốn mình theo người các nàng, trực tiếp liền chửi ầm lên, bán hàng rong liền sợ hãi rụt rè, đợi đến nữ tử rời đi, liền bắt đầu mắng các nàng bất quá là làm da thịt buôn bán bẩn thỉu mặt hàng, có cái gì da mặt chứa cái kia hoàng hoa khuê nữ.

Ngày thứ hai, mắng rồi người gái lầu xanh như cũ đến, ngày hôm qua chịu rồi mắng bán hàng rong hán tử, thì y nguyên sẽ trộm liếc các nàng

lộ ra tay áo uổng phí tay nhỏ, được không cùng thốt bên trên thịt heo giống như, so với nhà mình hoàng kiếm bà, thật sự là một cái thiên nhất cái mà, thật không biết rõ những này như nước trong veo nường môn, là thế nào sinh đường đi ra, chỉ là nghĩ muốn sờ lấy bộ ngực của các nàng , liền muốn tiêu xài rơi non nửa năm vất vả nghề nghiệp, cũng chỉ có thể thở dài.

Nam Uyển Quốc đã mấy trăm năm không chiến sự, quốc thái bình an, nhiều đời quân vương không làm mà trị, đã không Hiền Danh, cũng vô ác tên.

Cho nên kinh thành cũng không đêm cấm, giang hồ hào kiệt tùy tiện mang theo đao bội kiếm, tiên y nô mã, quan phủ xưa nay không quản, trên đường gặp được rồi, lập tức ngựa bên dưới, song phương sẽ còn khách khách khí khí chào hỏi vài tiếng, giao tình tốt, liền lân cận uống rượu với nhau rồi, người nói chút trên quan trường để cho người ta bắt đắ dĩ lên chức, ta nói chút trên giang hồ rung động đến tâm can cao thủ so chiêu, một tối hai đi, hai ba cân rượu khăng định hơn.

Vì rồi tìm kiếm toà kia xem đạo quán, Trần Bình An mỗi ngày đều sẽ dạo chơi toà này kinh thành, gặp rồi chợ búa muôn màu, cũng gặp rồi ẩn vào chợ búa một chút cổ cổ quái quái.

Chỉ cần bọn chúng không chủ động trêu chọc chính mình, Trần Bình An liền không muốn để ý tới.

Lục Thai đã từng nói một câu, lúc đó cảm xúc không sâu, bây giờ càng nhai càng có thừa vị.

Lên núi, tu rồi nói, liền sẽ chỉ cảm thấy thế gian nhí nha nhí nhảnh cùng quỷ mị âm vật, giống như càng ngày càng nhiều.

Trần Bình An khép lại sách vở, một canh giờ thời gian cứ như vậy trôi qua mà qua, chuẩn bị ra cửa tiếp tục dạo chơi.

Mặc dù tìm kiếm đạo quán trong lúc đó, Trần Bình An tâm cảnh càng ngày càng bức bối, nhưng là Trần Bình An không phải là không có nể thữ ổn định lại tâm thần, trên thực tế làm rất nhiều cố gắng, đi rồi những cái kia thật to nhỏ chùa miếu, thắp hương bái Phật, một mình hành tẩu tại tĩnh mịch đường mòn trong bóng cây, mỗi đến một chỗ chùa miếu liền ghi lại ở trên thẻ trúc, trạng nguyên ngõ hẻm bên cạnh toà kia tiểu tự miếu, Trần Bình An đi số lần nhiều nhất, chùa miếu không lớn, tính cả trụ trì cũng liền mười mấy người, dần dà, liền lẫn lộn rồi quen mặt, Trần Bình An mỗi lần tâm không tĩnh, liền sẽ đi ngồi bên kia ngồi, không nhất định sẽ cùng nhà sư nói chuyện, dù là chỉ là ngồi một mình ở mái hiên bên dưới, nghe chuông gió tiếng đình đông, liền có thể đuổi rơi một cái nóng khí bốc lên buổi chiều.

Nam Uyển Quốc sùng phật giảng chức nói, kinh thành cùng địa phương bên trên chùa miếu rừng đứng, hương hỏa cường thịnh, đạo quán khó gặp, kinh thành càng là một tòa cũng không.

Gần nhất mấy ngày, một cái doạ người mật sự tình, tại kinh thành trên dưới sôi trào dương dương, Nam Uyển Quốc kinh thành tứ đại chùa một trong Bạch Hà chùa, ra rồi một cộc thiên Đại Sưu nghe, Bạch Hà chùa từ trước lấy trụ trì phật pháp thâm hậu, kim thân sống La Hán trú danh tại thế, các đời cao tăng Viên Tịch về sau, đều có thể lưu lại bất hủ nhục thân hoặc là đốt ra xá lợi tử, còn lại ba chùa trên một điểm này, đều muốn mặc cảm.

Cái này cũng bị coi là Nam Uyển Quốc phật pháp hưng thịnh, hơn xa nước láng giềng chứng cứ rõ ràng.

Nhưng là trước đó không lâu, một vị tại Bạch Hà chùa ngụ tạm tu hành cao tăng, năm trước được đề cử vì trụ trì, phong quang vô hạn, lại tại mỗi ngày chạy ra chùa miếu, trực tiếp đi rồi Đại Lý Tự cáo quan, sau khi nghe xong, Đại Lý Tự khanh ở bên trong chư vị quan viên, người người đưa mắt nhìn nhau, nguyên lai vị lão tăng này tổ giác Bạch Hà chùa, tại

hắn trong thức ăn hạ độc, còn muốn mưu đồ bí mật sau khi hắn chết hưởng trong thi thể quán chú thủy ngân, không chỉ như thế, hắn còn vạch trần Bạch Hà chùa nhà sư nghiệp chướng nặng nề, dụ dỗ trọng kim cầu tử kinh thành quý phụ ở bên trong, tổng cộng sáu cái cọc tội lớn.

Vụ án này, quá mức kinh thế hãi tục, trực tiếp kinh động rồi Nam Uyển Quốc hoàng đế bệ hạ, hạ lệnh tra rõ việc này, kết quả Bạch Hà chùa ba trăm nhà sư, hơn phân nửa bị hạ ngục, còn lại bị khu trục ra kinh thành, vạch tới tịch diệt, đời này không được làm tiếp nhà sư.

Còn lại ba chùa, vẫn như cũ địa vị cao cả, dù sao thâm căn cố đế, thế nhưng là liên lụy rất nhiều thanh danh không hiện tiểu tự, tỉ như trạng nguyên ngô hẻm bên cạnh toà này tâm bề ngoài chùa, gần đây khách hành hương rõ ràng ít đi rất nhiều.

Tâm bề ngoài chùa trụ trì, là một vị giọng nói quê hương nồng đậm lão hòa thượng, mặt mũi hiền lành, cao cao to to, vào kinh thành ba mươi năm, lão tăng vẫn như cũ giọng nói quê hương chưa đổi, cũng không yêu cùng người lái nhải Phật pháp tinh diệu sâu xa, phần lớn là chuyện nhà trò chuyện, mỗi lần đi trong chùa ngồi chơi, Trần Bình An đến phí rất lớn kình mới có thể nghe hiểu, Trần Bình An đối với vị lão tăng này, ấn tượng rất tốt, hơn nữa nhìn phá không nói phá, lão chủ trì là một vị người trong tu hành, chỉ là còn chưa bước lên trong ngũ cảnh.

Trần Bình An rời đi ngõ nhỏ, đi hướng tâm bề ngoài chùa, dự định tại bên kia tỉnh tọa, luyện tập kiếm lô đứng cái cọc.

Bất quá là hai dặm lộ trình, Trần Bình An liền đi qua rồi một tòa võ quán cùng tiêu cục, nhất là cái kia treo "Khí thế ngất trời" tấm biển võ quán tường cao bên trong một bên, mỗi lần đi ngang qua đều là một đám hán tử tại cái kia hừ hừ ha ha, hắn là đang luyện tập quyền giá. Tiêu cục ngoài cửa đường cái, thường thường đều là tiêu xa bao vây tràng cảnh, nam nữ trẻ tuổi đều là vênh vang đắc ý, hăng hái, các lão nhân thì phải trầm mặc rất nhiều, ngẫu nhiên thấy rồi Trần Bình An, đều sẽ gật đầu

thăm hỏi, Trần Bình An thoát đầu sẽ còn chấp tay hoàn lễ, về sau gặp mặt rồi, liền chủ động hành lễ, chưa từng nghĩ một tới hai đi, lão nhân liền nhao nhao không có rồi hào hứng, dứt khoát nhìn cũng không nhìn Trần Bình An.

Đợi đến sau đó Trần Bình An nghĩ thông suốt các mẫu chốt trong đó, nhin không được cười lên.

Hơn phân nửa là ngay từ đầu đem chính mình xem như rồi rỗng sang sông, về sau tra rõ ràng rồi chỗ ở, liền xem nhẹ rồi chính mình, chính mình quá "Khách khí" cấp bậc lễ nghĩa, càng làm cho tiêu cực lão giang hồ nhóm nhận định chính mình là cái thêu hoa gói đầu.

Trần Bình An cảm thấy rất thú vị.

Kinh thành bên này võ quán, tiêu cực đông đảo, những cái kia xông ra tên tuổi giang hồ môn phái, đều ưa thích tại bên này làm cái Đường Khẩu, cao môn đại viện, không thua Vương Hầu Công Khanh phủ đệ, không cần kiêng kị cái gì lễ chế đi quá giới hạn. Ngược lại là có quan hệ luyện khí sĩ, truyền ngôn cực ít, ngay cả quốc sư, cũng chỉ là một vị giang hồ tông sư.

Bất quá nhất có thú, là một tòa không đáng chú ý trong nhà một bên nhân vật, ra ra vào vào nam nữ, cơ hồ người người đều là võ đạo bên trong người, trên giang hồ người luyện võ, nhưng là tận lực che giấu tung tích, ăn mặc mộc mạc, ăn nói có ý tứ, Trần Bình An có lần còn chứng kiến rồi một vị có thể là võ đạo lục cảnh cao thủ, bên cạnh đi theo một vị đầu đội màn mũ cô gái trẻ tuổi, thấy không rõ khuôn mặt, nhưng là dáng người thướt tha, hẳn là một vị mỹ nhân.

Bất tri bất giác, Trần Bình An bắt đầu dùng một loại khác nhãn quang đối đãi cái thế giới này.

Đến rồi tâm bễ ngoài chùa, trong chùa bây giờ khách hành hương thừa

thốt, phần lớn là tuổi tác lớn phụ cận láng giềng, cho nên trong chùa nhà sư cùng sa di nhóm từng cái sầu mi khổ kiếm.

Trần Bình An sờ dĩ gần nhất xuyên môn có chút chịu khó, nguyên nhân chủ yếu nhất, là cảm giác được rồi lão chủ trì hạn lớn sắp tới.

Hôm nay lão tăng giống như là biết rõ Trần Bình An muốn tới, sớm chờ ở rồi một tòa Thiên Điện hành lang bên trong.

Thả rồi hai tấm cành lá hương bồ tròn tòa, hai người ngồi đối diện nhau.

Nhìn thấy Trần Bình An muốn nói lại thôi, lão tăng đi thẳng vào vấn đề cười nói: "Bạch Hà chùa các đời trụ trì bên trong, là đi ra chân chính kim thân, không bằng ngoại giới nghe đồn như vậy, đều là lừa đảo, không cần giáng một gậy chết tươi Bạch Hà chùa ngàn năm lịch sử."

Nhìn thấy rồi tốt.

Nhưng điều kiện tiên quyết là lão hòa thượng trước nhìn thấy rồi ác.

Lão hòa thượng lại cười nói: "Chỉ là bản tăng sau khi chết, lúc đầu nghĩ đến đốt ra mấy khóa xá lợi tử, làm tốt tòa này chùa miếu thêm chút hương hỏa, bây giờ xem ra là khó rồi, không thiếu được còn muốn tận lực giấu diếm một đoạn thời gian."

Trần Bình An nghi hoặc nói: "Vậy cũng là Phật gia nhân quả sao?"

Lão tăng gật đầu nói: "Tự nhiên tính, đặt ở một tòa Nam Uyển Quốc kinh thành, Bạch Hà chùa cùng tâm bề ngoài chùa từ trước đến nay không có giao tập, nhìn như nhân quả mơ hồ, kì thực không phải, đặt ở Phật pháp bên trong, trời đất bao la, đều là từng tia từng sợi liên luy rồi."

Đây là lão tăng lần thứ nhất tại Trần Bình An trước mặt nói "Phật pháp" .

Lão tăng do dự rồi một chút, cười nói: "Kỳ thật hai tòa chùa miếu ở giữa, cũng có nhân quả, chỉ là quá mức huyền diệu rất nhỏ, quá. . . Nhỏ rồi, bản tăng căn bản không có đem năm nói ra, còn cần thí chủ chính mình trải nghiệm."

Hai người nói chuyện phiếm, không cần đâu ra đấy, lão tăng trước kia thường thường sẽ bị Tiểu Sa Di ngắt lời, trò chuyện trong chùa miếu một bên lông gà vỏ tỏi việc nhỏ, liền đem Trần Bình An phơi tại một bên, Trần Bình An cũng thường thường sẽ mang lên mấy chi thẻ tre hoặc là một quyển sách, đọc sách khắc chữ, cũng không thấy đến lãnh đạm vô lễ.

Hôm nay Trần Bình An không có mang thư, chỉ là mang rồi một chi tinh tế thẻ tre, cùng một cái tiểu kiếm đao.

Trần Bình An từ trước tới giờ không ghét cũ, đao khắc vẫn là lúc trước mua sắm ngọc bài, chủ quán đưa tặng.

Lão tăng hôm nay hứng thú nói chuyện có phần nồng, liên quan tới phật pháp, chuồn chuồn lướt nước, liền không lại nói thêm, càng nhiều vẫn là như dĩ vãng như thế tùy tiện trò chuyện, cầm kỳ thư họa, đế vương đem bề ngoài, người buôn bán nhỏ, chư tử bách gia, đều tùy tiện nói một chút, kéo việc nhà đồng dạng.

Thời gian ung dung.

Lão tăng cười hỏi: "Một cái đại gian đại ác, để tiếng xấu muôn đời văn nhân, quan viên, có thể hay không viết ra một hàng chữ đẹp dễ, ai cũng thích thơ?"

Trần Bình An suy nghĩ một chút, gật đầu nói, "Có thể."

"Một cái trong lịch sử danh lưu sách sử danh sĩ, danh tướng, sẽ có hay không có bọn hăn không muốn người biết việc ngầm cùng thiếu hụt?"

"Có."

Lão tăng cười nói: "Đúng rồi, vạn sự chớ đi cực đoan. Cùng người giảng đạo lý, sợ nhất 'Ta muốn đạo lý toàn chiếm hết' . Sợ nhất một khi cùng người trở mặt, liền hoàn toàn không thấy nó thiện. Miếu đường phía trên, các đảng đấu tranh, thậm chí là bị hậu thế coi là quân tử chi tranh các đảng đấu tranh, vì sao vẫn là di họa cực dài, liền ở chỗ quân tử hiền nhân, với những chuyện này, đồng dạng làm được không đúng."

Lão tăng tiếp tục nói: "Nhưng là trên triều đình các đảng đấu tranh, người nếu là mềm yếu rồi, giảng bộ này đại đạo lý, hơn phân nửa sẽ chết rất thê thảm, thật là trách không được những cái kia làm rồi quan người đọc sách. Đã như vậy, có hay không có thể nói, bần tăng cái này một trận lời nói, quần rồi một vòng, tất cả đều là nói nhảm ? Vì sao muốn nói sao ?"

Trần Bình An cười lắc đầu nói: "Có một vị lão tiên sinh, đã nói với ta tương tự đạo lý, hắn dạy ta muốn vạn sự suy nghĩ nhiều, dù là muốn rồi một vòng lớn, quần về rồi nguyên điểm, mặc dù hao tâm tổn trí phí sức, nhưng lâu dài đến xem, vẫn là hữu ích."

Lão tăng vui mừng gật đầu, "Vị tiên sinh này, là có lớn học vấn."

Trần Bình An ngón tay vuốt ve chi kia xanh biêng biếc nhỏ thẻ tre, nhẹ giọng nói: "Có lần lão tiên sinh uống say rồi, mắt say lơ đãng mờ lung, nhìn như là đang hỏi ta, nhưng kỳ thật đại khái là đang hỏi tất cả mọi người a, hắn là nói như vậy, đọc bao nhiêu sách, liền dám nói cái này thế đạo 'Chính là như vậy' , gặp bao nhiêu người, liền dám nói nam nhân nữ nhân 'Đều là như vậy đức hạnh'? Người thấy tận mắt bao nhiêu thái bình cùng cực khổ, liền dám chắc chắn người khác thiện ác ?"

Lão tăng cảm thán nói: "Vị tiên sinh này, tất nhiên sống được không thoải mái."

Trần Bình An đột nhiên nghĩ tới một chuyện, thủy chung nghĩ không minh bạch, hiếu kỳ hỏi: "Phật gia thực biết đề xướng 'Thả xuống đồ đao lập địa thành phật' một chuyện sao?"

Lão tăng mỉm cười nói: "Trả lời trước đó, bản tăng trước có hỏi một chút, có phải hay không cảm thấy lời ấy tức dọa người, lại mở ra mặt khác, nhưng là nhắm nuốt một phen, luôn cảm thấy là đi rồi đường tắt, không phải chính pháp?"

Trần Bình An gãi gãi đầu, "Ta liền đồng dạng phật pháp đều không đọc qua, chỗ nào rõ ràng có phải hay không chính pháp."

Lão tăng cười ha ha, "Thả xuống đồ đao lập địa thành phật, thế nhân chỉ nhìn đường tắt, không thể tưởng tượng, thật tình không biết chân chính huyền diệu, ở chỗ ngộ được 'Đồ đao tại tay ta', là 'Biết rõ rồi ác', thế gian muôn màu, rất nhiều người vì ác mà không biết ác, rất nhiều người biết ác mà làm ác, nói cho cùng, trong tay đều có một cái máu me đầm đìa đồ đao, nặng nhẹ khác biệt mà thôi. Nếu là có thể chân chính thả xuống, từ đó quay đầu, chẳng phải là một cộc việc thiện?"

Lão tăng còn nói đến xa rồi chút, "Thiền Tông công án, người ngoài vẫn cảm thấy kinh ngạc, kì thực công án khai ngộ trước đó những cái kia khổ công phu, thường nhân nhìn không thấy thôi rồi, trông thấy rồi cũng không muốn làm thôi rồi. Thành phật có khó không? Đương nhiên khó, biết phật pháp là một khó, tuân theo luật pháp, hộ pháp cùng truyền pháp, liền càng khó rồi. Nhưng là. . ."

Lão tăng đột nhiên ngừng lại lời nói, thở dài, "Không có 'Nhưng là', tất nhiên bản tăng một cái hướng phật người, chính mình cũng làm không được, vì sao muốn muốn nói với người xa như vậy đạo lý đâu?"

Trần Bình An cười nói: "Cứ nói đừng ngại, đạo lý lại xa, không nói trước ta đi cùng không đi, ta có thể biết rõ nó ngay tại chỗ ấy, cũng là chuyện

tốt."

Lão tăng khoát khoát tay, "Cho bần tăng nghỉ một lát, uống chén trà thẩm giọng nói, đều nhanh bốc khói rồi."

Lão tăng hô rồi một tiếng, cách đó không xa một tòa trong tinh xá, có cái nhìn như cúi đầu niệm kinh kì thực ngủ gật tiểu sa di, đột nhiên mở ra con mắt, nghe được lão tăng lời nói sau, nhanh đi bưng rồi hai bát trà nước cho trụ trì cùng khách nhân.

Cách đó không xa có một gốc đại thụ che trời, bóng cây nồng đậm, ngừng lại một cái nhỏ chim hoàng oanh, điểm điểm mổ mổ.

Trần Bình An uống trà nhanh, lão tăng uống trà chậm.

Trần Bình An cười đem bát trà đưa trả lại cho tiểu sa di, lão tăng còn chưa uống hết nửa bát, Trần Bình An liền cúi đầu cầm lấy chi kia thẻ tre, Tả Hữu hai đầu, đều có một tia không dễ dàng phát giác dấu vết.

Trần Bình An nhìn trái xem phải xem hai đầu.

Thẻ tre tựa như một cái nhỏ cây thước.

Lão tăng uống trà xong nước, quay đầu nhìn lại, chói chang ngày mùa hè, nắng gắt đồ nướng nhân gian, thế nhân khó được mát lạnh, dứt quãng nói cảm khái.

"Mạt pháp thời đại, người trong thiên hạ, như hạn tuổi chi thảo, đều là tiều tụy không trơ bóng."

"Đạo lý, vẫn là muốn giảng một chút."

"Phật pháp, là nhà sư đạo lý. Lễ nghi, là nho sinh đạo lý. Đạo pháp, là đạo sĩ đạo lý. Kỳ thật đều không hỏng, làm gì câu nệ tại môn hộ, đúng,

liền lấy ra, ăn vào nhà mình bụng nha."

Trần Bình An ánh mắt từ trên thẽ trúc dời, ngẩng đầu cười một tiếng, gật đầu nói: "Đúng."

Lão tăng nhìn về phía hành lang bên ngoài lan can chùa miếu đình viện, "Cái thế giới này, một mực thua thiệt lấy người tốt. Đúng đúng sai sai, làm sao lại không có đâu ? Chỉ là chúng ta không đi xa truy đến cùng thôi rồi. Ngoài miệng có thể không nói, thậm chí cố ý điên đảo hắc bạch, nhưng trong lòng phải có số a. Chỉ tiếc thế sự nhiều bất đắc dĩ, người thông minh càng ngày càng nhiều, tâm nhãn tâm hồn nhiều như Liên Bồng người, thường thường ưa thích mĩ mai thuần hậu, phủ nhận thuần túy thiện ý, chán ghét người khác chân thành."

"Trần Bình An, người như thế nào đối đãi cái thế giới này, thế giới liền sẽ như thế nào nhìn người."

Sau đó lão tăng vẽ vờ cho thêm chuyện ra, tựa như lặp lại nói rằng: "Người nhìn lấy nó, nó cũng đang nhìn người."

Trần Bình An suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý, lại chưa suy nghĩ sâu xa.

Hôm nay lão tăng nói đến lời nói có chút nhiều, Trần Bình An lại là nguyện ý nghiêm túc suy nghĩ người, cho nên nhất thời bán hội, còn không có đi theo lão tăng đi đến địa phương xa như vậy.

Lão tăng đột nhiên rục rờ cười nói: "Trần thí chủ, hôm nay lão tăng lần này đạo lý, nói đến đã hoàn hảo ?"

Trần Bình An trong lòng có chút thương cảm, cười nói: "Rất tốt rồi."

Lão tăng cười hỏi nói: "Trước đó có lần nghe người giảng rồi cái kia 'Trước sau ', 'Lớn nhỏ' 'Thiện ác' mà nói, lão tăng còn muốn lại nghe

nghe xong."

Trần Bình An lần thứ nhất nói đến không thạo tối nghĩa, thế nhưng là đạo lý cùng lời thật lòng, luôn luôn càng nói càng sáng tỏ, như một chiếc gương lúc lúc lau, xóa đi bụi bặm, liền sẽ càng lau càng sáng.

Đúng sai có trước sau, trước vượt rõ ràng trình tự, chớ có nhảy qua, chỉ nói mình muốn nói đạo lý kia.

Đúng sai còn phân lớn nhỏ, dùng một cái, hai thanh thậm chí nhiều đem cây thước để cân nhắc lớn nhỏ, những này cây thước có thể là tất cả thế gian hành quyết, thiện pháp, Pháp gia luật pháp, Nho gia lễ nghi, thuật nhà thuật tính, đều có thể mượn dùng một chút. Ranh giới cuối cùng luật pháp, cao cao đạo đức, các nơi lệ làng, tinh chuẩn thuật tính, đều sẽ liên quan đến, không thể quơ đũa cả nắm, nghiên cứu bắt đầu, cực kỳ rườm rà phức tạp, lao tâm lao lực.

Về sau mới là cuối cùng định xuống thiện ác.

Trong lúc vô hình, nhân tính thiện hay ác ba bốn chi tranh, thế là không còn trở thành người đọc sách không thể vượt qua một đạo cửa ải hiểm yếu, bởi vì đây là cuối cùng đến nói sự tình, mà không phải đọc sách chi mở đầu, liền cần làm ra quyết đoán chuyện làm thứ nhất.

Cuối cùng là một cái "Hành" chữ.

Giáo hóa thương sinh, Bồ Tát tâm địa truyền pháp thiên hạ, bồi dưỡng đạo đức cá nhân trên thân tu một cái thanh tịnh, đều có thể mỗi người dựa vào yêu thích, tùy tiện rồi.

Lão tăng về mặt an tường, nghe qua rồi Trần Bình An giảng thuật, chấp tay trước ngực, cúi đầu nói: "A Di Đà phật."

Trần Bình An nhìn về phía cái kia đứng ở mái cong bên trên nhỏ chim

hoàng oanh, nó đang đánh giá lấy quét dọn chùa miếu tiểu sa di.

Trần Bình An thu tầm mắt lại, lão tăng mỉm cười nói: "Chùa miếu không tại, nhà sư tại, nhà sư không tại, kinh thư tại, kinh thư không tại, Phật tổ tại, Phật tổ không tại, phật pháp vẫn còn ở đó. Chính là tâm bề ngoài chùa không có rồi một vị nhà sư, thừa không xuống một quyển kinh thư, chỉ cần có trong lòng người còn có phật pháp, tâm bề ngoài chùa liền vẫn còn ở đó."

Lão tăng quay đầu lần nữa nhìn về phía u tĩnh sân nhỏ, chỉ có tiểu sa di quét đất vang lên sần sật.

Lão tăng ánh mắt mơ hồ, thì thào nói: "Bần tăng giống như nhìn thấy nhân gian mở rồi đóa hoa sen."

Trần Bình An yên tĩnh không nói gì.

Lão tăng mà cúi thấp đầu, bờ môi khẽ nhúc nhích, "Đi."

Nơi xa tiểu sa di hướng hành lang bên này trông lại, ôm trong ngực cái chổi, cùng lão tăng oán trách "Sư phụ, ngày đầu lớn như vậy, ta có thể hay không chậm chút lại quét dọn a, muốn nóng chết rồi."

Trần Bình An quay đầu qua, chỉ chỉ tựa như ngủ say ngủ gật lão tăng, sau đó duỗi ra ngón tay tại miệng một bên xuyt rồi một tiếng.

Tiểu sa di tranh thủ thời gian im lặng, sau đó vụng trộm vui, ha ha, ta yêu lười biếng, nguyên lai sư phụ cũng yêu đi ngủ.

Hắn rón rén chạy tới đại điện mái hiên tầm thường mát, cái kia nhỏ chim hoàng oanh tráng lên lá gan, bay đến tiểu sa di đầu vai, tiểu sa di cứ thế rồi một chút, cố ý quay đầu, hướng nó làm rồi cái mặt quỷ, dọa đến nhỏ chim hoàng oanh tranh thủ thời gian bay nhảy bay đi, ngờ ngác một người tiểu sa di sờ lên đầu trọc, có chút áy náy.

Hành lang bên trong cành lá hương bồ tròn chỗ ngồi, đã chết lão tăng, duy trì cái kia lỏng loẹt nhão nhệt tư thế ngồi.

Lại giống như là vì phương này tiểu thiên địa, nhắc lên rồi một thanh tinh thần khí.

Trần Bình An không khỏi nhớ tới Lục Thai một câu.

Người chết ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 307: Đáy mắt dưới chân

Biết rõ sư phụ chết rồi, tiểu sa di khóc đến rất đau đớn tâm, nhìn không mở ra không xuống, không hề giống người xuất gia.

Nhưng là Trần Bình An lúc đó nhìn lấy gào khóc viên kia nhỏ đầu tròn, dùng sức lung lay lão tăng cánh tay, giống như là nếu muốn đem sư phụ cho trong lúc ngủ mơ lay tỉnh, Trần Bình An cảm thấy như thế như vậy, mới là nhân chi thường tình.

Sau một bên hiểu được sư phụ viên tịch sau, vậy mà đốt ra rồi phật kinh đã nói xá lợi tử, tiểu sa di lại cười rồi, cảm thấy sư phụ phật pháp, đại khái vẫn còn có chút lợi hại. Tiểu sa di vẫn là không giống cái người xuất gia.

Trần Bình An một mực giúp đỡ chùa miếu quản lý lão tăng hậu sự, bận trước bận sau, ngẫm xuống cùng tâm bề ngoài chùa tân nhiệm trụ trì, nói rồi lão tăng ý nghĩ, xá lợi tử một chuyện, không cần vội vã đối ngoại tuyên dương, miễn cho ở cái này ngay sau đó, uống phí rước lấy chợ búa chỉ trích, thậm chí có thể đưa tới quan phủ phỏng đoán. Mới trụ trì đối với cái này không có dị nghị, đối với Trần Bình An cúi đầu chấp tay trước ngực, để bày tỏ lòng biết ơn.

Tại cái kia về sau, Trần Bình An liền không lại đi tâm bề ngoài chùa tĩnh tọa, nhưng là cùng tân nhiệm trụ trì nói qua, nếu là tâm bề ngoài chùa có chuyện gì khó xử, có thể đi hăn chỗ ở thông báo một tiếng, hăn Trần Bình An có thể giúp bao nhiêu là bao nhiêu.

Trung niên nhà sư tụng một tiếng phật hiệu, tại Trần Bình An sau khi rời đi, đi rồi đại diện bàn thờ phật, yên lặng vì vị này thiện tâm thí chủ, nhóm lửa một chiếc đèn chong, gọi tới tiểu sa di, muốn hăn thường thường chiếu khán cái này ngọn liên đăng.

Tiểu sa di ồ một tiếng, gật đầu đáp ứng, nhà sư gặp tiểu gia hỏa đáp ứng nhanh, liền biết rõ sẽ lười biếng, bấm tay tại viên kia nhỏ trên đầu trượt nhẹ nhàng vừa gõ, giáo huấn rồi một câu "Mỗ, việc này muốn để ở trong lòng", tiểu sa di vẻ mặt đau khổ lại ồ một tiếng, sự tình nhớ không có nhớ kỹ khó mà nói, thế nhưng là tóm lại không nhớ lâu hậu quả, đã hiểu được tư vị rồi.

Đợi đến trụ trì sư huynh rời đi đại điện, tiểu sa di thở dài một tiếng, sư huynh trước kia nhiều hòa ái, làm rồi trụ trì, liền cùng sư phụ đồng dạng không nề tình rồi, về sau hẳn coi như có thể làm trụ trì, cũng không cần làm, nếu không khẳng định sẽ làm bị thương rồi sư đệ trái tim. . . A ? Chính mình là sư phụ nhỏ nhất đệ tử, ở đâu ra sư đệ, về sau cũng sẽ không có rồi, quá ăn thiệt thòi! Nghĩ tới đây, tiểu sa di sừ một chút quay người, nhanh chóng chạy ra đại điện, đuổi kịp trụ trì, ân cần hỏi thăm sư huynh lúc nào thu lấy đệ tử.

Trụ trì nhà sư biết rõ tiểu sa di điểm tiểu tâm tư kia, dở khóc dở cười, làm bộ liền muốn lấy thêm tiểu sa di đầu làm mỗ, lúc đầu hẳn Pháp Danh liền gọi mỗ.

Tiểu sa di ai thán một tiếng, quay người chạy đi.

Tâm cảnh hướng tới an bình Trần Bình An, rất kỳ quái, hẳn vẫn là không có một lần nữa nhặt lên « Hám Sơn quyền phổ » cùng « kiếm thuật chính kinh », mà là tiếp tục tại kinh thành du đãng, lần này công nho nhỏ vài bông bao khóa bọc hành lý, đi chậm rãi, liền rượu nước ăn làm bánh, không có chỗ ở cố định, tùy tiện tìm chỗ yên tĩnh đối phó một chút là được, có thể là trong bóng cây, trên nóc nhà, cầu nhỏ nước chảy sát bên.

Những cái kia cao cao chu vách tường, tại tường cao bên trên đối ngoài tường ngó dáo dác màu xanh biếc, bên trong tường bàn đu dây lay động âm thanh cùng tiếng hoan hô cười nói.

Có cao quan bác đãi sĩ tử văn nhân khúc thủy lưu thương, thịnh thế làm phú, xuất khẩu thành thơ.

Lúc đương thời một bộ áo trắng liền yên lặng ngồi ở trên nhánh cây uống rượu.

Có Lâm Thủy quán rượu, khách quý chật nhà, đều là Nam Uyển Quốc kinh thành thanh niên tài俊, chỉ điểm giang sơn, châm biếm thời sự, thư sinh trị quốc, thiên kinh địa nghĩa. Trần Bình An ngồi tại quán rượu nóc nhà, tử tế nghe lấy bọn hăn nghị luận, đầy ngập nhiệt huyết, ghét ác như cừu, thế nhưng là Trần Bình An cảm thấy bọn hăn những cái này trì chính phương châm, rơi vào thực chỗ, có chút khó, bất quá cũng có thể là những này tuổi trẻ tuấn ngạn nhóm uống say rồi, không có nói tí mĩ nguyên nhân.

Hai nhóm du côn hện xong rồi đánh nhau, riêng phần mình ba mươi, bốn mươi người, cố gắng đây chính là bọn họ giang hồ, bọn hăn tại đi giang hồ, xông xáo giang hồ. Trần Bình An ngồi xồm ở nơi xa lấp kín rách nát tường thấp bên trên, phát hiện hai mươi tuổi hướng lên "Lão giang hồ", xuất thủ lấu cá, hai mươi tuổi trở xuống thiếu niên, thì xuất thủ vô ky, tàn nhẫn phi thường, sau đó mặt mũi bầm dập, máu me đầy mặt, cùng hoạn nạn huynh đệ kề vai sát cánh, đã bắt đầu hướng tới trận tiếp theo giang hồ ân oán.

Trong đó một đám người đi đầu đại ca, niên kỷ hơi dài, gần ba mươi tuổi rồi, thì gào to bọn hăn đi tửu quán uống rượu, trùng trùng điệp điệp đánh tới, dung mạo tú khí cô rượu phụ nhân chính là vợ của hăn, thấy rồi cái này giúp quen mặt mũi, đành phải gạt ra khuôn mặt tươi cười, xuất ra rượu nước thức ăn khoản đãi chính mình nam nhân huynh đệ, nhìn lấy bị người vây quanh, ở giữa cao đàm khoát luận nam nhân, phụ nhân hai đầu lông mày có chút kiếm sống không dễ sầu bi, nhưng ánh mắt bên trong lại có chút ngưỡng mộ sáng tỏ.

Nàng xem thấy chính mình nam nhân, mà nàng nam nhân dưới trưởng

đắc lực nhất, nhất dám tròng sát một vị thiếu niên cao lớn, thì vụng trộm nhìn lấy nàng.

Trần Bình An ngồi cách bọn hăn nơi xa nhất, muốn rồi hai bầu rượu, một bình đổ vào Đường Kiếm Hồ, một bình ngay sau đó uống.

Phụ nữ trẻ căn rằng một cái, báo cáo rồi hai bầu rượu giá cả, nhiều muốn rồi vị công tử này ba mươi văn tiền, cũng may người kia phảng phất không biết chợ búa giá thị trường, không chút do dự liền móc rồi tiền, phụ nhân có chút áy náy, liền cho thêm hăn cầm rồi hai đĩa tự mình làm Tá Tửu đồ ăn, người kia đứng dậy đối nàng cười gửi tới lời cảm ơn.

Phụ nhân đỏ mặt, vội vàng xoay eo quay người, không dám nhìn nữa tấm kia tuần tú sạch sẽ gương mặt.

Bên kia kín người hết chỗ trên bàn rượu, đã tuổi gần ba mươi nam nhân, mượn chệnh choáng, nói các huynh đệ luôn có một ngày, sẽ ở kinh thành có một khối chân chính địa bàn, đến lúc đó người người nhậ nhệ, thấy rồi bên hông đeo đao phòng trực các quan lão gia, căn bản không cần sợ, đến lúc đó người ta khẳng định trông mong xin cùng chúng ta xưng huynh gọi đệ, về sau tính cùng cái kia xem thường chúng ta ngựa tú tài đòi hỏi mấy tấm câu đối xuân mấy cái chữ phúc, mà lại nhìn hăn lúc ấy còn dám hay không liếc mắt nhìn người, có hay không can đảm nói một chữ "Không". . .

Nam nhân đầu lưỡi thắt nút, người bên ngoài nghe được tâm thần đập dờn, lớn tiếng khen hay, nước bọt văng khắp nơi.

Nhất là huyết khí phương cương các thiếu niên, uống rồi le le rồi uống, trở lại bên cạnh bàn, mắt say lơ dờ mông lung ở giữa, lơ mờ có thể thấy được bốn phía đều là huynh đệ, chỉ cảm thấy nhân sinh như vậy sống, thống khoái, hảo thống khoái!

Trần Bình An yên lặng rời đi đường phố một bên tửu quán.

Đi xa rồi sau, nhin không được nhìn lại một chút, giống như là nhìn thấy rồi mình năm đó, Lưu Tiệp Dương cùng con sên Cổ Xán, ba người cũng ngồi tại rồi bên kia, lúc ấy còn ngăm đen giống như than long điêu học đồ, hẳn là sẽ đau lòng rượu tiền Thủy, Lưu Tiệp Dương nhất định tại ồn ào xong rồi lời nói hùng hồn về sau, bắt đầu ưu sầu, oán giận vì cái gì Trĩ Khuê chính là không thích chính mình, từ nhỏ đã rất trưởng thành sớm Cổ Xán, đại khái sẽ nghiêng răng nghiêng lợi, học người trong giang hồ cường điệu, nói muốn báo thù rửa hận, liền nên khoái ý ân cừ, còn lại quản hẳn cái nường.

Trần Bình An thu tầm mắt lại, tiếp tục tiến lên.

Có một vị mắt sắc thiếu niên nói đùa nói: "Vừa rồi cái kia tiểu bạch kiểm, dừng lại nhìn rồi chúng ta bên này thật lâu, sẽ không phải là nhìn trúng chúng ta chị dâu đi ?"

Đã say khướt nam nhân vỗ bàn một cái nói: "Có cái này gan chó, lão tử chém chết hẳn! Các người tin hay không, coi như sáng mai lão tử chết rồi, chị dâu của các người cũng sẽ thủ cả một đời quả, ai cũng không gả! Hoàng đế lão nhi đều không gả! Một cái da mịn thịt mềm tiểu bạch kiểm, tính là cái gì chứ, lưng thanh kiếm không tầm thường a. . ."

Nói nói, đầu một đập, trùng điệp đâm vào trên bàn rượu, triệt để say rồi đi qua.

Phụ nữ trẻ cúi đầu lau bàn rượu, lặng lẽ nhếch lên khóe miệng, không biết rõ vì sao mà cười.

Vị kia ánh mắt thường thường đảo qua phụ nhân thướt tha dáng người thiếu niên cao lớn, lúc này cũng cúi đầu xuống, có chút bối rối, cũng có chút oán hận, thiếu niên uống một hớp rượu, không có bắn ra không có vị.

Có cái giữa phố phường tiều tụy phụ nhân chẳng biết tại sao, bắt được ngang bướng hài đồng chính là dừng lại đánh đòn, hài tử ngoài miệng gào khan, kỳ thật đối cách đó không xa đám tiểu đồng bạn nháy mắt ra hiệu, quần áo keo kiệt phụ nhân đánh lấy đánh lấy, liền chính mình khóc thành tiếng, hài tử sững sờ, lúc này mới thật khóc lên.

Một trận mưa to tầm tã qua đi, kinh thành rốt cục một lần nữa thấy rồi ấm áp ngày đầu, một đám ăn sung mặc sướng cao lúa gạo đệ phóng ngựa đường cái, giơ roi thúc ngựa, dầm đến vũng bùn vấy ra, bên đường một cái bà lão sạp hàng, không rút lui kịp, bên trên một bên bày rồi chút hình ảnh thô ráp đồ hàng len đồ vật, không cần thận cho bùn nhão văng vô cùng thâm, lập tức sắc mặt trắng bệch, cuối cùng một ngựa, là cái mặt mày kiêu căng cô gái trẻ tuổi, thấy rồi một màn này, ngựa không dừng vó hướng về phía trước, lại tiện tay ném rồi một cái túi tiền tại sạp hàng bên trên một bên, chỉ là bởi vì nàng cười ngựa không tính là am hiểu, quá nhớ đem cái kia trĩu nặng túi tiền ném có chuẩn đầu, không cần thận liền oai tà rơi, tốt dừng lại lư đã cố, ai Ai yêu sau khi đứng dậy, nguyên bản xinh xắn khuôn mặt đẹp cùng đất đỏ quần áo, cũng không thể nhìn rồi.

Nữ tử lão đảo hướng đi cái kia thốt dừng lại tuần mã, hơi gian khổ mà bò lên trên lưng ngựa, giơ roi mà đi.

Đầy người bùn ô cao cao ngẩng lên đầu, khoé mắt dư quang phát hiện một vị người mặc tuyết trắng trường bào kiếm khách, đang đứng tại đường phố một bên nhìn về phía mình, nàng nhin không được quay đầu qua.

Người kia hướng nàng giơ tay lên cánh tay, giơ ngón tay cái lên.

Nữ tử liếc mắt, không có để ở trong lòng.

Trần Bình An cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, nhìn rất nhiều sĩ tử phong lưu cùng chợ búa muôn màu.

Bạch Hà chùa trò hề, chỉ lan tràn rồi không đến một tuần thời gian, liền đã cấp tốc kéo há duy màn, triều đình đã nấp hòm kết luận, Bạch Hà chùa nhà sư cơ hồ không có còn lại mấy cái, trừ bỏ trăm lập quyết mấy cái kẻ cầm đầu, hạ ngục hạ ngục, đuổi khu trục, Bạch Hà chùa tài sản hết thấy sung công, về phần ai sẽ tiếp nhận viên này khoai lang bỏng tay, có nói là còn lại kinh thành tam đại trong chùa cao tăng, cũng có nói là địa phương hơn mấy tòa nổi tiếng đại tự trụ trì.

Nam Uyển Quốc hiển nhiên có cao nhân tại vì hoàng đế bệ hạ bày mưu tính kế, Bạch Hà chùa lời đồn xấu bị một loại chặn ngang chặt đứt phương thức, cấp tốc yên tĩnh yên tĩnh lại, bởi vì triều chính trên dưới sự chú ý, rất nhanh liền chuyển dời đến rồi một trận khác thịnh sự bên trên, thiên hạ bốn đại tông sư một trong Hồ Sơn Phái chương môn Du Chân Ý, bề quan mười năm, thành công phá quan, tổ chức võ lâm đại hội, triệu tập quần hùng, thương nghị bốn phía Diệt Ma dạy ba môn một chuyện.

Đến lúc được ca tụng "Thiên hạ đệ nhất tay" Nam Uyển Quốc quốc sư Chủng Thu, Kính Tâm Trai Đồng Thanh Thanh, danh xưng có thể tại núi sương mù biển mây bên trong ôn dưỡng kiếm ý Điều Khảm Phong sơn chủ, đều sẽ xuất hiện, bốn đại tông sư tề tụ tại tiếp giáp Nam Uyển Quốc kinh sư Cổ Ngưu Sơn, đây là giang hồ trăm năm không có đại khí tượng.

Bốn người này, đều là riêng phần mình chỗ quốc gia võ lâm hạng nhất, dậm chân một cái, liền có thể để một nước giang hồ nhắc lên kinh đào hải lãng, nhất là Nam Uyển Quốc quốc sư Chủng Thu cùng Tùng Lại Quốc Du Chân Ý ở giữa, ân oán dây dưa rồi tròn vẹn một giáp thời gian, hai người là Tùng Lại Quốc chợ búa xuất thân, thuở nhỏ chính là lán giềng lân cận cư, một đôi huynh đệ sinh tử, cơ duyên xảo hợp bên dưới, bắt đầu cùng một chỗ hành tẩu giang hồ, đều có kỳ ngộ, trở thành lúc đó giang hồ làm người ta chú ý nhất một đôi võ đạo thiên tài, cuối cùng chẳng biết tại sao, lại trở mặt thành thù, một trận chỉ có chút ít bốn năm người quan chiến sinh tử chiến sau, hai người đều thân chịu trọng thương, Chủng Thu lúc này mới đi vào Nam Uyển Quốc, hai người tại cái kia về sau, cả đời không qua lại với nhau, không nói ân tình cũng

không nói thù hận.

Hoàng hôn bên trong, Trần Bình An trở lại rồi trạng nguyên ngõ hẻm phụ cận tòa nhà, trước lúc này, góc đường bên kia vẫn như cũ có một đồng người đang đánh cờ, ông cháu hai người đang xem người khác đánh cờ, thấy rồi Trần Bình An bóng người, hài tử sắc mặt tuyết trắng, tranh thủ thời gian đứng dậy, chào hỏi Trần Bình An đến xem cờ, Trần Bình An đến gần về sau, cùng một chỗ nhìn rồi một lát, hài tử còn nói có việc về nhà trước, nhanh chân liền chạy, Trần Bình An do dự rồi một chút, không có xem cờ hào hứng hẳn, đứng rồi một nén nhang, lúc này mới chậm rãi đi trở về tòa nhà.

Mở cửa vào nhà sau, đối diện gian phòng bên kia, hài tử giẫm tại trên băng ghế nhỏ, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn về phía Trần Bình An, hài tử nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Trần Bình An quan rồi môn, hái xuống bao phục đặt lên giường, Tiểu Liên bộ dáng lập tức từ mặt đất nhảy nhót đi ra, y y nha nha, chỉ trỏ, giống như mười phần tức giận.

Trần Bình An liếc mắt trên bàn cái kia chồng sách vở, một chút không dễ dàng phát giác rất nhỏ nếp uốn, so với chính mình rời đi tòa nhà, hiển nhiên nhiều rồi chút, trong lòng hiểu rõ, ngồi xổm người xuống mở ra bàn tay, để vật nhỏ đi đến tay mình tâm, sau đó đứng dậy ngồi tại bên cạnh bàn, Tiểu Liên bộ dáng nhảy đến trên bàn, không gây bụi bặm vật nhỏ, nhẹ nhàng nhảy đến thư trên núi, quỳ gối một quyển Thánh Nhân sách vở trang tên sách bên trên, dùng cánh tay nhỏ tỉ mỉ vuốt lên nếp uốn.

Trần Bình An cười nói: "Không sao, thư chính là cho người nhìn, người ta đây không phải đã trả lại rồi nha, không cần tức giận."

Chính tại bên kia vất vả cần cù làm việc tiểu gia hỏa quay đầu qua, nháy nháy đôi mắt, hơi nghi hoặc một chút không hiểu.

Trần Bình An vuốt vuốt nó cái đầu nhỏ, móc ra thẻ tre cùng dao khắc, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Tại ngày này trong bóng đêm, Trần Bình An lặng lẽ đi hướng Bạch Hà chùa, trước đó ngay ở chỗ này đốt qua hương, Trần Bình An cũng không lạ lắm, Bạch Hà chùa có một tòa đại điện, cực kỳ kỳ lạ, thờ phụng ba vị phật tượng, có phật tượng tròn mắt, cũng có phật tượng bộ dạng phục tùng, còn có ở giữa một tòa phật tượng, vậy mà ngược lại ngồi, ngàn năm đến nay, mặc kệ hương hỏa như thế nào hun đúc, phật tượng thủy chung đưa lưng về phía cửa lớn cùng khách hành hương.

Bạch Hà chùa gần nhất có chút tiêu điều, lớn ban ngày đều trước cửa có thể giăng lưới bắt chim rồi, lúc đêm khuya càng là tịch liêu, tăng thêm những cái kia nghe nhảm đồn bậy đáng sợ nghe đồn, tôn lên ngày xưa đáng vẻ trang nghiêm Bồ Tát Thiên Vương tượng thần, thấy thế nào đều biến thành rồi âm trầm dữ tợn, trước mấy ngày, có một đám mâu tặc đến đánh gió thu, kết quả từng cái kêu thảm đi ra ngoài, toàn bộ điên điên khùng khùng, thẳng đến tiến rồi phòng giam mới an tĩnh lại, chỉ nói cái kia Bạch Hà chùa nháo quỷ, tuyệt đối đi không được.

Trần Bình An tiến vào toà này cửa lớn chưa quan Thiên Điện trước, cố ý nhóm lửa rồi một trương Dương Khí Thiêu Đẳng phù, cũng không dị dạng, tại chùa miếu bên trong thân hình lặng lẽ đối rồi mấy chỗ địa phương, phù lục thủy chung là đều đặn nhanh chậm rãi đốt sạch mà thôi.

Trần Bình An đang định rời đi Bạch Hà chùa, mới vừa đi tới cửa đền miệng phụ cận, liền bỗng nhiên ngược lại cướp, mũi chân điểm một cái, sau một khắc liền ngồi tại rồi đại điện trên xà ngang, nghiêng người mà nằm, bình khí ngưng thần.

Từ đại điện bên ngoài nghênh ngang đi vào ba người, không có chút nào kẻ trộm bộ dáng, ngược lại giống như là đêm trăng ngắm cảnh quan lại quyền quý.

Trần Bình An nhú nhú lông mi, lại có hai vị đều gặp, chính là trạng nguyên ngô hẻm bên kia một tòa u tĩnh tòa nhà võ đạo đồng bối, lão nhân thân hình cao lớn, tướng mạo gầy gò, tuy không phải đạo nhân, lại đầu đội một đỉnh kiểu dáng cổ phác ngân sắc mũ hoa sen, so với Trần Bình An lần kia chợ búa đường phố nhìn về nơi xa, lão nhân tối nay không còn tận lực thu liễm khí thế, khi hần vượt qua cánh cửa, giống như một tòa nguy nga đồi núi, ngạnh sinh sinh đụng vào rồi toà này Bạch Hà chùa đại điện.

Nữ tử hái xuống che lấp dung mạo màn mũ, dung mạo động lòng người, thoát rồi bao phủ lại tư thái dặt mà khoác lên gió, sắc thái xa hoa, nhất chỗ thần kỳ, ở chỗ nàng mặc rồi một đôi guốc gỗ, kịch bên trên chân trần như sương tuyết.

Một vị tuần tú công tử thì là mặt lạ hoặc, dáng người thon dài, một bộ giầu màu xanh khoan bào đại tụ, trên tay quấn quanh lấy một chuỗi san hô tràng hạt, trong lúc hành tẩu, nhẹ nhàng vê động hạt châu.

Nữ tử tiếng nói thanh thúy, không phải Nam Uyển Quốc kinh sư khẩu âm, quyến rũ liếc mắt vị công tử kia ca, trêu chọc nói: "Ta trâm hoa lang ai, người tất nhiên thành kính tin phật, vì sao còn không quỳ xuống đập đầu ? Đến lúc đó ta hướng phật tượng trước người vừa đứng, chiêm rồi Chu công tử lớn như vậy tiện nghi, chẳng phải là trong vòng một đêm, danh chấn thiên hạ ? Chết cũng không hối tiếc."

Công tử trẻ tuổi mỉm cười không nói, chỉ là ngửa đầu nhìn về phía ba vị tượng thần.

Thiên địa tịch liêu, to như vậy một tòa phật điện, chỉ có hạt châu nhấp nhô rất nhỏ tiếng vang.

Lão nhân cười nói: "Quạ, cũng đừng cầm Chu Sĩ nói đùa rồi, người ta đó là tính tính tốt, không cùng người chấp nhặt, không phải không nể mặt

mũi đánh một châu, đến lúc đó Chu Sĩ quan tài tiền, ai ra là tốt ?"

Mạo như thiếu nữ, nhưng khí chất phong tình lại như phụ nhân "Quạ mà", che miệng yêu kiều cười, làn thu thủy lưu chuyển, phong tình đổ xuống, đúng là để một tòa nguyên bản âm trầm dọa người đại diện, đều có chút xuân ý dạt dào.

Tên là Chu Sĩ, biệt hiệu "Trâm hoa lang" người trẻ tuổi, bất đắc dĩ cười một tiếng, "Đình lão giáo chủ liên chó có khi dễ ta như thế cái văn bối rồi."

"Hồ Sơn Phái Du Chân Ý, cái này Nam Uyển Quốc Chủng Thu, Kính Tâm Đình Đồng Thanh Thanh, Điều Khám Phong Lục Phảng, đều là không tầm thường nhân vật thần tiên, trong đó Đồng Thanh Thanh cái này lão bà di càng là cùng sư gia gia một cái bối phận, trái lại chúng ta, thế đơn lực bạc, thật muốn chơi cái này vừa ra lấy hạt dẻ trong lò lửa sao? Cho dù cầm tới rồi La Hán kim thân cùng cái kia bộ kinh thư, có thể hay không còn sống rời đi Nam Uyển Quốc kinh sư ?"

Nữ tử vạch lên đầu ngón tay, từng cái điểm danh nói họ đi qua, nói đến đây phương giang hồ nhất là màn che trùng điệp mật sự tình, "Tuy nói sư gia gia người mới thật sự là thiên hạ đệ nhất, thế nhưng là hảo hán song quyền nan địch tứ thủ, Du Chân Ý đồ tử đồ tôn nhiều như vậy, Nam Uyển Quốc Chủng Thu lại là địa đầu xà, Đồng Thanh Thanh cái này lão yêu bà, thích nhất mê hoặc nhân tâm, nói không chừng lần trước trâm hoa lang bị thương trở về, ngoài miệng nói là cho hấn đánh cho gần chết, nhưng thật ra là bị lão yêu bà sắc đẹp mê đến điên đảo tâm thần, đang cùng chúng ta diễn vừa ra khổ nhục kế đây. Nhất là cái kia Lục Phảng, vài chục năm nay xuất thủ số lần, có thể đếm được trên đầu ngón tay, trên giang hồ đều nói hấn là đi rồi chính đạo sư gia gia, bởi vậy có thể thấy được, thiên phú thì tốt biết bao, đi qua nhiều năm như vậy dốc lòng luyện kiếm, nói không chừng đều đã vượt qua Du Chân Ý cùng Chủng Thu đi ?"

Lão nhân ngoảnh mặt làm ngơ, giữ im lặng, hai tay phụ sau, nhìn qua tôn này đưa lưng về phía thương sinh phật tượng.

Nữ tử giậm chân một cái, có chút u oán.

Guốc gỗ giẫm tại trên phiến đá, tiếng vang thanh thúy.

Chu Sĩ mở miệng trấn an nữ tử, "Bốn người này cũng không phải là bền chắc như thép, thật đến rồi sống chết trước mắt, chỉ sợ không có ai vui lòng hy sinh vì nghĩa."

Nữ tử cười nói: "Chúng ta bên trong thì có người nguyện ý à nha?"

Chu Sĩ vẻ mặt tự nhiên, tiếp tục nói: "Kỳ thật chỉ là cha ta, tăng thêm Tí Thánh Trình Nguyên Sơn cùng Ma Dao Nhân Lưu Tông, vền vẹn liền đỉnh tiêm chiến lược tới nói, đã không thể so với bốn vị này đại tông sư liên thủ kém, chúng ta lần này là mưu đồ bí mật làm việc, cũng không phải sa trường bên trên hai quân đối chọi, không cần chú trọng binh lực nhiều quả, quạ nhân huynh không cần lo lắng."

Kỳ thật bốn đại tông sư, chỉ là giang hồ chính đạo nhà mình chi ngôn, cố ý phiết sạch sẽ rồi những cái kia người trong ma giáo cùng kiêu hùng trong xã hội đen, thuộc về đóng cửa chính mình vui a vui a, chân chính phục chúng thuyết pháp, là càng có hàm kim lượng thập đại cao thủ.

Vừa vận chính tà đều có chia đôi phân.

Bốn đại tông sư đương nhiên riêng phần mình chiếm cứ nhỏ nhoi địa phương.

Từ võ đạo một đường đi vào tu tập tiên gia đạo pháp bạch đạo đệ nhất nhân, Du Chân Ý. Sắp xếp thứ hai.

Thế gian ngoại gia quyền đệ nhất nhân Chúng Thu. Xếp thứ sáu.

Truyền ngôn chín mươi tuổi lại thanh xuân thường trú Đồng Thanh Thanh, đều nói tại nàng về sau, mấy vị người vừa hát thôi ta đăng tràng cái gọi là đệ nhất mỹ nhân, tư sắc, phong vận chung vào một chỗ, cũng không bằng một mình nàng. Sắp xếp thứ chín.

Ấn thế sống một mình Điều Khám Phong kiểm khách Lục Phảng, là bốn đại tông sư bên trong nhất tuổi trẻ một vị, bây giờ vẫn chưa tới năm mươi tuổi. Sắp xếp thứ mười. Nhưng là theo thời gian trôi qua, cơ hồ tất cả mọi người tin tưởng vững chắc, tại hai mươi năm trước trên bảng hạng chót Lục Phảng, mới là có tư cách nhất khiêu chiến đồng thời thắng lợi vị kia đệ nhất nhân tồn tại.

Thậm chí có người cho rằng bây giờ Lục Phảng, đã vượt qua Nam Uyên Quốc quốc sư Chung Thu, bước lên danh sách năm vị trí đầu.

Mà trâm hoa lang Chu Sĩ nói tới Tí Thánh Trình Nguyên Sơn, võ công cực cao, đối với người đối địch, tất phân sinh tử, cho nên không bị danh môn chính phái tán thành, cảm thấy võ đức quá kém, không xứng được hưởng tông sư danh hiệu. Người này xếp tại thứ tám.

Ma Dao Nhân Lưu Tông, là danh xứng với thực đỉnh tiêm tà đạo cao thủ, thuần túy yêu thích giết người, tiếng xấu rõ ràng, sắp xếp thứ bảy.

Về phần Chu Sĩ phụ thân, xung quanh mập, càng là vô số chính đạo nhân sĩ nằm mộng cũng nhớ tháo thành tám khối đại ma đầu, võ học cực cao, phẩm hạnh cực kỳ thấp kém, sáng tạo rồi một tòa xuân triều cung, vợ vét thiên hạ mỹ nữ, trừ rồi mấy cái nhi tử, mấy trăm người xuân triều cung, lại không có một cái nào nam nhân, xung quanh mập bởi vậy tự khoe là "Trên núi đế vương, Lục Địa Thần Tiên" .

Nhưng là để cho người ta bất đắc dĩ là xung quanh mập, sắp xếp thứ tư, mà lại công nhận hoành luyện công phu thiên hạ đệ nhất, lúc còn trẻ Lục Phảng, đã từng lấy một cái bội kiếm "Long Nhiễm Lương", thành công

đâm xuyên xung quanh mập thân thể ba lần, xung quanh mập y nguyên bình yên vô sự, chiến lực hao tổn cơ hồ có thể không cần tính, Lục Phảng như vậy chủ động thối lui.

Lẻ loi một mình, cầm kiếm xâm nhập xuân triều cung Lục Phảng, cũng vì mình hành động theo cảm tính, nỗ lực rồi giá cả to lớn, tại hắc một lần ra cửa đi xa ba năm trong lúc đó, sư môn sáu trăm người, bị xung quanh mập nửa điểm không nói phong phạm cao thủ, tự tay chậm rãi tra tấn hầu như không còn, truyền ngôn Lục Phảng sư nương cùng mười mấy vị sư tỷ sư muội, bây giờ còn tại xuân triều cung đảm nhiệm thị nữ.

Về phần vì sao Lục Phảng du lịch trở về, nghe nói tin dữ, không tiếp tục độ leo núi khiêu chiến xung quanh mập, liền thành rồi dưới gầm trời lớn nhất mấy cái giang hồ một trong những bí mật, cùng thiên bên dưới đệ nhất nhân cái kia đại ma đầu rốt cuộc mạnh cỡ nào, Kính Tâm Đình Đồng Thanh xanh đến cùng có bao nhiêu mỹ, Du Chân Ý đến cùng có thể sống đến mấy tuổi, cùng xưng là thiên hạ tứ đại mê án.

Từ Nam Uyển Quốc kinh thành, đến ngoài thành toà kia Cổ Ngưu Sơn, tại đường dây này bên trên, khắp nơi mây đột quỷ quyết.

Có một vị vạn dặm xa xôi chạy tới trung niên nam tử, mang theo một thân tửu khí tiến vào Nam Uyển Quốc kinh thành sau, như cá đến nước, cả ngày tại đường phố một bên quán rượu say rượu, ngơ ngơ ngác ngác, cuối cùng đến mức không thể không đem bội kiếm áp tại rồi quán rượu, năm lượng bạc, đó còn là chương quỹ phụ nhân nhìn hắc một thân cơ bắp phân thượng, có thể thừa dịp hắc ngủ rồi, trộm đạo mấy thanh, không phải nhiều nhất ba lượng bạc đỉnh thiên rồi.

Cổ Ngưu Sơn đình, một vị dáng người như hải đồng, khuôn mặt thuần chân nhân vật, mỗi ngày trong lúc rảnh rỗi, liền tinh tế mài giũa một cái Ngọc Trúc quạt xếp, mà phụ trách chân núi bên dưới cái kia tám trăm Ngự Lâm Quân Nam Uyển Quốc võ tướng, nhìn thấy người này sau, lại muốn tất cung tất kính tôn xưng một tiếng Du lão chân nhân.

Thái Tử Phủ thứ, một vị nhiều năm qua đảm nhiệm tay cầm muôi đầu bếp còng xuống lão nhân, đổi một vạc lớn thời điểm chưa tới rau muối, bóc rồi cái nắp, vị chua xông vào mũi, ngoài miệng nỉ non thời buổi rối loạn, thời buổi rối loạn.

Nhưng là không thể nghi ngờ lấy tối nay Bạch Hà chùa vào miếu không thắp hương ba người, phân lượng nặng nhất.

Cùng nữ tử kia cùng trâm hoa lang Chu Sĩ quan hệ không lớn, bởi vì lão nhân họ Đinh, tám mươi năm qua, tại thiên bên dưới đệ nhất nhân vị trí bên trên sừng sững đứng bất động, giết người chỉ bằng người yêu thích cùng tâm tình, giang hồ danh túc cũng giết, đế vương đem bề ngoài cũng giết, tội lỗi chồng chất vô lâm ác nhân cũng giết, ven đường lão ấu phụ nữ trẻ em cũng giết, về sau đem giáo chủ chi vị truyền cho rồi bị chính mình giết tới chỉ còn một người duy nhất đệ tử, từ đó biến mất.

Nhưng là tại hăn rời đi giang hồ sau hai mươi năm một lần bình chọn, vẫn như cũ là không chút huyền niệm đệ nhất nhân,

Có cái nghe vào rất buồn cười giang hồ truyền văn, nói là chuyên trách thu thập giang hồ bí văn, bình chút tông sư cao thấp kính ngưỡng lâu, trước sau hai vị lâu chủ, hảo hữu chí giao đều từng hiếu kỳ hỏi thăm, vì sao không triệt tiêu cái kia không rõ sống chết đình ma đầu, hai người đều nói qua đồng dạng một câu: Vạn nhất hăn không chết, ta liền chết.

Giờ phút này đại diện bên trong, nữ tử cười hỏi nói: "Cha người chỉ cần Chu tiên tử như thế một cái mỹ nhân nhi, bên ngoài lại là xuất lực lớn nhất, hưng sư động chúng như vậy, coi là thật không cảm thấy thua thiệt rồi?"

Chu Sĩ cười khổ nói: "Cha ta cái gì tính nết, người còn không rõ ràng lắm ? Nói dễ nghe một chút, là yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, nói khó nghe chút, chính là gặp sắc quên mệnh, nếu như không phải Chúng

Thu liền ở tại Nam Uyển Quốc hoàng cung sát bên, hẳn đều có thể tiến cung đi đoạt vị kia phiền hoàng hậu."

Nữ tử đưa tay xoa gương mặt, hồi hận nói: "Chu Xu Chân, Phiền Hoàn Nhĩ, một cái hiện nay đệ nhất mỹ nhân, một cái tại hai mươi năm trước, nhan sắc giáp tại thiên hạ, cha người nhãn quang thật cao, khó trách sẽ khó nhập hẳn lão nhân gia pháp nhãn, dù là gặp mặt rồi, cùng uống trà, cũng là khách khách khí khí, nhìn không chớp mắt."

Chu Sĩ cười khổ không thôi.

Nữ tử cười hỏi nói: "Cha người làm sao không đối với Đồng Thanh xanh có tưởng niệm ?"

Chu Sĩ ngửa đầu nhìn về phía tôn này đối với người giữa trợn mắt uy nghiêm phật tượng, ngón tay vê động hạt châu không ngừng, nhẹ giọng nói: "Cha ta nói một phần mỹ thực, nóng miệng không sợ, bỏng đến lên rồi bong bóng đều đáng giá, nhưng là nhất định sẽ nóng mặc rồi bụng mỹ thực, lại thêm ăn, cũng chớ có dây vào rồi."

Cái kia chấp tay mà đứng lão nhân, nghe nói lời ấy, giật giật khóe miệng, nhìn quanh bốn phía, nhẹ giọng nói: "Đi rồi, kim thân đã không tại bên này."

Tuyệt sắc nữ tử cùng Chu Sĩ cũng không dị nghị, cũng không dám có chút nghi vấn, đừng nhìn nữ tử tại luôn mồm "Sư gia gia", mười phần hồn nhiên thân mật, kì thực trong lòng run sợ, sợ một chút mất tập trung, liền bị lão nhân đập nát đầu lâu. Chu Sĩ cũng không khá hơn chút nào, một cái phụ thân xung quanh mập, nhiều nhất là một trương có cũng được mà không có cũng không sao hộ thân phù, xa xa không đầy đủ trở thành chân chính bảo mệnh phù.

Mọi cử động phảng phất cùng thiên địa phù hợp lão nhân, bước ra cánh cửa thời điểm, bước chân hơi chút đình trệ.

Chỉ là như thế một cái không đáng chú ý tiểu động tác, liền để nữ tử cùng Chu Sĩ khí tức nhiễu loạn, ngực khó chịu, cái trán chảy ra mồ hôi, dừng bước đứng thẳng bất động.

Lão nhân lại thoáng càng nhanh chóng hơn, vượt qua rồi cánh cửa, đi xuống bậc thang.

Hai cái trên giang hồ đã thắng được cực lớn tên tuổi tuổi trẻ võ học thiên tài, lại cảm thấy khí huyết hồi hải bồn tẩu, giật dây con rối đồng dạng, kìm lòng không được theo sát lão nhân cùng một chỗ bước nhanh tiến lên.

Lão nhân ngẩng đầu nhìn một chút ánh trăng, cười nói: "Toà này Nam Uyển Quốc kinh thành, so với sáu mươi năm trước lần kia, có ý tứ nhiều."

Sau lưng hai người ánh mắt giao hội, đều cảm thấy thâm ý sâu sắc.

Đêm lạnh như nước.

Trần Bình An từ năm tư thế biến thành rồi tư thế ngồi, đầu tiên là chấp tay trước ngực, cùng ba vị phật tượng xin lỗi một tiếng, chớ nên trách chính mình bất kính.

Cái kia họ Đinh lão giả, thật lợi hại.

Trần Bình An đột nhiên lại nằm nghiêng trở về, rất nhanh liền có hai bóng người như phiêu miểu khói xanh lóe lên đi đến.

Tốt một đôi kim đồng ngọc nữ, ngay sau đó vị nữ tử này tư sắc khí độ, so với vị kia chân đạp guốc gỗ nữ tử, còn muốn cao hơn một bậc.

Nam tử ước chừng ba mươi tuổi ra mặt, ngọc thụ lâm phong, ăn mặc tao

nhã, mũ miện phong lưu, một thân nhà đế vương quý khí.

Hắn dùng thuần chính kinh sư khẩu âm cười nói: "Phiền tiên tử, như người lúc trước nói tới, cái này Đinh lão ma đầu tính tình quả nhiên cổ quái, vừa rồi rõ ràng phát hiện rồi hai ta, vậy mà đều không ra tay."

Lóe lên xuất trần nữ tử, tựa như một gốc sinh trường tại rừng núi u lan, dung mạo xuất chúng đến không nói đạo lý, bình thường mỹ nhân hẳn là lần đầu tiên nhìn thấy người này, đều sẽ tự ti mặc cảm, bình thường nam tử thậm chí không sinh ra chiếm hữu chi tâm, đến có tự mình hiểu lấy.

Nghe được nam tử lời nói sau, nàng nói rằng: "Vị này lão giáo chủ là khinh thường đối với chúng ta xuất thủ."

Nam tử cười nói: "Khó nói ta một chiêu đều cảm không xuống ? Không đến mức a, sư phụ ta tốt xấu là mười người kia sau lưng đuổi đến chặt nhất một nhóm nhỏ người vật, bây giờ ta cùng sư phụ so chiêu, đã có hai ba phần phần thắng rồi."

Nữ tử lắc đầu nói: "Thái tử điện hạ tự nhiên thiên phú vô cùng tốt, thế nhưng là giang hồ tông sư ở giữa sinh tử chém giết, cùng luận bàn võ nghệ, có khác biệt một trời một vực, điện hạ không cần thiết khinh thường rồi toà này giang hồ, cho dù là đối mặt một vị Nhị Lưu Cao Thủ, không đến cuối cùng một khắc, cũng không có thể phớt lờ."

Nam nhân vì vị tiên tử này lo lắng chính mình, mà cảm thấy từ đáy lòng vui sướng, chỉ là sinh ở nhà đế vương, sớm dưỡng thành rồi hỷ nộ không lộ vu sắc thói quen, liền nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười nói: "Ta nhớ xuống rồi. Về sau cùng người đối địch trước đó, đều sẽ xuất ra tiên tử lần này lời nói, hảo hảo suy nghĩ suy nghĩ, lại xuất thủ không muộn."

Họ Phiền nữ tử cười một tiếng, luôn luôn một từ.

Nam nhân điểm ấy tiểu tâm tư hàm súc ngả ngớn, nàng đã một mình

hành tẩu giang hồ sáu năm lâu, sẽ không để ý, đương nhiên càng sẽ không động tâm.

Nàng đột nhiên cười lạnh nói: "Ra đi!"

Nam tử sắc mặt biến hóa, tâm hồ chấn động, có thể ẩn tàng đến bây giờ mà không bị phát hiện, ít nhất cũng là cùng hai người bọn họ thực lực tương đương nhân vật.

Hắn cùng nữ tử cùng một chỗ ánh mắt dò xét đại diện các nơi.

Sau một lát, Phiền tiên tử thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Để điện hạ trò cười rồi, hành tẩu giang hồ, cẩn thận chạy được vạn năm thuyền."

Nam tử như trút được gánh nặng, buồn cười, có chút nghiêng người, học cái kia người trong giang hồ chấp tay ôm quyền nói: "Tiên tử dạy bảo, tiểu sinh thụ giáo rồi."

Nữ tử cũng nở nụ cười.

Hai người về sau tại ba vị phật tượng bên kia mầy mò tìm kiếm, cũng không có phát hiện ẩn nấp cơ quan, tổn công vô ích, đành phải cùng lúc trước ba người đồng dạng, rời đi Bạch Hà chùa.

Một đầu trên xà ngang, gợn sóng từng trận dập dờn, dần dần lộ ra một vòng tuyết trắng, nguyên lai là món kia kim lễ pháp bào biến lớn hơn rất nhiều, khiến cho Trần Bình An có thể núp ở trong đó, cũng coi là Trần Bình An chính mình suy nghĩ ra được một môn bất nhập lưu chương nhãn pháp, đối phó người trong giang hồ, rất thực dụng, chính là không đủ cao thủ khí phái, tiên gia phong phạm.

Trần Bình An ngồi tại trên xà ngang, vừa muốn hái xuống Dưỡng Kiếm Hồ uống một ngụm rượu, đột nhiên nhớ tới đây là chùa miếu đại diện, thu tay lại, lóe lên rơi xuống đất, liền muốn rời khỏi Bạch Hà chùa.

Vừa tới đến đại điện cánh cửa, liền thấy nơi xa cái kia họ Phiền cô gái xinh đẹp, chính hướng hắt lạnh lùng nhìn tới.

Trần Bình An dừng lại bước chân.

Nữ tử kia cũng không nói chuyện, cũng không ra chiêu, chính là nhìn chăm chăm Trần Bình An.

Trần Bình An có chút buồn bực.

Cô nương, người nhìn cái gì nhìn, ta đã có yêu mến cô nương rồi.

Nàng nhưng dễ nhìn hơn người! Dù sao ta Trần Bình An thì cho là như vậy.

Bất quá Trần Bình An nhếch nhếch miệng, kỳ thật trước mắt vị cô nương này, xác thực thật đẹp mắt.

Nhưng là cô nương dung mạo người đẹp mắt, là chuyện của người, cũng không phải người ngu đột xuất dùng sức trừng lý do của ta a?

Trần Bình An không muốn lại cùng với nàng đông dài, sợ hãi vượt nóc băng tường không quá dễ dàng thoát thân, liền dứt khoát dùng rồi một trương Phương Thốn phù, trực tiếp rời đi rồi Bạch Hà chùa.

Nữ tử kia có chút há mồm, đầy mặt chấn kinh, chẳng lẽ là trên giang hồ vị nào ẩn thế không ra tiền bối tông sư sao?

Trần Bình An rời đi Bạch Hà chùa không bao lâu, ánh mắt bị một đầu đèn màu liên miên náo nhiệt đường phố hấp dẫn, mùi thơm nồng đậm, liền chạy đi tìm rồi nhà sạp hàng, ăn rồi bát lại đây lại cay lại nóng đồ chơi.

Kết quả Trần Bình An phát hiện mình bên cạnh lại đứng đấy một vị trợn mắt hốc mồm cô nương xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 308: Sát cơ tứ phía

Vẫn là vị kia họ Phiền nữ tử, mới nhìn ăn mặc thanh lịch, nhưng nếu là nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện y phục có thù như ý nước ảnh mây án, ở trên trời ánh trăng cùng chợ búa đèn đuốc chiếu rọi bên dưới, như ẩn như hiện, giàu chói mắt, quý ung dung, không gì hơn cái này.

Bất quá giờ phút này nàng hẳn là che rồi một trương da mặt, chỉ có lúc trước dung mạo năm sáu phần thần thái, không đến mức để cái này giữa phố phường quá mức oanh động.

Nàng vẫn là dùng sức nhìn chăm chăm Trần Bình An, Trần Bình An thả xuống bát đĩa, không thể không hỏi: "Người tìm ta có việc ?"

Nàng đột nhiên đưa tay vuốt vuốt cái trán, nhìn quanh bốn phía, cau chặt lông mày.

Sát vách trên bàn có thực khách cùng người xảy ra tranh chấp, chửi đồng bắt đầu, vỗ bàn trừng con mắt, khí thế hùng hổ, chỉ vào đối phương cái mũi giận mắng cái gì nhà người một môn tú bà tiểu xướng phụ, quá tam ba bận, người còn dám kéo cái này có không có, lão tử liền muốn trực tiếp tại nhà người mở kỹ viện rồi.

Song phương tranh chấp, nồng đậm Nam Uyển Quốc kinh sư cường điệu, nói đến đã khó nghe lại lộn xộn.

Nữ tử một tay chỉ bụng nhẹ nhàng nhào nặn huyết thái dương, khôi phục bình thường vẻ mặt, lấy giang hồ võ phu ngưng âm thành dây, trong mắt tràn ngập tò mò cùng ước mơ hào quang, hỏi thăm nói: "Vị công tử này, người thế nhưng là. . . Trích tiên nhân ?"

Trần Bình An nhin không được cười lên, lắc đầu nói: "Ta chỉ là cái người

xứ khác, đến Nam Uyển Quốc du lịch, không phải cô nương nói cái gì trích tiên nhân."

Nữ tử kia có chút tiếc nuối, áy náy nói: "Có nhiều quấy rầy, công tử thứ tội."

Trần Bình An khoát khoát tay, "Không sao."

Nàng do dự rồi một chút, vẫn là nhắc nhở nói: "Gần nhất Nam Uyển Quốc kinh sư không quá an bình, công tử là nhân trung long phượng, rất dễ dàng bị người để mắt tới, hi vọng công tử cẩn thận một chút "

Trần Bình An chấp tay ôm quyền, "Cám ơn Phàn cô nương."

Phiền Hoàn Nhĩ cũng không phải dây dưa dài dòng người, cứ như vậy rời đi đầu hồi hạ ăn khuya phố xá sầm uất, một chút cái vô lại lưu manh nếu muốn mượn cơ hội chấm mút, chỉ là mỗi lần bọn hắn xuất thủ, nàng luôn luôn vừa vặn tránh thoát, như một đuôi con cá trườn tại cây rong hòn đá ở giữa. Trần Bình An hơi nghi hoặc một chút, dựa theo trúc lâu lão nhân thuyết pháp, võ nhân thiên phú tốt không tốt, muốn nhìn có thể hay không từ thấp kém quyền giá, nuôi ra cao nhất rõ ràng quyền ý, lúc trước hắn lựa chọn Trần Bình An, đây là một trong những nguyên nhân.

Bất quá họ Thôi lão nhân chết sĩ diện, không muốn thừa nhận « Hám Sơn quyền » kỳ thật có rất nhiều chỗ thích hợp, Trần Bình An không muốn vạch trần mà thôi.

Trước mắt tên này vốn không che mặt lại hai lần tìm tới mình kỳ quái nữ tử, dựa theo lúc trước họ Đinh lão giả cùng cái kia Nha nhi, Trâm Hoa Lang Chu Sĩ nói chuyện phiếm, nàng hơn phân nửa chính là cái kia danh chấn thiên hạ Phiền Hoàn Nhĩ, đặt tại quê quán Bảo Bình Châu, coi như là Thần Cáo tông nữ quan Hạ Tiểu Lương địa vị.

Phiền Hoàn Nhĩ rõ ràng đã có chút "Gần nói" ý tứ, vì sao một thân tu vi

võ đạo, giống như đèn rồi một khối vận cân đá lớn, chậm chạp không thể đi lên ?

Một thân khí thể có thể ẩn tàng, có thể phản phác quy chân, nhưng là chỗ lâu rồi, nội tại thần ý lừa gạt không rời người, mỗi một chiếc hô hấp thông thả và cấp bách, giơ tay nhắc chân vận vị, thường thường đều sẽ tiết lộ thiên cơ.

Lúc trước đầu đội một đỉnh ngân sắc mũ hoa sen họ Đinh lão nhân, nhìn như tùy tiện vừa bước một bước vào Bạch Hà chùa đại điện, Trần Bình An liền lập tức phát giác được thiên địa dị tượng.

Trần Bình An thế nhưng là từ Ly Châu động thiên đi ra, thấy qua đỉnh núi nhân vật, không tính ít, có thể làm cho Trần Bình An cảm thấy "Rất lợi hại" nhân vật, tự nhiên không đơn giản. Tại Lạc Phách Sơn trúc lâu cho ăn quyền người, từng là một vị mười cảnh đỉnh phong võ phu, tại Quế Hoa Đảo bên trên cho ăn kiếm người, dù sao cũng là một vị lão kim đan.

Trần Bình An tại Phiền Hoàn Nhĩ thân ảnh biến mất sau, suy nghĩ một chút, cũng rời đi chỗ phố xá sầm uất.

Nam Uyển Quốc kinh sư, chia làm thật to nhỏ tám mươi một phường, đại khái cách cục, cùng Trần Bình An đi ngang qua rất nhiều vương triều phiên quốc đều không khác mấy, toà này được ca tụng thiên hạ thủ thiện thành trì, Bắc quý Nam bần Đông võ Tây văn, Bạch Hà chùa ở vào thành Tây, phần lớn là trung tầng quan văn cùng giàu có thương nhân phủ đệ dinh thự, khắp nơi có thể thấy được suy nghĩ lí thú.

Lúc này Trần Bình An liền đi ở một tòa cầu đá vòm bên trên, trời tối người yên, Trần Bình An nhẹ nhàng nhảy đến trên lan can, đi đến đá xanh cầu vòm bên kia lan can, Trần Bình An nhìn qua dưới chân đầu này tiểu Hà, róc rách mà chảy, bên dưới một bên đứng thẳng một tôn trấn thủy thú, hình dạng như giao long, cũng là không hiếm thấy.

Bảo Bình Châu rất nhiều phần hoa thành trì, cột tấm trụ đầu hoặc là vòm cuốn long môn trên đá, đều có cái này để mà ép Thăng Thủy bên trong tinh quái trấn thủy thú. Nhưng là Trần Bình An không phát hiện được cái này đầu cổ lão trấn thủy thú, có một tia một sợi còn sót lại linh khí, giống như cũng chỉ là cái trang trí bài trí.

Tại Trần Bình An nhìn nước ngăn người thời điểm, xuất thân Kính Tâm Đình tiên tử Phiền Hoàn Nhĩ, gặp gỡ rồi vốn nên trở lại Nam Uyển Quốc cung thành thái tử điện hạ, Ngụy Diễn.

Người này tuy là Thiên Hoàng quý tộc, lại là một vị thâm tàng bất lộ cao thủ trẻ tuổi, hãn vũ đạo thụ nghiệp ân sư, là vị tử phương Bắc Tái Ngoại Lưu Vong đến Nam Uyển Quốc lần trước thế hệ tông sư, chính như Ngụy Diễn nói tới, là cái kia hiện nay thiên hạ, khoảng cách thập đại cao thủ gần nhất một nhóm nhỏ người. Thái tử Ngụy Diễn sư phụ, cùng Ma giáo ba môn một trong Thùy Hoa Môn, có thù không đội trời chung, cho nên phần này thân phận tôn sùng thái tử điện hạ, cũng bị Hồ Sơn Phái cùng Kính Tâm Đình đều cho rằng là người trong chính đạo, đồng thời có hi vọng trở thành đời kế tiếp giang hồ nhân vật lãnh tụ, Kính Tâm Đình thậm chí cố ý đem đến đỡ vì đời tiếp theo Nam Uyển Quốc quân chủ.

Mà cái kia người trong ma giáo Nha nhi, thì là âm thầm đến đỡ Ngụy Diễn hoàng đệ Ngụy Sùng, song phương người lừa ta gạt, lẫn nhau mưu hại, tại Nam Uyển Quốc lão hoàng đế bên kia tranh thủ tình cảm, đã đánh rồi năm sáu năm lôi đài.

Phiền Hoàn Nhĩ cùng Ngụy Diễn toả ra tại tĩnh mạch trong bóng đêm, Ngụy Diễn nhẹ giọng nói: "Phiền tiên tử, người muốn gặp người kia, kỳ thật không cần gạt ta, hãn có thể trốn ở Bạch Hà chùa đại điện, từ đầu đến cuối đều không có để cho chúng ta phát giác được, khẳng định không phải bình thường giang hồ mãng phu, vạn nhất hãn là người trong ma giáo, người xảy ra sự tình, làm sao bây giờ?"

Phiền Hoàn Nhĩ không muốn để Ngụy Diễn vị này tương lai Nam Uyển hoàng đế sinh ra khúc mắc trong lòng, mỉm cười nói: "Điện hạ, người cảm thấy mình cùng mỉm cười, còn có Ma giáo cái kia không biết tên thật Thanh Nha mà, Xuân Triều Cung Trâm Hoa Lang Chu Sĩ, tăng thêm còn lại sáu vị tuổi không sai biệt lắm cao thủ trẻ tuổi, tổng cộng mười người, cùng thiên hạ thập đại cao thủ hô ứng lẫn nhau, chúng ta mười người ở trong, ai võ đạo cao nhất?"

Ngụy Diễn đối với cái này đã sớm trong lòng hiểu rõ, trừ rồi có cái tốt sự phụ, vẫn là một nước thái tử, gián điệp tình báo nhân tuyến trải rộng thiên hạ, dù là không có đi qua gian hồ, cũng đã sớm đối với giang hồ mật sự tình nhớ kỹ trong lòng, Ngụy Diễn không cần nghĩ kế sách liền nói liên tục, "Ai vì hạng nhất, khó mà nói, nhưng là ba vị trí đầu, sớm có định số, sinh tử chi chiến, một khi ngõ hẹp gặp nhau, ai sống ai chết, liền xem ai càng sở trường tranh đoạt trong minh minh đại thế, thiên thời địa lợi nhân hòa, ai chiếm cứ càng nhiều, ai liền có thể thắng."

Nói đến đây, Ngụy Diễn liếc mắt nữ tử sau lưng, tối nay xuất hành, Phiền Hoàn Nhĩ cũng không có mang theo binh khí, hần cười nói: "Phiền tiên tử tinh thông Kinh Tâm Đình, Hồ Sơn Phái cùng thất truyền đã lâu Bạch Viên Bối kiếm thuật, ba nhà Thánh Nhân chi học, kiêm dung đồng súc, đương nhiên có thể đứng ở ba vị trí đầu, sự phụ ta từ đáy lòng tán thưởng qua tiên tử, có hay không sống kiếm tại sau lưng, là hai cái Phiền Hoàn Nhĩ."

Phiền Hoàn Nhĩ cười nói: "Điện hạ quá khen rồi."

Ngụy Diễn một tay phụ sau, một tay ngón tay nhẹ nhàng đánh bên hông đai lưng ngọc, "Ma giáo cái kia Nha nhi, năm đó nàng mới vừa tiến vào kinh thành, tâm cao khí ngạo, dám chạy tới quốc sư bên kia, còn ăn rồi loại quốc sư một quyền, có thể thương mà không chết, thế nhân đều cảm thấy là nàng may mắn, nhưng là phụ hoàng nói với ta qua, quốc sư từng nói, tiểu cô nương kia, võ học thiên tư độ cao, có thể nói nữ tử bên trong

Lục Phảng."

"Người cuối cùng, hẳn là chính là cái kia lai lịch không rõ Phùng Thanh Bạch rồi, cái này tầm mười năm, hoành không xuất thế, thân thể của hắn, sư môn, tất cả đều tra không đến bất luận cái gì dấu vết để lại, yêu thích du lịch tứ phương, không ngừng khiêu chiến các lộ cao thủ tông sư, chỉ biết rõ người này tiến bộ thần tốc, nhìn đối thủ của hắn chọn lựa, liền sẽ phát hiện hắn từ một cái hiểu sơ mèò ba chân ngoài nghề, ngắn ngủi trong mười năm, liền thành dài vì đương thời hạng nhất cao thủ."

Nói xong những này, Ngụy Diễn quay đầu hỏi: "Phiền tiên tử, còn lại bảy người ở trong, còn có ẩn tàng càng sâu ?"

Phiền Hoàn Nhĩ hai tay phụ sau, đi ở một tòa yên tĩnh không người cầu nhỏ bên trên, tới gần lan can, lần lượt vuốt

Điêu khắc bên trên một bên hòn đá nhỏ ngồi xồm sừ đầu, lắc đầu nói: "Coi như thật có, ít nhất ta cùng Kính Tâm Đình cũng không biết rõ."

Ngụy Diễn nụ cười ấm áp, chưa từng nghĩ Phiền tiên tử còn có như thế hoạt bát thời điểm, trong lúc nhất thời hắn liền nhìn lấy cặp kia nước nhuận đôi mắt, có chút si rồi.

Nam tử hạ đẳng nhãn quang, chỉ nhìn nữ tử mặt mũi, trung đẳng nhãn quang nhìn cái kia tư thái, thượng đẳng nhãn quang nhìn nữ tử thần ý.

Huống chi Phiền Hoàn Nhĩ ba cái đều có, vẫn là riêng phần mình thế gian đệ nhất phong lưu.

Làm sao có thể đủ để mắt cao hơn đầu Nam Uyển Quốc thái tử điện hạ, vô tâm động, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, Ngụy Diễn đối nàng ngưỡng mộ trong lòng, vô luận là lời nói vẫn là ánh mắt, cũng không trần trụi làm càn, nhưng cũng xưa nay không tận lực ẩn tàng đến giọt nước không lọt.

Ngụy Diễn dừng lại bước chân, lại tăng tốc bước chân, cùng nàng sóng vai mà đi, nếu muốn đưa tay dắt nàng thon dài bàn tay trắng nõn, đáng tiếc không có phần kia dũng khí.

Phiền Hoàn Nhĩ dừng lại bước chân, nghiêng người sang, đưa mắt trông về phía xa, mặt mày ưu sầu, chậm rãi nói: "Sở dĩ trò chuyện lên cái này, chính là muốn nói một cái ta thủy chung nghĩ không hiểu chuyện lạ."

Ngụy Diễn hiểu kỳ nói: "Nói một chút."

Phiền Hoàn Nhĩ vượt vượt ấn đường, Ngụy Diễn lo lắng nói: "Làm sao vậy, thế nhưng là cái kia áo bào trắng kiếm khách sử dụng rồi cái gì âm hiểm thủ pháp?"

Nàng cười lắc đầu, "Điện hạ, người từ sư phụ người bên kia, nghe nói qua 'Trích tiên nhân' sao?"

Ngụy Diễn cười nói: "Ta sư phụ kia là cái giang hồ mẫn phu, cũng không xách cái này, hãn lão nhân gia không thích nhất văn nhân nhà thơ, luôn nói bọn hãn là giúp không có trứng nường môn, lúc tuổi nhỏ cùng sư phụ học võ, chỉ cần nói chuyện trời đất thời điểm, ta nói đến thoáng vẻ nho nhã một điểm, liền muốn bị đánh. Cho nên ta cũng chỉ có thể từ thơ bên trong, đi lãnh hội trích tiên nhân phong thái rồi."

Tất nhiên Ngụy Diễn bên này không có đầu mối, Phiền Hoàn Nhĩ liền không muốn nhiều lời việc này, chuyển di chủ đề, nàng ánh mắt sâu xa, thì thào nói: "Điện hạ, người chưa từng có qua một loại cảm giác, làm chúng ta kinh lịch một chuyện, hoặc là đi qua một chỗ, gặp qua phía sau một người, luôn cảm thấy có chút quen thuộc?"

Ngụy Diễn gật gật đầu, "Có a, tại sao không có."

Vị này thái tử điện hạ cảm thấy thú vị, cười hỏi nói: "Khó nói Phiền tiên

tử cũng tin tưởng Phật gia chuyển thế nói chuyện ?"

Phiền Hoàn Nhĩ lung lay đầu.

—— ———

Bên ngoài kinh thành Cổ Ngưu Sơn bên trên, tối nay đứng đầy bảy tám người nhiều, trong đó nhan sắc như hài đồng Hồ Sơn Phái Du Chân Ý, vẻ mặt nghiêm túc, trông về phía xa trong màn đêm kinh thành hình dáng.

Đầy người tửu khí chính là lôi thôi hán tử, liên bội kiếm cũng làm cho rồi quán rượu phụ nhân, tên là Lục Phảng.

Nam Uyển Quốc quốc sư Chung Thu, là một vị ăn nói có ý tứ gây gò nam tử, khí chất nho nhã, rất khó tưởng tượng hẳn lại là cái kia thiên hạ đệ nhất tay.

Còn thừa một người,

Du Chân Ý tiếng nói cũng như dung mạo đồng dạng non nớt thanh linh, chậm rãi mở miệng nói: "Trừ rồi Đinh lão ma, Xuân Triều Cung Chu Phi, du hiệp Phùng Phùng, Kính Tâm Trai Đồng Thanh Thanh, cái này cố định bốn người, chúng ta chỉ sợ muốn nhiều giết một người rồi."

Lục Phảng tự giễu nói: "Không phải là ta đi ?"

Chung Thu lạnh lùng liếc mắt hẳn.

Lục Phảng mở ra tay, bất đắc dĩ nói: "Chỉ đùa một chút cũng không được a?"

Trừ rồi cái này bốn đại tông sư bên trong ba người, đỉnh núi còn có một số tuyệt đối không nên xuất hiện ở chỗ này nhân vật.

Nhưng là đều không ngoại lệ, hoặc là trên bảng nổi danh thập đại cao thủ một trong, hoặc là Ngụy Diễn sư phụ như vậy võ học tông sư.

Tối nay Cổ Ngưu Sơn, cùng tiếp xuống Nam Uyển Quốc kinh thành, nhất định sẽ không nói chính tà.

Du Chân Ý gắt gao tiếp cận kinh thành một nơi nào đó, nhẹ giọng nói: "Lục Phảng, người cùng người bằng hữu, trước giải quyết hết cái kia lớn nhất ngoài ý muốn, về phần là liên thủ giết người, vẫn là một mình giết người, ta đều mặc kệ, nhưng là chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại, trong vòng ba ngày, đem người kia đầu lâu mang tới, trên người hẳn vật sở hữu kiện, lão quy củ, kẻ giết người có được."

Lục Phảng sờ lên cái ót, thở dài một tiếng.

Nơi xa có người âm trầm mà cười, kích động.

—— ———

Trần Bình An không có trở về tòa nhà, cứ như vậy cô hồn dã quỷ giống như, một mình Dạ Du kinh thành, trong lúc đó chui vào một nhà thư hương môn đệ tàng thư lâu, tiện tay đọc qua sách vở.

Trước khi trời sáng, lại lặng yên rời đi, tại kinh thành Quốc Tử Giám lại dự thính những cái kia phu tử giảng bài, thẳng đến ngày đầu cao chiếu vào lúc giữa trưa, mới đi về trạng nguyên ngõ hẻm bên kia, cố ý tránh đi rồi cùng họ Đình lão nhân, Trâm Hoa Lang Chu Sĩ có liên quan tòa kia tòa nhà.

Trạng nguyên ngõ hẻm có mấy gian chật chội hẹp nhỏ thư tứ, trừ rồi bán thư, cũng thuận tiện bán một chút không gọi được án đầu thanh cung cấp văn phòng tứ bảo, thô ráp đơn sơ, cũng may giá cả không cao, dù sao bên này người mua, đều là chút vào kinh đi thi nghèo thư sinh. Trần Bình

An tại một nhà cửa hàng mua mấy quyển văn bút tán nhạ sơn thủy du ký, gần đây chắc chắn sẽ không lật xem, chỉ là nghĩ để Lạc Phách Sơn nhiều chút tàng thư mà thôi.

Các loại Trần Bình An đi trở về chỗ ở ngõ hẻm, vừa vặn cái kia thanh tú tiểu gia hỏa tan học trở về, hai người cùng đi trong ngõ hẻm, hài tử giống như là có khó ngôn chi ấ, nghẹn rồi nửa ngày cũng không tốt ý tứ nói ra miệng.

Trần Bình An sẽ giả bộ không thấy được, về rồi trạch viện, cơm tối là cùng hài tử người một nhà tại một trương trên bàn cơm, dựa theo trước đó thuê phòng thời điểm đã nói xong, gia đình này vì Trần Bình An thêm song bát đĩa, mỗi ngày thu nhiều ba mươi văn tiền, bà lão lời thề son sắt nói, Xan Xan tất có ước hiếp, trên thực tế Trần Bình An thường thường ra ngoài, hoặc là đi sớm về trễ, bỏ lỡ ăn cơm chút, hoặc là dứt khoát một đoạn thời gian không ai bóng hình, bà lão rất cao hứng.

Hôm nay trên bàn không có cái gì chất béo, bà lão cười thật có lỗi, nói Trần công tử hôm nay làm sao không sớm một chút lên tiếng kêu gọi, mới tốt chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Trần Bình An cười nói có thể ăn no bụng là được rồi.

Bà lão liền hỏi đến mai nói thế nào, nghe tới Trần Bình An nói rõ thiên muốn ra ngoài sau, bà lão liền rên rỉ thở dài, oán trách Trần công tử cũng quá bận rộn rồi chút, ăn bữa việc nhà đồ ăn đều khó như vậy, kỳ thật con dâu nàng phụ tài nấu ăn, cũng không tệ lắm, không dám nói tốt bao nhiêu, khẳng định ăn với cơm.

Một mực cúi đầu đào cơm, liền đồ ăn cũng không dám nhiều kẹp một đĩa phụ nhân, có chút ngẩng đầu, chất phác cười cười, bà bà khích lệ chính mình, lần đầu tiên rồi.

Trần Bình An ăn xong bữa cơm, liền chuyển rồi đầu ghế nhỏ, đi cái đĩa

bé kia gia gia thường thường cùng người đánh cờ góc đường, khó được là đại điều đá xanh lát thành mặt đường, đời đời kiếp kiếp ở ở bên này người, tại bên kia nhìn lấy người đến người đi, cùng lảng giềng lân cận cư trò chuyện chuyện nhà, rất có thể giải im lìm, nếu là thấy rồi có con nhà giàu đệ cười ngựa nhanh như tên bắn mà vụt qua, hoặc là một vị có chút danh tiếng gái lầu xanh khoan thai đi qua, cũng có thể làm cho cả một đầu đường phố sáng rõ.

Trần Bình An ngồi tại cờ sập hàng cách đó không xa, bên kia bốn phía rồi một đám người, đột nhiên phát hiện đứa bé kia cũng chuyển rồi cái băng ngồi, ngồi tại chính mình bên cạnh.

Trước đó đã hái xuống thanh kia "Kiếm khí" đặt ở trong phòng, chợ búa hóng mát, còn đeo một thanh kiếm, không tưởng nổi. Đường Kiếm Hồ mang tại rồi bên cạnh, nhưng là để càng thêm nghe lời phi kiếm Thập Ngũ lưu tại rồi sân nhỏ bên kia, miễn cho cho người ta trộm rồi đi, bây giờ Nam Uyển Quốc kinh thành không yên ổn, tàng long ngọa hổ, chắc hẳn rất nhanh liền đều nên đứng dậy rồi.

Phát giác được hài tử khó chịu, Trần Bình An cười hỏi nói: "Có tâm sự?"

Bên trên rồi học thực, liền biết được một chút thô sơ giản lược lễ nghi hài tử, mà cúi thấp đầu, "Thật xin lỗi a, Trần công tử."

Trần Bình An nhẹ giọng nói: "Nói thế nào?"

Hài tử ngồi tại thấp thấp trên ghế đầu, hai tay nắm chặt năm đấm, đặt ở trên đầu gối, không dám nhìn Trần Bình An, "Mẹ ta thường thường thừa dịp Trần công tử không ở nhà, liền đi lật Trần công tử đồ vật."

Trần Bình An cứ thế rồi một chút, vốn cho rằng là cái kia ngôn ngữ khắc bạc bà lão, thường thường đi phòng của hắn "Xuyên môn", lật qua kiếm kiếm, chưa từng nghĩ là cái kia nhìn lấy thành thật hài tử hắn mẫu thân.

Hài tử tâm tình càng nặng nề, "Về sau Trần công tử rời đi lâu rồi, mẫu thân liền trộm cầm rồi Trần công tử để ở trên bàn sách vở cho ta, ta một cái nhìn không được, liền lật sách nhìn lên rồi, ta biết rõ dạng này không tốt."

Trần Bình An vốn muốn nói một cái hời hợt "Không sao", nhưng là rất nhanh liền nuốt về bụng, đổi giọng nói: "Là

Không tốt."

Trước đó dạo chơi kinh thành, mỗi ngày tại huyệt não hội chùa bên trên, nhìn thấy một đôi phú quý khí phái hai mẹ con, sau lưng âm thầm đi theo một giúp mắt lộ ra tinh quang tùy tùng, năm sáu tuổi hài tử, nhìn thấy rồi một vị xinh đẹp tỷ tỷ tại sạp hàng liền chọn lựa đồ vật, hăn liền chạy tới kéo cô gái kia tay áo, hài tử tự nhiên cũng vô ác ý, chỉ là vì rồi hấp dẫn đại nhân sự chú ý mà thôi, cái kia thiếu nữ thoát đầu cũng vô lý không hỏi, chỉ là hài tử xuất thân quyền quý cao môn, gặp vị tỷ tỷ này vậy mà lờ đi chính mình, liền có chút nổi nóng, trên tay sức lực liền càng lúc càng lớn, cái kia thiếu nữ bị dây dưa đến không kiên nhẫn, cũng là có tri thức hiểu lễ nghĩa, cũng không cùng đứa bé không hiểu chuyện so đo, liền ngẩng đầu nhìn về phía không đứng nơi xa hài tử Tử Mẫu thân, người sau liền hô rồi hài tử trở về, không cho hăn tiếp tục hồ nháo.

Lúc đó một màn này, nếu như dừng bước tại này, Trần Bình An nhìn qua cũng coi như rồi.

Nhưng là vị kia khí chất lộng lẫy phụ nhân, nói một câu nói, để Trần Bình An một mực khó mà tiêu tan, lại nghĩ không ra chỗ mấu chốt.

Tất nhiên từ cuộc sống xa hoa nhà đi ra phụ nhân, giáo dục chính mình hài tử câu nói kia, "Người nhìn tỷ tỷ đều tức giận rồi, đừng có lại tinh nghịch rồi."

Chợt nhìn, không có vấn đề gì cả. Phụ nhân thần thái, một mực xứng đáng ung dung hai chữ, nhìn về phía mình nhử ánh mắt, hiền lành sủng ái, đối với cô gái kia thái độ cũng tuyệt không nửa điểm ác liệt.

Cho đến giờ phút này, Trần Bình An cùng đứa bé này thuận miệng nói chuyện phiếm, mới muốn minh bạch rồi nguyên do.

Cùng Sơ Thủy Quốc Tổng Vũ Thiệu lão tiền bối có liên quan cái kia cái cộc thảm liệt tai họa, tương tự lại có khác nhau.

Phụ nhân như thế con đỡ đầu, là sai.

Khó nói cái kia bày một bên thiếu nữ không tức giận, hài tử liền có thể như thế làm việc sao ?

So với Tổng Vũ Thiệu tiền bối cái kia cái cộc giang hồ thảm sự, chợ búa bên trên loại này "Không có gì to tát việc nhỏ", giống như nói nặng nói không chừng, thật muốn nói liên miên lải nhải cái không xong, khẳng định sẽ cho người bất cận nhân tình hiềm nghi. Nói không chừng phụ nhân kia cảm thấy là tại đúng lý không tha người, được một tắc lại muốn tiến một thước, thật đương gia tộc dòng họ là dễ làm nhục ? Thậm chí cái kia thiếu nữ đều chưa hẳn cảm kích.

Trần Bình An móc ra chi kia thẻ tre, nhìn lấy trái phải hai đầu, ánh mắt không ngừng hướng ở giữa di động.

Bên trên một bên đã khắc rất nhiều dấu vết.

Trần Bình An hai cánh tay hai bên ngón trở, chống đỡ như là một cái cây thước thẻ tre hai đầu, lơ lửng giữa không trung, quay đầu đối với cái kia thấp thỏm bất an hài tử cười nói: "Người mẫu thân làm như thế, khẳng định là sai sự tình, người biết sai không thay đổi, vẫn là không quá đúng, nhưng là đâu, tại biết rõ cái này sau, còn muốn minh bạch, thế gian sự tình, phân lớn nhỏ, người sống một đời, trừ rồi đúng sai, trái phải rõ ràng

bên ngoài, cuối cùng là phải giảng nhân tình, tỉ như người mẫu thân vì sao làm như thế, còn không phải là muốn người nhiều đọc sách, về sau trở thành đồng sinh, tú tài, cử nhân lão gia, thậm chí là thi đậu Tiến sĩ? Người mẫu thân như vậy có thể chịu được cực khổ người, chẳng lẽ là vì rồi cái gì làm rạng rỡ tổ tông, vì nàng ăn mặc ăn ngon thật tốt? Nghĩ đến không phải, chỉ là đơn thuần nếu muốn tương lai người trôi qua tốt, đúng không đúng? Người mẫu thân vì sao làm như thế chuyện sai, người nếu như mình bạch rồi, liền có thể không suy nghĩ nhiều, lỗi của nàng, cùng đối người tốt, người đã trong lòng hiểu rõ, kế tiếp liền nên đến phiên người rồi, người đọc rồi thư, học rồi trên sách thánh hiền đạo lý, chính là biết lẽ rồi, như vậy nếu là thời gian đảo lưu, cho người thêm một cơ hội, người sẽ làm sao đâu?"

Hài tử một mực nghe được rất dụng tâm, bởi vì Trần Bình An đem đạo lý nói đến cạn, hẳn lại là thông tuệ hài tử, liền nghe hiểu rồi, nghiêm túc sau khi tự hỏi, "Ta hẳn là đem mẫu thân trộm được sách vở, yên lặng thả lại Trần công tử gian phòng, sau đó quang minh chính đại cùng người mượn sách, dạng này đúng không?"

Trần Bình An gật đầu nói: "Ta chỉ dám nói, ở ta nơi này một bên, đã đúng, đối lại những người khác, người khả năng vẫn phải suy nghĩ nhiều một chút."

Tiểu hài tử nhảy cẫng nói: "Trần công tử, vậy người sẽ không trách tội mẹ ta đi?"

Trần Bình An vuốt vuốt viên kia cái đầu nhỏ, "Có chút sai, là có thể đền bù hoàn lại, người cứ làm như vậy rồi."

Tiểu hài tử dùng sức gật đầu, "Cho nên tiên sinh nói cho chúng ta biết, biết sai có thể thay đổi không gì tốt hơn!"

Cùng người đã sinh đã tử đều không nói mấy câu Trần Bình An, hôm nay vậy mà cùng một đứa bé giảng rồi nhiều như vậy, liền chính hẳn đều

cảm thấy kinh ngạc, không đa nghi cảnh lại tĩnh rồi mấy phần, cảm giác coi như bây giờ lập tức đi chạy cộc cùng luyện kiếm, đều đã không có vấn đề.

Trần Bình An thu hồi rồi chi kia thẻ tre thả lại tay áo, liền dứt khoát lại nói thêm vài câu.

"Mỗi ngày nhất định phải ăn cơm, là vì rồi sống sót."

"Tại áo cơm không lo tiền đề dưới, đọc sách phân rõ phải trái, không nhất định là vì rồi làm thánh hiền, mà là vì để cho chính mình sống được càng tốt hơn một chút. Đương nhiên, không nhất định thật sự càng tốt hơn, nhưng là Nho gia các Thánh Nhân kinh điển dạy bảo, đời đời kiếp kiếp quân tử hiền nhân nhóm lời vàng ngọc, ít nhất ít nhất, cho rồi chúng ta một loại nhất 'Không có sai' khả năng, nói cho chúng ta biết nguyên lai thời gian có thể như thế qua, trôi qua để cho người ta yên tâm thoải mái."

Đứa bé kia mơ mơ màng màng nói: "Trần công tử, những này ta cũng có chút nghe không hiểu rồi."

Trần Bình An cười nói: "Ta có rất nhiều chuyện, kỳ thật cũng không nghĩ thấu triệt, tựa như dựng một gian phòng ốc, chỉ là có rồi mấy cây cột, cách có thể tránh gió tránh mưa, còn kém rất xa, cho nên người không cần coi là thật, có nghe hay không hiểu đều vô sự, về sau có vấn đề nghĩ không minh bạch, có thể hỏi nhiều hỏi học thực tiên sinh."

Hài tử cười đứng dậy, mang theo ghế đẩu, cho Trần Bình An bái sau, nói là muốn về nhà chép sách viết chữ rồi, tiên sinh dạy học nhưng nghiêm khắc rồi, thoáng lười biếng liền sẽ bị ăn gậy.

Trần Bình An cười phất tay nói: "Đi thôi."

Trần Bình An không có quay người, nói rằng: "Đem trong tay tảng đá vứt bỏ."

Sau lưng vang lên một cái non nớt tiếng nói, ồ một tiếng, sau đó chính là cục đá ngã tại trên đất vang động, tựa hồ cục đá còn không nhỏ.

Một cái khô gầy tiểu cô nương vỗ vỗ tay, nghênh ngang đi đến Trần Bình An bên cạnh ngồi xổm, quay đầu hỏi: "Ghế mượn ta ngồi một chút thôi ?"

Trần Bình An ngoảnh mặt làm ngơ, hái xuống Dương Kiếm Hồ, bắt đầu uống rượu.

Tiểu cô nương lại hỏi nói: "Người có tiền như vậy, có thể hay không cho ta một chút ? Người không phải mới vừa nói sao, muốn mỗi ngày ăn cơm, mới có thể không chết đói người."

Trần Bình An không nhìn nàng, hỏi lại nói: "Người làm sao tìm được ta chỗ này ?"

Đối thoại của hai người, ông nói gà bà nói vịt.

Tiểu cô nương đáng thương nói: "Ta biết rõ người không thiếu tiền, cho ta mấy lượng bạc, người lại không đau lòng, thế nhưng là ta có thể mua rất nhiều làm bánh cùng bánh bao thịt rồi, đến rồi mùa đông, hàng năm kinh thành đều sẽ chết cóng rất nhiều lão ăn mày, trên người bọn họ điểm này quần áo rách nát , ta muốn lột xuống, muốn phí thật lớn kình, người nhìn một cái, ta trên người bây giờ cái này, chính là như thế đến. Ta nếu là có rồi tiền, khẳng định liền có thể vượt đi qua rồi."

Trần Bình An vẫn là không nhìn nàng, "Trên người cái này, khẳng định là tốt như vậy, thế nhưng là lần trước mặc đâu, là tiểu cô nương kia vụng trộm lấy ra, đưa xiêm y của người a? Hôm nay làm sao không mặc rồi, liền vì rồi gặp ta ?"

Tiểu cô nương nhìn như thiên chân vô tà, hoàn toàn nghe không hiểu

Trần Bình An ngụ ý, hồn nhiên cười nói: "Đại Hạ thiên, quần áo phá một chút, ngược lại hóng mát, nàng đưa ta món kia, ta đồng dạng không nở mặc, đến rồi mùa đông lấy thêm ra đến, mặc lên người, đặc biệt ấm hòa."

Trần Bình An đột nhiên đứng người lên, trái phải các nhìn một chút đường phố hai đầu phần cuối, lời nói nói lại là đối với cái kia ngồi xổm tiểu cô nương nói, "Đi dán lấy tường cây đứng đấy, kế tiếp mặc kệ phát sinh cái gì, đều chớ có lên tiếng."

Tiểu cô nương là cái tâm tư linh hoạt, thời thời khắc khắc đang len lén quan sát đến Trần Bình An, cho nên sớm thuận Trần Bình An ánh mắt liếc rồi hai mắt, sau đó ục ục thì thầm, oán trách đứng dậy, liền muốn chạy tới tường một bên lánh nạn, đột nhiên nghe được người kia nói nói: "Cầm lên băng ghế."

Nàng không vui rồi, "Băng cái gì giúp người cầm ? Người là ta thất lạc nhiều năm cha hoang a?"

Trần Bình An gợn gàng dứt khoát nói: "Mười văn tiền."

"Được rồi, cha!" Tiểu cô nương ngăm đen trên mặt, lập tức cười ra một đóa hoa đến, cầm lên rồi ghế đầu liền chạy.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 309: Vây giết kết quả

Dài mảnh đá xanh lát thành đường phố hai đầu, có hai người đối mặt mà đi, Trần Bình An cùng cờ sập hàng vừa vắn ở vào ở giữa vị trí.

Trần Bình An tay phải một bên là một vị mặt nạ lụa trắng nữ tử, áo thạch thanh sắc áo, găm đỏ khóa thân, hệ lấy đai lưng ngọc, ôm ấp một cái tỳ bà, thân thể sắc sỡ, dáng dấp yếu điệu.

Phải một bên là một vị thân cao tám thước hán tử, tay không, thân trên trần trụi, bắp thịt cuồn cuộn, lại mặc rồi đầu màu hồng quần dài.

Cái này một đôi nam nữ, thấy thế nào đều không giống như là cùng gà gáy chó sủa làm bạn chợ búa bách tính.

Hán tử kia đặng đặng sát khí, không chút nào che lấp chính mình dăng trào chiến ý, nhìn chăm chăm cái kia tay cầm màu son bầu rượu gia hỏa, so với bình thường Nam Uyển Quốc thanh niên trai tráng nam nhân, vóc dáng còn muốn hơi cao một chút, mặc dù khuôn mặt thanh tú, nhưng cũng không thể coi là cái gì thiếu niên lang rồi.

Hán tử cười vang nói: "Người xứ khác, ta gọi Mã Tuyên, đến từ tái ngoại, có người già chuyện cho rồi một cái phẫn kim cương biệt hiệu, hôm qua có người hoa rồi hoàng kim ngàn lượng, muốn mua bên dưới đầu của người, còn nói người võ công thâm bất khả trắc, đừng nhìn dáng dấp mặt non, có thể là Du Chân Ý như vậy lão yêu quái, ta liền hô rồi nhân tình cùng một chỗ, hôm nay người là tự vận, tốt lưu lại toàn thân, vẫn là cho ta song quyền nện đến vỡ nát?"

Hán tử giọng nói lớn, một phen lời nói nói đến vang động trời, cờ sập hàng bên kia, đám người xông xáo, không lo được hộp cờ bằng gỗ, chạy tứ tán bốn phía. Đây chính là muốn làm đường phố giết người, bọn hắn

nào dám tham gia náo nhiệt, dựa theo trạng nguyên ngô hẻm người thế hệ trước thần thần đạo đạo thuyết pháp, Nam Uyển Quốc kinh sư trong lịch sử, từng có mấy lần giang hồ cao nhân chém giết, đánh cho long trời lở đất, vài toà lớn phường trực tiếp liền cho đánh thành rồi phế tích, sau đó người mặc đốt giấy để tang môn đình, nói ít cũng có mấy bách hộ người ta.

Xuyên thấu qua mỏng manh mạng che mặt, nhìn những cái kia chim thú tán lảng giềng bách tính, nữ tử khóe miệng nhếch lên, tay phải liền muốn chọn dây cung, lấy âm luật giết người cắt đầu người.

Nhưng là nữ tử bỗng nhiên ngừng lại rồi chọn dây cung động tác, nở nụ cười xinh đẹp, "Tất nhiên vị công tử này không thích trợ hứng, nô gia liền không vẽ vờ cho thêm chuyện ra rồi."

Nguyên lai cái kia áo bào trắng người xử khác để mắt tới nàng, cảm giác giống như là nàng chỉ cần dám ngón tay sờ dây cung, hắn liền sẽ phiết bên dưới cái kia phần kim cương, trước để mắt tới nàng.

Nàng là đến giúp đỡ tình nhân cũ cùng một chỗ kiếm ngàn lượng hoàng kim, cũng không phải tới đảm nhiệm tổn công mà không có kết quả chém giết chủ lực, sở dĩ nguyện ý tiếp cuộc mua bán này, liền ở chỗ nàng cùng phần kim cương Mã Tuyên là trên giang hồ ít có tuyệt hảo hợp tác, một người cận thân chém giết vật lộn, một người xa xa liên lụy tập kích quấy rối, thiên y vô phùng, chỉ cần là mười người kia bên ngoài giang hồ tông sư, hai người phối hợp, dù là đánh không lại, cũng có thể trốn được.

Trần Bình An cảm thấy có chút không hiểu thấu, vì sao muốn tìm tới chính mình ? Đầu tiên là cái kia tiên tử Phiền Hoàn Nhĩ cái gọi là trích tiên nhân, hiện tại lại có người ra giá hoàng kim ngàn lượng, thế là dưới ban ngày ban mặt, tung ra như thế hai cái đây người huyết tinh sát khí gia hỏa, nếu như không phải mình ngăn cản, chỉ sợ những cái kia chạy trốn tứ phía bách tính liền đã chết rồi.

So với âm thanh dọa người khôi ngô đại hán Mã Tuyên, Trần Bình An sự chú ý càng nhiều vẫn là tại trên người nữ tử.

Chi kia lấy cả khối cây tử đàn chế thành hoa mỹ tỳ bà, rơi vào Trần Bình An trong mắt, lại có huyền cơ, tỳ bà dây cung phụ cận, từng tia từng sợi huyết tinh khí cùng nồng như mực nước tử khí, quấn quít nhau, hướng bốn phía phát ra tràn đầy.

Chỉ là tỳ bà bên trên không có bất kỳ cái gì oán linh lệ quỷ sinh ra, Trần Bình An đối với cái này có chút kỳ quái, dựa theo chính mình hành tẩu Bảo Bình Châu cùng Đồng Diệp Châu các nơi kinh nghiệm, chết bởi tỳ bà phía dưới vong hồn nhiều như vậy, oán khí ngưng tụ, hẳn là sẽ có Linh Dị cổ quái sinh ra mới đúng, tựa như tại cái kia Phi Ưng bảo.

Cái kia khô gầy tiểu cô nương ngồi tại tường cây trên ghế đầu, vỡ nát nỉ non "Ai cũng không nhìn thấy ta. . . Không nhìn thấy ta. . .".

Về phần vì sao không đi theo những cái kia bách tính cùng một chỗ trốn vào nơi xa đường phố, nàng lúc trước không phải là không có do dự, nhưng là luôn cảm thấy chờ tại bên này, càng an tâm một chút.

Trần Bình An hỏi: "Ta nếu như ra hai ngàn lượng hoàng kim, các người có thể hay không nói cho ta chủ sử sau màn ?"

Nữ tử cúi đầu che miệng, kiều mị mà cười, bởi vì ôm ấp tỳ bà, làm ra động tác này sau, bộ ngực liền bị đè ép đến kịch liệt rồi.

Cái kia Mã Tuyên chỉ là liếc mắt nàng, liền ánh mắt cực nóng, cười mẫn nói: "Tao nương môn, mấy năm không thấy, thấy rồi tuần tú nam tử, vẫn là đi không được đường! Làm xong cái này cái cộc mua bán, chúng ta tìm chỗ ngồi đánh nhau đi, có thể hay không hơi rẻ ? Một lần liền muốn trăm lượng hoàng kim, dưới gầm trời ai chịu nổi ?"

Trần Bình An thờ dài nói: "Không có đàm ?"

Hán tử kia nhanh chân tiến lên, cười ha ha nói: "Vận xuống đầu, chúng ta lại đến đàm, nên nói không nên nói, đại gia đều nói cho người, kiểu gì?"

Ôm tỳ bà nữ tử đi chậm rãi, tại khoảng cách Trần Bình An còn có trăm bước xa, liền dừng thân hình, nàng nhẹ nhàng lay động cổ tay, vận sức chờ phát động.

Mã Tuyên đột nhiên đạp một cái, dưới chân đá xanh mặt đất âm ầm vỡ vụn, khôi ngô thân hình trong nháy mắt liền đến Trần Bình An trước người không đủ một trượng, màu hồng quần dài kề sát đùi, bởi vì tốc độ quá nhanh, phát ra phần phật tiếng vang.

Một trượng khoảng cách mà thôi, cái kia giống như là bị dọa sợ gia hỏa y nguyên không nhúc nhích, Mã Tuyên cười nhạo nói: "Dám chọc lão tử nhân tình phát tình, chết không có gì đáng tiếc!"

Không còn bảo lưu thực lực, một quyền bỗng nhiên gia tốc, đánh tới hướng Trần Bình An đầu lâu.

Trần Bình An tâm tư gấp chuyển, không chậm trễ tránh né một quyền này, thân thể nhẹ nhàng ngửa ra sau ngã xuống, hai chân đâm rễ đại địa.

Bên này thuần túy võ phu, có vẻ như lá gan có chút lớn a. Giao đấu nghênh địch, còn có nhàn hạ thoải mái cùng người nói chuyện phiếm? Liền không sợ cái kia một hơi sử dụng hết, tại cũ mới giao thế khoảng cách ở giữa, bị đối thủ bắt lấy sơ hở?

Một quyền thất bại, Mã Tuyên trong lòng biết không ổn, lập tức tán khí toàn thân, mặc dù là ngoại gia quyền tông sư, nhưng cẩn thận lý do, vẫn là sợ hãi tự thân hoành luyện thể phách, chưa hẳn gánh vác được, bất đắc dĩ từ bỏ rồi thể công, toàn bộ chuyển thành phòng ngự, khí đi huyết khiếu quanh người về sau, da thịt chiếu sáng rạng rỡ, giống như là thoa

lên rồi một tầng vàng sỡn.

Trần Bình An một cước hướng lên đá tới, đập trúng Mã Tuyên phần bụng, cả người bị đập ầm ầm thăng thiên.

Một cái vận chuyển xoay người, Trần Bình An đột nhiên đứng thẳng, bước chân khê dờ đi, Tả Hữu riêng phần mình lay động rồi một chút, vừa lúc tránh thoát bốn cây ngưng tụ thành dây "Dây đàn" .

Nữ tử lấy vê, lăn, chọn ba thế, tay phải năm ngón tay hoa mắt, tỳ bà lại vô thanh vô tức, nhưng là trước người có từng tia trong suốt sáng lên ánh sáng bỗng nhiên xuất hiện, nháy mắt liền biến mất.

Trần Bình An tại trên đường phố trôi tới trôi lui, mỗi lần đều vừa vận tránh thoát dây đàn bắn ra lạnh lẽo sợi tơ, những cái kia như mũi nhọn sợi tơ, trên không trung giăng khắp nơi, lộn xộn, giống như là mấy chục tấm cường cung bắn ra liên tiếp tiền, bao phủ tứ phương.

Mã Tuyên làm rồi một cái thiên cân trụ ầm vang rơi xuống đất, hai tay làm chùy hình dáng, hung hãn ép xuống mặt đường.

Hiển nhiên nữ tử cũng tại thời khắc chú ý Mã Tuyên động tĩnh, bốp đúng thời cơ, tại Mã Tuyên hạ xuống thời điểm, từ tỳ bà bên kia khuấy động mà ra sợi tơ, liền chậm rồi chậm, để tránh chậm trễ rồi Mã Tuyên tiến thế công đầu.

Trần Bình An tại nguyên chỗ hư không tiêu thất, khôi ngô đại hán cứ thế rồi một chút, quyền thế đã tới không kịp thu hồi, liền đập ầm ầm tại trên đường phố, cánh tay dài như vượn Mã Tuyên quỳ gối nện đất, lấy nửa ngòi chi tư, năm đấm chạm đến đại địa, nện đến tảng đá xanh không ngừng vỡ vụn vấy ra.

Trần Bình An xuất hiện tại Mã Tuyên bên cạnh thân, một tay đè lại Mã Tuyên đầu vai, có chút tăng thêm lực đạo, theo đến Mã Tuyên ầm vang

chìm xuống, hai đầu gối chui vào đá xanh đầu tấm.

Mã Tuyên gầm thét một tiếng, nếu muốn đẩy ra cái kia nặng đến thiên quân bàn tay, nhưng là người kia chỉ là lại nhấn một cái, liền ép tới hẳn một cái mông ngồi ở trên mặt đất, trên da thịt tầng kia mang ý nghĩa một thân hoành luyện ngoại công cơ hồ đã tới giang hồ đỉnh phong màu vàng kim, vậy mà bắt đầu tự hành tiêu tán, thể nội khí tức, bắt đầu không tự chủ được mà sợi thô loạn lưu chuyển, Mã Tuyên cho kinh hãi đến sắp nứt cả tim gan, hồn phi phách tán.

Đi qua "Luận bàn" .

Trần Bình An rốt cục phát hiện một cái chân tướng, tên này đi ngoại gia quyền con đường võ phu, thể nội chiếc kia thuần túy chân khí, quá tán rồi.

Một thân tiết ra ngoài chảy xuôi khí thể cùng quyền ý đều là thật, thực sự võ đạo Luyện Khí cảnh giới, nhưng tựa như một tòa gian phòng, đồng lương vật liệu gỗ không tốt, bình thường trời trong gió nhẹ, không có vấn đề, chỉ khi nào gặp gỡ chân chính gió to mưa to, liền dễ dàng chống đỡ không nổi, sụp đổ đi xuống.

Một hơi, tạp mà lại loạn, cầu nhiều mà không cầu tinh, căn bản là cùng "Thuần túy" không dính một bên, ngược lại giống như là một tên võ phu đi rồi luyện khí sĩ con đường.

Tên kia ôm ấp tỳ bà nữ tử, dứt khoát liền ngừng lại rồi mười ngón động tác, sau mạng che mặt có một tiếng u oán thở dài.

Song phương thực lực cách xa, lần này nàng cùng Mã Tuyên xem như đụng vào tấm sắt rồi.

Trước mắt vị này có vẻ như tuổi trẻ áo bào trắng công tử ca, có thể là vô hạn tới gần "Thiên hạ mười người" ẩn thế đại tông sư.

Người trong ma giáo ? Đinh lão ma về sau lại một vị hoành không xuất thế thiên chi kiêu tử ? Muốn nhất thống giang hồ ?

Vẫn là lão thần tiên Du Chân Ý tử mĩ dạy dỗ nên đích truyền đệ tử ? Là vì rồi nhằm vào Đinh lão ma tái xuất giang hồ đòn sát thủ ?

Tình thế một đoàn loạn ma.

Tỳ bà nữ tử trong lòng cũng là như thế.

Chính mình cùng Mã Tuyên không nên dính vào.

Trên đầu tường có người vỗ nhẹ chưởng, "Lợi hại lợi hại, không hổ là bị lâm thời phóng tới trên bảng gia hỏa, xác thực đáng giá chúng ta nghiêm túc đối phó."

Nữ tử ngẩng đầu nhìn lại, lập tức như rơi vào hầm băng, trên tường ngồi xổm một cái nụ cười cứng ngắc nam tử, hãn này tẩm tôn dung vạn năm không thay đổi, tựa như mang rồi một trường sát se thấp kém mặt nạ, đeo lên đến liền sinh cộng mầm, đời này rốt cuộc hái không xuống rồi.

Khuôn mặt tươi cười mà, Tiền Đường.

Mười người kia bên ngoài, người này có thể xưng dưới gầm trời khó dây dưa nhất tông sư, thậm chí có một không hai, cũng là tính tình nhất cổ quái tà ma ngoại đạo, không quá lạm sát kẻ vô tội, nhưng là gặp gỡ giống nhau cảnh giới cao thủ, nhất định sẽ quẩn quít chặt lấy, lần trước thế hệ mười người liệt kê tám tay thần linh Tiết Uyên, tuy nói bởi vì tuổi tác lớn, quyền pháp đỉnh phong đã qua, ngã ra rồi mười người hàng ngũ, nhưng là lạc đà gãy vẫn lớn hơn ngựa, Ma giáo ba môn một trong một vị kiêu hùng, thiếu chút nữa chết tại hãn tám tay thần thông phía dưới, nhưng là đối mặt khuôn mặt tươi cười mà, bị Tiền Đường trọn vẹn dây dưa rồi ròng rã một năm, kém chút bức cho được mất tâm điên.

Cái kia khuôn mặt tươi cười mà ngồi xổm ở trên đầu tường, một tay nắm lên một khối bùn đất, nhẹ nhàng ném, hắc hắc nói: "Nếu như còn muốn cố ý giữ lại thực lực, người sẽ chết vĩnh viễn lên vĩnh viễn, không phải chết ở trên tay hắn, mà là chết tại trên tay của ta."

"Đúng không, Mã Tuyên ? Còn có cái kia ngực lớn phụ nhân, đúng, người họ Thập tên Thập cái gì tới ?"

Bị Trần Bình An mấy lần dùng bàn tay đặt ở đầu vai Mã Tuyên, một thân hùng hồn cương khí đột nhiên nổ bể ra đến, khí thế so với trước đó, tăng vọt vô số.

Cái kia ôm ấp tỳ bà nữ tử cũng đeo lên rồi một bộ móng tay giả, hiện ra u ánh sáng, lại không nửa điểm huyền kỹ hiểm nghi, bắt đầu trùng điệp kích thích tỳ bà dây cung.

Mã Tuyên trở tay hung hãn một quyền.

Trần Bình An duỗi ra một cái bàn tay ngăn tại trước người, cạnh bên dưới một quyền kia, thân hình dựa thế ngược lại trượt ra đi, hai chân giống như là hai khóa quân cờ tại trên mặt kính nhẹ nhàng lướt qua.

Tại Mã Tuyên cùng Trần Bình An ở giữa, mới vừa có hai đạo thô như ngón cái óng ánh sợi tơ giao thoa mà qua, hai bên vách tường nứt toác ra hai đầu vết nứt.

Nếu là Trần Bình An rút lui chậm một chút, liền cần trực diện lần này đánh lén.

Mã Tuyên xoay người, trước ngẩng đầu liếc mắt trên đầu tường khuôn mặt tươi cười vẫn như cũ gia hỏa, hừ lạnh một tiếng, gắt gao nhìn chăm chăm bình yên vô sự Trần Bình An, nhổ ngụm huyết thủy ở trên mặt đất, lúc trước bị Trần Bình An một cước trừng thượng thiên, ngũ tạng lục phủ

kỳ thật đã bị thương, tráng hán đối với sau lưng nữ tử nhắc nhở nói: "Phụ nữ có chồng lãng lơ, không đến chút bản lĩnh thật sự, hôm nay hai ta rất khó lừa gạt qua ải rồi."

Nữ tử hung dữ nói: "Đều tại ngươi, dưới gầm trời nào có khó như vậy tiền kiếm!"

Mã Tuyên nhếch miệng nói: "Lão tử trước đó chỗ nào biết rõ cái này hoàng kim như thế phồng tay, nói xong rồi đều đi đối phó Đinh lão ma, vốn cho rằng gia hỏa này chính là tôm tép mà thôi."

Trần Bình An sự chú ý càng nhiều vẫn là đặt ở cái kia chớp tường khuôn mặt tươi cười.

Hắn đang thử thăm dò bọn hắn, hoặc là nói ý đồ xem thấu toà này giang hồ sâu cạn.

Bọn hắn không phải là không đang tra nhìn Trần Bình An lai lịch chân chính.

Chớp tường cái kia khuôn mặt tươi cười mà lần nữa vỗ tay, "Thú vị thú vị, mọi người nghĩ đến cùng một chỗ đi rồi?"

Liền ở đây lúc, đường phố giao nhau giao lộ, chậm rãi đi ra một cái ngọc thụ lâm phong tuổi trẻ nam tử, đầu trâm hạnh hoa, trong tay mang theo hai khóa máu me đầm đìa đầu.

Trâm Hoa Lang Chu Sĩ, hắn đứng tại góc rẽ, xa xa nhìn qua Trần Bình An, cười nhắc tay lên bên trong đầu, nhẹ nhàng nhét vào trên mặt đất.

Phía sau hắn lại khoan thai đi ra một vị chân đạp guốc gỗ tuyệt sắc nữ tử, nàng chậm rãi vượt qua Chu Sĩ, từ bùn mà giẫm tại tảng đá xanh sau, liền có rồi tích tích đáp đáp tiếng vang, mười phần thanh thúy, trong tay nàng cũng mang theo hai cái đầu, tiện tay nhét vào mặt đường bên trên.

Nàng yên nhiên mà cười nói: "Vị công tử này, nhà ta sư gia gia nói rồi, chỉ cần người giao ra hồ lô rượu, đứa bé kia liền có thể sống mệnh. Không phải, một nhà năm miệng ăn sẽ phải bao quanh hình cầu rồi, những ngày này, công tử đi dạo hết rồi Nam Uyển Quốc kinh thành, vừa nhìn chính là cái tâm địa tốt người, hẳn tâm sao?"

Tại ngõ nhỏ chỗ sâu tòa kia trong nhà, đầu đội một đỉnh ngân sắc mũ hoa sen lão nhân, đang ngồi ở trên ghế đầu phơi mặt trời, sát bên có cái hài tử, run lấy bầy, đầy mặt nước mắt nước mũi.

Lão nhân mỉm cười nói: "Không cần sợ hãi, thiên phú của người rất tốt, ta dự định phá lệ thu người làm đồ, nói không chừng có thể trở thành đời tiếp theo Ma giáo giáo chủ, khóc cái gì đâu ? Không có rồi mấy cái thân nhân mà thôi, lại có hi vọng có được một cả tòa giang hồ, oa nhi người đọc qua chút thư, cũng đã có thể tính toán rõ ràng bút trưởng này, lại khóc, hại ta phân tâm, vô pháp vây khốn trong phòng cái kia tiểu gia hỏa, ta muốn phải liền người cùng một chỗ giết rồi."

Lão nhân ngẩng đầu nhìn về phía nơi xa, "Du Chân Ý, Chúng Thu, không ngại nói thật cho các người biết, Chu Phì ta đã đáp ứng bảo đảm xuống, khuyên các người vẫn là trước hết giết Đồng Thanh Thanh cùng Phùng Thanh Bạch hai cái, lại đến đối phó lão phu, lại nói rồi, thêm ra một cái người xứ khác, chính là thêm ra một phần cơ duyên, giết hay không ta, đã không có trọng yếu như vậy. Các người thật sự cho rằng ta sẽ đối với một bộ La Hán kim thân động tâm sao? Vậy các người cũng quá coi thường ta đỉnh hài nhi rồi. Bất quá ta có thể nói cho các người biết một cái thiên đại tin tức tốt, giết rồi trên đường người kia, coi như không phải mười rồi, một cái mạng bên ngoài, tặng thêm cái kia hồ lô rượu, cùng đằng sau ta trong phòng trong truyền thuyết tiên nhân phi kiếm, như vậy ít nhất là mười ba."

Lão nhân uể oải nói: "Không bằng người ta song phương đều thuận thế cải biến sách lược a, làm thịt rồi tiểu tử kia, liền có thể thêm ra rất nhiều

lựa chọn cơ hội."

Đại khái là đã được đến xác thực hồi phục, lão nhân cười nhạo một tiếng.

Trên đường, Trần Bình An nhìn quanh bốn phía, trầm giọng nói: "Không cần lại tính kế tâm cảnh của ta rồi."

Khuôn mặt tươi cười mà cùng trâm hoa lang hai bên, đều cảm thấy không thể tưởng tượng, chẳng biết tại sao muốn toát ra một câu như vậy.

Duy chỉ có nơi xa một vị ôm kiếm đứng ở trong bóng cây trung niên hán tử, nguyên bản một mực tại đánh chớp mắt, lúc này mở mắt ra, đã không còn nửa điểm bại hoại vẻ mặt, cười lạnh nói: "Quả là thế."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 310: Âm sát

Trung niên hán tử chậm rãi đi ra bóng cây, nắm chặt chuôi kiếm, chuôi kiếm hướng xuống, trái phải lung lay, này chỗ nào giống như là cái kiếm khách, giống như là cái cằm trong tay trống lúc lắc ngang bướng hời đồng, khi hắn xuất hiện trong tầm mắt mọi người, Mã Tuyên, tỳ bà nữ, Tiểu Kiếm Nhi, Trâm Hoa Lang Chu Sĩ, Ma giáo Nha nhi, đều biến đổi sắc mặt.

Hán tử không nhìn tới những này trên giang hồ thanh danh hiển hách đỉnh tiêm cao thủ, chỉ là đối vị kia hắn là người trong đồng đạo người trẻ tuổi cười nói: "Suy nghĩ nhiều rồi, người còn không có mặt mũi lớn như vậy, nơi này giang hồ trăm năm, đoán chừng cũng chỉ có Đinh Anh một người đúng quy cách. Người. . ."

Hắn duỗi ra nhàn rồi một tay, lay động ngón tay, "Còn không được."

Vạn chúng nhìn trừng trừng phía dưới, hán tử đem trường kiếm hướng mặt đất đâm một cái, lòng bàn tay chống đỡ chuôi kiếm, thái độ lười nhác, đối với hai nhóm người cười ha hả nói: "Đừng phát ngốc a, các người tiếp tục, nếu như thực sự giết không được, ta lại xuất thủ không muộn. Yên tâm, ta hôm nay xuất kiếm, chỉ nhắm vào tiểu tử kia, cam đoan sẽ không ngộ thương các người."

Mã Tuyên nhõ ngum mang tơ máu nước bọt, tùy ý cười nói: "Chưa từng nghĩ còn có cơ hội để lục kiếm tiên áp trận, lần này Nam Uyển Quốc kinh sư không uổng công, mặc kệ kết quả như thế nào, về sau trên giang hồ chỉ cần trò chuyện lên trận đại chiến này, tổng không vòng qua được 'Mã Tuyên' người này, có thể buông tay đánh cược một lần!"

Mã Tuyên có chút xoay người cánh cung, chỉ gặp từ đầu vai lan tràn tới tay cánh tay, xuất hiện một đầu hổ xuống núi hình xăm đồ án, khí thế

kinh người.

Không chỉ như thế, cao cao nổi lên trên lưng, còn vẫn có một bức tựa như môn thần chân dung, một vị cầm trong tay trường đao áo xanh râu dài hán tử, làm nhắm mắt trụ đao hình dáng, tản ra một luồng nồng đậm lạnh lẽo đáng vẻ bề vệ, so với đầu vai hổ xuống núi, càng là nhìn thấy mà giật mình.

Trên đầu tường ngòi xồm Tiểu Kiếm Nhi nụ cười càng đậm, hai ngón vân vân không biết từ nơi nào nhổ đến cỏ cây, nhẹ nhàng nhai.

Trâm Hoa Lang Chu Sĩ đối với bên người Nha nhi nhẹ giọng giải thích nói: "Hiển nhiên Mã Tuyên cũng có kỳ ngộ, đến rồi chút vụn vặt cơ duyên. Cha ta nói qua cái này gọi thỉnh thần chi thuật, tại ba trăm năm trước lần kia một giáp ước hẹn bên trong, có người liền dựa vào cái này tại tái ngoại đại sát tứ phương, đuổi theo hai ngàn thảo nguyên tinh kỵ, giết rồi cái không còn một mảnh."

Nhìn thấy rồi tỷ bà nữ tử ảm đạm ánh mắt, một thân khí thế liên tục tăng lên khô ngô đại hán cười hắc hắc nói: "Không có chút mới mẻ bản sự, nào dám lợi cái này nước đục. Người thật sự cho rằng lão tử quan tâm điểm này hoàng kim ?"

Nữ tử lạnh lùng nói: "Ta chỉ vì hoàng kim mà đến, tiền này, sạch sẽ."

Mã Tuyên mĩa mai nói: "Thế nào, sẽ không phải thật đối với cái kia nghèo thư sinh để tâm đi ? Người đọc sách có mấy cái không biết xấu hổ, cho hãn hiếu được rồi người qua lại sự tích, còn không phải hối hận xanh ruột, không thiếu được phải mắng người một câu liền kỹ nữ cũng không bằng ? Người ta cũng không có oan uổng người, từ đầu đến chân, trên người người có cái nào một chỗ là sạch sẽ ? Cút nhanh lên, quay đầu người cùng cái kia nghèo thư sinh thành thân thời điểm, đại gia nhất định thưởng các người năm trăm lượng hoàng kim, coi như phiêu tư rồi."

Chu Sĩ cười nói: "Luôn mồm nhân tình, nguyên lai là chân tình thực lòng."

Ôm ấp tỳ bà, mang theo giả chỉ nữ tử, lộ ra một chút do dự.

Tiểu Kiếm Nhi đột nhiên nói rằng: "Thành thân ? Ta tới nơi này trước đó, cùng một vị họ Tưởng người đọc sách tán gẫu qua một trận, trò chuyện với nhau thật vui, trò chuyện rồi rất nhiều giang hồ tin đồn thú vị, trong đó có nói rồi chút tỳ bà phi tử giang hồ chuyện cũ, thư sinh ước chừng là đọc sách đọc ngốc rồi, chỉ nói thế gian vì sao lại có như thế chẳng biết xấu hổ phóng đảng - nữ tử, đúng là đến cuối cùng đều không nghĩ đến vị kia tỳ bà phi tử, chính là mình gởi một bên người. Ai, nếu là cái kẻ hồ đồ, nghĩ như vậy tới này cái cộc việc hôn nhân, vẫn có thể thành."

Nữ tử vẻ mặt đau buồn, lập tức trở nên dứt khoát kiên quyết.

Trần Bình An một mực đang dụng tâm nhìn, dụng tâm nghe, không có chút nào nôn nóng.

Không chỉ có ở chỗ thân ở trên đường, lâm vào trùng vây, càng ở chỗ chỗ ở tòa nhà bên kia, phi kiếm Thập Ngũ giống như lần nữa lâm vào rồi bị giếng ký tự giam cầm hoàn cảnh.

Vị kia cà lơ phất phơ chống kiếm nam tử, là Trần Bình An nhìn thấy cái thứ ba "Cận đạo" võ phu, trước đó hai người, theo thứ tự là đầu đội ngân sắc mũ hoa sen lão nhân cùng Phiền Hoàn Nhĩ, bất quá trước mắt nam nhân, so với Phiền Hoàn Nhĩ tu vi võ đạo, muốn cao hơn không ít, xem ra đến bây giờ, khoảng cách họ Đinh lão nhân, chênh lệch không tính quá lớn.

Nhưng là một cái Mã Tuyên đều có bản lĩnh cuối cùng, toà này giang hồ hiển nhiên không tưởng tượng bên trong như vậy cạn.

Nếu như Dưỡng Kiếm Hồ bên trong là Phương Thốn vật Thập Ngũ, mà không phải Sơ Nhất, tình huống sẽ càng tốt hơn một chút, bất quá việc đã đến nước này, suy nghĩ nhiều vô ích.

Danh xứng với thực hai mặt thụ địch.

Chu Sĩ mỉm cười nói: "Nha nhi cô nương, làm phiền rồi."

Chân đạp guốc gỗ nữ tử bất đắc dĩ nói: "Sư gia gia đều lên tiếng rồi, ta nào dám lười biếng, nhưng là người cần phải nhớ cứu ta."

Vị này trâm hoa lang gật đầu nói: "Lạt thủ tời hoa, là trên đời đệ nhất các loại thảm sự, ta Chu Sĩ tuyệt sẽ không để Nha nhi cô nương thất vọng."

Cái kia vị diện cho cứng ngắt Tiểu Kiếm Nhi ném rồi cỏ cây, cũng đứng người lên, giãn ra gân cốt sau, hai tay vuốt vuốt gương mặt, lộ ra một cái không còn cứng nhắc chân thành nụ cười, "Ta muốn tự tay ước lượng một chút trích tiên nhân cân lượng."

Lục Phảng uy một tiếng, cười nhắc nhở nói: "Đại chiến sắp đến, người còn muốn muốn những cái kia có không có ? Một cái Đông tránh Tây giấu Đồng Thanh Thanh, một cái thẳng tiến không lùi Phùng Thanh Bạch, tăng thêm một cái ngơ ngơ ngác ngác người, kỳ thật đều không cái gì, đều có các cách sống, chỉ bất quá liên số người vận khí kém cỏi nhất chính là rồi. Biết rõ người một mực đang tận lực ẩn giấu thực lực, cẩn thận chơi với lửa có ngày chết cháy."

Mã Tuyên đã một cổ tác khí, đem khí thế lên tới rồi võ học kiếp sống chỗ cao nhất, liền lại không kéo lý do.

Đối với vị kia tỳ bà nữ tử oán hận cùng nhớ nhung, chưa hẳn giả, mượn cơ hội sức thế, toàn lực đánh cược một lần, càng là thật.

Đầu kia hổ xuống núi giống như vật sống, thân thể run run, tùy theo tại

Mã Tuyên đầu vai cùng trên cánh tay mang theo từng trận kim quang, khiến cho Mã Tuyên tay phải nắm đấm thời điểm, giữa ngón tay chảy ra kim sắc quang mang.

Bước ra một bước, trong nháy mắt đi vào Trần Bình An trước người, một quyền ném ra, không trung chấn lên phong lôi âm thanh.

Trần Bình An không lùi mà tiến tới, đầu nghiêng về, cong bên dưới ở giữa, lấy đầu vai dựa sát mà đi, đồng thời tay phải ấn ở đối phương lên gối, khẽ dựa mà đi, Mã Tuyên cả người bị tại chỗ ném ra bảy tám trượng, lão đảo mấy bước, mỗi một bước đều tại mặt đường bên trên giẫm ra cái hố, lúc này mới ngừng thân hình.

Tiếng tỳ bà vang, từ Mã Tuyên bên cạnh hai bên, hai cây sáng như tuyết sợi tơ vẽ cung mà đến, lao thẳng tới Trần Bình An.

Mã Tuyên đột nhiên giẫm mạnh, lần nữa vọt tới trước.

Trần Bình An thân hình lóe lên một cái rồi biến mất, tránh thoát rồi dây đàn ám sát, trừ rồi thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn bên ngoài, còn giống như là bị thứ gì đột nhiên lôi kéo hướng về phía trước, nhanh đến rồi không hợp với lẽ thường cấp độ.

Lục Phảng hai mắt tỏa sáng, cao giọng cười nói: "Mã Tuyên, chú ý trước người."

Mã Tuyên bỗng nhiên dừng bước, đến mức mặt đường bên trên bị cày ra hai đầu khe rãnh, hai chân trùng điệp giẫm đạp, hai tay đón đỡ trước người.

Quả thật có không thể tưởng tượng một quyền đập trúng tay hấn cánh tay, Mã Tuyên gầm thét một tiếng, phía sau vẽ ra râu dài áo xanh cầm đao nho tướng, đột nhiên mở mắt.

"Đi chết!" Mã Tuyên chỉ là có chút ngửa ra sau, một cước hướng về phía trước giẫm đi, vung một tay chính là một quyền vung ra, kim quang tràn đầy nguyên cả cánh tay, trên không trung vẽ ra rồi một đạo màu vàng kim mặt quạt.

Tại Tiểu Kiếm Nhi trong mắt, chỉ gặp cái kia một bộ tuyết trắng trường bào, một cái tay đè lại Mã Tuyên năm dặm, nhẹ nhàng hướng xuống dưới đè ép, thân hình đột ngột từ mặt đất nâng lên, trực tiếp vượt qua rồi Mã Tuyên đỉnh đầu, đồng thời một cước chút tại rồi Mã Tuyên trên ót, hướng cái kia núp ở phía sau phương lén lút xuất thủ nữ tử nhảy lên mà đi, tỳ bà nữ tử thấy thời cơ bất ổn, ngón tay tại tỳ bà trên dây nhanh chóng nhấp nhô, tại giữa hai bên, đan dệt ra một trường màu xanh biếc mạng nhện.

Trần Bình An đột nhiên nhíu nhíu lông mi, trong một chớp mắt cải biến phương hướng, vứt bỏ rồi tỳ bà nữ, trực tiếp hướng tay phải một bên vút qua mà đi.

Chính là cái kia âm trầm Tiểu Kiếm Nhi.

Trừ bỏ Lục Phảng không đề cập tới.

Trước mắt lộ diện hai nhóm người ở trong, Trần Bình An kiên kỵ nhất cái này quái nhân.

Tiểu Kiếm Nhi vui cười nói: "Đều nói nhất quả hồng mềm bóp, người ngược lại tốt."

Hắn giang hai cánh tay, hướng về phía trước thẳng tắp ngã xuống.

Sau một khắc, Tiểu Kiếm Nhi bóng người trong nháy mắt biến mất.

Trần Bình An trên không trung vận chuyển phương hướng, đưa tay bắt lấy không hiểu thấu xuất hiện tại sau lưng Tiểu Kiếm Nhi, hắn vô thanh

vô tức một chân đạp hướng Trần Bình An sau đầu.

Trần Bình An vậy mà một trao mà không.

Quả thực chính là Súc Địa phù.

Tiểu Kiếm Nhi lần nữa xuất quỷ nhập thần xuất hiện ở hậu phương, lần này hấn thân thể cuộn mình, hai tay mở ra, song quyền phân biệt gõ hướng Trần Bình An huyết thái dương.

Trần Bình An vừa muốn hành động.

Lục Phảng lời nói nói vừa vặn trước kia một bước, thoải mái nói cho Tiểu Kiếm Nhi, "Cẩn thận, hấn muốn phát lực rồi."

Tiểu Kiếm Nhi làm sơ do dự, liền chủ động từ bỏ rồi song quyền nện nát Trần Bình An đầu lâu tốt đẹp thời cơ, trong nháy mắt đứng tại rồi tảng đá xanh trên đường phố.

Trần Bình An không sai biệt lắm cùng Tiểu Kiếm Nhi trao đổi vị trí, người sau đi vào rồi trên đường, Trần Bình An đứng tại rồi chớp tường.

Liếc mắt cái kia hai lần hồng hấn chuyện tốt chống kiếm hán tử, "Người vì cái gì không dứt khoát động thủ?"

Lục Phảng lòng bàn tay vỗ nhẹ đầu kiếm chuôi, vui tươi hơn hử nói: "Cùng nhiều người như vậy hùn vốn vây đánh một cái văn bối, truyền đi, thanh danh bất hảo nghe."

Trần Bình An giữ im lặng.

Dưỡng Kiếm Hồ bên trong âm u đầy tử khí, giống như là nguyên bản mở ra bầu rượu cho người ta chần rồi, rốt cuộc người không thấy nửa điểm mùi thơm.

Sơ Nhất như là trâu đất xuống biển, không có rồi động tĩnh, cùng Trần Bình An đoạn rồi tấm lòng ấy liên luy.

Không chỉ như thế, trên người món kia pháp bào kim lễ, cũng mất đi rồi công hiệu.

Bất quá mất đi rồi kim lễ cái này hộ thân phù, chẳng khác nào Trần Bình An mất đi không xem binh khí gia thân tiền vốn, bất quá cũng nhiều ra rồi duy nhất một điểm chỗ tốt, cái kia chính là không có rồi linh khí lưu chuyển pháp bào kim lễ ước thúc, Trần Bình An tựa như bóc rơi lúc trước Dương lão đầu Chân Khí phù, tay chân không có không hình trói buộc, ra quyền sẽ chỉ càng nhanh.

Sơ Nhất mất tích, Thập Ngũ bị nhốt, kim lễ không có rồi bất luận cái gì pháp bảo thần thông.

Đổi lấy một cái nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly ra quyền.

Ra quyền chú trọng một cái thu phóng tự nhiên.

Trần Bình An kỳ thật một mực đang "Thu" .

Bởi vì hẳn thực sự đối với toà này giang hồ, cùng toàn bộ Nam Uyển Quốc kinh thành, cái gọi là thiên hạ mười người, tràn ngập rồi nghi hoặc.

Chỉ là nghĩ không thông về không nghĩ ra, có một số việc vẫn là được làm.

Lục Phảng lại bắt đầu chỉ điểm giang sơn, "Mã Tuyên, đừng chết a."

Mã Tuyên bày ra một cái quyền giá, trái phải hai tay đều đã biến thành màu vàng kim, hô hấp ở giữa, thổ lộ ra điểm điểm kim quang.

Sau lưng của hắc tôn này râu dài lục bào Võ Thánh Nhân, mở mắt về sau, càng là sinh động như thật, từ mũi đao vị trí vàng sáng nhấc một hạt tuyết trắng quang cầu, từng tia từng sợi toả ra bách hải, rất nhanh Mã Tuyên hai mắt liền nổi lên nhàn nhạt ngân quang.

Giống như một tôn đại diện cung phụng tượng thần khô ngô hán tử, nhếch miệng nói: "Bộ này bất bại kim thân, lúc đầu dự định thử một lần Chúng quốc sư thiên hạ đệ nhất tay, tiểu tử, xem như ngươi lợi hại, tới tới tới, một mực hưởng gia gia trên người chùy, nhả một chút lông mày liền coi như ta thua. . ."

"Tốt."

Trần Bình An đập một cái mà đi.

Đám người tầm mắt xuất hiện một loại ảo giác, toàn bộ đường cái đều giống như cho một cước này đâm đến sụp đổ vài thước.

Một quyền lại không lưu lực thiết kỵ đục trần thức, âm vang đập trúng Mã Tuyên lồng ngực.

Nện đến phía sau lưng râu dài lục bào Võ Thánh Nhân hình vẽ, trong nháy mắt liền rời ra phá toái.

Mã Tuyên khô ngô thân thể, âm âm bay rớt ra ngoài.

Trần Bình An như bóng với hình.

Lại là một quyền đánh trúng, Mã Tuyên thân thể đã vụn vụn thành một trường cung cung, lần này Trần Bình An ra quyền, góc độ khế biến, khiến cho Mã Tuyên vừa vụn vọt tới sau lưng vị kia đồng bạn.

"Lục Phảng cứu ta!"

Tỳ bà nữ tử sắc mặt kịch biến, kinh hãi lên tiếng sau, không có khoan tay chịu chết, không hổ là nhất lưu cao thủ, đã cũng không lui lại, cũng không có trái phải tránh né, mũi chân điểm một cái, mãnh liệt hướng về phía trước, ý đồ trốn ở có được kim cương bất bại chi thân Mã Tuyên sau lưng, nghĩ thầm gia hỏa kia cũng không thể một quyền đánh xuyên qua Mã Tuyên thể phách.

Chỉ cần hấn làm sơ đình trệ, tin tưởng Lục Phảng liền muốn xuất kiếm rồi.

Trần Bình An phảng phát xem thấu tỳ bà nữ tử tâm tư, quyền thứ ba đúng là lại lần nữa đánh trúng Mã Tuyên phần bụng.

Kim thân bị chấn động đến vỡ nát không nói, nguyên bản nhật hai mắt màu bạc lập tức trở nên đỏ bừng, che kín làm người ta sợ hãi tơ máu.

Mã Tuyên phía sau lưng cùng biến khéo thành vụng tỳ bà nữ tử hung hăng đụng vào nhau.

Đâm đến tỳ bà dây cung một hồi loạn hưởng, nữ tử phun ra một ngụm máu tươi sau, hai chân giao thoa đá ra, lảo không hự bước, hướng về sau rút lui.

Vẫn là quá chậm rồi.

Trần Bình An một quyền đánh xuyên qua nữ tử trong ngực tỳ bà, trùng điệp đánh vào nàng phần bụng, cánh tay vung mạnh ra nửa vòng, nữ tử tính cả phá toái tỳ bà cùng một chỗ trên không trung bị quyền thể mang theo vận chuyển, về sau đột nhiên vọt tới một bên vách tường, cổ kia nở nang thân thể mềm mại cơ hồ toàn bộ chui vào vách tường, không rõ sống chết, trong ngực tỳ bà chán nản ngã tại trên mặt đất.

Xa xa Lục Phảng mặt mỉm cười, vẫn không có xuất kiếm.

Dù là người kia giống như đem hãn xem như rồi chân chính địch nhân.

Hãn lần nữa lưỡi nhấc mở miệng, "Tiểu Kiếm Nhi, nhớ kỹ, ngàn vạn chớ bị hãn mỗi cái ngay sau đó ra quyền tốc độ mê hoặc, hãn còn có thể càng nhanh, tận lực chớ bị hãn cận thân, ám khí độc được a cái gì, không ngại thử nhìn một chút."

Lục Phảng ra vẻ giật mình, "A đúng, hãn chân chính muốn giết người, nhưng thật ra là Nha nhi cô nương cùng Chu đại công tử."

Bị Trần Bình An quyền pháp chấn nhiếp, Ma giáo nữ tử Nha nhi liền kiên trì tham gia náo nhiệt tâm tư đều không rời, dù là sau đó bị lão giáo chủ truy trách, dù sao cũng tốt hơn hiện tại liền biến thành Mã Tuyên kết cục bị thảm.

Chu Sĩ càng là sớm làm rồi sống chết mặc bây dự định.

Kết quả Lục Phảng kiểu nói này, hai người đều là kinh dị dị thường.

Quả nhiên, Trần Bình An một cái ngang chuyển di.

Mặt hướng người, chính là chân đạp guốc gỗ Nha nhi.

Nàng vừa muốn có chỗ động tĩnh, bỗng nhiên tròng lớn con mắt, đầy mặt thống khổ.

Sau lưng nàng vách tường không có dấu hiệu nào mà nổ bể ra đến, xuất hiện rồi một cái cực kỳ mãnh mãnh trường kiếm, thích khách hai tay cầm kiếm, nhanh như bôn lôi.

Mũi kiếm từ nữ tử phía sau lưng xuyên qua, cầm kiếm hai tay dán tại Nha nhi phía sau lưng, thích khách tiếp tục trước chạy, đáng thương nữ tử cứ như vậy bị đẩy hướng về phía trước.

Nữ tử tựa như bụng bộ trưởng ra rồi một cái ba thước không vô kiếm.

Mũi kiếm thẳng đâm Trần Bình An.

Trực chỉ trung đình.

Trung đình huyết biệt xưng long hàm, ở vào Trần Bình An trước người đầu kia chính trung tuyến bên trên.

Lục Phảng lặng yên nắm chặt rồi chuôi kiếm.

Nhưng là rất nhanh lại buông ra.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Trần Bình An hư không tiêu thất.

Dùng đi rồi cuối cùng một trường Phương Thốn phù.

Tên kia thích khách buông ra một cái tay cầm kiếm, đè lại nữ tử cái ót, dùng sức đẩy về phía trước, thân thể mềm mại từ thanh kiếm kia thân trượt ra đi, té nhào vào ngoài mấy trượng trên mặt đất, lưng có chút bông lỏng, hẳn là tại nôn ra máu không thôi, một bãi máu tươi thấm thấu rồi phía sau lưng vạt áo, nữ tử giãy dụa rồi một chút, ý đồ xoay chuyển thân thể, nhưng là khuỷu tay vừa mới uốn lượn một chút, liền trùng điệp ngã tại mặt đường bên trên.

Tên kia thích khách là một vị đi chân trần, tay áo cuốn lên tuổi trẻ nam nhân, quay đầu nhìn về chính tại điều chỉnh hô hấp Trần Bình An, nụ cười rục rờ nói: "Nghe người ta nói chỉ cần làm thịt rồi người, có pháp bảo có thể cầm, ta liền đến rồi."

Hắn giũ ra một cái huyền kiếm nát hoa, "Ta gọi Phùng Thanh Bạch, kiếm tu. Bước lên mười người liệt kê, là một phần, tăng thêm người đầu người đổi lấy phần kia, liền kiếm bọn rồi."

Phùng Thanh Bạch bất đắc dĩ nói: "Đáng tiếc không thể một kiếm giết rồi người, đoán chừng chính diện giao phong, chưa chắc là đối thủ của người, không quan hệ, ta có thể phối hợp Lục Phảng, hẳn nhưng là nơi này duy nhất kiếm tiên chi tư, ván đã đóng thuyền muốn trở về."

Sẽ chỉ gà mờ thỉnh thần hàng thật sự Mã Tuyên, kim thân đã phá.

Lâm vào vách tường tỳ bà nữ tử, không nhúc nhích tí nào, tường cây bên kia, đứt quãng có đá vụn rơi xuống đất tiếng vang.

Một cái bí mật đỡ long mấy năm Ma giáo nổi tiếng yêu nữ, ngã trong vũng máu, guốc gỗ cùng cặp kia như sương tuyết trắng tích bàn chân, đều rất chói mắt.

Nhưng là còn có Lục Phảng, tự xưng kiếm tu Phùng Thanh Bạch, Tiểu Kiếm Nhi, Trâm Hoa Lang Chu Sĩ.

Khô gầy tiểu cô nương núp ở trên băng ghế nhỏ, trong lòng thầm đọc, "Một quyền lại một quyền, đánh nỗ bọn hăn đầu chó, ta tốt đào bên dưới y phục của bọn hăn cùng giày, vừa nhìn liền đáng giá rất nhiều bạc."

Tiểu cô nương nhìn phía xa nữ tử kia thăm trạng, nhất là cặp kia guốc gỗ, nhìn không được nhìn nhiều mấy lần, nghĩ thầm ăn mặc như thế loè loẹt, khó trách bị chết nhanh.

Trần Bình An song quyền nắm chặt, sau đó buông ra, dùng cái này lặp đi lặp lại mấy lần.

Luyện quyền lâu như vậy, là nên thả một chút rồi.

—— ———

Cổ Ngưu Sơn chi đỉnh, Nam Uyển Quốc quốc sư Chung Thu sắc mặt trang nghiêm, có chút không dám xác định, trầm giọng hỏi: "Coi là thật

như thế ? Chém giết người kia, trừ rồi thu hoạch được một cái mới tinh danh ngạch bên ngoài, còn có thể thu hoạch được ba cái cộc phúc duyên ? Tại sao lại như thế, căn cứ các quốc gia bí sử ghi chép cùng kính ngưỡng lâu bí mật hồ sơ, trong lịch sử tại mỗi cái một giáp ước hẹn tới gần thời điểm, chưa bao giờ xuất hiện qua loại tình huống này. Có phải hay không là Đinh Anh quý kế ?"

Mạo như thuần chân hài đồng Du Chân Ý, đang dùng đao khắc cẩn thận tạo hình một chi ngọc trúc phiến cốt, tinh tế ma sát, như si tình nhân đối xử tử tế âu yếm nữ tử da thịt, đối mặt Chung Thu hỏi thăm, cũng không trả lời, mà là nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm trên cây trúc rất nhỏ đường vân, trên trán chảy ra từng tia từng tia mồ hôi, đây đối với võ đạo cảnh giới đã phản phác quy chân Du Chân Ý mà thôi, tuyệt đối không hợp với lễ thường.

Du Chân Ý xem như gần với Đinh Anh đại tông sư, sớm đã nóng lạnh bất xâm, mà lại truyền ngôn tại tuổi thất tuần, thu hoạch được một quyển tiên nhân bí tịch, thể ngộ thiên ý hơn mười năm, tinh thông thuật pháp, thậm chí có người nói chắc như đinh đóng cột, đã từng tận mắt thấy Du Chân Ý có thể đằng vân giá sương mù, cười hạc vượt loan, chính là cái kia lúc này, Du Chân Ý hình thể bề ngoài, bắt đầu từ lão giả tóc trắng từng bước một chuyển thành thanh niên trai tráng, thiếu niên, cho tới hôm nay hài đồng.

Đi qua mười năm diện bích bế quan, thành công phá quan mà ra, rốt cục thiên nhân hợp nhất, thể nhân đều là ước mơ chính đạo hạng nhất Du Chân Ý, có thể cùng Đinh Anh một trận chiến, tốt nhất là đem đánh chết, từ đó Hải Yến Thanh Bình, mấy vị hoàng đế có thể không cần nơm nớp lo sợ, trong giấc mộng bị hấn cắt đi đầu lâu, chính tà hai phái tông sư đều có thể không cần phụ thuộc, ngay cả Ma giáo cự phách cả ba không được này cá tính tình cổ quái lão tổ tông, hoặc là chết sớm một chút, hoặc là làm nhanh lên đến trong truyền thuyết phi thăng hành động vĩ đại, tóm lại, chớ có ở nhân gian đợi rồi, tám mươi năm rồi, cũng nên biến thành người khác đến ngồi một chút đầu đem ghế xếp vị trí rồi.

Trừ rồi Du Chân Ý cùng Chúng Thu cái này đối với cũng địch cũng bạn nam tử, Cổ Ngưu Sơn đỉnh còn có vị người mặc tôn quý huy áo tuyệt sắc nữ tử, huy áo màu xanh đậm, là Nam Uyển Quốc hoàng hậu đệ nhất lễ phục, chỉ ở triều hội, yết miếu các loại buổi lễ long trọng xuyên qua, giờ phút này đỉnh núi có một cái nhất là tuân quy thủ củ Nam Uyển Quốc quốc sư, như vậy phụ nhân cũng chỉ có thể là Nam Uyển Quốc hoàng hậu Chu Xu Chân rồi.

Nàng còn có một cái bí không kỳ nhân thân phận, kính ngưỡng lâu đương nhiệm lâu chủ, phụ trách vì thiên hạ cao thủ bài danh, mỗi hai mươi năm một lần.

Xuân Triều Cung Chu Phì, đối với vị này Chu hoàng hậu sắc đẹp ngấp nghé đã lâu, Trâm Hoa Lang Chu Sĩ từng tại Bạch Hà chùa trong đại điện nói thẳng, nếu như không phải Chúng Thu liên canh giữ ở hoàng cung bên cạnh, cha của hã Chu Phì đã sớm xông cung cướp người rồi.

Du Chân Ý thả ra trong tay chi kia ngọc trúc, giơ tay lên cánh tay xoa xoa cái trán mồ hôi, nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, như mây mù lượn lờ, tại tấm kia hải đồng khuôn mặt phụ cận kéo dài không tiêu tan, hã trả lời trước rồi Chúng Thu vấn đề, "Cũng không giả. Nhưng là Đỉnh Anh người này tâm tư khó dò, so với hợp lực chém giết tên kia đột ngột xuất hiện tuổi trẻ kiếm khách, Đỉnh Anh chuẩn bị ở sau, càng đáng giá chúng ta cẩn thận."

Du Chân Ý tăng thêm ngữ khí, "Ta không yên lòng Trạng Nguyên Hạng bên kia tình thế, Chúng quốc sư người tốt nhất tự mình đi nhìn chăm chăm."

Xưng hô Chúng quốc sư.

Xem ra hai người quan hệ xác thực rất đồng dạng.

Chủng Thu nhú mày nói: "Trạng Nguyên Hạng vậy giết kết quả, có Đinh Anh tọa trấn không nói, Lục Phảng còn mang rồi kiếm đi, có cái gì không yên lòng ?"

Du Chân Ý lắc đầu nói: "Ta không yên lòng Đinh Anh, cũng không yên tâm Lục Phảng."

Chủng Thu vẻ mặt có chút không vui, "Lục Phảng người này, quang minh lỗi lạc, có cái gì không yên lòng ? Đơn giản là hắn cùng kiếm khách kia là người một đường ?"

Trước mắt vị này hưởng dự thiên hạ chính đạo đệ nhất nhân, Hồ Sơn Phái chưởng môn, Tùng Lại Quốc đế sư, trong mắt thế nhân lão thần tiên, cho tới bây giờ đều là dạng này, mặc dù khắp nơi làm việc quang minh chính đại, nhưng là thực chất bên trong lộ ra một luồng xa cách cùng lạnh lùng, ai cùng hắn đi được càng gần, cảm xúc càng sâu.

Du Chân Ý lạnh nhạt nói: "Người nếu là không đi, ta đi tốt rồi."

Chủng Thu hừ lạnh một tiếng, nhìn cũng không nhìn cái kia Chu hoàng hậu một chút, như một đầu chim ưng lướt về phía chân núi.

Biến làm rồi một hạt điểm đen, tại chân núi bên kia mấy lần động tác mau lẹ, rất nhanh rời xa rồi Cổ Ngưu Sơn.

Chu hoàng hậu cảm khái nói: "Mạnh như Chủng Thu, vẫn là vô pháp như là cổ tích bên trên ghi lại như vậy tiên nhân ngự phong. Người đây, Du Chân Ý, bây giờ có thể làm được sao ?"

Du Chân Ý trầm mặc không nói.

Chu Xu Chân nở nụ cười, "Dù là không phải thừa mây ngự phong, nhưng thấy thế nào, vẫn là rất tiêu sái phiêu dật."

Nàng vẫn là thiếu nữ lúc, tại nước khác trong phố xá, lần đầu nhìn thấy
Chủng Thu cùng Du Chân Ý, cái trước phong mang tất lộ, người sau
Thần Hoa nội liễm, đều để cho nàng cảm thấy kinh diễm.

Du Chân Ý đứng người lên, cái đầu vẫn chưa tới Chu hoàng hậu ngực,
nhưng khi hấn đứng người lên, Chu Xu Chân tựa như lập tức bị đuổi đến
rồi chân núi, chỉ có thể cao cao ngưỡng vọng đỉnh núi người này.

Du Chân Ý hỏi: "Thiên hạ mười người, xác nhận không sai rồi?"

Chu Xu Chân gật đầu nói: "Đã hoàn toàn xác định."

Nàng đột nhiên nhin không được cảm thán nói: "Rất giống một trận triều
đình đối với quan viên đại khảo, chính là không có như thế tàn khốc."

Du Chân Ý hai tay phụ sau, đưa mắt trông về phía xa, thái độ tiêu điều.

Vị kia thâm tàng bất lộ Nam Uyển Quốc hoàng hậu, hỏi rồi một vấn đề,
"Đồng Thanh Thanh đến cùng núp ở chỗ nào?"

Du Chân Ý trầm mặc một lát, "Chắc hẳn chỉ có Đinh Anh biết rõ đi."

Chu Xu Chân quay đầu qua, nhìn về phía vị này thần tiên cao cao tại
thượng nhân vật, "Đinh Anh võ học cảnh giới, đến cùng cao bao nhiêu?"

Du Chân Ý nói một câu nói nhảm, "Không biết rõ ta có biết rõ không."

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 311: Nhân ngoại hữu nhân

Hài tử e ngại tới cực điểm, ngược lại không có như vậy sợ rồi, thế gian chỉ còn hăn lẻ loi trở trọi một người, chỉ là vừa đọc qua mấy quyển học vỡ lòng sách vở hài tử mà thôi, còn không hiểu cái gì tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, đây mặt cừu hận, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Người tên là gì?"

Lão nhân ý cười nghiêng ngả.

Hài tử bổ sung nói: "Ta nhất định sẽ giết ngươi! Ta muốn cho cha mẹ, a công a bà báo thù!"

Đỉnh đầu ngân sắc mũ hoa sen lão nhân chỉ chỉ chính mình, cười nói: "Ta? Thế nhân đều ưa thích hô ta Đỉnh lão ma, chính tà hai đạo đều không ngoại lệ. Trong giáo con cháu, thấy rồi ta, đại khái vẫn là sẽ tôn xưng một tiếng Thái Thượng giáo chủ. Về phần ta vốn tên là, gọi Đỉnh Anh, đã nhiều năm không dùng rồi."

Lão nhân hỏi: "Cái kia ngươi tên là gì?"

Hài tử tiếng nói run rẩy, lại tận lực cao giọng nói: "Tào Tình Lăng!"

Lão nhân trêu ghẹo nói: "Người này danh tự lấy được cũng quá chiếm tiện nghi rồi, tăng thêm ngươi này phó túi da, về sau hành tẩu giang hồ, cẩn thận bị người đánh."

Hăn tiện tay vung lên tay áo, cương phong phất ở bên cạnh phòng giấy dán cửa sổ bên trên, ông ông tác hưởng, mỏng manh giấy dán cửa sổ đúng là không hư hao chút nào, trong phòng giống như có cái gì bị đánh

rồi trở về.

Hài tử phát hiện không rồi loại này điệu đến đỉnh phong cổ tay, chỉ là tức giận đến sắc mặt xám xanh, "Thả người rắm!"

Thân nhân đã chết hết, cha mẹ cho tính danh, liền thành rồi hài tử sau cùng một điểm tưởng niệm.

Lão nhân lơ đãng, mắt thấy trong viện có mấy con gà mái, tại bốn phía mổ mổ điểm điểm.

Lão nhân đứng dậy đi rồi nhà bếp, đi vại gạo móc rồi một cái mét đi ra, ngồi trở lại vị trí sau, tiện tay vẩy vào trên mặt đất, gà mái nhóm nhanh chóng bay nhảy cánh chạy đến, vui sướng ăn.

Lão nhân cười nói: "Thế nhân đều sợ ta, nhưng là người xem một chút, bọn chúng liền không sợ."

Hắn cúi người, thân thể nghiêng về phía trước, "Đây có phải hay không là mang ý nghĩa cái gọi là cao thủ tông sư, để vương đem bề ngoài, cũng không bằng một con gà ?"

Hài tử quá nhỏ tuổi, đầy trong đầu đều là cừu hận, chỗ nào nguyện ý nghĩ những thứ này, chỉ là nhìn chăm chăm cái kia giết người không chớp mắt đại ma đầu, chỉ hận chính mình sức lực quá nhỏ, tâm hắn nghĩ khẽ nhúc nhích, nhớ tới nhà bếp bên trong còn có mang củi đao, mài đến không nhiều, kinh sư địa phương, giống hài tử nhà bọn hắn loại này coi như giàu có nhỏ môn hộ, là có lực lượng đi để gào to đi ngang qua bán than ông ngừng lại xe bò, trong nhà đao bổ củi bất quá là làm bộ dáng.

Lão nhân nhìn về phía bầu trời, tự hỏi tự trả lời nói: "Dĩ nhiên không phải dạng này, người không biết không sợ thôi rồi. Một số thời khắc, một cái hùng ưng lướt qua bầu trời, trong ruộng chuột tranh thủ thời gian bảo vệ dưới trảo hạt kê. Chúng ta toà này thiên hạ, dạng này người, không

nhiều, thế nhưng không ít, so phàm phu tục tử còn không đi nơi nào, chỉ là có thể nhìn thấy cái kia đạo bóng tối, tỉ như Tùng Lại Quốc chuyển đi tu tiên Du Chân Ý, các người Nam Uyển Quốc trong phủ thái tử cái kia lão đầu bếp, kim cương chùa giảng kinh lão tăng."

Nói đến đây, Đinh Anh đứng người lên, run lên hai tay áo, ngón tay nhẹ bần, lần lượt cương khí ngưng tụ thành dây, đánh về phía bên cạnh phòng cửa sổ bên kia.

Đinh Anh xuất thủ quá nhanh, u cương khí, không ngừng tại cửa sổ bên kia ngưng tụ, lăm ta lăm tằm, tựa như một bức tinh hà sáng chói hình ảnh.

"Còn có một số xứ khác khách, kẻ đến thì không thiện kẻ thiện thì không đến, hết thấy bị chúng ta xưng là trích tiên nhân. Đạo chơi nhân gian, như sao chổi kết thúc, đến cũng vội vàng đi cũng vội vàng, về phần này nhân gian trở nên như thế nào, đâm rồi nhiều cái sọt lớn, biến thành rồi nhiều kém cỏi cục diện rối rắm, bọn hăn xưa nay không quan tâm."

"Bọn hăn không quan tâm trong nhân thế bi hoan ly hợp."

Đinh Anh cười làm rồi một cái lật sách trang động tác, sau đó vỗ nhè nhẹ chưởng, tựa như hợp bên trên một quyển sách vở, "Những người này tựa như nhàn hạ thời gian, nhìn rồi vốn nhàn thư một trang sách, lật qua liền lật qua rồi, trang sách bên trên phải chẳng viết rồi 'Lễ nhạc sụp đổ', 'Đổ máu ngàn dặm', 'Sinh linh đồ thán', đều không để ý."

"Truyền thừa ngàn năm lễ nghi nhà, thư hương thoải mái Thánh Nhân phủ đệ, ra rồi cái quái thai, cho hăn dân loạn đến rối tinh rối mù."

"Lệch cư một góc tiểu quốc, ra rồi cái dã tâm bùng bùng hoàng đế, căn bản không rành chiến sự, lại vẫn cứ cực kì hiếu chiến, thời gian hai mươi năm, nửa nước thanh niên trai tráng đều là chết."

Hài tử chỗ nào nghe hiểu được những này, chỉ là đắm chìm trong cừu hận ở trong, "Vậy người làm rồi cái gì ?"

Cái này tên là Tào Tình Lãng ngộ hẹp hài tử, khóc không thành tiếng nói: "Người sẽ chỉ giết ta cha mẹ, a công a bà. . ."

Tào Tình Lãng mang theo bi phẫn giọng nghẹn ngào, "Người tính cái gì anh hùng hảo hán, người chính là cái thập ác bất xá đại ma đầu!"

Lão nhân giống như cố ý muốn trêu chọc hài tử, học hài tử ô ô ô rồi vài tiếng, sau đó cười ha ha.

Thật không biết rõ đây coi như là tính trẻ con chưa mất, vẫn là phát rõ bệnh cuồng.

Hài tử tức giận đến toàn thân phát run.

Đinh Anh cười nói: "Kỳ thật những cái kia trích tiên nhân làm rồi cái gì, có quan hệ gì với ta sao? Không có, ta chỉ là tìm cho mình cái cớ giết người, giết một chút có ý tứ gia hỏa."

Lão nhân giơ tay lên cánh tay, làm rồi một cái bàn tay làm đao, lần lượt nhắc lên hạ xuống chặt thịt tứ thế, "Một cái trích tiên nhân, hai cái trích tiên nhân, ba cái bốn cái, chặt chết bọn hăn. Trừ bọn họ, còn có những cái kia cái gì trừ ta ra bên trên mười người, cùng về sau 'Bên dưới mười người', có ý tứ, giữ lại, không vừa mắt, cùng nhau giết rồi."

Hài tử tiếng nghẹn ngào bên trong.

Đinh Anh liếc mắt màn trời.

Lần này, cùng sáu mươi năm lần kia, không giống nhau lắm.

Cho nên hăn mới lựa chọn lưu tại nơi này, mà không phải tự mình xuất

thủ, hẳn dù sao còn có điên, ý đồ đi một người khiêu chiến chín người thậm chí là hơn mười người đỉnh tiêm cao thủ, sáu mươi năm trước thì có người ý đồ làm như thế, nếu muốn độc chiếm thiên hạ võ vận, kết quả thua rất thảm.

Nếu như cái kia phi kiếm tuổi trẻ chủ nhân, có thể sống sót, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy bất ngờ.

Vậy hẳn Đinh Anh đến lúc đó liền sẽ rời đi một bên, để người kia trở nên không ngoài ý muốn.

Đinh Anh biết rõ toà này thiên hạ, tựa như là tại nuôi cõ.

Đinh Anh ở sâu trong nội tâm, cất giấu một cái bí mật không muốn người biết, vì hiểu rõ mở bí ẩn này ngọn nguồn, hẳn chỉ để ý một sự kiện, nếu là mình để cái này sáu mươi năm nuôi cõ, thành rồi giỏ trúc mức nước công dã tràng.

Sẽ tới hay không thấy mình.

Đến cùng sẽ là ai đi đến trước người mình.

Trước lúc này, có hai cái mẫu chốt.

Một là Chu Sĩ phải chết trên đường, để Lục Phảng cùng Chu Phì đều chủ động vào cuộc.

Hai là phi kiếm chủ nhân, cũng phải chết.

Đinh Anh nhìn lại một chút cửa sổ, cười cười, cảm thấy không có gì khó khăn.

Một vị mũi ưng lão giả hành tẩu tại Nam Uyển Quốc kinh sư phồn hoa trên đường phố, không giận tự uy, hẳn là Bắc địa người, dáng người cực cao, hạc giữa bày gà, dẫn tới không ít dân chúng địa phương ghé mắt, lão nhân bên cạnh có vài vị ánh mắt trầm tĩnh, bộ pháp mạnh mẽ nam nữ hộ vệ, bọn hắn chỉ là liếc mắt thoáng nhìn, liền đem những cái kia hiệu kỳ dò xét ánh mắt ép trở về, lão nhân thân ở toà này thiên hạ thủ thiện chi thành, cảm khái rất nhiều, quen thuộc rồi tái ngoại trời cao đất rộng, mệnh môn tịch liêu, thật sự là không quá thích ứng bên này người đông nghìn nghịt, ngay tại lão nhân tâm tình có chút hồng bét thời điểm, một vị điều luyện hán tử từ đằng xa bước nhanh đi tới, lấy thảo nguyên tiếng địa phương nói cho vị này ân sư, tìm tới rồi người kia, ngay tại một cái gọi khoa bảng cầu địa phương, khoảng cách không xa.

Lão nhân để tên này đệ tử dẫn đường, rất nhanh liền đi qua rồi một đầu lịch sử đã lâu cầu đá, đi vào một tòa Lâm Thủy cửa tiệm, đúng là một nhà tiệm tơ lụa, lão nhân để các đệ tử tại bên ngoài chờ lấy, cửa hàng sinh ý quạnh quẽ, không có khách nhân vào xem, lão nhân một mình vượt qua cánh cửa, nhìn thấy không cao sau quầy một bên, chỉ lộ ra một cái đầu, đầu tóc thưa thớt, dáng dấp vớ va vớ vẩn.

Chương quỹ kia nhìn thấy rồi lão nhân, cười nói: "U, khách quý ít gặp khách quý ít gặp, gần nhất thấy ai ta đều không kỳ quái, nhưng duy chỉ có nhìn thấy người, thật sự là mặt trời mọc ở hướng tây, nghĩ không minh bạch rồi, tuy nói Chu Phì đưa con kia, trước đó cùng ta thông rồi khí, nói người muốn tới, ta nhưng thật ra là không quá tin tưởng, chỉ coi là lừa dối ta rồi nói, tốt giúp hắn lão cha cản tai đây."

Chương quỹ vòng qua quầy hàng, đưa tay ra hiệu mũi ưng lão giả tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, lời nói vô ký, "Trình đại tông sư, người lão nhân gia tranh thủ thời gian ngồi xuống nói chuyện, không phải ta cùng người nói chuyện phiếm, dù sao cũng phải ngược cổ, Phí lão kinh rồi."

Đường xa mà đến lão nhân lơ đãng, ngồi tại rồi một trương đài khách kém trên ghế, đi thẳng vào vấn đề nói: "Nếu như không phải ta không tin

được kính ngưỡng lâu mười người danh sách, ta sẽ không tới nơi này mạo hiểm, hai người chúng ta thứ tự, đều không tại danh sách năm vị trí đầu, rất có thể ngoài ý muốn nổi lên, trích tiên nhân thân phận không thể nghi ngờ Phùng Thanh Bạch, Đinh lão ma đồ tôn Nha nhi, Chu Phì nhi tử Chu Sĩ, hiện tại thì có ba cái rồi, ai ngờ rằng còn có hay không vụng trộm trốn ở đáy nước con rùa già nhỏ rùa đen."

Cửa hàng chương quỹ gật gật đầu, rất tán thành.

Du Chân Ý, Chung Thu ở bên trong bốn đại tông sư tụ họp Cổ Ngưu Sơn, đây là trên mặt bàn tin tức, cho người trong thiên hạ xem náo nhiệt.

Kính ngưỡng lâu lần này lựa chọn tại Nam Uyển Quốc kinh sư ban bố mười người bảng danh sách, đây mới thực sự là ngầm giấu huyền cơ nơi mấu chốt.

Đến từ tái ngoại lão nhân cười lạnh nói: "Ta dùng thương, người dùng đao, cùng Chung Thu đồng dạng, đều là ngoại gia quyền con đường, cùng Du Chân Ý lão hồ ly kia khác biệt, chỉ cần là một trận tử chiến, hoặc nhiều hoặc ít liền sẽ lưu lại bị thương thể tai hoạ ngầm, ba người chúng ta khẳng định chống đỡ không đến sáu mươi năm sau rồi, vì rồi cơ hội lần này, ta một đường chém giết đến hôm nay, trên người những cái kia thật to nhỏ ám tật, dù sao cũng phải có cái bàn giao!"

Nói xong lời cuối cùng, lão nhân nhẹ nhàng vỗ một cái ghế dựa nắm tay, cái ghế bình yên vô sự, thế nhưng là cái ghế dưới chân cửa tiệm mặt đất, đã xuất hiện lít nha lít nhít rạn nứt khe hở.

Cửa hàng bên ngoài những lão nhân kia nhập thất đệ tử, phát giác được trong phòng khí thế lưu chuyển, từng cái như lâm đại địch, hô hấp trở nên nặng nề.

Chương quỹ cười nói: "Người này chút đệ tử, tư chất không ra thế nào đó a. Không phải nghe nói người rất nhiều năm trước, tại thảo nguyên

tìm tới cái thiên phú kinh người sói con mà sao? Người tử mĩ dạy dỗ những năm này, không thể so với Nha nhi, Chu Sĩ những này thiên chi kiêu tử kém a?"

Họ Trình lão nhân hồ hững nói: "Chết rồi. Thiên tư quá tốt, liền không tốt rồi."

Chương quỹ tức giận nói: "Trình Nguyên Sơn! Hồ dữ còn không ăn thịt con, người còn có hay không chọn người tính rồi?"

Vị này ngàn dặm xa xôi từ tái ngoại chạy đến Nam Uyển Quốc lão nhân, chính là thiên hạ trong mười người sắp xếp thứ tám Tí Thánh Trình Nguyên Sơn.

Tại hai mươi năm trước, bước lên kính ngưỡng lâu bài xuất mười người liệt kê sau, liền lặng lẽ đi rồi tái ngoại thảo nguyên, rất nhanh trở thành thảo nguyên chi chủ thượng khách.

Trình Nguyên Sơn mắt liếc thấy vị này tại Nam Uyển Quốc mai danh ẩn tính thấp bé lão đầu nhi, "Lưu Tông, liền người cũng không cảm thấy ngại nói ta ? Ma Dao Nhân Ma Dao Nhân, người Lưu Tông thích nhất cầm cái gì dùng để mài đao ?"

Ma Dao Nhân Lưu Tông, hắc hắc mà cười.

Trình Nguyên Sơn nghi hoặc nói: "Ta mới đến đây một bên, Nam Uyển Quốc lại là Chung Thu khổ tâm kinh doanh địa bàn, lần này Chung Thu đến cùng đứng cái nào một bên ? Thoạt đầu ta tưởng rằng Du Chân Ý, hiện tại xem ra, không nhất định ? Đình lão ma lại muốn làm cái gì ? Hắc mới là dưới gầm trời nhất không dùng làm cái gì sự tình, lại vẫn cứ đi vào rồi Nam Uyển Quốc kinh thành, cầu cái gì ?"

Chương quỹ Lưu Tông đang bị Tí Thánh Trình Nguyên Sơn đề cập "Ma Dao Nhân" về sau, từng có trong nháy mắt khí thế tăng vọt, ngay sau đó

lại nông rộng đi xuống, cả người lại thành rồi bè lũ xu nịnh cửa tiệm tiểu lão nhân, chỉ chỉ Trình Nguyên Sơn, trêu chọc nói: "Người a, chính là ưa thích nghĩ quá nhiều."

Nhưng là Trình Nguyên Sơn lòng dạ biết rõ, Lưu Tông những năm này, nửa điểm không có chậm trễ tu vi, thậm chí còn cố gắng tiến lên một bước.

Nhưng Nam Uyển Quốc một vùng, nhiều năm như vậy có Chung Thu tọa trấn hoàng cung sát bên, cũng không kinh thế hãi tục nghe đồn, Lưu Tông võ học, không có rồi Ma Dao thạch, làm sao lại có thể không lùi mà tiến tới ? Trình Nguyên Sơn những năm này trừ rồi âm thầm tàn sát tái ngoại cao thủ, còn nhiều lần chui vào phương Nam, trong đó giết chết rồi hai vị có hi vọng bước lên mười vị trí đầu giang hồ tông sư, vì cái gì chính là tại hung hiểm trong chém giết đá mài tâm cảnh, không dám có chút lười biếng.

Trình Nguyên Sơn nói: "Chu Phì người này, làm việc chưa từng kiêng kị, rất giống trong lịch sử những cái kia trích tiên nhân rồi, lần này lại dựa vào rồi Đinh Anh, là phúc là họa, người thấu cái ngọn nguồn cho ta. Lưu Tông, người khác không tin được, người là ngoại lệ."

Lưu Tông cười nói: "Bằng cái gì tin tưởng ta ?"

Trình Nguyên Sơn trình trọng việc nói: "Trên giang hồ được xưng là võ si gia hỏa, nhiều vô số kể, nhưng là trong lòng ta, chân chính võ si, chỉ có người Lưu Tông một người. Người cùng Đinh Anh, Chung Thu, Du Chân Ý đồng dạng, là năm đó trận kia loạn chiến bên trong số ít mấy cái người còn sống sót, mười người kia, chết thì chết, biến mất biến mất, chỉ có các người những này trong cục biên giới người, ngược lại riêng phần mình thu hoạch được rồi cơ duyên, Đinh Anh đến rồi cái kia đỉnh tiên nhân để lại đạo quan, Du Chân Ý đến rồi một bộ tiên gia bí tịch, Chung Thu cầm tới cái gì, ta không rõ ràng, nhưng là người Lưu Tông lúc trước chủ động bỏ rồi thanh kia yêu đao không cần, chỉ vì rồi bên cạnh đã có

rồi một cây đao. Loại này lựa chọn, dưới gầm trời cũng chỉ có người làm ra được."

Lưu Tông vân vê thưa thốt sợi râu, cười tủm tỉm nói: "Loại này mật sự tình, người một cái không có tự mình tham dự cái kia cái cộc tai họa người ngoài, như thế nào biết đến?"

Việc này, có thể nói Lưu Tông cuộc đời nhất ngựa chổ, cùng người thường nói không chừng, nhưng khi Tí Thánh Trình Nguyên Sơn hôm nay chủ động nói toạc ra, Ma Đao Nhân Lưu Tông vẫn là có chút dương dương tự đắc.

Trình Nguyên Sơn thẳng thắn mà đối đãi, "Thanh kia yêu đao 'Luyện sư' lựa chọn chủ nhân mới, là ta tự tay giết chết, chỉ là ta không thể lưu lại nó."

Tí Thánh Trình Nguyên Sơn, luôn luôn tâm cao khí ngạo, đối với thân ở trên bảng Kính Tâm Đình Đồng Thanh Thanh chi lưu, là nửa điểm đều xem thường, về phần người hiểu chuyện bình ra mười người bên ngoài lại mười người, Trình Nguyên Sơn đã từng trực tiếp buông lời ra ngoài, những người này ai ai ai có thể cho hăn bưng trà đưa nước, nào đó nào đó có thể cho hăn thoát giày, ai ai có thể giúp hăn trông cửa hộ viện, mười vị danh chấn thiên hạ đỉnh tiêm cao thủ, liền không có một người nhập hăn Tí Thánh Trình Nguyên Sơn pháp nhãn.

Nhưng là hôm nay tới gặp Lưu Tông, lại cực kỳ khách khí, thậm chí trong lúc vô hình Trình Nguyên Sơn còn nguyện ý người lùn một đầu.

Bởi vậy có thể thấy được, lần này Trình Nguyên Sơn đi vào Nam Uyển Quốc kinh thành, không có nửa điểm lòng tin.

Lưu Tông duỗi ra một ngón tay luồn vào miệng bên trong, từ hàm răng loại bỏ ra bên trên một bữa cơm lưu lại thịt băm, tiện tay bắn ra, "Một cái đồ tử tay nghề có được hay không, liền nhìn hăn dùng đến nhất thuận tay

cây đao kia, lột da chặt thịt dịch cốt, có thể dùng bao nhiêu năm, kém nhất, hai ba năm liền phải thay mới đao, tốt một chút, dùng cái bảy tám năm, ta cái kia một cái, từ giang hồ ra nói lên, vẫn dùng rồi, đến hôm nay mới thôi, đã dùng rồi gần bốn mươi năm."

Lưu Tông cười ha hả nói: "Giết những cái này che che lấp lấp trích tiên nhân, mới đủ kình. Mà rồi mấy chục năm đao, nhưng chớ có thành rồi cái kia trên sách cầu thí đồ long kỹ, đến rồi tốt, đến rồi vừa vặn."

Một vị vào kinh đi thi hàn tộc thư sinh, còn đang chờ hãn mỹ kiều nương trở về. Vì nàng, liền Thánh Nhân dạy bảo quân tử tránh xa nhà bếp, đều mặc kệ rồi.

Trên đường ngẫu nhiên gặp, gặp lại tại giang hồ, nàng mặc dù lớn tuổi rồi hãn sáu tuổi, còn ưa thích thường thường nói đùa, nói mình không phải cái gì tốt nữ nhân, hãn đều cảm thấy không quan hệ.

Có thể bắn ra tươi đẹp như vậy tỷ bà, sa trường chí lớn kịch liệt, khuê các u oán, hồng không đi nơi nào.

Có cái không hiểu thấu gia hỏa, đến hãn nơi này, nói rồi một vị giang hồ nữ tử sự tình.

Thư sinh cảm thấy người kia nói cái kia nữ nhân, nếu như là nói thật, như vậy nàng xác thực hồng thấu rồi tâm địa.

Nhưng là đâu, thư sinh cảm thấy mình nhận biết nàng, không giống nhau, cảm thấy nàng là một cái hảo nữ người, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ôn nhu hiền lành, dáng dấp còn như thế xinh đẹp, có thể cưới vào gia môn, bạch đầu giai lão.

Hãn đang chờ nàng về nhà.

Nghĩ đến nhìn thấy nàng sau, muốn nói với nàng nói những này lời trong lòng.

Kim cương chùa, Nam Uyển Quốc kinh sư đệ nhất lớn thập phương rừng cây, cũng là tòa này thiên hạ quy mô lớn nhất, nhà sư nhiều nhất Phật gia thánh địa.

Chùa miếu nội địa để ý vị trí yên lặng mà lại xa xôi một tòa đơn sơ nhà tranh bên trong, đại môn mở ra, trống rỗng gian phòng, trừ rồi một vị lão tăng cùng một trưởng bồ đoàn, vậy mà liền lại không cái khác.

Một vị gầy gò anh tuấn công tử ca, bị mười mấy vị giai nhân tuyệt sắc chúng tinh cùng nguyệt, chậm rãi hướng đi nhà này không đáng chú ý nhỏ nhà tranh, nữ tử số tuổi từ mười ba mười bốn tuổi đến khoảng bốn mươi tuổi, đều là mỹ nhân, nếu là có kính ngưỡng lâu người ở đây, liền sẽ phát hiện trong các nàng, đã nổi danh động thiên hạ tiên tử nữ hiệp, cũng có hào phiệt dòng dõi quý phụ nhân, đều không ngoại lệ, đều là điểm tuyệt một chỗ giai nhân.

Nhà tranh bốn phía có tràng cờ rừng đứng.

Người trẻ tuổi giống như là mang theo mỹ du lịch Vương công tử đệ, cùng nhau đi tới, vì bọn nữ tử giải thích thập phương, rừng cây, nháy mắt, tràng cờ những này Phật gia từ ngữ sâu xa cùng tồn tại, nữ tử thêm ra thân ưu việt, không thiếu có học thức uyên bác hạng người, có người liền cười duyên vạch người tuổi trẻ mấy chỗ chỗ sơ suất, hẳn cũng không giải thích cái gì, chỉ nói các nơi lệ làng khác biệt, hẳn gia hương bên kia thuyết pháp, càng phù hợp Phật gia tôn chỉ.

Ngồi xuống lão tăng mở mắt ra, cười hỏi nói: "Chu thí chủ, như là đã đạt được Đình Anh hứa hẹn, vừng vàng chiếm cứ nhỏ nhoi địa phương, vì

sao còn muốn tới đây ?"

Họ Chu người trẻ tuổi giơ tay lên, ra hiệu bọn nữ tử không cần đi theo, một mình hướng đi nhà tranh, cười nói: "Cho ta cái kia bất thành khí nhi tử, cùng pháp sư đòi hỏi một bộ La Hán kim thân."

Hắn tới gần cánh cửa, giơ lên chân, khách khí hỏi thăm nói: "Muốn hay không thoát giày, ta sợ bẩn rồi pháp sư sạch sẽ tinh xá."

Lão tăng cười nói: "Giày dính vào bùn đất không một hạt bụi, tại Chu thí chủ trong lòng, thoát không thoát giày, hữu dụng không ?"

Người trẻ tuổi bất đắc dĩ nói: "Các người những này đều trọc, ở nơi nào đều ưa thích nói những thứ vô dụng này nói nhảm, lấy tên đẹp thiên cơ, ta thật sự là không thích."

Hắn chỉ chỉ nhà chỉ có bốn bức tường không thoải mái ốc xá, "Nhìn như không có vật gì, nhưng người còn ở nơi này nha."

Lão tăng thở dài nói: "Chu thí chủ là có tuệ căn, mọi loại đạo lý đều hiểu được, chỉ tiếc chính mình không muốn quay đầu."

Người trẻ tuổi vẫn là thoát rồi giày, vượt qua cánh cửa sau, một cái môn ngồi tại môn bên cạnh, nâng lên một đầu cánh tay, chỉ chỉ sau lưng vòng mập yếm gây mỗi người mỗi vẻ mỹ nhân, "Nếu như các nàng chính là ta sở cầu phật pháp, hòa thượng người lại nên như thế nào khuyên ta ?"

Lão tăng vẻ mặt đau khổ nói: "Cùng các người những này trích tiên nhân đánh lời nói sắc bén, thật mệt mỏi."

Người trẻ tuổi giả vờ giả vịt, cúi đầu chấp tay trước ngực, cười tủm tỉm phật xướng rồi một tiếng a di đà phật.

Lão tăng vốn là là tiểu tụy khổ bề ngoài khuôn mặt, càng nhiều nếp

nhăn, mặt ủ mày chau.

Nếu là bình thường đầu đường xó chợ, vào không được kim cương chùa, liền xem như Nam Uyển Quốc quan to hiển quý, vẫn là tìm không thấy nhà này nhà tranh, nhưng trước mắt này cái nhìn như nhược quán tuổi trẻ nam tử, gọi Chu Phì.

Hắn là dưới gầm trời sắp xếp thứ tư đại tông sư, một thân cao thâm võ học, nói là đẳng phong tạo cực cũng không quá đáng, mà lại cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông.

Những cô gái kia phụ nhân, ưa thích hắn, thiên chân vạn xác, cố gắng ngay từ đầu là bị buộc bắt đắc dĩ, sớm có ngưỡng mộ trong lòng nam tử, thậm chí là sớm gả làm vợ người, giúp chồng con đỡ đầu trung trinh nữ tử, cho Chu Phì hoặc là Xuân Triều Cung nhanh vượt cướp đoạt đến trên núi, nhưng là sớm chiều ở chung sau, hoặc gần gũi mấy tháng, hoặc dài đến ba năm năm thậm chí mười mấy năm, thủy chung còn không một người, có thể không đối với Chu Phì mềm lòng động chân tình.

Bản này chính là rất không có đạo lý có thể giảng một cốc giang hồ chuyện lạ.

Tầng dưới chót giang hồ, luôn yêu thích đem Xuân Triều Cung vị này "Trên núi đế vương", nói thành là công kênh như heo người quái dị, hoặc là động một tí giết người ngang ngược chi đồ, kì thực không phải, bất luận giang hồ báo thù, chỉ nói đối với hắn thấy vừa mắt nữ tử, Chu Phì chẳng những phong lưu phóng khoáng, mà lại dung mạo một mực tuổi trẻ.

Chu Phì cười nói: "Hai cha con, cùng nhau phi thăng, có phải hay không rất đáng để mong chờ?"

Lão tăng thờ dài nói: "Bạch Hà chùa cổ kia kim thân, trước đó đúng là bần tăng bên này cất giấu, chỉ là Đinh thí chủ thời gian qua đi sáu mươi

năm, hiện thân lần nữa kinh thành sau, liền lập tức chuyển đi rồi Nam Uyển Quốc hoàng cung, Chu thí chủ, người tới chậm rồi."

Chu Phì nhìn chăm chú lão tăng cặp kia con mắt, sau một lát, chuyển di chủ đề, hỏi: "Nghe nói kinh thành có một cái bốn phía phiêu đảng xiêm y màu xanh, nhục nhãn phàm thai nhìn không thấy, lão hòa thượng người nhìn thấy sao?"

Không chờ lão hòa thượng trả lời, Chu Phì nheo lại đôi mắt, tăng thêm ngữ khí nói: "Ta hi vọng người nhìn thấy!"

Sát cơ lộ ra.

Lão tăng giống như là tu rồi Bế Khẩu Thiện, cũng có thể là tại cân nhắc lợi hại.

Chu Phì người này, một khi mở miệng nói phải đem kim cương chùa giết cái không còn một mảnh, liền nhất định nói được thì làm được, tuyệt sẽ không còn lại một cái tiểu sa di hoặc là quét đất tăng.

Chu Phì cười mở cười một tiếng, chính mình thu hồi rồi phần kia giống như thực chất nồng đậm sát cơ, "Nam Uyển Quốc La Hán kim thân cùng bay lên trời y phục, Tùng Lại Quốc hộ thân bảo giáp, tái ngoại thanh kia có thể phá hết thủy thuật pháp yêu đao. Cái này sáu mươi năm đến, thế gian tổng cộng xuất hiện rồi bốn kiện bảo bối. Đắc thủ người, nếu như vốn là là mười người một trong, địa vị tự nhiên càng thêm vững chắc, tiếp cận mười người liệt kê cao thủ, thì như hổ thêm cánh, có hi vọng chen rơi cái nào đó vận khí không tốt kẻ đáng thương."

Lão tăng giống như là hạ quyết tâm, thả xuống rồi tất cả trọng trách, thần sắc ung dung rất nhiều, kéo việc nhà đồng dạng hướng Chu Phì hỏi: "Chu thí chủ, tại gia hương người bên kia, phật pháp hưng thịnh sao?"

Chu Phì giật giật khóe miệng, "Bên kia a, khó mà nói."

Lão tăng lại hỏi, "Có chút trên sách ghi chép rồi các người trích tiên nhân đề cập vụn vặt lời nói, nói đến nói người, có thể xuất thủ đốt cháy đầm lầy, một quyền phá núi ngọn núi, a một hơi liền có thể biến thành phi kiếm, lấy đầu người ở ngoài ngàn dặm, ngự phong lướt qua sông lớn biển cả, có thể một tay bắt giao long, thật sự sao?"

Chu Phì đang muốn nói chuyện.

Một vị bạch y nữ tử tung bay cướp mà tới, trực tiếp rơi vào rồi nhà tranh bên ngoài, sợ xanh mặt lại, "Công tử tại Trạng Nguyên Hạng bên kia bị trọng thương."

Chu Phì đầy mặt không vui, "Cái gì?"

Dung mạo thanh lãnh động lòng người cô gái trẻ tuổi, muốn nói lại thôi, bịch một tiếng quỳ xuống, toàn thân run rẩy.

Chu Phì khước miệng co giật, chậm rãi đưa tay, che cái trán, "Lục Phảng, Lục Phảng, người chẳng những là thằng ngu, vẫn là cái phế vật, liền nhi tử ta đều bảo hộ không được. . ."

Trên trán cái kia khiết trắng như ngọc bàn tay, năm ngón tay như câu, phảng phất hận không thể để lộ chính mình thiên linh cái.

Chu Phì thu hồi ngón tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu gối, đột nhiên vung tay áo hướng về sau.

Ngoài phòng quỳ cái vị kia tuyệt sắc nữ tử, vải rách túi đồng dạng, âm âm bay rót ra ngoài, không chờ rơi xuống đất, liền đã trên không trung thệt nát xương tan, càng sau một bên nữ tử nhường ra con đường, nhưng là rất nhiều người đều bị tung tóe rồi đầy người huyết thủy, lại không có người nào dám can đảm toát ra mây may oán khí.

"Chưa chắc là chuyện xấu." Chu Phì trùng điệp hô thở ra một hơi, cười nói: "Lão hòa thượng, chúng ta tiếp tục trò chuyện chúng ta, trò chuyện xong rồi, ta lại đi giải quyết một điểm việc nhà."

Lão tăng á khẩu không trả lời được.

Chu Phì cũng không ép buộc, hỏi: "Là thế nào chịu trọng thương?"

Mới ý thức tới nữ tử đã chết rồi, Chu Phì một tay nhô ra tay áo, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, là toà này thiên hạ tất cả Phật môn Đạo môn đều chưa từng ghi lại pháp quyết.

Ngoài phòng lờ mờ xuất hiện một vị nữ tử phiêu miểu bóng người, sau khi chết vẫn cứ e ngại vạn phần, rụt rè trôi hướng Chu Phì bên kia, bờ môi khẽ nhúc nhích, cũng không âm thanh.

Nhưng là duy chỉ có Chu Phì một người rõ ràng "Nghe thấy" .

Lão tăng thở dài.

Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 312: Biến cố

Chu mập hai ngón vân vê, nữ tử hồn phách tại đầu ngón tay hấn ngừng tụ làm một hạt tuyết trắng hạt châu, bị hấn nhẹ nhàng để vào trong tay áo, ngẩng đầu nhìn về phía Kim Cương chùa lão tăng, không có rồi lúc trước tán dóc ý vị, gọn gàng dứt khoát nói: "Nói về món kia y phục sự tình, ta biết rõ cùng người có liên quan, Chúng Thu vì thế còn tới trong chùa đi tìm người."

Thế nhưng là lão tăng vẫn là không muốn nói chính sự, ánh mắt tràn ngập nhớ lại chi ý, nhìn về phía ngoài phòng màu xanh biếc sum suê mậ rừng, "Bần tăng có cái sư đệ, lúc còn trẻ, cùng một chỗ tu phật pháp, nói hấn không nhìn nổi nhân gian bi thương cố sự, nhìn thấy rồi, hấn liền khó tránh khỏi sẽ muốn, thế gian vốn là có phật, nhân gian vẫn là như thế như vậy, coi như hấn tu thành rồi phật, lại có thể thế nào đâu ? Về sau ta rời khỏi gia hương toà kia tiểu tự miếu, không biết vị sư đệ kia bây giờ. . ."

"Thành phật hay chưa?"

Chu mập ép xuống trong lòng tức giận, nhẹ nhàng lắc đầu, giễu cợt nói: "Nhỏ như vậy địa phương, thành đến rồi cái gì chân phật, lão hòa thượng, người nghĩ quá nhiều rồi."

Lão tăng lắc đầu nói: "Ta chỉ là muốn biết rõ sư đệ phải chăng còn tại thế, nhiều năm như vậy, rất là tưởng niệm sư đệ làm cháo."

Chu mập liền muốn đứng người lên, "Không bởi người quay tới quay lui rồi, tiền người một đoạn đường, tự mình đi hỏi người sư đệ tại hạ một bên vẫn sẽ hay không làm cháo."

Lão tăng sắc mặt lạnh nhạt, mỉm cười nói: "Cung trong cổ kia La Hán

kim thân, ta nếu là giúp người Chu mập cầm tới, người có thể hay không đáp ứng ta một sự kiện ?"

Chu mập một lần nữa ngồi xuống, cảm thấy thú vị, " 'Ta'?"

Lão tăng xòe bàn tay ra, sờ lên đầu trọc, cảm khái nói: "Ta không có ý định làm hòa thượng rồi, thưở nhỏ liền bị nhét vào chùa miếu cửa ra vào, bị sư phụ hảo tâm thu lưu, lúc trước cùng sư đệ hai người suốt ngày nghĩ Đông nghĩ Tây, kỳ thật một mực rất muốn một cái lược tới."

Chu mập phình bụng cười to.

Lão tăng hái rồi bên ngoài cà sa, chỉnh tề xếp xong, đặt ở một bên, nhẹ giọng nói: "Mời người giúp nàng tìm ra một cái phương pháp thoát thân, không cần bị giam cầm ở cái này 'Địa phương nhỏ' rồi."

Một cái tay áo phiêu đăng màu xanh quần áo, xuất hiện trong phòng một góc.

Ngoài phòng những cái kia chúng mỹ nhân phụng dưỡng Chu mập nhiều năm, kiến thức rộng rãi, thế nhưng là tận mắt thấy cái này phiêu diêu không trung quần áo, vẫn cảm thấy kinh diễm.

Quần áo bay tới lão tăng bên cạnh, váy sừng chậm rãi rơi trên mặt đất, cuối cùng lơ lửng có thể thấy được là một cái ngòi quỳ chân tư thế.

Lão tăng thoát rồi cà sa sau, lời nói liền không còn như vậy chú trọng, "Nhiều năm như vậy, đảm nhiệm cái này Kim Cương chùa tục đèn tăng cùng giảng kinh tăng, ngày qua ngày, năm qua năm, nói rồi ngàn vạn câu kinh văn phật pháp cùng bọn hăn nghe, đủ loại nhân vật, tam giáo cửu lưu, bọn hăn nghe rồi cũng liền chỉ là nghe rồi, sa trường lớn cầm vẫn là đánh, giang hồ báo thù vẫn là như cũ, chẳng lẽ lại muốn ta một cái hòa thượng, cầm lấy đao đi trừ bạo an dân, lấy giết dừng giết ? Cầm đao gác ở trên cổ, buộc bọn hăn hướng thiện hướng phật ?"

Quần áo một cái tay áo nâng lên, che tại cổ áo phía trên, bày ra che miệng yêu kiều cười hình dáng.

Lão tăng nhìn chăm chăm Chu mập, "Làm được sao?"

Chu mập không có nóng lòng cho ra đáp án, trước mắt Kim Cương chùa lão tăng, là phương này thiên địa Phật môn Thánh Nhân, sở trường bằng thư, chữ như Kim Cương Xử, khí thế bàng bạc.

Chu mập thở dài, "Thương gia vẫn là muốn giảng một điểm thành tín, người lão hòa thượng này, làm thật không biết rõ đến rồi cái này nhận định phúc duyên, liền có thể rời đi nơi này ?"

Lão tăng quay đầu mắt nhìn màu xanh quần áo, bất đắc dĩ nói: "Nàng không giống nhau a."

Chu mập mặc dù là cái khai khiếu cực sớm trích tiên nhân, nhưng là cũng không dám tự xưng thông hiểu tất cả quy củ, dù sao xuống tới trước đó, trúng vào một chút cái thần hồn giam cầm chân chính tiên gia bí thuật, là ắt không thể thiếu.

Kính Tâm Trai, Kim Cương chùa, Kính Ngưỡng Lâu.

Cái này ba cái địa phương gia chủ, đi qua lần lượt hạo kiếp cùng tích lũy, chưa hẳn biết được so với hẳn ít.

Lão tăng cười cười, "Chu thí chủ có thể có vấn đề này, ta liền triệt để yên tâm rồi."

Chu mập nói một mình nói: "Đối với ta mà nói, tốt nhất tình huống, đương nhiên là mang theo Chu Sĩ cùng rời đi. Nhưng là vạn nhất có ngoài ý muốn đâu, tỉ như ngay sau đó loại này, Chu Sĩ cho người ta đánh thành trọng thương, cơ hồ không có đực nước béo cò vụng trộm chạy

vào mười người liệt kê cơ hội rồi, ta liền cần cam đoan chính mình sau khi rời đi, sáu mươi năm sau, Chu Sĩ có thể thêm ra một chút chắc chắn. Chu Sĩ, Nha nhi, Phiên Hoàn Nhĩ, những người này, bất kể là ai, đi rồi càng lớn thiên địa, chỉ cần có người nguyện ý trông nom bọn hắn, nhất định có thể hiển lộ tài năng."

Nói đến đây, Chu mập khó nén phần uất, "Lục Phảng tên ngu ngốc này, rõ ràng khám phá rồi, lại chưa từng chân chính khám phá. Lão tử đi chỗ nào lại đi cho hắn tìm cái gì sư nương sư muội! Năm đó cũng không cảm thấy ngại cầm kiếm đâm ta. . ."

Lão tăng ngẩng đầu nhìn lại.

Chu mập đột nhiên nâng lên một tay, giữa ngón tay thêm ra một phong thư tín.

Cúi đầu vừa nhìn nội dung, Chu mập cười to lên, "Trời cũng giúp ta."

Hắn quay đầu mắt nhìn những cái kia mỗi người mỗi vẻ tuyệt sắc mỹ nhân, Chu mập trong lòng thốn thức không thôi, trong lòng tràn đầy tiếc nuối, không hề cập tới cái kia không cần hy vọng xa vời người trong đồng đạo Đồng Thanh Thanh, chỉ nói so với Nam Uyển Quốc hoàng hậu Chu Xu Chân, Kính Tâm Trai Phiên Hoàn Nhĩ cùng Ma giáo Nha nhi ba người này, trước mắt các nàng võ học tư chất, vẫn là kém rồi quá xa.

Người mặc y phục hàng ngày Nam Uyển Quốc thái tử Ngụy Diễn, mang theo hai người cùng một chỗ tại phủ thái tử hành lang qua nói, một người trong đó, là Ngụy Diễn ân sư, lão nhân dáng người thấp bé, khí ồm giống như, lại là hiện nay thiên hạ, danh xứng với thực võ học tông sư.

Một người khác, thì là bị Nam Uyển Quốc giang hồ con cháu phụng như nữ thần Phiên Hoàn Nhĩ, từ võ lâm thánh địa Kính Tâm Trai đi ra tiên tử.

Ngụy Diên vẻ mặt cổ quái, có chút xấu hổ, nhưng càng nhiều vẫn là may mắn, chỉ là trở ngại ân sư ở bên, không tốt toát ra đến.

Truyền thụ Ngụy Diên một thân cao thâm võ học lão nhân thở phì phì nói: "Khá lắm, liền trốn ở ta dưới mí mắt, nhiều năm như vậy, ta đều không có thể phát hiện, thấy rồi mặt, ta cũng phải lãnh giáo một chút ngày này bên dưới mười người bản thật lĩnh, Chúng quốc sư là thế gian ít có hào kiệt, ta xưa nay chịu phục, nhưng ta cũng không tin một cái thổi lửa nấu cơm đầu bếp, có thể lợi hại đi nơi nào!"

Lão nhân hùng hùng hổ hổ.

Nguyên lai Kính Ngưỡng Lâu mới mẻ xuất hiện rồi một phần mới nhất thiên hạ mười người, điểm danh nói họ, thân ở phương nào, võ học cao thấp, đều có giản rõ ràng nói tóm tắt miêu tả, Đinh Anh Du Chân Ý chỉ lưu, đều là khuôn mặt cũ, nhưng là trong đó có một vị, tựa như là đột nhiên xuất hiện, mà lại giấu kín địa phương, ngay tại cái này Nam Uyển Quốc kinh thành phủ thái tử, thân phận lại là một cái đầu bếp.

Có cái đây người yên hỏa khí, dầu muối vị cao lớn lão nhân, tranh thủ lúc rảnh rỗi, ngồi chồm hổm ở ngay ngăn trật tự, không nhuộm bụi trần nhà bếp đầu ngõ, cầm một cái vàng óng ánh xào đậu nành, từng khóa hướng miệng bên trong ném. Bên trong một bên những cái kia hảnh một tay mang ra bộn đồ tử đồ tôn, chính tại bận rộn hôm nay cơm trưa.

Lão đầu bếp thấy rồi thái tử Ngụy Diên bóng người, ai thán một tiếng, nhú lại một gương mặt mo, thanh tịnh không được rồi.

Ngụy Diên hạ lệnh để đầu bếp tạp dịch tỳ nữ đều tán đi, lão đầu bếp không nói không rằng ngăn cản, nhận mệnh đồng dạng ngồi xồm ở nguyên chỗ, thở dài thở ngắn.

Lúc trước khí thế hung hăng thấp bé lão nhân, thật gặp phải rồi vị này

trên bảng tông sư, lập tức liền không có rồi hưng sư vấn tội đáng về bề vế, trầm mặc ít nói, gặt gao tiếp cận cái này đại ẩn ẩn tại triều lão gia hỏa.

Lão đầu bếp thì một mực liếc mắt nhìn Phiền Hoàn Nhĩ, cấp tốc nhìn một chút, lập tức thu tầm mắt lại, giống như nhìn không được, lại nhìn một chút, chính là Phiền Hoàn Nhĩ đều có chút kỳ quái.

Ngụy Diễn có chút lăm băm, chẳng lẽ lại vẫn là cái già mà không đứng đắn ?

Các đời thiên hạ mười người, trừ rồi Xuân Triều Cung Chu mập cùng nữ tử thân phận Đồng Thanh Thanh, kỳ thật đối với nhân gian sắc đẹp, sớm đã không còn ai sẽ để tâm rồi.

Lão đầu bếp câu nói đầu tiên liền rất có thể dọa người, "Các người biết rõ trích tiên nhân phân mấy loại sao?"

Ngụy Diễn cùng khi ồm lão người đưa mắt nhìn nhau.

Phiền Hoàn Nhĩ bởi vì xuất thân Kính Tâm Trai, biết rõ một chút nội tình.

Lão đầu bếp vê rồi một hạt xào đậu nành đến trong miệng, "Dưới gầm trời chỉ còn lại có mỹ thực, chưa từng cô phụ rồi. Nếu là liền cái này còn muốn cướp đi, cái kia ta liền. . . Cũng chỉ có thể đi làm cái tửu quỷ!"

Lão đầu bếp không còn nhìn nhiều Phiền Hoàn Nhĩ, đem một nửa xào đậu nành một mạch ném vào trong miệng, vỗ vỗ tay đứng người lên, "Trích tiên nhân hạ phàm, lịch luyện hồng trần, một loại là Chu mập cùng Phùng Thanh Bạch như vậy, sớm tự biết, tới đây nhân gian, sở cầu vì sao. Cho nên làm việc tác phong, tại chúng ta trong mắt kinh thế hãi tục, nhưng theo bọn hắn nghĩ, lại là thiên kinh địa nghĩa. Bất quá cái này trích tiên nhân, sở cầu chi vật, sẽ không quá sâu. Còn có chính là người

cái kia Kính Tâm Trai tổ sư, Đồng Thanh Thanh, tựa hồ tại trốn tránh cái gì."

"Loại thứ hai, là Lục Phảng dạng này, khai khiếu đến tương đối trẻ, nhưng là nhất định sẽ tại cái nào đó trong lúc mấu chốt tỉnh lại."

"Lại có một loại, chỉ là phán đoán của ta, bọn hắn cả một đời đều hoàn thành tâm nguyện, cho nên thủy chung vô pháp thanh tỉnh, ngơ ngơ ngác ngác, qua hết một thế lại một thế, dần dà, quê quán thành rồi cố hương, tha hương ngược lại liền thành rồi quê quán. Loại người này, sẽ khá đặc thù, thường thường túi da sáng chói, võ học thiên phú rất cao, nhưng trong mắt người ngoài, thành tựu luôn luôn khoảng cách cao nhất, mỗi lần đều kém rồi như vậy một chút."

Lão đầu bếp lại nhìn chăm chăm Phiền Hoàn Nhĩ, "Nhưng là loại người này một số thời khắc, trên người khó tránh khỏi sẽ mang theo 'Không hợp quy củ' vị đạo, giữa phố phường cái gọi là 'Cử chỉ điên rồ rồ', 'Quý nhập vào người', có một năm, liền cùng cái này có chút quan hệ. Người này tiểu nữ oa mà, gần đây có hay không cảm thấy mình chỗ nào cổ quái?"

Phiền Hoàn Nhĩ do dự rồi một chút, gật đầu nói: "Hai lần."

Lão đầu bếp gật gật đầu, cười tủm tỉm nói: "Đỉnh lão ma lợi hại a, nhân gian không gì không thể giết người. Nhân gian không gì không thể tha thứ người. Đã không thể so với năm đó cái người điên kia kém rồi, mà lại càng thêm thông minh, ta nhìn lần này hắn hơn phân nửa muốn đạt được ước muốn. Du Chân Ý phải che chở phương này nhân gian, trong mắt của ta, tự nhiên cũng lợi hại, nhưng tại một ít người trong mắt, đoán chừng cách cục vẫn là nhỏ rồi chút. Ngược lại là một mực bị Du Chân Ý ép một đầu quốc sư Chung Thu, trước đây ít năm, một thân một mình, đi khắp bốn nước sơn hà cùng tám gió man di địa phương, ta nhìn ra tức sẽ khá lớn."

Lão đầu bếp thở dài, "Về phần ta nha, nói làm nhiều nhiều sai liền nhiều, chẳng quan tâm chờ cái chết. Trước kia còn muốn lấy giày vò một phen, càng về sau, nhìn đến càng nhiều, liền càng vô tâm khí rồi, lần này loạn cục, đình ma đầu cùng Du Chân Ý là đối thủ một mất một còn, có hai người bọn họ nhìn chăm chăm, lúc này chỉ cần là trên bảng, không có ai trốn được, ta đây, trích tiên nhân rốt cuộc là thứ gì, đã không hiểu kỳ rồi, chỉ muốn có thể đủ nhiều sống hai ba mươi năm, liền rất thỏa mãn rồi, cho nên. . ."

Lão đầu bếp bỗng nhiên xuất thủ, hai ngón khép lại làm kiếm quyết, đâm xuyên rồi chính mình mấy cái mấu chốt khiếu huyết, lập tức máu me đầm đìa, một thân rơi vào Du Chân Ý, hoặc là "Trích tiên nhân" Trần Bình An trong mắt, gần như "Hợp đạo" khí tức, trong nháy mắt phá công, từ nơi này tòa thiên hạ đứng đầu nhất tông sư, một đường hạ xuống, biến thành so khi ốm mà còn kém một bậc cao thủ, lựa chọn chủ động rời khỏi trận này phong khởi vân dừng loạn cục.

Lão đầu bếp sắc mặt trắng bệch, nhưng là nụ cười thoải mái, đối với thái tử Ngụy Diễn hỏi: "Lớn như vậy một tòa phủ thái tử, lại nuôi một cái lão già hẻm hẻm hai ba mươi năm, cũng không có vấn đề a? Đương nhiên, thật có yêu cầu ta ra tí lực thời điểm, điện hạ cũng có thể mở miệng."

Ngụy Diễn gật gật đầu, "Tiên sinh một mực tại trong phủ tỉnh dưỡng, ta tuyệt sẽ không tùy ý đã quấy rầy tiên sinh thanh tu."

—— ———

Cổ Ngư Sơn chi đình, vừa mới đi đến chân núi lại đi mà phục trả lại Chu Xu Chân cầm một phong mật tín, cười khổ không thôi, đưa cho Du Chân Ý.

Du Chân Ý sau khi nhận lấy, đọc thư bên trên nội dung, nhíu mày hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Chu Xu Chân bất đắc dĩ nói: "Khăng định là đến từ Kính Ngưỡng Lâu, nhưng tuyệt đối không phải chúng ta Kính Ngưỡng Lâu thủ bút."

Du Chân Ý ngẩng đầu nhìn một chút màn trời.

Làm đứng ở đầy đủ cao địa phương, thần nhân xem sơn hà, nhân gian tức là lấm ta lấm tẩm hùng vĩ cảnh tượng, nhưng là rất khó nhìn chăm chăm một người nào đó cẩn thận nhìn.

Du Chân Ý đối với cái này thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ.

Tỉ như trong mắt của hắn, nhìn thấy Trạng Nguyên Hạng bên kia Đinh lão ma, Trần Bình An, Lục Phảng, ba người điểm sáng càng chói mắt.

Càng xa xôi, tỉ như có Kim Cương chùa hai điểm, phủ thái tử bốn giờ, trong đó sáng nhất một điểm bỗng nhiên ảm đạm đi.

Loại này đứng xa nhìn, không cần tiêu hao Du Chân Ý góp nhặt nhiều năm linh khí, mà nếu quả Du Chân Ý nếu muốn cẩn thận "Gần nhìn" nào đó một người, liền muốn nỗ lực cái giá không nhỏ.

—— ———

Trạng Nguyên Hạng phụ cận tòa kia tòa nhà, đầu đội ngân sắc mũ hoa sen Đinh lão ma, đột nhiên thu đến một phong đến từ Kính Ngưỡng Lâu mật tín.

Nhìn thấy cuối cùng chỗ, lão nhân nhãn tình sáng lên.

Còn có chuyện tốt bức này ?

Chính là Đinh Anh, đều có chút động tâm rồi.

Hắn liếc mắt Tào Tình Lăng, chặc chặc nói: "Tiểu oa nhi, người ngược

lại là hảo vận nói!"

Về phần cái kia người xứ khác, tuyệt đối là bị ai hung hăng hốt rồi một cái, không phải tuyệt đối không đến mức rước lấy lớn như vậy chèn ép.

Tại Đình Anh biết trong lịch sử, mỗi một lần một giáp kỳ hạn, cơ hồ chưa từng có dạng này quang minh chính đại nhúng tay, không có vị nào trích tiên nhân bị như thế gở.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 313: Ngự kiểm

Mặc kệ riêng phần mình dự tính ban đầu là sao, vây quét Trần Bình An ba nhóm người, bảy vị đại danh đỉnh đỉnh giang hồ cao thủ, trong đó phần kim cương Mã Tuyên, tỳ bà nữ tử, Ma giáo Nha nhi, đã gây rối trên con đường này.

Lấy du hiệp thân phận xông xáo thiên hạ Phùng Thanh Bạch, là thăng điền, vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn, tường đồ đánh lén, không thể một kiếm ám sát Trần Bình An, ngược lại là bồi lên rồi Nha nhi hơn phân nửa cái mạng.

Vị kia có hi vọng lấy nữ tử thân phận kế thừa Ma giáo giáo chủ guốc gỗ mỹ nhân, đến nay vẫn không có thể xoay chuyển qua thân, một bên gương mặt dán tại lạnh buốt mặt đường bên trên, một cái thon dài ngọc thủ tú mỹ móng tay, nhẹ nhàng hoạt động lên đá xanh, ánh mắt đối Trâm Hoa Lang Chu Sĩ, ánh mắt tràn ngập thống khổ cùng cầu khẩn.

Trước đó tuy là nói đùa, muốn Chu Sĩ đáp ứng không cho phép nàng chết tại bên này, nhưng hẳn chung quy là đáp ứng, vì sao chậm chạp không muốn xuất thủ ?

Trâm Hoa Lang Chu Sĩ không có bất kỳ cái gì áy náy, thậm chí còn cùng nàng liếc nhau một cái, mỉm cười thăm hỏi.

Lục Phảng từ đầu đến cuối không có xuất thủ.

Xuất quỷ nhập thần Tiểu Kiếm Nhi đã cùng Trần Bình An giao thủ qua, không có chiếm được nửa điểm tiện nghi.

Chu Sĩ cầm trong tay này chuỗi tinh tràng hạt, nhẹ nhàng vê chuyển, "Hiện tại đứng đây người, liền số ta Chu Sĩ nhất cản trở, nhưng là kế tiếp

ta cam đoan sẽ dốc hết toàn lực đối phó người này, Lục tiên sinh, Tiểu Kiếm Nhi, Phùng Thanh Bạch, chúng ta hôm nay có thể hay không dứt bỏ thành kiến, nhất trí đối địch ?"

Tiểu Kiếm Nhi khuôn mặt tươi cười làm người ta sợ hãi, gật gật đầu, "Mặc kệ cuối cùng là ai làm thịt rồi người này, ta chỉ cần trên người hắn đồng dạng bản sự, môn kia súc địa thành thốn tiên thuật, nếu như lấy không được, thù lao khác tính."

Phùng Thanh Bạch ánh mắt cực nóng nhìn về phía Trần Bình An, "Giết hẳn cuối cùng một kiếm, nhất định phải để ta tới ra, về phần hẳn trên người tất cả gia sản, ta một cái không lấy, chém giết trích tiên nhân về sau món kia pháp bảo, ta cũng như thế có thể giao ra, từ các người quyết định làm sao chia tang."

Chu Sĩ mắt nhìn hấp hối Nha nhi, cười nói: "Ta chỉ cần nàng."

Lục Phảng giải quyết dứt khoát, "Cái kia quyết định như vậy rồi."

Phùng Thanh Bạch giơ kiếm trước người, ngón tay uốn lượn, nhẹ nhàng đập kích thân kiếm, nụ cười nghiền ngẫm, "Lục kiếm tiên, người lão nhân gia nhưng đừng có lại khoanh tay đứng nhìn rồi, cẩn thận ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo, cuối cùng chúng ta từng cái thành rồi người này võ đạo Ma Đạo thạch. Người xem như chúng ta bên này nhất cầm được xuất thủ cao thủ, nếu vẫn tàng tàng dịch dịch, cầm chúng ta tính mệnh, đi dò xét sâu cạn, ta cũng không vui lòng hầu hạ, chẳng qua rồi liền không quấy cùng cái này mở ra, các người thích thế nào."

Lục Phảng cười nói: "Cứ yên tâm."

Nói xong câu đó, trong lòng bàn tay chống đỡ chuôi kiếm Điều Khảm Phong kiếm tiên, lấy năm đấm chi tư, đem thanh kia "Lớn xuân" liền đeo kiếm vỏ cùng một chỗ rút ra rồi mặt đất.

Tiên gia thuật sĩ từng trong sách ghi chép, Thượng Cổ có cây tên là lớn xuân, tám ngàn năm vì xuân, tám ngàn năm vì thu, răn chắc về sau, phàm nhân ăn chi nhưng phi thăng lên trời.

Trần Bình An một mực đang yên lặng súc thể, mà lại cũng phải thích ứng không có rồi pháp bào kim lễ trối buộc sau trạng thái.

Họ Thôi lão nhân truyền thụ cho quyền pháp ở trong, mây chừng đầm lầy thức hoặc là thiết kỵ đục trận thức, còn dễ nói, đơn giản là ra quyền nặng nhẹ khác biệt, nhưng giống thần nhân nổi trống thức loại này quyền giá, sai một ly đi nghìn dặm, mà lại yêu cầu thời khắc đề phòng cái kia Lục Phảng, Trần Bình An nhất định phải nắm tốt mỗi một quyền phân tấc.

Đây là Trần Bình An tự học dùng võ đến quyền pháp đỉnh phong, thể phách, thần hồn cùng tinh khí thần đều là như thế.

"Đến rồi, cẩn thận."

Lục Phảng mỉm cười nhắc nhở đám người, "Cũng thật là, động thủ trước đó đều không lên tiếng kêu gọi, thật không có có tông sư khí độ rồi."

Cùng lúc đó, cổ tay vận chuyển, Lục Phảng lần thứ nhất đường đường chính chính nắm chặt chuôi kiếm, nắm chặt thanh kia danh kiếm lớn xuân về sau, bởi vì Lục Phảng một thân kiếm khí quá dồi dào, dù là cố ý áp chế thu liễm, vẫn là không ngừng hướng ra phía ngoài trút xuống, khiến cho một thân quần áo không gió mà phiêu đảng, nhất là cầm kiếm cái tay kia tay áo, kiếm khí tràn đầy, khuấy động không thôi, ống tay áo mở rộng, bên trong một bên vậy mà truyền ra từng tia từng sợi tê mình thanh.

Trong một chớp mắt, Tiểu Kiếm Nhi tiếng lòng căng cứng, không nói hai lời, làm rồi ngẫu nhiên đoạt được cái kia bộ tiên gia bản thiếu bí thuật, lấy huyền diệu khó giải thích kỳ môn độn giáp, từ chốn vị di chuyển tức

thời đến rồi khảm vị, chỉ là không chờ Tiểu Kiếm Nhi xem xét Trần Bình An thân hình, quyền cương đã tới trước người, đập vào mặt, trên mặt một hồi nhói nhói.

Một vòng kiếm quang đột ngột nằm ngang ở Tiểu Kiếm Nhi đầu lâu cùng quyền cương ở giữa.

Sắc bén vô cùng lưỡi kiếm hoành thả, rơi vào Tiểu Kiếm Nhi trong mắt, tựa như trước mắt trưng bày một căn tuyết trắng sợi tơ.

Một quyền kia bị lưỡi kiếm ngăn lại, vì Tiểu Kiếm Nhi nghênh đón một tia lượn vòng chỗ trống, mấy lần thân hình tan biến, vừa lui lại lui, thật vất vả mới thoát khỏi phần kia làm người ta hít thở không thông cảm giác áp bách.

Tiểu Kiếm Nhi từ ra nói đến nay, rong ruổi giang hồ ba mươi năm, nguyên bản thích nhất đối địch người là ngoại gia Quyền Tông sư, tiến thối tự nhiên, đùa những cái kia trần trọc xê dịch hơi có vẻ trì hoãn cái gọi là tông sư, dặt dẹo đồng dạng, đây cũng là Tiểu Kiếm Nhi "Khó chơi quỷ" biệt hiệu tồn tại, mấy vị lấy hoành luyện công phu trừ danh tại thế lão gia hỏa, ngạnh sinh sinh bị quỷ mị ẩn hiện Tiểu Kiếm Nhi tươi sống mài chết.

Đây là Tiểu Kiếm Nhi lần thứ nhất đụng phải so với chính mình còn có thể chạy quyền pháp cao thủ.

Tiểu Kiếm Nhi trong lòng biết Phùng Thanh Bạch cứu được rồi chính mình một lần, hai lần, chưa chắc sẽ có lần thứ ba, liền không còn biện pháp dự phòng, lui chuyển tránh né ở giữa, hai tay ẩn tàng tại tay áo bên trong, khe hở ở giữa, đều là khéo léo đẹp để lại đao quang rét lạnh không chuôi phi đao, lưỡi đao phía trên bơi lên rồi u lục kịch độc, câu hôn, có thể nhất phá giải võ nhân cương khí.

Cách Trần Bình An ngoài năm sáu trượng, chỉ gặp Phùng Thanh Bạch

một kiếm vì chính mình giải bốn phía sau, cũng nỗ lực rồi đại giới, cho người kia gắt gao để mắt tới, ba lượng hiệp về sau, Phùng Thanh Bạch liền rơi xuống gió, bị một chân quét ngang đập trúng đầu vai, Phùng Thanh Bạch ầm ầm bay tứ tung ra ngoài.

Một bộ áo bào trắng như bóng với hình, một đầu cánh tay chán nản rủ xuống Phùng Thanh Bạch, hiển nhiên tình cảnh không ổn.

Có qua có lại.

Tiểu Kiếm Nhi trong tay áo phi đao xuất hiện nhiều lần.

Người kia cũng thật là một cái quái vật, lần này ra quyền, mỗi một bước đều lộ ra mười phần hơi hợt, giẫm tại mặt đường bên trên, đừng nói là phần kim cương Mã Tuyên thỉnh thần sau loại kia chân nứt gạch đá khí thế, Tiểu Kiếm Nhi quả thực muốn coi là người kia giày, căn bản cũng không có chạm đến mặt đất, như là một mực đang không trung trôi tới trôi lui.

Tiểu Kiếm Nhi cũng không có hy vọng xa vời sáu thanh câu hôn có thể đâm trúng người kia, chỉ là vì rồi cho Phùng Thanh Bạch thắng được một tia thở dốc cơ hội.

Phùng Thanh Bạch nhếch miệng cười một tiếng, năm ngón tay mở ra, đúng là buông ra rồi thanh trường kiếm kia.

Một tên kiếm khách, quăng kiếm không cần ?

Nhìn đến Tiểu Kiếm Nhi một hồi trong lòng chột dạ, khó nói trong mười năm từ bắc hướng Nam, không sai biệt lắm một người cầm kiếm giết mặc nửa toà võ lâm hiệp khách Phùng Thanh Bạch, cũng chỉ có điểm ấy cân lượng ?

Phùng Thanh Bạch trường kiếm không có rơi mà, không có rồi chủ nhân

khống chế, lại thân kiếm khẽ run, tràn lên từng cơn sóng gợn, sau đó bỗng nhiên căng cứng, trường kiếm lơ lửng trên không trung, mũi kiếm nhếch lên, trực chỉ cái kia một bộ áo bào trắng, lóe lên một cái rồi biến mất.

Phùng Thanh Bạch run lên trái một bên đầu vai, bị đá ngang quét trúng, có gai xương chi đau, bất quá không có gì đáng ngại.

Phùng Thanh Bạch tay phải hai ngón khép lại làm kiếm quyết.

Tại phương này chật hẹp đè nén tiểu thiên địa, kiếm tu thần thông vô pháp thi triển, nhưng là tương đối tầm thường kiếm thuật ngự kiếm thuật, Phùng Thanh Bạch đã có thể đùa bỡn lô hỏa thuần thanh.

Phùng Thanh Bạch lần này xuống tới, là vì rồi "Tôi kiếm", lấy hết thầy phương pháp, tận khả năng rèn luyện kiếm ý cùng kiếm tâm.

Công thủ chuyển đổi.

Trên đường phố, một đoàn tuyết trắng, một vòng bạch hồng.

Trâm Hoa Lang Chu Sĩ đầu tiên là cẩn thận từng li từng tí đem Nha nhi đỡ dậy, để cho nàng dựa vào ngời ở một bên tường cây bên dưới, miễn cho nàng không hiểu thấu liền chết tại giao thủ song phương kiếm khí quyền cương phía dưới.

Phùng Thanh Bạch xuyên thấu nàng phía sau lưng cái kia một kiếm, thật sự là lãng lệ tàn nhẫn, đúng là trực tiếp đập nát rồi Nha nhi đan điền liên luy, không chỉ như thế, còn có một sợi kiếm khí ngưng lại tại trong cơ thể nàng, khiến cho nàng vô pháp vận Khí Liệu thương, nếu như không có cao nhân cứu giúp, giúp nàng tách ra cái kia sợi kiếm khí, nàng cũng chỉ có thể chờ chết rồi, cho dù là Kim Cương chùa chữa thương thánh dược, đồng dạng không có chút nào ích lợi.

Chu Sĩ đương nhiên không có ở đại chiến thời khắc, cùng với nàng khanh khanh ta ta, ngồi xõm ở tường cây trong bóng tối, ngón cái có chút tăng thêm lực đạo, này chuỗi quần quanh năm dăm tràng hạt bị đẩy đi ra một khóa, tinh hạt châu không có tùy ý lặn xuống, tại màu xanh phiến đá mặt đường bên trên bắn rồi hai lần, liên hư không tiêu thất.

Chu Sĩ không ngừng đem tràng hạt tràn ra đi.

Đây là cha hãn Chu Phì giao cho hãn một cái hộ thân phù, nói là vận dụng thoả đáng, đối mặt thiên hạ bên trên mười người, có thể bảo mệnh, đối mặt bên dưới mười người, thì có thể giết địch. Đương nhiên vị kia Xuân Triều Cung cung chủ cũng dặn dò qua Chu Sĩ, gặp gỡ Đinh Anh cùng Du Chân Ý, có thể chạy liền chạy, chạy không thoát liền quỳ xuống đập đầu cầu xin tha thứ, không mất mặt.

Phùng Thanh Bạch đi bộ nhàn nhã, chậm rãi đi lại, lấy nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly ngự kiếm thuật, truy sát cái kia một bộ áo bào trắng, Trần Bình An mấy lần nếu muốn thoát khỏi, vẫn là bị nhanh như điện chớp phi kiếm quần lên.

Phi kiếm nhanh chóng, để cho người ta chỉ có thể nhìn thấy kiếm quang lưu chuyển.

Tiểu Kiếm Nhi không dám vẽ rắn thêm chân, liền yên lặng ở phía xa điều chỉnh hô hấp, nhìn thấy một màn này, Tiểu Kiếm Nhi đã thở phào nhẹ nhõm, cũng có chút sợ hãi, nếu là mình gặp gỡ Phùng Thanh Bạch, nên như thế nào ứng đối ?

Cái kia một bộ như hoa tuyết lặn lộn áo bào trắng đột nhiên ngừng lại, đưa tay nắm chặt rồi phi kiếm chuôi kiếm.

Phùng Thanh Bạch không hề sợ hãi, "Nào có chuyên đơn giản như vậy, người khẳng định bắt không được. . ."

Không chờ Phùng Thanh Bạch nói hết lời.

Trần Bình An tay phải nắm chặt chuôi kiếm, tay phải một cái cổ tay chặt, chém vào trên thân kiếm.

Thân kiếm cũng không bẻ gãy, nhưng là mũi kiếm cái kia bưng nhổng lên thật cao, cong ra một cái to lớn đường cong.

Phùng Thanh Bạch hai ngón kiếm quyết hơi ngừng lại.

Trần Bình An cũng là hai ngón khép lại, tại trên thân kiếm cấp tốc một vòng, vừa vặn vuốt lên trường kiếm.

Giơ kiếm trước người, sau đó buông ra rồi cầm kiếm năm ngón tay.

Phùng Thanh Bạch tại sững sờ ở giữa, bị người xách ở gáy cổ áo, hướng về sau kéo một cái, ném ra hơn mười trượng.

Mũi kiếm chỉ kém mấy may liền đâm thủng Phùng Thanh Bạch tim.

Trần Bình An hai ngón khê nhúc nhích, phi kiếm cướp về, quanh quần thân thể bốn phía, như y như là chim non nép vào người.

Kiếm sư ngự kiếm, ta cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Lai Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 314: Ngộ nhập ngẫu hoa chỗ sâu

Phùng Thanh Bạch chẳng những bị đoạt rồi binh khí, còn kém chút bị người ta lấy ngự kiếm thủ pháp chọc thủng tim, chẳng những không có cảm thấy thụ rồi vô cùng nhục nhã, giận tím mặt, ngược lại ánh mắt nổi lên dị sắc, cảm thấy cuối cùng "Có như vậy chút ý tứ" rồi.

Giang hồ quy củ vẫn là muốn giáng một chút, Phùng Thanh Bạch bị Lục Phảng cứu, đứng tại vị này đại danh鼎鼎 "Nửa cái kiếm tiên" sau lưng, nói một tiếng cảm ơn.

Nhìn qua cái này kiếm khí đầy tay áo tiêu sái bóng lưng, Phùng Thanh Bạch có chút hâm mộ, chính mình bất quá là y vào gia thế cùng sư môn, mới có hôm nay lần này quang cảnh, tuy nói bản thân thiên phú không tầm thường, vẫn còn không đảm đương nổi "Bất thế ra" "Trăm năm vừa gặp" cái này thanh danh tốt đẹp.

Lục Phảng khác biệt.

Lục Phảng loại người này, tại bất luận cái gì một tòa thiên hạ, cũng sẽ là nổi trội nhất dùng kiếm người.

Đưa lưng về phía Phùng Thanh Bạch Lục Phảng cười cười, "Không cần khách khí, người nếu là nguyện ý, ta có thể tiếp tục giúp người áp trận, điều kiện tiên quyết là người có lá gan đoạt lại thanh kiếm kia."

Phùng Thanh Bạch đưa tay vuốt vuốt trái một bên đầu vai, có chút bất đắc dĩ, lắc đầu nói: "Ở trên một bên tự nhiên không khó, đáng tiếc ở chỗ này, thanh kiếm kia ta là nhất định đoạt không trở lại rồi."

Lục Phảng gật gật đầu, "VẬY người kế tiếp có thể lân cận quan chiến."

Phùng Thanh Bạch hiểu ý cười nói: "Núi cao nước dài, tương lai tất có hồi báo."

Phùng Thanh Bạch lần này xuống tới, hao phí sư môn một phần thiên đại nhân tình, giúp đỡ chính mình khinh chu thắng xuống Vạn Trọng sơn, làm rồi tầm mười năm khai khiếu tự biết trích tiên nhân, bỏ rồi thân phận kiếm tu, chiếm đoạt một bộ nội tình còn có thể túi da, lại lấy một tên thuần túy võ phu giang hồ kiếm khách thân phận, từ đầu tới qua, khiêu chiến các lộ cao thủ, ích lợi, có, nhưng là còn thiếu rất nhiều để Phùng Thanh Bạch đạt tới sư phụ cái gọi là "Từ xa mà đến gần" .

Xuống tới trước đó, Phùng Thanh Bạch cùng sư phụ từng có một phen kề đầu gối nói chuyện lâu, kiếm tu trừ rồi bội kiếm, càng có bản mệnh phi kiếm, là vì xa, dù là cách mấy chục trượng trăm ngàn trượng, giết người ở vô hình, giang hồ kiếm khách, coi trọng một cái trong vòng ba thước ta vô địch, là gần.

Cho nên Phùng Thanh Bạch là muốn từ chỗ gần ngộ kiếm đạo.

Cũng may nhìn cái kia áo bào trắng kiếm khách cùng Lục Phảng xuất kiếm, cũng là một trận tu hành.

Phùng Thanh Bạch phần này tầm mắt cùng tâm tính vẫn phải có.

Về phần hôm nay thắng bại, Phùng Thanh Bạch cũng không để trong lòng, trên thực tế tuyệt đại bộ phận trích tiên nhân, đều không phải là hướng về phía "Vô địch" "Toàn thắng" đi tới nơi này phương nhân gian, càng nhiều vẫn là cùng người tâm cảnh quan ải có quan hệ.

Nha nhi ngồi liệt tại tường cây, mồ hôi đầm đìa, khó khăn lắm ngừng rồi máu tươi chảy ra thảm trạng mà thôi, nàng thậm chí không dám cúi đầu đi xem chỗ kia vết thương.

Cái kia bị nện đến khảm vào vách tường tỳ bà nữ tử, máu me đầy mặt, một phen giãy dụa, thật vất vả mới ngã xuống trên mặt đất, dựa lưng vào vách tường, một chút xíu mượn lực đứng người lên, mắt nhìn âu yếm tỳ bà, cùng nhau hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, đã thành rách rưới, thật sự là bất lực lấy ra, nàng nhìn cũng không nhìn trên đường tình hình chiến đấu, một tay theo ở trên vách tường, tập tễnh tiến lên, đáng thương nữ tử, sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ, giống như là muốn đi một cái nhất định phải địa phương muốn đi.

Mã Tuyên còn chưa tỉnh táo lại, cũng có khả năng đời này đều không cơ hội rồi.

Chu Sĩ cái trán chảy ra một tầng tỉ mỉ mồ hôi, chỉ là khoé mắt dư quang thoáng nhìn cái kia áo bào trắng kiếm khách ngự kiếm, liền để Chu Sĩ trong lòng ép đá lớn, cơ hồ muốn không thở nổi.

Thôi động những cái kia hạt châu rơi xuống đất đâm rể, cũng không nhẹ nhõm, yêu cầu trước cắt đứt, vớt một sợi thể nội khí thể, cẩn thận từng li từng tí rót vào hạt châu,

Sau đó dựa theo phụ thân Chu mập len lút bên dưới truyền thụ cho tiên gia trận đồ, lấy mệnh tên là "Đồ long" thủ đoạn, đem hạt châu tựa như bày đặt quân cờ đồng dạng, bày ra một cái cờ thế, mới tính đại công cáo thành, tại trong lúc này, một bước không kém đến, mỗi một hạt châu đều ẩn chứa Chu mập từ bốn phía vơ vét, thu thập mà đến "Tiên khí", Chu mập từng để cho tay hãn cầm thần binh lợi khí, tùy tiện xuất thủ, nhưng Chu Sĩ như thế nào đều không dả thương được hạt châu mảy may.

Hắn lần này đi theo phụ thân cùng đi lên đến Nam Uyển Quốc kinh thành, luôn cho là nắm vững thắng lợi, càng nhiều vẫn là tham gia náo nhiệt tâm thái, chỉ cần trốn ở phụ thân cùng Đình lão ma sau lưng trong bóng tối, tọa sơn quan hổ đấu, nhìn người khác sinh sinh tử tử là được rồi, nhưng là Đình Anh không theo lẽ thường làm việc, làm cho hắn

không thể không bồi tiếp Nha nhi cùng một chỗ tự mình mạo hiểm.

Phụ thân chết rồi, vẫn còn chuyển cơ. Nhưng hãn Chu Sĩ chết rồi, còn muốn Hoàn Hồn, lấy từ đầu chí cuối Chu Sĩ quay về nhân gian, danh xứng với thực khó như lên trời.

Mà lại lấy phụ thân tính tình, hãn Chu Sĩ chỉ cần chết yếu ở nửa đường, khả năng liên thi thể của mình đều không thêm liếc mắt nhìn lại, tuyệt đối sẽ không dùng nhiều một tơ một hào tâm tư.

Trần Bình An sở dĩ không có thừa thắng truy kích, trừ rồi Lục Phảng từ đó cản trở bên ngoài, vẫn là tại quen thuộc thanh trường kiếm kia trọng lượng, cùng nó các loại bay lượn quỹ tích cần thiết chân khí phân lượng, càng tinh chuẩn càng tốt, kiếm sư ngự kiếm, cái gọi là như cánh tay sai sử, chỉ là vừa mới vượt qua cánh cửa, quan trọng hơn là bước lên một loại "Linh tê" cảnh giới, đây là một loại bắt chước kiếm tu khổng chế bản mệnh phi kiếm ngự cảnh, tựa như kém bản gốc bản dập, bất quá đồ dỏm cũng có chân ý, đồng dạng rất có học vấn.

Lục Phảng kỳ thật một mực đang do dự.

Bởi vì Đinh lão ma liền tại phụ cận.

Một khi lựa chọn toàn lực xuất thủ, đối phó áo bào trắng kiếm khách, rất dễ dàng bị tính tình quái đản Đinh Anh bạo khởi hành hung, Đinh Anh xuất thủ, nhưng cho tới bây giờ mặc kệ cái gì quy củ cùng thân phận, nói không chừng đối phó một cái nhìn không vừa mắt mặt lưu vô phu, đều sẽ dốc sức một quyền. Còn nữa, Lục Phảng lo lắng Trâm Hoa Lang Chu Sĩ an nguy.

Liền ở đây lúc, Lục Phảng cùng Trần Bình An cơ hồ đồng thời nhìn về phía cùng một nơi.

Đó là một vị dáng người cao gầy áo xanh lão nho sĩ, lúc hành tẩu khí độ

sâm nghiêm, rõ ràng chính là toà này thiên hạ có thể đếm được trên đầu ngón tay đỉnh núi tông sư, hẳn nhưng không có nhúng tay Trần Bình An cùng Lục Phảng giăng co, mà là từ đường phố đi vào ngõ hẻm, đi rồi Trần Bình An ở tạm tòa viện kia.

Quốc sư Chung Thu, đối đầu rồi Đinh Anh.

Nếu nói thế gian ai dám lấy song quyền đối cứng Đinh lão ma, đồng thời còn có thể đánh cho rung động đến tâm can, đồng thời nguyện ý tử chiến không lùi, không phải mơ hồ ở giữa cao hơn võ học phạm trù một cái tầng thứ thần tiên Du Chân Ý, càng không phải là hãn Điều Khám Phong Lục Phảng, chỉ có Chung Thu.

Kể từ đó, Lục Phảng liền chân chính không có rồi cố kỵ.

Lục Phảng chậm rãi rút kiếm ra khỏi vỏ, lớn xuân mỗi ra khỏi vỏ một tắc, thế gian liền thêm ra một tắc sáng chói hào quang, chương mắt chói mắt, Tiểu Kiếm Nhi đều muốn nhắm lại mắt.

Một mực hận không thể tất cả mọi người không gặp được nàng khô gầy tiểu cô nương, núp ở trên ghế đầu, tại Tiểu Kiếm Nhi đều muốn híp mắt thời điểm, nàng ngược lại trừng lớn con mắt, cẩn thận ngắm nhìn kiếm quang từ một tắc lan tràn đến hai tắc, đầy mặt nước mắt đều không lùi bước, đợi đến lớn xuân ra khỏi vỏ một nửa, nàng lúc này mới đột nhiên quay đầu qua, cảm giác giống như là muốn mù rồi đồng dạng, dù là nhắm lại rồi con mắt, "Trước mắt" vẫn là tuyết trắng một mảnh, nàng duỗi ra gầy như gà trảo tay nhỏ, lau sạch nhè nhẹ khuôn mặt.

Sở dĩ sẽ nhìn chăm chăm người kia rút kiếm, nàng chỉ là thuần túy cảm thấy phần kia cảnh tượng, nhìn rất đẹp, liền rất muốn ôm đồm ở lòng bàn tay.

Nàng mỗi lần sáng sớm đi tại hương khí tràn ngập cạnh gian hàng một bên, trông mà thèm thèm thèm ăn mà nhìn xem những cái kia chưng thế

bên trong các loại mỹ thực, liền muốn đoạt rồi liền chạy, tìm một chỗ trốn đi, ăn no rồi liền ném, tốt nhất người khác đều không kịp ăn, từng cái chết đói là xong.

Chủng Thu đi vào toà kia tòa nhà bên ngoài, cửa sân không có đóng, trực tiếp đi vào trong đó.

Đình Anh thấy rồi vị này thiên hạ đệ nhất tay, đem ngoại gia quyền luyện đến cực hạn võ nhân, mỉm cười nói: "Từ biệt sáu mươi năm, tính như vậy đến, Chủng Thu, ngươi năm nay hơn bảy mươi rồi?"

Chủng Thu mắt nhìn trên cửa sổ cảnh tượng, cùng thiên phòng bên trong động tĩnh, nhú nhú lông mi.

Đình Anh đứng tại trên bậc thang, đối với Chủng Thu không nói một lời, không có nửa điểm nổi nóng, vẫn là chủ động mở miệng, "Năm đó ngươi không tin ta nói, hiện tại tin tưởng đi?"

Đình Anh nhìn lướt thiên hạ, trăm năm giang hồ, vào tới pháp nhãn người, có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà cái này một tay số lượng ở trong, lại chết rồi mấy cái.

Chủng Thu chính là một trong.

Thế nhân đều xem trọng Du Chân Ý, cảm thấy Nam Uyển Quốc sư Chủng Thu, cao thì cao vậy, so với đi rồi đỉnh núi nhập biển mây người trong chốn thần tiên Du Chân Ý, vẫn là muốn kém hơn một chút.

Nhưng Đình Anh nhưng xưa nay xem thường Du Chân Ý, duy chỉ có đối với Chủng Thu, tán thưởng có thừa.

Sáu mươi năm trước Nam Uyển Quốc loạn chiến, Đình Anh từ đầu tới đuôi đều là trong cục người, Du Chân Ý cùng Chủng Thu, lúc đó cũng chỉ là đục nước béo cò ngẫu nhiên đạt được cơ duyên thiếu niên mà thôi,

đại chiến kết thúc sau, Đinh Anh đã từng ngẫu nhiên gặp như hình với bóng hai người, liền tuyên bố Chung Thu về sau hẳn là một phương tông sư.

Chung Thu hỏi rồi Đinh Anh hai vấn đề.

"Người rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Chúng ta tại làm cái gì?"

"Ngồi xuống chuyện văn đi." Đinh Anh ngồi tại trên băng ghế nhỏ, tiện tay vung lên tay áo, đem mặt khác một đầu ghế nhỏ tung bay ở Chung Thu bên cạnh, ở người phía sau sau khi ngồi xuống, Đinh Anh chậm rãi nói: "Trả lời hai vấn đề trước đó, trước tiên ta hỏi người, người biết rõ thân ở phương nào sao?"

Chung Thu vẻ mặt trang nghiêm, "Thiên ngoại hữu thiên, ta là biết đến."

Đinh Anh cười gật đầu, "So với các người từ bí ngăn bên trên tìm kiếm trích tiên nhân dấu vết để lại, ta muốn càng trực tiếp một chút, sáu mươi năm giữa, tự tay giết rồi rất nhiều trích tiên nhân, có chút đã khai khiếu, có chút còn chưa tỉnh mộng, từ bọn hắn miệng bên trong hỏi ra không ít chuyện."

Hắn dậm chân, "Chúng ta chỗ này, gọi ngẫu hoa phúc địa, là bảy mươi hai phúc địa một trong, bốn nước cương vực, tăng thêm những cái kia còn chưa khai hoang bản đồ, chúng ta cảm thấy rất lớn rồi, trích tiên nhân nhóm, đều sẽ cảm giác quá nhỏ. Ý theo bọn hắn thuyết pháp, chúng ta cái này ngẫu hoa phúc địa, chỉ có thể coi là một khối trung đẳng phúc địa. Bọn hắn khám định phúc địa đẳng cấp, trừ rồi chủ yếu nhất linh khí dồi dào trình độ, nhân khẩu số lượng cũng rất trọng yếu. Ngẫu hoa phúc địa kỳ thật địa vực cũng không rộng rộng rãi, nhưng là khối này thổ nhưỡng bên trên, võ học bên trên anh tài xuất hiện lớp lớp, luôn luôn là trích tiên nhân lịch luyện tâm cảnh tuyệt hảo địa phương."

Chủng Thu mặc dù truy cầu chân tướng nhiều năm, sớm có phỏng đoán, dễ thân tai nghe đến Đinh Anh nói toạc ra thiên cơ, giếng cổ không gợn sóng tông sư tâm cảnh, cũng lên rồi biến hóa, trên mặt còn có chút tức giận.

Chủng Thu cho đến giờ phút này, mới bắt đầu lý giải Du Chân Ý phần kia áp lực.

Bởi vì tu hành rồi tiên gia thuật pháp, trừ rồi Đinh Anh bên ngoài, Du Chân Ý so với ai khác đều đứng được cao, nhìn đến xa, cho nên hẳn đối với giang hồ phân tranh, thậm chí là bốn nước miếu đường phong vân biến ảo, có mang một loại người ngoài không cách nào tưởng tượng hờ hững.

Đinh Anh cười nói: "Bất quá khối này ngẫu hoa phúc địa chân chính kỳ quái địa phương, hay là bởi vì một cái. . ."

Nói đến đây, Đinh Anh nhin không được cười lên, ngẩng đầu nhìn lên trời, "Người ? Tiên nhân ?"

Đinh Anh tiếp tục nói: "Nghe nói muốn đi vào chúng ta bên này, so với cái khác phúc địa, muốn khó rất nhiều, phải xem gia hoả kia tâm tình, hoặc là nói mắt duyên. Tại những cái được gọi là trích tiên nhân quê hương, đối với một cái gọi Ngọc Khuê Tông tông môn, nắm giữ Vân Quật phúc địa, Đồng Diệp Châu toà này ngẫu hoa phúc địa thanh danh không hiện, có rất ít sự tích truyền ra. Nếu như nói Chu mập, Lục Phảng chỉ lưu, là ngoại phóng địa phương làm quan con cháu thế gia đệ, bọn hắn hoạn lộ, từng bước một làm từng bước, nhưng càng nhiều là một chút lằm xông vào gia hỏa, có thể hay không ra ngoài, chỉ nhìn vận khí rồi."

Chủng Thu chỉ chỉ bầu trời, "Như thế nói đến, toà kia thiên ngoại thiên, gọi là Đồng Diệp Châu ?"

Đình Anh nụ cười nghiền ngẫm, "Ai nói với người nhất định tại chúng ta trên đỉnh đầu một bên ?"

Chủng Thu trầm tư không nói.

Đình Anh khó được gặp gỡ đáng giá chính mình mở miệng nhân vật nói chuyện, chẳng những không có thiên bên dưới đệ nhất nhân tông sư giá đỡ, thế nhân coi là kiệt ngạo vô cùng, cũng nửa điểm nhìn không ra, ngược lại giống như là một vị kiên nhẫn cực tốt lão phu tử, tại vì học sinh truyền đạo học nghề giải hoặc, "Hiện tại có thể trả lời người vấn đề thứ hai rồi, chúng ta tại làm cái gì ? Mỗi sáu mươi năm, trèo lên rồi bằng đồng thời sống đến sau cùng thập đại cao thủ, liền có thể bị gia hỏa kia chọn trúng, rồi đi nơi này, đồng thời hậu nhân người có đại cơ duyên, thượng đẳng lấy hoàn chỉnh nhục thân cùng hồn phách cộng đồng phi thăng, hạ đẳng đành phải lấy hồn phách đi hướng nơi khác."

Chủng Thu hỏi: "Cho nên Kính Ngưỡng Lâu coi như đào mà ba thước, cũng phải tìm ra chân chính thiên hạ thập đại cao thủ, lời bình lên bảng, để tránh có người man thiên quá hải, lừa dối qua ải ? Trừ cái đó ra, vì rồi phòng ngừa lại có người trốn tránh quá sâu, liền cố ý tăng thêm rồi những cái kia có thể làm cho tu vi tăng vọt phúc duyên chi vật, cùng chém giết trích tiên nhân liền có thể thu hoạch được một cái thần binh, vì cái gì chính là thúc đẩy hai mươi vị trí đầu người, tụ tập lại tự giết lẫn nhau ?"

"Liên quan tới cái kia gây sóng gió Kính Ngưỡng Lâu, nội tình trùng điệp, so người ta nghĩ đến độ muốn càng sâu không thấy đáy. Không có Kính Ngưỡng Lâu mỗi hai mươi năm một lần 'Gỗ ', thiên hạ sẽ không như thế loạn."

Đình Anh ha ha cười nói: "Nhưng là, trong thời gian này nhưng thật ra là có lỗ thủng có thể chui."

Chủng Thu không hổ là Nam Uyển Quốc quốc sư, một điểm liền rõ ràng, "Cường giả càng mạnh, bão đoàn sưởi ấm, tranh thủ hợp lực làm việc, cuối cùng chia cắt lợi ích. Không nói dĩ vãng, liền nói lần này, Du Chân Ý đúng là như thế làm việc, không phân chính tà, tận khả năng lôi kéo hai mươi vị trí đầu cao thủ, vì cái gì chính là nhằm vào người Đinh Anh, đồng thời vây quét trích tiên nhân."

Nói đến đây, Chủng Thu lại nhíu nhíu lông mi, nhìn về phía Đinh Anh, hình như có không hiểu.

Đinh Anh cười ha ha, "Người nghĩ đến không có sai, chân chính ổn thỏa nhất phương thức, là mười vị trí đầu người, thức thời một điểm, sớm theo sát ta, tìm kiếm che chở, chỉ cần ta thoát ly Ma giáo, làm việc công đạo, cẩn trọng, vì toàn bộ thiên hạ ký xuống tốt quy củ, sau đó có hi vọng trèo lên bảng người, mọi người đều bằng bản sự cùng thiên phú, cuối cùng lại từ ta đến bình chút người Chủng Thu sắp xếp thứ mấy, hử Du Chân Ý có hay không tiến ba vị trí đầu, như vậy ít nhất cái này sáu mươi năm bên trong, thiên hạ thái bình, chỗ nào yêu cầu đánh cho óc văng khắp nơi, lẫn nhau luận bàn là được rồi."

Chủng Thu cẩn thận suy nghĩ, xác định cũng không phải là Đinh Anh phát ngôn bừa bãi.

Đinh Anh lấy ngón tay nhẹ nhàng đánh đầu gối, lộ ra phá lệ thành thoi thanh thản, "Nhưng là ta cảm thấy dạng này, không có gì hay."

Chủng Thu hỏi lại rồi giống nhau vấn đề, "Người nếu muốn làm cái gì?"

Đinh Anh khoát khoát tay, vẫn không có trả lời vấn đề này, mà là chuyển di rồi chủ đề, "Người chỉ cần phải biết, lần này tình thế có biến, không có cái gì mười người không mười người rồi, sống đến sau cùng phi thăng ba người, có thể phân biệt từ nơi này tòa thiên hạ mang đi năm người, ba người cùng một người."

Đình Anh tăng thêm ngữ khí, "Tùy ý ba người."

Chủng Thu vẽ mặt như thường.

Đình Anh giật giật khóe miệng, "Người chết đều có thể, chỉ cần là trong lịch sử chân thực xuất hiện qua, đều được. Nếu là tuyển rồi những cái kia người chết, bọn hắn trừ rồi sẽ sống tới đây, linh trí khôi phục bình thường, lại vẫn cứ sẽ trở thành trung thành tuyệt đối khôi lỗi. Có phải hay không rất thú vị?"

Chủng Thu trong đầu, lập tức hiện ra mấy người.

Nam Uyển Quốc khai quốc hoàng đế Ngụy Tiện, thương thuật thông thần, được ca tụng ngàn năm dĩ hàng, hãm trận đệ nhất.

Sáng lập Ma giáo Lô Bạch Tượng, gần năm trăm năm đến hung danh thịnh nhất ma đạo hạng nhất.

Có thể làm cho Du Chân Ý đều sùng bái không thôi kiếm tiên Tùy phải một bên.

Đình Anh trước đó thiên bên dưới đệ nhất nhân, cái kia từ đầu đến đuôi tên diên chu liễm.

Những người này, đều từng là hoàn toàn xứng đáng đệ nhất nhân, nhưng là đều không ngoại lệ, có theo nhưng tra mà chết tại rồi nhân gian, hoàng đế Ngụy Tiện chết già tại một trăm hai mươi tuổi, Lô Bạch Tượng chết bởi một trận hơn mười vị đỉnh tiêm cao thủ vây giết, Tùy phải một bên chết bởi vạn chúng nhìn trừng trừng phía dưới ngự kiếm phi thăng trên đường, vô số người tận mắt thấy nàng rơi xuống về nhân gian quá trình bên trong, huyết nhục tan rã, hình tiêu xương đứng, tan tành mây khói. Sau khi trọng thương chu liễm, thì chết tại rồi Đình Anh trên tay, cái kia đỉnh ngân sắc vũ hoa sen, cũng từ chu liễm trên đầu đeo tại rồi Đình Anh đỉnh đầu.

Chủng Thu hỏi: "Vì cái gì?"

Đình Anh cười nói: "Người hỏi ta, ta đến hỏi ai?"

Chủng Thu nhìn thẳng Đình Anh con mắt, "Người, Chu mập, Lục Phảng, liên đã ba người rồi."

Đình Anh cười rồi, "Cho nên người bây giờ có hai lựa chọn, đi làm thịt Lục Phảng, hoặc là liên thủ Du Chân Ý, thử nghiệm giết ta."

Chủng Thu giữ im lặng.

Đình Anh nghiêng ngẫm nói: "Bất quá ta khuyên người có thể lại vân vân, nói không chừng Lục Phảng không cần người giết."

Chủng Thu hỏi: "Nếu như người muốn rời khỏi, sẽ mang đi cái nào ba người?"

Đình Anh chỉ chỉ cái kia đứng tại nhà bếp cửa ra vào Tào Tình Lăng, "Nếu như ta muốn đi, sẽ chỉ mang đi hăn."

Chủng Thu liếc mắt đưa bé kia, nghi hoặc nói: "Tư chất cũng không tính xuất chúng."

Đình Anh cười trừ.

—— ———

Không có rồi ước thúc Lục Phảng, đưa ra đệ nhất kiếm.

Một kiếm qua đi, từ Lục Phảng đứng thẳng vị trí, đến đầu này đường cái phần cuối, bị đánh mở rồi một đạo cao nửa trượng cực dài khe rãnh.

Đừng nói là Nha nhi, Chu Sĩ dạng này đất sinh đất nuôi gia hỏa, chính là Phùng Thanh Bạch đều nhìn trợn mắt hốc mồm, phảng phất giống như đưa thân vào quê quán Đồng Diệp Châu.

Tiểu Kiếm Nhi khuôn mặt tươi cười càng thêm sinh động.

Lưng tựa đại thụ tốt hóng mát, trước kia nhân duyên tế hội, cùng chán nản nhất thời điểm Lục Phảng trở thành bằng hữu, lúc đó hẳn là nhiệt huyết trên đầu, liền bồi tiếp hẳn cùng đi rồi Xuân Triều Cung, tại tình hình lúc đó bên dưới, xem như bồi tiếp Lục Phảng cùng một chỗ khẳng khái chịu chết rồi, sau đó Lục Phảng tại chân núi, đánh cho bất tỉnh rồi Tiểu Kiếm Nhi, một mình leo núi khiêu chiến Chu mập, đợi đến Tiểu Kiếm Nhi tỉnh táo lại, Lục Phảng liền ngồi tại hẳn bên cạnh, không còn là cái kia suốt ngày mượn rượu giải sầu thất ý người.

Tại cái kia về sau rất nhiều năm, Lục Phảng Điều Khám Phong, cũng chỉ có Tiểu Kiếm Nhi một người có thể leo núi, đồng thời còn sống xuống núi.

Chu Sĩ nhất là bất đắc dĩ, chính mình tân tân khổ khổ bày ra trận pháp, chẳng phải là không có chút nào đất dụng võ ?

Không được hoàn mỹ chính là, cái kia tuổi quá trẻ áo bào trắng kiếm khách vậy mà chạy rồi.

Tại Lục Phảng xuất kiếm trong nháy mắt, giống như liền đã xác định gần không được cái này một kiếm cuộn cuộn uy thế, lướt ngang ra ngoài, sau đó trực tiếp phá tan vách tường, cứ như vậy tan biến không thấy.

Lục Phảng nhìn quanh bốn phía, không cảm thấy người kia đã thối lui.

Nhìn như tùy ý một kiếm chém tới, đem bức tường kia vách tường tại chỗ bổ ra một cái cửa lớn đến.

Bụi đất tung bay, lơ mờ có thể thấy được một bộ áo bào trắng né tránh rồi hồng thủy như vậy kiếm khí, lần nữa biến mất.

Lục Phảng lòng dạ biết rõ, kéo dài như vậy nữa, ai cũng không đủ thương được ai, chính mình sát lực vượt qua hẳn, nhưng là người kia lại lẫn mất rồi chính mình mỗi lần xuất kiếm.

Trừ phi có người quyết định, cùng đối phương đổi mệnh.

Tỉ như Lục Phảng thu hồi hơn phân nửa kiếm khí, cho người kia cơ hội gần người.

Lại hoặc là người kia nguyện ý đánh cược một trận, có thể gánh vác Lục Phảng giết địch, hộ thân hai kiếm, sau đó một quyền đâm chết Lục Phảng.

Lục Phảng một kiếm giương lên.

Không trung xuất hiện một đạo to lớn cung thánh kiếm khí, gào thét mà đi.

Một bộ áo bào trắng vội vàng từ bỏ vọt tới trước, mãnh liệt hạ xuống, mới tránh thoát cái kia đạo kiếm khí.

Lục Phảng một bước tung bay lướt lên rồi chớp tường.

Người kia mấy lần tránh né, Lục Phảng đều chưa từng thấy đến Phùng Thanh Bạch thanh kia bội kiếm, có chút cổ quái.

Lục Phảng chỉ thấy người kia đứng ở đằng xa một tòa nóc nhà vểnh lên trên mái hiên, tay áo lay nhẹ, tăng thêm bên hông cái viên kia chu hồ lô rượu, không đơn thuần là nhìn lấy lóe lên xuất trần đơn giản như vậy, một thân hùng hậu quyền ý cùng thiên địa hợp, quyền ý nặng mà lại

thanh, cực kỳ không dễ. Chính là tại Đồng Diệp Châu đều đại danh đỉnh đỉnh Lục Phảng, cũng không thể không thừa nhận, cái này một thân võ học hỗn tạp tuổi trẻ trích tiên nhân, chỉ cần có thể còn sống rời đi ngẫu hoa phúc địa, tương lai thành tựu nhất định không thấp.

Một căn cần câu câu không lên cá, vậy liền đổi một loại biện pháp, rộng vùng lưới đánh cá tốt rồi.

Lục Phảng nhắc cánh tay run rồi một cái kiếm hoa.

Trừ bỏ trong tay nắm giữ cái kia một cái, Lục Phảng trước người còn lơ lửng rồi ba mươi sáu thanh giống nhau như đúc danh kiếm lớn xuân, như bộ tốt kết trận, ngay ngăn trật tự, đề phòng sâm nghiêm.

Một cái thanh trường kiếm, chậm rãi hướng về phía trước, sau đó bỗng nhiên gia tốc, phá không mà đi.

Trần Bình An ở một tòa tòa nóc nhà trên không chạy vội, trần trọc xê dịch, một đạo hóa thành bạch hồng kiếm khí, như như giòi trong xương, tại hãn bốn phía trước sau nổ bể ra đến.

Lục Phảng trừ rồi không chế ba mươi sáu thanh kiếm khí lớn xuân, xem như tên nổ sai sử, chỉ cần Trần Bình An kéo dài khoảng cách, hãn liền sẽ thích hợp hướng phía trước tiến lên, từ đầu tới cuối duy trì ba mươi trương khoảng cách, không cho Trần Bình An một cơ tác khí vọt tới trước người cơ hội. Lục Phảng đương nhiên là vì rồi giết Trần Bình An mà ra kiếm, không phải vì rồi chơi mèo vờn chuột trò chơi. Nhưng là Trần Bình An lúc nào có thể lẩn người tới gần, lúc nào sẽ nghĩ lầm có thể một quyền phân ra thắng bại, Lục Phảng đều sẽ cho Trần Bình An thiết trí tốt bẫy rập.

Chỉ là không chờ ba mươi sáu kiếm sử dụng hết, người kia liền bắt đầu hướng Lục Phảng chạy tới, nhẹ nhàng bước chân trái giảm phải chút, không đi thẳng tắp.

Lục Phảng có chút kinh ngạc, trong lòng cười lạnh, cái này đến rồi?

Năm ngón tay khẽ nhúc nhích, cuối cùng sáu thanh phi kiếm bỗng nhiên tản ra, trên không trung vẽ cung, cuối cùng mũi kiếm tụ tập tại một cái nào đó đốt.

Cái chỗ kia, vừa lúc là người kia ra quyền phải qua mà.

Chợt lóe lên, sáu thanh phi kiếm tại người kia sau lưng ầm vang nổ cùng một chỗ, âm thanh to lớn.

Quả nhiên còn có thể càng nhanh.

Lục Phảng không có nửa điểm kinh ngạc, càng không có chút nào bối rối.

Trong tay chân chính lớn xuân, một kiếm quét ngang.

Kiếm khí ngưng tụ một đường.

Cái này một kiếm phảng phát trực tiếp đem Nam Uyển Quốc kinh thành phân ra rồi trên dưới hai tầng.

Trần Bình An không lùi mà tiến tới, thẳng tiến không lùi, một quyền bổ về phía đầu kia kiếm quang.

Máu tươi trước người bắn tung tóe ra.

Lục Phảng ánh mắt lạnh nhạt, chỉ là một kiếm bổ xuống.

Trước sau trên dưới, lại phân trái phải.

Chỉ là Lục Phảng trong nháy mắt, hoàn toàn là bằng vào bản năng mà

giẫm đạp nóc nhà, sau đó đỉnh đầu một thanh phi kiếm, từ Lục Phảng lúc trước sau lưng bay về phía Trần Bình An.

Lục Phảng lòng còn sợ hãi.

Thanh kia Phùng Thanh Bạch bội kiếm, khẳng định một mực liền bị lưu tại vách tường phụ cận, nhìn như lỗ mũi phá tan quét ngang một kiếm, căn bản không phải vì rời ra quyền, mà là muốn đùa nghịch một tay kiếm sư ngự kiếm, đầu đuôi giáp công.

Trần Bình An đưa tay nắm chặt trường kiếm.

Chỉ thiếu một chút, liền có thể cho cái kia Lục Phảng đến một lạnh thấu tim.

Nhưng là cũng không cái gì tiếc nuối vẻ mặt, trong lòng thầm đọc một tiếng "Đi!"

Lục Phảng trong lòng ngạc nhiên, không kịp lên tiếng nhắc nhở trên đường cái Trâm Hoa Lang Chu Sĩ, không lo được cái gì, theo sát phía sau, ném ra trong tay lớn xuân, đi hướng vách tường bên kia.

Lục Phảng thoáng phân thần, dùng tới rồi chân chính Ngự Kiếm Thuật, để tránh lại ra chỗ sơ suất, cứu người không thành phản sát người.

Phùng Thanh Bạch bội kiếm, xuyên qua vách tường, vừa vặn đâm về Chu Sĩ cái ót.

Cơ hồ đồng thời, Lục Phảng lớn xuân khẽ nghiêng đỉnh nhập vách tường, từ chỗ càng cao hơn vọt tới thanh phi kiếm kia,

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, lớn xuân hung hăng đâm vào rồi trên phi kiếm, khiến cho thanh phi kiếm kia xuất hiện hạ xuống, chỉ là xuyên thấu rồi Chu Sĩ đầu vai, to lớn xuyên qua lực, khiến cho vị này trâm hoa lang

lảo đảo hướng về phía trước.

Lục Phảng đột nhiên ngất xỉu.

Một bộ áo bào trắng như lưu tinh trụ lạc, từ nóc nhà lỗ thủng đi vào Lục Phảng trước người, một quyền đã tới.

Lục Phảng cả người bị đánh đến ngược lại trượt ra đi, đụng nát rồi vách tường, quyền thứ hai lại đến.

Thần nhân nổi trống thúc.

Lục Phảng tại cái này một đường thẳng bên trên, rần rần chắc chắn ăn rồi chín quyền thần nhân nổi trống thúc, một đường rút lui, lúc trước Tiểu Kiếm Nhi cùng Trần Bình An đều đã đứng vách tường, cũng cho Lục Phảng phía sau lưng đâm đến nhào nhọt.

Lục Phảng ý đồ nếu muốn ngự kiếm lớn xuân cứu viện chính mình, nhưng là phát hiện căn bản không dám, chỉ có thể ngưng tụ một thân khí thể kiệt lực che chở thể phách.

Mà lớn xuân dù sao chỉ là phương này thiên địa thần binh lợi khí, không phải Lục Phảng ngưng lại Đồng Diệp Châu bản mệnh phi kiếm.

Thứ mười quyền Trần Bình An dứt khoát kiên quyết đưa ra.

Lục Phảng âm âm phá tan đường phố bên kia kiến trúc, cùng lúc trước vị kia tỷ bà nữ tử không có sai biệt, cuối cùng chui vào rồi trong vách tường, thất khiếu chảy máu, chặt vật đến cực điểm.

Nhưng là Trần Bình An cũng vì lần này khăng khăng ra quyền nỗ lực rồi đại giới.

Một người xuất hiện tại bên người, một quyền đánh vào rồi Trần Bình

An trên huyết thái dương.

Như là bị đụng chung đập vào rồi đầu lâu bên trên.

Trần Bình An bay rớt ra ngoài hơn mười trượng xa, nửa ngồi tại trên đường phố, bên chân chính là lúc trước bị Lục Phảng kiếm khí vỡ ra khe rãnh.

Vị kia xuất thủ cắt ngang Trần Bình An thần nhân nổi trống thức gia hỏa, một bộ nho sĩ áo xanh, liền đứng tại bên kia, một tay phụ sau, một tay nắm đấm trước người, khí định thần nhân.

Trần Bình An quay đầu, phun ra một ngụm xanh đen tụ huyết, đưa tay xoa xoa khóe miệng.

Cái kia vừa vịn ở vào Nam Uyển Quốc quốc sư cùng Trần Bình An ở giữa khô gầy tiểu cô nương, từ đầu tới đuôi, nàng chính là co quắp tại tường cây trên băng ghế nhỏ.

Nàng lặng lẽ mắt nhìn cái kia người mặc áo bào trắng gia hỏa, lợi hại là lợi hại, nhưng lúc này cũng có chút đáng thương rồi.

Không biết có phải hay không là ảo giác, nàng phát hiện cái kia muốn mình ngồi ở nguyên chỗ bất động hẩn, mặc dù cho người ta một quyền đánh cho thảm hề hề, chậm rãi đứng lên sau, hẩn đang cùng học thực tiên sinh đồng dạng lão đầu tử đối mặt, thế nhưng tại cùng mình đối mặt.

Đại khái là nói, đừng sợ ?

Nàng rõ ràng biết mình tính mệnh, cùng hẩn móc nối rồi. Hẩn một khi chết rồi, chính mình hơn phân nửa cũng phải ngòm củ tỏi.

Thế nhưng là nàng chính là nhịn không được lệ khí mọc lan tràn, hận không thể hẩn sau một khắc liền cho cái kia lão Vương Bát Đả chết được

rồi.

Loại tâm tình này, nói không rõ nói không biết.

Tựa như lúc trước nàng nhìn thấy rương gỗ nhỏ tử bên trong cái kia tuyết nhỏ người đồng dạng.

Nàng như vậy ưa thích nó, tất nhiên không chiếm được, vậy liền ngã rơi, hủy đi, chết mất.

Nàng cảm thấy cái này không có cái gì không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 315: Người khác tranh sang ta phá cảnh

Trước sau hai thanh phi kiếm phá tường mà tới, trọng thương rồi vừa vắn thu hồi toàn bộ tràng hạt trầm hoa lang.

Ngay sau đó chiếm hết tiên cơ cùng thượng phong Lục Phảng, bị từng quyền đánh về đầu này đường phố, cuối cùng một quyền, càng là đánh cho Lục Phảng lọt vào vách tường.

Cuối cùng chính là Nam Uyển Quốc quốc sư Chủng Thu, đến đây thu quan.

Được ca tụng thiên hạ đệ nhất tay Chủng Thu, một quyền đánh lui cái kia vị người trẻ tuổi, cứu xuống rồi đã không có sức hoàn thủ Lục Phảng.

Phùng Thanh Bạch mượn cơ hội thu hồi rồi chính mình bội kiếm, không chỉ như thế, còn từng ý đồ tìm cơ hội đem lớn xuân trả lại Lục Phảng, chỉ là Chủng Thu hoành không xuất thế, Phùng Thanh Bạch liền bỏ đi rồi ý nghĩ, để tránh vẽ rắn thêm chân.

Phùng Thanh Bạch thở phào thở ra một hơi, nếu là Chủng Thu một quyền này đánh vào chính mình trên huyệt thái dương, đoán chừng phải nhờ vào lấy sư môn dùng tiền vớt người rồi, nếu không cũng chỉ có thể tại Ngẫu Hoa phúc địa lần lượt chuyển thế đầu thai, người tu đạo căn bản, không ngừng bị làm hao mòn dung hóa, dung nhập phương này thiên địa, thiên địa vì lô, vạn vật vì đồng, tức là này ý.

Mà người kia tọa hạ đồng tử, chính là phụ trách châm ngòi thổi gió người.

Người kia xưa nay không hiện thân, không muốn gặp thế nhân. Chỉ có một vị cầm trong tay Quạt Ba Tiêu tiểu đạo đồng, cụ thể phụ trách cả tòa Ngẫu Hoa phúc địa vận chuyển, đương nhiên cũng cùng các mối có tư cách tiếp xúc phúc địa nội tình Đồng Diệp Châu Địa Tiên đánh giao tế, Phùng Thanh Bạch xuống tới trước đó, tại sư môn tổ sư dẫn đầu xuống, gặp qua vị kia đồng tử, Ngọc Phác cảnh khai sơn lão tổ, đều muốn đối với cái kia nói chuyện rất xông tiểu gia hỏa ngang hàng thế hệ chi lễ.

Đi vào Ngẫu Hoa phúc địa, gần gũi mười mấy năm qua đi, đã có phảng phất giống như cách một thế hệ cảm giác.

Từ nơi sâu xa, Phùng Thanh Bạch sinh ra một loại trực giác, chính mình lần này đá mài Đại Đạo kiếm tâm, hơn phân nửa dừng ở đây rồi, vận khí tốt, cho ăn bế bụng rồi thu hoạch được một cái pháp bảo phẩm trật tiên gia trọng khí.

Dù sao hẳn hiện tại chiến lực hoàn chỉnh, trái lại Lục Phảng đã kết thúc, nói không chừng đạo tâm đều muốn bị hao tổn, dù là trở lại Đồng Diệp Châu, đều là đại phiền toái.

Trích tiên nhân trích tiên nhân, nghe rất là mỹ hảo, kì thực không phải, chỉ có tôn sùng "Nhân sinh không hưởng phúc, cùng cỏ cây súc sinh có gì khác" Chu Phì như thế, xuống tới về sau, căn bản không liên quan tu hành căn bản, tự nhiên thư giãn thích ý.

Nhưng giống hẵn Phùng Thanh Bạch, Lục Phảng những người này, mười phần hung hiểm, tiền bối Đồng Thanh Thanh, dù là đã là cao quý Kính Tâm Trai chương môn, thân là thiên hạ bốn đại tông sư một trong, vẫn là Đông tránh Tây giấu rồi mấy chục năm, đến nay còn chưa lộ diện, chính là một cái tuyệt hảo ví dụ.

Thu liễm suy nghĩ tạp nham, Phùng Thanh Bạch bắt đầu phục bàn trận này chiến sự, tận khả năng nhiều suy nghĩ ra chút môn đạo.

Hắn lúc trước một mực đang xa xa quan sát trận này đỉnh phong chém giết, đá ở núi khác có thể công ngọc, đây là trên con đường tu đạo tâm cảnh dựa thế, cùng Phật gia quan tướng chi pháp, có dị khúc đồng công chi diệu.

Tại Phùng Thanh Bạch trong mắt, Ngẫu Hoa phúc địa đỉnh núi chi chiến, kỳ thật so với Đồng Diệp Châu kim đan, nguyên anh chi tranh, cũng không kém.

Áo bào trắng người trẻ tuổi cùng Lục Phảng giao thủ, đã là như thế đặc sắc, nếu là chính tà song phương áp trực Đỉnh Anh, Du Chân Ý cuối cùng xuất thủ, lại là hạng gì khí tượng ?

Phùng Thanh Bạch nguyên bản cũng không xem trọng Trần Bình An, bởi vì Lục Phảng không hổ là danh chấn Đồng Diệp Châu kiếm tiên bại hoại, đã tại trùng điệp áp chế phía dưới, tại linh khí mỏng manh Ngẫu Hoa phúc địa, đi ngược dòng nước, mở ra lối riêng, lần nữa sờ lấy rồi kiếm đạo cánh cửa, Lục Phảng kiếm, viễn công gần thủ, không tại lời nói bên dưới.

Thế nhưng là kết quả ngoài dự liệu.

Phá cực thần tiên thủ, ở chỗ người kia vậy mà nhìn ra rồi Lục Phảng tất cứu Chu Sĩ.

Giang hồ truyền văn, Lục Phảng cùng Chu Phì là không đội trời chung tử địch, Lục Phảng còn từng cầm kiếm leo núi, tại Xuân Triều Cung cùng Lục Phảng từng có sinh tử chiến, không giả được.

Phùng Thanh Bạch đã đi tới Ngẫu Hoa phúc địa hơn mười năm, mà cái kia cái người trẻ tuổi mới đến không lâu, theo lý thuyết hẳn là đối với toà này thiên hạ đỉnh núi phong quang, càng thêm lạ lẫm mới đúng, Phùng Thanh Bạch thực sự nghĩ không minh bạch, một trận giao thủ, vốn nên ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê trong nhà chứa tử, ngoài ngõ đã

tường mới đúng, cái kia cái người trẻ tuổi, chẳng lẽ không riêng là lấy hoàn chinh nhục thân, hồn phách hạ xuống, còn am hiểu rất nhiều nội tình ? Cho nên mới hồng rồi quy củ, bị nơi này Thiên Đạo coi là loạn thần tặc tử, nhất định phải áp thẳng, trừ cho sướng ?

Thương thế tuy nặng, toàn bộ đầu vai đều nhão nhoẹt, may mà là ngoại thương, Chu Sĩ lấy Chu Phì nung Xuân Triều Cung chữa thương thánh dược, miễn cưỡng ngừng rồi máu, cùng Nha nhi song song tựa ở tường cây bên dưới, nụ cười thâm đạm nói: "Ta đã hết sức rồi."

Phong lưu phóng khoáng trầm hoa lang, dẫn tới vô số mỹ kiều nương tận ngưỡng ngưỡng, đáng tiếc giờ phút này không có rồi phong lưu, chỉ có nghèo túng.

Nha nhi chính tại kiệt lực lấy một môn Ma giáo bí pháp kiềm chế nhiều loạn khí thể, đây là Ma giáo ba môn một trong Thùy Hoa Môn võ học bảo điển, có cây khô nở hoa công hiệu, nghe đồn là Thùy Hoa Môn một đời nào đó môn chủ, dụ dỗ rồi cái kia một đời Kính Tâm Trai Thánh Nữ, có thể nhìn trộm đến nửa bộ « Phản Phác Chân Kinh », Chân Kinh có thể làm cho người phản lão hoàn đồng, Thùy Hoa Môn môn chủ có thể nói kỳ tài ngút trời, đẩy ngược Chân Kinh, biến hoá để cho bản thân sử dụng, biên soạn rồi bộ này Ma giáo bí điển, nhưng là di chứng to lớn, sử dụng người, mặc dù có thể cưỡng ép ép xuống trọng thương, nhưng là sẽ cấp tốc già yếu, tăng tốc nhục thân mục nát, Thùy Hoa Môn các đời kiều hùng, chỉ có tại không có rồi đường lui sinh tử chiến bên trong, mới sẽ sử dụng phương pháp này.

Nha nhi sắc mặt xám xanh, tóc mai vẩy mà xuất hiện rồi từng tia từng tia sương trắng.

Chu Sĩ thở dài một tiếng, nếu là lúc này đưa qua tới một cái gương đồng, nhất là tự ngạo dung mạo Nha nhi cô nương, có thể hay không trực tiếp tẩu hỏa nhập ma ?

Chu Sĩ không biết là an ủi nàng, vẫn là tự an ủi mình, "Yên tâm đi, cha ta chẳng mấy chốc sẽ chạy đến, đến lúc đó ta an toàn rồi, người cũng sẽ không chết."

Nơi xa tường cây bên dưới, có đem tổn hại tỳ bà, lẻ loi trơ trọi nằm ở trên mặt đất, chủ nhân đã không biết tung tích, thường cách một đoạn lộ trình, trên mặt đất liền sẽ có điểm điểm tích tích máu tươi.

Làm Trần Bình An đứng người lên, cầm trong tay trường kiếm Phùng Thanh Bạch, ngồi liệt trên mặt đất Chu Sĩ, còn có tiến đến xem xét Lục Phảng thương thế Tiểu Kiếm Nhi, đồng thời tâm xiết chặt.

Lục Phảng đem chính mình từ trong vách tường "Nhổ" đi ra, nhẹ nhàng rơi xuống đất, thân hình bất ổn, Tiểu Kiếm Nhi nếu muốn đưa tay nâng, Lục Phảng lung lay đầu, khẽ vươn tay, đem thanh kia lớn xuân khổng chế trở về, trên đường vỏ kiếm hợp nhất, lần nữa trường kiếm trụ đất, Lục Phảng một thân tại Ngẫu Hoa phúc địa có thể nói thông thiên thâm hậu tu vi, rơi xuống đáy cốc, mười quyền thần nhân nổi trống thức, liên miên bất tuyệt, đánh cho thể phách cũng không bạt tiêm Lục Phảng kém chút hồn phi phách tán.

Lục Phảng ánh mắt âm đạm, quay đầu đối với tên thật Tiền Đường Tiểu Kiếm Nhi nói rằng: "Dung ta làm sơ nghỉ ngơi, người bồi ta đi uống rượu."

Tiểu Kiếm Nhi âm đạm gật đầu.

Giống nhau lần đầu gặp lại tại giang hồ, lại là cái kia thất ý người.

Lục Phảng lần này lựa chọn dẫn đầu xuất thủ, trừ rồi che chở Chu Sĩ, càng nhiều là vì rồi hãn Tiền Đường, Tiểu Kiếm Nhi không tại thiên hạ hai mươi người liệt kê, đi vào Nam Uyển Quốc kinh thành trước đó, Lục Phảng lại nói muốn dẫn lấy hãn Tiền Đường đi quê quán nhìn một chút, đi gặp một lần chân chính ngự phong tiên nhân. Lúc đó Lục Phảng mặc

dù lời nói bình thản, thế nhưng là phần kia Điều Khám Phong kiểm tiên phần độc nhất khí thể bay lên, Tiểu Kiếm Nhi chính là mù lòa đều cảm thụ được.

Hai người cùng rời đi đầu này đường phố.

Lục Phảng trước khi rời đi, đối Chung Thu ôm quyền gửi tới lời cảm ơn, sau đó đối với Chu Sĩ quảng xuống một câu tự giải quyết cho tốt.

Đến rồi gian kia phụ nhân cô rượu tửu quán, phụ nhân thấy rồi trộm đi thanh kiếm kia hán tử, một thân cường tráng cơ bắp cũng không có tác dụng rồi, hùng hùng hổ hổ, Lục Phảng nói hết lời, mới xách rồi hai ấm kém nhất rượu trên nước bàn, hung hăng một ném, Tiểu Kiếm Nhi Tiền Đường kém chút nhịn không được một bàn tay chụp chết cái này người nhiều chuyện.

Lục Phảng từ trong ngực lấy ra một chi cổ phác nhỏ trì, đưa cho Tiểu Kiếm Nhi, trầm giọng nói: "Kể tiếp hai mươi năm, có thể muốn làm phiền người làm hai kiện vật vả sự tình, một là tùy thân mang theo vật này, tìm tới ta Chuyển Thế Chi Thân, nếu là tới gần rồi ta, nhỏ trì liền sẽ nóng hổi, để người sinh lòng cảm ứng. Hai là tìm kiếm một cái tên là 'Hương nguyên' trường kiếm, chuyện này không bắt buộc, nói không chừng liền sẽ giống cái này đem lớn xuân, trở thành người khác bội kiếm đi."

Tiểu Kiếm Nhi một mặt kinh ngạc.

"Ý ta đã quyết."

Lục Phảng không có giải thích càng nhiều, "Lấy được nhỏ trì, uống qua rồi bầu rượu này, mau chóng rời đi Nam Uyển Quốc. Người lưu tại nơi này, sẽ chỉ làm ta bị chết càng nhanh."

Tiểu Kiếm Nhi chưa bao giờ thấy qua trình trọng như vậy việc Lục

Phảng, đành phải cẩn thận cất kỹ chi kia nhỏ trỉ, gật đầu đáp ứng.

Uống qua rồi rượu buồn, Tiểu Kiếm Nhi mắt nhìn vị này hảo hữu chí giao, Lục Phảng chỉ là lạnh nhạt nói: "Nếu quả thật bị người tìm tới rồi ta, cái gì đều không cần quản, nhất là không cần tận lực truyền thụ ta võ học."

"Ta nhớ xuống rồi."

Tiểu Kiếm Nhi cũng không tiếp tục cười rồi, tiếng nói mang theo tiếng khóc nước nở.

Lục Phảng nhưng không có cái gì buồn xuân thương thu, yên lặng đem Tiểu Kiếm Nhi đưa ra tửu quán sau, Lục Phảng quay đầu nhìn về một chỗ, cười nhạo nói: "Có thể hiện thân rồi, ta viên này trích tiên nhân đầu lâu, bằng bản sự cầm lấy đi là được."

Góc rẽ đi ra một vị thân hình còng xuống già trên 80 tuổi lão nhân, vừa đi vừa ho khan, nếu là Tiểu Kiếm Nhi Tiên Đường còn lưu tại Lục Phảng bên cạnh, nhất định sẽ nhận ra vị này gió thổi tức ngược lại lão giả, lần trước thế hệ thiên hạ mười người liệt kê tám tay thần linh Tiết Uyên, hai mươi năm trước bị chen rơi mười vị trí đầu người, sông lớn mặt trời lặn, chỉ ở sau mười người hạng chót, đã từng bị Tiểu Kiếm Nhi băng vào thân pháp dây dưa rồi một năm, biến thành giang hồ đàm tiếu.

Lục Phảng trong lòng thở dài.

Chưa từng nghĩ tại trâu đực hàng bên kia một lời thành sấm.

Du Chân Ý lúc đó bí mật tụ tập quần hùng, điểm danh muốn vây quét Đinh Anh, Chu Phì, Đồng Thanh Thanh cùng Phùng Thanh Bạch bốn vị trích tiên nhân, Lục Phảng mỉm cười nói có tính không hấn một cái, hiện tại xem ra, đáp án rất hiển nhiên, chưa chắc là Du Chân Ý dự tính ban đầu như thế, nhưng là mắt thấy Lục Phảng trọng thương lạc bại, lấy Du

Chân Ý lạnh lùng tâm tính, đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở này.

"Điều Khám Phong kiểm tiên luân lạc tới như vậy ruộng đồng, thật là khiến người ta lòng chua xót. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, lão phu tuyệt đối không dám tin tưởng."

Tiết Uyên nhếch miệng mà cười, nhạo báng Lục Phảng, lão nhân rằng thiếu rồi mấy khóa, chậm rãi hướng đi tửu quán, rất khó tưởng tượng, đây là Chung Thu trước đó thiên hạ ngoại gia quyền đệ nhất nhân.

Lục Phảng cười nói: "Du Chân Ý ngược lại là hào phóng, bỏ được để người đến nhặt đầu người."

Tiết Uyên khom người, đứng ở tửu quán cửa ra vào hai mươi bước bên ngoài, "Du chân nhân là đương thời thần tiên, cũng không phải lão nhi loại này phạm phu tục tử, nhưng không nhìn trúng điểm ấy cơ duyên, lại nói rồi, lục đại kiếm tiên vẫn còn ba bốn phân khí lực, đối phó một cái dần dần già đi Tiết Uyên, vẫn còn có chút phần thắng nha."

Lục Phảng cười lạnh nói: "Đại kiếm tiên ? Người gặp qua ? Người xứng sao ?"

Tiết Uyên vẫn là cười ha hả nói: "Không xứng không xứng, lục đại kiếm tiên nói cái gì chính là cái gì."

Lục Phảng ánh mắt tràn ngập rồi mỉa mai.

Tiết Uyên đối đầu rồi Lục Phảng ánh mắt, lung lay đầu, theo vị này tám tay thần linh lắc một cái lưng, như giao long ngẩng đầu, Tiết Uyên khí thể hồn nhiên nhất biến, đây mới là đã từng bước lên thiên hạ mười người nên có tông sư khí độ, Tiết Uyên sắc mặt trở nên âm trầm kinh khủng, giận tím mặt, trong lời nói tràn ngập rồi oán hận chất chứa cùng phần uất, "Các người những này cao cao tại thượng trích tiên nhân, toàn

bộ đáng chết! Đúng, chính là người Lục Phảng hiện tại loại này ánh mắt, dù là rõ ràng rụng lông Phượng Hoàng không bằng gà rồi, đối đãi thiên hạ tất cả mọi người, cũng đều là như thế này, đối đãi sâu kiến đồng dạng!"

Lục Phảng từ chối cho ý kiến.

Nhưng là hẳn biết rõ đời này trận chiến cuối cùng, ngay tại hôm nay rồi, không đủ tận hưởng, lúc trước cùng cái kia người trẻ tuổi là như thế, cùng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn Tiết Uyên từng đôi chém giết, càng là biệt khuất.

Liên ở đây lúc, vừa mới rút lui rồi che giấu Tiết Uyên, giống như thần linh hàng thế, lại trong nháy mắt thân thể cứng ngắc, đúng là cho người ta tại sau lưng bóp lấy rồi cổ, từng chút từng chút hướng lên xách.

Tiết Uyên giống như là một đầu bị đánh trúng bảy tấc rắn, liên giây dựa động tác đều không có, hai chân đi mà càng ngày càng cao.

Cái kia đánh lên nhà của ông lão bằng tiếng nói ôn thuận, cười nói:
"Xem các người như sâu kiến làm sao vậy, không có sai a, các người vốn chính là."

Rắc rắc một tiếng, Tiết Uyên bị vặn gãy cổ, cho người kia nhẹ nhàng ném ở một bên trên đường.

Cô rượu phụ nhân âm thanh kêu to lên, tửu quán khách nhân la hét giết người rồi giết người rồi, chim thú tán.

Không có rồi Tiết Uyên ngăn cản ánh mắt, người kia là một vị công tử văn nhã ca, chính là từ Kim Cương chùa chạy tới Chu Phì.

Chu Phì trong tay còn mang theo một khóa chết không nhắm mắt đầu lâu, hướng về phía trước ném đi, nhét vào rồi Lục Phảng trước người,

đầu lâu nhấp nhô, máu me đầm đìa.

Đúng là Tiểu Kiếm Nhi Tiền Đường.

Chu Phì lại tiện tay ném ra chi kia nhỏ trè.

Lục Phảng chậm rãi ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng tại viên đầu kia trên khuôn mặt nhẹ nhàng một vòng, để hảo hữu nhắm lại con mắt, ngơ ngác nhìn qua Tiểu Kiếm Nhi, Lục Phảng không có đi nhìn Chu Phì, cũng không có nhặt lên chi kia nhỏ trè, chỉ là run giọng hỏi: "Vì cái gì?"

Chu Phì trầm mặc một lát, hỏi một đặng, trả lời một nẻo, "Lúc nào thời điểm, Lục Phảng thành rồi một cái dây dưa dài dòng phế vật? Tới nơi này, là vì rồi phá tình quan, kết quả kết quả là khám phá khám không phá, cái này cũng liền thôi rồi, chẳng qua rồi không công mà lui, cuối cùng liền một khóa so người xa lạ cũng không khá hơn chút nào người chết đầu, cầm không nổi, thả không xuống, Lục Phảng, người coi như về rồi Đồng Diệp Châu, đừng nói bước lên trên ngũ cảnh, ta tin tưởng vững chắc người liền Nguyên Anh cảnh đều đợi không được!"

Chu Phì ngồi xổm người xuống, "Tự người nói một chút nhìn, tới này một lần, cầu cái gì? Lão tử đường đường Ngọc Khuê Tông Khương thị gia chủ, bồi tiếp người tại cái này Ngẫu Hoa phúc địa, hao phí nhiều năm như vậy thời gian, lại cầu cái gì?"

Không biết khi nào, bội kiếm lớn xuân tại Lục Phảng bên chân an an tĩnh tĩnh đặt lấy, tăng thêm một chi nhỏ trè cùng một cái đầu lâu, đều nằm tại con đường này trên mặt.

Chu Phì sau lưng nơi xa, đứng đấy những cái kia nghiêng nước nghiêng thành tuyệt sắc mỹ nhân, có thân người đoạn tình tể giống dương liễu, có cơ thể người thái đầy đà giống như là mùa thu sung mãn hạt thóc.

Lục Phảng nâng đầu lên, "Làm sao không đi trước tìm Chu Sĩ?"

Chu Phì tức cười nói: "Nhi tử chết rồi, lại sinh là được. Nhưng người Lục Phảng chết tại Ngẫu Hoa phúc địa, ta khó nói lãng phí nữa sáu mươi năm thời gian ?"

Chu Phì đứng người lên, vẫy vẫy tay, đem một vị phong vận vẫn còn mỹ phụ nhân thét lên bên cạnh, "Đi, cùng người vị này năm đó kính trọng nhất ngưỡng mộ Lục sư huynh uống chút rượu, nhiều năm như vậy không gặp rồi, các người nhất định sẽ có rất nhiều lời nói muốn giảng."

Phụ nhân sắc mặt phát trắng.

Chu Phì vỗ vỗ gương mặt của nàng, "Ngoan, nghe lời."

Mặt đất chấn động, Chu Phì thân hình tan biến không thấy.

Những cô gái kia như vũ cánh mà bay chim tước, nhao nhao vút không mà đi, tay áo bông bành, dải lụa màu giữa trời, một màn này kiều diễm phong cảnh, nhìn đến phụ cận đường phố người đi đường như si như say.

Lục Phảng đứng người lên, đối cái kia vị diện cho lạ lẫm lại quen thuộc nữ tử, nói rằng: "Ngồi xuống trò chuyện ?"

Phụ nhân nơm nớp lo sợ, gật gật đầu.

Hai người ngồi đối diện, tửu quán lão bản nương trốn ở sau quầy một bên ngồi xổm, Lục Phảng liền đi chính mình cầm rồi hai bầu rượu, không chờ Lục Phảng rót rượu, tại Xuân Triều Cung đợi rồi nhiều năm như vậy, sớm thành thói quen rồi hầu hạ người phụ nhân, tranh thủ thời gian đứng dậy vì Lục Phảng rót rượu, về sau mới cho chính mình rót một chén.

Lục Phảng không có nhìn tăm kia đã từng làm lòng người nát dung nhan, chỉ là liếc mắt cặp kia bảo dưỡng như thiếu nữ xanh thắm ngọc thủ, hân

bưng chén lên, cười cười.

Phụ nhân có chút thở phào, suy nghĩ một chút, lại đứng dậy đi tửu quán bên ngoài trên đường, giúp đỡ Lục Phảng thu hồi rồi chi kia nhỏ trè cùng lớn xuân kiếm, ngay cả Tiểu Kiếm Nhi đầu lâu, cũng bị nàng cầm lấy, chỉ là đặt ở rồi tửu quán mặt khác một cái bàn bên trên, sau khi ngồi xuống, nàng lúc này mới nở nụ cười xinh đẹp.

Lục Phảng một tay bưng bát rượu, quay đầu nhìn về không thoải mái đường phố.

Giống như nhìn thấy rồi một đôi ông trời tác hợp cho thiếu niên thiếu nữ, đang đuổi trực đùa giỡn.

—— ———

Chủng Thu trong mắt chỉ có cái kia áo bào trắng người trẻ tuổi, mở miệng nói rằng: "Người ta giao thủ thời điểm, sẽ không có người nhúng tay, cho nên người một mực toàn tâm toàn ý ra quyền."

Chủng Thu bổ sung rồi một câu, "Nếu có người y nguyên đối với người âm thầm xuất thủ, ta Chủng Thu khẳng định liều chết giết chết, mặc kệ là Đinh Anh, vẫn là Du Chân Ý."

Trần Bình An giơ tay lên lưng, xoa xoa khoe miệng vết máu, trên cánh tay lộ ra một vết thương, có thể thấy được dày đặc xương trắng, vì rồi ngăn trở Lục Phảng cái kia một kiếm, tuyết trắng trường bào tay áo, bị xé nứt ra một đầu lỗ hổng lớn, đây là kim lễ pháp bào lần thứ nhất tổn hại, tuy nói bị giam cầm rồi pháp bảo công hiệu, nhưng là tính bền dẻo vẫn còn, đủ để thấy Lục Phảng kiếm thuật thượng thừa sát lực.

Chủng Thu sau khi nói xong, liền bắt đầu đi thẳng về phía trước.

Nhìn như bộ pháp chậm chạp, kỳ thật một bước bay ra hai ba trượng, mà

lại không có chút nào khí thế ba động.

Chủng Thu là Nam Uyển Quốc quốc sư, càng là thư hoạ đều tốt danh sĩ.

Mỗi chữ mỗi câu, tất hợp quy củ, một quyền một chân, đều là hợp pháp độ.

Đăng phong tạo cực người, là vì Văn Thánh người võ tông sư.

Chủng Thu cả hai đều là.

Đinh Anh xem nhẹ thiên hạ võ nhân, lại đối với Chủng Thu mắt xanh tăng theo cấp số cộng, đương nhiên có lý do khác.

Trần Bình An đứng tại nguyên chỗ, không nhúc nhích tí nào.

Chủng Thu "Đi bộ nhàn nhã", để hẳn nhớ tới lúc trước Đinh Anh bước vào Bạch Hà chùa đại điện tràng cảnh.

Lạc Phách Sơn trúc lâu lão nhân, loại kia vô địch chi tư, Trần Bình An chỉ có thể thô sơ giản lược hiểu ý mấy phần, thật sự là tu vi cách xa, khoảng cách song phương quá xa, Trần Bình An suy nghĩ không thấu nó Trung Tông chỉ.

Họ Thôi lão nhân võ đạo quá cao, mặc dù không phải đối với Trần Bình An đốt cháy giai đoạn, nhưng là Trần Bình An tại bước lên bốn cảnh sau mỗi một cảnh leo lên, cụ thể đến mỗi một bước hành tẩu, ngược lại ích lợi không lớn.

Nhưng là Đinh Anh cùng Chủng Thu loại này thiên nhân hợp nhất độc đáo ý vị, lần thứ nhất, Trần Bình An cảm xúc không sâu, lần thứ hai, thì có rồi nhai kinh, từng ra rồi một chút vị đạo.

Chủng Thu cứ như vậy vô cùng đơn giản mà chạm mặt tới, không có

phần kim cương Mã Tuyên khí thể loại này rào rạt, không có Tiểu Kiếm Nhi quỹ quyết âm hiểm, càng không có Phùng Thanh Bạch cái kia ám sát một kiếm thẳng tiến không lùi cùng phong mang tất lộ.

Chúng Thu không dễ dàng phát giác hai vai lay nhẹ, hắt một bộ áo xanh, đầu vai huyền diệu, như cổ tùng bên cạnh mây trôi lướt qua.

Chúng Thu một quyền đến Trần Bình An trước người, không có nửa điểm quyền cương bên ngoài cuộn cuộn, không có phong lôi rung động động tĩnh to lớn.

Bởi vì Chúng Thu ra quyền quá mức cổ quái, Trần Bình An lần đầu tiên xuất hiện một lát phân tâm, do dự là nên lấy thần nhân nổi trống thức nghênh địch, tranh thủ giải quyết dứt khoát, vẫn là lấy từ « kiếm thuật chính kinh » bên trong trấn thần đầu hóa dụng mà đến một quyền phòng ngự, cũng may Trần Bình An trước tiên từ bỏ rồi hai loại lựa chọn, lui lại, thân hình ngược lại trượt ra đi, cùng lúc đó, bằng vào bản năng giao tay lên cánh tay, bàn tay che tại trước mặt trước đó.

Chúng Thu một quyền đánh vào Trần Bình An trong lòng bàn tay.

Chạm đến là thôi.

Nhưng Trần Bình An lại bị mu bàn tay của mình hung hăng đập vào trên mặt.

Ầm ầm bay rớt ra ngoài.

Thân hình vắn một cái, hai cái tuyết trắng tay áo trên không trung lật dao động, một lần nữa đứng vững tại ngoài ba trượng.

Chúng Thu y nguyên một tay phụ sau, lạnh nhạt nói: "Phân tâm cần phải không được."

Trần Bình An tay phải nắm chặt lại buông ra, tựa như bị sét đánh trúng trong lòng bàn tay cảm giác tê dại cảm giác, lúc này mới quét sạch sành sanh.

Chủng Thu cười nói: "Người cái tên này, cũng quá thông minh rồi, nếu như không có cái này hơi tìm tòi, ta đều không dám xác định người có phải hay không thuận tay trái. Đánh cái kia Lục Phảng mười quyền, người đại khái là có thể xác định Lục Phảng hẳn phải chết không nghi ngờ, cho nên trong lúc đó cố ý trái phải quyền trao đổi, trái sáu phải bốn, nghĩ đến là lúc ấy liền bắt đầu chuẩn bị trận tiếp theo đại chiến đi ?"

Trần Bình An không nói gì.

Chủng Thu lơ đãng, "Sở dĩ cố chấp lấy chính mình tâm tính, muốn nói với người những này có không có, là bởi vì lúc trước vì rồi cứu xuống Lục Phảng, ta một quyền kia rất không phúc hậu, cho nên vừa rồi người phân tâm, ta là thủ hạ lưu tình rồi, cũng không thống hạ sát thủ, tiếp xuống, coi như không cùng người khách khí rồi."

Chủng Thu quay đầu đối với Phùng Thanh Bạch bọn hắn nói rằng: "Trên ghế đầu cái kia tiểu nha đầu, ai cũng không nên động nàng, không phải đừng trách ta lạm sát kẻ vô tội. . ."

Trần Bình An chớp mắt là tới Chủng Thu sau lưng, vung mạnh lớn cánh tay, sau đó bỗng nhiên run cánh tay, một quyền kinh ra như mũi tên, đánh vào Chủng Thu trên ót.

Chủng Thu một băng lưng, lưng như sơn nhạc nhô lên, trái phải sườn xương như giao long du động, cả người đứng là một bước đều không có dịch chuyển khỏi, mạnh ăn rồi Trần Bình An cái này vừa nhanh vừa mạnh hung mạnh mẽ quyền.

Trần Bình An bởi vì chưa dùng tới thần nhãn nổi trống thức, quyền giá quá lớn, âm thanh liên lớn, đối phó Chủng Thu loại này công phu cực

sâu đại tông sư, chỉ sợ một quyền này đều muốn thất bại.

Một vị thuần túy võ phu, công phu luyện được thâm hậu rồi, liền có thể không thấy không nghe thấy, cảm giác hiểm mà tránh, thậm chí có thể trong giấc mộng, giết chết tới gần giường người, sau đó làm đến tiếp tục ngủ say trình độ kinh người.

Trần Bình An chỉ là bình thường dốc sức một quyền, tăng thêm Chủng Thu ra ngoài ý định mà làm đến rồi đứng vững như núi, kể từ đó, nếu muốn một quyền đạt được liền thấy tốt thì lấy, liền khó rồi, Chủng Thu trở tay một quyền, nên ở Trần Bình An sườn bộ, đánh cho Trần Bình An bay tứ tung ra ngoài, chỉ là Chủng Thu quyền thứ hai, bị Trần Bình An một chân đá trúng, Chủng Thu cũng không có rồi đánh chó mù đường cơ hội tốt.

Hai người lần nữa tách ra đứng vững.

Chủng Thu giật giật khóe miệng, nguyên lai là vị này Nam Uyển Quốc quốc sư cố ý như thế, vì rồi đến bù chính mình cái kia đánh lén một quyền, đương nhiên cũng là mỗi nhử.

Hai người cơ hồ đồng thời đối với xông.

Thường thường là Phương Thốn chi địa, song phương năm dặm hoặc là lẫn nhau thất bại, hoặc là nhìn như chuồn chuồn lướt nước mà trao đổi một quyền, trận này đỡ, đánh cho đúng là vô thanh vô tức.

So với trước đó Trần Bình An cùng Lục Phảng trận chiến kia kinh thiên động địa, hoàn toàn tương phản.

Chu Sĩ liền hoàn toàn xem không hiểu.

Trích tiên nhân Phùng Thanh Bạch hơi tốt một chút, bởi vì tiếp xúc qua một chút Đồng Diệp Châu võ đạo tông sư.

Chân chính được xưng tụng khí tráng sơn hà một quyền, một quyền đánh vào trên thân người, phải giống như đá lớn đâm đầu xuống hồ, lấy gợn sóng kéo theo ngoại thương, kích thích nội thương.

Chủng Thu đã từng chỉ dùng một quyền, liền đánh cho một vị hoàng luyện tông sư tại trên giường bệnh nằm rồi mấy năm lâu, quần áo phía dưới, da thịt như đồ sứ vỡ vụn, càn dùng để cạp bên trong ngũ tạng lục phủ.

Trên băng ghế nhỏ khô gầy tiểu cô nương, nghe được cái kia tiên sinh dạy học lời nói sau, như được đại xá, tươi cười rạng rỡ, lúc này không tim không phổi mà trương răng múa trảo, học Trần Bình An cùng Chủng Thu ra quyền.

Rốt cục phân ra lần thứ nhất nhỏ thắng bại.

Trần Bình An bị xảo trá một khuỷu tay bỏ qua một bên chính mình nằm dấm, cho Chủng Thu một chương đẩy tại ngực, thân hình phóng qua khe rãnh, đâm vào đối diện bức tường kia trên vách tường.

Chủng Thu vừa sai bước qua bị Lục Phảng một kiếm vạch ra khe rãnh.

Trần Bình An nhưng không có như lúc trước tỳ bà nữ, Lục Phảng như thế không gượng dậy nổi, run vai vỡ áo, bị phía sau lưng đụng nát vách tường hòn đá, rầm rầm hạ xuống, Trần Bình An chính muốn hành động, Chủng Thu ra quyền bỗng nhiên biến nhanh rồi rất nhiều, một quyền đến, khẩn thiết đến, trong một chớp mắt chính là mười quyền.

Quyền trái sáu tay phải bốn.

Chính là Chủng Thu bắt chước mà đến thần nhân nổi trống thức quyền giá, ngay cả tay trái tay phải ra quyền trình tự, đều giống như đúc.

Kỳ quái hơn chính là Chủng Thu mười quyền qua đi, tường cao vẫn không có triệt để phá vỡ, Trần Bình An vẫn như cũ bị vây ở tường bên trong.

Trần Bình An không có khoan tay chịu chết, quá mức quen thuộc thần nhân nổi trống thức, cùng cùng Chủng Thu một phen chém giết, đại khái rõ ràng rồi xuất thủ lộ số, Chủng Thu mười quyền, có bốn quyền bị hấn xuất thủ ngăn trở.

Nhưng sáu quyền răn răn chắc chắn nện ở trên người sau, Trần Bình An khoe miệng chảy ra máu tươi, nhất là cuối cùng một quyền, đánh cho đã Trần Bình An thân thể bắn rồi bắn ra.

Dù là lần đầu tiên bắt chước người khác quyền giá, vẫn như trước ra quyền thông dong, chương pháp có độ Chủng Thu, đang muốn lấy mười quyền lại đến một chuyển trong nháy mắt, lập tức lui lại mấy bước, lui về sau nữa, lui về lướt qua rồi khe rãnh, nguyên lai tại Trần Bình An nhìn như kiệt lực một khắc, trong vách tường thân thể có chút phản bắn một chút, chính là trong nháy mắt đó, Chủng Thu như nổ lông tơ, ý nghĩ xiết chặt, căn bản không cần suy nghĩ nhiều, Chủng Thu liền chủ động từ bỏ rồi tốt đẹp tình thế, lựa chọn thu tay lại rút lui.

Chủng Thu trong lòng cảnh giác dị thường, vẫn là khinh thường rồi cái này cái người trẻ tuổi bị đau bản sự, kém chút liền rồi nói.

Trần Bình An có chút tiếc nuối, chỉ kém chút xiu, liền có thể thành công đưa ra một quyền thần nhân nổi trống thức.

Cho nên Chủng Thu cái kia tựa như đồ dỏm mười quyền, xem như ăn không rồi.

Trần Bình An lóe lên sau khi hạ xuống, chậm rãi hướng đi đầu kia khe rãnh.

Chúng Thu nhin không được cười lên.

Ta học người quyền giá, người học bước tiến của ta ?

Nhưng là Chúng Thu neho lại rồi mắt.

Chính hăn ngộ ra cái này đại quyền đỡ, cùng quyền pháp chiêu thức không quan hệ, mà là luyện lưng như sơn nhạc, đầu vai như nước chảy mây trôi, lại đến cùi trở như ửng miệng mà, cuối cùng mới là tới tay cùng quyền, một mạch mà thành, liền thành một khối, dạng này giá đỡ một khi dựng lên đến, không ngừng rèn luyện, tựa như đồi núi đâm rễ đại địa, đối thủ một quyền hoặc là một kiếm, lại hung hãn tinh diệu nữa, thủy chung đều là tại cùng Chúng Thu toàn bộ tinh thần khí là địch.

Dạng này một cái bị Chúng Thu len lút bên dưới mệnh danh là "Đỉnh núi" đặc ý quyền giá, cho dù là cho tám tay thần linh Tiết Uyên dạng này ngoại gia quyền đại tông sư, tùy theo hăn trừng lớn con mắt đứng ngoài quan sát học trộm, nhìn rồi một lần lại một lần, chỉ sợ cũng vô pháp chân chính nhìn ra nội tại tinh túy, giống như không khó, nhưng không có mấy năm dốc lòng nghiên cứu, rất giống mơ tưởng!

Nhưng là trước mắt cái này cái người trẻ tuổi, vậy mà đã có rồi mấy phần chính mình quyền giá thần ý.

Hai người cách một đầu khe rãnh, lần nữa giảng co.

Trần Bình An hít thở sâu một hơi, khó được tại cùng người chém giết quá trình bên trong, chủ động mở miệng nói chuyện, "Người này cái quyền giá, có danh tự sao?"

Chúng Thu gật đầu cười nói: "Tên là đỉnh núi, trước kia ngộ lúc đi ra, chính là trẻ tuổi nóng tính số tuổi, cảm thấy luyện tiếp, nhất định có thể đứng ở nhân gian chi đỉnh, về sau liền lười nhác đối rồi, mười vị đích truyền đệ tử ở trong, tuyệt đại đa số luyện rồi hai mươi năm ba mươi

năm, còn không có người tùy tiện nhìn vài lần, tới đường nhập thất, không hổ là trích tiên nhân."

Trần Bình An đột nhiên cười nói: "Ta sớm nhất luyện quyền quyền phổ, gọi Hám Sơn quyền."

Chủng Thu cười nói: "Là ta quyền cao chúng sơn, vẫn là người quyền có thể lay núi, thử nhìn một chút ?"

Chủng Thu một bước triệt thoái phía sau, hai đầu gối hơi ngồi xổm, một tay cao cao nâng lên, cổ tay khê nghiêng, bàn tay như ôm vật, một tay nắm đấm thu trước người.

Dù là đứng im bất động, Chủng Thu tại thời khắc này, y nguyên để cả con đường nói quan chiến người, đều cảm giác được rồi một luồng mưa gió sắp đến ngạt thở.

Đây là thiên hạ đệ nhất tay, lần thứ nhất đường đường chính chính bày ra đúng nghĩa quyền giá.

Trần Bình An tâm như chỉ thủy.

Lần này tại Nam Uyển Quốc kinh thành tìm kiếm toà kia xem đạo quán, dạo chơi lâu như vậy, đến mức cuối cùng cũng có thể làm cho Trần Bình An tâm phiền ý loạn, liền quyền cùng kiếm thuật đều trì hoãn thả xuống, trong lúc đó rất nhiều người cùng sự, nhìn qua rồi cũng chỉ là nhìn qua rồi, nhưng là có một ít gì đó, lúc đó cũng không để tâm, lại tại đối địch Chủng Thu về sau, đã là đột nhiên nảy ra ý tưởng, càng là hậu tích bạc phát.

Mới vừa ở toà kia tòa nhà ở bên dưới thời điểm, bởi vì thường thường muốn đi ngang qua lân cận toà kia võ quán, Trần Bình An trong lúc rảnh rồi, liền yên lặng ngồi tại không người phát giác chỗ bóng tối, nhìn lên những cái kia chợ búa bách tính trong mắt "Người luyện võ" "Lão kỹ

năng" luyện quyền, dạy quyền sư phó là một vị lão nhân, bị các đệ tử phụng như thần rõ ràng, trừ rồi tàng tàng dịch dịch truyền thụ đứng như cọc gỗ, bộ pháp cùng quyền giá, cũng sẽ nói hăn năm đó xông xáo giang hồ sự tích hành động vĩ đại, nhưng tại Trần Bình An xem ra, lão nhân quyền pháp, coi là thật bất nhập lưu.

Một lần kia, Trần Bình An rất nhanh liền lặng yên rời đi.

Về sau tìm kiếm đạo quán không có bất kỳ cái gì đầu mối, lại đi rồi một chuyến võ quán, xem như giải sầu.

Lúc đó võ quán lão sư phó một bên nhìn lấy các đệ tử đứng như cọc gỗ, một bên hai tay phụ sau, ngoài miệng nói rất trống rỗng võ học đạo lý, cái gì một nhánh động trăm nhánh dao động, chúng ta nội gia quyền, không nghe âm không nhìn hình, mà là sức nghe, đến một bước này, mới tính tới nhà rồi. Cái gì gân cốt muốn tung, da lông muốn tấn công, đã từng có người phía sau đánh lén, ta thuần túy là vượt quá bản năng, quay người một quyền liền ra ngoài rồi, đánh cho hăn gần chết.

Trần Bình An nghe được có chút buồn cười, cuối cùng lão sư phó làm rồi kiện Trần Bình An đầu hẹn gặp lại đến chuyện hiểm lạ.

Để hăn lần thứ nhất đối với lão nhân lau mắt mà nhìn.

Lão nhân để một vị vừa mới trở thành nhập thất đệ tử người trẻ tuổi đứng vững, sau đó để cho hai người quấn chặt hai tay của hăn, khiến cho hai cánh tay hăn kéo căng kéo thẳng, lại có hai người ngồi xổm ở trên mặt đất, gắt gao ôm lấy người kia hai chân đầu gối, về sau lão nhân bắt đầu chính sống lưng xương, không phải bóp bắp thịt hư giá đỡ, mà là từ từ đệ tử cái cổ xương cổ, theo thứ tự một đường hướng xuống vuốt thuận, trên giang hồ, cái này gọi quyền không phạm sự bên ngoài "Giáo Đại Long" !

Cuối cùng làm lão nhân theo đến cuối lư, đột nhiên lấy nhu kinh nhấn

một cái, đệ tử giật mình, đánh cái rùng mình, toàn thân lông tơ đứng đấy, chuẩn bị đứng lên như mậ rừng.

Tuổi trẻ đệ tử lần kia giãy dụa, khiến cho hai vị kéo thẳng hấn cánh tay sư huynh lắc rồi nhoáng một cái, bị hấn kéo tới bước ra một bước, ôm lấy hai chân hai người chỉ là thân hình khẽ nhúc nhích mà thôi.

Lão nhân có chút thất vọng, nhưng là chưa hề nói cái gì.

Nếu là đề lại tứ chi bốn người, toàn bộ không thể ổn định thân hình, mới tính tập võ lương tài, cái kia bị Giáo Đại Long nhập thất đệ tử, tư chất còn có thể, lại khẳng định không có lớn tiền đồ.

Trần Bình An lúc đó nhìn đến say sưa ngon lành, sau đó lại chưa suy nghĩ sâu xa.

Thẳng đến hôm nay giờ khắc này, không hiểu thấu cho người ta ngăn ở bên này, từng tràng liên tiếp không ngừng chém giết, thân hãm trùng vây, cơ hồ là hấn phải chết chi cảnh, Trần Bình An bỗng nhiên khai khiếu.

Cùng Lục Phảng là địch trước đó, quyền pháp làm đến rồi thu phóng tự nhiên.

Thế nhưng là tâm cảnh cũng không đuổi theo.

Nhưng là cùng Chúng Thu chém giết về sau, tâm cảnh cũng bổ sung rồi một bổ.

Nhất là tại học rồi Chúng Thu đại quyền đỡ sau, cũng sẽ nhớ lên rồi "Giáo Đại Long" sau, Trần Bình An liền tiếng lòng khẽ động, ý nghĩ cùng một chỗ, không tự chủ được mà lấy ban sơ Hám Sơn quyền sáu bước chạy cộc, trực tiếp hướng về phía trước, quyền ý là thu là thả, đã hoàn toàn không thềm để ý, trong lúc bất tri bất giác, từng bước lảng không.

Nhưng là luyện quyền trăm vạn về sau Trần Bình An, đang đi ra bước thứ năm sau, toàn bộ sống lưng xương như là tự hành Giáo Đại Long, phát ra liên tiếp đậu nành băng liệt tiếng vang.

Chủng Thu thân hình bạo khởi hướng về phía trước, một quyền đưa ra, muốn một quyền đem cái kia khí thế tăng vọt người trẻ tuổi, từ khe rãnh trên không đánh lui trở về!

Như cười gió mà đi Trần Bình An cũng là một quyền đưa ra.

Hai người cách xa nhau một tay, năm đấm cơ hồ đồng thời nện ở đối phương ngực.

Chủng Thu một bộ áo xanh nhiễu loạn phiêu đăng, trong nháy mắt biến mất ở trên đường phố, rung động âm âm, nếu là có người trên không trung quan sát Nam Uyển Quốc kinh thành nơi này, liền sẽ phát hiện bị xé mở một đầu thật dài thẳng tắp, mà bị một quyền rút lui hai mươi trượng Chủng Thu, tại thật vất vả ngừng lui lại xu thế sau, hai chân đã hãm sâu mặt đất.

Mặc dù chỉ là người bị vết thương nhẹ, nhưng là Chủng Thu chung quy là thua rồi.

Cái kia một bộ áo bào trắng, thì đứng trên đường đầu kia khe rãnh sát bên, một bước chưa từng lui lại.

Nếu như chỉ nói cái này một tòa thiên hạ, Chủng Thu đã không tính thiên hạ đệ nhất tay rồi.

Mà là một tay bên trong Trần vô địch.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 316: Đại chiến mới lên

Gặp qua rồi vị kia mai danh ẩn tính lão đầu bếp, thái tử Ngụy Diễn cùng Sấu Hầu Tự sư phụ, còn có Kính Tâm Trai Phiền Hoàn Nhĩ cùng rời đi, gây lùn lão nhân trước đó thật thấy rồi mười người liệt kê lão đầu bếp, một cái rằm đều không dám thả, lúc này lại bắt đầu nói liên miên lái nhải, nói cái này lão đầu bếp thật sự là uống công rồi một thân thông Huyền Vũ học, tâm tính cũng quá không chịu nổi rồi, vậy mà vì rồi một phần an nhàn sinh hoạt, tự phế võ công.

Ngụy Diễn đối với cái này không thể làm gì, không phụ họa cùng không phản bác, tùy theo sư phụ lái nhải, lão nhân hai tay phụ sau, gật gù đắc ý, muốn thái tử điện hạ lấy đó mà làm gương, không cần thiết học cái kia không biết tiến tới lão đầu bếp, nếu không võ công lại cao hơn, cả một đời vẫn là cái đồ bỏ đi.

Nói đến đã nghiền rồi, Sấu Hầu lão nhân mới phát hiện bên cạnh cái này đối với kim đồng ngọc nữ một mực trầm mặc, căn bản không cổ động, tức giận rời đi, quăng xuống một câu "Không chậm trễ hai người khanh khanh ta ta" .

Ngụy Diễn cùng Phiền Hoàn Nhĩ nhìn nhau cười một tiếng, sau đó hai người cơ hồ đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía phương Nam bầu trời, thái tử điện hạ nói câu đi theo ta, dẫn đầu lướt lên một tòa bích lục lưu ly sống lưng sát nóc nhà, Phiền Hoàn Nhĩ theo đuôi phía sau, chính là phủ thái tử kiến trúc cao nhất, hai người sóng vai mà đứng, vừa vặn lơ mờ nhìn thấy rồi phương xa Lục Phảng tách ra thiên địa cái kia một kiếm, khí thế rộng rãi, nhìn mà than thở.

Ngụy Diễn rung động trong lòng không thôi, cảm khái nói: "Không hổ là Điều Khảm Phong kiếm tiên, cái này một kiếm chỉ sợ đã không thua trong lịch sử cái kia Tùy Hữu Biên rồi. Không biết là ai có thể làm cho

Lục Phảng thật tình như thế đối đãi, chẳng lẽ là cùng Đinh lão ma đối đầu rồi?"

Phiền Hoàn Nhĩ lắc đầu nói: "Không quá giống."

Ngụy Diễn có chút áy náy, "Phiền tiên tử, vốn nên bồi tiếp người lân cận quan chiến, nhưng thân phận của ta, không phải do ta tùy hứng mà làm."

Phiền Hoàn Nhĩ gật đầu nói: "Thái tử điện hạ là thiên kim thân thể, về sau phải thừa kế Ngụy thị đại thống. . ."

Không chờ Phiền Hoàn Nhĩ nói xong, nơi xa thì có Sáu Hầu lão nhân tung bay lướt mà đến, đối với Ngụy Diễn căn dặn nói: "Nhưng đừng tiến tới muốn chết, tất nhiên Lục Phảng xuất kiếm, vậy liền không có mấy người có thể làm cho hắn thu tay lại rồi, loại này thần tiên đánh nhau, vốn là kiêng kỵ người ngoài lén lén lút lút nhìn lén, huống chi Đinh lão ma liền thích nhất tùy ý đánh giết quan chiến người."

Ngụy Diễn cười nói: "Sư phụ, người vừa mới còn nói lão đầu bếp nhất như chuột tới, không phù hợp võ học tiến bộ dũng mãnh tôn chỉ."

Lão nhân tức cười nói: "Tên kia bao nhiêu tuổi rồi, người tên oắt con này mới bao nhiêu lớn ? Lão đầu bếp cao tuổi rồi, nên hưởng phúc đều không khác mấy rồi, lại có một thân bản lĩnh, liền nên tìm đối thủ lợi hại, oanh oanh liệt liệt chiến tử, tốt xấu có thể giống cái kia phi thăng thất bại Tùy Hữu Biên, trên giang hồ vớt cái lưu danh bách thế tên hay âm thanh! Người Ngụy Diễn còn tuổi trẻ, võ nghệ không tinh, muốn chết một chuyện, còn sớm đây."

Ngụy Diễn cùng lão nhân quan hệ vô cùng tốt, đã là nghiêm khắc sư phụ, càng giống nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ nhà mình trưởng bối, bình thường ở chung, thì lại như bằng hữu đồng dạng, liền trêu chọc nói: "Đúng đúng đúng, sư phụ người nói đều đúng, dưới gầm trời đạo lý đều là người định đoạt."

Lão nhân ồ lên một tiếng, kinh ngạc nói: "Không thích hợp, bên kia sao như thể tiếng sấm mưa to chút nhỏ, không giống Điều Khâm Phong lục kiếm tiên tác phong a."

Lão nhân có chút hiếu kỳ khó nhịn, "Lòng ngựa ngáy lòng ngựa ngáy, ta phải đi qua ngó ngó."

Sầu Hầu lão nhân thân hình tại phủ đệ nóc nhà tích lũy trên ngọn mây lần giẫm đạp, thoáng qua ở giữa liền đã đi xa trăm trượng, cuối cùng biến thành rồi một hạt điểm đen.

Thái tử Ngụy Diễn ngồi tại nóc nhà bên trên, Phiên Hoàn Nhĩ cũng không ngồi xuống, vẫn là đưa mắt trông về phía xa, thật lâu không muốn thu tầm mắt lại.

Ngụy Diễn do dự rồi một chút, hỏi: "Phiên tiên tử, mạo muội hỏi một câu, đồng tiên sư có phải hay không đã thân ở kinh thành rồi?"

Phiên Hoàn Nhĩ toát ra một vòng quyet đãi cùng hoảng hốt vẻ mặt, lắc đầu nói: "Nói ra người khả năng không tin, ta chưa bao giờ thấy qua sư phụ."

Ngụy Diễn không dám tin tưởng.

Liên quan tới Phiên Hoàn Nhĩ thân thế bối cảnh, một mực mây che sương mù quẩn, liền xem như bị nàng cùng Kính Tâm Trai Phù Long Ngụy Diễn, đồng dạng như lọt vào trong sương mù, chỉ biết rõ Phiên Hoàn Nhĩ là Kính Tâm Trai thế hệ này nhân tài kiệt xuất, hành tẩu giang hồ, những năm này độc lai độc vãng, nhưng Kính Tâm Trai là quái vật khổng lồ, điểm này không thể nghi ngờ, không chỉ là Nam Uyển Quốc triều đình bên trên có Kính Tâm Trai quân cờ, thiên hạ bốn nước, triều chính trên dưới, đều có Kính Tâm Trai nữ tử bóng người, như ẩn như hiện.

Không nói man di địa phương tái ngoại thảo nguyên, Nam Uyển Quốc xem như quốc sư Chủng Thu địa bàn, Tùng Lại Quốc thì thần tiên Du Chân Ý tọa trấn, Bắc Tấn Điều Khảm Phong Lục Phảng, cũng có Kính Tâm Trai Đồng Thanh Thanh, nhưng là Đồng Thanh Thanh cơ hồ từ trước tới giờ không lộ diện, phảng phất so Lục Phảng càng rời xa hơn nhân gian, liên quan tới Đồng Thanh Thanh giang hồ truyền văn, một cái sọt đều chứa không hết, có nói nàng tuổi trẻ lúc là Đinh Anh hồng nhan tri kỷ, vì yêu sinh hận, từ đó mỗi người đi một ngả. Có người nói chắc như đinh đóng cột, nói Đồng Thanh Thanh nhưng thật ra là cái người điên kia chu liễm đích truyền đệ tử, từng là Bắc Tấn công chúa điện hạ, còn có người nói Đồng Thanh Thanh vốn là cái xinh đẹp thiên tiên nam tử, tu rồi tiên gia thuật pháp, trở nên nam không ra nam nữ không ra nữ rồi, nhưng là phản phác quy chân, có thể dung nhan không già.

Theo lão thần tiên Du Chân Ý lần này xuất quan, lấy không thể tưởng tượng hài đồng dung mạo xuất hiện, người hữu tâm liền bắt đầu phỏng đoán Đồng Thanh Thanh có phải hay không phản lão hoàn đồng, thế gian lại không tuyệt sắc rồi.

Ngụy Diễn đối với những này, đều không tin tưởng.

Phiền Hoàn Nhĩ quay đầu qua, cười giải thích nói: "Ta từng là Tùng Lại Quốc cô gái nhà nghèo, bị trong môn một vị đạo chơi giang hồ sư tỷ chọn trúng căn cốt, nàng thay sư thu đồ, đem ta mang đến rồi Kính Tâm Trai, ta lúc đó mới sáu tuổi, cái gì cũng đều không hiểu, tại toà kia đình đối sư phụ chân dung bái rồi ba bái, coi như hoàn thành rồi nghi thức bái sư. Trong môn phái trên tàng rồi rất nhiều trích tiên nhân để lại bí tịch bảo điển, ta cái kia Bạch Viên Bối kiếm thuật chính là một cái trong số đó, nó không tính Kính Tâm Trai võ học."

Phiền Hoàn Nhĩ cười khổ nói: "Đại khái ta mới là cái kia trong giang hồ muốn đi gặp nhất 'Đồng Thanh Thanh' người đi."

Nói đến đây, Phiền Hoàn Nhĩ nở nụ cười, chấp tay trước ngực cúi đầu bồi tội nói: "Gọi thẳng sư phụ tục danh, chớ trách chớ trách."

Ngụy Diễn bị Phiền tiên tử dạng này hiếm thấy tính trẻ con đồng thú chọc cười, tự nhiên mà vậy liền nhớ lại rồi đêm đó đi tại trên cầu, nàng đưa tay đập trên cầu sư tử đầu sự tích,

So sánh Kính Tâm Trai Phiền tiên tử, Ngụy Diễn càng ưa thích dạng này Phiền Hoàn Nhĩ.

Lúc này bên dưới một bên trên bậc thang xuất hiện một vị phủ thái tử gián điệp, Ngụy Diễn bay xuống đi xuống, một lát sau trở lại nóc nhà, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Kính Ngưỡng Lâu lại bắt đầu làm yêu, vừa mới ra lò bảng danh sách, đã tại bên ngoài diên truyền, lúc này chỉ sợ toàn bộ kinh thành, đều nghe nói rồi mới nhất thiên hạ mười người."

Nói đến đây, Ngụy Diễn vẻ mặt cổ quái, từng cái báo lên mười người kia, "Ma giáo Thái Thượng giáo chủ Đinh Anh, Hồ Sơn Phái chưởng môn Du Chân Ý, Xuân Triều Cung Chu Phì, Trần Bình An, Nam Uyển Quốc quốc sư Chủng Thu, Ma Đạo Nhân Lưu Tông, Tí Thánh Trình Nguyên Sơn, Kim Cương Thiền chùa Vân Nê hòa thượng, Bắc Tấn Long Vũ đại tướng quân Đường Thiết Ý, hiệp khách Phùng Thanh Bạch."

Cuối cùng ba người, tăng thêm cái kia Trần Bình An, bốn người trước đó chưa bao giờ lên bảng, tất cả đều là khuôn mặt mới.

Phiền Hoàn Nhĩ kinh ngạc hỏi: "Sư phụ ta đâu, Lục Phảng đâu ?"

Ngụy Diễn không có gì để nói.

Hắn chỗ nào biết rõ đáp án.

Chúng Thu tại phế tích bên trong sau khi đứng dậy, lắc một cái áo xanh, đánh rơi xuống tất cả bụi đất.

Cùng lúc đó, tại tường cây "Hóng mát" Trâm Hoa Lang Chu Sĩ cùng Ma giáo Nha nhi, chỉ cảm thấy gió mát quất vào mặt, sau đó tia sáng tối sầm lại, chăm chú nhìn lại, Chu Sĩ như trút được gánh nặng, Nha nhi thì tâm tình phức tạp, đã sợ mình bị vị này khách không mời mà đến nhìn trúng mắt, bị ma quỷ ám ảnh, biến thành Xuân Triều Cung oanh oanh yến yến một trong, cũng thở phào nhẹ nhõm, chính mình ít nhất tính tạm thời mệnh không lo rồi.

Tại Chu Phì hiện thân sau, những người kia người đều có giang hồ nghị lực cao thủ thực lực Xuân Triều Cung chúng mỹ nhân, cũng nhao nhao rơi vào cách đó không xa, như thiên nữ tán hoa.

Chu Phì nhìn lấy thê thảm nhi tử, lắc đầu nói: "Chỉ có ngàn ấy tiền đồ, dù là mang người về nhà, nhưng người cầm cái gì đi cùng Khương Bắc Hải tranh, người a, vẫn là lại tại bên này ngoan ngoãn nghỉ ngơi sáu mươi năm a, không phải ra ngoài chính là cái chết, không phải cho Khương Bắc Hải đùa chơi chết, chính là ta bị người tức giận đến đánh chết. Sáu mươi năm sau, bước lên toà này Ngẫu Hoa phúc địa ba vị trí đầu, ta liền đến mang người đi, liền cái này đều làm không được, người liền chết già nơi này đi."

Chu Sĩ đầy mặt kinh ngạc, lại không có quá nhiều thất lạc, ấy ấy không nói gì.

Chu Phì nghiêng liếc mắt nhi tử bên người Nha nhi, giễu cợt nói: "Là nghĩ đến không đi ra cũng không tệ, có thể cùng ngưỡng mộ trong lòng nữ tử song túc song phi ?"

Bị khám phá tâm sự Chu Sĩ có chút đỏ mặt.

Chu Phì đưa tay nắm vào trong hư không một cái, Nha nhi lập tức bị bàn

tay vô hình bứt lên, Chu Phì lại tiện tay vung tay áo, bên cạnh hiện ra một cái màu xanh quần áo, tự động mặc ở rồi Nha nhi trên người, cổ quái quần áo nhập vào thân về sau, Nha nhi vết thương lấy mắt trần có thể thấy tốc độ khôi phục, máu tươi đảo lưu về thể nội, một thân khí thế càng là từ vỡ đê hồng thủy biến thành rồi bình ổn dòng sông.

Chu Phì xoay người đối Chu Sĩ nói rằng: "Người lưu lại, người âu yếm nữ tử lại muốn rời khỏi. Ta chờ người sáu mươi năm, nếu như người hoàn thành ước định, có tư cách theo ta đi hướng Đồng Diệp Châu Ngọc Khuê Tông, người ngày đó liền có thể cưới cái này nhỏ nương tử, nếu như thất bại rồi, lần sau tại Xuân Triều Cung gặp mặt, người liền có thể nhìn tận mắt nàng xuyên qua áo cưới, sau đó gọi nàng một tiếng mẫu thân rồi."

Chu Sĩ vội vàng đứng người lên, chém đinh chặt sắt nói: "Tốt!"

Chu Phì nụ cười rực rỡ, sờ lên Chu Sĩ đầu, "Con ngoan."

Trong nháy mắt liền bị quyết định rồi vận mệnh nữ tử, như rút vào hầm băng.

Phùng Thanh Bạch đứng được rất xa, căn bản không dám trêu chọc cái này Chu Phì.

Chu Phì mỗi nói xong một đoạn văn, Phùng Thanh Bạch liền yên lặng dịch bước, cách càng xa.

Trích tiên nhân "Khinh chu đã xuống Vạn Trọng sơn", tu sĩ mưu đồ càng lớn, bỏ qua đến càng nhiều, khai khiếu thanh tinh đến càng muộn, tỉ như Lục Phảng loại này, bởi vì hắn tại Đồng Diệp Châu đã là nguyên anh Địa Tiên, hơn nữa còn là một tên kiếm tu, cho nên nhất định là vì rồi phá tâm ma, khẩu tâm quan mà đến.

Dù vậy, Lục Phảng từng bước một từ ngây thơ vô tri hài đồng, cùng một

vị nhị lưu cao thủ bái sư học nghệ, từ ngọ kiếm thuật, cuối cùng có thể tại Ngẫu Hoa phúc địa quy củ trời buộc bên dưới, cùng linh khí mỏng manh to lớn trong lồng giam, đồng dạng trở thành bốn đại tông sư một trong Điều Khảm Phong kiếm tiên, cái này là Lục Phảng chỗ cường đại.

Phùng Thanh Bạch mặc cảm, kém xa tí tắp, hẩn trích tiên nhân thân phận, lấy rồi xảo, mặc dù hồn phách không được đầy đủ, cùng Lục Phảng đồng dạng đem nhục thân ngưng lại tại Đồng Diệp Châu, nhưng là lớn bộ phận trí nhớ đều giữ lại xuống tới, chỉ là mượn nhờ Ngẫu Hoa phúc địa một bộ người khác túi da, xem như một tòa ở tạm nghịch lỗ khách bỏ, cuối cùng, Lục Phảng là tại trực chỉ bản tâm, cầu đạo chứng đạo, Phùng Thanh Bạch là lùi lại mà cầu việc khác, lấy thuật hỏi nói.

Mà không biết tại Đồng Diệp Châu chân thân là ai Xuân Triều Cung Chu Phì, hơn phân nửa cùng Phùng Thanh Bạch là một cái loại khác trích tiên nhân, đồng thời đầu cơ trực lợi càng nhiều, hiển nhiên tới đây không vì Đại Đạo, căn bản chính là du sơn ngoạn thủy đến rồi. Thế nhưng là đi vào Ngẫu Hoa phúc địa hoa thiên rượu mà ? Một đời chính là gần năm mươi năm, như vậy Chu Phì đến cùng là ai, có này quyết đoán, có này tài lực ?

Đồng Diệp Tông, Ngọc Khuê Tông, Thái Bình Sơn, Phù Kê Tông ?

Phùng Thanh Bạch trong lòng ai thán không thôi, tăng thêm cái kia đột ngột xuất hiện áo bào trắng người trẻ tuổi, chính mình vận khí thật sự là hồngбет đến cực điểm.

Dĩ vãng Ngẫu Hoa phúc địa cơ duyên, nhưng không có khó như vậy tranh thủ.

Đình Anh, Chu Phì, Du Chân Ý, Chung Thu, Lục Phảng, tăng thêm cái kia cái người trẻ tuổi , tùy ý một người, đặt ở trước đó mỗi một cái sáu mươi năm ở trong, đều là có hi vọng vấn đỉnh thiên hạ đệ nhất nhân, nhất là tạm thời thượng chưa lộ diện đình, xung quanh, du ba người, dù là đối

đầu đình phong thời kì Nam Uyển Quốc khai quốc hoàng đế Ngụy Tiễn, Ma giáo khai sơn thủy tổ Lô Bạch Tượng, nữ tử kiếm tiên Tùy Hữu Biên, người điên vì võ chu liễm, đều có thể tách ra vật tay!

Đang cùng nhi tử "Nói chuyện phiếm" Chu Phì, vẫn còn đang cùng Chúng Thu giảng co Trần Bình An, tăng thêm hấn Phùng Thanh Bạch.

Một con phố khác, đứng đấy ba vị trích tiên nhân.

Có hai người sóng vai đi tới, ngăn chặn rồi Phùng Thanh Bạch đường lui.

Tại kinh thành mở rồi một nhà tiệm tư lự tử Ma Dao Nhân Lưu Tông, tại tái ngoại thảo nguyên xưng vương xưng bá Tí Thánh Trình Nguyên Sơn.

Trình Nguyên Sơn cầm trong tay một cây thiết thương, gắt gao tiếp cận vị kia hiệp khách.

Ma Dao Nhân Lưu Tông lại nhìn một chút Chu Phì, lại liếc rồi liếc càng xa xôi Trần Bình An, tựa hồ tại chọn lựa đối thủ.

Phùng Thanh Bạch thở dài, nắm chặt trường kiếm trong tay, đau đầu đến cực điểm, nếu như mình toà kia lớn chỗ dựa còn chưa tới, coi như thật phải chết ở chỗ này rồi. Dù là chỗ dựa không đến, cái kia hảo huynh đệ đến rồi cũng thành.

Phùng Thanh Bạch hai mắt tỏa sáng, hiểu ý cười một tiếng.

Nơi xa đi tới một vị khí chất nho nhã hắc bào nam tử, lưng đeo trường đao.

Phùng Thanh Bạch cười phất tay chào hỏi, "Đường lão ca, đến a ?"

Trung niên nam tử có chút gât đầu.

Trình Nguyên Sơn trong lòng căng thẳng, có chút khó giải quyết.

Người tới là Bắc Tấn trụ cột, Long Vũ đại tướng quân Đường Thiết Ý, thân là đương thời đệ nhất danh tướng, cực ít công kích hãm trận, thế nhân chỉ biết vị này xuất thân hào phiệt võ nhân, yêu thích dùng đao, nhưng đao pháp sâu cạn, tu vi cao thấp, không người biết hiểu. Trừ rồi dụng binh như thần bên ngoài, Đường Thiết Ý càng nhiều bị đề cập chính là một cái khuê các chuyện lý thú, nghe đồn người này có nhuộm lông mày đậm mê, yêu thích nhường vợ thiếp vẽ ra các loại lông mi dài, một khi diện thế, Bắc Tấn kinh thành quý tộc phụ nhân nhao nhao bắt chước.

Trình Nguyên Sơn nhẹ giọng nói: "Lưu lão nhi, đừng phốt lờ, Đường Thiết Ý người này dùng đao, cực kỳ bá đạo, sở trường một đao phân thắng bại, hai đao định sinh tử."

Lưu Tông không quan tâm nói: "Dùng đao ? Ta đối với hắn không hứng thú."

Hắn chỉ chỉ xa xa Trần Bình An, "Tiểu tử kia, về ta rồi."

Lưu Tông không còn để ý không hỏi Trình Nguyên Sơn, đi thẳng về phía trước, liền Phùng Thanh Bạch cũng không để ý, tiếp tục hướng phía trước, một tay nhẹ nhàng chải vuốt tóc trắng, một tay giấu ở trong tay áo.

Thế là biến thành rồi Tí Thánh Trình Nguyên Sơn một người giao đấu hai vị cao thủ.

Trình Nguyên Sơn làm ra một cái ngoài dự liệu cử động, nâng thương đi đến đường phố bên cạnh, vì Đường Thiết Ý nhường ra con đường, đưa tay ra hiệu một mực đi cùng Phùng Thanh Bạch tụ hợp, hắn tuyệt không ngăn trở.

Đường Thiết Ý đi ngang qua Trình Nguyên Sơn bên người thời điểm, vẫn không quên quay đầu cười hỏi nói: "Thật không nhận hai ta đao ? Hai đao mà thôi, rất nhanh."

Trình Nguyên Sơn dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần.

Phùng Thanh Bạch có chút bội phục vị này Tí Thánh tu tâm dưỡng tính công phu rồi.

Đường Thiết Ý hướng đi Phùng Thanh Bạch, có chút oán trách, "Lần trước gặp mặt, nói xong rồi người chỉ bên này đục nước béo cò, làm sao biến thành rồi xung phong ?"

Phùng Thanh Bạch cười ha ha nói: "Cầu phú quý trong nguy hiểm nha."

Hai người phía trước năm quen biết tại Bắc Tấn một tòa biên quan quận thành, lúc đó Đường Thiết Ý vừa mới suất quân đánh lui thảo nguyên man tử, cơ duyên xảo hợp, mới quen đã thân, Phùng Thanh Bạch thậm chí còn tại Đường Thiết Ý dưới trướng binh nghiệp, đợi rồi lớn thời gian nửa năm, lấy thám báo thân phận tham gia qua một lần đại chiến, nếu như không phải Phùng Thanh Bạch khẳng khẳng muốn tiếp tục du lịch sơn hà, Đường Thiết Ý đều muốn vì hắn cùng Bắc Tấn Quốc hoàng đế đòi hỏi một cái tướng quân thân phận rồi.

Phùng Thanh Bạch nhìn lấy khuôn mặt quen thuộc, hiếu kỳ hỏi: "Làm sao người tới rồi?"

Đường Thiết Ý quay đầu mắt nhìn bất động như núi Tí Thánh Trình Nguyên Sơn, sau đó trừng mắt nhìn Phùng Thanh Bạch, "Du chân nhân bản tiếng, muốn cái mạng nhỏ của người. Liền ta đều nghe nói rồi, chính người không rõ ràng ? Hiện tại bao nhiêu người nếu muốn người này cái mạng nhỏ, thật sự cho rằng chỉ có một cái Trình Nguyên Sơn ? !"

Phùng Thanh Bạch nhếch lên miệng, nhin cười.

Nơi này đầu đương nhiên rất có huyền cơ, cổ sự này, đầy đủ để bọn hắn trùng phùng tại tha hương huynh đệ hai người, hảo hảo uống mấy bầu rượu ngon rồi.

Đường Thiết Ý tuy là Ngẫu Hoa phúc địa đất sinh đất nuôi nhân vật, thế nhưng là dù là tại Đồng Diệp Châu, Phùng Thanh Bạch đều không có gặp gỡ như thế hợp khẩu vị gia hỏa, tính tình phóng khoáng, thiên tư trác tuyệt, kinh tài tuyệt diệu, bất luận cái gì lời ca tụng, đều có thể đặt ở cái này đầy bụng thao lược võ phu trên người.

Văn chương chỉ là việc nhỏ, giang hồ không gì hơn cái này.

Cần biết lớn văn vì thao lược, lớn võ làm vũ khí pháp.

Cái này là Đường Thiết Ý cách nhìn.

Chỉ sợ cả tòa Ngẫu Hoa phúc địa, cũng chỉ có Đường Thiết Ý một người, có thể làm như là xem.

Phùng Thanh Bạch dự định bán một cái cái nút, cười nói: "Chỉ cần Đường lão ca không thèm nhỏ dãi ta viên này đầu. . ."

Không chờ Phùng Thanh Bạch nói hết lời.

Ánh mắt liền bị phô thiên cái địa tuyết trắng đao cương che đậy.

Sinh mệnh một khắc cuối cùng, Phùng Thanh Bạch chỉ có mờ mịt.

Trích tiên nhân Phùng Thanh Bạch tại chỗ bị chém thành hai khúc, nửa bộ thi thể phân biệt đâm vào hai bên đường trên vách tường.

Đường Thiết Ý chậm rãi thu đao vào vỏ.

Chính là thanh kia biến mất nhiều năm yêu đao "Luyện sư" .

Tứ đại phúc duyên một trong, cùng Đinh Anh đỉnh đầu ngân sắc mũ hoa sen, Nam Uyển Quốc kinh thành màu xanh quần áo, Bạch Hà chùa La Hán kim thân đặt song song.

Đường Thiết Ý vẻ mặt không buồn không vui, thì thào tự nói nói: "Vừa rồi đang trên đường tới, vừa mới nghe nói người bước lên mới nhất thiên hạ mười người rồi, hạng chót, sắp xếp thứ mười. Lại có là, ta vậy mà cũng tới bảng rồi, sắp xếp thứ chín. Phùng Thanh Bạch, người đại khái coi là cùng Du Chân Ý ngằm xuống từng có một lần thắng thắn đối thoại, liền có thể sống đến cuối cùng, nguyên bản xác thực như thế, ta lần này chạy đến, cũng thật là vì rồi cứu người, thế nhưng là ngàn vạn lần không nên, người thứ mười, ta thứ chín, huynh đệ hai người lên một lượt bảng."

Đường Thiết Ý khẽ thở dài một cái, "Trích tiên nhân cũng sẽ chết a."

Nhặt lên trên mặt đất thanh kia bội kiếm, treo ở bên hông, hữu ý vô ý, Đường Thiết Ý bán rồi một sơ hở.

Bởi vì thế gian cơ hồ không có một cái nào đỉnh tiêm cao thủ gặp qua hãn đạo pháp, thấy qua, đều chết tại rồi Đường Thiết Ý đao bên dưới.

Bắc Tấn triều đình tại cái này hai mươi năm trước, hoàng đế bệ hạ bị giang hồ võ Phù Sai chút ám sát sau khi thành công, liền bắt đầu phát rõ bệnh cuồng, bí mật bắt được rồi hơn mười vị nhất lưu nhị lưu cao thủ, đều bị để dùng cho vị này Long Vũ đại tướng quân luyện đao, khiến cho Bắc Tấn nước giang hồ ảm đạm vô quang, không người kế tục, Lục Phảng tại Điều Khám Phong, không hỏi thế sự, thâm căn cố đế Kính Tâm Trai trọng tâm, ở chỗ hướng nước khác triều đình thăm thấu, rõ ràng là chí tại thiên hạ, mà không tại giang hồ, đối với Bắc Tấn trong nước võ lâm chém giết cùng giang hồ ân oán, từ trước tới giờ không

nhúng tay.

Đường Thiết Ý tại Bắc Tấn, tay cầm mười mấy vạn tinh nhuệ nhất biên quân, nhàn hạ thời gian, liền vì mỹ nhân họa mi, thời gian không nên quá tiêu dao.

Hắn xác thực như Trình Nguyên Sơn nói tới, cả đời võ học cũng chỉ có hai đao, một đao không gì không phá, một đao hậu phát chế nhân.

Cho nên tu vi không bằng Đường Thiết Ý nhất lưu cao thủ, hắn phải chết, tu vi chỉ cần không phải cao hơn Đường Thiết Ý quá nhiều tông sư, cũng rất nguy hiểm.

Chỉ tiếc Tí Thánh Trình Nguyên Sơn đối với Đường Thiết Ý cái kia sơ hở, không có tham công liệu lĩnh, lão nhân chỉ là yên lặng thôi lui.

Đối mặt vị này Bắc Tấn Long Vũ đại tướng quân, cũng không phải là không có lực đánh một trận, tương phản, hắn cho là mình phần thắng càng lớn, nhưng là chính diện đón lấy Đường Thiết Ý hai đao về sau, chính mình tất nhiên thụ thương không nhẹ, đến lúc đó chỉ sợ cũng đến phiên người khác tới cắt lấy đầu lâu của mình rồi.

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, ná cao su ở phía dưới.

Đường Thiết Ý đột nhiên cúi đầu nhìn lại, chỉ gặp trong tay thanh kia "Luyện sư" trên vỏ đao khắc văn, như thủy ngân chảy xuôi nhấp nhô, tản mát ra nhàn nhạt năm màu lưu huỳnh, sau đó thuận chuôi đao cùng bàn tay, lan tràn lên phía trên đến rồi Đường Thiết Ý bả vai, cổ, Đường Thiết Ý từ đầu đến cuối không có buông ra chuôi đao, đợi đến những cái kia hào quang triệt để chui vào da thịt, gân cốt, Đường Thiết Ý cảm thấy cái này đem gần đây ngẫu nhiên đoạt được luyện sư, rốt cục cùng mình hòa làm một thể.

Nơi xa Chu Phì chặc chặc nói: "Vận khí coi như không tệ, làm thịt rồi

cái trích tiên nhân, đến rồi kiện nhận chủ pháp bảo, như hồ thêm cánh, thứ tự khẳng định phải lại hướng phía trước chuyển một chuyển rồi."

Chu Phì quay đầu qua, cười tùm tùm giáo huấn nhi tử Chu Sĩ cùng Nha nhi, "Nhìn thấy không, làm người liền phải như vậy, thẳng đến một khắc cuối cùng mới xuất thủ, lừa hấn cái chậu đầy bát đầy đủ. Cho nên nói a, lúc đầu càng nhảy nhót, bị chết càng thảm. Các người nhìn xem Đinh Anh cùng Du Chân Ý cái này hai cái con rùa già, lộ đầu sao ? Không có. Ân, còn có cái Kính Tâm Trai lão yêu bà Đồng Thanh Thanh, trốn tránh đến sâu nhất, ai cũng tìm không ra nàng. Ta liền tiếp nhận rồi im lìm rồi, nào có trích tiên nhân tới này pha trộn, phảng phất trời sinh chính là vì rồi chạy trốn chết, thậm chí ngay cả Đinh Anh những năm này cũng không tìm tới, xu cát tị hung bản sự, nàng thiên hạ đệ nhất."

Chu Sĩ cười khổ không thôi.

Bày ra như thế cái tính tình cổ quái lão cha, hấn Chu Sĩ không có đổi thành một người điên, đã rất không dễ dàng rồi.

Vì rồi trợ giúp cái kia Lục thúc thúc đánh vỡ tâm ma, làm rồi nhiều như vậy bản thủ sự tình, kỳ thật Chu Sĩ nhìn ra được, đối với sắc đẹp, thậm chí là quyền thế, phụ thân chưa từng có thấy vừa mắt.

Năm đó hấn vẫn còn con nít thời điểm, tận mắt nhìn đến Lục thúc thúc xâm nhập Xuân Triều Cung, phụ thân đứng đấy bất động , mặc cho đối phương một kiếm đâm xuyên trái tim.

Mà tại lúc đó giữa hai người, còn có một vị vì rồi bảo hộ phụ thân, kiên quyết chịu chết phụ nhân.

Chính là Lục thúc thúc kính trọng nhất sư nương.

Phụ thân Chu Phì tựa như hoàn toàn không có thụ thương, tiện tay đẩy ra cái kia si tình nữ tử, sau đó từng bước tiến lên , mặc cho thanh kiếm kia

một tắc một tắc chui ra phía sau lưng, trong mắt cha chỉ có Lục Phảng, cơ hồ cùng Lục Phảng mặt đối mặt mới dừng bước, cười hỏi nói: "Lục Phảng, tỉnh rồi không?"

Chu Sĩ thở dài.

Cái này là phụ thân quê quán bên kia tiên gia tu đạo a, quá mức quý quýệt rồi.

Xuyên qua rồi món kia xiêm y màu xanh Nha nhi càng là trầm mặc.

Nàng sư phụ, cũng liền là Ma giáo giáo chủ, Đinh Anh duy nhất đệ tử, năm ngoái bị người trọng thương, trở lại tông môn sau, chữa thương vô dụng, chỉ có thể trơ mắt nhìn lấy thân thể mục nát, sinh cơ kịch liệt trôi qua, chỉ là vị này Nha nhi trong mắt kiêu hùng, hắc lâm chung di ngôn, rất là kỳ quái: Chân nhân đi thế, nhập lửa không nóng, chìm nước không chìm. Như vậy tiên nhân đâu ? Ta cũng đã gặp rồi.

Nha nhi xem như ma con đỡ đầu đệ, đối với những cái kia lai lịch không rõ trích tiên nhân, cũng không quá nhiều thành kiến cùng hận ý, nàng thậm chí cũng không hướng tới trong truyền thuyết phi thăng, nàng lưu luyến nhân gian, cái nhà này hương, chỉ muốn cùng dung mạo, thiên phú cùng dã tâm đều không thua chính mình Phiên Hoàn Nhĩ phân cao thấp, đến đỡ Nhị hoàng tử đăng cơ, sau đó tranh thủ bốn nước nhất thống, như vậy nàng trở thành Nam Uyển Quốc hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ cũng tốt, trở thành kế sư gia gia Đinh Anh, Du Chân Ý về sau tân nhiệm giang hồ cộng chủ cũng được, đều có thể vừa lòng thỏa ý.

Chỉ là lần này Kính Ngưỡng Lô cùng cái kia "Lão thiên gia", hết lần này tới lần khác chọn trúng rồi Nam Uyển Quốc Cổ Ngưu Sơn, xem như phi thăng địa phương, mà nàng lại hảo chết không chết bị vị sư gia kia gia tìm tới rồi, biến thành hắc lão nhân gia đầy tớ.

Trong nội tâm nàng đau khổ không thôi, nhịn không được ngẩng đầu

nhìn một chút ngõ hẻm kia, tòa kia tòa nhà vị trí.

Ta sư gia gia ai, làm sao người tới không xuống núi ?

Đường Thiết Ý đã rời đi, bởi vì đối đầu Chu Phì, hắn không có lòng tin, cho dù có được rồi hoàn chỉnh luyện Sư Dao, trực giác nói cho hắn biết đụng tới Chu Phì, hắn phải chết không nghi ngờ.

Tựa như trước đó những cái kia biến thành Ma Dao thạch kẻ đáng thương tông sư, năm đó đối đầu hắn Đường Thiết Ý đồng dạng.

Thế là hắn tìm kiếm Tí Thánh Trình Nguyên Sơn phiên phúc.

Nhưng là để Đường Thiết Ý ảo não chính là tên kia vậy mà chuồn mất, liếm rồi khí tức, tại toà này kinh sư như cá vào nước.

Đường Thiết Ý trong lòng oán hận, nếu là ở Bắc Tấn kinh thành, Trình Nguyên Sơn cũng chỉ có thể chờ chết rồi.

Hắn hoàn toàn có thể điều động một thành Cấm Quân, trắng trợn đuổi bắt lạc đàn bất luận một vị nào tông sư.

Đương nhiên Đinh Anh cùng Du Chân Ý, Đường Thiết Ý giết chết bọn hắn điểm này ý nghĩ, đều không có, cũng không dám có.

Hắn lần này lặng yên rời đi Bắc Tấn đi vào Nam Uyển Quốc, cơ hồ mỗi một bước, đều tại vị kia Du chân nhân nằm trong tính toán. Khả năng còn muốn sớm hơn, từ hắn đạt được cái này đem yêu dao luyện sư bắt đầu.

Đường Thiết Ý cũng không hướng tới cái gì phi thăng lên trời, cái gì tiên nhân chi hương, toà này thiên hạ đã đầy đủ để hắn mở ra chỗ dài!

Đinh Anh cùng cái kia tên là Tào Tình Lãng hài tử, một cái ngồi tại trên ghế đầu phơi mặt trời, một cái đứng tại nhà bếp cửa ra vào, run lấy bảy năm đao bổ củi.

Đinh Anh vừa mới khi biết Đồng Thanh Thanh không tại mười người liệt kê sau, thở dài, quay đầu đối với hài tử cười nói: "Người không có chuyện rồi, cái kia bà di thực sự là. . ."

Nói đến đây, dù là Đinh Anh dạng này đại ma đầu, cũng có chút dờ khóc dờ cười, không biết như thế nào đánh giá Đồng Thanh Thanh mới tính chính xác xác thực.

Đinh Anh so trên đời tất cả mọi người hiểu rõ Kính Tâm Trai Đồng Thanh Thanh.

Đến một lần hai người số tuổi tương đương, là cùng một bối nhân, mà lại đã sớm nhận biết. Đinh Anh là Ma giáo kế Lô Bạch Tượng về sau lại một vị võ học kỳ tài, tuổi còn trẻ liền bước lên thiên hạ sau mười người, cho nên rất sớm đã một mình xông xáo giang hồ, Đồng Thanh Thanh lúc đó thân phận, cùng loại hiện tại Kính Tâm Trai Phiền Hoàn Nhĩ, chỉ là so với thận trọng từng bước, đem vô số anh hùng hào kiệt đùa bỡn trong lòng bàn tay Phiền Hoàn Nhĩ, nàng sư phụ, Đồng Thanh Thanh là cái chính cống đồ hèn nhát, bị buộc bắt đắc dĩ lên làm rồi Kính Tâm Trai đời tiếp theo cố định tông chủ, lại mặt dày mày dạn chờ tại trong tông môn, không muốn ra ngoài giúp đỡ tông môn mưu cầu thiên hạ, Đinh Anh gan to bằng trời, có một lần len lén vào Kính Tâm Trai, đi toà kia cấm địa đình giữa hồ hóng mát thường tháng, kết quả là gặp gỡ rồi tại trong đình ô nghẹn ngào nuốt Đồng Thanh Thanh, dựa vào đình trụ cuộn mình bắt đầu, thiếu nữ chính nói tâm sự, không thể phát hiện Đinh Anh, vội vàng oán trách sư phụ nàng quá nhẫn tâm, phải đem nàng đuổi ra tông môn, oán trách sư tỷ các sư muội quá dằn, tập võ đều như vậy dụng tâm rồi, vậy mà còn không đánh lại mỗi ngày lười biếng chính mình, sau đó tách ra ngón tay nói trên giang hồ những cao thủ kia, như thế nào lợi hại, như

thế nào hung tàn, cuối cùng liên nhị lưu cao thủ đều không buông tha, từng cái thuộc như lòng bàn tay, giống như người người đều là trăm năm khó gặp đại tông sư. . .

Đình Anh cảm giác mình thật sự là gặp quý, dưới gầm trời vậy mà còn có như thế sợ chết nường môn.

Đồng Thanh Thanh cuối cùng cũng là tiếp cận thiên hạ hai mươi người nhất lưu cao thủ, rốt cục phát hiện rồi Đình Anh, sau đó nàng cũng giống là gặp quý.

Mở miệng câu nói đầu tiên đúng là mang theo tiếng khóc nức nở nói cho Đình Anh, chỉ cần không giết nàng, nàng liền xem như không có cái gì trông thấy.

Đồng Thanh Thanh đương nhiên là một vị mỹ nhân, so đồ đệ Phiên Hoàn Nhĩ, Nam Uyển Quốc hoàng hậu Chu Xu Chân, xác thực đều muốn càng thêm động lòng người.

Nhưng Đình Anh dù là qua rồi nhiều năm như vậy, nhớ kỹ rõ ràng nhất, lại là Đồng Thanh Thanh ngay lúc đó vẻ mặt, ngậm lấy nước mắt, miết miệng, cầu người, sợ hãi yếu ớt, giống một cái rừng chỗ sâu gặp phải cầm đao tiêu phu tuổi nhỏ con nai.

Đình Anh đời này đều si tâm võ học, chưa bao giờ có tình yêu nam nữ, đối với Đồng Thanh Thanh cũng không cái gì tình yêu gợn sóng, nhưng là Đồng Thanh Thanh tính tình, cùng năm đó nàng tại Kính Tâm Đình bên trong vẻ mặt đó, Đình Anh thật sự là khó mà quên.

Một lần kia gặp lại, không có phong ba, Đình Anh đi Kính Tâm Trai Tàng Kinh Lâu trộm rồi bản bí tịch, lặng yên trốn xa.

Đồng Thanh Thanh tại Đình Anh sau khi rời đi, liền dọa đến tranh thủ thời gian chạy về chính mình sân nhỏ, liền mật báo đều không có.

Về sau Đinh Anh càng ngày càng nổi danh khí, nhất là sáu mươi năm trước Nam Uyển Quốc loạn chiến, Đinh Anh đoạt được cái kia đỉnh ngân sắc mũ hoa sen, nhất cử trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, về sau chém giết mười mấy vị trích tiên nhân, biết rõ rồi cái này đến cái khác bí mật. Trong lúc đó, Đinh Anh một lần ngẫu nhiên, lại gặp rồi Đồng Thanh Thanh một mặt, lúc ấy nàng đoán chừng là thực sự không da mặt trốn ở Kính Tâm Trai rồi, cuối cùng bắt đầu hành tẩu giang hồ, nhưng là vận sự không thuận, lại lớn lên để cho người ta kinh động như gặp thiên nhân, lại bị lúc đó Ma giáo ba môn một trong Binh Phù môn môn chủ bắt lấy, nếu như không phải Đinh Anh vừa vặn đi ngang qua Binh Phù môn, cứu xuống rồi Đồng Thanh Thanh, đoán chừng vị tiên tử này liền muốn trở thành đầu kia heo mập tiết dục độc chiếm rồi, Đinh Anh không có trắng cứu nàng, căn bản không cần nghiêm hình ép hỏi, liền biết được rồi Kính Tâm Trai rất nhiều cơ mật chuyện quan trọng, cùng nàng tất cả một mực nhớ xuống mười mấy trên cửa thừa bí pháp, trong đó hơn phân nửa, toàn bộ là dùng để bảo mệnh cùng chạy trốn chết công phu, bằng không chính là hóa mục nát thành thần kỳ dịch dung thuật, sát lực to lớn, nàng đã gặp qua là không quên được, nhẹ nhõm nhớ xuống rồi, lại đồng dạng đều không học. . .

Nếu như không phải Đinh Anh không muốn nhiều muốn, nàng đều hận không thể trở về Kính Tâm Trai, lại cho hắn trộm ra mấy bộ tiên gia thuật pháp, mà lại lã chã chực khóc mà vỗ ngực cam đoan, có thể làm cho Đinh Anh vô địch thiên hạ, thần công cái thế, nhất thống giang hồ. . .

Nàng đại khái quên rồi, lúc đó Đinh Anh sớm đã là thiên hạ đệ nhất nhân rồi.

Nhiều năm về sau, Đồng Thanh Thanh trở về Kính Tâm Trai kế thừa tông chủ chi vị sau, Đinh Anh lại tìm kiếm nàng một lần, kết quả vậy mà không có tìm được nàng, liền biết rõ tên hèn nhát này hơn phân nửa là tu tập rồi Kính Tâm Trai môn kia bí mật bất truyền, có thể làm cho nữ tử phản lão hoàn đồng, mà lại công lực sẽ nước lên thì thuyền lên, niên kỷ

trở nên càng nhỏ, công lực càng thâm hậu, tiền đề đương nhiên là nàng sẽ mất đi nghiêng nước nghiêng thành tư sắc, nhưng là đối với Đồng Thanh Thanh tới nói, đoán chừng phần này đại giới, thật không tính cái gì, quả nhiên như Đinh Anh sở liệu, Đồng Thanh Thanh cuối cùng bước lên rồi thiên hạ mười người liệt kê.

Cho nên lần này tiến vào Nam Uyển Quốc kinh thành, Đinh Anh một mực đang lưu ý tất cả bên trong Uẩn Linh khí hải đồng.

Tìm tới rồi sáu bảy, đều không phải là Đồng Thanh Thanh.

Có ý tứ chính là, những hải tử này, luyện võ chưa hẳn có thể trở thành nhất lưu cao thủ, nhưng là tu tập trích tiên nhân tiên gia thuật pháp, nhất định tiến triển cực nhanh.

Đinh Anh đương nhiên không hứng thú đưa các nàng bồi dưỡng thành kế tiếp Du Chân Ý hoặc là Chu Phi.

Cuối cùng Đinh Anh tìm tới rồi dưới mí mắt Tào Tình Lăng, bởi vì hắc ý tưởng đột phát, dù là hắc là một cái nam đồng, nhưng là Đinh Anh cảm thấy lấy Đồng Thanh Thanh vì rồi bảo mệnh dùng bất cứ thủ đoạn nào tính cách, tăng thêm Kính Tâm Trai nhiều như vậy kỳ quái bí tịch, nhất là mấy bộ liên quan đến hồn phách chuyển di tiên thuật, nói không chừng thật có thể là giấu ở rồi Tào Tình Lăng thể nội, chân chính nhục thân thì tùy tiện một giấu, trời đất bao la, người sống vẫn như cũ khó tránh khỏi lộ ra dấu vết để lại, nhưng một cái "Người chết" liền khó tìm rồi.

Chỉ là hết thầy đều bị cái kia bảng danh sách phá vỡ, Đồng Thanh Thanh vậy mà không tại mười người liệt kê.

Cái này nói rõ Đồng Thanh Thanh ngay sau đó tuyệt đối không phải hải đồng chi thân!

Rõ ràng, gan nhỏ đến cực điểm Đồng Thanh Thanh, nhận định rồi quen thuộc nàng lai lịch chính mình, sẽ tìm đến nàng, nàng có thể là lần trước trèo lên bảng mười người sau, lập tức nghịch hướng thôi diễn rồi môn kia tiên thuật, gia tăng rồi số tuổi, từ đó dẫn đến tu vi hạ xuống, Đinh Anh có thể xác định, trước hôm nay cái kia trên bảng mười người, lần này Kính Ngưỡng Lô lâu chủ Chu Xu Chân động tay chân, bởi vì vị này Nam Uyển Quốc hoàng hậu vốn là là Kính Tâm Trai đệ tử.

Nhưng là Chu Xu Chân không có cách nào quyết định cuối cùng bảng danh sách thứ tự, bởi vì vừa mới tới tay mười người, là một vị "Lão thiên gia" quyết định, lúc này mới khiến cho Đồng Thanh Thanh lộ ra chân tướng.

Giờ phút này ngồi ở trong viện, Đinh Anh cười ha ha.

Hắn rất ngạc nhiên, như thế một vị chưa bao giờ nghe trích tiên nhân, ở quê hương bên kia sẽ là như thế nào một vị người tu đạo.

Về phần này lại nhi đồng xanh xanh lấy cái nào "Thân phận", lại lén lén lút lút trốn ở rồi chỗ nào, Đinh Anh đã không còn hiếu kỳ, dù sao đã đầy đủ thú vị rồi.

Dù là chính mình đoán sai rồi chân tướng, Đồng Thanh Thanh có thể thắng hắn Đinh Anh lần này, Đinh Anh cũng không quan trọng rồi.

Hắn Đinh Anh sở cầu sự tình, là muốn chiếm cứ thiên hạ ít nhất tám điểm võ vận, lấy thuần túy nhục thân, Bạch Nhật Phi Thăng, hoàn thành tiên vô cổ nhân hậu vô lai giả hành động vĩ đại, đi được so chu liễm cùng Tùy Hữu Biên đều muốn càng xa, cao hơn!

Hắn muốn thắng rồi một phương này thiên địa lão thiên gia.

Ít nhất cũng phải buộc đối phương không tiếc hồng rồi chính mình quy củ, tự mình xuất thủ, đánh giết chính mình, như vậy hắn Đinh Anh đồng

dạng dù chết không tiếc.

Đinh Anh quay đầu nhìn một cái cửa sổ, cười nói: "Không nên gấp gáp, ta sẽ thả người đi ra, bất quá đến lúc đó chính là người chủ nhân thân tử đạo tiêu thời điểm, hi vọng tương lai người còn có thể tìm tới hãn chuyên thể, bồi tiếp hãn đi tranh một chuyến sáu mươi năm sau cơ hội, chỉ thể thôi rồi."

Đinh Anh đứng người lên.

—— ———

Trần Bình An đứng tại khe rãnh biên giới, hai tay áo không gió mà dao động.

Ma Dao Nhân Lưu Tông hướng đi Trần Bình An, đối với Tí Thánh Trình Nguyên Sơn, Đường Thiết Ý cùng Phùng Thanh Bạch bên kia biển cổ, căn bản không thềm để ý.

Dụng tâm chi một lòng, Lưu Tông được công nhận thiên hạ ba vị trí đầu, đối với cái này Du Chân Ý sớm có kết luận, vì thế Du Chân Ý còn từng rời đi Hồ Sơn Phái, tìm kiếm đến Lưu Tông, thuyết phục người này vứt bỏ ở trong tay cây đao kia, dưới chân võ học con đường sẽ chỉ càng rộng.

Chỉ là Lưu Tông không có đáp ứng mà thôi, nói cây đao kia, chính là vợ của hãn, ném không được, cái này gọi nghèo hèn vợ không xuống đường.

Từ trước đến nay ăn nói có ý tứ Du Chân Ý cười mở cười to, lần đầu tiên cùng Lưu Tông uống rượu rồi, cứ thế mà đi.

Đây không phải cái gì nghe nhầm đồn bậy giang hồ tin tức ngấm, là Du Chân Ý một vị đích truyền đệ tử chính miệng nói tới.

Ma Dao Nhân Lưu Tông vừa chính vừa tà, thanh danh bất hảo cũng không kém, từ trước tới giờ không lạm sát kẻ vô tội, chỉ là tất cả chết ở trên tay hắn người, thường thường vô cùng thâm hiểm, càng là cao thủ tông sư, chết bề ngoài càng cực kỳ bi thảm, có thể làm cho người nhìn đến đem mặt đều phun ra.

Chúng Thu đã đi trở về trên đường.

Hắn, Trần Bình An, Lưu Tông, tương hồ là kỷ góc xu thế.

Chúng Thu cười nói: "Ta cùng hắn trận này đỡ còn không có đánh xong, Lưu Tông, người có thể chờ chúng ta phân ra thắng bại lại xuất đao không muộn, về phần đến lúc đó người là cùng ta so chiêu, vẫn là cùng hắn giao thủ, hiện tại còn khó nói."

Lưu Tông ánh mắt cực nóng, xuất đao giết người trước đó, bắt đầu thói quen mài răng như mài đao, lộ ra mười phần làm người ta sợ hãi.

Lão nhân suy nghĩ một chút, "Có thể. Chỉ cần các người đừng ghét bỏ ta lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, có phần này sống đến sau cùng lòng tin liền tốt. Nếu như không có. . ."

Hắn chỉ chỉ Trần Bình An, "Chúng quốc sư người bây giờ có thể rời đi, hắn lưu cho ta là được. Ta Lưu Tông đời này còn không có cho trích tiên nhân mở ngực mổ bụng đấy."

Đối với cùng ở tại một tòa thành trì Nam Uyển Quốc quốc sư, Lưu Tông là đánh tâm nhãn bội phục, trước đó tại nhà mình cửa hàng, đã từng đối với Tí Thánh Trình Nguyên Sơn nói thẳng qua.

Chúng Thu chỉ chỉ trên người mình món kia phá toái không chịu nổi áo xanh, mỉm cười nói: "Người thấy ta giống là cam tâm thu tay lại đáng về sao?"

Lưu Tông thở dài, "Được thôi, cái kia ta chờ đám các người phân ra kết quả."

Chủng Thu hỏi: "Chu Phì cũng là trích tiên nhân, vì sao không giết hẳn?"

Lưu Tông lắc đầu nói: "Ta lại không ngốc, trước mắt cái này cái người trẻ tuổi, cùng người là một cái con đường, chặt bắt đầu, nhất định đao đao đến thịt, cảm giác mới tốt. Cái kia Chu Phì biết yêu thuật, nói không chừng chết rồi liền cái thi thể đều không có, ta liều mạng, phí lớn như vậy kình, kết quả là giỏ trúc mức nước công dã tràng, ta không làm."

Chủng Thu bất đắc dĩ lắc đầu.

Trần Bình An không có để ý Ma Dao Nhân Lưu Tông, hướng về phía trước mở ra một chướng, ra hiệu Chủng Thu có thể tái chiến.

Lưu Tông ngăn người, giậm chân một cái, "Ai u, bộ dáng này, bộ này giá đỡ thật tuần a, may mà lão tử không phải cái tuổi trẻ nường môn, bằng không thì cũng muốn động tâm, không nên không nên, cái này nếu là cho người đi xông xáo giang hồ, còn không phải họa họa mấy chục trên trăm cái cô nương xinh đẹp a, nên giết nên giết, tuyển người không chọn Chu Phì, đúng là không sai."

Chủng Thu cùng Trần Bình An tựa như đều đã tâm tĩnh mà "Nhập đạo", ngoảnh mặt làm ngơ, giếng cổ không gợn sóng.

Lưu Tông bỗng nhiên ngừng lại lời nói đầu.

Bởi vì khoảng cách hai người gần nhất hẳn, kỳ rồi quái tai, vậy mà giống như nghe được rồi leng keng một tiếng giọt tiếng nước.

Sau một khắc, một luồng bàng bạc cương gió đập vào mặt, Lưu Tông mặc dù không nhúc nhích tí nào, thế nhưng là ống tay áo cùng đầu tóc

đều bị thổi lất phất đến phân loạn vô cùng.

Nguyên lai là Chủng Thu cùng cái kia cái người trẻ tuổi đối đầu rồi một quyền, quyền cương tứ tán, hai người bốn phía bụi đất tung bay, mặt đường đá xanh vỡ vụn, gào thét vang khắp nơi.

Lưu Tông đưa tay đánh bay một khóa nhanh như bàn máy tên nổ mũi tên phi thạch, trường lớn con mắt nhìn lại, không muốn bỏ lỡ một tơ một hào chi tiết.

Khá lắm, hai người này xuất thủ, quả thực chính là muốn đánh cho sơn băng địa liệt.

Một bộ áo xanh Chủng Thu, cùng một thân áo bào trắng Trần Bình An, đã nhanh đến rồi thân hình phân biệt như sương trắng cùng khói xanh.

Hai người chỗ đến, long trời lở đất.

Một trận hung hiểm vạn phần cận thân bác sát, hai cái thân ảnh không có một lần kéo ra một trượng khoảng cách, nhiều nhất không đến ba cánh tay khoảng thời gian, trừ bỏ một người một tay, ý vị này hai người dù là bị một quyền đập trúng, đều tuyệt đối chỉ rời khỏi một tay khoảng cách!

Người khác là ốc nước ngọt trong vỏ làm đạo tràng, hai cái này điên rồi ma gia hỏa thì là Phương Thốn ở giữa phá thành lay núi, thật sự là huyết nhục chi khu ?

Hai đạo phiêu miểu bóng người, cơ hồ hủy đi rồi cả con đường nói.

Nhưng là tựa như ước định đồng dạng, hai bên kiến trúc cùng tường cao lông tóc không tổn hao gì.

Song phương đối với quyền ý khống chế, chân chính đạt tới rồi diệu đến đỉnh phong cảnh giới.

Ước chừng sau một nén nhang.

Chu Phì đột nhiên vỗ một cái cái trán, "Tốt người cái Chủng Thu, thuần tâm quấy rối a."

"Đi rồi đi rồi, thật sự là nhìn không được rồi. Dù sao còn có Đình Anh cùng Du Chân Ý thu thập tàn cục."

Chu Phì hai tay phân biệt xách ở Chu Sĩ cùng Nha nhi đầu vai, xách gà con giống như, vút qua mà đi.

Những cái kia Xuân Triều Cung mỹ nhân mặc dù một đầu sương mù, vẫn là đi theo Chu Phì lên không bay xa.

Đường phố phần cuối bên kia, tro bụi che khuất bầu trời.

Góc rẽ, Chủng Thu cười nghênh ngang rời đi, dọc theo mặt khác một đầu đường cái rời đi, vị quốc sư này mặc dù đầy bụi đất, nhưng là không có nửa điểm sa sút tinh thần chi ý, ngược lại giống như là làm rồi một cái khoái ý sự tình.

Trần Bình An thì lưu tại trước kia trên đường, một mình đi ra tràn ngập tro bụi, quyền ý cùng khí thế, không thấy nửa điểm.

Tựa như là một cái tầm thường nhất người trẻ tuổi, chỉ là vừa sải bước ra, liền đến đến rồi Ma Dao Nhân Lưu Tông trước người.

Lưu Tông nháy mắt mấy cái, hỏi: "Có thể hay không không đánh rồi?"

Trần Bình An hỏi lại nói: "Người cảm thấy thế nào?"

Lưu Tông chừng chặc đằng hoàng nói: "Ta cảm thấy có thể a, mọi người không oán không cừ, đường rộng như vậy, ai đi đường nấy, không có

tâm bệnh!"

Trần Bình An thoáng chếch đi ánh mắt, nhìn về phía tòa nhà chỗ ở bên kia, gật đầu nói: "Vậy liền có thể chứ."

Lưu Tông cười hắc hắc nói: "Trước khi đi, có thể hay không lắm miệng hỏi một câu, Chúng quốc sư cùng người đến cùng quan hệ gì?"

Trần Bình An suy nghĩ một chút, cho ra đáp án, "Người trong đồng đạo."

Lưu Tông đang muốn cảm khái cái gì.

Trần Bình An trầm giọng nói: "Mau chóng rời đi, đuổi theo Chúng Thu, nếu như có thể mà nói, giúp đỡ hắn cùng một chỗ đối phó người nào đó, nếu như người tin tưởng lời của ta, liền đừng nghĩ đến trốn, chỉ có cùng Chúng Thu liên thủ, mới có cơ hội sống đến cuối cùng."

Lưu Tông gật gật đầu, không nói hai lời liền cùng Trần Bình An sát vai mà qua, mà lại Trần Bình An cũng tới trước một bước, lướt ngang một bước, vừa vặn đứng tại rồi Lưu Tông phía sau một đường phía trên.

Bên kia, Chúng Thu đứng vững, một vị mạo như hài đồng gia hỏa, đứng tại rồi một cái lơ lửng không trung trên thân kiếm, ngăn trở rồi Chúng Thu đường đi.

Mà Trần Bình An bên này, trong hẻm nhỏ chậm rãi đi ra đỉnh đầu ngân sắc mũ hoa sen Đinh Anh.

Tại lão nhân hai ngón giữa, kẹp lấy một cái không ngừng chiến mình phi kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 317: Người khác vô địch làm như thế nào

Yên tĩnh trên đường cái, cổ nhân trùng phùng.

Lơ lửng một thanh phi kiếm phía trên, đứng đấy nhan sắc như hải đồng Du Chân Ý, dưới chân kiếm quang như lưu ly, màu trắng sáng loáng.

Hồ Sơn Phái chưởng môn, thiên hạ chính đạo lãnh tụ, tập võ đến đỉnh phong, dứt khoát bỏ rồi hết thầy đi tu tập tiên gia thuật pháp, cuối cùng cố gắng tiến lên một bước thần nhân.

Rốt cục tại Cổ Ngưu Sơn tiếng thứ nhất trống vang sau hiện thân kinh thành.

Rời đi bên ngoài kinh thành toà kia lần này gõ thiên cổ, phi thăng Cổ Ngưu Sơn, nhìn thấy đệ nhất nhân, là năm đó huynh đệ sinh tử, Nam Uyển Quốc quốc sư Chung Thu.

Chung Thu tựa hồ đã sớm dự liệu được Du Chân Ý sẽ đến ngăn cản chính mình, cũng không kinh ngạc, chẳng những không có dừng bước, ngược lại tiếp tục tiến lên, thẳng đến cách xa nhau bất quá hai mươi bước mới dừng thân hình.

Chung Thu cười hỏi nói: "Thanh kia ngọc trúc cây quạt làm tốt rồi? Lấy nó xem như tương lai Hồ Sơn Phái chưởng môn tín vật, cảm giác có thể hay không quá nhu rồi chút?"

Tựa như phổ thông giữa băng hữu khách sáo hàn huyền.

Tựa như cái kia gió tuyết đêm người về, có thể uống một chén không?

Du Chân Ý hỏi: "Đã ba lần rồi, vì cái gì ?"

Đây cũng là tại hưng sư vấn tội.

Chủng Thu hỏi lại nói: "Là hỏi ta vì cái gì cứu xuống Lục Phảng, vì cái gì trợ giúp cái kia Trần Bình An ?"

Lấy trẻ con chi thân phá quan mà ra Du Chân Ý, cặp kia như đầm sâu u ám đôi mắt, gợn sóng hơi dâng, lần đầu tiên hiển nhiên là động rồi chân hỏa.

Du Chân Ý không nói lời nào, nhưng là cùng chủ nhân tâm ý tương liên dưới chân phi kiếm, hào quang tràn đầy, càng ngày càng mỹ lệ mê người, giống như là một khối từ Thiên Đình thất lạc nhân gian lưu ly.

Chủng Thu liếc mắt Du Chân Ý dưới chân tiên gia phi kiếm, thu tầm mắt lại, vẻ mặt tự nhiên nói: "Người không phải đã sớm biết rõ đáp án sao ?"

Du Chân Ý khẽ thở dài một cái, trong lòng nổi lên một chút nhớ lại cảm xúc.

Đây cũng không phải là Du Chân Ý tâm địa mềm rồi, mà là việc đã đến nước này, tất nhiên Chủng Thu trải qua nhiều năm như vậy, vẫn chấp mê bất ngộ, hẳn liền muốn cứng rắn lên tâm địa rồi.

Trên giang hồ nói cái gì Du chân nhân cùng Chủng quốc sư, trước kia là vì rồi một cái họa quốc ương dân vuơ vật nữ tử mà quyết liệt, vậy thì thật là quá xem thường rồi bọn hắn.

Năm đó hai người vừa mới trên giang hồ thanh danh lên cao, cũng chính bởi vì gặp gỡ rồi một vị trích tiên nhân, hai người huynh đệ mỗi người đi một ngả.

Lúc đó Du Chân Ý quyết tâm muốn giết chết vị kia trích tiên nhân, Chủng Thu lại cho rằng tội không đáng chết, mà lại phong hiểm quá lớn, căn bản không cần được ăn cả ngã về không, nhưng Du Chân Ý vẫn một mình tiến về, ám sát trích tiên nhân, tại sinh tử chi giao, là Chủng Thu đột nhiên xuất hiện, thay Du Chân Ý cản xuống rồi trí mạng một kiếm, sau đó quả nhiên như Đinh Anh tại Nam Uyển Quốc đối bọn hắc nói tới, cái kia trích tiên nhân bị giết về sau, từ trên người hắc rơi xuống rồi hai phần cơ duyên, một bộ nhưng tu Đại Đạo trường sinh tiên gia bí kíp, một cái vô kiên bất tồi Lưu Ly Kiếm.

Mưa to bàng bạc bên trong, Du Chân Ý một tay nắm chặt không biết loại nào chất liệu cái kia bộ kim ngọc thiên thư, một tay nhắc kiếm, ngửa mặt lên trời hét dài.

Chủng Thu âm đạm rời đi.

Du Chân Ý nhẹ nhàng ném đi thanh kia tiên nhân bội kiếm, nói huynh đệ hai người, nhưng chung sinh tử, cũng phải cùng phú quý, về sau toà này thiên hạ quy củ, vô luận là miếu đường độ cao vẫn là giang hồ xa, người Chủng Thu yêu thích đọc sách, liên đều từ người đến ký xuống. Ta Du Chân Ý hướng tới Đại Đạo bất hủ, tu thành rồi tiên pháp, tự sẽ giúp người thủ hộ, ta muốn dạy trên đời tất cả trích tiên nhân đều cúi đầu nghe lệnh, không dám tiếp tục hoành hành không sợ. . .

Chủng Thu lại căn bản không chờ Du Chân Ý nói hết lời, chỉ là trực tiếp rời đi , mặc cho thanh kia giá trị liên thành thần binh lợi khí ngã tại vũng bùn ở trong , mặc cho Du Chân Ý cái kia phiến lời từ đáy lòng, tiêu tán mưa to giữa thiên địa.

Ma Dao Nhân Lưu Tông rời đi rồi đầu kia đã nát như đường cái, qua rồi ngọt sừng, xa xa thấy cảnh này, lập tức lú lười, do dự rồi một chút, vẫn là chậm rãi hướng về phía trước, đã không có co vùi, cũng không có tùy thời bỏ chạy.

Lưu Tông tin tưởng cái kia người trẻ tuổi nói lời, tin tưởng trước mắt ngự kiếm "Hải đồng", một cái vốn nên cùng Đinh lão ma đại chiến tám trăm hiệp Du đại chân nhân, sẽ quyết tâm chặn giết từng là bạn thân Chủng Thu.

Sở dĩ tin tưởng, là bởi vì cái kia tuổi trẻ trích tiên nhân, lại có thể để Chủng Thu chủ động ăn quyền, giúp đỡ nên vững chắc một loại nào đó cảnh giới, để tốt hơn ứng đối với kẻ tiếp đại chiến.

Chủng Thu làm người xử thế, từ trước tới giờ không tùy tâm sở dục, một lời một nhóm, tất có nó quy củ.

Chủng Thu là ra vẻ đạo mạo ngụy quân tử, vẫn là mưu quốc mưu thiên hạ Tung Hoành gia ? Đều không phải là, Lưu Tông tại Nam Uyển Quốc kinh thành đợi rồi nhiều năm như vậy, Chủng quốc sư làm người như thế nào, Lưu Tông nhất thanh nhị sở, là chân chính văn Thánh Nhân võ tông sư, cả hai gồm nhiều mặt, hoà hợp quán thông, đem toà này thiên hạ ngoại gia quyền cảnh giới đỉnh phong, lấy sức một mình lại hướng lên cất cao rồi một đoạn, mà lại đối với chính tà phân chia, Chủng Thu nhìn đến cực kỳ thông suốt, mấy lần triều đình dư luận cùng giang hồ phong bình thiên về một bên kinh thành phong ba, vốn nên một giết rồi chi, đại khoái nhân tâm, còn bớt lo dùng ít sức, đều là Chủng Thu trầm lặng lẽ thu quan, xử lý đến gọi là một cái công chính ôn hòa, để thờ ơ lạnh nhạt Lưu Tông đều muốn đuổi ra ngón tay cái, khen một tiếng chân hào kiệt.

Cho nên khi cái kia cái người trẻ tuổi nói cùng Chủng Thu là "Người trong đồng đạo" .

Lưu Tông liền làm việc nghĩa không chùn bước mà quyết định rồi, trong tay áo thanh kia mài đao, đạt được.

Trừ rồi tâm đầu ý hợp, cũng vì chính mình tranh thủ một chút hi vọng sống.

Nói thật, liên quan tới Du Chân Ý cùng Chung Thu cổ quái quan hệ, dưới gầm trời liên không có ai không hiểu kỳ.

Ma Dao Nhân Lưu Tông đương nhiên không ngoại lệ, nên biết rõ hẳn tại tiệm tơ lụa tử bên kia, cùng những cái kia lão bà di nhỏ nương tử nhóm, trò chuyện lên nhà hàng xóm lông gà vỏ tỏi, nghe nói nhà ai lão hán đào bụi rồi, nhà ai khuê nữ nhìn trúng mắt rồi ai, Lưu quả phụ ban đêm trong nhà thường thường có mèo kêu, cái nào hộ hán tử vụng trộm đi một chuyến gánh hát, tổn sạch rồi tích súc, nàng dâu nháo muốn lên xâu, những này chuyện nhà, Lưu Tông trò chuyện so nữ tử còn tới kình.

Lưu Tông giấu ở trong tay áo cái tay kia, nắm chặt rồi thanh kia mài đao.

Chính mình còn không có hỏi ra Lưu quả phụ nhà cái kia con cú, rốt cuộc là người nào, hôm nay cũng không thể chết ở chỗ này!

Lại nói rồi, mấy cái kia có hi vọng trở thành chính mình khai sơn, đồng thời cũng là quan môn đệ tử nhân tuyển, quan sát rồi nhiều năm như vậy, đại khái cũng có kết quả rồi.

Chung Thu nhìn lấy giẫm tại trên thân kiếm ngự phong mà ngừng cái kia hài đồng, nhẹ giọng cảm thán nói: "Du Chân Ý, người có nghĩ tới hay không, người bây giờ cùng những cái kia trích tiên nhân, còn có khác biệt, nhưng là người nếu như một mực ở trên con đường này đi xuống, sớm muộn có một ngày, người chính là bọn hắn, lại có một ngày, liền sẽ có một cái khác Triệu Chân Ý, Mã Chân Ý tới giết người, bọn hắn cảm thấy giết đến thiên kinh địa nghĩa."

Du Chân Ý lung lay đầu, "Chung Thu, người còn không biết rõ a, lần này phi thăng chi địa vẫn như cũ là Cổ Ngưu Sơn, nhưng là nhân số đã biến rồi, không còn là mười người, mà là chỉ có ba người, nhưng là ba người này, có tư cách từ Ngẫu Hoa phúc địa chân thực trong lịch sử, phân biệt chọn lựa ra năm, ba cùng một người, cùng một chỗ phi thăng rồi đi, chỉ là chín người này, có thể sẽ biến thành phụ thuộc khôi lỗi, ta

diễn toán thôi diễn qua, Đinh Anh, ta, Chu Phì, lại là cơ hội lớn nhất cuối cùng phi thăng ba người."

Du Chân Ý về sau đem cuối cùng trên bảng mười người, nói một lần cho Chủng Thu nghe.

Không có rồi Lục Phảng cùng Đồng Thanh Thanh.

Chủng Thu trực tiếp hỏi rồi một cái vấn đề mấu chốt nhất, nhú mày nói: "Người muốn rời khỏi ?"

Du Chân Ý lắc đầu nói: "Ta đương nhiên sẽ không, tiếng trống thứ ba vang lên trước đó, ta sẽ không leo lên Cổ Ngưu Sơn, tự động từ bỏ cái kia phi thăng cơ hội, cùng năm đó tên điên chu liễm đồng dạng, chỉ bất quá hẳn là vì rồi có thể lần thứ hai lấy nhục thân phi thăng, mà ta, muốn hướng người chứng minh, năm đó giết chết cái kia trích tiên nhân, ta Du Chân Ý là đúng, người Chủng Thu là sai, ta muốn này nhân gian, ta tại thế một ngày, liền an ổn một ngày, người Chủng Thu may may vá vá, không có chút ý nghĩa nào."

Lời nói này rất lớn rồi, thế nhưng là Du Chân Ý nói đến rất hời hợt.

Chủng Thu cười nói: "Chí khác biệt nói không hợp."

Du Chân Ý chậm rãi nói rằng: "Người bây giờ còn có một cơ hội cuối cùng, cùng ta liên thủ, giết chết trích tiên nhân Chu Phì, Đinh Anh sẽ không ngăn cản. Đến lúc đó người liền có thể sống đến cuối cùng, về phần phải chăng lựa chọn đi hướng Cổ Ngưu Sơn Bạch Nhật Phi Thăng, tùy người."

Chủng Thu hỏi: "Như vậy trên bảng những người còn lại các loại, Lưu Tông, Tí Thánh Trình Nguyên Sơn, Bắc Tấn Quốc Long Vũ đại tướng quân Đường Thiết Ý, Kim Cương chùa Vân Nê tăng nhân. Ai tới giết ? Là người Du Chân Ý, vẫn là Đinh Anh ? Những người này cũng không

phải trích tiên nhân."

Giống như hai người một mực đang nước đổ đầu vịt, đều nói đều nói.

Du Chân Ý giận tím mặt, "Người khác nói cái này lời nói ngu xuẩn, ta chỉ coi là thôn phụ góc nhìn, lười nhác so đo! Người Chủng Thu thân là Nam Uyển Quốc quốc sư, chẳng lẽ không biết rõ thế gian nào có không uống công chết tình thế hỗn loạn ? !"

Chủng Thu cười gật đầu, "Ta tự nhiên biết được, những năm này vì rồi Nam Uyển Quốc chăm lo quản lý, ta cũng làm rồi rất nhiều chuyện. Nhưng là ta hiện tại chỉ là đang hỏi người Du Chân Ý, không phải đang hỏi cái gì ngàn năm không có tình thế hỗn loạn, không phải hỏi toà này thiên hạ, không phải trích tiên nhân Ngẫu Hoa phúc địa, ta chỉ là đang hỏi người, Tùng Lại Quốc Trác Quận Thu Lan huyện thành Du Chân Ý."

Du Chân Ý cười lạnh nói: "Gian ngoan không hóa, người Chủng Thu từ nhỏ đã là bộ này đức hạnh, đọc rồi lại nhiều thư, luyện rồi lại nhiều quyền, cũng vẫn là cái kia hàm cầu bên trong thối tạng đá."

Chủng Thu cười cười, "Người Du Chân Ý ngược lại là biến rồi rất nhiều."

Lưu Tông nghe được kinh hồn táng đảm.

Hắn thật đúng là sợ hãi Chủng Thu gật đầu đáp ứng, trái lại cùng Du Chân Ý hợp lực, giao sát tính cả hắn ở bên trong trên bảng bốn người, còn không giống như là giết gà đồng dạng, trừ rồi Du Chân Ý cảnh giới nhập hóa, càng đừng đề cập Chủng Thu vẫn là Nam Uyển Quốc địa đầu xà, dù là hắn Lưu Tông cùng Trình Nguyên Sơn, Đường Thiết Ý, Vân Nê hòa thượng liên thủ, vẫn như cũ không có phần thắng chút nào.

May mà Chủng Thu không hổ là cái kia khiến Lưu Tông sinh lòng bội phục Chủng quốc sư!

Chủng Thu ngẩng đầu nhìn một chút quê quán phương hướng, có chút thương cảm, "Nói rồi nhiều như vậy, người Du Chân Ý, bất quá muốn cho chính mình giết ta giết đến yên tâm thoải mái thôi rồi. Điểm này, ngược lại là cho tới bây giờ không thay đổi."

Du Chân Ý đứng trên phi kiếm,

Chủng Thu không có quay đầu, cười vang nói: "Lưu Tông! Tại cái này kinh sư làm rồi nhiều năm như vậy lân cận cư, chưa từng đi xuyên môn, cũng không phải là xem thường người này vị Ma Dao Nhân, quân tử chi giao nhạt như nước mà thôi. Ta Chủng Thu trước ra quyền, người ở bên áp trận, nếu là thắng bại cách xa, người Lưu Tông có thể chạy thì chạy, trực tiếp tìm kiếm Vân Nê hòa thượng, nhưng đừng cảm thấy mất mặt!"

Ma Dao Nhân Lưu Tông ngăn người, thì thào nói: "Nương đấy, không hổ là Chủng quốc sư, cái này tâm bốc ta Lưu lão nhi thoải mái, thoải mái!"

Cùng điệu nhân là bạn, như con ma men uống thuần tửu, nào có thanh tỉnh khả năng.

Không sợ chết nhưng cũng từ trước tới giờ không muốn chết Lưu Tông, bước ra một bước, chết thì chết vậy, say chết thì thôi!

Du Chân Ý thân thể hơi nghiêng về phía trước, nhẹ nhàng phiêu đăng mà ra, hai chân nhẹ nhàng rơi vào trên đường, tiện tay vung về phía trước một cái tay áo, nhẹ giọng nói: "Đi."

Sau lưng thanh kiếm kia ánh sáng trong suốt như lưu ly hà quang phi kiếm, vạch ra một đạo to lớn vòng tròn, phá tường mà đi, sau đó phá tường mà vào, nhanh như điện chớp, lại xuất hiện tại trên con đường này, vừa vọt lách qua quốc sư Chủng Thu, bay thẳng phía sau hắt Ma Dao Nhân Lưu Tông.

Du Chân Ý đi bộ nhàn nhã, khoan thai tiến lên, giơ hai tay lên lưng lay, sau đó đặt ở sau lưng, cười nói: "Chủng Thu, người không phải là bị ca tụng là thiên hạ đệ nhất thủ à, đến, ta không hoàn thủ, người tùy tiện ra quyền."

Chủng Thu gật gật đầu, sau đó đột nhiên hỏi: "Có thể hay không ra khỏi thành đánh một trận?"

Du Chân Ý cười nói: "Chủng đại quốc sư, người không cần lo lắng tai họa vô tội, người căn bản là không có bản sự kia."

Chủng Thu nhin không được cười lên.

Gia hỏa này, tu tiên hỏi nói đến cuối cùng, biến thành rồi một cái khẩu khí lớn như vậy tiêu oa oa, hửn Chủng Thu thật đúng là muốn lĩnh giáo một chút cái gọi là tiên nhân thần thông.

Du Chân Ý hai tay phụ sau, ra hiệu Chủng Thu có thể dốc sức ra quyền.

Không chỉ như thế, hửn còn mũi chân điểm một cái, lơ lửng không trung, cùng Chủng Thu thân cao cân bằng, đúng là muốn thuận tiện Chủng Thu ra quyền!

Chủng Thu đối với cái này cũng không nổi nóng, cảm thấy bị đùa cợt, ngược lại càng vẻ mặt nghiêm túc.

Một quyền đưa ra.

Chủng Thu nắm đấm, dừng lại tại rồi Du Chân Ý tấm kia hài đồng khuôn mặt ba vị trí đầu thước.

Một quyền kia chỉ có thể từng khúc đẩy về phía trước tiến, cực kỳ chậm chạp.

Giống như là lão ông leo núi, đi lại duy gian.

Giữa hai người, ngăn ngui ba thước, lại là thiên địa chi biệt.

Hai tay phụ sau Du Chân Ý có chút lắc đầu, ánh mắt tràn ngập rồi thương hại, "Chưa từng nghĩ Chúng Thu không gì hơn cái này a."

Một mực đến Đinh Anh xuất hiện, muốn vì cái này loạn cục nấp hòm kết luận, phần kim cương Mã Tuyên vẫn là không có động tĩnh, dù là Đường Thiết Ý, Trình Nguyên Sơn, Chu Phì mấy vị tông sư lần lượt rời đi, Mã Tuyên y nguyên nằm tại nguyên chỗ.

Giang hồ chính là như vậy, nước sâu nước cạn, đều có thể chết đuối người, huống chi chuyện xưa còn nói rồi, thiện du động người chìm.

Mã Tuyên cái mạng này, kỳ thật rất đáng tiền, vốn nên xa xa không chỉ năm trăm lượng hoàng kim. Tại Ngẫu Hoa phúc địa trong chốn võ lâm, những này hoàng kim, chỉ có thể mua nhị lưu cao thủ, hoặc là một vị quận thủ quan phụ mẫu mệnh.

Nhìn như thoát khỏi rồi thân hãm trùng vây hiểm cảnh, chỉ cùng mũ hoa sen lão giả một người giăng co, một người mà thôi, nhưng là Trần Bình An trong lòng bàn tay, lại chảy ra rồi mồ hôi, và lòng can đảm cùng tâm cảnh đều không quan hệ, thuần túy là Đinh Anh sau khi xuất hiện, sát cơ quá mức dày đặc, gặp nạn thì tránh là một người bản năng, chỉ bất quá nếu là có thể vượt khó tiến lên, mới thật sự là võ đạo đá mài.

Đinh Anh đến cỡ nào khó đối phó, chỉ cần nhìn hắc giữa hai ngón tay phi kiếm Thập Ngũ, liền minh bạch rồi.

Đinh Anh mỉm cười nói: "Cái này là trích tiên nhân cái gọi là bản mệnh phi kiếm a? Rất tươi mới đồ chơi, hẳn là lần đầu tiên xuất hiện tại

Ngẫu Hoa phúc địa bản đồ bên trên, mà lại lấy hoàn chỉnh thân thể cùng hồn phách tiến vào bên này, cũng rất hiếm thấy. Trách không được người sẽ chọc cho đến như vậy nhiều ngoài ý muốn, nhưng là không quan hệ, bởi vì Ngẫu Hoa phúc địa có ta Đinh Anh tại."

Trần Bình An không nói hai lời, phun ra một ngụm trọc khí, bày ra mây chùng đầm lầy thức quyền giá.

Đinh Anh nhìn quanh bốn phía, tay phải hai ngón tiếp tục cầm cố lại chuôi này u lục trong suốt xinh đẹp phi kiếm, sau đó hướng về phía trước nhô ra tay phải, "Trò chuyện xong rồi thiên, liền nên động thủ rồi, ta thử nhìn một chút có thể hay không một cái tay giết người."

Đinh Anh liếc mắt Trần Bình An quyền giá, lắc đầu nói: "Khuyên người vẫn là đổi một cái lợi cho thể công quyền giá a, ta vẫn là rất hi vọng nhìn thấy một chút để cho người ta hai mắt tỏa sáng võ học, không phải nếu là bị ta chiếm tiên cơ tay, tựa như người lúc trước cái kia đánh lui Lục Phảng cùng Chung Thu quyền giá đồng dạng, người sẽ không hề có lực hoàn thủ."

Đinh Anh đối với Trần Bình An cười vẫy tay, "Người lúc trước nhiều nhất chỉ đánh tới rồi mười quyền, khẳng định có thể càng nhiều, ta rất hiếu kì, nhiều nhất có thể có mấy quyền ? Người đại khái có thể yên tâm sử ra, ta đều tiếp!"

Trần Bình An quả thật đổi rồi thần nhân nổi trống thức quyền giá, một thân khí thể lập tức từ núi cao thành lớn, biến thành rồi thủy triều thiết kỵ.

Đinh Anh cười gật đầu, vẫn như cũ một tay ước thúc chuôi này bỏ túi phi kiếm, chỉ lấy một tay nghênh địch, "Đến!"

Trong một chớp mắt, chỉ gặp Trần Bình An trước kia đứng yên đường phố, trong nháy mắt sụp đổ ra một cái phương viên mây trượng to lớn

cái hồ, mà cái kia một bộ áo bào trắng thì đã tan biến không thấy.

Đinh Anh gật gật đầu, rất nhanh.

Khó trách nửa bước bước lên ngự kiếm tầng thứ Lục Phảng sẽ còn chặt vật như vậy.

Đinh Anh lấy lòng bàn tay ngăn trở rồi cái kia tuổi trẻ trích tiên nhân năm dặm, đang muốn nắm chặt nắm chặt thời khắc, quyền kinh buông lỏng, quyền thứ hai đã hướng hẳn sườn bộ đi.

Đinh Anh trong lòng hiểu rõ, nếu như như chính mình suy đoán, quyền này chiêu, khẩn thiết tiến dần lên, tốc độ, kính đạo, thần ý, đều là như thế, xảo diệu nhất chỗ, ở chỗ khẩn thiết dính liền, tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể ngạnh kháng, mới nhìn chỉ là một cái nhỏ đỉnh núi, nhưng là nếu có tiên nhân lấy thần thông xốc lên đại địa ngàn vạn dặm, liền sẽ phát hiện không đáng chú ý đỉnh núi, vậy mà toàn bộ "Chân tướng", giật mình là thiên hạ tổ sơn.

Tám quyền trước đó, Đinh Anh bước chân đều chưa từng xô dịch mấy may, mỗi lần đều vừa vặn lấy tay tâm chống đỡ một quyền kia.

Bên cạnh bốn phía tựa như quanh quẩn lấy một đầu tuyết trắng Giao Long, mà không gặp người bóng.

Quyền thứ chín, Đinh Anh triệt thoái phía sau một bước, vẫn như cũ lấy lòng bàn tay cản bên dưới cái kia đánh tới hướng ẩn đường một quyền.

Mà Đinh Anh nhìn như đơn giản nhất xuất thủ, lại ẩn chứa hẳn từ Ngẫu Hoa phúc địa từng cái tông môn bang phái, sưu tập mà đến chín loại võ học tinh túy, không cần phải nói cái kia nhà mình vườn hoa giống như Kính Tâm Trai, Du Chân Ý Hồ Sơn Phái, Chung Thu truyền thụ đích truyền đệ tử quyền pháp, Điều Khám Phong cùng Xuân Triều Cung, Trình Nguyên Sơn thương thuật tuyệt lĩnh thức, tám tay thần linh Tiết

Uyên các loại đại tông sư bí mật bất truyền, Đinh Anh dùng các loại biện pháp đều lấy vào tay, sau đó biến hoá để cho bản thân sử dụng, có chút đã tới võ học đỉnh điểm, liền còn nguyên, có chút còn có chỗ trống, Đinh Anh trong lúc rảnh rỗi, lại giúp hoàn thiện một hai.

Thứ mười quyền.

Đinh Anh lướt ngang mấy bước, nhưng lại có nhàn hạ thoải mái mở miệng cười nói: "Người này quyền pháp, duy nhất không được hoàn mỹ, chính là đi rồi đả thương địch thủ một ngàn tự tổn tám trăm đường lối, ta ngược lại muốn xem xem, người có thể chống đến thứ mấy quyền, cuối cùng một quyền kia lại đến cùng có bao nhiêu lợi hại."

Trần Bình An một mực ra quyền, tâm như chìm vào giếng cổ dưới đáy.

Trận này đỡ, không có quan chiến người.

Bởi vì không dám.

Đinh lão ma là có tiếng ưa thích ngược sát người đứng xem.

Các người những này không sợ chết, ưa thích bàng quan đúng không, ưa thích ở bên một bên chỉ trở cùng võ tay bảo hay đúng không, ưa thích đầy mặt chấn kinh tựa như ban ngày thấy ma rồi đúng không, Đinh lão ma mỗi lần cùng người giao thủ khoảng cách, đều sẽ đem những người đứng xem kia một bàn tay đập thành thịt nát, như người lấy mặt quạt đập nát trên trường muối, trên tường ruồi.

Cho nên thái tử điện hạ Ngụy Diễn cái kia Sáu Hầu Tự sư phụ, mới chạy tới không bao lâu, nguyên bản ngay tại nơi xa cất giấu, nhìn thấy là Đinh lão ma tự mình xuất thủ sau, trước tiên liền rút lui.

Bất quá Đinh Anh cuối cùng chỉ có một cái, ngoài ra như là Chủng Thu, Du Chân Ý chỉ lưu đỉnh núi nhân vật, mặc dù cũng không vui người bên

ngoài bàng quan, nhưng là phần lớn mặc kệ.

Thế nhưng là quan sát nhị lưu cao thủ ở giữa sinh tử chém giết, là người trong vô lâm kiêu kị nhất, bởi vì ai đều không hy vọng chính mình áp đáy hòm bản sự, cho người ngoài nhìn rồi đi, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, một truyền mười truyền trăm, người qua đường đều biết, còn thế nào gọi áp đáy hòm ? Giang hồ nói lớn không lớn, nhất là bước lên nhất lưu tông sư về sau, giang hồ thì càng nhỏ rồi.

Giữa song phương cách thủy chung chính là tại hai cánh tay bên trong, nhưng là quyền thứ mười một, Đinh Anh tựa như đã ném đến rồi thân nhân nổi trống thức lợi hại, hữu ý vô ý kéo dài khoảng cách, bị một quyền đánh lui ra ngoài một trượng có thừa.

Lúc đó Lục Phảng bị mười quyền đánh cho trọng thương, một là vội vàng phía dưới, căn bản không kịp ứng đối, mà Đinh Anh từ vừa mới bắt đầu liền giữ lực mà chờ, hai là Lục Phảng một lòng tu tập kiếm thuật, công phu chỉ ở trên thân kiếm, thể phách xa xa vô pháp đẹp ngang Đinh Anh. Lục Phảng ăn xuống Trần Bình An mười quyền, tựa như một chi bộ quân tại dã ngoại gặp gỡ một chi tinh nhuệ kỵ quân, dễ dàng sụp đổ, tự nhiên binh bại như núi đổ. Mà đồng dạng mười quyền, Đinh Anh là chiếm cứ tường cao đại thành, binh lực hùng hậu.

Cho nên cũng không phải là Lục Phảng cùng Đinh Anh chân thực chênh lệch, cách xa đến rồi khác biệt trời vực cấp độ.

Nói cho cùng, Đinh Anh ứng đối đến như thế nhẹ nhõm, còn phải quy công cho Lục Phảng cùng Chung Thu vết xe đổ.

Mười một quyền qua đi, Đinh Anh đứng tại ngoài một trượng, thừa dịp quyền kế tiếp còn chưa cận thân, đột nhiên run tay áo, đánh xơ xác những cái kia ở lòng bàn tay nấn ná không đi quyền cương, Đinh Anh trêu tức nói: "Lại đến ba bốn quyền, chỉ sợ ta liền muốn thụ một chút vết thương nhỏ rồi."

Thứ mười hai quyền đã tới trước mặt, Đinh Anh lần thứ nhất ra quyền, cùng Trần Bình An thần nhân nổi trống thúc chạm tay một cái.

Trần Bình An thối lui mấy bước, nhưng là thần nhân nổi trống thúc huyền diệu, đạt được phát huy vô cùng tinh tế hiện ra, Trần Bình An lấy vượt qua lễ thường quỹ tích cùng tốc độ, lấy càng nhanh chóng hơn độ đưa ra một quyền này.

Không kịp ra quyền Đinh Anh đành phải hơi có vẻ lạc hậu mà nhắc khuỷu tay lên, ngăn tại trước người.

Chính mình một khuỷu tay cùi trở đâm vào rồi chỗ ngực.

Đinh Anh âm âm bay rớt ra ngoài, nhưng là trường bào bên trong chân khí phòng lên, trợ giúp tan mất rồi hơn phân nửa quyền Cương Kính nói.

Trong điện quang hỏa thạch, phát giác được đối thủ giống như thoáng chậm rồi một đường, Đinh Anh nheo lại mắt, thân hình ngược lại trượt ra đi, tại đón lấy thứ mười bốn quyền đồng thời, mỉm cười nói: "Lúc trước tại người chỗ ở, có cái ranh ma quỷ quái vật nhỏ, không biết sống chết, ý đồ vụng trộm mang theo phi kiếm chui mà tới tìm người, cho ta phát hiện rồi, không biết rõ có hay không bị đánh chết chết ngạt ở dưới lòng đất."

Quả nhiên, cái kia cái người trẻ tuổi mặc dù đã có chỗ phát giác, vẫn là không có thu tay lại, thứ mười năm quyền, mãnh liệt mà đến.

Một quyền qua đi.

Đinh Anh lần nữa rút lui, đồng thời kẹp lấy phi kiếm Thập Ngũ hai ngón, run nhè nhẹ.

Đinh Anh không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, chỉ là thâm tàng bất lộ.

Vị này vị trí ổn định một người bảo tọa sáu mươi năm Đình lão ma, nhìn như tự chịu khinh thường, kỳ thật tại Đình Anh nội tâm chỗ sâu nhất, so với hắn ai càng muốn hơn thu hoạch được một quyền này chiêu tôn chỉ tinh nghĩa.

Vô cùng có khả năng, ngộ được một quyền này, có thể làm cho hắn có nắm chắc hơn hoàn thành suy nghĩ trong lòng sự tình.

Đối cứng phương này Thiên Đạo!

Đình Anh căn bản không thềm để ý mở miệng nói chuyện, sẽ khiến cho một thân chân khí kịch liệt trút xuống trôi qua, mỉm cười nói: "Lúc trước cái kia bốn khóa đầu, là ta để Nha nhi cùng Chu Sĩ xách đi ra cho người xem. Đứa bé kia, nếu như ta không có nhớ lầm, gọi Tào Tình Lăng, hắn gặp gỡ người này vị trích tiên nhân, thật sự là bất hạnh."

Cho dù là Đình Anh đều thấy không rõ cái kia Trần Bình An khuôn mặt, nhưng là lão nhân có thể rõ ràng cảm nhận được người kia "Một điểm" sát ý.

Mà không phải tức giận, thậm chí không phải loại kia điên chảy đầm đìa tán sát ý, mà là bị tận lực áp chế thành một đầu dây nhỏ, lại đem một đường vận thành một hạt.

Cái này có chút ý tứ rồi.

Người này tâm cảnh, tại Đình Anh nhìn thấy, giết chết trích tiên nhân ở trong, riêng một ngọn cờ.

Đình Anh cả đời sở học hỗn tạp, không thư không ngã, từng tại một quyển Đạo gia trong điển tịch lật đến đoạn văn này: Đi tại trong nước, không tránh Giao Long, này là thuyền tử chi dũng. Đi tại núi rừng, không sợ sài lang, đây là tiêu phu chi dũng. Dao sắc giao cho trước

người, xem chết như sinh, đây là hào kiệt chi dũng. Biết sức người có cuối cùng lúc, lâm đại nạn mà thông dong, mới là Thánh Nhân chi dũng.

Muốn thông dong, trước phải tâm tĩnh.

Cái gì gọi là sức người có cuối cùng lúc ? Chính là làm trước mắt cái này Trần Bình An, hăn cho rằng tiểu viện gia đình kia người ta chết hết rồi, cái vật nhỏ kia cũng có thể là chết rồi, tại cái tiền đề này bên trên, không chỉ có nên biết rõ hết thấy áy náy hối hận, cũng không có ý nghĩa, sẽ chỉ tự tìm đường chết, chỉ có dụng tâm sở trường, mà lại biết rõ về sau, muốn làm đến.

Tri kỷ không dễ đi càng khó.

Nhưng là Trần Bình An không để cho Đinh Anh thất vọng.

Ra quyền không có chút nào dây dưa dài dòng, không có bất kỳ cái gì bó tay bó chân, hoàn toàn tương phản, dù là biết rõ mỗi một quyền sẽ chỉ làm Đinh Anh hiểu rõ hơn thần nhân nổi trống thức, ra quyền càng là làm việc nghĩa không chùn bước, dả thương địch thủ một ngàn tự tổn tám trăm, hoặc là Đinh Anh chết tại chính mình quyền bên dưới, hoặc là chính mình kinh mạch đứt từng khúc, thần hồn đều là bại, huyết nhục vỡ nát, đường đường chính chính chết tại cuối cùng một quyền thần nhân nổi trống thức đưa ra quá trình bên trong.

Thứ mười sáu quyền!

Đinh Anh nhẹ nhàng gật đầu, cười mở cười to, chỉ gập từ cái kia đỉnh ngân sắc cao quan hoa sen ở trong, có hào quang như thác nước trút xuống mà xuống, trải rộng toàn thân.

Lần này Đinh Anh chỉ là lui rồi ba bước mà thôi, lông tóc không tổn hao gì.

Trần Bình An thu quyền, mượn một quyền phản bản chi thể hướng về sau lướt đi mấy trượng.

Đứng vững sau giơ tay lên cánh tay, lấy mu bàn tay lau máu tươi.

Đinh Anh hoàn toàn không có công thủ chuyển đổi ý nghĩ, cười hỏi nói: "Làm sao không ra quyền rồi? Xem người khí tượng, ít nhất còn có thể chèo chống hai quyền, ít nhất."

Đinh Anh nhìn lấy cái kia trầm mặc không nói người trẻ tuổi, nâng tay phải lên, "Liền không có nghĩ qua, vạn nhất lại nhiều ra một hai quyền, liền có thể đánh cho ta buông ra hai ngón ?"

Đinh Anh thở dài, có chút tiếc nuối, nếu như không tể ra cái kia đỉnh mũ hoa sen, trực giác nói cho hắn biết sẽ có nguy hiểm, vô cùng có khả năng thật sự lưỡng bại câu thương.

Bất quá không cần mọi chuyện cầu toàn, cái này mười mấy quyền đã đầy đủ để hắn phỏng đoán nghiên cứu.

Nhìn ra được, một quyền này chiêu, đã là tên kia tuổi trẻ trích tiên nhân sát lực lớn nhất một thức.

Đinh Anh đã cảm thấy đầy đủ rồi, kế tiếp liền nên làm chính sự rồi.

Trần Bình An nhìn quanh bốn phía.

Hết thấy đều là như thế không hiểu thấu.

Nhưng chính vì vậy, Trần Bình An mới phát giác được trong lòng bất bình chi khí, cơ hồ liền muốn nổ tung.

Y hết năm đó lúc tuổi nhỏ, gặp qua rồi nằm tại trên giường bệnh Lưu Tiệp Dương sau, hắn sau khi rời đi, yên lặng hướng đi toà kia Lang Kiêu.

Loại kia cảm giác tuyệt vọng, dù là qua rồi những năm này, đi rồi xa như vậy con đường, luyện rồi nhiều như vậy quyền, Trần Bình An vẫn là ký ức vẫn còn mới mẻ.

Trời đất bao la, một thân một mình, sau đó gặp gỡ rồi cái nào đó đại khám, người chết sống chính là không bước qua được, hoặc là ghen mà chết, hoặc là muốn chết, còn có thể làm sao ?

Giờ này khắc này, bên hông cái viên kia Dương Kiếm Hồ, vẫn là bị phong cấm đồng dạng, Sơ Nhất vô pháp rời đi.

Trên người cái này kim lễ pháp bào vẫn là âm u đầy tử khí.

Mà đã là phi kiếm lại là Phương Thốn vật Thập Ngũ, thủy chung bị Đinh Anh một mực trói buộc tại giữa hai ngón tay.

Cũng may Trần Bình An đến cùng không phải năm đó cái kia sứ hãm lò học đồ rồi.

Trần Bình An phun ra một ngụm huyết thủy, "Người có phải hay không rơi rồi một vật không có quản ?"

Đinh Anh cười ha ha nói: "Người là nói người để ở trên bàn thanh kiếm kia ? Người nếu muốn đi lấy rồi sẽ cùng ta chém giết ? Thế nhưng là tại ta dưới mí mắt, người cho là mình có thể đi đến nơi đó sao?"

Đinh Anh tự hỏi tự trả lời, lắc đầu nói: "Chỉ cần ta không muốn người đi, người Trần Bình An liền đi không ra mười trượng. Ta đã có thể xác định, người chỉ là một tên trích tiên nhân cái gọi là thuần túy võ phu, căn bản không phải kiếm kia tu, nếu không cái này đem nho nhỏ phi kiếm, ta căn bản khốn không được."

Trần Bình An nhếch nhếch miệng, liếc mắt Đinh Anh đỉnh đầu đạo quan,

"Thiên thời địa lợi nhân hòa, đều cho người chiếm hết rồi, có phải hay không rất thoải mái a?"

Đình Anh nheo lại mắt, sát cơ nặng nề, "Ồ? Tiểu tử, không chịu phục, nhưng người lại có thể thế nào ?"

"Lúc trước, người nói rồi chữ gì tới, 'Đến'?"

Trần Bình An một tay hoành duỗi ra, "Đúng không ?"

Đình Anh giữ im lặng, đáp lại cười lạnh.

Nghĩ thầm cái này rất không giống nhau trích tiên nhân, khẳng định là muốn vùng vẫy giãy chết.

Tĩnh quan kỳ biến chính là rồi.

Trần Bình An trong lòng thầm đọc nói, "Kiếm đến!"

Từ tòa viện kia lệch phòng bên trong, chỉ là kiếm khí liên nặng đến mấy chục cân thanh kia Trường Khí kiếm, trong nháy mắt ra khỏi vỏ.

Phảng phất là lần theo Trần Bình An một lần cuối cùng ra cửa đại khái dấu chân, phảng phất là tại hướng phương này thiên địa thị uy, trường kiếm giống một đầu bạch hồng phá vỡ cửa sổ, rời đi sân nhỏ, đi vào ngõ nhỏ, lướt qua ngõ nhỏ, tiến vào đường cái, cùng Đình Anh sát vai mà qua.

Làm Trần Bình An nắm chặt đầu này "Bạch hồng" .

Đầu kia tuyết trắng kiếm khí trường hà, còn tại nhân gian ngưng lại, đã có quanh co khúc khuỷu, cũng có thẳng tắp một đường, lại đều không có chút nào dấu hiệu tiêu tán.

Làm Trần Bình An đưa tay nắm chặt thanh kia Trường Khí kiếm.

Thân kiếm như sương tuyết, kiếm khí cũng bạch hồng, trường bào càng hơn tuyết.

Tại toà này nhân gian, một tay bên trong Trần vô địch.

Một tay bên ngoài, vẫn còn một kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 318: Xuất kiếm mà thôi

Đinh Anh giơ tay lên cánh tay, đỉnh đầu ngân sắc mũ hoa sen vậy mà như vật sống nở rộ ra, nguyên bản khép lại cánh hoa hướng ra phía ngoài mở rộng, dáng dấp yếu điệu, Đinh Anh ngón tay giữa nhọn thanh kia bỏ túi phi kiếm để vào trong đó, đạo quan khôi phục nguyên dạng, màu bạc cánh hoa nhao nhao hợp lại.

Đinh Anh hai tay phụ sau, cúi đầu nhìn chăm chú đầu kia gần tại Chi Xích kiếm khí chảy dài, dù là Đinh Anh, đều muốn cảm thấy một màn này, là bình sinh ít thấy mỹ cảnh.

Đinh Anh một bên quan sát đầu này lơ lửng nhân gian tuyết trắng khe nước, vừa mở miệng cười hỏi nói: "Trần Bình An, là kiếm sư ngự kiếm chi thuật a? Người cùng Phùng Thanh Bạch trước đó đều dùng qua. Là ta phớt lờ rồi, không nghĩ tới người có thể khống chế xa như vậy kiếm. Bất quá không quan hệ, đại cục đã định. Còn nữa như thế một cái tiên nhân kiếm, người thân là chủ nhân, vậy mà không chân chính nắm chặt chuôi kiếm, mà là làm rồi chương nhãn pháp, hư nắm mà thôi, có phải hay không quá đáng tiếc rồi?"

Đinh Anh thu hồi ánh mắt, quay người nhìn về phía Trần Bình An, "Vẫn là nói, người kỳ thật cũng vô pháp hoàn toàn nắm giữ thanh kiếm này. Đáng tiếc đáng tiếc, những này giống như sương mù không phải sương mù, giống như nước không phải nước đồ vật, khó nói tất cả đều là kiếm khí ? Kiếm khí tiêu tán cực nhanh mới đúng."

Trần Bình An không nghĩ tới Đinh Anh nhãn lực độc như vậy, nhanh như vậy liền nhìn ra rồi chính mình cùng thanh kiếm này "Ngoài hợp mà trong xa" .

Cái này đem Trường Khí, lúc đó tại Phi Ưng bảo bên ngoài, Trần Bình

An đã từng rút ra vỏ một lần, Trần Bình An nguyên cả cánh tay huyết nhục đều bị kiếm khí một tiêu mà không, xương trắng chất đồng, vẫn là Lục Thai dùng rồi Âm Dương gia Lục thị linh đan diệu dược, mới bạch cốt sinh nhục. Lần này không chế Trường Khí đi vào bên cạnh, dĩ nhiên không phải Trần Bình An kiếm sư chi cảnh xuất thần nhập hóa, có thể không chế xa như vậy trường kiếm, mà là Trần Bình An cùng Trường Khí giữa hai bên, sớm chiều ở chung, kiếm khí thấm thấu thể phách, thần hồn trái lại dẫn dắt kiếm khí, dù là hai người tách ra, vẫn như cũ ngẫu đứt tơ còn liền.

Đinh Anh chỉ chỉ chính mình hoa sen đạo quan, "Lúc này người cầm tới rồi kiếm, ta thì tạm thời mất đi rồi cái này đỉnh tiên nhân đạo quan thần thông, đến một lần vừa đi, kế tiếp có tính không công bằng giao thủ?"

Trần Bình An hư cầm kiếm chuôi năm ngón tay có chút tăng thêm lực đạo, mở đầu tại hẻm nhỏ sâu nhỏ, kết thúc tại Trần Bình An lòng bàn tay kiếm khí trường hà, trong nháy mắt gom, kiếm khí một lần nữa hội tụ ở thân kiếm, trong tay Trường Khí kiếm, lại cũng nhìn không ra dị tượng.

Trần Bình An "Ước lượng" rồi một phen Trường Khí kiếm trọng lượng, cảm thấy vừa vặn, so với phi kiếm mười lăm dặm đầu si tâm kiếm, muốn càng nặng, Trần Bình An từ khi Lão Long thành thu hoạch được cái kia bộ « kiếm thuật chính kinh », tại đồ ngang Đào Hoa Đảo bắt đầu luyện kiếm đến nay, vẫn cảm thấy quá nhẹ, hiện tại dù là chỉ là hư năm Trường Khí, nhưng cũng cảm thấy phù hợp.

Phân lượng phù hợp liền tốt.

Đinh Anh cho đến giờ phút này, mới đưa Trần Bình An từ Lục Phảng, Chung Thu chi lưu, lên cao đến tu tập rồi tiên thuật Du Chân Ý.

Cả hai khác biệt, chính là mặc cho người Lục Phảng kiếm thuật huyền diệu, Chung Thu quyền pháp vô địch, tại ta Đinh Anh trước mặt, vẫn là hài đồng đùa nghịch cành liễu, lão ông huy quyền đầu, toà này thiên hạ

chỉ có công thủ đều là đỉnh phong Du Chân Ý, mới có cơ hội làm bị thương hấn Đinh Anh.

Trần Bình An trùng điệp hô thở ra một hơi.

Tại bên này chỗ tốt duy nhất, chính là võ nhân chi tranh, sẽ không nhằm vào Trần Bình An đối khí.

Giống như nơi này võ phu, thiếu thốn rồi hạo nhiên thiên hạ trở thành thuần túy võ phu bước đầu tiên khâu, tại Trần Bình An bên kia, võ phu cùng luyện khí sĩ lượng nó nói mà đi chi, yêu cầu trước tán đi thể nội tất cả linh khí, để luyện ra một thanh thuần túy chân khí, khí như Giao Long, du tẩu ngũ tạng lục phủ bách hải khí phủ, như một chi biên quân tinh kỵ tại khai cương thác thổ, mở ra từng đầu thích hợp vận chuyển chân khí con đường, mới tính đăng đường nhập thất, chân chính đi đến rồi võ đạo.

Nhưng là tại toà này thiên hạ, đại khái là linh khí mỏng manh quan hệ, võ nhân căn bản không có phần này chú trọng, cũng liền ít rồi phần kia rèn luyện, cho nên ngay từ đầu nội tình liền đánh cho kém rồi, trên giang hồ rất nhiều võ học tông sư theo đuổi phản phác quy chân, kỳ thật bất quá là võ học con đường, đi đến rồi độ cao nhất định, hoàn toàn tỉnh ngộ, mới bắt đầu ngược lại đẩy ngược dòng.

Nhưng dù cho như thế, cái này trăm năm giang hồ, vẫn là hiện ra rồi Đinh Anh, Du Chân Ý cùng Chúng Thu những này kỳ tài ngút trời, trong lịch sử càng có Ngụy Tiện, Lô Bạch Tượng cùng Tùy Hữu Biên kinh tài tuyệt diễm.

Đinh Anh mỉm cười nói: "Trừ rồi trên đầu cái này đỉnh mũ hoa sen, người Trần Bình An kiếm trong tay, là ta Đinh Anh thứ hai dạng nếu muốn cầm đồ vật đến tay."

Lấy hư năm chi tư, cầm trong tay Trường Khí.

Trần Bình An lấy Hám Sơn quyền sáu bước chạy cộc hướng về phía trước, trong đó ẩn chứa rồi Chủng Thu đại quyền đỡ đỉnh phong chi ý.

Mỗi một bước biên độ đều có lớn nhỏ khác biệt, nhưng là luyện quyền trăm vạn về sau, hết thấy tự nhiên mà vậy, quyền ý sớm đã xâm nhập Trần Bình An cốt tủy, tăng thêm Chủng Thu lúc trước giả bộ chém giết, kì thực âm thầm truyền thụ cho quyền giá đỉnh phong, vốn là có nước chảy mây trôi ý vị, cả hai dính liền, thiên y vô phùng.

Lấy Đỉnh Anh nhãn quang, Trần Bình An cái này sáu bước, vậy mà nhìn không ra một tơ một hào sơ hở, chân chính thiên nhân hợp nhất, cùng Đại Đạo phù hợp.

Đỉnh Anh tại một giáp tử ở giữa, trắng trợn thu thập, tập hợp thiên hạ võ học, Đỉnh Anh bản thân lại là trăm năm khó gặp luyện võ kỳ tài, hoà hợp quán thông, ý đồ biên soạn ra một bộ muốn dạy thiên hạ võ học thành tuyệt học bảo điển.

Nhìn thấy cái này không có gì lạ hướng về phía trước sáu bước, Đỉnh Anh ánh mắt rạng rỡ, xem ra chính mình cái kia bộ bí tịch còn có tra lỗ hổng bổ sung chỗ trống.

Tất nhiên không có cơ hội một kích mất mạng, tăng thêm nghĩ đến nhiều từ Trần Bình An trên người cướp lấy một chút thiên ngoại võ đạo, Đỉnh Anh dứt khoát liền tránh né mũi nhọn.

Nhưng là Đỉnh Anh rất nhanh liền ý thức được cái này vừa lui, có chút thất sách rồi.

Bước thứ sáu sau, Trần Bình An một thân khí thế đã lên tới đỉnh phong, quyền ý nồng đậm đến rồi ngưng tụ giống như nước cấp độ, như từng hạt giọt nước tại lá sen bên trên lăn đi, ngày qua ngày gánh vác Trường Khí kiểm rèn luyện thần hồn, nguyên bản những cái kia chậm rãi xuyên vào

Trần Bình An thân thể kiếm ý, chính là tấm kia lá sen mạch lạc.

Nhảy lên thật cao, một kiếm bổ xuống.

Trần Bình An hai tay cầm kiếm, kiếm phong biến dựng thẳng vì hoành, lóe lên một cái rồi biến mất.

Đường cái bị cái kia đạo kiếm khí chia trái phải, nếu là có người tại hai bên đường, liền sẽ phát hiện trong nháy mắt, đường phố đối diện cảnh tượng đều đã mơ hồ, bắt đầu vẩn vơ.

Đinh Anh đã rời khỏi ngoài ba trượng, gót chân vắn chuyển, nghiêng người sang, tuyết trắng Kiếm Cường từ trước người gào thét mà qua.

Như du khách quan sát võ bờ triều cường.

Nghiêng người đối mặt kiếm thứ hai Đinh Anh vỗ tay một cái, hai chân đi mà, thân hình phiêu đăng lơ lửng, tránh thoát chặn ngang mà đến rào rạt kiếm khí, một chưởng vừa vắn rơi vào Trường Khí kiếm trên khuôn mặt, lòng bàn tay cùng kiếm thần xúc đụng nhau, như mài đá lẫn nhau nghiền ép.

Đinh Anh nhíu nhíu lông mi, trong lòng bàn tay máu thịt be bét, bỗng nhiên phát lực, bấm tay một điểm Trường Khí kiếm, thân thể dựa thế lặn lội, hướng về sau phiêu đăng mà đi.

Chỉ là mất rồi tiên cơ Đinh Anh, nếu muốn thoát khỏi Trần Bình An, cũng không dễ dàng.

Trần Bình An lần tiếp theo sáu bước chạy cộc, bước đầu tiên liền giảm tại rời đi mà hơn tấc không trung, bước thứ hai liền đi tại rời đi mà một thước địa phương, từng bước lên trời hướng lên, cùng lúc đó, buông ra Trường Khí kiếm, hóa thành một đạo bạch hồng khuấy động mà đi, truy sát Đinh Anh.

Cái này dĩ nhiên không phải Trần Bình An đã bước lên võ đạo thứ bảy Ngự Phong cảnh, mà là mưu lợi, hướng Trường Khí kiếm mượn rồi thế, bằng vào một người một kiếm khí thế dẫn dắt, lúc này mới có thể ngự phong lãng không, bất quá trước đó cùng Chung Thu một trận chiến, Giáo Đại Long sau lần đầu phá cảnh, bước lên đệ ngũ cảnh, lúc ấy mấy bước lãng không, thành công vượt qua trên đường đầu kia bị Lục Phảng chém vào đi ra khe rãnh, thuộc về khí thế còn chưa chân chính vững chắc, như hồng thủy tiết ra ngoài mà thôi, cho nên Chung Thu chính là nhìn ra rồi mảnh khõe, mới có thể ra quyền trợ giúp Trần Bình An đá mài võ đạo.

Đỉnh Anh một cước giẫm đạp, dưới chân âm vang nổ tung, thân thể nghiêng về lấy đi hướng không trung cao hơn một chỗ, lại là giẫm mạnh, vẫn là đồng dạng quang cảnh, bên ngoài thả cương khí ngưng tụ làm đá đặt chân, tại đặt chân trước đó liền "Đặt thả" trên không trung, khiến cho Đỉnh Anh có thể trên không trung tùy tâm sở dục mà đi hướng bất kỳ địa phương nào.

Đây cơ hồ chính là hạo nhiên thiên hạ Ngự Phong cảnh hình thức ban đầu rồi.

Đỉnh Anh nếu như có thể phi thăng rồi đi Ngẫu Hoa phúc địa, thành tựu độ cao, không cách nào tưởng tượng.

Đỉnh Anh bên ngoài thiên hạ mười chín người, vô luận là bản địa võ nhân, vẫn là trích tiên nhân, tại Ngẫu Hoa phúc địa toà này lồng giam bên trong, đều lấy thiên nhân hợp nhất vì đỉnh núi chỗ cao nhất, đi đến một bước này, đều rất cố hết sức, hao phí vô số tâm huyết, nhưng là Đỉnh Anh không giống nhau, hẳn chỉ là bởi vì Ngẫu Hoa phúc địa chỗ cao nhất, cũng chỉ có thể là thiên nhân hợp nhất cảnh giới, mới năm qua năm mà ngưng lại nguyên chỗ, chờ lấy người khác từng bước một leo núi, mà hẳn sớm đã tại chỗ cao nhất nhiều năm, quan sát thế gian, không còn muốn sống.

Cho nên Đinh Anh mới có thể lấy phương này thiên địa quy củ cùng Đại Đạo làm đối thủ.

Trận này kinh thế hãi tục trên trời chi chiến.

Trần Bình An là kiếm sư ngự kiếm thủ đoạn.

Chiêu thức thì là dựa vào « kiếm thuật chính kinh » bên trên tuyệt lộ thức.

Thủy chung không cho Đinh Anh kéo dài khoảng cách, đồng thời lại không cho Đinh Anh lấn người mà gần, tiến vào hai cánh tay bên trong.

Hai người tại Nam Uyển Quốc kinh thành trên không, dây dưa không ngớt, không ngừng hướng thành Nam di động.

Kiểm khí cùng quyền cương chạm vào nhau, rung động âm âm, như tiếng sấm chấn động, để cả tòa kinh sư bách tính cũng nhin không được ngẩng đầu quan sát.

Một bộ tuyết trắng trường bào người trẻ tuổi, khổng chế lấy một đầu tựa như bạch hồng trường kiếm, bức kia hùng vĩ động lòng người hình ảnh, giống như là xuống rồi một trận sẽ không bông tuyết rơi xuống đất lông ngỗng tuyết lớn.

Quần chúng bên trong, có bị Ngự Lâm Quân trùng điệp hộ vệ lên Nam Uyển Quốc hoàng đế.

Có phủ thái tử buộc lên tạp dề chạy đến ngoài phòng lão đầu bếp, thái tử điện hạ Ngụy Diễn cùng Kính Tâm Trai tiên tử Phiền Hoàn Nhĩ.

Góc đường tửu quán bên ngoài sóng vai mà đứng Chu Phì cùng Lục Phảng.

Cái kia đã nhất định đi không đến đem họ thư sinh chỗ ở nữ tử, ngồi liệt lấy một chỗ tường cây bên dưới, liếc mắt đỉnh đầu dị tượng, nữ tử tràn ngập rồi tiếc nuối, nàng chậm rãi nhắm lại rồi con mắt, thật sự có chút mệt mỏi rồi, dù là nhìn thấy rồi vị kia âu yếm thư sinh, gõ mở rồi tiểu viện cánh cửa, lại có thể thế nào đâu, để hắn nhìn thấy chính mình vết máu khắp người lần này bộ dáng sao? Vẫn là thôi đi, không thấy cái này một lần cuối, hắn dù là nghe rồi người khác lời nói, lại cảm thấy nàng là người xấu, tóm lại còn là một vị đẹp mắt nữ tử.

Thế là nữ tử nghiêng đầu, cười thiếp đi.

Hoàng hậu Chu Xu Chân không có trở về hoàng cung, ngược lại chui vào rồi phủ thái tử thứ, trên người nhiều rồi một cái gương đồng.

Trong nội viện Tào Tình Lăng bơ vơ bất lực, ném rồi đao bổ củi, ngồi xồm ở trên mặt đất tại ôm đau đầu khóc.

Bốn bề vắng lặng, khô gầy tiểu cô nương mang theo một căn ghế đầu, đứng đứng đưa đưa quẹo vào hẻm nhỏ, trái phải nhìn quanh, tràn ngập tò mò.

Nam Uyển Quốc thành Nam trên không.

Trần Bình An ngự kiếm càng ngày càng thành thạo tự nhiên.

Kiểm phong quá sắc nhọn, kiếm khí quá thịnh, kiếm chiêu quá quái lạ.

Đinh Anh sáu mươi năm đến, lần thứ nhất chột vật như thế, chỉ có thể chuyên tâm phòng ngự.

Đinh Anh có chút nổi nóng, bất quá trong thời gian ngắn không thể làm gì, hắn dứt khoát liền bình tĩnh lại, hắn ngược lại muốn xem xem, cái này tuổi trẻ trích tiên nhân không tì vết chi cảnh, có thể chống đỡ đến lúc nào

thời điểm, chỉ cần lộ ra một sơ hở, Đinh Anh liền muốn hấn Trần Bình An trọng thương. Đinh Anh cũng không có nhàn rồi, một thân hỗn tạp sở học, tiện tay ném ra, một quyền nghiêng lệch đánh tới, căn bản không có đối Trần Bình An, nhưng là quyền cương lại nổ tung tại Trần Bình An bên cạnh thân, có thể là ấn đường, đầu vai, lồng ngực, góc độ xảo trá, không thể tưởng tượng, đây là Đinh Anh tại quyền pháp có ích bên trên rồi kỳ môn độn giáp cùng hoa mai dịch số, Tiểu Kiếm Nhi Tiền Đường quỹ quyết bóng người, tại Đinh Anh bên này, quả thực chính là làm trò hề cho thiên hạ.

Đinh Anh một tay hai ngón khép lại, bấm tay nhẹ bần, từng sợi cương khí như trường kiếm.

Một tay bóp đạo quyết, có dời núi chuyển biển chi thần thông, thường thường từ trên mặt đất xé rách ra mảng lớn nóc nhà cùng cây cối, dùng để chống cự cuồn cuộn mà chảy tuyết trắng kiếm khí.

Cuối cùng hai người rơi vào kinh sư ngoại thành tường cao phía trên.

Đầu này cưỡi ngựa trên đường, từng tòa tiền đập mạnh liên quan vách tường âm âm vỡ vụn, tro bụi văng khắp nơi, phiêu tán tại trong kinh thành bên ngoài.

Trần Bình An giống như đi vào nơi này sau, chân chính ít rồi một điểm cuối cùng ước thúc, triệt để buông tay buông chân.

Ngự kiếm chi thuật, gần như ngự kiếm chi pháp.

Thật dài một đầu cưỡi ngựa nói, bị Trường Khí như hồng kiếm khí tiêu hủy hầu như không còn.

Chợt có khoảng cách lỗ thủng, vừa muốn thoát khốn Đinh Anh liền sẽ bị Trần Bình An một quyền đánh về kiếm khí lồng giam bên trong.

Đường đường thiên hạ đệ nhất nhân Đinh Anh, trèo lên đỉnh giang hồ một giáp đến nay, lần thứ nhất bị người vừng vàng chiếm cứ thượng phong, áp bách có phải hay không không bị động thủ thế.

Đinh Anh dù chưa thụ thương, nhưng là hai tay ống tay áo đã xuất hiện mấy cái vết nứt.

Trần Bình An thân hình nhẹ nhàng, tại không gần không xa về khoảng cách, tại phá toái không chịu nổi cười ngửa trên đường đi bộ nhàn nhã.

Đinh Anh hiển nhiên cũng đánh ra rồi một luồng vô danh chân hỏa, Trường Khí kiếm mấy lần bị đầu ngón tay chút tại thân kiếm hoặc là trên chuôi kiếm, kiếm cương vỡ nát, khuấy động không thôi, chỉ là kiếm khí dồi dào, đủ hình thành khe nước chảy dài, điểm ấy hao tổn, liền như là đá lớn nện nước, tóe lên bọt nước tại bờ một bên mà thôi, căn bản có thể bỏ qua không tính.

Trần Bình An đột nhiên nảy ra ý tưởng, đứng tại một chỗ hai bên đoạn thiếu lẻ loi trợ trợ tiền đập mạnh phía trên, hai ngón khép lại làm Hám Sơn quyền đứng cái cọc, kiếm lô.

Nguyên bản điên cuồng quanh quần Đinh Anh bốn phía Trường Khí, bỗng nhiên lên không hơn mười trượng, vốn là nhanh đến mức cực hạn phi kiếm tốc độ, đúng là lấy trái với lẽ thường mà càng nhanh xu thế, danh xứng với thực mà phá không biến mất rồi, sau đó một đạo lôi cuốn phong lôi bạch hồng từ trên trời giáng xuống, trường kiếm vỡ ra Nam Uyển Quốc đầu thành, sau đó tại tường cây chỗ phá tường mà ra, thoáng qua đi vào trên đầu tường Trần Bình An bên cạnh lơ lửng, ông ông tác hưởng.

Bụi đất tiêu tán, Đinh Anh giơ tay lên, tay phải ống tay áo đã vỡ vụn.

Trần Bình An đưa tay hư nắm Trường Khí chuôi kiếm, trong lòng bàn tay chạm đến chuôi kiếm một lát, sau đó lại lần buông ra.

Đinh Anh cười to nói: "Sáu mươi năm đến, gân cốt chưa từng như này giãn ra qua rồi."

Trần Bình An hỏi rồi một cái giống nhau vấn đề: "Có phải hay không rất thoải mái?"

Lần trước, Đinh Anh có thể thờ ơ, lần này, Đinh Anh coi như có chút sắc mặt không nhịn được rồi.

Đinh Anh giậm chân một cái, thân hình hư vô phiêu miểu bắt đầu, lơ mơ có thể thấy được hai tay bày ra một cái không biết tên quyền giá thức mở đầu.

Trần Bình An sau lưng lại có bóng người mơ hồ mũ hoa sen lão nhân, hai tay mười ngón bóp một cổ lão thiên quan quyết.

Tay phải Nam Uyển Quốc bên ngoài kinh thành không trung, Đinh Anh hai tay vận chuyển, tại lòng bàn tay ở giữa, xoa ra một đoàn chướng mắt quang mang.

Bên trái kinh sư địa giới không trung, Đinh Anh hai tay vươn ra, năm ngón tay như câu, trên tường thành xuất hiện hai đầu dài đến hơn mười trượng vết nứt.

Trần Bình An hư nắm Trường Khí, kiếm khí lấy tuyết lở thức phá trận, trường kiếm trong tay, thì lại lấy kiếm thuật chính kinh bên trong trấn thần đầu thức nghênh địch.

Nhất tâm lưỡng dụng.

Trong khoảnh khắc.

Ròng rã một đoạn lớn kinh thành tường thành, xuất hiện rồi một cái dài

năm trượng, cao sáu trượng to lớn lỗ hồng.

Trong lúc nhất thời bụi đất che khuất bầu trời.

Đỉnh Anh đứng tại lỗ hồng một bên biên giới, uyên đình núi cao sừng sững tông sư phong phạm.

Sau lưng có mây mù cuộn cuộn, là Đỉnh Anh không còn tận lực câu thúc một thân bàng bạc cương khí kết quả, những cái kia mây mù không ngừng tụ tán, cuối cùng ngưng tụ thành một tôn mây mù tượng thần hình dáng, như có thần linh sắp hàng thế.

Trần Bình An vẻ mặt tự nhiên, đứng tại mặt khác một bên, nhìn cũng không nhìn Đỉnh Anh tạo nên thiên địa dị tượng.

Hắn chỉ là một tay nắm chặt Trường Khí chuôi kiếm, một tay hai ngón khép lại, tại trên thân kiếm từ trái đến phải, nhẹ nhàng bơi qua.

Đây là Trần Bình An tại học Văn Thánh lão tú tài sơn thủy trường quyền bên trong, nòng cái kia một kiếm.

Dù là chỉ có vừa phân thần giống như.

Thanh kia kiệt ngạo bất tuần Trường Khí kiếm, vậy mà có chút chiến minh, tựa hồ tại cùng Trần Bình An cộng minh.

Tựa hồ rốt cục thừa nhận rồi Trần Bình An, tại đối với Trần Bình An nói, người có lời gì muốn đối với phương này thiên địa giảng ?

Một mực lên tiếng là được!

Trước lúc này, Trần Bình An liên trường khí kiếm đều cầm không được, cho nên chỉ có thể coi là kiếm khí gần, mà không phải chân chính một kiếm nơi tay.

Ngay sau đó, đây mới thật sự là có một kiếm tới đây nhân gian.

Trần Bình An bỗng nhiên nắm chặt chuôi kiếm, một khắc này, từ tay phải khe hở ở giữa tách ra chói lọi quang minh.

Giống như là dâng lên rồi một vòng trắng sáng, hướng bốn phương tám hướng thủy triều đồng dạng dũng mãnh lao tới, chiếu khắp thiên địa.

Vốn là đã là mặt trời huyền không ban ngày, nhưng giờ phút này cả tòa Nam Uyển Quốc kinh thành, vẫn là bộc phát sáng rực rồi mấy phần.

Cầm kiếm về sau.

Nhật nguyệt cùng ở tại.

Cái này đem Trường Khí ngay sau đó cũng không có kiếm vỏ, thế nhưng là Trần Bình An vẫn như cũ làm ra rồi rút kiếm ra khỏi vỏ tư thế.

Đinh Anh kinh ngạc phát hiện mình đúng là vô pháp vượt qua cái kia đạo lỗ hồng, mặc dù rung động, ngược lại cũng không trở thành sợ hãi, sau lưng cương khí ngưng tụ thành một tôn cao ba trượng thần nhân giống, quan sát cái kia nhỏ bé một người một kiếm.

Đinh Anh lòng dạ biết rõ, chính mình không lui được.

Hắn rõ ràng bất động như núi, nhưng lại có hai tay trước người, biến ảo ra mấy chục cái cánh tay, làm người ta hoa mắt, có Phật Gia ấn, Thuyết Pháp ấn, Thiền Định ấn, Hàng Ma ấn, Thi Nguyện ấn, Vô Úy ấn, mỗi một pháp ấn đều là kim quang chói mắt.

Có Đạo gia pháp quyết, Tam Thanh Chỉ, Ngũ Lôi Chỉ, Phiên Thiên ấn, Thiên Sư ấn. Mỗi một pháp ấn đều có cương phong phát phơ, tiếng sấm quanh quẩn.

Còn có Du Chân Ý tụ cương, Chủng Thu Băng Quyền, Kính Tâm Trai chỉ kiếm, Lưu Tông ma đao, Trình Nguyên Sơn hồ thương. . .

Tôn này thần linh cũng là không có sai biệt, Đinh Anh có cái gì pháp ấn, tư thế, nó liền có, mà lại âm thanh lớn hơn.

Đinh Anh một thân tu vi võ học, tập hợp rồi thiên hạ bách gia chiều dài.

Du Chân Ý đứng tại rồi toà này thiên hạ đạo pháp chi đỉnh, Lục Phảng đứng tại rồi kiếm thuật chi đỉnh, Chủng Thu đứng tại rồi quyền pháp chi đỉnh, Lưu Tông đứng tại rồi đao pháp chi đỉnh. . .

Nhưng là dãy núi chi đỉnh chỗ càng cao hơn, kỳ thật còn đứng lấy một cái sớm đã treo lơ lửng giữa trời Đinh Anh, khiến cho Đinh Anh tại toà này Ngẫu Hoa phúc địa, như mặt trời giữa trưa.

Cái này thật sự là quá không nói để ý.

Trần Bình An chỉ có một kiếm.

Xuất kiếm mà thôi.

Một kiếm về sau.

Thần linh vỡ nát.

Vạn pháp đều là phá.

Không thấy Đinh Anh.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 319: Như thế nào vô địch thiên hạ

Nội thành đầu kia trên đường, từ song phương vừa ra tay, liền đánh cho rung động đến tâm can.

Lúc này vẫn là đại chiến say sưa.

Một cái lưu ly phi kiếm, như mở rồi linh trí thần vật, cũng chỉ là một thanh kiếm, liền có thể kéo chặt lấy Ma Dao Nhân Lưu Tông.

Lưu Tông thanh kia danh chấn thiên hạ dao róc xương, dùng rồi cả một đời, đều chưa từng đập hỏng mấy may, trận chiến ngày hôm nay, đều không sờ lấy Du Chân Ý một mảnh góc áo, liền đã bị phi kiếm chém vào toác ra mấy cái lỗ hổng.

Lưu Tông hoàn toàn đến không kịp đau lòng.

Vừa phân tâm, liền sẽ chết.

Phi kiếm lăng lệ, tốc độ cực nhanh, cương khí tràn ngập phương viên hơn mười trượng, Lưu Tông thân ở trong đó, khó tránh khỏi bó tay bó chân.

Hồ Sơn Phái chương môn Du Chân Ý, không hổ là thật thần tiên.

Ít nhất hai cái Ma Dao Nhân Lưu Tông.

Mà Lưu Tông là thiên hạ thứ năm.

Mà lại thuận Lưu Tông khoé mắt dư quang liếc đi, có thể là hai cái quốc

sư Chủng Thu.

Du Chân Ý đã tung bay rơi trên mặt đất, cứ như vậy hai tay phụ sau , mặc cho Chủng Thu từng quyền đánh tới, nhưng là không có một quyền có thể triệt để phá vỡ hãn vô hình cương khí, lác đác không có mấy quyền, chỉ kém hơn tấc liền chạm đến Du Chân Ý mặt mũi, lông mày hơi dạn, tóc mai lướt nhẹ, nhưng chỉ thế thôi.

Chủng Thu ra quyền không ngừng, lần lượt không công mà lui, sắc mặt như thường, ánh mắt sáng tỏ, cũng không một chút sa sút tinh thần nản chí, Chủng quốc sư, vẫn là cái kia

Nhưng càng như vậy, liền càng sẽ cho người cảm thấy lòng chua xót.

Giống như thế đạo không nên như thế, dễ dàng để cho người ta sinh ra một luồng biệt khuất phần uất chí ý.

Chủng Thu chỉ là ra quyền.

Du Chân Ý giống như tản bộ, một mực tùy ý đi về phía trước đi, nhiều nhất chính là vòng qua Lưu Tông cùng phi kiếm chỗ kia chiến trường, dọc theo đường phố một bên rừng đứng cửa hàng, từng cái đi qua, ngẩng đầu nhìn một chút cửa hàng tấm biển, nhìn một chút những cái kia sống qua rồi năm nay mưa xuân câu đối xuân.

Du Chân Ý cười hỏi: "Có phải hay không hối hận năm đó không có thu xuống thanh kia tiên kiếm ?"

"Người lựa chọn con đường, chỉ thích hợp ở nhân gian người đi, leo núi, người đi không đến cao nhất, dù là cho người thêm ba mươi năm thời gian, leo núi tuyệt đỉnh về sau, người vẫn là không đường có thể chạy, đến lúc đó người sẽ chỉ hối hận càng nhiều."

"Chủng Thu, từ nhỏ đến lớn, người cũng chỉ để ý những cái kia thế

người đều không tại hồ sự tình, trong mắt của ta, cái này không gọi hạc giữa bầy gà, cái này gọi ngốc."

Chủng Thu không nói một lời.

Hình ảnh quỷ dị, một bên sát bên đánh, Du Chân Ý đã quẹo vào rồi rộng lớn ngự đạo phía trên, càng đi về phía trước, phần cuối chính là Nam Uyển Quốc hoàng thành, cung thành, còn có toà kia so Tùng Lại Quốc hoàng cung còn muốn rộng lớn nguy nga đại diện, tám đầu rủ xuống sống lưng bên trên, đều đang đứng mười cái hình tượng kỳ quái tiên nhân cùng tẩu thú, cầm đầu kỵ gió tiên nhân về sau, theo thứ tự là long, phượng, sư tử, thiên mã, hải mã, Toan Nghê, Áp Ngư, Giải Trĩ, Đấu Ngưu cùng Hành Thập.

Có chút quyền cao chức trọng đế vương đem bề ngoài có thể gặp đến thật vật, có chút bọn hăn cũng không gặp được.

Du Chân Ý đưa tay chỉ hướng phía trước, "Nhớ kỹ chúng ta lúc tuổi nhỏ, người từ trên sách nhìn thấy những cái kia có quan hệ rủ xuống sống lưng mười vật miêu tả, liền rất hiếu kỳ, nói về sau nhất định phải tận mắt nhìn nó nhóm. Thế là cuối cùng người tại ngoài hoàng cung ở rồi mấy chục năm, còn không có nhìn đủ sao?"

Chủng Thu rốt cục mở miệng nói chuyện: "Du Chân Ý, không cần luôn cảm giác mình như thế nào không tầm thường, tu rồi tiên, liền không đem mình làm rồi người, nhìn cái gì đều trên cao nhìn xuống, muốn người nào cùng sự tình đều là đang đuổi ức nhớ lại, phải nhìn nhiều xem nhân gian ngay sau đó bi hoan ly hợp. . . Đương nhiên, người đã nghe không vào những này rồi."

Du Chân Ý gật gật đầu, "Tục tử góc nhìn. Ở tại vị mưu Kỳ Chính, tu hành cũng là như thế. Chủng Thu, không phải đạo lý của người không đúng, chỉ là còn chưa đủ cao, bởi vì người đứng được quá thấp rồi."

Chủng Thu trong mắt lóe lên một vòng thương cảm.

Ngừng lại rồi ra quyền, nhìn về phía hoàng cung bên kia.

Du Chân Ý cũng dừng lại bước chân, cười nói: "Như thế nhẹ nhàng năm đấm, Chủng Thu, chẳng lẽ lại người tốt mấy ngày chưa ăn cơm rồi? Không phải ta tại loại này người nửa canh giờ, người ăn trước no bụng uống tốt lại đến ?"

Chủng Thu lần đầu tiên bạo nói tục, "Lão tử sợ một quyền đem người đánh ra cục đến!"

Chủng Thu quả nhiên vẫn là cái kia Chủng Thu. Đọc sách lại nhiều, thật bức gấp rồi, không phải là Tùng Lại Quốc Trác Quận Thu Lan huyện thành cái kia người quê mùa ?

Du Chân Ý vỗ một cái bụng, cười ha ha nói: "Lật trời thượng thư, học rồi thần tiên thuật, đi rồi trường sinh cầu, tu không thượng pháp, bế quan về sau, ích cốc nhiều năm, thật đúng là không có cái này cắt đứt cái rắm."

Chủng Thu thở dài, "Người nhưng thật ra là đang chờ đợi cái kia cuộc chiến này phân ra thắng bại ?"

Du Chân Ý gật đầu nói: "Khám phá rồi chân tướng lại như thế nào, người lại không đánh tan được ta cương khí."

Sau đó hắc lặc đầu nói: "Không phải cái gì phân ra thắng bại, là các loại cái kia gọi Trần Bình An người trẻ tuổi chết."

Chủng Thu đột nhiên quay đầu qua, cúi đầu nhìn lấy hài đồng bộ dáng năm đó hảo hữu, ý cười cổ quái.

Du Chân Ý ngẩng đầu, hỏi: "Làm sao ?"

Chủng Thu nói rằng: "Còn nhớ rõ năm đó, tại Mã Huyện lệnh nha thự ngoài tường lần kia sao?"

Du Chân Ý suy nghĩ một chút, vẻ mặt giật mình, "Người nếu là không đề cập tới, thật đúng là không nhớ nổi rồi."

Năm đó ở quê hương Thu Lan huyện thành, Du Chân Ý là không vào triều đình lưu phẩm nho nhỏ quan lại nhỏ con trai, Chủng Thu môn hộ càng là không bằng, hai người cũng rất nhỏ liền thành rồi tốt nhất bằng hữu, Du Chân Ý hướng tới giang hồ, Chủng Thu thì ngưỡng mộ người đọc sách, thực chất bên trong đều là không an phận, niên thiếu khí thịnh, Chủng Thu ái mộ quan phụ mẫu Mã Huyện lệnh thiên kim, Du Chân Ý lại giúp ra rồi một cái sọt chủ ý ngu ngốc, nữ tử vốn cũng không ưa thích Chủng Thu, về sau liền càng xa lánh chán ghét Chủng Thu, có lần đêm khuya sau khi say rượu, hai người ngay tại bên kia đối huyện nha thự hậu viện môn tường đi tiểu, chưa từng nghĩ nữ tử kia vừa cùng tỳ nữ cùng một chỗ vụng trộm ra cửa, cùng một vị phụ cấp du học xứ khác thư sinh hẹn hò, cửa sân vừa mở, hai vị nữ tử kết quả là vừa vụng đụng vào rồi một màn kia.

Huyện lệnh thiên kim là cái da mặt mỏng, tỳ nữ là cái hung hãn, vậy mà còn liếc mắt Du Chân Ý cùng Chủng Thu háng bên dưới, đây mặt ghét bỏ mà quăng xuống một câu "Hai đầu nhỏ con giun, hơn nửa đêm lặc lư cái gì đâu?"

Tại cái kia về sau, Chủng Thu cùng Du Chân Ý liền không còn đi huyện nha phụ cận.

Du Chân Ý trải qua Chủng Thu nhắc nhở, nhớ tới những này, cũng không cảm thấy có ý tứ.

Chỉ là không biết Chủng Thu vì sao muốn nói, chẳng lẽ có gì thâm ý?

Chủng Thu mỉm cười nói: "Du lão thần tiên, bây giờ người liền nhỏ con giun cũng không bằng a."

Du Chân Ý sắc mặt không thay đổi, ánh mắt lại nghiêm túc, "Chủng quốc sư, ôn chuyện kết thúc rồi, không phải chúng ta so chiêu một chút?"

Chủng Thu cười trừ.

Du Chân Ý cười lạnh nói: "Chúng ta không ngại trước đánh cược một keo, Lưu Tông nếu như có thể không chết, có thể hay không giống như người, chủ động cầu chết?"

Chủng Thu gật đầu nói: "Tốt, cái kia ta cược hẳn sẽ không tự mình rời đi."

Du Chân Ý liền muốn đưa tay, đem thanh kia lưu ly tiên kiếm khổng lồ chế tới tay, nhưng là hẳn rất nhanh để cánh tay xuống, mỉm cười nói: "Cái này sống sót cơ hội, ta hết lần này tới lần khác không cho cái kia Lưu Tông."

Chủng Thu không nói thêm gì nữa.

Hai người sống vai mà đứng.

Cũng chỉ là Nam Uyển Quốc Chủng quốc sư cùng Tùng Lại Quốc Du Chân Ý rồi.

Du Chân Ý đột nhiên nói rằng: "Người sai rồi, ta sát lực, không tại thanh kiếm kia bên trên, chỉ là lúc trước cảm thấy người Chủng Thu còn có cứu vãn chỗ trống, cố ý để cho người. Tựa như năm đó, từ nhỏ đến lớn, ta cái gì đều nguyện ý nhường người, còn muốn chiếu cố cảm thụ của người."

Chung Thu lại nói một câu lạc đề ngàn dặm kỳ quái lời nói, hần quay đầu nhìn về phía Nam tường thành, nhẹ giọng nói: "Du Chân Ý, người vị trí khó xử nhất, không phải là năng gặt, cũng không phải trắng sáng, toà này thiên hạ ít rồi người, ngược lại vẫn là hoàn chinh toà kia thiên hạ."

Khô gầy tiểu cô nương mang theo cây kia ghế đầu, đi đến rồi duy chỉ có không có đóng thượng viện môn gia đình kia, nhìn thấy rồi cái kia ôm đầu đầu khóc Tào Tình Lăng.

Nàng gõ gõ cửa sân, trực tiếp vượt qua cánh cửa, cố ý hỏi: "Uy uy uy, có ai không ? Không ai ta tiến đến a."

Đợi đến Tào Tình Lăng nâng đầu lên, đẩy mặt cảnh giác, nàng tiện tay đem ghế đầu nhét vào trên mặt đất, trái xem phải xem, mạn không trải qua thăm nghĩ: "Là nhà người a ? Ta đến trả đồ vật rồi."

Tào Tình Lăng một trào nhấc lên trên mặt đất thanh kia đao bổ củi, che ở trước người, "Người là ai ? !"

Nàng còn tại nhìn quanh, tức giận nói: "Ta cùng cái kia mặc áo bào trắng tử kẻ có tiền, là cùng một bọn, cùng cái kia trên đầu mang theo hoa mũ gia hỏa, không phải cùng một bọn."

Nàng nhìn thấy rồi toà kia lệch phòng, thế là quay đầu đối với Tào Tình Lăng nói rằng: "Lúc trước ta nhìn rồi một đối với cầu nam nữ mang theo bốn khóa đầu ra cửa, nhét vào rồi trên đường, lăn rồi một chỗ máu, ta hảo tâm giúp những cái kia đầu thả ở cùng nhau, là người thế nào của người sao? Người không nhanh đi nhìn xem ?"

Tào Tình Lăng nước mắt lập tức tuôn ra hốc mắt, nhanh chân chạy hướng cửa sân.

Nàng đột nhiên ngăn lại hắn, trợn mắt đối mặt, "Dừng lại!"

Tào Tình Lãng có chút mờ mịt.

Nàng hỏi: "Người không tạ ơn ta ?"

Tào Tình Lãng ngăn người, muốn nói lại thôi, đầy mặt nước mắt mà chạy ra ngoài.

Nàng cũng không dám ngăn đón một cái cầm trong tay đao bổ củi gia hỏa, bĩu môi, để rồi để con đường, nói thầm nói: "Không có lương tâm cầu vật, đáng đời biến thành cô nhi."

Nàng đẩy ra cửa phòng, chính là Trần Bình An nơi ở.

Trên giường đệm chăn chỉnh chỉnh tề tề, trên bàn sách vở, vẫn là chỉnh chỉnh tề tề.

Sạch sẽ.

Trên bàn còn có một cái trống không vỏ kiếm.

Không thể tìm tới ăn đồ vật, cũng không có tìm được đồng tiền cùng bạc vụn.

Tức giận đến nàng đi đến trước bàn, đem cái kia một chồng sách vở đều đẩy bên dưới cái bàn, ngã rồi một chỗ.

Nàng đột nhiên nhãn tình sáng lên, sách vở bán rồi có thể đổi chút tiền a, sau đó nàng nhìn chằm chằm thanh kiếm kia vỏ, thở dài, vẫn là thôi đi, vụng trộm bán rồi sách vở, cái kia áo khoác trắng gia hỏa đoán chừng không sẽ làm gì mình, cần phải là bán rồi vỏ kiếm, hẳn chắc chắn sẽ hung hăng thu thập mình, đến lúc đó chính mình tuổi tác nhỏ liền không có tác dụng rồi.

Nàng ôm lấy những cái kia sách vở liền chạy ra ngoài.

Đã yên lặng hạ quyết tâm, đổi thành rồi một một số lớn đồng tiền sau, nàng phải nhanh đều tiêu xài, chỉ có biến thành đồ ăn ăn vào bụng, hẳn mới chịu không quay về!

Chu Phì dẫn theo Chu Sĩ cùng Nha nhi bả vai, một lần nữa tìm tới rồi Lục Phảng, như trước đang toà kia tửu quán uống rượu, không riêng gì góc đường tửu quán không có rồi người, toàn bộ đường cái đều trống rỗng, hơn phân nửa là Nam Uyển Quốc triều đình đã sớm ra nghiêm lệnh, một khi có tông sư chi chiến, liền sẽ đem chỗ phường thị giới nghiêm, cụ thể quy củ, theo trong lịch sử đêm cấm, đây nhất định xuất từ quốc sư Chủng Thu thủ bút.

Vị kia cùng Lục Phảng đã từng sư xuất đồng môn diện mạo phụ nhân, mềm nhũn ghé vào trên bàn rượu.

Tiểu Kiểm Nhi Tiền Đường đầu lâu cùng bội kiếm lớn xuân, đều đặt ở rồi sát vách trên một cái bàn.

Chu Phì buông tay ra, buông ra hai người, nhanh chân đi vào trong đó, sau khi ngồi xuống, tức cười nói: "Người cũng chỉ là để người ta quá chén rồi?"

Lục Phảng cho hẳn rót một chén rượu, "Không phải ?"

Chu Phì đánh giá Lục Phảng, "Cuối cùng không có để ta uống phí khổ tâm, vẫn là có như vậy chút hiệu quả."

So với trước đó lần kia gặp mặt thất hồn lạc phách, lúc này Lục Phảng đã tỉnh lại đây, mà lại thêm ra từng tia ngưng tụ như thật tinh thần khí, chỉ

kém không có vận chuyển thắt nút dây để ghi nhớ rồi, đầy đủ để Lục Phảng tại Ngẫu Hoa phúc địa sống thêm cái một giáp tử, nói không chừng còn có cơ hội nhục thân phi thăng, cũng coi như nhân họa đắc phúc.

Về phần Ngẫu Hoa phúc địa cùng hạo nhiên thiên hạ hai nơi, thời gian trường hà trôi qua tốc độ, rất có ý tứ, vẫn như cũ là chỉ nhìn gia hỏa kia tâm tình.

Nếu là người kia cảm thấy nhìn đến thú vị, Ngẫu Hoa phúc địa một giáp thời gian, hạo nhiên thiên hạ bất quá năm sáu năm, nhưng nếu là hẳn cảm thấy không thú vị, sẽ phải gặp nạn rồi, trong lịch sử nhất hồ người một lần, đợi đến có người tại phúc địa bên trong trải qua thiên tân vạn khổ, thật vất vả phi thăng, phát hiện mình quay về hạo nhiên thiên hạ, đã là ba trăm năm sau, kém chút tại chỗ đạo tâm thất thủ.

Dù sao cho dù là trên núi người tu hành, ba trăm năm lâu, cũng đầy đủ cảnh còn người mất, khả năng muốn gặp người, sớm đã không tại nhân thế, muốn giết người, lại sớm đã hưởng hết vinh hoa phú quý mà chết.

Chu Sĩ cùng Nha nhi chọn rồi một cái bàn ngồi xuống, đều mang tâm tư, trầm hoa lang đi lật ra một vò Nam Uyển Quốc đặc sản trúc tra rượu, sống sót sau tai nạn, hẳn là cùng ngưỡng mộ trong lòng nữ tử uống rượu một phen, về phần sáu mươi năm ước hẹn, lập chí tại thiên hạ mười vị trí đầu thậm chí là ba vị trí đầu, Chu Sĩ đến cùng là Chu Phì con trai, tăng thêm Xuân Triều Cung vốn là là Ngẫu Hoa phúc địa đỉnh núi chỗ, Chu Sĩ phần này tâm trí vẫn là không thiếu, có lòng tin sáu mươi năm sau cùng nàng trùng phùng sau, lại dặt tay đi hướng phụ thân quê quán.

Nha nhi nghĩ như thế nào, Chu Sĩ đoán không ra, nhưng là không cần suy nghĩ nhiều, bởi vì Chu Sĩ vô cùng tin tưởng phụ thân thủ đoạn cùng nội tình, nhất là phi thăng về sau, cái kia chính là Giao Long vào nước hồ về núi, cần biết Ngẫu Hoa phúc địa bất quá là trung đẳng phúc địa, mà Ngọc Khuê Tông Khương thị, cũng liền là cha của hẳn "Chu Phì"

nắm giữ Vân Quật phúc địa, lại là toà kia thiên hạ đệ nhất các loại đại phúc mà.

Chu Phì rèn luyện, dạy dỗ cùng thuần phục nữ tử tâm tính công phu, Chu Sĩ một mực không học được, Chu Phì từng nói mỉm cười nói, gọi là "Giả thân thực tình", là một môn tiên gia thần thông, người Chu Sĩ chỉ có thể học chút da lông, không kỳ quái, nhưng là đầy đủ để người tại toà này thiên hạ rong ruổi bụi hoa rồi.

Lục Phảng hỏi: "Bên kia như thế nào rồi?"

Chu Phì nhắc lên bát rượu cùng người bạn thân này đụng rồi một chút, nhấp một miếng rượu nước, vị đạo thật sự là hồngбет cực kì, liền tranh thủ thời gian thả xuống, giải thích nói: "Đánh cho rất loạn, Phùng Thanh Bạch cho tốt bằng hữu Đường Thiết Ý làm thịt rồi, Trình Nguyên Sơn cái rắm đều không thả một cái liền chạy rồi, Chúng Thu đùa nghịch rồi tâm nhãn, không cùng Trần Bình An đả sinh đả tử, phân ra quyền pháp cao thấp về sau, ngược lại giống như là lại luận bàn rồi một trận, giúp đỡ Trần Bình An vững chắc cảnh giới, bởi vì tên kia võ đạo có chút cổ quái, kém chút một hơi vọt tới rồi lục cảnh bình cảnh, Chúng Thu nhìn ra một chút mảnh khoe, chậm rãi đem Trần Bình An võ đạo cảnh giới, từng quyền từng quyền đánh về rồi đệ ngũ cảnh. Chúng Thu cũng tại giao thủ quá trình bên trong, dựa vào Trần Bình An những cái kia quyền giá, đại khái là nghiệm chứng rồi một ít võ học ý nghĩ, nếu như người này có thể đi ra Ngẫu Hoa phúc địa, tương lai một cái cửu cảnh võ phu, là ván đã đóng thuyền rồi."

Chu Phì vô ý thức lấy ra bát rượu, chỉ là nghĩ đến tư vị kia, ai thán một tiếng, đành phải năm lỗ mũi ực một hớp rượu, "Sau đó Đinh Anh cùng Du Chân Ý liền lộ diện rồi, một cái ngăn chặn rồi Trần Bình An, một cái đoạn xuống rồi Chúng Thu, ta nhìn cái này hai trận đỡ, mới là hung hiểm nhất, tất phân sinh tử."

Lục Phảng tiện tay chỉ chỉ phía sau cái bàn kia trâm hoa lang cùng Nha

nhì, "Phấn kim cương Mã Tuyên cùng tỳ bà phi tử, còn có. . . Tiểu Kiếm Nhi, Trần Bình An kỳ thật đều không làm sao động sát tâm, nhưng là hai đứa bé này, tin tưởng gia hỏa kia chỉ cần vừa có cơ hội, khẳng định sẽ giết. A, như thế tính tình, ngược lại là so Phùng Thanh Bạch càng giống một vị chân thực nhiệt tình hiệp khách."

"Không đề cập tới người cùng Đồng Thanh Thanh, toà này thiên hạ nhân vật, có thể vào mắt của ta người, cũng chỉ có Đinh Anh cùng Du Chân Ý rồi. Còn lại cũng liền như thế, cho dù là Chung Thu, cho hẵn một cái bốn năm mươi năm sau cửu cảnh võ phu tốt rồi, lại có thể thế nào ?"

Chu Phì khoát khoát tay, "Ta mới không quan tâm những chuyện đó, lần này liền ngồi ở chỗ này, chờ lấy Cổ Ngưu Sơn tiếng trống thứ hai, ta chỉ đem đi phía sau người gọi Nha nhi tiểu nương môn, cho nên về sau sáu mươi năm, cái này không ra gì Chu Sĩ, vẫn là muốn người chiếu cố nhiều hơn rồi."

Lục Phảng gật đầu đáp ứng, hiếu kỳ hỏi: "Người không có ý định thu hút Du Chân Ý ? Sáu mươi năm gần Thủy Lô Thai, chung quy so Đồng Diệp Tông muốn nhiều ra một chút tiên cơ. Mà lại dựa theo người thuyết pháp, người thứ tự hạng chót, chỉ có thể mang đi một người, chính là cái này Ma giáo Nha nhi rồi. Du Chân Ý lại có thể ít nhất mang đi ba người, Ngụy Tiệp, Lô Bạch Tượng, Tùy Hữu Biên, Chu Liễm, cái nào không phải kinh tài tuyệt diệu quái thai. Bảo Bình Châu Ly Châu động thiên, thích hợp tu đạo bại hoại, tầng tầng lớp lớp, toà này Ngẫu Hoa phúc địa, thừa thừa võ đạo thiên tài. Người lôi kéo rồi Du Chân Ý, chẳng khác nào Khương thị dưới trướng thêm ra ba cái Chung Thu."

Chu Phì duỗi ra ngón tay, điểm một cái Lục Phảng, "Người Lục Phảng lương tâm, cuối cùng không có bị chó ăn sạch sẽ, còn hiểu được vì ta cân nhắc một ít chuyện."

Nha nhi lần thứ nhất chủ động mở miệng nói chuyện, rụt rè hỏi: "Chu cung chủ, lục kiếm tiên, Đồng Thanh Thanh rốt cuộc là ai ?"

Chu Phì cùng Lục Phảng đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Bởi vì Nha nhi căn bản không biết rõ Ngọc Khuê Tông Khương thị gia chủ, Vân Quật phúc địa chủ nhân, cùng một vị có khả năng bước lên mười một cảnh kiếm tu phân lượng.

Nếu như Nha nhi bước lên Ngẫu Hoa phúc địa mười người liệt kê, cố gắng còn có mấy phần nói chuyện cùng bọn họ tư cách.

Đương nhiên, cùng Chu Phì cùng Lục Phảng bản thân tính tình lạnh lùng cũng có quan hệ.

Đối thành hiệp khách Phùng Thanh Bạch cái này trích tiên nhân, cũng sẽ không để người như thế khó mà thân cận.

—— ———

Đầu thành Trần Bình An một kiếm về sau.

Tại đầu này thẳng tắp cưỡi ngựa đường phía cực Tây, có một vị lão nhân trước người lồng ngực, trường bào đã xé rách ra một đầu lỗ hồng lớn, lộ ra rồi máu me đầm đìa một đầu máu vết thương rãnh.

Lão nhân làm ra một cái ngoài dự liệu động tác, hắt giơ tay lên cánh tay, hái xuống cái kia đỉnh mũ hoa sen, tiện tay ném ở một bên trên mặt đất.

Về phần thanh phi kiếm kia có thể hay không như vậy tránh thoát giam cầm, quay về chủ nhân bên cạnh, để cho địch nhân càng thêm cường đại.

Về phần ít rồi đạo quan cái này tiên nhân pháp bảo che chở, có thể hay không tại thế lực ngang nhau đại chiến trong chém giết, thiếu một môn chiến thắng thủ đoạn.

Đình Anh không thèm để ý chút nào.

Đình Anh cuộn lên tay áo, động tác chậm chạp cẩn thận.

Hắn suy nghĩ một chút, cúi đầu liếc mắt cái kia đình vốn là xem như thẻ đánh bạc một trong mũ hoa sen, tiện tay vung lên tay áo, đem xa xa ném hướng Nam Uyển nước trong kinh thành ngự đạo bên kia.

Đình Anh chậm rãi hướng về phía trước, bước chân cùng tìm thường nhân không khác.

Đã không còn như sơn nhạc như vậy cường khí thần nhân, Đình Anh liền cái kia đình ngân sắc đạo quan đều bỏ rồi không cần.

Tay không, hướng đi cái kia Trần Bình An.

Đình Anh cảm thấy một thân nhẹ nhõm, trạng thái chưa từng như này đình phong.

Cùng người đánh nhau, liền nên như thế!

Đánh thắng rồi thiên hạ đệ nhị người, tự nhiên là là thiên hạ đệ nhất nhân, rất đạo lý đơn giản.

Nhưng là đạo lý như vậy, mặc kệ người ngoài coi trọng bao nhiêu, có bao nhiêu xa không thể chạm, Đình Anh vẫn là cảm thấy quá nhỏ, quá nhẹ.

Đình Anh căn bản chướng mắt!

Lực lượng một người, vượt qua thiên hạ mười người còn thừa chín người liên thủ, mới là Đình Anh chân chính nếu muốn vô địch.

Cho nên tại dài dằng dặc tuệ nguyệt bên trong, chỉ có tịch mịch làm bạn

Đình lão ma, mới có thể đi nghiên cứu bách gia chi trường, đi đem các đại tông sư võ học cất cao một thước, cũng không phải là Đình Anh yêu cầu dùng cái này đến xem như hộ thân phù, mà là Đình Anh đã sớm chuẩn bị kỹ càng rồi, muốn lấy chính mình tiện tay mà đến một chiêu, nhẹ nhõm phá vỡ Du Chân Ý, Chung Thu, Lưu Tông những đại tông sư mạnh nhất chi thủ.

Chỉ bất quá bây giờ xuất hiện một cái thiên đại ngoài ý muốn.

Đình Anh ngược lại cảm thấy dạng này mới đúng.

Vừa vặn không cần những cái kia loè loẹt chiêu số rồi, vẫn là quá chậm rồi.

Tiến lên trên đường, cũng không đủ đối thủ cường đại, dù là Đình Anh đứng đấy chờ đợi, dù là Đình Anh quay đầu nhìn lại, đều không nhìn thấy người thứ hai bóng người, càng không ai có thể đuổi theo Đình Anh, có thể cùng hăn sóng vai mà đứng, cho nên cũng chỉ là thiên địa tịch liêu, chỉ có Đình Anh một người, đi tranh với trời thắng.

Cái kia gọi Trần Bình An trích tiên nhân, đến được tốt, có rồi khối này bàn đạp, ta Đình Anh sẽ chỉ đi thiên thêm gần!

Đình Anh bước nhanh hướng về phía trước, thoải mái cười to.

Trần Bình An nắm chặt trường kiếm trong tay, trong lòng bàn tay nóng lên, nhưng không có bị kiếm khí đốt bị thương mấy may, hăn cảm thấy cái này kiếm thứ hai, có thể càng nhanh.

Nam Uyển Quốc phía Nam trên đầu thành.

Từ tường thành một cái to lớn chỗ lỗ hổng, đến nhất phía Tây, toàn bộ cười ngựa trên đường đều tràn ngập rồi tuyết trắng kiếm khí hồng thủy, cuộn cuộn hướng về phía trước.

Mà phía Tây đầu thành có Đinh Anh, từng quyền đưa ra, như Thiên Đình thần linh tại đánh đồi núi, từng quyền đánh cho đối diện vọt tới kiếm khí vắng khắp nơi tản ra, Đinh Anh cứ như vậy ngược dòng hướng về phía trước, thế như chẻ tre.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 320: Miệng giếng một bên lão đạo nhân

Chui vào thái tử phủ đệ trước đó, hoàng hậu Chu Xu Chân, hoặc là nói là Kính Ngưỡng Lâu lâu chủ, lại hoặc là nói là Kính Tâm Trai tử sĩ, nàng thân hình ẩn nấp tại một chỗ mát mẻ trong bóng tối, nhìn về phía phía Nam đầu thành hai người chi chiến, cảm khái vạn phần.

Song phương đánh cho sơn băng địa liệt.

Cho dù lật ra Kính Ngưỡng Lâu bên trong những cái kia tro bụi đầy nhất bí mật hồ sơ, Ngẫu Hoa phúc địa, cũng đã có rất nhiều cái một giáp, chưa từng xuất hiện qua như thế kinh thiên động địa từng đôi chém giết.

Rải rác hai người, đánh cho lại giống như là hai quân đối chọi, đánh ra rồi cát vàng vạn dặm cùng kim qua thiết mã khí thế.

Nam Uyển Quốc khai quốc hoàng đế Ngụy Tiện, là vô địch, tại thời đại kia không có đối thủ, về sau Lô Bạch Tượng cũng là như thế, lấy lực lượng một người, ép tới toàn bộ giang hồ vô pháp thở dốc một giáp tử, nữ tử kiếm tiên Tùy Hữu Biên, càng là tịch mịch đến chỉ có thể ngự kiếm phi thăng, người điên vì võ Chu Liễm lựa chọn cùng thế là địch, một người chiến chín người, thiên hạ mười người trên bảng tông sư, thật bị hấn giết rồi hơn phân nửa.

Đinh Anh lần này, gặp gỡ rồi một cái tên là Trần Bình An tuổi trẻ trịch thiên nhân.

Tựa như nhật nguyệt tranh huy, trời xanh ở trên.

Tất cả mọi người chỉ có thể rướn cổ lên nhìn lấy , chờ đợi kết quả.

Chu Xu Chân thở dài một tiếng, liếc mắt một tòa nóc nhà bên trên hai vị nam nữ trẻ tuổi, nàng không có vút qua mà đi, trực tiếp tìm tới bọn hắn, mà là thân hình lặng yên bay xuống tại một đầu hành lang bên trong, khoan thai mà đi, gặp gỡ tỷ nữ quân sự liền thân hình vòng qua cột trụ hành lang, dán tại những cái kia phàm phu tục tử ánh mắt phía sau.

Hoặc là nổi lên xà ngang, như một căn dải lụa màu tại lay động tiến lên. Nàng ngay sau đó thân phận, không thích hợp xuất hiện tại tòa này phủ đệ.

Nàng tuy là hiện nay Nam Uyển Quốc hoàng hậu, lại không phải thái tử cùng nhị hoàng tử mẹ đẻ, thậm chí có quan hệ trước hoàng hậu chết bệnh, một chút cái lơ mờ trong cung bí văn, đều cùng Chu hoàng hậu đều thoát không ra quan hệ.

Chu Xu Chân bóng người tại phủ đệ nhìn thoáng qua, vừa vặn có thể làm cho Ngụy Diễn cùng Phiền Hoàn Nhĩ phát hiện, hai người cướp bên dưới nóc nhà, tại vườn hoa nhìn thấy rồi vị này diễm danh lan xa hoàng hậu nương nương.

Phiền Hoàn Nhĩ có chút hiếu kỳ cùng lo lắng, bởi vì không biết Chu Xu Chân vì sao muốn hiện thân, mà lại là ở trước mặt nàng, xuất hiện tại thái tử Ngụy Diễn trước người.

Cái này Chu Xu Chân, chính là năm đó đem Phiền Hoàn Nhĩ tìm tới, đồng thời mang đến Kính Tâm Trai cái vị kia sư tỷ, về sau Chu Xu Chân rất nhanh liền thay thế rồi một vị Kính Tâm Trai tử mĩ thiết trí tú nữ thân phận, thuận lợi tiến vào Nam Uyển Quốc hoàng cung, từng bước một trở thành hoàng hậu.

Chu Xu Chân bất đắc dĩ nói: "Tình thế khẩn cấp, không kịp rồi. Quái ta cái này sư tỷ làm việc bất lợi, cũng trách Đình lão ma xuất hiện quá xảo."

Ngụy Diễn nhìn một chút "Mẫu hậu", lại nhìn Phiên Hoàn Nhĩ, trong lòng sương mù nặng nề.

Hắn không ngại mình cùng Phiên Hoàn Nhĩ đồng tâm hiệp lực, thắng rồi Ma giáo Nha nhi đến đỡ người đệ đệ kia, sau đó từng bước một đến gần cái kia Trương Long ghé dựa, thuận lợi đăng cơ, cuối cùng cùng giai nhân liên thủ, mưu cầu bốn nước đại nhất thống, mà nếu quả nói toàn bộ Nam Uyển Quốc Ngụy thị, đã sớm đều bị Kính Tâm Trai những này nữ nhân đùa bỡn tại trong lòng bàn tay, như vậy chính mình ngồi rồi long ý mặc rồi long bào, ý nghĩa ở đâu ?

Chu Xu Chân lại không lo được Ngụy Diễn đã thành hình thức ban đầu đế vương tâm tư, đối với Phiên Hoàn Nhĩ đi thẳng vào vấn đề nói: "Năm đó sở dĩ bị sứ phụ an bài đi vào Nam Uyển Quốc kinh sư, trừ rồi vị hoàng hậu này thân phận, sứ phụ còn cần ta hoàn thành một việc, chính là cầm tới món kia màu xanh quần áo, không sớm không muộn, nhất định phải vừa vặn lần này một giáp kỳ hạn thu quan giai đoạn, nhưng là ta không dám tới gần quá Đình lão ma, căn bản không dám lộ diện

Liên sợ chọc giận rồi Đình lão ma."

Nói đến đây, nàng đối với Phiên Hoàn Nhĩ áy náy cười một tiếng, đả động nói: "Cho nên sứ tử đành phải lùi lại mà cầu việc khác, Chu Phì xuống núi trước đó, liền tuyên bố phải đem sứ muội người coi làm chiến lợi phẩm, ngấp nghé sắc đẹp của người đã lâu, thế là ta liền để cho người ta cố ý tiết lộ thiên cơ cho Xuân Triều Cung, nói người đối với món kia quần áo nhất định phải được, Chu Phì quả nhiên trực tiếp tìm tới rồi Kim Cương chùa Vân Nê hòa thượng, bởi vì lấy Chu Phì tính cách, người một khi rơi vào tay hắn, chỉ cần sứ muội mở miệng, mặc kệ Chu Phì cướp đoạt màu xanh quần áo dự tính ban đầu là cái gì, đều nguyện ý đem món kia vấy lấy ra, tặng cho sứ muội."

Phiên Hoàn Nhĩ vẫn là một đầu sương mù, "Ta phải rồi món kia quần áo

lại có thể thế nào ? Đến rồi tứ đại phúc duyên một trong, may mắn phi thăng ? Thế nhưng là sư tử trước đó không phải đã nói, sư phụ đã từng lưu lại căn dặn, không cho phép ta tận lực truy cầu phi thăng cơ duyên sao?"

"Chỉ tiếc hiện tại món kia quần áo, lại bị Chu Phì tiện tay đưa cho rồi Ma giáo Nha nhi, việc đã đến nước này. . . Cũng may sư phụ đã từng đoán trước qua loại tình huống này."

Chu Xu Chân trịnh trọng việc mà móc ra thanh kia gương đồng nhỏ, "Sư phụ liền muốn ta đến lúc đó, đưa nó giao cho người."

Phiền Hoàn Nhĩ tiếp nhận gương đồng, lật qua lật lại, Tả Hữu chuyển động, nhìn không ra có nửa điểm khác thường.

Chu Xu Chân lắc đầu nói: "Ta nghiên cứu rồi nhiều năm như vậy, đồng dạng nhìn không ra mảnh khoe, giống như cũng chỉ là một cái phổ phổ thông thông tấm gương."

Chu Xu Chân quay đầu đối với Ngụy Diễn cười nói: "Điện hạ, không cần lo lắng chính mình biến thành chúng ta Kính Tâm Trai khô lồi, chúng ta cũng không ý này, cũng không chèo chống phần này đã tâm thực lực, sư phụ đã từng nói, thế gian có Đinh Anh, Du Chân Ý cùng Chúng Thu ba người, chính là ba tòa không bước qua được núi lớn, nhất là trước hai người ở nhân gian còn sống, Kính Tâm Trai hết thầy mưu đồ, chỉ là tiểu đả tiểu nháo, tại toà này thiên hạ, cũng không cái gì chân thực ý nghĩa."

Còn có một số lời nói, Chu Xu Chân cũng không nói ra miệng, vì tôn giả húy, không nguyện ý tại Ngụy Diễn người ngoài này trước mặt, nhiều lời sư phụ Đồng Thanh Thanh sự tình.

Đồng Thanh Thanh kỳ thật năm đó cùng đệ tử Chu Xu Chân một lần cuối cùng gặp mặt, còn nói một chút lời từ đáy lòng, "Làm rồi nhiều như

vậy, chỉ là ta sợ chết, cho nên ta muốn biết rõ cái này thiên hạ mỗi một góc, có người nào làm rồi chuyện gì, ta đều phải biết, như vậy ta liền có thể tránh tất cả nguy hiểm."

Mà lại Chu Xu Chân cũng không tin tưởng đây là sư phụ lời thật lòng.

Sư phụ tu vi cao như vậy, sớm chính là thiên hạ bốn đại tông sư một trong, sư phụ tập võ thiên phú độ cao, người ngoài không rõ ràng, Chu Xu Chân là biết đến, gần với đại ma đầu Đinh Anh! Chỉ cần sư phụ chịu dụng tâm, thiên hạ ba vị trí đầu, tất nhiên là vật trong bàn tay, huống chi sau lưng sư phụ lại có cả tòa Kính Tâm Trai, lại có bốn quốc triều đã nhiều như vậy tử sĩ gián điệp, sợ cái gì đâu ? Hẳn là cái này thiên hạ, sợ nàng Đồng Thanh Thanh mới đúng chứ ?

Thái tử Ngụy Diễn cận kề suy nghĩ, cũng không tin tưởng, hoặc là nói cũng không tin hoàn toàn.

Phiền Hoàn Nhĩ cầm trong tay gương đồng, lâm vào trầm tư.

—— ———

Kim Cương chùa lão tăng người thoát rồi cà sa, mặc vào một thân người thể tục quần áo, có chút khó chịu, hẳn đi rồi hoàng cung bên kia, đi cùng hoàng đế bệ hạ đòi hỏi bộ kia Bạch Hà chùa La Hán kim thân, vào cung trước, tại cung cửa ra vào bên kia chờ đợi quân chủ triệu kiến tin tức, chấp tay trước ngực, xướng tụng rồi một tiếng a di đà phật.

Nhập rồi cung sau, hoàng đế bệ hạ tại ngự thư phòng tại tự mình chờ lấy vị lão tăng này, trước đó cho dù là Nam Uyển Quốc hoàng đế, cũng không biết rõ vị này Kim Cương chùa giảng kinh tăng, chỉ là theo sau cùng bảng danh sách mười người nổi lên mặt nước, mới biết rõ vị này bừa bãi vô danh tục đèn tăng, trừ rồi Kim Cương chùa bối phận, còn có một thân sâu không thấy đáy Phật môn thần thông.

Liên quan tới La Hán kim thân một chuyện, Ngụy thị hoàng đế không có chút gì do dự, đáp ứng , mặc cho đã từng Vân Nê hòa thượng lấy đi là được.

Mới vừa nãy tục lão hòa thượng, có chút không nghĩ ra, hãn nguyên bản còn muốn tốt rồi rất nhiều lí do thoái thác, tỉ như hãn đáp ứng vì Nam Uyển Quốc Ngụy thị hiệu lực ba mươi năm loại hình.

Tí Thánh Trình Nguyên Sơn không có đi cùng các đệ tử tụ hợp, bởi như vậy, quá mức chói mắt, rất dễ dàng bị người tìm tới.

Lão nhân lại không tốt mang theo một cây trường thương tùy tiện dạo chơi, đành phải chọn rồi một tòa cầu đá vòm, tại bên dưới hóng mát.

Hãn hạ quyết tâm, bên ngoài kinh thành Cổ Ngưu Sơn tiếng trống thứ hai sau, nếu như trong kinh thành một bên ít nhất chết rồi nhiều hơn phân nửa trên bảng mười người, hãn mới có thể lộ diện, nếu không thà rằng bỏ lỡ lần này phi thăng cơ hội.

Trình Nguyên Sơn vô cùng hi vọng, trên bảng tông sư chết hết tuyệt.

Về phần đây có phải hay không làm trái võ đạo bản tâm, Trình Nguyên Sơn tịnh không để ý, hãn chỉ để ý kết quả, trên sử sách thiên ngôn vạn ngữ, trừ rồi máu me đầm đìa được làm vua thua làm giặc bốn chữ, còn có cái gì ?

Vẫn muốn cầm Trình Nguyên Sơn luyện đao Đường Thiết Ý, không thể tìm tới Tí Thánh, đành phải thôi, suy nghĩ một chút, ngay sau đó lớn nhất biến số, nhưng thật ra là thân phận của mình.

Một khi bị vạch trần, Bắc Tấn Quốc đại tướng quân tại Nam Uyển Quốc kinh sư đi dạo, sẽ rất khó giải quyết. Tuy nói Bắc Tấn cùng Nam Uyển quan hệ còn có thể, nhưng là Nam Uyển Quốc đã tâm bưng bưng, đã sớm toát ra muốn nhất thống thiên hạ âm thanh, Đường Thiết Ý cũng

không cảm thấy mình sẽ bị khách khách khí khí lễ đưa ra cảnh, hoặc là quy hàng Ngụy thị, hoặc là chết bất đắc kỳ tử toà này nước khác kinh thành.

Quy hàng Nam Uyển, đối với tiền trình cá nhân mà nói, dĩ nhiên không phải chuyện gì tốt, nhưng chưa hẳn chính là hồng bút đến cực điểm, dù sao Nam Uyển mới là sẵn sàng ra trận đệ nhất cường quốc, nhưng là Đường Thiết Ý tại Bắc Tấn tất cả căn cơ, gia tộc, thê thiếp, binh quyền, danh vọng, liền đều thành rồi bọt nước. Nam Uyển văn thần võ tướng, đối với hẳn một ngoại nhân, có thể khách khí đi nơi nào ?

Đường Thiết Ý đến cùng là kẻ tài cao gan cũng lớn, mà lại so với tuổi xế chiều Tí Thánh, mới tuổi bốn mươi Bắc Tấn trụ cột đại tướng, hiển nhiên khí phách càng tăng lên, chẳng những không có giống Trình Nguyên Sơn như thế trốn ở chỗ hẻo lánh, ngược lại chọn rồi một gian náo nhiệt ồn ào náo động quán rượu, muốn rồi bình rượu ngon, nghe người kể chuyện kia kể chuyện xưa, tuổi xế chiều lão nhân người viết tiểu thuyết, nói cũ rích lão cổ sự, Đường Thiết Ý ngược lại là nghe được say sưa ngon lành, cảm thấy lấy sau thành rồi Nam Uyển chi thân, tựa hồ cũng không xấu.

Một ngày nào đó, bốn quốc cảnh bên trong, đều là nói hẳn Đường Thiết Ý chinh chiến kiếp sống.

Đường Thiết Ý uống một hớp rượu, nheo lại mắt, có chút tâm thần hướng tới.

Chu Phì cùng Lục Phảng còn tại toà kia góc đường tửu quán uống vào rượu mạnh, chờ lấy đầu thành chi chiến kết thúc.

Theo Đình lão ma cùng Du Chân Ý xuất thủ, nguyên bản đã rời đi trong cục một nhân vật, liền một lần nữa trở nên thú vị.

Kính Tâm Trai đại tông sư Đồng Thanh Thanh.

Lúc trước người khoác màu xanh quần áo Nha nhi hiếu kỳ hỏi thăm, Chu Phì cùng Lục Phảng khinh thường đáp lời, thế nhưng là làm Nha nhi trầm mặc đi xuống, Chu Phì nhưng lại nở nụ cười, chủ động nói lên rồi cái này vô cùng có ý tứ trích tiên nhân, Chu Phì giống như là nghĩ thông suốt rồi cái gì, liếc mắt Nha nhi, đối với Chu Sĩ giải thích rồi một phen Đồng Thanh Thanh tại nơi khác sự tích.

Trâm hoa lang nghe nói về sau, chỉ cảm thấy hoang đường.

Một vị là thẳng tiến không lùi nữ tử kiếm tu, một vị là tránh một chút ẩn núp Kính Tâm Trai tông chủ.

Hai người tâm tính khác biệt một trời một vực.

Phụ thân Chu Phì quê hương, có một cái tông môn gọi Thái Bình Sơn, trên núi một vị nữ quan, thiên phú cực cao, vận khí vô cùng tốt, phúc duyên thâm hậu, tiện sát người bên ngoài.

Bảo Bình Châu có cái gọi Thần Cáo tông địa phương, có cái tuổi trẻ nàng một hệ nữ tử, hai người có dị khúc đồng công chi diệu, cho nên được xưng là người này thứ hai.

Vị này nữ quan trời sinh chân thực nhiệt tình, tính tình cương liệt, gặp gỡ chuyện bất bình, tất truy cứu tới cùng, xem sinh tử vì việc nhỏ, vi phạm người tu đạo vốn có bản tâm. Ân sư mấy lần tận tình khuyên bảo, thủy chung chút không phá nàng, mấy lần chỉ điểm, nàng đều chỉ là thu liễm một đoạn thời gian, cuối cùng vẫn là thói cũ tái phát, nhân gian có bất kỳ chuyện bất bình, chỉ cần bị nàng nhìn thấy, vậy sẽ phải quản bên trên một ống, mà lại nhiều lần đều muốn tìm ra phía sau màn nhân tài bỏ qua, về phần yêu xen vào chuyện bao đồng, có thể hay không chậm trễ rồi tu hành ? Nàng không thêm quan tâm, có thể hay không bởi vậy thân hãm hiểm địa ? Nàng càng là muốn mắt trợn trắng. Vì thế Thái Bình Sơn cùng Đồng Diệp Tông, Ngọc Khuê Tông quan hệ đều rất cứng nhắc, cùng Phù Kê Tông càng là như nước với lửa, chỉ là trở ngại thư viện mặt

mũi, song phương tận lực khắc chế không ra tay.

Một đường chém chém giết giết, vậy mà nhiều lần hiểm tượng hoàn sinh, hết lần này tới lần khác bình yên vô sự, cho hẵn bước lên rồi nguyên anh cảnh giới.

Đến mức liền Thái Bình Sơn ẩn thế không ra, sau khi chọn lọc một vị tổ sư gia, đương nhiệm tông chủ Thái Thượng sư thúc, đều bị kinh động.

Thái Bình Sơn kim đan, nguyên anh cái này tục nhân trong mắt Địa Tiên, nhiều đến chín vị, khinh thường một châu, nhưng là vậy mà không có một vị mười một cảnh đại tu sĩ.

Chỉ có một vị mười hai cảnh Tiên Nhân cảnh tổ sư gia chèo chống cục diện.

Trái lại Đồng Diệp Tông cùng Ngọc Khuê Tông, Tiên Nhân cảnh cùng Ngọc Phác cảnh đều có, tăng thêm toà kia vợ chồng hai người đều là ngọc phác Phù Kê Tông, ít nhất truyền thừa có thứ tự, cảnh giới bên trên chưa từng tuyệt tự.

Cho nên vị này Thái Bình Sơn nữ quan có thể hay không bước lên trên ngũ cảnh, cực kỳ trọng yếu.

Nàng một khi thành công tấn thăng làm Ngọc Phác cảnh, lại lấy nàng trời sinh phúc duyên, như vậy Bảo Bình Châu Phong Tuyết miếu Ngụy Tấn, thành tựu cuối cùng, đều sẽ bị nàng ép xuống một đầu.

Nhân vật như vậy, đặt ở Trung Thổ Thần Châu, đều là phượng mao lân giác tồn tại, bởi vì đại đạo khả kỳ, người bên ngoài có thể thấy rõ ràng.

Đơn giản mà nói, chính là có cơ hội, có một ngày đứng tại mười người kia phụ cận, thậm chí là chen rơi nào đó một người, chiếm cứ nhỏ nhoi địa phương.

Mà cái kia trong mười người, có Long Hồ Sơn đại thiên sư, có Bạch Đế thành thành chủ, mới nhất một vị, thì là Đại Đoan vương triều nữ võ thần Bùi Bôi.

Tại mười người bên ngoài, hạo nhiên thiên hạ còn lại tám châu, đương nhiên riêng phần mình đều có tu vi có một không hai một châu nhân vật, tỉ như Nam Bà Sa Châu thuần nho Trần Thuần An, Ngai Ngai Châu thần tài, thế nhưng là so với Trung Thổ Thần Châu, tổng thể khí tượng vẫn là kém rồi quá xa.

Cái kia khô gầy tiểu cô nương, ôm một chồng sách vở, nhanh chóng chạy ra rồi sân nhỏ, ngõ hẻm, một đường chạy vội.

Hài tử tuổi không lớn lắm, nhưng nàng đã nhìn qua không ít người xấu, làm lấy chuyện xấu, có chút là đối với người khác, có chút là đối với nàng. Cũng nhìn qua ngẫu nhiên người tốt, thủy chung không được hảo báo, cũng có chút người tốt biến thành rồi người xấu.

Nàng đã từng gặp gỡ qua một cái hơn nửa ngày đốt đèn lồng dạo chơi tứ phương lão già điên, nói thế đạo quá tối, không đề cập tới đèn lồng liền không nhìn thấy đường, gặp không đến người.

Nàng chạy mồ hôi đầm đìa, ngẩng đầu nhìn một chút mặt trời, trên trời tựa như treo một cái lồng đèn lớn, sáng lên sáng lên, thiên địa vận chuyển, giống như ai cũng thiếu không rồi nó, bất quá nàng chỉ thích mùa đông cùng mùa xuân nó, nhưng nếu như có thể một năm bốn mùa trời đều không lạnh lời nói, nàng nửa điểm đều không thích nó, ước gì trên trời chưa bao giờ qua nó. Có rồi nó, thiên cũng quá sáng lên rồi, nàng làm rất nhiều chuyện, rất dễ dàng liền sẽ bị người phát hiện, tỉ như ăn vụng đồ vật.

Nàng đi qua một cái giếng nước thời điểm, dừng lại bước chân, ngồi tại trên miệng giếng nghỉ ngơi trong chốc lát, ngum lớn thở dốc.

Liếc mắt giếng nước, sâu kín thật sâu.

Nàng vừa định muốn đi đến đầu nói ra nước, đột nhiên ngẩng đầu, phát hiện mình đứng bên người một cái cao lớn lão nhân.

Hắn ăn mặc đại khái là xưng là đạo bào quần áo, ngửa đầu nhìn lấy hắn, khô gầy tiểu cô nương một cử động nhỏ cũng không dám, giống như chính mình động một ngón tay đầu, thậm chí là trong nội tâm toát ra một cái ý nghĩ, liền sẽ chết mất.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng có như thế sợ hãi qua một người.

Đạo nhân thân hình cao lớn, đạo quan cùng đạo bào kiểu dáng, đều cực kỳ hiếm thấy.

Tia sáng chiếu rọi bên dưới, lão đạo nhân da thịt tản ra kim ngọc sáng bóng, đạo bào không nhuốm bụi trần.

Giống như hắn căn bản cũng không từng đứng tại toà này thiên hạ.

Lão đạo nhân liếc mắt khô gầy tiểu cô nương, duỗi ra cánh tay, hướng trên bầu trời tiện tay trao một cái, một mực đang trộm liếc hắn khô gầy tiểu cô nương kêu lên một tiếng, ném rồi trong ngực sách vở, hai tay gặt gao che hai mắt, đã là đầy mặt nước mắt, gầy còm thân thể lăn lộn đầy đất bắt đầu.

Bởi vì ngay tại vừa rồi một khắc này, nàng rõ rõ ràng ràng nhìn thấy lão đầu tử kia, một tay đem mặt trời từ trên trời bắt được rồi trong tay hắn, kẹp ở rồi khe hở ở giữa.

Khô gầy tiểu cô nương thống khổ đến đầu hung ác đụng vách giếng.

Lão đạo nhân thờ ơ, cũng không cảm thấy đáng thương, cũng không thấy đến phiền chán, hờ hững mà thôi.

Nhân gian bi hoan, nhìn qua rồi một lần mấy lần, cùng nhìn qua rồi ngàn vạn lần, là hoàn toàn khác biệt cảm nhận.

Vị này lão đạo nhân chỉ là cúi đầu nhìn chăm chú hai ngón giữa cái kia vòng ngày đầu.

Nó cũng không phải là hư tượng, mà là chân chân chính chính thực bề ngoài, ngược lại trên trời giờ phút này cái kia vòng mặt trời, mới là hư ảo.

Lão đạo nhân đem viên này "Hạt châu" tạm thời thu nhập trong tay áo, ngẩng đầu nhìn một chút phía Nam đầu thành.

Cái này "Đình Anh" để hăn có chút thất vọng, Du Chân Ý cùng Chủng Thu ngược lại là cũng tạm được, nhưng loại này thích hợp, không phải Du Chân Ý cùng Chủng Thu bản thân biểu hiện tốt bao nhiêu, mà là lão đạo nhân đối bọn hăn kỳ vọng, vốn là rất thấp mà thôi.

Đình Anh không giống nhau.

Nên biết rõ cái này Đình Anh, vô luận căn cốt vẫn là tâm tính, đều là tiếp cận nhất vị kia nói lão nhị khí, hoặc là nói bại hoại, xem như một bức thế gian tiếp cận nhất bút tích thực đồ dỏm rồi.

Dù là dạng này Đình Anh, đến rồi hạo nhiên thiên hạ bất kỳ địa phương nào, đều là không chút huyền niệm mười hai cảnh, nhưng cũng dừng bước tại này rồi, bình cảnh quá mức rõ ràng, một cái không sai đồ dỏm, thường thường hổng không đi nơi nào, nhưng cho dù tốt có thể tốt hơn chỗ nào ?

Lão đạo nhân vẫn cảm thấy không hài lòng.

Ngụy Tiễn, Lô Bạch Tượng, Chu Liễm, ba cái hợp nhất, các lấy nó dài, hỗn hợp với nhau Đinh Anh, vẫn là như vậy không chịu nổi.

Ngay tại hắn chuẩn bị một tay áo đập nát vị kia Đinh Anh đầu lâu trong nháy mắt, lão đạo nhân do dự rồi một chút, hắn ngẩng đầu nhìn thiên.

Lão đạo nhân đứng tại Ngẫu Hoa phúc địa, nhìn thấy chính là Liên Hoa động thiên.

Động thiên phúc địa bề ngoài dính liền, cổ quái như vậy tồn tại, bốn tòa lớn thiên hạ, chỉ có hai nơi.

Miệng giếng bên cạnh lão đạo nhân cùng đỉnh đầu vị kia "Quan sát phúc địa" đạo nhân liếc nhau một cái, thế là Liên Hoa động thiên cùng Ngẫu Hoa phúc địa đường biên giới, liền trong nháy mắt kéo lên ra rồi một đầu rộng chừng ngàn vạn trượng hồng cầu.

Lão đạo nhân hừ lạnh một tiếng.

Trong tay áo viên kia "Hạt châu", đem hắc đạo bào tay áo thiêu đốt ra rồi một cái lỗ thủng.

Nhưng là toà kia lá sen động thiên bên trong, cũng xuất hiện rất nhiều khô héo lá sen.

Bên giếng lão đạo nhân thu tầm mắt lại, tay áo rất nhanh khôi phục bình thường, tin tưởng toà kia ao sen cũng không ngoại lệ.

Lão đạo nhân bên chân khô gầy tiểu cô nương còn tại trên mặt đất oa oa khóc lớn, như vậy khoảng cách gần nhìn chăm chú thái dương quang mang cảm giác, đã xa xa xâm nhập đến thần hồn chỗ càng sâu, nếu như không phải vạn hạnh trong bất hạnh, vừa vặn trốn ở rồi lão đạo nhân

"Bóng cây" bên trong, nàng kiếp trước đời sau đều sẽ tùy theo trở thành mục nát, trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Lão đạo nhân có chút oán khí, "Lão tú tài, người phiền cũng không phiền ? !"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 321: Các vì đỉnh phong, lại ít một núi

Lão đạo nhân lần đầu nhìn thẳng vào khô gầy tiểu cô nương.

Thân hình cao lớn đạo nhân, gầy cây gầy trúc giống như tiểu nha đầu.

Khác biệt một trời một vực.

Tại đạo nhân nhìn chăm chú phía dưới, nguyên bản năm đầu đụng vách giếng để cầu giải thoát tiểu cô nương, tựa như giữa hè thời gian, uống rồi một bát trà lạnh, hơn nữa còn là phú quý môn đình bên trong, loại kia sứ trắng chén lớn cây mơ canh, bỗng nhiên không có rồi đau đớn, ngum lớn thở dốc, dựa lưng vào miệng giếng rìa ngoài, rụt rè nhìn về phía cái kia lão thần tiên, bị bản năng dẫn dắt, mắt của nàng thần nhanh chóng trườn, đang tìm kiếm viên kia "Hạt châu" cho lão nhân nấp ở chỗ nào.

Cái này gọi không nhớ ăn cũng không nhớ đánh.

Cũng may vị này đạo nhân đối với người giữa thái độ, đặc biệt là thiện ác, khác hẳn với thường nhân. Đối với tiểu cô nương không biết sống chết tìm kiếm, không để ý lắm, nhưng là đối với tiểu cô nương thân phận, lão đạo nhân đã trong lòng hiểu rõ, cho nên đối với cái kia luôn mồm "Người đọc sách chỉ có mượn đồ vật" lão tú tài, càng thêm phiền chán.

Trước kia hai người đánh cược, toàn thân chua khí lão tú tài, dựa vào chơi xỏ lá cùng khóc lóc om sòm lẫn lộn bát phụ hành vi, thẳng đi rồi hẳn một cái tín vật, muốn hẳn về sau nếu là gặp gỡ cầm trong tay tín vật người, nhất định phải che chở hẳn tính mệnh chu toàn. Lão đạo nhân có chơi có chịu, đáp ứng, nhưng là trong lòng đối với lão tú tài oán khí,

cũng không nhỏ, về sau lại gặp được rồi một lần, luận bàn rồi một lần đạo pháp, hai người ngồi mà luận đạo, giảng đạo lý loại kia, ngay tại Ngẫu Hoa phúc địa cùng Liên Hoa động thiên giáp giới đường biên giới bên trên, không phải một khối nho nhỏ Ngẫu Hoa phúc địa, dù là linh khí mỏng manh, Đại Đạo khó mà cỡ tượng lộ ra hóa, nhưng vẫn như cũ nhìn không được hai người Đại Đạo chi tranh, nói cho cùng, vẫn là lão tú tài muốn chiếm cái kia lão bất tử tiện nghi. Nhưng là không biết khi nào, trừ đó ra, lão tú tài cái này không biết xấu hổ đồ chơi, vậy mà vụng trộm tại Ngẫu Hoa phúc địa bố trí xuống rồi như thế một khóa quân cờ, thật sự là dưới đĩa đèn thì tối.

Lão đạo nhân nhìn chăm chăm dưới mí mắt cái này tiểu nha đầu, ánh mắt trong suốt mà lại lạnh lùng, như mặt trời treo cao, xưa nay không quản nhân gian ấm lạnh, càng không lại so đo thế nhân khen chê.

Lão đạo nhân mấy cái chớp mắt thời gian, liền nhìn lướt rồi tiểu nha đầu đời này kinh lịch.

Quả là thế.

Lão đạo nhân lại mắt nhìn tòa nào đó phủ đệ, hừ lạnh một tiếng, oán khí thoáng giảm bớt mấy phần, hơi suy nghĩ, liền biết rõ rồi lão tú tài đại khái dụng ý, lấy tính nhảm thêm chút thôi diễn, cảm thấy có thể thực hiện, lão đạo nhân lần đầu tiên có chút do dự, quay đầu nhìn về phương Nam đầu thành, ồ lên một tiếng, lão đạo nhân đúng là có chút kinh ngạc.

Lão đạo nhân nhẹ nhàng gảy ngón tay một cái, đánh trúng tiểu cô nương chỗ mi tâm, nàng cứng ngắc bất động.

Lại vung lên ống tay áo, miệng giết bốn phía gợn sóng từng trận, lão đạo nhân bước ra một bước, tan biến không thấy, tại phương kia trường địa phương, thời gian trường hà bắt đầu đảo lưu, tính cả tiểu cô nương ở bên trong, còn lại tất cả mắt thường không thể gặp rất nhỏ, thiên địa vận chuyển quy củ, cũng bắt đầu đảo ngược, tiểu cô nương "Nhất lên" rồi

những cái kia sách vở, cuối cùng hình ảnh dừng lại tại cái kia nàng nếu muốn hưởng giếng nước non nước miếng động tác bên trên.

Nàng có chút mờ mịt, không khỏi trong lòng nhiều rồi chút ý sợ hãi, lung lay đầu, cuối cùng vẫn không dám giương oai, bưng lấy trộm được cái kia chồng sách, nhanh chóng chạy đi rồi.

Cổ Ngưu Sơn tại kinh thành phía Nam hơn hai mươi dặm.

Cảnh hoàng tàn khắp nơi trên đầu thành, rất thưa thớt, đứng đây từng vị từ nội thành chạy đến thưởng thức "Chiến trường di chỉ" tông sư cao thủ, Du Chân Ý cùng Chủng Thu tạm thời ngừng lại rồi sinh tử chém giết, giờ phút này Du Chân Ý đang yên lặng cảm thụ trên đầu thành khí tức lưu chuyển, cùng lưu lại giữa thiên địa thuần túy kiếm ý, Chủng Thu thì không có có nhiều như vậy tâm tư, hai tay đỡ tại tàn phá không chịu nổi một chỗ tiến đập mạnh bên trên, đưa mắt trông về phía xa.

Lưu ly phi kiếm đi vào Du Chân Ý bên cạnh, càng là tới gần đầu thành, phi kiếm phá không tốc độ liền càng chậm, bên trên rồi đầu thành sau, có chút chiến minh, như có chút e ngại.

Ma Dao Nhân Lưu Tông đi theo Lưu Ly Kiếm đi vào cưỡi ngựa đường, nhảy lên lấp kín nát như chớp tường, ngồi xếp bằng, trong tay dao róc xương tổn hại lợi hại, lão nhân đuổi ra ngón cái, tinh tế vuốt ve sáng như mặt kính thân đao, phách lối rồi cả một đời, đến cuối cùng cho một thanh kiếm đánh chặt vật như thế, hiện thể báo đi.

Bắc Tấn đại tướng quân Đường Thiết Ý eo đeo "Luyện Sư", chậm rãi leo lên đầu thành, chọn rồi một khối đất trống, đứng vững, tay cầm chuôi đao, khí thế bàng bạc.

Đem so sánh xuống, thủy chung trốn ở dưới gầm cầu hóng mát Tí Thánh Trình Nguyên Sơn, thật sự là bôi nhọ tông sư thân phận.

Chu Phì cùng Lục Phảng cũng cùng đi lên đến Nam Thành đầu, sau lưng đi theo Trâm Hoa Lang Chu Sĩ cùng chân đạp guốc gỗ Nha nhi.

Kính Tâm Trai Phiền Hoàn Nhĩ cũng cẩn thận từng li từng tí leo lên rồi đầu thành, không dám từ hai bên thành nói chính đại quang minh mà đi vào cưỡi ngựa đường, là lấy khinh công giẫm lên bên trong vách tường trèo lên đỉnh, chọn lựa vị trí, tại Nam Uyển Quốc quốc sư cùng Bắc Tấn Long Vũ đại tướng quân ở giữa.

Đầu thành hai người chi chiến, đã diễn biến thành rồi ra khỏi thành một trận chiến.

Từ đám người lập ra đầu thành đến Cổ Ngư Sơn một đường phía trên, bụi đất tung bay, như có ngao ngư lật qua lật lại lưng, xốc lên rồi đại địa.

Nam Thành bên ngoài dịch trạm đường cái thương nhân lữ hành, sớm đã tan hết.

Đinh Anh chẳng những đi ngược dòng nước, từng bước tiến lên, từng quyền đưa ra, cường ép đánh tan rồi Trần Bình An đầu kia kiếm khí trường hà, còn liều mạng một thân thương thế, lấn người mà gần, làm cho Trần Bình An không thể không lấy kiếm chiêu nghênh địch, Đinh Anh hóa mục nát thành thần kỳ, lại không câu nệ tại thiên hạ võ học môn phái nhánh sông, đều là ta Đinh Anh sử dụng, tất cả chiêu thức, cùng Du Chân Ý những cái kia đại tông sư áp đáy hòm tư thế, chỉ tốt ở bề ngoài, thần ý có khác biệt lớn.

Một chương thẳng tắp chụp về phía Trần Bình An một người một kiếm, cương phong lại mở đầu tại Trần Bình An phía sau, âm âm nổ tung.

Trong nháy mắt, từng sợi kiếm khí như nước lốc xoáy chuyển, quỹ tích khó dò.

Lúc đó tại đem Trần Bình An đánh rớt mặt đất sau, Đinh Anh quần áo tả

tơ, tóc tai bù xù, không có bất kỳ cái gì lưu lại, cơ hồ đồng thời liền theo cướp bên dưới đầu thành, thủy chung đem giữa hai người cách duy trì tại hai cánh tay bên trong, tuyệt không cho Trần Bình An thư thư phục phục đem kiếm thuật cùng kiếm ý thôi phát đến đỉnh phong cảnh giới, Đinh Anh có thể khẳng định, trước mắt áo bào trắng trích tiên nhân mỗi một kiếm, kiếm kiếm sánh ngang trong lịch sử nữ tử kiếm tiên Tùy Hữu Biên dốc sức một kiếm.

Đương nhiên không bao gồm Tùy Hữu Biên phi thăng ba kiếm.

Thời điểm đó nữ tử kiếm tiên, lúc đến vận chuyển, từ nơi sâu xa, vô cùng có khả năng chiếm cứ lấy thiên hạ gần như một nửa võ vận, không thể đơn giản coi là Tùy Hữu Biên rồi.

Bởi vậy Đinh Anh lòng dạ biết rõ, phương này Thiên Đạo, cũng không bài xích võ nhân lấy thuần túy nhục thân ngang ngược phi thăng, thậm chí tùy ý Tùy Hữu Biên hấp thu võ vận, cho nên Tùy Hữu Biên năm đó phi thăng thất bại, hình tiêu xương đứng, tại rơi về nhân gian trên đường, liền đã xương trắng hóa bụi, thần hồn bụi bay, vẫn là nàng kém rồi thực lực, trách không được người khác.

Đinh Anh một quyền băng tại Trần Bình An thân kiếm trung ương, thân kiếm uốn lượn ra một cái lớn đường cong, Trường Khí mũi kiếm cơ hồ muốn đâm vào chính mình đầu vai, Trần Bình An không thể không duỗi ra khép lại hai ngón, dán tại chỗ mũi kiếm, lật về cái kia bị Đinh Anh một quyền đập ra đường cong, thân hình thuận thế lui lại, chuồn chuồn lướt nước, trong nháy mắt ngay tại trên đường cái trượt ra đi hơn mười trượng.

Mắt thấy Đinh Anh ngoài ý muốn không có thừa thắng truy kích, Trần Bình An không có đảm nhiệm Hà Khánh hạnh, lập tức lấy « kiếm thuật chính kinh » bên trên trấn thần đầu thức, phát ra kiếm khí, bảo vệ bốn phía.

Quyền cương như hồng, bảy tám đầu ngưng là thật chất trường hồng khuấy động mà tới, đâm vào kiếm khí phía trên.

Trần Bình An lần lượt nát bước chuyển di, lần lượt tiếng sấm đại tác, kiếm khí quyền cương cơ hồ đồng thời tiêu hủy, phát ra từng đoàn từng đoàn chói lọi hào quang. Giống như là hai nước đường biên giới bên trên hai chi tinh kỳ đồng quy vu tận.

Đinh Anh ở phía xa ra quyền không ngừng, căn bản chưa nói tới quyền giá chiêu thức, chỉ là đơn giản nhất ra quyền mà thôi, tùy tâm sở dục.

Ra quyền đồng thời, nhẹ nhàng một bước, đã đến gần hai trượng khoảng cách.

Đợi đến Trần Bình An thật vất vả triệt tiêu toàn bộ quyền cương, Đinh Anh cũng đã thiếp thân chém giết bắt đầu, đánh cho Trần Bình An một mực vô pháp đối khí.

Trần Bình An một mực vừa đánh vừa lui, Đinh Anh một mực khí thế khinh người.

Song phương riêng phần mình khí thế chi đình, Trần Bình An ở chỗ đầu thành đệ nhất kiếm.

Đối mặt cái kia một kiếm, chính là Đinh Anh, tâm cao khí ngạo đến rồi trong mắt chỉ có lão thiên gia cấp độ, đều chỉ có thể ảm đạm trở ra, thậm chí ngay cả tâm tính cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Đinh Anh khí thế đình phong, hoàn toàn ở chỗ rơi vào hạ phong thời điểm, tại dòng thác kiếm khí bên trong ngược dòng hướng lên.

Tại cái kia về sau, Trần Bình An bắt đầu đi xuống dốc, nhưng là kỳ quái là Đinh Anh cũng không thể duy trì ở cổ khí thế kia cùng tâm tính.

Tản ra kiếm khí, dù là nhìn qua lại khí thế hùng hổ, như võ đê hồng thủy, Đinh Anh tự tin có thể ngăn cản, nhiều nhất chính là cho Trần Bình An một kiếm về sau thẳng được thở dốc cơ hội, khiến cho Đinh Anh mất đi tiên cơ.

Thế nhưng là ngưng tụ làm một đường triều kiếm khí, Đinh Anh chỉ có thể tránh đi phong mang.

Ngoài thành ba dặm, đại lộ phụ cận có một tòa nhỏ gò núi.

Đinh Anh một tay hai ngón bắn ra mũi kiếm, một chương bỗng nhiên phát lực, đẩy tại rồi Trần Bình An trên ngực.

Trần Bình An như điều đứt dây đồng dạng đụng vào cái kia sườn núi.

Đinh Anh vậy mà trực tiếp đem Trần Bình An đánh thấu rồi ngọn núi nhỏ này khô, như một mũi tên mũi tên xuyên thấu địch nhân lồng ngực.

Bụi đất ngút trời.

Đinh Anh cái này một chương uy lực to lớn, chỉ cần từ Trần Bình An một kiếm tuốt tay cũng có thể thấy được đến, Trường Khí kiếm cho ném đến rồi không trung đỉnh điểm sau, bắt đầu hạ xuống, không có gì bất ngờ xảy ra, liền muốn rơi vào tới gần Đinh Anh bên này gò núi phụ cận.

Đinh Anh nheo lại mắt, thấy không rõ Trần Bình An thảm trạng, tại không chậm trễ chính mình trước cướp đồng thời, Đinh Anh kỳ thật có chút do dự xử trí như thế nào phía trước thanh kiếm kia, là thừa dịp người bệnh muốn mạng người, đem thanh kiếm kia khống chế trở về, ném vào đầu thành bên kia, tận khả năng rời xa hai người chiến trường, khiến cho cái này tuổi trẻ trích tiên nhân không có kiếm nhưng nắm, vẫn là dùng cái này xem như mỗi nhử, tại một đường ở giữa, lấy sát chiêu phục sát Trần Bình An ?

Bất quá đối thủ trực tiếp để Đinh Anh bỏ đi rồi tất cả ý nghĩ.

Đinh Anh trong lòng đột nhiên cảnh giác lên, rung mình, lập tức dừng thân hình, hai chân trùng điệp giẫm tại trên mặt đất, kéo ra ra một cái khí thế rộng rãi đại quyền đỡ, quyền cương như mưa to, gấp rút nện ở thanh kiếm kia cùng gò núi sườn núi đỉnh ở giữa khu vực, nhưng dù là Đinh Anh ứng đối nhanh chóng như vậy, vẫn là có một vết tuyết trắng tùy ý quyền cương nện ở trên người, từ gò núi đỉnh chớp, nháy lên thật cao, giương tay vồ một cái, đã rơi vào dưới chân hắc Trường Khí cất cao vài thước, vừa vặn bị giữ tại trong lòng bàn tay.

Vì rồi nhanh nhất xông qua Đinh Anh cái kia một trận quyền cương mưa to, rõ ràng đã là nỗ lực hết đà, thế nhưng là một kiếm nơi tay, Trần Bình An vẫn là muốn đưa ra cái này một kiếm.

Về phần một kiếm chi uy, có thể hay không giảm bớt đi nhiều, nói không chừng chỉ có thể cho khí thế chính thịnh Đinh Anh gãi ngứa ngứa, vẫn là mang đến một điểm có cũng được mà không có cũng không sao vết thương nhẹ.

Trần Bình An căn bản không đi nghĩ.

Cái này không thể tưởng tượng thế giới, đầu kia trên đường, mỗi người đều không hiểu thấu liền muốn kêu đánh kêu giết, giống như không có người nào để ý qua Trần Bình An chân chính là ai, là tốt là xấu, vì rồi cái gì sẽ xuất hiện tại Nam Uyển Quốc kinh sư.

Loại này hồngбет đến cực điểm cảm giác, lúc đó Trần Bình An gặp qua rồi trên giường bệnh Lưu Tiệp Dương, một mình hướng đi Lang Kiều.

Hắn liền thề, đời này cũng không thể giống như dạng này, chỉ có thể giống con chó, đối lão thiên gia chó vẫy đuôi mừng chủ, hi vọng cầu tới một cái công đạo.

Trần Bình An học rồi không ngần thời gian kiếm thuật chính kinh, nhưng là chân chính Trần Bình An bắt lấy thần ý, lại không phải bộ này kiếm kinh, mà là mặt khác ba kiếm.

Tề tiên sinh tại rách nát trong chùa cổ, một kiếm tùy tiện bỏ ra rồi phần bào Liễu Xích Thành trận pháp.

Tại cùng Sơ Thủy Quốc lão Kiếm Thánh Tổng Vũ Thiêu kể vai chiến đấu một lần kia, Trần Bình An đã từng lấy này một kiếm trăm kim giáp.

Văn Thánh lão tú tài tranh sơn thủy bên trong, có hai kiếm, kiếm linh cái kia một kiếm, Trần Bình An tại Nam Uyển Quốc trên đầu thành đã học rồi một điểm rất giống, sau đó đưa ra một kiếm, trực tiếp đánh cho Đinh Anh kém chút tự nhận thiên hạ đệ nhị.

Trần Bình An đối toà kia Trung Thổ núi lớn Tuệ Sơn lại có một kiếm.

Là ba kiếm này.

Bên ngoài còn có hai kiếm, nhưng là Trần Bình An tỉnh tỉnh mê mê, bởi vì cùng xuất kiếm người không đủ quen thuộc, khoảng cách xa xôi, Trần Bình An còn chưa lĩnh ngộ ra đầy đủ để cho mình xuất kiếm điểm này thần ý.

Một kiếm là Phong Tuyết miếu Ngự Tấn phá vỡ màn trời, người chưa đến kiếm đã đến.

Một kiếm là Mặc gia hào hiệp Hứa Nhược đẩy kiếm ra khỏi vỏ hơn tấc, liền có một ngọn núi cao vất ngang trước người.

Trần Bình An tay cầm Trường Khí, ngay sau đó một kiếm, chính là Tề Tĩnh Xuân tiện tay một cái hòng kiếm gỗ, tùy tiện phá vỡ Liễu Xích Thành Bạch Đế thành Hỗn Nguyên trận.

Đinh Anh nội tâm, xuất hiện lần nữa một chút do dự không quyết, lại là dạng này quen thuộc một kiếm, lôi cuốn lấy cuồn cuộn thiên uy, nhân gian một mực tiếp nhận chính là, trên đầu thành, chính mình lui rồi, lần này trả lại là không lùi ?

Đinh Anh phía trước không trung, một người một kiếm.

Trần Bình An một kiếm chém xuống.

Một sợi kim tuyến xuất hiện ở trong thiên địa.

Học rồi quyền liền muốn ra quyền, học rồi kiếm liền muốn xuất kiếm.

Tốt xấu muốn để người khác nghe một chút chính mình nói rồi cái gì.

Trong một chớp mắt, Đinh Anh tâm tư trong suốt, người cùng tâm đại định.

Một kiếm lui, hai kiếm lui, kiếm kiếm đều muốn lui, ta Đinh Anh rốt cuộc muốn lui đi nơi nào ? Còn như thế nào cùng lão thiên gia vật tay tử ? !

Coi như trước mắt cái này tên là Trần Bình An trích tiên nhân, chính là cái kia lão thiên gia, đánh chết rồi mắt tiên nhân, lại đánh chết cái kia càng lớn, chính là thiên địa thanh minh, thiên nhân khác biệt mới tinh cách cục!

Không bằng dứt khoát từ ta Đinh Anh tới làm một làm cái này lão thiên gia ? !

Đinh Anh thống khoái cười to, hai tay bấm niệm pháp quyết, thần hồn du lịch, đúng là Âm Thần ban ngày mà du động thiên hạ.

Tôn này Âm Thần một tay phụ sau, một tay đưa tay, dùng bàn tay che tại

đỉnh đầu, tiếng nói không lớn, lại tại Đình Anh tâm hồ giữa khẳng khái mà nói, "Ta như tiêu tán nhân gian, Đình Anh có thể hay không càng mạnh ?"

Đây đương nhiên là nói một mình.

Đình Anh cũng không lên tiếng, chỉ là có một cái ý nghĩ giống như trong lòng đầu cười nhạo: "Tu vi như thế nào, ta nhưng không làm chủ được, quy củ vẫn là muốn giảng, nhưng là tâm trí chỉ có hơn, không cần nói nhảm, chính là hồn phách đều không, ta Đình Anh chỉ tồn nhục thân, lại như thế nào ? Nên như thế nào vẫn là như thế nào."

Sau một lát, Trần Bình An cầm trong tay Trường Khí, lóe lên rơi xuống đất, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Nguyên lai cái này một kiếm đưa ra, Trần Bình An cái kia một thanh thuần túy chân khí, vốn là đã là nỗ lực hết đà, cố gắng hết sức, nhưng là cái này một kiếm "Ý tứ" quá lớn, Trần Bình An ngay sau đó sức lực quá nhỏ, cho nên không thể nhắc lên, chỉ rơi vào một cái tiếng sấm mưa to chút nhỏ kết cục.

Chính là Trần Bình An loại này một khi nói đến đánh nhau, mặc kệ thiên mặc kệ mà gia hỏa, cũng cảm thấy có chút thẹn đỏ mặt.

Mà tôn này hạ quyết tâm bị một kiếm đánh tan Âm Thần, chỉ là bàn tay cùng cánh tay tan biến, nghi hoặc nhìn lại, yên lặng lui lại mấy bước, lui về Đình Anh thân thể.

Song phương ăn ý mà ngưng chiến một lát.

Trần Bình An đổi rồi một thanh mới khí.

Đình Anh càng là yêu cầu trấn an thần hồn.

Chính là trong chớp nhoáng này, Trần Bình An cùng Đinh Anh hai người tâm tính "Đại định", như thuyền thả neo vào nước.

Miệng giởng cái khác lão đạo nhân mới đi đến rồi trên đầu thành, cười cười, làm ra một cái quyết định.

Trên đầu thành tông sư, cho dù là Chu Phì dạng này thực lực hoàn chỉnh giữ lại trích tiên nhân, đều không có phát giác được lão đạo nhân tồn tại.

Duy chỉ có Phiền Hoàn Nhĩ, tâm hữu linh tê mà hướng bên kia liếc qua, nhưng là cũng không phát hiện, rất nhanh liền thu hồi rồi ánh mắt.

Du Chân Ý nhìn quanh bốn phía, bất đắc dĩ nói: "Tu hành tiên pháp, nơm nớp lo sợ, vốn cho rằng ít nhất có thể cùng Đinh Anh một trận chiến rồi, chưa từng nghĩ vẫn là kém xa tít tắp, phương này thiên địa, đến cùng Đinh Anh mới là sủng nhi, người tu đạo, khó nói liền thật sự không có ngày nổi danh ?"

Chu Phì tấm tắc lấy làm kỳ lạ, "Đinh lão ma, đây là muốn độc chiếm võ vận ý tứ a. Là Đinh Anh đột nhiên nghĩ thông suốt rồi cái gì, thu hoạch được rồi phương này thiên địa quy củ tán thành ? Không đến mức a, chúng ta những người này đều còn nhảy nhót từng bừng đây, Đinh Anh làm sao có thể thu hoạch được lớn như vậy vận khí. Cũng không phải Bảo Bình Châu cái kia Lô thị vương triều, hoàng đế bị điên rồi, mắt thấy quốc phúc khó tiếp tục, dứt khoát vò đã mẻ không sợ rơi, đem nửa nước võ vận vụng trộm cho rồi nhì tử. . ."

Chu Phì nói liên miên lải nhải, vụng trộm vui cười, dù sao xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Lục Phảng hỏi: "Phía Bắc cái kia nhỏ tiểu Bảo Bình châu chuyện nhà, người làm sao biết rõ ?"

Chu Phì cười nói: "Lão tử dù sao cũng là Khương thị gia chủ, làm sao có

thể hoàn toàn mặc kệ hạo nhiên thiên hạ sự tình, thường thường sẽ có người nằm mộng cho ta."

Lục Phảng nghi hoặc nói: "Cái này cũng được ?"

"Dùng tiền a."

Chu Phì có chút thẹn đau, thở phì phì nói: "Xuân tiêu một khắc giá trị thiên kim tính là cái gì chứ, ta một năm này một mộng, mới gọi là đến làm cho người núi vàng núi bạc cũng không rồi."

Nơi xa, Du Chân Ý nhíu nhíu lông mi, trong tay cái kia đỉnh ngân sắc mũ hoa sen run run rẩy rẩy, những cái kia cánh hoa đột nhiên mở ra, trong đó có một vệt u lục sáng lên ánh sáng, tránh thoát trối buộc, lóe lên một cái rồi biến mất, hướng thành Nam hồi hải lao đi.

Lúc đến thiên địa đều là đồng lực.

Bốn phương tám hướng, đều có hư vô phiêu miểu hào quang hướng Đỉnh Anh dũng mãnh lao tới.

Đỉnh Anh nhắm mắt ngưng thần, tiếp nhận phần này trùng trùng điệp điệp thiên địa võ vận.

Mà Trần Bình An cái kia một bộ pháp bảo kim lễ, đột nhiên phiêu đăng bắt đầu, không còn lấy tuyết trắng trường bào bày ra, khôi phục rồi màu vàng kim trường bào chân diện mục.

Không chỉ như thế, bên hông Dương Kiếm Hồ Lô bên trong phi kiếm Sơ Nhất, xông lên mà ra.

Mà lại nơi xa còn có phi kiếm Thập Ngũ, bay lượn mà tới.

Trần Bình An đứng tại dốc núi đỉnh chóp, cầm trong tay Trường Khí,

kiếm khí chảy xuôi cánh tay, Sơ Nhất cùng Thập Ngũ quanh quần bốn phía, bạn cũ trùng phùng, cái này hai vị lúc đầu tính tình không hợp nhau lắm tiểu tổ tông, chưa từng như này nháy cẳng.

Một bộ kim lễ tay áo phiêu đãng, Trần Bình An bỗng nhiên nắm chặt Trường Khí, tay áo tùy theo chấn động, bay phất phới.

Nho nhỏ gò núi mà thôi.

Lại có người vỗ áo chấn núi đồi.

Trần Bình An cùng Đinh Anh, trên núi dưới núi.

Riêng phần mình lên cao một bước, đi đến rồi mới tinh đỉnh phong chỗ, song phương vô luận là tu vi, vẫn để tâm cảnh, đều là như thế.

Đinh Anh mở ra con mắt, liếc mắt Trần Bình An bên hông bầu rượu, cười to nói: "Đại chiến qua đi, rượu này ta thay người uống rồi là được."

Trần Bình An vỗ vỗ bên hông Đường Kiếm Hồ, ra hiệu có bản lĩnh, sau đó mời tự rượu.

Đại chiến lại nổi lên.

Lần này, không lại dây dưa tại cái gì hai cánh tay khoảng cách, chột gần chột xa, phương viên một dặm bên trong, đều là dồi dào kiếm khí cùng hùng hậu cương khí.

Song phương một đường đánh tới rồi toà kia Cổ Ngưu Sơn, cát bay đá chạy, từ chân núi lại đến trên núi.

Đinh Anh bị Trần Bình An một kiếm từ đỉnh núi bổ về phía chân núi.

Trần Bình An kiếm thứ hai lại bị Đinh Anh đột ngột từ mặt đất nâng lên,

một quyền đánh về đỉnh núi.

Đỉnh Anh chậm rãi lên cao, tiện tay một quyền quyền cương, giống như thân cao trăm trượng thần linh cánh tay, lần lượt vung mạnh cánh tay nện ở Cổ Ngưu Sơn bên trên.

Trần Bình An một kiếm phá vỡ phá mà thôi.

Đến rồi thiên địa võ vận Đỉnh Anh, thậm chí lần nữa Âm Thần xuất khiếu, biến thành một tôn Cổ Ngưu Sơn cực cao kim thân pháp tướng, hai tay nắm đấm, lần lượt đánh Cổ Ngưu Sơn.

Trần Bình An vốn nên thay đổi cái kia đối chọi tương đối mây chừng đầm lầy thức, thế nhưng là tay cầm Trường Khí về sau, liền lại không thay đổi quyền pháp ý nghĩ, dù là người cùng kiếm, đều bị cái kia kim thân Âm Thần nện đến tính cả Cổ Ngưu Sơn đỉnh núi cùng một chỗ hạ xuống, vẫn là khẳng khẳng lấy kiếm đối địch, Cổ Ngưu Sơn bụi đất sớm đã che khuất bầu trời, không ngừng có đá lớn lăn xuống, đồng thời ngạnh sinh sinh bị Đỉnh Anh đánh ra rồi từng tràng tựa như tuyết lở ngọn núi đất lở, cùng lôi cuốn vô số cỏ cây đất đá trôi.

Cao ngất Cổ Ngưu Sơn, bị từng chút từng chút đánh cho thấp rồi.

Đỉnh núi kia kia một bộ kim bào, thủy chung sừng sững đứng không ngã.

Đỉnh Anh chân thân đi đến mới nhất cái gọi là đỉnh núi, bụi đất tung bay, mờ mờ vô quang.

Thừa dịp Trần Bình An một kiếm cản bên dưới Âm Thần một chương áp đỉnh, đập nát rồi pháp tướng toàn bộ bàn tay, kim quang vỡ nát văng khắp nơi, Cổ Ngưu Sơn giống như là xuống rồi một trận màu vàng kim mưa to.

Đỉnh Anh một đường thẳng tắp trước chạy, một quyền đập trúng Trần

Bình An cái trán.

Một hạt kim quang, từ Cổ Ngưu Sơn ném ra ngoài một đường vòng cung, trùng điệp ngã tại Cổ Ngưu Sơn số bên ngoài trăm trượng đại địa bên trên.

Đầu kia mảnh khánh màu vàng kim quý tích, rất giống một tòa màu vàng kim cầu hình vòm.

Đinh Anh thần ý viên mãn một quyền mãnh liệt vung ra.

Cũng là bạch hồng treo khoảng không ngàn vạn khí tượng, cảnh sắc tráng lệ.

Vừa vạn cái này đạo bạch hồng rơi xuống đất chỗ, là cái kia một hạt kim quang.

Trần Bình An lại bị đánh lui ra ngoài hơn trăm trượng.

Đinh Anh cũng tức giận cực rồi cái kia Trần Bình An cứng cỏi thể phách, liền dưới chân toà này Cổ Ngưu Sơn, cũng cho tiêu diệt rồi rỗng rã mấy chục trượng, tên kia vậy mà còn có thể không hề hay biết, xuất kiếm không ngừng, Đinh Anh gầm thét nói: "Một quyền này, chết cũng không chết ? !"

Sau lưng tôn này to lớn Âm Thần, phóng qua Cổ Ngưu Sơn, một cước chạm đến mặt đất sau, thân thể nghiêng về phía trước, một cái khác chân vừa vạn giẫm tại Trần Bình An đỉnh đầu.

So với có thể nắm chặt Trường Khí mà thôi,

Theo hai người điên cuồng chém giết, càng ngày càng nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, kiếm khí không ngừng ở lòng bàn tay cùng cánh tay phụ cận nổ tung, chịu đựng lấy lần lượt Đinh Anh Âm Thần đánh pháp bào kim lễ,

những cái kia linh khí cơ hồ ngay tại Trần Bình An đỉnh đầu băng liệt.

Trần Bình An tâm thần hoàn toàn đắm chìm trong cùng Đinh Anh ganh đua cao thấp, thậm chí không kịp đi thích ứng những này linh khí biến hóa, tự nhiên mà vậy, giống như bọn chúng tồn tại, chính là thiên kinh địa nghĩa.

Dù là như có thần Linh Tướng linh khí rèn luyện nhập thể đau đớn, Trần Bình An cũng không đoái hoài tới, chỉ coi là luyện quyền không khác nhau chút nào đau khổ mà thôi.

Về phần nhiều như vậy nhiễu loạn linh khí, rót vào da thịt, huyết nhục cùng gân cốt, lại vào khiếu huyết khí phủ, cùng hồn phách tâm hồ, Trần Bình An càng là không rảnh bận tâm.

Núi cao nước hiểm, đường ngắn mà lại dài.

Trần Bình An toàn tâm toàn ý nhìn lấy phương xa, dưới chân con đường một chút đá cản đường, nhưng lại phảng phất tự nhiên mà vậy liền vòng qua rồi, con đường vẫn là cái kia một đầu, không có mở ra lối riêng, cho nên những cái kia đá cản đường, liền trở thành rồi Trần Bình An lịch trình cuộc sống một đoạn.

Kim thân pháp tướng một cước giẫm đạp đi xuống, mặt đất xuất hiện một cái hố to.

Đinh Anh bày ra một cái "Chắc hẳn phải vậy" quyền giá, đạo pháp chân ý, gần như "Tâm ý đi tới, liền thành chân tướng" rồi.

Một tay lòng bàn tay hướng lên trời, đưa ngang trước người, một tay nắm đấm, trùng điệp nện vào trong lòng bàn tay phía trên.

Một quyền gõ bên dưới.

Phong khởi vân dững, màn trời âm trầm, liền có một đạo thô đủ số người hợp bão chi mộc thiểm điện, giữa trời bổ xuống.

Âm Thần sớm đã lui lại, hai tay ôm ngực, thờ ơ lạnh nhạt.

Một đạo thiểm điện nhập vào cái rãnh to kia bên trong.

Liên tục không dứt thiểm điện, liên tiếp không ngừng, hướng xoay người đứng tại đáy hố Trần Bình An phủ đầu tưới xuống. Như một đạo hồng thủy mạn qua món kia pháp bào kim lễ, mãnh liệt đổ xuống mà xuống.

Đình Anh hai mắt hướng tới vàng óng ánh hào quang, một lần cuối cùng lấy quyền chùy chưởng, trên bầu trời phảng phất lôi tri biến mây, hạ xuống một đạo nhất là tráng kiện tuyết trắng thiểm điện, lại không phải đánh tới hướng hố to, mà là chậm rãi hạ xuống, sau đó bị tôn này Âm Thần pháp tướng nắm trong tay, như cầm trường kiếm.

Sau đó bắt đầu trước chạy, cầm trong tay "Trường kiếm" nhẹ nhàng hướng về phía trước ném đi.

Cuối cùng hai tay nắm ở cái này đem lôi điện đan xen trường kiếm, đứng tại toà kia hố to bên bờ, mũi kiếm hướng xuống, hướng đáy hố người kia đỉnh đầu trùng điệp hạ xuống!

Nên biết rõ cái này một kiếm, trừ rồi bản thân ẩn chứa lôi đình chi uy, còn có Đình Anh đối với kiếm đạo thể ngộ.

Đình Anh giật giật khóe miệng, hai tay phụ sau, "Ta biết rõ người đến rồi, có phải hay không Trần Bình An chết về sau, người mới có thể chân chính lộ diện ? Người xác thực hào phóng, cái này gọi Trần Bình An trích tiên nhân, thật sự là một khối tốt nhất Ma Đạo thạch, làm sao, là sợ thực lực của ta quá yếu, không đáng người xuất thủ ?"

Trên đầu thành.

Du Chân Ý sắc mặt âm trầm.

Chủng Thu ha ha cười nói: "Như thế nào, còn cảm thấy mình là tu đạo có thành tựu thần tiên sao?"

Chu Phì đưa tay đỡ trán, ngũ khí u oán, ai thán nói: "Mẹ nó chúng ta là tại Ngẫu Hoa phúc địa a, cũng không phải tại hạo nhiên thiên hạ, linh khí tùy cho các người tiêu xài, các người hai cái cũng quá. . . Đúng vậy, lão tử sau này trở về, nhất định phải tìm tới cái này Trần Bình An, mặc kệ hắn ngay sau đó cảnh giới như thế nào, đều muốn quen biết một chút hắn, tốt nhất là đảm nhiệm ta Khương thị cung phụng, cảnh giới thấp lại như thế nào. . ."

Lục Phảng cắt ngang hảo hữu nghĩ linh tinh, cười lạnh nói: "Điều kiện tiên quyết là tên kia không chết."

Chu Phì thở dài, lấy ra trên trán bàn tay, nhìn về phía Cổ Ngưu Sơn bên kia, "Khó rồi."

Trừ rồi một đạo thiểm điện nện xuống, càng có Đinh Anh đi xa Âm Thần pháp tướng, cầm trong tay một kiếm, đối Trần Bình An đầu lâu đâm bên dưới.

Không chút huyền niệm, Trần Bình An dù là người mặc pháp bào kim lễ, mặc dù có Sơ Nhất cùng Thập Ngũ kiệt lực ngăn cản, vẫn là bị cái này một kiếm đánh cho thấm thấu dưới mặt đất cực sâu.

Tại Trần Bình An biến mất sau, Âm Thần trường kiếm trong tay vỡ vụn, kiếm ý cùng lôi điện cùng một chỗ băng tán tại trong hầm, hố to cùng thiên thượng biến mây hô ứng lẫn nhau, cũng là lôi trì nhộn nhạo bộ dáng.

Đại cục đã định.

Đinh Anh tâm thần căng cứng, chuẩn bị nghênh đón vị kia đối thủ chân chính.

Quả nhiên.

Cổ Ngưu Sơn chi đỉnh, Đinh Anh cách đó không xa, có một vị dáng người dị thường cao lớn lão đạo nhân, lạnh nhạt nói: "Các người lẫn nhau vì Ma Dao thạch rồi."

Đinh Anh đang muốn nói chuyện.

Lão đạo nhân cười lạnh nói: "Muốn chết. Bất quá cũng không sao, một thể này người Đinh Anh vẫn có chút ý tứ."

Hạo nhiên thiên hạ, thuần túy võ phu, bốn cảnh luyện hồn, ngũ cảnh luyện phách.

Nhục thân đánh cái kia một kiếm đánh vào dưới lòng đất Trần Bình An, xác thực không có đứng dậy tái chiến.

Nhưng là hố to trong lôi trì, xuất hiện rồi một vị kim bào phiêu đãng tuổi trẻ kiếm tiên, hăng hái, hai ngón khép lại, trước người một vòng mà qua.

Liền có một kiếm lơ lửng trước người.

Cùng lúc trước Trần Bình An tại đầu thành, không có sai biệt.

Nhưng là chỗ khác biệt, ở chỗ vị này kim bào trích tiên nhân về sau, còn ra hiện rồi một vị chân mang giày cỏ, người mặc áo gai thiếu niên, khuôn mặt khách quan trích tiên nhân, muốn càng trẻ tuổi một chút.

Một kiếm hiện thế.

Trước người trích tiên nhân Trần Bình An mỉm cười nói: "Ta có một kiếm ?"

Vừa vặn sau lưng giày cỏ Trần Bình An xông lên hướng về phía trước, nắm chặt cái kia một kiếm, nhảy lên thật cao, y hệt nắm đó kiếm trảm núi lớn Tuệ Sơn, cao giọng nói: "Nhưng dời núi!"

Cái này một kiếm đi.

Nơi nào còn có cái gì thiên hạ đệ nhất nhân Đinh Anh, trên đời triệt triệt để để lại không Đinh lão ma.

Bởi vì cả tòa Cổ Ngư Sơn đều không rồi, bị một kiếm san thành đất bằng.

Trong hố lớn, Trần Bình An mượn nhờ không có rồi thiểm điện trấn áp kim lễ, lắc một cái áo bào, phá vỡ đại địa trời buộc, đem chính mình từ bùn mà bên trong "Nhổ" rồi đi ra, cái kia hồn cùng phách hai cái Trần Bình An đều là xoay người lại thân thể, dọc theo dốc núi, chậm rãi đi ra hố to.

Một cái tang thương tiếng nói mang theo chút ý cười, không biết là mỉa mai vẫn là ranh mãnh, "Cái này một kiếm cũng không tệ lắm."

Trần Bình An hái xuống bên hông bầu rượu, ngửa đầu thống thống khoái khoái uống một ngụm rượu sau, hỏi: "Người chính là Trần lão kiếm tiên nói vị kia Đông hải đạo nhân ? Nơi này chính là toà kia quan đạo quán ?"

Xuất hiện tại Trần Bình An bên cạnh thân lão đạo nhân cười lắc đầu nói: "Không có cái gì quan đạo quán ? Ta ở nơi nào, đạo quán ngay tại nơi nào."

Trần Bình An nâng lên tay áo, lau máu trên mặt một cái ô, thế nhưng là mới lau sạch sẽ, liền lại đầy mặt đỏ tươi, hỏi: "Ta có thể hay không mạng

vài câu ?"

Lão đạo nhân mỉm cười nói: "Chính mình nhìn lấy xử lý."

Trần Bình An sắc mặt không thay đổi, tiếp tục lau máu tươi, "Lão tiên bối đạo pháp thông thiên, lợi hại lợi hại."

Lão đạo nhân gật đầu nói: "Trẻ nhỏ dễ dạy."

P/s: truyện hay ghê , không hổ truyện ta thích nhất huhuhuhuhu mà có 1c.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Lai Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.